257. Chương 259 . . . 856
258. Chương 260 . . . 860
259. Chương 261 . . . 863
260. Chương 262 . . . 866
261. Chương 263 . . . 869
262. Chương 264 . . . 873
263. Chương 265 . . . 877
264. Chương 266 . . . 880
265. Chương 267 . . . 884
266. Chương 268 . . . 887
267. Chương 269 . . . 891
268. Chương 270 . . . 894
269. Chương 271 . . . 898
270. Chương 272 . . . 901
271. Chương 273 . . . 905
272. Chương 274 . . . 908
273. Chương 275 . . . 912
274. Chương 276 . . . 915
275. Chương 277 . . . 918
276. Chương 278 . . . 921
277. Chương 279 . . . 924
278. Chương 280 . . . 927
279. Chương 281 : Những Lịch Sử Đã Từng Mai Một! . . . 930
280. Chương 282 : Các Sủng Vật Nhỏ Mạnh Đến Biến Thái! . . . 933
281. Chương 283 : Muốn Làm Chủ Nhân Không Dễ Dàng! . . . 936
282. Chương 284 : Nhất Điêu Nhị Ưng! . . . 940
283. Chương 285 : Hoàng Kim Cung Phủ Xuống! . . . 943
284. Chương 286 : Thể Diện Là Do Chính Mình Mà Có! . . . 947
285. Chương 287 : Xà Nữ Kiêu Ngạo! . . . 951
286. Chương 288 : Trận Chiến Đầu Tiên! . . . 954
287. Chương 289: Thất Bại Thảm Hại Là Ai? . . . 957
288. Chương 290: Một Kiếm Miểu Sát Ngươi. . . . 960
289. Chương 291: Kiếm Trảm Chí Tôn. . . . 964
290. Chương 292: Giải Đấu Chí Tôn, Từ Đây Kết Thúc. . . . 967
291. Chương 293: Thôi Gia Điên Cuồng. . . . 970
292. Chương 294: Con Ngươi Màu Tím Xuất Hiện. . . . 974
293. Chương 295 : Sâu Không Lường Được! . . . 977
294. Chương 296: Kiếm Ý ! . . . 980
295. Chương 297: Ta Phải Mạnh Lên! . . . 984
296. Chương 298: Lại Tới Đỉnh Huyền Vũ! . . . 987
297. Chương 299: Ngầm Dưới Lòng Đất Thành Thôi Gia! . . . 990
298. Chương 300: Bốn Tôn Giả Thần Bí! . . . 993
299. Chương 301: Hai Võ Giả Chí Tôn Kém May Mắn! . . . 997
300. Chương 302: Thiên Hạ Thuỳ Nhân Bất Thức Quân! . . . 1001
301. Chương 303: Ân Oán Thế Gia . . . 1004
302. Chương 304: Phong Vân Tế Hội! . . . 1007
303. Chương 305: Gặp Phải Cừu Địch! . . . 1010
304. Chương 306: Không Thể Trêu Chọc Tần Lập![b] . . . 1014
305. Chương 307: Cảnh Giới Phá Toái Hư Không! [b] . . . 1017
306. Chương 308: Mạo Hiểm! . . . 1021
307. Chương 311: . . . 1030
308. Chương 312: . . . 1034
309. Chương 313: . . . 1038
310. Chương 314: Nơi Cực Tây Cũng Giết Như Thường! . . . 1041

311. Chương 315: Tiệc Hôn Lễ Đầy Giết Chóc! . . . 1044
312. Chương 316: Truy Sát! . . . 1048
313. Chương 317: Giết Xong Rồi! Hôn Lễ Tiếp Tục Đi! . . . 1051
314. Chương 318: Tính Kế Cho Bản Thân! . . . 1055
315. Chương 319: Cáo Già Xảo Quyệt! . . . 1058
316. Chương 320: Thần Bí Chưởng Môn Nhân Của Băng Thiên Nhai! . . . 1062
317. Chương 321: Hoảng Sợ Không Chịu Nổi Một Ngày! . . . 1065
318. Chương 322: Tiện Nghi Phải Chiếm Cho Đủ! . . . 1069
319. Chương 323: Đùa Ngươi Ngu Luôn! . . . 1072
320. Chương 324: Quá Rộng Rãi! . . . 1075
321. Chương 325: Quần Hùng Huyền Đảo. . . . 1079
322. Chương 326: Đồ Thành . . . 1082
323. Chương 327: Buồn Bực Tới Hộc Máu . . . 1085
324. Chương 328: Hải Thành . . . 1089
325. Chương 329: Hải Triều Bang . . . 1092
326. Chương 330: Khiêu Khích . . . 1095
327. Chương 331: Bến Cảng . . . 1099
328. Chương 332: Mưu Kế Của Tiểu Nhân Vật . . . 1102
329. Chương 333: Bùng Nổ . . . 1106
330. Chương 334: Thiện Có Thiện Báo . . . 1109
331. Chương 335: Đại Dương Mênh Mông . . . 1112
332. Chương 336: Tiến Bộ Của Xà Xà . . . 1115
333. Chương 337: Sát Khí Trong Đêm . . . 1119
334. Chương 338: Một Kiếm Diệt! . . . 1122
335. Chương 339: Các Ngươi Thì Tính Cái Rắm Gì! . . . 1126
336. Chương 340: Thực Lực Khủng Bố Của Thánh Nữ . . . 1129
337. Chương 341: Chạy! . . . 1133
338. Chương 342: Thánh Nữ Buồn Bực . . . 1136
339. Chương 343: Một Loại Linh Hoa Cuối Cùng . . . 1139
340. Chương 344: Hoa Này Đều Về Ta! . . . 1143
341. Chương 345: Cự Thú Huynh, Chúng Ta Liên Thủ Đi . . . 1146
342. Chương 346: Tức Đến Hộc Máu . . . 1149
343. Chương 347: Quà Tặng Của Cự Thú . . . 1153
344. Chương 348: Trầm Long Hưng Nhận Sai! . . . 1156
345. Chương 349: Đường Về! . . . 1160
346. Chương 350: Tần Công Tước Trở Lại . . . 1163
347. Chương 351: Nguyên Nhân Cừu Hận . . . 1167
348. Chương 352: Lời Nói Ác Độc . . . 1170
349. Chương 353: Uy Lực Một Kiếm . . . 1174
350. Chương 354: Hành Hạ Đến Chết . . . 1177
351. Chương 355: Khởi Đầu Hành Động Ngấm Ngầm Ở Huyền Đảo . . . 1181
352. Chương 356: Đánh Cuộc . . . 1184
353. Chương 357: Sát Khí Của Tần Lập! . . . 1188
354. Chương 358: Được . . . 1191
355. Chương 359: Phong Gia . . . 1194
356. Chương 360: Làm Ngươi Nhục Mà Chết . . . 1197
357. Chương 361: Quỳ Xuống . . . 1201
358. Chương 362:tính Sổ Đi! . . . 1204
359. Chương 363: Hỏa Long Vương Thắng . . . 1207
360. Chương 364: Che Giấu Lời Nói Sắc Bén . . . 1211
361. Chương 365: Đều Choáng Váng? . . . 1214
362. Chương 366: Hết Giận! . . . 1218
363. Chương 367: Hạ Nhân Tần Gia Cũng Không Thể Trêu Ghẹo! . . . 1221
364. Chương 368: Âm Mưu Của Phong Gia . . . 1225

365. Chương 369: Thật Là Đen Tối . . . 1228
366. Chương 370 Lâm Hằng Cảnh Cáo . . . 1231
367. Chương 371: Ngươi Không Xứng . . . 1235
368. Chương 372: Ngươi Không Phải Người . . . 1238
369. Chương 373:diệt Sát . . . 1242
370. Chương 374: Cường Thế Đến Cùng Cực! . . . 1245
371. Chương 375: Thiếu Gia Nói . . . 1249
372. Chương 376: Bá Đạo . . . 1253
373. Chương 377: Phụt!!! . . . 1256
374. Chương 378:ngươi Tự Sát Đi . . . 1260
375. Chương 379:báo Thù . . . 1263
376. Chương 380:đối Tượng Lập Uy . . . 1267
377. Chương 381: Ba Đại Gia Tộc Bị Thiệt Hại Nghiêm Trọng . . . 1270
378. Chương 382: Lần Nữa Xâm Nhập Cấm Địa . . . 1274
379. Chương 383: Tiểu Hắc Báo Thù Ký . . . 1278
380. Chương 384: Lại Được Bản Đồ Thái Cổ . . . 1282
381. Chương 385: Thi Vũ Xuất Quan . . . 1285
382. Chương 386: Cảnh Giới Khác Biệt . . . 1289
383. Chương 387: Tam Viên Quy Tâm . . . 1292
384. Chương 388: Tứ Đại Hiểm Địa, Gợn Sóng Lại Nổi! . . . 1296
385. Chương 389: Tin Tức Của Tấm Bản Đồ Thái Cổ Thứ Tư! . . . 1299
386. Chương 390: Giả Ngốc! . . . 1303
387. Chương 391: Thư Hùng Đại Đạo! . . . 1306
388. Chương 392: Xao Trá Lặc Tác (*) . . . 1310
389. Chương 393: Cứu... Hay Là Không Cứu? . . . 1313
390. Chương 394: Thiện Duyên! . . . 1316
391. Chương 395: Màn Trời Màu Lam! . . . 1320
392. Chương 396: Thái Cổ Thần Miếu! . . . 1323
393. Chương 397: Thần Miếu Hiện, Phân Tranh Nổi Lên! . . . 1327
394. Chương 398: Lực Lượng Thần Bí Khủng Bố! . . . 1330
395. Chương 399: Thi Vũ Phát Uy! . . . 1334
396. Chương 400: Lòng Người Phức Tạp! . . . 1338
397. Chương 401: Giết Chóc Trong Đêm! . . . 1341
398. Chương 402: Gió Nổi! . . . 1345
399. Chương 403: Tấm Bản Đồ Thứ Sáu Xuất Hiện! . . . 1348
400. Chương 404: Hàn Mai Phẫn Nộ! . . . 1352
401. Chương 405: Nửa Đêm! . . . 1355
402. Chương 406: Cướp! . . . 1358
403. Chương 407: Hoàng Tước Ở Phía Sau! . . . 1362
404. Chương 408: Hành Động Diễn Trò Của Long Ấn! . . . 1365
405. Chương 409: Người Áo Xám Thần Bí! . . . 1369
406. Chương 410: Chém Giết! . . . 1373
407. Chương 411: Thôn Trang Biến Mất . . . 1376
408. Chương 412: Nhân Loại Bị Nô Dịch! . . . 1380
409. Chương 413: Đấu Tranh! . . . 1383
410. Chương - 414: Dò Tìm Bí Mật Của Sào Huyệt Linh Thú! . . . 1387
411. Chương 415: Người Không Sợ Chết! . . . 1390
412. Chương 416: Khống Chế Tinh Thần! . . . 1393
413. Chương 417: Đàm Phán Như Thế! . . . 1397
414. Chương 418: Kiếm Trảm Song Lang! . . . 1402
415. Chương 419: Thần Thủy, Thần Thảo! . . . 1405
416. Chương 420: Uy Hiếp! . . . 1408
417. Chương 421: Kiếm Chém Đại Vu Sư! . . . 1411
418. Chương 422: Siêu Cấp Tăng Lên. . . . 1415

419. Chương 423: Đan Nguyên Anh Hóa. 1418
420. Chương 424: Bảo Khí. 1421
421. Chương 425: Tu Luyện Dưới Áp Lực Nặng. 1424
422. Chương 426: Khác Nhau. 1427
423. Chương 427: Gặp Kẻ Thù Nơi Ngõ Hẹp. 1430
424. Chương 428: Lão Già Gầy Gò. 1434
425. Chương 429: Ngươi Còn Kém Nhiều Lắm. 1437
426. Chương 430: Thế Gian Kỳ Vật. 1441
427. Chương 431: Tu Luyện Điên Cuồng. 1444
428. Chương 432: Sẽ Thành Thân Thuộc. 1447
429. Chương 433: Bộ Vân Yên. 1450
430. Chương 434: Lãnh Thu Cung Trả Thù. 1453
431. Chương 435: Lãnh Thu Cung Là Hí Viện Nào Thế ? 1457
432. Chương 436 :đồ Ngốc! Ngươi Rất Mạnh Sao? 1460
433. Chương 437: Giết Sạch 1464
434. Chương 438: Một Quyền Đập Hộc Máu 1468
435. Chương 439: Đánh Tới Khi Ngươi Chịu Thua 1471
436. Chương 440: Hồ Tiểu Bàn 1476
437. Chương 441: Ứng Vận Mà Sinh 1479
438. Chương 442: Người Đại Số Mệnh! 1482
439. Chương 443: Thiên Trì Quốc! 1485
440. Chương 444:băng Hỏa Ngư! 1489
441. Chương 445: Cực Nhạc Thần Cung 1492
442. Chương 446: Không Nói Lý Lẽ, Trực Tiếp Giết! 1495
443. Chương 447: Huyết Tẩy Cực Nhạc Thần Cung. 1499
444. Chương 448: Tương Phùng Hà Tất Tằng Tương Thức. 1502
445. Chương 449: Ngươi Thì Tính Là Thứ Gì ? 1506
446. Chương 450: Vạch Trần Âm Mưu. 1509
447. Chương 451: Trả Thù. 1513
448. Chương 452: Sát Thủ Xếp Thứ Bảy Bảng! 1516
449. Chương 453: Ám Sát Thất Bại! 1519
450. Chương 454: Thoát Khỏi Gông Xiềng! 1522
451. Chương 455: Sợ Hãi! 1525
452. Chương 456: Tinh Thần Công Kích.! 1529
453. Chương 457: Xông Lên Núi. 1532
454. Chương 458: Cường Sát. 1535
455. Chương 459: Chọc Phải Tổ Ong Vò Vẽ. 1539
456. Chương 460: Cuồng Lôi Tôn Giả.! 1542
457. Chương 461: Ta Là Con Ngươi Màu Tím ? 1546
458. Chương 462: Tân Vương Giả.! 1549
459. Chương 463: Lão Tổ Đế Vương. 1552
460. Chương 464: Đều Mang Ý Xấu!! 1556
461. Chương 465: Lời Đồn Chó Ngáp Phải Ruồi! 1559
462. Chương 466: Nguyệt Diêu Tiên Cung! 1562
463. Chương 467: Thiên Thiên, Đã Lâu Không Gặp! 1565
464. Chương 468: Tuyệt Thế Công Pháp! 1569
465. Chương 469: Chủ Thành Thông Thiên! 1572
466. Chương 470: Mưa Gió Đổi Hướng Nhanh! 1576
467. Chương 471: Lên Mặt Ức Hiếp Người! 1579
468. Chương 472: Gã Sai Vặt Đưa Củi Đáng Sợ! 1583
469. Chương 473: Đề Nghị Của Hồ Trưởng Lão. 1586
470. Chương 474: Nghi Ngờ. 1589
471. Chương 475: Minh Nguyệt Thượng Nhân. 1593
472. Chương 476: Cảnh Giới Sinh Ra Khí Chất! 1596

473. Chương 477: Đưa Cho Ngươi Thế Lực. 1600
474. Chương 478: Câm Miệng! 1603
475. Chương 479: Mâu Thuẫn Leo Thang! 1607
476. Chương 480: Ta Thích Thế! 1610
477. Chương 481: Hào Quang Vạn Trượng! 1614
478. Chương 482: Hải Gia Bại Lụi! 1618
479. Chương 483: Vĩnh Xuân Thu Đồ Đệ! 1621
480. Chương 484: Theo Ta Đi! 1625
481. Chương 485: Ác Độc! 1629
482. Chương 486: Lam Sắc Mộng Ảo Quả! 1632
483. Chương 487: Hắn Có Sát Khí Với Ngươi! 1635
484. Chương 488: Sát Thủ Quyết Đấu! 1639
485. Chương 489: Đế Vương Đột Kích! 1642
486. Chương 490: Dương Danh Thành Thông Thiên! 1646
487. Chương 491: Thù Cũ 1650
488. Chương 492: Phá Kiếm Trận. 1653
489. Chương 493: Tần Gia Cường Đại. 1657
490. Chương 494: Hải Gia? Giết! 1660
491. Chương 495: Muốn Làm Cho Các Người Đều Mạnh Lên! 1663
492. Chương 496: Ấm Áp! 1667
493. Chương 497: Báo Thù! 1671
494. Chương 498: Đồ Chó! 1674
495. Chương 499: Quản Cha Ngươi Là Ai 1678
496. Chương 500: Đệ Tử Tinh Anh Lịch Lãm 1681
497. Chương 501: Một Chiêu Đánh Chết! 1685
498. Chương 502: Cướp Đoạt Trí Nhớ 1688
499. Chương 503: Thu Một Quốc Gia! 1692
500. Chương 504: Thủ Đoạn Bức Cung Của Xà Xà! 1695
501. Chương 505: Cường Công Quang Minh Chính Đại! 1698
502. Chương 506: Là Người, Hay Là Thần? 1702
503. Chương 507: Giết Gà Dọa Khỉ! 1705
504. Chương 508: Rốt Cuộc Là Cái Gì? 1709
505. Chương 509: Hải Gia Cũng Không Phải Đoàn Kết Như Một. 1712
506. Chương 510: Uy Lực Của Linh Bạo Đan! 1716
507. Chương 511: Thế Giới Cực Hàn. 1719
508. Chương 512: Nơi Băng Tuyết Gặp Lại Tây Qua! 1722
509. Chương 513: Yêu Thích! 1726
510. Chương 514: Có Thể Trị! 1730
511. Chương 515: Cơ Ngữ Yên! 1733
512. Chương 516: Gặp Lần Đầu! 1737
513. Chương 517: Càn Khôn Tái Sinh Tạo Hóa Đan! 1741
514. Chương 518: Chuyện Cũ Của Cơ Gia! 1745
515. Chương 519: Tu Hú Chiếm Tổ. 1748
516. Chương 520: Một Nhà Không Biết Xẩu Hổ. 1752
517. Chương 521: Kỳ Độc! 1755
518. Chương 522: Lấy Được Thụ Liên Hoa! 1759
519. Chương 523: Nội Gian? 1762
520. Chương 524: Chân Chính Con Tư Sinh Của Thánh Hoàng! 1766
521. Chương 525: Lôi Kiếp Tự Bạo! 1769
522. Chương 526: Hy Sinh Vì Nghĩa! 1773
523. Chương 527: Hạt Tử Bang Xâm Lấn. 1777
524. Chương 528: Tử Chiến! 1780
525. Chương 529: Trọng Thương! 1784
526. Chương 530: Siêu Cấp Hấp Thu! 1787

527. Chương 531: Thánh Hoàng Truyền Chỉ! . . . 1790
528. Chương 532: Thoát Khỏi Bắc Vực! . . . 1794
529. Chương 533: Chặn Lại! . . . 1798
530. Chương 534: Bị Bắt! . . . 1802
531. Chương 535: Huyền Không Đảo Lĩnh Vực Thánh Hoàng! . . . 1805
532. Chương 536: Chuẩn Bị! . . . 1809
533. Chương 537: Kiêu Ngạo Vậy Đấy, Tức Chết Ngươi! . . . 1812
534. Chương 538: Vườn Thuốc. . . . 1816
535. Chương 539: Trộm Thiên Huyền Thảo! . . . 1820
536. Chương 540: Biến Lôi Kiếp Thành Ngu Ngốc! . . . 1823
537. Chương 541: Chiếm Xong Tiện Nghi Liền Bỏ Chạy! . . . 1827
538. Chương 542: Đả Kích Tính Hủy Diệt! . . . 1830
539. Chương 543: Cút Khỏi Trang Viên Này! . . . 1834
540. Chương 544: Hà Quản Gia Phẫn Nộ! . . . 1838
541. Chương 545: Người Ngu Xuẩn Và Chuyện Ngu Xuẩn! . . . 1841
542. Chương 546: Không Biết Sống Chết . . . 1844
543. Chương 547: Chuyện Nháo Lớn Rồi! . . . 1848
544. Chương 548: Một Màn Chấn Động! . . . 1851
545. Chương 549: Tần Gia Bảo! . . . 1855
546. Chương 550: Chỗ Tốt Của Tu Luyện Trọng Áp! . . . 1858
547. Chương 551: Đột Phá Lôi Kiếp. . . . 1862
548. Chương 552: Thánh Hoàng Trả Thù! . . . 1865
549. Chương 553: Mũi Tên Cảnh Báo! . . . 1869
550. Chương 554: Bảo Khí Thúy Trúc Trượng! . . . 1872
551. Chương 555: Bảo Khí Đánh Chết Nàng? . . . 1876
552. Chương 556: Tần Lập Phát Uy! . . . 1879
553. Chương 557: Giải Thưởng Kinh Người! . . . 1883
554. Chương 558: Ra Biển! . . . 1887
555. Chương 559: Âu Dương Hải! . . . 1890
556. Chương 560: Xin Hỏi Trên Trời Lại Có Tiên? . . . 1893
557. Chương 561: Cuối Cùng Thế Giới Này Lớn Bao Nhiêu? . . . 1897
558. Chương 562: Thần Ưng . . . 1900
559. Chương 563: Đông Hoang Hoàng Tộc! . . . 1903
560. Chương 564: Lòng Tham . . . 1907
561. Chương 565: Xem Ai Bá Đạo Hơn ?! . . . 1910
562. Chương 566: Bàn Long Thiên Tử Kiếm! . . . 1914
563. Chương 567: Dũng Mãnh! . . . 1918
564. Chương 568: Khí Phách! . . . 1922
565. Chương 569: Quá Phá Sản! . . . 1925
566. Chương 570: Đáy Biển Khủng Bố! . . . 1929
567. Chương 571: Duy Ngã Cửu Kiếm. . . . 1932
568. Chương 572: Huyết San Hô! . . . 1936
569. Chương 573: Lam Động Thần Bí! . . . 1939
570. Chương 574: Tồn Tại Khủng Bố! . . . 1942
571. Chương 575 : Đoạt Thuyền! . . . 1945
572. Chương 576: Oai Lực Duy Ngã Cửu Kiếm. . . . 1949
573. Chương 577 : Quyển Trục Thần Bí! . . . 1953
574. Chương 578: Thái Cổ Thánh Long Quả! . . . 1956
575. Chương 579: Uy Hiếp Trực Diện! . . . 1959
576. Chương 580: Tần Lập Mạnh Bao Nhiêu? . . . 1963
577. Chương 581: Tần Lập Tới! . . . 1966
578. Chương 582: Mọi Người Nhằm Vào. . . . 1970
579. Chương 583: Chiến Đấu Kịch Liệt Bắt Đầu! . . . 1973
580. Chương 584: Thôn Phệ! . . . 1976

581. Chương 585: Toàn Diệt! . . . 1980
582. Chương 586: Ngươi Không Xứng! . . . 1984
583. Chương 587: Ô Quận Vương Thần Bí! . . . 1987
584. Chương 588: Ngô Công Môn! . . . 1991
585. Chương 589: Uy Lực Của Tinh Thần Hoá Thật! . . . 1994
586. Chương 590: Gậy Ông Đập Lưng Ông! . . . 1998
587. Chương 591: Kịch Độc Khủng Khiếp! . . . 2001
588. Chương 592: Lão Tổ Tà Ác! . . . 2005
589. Chương 593: Chiến Đấu Điên Cuồng! . . . 2009
590. Chương 594: Bảo Khí Hay Là Kiếp Khí? . . . 2012
591. Chương 595: Duy Ngã Cửu Kiếm - Sát Thần! . . . 2016
592. Chương 596: Ô Quận Vương Còn Sống? . . . 2020
593. Chương 597: Thu Hoạch? . . . 2023
594. Chương 598: Tinh La Đế Quốc. . . . 2027
595. Chương 599: Gọi Hoàng Đế Ra Gặp Ta! . . . 2030
596. Chương 600: La Tín Nghĩa! . . . 2034
597. Chương 601: Cường Thế Của Tần Lập! . . . 2037
598. Chương 602: Du Phi! . . . 2040
599. Chương 603: Tần Lập Nhìn Xa Trông Rộng. . . . 2044
600. Chương 604: Chết Cũng Phải Vu Oan. . . . 2047
601. Chương 605: Lão Tổ Đế Vương Tử Đồng Đột Kích. . . . 2051
602. Chương 606: Thần Niệm Giảo Sát! . . . 2054
603. Chương 607: Xuất Sắc Nhất Từ Thái Cổ Tới Nay. . . . 2058
604. Chương 608: Lực Kim Tinh Chí Mạng! . . . 2061
605. Chương 609: Luyện Hóa Lực Kim Tinh! . . . 2065
606. Chương 610: Thần Dược Đại Thành Kinh Thiên Động Địa! . . . 2068
607. Chương 611: Bàn Tay Khổng Lồ! . . . 2072
608. Chương 612: Hữu Tình Vô Giá! . . . 2075
609. Chương 613: Luyện Khí Trong Núi. . . . 2079
610. Chương 614: Luyện Hóa! Luyện Hóa Toàn Bộ! . . . 2082
611. Chương 615: Biến Hóa Ba Năm! . . . 2085
612. Chương 616: Tốc Độ Tăng Lên Như Thần! . . . 2088
613. Chương 617: Cưới Hết Là Xong! . . . 2092
614. Chương 618: Phượng Hoàng Bảo Y. . . . 2095
615. Chương 619: Bản Mạng Tâm Huyết Luyện Thần Y. . . . 2098
616. Chương 620: Tịch Mịch Trong Tiếng Đàn! . . . 2102
617. Chương 621: Trấn Chỉ Bảo Khí Mạnh Đến Thái Quá! . . . 2105
618. Chương 622: Lôi Kiếp Cũng Không Phải Mạnh Nhất! . . . 2109
619. Chương 623: Đồ Mắt Chó Nhìn Người! . . . 2112
620. Chương 624: Thiên Mộng Sơn Trang! . . . 2116
621. Chương 625: Bao Che Khuyết Điểm Đến Mức Tận Cùng! . . . 2120
622. Chương 626: Lão Tổ Thành Thông Thiên! . . . 2123
623. Chương 627: Địa Tiên Đại Năng! . . . 2127
624. Chương 628: Nguy Cấp. . . . 2130
625. Chương 629: Trấn Chỉ Bảo Khí Uy Lực Ngập Trời . . . 2134
626. Chương 630: Tam Nữ Tuyệt Sắc, Đại Triển Thần Uy! . . . 2137
627. Chương 631: Nghiền Nát! . . . 2141
628. Chương 632: Quá Cường Đại! . . . 2144
629. Chương 633: Đệ Nhất Lôi Đài Sau Thời Thái Cổ! . . . 2148
630. Chương 634: Chết Cũng Phải Đi Theo Tần Lập! . . . 2151
631. Chương 635: Hàn Mai Tấn Chức Lôi Kiếp. . . . 2155
632. Chương 636: Gia Tộc Cường Đại Chân Chính. . . . 2158
633. Chương 637: Một Viên Đá Gợn Ngàn Tầng Sóng. . . . 2162
634. Chương 638: Át Chủ Bài Không Thể Dễ Dàng Sử Dụng! . . . 2165

635. Chương 639: Lố Hổng? . . . 2168
636. Chương 640: Xà Xà Vs Hải Kim Tôn! . . . 2171
637. Chương 641: Thủ Chiến Đại Thắng. . . . 2175
638. Chương 642: Ám Toán! . . . 2179
639. Chương 643: Ai Binh Tất Thắng? . . . 2182
640. Chương 644: Bảo Khí Đệ Nhất Sơn Hà Đồ! . . . 2186
641. Chương 645: Kiếp Khí Thanh Long Yển Nguyệt Đao! . . . 2189
642. Chương 646: Hải Gia Kinh Hãi Rồi! . . . 2193
643. Chương 647: Hung Hăng Bắt Chẹt Tống Tiền . . . 2197
644. Chương 648: Hàn Mai Không Cam Lòng . . . 2200
645. Chương 649: Tần Lập - Chiến! . . . 2203
646. Chương 650: Đầu Danh Trạng. . . . 2207
647. Chương 651: Thiên Ma Biến! . . . 2210
648. Chương 652: Một Kiếm Kinh Diễm Ấy! . . . 2214
649. Chương 653: Tử Đồng Vương! . . . 2218
650. Chương 654: Đối Trận Thánh Hoàng Nhất Mạch! . . . 2221
651. Chương 655: Miễu Sát! . . . 2225
652. Chương 656: Dẫn Động Thiên Kiếp! . . . 2229
653. Chương 657: Thương Tâm! . . . 2233
654. Chương 658: Cái Chết Của Hàn Mai! . . . 2236
655. Chương 659: Kiếm Trảm Đại Năng Địa Tiên! . . . 2240
656. Chương 660: Cảnh Giới Địa Tiên! . . . 2244
657. Chương 661: Thi Vũ Xung Phong Đánh Giặc! . . . 2248
658. Chương 662: Xoay Chuyển Càn Khôn! . . . 2251
659. Chương 663: Tự Bạo Cũng Vô Dụng. . . . 2255
660. Chương 664: Danh Vọng Làm Người Ta Run Rẩy! . . . 2258
661. Chương 665: Lại Trảm Địa Tiên! . . . 2262
662. Chương 666: Bảo Vật Toả Ra Khí Tức Hoang Cổ! . . . 2266
663. Chương 667: Khách Lạ Thần Bí Kiêu Ngạo. . . . 2270
664. Chương 668: Thánh Sứ! . . . 2273
665. Chương 669: Ai Uy Hiếp Ai? . . . 2277
666. Chương 670: Kiếp Khí Đệ Nhất! . . . 2281
667. Chương 671: Kinh Thần Thái Cổ. . . . 2284
668. Chương 672: Siêu Cấp Luyện Kim Đại Sư! . . . 2288
669. Chương 673: Ẩm Huyết Kiếm Thần Bí. . . . 2291
670. Chương 674: Gặp Được Chàng Thì Phải Mỉm Cười! . . . 2294
671. Chương 675: Thần Tàng Ngộ Đạo Vận! . . . 2298
672. Chương 676: Long Hoàng Thánh Hiền Trảm! . . . 2301
673. Chương 677: Thân Thể Mạnh Mẽ Đến Cực Điểm! . . . 2305
674. Chương 678: Bốn Đại Gia Tộc Ẩn Thế! . . . 2308
675. Chương 679: Phải Thành Lập Thế Lực Của Minh! . . . 2312
676. Chương 680: Tập Kích Ban Đêm! . . . 2316
677. Chương 681: Giá Họa! . . . 2320
678. Chương 682: Vô Số Bí Ẩn! . . . 2323
679. Chương 683: Ô Long Sơn. Long Thủ Phong! . . . 2327
680. Chương 684: Kiếm Phá Sơn Môn! . . . 2330
681. Chương 685: Chủ Ô Long Sơn! . . . 2334
682. Chương 686: Giết Thiếu Chủ! . . . 2337
683. Chương 687: Không Sợ! . . . 2341
684. Chương 688: Thánh Khí Xuất Hiện, Trời Long Đất Lở! . . . 2344
685. Chương 689: Đè Chết Toàn Bộ! . . . 2348
686. Chương 690: Khai Tông Lập Phái! . . . 2352
687. Chương 691: Tới Cửa Khiêu Khích! . . . 2355

688. Chương 692: Sinh Tử Ấn- Sinh Ấn! . . . 2358
689. Chương 693: Thần Thông Hoang Cổ! . . . 2362
690. Chương 694: Chó Cắn Chó! . . . 2365
691. Chương 695: Tâm Ngoan Thủ Lạt! . . . 2368
692. Chương 696: Chỉ Có Cường Thế! . . . 2372
693. Chương 697: Vương Của Trung Châu! . . . 2376
694. Chương 698: Tâm Tư Của Bộ Vân Yên . . . 2379
695. Chương 699: Nữ Tử Thần Bí! . . . 2383
696. Chương 700: Nam Cung Tử Lăng! . . . 2386
697. Chương 701: Tái Hiện Văn Minh Thái Cổ Ở Trung Châu! . . . 2389
698. Chương 702: Trên Đại Thảo Nguyên! . . . 2392
699. Chương 703: Thanh Niên Áo Đen! . . . 2395
700. Chương 704: Sự Cường Đại Của Môn Phái Viêm Hoàng! . . . 2399
701. Chương 705: Tông Chủ Thật Dũng Mãnh! . . . 2403
702. Chương 706: Tát Chết Ngươi! . . . 2407
703. Chương 707: Tây Vực. . . . 2410
704. Chương 708: Cởi Bỏ Cấm Chế! . . . 2414
705. Chương 709: Mong Muốn Tăng Thực Lực. . . . 2417
706. Chương 710: Lão Đầu Bếp! . . . 2420
707. Chương 711: Thánh Nữ Hồ! . . . 2424
708. Chương 712: Sát Khí! . . . 2427
709. Chương 713: Thực Lực Của Lão Đầu Bếp! . . . 2431
710. Chương 714: Lao Tù Trong Lòng Núi! . . . 2434
711. Chương 715: Bị Nhốt. . . . 2438
712. Chương 716: Phá Vỡ Cấm Chế. . . . 2441
713. Chương 717: Lãnh Khinh Mi! . . . 2445
714. Chương 718: Chọc Tổ Ong Vò Vẽ! . . . 2448
715. Chương 719: Lại Thấy Ánh Mặt Trời! . . . 2451
716. Chương 720: Giết Người Chỉ Vì Hả Giận! . . . 2455
717. Chương 721: Phong Tiên Trảm Thần Đại Trận! . . . 2458
718. Chương 722: Lão Đầu Bếp Thuần Phục! . . . 2461
719. Chương 723: Hoang Cổ Thần Hóa! . . . 2465
720. Chương 724: Thái Âm Chân Hỏa! . . . 2469
721. Chương 725: Luyện Tâm! . . . 2472
722. Chương 726: Đề Thắng Ngũ Hành Lực! . . . 2476
723. Chương 727: Phòng Đấu Giá Lãnh Quang! . . . 2479
724. Chương 728: Quý Công Tử Đại Tộc Chào Hàng Thần Thủy! . . . 2482
725. Chương 729: Hào Sảng! . . . 2486
726. Chương 730: Con Đường Giải Quyết! . . . 2489
727. Chương 731: Khuyên Bảo! . . . 2493
728. Chương 732: Giải Độc! . . . 2496
729. Chương 733: Thần Sơn! . . . 2500
730. Chương 734: Thụ Thần Hoang Cổ ! . . . 2503
731. Chương 735: Bí Ẩn Kinh Thế! . . . 2506
732. Chương 736: Chiến Đại Năng Khủng Bố! . . . 2510
733. Chương 737: Trảm Thiên! . . . 2513
734. Chương 738: Một Tia Chấp Niệm! . . . 2517
735. Chương 739: Lại Gặp Cường Giả Thần Bí! . . . 2520
736. Chương 740: Trảm Thế Thân! . . . 2524
737. Chương 741: Khách Đến Từ Đông Hoang! . . . 2528
738. Chương 742: Xung Đột! . . . 2531
739. Chương 743: Thương Quang Minh! . . . 2535
740. Chương 744: Đông Hoang Nguy Cơ! . . . 2539
741. Chương 745: Hậu Thổ Tinh Hoa! . . . 2542

ç€M? M? m # M FB X Í ?„M t2K ` - ? B pä ;Bª >Q¨M; +'T +?B M ç'm- [mª i?U+ H¨
#B i ¬M; M°B M;?o i? M¨Q- H¢B çSM; t2K +¦ p i?Q+? i?9 M?Q p"vX

>ÆM M[- ¬M; M°B +ÁM +?Q iWM; i?Q+? t2K KbM? ç'm M?Q p"v5 h?B m MB M i?–
M´B +¦ +?9i ?ÌM ;B"M- i?m"M KB M; i? M T?B M ? B +•mX

@ h–M ooM? F?¬M; T?ªB ç®B i?O +O h–M G"T5

>ÄB K°i çˆM;- H½Q ;B¨ i`ª HÌB K°i M Q5 G½Q i? M i?Î K°i +•m- H¢B M?Ä ;B¼M; M

@ >„M +?Q iWM; +¦ +Æ ?°B im Hmv M +?B M F„- M?Q i? M¨Q +¦ i? +¦ i?•M T?€T

h?B m MB M +¦ p F?¬M; T?K+ M¦B,

@ L?Q i? M¨Q +¦ i? \ h–M ooM? ç½ H¨ >Q¨M; +'T #"+ # - h–M G"T +?ŠM; [m +?
K¨ i?¬B5

G½Q ;B¨ HB + K„i M?bM i?B m MB M K°i +€B- i?ªM M?B M M¦B,

@ *¦ ;b F?¬M; +¦ F?ª M,M;5 S?QM; M?B5 æWM; iQÎM; `ˆM; +'T #"+ + Q i?b M?'i ç`
[m M- i` M çÌB M¨v- +ÁM +¦ /kM; F?Q p¨ i•K ?mv i5

L¦B tQM; H½Q tQ v [m€ iB T iK+ t2K i`"M ç'm # M FB X

h?B m MB M #om K¬B- i?–K M;?o, ó*Ð ?„M Q\ h•K ?mv i +MM; /kM; F?Q Q\ L m i
#` L?` + +?¼+ iS+ ç M ?°+ K€m\ô

G9+ M¨v- Î ;B[b•M h–M G"T +MM; h–M ooM? ç½ i`ªB [m ?ÆM # KQÆB +?B m5

*?B M F„ h–M ooM? im Hmv M +¨M; ç€M? +¨M; i?¬M; bm®i- ç Q T?€T M;Q M ç°+
K¢M;X *ÁM h–M G"T i?b M?Q K°i M;QÌB ?Q¨M iQ¨M F?¬M; #B i pä- ;†T +?B m çE
J¼B M;QÌB p•v t2K i?'v i? [m M Hm¬M i?B m MB M M¨v pW `²B K†i F?¬M; ç´B b„
HÁM; ç m +¦ T?–M HQ H„M; +?Q ?„MX h–M [mªM bU t2K ` ç½ ?¢ [mv i i•K Km®M
F?¬M; #B i i?B m MB M M¨v +¦ i? +?®M; çÐ çQÊ+ # Q H•m\ hmv `ˆM; H¨ K°i çS +
+kM; F?¬M; T?ªB H¨ H¶B +O ?„M

*QM M;QÌB Hm¬M H¨ K°i HQ¢B bBM? p"i F€ [m€B M?Q i? - i•K iQ `'i T?S+ i¢TX *¦
H¢B #B M i?¨M? K [m,X

E?¬M; B #B i i•K ibM? +O h–M ooM? H9+ M¨v- ?„M p¬ +MM; ?®B ?"MX L m +¦ i?
?„M imv i ç®B b) F?¬M; iÈB MÆB M¨v5

E?¬M; i? iQÎM; çQÊ+ i M iB m iY h–M G"T M¨v •K ?B K M?Q i? X *kM; F?¬M; #B
#° +?B M F„ M¨v- i?Q¢i M?bM F?¬M; +¦ [mv i„+ ;b- M?QM; K¶B K°i +?B m ç€M? ` c
i?S+ +O h–M ooM?X :B®M; M?Q çQÊ+ b„T bŒM iW i`QÈ+- F?B M h–M ooM? F?¦ +

h–M G"T ç°i M?B M +ªK M?"M çQÊ+ +¦ ? B iB K„i ;B®M; M?Q KkB +?•K +?Q+? H M
?„M M?bM HQÈi [m # M FB - H"T iS+ T?€i ?B M H½Q ;B¨ ç–v F?Q i? çSM; Î ç¦X h`
M?Q F?¬M; ç`+? H¢B- pW H9+ i?B i FB K i`QM; i v #` h–M ooM? ;ä i`9M; F m óF2
i? M? FB K +?Q # v çB- b m ç¦ i?•M KbM? ?„M i?®B HmB M? M? p T?Q b mX h–M
pšM Hm¬M +?9 w iWM; ?¨M? ç°M; +O +QM KbM?- ;–M M?Q F?¬M; +¦ MY çB K /Q
M;QÌB h–M G"TX

h–M G"T pQÆM i v- FûQ K ` T?Q b mX æ9M; H9+ M¨v- ç Q +O h–M ooM?- iW
+?ûK tûQ tm®M; ç–m h–M G"T5 æ Q T?QM; +„i [m F?¬M; F?Q- T?€i ` iB M; `Qi
+?B m i` M HQÐB ç Q b€M; M?Q ;QÆM; iÄ ` K°i p–M; b€M; +?¦B K„i5

J„i i?'v h–M G"T b„T #` +?ûK i?¨M? ? B KªM?- M?[M; M;QÌB p•v t2K FbK HÁM; F?
iB M; i?ûi FBM? ?½BX

æ9M; H9+ M¨v- K°i i? M? •K p¬ +MM; mv M;?B K i`mv M ç M,

@ .WM; i v5

.m v L;½ æ°+ h¬M

h€+ ;Bª,hB m æ Q S?QM; GÊB

eX *?QÆM; e, h–M >Q¨M? oB M

:B[i`¨M; iB M; F m FBM? ?½B- i? M? ç Q b„+ #ûM i`QM; i v h–M ooM? FB - F?¦ F
T?•M i` M p B h–M G"TX h`ÁM; K„i h–M G"T ?ÆB +Q `Ki K°i +?9i- M; v H"T iS+
E?¬M; B +?9 w iÈB i?O i? +O h–M G"T H9+ M¨v- +?Q /M h–M ooM? F?¬M; i?m ç C
+?„+- Î F?QªM? F?„+ HQÐB ç Q `ÆB tm®M; i` M M;QÌB KbM?- ?„M F`T imM; K°i F

L?QM; i?"i ` i` M i`€M h–M ooM? iQ€i ` K°i HÈT K² ?¬B- €M? K„i ?ÆB +?ÈT +?ÈT
h–M G"T K M; iÈB +?Q ?„M [m€ M?B m +?'M ç°M;- M?B m ç M KS+ ?„M ?Q¨M iQ¨
M¨v5

ooM? pB M F?¬M; M M +QB i?QÌM; ç€K M?•M p"i h–M ooM? M¨v- +¦ i? ?Á KbM?
K°i ;B i°+ HÈM M?Q i? - #ªM i?•M ?„M +kM; F?¬M; #bM? i?QÌM;5 *¦ H)- #¼M ?¼ F
+€+ ç¢B M?•M p"i- +kM; M?Q F?¬M; +¦ HÁM; /¢ M?Q F # i` M- M?QM; +?9i i?¬M;
M v #¼M ?¼ +kM; F?¬M; i?B mX

h–M G"T +¦ i? M?bM i?'v H½Q ;B¨ # M FB - h–M ooM? b Q +¦ i? F?¬M; M?bM i?'
tm'i ?B M- h–M ooM? ç½ i?'v M; v- i`QM; HÁM; ?„M ;B"i KbM? FBM? bÊX

hmv `^M; ?„M F?¬M; #B i pb b Q H½Q +?O M?•M H¢B ç°i M?B M tm'i ?B M i¢B ç•v
ªM? ?QÎM; ;b iÈB bmv M;?o +O ?„MX h`QM; HÁM; ?„M F?¬M; F?ÄB M;?o iÈB, /M
H¨ i?•K ibM? +®i M?K+X

.QÈB ibM? ?m®M; H9+ ç¦- M m ?„M F?¬M; +¦ F?ª M,M; i`U+ iB T i?m i v H¢B- M?Q
Î H¢B h–M ;B çQÊ+ M[`²B5 *?Q M M ;BÌ T?9i M¨v i`QM; HÁM; h–M ooM? F?¬M;
K v K„M KbM? F?¬M; +¦ H¨K +?mv M b B H–KX

L;?o p"v- h–M ooM? #¶M; M?B M +ªK ;B€+ iQ¨M #° T?Q b m HQM; KbM? ç m QÈi
;B€+ H¢M? H)Q F?B M ?„M F?¬M; FbK M´B F?) `mM H MX h–M ooM? tQ v M;QÌB H
HQ bÊ- ?„M F?QK HQM;,

@ h–M ooM? ` K„i +?O M?•M5

G½Q ;B¨ b b–K Mûi K†i #QÈ+ M? M? iÈB # M M¨v- ç€K M;QÌB h–M S?QM; Î T?Q
M? m K°i +€B- +kM; +?"K `½B çB i?2Q iÈBX

G9+ M¨v- M?[M; M;QÌB p•v t2K #¶M; M?B M T?€i ?B M ;B +?O F?¬M; #B i ç M ç•v
+•K M?Q ? M- b„+ K†i i`„M; # +? [m€ i` M K†i ç'iX Zmv +O h–M ;B `'i M;?B K M;†
?¼ ?¬K M v #` i`K+ tm'i F?ÄB ;B i°+ +kM; F?¬M; [m€ ç€M;X

hmv M?B M `ä `¨M; h–M ;B +?O F?¬M; +¦ ?SM; i?9 +?'T M?†i +MM; #¼M ?¼X J°i
M?Q [mªM ;B çB T?Q b m H½Q ;B¨- + m K¨v T?'i T?'i i v- ç€K M;QÌB p•v t2K FB
hmv `^M; i`QM; HÁM; ?¼ ç m `'i iÁ KÁ F?¬M; #B i ;B +?O ç M ç•v H¨K ;b- M?QM;
b Q i`QÈ+ ç¦ KbM? iÈB MÆB M¨v H¨K +?BX

G½Q ;B¨ FB F?¬M; T?ªB H¨ B F?€+- +?QM? H¨ h–M >Q¨M? oB M ;B +?O +O h–M
>¨M L;mv i- ¬M; M;Q¢B +O h–M G"TX

h?¨M? >Q¨M; a Î p¨Q T?Q M K h? M? GQM; [m®+- H¨ K°i i`QM; M?[M; i?¨M? i?` H
[m®+- +kM; H¨ ç` T?QÆM; ;B¨m +¦ M?'i Î T?Q M K h? M? GQM; [m®+X

G¨ K°i i`QM; # ç¢B ;B i°+ Î i?¨M? i?` M¨v- ç` p` +O h–M >Q¨M? oB M +¦ i? M;?o

L¦B F?¬M; F?Q i`QÆM;- H½Q +?O h–M ;B /"K +?•M K°i +€B- iQ¨M #° i?¨M? >Q¨M

h–M >Q¨M? oB M M?bM HQÈi [m h–M ooM? F?QK HQM; çSM; Î MÆB ç¦- F?¬M; /€K
M¦B ;B¼M; H¢M? M?¢i,

@ h–M ooM?5 L m i F?¬M; M?È H–K- i´ i¬M; # çÌB +€+ M;QÆB ç m H¨ i¬B iÈ i`
+kM; +¦ ?ÆM #®M KQÆB im´B T?ªB F?¬M;\

h?•M KbM? h–M ooM? #¶M; /QM; `mM H M- ;B¼M; M¦B +O h–M >Q¨M? oB M imv
ç¢K- M?QM; iW i`QM; ;B¼M; M¦B ç¦ ?„M M;?2 ` bU #'i K½M +O ;B +?OX óS?`+?
bKT tm®M; ç'i- i?•M KbM? `mM `mM ç€T,

@ "˜K ;B +?O5 h–M ooM? M,K M v #®M KQÆB #®M im´BX

@ L;QÆB `'i i?¬M; KBM?X

h–M >Q¨M? oB M M¦B,

@ L?QM; M;QÆB pšM +?Q çO b€M; bm®i5 h®i H„K- MB K ibM? i´ i¬M; # çÌB M;Q
h–M ;B

h–M ooM? i`QM; HÁM; pmB p - i?–K M;?o H½Q ;B +?O [mª M?B M pšM +ÁM M?È i
h–M >Q¨M? oB M H¢B F?B M h–M ooM? M?Q H¼i p¨Q ?® #,M; +Æ ?² b„T M;'i tdm5

@ L;QÆB çB çB5

h–M >Q¨M? oB M +kM; F?¬M; HÈM iB M;- M?QM; i`QM; ç¦ H¢B K M; i?2Q K°i bU m
i iW +?®BX L¦B tQM;- H½Q [m v ç–m H¢B ?QÈM; p T?Q M;QÌB i`mM; MB M #° /€

@ æ M T?ÁM; i?m +?B i? M? iQ€M +?Q ?„M ? B M;¨M HQÊM; #¢+X h?QÎM; T?¢i
+?®i ;B9T h–M ;B i +¦ i? çSM; p[M; ?ÆM # i`,K M,K M v Î i`'M >Q¨M; a 5

L;QÌB i`mM; MB M /¢ K°i iB M;- i`QM; HÁM; +kM; ?B m `^M;- H½Q +?O M?•M M¦B H
iY # M +¢M? M;?25

G9+ M¨v h–M ooM? #¶M; M?B M M;˜M; ç–m H M- MQÈ+ K„i +?ªv ç–v K†i- MS+ MÎ M

@ h–M ooM? i¢ ÆM ;B +?O i? K¢M;5

h–M >Q¨M? oB M F?Q€i i v- i?Î /¨B,

@ L;QÆB çB çB5

@ «M; M°B X

h?B m MB M M? im'M # M M;QÌB h–M >Q¨M? oB M- /QÌM; M?Q +¦ +?9i #'i M?šM-

@ h–M ooM? H¨K b B çB m ;b\ *?ŠM; H) h–M G"T ;B i M;QÌB- +ÁM H¨K ç9M; b Q\
T?¢i T?•M KBM?\

h–M >Q¨M? oB M M?bM i?Q€M; [m h–M S?QM;- M?QM; F?¬M; M¦B Hw pÈB ?„M-
çSM; Î MÆB ç¦- iW ç–m iÈB ;BÌ F?¬M; i? K HB + K„i M?bM H½Q K°i +€BX G½Q M?

@ hB m L;mv i L?B5 *QM +ÁM ?"M i b Q\

L;?2 i?'v iB M; óhB m L;mv i L?Bô M¨v- ç¬B K„i h–M >¨M L;mv i +?Êi çÄ H MX L
F?¬M; ç MQÈ+ K„i im¬M ` - KQK K¬B H¢M? ;B¼M; M¦B,

@ ÐÐ K? ÆM #Ð is- i M @Ð

L?QM; +?Q /M #B i H¨ h–M >Q¨M? oB M i?”i bU +¦ w ç²- ?B M ;BÌ KbM? +¦ M,M; HU
KbM? imv `^M; ç€M? i?¬M; ? B K¢+? L?•K æ®+- imv `^M; +kM; +¦ i? i?B i`B M F?
M?QM; +QÌM; ;Bª i?”i bU Î i? ;BÈB M¨v h–M G”T +ÁM +?Q i?’v [m - h–M ooM? ç½
M?’i ç`M?- K¨ h–M ooM?- +MM; H„K +?d H¨ K°i p B M?Ä K¨ i?¬BX

*?Q M M- pB + +’T #€+? M?’i- F?¬M; T?ªB H¨K `ä KK+ çQ+? h–M >Q¨M? oB M H¨
+ Q i?U+ HU+ +O +?QM? KbM?5

h`QM; HÁM; h–M G”T ` [mv i ç`M?- H”T iS+ #„i ç–m p”M ?¨M? hB M h?B M hY E?Q
T?€T /Q bQ T?K H½Q M?•M ;B iU b€M; i¢Q ` - H¢B i?”i bU i?–M F€ M?Q p”v- ç€M
i”M K„iX

h–M G”T pW p”M ?¨M? hB M h?B M hY E?Q Zmv i +?¢v i`QM; FBM? K¢+? KbM?- i
K¢+?- ç²M; i?ÌB HÈM K¢M? HBM? ?²M +O KbM?- h–M G”T +?Êi T?€i ?B M- hB M
H¨K +?Q iBM? i?–M KbM? +¨M; i? K bmM; i9+5

h?2Q h–M G”T M?”T ç`M?- i`QM; T?ÁM; h–M >¨M L;mv i Î # M FB - i`mv M ç M iB

.mv L;½ æ°+ h¬M

h€+ ;Bª,hB m æ Q S?QM; GÊB

NX *?QÆM; N, *QM æ²M; v E?¬M;\

h–M >¨M L;mv i K†i ç–v bQÆM; H¢M?- p K†i FB M [mv i çSM; i?ŠM; i` M K†i ç’i
M;?B K T?€i i€M iW i` M M;QÌB h–M >Q¨M? oB M- H¢M? HMM; M¦B,

@ *?mv M M¨v F?¬M; +¦ #’i +S çQÌM; i?QÆM; HQÊM; M¨Q M[5

G¢B +?mv M i?¨M? ;B¼M; #B i?QÆM; M¦B,

@ *? - +QM H¨ +QM ;€B M;¨B- h–M G”T M¦ H¨ +?€m M;Q¢B +O M;¨B K¨5

h–M >Q¨M? oB M K†i F?¬M; +?9i i? v ç´B- ?Ì ?[M; M?bM +QM ;€B KbM?- F?¦2 KB
H¢M? H)Q,

@ *?€m M;Q¢B\ L;QÆB H¢B +ÁM /€K M¦B- M;QÆB M¦B M¦ H¨ +?€m M;Q¢B i \ L;Q
h–M ;B i ç€M? K’i # Q M?B m i? /B M\ L;QÆB +¦ #B i ? v F?¬M;- M,K ç¦ pb #ªQ i
i ;€M? +?`m # Q M?B m €T HU+\ L?B m H9+ i +kM; bmv M;?o- +ÁM F?¬M; #^M; M
b®M;- h–M ;B i +?d K’i iQ+? K°i çS +QM ;€B K¨ i?¬B- K¨ F?¬M; T?ªB i? K K°i çS

h` M K†i h–M >¨M L;mv i F?¬M; +ÁM K°i iB ?mv i b„+- +„M +?†i K¬B /QÈB- F?¬M;
` - M¨M; #¶M; M?B M +QÌB +QÌB- i`QM; MK +QÌB- i`¨M ç–v ç m F?´- i?’T ;B¼M; M

@ *QM pšM Hm¬M #B i- h–M G”T Î i`QM; HÁM; +O M;¨B- +?ŠM; # Q ;BÌ +¦ çQÊ+ +
iÈB- M;¨B H¢B +kM; +?Q `^M; M¦ H¨ K°iXX çS +QM ?Q M;5

h–M >Q¨M? oB M /QÌM; M?Q +kM; ?B m çQÊ+ KbM? M¦B +¦ +?9i [m€ ç€M;- ?Qi b•
?Q½M M¦B,

@ hB m L;mv i- +QM #B i- +?mv M M¨v Î i`QM; HÁM; i - pšM M?Q K°i +€B ; B5 *Q
i?QÆM; +QM #B i # Q M?B mX

h–M >¨M L;mv i +QÌB F?)- i`QM; €M? K„i i`¨M M;”T +¬ çÆM +MM; ªK ç¢K- ;”i ç–m

@ *QM #B i- +QM çQÆM; M?B M #B i L m M?Q F?¬M; tªv ` +?mv M FB - +QM #•v
T?B `²B

a„+ K†i h–M >Q¨M? oB M +SM; M;„+ K°i +?9i- H”T iS+ tm i v M¦B,

@ *?mv M ibM? [m€ F?S- F?¬M; +–M M?„+ H¢B- +QM T?ªB `ä `¨M; K°i +?9i- +? iÈB
T?ªB H¨ Km®M i`QM; +–m w FB M +O +QM- K¨ H¨ M¦B +?Q +QM [mv i ç`M? +O +?
h–M G”T +kM; F?¬M; +¦ +?¶ ?¢B M¨Q5 G’v i?•M T?”M +O ?„M- +¦ i? H’v çQÊ+ +?

Zm M ;B çQÊ+ bOM; €B M?'i- +?ŠM; H) +ÁM +? b Q\ G) M¨Q +QM H¢B +?'T M?"I
i +QB i?QÌM; +ª çÌB\ E?¬M; M¦B +€B F?€+- +?d #^M; i? K¢M? +O H½Q i?'i T?m
+–M +¼+ ?¬M bU M¨v i?¨M?- b m M¨v B /€K F?B / h–M G"T\ h?QÊM; Zm M ;B M;C
T?"M +QM i` B +QM F?¬M; [m M; pBM?- +QM M;QÊ+ H¢B Km®M #ÈB K¦+ M;QÌB i
M¨v- [mv i ç`M? M?Q p"v `²B5

h–M >Q¨M? oB M M¦B tQM;- ç€ +Y K¨ çB- p®M +S iQÎM; `^M;- çQ+? i?•M KbM? i
h–M >¨M L;mv i- M¨M; M?'i ç`M? b) KWM; `Ð M?Q çB M ç€T SM; M; v- +QM ;€B h
bBM? ` [m®+ b„+ i?B M ?QÆM;- çQÆM; M?B M- M m M?Q F?¬M; M?bM K¨m / +
+¦ M;QÌB ç²M; w iÈB +Y +–m ?¬M- +kM; F?¬M; T?ªB i?"i bU F?¬M; ;ª ` çQÊ+5 h
F?¬M; M;WM; iU M OB KbM?- M?QM; K¨ M;?o iÈB +QM ;€B KbM? [m"i +QÌM;- ?„
ç–m- +?mv M M¨v F?¬M; M?Q +?mv M F?€+- H¨K i®i- h–M ;B b) H"T iS+ pQÊi [m
i?¨M? ç¢B T?9 ?¨Q i?S ? B i?¨M? >Q¨M; a 5 J¨ K'm +?®i +?mv M M¨v- MˆK M; v i`

L?bM i?Q€M; [m ;B M T?ÁM; h–M G"T- F?¬M; +¦ b€M; ç M- h–M >Q¨M? oB M /Q
?QÈM; # M FB -[m v p T?Q F?¬M; F?Q M¦B K°i +•m,

@ s2K F„ M¨M;- çWM; ç +?Q M¦ çB [m ç¦ T?€ ?Q¢B +?mv M +O i 5

h`QM; F?¬M; F?Q- F?2 F?) i`mv M iÈB K°i i? M? •K, ó_ä5ô

h–M >Q¨M? oB M çB iÈB +Y ;B M T?ÁM; h–M G"T- M?'+ i v ;ä +Y X

G9+ M¨v h–M G"T pW p"M ?¨M? tQM; ? B +?m i?B M- i„K `Y K°i +€B- i?–M i? M?
HU+ i`¨M ç–v F?¬M; i?¬B- ?„M iBM iQÎM;- M m M?Q H9+ M¨v h–M ooM? H¢B iÈB ç
+kM; +¦ i? ç€M? #¢B ?„M i?"i çÆM ;BªM5

:B M T?ÁM; h–M G"T Î H¨ K°i T?ÁM; FûT HÈM- H9+ M¨v ?„M ç M; Î T?ÁM; i`QM;-
iB M; ç"T +Y - h–M G"T +S iQÎM; H¨ i?` M[tBM? ç T h–M hmv i FB - i?m"M KB M;

@ JÌB p¨Q5

*Y pW KÎ ` - iW iB M; #QÈ+ +?•M- h–M G"T HB M M;?2 ` F?¬M; ç9M;- [m v M;QÌ
;B +?O h–M >Q¨M? oB M- ç®B pÈB H½Q M?•M M¦B K°i +€+? iQÆM; ç®B i?b ?ÆB
+ªK- +kM; F?¬M; +¦ M?B m €+ +ªK H„K- ?ÆB F?QK M;QÌB M¦B,

@ E?¬M; #B i H¨ ;B +?O ç M ç•v

h–M >Q¨M? oB M F?Q€i i v €Q- `'i iMv w M;²B tm®M;- M¦B i?ŠM;,

@ E?¬M; +–M ç H - h–M G"T- i`QÈ+ FB i F?¬M; M?bM [m +QM- ç®B pÈB +QM +k
#B i [m M ? ;B[+?9M; i - /M b Q K€m KO ibM? i?•K- K†+ F i`QM; HÁM; i F?¬M;
+QM ç m H¨ +?€m M;Q¢B +O i - T?ªB F?¬M;\

h–M G"T +QÌB ?ÆB ;QÊM; ;¢Q- F?¬M; M¦B ;bX

h–M >Q¨M? oB M M¦B iB T,

@ L;¨v ?¬K M v ibK +QM i` M?Q p"v- H¨ +¦ K°i +?mv M- i Km®M M;?2 w FB M +O

L¦B `²B- h–M >Q¨M? oB M €M? K„i b€M; [m„+ M?bM h–M G"TX

h–M G"T M;˜M; ç–m- i` M ;QÆM; K†i K M; i?2Q p MQM MÈi- H° ` K°i iB KÌ K`i T?

@ L;?2 w FB M +O +QM\ G) M¨Q +QM +¦ i? b M b ;B9T +?Q M;¨B çQÊ+ b Q\

@ > ? 5

h–M >Q¨M? oB M pW M;? M K°i #KM; #m²M #U+ iW +?¶ +QM ;€B çB ` HB M [mûi
M?B m +¦ +?9i iB + Mm®B, ç•v H¨ K°i ?¢i K–K Qm i95 æ€M; iB + F?¬M; i? ç h–M
+?QM? ç¢B5 L?QM; K¨ p"v +kM; i®i- #Èi +?Q i [m M? +Q HÁM; pÁM;X

@ *QM i?"i bU H¨ K°i çS i` i?¬M; KBM?5

h–M >Q¨M? oB M ç–m iB M F?Q+? H K°i +•m- M?bM b„+ K†i h–M G”T +¦ +?9i ?²M;
F?ÄB +¦ +?9i ?®B ?”M- i`QÈ+ FB ç®B pÈB çS i` M¨v [m€ H¢M? HMM;- +¦ T?ªB +

@ G¨ M?Q i? M¨v- +QM +¦ M;?2 M¦B [m iB m +¬M; +?9 h?QÊM; Zm M ;B ? v F?¬

h` M K†i h–M >Q¨M? oB M K M; i?2Q KdK +QÌB- M;[F?Q ¬M ?Á ?ÄBX

L m M?Q ç M;QÌB h–M ;B F?€+ i?'v- bÊ `^M; b) FBM? M;¢+ H¼i i`ÁM; K„i- ;B +?
K°i #° /¢M; M;?B K i9+- +¦ H9+ M¨Q H¢B ¬M ?Á M?Q #•v ;BÌ\

h–M G”T M?Qm K¨v- imv `^M; i` M K†i ;Bª MQM- M?QM; i`QM; HÁM; ?„M F?¬M; +?
oB M ibK KbM? b) +¦ +?mv M ;b i®i- +¦ +?mv M i®i M¨Q ç M T?B M h–M G”T ?„M\ Z

h`QM; i`Q M?È- /QÌM; M?Q iWM; M;?2 ?¢ M?•M h–M ;B M¦B [m - ç¦ H¨ +'K F} +O
M;QÌB M¦B- h?QÊM; Zm M ;B i°+ +¦ K°i çS +QM ;€B H¨ v m K +?mv M i? - iQÈM
F?¬M; +¦ h?QÊM; Zm M h?B i ;B +?O h?QÊM; Zm M ;B ? i bS+ +QÌM; i? - bÊ `^M
` ç½ #` tY Hw #Q K”i `²B5

h–M G”T +ÁM M?È- H9+ ?„M M;?2 ?¢ M?•M M¨v F?2 F?) M¦B M?Ä- i` M K†i +ÁM K
;B®M; M?Q ç M; ?QªM; bÊX

L;?o p”v- b„+ K†i h–M G”T ?ÆB ç´B- i`QM; HÁM; M¦B p¬ bU ?B M •M +–M- [mª M?B

h`QM; H9+ h–M G”T i`–K iQ- h–M >Q¨M? oB M pšM M?bM #B m ibM? h–M G”T- H9
M¦B,

@ h–M G”T- +QM H¨ K°i çS #û i?¬M; KBM?- ¬M; M;Q¢B +kM; b) F?¬M; M?B m HÌB
+QM- M m +¦ K°i +Æ ?°B- +¦ i? +?Q +QM +MM; K +O +QM- ç m i?m çQÊ+ ç` p`
? M F?®M F?¦- iW M v p b m- b) F?¬M; +¦ HB M [m M ;b ç M +QM M[5 J¼B M;QÌ
+QÌB M?¢Q +QM- +kM; F?¬M; /€K iÈB +?•K +?¼+ +QM- K¨ +€+ +QM- +kM; b) i`ªB
+?QM?5 oBM? ?Q T?9 [mw- bm®i çÌB ç m b) ?QÎM; i?K F?¬M; ? i- +QM ç²M; w F

*QM ç²M; w F?¬M;\

h`QM; ç–m h–M G”T- ç°i M?B M tm'i ?B M K°i ?bM? ªM?- K°i i? M? MB M i?•M ?b
KB i M?bM KbM?- F?¦2 KB M; i`2Q p +QÌB H¢M? F?BM? i?QÌM;- K°i +?QÎM; ?ÌB ?
+¼+ ;¶ `„M +?„+ K¨ +?QM? KbM? ç€M? M,K b€m M,K- ç½ HäK tm®M; K°i +?9i- ç€M
ç¦ M¦B,

@ æ¢B bQ +Æ bÎ- +Æ bÎXX H¨ p¬ /KM;5

J°i K¨M M¨v- ç½ F?„+ i?”i b•m p¨Q HBM? ?²M h–M G”T- imv `^M; ç¦ F?¬M; T?ªB ?„
iU ?„M +ªK i?K5

"¶M; M?B M h–M G”T M;~M; ç–m- M?bM h–M >Q¨M? oB M p K†i # M M;Q¨B #bM?
M¦M; #ÄM; #€M çSM; ?„M- +?”K `½B M¦B,

@ *QM M m M¦B F?¬M;- +kM; F?¬M; +¦ i€+ /KM;- T?ªB F?¬M;\

h–M >Q¨M? oB M M Q M Q- H”T iS+ ;”i ç–mX

@ L?Q p”v- +¦ i? ç +QMXX ;†T K†i +€B M;QÌB +QM ;€B FB +?S\

h`QM; K„i h–M G”T- #¶M; M?B M M´B H M K°i p +QÌB +´ [m€B- H¨M / K¨m H K\ h

.mv L;½ æ°+ h¬M

h€+ ;Bª,hB m æ Q S?QM; GÊB

RyX *?QÆM; Ry, *?mv M >¬M aU

h?QÊM; Zm M h?B ok- iB m +¬M; +?9 h?QÊM; Zm M ;B X hQ¨M i?¨M? >Q¨M; a +¦
[m H¨- +€B i? M? / M? M¨v +kM; F?¬M; / M;?2X J¼B M;QÌB i`QM; i?¨M? >Q¨M; a

H¨ v m M;?B iX *ÁM Î h?QÊM; Zm M ;B - +?mv M p h?QÊM; Zm M h?B ok- +¨M; H

Í h?QÊM; Zm M ;B - /€K i?ªQ Hm”M `B M; K’v +•m p ;B +?O h?QÊM; Zm M h?B i-
i`”M- M?QM; M m M?Q /€K M¦B +?mv M p h?QÊM; Zm M h?B ok- M? i?b #` çm´B
#B M K’i p¬ /mv M p¬ +È5

L;?2 ç M +€B i M- M?’i ç`M? b) +?Q `^M; ç¦ H¨ K°i K„ M[v m çB m- i` M i?U+ i - M,
ok +?d KÈB KQÌB # im´B [mª ç9M; H¨ K°i K„ M?•M #¢B ?Q¢B- çQÆM; M?B M- p’M
K¨m b„+ H¨M / h?QÊM; Zm M h?B okX

*¦ M;QÌB M¦B h?QÊM; Zm M h?B ok pW bBM? ` i`QM; M?€v K„i- H¨ K°i çS #û `’i
K”T K¢T- ? i bS+ F?ª €B- M?QM; i`QM; M?€v K„i #` #¨ KK ¬K H M- +ª M;QÌB H M i`
b€M; K¨m H K- bÊ ç M M´B #¨ KK M¨v MûK h?QÊM; Zm M h?B ok Î i` M ;BQÌM;- iû

*€B M¨v +kM; F?B M +?Q HÌB ç²M h?QÊM; Zm M h?B ok H¨ v m M;?B i +?mv M i?
ç€M; iBM- M m F?¬M; T?ªB ;B +?O h?QÊM; Zm M h?B i +U+ F€ +QÌM; i? #ªQ i`
M¨M; ç½ bÈK #` ç€K i°+ M?•M #` ?QªM; bÊ FB #Q K”i tY Hw `²BX .M H¨ +? K h?
F?¬M; i? +?®M; H¢B €T HU+ +O iQ¨M ;B i°+X

*?Q M M KÈB M¦B- h?QÊM; Zm M h?B ok +¦ K°i ¬M; M°B i?”i i®iX

J°i iB m +¬ MQÆM; H¨M / K¨m H K K M; i?2Q p¬ b® HÌB ç²M ç½B- +S M?Q p”v-
Zm M ;B - iW M?Ä ç M HÈM- M¨M; +?Q iWM; ` F?ÄB +Y K°i H–M- H¨K K°i iB m
h?QÊM; Zm M h?B ok H¨ F?¬M; i? M;?B M;Ì5 "’i +S i`B i?S+ K°i T?QÆM; /B M M¨
h?QÊM; Zm M h?B i b) Hm¬M i?Ä K½M +?€m ;€B M¨vX

*?d H¨ #ÎB pb H¨M / h?QÊM; Zm M h?B ok K¨m H K- ?M /¼ +?¢v `’i M?B m i?–v
/M h?QÊM; Zm M h?B i ?¢ H M? FQM KB M;- M?QM; +€B ;¼B H¨ +?mv M i®i F?¬M
i`mv M iÈB M;¨M /†KX hBM iS+ h?QÊM; Zm M ;B +¦ K°i çS +QM ;€B M?Q v m M;?
Hm”M t¬M t QX

æ M +m®B +MM;- h?QÊM; Zm M h?B i F?¬M; +ÁM +€+? M¨Q F?€+- +?d +ÁM T?ª
M;?2 +¦ M;QÌB M¨Q /€K +QÌB M?¢Q h?QÊM; Zm M h?B ok- K†+ F H¨ B- ç m T?ªB #
Zm M h?B ok +?`m K°i +?9i Ov F?m’i- +kM; F?¬M; çQÊ+5

*?Q M M- h?QÊM; Zm M h?B ok HÈM H M Î i`QM; ?Q¨M +ªM? M?Q i? - imv M¦B K¨m
M;QÌB F?€+- M?QM; /M M; v +ª +?QM? M¨M;- +kM; F?¬M; +ªK i?’v H¨ v m [m€B- H

h?ŠM; ç M K°i M,K i`QÈ+- GK+ i?9+ +O h?QÊM; Zm M h?B ok M¢T i?B T- +¬ M¨
i?` F?€+- +?Q # Q ;BÌ M;?2 M¦B [m h?QÊM; Zm M h?B ok- H9+ M?bM i?’v M¨M;-
K°i iB M;, óZm, M? 5ô

"ÎB pb bU FB M M¨v- h?QÊM; Zm M h?B i i? ?B M ` K°i K†i +QÌM; i? - H”T iS+ ç
ç²M; i?ÌB +ªM? +€Q M¨M; F?¬M; çQÊ+ çB M¦B HmM; imM;- #^M; F?¬M; ?”m [mª F?-

*¬ ;€B FB pW KÈB M;¨v ç–m [m +Y ç½ #` çm´B i`Î p - M?¨ K ç iU M?B M F?¬M
M;QÌB iÈB +Y çÁB ;BªB i?Q+?- +kM; F?¬M; i? i`€M? F?ÄB H M i`mv M ` M;Q¨B
i`U+ iB T p”M /KM; pk HU+ iBM? M?m h?QÊM; Zm M ;B i°+- +?Q ;B i b¢+? b) ç€K
FB 5

L;¨v ?¬K ç¦- +€M? +´M; h?QÊM; Zm M T?O K€m +?ªv i?¨M? b¬M;5

æ²M; i?ÌB- +QM ;€B v m [m€B M?¨ h?QÊM; Zm M ;B - +kM; H¢B K°i H–M M[i`Î i?¨
F?¬M; #Èi Î i?¨M? >Q¨M; a X

*kM; +?QM? #ÎB bU FB M M¨v- h?QÊM; Zm M h?B ok ç½ KQÌB ? B im´B +m®B +M
+O KbM?- i?b ` M¨M; p®M F?¬M; çQÊ+ ?Q M M;? M?- ?ÆM M[+¨M; +¦ M;QÌB M
h?QÊM; Zm M h?B ok ç½ ç¼+ i?m°+ çO HQ¢B ?¼+ p’M- çQÆM; M?B M ?B m `ä ?¨
M¨vX hW b m bU FB M ç¦- iB m +¬M; +?9 h?QÊM; Zm M ;B p®M ?Q¢i #€i iQÆB
;B®M; M?Q iU F, ;–M M?Q T?QM; # #ªM i?•M ?Q¨M iQ¨M- M;Q¢B i`W ¬M; M°B- ç
+•K çB + F?¬M; M¦B K°i HÌBX

h?QÊM; Zm M h?B i M?bM i`QM; K„i ;'T i`QM; HÁM;- /U i?2Q Hm"i T?€T h? M? C
#®M im´B- M K ?¨B KQÌB b€m im´B ç½ +¦ i? i?¨M? ?¬M- K¨ M,K M v h?QÊM; Zm M
`²B- K„i i?'v ç½ iÈB im´B ibK M?¨ +?²M;- M?QM; +¦ K°i ç¢B ;B i°+ M¨Q- H¢B +?`m

L?bM iQ¨M i? h? M? GQM; [m®+- H`+? bY K'v i`,K M,K- +?Q # Q ;BÌ tm'i ?B M H
K¼B M;QÌB- i?"K +?Q # Q ;²K +ª T?–M HÈM M;QÌB Î h?QÊM; Zm M ;B i°+- ç m +
ok H¨ K°i çS +QM ;€B F?¬M; K vX

J„i i?'v h?QÊM; Zm M h?B ok +¨M; M;¨v +¨M; HÈM- i`´ K½ +¨M; i? K ç°M; HÁM;- h?
M;¨v +¨M; ;'T- pb p"v M;?o ` #B M T?€T +?¼M ` +¬M; F? B- +¦ M;QÌB Km®M +QÈ
F?¬M;\ *?ŠM; M?[M; +¦- H¢B +ÁM +¦ `'i M?B m M[5

L?QM; M?[M; M;QÌB ç¦- ?Q†+ H¨ i?•M T?"M ç` p` bQ pÈB h?QÊM; Zm M h?B ok F
K°i HÁM; K°i /¢ M?bM p T?Q +O ?²B K¬M h?QÊM; Zm M h?B i +¬M; #®X L M #
h?QÊM; Zm M ;B tm'i ;B€- p"v ?²B K¬M M; M; pÈB iQ¨M #° i¨B bªM K°i iB m ;B i
M;QÌB i ç°M; i•K\

L?QM; h?QÊM; Zm M h?B i Km®M- H¨ ç +?Q +?€m ;€B #ªQ #®B +O ?„M +¦ i? ?¢
#bM? i?QÌM; F?¬M; #B i +?[- h?QÊM; Zm M h?B ok i¨B M;? +U+ + Q H¨K b Q +¦
F?¬M; +–M M¦B ç€K M;QÌB +?d M?bM i¨B bªM K¨ iÈBX Jm®M +QÈB +?€m ;€B #ªQ
KbM? H¢B +–K ?²B K¬M çB +?¶ F?€+ Mm¬B ç¨M #¨ iB m / Q\ æWM; +¦ K¨ KÆ5

L; v M;¨v ?¬K i`QÈ+- ;B +?O h–M ;B h–M >Q¨M? oB M #¶M; M?B M ç M +Y i?,K
+?•M p¨Q FBM? /Q M? p"M iªB +MM; iYm H•m FB K iB M M?B m M?'i +?Q h?QÊM;

L¦B çM +€B ;b +?S- h?QÊM; Zm M h?B i iB K i?S+ ç½ Km®M +U imv i h–M >Q¨M?
bÊ h–M ;B - M¦B iÈB i¨B HU+- çWM; M?bM h?QÊM; Zm M ;B +MM; S?QÆM; ;B h–
i°+ i?¨M? >Q¨M; a - M?QM; `'i M?B m M;QÌB ç m `ä `¨M;- i` M i?U+ i S?QÆM; ;B
+?Q +?„+ +¦ iB M M?Q h?QÊM; Zm M ;B 5

L¦B i? HU+- i`QÈ+ F?¬M; M¦B # M i`QM; h?QÊM; Zm M ;B +O ?„M +¦ M,K i`,K M,
Q M?B m +QÌM; ;Bª- +?d M¦B +QM ;€B i?S ? B h?QÊM; Zm M h?B i H¨ T?B iY çQ
M?'i- i?b +,M #ªM F?¬M; T?ªB h–M ;B +¦ F?ª M,M; +?®M; H¢BX

L; v F?QªM; F?„+ HÌB iW +?®B ` F?ÄB KB M;- i`QM; ç–m h?QÊM; Zm M h?B i #
MB K ç°i M;°i- HÌB ç½ iÈB # M KûT- K¢M? K) Mm®i M;QÊ+ i`Î H¢B- M?bM i?Q€M;
t'm ?´- h?QÊM; Zm M h?B i #¶M; M?B M M¦B,

@ æS ;€B M?Ä >¨M L;mv i M?¨ H½Q- +¦ T?ªB H¨ +¦ K°i çS +QM iQ bBM?\

h?QÊM; Zm M h?B i pW ?ÄB iÈB HÌB M¨v- HB M F?B M +?Q h–M >Q¨M? oB M K†i
;B"M- +?mv M M¨v- ;B®M; M?Q H¨ +?mv M h?QÊM; Zm M h?B ok- +,M #ªM F?¬M; ;
;B +?O h–M ;B +kM; +¦ i?•M T?"M +¦ ç` p` Î i?¨M? >Q¨M; a M¨v- M;Q¢B i`W K°i
B /€K M; v K†i ?ÄB i?ŠM; ` M?Q p"v +?S\ o"v h–M >Q¨M? oB M +ÁM F?¬M; HB m

h–M >Q¨M? oB M +kM; H¨ ?¢M; M;QÌB +€Q ;B¨- imv `^M; #®B `®B F?¬M; i?¬B- M
h?B i F?¬M; i`U+ iB T +U imv i ?„M- M¦B i?"i +?S- h–M >Q¨M? oB M ç®B pÈB pB +
/Q M? FB +kM; F?¬M; +¦ # Q M?B m HÁM; iBM- H–M M¨v iÈB ç•v- +?ŠM; [m H¨ K
i?Y p"M K v K¨ i?¬BX

h–M >Q¨M? oB M M;?2 p"v ;"i ç–m- +QÌB F?´ K°i +?9i- b m ç¦ M¦B,

@ *?mv M M¨v- +kM; i`mv M t¬M t Q F?„T i?¨M?5 «B- i?"i K'i K†i K¨5 h?B i ?mvM?
H¨ ç F?¬M; #B i /¢v +QM ;€B- H¨K +?Q ?mvM? +? +QÌB `²B5

h`QM; HÁM; h?QÊM; Zm M h?B i H"T iS+ pmB p - t2K ` H½Q ;B¨ FB i?"i F?¬M; #
H¨ B- M?Q p"v `'i i®i5 h`QM; HÁM; M;?o p"v- ?„M H„+ ç–m,

@ >Q¨M? oB M- ç +MM; i F i #¢M iW F?B +ÁM #û- H¢B +MM; i Î +?mM; ?¼+ pB
iQ€M iÈB- +?9M; i +kM; +QB M?Q [m2M #B i ;–M çO i€K KQÆB M,K `²B5 G¨K b Q

/ - +?mv M +O M?¨ i - ç +kM; F?¬M; T?ªB F?¬M; #B i- H½Q ?mvM? ç #m²M `–m-
b Q\

h–M >Q¨M? oB M M;?2 p”v i`QM; HÁM; F?) ç°M;- ç–m iB M H¨ +ªK ;B€+ +¦ +?9i F
KWM; M?Q çB M- M?bM h?QÊM; Zm M h?B i- `mM ;B¼M; ?ÄB,

@ G) M¨Q G) M¨Q ?mvM? H¨ Km®M\

h?QÊM; Zm M h?B i ?ÆB ;”i ç–m- i?Î /¨B,

@ > B çS i` b® F?´- M m M?Q i?”i bU +¦ i? çB iÈB +MM; M? m- +kM; +¦ i? +QB
H9+ ç¦- ç +?Q #¼M M¦ ç M æ ç¬ bBM? ?Q¢i- +€+? t +€B +?¶ i?` T?B M¨v- ç t2K

@ h®i- i®i- i?”i i®i [m€5

h–M >Q¨M? oB M p°B p¨M; ç€T SM; F?¬M; M;WM;X

æ•v [mª i?”i H¨ +?mv M i®i i`ÌB # M- ?¨K /QÐM; M?B m M,K KÈB ç +?Q h–M >Q¨M
+? çQÊ+ i•K ibM? +O KbM?- M?QM; i`QM; €M? K„i H¨K b Q +kM; F?¬M; +?2 ;B’m

E?B M +?Q h–M >Q¨M? oB M Qi M?B m +¦ +?9i F?¬M; ;BªB i?Q+? çQÊ+- H¨ H9+ 1
`¨M; +kM; M?bM ` i`QM; K„i h?QÊM; Zm M h?B i +¦ K°i iB ç„+ w- H¨K ?„M ? i bS+
bmv M;?o- #ÎB pb K†+ F i? M¨Q- h–M ;B ç½ i?¨M? +¬M; +?2M +?•M p¨Q FBM? /Q
+MM; iYm H•m- +¦ [m M ? ç M b® K M? iQÆM; H B +O h–M ;B 5

L?bM #¦M; HQM; h–M >Q¨M? oB M `ÌB çB- h?QÊM; Zm M h?B i F?¬M; M?`M çQÊ+
+QÌB H¢M?- ?„M #B i `ä +m°+ b®M; +O K +QM h–M >¨M L;mv i K’v M,K M v Î h–M
H½Q i?’i T?m- +m®B +MM; b) +¦ K°i M;¨v M;QÆB ?®B ?”M5

h?QÊM; Zm M h?B i bmv M;šK- F?¬M; M?`M çQÊ+ iQÎM; M?È ç M +€B #m´B i`Q i
M,K i`QÈ+X

.mv L;½ æ°+ h¬M

h€+ ;Bª,hB m æ Q S?QM; GÊB

RRX *?QÆM; RR, h?QÊM; Zm M h?B ok

*€B i M i?¨M? >Q¨M; a `’i F€ [m€B- #ÎB pb #®M T?QÆM; i€K ?QÈM; tmM; [m M? M
i?Ov M?bM t p¬ i”M- bªM p”i # M i`QM; [m€ bS+ /²B /¨QX

*¦ M;QÌB M¦B Î K°i M;¨M M,K i`QÈ+- i?¨M? >Q¨M; a +ÁM H¨ K°i i?¬M i` M; M?Ä- #
+?d +¦ MÆB M¨v H¨ K°i KªM? b K¢+ T?¢K pB F?QªM; i`,K /†K- i?¬M i` M; M?Ä çQ
çªQ Î i`QM; b K¢+ M¨v- çQÊ+ ;¼B H¨ i?¬M >Q¨M; a X

æ M b m M¨v +¨M; M;¨v +¨M; +¦ M?B m F K¢Q ?B K iK i”T ç M ç•v ç¨Q #ªQ p”i- #B
K°i /`+? i`¢K- +?Q M M- Î ç•v /–M /–M T?€i i`B M H M- çÊB ç M H9+ h? M? GQM; [
H”T [m®+ ;B - i?¬M i` M; M?Ä M;¨v tQ - ç½ i?¨M? K°i i`’M HÈM +¦ ?ÆM KQÌB p¢M

G¢B [m F?QªM; i`,K M,K- Î ç•v- #B M i?¨M? K°i i?¨M? i?` HÈM M?’i T?Q M K h?
;BÌ- M?•M F?˜m i?QÌM; i`9 ç`M? +Q Î i?¨M? >Q¨M; a ç½ pQÊi [m€ i`,K p¢M5

h?QÊM; Zm M ;B - H¨ ;B i°+ ç`M? +Q bÈK M?’i Î i?ÌB i?¬M >Q¨M; a - ç²M; i?ÌB T
K®B FBM? /Q M? p”M iªB- iYm H•m- F?€+? b¢M- ?B m +–K ç²- M;•M ?¨M; iQ M?•M
#¢+- ?–m M?Q i’i +ª +€+ M;¨M? M;? /QM? /€M; iÈB T?K+ pK- ç m #` h?QÊM; Zm

*ÁM h?QÊM; Zm M h?B i H¨K ;B +?O çÌB i?S ? B KQÆB H,K h?QÊM; Zm M ;B - #
i?O5 JQÌB #®M M,K i`QÈ+ ç½ ç¢i iÈB M;mv M HU+ i`¼M; i?S b€m- i?U+ HU+- ç¢i

ob ibK FB K ç°i T?€- H9+ ç¦ h?QÊM; Zm M h?B i ç½ ?ÆM b€m KQÆB im´B- K°i K
PM; *?Ov +€+? M K #° i?¨M? >Q¨M; a K°i i`,K #ªv KQÆB /†KX

æ–K S? >²M- F?2 PM; *?Ov- ?² S?QÊM; >Q¨M;- F?m hmv i a€i- #®M ç` T?QÆM
pMM; ?mM; ?B K M?'i i?¨M? >Q¨M; a - ç•v +kM; H¨ M?[M; F K¢Q ?B K +Ym iY M
[m - /MM; bBM? K M? i´M; F i ` M¦X

h`QM; ç¦ ç–K S? >²M +€+? T?Q ç¬M; i?¨M? >Q¨M; a # i`,K M,K KQÆB /†K- H
T?QÆM; pB M ?ÆM #ªv KQÆB /†K- # M i`QM; F`+? ç°+ +?QÈM; F?Q +¦ i? i?'v iM
F?´M; H²- ?ÆB +¦ +?9i p¬ w- b) #` +„M Mm®i- i`Î i?¨M? i? K K°i +€B Q M ?²MX L?Q
/Q i?W ?ÆM HQ¢B /QÊ+ HB m [mw #€m- +MM; pÈB ?ÆM i`,K HQ¨B HBM? i?9 /QÈ
K°i K¦M iB M F?¦ HQÌM;- +?Q M M- imv `^M; p¬ +MM; ?mM; H - M?QM; ?'T /šM p¬

E?2 PM; *?Ov ;B®M; M?Q H¨ K°i +€B KB M; +?BK QM; +U+ F€ F?´M; H²- tmM; [m M
+¦ K°i Qi ?–K iU M?B M çQÌM; FQM? ?ÆM i`,K /†K- T?Q /QÈB b•m F?¬M; i?'v ç€v
p"i i?–M F€ +MM; HBM? i?9 ?mM; K½M?- i?"K +?Q +¦ HÌB ç²M- `'i M?B m F K¢Q ?
PM; *?Ov iWM; M?bM i?'v [m HBM? i?9 #B M i?¨M? M;QÌB- F?¬M; B +¦ i? +?SM
+kM; F?¬M; ªM? ?QÎM; ç` p` F?2 PM; *?Ov +¨M; M;¨v +¨M; i?–M #Q i`QM; HÁM; K

>² S?QÊM; >Q¨M; +MM; F?m hmv i a€i F?¬M; F?€+ pÈB ? B ç` T?QÆM; M¨v H„K-
M i`QM;- /MM; +Ym iY M?'i bBM? ?bM? /mM; imv i F?¬M; [m€ ç€M;X

L?QM; Î ç` T?QÆM; +U+ F€ ?mM; ?B K M¨v- ç +?Q h?QÊM; Zm M h?B i ;†T çQÊ
+kM; F?¬M; i? M¨Q [m M5

G9+ ç¦ ?„M ç M; i`®M i`€M? K°i HBM? i?9 i`mv b€i- ç–m HBM? i?9 FB Qi M?'i +kM
T?QM;- M m M?Q h?QÊM; Zm M h?B i Km®M HB m K¢M;- +kM; F?¬M; M?'i ç`M? b
PM; *?Ov M¨v +?ûK ;B i pÈB HBM? i?9- +¦ i? /šM iÈB bU +ªM? ;B€+ +O i²M i¢B +
#` M?bM i`9M;- p"v ç9M; H¨ +? i +?„+ `²BX

J¨ i`QM; [m€ i`bM? +?¢v i`®B +? i M¨v- h?QÊM; Zm M h?B i FBM? M;¢+ i?Q€M; M
PM; *?OvXX i` M M;¼M M9B + Q M?'i Î KB M; QM; /[iÊM +¦ çSM; ? B M;QÌB- K°i M

L K HÈM H M +U+ F€ M? im'M- K¨v FB K K„i b€M;- K†i iU ç Q M;•M- p¦+ M;QÌB
i`QÌM; #¨Q K¨m i`„M;- # M M;QÌB ?„M +¦ K°i +¬ ;€B- [m®+ b„+ i?B M ?QÆM;- , ¬
K†i M;¼i M;¨Q ?¢M? T?9+- i?"K +?Q F?¬M; i?'v çQÊ+ h?QÊM; Zm M h?B i +?¢v i`
i?QÈ+X

LÆB ?mM; ?B K M?Q p"v- H¢B +¦ K°i ç¬B ibM? H[Î +?¶ M¨v i?•M K"i M¦B +?mv M v
æQÊ+ `²B- +€B M¨v F?¬M; iQM? H¨ ;b- M;QÌB i H¨ i? M;Q¢B + Q M?•M +S i?Q+?
Î +?¶- +€B +¬ ;€B FB - h?QÊM; Zm M h?B i [m2M #B i5 *?QM? H¨ +QM ;€B M?Ä +
;B - K°i i`QM; i K ç¢B ;B i°+ i?¨M? >Q¨M; a - h–M >¨M L;mv i5

G9+ ç¦ h?QÊM; Zm M h?B i i?B m +?9i M[FBM? ?¬ ` iB M;- M?QM; M K iY FB #¶
K°i +€B HB + i?Q€M; [m H¢M? HMM;- H¨K h?QÊM; Zm M h?B i +?Êi +¦ +ªK ;B€+ M
HBM? i?9 K½M? ?´ i`mv b€i T?Q b m ?„M +¨M; T?€i ` K°i iB M; ;–K `9 i`¨M M;"T F
çm¬B- t€K t`i +?¢v K'i5

•M? K„i H¢M? #,M; FB - ;B®M; M?Q K°i i? M? FB K b„+ #ûM- ç•K i?ŠM; p¨Q HBM?

*ª çÌB h?QÊM; Zm M h?B i +kM; F?¬M; i? M¨Q [m M- +€B HQ¢B mv €T +MM; b€i
F?¬M; ;B®M; K°i pä ;Bª M?•M ;B M +¦ i? T?€i ` X

L,K ç¦ F?B +QM ;€B ?„M H¨ h?QÊM; Zm M S?B L;mv i p¨Q +mM; H¨K T?B iY- h?Q
;†T [m K°i ?° p # M M;QÌB >Q¨M; h?QÊM;- +¦ M;QÌB M¦B ?„M H¨ +QÌM; ;Bª h?B M
h?B M +'T- +kM; F?¬M; i? ;•v ` €T HU+ H M h?QÊM; Zm M h?B i HÈM M?Q p"vX

>ÆM M[- +?d H¨ K°i €M? K„i +O ç®B T?QÆM; K¨ i?¬BX

h?QÊM; Zm M h?B i H"T iS+ `ÌB çB- ?„M +kM; F?¬M; #B i h–M >¨M L;mv i +¦ i?'v K
M?•M FB - ?ŠM b) F?¬M; M¦B +?mv M M¨v +?Q ibM? H[+O KbM? +?S\ *¦ i? - Î i`
H¨ K°i €+ F?€+? t¬M; p¨Q MÆB M;QÌB i ç M; M¦B +?mv M v m çQÆM; K¨ i?¬B

*€B €M? K„i FB - H9+ ç¦ ç¨v ç¼ h?QÊM; Zm M h?B i i?B m +?9i M[i˜m ?Ä M?"T
[m M- h?QÊM; Zm M h?B i KÈB i`W F?Y çQÊ+ i•K K FB X *?d H¨ i?U+ HU+ +O
H¢B Î KS+ ç° >mv M +'T #"+ +?QM- +m°+ çÌB M¨v +¨M; F?¦ +¦ i? iB M i? K K°i #Q

a m M¨v +¦ +?mv M +QM ;€B M?Ä h–M ;B h–M >¨M L;mv i T?˜K ?¢M? F?¬M; çSM;
?Q M;- +MM; H9+ ç¦ ;B®M; M?Q +?mv M h?QÊM; Zm M h?B ok- i`mv M b¬B bMM;

h–M >¨M L;mv i p®M `'i +¦ F?ª M,M; ;B®M; M?Q +QM ;€B h?QÊM; Zm M S?B L;mv
imv M p¨Q ?Q¨M; +mM;- F i [mª tªv ` +?mv M M?Q p"v- F?B M +?Q p¬ b® M;QÌB #
M;Ì- ç M +m®B +MM; H¨ B- #„i çB i`€B iBK M;QÌB +QM ;€B h–M ;B [m®+ b„+ i?B
p¬ ibM?\

J'v M,K b m ç¦- h?QÊM; Zm M h?B i +kM; i?QÌM; i?QÌM; óM;šm M?B Mô çB M; M;
+Q M;K- H†M; H) [m M b€i ç M çS i` iQ bBM? i`–K K†+ FB - i?2Q im´B h–M G"T
h?B i +¨M; H9+ +¨M; +ªK ;B€+ çQÊ+- ;B[K†i KkB çS #û ç¦- KÆ ?² M?bM ` +€B
i?'v çQÊ+- pb p"v +m®B +MM; i`QM; HÁM; F i Hm"M- çS #û iQ bBM? M¨v- i€K T?
M K M?•M FB 5

hmv `^M; F?¬M; `ä ;B[+¬ ;€B h–M ;B +MM; M K iY FB tªv ` +?mv M ;b- M?QM;
iBM +?„+- KbM? [mv i ç`M? çQ h?QÊM; Zm M h?B ok ;ª +?Q h–M G"T H¨ +?QM? t€
M;QÌB p¬ b® H9+ M¨v ç†i +QÊ+- ?„M ç†i p¨Q M K M?•M FB - bÈK Km°M ;b b) +¦ K°
M?•M +MM; +QM +O KbM?5 æ M H9+ ç¦- M?[M; ;b ?„M ç–m iQ ç m b) M?"M çQÊ+

*€B M¨v- ;¼B H¨ [mv i çQ€M5

h`QM; €M? K„i ;B¨ Mm +O h?QÊM; Zm M h?B i- i`¨M ç–v w +QÌB ?ª ? - i`QM; HÁ
ç•v H¨ M;mv M M?•M +Æ #ªM pb b Q h–M ;B +O M;QÆB Hm¬M F?¬M; #^M; h?QÊ

"ÎB pb- H½Q T?m M?bM t ?ÆM M;QÆB M?B m H„K5

@ *?€m ;€B M;Q M- M;?2 ¬M; M°B M¦B- çB ;†T ?„M- +¦ çQÊ+ ? v F?¬M;\

h?QÊM; Zm M h?B i +¦ +?9i #'i ç„+ /o M?bM +?€m ;€B #ªQ #®B +O KbM?- +® bS-
+?€m ;€BX

h?QÊM; Zm M h?B ok M;²B Î ç®B /B M ?„M K†+ i`QÌM; #¨Q- i` M i v K M; i?2Q K°i
i`„M;- i` M K†i +kM; +?2 #^M; F?,M HK K¨m i`„M;- i` M /QÈB iQ¨M i?•M- F?¬M; +
M M;Q¨B- h?QÊM; Zm M h?B ok tªv ` #B M ç´B M?Q i? M¨v- H¨ iW b m bU FB M
F?¬M; +?`m ç +?Q #'i +S F M¨Q M?bM i?'v H¨M / K¨m H K +O KbM?X

@ E?¬M; çBX

h?QÊM; Zm M h?B ok `'i FB M [mv i H„+ ç–m,

@ «M; M°B- çÌB M¨v h?B ok F?¬M; H'v +?²M;5 *S Î +MM; ¬M; M°B5

:B¼M; M¦B i`QM; i` Q M?Q iB M; ?¦i +?BK ?Q¨M; Q M?- i?"i H¨ K i BX

@ æS M?Ä- ¬M; M°B bÈK Km°M ;b +kM; +¦ K°i M;¨v T?ªB çB- +QM +kM; F?¬M; i?
¬M; M°B F?¬M; +ÁM- +QM M M H¨K ;b #•v ;BÌ\

G9+ M¨v h?QÊM; Zm M h?B i ç½ F?¬M; +ÁM K°i +?9i #° /¢M; ;B +?O mv M;?B K-
?B M H¨M?- i`QM; €M? K„i +¦ pmB KWM;- +kM; +¦ i?QÆM; v mX

@ .M b Q *QM F?¬M; Km®M ;†T ?„M5

@ G¨ #ÎB pb- i?•M T?"M +O ?„M\

h?QÊM; Zm M h?B i i?Y ?ÄB K°i +•mX

@ æQÆM; M?B M F?¬M; T?ªB- +QM M¨Q +¦ iQ +€+? ;b +QÌB M?¢Q M;QÌB F?€+- h?
H"T ;B çbM?- H¢B +¨M; F?¬M; Km®M /¼ M;QÌB i 5

h?QÊM; Zm M h?B ok v m Èi M¦BX

h`QM; HÁM; h?QÊM; Zm M h?B i +Q `9i K°i i`"M- HÁM; M¦B i?"i H¨ H¨K #"v K¨- ç
+O i +?`m /^M p†i M?Q p"v- pb b Q F?¬M; #€Q SM; i` M M;QÌB H½Q #'i iY i +?S

G9+ M¨v- #¶M; M?B M h?QÊM; Zm M h?B ok H¢B ?ÄB,

@ G¨ ?„M M¦B Km®M ;†T +QM\ L;?2 M¦B K'v M;¨v ?¬K i`QÈ+- ?„M +ÁM iU i v ;B i ?
K ?„M\

h?QÊM; Zm M h?B i M?bM i?'v +¦ +Y - H"T iS+ ç2K iBM iS+ i?€K i?QM? ? B M;¨v [m
Zm M h?B okX

h?QÊM; Zm M h?B ok i`–K K†+ K°i ?²B- b m ç¦ M;˜M; ç–m M¦B,

@ o"v +S ;†T K†i çBX

.mv L;½ æ° + h¬M

h€+ ;Bª,hB m æ Q S?QM; GÊB

RkX *?QÆM; Rk, P M :B L;ä > T

> B M;¨v M¨v h–M G"T i`ªB [m i?"i i?QªB K€B- /B M iQ+? hY h?–M oB M `'i HÈM-
b€i- çbM? +€+ i?Ov i¢- +ÁM +¦ K°i +€B ?² M?Ä tBM? t„M- +€+ HQ¢B ?Q +Ä [mw #
çB ç m /MM; ç€ bÄB i`„M; #¦+ i`ªB i?¨M?- #QÈ+ çB ? i bS+ i?QªB K€B- M?'i H¨ b€M
ç M; iªM #° i`QM; `WM; `"KX

Í +?¶ M¨v- h–M G"T +¦ K°i HQ¢B +ªK ;B€+ tmv M [m i?ÌB F?¬M;- çB iÈB H•K pB M
Î ç•v- ç m ç T ?ÆM `'i M?B m bQ pÈB #'i +S K°i H•K pB M M¨Q h–M G"T iWM; i?'v [
h–M ;B t2K i`¼M; #° çbM? pB M M¨v M?Q p"v- t2K ` - K KbM? M,K ç¦ Î h–M ;B -
bOM; €B K¨5

L?QM; K¨ ? B M;¨v M¨v- h–M G"T HB M iK+ M;?2 K ?„M M¦B K°i Qi +?mv M +k M,K
p +? +O ?„M F?¬M; M?„+ iÈB K°i +?[` - h–M G"T +kM; #B i F?¬M; Qi +?mv M i
M?•M i`¼M; v m M,K ç¦ h–M H½Q ;B bOM; €B K°i KbM? K ?„M M?Q p"v5

L,K ç¦ h–M >¨M L;mv i +MM; pÈB h?QÊM; Zm M S?B L;mv i- çQÊ+ tQM; H¨ >Q¨M;

G¨ ? B K„ M[M´B / M? M?'i i?¨M? >Q¨M; a - iQ b„+ tm•M H M i?m +9+- ç m +¦ p ç T
[m®+ +S K¶B M,K M,K b) +¦ K°i H–M imv M i9 [mv K¬ HÈM- M m +¦ i? ;ª +QM ;€B K
h?QÊM;- p"v ç9M; H¨ pBM? [m M; i`ÌB # M- ç²M; i?ÌB- +kM; b) ;B9T +?Q ;B i°+ K

*QM ;€B ;ª +?Q >Q¨M; h?QÊM;- p"v ;B i°+ b) +¦ i? i`Î i?¨M? ?Q¨M; i?•M ç¦5 *€B
T?–M pBM? [m M;- +¨M; ?ÆM i? - M¦ iQÊM; i`QM; +?Q i¨B T?9 +MM; ç` p`5

G'v i¨B M;? +MM; /mM; K¢Q +O h–M >¨M L;mv i- çQÊ+ imv M +?¼M p¨Q ?Q¨M; +
i'i M?B M- M;QÌB +QM ;€B +U+ T?˜K M?Q p"v- i?€M? M?•M i?'v +kM; b) ç°M; HÁM
;B MX

æ€M; iB + h–M >¨M L;mv i H¢B v m K°i M;QÌB F?€+- ç²M; i?ÌB +?Q +QÈB ;ª K¨ b
H¨K +?Q h–M ;B H9+ ç¦ K°i HÁM; Km®M i`Î i?¨M? ?Q¨M; i?•M [m®+ i?Q+?- /šM iÈ
M;?B K i`¼M;X

h? +?Q M M K'v M;QÌB i`QÎM; H½Q H9+ ç¦ +ÁM M„K [mv M h–M ;B - Km®M H"T iS
H²M; ?2Q- #Èi +?Q H¢B bBM? ` K°i +€B +QM ?Q M; H¨K h–M ;B +¨M; i? K F?¦ +Q

*kM; K v i?ÌB F?„+ +m®B +MM;- h–M >Q¨M? oB M HU+ ûT HÌB M;QÌB- T?O [mv i +
ç¦ H¨ +QM ;€B +O H½Q- ?´ ç°+ F?¬M; ,M +QM- M?QM; K¨ i`QM; HÁM; T?šM M° +
+¦ h?QÊM; Zm M h?B i çQ ` T?QÆM; i?S+ +–M T?ªB i?¬M; ;B - KÈB +?Q h–M ;B
FBM? /Q M? FB - +ª çÌB h–M >Q¨M? oB M +kM; b) F?¬M; Km®M M?bM i?'v çS +Q

æ®B pÈB h–M >Q¨M? oB M K¨ M¦B- F?¬M; ;B i ? B K +QM #¼M ?¼- ç½ H¨ # M Æ
pB + K°i +€B ç iY h–M ;B M¨Q ç¦ Î # M M;Q¨B T?QM; HQm- ç H¢B K°i çS +QM `B
#'i ç²M;- h–M >¨M L;mv i H¨ M[M?•M- H¨K M?Q p"v- i`Î i?¨M? +?mv M #¢B ?Q¢B ;

æ` p` M[M?•M Î h? M? GQM; [m®+- t t F?¬M; #^M; M K M?•M- ç•v H¨ K°i HQ¢B
?B M i?U+X

> B M;¨v M¨v h–M >¨M L;mv i +kM; M¦B +?Q +QM i` B K°i +?9i +?mv M ibM? p h?
M¨M; t2K ` - +QM i` B /QÌM; M?Q +¦ +?9i #` K [m, €K ªM?- ?¢ [mv i i•K- T?ªB ;†T K
Zm M ;B FB X

L;?o ç M ibM? +ªM? K +QM KbM? ?¬K M v- i`QM; HÁM; h–M >¨M L;mv i +ªK F?€B
ç²M; i?ÌB +kM; F?¬M; M?`M çQÊ+ +ªK i?'v ç m #m²M- HQ¢B +ªK ;B€+ F?¬M; M„K
+O KbM?- i?"i bU H¨ F?¦ +?`m5

E€ i?"i h–M >¨M L;mv i M¨Q #B i `^M;- +QM i` B +O M¨M;- HBM? ?²M ç M iW K°i F
i?ÌB ç¢B iBM iS+ #MM; M´- ;–M M?Q F?¬M; +¦ +?mv M ;b F?¬M; i? iB T i?m çQÊ+

>m®M; +?B- b m F?B h–M G"T M;?2 M¦B H¨M / h?QÊM; Zm M h?B ok H¨ K¨m H K-
ç½ t2K [m K°i #° T?BK çB M ªM?- i M i?b F?¬M; M?È `ä- M?QM; ?bM? ªM? i`QM;
;BÈB +O ?„M- +¦ M;QÌB / ç2M- +¦ M;QÌB / i`„M;- +¦ M;QÌB / p¨M;- M?Q p"v / K
F?¬M; i? F?¬M; iB T M?"M çQÊ+X

L;¨v ? B M;QÌB ;†T K†i- ç`M? p¨Q #m´B b€M; M;¨v K B Î K°i M?¨ i`¨ H•m- M?¨ i`¨
h?QÊM; Zm M ;B - ç•v +kM; H¨ iW M?Ä ç M HÈM h?QÊM; Zm M h?B ok H–M ç–m iB
Zm M ;B - w M;?o F?€+ i?QÌM;X

æ®B pÈB ;†T K†i- h–M G"T F?¬M; +¦ M?B m w M;?o H„K- #ÎB pb ?„M +¨M; M?B m
i`QM; HBM? ?²M h–M G"T- i`¨M M;"T +Æ b® T?ªM #°B +MM; K¢Q ?B K- ?ÆM M[?
M;¢Q- H¨K i? M¨Q +¦ F?ª M,M; + K HÁM; H¨K [m•M +Ì +?Q M;QÌB F?€+\

.M H¨ h–M >¨M L;mv i K ?„M F?¬M; M?„+ M?Î ?„M- h–M G"T ç½ `'i `ä `¨M;- ç€K ?
h?QÊM; Zm M ;B - T?Q b m F?ŠM; ç`M? i²M i¢B K°i ;B Q /`+? M¨Q ç¦5 L;?o p"v- F
K°i MK +QÌB i?ªM M?B M H¢M? HMM;- Km®M HÊB /KM; i ¨- M„K KÆ çB5

L;?o iÈB iW F?B ç M i? ;BÈB M¨v- +ÁM +?Q # Q ;BÌ +?•M +?QM? ?B m #B i çQÊ+
+ªM?- h–M G"T +'i #QÈ+ çB ` F?ÄB +Y hY h?–M oB M- +ª +QM çQÌM; ? i bS+ BK
iQÌM; pB M + Q HÈM M;,M +€+? i'i +ª- Î i` M +QM çQÌM; M¨v- i` M +Æ #ªM ç m H¨
;B - +ÁM +¦ K°i b® Qi H¨ T?9 ?¨Q i`QM; i?¨M? >Q¨M; a X

Í ç•v bQ pÈB MÆB K +QM h–M G"T Î i`QÈ+ FB ç9M; H¨ +€+? t K°i i`ÌB K°i pU+
G"T [m v ç–m H¢B M?bM i?Q€M; [m çbM? pB M iBM? tªQ ioM? K`+?- +?"K `½B H„
F?¬M; i?m°+ p +?QM? KbM?- +kM; F?¬M; i? /MM; çQÊ+ # Q H•m- +?QM? KbM?
M¨v- + Q # v t +?¢v5

G9+ M¨v- Î b•m i`QM; +QM çQÌM;- +€+? MÆB M¨v p¨B i`,K i?QÈ+- K°i +Y T?O KÎ `
K'v +?B + t2 M;U +U+ F€ t ?Q - b m ç¦ çB ` K°i çQ¨M M;QÌB- +?WM; ? B KQÆB K
? B M;QÌB i` im´BX G9+ h–M G"T M?bM p T?Q # M FB - M;QÌB Î # M M¨v- +kM; i
F?QªM; +€+? t M?Q p"v- h–M G"T +kM; pšM +¦ i? +ªK ;B€+ çQÊ+- K'v ç¢Q €M? K
p T?Q KbM?X

> B M;QÌB # M FB /QÌM; M?Q /Q /U K°i +?9i- H"T iS+ #Ä K†+ H M t2- M;QÊ+ H¢B
M¨vX

•M? K„i h–M G"T `ÆB tm®M; M;QÌB K°i i? M? MB M p¦+ M;QÌB + Q iQ p B HÈM i`Q
ç€v HÁM; #` K°i +´ HY ;B"M F?¬M; `ä i`¨M ` - i`QM; ç–m H"T iS+ ?B M H M ?bM?
KB i FB - +MM; pÈB +•m M¦B FB , æ¢B bQ +Æ bÎ- +Æ bÎ- H¨ p¬ /KM;5 Gmv M i? K
H¨ T? p"i5

h–M G"T F?¬M; FB K çQÊ+ M„K +?†i i v- K°i +´ F?¬M; + K HÁM; ç M iW b•m i`QM;
i`¢M; h–M G"T #` ªM? ?QÎM; `'i HÈM- i?"K +?Q +¦ K°i HQ¢B tmM; ç°M;- Km®M t¬M

#ûi +€B ;QÆM; K†i K¨ ?„M iU +?Q H¨ M? im'M iB m b€B FB 5

@ h?B m ;B X

*€M? +Y pB M T?Q b m h–M G"T- #¶M; M?B M p M; H M K°i iB M; ;¼B ¬M M?m M

@ h`Î p i?¬B- M;¨B b) +?`m i?B iX

h?•M i? h–M G"T ?ÆB +SM; çÌ- [m v ç–m- i?'v ;QÆM; K†i ¬M M?m +O h–M hmv
i?•M i?B i- h–M G"T ?ÆB H„+ ç–mX a m ç¦ M¦B,

@ *¬ i`Î p - çWM; M¦B pÈB K i 5

h–M hmv i ;–M M?Q F?¬M; /Q /U ;b- H"T iS+ H„+ ç–m- FB M [mv i M¦B,

@ E?¬M; M¦B +kM; çQÊ+- i? M?QM;- i b) F?¬M; [m v p 5

h–M G"T [m v ç–m H¢B- F?¬M; iB T iK+ ç w h–M hmv i M[- F?Qª M; +€+? K'v i`,K
? B M;QÌB FB i`QM; pÁM; p•v K°i ç€K ?° p - +kM; çB iÈB ;–M +?¶ h–M G"TX

•M? K„i M;QÌB i? M? MB M p¦+ /€M; + Q iQ FB HQÈi [m h–M G"T- `ÆB tm®M; i`
+Y hY h?–M oB M- i`QM; €M? K„i ?B M H M K°i p M¦M; #ÄM;- pW +QÌB pW M¦B

@ h–M hmv i Km°B Km°B- +?9M; i H¢B ;†T K†iX

h–M hmv i #m¬M; i v çSM; M;?B K- H¢M? M?¢i i`ª p K°i +•m,

@ h–M hmv i` K„i L?` +¬M; iYX

L;QÌB i? M? MB M H„+ ç–m HÆ ç M?- H–K #–K K°i +•m,

@ h?"i bU H¨ ç€M; iB +- i?2Q +€B T? p"i M¨vX

:B¼M; M¦B F?¬M; HÈM- M?QM; K¼B M;QÌB Î ç•v- ç m +¦ i? M;?2 çQÊ+- ç€K i?` p

h–M G"T çSM; Î ç¦- b„+ K†i #bM? ioM? M?bM çQ¨M M;QÌB M¨vX

h`QM; M?€v K„i ;QÆM; K†i M? im'M +O h–M S?QM; M?bM ç M h–M G"T- i`Î M M +¦
iÊM- M m F?¬M; T?ª B i?S +QM ?Q M; i`QÈ+ K„i M¨v- +?QM? KbM? H¨K b Q H¢B #
KbM? i`€+? T?¢i +?S\ E?B M +?Q ?„M ç€M? K'i K†i KkB i`QÈ+ K†i h–M ;B 5 hW M
+?`m [m HQ¢B Ov F?m'i M¨v- bÊ `^M; b) ?bM? i?¨M? i•K K - ªM? ?QÎM; ç M iB M

oW `²B iÈB +?¶ L?` + - +ÁM ç M; Km®M M¦B H¨K b Q i`ª i?M h–M G"T- F?¬M; M;
i?"i ç9M; H¨ Q M ;B M;ä ? T K¨X h–M S?QM; i`WM; K„i h–M G"T H¢M? HMM; M¦B,

@ h–M G"T- M m M?Q H¨ M K M?•M- i?b çB i?2Q i - +?9M; i ibK +?¶ ç€M? K°i i`"M
M;QÆB K°i #[- b m ç¦- +?mv M ;B[M;QÆB p¨ i +QB M?Q tQM;5

h–M G"T M;?B M; ç–m HB + K„i h–M S?QM;- i` M K†i H° ` K°i /€M; +QÌB i¨ €+- +?

@ sBM H¶B- /U i?2Q T?€T Hm"i æ [m®+- i +ÁM +?Q çO KQÌB b€m im´B- +?Q M
F?€+- i ç®B pÈB +?mv M #` ç€M? F?¬M; +¦ K°i +?9i ?SM; i?95 L;?o F?¬M; ` h K
/ M? iB M; Hšv HWM;- H¢B +¦ ?SM; i?9 pÈB +?mv M M¨v- p"v M;QÆB M?'i ç`M? H

h–M hmv i T?Q b m h–M G"T #` +?¼+ T?b +QÌB ` iB M;- F?¬M; M;Ì ç®B K†i pÈB
i? ;†T M;mv F?¬M; HQ¢M M¦B pÈ p˜M HmM; imM; M?Q i? - t2K ` - KbM? ?B m p ?

*€B HmM; imM; H°M t°M ;b i? M¨v- imv `^M; h–M S?QM; F?¬M; [m€ ?B m `ä HÌB h
i` M #B m ibM? +O ?„M t2K ` +kM; F?¬M; T?ª B HÌB ;b ? v ?Q- M;?2 h–M G"T +U
[m€ i?¨M? ;B"M K„M;,

@ L;QÆB H¨ i M +QM ?Q M; F?¬M; +¦ ; M- F ? M M?€i- F M?m M?QÊ+5 .M H¨ H2
ç´B çQÊ+ #ªM +?'i T? p"i5 h?S +QM ?Q M; M?¨ M;QÆB- +¦ iQ +€+? ;b Î H¢B h–M
t'm ?´ +O M;QÆB +9i F?ÄB h–M ;B çB5

> B K„i h–M G”T +?Êi #„M ` ? B iB ?¨M [m M; i`¨M M;”T b€i w- #„M i` M K†i h–M
>mv M +’T #”+ b€m- i?B m MB M i?B M i¨B h–M ;B - H¢B #` h–M G”T HB + K„i F?
M?`M çQÊ+ HmB p b m K°i +?9iX

G9+ M¨v K°i i? M? MB M # M +¢M? M;[F?Q H¢M? H)Q M¦B,

@ h–M G”T- çWM; iU ibK T?B M T?S+5 æWM; iQÎM; `^M; +¦ +?¶ /U ;B +?O- M;Q
L m M?Q M;¨v ?¬K [m h K ç F?¬M; #ªQ i M;WM; ç€M?- i b) F?¬M; ç K +QM M;
h–M ;B M¨v +¦ M;¨v H¨M?5 E?¬M; iBM M;QÆB +S i?Y t2K5

@ h–M >´- M;QÆB çWM; [m€ T?”M5 *˜M i?”M i

Í T?Q b m h–M hmv i KÎ KB M; M¦BX

GÌB +ÁM +?Q /Si- ç½ #` h–M >´ +„i çSi,

@ *¬ M¦B +˜M i?”M +€B ;b\ L¦B +?Q ;B +?O\ hMv iB M5 h +kM; F?¬M; iBM- ;B +?
+ª M;¨v5 æWM; [m M- hY h?–M oB M +MM; pÈB hY EBK oB M +O i - +?d +€+? +¦
h–M G”T tQ v M;QÌB H¢B M;,M h–M hmv i Km®M M¦B iB T- p K†i #bM? ioM? M?b
S?QM; M¦B,

@ h ç€T SM; +€+ M;QÆBX

@ h?B m ;B

h` M K†i h–M hmv i i`¨M M;”T HQ H„M;X

h–M >´ M;?2 h–M hmv i tQM; ?¬ pÈB h–M G”T- ?¨K w F?BM? KB i i`QM; K„i +¨M;
M¦B,

@ u M i•K çB- h–M hmv i Km°B Km°B- F?¬M; +? i M;QÌB çQÊ+- ç€M? ?„M K°i #[+

h`QM; K„i h–M S?QM; t i [m K°i MK +QÌB ?mM; €+- i`QM; HÁM; ç½ #„i ç–m M;?o ç
ç¢T i M +QM ?Q M; M¨v- pW +¦ i? ? i ;B”M- +ÁM F?¬M; ç #` ¬M; M°B M?bM ` X

h–M G”T [m v ç–m H¢B +?Q h–M hmv i K°i €M? K„i i?QªB K€B- pW +QÌB pW M¦B,

@ u M i•K çB- i F?¬M; +¦ pB + ;b- M?È F„ M;¨M p¢M H–M F?¬M; çQÊ+ M¦B pÈB K

h`QM; €M? K„i HQ H„M; +O h–M hmv i- h–M G”T #QÈ+ H M K°i +?B + t2 M;U t ?Q
H M K°i +?B + F?€+- M;QÌB ç€M? t2 pmM; `QB H M- K’v +?B + t2 M;U M? M? +?¦

.mv L;½ æ°+ h¬M

h€+ ;Bª,hB m æ Q S?QM; GÊB

RjX *?QÆM; Rj, B :B€Q >m’M B

h–M hmv i çSM; Î +Y hY h?–M oB M- /Q /U +¦ M M çB i?¬M; #€Q pÈB T?m M?•M K°
ç–m M¨M; H”T iS+ ?B M H M €M? K„i iU iBM pW `²B +O h–M G”T- HB M [mv i ç`M
pšM H¨ K°i çS M?Ä- M?QM; i`QM; ;B¼M; M¦B ç–v F?Q T?€+? ç¨M ¬M;X æWM; M M
+?Q ?„M T?ªM +ªKX

"ªM i?•M h–M hmv i ç m F?¬M; +¦ +ªK ;B€+ çQÊ+- iW H9+ ç–m M¨M; F?¬M; [m€ ib
M M K°i HÁM; HQ H„M; +?Q h–M G”TX

[illegible]

R8X *?QÆM; R8, S?ªM RM; *O h–M :B

*?B m i?S+ +O h–M >´ ;B®M; ç ç h–M S?QM; +O ?„M M?Q ç9+X >„M ?¦ +?QÎM p¨Q +´ h–M G”TX o ç°+ €+ i`QM; €M? K„i ?„M i?”i bU Km®M ?Q¨M i?¨M? +¬M; pB +?Q H¨K çQÊ+5

h`QM; M?€v K„i M?Q iB +?ÈT- i?•M i? h–M G”T #¶M; M?B M +U+ F€ [m, /` /ÌB p Mû K°i +?QÎM; M¨v +O h–M >´X *MM; H9+ ç¦- ? B M;QÌB h–M hmv i p¨ S?QÆM; >¢ ? B +?QÎM; FQ+? p T?Q h–M >´- pW H9+ +?¢K p¨Q #¨M i v +O h–M >´X

S? M?5

h`QM; F?¬M; F?Q i`mv M ç M K°i iB M; M´- [m M? [m~M i`QM; F?QªM; F?¬M; ç¢B K°i iB M;- T?mM ` K°i M;KK K€m iQÆBX > B K„i ?„M #„M ` ?¨Q [m M; Q€M ç°+- ; h–M G”T- +QÌB çB M +m²M;,

@ h–M G”T bÈK Km°M ;b +¦ K°i M;¨v- H½Q iY H¨K +?Q M;QÆB b®M; F?¬M; #ˆM; +

h–M >´ M¦B tQM;- i?•M ?bM? ?¦ i?¨M? H¨M F?¦B M? i?2Q +Y pä [m€M # v ` M;Q

L; v b m ç¦ i`mv M ç M iB M; h–M >´ ?ûi i?ªK- i?•M ?bM? ?„M H¢B # v p¨Q # M i`Q óT?®+ô p M; H M- ?„M M;½ [m v i` M K†i ç’i- ?²B H•m F?¬M; çSM; H MX

a m ç¦- K°i H½Q ;B¨ K†+ €Q #¨Q t M? `•m i¦+ #¢+ i`„M;- ? B K„i M?Q çB M iB M p¨Q >´ M´B ;B”M K„M;,

@ hB m b9+ bBM?X L K†i ;B ;B M;QÆB- ?¬K M v i? +?Q M;QÆB K°i K M;X L m H½Q T?m b) +?Q M;QÆB ?B m çQÊ+ +€B ;b KÈB ;¼B H¨ b®M; F?¬M; #ˆM; +? i5 æ

h?2Q K°i iB M; `Qi M¨v +O h?QÊM; Zm M h?B i- h–M >´ iW K†i ç’i M?ªv /UM; H M +?ÈT +?¢v K’i /¢M;- F?¬M; /€K ç H¢B #’i F€ K°i HÌB M¦B M;Q M ç°+ M¨Q M[X

h?QÊM; Zm M h?B i [m v ç–m M?bM h–M G”T- i?Q€M; K°i +€B ç´B H¢B i?¨M? ;QÆ

@ L;QÆB F?¬M; b Q +?S\

*ªM? iQÊM; M¨v F?B M h–M hmv i +MM; S?QÆM; >¢Q L K M?bM i?’v M;~M +ª M;Q h?QÊM; Zm M ;B F?B M¨Q i?b +¦ #° K†i ¬M ?Á M?Q i? M¨v\

h–M G”T M;~M; ç–m- M?bM i?Q€M; [m h?QÊM; Zm M h?B i- ?ÆB M?Qm K¨v,

@ L;¨B H¨ ;B +?O h?QÊM; Zm M ;B \ h F?B M¨Q i?¨M? +QM ` +O h?QÊM; Zm M ; +O i - F?¬M; +–M M;QÌB F?€+ + M i?B T5

L¦B tQM;- ?„M #QÈ+ +?•M ?ÆB i”T i M? çB ` F?ÄB pä [m€M S?QÆM; *?QM?X G9+ M?bM S?QÆM; >¢Q L K,

@ _’i +ªK ÆM p +?mv M ?¬K M v5 L;¨v b m h–M G”T M?’i ç`M? b) #€Q ç€T5

h–M hmv i +MM; S?QÆM; >¢Q L K M;•v /¢B çSM; Î ç¦X L; v +ª h?QÊM; Zm M h?B i ç M- H9+ M¨v p K†i t’m ?´ çSM; Î pä [m€M- K„M;,

@ *QM K M¦5 > v +?Q i?ˆM; M?¦+ [m”i +QÌM;5 E?¬M; Km®M H¨K +QM ` +O h?Q Km®M #B i M;QÆB H¨K i? M¨Q i?Q€i çQÊ+5

L¦B tQM; K°i +•m ;Ð H¢B i? /B M- H½Q tQ v M;QÌB çB K’iX

h–M hmv i H9+ M¨v KÈB T?K+ ?²B iBM? i?–M- çm´B i?2Q T?QÆM; ?QÈM; h–M G’ S?QÆM; >¢Q L K çSM; Î ;B[pä [m€M- p K†i KÌ K`iX

æ M H9+ M¨v- # M M;Q¨B pä [m€M ç½ +¦ K°i M?¦K M;QÌB t9K [m M?- ç m #¨M Hm i`QM;X hmv `ˆM; #¼M ?¼ F?¬M; M?bM i?’v bU pB + i`ªB [m - M?QM; çB m M¨v F? K„i #¼M ?¼X

"ÎB pb pä [m€M M¨v H¨ S?QÆM; ;B M?QM; H¢B +¦ K'v ç iY h–M ;B ç€M? M? m i`C
HKv ç M h?QÊM; Zm M ;B X *¨M; FBM? M;QÌB +?QM? H¨- ;B +?O h?QÊM; Zm M
KB M; +ÁM i?ûi HÈM +€B ;b ó B /€K çKM; ç M +QM ` h?QÊM; Zm M ;B i Xô

*€B ;¼B H¨ iQÌM; F?¬M; M;,M çQÊ+ ;B¦X *?Q /M H¨ K°i +?mv M M?Ä i`QM; ç¢B
i`mv M HQm ç M M;Q¨B T?® +¨M; F?¬M; M¦B ç M +?mv M ?¬K M vX *?Q M M F?¬M
M;QÌB +O i?¨M? >Q¨M; a - iW [mw i°+ iÈB /•M M;? Q ;–M M?Q ç m #¨M Hm"M p +

h M p®M H¨ +QM ?Q M; +O h–M ;B - /QÌM; M?Q i`QM; K°i ç K ç½ i`mv M F?„T iQ¨

E?¬M; M¦B S?QÆM; >¢Q L K ç®B T?¦ bU +?'i p'M +O ;B i°+ i? M¨Q- +kM; F?¬M
+¦ HÁM; i®i H¢B #` i`Î i?¨M? HÁM; H M; /¢ i?9 F?¦ +?`m i`Î p M?¨ i? M¨QX G9+ M
/QÈB K°i Kª M? ?¶M HQ¢MX

h–M S?QM; F?¬M; +?d H¨ M;QÌB i` im´B +¦ iB K HU+ M?'i i? ? M¨v +O h–M ;B K
i¨B Î ?¼+ pB M ç [m®+ i®i M?'i MQÈ+ h? M? GQM;X >¼+ bBM? i®i M;?B T ?¼+
pQÆM; # M i?QÎM;- i`Î i?¨M? K°i ;½ [mv M [mw +?•M +?QM?5

>¼+ bBM? M?Q p"v- iQ¨M #° ç'i MQÈ+ h? M? GQM; iQ M?Q p"v ?¨M; M,K +kM; +?d

*¦ i? M¦B F?¬M; +?9i F?Q i`QÆM;- h–M S?QM; H¨ K°i i?B M i¨B +?•M +?QM?X oÈ
Î im´B KQÌB #®M +O ?„M- +?Q /M H¨ Î M?[M; MÆB M?Q >¼+ oB M æ Zm®+ +kM;
M?'i5

L,K tQ h–M ;B #ÎB pb +?mv M +O h–M >¨M L;mv i- #Ä HÐ K°i +Æ ?°B T?€i i`B M
M;QÌB ç m ç†i ?v p¼M; H M M;QÌB h–M S?QM;X æ•v +kM; H¨ M;mv M M?•M i¢Q i?
h–M S?QM;X L?QM; M?Q p"v i?b +¦ ;b ç•m\ h?B M i¨B M¨Q K¨ F?¬M; FB m M;¢Q\
+?9i iQM? +€+? `B M;\

E?¬M; +¦ iQM? +€+? `B M; ç¦ H¨ i¨B i`Q #bM? i?QÌM;5

*¦ i? M¦B- iQ¨M i? h–M ;B ç®B pÈB h–M S?QM; ç m i`•M [mw ç M +U+ çB KX L?
+O h–M S?QM;X æ®B pÈB çS +QM i` B M¨v- M;"K i`QM; KB M; bÊ i M- ç i`QM; i
+–m +O h–M S?QM;- ç¦ H¨ +–m ;b çQÊ+ M'v5

E?¬M; i? iQÎM; çQÊ+- #m´B b€M; H9+ çB ` M;Q¨B +ÁM i®i H¨M?- F?¬M; çQÊ+ #
H¨ #` i?ˆM; +QM ?Q M; /U p¨Q M?¨ [mv M i? ç€M? ç"TX *¨M; ç€M; +? i H¨- i`ªB [
;B +?˜M çQ€M- M¦B h–M S?QM; #` i?QÆM; ç M çB MX *?Q /M i`` ? i +kM; +¦ F?ª

æ®B pÈB h–M ;B ç M; ?v p¼M; h–M S?QM; H¨K `¢M; `Ð i´ i¬M; K¨ M¦B- çB m M¨v
çB M ç H¢B ?"m ?¼ - #'i F€ M;QÌB Hmv M pä M¨Q +kM; ?B m çQÊ+- çB m M¨v +¦
h–M S?QM; +¦ i? ç½ F i i?9+5

:B®M; M?Q K°i M;¬B b Q #,M;

h–M >Q¨M? oB M +?d /MM; K°i H€i +¬M; T?m- iW ç€K i?` p ç½ #B i çQÊ+ bU pB +
i?` p #bM? i?QÌM; p M? p€Q F?¬M; +QB B ` ;b- i`QÈ+ K†i G½Q ;B iY h–M ;B - #

L?QM; M;mv M M?•M +?QM? pb p"v +?mv M KÈB F?¦ ;BªB [mv i5 L m H¨ i`QÈ+ F?B
;B p¨ h–M ;B - h–M >Q¨M? oB M pb #bM? ´M bU iS+ ;B"M +O K¼B M;QÌB +¦ i? i`
+?W K°i ?ÆB b m ç¦ çm´B K +QM #¼M ?¼ F?ÄB h–M ;B X o T?–M b m M¨v +¦ i?
F?¬M; b Q +ª X

L?QM; ?B M i¢B iBM iS+ h?QÊM; Zm M ;B p¨ h–M ;B +¦ ç€K ?ÄB- B B +kM; #B
i?m°+ p h–M G"TX L m F?¬M; T?ªB ?mvM? ç h–M S?QM;- h–M >´ +?O ç°M; F?B m
+¦ i? #` ç€M? i?QÆM;\ o T?–M ç€M? HûM- p"v i?U+ F?¬M; +¦ w M;?o X *?ŠM; H)
+ÁM M¦B pÈB M;QÌB i , L;QÆB çSM; F?¬M; çQÊ+ M?9+ M?Q+?- ç i ç€M? M;QÆ
Hw M?Q p"v- i`W F?B H¨ i?ˆM; M;®+ KÈB çSM; v M ,M çÁM5

E?¬M; M¦B ;b F?€+- +S t2K #B m ibM? H9+ h–M G"T ;B i ? B M;QÌB ç–v iÈ h–M ;B
F?¬M; T?ªB H¨ M;QÌB / i` m +?¼+X L?QM; ? B i M p¬ HB K bd h–M S?QM;- h–M
?„M h?"i bU H¨- +QM K M¦ [m€ F?®M M¢M `²B5

h–M H½Q ;B +?„T i v b m çQi çB iÈB çB HmB i`QM; T?ÁM;- F?¬M; FbK M´B +?YB
H½Q +kM; ç M; bmv iQM? +?mv M M¨v T?ªB H¨K i? M¨Q KÈB +¦ i? p M iQ¨M ç¬B
çQÊ+ iBM iS+- M¦B H½Q i?'i T?m h?QÊM; Zm M çQ+? i?•M ` K†i- H ?ûi K°i ?²B
hmv `^M; H½Q i F?¬M; ?¢ ç°+ i?O- M?QM; ?¨M? ç°M; M¨v +O H½Q i +?QM? H¨ i
M¨v- h?QÊM; Zm M ;B i #ªQ p 5

B #€Q +?Q H½Q F?®M M¢M M¨v #B i5 h–M >Q¨M? oB M ?mM; ?,M; K„M; K°i iB M
iÈB i? M? •K F m F?¦+,

@ :B +?O5 L;¨B T?ªB T?•M tY +?Q i *QM i #` ç€M? ç M M?Q p"v- i F?¬M; +¦ +€+
+O h–M ;B +kM; K'i

a„+ K†i h–M >Q¨M? oB M •K i`–K- i`QM; HÁM; K„M; iQ, óL¦B +€B `„K ;b i? 5 *€B
;B ç½ K'iXô K°i ?²B `²B ç˜v +Y ` X L?bM K°i ç€K M;QÌB ç¬M; M;?`i [m€ Î # M M;Q
bS+ #bM? ioM? M¦B,

@ h`B m i"T i'i +ª ç iY i`QM; M,K çÌBX h?¬M; #€Q +?Q +€+ i`QÎM; H½Q- KÎ ç¢B ?

.mv L;½ æ°+ h¬M

h€+ ;Bª,hB m æ Q S?QM; GÊB

ReX *?QÆM; Re, æ¢B >°B h¬M; h°+

@ h?B m ;B 5 L;¨B L;¨B M? M? +?¢v i`®M çB5

h–M hmv i çm´B i?2Q h–M G"T- /Q /U K°i +?9i F?mv M M?O,

@ L;¨B F?¬M; T?ªB F?¬M; #B i ç` p` +O h–M S?QM; i`QM; M?¨X L;¨B H¨K ?„M #`
[m +?Q M;¨B5 *ÁM M[h?QÆM; i? +O M;¨B +kM; +–M T?ªB +?,K b¦+X Í i?¨M? M
M?¨

h–M G"T +QÌB F?´X h`®M\ h`®M çB ç•m\ E?¬M; M¦B F?„T i?¨M? >Q¨M; a M¨v ç m
;B X *?Q /M i?"i bU KbM? +¦ i? i`®M i?Q€i- p"v Kšm i?•M h–M >¨M L;mv i H¨K b
æ¦ +kM; F?¬M; T?ªB F i [mª h–M G"T KQM; Km®MX

G¢B M¦B iB T- h–M G"T pW `²B +SM; `„M p +?¢K pÈB h–M S?QM;- i` M i?U+ i
+? M? H +? ;B[? B M;QÌB i?"i bU [m€ HÈM5 J°i M;QÌB H¨ pä ;Bª >Q¨M; +'T M?'i
ç®B +?B M pÈB K°i pä ;Bª >mv M +'T HK+ ;B B- M;k i`¼M; M;mv M HU+ X "bM? i
KB m b€i i¢B +?¶5

L m F?¬M; T?ªB h–M G"T i?•M K M; imv i F„- F i +K+ ?¬K M v +O ?„M imv i ç®B
i` M +´ ç m M?S+ KÆ ?² M?„+ M?Î ?„M- ç•v H¨ K°i i? ;BÈB +€ HÈM Mm®i +€ #ûX E
+¦ [mv M M¦B #'i F€ çB m ;b5

>¬K M v M?bM M?Q #ªM i?•M çQÊ+ h?QÊM; Zm M ;B #ªQ ?°- M?QM; B #B i M;¨v
+ K çQ M- ?„M +MM; pÈB iB m i?Q +O h?QÊM; Zm M ;B i?"i bU +¦ i? ç M pÈB M

*?Q /M ? B M;QÌB +¦ i? ç M pÈB M? m- M?QM; #^M; p¨Q h–M G"T ?„M ç +?Q K°
F?¬M; H¨K çQÊ+5

h`"M +?B M ?¬K M v h–M G"T +kM; +¦ i?m ?Q¢+? `'i HÈMX >„M T?€i ?B M F?B iB
M?'i- iBM? HU+ i"T i`mM; iÈB K°i ;BÈB ?¢M F€ /B m i?b i`QM; +Æ i? b) bBM? ` K
ç¢BX æ9M; H¨ +¶ M,M; HQÊM; M¨v +?®M; çÐ h–M G"T- F?B M +?Q ?„M i`QM; +ÆM
S?QM;- ?ÆM M[+ÁM H¨K #` i?QÆM; M†M;X

h–M G"T +kM; ç²M; i?ÌB T?€i ?B M- F?B ?„M i"T i`mM; iQ¨M #° iBM? HU+ p¨Q +?B
Zmv i ?'T i?m M,M; HQÊM; # M M;Q¨B pÈB K°i i`¢M; i?€B çB M +m²M;5

L m F?¬M;- h–M G"T +,M #ªM F?¬M; i? i`®M i?Q€i +¬M; FQ+? +O h–M >´5

S?ªB #B i `^M;- ? B M? 2K M¨v +O h–M ;B ç m H¨ i?B M i¨B +?•M +?QM?5 h–M >
+ÁM i?'T ?ÆM h–M S?QM; K°i ;B BX L?QM; i`QÈ+ ? B KQÆB im´B +¦ i? iB M p¨Q
iQÆM; H B b€M; M;ÌBX E?¬M; B /€K M¦B h–M >´ H¨ K°i M;QÌB i–K i?QÌM;5

EBM? M;?B K +?B M ç'm +O h–M >´ ?ÆM h–M S?QM; `'i M?B m5 L m ?¬K M v h–
i€K- +?QM T?–M H¨ h–M G"T i?ªK #¢B +?'K /SiX

*? M? H +? +O +ªM? ;BÈB F?¬M; T?ªB T?QÆM; /B M F?€+ +¦ i? #´ bmM;X L m
+¦ hB M h?B M hY E?Q Zmv i i? v i? - M?Q p"v +?B M F„ +O i? ;BÈB M¨v F?¬M;
?¼+ iW FB T i`QÈ+ +¦ i? i? v i? X "ÎB pb h–M G"T i?¬M; [m M? 2K h–M S?QM;-
F„ #¼M ?¼ im Hmv M imv i ç®B F?¬M; çÆM ;BªM5 >¦ +?QÎM; i?¨M? ç Q- + Q i?O
çQÊ+X :B®M; M?Q çÆM +?QÎM; #´ ;¢+? +?QM? H¨ i`QM; M?€v K„i i"T i`mM; FbM
b m ç¦ #´ pÐ ;¢+?X æ•v H¨ K°i HQ¢B i?m°+ p M;¢M? +¬M;5

J¨ M? 2K h–M S?QM;- h–M >´ ?¦ +?QÎM; i?¨M? ç QX hmv `^M; M?bM F?¬M; i?'v
F?Q p¬ ?bM?- KS+ ç° b„+ #ûM imv i ç®B F?¬M; FûK HQÐB ç Q5 æ•v KÈB H¨ +?B M
G"T Qi M?B m +¦ +?9i ?•K K°X

*?Q M M h–M G"T K°i # M v M H†M; p"M ?¨M? hB M h?B M hY E?Q Zmv i +?[i?QÆ
M¨Q KÈB +¦ çQÊ+ +?B M F„ + Q +'T5

h?'v h–M G"T i`–K K†+- h–M hmv i +ÁM iQÎM; `^M; ?„M HQ H„M; ç M Kšm i?•M h-
F?¬M; FbK M´B i?'T ;B¼M; M¦B,

@ L;¨B F?¬M; +–M T?ªB HQ H„M; +?Q T?m M?•MX L¨M; /M b Q +kM; H¨ +QM ;€B -
ç M5

h–M G"T F?) H„+ ç–m- +QÌB ªK ç¢K,

@ >B M i¢B Km®M +?¢v ç½ F?¬M; +ÁM F`T M[ `²B5

> B M;QÌB M;~M; ç–m M?bM- T?Q i`QÈ+ #¶M; M?B M H Q iÈB K°i ç°B i?` p h–M
M K iY ?ÆM # KQÆB im´B- K†i i`„M; F?¬M; `•m- +?QM? H¨ h–M h`¢+? çB i?2Q # I
ç¦X h–M h`¢+? ;"i ç–m pÈB h–M G"T- K†i F?¬M; +?9i i? v ç´B H¢M? M?¢i M¦B,

@ :B i°+ KÎ ç¢B ?°B i¬M; i°+X G½Q ;B ç i ;¼B M;QÆB i? K ;B 5

æ9M; H9+ M¨v- iW K°i T?QÆM; ?QÈM; F?€+ H¢B H Q ` K°i ç€K M;QÌBX J°i M;QÌB
HMM; M?bM h–M G"T H¢B M?bM i M M K iY K†i i`„M; ?ÆM # KQÆB im´B FB - ;B¼

@ hÈB +?"K K°i #QÈ+- iB M M;?B +?Q iB m b9+ bBM? M¨v `²BX *?9M; i çB

L¦B tQM; çQ¨M M;QÌB ;BK+ M;U #Ä çBX

h–M G"T #` M?[M; M;QÌB M¨v p•v Î # M i`QM;- h–M hmv i M?Ä ;B¼M; ;BªB i?Q+?,

@ L?[M; M;QÌB M¨v H¨ i?•M p +O H½Q ;B X oW KÈB iÈB H¨ M;QÌB +O ç¢B ;B 5

h–M G"T ;"i ;"i ç–mX æ¢B ;B +?QM? H¨ h–M ooM? *?Q, T?K i?•M +O h–M S?QM
M„K ;B[h–M ;B ?B M i¢BX æ¢B ç b® i?ÌB ;B M ?„M ç m Î ç ç¬- ?B M i¢B Î ç•v t
F?¬M; #B iX L¦B +€+? F?€+- ç€K M;QÌB pW `²B +?„+ H¨ pÊ +ª +O h–M ooM? *?Q
J¢+ G M T?€B ` X

JK+ çQ+?\ E?¬M; +–M M¦B +kM; #B i- iU M?B M H¨ Km®M çB i`QÈ+ M;QÌB F?€+-
HÁM;X æ M H9+ p€M ç½ ç¦M; i?mv M- h–M >Q¨M? oB M +kM; F?¬M; pb K°i i?^M; +
M¨M;5 h?QÊM; Zm M ;B Km®M H¨K i?¬M; ;B - +ÁM `'i M?B m ç iY Qm i9 +O /ÁM
+QÈB +¬ ;€B v m M;?B i +O h?QÊM; Zm M ;B 5

E€ i?"i J¢+ G M +kM; +QB M?Q i`€M? i?Q€i K°i FB TX L¨M; F?¬M; #B i H¨ h?QÊM
;B pÈB h–M ;B KK+ çQ+? ?Q¨M iQ¨M H¨ ?QÈM; iÈB h–M G"TX L m M¨M; /€K ;B i
h?B i F?ŠM; ç`M? b) /B i M¨M;5

@ s2K ` H½Q ;B pšM H¨ çSM; p T?Q h?B m ;B X

h–M hmv i T?€M çQ€M i`QM; HÁM;- i•K ibM? F?¬M; v M +kM; ;BªK #ÈiX

" M i`QM; T?ÁM; M;?` bU HÈM M?'i h–M ;B - M?bM iQ¨M H¨ ç–m M;QÌB- K'v i`,K M
M?Q i'i +ª M?[M; M;QÌB i`QM; M,K çÌB +O h–M ;B Î i?¨M? >Q¨M; a M¨v ç m iK i
T?ÁM; M;?` bU T?€i` iWM; ?²B i? M? •K QM; QM;X J¼B M;QÌB ?Q†+ FBM? M;¢+-
F?B M;QÌB ;†T ?¼ M?Ä ;B¼M; #¨M Hm"MX

h–M >Q¨M? oB M M;²B Î p` i`Q + Q M?'i- K°i ç€K ç iY i`U+ ? h–M ;B çSM; +¢M?
Kûi çSM; +¢M? /bm Kšm i?•M J¢+ G M +O ?„M ç M; F?¦+ iÈB KS+ Km®M ?¬M K X
M?bM` bU T?šM M° +O ?„M- /QÌM; M?Q +?d ?ÆB i` m +?¼+ ?„M K°i +?9i H"T iS

J¢+ G M K°i # M `ÆB MQÈ+ K„i- K°i # M /MM; €M? K„i Q€M ç°+ M?bM +?^K +?^K
ç T çSM; Î ç®B /B M M¨M;X L¨M; FB imv `^M; ,M K†+ K°+ K¢+- F?¬M; ç€M? T?'M
bBM? H +?'i U/B K H V- b„+ K†i #bM? ioM?- #° /¢M; ?Ì ?[M;X

hmv M?B M T?Q b•m i`QM; €M? K„i M¨M; pšM +¦ i? M?bM i?'v K°i +?9i HQ •m #
Kšm i?•M h–M G"T, h–M >¨M L;mv iX

G9+ M¨v i`QM; HÁM; h–M >¨M L;mv i ;B®M; M?Q ç€M? ç´ M;k p` #bM? Uw M¦B +ªK
ç„M;- + v- K†M- M;¼iVX *?ŠM; M?[M; HQ H„M; +?Q çS +QM #ªQ #®B- K¨ +¨M; T
i`QM; ;B i°+X

G9+ i`QÈ+ h–M G"T #` h–M >´ H¨K iS+ ;B"M iÈB KS+ çB M +m²M; T?mM K€m- M;½
M;QÌB +O h–M ;B F?¬M; +¦ K°i B çSM; ` pb h–M G"T çÁB H) +¬M; #^M;- +¨M; çW
i°+X

.U p¨Q +€B ;b K¨ +QM i #` Q M S+- +€+ M;QÆB ?"M F?¬M; i? p¶ i v ,M KWM; K¨
H¢B M?ªv /UM; H M Km®M tûi tY çS +QM #ªQ #®B +O i X L^K KÆ çB5 h–M >¨M L
*€+ M;QÆB F?¬M; T?ªB ç m Km®M #B i +? +O çS M?Ä H¨ B b Q\ *ÁM +¦ p` T?K
+O i - H€i M[+€+ M;QÆB M m /€K ;•v #'i HÊB +?Q h–M G"T- i HB M +?QM? K²K
v m M?'i FB >„M H¨ B5

æ9M; H9+ M¨v- J¢+ G M `®i +m°+ #` bU i?QM; /QM; +O h–M >¨M L;mv i ?Q¨M iQ¨M
+QM KbM? +?Q #B i- K¨ h–M >¨M L;mv i H¢B H¨K K†i idM? çSM; Î ç¦- i` M K†i H¢B
€v M€vX hW M;¨v M¨M; p¨Q h–M ;B - +U+ F€ F?¦ +?`m +¬ 2K +?²M; [m€ ç T M¨vX *
;–M M?Q i`QM; M?€v K„i #°+ T?€i iQ¨M #°X

@ h–M >¨M L;mv iX L;QÆB H¨ K°i M;QÌB ç¨M #¨ i?'T ? M F?¬M; #B i t'm ?´X L;QÆ
b) H¨K ?Ov iQÆM; H B h–M ;B X >¬K M v M m F?¬M; i? ;B i +? i i M #Ä çB ç¦- i -
¬ ¬

h–M >¨M L;mv i M;~M; ç–m- +QM M;QÆB tBM? ç T #` +?2 T?O K°i i–M; ?ÆB MQÈ+
p iQÆB +QÌB [m"i +QÌM;- F?BM? i?QÌM; M?bM J¢+ G M F?¦+ H¦+ QK bÁK- M¦B,

@ h +ªK i?'v FB m M;¢Q pb +QM i X > ? 5 >„M H¨ ç² #Ä çB\ o"v çS #` çª i?QÆM;

@ h 5

J°i ?²B iB M; ?Qi F?Q H¢M? p M; H MX

S?ÁM; M;?` bU ²M ¨Q #ÎB pb M?[M; HÌB M¨v +O h–M >¨M L;mv i i?Q€M; +?®+ i`Î
ç°M;X h'i +ª K¼B M;QÌB M;•v M?Q T?¶M; M?bM M;QÌB T?K M[F?Q +?'i + Q [mw
/QÈB h–M >Q¨M? oB MX

h'i +ª ç m BK H†M;5

:–M M?Q K¼B M;QÌB H9+ M¨v KÈB M;?o ç M K°i p'M ç , h–M G"T H¨ >Q¨M; +'T M?'
F?¬M; ç M M?'i i`¼M;- H¢B F?¬M; +¦ #'i F€ +?B M F„ ;b- `®i +m°+ H¨K i? M¨Q ç€
iW i`QÈ+ iÈB M v +O h–M ;B \

æ9M; H9+ M¨v- K°i iB M; F)Q F i p M; H MX *€M? +Y T?ÁM; M;?` bU #` ç˜v ` X h
M,M; tQ v M;QÌB M?bM [m X

h`QM; €M? K†i i`ÌB +?¦B K„i- K°i i?B m MB M M? im'M F?Qªm; KQÌB # - KQÌB #@
p[M; p¨M;X h`QM; ? B i`ÁM; K„i i?B m MB M +¦ K°i +¶ i M; i?QÆM; F€ /` H¨K +?Q
çQÊ+ K¨ [m M çB im´B +O ?„MX

h–M G"T5

h'i +ª M;QÌB h–M ;B - iBM? i?–M ç m +?'M ç°M;X h`Á ? v- #„i ç–m `²B ç•v5

.m v L;½ æ° + h¬M

h€+ ;Bª,hB m æ Q S?QM; GÊB

RdX *?QÆM; Rd, "¢Q S?€i

h–M G"T +QB M?Q F?¬M; i?'v €M? K„i K¼B M;QÌB- M?bM H M M;QÌB h–M >¨M L;m
F?) ;"i ç–m b m ç¦ çB iÈB K°i ;¦+X a m F?B +?•M +?QM? #B i `ä p h–M ;B - ?„M
F?¬M; +¦ #'i F€ HÁM; i`mM; i?¨M? M¨QX L m F?¬M; T?ªB HQ H„M; ç M bU +ªK i?
+?Q Km®M çQ Kšm i?•M `ÌB F?ÄB MÆB ç•v M; v #•v ;BÌX

@ h–M G"TX

G½Q ;B¨ pšM M;²B Î MÆB + Q M?'i- ;B®M; M?Q ç pQÆM; `®i +m°+ KÎ KB M;- M?

@ L;QÆB H¢B ç•v5

L?bM `'i M?B m M;QÌB /ÁM; i?S h–M ;B i`QM; K„i H° ` #B m ibM? pmB bQÈM; F
h–M G"T #¶M; M?B M ?B M H M M,K +?[, ?•K K° ;?2M i` ?"MX >„M F?¬M; FbK M´B
h–M ;B ?B M i¢B ?„M ?Q¨M iQ¨M i?'i p¼M;X

h–M G"T çB iÈB #"+ i? K- M;„K M?bM h–M >Q¨M? oB M Î + Q + Q # M i` M i`QM; H
Q€M, G½Q M?•M M¨v t2K ` +¦ HÁM; KQm M;?`+?- #B M +€B T?ÁM; M;?` bU M¨v ;
K„M F?¬M; T?ªB K¶B M;¨v ç m T?ªB ç M i`B m #€B- M m F?¬M; +¦ F?B H¢B +¦ #¦M

h–M G"T +ªK M?"M p¨B €M? K„i ?"M F?¬M; i? ,M b®M; ?„M- ?„M F?¬M; ç w +QÌB

L; v F?B K¼B M;QÌB +?Ì h–M >Q¨M? oB M iS+ ;B"M H¬B çbM? b m ç¦ /MM; i?O çQ
ç #€Q i?M +?Q h–M S?QM;- h–M >Q¨M? oB M ç°i M?B M KÎ KB M; +?"K `½B M¦B,

@ >¬K M v- +?O v m H¨ +¦ ? B pB +X oB + i?S M?'i +?QM? H¨ ç iY h–M ;B i - +'
M;QÌB +MM; i°+X oB + i?S ? B- +?QM? H¨ pB + h–M G"T M?"T i`+?

•K5

GÌB M¦B +O h–M >Q¨M? oB M F?¬M; F?€+ ;b MûK ? B [mª i¢+ ç¢M p¨Q pkM; MQÈ
i`QM; T?ÁM; M;?` bU `mM; ç°M; ç M M;•v M?Q T?¶M;X æ•v æ•v +¦ T?ªB H¨ Km®
`¨M; H¨ ;BªB p•v +?Q h–M G"T5

> B pB + M¨v F?¬M; pB + M¨Q F?¬M; çSM; p T?Q h–M G"TX h`ÌB ¢ h–M G"T M?
M;?o H¨ M?"M i´ [mv i¬M;\ v M;?o H¨ iW M v p b m- h–M G"T +?QM? H¨ ç iY +?Q
H9+ ç¦- B /€K ?€ K²K F m h–M G"T H¨ ó+QM ?Q M;ô b) iQÆM; çQÆM; pÈB H¨K M?

PM; QM; æ¢B bªM? T?ÁM; M;?` bU v M ioM? F€ /` K'v ;B•v H"T iS+ #` # Q T?O #
²M ¨QX J¶B M;QÌB ç m M¦B H M +€B M?bM +O KbM? pÈB M;QÌB # M +¢M?X

L;QÌB F?¬M; i? K [m M i•K +kM; +¦- M;QÌB ;B"M iQK K†i +kM; +¦- M;QÌB HÁM; /¢
p¨Q HY J¼B M;QÌB K M; çO HQ¢B i•K iQ #¨M Hm"MX h¦K H¢B K¶B M;QÌB ç m #` ?
"B m ibM? ç m i?U+ T?'M F?Q+?- i•K iQ +kM; ç m `'i T?S+ i¢TX

@ L;QÆB M¦B h–M G"T M¨v `®i +m°+ ;†T çQÊ+ p"M K v +?¦ ;b\ G¨K b Q H½Q ;B

@ o”M +?¦\ L;QÆB +?Q H¨ H½Q ;B +?O ;B¨ [m€ ?² ç² `²B\ h?2Q i i?’v- M?’i ç`M
M;QÆB F?¬M; +¦ M;?2 i?’v b Q\ *?QM? H¨ iB m iY M¨v F i i?•M pÈB h?QÊM; Zm
pÈB M?¨ [mv M i? - H–M M¨v +¦ i? i? K ;B pB + H¨K ,M +O h?QÊM; Zm M ;B 5

@ æ9M; p”v5 h +kM; çQ€M i? X "ÎB pb K’v M;¨v ?¬K i`QÈ+ i #` ç¢B [mªM bU F m
/B M p”M +?mv M ;b ç¦X G9+ ’v i +ÁM #m²M #U+- ?B M i¢B t2K `

@ .M b Q- iB m iY h–M G”T M¨v t2K M?Q H¨ T?’i `²B5

@ S?B- +?d #ˆM; ?„M +kM; tSM;\ "’i [m€ +kM; +?d H¨ /U /šK p¨Q F [mv M i? K¨ i?
M?Q p”v5

@ X XX

h`QM; H9+ M?’i i?ÌB- i`QM; ç¢B bªM? #’i F€ +€B ;b +kM; +¦ M;QÌB M¦BX h–M >Q¨
çQ€M çQÊ+ K¼B M;QÌB b) +¦ T?ªM SM; M¨vX L?QM; J¢+ G M ç½ F?¬M; F?¦+ M[-
L¨M; i ?€ ?®+ KB M;- €M? K„i +ÁM i`ÊM i`WM;- p F?¬M; iBM ?ÄB çS +QM h–M >

@ G½Q ;B H½Q ;B M¦B +€B ;b\ G½Q ;B +¦ w iS ;b\

•M? K„i h–M >´ +kM; i`¨M M;”T F?¦ iBM,

@ :B ;B M¦B- Km®M h–M G”T M?”T i`+?X :B ;B +ÁM M¦B- +?mv M ç½ tªv ` H9+
F i M;QÌB M;Q¨B5

@ 5

J¢+ G M i?ûi H M K°i iB M; FBM? ?½B- óT?®+ T?®+ô [m€ i` M K†i ç’i- F m ` M M¦

@ :B +?O 5 S?QM; M?B +MM; >´ M?B ç m H¨ ?v p¼M; iQÆM; H B +O h–M ;B X '
+’m F i M;QÌB M;Q¨B F?B / ç iY i`QM; i°+X >B M i¢B +?QM? H¨ i?ˆM; M?¦+ h–M
M†M;X P M +?Q i X sBM ;B +?O KBM? ;B€K5

h–M G”T çSM; Î T?Q /QÈB- +ªK i?K €M? K„i iW #®M T?QÆM; i€K ?QÈM; M?bM p
G M [m€ ;®B #B m /B M- +QÌB H¢M? i`QM; HÁM;, óL[M?•M M¨v ;Bª M;•v ;Bª /¢B i

h–M >Q¨M? oB M F?¬M; FB M M?šM ?W K°i iB M;X G’v iQM? +€+? M;Q M ç°+ +C
M?bM ` w M;?o i`QM; HÁM; J¢+ G MX G½Q ?Q M? K°i iB M;,

@ AK H†M;5

h`QM; ç¢B bªM? H”T iS+ F?¬B T?K+ BK H†M; +¦ i? M;?2 iB M; FBK `ÆB- K¨ iB M
J¢+ G M +¦ p ? i bS+ +?¦B i BX

S?Q /QÈB /mv +?d +¦ K’v M;QÌB M;²B- ç¦ H¨ K’v i`QÎM; H½Q h–M ;B X h`QM; ç¦ +
M;QÌB #` +?¢K M¼+ h–M >Q¨M? oB MX "¼M ?¼ ç m #B i h–M ;B ?B M i¢B ç½ F?¬
"¼M ?¼ ç m #Q #Q ;B[KbM?- K¨ H¢B M¦B #` i?QÆM; H¨ +QM +?€m +O h–M >Q¨M
t2K h–M >Q¨M? oB M H¨K b Q tY Hw +?mv M M¨vX

L;QÆB F?¬M; T?ªB pšM çQÊ+ tQM; H¨ +¬M; #ˆM; b Q\ GÁM; #¨M i v- Km #¨M i v
M¨Q +„i5

J’v i`QÎM; H½Q i?”K +?Q ç½ +?m˜M #` i®i i`QM; HÁM;X L m h–M >Q¨M? oB M tY H
+?d i`Q+?X *?d +–M M„K +?„+ M?•M +Æ ?°B i?m ?²B +?9i [mv M HÊB +kM; F?¬M;

"¼M ?¼ H¢B F?¬M; M;?o `ˆM; h–M >Q¨M? oB M ç½ +QÌM; i? ç M KS+ ç° M¨vX æ•v
H¨ M¦B H M [mv i ç`M? +O H½Q i p pB + tY Hw +?mv M M¨v5

E?¬M; çQÊ+X Zmv i F?¬M; ç H½Q i i?U+ ?B M çQÊ+5 h`QM; HÁM; K’v i`QÎM; H

J°i i`QÎM; H½Q /€M; M;QÌB ;–v v m- K†i ç–v M T M?,M çSM; H M ç–m iB MX G½Q
Hm”M p B p H½Q i H¨ i?9+ i?9+ `m°i i?`i +O h–M >Q¨M? oB M- +kM; H¨ i`U+ ?
+kM; pb bU T?€i i`B M +O h–M ;B H”T M?B m +¬M; H Q ?B M ?€+?X G½Q Hm¬M
+¨M; HÈM- i?Q+? H’v iQ +€+? +? M ûT M;QÌBX

"®T5

"¨M i v F?¬ ;–v M?Q K¦M; +?BK QM; +O h K i`QÎM; H½Q ?mM; ?,M; p¶ H M +€B #
i`¨ #` +?'M ç°M; –K K°i iB M;X J¼B M;QÌB i`QM; HÁM; M?ªv /UM;- F?¬M; FbK M´
H½QX

h`QM; HÁM; h K i`QÎM; H½Q pW HÁM; pÈB #B m ?B M +O K¼B M;QÌB- /QÌM; M
h–M ;B +O KbM?X G½Q +?"K `½B çSM; H M- +kM; F?¬M; M?bM h–M >Q¨M? oB M
#B i `ä çB K K'm +?®i F?¬M; Î i` M +QM M;QÌB M;²B i` M + Q M?'i M¨vX •M? K„i H½
i` M M;QÌB h–M G"T +€+? ç¦ F?¬M; t X G½Q H'v i v +?d h–M G"T,

@ hB m b9+ bBM?X L;QÆB ç½ #B i i°B +?Q \

h–M G"T M?bM p h K i`QÎM; H½Q +® H¨K ` p - F?¬M; FbK M´B +ªK i?€M i`QM; HÁ
[m®+ i?"i bU H¨ i?m–M F?B i5 *?d #^M; 'v F?Q i? - +ÁM F?¬M; #^M; K°i +€M #° M
KbM?5ô

E?) H„+ ç–m- h–M G"T H¢M? M?¢i M¦B,

@ h +¦ i°B ;b\

@ hQ ; M5

J°i i`QÎM; H½Q K"T K¢T # M +¢M? h K i`QÎM; H½Q H"T iS+ ?ûi HÈM K°i iB M;,

@ h?^M; +QM ?Q M; i?•M T?"M i?'T #û M?¨ M;QÆBX L?bM i?'v i`QÎM; H½Q ;B i°+
M;QÆB K°i i°B HÈM F?¬M; FQM? i`¼M;5 *ÁM /€K +?®M; ç®B- i°B M†M; i? K K°i #

h`QÎM; H½Q K"T K¢T M¨v `ä `¨M; Km®M +?ÈT i?ÌB +Æ i`QÈ+ F?B h–M G"T M?"T i
T?"M +O ?„MX h–M >Q¨M? oB M ?QT K„i M;²B i` M + Q M?bM #B M ?¦ T?Q /QÈB
K„i F?¬M; +¦ ;B +?O M¨v- H½Q +kM; F?¬M; [m€ KS+ iS+ ;B"M K¨ p K†i #bM? io
+?9i- i?^M; M?¦+ +?Q iWM; çQÊ+ H½Q +?9 w `®i +m°+ H¨ M;QÌB i? M¨QX .U p¨Q
h?QÊM; Zm M h?B i FB +QB i`¼M; M?Q p"v\

G¨ K°i H½Q +€Q ;B¨- h–M >Q¨M? oB M imv `^M; M;?o F?¬M; ` M;mv M M?•M h?Q
h–M G"T M?Q i? X L?QM; çB m M¨v +kM; F?¬M; +ªM i`Î H½Q [m M b€i K°i b® pB +
+kM; iWM; ?Q¨B M;?B ç M `®i +m°+ H¨ M;QÌB M¨Q H'v K'i i`€B iBK +O +QM ;€BX
+U+ F€ i¨B # - M;QÌB #bM? i?QÌM; +,M #ªM F?¬M; H¼i p¨Q K„i M¨M;X *?d H¨ iW +
FB i?Ov +?mM; F?¬M; tm'i ?B M- +?Q M M h–M >Q¨M? oB M KÈB /–M T? B M?¢i

@ h H¨ M;QÌB h–M ;B b Q\

h–M G"T H¨K M?Q F?¬M; M;?2 iB M; [m€i HÈM iB M; +O i`QÎM; H½Q K"T K¢T- Kd
;–v ;ÁX

@ æQÆM; M?B M F?¬M; T?ªB5 L;QÆB H¨ p"i ;b K¨ +kM; tSM; H¨K M;QÌB h–M ;B 5

h K i`QÎM; H½Q i?®i H MX

@ L m i F?¬M; T?ªB M;QÌB +O h–M ;B - pb b Q H¢B T?ªB [m€ ç€K H½Q [m, +€+ M

E?¦2 KB M; h–M G"T H° MK +QÌB H¢M?- M¦B M?Q çBM? ç¦M; +°i,

@ *?Q iÈB #•v ;BÌ i +?Q iWM; H¨ +QM +?€m h–M ;B - +kM; F?¬M; # Q ;BÌ Km®M
L?"T i`+?\ L;QÆB +?Q `^M; i Km®M b Q\

@ L;QÆB G€Q tQÊ+5

h K i`QÎM; H½Q +MM; i`QÎM; H½Q K"T K¢T #` HÌB M¦B +O h–M G"T iS+ ;B"M i?B
M;?o iÈB h–M G"T M¨v HÌB H) b„+ #ûM- M¦B K'v +•m HB M MûK #¼M ?¼ tm®M; `½

@ h H€Q tQÊ+\ > ? 5 h H¨K b Q /€K5 L;¨B + Q [mw M?Q p"v- i i?'T FûK M?Q p
tQÊ+ pÈB M;¨B ç•v\ hQ¨M #° h–M ;B iW i` M tm®M; /QÈB- K'v M;¨M M;QÌB H¨K b
G¢B M¦B ?¬K M v- i +?Q # Q ;BÌ i` m +?¼+ ?mvM? ç h–M S?QM;- h–M >´ H¢B #

L?bM p¨Q €M? K„i ?€Q ?S+ +?Ì çÊB +O h?˜K o,M GQM;- S?QÆM; >¢Q o•M #„i ç–m
M¨v M?B i ibM? [m€- F?¬M; T?ªB H¨ w ç² ;b pÈB KbM? +?S\

L;?o ç M ç•v- S?QÆM; >¢Q o•M M´B ? i / ;¨- HmB H¢B K°i #QÈ+- p°B HU HÌB i
F?¬M; ;B'm ;b M?- i¬B F?¬M; ? +¦ ?SM; i?9 pÈB ?°B pä i?m"i +O +€+ M?- ?ÆM
p¼M; M? çWM; #€K i?2Q i¬B M[Xô

ó>mvM? ç - +"m çWM; p°B iW +?®B ç½- +"m M;?2 iÈ M¦B ô

h?˜K o,M HQM; ç°i M?B M i`Î M M M;?B K i9+ M¦B, ó>mvM? ç - iÈ #B i +"m H¨ K°i
+ Q i?O +?„+ F?¬M; i? K [m M i•K ;B M?"T ?°B çQ¨M M?Ä M?QB +O i`QÌM; ç¢B
p¼M; +"m +¦ i? M;?2 iÈ M¦B ` bmv M;?o +O iÈX h?"i ` #¼M iÈ i?¨M? H"T ?°B pä
>ªB M¨v F?¬M; pb KK+ çQ+? FB K iB M- KK+ çQ+? +O #¼M iÈ `'i çÆM ;BªM- #¼M
+O KbM? i?9+ ç˜v bU M;?B T T?€i i`B M pä i?m"i h`mM; Zm®+- ?v p¼M; pä i?m"i
#„i ç–m iW i`QÌM; ç¢B ?¼+ ô

h?˜K o,M GQM; M;?o + Q i?O pä i?m"i +?„+ Qi M?B m K M; i`QM; HÁM; MB K iU ?
M;?o +?„+ S?QÆM; >¢Q o•M b) ;"i ç–m ç²M; w ;B M?"TX

S?QÆM; >¢Q o•M M;?2 tQM; H¢B iÄ ` M;•v M;¬- i?ªM M?B M ç€T i`ª, ó>¼+ i`QÎM
p ?ÊT HQ H„K- M?QM; M?QM; M? M¦B ` M?[M; ç¢Q HQ M¨v i?b HB M [m M ;b ç

aÊ h?˜K o,M GQM; +ÁM +?Q +?`m ?B m- S?QÆM; >¢Q o•M HB M #²B i? K K°i +•m
#®M M,K ç¢B ?¼+- b m ç¦ ibK pB + H¨K- iB T i?2Q H¨ H'v pÊ- bBM? +QM- iB T M[
ç M ô

ó.WM;5ô

h`–M h? M? h? M? H9+ M¨v ç½ çm´B ç M MÆB ?ûi H M M;,M S?QÆM; >¢Q o•M iB
F?¬M; H M iB M; #ªQ ?„M +?'K /Si- i M ?€Q b„+ M¨v +?„+ M¦B iB T ç M +?€m +?„i
M M

h?˜K o,M HQM; i?'v i?–M b„+ +O S?QÆM; >¢Q o•M FB M [mv i- ?bM? M?Q ?„M
? i +€+? i?mv i T?K+- i`QM; HÁM; M;?o i?–K F?¬M; HQ M¨Q H¢B i? - `ä `¨M; H¨ K
T?QM; i?€B M¨Q +O + Q i?O- i?"K +?Q +ÁM F?¬M; K M; ?Q¨B #½Q HÈM +O K°i +

h`–M h? M? h? M? +?2M H M T?Q i`QÈ+ h?˜K o,M GQM;- çB ç M i`QÈ+ K†i S?QÆ
+•m F?¬M; +–M M M M;, ósBM ?ÄB p` #¢M ?¼+ M¨v- HQ iQÎM; b®M; +O +"m H¨ ;

S?QÆM; >¢Q o•M KdK +QÌB- ;½B ç–m ;½B i B- i`ª HÌB i?ŠM; i?„M, óEB K iB M- H

h`–M h? M? h? M? +ªK i?'v #U+ #°B- M?Ä iB M; M;mv M `O , ó*€B i?ˆM; F?¬M; +
KB- +?Q /M +¦ FB K çQÊ+ M?B m iB M- +kM; F?¬M; +¦ T?K M[M¨Q +?`m H'v KBXô

óS?K M[F?„T i?B M ?¢ M¨v +? i b¢+?- i¬B +kM; F?¬M; i? K H'v +?`Xô S?QÆM; >
i?2QX

h`–M h? M? h? M? M;È M;QÌB- FBM? M;¢+ M¦B, ó*"m +¦ i? M;?2 `ä M?[M; HÌB i¬B
M½v +"m +¦ M;?2 +?` M¦B ;b F?¬M;\ô

h`–M h? M? h? M? çQÆM; M?B M +ªK i?'v Fb H¢- iB M; M¦B +O +¬ p¬ +MM; M?Ä
M;?2 F?¬M; `ä- i? K¨ S?QÆM; >¢Q o•M H¢B M;?2 `ä K²M K°iX æB m M¨v +?ŠM; T
K°i + Q i?O b Q- K°i + Q i?O i?"i bUX h`–M h? M? h? M? #„i ç–m +ªK i?'v i M ?€Q
M¨v F?¬M; ? çÆM ;BªMX

*?d H¨ H9+ M¨v h`–M h? M? h? M? +?Q HB M iQÎM; ç M S?QÆM; >¢Q o•M ?€Q b
o•M K¨ >¨M hmv i L?B F +?Q +¬ M;?2 H¨ K°i- i`QÈ+ iB M pb i?•M T?"M ? B M;QÌB
K¢Q +kM; F?¬M; ;B®M;- iB T ç M T?QM; +€+? tY bU +O ? B M;QÌB +¨M; F?€+ #B
H¢M? +?mv M M;?B T p¨Q ?¼+ ç¢B ?¼+ ç H¨K ;b +?S\

ó> B p`- i¬B #"M H„K- K¶B T?9i K¶B ;B•v ô S?QÆM; >¢Q o•M p®M ç`M? M¦B KbM
FB K çQÊ+ K'v i`B m #¢+- M?QM; M;?o Fo H¢B- ?bM? M?Q KbM? ?B M ;BÌ ?½v +Á

óh¦K H¢B H¨ i¬B `'i #"M- tBM T?ûT +€Q iWXô S?QÆM; >¢Q o•M +ªK i?'v €M? K„i +
H¢ H¢- ?bM? M?Q +¬ i ç M; M;?B M;Ì çB m ;b ç¦X

h®i M?'i H¨ M M i`€M? t +QM L[ #¢Q HQM; M¨v- M m F?¬M; i?b `„+ `®B iQX

ó>mvM? ç - ?ªQ ?mvM? ç +O iÈ ÆB- +"m çWM; çB p°B- +?d +–M +"m +?`m ç²M
+?9M; iÈ- +"m +S çQ ` çB m FB M- iÈ #ˆM; HÁM; ? i- +?Q /M +"m #„i iÈ H'v i?•
F?¬M; iB + M?"M HÌB +"m ô h?~K o,M GQM; F?¬M; + K i•K ç pm°i K'i S?QÆM; >
K†i ?„M- iB T iK+ ?mv M i?mv M i?mv i T?K+X

S?QÆM; >¢Q o•M H¢B K°i H–M M[M´B +ÆM ÈM H¢M?- +ªM? ;B€+ M?bM p¨Q h?~
+? çQÊ+ H¨K #"v i?b M;mvX

h?~K o,M GQM; +m®B +MM; ç½ M?"M ` bmv M;?o [m€B /` +O S?QÆM; >¢Q o•M-
i?Q+?, ó>mvM? ç - +"m ?B m H–K `²B- iÈ H¨ K°i i?ˆM; ç¨M ¬M; +?QM? ?B m ç'v M

ó>¼+ i,- pB + H'v i?•M KbM? ` ç M ÆM M?Ì +"v p¨Q +?`5ô h?~K o,M GQM; #•v ;B
?„M Km®M çQ h`–M h? M? h? M? ` - /MM; K„ M?•M F H¬B FûQ #ˆM; çQÊ+ S?QÆ
pä i?m"i `²B iQM? iB TX

ó*€B +"m M¨v- Km®M +? i ?ª\ô h`–M h? M? h? M? i`WM; K„i M?bM h?~K o,M GQM;
`²B H¢B [m v b M; S?QÆM; >¢Q o•M- iW i®M M¦B, óL¦B çB- +"m Km®M çB m FB
i?m"i\ô

S?QÆM; >¢Q o•M #` k M;QÌB #€K i?2Q M½v ;BÌ- i`QM; HÁM; #U+ #°B H„K `²B- [mv
h? M? K°i +?9i- +QB M?Q H¨ /¢v +?Q +¬ i K°i #¨B ?¼+- €M? K„i #„i ç–m M?bM +
h`–M h? M? h? M?- F?¦2 KB M; MÎ K°i MK +QÌB ˜M wX

h`–M h? M? h? M? ç`M? M´B bMM; H M- M?QM; M;?o H¢B ?bM? M?Q KbM? ç M;
i`Î K†i p¨Q H9+ M¨v F?¬M; ? v H„KX V +S M?bM çB- M?bM +?Q ç½ çB L m M?bM K
w i?b +kM; +QB M?Q tSM; ç€M;X

ó*"m F?¬M; T?ªB Km®M +Q +˜K i¬B ç¦ +?S\ô h`–M h? M? h? M? +m®B +MM; +kM
?ÄBX

E?m¬M K†i S?QÆM; >¢Q o•M çÄ YM;- ç9M; H¨ tSM; pÈB #B i / M? L[#¢Q HQM;- M
;b +ªX

h?'v S?QÆM; >¢Q o•M çÄ K†i- h`–M h? M? h? M? F?¬M; M?`M çQÊ+ #"i +QÌB F?
KÈB M¨v H¢ i?"i- ?„M / /¨M; ;B Q ç'm pÈB ;½ EBKm` - t2K ` H¨ K°i + Q i?O- M?Q
H¢B çÄ K†iX

óhB m ç - i¬B HÈM ?ÆM +"m ç M K'v im´B ç¦ L?Q p"v F?¬M; i®i H„K ç•mXô h`–M h

h?~K o,M GQM; çSM; F # M bÊ S?QÆM; >¢Q o•M M´B ;B"M- p°B M¦B +?2M p¨Q, o
K¨- >¢Q o•M ?mvM? ç - +"m M;?2 iÈ M¦B- H'v +QM ;€B HÈM ?ÆM # im´B M?Q #„i ç
F?¬M; +?d # im´B- K¨ H¨ #®M- M,K im´B- +QB M?Q +"m #„i çQÊ+ K'v +K+ p¨M; `²

h?~K o,M GQM; HB K„i p¨Q +†T K¬M; ç–v ç†M +O h`–M h? M? h? M?- M?€v K„i
o•M M¦B, ó>¼+ i, +ÁM H¨ HQ¢B T?K M[+?mv M bBM? +QM i` B ç¦ ô

óh?~K o,M GQM;- +"m [m€ ç€M; H„K `²B5ô

L;?2 h?~K o,M GQM; M¦B M?[M; HÌB F?¦ M;?2- h`–M h? M? h? M? M´B ;B"M bMM;
?„M- h?~K o,M GQM; F?¬M; ? ç T?ÁM;- #` ç€ # v ` t X

ó> B M;QÌB +S iB T iK+ M? - i¬B tBM T?ûT çB i`QÈ+5ô S?QÆM; >¢Q o•M i?'v bU p
i - ?„M [mv i ç`M? F?¬M; M¦B M?B m M[ - +?¢v M? M? `ÌB F?ÄB ç•v H¨ i®i M?'iX

h`–M h? M? h? M? ;¼B pÈB i?2Q, óh¬B b) +ÁM ç M ibK +"m- +"m Î T?ÁM; jR9 ç9M
+kM; b) ç M ibK +"m ô

9yX *?QÆM; Ry, h?m L?¨ Í " M L;Q¨B

h?˜K o,M GQM; ç m çÈM H²K +²K #Á /"v- p°B ?ÄB, ó>¼+ i,- i¨B HB m p ?„M +?` ç
? v [m€- ?¬K M v F?¬M; çQÊ+ i?b K B çB KÌB ?„M iB T- K B F?¬M; çQÊ+ M[i?b
çQÊ+- 2K b) ?mv ç°M; i'i +ª M;QÌB ç T i`QM; ?°B çB i?U+ ?B M K„ M?•M F Xô

ó*•K ?¼M;5ô

h`–M h? M? h? M? iS+ i®B [m€i H M, ó*"m iQÎM; i'i +ª ç¨M ¬M; i`QM; i?B M ?¢ ç m
F M m +¦ i? i?¨M? +¬M; i?b ?„M ç½ F?¬M; #Ä +?¢v çB K'i `²BXô

h?˜K o,M GQM; M;? +? K†i ` - HB M b Q ç¦ ?B m w- p°B M`M? #Ê h`–M h? M? h? M
+?ŠM; T?ªB H¨ K„ M[+¦ iB M; +O i`QÌM; ç¢B ?¼+ >Q >ªB ç¦ b Q\ô

ó>S5ô

h`–M h? M? h? M? imv ?S K°i iB M;- M?QM; i`QM; HÁM; M;?2 F?2M H¢B +ªK i?'v
HQM; +O S?QÆM; >¢Q o•M M¦B, óJB H¨ h¬M L;° E?¬M; i?b i +?QM? H¨ L?Q G B T
F?ÄB HÁM; #¨M i v +O i ç•mXô

ó>¢Q o•M ?mvM? ç - i°B M;?B T +"m- +?9+ +"m i B [m M¢M F?ÄB5ô L?bM i?'v h`-
`Qi` +•m M¦B i` M- h?˜K o,M GQM; #B i +?„+ T?2M M¨v S?QÆM; >¢Q o•M +?¢v F?

o¨Q H9+ F?QªM; 9? +?B m- S?QÆM; >¢Q o•M ç½ M„K `ä K¬M ?¼+ +?mv M M;¨M?
` +m°+ ?¼T ç–m M,K ?¼+ +O HÈT p¨Q M;¨v K B +kM; ç½ ibK i?'vX "QÈ+ F?ÄB +
iQÌM; tmM; [m M? /€M ç–v Kšm [mªM; +€Q +?Q i?m T?ÁM;- M?B m H„K- /¼+ i?2
?¼+ ç•m ç•m +kM; +¦ T?ÁM; +?Q i?m X

S?QÆM; >¢Q o•M çB [m ç¦ ;?û K„i t2K bÆ [m - M?"M ` M?[M; +,M T?ÁM; çQÊ+ ;B
F?€ i®i- +?d H¨ iB M i?m ?ÆB K„+ K°i iQ- T?–M HÈM T?ªB i` M R8yy i U9X8 i`B
ç¢B ?¼+ #bM? i?QÌM;- ?B M M?B M F?¬M; +¦ F?ª M,M; i?m M´BX

:B çbM? +O S?QÆM; >¢Q o•M imv ;B¨m +¦- M?QM; ?„M F?¬M; ç`M? M;Y i v tBM

p’M ç - M?QM; iBK +O ?„M H¢B iQ¨M #° HQ H„M; +?Q h–M ;B X G¢B t2K H¢B #¼M
+?O ` - +¦ H¨K çQÊ+ ;b\

L;?o p”v- F?¬M; Qi M;QÌB ç m ?´ i? M +9B ç–m- K¨ çS +QM i?S +O h–M >Q¨M? o
M?’i i?b [m€ i` M K†i ç’i- /”T ç–m M?”M b B5

@ S?K i?•MX *QM ?B m H–K M;¨B- F?¬M; i? iQÎM; çQÊ+ T?m i?•M HQ H„M; ? i H
ç€M; i°B +? i p¢M H–M5

@ :B +?O5 *?9M; i¬B ?B m H–K M;¨B5

J¼B M;QÌB –K –K M¦BX æ M H9+ M¨v +?Q /M K°i b® M;QÌB i`QM; HÁM; +¦ +?9i F?
M?ªv ` T?ªM ç®B- p”v +?QM? H¨ i?¨M? KK+ iB m +?Q K¼B M;QÌB +?d i`Q+?X

h–M >Q¨M? oB M b–K K†i ;”i ç–m- F?¬M; M¦B ;bX S?ªM SM; +O K¼B M;QÌB ç½ b
aÎ /o pšM F?¬M; M¦B H¨ #ÎB pb ç€K ?ÄB +MM; h?QÊM; Zm M ;B +ÁM +?Q ?Q¨M iQ
i`mv M ` M;Q¨B- +m®B +MM; F?¬M; i?¨M? p”v h–M ;B `’i K’i K†iX hmv M?B M ?¬
i®i- t2K €M? K„i €v M€v +O K’v i`QÎM; H½Q K†i i€B M?Êi FB i?b #B i çQÊ+ / M?
ç½ ç¢i iÈB K°i +€B çdM?5 E?¬M; M;QÌB M¨Q +¦ i? pQÊi [m 5

@ æQÊ+ `²B- +?mv M M¨v +ÁM +?Q +¦ [mv i ç`M? +m®B +MM; +€+ M;QÆB F?¬M
F?¬M; K’i K†i +?QM? H¨ h–M ;B i 5

h–M >Q¨M? oB M i`–K ;B¼M; M¦B- b m ç¦ F?Q€i i v,

@ æ m iªM çBX h–M G”T- M;QÆB Î H¢B5

.mv L;½ æ°+ h¬M

h€+ ;Bª,hB m æ Q S?QM; GÊB

RNX *?QÆM; RN, æ°i S?€

" M i`QM; T?ÁM; M;?` bU `°M; HÈM- F?¬M; ;B M i`®M; i`ªB- +?d +ÁM H¢B ? B M;
G”TX h` M K†i h–M >Q¨M? oB M H9+ M¨v ç½ F?¬B T?K+ #bM? ioM?- M?QM; i`QM
+ª ; M +?®M; ç®B i`U+ /B M- ?ÆM M[F?¬M; HQm H¢B +?Q H½Q +?9i K†i KkB M¨Q

a®M; ç M iWM; im´B M¨v `²B- +¦ i? F?¬M; F?Q i`QÆM; M¦B K°i +•m, b® Km®B H
;¢Q K¨ h–M G”T iWM; ,M- b® +–m H½Q çB +kM; /¨B ?ÆM M?B m bQ pÈB i’i +ª +QM

L?QM; ?¬K M v ç®B K†i pÈB çS +?€m M;Q¢B iQ /mv M?¢v #ûM #bM? ioM? M?Q M
iB M +¦ +ªK ;B€+, KbM? ç½ ;B¨ `²B5

@ h–M G”T5 L;QÆB `’i i?¬M; KBM?- T?B i?QÌM; i?¬M; KBM?5 E?¬M; M;?o iÈB in
/U i? X

h–M >Q¨M? oB M F?¦2 K¬B M? +? H M K°i +?9i +QÌB H¢M?,

@ L?QM;- M;QÆB +¦ #B i ?¬K M v M;QÆB +U imv i i b) +¦ ?”m [mª i? M¨Q F?¬M;
+?`m çUM; `’i i®i T?ªB F?¬M;\ J°i F?B i?’i #¢B- M;QÆB b) H¨K i? M¨Q\

h` M F?m¬M K†i M? im’M +O h–M G”T F?¬M; M?bM ` K°i iB F?˜M i`QÆM;X >„M
i`Q +O i`QÎM; H½Q h–M ;B pW `²B- K°i i v +?®M; +ˆK- M?bM h–M >Q¨M? oB M M
i?’v i`QM; K„i H½Q K°i +?9i p HQ H„M;- +QÌB M¦B,

@ :B +?O +?ŠM; H) +?Q `ˆM;- i F?¬M; H¨K M?Q p”v- b) +¦ F i [mª i®i b Q\ oÈB b
ç`M? F?¬M; i? F?¬M; iQÎM; iQÊM; ` çQÊ+ p b m ?mvM? ç h–M S?QM; p¨ h–M
+?S\

@ "¼M +?9M;\

h–M >Q¨M? oB M çQÆM; M?B M ?B m çQÊ+- F?¬M; +–M M¦B h–M S?QM; +MM; h–M
;B F?€+ ;BÌ T?9i M¨v +kM; ç m ?”M h–M G”T i?’m tQÆM;X

J°i ç¢B ;B i°+- K'v i`,K M,K KÈB tm'i ?B M K°i i?B M i¨B- b) K M; ç M +?Q ;B i°+
B +kM; ?B m çQÊ+X :B i°+ +QÌM; ç¢B- #¼M ?¼ iU M?B M +kM; i?2Q ç¦ K¨ i?m
M[- +?Q M M +?Q /M H¨ i`QM; HÁM; +¦ ;?2M i`- M?QM; #¼M ?„M ç m QÈ+ ;b h–M
+¨M; i?B M i¨B K°i +?9i KÈB i®i5 L?QM; ?B M i¢B- i?B M i¨B M¨v `'i +¦ i? ?Ov i`
b Q +¦ i? F?¬M; ?"M ç•v\

h–M >Q¨M? oB M ?W H¢M? K°i iB M;,

@ *?d +–M H½Q T?m +ÁM b®M; K°i M;¨v- i?b F?¬M; B +¦ i? ç°M; ç M M;QÆB5 æ
#^M; p¨Q M,M; HU+ +O M;QÆB- +ÁM T?ªB bÊ #¼M +?9M; mv ?B T b Q\

h–M G"T H„+ ç–m M¦B,

@ h F?¬M; +¦ i•K T?€T M;mv M HU+ + Q +'T- +¨M; F?¬M; +¦ +?B M F„ + Q +'TX >
S?QM;- #'i [m€ H¨ #ÎB ?„M [m€ +QB i?QÌM; i - FBM? M;?B K ç®B ç`+? H¢B `'i FûK
K¨ i?¬BX >¬K M v M m F?¬M; +¦ M;QÌB M;,M +ªM- i ç½ bÈK +? i Î i`QM; i v h–M >´
F?Q iB T iK+ çÊB Î ç•v b Q\

?QÆM; p` M?•M ibM?5 o®M +ÁM +¦ w iQÎM; ç`M? H'v iB M `B M; çQ T?m M?•M ç
?ÆM- ;BÌ T?9i w iQÎM; ç¦ +kM; ?Q¨M iQ¨M iB m i MX

@ J 5 L;QÌB v M i•K- +QM tBM + K çQ M pÈB M;QÌB- Î MÆB M¨v +?d H¨ i¢K i?ÌB5
+¦ i? /šM M;QÌB `ÌB MÆB M¨v çB5

h–M G"T M?bM h–M >¨M L;mv i- +?"K `½B M¦BX

o K†i h–M >¨M L;mv i pmB KWM; M?bM +QM i` B #ªQ #®B +O KbM?- /`m /¨M; M¦B

@ LÆB M¨v `'i i®i- K `'i i?Q+? MÆB M¨v5

GÌB M¦B +O h–M >¨M L;mv i i`¨M M;"T t9+ ç°M;X æ9M; p"v- ç` T?QÆM; M¨v imv
+kM; b) F?¬M; +¦ M;QÌB M¨Q /MM; €M? K„i F?€+ i?QÌM; M?bM #¼M ?¼- +¨M; F?¬M
ç M i B #¼M ?¼X

æ9M; H9+ M¨v- # M M;Q¨B ç°i M?B M i`mv M ç M K°i i`"M iB M; p¦ M;U - #®M F}
pB M- K°i M;QÌB i`QM; ç¦ H M iB M; M¦B,

@ sBM ?ÄB ç•v +¦ T?ªB H¨ M?¨ +O h–M +¬M; iY F?¬M;\

h–M G"T M?bM h–M >¨M L;mv i M¦B,

@ J 5 >ŠM H¨ M;QÌB h?QÊM; Zm M ;B iÈB- *QM çB K°i +?9i `²B p 5

h–M >¨M L;mv i i?'v +QM i` B KbM? #ÎB pb /¼M / T ç² ç¢+ K¨ i` M M;QÌB i`Î M M +
T?OB +?¶ #KB #†K- M¦B,

@ h? v [m–M €Q `²B ?½v çB\

h–M G"T F?) H„+ ç–m- p¶ M? M? H M i v Kšm i?•M- tQ v M;QÌB çB ` +Y ,

@ h H¨ h–M G"TX

J'v F} bo M;?2 p"v H"T iS+ tm®M; M;U - ?QÈM; p T?Q h–M G"T ç²M; i?ÌB i?B H
M¦B,

@ h–M +¬M; iY5 *?9M; i T?KM; K M? h?QÊM; Zm M ;B +?O- ç M KÌB M;¨B iÈB ;
ç M; +?Ì M; v ç–m M;äX

@ æQÊ+5 *?9M; i çB i?¬B5

h–M G"T +® w çQ i v p¶ p¶ #KB #†K i` M M;QÌB- i?'v i`QM; K„i K'v F} bo F?¬M; +¦
i?QÌM;- i`QM; HÁM; i?–K i? M, h–M ;B FûK ?ÆM bQ pÈB h?QÊM; Zm M ;B - [mª
? v K°i çB K M? 5

.mv L;½ æ°+ h¬M

h€+ ;Bª,hB m æ Q S?QM; GÊB

kkX *?QÆM; kk, JÈB :†T

h–M G"T K†i F?¬M; ç´B b„+ M;²B p¨Q +?B + t2 M;U t ?Q M¨vX L;QÌB ç€M? t2 ;BÆ
+?¢v çB- i?QªB K€B K¨ p[M; p¨M; F?¬M; +¦ #'i F€ +ªK ;B€+ t¦+ MªvX hBK +O h–M
t2 M;U `°M; `½B ´M ç`M? M¨v- i?U+ #bM? ioM?X >„M F?¬M; +?9i HQ H„M; p +?m

s2 M;U M¨v ?ŠM H¨ t2 M;U /¨M? +?Q ç¨M ¬M;- # M i`QM; çÆM ;BªM F?Q T?€+?X
K°i iO b€+? M?Q M?Ä ?B M M?B M H¨ +?m˜M #` +?Q M?[M; +?mv M çB çQÌM; /¨BX

h–M G"T iB M i v `9i K°i [mv M b€+? Î # M i`QM; ` - pW M?bM HB M bYM; b®iX >
[mv M +¬M; T?€T +?B M F„ + Q +'T5 G¢B `9i ` K°i [mv M, i•K T?€T M;mv M HU+

h–M G”T +¦ +?9i F?¬M; iBM K°i ?ÆB `9i ` b€m- #ªv [mv M b€+?X h M b€+? F?¬M
M;Ì iQ¨M #° ç m H¨ i•K T?€T +MM; +?B M F„X >ÆM M[F?¬M; +¦ K°i [mv M M¨Q H¨
H¨ + Q +’T5

h•K T?€T M;mv M HU+ p¨ +?B M F„ i` M h?B M L;mv M æ¢B GK+ T?–M HÈM çQÊ+
+?Q iÈB M vX æQÊ+ T?•M H¨K # +’T #”+ bÆ- i`mM;- + Q +’TX oä [m€M #bM? i?Q
M?’i +kM; +?d H¨ i`mM; +’TX L m F?¬M; T?ªB ;B i°+ HÈM- `’i Qi M;QÌB +¦ çQÊ+ +
ç’m ;B€- M;šm M?B M +kM; ;†T çQÊ+ M;QÌB #€M +¬M; T?€T + Q +’TX hMv iB M K
#€M çQÊ+ KQÌB K’v p¢M HQÊM; #¢+5

J¨ h–M G”T Km iB m pB M M¨v +kM; +?d H¨ ?ÆM KQÌB HQÊM; #¢+5 æ®B pÈB K°
M,K HQÊM; #¢+ ,M iB m iB i FB K +¦ i? çO /MM; K°i M,KX

*?Q M M ;B€ i`` +O M?[M; i•K T?€T +MM; +?B M F„ M¨v F?¬M; +–M M¦B +kM; #B i
K’v i?S M¨v H¢B +?¶ +kX >„M F?¬M; #B i ?¨M? pB M¨v +O h?QÊM; Zm M ;B +?O +
w ;b- imv M?B M ç®B pÈB h–M G”T K¨ M¦B HQ¢B +?Q F?¬M; #B m F?¬M; M¨v ?„M
F?¬M; M¦B ç M M;QÌB i +?d ç†i b€+? Î ç•v +kM; +?Q M¦B Km®M i†M; +?Q ?„MX *¦
;B M¨v iB M M?B m ç®i F?¬M; ? i M M i?Q+? ç†i +¬M; T?€T ;B€ i`` i`,K p¢M HQÊ

h–M G”T i`QM; HÁM; i?–K M;?o- +ªK ;B€+ çQÊ+ t2 M;U /WM; H¢BX " M M;Q¨B +¦

@ h–M +¬M; iY5 hÈB MÆB `²B5

h–M G”T tm®M; t2X h`QÈ+ K„i H¨ K°i [m€M i`¨- H–m ;¶ # i–M; `QÌM; +°i +?¢K i`
M;Q¨B H¨K +?Q M;QÌB i +¦ K°i +ªK ;B€+ v M ioM?X

@ h–M +¬M; iY5 JÌB p¨Q i`QM;- iB m i?Q ç M; +?Ì Î # M i`QM;X

E} bo FB ?ÆB F?QK M;QÌB- /šM h–M G”T p¨Q [m€M i`¨ b m ç¦ +?Ì çÊB Î # M M;Q¨

L m +¦ M;QÌB +¦ +?9i FB M i?S+ çB [m ç•v +?„+ +?„M F?¬M; FbK M´B M;?B ?Q†+
ç•v H¨ ç¢B M?•M p”i M¨Q ç M F?¬M; M;Ì /MM; t2 M;U p¨ ?° p +O ;B +?O h?QÊM;
ç`M? F?¬M; M?ÄX

E?B M?bM i?’v i?•M ?bM? ?ÆB ;–v v m +O h–M G”T iW i` M t2 #QÈ+ tm®M;- K†+
H[M; i?[M; p¨Q [m€M i`¨- M?[M; M;QÌB ç¦ KB M; +ÁM ?€ ?®+ i`QM; K„i i`¨M ç–v p
M;?o `^M; i?B m MB M M¨v +?ŠM; H) H¨ +QM +?€m ?Q¨M; i°+ M¨Q i?Q+? +ªB i` M;

*kM; F?¦ i`€+? M;QÌB i çQ€M M?Q p”vX h?QÊM; Zm M ;B p®M H¨ ?Q¨M; i?•M- i`
+¦ B +¦ iQ +€+? F?B M +?Q ç¢B M?•M p”i h?QÊM; Zm M h?B i +QÌM; i? M?’i i?¨M
M;U +O KbM?\

" M i`QM; [m€M i`¨ K°i KªM? v M H†M;- K°i KMB ?QÆM; M?¨M M?¢i i`mv M iÈB i?
+¬ ;€B tBM? ç T i` im´B çSM; ç¦- ?ÆB F?QK M;QÌB pÈB h–M G”TX L¨M; i çQ i v ?

@ h–M +¬M; iY5 JÌB H M H–m5

h–M G”T +QÌB i?–K i`QM; HÁM;X E?¬M; ?´ H¨ iB m i?Q +QM M?¨ ;B¨m +¦- T?¬ i`Q
G”T F?¬M; Km®M F?¬M; +–m- i`QM; HÁM; iU M?B M ? i bS+ i?QªB K€B #QÈ+ H M
+¬ ;€B tBM? ç T /šM çQÌM; +?Q h–M G”T H M H–m # X

h–M G”T K°i K¢+? H M H–m # - ç®B /B M ?„M H¨ K°i +Y b´ ç M; KÎ- T?Q # M FB
:B[?² +¦ K°i ?ÁM çªQ M?Ä # M i` M +¦ #¦M; /€M; çbM? ç¨B i?Ov i¢ i?’T i?Q€M; i`Q
H¨K +?Q M;QÌB i +¦ +ªK ;B€+ i? M? i?ªM bªM; F?Q€BX h•K ibM? M m F?¬M; i®i- -
H9+ F?ŠM; ç`M? b) i?Q ;B½M `’i M?B m5

h?”i bU H¨ t td5 h–M G”T +?Q iWM; M;?o iÈB i`QM; i`mM; i•K i?¨M? >Q¨M; a M
~M /’m K°i MÆB M?Q p”vX "ÎB p”v +¦ i? i?’v `ä çQÊ+ i? HU+ K¢M? K) +O h?QÊM

G9+ i`QÈ+ h–M G”T +kM; F?¬M; M;Ì H–m # M¨v H¢B F?¬M; +¦ #’i F€ M;,M +€+? M¨
?ÆM ? B KQÆB i?QÈ+- # M +¢M? Kû +Y b´ K°i +¬ ;€B /€M; M;QÌB v m çB m ç M; M
p T?Q ?„MX

hQ¨M #° H–m # i`W ? B M;QÌB #¼M ?¼ +kM; F?¬M; +ÁM B F?€+5

L;?2 i?'v +¦ M;QÌB H M H–m- +¬ ;€B FB tQ v M;QÌB H¢B- K°i HÈT HK i`„M; i?"i /¨
+?d H° ` ? B €M? K„i b€M; M;ÌB M?bM h–M G"T iW i` M tm®M; /QÈBX E?B M?bM i
i` M [m–M €Q h–M G"T- H¬M; K¨v +¬ ;€B F?) M?Qm- €M? K„i H° ` K°i iB F?¬M; p

L m F?¬M; T?ªB M;?2 M¦B çS +QM ?Q M; h–M ;B M¨v /€K iU i v ;B i +? i M;QÌB
?„M- h?QÊM; Zm M h?B ok +?„+ +?„M b) F?¬M; iÈB ç•v ;†TX h`QM; HÁM; M¨M; i`
KbM? ;B ;B ç®B tY i®i pÈB M¨M;X æ®B K†i pÈB M?[M; M;QÌB F?€+ M¨M; +kM; H

L¨M; F?¬M; M¦B HÌB M¨Q- h–M G"T +kM; F?¬M; M¦BX > B M;QÌB +S i? HŠM; H†
h?QÊM; Zm M h?B ok `®i +m°+ H¨ +¬ ;€B- ç–m iB M +?`m F?¬M; çQÊ+ €M? K„i h–
M?bM i?'v #'i F€ F?€+ i?QÌM; M¨Q i`QM; K„i h–M G"TX óh?B m MB M M¨v i`W #Ä
M;QÌB i?"i ` +¦ p im'M i9- H`+? bUX >ÆM M[i`QM; €M? K„i ?„M ? i bS+ i`QM; bm
HÁM; ?„M +¦ +QÌB M?¢Q i ? v F?¬M;\ô h?QÊM; Zm M h?B ok M;?o i?–K i`QM; HÁ

@ L;QÆB H¨K b Q H¢B M?Q p"v\ L;QÆB F?¬M; #B i M?bM +?^K +?^K K°i +¬ ;€B
b Q\

h? M? •K M¨M; i`QM; i` Q- ;B®M; M?Q +?BK ?Q¨M; M? +ÁM K M; i?2Q ?QÆM; p`

h–M G"T KdK +QÌB çB ç M # M +Y b´- M?bM ` t t i?ªM M?B M M¦B,

@ *¬ F?¬M; M?bM i - H¨K b Q #B i i ç M; M?bM +¬\

h?QÊM; Zm M h?B ok M;~M ` X L¨M; F?¬M; M;?o iÈB M;QÌB M¨v F?¬M; M;Ì H¢B M
M?Q `'i KÈB K 5

@ L;QÆB F?¬M; bÊ i b Q\ J¼B M;QÌB ç m M¦B i H¨ v m M;?B i- H¨ M;QÌB +¦ çB K

h? M? •K h?QÊM; Zm M h?B ok i?U+ #bM? ioM?- €M? K„i +kM; F?¬M; H° ` ?d M°
G"TX

L; v +ª #ªM i?•M h?QÊM; Zm M h?B ok +kM; +?Q bmv M;?o +~M i?"M pb b Q KbM
HÌB M¨v pÈB K°i M;QÌB t H¢X

@ "¼M ?¼ M¦B M?Q +€B `„K 'v- M¦B pÈ M¦B p~M5

h–M G"T KdK +QÌB i?ªM M?B M M¦B K¨ F?¬M; M?bM h?QÊM; Zm M h?B okX

@ L;QÆB i?"i H¨- M¦B +?mv M +kM; i?"i i?¬ iK+5

h?QÊM; Zm M h?B ok M¦B- ç¬B KB i? M? i9 +O M¨M; M?Qm H¢BX hmv M?B M i`
;B€+ F?€+ i?QÌM;X .QÌM; M?Q ç®B pÈB HQ¢B HÌB M¦B i?¬ iK+ M¨v M¨M; +kM; F?
iQÊM;X

@ :B ;B i ç½ +¦ i?Ä i?m"M ;b pÈB h–M ;B +€+ M;QÌB\

h?QÊM; Zm M h?B ok +MM; h–M G"T +€+? M? m KQÌB Kûi- ? B M;QÌB +MM; M?bM
M¦B,

@ E€ i?"i i +kM; F?¬M; Km®M ;ª +?Q M;QÌBX h #B i M;Q¨B K†i +€+ M;QÆB F?¬M
M?'i ç`M? H¨ +ªK i?'v i?"i bÊ ?½B5

@ E€ i?"i i +kM; F?¬M; M;?o Km®M F i ?¬M- i +kM; #` ûT #m°+X æQÆM; M?B M
i`Ê ;B9T i X u M i•KX *¬ +¦ i? b®M; +m°+ b®M; +¬ i?Q+?- +kM; +¦ i? i`U+ iB T +

h–M G"T [m v ç–m M?bM ç¬B K„i b€M; M;ÌB +O h?QÊM; Zm M h?B ok- M¦B M;?B

@ hmv M?B MX >¬K M v i ç M ç•v ;†T +¬ +?d H¨ Km®M M¦B +?Q +¬X *¬ F?¬M; T?ª
T?ªB H¨ [m€B p"i- H¢B +¨M; F?¬M; T?ªB H¨ M;QÌB K M; çB K t'mX h` M çÌB M¨v +
/ p¨M;X *¦ M;QÌB / ç2M- +kM; +¦ / i`„M;- i?"K +?Q +ÁM +¦ `'i M?B m K¨m / +¬ +
ç m b®M; `'i i®iX *¬ +¦ M;?o `^M; +m°+ ?¬M M?•M M¨v +¦ i`¼M; v m ? v F?¬M;- F€
M?B M- i F?¬M; T?O M?"M M m +?9M; i çQM? ?¬M- +m°+ b®M; +O i p¨ Kšm i?

M?B mX h®i pÈB i F?¬M; T?ªB p”i +?’i K¨ H¨ +?9M; i M iQ¨M ?ÆM `’i M?B m- ç
?B m çQÊ+5

h–M G”T M¦B tQM; +QÌB iU ;B m- çÊB h?QÊM; Zm M h?B ok iW +?®B- b m ç¦ ?„M +
>Q¨M; a X hBM iQÎM; h–M ;B +kM; F?¬M; /€K H¨K ;b h–M >¨M L;mv iX

h`QM; K„i h–M G”T- ;B Q /`+? ;B[h?QÊM; Zm M h?B i p¨ h–M >Q¨M? oB M t t F
i?€B ç° +O +¬ ;€B i`QÈ+ K†i M¨vX L m M¨M; F?¬M; Km®M- F?¬M; [m€ # M;¨v h
L?QM; ?„M [mª i?”i F?¬M; +¦ #’i F€ Hw /Q ;b +QÐM; +–m K°i +¬ #û KQÌB # im´B ;
pÈB KbM?X

L;mv ?B K +O M;QÆB +¦ [m M ? ;b pÈB M;QÌB i \ h`QM; ç–m h–M G”T +?Q iÈB #•
/U /šK p¨Q M;QÌB F?€+X

@ L;QÆB M¦B i?”i +?S\ h` M çÌB M¨v +¦ M;QÌB / ç2M\ . ç2M\

h`QM; K„i h?QÊM; Zm M h?B ok i`¨M M;”T F?¦ iBM- M¨M; i`WM; K„i M?bM h–M G”T

@ L;QÆB ;¢i i h +?Q iWM; M;?2 M¦B [m # Q ;BÌ5

h–M G”T +QÌB `° H M- M¦B,

@ h HW K°i iB m M? ç–m M?Q +¬ H¨K ;b\ h? ;BÈB M¨v `’i HÈM- +¬ #B i çQÊ+ #

óL;QÆB H¨K M?Q M;QÆB HÈM H„K p”v5ô h?QÊM; Zm M h?B ok T?€i ?B M MK +QÌ
ç€M; ;B”M- F?¬M; M;Ì /€K M¦B KbM? H¨ K°i iB m M? ç–m5 hmv M?B M M¨M; [mª i
+O h–M G”T ?’T /šMX L¨M; M;?o i`QM; HÁM;, ó>„M M¦B ç m H¨ i?”i b Q\ h` M çÌ
ç2M\ *?ŠM; H) +ÁM +¦ M;QÌB ;B®M; M?Q i \ô h?QÊM; Zm M h?B ok M?bM h–M G”
w, L;QÌB M¨v +¦ T?ªB H¨ K°i M;QÌB M;Q¨B KB M; M¦B / M;?2- i`QM; HÁM; H¢B +
ok [mv i ç`M? i?Y h–M G”T K°i +?9i- pb i? M¨M; KÎ KB M; M¦BX

@ L¨v- h–M G”T5 L;QÆB +¦ Km®M M?bM K†i i F?¬M;\

.mv L;½ æ° + h¬M

h€+ ;Bª,hB m æ Q S?QM; GÊB

kjX *?QÆM; kj, L?Ì *”v

E?¬M; çÊB h–M G”T i`ª HÌB- +¬ ;€B i`QÈ+ K†i ç½ iU i v H’v F?,M +?2 K†i tm®M;X
iBM? tªQ p¬ +MM; ?B M ` i`QÈ+ K„i h–M G”TX J¨m / H K M?¨M M?¢i +?ŠM; M?[M
p ç T +O h?QÊM; Zm M h?B ok K¨ M;QÊ+ H¢B i`QM; K„i h–M G”T i,M; i? K p¨B T?

*€B ;b ;¼B H¨ tBM? ç T imv i i? \ *?QM? H¨ ç•v5 h`QM; HÁM; h–M G”T M´B H M b
;€B i`QÈ+ K„i M¨v- K„ M[ FB T i`QÈ+ KbM? iWM; ;†T- +€B ;b M[i?–M ;ÊB +ªK- [m
K•v # vX E?¬M; ç€M; ;B€ M?„+ iÈB5

•M? K„i ç°M; HÁM; M;QÌB +O h?QÊM; Zm M h?B ok M?bM p¨Q ç¬B +QM M;QÆB i
HÁM; +kM; F?˜M i`QÆM; p¬ +MM;X æ•v H¨ H–M ç–m iB M M¨M; H° K†i i`QÈ+ K†i K
i`QM; HÁM; HQ H„M; F?¬M; i?¬B ;B®M; M?Q +?Ì çÊB i?˜K T?€M T?€M [mv i p”vX
+kM; F?¬M; #B i pb b Q KbM? H¢B T?ªB F?˜M i`QÆM;X

h–M G”T +?Q # Q ;BÌ T?O M?”M KbM? i?Q+? M[M?•M tBM? ç T- +?Q /M H¨ M?bM
b Q\ L m i`QÈ+ F?B M?bM F?m¬M K†i h?QÊM; Zm M h?B ok- h–M G”T +ÁM ¬K K°i
M?•M M¨vX L?Q p”v ?B M i¢B h–M G”T i?”i bU Km®M M¦B +?Q +¬ ;€B iBM? tªQ iÈB
i?ÄK HQ •m i`QÈ+ K„i M¨v, æWM; i?QÆM; i•KX h #^M; HÁM; H’v 2K5

G¨ M K M?•M T?ªB +¦ ; M ç®B /B M pÈB +?O ç`M? +O KbM?5

GÌB F?€+? b€Q i`€B HQÆM; i•K B +kM; M¦B çQÊ+- M?QM; M K M?•M +¦ ; M iMv H
` w ç`M? #ªM i?•M i?b H¢B +¦ K’v M;QÌB\

@ *¬ i?”i tBM? ç T5

h–M G”T F?¬M; +?9i iB + ` HÌB M¦B + M;ÊBX h` M i?U+ i - ?„M +ªK i?’v çQÊ+ /B
i`QÈ+ K„i M¨v #^M; HÌB M¦B ç®B pÈB M¨M; i?”K +?Q H¨ K°i HQ¢B F?BM? M?ÌMX
/Q /U M¦B i? K K°i +•m,

@ h?”i bU5

E?¦2 KB M; h?QÊM; Zm M h?B ok ?ÆB ?ÆB +Q ;B”i- ç¬B +QM K„i tBM? ç T i`QM; M
?ÆB MQÈ+X ósQ€iô K°i +€B- M¨M; +?2 K†i i`Î H¢B- i?2Q #ªM M,M; M?bM p¨Q K„
h–M G”T +?Êi H¦2 K°i +?9i iB + Mm®B `²B #B M K’iX h?QÊM; Zm M h?B ok iBK F?
i?”i bU F?¬M; bÊ\ h?”i bU ç M; + M;ÊB i \ô h`QM; M?€v K„i M¨v- h?QÊM; Zm M h
`ä i`QM; HÁM; M;QÌB i?B m MB M i`QÈ+ K„i +¦ €M? K„i i`QM; p2Q M?Q MQÈ+ M¨v

@ E?¬M; M;Ì F?¬M; H¨K M;QÆB bÊ- +?SM; iÄ H€ ; M +O M;QÆB `’i HÈM5

JB M +QÐM; ûT ;B¼M; çB m +O KbM? H¢M? M?¢i çB K°i +?9i- h?QÊM; Zm M h?
+?9i ?¶M HQ¢M +O KbM?- M¦B iB T,

@ E€ i?”i +?mv M +O M;QÆB- i ç m ç½ #B iX u M i•K- i ç²M; w çQM? ?¬M pÈB M
M;?o [m€ M?B mX h +?d Km®M ;B9T M;QÆB K¨ i?¬B- çQM? ?¬M F?¬M; +¦ w M;?o
+?S\

h–M G”T +QÌB F?´ ;”i ç–m iÄ p ç½ `äX

*QM K„i b€M; M?Q b Q +O h?QÊM; Zm M h?B ok /QÌM; M?Q iQ€i ` p KdK +QÌB-

@ o”v i p ç•v5 L;QÆB ;B[;bM bS+ F?Ä25

@ *?Ì +?9i

h–M G”T i?2Q #ªM M,M; F m K°i iB M;- M?bM K„i h?QÊM; Zm M h?B ok +¦ +?9i FB
h–M G”T K†i ?ÆB çÄ- M;QÊM; M;MM; M¦B,

@ h Km®M ` M;Q¨B K°i i?ÌB ;B M- +¦ i? M?Ì +¬ ;B9T i ç w Kšm i?•M +O i K°i

h?QÊM; Zm M h?B ok H”T iS+ i`–K K†+X >¬K M v H¨ H–M ç–m iB M M¨M; #QÈ+ +?•
;B iW F?B +?¨Q çÌB iÈB ;BÌX J¨ i?B m MB M t H¢ H–M ç–m iB M ;†T K†i F?¬M; I
M?Q p”vX

óhW +?®B ?„M b Q\ ô h?QÊM; Zm M h?B ok /Q /UX L¨M; +ªK i?’v +¦ +?9i F?¬M; M¦
iB T M¦B +?Q h–M G”T, óh?¨M? >Q¨M; a M¨v i`W ;B ;B i - M;QÆB H¨ M;QÌB i?S M
F?€+ ç m +QB i H¨ v m M;?B i5ô

@ E€ i?”i i F?¬M; +¦ w ;b F?€+- +?d Km®M M¦B +?Q +¬X _ M;Q¨B M?B m K°i +
i®i ?ÆMX L;?2 M¦B i`QÈ+ ç•v K°i M,K +¬ +kM; F?¬M; M¦B # Q M?B m- M?QM; ?¬
F?¬M; #B i H¨ i`QM; HQ¢B K¬B i`QÌM; M¨v b) H¨K i•K ibM? +O KbM? i?U+ bU / +

h–M G”T p K†i +?•M i?¨M? M?bM h?QÊM; Zm M h?B ok- KdK +QÌB M¦B,

@ o T?–M ;B9T i ç w Kšm i?•M +O i +?d H¨ K°i +?9i w M;?o `B M; +O i K¨ i?¬
Zm M ;B - #’i F€ M;QÌB M¨Q Km®M H¨K ;b +kM; T?ªB bmv M;?o ç M ?”m [mªX

@ ±\

h?QÊM; Zm M h?B ok i?W M?”M M¨M; #` h–M G”T i?mv i T?K+- F?¬M; ibK çQÊ+ #
h`QM; K„i M¨M; b€M; H M K°i iB ;BªQ ?Q¢i- ç°i M?B M ?ÄB,

@ L m M;QÆB F?¬M; M;¢B bY /KM; +?B m #¨B h?QÊM; Zm M ;B M¨v- pb b Q H¢B i
#B ii M¦B ç M +€B ;b5

h–M G”T +QÌB ? ?ªX >„M imv F?¬M; `ä `¨M; H„K H¨K b Q h?QÊM; Zm M h?B ok #
T?€T i` M t2 M;U M?QM; pšM M¦B i?ŠM;,

K² ?¬B- ?Q¨M iQ¨M /Q t'm ?´ ;•v ` - /M M¦B i? M¨Q i?b ?¬K M v ?„M ç½ +?¢K p¨Q
T?K M[X

æQÊ+ S?QÆM; >¢Q o•M i?¬M; #€Q [m€ i`bM? +?[i`` ?Q¨M i'i- i•K i`Q +O h¢ J B
i`Î H¢B K†i ç'i- +¬ çÄ K†i M?bM S?QÆM; >¢Q o•M- p°B p¨M; FûQ p€v H M- +?¢v p
+Y X

hB T ç M- i`QM; H9+ S?QÆM; >¢Q o•M +ÁM ç M; M;Æ M;€+- h¢ J B L?B çÄ K†i KÎ
` F?2 +Y HQ M?Q M¦B pÈB ?„M, ó>¢Q o•M- +€K ÆM 2KX *?9+ M;O M;QM5ô

L?[M; M;¨v çB ?¼+ i?ÌB ;B M i`¬B [m M? M? +?¦M;- # M;¨v +?ÈT K„i ç½ i`¬B [m
i?2Q M?Q b„T t T +O H`+? ?¼+- HÈT +O S?QÆM; >¢Q o•M F?¬M; +¦ iB iX >„M p
Î +?mM; +Q EBK >Q i?m t T K°i +?9i +m°+ b®M; bBM? pB M # M M;Q¨B +O KbM?
+m°+ ;¼B +O S?QÆM; hmv i .B- #ªQ ?„M +¦ K†i i¢B +¬M; ivX S?QÆM; >¢Q o•M
+?®B- M?QM; T?Q ç–m /•v # M FB S?QÆM; hmv i .B ç¼+ i?m°+ H¨m H¨m H`+? ?
M¦B +m°+ ;¼B M¨v H¨ w +O # - b m M¨v ? F?¬M; +¦ ;BÌ H M ;BªM; çQÌM;- ?„M ç m

S?QÆM; >¢Q o•M F?¬M; Km®M ¬M; #® S?QÆM; hY G•M iS+ ;B"M ªM? ?QÎM; bS+
K°i K¢+? iW i`QÌM; ç M +¬M; ivX oW #QÈ+ p¨Q T?ÁM; H¨K pB + +O i´ k #° T?"M
iS+ i?¬M; #€Q pÈB ?„M, ó>¢Q o•M- ;B€K ç®+ F m 2K [m ç¦ K°i +?9i ô

ó:B€K ç®+\ô S?QÆM; >¢Q o•M M;È K†i ` K°i H9+- K m +?¦M; ?B m ` - ;B€K ç®
S?QÆM; hmv i .B ç¦ QX >„M ;"i ç–m KdK +QÌB ç€T, ó.¢- 2K #B i `²B- #•v ;BÌ 2K çE

h¢ J B L?B çQ K„i M?bM i`°K S?QÆM; >¢Q o•M `'i M? M?- b m ç¦ H¢B p°B p¨M; +
S?QÆM; >¢Q o•M p"M +?•M F?Q +?[i`` +ÆM ç m #KM; FBM? ;B9T +¬- +¬ F?¬M;
H¨ F?B M;?o iÈB +?¶ M?¢v +ªK +O KbM? iWM; çQÊ+ T?ÆB #¨v H² H° /QÈB K„i ;½
?„M bÌ i`9M;- i`€B iBK +¬ ç"T M? M? ç M KS+ Km®M `Èi ` M;Q¨B- b„+ K†i YM; çÄ

h`QÆM; J„ E€ T?€i ?B M ` i?€B ç° Fb [m†+ +O h¢ J B L?B- ?ÄB M?Ä, óJ B L?B-

óE?¬M; +¦ ;b5ô

h¢ J B L?B ?'T i'T i`ª HÌB- b„+ K†i +¨M; H9+ +¨M; çÄ +?¦i H M- i`QM; HÁM; #®B `
+O KbM?- h¢ J B L?B p°B çQ i v +–K K°i t'T i¨B HB m +O F?€+? ?¨M; H"i t2KX

óJ B L?B- +–K M;QÊ+ `²B Fb Xô h`QÆM; J„ E€ H° p M;?B M;Ì H M iB M; M?„+ M?Î

ó>¢Q o•M- ç•v H¨ H`+? ?¼+ K¨ # pW 7 t [m +?Q +?`- b m M¨v M?[M; H9+ F?¬M; H
iv H¨K pB + ô

S?QÆM; hmv i .B F?Q€B +?Q pšv pšv iÌ ;B'v i` M i v- M;?B K i9+ M¦B, ó"„i ç–m iW
çQ+? i?•M T?K i`€+? FB K i` +?mv M +–M p¨ i?¨M? iQ+? M;?B T pK +O 2KX >Æ
i`+? i"T çQ¨M +kM; b) i?2Q /äB b€i b Q- 2K T?ªB +® ;„M; H¨K pB + >¢Q o•M ¨- bU
2K b„T ç®B K†i +¦ i? H¨ M;?B K M;†i /mv M?'i i`QM; iQ¨M +¬M; iv M?û ô

S?QÆM; >¢Q o•M M;˜M; ç–m M?bM [m ç¦- i?'v S?QÆM; hmv i .B K†+ K°i #° ç² +
M?[M; çQÌM; +QM; [mv M `k +O +Æ i? ?B M `ä K²M K°i /QÈB #° ç² i`„M;- K€B i¦
#^M; +•v i`•K M;¼+ M?bM `'i i` M; M?½- i` M F?m¬M K†i ?²M; ?¨Q ç M; MÎ K°i MK

ó*?` ÆB- p"v H'v ç•m ` i?ÌB ;B M ç 2K ¬M i"T #¨B pÎ\ô S?QÆM; >¢Q o•M bK K†i
p¼M;X

ó1K v M i•K- p'M ç 2K HQ H„M; # +kM; ç½ iQM? ç M `²BXô S?QÆM; hmv i .B /"T i,
?„M- M¦B, ó1K çWM; [m M K'i- +?` +O 2K H¨ i?¢+ bo M;¨M? FBM? i i¨B +?QM? ç
2K i`QM; pB + ?¼+ ?Q¨M iQ¨M M^K i`QM; F?ª M,M; +O +?`Xô

L¦B ç M ç•v- ç¬B K„i ç2M H€v tBM? ç T +O S?QÆM; hmv i .B [m M i•K M?bM p¨Q S
o•M- pB + 2K i?m M?¨ # M M;Q¨B H¨K ç M ç•m `²B\ J'v ?¬K M v F?¬M; M;?2 2K M
K ç½ M¦B `²B- ç ?¬K M¨Q ç¦ +?` b) çQ+? i?•M çB +QB i?Y +?¶ 2K i?m - M m F?¬M

S?QÆM; >¢Q o•M #®B `®B F?) ;"i ç–m- b m ç¦ KÈB i`ª HÌB, óE?¬M; +–M t2K ç•m +
EBK >Q ;–M i`QÌM; i?¬B ô >B M M?B M ?„M F?¬M; Km®M +?Q #¨ +?` #B i +?mv M
+?mM; K°i +,M ?°X

ó>¢Q o•M- 2K M;²B çB- b Q +S çSM; ç¦ M¦B +?mv M pÈB +?` p"v\ô h?'v S?QÆM; >¢
M½v ;BÌ- S?QÆM; hmv i .B +ªK i?'v iS+ +QÌB- •M +–M KÌB +"m 2K M;²B tm®M;X

LK +QÌB ç¦ F?B M S?QÆM; >¢Q o•M M?bM F?¬M; +?ÈT K„iX S?QÆM; hmv i .B i?'v
iB M;- M¦B, óh?^M; ` M? M¨v- 2K +?,K +?9 M?bM ;b ç¦\ô

óL?bM M;QÌB ç T5ô S?QÆM; >¢Q o•M i`ª HÌB i?"i i?¨X

óh?^M; ` M?- +¬M; T?m M`M? #Ê +O 2K +¨M; H9+ +¨M; ;BÄB ç¦ M? ô æQÊ+ M;Q
çQÆM; M?B M +¬ ;€B M¨Q +kM; +ªK i?'v pmB- S?QÆM; hmv i .B imv H¨ M[/Q M?
F?¬M; M;Q¢B H - i?Q+? çQÊ+ F?2M H¨ #ªM iQM? +O +QM M;QÌB K¨X

S?QÆM; >¢Q o•M #QÈ+ iÈB FûQ ;? M;²B tm®M; i`QÈ+ K†i +?` ;€BX

ó>¢Q o•M- iW M v 2K T?ªB iU i`ª iB M i?m M?¨- 2K +–M +® ;„M; H¨K ?ÊT ç²M; M;
" ç½ M¦B i`QM; +Æ i? 2K ç M; +?ªv /ÁM; K€m +O M?¨ ?¼ S?QÆM;- i`ÌB bBM? `
H¨K ;B¨m- +ª ;B çbM? ç†i `'i M?B m Fb p¼M; p¨Q 2KXô S?QÆM; hmv i .B HU Hì
i` B5 *ª M?¨ ç m iBM iQÎM; 2K b) H¨K çQÊ+Xô

S?QÆM; >¢Q o•M +?€M M;€M i`QM; HÁM;- ?„M M¨Q T?ªB ç M; +?ªv /ÁM; K€m +O
çB FBM? /Q M? +?ŠM; i?¨ F m ?„M çB ;B i M;QÌB- M?QM; M;?o H¢B M?[M; M;¨v M
M?2M M?¦K T?€i i€+X >„M #B i KbM? T?ªB ibK ;B i K°i F €+ M¨Q ç¦- M m F?¬M;
`'i +¦ i? b) ªM? ?QÎM; i•K +?Q +O ?„MX

h`QM; H9+ S?QÆM; >¢Q o•M ç M; BK H†M; M;?o M;ÊB- S?QÆM; hmv i .B M?"M
F?¬M; #B i M°B /mM; +O +m°+ ;¼B H¨ ;b- M?QM; F?B S?QÆM; hmv i .B ç†i çB M
M M F?¦ +QB- F?¬M; b Q +?2 ;B'm çQÊ+ M¶B Qm b–m iQ€i ` X

ó*?`- ç½ tªv ` +?mv M ;b p"v\ô S?QÆM; >¢Q o•M çQ M +?„+ +¦ F?ª M,M; pB + FB
` +?mv M- p°B [m M i•K ?ÄB i?,KX

93X *?QÆM; R3, >¨M hmv i L?B "` "„i *¦+

S?QÆM; >¢Q o•M +?QM; ?YM;- HB M ?ÄB, ó*?`- +¦ F?B M¨Q H¢B H¨ i M oQÆM; h?

S?QÆM; hmv i .B i?Î /¨B +?€M MªM- M¦B, óE?¬M; ?„M i?b +ÁM B p¨Q ç•v- M?'i ç
S?B ;BÎ i`ÁXô

J FB T- i M `€+ `QÎB oQÆM; h? S?B M¨v +?€M b®M; `²B ? v b Q\ s2K ` H–M M
K°i i`"M i¨M #¢Q KÈB çQÊ+X S?QÆM; >¢Q o•M ç M; iW iW ?Á M?"T p¨Q ;B çbM?
M?B K #ªQ p HÊB Q+? +O M?¨ ?¼ S?QÆM;- F?¬M; ç M¦ #` #'i Fb B T?€ ?Q¢BX

L?¨ ?¼ S?QÆM; #•v ;BÌ +?QM? H¨ MÆB ?„M +QB i`¼M; M?'i- B çKM; p¨Q M;?o H

ó*?` ¨- +?` F?¬M; +–M HQ H„M;- bU pB + b) çQÊ+ ;BªB [mv i M? M? i?¬BXô S?
ó*?mv M H–M i`QÈ+ +?` [m M `²B b Q\ G9+ ç–m +kM; H¨ i M i?®B i? oQÆM; h?
+MM; i ç m i?m"M HÊB p v çQÊ+ p®M ç¦ i?¬BX L?¨ ?¼ S?QÆM; +?9M; i +€+ M?•
` +?mv M ;b ç•m ô L¦B ç M ç•v- €M? K„i +O S?QÆM; >¢Q o•M H¦2 H M K°i Hm²M
i`QM; M;QÌB ?„M b¬B H M M;MM M;KiX

æÊB F?B S?QÆM; hmv i .B M;˜M; ç–m H M- b€i F?Q i`QM; K„i S?QÆM; >¢Q o•M ç

ó>¢Q o•M- M?[M; pB + M¨v F?¬M; +–M 2K HQ- +?` p¨ K b) M;?o +€+? ;BªB [mv i-
?¼+ p¨ +® ;„M; H¨K pB + i`QM; +¬M; iv H¨ çQÊ+ `²B 1K M¦B ç9M;- M?¨ ?¼ S?QÆM
+?mv M ;b ç•mXô S?QÆM; hmv i .B ç M; M¦B pÈB 2K i` B- M?QM; i?U+ ` +kM; H¨

S?QÆM; >¢Q o•M ç`M? M¦B i? K +•m M¨Q ç¦- +?m¬M; çB M i?Q¢B /B ç°M; +O ?„M
H¢B ;B•v H€i- çQ i v `9i çB M i?Q¢B i`QM; i9B ` X a m F?B M®B K€v- i`QM; çB M
?ª T? +?9i bÊ b i, ó>¢Q o•M- +"m Î ç•m p"v\ *"m K m ç M ç•v çB- hmv i L?B #` M;
K m ç M +Sm M¦ ô

S?QÆM; >¢Q o•M M;È M;QÌB ` - ?ÄB, ósBM ?ÄB +?` H¨ B\ a Q +?` H¢B #B i b
S?QÆM; >¢Q o•M M;?2 ;B¼M; M¦B i`QM; çB M i?Q¢B [m2M [m2M- M?QM; i`QM;
h`QM; i`Q M?È +O ?„M- b® çB M i?Q¢B +O ?„M M;Q¨B M;QÌB M?¨ p¨ "¢+? G,M;
#B iX

ó>¢Q o•M- i¬B H¨ h`–M h? M? h? M? ç•v- H¨ +?` ?¼ +O >¨M hmv i L?B- +"m [m M
;†T K†i ? B H–M `²B- hmv i L?B pW KÈB #` M;QÌB i #„i +¦+- #•v ;BÌ +ªM? b€i pk i`
ç m ç M; çm´B i?2Q- +–m tBM +"m ` i v +Sm ;BMK hmv i L?B çB +¦ çQÊ+ F?¬M;\ô
iB M; M'+ MÎ Km®M F?¦+ +O +QM ;€BX

S?QÆM; >¢Q o•M çSM; /"v çB p T?Q +Y b´- ?¢ i?'T ;B¼M; M¦B tm®M;, óL m +ª
2K ?¼ +O +?` +?„+ b) F?¬M; b Q ç•mX h¬B M;?o i¬B F?¬M; i? ;B9T çQÊ+ ;b ?Æ

h`–M h? M? h? M? M;?2 tQM; +? i H†M; K°i H9+- HB M b m ç¦ iS+ ;B"M ;¨Q iQ, óS
+? i F?¬M; +Sm\ h¬B #B i +?d +–M +"m ` i v H¨ +?„+ +?„M 2K hmv i L?B b) #bM?
i?O +?mv M M;?B T- T?Q +ªM? b€i ç½ K'i k M;QÌB `²B *–m tBM +"m- +"m ç M +Sm

S?QÆM; >¢Q o•M F?) M?Qm K¨v ç,K +?B m bmv M;?o- +?„+ H¨ pK #„i +¦+ >¨M aÆM
[mª i?"i #•v ;BÌ ?„M F?¬M; Km®M t2M p¨Q +?mv M ;B i +?¦+- M?Q p"v b) T?€ ?ÄM;
?„M +?d H¨ K°i +¬M; /•M #bM? i?QÌM; +O i?¨M? T?® >Q >ªB- ?„M +ªK i?'v KbM?
ç–m pÈB #¼M #„i +¦+ t'm t - pB + ç¦ M M H¨ i`€+? M?B K +O +ªM? b€iX

ósBM H¶B- i¬B +?d H¨ K°i bBM? pB M ç¢B ?¼+ #bM? i?QÌM;- i¬B F?¬M; +¦ F?ª M
M? M?¨M; iW +?®B i?dM? +–m +O h`–M h? M? h? M?X

h`–M h? M? h? M? M;?2 tQM;- ç¬B K„i H"T iS+ çÄ `U+ H M- M m S?QÆM; >¢Q o•M
+¬ H Q iÈB +„M K°i T?€i p¨Q M;QÌB ?„M KÈB ?ª +ÆM ;B"MX

óS?QÆM; >¢Q o•M- i¬B ç½ +–m tBM +"m `²B- M m +"m F?¬M; ` i v- M?Ð hmv i L?
+"m F?¬M; tQM; pÈB i¬B ç•m S?QÆM; >¢Q o•M- +"m H¨ K°i i M F?®M- +"m H¨ K°
h`–M h? M? h? M? çB M iB i H M ;¨Q iQ p¨Q çB M i?Q¢B- b m ç¦ K†+ F S?QÆM; >
i?Q+?- +¬ ç½ M;„i K'i +m°+ ;¼BX

ó>¢Q o•M- ç½ tªv ` +?mv M ;b p"v\ô hmv i`QM; H9+ #„i K€v H M M¦B +?mv M- S?Q
t S?QÆM; hmv i .B- M?QM; K'v +•m +m®B +MM; h`–M h? M? h? M? ;¨Q [m€ iQ- S
t pšM M;?2 `äX

h M F?®M- i?^M; Q+? Fd ç€M; ;?ûi ? B iW M;[M¨v H¨K S?QÆM; hmv i .B K†+ bS+
+?Êi i?Q€M; [m F`+? #ªM K°i ;½ ç¨M ¬M; T?K #¢+ #Ä `ÆB K°i +¬ ;€B bB ibM?X

S?QÆM; >¢Q o•M M?ûi K€v çB M i?Q¢B p¨Q i9B- KdK +QÌB H'T HB K, óE?¬M; +¦
2K- Km®M ? M 2K ` M;Q¨B m®M; MQÈ+- 2K iW +?®B +¬ 'v `²BXô

L¦B +?mv M +?QM? H¨ K°i ç¢B ?€M + Q HÈM p¢K pÐX s2K ` i?U+ HU+ /QÌM; M?
M?¢Q H½Q ;B¨ M? +? M?€+X

@ L;QÆB M¦B M?Q +€B `„K5 "ªM +¬M; T?€T M¨v +O H½Q iY çSM; ç–m i?B M ?¢5
Hmv M i?b M;"K KB M; H¢B5

G½Q ;B¨ M? +? M?€+ i`ÊM K„i- +?YB H¢B F?¬M; +?9i v m i? X

G¢B +¦ M;QÌB iB T HÌB- +QÌB M¦B,

@ h?¬B çBX hm Hmv M +¬M; T?€T F?€+ i?b K'i iB M- im Hmv M +¬M; T?€T h?–M
+? i5 h`W T?B B +?€M b®M; KÈB /€K im Hmv M +¬M; T?€T +O H½Q5

G9+ M¨v ç¢B ?€M + Q HÈM p¢K pÐ FB çB iÈB- p¶ p¶ #ª p B h–M G"T M?2 `,M; +QÌ

@ æ M ç•v5 hB m ?mvM? ç 5 oW M?bM M;QÆB H¨ #B i H–M ç–m iB M iÈB MÆB M
M¦B +?Q M;QÆB K°i +?9i p +¬M; T?€T h?–M +'T +?¦ K€ M¨v +O H½Q i X > ? 5

J„i i?'v i?B m MB M M;?2 ç M óK K˜Mô #`i M FB H¬B çB- H½Q h?Q+? ;B"M +?Y
F?¬M; /€K ibK ç¢B ?€M FB ;•v T?B M iQ€BX

"ÎB pb M;QÌB MÆB M¨v ç m #B i- ç¢B ?€M M¨v i?QÌM; tmv M tm'i ?B M Î ç•v H¨ h?B
?€+? i`QM; iQ¨M #° ;BÈB K¢Q ?B K i?¨M? >Q¨M; a M¨v5

J°i + Q i?O >mv M +'T i?'i ;B B5

.mv L;½ æ°+ h¬M

h€+ ;Bª,hB m æ Q S?QM; GÊB

k8X *?QÆM; k8, *?B M E„ h?–M *'T E?OM; "®

L;QÌB [m2M #B i >´- ç m M¦B ç¦ H¨ K°i M;QÌB i®i- iQM? +€+? ?¨Q bªM;- ` i v ?¨Q
`'i +¦ M;?o F?QX L;QÌB F?¬M; [m2M i?m°+ pÈB ?„M- i?b H¢B +?Q `^M; >´ K†i K¨
b€i- M?bM i?'v t t ç m çB pÁM; i`€M? çQÌM;X

æ®B pÈB h–M G"T i`QM; i?•M i? imv +ÁM M?Ä M?QM; +¦ H®B bmv M;?o +O M;QÌ
H¨ b) F?¬M; bÊ ?½B ?€M iY M?Q >´ p"v- i?"K +?Q +ÁM +¦ +?9i +ªK ;B€+ i?•M i?B
i`QÈ+ ç€K ?mvM? ç p¨ i?O ?¢ /QÈB i v +O h–M G"T- i` M +Æ #ªM ç m H¨ M?[M; M

>´ FûQ h–M G"T ç M K°i # MX LÆB ç¦ ç M; M;²B K'v M;QÌB i` im´B +?WM; ? B K
+QÌB ?b ?b M?bM >´X h`QM; ç¦ K°i +¬ ;€B /mM; K¢Q i?"T T?–M tBM? ç T M¦B,

@ >´ + 5 L?Q i? M¨Q FûQ p iÈB K°i çS M?Ä\ L?Ä M?Q p"v- M;QÌB M?¨ +¦ i? v
?B K Q\

L[M?•M M¦B tQM; HB + ç¬B K„i [mv M `k p T?Q h–M G"TX

" M +¢M? M[M?•M K°i i? M? MB M M? im'M +?WM; ? B #ªv ? B i€K im´B- #om K¬

@ æ² K i` B5 æS M?Ä M;QÆB +kM; F?¬M; #m¬M; i? 5

@ L;QÆB M¦B B p"v\ >¨ H½Q i K- çWM; iQÎM; `^M; M;QÆB i?U+ HU+ + Q ?ÆM H
?Qm M¦B pQÊM M? 5

L[M?•M F?¬M; F?Q M M?QÊM; M¦B i`ª H¢BX

@ æQÊ+ `²B5 *kM; F?¬M; bÊ M;QÌB M;Q¨B +? +QÌBX

J°i M[M?•M tBM? ç T b„+ K†i H¢M? M?Q #,M; i`WM; K„i M?bM ? B M;QÌB K°i +€B

>´ M? +? KB M; +QÌB +QÌB- +kM; HÆ ç M?- M¦B,

@ >W5 G½Q #'i iY H½Q h?Q+?- H¢B Î ç¦ ;¢i M;QÌB5 L m i F?¬M; FûQ iB m ?mvM?
FB HW ç M +? i +kM; F?¬M; #B i pb b Q H¢B +? i5

@ >ª5 G½Q h?Q+? H¢B ;¢i M;QÌB\ G½Q HW çªQ ç¦ /QÌM; M?Q ç½ H•m F?¬M; ` K†
;B[Î +?¶ M¨v +¦ i€+ /KM; ;b- H,M H¦+ M; v +ª K°i i M ,M K¨v +kM; F?¬M; #^M;5

h? M? MB M M? im'M pW KÈB M¦B +?mv M +QÌB M¦BX

h?B m M[tBM? ç T FB H9+ M¨v F?¬M; i` M? +½B pÈB ?„M- ;"i ç–m M¦B,

@ h +kM; F?¬M; H¨K b Q ?B m çQÊ+5 >´ + 5 >mvM? Î +?¶ M¨v i?ÌB ;B M H•m M
M?B m M,K `²B T?ªB F?¬M;\ L¦B +kM; F€ [m€B- ?mvM? M¦B t2K M?B m M;QÌB #`
T?€T h?–M +'T M?Q p"v- pb b Q +kM; +?Q +¦ M;QÌB M¨Q [m v p ibK ç M H½Q iQM

F?´ +QÌB ?„+ ?„+,

@ hQM? b´\ hQM? b´ +€B ;b\

L¦B tQM; +?d +?d +€B ;? /¨B # M ç¦- [m v b M; h–M G"T M¦B,

@ hB m ?mvM? ç 5 h?"i F?¬M; ?B m +? K M;QÆB M;?o i? M¨Q- F?¬M; M;Ì H¢B +
æ M ç•v- i M¦B +?Q M;QÆB #B i K°i +?9i- p +?mv M +¬M; T?€T h?–M +'T +O H½

h? M? MB M M? im'M- M[M?•M tBM? ç T- +MM; pÈB K„ M[K†i H¢M? FB M;²B Î i
>´- #B i ?„M F€ i?"i i?Q¢i M?bM # M;Q¨B ?mM; €+- i` M i?U+ i H¨ M;QÌB `'i i?B
[m M i•K iÈBX .M b Q M?B m M,K [m - K¶B H–M #¼M ?¼ çKM; iÈB H½Q h?Q+? ;¢
HU+ çB T?€ ?ÄM; w ç² +O H½QX G½Q h?Q+? +kM; ? i +€+? F?¬M; H¨K ;b çQÊ+X
h?–M +'T +O H½Q +¦ +?¶ i?B m b¦i i`Q K¢M;5

h–M G"T M;²B i` M ;? - imv `^M; ?„M ç®B pÈB +¬M; T?€T h?–M +'T iW i`QM; KB M
H¨ ç9M;X L?QM; t2K T?ªM SM; +O M?[M; M;QÌB M¨v- /QÌM; M?Q # M i`QM; +¦ b
+kM; Km®M M;?2 t2K >´ H¨ M¦B M?[M; ;bX

@ h?"i bU +¦ +¬M; T?€T ç¦5

>´ M;²B i` M ;? - M¦B i?ŠM; ` K°i +•m F?B M h–M G"T +¦ ?ÆB #'i M;ÌX

@ h?"i bU\ h?–M +'T\

h–M G"T +¦ +?9i KÆ ?²X

@ GÌB M¨v T?ªB M¦B i?2Q `'i M?B m M,K p i`QÈ+- F€ i?"i #ªM +¬M; T?€T FB - +?Q
# M i`QM; ?² S?QÊM; >Q¨M; K M; ` M;Q¨B5

o K†i >´ K M; i?2Q p¨B T?–M iQÎM; M?È H¢B,

@ o¨Q i?ÌB çB K ç¦- i +ÁM H¨ K°i iB m iY im´B i` - H9+ 'v iQ¨M #° i?¨M? >Q¨M; a
?B K p¬ / M? ç¦- i`QM; K°i ç K T?'i M? M? i`Î i?¨M? T?9 ¬M;X >„M K M; p M?[M
i?QÊM; +´- M m bQ pÈB ?B M i¢B iBM? tªQ ?ÆM ;'T i`,K H–M F?¬M;- T?ªB M¦B K
K v K„M çQÊ+ i?'v [m - ç¦ H¨ K°i +€B +?ûM `'i ç T- `'i iBM? tªQ F?¬M; #B i +? i¢C

>´ p K†i i€M i?QÎM; M¦B iB T,

@ h?–M F€ M?'i- H¨ MQÈ+ ? v `QÊm `¦i p¨Q i`QM; +€B +?ûM ç¦- F?¬M; M;Ì H¢B +
+•M5 Zmª i?U+ +?QM? H¨ K°i i?–M p"i M? 5 æQÆM; M?B M- i?ÌB çB K F K¢Q ?B
M?[M; +¬M; /KM; M¨v- ç m H¨ b m M¨v KÈB T?€i ?B MX o T?–M #ªM +¬M; T?€T h?
F?¬M; +¦ H'v ` X æB m M¨v F€ i?"i +kM; / ?B m- B +?B K çQÊ+ K°i [mv M +?B
+¦ F?ª M,M; H'v ` +?Q M;QÌB i t2KX *?d +¦ çB m [m K°i M,K b m- F K¢Q ?B K ç
>mv M +'T #¶M; M?B M H¢B H–M M[tm'i ?B M i¢B i?¨M? >Q¨M; a - +ÁM K M; i?2
FB - M¦B H¨ ?„M H¢B H†M tm®M; ?² S?QÊM; >Q¨M;- i?"T iY M?'i bBM? KÈB H'v ç
#` i`¼M; i?QÆM;- i?U+ HU+ i´M ?¢B `'i HÈM- M M [mv i ç`M? b m M¨v `ÌB F?ÄB M
#ªM +¬M; T?€T h?–M +'T M¨v +kM; F?¬M; +¦ i€+ /KM; ;b- +ÁM F?¬M; #^M; #€M ç'
çQÊ+ K°i F?QªM i¨B T?9X æB i? ?QÆM; ç½ H•m M v Km®M i`Î p /QÐM; H½QX

h–M G”T F?) M?Qm K¨v bmv M;?o- ?„M bmv M;?o, M m H¨ KbM?- +?B K çQÊ+ K°i [
imv i ç®B b) F?¬M; #€M çB5 *€B M¨v ;B®M; M?Q K°i ç–m # T i?m çQÊ+ K°i [mv
?„M H’v ` +?Q M;QÌB i t2K H¨ +?mv M F?¬M; +¦- +¨M; çWM; M¦B #€M çB- i`W T?E

@ *?ŠM; H)- +¬M; T?€T M¨v +¦ +?¶ i?B m b¦i T?ªB F?¬M;\

h–M G”T M? ;B¼M; ?ÄB K°i +•mX

>´ i€M /QÆM; M?bM i?Q€M; [m h–M G”T- +QÌB ?„+ ?„+ M¦B,

@ ošM H¨ iB m ?mvM? ç M;QÆB i?¬M; KBM? M? 5 æ€M; iB + H9+ ç¦ H¢B F?¬M; +
’vX oW M;?2 M¦B +¦ +¬M; T?€T h?–M +’T- iQ¨M #° ç¢B HK+ i?B m +?9i M[ç½ +?
M;¨v i?QÌM; F?¦ K¨ i?’v K†i ç m ¨Q ¨Q +?¢v iÈB i?¨M? >Q¨M; a X æ i M?È t2K- i?Ì
+kM; F?¬M; H•m H„K- ?bM? M?Q H¨ KQÌB # KQÌB #®M M,K i?b T?ªB\

h–M G”T #¶M; M?B M `MM; KbM?- ?„M M;?o iÈB K°i bU FB M, óL;QÌB +? ?Ì KbM
i? çB p¨Q i?¨M? >Q¨M; a ç9M; i?ÌB çB K ç¦ ? v F?¬M;\ô

>´ M?È H¢B iB T iK+ M¦B,

@ G9+ ’v #ªM +¬M; T?€T h?–M +’T ç¦- #` K°i ç¢B M?•M p”i i?–M #Q ;B¨M? H’v- `²B
>Q¨M; a - +ÁM tªv ` K°i i`”M ?¶M +?B MX æ°M; ioM? ç¦ +?”+ +?”+- Î i`QM; i?¨M
/•M +?9M; #bM? i?QÌM; F?¬M; B /€K ` F?ÄB +Y X *m®B +MM;- +kM; F?¬M; #B
B +–K çBX _²B [m ? B M,K b m- M; v Î +?¶ M¨v- H½Q h?Q+? tm’i ?B M- +–K i` M
h?–M +’T M,K i`QÈ+X G9+ ç¦- H½Q +ÁM F?¬M; +¦ /Æ #˜M M?Q #•v ;BÌ5

>´ M¦B iÈB ç•v- +® w /WM; H¢B M; v +?¶ ?’T /šM- ?ÄB h–M G”T,

@ L;QÆB +¦ i? çQ€M ` pb +€B ;b F?¬M;\

h–M G”T M?Qm K¨v- +?”K `½B M¦B,

@ G9+ i`QÈ+- M;QÌB i?S M?’i M?”M çQÊ+ M¦- K°i M,K b m i?U+ HU+ #` i´M ?¢B H
;B€X a m K°i T?2M HQM; i` M? ?´ ç’m- #` M;QÌB çQ¢i çB- ? B M,K b m H¢B K°i H
M¦B M;QÌB im Hmv M +¬M; T?€T M¨v- ç m F?¬M; +¦ F i [mª i®i\

@ æ9M; p”v5

>´ +ªK F?€B M¦B,

@ a m ç¦ i?ÌB çB K H½Q h?Q+? pW KÈB ç M MÆB ç•v- iWM; H¨ M;QÌB T?QM; ç° b
[m i v H½Q- T?€i ` F?¬M; /QÈB K’v i`,K #ªM5 B /¨5 *kM; +?QM? pb p”v- +?¶ i?
M¨v KÈB +¦ i? #` H° ` M;Q¨B5 *?B M F„ i?b çQ+? i?”i H¨ i?S i®i- M¦B M¦ H¨ h?–M
+?9i M¨Q5 L?QM; i` M i?U+ i - im Hmv M M¦ +?ŠM; M?[M; i´M ?¢B HBM? ?²M M;Q
i?€M;- b) #` MB i #¨M K°i H–M5

@ *€B ;b\

h–M G”T M;˜M ` - +¦ +ªK ;B€+ M?Q HQM; T?€i H¢M?- i` M çÌB M¨v- H¢B +¦ +?B M

@ >´ i +kM; F?¬M; ;¢i M;QÌB- M m F?¬M; iBM- M;QÆB +¦ i? ibK M;QÌB F?€+ ?Ä
?²M M;QÌB i - H¨ #ÎB pb b m F?B im Hmv M M¦- i`QÈ+ K„i i?QÌM; tmv M b) tm’i ?B
i`Q M;QÌB i i`Î M M F?¬M; ´M ç`M?X *¨M; ç€M; bÊ H¨ K¶B +€+? MY M,K- M;mv M
?Q¨M iQ¨M #B M K’i K°i H–M- T?ªB #„i ç–m im Hmv M H¢B iW ç–m5 J¶B K°i H–M
i? im Hmv M ç M K°i +ªM? ;BÈB `’i + Q- +?Q M M KÈB M¦B M¦ H¨ i?S i®iX L?QM;
F i?M +O M;QÆB #B i i?ÌB ;B M M;QÆB MB i #¨M- ?ÆM M[M m M; v i¢B i?ÌB
M?Q i? M¨Q F?¬M; M;?o +kM; #B i\

h`QM; €M? K„i >´- +¦ p ?ÆB bÊ ?½B M¦B,

@ "ªv M,K i`QÈ+- +¦ +€B pä ;Bª >mv M +’T HK+ ;B B F?¬M; iBM +?mv M F€ H¢ ç¦
+?B M F„- +?d im Hmv M i`QM; i?ÌB ;B M MY M,K ç¢i iÈB æ` +’T M?’i ;B BX h®+

iQÊM;- M?QM; ?„M pW #QÈ+ p¨Q MB i #¨M im Hmv M H¢B- b m HQM; F i?M HB M
ç Q *?Q M M- iB m iY5 L;?2 tQM; çB m M¨v- M;QÆB +ÁM Km®M im Hmv M i?S ç°

h–M G”T F?¬M; FbK M´B ?Qi K°i ?ÆB F?Q H¢M?- b m ç¦ M?bM >´- M¦B,

@ *?ŠM; H)- F?¬M; +¦ T?QÆM; T?€T T?€ ;BªB b Q\

>´ ;”i ;”i ç–m- M¦B,

@ æQÆM; M?B M H¨ +¦- M; v i¢B K†i b m #ªM +?B M F„- +¦ ;?B `ä M m Km®M im
?ÊT pÈB h?B M >mv M ç MX L?QM; #¨ K M¦5 h` M çÌB M¨v +?Q iÈB #•v ;BÌ +kM;
[m h?B M >mv M ç M- +¨M; F?¬M; M;?2 M¦B [m +€B T?QÆM; T?€T #¨Q +? M¦X
+?¶ +¦ F?ª M,M; M?’i +¦ T?QÆM; i?m®+ ç¦- +?Q M M K’v M,K M v- p¬ b® M;QÌB çI
H½Q h?Q+? ;B Q- +kM; +?QM? H¨ i?,K /Á ?² S?QÊM; >Q¨M;- H½Q ` ;B€ + Q i?m K
iW i`QM; ?²X >W5 *?Q /M i?”i bU pÈi çQÊ+ H M- +kM; F?¬M; M?’i ç`M? T?ªB #€M
F?¬M; #B i i`QM; HÁM; H½Q bmv M;?o i?S ;b M[X

>´ H˜K #˜K i`QM; KB M;- #¶M; i?’v i M iB m iY KbM? FûQ iÈB ç•v- F?¬M; M;Ì çSM
H½Q ;B¨ M? +? M?€+ FB - ?„M F?¬M; F?ÄB i`ÊM K„i ?€ ?®+ K²KX

.mv L;½ æ°+ h¬M

h€+ ;Bª,hB m æ Q S?QM; GÊB

keX *?QÆM; ke, smM; æ°i L?Ä

@ L¨v5 «M; H½Q5 :B Q K°i #ªM +¬M; T?€T +O H½Q +?Q i X

h–M G”T çB ç M i`QÈ+ K†i H½Q h?Q+? p¬ +MM; M? +? M?€+- ;BÆ #¨M i v ` M¦BX

@ hB m iY FB - M;QÆB F?¬M; Km®M b®M; M[

>´ Î T?Q b m ?¬ K°i iB M;- F?¬M; Qi M;QÌB L;?B T çQ¨M i?Ê b,M i`QM; ç¢B bªM
M M¨vX

hW t - +¦ K’v M;QÌB i` im´B [m–M €Q b M; i`¼M;- ç M; /MM; €M? K„i ?² M;?B ç€M
K°i ;½ + m K¨v M¦B,

@ L¨v FB F?¬M; T?ªB H¨ i?^M; +QM ?Q M; b Q\ >„M F?¬M; T?ªB #€K p¨Q +•v ç¢B
M?Q i? M¨Q H¢B +?¢v ç M MÆB ç•v\

@ >W5 B #B i çQÊ+- /M b Q ;–M ç•v i?^M; +QM ?Q M; M¨v F?m’v ç°M; H¨K +?Q h-
b®M; v M ´MX hmv `^M; i i`QÈ+ M v +kM; F?¬M; Q M?bM i M iB m iY h–M S?QM;
ibM? iU T?K iU +?Q H¨ i?B M ?¢ ç M?’i- imv M?B M ?„M çQ+? i?”i H¨ MB K ?v p¼M
i 5 h? K¨ i?B m +?9i M[#` ?Ov /QÈB i v iB m iY M¨v- iQM? ` - i +¨M; i? K ?”M i?

@ h?^M; +QM ?Q M; M¨v F?¬M; H¨K +?Q M;QÌB Q i?Q+?- imv M?B M Kšm i?•M ?„

h` M K†i K’v i M i` im´B +MM; K°i H9+ H°` p +QÌB #d´BX J’v M;QÌB M¨v ç m H¨ +
;B - h–M ;B H¨ ;B i°+ i?Ê b,M ?¢M; M?’i Î i?¨M? >Q¨M; a - M?bM i?’v +?9M; Î MA
F?¬M; +¦ ;b H¢X

@ h M¦B M¨v- +¦ M M [m ç¦- i` m +?¼+ i?^M; +QM ?Q M; FB K°i +?9i F?¬M;\ h i
i?’v `’i ?SM; i?9 pÈB +?B M F„ h?–M +’T +O H½Q h?Q+?5

@ "Ä çB5 æ w ç M ?„M H¨K ;b\ >¢M; M;QÌB F?¬M; ç€M; F ç¦- çWM; H¨K ;BªK ;B
*kM; +?d +¦ ? B i?^M; i?B M i¨B M;m M;®+ h–M S?QM; h–M >´ FB KÈB çB H¨K M?

L;QÌB M¨v +® w M¦B M?’M K¢M? `ä `¨M; ? B +?[ói?B M i¨Bô H¨K +?Q +ª ç€K M;QÌ

@ æ9M; p”v5 E?¬M; +–M ç wiÈB ?„M- ?„M M m /€K im Hmv M +¬M; T?€T +O H½Q
+p¦- „ÑÃ3H hÿ3BÖ 1Ø24ÚÞ °¦- F B£=•€ #C K ibõ i`ÐF M

L?QM; F?¬M; M;?o iÈB H¨K M?K+ M;QÌB F?¬M; i?¨M? M;QÊ+ H¢B +ÁM #` M?K+X
pSi K†i KkB çB ç•m M[X

L?QM; i?"i ` i`QM; K„i ç€K >´ T?Q b m h–M G"T ç m H° ` i?–M b„+ +ªK FQ+?X
+?9 w M?'i +?QM? H¨ ? B +?[M;?o F?QX h–M G"T im´B imv M?Ä- M?QM; T?–M ç
i? F?¬M; F?B M M;QÌB i t2K i`¼M;5

@ h®i- i®i5 hB m b9+ bBM?5 J¦M H p"i M;¨v ?¬K M v M;QÆB +?Q i - H½Q iY M?È
M;¨v- i b) H¨K +?Q M;QÆB ?®B ?"M5

h–M ooM? *QÆM; M;?B M `,M; M;?B M HÊB M¦B tQM;- M´B ;B"M t€K K†i K M; i?2

h–M G"T H„+ H„+ ç–m +?ŠM; ? ç w- [m v M;QÌB H¢B ?QÈM; p T?Q >´ tBM H¶B

@ >´ + 5 h?"i +¦ H¶B- H¨K HB M HKv iÈB +€+ M;QÌBX h–M ooM? *QÆM; M;QÌB M¨
#€Q- +?d bÊ p b m

@ h–M ?mvM? ç 5 æWM; M¦B M?Q p"v- +€B ;b HB M HKv F?¬M; HB M HKv- M m b
?m'M K'v i M b9+ bBM? F?¬M; #B i t'm ?´ FB 5 *MM; H„K i?b- p b m H½Q iY F?¬M
,M H¨ çQÊ+5

>´ b M; bªM; +QÌB- #° /€M; t2K ` +?ª +¦ ;b [m M i`¼M;X

h–M G"T #bM? i?ªM M¦B,

@ E?¬M; ç•m5 >mvM? v M i•K çB5 ooM? pB M +kM; F?¬M; +¦ M;¨v ç¦5 h?¨M? >Q¨
+¦ /mv M?'i K°i ;B i°+ h–M ;B ?„M5

"° o•M u M i?"i +¦ ?SM; i?9 M?bM h–M G"T- +¨M; M?bM +¨M; +ªK i?'v iB m iY M¨v
JÈB KQÌB # KQÌB #®M im´B- ç´B H¢B H¨ çS M?Ä #bM? i?QÌM; M?¨ M;QÌB i - +?Q
+¦ F?ª M,M; ;B®M; M?Q i M v m M;?B i M¨v5 h M iB m iY `ä `¨M; #B i +?„+ h–M
?„M- KÈB /€K T?€i M;¬M #W #½B- i?B m +?9i M[H¨K +?Q ç®B T?QÆM; iS+ ç M
F?m¬M K†i +O ?„M- i?"K +?Q +¦ i? H¨K +?Q M;QÌB i iQÎM; ç¦ H¨ K°i H½Q ;B¨ [m,
F?¬M; M;?o iÈB ç¦ +?d H¨ K°i çS M?ÄX h`mv M ó.mv L;½ æ°+ h¬M ô çQÊ+ +QTv i
UGmQM;aQM" +X+QKV

a m +?–m `QÊm- K¶B M;QÌB ç m +¦ i•K bU `B M;X > M M? m # M;¨v b m ;†T K†i Î
G"T K°i KbM? ` +Y ?QÈM; p i?¨M? #„+ çB ç MX

:B¦ +?B m M´B H M- i?´B `®B imM; K€B i¦+ +O h–M G"T- ç²M; i?ÌB +kM; H¨K +?Q
+¦ T?–M `®B HQ¢M, óh? ;BÈB M¨v i?"i F?€+ t pÈB i? ;BÈB +O KbM? i`QÈ+ FB
çQÊ+ +QTv iW /B M ç¨M GQÆM; aÆM "¢+ UGmQM;aQM" +X+QKV

óZm®+ ;B +O KbM? i`QÈ+ FB - H¨ i?ÌB ç¢B pä +¬M; tm®M; /®+- T?€T +? ?Q¨M
+¬M; M;?B T ?B M ç¢B- pä +¬M; /M + Q iÈB ç•m +kM; F?¬M; /€K iMv iB M H¶ K½M

J¨ Î h? M? GQM; [m®+ M¨v- +?d M¦B `B M; i`QM; i?¨M? >Q¨M; a i?¬B- M?„+ iÈB
M¨Q F?¬M; #B i- M?QM; M?„+ iÈB i?¨M? +?O H¢B +¦ `'i M?B m M;QÌB ?Q¨M iQ¨M

a m F?B KbM? b®M; H¢B- i`ªB [m çO HQ¢B bU ibM?- +kM; ç m +?SM; iÄ K°i çB m
ói?U+ HU+ i` M ? i5ô

E?¦2 KB M; h–M G"T #¶M; M?B M M´B H M p iQÆB +QÌB F€ /`- /QÈB €M? i`ÌB +?B
im´B i` M? im'M FB - ?B M ` p¨B T?–M i¨ [m€BX h–M G"T p¶ p¶ #ªM +?B M F„
+kM; F?¬M; [m v ç–m H¢B- ?„M +QÌB H¢M? M¦B,

@ > B p` i?2Q i H•m M?Q p"v- F?¬M; T?B M b Q\

h–M G"T pW /Si HÌB- HB M ç¦ i?'v T?Q b m ?„M ?B M ` ? B M;QÌB i` im´B K°i i`
QÈ+ +?WM; # KQÆB im´B- /€M; M;QÌB ;–v v m- b„+ K†i H¢M? M?Q #,M;c M;QÌB #
? B im´B- i` M ;QÆM; K†i p®M ?ŠM `'i M? im'M- H¢B K M; K°i p i b Q FûQ M; M;
ç M F?¦2 KB M;- H¨K +?Q M;QÌB i K°i HQ¢B +ªK ;B€+ /[iÊMX

@ >b ?b5 h?"i i?9 p`5 aÈK ç½ M;?2 h–M >´ M¦B M;QÆB H¨ K°i i M p¬ /KM;- +ÁM +¦
aÎX >B M i¢B t2K ` - /QÌM; M?Q ?„M ç½ i`¬M; H–K `²B5 L¦B t2K M;QÆB H¨K i? M

L;QÌB i` im´B ? B KQÆB im´B K†i b Q- M? +? KB M; +QÌB M¦B- p i b Q FB +kM;
K°i +QM ` i HÈM #€K i` M K†i- i?Q¢i M?bM +¨M; i? K /¼ M;QÌBX

h–M G"T +QÌB H¢M? i`QM; HÁM;, ó*€+ M;QÆB i?U+ +?Q `^M; H½Q iY çª i?¬M; ?
Q\ E?¬M; +¦ +?B M F„ i?b M?'i ç`M? ç€M? F?¬M; H¢B ? B >mv M +'T `€+ `QÎB +€-

h–M G"T F?¬M; +¦ i`ª HÌB +•m ?ÄB +O M;QÌB i? M? MB M- p K†i #bM? ioM? M¦B,

@ L¦B çB5 *€+ M;QÆB çB i?2Q i - +¦ KK+ çQ+? ;b\

o¬ hbM?

.mv L;½ æ°+ h¬M

h€+ ;Bª,hB m æ Q S?QM; GÊB

kNX *?QÆM; kN ,;†T h`„+ h`Î

@ :B i M;QÆB5

E?¦2 KB M; M;QÌB i? M? MB M # KQÆB im´B H½M? F?®+ FB ?B M H M K°i p +Q
+?[X

@ L¨v M¨v5 æWM; /¼ +QM ` #ªQ #®B +O h?QÊM; Zm M ;B M;QÌB i ?QªM; bÊ- H
?mvM? ç +?9M; i [mª i?U+ +?`m çUM; F?¬M; M´B ç•mX

L;QÌB i` im´B +¦ p i b Q +Êi M?ª M¦B- i?Q+? i?9 M?bM p K†i F?¬M; ç´B b„+ +O h

@ L;QÌB +¦ i? H¨K +?Q S?QM; i?B m ;B +?`m M?B m i?B i i?ÁB M?Q p"v- [mª M?I
+?9M; i ?¬K M v çB i?2Q M;QÆB- F?¬M; +¦ w ;b F?€+- +?d H¨ çQÊ+ M;QÌB i M?Ì
+•m K¨ i?¬BX

@ L¦B çB5

h–M G"T M;Q¨B KB M; M¦B- M?QM; pšM +ªM? ;B€+ +kM; F?¬M; +¦ i?ª HÄM; +?9i M
i` M tm®M; /QÈB „i ?ŠM F?¬M; +¦ M;QÌB M¨Q /€K ç°M; iÈB KbM?X L?QM; M?B m M
p¬ b® F i?M- ?B M i¢B ;B i KbM? pW H9+ i¢i ;€Q MQÈ+ #˜M H M M;QÌB h–M ;B
;b #^M;X

@ *?9M; i ç•v- H¨

L;QÌB +¦ p i b Q +?"K `½B M¦B- ç°i M?B M- K°i /ªB b€M; M?Q iÆ HK - b€M; H M #
i?ŠM; p¨Q T?Q b m HQM; h–M G"T5

h–M G"T pšM Hm¬M /mv i`b K°i i`,K ? B KQÆB T?–M i`,K ç° +ªM? ;B€+ pÈB +ªM?
çª i?¬M; ? B K¢+? L?•K æ®+- i?U+ HU+ i`QM; i?ÌB ;B M M;„M +?Q ?ŠM çQÊ+ i,M
i?QM? ;B€+ p¨ i?` ;B€+- +?Q /M H¨ + Q i?O >mv M +'T çdM? T?QM;- +kM; +?Q +?

L;QÌB M¼ ˜M M'T i` M M¦+ M?¨ T?Q b m- i`QM; F?QªM? F?„+ ?„M ç°M; i?O h–M G
M M i?•M KbM? h–M G"T ;–M M?Q +?mv M ç°M; +MM; K°i H9+ pÈB M;QÌB M¼- ç
çQÌM; FQ+? p¨Q M;QÌB i` im´B +¦ p i b Q i` M K†i5

:½ i? M? MB M +¦ p i b Q i?"i F?¬M; M;Ì- çS +QM ?Q M; h–M ;B M¨v H¢B HÊB ?
F?¬M; F`T T?ªM SM;- HB M #` K°i [mv M +O h–M G"T ç"T K¢M? p¨Q KkBX >„M T?
i?B i5 *ª b®M; KkB +O ?„M H"T iS+ #` ç€M? H9M tm®M;- K€m iQÆB im¬M i`¨Q +?

h–M G"T MQÆM; i?2Q i? ç€M?- i?•M KbM? pQÊi [m F?ÄB ;½ i? M? MB M K†i i? Q
+¦ [m v H¢B- ?„M M? M? +?¦M; +?¢v #,M; #,M; çBX J°i T?–M M?Ì F?BM? +¬M; Î FB
i? M¨v +O h–M G"T +¦ +,M +Æ imv i ?ªQ- M M F?B ?„M i?B i`B M F?BM? +¬M;- +
pÈB i?ÌB çdM? çB K +O h–M G"T FB T i`QÈ+X

h–M G”T pW +?¢v- pW H HÈM,

@ :B i M;QÌB

æÊB ç M F?B ;½ i? M? MB M K†i i? Q çSM; H M- K„i ?„M çÄ #WM; T?šM M° ç`M?
+?¢v t M;Q¨B K’v i`,K i?QÈ+X

@ J M¦5 h Km®M ;B i i M +QM ?Q M; M¨v5

:½ i? M? MB M K†i b Q K†i ç–v K€m- T?šM M° `Qi ;¨QX

>„M H¢B #` M;QÌB ç•K K°i FB K F?¬M; i`9M; FB M;,M H¢BX L;QÌB M¼ i?b ` H¨ K°
*¬ ;€B +’i ;B¼M; i`QM; i` Q M?QM; H¢M? HMM; M¦B,

@ Zm M çB5 æm´B F?¬M; F`T ç•m5 E?¬M; M;Ì ?„M H¢B ;BªQ ?Q¢i M?Q i? 5 E?¬
HU+ M?’i i`¼M;- M; v +ª >Q¨M; +’T M?’i ;B B +kM; F?¬M; ç M b Q\

:½ i? M? MB M K†i H¢M? # KQÆB im´B +kM; H¨ H° p F?¦ iBM- F?¦2 KB M; F?) +

æ¬B KB i? M? i9 +O +¬ ;€B M?Qm H¢B,

@ h?U+ HU+ +O ?„M ?B M M?B M bQ pÈB HÌB ç²M + Q ?ÆM `’i M?B mX L?Q i? t2
F?¬M; Q M m´M;X >W5 h? +?Q i M +QM ?Q M; H–M M¨v5 G–M b m ;†T M?’i ç`M?

G9+ M¨v- ç½ +¦ F?¬M; Qi M;QÌB M?bM p ?QÈM; # M M¨vX o®M +?¶ M¨v H¨ K°i ?
pW `²B #` h–M G”T pW +?¢v pW H ¦- M M +¦ p¨B M;QÌB çB ` t2K M€Q M?B iX

@ hB m i?Q5 *?9M; i +?¢v çB M? M? i?¬B5 *¦ M;QÌB H¢B ç•v `²BX

:½ i? M? MB M K†i i? Q #KK +€B KkB ç m çÈM F?¬M; /Si- #m²M #U+ M¦BX

@ > B i M M;m M;®+ +€+ M;QÆB5

*¬ ;€B T?šM M° /”K +?•M K°i +€B- ? B +?•M çB K ç’i- M? M?¨M; M?Q K°i +QM +?B
Î i`QM; F?¬M; F?QX *¦ i? ç¢i iÈB +ªM? ;BÈB HQ¢B M¨v- Qi M?’i +kM; iB M p¨Q >
M?Q i? X

:½ i? M? MB M K†i b Q +?ªv K€m KkB +MM; ;½ i? M? MB M K†i H¢M? # KQÆB im
p K†i #m²M #U+ p°B p¨M; `ÌB çBX

G9+ M¨v i`QM; HÁM; h–M G”T +kM; #m²M `–m F?¬M; Qi bQ pÈB ? B M;QÌB ?mvM?
ç FB X hW F?B çB p¨Q i? ;BÈB F?¬M; ? v ?Q M¨v- ç–m iB M #ÎB pb +€B i?•M T?”
T?ªB M?”M +?`m M?B m F?BM? #d +QÌB M?¢Qc b m ç¦ i?b #` +QB M?Q [m•M +Ì- /
F?¬M; v m i?QÆM; ç i?U+ ?B M K°i +€B KQm ç² i?O HÊB +O ;B i°+c iB T ç¦ +?Q
`ä çQÊ+c b m ç¦ F i i?M pÈB ? B i?B M i¨B im´B i` ç–v ?S ? M +O h–M ;B .¼M
HU+ +€M? bBM?- `²B H¢B ;†T [m, ;†T T?ªB €K b€iX

G½Q iY +kM; i?”i tmB t Q\ h?ÌB çB K M¨Q KÈB +¦ i? ? i +ÆM #d +U+ iÈB ?²B i?€B
i`QM; HÁM; pW +?¢v- H9+ M¨v ç½ iÈB i?¨M? #„+, M?¨ +Y i²B i¨M- çQÌM; ? T M;
M;QÌB /•M M;? Q [m–M €Q +k `€+? iª iÆBX h–M G”T F?2 F?) i?Î /¨B, óaQ pÈB M?[
?¢M? T?9+ +?€M5ô

L;?o p”v- K®B ?”K ?U+ i`QM; HÁM; h–M G”T i`Î i?¨M? ?Q F?¬M;X h` M K†i ?„M H
M? M? M? M çB p ?QÈM; M?¨ KbM? # M FB X

E?B b„T iÈB M?¨- #¶M; M?B M h–M G”T /WM; H¢B- çSM; Î MÆB ç¦ ?QT K„i M?bM
i`mM; MB M /B M K¢Q t’m tQ çSM; +?†M T?Q i`QÈ+X E?m¬M K†i FB [mª i?U+
M;QÌB çSM; i`QM; ç€K ç¬M; +kM; F?¦ ibK i?’vX hQ¨M i?•M- +kM; M?bM F?¬M; ` +

L?QM; i?2Q i`U+ ;B€+ h–M G”T H¢B +ªK M?”M çQÊ+ i` M M;QÌB i`mM; MB M M¨v K
F?Q iS+ M¨v- Î i?ÌB çB K FB T i`QÈ+ ?„M ç½ +ªK M?”M p¬ b® H–M- K¨ K¶B K°i H–

@ L;¨B H¨ B\

h–M G”T M;QM; i?–M ;BÈB #`- #bM? ioM? ?ÄBX

L;QÌB i`mM; MB M +¦ +?9i ` M;Q¨B /U HB m +O h–M G"T- KÎ KB M; M¦B,

@ h H¨ M;QÌB +O ç¢B ;B 5

L¦B tQM;- i?•M KbM? iU M?Q K°i iB +?ÈT T?¦M; iÈB h–M G"T5

h–M ooM? *?Q5 h`QM; HÁM; h–M G"T pW KÈB ?B M H M K°i +€B w MB K M?Q p"v
Q i`MK H¢BX hW F?B b®M; H¢B iÈB M v- ç•v H¨ H–M ç–m iB M h–M G"T +¦ +ªK ;

L;QÌB M¨v H¨ K°i + Q i?O +?•M +?QM?5

oB + tªv ` M? M? M?Q K°i iB +?ÈT- h–M G"T +?d F`T #ªQ p çB K v m ?¢B iQ¨M
K°i iB M;- i` M K†i ?„M #` K°i [mv M ç€M? i`9M;5 J°i +¶ HU+ HQÊM; i?"i HÈM ç€M
` # #®M i?QÈ+ t - b m ç¦ `ÆB tm®M; K†i ç'iX

*ÆM ç m M?Q FBK +?•K Km®B t€i H¢B H¨K +?Q ç–m ¦+ h–M G"T p¬ +MM; i? M? idI
çQÊ+ K°i bU i?"i, M;QÌB M¨v +ÁM M? i v5 L m Km®M iQM? K¢M; +O KbM?- F?Š
i v5

•K5

h?•M KbM? h–M G"T H¢B #` K°i +QÈ+ ç€ # v çBX ó"°Tô K°i iB M;- #ªM +?B M F„
L;½ æ°+ h¬M FB `ÆB tm®M; ç'iX

L;QÌB i`mM; MB M +¦ ?ÆB #'i M;Ì M?†i H M M?bM i?Q€M; [m X J†i ?„M ?B M H M
[m K°i # M- iB T iK+ #QÈ+ H¢B ;–M h–M G"TX :BÌ T?9i M¨v h–M G"T +ªK ;B€+ M?
F?¬M; M?Ì F?®B i?•M i? M¨v +,M +Æ imv i ?ªQc M m F?¬M; M?Ì ?„M ç½ çª i?¬M
#^M; p¨Q K°i [mv M K°i +QÈ+ +O M;QÌB i`mM; MB M M¨v- +kM; çO ç ?„M M^K HB
L;½ æ°+ h¬M ô çQÊ+ +QTv iW /B M ç¨M GQÆM; aÆM "¢+ UGmQM;aQM" +X+QKV

h? M?QM; ?B M i¢B +?Q /M +€B HQ¢B ç m çÈM M¨v +kM; i?'m iBK- ç m ç M i"M tC
+„M `,M; F?¬M; ` M H K°i iB M;- ? B K„i M?bM +?^K +?^K M;QÌB i`mM; MB MX

@ >„+ ?„+5 Zmª M?B M +¦ p¨B T?–M F?Q T?€+?5 hmv M?B M- çWM; M;?o `^M; i b
p"v5

h` M K†i M;QÌB i`mM; MB M F?¬M; #B i iW H9+ M¨Q ?B M H M MK +QÌB M?Q €+ K

•K5 •K5 •K5

h–M G"T ;B®M; M?Q K°i K¦M ç² +?ÆB- #` ç€ iÈB ç€ HmB- K¶B K°i ç€ ç m +® w i`€M
M?[M; +?¶ #` ç€ M¨v- H¢B H¨K +?Q M;QÌB i p¬ +MM; ç m çÈMX

J¨ h–M G"T iW ç–m ç M ;BÌ- pšM F?¬M; T?€i ` K°i iB M; ` M `d M¨Q5

*m®B +MM;- M;QÌB i`mM; MB M /QÌM; M?Q +kM; +ªK i?'v F?¬M; i?9 p`X >„M M;W
KB M; h–M G"T F?¬M; M;WM; i`¨Q ` K€m iQÆBX >„M H¢M? HMM; +QÌB- [mª i?U+
+O KbM?, imv `^M; i`€M? ç€ p¨Q M?[M; çB K v m ?¢B +O h–M G"T- M?QM; F?¬M;
G"T Km®M F?¬B T?K+ H¢B ç¦ H¨ M^K KÆ5

>„M +kM; F?¬M; M;Ì iÈB- i` M çÌB M¨v H¢B +¦ i? +¦ F€ i¨B M?Q p"v- ç½ bÈK iU KbM
i?•M- K¨ +?d +¦ h?B M +'T çdM? T?QM; KÈB /€K i?Y M;?B K5

L;QÌB i`mM; MB M M;²B t´K tm®M; # M M;QÌB h–M G"T- M?bM ? B i`ÁM; K„i h–M G
p¨Q KbM?- ?„M M? M?¨M; M¦B,

@ h ;¼B H¨ h–M h?"T h K- +QÌM; ;Bª æ` +'T- H¨ K°i i`QM; ? B ?° p ç¢B bB m +'T
M¦B t2K, +¦ T?ªB M;QÆB ?ŠM H¨ +ªK i?'v `'i pBM? ?¢M? ? v F?¬M;\ >W5 hB m
F?¬M; b Q +ª5 h H¢B i?Q+? ?¨M? ?¢ M;QÌB M?Q M;QÆB5 > ? 5 L?bM €M? K„i M?
M?QM; #'i HU+ p¨ imv i p¼M;- i +ªK i?'v i?U+ +¦ ?SM; i?95 hmv M?B M- M;QÆB
i?QÌM; ç½ bÈK +?`m F?¬M; M´B T?ªB +–m tBM i? i?SX L?QM; M;QÌB #` i ç€M?
K°i iB M;- M;QÆB H¨ M;QÌB i?S M?'i5 *¦ F?Q T?€+?5

h–M h?"T h K ;BÆ i v p¶ p¶ K€ h–M G"T- b m ç¦ +QÌB M M? €+ M¦B,

óE?¬M; +?®B 5ô S?QÆM; >¢Q o•M ;"i ç–mX

óZm M? ;B[? B M;QÌB +kM; F?¬M; #bM? i?QÌM; M?d\ô >¬K ç¦ i`QM; çB M i?Q¢
o•M +€+? +?[i?®M; FBM? i¢K i?ÌB- +–M T?ªB çª i?¬M; ?mv i >°B •K- HB M [m M
M[X *?Q M M- /b "¢+? KÈB +ªK i?'v [m M? ;B[S?QÆM; >¢Q o•M pÈB +¬ ;€B #` i?
i?QÌM;X

ó.b ¨- /b M¦B ;b ç¦- +QM p¨ +¬ 'v F?¬M; +¦ ;b +ª- +?d H¨ [m M? ç²M; M;?B T #bM
#'i ç„+ /o M M +QM KÈB ` i v ô S?QÆM; >¢Q o•M bÊ /b "¢+? ?B m H–K KbM?- M

óh?"i F?¬M;\ô h`QM; €M? K„i +O /b "¢+? +¦ HšM +?9i ;B M tªQ- ?ÄB M;QÊ+ H¢BX

óh?"i K¨- /b M;?2 +QM M¦B çB- +QM p¨ +¬ 'v ô S?QÆM; >¢Q o•M i?'v ;B¼M; çB m +
iBM KbM?- H¢B p°B p¨M; i? M? KBM? iB TX

ó>B ?B 5ô J°i i`¨M; +QÌB p M; H MX

h?'v S?QÆM; >¢Q o•M H9M; i9M; ;BªB i?Q+?- K†i çÄ +ª H M- .b "¢+? M?`M F?¬M
Fb - K†i çÄ ? i `²B- /b +?d iMv iB M ?ÄB i?¬B- /b iBM +QM H¨ çQÊ+ `²BX h?"i ` -
;€B ç +?,K b¦+ +QM çB ô

ó*¦ /b +?,K b¦+ +?Q +QM H¨ çO `²B 5ô S?QÆM; >¢Q o•M M¦B M?Q ç9M; `²BX

*¦ +•m M;QÌB M¦B i?b p¬ i•K- M;QÌB M;?2 H¢B +¦ wX o®M /o M?[M; +•m S?QÆM; >
t ;b- M?QM; ç®B pÈB /b "¢+? H¨ +¦ p F?€+X ob M¦ F?B M /b H¢B HB M iQÎM; ç M

óh?¬B- ç9M; H¨ KB M; +?¦ F?¬M; K¼+ çQÊ+ M;¨ pQB- /b +?ŠM; Km®M +?,K b¦+ +?
p®M ç M; i`„M; # +? +O /b- ç°i M?B M i`Î M M ?²M; ?¨QX

S?QÆM; >¢Q o•M M;~M M;QÌB ` - M;?o F„ H¢B- HB M ?B m ` +?mv M ;bX G–M M
`²BX

S?QÆM; >¢Q o•M F?¬M; /€K ;BªB i?Q+? i? KX L¦B i`„M; ` i?b- +¦ K°i b® +?mv M
/ÎX

>„M +QÌB- M¦B pÈB /b "¢+?, ó.b ¨- ;BÌ ç½ i` `²B- +QM +kM; M M p çB- /b ?½v M;
bS+ F?Ä2 +O /b ?²B T?K+ `²B- +QM b) ç M i?,K /bXô

.b "¢+? #B i S?QÆM; >¢Q o•M +¦ w Km®M H~M i`€M? +•m +?mv M H9+ M½v- # M ;'
/b ç M F?€K # M? +?Q # +QMX u M i•K çB- b) F?¬M; b Q ç•mXô

S?QÆM; >¢Q o•M ?B m `^M;- /b "¢+? ç½ M¦B i? - +?„+ +?„M `'i +¦ HÁM; iBM ç®B p
[m F?m *~K :B M;X S?QÆM; >¢Q o•M +ªK i?'v KbM? +–M T?ªB #€Q iBM M¨v +?Q
[mv i ç`M? p M?¨ K°i +?mv M- b m ç¦ KÈB i`Î p +?mM; +Q EBK >Q X

a m F?B p M?¨- S?QÆM; >¢Q o•M T?€i ?B M ` H¨ # K ç m F?¬M; +¦ M?¨- +?d +¦ +
hmv i .B ç"m M; v i`QÈ+ +Y - t2K ` +?„+ H¨ p +?Q çQÊ+ # Q H•mX

ó*?` ¨- ç M; Î ç•m ç'v\ôæB p¨Q T?ÁM; F?€+?- S?QÆM; >¢Q o•M F?¬M; i?'v #¦M; /
i`QM; T?ÁM; F?€+? H¢B ç M; KÎX

ó>¢Q o•M ç¦ ?ª\ô *?QM? p¨Q H9+ S?QÆM; >¢Q o•M ç M; iQM? H M H–m ibK FB K
S?QÆM; imv i .B p¼M; H M iW T?Q ;? bQ7 X

L?bM i?2Q ?QÈM; ;B¼M; M¦B- S?QÆM; >¢Q o•M i?'v #¨ +?` ç M; [m'M F?,M i„K- i
;'m #¬M; HÈM- ç M; M^K i` M ;? bQ7 - M;?B M; K„i t2K iB pBX

G9+ i`QÈ+ S?QÆM; >¢Q o•M +kM; iWM; M?bM i?'v +QM ;'m #¬M; iQ M¨v `²B- +?d
+?` ç M; [m'M F?,M i„K H¨K Hm KÌ çBX

"bM? ioM? M¨Q- H¢B H° ?¨M; `²BX

S?QÆM; >¢Q o•M M;˜M M;QÌB ` - p°B p¨M; çB ç M- F?B ?„M ç M ;–M #¨ +?`- KÈB
? M?X G9+ M¨v S?QÆM; hmv i .B ç½ M;²B /”v- imv pšM ¬K +QM ;’m #¬M; iQ HÈM
>¢Q o•M pšM M?bM i?’v [m F?2 ?Î H¨ +?B + [m–M H¦i ?bM? i K ;B€+ K¨m i`„M;X

S?QÆM; >¢Q o•M +ªK i?’v M?Q p”v i?”i K’i ç¢Q çS+- imv p K†i Hw Hm”M- S?QÆM
M¨v F?¬M; ? +¦ [m M ? ?mv i i?®M;X L?QM; /Q ?„M ç½ [mv i i•K ?Á ?ÊT pÈB ;B
bU bQB K¦B M¨v +O ?„M i?”i F?¬M; ç9M; ç„MX >„M +® ;„M; M?bM b M; +?¶ F?€+
M?Q +¦ K°i ;B¼M; M¦B- #ªQ ?„M +S M?bM iB T çB- i?”K +?Q +ÁM Km®M M?bM p¨Q

ó1K M?bM ;b ç’v\ô L?[M; +Y ç°M; #’i i?QÌM; +O S?QÆM; >¢Q o•M `’i K m +?¦M;
hmv i .B +?9 w- i`QÈ+ iB M H¨ +¬ M;˜M M;QÌB ` - HB M ç¦ +?Êi ?B m M;mv M M?•M

ós’m t - 2K çB +? i çB- /€K M?bM HûM +?` ?ª 5ô "¶M; M?B M S?QÆM; hmv i .B i`¬
i` M K†i M?Q K¼+ M M?- iS+ ;B”M çSM; /”v- +–K +QM ;’m #¬M; i`QM; i v ç€M? p

L?QM; +?QM? p¨Q H9+ +¬ iS+ ;B”M M?Q i? - ç½ #Ä [m K°i p’M ç +ÁM M;?B K i`
M;QÌB +¬ M;Q¨B M°B v ` - +?d H¨ K°i +?B + F?,M i„KX ob /MM; bS+ [m€ K¢M?- M
iQ¨M #` `ÆB ` X

ó*?` ¨- H–M M¨v +?` ç9M; H¨ #` H° ? i `²B 5ô L?bM i?’v #¨ +?` +?d +ÁM M°B v i` M
p¨M; çÄ K†i [m v çBX

*?Q ç M H9+ M¨v- S?QÆM; hmv i .B ç M; iS+ çB M M;QÌB KÈB +?Êi M?”M ` - pb b
` K°i H–M ?È ? M? F?€+ +ÁM M;?B K i`¼M; ?ÆMX

*¬ F m i?ûi H M- /MM; i®+ ç° M? M? M?’i ç [m’M H¢B +?B + F?,M i„K i` M M;QÌB
o•M +kM; MûK i`ª H¢B +QM ;’m #¬M;, ó*?` ¨- ? v H¨ +?` +S iB T iK+ ¬K M¦ çBX 1
M? ô ob p¬ ibM? bQB K¦B #¨ +?`- S?QÆM; >¢Q o•M +ªK i?’v i?”i F?¦ tY- ?„M [mv i
F - +?¢v H¨ i?QÊM; b€+?X

óæÊB ç½ 5ô

S?QÆM; hmv i .B ?S K°i iB M;- ;¼B H¢B S?QÆM; >¢Q o•M ç M; iQM? # +?•M #®M
+?¢v\ *¦ ;b HÈM H Q ç•m +?S- H9+ M?Ä +?` 2K KbM? +ÁM M;O +?mM; pÈB M? m K
K†i ;b +?S- t2K +€B #° /¢M; +O 2K Fb ô h?U+ i i?b- iBK S?QÆM; imv i .B +kM;
L?QM; pb Km®M i? ?B M çQÊ+ bU #bM? ioM? +O K°i M;QÌB +?`- +¬ ç½ iU i`’M io
i` m +?¼+ K¨ /¢v /¶ S?QÆM; >¢Q o•MX

óG9+ M?Ä\ô S?QÆM; >¢Q o•M K†i ç–v K² ?¬B- +?` +kM; #B i M¦B H¨ H9+ M?Ä b
M?Ä ? v b Q\

h?’v S?QÆM; >¢Q o•M i? M i?MM; çÄ +ª K†i- S?QÆM; hmv i .B M¦B, ós’m t - 2K ç

ó*QM ;’m #¬M; 5ô S?QÆM; >¢Q o•M i`ª HÌB `’i +?„+ +?„MX

8dX *?QÆM; kd, L;?B L;Ì *O h`€+ L?½

S?QÆM; >¢Q o•M ç m +ª ç–m- #¨ +?` M¨v +kM; i?”i H¨- tªv ` +?mv M M?Q p”v p®M
?ÄB iÈB ?ÄB HmB M[X

óE?¬M; +¦- F?¬M; +¦ i?”i K¨ ô S?QÆM; >¢Q o•M H„+ ç–m M?Q çB M- ç +?SM; KBM
i i?b- ç9M; H¨ ?„M i`QM; b¢+? i?”i- ?„M F?¬M; ? Km®M bQB K¦B #¨ +?`- ç•v +?d
i?¬BX æQÆM; M?B M- çB m M¨v +kM; +¦ + M ? ç M pB + K„i ?„M `’i i®iX

S?QÆM; >¢Q o•M ç°i M?B M M?È ç M K°i +•m M¦B- ¬M; i`ÌB ç½ +?Q i K°i ç¬B K„i
M¦ ç K¨ bQB K¦BX

S?QÆM; hmv i .B H¢B F?¬M; iBM M?[M; HÌB 2K i` B M¦B- i`W T?B H¨ #` çmB- KÈB
ç•v- K¨m ?²M; i` M ç¬B K€ +¬ M?Q H M ` F?„T K†i- ç M M; v +€B +´ +kM; çÄ +ª H

ó*€B i?ˆM; ` M? t'm t M¨v- +¨M; H9+ +¨M; ?Q- +ÁM /€K M?bM HûM +?` M[- +QB
S?QÆM; hmv i .B iS+ ;B"M M¦B, óhW ;BÌ i`Î çB- 2K T?ªB M;?2 HÌB +?`- M m F?¬M
p¬ H pÈB +?`Xô

S?QÆM; >¢Q o•M ?¬K M v ç9M; H¨ çB M +ª ç–m- +?mv M M¨v H¨ ?„M #` ç°M; K¨ M
H¨ #¨ +?` F?¬M; +˜M i?"MX

L?QM; M¦B çB i?b T?ªB M¦B H¢B- i`ÌB bBM? +QM ;€B ç½ F?¬M; i?Q+? M¦B Hw H)
M?šM M?`M K°i +?9i +kM; +?ŠM; b QX

L;WM; K°i ?²B- S?QÆM; hmv i .B H¢B M¦B, ó>¬K M v çWM; p +?mM; +Q EBK >Q
b) p - +ª M?¨ +?9M; i +MM; ,M K°i #[+ÆK M?ûXô

óË 5ô S?QÆM; >¢Q o•M p®M ç`M? M¦B pÈB # p +?mv M F?€K # M?- M M ç²M; w

óæ9M; `²B- >¢Q o•M M¨v- ?¬K M¨Q ç¦ +?` Km®M H M t2K MÆB 2K ÎX 1K +S b„T t
.B ç9M; H¨ M[+QÌM; M?•M i`QM; ;BÈB FBM? /Q M?- b m +€B ?QªM; HQ¢M H9+ ç–
/–M #bM? ioM? H¢BX

ól?K- F?B M¨Q `ªM? M¦B iB TXô S?QÆM; >¢Q o•M ç²M; w +?Q [m +?mv M- M?QM;
b) /šM #¨ +?` ç M i?,K MÆB Î +O KbM?X B #ªQ ?„M i?m +?mM; +?S- K¨ +ÁM i?m
J B L?B M[X hQM? ibM? #¨ +?` +kM; `'i F?¦ +?`m- M m ç #ª #B i ?„M p¨ h¢ hmv i
+?d +¦ i`ÌB KÈB #B i b) +¦ M?[M; ?B m H–K ;bX

E?B i`ÌB b„T b"T i®B- h`€+ L?½ p¨ S?QÆM; hY G•M +m®B +MM; ç½ p - S?QÆM; h
K°i #¨M ç–v i?S+ ,M Î M?¨ ?¨M; ;–M ç¦X

h`QM; #[,M- S?QÆM; >¢Q o•M H¢B M¦B ç M pB + F?€K # M? H–M M[, ó" ¨- M;Q
pÈB # - /b 'v ç½ ç²M; w F?€K # M? +?Q # `²B- p¨B ?¬K M[/b 'v b) ç MXô

S?QÆM; hY G•M F?) +? m K¨v- M?Q F?¬M; çQÊ+ pmB H„K- imv H–M i`QÈ+ ç½ ?S
ç M # M? +O KbM?- i•K i`¢M; +O ¬M; +kM; F?¬M; çQÊ+ pmB H„KX

h`€+ L?½ p°B M¦B ;B9T p¨B HÌB +?Q S?QÆM; >¢Q o•M, óhY G•M ¨- +QM ?B m i?ªQ
ç²M; w çB ô L¦B tQM;- HB M M?bM S?QÆM; hY G•M- €M? K„i M?Q ` ?B mX

S?QÆM; hY G•M M;?2 tQM;- i` M K†i MÎ ` K°i MK +QÌB KB M +QÐM;- M?bM S?QÆ
óh?¬B çQÊ+- +S i?2Q HÌB +QM p"v- M?QM; +?d H–M M¨v i?¬B M?ûXô

ó" - +S v M i•K çB- /b 'v `'i ç€M; iBM- i?m"i E€ >Q¨M; +O /b 'v i` M çÌB M¨v +kM;
F?ŠM; ç`M?- /b 'v M?'i ç`M? +¦ i? i`` çQÊ+ # M? +O # Xô S?QÆM; >¢Q o•M `'i iU

S?QÆM; hmv i .B pb +¦ i"i ;B"i KbM?- M M +?d +9B ç–m ,M +ÆK- F?¬M; M¦B +•m

F?¬M; ` X *? +O ?„M H¨ K°i M;QÌB #€M /Q ?'m- +kM; F?¬M; M¦B pÈB ?„MX h•v Z
;B"M M¦B,

@ h M?Q i? M¨Q F?¬M; +¦ i? #B i +?[\ *ÁM M[h /M M¦B i? M¨Q +kM; +Sm M;Q
[m +?B M F„ +O M;QÆB p¨B H–M çQÊ+ b Q\ *¦ ;b ç†+ #B i ?ÆM M;QÌB5

L¦B tQM; tQ v M;QÌB ç`M? çBX

@ L;QÆB +?Ì K°i +?9i5

h–M G"T #¶M; M?B M M;?B K Mûi K†i- ?QÈM; p T?Q h•v Zm ;¼B H¢BX

@ L?Q i? M¨Q\ Jm®M ç€M? M? m Q\ æ M ç•v5

h•v Zm iQM? ibM? [m€ bo /B M- pšM F?¬M; +?`m çQÊ+ FQ+? ç°M;X oW KÈB ?½
+¨M; i,M; i? K MB K iBM- +?Q `^M; KbM? +?d /MM; K°i M;¦M i v H¨ +¦ i? ç€M? #¢B

@ •B /¨5 Zm M çB5 L;QÆB Km®M H¨K ;b i?b H¨K çBX

h–M G"T +¦ +?9i K i KÄB F?Q€i i vX >„M #B i ?B M i¢B +¦ M¦B +€B ;b h•v Zm +kM;
+¨M; ?B m H–K b•m i? K- ç ?¬K M¨Q ;BªB i?Q+? `ä pÈB ?„M H¨ çQÊ+, /M b Q +?B
i?S #Q i`mv M ;bX h`QM; HÁM; M;?o- h–M G"T [m v b M; M¦B pÈB h•v Zm pšM +Á

@ L;QÆB +ÁM F?¬M; +¦ i•K T?€T M;mv M HU+ T?ªB F?¬M;\ *?Ì +¦ i?ÌB ;B M `¶B
[mv M- im Hmv M +?Q i®i çBX

h•v Zm /M b Q +kM; H¨ K°i çS M?Ä +?Q B +?Q B- pW M¦B h–M G"T M?Q p"v- ?„M
;B¼M; M¦B,

@ *€B FB i i i?U+ M;¢B5 >¨5 Zm M çB5 o b m M?¨ +€+ M;QÆB i +?2 +?Î +?Q
i H,M H°M çB5

L¦B tQM; tQ v M;QÌB +?¢v ` M;Q¨BX

G9+ M¨v h–M >¨M L;mv i +MM; h–M hmv i iW i`QM; T?ÁM; çB ` - h–M hmv i M;?B ?

@ oW +¦ +?mv M ;b p"v\

h–M G"T iB M i v +'i #ªM +?B M F„ .mv L;½ æ°+ h¬M- +QÌB M¦B,

@ E?¬M; +¦ pB + ;b- h•v Zm çM ;BÐM pÈB i i?¬BX

h`QM; HÁM; H¢B bmv M;?o, ó.M b Q h•v Zm +ÁM M?Ä- +?Q /M H¨ MB i #¨M im Hr
HQX JbM? bÈK Km°M ;b T?ªB çB ?² S?QÊM; >Q¨M; K°i +?mv M- imv M?B M- F?¬M

h`Î H¢B T?ÁM;- h–M G"T KÎ [mv M b€+? ` t2K- i` M #b ® p¨M;- +ÁM +¦ i? i?'v /'n
iU M?Q K°i ;QÆM; K†i ç–v F?¬B ?¨BX

h–M G"T F?¬M; ? /Q /U- H"i M; v b€+? ` - +?d i?'v i` M i` M; i?S M?'i pB i i€K +?|
KQÌB T?–M F?Q T?€+?, h?B M h?QÊM; æ` >¢- .mv L;½ æ°+ h¬M5

S?Q /QÈB H¨ K°i ?¨M; +?[M?Ä, óhm Hmv M +?B M F„ M¨v- T?ªB H'v h?B M >mv M
h?B M >mv M ç M- +?È im Hmv M5ô

h–M G"T M?bM HQÈi [m - tQM; H"i [m iÌ i?S ? B

o¬ hbM?

.mv L;½ æ°+ h¬M

h€+ ;Bª,hB m æ Q S?QM; GÊB

jRX *?QÆM; jR ,#B M .` h?–M E€

G"i b M; i` M; i?S ? B- +kM; F?¬M; T?ªB F?˜m [mv i +¬M; T?€T- K¨ H¨ ;?B H¢B K°
+´- ç¼+ H M M;[T?€T i`9+ i`„+- w M;?o F?¦ ?B mX L m F?¬M; T?ªB h–M G"T +¦ ç
M;? +U+ + Q M?Q h–M >¨M L;mv i- i`QÈ+ KQÌB im´B ?Q¨M i?¨M? +?QÆM; i`bM?
ç M KQÌB ? B im´B ?–m M?Q ç¼+ ? i +€+ HQ¢B i?Q i`+?- ?„M +kM; F?¬M; +¦ F?ª M
M¨vX

a m F?B h–M G"T t2K tQM;- ?Qi K¢M? K°i ?ÆB- b m HQM; +¦ +ªK ;B€+ T?€i H¢M?
?¬K [m #` h–M h?"T h K mv ?B T M?Q i? - h–M G"T +kM; +?Q iWM; ç Î i`QM; HÁM
.mv L;½ æ°+ h¬M M¨v M¦B- [mª i?"i H¨K M;QÌB i FBM? ?½BX h?"i [m€ F?¬M; i? i

h–M G"T F?¬M; M?`M çQÊ+ +ªK i?'v M;?B ?Q†+- i?2Q HÌB p,M +?QÆM; i?QÊM; +´
+kM; F?¬M; T?ªB B t2K +kM; F?¬M; ?B mX *€B M¨v `ä `¨M; H¨ HÌB +ªM? +€Q iY p
M?B m M;QÌB M?Q i? +S HB m HoM? çB im Hmv M +?S\

«K w M;?o K v K„M\ *kM; F?¬M; T?ªB K¨ J°i ? B M;QÌB i?b K v K„M- M?QM; F?B i
i?'i #¢B i` M +?¶ M¨v- b) +ÁM +¦ M;QÌB M;m M;®+- ? v #Q [m€ ?¦ HB m\

h?U+ HU+ çQÆM; M?B M H¨ [m M i`¼M;- M?QM; K¨ [m M i`¼M; M?'i H¨ T?ªB +ÁM

h?2Q çQ¢M p,M +?QÆM; M¨v- ç¼+ H M i?b F?¬M; HQm HQ€i M?QM; w M;?o `'i `ä
? i bS+ i`U+ iB T, M m M?Q F?¬M; +¦ h?B M >mv M ç M- im Hmv M +?B M F„ .mv
pB iU b€iX

J¶B b€m i?€M; b) MB i #¨M K°i H–M- tûi ç M +MM;- H¨ +?[i`` HBM? ?²M #` ? Q
>mv M ç M- +¦ i? i`U+ iB T i`€M? F?ÄB tm'i ?B M MB i #¨M5

L¦B +€+? F?€+- >´ M¦B ç9M; H¨ bU i?"iX hm Hmv M +?B M F„ .mv L;½ æ°+ h¬M- M
b) i´M i?QÆM; HU+ HQÊM; +,M M;mv M HBM? ?²M +O +QM M;QÌB- K¶B MY M,K
+?QM? H¨ +–M +?[i`` HBM? ?²M #` ? Q i´MX a m F?B +?[ i`` tQM;- i?U+ HU+ F
F?B im Hmv M +?B M F„ .mv L;½ æ°+ h¬M §- H¨ K¢M? ?ÆM i`QÈ+ FB K°i +?9i- +
K¨ i?¬B5 B +ÁM /€K im Hmv M\

L¦B M?Q i? - M m M?Q i`QM; i v M„K ;B[T?QÆM; T?€T #¨Q +? h?B M >mv M ç M
F?¬M; #` i´M i?QÆM;- +¨M; +¦ i? M;,M +?†M ?B M iQÊM; MB i #¨M5 *?d +¦ M„K ;B
i? +?•M +?QM? i`Î i?¨M? imv i i? +QÌM; ;Bª5 h`mv M ó.mv L;½ æ°+ h¬M ô çQÊ+
aÆM "¢+ UGmQM;aQM" +X+QKV

*?B M F„ M¨v i?"i H¨ i¨ K¬M K¨5

h–M G"T F?¬M; FbK çQÊ+ T?€i ` K°i iB M; i? M i?ÎX o®M i?2Q ?B m #B i +O ?
L;mv M ç¢B HK+- ;B®M; M?Q K°i HQ¢B +¬M; T?€T +¦ i? i?B i`B M ` HU+ M;k ?¨M
T?€T +O h–M ;B - ? v H¨ +€+ +¬M; T?€T h?QÊM; Zm M h?B i +'i ;B[i` M t2 M;U -
i M- H¨ +¦ i? #B i ç¢B F?€B bÎ i`QÌM; ç†+ #B i +O +?B M F„ M¨v Î +?¶ M¨QX *?B
i"T M;mv M i® M;k ?¨M? Î tmM; [m M?- ç¢i çQÊ+ KS+ ç° T?€ ?Q¢B +¨M; K¢M?5

*¬M; T?€T +MM; +?B M F„ H¨ K°i +?mv M- +?B M F„ +kM; F?¬M; T?ªB H¨ +?B m
i?'T ? v H¨ +'T + Q- ç m b) +¦ +¬M; T?€T iQÆM; SM; H¨K T?K i`Ê- i?9+ ç˜v i?B i`
HU+ +O +?B M F„X æ•v +kM; H¨ M;mv M M?•M +Æ #ªM pb b Q h–M G"T #m¬M; #
FB T i`QÈ+- K¨ T?ªB FB K K°i [mv M +?B M F„ im Hmv M5

oä +¬M; FB T i`QÈ+- ç®B pÈB M;QÌB i?QÌM; K¨ M¦B imv i ç®B H¨ `'i K¢M? K)- M?Q
L;mv M ç¢B HK+- M m K°i ç€M? K°i i?b >Q¨M; +'T +¦ H) +ÁM +¦ +Æ ?°BX æ M >m
F?¬M; +¦ F?ª M,M; +?B M i?„M; ç®B T?QÆM;5 *?mv M +O h–M S?QM;- i?m–M i
+MM; p"M K vX "ÎB pb h–M S?QM; ç€M? +? i +kM; F?¬M; M;?o ç M h–M G"T +?ŠM
+ÁM +¦ i?•M i?O i?–M F€ M?Q p"v5

L?QM; M m ç h–M S?QM; H¢B ç€M? pÈB h–M G"T K°i H–M M[- h–M G"T +,M #ªM
?°B M¨Q5

h•K T?€T M;mv M HU+- +?d H¨ M?[M; i?S ç + Q M;mv M HU+ çÆM i?m–M- /U i?2
+'T h?B M L;mv M ç¢B HK+- QÈ+ +?WM; +?B M?Q i? M¨v, R@j i`¼M; M;mv M HU-
HU+- H¨ >mv M +'Tc d@3 i`¼M; M;mv M HU+- H¨ æ` +'Tc N i`¼M; M;mv M HU+ H

h`QM; ç¦- /QÈB ibM? ?m®M; M;mv M HU+ M; M; ?¨M;- pä ;Bª im Hmv M +?B M F„
K¢M? ?ÆM K°i +?9iX L?QM; +?mv M F?¬M; +¦ imv i ç®B- ;B®M; M?Q h–M S?QM; H
;B B +?•M +?QM?- +?d H¨ #ÎB F?BM? ç`+? +°M; i? K FBM? M;?B K H•K i`"M F?¬M
M?•M p"i M?Ä M?Q h–M G"TX *ÁM ç¢i ç M +ªM? ;BÈB æ` +'T M?Q h–M h?"T h K-
ç€M? HûM- +¦ i? ç€M? pÐ +QÆM; F?Q ?° i? +O h–M h?"T h K ? v F?¬M; +ÁM F
F?ª M,M; ç€M? HûM i?¨M? +¬M;X

"ÎB p"v- F?B m +?B M pQÊi +'T F?¬M; T?ªB F?¬M; i? çQÊ+- M?QM; M m +? M? H
ç¦ +?QM? H¨ i`Á +QÌBX *€B M¨v ;B®M; M?Q #ªQ K°i çS i` KÈB i"T çB ç€M? pÈB
i?"i bU H¨ F?¬M; +¦ K°i +Æ ?°B M¨QX

h–M G"T M?bM #ªM +¬M; T?€T i`QM; i v- i`QM; HÁM; ? i bS+ `®B `„K- +¦ H) +¦ M;Q
i?•M T?"M `¨M; #m°+ ?¬K M v- +?Q /M H¨ h–M ;B ? v H¨ h?QÊM; Zm M ;B - ?„M
T?€T M;mv M HU+- +kM; +?d H¨ +?mv M M¦B K°i +•m K¨ i?¬BX L?QM; iQM? ibM?
[m"i +QÌM; M?Q i? 5 >„M +¦ i? #` M;QÌB F?€+ +QB i?QÌM;- M?QM; F?¬M; Km®M
æ² p"i +¦ i®i- i?b +kM; H¨ +O M;QÌB i - ?m®M; +?B h–M G"T F?¬M; Km®M FûQ M
K¬M M¨v +?9i M¨QX h`mv M ó.mv L;½ æ°+ h¬M ô çQÊ+ +QTv iW /B M ç¨M GQÆM; a

•M +O M;QÌB M;„M KB M;- H'v +O M;QÌB M;„M i v- ç¢Q Hw M¨v ç†i Î MÆB M¨Q +
M¨Q +¦ #[+ÆK KB M T?Q\

h`QM; ç–m h–M G"T- +?"K `½B ?B M H M b„+ K†i h–M S?QM; h–M >´- ?B M H M
i?–K +QÌB M?¢Q KQÌB K'v M,K [m - `²B K¶B K°i H–M Kšm i?•M KbM? iÈB T?ÁM; i?
?¨M; i?€M;- i?–M b„+ #m²M #½ •K b€i ç K ?¬K [m - h–M h?"T h K +QÌB H¢M? hW
ç–m h–M G"TX

h?¬B i?¬B i?¬B5

G½Q iY ? B çÌB H¨K M;QÌB- M?QM; +m®B +MM; +kM; F?¬M; i?Q€i F?ÄB K°i +€B K

G9+ KbM? +ÁM #û bQ T?K iWM; M¦B [m - b® K M? +O KbM? i?"i H¨ +SM;- T?9+ H
;BÌ t2K ` - +kM; H¨ ç¢Q Hw M¨vX h?•M i`9M; #ªv pB M ç¢M- p®M iQÎM; H¨ ç M i„i
#B i i¢B b Q çB iÈB K°i i? ;BÈB i?U+ HU+ H¨K ç–m M¨v- hB M h?B M hY E?Q Zmv
+¦ T?ªM SM; +kM; +¦ i? im Hmv M çQÊ+X

*¬M; T?€T .mv L;½ æ°+ h¬M M¨v- M; v +ª i?^M; M?¦+ +QM h•v Zm +kM; /€K im Hm
+?S\

L;?o p"v- h–M G"T +„M `,M; K°i +€B- KÎ ` i` M; iB T i?2QX

" M i` M pB i, ;B[ i`ÌB p¨ ç'i- p¢M p"i +¨M F?¬M- +Ym i?B M i?"T ç` - /mv i ç°+
#BM? F?QX "BM? F?Q i?B M ?¢- F?¬M; M;Q¨B ç Q i?QÆM; FB K FQ+? #9 `bm +
+QÈ+X a m ç¦ H¨ K°i Qi #S+ p) +MM; F?~m [mv iX

G"i ç M i` M; +m®B +MM;- +ÁM H¨ K°i +?QÆM; p F?~m [mv i +¬M; T?€TX h–M G
+?QM? H¨ +€B i?S M¨v5

L;QM; i?–M M?bM F„- F?„+ iWM; +?[K°i p¨Q i`QM; ç–m- ç²M; i?ÌB #„i ç–m /U i?2Q
Hmv M i"TX æ°i M?B M- i`QM; M?€v K„i K°i +´ +ªK ;B€+ #¨B tQ+? K¢M? K) /•M; H
hY E?Q Zmv i ;B®M; M?Q ;†T T?ªB F ç`+?- iU ç°M; p"M ?¨M? ?° +?OX a m ç¦- #
i`¨M M;"T M,M; HQÊM; hB M h?B M hY E?Q- T?–M M,M; HQÊM; h–M G"T pW im Hm
h¬M bBM? ` - #` +„M Mm®i F?¬M; +ÁM K°i KªM?5

h`QM; HÁM; h–M G"T FBM? M;¢+ F?¬M; T?ªB M?Ä- ?„M F?¬M; i? H"T iS+ çB ibK
HQ¢B ibM? ?m®M; M¨v ? v F?¬M;X s2K +?WM; F?¬M; +¦ M?B m F?ª M,M;- #ÎB pb
T?€T M;mv M HU+ +kM; F?¬M; +¦5

J¨ H9+ M¨v- i`QM; ç–m h–M G”T- H¢B ç°i M?B M M?B m i? K K°i iB ?B m ` X hB
#9i i?–M5 GQ¢B +ªK ;B€+ M¨v- ;B®M; M?Q F?¬M; F?¬M; ?¼+ iU #B i- ç†+ #B i i?
+€B M¨v +¦ T?ªB H¨ HQ¢B +ªK ;B€+ HoM? M;° i?B M ç¢Q i`QM; i`mv M i?mv i im iE
K„i pW `²B- i’i +ª K¼B +?mv M i`QM; i?B M ç` pÈB ?„M K¨ M¦B- ;B®M; M?Q F?¬M

*?d iB +- K°i iB ?B m ` FB - +?d M?Q b Q #,M; i?Q€M; ?B M- M?€v K„i i„i M;’KX
bQ T?K- hB M h?B M hY E?Q Zmv i M¨v- i?”i bU H¨ +¬M; T?€T ?„M M?¨K +?€M b€M

"ÎB pb M; v i`QM; M?€v K„i pW `²B- hB M h?B M hY E?Q Zmv i H¨K +?Q h–M G”T
HQ¢B M,M; HQÊM; i´M ?¢B HBM? ?²M # M i`QM; +¬M; T?€T .mv L;½ æ°+ h¬M- H¢B
? i5

E?¬M; +?d M?Q i? - +ÁM i?m H’v +´ M,M; HQÊM; FB +?Q KbM? /MM;X G9+ M¨v h–
#` ibM? ?bM? i`QM; ç M çB M /¼ ?„M M;•v M;QÌB

o¬ hbM?

.mv L;½ æ°+ h¬M

h€+ ;Bª,hB m æ Q S?QM; GÊB

jkX *?QÆM; jk , >mv M *’T

o®M F?®B F?Q K¨m i`„M; M?k M?Ä #ˆM; ?¢i ç”m i`QM; ç M çB M ;BÌ #B M K’i F?¬M
H¨ K°i pB M K K¨m iQKX J¨m b„+ ç¦- ;B®M; M?Q ç9+ K°i iB iY F?Q tm’i ?B M pÌM
i`QÈ+ F?B K†i i`ÌB K¼+ K¶B M;¨vX

oW M;?o iÈB KbM? im Hmv M H¨ hB M h?B M hY E?Q Zmv i- /M H¨ M;QÌB ç–m ¦+
+¦ i? +ªK M?”M çQÊ+ +?¶ [m, /` `²BX L m M¦B F?¬M; +¦ [m M ? ç M hB M h?B M
imv i ç®B F?¬M; iBMX

*¨M; H¨K +?Q h–M G”T FBM? M;¢+- +?QM? H¨ F?B ?„M p”M ?¨M? hB M h?B M hY
i? ?Q¨M iQ¨M F?®M; +? çQÊ+ T?QÆM; i?S+ p”M ?¨M?- çQ iQ¨M #° ?ÆB i?Î i` M
F?¬M; iB i` M;Q¨B K°i +?9i M¨Q5

L M #B i `ˆM;- ç®B pÈB pä ;Bª + Q +’T K¨ M¦B- i?”K +?Q +¦ i? iW F?Q iS+ ç®B T?
HU+X :B®M; M?Q h–M G”T- +¦ i? i?m HB K F?Q iS+ H¢B- ?Q†+ H¨ i?¨M? bB m +’T
i?QÌM;5

Pi M?’i- F?¬M; +¦ B iBM iQÎM; h–M G”T H¨ bB m +’T + Q i?OX

h?Y p”M ?¨M? +¬M; T?€T .mv L;½ æ°+ h¬M K°i +?9i- H–M M¨v i`Î M M i?¬M; bm®
KWM; `Ð- imv `ˆM; F?¬M; /€K + K çQ M #ªM i?•M im Hmv M +?B M F„ i?–M +’T .m
iQ¨M p¬ ?¢B- M?QM; Qi M?’i +¦ i? i?Y ` K°i +?9i- ?„M imv i ç®B F?€+ #B i bQ p
i?Y im Hmv M +?B M F„ M¨v5

G9+ M¨v h–M G”T /Si F?Q€i ç†i +¬M; T?€T .mv L;½ æ°+ h¬M K°i # M- #„i ç–m +?m
h?B M hY E?Q Zmv iX o”M ?¨M? tQM; K°i ç¢B +?m i?B M- +?•M i`ÌB ç½ b€M; `ä- h
T?ÁM;- i?–M i?€B b€M; H€M;X >„M T?¦M; M;QÌB- M?ªv H M çdM? T?ÁM;- F?Q M?
?QÈM; æ¬M;X

L; v i`QM; M?€v K„i i`QÈ+ F?B K†i i`ÌB K¼+ H M- K°i iB iY F?Q +?Êi H¦2 tm’i ?
ç T H¨K +?Q M;QÌB i b v HÁM;X > B K„i h–M G”T KÎ iQ- i`QM; +Æ i? hB M h?B M
ç M KS+ i”M +MM;- M?Q Km®M Mm®i i`¼M M?”i M;mv iX J°i bÊB iÆ K¨m iQK KªM
i?ŠM; iW T?Q +?•M i`ÌB ç M KB i•K h–M G”T5

•K5

h–M G”T +¦ +ªK ;B€+ M?Q iQ¨M #° FBM? K¢+? i?•M i? i`QM; M?€v K„i M¨v- M?Q
F?¬M; +¦ K°i +?9i F?¦ +?`m- M;QÊ+ H¢B +¦ K°i HQ¢B +ªK ;B€+ # v #´M; i` M K•v5

hB iY F?Q iW # M M;Q¨B FB +?¢v [m M? FBM? H¢+ h–M G”T K°i +?m i?B M- +m®
MÆB çB [m - p®M MÆB ç¦ F?¬M; bm¬M; b - i`Î M M i?m”M HÊB `°M; KÎ- +ÁM ?¢i
çB M- /QÌM; M?Q b€M; #¦M; ?ÆM i`QÈ+ p¨B T?–MX

h–M G”T F?¬M; M?`M çQÊ+ çSM; Î M¦+ M?¨- ?mwi b€Q /¨B K°i iB M;- M?Q b¬M; M;
M;U+- i?Q€M; +€B b¢+? i`ÆM5

L?QM; K¨ +?d M; v b m ç¦ ?„M HB M t’m ?´ M’T tm®M;- K°i iB M; ?mwi M¨v- +?ŠM
Q M?B m +?¦ ?Q M; +?¦ M?¨ i?¨M? "„+ bO #”v çB M +m²M;- +ÁM ç€M? i?S+ p¬ b

J v H¨ Î i?¨M? "„+ M¨v +kM; F?¬M; +¦ + Q M?•M ;b- #^M; F?¬M; K°i iB M; ?mwi M¨v
F?¬M; F?B M +?Q M;QÌB F?€+ +?9 wX

.M H¨ M?Q p”v- h–M >¨M L;mv i +MM; h–M hmv i +kM; #` +MM; M? m ;B”i KbM? id
i?’v h–M G”T çSM; Î i`QM; b•M #´ +OBX o K†i h–M hmv i ?² M;?B M?bM h–M G”T,

@ h?B m ;B H¨K b Q H¢B /”v bÈK M?Q p”v\ hB M; ç°M; pW `²B H¨ M;¨B T?€i ` \

G¨K K°i M;QÌB pä ;Bª >mv M +’T M?` ;B B- h–M hmv i +kM; ;€M? çQÊ+ ? B +?[+
çQÊ+ i`QM; ?mwi b€Q /¨B FB i`¨M ç–v F?Q i? - +?Q Qi +kM; H¨ K°i +QÌM; ;Bª >m
iB M; ç°M; FB H¨ M; v i` M çdM? M¦+ M?¨ KbM?- M;Q¢B i`W i?B m ;B - +ÁM +¦ M;

L?QM; i?B m ;B F?¬M; T?ªB +?d +¦ >Q¨M; +’T M?’i ;B B b Q\

æ®B pÈB M;QÌB M?¨ KbM?- h–M G”T F?¬M; Km®M ;B'm /B K +€B ;b- ;”i ç–m- pW

@ E?¬M; b B- H¨ i X

hmv `^M; i`QM; HÁM; h–M hmv i ç½ +¦ bmv çQ€M- M?QM; ç M F?B +?QM? KB M; h
K°i +?mv M F?€+X o K†i M¨M; M;¢+ M?B M KWM; `Ð- M?bM h–M G”T M¦B,

@ G¨ i?”i b Q5 o”v p”v i?”i i®i [m€5 h?”i bU H¨ [m€ i®i5

"ÎB pb [m€ KS+ ?QM; T?’M- h–M hmv i M¦B M,M; i`Î M M +¦ +?9i H°M t°MX

@ *?mv M ;b i?”i i®i [m€\

h–M >¨M L;mv i çB ` iW T?Q b m h–M hmv i- F?Q€+ K°i #° €Q M;Q¨B- i` M i`€M
M?€+X hW F?B p¨Q Î ç•v- HQ¢B +ªK ;B€+ i?Q i?€B M¨v H¨K h–M >¨M L;mv i +¦ K°i
+ªM? KÆ- ;B®M; M?Q M?È H¢B M?[M; M,K i?€M; bªM; F?Q€B F?¬M; HQ F?¬M; M
ç m i?QÆM;- +€B HQ¢B ?¢M? T?9+ F?¬M; ç´B M¨v- +¨M; H¨K +?Q M;QÌB i [mw i
+?mv M +QM i` B #` çª i?QÆM;- ?B M ;BÌ h–M >¨M L;mv i b) +¨M; i? K ?¨B HÁM;X

@ h?B m ;B ?„M- ?„M `®i +m°+ F?´ i”M + K H B- +¦ H) i?U+ HU+ iB M p¨Q >mv M

h–M hmv i +® ;„M; ç KbM? idM? i€Q H¢BX L¨M; `’i `ä `¨M;- K°i i?B m MB M KQÌB
;BÈB >mv M +’T H¨ +¦ w M;?o M?Q i? M¨QX

hmv `^M; i`QM; HÁM; +ªK i?’v F?¦ K¨ iBM M´B- M?QM; bU i?”i #¨v ` i`QÈ+ K„iX J°
imv i ç®B F?¬M; T?€i ` çQÊ+ HQ¢B ?mwi b€Q /¨B M?Q i? 5

@ >ª- i?”i b Q\ G¨K b Q +¦ i? M?Q p”v\

h–M >¨M L;mv i +m®B +MM; pšM i?¨M? i?K+ ?ÆM h–M hmv i M?B m H„K- M;¨v ?¬K
`’i i?ªK- M;¨v ?¬K M v HB M +¦ i? i?,M; +’T `²B\ >ÆM M[- >mv M +’T +MM; >Q¨M
KQÌB ;B B +Æ K¨5 h`mv M ó.mv L;½ æ°+ h¬M ô çQÊ+ +QTv iW /B M ç¨M GQÆM; a

@ *QM +kM; #B i H¨ F?¦ iBM M´BX h?B m ;B - H) M¨Q M;¨B im Hmv M +¬M; T?€T ;

h–M hmv i M?bM h–M G”T ?ÄBX

@ > ? - M;¨v ?¬K [m çB L;?B T çQ¨M h?Ê b,M- +¦ M;QÌB i†M; F?¬M; K°i [mv M +?
H’v im Hmv M h`mv M ó.mv L;½ æ°+ h¬M ô çQÊ+ +QTv iW /B M ç¨M GQÆM; aÆM

h`QM; HÁM; h–M G”T /Q /U K°i +?9i- [mv i ç`M? pšM M M ,M M; v M¦B i?”i- ?„M F
i?•M +O KbM?X

@ 5

> B M¨M; ;–M M?Q ç²M; i?ÌB T?€i ` K°i iB M; i?ûi FBM? ?½B- b„+ K†i h–M >¨M L;

@>b ?b- F?¬M; i?'v h•v Zm i`Î i?¨M? ç² ç +O i b Q\ æ² ç +¦ +?mv M- çQÆM; M?
+?SX æQÊ+ `²B- +–K H'v5 *?Ì h•v Zm i®i ?ÆM- ç +?Q M¦ iÈB ibK i çB5

h–M hmv i +QÌB M¦B- +MM; h–M G"T iW #B i ? B M;QÌB `ÌB çBX

h` M çQÌM; i`Î p - h–M G"T KÈB M¦B pÈB h–M hmv i p +?mv M h•v Zm im Hmv M
h¬M- b m ç¦ M¦B,

@h–M hmv i- H'v L?'i L;mv M i•K T?€T +O h–M ;B i`mv M +?Q h•v Zm - iB m iY M
/€K im Hmv M +¬M; T?€T M¨v- p®M i +ÁM Km®M ?ÄB ?„M- ?B M ;BÌ t2K ` F?¬M;
i - F?ŠM; ç`M? ?„M F?¬M; +¦ çQÊ+X

h–M hmv i +QÌB i?ªM M?B M,

@L m M?Q B +kM; ç m ;B®M; M?Q i?B m ;B - +¬M; T?€T M¨v- +ÁM +¦ i? çQ i†M

h–M G"T ;½B ;½B ç–m M¦B,

@L¦B +kM; T?ªBX

@L?QM; K¨- pb b Q i?B m ;B H¢B ç i i?m H'v h•v Zm +?S\

h`QM; HÁM; h–M hmv i- +?d i`mM; i?¨M? pÈB h–M G"T +MM; h–M >¨M L;mv i- ç®B
i•K- +kM; F?¬M; +–M T?ªB + M i?B T [m€ b•mX L¨M; +¦ 'M iQÊM; i®i pÈB i?^M; I
F?¬M; +¦ M;?o H¨ T?ªB i?m ?„M H¨K ç² ç X h`mv M ó.mv L;½ æ°+ h¬M ô çQÊ+ +Q
"¢+ UGmQM;aQM" +X+QKV

@h?U+ HU+ +?9M; i [m€ v m5

h–M G"T M? ;B¼M; M¦B,

@h–M ;B +¦ K°i ç€K M;QÌB ;BÌ T?9i M¨Q +kM; M?bM +?^K +?^K +?9M; i - Km®M i
;B +kM; F?¬M; T?ªB +?¶ /U i?"i bU- +?9M; i +¦ i? /U p¨Q- +?d +¦ +?QM? #ªM i?
K¨ i?¬B5

h–M hmv i ;"i ç–m- ?B m `ä w +O h–M G"T- ¬M M?m M¦B,

@h–M hmv i ç½ ?B m- çS #û h•v Zm M¨v t€+ i?"i F?¬M; i X >B p¼M; ?„M +¦ i? T

@

o¨Q #m´B i`Q - h–M >¨M L;mv i +MM; h–M hmv i- h–M G"T Î i` M K°i +?B + t2 M;U
+Y ?¼+ pB M h?B M EB m i?¨M? >Q¨M; a X G9+ M¨v ç½ +¦ K°i i?B m T?K ?ÆM #
çQÊ+ h–M >¨M L;mv i- p¨M? K„i YM; çÄ- MQÈ+ K„i H"T iS+ `ÆB tm®M;- ;„i ; Q ¬K

@hB m L;mv i- Km°B +m®B +MM; +kM; çB ` ;†T M;QÌB `²B- M?B m M,K M?Q p"v-
+ªM # M M;Q¨BX

@*?mv M [m€ F?9- F?¬M; +–M M¦B iÈB M[X Jm°B ;BÈB i?B m +?Q id K°i +?9i- ç
G"T5 æ•v H¨ i?` M[M?¨ Km°B- h–M hmv i5

S?K M?•M M;˜M; ç–m H M- ? B K„i çšK H - M?bM h–M G"T +ªK i?€M M¦B,

@L?Q€M; +€B- +QM i` B +O Km°B ç½ HÈM M?Q p"v `²B5

o¨M? K„i h–M >¨M L;mv i +kM; ?²M; ?²M;- M¦B pÈB h–M G"T,

@æ•v H¨ h¢ /B MQÆM;- #^M; ?[m i®i M?'i +O Kšm i?•M5

@*?¨Q M;¨B5

h–M G"T [m v p T?Q i?B m T?K i?B H X >„M ;¼B h–M >¨M L;mv i H¨ Kšm i?•M- c
pb +¶ [mv M Hmv M Î b•m i`QM; HBM? ?²MX L?QM; pÈB M?[M; M;QÌB F? + h–M C
KB M; çQÊ+X

*kM; K v M;QÌB T?K M[?¼ h¢ M¨v +?d HQ ¬M +?mv M +MM; h–M >¨M L;mv i- +kM
?¬ +O h–M G”TX "®M M;QÌB i`U+ iB T çB p¨Q b•m i`QM; ?¼+ pB MX

LÆB FB K i` F?¬M; +QB M?Q HÈM H„K- # M i`QM; `’i M ioM?- ?–m M?Q F?¬M; +
?¼ h¢ FB /QÌM; M?Q `’i +¦ [mv M mv- K M; i?2Q K’v M;QÌB i`U+ iB T çB p¨QX

@hd M;?2 M¦B- hB m G”T pW KÈB M?”T +’T\ «B- +kM; H¨ 2K [m€ [m”i +QÌM;X _’
ç m K M; i?2Q +?B M Fo +MM; i•K T?€T çQ +?Q Km°BX hmv `^M; F?¬M; +QB H¨
F?¬M; +¦ +?S5 h`mv M ó.mv L;½ æ°+ h¬M ô çQÊ+ +QTv iW /B M ç¨M GQÆM; aÆM

h?B m T?K ?¼ h¢ M¨v [m v b M; M¦B pÈB h–M >¨M L;mv i +¦ +?9i Q€M i`€+?,

@G–M M¨v- F?¬M; çQÊ+ iW +?®B M[X hB m G”T- +QM /MM; ? i iQ¨M HU+ i’M +¬M

h–M G”T t2K Î i` M iQÌM; +¦ F?ªK M¢K K°i i?S ;b ç¦ ;B®M; M?Q K°i iªM; ç€ K¨m ?²
M¨v H¨K b Q K¨ FB K i` çQÊ+X >„M /MM; i€K T?–M HU+ HQÊM;- K°i [mv M ç€M? I
?²M; FB X

•K5

J°i iB M; M´ p M; H MX

h?B m T?K ?¼ h¢ H9+ M¨v ç M; M¦B +?mv M +MM; h–M >¨M L;mv i +kM; T?ªB b[M
ç€ K¨m ?²M; FB #MM; H M K°i KªM; €M? b€M; K¨m t M?X L; v b m ç¦- K°i ;B¼M; M
M?QM; H¢M? HMM; p M; H M i`QM; T?ÁM;,

@>mv M +’T- #”+ #®MX

@>ª\

"®M M;QÌB i`QM; T?ÁM;- iQ¨M #° ç m b[M; ` ç¦X

h–M G”T FBM? M;¢+ F?¬M; T?ªB H¨ /Q KbM? +¦ i?U+ HU+ >mv M +’T #”+ #®MX E
?ÆM M[b m F?B iU i?•M +ªK i?K [m HQ¢B €T #S+ iW i` M M;QÌB h–M h?”T h K F?
i?¬M;- h–M G”T i?”i bU F?¬M; +ªK i?’v pä ;Bª >mv M +’T +¦ ;b ç€M; ç FB m M;¢Q M
H¨ HQ¢B FB K i` M¨v- H¨K b Q H¢B ;B®M; M?Q K°i HQ¢B bªM T?˜K +¬M; M;? + Q

*ÁM # M;QÌB F?€+- ç m #` i?U+ HU+ +O h–M G”T H¨K +?Q ?QªM; bÊ M;•v M;QÌB
KB M; +Q [m„T `mM K¢M? K’v +€B- ? B K„i H¦2 b€M; M?bM p¨Q h–M >¨M L;mv i- F

@hB m L;mv i- +€B +QM M?Ä M¨v- Km°B H¨K b Q F?¬M; M¦B bÈKX h`ÌB ¢5 L¦ M¦ M

h–M >¨M L;mv i +kM; FBM? M;¢+ ç M M;•v M;QÌB ` ç¦- imv `^M; M¨M; pšM M;?o +Q
Qm i9 M?’i i` M çÌB M¨v- M?QM; +?ŠM; [m ç¦ H¨ HÁM; K v m +QM K¨ i?¬BX æ®B
M¨M; pšM ? i bS+ `ä `¨M;- H¨K b Q KÈB i`ªB [m +¦ K’v M;¨v- HB M iW >Q¨M; +’T #’
#”+ #®M\ .M H¨ +¬M; T?€T .mv L;½ æ°+ h¬M H¨ ç°+ M?’i p¬ M?`- M?QM; +€B i®+ c
+?S5

æ®B K†i pÈB +•m ?ÄB +O #¢M F?m K”i- h–M >¨M L;mv i i`ª HÌB i?2Q iB K i?S+,

@JQÌB # im´B5

@h`ÌB ¢5 L?†i çQÊ+ #ªQ p”i `²B- M?†i çQÊ+ #ªQ p”i `²B5

h?B m T?K ?¼ h¢ p K†i ?QM; T?’M,

@hB m L;mv i- Km°B M?’i ç`M? T?ªB çQ +QM i` B Km°B iÈB ç•v ?¼+- ç•v H¨ bB
im´BX h`ÌB ¢5 h M h–M S?QM; FB Î h–M ;B +€+ 2K- H9+ KQÌB # im´B- +kM; +?
F?¬M;\ *QM +O 2K bQ pÈB +€B h–M S?QM; FB - +?d +¦ ?ÆM +?S F?¬M; FûK çQÊ

æ–m ¦+ h–M >¨M L;mv i i`®M; `¶M;- +?d +¦ w M;?o, *QM i` B +O i - H¢B +ÁM Qm
i` B +O i - H¢B +¦ i? Qm i9 M?Q i? 5

e8X *?QÆM; 8, L[L?•M h` M? æ'm

æ9M; H9+ M¨v- iW i`QM; +Y çB ` K°i +¬ ;€B K†+ #° p€v +¬M; bÎ- +¬ i?ªM M?B M
i?•M i?B i ;¼B, ó>¢Q o•M- 2K p `²B ¨\ *?` H¨K + M? ?¢i b2M +?Q 2K- 2K ,M çB +?

ó*?`X +?` F?¬M; T?ªB F?¬M; Î M?¨ b Q\ô

S?QÆM; >¢Q o•M ç°i M?B M #m²M #U+- H9+ M¨v h¢ J B L?B F?¬M; T?ªB H¨ ç M;
H9+ M¨v H¢B Î M?¨ i`¼ M?dX >ÆM M[ - ?„M M?È `ä H9+ KbM? ` F?ÄB M?¨- +¬ +k
i`ÌB KÈB #B i #¨ +¬ "¢+? G,M; E€ M¨v b) ?B m H–K ç M M?Q i? M¨QX

Zmª M?B M- S?QÆM; >¢Q o•M +ªK i?'v çQÊ+ #¨M i v M?Ä #û +O "¢+? G,M; E€ ?Q
p°B p¨M; Mû ` - +QÌB M¦B, ó*?` J B- ç•v H¨ #¢MX ç•v H¨ #¢M ;€B +O 2K "¢+? G,M
+O ç¢B ?¼+ >Q >ªB- #ÎB pb ç M i` p¨B M;¨v- +?Q M M K'v ?¬K i`QÈ+ KÈB #B i i
Î M;Q¨B- +?Q M M Km®M ç M t2KXô

S?QÆM; >¢Q o•M p®M ç`M? M¦B H¨ #¢M ?¼+- M?QM; K¨ HÌB M¦B ç M KB M; ç°i M?
H¨ #¢M ?¼+- M?'i ç`M? b) H¨K +?Q "¢+? G,M; E€ F?¬M; pmB- +?Q M M KÈB p°B p

óG,M; E€- p` M¨v +?QM? H¨ +?` J B ç²M; M;?B T K¨ M? M¦B- +?` 'v +kM; +?QM? H
i - H¨ ?¼+ i, +O +?9M; i Xô

S?QÆM; >¢Q o•M ;„M; bS+ ;B[MK +QÌB- ;BÈB i?B m ? B M;QÌB pÈB M? mX >„M
M M FQ+? ç°M;- FQ+? ç°M; H¨ K [m,- FQ+? ç°M; i?U+ / ;•v ` +?mv M F?¬M; ? v

ó*?¨Q +?`5ô

ó*?¨Q 2K5ô

L;Q¨B w Km®M +?QM? H¨- "¢+? G,M; E€ +kM; F?¬M; iÄ w #'i K½M ;b i`QÈ+ K†i h¢
H T?ûT ;"i ç–m +?¨Q ?ÄB pÈB h¢ J B L?BX

h¢ J B L?B M;?2 M¦B "¢+? G,M; E€ H¨ #¢M ;€B +O S?QÆM; >¢Q o•M- i`QM; K„i +
p¼M;- +¦ çB m +¬ p®M H¨ K°i +¬ ;€B K¢M? K) H,M H°M i` M i?QÆM; i`QÌM;- ç®B p
i¨B ibM?- +?Q /M H¨ S?QÆM; >¢Q o•M ? v H¨ "¢+? G,M; E€ +kM; F?¬M; M?bM i?'v

ó1K G,M; E€- 2K ç M i?"i ç9M; H9+- +?` pW KÈB M'm K°i M²B + M? ?¢i b2M- ç +
>¢Q o•M +MM; ,M çBXô h¢ J B L?B i?QªB K€B M¦BX

"¢+? G,M; E€ /`m /¨M; iW +?®B M?B i ibM? p¨ ?ªQ w +O h¢ J B L?B- +QÌB M¦B, ó
2K p¨ >¢Q o•M +kM; F?¬M; ç¦BXô J°i +•m M¨v- +kM; ç½ FûQ S?QÆM; >¢Q o•M p¨Q

h¢ J B L?B ç°i M?B M +ªK i?'v `^M; iB m +¬ MQÆM; M¨v +¦ p F?¬M; #bM? i?QÌM;
#U+ i`QM; HÁM;- i`U+ ;B€+ +O +QM ;€B M¦B +?Q +¬- "¢+? G,M; E€ ?bM? M?Q ç½
+O +¬ i X

h¢ J B L?B +ªK i?'v `^M; KbM? i?U+ Q M m´M;- H–M ç¦ F?B T?ªB i`` HB m- ?bM? M
[m +?¶ `B M; iQ +O KbM?- ?ÆM M[+ÁMX M;?o ç M ç•v- +¬ F?¬M; F?ÄB çÄ K†iX

h•K iQ +O T?K M[Hm¬M Hm¬M M?¢v +ªK- h¢ J B L?B çÄ K†i Î i`QM; K„i +O "¢+
w M;?o b•m t F?€+X *¬ #û i?"K +?Q +ÁM bmv M;?o- +¬ M K [mª M[Î +?mM; K°i
+?mv M ;b `²B ? v F?¬M;\

h•K iQ +O "¢+? G,M; E€ #„i ç–m i`–K tm®M;- +¬ `'i Km®M T?€i ;B"M pÈB S?QÆM
+?'i p'M ?„M- M?QM; +¬ T?ªB M?`M tm®M;- +¬ F?¬M; Km®M Î i`QÈ+ K†i M;QÌB +Q
S?QÆM; >¢Q o•MX

S?QÆM; >¢Q o•M M¦B [m M ? +O M? 'v p¨ h¢ J B L?B H¨ ç²M; M;?B T- M?QM; K
M?Q p"vX h?2Q ?¨M? ç°M; +O +¬ i - i?2Q €M? K„i +¬ i - "¢+? G,M; E€ ç m +ªK i?
`¨M; H¨ +¦ ibM? w pÈB #¢M i` B +O KbM?X

*¦ i? M¦B `^M;- M; v iW H9+ ç–m iB M M?bM i?'v h¢ J B L?B- Î i`QM; HÁM; +¬ #û
+?QM? H¨ ibM? ç`+? +O KbM?X

ó>¢Q o•M- 2K Km®M iÈB T?ÁM; M? t2K- +¦ iB M F?¬M;\ô

"¢+? G,M; E€ /QÌM; M?Q +® w ` Q B T?O ç–m pÈB h¢ J B L?B- +kM; F?¬M; [m M
b2M- i`U+ iB T FûQ H'v i v +O S?QÆM; >¢Q o•M H¬B çBX

S?QÆM; >¢Q o•M ?ÆB bYM; b®i- p°B p¨M; +QÌB M;QÊM; M¦B, óh? M¨vX +?` J B
;BÌ- +?` +S ,M i`QÈ+ çB- 2K çQ 2K 'v çB i?,K T?ÁM; KbM?Xô

hmv `^M; S?QÆM; >¢Q o•M F?¬M; Km®M ç„+ i°B pÈB +ª ? B # M- M?QM; K¨ ?B M
M?Q p"vX amv tûi K°i ?²B- ?„M +ªK i?'v `^M; KbM? pšM M M çSM; p # M "¢+? G,M;
+¬ #û +kM; H¨ #¢M ;€B i` M / M? M;?o +O KbM?- pšM H¨ K°i çS i` +QM- `'i / M
L?B- i?2Q K°i +€+? M;?B K i9+ K¨ M¦B- +?d H¨ [m M ? ç²M; M;?B T #bM? i?QÌM
M;?B T K¨ ç„+ i°B pÈB #¨ +¬ "¢+? G,M; E€ M¨v- /M b Q ?„M pšM +ÁM K M; / K†i +

óË5ô h¢ J B L?B M;?2 i?'v S?QÆM; >¢Q o•M +kM; iW +?®B- i`QM; HÁM; +¦ ?ÆB +?
M;?o H¢B- M;QÌB i ;B9T çÐ #¢M ;€B +O KbM? +kM; H¨ ç9M; i?¬BX

*¦ çB m- +¬ pšM +ªK i?'v `^M; KbM? +¦ +?9i Q M m´M;X

*¬ H¨ FB m +QM ;€B Hm¬M +QB iB M H¨ i®B i?QÊM;- ?B M ;BÌ +¬ +kM; +?Q #B i
>¢Q o•M- +?Q M M +kM; F?¬M; +¦ w ;b pÈB ?„MX L m F?¬M; T?ªB M;¨v ç¦ S?QÆM
+ÆM ç m #KM; FBM?- +¦ H) +¬ pšM +QB ?„M +?d H¨ K°i ç²M; M;?B T #bM? i?QÌM;

JK+ iB m h¢ J B L?B i?m +?mM; M?¨ pÈB S?QÆM; >¢Q o•M F€ i?"i `'i çÆM ;BªM
i` B- ?„M H¨ ç²M; M;?B T i`QM; +¬M; iv- Km®M +MM; i?m pÈB ?„M- #„i ?„M H¨K #

h?'v S?QÆM; >¢Q o•M ;B9T çÐ KbM?- i•K ibM? +O "¢+? G,M; E€ /QÌM; M?Q +¦ pm
ç½ /–M iBM HÌB M¦B +O ?„M- M?"M ` ``^M; [m M ? +O #¼M ?¼ +kM; +?d H¨ [m M

*¦ bmv M;?o M?Q p"v- F?¬M; +¦ M;?o H¨ "¢+? G,M; E€ b) i?ª HÄM; +ªM? ;B€+- +
+?¶- ?¬K M v H¨ ç²M; M;?B T- M;¨v K B H¢B i`Î i?¨M? ç²M; ;BQÌM; i?b H¨K b Q #•

æB p¨Q T?ÁM; +O S?QÆM; >¢Q o•M- i•K ibM? pW i®i H M +O "¢+? G,M; E€ H"T
H¨ T?ÁM; +O +QM ;€B- F?¬M; +¦ K°i +?9i ?ÆB ?QÈK M¨Q +O +QM i` B- M?bM t2
+¦ K'v +€B ç² i` M; i`Q- `ä `¨M; H¨ F?m T?ÁM; +O K°i p` +¬ MQÆM;X

E?¬M; çÊB +?Q "¢+? G,M; E€ +?'i p'M- S?QÆM; >¢Q o•M çSM; K°i # M ç½ #„i ç–
H¨ M?Q p–v- ;B M T?ÁM; M¨v i`QÈ+ FB H¨ +O +?` J B- K'v ?¬K i`QÈ+ KÈB /¼M `
;BÌ +?d +¦ K°i KbM? M? Î i?¬BXô

ó>S- B K¨ #B i çQÊ+\ô "¢+? G,M; E€ ?–K ?W i`WM; K„i M?bM S?QÆM; >¢Q o•M
M? T?ªB /¼M ` F?ÄB +?¶ M¨vXô

ó.¼M ` \ô S?QÆM; >¢Q o•M ;B"i KbM?- M¦B, óLÆB M¨v Î `'i i®i- ?m®M; ?² M? +
?B M i¢B /¼M ` +?ŠM; T?ªB H¨ [m€ iB + ? v b QXô

óL?¨ M? +ÁM T?ªB HQ K'v ç²M; iB M H ç¦ b Q- M? çQÌM; çQÌM; +?QM? H¨Xô

E?¬M; çÊB "¢+? G,M; E€ M¦B +?Q ? i HÌB- S?QÆM; >¢Q o•M +kM; ç½ +?2 KB M;
óG,M; E€- 2K M;?2 M? M¦B ç½- +?` J B p¨ ç²M; M;?B T i`QM; +¬M; iv +ÁM +?Q #B
M[- ?B M i¢B iB M i?m M?¨ +kM; F?¬M; T?ªB M? H'v Î M?¨- K¨ H¨ M? p'i pª FB

L?[M; HÌB +m®B +MM; M¨v- F€ i?"i +¦ +?9i p¬ bdX S?QÆM; >¢Q o•M K†+ /M ç M;
M?QM; K¨ +?Q iÈB i"M H9+ M¨v pšM +?ŠM; H¨K ` çQÊ+ +€B ;B€ i`` ;bX *€B K¨ ?„M
H„K +?d H¨ iÈB +?¶ M?•M pB M M;?B T pK K¨ HoM? HQÆM;X hQ¨M #° +¬M; iv- +?

"¢+? G,M; E€ #om K¬B- õ?Wö K°i iB M;- pšM F?¬M; #m¬M; i? +?Q ?„M, óh?B m
i`QM; +¬M; iv i€M ;€B\ E`+? #ªM ? v ¨ M? Xô

eeX *?QÆM; e, •K *?B M

óZm M çB- H–M M¨v 2K iBM M? p"vXô

"¢+? G,M; E€ +kM; F?¬M; T?ªB H¨ K°i iB m +¬ MQÆM; F?¬M; ?B m +?mv M- +¬ #
*¬ #û bmv M;?o K°i +?9i `²B M¦B, ó>¢Q o•M- M? F?¬M; /¼M ` +kM; çQÊ+- M?QM
M? i?b T?ªB bY - 2K b) i?B i F +?Q M?X VK- ç 2K M;?o t2K- +m®B im–M M¨v b
+?Q M?- +¬ +kM; pW +?Q 2K K°i Qi iB M iB m p†i- ;B9T M? i` M; ?Q¨M; +kM; çQ

S?QÆM; >¢Q o•M i?Q€M; /Q /U K°i +?9i- `²B ;"i ç–m M¦B, óæQÊ+ `²B- Km®M i`
+kM; QF- +¦ çB m iB M bY b M; 2K F?¬M; +–M T?ªB #Ä ` - M? +¦ iB M HQÆM; +C

h`QM; ç¬B K„i tBM? ç T +O h¢ J B L?B H° ` p iOB i?•M- +¬ ?mM; ?,M; HB + tûQ [
>¢Q o•M- çB p¨Q T?ÁM; # T- +–K H M #€i + M? ?¢i b2M +ÁM M;?B M;9i F?¦B- iS-
ó>¢Q o•M ç€M; +? i- F?¬M; ,M i?b F?¬M; ,M- B i? K M;QÆB ,M +Æ +?SXô

>¬K M v H¨ M;¨v #U+ KbM? M?'i +O h¢ J B L?B- p®M ?¬K M v +¬ ç¨K T?€M tQM;
+MM; + Q ?SM; p M?¨ M'm + M? ?¢i b2M- +?m˜M #` +?B b MB K pmB i?¨M? +¬
F?¬M; M;?o `ˆM; M;QÌB i H¢B F?¬M; iB T M?"MX aÈK #B i i? - F?¬M; #ˆM; +¬ bÈ
J„ E€ +?Q `²BX

óG,M; E€- F€ i?"i +?` J B H¨ M;QÌB `'i i®i ç¦- ?ÆM M[+?` 'v H¨ bBM? pB M pW K
/ /¨M; ;bX 1K +kM; çWM; +?o KkB /MB p¨Q +?` 'v- M;?2 M? M¦B çB- 2K çB M¦B H
;€B- +QM ;€B b Q T?ªB H¨K F?¦ +QM ;€B +?SXô æÊB +?Q i•K ibM? +O "¢+? G,M;
>¢Q o•M M? M?¨M; M¦BX

h–M ooM? F?¬M; M;Ì iÈB- M;¨v ?¬K M v H¢B ;†T çQÊ+ i?ˆM; +QM ?Q M; h–M G”T F
ooM? H° ` p +QÌB /[iÊM- #QÈ+ çB p ?QÈM; h–M G”TX

o¬ hbM?

.mv L;½ æ°+ h¬M

h€+ ;Bª,hB m æ Q S?QM; GÊB

jdX *?QÆM; jd ,M?´ *Ä h”M :®+

@ æ•v F?¬M; T?ªB h–M i?B m ;B b Q\ h?”i F?ûQ M? - Î ç•v +kM; +¦ i? ;†T çQÊ+5

h–M ooM? pW /MM; ;B¼M; çB m +? M?¢Q ?¬ H M pW M?bM i?Q€M; [m #®M T?C
iÈB MÆB M¨v HB M +QÌB H¢M? M¦B,

@ G¢B M¦B- i i?”i ` T?ªB +ªK ÆM M;QÆB- h–M G”T h–M i?B m ;B X L m F?¬M; M
F?ÄB h–M ;B - F?¬B T?K+ i?•M T?”M iU /Q M¨v ç’v5

h–M ooM? M¦B H¨ +ªK ÆM M?QM; bU Q€M ?”M i`QM; ;B¼M; M¦B- çS #û # im´B ç

h–M G”T H¢B ;B®M; M?Q ?Q¨M iQ¨M F?¬M; M;?2 i?’v- i` M K†i H° p KdK +QÌB- M

@ h?”i b Q\ o”v ç9M; H9+ i +?Q ,M b€M;- M;QÆB +¦ Km®M KÌB i K°i #[? v F?¬
`’i H¨ i9M; i?B m- ;–M ç•v Hm¬M Hm¬M +ÆK F?¬M; çO MQ

@ L;QÆB

h–M ooM? #` iS+ M;? M ?¼M; M?bM i`•M i`®BX :†T [m F?¬M; #B i t’m ?´- H¢B +
M?Q h–M G”T M¨vX *?ŠM; H) HY ;B”M i`QM; K„i i +ÁM +?Q çO M²M; ç”K b Q\

@ h?ˆM; +QM ?Q M; M?¨ M;QÆB- M;QÆB +?Q H¨ ç•v H¨ h–M ;B ? v b Q\ >¬K M v
K°i pä ;Bª >Q¨M; +’T #”+ # 5

h–M ooM? M¦B tQM;- ;BÆ +€M? i v ?mM; ?,M; i€i K°i +€B H M K†i h–M G”TX h`QM
ooM? M´B H M K°i i–M; ?¨Q [m M; K¨m p¨M; M?¢i- ?B M M?B M H¨ /MM; ? i iQ¨M H

h?”i `ä `¨M;- h–M ooM? pšM +QB h–M G”T H¨ K°i çS #û K’v M;¨v ?¬K i`QÈ+ i?U+ H
¦+ ?„M +,M #ªM F?¬M; +¦ F?€B MB K ó+€+? #B i # M;¨v M?bM H¢B pÈB +QM K„i F

@ GY ;B”M +O pä ;Bª >Q¨M; +’T #”+ # \ h bÊ 5

h–M G”T çSM; H M- F?¦2 KB M; H° MK +QÌB KdK- i`QM; K„i ?„M H° ` ?¨Q [m M; H
;B - h–M ooM? M¨v ç½ Km®M H’v K¢M; ?„MX L m F?¬M; T?ªB +¦ h–M >Q¨M? oB M
ooM? F?ŠM; ç`M? b) F?¬M; HQm i?O5 J†+ /M M?Q p”v +kM; ;B i F?¬M; +? i h–M C
K¨ M¦B M?Q i? M¨Q +¦ i? i? i?S K°i M;QÌB ç–v HÁM; b€i w pÈB KbM? b®M; i` M c

ob HQ¢B iB m M?•M p”i M?Q h–M ooM? M¨v K¨ ? Q i´M iBM? i?–M +,M #ªM F?¬M; c

h–M G”T p K†i F?¬M; ç´B- çÊB K°i +?QÎM; FB +O h–M ooM? iÈB ;–M KÈB ` i v
?„M +QM; H¢B M?Q QM; i`ªQ +?KT p¨Q +´ i v h–M ooM?X

æ•v H¨ PM; i`ªQ +¬M; FB T i`QÈ+ h–M G”T iWM; ?¼+- ?B M i¢B M M ;¼B H¨ +?B
G”T +kM; F?¬M; +¦ +?9i / Q ç°M; M;mv M HU+- M?QM; M,K M;¦M i v +QM; H¢B i?¨M
+?Q M;QÌB i +ªK i?’v K°i HQ¢B +ªK ;B€+ b„+ #ûMX

h–M ooM? H9+ M¨v +ª FBM?- i`QM; K„i ?B M H M p ?QªM; bÊX E?¬M; çÊB ?„M F`
K°i iB M; ó`„+ô ;BÁM i M tQÆM; +®i pÐ pKMX L; v b m ç¦ K°i +ÆM ç m M?S+ K¢M
ooM? F?¬M; FbK çQÊ+ F m H M K°i iB M; i?ªK i?B iX

@ 5

h v T?ªB çQÊ+ [m€M +?9 M;mv M HU+ FB +O h–M ooM? #` h–M G"T K¢M? K) #
i?'v +¦ M;QÌB M?bM p¨Q KÈB HQm i?OX L m F?¬M; +?d +–M K°i +?QÎM; M¨v iQ¨M
`ÌB F?ÄB +´ i v5

hmv M?B M- M m M?Q p"v #Ä [m +?Q h–M ooM? +,M #ªM F?¬M; +¦ F?ª M,M;X

@ •K5 •K5 •K5

> B i v h–M G"T /MM; i®+ ç° M? M? M?Q +?ÈT ?mM; ?,M; ç'K K'v [mv M H M K'v v
ooM?X h¢K i?ÌB b) F?¬M; +¦ +ªK ;B€+ ;b M?QM; b m # M;¨v M?'i ç`M? +? i #'i ç„+

*?B m M¨v FB T i`QÈ+ h–M G"T +?d /MM; [m K°i H–MX G–M ç¦ h–M G"T /MM; i` M
2K +O ?„M- ?ÆM M[+ÁM F m –K o h–M G"T F?¬M; /€K ;B i M;QÌB5 >B M i¢B H¢
M[- i`QM; HÁM; ?„M +¦ K°i HQ¢B +ªK ;B€+ i?®M; F?Q€B ç–K çb 5 h`mv M ó.mv L
/B M ç¨M GQÆM; aÆM "¢+ UGmQM;aQM" +X+QKV

h–M G"T tQ v #¨M i v ?mM; ?,M; i€i h–M ooM? K°i +€B- +QÌB H¢M? M¦B,

@ oä ;Bª >Q¨M; +'T #"+ # +QÌM; ç¢B5 S?b5 *9i çB5

h v T?ªB h–M ooM? F?ŠM; ç`M? H¨ i¨M T? - €M? K„i p¬ +MM; Q€M ç°+ M?bM h–M
M¦B,

@ *?d +–M i F?¬M; +? i h–M G"TX h M?'i ç`M? b) i`ª i?M5

@ L;QÆB F?¬M; +¦ +Æ ?°BX

h–M G"T i?ªM M?B M F?Q€i i v,

@ h`Î p +?m˜M #` ?"m bU çB5

:BÌ T?9i M¨v i`QM; HÁM; h–M ooM? +ÁM ç M; bmv M;?o, b m F?B i`Î p H"T iS+ `ÌB
+QM ?Q M; M¨v F?ŠM; ç`M? H¨ ibK h–M ;B ?Q†+ h?QÊM; Zm M ;B ç #€Q i?M i X
?°B M¨v5 hmv M?B M M;QÆB b) #` i i`ª i?M5

L; v ?¬K ç¦ h–M ooM? p°B p½ `ÌB F?ÄB i?¨M? >Q¨M; a - F?¬M; +ÁM tm'i ?B M i`
+? i ?„M +kM; F?¬M; `ä KbM? +? i M?Q i? M¨QX

oW b€M; bÈK ç€M? K°i i`"M M;?B K +?SM; bU +QÌM; ç¢B +O +?B M F„ .mv L;½
` `'i pmB p X hmv M?B M K'v pä ;Bª i?Ê b,M +kM; iÈB bÈK- €M? K„i M?bM h–M G'
T?–M bÊ ?½BX *¦ i? +?d ;BÆ i v M?'+ +?•M ç€M? +?Q K°i pä ;Bª >Q¨M; +'T #"+ #
#B i # Q M?B m5 h`mv M ó.mv L;½ æ°+ h¬M ô çQÊ+ +QTv iW /B M ç¨M GQÆM; aÆ

L?'i H¨ i?Q¢i M?bM h–M G"T im´B `'i i` - imv `^M; p¦+ /€M; F?¬M; i?'T- F?m¬M K†
+QÌM; i`€M; M?QM; M?B m M?'i +kM; +?d KQÌB H,K- KQÌB b€m im´BX *¦ i? im H
#"+ i€K Î im´B KQÌB H,K KQÌB b€m- p b m ç m `'i T?€i i`B M- F?¬M; T?ªB H¨ M;Q

Í L;?B T çQ¨M i?Ê b,M- / M? iB M; >´ bÎ /o p M; /°B M?Q p"v F?¬M; T?ªB H¨ pb ?
+¦ i?U+ HU+ >mv M +'T #"+ #ªv b Q5 *ª iQ¨M L;?B T çQ¨M i?Ê b,M i?¨M? >Q¨M; a
M?[M; i?Ê b,M çSM; ç–m5

G9+ #¼M >´ iÈB- i`ÌB ç½ b€M; `äX hWM; Hm²M; €M? b€M; K†i i`ÌB iW +?•M i`ÌB
KªM? p¨M; ¦M; €M?X

h?'v h–M G"T /QÌM; M?Q ç½ iÈB iW bÈK- >´ çB iÈB +QÌB b M; bªM; M¦B,

@ h–M H½Q ç iÈB bÈK M?Q p"v5

h–M G"T i?m"M KB M; +QÌB M¦B,

@ G–M ç–m iB M- +¦ +?9i ?QM; T?'M5

"° o•M u M Î # M FB K` M?½M M?Q iÆ- +QÌB v m FB m,

@ •B /¨X E?¬M; M?bM ` h–M ç ç pšM H¨ H–M ç–m iB M5

@ æ9M; p”vX o•M u M i, i, M m i?”i bU ?SM; i?9 pÈB i M?Q p”v5 h`ÌB +ÁM bÈK- F?

h–M G”T +,M #ªM H¨ K°i M;QÌB F?¬M; +?`m i?B i- b Q +¦ i? / /¨M; i? i?S M[M?
M?B m H–M- H†T çB H†T H¢BX

Zmª M?B M F?m¬M K†i "° o•M u M YM; çÄ- tb K°i iB M;,

@ L K M?•M F?¬M; T?ªB i?S i®iX h?ˆM; M?¦+ M?¨ M;QÆB- i, i, F?¬M; +¦ ?SM; i?9

>¨ H½Q i K +MM; Gw EB K i?’v "° o•M u M FBM? M;¢+ ç m HûM +QÌB `° H MX

G9+ M¨v M;?2 i?’v # M +¢M? +¦ M;QÌB ?ÄB,

@ *€+ M;QÆB B M?bM i?’v h–M ooM? [mªM bU +O h–M ;B \ h ç½ ? M ;†T K†i ?„
+ÁM +?Q iÈB\

*¦ M;QÌB +˜M i?”M HB + K„i M?bM h–M G”T K°i +€B- b m ç¦ ?¢ i?’T i? M? •K F?) M
M¼X h` M K†i K’v pä ;Bª T?Q # M FB - €M? K„i M?bM p h–M G”T K M; i?2Q p¨B T
t X

æ€K M;QÌB >´ +¦ +?9i M;?B ?Q†+- ?ÄB,

@ sªv ` +?mv M ;b p”v\

h–M G”T iMv w +QÌB M¦B,

@ E?¬M; +¦ pB + ;b- pW KÈB ç€M? K°i i`”M K¨ i?¬BX

h?’v h–M G”T M¦B M? M?¨M;- >´ +kM; F?¬M; ç wX L¦B F?¬M; F?Q i`QÆM;- i`Q
M¨v i?”i ç9M; H¨ F?¬M; +¦ K’v M;QÌB /€K H° HB m i` m +?¼+ çQ¨M ç°B +O >´X h`
>Q¨M; +’T #”+ i€K- "° o•M u M H¨ >Q¨M; +’T #”+ #ªv- Gw EB K H¨ >Q¨M; +’T #”+ +?
G½M? . Q i?b ç¢i iÈB >mv M +’T #”+ K°iX

æQ¨M ç°B +¦ i?U+ HU+ M?Q p”v i`QM; iQ¨M M;?B T çQ¨M +kM; H¨ b® K°i- b® ? B5

>´ i?’v M;QÌB ç M çO- H¢B FB K i` K°i +?9i i` M; #` +?m˜M #` /½ M;Q¢B- b m ç¦

@ h–M H½Q ç H–M ç–m iB M i?2Q çB ` M;Q¨B- F?¬M; +–M M;QÆB K M; i?2Q ;b
i?S+X o T?–M Q+? HÊB- F?ŠM; ç`M? b) +¦ K°i T?–M +O M;QÆBX *€+ M;QÆB iQ

"¼M M;QÌB Gw EB K ;”i ç–m F?¬M; +¦ w FB M ;b p HÌB M¦B +O >´X E€ i?”i iW
M?B m +kM; +¦ +?9i iQ i•KX >B M i¢B B +kM; #B i h–M G”T H¨ +QM ` +O h?QÊM
h–M G”T- i` M K°i KS+ ç° M?’i ç`M? M¨Q ç¦ +?ŠM; F?€+ M¨Q [m M ? i®i pÈB h?QÊ
B +?`m K M; K°i +O MÊ M?Q p”v\

h–M G”T M¦B,

@ >´ ç¢B + 5 L m [mv i ç`M? ;B M?”T +€+ M;QÆB- i iU M?B M +kM; T?ªB ;¦T bS

@ h?¬B- i?ˆM; M?¦+ M?¨ M;QÆB çWM; +ªM i`Î ç½ H¨ +?mv M i®i `²B5

"° o•M u M iS+ ;B”M +QÌB i`¨Q T?9+ h–M G”T K°i +•mX >B M M?B M M¨M; pšM +ÁM
i?¨M? K¨ +ÁM + M? +€M? i`QM; HÁM;X

h–M G”T KdK +QÌB F?¬M; M¦B ;bX

J’v M;QÌB >´- Gw EB K +MM; >¨ H½Q i K HQM; ç2Q # Q M†M;- "° o•M u M +MM; G
€Q ;¼M ;¨M;X >´ M?bM ? B i v h–M G”T i`®M; i`ÆM- M¦B,

@ æB i?¬BX G9+ ` F?ÄB i?¨M? i?m”M iB M Km pk F?Q +?Q H½Q ç X h v F?¬M;
ó.mv L;½ æ°+ h¬M ô çQÊ+ +QTv iW /B M ç¨M GQÆM; aÆM "¢+ UGmQM;aQM" +X+

h–M G”T +ªK i?’v ’K €T i`QM; HÁM;X L;QÌB +¦ ? v F?¬M; +¦ iQ i•K- H¨ +¦ i? M?”
i?–K M;?o, >´ ç¢B + - K°i M;¨v M¨Q ç¦ i b) #€Q ç€T M;QÆB5

o¬ hbM?

.mv L;½ æ°+ h¬M

h€+ ;Bª,hB m æ Q S?QM; GÊB

j3X *?QÆM; j3 ,KÈB o¨Q >B K æ`

>² S?QÊM; >Q¨M; +€+? i?¨M? >Q¨M; a ?ÆM # i`,K /†K p ?QÈM; h•v L KX h` M i
>´ imv M¦B H¨ çB p T?Q ?² S?QÊM; >Q¨M; M?QM; i?"i ` +,M #ªM F?¬M; iÈB ;–M
T?¢K pB i`,K /†KX

*€B ;¼B H¨ +'K ç` +kM; F?¬M; T?ªB M¦B +?ÆBX *?È M¦B ç°B M;k #¼M ?¼ i?U+ HU
+?Q /M H¨ K°i bB m +'T +QÌM; ;Bª h?B M +'T- K M; i?2Q K°i ç€K pä ;Bª æ` +'T +
?B KX S?¨K H¨ M;QÌB /€K t•K M?"T ?² S?QÊM; >Q¨M; ç m H¨ M?[M; F çB M F?¬M

E i [mª +kM; +?d +¦ ? B HQ¢B, >Q†+ H¨ +? i- ?Q†+ H¨ T?€i i¨B5

>´ F?¬M; T?ªB F çB M- i`QM; ç°B M;k +kM; F?¬M; +¦ F çB M +?Q M M #¼M ?¼ +
>Q¨M; K¨ i?¬BX

h?U+ HU+ K'v M;QÌB +kM; F?¬M; v m- i` M i?U+ i i`QM; K„i M;QÌB i?QÌM; +?d +-
#¼M ?¼ FQM? bÊ +¨M; F?¬M; M¦B ç M i`QM; ç€K #¼M ?¼ v m M?'i +kM; H¨ >Q¨M
H9+ M¨v M;QÌB v m M?'i çQÊ+ +¬M; M?"M +?QM? H¨ h–M G"TX

@ >´ ç¢B + 5 *€+ p` ç2Q # H¬ M†M; M?Q p"v +?ŠM; H) F?¬M; +¦ i?S +¦ i? +?S `
i`[p"i- ?Q†+ H¨ ;BÈB +?d b Q\

h–M G"T M?È iÈB >´ M¦B çB M¦B H¢B pÈB M? m p /KM; +K K M; ` iW ?² S?QÊM; >
#` F?¬M; ;B M i`[p"iX L¦B +€+? F?€+- ç¢B HK+ M¨v i²M i¢B i?S M?Q p"vX

>´ ;½B ;½B ç–m- +ÁM +?Q F`T H M iB M;- "° o•M u M T?b +QÌB- M¦B,

@ h9B i`[ p"i\ L;QÆB t2K i`mv M +´ i`mv M F€ M?B m [m€ `²B\ L¨Q +¦ HQ¢B ç² p"i

G½M? K„ M?•M G½M? . Q pšM F?¬M; M¦B ;b #¶M; KÎ KB M;,

@ B M¦B F?¬M; +¦X *?d H¨ HQ¢B M;QÌB +¦ i?•M T?"M M?Q +?9M; i F?¬M; +¦ iQ +

G9+ M¦B HÌB M¨v- i`QM; K„i G½M? . Q ?B M H M K°i +?9i ªK ç¢K F?¦ T?€i ;B€+X

>´ +QÌB M¦B,

@ æ9M; p"v5 J'v i?S ç¦ ç m H¨ M?[M; ç¢B M?•M p"i +?•M +?QM? KÈB +¦ çQÊ+X h
i` M; #` i`[p"i F?€+ +?Q iÈB #•v ;BÌ i ç m +?Q M?bM [m 5

h–M G"T +QÌB +QÌB- b m ç¦ ?ÄB,

@ æ9M; `²B5 oä ;Bª T?•M i?¨M? #®M +'T, h?B M- æ` - >mv M- >Q¨M;c p"v +¦ pä
F?¬M;\

>´ bYM; b®i K°i +?9i- p K†i M;?B K i9+- i`–K ;B¼M; M¦B,

@ æQÆM; M?B M H¨ +¦5 æB m M¨v i +¦ i? M¦B K°i +€+? F?ŠM; ç`M? H¨ i²M i¢B5
+¦ K°i b® K¬M T?€B i?–M #Q +MM; ;B i°+ +´ tQ +,M #ªM F?¬M; T?ªB M;QÌB i–M;
iB T t9+ +MM; ?B m #B iX *?9M; i +MM; #¼M ?¼ +,M #ªM F?¬M; T?ªB M;QÌB +MM

G9+ >´ M¦B HÌB M¨v- ?B K +¦ i?Î /¨BX

a m ç¦ ?„M M¦B iB T,

@ "B i i pb b Q H¢B #B i `ä M?Q p"v F?¬M;\ G9+ i +ÁM `'i M?Ä- M?¨ +O i `'i M;
/•M H¨K `m°M; i`QM; K°i bÆM i?¬MX "¶M; M?B M +¦ K°i M;¨v- +¦ K°i H½Q M?•M ç
i`¼ i`QM; M?¨ i K°i M;¨vX a m ç¦ ¬M; 'v i?'v i - `'i M;¢+ M?B M pmB KWM;- M¦B i
?ÊT i"T pä `²B M¦B Km®M K M; i çBX *? K i +?d +¦ K°i KbM? i H¨ +QM i` B- çQ
J†+ F H½Q ;B¨ FB F?mv M #ªQ i? M¨Q #¼M ?¼ +kM; F?¬M; ç²M; wX hmv p"v b

M?¨ i MY M,K- +kM; i?m i H¨K ç² ç X LY M,K i?ÌB ;B M ¬M; 'v ;B Q +?Q i i•K T
+?B M F„- ?ÆM M[M¦B +?Q i `'i M?B m +?mv M tQ LY M,K b m- bQ T?K `ÌB ç
*?Q ç M b m M¨v- i p¨Q L;?B T çQ¨M i?Ê b,M #„i ç–m FB K iB M /–M /–M KÈB ?B r
T?K M¦B +,M #ªM F?¬M; T?ªB M;QÌB i?QÌM; M?Q +?9M; i +¦ F?ª M,M; iB T t9+5 a
HÐ K°i +Æ ?°B i®i M?Q p"vX h? +?Q M M i +?d +¦ i? i`Î i?¨M? K°i pä ;Bª i–K i?Q

L;?2 >´ M¦B tQM;- i'i +ª K¼B M;QÌB ? i bS+ FBM? M;¢+- #ÎB pb #¼M ?¼ +kM; H–
M?Q p"vX "° o•M u M i?b i?¨Q iU M¦B, h`mv M ó.mv L;½ æ°+ h¬M ô çQÊ+ +QTv iW
UGmQM;aQM" +X+QKV

@ E?¦ i`€+? çS M?Ä M?¨ M;? Q M?Q M;QÆB H¢B +¦ i? +¦ +?B M F„ + Q KBM? M?

h`QM; K„i G½M? . Q i?b ?B M H M K°i +?9i F?€+ i?QÌM;- Km®M M¦B ;b H¢B M?`M

h–M G"T H¢B M;?2 `'i K K˜M- ? i bS+ ?QÈM; iÈB M¦B,

@ æ M F?B M¨Q +¦ i? FB M i?S+ K°i +?9i i?b i®i #B i # Q5

"° o•M u M çª FQ+? M¦B,

@ *?d #ˆM; M;QÆB\ LˆK KÆ çB5 æÌB M¨v çWM; bmv M;?o5

>´ H„+ ç–m- tm i M ?²B S+- +QÌB M¦B,

@ L;QÌB b®M; i` M çÌB- F€ i?"i /Q K M?X J†+ F i? M¨Q +?9M; i ?B M i¢B F?¬M
b Q\ L;?o [m€ M?B m +kM; p¬ /KM;5 h–M H½Q ç 5 æÊB H€i M[+?9M; i ibK K°i M
u M Î H¢B i`¬M; +QB H¨ çQÊ+- +?9M; i çB M?bM [m M? #®M T?Q t2K +¦ i? FB K

h–M G"T ;"i ;"i ç–mX >B M i¢B i`QM; K„i K¼B M;QÌB- ?„M H¨ K°i M;QÌB +–M çQÊ-
p bBM? i²M /½ M;Q¢B i?"i bU F?¬M; +¦ # Q M?B m M;QÌB bQ çQÊ+ pÈB h–M G"TX

G9+ M¨v i`ÌB ç½ p +?B m- çQ¨M M;QÌB çB # M i`QM; `WM; b•m M9B i?ŠK- €M? b€
K†i i`ÌB HBM? iBM? +?B m p¨Q- iWM; Hm²M; ¦M; €M? +?B m HQ M; H´ i` M K†i ç'i

G€ F?¬ +OB pKM H•m M,K F?B M i`QM; `WM; i`¨M M;"T K°i KMB KK+ M€i M?¨M M
i? M? i•M K°i +?¶ M;QÊ+ H¢B ? i bS+ M•M; + Q iBM? i?–MX

S?Q i`QÈ+ #¶M; i`mv M ç M i? M? •K MQÈ+ +?ªv- >´ M¦B,

@ h®i `²B- ç M #Ì b¬M; HB M ?¢ i`¢B5

>B M M?B M K¼B M;QÌB F?¬M; T?ªB iÈB MÆB M¨v H–M ç–m iB MX

>´ M?bM h–M G"T ;BªB i?Q+?,

@ L;¨v K B- +?9M; i +¦ i? çB K°i b® MÆB ibK HBM? i?9 M?Ä p¨ i`SM; HBM? i?9X E
?B K M;šm M?B M +kM; +¦ K°i b® HBM? i?9 tm'i ?B MX h`mv M ó.mv L;½ æ°+ h¬
GQÆM; aÆM "¢+ UGmQM;aQM" +X+QKV

æQ¨M M;QÌB i`QÈ+ iB M /UM; i`¢B- F€ i?"i i´M; +°M; +kM; +?d # +€B H mX "° o•
>´ +MM; h–M G"T K°i H m- Gw EB K +MM; >¨ H½Q i K K°i H mX L?[M; M;QÌB M¨v
+,M #ªM F?¬M; +–M h–M G"T çKM; i v ç½ /UM; H m `'i i®iX

a m ç¦ #¼M ?¼ ç H¢B "° o•M u M p¨ h–M G"T- +ÁM H¢B +?B M? m` b,M i?9 p¨ çB

G9+ h–M G"T Km b„K pk F?Q i?m"M iB M Km K°i #° ç² +•m +€ K M; i` M M;QÌBX E
H¨ K°i M;QÌB ? K çB +•m- +?Q M M H9+ 'v #` "° o•M u M +? +QÌB ?„M H¨K pB + F?-
G"T pšM FB M i`b w FB M +O KbM?X L m +¦ i? +•m çQÊ+ K'v +QM +€- +kM; +¦ i'
T?ªB b Q\

L?bM h–M G"T iW /QÈB ç€K +•v +Ä K¦+ ` K'v +QM ;BmM b m ç¦ pmB p M;²B +•m
o•M u M M?bM t2K K°i ?²B- M;Q¨B /U çQ€M +O K¼B M;QÌB F?¬M; +¦ çB +QÌB h–M
M?¦K HY M'm MQÈ+- b•m FQM ?ÄB,

@ h–M G"TX L;QÆB i`QÈ+ FB - i Km®M M¦B K'v M,K M v M;QÆB ç m b®M; M?Q

h–M G”T bYM; b®i- H”T iS+ +QÌB M¦B,

@ *?QM? H¨ M?Q i? M¨vX

h`QM; HÁM; H¢B bmv M;?o- ;BÌ T?9i M¨v M m +¦ K°i çB m i?m®+ p”v i?b ?Q¨M K„X

"° o•M u M M¦B,

@ h +?mM; [mv +ªK i?’v M;QÆB F?¬M; ;B®M; çS M?Ä ?ÆM KQÌB im´BX h?”i F?
M?Ä b®M; i`QM; HQ¢B ;B çbM? M?Q p”v K¨ +ÁM +¦ i? H¨K M?[M; pB + K¨ K°i b®
H¨KX h`mv M ó.mv L;½ æ°+ h¬M ô çQÊ+ +QTv iW /B M ç¨M GQÆM; aÆM "¢+ UGm

h–M G”T KdK +QÌB- F?¬M; i`ª HÌB +•m ?ÄB "° o•M u MX >„M +ªK ;B€+ i`QM; i v i`

@ *¦ +€ ,M5

_²B M?’+ +–M +•m H M i` MX *?d i?’v /•v +•m ç–m iB M i?ŠM; #,M;- `²B ó# ô K°i iB
HÈM- h–M G”T F?¬M; ? T?ÁM; #` i?B m +?9i M[M;½ M;Y X L; v b m ç¦- +?d i?’v
K°i +QM [m€B p”i K¨m ç2M /¨B ?ÆM K°i Kûi K M; i?2Q K°i +¶ K€m i M? T?€i ` iB
iÈB h–M G”TX

o¬ hbM?

.mv L;½ æ°+ h¬M

h€+ ;Bª,hB m æ Q S?QM; GÊB

jNX *?QÆM; jN ,i?B i :B€T L;¢+

h–M G”T ç–m iB M H¨ bYM; b®i- i`QM; T?9i +?®+ T?K+ ?²B iBM? i?–M H¢B- ;B”M
F?¬M; M?ªv H M- ?mM; ?,M; ç€ K°i +QÈ+ H M i` M i?•M i? +QM [m€B p”i K¨m ç2M
G”T +ªK ;B€+ çQÊ+ /QÌM; M?Q KbM? ç€ H M K°i i’K i?ûT p”v- +SM; `„M M†M; M
h¬M ô çQÊ+ +QTv iW /B M ç¨M GQÆM; aÆM "¢+ UGmQM;aQM" +X+QKV h`mv M ó
iW /B M ç¨M GQÆM; aÆM "¢+ UGmQM;aQM" +X+QKV

@ h 5

Zm€B i?9 T?€i ` K°i iB M; F m i?ªK K M; i?2Q T?šM M°- i?•M i? #` K°i +QÈ+ +Q
b M; #Ì b¬M; # M FB X *QM b¬M; M?Ä +?d `°M; F?QªM; #ªv- i€K i?QÈ+- h–M G”T
F?¬M; çÊB i?•M ?bM? `ÆB tm®M; ç’i M;mv M HU+ K M? K¬M; i`QM; +Æ i? +’T i®
M?Q K°i +QM ?MM; QM; #„i i?Ä- K°i H–M M[M;QM; Î F?¬M; i`mM; iMv i v `9i K°i
ç•K ?QÈM; [m€B i?9 `ÆB tm®M;5

*?mv M tªv ` `’i ç°i M;°i- "° o•M u M H9+ M¨v KÈB T?K+ ?²B iBM? i?–M H¢B F?) M
ç T i`ÊM i`ÁM- H˜K #˜K M¦B,

@ æ•v H¨ +¬M; T?m ;b\ >Q¨M; +’T #”+ K°i\

h–M G”T [m€M +?9 M;mv M HU+ H M i? M? FB K i`QM; i v- i`QÌM; FB K T?€i ` K
J°i ç¢Q F?Q i? K¨m iQK M?¢i iW KkB FB K H¦ ` F?QªM; MY i?QÈ+X E?Q i? K¨m
KÎ ` iQ¨M #° H•M ;B€T M?Q i’K i?ûT i` M HQM; [m€B i?9 i`QM; M?€v K„iX Zm€B i
HÈM- ?€ K²K T?mM ` K°i ç¢Q #,M; iB M K¨m i`„M; #„M p T?Q h–M G”TX

h–M G”T H„+ KbM?- ç¢Q #,M; iB M # v b€i [m p B ?„MX J°i +¶ w H¢M? F?B M h–
+ª M;QÌB- [m€B i?9 H9+ M¨v Î i`QM; #KB +Ä M?bM F?¬M; i?’v #° /€M;X hmv M?B
+kM; F?B M +?Q +QM [m€B i?9 #` i?QÆM; M;?B K i`¼M;X h–M G”T F?¬M; +?9i /Q
[m€B i?9 iQ¨M i?•M ç–v H•M ;B€T i®B ç2M ç M; i`QM; #KB +Ä M¨v- H¢B ç•K p¨Q
tm®M; /QÈB ç•K tmv M [m 5

h?•M i? [m€B i?9 +SM; M;„+- +?Êi M;?2 ó+`„+ô K°i iB M;X h? M? FB K iBM? +Q
F?¬M; M;Ì #` F T ;½v- imv p”v +QM [m€B i?9 M¨v +kM; +? i F?¬M; i? +? i H¢B M[

G9+ M¨v- t t i`mv M ç M K°i ?²B i? M? •K- +kM; H¨ ç€K M;QÌB >´ F?¬M; çB [m€ t
M¨v p°B +'T i®+ i`Î p X "¼M ?¼ i?'v "° o•M u M M?Q i`QÈ+ çSM; Î +?¶ +k M;˜M M;Q
Î # M FB #Ì b¬M; M?ÄX

>´ i`–K ;B¼M; ?ÄB,

@ *?mv M ;b tªv ` \

"° o•M u M M¦B ;'T,

@ h–M G"T +•m +€X hW i`QM; MQÈ+ K°i +QM [m€B i?9 p¼i ` - i?U+ F?OM; #® im
+? iX

G9+ M¨v- h–M G"T F?QK M;QÌB- iW i` M K†i ç'i +–K +€B çm¬B M?'+ M¦ H MX Zm€
H M F?¬M; M;Ì +¦ bS+ M†M; F?¬M; /QÈB i`,K +•MX h–M G"T M?bM [m€B i?9 +¦ +?
>´,

@ h ç M; +•m +€ B M;Ì +•m ` i?S M¨vX >´ ç¢B + 5 >mvM? #B i i?S M¨v F?¬M;\

h–M G"T #¶M; M?B M T?€i ?B M F?¬M; +?d H¨ >´ K¨ M; v +ª H½M? K„ M[G½M?
H¢M? H)Q- >¨ H½Q i K +Êi M?ª +MM; pÈB Gw EB K +?'i T?€+ ç m /MM; K°i HQ¢B

a m F?B "° o•M u M i?'v `ä [m€B i?9 i`QM; i v h–M G"T- F?¬M; FbK M´B ó ô K°i iB
KB M; M?Ä M?„M +O KbM?X a m ç¦ M¨M; +kM; /MM; K°i HQ¢B €M? K„i M?bM [m€

@ *€+ M;QÌB H¨K b Q p"v\ h` M K†i i +¦ ?Q b Q\

h–M G"T iMv w +QÌB M¦B- +–K i?2Q [m€B i?9- KkB +?•M çB K M? tm®M; ç'iX a¬M
h–M G"T K¨ M¦B +,M #ªM F?¬M; b Q +ªX L?€v K„i `ÆB tm®M; ç'i- i`Q #KB i` M K†i ç
#®+ H M # Q M?B mX æB m M¨v H¨K +?Q €M? K„i K¼B M;QÌB M?bM ?„M +¨M; i? K

ó"`+?5ô

h–M G"T i?'v #° /€M; M?[M; M;QÌB M¨v M?Q ;†T [m,- pW #U+ KbM? pW #m²M +Q
iB T MûK iÈB i`QÈ+ K†i "° o•M u MX

@ 5

"° o•M u M ?ûi H M K°i iB M;- i?•M ?bM? +U+ M? M? M?ªv ` b m K'v Kûi- b m ç¦ M
h–M G"T,

@ hB m iY i?®BX Jm®M +? i T?ªB F?¬M;\

h–M G"T +QÌB ?„+ ?„+,

@ B #ªQ #° /¢M; +€+ M;QÆB ç m M?Q ;†T [m, p"v5

>´ H9+ M¨v KÈB F?¬M; FbK M´B- H„+ ç–m +QÌB F?´ M¦B,

@ h–M H½Q ç X *?mv M M¨v M;QÆB F?¬M; i? i`€+? +?9M; i X B +¦ i? M;?o ç M
h?•M i?O i®i ç M M?Q p"v F?¬M; M;Ì +ÁM +¦ M;QÌB M¦B M;QÆB H¨ >Q¨M; +'T #"+

>´ F?¬M; FbK M´B K„M; K°i +•m i?¬ iK+- b m ç¦ +?d p¨Q +QM [m€B i?9 iQ¨M i?•
imv M i` M K†i ç'i M¦B,

@ L;QÆB +¦ #B i ç•v H¨ +QM ;b F?¬M;\

h–M G"T H„+ ç–m- i?–K M;?o HÌB M¨v F?¬M; T?ªB p¬ M;?o b QX L m i #B i +ÁM

@ L¦ ;¼B H¨ h?B i :B€T L;¢+5 GBM? i?9 +?•M +?QM? ç'v5

>¨ H½Q i K i†+ HQÐB K'v iB M;- b m ç¦ ;BÆ i v +€B ?QÈM; h–M G"T,

@ >mvM? ç - i?"i bU F?•K T?K+ M;QÆB5 "Ì b¬M; M¨v +?9M; i +„K i`¢B F?¬M; /QÈ
;BÌ +kM; +?Q iWM; ;†T [m i?S M¨vX hmv `^M; M¦ H¨ HBM? i?9 +'T i?'T M?QM; ;B
#B i K°i i?•M #b ;B€T M¨v +O M¦ ;B€ i`` # Q M?B m iB M F?¬M;\

@ " Q M?B m iB M

L¦B ç M iB M- €M? K„i h–M G”T b€M; M;ÌBX E?¬M; +¦ ;b H¢- ?B M i¢B ?„M i?B m M

G½M? . Q i`ÊM K„i HB + h–M G”T K°i +€B- /QÌM; M?Q +ªK i?’v çQÊ+ iB m iY M¨v [
:B€ i`` / h?B i :B€T L;¢+ +U+ + Q- b m F?B +? i?¨M? M?mv M ;B€T- ç Q FB K i-
F?¬M; `€+?X L¦B M¦ ç Q i?QÆM; #’i M?”T +kM; F?¬M; iQM? H¨ F?Q i`QÆM;5

@ h?S M¨v i?Q¢i M?bM i? M¨Q +kM; T?ªB ?ÆM i`,K im´B5 EB K T?€T +O M;QÆ
#ûM- F?¬M; M;Ì +¦ i? tmv M i?’mX h T?ÄM; +?WM;- #° / Qi M?’i T?ªB K°i p¢M H

>¨ H½Q i K /B +?mv M pÁM; [m M? h?B i :B€T L;¢+ ? B pÁM;- F?¬M; M;WM; i?Î /¨

@ o”M F?Q +O iB m iY M;QÆB hmv i5

>´ H9+ M¨v KÈB M¦B,

@ aÊ `^M; +ÁM F?¬M; +?d M?Q p”vX *€+ M;QÆB +¦ i?’v F?¬M;- K°i FB K M¨v +O
i` M HQM; h?B i :B€T L;¢+X *?Q /M H¨K i?¨M? F?¬B ;B€T +kM; ?Q¨M iQ¨M F?¬M
;B€ Î L;?B T çQ¨M i?Ê b,M- Qi M?’i +¦ i? #€M ç M # p¢M H¢M; #¢+5

J¼B M;QÌB F?¬M; FbK M´B ?9i b•m K°i M;KK F?Q H¢M?- # p¢M HQÊM; #¢+5 æ•v
b® M?ÄX L,K KQÆB HQÊM; #¢+ ç½ +¦ i? Km çQÊ+ K°i ç¢B pB M Î i?¨M? L KX >
+?Q K°i M?¨ M,K M;QÌB +ÆK €Q ç–v çO +ª çÌB5

*?Q /M H¨ ;B i°+ HÈM ;B i¨B p¨B i`,K p¢M M?Q h–M ;B ? v h?QÊM; Zm M ;B +k
K’v +QM b® M¨v p¨Q K„i5

•M? K„i K¼B M;QÌB ?QÈM; p T?Q h–M G”T H¢B +¦ i? K p¨B T?–M ?•K K°X æQ¨M
i?Ê b,M t2K M?Q çSM; ç–mX J¶B K°i M,K +kM; +?d i?m p¨Q F?QªM; KQÌB p¢M- +?
?ÆM K°i p¢M HQÊM;X "ÎB pb >´ H¨ çQ¨M i`QÎM;- +?Q M M çQÊ+ M?B m M?’iX

æ•v H¨ [mv +O +O çQ¨M ç°B K¢Q ?B KX L;QÌB +¦ M,M; HU+ i?b çQÊ+ M?B m- F?-

@ L m F?¬M; çSM; H¢B- i b) H M? M;QÌB F?€+ #„M +mM;5

J°i •K i? M? €B €B p M; H M- i? M? •K F?¬M; HÈM H¢B F?B M +?Q >´ /Q /U K°i
i?–K K„M; K°i iB M; +? i iB iX JQÌB K'v M;QÌB FB - pW `²B +€+? F?€ t #` +•v +
+˜M i?"MX >B M i¢B #¼M ?¼ Î T?Q b m +?d ? B- # KQÆB Kûi- F?¬M; M;Ì K†+ [m
?ÆM M[i` M p B K¶B M;QÌB ç m ç2Q K°i +•v +QÌM; +mM;X

*QM K„i >´ M?Qm H¢B- €M? K„i H¦2 H M- M? ;B¼M; M¦B,

@ .WM; H¢B5 L?[M; M;QÌB M¨v F?¬M; / +?¼+- H€i M[H¨K pB + iMv i?2Q ?Q¨M +

>´ imv `^M; +ÁM +?Q iWM; ;B M?"T [m•M ç°B M?QM; ?„M +kM; iWM; ;†T [m•M M
K„ p¨ [m–M €Q i?®M; M?'i +O ç®B T?QÆM;- +MM; pÈB M?[M; F?Q iS+ #Qm ?½M
+ªK ;B€+ çQÊ+ K°i ?QÆM; p` i?B i ?mv iX h?"K +?Q H¨ +€B HQ¢B iW i` M +?B M

GQ¢B +ªK ;B€+ M¨v `'i iBM? i - +?d +¦ i? ?B m K¨ F?¬M; i? /B M ç¢i #^M; HÌBX h
K'v M;QÌB FB - M; v +ª "° o•M u M pW idM? i€Q H¢B ç m +ªK ;B€+ çQÊ+ F?¬M; #

G9+ M¨v- G½M? . Q i?'T ;B¼M; M¦B K°i +•m,

@ L m F?¬M; çQÊ+ i?b çQ +QM MQM +?Q #¼M ?¼- M?[M; M;QÌB M¨v M;m²M ;®+

L¦B tQM;- M¨M; HB M M;"K KB M; H¢BX

æ®B T?QÆM; i?'v K'v M;QÌB # M M¨v çSM; H¢B- iW ;B[K°i M;QÌB i`mM; MB M K
`•m +€ i` - ?ÆM M[€M? K„i ?„M H¨K +?Q M;QÌB i +¦ K°i +ªK ;B€+ i®B i,KX oW K
+?QM? H¨ M;QÌB M¨vX

G9+ €M? K„i çªQ [m "° o•M u M +MM; G½M? . Q- M;QÌB M¨v M Q M QX æ¢B F?€B
i?Ê b,M +kM; +¦ K„ M[tm'i b„+ M?Q p"vX hmv M?B M ?„M +kM; F?¬M; iÄ p ;b- +?d

@ "^M; ?[m- ;†T K†i iS+ H¨ +¦ /mv MX *?9M; i /MM; ;B€ + Q Km +QM GK+ L?mM;
#„i çQÊ+X *€+ M;QÆB M¦B ;B€ çB5

>´ ;–M M?Q F?¬M; +?9i /Q /U- KÎ KB M; M¦B,

@ J°i p¢M HQÊM;5

L;QÌB i`mM; MB M bYM; b®i K°i +?9i- F?¦2 KB M; H"T iS+ MÎ MK +QÌB i`¨Q T?9M;

@ *?9M; i b®M; ç M #•v ;BÌ- H–M ç–m iB M +ÁM +¦ M;QÌB KÎ KB M; çÁB +?9M; i
M?•M- +€+ M;QÆB i?'v i? M¨Q\

E?¬M; #B i pb b Q- h–M G"T +ªK i?'v çQÊ+ #° /¢M; M¦B +?mv M +O M;QÌB i`mM; M
H¨K ` p X L;?2 +˜M i?"M +ÁM +¦ ?ÆB H M? H½M?- imv p"v i`QM; HÁM; ?„M +kM;

G9+ M¨v KQÌB K'v M;QÌB ç®B T?QÆM; +QÌB ? ?ª p M; ` MX

@ J°i p¢M HQÊM;\ h M M¨v çB M `²B5

@ > ? 5 h?'v iB M b€M; K„i- +kM; T?ªB +¦ K¢M; ç iB m KÈB çQÊ+5

@ æ9M; p"v5 JÎ KB M; çÁB +?9M; i K°i p¢M HQÊM;5 J M¦- H½Q iY +ÁM F?¬M; #B
ç•v5

@ >„+5 hB m iY- #B i çB m K°i +?9iX *?Q M;QÆB K°i i`,K HQÊM; #¢+- b m ç¦ i? +

J°i M;QÌB ç¨M ¬M; im´B F?QªM; ?ÆM ? B KQÆB- H¢M? K†i +QÌB,

@ æWM; iQÎM; `^M; ç€K +€+ M;QÆB +¦ K°i pä ;Bª >mv M +'T H¨ +¦ i? iMv w ` ;B€
H¨ +?Q +€+ M;QÆB +Æ ?°B- M?QM; +kM; çWM; +¦ H M K†i5

a„+ K†i >´ b b–K tm®M;X æ®B T?QÆM; pW M?bM +¦ i? i?'v i?U+ HU+ +O ?„M
F?¬M; FûKX Pi M?'i- i?U+ HU+ +kM; M; M; #^M; ?„MX L?QM; # M KbM? +?d +¦ K
M;QÌB i?Q¢i M?bM M; M; pÈB KbM?X J¨ i M i`mM; MB M iQ¨M i?•M •K m FB H¢B
i?'mX

hmv M?B M- ç² p"i #¼M ?¼ ;B M F?´ çQ¢i çQÊ+- i?"K +?Q /MM; iQM? K¢M; b,M #
+?„T i v çQ +?Q M;QÌB- i`QM; HÁM; iU M?B M `'i F?¬M; + K HÁM;5 h`mv M ó.mv
iW /B M ç¨M GQÆM; aÆM "¢+ UGmQM;aQM" +X+QKV

>´ ?QÈM; p T?Q M?[M; M;QÌB M¨v +?„T i v- p K†i #bM? ioM? M¦B,

@ *€+ p` #^M; ?[m5 h?Ê b,M +¦ [mv +O +O i?Ê b,MX h`QÈ+ F?¬M; M¦B +€+ p` H¨
?ÄM; [mv +O ? v F?¬M;X *S M¦B GK+ L?mM; JB m M¨v- i`QM; ?°B ç'm ;B€ M,K p¢M
K¨ F?¬M; +¦ ?¨M;X h +?d çÁB K°i p¢M HQÊM;- ;B€ +ª M¨v F?¬M; iQM? + Q +?S\
b®M; +? i- +?9M; i +kM; p i ç Q HB K K€m K¨ FB K HÌB Qi iB M- +kM; F?¬M; / /
?[m +¦ i? ?B m çQÊ+5

@ S?M5

J°i ?€M iY ?ÆM # KQÆB im´B # M ç®B T?QÆM;- ?mM; ?,M; M?´ K°i M;KK MQÈ+

@ *QM K M;QÆB KM ? v H¨ +?Q€M; p€M; `²B5 JÎ K„i +?¦ +O M;QÆB M?bM t2K H
K¢Q ?B K\ h?•M T?"M +O H½Q iY- ç€K ?¶M i¢T +€+ M;QÆB F?¬M; tSM; #B i5 L'
`'i F?¬M; i²B5

@ æQÊ+ `²B5

L;QÌB ç¨M ¬M; i`mM; MB M t'm tQ M?Qm K¨v- b m ç¦ M?bM >´ M¦B,

@ æWM; M¦B HÌB i?W 5 h?ÌB ;B M +O +?9M; i `'i [mw #€m- ç•v

L¦B tQM;- ?„M H'v iW i`QM; HÁM; ` K°i F?®B p¨M; M†M; F?QªM; KQÌB K'v HQÊM;

@ *?d +¦ #^M; M¨vX æWM; +¦ F?¬M; #B i çB m5

>´ iB T M?"M F?®B p¨M; M¨v- i`QM; HÁM; T?šM M°X >ÆM KQÌB HQÊM; p¨M; +¦ i
#¢+- imv `^M; +kM; H¨ K°i b® iB M HÈM M?QM; bQ pÈB ;B€ i`` GK+ L?mM; JB m +
K°i pU+X

hmv M?B M >´ +¨M; `ä `¨M;- M m i?"i bU tªv ` tmM; ç°i- +?`m i?B i F?ŠM; ç`M? H
i?"K +?Q +?d çQ ` # M;QÌB H¨ çO ç iB m /B i ç€K M;QÌB #¼M KbM?X

>´ H'v iW i`QM; HÁM; ` +QM GK+ L?mM; JB m MQM- MûK [m # M FB X L;QÆB i
i v- i?"i +~M i?"M bÌ bQ¢M; K'v +€B- +¦ +?9i F?¬M; pW HÁM; M¦B,

@ h?"i bU H¨ i?¬ #dX o"i [mw ;B€ M?Q p"v- MûK ?ÄM; i?b H¨K b Q- M;QÆB ç M çQ

æ€K M;QÌB h–M G"T +?YB –K i`QM; HÁM;, J M¦- M;QÆB +kM; #B i M¦ [mw ;B€\

@ æB5

L;QÌB ç¨M ¬M; i`mM; MB M +kM; F?¬M; +¦ w /WM; H¢B H•m- tQ v M;QÌB ç`M? `ÌB ç
M i`QM; # Q ç² +O >¨ H½Q i K T?€i ` K°i iB M; K Q F m `–m `o5

æ€K M;QÌB FB ç½ tQ v M;QÌB b M; +?¶ F?€+- H9+ M¨v ç²M; HQ¢i [m v ç–mX •M?
p¨Q # Q +O >¨ H½Q i KX

L;QÌB i`mM; MB M FB +QÌB •K ?B K,

@ æB\ *€+ M;QÆB +¦ #ªM HoM?5 h M¦B H¨K b Q H¢B bªM; F?Q€B M?Q p"v- M;mv

S?Q b m M;QÌB i`mM; MB M +¦ M;QÌB +QÌB H¢M? M¦B,

@ GQ¢B çB m /•M M¨v +kM; +?d +¦ Gw ;B M;¨B H¨ +¦ HÁM; M?•M ?"mX æ´B H¢B
tQM;5

L;QÌB i`mM; MB M #om K¬B- F?¬M; H M iB M;X •M? K„i ?„M b€M; [m„+ M?bM +?^
M?Q +?Ì >´ +?O ç°M; çQ ` X

@ *?Q ?„M5

h? M? •K >´ i`¨M M;"T #B T?šM- M¦B pÈB >¨ H½Q i KX

@ >´ + 5

> B K„i >¨ H½Q i K çÄ #WM;- M„K +?†i i v- p K†i F?¦ +?`mX

@ L;?2 HÌB5

>´ ?Qi b•m K°i ?ÆBX >„M #B i- H9+ M¨v K¨ tmM; ç°M; F i [mª M?"M çQÊ+ F?¬M;
çUM;X h`mv M ó.mv L;½ æ°+ h¬M ô çQÊ+ +QTv iW /B M ç¨M GQÆM; aÆM "¢+ UG

>¨ H½Q i K T?šM M° MûK # Q ?¨M? Hw tm®M; ç'i- h–M G"T #¶M; M?B M çB iÈB- F

@ æ i 5

>¨ H½Q i K ç M; F?¬M; Km®M H¨K +?mv M M¨v- ;B"M /[çSM; H M #m²M T?B M çB b
M FB +QÌB p M; H MX

@ *ÁM F?¬M; #B i çB m #^M; K°i çS M?Ä5

@ æ9M; p"v5 >¬K M v +€+ ¬M; M?¨ M;QÆB i•K ibM? i®i- HQÌB +?'T M?†i pÈB ç€K

@

h–M G"T ;Bª çB + i B M;Æ F?¬M; ç w iÈB M?[M; HÌB #¼M ?¼ +QÌB M?¢QX oÈB ?„
bQ pÈB ?„M iWM; M;?2 i`QÈ+ ç•vX æ€K #BM? HQM? +¨M [m'v M¨v F?¬M; +¦ +?9i b

h–M G"T i?Á i v #„i H'v +QM GK+ L?mM; JB m i`QÎM; i?¨M?- HÁM; #¨M i v F?¬M;
HQÐB / Q `'i KÄM;X

>„M çSM; /"v- `'i ç°i M;°i /MM; bS+ MûK b M; # M FB X > B # M +?d +€+? M? m ?A
M?Q p"v i? K p¨Q ç°M; i€+ h–M G"T `'i M? M?- +,M #ªM F?¬M; B F`T T?ªM SM;5

J¨ +QM GK+ L?mM; JB m i`QÎM; i?¨M? M¨v- H9+ Î F?¬M; i`mM; ç½ +ÎB çQÊ+ /•v i
i?'v +QM +O KbM? #` ç®B T?QÆM; +–K i`QM; i v H"T iS+ T?€i ` K°i iB M; F m i?

>¨Q [m M; +?Êi H¦2- M¦ ?mM; ?,M; +¨Q p¨Q K„i M;QÌB i`mM; MB M FB X L?[M; M;Q
iÈB ç€K K¢Q ?B K +? i iB i M¨v- #„i çQÊ+ F?¬M; T?ªB ? B +QM MQM K¨ H¨ K°i HÈ

@ hbK +? i5

h`QM; H9+ ?QªM; HQ¢M- M;QÌB ç¨M ¬M; i`mM; MB M t'm tQ ?ûi H M K°i iB M; +?¦

o¬ hbM?

.mv L;½ æ°+ h¬M

h€+ ;Bª,hB m æ Q S?QM; GÊB

9jX *?QÆM; 9j ,KQÊM óKB mô æª h?QÆM; L;QÌB

@hªM ` +?¢v5

h–M G"T pW MûK imM; çB pW i?'T ;B¼M; [m€i K°i +•mX G9+ M¨v >´ +kM; bÈK
M;QÌB iS i€M ` ?QÈM; iÈB +?¶ b m i`QM; `WM; `"K +?¢v M?Q # vX

*?Êi iW i` M M;QÌB M K M?•M i`mM; MB M t'm tQ b€M; H M K°i ç¢Q ?¨Q [m M; K¨m
i`mM; MB M M¨v +kM; `'i M? M?- i?•M ?bM? ?„M M?Q iB +?ÈT i?®B HmB p T?Q

h? M?QM; GK+ L?mM; JB m M m çQÊ+ tQM; H¨ b€i i?O iB +?ÈT +O `WM; `"K- i®
;b b€M? F`T5 >ÆM M[ F?QªM; +€+? ;B[ ? B # M [m€ ;–M- M;QÌB i`mM; MB M ç¦
T?ÁM; #` M¨QX

æB K [m M i`¼M; M?'i H¨ H9+ M¨v +QM GK+ L?mM; JB m M¨v ç½ `ÆB p¨Q i`¢M; i?

h`QÈ+ iB M #` M;QÌB ç€M? M;'i tdm- pW idM? H¢B H¢B T?€i ?B M +QM M?Ä +O aU T?šM M° M¨v ç½ H¨K +?Q M¦ #°+ T?€i ` iQ¨M #° iB K M,M;5

*QM M;QÆB M?Q ç¬B M;¼+ #Q+? +O GK+ L?mM; JB m #„M iBM? [m M; ` #®M T? +?°T p¨Q ? B K„i +O M;QÌB i`mM; MB M FB

5

L K M?•M i`mM; MB M t'm tQ T?€i ` K°i iB M; ?ûi i?ªK FBM? i?B M ç°M; ç` - i? M?¼M- iU M?Q iB M; i?ûi +?¦B i B +O K°i M[ M?•MX G¢B M?bM K°i +QM K„i +O JB m T?€i +m²M; K¢M? K) K¦+ ` 5 *?¶ ?®+ K„i ç¦ #B M i?¨M? K°i i?ªK i`¢M; K€m i

J¨ +ÆM ç m #'i i?bM? HbM? M¨v- H¨K +?Q M;mv M HU+ M K M?•M i`mM; MB M pW i€M çB- bS+ +¬M; T?€ T?ªM T? i?"i HÈM F?B M ?„M H"T iS+ T?mM ` K°i M;KK K€

h`QM; i`¢M; i?€B çB M +m²M; ?„M ?ûi H M,

@:B i #¼M +?9M;5

J2Q5

GK+ L?mM; JB m ç½ [m€ çB M +m²M;- +,M #ªM F?¬M; +¦ w ç`M? #m¬M; i? +?Q M; ¬K +QM M?Ä +O KbM?X h?•M KbM? M¦ i?Q€M; M;QM; H¢B i` M F?¬M; i`mM;- M; K°i +€B- iW KB i•K FûQ /¨B iÈB KB M; +O M;QÌB i`mM; MB MX L K M?•M i`mM; iB M; F m i?ªK i?B i- F?) #m¬M; i v- GK+ L?mM; JB m +QM `ÆB tm®M; K†i ç'i- ç² T?€i ` K°i p–M; ?¨Q [m M; K¨m H K M?¢i- ?mM; ?,M; imM; K°i +?QÎM; p¨Q ?QÈM; HQÈi [m i`QÈ+ K†i KbM?5

*?d i`QM; M?€v K„i- i` M K†i ?„M ç½ i`Î M M K€m iQÆB KÆ ?²- K¨ +QM GK+ L?mM H"T iS+ # v p T?Q +QM +QM i` M K†i ç'i- ç°M; i€+ K m H M;"K p¨Q KB M;X a m ç K¨m t M? #B +- i?'T i?Q€M; imM; KbM? p¨B +€B- HB M #B M K'i i`QM; `WM; `"K5

> i i?ªv bU pB + T?€i bBM? [m€ KS+ #'i M;Ì- çÊB ç M H9+ ç€K i?O ?¢ /QÈB i v M SM; H¢B- ç€K i?Ê b,M +? i iB i FB ç½ #Ä +?¢v iS i€M- pW ç`M? T?•M +¬M; M? m HoM? #¼M ?¼ i`QM; M?€v K„i ç½ #` i?QÆM; `'i M†M;X

"¼M ?¼ i¢B ç•v +kM; +¦ iÈB KQÌB M;QÌB- imv `^M; K¶B M;QÌB ç m +¦ çQÊ+ i?U+ i?U+ i - #¼M ?¼ +?d bÎ i`QÌM; ç€M? ;B i M;QÌB- +kM; F?¬M; K ?B m M;? b,M #„ ç¦X J¨ M K M?•M i`mM; MB M t'm tQ H¨ M;QÌB K ?B m M?'i- i?b H¢B #B M i?¨M? ?

*?Q M M M?[M; M;QÌB M¨v +?d +¦ i? p°B p¨M; +?¢v iÈB +?,K b¦+- #¬B i?m®+ +–K

J°i +QM K„i +O M;QÌB i`mM; MB M t'm tQ F?ªM; ç`M? H¨ #` ?ÄM; `²B- +€B KkB + KB i•K ç M KB M;- #` K¦M; pm®i b„+ #ûM +O GK+ L?mM; JB m +¨Q # M? / i?`i ` X çQÊ+ i?U+ HU+ æ` +'T- +¦ +QÆM; F?Q ?° i? - #^M; F?¬M; +?d K°i +?°T M¨v- ?„M b®M;5

oä ;Bª #` GK+ L?mM; JB m +¬M; FQ+?- ?Q†+ Qi ?Q†+ M?B m ç m #` i'M +¬M; p¨Q çb 5

J¨ M;QÌB i`mM; MB M M¨v- i`QM; M?€v K„i v m Èi M?'i- +?d +ÁM H¢B K°i K„i +?® ç²M; i?ÌB +ÁM #` `ÆB p¨Q ªQ +ªM?- +ªM? iQÊM; i`QÈ+ K„i #B M ç´B- K v K„M H¨ ? ç KbM? i`Î M M çB M +m²M;X

æÊB b m F?B #,M; #¦ p i i?QÆM; tQM;- i`QM; `WM; `"K H9+ M¨v ç½ ?Q¨M iQ¨M v ?B K +? i iB i FB - +,M #ªM H¨ F?¬M; +¦ F?ª M,M;X G²M; M;U+ ;½ i`mM; MB M t' KB M; p i i?QÆM; ç m çÈM +?d H¨ K°i HQ /Q- T?–M HÈM H¨ /Q [m€ T?šM M°5

>„M M?Q i? M¨Q +kM; F?¬M; M;?o iÈB- KbM? H M? HÊB b€M; bm®i +ª K°i çÌB- M K°i çS M?Ä KQÌB K'v im´B5 >ÆM M[[mª i?B i i?ÁB M¨v i?"i bU H¨ F?¦ tÆB M?Q i iÈB MÆB- HB M +?Q i?O ?¢ /QÈB i v ;B i b¢+? iQ¨M #° ç€K i?Ê b,M +? i iB i FB - +?mv M M?Q p"v5

>®B ?”M +¨M; M?B m- Î i`QM; HÁM; ?„M +¨M; FQ+? ç°M;X *ªK M?”M çQÊ+ i` M K†i
M?B m- ?„M +¨M; i`WM; +QM K„i ç°+ M?’i FB - M?bM [mûi [m ç€K i?O ?¢ /QÈB i
ç–m /QÈB €M? K„i M?bM +?ÁM; +?¼+ +O M;QÌB i`mM; MB M- iQ¨M #° [m€ i` M K

@h?m°+ ?¢ ç€M; +? i5

@Zm v p M¦B b m5

"ÎB pb i` M K¬B #` tû `€+?- M K M?•M i`mM; MB M M¦B ` +kM; +U+ Fb p’i pªX hm
M;”T i`ÌB- M?QM; ?„M pšM +?Q K’i ? i HQ i`QX h`QM; HÁM; ?„M pšM i?–K ;?B M
i?B m MB M FB - i?–K iQM? b m F?B p iÈB- H”T iS+ +?Q M;QÌB p) H¢B ?QM? /¢M
çQÊ+ i?B m MB M ç¦ T?ªB #–K i?•v p¢M çQ¢M5 L K M?•M i`mM; MB M +,K ?”M i`M

@

L¦B p h–M G”T- Î FB T i`QÈ+ +?QM? H¨ F?BM? +¬M; imv i ?ªQ- ?B M i¢B b m F?
pÈB #° i?•M i? M¨v- H¢B +¦ M;m²M +mM; SM; M;mv M HU+ i`QM; +Æ i? - M M K°i
i? K i?m”M #m²K tm¬B ;B¦ ?ÆM bQ pÈB FB T i`QÈ+X

h–M G”T +kM; F?¬M; +¦ [m€ KS+ FQ+? ç°M;- i?ÌB çB K #Ä +?¢v- ?„M i?’v G½M? .
K°i çQÌM;- Gw EB K +MM; >¨ H½Q i K +?¢v +MM; M? mX o T?–M ?„M p¨ >´- K°i
+?¢v M?Q çB M M; v T?Q b m +€+? ?„M F?¬M; t X

h–M G”T #B i `^M; M?[M; M;QÌB #¼M ?¼ F?ªM; ç`M? +¦ T?QÆM; i?S+ HB M H¢+ `
#¢i M;¨M +?2 H’T €M? K†i i`ÌB M¨v- `’i / #` H¢+ çQÌM; i?b F?´ `²BX

>´ M; v iW ç–m +ÁM F?¬M; +¦ +ªK i?’v çQÊ+ çB m ;b- i`€B H¢B +?d HQ +?¢v i`®
?„M FBM? M;¢+ T?€i ?B M, +?QM? KbM? ç½ /MM; ? i iQ¨M HU+- M?QM; M?bM #° /
pšM +ÁM /Q i?W bS+ HU+X h`QÈ+ b m pšM ;B[F?QªM; +€+? pÈB KbM? K’v +?K+
i? M¨Q çm´B i?2Q F`T5

G9+ M¨v i`QM; HÁM; >´ +ªK i?’v KbM? i?”i K v K„M, bQ T?K ç½ iWM; M¦B [m - i
i?B M i¨B5 h? K¨ F?¬M; M;?o iÈB- #¨M i?•M KbM? H¢B i”M K„i +?SM; FB M K°i i?B
T?ªB >´ #B i `’i `ä +?¶ i?B m b¦i +O +¬M; T?€T .mv L;½ æ°+ h¬M- ?„M +kM; +¦ H
çB im Hmv MX

> B M;QÌB h–M G”T +MM; >´ +?¢v K°i ?ÆB +?WM; K°i + M? ;BÌ- +ªK i?’v ç½ çO M
/WM; H¢BX hQ¨M i?•M >´ ç½ #` K² ?¬B i?’K QÈi- M?bM H¢B h–M G”T- imv `^M;
?¬B- M?QM; ?ÆB i?Î F?¬M; ;’T- K†i F?¬M; ç´B b„+X L;?o ç M +?mv M pW `²B- :

@h–M H½Q ç 5 h i?”i HÁM; iBM T?K+5 L;QÆB ç9M; H¨ i?B M i¨B5 h?”i ?ª ;B”M5

h–M G”T ;BÆ i v H m K² ?¬B i` M i`€M- +QÌB M¦B,

@G¨ #¼M +?9M; F?BM? M;QÌB [m€ ç€M;5 >ÆM M[- +?9M; i ç•m +¦ H¨K ;b- i’i +ª

@> ? ? 5

>´ +QÌB b M; bªM; p¨B iB M;- b m ç¦ M¦B,

@h HB M H¢+ pÈB #¼M ?¼5

L¦B tQM; iW # M i`QM; # Q ?¨M? i` M; ?„M H’v ` K°i +€B ;b ç¦ ;B®M; M?Q H¨ +€B +
iS+- i`QM; `WM; `”K p M; H M K°i i`¨M; +?BK ?¦i pûQ pQMX

h–M G”T i?–K #°B T?K+- M?•M HQ¢B [mª M?B M H¨ HQ¨B i?¬M; KBM? M?’iX oW
#„M H M K°i KkB i M HBM? iBM? ;b ç¦- M?QM; M;?o H¢B ç²M; #¢M +¦ i? M?bM i?
i?’v5

*?d i`QM; +?®+ H€i- iW `’i t # M FB - +kM; i`mv M ç M K’v iB M; +?BK ?¦i F?¬M
`WM; `”K /¨v ç†+- F?ÎB ç–m i?Q¢i M?bM M?Q T?•M i€M- M?QM; i` M i?U+ i +?¢v K
?QÈM;X *?Q M M `’i / /¨M; HB M H¢+ pÈB M? m çQÊ+ M; vX h`mv M ó.mv L;½ æ
ç¨M GQÆM; aÆM "¢+ UGmQM;aQM" +X+QKV

J¼B M;QÌB im i”T H¢B +MM; K°i +?¶- F?¬M; FbK M´B +¦ +?9i M;?o H¢B K¨ bÊ- G½

@L;QÆB [mª i?”i i?®M; F?QªB5 L;QÆB +kM; #B i- M;QÆB ç„+ i°B H¨ B\

h–M G”T KdK +QÌB- M¦B,

@J°i ;½ i?€B ;B€K K¨ i?¬B- +¦ ;b ;? ;ÈK ç•m5

@*€B ;b\

h`W G½M? . Q- M?[M; M;QÌB F?€+ ç m +ª FBM?- +¦ p F?¬M; iBM iQÎM; M?bM h–
M;?2 iB M; i?ûi +O M;QÌB i`mM; MB M i?U+ H M? HªM? M?Q M[M?•M- M?QM; +kM
ç¦X

.B M iQ+? H½M? i?´ h? M? GQM; [m®+ `’i `°M; HÈM- +¦ +?QM *?•m- KQÌB # Zm”
M[ç ç¬ +€+? i?¨M? >Q¨M; a p¬ +MM; t b¬B- K°i +€B Î ç–m L K- K°i +€B Î ç–m "

h?€B ;B€K- ç9M; ` +?d +¦ ?Q¨M; +mM; KÈB tm’i ?B M +?S+ M;?B T M¨v5 L?Q i?
T?QÆM; M¨v +?S\

G½M? . Q +kM; bYM; b®i- ªM? K„i i`QM; b€M; M?QM; H¢M? HMM; M?bM +?^K +?^

@L;QÆB F?¬M; bÊ\

h–M G”T i?ªM M?B M M¦B,

@*?mv M +kM; ç½ tªv ` `²B- bÊ i?b +¦ Q+? HÊB ;b\ *?ŠM; H) id M;?o ``^M; ;B Q
i?¨M? FB +?Q #¼M +?9M;- +?9M; +¦ i? #m¬M; i? +?9M; i b Q\

G½M? . Q +ÁM Km°B5 h–M G”T M¦B ç9M;5 oW `²B M?[M; M;QÌB ç¦ ç½ `K+ ``+?- i
#Ä [m +?Q +?9M; i X >ÆM M[?¨M? pB +O #¼M +?9M; F?¬M; F?€+ ;b +QÌM; ç¢
K°i ç€K +QÌM; ç¢Q- M¦B i?¬M; çQÊ+ b Q\

@L?QM; #¼M ?¼ i?”i +¦ i? H¨ M;QÌB +O ?Q¨M; ;B ç¦5

"° o•M u M +QÌB H¢M? M¦B,

@L;QÌB +O >Q¨M; ;B i?b H¨K b Q\ Í i`QM; M9B b•m `WM; i?ŠK M¨v- +?9M; i H¨K
b¢+? +?9M; i - ç®B pÈB M?[M; M;QÌB ç¦ K¨ M¦B- [mª i?”i H¨ `’i #bM? i?QÌM;X

h–M G”T ;?B T?ªM SM; +O K¼B M;QÌB i`QM; K„i- F?) +QÌB M¦B,

@Eb i?”i G½M? . Q id id +kM; F?¬M; +–M HQ H„M;5 L;QÌB ` i v H¨ i - M?[M; M;Q
M?B M H¨ i X L m i ç½ ;•v ` T?B M iQ€B- p”v i iU KbM? çB tY HQ X

@L;QÆB #B i i F?¬M; T?ªB M;?o M?Q p”v5

G½M? . Q iS+ ;B”M ;QÌK h–M G”T K°i +€B- M¦B,

@*¦ M¦B M;QÆB +kM; F?¬M; ?B m [m M çB5 .M b Q +?9M; i H¨ K°i çQ¨M ç°B- +¦

>¨ H½Q i K ?¨Q bªM; +QÌB,

@*•m M¨v KÈB ç9M;5 h–M G”T ?„M H¨K M?Q p”v- +kM; H¨ +?Q +?9M; i ?ª ;B”MX >
i?’v HB M #B i H¨ i?S F?¬M; i®i ;b- ç M i°i +MM; +¦ T?ªB H¨ ?Q¨M; ;B ? v F?¬M
M;QÌB M¼ M?’i ç`M? ç9M; H¨ i?€B ;B€K\

J¼B M;QÌB M;˜M ` - i?–K M;?o +kM; ç9M;X L¦B F?¬M; +?WM; ç®B T?QÆM; H¨ M;

>´ +QÌB M¦B,

@J†+ F i? M¨Q- i?¨M? >Q¨M; b M¨v- +kM; H¨ ç` #¨M +O +?9M; i - Km®M ibK T?
+?9M; i - +kM; +?Q +?„+ / /¨M; M?Q p”v5

h–M G”T ªK ç¢K +QÌB- i` M +Æ #ªM i`QM; HÁM; ?„M ç½ F i Hm”M H B H`+? +O M?
bÊ- M;mv M M?•M `’i çÆM ;BªM- M?[M; M;QÌB ç¦ Km®M ç°M; iÈB ?„M- h?QÊM; Z

F?¬M; +?Q T?ûT5 J†+ F ?„M +¦ M;mv M w ? v F?¬M;- ?B M i¢B ?„M ç½ #` ç¦M; /
h?QÊM; Zm M ;B 5 h`mv M ó.mv L;½ æ°+ h¬M ô çQÊ+ +QTv iW /B M ç¨M GQÆM; a

J°i F?B ç½ M?Q p"v- i?dM? i?QªM; /U i? K°i +?9 +kM; ç•m +¦ +? i i?^M; i•v M¨
æ°+ h¬M ô çQÊ+ +QTv iW /B M ç¨M GQÆM; aÆM "¢+ UGmQM;aQM" +X+QKV

J†+ F M¦B i? M¨Q- M?[M; M;QÌB M¨v +kM; ç m H¨ +?•M ibM?, +€+ M;QÆB F?¬M; T
T?K +€+ M;QÆB5 ooM? pB M H¨ p"v5

h–M G"T M;?o M?Q i?

o¬ hbM?

.mv L;½ æ°+ h¬M

h€+ ;Bª,hB m æ Q S?QM; GÊB

99X *?QÆM; 99 ,i?QÊM; Zm M :B *QÌM; h?

æ½ tªv ` +?mv M M?Q p"v- iU M?B M K¼B M;QÌB +kM; F?¬M; +ÁM i•K iQ iB T iK+
bÊ ;†T H¢B +QM K Q +€B GK+ L?mM; JB m çB M +m²M; FB X GQ¢B HBM? i?9 M¨v
M;QÌB M¨v- F?ªM; ç`M? b) HB m HoM? çB M +m²M; +¬M; FQ+?- p'M ç H9+ ç¦- i?"i

J v K„M- K¼B M;QÌB +ÁM +¦ +QM h?B i :B€T L;¢+ /Q h–M G"T b,M çQÊ+- +kM; +QE
F?¬M; ;†T T?ªB ç€K M;QÌB FB - çQÆM; M?B M b) +¨M; i? K ?Q¨M K„X

hmv M?B M çÌB M;QÌB ? i +?QM T?–M KQÌB i?QÌM; F?¬M; çQÊ+ M?Q w5 h?¬M; [
G"T +¨M; ?B m #B i b•m b„+ ?ÆM p i? ;BÈB M¨v- ç®B pÈB w MB K i,M; H M i?U+
+'T #€+? ?ÆMX

J'v M;¨v M¨v ?„M pšM F?¬M; M;WM; im Hmv M hB M h?B M hY E?Q Zmv iX h–M G"
+•v M;mv M i?Ov M¨v- i®+ ç° im Hmv M T?ªB M? M? ?ÆM M?B m bQ pÈB Î i`QM;
M;¨v p¨Q b€M; bÈK- p–M; iY F?Q Î T?QÆM; æ¬M; FB - ˜M +?S M,M; HQÊM; i`QM;
+ªK ;B€+ K¶B M;¨v i?U+ HU+ +O KbM? ç m +¦ i,M; H M5

L?'i H¨ b m F?B ?„M ?Q¨M iQ¨M [m2M i?m°+ pÈB F?®B i?•M i? M¨v- +,M +Æ ;–M M
M;Q¨B M,M; HU+ +O M¦- ?–m M?Q H¨ i,M; i`QÎM; K°i +€+? #¢Q T?€i5

h` M çQÌM; [m v p - i`QM; ç–m h–M G"T H¢B K°i H–M M[tm'i ?B M ?bM? ªM? ;QÆ
K†i F?BM? i?QÌM; M?bM KbM?- +QÌB H¢M? M¦B, óæ¢B aQ *Æ aÎ- +Æ bÎ- ç² p¬ /K

*?d +¦ çB m ?B M ;BÌ i`QM; HÁM; h–M G"T F?¬M; +ÁM MY çB K #B T?šM M¨QX
?[M;5

hQÌM; i?¨M? >Q¨M; b bWM; b[M; çSM; p[M;- +€B HQ¢B +ªK ;B€+ pW i` M; M;?B
+?K+ /†K ç½ "T p¨Q K„iX *¨M; ç M ;–M +Y i?¨M?- i•K ibM? K¼B M;QÌB +kM; +¨M; i
J°i F?B M?[M; M;QÌB ç¦ i?"i bU +¦ HB M [m M pÈB ?Q¨M; ;B - p"v +?mv M M¨v M?'
ç½ #B iX

hW `'i t M?bM iÈB- K¼B M;QÌB T?€i ?B M +Y i?¨M? F?¬M; +¦ çB m ;b F?€+ i?QÌM
+?9iX *?d +–M p¨Q i`QM; i?¨M?- i?b b) F?¬M; +¦ pB + ;bX

æ€K M;QÌB h–M G"T ç9M; H¨ F?¬M; #B i, p¨Q H9+ M¨v- M; v i¢B i`QM; T?O h?¨M?
+¦ K°i i`"M i` M? +½B F`+? HB i5

J°i i?B m M[tBM? ç T K„i b€M; `,M; M;¨- ;BÌ T?9i M¨v K†i ç–v p ;B"M /[ç M; ç®B K
i`mM; MB M +?WM; #®M KQÆB #ªv im´B- iQÈM; K¢Q mv M;?B KX

L m h–M G"T +¦ K†i Î +?¶ M¨v- M?'i ç`M? M?bM i?Q€M; [m K°i +€B b) M?"M i i?B
M;¨v ç¦ €K b€i ?„M5

@S?K i?•M5 G–M M¨v +Æ ?°B i®i M?Q p”v- F?¬M; M;Ì +? H¢B Km®M #m¬M; i?
i?B m +?9i M[?„M ç½ ;B i +? i S?QM; + `²B5 >B M i¢B ?„M H¢B /€K +?¼+ iÈB M
?Q¨M; +mM; ç’v5

æ¬B K„i tBM? ç T +O +¬ ;€B YM; çÄ- b„T F?¦+ ;B¼M; HªM? HªM? M¦BX

@S?QM; + S?QM; + 5 *ª M;¨v M;QÆB +?d #B i +¦ i M h–M S?QM; FB 5 *? ç½ M¦
F?¬M; tSM; pÈB +QM5 æ9M; p”v- ?„M H¨ K°i i?B M i¨B i`,K M,K F?¦ ;†T- F?¬M; M
M¦B ;B i? 5 L?QM; +?QM? pb i? K +? KÈB F?¬M; t2K i`¼M; +?mv M +O +€+ M;
+QM +MM; h–M S?QM; +MM; ?¼+ Î >¼+ oB M æ Zm®+- +¦ # Q M?B m +¬ ;€B i?Q+
i? K¢M? ?ÆM +?9M; i \ h`QM; HÁM; +? - +QM H¨ M[ M?•M tBM? ç T M?’i i` M çÌB
M;?o H¢B t2K, ;B[+€+ M;QÆB +¦ i?”i bU i?Q+? ?ÊT ? v F?¬M;\

h` M K†i M;QÌB i`mM; MB M H°` p #’i HU+ F?¬M; #B i M¦B b Q- M?bM +QM ;€B p
i`QÈ+- ?„M F?¬M; FbK M´B MÄB iB T,

@L;QÆB M¦B H–M i`QÈ+ M;QÆB H¢B +?¢v iÈB €K b€i h–M G”T- M;QÆB +¦ #` K
S?QM; b) pb p”v +ªK FQ+? M;QÆB b Q\ E?¬M; +¦ F?ª M,M;5 L;QÊ+ H¢B ?„M b) i`
M[M;QÆB +¦ #B i ? v F?¬M;- M;QÆB H¨K M?Q p”v- b) K M; ç M M?B m M;mv ?¢B
i°+ +?9M; i 5

h?B m M[+kM; F?¬M; +¦ ç w iÈB +•m M¦B b m +MM; +O T?K i?•M- K¨ +?d +ªK i?’
h–M S?QM; H¢B i`€+? KbM? M?B m +?mv M- M¨M; ?ÄB iÈB,

@ob b Q ?„M H¢B i`€+? +QM M?B m +?mv M\

@"ÎB pb M K M?•M F?¬M; i?Q+? M[M?•M ç€M? ç€M? ;B i ;B i- +¨M; F?¬M; i?Q+?
`B M; iQ +O #¼M ?¼5 G¨ K°i i?B M i¨B FB m M;¢Q- Km®M #€Q i?M- +kM; T?ªB iU

L K M?•M i`mM; MB M iS+ ;B”M M¦B,

@æ¦ H¨ +?mv M M°B #° +O h–M ;B 5 >ÆM M[H¨K +QM ` +O h?QÊM; Zm M ;B - M
G”T M;QÆB b) F?¬M; +¦ pB + ;b b Q\ *?ŠM; M?[M; H¨ M;QÆB- K¨ M; v +ª i +? M;
i`QM; i B QÆM; ç’v5

@a Q +¦ i? +?S\

h` M ;QÆM; K†i i`QM; b€M; M?QM; H¢M? HMM; +O +¬ ;€B FB - `®i +K+ H°` K°i

@h?•M T?”M +O ?„M H¨ K°i çS +QM ?Q M; ? M K¼M- /U p¨Q +€B ;b çQÊ+ M;QÌB

@ B /¨5 LÄB M;QÆB +kM; F?¬M; ?B m- M;QÆB +?d +–M M?È Fo K°i çB m, h–M G
H¨ B ç9M; iÈB ?„M- ç m +?d +ÁM çQÌM; +? i5

h`QM; HÁM; M;QÌB i`mM; MB M +ÁM i? K K°i +•m, Qi M?’i ?B M i¢B H¨ M?Q i? 5

*¬ ;€B KQK K¬B- i`QM; K„i +¦ T?–M F?¬M; + K HÁM; M¦B,

@o”v H–M M¨v Gw +¬M; +¬M; FB #` i`¼M; i?QÆM; M?Q p”v- b) #Ä [m +?Q h–M G
çQÊ+ iB m iY FB H¢B H¨ F +?mv M ;•v i B ?¼ X >„M M?Q i? M¨Q H¨K çQÊ+\ L;?2
+’T + Q i?O K¨5 h`mv M ó.mv L;½ æ°+ h¬M ô çQÊ+ +QTv iW /B M ç¨M GQÆM; aÆM

L?„+ iÈB Gw +¬M; +¬M;- F?¦2 KB M; M K M?•M i`mM; MB M +Q ;B”i p¨B +€B- i?Î /

@æ•v H¨ M;mv M M?•M pb +€B ;b i F?¬M; +?Q M;QÆB +?¢K iÈB ?„MX * Q i?O æ`
+?`m i?B i M?Q p”v- M;QÆB bQ pÈB + Q i?O æ` +’T +ÁM HÊB ?¢B ?ÆM b Q\ >Æ
;B H¨ ç #¨B i`Q b Q\ Gw +¬M; +¬M; Î i`QÈ+ K†i >Q¨M; T?B h?QÊM; Zm M- +¦ iQ
M¨v ?„M M?’i ç`M? H¨ #` i?B i i?ÁB K¨ T?ªB M;”K #² ?ÁM H¨K M;¼i5

L K M?•M i`mM; MB M M¦B tQM;- i?Î /¨B K°i iB M;- i?–K M;?o,

óh?¨M? +?O i ç•v +kM; i?”i H¨ m’i M;? M- #^M; p¨Q i? K¢M? +O h?QÊM; Zm M ;
+¬M; +¬M; +,M #ªM H¨ F?¬M; ç€M; t€+? ;B¨v +?Q M;QÌB i 5 *?Q M M- M m Km®M
i?”i bU H¨ `’i F?¦ F?,M5

ó:B€5ô

h` M çQÌM; +?QM? Î i?¨M? >Q¨M; a - K°i i`¨M; iB M; p¦ M;[p M; H M /²M /"T- ?Æ
bo pKi `QB M;U +?¢v M?Q # v- F?Q i? FBM? M;QÌB- T?Q b m +ÁM +?¢v i?2Q ?
+QM M;U FûQ- +MM; T?¦M; M?Q # v i` M çQÌM;- i?ŠM; ?QÈM; +?¢v iÈB +?¶ +Y i

æ€K M;QÌB h–M G"T pW KÈB p¨Q i?¨M?- HB M i?'v ç®B /B M T?¦M; M? M? iÈB ?
ç€K ç m bYM; b®i- i?–K M;?o, +?ŠM; H) tªv ` +?mv M HÈM `²B\

G9+ M¨v- K°i ;½ F` bo ç–m HoM? Î i` M HQM; M;U ?QÈM; p T?Q h–M G"T +mM; i

@sBM +?Q ?ÄB p` M¨Q H¨ h–M G"T h–M +¬M; iY\ h¢B ?¢ H¨ i?` p h?QÊM; Zm M ;B
ç¦M h–M +¬M; iY p¨ +€+ M;QÌB p M?¨5

æ€K M;QÌB >´ ç M; +,M; i?ŠM; i`QM; HÁM; HB M ?¢ tm®M;- K¨ M; v +ª G½M? .
M;Ì M?bM h–M G"T K'v H–MX

h–M G"T i`¬M; i?"T T?–M i`–K ´M +ÁM +?¨Q H¢B K°i +€B- b m ç¦ M¦B,

@o"v +ªK ÆM M?B m5

@*?Ì K°i +?9i5

G9+ M¨v- # M +¢M? #¶M; M?B M H¢B +?¢v iÈB KQÌB K'v M;QÌB- +¦ M;QÌB + Q ;B½

æ€K M;QÌB >´ pW [m v ç–m M?bM H¢B- H"T iS+ ç m #B M b„+ K†i- KQÌB K'v M;Q
K'v M;¨v i`QÈ+ ç•v T?€i bBM? tmM; ç°i pÈB #¼M ?¼X :BÌ T?9i M¨v- ç m /MM; K°i
i? ,M iQÆB Mm®i b®M; M;QÌB i - M?bM +?^K +?^K p¨Q h–M G"TX L?QM; M;QÌB i
FB F?¬M; +¦ K†i i`QM; ç€K #¼M ?¼- K¨ K°i M;QÌB t2K ` H¨ ç–m HoM? HÈM iB M;

@"¼M +?9M; ç m F?¬M; i? çB5 *?kM; ç½ ç€M? #` i?QÆM; ç¢B M?•M M?¨ i - +?9M

G"T iS+ ?„+ ;B€T F` bo H° ` p F?BM? KB i- M?bM M;QÌB t¬M; iÈB M¦B +?mv M ç
M?B M M¦B,

@æ•v H¨ i?¨M? >Q¨M; a 5 >¼ H¨ F?€+? [mw +O h?QÊM; Zm M ;B 5

L;QÌB FB ;B"M iQK K†i- M¦B,

@æ•v H¨ H½M? i?´ +O >Q¨M; h?QÊM;5 "¼M ?¼ H¨ i°B T?¢K #` ?Q¨M; ;B i`mv M½

@*?"+ +?"+5 h?"i HÈM H®B5 >Q¨M; ;B 5 h?U+ /¼ +? i M;QÌB i X

>„+ ;B€T F` bo H¢M? HMM; +QÌB- ?QÈM; H M F?¬M; i`mM; +mM; i v ?¨M? H - b m

@hB m i?Q M?¨ +?9M; i pšM +ÁM H¨ T?B iY >Q¨M; h?QÊM; bOM; €B M?'i ç'v5 *€
;B M¨Q\ V\ B +?Q +€+ M;QÆB ç¢B #B m iQ +€+? ?Q¨M; ;B 5 æWM; H M K†i5 Í i
+ÁM +?Q iWM; i?'v [m M;QÌB M¨Q /€K H H®B H¨K +¨M iÈB h?QÊM; Zm M ;B 5 L
;¼B ç¢B M?•M M?¨ +€+ M;QÆB ç M T?O h?QÊM; Zm M K¨ çÁB5

>„+ ;B€T F` bo M¦B tQM;- ?QÈM; p T?Q h–M G"T KdK +QÌB,

@JÌB h–M +¬M; iY +MM; +?Q p` H M t25

@L;QÆB M;QÆB /€K ç„+ i°B pÈB ç¢B M?•M M?¨ i M?Q i? 5

L;QÌB M¨v F?¬M; M;?o iÈB M;QÌB +O h?QÊM; Zm M ;B +QÌM; i? #€ ç¢Q M?Q i?
#B i /MM; HÌB ;b ç T?ªM FQ+?- +?d +¦ i? M„K +?†i i v- i` M i`€M M´B ;B²M; ;•M t
F?B çB- Gw ;B ç½ /†M /Á `^M;, M m M?Q ;†T M;QÌB +O h?QÊM; Zm M ;B - M;¨M p
tmM; ç°i pÈB #¼M ?¼- i?b ?„M ç½ bÈK t¬M; H M- K°i ç Q +?ûK +? i F` bo FB m M;

@J°i i M ?Q¢M [m M M¨v M; v +ª i`SM; +kM; F?¬M; +¦- +kM; /€K tQM; H¨ ç¢B M?•M
#€Q pÈB ;B +?O M?¨ i - ç ?„M ?ÄB >Q¨M; T?B h?QÊM; Zm M i?Y t2K, ç¢B M?•M
ç¢B #B m +?Q ?Q¨M; [mv M ? v F?¬M;5

>„+ ;B€T F` bo M¦B ` HÌB M¨v i?”i +U+ Fb + v M;?B i- ? i bS+ i`¨Q T?9M;- ç€K M;
b„+- M?QM; H¢B F?¬M; /€K +¦ ?¨M? ç°M; ;b, óE?BM? i?QÌM; ?Q¨M; [mv Mô- +?K
i?U+ #¼M ?¼ F?¬M; K M; M´B5

æ€K M;QÌB "° o•M u M M;?2 p”v M;QÊ+ H¢B i?”i ç9M; H¨ ?ª ;B”M- p K†i H”T iS+ ?
ó.mv L;½ æ°+ h¬M ô çQÊ+ +QTv iW /B M ç¨M GQÆM; aÆM "¢+ UGmQM;aQM" +X+

h–M G”T i?–M b„+ #bM? ioM? H M t2 M;U - /QÈB €M? K„i M;”T ç–v +Wm ?”M +O ç
K¨ çBX

o¬ hbM?

.mv L;½ æ°+ h¬M

h€+ ;Bª,hB m æ Q S?QM; GÊB

98X *?QÆM; 98 ,+´ Zm€B5

" M;¨v b m- çQ¨M M;QÌB Gw +¬M; +¬M; K†i K¨v t€K t`i `ÌB F?ÄB i?¨M? >Q¨M; a - #
i?€M? +?d iW ?Q¨M; +mM; /Q +?BK +•m K M; iÈB, #` K„M; +?Q K°i i`”M- ` H M? #
H¢B i?¨M? >Q¨M; a - H”T iS+ T?ªB [m v p ç ç¬X L;mv M p®M H–M M¨v #¼M ?¼ `
HÁM; +¬M; +?9 - F?¬M; M;?o iÈB +?ŠM; M?[M; p¶ K¬M; M;U F?¬M; i?¨M?- M;Q
ó.mv L;½ æ°+ h¬M ô çQÊ+ +QTv iW /B M ç¨M GQÆM; aÆM "¢+ UGmQM;aQM" +X+

s2 M;U +O Gw +¬M; +¬M; +?¢v ` F?ÄB i?¨M? >Q¨M; a K°i çQ¢M- ?„M pûM ` K #
` [m v H¢B /MM; +QM K„i /mv M?’i M?bM >Q¨M; a iQÌM; i?¨M? M;mv M; FB M +®
i` M ;QÆM; K†i- F?B M i?Q¢i M?bM ?„M ;B®M; M?Q H [m, #bM? i?QÌM;- p¬ +MM

@h–M G”T5 L;QÆB M?È Fo +?Q i - K°i M;¨v M¨Q ç¦- i b) #–K i?•v M;QÆB H¨K p¢
;B M[- +?9M; i +S +?Ì t2K K°i M;¨v M¨Q ç¦ +QM ;€B M?¨ M;QÆB #` i?’i bkM;- +
M¨M; i?”i i®i5 æB5

:½ ç€M? t2 ;BÆ `QB [m’i M;U - t2 M;U t ?Q imM; H M K°i ç€K #KB KM- `’i M? M

@"˜K ;B +?O5 "¼M ?¼ çB `²BX

*MM; M;¨v ?„+ ;B€T F` bo +QÌM; i? FB ;BÌ T?9i M¨v Î i`QÈ+ K†i h?QÊM; Zm M h?
;B¼M; M¦BX

@>W5 J°i i M ?Q¢M [m M- +kM; /€K FB m M;¢Q M?Q i? 5 *QÌM; ;Bª æ` +’T H¢B
i?€M? K M?- +?QM? H¨ iY i°B- ?„M F?¬M; /€K5

h?QÊM; Zm M h?B i i?ªM M?B M M¦B,

@h®i H„K5 h–M G”T #¼M ?¼ F?¬M; +¦ pB + ;b `²B5 æ +?Q #¼M ?¼ `ÌB çB i?¬BX

@*?O M?•M5 L;¨B F?¬M; ;†T h–M +¬M; iY\

>„+ ;B€T F` bo M?„+ M?Î K°i +•mX

h?QÊM; Zm M h?B i /Q /U K°i +?9i- b m ç¦ +QÌB F?´ M¦B,

@æ² M?Ä K¼M ç¦ K K +SM; ç m F?¬M; +?`m5 L?QM; F?¬M; i?Q+? M?’i H¨ i?B m
çQ€M H–M M¨v- M m F?¬M; #ÎB pb +¦ ç€K ç²M; #¼M i?Ê b,M FB - ?„M b) F?¬M; +
M;¨v5 Zm M çB5 æ ?„M çB i?¬BX

>„+ ;B€T F` b` i?Q€M; M Q M Q i`QM; HÁM;- F?QK M;QÌB tm®M;X L?B m M,K [m
K†i +?O M?•M i`¨M ç–v p iW €B- H¢B +¦ +?9i #’i ç„+ /o M?Q p”v- i`QM; HÁM; ?„M
F?¬M; F?ÄB i? K p¨B T?–M t2K i`¼M; h–M G”TX

L;mv M pÈB i?•M T?”M +O h–M G”T- iW i` M tm®M; /QÈB h?QÊM; Zm M ;B - +kM
i`¼M; ?„MX *?Q /M h?QÊM; Zm M h?B ok +¦ # M? i`QM; M;QÌB F?¬M; iB M M¦B ` -
G”T +¨M; F?¬M; p p M; ;b5

J®B [m M ? M?Q p”v M M M; v +ª ç€K i?` p M¨v- +kM; M?B m Qi +¦ T?–M F?¬M; +¦
+¦ çB m ;B [mv +O h?QÊM; Zm M ;B b•K M;?B K- #¼M ?¼ F?¬M; /€K #B m ?B M
i?O HoM? ?„+ ;B€T F` bo M¨v iW i` M K†i h?QÊM; Zm M h?B i- `ä `¨M; M?bM ` +?
p¨Q i?•M T?”M h?QÊM; Zm M h?B i- F?¬M; +–M +’T K†i KkB +?Q K°i çS +QM ?Q
ç M [mª i?U+ ç9M; H¨ +?mv M ?B ?[m5

*?Q M M- ;½ i?O HoM? ?„+ ;B€T F` bo i?–K [mv i ç`M? i`QM; HÁM;, KbM? M?’i ç`M
h–M +¬M; iYX

oW p ç M +Y M?¨- HB M i?’v ? B M;QÌB h–M >¨M L;mv i +MM; h–M hmv i ç M; T?
b•M- H¢B M?bM ?¨M; `¨Q p®M +k M€i- F?¬M; M;Ì `U+ b€M; ?ŠM H M- +€M? +Y M?
i?’v +kM; F?¬M; +¦ ;B€ i`` # Q M?B m- M?QM; /M b Q +kM; i®i ?ÆM M?B m bQ pÈ

h–M G”T M;˜M; ç–m M?bM- T?€i ?B M ` K€B M;¦B ` m t M? i` M K€B M?¨ +kM; ç½
ç°M;- +?QM? KbM? KÈB çB ?ÆM KQÌB M;¨v i?¬B- M?Q i? M¨Q i`QM; M?¨ #B M ?¦

@Jšm i?•M5 *QM ç½ i`Î p 5

h–M G”T M?bM h–M >¨M L;mv i çB iÈB ç¦M KbM? M? ;B¼M; M¦BX

@*QM i` B #ªQ #®B5 *QM i?”i ?¢B +? i MQÆM; `²B5 J m +?Q MQÆM; M?bM t2K-

h–M >¨M L;mv i +kM; F?¬M; #B i +?mv M Gw +¬M; +¬M; FB - M;?o ç M çS +QM p

h–M G”T iU M?B M F?¬M; Km®M +?Q Kšm i?•M HQ H„M;- +?Q M M +kM; F?¬M; ç

@Jšm i?•M- Î i`QM; K„i M;¨B- +QM i? M¨v F?¬M; +?`m M´B K°i FQ+? b Q\

h–M hmv i H9+ M¨v #QÈ+ iÈB- ?QÈM; p T?Q h–M G”T M? M?¨M; i?B H - /`m /¨M;

@h?B m ;B ç½ i`Î p

@hd id5 L;QÌB K°i M?¨- F?€+? b€Q M?Q p”v H¨K +?B- ;¼B ç H¨ h–M G”T- ?Q†+ hB
i?B m ;B 5

h–M G”T F?) +QÌB M¦BX

h–M hmv i KdK +QÌB K†i ?ÆB çÄ H M- ?ÆM KQÌB M;¨v Î +?mM;- +ªK ibM? ;B[M¨M
M;¨v +¨M; i®i- ?B M i¢B [mª i?”i ç½ t2K KbM? i`Î i?¨M? K°i i?¨M? pB M i`QM; M?¨

h–M G”T +?d p¨Q K€B M;¦B t M? +MM; ?¨M; `¨Q [m M? M?¨ ?ÄB,

@L?[M; i?S M¨v Î ç•m ` p”v\

h–M hmv i KdK +QÌB- M¦B,

@L?[M; i?S ç¦- ç m H¨ b m F?B h?QÊM; Zm M iB m i?Q ç M ç•v- ibK M;QÌB bY +?
F?¬M; çQÊ+- +?d +¦ i? ç K†+ M¨M; H¨K ;b i?b H¨K5

h–M G”T bYM; b®i- K’v M;¨v M¨v i?”i ` ?„M ;†T h?B ok ? B H–M- imv M?B M M? ç-
+?mv M M¨v5 *?ŠM; H) H¨ Km®M +?Q i FBM? M;¢+ K°i T?2M ? v b Q\ E?¦2 KB M
p iQÆB +QÌB- M?È iÈB K’v M;¨v M v i`ªB [m Î h?QÊM; Zm M ;B X

J’v M;¨v M v Î h?QÊM; Zm M ;B - ?„M çQÊ+ ç®B ç½B `’i i®iX æ€K M;QÌB >´ +kM
G”T- KÎ K M; FB M i?S+ K°i +?9i p +m°+ b®M; +O M?¨ ;B¨m +¦X æ€M; M?„+ iÈB
L;¢+ FB - #` h?QÊM; Zm M ;B i`U+ iB T H’v ;B€ #®M p¢M HQÊM; #¢+ Km H’vX æ
M?B m H¨ M K†i KkB h–M G”T- i`QM; HÁM; K¼B M;QÌB ç m `’i `ä `¨M;X *?Q M M-
+?B K çQÊ+ +ª K°i p¢M HQÊM;5 o®M H¨ ç`M? +’T +?Q ?„M ? B p¢M HQÊM;- M¦B

M?”M- +m®B +MM; ;BªK tm®M; +ÁM K°i p¢M HQÊM;- +ÁM H¨ #` >´ mv ?B T M m F
ç - h–M G”T KÈB KB M +QÐM; M?”M H’vX

E?B ?„M ;†T h?QÊM; Zm M h?B ok- M¨M; ç M; çB K ioM? çSM; Î #Ì ?² +?Q +€ ,M- `
ç TX h?’v h–M G”T- M¨M; +kM; F?¬M; FBM? M;¢+- ç¬B K„i tBM? t„M i?Q€M; H°
M?QM; F?¬M; M¦B ;b- iB T iK+ +?Q +€ ,MX

h–M G”T çB ç M # M +¢M? M¨M;- M?bM #’v +€ +?ûT iQ K¼M; #ÆB i`QM; MQÈ+- M
ô çQÊ+ +QTv iW /B M ç¨M GQÆM; aÆM "¢+ UGmQM;aQM" +X+QKV

@J”T M?Q p”v- H¨K i?`i +€ +?ûT F?Q i¨m- M?’i ç`M? ,M M;QM H„K ç•v5

h?QÊM; Zm M h?B ok HQÌK h–M G”T K°i +€B- i? M? •K i`QM; i` Q / M;?2 M?QM;
H M,

@E?¬M; çQÊ+ ,M +?9M; M¦5

h–M G”T bÌ bÌ +€B KkB- +QÌB ?„+ ?„+- iW i` M M;QÌB h?QÊM; Zm M h?B ok iÄ `
i`QM; HÁM; ?„M ç°i M?B M +ªK i?’v i?”i v M #bM?- M?QM; h–M G”T T?€i ?B M hB
i? KbM?- M;QÊ+ H¢B #„i ç–m t Q ç°M; +ª H M- ?„M i?Y p”M /KM; +¬M; T?€T ?ÆB
ç–m ?’T i?m K°i +€+? çB M +m²M;X

h–M G”T ;B”i KbM? +ª FBM?- F?¬M; T?ªB H¨ M?Ä- #ÎB pb i®+ ç° im Hmv M M¨v- F
h?B M hY E?Q T?Q +?•M i`ÌB K¶B b€M; bÆK i?QÌM; M;¨v +ÁM Km®M M? M? ?ÆM

J¨ h?QÊM; Zm M h?B o[ç M; çSM; # M +¢M? ?„M- H¢B +ªK ;B€+ çQÊ+ +ª M;QÌB
/²B /¨Q bS+ b®M;- i?”T T?–M i?QªB K€B- /QÌM; M?Q +ÁM +¦ +ªK ;B€+ M?Q ?ÆB M
ok YM; çÄ b„+ K†i- i` M M;QÌB +¨M; H9+ +¨M; M;S ?ÆMX L¨M; +ªK i?’v i?”i Fb [
M;¨v- M?Q i? M¨Q H¢B M;S M;€v\ *ªK M?”M çQÊ+ €M? K„i +ªm h–M G”T # M +¢
HQÊ+- h?QÊM; Zm M h?B ok F?) ;„i K°i iB M;- M?Q+? ` t h–M G”T K°i +?9i- +ªK
iS+ #B M K’i- ç²M; i?ÌB +ªK ;B€+ i?QªB K€B i?Q bQÈM; ç¦ +kM; F?¬M; +ÁM M[X

L; v i¢B i`QM; M?€v K„i h?QÊM; Zm M h?B ok Mû b M; K°i # M- hB M h?B M hY E?
H”T iS+ #bM? ´M i`Î H¢B- i®+ ç° F?¬B T?K+ #bM? i?QÌM;X h`QM; ç–m h–M G”T i
M?È iÈB H–M ç–m i?B M ;†T K†i h?QÊM; Zm M h?B ok- i`QM; F?QªM? F?„+ ? B
h?B M hY E?Q i`QM; +Æ i? ç½ iWM; t Q ç°M; K°i ?²B H•m- +?d H¨ H9+ ç¦ KbM? ?
çB m ’v5 h`mv M ó.mv L;½ æ°+ h¬M ô çQÊ+ +QTv iW /B M ç¨M GQÆM; aÆM "¢+ U

*?ŠM; H) M¦B Î # M i?•M i? +O M¨M;- i +¦ i? im Hmv M M? M? ?ÆM ? v b Q\ h
?Q†+- #QÈ+ iÈB ;–M h?QÊM; Zm M h?B ok H–M M[X

5

h?QÊM; Zm M h?B ok Î i`QM; M?€v K„i h–M G”T #QÈ+ iÈB ;–M KbM?- +€B HQ¢B +ª
J¨ h–M G”T- +kM; H¨ i`ÊM K„i ?€ ?®+ K²K M?bM M¨M;X > B M;QÌB HB + M?bM M
M;¢+ iW i`QM; K„i ç®B T?QÆM;

o¬ hbM?

.mv L;½ æ°+ h¬M

h€+ ;Bª,hB m æ Q S?QM; GÊB

9eX *?QÆM; 9e ,i”T EQ+? æ K5

a Q H¢B i? M¨v\ h`QM; ç–m ? B M;QÌB ;–M M?Q +MM; K°i H9+ Mªv bBM? ` w MB
æ°+ h¬M ô çQÊ+ +QTv iW /B M ç¨M GQÆM; aÆM "¢+ UGmQM;aQM" +X+QKV

@*¬ +ªK ;B€+ çQÊ+ +€B ;b\

h–M G”T M?bM h?QÊM; Zm M h?B ok ?ÄBX

@L;QÆB M¦B i`QÈ+ çB5

@•B +?¨ çQÊ+ `²B5 h Î # M +¢M? +¬- i®+ ç° im Hmv M +O i M? M? K°i +€+? F?€

h–M G”T i?¨M? i?”i i`ª HÌBX

*kM; F?¬M; M;?o iÈB +•m i`ª HÌB +O ?„M- h?QÊM; Zm M h?B ok ?B m H–K- H¨M /
K†i i–M; i–M; çÄ YM;- i`QM; HÁM; i?–K T?mM ` K°i iB M;, óæ² t’m t 5ô

@*ÁM +¬ +¦ +ªK ;B€+ ;b\

h–M G”T M;?B ?Q†+ i`QM; HÁM;- i?’v h?QÊM; Zm M h?B ok F?¬M; M¦B HÌB M¨Q-

@E?¬M; M¦B +?Q M;QÆB #B i5

h?QÊM; Zm M h?B ok M¦B tQM;- tQ v KbM? +?¢v çBX

hmv M?B M ? B M;¨v F iB T- h–M G”T pšM ;†T h?QÊM; Zm M h?B okX oÈB ?„M K¨
ok +¦ i?¬M; KBM? K’v çB M[- +kM; +?d H¨ K°i +¬ ;€B M?Ä K¨ i?¬B- +?d +–M / K†i
HB M F?¬M; +¦ #B M T?€TX

h` M i?U+ i ç9M; M?Q i? - h?QÊM; Zm M h?B ok Mû i`€M? p¨B H–M F?¬M; tQM;- +
h–M G”T çSM; b€i # M KbM?X hmv M?B M +kM; K v H¨ ?„M F?¬M; +¦ ?¨M? ç°M; pQ

æB m M¨v H¨K +?Q h?QÊM; Zm M h?B ok H¨ K°i +¬ ;€B KÈB HÈM- i?Î T?¨Q K°i +€B
ç°M; +?•M- +?Q /M ?„M H¨ p` ?¬M T?m +O KbM?- p”v +kM; +QÆM; [mv i F?¬M; +

h–M G”T Î h?QÊM; Zm M ;B ? B # M;¨v- K¶B M;¨v +MM; h?QÊM; Zm M h?B ok ;†T
> B M;QÌB ;–M M?Q F?¬M; +¦ i` Q ç´B çB m ;b- h?QÊM; Zm M h?B ok +?Q +€ ,M- h
+?d M;„M M;OM K’v M;¨v M¨v- F?¬M; M;Ì i?U+ HU+ h–M G”T H¢B H–M M[+¦ /’m ?B
+¦ [m i?Y M;?B K- M?QM; i`QM; HÁM; h–M G”T #B i `ä- ?B M i¢B #ªM i?•M KbM? ç
i`¢M; i?€B çdM? T?QM;- `’i M? M? b) +¦ i? ç°i T?€ ç M #”+ #ªv- ç¢i iÈB i?U+ HU+

GQ¢B i®+ ç° im Hmv M M¨v- M m Î i`QM; K„i pä ;Bª i–K i?QÌM; H¨ M? M? F?¬M; i?
i?B M i¨B M?Q h–M S?QM;- +kM; F?¬M; i? iBM çQÊ+ i` M çÌB M¨v +ÁM +¦ pä ;Bª v

Eb i?”i M;?o H¢B- +kM; b) F?¬M; +¦ ;b F?¦ ?B m, i?•M i? i`QÈ+ ç•v h–M G”T im H
F?¬M; T?ªB p”i T?¨K- +?d +¦ çB m M;QÌB çÌB M;m Km°B- +,M #ªM F?¬M; #B i +?¶ H
M,K +,M +Æ- iB M M;?B H¢B /¨M? +?Q h–M G”T tmv M iÈB ç•v ?QÎM;X a m ç¦ H¨ h
H½Q ç¢Q bo Mm¬B /QÐM; h–M G”T- ç½ F i ?ÊT i’i + #ªM i?ªQ #ªM HoM? +MM; +
;B€Q- +MM; F i ?ÊT pÈB i•K ç„+ bm®i çÌB ibK ?B m i?B M ç¢Q +O H½Q b€M; +?
b Q +¦ i? H¨ p”i i–K i?QÌM; +?S\

*¬M; T?€T .mv L;½ æ°+ h¬M- Î i?ÌB ç¢B +´ +?QM? H¨ K°i i`QM; M?[M; +¬M; T?€T
+?d +¦ çB m v m +–m +O M¦ `’i + Q- M;QÌB #bM? i?QÌM; +,M #ªM F?¬M; i? im Hm
h¬MX E?¬M; #B i h?B M >mv M ç M FB +–M +€+ i¨B HB m ;b- M?QM; F?ªM; ç`M?

h?•M KbM? h–M h?"T h K F?) H"i- M;Y K†i ?QÈM; H M i`ÌB- #¶M; M?B M ó?¬ ?¬ô
+QM +9 F m ç K,

@"m²M +QÌB i?"i ç€M; #m²M 5 h +?QM? H¨ K°i i M +¦ K„i F?¬M; i`ÁM;

h–M h?"T h K +ÁM +?Q /Si HÌB- HB M çSi ?ÆB- ç¬B K„i i`ÊM i`WM;- +? i F?¬M; M

•M? b Q H'T H€M? i` M #–m i`ÌB ç K- h–M G"T F?) i?Î /¨B K°i iB M;- pQÆM i v- FQ
+€B ?®- +?¬M t€+ h–M h?"T h K i`QM; ç¦X L;QÌB +? i ?"M iB m i M- K¼B +?mv M

h–M hmv i v M H†M; çSM; M?bM h–M G"T #bM? ioM? H¨K pB + M¨v- M¶B FBM? M;
hW b m F?B #` FQ+? ç°M; ?¬M K idM? H¢B- ;B®M; M?Q H¨ ?Q¨M iQ¨M i? v ç´B i?¨
pšM H¨ F?m¬M K†i FB - F?ªM; ç`M? b) F?¬M; +¦ M;QÌB M¨Q iBM `^M;, h–M G"T i
K v- p¨ h–M G"T b m +?mv M F?¬M; K v ç¦- H¢B H¨ +MM; K°i M;QÌB5

h–M G"T ?B M i¢B- Î i`QM; K„i h–M hmv i- t2K ` iQ¨M i?•M ç m H¨ #Q K"i- ;B®M; M
K¶B +ÆM H®+ tQ€v- ç m +¦ i? ?9i i•K i?–M +O M;QÌB i p¨Q i`QM; M¦5

æ°i M?B M- h–M hmv i +ªK ;B€+ K†i KbM? +¦ +?9i M¦M; H M- i`QM; HÁM; i?–K i`
b€M; +O M¨M; M?bM h–M G"T /QÈB €M? i`,M;- +¨M; H9+ +¨M; /`m /¨M; ?ÆMX

G¨K tQM; ? i i?ªv K¼B +?mv M- h–M G"T T?OB T?OB i v- ?QÈM; p T?Q h–M hmv

@*?9M; i çB i?¬B5 o M?¨ çWM; M¦B ;b pÈB MQÆM;5 *S M¦B H¨ +¦ i M i`°K ç M i?
+?¢v `²BX h`mv M ó.mv L;½ æ°+ h¬M ô çQÊ+ +QTv iW /B M ç¨M GQÆM; aÆM "¢+

h–M hmv i ;"i ;"i ç–m- #B i h–M G"T bÊ Kšm i?•M HQ H„M;X :BÌ T?9i M¨v- h–M hmv
h–M G"TX h`QM; p¬ ibM?- i?"K +?Q i?•K i•K +O M¨M; +ªK i?'v h–M G"T F?¬M; M
T?ªB H¨ + + +O KbM? KÈB ç9M;5

L?[M; M;¨v F iB T- /–M /–M #„i ç–m v M #bM? i`Î H¢BX

EB K çQÊ+ F?QªM iB M K°i p¢M HQÊM; #¢+- +kM; çO ç m Kšm iY #ª M;QÌB h–M G"
?¼ H¢B iB T iK+ ç¢T #QÈ+ i` M ?¨M? i`bM? i–K #ªQX "¼M ?¼ H¨ F K¢Q ?B K +?•M
L¦B ç9M; ` - h–M G"T +?d H¨ pmB çM K°i H9+- +?d M;?o FB K K°i Qi iB M i¢K i?ÌB

h•v Zm K¶B M;¨v H¢B ç M ç•v çQ iBM- çB i?2Q h–M hmv i ?¼+ i"T i•K T?€T L?'i
h–M G"T ?¼+ i"T +?B M Fo .mv L;½ æ°+ h¬MX h?U+ HU+ h•v Zm i,M; H M `'i M?
K°i i?€M;- M¦ ç½ iW K°i çS M?Ä F?¬M; i?m°+ ;B B #"+ M¨Q- ?B M ;BÌ ç½ ç¢i iÈB
M,K5 Í F?„T i?¨M? "„+ M¨v- i? M? / M? +kM; `'i HÈM5 .Q h–M G"T +® w #²B /QÐM
iW K°i i?B m MB M /MM; M„K ç'K ç bmv M;?o- +?mv M #B M i?¨M? H½M? iK # M;
bmv M;?o5

J¨ HU+ HQÊM; M¨v- i`QM; iQÆM; H B ç®B pÈB +m°+ b®M; v M ´M +O h–M G"T Î i?
`'i HÈM5

lv HU+ +O +?B M Fo h?–M +'T çQ+? t€+ F?¬M; T?ªB H¨ M?ÄX h–M G"T +kM; M¦B
Fo .mv L;½ æ°+ h¬M- K¶B MY M,K b) +¦ K°i H–M +¬M; HU+ i?Ki HMB H¢B- K½B
#B M K'i- ?ÆM M[b) H¨K i?QÆM; i´M iÈB HBM? ?²MX L m M?Q i?"i bU F?¬M; i?
>mv M ç M- ?ÆM M[i?¨M? +¬M; #¨Q +? çQÊ+ ç T?®B ?ÊT i?b +¦ M;mv ?B K iÈB

o®K iQÎM; `^M; h•v Zm M;?2 tQM; b) `'i bÊ ?½BX L?QM; i?"i F?¬M; M;Ì i M iB m iY
H„+ H„+ ç–m +?ŠM; ? ç w- M¦B +€B ;b M K iY ?€M ç¢B i`QÊM; T?m- +QM M;QÌB
HB i HB i- +? i F?¬M; bÌM

h–M hmv i iS+ ;B"M ç M HQÌK h–M G"T i`„M; i`ÁM; K„i- #ÎB pb HÈB M¦B M¨v- ç9M;
G"T +?d /¢v pk Fo +?Q h•v Zm ç½ M¦B ` X h`mv M ó.mv L;½ æ°+ h¬M ô çQÊ+ +QT
"¢+ UGmQM;aQM" +X+QKV

hmv M?B M h•v Zm +¦ HQ¢B i•K iQM? i? M¨v- +kM; H¨ +?mv M i®i- #ÎB pb +?Q iÈ
F?¬M; +¦ #'i Fb M;QÌB M¨Q- +¦ i? +?®M; +U H¢B T?ªM T? +O +?B M Fo .mv L;½

h–M G”T iU KbM? +kM; F?¬M; /€K + K çQ M i`,K T?–M i`,K- b€m i?€M; b m #ªM i?
F?¬M; +¦ +?mv M ;b tªv ` X

h–M ;B ç½ +? i K°i i M h–M h?”T h K- M?QM; +kM; F?¬M; /šM iÈB +?9i ç°M; ioM?
K°i M;QÌB h–M ;B M¨Q iÈB F?m /•M M;? Q i?¨M? "„+ M¨v ç i?2Q /äB h–M G”TX h
h–M G”T pšM H¨ K°i i M æ¢B aQ *Æ aÎ i`QÈ+ FB 5 hmv ``^M; ?„M /U p¨Q h?QÊM; Z
K°i i M ,M ?¢B- +¦ ;b ç€M; bÊ\

*?Q M M- ç M M; v +ª h–M ooM? *?Q- +kM; +?d +?Q ``^M; h–M h?”T h K +¦ pB + ;b
iQ¨M F?¬M; M;?o iÈB- h–M h?”T h K K°i +QÌM; ;Bª i?U+ HU+ æ` +’T K¢M? K)- K
M;?B K T?QM; T?9- K°i a€i i?O H½M? ?mv i- i? K¨ bÈK ç½ F?m’i M?K+ H†M; H) +

h?QÊM; Zm M h?B ok- i?dM? i?QªM; H¢B iÈB ç•v K°i +?mv MX ošM M?Q i`QÈ+ ``’
H¨ h–M G”T i?b im Hmv M- M¨M; M;²B Î # M +¢M? h–M G”T HŠM; H†M; ç¼+ b€+?X
F?¬M; +¦ M¦B K’v +•m- M?QM; K†+ M?B M +¦ K°i HQ¢B ,M w Fb /B m /–M /–M Mªv

h?QÊM; Zm M h?B ok K¶B H–M iÈB ç•v- ç m +¦ ``’i M?B m ?° p çB i?2QX h?QÊM; Z
imv ``^M; mv / M? ?B M ?€+?- M?QM; ç²M; /¢M;- +kM; F?¬M; ? QiF i?MX >ÆM M[
+MM; +,K ;?ûi ç®B pÈB +¬ ;€B [m€B p”i +O h?QÊM; Zm M ;B - +?Q ``^M; M¨M; H¨
F?¬M; M M b®M; Î i` M çÌB M¨vX

Eb i?”i i` M çÌB M¨v- +¦ ``’i M?B m +?mv M ç m ``’i Fb /B m, +¦ +€B ;¼B H¨ ibM? v m
+€B ?”M ó#’i F ç¢Q HQô- Fb i?”i p` i’i ?Q¨M iQ¨M +?m˜M t€+5 *¦ K°i b® M;QÌB p
i? M¨Q i?Q+? i? ç’vX æ•v +?QM? H¨ ibM? v m F?¬M; HQ /Qc +¦ K°i b® M;QÌB- i`Ì
+?Q H¨ M?bM M?Q F i?M- iU M?Q ó#€i iU iQÆM; F?„+ô 5 æ•v Fb i?”i +?QM? H¨

#€i iU, i€K ;BÌ U;BÌ M;¨v i?€M; M,K bBM? pB i i?2Q h?B M + M p¨ æ` +?BV- H¨ I
M;QÌB h`mM; Zm®+X L;QÌB K iQM +?Q ``^M; ;BÌ- M;¨v- i?€M;- M,K +QM M;QÌB çQ
æ` +?B +?B T?®BX J¶B ;BÌ- M;¨v- i?€M;- M,K bBM? ’v çQÊ+ i? v #^M; ? B +?[-
i€K +?[’v- i +¦ i? bmv çQ€M ` p”M K M? +O K°i +QM M;QÌBX h?2Q T?QM; iK+
M M?¨ i` B p¨ M?¨ ;€B T?ªB i` Q ç´B ó#€i iU i?B Tô +?Q M? m- +ÁM ;¼B H¨ ó+ M
*t/B+iV

h?QÊM; Zm M S?B ok ç®B pÈB ç¬M; ç9+ ?° p # M KbM? +kM; F?¬M; ?¨B HÁM;- M
M?B M ;B ;B M¨M; /M Hm¬M +?B m +?m°M; M¨M;- p +?mv M M¨v +kM; F?¬M; i
+?mv M ç°+ çQ€M, Í # M M;Q¨B p¨ i`QM; T?O h?QÊM; Zm M H¨ ? B +?mv M ?Q¨M
i?¨M? "„+ # M M¨v- +¨M; F?B M h?QÊM; Zm M h?B i F?¬M; v M HÁM;X h?”K +?Q
ibM? +´ ?O- im´B +ÁM M?Ä- M?Q i? M¨Q H¢B Km®M i? M? + Q M?Q p”v\ >ÆM M[
pb +€B ;b +ÁM Km®M Î H¢B +?¶ ç¦- H¨K HB M HKv +?€m ;€B +O KbM? T?ªB +?`m
F?ûQ +O h?QÊM; Zm M h?B i H¨ i? - M?QM; H½Q +kM; ?Q¨M iQ¨M F?¬M; i? M;?
KQÌB # im´B M¨v- F?¬M; M;Ì H¢B #B M F?m /•M M;? Q T?Q "„+ i?¨M? M¨v- H¨K +,

h`QM; M?€v K„i i?m çB ç¬M; ç M- i?¨M? >Q¨M; a imv ``^M; Î i”M T?QÆM; L K- M?Q
+KM; M?B m Qi +¦ ?ÆB H¢M?X

hQM? iQ€M i?ÌB ;B M- h–M G”T çB p¨Q i? ;BÈB M¨v ç½ ;–M MY M,K- +¨M; ;–M iÈ
F?¦ ?B m pB i i` M +?B M Fo .mv L;½ æ°+ h¬MX h`QM; HÁM; h–M G”T- +kM; H¢B

æ½ #B i pB + ç¦ F?¬M; +¦ ;b ç€M; bÊ- +?•M +?QM? ç€M; bÊ H¨ M?[M; i?S i?–M #Q
G”T `ä ``¨M; +ªK ;B€+ çQÊ+ i?ÌB çB K KbM? im Hmv M .mv L;½ æ°+ h¬M- +kM; F?¬
i´M HBM? ?²M- M?Q h•v Zm M¦B +€B ;b i`QM; ç–m ¦+ ?„M i?dM? i?QªM; H¢B +¦ i?
T?QÆM; t X h–M G”T +kM; F?¬M; +¦ +?9i +ªK ;B€+ ;b M?Q i? X L?QM; çB m M¨v
M;QÌB ?„M b) F?¬M; T?€i bBM? +?mv M ;bX

h?QÊM; Zm M S?B ok t2K [m HÌB +ªM? +€Q i` M #° +?B M Fo .mv L;½ æ°+ h¬M- +
HQ H„M; çB m ;bX h`QM; HÁM; M¨M; /Q /U F?¬M; #B i +¦ M M M¦B ` M?[M; #B M
G”T ? v F?¬M;\ "B i +?mv M M¨v i`W ;B ;B ` - ?„M H¨ M K M?•M /mv M?’i ç®B tY

E?¬M; #B i pb b Q- h?QÊM; Zm M S?B ok #¶M; M?B M +¦ +?9i M?È M?mM; T?K Kš
M?Q p”v- +? K M¨M; ç m F?¬M; +¦ iBM iS+ ;b- ``’i M?B m M;QÌB ç m M¦B #¼M ?¼ ç

S?B ok F?¬M; iBMX L¨M; F?¬M; iBK pb ç ibK T?QÆM; T?€T ;BªB +Sm +?Q KbM?-
H¢B #'i ?¢M? M?Q p"vX

"¼M ?¼ M?'i ç`M? +ÁM b®M;- ?ÆM M[ b®M; `'i F?Ä2X *?Ì M;¨v M¨Q i ;†T H¢B #
?¼ + Q ?SM; M?'i i`QM; bm®i +ª +m°+ çÌB M¨v5

h?QÊM; Zm M S?B ok M;?o i`QM; HÁM;X

@h–M G"T5 L;QÆB F?¬M; +–M HQ H„M;- i iBM iQÎM; M;QÆB M?'i ç`M? b) F?¬M;

h?QÊM; Zm M S?B ok `'i Qi M¦B +?mv M- #¶M; M?B M KÎ KB M; M¦B- b m ç¦ [m v
+QÌB,

@Jm®M M?bM K°i +?9i #B M ?¦ +O i F?¬M;\

J°i +QÈ+ T?€ pÐ ç M çB M5

o¬ hbM?

.mv L;½ æ°+ h¬M

h€+ ;Bª,hB m æ Q S?QM; GÊB

9NX *?QÆM; 9N ,+ * .¢v L;QÆB æ„T L;QÌB hmv i

"B M ?¦ \ h–M G"T M Q M QX .Si F?Q€i F?¬M; i? K M;?o iÈB b m F?B KbM? im Hm
bm®i b€m i?€M; ç½ T?€i bBM? #B M ?¦ ;bX L K iY ?€M ç¢B i`QÊM; T?m- M m +?
p¢M p¢M M,K F?¬M; +? i- +kM; F?¬M; +¦ ;b ç€M; bÊ5 *?Q M M M;?2 h?QÊM; Zm M
M?`M çQÊ+ +?mv M ?SM; i?9 H M M;QÌB p` ?¬M i? +O KbM?X

E€ i?"i h–M G"T ç½ bÈK +ªK ;B€+ çQÊ+ h?QÊM; Zm M h?B ok +¦ +?9i #B M ?¦ X C
i®+ ç° im Hmv M +O ?„M T?ªB M? M? ?ÆM ? B # H–M #bM? i?QÌM;X J¨ K¶B F?E
;B€+ çQÊ+- h?QÊM; Zm M h?B ok /QÌM; M?Q Hm¬M Hm¬M +® ;„M; +?`m çUM; ;b
M;S M;€v- M?QM; pšM +S FB M i`b- F?¬M; +?`m `ÌB F?ÄB # M +¢M? ?„MX

>ÆM M[i?2Q h–M G"T i?'v- bQ pÈB H9+ ? B M;QÌB ;†T M? m H–M ç–m- h?QÊM;
i?"K +?Q +ÁM +¦ i? M¦B p¨B +•m çM ;BÐM pÈB ?„MX a® H–M iU KbM? b M; ç•v +k
ç–m H¨ M,K b€m M;¨v b M; K°i H–M- ?B M ;BÌ H¨ ? B # M;¨v b M; K°i H–M- +¦ ç¬B
Î ç•vX

*Q /•M Î ;–M MÆB M¨v ç m #B i- ?¨M; t¦K KÈB /¼M iÈB F?¬M; H•m M¨v F€ i?"i H¨ I
F?¬M; Qi M;QÌB bmv çQ€M- h–M >¨M L;mv i H¨ K°i +€B T?ÁM; M;Q¨B /Q ç¢B M?•I
h–M G"T H¢B H¨ +QM `B M; +O ç¢B M?•M p"i FB X

E?¬M; i? F?¬M; M¦B- HÁM; ?B m F€ `bM? +QB #Q K"i +O M;QÌB F?€+- H¨ i?B M i
/•M M;? Q Î i?¨M? "„+ M¨v- ? v +?QM? #ªM i?•M h–M G"T +¦ H®B bmv M;?o +O M;Q
i`€M? F?ÄB HÁM; #€i [m€B M¦M; #ÄM;X

@ *¦ #B M ?¦ ;b- M¦B M;?2 i?Y t2K5

h–M G"T +QÌB ?QT K„i M?bM h?QÊM; Zm M h?B ok- M?QM; H"T iS+ /€M; +QÌB HB I
?€ i?"i iQ- ? B K„i i`¨M M;"T p F?¬M; i? iBM M´B- FBM? ?¬,

@ G¨K H¨K b Q +¦ i? \ æ•v H¨ +?mv M ;b i? M¨v\

h?QÊM; Zm M h?B ok pûM F?,M +?2 K†i H M- pšM tBM? ç T M?Q i`QÈ+ ç•vX JB K
HQm +?mv M- K°i F?m¬M K†i iBM? tªQ H¨K +?Q M;QÌB i F?¬M; FûQ H M #'i +S w

*?d H¨ H¨M / FB p®M +¦ K°i K¨m H K M?¨M M?¢i- +¨M; i`Î M M M?¢i ?ÆM5 hmv `^I
` K¨m b„+ i` M K†i h?QÊM; Zm M h?B ok pšM H¨ K¨m H K- M?QM; bQ pÈB H9+ H–M
ç½ T? B M?¢i çB K'v H–M5

h?QÊM; Zm M h?B ok i`QÈ+ FB - M m M?Q F?¬M; K M; i?2Q F?,M +?2 K†i çB i` M
a - imv i ç®B +¦ i? /¼ +?¢v `'i M?B m M;QÌB çB çQÌM;X *QM M;QÌB i i`ÌB bBM?
M?[M; +?mv M F?¬M; #B iX L?QM; h?QÊM; Zm M h?B ok ?B M i¢B- 'M iQÊM; ç–m
K°i ;B B M?•M imv i b„+5 L m M?Q b„+ i`ÌB ?ÆB i®B K°i +?9i- i?"K +?Q F?¬M; M
+O M¨M;5 h`mv M ó.mv L;½ æ°+ h¬M ô çQÊ+ +QTv iW /B M ç¨M GQÆM; aÆM "¢+

æ¬B K„i i`QM; b€M; +O h?QÊM; Zm M h?B ok /WM; Î i` M M;QÌB h–M G"T- b m ç¦
tm®M;X æ¦ H¨ K°i ç¬B i v iBM? tªQ i?QM /¨B M?Ä #û- +kM; H¨ K°i K¨m H K M?¢i
b€M? çQÊ+5

@ *€B M¨v- +kM; H¨ +¬M; H Q +O M;QÆB5

h?QÊM; Zm M h?B ok pW +QÌB pW M¦B K°i +€+? #•M; [mÆX E?¬M; B #B i- T?Q
~M ;B'm # Q M?B m +?m t¦i5

G–M ç–m iB M T?€i ?B M K¨m H K i` M i v KbM? /QÌM; M?Q ;BªK çB K°i +?9i Qi- h
+?Q +?Q `^M; KbM? ç M; M^K KÆ- ?Q†+ H¨ ;†T ªQ ;B€+5 L¨M; ç†+ #B i +?Q M;QÌB
i`QM; T?ÁM; KbM?- i`QÈ+ FB - +'K F} HÈM M?'i i`QM; T?ÁM; h?QÊM; Zm M h?B

E?¬M; ç w iÈB i?` M[ M;?B ?Q†+- h?QÊM; Zm M h?B ok H"T iS+ ;'T `9i iU +ÎB b¢
çSM; Î i`QÈ+ i'K ;QÆM; [m M b€i M?B m H–MX L¨M; +ÁM M?È `'i `ä p K†i +O Kb

h?B m M[i?QM i?ª tBM? ç T i`QM; K†i ;QÆM; FB - M?bM [m ? i bS+ t H¢- +¦ i`Ì
`²B F?¬M; M?bM p¨Q ;QÆM;X h`QÈ+ FB i„K `Y i` M; çB K ç m H¨ +?mv M +O i?
+?mv M M¨v- h?QÊM; Zm M h?B ok HB M i? v ç´BX L¨M; F?¬M; ç +?Q i?` M[ i` M
KbM? M[- K¨ ?Q¨M iQ¨M /Q iU M¨M; H¨K pB +X

.–M /–M h?QÊM; Zm M ;B i`mv M ` K°i +€+? ;BªB i?Q+?, h?QÊM; Zm M h?B ok
#B i ;B[/mM; K¢Q KbM? +?Q `B M; M;QÌB F?€+5

L;mv M M?•M +?•M +?QM? +?d +¦ K¶B KbM? h?QÊM; Zm M h?B ok KÈB `ä `¨M;X J
pW p ç M M?¨ M¨M; b) FB K i` id Kd K¶B i'+ H¨M / i` M i?•M i? KbM?- M¨M; #B
i?"i bU ç M; +?mv M #B M i®i ç T5

hmv `^M; F?¬M; `ä H¨ pb b Q- M?QM; h?QÊM; Zm M h?B ok H¢B iBM iQÎM;- K°i KU
Km°M +¦ K°i M;¨v #ªM i?•M M¨M; b) #B M i?¨M? K°i M[M?•M #bM? i?QÌM;5 h`mv
çQÊ+ +QTv iW /B M ç¨M GQÆM; aÆM "¢+ UGmQM;aQM" +X+QKV

J°i M[M?•M T?QM; ?Q imv i ç¢B5

h•K ibM? ç®B pÈB h–M G"T- iU M?B M +kM; iW +?¶ H¢M? M?¢i H9+ # M ç–m #B M
+¦ K°i +?9i ibM? +ªK Î # M i`QM;X a m F?B h?QÊM; Zm M h?B ok M¦B +?Q h–M G'
M¨v- h–M G"T BK H†M; i?"i H•m- i`QM; HÁM; H¢B M?Q b¦M; iQ ;B¦ HÈM- H) M¨Q ç
L;½ æ°+ h¬M ô çQÊ+ +QTv iW /B M ç¨M GQÆM; aÆM "¢+ UGmQM;aQM" +X+QKV

> B M;QÌB +MM; K°i b® T?"M #'i +¬M;- pW KÈB ;†T M? m- HB M bBM? ` #B M ?¦
+?Q F?¬M; #B i T?ªB /MM; HÌB M¨Q ç ?bM? /mM; +ªK ;B€+ +O KbM? ?B M i¢BX h
`Ð5

@ *?9+ KWM; M¨M;5

J°i H9+ H•m- h–M G"T KÈB M¦B ` çQÊ+ K°i +•m M?Q p"vX

@ L;QÆB H¨ M;QÌB ç–m iB M #B i +?mv M M¨v ç'v5

h?QÊM; Zm M h?B ok K tmB [m, F?B M M¦B K°i +•m M?Q p"v- H"T iS+ ? B K€ M´B
2 i? MX J„ M?•M i? M i?MM;- +¨M; /mv M /€M; ç M i°i çdM?5

h–M G"T M?bM ç M M;Æ M;€+- i`QM; HÁM; ?¬ iQ F?¬M; +?`m M´B K¨X hm´B KÈB
+?ŠM; [m H¨ K°i iB m +¬ MQÆM; pW H M i`mM; ?¼+ K¨ i?¬B- M?QM; +¦ i? T?-
+?OM;- M m M?Q HÈM H M K°i +?9i b) +ÁM iÈB KS+ M¨Q M[+?S\ _ä `¨M; H¨ K°i +

h?QÊM; Zm M h?B ok #` h–M G”T M?bM iÈB ?QªM; ?®i- H¢B F?¬M; #B i pb b Q- F
H¨ K°i F ?€Q b„+

@ ±- imv i i?”i HÈM [m€5

hB M; FBM? ?¬ +O h–M hmv i #¶M; M?B M p M; H M iW # M M;Q¨B- ç€M? pÐ #–m
? B M;QÌBX

@ hmv i `ÆB\

h–M G”T çSM; H M çB iÈB # M +Y b´- ç˜v +€M? +Y ` - K°i +´ F?¬M; F?Q H¢M? H)
æ²M; i?ÌB- p¨B ç¦ ?Q imv i M?Q M?[M; KªM? #¬M; pªB # v HQÊM p¨Q i`QM; T?ÁM

h`QM; K„i h?QÊM; Zm M h?B ok i`¨M ç–v KWM; `Ð- M¦B,

@ h`ÌB ¢- i?¨M? >Q¨M; a ç½ K’v +?K+ M,K F?¬M; +¦ imv i `ÆB HÈM M?Q p”v `²B5

G9+ M¨v- h?QÊM; Zm M h?B ok ç½ ç2Q H¢B +?B + F?,M +?2 K†i +O KbM?X *¦ i?
+¦ i? +?d Î i`QÈ+ K†i i?B m MB M M¨v- +?QM? M¨M; KÈB F?¬M; T?ÁM; #` KÎ `°M;
h?QÊM; Zm M h?B ok F?¬M; Km®M ç +?Q M;QÌB F?€+ i?’v çQÊ+ F?m¬M K†i +O

h–M hmv i çSM; Î i`QM; b•M- +?d KÈB +?®+ H€i i` M ç–m ç½ ç¼M; K°i i–M; imv i- 1
çS i` X

h–M G”T i?’v çQÊ+ Î i`QM; K„i h?QÊM; Zm M h?B ok +¦ K°i iB F?€i p¼M;- i?’T ;B1

@ *¦ Km®M çB ` M;Q¨B +?ÆB ? v F?¬M;\

h?QÊM; Zm M h?B ok /Q /U K°i +?9i- h–M G”T M¦B iB T,

@ h M¦B H¨ çB ` M;Q¨B +?ÆB- H¨ K M; M¨M; ` M;Q¨B i?¨M? t2K imv i `ÆB5

@ \

h?QÊM; Zm M h?B ok M;˜M ` - H”T iS+ M¦B,

@ *€+ i?` p M¨v i?b H¨K b Q ç•v\ "¼M ?¼ b) çB i?2QX

h–M G”T KdK +QÌB,

@ E?¬M; b Q +ª- i +¦ i? +„i çm¬B #¼M ?¼5

.€M; +QÌB +O h–M G”T H9+ M¨v- ;B®M; M?Q H¨ €+ K /K /¶ M;QÌB i b ç¼ ç` M;
i?m–M M?Q K°i iÌ ;B’v i`„M; +O h?QÊM; Zm M h?B okX *?mv M T?ªM M;?`+?- iW M
h?B ok +?Q # Q ;BÌ H¨K [m 5 L?QM; +€B M¨v F?¬M; +¦ M;?o H¨ M¨M; b) +?Q iW

@ *€B M¨v +¦ çQÊ+ F?¬M;\

L¨M; M;?B M; ç–m- i`QM; ç¬B K„i H¦M; H€M?- `ä `¨M; K M; i?2Q Q QÈ+ K½M? HB

@ E?¬M; +¦ +?mv M ;b +ª5

h–M G”T iB T iK+ /K ?Q†+,

@ h +¦ i? K M; M¨M; çSM; i` M M;¼M +•v- M?bM tm®M; iQ¨M i?¨M?5

@ h?”i b Q\

@ h?”i bU5

@ æQÊ+ G9+ M¨Q +?9M; i çB\

h–M G”T M?bM imv i # M M;Q¨B +¨M; `ÆB +¨M; HÈM- +QÌB M¦B,

@ "•v ;BÌ5

@ o”v +?9M; i çB M? M? i?¬B5

"B m ibM? +O h?QÊM; Zm M h?B ok H9+ M¨v- ;B®M; M?Q K°i çS #û F?¬M; +?Ì
H¢M? HMM; i`QÈ+ FB \

h–M G"T ;¼B h–M hmv i iÈB- M¦B +?Q M¨M;- M m M?Q i?` p h?QÊM; Zm M ;B ?ÄB
çB +?ÆB- i`ÌB pW +?¢M; p¢M; M?'i ç`M? b) /šM M¨M; p X

h–M hmv i +?d +¦ i? ç¨M? +?`m ç€T SM;X E?¬M; +ÁM +€+? M¨Q- /M H¨ M¨M; F?¬
#B M T?€T F?¬M; +QB +€+ i?` p h?QÊM; Zm M ;B p¨Q ç•m- K M; i?2Q h?QÊM; Z
F?¬M; #B i [m, F?¬M; ? vX

hmv i i` M K†i ç'i ç½ M;"T [m€ #¨M i v- +ÁM ç M; F?¬M; M;WM; `ÆB tm®M;X >B M
M¨v- F?ª M,M; tªv ` +?mv M #'i i`„+ H¨ `'i M?ÄX

*€+ i?` p h?QÊM; Zm M ;B Î MÆB M¨v +,M #ªM F?¬M; iQÎM; iQÊM; M´B- iB m i?
M;Q M- H¢B H¨K ` HQ¢B +?mv M T?ªM M;?`+? M?Q i? X

h–M G"T çSM; Î i`QM; pB M- p"M +?mv M hB M h?B M hY E?Q i`QM; +Æ i? - K°i i–
iQK ;–M M?Q i`QM; bm®i- +ªM M?[M; #¬M; imv i M?B m M?Q H¬M; M;¶M; Î # M M
h?QÊM; Zm M h?B ok,

@ L¨M; +¦ #B i +?B M F„ ? v F?¬M;\

h?QÊM; Zm M h?B ok b[M; bÌ- b„+ K†i YM; çÄ M¦B,

@ *?d +¦ i?U+ HU+ >mv M +'T #"+ K°i- i F?¬M; +¦ ?SM; i?9 pÈB ç€M? ç€M? ;B i ;B
M?B mXX

J†i h–M G"T +Q ;B"i p¨B +€B- M?bM #–m i`ÌB F?¬M; M¦B ;bX æQÊ+ `²B- i?B M i¨
M?B m- M?bM p` ?¬M i? +O i ç•v- F?¬M; +–M im Hmv M ;b +ª- HB M ç¢i iÈB >m
K¨ ç +?Q ç€K pä ;Bª HB m K¢M; im Hmv M bm®i +ª M;¨v ç K M;?2 çQÊ+- H¨K b Q

h–M G"T FûQ +€M? i v h?QÊM; Zm M h?B ok- M? ;B¼M; M¦B,

@ æB5

h?•M i? ? B M;QÌB +?Êi `ÌB F?ÄB K†i ç'i- pä ;Bª >mv M +'T- p®M H¨ F?¬M; ç¢i iÈ
çB i`QM; ?Q F?¬M;X L?QM; F?BM? +¬M; +O h–M G"T b m F?B #B M i?¨M? +?B M
F„ T?B ?¨M? ?B K +¦ i` M çÌB M¨v5 J°i [mv M +?B M F„ T?B ?¨M?- Î # M i`QM; T?
KQÌB #ªM +?B M F„ + Q +'T +kM; F?¬M; ç´B çQÊ+5 :B i°+ +¦ çQÊ+ i?S M¨v- +¨M
i`mv M +?Q +?B i`QÎM;5

" v HQÊM- ;–M M?Q H¨ K°i +?mv M K¨ M?•M HQ¢B i? i?B i QÈ+ KÆ- h?QÊM; Zm
KbM? H¨ K°i +QM +?BK- ç M; T?¦M; M? M? tmv M [m imv i HÈM5 GQ¢B +ªK ;B€
HÁM;5

hmv i HÈM +?2 +?„M i–K M?bM +O K¼B M;QÌB- +€+? t p¨B i?QÈ+ ç m F?¬M; +ÁM
G"T K M; i?2Q h?QÊM; Zm M h?B ok HQÈi [m iQÌM; i?¨M? + Q + Q çB ` # M M;Q
+S B #B i çQÊ+X

h–M G"T K M; i?2Q h?QÊM; Zm M h?B ok T?¦M; M? M? M?Q i M #„M- çB iÈB i`QÈ+
M¨v imv i `ÆB iW i` M i`ÌB tm®M; +kM; /–M /–M M?Ä H¢B- b m K°i H9+ i?b ?Q¨M i

:B[i`ÌB ç'i- +?d +ÁM T?O K°i HÈT €Q i`„M; #¢+5

@ *¦ iWM; ç„T M;QÌB imv i +?Q \

h–M G"T i?ª +€M? i v h?QÊM; Zm M h?B ok ` - ?QT K„i +QÌB ?ÄBX

@ *?Q

@ æS M?Ä ç€M; i?QÆM;- H¢B ç•v- + + /¢v M;QÆB ç„T M;QÌB imv i5

o¬ hbM?

.mv L;½ æ° + h¬M

h€+ ;Bª,hB m æ Q S?QM; GÊB

8yX *?QÆM; 8y ,i E?¬M; æ²M; v5

E?¬M; H•m b m- K°i M;QÌB imv i `'i t'm tQ ç½ ç„T tQM;- i?•M ?bM? HMM i`i- ç–m `
+•v ç2M F`i- K„i H¨ ? B M?€M? +•v- KB M; +kM; H¨ K°i KªM? pÄ +•v ç†i M; M;X h`m
çQÊ+ +QTv iW /B M ç¨M GQÆM; aÆM "¢+ UGmQM;aQM" +X+QKV

L¦B H¢B- b m F?B h–M G"T ç„T tQM; M;QÌB imv i M¨v- h?QÊM; Zm M h?B ok HB M

o K†i h–M G"T F?¬M; + K HÁM; pB i i` M M;QÌB imv i, h?QÊM; Zm M h?B ok5

h?QÊM; Zm M h?B ok +QÌB ?b ?b H'v i v t¦ çB- b m ç¦ pB i H¢B, h–M G"T5

hB T ç¦ ? B M;QÌB ç„T # M +¢M? K°i M;QÌB imv i i?QM i?ª ?ÆMX G–M M¨v bQ pÈB
K°i pU+- i?"i / M?bM ?ÆM +€B pW `²BX h?QÊM; Zm M h?B ok `'i ?QM; T?'M HU
+•v pÄ +•v- ç†i Î i` M ç–m M;QÌB imv iX ob p"v- K°i M;QÌB imv i +¦ +?9i #m²M +QÌ
K†i ? B M;QÌBX

h?QÊM; Zm M h?B ok bmv M;?o K°i +?9i- Î i` M i?•M M;QÌB imv i- pB i tm®M; i M
i?„M; HÊB M?bM h–M G"T,

@ h / M?bM ?ÆM M;QÆB5

h–M G"T M?2 `,M;- b m ç¦ M¦B,

@ Í ç•v F?¬M; B- #Ä F?,M +?2 K†i tm®M; çB5

h?QÊM; Zm M h?B ok +kM; F?¬M; /Q /U- imv `^M; H9+ M¨v +¦ +?9i H¢M? ;B€- M?Q
ç°M;- +?ŠM; M?[M; F?¬M; +ªK i?'v H¢M?- M;QÊ+ H¢B +ÁM +¦ +?9i M¦M;X h?QÊM
K†i tm®M;- ;QÆM; K†i YM; çÄ- K°i ç¬B i v M?Ä #û +¦ +?9i çÄ H MX E€ i?"i HQ¢B
>mv M +'T M?Q #¼M ?¼ ç½ F?¬M; +¦ +?9i mv ?B TX

L?QM; ? B M;QÌB +kM; F?¬M; B +® w p"M ?¨M? M;mv M HU+ +?®M; H¢M?- ç m +ª
M?'i5

G9+ M¨v- K°i Hm²M; €M? K†i i`ÌB #¶M; M?B M +?B m i?ŠM; iW i` M #–m i`ÌB tm®M
K†i i`ÌB M?€v K„i i`Î M M b€M; M;ÌB `U+ `Ð- +U+ F€ +?¦B K„i5

h–M G"T BK H†M; M„K H'v K°i pB M imv i- #¶M; M?B M +?d p T?Q b m h?QÊM; Z

@ L¨M; t2K T?Q b m H¨ ;b Fb \

h?QÊM; Zm M h?B ok iBM H¨ i?"i- [m v ç–m H¢B- #¶M; M?B M +ªK ;B€+ i` M +´ Kb
H)Q- F?B M M¨M; F?¬M; FbK çQÊ+ +ª M;QÌB `mM H MX G9+ M¨M; [m v ç–m H¢B-
;B"M M¦B,

@ h–M G"T- M;QÆB /€K ;¢i i 5

L¦B `²B +9B M;QÌB- iW i` M ç–m M;QÌB imv i óh–M G"Tô +?KT tm®M; K°i M„K imv
#` h–M G"T Mû i`€M?X

h?QÊM; Zm M h?B ok ;B"K +?•M- bŒM; ;B¼M;,

@ E?¬M; çQÊ+ i`€M?5

E?¬M; i`€M?5 E?¬M; i`€M? H¨ ç² M;®+5 h–M G"T +QÌB ?b ?b M?bM h?QÊM; Zm
T?ªB- M?QM; K¨ +m®B +kM; pšM T?ªB H¨K F M;®+ K°i ?²B ç +?Q h?QÊM; Zm M
[mª +–m imv i- KÈB +QB M?Q tQM; pB +X h`mv M ó.mv L;½ æ°+ h¬M ô çQÊ+ +QT
UGmQM;aQM" +X+QKV

æM ;BÐM K°i T?2M- p®M K€B i¦+ ç2M M?€M? /¨B M?Q i?€+ MQÈ+ +O h?QÊM; Zm
Qi ?Q imv i- ?ÆB +¦ +?9i `®B `„KX h` M F?m¬M K†i iBM? tªQ- i`¨M M;"T ?ÆB i?Î
i?B m M[- M?bM bBM? ç°M; p¬ +MM;5

> B M;QÌB M ioM? H¢B- ? B K†i M?bM M? m- h–M G"T #¶M; M?B M pQÆM i v- M
imv i # M i B h?QÊM; Zm M h?B ok- K†i h?QÊM; Zm M h?B ok HB M çÄ H M M?Q K

h–M G"T FûQ +€M? i v M?Ä #û +O M¨M;- T?¦M; M;QÌB H M i` M- ?¢ tm®M; i` M M
i`,K im´B- M;¼M +•v M? M?¨M; `mM `mM H„+ HQ [m H¢BX h–M G"T pQÆM i v FûQ
+ªK ;B€+ çQÊ+ M¨M; ?ÆB `mM K°i +?9i- F?¬M; #B i H¨ t'm ?´ ? v H¨ #` ?M /¼ - M•
?ÄB,

@ æ T F?¬M;\

h?QÊM; Zm M h?B ok v M H†M; ;"i ç–m- M?bM i`ÌB ç'i `°M; HÈM +?bK i`QM; K°i
+ªK i?'v i?b ` i? ;BÈB M¨v +?•M i?U+ M?Q p"v- bBM? ç°M; M?Q p"vX h`QM; M?€v
ok #¶M; M?B M +¦ K°i +ªK ;B€+ Km®M F?¦+ HÈM iB M;- i•K ibM? FQ+? ç°M; F?¬M

h–M G"T +ªK i?K çQÊ+ 2Q i?QM h?QÊM; Zm M h?B ok i`¨M M;"T +Q /½M FBM? M;Q

@ L¨M; pmB p F?¬M;\

h?QÊM; Zm M h?B ok /MM; bS+ ;"i ç–m- p¨M? K„i #„i ç–m çÄ H M- K°i i–M; ?ÆB
i`QM; ç¬B K„i b€M; M;ÌBX

@ omB p -i?b HÈM iB M; ?¬ H M- ç +?Q i`ÌB + Q- ç'i #^M;- ç +?Q iQ¨M i? ;BÈB
p 5

:B¼M; h–M G"T i`–K i?'T M¦BX

h?QÊM; Zm M h?B ok ?ÆB /Q /U K°i +?9i- v m Èi M¦B,

@ h - i `'i pmB p

@ E?¬M; çQÊ+- HÈM iB M; K°i +?9i5

@ h `'i pmB p 5

:B¼M; h?QÊM; Zm M h?B ok- pšM F?¬M; HÈM ?ÆM çQÊ+ K°i +?9iX

@ L? ç–m M;®+- Î ç•v M; v +ª [m, ªM? +kM; F?¬M; +¦- +ÁM bÊ +€B ;b\ L;?2 i M¨v

h–M G"T ?ûi /¨B K°i iB M;- ;B®M; M?Q b¦M; #B M +m°M i`¨Q /[/°B- K°i iB M; ?ûi
bÊ p¬ b® +?BK `WM;5

@ h `'i pmB p 5

_®i +m°+- h?QÊM; Zm M h?B ok HÈM iB M; ?¬ H M- MQÈ+ K„i +kM; i?2Q ç¦ `ÆB tm

@ h `'i pmB p 5 h `'i pmB p 5 h ? i bS+ pmB p 5

hB M; ?¬ +¨M; H9+ +¨M; HÈM- ç M +m®B +MM; M?Q H¨ `®M; iQ F?¨M +ª ;B¼M;- h
`ÆB M?Q KQ 5

> B i v h–M G"T ç†i i` M 2Q h?QÊM; Zm M h?B ok- ç M¨M; iU ç–m i` M p B KbM?
M?¨M M?¢i i`mv M p¨Q KkB h–M G"T- #–m F?¬M; F?Q /mM; ?ÊT 'K €T ,M w ;B[? B
i`ÌB M¨v- ç'i M¨v- M9B M¨v- M;QÌB M¨v- imv i M¨v i¢Q i?¨M? K°i #S+ i` M? imv i K

a m ?¬K ç¦- b® H–M h?QÊM; Zm M h?B ok ç M M?¨ h–M ;B +¨M; i? K i?QÌM; tmv
ç2Q +?B + F?,M +?2 K†i- M?QM; /M H¨ h–M >¨M L;mv i +kM; /–M /–M KÎ HÁM; i?"
i¨B b„+ F?¬M; FûK KbM? i`QÈ+ FB X

h?QÊM; Zm M h?B ok p®M ç½ +U+ F€ i?¬M; KBM?- b m F?B ?Q¨M iQ¨M +ÎB #Ä F?
i?¨M? K°i M;QÌB F?€+- iÄ ` bS+ b®M; p¬ i"MX L?'i H¨ F?B Î # M +¢M? h–M G"T- +

*¦ i? M¦B- M;Q¢B i`W +?B + F?,M +?2 K†i- h?QÊM; Zm M h?B ok ?B M ;BÌ ç½ F?¬
;€B #bM? i?QÌM; M[5

h?"K +?Q h–M >¨M L;mv i #„i ç–m M;?B K i9+ bmv M;?o- # M,K b m H¨K i? M¨Q tY
KbM? +MM; h?B okX L¨M; Km®M +?Q K¨M ?¬M H M¨v- M€Q M?B i ?Q¨M? i`€M;5
/•m KbM?- i?U+ ?B M ;B'+ K°M; KbM? +ÁM +?Q ?Q¨M i?¨M?5 h`mv M ó.mv L;½ æ
ç¨M GQÆM; aÆM "¢+ UGmQM;aQM" +X+QKV

*€B ;¼B H¨ i? bU p¬ i?QÌM;- M; v F?B ;–M M?Q i'i +ª K¼B M;QÌB ç m +?Q `^M; ?-
G"T +MM; h?QÊM; Zm M h?B ok +?d +ÁM H¨ p'M ç i?ÌB ;B MX J°i +?mv M #'i M;Ì
tªv ` 5

h–M G"T #` ;¼B iÈB h?QÊM; Zm M ;B - H9+ M?bM i?'v h?QÊM; Zm M h?B ok- T?€i
?B M M?B M ç½ F?¦+ `'i H•mX

h`QM; HÁM; h–M G"T HB M #®+ H M K°i +´ HY ;B"M- M?QM; K¨ ?„M H¢B F?¬M; K
h?B ok Î h?QÊM; Zm M ;B - M;mv M M?•M +¦ i? F?B M M¨M; i?'i i?® M?Q p"v F?¬
h–M G"T #¶M; M?B M bBM? ` K°i +€+? M;?o F?¬M; ? v, H) M¨Q +¦ iBM iS+ p T?K

JQÌB M,K i`QÈ+- pÊ +?²M; h?QÊM; Zm M EB K #QÈ+ H M +QM çQÌM; ibK FB K T?
M?B- HB M K'i çB HB M H¢+X h`ÁM KQÌB M,K- /¢M; HÌB ç²M ç½B M¨Q +kM; +¦- M?
b m iBM iQÎM; p[M; +?„+- T?K Kšm M¨M; b) F?¬M; +¦ +?mv M ;b- M?'i ç`M? b) i`Î

*?d H¨ h–M G"T +ÁM +?Q F`T KÎ KB M; ?ÄB- #¶M; M?B M M;?2 çQÊ+ K°i ;B¼M; M

@ L;QÆB +?QM? H¨ h–M G"T\

hW ;B¼M; M¦B M¨v M;?2 ` çQÊ+- +ÁM K M; i?2Q p¨B T?–M +?€M ;?ûi- ;B®M; M?Q
i +?€M ;?ûi H„K p"vX

h–M G"T M;˜M; ç–m- H9+ M¨v KÈB +?9 w iÈB T?Q b m h?QÊM; Zm M h?B ok +ÁM
K¢Q +U+ ç T M?QM; M?bM F?¬M; ` im´B i€+- +?d H¨ F?m¬M K†i [m€ H¢M?5 Zmª
M?bM p¨Q ? B K„i HB M +¦ +ªK ;B€+ M?Q #` ç¬M; +SM;- HQ¢B H¢M? #,M; +O G½M
[mª i?"i H¨ çQK ç¦K bQ b€M? pÈB €M? i`,M;X

æ²M; i?ÌB- M[M?•M M¨v ;•v +?Q h–M G"T €T HU+ +U+ HÈM5

GQ¢B €T HU+ M¨v- F?¬M; T?ªB H¨ M[M?•M M¨v +® w i?` mv- ?Q¨M iQ¨M iU M?B
HU+ +O M[M?•M M¨v- ç½ ç¢i +ªM? ;BÈB F?¦ çQ€M çQÊ+5

æ•v H¨ bB m +'T +QÌM; ;Bª ç–m iB M h–M G"T ;†T çQÊ+ iW F?B ç M i? ;BÈB M¨v5

æSM; H•m Î i`QÈ+ K†i M¨M;- HB M +¦ K°i +ªK ;B€+ F?¬M; i?Î M´B5

@ G¨ i - M;QÆB H¨ B\

hB M h?B M hY E?Q i`QM; +Æ i?  h–M G"T çB  M +m²M; b¬B i`¨Q- ? i bS+ F?¦ +?`
ç°M; i`QM; +Æ i? - b„+ K†i #bM? ioM? ?ÄB M;QÊ+ H¢BX

L[M?•M H¢M? #,M; M¨v i?'v h–M G"T +¦ i? +?®M; H¢B çQÊ+ mv €T +O KbM?- i`Q
b„+- imv M?B M H"T iS+ #` H¢M? #,M; # Q T?O,

@ h H¨ M;QÌB M?Q i? M¨Q- M;QÆB F?¬M; +¦ iQ +€+? ?ÄB iÈB- ?B M ;BÌ i Km®M
M;QÆB- i T?ªB /šM çB5

@ h F?¬M; ç²M; w5

E?¬M; ? /Q /U- +?d M?bM h?QÊM; Zm M h?B ok ? B K„i çšK H çÄ ?²M;- HB M F?
i`QM; M?€v K„i

o¬ hbM?

.mv L;½ æ°+ h¬M

h€+ ;Bª,hB m æ Q S?QM; GÊB

8RX *?QÆM; 8R ,i *?d h?m°+ o L;QÆB

L[M?•M H¢M? #,M; FB /QÌM; M?Q ç½ bÈK #B i h–M G”T b) M¦B M?Q p”v- i`QM; ç
FB ?B M H M K°i iB i`¨Q T?9M;- F?¦2 KB M; ?ÆB M? +? H M- M?QM; F?¬M; H¨K
+?9i w +QÌB M¨QX h`mv M ó.mv L;½ æ°+ h¬M ô çQÊ+ +QTv iW /B M ç¨M GQÆM; a

@ L;QÆB +¦ ç²M; w ? v F?¬M; +kM; F?¬M; [m M i`¼M;- #ÎB pb HÌB M¦B +O M;QÆ
;†T M;QÆB- +?ŠM; [m +kM; H¨ Km®M M?bM t2K i?Y M;QÆB +¦ tSM; H¨K p` ?¬M
?B M ;BÌ t2K ` FûK [m€ t 5

@ æ² M?B M;QÆB\

h–M G”T M?Qm K¨v- i?”i bU F?¬M; M;?o ` - h?QÊM; Zm M h?B ok iW M?Ä ç½ F?¬
H9+ M¨Q H¢B i? K K°i M;QÌB bQ T?KX

@ ‘v h–M G”T ¨- H¨ M?Q i? M¨v

h` M K†i h?QÊM; Zm M h?B i K M; i?2Q #B m ibM? +¦ +?9i t’m ?´ pW çB iW # M
i?€B +mM; FQM? ;”i ç–m pÈB M[M?•M H¢M? #,M; FB - b m ç¦ KÈB M¦B,

@ æ K [m h?B ok M¨M; ç½ #€B .B T ç¢B bQ H¨K i?–v- ?ÆM M[M;¨v ?¬K M v b) i
T?€B im Hmv MX

h–M G”T HQm w ç M i?€B ç° +O h?QÊM; Zm M h?B i ç®B pÈB M[M?•M H¢M? #,M
F?) ç°M;X h?QÊM; Zm M h?B i +¦ i?•M T?”M ;b\ >Q¨M; i?•M [m®+ i?Q+? +?QM?
"^M; p¨Q i? K¢M? +O h?QÊM; Zm M ;B - M;QÌB M¨Q +¦ i? F?B M K°i H½Q M?•M
F?QK HQM;\ >ÆM M[- M?bM [m K†+ /M +¦ p¨B T?–M #’i ç„+ /o- M?QM; T?–M M?

@ aQ T?K h i +¦ i? M¦B +?mv M `B M; pÈB ?„M K’v +•m çQÊ+ F?¬M;\

h?QÊM; Zm M h?B ok pšM i`–K K†+- #¶M; M?B M KÎ KB M; M¦BX

L[M?•M H¢M? #,M; ?ÆB /Q /U K°i +?9i- M?bM i?Q€M; [m +ªM? +€Q h–M G”T- b m

@ æB çB- çWM; H•m H„K5

h?QÊM; Zm M h?B ok K M; i?2Q h–M G”T- M? M? +?¦M; çB iÈB T?ÁM; KbM?- ç•v +
çB p¨Q F?m T?ÁM; +O M¨M;- M?QM; i•K ibM? H¢B F?¬M; pmB p M´BX

h–M G”T Î çÌB i`QÈ+- i`ªB [m `’i M?B m ç m F?´- iW M?Ä F?¬M; +¦ +? K - M?Ì H½
?¼+ p,M Hmv M pä- /¢v ?„M +€+ HQ¢B i`B i?S+X *€+ HQ¢B i?O çQ¢M i K ;B€Q +Y
i?B i ç m b) i`mv M i?K +?Q h–M G”T K°i QiX Í i`QM; K„i H½Q ç¢Q bo- M m M?Q
M?Q p”v /M H¨ ?¼+ i?S [m M; KBM? +?QM? ç¢B +kM; b) #B M i?¨M? i?O çQ¢M H¨K
i?B M MB K- M?Q p”v i?S +¦ i¨ €+- +kM; b) #B M i?¨M? +?B m b® +Sm M;QÌB5

EB T i`QÈ+- h–M G”T ç½ iWM; i`ªB [m ?mv ?Q¨M;- +kM; iWM; i`ªB [m i? HQÆM;
#€M çSM;X h?S /mv M?’i +?Q i`ªB [m - +?QM? H¨ bBM? ?Q¢i #bM? ioM?5

*?Q M M K°i çÌB M¨v- ?„M Km #€M K°i H–M FB K çO #¢+ +?Q ?„M F?¬M; HQ +ÆK
H¨K M?’i- +?QM? H¨ #ªQ ?° +¬ #û +U+ T?˜K h?QÊM; Zm M h?B ok M¨vX L?bM M¨
M¨M; iWM; +?9i i?¨M? i?K+- M?bM M¨M; i`QÎM; i?¨M? pmB p X h?ŠM; ç M F?B-
KbM?- KbM? M?’i ç`M? T?ªB +?2 +?Î M¨M; i?”i i®i- ç +?Q M¨M; ?¢M? T?9+ +ª çÌB
HBM? +?Q i`ªB [m i? bU tQ v p–M- b) poM? pB M F?¬M; ?B m çQÊ+ +ªK ;B€+ M

L m i`ÌB + Q +?Q ?„M +Æ ?°B b®M; i? K K°i H–M- M?Q p”v #ªM i?•M T?ªB #B i [m
[m M i•K ?„M +¦ i? bBM? ?Q¢i i?”i i®i- F?¬M; M;WM; M•M; + Q i?U+ HU+- +¨M; ?
HU+ #ªQ p KbM?- F?¬M; ?ÆM ;b M[5

L?QM; h–M G”T H¨K i? M¨Q +kM; F?¬M; M;?o ` - +€B M[M?•M ç€M; ;?ûi FB ç°i M
ç` p` ;b\ G¨K b Q h?QÊM; Zm M h?B ok +?d i`QM; K°i ç K HB M i?¨M? ç² ç +O M

h–M G”T M;˜M; ç–m- pQÆM i v i?€Q +?B + F?,M +?2 K†i +O h?QÊM; Zm M h?B
Î +?mM; K°i KbM?- h?QÊM; Zm M h?B ok ç½ bÈK F?¬M; ç2Q F?,M +?2 K†i M[X L

çB K ç¢K ç€M; v m K M; i?2Q p¨B T?–M #m²M #½- K¨m H K i` M K†i +?d +ÁM +¦ K°
iBM iQÎM; F?¬M; +–M # Q H•m- h?QÊM; Zm M h?B ok b) #B M i?¨M? K°i M;QÌB ?Q

>ÆM M[+ÁM H¨ K°i M[M?•M imv i b„+ F?mvM? i?¨M?- [m M i`¼M; M?'i- H¨ M[M´

h?QÊM; Zm M h?B ok M?bM +?,K +?9 p¨Q K„i h–M G"T- +kM; F?¬M; ;BªB i?Q+? ;
M;QÌB h–M G"T- ? B i v ¬K H'v i?„i HQM; h–M G"T- ç–m iU p¨Q i`QÈ+ M;U+ h–M G

@ sBM H¶B

h?•M i? h–M G"T +?'M ç°M; K¢M?- F?¦2 KB M; i?2Q ç¦ M´B K°i iB +QÌB F?´- i`Q
HÁM; h–M G"T H¢M? M;„i5 >„M H„+ ç–m- +kM; F?¬M; M¦B ;b- +?d M? M?¨M; KÎ i
M¦B,

@ E?¬M; +¦ ;b- i b) i?Y [m M çB

@ E?¬M;5

h?QÊM; Zm M h?B ok #¶M; M?B M HÈM iB M; i?ûi H M- iW T?Q b m ;„i ; Q ¬K +?†
K¢M? K)- F?¦+ i?9i i?Qi ;BªB i?Q+?,

@ h–M G"T- F?¬M; T?ªB i +¦ w FB - M;QÆB T?ªB iBM iQÎM; i - M;QÆB T?ªB iBM i

GB M iB T H"T H¢B K'v H–M- HÌB M¦B +¨M; i? K H°M t°MX

h–M G"T çSM; Î ç¦- i?Î T?¨Q K°i +€BX hbM? +?d +¦ K°i +?[- H¢B H¨K HQ¢M HÁM;
#bM? ioM? i? M¨Q çB M[- ç®B K†i pÈB HQ¢B +?mv M M¨v- +?d bÊ +kM; F?¬M; +€
M´BX >„M +kM; F?¬M; M¦B ;b- ç M; +?Ì çÊB h?QÊM; Zm M h?B ok ;BªB i?Q+?X

@ v +O i +?d H¨- i F?¬M; Km®M çB- i i?"i bU F?¬M; Km®M çB5

h?QÊM; Zm M h?B ok F?¦+ M¦BX

h–M G"T K¢M? K) tQ v M;QÌB H¢B- ¬K H'v i?B m M[M¨v p¨Q HÁM; i?"i +?†i- +ªK ;
~K- +® bS+ ?Qi K°i ?ÆB- F?¦ +?`m M¦B,

@ E?¬M; Km®M çB i?b F?¬M; +–M çB- F?¬M; B /šM M;QÆB çB çQÊ+5

@ L;QÆB F?¬M; ?B m- i i?"i bU F?¬M; Km®M `ÌB F?ÄB M;QÆB5

h`mv M ó.mv L;½ æ°+ h¬M ô çQÊ+ +QTv iW /B M ç¨M GQÆM; aÆM "¢+ UGmQM;aQ

h?QÊM; Zm M h?B ok Î i`QM; HÁM; h–M G"T M;~M; ç–m H M- MQÈ+ K„i i`¨M KB M¦

@ h? M?QM; +€B M[M?•M FB +¦ i?U+ HU+ F?¬M; çQ€M çQÊ+- +ÁM M¦B +€B ;b
M¨M; iW ç•m iÈB- H¢B +ÁM Km®M K M; i çBX L¨M;- M¨M; 'v +?Q ;B ;B i K°i H¼ ç
M,K- +¦ i? çªK #ªQ +?Q h?QÊM; Zm M ;B tm'i ?B M KQÌB + Q i?O h?B M +'T5 :B
v m [mw i - i? M?QM; ¬M; 'v +kM; T?ªB HQ H„M; +?Q iQÆM; H B ;B i°+- çB m F
+?®B çQÊ+X h–M G"T- M;QÆB M¦B +?Q i #B i- i T?ªB H¨K b Q #•v ;BÌ- i T?ªB H
L;½ æ°+ h¬M ô çQÊ+ +QTv iW /B M ç¨M GQÆM; aÆM "¢+ UGmQM;aQM" +X+QKV

h–M G"T F?¬M; M?`M çQÊ+ ?Qi p¨Q K°i ?ÆB H¢M?- FBM? M;¢+ M¦B,

@ > B KQÆB M,K- KQÌB +€B h?B M +'T\ *€B M¨v F?¬M; T?ªB M¦B #"v +?S\

L M #B i `^M;- K°i i?B M i¨B- i?B m MB M i?B M iQ i`€+ imv i M?Q H¨ h–M S?QM;
`'i M?B m iB M #¢+ Hmv M +? ç M /QÊ+- ` bS+ #²B ç„T- ç M H9+ ? B KQÆB im´
H¨ i?¨M? iUm F?¦ HQÌM; `²BX L m +¦ i? ç°i T?€ ç M h?B M +'T- i?b +?QM? H¨ i?B

Zm€ i`bM? M¨v- F?¬M; #B i ? Q T?Q #B i # Q M?B m i•K ?mv i +MM; iB M i¨B +O
T?€ h?B M +'T- +ÁM +¦ iQM? M;mv ?B K M?'i ç`M?X *?Q M M M m M¦B ç¢i çQÊ+ a
K¨ M¦B +QB M?Q H¨ +?mv M çÆM ;BªMX Jm®M p¼i iÈB h?B M +'T- +QB M?Q H¨ pä
+U+ F€ i`„+ i`Î5

:B®M; M?Q h–M h?”T h K- ?ÆM #®M KQÆB im´B iB M p¨Q æ` +’T- M?QM; ?„M K
/M H¨ F?¬M; +? i i`QM; i v h–M G”T- çÌB M¨v +kM; F?¬M; +¦ #’i +S ?v p¼M; ;b5 *Á
M;[F?Q i?”i HÈM- M¨M; /U p¨Q +€B ;b M„K +?„+ M?Q i? \

G9+ M¨v h?QÊM; Zm M h?B ok +kM; #bM? ioM? K°i +?9i- pšM iU Î i`QM; HÁM; h–
+?d +¦ M^K i`QM; pÁM; i v ¬K ’T +O ?„M KÈB H¨ ’K €T M?’i i` M çÌB- +kM; H¨ MÆB
[m ;B ;B #B m ?B M M?Q p”v- H¨K +?Q M¨M; H–M ç–m iB M ?Q¨B M;?B ;B ;B Kb
M¨M; M?Q p”v ? v F?¬M;X L?QM; K¨ ç M F?B M¨M; M?bM i?’v i?O çQ¢M +O M[M?
F?¬M; T?ªB H¨ ;B ;B F?¬M; i?QÆM; M¨M;- K¨ H¨ ;B ;B F?¬M; +¦ #’i +S #B M T
M?•M FB X

æWM; M¦B h?QÊM; Zm M ;B - /M +?Q H¨ ?Q¨M; i?’i h? M? GQM;- +kM; F?¬M; /€K

@ æ M /QÊ+ +O M¨M; i - ;B ;B i i?Y K°i pB M- ¬M; ’v ç½ Î >mv M +’T +Ym ;B B
;–M M?Q F?¬M; +¦ #’i +S F?ª M,M; ç°i T?€ M¨Q- p®M ç½ bÈK #m¬M; i? X E?¬M;
/QÊ+ FB - ¬M; ’v H¢B +¦ i? ç°i T?€5 æ²M; i?ÌB +ÁM p¼i H M iÈB æ` +’T #”+ # 5
;B i [m€ HÈM- M m M?Q i` ?ÆM KQÌB im´B F?ŠM; ç`M? +¦ i? +¨M; iB M i? K K°

h–M G”T M;?2 tQM; i`Î M M i`–K K†+X *?B M F„- ç½ H¨ i?S H¨ i?S H¨K ?„M FBM?
M¨v- pä +¬M; H¢B +¦ i? T?€i ?mv ` mv HU+ F?OM; #® M?Q p”vX oä ;Bª i? ;BÈB M
M M M; v iW ç–m- h–M G”T HB M [mv i çQ€M iW #Ä imv i ?¼+ +O KbM? Î FB T i`
F„X h?ŠM; ç M b m F?B ?„M im Hmv M +?B M F„ .mv L;½ æ°+ h¬M- T?€i ?B M im
+?mv M ?¦ i?¨M? +?B M F„- iW ç¦ KÈB #„i ç–m i`Î M M iU iBMX

a m ç¦- ?„M /MM; i?ÌB ;B M `’i M;„M HB M im Hmv M ç M i?U+ HU+ >mv M +’T- +¨
H¨K #¢M- ?’T i?m iB M i?B M HBM? F?Q i` M M;QÌB M¨M;X h?ÌB ;B M F?¬M; çQÊ-
ç¢i çQÊ+ i?U+ HU+ >mv M +’T #”+ +?QM5

*?d FûK K°i #QÈ+- ç½ H¨ æ` +’T5

h®+ ç° im Hmv M /kM; K½M? M?Q p”v- H¨K +?Q h–M G”T +¦ +?9i FB m M;¢Q- +?Q `
F?¬M; +¦ ?ÆM i? M¨vX *€B ;¼B H¨ i?B M i¨B- T?–M HÈM +?d H¨ +¦ iB M; K¨ F?¬M

E?¬M; M;Ì iÈB- M[M?•M H¢M? #,M; M¨v tm’i ?B M- ;B®M; M?Q H¨ ?mM; ?,M; i€i
;B€+ M¦M; `€i M¨v- H¨K +?Q h–M G”T i?Q€M; +€B idM? i€Q H¢B- ?B m `ä +€B ;b ;
i`ÌB +¦ i`ÌB5

h`QM; H9+ h–M G”T i`–K K†+- ?„M M;?2 i?’v K°i iB M; Md MQMX

@ h–M G”T- F?¬M; +–M HQ H„M;- M;QÌB +O i - HÁM; +O i - +Æ i? +O i - poM? p
M;QÆB5

hB T ç¦- ? B +€M? K¬B ’K €T K K K¢B- `mM `mM ’M H M K¬B h–M G”TX

o¬ hbM?

.mv L;½ æ°+ h¬M

h€+ ;Bª,hB m æ Q S?QM; GÊB

8kX *?QÆM; 8k , hbM? æÌB ‘K G¢M?

•K5

h`QM; ç–m ¦+ ? B M;QÌB +?d +ÁM K°i KªM? i`®M; `¶M;5

E?¬M; +–M T?ªB i? MQM ? M #B M ;b- +?d +¦ FB M i`b [m”i +QÌM; M?Q i? - +?d
M?B M- i p¨ M;QÆB +MM; K°i +?¶X

:B[? B M;QÌB- F?¬M; i`ªB [m bBM? iY ,M w- F?¬M; i`ªB [m M,K M,K i?€M; i?€M

G 9 + b € M ; + ? ¦ B M ? ’ i i ? b H m ¬ M H m ¬ M + ¦ i ® B i , K - T ? ² M ? Q M ? ’ i H m ¬ M H m ¬ M + ¦ i ?
æ ° + h ¬ M ô ç Q Ê + + Q T v i W / B M ç ¨ M G Q Æ M ; a Æ M " ¢ + U G m Q M ; a Q M " + X + Q K V

J Q / – K i ? ’ K H • m ç • v H ¨ ? b M ? / m M ; i ® i M ? ’ i ç M ¦ B H M i b M ? + ª K ; B [? B M ; Q Ì B

h ? Q Ê M ; Z m M h ? B o k + ? O ç ° M ; ? ¬ M ? „ M - + k M ; / M M ; ? ¨ M ? ç ° M ; M ¦ B + ? Q h – M G ” T `
h ? Q Ê M ; Z m M h ? B o k ? B K „ i ç š K H i ? H Q Æ M ; - i ` Q M ; F ? B K ¼ B M ; Q Ì B ç m + ? Q M
F ? ¬ M ; K v - H ¨ M ; Q Ì B M ¨ v - ? „ M + Q Ì B ? b ? b M ¦ B + ? Q M ¨ M ; , M ; Q Æ B ` ’ i ç T 5 * ? Q M
H Q Ê M i ` M # – m i ` Ì B - K M ; i ? 2 Q M ¨ M ; ç B i ` M i m v i + ? Æ B i ` Á i ` + Q M M ; • v i ? Æ - K
+ • v K M K ` i b Q Æ M ; F ? ¦ B - [ m v p T ? Q i Q ¨ M i ? ; B È B H È M i B M ; H i Q , i ` ’ i p m B p

s2 M;U ;„M /'m 'M h?QÊM; Zm M ;B F?B M +?Q K°i b® M;QÌB [m M i•K ç M- /M b
+¦ i? ç h?QÊM; Zm M ;B iU i?•M iB T ç¦M +kM; F?¬M; M?B mX L;Q¢B i`W i°+ i`
+kM; +?d +¦ i?¨M? +?O ç¢B M?•MX *?d H¨ M?[M; ç¢B M?•M p"i M¨v- M;QÌB M¨Q F?
?° p - +?Q M M F?¬M; Qi M;QÌB ç m ?B m F€ ç€M? ;B€ +?B + t2 M;U M¨vX

G9+ h–M G"T #QÈ+ tm®M; t2 M;U - H"T iS+ +ªK ;B€+ çQÊ+ +¦ `'i M?B m €M? K„i
F?) M´B K°i iB KdK +QÌB M?¨M M?¢i- i?Q¢i M?bM +U+ F€ i?QM; /QM;- K†i F?¬M;
Zm M ;B çB p¨Q i`QM;X

@ L¨v- iB m iY FB M? im'M pW M½v H¨ B p"v\ G¨K b Q M;²B t2 M;U h?QÊM; Zm
H`+? F?¬M; M?Ä ç•m5

@ æ9M; p"v- M?bM F?Q +?'i FB - ;B®M; M?Q H¨ +¬M; iY ç¢B M?•M p"i M¨Q ç¦5

@ J†i KkB i?"i H¨ im'M i9- `'i çQÊ+ M;QÌB i Q i?Q+?5

J°i M[i`mM; MB M i` M; çB K M²M; ç"K- K†+ i` M; T?K+ +?¦B H¦ ;„i ; Q M?bM +?´
h–M G"T M¦BX

@ *€B ;b H B H`+? F?¬M; M?Ä- ç¦ +?QM? H¨ çS +ÁM ?Q M; M?¨ h–M ;B FB - +QM

*¦ M;QÌB iWM; i?'v [m h–M G"T- HB M çSM; ` F?BM? i?QÌM; K°i +•mX

@ \

J'v M;QÌB pW i?ªQ Hm"M FB ç m b[M; bÌ- +€B M[i`mM; MB M i` M; çB K /¨v ç"K
K¬B,

@§- i?b ` ?„M H¨ i?S i B iB M; +O h–M ;B 5

*¦ K'v M;QÌB M?bM T?m M?•M i`mM; MB M M¨v +QÌB H¢M?- i`QM; HÁM; M¦B #^M;
i H¨ +QM ?Q M;- M;QÆB +kM; F?¬M; tSM; M´B5

æ®B K†i pÈB €M? K„i ?B m F€ /` /¢M;- h–M G"T `'i H¨ i?ªM M?B MX L;QÌB /šM ?„
F} bo ?° p # M M;QÌB h?QÊM; Zm M h?B i5

@ h–M +¬M; iY- M;¨v ?¬K M v T?O +?9M; i iÈB K°i Qi M;QÌB- +¦ F?ª M,M; i?€B ç
t2K K†i KkB ;B +?O çWM; iQM? iQ€M pÈB #¼M ?¼5 *?Q /M M?Q i? M¨Q- ;B +?O
+?'T i?m"M5 æB K M¨v +QB M?Q iB m i?Q F?¬M; +¦ Î ç•v- +kM; b) F?¬M; i? v ç´B

h–M G"T +¦ +?9i #'i M;Ì M?bM i?Q€M; [m ?„+ ;B€T F} bo tQ M v +?'i T?€+ Qi HÌB
M¨v F?¬M; M;Ì +kM; +¦ K°i i`€B iBK HBM? ?Q¢iX L;šK H¢B +kM; T?ªB- M;QÌB +¦
h?QÊM; Zm M h?B i i?b H¨K b Q +¦ i? H¨ F i¨B i`Q #bM? i?QÌM;X

:"i ç–m- h–M G"T pW +QÌB pW M¦B,

@ *S pB + v M i•K- i ç m ?B m `äX

>„+ ;B€T F} bo i?Q€M; M?bM ? B # M- M?Ä ;B¼M; M¦B,

@ L;QÌB h–M ;B Î +?¶ M¨v b) F?¬M; /€K H¨K ;b pÈB M;¨B5 h–M +¬M; iY- i H¨ h?
K°i pä ;Bª >mv M +'T #"+ #ªvX *¦ ;b F?¦ F?,M M;¨B +S pB + iÈB ibK i - +?mv M +¦ i
F?¬M; çSM; M?bM5

h–M G"T M?bM h?QÊM; Zm M >²M; S?B p K†i +?•M i?¨M?- F?¬M; ;B®M; M?Q ç M

@ o"v T?ªB +ªK ÆM M;QÆB `²B5

h?QÊM; Zm M >²M; S?B ;"i ç–m- /šM h–M G"T p¨Q i`QM; ç¢B bªM? v M ?°B- b m ç

S?ÁM; F?€+? v M ?°B i`QÈ+ K„i- H9+ h–M G"T Î h?QÊM; Zm M ;B +kM; iWM; çQÊ
[m F?¬M; iB M p¨QX >B M ;BÌ [m v H¢B MÆB M¨v- pšM F?¬M; M?`M çQÊ+ i?´M i
;B¨m +¦ +?•M +?QM?5

S?ÁM; F?€+? v M ?°B M¨v- # `°M; +?WM; M,K KQÆB i?QÈ+- /¨B F?QªM; # i`,K i
#Q+? b€M; M;ÌB `U+ `Ð ? i bS+ t ?Q - H¨K +?Q M;QÌB i ç†i KbM? p¨Q i`QM; ç¦-
i`QM; +ªM? KÆ5 h`mv M ó.mv L;½ æ°+ h¬M ô çQÊ+ +QTv iW /B M ç¨M GQÆM; aÆ

h?ªQ M¨Q ?¨M; M,K K°i Qi [mw i°+ i`mM; i–M; +¦ i? çQÊ+ i?B T KÌB iW h?QÊM;
T?'M K'v M;¨v M;O F?¬M; v M- +€B M¨v F?¬M; T?ªB M¦B [m€ ç€M;5 *¦ i? çB iÈB M
K°i HQ¢B iQÊM; i`QM; i?•M T?"M5

h`QM; ç¢B bªM? #¨v çO +€+ HQ¢B +?"m +ªM? i` M; i`Q- #¨M ;? ç m /MM; HQ¢B ;
#^M; i?O +¬M;X h–M G"T iWM; i?'v [m ?Q¨M; +mM; M?Q i? M¨Q- M?QM; bQ pÈB
çB [m - M?[M; i?S Î i`QÈ+ K„i M¨v imv i F?¬M; FûK ?ÆM +® +mM; # Q M?B m5

J°i T?ÁM; v M ?°B HÈM M?Q p"v- h–M G"T ;B®M; M?Q H¨ K°i ;B¼i MQÈ+ i`QM; #B
+¦ p¨B M;QÌB [m M i•K ç M ?„M- M?QM; Î +?¶ M¨v +,M #ªM F?¬M; B [m M i•K ç M

LÆB MÆB +¦ i? i?'v M K M[i` im´B iK K°i +?¶- ,M K†+ i` M; T?K+ b M; [mw- M
`Ki` +QÌB M¦BX *€+ M?•M bo i?QÊM; HQm HÈM im´B K°i +?9i- i?b M?Ä ;B¼M; ç¨
Km #€M K¶B M,K ç m çQÊ+ i?9+ iB M iW MÆB M¨vX

h–M G"T iMv iB M ibK K°i ;¦+ M;²B tm®M;- i`QÌM; ?ÊT M¨v ?„M F?¬M; i?Q+? M?QM
;bX .M b Q M?[M; M;QÌB M¨v F?¬M; +¦ [m M ? ;b pÈB ?„M- v M ?°B F i i?9+ i?b ?,

h–M G"T iMv iB M H'v K°i T?–M çB K i•K #¨v i`QÈ+ K†i +?Q ` p - M;²B Î +?¶ ç¦ M?
h?B M hY E?Q i`QM; +Æ i? ç m p"M ?¨M? iMv H9+- +?d H¨ +?"K ?ÆM im Hmv M `'

G9+ M¨v- K°i ;B¼M; M¦B b M; bªM; p M; H M,

@ o` M¨v +?QM? H¨ h–M ?mvM? ç h–M G"T T?ªB F?¬M;\

h–M G"T KÎ K„i- M?bM i?'v i`QÈ+ K†i H¨ K°i M K i? M? MB M i?•M ?bM? + Q HÈM
[m2M K†iX L;?o H¢B K°i +?9i- i? M? MB M M¨v +?QM? H¨ M;QÌB i? M? MB M M;²B
H9+ i`QÈ+X a m M¨v KÈB #B i- i?b ` pä [m€M ç¦ H¨ S?QÆM; ;B KÎ ` - M?Q p"v M;
i? H¨ M;QÌB iW S?QÆM; ;B X

@ sBM ;BÈB i?B m K°i +?9i- i H¨ S?QÆM; >¢Q L KX *?mv M M;¨v ?¬K ç¦ i?"i H¨ +
iY +'K i9+ K'v i?€M;- Km®M ibK M;QÆB ;BªB i?Q+? pšM F?¬M; +¦ +Æ ?°B- KQM; `
iÈB5

S?QÆM; >¢Q L K p K†i +?•M i?¨M? tBM H¶B pÈB h–M G"TX

h–M G"T i?Q€M; b[M; bÌ- H"T iS+ pQÆM i v +QÌB M¦B,

@ *?mv M M¨Q +?S\ h ç½ bÈK [m M- ?ÆM M[S?QÆM; ?mvM? +kM; F?¬M; H¨K
?B K M;mv +Sm i K°i H–MX L¦B iÈB i +ÁM T?ªB +ªK i¢ M;QÆB KÈB T?ªB- H¨K b

o K†i S?QÆM; >¢Q L K KdK +QÌB ¬M ?Á ,

@ æ½ bÈK #B i h–M ?mvM? ç F?¬M; T?ªB p"i i`QM; Q- ?¬K M¨v çQÊ+ ;†T [mª H¨
#^M; ?[m pÈB M;QÆB- +?ŠM; ? v w h–M ?mvM? ç i? M¨Q\

h–M G"T +QÌB F?´ K°i +?9i- M¦B,

@ S?QÆM; ?mvM? M¦B çM - M m M¦B F i ;B Q i?b T?ªB H¨ h–M G"T i` Q + Q KÈB
G"T F?¦ #ªQ iQ¨M- H) M¨Q S?QÆM; ?mvM? b) F?¬M; bÊ ç„+ i°B h–M ;B \

S?QÆM; >¢Q L K HÆ ç M? +QÌB +QÌB- M¦B,

@ :B[i K ç¢B ;B i°+ i?¨M? >Q¨M; a ç½ ç'm i` M? HšM M? m [m H¢B `'i M?B m M
T?ªB ç m M?Q p"v\ "¼M ?¼ ç'm +O #¼M ?¼- +?9M; i F i ;B Q +O +?9M; i X o T
F?¬M; [m M i•K5

h–M G"T F?) M?QÈM; K¨v- T?€i ?B M S?QÆM; >¢Q L K M¨v i?"i H¨ K°i M;QÌB `'i i
+?mv M- #¶M; M?B M M;?2 K°i iB M; M[M?•M H¢M? #,M; p M; H MX

@ h–M G”T\ L;QÆB H¢B +ÁM +¦ K†i KkB tm’i ?B M Î MÆB M¨v\ h?”i F?¬M; #B i t’r
?¨Q K¬M- M;QÆB HB M i?¨M? [mw i°+\

S?QÆM; >¢Q L K M;?2 ç M ;B¼M; M¦B M¨v- ç–m iB M H¨ M?Qm M?Qm K¨v- H”T iS
ç„+ /oX Zm v b M; h–M G”T ç€M? K°i €M? K„i- +¦ w #ªQ h–M G”T çWM; +?’T M?†i p

h–M G”T +QÌB +QÌB i?ªM M?B M- M•M; Hv i`¨ H M M? M?¨M; M?’T K°i M;KK i`¨X h
#° /€M; m®M; i`¨- H¨K +?Q i`QM; K„i S?QÆM; >¢Q L K t i [m K°i iB /` b„+X *?Q
K¬M ?m’M Hmv M H M;?B [mw i°+- b) F?¬M; H¨K çQÊ+ #° /¢M; M?Q i? - h–M G”T
iWM; çQÊ+ çB ?¼+ b Q\ h?9 p`- i?”i H¨ i?9 p`5 h`mv M ó.mv L;½ æ°+ h¬M ô çQÊ
aÆM "¢+ UGmQM;aQM" +X+QKV

@ S?QÆM; ?mvM?- h?QÊM; Zm M ;B F?¬M; ?´ H¨ ;B i°+ çSM; ç–m i?¨M? >Q¨M; a
M?[M; H€ i`¨ i®i- MQÈ+ +kM; `’i i®i5

o¬ hbM?

.mv L;½ æ°+ h¬M

h€+ ;Bª,hB m æ Q S?QM; GÊB

88X *?QÆM; 88 , S?QÆM; >¢Q L K _ h v

S?QÆM; >¢Q L K i?B m +?9i M[H”T iS+ +QÌB ` iB M;- i?–K M;?o h–M G”T M¨v i
i`Á5 "` H¨K M?K+ K†i F?¬M; ç´B b„+ F?¬M; M¦B K¨ +?¼M i?O çQ¢M T?ªM FQ+? +k
bU F?BM? KB i M¨Q +¦ i? K¢M? ?ÆM bQ pÈB F?¬M; i? K ç K td M¨v +?S\

Zmª M?B M- +¬ ;€B im´B i? M? tm•M p K†i iU ç„+ T?Q b m S?QÆM; >¢Q L K ç®
#B M b„+ i`WM; ç¬B K„i H¢M? M?Q #,M; M?bM h–M G”T i`¬M; i?”i F?¦ +QBX E?¬M
M;QÌB i` im´B # M +¢M? M¨M; +kM; ç m H° p K†i +,K iS+ T?šM M° M?bM h–M G”T

*¬ ;€B M¨v F?¬M; T?ªB B F?€+ +?QM? H¨ J¢+ S?d S?d +QM ;€B i?¨M? +?O J¢+ h
a 5

L¦B ç M J¢+ S?d S?d M¨v- M m M¦B p i?•M T?”M i?b +¦ /QM? HQm ?¼ ?¨M; pÈB h–
h–M ooM? *?Q H¨ +¬ `m°i +O J¢+ S?d S?d- M M J¢+ S?d S?d H¨ 2K ?¼ +O h–M S

hmv M?B M- pb ç•v +kM; +?d H¨ K°i ç€K ?ÄB +?QM? i`` +?Q M M J¢+ ;B +MM; h–M
iQÎM; iQÊM;X L?QM; J¢+ S?d S?d iW M?Ä i?Q+? M;QÌB M? ?¼ h–M S?QM;- ç•v H

hW b m H–M €K b€i h–M G”T i?’i #¢B- H¢B #` T?K i?•M [mÎ K„M; K°i ?²B +kM; +QÐ
çQÊ+ T?ûT çB i` m +?¼+ h–M G”TX G–M M¨v #¼M h–M S?QM;- h–M >´ i`QÈ+ iB M
iU M?B M +kM; i?2Q p X

"–m F?¬M; F?Q >¼+ oB M æ Zm®+ +¦ p i?QªB K€B- +?d +–M K¬M p,M ?¦ +¦ i? p
çQÊ+ iB m +?m˜M M?’i ç`M? H¨ +¦ i? i?,M; +’T ?Q†+ i®i M;?B TX *?Q M M #bM?
F?¬M; [m M ? - F?¬M; pQÊi [m FB K i` p”v i?b T?ªB Î H¢B HÈT M?Ä im´BX h`mv
+QTv iW /B M ç¨M GQÆM; aÆM "¢+ UGmQM;aQM" +X+QKV

h–M G”T i?”K +?Q F?¬M; +–M M;˜M; ç–m M?bM +kM; #B i +¬ ;€B M¨v ç9M; H¨ M;Q
æ®B pÈB M¨M; tm’i ?B M i¢B ç•v- h–M G”T K°i +?9i +kM; F?¬M; #’i M;ÌX æ½ bÈK
i?¨M? +?O- ?ÆM M[H9+ i`QÈ+ +kM; iW h–M hmv i K¨ #B i çQÊ+ [m M ? +O h?¨
+¬ ;€B iQM? ibM? çB m M;Q - ` i v i¨M M?šM M¨v h–M G”T F?¬M; +¦ +?9i ?ªQ +ª
i`QM; M¨v- h–M G”T +¦ i? ?mM; ?,M; i€i M¨M; K’v +€B b m ç¦ çB F?ÄBX

hmv M?B M i`QÌM; ?ÊT i`QÈ+ K„i- i®i M?’i H¨ F?¬M; ç K td ç M M¨M;X

>ÆM M[M?[M; HÌB M¨v +O h–M G”T ? i bS+ €+ ç°+X E?¬M; `B M; ;b F?¬M; ç K td
i?m”M iB M çª FQ+? M¨M; K°i +?9iX h`QÈ+ K†i +QM ;€B i?¨M? +?O M¦B h?QÊM; Z
ç–m i?¨M? >Q¨M; a - imv `^M; ç•v H¨ HÌB M¦B i?”i M?QM; ? i bS+ çª i?QÆM; HÁM

J¢+ S?d S?d F?) H¢M?- H¢M? HMM; M?bM h–M G”T- F?¬M; M;?o iÈB H€ ; M i?^M;
`¨M; ?„M M?”M ` KbM?- +?ŠM; M?[M; K†i F?¬M; ç´B b„+ K¨ H¢B +ÁM F?¬M; ç K t

@S?QÆM; ?mvM?5 >mvM? M¦B +¦ T?ªB ? v F?¬M; p”v\

h–M G”T p K†i i?ªM M?B M +QÌB- M?bM S?QÆM; >¢Q L K M¦BX

@±\ h–M H½Q ç +ÁM M;?B M +Sm p +€B M¨v\ h +?d H¨ K°i M;QÌB i?¬ H¶- ç i
F?€+ +ÁM çQÊ+- #ªQ i çB T?˜K i`¨- p”v i?b +ÁM FûK t 5

S?QÆM; >¢Q L K i?’v h–M G”T ?Q¨M iQ¨M F?¬M; bÊ J¢+ S?d S?d- ?„M iU M?B M
i°+ HÈM K¢M? ?ÆM bQ pÈB J¢+ ;B +O i?¨M? +?O- çB K ’v ç½ F?¬M; +–M çB +?S

@> ? 5 h +kM; +?d H¨ +¦ +?9i i•K ç„+ M?Ä- M m S?QÆM; ?mvM? i?Q+? ?¬K M¨Q
i v M;? +O i i? M¨Q\

h–M G”T M;²B Î ç¦- +QÌB +QÌB M¦BX

@±- p”v i?b ? v H„K5

S?QÆM; >¢Q L K bªM; F?Q€B i`ª HÌB- ?„M +kM; F?¬M; ;B®M; M?Q +?d M¦B M;Q¨B
F?€+- H¨K ;b +¦ +?mv M F?¬M; #B i +?9i ;b p +?mv M M¨v- +?d H¨ F?€+ M? m i?Q
ç°M; i€+ h–M G”T K¨ t2K- S?QÆM; >¢Q L K #B i h–M G”T imv i ç®B F?¬M; T?ªB F

@>W5 >¼+ çÁB p,M p 5 J°i i?^M; +QM ?Q M; M; v +ª T?K i?•M H¨ B +kM; F?¬M;
F?Q2 F?Q M; F?Q€+ H€+5

J°i i? M? MB M ?ÆM ? B KQÆB im´B # M +¢M? J¢+ S?d S?d #` i?€B ç° M¨v +O h
M¦BX

GÌB M¨v pW M¦B ` +?ŠM; M?[M; S?QÆM; >¢Q L K- M; v +ª J¢+ S?d S?d +kM; F
L¨M; F?¬M; T?ªB F?¬M; OM; ?° HÌB M¦B +O ç²M; #¢M KbM?- K¨ H¨ +ªK i?’v Î ?Q
K°i #B m ?B M H¨K ?¢ i?’T i?•M T?”M KbM?X

h–M G”T +?”K `½B çSM; H M- w +QÌB i` M K†i i?m H¢BX > B K„i ?„M #„M ` ? B ç¢
i? M? MB M M¨v M¦B,

@Zm€ tm®M; /”T ç–m tBM H¶B5

@Zm€ tm®M; /”T ç–m tBM H¶B\ > ? ? 5

h? M? MB M M¨v K†i +,M; H M çÄ #WM;- i? M? •K F?¬M; FbK çQÊ+ HÈM H M- H’v

@L;QÆB iQM? H¨ +€B ;b\ J°i i?^M; +QM ?Q M; F?¬M; +¦ i?•M T?”M- +QM ?Q M; K
+O i i? M¨Q +kM; /€K F m i /”T ç–m tBM H´B M;QÆB\ J„i +?¦ +O M;QÆB KM ¨\

L;mv M p®M ;¦+ M¨v +kM; F?¬M; H¨K M;QÌB i +?9 w H„K- M?QM; i? M? •K M;QÌB i
`’i HÈM- H”T iS+ F?B M F?¬M; Qi €M? K„i M;QÌB F?€+ M?bM p MÆB M¨vX h–M S?
i?’v h–M G”T M?QM; ? B M;QÌB ?¼ ç m ? i bS+ i?¬M; KBM? +?Q iWM; ç M ;•v bUX
*?Q +ªM? +€Q- M¦B i¢K i?ÌB F?¬M; M M i` m +?¼+ h–M G”T #ÎB pb h–M h?”T h K
ooM? *?Q `®i +K+ +ªK i?’v F?¬M; #bM? i?QÌM;- #„i ç–m M;?B M;Ì h?QÊM; Zm M ;B
h–M h?”T h K BK H†M; #B M K’i +kM; +?d +¦ h?QÊM; Zm M ;B KÈB +¦ M,M; HU+ M
`ä `¨M; +?mv M M¨v- +?Q /M ?”M i?M h–M G”T i? M¨Q +kM; F?¬M; M M +?QM? /B
ó.mv L;½ æ°+ h¬M ô çQÊ+ +QTv iW /B M ç¨M GQÆM; aÆM "¢+ UGmQM;aQM" +X+

>B M i¢B +¦ M;QÌB +?O ç°M; ;•v bU pÈB h–M G”T- F?B M +?Q ? B ?mvM? ç M?¨ M
K†i KÌ €K M?bM h–M S?QM;- M¦B,

@>„+5 hB m S?QM; i?’v F?¬M;- M? ç–m S?d S?d FB ç®B pÈB M;QÆB ibM? i?•K
i 5

S?Q b•m i`QM; K„i h–M S?QM; ?B M H M K°i iB +?€M ;?ûi- H„+ ç–m M¦B,

@h F?¬M; i?Q+? HQ¢B +QM ;€B M?Q M¨M;- +ª M;¨v çB M çB M F?MM; F?MM;- F?

@±5 GÌB M¨v +O M;QÆB çWM; ç M¨M; M;?2 i?'v- M m F?¬M; #B m Km°B +O +?9

h–M >´ +QÌB ?„+ ?„+ M¦BX

" M FB K'v M;QÌB h?QÊM; Zm M ;B M;?2 i?'v HÌB M¦B +O i? M? MB M FB - F?¬
F i? M¨Q- h–M G"T ?B M i¢B +kM; H¨ +QM ` +O h?QÊM; Zm M ;B - ç•v H¨ +?mv
M¦B M?Q p"v F?¬M; T?ªB H¨ K„M; +ª h?QÊM; Zm M ;B ? v b Q\

h–M G"T F?2 F?) i?Î /¨B K°i iB M;- M?bM i? M? MB M M¨v- M¦B,

@sBM ?ÄB- M;QÆB H¨ B\

h? M? MB M M¨v i?'v i?€B ç° h–M G"T /QÌM; M?Q +¦ +?9i v m /–M- H"T iS+ p K†i

@*QB M?Q M;QÆB #B i çB m- i H¨ oQÆM; h?¨M?- h K i?B m ;B +O oQÆM; ;B 5

oQÆM; ;B i`QM; i?¨M? >Q¨M; a t2K M?Q H¨ K°i ;B i°+ ?¢M; pW - +?mv M K¬M #
Î i?¨M? >Q¨M; a +kM; +¦ mv iQM M?'i ç`M?X L?¨ ;B¨m +¦ M?B m iBM? M?- M?Q
oQÆM; h?¨M? M¨v +?QM? H¨ K°i çB M ?bM? ,M +?ÆB i`€+ i€M;- pšM i?Q+? J¢+ S
?Q bS ;Bª i`mM; i?¨M? +O J¢+ S?d S?dX

@±5 h ç½ #B i- ?B M i¢B M;QÆB +¦ i? +9i5

h–M G"T M¦B tQM; F?¬M; M?bM ?„M- M;²B tm®M;X

@L;QÆB Km®M +? i5

a„+ K†i oQÆM; h?¨M? H"T iS+ i`Î M M t M? Kûi- M;U+ M?'T M?¬ /[/°BX *?•K +?
M?B M b) F?¬M; +¦ +ªK ;B€+ ;b- K¨ F?B M;QÌB F?€+ /MM; i?€B ç° M?Q p"v pÈB ?
çUM; çQÊ+X

J¢+ S?d S?d M?Qm K¨v- M? ;B¼M; M¦B,

@Zm M çB5 h` M? +?'T pÈB M;QÌB M?Q i? F?¬M; +¦ w M;?o X *?9M; i çB i?¬BX

*?mM; [mv H¨ M?¨ +¦ / M? iB M;- J¢+ S?d S?d imv #bM? i?QÌM; çB m M;Q /[/°B M
ibM? +ªM? ?B M i¢BX L¨M; H"T iS+ i`WM; K„i HB + h–M G"T K°i +€B- w M¦B +?mv

L?QM; F?¬M; M;?o iÈB M?[M; HÌB M¨v H¢B H¨K #MM; M´ +ÆM ;B"M +O oQÆM; h?
/U p¨Q +€B ;b\ h–M G"T FB iQM? H¨ +€B ;b\ *QM ` +O h?QÊM; Zm M ;B \

B +?ŠM; #B i h?QÊM; Zm M ;B ç½ imM; HÌB ç²M M¦B h–M G"T F?¬M; tSM; pÈB h
M[h?QÊM; Zm M h?B ok ç½ çQÊ+ +QÌM; ;Bª bB m +'T +O K¬M T?€B ˜M i? i?m H
? v F?¬M; +kM; +?Q #B iX >B M i¢B h–M G"T M¨v +kM; +?d H¨ K°i M;QÌB #` h–M
çB K¨ i?¬B5

J°i i M p¬ /KM; `€+ `QÎB M?Q p"v +ÁM /€K FB m M;¢Q M?Q i? \

oQÆM; h?¨M? #QÈ+ ? B #QÈ+ ç M i`QÈ+ K†i h–M G"T- p K†i +QÌB ç°+ €+- M¦B,

@G½Q iY ?¬K M¨v H¨K F €+ K°i H–MX h M +QM ?Q M; h–M G"T M;QÆB- ?¬K M v
H¨K M?Q i? M¨Q5

"®T5

J°i iB M; ;BÁM i M p M; H M- oQÆM; h?¨M? ¬K K†i- M;•v M;®+ çSM; ç¦- ? B K„i H°
pb ` i v ç€M? ?„M +kM; F?¬M; T?ªB h–M G"T K¨ H¨ S?QÆM; >¢Q L K pšM M;²B Î
T?Q ?„M5

@æ² F?¬M; +¦ ;B€Q /K+5 oQÆM; ;B +€+ M;QÆB +?QM? H¨ /¢v +QM +?€m M?Q p"

o K†i S?QÆM; >¢Q L K •K i`–K- H¢M? HMM; M?bM oQÆM; h?¨M?,

@J'i K†i t'm ?´- +9i ` M;Q¨B +?Q i 5

o¬ hbM?

.m v L;½ æ°+ h¬M

h€+ ;Bª,hB m æ Q S?QM; GÊB

8eX *?QÆM; 8e , :•v aU5

oQÆM; h?¨M? pšM M;Æ M;€+ çSM; i¢B +?¶X >„M i? M¨Q +kM; F?¬M; M;Ì- ;BÌ F'
>¢Q L K F?¬M; M;Ì H¢B ` i v pÈB ?„M5

L¦B p i?U+ HU+- ?„M t t F?¬M; T?ªB ç®B i?O +O S?QÆM; >¢Q L KX L¦B p ;B i'
pÈB S?QÆM; ;B X *€B i€i M¨v +O S?QÆM; >¢Q L K i` M K†i ?„M bQ pÈB ;B i ?„
M?"M çQÊ+ €M? K„i +O K¼B M;QÌB tmM; [m M?- oQÆM; h?¨M? +¨M; i? K t'm ?´
ç°M i?´ #B M K'iX >„M +?d +¦ i? /MM; €M? K„i M?Q Km®M ;B i M;QÌB M?bM +?^K
?"M,

@h–M G"T5 G½Q iY i? F?¬M; ç°B i`ÌB +?mM; pÈB M;QÆB5

L¦B tQM;- ?„M tQ v M;QÌB çB ` M;Q¨BX

@*?"K ç½5

h–M G"T pšM M;²B Î ç¦- p K†i #bM? ioM? M¦B,

@oW `²B +?Q M;QÆB K°i H–M +Æ ?°B- F?¬M; M;?o iÈB M;QÆB pšM +ÁM m K F?
+? K M;QÌB F?€+- +? i +?Q ? i i°BX *?Q M;QÆB [m€ tm®M; tBM H´B +kM; H¨ iB
+?Q M;QÆB i? K K°i +Æ ?°BX Zm€ tm®M;5

*•m M¦B b m +MM; +O h–M G"T #¶M; M•M; + Q ;B¼M;- K°i iB M; [m€i M? €T +?
ç°M; i`QM; ç¢B bªM? tm®M;X h`QM; H9+ M?'i i?ÌB- K'v i`,K M;QÌB i`QM; ç¢B bªM
p ;¦+ M¨vX

J¢+ S?d S?d +ªK i?'v K†i KbM? +kM; M¦M; `€i- ?"M F?¬M; i? ç€ +? i +QM HÊM M;
i?ÌB ç®B pÈB HQ¢B ?¨M? pB F?¬M; #m¬M; i? M;QÌB +O h–M G"T M¨v +ªK i?'v T?

@h–M G"T5 J¦M MÊ ;B[+?9M; i p b m iQM? iQ€MX >¬K M¨v /WM; H¢B Î ç•v- i?

@.WM; i v\ hB m M? ç–m- ç–m +¦ M;QÆB +¦ p'M ç ¨\ h F?¬M; i`mv +Sm +?mv M
F?¬M; M;Ì M;QÆB +ÁM Km®M p b m iQM? b´ pÈB i \

h–M G"T çSM; /"v- H¢M? HMM; M?bM i?Q€M; [m J¢+ S?d S?dX J°i +€B HB + K„i
#° HU+ HQÊM; iBM? i?–M p¨Q ? B K„i- H¢M? HMM; F?) [m€i,

@E?¬M; i? K +?'T M?†i +MM; HQ¢B +QM ;€B F?¬M; #B i ;b M?Q M;QÆBX *9i M; v

•K5

J¢+ S?d S?d +ªK ;B€+ ç¢B M½Q +O KbM? ç°i M?B M i`®M; F?¬M;- K°i #¦M; K +?
K„i # Q T?O M¨M;X > B K„i h–M G"T ;B®M; M?Q ? B KkB FB K M?¼M- ?mM; ?,M; ç

@•5

J¢+ S?d S?d T?€i ` K°i iB M; i?ûi +?¦B i B ç M +U+ çB K- ç²M; i?ÌB i` M p€v +O
J°i +ªK ;B€+ M¦M; ~K H¨K J¢+ S?d S?d #WM; idM?- /o M?B M M¨M; #` h–M G"T HB
iB m iB M F?¬M; F?®M; +? çQÊ+X æB m M¨v ç®B pÈB K°i +¬ ;€B K¨ M¦B [mª i?U+
M¨M;X

h?•M ?bM? J¢+ S?d S?d ?¦ i?¨M? K°i H¨M #¦M; KÌ- ótQ¢iô K°i +€B ç½ #B M K'i F?
b® Qi M;QÌB M?bM i?'v p i MQÈ+ `ä `¨M; i` M p€v M¨M;

@Zm€ tm®M;5

h–M G"T #QÈ+ p¨B #QÈ+ ç M i`QÈ+ K†i oQÆM; h?¨M? ç M; M;•v M;®+- H¢B K°i H-
? B K„i- M?bM +?^K +?^K ? B K„i ç®B T?QÆM; ?ûi HÈM K°i iB M;X

S?®+5

h'i +ª K¼B M;QÌB ?€ iQ KB M;- ç¢B bªM? v M ?°B BK H†M; M?Q iÌX J¼B M;QÌB ;B
ç€- F?¦ iBM M?bM +ªM? iQÊM; i`QÈ+ K„iX

*QM i` B çQ+? i¬M +O oQÆM; ;B F?¬M; M;Ì [m€ ;®B i`QÈ+ K†i h–M G"T5

:B¼M; çB m h–M G"T •K m M¦B,

@ad M?K+ +? K M;QÌB p®M M M K°i ç Q F i HB m M;QÆBX L K†i h?QÊM; Zm M
+?¦ +?Q M;QÆBX æWM; , p¨Q +¦ p¨B T?–M ;B i? i?b Km®M H¨K ;b +kM; çQÊ+X *
[m M; KBM? +?QM? ç¢B F?B m +?B MX E?¬M; /€K SM; +?B M H¨ ? M M?€i5 *9i
æ°+ h¬M ô çQÊ+ +QTv iW /B M ç¨M GQÆM; aÆM "¢+ UGmQM;aQM" +X+QKV

L¦B tQM; ?„M M?'+ +?•M- K°i +QÈ+ ç€ i` M K†i oQÆM; h?¨M?X J°i +QÈ+ M¨v +kM
KMB p` H¨K M?K+ H¢B +¨M; ?ÆM bQ pÈB i€i M;QÌB i p¨B +€B5

oQÆM; h?¨M? #¶M; M?Q M´B çB M- i?•M ?bM? #"i /"vX hW i?„i HQM; `9i ` K°i i
i` M; bS+- M?ªv H M i?"i + Q- ?mM; ?,M; ç•K p T?Q h–M G"TX

@E?¬M; çQÊ+5

*€+? ç¦ F?¬M; t +¦ M;QÌB ?ûi HÈM K°i iB M;X

"ÎB pb K¼B +?mv M tªv ` [m€ M? M? i?"K +?Q H¨K +?Q M;QÌB i F?¬M; F`T +¦ i?Ì
M;QÌB i F`T T?ªM SM; H¢B- oQÆM; h?¨M? ç½ M´B ;B"M H¬B çbM? +?bK p¨Q çB M

h–M G"T çSM; v M i¢B +?¶- i?Á i v pÆ K°i +€B ;? #^M; ;¶ [mw # M +¢M?- K M; i?2
i?ûi- ç"T p ?QÈM; oQÆM; h?¨M?5

_–K5

*?B + ;? ;¶ [mw p¬ +MM; `„M +?„+ FB #` pÐ i?¨M? K'v KªM?- H¢B M?bM oQÆM;
ç'i M;Q¨B K'v i?QÈ+ [m v +m²M; F m i?ªK i?B iX

@J°i i M M;m tm~M M; v +ª >mv M +'T +kM; +?Q iÈB- +kM; /€K FB m M;¢Q M?Q i?

h–M G"T M2K KªM? pKM +?B + ;? ;¶ [mw i`QM; i v- T?OB T?OB i v p K†i F?BM?
p T?Q S?QÆM; >¢Q L K ç M; i`ÊM K„i ?€ K²K- M;¢B M;MM; +QÌB, h`mv M ó.mv L
iW /B M ç¨M GQÆM; aÆM "¢+ UGmQM;aQM" +X+QKV

@§ S?QÆM; ?mvM?5 >mvM? +?„+ H¨ #B i pB + i im Hmv M +?B M Fo .mv L;½ æ°

S?QÆM; >¢Q L K M;•v M;®+ ;"i ;"i ç–m- €M? K„i M?bM p T?Q h–M G"T ç–v p F?

L;mv M M?•M F?¬M; +¦ ;b F?€+X Í i` M ç` #¨M h?QÊM; Zm M ;B - /€K ;•v bU M?Q i
+¦X h–M G"T H¨ M;QÌB ç–m iB M5

L;QÌB F?€+ M;?2 i?'v HÌB M¦B +O h–M G"T +kM; ç m F?¬M; FbK M´B +¦ K°i HQ¢B
.€K Î i`QM; ?°B v M [m M i`¼M; +O h?QÊM; Zm M ;B ç€M? M? m- ç€M? tQM; +ÁM
F?Q2 F?Q M; +?B M Fo KbM? ?¼+X h–M G"T M¨v +QB M?Q H¨ i`QÈ+ ç•v F?¬M; +¦

hmv M?B M HÌB M¨v H¼i p¨Q i B K'v M;QÌB +¦ w H¢B F?¬M; FbK M´B +¦ +?9i bmv i
HÁM; #¼M ?¼ ç m bmv M;?o K°i p'M ç - /U i?2Q i?ÌB ;B M h–M G"T im Hmv M +?B
K¨ iQM? i?b ?B M i¢B ?ŠM H¨ i?ÌB Fb LB i #ªM +O ?„M

:B +?O ?B M ;BÌ +O h?QÊM; Zm M ;B H¨ h?QÊM; Zm M "'i >®B- M,K M v ?ÆM M
+? h?QÊM; Zm M h?B i +¦ #ªv T?–M ;B®M; M? mX *?d H¨ +†T K„i H¨K +?Q M;QÌB
i`–K- F?¬M; +?QM? i`U+ M?Q h?QÊM; Zm M h?B iX

sªv ` +?mv M HÈM M?Q p"v F?B M +?Q h?QÊM; Zm M "'i >®B ç M; M¦B +?mv M p
+O +€+ ç¢B ;B i°+ ? i bS+ €v M€vX >„M M?Qm K¨v- M?bM h–M ooM? *?QX h–M o

@E M¨v ç½ iU `ÌB F?ÄB h–M ;B - F?¬M; +ÁM #'i Fb HB M [m M ;b iÈB h–M ;B X >
+€+ M;QÆB- tY i`Q i? M¨Q H¨ +?mv M +O h?QÊM; Zm M ;B 5

h–M ooM? *?Q i`QM; HÁM; KWM; `Ð Km®M +? i- i?–K M;?o, +?Q h?QÊM; Zm M ;
çÌB5

h–M S?QM;- h–M >´ +MM; ç€K +QM +?€m h–M ;B ?¬K M v ç M ç•v- iWM; M;QÌB i`
pmB bQÈM; F?B M;QÌB ;†T ?¼ - b m ç¦ ;BªB i?Q+? pÈB M;QÌB # M +¢M? p +?mv
+O h–M ;B X

h?QÊM; Zm M "'i >®B H¢M? HMM; +QÌB- M?'+ +?•M ?QÈM; h–M G"T çB iÈBX >„M
t9K H¢B p # M M¨vX

@h–M G"T5 L;QÆB [m€ p¬ HQ5 æ•v H¨ +?¶ M¨Q K¨ M;QÆB /€K H¨K +¨M M?Q i? \

*kM; +QB M?Q H¨ M K†i KkB M;QÌB +? ç M; # [m M- h?QÊM; Zm M "'i >®B +kM;
imv M?B M- p F?¬M; FB M M?šM i`QM; K„i H¢B M¦B `ä i•K ibM? €+ HB i +O ?„M

G9+ M¨v S?QÆM; >¢Q L K çSM; /"v- ?QÈM; p h?QÊM; Zm M "'i >®B F?) i?B H - p

@h?QÊM; Zm M i?9+ i?9+5 h +¦ HÌB +¬M; #^M; Km®M M¦BX oB + M;¨v ?¬K M v F
i? +?`m çQÊ+ +? K #` M;QÌB H¨K M?K+\ >ÆM M[+€B ;¼B H¨ M? ?MM; F?¬M;
M;QÌB Î ç•v ç€M? ;B€ M?Q i? M¨Q p i´ iB M h`B m GQM; æ^M; +O h? M? GQM; ?

@hB m b9+ bBM?5 æWM; M¦B ?QÆm M¦B pQÊM5

h`QM; ç€K M;QÌB +¦ K°i M;QÌB K„M; F?) K°i +•m- S?QÆM; >¢Q L K `Ki +´ imv M?
+?¶X L;QÌB K„M; ?„M +?QM? H¨ +? ?„M- ;B +?O S?QÆM; ;B S?QÆM; *?QM? æ-

hmv M?B M HÌB M¦B +O S?QÆM; >¢Q L K F?B M i` M K†i K¼B M;QÌB ç m H° ` p
F? B [m®+ h? M? GQM; [m®+- +ÁM B /€K M¦B ?QÆm M¦B pQÊM\ J¼B M;QÌB ç®B
iÄ ?¨Q [m M; M¨v i`QM; HÁM; # Q ;BÌ +kM; +¦ FQM? bÊ- i?2Q #ªM M,M; #Ä [m K
#¼M ?¼X h`mv M ó.mv L;½ æ°+ h¬M ô çQÊ+ +QTv iW /B M ç¨M GQÆM; aÆM "¢+ U

>Q¨M; ç F? B [m®+ h`B m GQM; æ^M; +O h? M? GQM; [m®+- i?•M T?"M H¨ K°i
M¨v- i?B M ?¢ ç m #B i5

L?QM; B /€K ç2K >Q¨M; ç F? B [m®+ h? M? GQM; HB M ? +MM; pÈB h–M G"T\
?¬K M v i`QÈ+ K†i # Q M?B m M;QÌB M?Q p"v- ?„M i?ªM M?B M M¦B ` X

h?QÊM; Zm M "'i >®B +kM; #` K°i +•m M¦B M¨v +O S?QÆM; >¢Q L K H¨K M;? M ?
v MX

G9+ M¨v h–M G"T ?QÈM; p S?QÆM; >¢Q L K i?B H i?"i b•m- M¦B,

@*ªK ÆM S?QÆM; ?mvM? ?¬K M v # M? pU+ H) T?ªB- ÆM HÈM F?¬M; i? M¦B HÌB

h–M G"T H¢B M;˜M; ç–m- M?bM i?Q€M; [m h?QÊM; Zm M "'i >®B- M? ;B¼M; M¦B

@h #B i h?QÊM; Zm M ;B +€+ M;QÆB F?¬M; i?Q+? i X hmv M?B M- çB m M¨v +
i?Q+? +€+ M;QÆBX h +?d [m M i•K +¦ K°i KbM? h?QÊM; Zm M h?B okX *€+ M;QÆ
K†i h?QÊM; Zm M ;B +€+ M;QÆBX h–M G"T i - ?¬K M v Î ç•v- i`QÈ+ K†i i'i +ª M?
i?¨M? >Q¨M; a M¦B `ä, hW ?¬K M v i`Î çB- h–M G"T i F?¬M; +ÁM HB M [m M ;b p
h–M S?QM;- h–M >²- i #B i +€+ M;QÆB ?"M i - M m Km®M i`ª i?M i?b +S pB + ibK
+?QM? H¨ +?B M Fo .mv L;½ æ°+ h¬MX >„+ ?„+5 *€+ M;QÆB +¦ i? i?Y t2K i?W
?,M; i`ª i?M i 5 hmv M?B M i`°K ;¨ F?¬M; çQÊ+ +ÁM K'i M„K i?¦+ p"v +kM; çWM; i
i?B M i¨B- ç m H¨ ç¢B M?•M p"i iQ¨M i?•M +?¦B b€M; M m i?m i`QM; i v iB m M?
M;QÆB F i i?9+ M?Q M¨Q5

h–M G"T +ª F?m¬M K†i H¢M? H)Q +QÌB- M¦B tQM; [m v M;QÌB #QÈ+ çB ç H¢B K°
H¢B ç^M; b mX

*?Q ç M F?B i?•M ?bM? +¦ +?9i ;–v v m +O h–M G"T #B M K'i Î +Y - iQ¨M #° T?ÁM
b®M; H¢B- i'i +ª K¼B M;QÌB p K†i ?QM; T?'M ²M ¨Q #¨M Hm"MX

@hB m iY M¨v i?”i bU +¦ F?Q i? 5 .€K M¦B M?Q p”v i`QÈ+ K†i ;B +?O h?QÊM; Zm
+kM; +ªK i?’v i?U+ bªM; F?Q€B5

@aªM; F?Q€B +QM F?d5 hB m iY M¨v H¨ i?ˆM; M;®+- +¦ +?¶ /U +QÌM; ç¢B p[M;
çQ¢M imv i [m M ? pÈB M;QÌB i X h–M S?QM; +MM; h–M >´ M m Km®M i`ª i?M ?
*¦ `’i M?B m #B M T?€T +¦ i? H¨K +?Q ?„M #B M K’i i` M i? ;BÈB M¨v5

@>W5 *€+ M;QÆB ç m #` HÌB M¦B +O iB m iY FB HW 5 æWM; i?’v ?„M M¦B p”v- h
?„M i? M¨Q +kM; T?ªB +?2 +?Î +?Q ?„MX B +kM; #B i h?QÊM; Zm M iB m i?Q ?
F i? M¨Q h–M G”T +kM; H¨ p` ?¬M T?m +O M¨M;X *?Q /M H¨ pb K†i KkB- h?QÊM
;†T +?mv M F?¬M; K v b Q\ h`W F?B h?QÊM; Zm M H½Q ;B iY +¦ i? ` K†i ;BªB i
? B i M i?B m ;B h–M S?QM;- h–M >² +¨M; F?¬M; i? •K i?–K ` i v pÈB h–M G”T- i
K’i K†i5

@*?ŠM; H) ? B pä ;Bª i?B M i¨B +ÁM +¦ i? #` h–M G”T /¼ bÊ ? v b Q\ hmv M?B M
+O ?„M H¨ +?mv M ;b\ L;?2 M¦B ?„M b„T iÈB i?ÌB Fb LB i #¨M ? v b Q\

E?¬M; T?ªB M¦B M;QÌB im Hmv M +?B M Fo .mv L;½ æ°+ h¬M p¨Q i?ÌB Fb LB i #¨
b Q\

X

L;?2 K¼B M;QÌB i`QM; ç¢B bªM? #¨M Hm”M- b„+ K†i h–M S?QM;- h–M >´ H9+ i?b
;–M M?Q b„T ?°+ K€mX E?¬M; M;?o iÈB i M iB m iY h–M G”T FB ;BªQ ?Q¢i M?Q p
M¦B ` i?M ?”M ;B[ #¼M ?¼X L?Q p”v M m ?„M tªv ` +?mv M ;b- ? B M;QÌB #¼M
F?ÄB #` M;?B M;Ì5

æ m M¦B iB m iY M¨v H¨ T? p”i- ?B M i¢B t2K ` +ÁM ;BªQ ?Q¢i M?Q ?² Hv5

G”T mv F?¬M; M¦B- +ÁM H¨K +?Q KbM? i`Î M M i`QM; b¢+?- F?B M +?Q h?QÊM; Z
+?9+ M? m ç M ;¦+ iQÌM;X E?¬M; +–M T?ªB M¦B- F?¬M; ç M M;¨v K B / M? iB M; +
H M i`mv M F?„T iQ¨M i?¨M? >Q¨M; a 5

o¬ hbM?

.mv L;½ æ°+ h¬M

h€+ ;Bª,hB m æ Q S?QM; GÊB

8dX *?QÆM; 8d , h?B m L[*¦ o’M æ 5

ZmªM?B M- iÈB M;¨v ?¬K b m çO HQ¢B iBM iS+ p +?mv M tªv ` i` M v M ?°B h?Q
+€M? i`mv M F?„T iQ¨M #° i?¨M? >Q¨M; a X hW M?¨ ;B¨m +¦ [mw i°+ +?Q iÈB M?[M
M?m K¼B M;QÌB ç m +¦ p K†i ?QM; T?’M #¨M Hm”M p iBM iS+ #¼M ?¼ M;?2 çQ
iWM; çQÊ+ h?QÊM; Zm M ;B i´ +?S+ i`QM; [m€ F?S- v M ?°B M,K M v i’i +ª ?¨Q [
H M K°i M;QÌB5

L;QÌB M¨v iU M?B M H¨ h–M G”TX

*?Q /M #ªM i?•M h–M G”T +?d bÊ +kM; F?¬M; M;Ì +¦ K°i M;¨v KbM? +kM; +¦ i? M
i`QÈ+- h–M G”T #ÎB pb M;mv M M?•M i?•M T?”M- ç®B pÈB +?mv M M€Q ç°M; M?Q
M?[M; M;QÌB +MM; çQÌM; F?€+- F i +K+ b m F?B M´B / M? T?–M HÈM +?d +¦ K°i i

hmv p”v ?B M i¢B- F?¦2 KB M; h–M G”T ?ÆB M? +? H MX . M? iB M; +?QM? H¨ i
KbM?5

hWM; H¨ H½Q æ¢B K°i # M; ?°B Q B T?QM; K°i +äB- h–M G”T #B i `ä F?B M¨Q i?
M M ²M ¨Q M´B iB M;- # Q ;²K ç®B K†i pÈB h–M ;B K¨ F?¬M; F?m’i T?K+X "ÎB pb
+kM; F?¬M; /€K H¨K ;b ?„MX hmv `^M; ?„M tªv ` K°i H–M M;Q¨B w Km®M H¨ h–M
h–M h?”T h K ç½ +? i- K¨ ?„M pšM +ÁM b®M; i®i5

G9+ i`QÈ+ ç€M? #` i?QÆM; h–M S?QM;- M;mv M M?•M +¨M; çÆM ;BªMX "ÎB pb M
i?QÆM; p"v i?b ?ŠM H¨ #ªM i?•M h–M G"TX >ÆM M[M?bM KS+ ç° i¨M M?šM h–M
M; v +ª +€B K¢M; M?Ä +O KbM? +¦ +ÁM ? v F?¬M; +kM; F?¦ M¦B5

æ®B pÈB M;QÌB Km®M ;B i KbM?- h–M G"T +?Q iÈB #•v ;BÌ +kM; F?¬M; F?€+? F
?„M +MM; h–M S?QM; +QB M?Q H¨ i?•M ?mvM? ç X L?QM; M;QÌB i F?¬M; +QB ?
b Q ?„M H¢B çB /€M #° K†i M¦M; p¨Q +€B K¬M; H¢M? +O ç®B T?QÆM;\

h–M >¨M L;mv i +MM; h–M hmv i ç½ ` M;Q¨B iW b€M; bÈKX > B K +QM ;–M ç•v H
F?¬M; #B i ?¼ Km®M H¨K ;bX h–M G"T ?ÄB ? B H–M- ? B M;QÌB ç m p K†i i?–M
v M HÁM; Î M?¨ im Hmv MX

o T?–M h•v Zm - ?B M i¢B i` M +Æ #ªM ç½ +?dM? ?ÊT i'i +ª +€+ i? HU+ i?¨M? "„
?° M?Q h–M G"T- h•v Zm M?Q +€ ;†T MQÈ+X h?2Q h–M G"T ç€M? ;B€- h•v Zm bC
H¨K M;? M¨v5 L m +¦ M?B m i?ÌB ;B M M?'i ç`M? ?„M b) i`Î i?¨M? K°i M?•M p"i çS
i?¨M? >Q¨M; a X L m +¦ +Æ ?°B- h–M G"T M?'i ç`M? çB ?² S?QÊM; >Q¨M;- M m +
i?m®+ h?B M >mv M ç M HB M ;B9T h•v Zm poM? pB M ;BªB i`W K®B HQ LB i #¨
Zm i,M; H M- F i i?M H¨ F?¬M; i? i`€M?X L m +¦ M;QÌB +¦ w #B i çQÊ+ +?B M Fo
HÊB /KM; i?ÌB ;B M LB i #ªM ç ç®B T?¦ ?„MX

h–M G"T +kM; F?¬M; M;•v M;¬ +?Q `^M; KbM? ibK çQÊ+ T?QÆM; i?m®+ h?B M >m
K°i +¶ i? HU+ F?´M; H´X h`QÈ+ F?¬M; M¦B #²B /QÐM; M;QÌB F?€+ tQM; +¦ i? #`
F?B M +?Q +€+ i? HU+ HÈM F?€+ F?OM; ?QªM; ? v F?¬M;X *?d M¦B `B M; T?Q
M¨v ç½ i²M i¢B iW i?ÌB i?QÊM; +´- pb b Q F?¬M; B i?¨M? H"T çQÊ+ K°i i? HU+ I
M?•M `'i çÆM ;BªM- +?Q /M +?B K çQÊ+ T?QÆM; i?m®+ ç¦- M?[M; /QÊ+ HB m +–M
T?¨K- +'T #"+ i?B M i¨B ç` #ªQX

o¨Q H9+ ;B[i`Q - h–M >¨M L;mv i +MM; h–M hmv i KÈB i`Î p - +ÁM K M; p +?Q h–
M?'i i`,K M,K M v +O [m€M óh?9v hMM; H•mô i?¨M? >Q¨M; a X h`mv M ó.mv L;½
iW /B M ç¨M GQÆM; aÆM "¢+ UGmQM;aQM" +X+QKV

L?bM M?B iY ,M iQ m®M; HÈM- #° /¢M; ,M `'i M;QM- h–M >¨M L;mv i i`QM; HÁM; `
i?W /`T h–M hmv i i?m /¼M #¨M- h–M >¨M L;mv i ;¼B +QM p¨Q i`QM; T?ÁM;- +QÌ
h–M G"T,

@L?B iY #ªQ #®B5 >¬K M¨v i çB ` M;Q¨B KÈB M;?2 M¦B M;QÆB i?"i #ªM HoM?X

h–M G"T M;?2 HÌB M¨v M?Q H¨ HÌB M¦B K€iX æ®B K†i pÈB M[M?•M i` im´B tBM?
KbM?-h–M G"T pšM +¦ K°i HQ¢B ibM? +ªK T?S+ i¢TX

"ÎB pb HBM? ?²M ?„M H¨ M;QÌB i`QÎM; i?¨M?- ?ÆM M[?„M +¦ i? +ªK ;B€+ çQÊ+ I
i? ç M; +¦ ªM? ?QÎM; iÈB KbM? F?¬M; M;WM; v m /–MX h`W T?–M F?¬M; Km®M t
Î b•m i`QM; HBM? ?²M pšM F?¬M; +¦ i? v ç´BX

*?Q M M ç¬B F?B h–M G"T KÈB +ªK ;B€+ çQÊ+ +¦ +?9i F?¬M; iU M?B MX GQ¢B +ª
+¨M; M;¨v +¨M; K½M? HB i5

J°i T?–M F?€+ M¨M; +kM; F?¬M; T?ªB H¨ Kšm i?•M i?"i bU +O KbM?X æÌB i`QÈ+
F?¬M; #B i +? K `m°i H¨ B- pb b Q pSi #Ä KbM?X *?Q M M FB T i`QÈ+- h–M G"T
+? K - pW i?®M; ?"M T?K Kšm +O KbM?X o T?–M F?€+- b m F?B /mM; ?Á i`Q I
iW ç€v HÁM; +¦ K°i HQ¢B F?¬M; Km®M t `ÌB h–M >¨M L;mv iX æ•v ç¢B F?€B +?QM
i`mv M i?mv i5 æ•v H¨ K°i HQ¢B +ªK t9+ #'i Fb M;QÌB M¨Q +kM; F?¬M; i? +?®M;

æ²M; i?ÌB h–M G"T ? i bS+ `ä `¨M;- h–M >¨M L;mv i pb +QM K'v M,K M v +?`m #B
/U p¨Q K°i ibM? i?QÆM; +O M;QÌB K p¬ iQ- i`ª ;B€ F?¬M; Q€M F?¬M; ?®B ?"MX

*?d #^M; çB K M¨v- h–M G"T F?¬M; /€K +kM; F?¬M; +¦ F?ª M,M; F?¬M; ?B m i?m"

Eb i?"i h–M G"T +kM; F?¬M; #B i `^M;, æ•v +?QM? H¨ ªM? ?QÎM; im Hmv M +?B M
L;½ æ° + h¬M K M; iÈBX

h` M i`ÌB /QÈB ç'i- .mv L;½ æ°+ h¬M5 L?[M; i?S K¨ +?B M Fo M¨v K M; iÈB t t F?
K†i pk Fo- K¨ +ÁM +¦ K°i HQ¢B F?Q i? +?Q iWM; +¦ iW i`QÈ+ iÈB M v- M„K ?Q¨M
i v +O +?QM? KbM?X *?Q /M +¦ h?B M >mv M ç M i`Ê ;B9T- +?B M Fo M¨v F?¬M;
*¨M; ç M i–M; + Q +'T HQ¢B +ªK ;B€+ M¨v +¨M; `ä `¨M;X

J¨ ?B M i¢B h–M G"T M; v +ª i–M; i?S M?'i +kM; +?Q ç°i T?€5 *?•M +?QM? *Ym h
æ°+ h¬M H¨ +¦ +?QM i–M;5

æQÆM; M?B M- +?mv M M¨v t t F?¬M; T?ªB i` M #ªM T?K+ +? p¬ b® H–M FB +
` X "ªM ;®+ +?•M +?QM? +?Q /M +¦ +?¶ i?B m ?Ki HÈM i? M¨Q +kM; F?¬M; +¦ F?
M?Q p"vX

.M b Q ç•v H¨ +?B M Fo h?–M +'T5

L;QÌB i?–M #Q çSM; Î çˆM; b m- KK+ çQ+? T?•M T?€i +?B M Fo h?–M +'T M?Q p'
t2K B +¦ i? +?B K çQÊ+ T?QÆM; i?m®+ h?B M >mv M ç M- +ÁM Km®M t2K i` M ç
+–M h?B M >mv M ç M +kM; +¦ i? im Hmv M M¦ K¨ #bM? v M p¬ bU5

oB + M¨v i`QÈ+ K„i h–M G"T F?¬M; #B i ;b ? iX >B M i¢B ?„M ç M; BK H†M; M?Q
M;²B i¢B +?¶ M;?2 h–M >¨M L;mv i [mÎ i`€+? F?¬M; M? F?¬M; M†M;- K M; i?2Q H

@hB m G"T5 J pšM +?Q `ˆM; M;QÆB i`QÎM; i?¨M?- H¨ K°i M;QÌB ç¨M ¬M;X L?Q
M?[M; +€B ;b\ :B®M; M?Q K°i M;QÌB ?² ç² p"v5

h–M >¨M L;mv i M? M?¨M; M¦B- i` M K†i +kM; F?¬M; +¦ p iS+ ;B"M- K¨ +¨M; M?B

@h K i?B m ;B oQÆM; h?¨M? +O oQÆM; ;B #` M;QÆB #S+ [m€ tm®M; tBM H´B- M
;½v tQÆM; i v- tQÆM; bQÌM +kM; ;½v ? B +€BX ±5 *?mv M M¨v i `'i pmB KWM;-
T?ªB bÊ- +?d H¨ K°i ç€K M?½B M?ûT K¨ i?¬B F?¬M; ;ÊM H M çQÊ+ b¦M; ;B¦X hmv
pb b Q M;QÆB H¢B çB i` m +?¼+\ «B5 hB m M? ç–m ç¦ i?B m ;B€Q /K+ imv M?
;B i?b +¦ [m M ? ;b pÈB +?9M; i - M;QÆB H¢B H¨K +?Q M;QÌB i tªv ` pB + t'm
M¦B Km®M +MM; h–M G"T F?¬M; +? i F?¬M; M;WM;X L?B iY #ªQ #®B +O i - M;QÆ
iB i- pB + M¨v imv F?¬M; i? ?Q¨M iQ¨M i`€+? M;QÆB- M?QM; M;QÆB T?ªB +¦ i`€
tQM; M;QÆB i?m M¨M; H¨K i?B T H¨ çQÊ+5 h`mv M ó.mv L;½ æ°+ h¬M ô çQÊ+ +
"¢+ UGmQM;aQM" +X+QKV

h–M >¨M L;mv i +¨M; M¦B p K†i +¨M; T?'M F?ÎB- iQÆB +QÌB ?QM; T?'MX h`mv M
+QTv iW /B M ç¨M GQÆM; aÆM "¢+ UGmQM;aQM" +X+QKV

> B K„i h–M G"T +¨M; KÎ HÈM- KB M; +kM; ?€ ?®+- i?"i bU i`ÊM K„i ?€ K²K M?b
æ•v ç•v K¨ H¨ Kšm i?•M iQM? ibM? /`m /¨M; ?B M i?K+ + Q M;¢Q i¨B i`Q ?ÆM M;
T?ªB H¨ F i?M ç M ;Bª K¢Q +?S\

h–M >¨M L;mv i #` +QM i` B M?bM +¦ +?9i bÊ- +® ;„M; M;?B K K†i Km®M F?¬B T?
K K°i +?9iX L?QM; M?bM p¨Q i`QM; K„i h–M G"T +¨M; M?Q K°i +¬ ;€B ç–v HBM? c

@æQÊ+ `²B- çQÊ+ `²B5 h #B i iB m M? ç–m FB i?Q+? +?QM? H¨ h–M S?QM;- M;
M?bM i M?Q p"vX *?9M; i M¦B K°i +?9i p +?mv M M;QÆB ç½ H¨KX

h–M G"T M;•v M;®+ M?bM h–M >¨M L;mv i- i?"i H•m b m KÈB +ªK F?€B M¦B ` K°i

@LQÆM;5 h?b ` M,K tQ M;¨B +kM; H¨ K°i i?B m M[ +¦ p'M ç X E?¦ i`€+?

o¬ hbM?

.mv L;½ æ°+ h¬M

h€+ ;Bª,hB m æ Q S?QM; GÊB

83X *?QÆM; 83 ,[mv i æ`M? *O h–M >¨M L;mv iX

@>W5 L¦B HBM? iBM? ;b i? X >¼+ Î ç•m ` - +€B ;b p'M ç +¦ B M¦B +?mv M pÈB K

h–M >¨M L;mv i i`ÊM K„i HB + M?bM M?B iY K°i +€B- #¶M; M?B M i`–K K†+- F?¬M
K°i +•m,

@L?B iY5 "B i pb b Q ?¬K M v Kšm i?•M M¦B pÈB M;QÆB M?[M; +?mv M M¨v F?¬M
M?Q i? v ç´B i?¨M? K°i M;QÌB F?€+ F?¬M;\

h–M G"T M;•v M;®+ H„+ ç–m- i`QM; i`Q M?È +O ?„M h–M >¨M L;mv i +?Q iÈB #•v ;
+?Q M;QÌB F?€+ +¦ +ªK ;B€+ +?QM? H¨ + Q [mw- i? M? + Q M?QM; H¢M? HMM;X
i?•M K°i KbM? v M H†M; +?`m çUM;X

h–M >¨M L;mv i F?) i?Î /¨B- M?Q H¨ ?Q¨B MB K- `²B ;B®M; M?Q M?È iÈB +€B ;b ç
M¦B,

@"° /¢M; ?¬K M v +O Kšm i?•M KÈB H¨ /B M K¢Q p®M +¦5 L m +m°+ çÌB M¨v +O
M?Q p"v Kšm i?•M +kM; poM? pB M F?¬M; i? v ç´B ;B®M; M?Q ?¬K M v- poM? pB
"ÎB pb i F?¬M; ?B p¼M; +QM +¦ #'i Fb F?¬M; K v M¨v- +?d Km®M FB T M¨v +QM +
+QM +?€m #ªQ #®B +?Q Kšm i?•M- +?QM? H¨ ?¢M? T?9+ HÈM M?'i +O Kšm i?•M
i`QÈ+- +?mv M p h–M h?"T h K +QM H¨K F?¬M; b B5

GÌB M¦B M¨v +O h–M >¨M L;mv i H"T iS+ F?B M h–M G"T ;B"i KbM? +SM; çÌ M;QÌ
i`®B Kšm i?•M KbM?- p F?¦ iBM M¦B,

@L;QÌB XM;QÌB H¨K b Q #B i\

h–M >¨M L;mv i KdK +QÌB- b m ç¦ M¦B,

@*QM t2K- ?B M i¢B K +QM i M¦B +?mv M M?Q p"v- hB m hmv i H¢B F?¬M; M;?2

h–M G"T iS+ i?b M;¢+ M?B M- p K†i `mM; ç°M; M?bM h–M >¨M L;mv i M?Q H¨ H-
i?•M +O +?QM? KbM?5 >„M iWM; M;?2 H½Q ç¢Q bo M¦B `^M; HQ¢B +¬M; T?m i`m
+¨M; + Q ?ÆM K°i i–M;- +?QM? H¨ M;QÌB +¦ M°B HU+ + Q ç M +ªM? ;BÈB M?'i ç`M
i?¨M? K°i F?Q i`¨M;X E?Q i`¨M; M¨v M;QÌB #bM? i?QÌM; F?¬M; +ªK ;B€+ çQÊ+ M
i? M? •K tmM; [m M?- ;B®M; M?Q H¨ HoM? pU+5

GQ¢B +ªM? ;BÈB M¨v- M?[M; +QÌM; ;Bª bB m +'T i` M h?B M L;mv M æ¢B GK+ F?
L?QM; 'M iQÊM; p Kšm i?•M i`QM; i`Q M?È pšM /`m /¨M; v m çm®B H¨K b Q H¢B
p"v\

L?bM +€B #° /¢M; M?B iY F?B T bÊ- h–M >¨M L;mv i +¦ +?9i ç„+ w +QÌB +QÌB- M?
+QÌB M¦B,

@"ªQ #®B M?B iY5 *?Q iÈB #•v ;BÌ MQÆM; +?Q iWM; M;?o `^M; b) +¦ K°i M;¨v M
i?"i bU `'i pmB p 5 >B M i¢B- M;QÆB ?ŠM #B i H¨ T?K i?•M M;QÆB M,K tQ pb b

L¦B ç M M;QÌB v m- b„+ K†i h–M >¨M L;mv i ?ÆB ?ÆB çÄ- imv M?B M +¨M; M?B
+MM; ?¢M? T?9+X

@L?QM; M?QM; pb b Q +?Q iÈB ;BÌ Kšm i?•M +?Q iWM; i? ?B M ` \ ob b Q i`QÈ
ç ?¼+ Kšm i?•M +kM; F?¬M; /¢v +QM\ ob b Q H9+ i M L;¬ v bQ +? i iB i FB çM
H†M; +?`m çUM;\

*ÁM +¦ `'i M?B m p'M ç h–M G"T F?¬M; ?ÄB ` #ÎB pb ?„M ?Q¨M iQ¨M #` M?[M; #
Kšm i?•M /¼ bÊ M;•v M;QÌBX

@h? ?B M i?U+ HU+ +¦ HÊB Q+? ;b\ *QM +¦ #B i #ªM u m Zmv i *Æ aÎ +QM im Hm
Î i? iK+5 >W5 "¼M ?¼ F?¬M; +¦ FB M i?S+- +?Q `^M; ç¦ H¨ `€+ `QÎBX L?QM; b m
h?"T æ` .mv L;½ æ°+ h¬M FB - +ÁM +?Q `^M; M?Q p"v b Q\

E?¦2 KB M; h–M >¨M L;mv i M´B H M MK +QÌB M;¢Q M;? - H"T iS+ +¦ +?9i #'i ç„+

G–M M¨v h–M G”T çB ` H¨ Km®M Km K°i i? M? #ªQ FB KX Jšm i?•M `ÌB çB ç H¢
#¢+X h–M G”T iU iBM +?Q ``^M; M?B m #¢+ M?Q p”v +kM; çO Km K°i i? M? #BM?

o¬ hbM?

.mv L;½ æ°+ h¬M

h€+ ;Bª,hB m æ Q S?QM; GÊB

eyX *?QÆM; ey ,T?QÆM; æ¢B h?B m >¨Q S?¦M;

hmv M?B M- tûi i?’v h–M G”T ç®B pÈB i?¨M? >Q¨M; a K°i +?9i F?¬M; #B i- i`Q M
F?¬M; +¦ #’i Fb i`Ê ;B9T ;b- h–M G”T [mv i ç`M? çB ibK M;QÌB /šM çQÌM;X "¼M >
ç€K i?Ê b,M M¨v +,M #ªM F?¬M; +?`m M;²B v MX *ÁM M[-[m M ? pÈB #¼M ?¼ +kM
H¨ i`QM; ibM? ?m®M; ?B M M v- h–M G”T +ªK i?’v KbM? F?¬M; i?Q+? ?ÊT +¦ M?B
;•v T?B M ?¨X h`mv M ó.mv L;½ æ°+ h¬M ô çQÊ+ +QTv iW /B M ç¨M GQÆM; aÆM

h–M G”T F?¬M; +¦ #^M; ?[m ;b Î i?¨M? >Q¨M; a - /mv M?’i +¦ i? M;?o iÈB +?d +¦
S?QÆM; ;B X

>„M i?m K°i +?B + t2 M;U - `’i M? M? çB ç M +Y pä [m€M S?QÆM; *?QM?- M;Q
M?B iX h–M G”T M;?o i?–K, G9+ M¨v KÈB ç9M; H¨ /B M K¢Q p®M +¦ +O pä [m€M

h–M G”T çB #° p¨Q- M;?2 i?’v # M i`QM; #) [m€M i`mv M ` K°i ?²B iB M; ?¬ [m€i-
E?¬M; Qi M;QÌB # M i`QM; ç M; K² ?¬B M?Q KQ K9 K€v Hmv M i”T +€+ HQ¢B +?

h?ÌB ç¢B M¨v- M;QÌB i?QÌM; Km®M i`Î M M M´B #”i +kM; +?d +¦ p¨B +€+?, M?¨ ;B¨
K°i F?B çQÊ+ T?€i ?B M +¦ i?B M T?9 i?b H”T iS+ M?”M çQÊ+ #²B /QÐM; i`¼M;
?¼+ T?Q ?Q†+ H¨ i`S+ iB T ç–m M?”T +€+ ;B i°+ i`Î i?¨M? K°i #° T?”M HU+ HQÊ
im Hmv M K°i Qi +?B M Fo +’T i?’T +MM; i•K T?€T- +kM; ;B®M; M? m /U p¨Q i?U
F?¬M; Km®M ;B M?”T ;B i°+ #` M;QÌB [mªM +? - H¢B F?¬M; i`ª M´B ?¼+ T?Q +kM
M¨v [mªM HQ +¦ +?9i / /½B- ç° iU /Q `’i + Q- ?ÆM M[ iB M ?¼+ T?Q ` ?ÆM ?¼+ p
M?’i H¨ M;¨v i?QÌM; +ÁM +¦ i? i? K ;B K°i b® ?Q¢i ç°M; /Q pä [m€M i´ +?S+- ç FB
ç`M?X h`mv M ó.mv L;½ æ°+ h¬M ô çQÊ+ +QTv iW /B M ç¨M GQÆM; aÆM "¢+ UGm

*¦ i? M¦B pä [m€M H¨ HU +?¼M i®i M?’i +O M?[M; çS i` M;? Q F?´X J¨ M;QÌB
M[H¨ K°i b® ç¢B ;B i°+X hBM? M? çQÊ+ #²B /QÐM; i`QM; pä [m€M ?–m ? i b)
+MM; pÈB M?[M; pä ;Bª ;B M?”T ;B i°+ +¦ +?9i F?€+ M? m p #ªM +?’iX "¼M ?¼ +
p¨Q ;B i°+ H”T iS+ +¦ çQÊ+ ç` p` M?’i ç`M?- ç¦ H¨ çB m i`QÈ+ F?¬M; i? bQ b€M

h–M G”T pW iB M p¨Q HB M i?’v S?QÆM; >¢Q L K +€M? i v ç i`–M ç M; /B +?mv
[mv M +QÈ+ i?dM? i?QªM; ç€M? H M M?[M; +¼+ ;¶ M¨v T?€i ` M?[M; çÊi `mM; ç°
` K¶B +?B m i?S+ +O S?QÆM; >¢Q L K +kM; F?¬M; bY /KM; #’i Fb M;mv M HU+-
H M +¼+ ;¶ bÊ H¨ +kM; F?¬M; /QÈB K’v M;¨M +•M5 *Y i`¼M; M?QÊ+ FBM?- F?®M
+¼+ ;¶ M¨v M?bM [m ç m KÈB iBM?- +?„+ H¨ KÈB i`²M; Î ç¦X J¨ h–M G”T +¦ i? F i
+QÈ+ M¨v +O S?QÆM; >¢Q L K- ç€K +¼+ ;¶ M¨v F?ªM; ç`M? #€Q ?ÄM; iQ¨M #°5
ô çQÊ+ +QTv iW /B M ç¨M GQÆM; aÆM "¢+ UGmQM;aQM" +X+QKV

æ•v H¨ K°i + Q i?O +?•M +?QM?5

æ m H¨ ? B pä ;Bª ?mv M +’T #”+ M,K- i`QM; ibM? ?m®M; M;mv M HU+ M; M; M? m
Fo b•m ?ÆM- t2K B F?®M; +? HU+ ç¢Q iBM? +?m~M ?ÆM- p”M /MM; M;mv M HU

æB m M¨v +kM; ;B®M; M?Q H¨K pB +X *¦ M;QÌB /MM; tªQ FbM?- H¨K tQM; +kM; F
+”v K¢M?- H¨K çQÊ+ K°i MY ç½ K² ?¬B M?Q KQ X *?Q /M +¦ M?B m F?Q HU+ ç
iMv w /MM;X

•K5 •K5 •K5 •K5

G¢B H¨ i`¼M; [mv M HB M iB T- M?Q +?m²M +?m²M çB K MQÈ+ `ÆB H M M?[M; +
T?€i` K°iiB M; i`–K çK+- çÊB +?Q S?QÆM; >¢Q L K iW i`QM; ç€K +¼+ ;¶ çB ` - T
iB M; ó`Q¢i `Q¢iôX

h'i +ª +¼+ ;¶- iQ¨M #° ;B®M; M?Q `WM; +•v #` ;'m +?¦ i¨M T?€ #W #½B p"v- #` T
KK+ i`Î i?¨M? K°i KªM? ;¶ pKMX

" 5 " 5 " 5

:–M M?Q i'i +ª K¼B M;QÌB i`QM; pä [m€M H9+ M¨v ç m M;WM; K¼B +?mv M- p K†
L K- /MM; bS+ p¶ i vX E?¬M; Qi ?€M iY bªM; F?Q€B i?"K +?Q i`U+ iB T F m ó> vô

@> ? 5 h?U+ HU+ H½Q æ¢B H¢B iB M #°X J°i HQ¢i [mv M M¨v [mª i?U+ bªM; F?Q
+¦ HU+ b€i i?QÆM; M?Q p"v- i t2K +?Q /M ? B i M i?B M i¨B FB +O h–M ;B +kM
æ¢B +?9M; i X *€+ M;QÆB M¦B b Q\

@æ9M; p"v5 > B i M ;¼B H¨ i?B M i¨B +O h–M ;B FB - Î M?¨ +?9M; Km b„K # Q M
E?¬M; M¦B ;b F?€+- H9+ i`QÈ+ h–M S?QM; F?¬M; T?ªB #` K°i ?mvM? ç i`QM; i°+
b Q\ hB m iY ç¦ pW M?bM ç½ #B i +?QM? H¨ K°i i M K†i i`„M;- K°i +?9i +¬M; T?m
ç T K„iX > ? ? 5

@æQÊ+ `²B- çWM; M¦B ?QÆm M¦B pQÊM5

S?QÆM; >¢Q L K T?OB T?OB i v- F?¬M; +?9i K i M?¼+- +QÌB p M;,

@*?9M; i F?¬M; M¦B +?mv M +O M;QÌB i X aQ F?¬M; çQÊ+ pÈB M;QÌB i - M;QÌB
M¨v `²BX *?Q M M +€+ M;QÆB +® ;„M; im Hmv M çBX *?9M; i +MM; M;QÌB i F?¬M
+–M +€+ M;QÆB +® ;„M;- ç +m°+ b®M; i®i ?ÆM K°i +?9i- ibK çQÊ+ T?K M[tBM?

@> ? ?

J¼B M;QÌB i`QM; pä [m€M T?€i` K°i i`"M +QÌB p M;X hmv M?B M i`QM; K„i M?B
F? Q +m°+ b®M; K¨ S?QÆM; >¢Q L K pW M¦BX

h–M G"T F?¬M; F?ÄB i?–K #°B T?K+X S?QÆM; >¢Q L K M¨v i`ÌB bBM? i?"i ç9M; H
i? ?Á KbM? +MM; pÈB M?[M; M;QÌB M¨v tQM; ?mvM? ;¼B ç - +?d bÊ H¨ i`QM; +
>Q¨M; a M¨v +kM; +?d +¦ K°i KbM? ?„MX

G9+ M¨v S?QÆM; >¢Q L K +kM; M?bM i?'v h–M G"T- HÈM iB M; +QÌB M¦B,

@h–M ?mvM? ç F?B M¨Q +¦ i?ÌB ;B M ç M +?¶ i p"v\ > ? 5 JÌB p¨Q i`QM;5

J¼B M;QÌB i`QM; pä [m€M ç m M?bM p T?Q h–M G"T- i`QM; €M? K„i ?ÆM MY K
h–M G"T +?B M ç'm pÈB h–M S?QM;- imv #¼M ?¼ M;?2 M¦B M?QM; +kM; F?¬M; #
K„i M¨v H¨ +QM ?Q M; h–M ;B FB X "¼M ?¼ i?'v S?QÆM; >¢Q L K F?€+? F?Q pÈ
M?B M- imv M?B M H¢B F?¬M; +¦ B çB F M [m'v `–v- +¦ i? i?'v çQÊ+ mv iQM +O

h–M G"T pW +QÌB pW +?„T i v,

@G–M M¨v H¨ iÈB H¨K T?B M S?QÆM; ç¢B + X hB m ç Km®M Km K°i i? M? FB
>Q¨M; a M¨v iB K pk F?Q M?¨ B i®iX hbK F?¬M; çQÊ+ M;QÌB F?€+- +?d +¦ i? ç

L?[M; M;QÌB Î ç•v M;?2 tQM; F?¬M; FbK M´B bYM; b®i- i?–K M;?o i?B m MB M M
M;QÌB i?¨M? >Q¨M; a \ E?¦ i`€+? +?Q iÈB ;BÌ +?Q iWM; ;†T ?„M- +¦ i? H¨ #¢M #

S?QÆM; >¢Q L K M;?2 tQM; ç–m iB M H¨ M;~M` - `²B H"T iS+ +QÌB M¦B,

@> ? 5 Jm®M Km #BM? F?Q\ G¨K b Q T?ªB Km - çB5 h çQ M;QÆB çB MÆB M¨
+S pB + H'v H¨ çQÊ+5

S?QÆM; >¢Q L K M¦B tQM; H"T iS+ FûQ h–M G"T` +Y X æB iÈB +Y - ?„M [m v
ç M; +?KK ç–m ;?û i B- [m€i H M,

@æ€K M?¦+ +€+ M;QÆB- ç m Hmv M i®i +?Q i X L m F?¬M; i i`Î p Hmv M i"T +?'

E?B ç€K ?¼+ ç² FB i? M i?Î- S?QÆM; >¢Q L K +QÌB HÈM FûQ h–M G"T ` +Y - i
M;U +O S?QÆM; ;B X S?QÆM; >¢Q L K /†M #ªQ M;QÌB ç€M? t2,

@æB iB K pk F?Q S?QÆM; Ew5

h–M G"T pW M;?2 i M i?b #B i i€K- +?QM T?–M KQÌB H¨ bªM M;?B T S?QÆM; ;B

@S?QÆM; ç¢B + 5 o"v F?¬M; i®i H„K ç•m5

@*¦ ;b F?¬M; i®i5 E?¬M; T?ªB H¨ K°i i? M? FB K b QX h?–M #BM? HÊB F?Q çQ+
#ªQ FB K i–K i?QÌM; i?b F?¬M; QiX h F?¬M; i?Q+? M?[M; i?S ç¦- i +¨M; i?Q+?
i?'v FB K H¨ ç +?Q +QM ;€B /MM;X > ? ? 5 G½Q ç - i F?¬M; M¦B M;QÆB

S?QÆM; >¢Q L K p¶ #ª p B h–M G"T- +QÌB ? ? M¦BX

h–M G"T bÌ bÌ KkB- +¦ +?9i #'i ç„+ /o- imv M?B M i`QM; HÁM; ?„M i?U+ +ªK ç°M;X
M?B M M?bM ` çQÊ+ S?QÆM; >¢Q L K i?m°+ HQ¢B iQM? ibM? ?¨Q bªM; i`ÌB bBM
;B€ +?Q M;QÌB F?€+ iQM? iQ€M\

@æ9M; `²B- S?QÆM; ;B F?¬M; T?ªB FBM? /Q M? ç M /QÊ+ H¨ +?QM? b Q\ L?Q i

h–M G"T +¦ +?9i iÁ KÁ ?ÄBX

@>¨ ?¨5 >mvM? ç - t2K ` M;QÆB i?"i bU im Hmv M ç M KK KšK `²B- F?¬M; ç w +
;B +?9M; i iW tQ ç M M v +?QM? H¨ ç M /QÊ+- / M? iB M; #BM? F?Q +?d bQ pÈ
i?¬BX L?QM; i?¨M? >Q¨M; a M¨v- M¦B ç M #BM? F?Q F?¬M; T?ªB i F?Q2 F?Q M
M¦B i®i ?ÆM bQ pÈB S?QÆM; ;B 5

h–M G"T M;?2 tQM;- +kM; F?¬M; FbK M´B +QÌB F?´X s2K ` [m€ F?S +O óKbM?ô

s2 M;U `) K'v ;¦+- `'i M? M? /WM; Î i`QÈ+ +Y K°i +Y ?¨M; i`mM; i•K i?¨M?X *Y
t2 M;U ?Q - S?QÆM; >¢Q L K ó²ô K°i iB M;- H"T iS+ K†i H° p +QÌB F?´- M¦B,

@J FB T5 hÈB F?¬M; ç9M; H9+X J'v ç®B i?O K°i K'i K°i +ÁM pÈB M;QÆB ç m Î i
F?¦ tY M?bM [m h–M G"TX

h–M G"T M;~M ` - M?bM i?Q€M; [m K'v +?B + t2 M;U FB - T?€i ?B M i`QM; ç¦ +¦ ?
;B - #B i # M i`QM; ?ÆM T?•M MY H¨ ?mvM? ç h–M S?QM;- h–M >´X hmv M?B M
+¦ HQ /¦ i`®M i`€M? #¼M ?¼X *?ŠM; [m ç•v /M b Q +kM; H¨ ç` #¨M S?QÆM; ;B -

@L m F?¬M; i çB i`QÈ+- F?¬M; +–M i? K T?B M iQ€B +?Q S?QÆM; ç¢B +

h–M G"T F?¬M; M¦B M?Q p"v- S?QÆM; >¢Q L K i?"i ç9M; H¨ Km®M i`€M? ç–m b¦M
F?€+- +?d `B M; #ªM HoM? ;•v bU FB +O h–M G"T ?„M +kM; +¦ +?9i bÊX G9+ i`QÊ
ç„+ i°B pÈB iB m v m M[J¢+ S?d S?d FB - +?mv M ç¦ imv b m M¨v #` M;,M +?†M M
i?QÊM; HQm Î i?¨M? >Q¨M; a +ÁM B K¨ F?¬M; #B i +?mv M iB m v m M[J¢+ ;B
M v çKM; T?ªB Î ç•v- +ÁM F?¬M; T?ªB i?B M H¬B ;†T ç` ?Ä - F?¬M; ç€M? KÈB Fb

L?QM; h–M G"T pW M¦B- S?QÆM; >¢Q L K H¢B +ªK i?'v +S i? #Ä çB [mª i?"i [m
KbM?- H¢B #` K°i ç€K M;QÌB M;Q¨B /¢Q +?¢v p"v +ÁM ` i? i?®M; ;b M[\

@*kM; F?¬M; +¦ ;bX æ•v H¨ +Y ?¨M; +O S?QÆM; ;B - +?„+ #¼M ?¼ +kM; F?¬M;
p¨Q5

o¬ hbM?

.mv L;½ æ°+ h¬M

h€+ ;Bª,hB m æ Q S?QM; GÊB

eRX *?QÆM; eR ,i†M; EB K

h–M G"T i?ªM M?B M +QÌB +QÌB- Kšm i?•M +MM; h–M hmv i ç½ `ÌB çB- ?„M Î i?¨M?
+S pQÈM; #"M ;b- i`ÌB ç'i # Q H - MÆB ç•m F?¬M; i? çB çQÊ+\ h?ÌB çB K ?„M +Á
K°i +QÈ+ ç€ # v h–M S?QM;- ?m®M; +?B- ?B M i¢B i?U+ HU+ +O h–M G"T ç½ ;–M
æWM; M¦B K°i i M h–M S?QM;- +?Q /M h–M S?QM;- h–M >´ +°M; i? K +€B ;b iB m
iB M H M- ?„M +kM; F?¬M; bÊ5

" M i`QM; +Y ?¨M;- K'v M;QÌB i` im´B iQÈM; K¢Q M? im'M ç M; pmB p ç¨K Hm
M?B M M;?2 MÆB +O +¦ ç°M; ioM?- i'i +ª ç m bYM; b®i- F?¬M; M;?o iÈB H9+ M¨v

hmv `^M; +Y p¨Q F?¬M; +¦ #ªQ p - M?QM; M;QÌB #bM? i?QÌM; M?bM i?'v K'v +?B
+Y i?b +kM; ç m iU ;B€+ #Ä çB MÆB F?€+X *?Q M M- K'v M;QÌB i`QM; T?ÁM;- ç

hmv M?B M- F?B #¼M ?¼ i?'v `ä M;QÌB iÈB i?b i`QM; K„i ç m H° ` b€i F?QX

h–M G"T +¦ +ªK ;B€+ KÈB iB M p¨Q +Y - HB M +¦ K'v ç¢Q b€i F?Q i"T i`mM; p¨Q K
+kM; F?¬M; i? K HB + K„i M?bM K'v M;QÌB # M FB H–M M¨Q- K¨ [m v p T?Q S?Q

@S?QÆM; ç¢B + M¦B #BM? F?Q i®i H¨ Î +?¶ M¨v\

S?QÆM; >¢Q L K ?QÈM; p T?Q K'v M;QÌB ç M; i`ÊM i`WM; K„i # M FB F?) ;"i c
b m ç¦ KdK +QÌB M¦B,

@S?Q i`QÈ+ #€M- imv +kM; H¨ iBM? T?˜K- M?QM; +ÁM +¦ p¨B K¦M [mw ;B€ i?b Î
p¨Q T?Q b m t2K çBX

G¢B M¦B ç M- S?QÆM; i?B m ;B +kM; +QB M?Q H¨ ? Q i´M i•K +ÆX Eb i?"i # i`Q
T?ªB H¨ F?¬M; +¦ #BM? F?Q i®iX *?d +¦ çB m ?„M F?¬M; Km®M i¢Q +Æ ?°B ç h–M
FB X >„M iBM `^M; h–M S?QM; +MM; h–M >´- ç m +¦ i? ?B m çQÊ+ M¶B F?´ i•K M

>ÆM M[- S?QÆM; i?B m ;B M?bM ` çQÊ+ ? B ?mvM? ç h–M S?QM;- h–M >´ H¨
p"v- +?ŠM; H) +?d +?Q T?ûT +€+ M;QÆB F?B / M;QÌB i - K¨ F?¬M; +?Q M;QÌB i i
+¦ ç¢Q HQ M?Q p"v\ *?Q /M i`QÈ+ ç•v i?•M T?"M h–M G"T i?'T FûK- i?U+ HU+ v m
L?QM; h–M G"T ?¬K M v ç½ bÈK +¦ i?U+ HU+ p¬ +MM; K¢M? K)- ?ÆM M[`ä `¨M;
#¨M `²B- i? M?QM; F?¬M; +¦ #'i Fb +?9i T?ªM SM; ;bX *¦ i? +ÁM +?Q iÈB M;¨v- M
Î H¢B i`QM; i?¨M? >Q¨M; a M¨v- i?b +kM; +?SM; KBM? ç½ M„K +?„+ i`QM; HÁM;X
+Wm ç¢B ?"M ;b- ç•m +–M T?ªB F?¬M; +? i F?¬M; i?¬B p"v +?S5

S?QÆM; i?B m ;B çQ€M i•K iQ h–M S?QM;- h–M >´- M?QM; p¬ ibM? F?¬M; iQM ç
hB m v m M[J¢+ ;B pW i`¬M; i?'v h–M G"T- ç¬B K„i b€M; H"T iS+ çÄ #WM;- K°
M;9i i`ÌBX •M? K„i M?bM +?ÁM; +?¼+ p¨Q h–M G"T /QÌM; M?Q Km®M ,M iQÆB M
ç¦ /QÌM; M?Q Km®M H"T iS+ `9i ç Q H Q p¨Q M;QÌB i X

h–M S?QM; +MM; h–M >´ K°i i`€B K°i T?ªB- M;'K M;–K F?) FûQ p¢i €Q J¢+ S?d S
M¦B,

@Jm°B Km°B çWM; t9+ ç°M;5 æWM; ;•v +?mv M Î S?QÆM; ;B M¨v5

G²M; M;U+ J¢+ S?d S?d T?"T T?²M; /[/°B- ;QÆM; K†i T?'M M?Q T?O K°i HÈT bQ

@h–M G"T5 æ² +QM ?Q M; M;QÆB5 L;QÆB M?È Fo +?Q #´M iB m i?Q- ?¬K M v i
J m +9i ` F?ÄB i?¨M? >Q¨M; a - çWM; ç i ;†T K†i M;QÆB H–M M[5

S?QÆM; >¢Q L K i?–K F m óF?¬M; tQM;ô- imv `^M; F?¬M; iB T t9+ +MM; h–M G"T
M?½B M¨v M m iQM? ibM? +¦ i? +?`m çQÊ+ #` bd M?K+- i?b ç½ F?¬M; ;†T T?ªB M

Zmª M?B M- h–M G"T p®M ç M; çB p T?Q +Y b m- HB M M;QM; H¢B [m v ç–mm
M?B M +QÌB- b m ç¦ M¦B,

@L;QÆB H¨ +QM ;€B J¢+ i?¨M? +?O- J¢+ S?d S?d T?ªB F?¬M;\

@æ9M; `²B b Q\

hB K„i +O J¢+ S?d S?d M?Q ?”M F?¬M; i? ,M i?`i h–M G”TX

@E?mv M M;QÆB K°i +•m, +QM ;€B i?b M M H¨K +?mv M i`QM; M?¨5 *?mv M ç€M
M;QÆBX >ÆM M[- M;QÆB +kM; F?¬M; + Q [mw ?ÆM M;QÌB F?€+ # Q M?B m- i
;b\ _ F?ÄB ;B i°+- M;QÆB M; v +ª K¢M; +?¦ +kM; F?¬M; #ˆM;5 >B m +?Q 5 *ÁM
;B”M i - #ÎB pb ?”m [m€- F?¬M; T?ªB M;QÆB +¦ i? +?`m çUM; M´B5

h–M G”T #bM? ioM? M¦B tQM;- M?bM HQÈi [m ? B ?mvM? ç h–M S?QM;- h–M >´-
ç–v +’i #QÈ+ çB p¨Q i`QM;X S?Q b m i`mv M ç M iB M; `Qi çB M +m²M; +O J¢+ S

@h–M G”T5 h T?ªB ;B i M;QÆB5

hmv M?B M H”T iS+ HB M #` ? B M;QÌB h–M S?QM; p¨ h–M >´ ;B[+?†i H¢B- €M?
Bm i®B- H¢M? H)Q M?bM i?2Q #¦M; /€M; h–M G”T +MM; S?QÆM; >¢Q L K çB p¨Q
F?¬M; #B i ç M; •K KQm [m, [m€B ;bX

J½B ç M H9+ +Y b m ç¦M; H¢B- ? B ?mvM? ç KÈB #m¬M; J¢+ S?d S?d ` X

J¢+ S?d S?d T?šM M° F m H M,

@> B M;QÌB +€+ M;QÆB +ªM i H¨K +?B\ ob b Q F?¬M; ç i ;B i ?„M5

@æO `²B5

h–M S?QM; #¶M; M?B M ;B”M /[?ûi H M K°i iB M;X

J¢+ S?d S?d H”T iS+ M ioM? H¢B5 hW M?Ä ç M HÈM ç®B pÈB #B m + M¨v M¨M; p
i?•M M¨M; M¦B M?B m p h–M S?QM; +kM; F?¬M; +¦ +?9i i€+ /KM; M¨Q pÈB M¨M;X

@:B i ;B i +€B ;b\ E?¬M; i`€+? M;QÌB i M¦B M;QÆB bm®i M;¨v +?d #B i ç€M? ç€
i?¨M? >Q¨M; a M¨v H¨ +O J¢+ ;B M;QÆB ¨\ ‘m i`o5

h–M S?QM; p K†i t M? Kûi M¦B tQM;- i`U+ iB T ç˜v +Y ` #Ä çBX æ½ tªv ` HQ¢
i•K ibM? çB /¢Q T?®- p”v KÈB i?”i Fb [m€BX

@L¨v5 hB m S?QM; ?„M p®M iQM? M?Q p”v5 "B m Km°B M¨v5 Jm°B çWM; ç i`QM
Km°B K°i +•m, h–M G”T ?B M i¢B ;B i F?¬M; çQÊ+X Pi M?’i Î i?¨M? >Q¨M; a M¨v

h–M >´ M¦B tQM;- F?) i?Î /¨B- b m ç¦ +kM; çB ` M;Q¨B- KB M; +ÁM H˜K #˜K, óZmª
p¬ /KM; +?d #B i im Hmv M +Æ bÎ- K¨ b m F?B im Hmv M +?B M Fo *Ym h?B M h?’
i`Î M M HÊB ?¢B M?Q p”v\ L m F?¬M; T?ªB T?K i?•M +? i b®M; F?¬M; +?Q- i i?”i

" M i`QM; +Y ?¨M; pk F?Q- +?d +ÁM H¢B K°i KbM? J¢+ S?d S?d- iWM; ;B¼i H M¦M
T?Q /QÈBX o®M M¨M; +¦ HÁM; i®i Km®M ;B9T #B m + - Km®M +?Q ?„M ?ª ;B”M
?mM; ?,M; K„M; +?Q K°i i`”MX J¢+ S?d S?d #KM; ç–v Ov F?m’i, i i` m +?¼+ B p
L;½ æ°+ h¬M ô çQÊ+ +QTv iW /B M ç¨M GQÆM; aÆM "¢+ UGmQM;aQM" +X+QKV

J¢+ S?d S?d Q€M ?”M ;B”K +?•M ó?Wô K°i iB M;- `²B +kM; ç˜v +Y #U+ #°B +?¢v

@

h`QM; T?ÁM; T?Q b m F?¬M; HÈM- pW #QÈ+ p¨Q HB M +¦ +ªK ;B€+ H½M? H)QX
KM ç²M; # M M;Q¨B +¦ +€K ;B€+ F?€+ #B i `’i M?B m- H¨K +?Q M;QÌB i +ªK i?’v
ç°M;- +¦ +ªK ;B€+ •K m H¢M? ;B€X

S?QÆM; >¢Q L K +–K H M K°i +€B ?°T FB KX >°T FB K pW KÎ ` - K°i Hm²M; b€i
pÄ FB K ”T p¨Q K†i5 S?QÆM; >¢Q L K H’v i? M? i`QÌM; FB K ` X *?m¬B FB K H¨K
`²M; K¨m çÄ i?„K- i¢Q ?bM? T?QM; +€+? +´ tm i` M; M?½X

@EB K i®i5

h–M G”T F?¬M; FbK M´B i€M i?QÎM; K°i iB M;- pQÆM i v M„K H’v i? M? FB KX E
tm®M;5 h?”i +¦ +?9i M;Q¨B w HB m +O h–M G”T- #ÎB pb #ªM i?•M FB K ç9M; ` T
HBM? ?Q¢i H¨K +?QM?X h`W T?B H¨ HQ¢B ç¢B FB K +O F` #BM? T?ªB /MM; ? B

h? K¨ i? M? FB K i`QÈ+ K„i M¨v- /¨B +?d +¦ # i?QÈ+ # T?•M- `°M; +?d +¦ # H¦M
+O M¦ H¢B +kM; F?¬M; FûK K'v bQ pÈB K°i i? M? ç¢B FB K /MM; ? B i v5

h–M G"T +?"K `½B `9i i? M? FB K ` F?ÄB pÄ- K°i iB b€M; H¢M? H)Q H'T H€M? M
?² MQÈ+ /°B H M- ç²M; iY h–M G"T F?¬M; FbK çQÊ+ ?ÆB M?2Q H¢BX

@Zmª i?U+ H¨ FB K i®i5

h–M G"T F?¬M; F?QB K°i H–M M[T?€i ` +•m i€M i?QÎM; iW ç€v HÁM;X h? M? FB
ç9+ [mª i?U+ ç,M; T?QM; i¢Q +U+- F?¬M; FûK +?9i M¨Q bQ pÈB M;¨M? ç9+ FB K ç
Zm®+ Î FB T i`QÈ+ h–M G"T i`¬M; i?'v Î M?¨ #ªQ i¨M;5 h`mv M ó.mv L;½ æ°+ h¬M
GQÆM; aÆM "¢+ UGmQM;aQM" +X+QKV

a m F?B t2K tQM;- h–M G"T HQm Hmv M F?¬M; MÐ `ÌB ç†i i? M? FB K tm®M;- b
>¢Q L K +QÌB M¦B,

@S?ÄM; +?WM; H9+ M¨v K'v M;QÌB FB ç½ çB `²B5 *?9M; i ` T?Q i`QÈ+ iMv iB
çQÊ+X

S?QÆM; i?B m ;B ç–m iB M H¨ bYM; b®i- H"T iS+ i`QM; K„i ?B M H M K°i +?9i /`

@h–M ?mvM? ç iQÎM; i /šM M;QÆB p¨Q ?"m i`QÌM; M¨v t2K FB K H¨ ç iB m F?B
FB K M¨v i®i +?S\ >¨ ?¨5 L?bM ` M;QÆB `'i Q i?Q+?- +S +–K çB çQÊ+ `²B5

h–M G"T H„+ H„+ ç–m M?Q H„+ i`®M; #ÄB- KB M; HB M iK+ iW +?®B,

@E?¬M; çQÊ+5 hmv i ç®B F?¬M; çQÊ+5 GÁM; i®i +O S?QÆM; ç¢B + - iB m ç M
FB K M¨v [m€ KS+ [mw ;B€- ç imv i ç®B F?¬M; i? M?"M H'v5

@"Ä çB5 L;QÆB M?bM t2K M;QÆB Fb 5 *QM #¨ M¦5 J°i +?[H¨ /mM; iK+5 > B +?[
b Q M;QÆB +® +?'T M?Q i? +?S5

S?QÆM; i?B m ;B H¨K #° /€M; H„+ ç–m i?Î /¨BX

@S?QÆM; ç¢B + - +m®B +MM; +?QM +?[ç¦ H¨ X

@h #B i5 L;QÆB M¨v- #B i +€B ;b F m H¨ #ªQ FB K i†M; M? ?MM; F?¬M;\ h?2Q
K°i M? ?MM;X *?Q /M ?B M i¢B F?¬M; T?ªB- p b m +kM; F?ªM; ç`M? H¨ p"v5 >
F?¬M; ?¼+ p'M F?¬M; M;? M;?B T- M?'i ç`M? F?¬M; i? i`Î i?¨M? M;QÌB M®B M;
pä [m€M- i`ÆB #ÌB H m H´M;X L?QM; + + H¢B H¨ ?¢M; M;QÌB +¦ #ªM H½M?- M; v
T?K+- #B i H¨ +€B ;b F?¬M;\

S?QÆM; >¢Q L K F?¬M; çÊB h–M G"T i`ª HÌB- HB M iU KbM? M¦B iB T,

@"B i M?bM M;QÌB5 "ªM H½M? M?bM M;QÌB +O i +?QM? H¨ M?'i imv i5 L?B m
+?Q # Q ;BÌ M?bM M?–K5 G½Q ç M;QÆB +kM; F?¬M; T?ªB p"i i`QM; Q5 *?d H
M;QÆB +? M?¢Q ç'v5 L m F?¬M; T?ªB M?Q p"v- +¦ T?ªB M;QÆB i?"i bU H¨ bÊ i?
b Q\ L m p"v i? M¨v çB- M;QÆB +kM; #B i- S?QÆM; ;B i H¨ i? ;B +?mv M M;?
M;¨v M¨Q ç¦ ibK çQÊ+ +€B ;b i?B M ç` HBM? #ªQ- ç M T?QÆM; i?QÊM; +´ HBM?
[m M ?mvM? ç i H¨ çQÊ+ `²B5

S?QÆM; >¢Q L K M¦B tQM;- €M? K„i i`QM; bm®i M?Q MQÈ+- p K†i +?•M i?¨M? i?
F?¬M; ` K°i iB ;Bª /®B M¨QX

h–M G"T i`–K K†+ K°i ?²B- ;"i ç–m M¦B,

@æQÊ+5 S?QÆM; ç¢B + ?¨Q T?¦M; M?Q i? - M m h–M G"T +ÁM iW +?®B- ?€ F?
b Q5 æ M?"M5 o b m +¦ +?mv M ;b +–M ç M ç - ?mvM? +S H M iB M;- +¦ i? ;B9
F?QÈ+ iW5

S?QÆM; i?B m ;B M? +? KB M; +QÌB H° ` ?¨K `,M; i`„M; iBM?- M¦B,

@o"v KÈB T?ªB5

G9+ M¨v- +¦ M;QÌB ?–m +O S?QÆM; ;B iW # M M;Q¨B iB M p¨Q- M¦B M?Ä p¨Q i
S?QÆM; >¢Q L K ç–m iB M H¨ bYM; b®i- H”T iS+ K†i #B M b„+ i`¬M; i?”i M;QM;
M;QÌB ?–m ?ÄB,

@h?”i p”v Q\

:½ M;QÌB ?–m F?ªM; ç`M? M¦B,

@æ9M; i`,K T?–M i`,K5 *?mv M M¨v- +€+ ;B i°+ F?€+ +kM; M?’i ç`M? ç½ #B i5

S?QÆM; >¢Q L K ;”i ;”i ç–m- b m ç¦ ?QÈM; p T?Q h–M G”T +QÌB K°i +€+? +´ [m€

@*€B HQ¢B +?mv M M€Q HQ¢M M¨v- M?’i ç`M? h–M ?mvM? ç b) `’i ?SM; i?95

o¬ hbM?

.mv L;½ æ° + h¬M

h€+ ;Bª,hB m æ Q S?QM; GÊB

ekX *?QÆM; ek ,KK+ hB m >² S?QÊM; >Q¨M;5

hh–M G”T M;?B ?Q†+ M;˜M; ç–m M?bM S?QÆM; >¢Q L KX oÈB i?U+ HU+ +O ?„M-
M¦B +?mv M ;B[? B M;QÌB H9+ ç¦- M?QM; tm’i T?€i iW H T?ûT- M M +kM; F?¬M
#° /€M; ç–v ?QM; T?’M +O S?QÆM; >¢Q L K- +kM; +¦ ?ÆB iÁ KÁ- M¦B,

@æ +kM; b) +¦ ?SM; i?9 ¨\ L m F?¬M; +¦ ;b ç€M; M;¢B- S?QÆM; ?mvM? +S M¦B t

@>¨ ?¨- iB M +?S5 *¦ ;b H¨ F?¬M; iB M, +¦ iBM iS+ M¦B KU+ MQÈ+ ?² S?QÊM; >Q
M?B M ;BªK tm®M; ?ÆM T?•M MY - K°i iÁ /B iQ+? ç´ M€i i?”i HÈM H° ` i` M K†i
ç°M; iÈB >Q¨M; ç # ?¢- F?¬M; M;Ì H¢B T?€B KQÌB #ªv pä ;Bª h?B M +’T- M,K KQ
i`,K >mv M +’T #”+ + Q- ;BÌ M¨v ç M; i` M çQÌM; çB iÈB ç¦X E?¬M; M;?o iÈB KkB
M?Q p”v- M m F?¬M; M?Ì +¦ iBM iS+ M°B #° i`mv M p iW ç ç¬ # M FB - ç` +?O +?
B #B iX «B5 h?”i ç9M; H¨ i?’i #¢B M? 5

h–M G”T M;?2 çQÊ+ +¦ +?9i HQm HQÐB- M¦B,

@E?¬M; M;Ì T?€B çB M?B m +QÌM; ;Bª M?Q p”v

S?QÆM; >¢Q L K M?bM i?Q€M; [m h–M G”T- H„+ ç–m- M¦B,

@E?¬M; M?B m H„K5

a m ç¦ [m, /` M?bM HQÈi [m #®M T?Q - T?¦M; tm’i ` M;mv M HU+ /Á tûi- +ªK M?”M
KÈB i?b i?–K M¦B,

@L m i H¨ >Q¨M; ç H½Q ;B - i i?¨ ``^M; T?€B ` +¨M; M?B m iBM? M?m 5 L;QÆB +
Fo *Ym h?B M h?”T æ` .mv L;½ æ° + h¬M +?QM? H¨ iW MÆB ç¦ im²M ` 5 *€B T?®
i€K +?QM T?–M KQÌB +kM; Î MÆB ç¦X L m M?Q H’v çQÊ+ ç M T?QÆM; FB - /®+ ?
HB m ;b H¢B F?¬M; ibK çQÊ+\ E?¬M; +–M M?B m- +S i¢Q K°i ç°B M;k M,K M;¨M M
+’T- p”v M?bM F?„T ç¢B HK+ +ÁM +¦ B H¨ ç`+? i?O +?S\

Eb i?”i M?bM i?2Q im´B S?QÆM; i?B m ;B +kM; +?d ? B KQÆB im´B- Î i`QM; K„i
M?Ä +?Q i?¨M? i?K+ H„K K¨ i?¬BX L;QÌB i` im´B K¨- i?dM? i?QªM; ;Bª H¨K F M;
? ;bX

hmv M?B M +?mv M M¨v +¦ i? /šM iÈB ç°M; ioM? HÈM M?Q p”v- F?B M h–M G”T +k
"ªM i?•M KbM? ?B m #B i p i? ;BÈB M¨v- ç9M; H¨ pšM +ÁM [m€ Qi- K¨ #B M T?€
HU+- M;Q¢B i`W +?B M ç’m +?QM? H¨ K¢Q ?B K5

L;?o p”v- i`QM; HÁM; h–M G”T ç½ H¨K ` [mv i ç`M?- HB M +U imv i v m +–m +O
+MM; çB +?mM; pÈB ç°B M;k S?QÆM; ;B - h–M G”T HB M i`Î p M?¨X

a€M; bÈK ?¬K b m- h–M G”T HB M +?¢v iÈB L;?B T çQ¨M i?Ê b,MX L?QM; ç€M; i
M;QÌB >´ #¼M ?¼ Î ç¦X æ²M; i?ÌB H½Q ;B¨ M? +? M?€+ ç½ #€M +?Q ?„M #ªM +¬M
#¦M; /€M;X

h–M G”T iMv iB M ibK M;QÌB ?ÄB i?,K- H½Q ;B¨ M? +? M?€+ ç½ ?ÆM KQÌB M;¨v F
HÁM; h–M G”T ?ÆB ç°M;- HB M iQÎM; iÈB ?¨M? ç°M; +O ?Q¨M; ;B - i`QM; HÁM;
K®B KÆ ?², +?ŠM; H) +?B M Fo h?–M +’T M¨v- iW i`QÈ+ ç M M v ç m Î i`QM; i v
ó.mv L;½ æ°+ h¬M ô çQÊ+ +QTv iW /B M ç¨M GQÆM; aÆM "¢+ UGmQM;aQM" +X+Q
ô çQÊ+ +QTv iW /B M ç¨M GQÆM; aÆM "¢+ UGmQM;aQM" +X+QKV

h?2Q [m€ i`bM? im Hmv M +?B M Fo .mv L;½ æ°+ h¬M- +¨M; M;¨v h–M G”T +¨M; +¦
KbM? im Hmv M +kM; F?¬M; T?ªB H¨ #ªM ç–v çO5 h` M #Q i`+? +?•M +?QM? ?ŠM H

"ÎB pb h–M G”T ç½ im Hmv M K¼B i?S i` M #ªM +?B M Fo `’i i?m–M i?K+- ?„M +¦
L;½ æ°+ h¬M- M?’i ç`M? +ÁM +¦ i–M; i?S ? B i?”K +?Q +¦ i–M; + Q ?ÆM5

L?QM; H¨K i? M¨Q ç ç°i T?€ i–M; i?S M?’i M¨v- h–M G”T pšM F?¬M; +¦ #B M T?€
i?¨M? ibK K°i +?¶ p„M; M;QÌB i?Y [m p¨B H–MX h–M G”T iBM `^M;- ?B M i¢B +?Q
H¢B ç®B +?B M +MM; ?„M- F?¬M; +–M #’i Fb •K KQm [m, F ;b- h–M G”T +kM; +¦ i

J¨ ?B M i¢B h–M G”T pšM +?d H¨ K°i pä ;Bª >mv M +’T5

h’i +ª HÁM; iBM ç m #„i M;m²M iW bU K¢M? K) +O +?B M Fo .mv L;½ æ°+ h¬MX *
M?’i H¨ çQÌM; H®B tm’i +?B m p¨ T?QÆM; i?S+ p”M ?¨M? M;mv M HU+- F?ªM; ç`M
pÈB #’i Fb K°i #° +?B M Fo M¨Q i` M çÌB M¨vX

L;mv M p®M h–M G”T +ÁM ç`M? çB ibK H½Q ;B¨ M? +? M?€+ FB ?ÄB K°i +?9i- F?
iB m `²BX

hmv M?B M- H–M M¨v Î ?² S?QÊM; >Q¨M; MÆB ç¦- +¦ H) b) #B i `’i M?B m +?mv M

h–M G”T i?–K M;?o i`QM; HÁM;- pW Km Î L;?B T çQ¨M i?Ê b,M K°i i’K #ªM ç² +?d
>Q¨M;- `²B iB M i v Km K°i Qi i?S +–M i?B i ç çB K¢Q ?B KX h–M G”T K°i KbM
>Q¨M; a - F?ÎB ?¨M? çB p ?QÈM; ?² S?QÊM; >Q¨M;X

JÈB pW ` F?ÄB i?¨M?- h–M G”T HB M +ªK ;B€+ çQÊ+ T?Q b m +¦ K’v M;QÌB HûM
h–M G”T ?B M H M K°i iB +QÌB H¢M?- i?•M ?bM? ?„M +?Êi ç°M;- i?•M ªM? p®M +
?¦ i?¨M? K°i H¨M #¦M; KÌ p9i p¨Q i`QM; `WM; +•vX

hK+ M;[M¦B ;†T `WM; +?È çm´B i?2Q- +?QM? H¨ M¦B M m ç®B T?QÆM; çB p¨Q `W
iMv iB M i`mv çm´B- #ÎB pb `’i +¦ i? H¼i p¨Q #šv +O ç®B T?QÆM; +?`m i?B i i?Á

hmv M?B M K’v i M pä ;Bª i?2Q /äB h–M G”T- ?B M M?B M F?¬M; +¦ #B i çB m M¨
FB / M?Q i`Î #¨M i v- F?¬M; M;Ì pW KÈB ` F?ÄB i?¨M? ç½ T?€i ?B M #¼M ?¼-
F?¬M; [mªM H9+ M¨v +ÁM H¨ # M M;¨v- +ª ç€K ç m çB M +m²M; +?¢v çm´B i?2Q ?

h?¨M? >Q¨M; a #ÎB pb p’M ç F?Q ?”m- i` M +Æ #ªM H¨ F?¬M; ;B[çQÊ+ imv iX *?
ç¬M;- M?QM; i` M K†i ç’i imv i ç½ bÈK i M ? iX h®+ ç° +O h–M G”T H¢B [m€ M? I
+?Q h–M G”T +?mB i¼i p¨Q i`QM; `WM; +•v `”K `¢T- #B M K’i /¢M;X

S?Q b m QÈ+ +?WM; M,K b€m M;QÌB çm´B i?2Q iÈB i`QM; `WM;- ibK MY M;¨v +k
G”T- ç¨M? T?ªB iK i”T H¢B +MM; K°i +?¶- i` M K†i B M’v ç m H° ` p T?šM M°X

h`QM; ç¦ K°i ?€M iY i`mM; MB M K†i `¶- €M? K„i H¢M? H)Q- b€i F?Q ç–v M;QÌB- ç

@h?^M; +QM ?Q M; M¨v5 E?¬M; M;Ì H¢B ;B®M; M?Q +€ i`¢+?5 JÈB i?’v ç¦ ç½ +?
+’T FB i?”i K¢M? M?Q p”v Q\

@L¦B M?ªK5 E?¬M; +QÌM; ç¢B- H–M M¨v +?O iY +¦ i? T?€B ` M?B m M;QÌB çB i
çQÊ+ i?^M; M?Ä ç¦- M?bM i?Y t2K pb M;mv M M?•M ;b ?„M H¢B F?¬M; +¦ LB i #ªM
?¼ +?Q h–M ;B X *QM #¨ M¦5

J°i M;QÌB i` im´B K†+ €Q #¨Q t M? p K†i + Q M;¢Q- +kM; H° ` p K†i F?¬M; + K

@æQÊ+ `²B5 æ m #Èi M¦B M?ªK çB5 *?9M; i +kM; F?¬M; T?ªB b€i i?O- +¦ K'i /'n
K†iX >„M +kM; F?¬M; i? F?¬M; i`Î p 5 *?d +¦ çB m ç€M; iB +- M m K +O ?„M F?
iB T #„i ;B[K ?„M- F?¬M; bÊ iB m iY M¨v F?¬M; M¦B i?"iX >B M i¢B- +?9M; i i@
M?•M T?€B M?[M; M;QÌB ç¦ iÈB H¨ çQÊ+ `²BX

æQ¨M M;QÌB ?MM; ?MM; ?´ ?´ `ÌB çB- i`QM; `WM; +•v F?¬B T?K+ +ªM? BK H†M;-
` iB M; ót¨Q t¢+ôX a m K°i H€i- ç€K M;QÌB FB pW KÈB `ÌB çB- #¶M; M?B M H¢
T?QÆM; i€K ?QÈM; T?¦M; p H¢B MÆB M¨v- b m ç¦ ç®B K†i M?bM M? mX

@Zmª i?U+ F?¬M; +ÁM Î ç•v5

@J M¦5 *QB M?Q ?„M +?¢v M? M?5

@æQÊ+ `²B5 æQÊ+ `²B5 h`Î p i?¨M? m®M; `QÊm çB5 æWM; M¦B M[M?•M i?¨M?
`'i F?¬M; i - M?'i H¨ ;B¼M; ` M FB - +?"+ +?"+

ó ô

G¢B [m i?"i H•m- T?Q /QÈB K°i ç€K H€ F?¬ KK+ M€i F?¬M; #B i iQ+? Hkv # Q M?
L; v b m ç¦- K°i #¦M; M;QÌB iW # M /QÈB +?mB H M- pW T?OB T?OB H€ +•v +MM
#˜K,

@*ÁM iQÎM; H¨ M;QÌB +O h–M S?QM; ?Q†+ iB m v m M[J¢+ ;B T?€B iÈB- F?¬M;
iB m M?•M p"i i ç•v +ÁM `'i HÈM M? 5

h–M G"T pW H˜K #˜K- pW H m K² ?¬B H¢M? i` M i`€M- pW `²B M?[M; M;QÌB ç¦ ç
+kM; +?d ?ÆM KQÌB i?QÈ+5 L m F?¬M; M?Ì +¦ hB M h?B M hY E?Q +MM; M;mv M
#B i `'i HÈM- H¢B F?¬M; T?€i ` +?9i tQm / Q ç°M; M¨Q- 2 H¨ bÈK ç½ #` M;QÌB T?

*ÁM M[- +?d +–M h–M G"T ?ÆB FûK FB M M?šM K°i +?9i- i'i M?B M H¨ ç½ #` /QM
M;QÌB FB `²B5

@*ÁM M¦B KbM? F?¬M; T?ªB H¨ b€i i?O5 a€i i?O +kM; +?d M?Q +€+ M;QÆB H¨ +M

h–M G"T +QÌB F?´ H„+ H„+ ç–m- pW `²B i`QM; b® K'v M;QÌB ç¦ +¦ ? B M;QÌB Qi M
K'v M;QÌB +ÁM H¢B +kM; ç m H¨ >mv M +'T #"+ + QX æB m M¨v- Î i?ÌB çB K #¼M
G"T +kM; ç½ +ªK M?"M çQÊ+ M; vX *kM; +?QM? M?Ì K'v M;QÌB M¨v- h–M G"T H¢
?¢M; M?'i +O hB M h?B M hY E?QX *?ŠM; M?[M; +¦ i? +?2 +?„M M;QÌB F?€+ i`
çQÊ+ / Q ç°M; M;mv M HU+ i` M M;QÌB ç®B T?QÆM;5

h`QM; ç¦ +¦ / Q ç°M; M;mv M HU+ +O # M;QÌB- bQ pÈB h–M S?QM;- h–M >´ #¼M
*ÁM +¦ ? B M;QÌB- ç†+ #B i H¨ Î i?ÌB çB K M;QM; i?–M ;BÈB #`- +€B HQ¢B / Q ç°
bQ pÈB K'v pä ;Bª >mv M +'T FB X

ob HQ /Q ç¦- h–M G"T +,M #ªM F?¬M; /€K i?Á ç–m ` - ç®B T?¦ pÈB K°i i M ç` +'T
L?QM; ? B i M æ` +'T- +°M; i? K K'v i M >mv M +'T- ?„M i?"i F?¬M; +¦ M„K +?„+

hmv M?B M ?„M ˜M M?šM +kM; F?¬M; m´M; T?Q- Qi M?'i #B i çQÊ+ +?QM? KbM?
M?[M; M;QÌB M¨vX >„M i?–K M;?o, pW H9+ i #B M K'i i`QM; F?QªM; i?ÌB ;B M
M;?o `^M;- i H¨ ibK +?¶ ˜M i`®M ç #„i ç–m LB i #¨M ç•v5 h`mv M ó.mv L;½ æ°+ h
ç¨M GQÆM; aÆM "¢+ UGmQM;aQM" +X+QKV

L;?o p"v- i` M K†i h–M G"T H°` K°i MK +QÌB iQÆBX >„M H"T iS+ çB b•m p¨Q i`QM
G"T ç½ #B M i?¨M? K°i i? M? MB M M? im–M K¨v FB K K„i b€M;- +?WM; ? B KQÆ

.`+? /mM;- imv `^M; F?¬M; T?ªB bÎ i`QÌM; +O H½Q ç¢Q bo- M?QM; i¢B # M i`QM;
F i?S - /M b Q +kM; +¦ +?9i ;b ç¦ ˜M ;B'm FoX h`MM; ?ÊT b Q h–M G"T iW M?Ä ç½
i?S+

h–M G"T bÎ /o /€K K°i KbM? çÆM ç°+ çB çQÌM; M?Q p"v- M;mv M M?•M +?O v m +'
i?¨M? >Q¨M; a ;–M M?Q ?–m ? i M;QÌB +¦ i?•M T?"M- ç m ç½ #B i +?mv M M¨vX *

ç°B M?•M K½- i` M / M? M;?o H¨ T?®B ?ÊT pÈB [m®+ ;B - T?®B ?ÊT pÈB >Q¨M; i` M i?U+ i B K¨ #B i çQÊ+- i`QM; ç¦ +¦ # Q M?B m M;QÌB H¨ +¬M; i•K- H¢B +¦ #

.QÈB ibM? ?m®M; M?Q p"v- `'i M?B m pä ;Bª +m²M +m°M çB tmv M `WM; ?QÈM; iÈ h–M G"T ç9M; H¨ ç½ +¦ F?¬M; Qi M;QÌB- +?Q M M- F?ªM; ç`M? ?„M F?¬M; T?ªB M

JK+ çQ+? +O h–M G"T `'i çÆM ;BªM- +?QM? H¨ KÎ K M; i? K FB M i?S+- +¦ i? + i?b çQÆM; M?B M +kM; F?¬M; #m¬M; i? X L?QM; M m M?Q F?¬M; FB K çQÊ+ +? F?¬M; +?€M MªMX

"ÎB pb +?d +¦ ;B[+€B K¢M; b®M; iB T KÈB H¨ çB m i`¼M; v m M?'iX

h–M G"T ç M; bmv M;?o i`QM; HÁM;- #¶M; M?B M T?Q i`QÈ+ i`mv M ç M K°i ?²B M[p¬ +MM; i? M? i?9v ç M; F?¬M; M;WM; +´ pk +?Q M;QÌB F?€+ +® H M- i? M? •

a„+ K†i h–M G"T +¦ +?9i +´ [m€B- i?–K M;?o i?"i ç9M; H¨ •K ?²M F?¬M; iB m i M K ?¼5

o¬ hbM?

.mv L;½ æ°+ h¬M

h€+ ;Bª,hB m æ Q S?QM; GÊB

ejX *?QÆM; ej ,b€i E?Q h`QM; _WM; hMM;

h–M G"T ç®B pÈB +€+ iB m i?Q +¬M; iY M¨v- i?U+ F?¬M; +¦ +?9i ?SM; i?9 M?B m M v- i–K K„i +O h–M G"T +kM; ç½ pQÊi ` F?ÄB i?¨M? >Q¨M; a X S?¦M; K„i M?bM GK+- M?[M; i`mv M i?mv i H•m çÌB- M?[M; /B iQ+? i?–M #Q- M?[M; bB m +'T +Q ?„M ?ÆM bQ pÈB ç€K ç iY +QM M?¨ ;B¨m +¦ h–M S?QM;- h–M >´- J¢+ S?d S?d M¨

*€B ;¼B H¨ +Wm ?"M- Fb i?"i M;?o Fo H¢B +kM; F?¬M; +¦ ;b HÈM H„KX h–M G"T bÈK ç½ #B i `^M;, i` M çÌB M¨v ?–m ? i +QM M;QÌB ç m i?m°+ HQ¢B ó;†T + Q [m +?•MôX L m i?"i bU T?ªB iQM? iQ€M pÈB #¼M ?¼- p"v i?b F?¬M; +–M H¨K +?mv M

*?Q M M iW b m F?B h–M >¨M L;mv i `ÌB çB- h–M G"T +kM; ç½ [mv i ç`M?- M m #¹ iÈB KbM?- M?Q p"v KbM? +kM; ?Q¨M iQ¨M #m¬M; #Ä çQ¢M •M Q€M M¨vX

L¦B ç M +MM;- +?Q /M +?O M?•M i?•M i? M¨v +O KbM? i`QÈ+ FB - H¨ #` h–M >´ +? iX L?QM; M?bM i?2Q K°i ;¦+ ç° F?€+- i¢B b Q F?¬M; T?ªB H¨ /Q F?ª M,M; +?` i`QÈ+ ç•v [m€ v m +?S\

E?B M;QÌB M;? Q ? M ç iB M- F?¬M; +¦ +€B ;¼B H¨ i? /B M- +¨M; F?¬M; +¦ +?9i i K°i +?9i HÁM; iU i¬M ç€M; i?QÆM; FB 5 L;?o H¢B- M;QÌB i bBM? ` ç½ + Q [mw M KkB +?Q M;QÆB\ ob +€B ;b T?ªB +?B m +® iÈB i¬M M;?B K +O M;QÆB\

J¨ ç®B pÈB h–M G"T i`QÈ+ FB K¨ M¦B, ç®B K†i pÈB M?K+ M?½- ç®B K†i pÈB +? T?ªB H¨ iS+ ;B"M- F?¬M; T?ªB T?šM M°- H¢B +¨M; F?¬M; T?ªB F?¬M; #B i iU HC F?€M;X J¨ ç9M; ` T?ªB •K i?–K M¶ HU+- +–m iB M- iÈB K°i M;¨v M¨Q ç¦ b) çSM; Î +?9M; M;QÈ+ M?bM H M- ;BšK M€i iQ¨M #° ç€K M;QÌB #¼M +?9M; /QÈB +?•M KbM

æ M H9+ ç¦- [m v ç–m M?bM H¢B- H¨ •M H¨ +Wm- H¨ +QÌB i?QªB K€B ? v H¨ H¢M? +O KbM?5

L m M?Q +® ;„M; +–m iB M M?QM; F i [mª +kM; F?¬M; çQÊ+ M?Q wX L?Q p"v- #B çB5 æB i?"i t 5 æ M K°i ç` T?QÆM; t H¢- #bM? i?ªM b®M; M®i +m°+ çÌB- +kM; F HU +?¼M i®iX

æÌB b®M; +QM M;QÌB H¨ M?Q i? - +¦ M;QÌB +¦ i? iB m M;¢Q ;B M; ?² Q B T?QM; M;QÌB- +?d +¦ i? bm®i çÌB H¨K K°i M;QÌB #bM? i?QÌM;X Eb i?"i ç m H¨ +m°+ b®M +ÎB KÎ- i?b +m°+ b®M; i?U+ pmB p X

L?bM t2K ç pQÆM; [m M iQÈM;- M;¨v ç K T?B M M½Q- HK+ çK+ pÈB M? m- KQÌB
M?Q w5 L?bM t2K- /•M +?9M; M;? Q F?´ +kM; +¦ H½Q #¨ çS M?Ä 'K +9M; i` M ;B
ço i?`i p¨B +?ûM `QÊm- +ª M?¨ ?Á i?m"M pmB p X

Í i`QM; K„i h–M G"T- ?mvM? ç h–M S?QM; p¨ h–M >´ +kM; i®i- J¢+ S?d S?d +kM;
M?¨ ;B¨m #` M;QÌB i H¨K ?ÄM; `²BX o'M ç H¨ #¼M ?¼ +kM; F?¬M; i? çSM; Î H"T
bmv M;?o- H¢B +¨M; b) F?¬M; pb M;QÌB F?€+ K¨ HQ H„M;X hmv `^M; Q+? F, H¨ i?
HQ¢B i` +QM M?Q #¼M ?„M- T?–M HÈM ç m H¨ ?¢M; M;QÌB +U+ ç° Q+? F, +U+ ç°

L;QÌB M?Q i? - +ª çÌB F?¬M; iB T t9+ h–M G"T +kM; F?¬M; ? +ªK i?'v iB + Mm®B
[m'v `®B F?¬M; i?¬B- ;B®M; M?Q K°i HÁM; Km®M H'v +€B K¢M; +O h–M G"T i`Q
M;¢B Î i`QM; `WM; b•m M9B i?ŠK M¨v- ibK +?Q #¼M +?9M; K°i M'K K² +?¬M ?¨B +

h?•M ?bM? h–M G"T Î # M i`QM; F?m `WM; `"K- ;B®M; M?Q H¨ K°i +QM #€Q- v M
HQÈi iÈB ç`M? pÁM; [m ç€K M;QÌB #¼M ?¼- iB T iK+ çB b•m p¨Q # M i`QM;X

h? M?QM; ç°i M?B M- h–M G"T M;?2 çQÊ+ K°i iB M; `®M; ;B"M i`¨M ç–v #B T?š
h¬M ô çQÊ+ +QTv iW /B M ç¨M GQÆM; aÆM "¢+ UGmQM;aQM" +X+QKV

@L;QÌB h–M ;B 5 h F?¬M; ç v M +?Q +€+ M;QÆB5 >¬K M v K'v M;QÌB +?9M; i - I
i?Q€i- M?'i ç`M? b) F?¬M; ç°B i`ÌB +?mM; pÈB h–M ;B +€+ M;QÆB5

h?•M i? h–M G"T ?ÆB F?UM; H¢B /WM; Î ç¦X æ9M; H¨ i? M? •K M¨v- H¨ ;B¼M; +O
+?9i /Q /U- HB M +?mv M KbM? çB iÈB ;–M # M ç¦X L m H¨ M;QÌB F?€+- F?¬M; +¦
M?B M H¨ +?¼M H¨K M?Q F?¬M; M;?2 F?¬M; i?'vX >„M +kM; F?¬M; T?ªB i?€M?
[m M; +?B m F?„T i?B M ?¢- ?„M +?d H¨ K°i M;QÌB #bM? i?QÌM; +¦ K°i i`€B iBK iQ

>´ +¦ ÆM pÈB ?„M5 G¨ M;QÌB /¢v ?„M #B i [mw i`¼M; ibM? +ªK M;?o F?Q- i?'v +'
H¨K F?¬M; çQÊ+X

@E?¬M; +? i F?¬M; M;WM;\ *?"+ +?"+5 *?d #^M; K'v i M K¢Q ?B K i?U+ HU+ i?'T
i?Ê b,M M;? Q K¢i\ *?Ì ç M F?B +€+ M;QÆB +? i `²B- çB tm®M; HÁM; ç'i K¨ F?¬M;
M[- +€+ M;QÆB çWM; +¦ ;'T- `'i M? M? i?^M; +QM ?Q M; h–M G"T FB +kM; b) i?

:B¼M; M¦B •K QÆM; [m€B F?Q +O J¢+ S?d S?d p M; H M iWM; +•mX

> B K„i h–M G"T M?Qm H¢B- #„M ` ? B iB b€M; H¢M? ;B€- / i?`i i` M K†i +Q ;B
M;?o, óh®i5 o®M i ç`M? #m¬M; i? +€+ M;QÆB5 GÁM; /¢ +O i F?¬M; `°M; HÈM
iÈB i`WM; K„i i'i #€Q- M?QM; +kM; F?¬M; H¨ ?¢M; M;QÌB i®i H¨M? ;b5 *€+ M;QÆ
p"v- i ç•v b) i?¨M? iQ¨M +?Q +€+ M;QÆB5 >½v M?bM Fo t2K- `®i +m°+ B +? i i`C

S?Q b m- i`mv M ç M iB M; M¦B H½M? ç¢K +O h–M >´,

@> B M[M?•M FB - ;B[H¢B +?Q i 5 a„+ ç T +kM; F?¬M; i - +S M?Q p"v ;B i çB i?'

@h–M >´ + + [mª i?U+ /•K ç½M;- F?¬M; #B i t'm ?´5

J¢+ S?d S?d +QÌB ?b ?b tQM;- +ÁM M¦B i? K,

@ošM H¨ h–M S?QM; + + i®i M?'i5

@>b ?b5 hB m S?QM; ? B M,K M[b) F i ?¬M pÈB Km°B- +kM; +QB M?Q i•K M;mv
`²B5 E?¬M; T?ªB +kM; +?d +¦ K°i KbM? + + i ç€M; i?QÆM; ç€M; iB + ? v b Q\

h–M >´ +QÌB ?„+ €K M¦BX

" M FB i`mv M ç M K°i iB M; ó?Wô H½M? ç¢K +O h–M S?QM;,

@h ç½ M¦B `²B- F?¬M; ç¢i iÈB h?B M +'T- i imv i ç®B F?¬M; #¨M iÈB ?¬M bU5

@h–M S?QM; + + - ?mvM? #B i K¨5 Jm°B M;mv M w +?Ì ?mvM?X

J'v M;QÌB M¦B +?mv M- K°i +?[+kM; F?¬M; i?Q€i F?ÄB i B h–M G"T- H¢B H„M; M
h–M G"T F?¬M; +¦ iMv iB M çB ` M;Q¨B- ?„M #B i- ? B ç¢B i?B m ;B +O h–M ;B

ç m H¨ i`¼M; çB K #²B /QÐM;- M M çB ` M;Q¨B ç` T?QÆM; M¨v- F?¬M; +¦ F?ª M,
i?•M i?O ?° p #¼M ?¼ K M; i?2Q +kM; F?¬M; i? [m€ v m5 "ˆM; F?¬M; K'v M;QÌB
i?–M M?¨M çSM; ç¦ M¦B +?mv M T?B K M?Q i? X h`mv M ó.mv L;½ æ°+ h¬M ô çQÊ
aÆM "¢+ UGmQM;aQM" +X+QKV

h–M G"T # v H M i`ÌB- M?Q K°i +QM pQÊM i?•M i?O HBM? ?Q¢i- `ÆB p¨Q i` M +¨M
M;QÌB ¬K F?¬M; ? iX L?€M? +•v HÈM ç–v +¨M? H€- +kM; F?¬M; +¦ #ÎB pb KM ç–
ç´B ;bX hW # M M;Q¨B ?Q¨M iQ¨M F?¬M; M?bM i?'v i`QM; M¨vX

h–M G"T iB M i v ç†i # Q ?¨M? HQ i¢B +?¶ #ˆM; T?ŠM; i` M +•v- b m ç¦ # v H M +?
G"T im Hmv M p®M H¨ F?BM? +¬M; h? o•M hmM; +?QM? i¬M; +O ç¢Q ;B X

J¬M F?BM? +¬M; M¨v Fb i?"i i`QÈ+ ç•v +kM; F?¬M; +¦ i?–M Fb M?Q i`QM; i`mv M
i` Q pšM H¨ p¬ +MM; iU M?B M i?QªB K€BX

J¨ iW F?B h–M G"T tmv M ç M ç•v- iW F?B ç M çB M +¦ hB M h?B M hY E?Q- K¬M
M¨v- +kM; ç½ tªv ` #B M /` i?"i HÈM- +?mv M #B M i?¨M? +?B M Fo +O h?B M L;
HQ¢B +ªM? ;BÈB h? o•M hmM; i`QM; i`mv M i?mv iX

*?d +–M hB M h?B M hY E?Q i`QM; ç M çB M F?¬M; bmv v m- i?"K +?Q h–M G"T
H M i` M tm®M; /QÈB M?Q çB #"+ i? M; #bM? i?QÌM;5

æQÆM; M?B M- H¨K M?Q p"v +U+ Fb ? Q T?Q M;mv M HU+- +?Q /M hB M h?B M

@h–M G”T- M;QÆB /MM; i?O çQ¢M i?”i ? v5 æB5 *QB M?Q #ªM H½M? M;QÆB ;BÄ

L¦B tQM;- i?”i b•m M?bM i?Q€M; [m J¢+ S?d S?d `ÆB H ç–v K†i- i`QM; K„i h–M
€v M€v- M¦B,

@S?d S?d5 h #B i- ?B M i¢B i +¦ M¦B ;b pÈB Km°B- Km°B +kM; b) F?¬M; iBM iQÎ
M?È Fo, M m M?Q ?¬K M v Km°B +? i p i v h–M G”T- i i? M?’i ç`M? b) çm´B ;B
;¦+ #B M5 *ÁM M m Km°B F?¬M; +? i- M?Q p”v M;¨v i ç°i T?€ h?B M +’T- ç¦ b) H¨

L¦B tQM; h–M S?QM; [m v M;QÌB H¢B- ?QÈM; p ç€K i?m°+ ?¢ ç M; ;Bˆ M; +Q pÈB

@*?9M; i çB5

h–M G”T F?¬M; FbK M´B +kM; i?–K #°B T?K+ i`QM; HÁM;, óh–M S?QM; M¨v çQ+?
ç¢B bU- i?O çQ¢M ç°+ €+- H¨K pB + imv i F?¬M; QÈi €i /•v /Q X >¬K M v ?„M tY H
T?€T i®i M?’i `²B5ô h`mv M ó.mv L;½ æ°+ h¬M ô çQÊ+ +QTv iW /B M ç¨M GQÆM; a

L;?o p”v- h–M G”T ?¢ FB K F?ÄB v i ?–m J¢+ S?d S?d- i v i`€B #m¬M; ` X Zmª M?
;B¼M; F m H M,

@h–M S?QM; + X?mvM? ?mvM? i?”i bU T?ªB çB b Q\

h?•M KbM? h–M S?QM; ç°i M;°i /WM; H¢B- ?„M [m v M;QÌB- ? B K„i M?bM p T?Q
+MM; çO HQ¢B i?–M b„+ T?S+ i¢T- ?„M i?Î /¨B K°i iB M;- M¦B,

@S?d S?d5 Jm°B M m H¨ +¬ ;€B ?B m HQ H)- Km°B T?ªB #B i- i H¨K M?Q p”v H¨

æ°i M?B M- K°i ;½ ?° p h–M ;B pW KÈB i? K /U p•v ç€M? >´ #¼M ?¼- `®i +m°+
+O #–m F?¬M; F?Q M¨v- T?šM M° tMB #¼i KûT p¼i ` - `Qi ;¨Q- i` M M;QÌB ?„M #
K¨m t M?- ;BÆ i? M? F? B bÆM ç Q i?”i HÈM i`QM; i v- K½M? HB i T?¦M; iÈB +?û

@*? i çB5

J°i ç Q M¨v- iW i` M +?ûK tm®M;- +?ûK tûQ tm®M;5 L m ç ?„M #´ i`9M;- h–M G”T
M;QÌB +kM; F?¬M; M;QÌB M¨Q +¦ i? K v K„M i?Q€i +? i5

J¼B M;QÌB +?d M?bM i?’v K°i Hm²M; ?¨Q [m M; H¦2 H M- H¢B M?bM MY i?•M i` M
H¢B i¢B +?¶ K¨ MY i?•M /QÈB- H¢B +?¢v K’v #QÈ+ p ?QÈM; h–M G”T # M M¨v-
M?¨Q i` M K†i ç’iX

hB T i?2Q- i`mv M ç M K°i iB M; i?ûi i?ªK i?B i FBM? ?Q¨M; ç M +U+ çB K +O ;½
B i`Æ K„i M?bM +?QM? KbM? #B M i?¨M? ? B MY - +?d bÊ +kM; ç m T?ªM SM; M
h¬M ô çQÊ+ +QTv iW /B M ç¨M GQÆM; aÆM "¢+ UGmQM;aQM" +X+QKV

h’i +ª K¼B M;QÌB çSM; b[M; Î MÆB ç¦ M?Q ?¦ ç€X h–M S?QM;- h–M >´ ? B M;QÌ
i`QM; K„i ç–v p ?QªM; bÊX

*?B M Fo h?–M +’T- F?¬M; M;Ì H¢B ?MM; K¢M? M?Q p”v\

> B M;QÌB +?d +€+? KQÌB i?QÈ+- +?d M?bM i?’v ?B M H M K°i ç¢Q FB K F?Q iQK
h–M G”T F?) `mM H M- iS+ i?b ;½ ?° p M?¨ KbM? +¦ çQÊ+ i?U+ HU+ >mv M +’T #”
H¨K ? B çQ¢M5

h–M G”T #bM? i?ªM çSM; Î MÆB ç¦- M?bM ç€K ?° p h–M ;B - +QÌB H¢M? M¦B,

@*ÁM Km®M çB ` ibK +€B +? i b Q\ *€+ M;QÆB /M +¦ iU ;B€+ +? i ? i- +¬M; iY M
#` HQÆM; i•K +„M `Si ç•m5

o¬ hbM?

.mv L;½ æ°+ h¬M

h€+ ;Bª,hB m æ Q S?QM; GÊB

eeX *?QÆM; ee , *?ûK :B i

G¢B +¦ ? B ;½ ?° p h–M ; B- i`ÁM; K„i çÄ #WM; ;€Q i?ûi p¼i ` - iQ€i ` ? B Hm²M; /¨B- ?mM; ?,M; +?ûK p T?Q h–M G”T +MM; J¢+ S?d S?d5

*?Q2M;5 *?Q2M;5

> B ;½ ?° p J¢+ ;B `®i +K+ F?¬M; FbK çQÊ+- p K†i T?šM M° `9i FB K M;,M ç®E
+kM; F?¬M; M¦B HÌB M¨Q- H”T iS+ çB M +m²M; +?B M HQ¢M i?¨M? K°i çQ¨M

"®M M;QÌB M¨v i?U+ HU+ M; M; M? m- #¼M ?¼ ç’m pÈB M? m K½M? HB i F?ÄB T
M¨v ç m ç½ T?šM M° M?¨Q ` - K„i i?’v K’v i M ?° p h–M ;B F?¬M; i? K [m M i•K iI
S?d +ÁM Km®M +MM; M? m ;B i +? iX J¨ h–M S?QM;- h–M >´ ? B M;QÌB # M FB
SM; ;bX h` M i?U+ i H¨ h–M S?QM;- h–M >´ +,M #ªM +?Q F`T T?ªM SM;- M?QM; ç
+¦ i? M;?o iÈB +?mv M ç¦- H”T iS+ +MM; M? m ¨Q H MX "¼M ?¼ M?B m M,K +MM
`’i ,M w- +?d i`QM; M?€v K„i- ç½ +?ûK +? i ? B i M ?° p h–M ;B X

*S M?Q p”v- ç€K ?° p h–M ;B +ÁM H¢B ç m çB M H M `²B- +?Q /M h–M S?QM;- h–
#ªQ #¼M ?¼ M;QM; H¢B +kM; F?¬M; çQÊ+X *kM; ;B®M; M?Q M?[M; ?° p J¢+ ;B
+kM; ç m H Hm¬M Hm¬M Î +?mM; +MM; K°i +?¶ M?B m M,K [m - bQ pÈB ibM? ?m
M? mX J„i i?’v i`QM; M?€v K„i HB M +? i i?ªK # M;QÌB- ?ÆM M[ i`QÈ+ ç¦ ç½ +? i
h–M G”T- +?d i`QM; K°i M;¨v K’i çB M,K ?mvM? ç 5

@:B i b¢+? #¼M +?9M;5

*kM; F?¬M; #B i B ?¬ iQ K°i +•m M?Q p”v- ?° p +O ? B M?¨ h–M J¢+ ç m çB M +

h`QM; F?QªM? F?„+ HB M [m’M H’v M? m +MM; K°i +?¶5

h–M S?QM;- h–M >´ çSM; Î i¢B +?¶- i v +?•M H¢M? M;„iX h–M >´ #¶M; M?B M T?ª
HB + ç ç K°i +€B- ? B M;QÌB +MM; `9i #°B FB K # M ?¬M;- F?¬M; M¦B K°B HÌB I
` i v HB M ç•K +? i ? B ;½ ?° p J¢+ ;B 5

@GB m K¢M; pÈB #¼M ?¼5

J°i ;½ ?° p J¢+ ;B M´B ;B”M ;–K H M K°i iB M; çB M +m²M;- M?ˆK ç`+? M?•M +?û
F?€+- F?¬M; i? K i`€M? F?¬M; i? K Mû- ç M H9+ #` ç®B T?QÆM; pÈB K°i ç Q +?ú
+ÁM ?mM; ?,M; ç•K K°i FB K p¨Q i`€B iBK ç®B T?QÆM;- ? B M;QÌB ç²M; [mv pm i
h¬M ô çQÊ+ +QTv iW /B M ç¨M GQÆM; aÆM "¢+ UGmQM;aQM" +X+QKV

*m°+ +?B M ç’m M? M? +?¦M; iB M p¨Q ?²B ; v +’M- K¨ M; v +ª h–M G”T +MM; ç€I
#’i M;Ì, F?¬M; M;Ì H¢B bBM? ` T?ªM SM; /•v +?mv M M?Q p”vX h–M G”T tQ v +?m
[mv i +?[ó*?’Mô i`QM; +?B M Fo .mv L;½ æ°+ h¬M- [m€i K°i iB M; i`–K i?’T p¨Q #

@*ÁM F?¬M; K m +?¢v5

J°i iB M; M¨v ;B®M; M?Q iB M; b’K ` M p M; p M; # M i B J¢+ S?d S?dX h`QM; M?
iS+ ?B M ` p KÆ K¨M;- imv M?B M i?•M ?bM? M¨M; M;QÊ+ H¢B F?¬M; +¦ KªV K v
KbM? M?Q K°i iB +?ÈT +?¢v p ?QÈM; M;QÊ+ H¢B5

@æWM; ç M¨M; +?¢v i?Q€i5

h–M S?QM; H° b„+ K†i p¬ +MM; /[iÊM `®M; ;B”M K°i iB M;- i?•M ?bM? J¢+ S?d S?
imv M?B M H”T iS+ #°+ T?€i ` iQ¨M #° iB K HU+- i`QM; M?€v K„i K’i /¢M; ;B[`W

h–M S?QM; H”T iS+ ç`M? çm´B i? Q ?QÈM; J¢+ S?d S?d # M FB X B M’v ç m #B
ç H M i`mv M ` M;Q¨B- ? B M?¨ h–M- J¢+ F?ªM; ç`M? +?QM? H¨ `ÆB p¨Q +K+ /B

*?Q M M- F?¬M; iB + T?ªB i`ª ;B€ i? M¨Q- +kM; T?ªB ;B i +? i J¢+ S?d S?d Î +?
M;QÌB h–M G”T5

h–M S?QM; M;?o ç9M; F?¬M; i - M?QM; i?•M KbM? ?„M KÈB pW ç°M;- H¢B #` h–M
G”T pšM ç–v p iQÆB +QÌB M?bM i?B M i¨B tm’i b„+ M?’i iW i`QÈ+ ç M M v +O h-
?„M i`¬M; i?”i /[iÊM- ? B K„i çÄ i?šK- +ÁM ç•m #° /€M; iB m b€B mM; /mM; i?QÌM

@L?Q i? M¨Q- imv i ibM? M?Q p”v\ o` ?¬M i? +kM; Km®M ;B i\ æ¦ +?QM? H¨ i?•

h–M G”T KdK +QÌB- M¦BX

@h–M G”T5 h pÈB M;QÆB F?¬M; +? i F?¬M; M;WM;5

h–M S?QM; `®M; H M K°i iB M;- K°i ç¢Q FB K F?Q K¨m çÄ KÌ M?¢i ?mM; ?,M; +?û

" M FB h–M >´ ;B”M /[?ûi,

@æm´B i?2Q J¢+ S?d S?d5 L?’i ç`M? T?ªB ;B i M¦5

ó*€B FBK i`QM; #¼+ +kM; +¦ M;¨v HÁB ` ô- ;BÌ F?„+ M¨v- bQM; T?QÆM; ç–m ç½ ?
+?’T i’i +ª F?¬M; +?2 ;B’m ;b M[X

@*€+ ?mvM? ç - HB m +? i M;,M +?†M ç€K b9+ bBM? M¨v5 æ iB m i?Q +?¢v i?Q
i?Q M?’i ç`M? b) ç®B ç½B i®i pÈB pÊ +QM +?9M; i 5 GB m K¢M; çB5

h?O HoM? ?° p J¢+ ;B +–K i`QM; i v K°i i? M? ç¢B F?ªK ç Q- ç Q T?€T H9+ KÎ `°
bS+ +?ûK ;B i- pW çB M +m²M; `®M; ;B”MX

@

hWM; iB M; ;¨Q i?ûi p M; p¼M; i`QM; `WM;- ;BÌ T?9i M¨v i`QM; HÁM; J¢+ S?d S?d
M[- ç–m +¦ M¨M; +?d +ÁM H¢B +¦ K°i +?[,*?¢v5

h`®M +¨M; t +¨M; i®i5

LQÈ+ K„i- ç M; F?¬M; M;WM; i?2Q F?¦2 K„i i`QÊi tm®M; /QÈB- #` i®+ ç° [m€ M?
K†i- +ªK ;B€+ M?Q iWM; +ÆM ç m çÈM i`mv M ç MX J¢+ S?d S?d H¢B ;B®M; M?Q
i?–K M;?o, M? M? H M- M? M? H M M[- M? M? ?ÆM K°i +?9i p ç M M?¨- p H¢B

*kM; F?¬M; #B i +?¢v # Q H•m- J¢+ S?d S?d +ªK i?’v i?•M i? +O KbM? /QÌM; M?
/QÌM; M?Q b„T i€+? `ÌB +Æ i? K¨` i?b i`QÈ+ K„i- `®i +K+ M?bM i?’v iQÌM; i?¨M

L?[M; M,K ;–M ç•v- M¨M; p¬ b® H–M ` p¨Q iÁ ç¢B i?¨M? M¨v- M?QM; F?¬M; +¦ K
?B M i¢B p”vX

hÈB +´M; i?¨M?- J¢+ S?d S?d [m–M €Q iª iÆB- i¦+ +kM; +U+ Fb `®B HQ¢M- ç½ iÈ
M?Q çB M bm®i K°i M;¨v5 L?bM i?’v i?O p +Y i?¨M?- pW ç`M? H M iB M; F m-
M;’i tdm çBX

h?O p +Y i?¨M? M; v iW ç–m +ÁM iQÎM; `^M; #¨ çB M F?MM; M¨Q iÈB- pW ç`M? ç
M?B M i?’v i`QM; i v J¢+ S?d S?d- +–K H’i K°i M;¼+ #°B- ç9M; H¨ iQM p”i +O J¢
i?O p +Y i?¨M? #` /¼ iQ€i K² ?¬B H¢M? +ª M;QÌB- F?¬M; M¦B ? B HÌB- +?†M K°i
t2- i M +ÁM H¢B /QÌM; M?Q çB M +m²M; +?¢v p°B iÈB S?O i?¨M? +?OX

h`QM; +ÆM ?¬M K - i`QM; ç–m J¢+ S?d S?d +kM; `ÆB p¨Q i`QM; ?¶M HQ¢M +U+ ç

h–M S?QM;5 l´M; +¬M; i v m M;QÌB #^M; K®B ibM? i?„K i?B i5 h?ÌB F?„+ K’m +?
ç`M? pSi #Ä i K¨ çBX *€B M¨v +kM; +?Q iQM?- M; v +ª i?O ?¢ +O M;QÆB +kM
M?[M; F?¬M; M;,M +ªM- M;QÊ+ H¢B iB T iK+ b B F?B M i?O ?¢ /QÈB i v ;B i ?° p
ç M M; v +ª +?QM? M;QÆB +kM; iU i v KbM? M?¨Q p¨Q i`”M +?B MX L?bM i?’v i i
M?[M; F?¬M; +¦ i?m i v H¢B- +ÁM bÊ +?mv M M¨v i`mv M ` M;Q¨B- Km®M çm´B ;B

h®i i®i H„K T?B i?QÌM; i®i5

h–M G”T ?„M F?¬M; T?ªB M;QÌB i®i- +€+ M;QÆB +¨M; H¨ K°i ç€K M;QÌB +†M #½-

h–M S?QM;- h–M >´ +€+ M;QÆB M?È Fo- çWM; ç +?Q i i`¬M; i?’v +€+ M;QÆB +Á
S?d S?d i +MM; +€+ M;QÆB F?¬M; +? i F?¬M; M;WM;5

h`QM; +ÆM ?¬M K - J¢+ S?d S?d M;?2 i?'v +¦ M;QÌB HÈM iB M; F m ;¼B i M KbM
?bM? ªM? T?K i?•M €M? p¨Q KQ K„i- F?¦2 K„i J¢+ S?d S?d +?ªv ` K€m p¨ MQÈ+ K

@*? ç T?ÁM; h–M h–M ;B 5

L¦B tQM;- HB M `ÆB p¨Q i`QM; ?¬M K X

h?¨M? +?O J¢+ h?B M >MM; M?bM Hm¬M mM; /mM; iU i¢B +ª çÌB- ;BÌ F?„+ M¨v- b„
Kûi5 L;?B M `,M; M;?B M HÊB iW ;B[ ?¨K `,M; #"i ` ? B +?[,

@h–M X;B 5

@

>´ H9+ M¨v +kM; çSM; /"v- [mÆ K°i +•v ç¢B ç Q- ?mM; ?,M; #´ p T?Q K°i ;½ ?° |
M;Q¨B i`mv çm´B J¢+ S?d S?d- K°i iB M; M´ ó–Kô- i M ?° p FB p"v K¨ #`i? K¢M?
K°i ç Q +ª M;QÌB HšM FB K ç m çSi i?¨M? ? B çQ¢M5

@aªM; F?Q€B5

>´ +QÌB iQ ? B iB M;- KB M; p i i?QÆM; i` M M;QÌB H¢B #` tû # M? ` - K€m iQÆ
M?QM; ?„M H¢B M?Q F?¬M; ? T?€i ?B M- iB T iK+ ibK FB K KK+ iB m F iB T- `'i
h–M ;B [m'M H'v M? mX

"ªM i?•M h–M S?QM; im Hmv M æ Q S?QM; *?QÎM; S?€T ;B i`mv M- M?QM; +¦ `'
i?U+ bU +O ?„M- +?QM? H¨ K°i #° +?B M Fo i M H¨ óEBM? G¬B EB K S?€Tô5

EB K i? M?Q b'K bûi5

J¶B K°i FB K ç m ~M +?S mv HU+ FBM? M;QÌBX *?B m i?S+ FB K T?€T pW M? M
+?B m M?„K p¨Q +?¶ i`Q K¢M; +O h–M G"TX h–M S?QM; M;?o T?ªB M? M? K°i +?
çm´B i?2Q J¢+ S?d S?d- ;B i M¨M; ;B€ ?¼ +?Q h–M G"TX

h? M?QM; h–M S?QM; H¢B F?¬M; M;?o iÈB- h–M G"T b m F?B im Hmv M +?B M
F?¬M; T?ªB H¨ F F?M F?Ì F?¬M; #B i pä M?Q M;¨v tQ M[- K°i i?•M i?U+ HU+ [m

*MM; ?„M ç½ ç€M? ?ÆM # KQÆB ?B T- K†i F?¬M; çÄ ?ÆB i?Î #bM? ?Á - /QÆM; M

J¨ H9+ M¨v- i`"M +?B M ;B[?° p ? B M?¨- ç½ çB p¨Q +?mM; +m°+X hbM? ?bM? +
+U+5

h` M M;QÌB h–M >´ i`9M; K'v ç Q- K€m iQÆB M?B K çÄ iWM; iªM; HÈM i` M [m–M
#ªQ ?° h–M >´ ç½ +? i b¢+?- ?° p J¢+ ;B +kM; F?¬M; +ÁM H¢B M;QÌB M¨QX

>B M i¢B iQ¨M i`QÌM; +?d +ÁM H¢B >´ ç'm pÈB h–M >´- h–M G"T ç'm pÈB h–M S?Q
. Q ? B M;QÌB i?b çSM; Î K°i # M- +?B M ç'm i¢B +'T #"+ M¨v- ?¼ +kM; F?¬M; i?

>¬K M v ? B M;QÌB h–M S?QM;- h–M >´ çKM; p¨Q #S+ iQÌM; [m€ HÈM- i? M M ?B
+ÁM +¦ +ªK ;B€+ M?Q ç M; MˆK KÆX *ª ? B ç m M;?o, `®i +m°+ H¨ pb b Q H¢B /B
h`mv M ó.mv L;½ æ°+ h¬M ô çQÊ+ +QTv iW /B M ç¨M GQÆM; aÆM "¢+ UGmQM;aQ

æ9M; `²B- +?QM? H¨ i M ?° p FB i?QÌM; M;¨v ç–m ¦+ p®M FQ+? ç°M;5

L;mv M p®M H¨ h–M S?QM; +?Q `ˆM; FQ+? i?Q+? M?B i ?mv i H¨ +?mv M i®i- ?Æ
#€M K¢M; +?Q KbM?X L?QM; H¢B F?¬M; M;Ì `ˆM;- +?mv M ?¬K M v +ª ç€K M;QÌB
#ÎB pb i M i M F?®M ç¦X *? i iB i5 h`mv M ó.mv L;½ æ°+ h¬M ô çQÊ+ +QTv iW /
UGmQM;aQM" +X+QKV

æ€M; ;B"M M?'i- +?QM? H¨ i?ˆM; +QM ?Q M; +? i iB i i`QÈ+ K„i M¨v5

@h–M G"T5 æB +? i çB5

h–M S?QM; T?¦M; i?•M KbM? H M i?"i + Q- i`QÌM; FB K i`QM; i v K½M? HB i #´ iW

_,M; `„+5

J°i iB M; b'K bûi p M; H M iW F?QªM; F?¬M;5

o¬ hbM?

.mv L;½ æ° + h¬M

h€+ ;Bª,hB m æ Q S?QM; GÊB

edX *?QÆM; ed ,M;mv M L?•M *?•M *?QM?

*?B m iBM? ?Q M?'i i`QM; EBM? G¬B EB K S?€T @ h?B M EB T G¬B S?¢i5

.U i?2Q i`¢M; i?€B h–M S?QM; H9+ #bM? i?QÌM;- H¨K i? M¨Q +kM; F?¬M; +¦ F?ª M¨v çQÊ+- F?¬M; M;Ì iÈB Î p¨Q H9+ M;mv +'T H¢B #'i M;Ì tm'i ?B M5

ZmªM?B M- ? B +?[i?B M i¨B +kM; F?¬M; T?ªB M¦B +?ÆB5

Í M; v i?ÌB F?„+ [m M ? ç M b®M; +ÁM- i?U+ HU+ +O h–M S?QM; H¢B M•M; + Q i

h–M G"T ? B K„i i`WM; HÈM- ?„M `ä `¨M; +ªK i?K çQÊ+ K°i +´ M,M; HQÊM; +QÌM; ç M¨v iW h–M S?QM;- K M; i?2Q mv €T F?´M; H² ç"T p¨Q K†i5

h–M G"T H"T iS+ K¢M? K) M•M; + Q hB M h?B M hY E?Q i`QM; +Æ i? - i?2Q FBM? +€M? i v T?ªBX L;mv M HU+ F?´M; H² H"T iS+ F?B M +?m¬B #ªQ FB K i`QM; i v h- M;•K5 h`mv M ó.mv L;½ æ° + h¬M ô çQÊ+ +QTv iW /B M ç¨M GQÆM; aÆM "¢+ UGm

•K5

> B +´ M,M; HQÊM; FBM? M;QÌB ?mM; ?,M; p +?¢K +MM; K°i +?¶5 h`ÌB ç'i #¶M; M

J°i FB K M¨v +O h–M S?QM; - ;B®M; M?Q H¨ K°i iB bûi t i [m #–m i`ÌB ç K- H¢ ;B€M; tm®M; iW +?QM i–M; i`ÌB5 >Q H H¢B F?OM; #®5 L?'i i?ÌB K°i H¨M b¦M tmM; [m M? ç M p†M p Q5

a m ç¦ H¨ K°i iB M; #MM; M´5

> B M;QÌB >´ +MM; h–M >´ ç m #` +´ HU+ HQÊM; [m€ HÈM M¨v ç€M? # v ` M;Q¨B +¦ +?9i i€B M?Êi- ç m #` M°B i?QÆM; F?¬M; M? X

*ÁM ? B M;QÌB "° o•M u M +MM; G½M? . Q iW M?€v K„i H9+ M;mv +Æ pW iÈB- HB J°i i?Ê b,M Qm i9- p¨Q i?ÌB çB K M;mv +Æ ç m +¦ K°i HQ¢B #ªM M,M; FBM? M;QÌB

*ª K°i F?QªM `WM; ;B®M; M?Q #` #½Q tQ€v i¨M T?€ #W #½B- T?¢K pB # KQÆB iQ¨M H¨ K°i ç®M; ?¶M ç°M5 E?¬M; Qi +•v +®B i?•M +Ð KB M; +?ûM iQ¨M #° ç m t M? `ÆB `KM; M?Q KQ `ÆB ç–v i`ÌBX

L?bM H¢B- i?•M i? h–M S?QM; ç½ # v M;QÊ+ ` M;Q¨B ?ÆM KQÌB i?QÈ+- F?¦2 KB K„i K M; i?2Q K°i iB FBM? F?OM; F?¦ ?B mX h`QM; HÁM; M?Q /"v b¦M; i"M i`ÌB- H M M? m- ?„M ç M; bmv M;?o ç M K°i p'M ç , i?^M; +QM ?Q M; M¨v pb b Q H¢B ç M?Q p"v\ J°i FB K pW `²B +O h–M G"T- +¦ K M; i?2Q K°i +´ M,M; HQÊM; +U+ F€ +Æ i? ?„M- çB M +m²M; +?¢v M;QÊ+ i€M HQ¢M F?„T MÆBX h–M S?QM; K¢M? K) M +?¦M; ibK MÆB p"M +¬M; +?[i?QÆM; #S+ +´ M;mv M HU+ [m€B /` M¨v ` M;Q¨B-

æ²M; i?ÌB K°i +´ +ªK ;B€+ K'i K€+ K½M? HB i t¬M; i?ŠM; H M ç–m- F?¬M; M;?o `` i?B m ;B /ÁM; +?QM? +O h–M ;B - pä ;Bªi?B M i¨B M´B iB M; iQ¨M h? M? GQM; H¢B +ÁM ;B i F?¬M; +? i çQÊ+ K°i i M K¨ MY M,K i`QÈ+ +ÁM H¨ K°i T? p"i >Q¨M

æB m M¨v F?B M +?Q h–M S?QM; H¨K b Q +¦ i? +?`m M´B5

L?QM; H¢B +¦ K°i pB + +¨M; i? K F?¬M; tQM;- ç¦ +?QM? H¨ J¢+ S?d S?d +?¢v ` M iB i FB M?"M ç`M? KbM? i?'v +? i K¨ F?¬M; +Sm- ?ÆM M[i"M K„i +?SM; FB M K ?° p J¢+ ;B h–M S?QM; M;?o ç M ç¦- HB + K„i i`¨M M;"T +Wm ?"M M?bM i?Q€M;

FB F?¬M; ? ç°M; ç”vX hmv `^M; F?¬M; Km®M i?W M?”M- M?QM; H¨ `ä `¨M; #ªM i
T?ªB ç®B i?O +O h–M G”T5

h?¨M? >Q¨M; a - F?¬M; i? [m v p M[5

@ æ¢B + - çB5

L m ç€M? F?¬M; H¢B- M?Q p”v i?b [m•M iY #€Q i?M KQÌB M,K F?¬M; Km°MX h–M
H¨ H9+ M;QÆB T?ªB +? i5

h–M S?QM; [mv i ç`M? i?”i M? M?- ;¼B h–M >´ iÈB- ? B M;QÌB M?„K K°i T?QÆM
p¨Q b•m i`QM; `WM; +•vX "¼M ?¼ ?QªM; bÊ M?Q +?¦ M?¨ +¦ i M;- Î +?¶ M¨v +?d +A

_WM; +•v M?’i i?ÌB +?bK p¨Q BK H†M;- i?”K +?Q H¨K +?Q M;QÌB i +ªK ;B€+ M?Q
F?¬M; +?•M i?U+X

" M;QÌB >´- "° o•M u M p¨ G½M? . Q i?’v h–M G”T çSM; Î ç¦ MY M;¨v F?¬M; M¦B ;
M?Q+?- ç m +ªK ;B€+ +¦ +?9i F?¬M; i?Q+? ?ÊTX "¼M ?¼ p°B p½ çB iÈB- M?QM; M
[m€BX h`mv M ó.mv L;½ æ°+ h¬M ô çQÊ+ +QTv iW /B M ç¨M GQÆM; aÆM "¢+ UGm

>´ i`–K ;B¼M; ?ÄB,

@ >mvM? ç - M;QÆB i? M¨Q `²B\

h–M G”T H„+ ç–m- #¶M; M?B M KÎ KB M; T?mM ` K°i M;KK K€m iQÆB #„i ç–m +¦ +
J†i HB M H”T iS+ M?Q ;B’v p¨M;- i?Î T?¨Q K°i +€B +?”K `½B H„+ ç–m M¦B,

@ h +kM; +¦ +?9i t2K i?QÌM; h–M S?QM;- ?„M iB M #° +kM; `’i M? M?5 LY M,K i
+’T #”+ b€m- ?B M ;BÌ bÊ `^M; ç½ F?¬M; FûK ;b i 5 æQ+? i?”i H¨ K°i i?B M i¨B5

h`QM; K„i "° o•M u M +MM; G½M? . Q ç m +¦ +?9i ç m HÁM; M?bM h–M G”T- "° o•M

@ æ +¦ b Q ? v F?¬M;\

h–M G”T ?Qi b•m K°i ?ÆB- H„+ ç–m M¦B,

@ E?¬M; b Q +ª- #` +?9i M°B i?QÆM;X *?B M F„ +O ?„M `’i K¢M? K)- +?ŠM; [m ?
>„+ ?„+5

h–M G”T M? +? KB M; +QÌB- H¢B ç°M; +?¢K ç M M°B i?QÆM;- ?ÆB M?Qm K¨v K°
p”v ç m +¦ +?9i ªK ç¢K- ç²M; i?ÌB +ªK FQ+? h–M G”T ç½ ç M i°i çdM?X L m F?¬M;
[m M bBM? iY +Sm ;B9T- M;¨v ?¬K M v +? i Î MÆB M¨v i’i M?B M b) H¨ K’v M;QÌB
æ°+ h¬M ô çQÊ+ +QTv iW /B M ç¨M GQÆM; aÆM "¢+ UGmQM;aQM" +X+QKV

@ æQÊ+ `²B- M?[M; M;QÌB M¨v ç m K M; çB +?¬M i?¬BX *? i i?b ç½ +? i `²B- +kM
i?•v ?Q M; /½X

>´ F?) i?Î /¨B K°i ?ÆB- b m ç¦ K¦+ K°i H¼ ç M /QÊ+ iW i`QM; HÁM; ` MûK +?Q "°

@ G’v +?Q ?mvM? ç ,M p¨Q çB- i?m®+ +?[i?QÆM; +O S?QÆM; ;B ?B m [mª +k

h–M G”T /MM; MQÈ+ b9+ KB M;- /MM; ç M /QÊ+ `²B çª i¼ F?¬B T?K+ i¢B +?¶X
F?¬M; M;?B K i`¼M; H„K- +?d H¨ K°i +?B m iBM? i9v M?’i +O EBM? G¬B EB K S
ç¢QX :B®M; M?Q H¨ i?”i bU +¦ K°i +´ HU+ HQÊM; b’K bûi- +¦ i? i´M i?QÆM; FBM

J v K¨ i?•M i? M¨v +O h–M G”T ç½ çQÊ+ ` M Hmv M imv i ?ªQ- H¢B im Hmv M h
æ²M; /¢M; hB M h?B M hY E?Q H¨ M,M; HQÊM; iBM? ?Q M?’i ç M iW i?B M ç` - F
K¢+? h–M G”T ?ÆM MY M,K [m X EBM? K¢+? h–M G”T ç½ bÈK +SM; +ÄB F?€+ ?
KÈB H¨K K’i çB i€+ /KM; p®M +¦ +O K°i +?B m h?B M EB T G¬B S?¢i i`QM; #° EB
S?QM; tm’i ` X

*?Q M M- +kM; F?¬M; T?ªB H¨ h–M G”T F?¬M; Km®M ;B i +? i #¼M ?¼ +„i çSi ?”m
h?U+ HU+ ? B pä ;Bª F?¬M; FûK M? m K’v- M m K°i # M +¦ HÁM; Km®M #Ä +?¢v- p

>ÆM M[tmM; ç°i M;¨v ?¬K M v- +¦ i? ç M +K+ /B M +m®B +MM; #•v ;BÌ- h–M G'
M[X hQ¨M #° [m€ i`bM? i?"K +?Q i`¨M M;"T K°i K¨M ?¨B F`+?- M?'i H¨ +€B i?` p
+ÁM b®M;- h–M G"T i?"i Km®M +ªK i¢ ?„M K°i T?2M i?"i i®i5

L?B i ?mv i +MM; H¶ K½M;- poM? pB M ç m H¨ ? B F?€B MB K [mv i F?¬M; i? M
F?¬M; +¦ i?` p h–M ;B H¶ K½M; FB `9i /•v ç°M; `WM;- K'v M;QÌB #¼M ?¼ +¦ i? i
[mª i®i M?'i5

*ÁM ?B M ;BÌ- h–M G"T i?"i bU Km®M M;Y K†i H M i`ÌB +QÌB iQ K'v iB M;5 L m
+ÁM b®M;- h–M G"T i?"i Km®M +ªK i¢ ?„M K°i T?2M5

æÊB ç M F?B h–M G"T p"M ?¨M? hB M h?B M hY E?Q K°i ç¢B +?m i?B M- KÎ K„i `
" M >´ ç½ bÈK +?¬M tQM; +€+ i?B i? M¨v- M; v +€+? +?¶ ?„M F?¬M; t ç½ M?¦K
HY +?B m `¼B H M ;QÆM; K†i # M;QÌB H9+ b€M; H9+ i®B- i` M K†i +ª # +kM; ç
#¼M +MM; +?mM; M?B m M,K- +S i? poM? pB M `ÌB #Ä #¼M ?¼X hmv M¦B +?S+
pQM; H¨ K°i +?mv M #bM? i?QÌM;- M?QM; i`QM; HÁM; F?¦ i`€M? F?ÄB pšM b) ç m

h?'v h–M G"T idM? H¢B- K'v M;QÌB HB M +?mv M €M? K„i i?•M i?B i M?bM p T?
F?Q€i F?Q€i i v,

@ æ½ F?¬M; +¦ ;b ç€M; M;¢B M[X

L¦B tQM; çB iÈB- M;²B i` M K°i F?9+ +•v- +ªK i?K çQÊ+ ?ÆB 'K iW HY i`¢B- h–M

@ L m F?¬M; pb ç - +€+ M;QÌB +kM; b) F?¬M; #` M;QÌB h–M ;B T?K+ FQ+?- K®B
+S ç†i Î i` M M;QÌB i X u M i•K- i imv i b) F?¬M; #Ä [m ? B M;QÌB h–M S?QM; +M

>´ i`–K ;B¼M; M¦B,

@ >mvM? ç - +?mv M M¨v F?¬M; [m M ? pÈB M;QÆBX E€ i?"i /M F?¬M; +¦ bU FB
?¼ +kM; b) F?¬M; #Ä [m +?Q +?9M; i X L;QÆB #B i tmM; ç°i M;¨v ?¬K M v H¨ #„i

h–M G"T M Q M Q- M?bM >´ +¦ +?9i M;?B ?Q†+X

>´ M¦B iB T,

@ G½M? . Q Km°B iY- M;QÆB H'v p"i FB ` +?Q h–M ?mvM? ç t2K5

o¬ hbM?

.mv L;½ æ°+ h¬M

h€+ ;Bª,hB m æ Q S?QM; GÊB

e3X *?QÆM; e3 ,ç M .QÊ+

G½M? . Q F?¬M; +?9i /Q /U- +˜M i?"M iWM; +?9i H'v iW i`QM; i9B pªB ` K°i ;®+ +
M?bM bÆ [m `'i ;B®M; M?Q K°i ;®+ +•v MQMX G¨K +?Q M;QÌB i i? M i?Î F€ [m€B
ç€M? iÈB K'v + M? ;BÌ- ;®+ +Ä M?Ä M¨v ç†i Î i`QM; i9B ?¨M? i` M; "° o•M u M H¢
?B m ?ûQ `kX S?B M H€ FB /QÈB €M? HY +?B m `¼B- H¢B +ÁM +?ÈT ç°M; p–M;

@ æ•v ç•v H¨ /QÊ+ HB m\

EB T i`QÈ+ FB T M¨v- +¦ i? M¦B h–M G"T ç m iBM? i?¬M; pä ç¢QX L?QM; T?QÆM
H¨ +?d +¦ Hw Hm"M- i?U+ iB M ?Q¨M iQ¨M F?¬M; +¦X G½Q ç¢Q bo `'i +¦ i v M;?
i`mv M i?K +?Q h–M G"TX *?ŠM; [m h–M G"T F?¬M; +¦ K°i +?9i ?SM; i?9 pÈB i?S
ç¢Q bo +kM; +?d +¦ i? #m¬M; i? X

"ÎB pb i?2Q h–M G"T i?'v- Hmv M +? ç M /QÊ+ +kM; F?¬M; T?ªB çÆM ;BªM M?Q i
M?'i M?Q H¨ F?®M; +? M?B i ç° HY i`QM; HÁ- ?ÆB +?9i p¬ w i?b +ª K°i +€B HÁ
`^M;- i?S /MM; ç Hmv M +? +kM; F?¬M; T?ªB H¨ +Ä /¢B #bM? i?QÌM;- K¨ H¨ /QÊ+
M?B m i?S +¦ i? +QB H¨ p¬ ;B€- +?9M; M¦ +ÁM +¦ K°i i M ;¼B i?®M; M?'i @ i?B M

*¨M; çWM; M¦B +¦ `'i M?B m HQ¢B T?QÆM; T?€T T?®B +? ç M /QÊ+ +U+ F€ T?S
b m +?d FûK K°i çQÌM;- +kM; b) /šM iÈB K'i i`„M;X *?Q M M h–M G"T ç®B pÈB ç¢B
K M; K°i HQ¢B i•K Hw bMM; FQM? +U+ + Q- #°B T?K+ Km®M +? iX

@ æQÆM; M?B M H¨ /QÊ+ HB m5

"° o•M u M +QÌB H¢M?- M;?B M `,M; M;?B M HÊB M¦B,

@ æ i?'v i?U+ HU+ ?mvM? ç h–M ;B FB ç m H¨ iU i?•M M¶ HU+ im Hmv M ` çQ
;B i?m Km HQÊM; HÈM /QÊ+ HB m +U+ T?~K- M?[M; M,K ;–M ç•v h–M ;B iB m ?
?mvM? ç M¨v F?¬M; T?ªB +?d H¨ `'i HÈMX *?ŠM; [m ?B M i¢B +Æ #ªM ç m #` ?O
H¨ ?ª ;B"M5

>´ iB T HÌB M¦B,

@ h–M ?mvM? ç - M;QÆB çWM; +QB M? ;®+ i?ªQ /QÊ+ M¨v- M;QÆB +¦ #B i ;B€ i`
M¨v ;B€ i`` K°i M;¨M HQÊM; p¨M;5

@ \

.M H¨ h–M G"T F?¬M; +¦ F?€B MB K [m€ HÈM pÈB iB M i¨B- +kM; #` +QM b® M¨v /
#^M; i`,K HQÊM; #¢+- K°i M;¨M HQÊM; X *?ŠM; T?ªB H¨ ;B€ i`` KQÌB p¢M HQÊM;
;'T KQÌB H–M +QM GK+ L?mM; JB m MQM FB \

>´ +QÌB i?ªK K°i iB M;,

@ E?¬M; M;?o iÈB T?ªB F?¬M;- i?S M¨v ;¼B H¨ L?'i .B T "€+? LB M h?ªQ- K¶B H
+–M i?ÌB ;B M iÈB K°i i`,K M,K5 E€ i?"i i?ÌB ;B M K°i i`,K M,K- `'i H¨ #bM? i?QÌM;
M¨v +¦ # Q M?B m T?B M H€\

h–M G"T M?bM HQÈi bÆ [m - HB M M?bM ` ;®+ óL?'i .B T "€+? LB M h?ªQô M¨v F
+?ŠM; T?ªB M¦B- K°i ;®+ +Ä M?Ä + Q F?¬M; iÈB MY i?QÈ+ FB - H¢B ç½ i`ªB [m

L?bM i` M K†i h–M G"T H° ` K°i iB FBM? M;¢+- >´ +QÌB F?´ K¨ M¦B,

@ h?'v `²B +?S- ç•v H¨ K°i ;®+ HBM? i?ªQ M;¨M M,KX L;QÆB t2K H€ +•v M¨v- /M H
F?¬M; /QM? ç'i +kM; b) pšM #ªQ i`b M;mv M /¢M;X *?d +–M i`²M; M¦ tm®M; ç'i- b)
*¦ M;QÌB M¦B i?S M¨v ?'T i?m i?B M ç` iBM? ?Q i`QÎM; i?¨M?- M,K i?€M; +¨M; H
+?S # M i`QM; +kM; +¨M; M?B mX J°i ;®+ M¨v T?®B ?ÊT K°i Qi /QÊ+ HB m F?€+-
M;?B K T?QM; T?9 iÈB Hmv M +? - +?Q Qi +¦ i? tm'i` ?ÆM i`,K pB M ç M /QÊ+X
pB M ç M /QÊ+ FB +¦ i? i,M; # Q M?B m M,K +¬M; HU+ ? v F?¬M;\

h–M G"T i`ÊM K„i ?€ K²K H„+ ç–m- M?QM; #¶M; M?B M T?€i M;®+ ` - `ÆB p¨Q i`Q

>„M +?d #B i H¨ H½Q ç¢Q bo M,K ç¦ +^M M?^M K¶B M;¨v Hmv M ç M- M¦B +?d +–M
ç M /QÊ+ i`9+ +Æ- iW ç¦ #QÈ+ p¨Q iB M K¬M im Hmv M h?B M ç¢QX æ€M; iB + +?
tmv M [m +kM; +?Q iWM; i?'v H½Q ç¢Q bo i?¨M? +¬M;- M;QÊ+ H¢B ç M /QÊ+ +?
bo H¢B M„K +?„+X E?¬M; M;Ì iÈB i` M çÌB M¨v +ÁM +¦ HQ¢B /QÊ+ p"i i,M; +QÌM; -

æ•v +kM; F?¬M; T?ªB H¨ h–M G"T FB M i?S+ ?¢M ? T- i?"i bU H¨ +?O M?•M +k +
[m +m°+ b®M; [m€ F?´X L; v +ª K°i +€B v bQ F? F?€ +?9i Qi +kM; F?¬M; KÌB M´
p¬ ;B€ M[- M; v +ª M;?2 +kM; +?Q iWM; M;?2 M¦B ç MX *ÁM h–M G"T F?B ç¦ H¢
?–m M?Q F?¬M; ? +¦ ;B Q HQm ;b pÈB Kšm i?•M- +,M #ªM F?¬M; i? M¨Q #B i çQ

L¦B iÈB ç¦ h–M G"T H¢B +¦ p¨B T?–M +ªK F?€B- iBM `^M; M m M?Q KbM? +¦ i? tm
bÊ `^M; ç½ ?¼+ çQÊ+ K°i i?•M #ªM H½M? imv i ?ªQ `²BX L;mv M M?•M `'i çÆM ;B
K°i bB m +'T + Q i?O- H¨K b Q +ÁM +–M çB ` M;Q¨B ?¼+ i"TX :B i°+ H½Q +? iB
F?¬M; çQÊ+ i`mv M +?Q M;QÌB M;Q¨B- M?QM; K¨ KbM? H¨ M;QÌB M;Q¨B b Q\ h`m
+QTv iW /B M ç¨M GQÆM; aÆM "¢+ UGmQM;aQM" +X+QKV

L?QM; K¨ M¦B çB +kM; T?ªB M¦B H¢B- M m F?¬M; +¦ h–M G"T F?´ Hmv M u m Zmv
+kM; F?¬M; +¦ F?ª M,M; ` M Hmv M +Æ bÎ i?•M i? M¨v i®i M?Q p"vX J°i +?mv M #

i`ÌB ç½ ç`M?5

hW M?Ä h–M G”T +kM; F?¬M; #` i?QÆM; i´M +¦ iQM? i?U+ +?’i M¨Q- €T HU+ H M ?
/B M iBM? i?–MX *?ŠM; ?¢M M?Q H¨ €M? K„i ;? H¢M? +O M?[M; M;QÌB F?€+- +€

"ÎB pb ?B M ;BÌ i?dM? i?QªM; h–M G”T /Á tûi H¢B +€+ Fw S+ [m€ F?S i`QM; ç–m-
?¢ M?•M h–M ;B t H€M?- +QÌB M?¢Q- +?•K +?¼+ *?•M +?QM? H¨ ç iY ?¢+? i•K
#ªM F?¬M; ;†T çQÊ+ K’v H–M- iW i`QÈ+ ç M ;BÌ M;QÌB i +kM; ç m F?¬M; M?bM iI

. M? ?B m æ¢B aQ *Æ aÎ- H¨ /Q M?[M; çS i` +QM M?¨ ?¢ M?•M h–M ;B ?¬ ` bÈK
+QM +?€m ?¢ M?•M h–M ;B - +kM; +QB M?Q H¨ +QM +?€m M;QÌB i - +QM +?€m Î i
#¼M ?¼ H¨ M¬ #°+- M?QM; #QÈ+ ` M;Q¨B +Y H¢B F?¬M; #B i # Q M?B m M;QÌB
M?[M; +QM +?€m ?¢ M?•M M¨v- +?ŠM; M?[M; F?¬M; +QB i?•M T?”M M¬ #°+ +O K
+?Q ç¦ H¨ [m M; pBM?X *¦ i? +QÌB M?¢Q çS +QM ?Q M; h–M G”T H) ` i?•M T?”
b® H–M- iU M?B M H¨ i”M bS+ i”M HU+X h`mv M ó.mv L;½ æ°+ h¬M ô çQÊ+ +QT
UGmQM;aQM" +X+QKV

L m F?¬M; T?ªB M;¨v ç¦ +?ŠM; #B i h–M >´ T?€i çB M +€B ;b- +?¢v iÈB +QÌB M?¢
MB K iBM iBM? i?–M h–M G”T ç M KS+ ?Q¨M iQ¨M i M pÐ- iU M?B M b) F?¬M; tm’i
[m X

*?Q M M- [m v ç–m M;šK H¢B- #ªM i?•M KbM? +MM; ? B ?mvM? ç h–M >´ h–M S
/mv MX

@ h–M ?mvM? ç - M;QÆB H¨K b Q p”v\ æ M; bmv M;?o +€B ;b\

h–M G”T #¶M; M?B M M;?2 i?’v >´ ;¼B KbM?- +?Êi ?²B i?–M H¢B- +QÌB €v M€v,

@ sBM H¶B- +¦ +?9i i?’i i?–M- +?d H¨ +ªK ;B€+ ?mvM? M¦B i?”i bU [m€ FBM? M;Q

G½M? . Q F?¬M; M?`M çQÊ+ +QÌB ` iB M;- +¦ H) M;?o h–M G”T i?”i H¨ ?¨B ?QÈ+
ç¢B HK+- M;QÌB M¨Q H¢B F?¬M; #B i mv HU+ +O ç M /QÊ+\ L?QM; iB m iY M¨v
M?B M #¶M; M;?o ç M i?•M i? h–M G”T- G½M? . Q i?m ?²B i?–M b„+ H¢B- i`QM; I
æ½ [m M K’i i?B m MB M i`QÈ+ K„i M¨v iW M?Ä ç½ +?`m `’i M?B m +€B F?´- bÊ
F?¬M; KÌB M´B- H¨K b Q ?B m çQÊ+ ç M /QÊ+ +?SX

>´ +QÌB ?¨K ?”m- b m ç¦ M¦B,

@ æ M /QÊ+ L?’i .B T "€+? LB M h?ªQ Hmv M +? ` - K°i pB M +¦ i? i,M; KQÌB M
p”v H¨ M; M; pÈB KQÌB M,K F?´ im5

@ GÊB ?¢B M?Q p”v5

h–M G”T FBM? M;¢+ i? M i?Î K°i iB M;- b m ç¦ M¦B,

@ o”v M m M?Q ,M ? i i`,K pB M ç M /QÊ+ M¨v- +?ŠM; T?ªB H”T iS+ M?ªv H M i?¨
HU+ `²B b Q\

.M H¨ i•K ibM? K¼B M;QÌB ç m F?¬M; i®i H„K- +kM; #` h–M G”T M¦B K°i +•m pW M
+?Q /Î F?¦+ /Î +QÌB- "° o•M u M ;„i H M,

@ æ ç i®i +O i - ç +?Q `^M; ç M /QÊ+ M¨v H¨ çQÌM; ç”m b Q\ Jm®M ,M # Q M?I
M¦B K°i pB M ç M /QÊ+ +¦ ;B€ ? B p¢M HQÊM; #¢+ i?b ç½ F?¬M; T?ªB B +kM; +¦
iQM? FB - ç +?Q `^M; ç M çB M +O KbM? +¦ /mM; HQÊM; p¬ ?¢M b Q\ E?¬M; i`ªB
`°M; /mM; HQÊM; ç M çB M- F?¬M; +–M M?B m- +?d +–M # pB M ç M /QÊ+- # KQ
+?Q ç M çB M M;QÆB i M pÐX L m ,M #®M M,K pB M- bÊ `^M; ç M çB M b) i`U+ i
ç M /QÊ+- +?Q Qi +–M i?ÌB ;B M # [m M K°i i?€M; /MM; ç iB m ?¦ /QÊ+ ?B m- -
i?”i H¨ iQÎM; #Î5

h–M G”T ;½B ;½B ç–m- +kM; +¦ +?9i t’m ?´ pÈB +?mv M KbM? F?¬M; ?B m #B iX *
pÈB M;QÌB çQÌM; çQÌM; H¨ h–M # M; +?O K¨ M¦B- +kM; F?¬M; H¨ +€B ;b +ª- +QÌB

@ G9+ +ÁM M?Ä ç [m€ M;? Q- ç®B pÈB ç M /QÊ+ i?"i H¨ /®i ç†+ +€M K BX *€B M
+?9i çQÊ+ F?¬M;X

"° o•M u M i`„M; K„i HB + h–M G"T- H–M ç–m iB M T?€i ?B M / K†i h–M G"T i?"i H

@ L¦B ç M +€B M¨v- G½M? . Q KÈB H¨ +?mv M ;B - ç M¨M; ;BªB i?Q+? +?Q ç çB
K°i ç¢B bQ Hmv M ç M M? 5 "^M; F?¬M; ç +?Q `^M; i?U+ HU+ +O M¨M; +?d +¦ i?
h–M ç ç - i` M M;QÌB G½M? . Q i, i, +¦ `'i H¨ M?B m #Q K"i ç¦5

@ G„K KB M;5

G½M? . Q i`ÊM K„i HB + "° o•M u M- M?QM; +kM; F?¬M; T?ªB iS+ ;B"M i?"i- +?d

@ æ m H¨ +?mv M [m€ F?S `²B- M¦B iÈB H¨K +€B ;b- T?QÆM; /B M ç M /QÊ+ i +
h?B M L;mv M ç¢B HK+ +¦ `'i M?B m HQ¢B ç M /QÊ+- +kM; +¦ `'i M?B m ;B i°+ +
M;? +?QM?X h?¬M; i?QÌM; M?'i H¨ +€+ HQ¢B +?[i?QÆM; ç M- ;BªB ç°+ ç M T?
ç M #¬B i` M / K†i- +¦ i? i? v ç´B /mM; K¢Qc +ÁM +¦ /QÐM; M? M ç M M?„K p¨Q
M¨v- ç m +?d H¨ ç M /QÊ+ bÆ +'TX

:B¼M; G½M? . Q H¨M? H¢M? i`QM; i` Q- M?Q iB M; +?BK ?Q¨M; Q M?X GY i`¢B
b€M; i` M ;QÆM; K†i H½M? /B K +O M¨M;- F?B M +?Q M¨M; i`¨M M;"T K°i HQ¢B

@ æ M /QÊ+ i®i ?ÆM i?b H¨ K°i Qi ç M /QÊ+ ç¢B #´- +?ŠM; ?¢M M?Q H¨ S?K+ M
M;mv M HU+ i`QM; +Æ i? i`QM; i?ÌB ;B M M;„M- H¨ i?S pä ;Bª + Q +'T F?¬M; i? i
/QÊ+ i?QÊM; T?~K- i?b +?QM? H¨ M¦B +€+ HQ¢B ç M /QÊ+ +¦ i? i,M; i`QÎM; +¬M
GU+ æ MX E€ i?"i ?B m [mª +O L;mv M GU+ æ M +kM; +?B i?2Q HQ¢B M;QÌB, M
i?QÌM;- i`QM; KQÌB M,K +kM; +?d +¦ F?ª M,M; im Hmv M ç M +ªM? ;BÈB >Q¨M; +'
M;QÌB M?Q p"v /MM; L;mv M GU+ æ M i,M; i? K KQÌB M,K +¬M; HU+- +kM; +?d +¦
#"+ K°i ç M >Q¨M; +'T #"+ #ªv #"+ i€Kc *ÁM K°i pä ;Bª i?B M iQ i`€+ imv i- i`QM
Hmv M ç M >mv M +'T #"+ #®M #"+ M,K- M?Q p"v ?„M /MM; L;mv M GU+ æ M- M m
i? p¼i iÈB >mv M +'T #"+ ? B # 5 *m®B +MM;- i€+ /KM; +O L;mv M GU+ æ M M¦B
>mv M +'T + Q ;B B- Qi` i?b i F?¬M; M;?2 M¦B [m K°i + Q i?O M¨Q ,M L;mv M G
+'T X h`mv M ó.mv L;½ æ°+ h¬M ô çQÊ+ +QTv iW /B M ç¨M GQÆM; aÆM "¢+ UGm

G9+ M¨v h–M G"T ?B m çQÊ+ F?€B [m€i +€+ HQ¢B ç M /QÊ+ Î h?B M L;mv M ç¢B
M;?o- M?QM; +kM; F?¬M; FûK K'vX h?Y M;?o +€+ ?¨Q K¬M bB m +'T pb b Q i?U+ H
M?Q L;mv M GU+ æ M M¨v- imv M¦B ;B€ #€M ` # M M;Q¨B `'i [mw ;B€- M?QM; K
T?–M KQÌB K°i i?¬BX æ®B pÈB M;QÌB #bM? i?QÌM; K¨ M¦B H¨ K°i +€B ;B€ i` M i`Ì
i°+ H¢B F?¬M; iQM? H¨ +€B ;b +ªX s•v /UM; K°i +?B [m•M ç°B pä ;Bª h?B M +'T +
F?¦X

æ•v H¨ K°i i? ;BÈB H'v i?U+ HU+ H¨K ç–m5 "¶M; M?B M h–M G"T H¢B +¦ K°i Hw ;
HÌB M¨vX

æ +"T ç M ç M /QÊ+- /QÌM; M?Q G½M? . Q `'i +¦ ?SM; i?9- H¢B M¦B iB T,

@ E€ i?"i- M;Q¢B i`W M?[M; i?S M¨v ` +ÁM +¦ K°i +?9i ç M /QÊ+ çQÊ+ tQM; H¨ im
iB m +?•M +?QM? K¨ M?[M; M;QÌB Hmv M ç M ?QÈM; iÈB- +¦ i? +¦ çQÊ+ K°i ç M
?®B iB + M[5

@ hmv i T?~K\

h–M G"T +¦ +?9i M;?B ?Q†+X

"° o•M u M M¦B,

@ h`QM; i`mv M i?mv i- HQ¢B ç M /QÊ+ h?B M >mv M ç M T?K i`Ê +?B M F„ *Ym h
h¬M- +?QM? H¨ imv i T?~K5

G½M? . Q ;"i ç–m,

@ æ9M; p”v5 *?Q M M i `’i +?Ì KQM;- +m°+ çÌB M¨v +¦ i? M?bM i?’v ç M T?QÆM;
M?Q M;QÌB i M¦B ? v F?¬M;5

o¬ hbM?

.mv L;½ æ°+ h¬M

h€+ ;Bª,hB m æ Q S?QM; GÊB

eNX *?QÆM; eN ,KÌB *MM; amv æQ€M

h–M G”T M;?2 tQM;- +kM; F?¬M; F?ÄB i? K p¨B T?–M ?QÈM; iÈB ?² S?QÊM; >Q¨
h–M G”T #¶M; M?B M bBM? ` p¨B T?–M ó?SM; i?9ô pÈB G½M? . Q- F?¬M; T?ªB H
M?B M T?€i ?B M G½M? . Q H¨ K°i M?•M i¨B ?B K +¦5

æB iÈB i? ;BÈB M¨v MY M,K- ç½ i`ªB [m `’i M?B m +?mv M- h–M G”T ç½ w i?S+
p¨Q +?QM? KbM?- /M H¨ i?U+ HU+ +¦ K¢M? K) çB M[+kM; H¨ K°i +€B ç°+ ?¨M? ?B
+¦ F?ª M,M; +?•M +?QM? çSM; i` M çdM? + Q M?’i5

E?¬M; i?’v +€+ bB m +’T +QÌM; ;Bª- *?Q i¬M +QÌM; ;Bª- M;QÌB M¨Q F?¬M; +¦ ;B i
*¨M; çWM; M¦B i`QÈ+ F?B h–M G”T tmv M [m - #ªM i?•M ?„M H¨ K°i H½Q ç¢B # M
M;QÌB F?€+ +?¶ i®i F?B M„K i`QM; i v K°i i? HU+ iQ HÈMX h`mv M ó.mv L;½ æ°
ç¨M GQÆM; aÆM "¢+ UGmQM;aQM" +X+QKV

J°i +€B w iQÎM;- ç M; /–M i?¨M? ?bM? i`QM; ç–m h–M G”TX

*?Q M M- h–M G”T i?Q€M; /Q /U K°i +?9iX G”T iS+ ?„M +9B ç–m- pm®i i` M K†i K
F?¬B T?K+ #° /¢M; i? M? MB M ?ÆM ? B KQÆB im´B FB X a m ç¦ M?bM # M;QÌB

@ *?B m M¨v +O ç - bQ pÈB /`+? /mM; ç M +€+ M;QÌB M¦B i? M¨Q\

@ *?ÈT K„i HB M ç´B K°i ;QÆM; K†i5 h`ÌB ¢- M m F?¬M; T?ªB M;?2 ;B¼M; M;QÆB
çQÊ+X L;QÆB +?QM? H¨ h–M G”T- M;QÆB H¨K M?Q i? M¨Q\ æ•v ç•v H¨ K†i M¢ I

"° o•M u M F?¦ M?`M çQÊ+ ?B m F€ i`QM; HÁM;- imv `^M; #B i i?O çQ¢M +O h–M
#’i i`mv M- M?QM; pW +MM; M? m i`ªB [m bBM? iY- +ªK ;B€+ [m M ? +¨M; iB M
F?¬M; M?`M çQÊ+ ?ÄB ` X æ²M; i?ÌB i`QM; HÁM; K¼+ H M K°i /’m ?ÄB i?”i HÈM
KQÌB # M,K [m +?Q ? `ÌB F?ÄB i?¨M? >Q¨M; a M;¨v M¨Q- iW ç•m H¢B ?¼+ çQÊ

*?B M F„ .mv L;½ æ°+ h¬M B +kM; ç m #B i- +?Q M M F?¬M; +–M T?ªB M¦B- M?Q
M?Q #•v ;BÌ +ÁM +¦ B +?Q ``^M; h–M G”T +?d /U p¨Q #ªM +?B M F„ óh?–M +’Tô F
ç`M? b) #` +?Q H¨ F M;®+X oä ;Bª im Hmv M +?B M F„ *Ym h?B M h?”T æ` .mv
M?QM; F?¬M; T?ªB +? i i?b H¨ T? #Ä- M¨Q +¦ M;QÌB HÊB ?¢B çQÊ+ M?Q h–M G”T

E?¬M; +?d +¦ "° o•M u M- i`QM; HÁM; >´ +MM; G½M? . Q +kM; +¦ +€+? M;?o iQÆ

h–M G”T +QÌB M?¢i M¦B,

@ *€B M¨v- +?ŠM; [m H¨ K°i F„ tªQ M?Q M?Ä K¨ i?¬B- F?B +ÁM M?Ä i?b M?¨K +?
Km®M ?¼+- i +¦ i? /¢v

G9+ M¨v ?„M +kM; +?d +¦ i? M¦B M?Q p”v- +?ŠM; H) H¢B M¦B ç•v H¨ #ªM HoM? H
+ÁM Î æ` *–m\

E?¬M; M¦B ç M i`bM? ç° iQM M?B K +O #¼M M;QÌB >´ pÈB KbM?- M m Km®M H
T?ªB çQ ` #ªM H½M? ç M;QÌB i iBM T?K+X

>B M M v ;B[#®M M;QÌB #¼M ?¼- i?U+ HU+ +O KbM? H¨ + Q M?’i- #¼M ?¼ H¢
L?’i .B T "€+? LB M h?ªQ FB GQ¢B iQM M?B K ;B[ç²M; #¼M M¨v- +kM; F?B M
ç°M;X

@ > ? - ?¼+ +€B M¨v\ > v H¨ i?¬B çB- F?ŠM; ç`M? `’i F?¦X

"° o•M u M +QÌB ?b ?b- 'M iQÊM; +O M¨M; pÈB h–M G"T `'i i®i- +kM; F?¬M; Km®
H"T iS+ +?mv M ?QÈM; ç i¨B ?ÄB,

@ æ ç½ +¦ i? /`+? /mM;- pb b Q +ÁM /MM; iQÈM; K¢Q p®M +¦ tm'i ?B M\ .M b Q
i"M tQÆM; iOv K¨5

h–M G"T KdK +QÌB- M; v i`QM; F?Qªm? F?„+ i`QÈ+ F?B ` i v- ?„M +kM; iWM; /Q /
[mv i ç`M? /MM; iQÈM; K¢Q p®M +¦ ` M;Q¨BX "ÎB pb /M H¨ KbM? /`+? /mM; #„i +
M;QÌB ` - #¼M ?¼ pšM b) ?Q¨B M;?B ç M +?QM? KbM?X .mM; K¢Q +¦ i? v ç´B- ;B
?"M H¢B F?¬M; +€+? M¨Q #B M5 >ÆM M[K†i M¢ KbM? F?´ +U+ ;¦T M?†i i¨B HB
T? çB- +ÁM F?¬M; #^M; H'v iQÈM; K¢Q bŒM +¦ çB ;†T M;QÌBX

L?Q p"v- i`QM; HÁM; #¼M M;QÌB h–M S?QM; +MM; J¢+ S?d S?d- #ªM i?•M KbM?
iQÊM;X

æÊB ç M H9+ KbM? H'v i?•M T?"M KÈB tm'i ?B M Î i?¨M? >Q¨M; a - #¼M ?¼ +kM;
ç–m KbM?5 æ®B pÈB h–M G"T K¨ M¦B- i?ûT i®i +–M T?ªB /MM; H¨K HQÐB ç Q5

@ .`+? /mM; ç M #bM? i?QÌM; ?B M M?B M F?¬M; ç¢i çQÊ+ HQ¢B ?B m [mª M¨v-
;–M M?Q p"v +kM; F?¬M; M?bM ` +?9i F) ?Î M¨QX >ÆB i` M; çB K i? K K°i +?9i-
i? v ç´B +?B m + Q ` - +,M #ªM H¨ ? B M;QÌB F?€+ M? m5 h`mv M ó.mv L;½ æ°+ h
GQÆM; aÆM "¢+ UGmQM;aQM" +X+QKV

G½M? . Q ? B K„i M?bM +?^K +?^K p¨Q K†i M¢ i` M K†i h–M G"T- Km®M ibK ` K°
i? i?¨M? +¬M;X "ÎB pb M; v +ª €M? K„i h–M G"T +kM; #B M i?¨M? /€M; p M;QÌB
M?`M çQÊ+ i€M i?QÎM;X

h–M G"T M;?o i?–K, M m M;QÆB #B i M; v +ª +?B m + Q i?•M i? i +kM; +¦ i? i?
+¦ T?ªM SM; M?Q i? M¨Q\

@ æ®B pÈB iQÆM; H B- +€+ M;QÌB +¦ iQM? iQ€M ;b F?¬M;\

h–M G"T HB + M?bM # M;QÌB >´- +¦ +?9i +?°i /¢ ?ÄBX >B M i¢B imv `^M; i?U+ H
M?QM; M¦B H¢B # p` ç M; M;²B Î ç•v bÊ `^M; B +kM; +¦ iB M ?ÆM ?„M5 L?Q p"v-
ç€M? ç°M; #¼M ?¼ ç•v\

@ Jm®M i?2Q ç çB ?² S?QÊM; >Q¨M; K°i +?mv MX

G½M? . Q F?¬M; ? /Q /U- i`U+ iB T M¦B ` ,

@ a m ç¦ i?b iQM? iB TX

@ æ9M; p"v- ?B M ;BÌ +?9M; i ç„+ i°B h–M ;B X s2K ` i?¨M? >Q¨M; a F?¬M; i`Î p

h` M K†i >´ H° p +QÌB F?´ M¦B- H"T iS+ T?'M +?'M H¢B- b M; bªM; +QÌB M¦B,

@ s2K ` pšM H¨ bBM? ?Q¢i M M?¨M [m€ M?B m `²B- i5'UÐ `ÐB M i°Ð° +¦

i?Q +?B m M h`B i ;B ?² h? M? "bM?- # M +?Q h`B i ;B K°i iQÈ+ p` >–m iQÈ+ M
M;QÌB h`B i ;B #„M +? i K°i ;½ pä ;Bª >mv M +'T >Q¨M; i°+- +¦ p'M ç ;b b Q\

h–M G"T M;?2 tQM;- +QÌB H„+ ç–mX æQ+? t€+- ç´B H¨K M;QÌB i?QÌM; i?b +?„+ +?
h`B i ;B K¨ M¦B- M?B m M?'i +kM; +?d #` [mÎ i`€+? K°i T?2M K¨ i?¬BX

Zmª M?B M- KÈB pW `²B çQ¨M pä ;Bª >Q¨M; ;B +ÁM +¦ +?9i ?¶M HQ¢M HB M +¦
K„i F?¦ MûM T?šM M°- M?QM; ;B¼M; çB m M?m ?Á ?ÆM M?B m F pW #` #„M +?

@ G¨ p` +¬M; iY M¨Q +O h`B i >–m ;B \ *¦ i? KÌB ` ;†T K†i5

h–M G"T M?bM i?'v # M M;QÌB i? M? MB M h`B i ;B FB - +ÁM +¦ K'v H½Q ;B¨ + Q
p¨B +•m ;b ç¦X L?QM; i? M? MB M h`B i ;B FB ?W K°i iB M;- F?¬M; ? ç w K M;
p T?Q pä ;Bª FB H¢M? HMM; M¦B,

@ h +?QM? H¨ M;QÌB h`B i ;B - i? M¨Q- ?B M ;BÌ Km®M +?Q i [m \ >W- K°i ç€K

•K5

J°i +´ mv €T F?´M; H² ç°i M?B M K½M? HB i i`¨M ` iW ;B[ç€K pä ;Bª >Q¨M; ;B -
i? M? MB M h`B i ;B M¨vX .M M; v +ª h–M G"T +€+? ç¦ K'v i`,K i?QÈ+ +kM; +ªK M
M;QÌB i `mM bÊ5

@ h?S F?¬M; #B i b®M; +? i5 *ÁM /€K KÎ KB M; M¦B HÌB M;¬M; +m²M;5

h?2Q HÌB M¦B H¢M? #,M; iÈB +U+ ?¢M M¨v- +?d i?'v M;QÌB i? M? MB M h`B i ;B
çSM; Î ç¦ ? B K„i H²B ` - b„+ K†i bmM; ?mv i çÄ #WM;- K€m iQÆB i?2Q i?'i F?B m

@ .WM; i v5

@ GÈM K"i- /€K çª i?QÆM; +¬M; iY M?¨ i 5

h`QM; ç€K M;QÌB i`mv M ç M K'v iB M; `®M; ;B"M- K'v #¦M; M;QÌB M?€v K„i # v ç
h`B i ;B FB X h`QM; F?¬M; F?Q i`mv M ç M iB M; M´ –K –K- K°i H¨M b¦M; F?Q +¦
b¬B i`¨Q M´ H M ` 5

L;QÌB i? M? MB M h`B i ;B FB çQÊ+ K'v H½Q ;B¨ FB çQ¢i i`Î p - ¼2 K°i iB M; T
i?–M b„+ i`Î M M ? i bS+ m QªBX

@ æ•v +?d H¨ +?Q ?„M K°i #¨B ?¼+5 M i•K H¨K >–m ;B ?² h? M? "bM? +O +€+ M;
[m®+ M¨v- H¨ ?¼ h`B m5 E?¬M; T?ªB ?¼ h`B i5 æWM; iQÎM; `^M; ç M +?¶ M¨Q +k

:B¼M; M¦B M¨v H¢M? HMM; iÈB +U+ çB K- M?Q H¨ ?Q¨M iQ¨M F?¬M; ç h`B i ;B
M m H¨ M;QÌB F?€+ #„M +? i pä ;Bª >Q¨M; ;B FB - bÊ `^M; ?B M i¢B +†M #½ +kM
MB M h`B i ;B FB K°i K¢M;- ç½ H¨ +?Q K†i KkB `'i HÈM `²B5 h`mv M ó.mv L;½ æ'
ç¨M GQÆM; aÆM "¢+ UGmQM;aQM" +X+QKV

:B¼M; M¦B H¢M? HMM; FB /QÌM; M?Q T?€i ` M; v iW ;B[ ? B i`,K pä ;Bª >Q¨M; ;
+¦ i? ibK çQÊ+X :B¼M; M¦B ç¦ H¢B p M; H M iB T,

@ *€+ M;QÆB M m +¦ #ªM H½M? i?b çB çQÌM; F?€+ p¨Q ?² S?QÊM; >Q¨M;- +QM ç
H'v çQÊ+ +?¶ i®i iW i`QM; i v >Q¨M; i?'i- H¢B +ÁM F?¬M; Km®M i`ª ;B€ ;b- i` M çÌ
p"v\ L m M?Q ;¼B iÈB i - i b) `'i +ªK FQ+? ?„M5 >„+ ?„+ *€+ M;QÆB +ÁM +¦ B F
i?Y t2KX oW `²B H½Q T?m F?¬M; +¦ Î ç•v H¢B ç +€+ M;QÆB ç€M? HûM K°i H–M
p - +ÁM B /€K +?•K M;ÁB FQ+? ç°M;- +˜M i?"M H½Q T?m F?¬M; F?€+? F?QX æW
M;QÆB- #¦T +? i M;QÆB +kM; F?¬M; F?€+ ;b #¦T +? i K°i +QM FB M +ª5

:B¼M; çB m M;QÌB M¨v [mª i?"i +m²M; p¼M; iÈB +U+ çB K- M?QM; K'v i`,K pä ;Bª
T?€i ` MY çB K •K i? M?X oW `²B ç®B T?QÆM; #¨v ` HQ¢B F?Q i? M¨v- F?¬M
i? M? MB M h`B i ;B FB i?B m +?9i #¢Q i? K¨ +? iX GQ¢B i?U+ HU+ M¨v æ` +'T

L?Q p"v- +?d +¦ i? H¨ h?B M +'T5

S?–M HÈM M?[M; M;QÌB M¨v F?¬M; bÊ +? i- M?QM; F?¬M; +¦ M;QÌB M¨Q H¢B i?Q

*?Q M M F?B M;QÌB M¨v M¦B tQM; +•m ç¦- H”T iS+ +¦ F?¬M; Qi pä ;Bª #„i ç–m +?
+ÁM +¦ M;QÌB F?¬M; + K HÁM; F?¬M; +?`m HMB #QÈ+5 h`QM; i`,K M;¨M M,K- +¦
+Æ ?°B M?Q i? X J„i i?’v iÈB çQÊ+ b€i # M +¢M? ?² S?QÊM; >Q¨M;- M m M?Q F
p”v ç9M; H¨ +? i F?¬M; M?„K K„i K¨5

oä ;Bª >Q¨M; ;B Î +Y F?˜m # M FB M?bM M?[M; M;QÌB M¨v i€M çB- ç m +QÌB H
M9B\ L m / /¨M; M?Q p”v- K’v M;QÌB +?9M; i i?O Î +?¶ M¨v H¨K +€B ;b\ æÊB F?B
i?9 h?B M +’T +?•M +?QM? +QÌM; ç¢B- i?b #B i `ä M¦ F?OM; #® +Ð M¨Q5

@ *?9M; i H¨K b Q #•v ;BÌ\

>´ i?’T ;B¼M; ?ÄB h–M G”TX

G9+ M¨v- i M pä ;Bª F?BM? #d #¼M M;QÌB h–M G”T H9+ i`QÈ+ +® w [m v p T?Q

@ *€+ M;QÆB +kM; çWM; i?2Q +?9M; i M? X *ªM? +€Q +€+ M;QÆB- M m /€K çB
?”m [mª5

J’v M;QÌB h–M G”T +kM; F?¬M; HB + M?bM M;QÌB FB - i M ç¦ i?’v F?¬M; +¦ K†i Kk
M;QÌB `ÌB çBX h–M G”T #B i M;QÌB iÈB MÆB M¨v- F?ŠM; ç`M? +ÁM FûQ /¨B F?¬M
M¨vX >ÆM M[+€+ H®B çB F?€+ +?Q +?„+ F?¬M; +¦ M;QÌB çB- +?d H¨ # M M¨v +

*?d i`QM; F?QªM? F?„+- M;Q¢B i`W [m•M >Q¨M; ;B i`’M i?O- i’i +ª +€+ pä ;Bª ç m
p T?Q # M T?ªB- # M FB H¨ K°i KªM? `WM; `”K- b m ç¦ pQÊi [m K°i M;¼M M9B
+®+X L¦B H¨ i€K H®B çB- M?QM; # M FB +¦ #` K°i M;¼M M9B M;,M i`Î ? v F?¬M; i
[m +?d +–M +¦ i? H M çdM? M9B H¨ #¼M ?¼ +¦ i? i?’v çQÊ+ ?² S?QÊM; >Q¨M;-
tm®M; T?Q /QÈB H¨ çQÊ+X

æ M #•v ;BÌ h–M G”T +kM; ç¢B F?€B ?B m `ä çQÊ+ w +O >Q¨M; i?’i- ç¦ H¨ +¦ i?
i?b i®i #’v M?B mX L m M?Q ç +?Q i’i +ª K¼B M;QÌB i`¨M p¨Q- p¢M M?’i B ç¦ p”M
#ªQ p”i- H¢B H2M HûM i`®M çB- p”v +?ŠM; T?ªB >Q¨M; i?’i +QB M?Q #B m F?¬M
L;½ æ°+ h¬M ô çQÊ+ +QTv iW /B M ç¨M GQÆM; aÆM "¢+ UGmQM;aQM" +X+QKV

>Q¨M; ç T?€B ` ç¬M; çªQ pä ;Bª M?Q p”v- H¢B ?€ +¦ i? + K i•K\

L;?o ç M çB K ç¦- +?9i F?¦ +?`m i`QM; HÁM; h–M G”T +kM; HB M iB m i€M ? iX hr
+¦ i? M¨Q ` p i v F?¬M;- pb p”v ?„M M¦B,

@ >´- ?mvM? FBM? M;?B K T?QM; T?9- t2K +?9M; i +¦ F?ª M,M; i`€M? Mû çQÊ
p¨Q i`QM; ?² S?QÊM; >Q¨M; ? v F?¬M;\

>´ M?bM HQÈi [m ç` ?bM? +€+ T?Q tmM; [m M?- M¦B,

@ E?¦- imv M?B M +¦ i? i?Y t2K5

L¦B `²B M;¦M i v +?d p K°i KªM? Q ç–K # M i`€B,

@ L m +¦ i? pQÊi [m iW # M M¨v- ?ŠM H¨ b) +¦ +Æ ?°B5

h–M G”T M?bM i?Q€M; [m KªM? Q ç–K K’v i`,K i?QÈ+X E?¬M; ;B®M; pÈB M?[M
pW çK+- MQÈ+ Î ç•v `’i i`QM; ç M KS+ ;–M M?Q +¦ i? i?’v çQÊ+ ç€vX J°i Qi iªM;
MQÈ+- +ÁM +¦ K°i Qi ;„M F i H¢B i?¨M? çªQ M?Ä- # M i` M çªQ bBM? i`QÎM; K°i p

@ LÆB M¨v H¨K b Q [m +?S\

"° o•M u M + m K¨v M¦B- M?[M; M;QÌB pW KÈB `ÌB F?ÄB MÆB M¨v- +kM; +,M #ª
Q ç–K `°M; +?WM; M;¨M i?QÈ+ M¨vX B #B i K°i KªM? Q ç–K # M;Q¨B #bM? H†M
+QÌM; ?½M ;b ? v F?¬M;\ æ®B pÈB ç b® K¼B M;QÌB K¨ M¦B- pšM H¨ ç¢T #QÈ+ i`
?ÆMX

h–M G”T +QÌB M¦B,

@ *€B M¨v çÆM ;BªM i?¬B- H¨K # ;¶ H¨ çQÊ+5

L¦B ` H¨ H¨K M; v- ç®B pÈB K'v M;QÌB M¨v K¨ M¦B # ;¶ +kM; F?¬M; +QB M?Q [m€
i`W >´ ` K¼B M;QÌB ç m H¨ M;QÌB M;Q¨B M;? - i®M ? i K'v iB M; ç²M; ?²- i` M ç–
K² ?¬B- K°i +€B # ;¶ ;BªM /` /¨B KQÌB i?QÈ+ `°M; # i?QÈ+ çQÊ+ H¨K ` X

> B M;QÌB h–M G"T +MM; >´ K°i i`QÈ+ K°i b m ç~v p i`QÈ+- #ÎB pb +? i¢Q #^M;
M M # ;¶ `'i M†M;- bÊ ``^M; F?¬M; /QÈB K'v i`,K +•MX > B M;QÌB ç~v ç M b€i #Ì Q
M çB iÈB KQÌB K'v M;QÌB- F /šM ç–m +?QM? H¨ i M pä ;Bª +QÌB M?¢Q h–M G"T

@ æQ # ;¶ +?Q +?9M; i 5

G"T iS+ H¨K K'v M;QÌB # M h–M G"T ;B"M iQK K†i- F?´ +U+ +ª #m´B i`ÌB KÈB H¨K
p¨Q +€B ;b KÎ KB M; HB M H'v çB\ >ÆM M[+€+ M;QÆB +ÁM F?¬M; #B i iU H¨K H
h¬M ô çQÊ+ +QTv iW /B M ç¨M GQÆM; aÆM "¢+ UGmQM;aQM" +X+QKV

*?ŠM; [m #ÎB pb ç m i? çB i?2Q h–M G"T- HQ¢B +?mv M ç®B M;Q¢B M¨v pšM T
E€ i?"i ;B"M i?b ;B"M- M?QM; >´ G½M? . Q +MM; "° o•M u M ç m #B i `ä- #m¬M
+?¼M b€M; bm®i M?'iX

G9+ M¨v h–M G"T M;~M; ç–m- i?'v H¨ M;QÌB pW `²B- p K†i #bM? ioM? M¦B,

@ L m M?Q i M¦B F?¬M; i?b b Q\

o¬ hbM?

.mv L;½ æ°+ h¬M

h€+ ;Bª,hB m æ Q S?QM; GÊB

djX *?QÆM; dj ,;B i J°i h`"M aªM; E?Q€B

@h F?¬M; M;?2 b B +?S\ *€+ ?mvM? ç - ?„M M¦B M m i M¦B F?¬M; i?b b Q\ > ?

oä ;Bª ?¼+ i?2Q p K†i H¢M? HMM; +O h–M G"T F?B M¦B +?mv M- K†i ç–v i`¨Q T'

@J M¦5 L;QÌB i` im´B- çWM; H M K†i pÈB i X L;QÆB M?bM H¢B #¼M FûK +ÄB
M; +?- K° i?^M; K†i i`„M; M?bM çQÊ+ F?¬M; /MM; çQÊ+ H¢B +ÁM ? B M[M?•M t'm
?ÊT M¨v- +QM K M¦- i i?U+ Km®M +QÌB5 *kM; F?¬M; #B i +€+ M;QÆB H¨K i? M
>"m [mª pB + M;QÆB M¦B F?¬M; +?QM? H¨ h`mv M ó.mv L;½ æ°+ h¬M ô çQÊ+ +
"¢+ UGmQM;aQM" +X+QKV

oä ;Bª M¦B tQM;- i?•M ?bM? M?Q iB +?ÈT t¬M; iÈB h–M G"T- ?mM; ?,M; ;BÆ i v T
h–M G"TX hB M; ;B¦ p M; H M- i` M M;QÌB pä ;Bª M¨v M´B H M K°i i–M; ?¨Q [m M;

@*? i çB5

æ²M; i?ÌB pä ;Bª M¨v M¦B ` +?[ ó+? iô- M„K i v iQ M?Q +€B #€i ç½ iÈB i`QÈ+ K†i

h?"K +?Q h–M G"T ç½ +ªK ;B€+ çQÊ+ Hm²M; F?Q M¦M; `U+ i`QM; F?¬M; F?QX *?
i?m°+ iQM?X

@"d ´B5

@o¬ bd5

"° o•M u M p¨ G½M? . Q F?¬M; M;?o iÈB M;QÌB M¨v M¦B ç€M? H¨ ç€M?X >ÆM M[
F?¬M; M;Ì +ÁM + Q ?ÆM >´ K°i QiX *?Q M M #¼M ?¼ +?d +¦ i? i`Æ K„i M?bM- i
#ªM #¼M ?¼ F?¬M; F`T i`€+? h–M G"T pb b Q i` m +?¼+ M?[M; M;QÌB M¨vX

•K5

h`QM; F?¬M; F?Q T?€i ` K°i iB M; M´ HÈM- K°i Hm²M; b¦M; F?Q M¦M; `U+ ótQ iô
T?Q X G½M? . Q çSM; ;–M h–M G"T M?'i- K°i i v FûQ "° o•M u M M? M? +?¦M; H
i`€M? #` Hm²M; b¦M; F?Q M¨v H¨K #` i?QÆM;X

L?bM H¢B h–M G”T pšM çSM; i¢B +?¶- F?¬M; +?9i M?9+ M?Q+?X J¨ i M pä ;Bª FB
`ÆB p¨Q ç€K ç²M; #¼M- T?€i ` K°i iB M; F m i? HQÆM; i?ªK i?B i `²B M;’i çBX

h–M G”T çSM; Î ç¦- K†i H° p M;?B ?Q†+ M?bM M„K i v +O KbM?X JÈB pW `²B- i
i v +?¢K p¨Q M? m- h–M G”T +ªK ;B€+ `ä `¨M; hB M h?B M hY E?Q i`QM; +Æ i? ;
+€M? i v KbM? çB M +m²M; i`¨M [m i?•M i? ç®B T?QÆM;5

h`QM; M?€v K„i M¨v- i`QM; ç–m h–M G”T tm’i ?B M K°i ?bM? ªM? Fb /`X æ¦ +?QM
i`QM; +Æ i? ç®B T?QÆM;- Î ç•m M;mv M HU+ M?B m- Î ç•m M;mv M HU+ Qi iQ¨M

>ÆM M[- M; v b m ç¦ h–M G”T óM?bMô i?’v FBM? K¢+? ç®B T?QÆM; #` K°i +?B
.mv L;½ æ°+ h¬M T?€ HmM; imM;X EBM? K¢+? p®M `ä `¨M; i`QM; M?€v K„i HB M

æ€K M;QÌB ç®B T?QÆM; H9+ M¨v FBM? M;¢+ çSM; M;•v i¢B +?¶X "¼M ?¼ bÎ /o ç
ç¦ H¨ #ÎB pb M;QÌB M¨v i?U+ HU+ ç¢i iÈB >mv M +’T #”+ i€K5

æ¦ H¨ + Q i?O +?•M +?QM?5 æ®B K†i pÈB K°i i? M? MB M /€M; M;QÌB i?’T #û +?
M;Ì F?¬M; ç`+? H¢B ç®B T?QÆM;X *¨M; H¨K +?Q #¼M ?¼ FBM? bÊ +?QM? H¨- i`
?¨Q [m M; ;b H¦2 H MX

L;mv M M?•M i¢Q i?¨M? ibM? ?m®M; M¨v +?d +¦ ? BX J°i, ?„M M; v +ª >Q¨M; +’
F?¬M; /MM; ? i iQ¨M HU+X L¦B +€+? F?€+ ?„M i?„M; ? i bS+ i?QªB K€BX

æB m i?S M?’i F?ªM; ç`M? H¨ F?¬M; +¦ F?ª M,M;- p”v çB m i?S ? B +kM; F?¬M;
i?QÆM; M¨v +?QM? H¨ ?mv M +’T #”+ i€K- +?B M Fo im Hmv M H¨ +?B M Fo + Q +’
M¨v +¦ i?U+ HU+ >mv M +’T #”+ +?QM- +kM; F?¬M; ç€M? i?„M; ?„M K°i +€+? i?Qª

L; v F?B ç€K M;QÌB M¨v FBM? M;?B F?¬M; #B i H¨K ;b- H¢B M;?2 i?’v +•m M¦B +C

@u m p”v b Q\

h–M G”T KB M; i? M i?Î- i`QM; HÁM; M;¢+ M?B M pmB KWM; F?¬M; i?¬BX E?¬M;
Zmv i T?®B ?ÊT pÈB +?B M Fo *Ym h?B M h?”T æ` .mv L;½ æ°+ h¬M F?¬M; M;Ì
_®i +m°+ H¨ +€B M¨v +¬M; H Q M?B m ?ÆM- h–M G”T +kM; F?¬M; +–M T?ªB çB ib
+O KbM?5

L?QM; F?¬M; M;?o `^M;- HÌB i? M i?Î M¨v +O h–M G”T ?Q¨M iQ¨M +?¼+ ;B”M KQÌ

@hB m iY Km®M +? i5

@J M¦- [m€ M;¬M; +m²M;5

@*€+ ?mvM? ç - H¨K i?`i ?„M5

@:B i ? i5

J°i HQ¢i iB M; ç°M; #BM? F?Q ` F?ÄB pÄX JQÌB M;QÌB +ÁM H¢B +O ç®B T?QÆ
T?šM M° t9K H¢B +?¶ h–M G”TX

æ€K pä ;Bª ?Q¨M; ;B çSM; i?O ?° Î +Y bÆM +®+ M?bM ` ?QÈM; M¨v p¨B H–M- F
L?B K pK +O #¼M ?¼ +?QM? H¨ F?¬M; +?Q #’i Fb B çB p¨Q iW MÆB M¨v- K†i F?
F?¬M; [m M ? iÈB #¼M ?¼X

>´ +–K i`QM; i v æ¢B E?ªK æ Q- F?Q i? iQ¨M i?•M i,M; iÈB çdM?- ;¨Q H M K°i iB

@ B /€K çª i?QÆM; ?mvM? ç i - H½Q iY HB m K¢M; pÈB ?„M5

@L;QÆB #ªQ p ? B M;QÌB #¼M ?¼ +?Q i®i H¨ çQÊ+5

h? M? •K h–M G”T M;?2 +¦ +?9i H¢M? M?Q #,M;- F?¬M; ¬M ?Á M?Q #bM? i?QÌM;

>´ M Q M Q- pW ç`M? H M iB M; i?b i?’v i?•M ?bM? h–M G”T ?¦ i?¨M? K°i #¦M; I
?„M ç½ ` F?ÄB pÄ- t¬M; iÈB KQÌB K’v M;QÌB FB X

@h?U+ HU+ pB i¬M\ :B i b¢+?5

h`QM; KB M; h–M G”T T?€i ` K°i +•m ?ÄB H¢M? M?Q #,M;- i`QM; HÁM; +¨M; F?¬M
;BÈB M¨v- F?B K i®M +?`m çUM; +?d +¦ i? H¨K +?Q M;QÌB i /šK ç¢T M?B m ?ÆM
KQÌB # M,K iW K°i M[M?•M #bM? i?QÌM; im Hmv M ç M +ªM? ;BÈB h?B M +’T- #Î
F?¬M; /€K H° ` - +?Q M M M; v +ª HQ¢B #¢B ?Q¢B +†M #½ M?Q L;¬ v bQ ç m bBM
#` h–M ;B +QB i?QÌM;- M m F?¬M; +¦ ç€K ?ÄB pÈB h?QÊM; Zm M ;B +ÁM b) #` i
ç M i?ÌB ;B M ?¢M ç`M? ? B KQÆB M,K b m i`QÈ+ F?B H½Q +? +O h–M G”T ç M-
+?9 w iÈB K +QM #¼M ?¼5 L¦B ç M +MM;- +ÁM F?¬M; T?ªB #ÎB pb i` M M;QÌB K
/KM;5

h–M G”T F?¬M; +¦ iQ +€+? T? #bM? +€+? b®M; +O Kšm i?•M KbM?- M?QM; ?„M i
b®M; M?Q p”v5

E?¬M; +?d H¨ ;B i M;QÌB b Q5 B bÊ B +?S5

h?•M ?bM? h–M G”T M?Q ?² çB T tmv M ?Q t¬M; iÈB ç€K M;QÌB ç®B T?QÆM;- i`
HY H¢M? K¨m iQM- +?d +–M çKM; iÈB pk F?Q +O ç®B T?QÆM;- #’i F +€B ;b ç
i?W HU+ iB T iK+ +?ûK p T?Q M;QÌB ç®B T?QÆM;5

o¨B iB M; F m i?ªK i?B i FBM? bÊ iS+ i?b p M; H M i`QM; ç€K M;QÌB FB X B +kM;
i` im´B M¨v H¢B ç M i`bM? ç° M?Q p”v- F?¬M; M;Ì K°i M;QÌB Km®M ç€M? ?ÆM KQ

sQ€i5 sQ€i5 sQ€i5

o¨B ç¢Q FB K F?Q K¨m iQK +„i [m v i ?–m +O K’v F ç`+?- ?° i? +QÆM; F?Q FB m
[mªX *?d i?’v K°i ç¢Q iÆ K€m +„i M; M; i` M +´ KbM?- b m F?B FB K F?Q h–M G”
pW ç`M? F m iQ H¢B T?€i ?B M ` KbM? F?¬M; F m i?¨M? iB M;X G9+ M¨v KÈB #
+¶ ç m çÈM F`+? HB i- #¼M ?¼ ?€ iQ KB M;- +QM K„i ;–M M?Q HÁB ` F?ÄB ?®+
F?B M +Æ i? #¼M ?¼ +,M; i?ŠM;X hWM; Hm²M; K€m iQÆB iW i`QM; +´ M?[M; M;

S?`+?- T?`+? iQ¨M #° ?¼ iû M;½ i` M ç’i- H9+ M¨v i`QM; K„i #¼M ?¼ +?d +ÁM +¦ I

@ 5

L?[M; M;QÌB +ÁM b®M; b¦i- i`Æ K„i M?bM ç²M; #¢M KbM? i`QM; M?€v K„i ç½ +? i
` iB M; F m ?QªM; bÊ ç M +U+ çB K- T?ªM SM; i?S ? B ç¦ H¨ +?d ?”M +? K bBM?
#Ä +?¢v i€M HQ¢M5

*€B ;b M;?o F?Q- +€B ;b ibM? +ªK ?mvM? ç - +€B ;b M?B i ?mv i ;BÌ F?„+ M¨v ç
iÈB F ç`+? F?OM; #® M?Q p”v F?¬M; +?¢v i`®B +? i +?QM? H¨ i?^M; M;m5 h`mv
+QTv iW /B M ç¨M GQÆM; aÆM "¢+ UGmQM;aQM" +X+QKV

L?QM;- i`®M H¢B / /¨M; M?Q p”v b Q\

h?•M ?bM? h–M G”T M?Q [m, K` çm´B i? Q K°i pä ;BªX Zm M? i?•M pä ;Bª M¨v #MM
iQ¨M #° M;mv M HU+ H M HQM; KbM?- ?bM? i?¨M? K°i i–M; +QÆM; F?Q ?° i? `’i

óE?¬M; +¦ F?Q T?€+?5ô h–M G”T +QÌB H¢M? K°i iB M; i`QM; HÁM;- M;QÌB ç M; i
ç€ K°i +QÈ+ p¨Q ;B[HQM; pä ;Bª M¨vX óS?`+?ô K°i iB M;- pä ;Bª M¨v KB M; T?m
M¨v pW H9+ ç€ H M iY ?mv i b m HQM; ?„M- ?° i? +QÆM; F?Q +kM; #` ç€ i M- H9

Í i`QM; K„i >´- i?•M ?bM? h–M G”T [mª i?U+ ;B®M; M?Q bQÆM; F?¦B- +,M #ªM I
oä ;Bª >mv M +’T M?Q >´ +ÁM M?Q p”v +¨M; F?¬M; M¦B ç M G½M? . Q p¨ "° o•M u

L; v +ª ç€K pä ;Bª >mv M +’T +O ?Q¨M; ;B p K†i ç m `mM; ç°M; M?bM +ªM? iQ
?®+X æ€K +?B M bo i?B i ?mv i /¨v /¢M FBM? M;?B K M¨v- i`QM; HÁM; H9+ M¨v
MB K /•M; H M i`QM; ç–m, J v K„K H¨ pW `²B F?¬M; tªv ` tmM; ç°i pÈB ç€K pä ;
?¢ iWM; M¦B [mª M?B M H¨ ç9M;X .•M ;B M i¨M; HQM; M;¼ ?´5 h`mv M ó.mv L;½
/B M ç¨M GQÆM; aÆM "¢+ UGmQM;aQM" +X+QKV

æ M +m®B +MM;- F?B i?•M ?bM? h–M G”T /WM; H¢B- i` M i? M? #ªQ FB K i`QM;
/QM? K°i +?9i p i K€m M¨QX h` M K†i ç’i i?B i? M^K M;´M M; M;5

h` M M;QÌB h–M G”T i?b b¢+? b)- +?d H¨ K°i i?•M b€i F?Q M?Q i? H¨K +?Q M;QÌB
H•m p¨Q ?„MX h–M G”T +?”K `½B çB p ?QÈM; pä ;Bª H9+ i`QÈ+ #` KbM? ç’K K°i [

G9+ M¨v- M;QÌB M¨v ç½ idM? H¢BX L?bM +ªM? iQÊM; tªv ` i`QÈ+ K„i ;B®M; M?C
i’i +ª ç m H¨ F?¬M; /€K iBM p¨ bÊ ?½B +U+ çB KX

@æWM; çWM; ;B i i ç¢B ;B i i b B `²B

LQÈ+ K„i MQÈ+ KkB iW i` M K†i M;QÌB M¨v +?ªv tm®M;- +–m tBM M¦B,

@æWM; ;B i i X h Xi `’i +¦ iB M X

S?®+ K°i iB M; p M; H M- K°i KMB i?®B i`mv M ` X

J†i h–M G”T +¨M; H¢M? M?Q #,M;- F?¬M; M¦B K°i HÌBX >„M tQ v M;QÌB- iW i` M K
FB K ç®B T?QÆM; ç½ /MM;- i?ªM M?B M M?bM i?Q€M; [m pä ;Bª ç½ ç€B ` [m–M

h v pmM; H M- FB K #„M ` ç•K i?OM; i`€B iBK ç®B T?QÆM;X hB M; p M tBM ç–v

*ªK M?”M çQÊ+ ç€K pä ;Bª ç M; ç€M? ;B€ KbM? iW `’i t - h–M G”T H¢M? HMM; HB

sQ¢i tQ¢i tQ¢i tQ¢i K°i HQ¢i iB M; #BM? F?Q ` F?ÄB pÄX *¦ ?ÆM M[b® M;QÌB F
FB K +–K i v- +U+ Fb ç T?ÁM; M?bM p¨Q M;QÌB i` im´B iQ¨M i?•M b€i F?Q t t X

h–M G”T #om K¬B- tQ v M;QÌB ?QÈM; p T?Q >´ M¦B,

@*?9M; i çB i?¬BX

o¬ hbM?

.mv L;½ æ°+ h¬M

h€+ ;Bª,hB m æ Q S?QM; GÊB

d9X *?QÆM; d9 , "¢+? >²\

>´ bYM; b®i K°i +?9i- H”T iS+ ;”i ç–m M¦B, h`mv M ó.mv L;½ æ°+ h¬M ô çQÊ+ +
aÆM "¢+ UGmQM;aQM" +X+QKV

@h®i- +?9M; i çB i?¬B

•M? K„i "° o•M u M p¨ G½M? . Q M?bM p T?Q h–M G”T +kM; +¦ i? K K°i iB FQM?
E?¬M; +¦ #B M T?€T- K°i i?•M b€i F?Q M¨v +O h–M G”T i?”i bU H¨ [m€ M†M;X

:B®M; M?Q H¨ H9+ ç°M; p”i ;†T ç² i ç m FbK HÁM; F?¬M; çQÊ+ bÎM i¦+ ;€v- +ªK
H¨ i?”i bU i²M i¢B- +?d H¨ ç +ªK SM; +O M;QÌB t t F?¬M; HBM? KšM #ˆM; ç°M;
G”T M?€v K„i ` i v- ;B i KQÌB K’v pä ;Bª >mv M +’T- M m M¦B F?¬M; +¦ +?9i bÊ ?½
F?¬M; +¦ F?ª M,M;5

E?¬M; i?’v ç€K pä ;Bª ?Q¨M; ;B Î T?Q t b Q- #` K°i +€B HB + K„i +O h–M G”T HB
[m€ ç°- i?”K +?Q +¦ M;QÌB F?¬M; F?®M; +? çQÊ+- `9i pk F?Q ` X

h` M i?U+ i - ç•v +kM; H¨ H–M ç–m iB M h–M G”T H° ` iQ¨M #° i?U+ HU+ iW F?B
Hmv M +?B M Fo .mv L;½ æ°+ h¬M- i`QM; HÁM; h–M G”T pšM +¦ K°i HQ¢B t9+ ç°M
Km®M ;B i M;QÌB5

L; v iW ç–m +ÁM F?¬M; +¦ +ªK ;B€+ çQÊ+ +€B ;b- M?QM; i?2Q im pB F?¬M; M;WM
+¨M; +¦ tm i? K½M? HB iX h`QM; HBM? ?²M /QÌM; M?Q H9+ M¨Q +kM; +¦ K°i HQ¢
M?Î ?„M, ;B i- ;B i- ;B i5

Zmª M?B M ç½ ;B i- i?”i bªM; F?Q€B5

h–M G”T çSM; i` M # ;¶- +ª M;QÌB #¶M; M?B M `MM; KbM? K°i +€BX æ°i M?B M M
#’i Fb M;QÌB M¨Q im Hmv M +?B M Fo *Ym h?B M h?”T æ` .mv L;½ æ°+ h¬M ç m
#¨M- +?`m M´B ç m HBM? ?²M i´M i?QÆM;X æ M +m®B +MM; HBM? ?²M #` +„M Mr

J¨ Î i` M M;QÌB +O KbM? H¢B tªv ` #B M /`X a€m i?€M; i`¬B [m - KbM? F?¬M; +¦
i´M i?QÆM;- M; v iW F?B im Hmv M +?B M Fo .mv L;½ æ°+ h¬M- h–M G”T bÈK #B
tªv ` ibM? ?m®M; ç¦X

L?QM; +?B M Fo M¨v M m çQÊ+ tQM; H¨ h?–M +’T- M m /€K ç†i K°i +€B i M FB m M
bU F?¬M; bBM? ` #’i Fb ªM? ?QÎM; M¨Q ç®B pÈB KbM? b Q\

*?Q iÈB M v- i`QM; HÁM; h–M G”T ç m bmv M;?o p p’M ç M¨vX *?Q iÈB ?¬K M v
F?B ;B i K°i ?²B bªM; F?Q€B `®i +K+ h–M G”T +ªK ;B€+ çQÊ+ KbM? M?’i ç`M? H¨
F?¬M; pÈB i•K iQM? +O KbM?- +?Q /M #B i M?[M; M;QÌB M¨v ç€M; +? i- M?B m
#° K¨ F?¬M; +¦ #’i Fb +ªK ;B€+ bªM; F?Q€B5

a m F?B ;B i M;QÌB +ªK i?’v bªM; F?Q€B ç•v F?¬M; T?ªB H¨ #B M i?€B b Q\

>´ F?®M; +? # ;¶ HQÈi i` M Q ç–K- h–M G”T çSM; i`–K iQX "° o•M u M p¨ G½M´
i`QM; H9+ M?’i i?ÌB i?”i H¨ v M ioM?X

G9+ M¨v h–M G”T #¶M; M?B M ?²B T?K+ iBM? i?–M H¢B- +¦ +?9i iU ;B m +QÌBX
?QÎM; i?b i? M¨Q\ Eb i?”i M¦B ç M +MM; pšM H¨ KbM? +¦ +?9i F?¬M; iBM p¨Q +?B
Hm”i `WM; Î i? ;BÈB M¨v +kM; F?¬M; T?ªB F?¬M; +¦ [m M ? X L;?o p”v- h–M G”T
pšM H¨ i p”v H¨ çQÊ+ `²B5

L?bM K¼B M;QÌB i`–K K†+- h–M G”T +QÌB M¦B,

@a Q i? \ *€+ M;QÆB F?¬M; T?ªB #` i /¼ bÊ ç’v +?S\

h` M K†i h–M G”T H° ` MK +QÌB- `ä `¨M; +ªK ;B€+ çQÊ+ iBM? i?–M K’v M;QÌB #½
ó.mv L;½ æ°+ h¬M ô çQÊ+ +QTv iW /B M ç¨M GQÆM; aÆM "¢+ UGmQM;aQM" +X+

"° o•M u M i?Î T?¨Q K°i +€B- p¶ p¶ #° M;U+ ç–v ç†M +O KbM?- M¦B,

@L;QÆB F?¬M; M¦B HÌB M¨Q- i +kM; F?¬M; #B i M¦B ;b +?Q T?ªBX oW `²B M;QÆ
+†M #½ ç¦ ç€M; +? i5 .€K M¦B H½Q MQÆM; H¨ t’m tQX >W5

h–M G”T ç–m ç–v p¢+? ç2M- i?–K M;?o +¦ H9+ M[M?•M [mª i?U+ F?¬M; i? /MM; H)
M;Ì H¢B pb M;mv M M?•M ç¦ K¨ +?Q `^M; M?[M; M;QÌB FB ç€M; +? iX æ€K pä ;Bª
M¨v- M m /QÈB bm®B p¨M; #B i çQÊ+ M?’i ç`M? +ªK ;B€+ çQÊ+ +? i Q M m´M;X

>´ +˜M i?”M [m M b€i h–M G”T p¨B H–M- /MM; bS+ +?®M; +•v ;¶ /¨B i`QM; i v- M¦

@"° /¢M; ?B M i¢B +O h–M ?mvM? ç - +MM; H9+ pW ;B i M;QÌB tQM; ?Q¨M iQ¨M
i` M M;QÌB M;QÆB /QÌM; M?Q +¦ K°i +¶ ¨- F?¬M; T?ªB b€i F?Q M M M¦B i? M¨Q

@G¨ F?Q T?€+?5

G½M? . Q +9B ç–m- i?ªM M?B M M¦BX

@æ9M;- +?QM? H¨ F?Q T?€+?5

>´ ;”i ç–mX

"° o•M u M +kM; i?2Q b m ;”i ç–m M?Q ;¨ K´ i?¦+,

@æ9M; p”v- [mª i?U+ [m€ ç T i` B5 " M;? i?B M ?¢5 L;QÆB t2K ç€K pä ;Bª ?Q¨
K„i K°i +€B HB M #` /¼ i?¨M? M?Q p”v

@.mv L;½ æ°+ h¬M .mv L;½ æ°+ h¬M +?ŠM; H) ç•v H¨ mv HU+ +?•M +?QM? +O +
b Q\

G½M? . Q i?b i?¨Q i`QM; KB M;- #¶M; M?B M €M? K„i M?Qm H¢B M?bM K°i ?ÁM çª
+€+? ç¦ F?¬M; t M¦B,

@æ¦ H¨ +€B ;b\

a m K°i HMK +•v K¨m ç2M F?¬M; +¦ H€- H° ` K°i p”i ;b ç¦ K¨m i`„M; M?Q imv i- ;B®
M?Ä M^K b’T Î ç¦X

@h çB t2KX

"° o•M u M i?Q+? ç°M; p”i M?’i i`QM; K’v M;QÌB- i?’v i?S K¨m i`„M; M?Q imv i FB -
#ªM M,M; Km®M çB [m ¬K i`Î p X

L¨M; #` h–M G”T FûQ H¢B- [m€i i?’T K°i iB M;,

@L;QÆB F?¬M; Km®M b®M; b Q5

"° o•M u M H”T iS+ `MM; KbM?- i`QM; ;B•v H€i T?K+ ?²B iBM? i?–M M?bM [m M?
M;?o H¢B K¨ bÊ- ?B m çQÊ+ KbM? b B `²B- #om K¬B M¦B,

@L;QÆB t2K M¦ F?¬M; M?9+ M?Q+?- H¢B ;–M M?Q p”vX L m +¦ M;mv ?B K F?¬M;

>´ i?ªM M?B M M¦B,

@h–M ?mvM? ç H¨K `’i ç9M;- o•M u M Km°B Km°B- H–M M¨v H¨ M;QÆB F?¬M; +˜M
;BÌ pšM +?Q iWM; iÈB MÆB M;mv ?B K M?Q M¨v- M?’i ç`M? H¨ T?ªB +˜M i?”M K°
v M [m pMM; ç–K H–v M¨v- i M;?o ç¢B #° T?”M M;mv M M?•M pšM H¨ ? B M;¨v M
F?B M +?Q K°i Qi HBM? i?9 ç m `ÌB F?ÄB ç•v `²BX L m F?¬M;- pMM; ç–K H–v M¨v
pQÊi [m 5

>´ M¦B tQM;- HÁM; +ÁM bÊ ?½B [m v ç–m M?bM H¢B M?[M; MÆB çB [m X "^M; p
M,K [m - K’v i`,K i?QÈ+ çQÌM; i?Ov M¨v Qi M?’i iWM; +¦ /’m p i bBM? b®M; +O ? I
b®M; i`QM; MQÈ+X

GBM? i?9 b®M; i`QM; MQÈ+ #ªM i?•M +¦ i?U+ HU+ `’i K¢M?X J¨ pä ;Bª M?•M HQ¢
?mv F?¬M; çQÊ+ K°i MY M,M; HU+ H9+ #bM? i?QÌM;X *?Q M M- iMv iB M K°i H
Km®M iB m /B i K°i pä ;Bª M?•M HQ¢B i?U+ HU+ >mv M +’T [mª i?U+ F?¬M; T?ªB

>B M i¢B K„i i?’v b„T pQÊi [m pMM; ç–K H–v BK H†M; K¨ ;B’m /B K b€i F?Q M¨v- ?
ç¦ H¨K ;bX *?d +–M M? M? +?¦M; H M #Ì- T?Q i`QÈ+ M;mv +Æ +?²M; +?’i- M¨Q +¦

G9+ M¨v- # ;¶ i`¬B [m iB m çªQ i`¬B M´BX "° o•M u M +?Q iW #Ä w ç`M? H¢B +?

@«B +? Q5 *€+ M;QÆB t2K- M¦ #` i?QÆM; `²B5 h?”i ç€M; i?QÆM;5

h–M G”T [m v ç–m M?bM- pmB p i?–K M;?o ç•v F?¬M; T?ªB H¨ ?² Hv b Q\ *ª M;QÌ
?²\

*QM p”i ç¦ F?¬M; HÈM- F?¬M; ç M K°i i?QÈ+- +m°M KbM? # M +¢M? K°i HMK +•v i
i`„M; M?bM F?¬M; b€M; #¦M; # Q M?B m- +?•M i`QÈ+ Î T?Q #¼M h–M G”T h–M G’

*?Q /M K¼B M;QÌB çB [m +kM; F?¬M; F?B M M¦ M;˜M; ç–m M?bM K°i +€BX •M? K,
Î ç¦ F?¬M; M?9+ M?Q+?X

@*?9M; i +Sm M¦ çB- çQÊ+ F?¬M;\

"° o•M u M +kM; #B i v m +–m M¨v +O KbM? +¦ +?9i [m€ ç€M;- +?d M?Ä ;B¼M; +–

@*QM p”i M¨v ;B®M; M?Q F?¬M; +¦ HU+ +¬M; FQ+? ;bX >´ ç¢B + X L;QÆB iWM;

G½M? . Q #¶M; M?B M H M iB M; ?ÄB- w iS i`QM; HÌB M¦B `ä `¨M; # M? pU+ "° o•M
h¬M ô çQÊ+ +QTv iW /B M ç¨M GQÆM; aÆM "¢+ UGmQM;aQM" +X+QKV

L¦B ç M HÁM; i?QÆM; p¬ #Ì i?b F?¬M; B #^M; M[M?•M5 h–M G”T ç®B pÈB HQ¢B
;B€+ M;mv ?B K [m€ HÈMX hmv M?B M ?„M i?’v ? B M¨M; F?¬M; #B i +QM p”i M¨v

G9+ M¨v H¢B i?’v >´ H„+ ç–m F?¬M; M¦B ;bX h?–K M;?o F?¬M; T?ªB K°i +QM ?² H
#B i i?”i H¨ Fb [m€B5

>´ H9+ M¨v M¦B,

@æ¢B F?€B H¨ ç°M; p”i M?Ä +?d +¦ ?² S?QÊM; >Q¨M; M¨v KÈB +¦X æ°M; p”i i` M
HQ¨B M?B m ç K F?¬M; ? i- `’i M?B m i?S i +?Q iWM; i?’v [m X *QM p”i M?Ä M¨
i` M? ªM? iQ HB m HBM? i?9- ?ŠM +kM; F?¬M; T?ªB H¨ HBM? i?9X hmv M?B M +?
M;mv ?B K- K M; M¦ +kM; F?¬M; i®i5

:B¼M; "° o•M u M M? M?¨M; M¦B,

@*?9M; i +Sm M¦ K°i K¢M; H¨ i®i `²BX

>´ M?bM [m M? #®M T?Q - F?¬M; +ªK ;B€+ çQÊ+ #’i Fb M;mv ?B K ;b +kM; v M H
?ÁM çªQ M?Ä i`¬B M´B- M;WM; H¢BX "®M M;QÌB ç m H M çªQ- ?ÁM çªQ F?¬M; HÈ
M? M? +?¦M; M?ªv H¢B H M # ;¶X

hB m #¢+? ?² +® ;„M; KÎ iQ K„i M?bM K¼B M;QÌB- K°i ç¬B K„i K¨m H K M?¢i F?¬M
HB M M?„K K„i H¢BX

"° o•M u M +?”K `½B çB ç M i`QÈ+ K†i +QM #¢+? ?² M¨v- KÎ KB M; M¦B,

@hB m iY M¨v- çWM; bÊ id id H¨ iÈB +Sm M;QÆBX

*kM; F?¬M; #B i H¨ #` i?QÆM; [m€ M†M; ? v H¨ M;?2 ?B m HÌB M¦B +O "° o•M u
M?9+ M?Q+?- K†+ F "° o•M u M M;²B tm®M; FB K i` i?•M i? M¦X

@±5 o i i?QÆM; `’i M†M;5

"° o•M u M F?¬M; FbK M´B FBM? ?¬ K°i iB M;- M•M; +?•M i`QÈ+ iB m #¢+? ?² H
K€m i?`i HšM H°MX J€m K¨m ç2M ç½ +¦ +?9i ç¼M; H¢B- K°i p i i?QÆM; F?OM; #®
i?B m +?9i M[i?b tû `€+? #KM; +QM p”i M¨vX

h?”i F?¦ K¨ iQÎM; iQÊM; #` i?QÆM; M†M; M?Q p”v +ÁM +?Q +? iX h–M G”T M;?o
F?QªM? F?„+ "° o•M u M M•M; +?•M i`QÈ+ +QM iB m ?² Hv H M- i`QM; K„i +QM #
H M K°i +?9i t’m ?´ p¨ ;B”M /[X h–M G”T M?€v K„i M?È iÈB Kšm i?•M h–M >¨M L;mv
i?9 ?mv M ?¦ i?¨M? M;QÌBX

h M?bM M?–K b Q h–M G”T iU ;B m K°i +•m i`QM; HÁM;- b m ç¦ M?bM "° o•M u M
MQÈ+ b¢+? tY HQ KB M; p i i?QÆM; +O +QM #¢+? ?² M¨vX

@ošM F?¬M; çQÊ+X L m +S ç p”v M¦ b) +? i5

G½M? . Q M? M?¨M; M¦B K°i +•m- p K†i +¦ +?9i ªK ç¢KX

h–M G”T M;?o K°i +?9i- çB [m - M¦B,

@æ i t2K M¨QX

aU iBM iQÎM; +O "° o•M u M ç®B pÈB h–M G”T H9+ M¨v ç½ +¦ +?9i KM [m€M;X L?’
iQÊM; ? B KQÆB im´B- H¢B pW +?2K ;B i K°i ?²BX *€B ;¼B H¨ K„ M[v m M? ?MM
H¨ bMM; #€BX

h v h–M G”T +–K +?•M i`QÈ+ +QM #¢+? ?²X G9+ M¨v +QM p”i #¶M; KÎ K„i- `,M; M
` - ?QÈM; iÈB h–M G”T ;¨Q F?) K°i iB M;X

"®T5

h–M G”T p¶ ç–m +QM #¢+? ?² K°i +€B- K„M;,

@G½Q iY ç M; +Sm M;QÌB- çWM; +¦ F?¬M; #B i i®i t’m5

o¬ hbM?

.mv L;½ æ°+ h¬M

h€+ ;Bª,hB m æ Q S?QM; GÊB

d8X *?QÆM; d8 , GBM? h?9 >¦ >bM?

óæ€M; +? i- F?¬M; M;Ì /€K K„M; i 5ô

ó*ÁM /€K ç€M? i 5ô

G¬M; iQ¨M i?•M iB m ?² Hv ç m /UM; H M- ? B K„i ?QT H¢B #„M ` ? B ç¢Q ?¨Q [m

oW ç`M? HB m K¢M; Km®M +MM; M?•M HQ¢B ç€M; +? i M¨v HB m K°i T?2M b®M
F?Q F?´M; H² ç M; +?"K `½B iB M p¨Q iW #¨M i v M?•M HQ¢B ç€M; +? i ç M; +–K
iB m ?² Hv ?B M H M K°i iB KÌ K`i, óE?¬M; T?ªB M¦B M?•M HQ¢B ?mM; i¨M- ;BªQ
H¢B ? Q T?Q HBM? F?Q +Sm i \ *?ŠM; H) ?„M i?Q+? #° / +O i - +?m˜M #` Mm¬B
F?B TXô

L; v F?B iB m ?² Hv ç°M; M½Q ªQ iQÎM;- HB m K¢M; /¼ +?QM? KbM?- h–M G"T ç½
+m°M F?¬M; /Si p¨Q i`QM; +Æ i? M¦X E?B M +?Q h–M G"T +¦ +?9i Fb [m€B H¨- ?
iB m ?² Hv K°i +?9i- t2K i?QÆM; i? +O M¦ `®i +K+ M†M; i? M¨Q- i?–M i?S+ F?¬
?bM? ªM? FBM? K¢+? +O M¦X

*?ŠM; H) ç°M; p"i p¨ +QM M;QÌB +¦ bU F?€+ #B i `'i HÈM\ v iQÎM; M¨v +?d M?€v
G"TX æ®B pÈB K°i +QM p"i M?Ä #bM? i?QÌM; M?Q p"v- h–M G"T +kM; F?¬M; +¦ M

L?bM +QM p"i H¬M; K Q /UM; çSM; çQÊ+ hB M h?B M hY E?Q +O KbM? i`'M M- /
KdK +QÌB- `ä `¨M; +ªK ;B€+ çQÊ+ / Q ç°M; bBM? K¢M; +O iB m ?² Hv H¢B i`¨M ç
+kM; F?¬M; ? Q T?Q # Q M?B m hB M h?B M hY E?QX

>ÆM M[M,K M v- hB M h?B M hY E?Q i`QM; +Æ i? h–M G"T ç½ iQ+? Hkv ç M K°
M;mv M i`QM; ç M çB M ç½ bÈK HÈM #ˆM; ?¢i ç"m iQÆM;5

Eb i?"i h–M G"T pšM +ÁM t2K i?QÌM; +¬M; ?B m +O hB M h?B M hY E?BX hB M h?
K°i HQ¢B M,M; HQÊM; iBM? ?Q M?'i i`QM; i?B M ç` 5 hmv M¦B h–M G"T K¶B M;¨v
M;¨M- p¢M- M?QM; +?d #ˆM; 'v +kM; çO ç +ªB i¢Q i? +?'i +O K°i M;QÌB #bM? i?

*?Q M M F?B i v h–M G"T #m¬M; ` F?ÄB K¦M; pm®i iB m ?² Hv- iB m ?² Hv M?€v M
Km®MX hmv M?B M F?¬M; B +?9 w ç M +ªM? M¨vX

h®i `²B5 L¦ ?ŠM H¨ b) F?¬M; +? iX *?9M; i çB i?¬B5

h–M G"T çSM; H M- #¶M; M?B M M;YB i v +O KbM?- K°i KMB i?ÆK i`mv M ç M i"

@*QM p"i M¨v F?¬M; M;Ì i?"i i?ÆK5

"¢+? ?² MˆK F?¬M; M?9+ M?Q+? Î ç¦- €M? K„i ?QT i?¨M? K°i F?2 ?Î- ?mM; ?,M; i
K°i +€B- M?Q H¨ Km®M ç2K #° /€M; +O ?„M ;?B p¨Q i`QM; HÁM;X L?B m M,K M?Q
iWM; #` K°i M?•M HQ¢B F?BM? #¢+ M?Q p"v- +¨M; çWM; M¦B #` M;QÌB +QB i?¨M
+kM; ç9M; H¨ M?•M HQ¢B ç€M; +? i M¨v- HBM? HU+ +O ?„M +Sm KbM?X GBM? i?
+¦ •M i'i #€QX L?QM; M;QÌB i`QÈ+ K„i M¨v i?"i bU `'i ç€M; ;B"MX h F?¬M; i?ÆK
>W5 J°i M;¨v M¨Q ç¦- i b) H¨K +?Q M;QÆB FBM? ?½B5

æ€M; i?QÆM; iB m #¢+? ?² F?¬M; w i?S+ çQÊ+X *¦ H) #ÎB pb i•K HBM? bmv v m b
M;QÌB M¨v +¦ •M +Sm K¢M; pÈB KbM? +?Q M M b•m i`QM; HBM? ?²M M¦ ç½ BM b•m
+ª KMB +O ?„M ç m #` M¦ M?È Fo i`QM; HÁM;X

G½M? . Q +MM; "° o•M u M i?QÆM; iB + M?bM [m +QM p"i M?Ä F?¬M; #B i i M
Hmv M F?¬M; MÐ `ÌB çSM; H MX "° o•M u M ;B®M; M?Q M;?o ` +€B ;b- H¢B H'v K
` iÈB i`QÈ+ K†i iB m ?² Hv b m ç¦ KÈB M? M?¨M; M?ªv H M # ;¶X

" ;¶ i`€M? [m K°i b® ç€K +Ä i`¬B M´B- #bM? M iÈB #Ì # M FB X >´ +MM; #¼M h
hmv `ˆM; F?¬M; `ä H„K +?mv M çB M¨v pb b Q i?QªB K€B M?Q p"v M?QM; i`QM; H
K„MX

G M #Ì- "° o•M u M +ÁM [m v ç–m M?bM H¢B K°i +€B- imv M?B M ç½ F?¬M; i?'v H
iB M;X E?¬M; #B i +QM p"i M?Ä ç€M; v m K¨m i`„M; FB +¦ çQÊ+ #bM? M p¬ bU ?

@æB i?¬B5

>´ /šM ç–m- i`QM; i v +~K K°i +•v E? B bÆM ç Q- #„i ç–m çB H M M9BX

*?Q ç M F?B çQ¨M M;QÌB +?"K `½B #B M K'i Î i` M bQÌM M9B i`QM; `WM; `"K- +Q
M?Ä i`¬B M´B FB `®i +K+ KÎ +†T K„i HBM? ç°M;- ç€M; v m M?Q ç€ [mwX

L m ç€K M;QÌB h–M G"T M?bM €M? K„i +QM #¢+? ?² M¨v F?ªM; ç`M? b) F?¬M; +?Q
M?Ä #bM? i?QÌM; F?¬M; +¦ HBM? iQM?X L m F?¬M; M?bM +€B KB M; M?¼M M?¼
+?d M?bM K°i ç¬B K„i M?Q M;¼+ #Q+? M¨v M?'i ç`M? +?Q `^M; ç•v H¨ K°i K„ M[im
i?¨M?X

•5

h`QM; F?B +QM #¢+? ?² çSM; H M- ç°M; ç M p i i?QÆM; i` M M;QÌB- KB M; F m
iQM? ?¦ X o i i?QÆM; M?bM ;? M;QÌB FB ç½ çQÊ+ G½M? . Q p¨ "° o•M u M F?•m
Kd F?B M #¢+? ?² M?bM ?²B H•m +ªK i?'v p¨B T?–M pW HÁM;X

EBM? K¢+? ?¶M HQ¢M i`QM; +Æ i? ç½ çQÊ+ M?•M HQ¢B /€K + K çªK F?BM? #¢-
bÆ [m X *?d +–M +?`m çUM; çQÊ+- F?¬B T?K+ ç®B pÈB M¦ K¨ M¦B +?d H¨ p'M ç i

L?È iÈB M;mv M M?•M #` i?QÆM;- i` M M;QÌB #¢+? ?² #¶M; M´B H M K°i +ÆM iS+
F?Q iªM ` #®M T?QÆM; i€K ?QÈM;X "¢+? ?² H"T iS+ +ªM? ;B€+- i?m HB K F?Q i

h–M G"T Î i` M M9B #¶M; M?B M çSM; H¢B- +¦ +?9i M;?B ?Q†+ M?bM H¢B ?QÈM;

@*¦ +?mv M ;b p"v\

@E?¬M; +¦ ;b5

h–M G"T tQ v M;QÌB- pW `²B i`QM; M?€v K„i ?„M +¦ HQ¢B +ªK ;B€+ `ÊM i¦+ ;€v- in
K'i iU M?Q +?Q iWM; +¦,

@*¦ H) i #` ªQ ;B€+X

"¢+? ?² /UM; i?•M M?ªv H M- ;B®M; M?Q K°i iB +?ÈT K¨m i`„M;- ;B•v H€i +?mv M
L; v b m ç¦- M¦ tm'i ?B M Î MÆB #¼M h–M G"T KÈB H M #Ì- +€B çm¬B tM H¬M; M
M¦M; ?´B- `'i i?QªB K€BX

*€B # ;¶ FB pšM +ÁM i`¬B M´B ;–M #Ì- #¢+? ?² M?bM MÆB çQ¨M M;QÌB h–M G"T
T?–M /Q /UX

æ9M; p"v- +QM iB m #¢+? ?² M¨v F?¬M; +?d H¨ K°i +QM HBM? i?9- K¨ +ÁM H¨ K°
ç°i T?€ h?B M +'T- ç¢i iÈB KS+ ?¦ ?bM?X

æ€M; iB + p¨Q H9+ M¦ #B M ?¦ ;†T T?ªB F ç`+? K¢M? K)- #` ç€M? HûM H¨K i`¼M
?bM? i?¨M? +¬M;- ?ÆM M[+kM; F?¬M; ç i M ç€M? HûM / +?`m M?QM; M m F?-
+?d bÊ HBM? i?9 +QM +QM; +O i?B M M?B M im ?¨M? ;–M M;¨M M,K pW ?¦ ?bM
+? i Î ;¦+ M¨Q `²BX

J¨ ?B M i¢B +?ŠM; M?[M; M¦ çQÊ+ +Sm- FBM? K¢+? i`QM; +Æ i? +ÁM çQÊ+ hB
+?,K b¦+ K°i H–MX S?ªB #B i `^M; ç•v H¨ Fb M;° iQ HÈM K¨ # Q M?B m M,K M¦ F?´

æ°M; p"i im Hmv M p®M F?¦ F?,M ?ÆM M?•M HQ¢B p¬ b® H–M- +¨M; çWM; M¦B in
h?B M +'T ç¢i iÈB ?¦ ?bM? F?¬M; #B i T?ªB i`ª ;B€ # Q M?B m +® ;„M; +MM; p'i

J¨ FBM? K¢+? H¢B iW F?B bBM? ` ç½ ç`M? ?bM?X h?2Q im Hmv M FBM? K¢+? b)
b) i,M; i`QÎM; M?QM; ç½ H¨ #~K bBM? i?b b m M¨v F?¦ +¦ i? i? v ç´BX *?Q M M +?
+?Q /M FBM? K¢+? #¼ i´M i?QÆM; i`QM; +?B M ç'm +kM; +?d +¦ i? +?`m çUM;X
+¬M; T?€T ;b +¦ i? i? v ç´B5

J¨ hB M h?B M hY E?Q +O h–M G”T H¢B ç9M; H¨ i?S i®i M?’i ç +?[i`` FBM? K¢+
+¦ pä ;Bª M?•M HQ¢B K¨ +kM; H¨ i’i +ª HBM? i?9 i? i?B i QÈ+ KÆX

h`QM; H9+ p¬ w #` M;QÌB i # M •M iQ HÈM ç®B pÈB #¢+? ?² K¨ M¦B- ç•v H¨ +?mv
+¦X hmv `^M; H9+ M¨v M¨M; M M H¨K M?’i H¨ ibK K°i MÆB M iQ¨M- F?¬B T?K+ i
ç€M? HûM KbM? #€Q i?M `Y ?”MX L?QM; K°i •K i? M? F?€+ i`QM; HÁM; H¢B M¦
;B9T #¼M ?¼- #¼M ?¼ M?’i ç`M? b) #` ç€K HBM? i?9 +QÌM; ç¢B i` M M9B S?QÊ
*?Ì F?B i?QÆM; i? +O KbM? ç½ i®i- ç€K M;QÌB ç¦ +?d bÊ M; v +ª i`Q tQÆM; +kM

h?¬B- MÊ M;QÌB /M b Q +kM; T?ªB i`ª5 *QB M?Q H¨ #€Q ç€T •M +Sm K¢M; +O #¼

"¢+? ?² F?¬M; +ÁM /Q /U- i?•M ?bM? M?Q [m, K` M?€v K„i #B M K’i i`QM; `WM; `”

o¬ hbM?

.mv L;½ æ°+ h¬M

h€+ ;Bª,hB m æ Q S?QM; GÊB

deX *?QÆM; de , h?”i G¨ o”M E?Q h®i\

@Zm€B5 G) ` i` M i€K çdM? /½v S?QÊM; >Q¨M; M¨v +?¶ M¨Q +kM; +¦ HBM? i?9
çQÌM; çB ç M ç•v F?¬M; i?’v çQÊ+ K°i +QMX h?m”M HÊB +¦ +?9i H¨K +?Q M;QÌB i
æ°+ h¬M ô çQÊ+ +QTv iW /B M ç¨M GQÆM; aÆM "¢+ UGmQM;aQM" +X+QKV

>´ K°i ç Q çB i`QÈ+ +?†i +•v KÎ çQÌM;- KB M; H˜K #˜KX G¨ K°i i?Ê b,M FBM? M
M¨v >´ +?ŠM; M?[M; F?¬M; +¦ +ªK ;B€+ i?QªB K€B K¨ M;QÊ+ H¢B +¦ HQ¢B bÊ ?½

E?¬M; ;†T çQÊ+ HBM? i?9 /kM; K½M? +?Q +?„+ H¨ K°i +?mv M i®i- #ÎB pb M¦ M¦B
F?ª M,M; +¦ K°i HBM? i?9 +¨M; i? K F?OM; #® +?B K +S5 L?[M; +QM v m +,M #ªM

@> v H¨ +?9M; M¦ #` pä ;Bª M?•M HQ¢B /¼ +?¢v `²B\

"° o•M u M +¦ +?9i F?¬M; t€+ ç`M? M¦B,

@.M b Q M?B m + Q i?O h?B M +’T M?Q p”v- +?Q /M H¨ HBM? i?9 ?¦ ?bM? +kM; b

>´ H„+ ç–m,

@*m°+ çÌB i ;†T çQÊ+ HBM? i?9 K¢M? M?’i ç¢B F?€B +kM; +?d H¨ >mv M +’T- K
+¦ MQÈ+ +?¢v i`®B +? iX h¦K H¢B HBM? i?9 +QÌM; ç¢B `’i H¨ F?OM; #®- ?B M i¢B
i` M p€+? M9B + Q p”v5

a„+ K†i "° o•M u M +¦ +?9i i€B M?ÊiX _’i M?B m +?mv M M;?2 M;QÌB F?€+ M¦B +M
;BÈB Fb H¢ ç¦ H¨ ? B F?€B MB K F?€+ M? m- M m M¦B F?¬M; bÊ ç¦ KÈB H¨ ;¢i M;Q
G”T +¦ p #bM? ioM?- "° o•M u M iU M OB i`QM; HÁM;, >„M +ÁM F?¬M; bÊ- i bÊ -

@G–M M¨v +?9M; i i?m ?Q¢+? +kM; `’i HÈM5

>´ i?’v b„+ K†i "° o•M u M +¦ +?9i i€B M?Êi- M¦B b M; +?mv M F?€+,

@G9+ M¨v ?€B çQÊ+ /QÊ+ HB m bQ pÈB K°i M,K i`QÈ+ +ÁM M?B m ?ÆM- H¢B i?
?ÆM M;¨M M,K M¨v- +?9M; i +QB M?Q T?€i i¨BX *?d +–M b®M; [m v i`Î p - p b m
M?Q p”v5

>´ M?bM ` - h–M G”T M?”M #¼M ?¼ i?b F?ª M,M; HÈM M?’i H¨ Km®M i?¨M? H”T
hU M?Q i?¨M? >Q¨M; a - imv `^M; ;B i°+ HÈM M?’i H¨ h?QÊM; Zm M ;B - h–M ;B
+ÁM `’i M?B m ;B i°+ M?ÄX L m h–M G”T Km®M i?¨M? H”T i? HU+- >´ iBM iQÎM
?¼ b) T?€i i`B M5

"ÎB pb +¦ pä ;Bª i?B M i¨B v m M;?B i M?Q h–M G”T- +¦ +? i?m®+ ç¢B bQ G½M?
+kM; F?¦X S?QÆM; ;B M,K tQ +?ŠM; T?ªB /U p¨Q K’v T?QÆM; i?m®+ KÈB [m”i
;B +kM; +?d H¨ +¦ ? B H½Q i´ i¬M; + Q i?O +ªM? ;B¦B h?B M +’T KÈB T?€i i`B M

"¼M ?¼ ç m +¦ i? - p b b Q +?9M; i F?¬M; i? \ >´ # M;Q¨B i?¬ H¶ ?¨Q bªM;- i` M
ç–m ¦+ iBM? i M?¢v #ûMX L m F?¬M; ?„M H¨K b Q HU +?¼M çB i?2Q h–M G"T- M

h–M G"T K°i F?B T?€i i`B M- M?Q p"v K'v M;QÌB #¼M ?¼ b) H¨ M;mv M H½Q bÈK
G"T5 *¨M; F?¬M; M¦B ç M 'M iQÊM; +O ?„M pÈB h–M G"T p¬ +MM; i®i- M°B i•K M
F?B M +?Q >´ `'i +QB i`¼M; M;QÌB ?mvM? ç h–M G"T M¨v5

G½M? . Q i?ªM M?B M M¦B,

@S?9 [mw ?B K i`mM; +–mX *?•M +?QM? +¦ ;B€ i`` H¨ /B iQ+? # M i`QM; ?² S?QÉ

a m F?B H M i`¨M i`QM; +Æ i? - +?9M; /–M /–M /mM; M?"T p¨Q ?mv i /`+?- F?B M
?mv i /`+? H"T iS+ i,M; H M- H¢B +¨M; KÆ ?² bBM? ` F?€ M?B mX

óZmª M?B M H¨ M?Q i? 5ô L°B i•Kh¬ JBM? FQ+? ç°M;- ç M; Km®M iB T iK+ p"M +'
+?'M ç°M;- ? B K„i K¢M? K) KÎ ` - H° ` p FBM? M;¢+ F?¦ iBM +°M; pÈB w ?Qª M; ?

óh¢B b Q +¦ i? M?Q p"vX X X *?QM? H¨ *¬M;X X Xô

h¬ JBM? `ä `¨M; +ªK M?"M çQÊ+ F?B +ªK ;B€+ K€i H¢M? çQÊ+ ?'T i?m Î # M i`QM
HbM? tm'i ?B M +€+ /ÁM; +?ªv K€i H¢M?- M?[M; /ÁM; +?ªv M¨v iU M?Q i²M i¢B ç
H†M; +?Ì çÊB ç M F?B ?mv i K¢+? p"M +?mv M KÈB +¦ +Æ ?°B #°+ T?€iX

J¨ H9+ h¬ JBM? m®M; tQM; K°i M;KK HÈM ¬ HQM; iB M- ç¦ +?QM? H¨ +Æ ?°B ç +

S?ªM; T?'i M?Q p¬ b® /ÁM; bm®B iW #®M T?QÆM; i€K ?QÈM; M;QM; iK H¢B i?¨M

æ•v +?„+ ?ªM H¨ K°i T?–M ç¢B H K¨ *¬M; •K i?–K +?m˜M #` +?Q ?„M iW H9+ #û
i?QÌM; tmv M çQÊ+ i˜K #´ #ˆM; ¬ HQM; iB M +?QM? H¨ K°i H p"i HÈM `²BX L m h
HU+ HQÊM; M¨v b) i`Ê ;B9T ?„M ;B B çQ¢M ç–m- M m +ª çÌB M¨v ?„M F?¬M; im K
i? F?Ä2 K¢M?X

h¬ JBM? i`QM; HÁM; ?Qª M; ?®iX _ä `¨M; M?[M; M,K ;–M ç•v €M? K„i +MM; /mM; M
ç®B pÈB ?„M F€ p¼M; `'i + QX h? M?QM; MY i?€M; i`QÈ+ ?„M ç½ H¨K *¬M; i`Î

ó *¬M;X X Xô h¬ JBM? H˜K #˜K- i`QM; +Æ i? ?„M p M; p¼M; i? M? •K `–m `o- ç¢
M,K bm®i i?€M; iQ+? ;¦T iWM; iQ K°i ç M; i?¬B ç°M; K€m +O ?„M- F?B M +?Q iB
H"T iS+ ?B M ` -H'v i®+ ç° i?"i M? M? ?B M ` +?•M i?"iX

>ÆM i? - b m F?B iB K€m i?S ? B ?B M ` - iB K€m i?S # i?bM? HbM? #„i ç–m M

h?"K +?Q iB K€m i?S iQ +kM; KÆ ?² iU M?Q Km®M M´B H M5

L; v b m ç¦- i®+ ç° #B M ç´B +O i?•M i? h¬ JBM? H'v K„i i?QÌM; +¦ i? i?'v çQÊ+
FB M- F?Q ?mv i p"M +?mv M `'i M? M? H¨K i?•M i? +O ?„M HÈM H MX L m pšM i
T?bM? iQ- #„i ç–m +¦ #° /€M; +O J M i°+- +¦ çQÊ+ i?•M i? i`€M; FB MX

L?QM; p¨Q H9+ M¨v- F?®B Kª M? M?Ä K¨m ç2M Î i`QÈ+ M;U+ h¬ JBM? ç°i M?B M iª
+?¦B K„i M?Q H9+ Î # M i`QM; J M hQÊM;5

Zm M; K M; +?Êi H¦2- /` #B M ç°i M;°i M´B H M5

3X *?QÆM; d, >Q M;5

*–m J

h€+ ;Bª, L?o *,M

*?QÆM; d, >Q M;5

.`+? p¨ #B M, "¢+? L;¼+ a€+?

L;m²M, "¢+? L;¼+ a€+?

*MM; pÈB €M? b€M; FB tm'i ?B M- h¬ JBM? +ªK M?"M çQÊ+ K°i /ÁM; F?Q 'K ç°i M
M? M? +?¦M; H M i`¨M ` F?„T +Æ i? X æ²M; i?ÌB- M¦ /QÌM; M?Q /mM; ?ÊT pÈB +ª
iB M K M; H¢B- iQ¨M #° `¦i p¨Q i`QM; ?mv i K¢+?X

J°i iB M; –K p M; i`QM; i` Q +?Êi p M; H M iW iQM; +Æ i? h¬ JBM? F?B M ?„M ç M
HB i- ?mv i imv M i?S iQ +kM; i?bM? HbM? çQÊ+ M;QM; iK ` X

*MM; H9+ ç¦- `'i M?B m i¢T +?'i /Æ #˜M K¨m ç2M #` iB i` iW H¶ +?•M H¬M; h¬ JB
/–M iB m i€M i?2Q ;B¦ M9B i?´B [m X

" çQÌM; ?mv i K¢+? H¨ +¦ i? #QÈ+ p¨Q L;QM; >mv i +ªM? i–M; i?S M?'iX >¬K M v-
J M bo L;QM; >mv i +ªM? i–M; K°iX

L?QM; ?„M pšM M?„K +?†i ç¬B K„i- ?Q¨M iQ¨M F?¬M; +¦ /'m ?B m b) i?S+ idM?X
?mv i imv M i` M +Æ i? h¬ JBM? +m®B +MM; ç¼M; H¢B Î çQÌM; i?S iQX

J½B ç M b€M; bÈK M;¨v i?S ? B- +QM F?d M?Ä KÈB ç„+ w +?¢v iW çˆM; t iÈBX h
#˜M- M¦ bYM; b®i ;½B ç–m- çB [m M? h¬ JBM? p¨B pÁM;X

J†+ /M ç½ KÎ HBM? i`Q M?QM; H9+ M¨v M¦ pšM F?¬M; ?B m çQÊ+ +?mv M ;b tªv ` X
/MM; M;¦M i v +?¼+ +?¼+ h¬ JBM?X

L?QM; F?B pW #` M;¦M i v M¦ çKM; iÈB- +?d i?'v €M? b€M; i` M M;QÌB h¬ JBM? H
/QÌM; M?Q ç½ ç¢i iÈB +U+ ?¢M- T?O FQM iQ¨M i?•M h¬ JBM?X *QM F?d M?Ä i`ÊM
i?'v h¬ JBM? ç°i M;°i #B M K'i i`QÈ+ K„i KbM?X

h`QM; K„i +QM F?d M?Ä- h¬ JBM? #` K°i i?S €M? b€M; FB +„M Mm®i K'iX *ªM? i
K„i- i?ûi H M +?¦B i BX "¦M; ?²M; +?Êi H¦2- M¦ p¼i iÈB MÆB h¬ JBM? pW #B M
T?€i çB M M?QM; +m®B +MM; pšM ?Q¨M iQ¨M F?¬M; +¦ F i [mª ;bX L¦ M;Æ M;˜M M

h¬ JBM? F?¬M; #B i KbM? ç M; Î ç•m- H9+ M¨v ?„M ç M; KÌ K`i M?bM [m M?X LA
i`„M; t¦ # Q T?O- i–K M?bM F?¬M; çQÊ+ t H„K- +?d HQ€M; i?Q€M; i?'v T?Q i`Q
M9BX

G9+ M¨v ?„M KÈB idM? i€Q H¢BX >„M M?È H9+ i`QÈ+ KbM? ç M; Î i` M « GQM; b
F?¬M; ` i¢B b Q KbM? H¢B tm'i ?B M Î MÆB M¨vX

>„M /–M +ªM? ;B€+X æ–m iB M- ?„M M?bM [m MÆB M;U+ `²B H"T iS+ ;B"i Mªv Kb
K¨m ç2M F€ /` FB M[X

@ E?¬M; +¦ @ h¬ JBM? M;¢+ M?B MX >„M H¢B M?bM [m M? K°i H–M `²B KÈB +?–
i`–K- +˜M i?"M çB p T?Q M;¼M M9B #` bQÆM; KM +?2 F?m'i FB X

L;¼M M9B FB +€+? MÆB M¨v F?¬M; t - çB +?d +?®+ H€i h¬ JBM? ç½ ç M +?•M M9
?Qi b•m K°i ?ÆBX

æ•v ç9M; H¨ K°i M;¼M M9B- M?QM; T?Q i` M F?¬M; +¦ +•v +®B K¨ H¨ i`KB HOB M
çB m F?„+ M?B m HQ¢B ç² çˆM;- +¦ M9B b¬M;- +¦ /` i?9- +¦ pÁK i`ÌB *ÁM +¦ K°i b
+?Q iWM; i?'v [m X h'i +ª ç m i`¨M M;"T p M;mv M i?Ov iU M?Q i`QM; i?–M i?Q

>–m M?Q i`QM; +?ÈT K„i F?B h¬ JBM? M?bM i?'v M?[M; #S+ çB m F?„+ i` M M;¼
H"T iS+ p M; H M- MÆB i`mM; i•K M;¼M M9B i?bM? HbM? tm'i ?B M K°i F?2 MSi
?bM? +?ûK KÎ M;¼M M9B M¨v ` X

E?2 MSi FB F?¬M; `°M;- M?bM F?¬M; i?'v +m®B +MM;- /WM; H¢B M; v /QÈB +?•

h¬ JBM? ?ÆB /Q /U `²B +„M +?†i `,M;X L m ç½ ç M MÆB M¨v- H¢B F?¬M; #B i T?
+?Q M; v +ª ç•v H¨ MÆB M¨Q +kM; F?¬M; #B i- i`QÈ+ K„i H¢B +¦ K°i +QM çQÌM;- ?

hmv M?B M- /QÈB +€B M?bM +O ç€K +mM; T?KM; ?Q¨M; ;B i?U+ HU+ h?B M +'T
T?S+ K¨ i?¬BX :B i +? i >„+ h?Ov E?m L;Qm +?d H¨ p'M ç i?ÌB ;B M5 h

h–M G"T i?'T ;B¼M; M¦B,

@*?9M; i çB tm®M;- iÈB #Ì ?²X h +ªK i?'v >„+ h?Ov E?m L;Qm F?¬M; T?ªB H¨
;Bª ?Q¨M; ;B M¨v- bÈK Km°M b) #` ;B i +? iX æ¢B ç b® M;QÌB #¼M ?¼ M?'i ç`M
/B iQ+? M¨vX J¨ F?m /B iQ+? M¨v T?¢K pB p¢M i?QÈ+- ç½ ;–M #^M; K°i iÁ i?¨M? I
?¼ +kM; F?¬M; i? çB ? iX *?Q M M +Æ ?°B +O +?9M; i +?QM? H¨ bm F?B #¼M ?

>´ ;"i ç–m- +Æ ?°B M; v i`QÈ+ K„i ;BÌ T?9i M¨v ç½ F?¬M; +?'T M?"M #'i Fb bU H
#QÈ+ H M i`ÌB- +¦ H) K°i #QÈ+ tm®M; ç` M;K+X J†+ F i? M¨Q- HQ¢B +Æ ?°B M
F?¬M; i? #Ä [m X

L?bM #®M M;QÌB iW i` M çdM? /®+ çB tm®M;- "¢+? >² /MM; +QM M;QÆB M?Q #ªQ
>Q¨M; +ªK i?'v /Q /UX h`QM; +QM K„i +O M¨M;- MÆB ç¦ i`¨M M;"T M;mv ?B K- M
L;Qm +QÌM; ç¢B FB ` +?Q +?„+ ç½ F?¬M; +ÁM ;B F?€+5 J°i +QM >„+ h?Ov E?m
H¨K M¨M; bÊ M?Q p"v5

L?QM; M?[M; HÌB M¨v M¨M; H¢B F?¬M; +€+? M¨Q M¦B +?Q K'v M?•M HQ¢B iWM; +
#¼M ?¼ çB iWM; #QÈ+ p¨Q MÆB M;mv ?B KX J¨ +?QM? M¨M; i -i?QÆM; i? i` M

"¢+? >² #` H•K p¨Q +ªM? iB M i?Q€B HQÐM; M MX

hW F?B M¨M; bBM? ` - HBM? i?9 i`mv M i?W HB M M¦B +?Q M¨M;, +?`m ÆM K°i
*¨M; F?¬M; M¦B ç M M;QÌB M¨v +Sm M¨M; K°i K¢M;X

*MM; H„K H¨ +? i K¨ i?¬B5 "¢+? >´ M?„K K„i H¢B- M; v b m ç¦ i¢B +?¶ tm'i ?B M K
#ªv- KQÌB i€K im´BX *¬ ;€B M¨v / i?`i i`„M; M?Q imv i- 2Q M?Ä K¬M; M;U+ ç–v- ?
H¬M; K¨v /¨B K„i ç T M?Q iÆX J°i K€B i¦+ ç2M #m¬M; tm®M; M?Q i?€+ +?ªv- [mª
b„+X

*?d +¦ +?9i F?¬M; ?¨B ?Á +?QM? H¨ T?Q i` M M;U+ +O M¨M; +¦ K°i p i i?QÆM;
K v id Kd ;BÌ T?9i M¨v M?bM [m ;B®M; M?Q K°i +QM ` i M^K b'T- /[iÊM ç€M; bÊX

hB M; +¬ ;€B M?Q +?BK p¨M; Q M?- H~K #~K,

@G¨K M;QÌB i?U+ T?B M iQ€B- +ÁM T?ªB K†+ [m–M €Q5

L¦B tQM;- i`QM; i v +¦ i? K K°i #° p€v /¨B K¨m p¨M;- M¨M; M;?B M; ç•m bmv M;?o
K°i +€B v K +?2 M;U+ K¨m i`„M;X

J°i H9+ b m- K°i +¬ ;€B imv i b„+ ç°M; HÁM; M;QÌB- ;B®M; M?Q iB M M[?¢ T?¨K
h?QÆM; i? +O "¢+? >² KÈB F?¬B T?K+ çQÊ+ ? B- # T?–M KQÌBX ob #€Q ç€T •M
HB m HoM? #'i +?'T5

J¨ H9+ M¨v h–M G"T +MM; ç€K M;QÌB >´ ç½ tm'i ?B M Î # M #Ì ?² S?QÊM; >Q¨M
+?B M pšM F`+? HB i M?Q i`QÈ+ Î T?Q t - M? ;B¼M; M¦B,

@L;QÌB +?9 w ç M #¼M ?¼ +?d bÊ F?¬M; +?d +¦ +?9M; i X *¦ M?B m M;QÌB M?Q p
+O # ç¢B ;B i°+ i?¨M? >Q¨M; a +?9M; i ç m F?¬M; T?€i ?B M çQÊ+ K°i B5 h
H¢B F?¬M; p¨Q çQÊ+X *?Q M M H€i M[K¼B M;QÌB M?'i ç`M? T?ªB +~M i?"MX L
+?B M? m ?¨M? ç°M;- ;†T ç`+? F?¬M; M M #®B `®BX æ€M? F?¬M; çQÊ+ i?b H'v ç
p çQÊ+ iQM? K¢M; KÈB H¨ +?mv M [m M i`¼M; M?'i5

J'v M;QÌB v M H†M; ;"i ç–m- ç m +¦ +?9i ªK ç¢KX aQ pÈB ç€K +QÌM; ;Bª h?B M +
H¨ [m€ v m5 u m ç M KS+ K°i M;¦M i v +O M;QÌB i ç m +¦ i? #¦T +? i #¼M ?¼X
+?9i HÊB Q+? iW i`QM; /B iQ+?- ç m +~M i?"M iWM; HB iWM; iQX

@>ÄM; `²B5 L? M? M'T p¨Q- i?m HB K F?Q iS+5

h–M G"T [m€i F?) K°i iB M;- i?Q€M; +€B M?ªv p¨Q i`QM; K°i HMK +•v `"K `¢TX æ€I
+?¦M; +?mB p¨Q i?2QX

"ÎB pb H9+ M¨v- +QM >„+ h?Ov E?m L;Qm +ªK ;B€+ çQÊ+ KbM? F?¬M; +?®M; H
K•v HQÈi ;B¦ K M; i?2Q KQ iQ M;"T i`ÌB +?¢v iÈB ?QÈM; +O #¼M ?¼X

æB i?2Q b m M¦ H¨ K°i ç€K +QÌM; ;Bª bB m +'T +¦ i?U+ HU+ h?B M +'T5

o¬ hbM?

.mv L;½ æ°+ h¬M

h€+ ;Bª,hB m æ Q S?QM; GÊB

dNX *?QÆM; dN , h`–M .B + >¨M

L?¦K ç®B T?QÆM; M¨v i®+ ç° i?"i bU H¨ [m€ M? M?X " M M¨v pW KÈB ˜M M'T- # M
+kM; ç½ iÈB +€+? #Ì ?² +?WM; K°i i`,K KûiX L¦ ;¨Q H M K°i iB M;- F?„T +ª K†i ?² #
b¬B H M bMM; bK+- iB T i?2Q- p¬ b® +°i MQÈ+ T?mM K¢M? p¼i i?ŠM; H M #–m i
;B i?U+ HU+ h?B M +'T çm´B i? Q b€i T?Q b m >„+ h?Ov E?m L;Qm ç m iU +¬M;
L;½ æ°+ h¬M ô çQÊ+ +QTv iW /B M ç¨M GQÆM; aÆM "¢+ UGmQM;aQM" +X+QKV
çQÊ+ +QTv iW /B M ç¨M GQÆM; aÆM "¢+ UGmQM;aQM" +X+QKV

hWM; ç¢Q ?¨Q [m M; ?Q K„ #„M p T?Q >„+ h?Ov E?m L;QmX

_®M;5

G¢B H¨ K°i iB M; ;–K T?šM M°- M?[M; +°i MQÈ+ pW KÈB T?mM H M ç¦ i`QM; M?€
H"T iS+ #MM; M´ #„M ` p¬ +MM; mv K½M?- iS+ i?b i`QM; T?¢K pB ?ÆM i`,K i?QÈ+
i?B M [m•M p¢M K½ +MM; K°i H9+ #„M i M ` M?Q KQ 5

hmv M?[M; + Q i?O M¨v ç m ç¢i iÈB +ªM? ;BÈB h?B M +'T- i`QM; H9+ M?'i i?ÌB +k
+m®M; i v +?•M- ç²M; i?ÌB `®M; ;B"M HB M iK+- KQÌB #ªv +QÌM; ;Bª bB m +'T M?
[m€B p"i #S+ +?Q i?¨M? M?Q p"v- +ÁM #` i?QÆM; # M;QÌB- ?B M i¢B +?d +ÁM H¢
K°i K¨M M¨v- M?QM; #¼M ?¼ pšM +ªK i?'v M?K+ M?½ ?´ i? M F?¬M; +?`m M´BX

>„+ h?Ov E?m L;Qm MQÆM; +Æ ?°B M¨v- i?•M KbM? H"T iS+ i`–K tm®M; T?Q /Q
i?QÆM;- M m F?¬M; Km®M +? i Î +?¶ M¨v i?b +?¢v i`®M H¨ +€+? /mv M?'i5

h? M?QM; +€+ pä ;Bª h?B M +'T H¨K b Q +¦ i? +?Q T?ûT M¦ mM; /mM; +?¢v i?Q€
K°i iB M;5 J°i ç¢Q FB K F?Q K¢M? K) #„M tm®M; ?² MQÈ+- H"T iS+ K°i +QM b¦M;
H M- #„M H M i`ÌB ç–v #¼i MQÈ+- ;B¦ i?´B +m²M +m°M ;B®M; M?Q T?QM; # #½
H¨K +?Q K'v M;QÌB ç M; ˜M M9T F?¬M; /€K H° ` MY çB K ?ÆB i? FB QÈi bkM; M

h`–M .B + >¨M imM; K°i FB K M¨v- H"T iS+ #S+ #€+? >„+ h?Ov E?m L;Qm T?ªB i`²
KQÌB ? B FQ+? K¢M? M?'i +O h?B M +'T pä ;Bª5

•K5

G¢B H¨ K°i çÊi b¦M; HÈM M;'i i`ÌB /•M; H M- H¢B K½M? HB i ç"T p¨Q #ÌX J'v M;QÌB
H¢B- /M b Q +kM; #` ;B°B MQÈ+ QÈi K°i H–M `²B- H–M i?S ? B M[+kM; F?¬M; b

*QM >„+ h?Ov E?m L;Qm M¨v M m M?Q i?U+ HU+ ç½ ç¢i iÈB ?¦ ?bM? ?"m Fb- i?b
pä ;Bª h?B M +'T- +?¢v i`®M pšM H¨ F?¬M; +¦ +?9i p'M ç ;bX æ€M; iB + +?QM?
+'TX

hmv M?B M i`QÈ+ F?B +? i- T?ªM FQ+? +m®B +MM; +O M¦ +kM; +U+ Fb F?OM;
K„i ç€M? tm®M; ç M KQÌB K'v ç¢Q b'K bûi- i`QM; ç¦ +¦ M,K iB bûi +?m˜M t€+ #´
h?B M +'TX oÁM; +QÆM; F?Q ?° i? i` M M;QÌB M,K pä ;Bª h?B M +'T M¨v M?€v
M;QÌB #¼M ?¼ H"T iS+ i?Q€i ` K°i K¨M F?¦B KM- M; v b m ç¦ #B m ibM? i?®M; F?
`²B ç m `ÆB tm®M; K†i ?²X

lv i? +O i?B M ç` ?€ +¦ i? F?BM? i?QÌM;5

GBM? i?9- p®M H¨ p”i Qm €B +O i?B M M?B M- çQÊ+ HBM? F?Q i?B M ç` i? B M
>² FB +MM; >„+ h?Ov E?m L;Qm M¨v- t2K M?Q ç m H¨ HBM? i?9 iB M i?B MX L¦
+?9M; M¦ bBM? ` ç½ H¨ HBM? i?9- ?ÆM M[+? K ?mvM? Km°B- i?”K +?Q iQ¨M #
i?95 *?d +¦ çB m +’T #”+ +O ;B i°+ "¢+? >²- M m bQ pÈB ;B i°+ >„+ h?Ov E?m L

>„+ h?Ov E?m L;Qm pW bBM? ` - HB M +¦ çQÊ+ i?U+ HU+ æ` +’Tc K¨ "¢+? >² bE
Hmv M iW K°i +QM HBM? i?9 F?¬M; +¦ +’T #”+ M¨QX :B[? B HQ¨B +¦ +€+? #B i
h?Ov E?m L;Qm ;B®M; M?Q +¬ ;€B "¢+? >² FB ç½ im Hmv M K°i M;¨M M,K- p”v i
+’T i`QÈ+ K„i M¨v M m #¼ #´ i`9M; K°i Hm²M; bûi i?b M; v +ª +†M #½ +kM; F?¬M
ç€M; ç M¦ M?bM p¨Q K„i5

*ÁM M?Q HQ¨B h?B i hQ oB M i?b i?m°+ HQ¢B HBM? i?9 ?”m i?B MX L¦B +€+? F?
hQ oB M- +kM; F?¬M; M?’i ç`M? T?ªB H¨ HBM? i?9X *?Q M M- +QM çQÌM; im Hmv

J°i FQ+? +O >„+ h?Ov E?m L;Qm b„T +? i ;•v ` i?QÆM; i´M- H”T iS+ F?B M ç€
;B”M iQK K†iX h`QM; ç¦ +¦ K’v M;QÌB H”T iS+ H Q tm®M; T?Q /QÈB- +?°T H’v M,
i`9M; ç M? `ÆB tm®M; MQÈ+ +Sm i`Î p X

@>mvM? ç 5

@h? M¨Q\

@ 5 G½Q h K F?¬M; tQM; `²B5 L?Q i? M¨Q p”v5 *QM K M¦5 h¢B b Q +¦ i? M?Q p
+?O ç°M; K¨5

J°i ;½ pä ;Bª ¬K ç²M; #¢M- +?YB K„M; i`QM; K¨M MQÈ+ K„i ;B¨ Mm X æQÌM; çQÌM
+kM; F?¬M; #B i ç½ # Q M?B m M,K F?¬M; +¦ K„M; +?YB M;QÌB M?Q p”vX Í p¨Q i?Ì
FbK M´B +kM; F?¬M; F?€+ ;b ç€K HQm K M? çQÌM; T?®X

*€+ + Q i?O #¼M ?¼ /M b®M; i`+? K`+?- M?QM; +kM; +¦ i?’i ibM? HK+ /K+5

h`–M .B + >¨M +?KT H’v i?B i? >„+ h?Ov E?m L;Qm i`QÈ+ F?B M¦ #` +?bK tm®
[m,M; H M #Ì- +kM; H¨ p K†i •K i`–K- i`QM; HÁM; +U+ Fb iS+ ;B”MX

GQ¨B HBM? i?9 >„+ h?Ov E?m L;Qm- ç•v +kM; H¨ H–M ç–m iB M i`QM; çÌB H½Q
;BÈB ?¢M Î # M;Q¨B, id M?Q M¦B >„+ h?Ov E?m L;Qm H¨ HBM? i?9 iB M i?B M- T
HÈM ?ÆM i`,K im´B- +kM; F?¬M; T?ªB iMv iB M +¦ i? i` m +?¼+X h`ÌB bBM? ` M¦
i?B M ç` - bÎ i`QÌM; KQÊM mv i? +O i?B M ç` 5

J¨ ?¬K M v +QM >„+ h?Ov E?m L;Qm M¨v pW tm’i ?B M- h`–M .B + >¨M HB M M;¢
i?¬B5 "ÎB pb H½Q T?€i ?B M- i?U+ HU+ +QM >„+ h?Ov E?m L;Qm M¨v +?d i` M /
i´M; +°M; iÈB KQÌB #ªv + Q i?O h?B M +’T- +?Q /M MÆB M¨v H¨ ç` #¨M +O >„+ h
M¦ ?ŠM H¨ `’i / /¨M; KÈB ç9M;X

L?QM; ç•m M;Ì- pb i?S M¨v H¢B +ÁM +?Q +¦ çB p¨Q /B iQ+? T?Q i`QÈ+- ç½ #` i?Q
i? K K°i M;QÌB- i`¼M; i?QÆM; #®M M;QÌB5

Zmª i?U+ +?mv M M¨v +?`m i?B i i?ÁB [m€ HÈM5

h•K ibM? h`–M .B + >¨M v M ioM? M?B m M,K- +kM; F?¬M; F?ÄB #®+ H M HY ;B
T?€i iB i` M;Q¨B5

@*€+ M;QÆB çB p +?¶ /B iQ+? i`QÈ+ çB5 a m ç¦ +?[i`` +?Q #¼M ?¼5 h çB i?m
+O >„+ h?Ov E?m L;QmX G–M M¨v H¨ i bÆ bm’i5 G½Q h K b) F?¬M; +? i m´M;,
+?QM? H¨ i`€+? M?B K +O ?Q¨M; i?’i h? M? GQM;5

h`–M .B + >¨M M¦B ;B¼M; i`–K i?’TX L?[M; M;QÌB +ÁM H¢B imv `^M; ç m HÁM; +k

.M b Q B +kM; F?¬M; M;?o ç M- K°i +QM HBM? i?9 i?U+ HU+ h?B M +’T H¢B +¦ M
p”vX

h?•K KbM? h`–M .B + >¨M M? M?¨M; # v p¨Q #Ì ?²X •M? K„i H½Q H¢M? M?bM HQÈ
G”T ç M; ˜M i?•M- i?ªM M?B M M¦B,

@æWM; i`®M M[ 5 *?Q `^M; i?m HB K F?Q iS+ i b) F?¬M; T?€i ?B M b Q\ > ? 5
HU+ +O +QÌM; ;Bª h?B M +'T- çWM; M¦B K'v M;QÌB b®M; iQ HÈM- +?Q /M H¨ K'
i`€M? çQÊ+ €M? K„i +O H½Q T?m5

óh /U p¨Q5 L;QÆB M¦B bÈK +?9i5 G½Q iY F?¬M; T?ªB #` /°B MQÈ+ `²B5ô h–M
ç–m çSM; H M- K'v M;QÌB FB +kM; ç m çSM; H M i?2Q- p"M +¬M; ?QM; F?¬ [m–M
~M i?•M çB ` X æ²M; i?ÌB i`QM; HÁM; +¨M; +¦ M?"M i?S+ `ä `¨M; ?ÆM p i?U+ HU+

h`–M .B + >¨M p®M ç M; M´B ;B"M çMM; çMM;- ç M; Km®M tª ?"M i` M K'v i M çm
M;?o iÈB F?B M?bM i?'v K'v M;QÌB- ?„M ?Q¨M iQ¨M M;•v M;~M +ª M;QÌBX

æ•v ç€K M;QÌB M¨v ç m H¨ i?U+ HU+ ;b ç•v\ > B +¬ ;€B /mM; K¢Q t'm tQ- K°i M;
>mv M +'T- K°i M;QÌB KÈB >mv M +'T bÆ Fbc ;½ iQ +QM M¨vX ±5 .€M; K¢Q mv pk
p"vc iB m iY ? B KQÆB im´B M¨v, •B +?¨ ?„M F?¬M; M;Ì H¨ K°i i M F?¬M; +¦ T?~
+QM K M¦5

h`–M .B + >¨M i?B m +?9i M[ #` T?€i ?B M M¨v +O H½Q +?'M ç°M; i?¨M? M°B i?Q
h?Ov E?m L;Qm b„T +? i imM; ` K°i FQ+? ;B i +? i ç²M; #¢M- H½Q +kM; F?¬M; +

E?¬M; +¦ ;b ç M¦B5 h?"i bU H¨ ? i +?¶ M¦B `²B5

:B i M;QÌB M?Q i? - [mª i?U+ ¬ m i v +O KbM?5

@*€+ M;QÆB H¨ iÈB ç•v #^M; +€+? M¨Q\

E iB T- h`–M .B + >¨M +ªK i?'v F?¦ iBM- +?d pÈB i?•M i?O `€+ `QÎB +O K'v M;QÌ
+¦ i? H¼i p¨Q çQÊ+ +?¶ M¨v\

L?bM i?Q€M; [m p€+? ç½ /UM; çSM; T?Q i` M ç–m- h`–M .B + >¨M H¢B H„+ H„+
F?ª M,M;5 hmv i ç®B H¨ F?¬M; +¦ F?ª M,M;5 L9B S?QÊM; >Q¨M; i` M çdM? i€K M
M9B M¨Q F?¬M; +¦ h?B M +'T HBM? i?9 i¼ i`'M5 æB m M¨v +,M #ªM H¨ F?¬M; +–M
M,K [m - iW `'i H•m F?¬M; #B i +¦ # Q M?B m F K¢Q ?B K ç½ /MM; K€m p¨ MQÈ+
M¨vXô h`mv M ó.mv L;½ æ°+ h¬M ô çQÊ+ +QTv iW /B M ç¨M GQÆM; aÆM "¢+ UGm

hB T i?2Q- G½Q M;?o ç M K°i F?ª M,M; F?€+, J'v i M M¨v +¦ T?ªB çB p¨Q #^M; çQ
.B + >¨M H¢B M;?o M?Q p"v- #ÎB pb #¼M ?¼- ç m F?¬M; T?ªB H¨ +?¢v iÈB MÆB
H¼+ ?B M i`QÌM;- +kM; F?¬M; +¦ [m€ KS+ +~M i?"M- ç b¦i K'v +QM +€ H¼i HQÈB

h`–M .B + >¨M H"T iS+ HB M +?Q H¨ ç9M; i?2Q T?€M çQ€M i?S ? B +O KbM?- M M
M;QÌB K°i T?2M +kM; F?¬M; +¦X J'v M;QÌB M¨v- M m ç´B H¨ H9+ #bM? i?QÌM;- +,
+€B H½Q +kM; F?¬M; +¦ ?SM; i?9X oW ç`M? çm´B K'v M;QÌB çB +?Q tQM;- M?b
L;Qm i` M K†i ç'i- h`–M .B + >¨M /Q /U K°i +?9i- M;?o i?–K, ó*¦ K'v M;QÌB ?–m +
i?ÌB çB K K'm +?®i- +ÁM +¦ i? pSi #¼M ?¼ ` +?Q HBM? i?9 ,M +kM; M;,M +ªM çQ

ob i? h`–M .B + >¨M M¦B,

@J'v M;QÌB +€+ M;QÆB5 hW ?¬K M v i`Î çB ?½v çB i?2Q i 5 *?d +–M #B i M;?2 H
b m b) pBM? ?Q T?9 [mw5 *€+ M;QÆB +kM; F?¬M; #B i i H¨ B T?ªB F?¬M;\ h
>Q¨M; ;B , h`–M .B + >¨M5

o¬ hbM?

.mv L;½ æ°+ h¬M

h€+ ;Bª,hB m æ Q S?QM; GÊB

3yX *?QÆM; 3y , E?Q h`¨M;5

hmv `^M; ç½ bÈK #B i i?•M T?"M M?[M; M;QÌB M¨v- M?QM; M;?2 h`–M .B + >¨M +?
F?B M K'v M;QÌB H'v H¨K FBM? ?½BX L?'i H¨ ? B M;QÌB >´ +MM; "° o•M u M- >Q
/•M #bM? i?QÌM; K¨ M¦B- +,M #ªM H¨ + Q + Q i¢B i?QÊM;- H¨ i²M i¢B + Q F?¬M;

i?QÌM;- +ª çÌB +¦ i? M; v +ª K°i h?¨M? +?O +kM; F?¬M; M?'i ç`M? +¦ i? M?bM i?'v
+?O- +ÁM +¦ p¬ b® [m M iQ ?B M ?€+? i? K¨ M;QÌB M; v i`QÈ+ K„i M¨v- H¢B +?Q
ç–m i'i +ª [m M iQ ?B M ?€+? ç¦5 æ M M; v +ª >Q¨M; ç +kM; T?ªB +mM; FQM? K'v

>„M #ªQ çªK B /€K M¦B H¨ ?Q M;¬M\

>¼+ çQÊ+ pä M;? ;BÄB- /®+ bS+ +?Q ;B i°+ æ oQÆM;5

> B +•m M¦B M¨v- +?ŠM; M?[M; çQÊ+ €T /KM; Î i?ÌB F?¬M; +O h–M G"T i`QÈ+ ç•
GK+ +kM; i?Q+? SM;5

*?Q M M- ?B m `ä M?'i +?QM? H¨ >´, ç¢B ?B m iY M¨v pšM Hm¬M KQM; QÈ+ K M
b®M; bmM; i9+ ?ÆM- pb i? ?¬ ?'T +O ?„M `ä `¨M; +¦ +?9i /²M /"T- b„+ K†i +kM; +

"° o•M u M imv `^M; FBM? M;¢+ p i?•M T?"M +O H½Q ;Bª ç–m i¦+ #¢+ T?Æ K†i Kk
M?QM; ç®B pÈB M[M?•M K¨ M¦B- ? K i?Q+? p [mv M HU+ +kM; F?¬M; +¦ K½M? I
tQM; HÌB M¨v- M¨M; +kM; +?d H¨ ?ÆB ?ÆB +¦ +?9i ç°M; /mM;- M?QM; F?¬M; +¦ #°

o T?–M G½M? . Q ?Q¨M iQ¨M H¨ i?Ì Æ- F?¬M; K°i +?9i ç°M; HÁM;- /QÌM; M?Q pB
pÈB M¨M;- M;QÊ+ H¢B #° /€M; +O M¨M; i?U+ +¦ ?SM; i?9 ç®B pÈB +QM >„+ h?Ov
K†i ç'iX

h`QM; HÁM;  >´ imv `^M; +U+ M¦M;- M?QM; pšM H¨ M?bM i?Q€M; [m h–M G"TX h
FB M i®i M?Q p"v- h–M G"T F?¬M; +¦ #'i +S HQ /Q ;b ç iW +?®BX "¼M ?¼ HB m K
F?¬M; T?ªB H¨ Km®M KQm +–m pBM? ?Q T?9 [mw b Q5 >B M ;BÌ K°i +€B +Æ ?°B
?¼- +?d +–M +¦ i? +ÁM b®M; `ÌB F?ÄB ?² S?QÊM; >Q¨M;- i?b b m M¨v #¼M ?¼ -
>Q¨M; ;B 5 h`mv M ó.mv L;½ æ°+ h¬M ô çQÊ+ +QTv iW /B M ç¨M GQÆM; aÆM "¢+

æ M H9+ ç¦- +€B ;b # ç¢B ;B i°+ +O i?¨M? >Q¨M; a - +€B ;b K¨ h?¨M? +?O J¢+ ;
?Q¨M iQ¨M F?¬M; +¦ #'i Fb K®B mv ?B T ;b5 h–M G"T +kM; F?¬M; +ÁM +–M +?2 ;B
i•v M?Q p"v M[X *?QM? ?„M +kM; +¦ i? H¨K +?Q +? K M?ªv K°i T?€i i`Î i?¨M? H

h`–M .B + >¨M i?Q€M; bYM; b®i- ç°M; i€+ +O  >´ imv `'i FQM ç€Q M?QM; F?¬M;
i?O bB m +'T M?Q H½QX G½Q i?–K M;?o, F?¬M; M;?o iÈB M;QÌB i` im´B M?bM M
HoM? +O #¼M +?9M;X G½Q /ÌB €M? K„i `ÆB tm®M; i` M M;QÌB h–M G"T- i?"K +?
+?Q h–M G"TX "ÎB pb h`–M .B + >¨M bÊ M m KbM? ;•v €T HU+- M;QÌB i` im´B M¨
[m–M5

æB m M¨v +kM; F?¬M; T?ªB F?Q i`QÆM;- mv €T +O + Q i?O h?B M +'T M;QÌB i?

@L?Q i? M¨Q\ *€B M¨v +ÁM +–M bmv M;?o M[b Q\

h`–M .B + >¨M M?QÈM; M;QÈM; H¬M; K¨v- ;B¼M; M¦B #bM? i?ªM F?¬M; H¦2 ` +?9
G"T H¢B `ä `¨M; +ªK ;B€+ çQÊ+ i` M KbM? M;QÌB M¨v +?Êi H¦2 ` +?9i b€i F?QX

hB M h?B M hY E?Q i?"i M?¢v +ªK5 h`–M .B + >¨M +kM; F?¬M; # Q ;BÌ M;?o iÈB
iQ¨M F?¬M; ç†i Î iQ`M; K„i M¨v H¢B +?QM? H¨ K°i pä ;Bª i?•K i¨M; #'i H°X

@> ? 5 L m i M¦B +U imv i- +¦ T?ªB M;¨B b) H"T iS+ ;B i i ? v F?¬M;\

h–M G"T +QÌB ?ÄB M;QÊ+ H¢BX

@L;QÆB M¦B t2K\

h`–M .B + >¨M M?bM h–M G"T H¢M? HMM; ?ÄB M;QÊ+ H¢BX

"ªM H½M? F?¬M; #^M; M;QÌB- h–M G"T pW ç`M? ;"i ç–m ç€T SM; i?2Q- #¶M; M?
i?B M iW i`QM; `WM; `"K T?Q  b m i`¨M iÈB- ;B®M; M?Q H¨ bQÆM; KM # Q T?O I
+m°M K½M? HB i ?QÈM; iÈB # M M¨v T?O tm®M;5

*?m~M t€+ K¨ M¦B H¨ ç iÈB ?QÈM; h`–M .B + >¨M5

hmv M?B M ç€K M;QÌB h–M G"T M?'i ç`M? +kM; #` ?¼ H•vX h`QM; M?€v K„i ç¦ /QÌ
+•M ç H M M;U+- +ªK ;B€+ ?–m M?Q ?Qi i?Î F?¬M; i?¬M;5

*kM; K v H¨ +¶ mv €T FB +?d HQÈi [m K'v M;QÌB i`QM; M?€v K„i- `²B iQ¨M #° ç >¨MX

5

h`–M .B + >¨M ?ûi iQ K°i iB M;- p"M /KM; iQ¨M #° F?Q i? +O pä ;Bª h?B M +'T ç M¨vX h? M?QM; i?•M ?bM? H½Q pšM T?ªB i?®B HmB p T?Q b m- ç M H9+ HmB p"M H M K°i +?9i M;mv M F?Q ç M´B i` M K†i MQÈ+ +kM; F?¬M; +¦X

"äK #äK #äK5

o M; H M iB M; p"i `ÆB tm®M; MQÆ+5 h`–M .B + >¨M #` i`U+ iB T #S+ HmB tm®M

J½B ç M F?B MQÈ+ i`QM; ?² M; M; iÈB i?„i HQM; h`–M .B + >¨M- +¶ mv €T FB KÈ M¦B F?¬M; T?•M #B i çQÊ+ M K M[- p¬ +MM; H¢M? H)Q- ;B®M; M?Q H¨ tmv M [m

@L;QÆB H¨ B\ .€K ;B i i?€M? i?9 i`QM; ?² +O i 5

:BÌ T?9i M¨v b„+ i`ÌB ç½ i®B- i` M #–m i`ÌB ç–v b Q- F?¬M; +¦ €M? i`,M;- i? M? •K K M; i?2Q +ÆM T?šM M°X h`–M .B + >¨M i?•M Î /QÈB MQÈ+- pšM ç M; +ªK ;B€+ KbM? +?d i`QM; M?€v K„i i'i +ª ç m iQ€i K² ?¬B H¢M?5

hB M; [m€i HÈM /WM; H¢B i` M /B iQ+? i`mM; i•K ?²- ç²M; #¢M +O H½Q M;?2 i,K +?mv M çM b Q\ J°i +QM HBM? i?9 bB m +'T ?ÆM ?ŠM h?B M +'T Î MÆB M¨v- B

@E?¬M; #B i iB M #®B H¨ p` M¨Q5 o½M #®B H¨ h?O i`+? +mM; T?KM; h`–M .B + > [m®+X æ M MÆB ç•v p¬ ibM? K¢Q T?¢K +€+ p` iB M #®B Î M9B S?QÊM; >Q¨M;- M p` i? i?S +?Q5

h`–M .B + >¨M +® FB K +? M¶B bÊ ?½B i`QM; HÁM;X h?"K +?Q Î i`QM; MQÈ+ +kM bÊ b) /šM iÈB bU ?B m H–K +O HBM? i?9 bB m +QÌM; M¨vX

@>W5 L m Km®M çB p¨Q i`QM; T?ÁM; ç´ M€i FB ibK #ªQ p"i i?b +S çB ibK #ªQ p"i T?¢K +€+ M;QÆB H¨ M¦ ç€M; +? iX L?QM; M;QÆB H¢B +ÁM Km®M H'v ?mv M ç M T?ªB H¨ F?¬M; t2K +€+ HBM? i?9 i` M M9B S?QÊM; >Q¨M; M¨v p¨Q K„i b Q\

h`–M .B + >¨M M;?2 tQM; +¨M; FBM? bÊ F?¬M; i?¬B- H¨ ç`+? +O i'i +ª HBM? i?9 æWM; M¦B H¨ H½Q- +?Q /M iQ¨M #° ?Q¨M; i?'i h? M? GQM; [m®+- +kM; +?Q +?„+ T?ªB M¦B ç€M? H¨ +?d `B M; M?[M; HBM? i?9 M¨v- K°i F?B i?"i bU ç€M? M? m- ;B # M KbM? +kM; i€K i`,K- HQ¢B +?mv M p¬ Q+? M¨v B H¢B çB H¨KX

hmv `^M; +kM; +¦ +?9i ?Q¨B M;?B- HBM? i?9 bB m +'T ;†T ?¬K M v M?Q i? M¨Q H p"v- F?¬M; +¦ pW ;†T K†i HB M ;BÆ K¦M; pm®i +?KT H'v KbM?X L?QM; ;BÌ T?9i >¨M +kM; +?d +ªK i?'v KbM? K v K„M5

*€B ;b ç m +¦ i? H¨K ;Bª- M?QM; F?Q i? M¨v H¨ imv i ç®B F?¬M; H¨K ;Bª çQÊ+5 >¨M i?¨M? M?Q p"v- HmB tm®M; i"M i`QM; ?²- M; v +ª i•K iQ T?ªM F?€M; ç m F?¬M T?€ h?B M +'T ç¢i iÈB ?¦ ?bM? HBM? i?9- +ÁM +¦ B +¦ i? H¨K çQÊ+\ h`mv M ó +QTv iW /B M ç¨M GQÆM; aÆM "¢+ UGmQM;aQM" +X+QKV

@hB M #®B5 o½M #®B b B H–K `²B5 sBM iB M #®B +¦ i? i? i?S b B H–K +O p½

æ€K M;QÌB h–M G"T M?bM +ªM? i`QÈ+ K„i M¨v ç m i`ÊM K„i ?€ ?®+ K²K, h?O i`+ ;B - + Q i?O h?B M +'T pW KÈB F?Q i? M;'i i`ÌB- ;BÌ T?9i M¨v H¢B ;B®M; M?Q K° HÌB- p K†i i?¨M? F?˜MX *?Q /M H¨ M;QÌB +¦ K€m H¢M? +?d bÊ +kM; +¦ i? #` i? ç°M;X

@L;QÆB çB çB5 E?¬M; çQÊ+ i?QÆM; i´M HBM? i?9 +O ?² S?QÊM; >Q¨M; M9B S `²B +ÁM +¦

h`–M .B + >¨M pW ç`M? T?B i?•M `ÌB çB- M;?2 tQM; HÌB M¨v- F?¬M; i? F?¬M; i? /QÈB ?²- M¦B,

@h?dM? iB M #®B +?d i?`5

@J'v M? eM? HQ¢B M¨v i i`¬M; pW K„iX L;QÆB F?¬M; çQÊ+ #„i #m°+ ?¼ H¨K +
i`QM; T?ÁM; ç´ M€i ç¦ ibK #ªQ p"i- M;QÆB T?ªB #ªQ p i®i +?Q ?¼5

L;'i F?¬M; T?ªB p"v +?S\

E?¬M; +?d `B M; h`–M .B + >¨M- K¨ M; v +ª K'v M;QÌB h–M G"T M;?2 tQM;- +kM;
i?–K M;?o, HBM? i?9 bB m +'T F?B M¨Q i?b i®i M?Q p"v\ "B i +QÈT +O M?¨ ;B¨m

*kM; K v h`–M .B + >¨M M;?2 M¦B [m HBM? i?9 bB m +'T ç m +¦ +€+ HQ¢B ?¨M? ç
i?–K K„M;, bÈK #B i M?Q p"v- +?QM? KbM? pb +€B ;b T?ªB ç M #Ì ?² #„i K'v M;QÌB
F?¬M; +¦- +ÁM M?B m i? K` #®M p` i´ i¬M;5

J¨ i?U+ HU+ +O #¼M ?¼ i? M¨v- çB p¨Q # M i`QM; /B iQ+?- +?ŠM; F?€+ M¨Q çB

hmv M?B M ?B M M v- H½Q H¢B F?¬M; /€K M¦B ` +€B +?[óF?¬M;ô-ç¨M? T?ªB F
M¦B,

@o½M #®B ç½ #B iX

@V5 L;QÆB çB çB5

h`QM; ;B¼M; M¦B ç¦ K M; i?2Q p¬ i"M +?€M ;?ûi- /QÌM; M?Q M¦B +?mv M pÈB h`-
K'i K†i #B i # QX

h`–M .B + >¨M i?"i b•m HB + K„i M?bM K'v M;QÌB h–M G"T K°i +€B- i?–K M;?o, ó
/€K F?¬M; i?S+ i?ÌB- ç +mM; T?KM; ?Q¨M; ;B H¨K #ªQ iB m +?Q +€+ M;QÆB- i
M?'i i ;B i +?QM? H¨ +€+ M;QÆB5ô

*kM; K v K'v M;QÌB h–M G"T ç m F?¬M; +¦ w +MM; çB pÈB H½QX h`–M .B + >¨M +
H M- p"M +¬M; ?QM; F?¬ [m–M €Q i` M M;QÌBX G½Q +kM; H¨ K°i H½Q M?•M ?¬M
pä ;Bª h?B M +'T i?•M i? p¬ +MM; `„M +?„+- M?QM; F?¬M; p"M +¬M; çSM; i`QM;
M?Q p"v- +kM; F?¬M; T?ªB H¨ +?mv M i?QªB K€B +?Q H„KX

>QÈM; p T?Q `WM; +•v i®B ç2M M?Q KU+ +9B +?¨Q K°i +€B- h`–M .B + >¨M T?B
T?Q i` M /B iQ+? i?QÊM; +´X L; v b m ç¦ K¼B M;QÌB HB M iQ¨M #° `ÌB F?ÄB MÆ

>B M M?B M- #¼M ?¼ ç m +?Q `^M; ?¬K M¨v ç½ F?¬M; i?Q+? ?ÊT iB M p¨Q i`QM;
?½v iQM?X

a m F?B h`–M .B + >¨M `ÌB çB- Î b•m i`QM; `WM; `"K- +¬ ;€B "¢+? >² KÈB i?Î T?¨Q
HBM? ç°M; +kM; ?B M ` p K i KÄB p¨B T?–MX L m M?Q F?¬M; #` i?QÆM;- pšM
F?¬M; i?¨M? p'M ç - M?QM; ?B M i¢B i?•M i? M¨M; ç M; #` i`¼M; i?QÆM;- +?d i
ç½ H¨K +?Q M¨M; ? Q ? i iBM? HU+X .MM; K°i iB iBM? HU+ +m®B +MM; M¨M; M¦

@h M iB m iY i` im´B FB 5 h M?bM ` iQ +?'i +O M;QÆB i®i M?'i- M°B ç M +O
,M çB- ç®B pÈB M;QÆB KÈB +¦ HÊBX J†i F?€+ +€+ M;QÆB iU KbM? tS HQ H¨ i®i

L¦B tQM;- "¢+? >² `®i +m°+ /mv i`b F?¬M; çQÊ+ ?bM? M;QÌB- ?¦ i?¨M? K°i +QM -
K #B M K'i i`QM; `WM; `"KX

æ€K M;QÌB h–M G"T çSM; Î ç¦ M;? M ?¼M; M?bM i`•M i`®BX h?"i H•m b Q- G½M?

@h +?Q iÈB #•v ;BÌ +kM; F?¬M; +¦ M;?2 M¦B HBM? i?9 H¢B H¨K M?Q p"v- ç +?Q
ç²M; HQ¢B M¦ ç•v ç•v i?"i F?¬M; i? iBM M´B5

"° o•M u M M;QÊ+ H¢B F?¬M; FBM? M;¢+ M?B m M?Q p"v- +QÌB M¦B,

@*?mv M M¨v +¦ ;b ç•m, +?OM; i°+ #'i ç²M; K¨ i?¬B5

@E?¬M;5 S?¨K H¨ HBM? i?9 +MM; HBM? i?9 /M H¨ i?M ç`+?- M?QM; i?ÌB çB K ç®
h`W T?B

G½M? . Q /QÌM; M?Q M;?o iÈB +€B ;b- H"T iS+ H„+ H„+ ç–m- i?'T ;B¼M; M¦B,

@h`W T?B pb #€Q •M5

@"€Q •M\

h–M G”T M?Qm K¨v- M¦B,

@*QM p”i M?Ä FB \ E?¬M; +¦ F?ª M,M; ç•m5 >Q¨M iQ¨M +?d H¨ K°i +QM i?9 #bM?

@J†+ F M?Q i? M¨Q- +€B M¨v +?9M; i XT?€i ç¢B i¨B `²B5

>´ M?bM i?B i? >„+ h?Ov E?m L;Qm F?¬M; FbK M´B i€M i?QÎM; M¦BX hB T i
+MM; +?•M i?¨M? M?bM h–M G”T M¦B, h`mv M ó.mv L;½ æ°+ h¬M ô çQÊ+ +QTv i
UGmQM;aQM" +X+QKV

@h–M ?mvM? ç 5 L°B ç M M¨v M;QÆB K m K m ,M çB5

G½M? . Q H9+ M¨v +kM; M¦B,

@h +¦ +ªK ;B€+ H½Q +mM; T?KM; ?Q¨M; ;B M¨v b) F?¬M; / /¨M; #m¬M; i? ç•m5
i`QM; M¨v Hmv M ?¦ - i`QM; i?ÌB ;B M M¨v H½Q b) F?¬M; /€K ibK H¢B ç•vX *?Ì M;
+?9M; i HB M `ÌB F?ÄB +?¶ M¨v H¨ i®i H„K `²B5 h?m ?Q¢+? H–M M¨v ç½ [m€ M?
çB p¨Q /B iQ+? H¨K +?B5

@L°B ç M HBM? i?9 +¦ i? ;B[çQÊ+ # Q H•m\

h–M G”T M?bM G½M? . Q ?ÄBX

@J°i M,K5

G½M? . Q F?¬M; ? M;?o M;ÊB- i`U+ iB T ?²B ç€T,

@L m M?Q +¦ /KM; +K +?S i®i- +?Q /M KQÌB M,K +kM; F?¬M; i?¨M? p’M ç 5 L°B ç
h?B M æ` M;QM; F i K¨ i?¨M?- b m F?B H’v ` M;Q¨B HBM? F?Q b) iW iW iB m i€
i`QM; pÁM; K°i M,K /MM; M¦ i?b i®iX hmv M?B M t2K ibM? ?m®M; ?B M i¢B M¨v
?ÆMX *MM; H„K i?b ç€T SM; v m +–m +O h`–M .B + >¨M ;B M?”T ?Q¨M; ;B - +kM
H„K5

@Zm M çB5 >B M i¢B +?Q T?ªB H9+ M,M5 G½M? . Q id5 *?9M; i H’v M°B ç M `
+ 5 G°i / >„+ h?Ov E?m L;Qm tQM;- +€+ M;QÆB +?Ì Î #Ì ?²X "•v ;BÌ i T?ªB çB p
+?mv MX h`QÈ+ #bM? KBM? M m M?Q i pšM +?Q çB ` - +€+ M;QÌB ?½v H”T iS+ i
/U +ªK- +¦ i?S ;b ç¦ pšM Hm¬M ç M; #ªQ p +?9M; i 5 "^M; F?¬M; +?9M; i imv i ç
+?¶ M¨vX *€+ M;QÌB +?Ì i Î ç¦ K°i M;¨v- M m i +ÁM F?¬M; +¦ çB ` i?b +€+ M;QÆB
h? M? GQM; [m®+ K B / M? ˜M iQ+? i?b i®i ?ÆM5 >´ ç¢B + 5 æWM; iBM iQÌM;
.B + >¨M #ªQ çªK5 *?9M; i Î i`QM; K„i ?„M F?¬M; ç€M; ;B€ K°i ç²M;5

h–M G”T M¦B tQM;- i?”i b•m M?bM i?Q€M; [m K¼B M;QÌB- +ÁM M¦B i? K,

@L°B ç M i¢K i?ÌB G½M? . Q +S ;B[ç¦ çBX L m i F?¬M; p M[- id Hmv M +? i?¨
FB K çQÊ+ K°i F?QªM iB M HÈM5

@E?¬M; çQÊ+5

>´ [mª [mv i +U imv i M¦BX hmv `^M; ?„M `’i Km®M ;B M?”T ?Q¨M; i?’i- M?QM;
M?Q p”v- ?„M +ªK i?’v +kM; +¦ ç¢Q HQX L?QM; ?„M F?¬M; v M HÁM; ç K°i KbM?

@h +MM; çB pÈB M;QÆB5

@h +kM; çB5

@*ÁM +¦ i 5

h`QM; HÁM; h–M G”T +ªK i?’v ’K €T- KdK +QÌB M?bM K’v M;QÌB K°i +€B- M¦B,

@*¦ M?[M; HÌB M¨v +O +€+ M;QÆB Fb i?”i H¨ çO `²B5 h?U+ HU+ +O i - +€+ M;QÆ
çB- i F?¬M; +¦ pB + ;b5

h–M G”T M¦B tQM;- i?•M ?bM? ;B®M; M?Q H¨ F?¬M; +¦ +?9i bS+ M†M; M¨Q- i`QM;
i?QÈ+- +?ÈT K„i H–M M[?„M ç½ ?B M ` Î M;Q¨B i`,K i?QÈ+5

J’v M;QÌB >´ M?bM i?’v ç m i`ÊM K„i ?€ ?®+ K²K- çSM; b[M; /QÌM; M?Q ?¦ ç€X
;Bª h?B M +’T tm’i ?B M pW `²B- +kM; F?¬M; i?’v M;QÌB M¨Q +¦ çQÊ+ +¬M; T?€
p”v5

"¼M ?¼ ç•m #B i `^M;, imv i i? F?BM? +¬M; #B M i?¨M? +?B M Fo- F?„T +O h?
/mv M?’i K°i #°5

hB m JMB

.mv L;½ æ°+ h¬M

h€+ ;Bª,hB m æ Q S?QM; GÊB

3RX *?QÆM; 3R , æB m E?B M "^M; •K h? M?

o T?–M tY i`Q pB M M°B ç M >„+ h?Ov E?m L;Qm M¨v- H¨ h–M G”T bmv M;?o `’i H
h`mv M ó.mv L;½ æ°+ h¬M ô çQÊ+ +QTv iW /B M ç¨M GQÆM; aÆM "¢+ UGmQM;aQ

L¦B i?ŠM; ` - iW i`QÈ+ iÈB M v h–M G”T +?Q # Q ;BÌ +ªK i?’v #ªM i?•M KbM? H¨
[m€ K i KÄB- iB m +?m˜M `’i + Q- ?„M F?¬M; çO iQ +€+?X J°i M;QÌB i®i +?d +–M
HÁM; M;QÌB F?€+- b) ç„+ i°B pÈB +ª K°i ç€K ç¬M; M;QÌBX >ÆM M[, óM;QÌB ?B M
HÌB M¨v [mª i?U+ `’i +¦ ç¢Q HQ- h–M G”T i?”i bU `’i #°B T?K+ iB M ?B M +¦ i? M¦
çÌB i`QÈ+ h–M G”T F?¬M; H¨ M;QÌB i®i- çÌB M¨v ?„M +kM; F?¬M; Km®M çB H¨K K

>„M +?d Km®M H¨K K°i M;QÌB i?QªB K€B H¨K i?2Q w KbM? F?¬M; #` ;Á #¦- i?B M

h–M G”T +kM; Km®M K°i M;KK Mm®i Hm¬M pB M M°B ç M- b m ç¦ Hmv M ?¦ M¦X
;B M M;„M M¨v- h`–M .B + >¨M F?¬M; +¦ H€ ; M [m v H¢B MÆB ç•vX

L°B ç M HBM? i?9 h?B M +’T imv `^M; p¬ ;B€- M?QM; # M i`QM; /B iQ+? i?QÊM; +
i¨M; F?¬M; #B i # Q M?B m ç M; +?Ì #¼M ?¼ çB F? B [m”i- çB iB T i?mX >ÆM M[
;Bª ?Q¨M; ;B ç M ç•v- /MM; +?QM? b€+? T?QM; iÄ F?¬M; iB + ç„+ i°B pÈB M? ?
M?’i +?QM? H¨ i?S i`QM; i`mv M i?mv i, óæ M T?QÆM; h?B M >mv M ç M5ô h`mv
+QTv iW /B M ç¨M GQÆM; aÆM "¢+ UGmQM;aQM" +X+QKV

"ÎB p”v h–M G”T F i Hm”M, F?ªM; ç`M? h`–M .B + >¨M #¼M ?¼ b) F?¬M; pb +?mv
H„KX

>ÆM M[Î i`QM; K„i h`–M .B + >¨M- ç€K M;QÌB #¼M ?¼ +?d H¨ K’v i M K¢Q ?B
i?QÆM;X *?d +¦ çB m K v K„M b Q ç¦ çQÊ+ HBM? i?9 ?¦ ?bM? Qm €BX GBM? i?
#¼M ?¼ i?”K +?Q M; v +ª M9B S?QÊM; >Q¨M; +kM; F?¬M; i? çB tmv M [m çQÊ+

*?Q M M- >„+ h?Ov E?m L;Qm +QB M?Q i¢K i?ÌB ;YB H¢B Î +?¶ #¼M ?¼- +?d +–
K¢Q ?B K M¨v çQ ` +€B ;B€ pW T?ªB ç M +m®B +MM; HBM? i?9 M¨v pšM H¨ i?m

J¨ h–M G”T bÎ /o F?¬M; +¦ HU +?¼M /MM; M; v M°B ç M HBM? i?9- K¨ HU +?¼M
+?QM? h–M G”T ?„M +kM; ç†i €M? K„i p¨Q ç M T?QÆM; h?B M >mv M ç M FB 5

GQ¢B p”i M¨v B K¨ F?¬M; Km®M\ *¨M; çWM; M¦B h–M G”T +kM; Km®M +?Q h•v Zm
#bM? i?QÌM;- K¨ F?¬M; T?ªB [m # H–M MB i #¨M iS+ KQÌB ? B i?€M; b m- +?QM
Zm 5

h–M G”T iBM `^M; H–M M¨v +€+ pä ;Bª ç M MÆB ç•v- ?–m ? i ç m H¨ M?^K p¨Q ç M
K¨ iÈB5 *?d +–M H¨ M;QÌB +¦ +?9i ç–m +¦ ç m F?¬M; i? F?¬M; #B i, +€B ç M T?Q
K°i [m®+ ;B ?Q†+ K°i i? HU+ M¨Q ç¦ K¨ M¦B H¨ w M;?o M?Q i? M¨Q5

h–M G”T #¶M; M?B M M;?o, óæ` T?QÆM; M¨v- `’i M? M? b) #B M i?¨M? `’i M€Q M
MQÈ+ H€M; ;B M; +kM; i®i- +€+ ç¢B ;B i°+ ç¦ +kM; i? - ?ŠM H¨ +kM; b) ¨Q ¨Q ;B

*¦ w iQÎM; #B [m M M¨v i?"i bU +kM; #bM? i?QÌM;- h?B M L;mv M æ¢B GK+ +U+ F
M?Q h? M? GQM; [m®+ [m€ M?B m5

a m F?B h–M G"T ?B m `ä p iBM? +–m F?´M; H² M¨v- i?"K +?Q ?„M +¦ +?9i F?¬M;
+O iBM? +–m M¨v ç½ ?Q¨M iQ¨M pQÊi [m F?ª M,M; ?B m #B i +O h–M G"T5

h? M? GQM; [m®+ +kM; F?¬M; T?ªB H¨ iB m [m®+- /B M iQ+? H½M? i?´ +O M¦ ç½
h? K¨ [m®+ ;B M?Q p"v Î i` M ç¢B HK+ i?–M Fb M¨v- F?¬M; M;Ì H¢B [m€ M?B m5

h? M? GQM; ç¢B HK+ `®i +K+ `°M; HÈM # Q M?B m\ hBM `^M; +?Q /M M;QÌB H[?
i? +?Q ` ç€T €M ?Q¨M K„- M;mv M M?•M +?QM? H¨ M¦ i?"i bU [m€ `°M; HÈM5

*kM; +?QM? pb M;mv M M?•M M?Q i? - +€+ ç¢B ;B i°+ i? HU+ +QÌM; ç¢B +¦ +?9i
i•K +?d H¨K K°i F [mv M [mw- ç m ç M; M;'K M;–K ç¨Q i¢Q M?•M i¨B +?Q i? HU+
+¦ +Æ ?°B i?Q+? ?ÊT- pW i?Q€M; M;?2 iBM K°i +€B H"T iS+ HB M ?¨M? ç°M;- i?
+?QM? KbM?5

h? M? GQM; [m®+- M,K ç¦ Fb i?"i +kM; çQÊ+ i?¨M? H"T /QÈB ibM? ?m®M; M?Q p
bBM? +?mv M +MM; HQ¢B- iU M?B M b) +¨M; ? i bS+ i?"M i`¼M;- /MM; ? i HU+ H
iÄ ?² S?QÊM; >Q¨M;X *?mv M M¨v +kM; F?¬M; M;Q¨B KK+ çQ+? F?¬M; Km®M i¢
i?¬BX

hmv M?B M M?[M; +?mv M ç¦ ç®B pÈB h–M G"T +kM; F?¬M; +¦ [m M ? M?B m H„K
/`T ç€K M;QÌB h`–M .B + >¨M `ÌB F?ÄB F?m pU+- iB M p¨Q # M i`QM; FB M i`9+ `²

G9+ Î # M M;Q¨B FB M i`9+ h–M G"T ç½ +ªK M?"M çQÊ+ b¦M; / Q ç°M; M,M; HQÊM
+´ M?•M h?B M L;mv M æ¢B GK+ ?„M #°B T?K+ b€i ç'i, F?¬M; M;Ì H¢B +¦ i? H¨K
MQÈ+ M¨vX h?"i ç9M; H¨ KÎ `°M; i–K K„i5

æ` T?QÆM; h–M G"T iB M p¨Q- çQ+? t€+ +?QM? H¨ K°i +€B ç¢B çB M- # M i`QM;
G"T H'v ` +•v çm®+ ç½ bÈK +?m~M #` bŒM +?•K HY X •M? HY H"T iS+ +?B m b
+?mM; [m M? ?„MX

E?QªM; F?¬M; i`®M; `¶M;- +€B ;b +kM; F?¬M; +¦X

h–M G"T iB T iK+ çB p¨Q # M i`QM;- i`QM; KkB M;YB i?Q M; i?QªM; +¦ KMB F?€+ H
M?Q +¦ /'m p i +O i?S ;b ç½ M^K i`QM; ç¦ `'i H•mX >„M çB iÈB pW i?'v i` M K†i ç
ç2M +Ð #¨M i v- #B i H¨ +O >„+ h?Ov E?m L;Qm HQm H¢BX

E?¬M; +¦ /WM; H¢B H•m- h–M G"T iB T iK+ çB ç M +m®B ç¢B bªM?- T?€i ?B M +¦
i?QÈ+- M?QM; F?¬M; +¦ +€M? +Y X h–M G"T F?¬M; p°B çB p¨Q- K¨ /¢Q [m M? K°i
i?"M- ?„M T?€i ?B M +ÁM +¦ K°i +Y iÁ pÁ F?€+- F?¬M; çÊB çB ç M i`QÈ+ +Y iS+
ç"T p¨Q K†i ?„MX

h–M G"T i?2Q +Y iÁ pÁ çB ` M;Q¨B- # M M;Q¨B H¨ K°i b•M i`®M;- M?QM; ?„M p
/QÌM; M?Q H¨ K°i +€B # M +¬M; `'i HÈM- h–M G"T #¶M; M?B M w i?S+ çQÊ+ +•v ç
+?9i F?¬M; ´M- H"T iS+ HmB i`Î H¢B p¨Q i`QM; ç¢B çB MX " M M¨v H¨ çQ HQM; p
H¢B çB iÈB +´M; iÁ pÁ F?€+X

a m ç¦ çB p¨Q T?€i ?B M ç¦ H¨ K°i ;B M T?ÁM; M?Ä ;B®M; M?Q K°i M?¨ K² K¨m ç2
T?–M i`®M; i`ªB M?Q M? m- +€B ;b +kM; F?¬M; +¦- Î i`QM; K°i ;¦+ T?ÁM; H¢B +¦ K
i` M +?B m tm®M; €M? HY v m Èi- FûQ /¨B tm®M; T?Q /QÈB #"+ i? M;- H¨K +?Q
i?"i i?–M #QX

h–M G"T p"M T?¦M; hB M h?B M hY E?Q ` # M M;Q¨B +Æ i? /Á tûi, i`QM; T?¢K p
+¦ +ªK M?"M çQÊ+ #'i +S M;mv ?B K ;bX ob i? ?„M v M i•K i?2Q #"+ i? M; çB tm®

""+ i? M; F?¬M; #B i /MM; +?'i HB m ;¶ ;b +? i?¨M?- i`ªB [m p¬ b® M,K- #QÈ+ +?
i +¦ +ªK ;B€+ i?"i p[M; +?„+ ´M ç`M?- F?¬M; +¦ K°i iB M; p M; F)Q F i M¨QX

•M? K„i h–M G"T #¶M; M?B M M;QM; i`¼M;- ?„M +?"K `½B M;²B tm®M; çQ i v H m
+•v çm®+ tm®M;- M?bM p¨Q HÁM; #¨M i v i`„M; MäM +O ?„M- F?¬M; M;Ì +?d /QM

M?¢i5

h–M G”T H”T iS+ `MM; KbM?- K°i +ªK ;B€+ [m€B /` M´B H M i`QM; HÁM;X oW `²B
i?’v +¦ çB m F?¬M; ç9M;- M?QM; i?Ov +?mM; M;?o F?¬M; ` H¨ F?¬M; ç9M; Î +?¶
ç½ ?B m ` , ç¦ +?QM? H¨ K°i +€B FB M i`9+ +k Fo +?bK M;?dK Î ç€v ?² K’v M;¨M M
M,K- Fb i?”i +MM; pÈB K°i M;¬B K° +´ +kM; F?¬M; +¦ ;b F?€+ #B i H„KX

*?Q /M FB M i`9+ M?B m M,K ç¦ +¦ b¢+? b)- +¦ M;,M M„T ç M K’v çB M[ - i`ªB [m M
F?¬M; +¦ F?ª M,M; ;B[çQÊ+ b¢+? b) M?Q i? 5 a¢+? ç M KS+ i?”K +?Q +¦ +?9i [m
M?B K K°i ?¢i #KB ç ?bM? /mM;- +kM; F?¬M; F?Q i`QÆM; +?9i M¨Q5

L?Q p”v H¨ B\ h¢B ç•v p¬ b® M,K [m - ç½ [mûi iQÈ+ /¼M / T MÆB M¨v b¢+? b) çQ

L;?o ç M ç•v- #QÈ+ +?•M h–M G”T +¦ +?9i /Q /UX a m HQM; ?„M #¶M; /QM; H¨M? H
HÈM- +€B ;b +kM; F?¬M; bÊX *€B ;b +kM; F?¬M; bÊ i?U+ bU +?d H¨ F M;m M;®+

L?QM; +QM M;QÌB #bM? i?QÌM; Qi M?B m ç m +¦ i²M i¢B bU p”i ?„M FQM? bÊ- +
M;QÌB F?€+ M? m K¨ i?¬BX

ó 5ô

h–M G”T ç°i M?B M ;BQÆM; +´ `®M; H M K°i iB M;- Î i`QM; +ªM? # M ç K `¶M; F?
i`mv M ç M K°i iB M; p M; p¼M; +O ?„M- M;Q¨B ` +kM; F?¬M; +¦ ;b F?€+X

hmv M?B M- F?B M h–M G”T p¬ +MM; FBM? M;¢+ +?QM? H¨, i?2Q iB M; `®M; ;B”M
;B M T?ÁM; M?Ä /QÈB +?•M ?„M M¨v- +MM; pÈB `’i M?B m ;B M T?ÁM; M®B iB T
b€M; H MX h`mv M ó.mv L;½ æ°+ h¬M ô çQÊ+ +QTv iW /B M ç¨M GQÆM; aÆM "¢+

h–M G”T i`ÊM K„i ?€ ?®+ K²K M?bM p¨Q K°i K¨M M¨v- p K†i `mM; ç°M; ç M F?¬M
b m- KÈB i?b i?¨Q M¦B,

@*QM #¨ M¦5 æB m F?B M #ˆM; •K i? M? ç•v

æ²M; i?ÌB- €M? K„i h–M G”T +?B m H M i` M iQÌM; i”M +m®B ;B M T?ÁM; /QÈB +?
i` M?X h–M G”T +?d pW M?bM p¨Q M¦ HB M F?¬M; i? /ÌB K„i ` çQÊ+X

hB m JMB

.mv L;½ æ°+ h¬M

h€+ ;Bª,hB m æ Q S?QM; GÊB

3kX *?QÆM; 3k , h¨B S?9 h`QM; *´ h?¨M?

"S+ i` M? ç¦ +kM; F?¬M; T?ªB K„ M[ imv i i? ;b ç¦- +kM; F?¬M; T?ªB H¨ i` M? bÆ
H¨ K°i #° +?[pB i `²M; # v T?QÊM; K9 5

L;„M M;OM +¦ b€m KQÆB +?[- iWM; +?[ç m H¨K +?Q M;QÌB i +¦ +ªK ;B€+ Mûi +?
pk- #°+ H° ? i i¨B M,M;5

.QÌM; M?Q F?¬M; Km®M #` i`¦B #m°+- Km®M ;B½v ;BK i?Q€i ` F?ÄB #S+ iQÌM;5

*¨M; F?B M +?Q h–M G”T ;B”i KbM? FBM? M;¢+- H¨ ?¨K M;?o +O M?[M; +?[ç¦, ç
+¬M; T?€T i?B m b¦i +O +?B M Fo *Ym h?B M h?”T æ` .mv L;½ æ°+ h¬M K¨ ?„M
F?¬M; çQÊ+5

óo¬ ?bM? p¬ iQÆM;- iQ¨M i? i?’m F?¬M;X RM; p”i iU M?B M- i•v bÆM ?mv M i? M
m˜M ;B B F?¬M;X o¬ M;½ p¬ iQÆM;- ?²M i?B M M?’i i? Xô U*¦ 93 +?[K¨ i€+ ;Bª ;
E?˜m [mv i +?B M Fo *Ym h?B M h?”T æ` .mv L;½ æ°+ h¬MXV

•K5

J°i +ªK ;B€+ M?Q i?¬M; bm®i ç¢Q HQ- #¶M; M?B M M´ imM; Î i`QM; ç–m h–M G”T
/€M p¨Q F?˜m [mv i i`QM; #S+ i` M? i` M iQÌM;X >„M p°B H˜K M?˜K ?¼+ i?m°+ HÁ

G9+ M¨v- ç°i M?B M h–M G”T +ªK ;B€+ i?’v ?Q K„i K°i +€B- i` M #S+ iQÌM; FB i`®
ªM? ;b5

E?¬M; M;Ì +¨B ;b +kM; F?¬M; +¦5

h`QM; HÁM; h–M G”T [mª i?U+ M´B F M +ÆM b¦M; ;B¦ ç°M; i`ÌBX >„M ;BÆ i v bÌ
F?¬M; M;Ì b m ¦i ç½ iQ€i K² ?¬B H¢M?5

"¦M; ç K ioM? H†M; M?Q iÌ- +•v çm®+ i`QM; i v h–M G”T H9+ M¨v ç½ ?–m M?Q #` /
ç M i`QM; T?ÁM; M¨v pšM b€M; iÄX

h–M G”T H„+ H„+ ç–m iB T iK+ çB tm®M; #”+ i? M;- çB b•m p¨Q # M i`QM;X

S?€i bBM? HQ¢B ibM? ?m®M; M¨v #’i +S B +kM; `’i F?¦ iB T iK+ ;B[ çQÊ+ i•K i`¢
p”v5 h?”K +?Q ?„M T?•M p•M F?¬M; #B i ? i i?ªv M?[M; +?mv M pW tªv ` `®i +K+

L?QM; b€m KQÆB +?[F?˜m [mv i M¨v ç®B pÈB h–M G”T F?¬M; i? M;?B M;Ì H¨ i`É

"ÎB pb i`QM; F?QªM? F?„+ pW `²B- h–M G”T ç½ ?Q¨M iQ¨M ç°i T?€ +ªM? ;BÈB i–M
h?B M h?”T æ` .mv L;½ æ°+ h¬M- iB M p¨Q i–M; ?S ? B5

æ•v H¨ K°i HQ¢B +ªM? ;BÈB +?d ?B m K¨ F?¬M; i? /B M ç¢i çQÊ+ #ˆM; HÌBX hmv
G”T +kM; F?¬M; +¦ ç°i T?€ ç M æ` +’T- M?QM; h–M G”T iBM iQÎM;- ;BÌ M¨v F?„+
K°i pä ;Bª æ` +’T #”+ +?QM- h–M G”T +kM; +¦ MB K iBM M; v i`QÈ+ K†i ç€M? #¢B

G9+ i`QÈ+ ;B i h–M h?”T h K +ÁM T?ªB /QÈB çB m FB M iB M [mv i H¨ ç€M? HûM
KQm ç² pÈB F p¬ R KÈB /šM çQ K°i +QÌM; ;Bª æ` +’T p¨Q çQÌM; +MM; ;B i +? i
h–M S?QM;- h–M S?QM; i?U+ HU+ +kM; ç½ ç¢i iÈB >mv M +’T #”+ +?QMX .QÈB i
HU+ ;–M M?Q #ˆM; M? m M; v K†i i€+ +?B M- h–M S?QM; Km®M +?¢v i`®M- h–M
HQm H¢B ?„M +kM; T?ªB i`ª +€B ;B€ `’i HÈMX

L?QM; M m H¨ ?B M i¢B- h–M G”T i?”K +?Q +¦ iBM iQÎM; i`QM; M?€v K„i ;B i +? i h

S?M5

h–M G”T i?Î T?¨Q K°i +€B- i?–M i?€B +ª M;QÌB H”T iS+ i`Î M M b€M; H€M;- iBM?
+?B M¦ i?U+ i ? v ?Q ªQ5 *?QM? KbM? M?Ì ç¦ i?m çQÊ+ +?¶ i®i, ç°i T?€ +ªM? ;B
.mv L;½ æ°+ h¬M- H¨ bU i?”i H¨ çQÊ+5 h`mv M ó.mv L;½ æ°+ h¬M ô çQÊ+ +QTv iW
UGmQM;aQM" +X+QKV

*¦ i?m ?Q¢+? M¨v +?mv M çB ?¬K M v +?Q /M F?¬M; +¦ ;b i? K- i?b M¦ +kM; F?¬M;
HBM? i?9 h?B M +’T +¦ i? bQ b€M? çQÊ+X

h–M G”T çB iB T tm®M; T?Q /QÈB- tmv M [m `’i M?B m ;B M T?ÁM; i`®M; `¶M;
óE?m i?QÊM; +´ /B iQ+? M¨v- +kM; F?¬M; #B i M,K ç¦ # Q M?B m M;QÌB Î- F?¬M;

*kM; F?¬M; #B i M,K ç¦ F K¢Q ?B K FB - ç M i°i +MM; H¨ iW ç•m ibK çQÊ+ +?B
æ9M; `²B5 "¶M; M?B M h–M G”T M;?o ç M, +?QM? KbM? i?ŠM; K°i çQÌM; ç M ç•v
+¦ #¨M ;? M?QM; F?¬M; T?€i ?B M ` +I` +B ”+- +kM;p [ÀÐ þ[% ? ,BkM;p° k% 0Ð

Đám người A Hổ, Bộ Vân Yên lúc này đã xử lí xong con Hắc Thủy Khuê Ngưu, còn lại xương thịt ba người cũng nướng một ít, lại cất vào bao hành trang rất nhiều. Thịt linh thú Thiên cấp khẳng định là đại bổ siêu cấp nha!

Xương cố cũng đều là cực phẩm để bào chế thuốc!

Tuy nhiên Hắc Thủy Khuê Ngưu quá lớn, bọn họ cũng không có khả năng mang đi hết được. Hơn nữa chỗ giữa hồ phát sinh hàng loạt biến hóa khiến ba người có cảm giác không thể tới gần nhìn. Trên mặt Bộ Vân Yên lộ vẻ lo lắng nói:

-Tần Lập sẽ không gặp chuyện không may chứ?

Tuy rằng xưa nay Bộ Vân Yên thích trêu chọc Tần Lập, nhưng trong nội tâm đã sớm đối xử với hắn như là thân đệ đệ của mình, hơn nữa nhận định thiếu niên này sẽ có phát triển, cũng không nghĩ sẽ mất đi một đồng bọn tốt như vậy.

Ánh mắt Lãnh Dao thoáng ngưng trọng, nhìn ra giữa hồ, thần sắc kiên định nói:

-Ta tin tưởng hắn sẽ không gặp chuyện không may! Tuy nhiên, ta nghĩ chúng ta tốt nhất vẫn là lui trở lại trên vách núi. Người đến đây càng ngày càng nhiều, một khi có người phát hiện ra chúng ta, khẳng định chúng ta không giữ được nội đan linh thú Thiên cấp! Truyện "Duy Ngã Độc Tôn " được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc (LuongSonBac.com)

A Hổ gật đầu, cho rằng Lãnh Dao cùng Bộ Vân Yên nói có đạo lí, vì thể dùng đại đao trong tay, ở trong rừng cây đào một cái hố sâu bảy tám thước, đẩy thi thể Hắc Thủy Khuê Ngưu chôn dưới đó. Sau đó nói:

-Sâu như vậy, thời gian một hai tháng cũng không bị thối rữa. Nếu có cơ hội, chúng ta lại đến lấy mang đi!

Lãnh Dao cùng Bộ Vân Yên cũng đều biết rõ giá trị của Hắc Thủy Khuê Ngưu, nên chỉ yên lặng gật đầu. Bọn họ là thợ săn, đối với con mồi sẽ không nảy sinh lòng thương hại gì. Hơn nữa cũng không phải do bọn họ giết…

————-

Tần Lập chỉ cảm giác được mặt đất hơi nhoáng lên một cái, hắn nhướng nhướng mày lại tiếp tục xem. Hắn đoán không sai, trong phần ghi chép này, đúng là người xây dựng tòa cổ thành hùng vĩ này, là một người kinh thế hãi tục thời thượng cổ.

Theo ghi chép trên đó Tần Lập thấy được rất nhiều chỗ hắn suy nghĩ mãi mà không hiểu. Cũng biết được tòa thành này tồn tại do đâu và nguyên nhân nó bị chìm xuống hồ! Còn có các thứ liên quan tới chiến kĩ Duy Ngã Độc Tôn. Truyện "Duy Ngã Độc Tôn " được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc (LuongSonBac.com)

Sau khi xem xong, Tần Lập cảm xúc vô cùng, thật lâu không kiềm chế được. Sau đó Tần Lập cung kính cất lại phong thư, đối với vị tiên nhân này, chỉ còn lại một ý niệm trong đầu: quá cường đại!

Ngay sau đó Tần Lập lại có cảm giác dở khóc dở cười: một quyển chiến kĩ Cửu Thiên Thập Địa Duy Ngã Độc Tôn, không ngờ lại là tính kế đùa bỡn với toàn bộ người trong thiên hạ!

Đồng thời, Tần Lập cũng vì mối si tình của vị đại tài thượng cổ này mà…cảm động không thôi.

"Lực khuynh đảo thiên hạ, cũng không đổi được nàng trở về, đời sống này còn có ý nghĩa gì nữa? Tòa thành này, là vì nàng mà lập nên! Nàng đã mất đi, vậy để cho nó chôn theo cùng nàng đi!"

Đây là mấy dòng trong bản ghi chép. Chuẩn xác mà nói là trên nhật kí, là câu đầu tiên của khúc dạo đầu!

Tiểu Mùi

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả:Tiểu Đao Phong Lợi

85. Chương 85: Ô Quận Vương

Thần nhân, thật sự là thần nhân mà!

Tần Lập ngồi ở đó, tâm tình thật lâu không bình phục lại được.

Người này tên gọi Ô Quận Vương vang danh từ thời thượng cổ, quả thật không phải kẻ trâu bình thường, mà là một kẻ trâu siêu cấp!

Trước không nói võ đạo của hắn đã đạt đến cảnh giới thế nào, chỉ nói tới lĩnh vực người này am hiểu, trình độ tinh thông, nói ra liền có thể dọa ngã lăn một đám người!

Đầu tiên, Ô Quận Vương là một võ giả Phá Thiên cảnh, cho đến lúc nhắm mắt buông tay thì đã sống hơn chín trăm tám mươi tuổi! Quyển bút ký này cũng là ông ấy viết lại lúc tuổi già, miêu tả một thời huy hoàng của bản thân cùng nỗi cô đơn khi về già. Lúc viết những thứ này, Ô Quận Vương đã hơn chín trăm sáu mươi tuổi rồi.

Phá Thiên cảnh!

Lúc Tần Lập nhìn đến đây thì máu nóng sôi trào, trong lúc mình còn nỗ lực tu luyện, đặt mục tiêu đạt đến cảnh giới võ giả Thiên cấp, lại có người sống gần ngàn năm!

Hơn nữa, đến cuối cùng ông ấy chết đi lại là do quá mức tưởng niệm vong thê, cảm thấy trên đời này không còn một chút thú vui nào, mới tự mình tọa hóa!

Nói cách khác, con người đại tài này nếu như không phải là một kẻ si tình, có thể ông ấy sẽ sống quá ngàn năm!

Thế giới kiếp trước của Tần Lập, có một câu mắng người gọi là "người tốt không trường thọ tai họa sống ngàn năm". Nhưng mà nói thật ra thì ai cũng biết, trong lịch sử nhân loại trải qua mấy ngàn năm, có thể sống hơn trăm tuổi lại có bao nhiêu người?

Thiên Nguyên đại lục có linh khí dồi dào, võ đạo thịnh vượng, tuyệt đại đa số võ giả đều có thể sống hơn trăm tuổi. Nếu như có thể đạt đến cảnh giới Thiên cấp, sống hai ba trăm tuổi cũng không phải là mơ mộng!

Điều này đối với Tần Lập mà nói đã là một dụ hoặc rất lớn rồi!

Người: nếu có thể sống, ai lại chịu chết!

Nhưng không nghĩ tới, không ngờ có người tiến vào Phá Thiên cảnh, sống hơn một ngàn năm! Đây là loại trường thọ cỡ nào? Lại là phúc phận cỡ nào?

Tần Lập nhớ tới Thượng Quan Thi Vũ cùng mẫu thân Tần Hàn Nguyệt và Tần Tuyết đi tới Huyền Đảo có nhắc tới, tuyệt đại đa số võ giả trên Thiên Nguyên đại lục sau khi đột phá Thiên cảnh đều sẽ đi đến đó. Đương nhiên ngoại trừ Huyền Đảo ra, còn có mấy nơi thần bí, có người nói đều có cường giả Chí tôn Phá Thiên cảnh.

Hơn nữa, cũng không phải tất cả mọi người sau khi đột phá Thiên cấp, đều sẽ chọn lựa rời khỏi gia tộc.

Có một số gia tộc lịch sử xa xưa mấy ngàn năm, bên trong có truyền thuyết về cường giả Chí tôn Phá Thiên cảnh. Đương nhiên, cái này chỉ là truyền thuyết. Hơn nữa có thể phán đoán, Ô Quận Vương ở Phá Thiên cảnh này, khẳng định đã đạt đến một cảnh giới tương đối cao bằng không cũng không có khả năng sống lâu như vậy. Điểm này từ những chuyện ông ấy viết về vong thê ở phía sau có thể nhìn ra được.

Ngoại trừ một đường võ đạo, Ô Quận Vương còn tinh thông kiến trúc học, có thể xưng là đại tông sư!

Tòa cổ thành Tần Lập đang đứng này, năm đó do chính Ô Quận Vương dùng lực bản thân, mất thời gian hai trăm năm, từng chút từng chút xây dựng lên.

Mà nguyên nhân xây dựng tòa thành này, cũng làm cho người ta cảm thấy chua xót.

Bởi vì ông ấy tịch mịch, bởi vì ông ấy quá mức tưởng nhớ vong thê, tưởng nhớ đến mức không cách nào ngủ được. Bao gồm năm món trang sức công năng kỳ diệu mà Tần Lập tìm được, tất cả đều là tác phẩm do Ô Quận Vương giải tỏa tịch mịch lúc tuổi già mà thôi.

Bày biện ở chỗ đó, đơn giản là tự an ủi bản thân mình, lão nhân có được thực lực siêu quần cực kỳ mạnh mẽ, cũng sẽ có một giấc mộng: bỗng nhiên có một ngày, cánh cửa kia nhẹ nhàng đẩy ra, một nữ nhân mắt ngọc mày ngài khuynh thành tuyệt sắc, giống như một nữ nhân bình thường thích dạo phố, ánh mắt sáng rực nhìn những trang sức châu bảo này, sau đó miệng mở to hét lớn: "Thật là thích!"

Ông ấy biết nàng thích nhất ngọc khí, thích những kim loại từ vẫn thạch hiếm có cổ quái. Cho nên bao gồm cả không gian giới chỉ Tần Lập có được, tất cả đều dùng những tài liệu này chế thành.

Khi xem đến đây, Tần Lập lặng lẽ lấy ra những món trang sức vừa mới cao hứng bừng bừng thu lấy. Những món trang sức này trải qua ngàn năm vạn năm vẫn có ánh sáng lưu chuyển, rực rỡ lóa mắt. Nhưng trong nháy mắt này, Tần Lập lại giống như cảm nhận được trên những món trang sức đó chứa đầy nỗi lòng tưởng nhớ, mang theo tình yêu nồng nàn của Ô Quận Vương với thê tử!

Tần Lập trầm ngâm, kinh ngạc nhìn những món trang sức này, lặng im không nói gì, cẩn thận bỏ vào trong hộp thu trở vào nhẫn trữ vật.

Cái tên Ô Quận Vương rất kỳ dị, nghe giống như là hoàng thân quốc thích. Nhưng trên thực tế ông không có một chút quan hệ nào với hoàng thân quốc thích cả. Hoàng quyền thế tục làm sao có khả năng để cho loại người kinh tài tuyệt diễm này để vào mắt chứ?

Ngoại trừ những thứ này, Ô Quận Vương còn am hiểu nghề đúc, am hiểu luyện kim, luyện đan, huyễn thuật… Theo lời ông ấy nói một đường thẳng từ cửa vào cổ thành, mỗi gian phòng đều bị ông ấy bày huyễn thuật!

Mà chỉ có người tu luyện chiến kỹ Cửu Thiên Thập Địa Duy Ngã Độc Tôn mới không bị bất cứ ảnh hưởng gì!

Ông ấy nói tu luyện, là chỉ võ giả sẽ không niết bàn!

Lúc Tần Lập xem đến đây, chỉ có một phản ứng: đó chính là sau lưng toát đầy mồ hôi lạnh!

Thật đúng là toàn mồ hôi lạnh, bởi vì Ô Quận Vương lấy ngữ khí trào phùng viết: Vì sao tên của chiến kỹ này lại là Cửu Thiên Thập Địa Duy Ngã Độc Tôn? Nguyên nhân rất đơn giản, trên đời này võ giả thích hợp tu luyện nó, cho dù ở thời đại nào đều tuyệt không vượt quá ba người! Còn nếu muốn tu luyện đến cảnh giới nhất định, phải có rất nhiều loại nhân tố: chẳng hạn như cường độ thân thể, như tâm pháp tu luyện nguyên lực, đều phải có yêu cầu cực cao!

Nói tới mặt tâm pháp nguyên lực này, nếu là tu luyện thiên địa linh khí khẳng định sẽ không được, phải là tu luyện thiên địa linh khí tinh hoa mới có thể!

Bằng không dựa vào cái gì, mà dám xưng bằng cái tên này?

Tỷ lệ này là một phần trăm triệu? Hay là một phần tỷ? Hay là một phần mười tỷ?

Trong lòng Tần Lập kinh hãi không thôi, đồng thời lại cảm thấy vô cùng may mắn. Nếu hắn không có được Tiên Thiên Tử Khí Quyết, nếu không có phương pháp luyện thể lọt ra từ Huyền Đảo, sợ rằng hiện giờ dù có đi vào di tích thượng cổ này cũng chỉ có thể trơ mắt chờ niết bàn, chờ đợi cái chết đến!

Bởi vì theo Ô Quận Vương nói, trên đời này căn bản là không có cái gì phương thuốc Thiên Huyền đan cả, thứ đó chẳng qua là ông ấy quá buồn chán lấy ra lừa bịp thế nhân mà thôi. Ông ấy chỉ muốn nhìn xem, sau khi ông ấy chết mấy trăm năm, ngàn năm thậm chí vạn năm, thì sau khi bản chiến kỹ bị đặt ở chỗ rõ ràng nhất nơi ra vào cổ thành lại hiện thế, sẽ dẫn phát một trận phong ba cỡ nào.

Xem đến đó, Tần Lập cũng chỉ có thể nói một câu: Lão gia này, ngài thật sự là một đại ma vương mà!

Ông ấy tinh thông thư pháp, có thể xưng là bậc thầy; tinh thông văn học, có thể xưng là đại văn hào! Tinh thông thiên văn địa lý, thiết kế ra tòa cổ thành này, là đủ để thấy được trí tuệ của ông ta; tinh thông các loại tạp học, cơ quan học… Thậm chí cả làm vườn trồng trọt… dùng sở học cả đời đặt trên thiết kế tòa cổ thành này, nếu như tòa cổ thành này hoàn toàn hiện ra khỏi mặt nước, sẽ oanh động toàn bộ đại lục!

Thậm chí sẽ sửa đổi rất nhiều lịch sử Thiên Nguyên đại lục!

Đồng thời, ông ấy cũng là một kẻ si tình. Ông ấy dùng đủ thiên tài địa bảo luyện chế các loại linh đan diệu dược, cũng không thể lưu lại được sinh mệnh của nàng. Thê tử của ông ấy vốn chỉ có một chút thiên tư, lại bị ông ấy dùng đan dược mạnh mẽ nâng cao đến Phá Thiên cảnh!

Chỉ tiếc rằng, vẫn đi sớm hơn ông ấy mấy trăm năm.

Đến cuối cùng, kẻ siêu cấp toàn năng có thể xưng là đệ nhất nhân đương đại, buông tha truy đuổi Thiên đạo, buông bỏ cơ hội tìm kiếm trường sinh bất tử. Khi nỗi tưởng nhớ đạt đến đỉnh điểm, ông ấy đã phát điên, điên cuồng công kích toàn sơn cốc này. Một sơn cốc khổng lồ, bị ông cường ngạnh đánh ra hơn một ngàn con suối, sau đó nhìn những con suối này, từng chút một nhấn chìm tòa cổ thành do tự tay mình xây dựng!

Chẳng qua vì không muốn thân thể của mình và thê tử bị nước nhấn chìm, liền tạo ra một trận pháp năng lượng tuần hoàn khổng lồ. Cứ mỗi mười lăm năm, mực nước hồ Phượng Hoàng sẽ giảm xuống một nấc lớn, để cho trận năng lượng hấp thu thiên địa linh khí. Mà mỗi lần hấp thu, cũng là thời gian mười lăm ngày!

Như vậy lặp lại, tuần hoàn không đứt!

Ở nơi rừng núi hoang dã này, thời gian mười lăm ngày sẽ qua đi rất nhanh, rất ít có người chú ý đến loại biến hóa này. Hơn nữa lão già này cũng giống như một ác ma, đặt ở ngay cửa thành một quyển chiến kỹ do ông ấy dùng tinh lực suốt đời sáng tạo nên, bên trên chiến kỹ ông đã viết rất rõ ràng: cố luyện tuyệt học, sẽ tổn thương linh hồn.

Nhưng sau đó lại cho một đường hy vọng, lấy được phương thuốc Thiên Huyền đan thì sẽ không rơi vào niết bàn. Trên thực tế, đừng nói căn bản là không có phương thuốc Thiên Huyền đan, dù là ông ấy có thể luyện chế ra loại đan dược này, thì cũng sẽ không lưu lại cho hậu nhân! Lấy đầu óc của ông ta, lẽ nào không nghĩ ra một khi bản chiến kỹ này không có chỗ thiếu hụt, sẽ có ý nghĩa gì với cả đại lục?

Cho nên, đây chỉ là một trò đùa ác của một lão đầu thiên tài kinh hoa tuyệt diễm ở trong lúc buồn chán nhất, không hơn gì khác.

Đến cuối bản chép tay, có viết một đoạn: nếu như ngươi có thể đi tới đây, còn có tâm tình xem xong những lời lảm nhảm buồn chán của lão già như ta, như vậy chúc mừng ngươi, ngươi chính là đồ đệ cách đời của ta! Ở trong góc phòng sách này, đẩy chiếc bàn kia ra sẽ có một căn phòng ẩn. Bên trong phòng ẩn có linh vị của ta và vong thê, nếu ngươi có tâm thì bái tế một chút, coi như là an ủi lão đầu cơ khổ ta ở trên trời có linh là được. Nếu như không muốn cũng thôi đi, người chết mọi chuyện cũng bỏ, cũng không có tính toán gì khác. Phía trước còn có một tiệm vũ khí, bên trong còn một số vũ khí, trừ cái đó ra thì còn một gian phòng chứa lượng lớn linh thạch cùng thiên tài địa bảo, đều tặng cho người có duyên.

Tần Lập không chút do dự, mặc kệ nói thế nào thì cũng nhận được nhiều chỗ tốt của người ta, đi bái tế cũng không có gì quá đáng.

Rất dễ dàng mở ra phòng ẩn kia, quả nhiên bên trong là một căn phòng, có một chiếc đèn chiếu sáng mờ nhạt nhưng không u tối. Trên bức tường đối diện cửa, có treo một bức tranh, bên trên vẽ một nam một nữ.

Nam trẻ tuổi anh tuấn, mày kiếm mắt sáng; nữ khuynh thành tuyệt sắc, phong thái như tiên. Dù cho ai nhìn thấy, cũng sẽ không nhịn được tán thưởng một tiếng: đúng là một đôi thần tiên quyến lữ!

Phía dưới bức tranh bày một chiếc bàn, bên trên đặt linh vị của hai người, một cái viết: Bài vị Ái thê Tiểu Long Nữ; cái còn lại viết: Bài vị Ô Quận Vương.

Trên mặt đất bày sẵn một bồ đoàn sạch sẽ, Tần Lập nghiêm túc quỳ trên bồ đoàn nói:

- Sư phụ sư mẫu trên cao, xin nhận Tần Lập ba lạy!

Cung kính dập đầu lạy ba cái, Tần Lập mới đứng dậy. Lúc này trong lòng hắn đối với vị sư phụ cách đời chưa từng gặp mặt này, giống như bỗng nhiên sinh ra một tia cảm tình huyết mạch tương liên. Đối với tịch mịch cô độc lúc ông tuổi già, có một loại cảm giác như tự thân trải qua!

Lúc này, trong phòng tối bỗng nhiên truyền đến một trận rung động rất nhỏ, trên vách tường ngay bên trái Tần Lập, không chút tiếng động mở ra một cánh cửa ngầm!

Trong lòng Thiển Thuỷ Thanh điên cuồng hét lên như vậy.

Đế quốc thiên phong

77. Chương 19: Trở Về

Bắc Môn quan.

Xa xa cuối chân trời, một cánh quân thân khoác khôi giáp đang ào ạt tiến tới như dòng nước lũ.

Đi đầu là một đội kỵ binh dạt dào chiến ý, dần dần xuất hiện trước mắt mọi người.

Kỵ sĩ dẫn đầu cỡi một con tuấn mã màu trắng bạc, uy phong lẫm lẫm.

Chính là Thiển Thuỷ Thanh dẫn đầu đội kỵ binh.

Phía sau hắn là ba ngàn dũng sĩ hoá thành một cơn hồng thuỷ đang nện những bước chân làm cho địch nhân run sợ.

Sự trở về của Thiển Thuỷ Thanh và Hữu Tự Doanh giống như một liều thuốc trợ tim, tiêm vào người của quân nhân Đế quốc Thiên Phong.

Đối với quân Đế quốc Thiên Phong mà nói, Thiển Thuỷ Thanh chính là một anh hùng giỏi sáng tạo kỳ tích.

Hắn luôn có thể biến những chuyện không có khả năng thành những chuyện có khả năng.

Vị anh hùng này khác với tất cả anh hùng từ trước tới nay ở chỗ là, hắn yêu thương binh sĩ của mình hơn tất cả các vị Tướng quân khác.

Thức ăn của Hữu Tự Doanh có thể nói là thức ăn ngon nhất trong lịch sử chiến tranh, quân lương của Hữu Tự Doanh gấp mười những nơi khác. Chiến tích của Hữu Tự Doanh thì…chưa ra chiến trường nhưng đã có uy danh hiển hách.

Trận đại chiến trên Hồng Thổ cương của Hữu Tự Doanh, bọn họ diệt hơn bốn ngàn tên thổ phỉ, nhưng chỉ tổn thất có hơn ba mươi binh sĩ.

Đây là trận chiến thuộc quy mô trung bình có số thương vong ít nhất mà sử sách ghi lại, có thể nói đã tiến đến khái niệm không có thương vong.

Đồng thời, Hữu Tự Doanh còn có được trang bị vũ khí và khí giới công thành tốt nhất trong toàn Quân đoàn.

Binh sĩ của Hữu Tự Doanh nếu không ra chiến trường, cuộc sống của họ còn thoải mái hơn cả Tướng quân.

Chiến công hiển hách, thương yêu cấp dưới, hai điểm này đã khẳng định địa vị Thiển Thuỷ Thanh trong quân.

Hào quang của quá khứ và hiện tại của hắn làm cho người khác phải kinh ngạc về hắn và khâm phục hắn.

Đương nhiên cũng có một số ít tướng lĩnh không phục, tỏ ra bất mãn, nhưng những chuyện ấy Thiển Thuỷ Thanh đều giải quyết một cách dễ dàng.

Vào đêm của ngày vừa trở về Bắc Môn quan, Thiển Thuỷ Thanh lần lượt bái phỏng tất cả tướng lĩnh các Trấn, Kỳ, thậm chí là các Doanh của Long Nha Quân.

Gần như mỗi một Tướng quân đều nhận được một món quà ra mắt đặc biệt của Thiển Thuỷ Thanh, một bao đầy cái gọi là 'đặc sản địa phương', bên trong đầy vàng bạc châu báu, còn có một tấm ngân phiếu có giá trị rất lớn.

Lúc nên kiêu ngạo thì kiêu ngạo, lúc nên cúi đầu phải cúi đầu. Trở về Bắc Môn quan rồi, không phải một Hữu Tự Doanh nhỏ bé của mình có thể độc bá thiên hạ, thái độ làm người khiêm tốn, đôi khi quan trọng hơn bất cứ cái gì.

Cho nên ngoài Nam Vô Thương và Lý Quy ra, gần như không ai không thích Thiển Thuỷ Thanh. (Mặc dù hai người này cũng nhận được 'đặc sản địa phương' mà Thiển Thuỷ Thanh mang tới.)

Lúc ấy, Nam Vô Thương đã nghĩ đến chuyện tố cáo Thiển Thuỷ Thanh phạm tội hối lộ trái với quân pháp, nhưng sau khi thấy phần hối lộ này các Tướng quân đều có, thậm chí ngay cả Hoàng đế cũng có phần, ai nấy ăn đến đầy bụng mềm môi, cho nên rốt cục chỉ có thể đè nén sự tức tối trong lòng.

Hắn vẫn chưa ngu ngốc đến mức vì một mình Thiển Thuỷ Thanh mà đắc tội với toàn quân.

Trong toàn Quân đoàn Bạo Phong, người duy nhất không nhận được 'đặc sản địa phương' của Thiển Thuỷ Thanh, có lẽ là Liệt Cuồng Diễm.

Thiển Thuỷ Thanh biết rõ đối với Liệt Cuồng Diễm mà nói, không có lễ vật nào có ý nghĩa bằng thành Kinh Viễn.

Mà trước khi hắn đánh hạ thành Kinh Viễn, hắn còn muốn làm một chuyện…

Ngày thứ hai sau khi Thiển Thuỷ Thanh trở lại Bắc Môn quan.

Trên chiến trường thành Kinh Viễn.

Gió Thu mát mẻ thổi phớt qua hai kỵ sĩ đang giục ngựa trên đường, mang đến một ngày trời quang mây tạnh.

Thiển Thuỷ Thanh giục ngựa phía trước, Thác Bạt Khai Sơn phi sau lưng hắn.

- Qua khỏi sườn núi phía trước là tiến vào phạm vi khống chế của thành Kinh Viễn.

Thiển Thuỷ Thanh hét lớn trong tiếng gió vù vù:

- Ta chỉ có thể đưa ngươi đến đây mà thôi, quãng đường còn lại ngươi phải tự mình đi vậy!

Thác Bạt Khai Sơn nhìn Thiển Thuỷ Thanh đầy kinh ngạc:

- Ngươi thả ta đi như vậy à, không sợ các tướng trong Quân bộ xử tội ngươi sao?

Thiển Thuỷ Thanh cao giọng cười to:

- Ta nói với bọn họ rằng, Thác Bạt Khai Sơn đã âm thầm hàng phục ta. Lần này hắn trở về thành Kinh Viễn là để làm nội ứng cho ta, như vậy chuyện ngươi trở về thành Kinh Viễn trở thành chuyện đương nhiên.

- Nếu ta không âm thầm làm nội ứng cho ngươi, vậy ngươi phải làm sao?

- Diệu kế trong thiên hạ không có đạo lý nào mỗi kế đều thành. Thác Bạt Khai Sơn tính tình gian trá, hắn chỉ giả bộ hàng ta, cuối cùng gạt ta quay về với địch, trốn về thành Kinh Viễn. Lòng ta tức giận, nhưng chỉ có thể khóc mà không thể làm gì, ta làm mất đi Đại tướng của địch, chịu đòn nhận tội thì tránh không khỏi, nhưng chưa chắc sẽ phải mất đầu. Nhiều nhất là Quân bộ chỉ phạt ta chút bổng lộc, cho ta lập công chuộc tội mà thôi.

Thiển Thuỷ Thanh cười hì hì đáp:

- Lúc ta mới trở về Bắc Môn quan, ta đã đưa lễ vật trọng hậu tới cho các tướng, bọn họ được lợi như vậy, chắc cũng không đến nỗi đẩy ta vào chỗ chết!

Thác Bạt Khai Sơn ngẩn người ra không biết nên nói như thế nào mới phải.

Thiển Thuỷ Thanh lại nói:

- Chỉ cần ngươi bằng lòng không nói ra bí mật về chiến sĩ Hùng tộc, hiện tại ngươi có thể trở về nhà.

Thác Bạt Khai Sơn thở dài:

- Thiển Thuỷ Thanh, ngươi là người mà ta cảm thấy khó hiểu nhất từ trước tới nay. Tuy rằng ngươi có cánh quân chiến sĩ Hùng tộc, nhưng ngươi lại giấu giấu diếm diếm, hiện giờ toàn bộ Quân đoàn Bạo Phong cũng không biết được sự tồn tại của chiến sĩ Hùng tộc, như vậy có thể biết được ngươi coi trọng chuyện này đến

mức nào. Chuyện quan trọng như vậy, ngươi cũng tin rằng ta có thể giữ bí mật cho ngươi sao? Ngươi cũng biết nếu ta làm mà không nói ra thì đâu có khó khăn gì?

Thiển Thuỷ Thanh cười nhẹ:

- Bởi vì ngươi là Thác Bạt Khai Sơn, cho nên ta tin ngươi!

Một câu nhẹ nhàng như vậy nhưng lại làm cho Thác Bạt Khai Sơn chấn động trong lòng.

Hắn ngây người ra một lúc lâu, rốt cục thở dài một tiếng, không nói lời nào, chỉ giục ngựa chạy thẳng về hướng thành Kinh Viễn.

Bất kể Thiển Thuỷ Thanh đối xử với hắn như thế nào, rốt cục hắn cũng không thể phản lại Đế quốc Chỉ Thuỷ.

Có lẽ kiếp sau, ta sẽ làm thuộc hạ của ngươi! Hắn nghĩ như vậy.

Hắn còn đang thở dài, phía sau lại vang lên tiếng kêu của Thiển Thuỷ Thanh:

- Thác Bạt Tướng quân, xin chờ một chút!

Thác Bạt Khai Sơn dừng ngựa lại, quay đầu thấy Thiển Thuỷ Thanh đang giục ngựa chạy về phía mình.

Thiển Thuỷ Thanh vẻ mặt trịnh trọng lấy ra một chiếc vòng tay bằng sắt nhét vào trong tay Thác Bạt Khai Sơn:

- Suýt nữa thì quên đưa cái này cho ngươi.

Thác Bạt Khai Sơn ngơ ngác nhìn chiếc vòng sắt kia, chỉ thấy nó đen nhánh, không biết là vật gì.

- Chiếc vòng tay bằng sắt này là lúc trước ta đi du lịch khắp các Đế quốc tình cờ gặp được. Nó được làm bằng sắt ròng, nhưng trọng lượng cũng rất nhẹ, ta thấy nó cũng đẹp đẽ nên bỏ tiền ra mua. Trong khoảng thời gian gần đây, ta sống chung với Thác Bạt Tướng quân hai tháng, coi như cũng có chút cảm tình. Lần này ly biệt, có chút lễ vật muốn tặng Tướng quân, nếu như ta tặng vàng bạc châu báu, vậy đã xem thường nhân cách của Tướng quân rồi, nên tặng vòng tay này cho Tướng quân làm kỷ niệm!

Trong lòng Thác Bạt Khai Sơn vô cùng cảm động.

Hắn nhận lấy chiếc vòng sắt đeo vào tay mình, ôm quyền nói:

- Đa tạ!

Nhìn theo bóng dáng của hắn dần xa, ánh mắt Thiển Thuỷ Thanh lộ ra vẻ không cam lòng, hắn khẽ thì thào trong miệng:

'Thác Bạt Khai Sơn, chúc ngươi lên đường bình an!'

Đi theo con đường vận binh về phía trước không bao lâu, liền tới thành Kinh Viễn.

Thác Bạt Khai Sơn một người một ngựa, càng ngày càng tiến gần tới mục tiêu. Nhìn thấy tường thành cao lớn sừng sững ở xa xa, nhìn thấy đám quân thủ vệ đứng thành từng toán từng toán, trong lòng Thác Bạt Khai Sơn kích động không thôi.

Rốt cục đã có thể về nhà.

Từ xa nhìn lại, trên đầu thành Kinh Viễn cờ xí rợp trời, cứ mười bước lại có một trạm canh, phòng ngự vô cùng nghiêm mật.

Là phòng tuyến cuối cùng của Đế quốc Chỉ Thuỷ, việc bố trí phòng thủ thành Kinh Viễn dưới sự lãnh đạo của Bão Phi Tuyết có thể nói là võ trang từng tấc đất.

Dựa vào tường thành cao lớn, quân Đế quốc Chỉ Thuỷ xây dựng những công sự phòng ngự khổng lồ.

Chỉ riêng ở cửa thành đã xây dựng rất nhiều hệ thống phòng ngự như tường hộ thành, Ủng thành để bảo vệ tường thành.

Tường hộ thành là một hệ thống phòng ngự hoàn toàn khác với sông hộ thành.

Bên ngoài thành Kinh Viễn cũng không có sông hộ thành, bản thân thành Kinh Viễn cũng không phải chỉ có một cửa lớn, mà có tới năm cửa.

Lúc xây dựng thành, thành Kinh Viễn không có tác dụng làm một phòng tuyến cuối cùng.

Nó chỉ là một trung tâm để quân Đế quốc Chỉ Thuỷ chỉ huy tấn công quân Đế quốc Thiên Phong, ý nghĩa tấn công của nó nặng hơn là phòng ngự.

Sông hộ thành có thể ngăn được quân địch xung phong, nhưng cũng gây ra trở ngại khi quân mình tấn công. Một khi quân của hai bên đang giằng co, chỉ cần quân địch thấy trong thành hạ cầu treo xuống là lập tức biết trong thành sắp sửa xua quân phản kích, do đó sẽ có sự chuẩn bị sẵn sàng.

Nhưng tường hộ thành thì lại khác.

Nó không chỉ có tác dụng bảo vệ cửa thành khỏi sự tấn công của xe công thành, đồng thời nó còn là một thủ đoạn chiến lược quan trọng để yểm hộ cho việc chuyển đổi từ thủ sang công và ngược lại.

Tường hộ thành cao lớn hoàn toàn che khuất cửa thành, từ bên ngoài căn bản không thể nhìn thấy cửa thành mở hay đóng. Vì vậy, một khi quân thủ cần phải chuyển sang trạng thái tấn công, chỉ cần nấp sau tường hộ thành, quân địch sẽ rất khó mà phát hiện, chuyện này tạo điều kiện tấn công rất tốt cho phe thủ. Bản thân tường hộ thành còn có tháp canh, bên trong chứa được trăm quân thủ, phối hợp phòng thủ với quân thủ vệ trên đầu thành, càng gây khó khăn nhiều hơn cho phe công thành.

Trận đại chiến vào hai tháng trước, sở dĩ Tang Phi Báo có thể suất lĩnh khinh kỵ binh xông ra bất ngờ, đốt cháy khí giới công thành của quân Đế quốc Thiên Phong chính là nhờ vào sự yểm hộ của tường hộ thành. Nếu thành Kinh Viễn dùng hệ thống sông hộ thành để bảo vệ tường thành, vậy sẽ rất khó khi quân thủ muốn tấn công.

Chuyện gì cũng có mặt lợi mặt hại của nó, tuy thành Kinh Viễn có được năng lực tấn công như trên, nhưng nếu chỉ nói đơn thuần về phòng ngự, nó cũng không mạnh hơn Bắc Môn quan bao nhiêu. Nó lại không phải nằm ở một tuyệt địa hiểm trở như Nam Môn quan, cũng không có hệ thống phòng ngự cứng như sắt thép ở Hàn Phong quan, mà là một nơi đặc thù trong thủ có công, trong công có thủ, chuyển đổi thật nhanh mà thôi.

Với một nơi có hệ thống phòng ngự như vậy, làm thế nào để phát huy hiệu quả tấn công, chính là một tiêu chuẩn cực kỳ quan trọng để phán đoán năng lực của Tướng quân chỉ huy quân thủ.

Đồng thời Tần Lập cũng có cảm giác đặc biệt sảng khoái, tuy rằng còn có rất nhiều người hắn không nhìn thấy, nhưng hắn lại biết lúc này đây ở hồ Phượng Hoàng đã hấp dẫn không ít võ giả tới. Hoàng thất thậm chí mạo hiểm phiêu lưu đắc tội võ giả khắp thiên hạ, cản trở tất cả ai dưới Địa cấp ở bên ngoài!

Nhưng có thu hoạch chân chính, cũng là có thu hoạch duy nhất, lại chỉ có một mình Tần Lập!

Loại cảm giác này làm Tần Lập thật muốn ngửa mặt lên trời cười to mấy tiếng. Chẳng qua hắn cũng biết bây giờ còn không phải lúc đắc ý, mau mau rời khỏi nơi này mới là thu được thắng lợi cuối cùng.

Nhìn thoáng qua phương hướng bọn người A Hổ, Tần Lập đang chuẩn bị men theo rừng cây bên hồ sang phía bên kia hội hợp cùng bọn họ. Bỗng nhiên khi không có một cỗ nguy hiểm rất lớn kéo tới!

Đồng thời trong tai Tần Lập nghe một tiếng cười quái dị.

- Lão nhị, chúng ta thật đúng là tốt số! Không đi vào giữa hồ, trốn ở chỗ này xem náo nhiệt, không ngờ cũng có thu hoạch!

- Đại ca, vận số Tần gia chúng ta luôn luôn rất tốt, bằng không làm sao có thể phát triển đến hôm này? Tiểu tử kia, ngươi không cần trốn nữa. Hắc hắc! Lấy được thứ gì thì ngoan ngoãn giao ra cho gia gia, gia gia ta vui vẻ thì sẽ cố lưu lại cho ngươi một mạng. Nếu như không, vậy thì hôm nay sang năm chính là ngày giỗ của ngươi!

Nếu như biết phản ứng kế tiếp của Tần Lập, hai người này có chết cũng sẽ không lựa chọn lên tiếng. Nếu như có thể làm lại một lần, bọn họ nhất định sẽ lấy thế sấm vang chớp giật, lập tức đánh chết người thanh niên chết tiệt này!

Bởi vì sau khi Tần Lập nghe thấy tiếng bọn họ nói, giống như mèo bị đạp phải đuôi, thân thể nhảy lên không trung trong khoảng khắc, nổi giận gầm lên một tiếng:

- Mấy lão già Tần gia thành Hoàng Sa kia, các ngươi có được tuyệt thế trân bảo ta lấy từ trong hồ, còn muốn giết người! Ta thành quỷ cũng không buông tha các ngươi!

Giọng nói này tràn ngập ủy khuất cùng bi phẫn, một cổ oán khí to lớn theo tiếng rống to này truyền khắp toàn hồ Phượng Hoàng!

Muốn cướp đồ của lão tử? Trước tiên đeo cái tiếng xấu này rồi nói!

Tần Lập vừa hét xong, thân hình giống như giống như quỷ mỵ phóng vào giữa rừng rậm núi Phượng Hoàng, lập tức biến mất không thấy bóng!

- Mẹ thằng ranh con!

- Thằng nhãi ranh, ngươi muốn chết!

Hai lão già râu tóc bạc trắng lúc này đều bị chọc giận đến bốc khói sùi bọt mép, nhắm theo phương hướng Tần Lập biến mất, đuổi theo như tia chớp.

Tiểu Mùi

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả:Tiểu Đao Phong Lợi

88. Chương 88: Phản Ứng Dây Chuyền

Tần Lập rống to một tiếng này, giống như là Sư Tử Hống làm cho tất cả mọi người bốn phương tám hướng tránh trong núi Phượng Hoàng đều nghe thấy được. Dù cho bọn người A Hổ ở một nơi trên đỉnh núi bờ phía Đông cách bờ Nam chừng mười dặm cũng nghe được, cau mày nói:

- Hình như ta nghe thấy tiếng của công tử? Các người có nghe thấy không?

Chỗ này nói riêng, mấy người A Hổ đều tôn xưng Tần Lập là công tử, không quy củ không thành tiêu chuẩn. Lấy địa vị Tần Lập sau này, mỗi người cứ kêu là lão đệ thì dù là Tần Lập không ngại, người khác nghe cũng sẽ khó chịu. Mọi người đều là người trưởng thành, đạo lý này vẫn phải rõ ràng.

Lãnh Dao cau đôi mi thanh tú, nhìn về hướng Nam nói:

- Nghe giọng hình như là hắn! Lẽ nào xảy ra nguy hiểm gì sao?

- Chúng ta nên làm gì bây giờ?

Bộ Vân Yên có chút khẩn trương hỏi.

Nàng không thể không khẩn trương, một đêm này bọn họ đã nhìn thấy không dưới mười ba người bay về phía di tích hồ Phượng Hoàng. Đồng thời trên những ngọn núi bốn phương tám hướng, thỉnh thoảng cũng có thể nghe từng trận đánh nhau kịch liệt.

Sợ rằng hiện tại đã có không dưới ngàn người đang tụ tập bốn phía quanh hồ Phượng Hoàng!

Linh thú trên núi Phượng Hoàng tuy rằng kinh khủng, nhưng nếu như nhân loại trở nên cố chấp, năng lượng bộc phát ra cũng sẽ trở nên cực kỳ đáng sợ! Rồi cũng có lúc tìm ra một số biện pháp đi tới cạnh hồ Phượng Hoàng.

- Chúng ta đi, rời nơi này quay về thành Hoàng Sa trước tiên ẩn nấp một thời gian. Ta đã nói qua chỗ chúng ta cư ngụ, cho nên chỉ cần công tử trở về, hắn tự nhiên sẽ đi tìm chúng ta!

A Hổ trầm ngâm nói.

- Không sai, ở lại chỗ này cũng hoàn toàn vô ích, sợ rằng con đường trở về cũng sẽ không quá bình yên!

Lãnh Dao hết sức bình tĩnh phân tích nói.

- Bản lãnh tránh khỏi bọn họ ta vẫn phải có.

A Hổ hết sức tự tin nói, mấy người lại liếc nhìn về phía Nam xa xôi, nhưng không nhìn được gì.

- Ngươi đi theo bọn họ, hộ tống những nhân loại này trên đường ra khỏi rừng rậm.

Ở một chỗ âm u, một thiếu nữ xinh đẹp tuyệt sắc khuynh thành quay sang phía linh thú Thiên cấp Thiết Tí Viên phân phó.

Bóng dáng Thiết Tí Viên chợt lóe, biến mất khỏi tầm nhìn. Bạch hồ nhìn thoáng qua hướng Nam có chút sầu lo, ở bên kia chính là địa bàn kẻ tử thù của nàng. Vết thương lần này chính là do hắn ban tặng, hiện giờ mình lại đi sang đó, quả thật không khác gì chịu chết!

Do dự hồi lâu, trên mặt thiếu nữ lộ ra một tia u sầu, khoanh chân ngồi xuống, trong lòng nghĩ: nếu hắn chết ta nhất định sẽ báo thù cho hắn!

Lại nói hiện tại Trần Diệc Hàn cũng đã hạ lệnh các võ giả Hoàng gia canh giữ ở các cửa khẩu tản ra, thả các võ giả từ khắp nơi tiến vào. Nếu bọn họ muốn chịu chết, vậy cứ thành toàn cho bọn họ là được.

Trước đó không ai nghĩ tới bên trong di tích cổ này sẽ nguy hiểm như thế, căn bản là nguy cơ từng bước!

Cũng không biết là tiên nhân thượng cổ thiếu đạo đức nào lại biến thái như vậy. Mỗi phòng đều có bày ra các loại huyễn thuật, hơn nữa mạnh mẽ đến rối tinh rối mù, coi như võ giả Thiên cấp gặp phải cũng sẽ điên cuồng hoảng loạn. Nếu không phải thực lực mấy người bọn họ đều cực kỳ hùng mạnh, linh hồn vô cùng kiên cố, sợ rằng không chết cũng sẽ biến thành người điên.

Dù là như vậy, chín gã cung phụng Hoàng gia cũng có năm người cơ bản mất đi sức chiến đấu. Trần Diệc Hàn biết lần hành động này coi như hoàn toàn thất bại, dứt khoát không phong tỏa nữa. Kỳ thật cũng đã không phong tỏa được nữa, ai có bản lãnh thì đã đi tới nơi này rồi.

Một đêm điên cuồng tổn thất rất lớn, coi như cường giả Thiên cấp bậc chín thì Trần Diệc Hàn cũng cảm giác hết sức mất mát, uể oải. Trong trí nhớ, đã không biết bao nhiêu năm lão chưa từng trải qua thất bại như thế.

Mắt thấy sắc trời dần sáng lên, bỗng nhiên lại nghe thấy từ phía xa bên bờ Nam truyền đến một tiếng rống giận tràn ngập bi phẫn: "Thành Hoàng Sa… Tần gia", năm chữ này truyền rõ ràng vào tai Trần Diệc Hàn. Trong lòng Trần Diệc Hàn khẽ động, miệng lẩm bẩm nói:

- Tần gia?

Do dự một chút, Trần Diệc Hàn vung tay lên lên:

- Trở về, quay lại thành Hoàng Sa. Nghỉ ngơi chỉnh đốn!

Cùng lúc đó, không biết bao nhiêu võ giả thực lực mạnh mẽ nghe xong câu rống giận kia, trong lòng đều nổi lên tâm tư phức tạp. Nhất là mấy thế lực có tổn thất trong di tích, sau khi nghe đến hai chữ Tần gia, đều không nhịn được tràn ra một cổ oán khí cùng đố kị mãnh liệt.

Mẹ nó, bọn lão tử ở chỗ này liều mạng chết sống, không ngờ có kẻ ở phía Nam kiếm được chỗ tốt khổng lồ?

Giờ này khắc này, đã không còn bao nhiêu người sẽ đi phân tích tiếng rống bi phẫn kia là thật hay giả nữa. Dù là chỉ có một phần ngàn hy vọng, bọn họ cũng sẽ đi tranh thủ một chút. Càng đừng nói khả năng là giả quá nhỏ, võ giả nào ăn no rỗng mỡ không có chuyện làm, dám đi đùa giỡn võ giả Thiên cấp?

Chí bảo bên trong di tích thượng cổ hồ Phượng Hoàng, người thường không biết, nhưng chỉ cần hơi có chút địa vị, ai lại không rõ ràng? Kẻ mạo hiểm may mắn lấy được mấy loại chén hũ năm đó, hôm nay phần lớn đều thu vào hoàng cung, dù là Hoàng đế bệ hạ cũng không dễ dàng lấy ra sử dụng. Bởi vì tùy tiện một cái nào cũng đều có công năng trữ vật không gian! Hơn nữa các loại hoa quả tươi mới được tồn trữ trong đó, một hai năm cũng không biến chất!

Đó… mới là bảo vật chân chính!

Văn minh thời đại thượng cổ huy hoàng rực rỡ, căn bản không phải thời đại hiện giờ có thể so bì. Cho nên vật từ thượng cổ mới có thể hấp dẫn người ta như vậy, mới bị người ta điên cuồng truy lùng!

Tần gia, Tần gia!

Giờ khắc này, tâm tư tuyệt đại đa số người ở đây đều đã không còn ở hồ Phượng Hoàng nữa, đều bay về thành Hoàng Sa. Lần này thế lực Hoàng thất cường đại như vậy, cũng không tìm được chút chỗ tốt nào, bọn họ lại có thể nhận được cái gì?

- Đi, quay về thành Hoàng Sa!

Trong lúc này, vô số người đều hạ mệnh lệnh, mục tiêu: Thành Hoàng Sa.

Tần Hoành Viễn gần đây rất phẫn nộ, cực kỳ phẫn nộ, cực độ phẫn nộ! Quả thật không thể nén nổi phẫn nộ nữa!

Lúc này lão rất hối hận, hối hận đối với rất nhiều chuyện, hối hận vì sao năm đó mình không phái người bóp chết cái nghiệt chủng kia! Hối hận bản thân năm đó quản giáo hai huynh đệ Tần Hổ Tần Phong quá mức buông thả, hối hận lần này để Tần Phong cùng Tần Hổ dẫn người đi hồ Phượng Hoàng tăng kiến thức…

Còn có rất nhiều rất nhiều, từ lúc vị tộc trưởng thủ đoạn độc đoán này chào đời đến nay, chưa từng hối hận như bây giờ, thống hận như thế.

Tần Hoành Viễn biết chuyện này trước hết, còn là bởi người Mạc gia!

Con gái chịu ủy khuất to lớn, Mạc thành chủ cũng không bị cừu hận làm đầu óc hôn mê. Hắn biết thế lực gia tộc của mình tuyệt đối không so hơn Tần gia, Tần gia có hai cường giả Thiên cấp tọa trấn, Mạc gia căn bản không thể trêu chọc được!

Thế nhưng mười mấy võ giả Huyền cấp chết thảm, con gái chịu ủy khuất, cũng quyết không thể quên đi như thế!

Bằng không dù là người khác không biết, sau này con gái sẽ đối xử với phụ thân mình thế nào?

Vì vậy, một phong thư ngôn ngữ bình tĩnh, đưa đến trên bàn lão gia tử Tần Hoành Viễn.

Xét công bằng, bức thư này Mạc thành chủ viết rất chân thực, hoàn toàn không có chen vào bất cứ tình

- Kết quả lần này lão phu xuất quan, thằng ranh Tần Hoành Viễn kia lại nói ả đê tiện kia bỏ nhà theo trai, còn sinh ra một thằng con hoang! Hơn nữa từ trong lời nói, còn rất có ý vị nói tốt cho ả đê tiện kia. Buồn cười, thật đúng là coi nó như con gái rồi sao? Hừ! Con mẹ nó, thật sự là buồn cười! Thật là tức chết lão phu! Sớm biết như vậy, năm đó lão phu nên hưởng thụ đồ đê tiện kia trước…

- Hưởng thụ con mẹ ngươi!

Một tiếng rống giận kinh thiên, một đạo kiếm khí tuyệt thế, từ trên cao giáng thẳng xuống đầu Tần Hằng Thiên bên dưới!

Tiểu Mùi

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả:Tiểu Đao Phong Lợi

91. Chương 91: Thiên Cấp Ngã Xuống

Đạo kiếm khí sắc bén linh hoạt không thể địch nổi này mạnh mẽ ép câu nói cuối cùng của Tần Hằng Thiên quay về trong cổ họng.

Ra tay vào thời điểm kẻ địch dao động cảm xúc lớn nhất, một kích nhất định phải trúng!

Tần Hằng Thiên kinh sợ đan xen, bất kể thế nào cũng không nghĩ tới người trẻ tuổi này không ngờ lại ẩn thân trên cây đại thụ này. Lão càng không thể tưởng tượng được hắn lại có gan dám chủ động ám sát mình.

Kiếm chưa tới, kiếm khí đã tới!

Một luồng sát khí lạnh lẽo theo kiếm khí đâm thẳng tắp vào đầu Tần Hằng Thiên. Một vết máu lập tức tràn ra, để lại ở trên đầu trần của Tần Hằng Thiên một miệng vết thương vừa lớn vừa sâu!

Tần Hằng Thiên hét lớn một tiếng, thân hình trong nháy mắt dùng một tư thế khó tin đánh về phía trước.

Như một con chó phóng lướt trên mặt đất, mà một kiếm kinh thế kia đúng thật như âm hồn không tan nhanh chóng đuổi theo phía sau!

Bộ mặt Tần Lập dữ tợn, nghiến răng nghiến lợi thề phải một kiếm chém chết võ giả Thiên cấp!

Thực lực Tần Hằng Thiên cũng là siêu cường, thân hình mạnh mẽ đánh xuống đất tạo thành một cái hố vừa to vừa sâu, thân hình như rắn bắn về phía trước như tia chớp. Đồng thời, trong thân thể lão cũng bộc phát ra một cỗ năng lượng kinh người, cương khí hộ thể tăng lên đến một độ dày đáng sợ, toàn bộ tập trung lên lưng lão.

Lão nắm chắc bảo kiếm trong tay, muốn liều mạng đón đỡ một kiếm này của Tần Lập, sau đó trở tay chém giết!

Tưởng tượng vĩnh viễn đều là tốt đẹp, sự thật vĩnh viễn đều là tàn khốc!

Thanh Ẩm Huyết kiếm trong tay Tần Lập bắn ra một đạo kiếm khí thật dài, khí thế như nghiền nát mọi thứ trước mặt đâm vào lưng Tần Hằng Thiên, một kiếm đâm xuyên thân cường giả Thiên cấp!

Đồng thời Tần Lập lại dùng tốc độ nhanh đến tận cùng, để lại mấy vết thương sâu đến tận xương ở sau lưng Tần Hằng Thiên. Cường giả Thiên cấp đích thật là cường đại, thần binh lợi khí trong tay như thế không ngờ không thể chém hắn thành mấy mảnh. Nhưng là như vậy, Tần Hằng Thiên cũng phát ra một tiếng kêu thảm thiết cực kỳ thê lương!

Phịch!

Thân hình Tần Hằng Thiên đụng vào một cây cổ thụ to mấy người ôm, lập tức tạo thành một lỗ sâu lớn, Tần Lập ở sau đuổi theo không bỏ lại chém hai kiếm xuống dưới. Hai chân Tần Hằng Thiên lập tức rời khỏi thân thể bay đi.

Mà lúc này, cây cổ thụ thô to kia ầm ầm nổ tung, lộ ra khuôn mặt cơ hồ bị bóp méo của Tần Hằng Thiên. Trong ánh mắt lão có nổi giận, có sợ hãi, oán độc, mê mang đủ loại phức tạp trộn lẫn vào nhau. Thanh kiếm trong tay lão bắn ra một đạo kiếm khí đỏ tươi, hung hăng chém về phía Tần Lập.

- Chết đi!

Theo tiếng gào gần như rống giận này của Tần Hằng Thiên, đạo kiếm khí này đánh vào không khí.

Thân thể Tần Lập hoàn toàn đi ngược lại hiểu biết của Tần Hằng Thiên, rõ ràng là nghiêng về trước, như thế nào có thể đột nhiên trước đó biến thành lui về sau? Hơn nữa thân hình hắn giống như một cái lá bị gió mạnh cuốn đi, hoàn toàn không có bất kỳ quy luật gì!

- Lão già kia, ngươi thành công chọc giận ta. Tuy nhiên, ngươi lại quên. Con người vào lúc dao động cảm xúc lớn nhất cũng là lúc phòng bị yếu nhất! Ngươi luôn luôn tìm khoảnh khắc ta dao động cảm xúc nhưng ngươi lại quên bản thân mình!

Thân thể Tần Lập dừng ở nơi cách Tần Hằng Thiên khoảng hơn mười thước, trong mắt lóe sát khí nồng đậm, lạnh lùng nhìn Tần Hằng Thiên nói.

- Khụ khụ…

Trong miệng Tần Hằng Thiên bỗng nhiên nhổ ra hai ngụm máu tươi. Khi tử vong đã không thể tránh khỏi, lúc này lão ngược lại bình tĩnh xuống. Tuy nhiên trong ánh mắt lão vẫn mang theo vô tận mê mang và nghi hoặc.

- Ngươi rốt cục là ai? Vì sao trên người của ngươi, lão phu cảm nhận được thù hận kinh thiên?

Tần Hằng Thiên không ngừng ho ra máu, hai chân bị đứt cũng chảy ra một đống máu lớn.

Tần Lập híp hai mắt, nhún nhún vai, lại lui về phía sau mười mấy bước. Hắn vẫn cảm thấy được có chút không an toàn, thân hình dứt khoát nhảy lên một gốc đại thụ, từ trên cao nhìn xuống, khoảng cách mình lúc này với Tần Hằng Thiên khoảng hơn năm mươi thước mới cảm giác được lúc này hết lo lắng. Hắn lại không chú ý tới trong khoảnh khắc hắn lùi ra ngoài, trong ánh mắt Tần Hằng Thiên hiện lên một tia oán độc.

"Giỏi lắm thằng súc sinh giảo hoạt!"

- Ta là ai? Ha ha! Vốn cùng ngươi có chút quan hệ, nhưng hiện tại chẳng có quan hệ chó gì với ngươi cả!

Tần Lập cười lạnh nhìn Tần Hằng Thiên, nói:

- Ngươi đoán xem, ta là ai?

- Ngươi là thằng con hoang đó!

Tần Hằng Thiên phản ứng cực nhanh, thốt ra. Nói xong trong mắt lão lại tràn ngập hào quang không thể tin, lắc mạnh đầu:

- Không có khả năng, tuyệt đối không có khả năng! Ngươi tuyệt đối không phải hắn! Hắn không lớn như ngươi! Thằng con hoang kia vẫn chỉ là một thằng nhóc hơn mười tuổi!

- Chậc chậc! Ta thấy, ngươi kích động như vậy làm gì? Nhìn kìa, đầu gối lại đổ máu rồi. Đúng rồi, ngươi không phải có muối sao? Rải lên một chút, cam đoan nâng cao tinh thần!

Vẻ mặt Tần Lập như diễn trò nhìn Tần Hằng Thiên, toàn thân toát mồ hôi lạnh. Hắn cũng chỉ có thể dùng cách này để làm giảm bớt áp lực trong lòng mình.

- A! Ngươi, ngươi… tức chết ta! Thằng súc sinh nhà ngươi!

Tần Hằng Thiên không thể tưởng tượng được Tần Lập không ngờ lại dùng lời nói vừa rồi của lão để trả lại lão, lập tức giận sôi lên.

Lão không biết Tần Lập lúc này cũng vô cùng khẩn trương.

Đánh lén thuận lợi thành công, đối mặt không ngờ là một cường giả Thiên cấp!

Coi như nói ra ngoài không ai tin tưởng, ngay cả bản thân Tần Lập lúc này đều có loại cảm giác như người trong mộng! Hắn không có lỗ mãng đến mức biết rõ là chết cũng phải xông lên. Hắn đã nhìn ra được, Tần Hằng Thiên không tìm được mình tuyệt đối không từ bỏ ý đồ!

Hơn nữa, căn bản ngôn ngữ ô uế không có một chút phong độ cao nhân cũng khiến cho Tần Lập không thể nhịn được. Từ một mặt nào đó mà nói, Tần Hằng Thiên thành công! Lão dùng miệng thối của mình thành công làm tâm tình Tần Lập dao động. Tuy nhiên lão lại không thể nào nghĩ tới, người lão muốn tìm đủ mọi cách tìm ra lại chính là thằng con hoang trong lời nói của lão. Lão càng không thể tính đến, thằng con hoang đó thân mang tuyệt kỷ, ngay cả lão cũng đều bị lừa!

Đúng là hai sai lầm trí mạng này tạo thành kết cục Tần Hằng Thiên bị thương nặng!

Thật đáng buồn! Thật đáng tiếc!

Tuy nhiên đối với Tần Lập mà nói, một chút cũng không đáng buồn, một chút cũng không đáng tiếc! Lúc này, hắn tận mắt thấy Tần Hằng Thiên bị thương nặng, gần như không có bất kỳ năng lực phản kháng nào, thần kinh vẫn căng thẳng rốt cục thả lỏng một chút, thản nhiên nói:

- Xứng đáng!

Tần Hằng Thiên hận không thể ăn tươi nuốt sống thằng súc sinh này, tuy nhiên trước mắt lão chỉ có thể kéo dài thời gian để khôi phục lại một chút thể lực nhất định. Mức độ cường hãn của võ giả Thiên cấp tuyệt đối vượt qua sự tưởng tượng của người thường!

Tần Hằng Thiên bị một kiếm của Tần Lập đâm thủng từ trước ngực ra sau lưng, dù chưa thương đến nơi yếu hại trí mạng nhưng đổi lại là người thường cũng sớm chết từ lâu. Hơn nữa vài vết kiếm thương khủng bố trên lưng đã làm xương cốt Tần Hằng Thiên mạnh mẽ bị cắt đứt vài cái, càng không nói đến hai chân của lão đã bị cụt đến đầu gối!

Dưới thương thế nặng nề như vậy lão không ngờ còn có thể ở đó nghiến răng nghiến lợi chậm rãi đối đáp với Tần Lập, không thể không nói võ giả Thiên cấp thật sự cường đại!

Đối với động tác của Tần Hằng Thiên, Tần Lập biết rõ trong lòng nhưng hắn trừ việc xoay người rời đi, cũng không còn biện pháp nào tốt hơn. Hơn nữa, hắn còn muốn từ trong miệng Tần Hằng Thiên hỏi ra được thứ gì đó có tác dụng.

- Nói như vậy, ngươi chính là Tần Lập kia?

Tần Hằng Thiên cố gắng khôi phục tâm tình của mình lại bình thường, như vậy thể lực sẽ khôi phục nhanh hơn rất nhiều.

- Nhưng vì sao ngươi lại biến thành dạng như này?

Tần Lập cười hắc hắc, nói:

- Thuật dịch dung. Ngươi sống lâu như vậy chẳng lẽ ngay cả thứ này cũng chưa từng nghe nói qua?

- Nói láo! Trên mặt của ngươi căn bản không có dấu vết dịch dung!

Tần Hằng Thiên nổi giận nói:

- Rốt cục ngươi là ai?

Tần Lập bỗng nhiên rùng mình, thân hình bay lên không lại lui về phía sau hơn năm mươi thước. Quả nhiên Tần Lập lại lui về phía sau khiến cho Tần Hằng Thiên lại chửi ầm lên một hồi.

Tần Lập vỗ vỗ ngực, thầm nghĩ may mắn lão già kia tự lộ ra dấu vết, khoảng cách hơn năm mươi thước lại bị thương nặng không ngờ một mực chắc chắn mình không dịch dung!

Đôi mắt phải lợi hại thế nào mới có thể quan sát được cẩn thận như thế?

Lúc này, nghe thấy Tần Hằng Thiên bên kia lớn tiếng nói:

- Tần Lập! Lão phu coi như ngươi là thằng con hoang kia của Tần gia, ngươi còn muốn nghe chuyện về mẹ ngươi hay không? Nếu ngươi muốn nghe, liền lăn lại đây cho ta. Sau khi nói xong, ngươi cho ta được chết một cách thoải mái!

"Lão tử tin tưởng ngươi mới có quỷ!" Tần Lập nghĩ trong lòng, cách mấy gốc cây, cũng nói lớn:

- Lão già kia! Ngươi vẫn còn sức lực, muốn chết thì tự kết thúc là được! Những điều ngươi nói, ta tuy rằng rất muốn biết, nhưng cho dù không biết cũng chẳng sao cả! Mẹ con chúng ta đã sớm không còn bất kỳ liên quan nào với Tần gia. Cho nên nếu dùng điều đó, ngươi không uy hiếp được ta!

Đáp lại Tần Lập, bên kia im lặng thật lâu. Tần Lập cũng đang không ngừng vận hành Tiên Thiên Tử Khí trong cơ thể. Khoảnh khắc ngắn ngủi vừa rồi gần như cạn sạch Tiên Thiên Tử Khí và toàn bộ tinh lực của hắn mới đổi được làm cường giả Thiên cấp này bị thương nặng.

Loại chuyện này, nếu để Tần Lập đi làm lại một hồi, hắn cũng không dám cam đoan mình còn có thể làm được hoàn mỹ như thế.

Đột nhiên, Tần Lập hoàn toàn mất hứng thú đối với Tần Hằng Thiên: "Nơi quỷ quái này ai biết ẩn nấp bao nhiêu linh thú cường đại, chỉ bằng Tần Hằng Thiên đã bị thương nặng, cho dù lão ta có thể may mắn sống sót thì một thân thực lực cũng bị giảm hơn phân nửa! Mình chỉ cần đột phá Địa cấp là có thể giết lão dễ dàng!"

"Cần gì lại phải sợ hắn?"

Nghĩ vậy, Tần Lập đứng lên, không nói một lời xoay người bước đi.

Ngay khoảnh khắc Tần Lập rời đi, sau lưng truyền đến một chuỗi tiếng mắng cực kỳ ác độc.

- Thằng súc sinh, ngươi không chết tử tế được! Mẹ ngươi cũng là thứ đê tiện, ngươi là một thằng con hoang! Đến đây, có gan đến giết tổ tông ngươi này! Thằng khốn nạn bất hiếu, ngươi sẽ không đi ra khỏi khu rừng này đâu. Ngươi sẽ bị linh thú xé nát từng mảnh.

Tần Lập tươi cười đầy mặt, cũng không quay đầu lại, đi ngược về theo hướng lúc nãy.

Còn lại Tần Hằng Thiên ngồi ở đó, bắt đầu gian nan xử lý vết thương trên đùi mình. Phía sau lưng mấy chỗ vết thương càng nghiêm trọng, tuy nhiên lão cũng chịu đựng được. Cái loại đau đến tận tim gan, xương cốt cho dù lão có thực lực Thiên cấp cũng không nén nổi đau… Cả người đổ mồ hôi lạnh lão cắn răng mắng:

- Thằng súc sinh. Ta nhớ kỹ khuôn mặt này của ngươi! Ngươi chờ đó, tương lai một ngày nào đó ta sẽ lột trần mẹ của ngươi trước mặt ngươi…

- Rắc rắc!

Một thanh âm cực nhỏ giống như có người không cẩn thận giẫm gãy nhánh cây đột nhiên cắt đứt tiếng mắng chửi của Tần Hằng Thiên.

Một cỗ khí tức cường đại từ sâu trong rừng áp bách mà đến.

- Ai? Là vị linh thú tiền bối nào? Tại hạ vô tâm xúc phạm, đều là tên tiểu tử kia nó gây ra. Hắn chính đang đi về phía bắc, hắn…

Trong bóng cây, một cô gái tuyệt sắc, sắc mặt tái nhợt đi ra, vẻ mặt khinh miệt nhìn Tần Hằng Thiên, lạnh lùng nói:

- Tên vô sỉ, đi chết đi!

Một đạo ánh sáng rực rỡ từ trong tay cô gái bắn ra, cái đầu của Tần Hằng Thiên lăn sang một bên. Cặp mắt lão mở to, tràn ngập oán độc cùng không cam lòng.

Trong tay cô gái bỗng nhiên có thêm một ngọn lửa nhỏ rực rỡ màu đen bắn lên thân thể Tần Hằng Thiên. Ngọn lửa trong nháy mắt lan tràn, cắn nuốt thi thể lão từng chút một.

Làm xong mọi chuyện, cô gái nhăn mũi, hướng về phía Tần Lập rời đi, bước nhanh đuổi theo.

Tiểu Mùi

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả:Tiểu Đao Phong Lợi

92. Chương 92: Tần Gia Diệt Môn

Nhanh chóng chạy như bay trong rừng rậm nguyên thủy, Tần Lập khống chế khí tức của bản thân để không sinh ra dao động quá mức mãnh liệt tránh quấy nhiễu đến linh thú cường đại. Hắn không muốn không chết dưới kiếm của võ giả Thiên cấp lại thành vong hồn trong miệng linh thú.

Vào lúc chiến đấu với Tần Hằng Thiên, Tần Lập cảm giác rõ ràng Tiên Thiên Tử Khí trong cơ thể mình cũng có dấu hiệu đột phá. Đây cũng là vì sao Tần Lập không lựa chọn đánh tiêu hao lâu dài với Tần Hằng Thiên. Mặc dù lão già mất nết đó nói lời ác độc làm nhục mình tuy nhiên lão cũng bị báo ứng xứng đáng.

Tần Lập muốn tìm một chỗ nhanh chóng đột phá. Bởi vì hắn đã cảm giác được rõ ràng Tiên Thiên Tử Khí trong cơ thể đang xao động dường như bất cứ lúc nào cũng có thể bùng nổ.

Cứ như thế này không được!

Tần Lập híp mắt, nhảy lên đỉnh một ngọn cây đưa mắt nhìn địa hình xung quanh. Rất nhanh ánh mắt hắn nhìn về phía trên một ngọn núi cao và hiểm trở. Ngọn núi cao và hiểm trở kia kỳ thật cũng không xa hồ Phượng Hoàng, hơn nữa lúc Tần Lập đi tới, ngang qua đó cũng không gặp được linh thú quá cường đại ở đó.

Đúng! Chính là nơi đó!

Sau khi quyết định, nghĩ dù sao bốn phía không người Tần Lập dứt khoát buông toàn bộ tu vi, thi triển khinh công. Thân hình hắn như một làn khói nhẹ nhanh như một tia chớp nháy mắt liền xuất hiện ở một nơi rất xa.

Cô gái tuyệt sắc đi theo phía sau, giật mình nhìn nơi Tần Lập biến mất, trong đôi mắt xinh đẹp quyến rũ tràn ngập khó tin. Đến hiện tại, nàng mới hiểu được vì sao Tần Lập có thể thong dong chạy thoát khi bị hai cường giả Thiên cấp đuổi giết!

Nghĩ vậy, khóe miệng cô gái nổi lên một nụ cười bướng bỉnh. Linh thú trên ngọn núi kia đúng là bằng hữu tốt nhất của nàng, đúng lúc nàng đi đến đó tu dưỡng thân thể, sau đó mời nàng ta ra tay cùng nhau đối phó kẻ địch đáng chết kia!

Trong mắt cô gái hiện lên một đạo sát khí, miệng lẩm bẩm:

- Đã đến lúc kết thúc ân oán giữa chúng ta rồi!

Một thời gian gần đây, mạch nước ngầm bắt đầu chảy mạnh. Cho dù là dân bình thường của thành Hoàng Sa cũng dường như cảm giác được bầu không khí khác thường.

Chỉ còn ba ngày là đến năm mới. Đổi là năm trước, toàn thành Hoàng Sa đều là bầu không khí vui mừng hân hoan. Nhất là đám con cháu mấy đại gia tộc, ngày thường khó gặp đều vào chợ mua sắm hàng tết hoặc là tụ họp với nhau.

Nhưng năm nay mấy đại gia tộc này đều đóng cửa lớn, nghiêm khắc cấm con cháu trong tộc ra ngoài! Có một số tiểu gia tộc sau khi mua sắm đồ đạc sinh hoạt hoàn toàn phong bế gia tộc.

Chuyện này khiến cho rất nhiều người cảm thấy khó hiểu. Hơn nữa gần đây trong thành Hoàng Sa xuất hiện nhiều gương mặt mới. Quán rượu, nhà trọ gần như trong trạng thái chật ních! Rất nhiều hào khách giang hồ không nói một lời lập tức ra tay. Những người đó thực lực rất cường đại, phủ thành chủ cũng không quan tâm chuyện này, ngay cả những ông chủ lớn đứng sau ngành dịch vụ này là Thượng Quan gia cũng mắt nhắm mắt mở cho qua khiến cho mọi người phục vụ các ngành quán rượu, nhà trọ thành Hoàng Sa đều câm như hến.

Trải qua vài ngày nghỉ ngơi chỉnh đốn, phần lớn đám cung phụng của hoàng gia bị thương đã khôi phục bình thường. Trần Diệc Hàn triệu tập tất cả mọi người, bàn luận chờ lão tổ thực lực Thiên cấp của Tần gia

trở về lập tức tạo áp lực lên gia tộc bọn họ, yêu cầu lão giao bảo vật trong hồ Phượng Hoàng ra đây. Sau đó lấy danh nghĩa hoàng gia, che chở gia tộc này. Như vậy, một công đôi việc, vừa vì hoàng thất thu phục một đại gia tộc cường đại, lại chiếm được bảo vật đó. Về việc xử lý bảo vật hồ Phượng Hoàng, Trần Diệc Hàn đã nghĩ thật kỹ. Nếu là có chiến kỹ tâm pháp gì đó liền cho phép Tần gia sao chép một phần, bảo vật còn lại chia hai tám, Tần gia hai phần, hoàng thất tám phần.

Nghĩ đến chỗ đắc ý, khóe miệng Trần Diệc Hàn lộ ra nụ cười lạnh, thầm nghĩ: "Nhìn xem những võ giả cường đại hiện nay ở thành Hoàng Sa, tin tưởng Tần gia chỉ cần không ngốc nhất định lựa chọn hợp tác với hoàng thất!"

Đúng thật. Đại bộ phận võ giả lần này đến tầm bảo ở hồ Phượng Hoàng đều chưa rời đi. Bọn họ thậm chí ngay cả di tích thượng cổ cũng không thể đi vào, rất nhiều người còn bị chết trong miệng đám linh thú ở dãy núi Phượng Hoàng, tâm lý đã có nhiều tức giận bất bình. Nếu là ai cũng không chiếm được lợi thì cũng thôi, nhưng mà tên thần bí kia lại đẩy Tần gia lên đầu sóng ngọn gió. Như vậy, cho dù xem náo nhiệt, cũng phải xem rốt cục là ai có thể chiếm được bảo vật từ Tần gia!

Rất nhiều thế lực đều đang âm thầm quan sát, âm thầm chờ đợi. Chờ đợi đến một cơ hội thích hợp nhất, bất kỳ ai đều muốn đi chiếm chút tiện nghi!

Nhưng khiến mọi người không nghĩ tới chính là, Tần gia không ngờ vào ban đêm bước sang năm mới gặp phải một hồi giết hại cực kỳ thảm thiết.

Phủ đệ Tần gia, toàn tộc dòng chính, dòng phụ gặp phải diệt môn!

Mà càng làm cho người ta hoảng sợ không yên chính là hết thảy mọi chuyện không ngờ không có bất kỳ ai nhìn thấy.

Phải biết rằng xung quanh Tần gia một đoạn thời gian gần đây không dưới ba mươi thế lực lớn nhỏ ngày đêm không ngừng giám thị mọi động tĩnh của Tần gia.

Sau khi xem xét thi thể, trên thân thể người chết đều chỉ có một vết thương bằng kiếm, có một số người thậm chí còn chết lúc đang ngủ!

Hơn nữa, trái tim hung thủ cực kỳ lạnh lùng. Bất kể lão già sức yếu hay trẻ con trong tã lót không bỏ qua một ai!

Nếu không phải sau khi hắn giết sạch người phóng hỏa đốt nhà, thì đám người theo dõi Tần gia còn căn bản không chút phát hiện!

- Người gây ra chuyện này không biết có trái tim độc ác đến thế nào…

Thượng Quan Bất Hối gia chủ Thượng Quan, Phương Chính Đông gia chủ Phương gia ngày hôm sau chạy đến Tần gia. Nhìn thấy chỉ là khắp nơi đổ nát, phủ đệ Tần gia to như vậy bị cháy sạch không còn chút nào!

Gần như tất cả mọi người đều trợn mắt há mồm giống như hóa đá. Bọn họ căn bản không thể tin được ai có cừu hận lớn với Tần gia như vậy, không ngờ trong một đêm giết sạch mấy ngàn người Tần gia?

Cuối cùng có người theo dõi Tần gia nói lên một việc: Sau khi lão tổ Tần gia Tần Hằng Địa trở về, cửa lớn Tần gia đã mở rộng. Đoàn người nghênh đón, đại khái tám, chín người toàn bộ đều mặc đồ đen che mặt nhìn không rõ. Sau khi trở ra, vào lúc ban đêm Tần gia liền đã xảy ra thảm án bị diệt môn rồi.

Vì thế mọi người bắt đầu tìm kiếm thi thể đám người mặc đồ đen, nhưng không thể tìm thấy cái nào. Đồng thời bọn họ phát hiện thi thể lão tổ Tần gia Tần Hằng Địa hoàn hảo không thương tích gì nằm trong nhà cỏ bế quan của mình, mắt trợn trừng tràn ngập không thể tin cùng không cam lòng.

Lúc này lại có người nói không phát hiện thi thể gia chủ Tần Hoành Viễn. Những người này đoán rằng lão ta bị đốt thành tro, còn có một số người cho rằng lão ta đã chạy thoát.

Mặc kệ nói thế nào, toàn thể Tần gia bị diệt đã vẽ lên một dấu chấm hỏi về chuyện tầm bảo trong di tích cổ hồ Phượng Hoàng. Có lẽ hung thủ có cừu oán với Tần gia. Có lẽ hung thủ chính là vì bảo bối của Tần gia mà đến, sau đó giết người diệt khẩu. Bởi vì mọi người ở Tần gia đều không tìm được bất kỳ thứ gì đáng giá, đoán rằng có thể là bị hung thủ lấy đi.

Tuy nhiên, người có thể đến vô ảnh đi vô hình trước mắt bao người cũng không phải đối tượng người bình thường có khả năng trêu chọc. Đám vũ giả ở lại thành Hoàng Sa sau khi âm thầm suy tính thực lực của mình, phát hiện tiếp tục ở lại đây cũng không có bất kỳ ích lợi gì.

Vì thế, sau năm mới, thành Hoàng Sa dần dần khôi phục yên tĩnh. Một trong ba đại gia tộc ngày xưa, hào môn thế gia tuyệt đối hôm nay chỉ còn lại gạch nát ngói vụn thật sự làm người ta than thở.

Chuyện này hoàn toàn kinh động cao tầng Thanh Long quốc, hoàng đế phái rất nhiều người tra xét việc này nhưng không tra được bất kỳ dấu vết để lại. Thân phận đám người mặc đồ đen hoàn toàn trở thành một cái bí ẩn.

Cuối cùng, năm mới qua được hai tháng, chuyện này cũng vẫn thế không giải quyết được gì.

Thành Hoàng Sa xuân ấm hoa nở cũng dần dần khôi phục phồn hoa ngày trước. Mà hai người dòng chính duy nhất may mắn còn lại của Tần gia: Tần Phong và Tần Hổ cũng không lộ mặt. Tuy nhiên có tin tức Tần Phong cùng Tần Hổ sau khi biết được thảm án gia tộc đều gia nhập hoàng thất, hiện tại thành hộ vệ của Nhị hoàng tử nổi bật nhất Thanh Long quốc. Tuy nhiên trước mắt bọn họ vẫn còn đang học ở Học Viện Đế Quốc.

Rất nhiều dân chúng thành Hoàng Sa cảm thấy khinh thường hai thiếu gia của Tần gia này. Toàn thể Tần gia còn lại hai người có thể nói là thiên tài, những năm gần đây bọn họ được Tần gia chăm chút bồi dưỡng mới có thành tựu ngày hôm nay. Kết quả gia tộc bị diệt không ngờ bọn họ cũng không trở về tế bái.

Cũng có người bày tỏ sự cảm thông với điều này. Ngộ nhỡ kẻ thù còn nhìn chằm chằm vào nơi này, trở về chẳng phải chịu chết?

Ảnh hưởng do chuyện này mang tới dần dần yếu bớt. Lại qua ba tháng, thời tiết thành Hoàng Sa đã trở nên đặc biệt nóng bức. Đến hiện tại, chỉ sợ trừ mấy người ít ỏi, rất nhiều người đều đã quên người từng bị Tần gia vứt đi – Tần Lập!

Một buổi tối trăng tối sao thưa, trên đống đổ nát Tần gia xuất hiện một bóng người yên lặng đứng trên đống đổ nát. Người này mặc một bộ áo dài xanh, thật lâu sau mới phát ra một tiếng thở dài.

- Tại sao lại như vậy?

Người này đúng là Tần Lập thành công đột phá Địa cấp. Ở trên ngọn núi cao và hiểm trở, Tần Lập tìm được một huyệt động bỏ đi rất sâu, dùng đá lớn chắn cửa bắt đầu bế quan. Thẳng đến mấy tháng sau, hắn vừa mới đột phá Địa cấp liền không ngừng chạy về thành Hoàng Sa lại không ngờ nghe được tin tức như vậy. Hơn nữa không ngờ thời gian đã trôi qua lâu như vậy.

Cho dù Tần Lập không chút hảo cảm nào với Tần gia, nhưng nhìn mọi thứ trước mắt vẫn không kìm nổi có chút cảm khái. Hắn vốn đang muốn tìm Tần Hoành Viễn để hỏi một số chuyện về mẫu thân, nhưng hiện tại xem ra… Tần Lập khẽ lắc đầu, bỗng nhiên hai mắt hắn nhìn về một nơi rất xa phía trước. Nơi đó, theo ánh trăng chiếu rọi, một bóng người chậm rãi đi tới.

- Tần Lập?

Giọng nói người kia mang theo kinh ngạc, thử kêu một tiếng.

Tần Lập lúc này đã khôi phục bộ mặt mười bốn tuổi. Đi vào nơi này, hắn không muốn bất kỳ ai biết thân phận khác của hắn.

Nghe giọng nói đó, Tần Lập cũng kinh ngạc không thôi. Không nghĩ tới Tần Hoành Viễn không ngờ vẫn còn sống!

- Đây là chuyện gì xảy ra?

Nghĩ đến những lời Tần Hằng Thiên từng nói, ánh mắt Tần Lập dần dần híp lại. Tuy nhiên hắn không phát tác, bởi vì có một số việc hắn vẫn muốn hỏi cho rõ.

- Quả nhiên là ngươi! Ngươi biến mất lâu như vậy. Đi đâu, làm gì?

Tần Hoành Viễn bước nhanh tới, nghi hoặc đánh giá Tần Lập thấy bộ dạng hắn không thay đổi lại hỏi:

80. Chương 22: Nội Ứng

Mong muốn tốt đẹp của Bão Phi Tuyết, cuối cùng vẫn thất bại.

Tuy rằng Thiển Thủy Thanh ép bức Lý Quy giết chiến mã cứu người, nhưng công này lớn hơn tội rất nhiều.

Tuy rằng chiến mã quý giá thật, thậm chí còn quý giá hơn so với một ít binh sĩ bình thường, nhưng dù sao đi nữa, mấy trăm con chiến mã cũng không quan trọng hơn tính mạng của chín ngàn binh sĩ Thiết Phong Kỳ. Hơn nữa cứu được tính mạng binh sĩ của Thiết Phong Kỳ coi như đã cứu vãn được lòng quân, tránh được sự tổn thất có thể coi là lớn nhất trong một trận chiến công thành trong mấy năm gần đây của quân Đế quốc Thiên Phong.

Trận chiến ở cửa Cảnh Thâm, Bão Phi Tuyết đã thể hiện ra đầy đủ năng lực chỉ huy điều động, liệu địch của mình. Thủ đoạn phòng ngự của hắn luôn luôn ẩn chứa sự phản kích vô cùng mạnh mẽ, chỉ cần hơi sơ ý liền có thể trúng kế của hắn, không hổ là đệ nhất danh tướng của Đế quốc Chỉ Thủy.

Mà trong trận chiến này, tổn thất lớn nhất của quân Đế quốc Thiên Phong không phải là ai khác, mà là Chiến Thiên Cuồng.

Một vị Tướng quân Hổ Uy tử trận sa trường, gần như là vị Tướng quân có cấp bậc cao nhất của Quân đoàn Bạo Phong tử trận trong mấy năm vừa qua.

Chỉ trong vòng nửa tháng ngắn ngủi, sau khi Vân Phong Hàn bị bọn 'thổ phỉ giết hại', lại có một vị tướng lĩnh trung cấp chết đi, chỉ có thể nói rằng năm nay Đế quốc Thiên Phong vô cùng bất lợi.

Cái chết của Chiến Thiên Cuồng cũng đồng thời làm dấy lên một hồi tranh luận trong quân Đế quốc Thiên Phong.

Ai sẽ tiếp nhận chức Chưởng Kỳ do Chiến Thiên Cuồng để lại?

Doanh Chủ ba Doanh dưới trướng Thiết Phong Kỳ, nếu nói về lý lịch cá nhân, Hồng Thiên Khải, Đông Quang Chiếu đều là lão quân nhân đã nhập ngũ nhiều năm, ai cũng có tư cách tiếp nhận chức Chưởng Kỳ. Nhưng nếu nói về chiến công thì không ai hơn được Thiển Thủy Thanh.

Kể cả trong trận thất bại ở cửa Cảnh Thâm hôm nay, cũng nhờ có Thiển Thủy Thanh mới có thể cứu ra đại đa số tướng sĩ của Thiết Phong Kỳ. Danh vọng của hắn hiện tại trong quân Đế quốc Thiên Phong, có thể nói như mặt trời giữa ban trưa.

Thế nhưng có rất nhiều người không muốn hắn tiếp nhận chức vụ này.

Đương nhiên là Nam Vô Thương không muốn, Lý Quy cũng không hề muốn, thậm chí ngay cả bọn Hồng Thiên Khải, Vũ Tàn Dương cũng không muốn.

Thiển Thủy Thanh quá mạnh mẽ ngang ngược.

Hắn mạnh mẽ đến mức chuyện gì cũng dám làm, người nào cũng dám trêu.

Mặc dù bình thường hắn tao nhã lễ độ, khiêm tốn với tất cả mọi người, khách khí với tất cả mọi người, thậm chí biết tự hạ thấp mình kết giao với mọi người, nhưng những chuyện hắn làm thì không thấp chút nào.

Một Tướng quân như vậy rất khó khống chế.

Người như Thiển Thủy Thanh, chỉ trong vòng nửa năm đã lên tới chức Chưởng Kỳ, đối với bất cứ người nào đều là một mối uy hiếp không nhỏ.

Cho nên, dù là Liệt Cuồng Diễm cũng không có cách nào làm thay đổi suy nghĩ của tất cả mọi người. Mặc dù một lần nữa ông ta đề nghị Thiển Thủy Thanh nhận chức Chưởng Kỳ của Thiết Phong Kỳ, nhưng cuối cùng vẫn bị các tướng trong Quân bộ thỉnh cầu thu lại mệnh lệnh đã ban ra.

Lý do mà bọn họ đưa ra rất đơn giản:

@ L;QÆB M m M¦B HÌB i?”i pÈB i 5 h–M >Q¨M? oB M5 *¦ H) i +¦ i? ;B9T M;QÆB
ç®B pÈB i M;QÆB pšM M¦B ?QÆm M¦B pQÊMX Zm M çBX h çB ç•v- M;QÆB T?ªB

h–M G”T i?’i p¼M; ç–v K†i tQ v M;QÌBX *?Q /M F?¬M; +¦ h•v Zm M¦B +?Q ?„M- h
h–M ;B ;B¨m +¦ M?Q p”v +¦ i? #` iB m /B i H†M; v M F?¬M; K°i iB M; ç°M;X

@ h?^M; F?®M5 L;QÆB /€K ;¼B i?ŠM; i M i 5 h iS+ +? i i 5

o K†i h–M >Q¨M? oB M T?šM M° +?d p¨Q h–M G”T- H”T iS+ +¦ +?9i çÌ M;QÌB +9B

@ L¦B +?Q M;QÆB H¢B +¦ Q+? HÊB ;b\ L;QÆB K°i M;QÌB iU i?•M +ÁM F?¦ ;B[KbM
i?M HÈMX L;QÆB +¦ i? ;B9T h–M ;B #€Q i?M\ h?”i bU H¨ i`Á +QÌB5 hmv M?B M
HB M M¦B +?Q M;QÆBX .M b Q pB + M¨v +kM; F?¬M; i? M¦B pÈB M;QÌB F?€+X

@ G¢B M¦B- ç•v ç m H¨ pB + K¨ i´ iB M h–M ;B ;•v M M5

h–M >Q¨M? oB M M¦B tQM;- M;²B Î i` M K°i F?®B ç€ H¢M? M?Q #,M;X LÆB M¨v iW
ªM? +ªM? p”i iQÆB ç T M;¨v i`QÈ+ H¢B ?B M ` i`QM; HÁM; h–M >Q¨M? oB M F?B

@ _’i M?B m M,K i`QÈ+- i´ iB M h–M ;B H¨ K°i M;QÌB H¨K M;? ;B i K´X *?mv M M
;b- `’i M?B m ;B i°+ iW tQ +O i?¨M? >Q¨M; a ç m #B i +?mv M M¨vX hmv M?B M
;B H¨ M?Q i? M¨Q T?€i i`B M5

:B¼M; M¦B h–M >Q¨M? oB M i`–K i?’T- +¦ p¨B T?–M ;B®M; ;B¼M; M¦B +O h–M >^

@ E?B ç¦ i?¨M? >Q¨M; a pšM H¨ K°i i?¬M i`’M HÈM- +¦ +?9i ?Q M; p„M; t t F?¬M
E?B ç¦ M?[M; M;QÌB K¢Q ?B K tm’i ?B M Î MÆB M¨v ?ÆM T?•M MY i?U+ HU+ ç
K°i +QÌM; ;Bª i?U+ HU+ h?B M +’T Î H¢B h–M ;B X hmv M?B M ?„M ç®B pÈB i´ iB
F?¬M; +QB ¬M; ’v H¨ M;QÌBX h´ iB M +O i H¨ K°i M;QÌB +¦ i?M „i #€QX h M +QÌM
hmv i a€i i`Î p - #` i?QÆM; M†M; H¢B p¨Q Î i`QM; h–M ;B X >„M +,M #ªM F?¬M; M;
b€i bBM? FB F?¬M; M;Ì H¢B +¦ H€ ; M bY /KM; K°i ;¦B i?m®+ K +U+ F€ K¢M? K)
iWM; ç Q- iWM; ç Q K°i i? Q iWM; KB M; ;B i b®M; ?„M5

J†+ /M ç½ iW h–M >^M; h?B M M;?2 [m K°i H–M- M?QM; iÈB ;BÌ T?9i M¨v pšM H¨K
+ªK ;B€+ bÎM i¦+ ;€vX h–M G”T /QÌM; M?Q +¦ i? M;?o ç M i M +QÌM; ;Bª h?B M +
M;¨M ç Q H,M; i`b ;B i ?¢BX *? i `’i Q M m´M;- +kM; [m€ m’i S+5

"ÎB p”v +¦ i? i?’v çQÊ+- [m•M iY / /¼ iB m M?•M F?¦ T?ÁM;5

@ a m ç¦- Î i` M M;QÌB ?„M ibK çQÊ+ +?B M F„ p¨ i•K T?€T- +ÁM +¦ ? B pB M ç M
ç¦ ç½ F?B M +?Q i´ iB M h–M ooM? hS +O i i¢Q M M ? B p` H½Q i´ i?U+ HU+ h?B
h–M ;B iW K°i M;¼M +Ä #B M i?¨M? K°i ç¢B ;B i°+ ;B¨m +¦5 h?”i ç€M; ;B”M +?Q
+¦ M;QÌB pm Q M ;B€ ?¼ +?Q h–M ;B - H”T iS+ F?B M +?Q h–M ;B ?’T /šM €M? K
K†+ ç² ç2M FB +kM; H¨ #` ?’T /šM K¨ ç M- H9+ #„i ç–m Km®M M¦B çB m FB M pÈB
>Q¨M;, +?QM T?–M p ?¼- K°i T?–M p h–M ;B X hW M v p b m h–M ;B çQÊ+ #¼M

h–M >Q¨M? oB M M¦B ç M ç•v- M;?B M `,M; M;?B M HÊB- i?•M i? T?€i ` w ?”M M

@ h–M ;B i +,M #ªM F?¬M; +?B K çQÊ+ #’i F€ #ªQ #®B ;b- M?QM; H¢B F?¬M; Km
S?ªB #B i `^M;- +?QM M;QÌB FB - #’i F€ M;QÌB M¨Q +kM; +¦ i?U+ HU+ h?B M +’T #
i°+ i`QÈ+ K†i #¼M ?¼ +,M #ªM F?¬M; +¦ #’i F€ M,M; HU+ +?®M; +U- +?Q M M +?d
F„ h–M ;B iWM; +¦X G¢B F?¬M; M;?o `^M;- ç€K M;QÌB K†+ ç² ç2M M¨v H9+ pW i?
b„+ K†i #B M ç´B- H”T iS+ v m +–m H½Q i´ i?B i`B M K°i b® imv i ?¼+ h–M ;B

L¦B ç M ç•v- b„+ K†i h–M >Q¨M? oB M #B M i?¨M? +U+ F€ /[iÊM- i`QM; K„i +?ªv `

J¨ h–M G”T H9+ M¨v +kM; çQ€M ` çQÊ+ i€K- +?QM T?–M KQÌBX *?d M;?2 i?’v ;B
MS+ MÎ,

@ a m F?B H½Q i´ i?B i`B M K°i H–M- i M K†+ ç² ç2M ç¦ HB M iK+ M¦B õh®iöX L¦B
F„ i?QÊM; +´X >B M i¢B M;?o ç M- M?[M; M;QÌB ç¦ H9+ ’v ç½ ç m H¨ ?”M +U+ F€

@ æ€K M;QÌB K†+ ç² ç2M M¨v H¨ +QM +?€m +O pä ;Bª h?B M +’T #` ;B i M,K tQ b

h–M G”T ?ÄBX

@ æ9M; p”v5 *¦ +QM +?€m- +kM; +¦ #ˆM; ?[m +O M;QÌB FB X G–M M¨v #¼M ?¼ ç
i?QÊM; +´ ?² S?QÊM; >Q¨M;- K†i F?€+ H¨ Km®M ibK FB K ç²M; K¬M K’i iQ+? M,K
i? M¨Q H¢B ibK ç M h–M ;B i X L;QÆB M¦B- M m F?¬M; T?ªB +?9M; i #` pm Q M
ç2M M¨v H¨K b Q +¦ i? ibK ç M h–M ;B i X G¨K b Q +¦ i? ibK çQÊ+5

h–M >Q¨M? oB M çB M +m²M; ;–K H M- i`QM; ç K v M ioM? i`mv M çB i?”i t X

@ æ•v H¨ #€Q SM;5

h–M G”T H¢M? HMM; M¦BX

@ E?¬M; b B5 æ•v H¨ #€Q SM;5 > ? ? ? 5 æ•v ç9M; i?”i H¨ #€Q SM;X L?QM; H
F?¬M; #€Q SM; H M +€B i M pm Q M ;B€ ?¼ FB \ ob b Q\ ob b Q +?S\

h–M >Q¨M? oB M ;B®M; M?Q çB M +m²M;- `®i +K+ ;BªB T?¦M; ` +ÆM ;B”M /²M Mú
h–M G”TX

@ >„+ ?„+5 h´ iB M h–M ;B +€+ M;QÆB M,K tQ ;B i M;QÌB i?•M +O M;QÌB i H¨
M¨v\

:B¼M; M¦B h–M G”T H¢B +¨M; H¢M? ?ÆMX a m F?B #B i M;mv M M?•M +?•M +?QM
M?B M +ªK ;B€+ çQÊ+ K¼B +?mv M ;B®M; M?Q ç m çQÊ+ ç`M? i`QÈ+ #ÎB b® i`ÌB

@ h–M G”T5 h?ˆM; b9+ bBM? M?¨ M;QÆB5 L;QÌB çWM; +¦ Î ç¦ K¨ +QÌB i` M M¶B
F?¬M; M M [m M- i` M M;QÌB +O M;QÆB +kM; +?ªv K€m +O h–M ;B 5

h–M >Q¨M? oB M +,K iS+ ;–K H M pÈB h–M G”TX

L¦B tQM;- H¢B `ÆB H ;B¨M ;BK - H˜K #˜K,

@ "€Q SM;X h?”i bU H¨ #€Q SM;5

@ "€Q SM; b Q\

E?¦2 KB M; h–M G”T +?”K `½B M´B H M MK +QÌB H¢M?- ç°i M?B M ?ÄB,

@ h–M >Q¨M? oB M5 Jšm i?•M +O i F?¬M; T?ªB H¨ +QM ;€B `m°i +O M;QÆB ç9

@ *€B ;b\

h–M >Q¨M? oB M K¢M? K) HmB p b m K’v #QÈ+- ? B K„i ç–v ?QªM; bÊ M?bM h–M

@ L;QÆB M;QÆB M;?2 B M¦B5 L¦B ?QÆm M¦B pQÊM5 h?m–M i9v H¨ M¦B ?QÆm
M;?o T?O M?”M +?mv M M;QÆB H¨ +QM +?€m +O h–M ;B 5

@ > ? 5 hU M?B M H¨ H½Q i´ i¬M; +O M;QÆB M¦B ` X

h–M G”T ç–v K†i iQÆB +QÌB- M?bM h–M >Q¨M? oB M M¦B,

@ s2K ` i çQ€M ç9M;X E?¦ i`€+? M;QÆB H¢B H¢M? HMM; pÈB K +QM +?9M; i M

@ L;QÆB M¦B M?Q +€B `„K ’v5 h?ˆM; b9+ bBM? M?¨ M;QÆB

h–M >Q¨M? oB M ;B”M F?¬M; i? €i- K„M;,

@ E?¬M; b B5 G½Q iY +?Q iÈB M v ç9M; i?”i H¨ F?¬M; +¦ #’i F€ ?ªQ +ªK M¨Q pÈB M
b9+ bBM? M?¨ M;QÆB- h–M ;B ç½ bÈK H¨ ?Q¨M; i?•M [m®+ i?Q+?5 *?Q M M- i ?
+?Q iWM; M?bM i?’v +O M;QÆBX >„M ç½ ?Ov çB iQÆM; H B i®i ç T +O h–M ;B
L;mv i /M b Q +kM; H¨ +QM ;€B i bOM; €B iW M?Ä- H½Q iY +?Q iÈB ;BÌ +kM; F?¬M
iY pšM +QB M¨M; M?Q +QM ;€B `m°i p”v5 « ¬5 B #B i- B #B i M¨M; F?¬M; M;Ì F?
i 5 >ª\

h–M >Q¨M? oB M #¶M; M?B M HmB p T?Q b m K’v #QÈ+- iQ¨M i?•M `mM H M F`+
h`QM; K„i H½Q i`¨M M;”T FBM? ?½B,

@ L;QÆB M;QÆB pW `²B M¦B ;b\ L;?2 H½Q i´ i¬M; +O i M¦B\ G¨ M;QÆB M;QÌ
;B€ ?¼ +?Q h–M ;B H¨ M;QÆBX G¨ M;QÆB M?'i ç`M? H¨ M;QÆB5

h–M G"T +QÌB H¢M? p¨B iB M;- ?¼+ ;B¼M; çB m +O h–M >Q¨M? oB M M¦B,

@ "€Q SM; 5

@ 5

h–M >Q¨M? oB M +U+ F€ #B T?šM T?€i ` K°i iB M; F m i?ªKX

@ Zmª M?B M H¨ M?•M [mª im–M ?Q¨M- #€Q SM; F?¬M; b B5 L,K tQ i ;B i +ª M
M¨M; M?Q +QM `m°i Mm¬B HÈMX E?¬M; M;?o iÈB +QM i` B +O M¨M; F?¬M; M;
iQ¨M i? h–M ;B #` ;B i5 > ? 5 > ? 5 > ? ? ? 5 «M; i`ÌB i?"i H¨ [m€ +¬M; #bM
#bM?5 *QM K M¦- H½Q i`ÌB ;B¨5 h +?YB i´ i¬M; M?¨ M;QÆB5

h–M >Q¨M? oB M H `ÆB ç–v K†i- ç†i K¬M; M;²B T?`+? i` M ç®M; ;¢+? pKM- ;¨Q F

hB m JMB

.mv L;½ æ° + h¬M

h€+ ;Bª,hB m æ Q S?QM; GÊB

N9X *?QÆM; N9, æQ¨M hK

h–M G"T M?bM h–M >Q¨M? oB M ç M; +?bK p¨Q çB M +m²M; M;²B # i /QÈB ç'i- M?

@ L;QÆB iU b€i çBX L m M?Q M;QÆB +ÁM +¦ K°i +?9i HQÆM; i•K i?b M¦B +?Q i #
K H¨ B5

@ G½Q iY M¦B H¨K ;b5 > ? ? 5 L;QÌB M?¨ +O M¨M; ç½ #` i ;B i b¢+?X *?Q /M #
h–M G"T h–M G"T- M;QÆB Km®M +?Q i iU b€i\ *?d #^M; M;QÆB\ L;QÆB M;~M; ç
M?[M; B\

:B¼M; M¦B h–M >Q¨M? oB M K M; i?2Q Q€M ç°+ p¬ i"M,

@ L m M;QÆB ç m #B i ? i K¼B +?mv M p"v M;QÆB çB +? i çB5 _ i i`,K +?•M F?
`^M; h–M ;B ?B M i¢B ç m F?¬M; +ÁM +?9i i? HU+ M¨Q b Q\ æ9M;5 h–M ;B ?B
M?QM; H¨ Km®M i?m i?"T i?S `€+ `QÎB M?Q M;QÆB pšM F?¬M; +–M i®M M?B m bS

h–M G"T F€ i?"i ç½ bÈK i?'v M?[M; M;QÌB H†M; v M çB iW #®M T?QÆM; i€K ?QÈM

L?[M; M;QÌB M¨v h–M G"T +?Q iWM; ;†T K°i BX hmv M?B M i?2Q b€i F?Q i` M M
H¢M? HMM; +¦ i? i?'v çQÊ+ M?[M; M;QÌB M¨v M?'i ç`M? H¨ i?¨M? pB M i´ +?S+ +m
h?O ?¢ i?•M iQM +?•M +?QM?5

h?2Q M?[M; M;QÌB M¨v # Q p•v [m M? h–M G"T- ;B¼M; M¦B i`¨M M;"T Q€M ç°+ +O
+?"K p M; H M,

@ "„i H'v i M iB m iY M¨v- M?È F„ M m +¦ i? F?¬M; ;B i i?b ç M;QÌB b®M;5 æ ?„M
+?Q ?„MX G½Q iY ?¬K M v +kM; Km®M #„i +?QÈ+ i´ iB M- #,K i?^M; b9+ bBM? M¨

h–M G"T H¢M? HMM; +QÌB- F?¬M; M¦B ;b M[- i`QÌM; FB K i`QM; i v +?"K `½B `
+MM; H¢M? H)Q H"T iS+ H M i`¨M Î i` M ç®M; ?Q M; i¨M ç´ M€i h–M ;B X

L; v +ª ç€K iY bo €M? K„i H¢M? #,M; +kM; F?¬M; FbK M´B ?ÆB +?9i /WM; H¢BX
#ªM M,M; b€i i?O p®M KšM +ªK ç®B pÈB b€i F?QX •M? K„i #¼M ?¼ H¢B M?bM p T
M;QM; i`¼M; p¨B T?–MX

"¼M ?¼ H¨ i?•M iQM +O h–M ;B - H¨ iY bo ç®B pÈB iY pQM; F?¬M; #B i bÊ ?½BX
p¬ /mv M p¬ +È M°T K¢M;X

sQ¢i tQ¢i tQ¢i tQ¢i5

Một loạt tiếng binh khí ra khỏi vỏ, đều là tinh cương bảo kiếm.

Một cỗ sát khí khổng lồ ép về hướng Tần Lập. Trên người bọn người này không chỗ nào không dính đầy máu tươi, một hai người không tính là gì. Nhưng hơn trăm người đứng ở một chỗ, cỗ khí thế này ngưng kết lại không thua gì cường giả Thiên cấp!

Hô!

Thân hình Tần Lập bỗng nhiên động.

Tĩnh như xử nữ, động như thỏ chạy!

Tần Lập đầu tiên là chém ra một đạo kiếm khí, ánh sáng màu tím yêu dị như là lưỡi hái tử thần nháy mắt thu gặt sinh mạng ba, bốn người.

Mà lúc đầu lâu lăn xuống mặt đất, Tần Lập đã như một con sư tử hung mãnh nhào vào đàn dê!

Mây tím tràn ngập bầu trời, từng đạo kiếm khí từ thanh kiếm trong tay Tần Lập bắn ra. Hơn bảy mươi võ giả Hoàng cấp đỉnh, hơn ba mươi võ giả Huyền cấp bậc trung, cao cấp mà Tần Hoành Viễn khổ tâm bồi dưỡng hơn mấy chục năm không ngờ trước mặt Tần Lập lại không chịu nổi một kích!

Chỉ trong giây lát, ở phía trên đống đổ nát tối đen như mực, máu chảy thành sông!

Giết chóc lại một lần nữa xảy ra ở địa phương này.

Tần Hoành Viễn đứng trên đống đổ nát, cặp mắt trợn tròn, miệng há hốc như hóa đá đứng sững tại chỗ.

Cái gì là cường thế? Chính là đây!

Cái gì kêu thực lực? Cũng là đây!

Mình không ngờ lại muốn giữ hắn ở lại chỗ này, không ngờ còn muốn giết hắn. Nhưng… ta hận!

Sắc mặt Tần Hoành Viễn bỗng tím đen, một ngụm máu đen mạnh mẽ phun ra, thân hình lung lay muốn đổ. Lão nhìn Tần Lập phát ra một tiếng kêu thê lương thảm thiết:

- Tần Lập! Ta thành quỷ cũng không bỏ qua cho ngươi!

Nói xong, rút ra một lưỡi dao sắc bén, hung hăng cắm vào ngực. Thân thể Tần Hoành Viễn mềm oặt, ngã xuống. Trong đôi mắt thất thần tràn ngập không cam lòng cùng oán hận.

Đống đổ nát của Tần gia phạm vi chừng mười dặm, cho nên tiếng hét thảm của Tần Hoành Viễn trước khi chết tuy rằng truyền đi rất xa ra ngoài nhưng chưa chắc đã có người nghe thấy. Cho dù nghe thấy cũng không ai tới nơi này.

Thành viên tổ chức cuối cùng, một chút thuộc hạ thân tín của Tần Hoành Viễn nguyên vốn định giao cho Tần Phong và Tần Hổ lại bị Tần Lập giết sạch, không chừa một ai!

Ngay cả bản thân Tần Hoành Viễn cũng mang theo vô tận hối hận và không cam lòng, chết không nhắm mắt!

Tần Lập yên lặng đứng ở đây một hồi, trong lòng một mảnh yên bình hoàn toàn không bởi vì một hồi giết chóc tràn ngập máu tanh mà sinh ra bất kỳ gánh nặng tâm lý gì. Với hắn mà nói, những người này chết cũng không đủ!

Nhất là Tần Hoành Viễn. Chuyện này nếu để mẫu thân Tần Hàn Nguyệt biết, chắc chắn đau lòng muốn chết. Tần Lập nghĩ trong lòng: "Quên đi, vẫn không nên nói cho mẫu thân là hơn! Coi như mọi người Tần gia đều chết sạch trong trận giết hại kia là được!"

Hắn nhấc tay, một cỗ lực lượng bá đạo bắn ra. Mặt đất lập tức bị đánh ra một hố to sâu hơn mười thước. Hắn chôn tất cả mọi người xuống hố, lẫn lộn gạch ngói Tần gia. Những người này coi như lá rụng về cội.

Than nhẹ một tiếng, Tần Lập đứng dậy rời đi.

Thành nam, trong một tiểu viện có một nam hai nữ đang ở. Tiểu viện không lớn quá ba ra ba vào, gia đình bình thường đều có thể mua được dạng như vậy.

Hàng xóm chung quanh đối với người nhà này gần như không hiểu biết gì. Dường như bọn họ cũng không ra khỏi cái tiểu viện này. Nếu như không phải ngẫu nhiên thấy hán tử dáng người khôi ngô kia đi ra ngoài mua một ít vật tư sinh hoạt cùng với khói bếp mỗi ngày thì thậm chí ai cũng cho rằng tiểu viện này không có bóng người.

Ba người này tự nhiên là A Hổ, Lãnh Dao và Bộ Vân Yên.

Sau khi từ hồ Phượng Hoàng an toàn trở về, ba người bọn họ dùng tên người khác mua một tiểu viện đã rất lâu năm liền rất ít đi ra ngoài. Nhưng mọi chuyện xảy ra trong thành Hoàng Sa đều trong khống chế của bọn họ.

Tần gia trục xuất và truy nã Tần Lập, Thượng Quan hủy hôn cùng với Phương gia im lặng.

Hôm sau cả nhà Tần gia bị giết, thành Hoàng Sa thần hồn nát thần tính đều rơi vào trong mắt bọn họ.

Gốc Nhất Diệp Bách Niên Thảo hơn ngàn năm cực kỳ quý báu kia được trồng trong một chậu hoa đặt ở một góc sân mặc kệ gió táp mưa sa. Không ai lại nghĩ rằng gốc cỏ ngoan cường đó lại có được giá trị thế nào.

Ở trong sân trước cửa nhà có chất một ít củi đun, trên dây phơi có mấy cái quần áo. Ai cũng cảm thấy được đây là một nhà thuộc loại sung túc bình thường.

Ánh mắt Lãnh Dao hơi sáng lên, lại cũng không nói gì. Nàng biết chủ kiến của thiếu niên này tuyệt đối không nhỏ hơn so với mình.

- Cho nên…

Tần Lập mỉm cười, nói:

- Đầu tiên chúng ta phải làm chính là tăng thực lực, mà tăng thực lực là cần tiền tài, lại cần thế lực làm cơ sở. Ta xem toàn bộ Thanh Long quốc cũng chỉ có đế đô là thích hợp nhất. Cho nên ta chuẩn bị đi tới đó phát triển. Các người có vấn đề gì không?

Bộ Vân Yên cùng Lãnh Dao đồng thời gật đầu. Hai người bọn họ vốn không còn người thân, đi đâu cũng giống nhau. A Hổ lại do dự một chút, tuy nhiên cũng rất nhanh gật đầu nói:

- Mẹ ta nói, chí đàn ông ở bốn phương trời. Vì đại phú đại quý, ta có thể trả bất cứ giá nào!

Tần Lập cười gật đầu. Hắn thích A Hổ ở tính tình ngay thẳng, tốt hơn rất nhiều so với người ngấm ngầm!

Lập tức sắc mặt Tần Lập dần dần nghiêm túc, nhẹ giọng nói:

- Tuy nhiên, trước khi rời khỏi nơi này, ta còn hai việc phải làm. Một việc trong đó là đệ tử… là thằng nhóc Tây Qua. Hắn cũng tu luyện chiến kỹ Duy Ngã Độc Tôn, mắt thấy cũng sắp niết bàn, ta không muốn hắn chết cho nên phải mang hắn đi. Chuyện thứ hai ta muốn đi Thượng Quan gia một chuyến.

Chuyện của Tây Qua bọn A Hổ cũng nghe qua sơ sơ, cũng biết tiểu tử đó là một người ngoan độc. Ngắn ngủi một năm đã thống nhất các bang hội lớn nhỏ ở thành bắc, ở trong các thế lực ngầm thành Hoàng Sa cũng là có chút tên tuổi. Chỉ là không nghĩ tới không ngờ hắn cũng tu luyện chiến kỹ Duy Ngã Độc Tôn.

Đám người A Hổ không khỏi có thêm vài phần kính nể với thiếu niên chưa từng gặp mặt đó. Không ai biết lúc Tây Qua bắt đầu tu luyện căn bản là không biết sự nghiêm trọng của chuyện này. Nếu lúc ấy biết được, đánh chết hắn cũng không tu luyện loại chiến kỹ chết người này. Cái loại đau khổ khi linh hồn bị tổn thương, sống không bằng chết!

Tuy nhiên, đi Thượng Quan. Đi Thượng Quan gia làm gì?

Bọn A Hổ đồng thời ngẩng đầu, nhìn Tần Lập. Khóe miệng A Hổ hơi giật giật, không nói gì. Bộ Vân Yên dịu dàng nói:

- Chúng ta nghe nói Thượng Quan tiểu thư đối với ngươi quyết chí thề không lấy người khác. Cho nên, thái độ của Thượng Quan gia chưa chắc có tác dụng gì với nàng, vậy cũng chả cần đi chứ?

Tần Lập cười cười:

- Ta biết các người lo lắng điều gì. Không sao, ta có mức độ, bọn họ không dám làm gì ta! Muốn giết ta nhất chính là Tần gia, nhưng hiện tại Tần gia đã bị diệt rồi!

Đám người A Hổ nghe vậy, trong lòng khẽ động. Thầm nghĩ có phải là Tần gia diệt vong có quan hệ trực tiếp với Tần Lập

Bộ Vân Yên nói:

- Vậy ngươi phải đồng ý với chúng ta, không nên xúc động. Nội tình của Thượng Quan không phải Tần gia có thể so sánh!

Tần Lập gật gật đầu, trong lòng có chút cảm động, nói:

- Ba ngày sau ta lại tới tìm các người. Chuẩn bị sẵn sàng, đến lúc đó chúng ta trực tiếp lên đường!

Nhìn thân hình Tần Lập biến mất ở cửa, Bộ Vân Yên lẩm bẩm:

- Công tử bề ngoài vô cùng lạnh nhạt nhưng trên thực tế trong lòng rất kiêu ngạo!

- Hắn đi Thượng Quan gia là muốn làm gì nhỉ?

A Hổ gãi gãi đầu, có chút khó hiểu!

- Thị uy!

Trên khuôn mặt lạnh lùng của Lãnh Dao hiện ra một chút đùa cợt nhàn nhạt:

- Thượng Quan gia trừ bỏ lão gia chủ bế quan thì đều là một đám có mắt không tròng!

- Tây Qua! Ngươi có nghĩ tới con đường về sau của ngươi không? Ngộ nhỡ ngươi xảy ra chuyện gì, cha mẹ của ngươi làm sao bây giờ?

Đối mặt với Tây Qua không muốn rời đi, Tần Lập trầm giọng nói.

- Nhưng mà… sư thúc. Ta nếu đi, thành bắc khó khăn đánh ra này chẳng lẽ liền chắp tay tặng người khác hay sao? Một năm qua, kẻ thù của ta cũng không ít. Ta ở đây còn đỡ, nhưng ta rời đi, cha mẹ ta làm sao bây giờ? Bọn chúng tìm không thấy ta, không chắc sẽ không tìm cha mẹ ta trả thù.

Tây Qua lúc này đã sớm không còn bộ dáng ngây thơ của một năm trước, đã khí thế mười phần, phong thái trầm ổn, nói chuyện thong thả.

- Tầm nhìn hạn hẹp.

Tần Lập "hừ" một tiếng:

- Cũng chỉ là một đám ô hợp mà thôi, có thể chống lại hai võ giả Huyền cấp càn quét sao?

- Sư thúc…

Tây Qua tan mất vẻ ngụy trang bên ngoài, thay vào đó là một bộ mặt mày ủ dột, kéo dài giọng nói:

- Ngài có thể không đả kích ta như vậy hay không? Thế lực của ta căn bản không đối nghịch với võ giả Huyền cấp mà! Chúng ta là cái gì? Là giai cấp thấp! Là người ở tầng dưới cùng của thành thị này! Là những người sống trong bóng tối, sống trong bí mật. Nói với ngài về những người đó cũng không có quan hệ gì a!

- Đừng nói với ta những thứ không tác dụng. Chẳng lẽ một năm qua bên cạnh ngươi không có mấy người thân tín, không có mấy người có thể tin dùng sao?

Giọng điệu Tần Lập có chút khinh thường, kích thích Tây Qua. Tiểu tử này lập tức nhảy dựng lên, lớn tiếng nói:

- Làm sao lại không có. Đương nhiên có mấy tên thuộc hạ thân tín. Làm lão Đại không có thuộc hạ thân tín sao được! Thuộc hạ của ta có bốn người…

- Được rồi, được rồi! Đừng nói nhiều lời nữa.

Tần Lập khoát tay:

- Giao vị trí lão Đại của ngươi cho một người có thể lãnh đạo mọi người! Nói rằng ngươi muốn đi đế đô phát triển, đến khi phát triển tốt thì đều mang bọn họ qua đó, sau đó để cho bọn họ chú ý cha mẹ ngươi! Bọn họ không phải không biết ngươi tu luyện công pháp gì sao? Là một võ giả Huyền cấp, chút năng lực cỏn con ấy ngươi vẫn phải có chứ?

- Nhưng mà sư thúc… ta có chút không bỏ được…

- Mạng của ngươi thì sao? Ngươi không theo ta đi, qua nửa năm nữa ngươi nhất định mất mạng là cái chắc!

Tần Lập nói:

- Theo ta đi ngươi còn có một đường hy vọng. Hơn nữa, đế đô là nơi nào? Ngươi nghĩ lại xem, nếu ngươi có thể thành lập một thế lực ngầm ở đế đô, ngươi còn sợ cha mẹ của ngươi không có nơi trông cậy?

Tây Qua rốt cục bị Tần Lập khuyên đến động lòng. Bản thân hắn cũng là một người quyết đoán, nếu không cũng không có khả năng tuổi nhỏ như vậy đã nắm trong tay một phần tư thế lực ngầm của thành Hoàng Sa, bị người coi là thiếu niên vương.

- Được. Sư thúc! Ta đồng ý. Cái mạng nhỏ này của ta liền giao vào tay sư thúc!

Tây Qua đáng thương nói.

Tần Lập cười gật gật đầu:

- Được rồi, ta biết! Ngươi đi chuẩn bị, cho ngươi hai ngày. Ba ngày sau ta đến đón ngươi.

Thượng Quan gia, nhà cao cửa rộng.

Tần Lập lại đến nơi đây, trong lòng rất nhiều cảm khái: nơi nhà rộng tường cao này vẫn như trước, nhưng giai nhân đã vắng mặt.

Đang nghĩ ngợi, hai tên bảo vệ ở cửa khuôn mặt lạnh lùng nhìn thoáng qua Tần Lập, một người nói:

- Nhanh chóng cút ngay, đừng lưu luyến ở nơi này. Không biết đây là nơi nào sao? Nhanh cút đi! Đồ không có mắt!

Tiểu Mùi

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả:Tiểu Đao Phong Lợi

97. Chương 97: Thái Tử Điện Hạ

Tên thủ vệ chó cậy gần nhà, gà cậy gần chuồng, Tần Lập ngay cả ý muốn giáo huấn họ cũng không có, từ trên người đột nhiên bộc phát ra khí thế kinh người. Luồng áp lực mạnh mẽ khiến hai tên thủ vệ đặng đặng đặng bước về sau vài bước, mặt vàng như đất, lại nhìn Tần Lập, ánh mắt tràn ngập kinh hãi!

- Người nào, dám đến Thượng Quan gia gây sự!

Một tiếng nói từ xa truyền đến, nói đến chữ cuối, người nọ đã tới trước cửa. Cửa hông mở ra lộ ra một gương mặt thâm trầm kiên nghị, ánh mắt lạnh như băng. Khi ánh mắt người nọ nhìn tới Tần Lập bỗng nhiên trở nên nhẹ nhàng, trong tiếng nói còn có sự ngạc nhiên vui mừng.

Người này nhiệt tình nói:

- Tần công tử, không ngờ cậu lại đến đây. Mau vào trong, đã lâu không có tin tức gì của cậu, còn tưởng cậu đã rời khỏi thành Hoàng Sa rồi.

Người này đúng là người mà Tần Lập biết tới, hơn nữa hắn còn bị cỗ khí thế người này phát ra làm cho sửng sốt.

Người này chính là hộ vệ tùy thân của Thượng Quan Thiết, Thượng Quan Hồng Phi. Trước kia thực lực Tần Lập không cao, thật là nhìn không ra, người này lại nói bản thân là Huyền Cấp bậc bảy, nhưng dao động cực mạnh này rõ ràng là thực lực Địa Cấp! Cả Thượng Quan gia trừ gia chủ Thượng Quan Thiết là coi trọng Tần Lập, chỉ sợ cũng chỉ có Thượng Quan Hồng Phi này mới có cái nhìn xem trọng với Tần Lập.

- Ha ha. Mạo muội tới đây, thật xấu hổ quá.

Tần Lập cười nói, đi cùng với Thượng Quan Hồng Phi.

Hai thủ vệ ở đằng sau vẻ mặt chật vật, một câu cũng không dám nhiều lời, thẳng đến khi hai người kia đã đi xa, một thủ vệ mới dám nói:

- Mẹ nó, hù chết ta, tiểu tử này có lai lịch gì vậy? Hồng Phi đại nhân sao lại khách khí với hắn như thế?

Kẻ kia vỗ ngực nói:

- Ta cũng không biết, xem ra tiểu tử này rất có lai lịch đây. Đúng rồi, mới rồi Hồng Phi đại nhân gọi hắn là gì?

- Tần công tử. Đúng, chính là Tần công tử. Hả?

Thủ vệ cửa giáp vừa nói xong bỗng nhiên sửng sốt, nhìn bảo vệ cửa Ất, sắc mặt khó coi nói:

- Chẳng lẽ là, cái tên kia của Tần gia ?

Bảo vệ cửa Ất cũng hoảng lên, nói:

- Làm sao giờ? Có nên nhanh chóng đi báo cho gia chủ không?

Thủ vệ cửa Giáp do dự một lúc, lắc đầu nói:

- Thôi mặc kệ. Hắn là do Hồng Phi đại nhân dẫn vào, xảy ra chuyện cũng không đổ lên đầu chúng ta. Lại nói, gia chủ hiện giờ đang đãi khách, chúng ta không cần tìm thêm phiền toái.

Không nói hai tên thủ vệ dùng mắt chó nhìn người đang thương lượng thế nào, Tần Lập theo sau Thượng Quan Hồng Phi, đi vào bên trong.

Trên đường, Thượng Quan Hồng Phi tuyệt đối là tâm phúc của Thượng Quan Thiết, hơi ngượng ngùng nói với Tần Lập:

- Tần công tử, thực xin lỗi. Chuyện này, lão gia tử thực sự không biết, mấy người thường chúng ta căn bản là không thay đổi được ý của gia chủ đại nhân.

Tần Lập mỉm cười, khoát tay áo nói:

- Không sao. Lần này ta tới là muốn gặp gia chủ đại nhân nhà ngươi đó.

- Có một vị khách quý từ đế đô đến đây, nghe nói là hoàng thân, còn mang theo thủ dụ của Hoàng Phi Thượng Quan. Hình như… hình như là đến cầu thân.

Tần Lập hơi sửng sốt, lập tức hỏi:

- Thi Vũ?

Thượng Quan Hồng Phi cười khổ gật đầu nói:

- Kỳ thực, chuyện màu da của Thi Vũ tiểu thư dần dần chuyển biến tốt đẹp trong Thượng Quan gia sớm đã biết rồi, nếu không gia chủ cũng không có khả năng kiên định hối hôn với công tử như vậy. Vị khách quý trong kia, nghe nói…

Thượng Quan Hồng Phi cảnh giác nhìn thoáng qua bốn phía, mới đè thấp giọng nói:

- Nghe nói… người tới là Thái tử điện hạ!

- Thái tử?

Trong mắt Tần Lập hiện lên sát khí, chẳng quản ngươi là ai, dám tranh lão bà với ta, ta đều không tha!

- Cho nên, lúc này gia chủ chưa chắc đã gặp cậu đâu.

Thượng Quan Hồng Phi nói xong, lắc lắc đầu:

- Thậm chí còn có thể đuổi công tử đi nữa. Ôi! Lão gia tử bế quan lâu như vậy, vẫn không có động tĩnh gì, thật sự là gấp muốn chết người màNếu lão gia tử vẫn làm chủ thì tuyệt đối không thể có chuyện thế này xảy ra đâu!

Tần Lập từ chối cho ý kiến, chỉ cười cười, sau đó nói:

- Không quan hệ, ngươi cứ nói với Thượng Quan Bất Hối, nói Tần Lập đã tới, hắn sẽ gặp ta.

Thượng Quan Hồng Phi bất đắc dĩ cười khổ một tiếng, thầm nghĩ, "vị này cũng thật là không dễ chọc". Vừa rồi Tần Lập tản mát ra luồng khí thế kia, hắn rõ ràng cảm nhận được áp bách mãnh liệt! Sau khi nhìn thấy Tần Lập, sự kinh ngạc trong lòng đã lên đến tột đỉnh rồi, phải biết rằng, một năm trước Tần Lập vẫn chỉ là một võ giả yếu nhược mà thôi!

Không thể tưởng được, chỉ một thời gian ngắn chưa tới một năm đã có thể tiến bộ tới như thế. Gia chủ à gia chủ, ngài thật sự là nhìn lầm rồi! Một võ giả thiên tài có tiềm lực như thế, chỉ sợ là Hoàng Thượng nhìn thấy cũng sẽ dùng quan to lộc hậu thu mua lấy, hơn nữa còn đối đãi như người trên. Tần Lập năm nay mới có mười bốn tuổi, trước ba mươi tuổi chắc chắn có khả năng tiến vào cảnh giới Thiên cấp!

Thiên cấp cường giả ba mươi tuổi, đây là khái niệm gì?

Thượng Quan Hồng Phi dẫn Tần Lập đến phòng khách, một mình đi gặp gia chủ Thượng Quan Bất Hối.

Lúc này, Thượng Quan gia đang ở trong một căn phòng xa hoa, mở tiệc chiêu đãi quý nhân đến từ hoàng tộc. Một số con cháu dòng chính của Thượng Quan gia đều đứng tiếp khách, cả đám người đều tươi cười đầy mặt.

Không có biện pháp, Thượng Quan gia tuy rằng cũng là hoàng thân quốc thích, nhưng vị trước mắt này lại là Thái tử!

Đây là thân phận kinh người cỡ nào, đây chính là quốc quân Thanh Long tương lai đó! Tuy rằng Nhị điện hạ cũng rất nổi trội, tài hoa hay võ công đều có thể nói là thiên tài, nhưng Thanh Long quốc chưa bao giờ có vua là con thứ, trừ khi vị nhị hoàng tử kia dám tạo phản. Cho nên, phế trưởng lập ấu, là tuyệt đối không thể.

Cho nên, đối mặt với vị Hoàng đế tương lai này, Thượng Quan gia từ trên xuống dưới, bao gồm cả gia chủ Thượng Quan Bất Hối đều cẩn thận hầu hạ, rất sợ đối phương có điều bất mãn.

Thái tử Triệu Tinh Hà khuôn mặt như quan ngọc, mày kiếm mắt sao, dáng người cao to. Hơn nữa từ nhỏ sinh trưởng trong gia đình hoàng tộc, cỗ khí chất hiên ngang kia con cháu quý tộc tầm thường vốn không thể so sánh cùng.

Trên mặt hắn trước sau đều lộ ra nụ cười ôn hòa, thấy người Thượng Quan gia cẩn thận, hắn còn chủ động cười nói:

- Thượng Quan gia chủ, không cần khách khí như vậy. Dựa theo bối phận, ta cũng chỉ là vãn bối của ngài, Hoàng phi Thượng Quan vẫn thường chiếu cố ta.

Thượng Quan Bất Hối khiêm tốn cười, trong lòng nghĩ: "So với Thái tử trước mắt này, tên Tần Lập tiểu tạp chủng kia căn bản là không bằng cặn bã! Cũng không biết phụ thân lúc ấy nghĩ sao nữa, thật sự là già quá nên hồ đồ!"

Luận gia thế, một người là Hoàng đế tương lai, một kẻ là tên con hoang bẩn thỉu, thật là trên trời dưới đất mà! Luận diện mạo, tuy là diện mạo Tần Lập không kém, nhưng sao có thể so với khí chất cao quý của Thái tử? Lại nói thực lực, Thái tử điện hạ mới mười tám tuổi đã có thực lực Huyền cấp bậc chín rồi!

Phải biết rằng, người ta tu luyện cũng không phải là bản chiến kỹ Duy Ngã Độc Tôn chết người kia!

Ấn tượng trong lòng Thượng Quan Bất Hối đối với Thái tử quả thực coi như trời rồi. Nhất là muội muội hắn, Hoàng phi Thượng Quan để Thái tử mang thư tới, còn nhắc tới chuyện tốt nhất là có thể hứa gả Thượng Quan Thi Vũ cho Thái tử. Trong thư, Hoàng phi Thượng Quan đưa Thái tử điện hạ lên khen hết lời một phen, nói hắn ôn hòa có lễ, nhân phẩm rất tốt, lại là quốc quân tương lai. Bằng vào gia thế của Thượng Quan gia, chỉ cần Thượng Quan Thi Vũ có thể gả cho Thái tử, vậy thì tất nhiên sẽ thành Hoàng hậu!

Nghĩ lại thì, đó chính là Hoàng hậu, mẫu nghi thiên hạ đó! Đến lúc đó, Thượng Quan gia sẽ hiển hách cỡ nào, sẽ vinh quang thế nào!

Trong lòng Thượng Quan Bất Hối đã nóng như lửa rồi, cười nói với Thái tử:

- Điện hạ! Cháu gái của ta trước đây có bệnh trong người bên không tiện nói ra, nói vậy ngài cũng nghe nói rồi, làn da màu lam, bị người khác đồn tin là yêu nghiệt. Nhưng trên thực tế thì từ năm trước, làn da của nàng đã khôi phục lại bình thường, lời này tuy bất kính, nhưng ngay cả muội muội của ta, Hoàng phi nương nương cũng không có tư sắc xuất chúng bằng cháu gái của ta đâu!

Triệu Tinh Hà vẻ mặt tươi cười, nếu chưa từng nghe Hoàng phi Thượng Quan nói, hắn cũng không động tâm, vì sao phụ hoàng hắn lại yêu quý Hoàng phi Thượng Quan? Còn không phải gương mặt quốc sắc thiên hương của nàng kia sao, không phải da dẻ trắng nõn, eo nhỏ linh hoạt như xà vương kia sao?

Nghĩ đến Thượng Quan Thi Vũ còn xuất sắc hơn, Triệu Tinh Hà cũng nóng lòng hẳn lên, bưng lên chén rượu, nói:

- Như thế, vậy làm phiền Thượng Quan gia chủ rồi! Tinh Hà trước kia từng cự tuyệt phụ hoàng an bài hôn sự, đối với Thi Vũ cô nương thực có tình ý, lần này tới đây cũng là vì chuyện này. Nếu Thượng Quan gia chủ đồng ý, ta trở về sẽ thỉnh cầu phụ hoàng.

Thượng Quan Bất Hối vừa muốn đáp ứng, ngẩng đầu lên, lại thấy hộ vệ thiếp thân của phụ thân Thượng Quan Hồng Phi đứng ở cửa, đang nhìn mình.

Tuy rằng hắn rất bất mãn với phụ thân, nhưng đây cũng chỉ là nghĩ trong lòng thôi, hơn nữa đối với mấy đại hộ vệ bên người phụ thân, trước giờ thái độ của Thượng Quan Bất Hối đều rất ôn hòa, đó đều những cao thủ mạnh mẽ! Cho dù đặt mình lên cây đại thụ hoàng tộc này, nhưng thực sự dựa vào, phải là những kẻ trung thành trong gia tộc này.

- Là Hồng Phi à, sao ngươi lại tới đây?

Thượng Quan Bất Hối cười gật gật đầu với Thượng Quan Hồng Phi, nói với Thái tử :

- Điện hạ, đây là hộ vệ bên người cha ta, võ giả Địa cấp.

Sâu trong mắt Triệu Tinh Hà hiện lên sự trào phúng rất khó phát hiện, hơi gật đầu:

- Ồ, Thượng Quan gia nội tình thực thâm hậu, võ giả Địa cấp đã không tệ rồi.

Thượng Quan Bất Hối biết là Thái tử nói khách sáo, cũng không quá để ý, thấy Thượng Quan Hồng Phi như có việc muốn nói, đứng dậy, đi tới cửa, nhẹ giọng hỏi:

- Làm sao vậy?

- Tần Lập đến đây.

Thượng Quan Hồng Phi nhìn thoáng phía trước mặt, hạ giọng nói.

- Cái gì?

Thượng Quan Bất Hối nao nao, lập tức nhớ tới gương mặt thanh tú quật cường, đồng tử lập tức co rụt lại, nhíu mày:

- Hắn tới làm gì? Ai để hắn vào? Đuổi hắn ra!

Nghĩ một lúc, Thượng Quan Bất Hối lại nói thêm:

- Quên đi quên đi. Chỉ là một tên rác rưởi không tiền đồ mà thôi. Lấy lệnh bài của ta, đi phòng thu chi lấy ra một vạn lượng bạc cho hắn, để hắn cút xa ra một chút, về sau không được đến đây. Thượng Quan gia từ này về sau đã thanh toán xong với hắn.

Thượng Quan Hồng Phi nhìn biểu tình của gia chủ, trong lòng vô cùng thất vọng, muốn nói gì, bỗng nhiên lại thấy tiếng Thái tử.

- Thượng Quan gia chủ, đã xảy ra chuyện gì?

Thượng Quan Bất Hối xấu hổ cười cười, nói:

- Không có gì, một tên đáng ghét tới, ta đang cho người đá hắn ra ngoài!

- Là Tần Lập kia phải không? Ngươi gọi hắn tới đây, bổn vương muốn trông thấy hắn.

Thái tử Triệu Tinh Hà không biết nghĩ đến điều gì, khóe miệng hiện lên nụ cười quái dị.

Tiểu Mùi

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả:Tiểu Đao Phong Lợi

98. Chương 98: Bùng Nổ

Thượng Quan Bất Hối rất hận Tần Lập, thầm nói ngươi không có việc gì lại tới đây náo loạn hả? Đồng thời hắn cũng phải nén giận với Hồng Phi, hắn biết, Thượng Quan Hồng Phi có cùng ý tưởng với phụ thân mình, rất bất mãn với quyết định hối hôn cuả mình. Tuy nhiên, đối với ý của Thái tử điện hạ hắn lại càng không chắc, hạ giọng nói:

- - Điện hạ, việc này không tốt lắm đâu. Thân phận của tiểu tử đó…

Nói xong, hắn lại chợt nhớ tới Hoàng đế khai quốc của Thanh Long quốc: Triệu Long Đằng, đành phải nuốt những lời định nói ra vào bụng.

Triệu Tinh Hà tùy ý khoát tay nói:

- - Không sao, bổn vương nghe nói, hắn tu luyện chiến kỹ Duy Ngã Độc Tôn. Ha ha! Không nói gạt ngươi, hoàng gia luôn nghiên cứu bản chiến kỹ này, tuy nói nó là chiến kỹ Thần cấp, uy mãnh bá đạo, đáng tiếc, trước mắt không có ai có thể vượt qua được ba lần niết bàn. Cho nên, ta muốn nhìn xem, trên người hắn có phát sinh kỳ tích hay không.

- - Hơn nữa, nghe nói cả nhà Tần gia bị giết. Ôi! Tần gia cũng coi như là một trong những đại gia tộc giàu có tại Thanh Long quốc, thật là có chút đáng tiếc. Hai thiếu gia Tần gia kia hiện giờ chính là đang đi theo Nhị đệ ta. Ha ha! Tần Lập này, cũng được xem là con cháu Tần gia nhỉ?

Trong lòng Thượng Quan Bất Hối hơi rùng mình. Lời nói của Thái tử tưởng như vô tâm, nhưng thực tế lại để lộ ra một vấn đề. Khoảng cách từ đế đô đến thành Hoàng Sa rất xa xôi, chuyện về một tên con hoang chỉ là một việc nhỏ mà người ta cũng biết rõ ràng như thế. Hơn nữa, hắn nói Tần Phong và Tần Hổ đang đi theo Nhị hoàng tử, trong lời này, có thâm ý!

Từ đầu chí cuối, Thượng Quan Bất Hối vốn không xem Thái tử là một đứa trẻ mà đối đãi. Sinh tại hoàng gia, được vạn người chú ý, từ nhỏ đã nhận được giáo dục hoàn mỹ, tâm trí này có thể kém được sao? Lại nghĩ về lời nói của Thái tử, Tần Lập đã bị Tần gia trục xuất khỏi gia tộc, hơn nữa, trước khi Tần gia bị diệt còn dùng mười vạn lượng bạc thuê người ám sát người này, nghe nói là vì nửa năm trước Tần Lập đã châm ngòi quan hệ giữa Mạc gia và Tần gia.

- - Được rồi, ngươi dẫn hắn tới đây. Bổn vương cũng sẽ không làm hắn khó xử.

Triệu Tinh Hà hơi nhíu mày.

Thượng Quan Bất Hối thấy Thái tử lộ ra vẻ mặt không vui, chỉ đành bảo người gọi Tần Lập tới, trong lòng bất an, thật sự là không có nửa điểm tin tưởng với Tần Lập. Trong thịnh yến ngày trước, trước mặt tất cả các nhân vật Thượng lưu thành Hoàng Sa, Tần Lập đã dám kiêu ngạo như thế, chẳng lẽ đổi thành Thái tử trước mắt này, thì hắn sẽ thành thật sao?

"Chỉ mong hắn có thể thành thật một ít!" Vẻ mặt Thượng Quan Bất Hối âm trầm, hiện tại Thượng Quan gia là do hắn định đoạt, hắn tuyệt đối không cho phép chuyện gì có thể phá hoại kế hoạch của hắn! "Nếu hắn thức thời thì tốt, nếu không…" Trong mắt Thượng Quan Bất Hối hiện lên sát khí.

Trong phòng ăn lớn cực kỳ hoa lệ có bảy tám cái bàn, trong đó hơn nửa là dòng chính Thượng Quan gia, một phần khác là tâm phúc tùy tùng của Thái tử mang tới. Trước đó bọn họ đã ngồi chung với nhau, đàm tiếu nói chuyện, lúc này đều ngưng thần tĩnh khí, nhìn sang bên này không biết chuyện gì xảy ra.

Sau một lát, Tần Lập theo sau Thượng Quan Hồng Phi đi tới, trên đường Thượng Quan Hồng Phi còn dặn đi dặn lại, sợ Tần Lập gây sự trong đó.

Tần Lập vừa vào cửa, liền cảm giác được vài ánh mắt đảo qua trên người mình, trong đó có một ánh mắt cực kỳ âm trầm, chính là Thượng Quan Bất Hối. Tần Lập thản nhiên nhìn lại hắn một cái, sau đó liếc qua Thái tử trong miệng Thượng Quan Hồng Phi, thấy hắn đang đánh giá mình, trong mắt cũng không có ý khinh thường hay trào phúng gì cả.

Tần Lập thầm nghĩ: "Quả nhiên là một nhân tài!"

- - Tần Lập, còn không bái kiến Thái tử điện hạ!

Giọng Thượng Quan Bất Hối trầm trầm, mang theo hương vị cảnh cáo, trước tiên làm rõ thân phận Thái tử, miễn cho tiểu tử này lại giả bộ hồ đồ.

- - Vậy sao?

Tần Lập mỉm cười, nhìn Triệu Tinh Hà nói:

- - Thái tử điện hả, chào ngài!

- - Lớn mật!

- - Láo xược!

- - Nhìn thấy Thái tử điện hạ còn không mau quỳ xuống!

- - Thật sự là đồ con hoang không có giáo dục.

- - Lão gia tử thật hồ đồ, không ngờ lại coi trọng người như thế.

Trừ câu láo xược đầu tiên là của Thượng Quan Bất Hối, câu lớn mật là của đứa con cả của Thượng Quan Bất Hối, Thượng Quan Hiên Vũ. Vị thế tử của Thượng Quan gia này cũng ước gì muội muội mình thành hoàng thân quốc thích, trước kia hắn vẫn học ở Học viện Đế quốc, năm nay tốt nghiệp. Mười tám tuổi có được thực lực Huyền cấp bậc ba, được Hoàng đế bệ hạ tự mình ban thưởng, phong làm Nam tước, tuy không phải thừa kế, nhưng ở Thanh Long quốc mà có được thân phận quý tộc thì đã được cho là tuổi trẻ đầy hứa hẹn rồi!

Lần này Thái tử điện hạ tới, hắn là người cao hứng hơn ai hết, nếu việc hôn nhân này có thể thành thì hắn có thể thành quốc cữu gia rồi! Cho nên hắn đối với Tần Lập quả thực là phản cảm.

Về phần những tiếng huyên náo sau đó đều là dòng chính Thượng Quan gia. Những tâm phúc dưới tay Thái tử điện hạ một người cũng đều không phát ra tiếng, bởi vì không đợi những người này nói, những người Thượng Quan gia đã làm thay rồi.

- - Tần Lập, ngươi có biết người trước mặt ngươi là ai không? Há có thể để ngươi càn quấy!

Thượng Quan Bất Hối phẫn nộ trách mắng.

- - Không sao, không sao.

Triệu Tinh Hà nở nụ cười chân thành, không nhìn thái độ của mọi người, nhìn Tần Lập cười nói:

- - Ta thích người chân tình.

Tần Lập cũng tươi cười:

- - Nhưng ta cũng không thích người nham hiểm!

Nụ cười của Triệu Tinh Hà lập tức cứng lại.

- - Họ Tần, ngươi đừng có được nể mặt còn không muốn, cút khỏi Thượng Quan gia!

Thượng Quan Hiên Vũ vỗ bàn một cái, đứng dậy, căm tức quát lên.

- - Hắn là ai vậy? Sao lại vô giáo dục như thế?

Vẻ mặt Tần Lập ngây thơ, giọng điệu ôn hòa hỏi Thượng Quan Bất Hối.

- - Tiểu súc sinh. Tin hay không ta cho người lập tức đánh gãy chân chó của ngươi, vứt ngươi ra ngoài?

Thượng Quan Bất Hối cũng bất chấp trước mặt Thái tử quát lên. Tiểu tử này ngay cả mặt mũi Thái tử cũng không cho, để hắn tiếp tục đứng ở đây thì chuyện khẳng định sẽ càng lớn.

- - Vứt ta ra ngoài?

Tần Lập vẫn tươi cười như trước:

- - Thượng Quan Bất Hối, ngươi nói rõ ràng đi. Hôn sự của ta và Thi Vũ ngươi dựa vào cái gì mà dám nhúng tay vào? Ngươi là cái thá gì? Đúng, ngươi tuyên bố: “ Hôn ước của Thượng Quan Thi Vũ và Tần

G”T ;BªB i`Wô- M;QÆB iQM? H¨ +€B `„K5 L;QÆB imv M #®- M;QÆB +?Q M;QÆB pSi i ` M;Q¨B\ h?QÊM; Zm M "'i >®B- M;QÆB i?Y t2K5

@ @ 5 L;QÆB M;QÆB /€K M¦B pÈB i M?Q i? - i?”i H¨ iS+ +? i i X L;QÌB ç•m- M;

h?QÊM; Zm M "'i >®B ;B”M b¬B H M- ?ûi HÈM,

@ @ L? M? ç€M? ;½v +?•M iB m iY M¨v- b m ç¦ pSi ` M;Q¨B5

@ @ h t2K B /€K5

h–M G”T ?ûi iQ K°i iB M;- i` M M;QÌB +?Êi ?B M H M K°i ç¢Q ?¨Q [m M; K¨m H K- iW i?•M i? h–M G”T i`QM; M?€v K„i #MM; T?€i ` - i`¨M M;”T iQ¨M #° ç¢B bªM? v M G”T M?'i- # Q ;²K +ª h?€B iY h`B m hBM? >¨ H¨ >mv M +'T #”+ +?BM- i'i +ª ç m ç b mX

æ€K ?° p +O h?€B iY T?ªM SM; +U+ M? M?- H”T iS+ T?¦M; ` F?Q i? +O #ªM i h`B m hBM? >¨X æ²M; i?ÌB M?Q ?´ `bM? K²B M?bM +?^K +?^K h–M G”T- +?d +–M ? ;B i +? i i¢B +?¶5

L?[M; M;QÌB M¨v i`QM; HÁM; FBM? M;¢+ F?¬M; i?¬B- i`QÈ+ ç¦ +,M #ªM H¨ F?¬M; / Q ç°M; M;mv M HU+ i`QM; M;QÌB h–M G”T- i?”i F?¬M; M;?o iÈB- H¢B H¨ pä ;Bª

>ÆM M[F?Q i? i` M M;QÌB ?„M +U+ F€ ç†+ #B iX _ä `¨M; +?d +¦ i?U+ HU+ æ` + H¢B F?¬M; F?€+ H„K bQ pÈB +QÌM; ;Bª h?B M +'T5

h?QÊM; Zm M ;B F?¬M; T?ªB F?¬M; +¦ +QÌM; ;Bª h?B M +'T- M?QM; H9+ M¨v ç M H•K p¨Q +ªM? bBM? iY i²M pQM;- M m F?¬M; i?b b) F?¬M; tm'i [m MX

*?Q M M- ç€K ?° p æ` +'T # M M;QÌB h?€B iY ç m F?˜M i`QÆM; +?9 w M?'i +Y M

@ @ h–M G”T- M;QÆB [m€ FB m M;¢Q5 æWM; [m M- iQÆM; H B ? B KQÆB M,K M KQÌB +QÌM; ;Bª h?B M +'T5 G¨K M;QÌB T?ªB HQm H¢B K†i KkB- M;¨v b m +ÁM +¦

hW t t i`QM; ç€K M;QÌB- K°i +QM +?€m h?QÊM; Zm M ;B +?`m F?¬M; M´B HQ¢ i?ÌB t9+ ç°M;- M¦B ` #Q K”i HÈM M?'i +O h?QÊM; Zm M ;B X

h?QÊM; Zm M "'i >®B H9+ M¨v i?–K M;?o F?¬M; i®iX Zmª M?B M- i`QM; K„i h?€ çQÊ+ ?° p ?B M H M /` b„+X oW M;?o Km®M [m v ç–m H¢B [m€i HÈM F +QM +?€

G¢B M;?2 h–M G”T ? ? +QÌB M¦B,

@ @ æ9M; p”v- h?QÊM; Zm M ;B +€+ M;QÆB +¦ i?QÊM; T?˜K ç M /QÊ+- ? B KQÆB ;Bª h?B M +'T- +¦ i? +?®M; H¢B ?Q¨M; i?'iX o”v M?QM;- i? i?b b Q\ >B M ;BÌ F? çQÊ+ b Q\

@ @ h–M G”TX L;QÆB Qi M¦B ?QÆm M¦B pQÊM çB- h?QÊM; Zm M ;B +?9M; i i`Q M¨vX h`QÈ+ K†i h?€B iY çB M ?¢- HÌB M¨v imv +¦ +?9i #'i FQM?- M?QM; ;B i°+ +? M¨v- +ÁM +¦ i? çSM; Î ç'i M¨v b Q\

a„+ K†i h`B m hBM? >¨ F?) #B M- imv M?B M F?¬M; i?W M?”M +kM; F?¬M; çQÊ+X +€B F?¦ H¦ +€B F?¬M- M?B m Qi +kM; tm çB K°i Qi M;?B ?Q†+ i`QM; HÁM; ?„M- ?M ?¼ M M KÈB M¦B ?QÆm M¦B pQÊMX

@ @ h–M G”T- M;QÆB ç M +MM; H¨ Km®M i? M¨Q\ *?ŠM; H)- M;QÆB Km®M i?¨M b Q\

h?QÊM; Zm M >B M ok H¢M? HMM; M?bM h–M G”T,

@ @ *?Q /M i?U+ HU+ M;QÆB F?¬M; i - M?QM; M;QÆB çWM; [m M- MÆB ç•v H¨ h? M?¨ M;QÆB5 *¦ ; M- M;QÆB iMv iB M ç°M; ç M K°i M;QÌB i`QM; M¨v K¨ t2K5 h M i?¨M? p¢M çQ¢M i?b ? B +?[h?QÊM; Zm M M¨v b) çªQ M;QÊ+ H¢B5

@ "®T5

J°i +€B i€i ;BÁM i M- ?mM; ?,M; ç€M? p¨Q K†i h?QÊM; Zm M >B M ok5

" Q ;²K +ª M?[M; i?` p # M +¢M? h`B m hBM? >¨ +kM; F?¬M; B +¦ i? i?'v çQÊ+ h
M¨QX *?d i?'v ?Q K„i K°i +€B- h–M G"T ç½ çSM; Î p` i`Q pW `²B- K¨ h?QÊM; Zm
#QM; K†i- p K†i i`¨M M;"T F?¦ iBM M?bM h–M G"TX >„M ?€ K²K- K°i +€B `,M; +MM
K†i ç'i- ?mM; ?,M; M¦B,

@ @ h–M G"T- i?^M; +QM ?Q M;- M;QÆB /€K

@ "®T5

G¢B K°i +€B i€i- ?mM; ?,M; ç€M? p¨Q K†i # M FB +O h?QÊM; Zm M >B M ok5

@ @ E?¬M; +¦ ;B€Q /K+ ;b +ª5

> B K„i h–M G"T #„M ` €M? b€M; H¢M? H)Q- H¢M? HMM; M¦B,

@ @ L m F?¬M; M K†i h?B ok- #^M; +€B KB M; T?mM ç–v +?'i #˜M +O M;QÆB- H
J¨ F?¬M; T?ªB H¨ i? v ;½ T?K i?•M +kM; p¬ ;B€Q /K+ M?Q M;QÆB i€i M;QÆB ? B

L¦B tQM;- M?bM i?Q€M; [m h?QÊM; Zm M "'i >®B- +QÌB H¢M?,

@ @ h?QÊM; Zm M ;B +?O- i Km®M H¨K ;b M;QÆB ç½ ?B m +?Q \ E?¬M; ?B m
"^M; p¨Q ç€K ¬ ?ÊT +€+ M;QÆB +kM; /€K H¨K +?O +?mv M +O H½Q iY pÈB M[M?
i?b H¨ +€B i?€ ;b5 G9+ h?B ok i?•M K M; # M? F?¬M; iB M ` M;Q¨B- +€+ M;QÆB
`„M ` i #¼ +¢TX :BÌ i?b ? v M?d- i?•M T?"M i? v ç´B- +€+ M;QÆB H¢B iB T +"M M¨
h?QÊM; Zm M ;B - H¢B +ÁM Km®M ¬K +?•M ?Q¨M; ;B - K°i ç€K iB m M?•M KM K„i

hB m JMB

.mv L;½ æ°+ h¬M

h€+ ;Bª,hB m æ Q S?QM; GÊB

NNX *?QÆM; NN, h`ÌB æ'i L¨v JbM? h æB

h–M G"T +?mv M €M? K„i p T?Q h`B m hBM? >¨- M?Q +QÌB M?Q F?¬M; M¦B,

@ @ ošM #B i h?€B iY çB M ?¢ i?•M T?"M i¬M [mw- MÆB ?Q M; p„M; M?Q i?¨M? >
i`` M F?¬M; i®i- HBM? i?9 ?mM; K½M? i?QÌM; tmv M iÈB HmB- F?¬M; T?ªB H¨ M
[mw M?Q M;¨B M M iÈB ç•mX

h–M G"T +® w M?'M K¢M? iWM; +?[K°i- b m ç¦ M¦B iB T,

@ @ *ÁM M[- M[M?•M +O H½Q iY- F?¬M; T?ªB H¨ M;QÆB +?9 w iÈB- ?B m +?Q
M;QÆB5 L?[M; ?° p i?U+ HU+ æ` +'T +O M;QÆB i`QM; K„i H½Q iY- F?¬M; #^M
F?B M;QÆB i`Î p - +¦ i? pW F?¦+ pW tBM T?K ?Q¨M; M;QÆB- T?€B h?B M +'T +
;B M M[iU i b) iU KbM? çQ iÈB i"M +Y - çB ç M ç ç¬ +?Q M;QÆB /B i5

E?¦2 K¬B h–M G"T ?ÆB M? +? H M K°i +?9i- F?BM? i?QÌM;,

@ @ *?d +–M M;QÆB /€K5

@ @ L;QÆB /U p¨Q ç•m K¨ t€+ ç`M? H¨ i F?¬M; /€K\

a„+ K†i h`B m hBM? >¨ t M? Kûi- iW M?Ä ç M HÈM +ÁM +?Q iWM; +¦ B /€K M¦B p
+?d H¨ iB m M?•M p"i iW ç–m ?„M p®M F?¬M; ç p¨Q K„i- [mª i?U+ H¨ F?¬M; M;Ì- ?

@ @ "ÎB pb M;QÆB bÊ +? i5

h–M G"T M;˜M; K†i H M i`ÌB +QÌB HÈM M¦B,

@ @ *?Q M M M;QÆB F?¬M; /€K5

L¦B tQM;- h–M G”T tQ v M;QÌB- M;? M? M; M; çB ` M;Q¨BX

ó"ÎB pb M;QÆB bÊ +? i- +?Q M M M;QÆB F?¬M; /€K5ô

GÌB M¨v M?Q K°i +•v +?•K- ?mM; ?,M; ç•K p¨Q HÁM; h`B m hBM? >¨- HQ¢B ç m çÈ
+¦ w M;?o Km®M M;?B M h–M G”T i?¨M? +€KX h'i +ª ?° p æ` +'T # M +¢M? ?„M
K†i F?m'i M?K+X *?d +–M ` H M? K°i iB M;- +?Q /M T?ªB i`ª #ˆM; K¢M; +kM; T?ªB
p¢M çQ¢MX

"ÎB pb- pB + M¨v HB M [m M ç M i¬M M;?B K +O pä ;Bª5

"¼M ?¼ çQÌM; çQÌM; H¨ pä ;Bª æ` +'T- +S M?Q p”v #` K°i i?B m MB M H¨K M?K+
+kM; ç½ M;?o ç M5

æ¬B K„i h`B m hBM? >¨ +?ÈT ç°M; ?¨Q [m M; iS+ ;B”M- KB M; F?) M? +? H M- p
M;?2 i?'v iW T?Q M?¨ ,M H°M; Hšv v M ioM? #¶M; p M; H M K°i iB M; M´ ó•KôX

L; v b m ç¦- HB M i?'v i'i +ª +?ûM #€i i` M #¨M iQ¨M #° M´ imM;5

•K –K –K –K5

*€+ HQ¢B KªM? pÐ i?B M? m #„M ` iS T?Q 5

*m®B +MM;- +?B + ç M i?Ov iBM? ?Q H i`2Q i` M i`–M M?¨ +kM; F?¬M; T?K bU
T?€i ` K°i i`”M M´ HÈM- iQ¨M #° M´ imM;5

*,M T?ÁM; H”T iS+ +?bK i`QM; #¦M; i®B5

@ @ B / 5 h v i #` i?QÆM; `²B5

J°i iB M; F m +O M[iY F m H M +?¦B i BX

@ @ æ–m +O i 5 5 æ–m +O i +?ªv K€m `²B- +? i iB i- ç–m i #` i?QÆM;X

@ @ J†i i 5 J†i +O i 5 J†i +O i 5

JªM? pÐ p,M; iS imM;- +ª +,M T?ÁM; ç¢B HQ¢MX *QM +?€m [mw i°+ p®M i`–K ´M
M[F?m +€+ H9+ M¨v ç½ ?QªM; HQ¢M M?€Q +ª H M- bQ pÈB K°i pÎ ?¨B F`+? F?¬M

@ @ æ m +•K KB M; K M¦ H¢B +?Q H½Q iY 5

h?QÊM; Zm M "'i >®B iS+ ;B”M ç M ;–M M?Q ?°+ K€m- ;B”M /[?ûi,

@ @ L m F?¬M; +•K KB M;- i`K+ tm'i F?ÄB ;B K¬M5

L; v H”T iS+- +,M T?ÁM; ?Q¨M iQ¨M M ioM? H¢BX

h–M G”T ç½ çB t - p¶ p¶ p B h?QÊM; Zm M >²M; S?B çSM; # M M;Q¨B- b„+ K†i [r
çSM; v M M?Q iQÊM; ç€- +QÌB M¦B,

@ @ h?QÊM; Zm M ç¢B + - +ªK ÆM ?mvM?X *¦ i? T?ªB HB M HKv ?mvM? #` T?¢i

*Æ K†i h?QÊM; Zm M >²M; S?B F`+? HB i +Q ;B”i p¨B +€B- K¢M? K) +?`m çUM; +A
MB M ç M; +QÌB iOK idK i`QÈ+ K†i- çÌ çšM M¦B,

@ @ E?¬M; b QX h H¨ M;QÌB +O H½Q ;B - ?„M F?¬M; /€K H¨K ;b i - M;QÆB çB M

h–M G”T M?2 `,M; +QÌB M¦B,

@ @ a m M¨v +?9M; i b) ;†T H¢B5

L?bM h–M G”T i?QªB K€B çB t - F?¦2 KB M; h?QÊM; Zm M >²M; S?B +Q `9K H¢B
K°i +•m,

@ @ Zm, KÈB Km®M b m M¨v +ÁM ;†T H¢B M;QÆB- K ¬B ;†T T?ªB ?¼ iBM? `²B5

Đi ra khỏi Thượng Quan phủ, hai thủ vệ mắt chó cúi đầu khom lưng nhìn Tần Đại công tử tiêu sái đi xa, trong lòng có chút buồn bực, vì sao Hồng Phi đại nhân không có đưa hắn ra ngoài?

Lúc này sắc trời đã tối muộn, gió đêm phơ phất, một cảm giác lạnh lẽo khiến cho nhiệt huyết sôi trào trong cơ thể Tần Lập bình phục lại một chút, nếu đã dám náo loạn, vậy thì Tần Lập tất nhiên cũng sẽ không sợ làm lớn chuyện.

Làm việc phách lối, làm người khiêm tốn, đây là câu châm ngôn ở kiếp trước của Tần Lập, gần như đại đa số người đều đúng với câu nói này. Tại thời đại pháp chế xã hội phát triển, võ hiệp xuống dốc kia, cũng không chấp nhận được kẻ phách lối. Thậm chí lúc ấy có người đã nói đùa, bang hội ở Hoa Hạ, ai phách lối là muốn chết!

Nhưng đồng thời, thân là cao thủ, trong lòng Tần Lập sao không có ý niệm như vậy trong đầu. Ta muốn trời trên cao kia, không che mắt ta; Ta muốn đất dưới chân kia, không chôn thân ta; Ta muốn tất cả chúng sanh, hiểu được lòng ta; Ta muốn chư thiên thần phật, tan thành mây khói!

Tự do là gì? Tiêu sái là sao?

Chính là đây!

Nhưng đã quen sống dưới bầu trời không được tự do đó, bị trói buộc ba mươi năm làm người, thình lình phải tới Thiên Nguyên đại lục này, pháp chế thô sơ, là thế giới mà cường giả vi tôn, trong lúc nhất thời còn chưa thể nào thích ứng được.

Không sai, Tần Lập giết người không chớp mắt, kiếp trước hắn cũng có thể giết người không chớp mắt!

Nhưng coi rẻ phú hào, không sợ quyền quý cũng là chuyện mà kiếp trước Tần Lập không làm được! Bang phái, tại Hoa Hạ vĩnh viễn chỉ có thể tồn tại ngầm. Không quản ngươi có mạnh mẽ đến đâu, không quản nghề nghiệp của ngươi là gì, đều phải cúi đầu trước cường quyền, cũng không thể chủ động đi trêu chọc phú hào.

Bởi vì, thế giới kia, là do người khác định!

Thiên Nguyên đại lục, cũng do giai cấp phú quý định ra pháp tắc, nhưng, nơi này cũng là thế giới mà cường giả vi tôn! Cho dù ngươi là nô lệ, nếu ngươi có thể đột phá Thiên cấp, cho dù ngươi có muốn trèo lên xe của Hoàng đế, ông ta cũng chỉ có thể cười xòa với ngươi!

Một khi đã như vậy, ta sao phải nhẫn? Ta sao phải cúi đầu?

Ta có thực lực, cũng có năng lực giẫm lên lũ tiểu nhân khốn kiếp cặn bã đó, ta sao phải nhún nhường với chúng?

Trời đất này mình ta đi.

Giờ phút này, Tiên Thiên Tử Khí trong cơ thể Tần Lập điên cuồng dâng trào, hắn cuối cùng cũng lĩnh ngộ được hào khí xung thiên năm đó của Ô Quận Vương!

Cái gì là Duy Ngã Độc Tôn?

Duy Ngã Độc Tôn chính là vĩnh viễn nắm giữ vận mệnh trong tay mình!

Thượng thiên địa hạ, Duy Ngã Độc Tôn!

Chỉ có khí thế kích động trong lồng ngực này mới có thể phát ra được toàn bộ uy lực của bộ chiến kỹ Cửu Thiên Thập Địa Duy Ngã Độc Tôn này!

Tần Lập hít sâu một hơi, thét dài một tiếng!

Tiếng gầm cuồn cuộn khí thế phá trời, như tiếng sấm sét phá trường không!

Gần như toàn bộ thành Hoàng Sa đều bị tiếng thét dài này đánh thức, rất nhiều lão quái vật đang bế quan nghe tiếng mà trợn mắt, trong mắt lộ ra sự kinh hãi, trong lòng đều có một ý niệm: "Thành Hoàng Sa từ bao giờ lại có thêm một Thiên cấp võ giả?"

Thượng Quan Thiết chậm rãi mở hai mắt, đỉnh đầu toát ra bạch khí, hai mắt tinh quang bắn ra. Gần một năm bế quan tu hành, nhưng lại khiến một lão giả tưởng như vĩnh viễn không thể đột phá, thẳng một hơi tiến vào cảnh giới Địa cấp bậc chín!

Nếu không có tiếng thét dài này, lão thậm chí còn muốn một hơi vọt tới Thiên cấp! Thở phào một hơi, Thượng Quan Thiết đứng dậy, nghĩ: Không biết đã bao lâu rồi, phải ra xem sao, trong thời gian này đã xảy ra những gì.

Tần Lập trực tiếp trở về thành Nam, tìm được ba người A Hổ, xe ngựa đã chuẩn bị thỏa đáng, A Hổ đã an bài tốt cho mẹ và cha dượng của hắn, hứa hẹn tương lai nhất định áo gấm về làng, hai lão đã sớm vô tư vô lự bắt đầu hưởng phúc, cùng hy vọng đứa cón có thể có được tiền đồ, cho nên tự nhiên là không theo chân hắn.

Ngồi trong xe ngựa, Tần Lập nhắm mắt dưỡng thần, một đường hướng Bắc, đi về khu dân nghèo. Tây Qua đã đứng chờ từ lâu, cùng cha mẹ lưu luyến không thôi, cắn răng một cái, bước lên xe ngựa.

Xa phu kinh nghiệm phong phú giơ roi lên, một tiếng quất giòn tan vang lên, con ngựa cao to mạnh mẽ giương bốn vó, theo đường cái tiến về phương bắc.

Rất nhanh, xe ngựa đã bỏ lại toàn thành nguy nga đồ sộ kia lại phía sau, càng ngày càng xa.

Từ đầu chí cuối, Tần Lập không hề quay đầu lại, trong lòng mặc niệm: Thành Hoàng Sa, ta sẽ quay về! Tuy rằng ra đi mà không hề khuất phục, nhưng trong lòng tiểu nhân bỉ ổi, ta vẫn chỉ là một kẻ chẳng ra gì, là một nhân vật nhỏ mà bọn họ có thể bóp chết. Nhưng, chờ ngày ta trở về, thân phận và địa vị chắc chắn sẽ đảo ngược!

Tây Qua ngồi chung một xe với Tần Lập có phần kính sợ nhìn vị sư thúc không hơn mình mấy tuổi này. Hắn có cảm giác, chỉ trong một đêm, khí chất trên người sư thúc đã xảy ra biến đổi nghiêng trời lệch đất.

Vốn sư thúc làm người rất khiêm tốn, trên người phần nhiều là thái độ ôn hòa, quân tử phong độ, nhưng tối ngày hôm qua, bỗng nhiên như thay bằng một người khác, khí thế trở nên vô cùng kiêu ngạo, vô cùng bá đạo! Trên người hắn không cảm thấy được nguyên lực dao động gì, nhưng lại khiến Tây Qua có cảm giác mềm nhũn cả người.

Không chỉ có Tây Qua, ba người A Hổ cũng đều cảm nhận được loại biến hóa vô thanh vô tức này. Tuy nhiên, đối với bọn A Hổ thì lại càng mừng khi thấy Tần Lập có biến hóa như vậy.

Bởi vì, chỉ có được dã tâm mạnh mẽ, mơi có thể đạt được sự nghiệp càng lớn lao!

Ôn hòa, nhã nhặn, khiêm tốn, vĩnh viễn chỉ thuộc về nhân vật nhỏ! Ít nhất, ở thế giới mạnh ăn thịt yếu này chính là như thế.

- - Tốt lắm, tốt lắm, tốt lắm!

Nói lên tục ba câu tốt lắm, ngực Thượng Quan Thiết phập phồng, thực sự là tức giận không nhỏ.

Đôi mắt lạnh của lão nhìn thấy vẻ mặt không phục của đứa con, lại nhìn thoáng qua sắc mặt cũng không thể nào gọi là đẹp của Thái tử điện hạ thở phào một cái, thản nhiên nói:

- - Nếu Thi Vũ không muốn, lão phu dù phải liều mạng cũng phải ngăn cản hôn sự này. Nếu Thi Vũ đồng ý, các ngươi, mặc kệ là ai, đều không có quyền ngăn cản! Thượng Quan Bất Hối, ngươi ngu xuẩn đến cực điểm! Việc đã đến nước này, hiện tại ngươi là gia chủ, ta nhiều lời vô ích, chỉ nói cho ngươi một câu, ngươi tất sẽ phải hối hận!

Nói xong, tâm tình vốn hưng phấn của Thượng Quan Thiết đã biến mất không còn chút gì, uể oải rã rời nói:

- - Lão phu đi bế quan, trừ phi gia tộc lâm vào nguy cơ, nếu không, không được làm phiền ta!

Cũng không thèm nhìn tới đám người nhà của mình, nghĩ đến con cháu đời sau, cả nam lẫn nữ, Thượng Quan Thiết xoay người bước đi, trong lòng dâng lên ý niệm bi thương: Cả đám con cháu đông đảo, nhưng không một kẻ có tiền đồ, đều là một đám bất lực!

Từ đầu đến cuối, Thượng Quan Thiết căn bản là không liếc mắt nhìn Thái tử một cái! Cái gì gọi là thâm sâu? Cái gì gọi là khí thế? Cái gì gọi là cường thế? Nhìn Thượng Quan Thiết là đủ để thấy!

Thái tử làm sao vậy? Con gái lão tử vẫn là Hoàng phi đó! Ngươi là Hoàng đế tương lai, nhưng bây giờ ngươi chưa phải!

- - Hắc hắc. Điện hạ, tính tình của cha ta là như vậy ngài đừng chấp nhặt. Chuyện của Thi Vũ, cha nàng đã mất, ta là thúc thúc đương nhiên vẫn có thể làm chủ!

Trên mặt Thượng Quan Bất Hối nhanh chóng đổi thành nụ cười chân thành.

- - Không cần. Việc hôn nhân này, ta không có hứng thú.

Khuôn mặt Triệu Tinh Hà đen lại, sai bảo kẻ dưới, nói:

- - Quay về đế đô!

Tiểu Mùi

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả:Tiểu Đao Phong Lợi

100. Chương 100: Sự Quyết Đoán Của Phương Hạo Nam

Di Hồng Lâu, thanh lâu tốt nhất ở thành Hoàng Sa là sản nghiệp của Thượng Quan gia.

Thân mình Phương Hạo Nam lõa lồ, nằm trên một nữ tử xinh đẹp. Bàn tay của hắn đang mân mê bộ ngực đầy đặn láng mịn của nữ tử kia, trên mặt lộ ra vẻ đáng tiếc, lẩm bẩm nói:

- Không ngờ hắn cứ như thế mà đi. Ài, thật sự đáng tiếc, còn chưa kịp đến chào từ biệt!

- Ai vậy?

Âm thanh nữ thân ngọt dịu ra vẻ nũng nịu.

- Tần Lập!

- Người con hoang của Tần gia mà bị Thương Quan gia ta hủy hôn kia ư? Hắn thì có cái gì đáng tiếc? Hi hi, chẳng lẽ ngài lại thích nam nhân ư?

Nữ tử xinh đẹp cười rung cả người, khuôn mặt lộ ra vẻ khó tin. Nàng không hiểu, đứa con hoang kia thì có cái gì mà khiến Phương Hạo Nam đáng tiếc.

- Thượng Quan gia các ngươi?

Phương Hạo Nam quay đầu nhìn lại phía nữ nhân xinh đẹp này, biểu tình tựa như cười như không. Bỗng nhiên hắn nâng cánh tay lên…

Bốp

Âm thanh của một cái tát vang lên. Trên khuôn mặt trắng hồng của nữ nhân xinh đẹp này lập tức xuất hiện một dấu tay màu đỏ.

Nhìn đôi mắt ủy khuất khó hiểu của nữ nhân này đang nhanh chóng xuất hiện một tầng hơi nước, Phương Hạo Nam hung tợn nói:

- Hắn là bằng hữu của ta, hơn nữa hắn so với ngươi còn cao quý hơn! Thượng Quan gia các ngươi… Phì!

Hắc y nhân lớn tiếng quát:

- Nếu không ngươi sẽ phải hối hận!

Phốc phốc!

Tần Lập nhanh chóng dùng Ẩm Huyết kiếm điểm hai cái lên người hắc y nhân. Hắc y nhân căn bản không phản ứng, thấy Tần Lập đã đưa kiếm rời khỏi thân mình thì mạnh mẽ oằn người, tay nắm đao liền vung đao về phía Tần Lập.

Đây gần như đã là bản năng của một võ giả cường đại!

Hắn không ngờ rằng thân thể lại truyền tới một cảm giác vô lực, cây đao trong tay rơi ra, tạo ra âm thanh rơi xuống mặt đất. Khuôn mặt của hắc y nhân lập tức xám như tro tàn, đôi môi trở nên run rẩy. Trong mắt hắn lần đầu tiên lộ ra một cơn sợ hãi thấm thía.

- Tiệt Mạch thuật! Không ngờ ngươi biết Tiệt Mạch thuật!

- Tiệt Mạch thuật chó má gì? Ta không hiểu!

Tần Lập ngồi xổm xuống bên người hắc y nhân, mở ra cái khăn che mặt của hắc y nhân. Lộ ra dưới chiếc khăn là một khuôn mặt ở độ tuổi hơn năm mươi, cũng không già nua như trong tưởng tượng. Bởi vì đau đớn nên khuôn mặt lão đang không ngừng nhăn nhúm, nhìn qua có chút vặn vẹo.

- Mắt to mày rậm, sao lại thích làm cái chuyện dấu đầu hở đuôi như thế nhỉ?!

Tần Lập than thở một câu, hướng về bên kia hô lên:

- Tây Qua! Chưa chết thì đến đây đi, lục soát thân thể hắn, sau đó moi từ miệng hắn ra mọi chuyện!

Hắc y nhân mở to hai mắt ra nhìn, cả người dâng lên một nỗi hận ý xông lên tận trời cao!

Tiểu Mùi

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả:Tiểu Đao Phong Lợi

102. Chương 102: Tra Tấn Ngươi Nhục Nhã Đến Chết

Hắc y nhân lúc này rất phẫn nộ.

“Trước mặt mọi người mà hắn dám gọi một thằng nhóc đến làm nhục ta!”

Tây Qua bên cạnh cười hắc hắc, hưng phấn chạy qua:

- Sư thúc, ta sẽ làm việc này! Hắc hắc hắc! Đây chính là võ giả Thiên cấp a! Trời ơi, ta còn chưa thấy qua võ giả Thiên cấp là cái dạng gì! Hãy để ta nhìn cho đã mắt! Cũng là một cái mũi, hai con mắt sao? Hừ? Ngươi dám trừng mắt nhìn ta ư? Lão bang tử (*) như ngươi mà cũng dám trừng mắt nhìn Tây Qua bang chủ vĩ đại ư?! Sư thúc! Ta đối đãi với hắn như thế nào cũng được phải không?

- Uh! Tùy ngươi, ngươi làm gì hắn thì làm, thậm chí khiêng hắn ra ngoài cho người ta nhìn cũng được, ta không có ý kiến gì cả!

Tần Lập tùy ý nói.

- Tiểu súc sinh! Ngươi dám làm nhục ta như thế ư? Kẻ sĩ khả sát bất khả nhục! Có giỏi thì giết ta đi!

- Ngươi thấy mình ngu chưa?! Lão bang tử như ngươi tưởng mình vinh quang lắm sao? Còn có chút nào là cao thủ Thiên cấp không? Thật làm mất mặt cao thủ Thiên cấp, ta vẫn luôn sùng bái võ giả Thiên cấp! Ngươi trừng mắt ư?

Bốp!

- Còn trừng?

Bốp!

- Vẫn trừng?

Bốp, bốp, bốp, bốp!

- Lão bang tử ngươi, con mẹ nó! Còn dám trừng mắt nhìn ta ư?! Ngươi có tin ta cắt cái phía dưới của ngươi không?!

Tây Qua tát cho cái mặt của hắc y nhân thành giống như một cái đầu lợn! Hắn cũng không sử dụng quá nhiều sức lực, chủ yếu là làm nhục hắn mà thôi! Sau lại còn tát cho hắn thêm mấy cái.

Tây Qua nói xong, đứng dậy nói:

- Ai có con dao nào thật cùn một chút không? Quá sắc ta sợ nhanh quá hắn lại không có cảm giác!

Bộ Yên Vân và Lãnh giao đều xì một tiếng, xoay người rời đi đến một nơi rất xa đứng! Nơi này gây ra động tĩnh lớn như thế mà không ngờ cũng không có ai đi ra xem. Ngôi nhà trọ này bị bọn họ bao trọn bộ nên cũng không có khách nhân nào khác.

Tây Qua đi tới bên cạnh, trong tay mang theo một nửa viên gạch. A Hổ có chút nghi hoặc hỏi:

- Ngươi lấy gạch làm gì?

- Không kiếm được dao cùn thì dùng gạch đập vậy!

Phốc!

Ngay cả Tần Lập cũng không nhịn được, thầm nghĩ mình để cho Tây Qua làm việc này quả đúng là cực kỳ thích hợp! Tiểu tử này chẳng những tâm ngoan thủ lạt mà có đầy các chiêu số, cũng đủ âm hiểm!

Hắc y nhân bên kia thật sự chấn động chưa từng có, mắt thấy thiếu niên như một ác ma, mang theo viên gạch, hắc hắc cười đi về phía mình thì vô cùng xấu hổ và phẫn nộ quát lớn:

- Tiểu tử! Ngươi hôm nay đùa bỡn lão phu, không giết lão phu thì nhất định lão tử sẽ giết cả nhà ngươi! Nhất định dùng thủ đoạn gấp mười lần để trả thù!

- Con mẹ ngươi!

Tây Qua cầm lấy viên gạch hung hăng đánh thẳng vào mũi của hắc y nhân. Dù là võ giả Thiên cấp thì trên người đều có nơi yếu hơn. Huống chi, hắn đã bị Tần Lập điểm huyệt, nguyên lực không thể vận hành, căn bản không thể hình thành hộ thể cương khí, chỉ có thể dựa vào độ cứng rắn của thân thể. Nhất là cái mũi yếu ớt này thì làm sao có lực mà kháng cự được!

- Tiếp theo là mắt!

Tây Qua nói xong, căn bản không cho hắc y nhân cơ hội nào để phản ứng. Cầm viên gạch trong tay hung hắn đánh về phía mắt của hắc y nhân. Hắc y nhân lúc này hồn bay phách tán, hồn vía lên mây! Thủ đoạn của thiếu niên này quả là độc ác, quả thực khiến người ta phải cảm thấy sợ hãi!

Từ khi chào đời tới nay, lần đầu tiên hắn sinh ra cảm giác sợ hãi đối với một kẻ thực lực thua xa mình! Ngay cả Tần Lập, kẻ khiến hắn thân bại, hắn cũng không cảm thấy sợ hãi lắm bởi vì hắn thấy rằng Tần Lập bất ngờ thủ thắng, không phải mạnh mẽ chiến thắng! Đó là cũng vì hắn chưa ngẫm lại chính hắn cũng đang có ý định đánh lén người ta!

Cho nên, ai cũng đối với chính mình thì khoan dung, đối với người khác thì hà khắc.

- Dừng lại!

Tốc độ của viên gạch kia cực nhanh, thời điểm Tần Lập nói ra thì đã đến gần mi mắt đang nhắm chặt của lão già kia, khó có thể dừng lại được!

Nếu Tần Lập nói muộn hơn một chút thì nháy mắt một con mắt của hắc y lão giả khẳng định sẽ bị phế mất!

- Ha ha! Hẳn là đủ rồi! Tây Qua! người ta dù sao cũng là võ giả Thiên cấp, ngươi dùng chiêu thức ấy quả thực là chiêu số của phường lưu manh đầu đường xó chợ rồi!

Thanh âm của Tần Lập lúc này rơi vào trong tai hắc y lão giả thật giống như âm thanh của trời. Hắn mở to mắt, ánh mắt nhìn về phía Tần Lập có thêm đôi chút cảm kích! Đang nghĩ rằng, Tần Lập sẽ cho hắn một chút thống khoái thì lại nghe Tần Lập nói:

- Ngươi dùng phương pháp ấy không ổn, nếu thiếu kỹ thuật thì thoạt nhìn tuy dữ dằn nhưng hậu quả chỉ mới chỉ hơi thê thảm mà thôi! Ngươi phải học lấy một vài chiêu số cao cấp hơn, có muốn ta dạy cho ngươi không?

- Muốn muốn, sư thúc! Ngài cũng biết ta không có văn hóa mà!

Tây Qua tỏ vẻ hổ thẹn cúi đầu xuống, bộ dáng có vẻ chân chân thật thật!

Ba người A Hổ, Bộ Vân Yên, Lãnh Dao trợn mắt há mồm, nhìn hai chú cháu có độ tuổi tầm ngang ngang nhau này, giống như bị hóa đá, đầu óc gần như mất đi khả năng suy nghĩ. Hai tên thiếu niên này rõ ràng chính là ác ma với hai cái sừng dài trên đầu!

Mà hắc y lão giả cũng tức giận tới độ phải phun ra một ngụm máu tươi! Hắn mắng lên với thanh âm thê lương:

- Tần Lập, ngươi làm nhục một võ giả Thiên cấp như thế! Ngươi chắc chắn không được chết tử tế!

- Thế thì lại làm nhục ngươi vậy, xem ngươi làm gì được ta nào?!

Tần Lập ngồi xổm trước mặt lão giả này, cầm lấy khối gạch ở bên Tây Qua, rồi liền ném về phía một mắt của lão giả kia!

Một tiếng kêu cực kỳ thảm thiết vang lên trong đêm vắng. Lão giả đau đến độ muốn ngất đi!

Đám người Tây Qua nhìn đến ngây người, trong miệng Tây Qua thì thào nói:

- Sư thúc! Không phải ngài nói như thế là không có kỹ thuật sao?!

Tần Lập ném khối gạch xong, vận chi như bay điểm vài cái lên người hắc y nhân khiến hắn cầm máu, thản nhiên nói:

- Đối phó với loại người gian ngoan, não không biết nghĩ như thế này thì chiêu này rất hữu dụng!

Đứng dậy nhìn lướt qua không gian yên tĩnh xung quanh, Tần Lập nói:

- Ném hắn lên xe ngựa đi, chúng ta đi!

Lúc này, Bộ Vân Yên mới có chút lo lắng, đi tới bên cạnh dịu dàng nói:

- Tần Lập! Như thế có khiến chúng ta bị bại lộ không?

Khóe miệng Tần Lập nổi lên một chút cười lạnh nói:

- Ngươi cho là không như thế thì chúng ta không bại lộ sao? Bọn họ có thể phái một người tới đây thì còn có thể phái người thứ hai người thứ ba đến! Yên tâm đi, tới đế đô rồi ta biết nên làm cái gì! Ngày mai, trăm dặm phía trước có một tòa thành, Nơi này ta làm cho các ngươi mỗi người một cái mặt nạ. Sau khi dịch dung chúng ta sẽ tách nhau ra hành tẩu. Ta sẽ đi cùng với cao thủ Thiên cấp này, mấy người các ngươi thì phân tán trà trộn vào các thương đội. Sau khi đến đế đô, trong một thời gian chúng ta sẽ không gặp nhau. Các ngươi cầm lấy tiền, mua một gian nhà ở nơi chúng ta đã bàn luận. Sau đó tốt nhất là tạo một gian cửa hàng. Trước không cần vội phát triển, chờ ta xử lý xong mọi việc thì có thể quang minh chính đại mưu cầu phát triển!

- Như vậy có được không?

Bộ Vân Yên đến bên cạnh Tần Lập.

- Như thế có nguy hiểm quá không?

Tần Lập cười cười nói:

- Nếu tiếp tục đi chung với nhau thì mới chân chính là nguy hiểm. Tin ta đi, đã đáp ứng các ngươi thì ta sẽ không thay đổi đâu!

- Ngươi xác định kẻ đến này chính là người của Thái tử?

Lãnh Dao nhẹ giọng hỏi.

- Tám chín phần mười!

Tần Lập nhìn thoáng qua hắc y lão giả vừa bị Tây Qua ném lên xe ngựa, sau đó nói:

- Có một số người, nếu ngươi không đánh cho thật đau thì không chịu nói ra gì đâu!

Ba ngày sau, trên con đường dẫn tới đế đô có một chiếc xe ngựa lẻ loi chạy đi. Người đánh xe thỉnh thoảng lại nhìn về phía cánh cửa xe luôn đóng chặt kia, trong lòng hối hận không thôi. Chỉ vì ham chút bạc mà nhận công việc này!? Bên trong xe có một lão già quả thực rất khủng bố, mù một mắt, hai đùi bị chặt đứt! Hơn nữa dọc đường đi không ngừng mắng mỏ thiếu niên kia! Mà thiếu niên kia lại càng khủng bố, mỗi khi như thế lại không biết sử dụng thủ đoạn gì mà khiến cho lão già kia kêu lên cực kỳ thảm thiết, không ngừng la hét cầu xin mau giết hắn.

"Lần này, sau khi trở về nhất định sẽ không bao giờ làm việc này nữa, nhất định phải tìm một chỗ mà trốn! Dù sao số bạc mà thiếu niên này trả cho mình cũng đủ để dưỡng lão rồi!"

Trong lòng gã đánh xe thầm nghĩ!

Mấy ngày này, Tần Lập trừ việc không ngừng lấy võ giả Thiên cấp mà thí nghiệm thì căn bản không hỏi hắn bất cứ sự tình gì cả!

Đối với Tiên Thiên Tử Khí trong cơ thể mình, Tần Lập còn nhiều chỗ chưa hiểu. Vừa lúc có một cừu nhân võ giả Thiên cấp trước mặt thì làm sao có thể buông tha được!

Có lẽ sẽ có người nói Tần Lập tàn nhẫn, giết người thì chém cho đầu rơi khỏi cổ, thế là xong! Nhưng Tần Lập căn bản không cần quan tâm tới người khác nghĩ về hắn như thế nào. Dựa vào cái gì mà người có thể đến giết ta còn ta không thể tra tấn người, không thể làm nhục người ta!?!

Ta vì sao mà phải làm chính nhân quân tử? Cho tới hôm nay ta cũng chưa từng là chính nhân quân tử!

Kinh mạch của hắc y lão giả sớm đã bị Tiên Thiên Tử Khí chấn thành từng đoạn một, cho dù sống sót cũng hoàn toàn trở thành một phế nhân!

Mà trong khi Tần Lập thí nghiệm thì đã phát hiện ra một thứ khiến hắn cảm thấy cực kỳ vui mừng! Đó chính là Tiên Thiên Tử Khí có thể chữa trị kinh mạch bị đứt gãy trong cơ thể lão già này!

Đây quả là một năng lực nghịch thiên!

Tuy rằng bằng vào thực lực của Tần Lập lúc này muốn chữa trị hoàn toàn kinh mạch cho một võ giả Thiên cấp thì còn chưa được, nhưng nếu cứ tiếp tục tu luyện thì đến một ngày, Tần Lập nhất định có được một thân bản sự mà có thể khiến cho Thiên Nguyên Đại lục lâm vào điên cuồng!

Hiện tại, toàn bộ Tiên Thiên Tử Khí trong cơ thể Tần Lập chỉ có thể miễn cưỡng chữa trị được một phần ba thương tổn kinh mạch cho hắc y lão giả rồi phải nghỉ ngơi ba bốn ngày mới có thể khôi phục lại!

Mà mỗi lần khôi phục lại thì Tiên Thiên Tử Khí trong cơ thể hắn lại càng nhiều hơn, càng tinh thuần hơn trước đó!

Mà hắc y lão giả này, đường đường là một võ giả Thiên cấp mà như rơi vào ngày cùng tháng tận, từ nơi đó đến đế đô, hơn hai mươi ngày, kinh mạch bị chặt đứt của hắn được chữa trị rồi lại bị chặt đứt! Quá trính này cứ lặp đi lặp lại tới ba bốn lần!

Đợi đến khi tường thành nguy nga hoành tráng của đế đô hiện ra trong tầm mắt thì hắc y lão giả đã bị tra tấn cho tới độ hai mắt vô thần, chỉ còn lại một chút tàn hơi nữa mà thôi!

Tần Lập ngồi đối diện hắn tủm tỉm cười nói:

- Ngươi xem, chúng ta lập tức sẽ tới đế đô, cũng sắp nhìn thấy được chủ tử của ngươi rồi! Tâm tình của ngươi có phải đang rất kích động? Ta đoán ngươi nhất định đang rất cao hứng!

Hắc y lão giả không thốt ra câu nào, ánh mắt dại ra!

- Loại người nhu nhược như Triệu Tinh Hà thật đúng là bỏ ra một cái giá rất đắt! Ta đoán dưới tay hắn nhất định có không nhiều tên thực lực Thiên cấp! Ngươi nói xem, nếu ta treo ngươi trên cửa thành trang trọng, tang thương cao lớn kia thì hắn có kích động hơn cả ngươi nữa hay không?

- Súc sinh!

Hắc y lão giả mở mắt ra. Lúc này hắn cũng không phủ nhận thân phận thật của chính mình nữa. Một mắt còn lại bắn ra quang mang vô cùng oán độc!

- Điện hạ nhất định sẽ báo thù cho ta! Tần Lập! ngươi sẽ bị băm thây vạn đoạn, chết không có chỗ chôn!

- Thật không?

Tần Lập bĩu môi.

- Vậy thử xem thế nào!?

* xưng hô người già một cách khinh miệt.

Tiểu Mùi

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả:Tiểu Đao Phong Lợi

103. Chương 103: Một Vấn Đề Cuối Cùng

Cách đế đô mười mấy dặm là một mảnh rừng tươi tốt, Tần Lập xách lão già áo đen xuống dưới xe ngựa, sau đó nhìn mặt trời trên đỉnh đầu, hiển nhiên nó đang ngã về phía Tây. Kêu người đánh xe im lặng rời khỏi, Tần Lập mang lão già áo đen vào trong rừng, vừa đi vừa nói:

- Lão già! Trời còn chưa tối, chờ trời tối ta sẽ cột lão lên cột cờ trên thành lâu ở đế đô! Ha ha! Đó là nơi cao nhất ở trong đế đô phải không? Ta nghĩ ngươi nhất định chưa từng lên đó! Lần này ta sẽ làm thỏa mãn nguyện vọng của lão, lão cảm thấy thế nào?

- Súc sinh, tên súc sinh nhà ngươi…

Lão già áo đen nghiến răng nghiến lợi nói:

- Tần Lập! Ngươi chết không được tử tế!

- Ôi! Lão già, lời này lão cũng đã nói trên đường rồi. Lão không nói đủ, nhưng ta nghe phát chán rồi. Mong lão hãy nói cách nói mới một chút đi. Tỷ như nói, ta bị một đám mỹ nữ vây quanh, cạn kiệt tinh lực mà chết. Ha ha ha!

Tần Lập mang lão già áo đen đi tới chỗ sâu trong rừng, ném lão ở đó, thu lại vẻ cười trên mặt, nói với vẻ lạnh lùng:

- Lão già! Chắc chắn lão rất hận ta. Ta biết, lão cảm nhận ta làm nhục sự tôn nghiêm của một võ giả Thiên cấp. Tuy nhiên, lão có nghĩ qua, đêm hôm khuya khoắt, lão lặng lẽ tiến vào phòng của ta với hành vi muốn ám sát ta thì cao thượng hơn ta bao nhiêu chứ? Thấy thân thủ giết người của lão, e rằng suốt cuộc đời lão sớm đã có một thân máu tươi! Trong những người lão giết, có bao nhiêu người con, trượng phu, phụ thân của người khác chứ? Lại tạo nên bao nhiêu sự sợ hãi, gia đình cửa nát nhà tan? Khiến cho biết bao nhiêu mẫu thân khóc mù cả hai mắt, khiến cho biết bao nhiêu đứa bé mất cha mẹ biến thành kẻ mồ côi bơ vơ đáng thương? Đừng nói cho ta biết, lão chưa từng làm những điều như vậy!

Lão già áo đen chỉ mở to được một con mắt, khóe miệng lộ ra vẻ cười lạnh, nói với giọng khàn khàn:

- Đã làm thì ta đã làm rồi. Hơn nữa, so với tưởng tượng của ngươi còn muốn tàn nhẫn hơn vô số lần! Nhưng vậy thì sao hả? Sư tử nhào vào đàn dê săn bắt, chẳng lẽ còn quan tâm đến suy nghĩ của của con dê sao? Đáng cười! Ngươi có tư cách gì để dạy ta? Thật quá ngây thơ!

- Chà chà! Lão già này, võ giả Thiên cấp đúng là không bình thường, đến trình độ này mà vẫn còn khí lực để dạy ta. Được rồi. Lúc nào thì ta mới đạt tới cảnh giới Thiên cấp chứ?

Tần Lập tựa như cười tựa như không, nhún vai, đưa hai tay ra nói:

- Xem ra ta vẫn còn xem thường lão. Lão mắng ta là một tên súc sinh, nhưng thật ra lão cũng là súc sinh! Không, lão còn không bằng cầm thú!

Lão già áo đen trợn cặp mắt trắng dã, rồi mặc kệ Tần Lập. Dọc theo đường đi, loại thống khổ kinh mạch như đứt ra từng khúc, đã đạt tới cực hạn mà con người có thể chịu đựng! Nếu không phải tiểu súc sinh tâm ngoan thủ lạt cứu giúp thì mình sớm đã không biết đau đớn thống khổ biết bao nhiêu lần. Có lẽ càng như vậy thì lão già áo đen càng thống hận Tần Lập.

Đồng thời đối với người thiếu niên này thực sự sinh ra bóng ma to lớn trong lòng. Hiện tại lão chỉ mong sao mình có thể chết nhanh hơn một chút, càng sớm chết càng sớm giải thoát!

- Nếu như lão có thể làm cho ta một chuyện thì có lẽ ta có thể cho lão chết vinh quang một chút, sẽ không dùng phương pháp dọa treo lão lên cột cờ. Dù sao lão cũng có tôn nghiêm chứ?

Trên mặt Tần Lập bỗng nhiên lộ ra nụ cười nhân hậu, giống như đang tâm sự.

- Lão yên tâm, ta tuyệt đối không hỏi về chuyện thái tử. Loại người nhu nhược như hắn còn không đáng để lão tử dùng trăm phương ngàn kế để đối phó.

Lão già áo đen vốn quyết tâm không nói một lời, tùy ý Tần Lập tra tấn, nhưng nghe thấy Tần Lập không hỏi lão về chuyện Thái tử, con mắt còn lại mở ra, nói:

- Ngươi giữ lời nói chứ?

- Lão chỉ có thể cầu xin ta nói ra giữ lời.

Trên mặt Tần Lập lộ ra một chút vẻ cười trào phúng:

- Lão không có tư cách gì nói điều kiện với ta! Lão có tin rằng ta có thể làm cho lão còn sống rồi sau đó lột sạch treo lão lên cột cờ? Tuy rằng lão từng có thực lực rất mạnh, nhưng ở đế đô này tuyệt đối sẽ không phải không có kẻ thù nhỉ? Ta tin rằng, trong tình huống kẻ thù nhìn thấy lão như vậy, nhất định sẽ rất vui mừng!

- Ngươi là ác ma!

Lão già áo đen rít gào nói.

- Tùy lão nói thế nào, hiện tại lão hiểu rõ rồi chứ? Làm thế nào để xử lý lão thì phải xem tâm tình của ta. Ta muốn hỏi lão những điều lão có thể không nói, tuy nhiên không chỉ một mình lão biết! Chuyện đó ta trước sau gì cũng biết, lão nói xem, ta sao phải hứa hẹn với lão cái gì chứ?

- Ngươi hỏi đi.

Vào lúc này, lão già áo đen hoàn toàn hiểu rằng, cho dù lão có kiên trì như thế nào thì cũng không cách nào thay đổi gã thiếu niên trước mặt này thật sự là ác ma, chuyện gì cũng làm được. Nói đạo lý với ác ma, căn bản như đàn gảy tay trâu, giống như không thể nói chuyện băng tuyết với sâu bọ sống mùa hạ!

- Ôi! Như vậy mới ngoan chứ!

Tần Lập cười nói:

- Nói với ta về đại lục Thiên Nguyên một chút đi. Nơi ta đi qua quá ít, chưa có nhiều kinh nghiệm. Lão không cần kể lại quá tỉ mỉ, đại khái nói một chút để cho trong đầu ta có chút khái niệm là được.

Lão già áo đen sửng sốt, không ngờ vấn đề mà Tần Lập hỏi lại đơn giản như vậy. Bất kỳ người nào am hiểu lịch sử của Đại lục, cũng có thể nói được một mảng lớn? Tuy nhiên lại nhớ đến thân phận của Tần Lập, là đứa con hoang cho tới bây giờ vẫn chưa được đi học. Không biết vì sao, trong lòng lão già áo đen không ngờ nổi lên một ít đồng tình. Nhưng một chút đồng tình này rất nhanh được thay thế bằng sự phẫn nộ. Mẹ nó! Lão tử làm sao mà đồng tình với ác ma này chứ!

@ E?K F?K5 *?ŠM; H) M;¨B +kM; ;B®M; i - F?¬M; çQÊ+ çB ?¼+ b Q\

L?bM H½Q ;B¨ €Q ç2M i`–K K†+- h–M G”T ?ÄBX

@ L;QÆB KÈB F?¬M; çQÊ+ çB ?¼+5 G½Q iY ç M; bmv M;?o M M H¨K b Q i`ª HÌB
M;QÆB5

G½Q ;B¨ €Q ç2M +?YB –K H M- M?bM /€M; p h–M G”T pm®i KkB +QÌB F?´- F?¬M
K°i +?9i +ªK F?€B,

h M iB m b9+ bBM? M¨v +?mM; [mv +kM; #` i H¨K i`Á5

J°i pä ;Bª h?B M +’T +¦ i?U+ HU+ K¢M? K)- i?` p >Q¨M; ;B - M?QM; H¢B `ÆB p¨Q
H¨ ç€M; #m²M5 æ€M; iB +5 æ€M; i?QÆM;5

G½Q ;B¨ €Q ç2M +QÌB iQ p¨B iB M;- +® bS+ i?Î /®+ K°i ?²BX æ•v H¨ H–M ç–m iB
G¨K K°i M;QÌB i?QÌM; F?¬M; +¦ M,M; HU+ T?ªM F?€M; ;b- F?¬M; M;Ì H¢B H¨ +?mv

@ h?B M L;mv M æ¢B GK+ +?B H¨K i€K T?–M- ?ªB /QÆM; +MM; pÈB Q ?² p¨ ç–K
L;mv M æ¢B HK+ +U+ Fb F?´M; H²- iW æ¬M; b M; h•v t F?¬M; i? iQÎM; iQÊM;5
+’T- +ª +m°+ çÌB- +kM; F?¬M; i? çB F?„T K¼B MÆB5 h? M? GQM; [m®+ M¨v t2K
L;mv M ç¢B HK+X hmv `^M; h? M? GQM; [m®+ `’i HÈM M?QM; Î MÆB T?Q æ¬M;
i`mM;X hQ G [m®+ Î T?Q "„+- æ¢B aÎ [m®+ Î T?Q æ¬M;- h? M? E?•m [m®+ Î T
[m®+ Î T?Q h•vX "®M [m®+ ;B M¨v +kM; F?¬M; F?€+ h? M? GQM; [m®+ H„K- [
M? m- [m M ? HšM M? m M;šm M?B M +kM; +¦ i` M? +?’TX hmv M?B M M¦B i¦K H
"ÎB pb Î T?Q h•v æ¢B h [m®+ +¦ K°i ç [m®+ i?”i HÈM +?B K +SX æ¦ H¨ h•M h–M

æ M ç•v- H½Q ;B¨ €Q ç2M i?Î /®+ F`+? HB i K°i ?²B- b m ç¦ M¦B,

@ h•M h–M [m®+ FB M [m®+ F?¬M; ç M K°i i`,K M,K- ;½ >Q¨M; ç i?”i bU H¨ K°i T
+?QM?X L;?2 M¦B- #ªM i?•M >Q¨M; ç i?U+ HU+ H¨ +ªM? ;BÈB S?€ h?B M- p”v 2 `
[m•M ç°B [m®+ ;B +¦ iÈB K’v M;¨M M;QÌB5 L;Q¨B ` - #¼M ?¼ +ÁM HB M ? pÈB F?
M M- K’v M,K M v pšM +?BM? +?B M F?„T MÆB- ç½ i?¬M iQM? p¨B iB m [m®+ ;B -
#B i F?B M¨Q i?b b) ç€M? iÈB æ¢B h [m®+X *?Q M M- >Q¨M; ç # ?¢ +O +?9M;
#ªM ?B T M;?` GB M JBM? M,K MQÈ+ pÈB æ¢B h [m®+- h? M? E?•m [m®+- hQ G
+kM; +¦ w +MM; M? m iB M i?®BX

G½Q ;B¨ €Q ç2M /M b Q +kM; ç M iW >Q¨M; ;B M M ç®B pÈB +?mv M M¨v- +kM;
M?B M i`”M +?B M ;B[+€+ MQÈ+ pÈB M? m- +kM; F?¬M; [m M ? ;b iÈB h–M G”T

@ o”v H¢B çB T?Q h•v i?b b Q\

h–M G”T +„i M; M; HÌB M¦B +O H½Q ;B¨ €Q ç2M- iB T iK+ ?ÄBX

@ æB iB T p T?Q h•v\ æB iB T +kM; +¦ `’i M?B m [m®+ ;B 5 *?¶ t M?’i i iWM; çB
ç¦ +€+? h? M? GQM; [m®+ QÈ+ +?WM; K’v p¢M /†K5 *kM; ç²M; /¢M; H¨ [m®+ ;B
ç¦ M?Q K•vX hB m iYX L;QÆB çWM; iQÎM; `^M; M;QÆB +¦ i? ;B i i i?b +kM; `’i +
> ? - +?d H¨ i?QÊM; i–M; i`QM; i–M; i?’T M?’i +O i? ;BÈB M¨v i?¬B5 *ÁM +¦ p¬ b
iWM; M;?2 i?’v- +?Q iWM; ;†T [m 5

E?¦2 KB M; H½Q ;B¨ €Q ç2M M´B H M K°i +?9i ;B m +Êi,

@ L m M?Q M;QÆB bÊ +? i i?b +ª çÌB M¨v- ?½v i?¨M? i?”i çSM; Î h? M? GQM; [m®+
[mw +kM; F?¬M; p’M ç ;bX L m M?Q +ªK i?’v i?U+ HU+ KbM? ç½ çO- Km®M çB F
çQ M- M;QÆB +¦ i? M; v +ª KQÌB [m®+ ;B +kM; çB +?Q iÈB i?b ç½ #` M?[M; i?

@ >mv M æªQ +kM; H¨ K°i i`QM; M?[M; i? ;B K¬M T?€B #Q ˜M b Q\

h–M G”T F?¬M; [m M i•K iÈB p +QÌB M?¢Q +O H½Q ;B¨ €Q ç2M- K°i M;QÌB +?Ì +?
+kM; F?¬M; +¦ ;b b B- h–M G”T p®M +kM; F?¬M; +?Q `^M; h?B M +’T H¨ K¢M? M?’

@ >ª\ L;QÆB F?¬M; M;Ì #B i >mv M æªQ\

G½Q ;B¨ €Q ç2M `'i ;B"i KbM? M?bM +?^K +?^K h–M G"T p¨B H–MX a m ç¦ /Si F?Q

@ >mv M æªQ +?d H¨ K°i i`QM; M?[M; MÆB #Q ~MX *¦ çB m- bQ pÈB bU M´B / M?-
F?´M; H²- i? ;B K¬M T?€B K¢M? K) M?B m F?¬M; F tB i5 *¦ i? ;B #Q ~M- i?"K
[m®+ ;B M?Q h? M? GQM; [m®+ ç T?K+ pK ?¼5 >B M i¢B M;QÆB ?B m `ä `²B +
GQM; [m®+ +kM; +¦ i? HU+ M?Q p"v5 L m F?¬M; M;QÆB +?Q H¨ M?[M; ;B i°+ i`Q
i?"i M?Q p"v\

@ o"v- K°i p'M ç +m®B +MM;X L¦B +?Q i #B i +'T #"+ pä ;Bª +?•M +?QM? +O h?

h–M G"T `®i +K+ ?ÄB ` +?mv M i`QM; HÁM; Km®M ?ÄB M?'iX

G½Q ;B¨ €Q ç2M i?Î T?¨Q K°i +€BX *¦ H) H½Q +ªK i?'v KbM? `®i +K+ +¦ i? ;BªB i?
i`Î M M `'i i®i- M;~M; ç–m HB + K„i M?bM #–m i`ÌB t M? i?ŠK i` M + Q- K'v ç€K K•
+¦ p M?¨M M?½, h +? i `²B- +¦ i? #B M i?¨M? K°i ç€K K•v ? v F?¬M;\

h?Î /¨B K°i iB M;- H½Q ;B¨ €Q ç2M M¦B,

@ >Q¨M;- >mv M- æ` - h?B M- ç•v H¨ +€+? i?S+ T?•M +?B +'T #"+ pä ;Bª Î i? iK+
+'T- ç½ H¨ H¬M; T?QÊM;- bWM; H•MX L?QM; /•M b® Î h?B M L;mv M æ¢B HK+ ç•
+?mM; [mv +ÁM +¦ K°i b® bB m +'T i?B M i¨B FBM? i? ?½B iK+X h`QM; M?[M; M
çQÊ+ ;¼B H¨ +ªM? ;BÈB S?€ h?B M5 L;?2 M¦B pä ;Bª +¦ +ªM? ;BÈB S?€ h?B M- ç½
H² i`QM; i?B M ç` ç iB M ?¨M? +?B M ç'mX GQ¢B ibM? ?m®M; M¨v F?¬M; T?ªB
*ªM? ;BÈB S?€ h?B M +?B H¨K # i–M;X h–M; i?S M?'i H¨ S?€ h?B M- i–M; i?S ?
H¨ .mM; h?B M5 J¨ pä ;Bª +¨M; +QÌM; ç¢B- ç°i T?€ +ªM? ;BÈB .mM; h?B M ç¢i i
+ªM? ;BÈB *?Q h¬M +kM; çQÊ+ T?•M H¨K # i–M;X h–M; i?S M?'i H¨ L?•M h¬M- i–
i?S # H¨ h?B M h¬M5

hB m JMB

.mv L;½ æ°+ h¬M

h€+ ;Bª,hB m æ Q S?QM; GÊB

Ry9X *?QÆM; Ry9 , J°i *€B h€i aB m >mM; J½M?

G½Q ;B¨ €Q ç2M M¦B M?[M; +?mv M M¨v- H¨ h–M G"T +?Q iWM; M;?2 [m - M;?2 ` -
i +ªK i?'v FBM? ?½BX E?¬M; M;?o iÈB- pšM +ÁM M?B m M;QÌB +QÌM; ç¢B M?Q
;B M M¨v i?"i bU +¦ b B #B i `'i HÈM pÈB ç` +–m M? 5

*kM; p¨Q H9+ M¨v- `®i +K+ h–M G"T ?Q¨M iQ¨M tQ v +?mv M i•K iQM? +O K°i M;Q
M?"T p¨Q i? ;BÈB M¨vX

L;mv M H B i pšM Î p¨Q i–M; +?¦i +O i? ;BÈB M¨v- i F?¬M; + K HÁM;5 h imv i ç
M¨v pšM Î K°i ;¦+- H¨K K°i i M M?¨ ;B¨mX h +ÁM Km®M [m M; KBM? +?QM? ç¢B ç
i`QÈ+ K†i M;QÌB ç¨M #¨ p¢M im´B pšM +ÁM xBM- K M; H½Q #¨ +O i çB5

E?¬M; B +¦ i? +ªM i H¨K +?mv M M¨v5

G½Q ;B¨ €Q ç2M M¦B pÈB p i`¨Q T?9M; ,

@ æQÆM; M?B M pšM +ÁM- imv M?B M ç¦ +kM; F?¬M; T?ªB M;QÆB +¦ i? iB T t9
G¨K b Q +¦ +?9i ?QÈM; iÈB +?S\ hmv `^M; i i?W M?"M M;QÆB H¨ K°i i`QM; b® (
i?'v- M?QM; F?¬M; T?ªB i t2K i?QÌM; M;QÆBX *ª çÌB M¨v- i?¨M? iUm HÈM M?'i +
ç°i T?€ +ªM? ;BÈB h?B M +'T- ç¢i iÈB +ªM? ;BÈB S?€ h?B M i?b M;QÆB pšM Î i–
"B i pb b Q F?¬M;\

G½Q ;B¨ €Q ç2M M¦B pÈB p F?Q€B w ,

@ L;QÆB +?Q `^M; M?[M; i? ;B K¬M T?€B # M i`QM; MÆB #Q ~M ç m H¨ M?[M; M
+? +ª [m®+ ;B - F?mvM? çªQ [m®+ HU+- ç T?K+ pK +?Q ;B i°+ K¬M T?€B5 h?"K

HU+- ç T?K+ pK +?Q #¼M ?¼5 E?¬M; +¦ [mv M i? `'i HÈM i?b M;QÆB K½B K½B +
i¨B ç` #ªQ imv i i? 5 J½B K½B +kM; F?¬M; #B i HBM? i?¢+? H¨ i?S ;b5 L;QÆB K
ç¦5 L;QÆB +?Q `^M; M;QÆB F?¬M; ç h?€B iY çB M ?¢ p¨Q K„i i?b H¨ M? ?MM; ?
F?¬B ?¨B5

G½Q ;B¨ €Q ç2M M¦B M?B m K°i ?ÆB- M;U+ T?"T T?²M; F`+? HB i- +QM K„i +ÁM H

@ > ? 5 L;QÆB M M #B i `^M;- +?Q /M M;QÆB /B i ? i ?Q¨M; i?'i +O h? M? GQ
#¼M ?¼ i?b M;QÆB +kM; F?¬M; i? i?¨M? ?Q¨M; ç +O h? M? GQM; [m®+5 *¦ p
F?„+ +¦ i? tû M€i M;QÆB5 "ÎB pb M;QÆB H¨ i?^M; +QM ?Q M; F?¬M; +¦ ;b +ª5 >

L;?2 tQM; HÌB M¦B +O H½Q ;B¨ €Q ç2M- h–M G"T +kM; MÎ MK +QÌB ,

@ G½Q ;B¨5 "•v ;BÌ H½Q +?¼+ ;B"M i - i?"i F?¬M; T?ªB H¨ K°i ?¨M? ç°M; b€M; br
ç`M? i?¨M? i?"i +?Ì +? iX L?Q p"v +¦ H) i M M +?Q H½Q +? i K°i +€? bªM; F?Q€
+?¼+ ;B"M i 5

@ *?¼+ ;B"M M;QÆB\ G½Q iY M¦B ç m H¨ HÌB i?"i5 E?¬M; M;Ì M;QÆB H¢B +?Q `
M;QÆB i?"i bU Km®M çB ç M M?[M; i? ;BÈB i ç½ F ` i?b M;QÆB M M ;B®M; M?Q
iB M i`Î i?¨M? K°i [m•M +?O +QÌM; ç¢B çBX h? M¨Q- M;QÆB /€K F?¬M;\ > ? 5

G½Q ;B¨ €Q ç2M +QÌB pÈB p p¬ +MM; pmB bQÈM;X G½Q bÈK ç½ M?bM i?'v /½ i•K
i?"K +?Q KbM? F?¬M; +–M ;B2Q K–K K¦M; ;b +?Q ?„M i?b i?B m MB M K [m, M¨v
ibM? M;mv M #bM? i?QÌM;X h?"K +?Q H½Q ç½ çQ€M çQÊ+- i`QM; iQÆM; H B F?
#` H,M; i`b tY iYX *?Q M M- H½Q +¨M; M;?o +¨M; +ªK i?'v F?Q€B ?Q¢iX J°i K¨M M
?bM? /€M; i`QM; ç–mX

@ Zm M çB5 L ibM? H½Q M¦B M?B m M?Q p"v- i b) +?Q H½Q +? i K°i +€+? bªM;

h–M G"T M¦B pÈB p p¬ +MM; ?¨Q T?¦M;X

h` M K†i H½Q ;B¨ €Q ç2M pmB p - ç²M; i?ÌB i`QM; HÁM; /•M; H M K°i MB K #B i`€
?MM;- `®i +K+ ;BªB i?Q€i `²B5

@ hmv M?B M

h–M G"T M?€v K„i K'v +€B- M¦B iB T ,

@ *?Q H½Q +? i bªM; F?Q€B- M?QM; +¦ H) M M i`2Q H½Q i` M +°i +Ì5 h Km®M -
ç„+ i°B pÈB i H¨ ;b5 hmv M?B M H½Q v M i•K- i b) H°i i`–M i`m²M; H½Q `²B i`2Q
+ªK i?'v i? M¨Q\

@ h–M G"T5 h?^M; F?®M M¢M +?¦ ç M?¨ M;QÆB5 hB m b9+ bBM?5 h?^M; +QM ?Q

S?®+5

h–M G"T #'K i v #„M ` - K°i Hm²M; FbM? F?Q b„+ #ûM #„M p¨Q v m ?–m H½Q ;B¨ €Q
M;WM; K¨ +?'K /Si- +QM K„i ç°+ M?'i +O H½Q ;B¨ €Q ç2M KÎ HÈM- i`QM; €M? K„i
i?Q€i # T?–M Q€M ?"MX *¦ H)- i`QM; HÁM; H½Q ç½ bÈK ?®B ?"M- F?¬M; M M #`
çQ HQÌM; +O +•v o¢M LB M >²B h?B M h?ªQ +O i?€B iY- iU KbM? ` i v iÈB ç•v ;

hmv M?B M- i'i +ª K¼B i?S i`QM; M?€v K„i ç m /WM; Î ?bM? ªM? H½Q +? iX

a€M; bÈK M;¨v ?¬K b m- ç ç¬ i?¨M? h?,M; GQM; HB M i`mv M ` K°i ç¢B bU FBM
+?¦M; H M i`mv M i'i +ª K¼B M;ä M;€+? i`QM; i?¨M? h? M? GQM;5 hW [mw i°+ M?
i–M; /QÈB +?¦i- ?–m M?Q iQ¨M #° ç m #¨M Hm"M +?mv M M¨vX

:–M M?Q i` M K†i i'i +ª M?[M; M;QÌB #¨M Hm"M +?mv M M¨v- FBM? M;¢+- T?šM
F?¬M; [m M i•K #'i +S HQ¢B +ªK t9+ ;b +kM; ç m +¦5

aQ T?K +O i?€B iYc +mM; T?KM; + Q +'T +O h? M? GQM; [m®+c +'K [m•M i?` p
;B€Q ç–mc bB m +'T +QÌM; ;Bª h?B M +'T #"+ # - M;mv M HU+ +Ym i`¼M; @ J° .
i` M K°i +°i +Ì i?"i HÈM +?WM; ? B M;QÌB ¬K + Q ?ÆM i`,K i?QÈ+ Î +Y L K h? M?

J¨ i` M +°i +Ì FB +ÁM çQÊ+ i`2Q tm®M; K°i KB M; pªB i?¬ i`„M; `°M; # Kûi- /¨B
p¨B +?[iQ #ˆM; K€m +?ªv ç–K çb , h`B m hBM? >¨- ç•v H¨ i'K ;QÆM;5 L m +ÁM H–
+?QM? H¨ M;QÆB5

æB M `²B5

:–M M?Q i'i +ª K¼B M;QÌB çB M `²B- ?–m ? i i` M K†i K¼B M;QÌB ç m +¦ #B m ibM
M;QÌB ;†T ?¼ X æ•v +kM; F?¬M; T?ªB M¦B i? M? / M? i?€B iY h`B m hBM? >¨ Î h?
M?B mX J¨ H¨ K¼B M;QÌB ç®B pÈB M;QÌB i?–M #Q /€K H¨K M?Q i? - i`U+ iB T F
i?'v i?"i i®i p¬ +MM;X

h? M? GQM; [m®+ ç½ # Q M?B m M,K F?¬M; tªv ` +?mv M HÈM M?Q M¨vX *?mv I
i`ÌB h? M? GQM; [m®+ K°i H¶ ?´M; F?´M; H²- +kM; F?¬M; FûK # Q M?B mX

G½Q bQ +O i?€B iY ç¦ +?QM? H¨ ç bQ iQÆM; H B M? 5 *mM; T?KM; + Q +'T +O
ç¢B +¬M; iQÈ+5 hmv `ˆM; +?d H¨ K°i / M? ?B m- +kM; F?¬M; +¦ ç'i T?QM; +?•M +
+kM; çO ?B M ?€+? `²B5

L?bM +?mM; +ª [m®+ ;B pä ;Bª +¦ i? +¦ ç` p` + Q ?ÆM J° .mM; h?B M +?„+ +?„
KQÆB M;QÌB5

J¨ i?U+ HU+ h?B M +'T #"+ # - M;mv M HU+ +Ym i`¼M;- +kM; çO FBM? bÊ p¬ b®
?„M- H¨ +¦ i? [mûi M; M; `'i M?B m ;B i°+ HQ¢B M?Ä- i`mM; +¦ çQÊ+ K'v M;?bM

J¨ ?B M i¢B- F?¬M; M;Ì #` M;QÌB +?†i çSi ? B +?•M- ç€M? KM K°i K„i- b m ç¦ i¨M M
+kM; +?Q iQM?- F?¬M; M;Ì +ÁM i`2Q H M +°i +Ì + Q M?'i i`QM; i?¨M? h? M? GQM
KkB M?¼M +?o i?ŠM; [m®+ pQÆM; iQÆM; H B +O h? M? GQM; [m®+- i?€B iY çI

æ•v H¨ HQ¢B F?Q T?€+? M¨Q\ æ•v H¨ HQ¢B FBM? bÊ +QÌM; ç¢B +Ð M¨Q5

_'i ç½ ;?B M5 Zmª i?"i `'i ç½ ;?B M5

o¨Q H9+ M¨v- F?¬M; #B i Î i`QM; HÁM; # Q M?B m M;QÌB +m²M; ?¬ ç½ ;?B M- F m

*kM; F?¬M; #B i +¦ # Q M?B m i? ;B ;B¨m +¦ Î ç ç¬- p K†i m QªB- i`QM; HÁM; F
L?[M; çªM; T?€B M;–K +O i?€B iY- +ªK ;B€+ #–m i`ÌB i` M çdM? ç–m ç°i M?B M #
€K5

L;QÌB #bM? i?QÌM; t2K M€Q M?B i- M?QM; M?[M; M;QÌB #¼M ?¼ H¢B i?'v çQÊ+ #

JkB M?¼M FB p¬ +MM; b„+ #ûM- +?o i?ŠM; p¨Q i?€B iY5

L;QÌB ;B i +? i J° .mM; h?B M ç M i°i +MM; +¦ çQÊ+ i?U+ HU+ ` b Q\ >"m [mª M;
M¨v K M; iÈB- ?Q¨M; ç # ?¢ iS+ ;B"M H¬B çbM?- F?¬M; T?ªB H¨ i?S i?€B iY çB
F?¬M; +?`m M´B- M m i?€B iY #` T? i?b #¼M ?¼ b) çB p ç•m\

æ•v KÈB H¨ p'M ç i?U+ bU K¨ #¼M ?„M HQ H„M;5

oä ;Bª h?B M +'T +¦ i? #ˆM; p¨Q K°i M;KK M;mv M HU+- H,M; F?¬M; T?B ?¨M? K
#¼M ?¼ +kM; F?¬M; ;B®M; M?Q ?MM; QM;- # v H M `'i + QX J¨ +°i +Ì iQ HÈM i`
h? M? GQM; ç ç¬ H¢B + Q i`,K i?QÈ+5 >ÆM M[Î ç¦ +¦ p #BM? M;¨v ç K F?¬M; M

"ÎB pb +°i +Ì i?"i HÈM M¨v- H¨ i?€B i´ ?Q¨M; ç h`B m GQM; æˆM; +O h? M? GQM
/UM; H M- /MM; K°i +•v ?„+ i?B i K°+ [m€ KQÌB p¢M M,K M;m²M ;®+ Î T?Q L K5

L,K tQ F?¬M; #B i K'i # Q bS+ HU+- KÈB +¦ i? p"M +?mv M +U K°+ iW T?Q L K p
i´ h`B m GQM; æˆM; M;?2 M¦B ç½ ç°i T?€ h?B M +'T- ç¢i iÈB +ªM? ;BÈB S?€ h?B
/UM; çSM; +•v +°i +Ì M¨v- b m F?B i`mv M M;¬B +?Q i?€B iY `²B # v çB- iW ç¦ p b

*?Q M M- +°i +Ì M¨v ç®B pÈB ?Q¨M; i?'i h`B m ;B - i?"K +?Q ç®B pÈB iQ¨M #° h? M
HÈM H Q5

*?d +¦ i`QM; M;¨v ?°B HQM; i`¼M; M?'i- KÈB +¦ i? i`2Q h? M? GQM; F€ F?´M; H²
i` MX J¶B H–M ç m +–M ? B ;½ pä ;Bª h?B M +'T- +?"K `½B H2Q H M i` M- i`2Q H

đất hai trăm thước, trên bầu trời cũng có trận gió rất lớn, hơi vô ý sẽ bị gió thổi đi. Tuy rằng võ giả Thiên cấp không đến mức ngã chết nhưng có chút chật vật là không thể tránh.

Nhưng hiện tại không ngờ có người đánh chết một người, lại treo lên đó! Thực lực cao bao nhiêu chứ? Hơn nữa, đây quả thật chính là mạnh mẽ đánh một cái tát cho hoàng thất Thanh Long quốc nha!

Miếng vải thô trắng kia rất nhanh tìm được nơi xuất xứ. Chủ quán kia vốn đang phẫn nộ giải thích chuyện mất trộm đêm hôm qua với mọi người chung quanh. Sau khi biết vải bố của nhà bọn họ dùng ở nơi nào, chủ quán hối hận muốn chết. Chỉ hận chiếc miệng xấu của mình, vì sao phải tới nơi ồn ào, chuyện này nếu hoàng thất trách tội thì tru di cửu tộc bọn họ cũng còn nhẹ!

Chuyện này đối với Thanh Long hoàng gia, đối với thái tổ hoàng đế Triệu Long Đằng, quả thực chính là vũ nhục rất lớn!

Rất nhanh, toàn bộ một nhà chủ quán đều bị mang đi, binh sĩ tuần tra trên thành lâu ở cửa Nam đêm đó cũng thần bí biến mất.

Chuyện này thành đề tài nhiều câu chuyện ở khắp các ngõ nghách trong thành Thanh Long. Ít nhất tương lai mấy tháng sau, đề tài này không có dấu hiệu suy giảm.

Mà người thường mãi mãi cũng nhìn không ra. Từng luồng mạch nước ngầm hình thành từng luồng lốc xoáy to lớn, thổi quét bao nhiêu đại tộc hào môn đi vào. E rằng chỉ có người ngồi trên long ỷ mới rõ ràng nhất.

Mà Tần Lập là người khởi xướng chuyện này, căn bản cũng thật không ngờ, hành động của mình lại gây nên hậu quả kinh thiên động địa như vậy. Giống như một con bướm vỗ cánh ngoài ngàn dặm, tạo nên một cơn gió lốc to lớn ở bên này. Hành động của hắn chẳng những làm cho Triệu Tinh Hà thất điên bát đảo, còn ở trên mặt hoàng thất Thanh Long quốc, hung hăng tát một cái!

Mà ảnh hưởng sâu xa mang tới , thậm chí còn trực tiếp ảnh hưởng đến ngôi vị hoàng đế tương lai của Thanh Long quốc!

Nếu Tần Lập biết, nhất định cười giống như tiểu tặc, hết sức vui vẻ.

Lúc này, Tần Lập hoàn toàn thay đổi một gương mặt mới. Hắn biến thành một công tử gia anh tuấn tiêu sái mười bảy mười tám tuổi, cầm quạt xếp trong tay, quần áo hoa lệ, gật gù đắc ý đi trên con đường cực kỳ phồn hoa ở thành Thanh Long, đối với đám con gái xinh đẹp đi ngang qua, bình phẩm từ đầu đến chân.

Bộ dáng đó, nếu như mấy tên cẩu nô tài đi theo phía sau, chính là một bại gia tử ăn chơi trác táng!

Tiểu Mùi

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả:Tiểu Đao Phong Lợi

105. Chương 105: Thành Thanh Long

Ngày trước khuôn mặt hơn hai mươi tuổi đã có người lấy đi, mà giá trị của nó cũng nhỏ cho nên Tần Lập mới có thể làm một tấm nữa. Trước đây khó làm, đó là vì trong tay không có tiền. Hiện tại, tuy rằng Tần Lập chưa nói tới đại phú đại quý nhưng một chút tiền làm mặc nạ, bao giờ cũng có thể lấy ra.

Cho nên, khuôn mặt nạ hiện tại cũng càng thêm chính xác với niên kỉ hiện tại của hắn. Nhưng tuyệt không ai liên tưởng tới Tần Lập.

Tần Lập cũng không nóng lòng đi tìm đám người A Hổ. Bọn họ cũng là những thợ săn có kinh nghiệm phong phú, càng hiểu nhiều về đạo sinh tồn so với người thường. Huống chi, bộ dáng sau khi đám người A Hổ dịch dung ở trong thành lớn Thanh Long gần ngàn vạn nhân khẩu, hoàn toàn không có bất cứ nguy hiểm gì.

Việc Tần Lập phải làm, là trong khoảng thời gian ngắn, hoàn toàn dung nhập vào trong thành Thanh Long, có được một thân phận hợp pháp. Sau đó lại lấy một thân phận khác, lại nhận biết đám người A Hổ, chỉ có như vậy mới có thể ngăn chặn hết tai họa về sau.

Tần Lập ở kiếp trước, thân là lãnh tụ bang hội, trên thực tế có nhiều lúc, hắn cũng ở vào một vị trí siêu nhiên, nội vụ bang hội cũng không cần hắn đi xử lý, mà hắn chỉ cần quản lý tốt vài tên thủ hạ tâm phúc của mình là được rồi. Như vậy thời gian cho hắn rất đầy đủ, có thể dùng để học tập những thứ mà hắn cảm thấy hứng thú.

Ngôn ngữ chính là một trong ham muốn của Tần Lập. Chung quy hắn cảm thấy mang một phiên dịch bên mình, tuy rằng uy phong nhưng lại có cảm giác bị quản chế. Hơn nữa, có lúc người phiên dịch chưa chắc có thể hoàn toàn chuyển đạt tư tưởng của đối phương cho mình.

Cho nên, Tần Lập bỏ thời gian học tập ngôn ngữ các nước, cũng chính lúc đó hắn mới phát hiện, thiên phú thật sự của mình là ở đây!

Bởi vì Tần Lập chỉ dùng không đến thời gian ba năm, nắm vững mười lăm ngôn ngữ của các nước. Hơn nữa, lợi hại nhất là ngay cả khẩu âm cũng có thể bắt chước giống đến tám phần. Diện tích quá lớn của Thiên Nguyên đại lục, ngôn ngữ cũng không thể thống nhất hoàn toàn. Tuy nhiên trải qua vô số năm phát triển, có lẽ cho ra một loại ngôn ngữ thông dụng đại lục hợp chuẩn, tựa như ngôn ngữ mà đám người Tần Lập hiện tại sử dụng, cũng là ngôn ngữ thông dụng của đại lục. Bởi vì khi mọi người ý thức được tầm quan trọng của ngôn ngữ thì các quốc gia cũng bắt đầu phát triển nó theo bản năng.

Cho tới hôm nay, trên cơ bản ngôn ngữ thông dụng của đại lục đã thay thế ngôn ngữ vốn có của nó. Tuy nói là như thế nhưng vẫn có nhiều nơi khác nhau vẫn còn giữ lại ngôn ngữ địa phương.. Tỷ như nói, người phương Bắc của Thanh Long quốc, lời nói hơn phân nửa có chút hào sảng, giọng nói rất lớn, làm cho người ta cảm giác rất nhiệt tình, tương tự với lời nói với người của Tu La quốc; Mà người phương Nam của Thanh Long quốc giọng nói có chút mềm mại ôn hòa, nghe ra vô cùng thoải mái, rất gần giống với khẩu âm của người Khí Khâu quốc.

Về phần Đại Sở quốc ở phía Đông cùng với Đại Tề Quốc ở phía Tây cũng có khẩu âm bất đồng, một số phương thức biểu đạt tỉ mỉ cũng đều có sự khác biệt.

Tần Lập đâu? Hắn tìm một nhà trọ rất lớn nhưng giá cả cũng không đắt tiền bao một gian phòng ở lại lâu dài.

Đặc điểm của loại nhà trọ này, nơi chốn đủ lớn, cũng đủ phong thái, phục vụ cũng rất chu đáo, giá cả không đắt, người hơi có chút tiền cũng có thể chấp nhận được. Cho nên những thương đội đến từ các quốc gia, cũng rất thích ở những địa phương như vậy.

Mỗi ngày Tần Lập ru rú trong ngày, ngoại trừ tu luyện thì gần như toàn bộ thời gian đều dùng để học tập các thứ ngôn ngữ. Ở lâu ngày, hắn cùng với một số thương đội đóng quân trường kỳ ở nơi này, tạo được một chút giao tình với nhau, không việc gì thì uống rượu. Dần dần, khẩu âm nói chuyện của Tần Lập đã hoàn toàn thay đổi, biến thành khẩu âm của Đại Tề quốc ở phương Tây.

Lúc này, Tần Lập tráng kiện như một tên phú thương đến từ Đại Tề quốc, hơn nữa trong một lần bọn lưu manh đòi tiền tài của phú thương, Tần Lập ra tay giúp đỡ. Hơn nữa hắn còn trực tiếp xách lão đại của bang hội côn đồ kia đến đây, hơi lộ ra chút khí thế, dọa cho đối phương chết khiếp.

Nói đùa, một tên võ giả Địa cấp, làm sao bang hội của bọn chúng có thể đắc tội được cơ chứ? Hơn nữa thấy Tần Lập chỉ khoảng mười sáu mười bảy tuổi, một thân uy áp đó thiếu chút nữa khiến bọn họ hồn cũng bị dọa bay đi. Tuy rằng nhận không ra Tần Lập là võ giả có cấp bậc gì nhưng có một chuyện: Bọn họ không thể trêu vào người như vậy!

Cho nên, chẳng những Tần Lập giúp đỡ phú thương này giải quyết vấn đề trước mắt, mà ngay cả ngay cả buồn phiền sau này cũng giải quyết cho hắn. Lão đại bang hội kia có được thực lực Hoàng cấp bậc chín nói ra, sau này ai dám ở đây khi dễ phú thương này thì liền khó dễ hắn!

Có thể nghĩ phú thương cảm kích Tần Lập đến mức nào.

Mà khi thương nhân ngoại quốc tiến vào nước khác, cũng có thể chứng minh loại thân phận gì đó của mình. Tuy rằng năm nước kết thành liên minh, hiện tại đang ở thời kì nhạy cảm, nhưng tra xét một số thân phận là cần thiết, nếu không chết ở đất khách quê người thì chẳng phải là ngay cả người nhà cũng tìm không thấy sao?

Đối với Tần Lập mà nói, đó chẳng qua là chuyện đơn giản như trở bàn tay, nhưng đối với phú thương mà nói, lại giống như giải quyết phiền toái to lớn. Bằng không bị người ức hiếp tổn thất tiền tài không nói, nhưng vẫn luôn nơm nớp lo sợ.

Hiện tại tốt rồi, ở vùng này, hắn đi đến đâu, cũng không ai dám xem thường hắn.

Do đó, đối với lời nói muốn quyền chứng minh thân phận Đại Tề quốc của Tần Lập, phú thương vội vàng

- Không tốt, hắn tiêu hao quá lớn!

Lãnh Dao kinh hô một tiếng, lập tức lấy ra một cái hộp nhỏ, mở ra hộp ngọc, hương vị bay đầy phòng. Viên nội đan Hắc Thủy Khuê Ngưu kia được Lãnh Dao cầm trong tay, nói:

- Vân Yên, giúp ta đưa hắn xuống dưới!

Bộ Vân Yên nhanh chóng đi tới bên người Tần Lập, nói với giọng run rẩy:

- Hé miệng ra.

Trông thấy miệng của Tần Lập ngậm chặc, một luồng lạnh giá trên thân hắn khiến nước mắt Bộ Vân Yên lập tức rơi như mưa. Lãnh Dao một tay cầm nội đan Hắc Thủy Khuê Ngưu cầm đến, sau đó ngậm vào miệng, dưới cái nhìn chăm chú đến há hốc miệng của Bộ Vân Yên và A Hổ, cúi xuống hôn lên miệng của Tần Lập!

Thân thể Tần Lập bỗng nhiên cứng đờ, miệng thì lại hơi hơi mở ra, Lãnh Dao không sợ ngượng ngùng, dùng chiếc lưỡi thơm tho của mình, nạy miệng của Tần Lập ra. Sau đó đưa nội đan của Hắc Thủy Khuê Ngưu vào trong miệng Tần Lập. Lúc này nàng mới đứng thẳng dậy, khuôn mặt kia sớm đã đỏ như muốn nhỏ máu tươi, giải thích với giọng nói yếu ớt:

- Ta, ta vừa rồi…

Sắc mặt hai người A Hổ và Bộ Vân Yên mặc dù có chút quái dị, không thể tưởng được Lãnh Dao luôn luôn lạnh lùng, hơn nữa còn băng thanh ngọc khiết, không ngờ chịu hy sinh như vậy vì Tần Lập. Nhưng vẫn tập trung chú ý lên trên người Tần Lập, thấy sắc mặt Tần Lập bắt đầu xuất hiện một chút đỏ, lòng ba người rốt cục cũng thả lỏng ra, thở phào một cái.

Thần trí của Tần Lập cũng rất thanh tỉnh, kể cả Lãnh Dao dùng miệng đưa đan hắn cũng rõ. Viên nội đan kia vừa vào trong miệng, theo cổ họng Tần Lập chảy xuống phía dưới.

Ầm!

Một dòng nước ấm to lớn theo cơ thể Tần Lập bắn ra chung quanh!

Đan điền vốn gần như khô cạn, trong nháy mắt liền tràn đầy năng lượng kinh người!

Mà lúc này, thân thể của Tây Qua, như trước giống như một con quỷ tham lam hút máu, điên cuồng hấp thu năng lượng trên người Tần Lập. Cho nên, viên nội đan Hắc Thủy Khuê Ngưu kia phát huy ra tác dụng lớn nhất của nó!

Bản thân Tần Lập cũng không biết rốt cục qua thời gian bao lâu, mà chỉ biết nội đan của Hắc Thủy Khuê Ngưu dường như có năng lượng vô cùng tận, mặc cho thân thể Tây Qua hấp thụ như thế nào, cũng không có nửa điểm dấu hiệu khô kiệt!

Liên tục trải qua bảy ngày, đám người hạ nhân quay lại từ hai ngày trước, toàn bộ khôi phục lại bình thường. Chỉ có trong phạm vi năm mươi thước của gian phòng, được thiết lập thành vùng cấm tạm thời.

Mỗi thời mỗi khắc, cũng có một trong ba người A Hổ bọn họ chờ.

Hoàng hôn ngày thứ bảy, rốt cục Tây Qua đã tỉnh lại, mở hai mắt, hai luồng tinh quang đoạt mắt người! Hắn đứng dậy, thở phào một cái, tay ở chỗ Tần Lập tự nhiên đã thu hồi, nhưng người lại như cũ vẫn không tỉnh lại.

Lúc này tay đặt trên người này là Bộ Vân Yên, thấy Tây Qua rốt cục chuyển nguy thành an, trên mặt Bộ Vân Yên lộ ra vẻ tươi cười:

- Tây Qua, chúc mừng ngươi. Cuối cùng ngươi cũng vượt qua!

Tây Qua giống như chưa nghe qua lời nói của Bộ Vân Yên, nước mắt từ trong hốc mắt nhanh chóng tràn ra, đến trước mặt Tần Lập quỳ gối, nức nở nói:

- Sư thúc, người cũng là đàn ông, người nhất định phải vượt qua nha.

- Tiểu tử, ngươi nói bậy gì đó? Sư thúc người dùng nội đan Hắc Thủy Khuê Ngưu nên đang ở trạng thái bế quan, còn đang sống sờ sờ đó!

Bộ Vân Yên trừng mắt nhìn Tây Qua một cái, đôi mắt cũng có một chút ửng đỏ. Lúc này nàng cũng hiểu được cảm thụ của Tây Qua, thực sự đi qua Quỷ Môn quan một lần, tư vị đó không đủ nói với người ngoài.

Hơn nữa, Tây Qua khẳng định biết Tần Lập cứu hắn. Nếu vì cứu hắn mà bản thân Tần Lập thì rơi vào nguy hiểm, cả đời Tây Qua cũng không thể tha thứ cho mình.

Hai người A Hổ và Lãnh Dao nghe tin lập tức đến, thấy Tây Qua không chuyện gì, cuối cùng mọi người cũng thở phào một hơi. A Hổ nhìn thấy Tây Qua một thân nguyên lực dao động vô cùng mãnh liệt, cười hỏi:

- Tây Qua! Nhân họa đắc phúc nha?

Khóe miệng Tây Qua nhanh nhếch lên, thở dài, lại không nói gì.

A Hổ với vẻ mặt nghi hoặc nhìn Tây Qua:

- Như thế nào, ngươi còn chưa thấy đủ? Hiện tại một thân nguyên lực dao động cường đại của ngươi, như thế nào cũng có cảnh giới Huyền cấp bậc cao. Lần niết bàn trước, không phải trở lại Hoàng cấp sao?

- Ôi, công pháp Duy Ngã Độc Tôn trong thân thể ta hoàn toàn biến mất!

Tây Qua bật đắc dĩ thở phào một tiếng, nói:

- Hiện tại chỉ còn có Nhất Nguyên tâm pháp mà sư phụ đã dạy ta. Nói cách khác, ta vẫn còn cảnh giới Huyền cấp, nhưng ta lại không có bất cứ chiến kỹ nào.

- Hả? Tại sao có thể như vậy?

Vẻ mặt ba người cũng dại ra, cho tới bây giờ họ cũng chưa từng nghe qua loại tình huống này. Chiến kỹ còn có thể vô duyên vô cớ biến mất trong thân thể.

- Cho dù không có vận hành công pháp chiến kỹ, nhưng chiêu thức chiến kỹ sẽ không quên chứ?

Không nghĩ tới, sau khi Bộ Vân Yên hỏi những lời này, Tây Qua vẫn dở khóc dở cười gật gật đầu:

- Đúng vậy, hoàn toàn quên rồi.

- Duy Ngã Độc Tôn, Duy Ngã Độc Tôn.

Lãnh Dao đứng đó thấp giọng nói:

- Chẳng lẽ nói, công pháp này, trên đời chỉ có một người có thể tu luyện hay sao? Nếu không, vì sao kêu là tên này?

Hai người A Hổ và Bộ Vân Yên ở bên kia, cũng gật gật đầu thầm chấp nhận, sau đó nhìn Tây Qua với vẻ mặt đồng tình.

Bộ Vân Yên cười nói:

- Không sao, chỉ cần người còn sống, mọi thứ đều có hi vọng. Mấy chiến kỹ của chúng ta, ngươi cũng có thể học! Nếu như không thích, công tử hắn nhất định sẽ cho ngươi chiến kỹ cao cấp hơn!

Lúc này, Tây Qua đã nghĩ thông suốt, tuy nói hắn không thể dùng lại chiến kỹ Duy Ngã Độc Tôn nhưng sinh mệnh được bảo vệ. Hơn nữa, vẫn còn có một thân cảnh giới này, ít nhất còn có thực lực Huyền cấp bậc bảy, cho dù dùng khí thế cùng quyền cước, người bình thường căn bản cũng không phải là đối thủ của hắn!

Tưởng tượng như vậy, Tây Qua lại cảm thấy vui vẻ hơn. Hơn nữa, Tây Qua trông thấy A Hổ luyện công, cũng cảm thấy được chiêu thức mạnh mẽ cũng không tệ, thầm nghĩ: "Nếu thực sự không được thì học chiến kỹ của A Hổ! Có lẽ trước tiên chờ sư thúc xuất quan rồi nói sau!"

Cũng không từng nghĩ đến, một lần bế quan của Tần Lập là một tháng!

Còn vài ngày nữa là tới năm mới, đám hạ nhân Tần trạch cũng chọn mua rất nhiều hàng hóa chuẩn bị đón mừng năm mới. Cả thành Thanh Long đang bao phủ trong một luồng không khí tốt lành.

Một luồng phong ba thật lớn mà hoàng thất chịu nhục vào mùa hạ, rốt cục cũng bắt đầu trở nên nhợt nhạt, mọi người cũng chuẩn bị một năm tốt.

Tiểu Mùi

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả:Tiểu Đao Phong Lợi

108. Chương 108: Tăng Lên Thiên Cấp

Bầu trời sáng dần, ngày mới lại đến! Trước tiên người rời giường, bầu trời hôm nay dường như càng ngày càng xanh thẳm rồi đến tím xanh so với lúc xưa.

Thời tiết mùa đông ở thành Thanh Long thì cực kỳ khó gặp. Hơn nữa, phương Đông ở phía chân trời tràn ngập một chút màu tím đầy mị hoặc, nồng đậm hơn xa lúc bình thường rất nhiều lần!

Mà ngay cả những quý tộc hào môn sáng sớm cũng đang quan sát cảnh tượng dị thường này. Có rất nhiều người cho rằng, đây là dấu hiệu báo trước điềm lành từ trên trời!

- Tiểu thư, ngài mau đến xem kìa! Đẹp quá nha!

Một thị nữ của một nhà giàu có đứng trước cửa sổ kêu tiểu thư với vẻ hưng phấn.

- Nha đầu chết tiệt kia, ngươi càng ngày càng không có quy củ, la cái gì chứ!

Một cô gái xinh đẹp đang khoát một bộ áo da cừu lộng lẫy, từ trong phòng đi ra với vẻ lười biếng, thoáng ngẩng đầu, lại bị màu tím kinh người ở chân trời làm cho kinh sợ, miệng anh đào nhỏ khẽ nhếch, chậm rãi nói :

- Thật đẹp quá!

- Lão gia, ngài nhất định phải nhanh tới đây xem, nếu không một lát nữa mặt trời xuất hiện thì sẽ không còn cơ hội để xem.

- Phụ thân! Phụ thân! Ngài mau đến xem, chân trời thật xinh đẹp!

- Bệ hạ, người xem, đây chính là điềm lành từ trời đấy! Nhất định thái tổ hoàng đế biết được nửa năm buồn rầu của ngài nên hiển thánh!

Lý công công đã rất lâu không thấy, mặt đầy vẻ nịnh bợ nói với hoàng đế.

Đương kim hoàng đế của Thanh Long quốc Triệu Nguyên Lễ ngẩng đầu, nhìn màu tím tràn ngập phía chân trời, cũng không kiềm nổi gật gật đầu vui mừng không thôi :

- Loại dị tượng này thật sự là điềm lành! Truyền chỉ cho thiên hạ, sang năm giảm thuế phân nửa!

Bởi vì vùng màu tím kinh người phía chân trời phát sinh đủ thứ chuyện, cũng không hoàn toàn liên quan đến Tần Lập, đúng vào thời khắc quan trọng nhất tấn công vào cảnh giới Thiên cấp!

Không thể không nói, nội đan của linh thú Thiên cấp quả thật quá mức cường đạiMột chút năng lượng bị Tây Qua hút đi, cũng chưa chiếm đến một phần trăm !

Vốn khối không khí màu tím trong cơ thể của Tần Lập cỡ hạt đậu tương, giờ phút này đã hoàn toàn biến mất. Hiện tại nơi đan điền của Tần Lập xuất hiện một lốc xoáy màu tím cỡ nắm tay!

Lốc xoáy chậm rãi vận chuyển, ở phía trên lốc xoáy là một viên nội đan linh thú Thiên cấp Hắc Thủy Khuê Ngưu ngày càng nhỏ.

Tần Lập không ngừng vận hành Tiên Thiên Tử Khí Quyết, trùng kích tẩy rửa kinh mạch trong cơ thể, hắn đã không nhớ mình đã vận hành bao nhiêu lần. Mỗi một lần dường như cũng còn kém một chút mà dường như mắt thấy có thể thành công đột phá Địa cấp, nhưng đều thất bại trong gang tấc!

Tần Tập không vội vã xao động chút nào. Nếu như cảnh giới Thiên cấp có thể dễ dàng đột phá như vậy thì trên đời này võ giả Thiên cấp cũng sẽ không nổi tiếng như vậy!

Cẩn thận nhìn, trong lốc xoáy màu tím dường như ẩn chứa một ngọn núi lửa ở dưới. Ở chính giữa lốc xoáy, chậm rãi nhấp nhô, tựa như cảnh tượng núi lửa trước khi phun trào, không ngừng có bọt khí từ trong dòng xoáy bắn ra, sau đó tan biến đi, dung nhập vào trong dòng xoáy.

Tuần hoàn lập lại như thế, rốt cục khi viên nội đan Hắc Thủy Khuê Ngưu hoàn toàn biến mất thì lốc xoáy màu tím nơi đan điền của Tần Lập đột nhiên ngừng chuyển động.

Toàn bộ thế giới dường như cũng yên tĩnh lại.

Yên tĩnh!

Leng keng! Leng keng! Leng keng!

Giống như âm thanh giọt nước phát ra khi rơi trên thủy đàm tĩnh mịch. Chính giữa lốc xoáy màu tím trong đan điền của Tần Lập, không biết từ đâu rơi xuống vài giọt chất lỏng.

Ầm!

Trong giây lát, lốc xoáy màu tím bắt đầu chuyển động điên cuồng hơn. Một luồng tử khí đậm đặc cỡ chừng ngón út, như lưu tinh từ phía chân trời phá trường không, phóng thẳng tới chỗ thành Thanh Long!

Toàn bộ thành Thanh Long trong nháy mắt lập tức chấn động!

Không biết có bao nhiêu người phát ra tiếng hoan hô kinh thiên, cũng không biết có bao nhiêu người sợ tới mức mặt vàng như đất!

Trong hoàn cung, giọng nói the thé của Lý công công lớn tiếng hô lên:

- Hộ giá! Hộ giá!

Triệu Nguyên Lễ có được tu vi Địa cấp cau mày, quát nhỏ :

- Đủ rồi! Đây là hiện tượng thiên văn! Hô to gọi nhỏ còn ra thể thống gì!

Lý công công nghiên mặt cười nói :

- Bệ hạ thấy biến không kinh khiến nô tài thúc ngựa theo không kịp.

Luồng khí xoáy màu tím trong cơ thể Tần Lập, bị một luồng tử khí từ phía chân trời bắn trúng, ầm ầm bắn ra! Luồng năng lượng kinh thiên kia nháy mắt tràn ngập khắp toàn thân kinh mạchTần Lập. Lập tức một luồng khí thế từ trên thân thể Tần Lập phát tán ra, xông thẳng lên trời!

Tấc cả các võ giả đạt tới cảnh giới Thiên cấp ở thành Thanh Long, bất kể là đang bế quan hay không, toàn bộ đều như có điềm báo trong lòng, đồng thời mở to mắt, lộ ra một chút hào quang kinh hãi.

Có một siêu cấp cường giả sinh ra, võ giả thành công tiến giai Thiên cấp, thực sự sẽ sinh ra khí thế to lớn, thậm chí còn kinh động toàn thành. Nhưng có thể dẫn phát ra hiện tượng thiên văn dị biến, không có người nào không phải siêu cấp cường giả!

Thành Thanh Long từ trước tới nay, chưa từng có loại hiện tượng này!

Là ai có được thực lực mạnh mẽ giống như vậy chứ?

- Mau điều tra xem luồng tử khí kia rơi xuống nơi nào đi!

Lúc này trong nháy mắt có rất nhiều thế lực chưởng môn nhân của những thế lực lớn, đồng loạt phát ra một mệnh lệnh cho cấp dưới!

Thậm chí, ngay cả trong hoàng cung, hoàng đế Triệu Nguyên Lễ cũng phân phó cho Lý công công:

- Đi điều tra xem luồng tử khí kia rơi xuống chỗ nào! Siêu cấp cường giả như thế nhất định phải cho hoàng gia ta sử dụng! Nhớ kỹ, nếu như tìm được, ngàn vạn lần phải lễ ngộ! Hắn muốn cái gì thì ngươi liền đáp ứng cái đó! Nếu cho gia tộc khác cướp đi thì ta bắt ngươi hỏi tội!

Hiện tượng thiên văn này tới nhanh mà đi cũng nhanh, theo đó cỗ khí thế xông lên tận trời cùng với luồng tử khí đậm đặc ở chân trời nhạt dần. Cho đến khi mặt trời lên, ánh mặt trời vạn trượng yên lặng chiếu trên đầu tường thành Thanh Long.

Mọi người đều cảm thấy hưng phấn cực độ, cho rằng đây điềm lành từ trên trời. Năm sau, nhất định rất tốt mà lại không biết, điềm lành này trên thực tế chỉ phục vụ cho một người!

Giờ phút này, trong toàn bộ đan điền của Tần Lập chiếm cứ một dòng xoáy màu tím thật lớn, nó chiếm cứ toàn bộ đan điền của hắn!

Lốc xoáy kia hiện giờ phẳng lặng như nước, chậm rãi lưu động, tựa như ngân hà sáng chói, rực rỡ mê người, Tiên Thiên Tử Khí tinh thuần, sinh sôi không ngừng!

Tần Lập chậm rãi mở ra hai mắt, đôi mắt giống như giếng cổ không gợn sóng, bình lặng giống như một đầm nước mùa thu.

Thoáng hoạt động thân thể, khóe miệng hắn lộ ra một chút ý cười thản nhiên. Vốn còn muốn đi kiểm tra một chút thực lực của mình rốt cục đạt tới trình độ nào, nhưng hiện tại xem ra, đã không còn cần thiết.

Nếu như mình xuất hiện ở bất cứ một nơi kiểm tra nào thì e rằng cũng sẽ gây nên chấn động thật lớn.

Đùa giỡn kiểu gì chứ, trong nhà cường giả Thiên cấp không có dụng cụ kiểm tra? Không ngờ muốn tới nơi kiểm tra để trắc nghiệm? Những người đó còn không cả kinh tới cằm rơi xuống!

Huống chi, Tần Lập cũng không muốn bại lộ thực lực chân chính của bản thân.

Khi hắn có được Địa cấp thì dám đánh bừa Thiên cấp. Hiện tại chân chính tiến nhập cảnh giới Thiên cấp, Tần Lập mới biết được mình có bao nhiêu may mắn. Khi đó chuyện đánh bừa Thiên cấp có nguy hiểm cỡ nào!

Không nói điều gì, lực lượng của võ giả Thiên cấp đâu chỉ hơn kém Địa cấp khoảng trăm lần!

Một quyền vô cùng đơn giản mà võ giả Thiên cấp dùng, uy lực vô cùng to lớn. Mà nguyên nhân bởi vì mình tu luyện chiến kỹ Duy Ngã Độc Tôn nên mạnh hơn người có thực lực cùng cấp rất nhiều!

Vốn đối kháng với võ giả Thiên cấp cần dùng thần kiếm Âm Huyết, cần dựa vào chiến kỹ Duy Ngã Độc Tôn mới có thể đạt được. Mà hiện tại, Tần Lập có lòng tin, có lẽ dùng bảo kiếm mà Phương Hạo Nam đưa cho mình, thi triển các loại võ công sở học ở kiếp trước thì cũng đủ để chiến thắng võ giả cùng bậc!

Đối với chuyện che dấu thân phận của mình thì điều này trợ giúp rất nhiều.

Thở phào một cái, không thể tưởng được lần này mình mới thật sự là người nhân họa đắc phúc! Nếu không vì trợ giúp Tây Qua, mình tuyệt đối không thể hao hết Tiên Thiên Tử Khí cuối cùng trong cơ thể, như vậy cũng không thể xuất hiện một luồng khi xoáy có thể phá rồi lại lập, càng không thể ở thời điểm đột phá gây ra hiện tượng thiên văn dị biến. Luồng Tiên Thiên Tử Khí vô cùng tinh thuần kia, một lần nữa đúc đan điền của Tần Lập!

- Sư thúc! Cuối cùng rồi ngài cũng xuất quan.

Từ tối hôm qua, Tây Qua liền có cảm giác, hôm nay sư thúc chắc chắn cũng sẽ xuất quan! Cho nên, Tây Qua đứng thủ ở ngoài cửa của ngài cả đêm! Ai nói gì cũng không nghe.

Cho dù có được cảnh giới Huyền cấp, đứng ở bên ngoài lạnh giá một đêm, cũng sẽ không thoải mái lắm, nhưng trên khuôn mặt của Tây Qua tràn ngập vẻ cười phát ra từ nội tâm.

- Tiểu tử ngốc, người đứng ở ngoài một đêm ngoại trừ làm cho mình bị đông lạnh ra thì có tác dụng gì?

Tần Lập vừa thấy bộ dáng Tây Qua đông lạnh đến run run nên có chút đau lòng, xụ mặt trách mắng.

- Ha ha. Ta cao hứng, ta cao hứng!

Tây Qua nói xong, há to miệng, nhanh chóng hắt xì một cái.

- Mau cút đi kêu phòng bếp làm cho ngươi một bát canh gừng!

Tần Lập đá nhẹ Tây Qua một cước, vẻ tươi cười tràn ngập vui vẻ. Mặc kệ nói thế nào, sinh mệnh tiểu tử này xem như được nhặt lại.

Chỉ sợ, đây cũng chính là người tu luyện chiến kỹ Duy Ngã Độc Tôn từ trước đến nay đã trải qua ba lần niết bàn lại có thể sống sót nhỉ?

Ba người A Hổ và Bộ Vân Yên, Lãnh Dao lúc này đều chạy đến, nhìn thấy Tần Lập thần thanh khí sảng, cũng hết sức cao hứng. Bộ Vân Yên tủm tỉm cười dịu dàng nói :

- Công tử, chúc năm mới vui vẻ.

A Hổ cũng nhếch miệng cười nói :

- Năm mới vui vẻ!

Bên kia Lãnh Dao đối mặt với Tần Lập, trên mặt có chút mất tự nhiên, một chút đỏ ửng lặng lẽ dâng lên, vẫn còn đang duy trì loại trong trẻo nhưng lạnh lùng, lại không biết vì sao trong lòng lại loạn lên.

Tần Lập nhìn Lãnh Dao, cười ôn hòa nói:

- Lãnh Dao. Chúc mừng năm mới!

- Hả! Tốt, tốt!

Thần sắc Lãnh Dao có chút bối rối tránh né ánh mắt ôn hòa của Tần Lập. Chung quy cảm thấy được, trong ánh mắt của hắn ẩn dấu một chút ý vị nói không nên lời.

Bộ Vân Yên và A Hổ phía đối diện cười trộm, biết bên ngoài Lãnh Dao lạnh lùng, nên chưa từng trêu ghẹo nàng. Bốn người vào nhà ăn, Tần Lập đã lâu rồi chưa ăn cơm nên khi đối mặt với rượu và thức ăn phong phú quá nhiều trên bàn, ăn rất vui vẻ.

Cùng đêm đó, thành Thanh Long pháo hoa đầy trời, đủ thứ màu sắc, trang trí cho bầu trời đêm rực rỡ. Một mình Tần Lập lặng lẽ đứng ở noi đó, nhớ tới khuôn mặt tuyệt sắc kia, nhẹ giọng nói:

- Hai năm rồi, nàng có khỏe không?

Tiếp đó lại nghĩ tới ngày hôm nay khi Lãnh Dao đối mặt với mình có vẻ mất tự nhiên, trong lòng Tần Lập có chút áy náy. Vốn hắn chắc hẳn là nói gì đó với Lãnh Dao, ít ra cũng có thể cảm tạ công lao của nàng đối với mình.

Nhưng câu nói này Tần Lập cảm thấy mình không nói nên lời, càng không thể hứa hẹn gì với nàng.

Tất cả chuyện này, đơn giản là trong lòng Tần Lập, vẫn luôn có chút áp lực. Nếu như không thể bước lên Huyền đảo, quang minh chính đại đưa người đàn bà của mình về thì hắn tuyệt sẽ không chấp nhận những cô gái khác!

Bởi vì một người đàn ông ngay cả vị hôn thê của mình cũng không bảo vệ được thì có tư cách gì bảo vệ con gái khác?

Tiểu Mùi

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả:Tiểu Đao Phong Lợi

109. Chương 109: Phát Triển Thương Nghiệp Của Tần Lập

Những ngày năm mới trong nước bắt đầu trong vòng một tháng, được gọi là tháng hoan lạc mặc sức vui chơi. Mọi người đều sẽ đắm chìm trong bầu không khí ngày hội, thoải mái, vui vẻ.

Quân đội của quốc gia tháng này cũng thay phiên nhau nghỉ phép thường niên. Có thể nói, tháng này là một tháng thoải mái nhất trong năm của toàn bộ từ trên xuống dưới Thanh Long quốc.

Mãi đến năm nay, Tần Lập mới coi như thực sự ổn định. Nghĩ lại hai năm qua ở thế giới này quả thực là không thoải mái.

Trải qua rất nhiều chuyện, từ lúc hắn mở mắt ra tỉnh lại đó, vốn không có lúc nào an nhàn.

Một năm mới đã bắt đầu! Cái mạng nhỏ của Tây Qua cũng giữ được rồi, Tần Lập thương lượng cùng mọi người, kế hoạch của bọn họ cũng có thể bắt đầu hiện được rồi.

Tây Qua cuối cùng lựa chọn tu luyện chiến kỹ của A Hổ. Tuy rằng chiến kỹ của A Hổ không hẳn là tốt lắm, nhưng cũng rất thích hợp cho Tây Qua tu luyện. Hơn nữa Tây Qua có tu luyện căn bản của chiến kỹ Duy Ngã Độc Tôn, tu luyện tiếp chiến kỹ Toàn Phong Hỏa Diễm Đao của A Hổ này, có thể nói tiến cảnh của hắn tiến triển cực nhanh, rất nhanh chóng dũng mãnh!

Hơn nữa Tây Qua yên lặng một đoạn thời gian. Nguyên vốn cái tiểu bang hội thuộc về hắn kia cùng với các bang hội cỡ trung bắt đầu rục rịch. Bên trong nội bộ có người nghĩ không thấy Tây Qua đâu nên muốn giành lấy vị trí lão Đại. Còn cấu kết một số người bên ngoài tiến đến. Nếu không có một đám tận trung với Tây Qua liều chết chống cự, có lẽ cũng đã bị người khác đoạt đi rồi.

Sở dĩ như thế vì trong lòng Tây Qua vẫn nín nhịn. Hắn chờ đến khi nào tu luyện thật thuần thục chiến kỹ Toàn Phong Hỏa Diễm Đao, lúc đó mới đi tìm đám phản đồ chết tiệt kia xả giận.

Bên này Bộ Vân Yên cũng đã chọn được một cửa hiệu, chuẩn bị mở một cửa hàng trên phố buôn bán phồn hoa nhất ở thành Thanh Long. Việc buôn bán này đương nhiên là lấy đan dược làm chính. Trình độ luyện đan của Lãnh Dao có thể nói là cấp bậc tông sư, cho nên chuyện buôn bán đúng là không lo.

Đừng nói Thanh Long quốc, cho dù cả Thiên Nguyên Đại Lục, nghề luyện đan cũng đều là một nghề được người ta tôn kính. Không gặp trường hợp vạn bất đắc dĩ, tuyệt đối sẽ không có người nào đi đắc tội với luyện đan sư.

Cửa hàng này vốn thuộc về một phú thương của Đại Sở quốc, hắn lớn tuổi rồi muốn trở về cố hương dưỡng lão. Bộ Vân Yên dáng người xinh đẹp lại khéo ăn nói, qua mấy lần giao dịch, không ngờ lại dùng cái giá của một cơ sở bình thường mua được. Xem như chiếm tiện nghi không nhỏ!

Phải biết rằng, cửa tiệm có được ba tầng lầu hơn một ngàn thước vuông, lại nằm trên đoạn đường phồn hoa nhất của thành Thanh Long, ít nhất phải có giá mười vạn lượng bạc! Mà Bộ Vân Yên chỉ dùng có sáu vạn năm nghìn mua được!

Không chỉ như thế, rất nhiều đồ vật này nọ bên trong cửa hàng, lão chủ đều để lại cho bọn họ: tỷ như một số bàn ghế đồ gỗ đắt tiền; còn có một số quầy hàng còn tốt. Nguyên trước nơi này chính là một cửa hiệu thuốc bắc, chỉ cần hơi sửa đổi một chút đổi thành cửa hiệu Đan Dược.

Số tiền mua sắm cửa hàng là tiền riêng của Bộ Vân Yên. Bộ mỹ nữ mỉm cười nói ra: số tiền này coi như nàng tạm thời cho Tần Lập vay, sau này phải hoàn vốn.

Tần Lập hiểu rõ trong lòng: đây là Bộ Vân Yên sợ lòng tự trọng của mình quấy phá, không chịu nhận. Trên thực tế, Bộ Vân Yên lại có chút xem thường lòng dạ của Tần Lập: mấy cái thể diện vô vị Tần Lập không hề quan tâm tới. Trừ phi va chạm vào nguyên tắc cùng điểm mấu chốt của hắn, nếu không hắn tuyệt sẽ không dễ dàng phát tác.

Nhưng khiến cho Tần Lập nhiều ít có chút khó chịu chính là: trong khoảng thời gian gần đây, vẫn có một số người không rõ thân phận quanh quẩn tại khu vực chỗ ở của mình dường như đang tìm kiếm cái gì, hơn nữa còn dò hỏi người ở chung quanh.

Tần Lập đương nhiên biết rõ bọn chúng tìm hiểu cái gì. Hắn có hỏi qua A Hổ, ngày đó mấy luồng tử khí rơi xuống địa phương nào, có ai thấy không? A Hổ nói tốc độ quá nhanh, cảm giác như là rơi xuống nơi bọn họ này, nhưng hẳn là không ai nhìn thấy rõ ràng được.

Lúc này Tần Lập mới thở phào một hơi nhẹ nhõm. Bởi vì nhà cửa của bọn họ cũng mới mua không bao lâu rất dễ dàng tránh khỏi hoài nghi của người ngoài. Cho nên, Tây Qua cứ ở lại chỗ bất động sản do bang hội

của hắn khống chế. Còn Tần Lập vốn đã rất ít khi xuất hiện ở Tần trạch, lúc này lại về ở căn phòng hắn thuê bao dài hạn trong nhà trọ kia.

Dù sao hắn đã đặt cọc một năm tiền, nhà trọ cũng không quản tới hắn có ở hay không, cũng sẽ không quan tâm tới hắn biến mất bao lâu.

Tuy nhiên bởi vậy cũng có thể biết một điều: Đó chính là chính mình thăng lên Thiên cấp, vẫn dẫn tới chú ý của một số người. Vì lẽ đó trong khoảng thời gian này, Tần Lập biến thành rất thấp kém.

Ngược lại hành vi cử chỉ lại càng giống một người quý tộc trẻ tuổi hơn.

Cửa hiệu Đan Dược đã mở hơn mười ngày. Công việc buôn bán vẫn luôn sôi động, đầu tiên bởi vì bản tính hiếu kỳ của người ta, "một cửa hàng mới mẻ" ; kế tiếp chính là Tần Lập đã nghĩ tới thủ đoạn quảng cáo của nhân sĩ trước khi xuyên qua đến đây.

Hắn cho Bộ Vân Yên đi in ấn rất nhiều truyền đơn đẹp đẽ, sau đó thuê một số cô gái tuổi trẻ xinh đẹp đứng bên đường phân phát. Đơn giản chỉ là một thủ đoạn quảng cáo mặt hàng của giới buôn bán ở địa cầu thôi.

Nhưng ở thế giới này, quả thực chính là khai sáng một cái tiền lệ quảng cáo!

Ngày khai trương đó sôi động đến mức quan phủ không thể không phái ra rất nhiều binh sĩ để duy trì trật tự. Cửa hàng tên là "Cửa hiệu Đan Dược Tần Ký" này gần như chỉ trong một đêm đó tiếng tăm liền lan truyền khắp nơi!

Bên trong cửa hiệu Đan Dược khác với các nơi khác. Ở nơi khác phụ việc bán dược phẩm đều là nam nhân ba bốn mươi tuổi, thậm chí là bốn năm mươi tuổi. Bởi vì muốn bán đan dược, đầu tiên phải có hiểu biết về mặt hàng dược phẩm mới được. Dù sao không thể khi người ta hỏi ngươi, vừa hỏi ngươi một câu trả lời ba câu không biết? Cho nên, hễ là phụ bán hàng của cửa hiệu Đan Dược, phần lớn đều là người học tập luyện đan thuật không có hy vọng gì. Đối với mặt hàng này coi như hiểu biết một chút cũng được làm chức nghiệp này.

Mà Tần Ký thì hoàn toàn lật đổ ý niệm cổ hủ trong lòng mọi người. Đầu tiên trước khi hành nghề, Bộ Vân Yên phải đi chiêu mộ hai mươi cô gái tuổi trẻ xinh đẹp dọa người; sau đó phân loại sản phẩm kinh doanh, từ đơn giản đến cao thâm giao các cô gái đó cho Lãnh Dao dẫn đi phụ giúp luyện chế ra dược phẩm. Hiệu quả tự nhiên khỏi phải nói, nếu muốn biết đan dược gì có tác dụng gì hỏi tất cả các cô gái là có thể biết rõ!

Đương nhiên, những khởi điểm quan trọng này cũng đều là của Tần Lập, mặc kệ là Bộ Vân Yên hay là Lãnh Dao, thậm chí là A Hổ, đều cảm thấy thật khó tin: Tập tục của dân chúng Thanh Long quốc tuy rằng rất thoáng, rất nhiều nghề cũng có nữ nhân làm, nhưng loại công việc công khai lộ mặt ra trước công chúng này, thì gần như chưa từng có nữ nhân nào làm!

Ngoại trừ một chỗ, đó chính là kỹ viện!

Còn lại bất kể là tiểu nhị trong tửu quán hay trong khách điếm hoặc là các ngành dịch vụ khác, phần lớn đều dùng nam nhân là chính. Mọi người dường như cũng quen với chuyện này.

Hiện tại không ngờ Tần Lập lại cho biết muốn tuyển một số cô gái hoàn toàn không có kinh nghiệm luyện đan làm người bán hàng. Ngay từ đầu, Bộ Vân Yên chết sống cũng không theo cực lực đấu lý với Tần Lập. Nếu không phải biết Tần Lập cũng không là hạng người ăn chơi trác táng háo sắc như mạng. Bộ Vân Yên thật sự sẽ nghĩ rằng Tần Lập có dụng ý xấu xa rồi.

Kết quả, đương nhiên Tần Lập đạt được thắng lợi. Bởi vì Tần Lập đánh cuộc với Bộ Vân Yên, nói là trong vòng một tháng, nếu việc buôn bán không thể đạt tới mức sôi động, mỗi ngày bán được hết đan dược, thì coi như hắn thua cuộc.

Bộ Vân Yên lúc ấy đáp ứng, cảm thấy rằng Tần Lập thua chắc không thể nghi ngờ. Nguyên nhân rất đơn giản, tuy rằng bọn họ tiêu thụ đan dược cũng không là dược liệu gì cao lắm, nhưng dù sao không phải ai cũng dư tiền tiêu xài. Những dân chúng bình dân đó chẳng lẽ mỗi lần đau đầu nhức óc đều đến mua Bồi Nguyên Đan sao?

Kết quả: dưới hàng loạt hành động ngày khai trương sôi sục đó, làm cho đám người trong cửa hiệu Đan Dược bọn họ đều mắt choáng váng, miệng há hốc, cũng bao gồm cả đám người trên đường chờ xem náo

nhiệt.

Mọi người đều trợn mắt há hốc mồm nhìn cảnh náo nhiệt ở Tần Ký trước mặt. Trong đầu những người này trên cơ bản chỉ còn lại có bốn chữ: "Vậy cũng được sao?"

Tần Lập từ trước tới nay cũng không muốn phát triển nhiều lắm trên con đường thương nghiệp, bởi vì hắn biết rõ trong tương lai chính mình phải đối mặt với một nhóm người như thế nào. Nếu như hắn muốn làm một phú ông. Như vậy, hắn thật có tin tưởng sẽ trở thành người giàu có nhất khắp toàn bộ Thanh Long quốc!

Nhưng mục đích của hắn, xa không chỉ như thế. Nếu như cả ngày bị chuyện này ràng buộc, như vậy cũng đừng nghĩ còn phát triển lên tầng lớp cao hơn.

Có quá nhiều người ganh tỵ với công chuyện buôn bán của bọn họ. Hơn nữa cùng nghề tại thành Thanh Long này, hơn phân nửa đều có nội tình cao thâm, trên cơ bản đại đa số đều là sản nghiệp của các vương công đại thần.

Cho nên, trong thời gian mười ngày từ ngày khai trương đến nay, tìm đến dò xét cũng không dưới hai ba mươi người.

Tần Lập cảm thấy rằng nếu cứ tiếp tục như vậy cũng không phải là cách của mình. Hắn vẫn muốn tìm một cách nào đó khiến cho người ta kiêng nể thân phận mình mới được. Mà thân phận như vậy ở Thanh Long quốc chỉ có một người có thể cấp cho hắn, người đó chính là Hoàng đế!

Nhưng phải như thế nào mới có thể làm cho Hoàng đế chú ý tới mình đây? Phóng xuất ra khí tức của Thiên cấp ư? Đó là chuyện kẻ kém trí mới có thể làm. Cuối cùng vẫn là A Hổ đưa ra một chủ ý cho Tần Lập: Vào tháng ba hàng năm, Thanh Long quốc đều sẽ tổ chức một trận đấu lôi đài đại quy mô. Tên gọi là Giải Tranh Tài Võ Giả Hàng Năm.

Mục đích không ngoài việc chọn lựa nhân tài.

Bởi vì ngoài phần thưởng hậu hĩnh, thật sự còn có mặt sau: là có thể trực tiếp nhận được Hoàng đế bệ hạ sắc phong - Một bước lên mây bước vào tầng lớp quý tộc. Cho nên hàng năm đều thu hút rất nhiều võ giả tới tham gia.

Trong số người tham gia đích xác cũng đều là ngọa hổ tàng long, bởi vì không thể gạt bỏ một số võ giả thực lực rất hùng mạnh mà mang trong lòng ý đồ bất lương. Tuy nhiên người như vậy bình thường cũng sẽ không đánh tới trận cuối cùng sẽ rời đi. Thật sự chọc cho Hoàng đế tức giận, cung phụng hoàng gia cũng không phải là vật để bài trí.

Với thực lực của Tần Lập, chỉ cần xuất ra trình độ Huyền cấp phỏng chừng có thể khiến cho rất nhiều người chú ý rồi!

Nhưng A Hổ nhiều ít có chút lo lắng về chiến kỹ Duy Ngã Độc Tôn của Tần Lập, bởi vì rất nhiều thế lực đều có nghiên cứu về chiến kỹ này, một khi Tần Lập thi triển ra bị người ta phát hiện thì làm sao đây?

Với chuyện này Tần Lập cũng không lo lắng, bởi vì ngoại trừ chiến kỹ Duy Ngã Độc Tôn, trong đầu hắn có rất nhiều võ công khác! Hiện tại toàn bộ võ công này đều là chiến kỹ, có được thực lực Thiên cấp dùng cành hoa cũng đều là ám khí!

- Ta quyết định rồi! Đi tham gia giải đấu lôi đài này!

Tần Lập uể oải nằm trên ghế ở lầu hai phơi nắng. Quay sang Bộ Vân Yên bên cạnh đang đứng nhìn dòng người phía dưới, nói:

- Trước khi ta đi Huyền Đảo, nhất định phải bảo đảm các người có thể phát triển vững vàng ổn định mới được. Thật ra điều ta muốn làm nhất là gầy dựng một thế lực khổng lồ hiển hách, rồi mới an tâm đi Huyền Đảo!

Bộ Vân Yên xẻ từng trái nho nhỏ trong suốt nhẵn nại bỏ hết hạt bên trong, sau đó dường như không cam lòng đút vào miệng Tần Lập.

- Ăn đi, đại gia!

À! Chuyện này cũng là một trong điều kiện hai người đánh cuộc: Nếu Tần Lập thua sẽ làm người hầu cho Bộ Vân Yên một tháng; Bộ Vân Yên thua phải làm thị nữ một tháng.

- Kỳ thật ta cảm thấy rằng lúc này ngươi đi Huyền Đảo, có hơi không thích hợp đấy.

Bộ Vân Yên nói với giọng bình tĩnh. Có điều tay nàng run nhè nhẹ hoàn toàn bán đứng tâm tình không yên ổn trong lòng nàng.

- Nghe nói Huyền Đảo nơi đó, tất cả mọi người có thực lực rất hùng mạnh. Võ giả Thiên cấp ở đó cũng không hẳn được coi trọng. Hơn nữa lúc này chỉ mới hai năm, ngươi cho rằng nữ nhân kia, sẽ buông tha cho Thượng Quan tiểu thư trở về sao? Nếu nàng ta không đồng ý, ngươi đánh thắng được nàng ta không?

Tần Lập khẽ nhíu mày trầm tư suy nghĩ, hắn cũng không có nói cho mấy người Bộ Vân Yên biết, cha mẹ của mình hiện giờ cũng ở Huyền Đảo.

Xem ra, chuyện này đích xác hẳn phải bàn bạc kỹ hơn mới được!

Tiểu Mùi

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả:Tiểu Đao Phong Lợi

110. Chương 110: Đấu Đá

Trên lầu cửa hàng được Bộ Vân Yên thiết kế thập phần tinh xảo. Từ bên trong có thể nhìn thấy rõ ràng cả ngoài đường phố, mà từ ngoài đường lại không nhìn thấy cảnh vật trong này. Hai người nhỏ giọng nói chuyện, đột nhiên, Tần Lập vốn đang híp mắt, bỗng nhiên mở hai mắt ra, nhìn chằm chằm một đám người đang từ bên kia tới, nói:

- Dường như… có phiền toái rồi đây?

Bộ Vân Yên ngẩng đầu nhìn một cái, đôi mi thanh tú nhíu lại, có vẻ bất đắc dĩ nói:

- Tam công tử của Ngự Tiền Uy Vũ Tả Tướng quân Đỗ Uy gia: Đỗ Tử Đằng, một tên ăn chơi trác táng. Hai nơi cửa hiệu Đan Dược nhà hắn, đều ở trên đường này. Bởi vì chúng ta khai trương làm cho chuyện làm ăn của nhà bọn họ trở nên vắng tanh. Gần nửa tháng nay tiểu tử này rất ngạo mạn đã đến đây hai lần cũng không thèm nói ra thân phận của mình, tưởng rằng ta không biết hắn muốn làm cái gì? Ha ha! Còn làm bộ đeo đuổi ta, chỉ là thủ hạ của hắn ngược lại rất biết tìm cơ hội dò xét.

- Tỷ không gặp hắn không phải là được sao? Ồ? Đỗ Tử Đằng? Cái tên này nghe rất êm tai nha!

Tần Lập trừng hai con mắt, không kìm nổi cười khì một tiếng, ngay lập tức sắc mặt đổi thành lạnh tanh:

- Con cháu nhà giàu từ nhỏ đều được giáo dục tốt nhất, ăn tốt nhất, mặc tốt nhất, học tốt nhất, kết quả vẫn là giống nhau lại xuất hiện rất nhiều kẻ bại hoại.

- Hì hì! Ngươi ghen rồi?

Bộ Vân Yên nhẹ nhàng khoát hai bàn tay nhỏ nhắn mềm mại trên vai Tần Lập, nhéo hai cái vẻ mặt đầy ý cười.

- Ta thật không có!

Tần Lập nhắm mắt lại chẳng muốn nhìn nữ nhân tự mình đa tình này.

Bộ Vân Yên cười khanh khách vài tiếng, than nhẹ một tiếng:

- Cho nên nha! Ngươi phải nhanh một chút ở thành Thanh Long tạo ra một vùng trời để ngăn mưa che gió cho chúng ta.

Lời này nói ra khiến trong lòng Tần Lập mềm nhũn, cái địa phương mềm mại nhất trong lòng kia bị chạm nhè nhẹ hắn giật mình, nhẹ giọng nói:

- Yên tâm đi! Không phục ta sẽ đánh cho hắn phục!

- Nữ chủ nhà các ngươi đâu? Kêu nàng ra đây! Không thấy Đỗ tiểu Tướng quân chúng ta tới chiếu cố việc buôn bán của nàng sao?

Vừa vào cửa một giọng nói có chút chua ngoa, liền hô to gọi nhỏ ầm lên.

Đang một vài khách nhân trong cửa hàng vừa thấy cách ăn mặc cùng dáng điệu của người tới, lập tức cúi đầu bỏ đi ra ngoài. Hoành hành ngang ngược ở thành Thanh Long này đơn giản chính là con cháu quan lớn và nhà quyền thế, cũng không phải người bình thường có khả năng trêu chọc.

Người trẻ tuổi bị vây giữa đám người trông thấy thế. Khóe miệng nổi lên một vẻ chế giễu, giương cặp mắt lờ đờ, quét mấy lần trên gương mặt xinh đẹp của nữ nhân viên phục vụ. Thầm nghĩ: nữ chủ họ Bộ này, thật đúng là rất sáng ý và có bản lãnh. Không ngờ có thể nghĩ ra phương pháp như vậy. Vốn hắn cũng muốn cho hai nơi cửa hiệu Đan Dược trong nhà bắt chước làm theo, kết quả bị lão cha hắn mắng té tát vào mặt, cũng không dám… đề nghị chuyện đó nữa.

Nhưng đối với đầu óc kinh doanh của nữ chủ kêu là Bộ Yên Vân này, hắn vẫn có vài phần bội phục. Nghĩ nếu thu nữ nhân như vậy nuôi ở bên ngoài làm phòng nhì, cũng là rất không tệ! Chẳng những không cần hao phí tiền của ngươi, ngược lại còn có thể kiếm tiền cho ngươi! Loại nữ nhân này tìm đâu ra?

Bởi vì sợ phiền toái, Bộ Vân Yên đã sửa đổi lại tên của mình một chút, đối ngoại thì nói tên của mình là Bộ Yên Vân.

- Thực xin lỗi Đỗ tiểu Tướng quân! Chủ nhân nhà chúng ta hiện không có đây! Ngài muốn mua cái gì, có thể nói với ta. Chủ nhân có dặn: Đỗ tiểu Tướng quân xem trọng cái gì, đều đồng loạt giảm giá tám phần.

Cô gái dáng người cao gầy, đôi mắt trong sáng, dịu dàng nói lộ hàm răng trắng tinh.

Đây đúng là quản lý trong cửa tiệm Bộ Vân Yên tuyển ra tới, thái độ xử thế rất nhanh nhẹn hoạt bát, biết thanh niên này thích người khác gọi hắn tiểu Tướng quân mà không phải Đỗ thiếu gia. Hơn nữa Bộ Vân Yên cũng chưa từng nói qua cái gì Đỗ tiểu Tướng quân đến mua đan dược được giảm giá. Nhưng nàng ta biết Đỗ gia danh nghĩa đã quản lý hai cái cửa hiệu thuốc bắc, như thế nào có thể chạy tới nhà người khác để mua chứ?

- Ngươi? Ngươi tính cái gì vậy? Ngươi có tư cách gì nói chuyện với tiểu Tướng quân nhà ta? Hừ! Một nữ nhân so với nữ tử trăng hoa kia xuất đầu lộ diện cao quý đến đâu chứ? Cút đi!

Gã nam nhân trung niên kia nói giọng chua ngoa, vẻ mặt khinh thường trừng mắt nhìn cô gái cao gầy, lanh lãnh nói tiếp:

- Cho các ngươi một khắc thời gian, chạy nhanh gọi chủ ngươi tới đây! Thật đúng là… không có quy củ!

Mà lúc này, đám thị vệ Đỗ Tử Đằng mang tới cũng đã đứng chặn ngay cửa của cửa hiệu Đan Dược, lúc này ai muốn vào cũng không được. Rất nhanh, bên ngoài liền vây quanh một vòng người xem náo nhiệt, đang ở đó tranh nhau bàn cãi ầm ĩ cả lên.

- Hà hà! Ngươi xem, ta đã nói Đỗ tiểu Tướng quân kiên nhẫn có hạn! Thế nào? Ta nói có đúng không? Tới hai lần đó chỉ là cảnh cáo! Nhìn diện mạo nữ nhân mê hoặc kia thức thời ghê chưa! Lần này, đúng là không có làm quen tốt như vậy!

- Đúng không? Ta ngay từ đầu cũng nói qua, cửa hàng này của bọn họ làm không lâu đâu! Cửa hiệu thuốc bắc trước kia, cũng chưa ảnh hưởng gì đến sinh ý của Đỗ gia, kết quả còn không phải bị thường xuyên quấy rầy? Nói là quay về Đại Sở quốc dưỡng lão. Trên thực tế còn không phải kinh doanh không được mới bỏ đi! Đỗ gia chính là mưu đồ ép giá muốn mua chỗ này, kết quả bị nữ nhân này ngang ngược chọc gậy vào, dám mua đi! Ngươi nói xem không tìm nàng phiền toái thì tìm ai nữa chứ?

- Hừ! Vậy các ngươi nói, hôm nay có trò hay xem hay không?

- Ngươi ngốc à! Không thấy tất cả mọi người đều tụ tập lại sao? Có trò hay hay không, nhìn không biết à?

- Thực xin lỗi…

Cô gái cao gầy xinh đẹp trong điếm còn muốn nói cái gì, lại bị người trung niên nói chuyện chua ngoa kia, hung hăng tát một cái lên mặt.

Bốp!

Một tiếng vang giòn tan!

Bên ngoài không ít người vây xem, nhìn xuyên qua thủy tinh sáng ngời thấy thật rõ ràng, lập tức tiếng ồn ào náo động chợt ngưng lại, tất cả đều ngừng thở, vẻ mặt hưng phấn chăm chú nhìn.

Xem ra, quả nhiên lòng kiên nhẫn của Đỗ tiểu Tướng quân đã dùng hết rồi!

- Lớn mật!

Nam nhân trung niên đánh người xong, trừng khởi hai mắt phẫn nộ quát:

- Cũng không xem lại thân phận của các ngươi là gì! Dám chậm trễ với tiểu Tướng quân của nhà ta như thế! Mắt chó của các ngươi mù à!

Cô gái cao gầy ôm mặt mình có chút không dám tin, vẻ mặt ủy khuất, trong mắt rất nhanh phủ kín một màn hơi nước, nhưng vẫn cắn chặt môi không cho nước mắt rơi xuống. Vẻ mặt quật cường nhìn gã trung niên vô sỉ này.

- Ái chà chà! Ta thật không nhìn ra cô nàng này, còn rất quật cường nha?

Gã nam nhân trung niên vốn đang chờ mong thấy cô gái này hỏng mất, gào khóc, sau đó thỏa mãn tâm lý biến thái của hắn. Nào ngờ cảnh đó cũng không có xuất hiện, hắn không kìm nổi ngoài cười nhưng trong không cười nói:

- Không biết ta mua ngươi, xong lột hết quần áo của ngươi, ngươi có còn dùng ánh mắt này nhìn ta hay không!

Mấy chữ cuối cùng gã nam nhân trung niên nói với âm điệu lanh lãnh phi thường phẫn nộ.

Sự tình phát sinh trong nháy mắt ngắn ngủn. Tần Lập cùng Bộ Vân Yên hai người lúc này mới vừa đi xuống hết thang lầu, liền thấy một màn nhân viên của mình bị người ta làm nhục.

Lập tức hai mắt Tần Lập lóe ra hai luồng sát khí mãnh liệt, Bộ Vân Yên đi bên cạnh hắn trực tiếp cảm nhận được, nhẹ nhàng nắm tay Tần Lập.

- Ây dà! Đây không phải Bộ nữ chủ tự cao tự đại đây sao?

Gã nam nhân trung niên cười lạnh nhìn Bộ Vân Yên từ thang lầu đi xuống tới, ánh mắt chiếu vào trên người Tần Lập.

- Hắn là ai vậy?

Lời này là Đỗ Tử Đằng vẫn lẳng lặng đứng ở nơi đó xem náo nhiệt, lên tiếng hỏi, cặp mắt lờ đờ của hắn lộ ra vẻ khinh thường, dừng ở Tần Lập trên người, lại hỏi:

- Hắn là ai vậy?

Bất cứ ai đều có thể nghe ra mùi dấm chua trong giọng nói của Đỗ Tử Đằng, không biết đúng là nghĩ rằng hắn là đang tranh giành tình nhân. Thoạt nhìn, ăn chơi trác táng cũng không phải là không đúng tý nào, ít nhất trình diễn thật sự không tệ!

- Ngươi là ai?

Tần Lập với ánh mắt lạnh lùng, thản nhiên nhìn Đỗ Tử Đằng.

- Láo xược!

Gã nam nhân trung niên lại rít gào lên:

- Mắt chó của ngươi mù à! Dám nói chuyện với tiểu Tướng quân như vậy! Tiểu Tướng quân nhà ta chính là…

- Câm cái miệng chó của ngươi lại!

Tần Lập cũng không thèm liếc mắt nhìn gã trung niên một cái, lạnh lùng nói:

- Chủ nhân nói chuyện, nào có phần cho hạng nô tài ngươi nói chen vào!

- Lớn mật! Bắt hắn cho ta…

Gã trung niên giận tím mặt, tuy nhiên nói còn chưa dứt lời, đã bị Tần Lập cắt ngang lần nữa.

- Ta bảo ngươi câm miệng! Cẩu nô tài ngươi không có nghe sao!

Tần Lập hướng về phía gã trung niên nam nhân trầm giọng quát lên. Tiếng quát này Tần Lập đã vận dụng lực lượng tinh thần! Gã trung niên này thực lực không mạnh như thế nào có thể chống nổi. Thân mình hắn lập tức bật lui về phía sau ba bốn bước, té ngồi phịch dưới đất.

Nhưng người bên ngoài đều không cảm nhận được loại dao động tinh thần này, chỉ nhìn thấy gã trung niên thật quá mất mặt, chỉ bị một thiếu niên hù dọa mà thành như vậy.

Tần Lập không để ý đến gã trung niên, mà đi đến trước mặt cô gái cao gầy có chút sửng sốt ngây người, dịu dàng hỏi nói:

- Đau không?

Cô gái xinh đẹp không nói gì gật gật đầu. rốt cuộc nước mắt cũng không kìm nổi, ào ào chảy tuôn xuống. Đương nhiên nàng biết thiếu niên này là ai, ngay cả nữ chủ cũng lộ ra dáng vẻ rất tôn kính hắn. Chỉ có điều Bộ nữ chủ đối xử rất tốt với các nàng, nàng không muốn bởi vì tâm trạng của bản thân mình bị ủy khuất mà gây phiền hà là tốt rồi.

Cho nên, nàng vừa rơi lệ vừa lắc đầu nói:

- tuy r vừa k ủ gâ iq

bị nhục nhã quá như thế, kết quả lại nói là thay Tướng quân đại nhân dạy dỗ. Đỗ Uy Tướng quân nếu như nghe được lời nói này của ngươi, còn không tức giận đến nghẹt thở chết đi sao?"

Người trung niên trước khi đến đây đã chuẩn bị tốt một bài thuyết khách, chợt phát hiện trước mặt thiếu niên này không ngờ lại hoàn toàn không dùng được câu nào! Điều này làm cho trong lòng người trung niên không kìm nổi rùng mình một cái. Một lần nữa hắn bắt đầu nhìn Tần Lập bằng con mắt khác.

Trước khi đi, Nhị hoàng tử đã dặn dò hắn, nói cái tên kêu là Tần Lập quý tộc Đại Tề quốc đó, nếu là một tên thiếu niên chỉ có thực lực nhưng không có đầu óc, thì cho hắn một chút ngon ngọt: Tỷ như nói một câu hứa hẹn suông ý tứ chính là: ngươi yên tâm mạnh dạn làm tới với bọn Đại Thanh Bang và Đỗ tiểu tướng quân đi! Nhị hoàng tử điện hạ sẽ ủng hộ ở sau lưng ngươi! Ngươi muốn tiền có tiền, muốn người có người!

Nếu như vậy, Nhị hoàng tử sẽ hoàn toàn không hao phí quá nhiều tâm tư ở trên người Tần Lập.

Mà cho dù Tần Lập không phải là một tên ngốc lỗ mãng, mà chỉ là một con chó điên bị dồn ép tức giận cắn càn, như vậy lại càng hợp với tâm ý của đám Nhị hoàng tử, dùng một con chó điên đi cắn người như vậy, quả thực là thích hợp không còn gì bằng.

Đến lúc đó có chuyện gì, hoàn toàn có thể đổ lên đầu tên quý tộc nghèo túng Đại Tề quốc này, còn chính bọn họ phủi tay sạch sẽ!

Cho nên nói Nhị hoàng tử cũng tốt, hay người trung niên này cũng tốt. Ngay từ điểm khởi đầu này hoàn toàn là không an tâm chút nào, cũng không muốn đặt Tần Lập này vào địa vị ngang hàng với mình để bàn bạc cái gì.

Nhiệm vụ của hắn, chính là cấp cho Tần Lập một hy vọng, sau đó để Tần Lập đứng mũi chịu sào, làm con chó điên cắn càn, không hơn không kém!

Nhưng lúc này người trung niên phát hiện tên thiếu niên nhìn như lỗ mãng càn quấy này, hoàn toàn không phải ngây thơ như trong tưởng tượng của hắn. Người ta đối phó với sư gia của Đại Thanh Bang, làm nhục tiểu thiếu gia Đỗ gia, khẳng định là cố ý! Hơn nữa, người trung niên có thể đoán được: nếu hôm nay mình cứ như vậy đi về, như vậy ngày mai, tiểu tử này khẳng định sẽ tung ra lời đồn, nói Nhị hoàng tử là hậu trường của hắn!

Nguyên nhân rất đơn giản, không có hậu trường không có chỗ dựa vững chắc không có bối cảnh, ai ăn no rững mỡ dám nổi điên đối kháng cùng Đại Thanh Bang? Trường phong ba giữa Đại Thanh Bang cùng Nhị hoàng tử kia vừa mới bình ổn cũng không có bao lâu!

Mẹ nó, tiểu tử này! Nhất định là hắn biết sự kiện kia rồi! Nhìn vẻ mặt Tần Lập tươi cười mộc mạc, trong lòng người trung niên chợt nảy sinh một cơn kích động, thật muốn tung một quyền đập nát cái gương mặt làm ra vẻ tươi cười ngu ngốc kia.

Hít sâu một hơi, trên mặt người trung niên lại lộ nét tươi cười, vẻ mặt thân thiết nói:

- Một lần nữa giới thiệu cho biết một chút. Ta tên là Vương Siêu, là phụ tá bên người Nhị điện hạ, ta lớn tuổi hơn ngài, tại hạ mạo muội xưng hô ngài là lão đệ, không biết ý ngài?

Lời này nếu phóng ra bên ngoài, khẳng định sẽ dẫn tới mọi người kinh hoàng. Đường đường là phụ tá bên người Nhị điện hạ: Vương tiên sinh Vương Siêu, không ngờ lại khách khí với một quý tộc tha hương nghèo túng như thế… Nói ra thật có thể khiến người ta kinh ngạc đến trợn lọt tròng mắt!

Tiểu Mùi

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả:Tiểu Đao Phong Lợi

113. Chương 113: Ác Mộng Của Triệu Tinh Hà

Rốt cục trong mắt Tần Lập lộ ra một chút kinh ngạc. Điều này làm cho trong lòng Vương Siêu sinh ra một chút cảm giác thỏa mãn, hắn nghĩ thầm: "Còn tưởng rằng tiểu tử ngươi cái gì đều không cần chứ! Hóa ra

cũng có chuyện ngươi không nghĩ tới nhỉ?"

- Ha ha! Tần công tử hẳn không nghĩ tới ta là người của Nhị hoàng tử điện hạ, vẫn là không nghĩ tới ta sẽ tới nhanh như vậy?

Vương Siêu cho rằng mình đã hòa nhau một và một, cười tủm tỉm nhìn Tần Lập hỏi.

- Cũng không phải!

- Ồ? Vậy là cái gì?

Vương Siêu có hơi bất ngờ hỏi.

- Ha ha! Không nghĩ tới ngài đã thẳng thắn thành khẩn nói ra thân phận bản thân như vậy! Còn tưởng rằng, ngài sẽ biểu hiện rất thần bí, sau đó dùng tay chỉ trời nói: "Tiểu huynh đệ! Ngươi không phải sợ, ở trên có người ủng hộ ngươi!"

Nhìn thiếu niên này nói với vẻ mặt châm biếm, cùng với những lời dặn dò của Nhị hoàng tử cho mình, Vương Siêu xem như hoàn toàn ý thức được rằng: người trẻ tuổi ngồi đối diện với mình là một yêu nghiệt cỡ nào. Trong lòng Vương Siêu cũng không còn dám… sinh ra chút khinh thường nào với hắn. Sau khi ổn định tâm tình Vương Siêu cảm thấy rằng chuyện này cũng không hẳn là chuyện xấu.

Đại lục truyền lưu một câu ngạn ngữ từ xưa: không sợ địch nhân mạnh, chỉ sợ đồng bạn ngu ngốc!

Địch nhân dù có lợi hại đến đâu đi nữa cũng có phương pháp phá giải, mà nếu như đồng bạn ngu xuẩn, vậy không đơn giản chỉ là chuyện gây trở ngại, mà thậm chí có thể phá vỡ hoàn toàn kế hoạch của ngươi!

- Ha ha! Tần công tử nói quá lời! Ta lần này đến đây chính là mang theo thành ý của Nhị điện hạ tới. Nhị điện hạ ủy thác ta nói với Tần công tử, chỗ bang chủ Đại Thanh Bang cùng Đỗ Tướng quân Đỗ Uy, cũng sẽ không có vấn đề gì. Ngài cứ tiếp tục công việc buôn bán của ngài là tốt rồi. Nhị điện hạ thực rất xem trọng Tần công tử, hôm nào có thời gian rãnh sẽ đích thân tới gặp chuyện trò với ngài!

Vương Siêu nói xong, đứng dậy, thản nhiên cười nói:

- Ta hy vọng, về sau giữa song phương chúng ta, có thể đối đãi thẳng thắn thành khẩn với nhau. Tin rằng hôm nay Tần công tử làm việc không kiêng nể gì như thế, cũng có liên quan tới sự kiện mấy tháng trước kia chăng?

Tần Lập cười cười, vẫn không phủ nhận điều ấy.

Vương Siêu nói tiếp:

- Kỳ thật kẻ ngu ngốc mới có thể cho rằng Nhị điện hạ e ngại Đại Thanh Bang. Nhị điện hạ hùng tài đại lược, đâu phải đám tiểu dân suốt ngày lang thang trên đường phố kia có thể hiểu được? Tần công tử tự nhiên không phải là người bình thường, hẳn là hiểu được ý của Nhị điện hạ thế nào chứ?

Tần Lập tiếp tục cười cười, cũng không có nói gì.

Vương Siêu vừa lòng gật gật đầu, hướng về phía Tần Lập cười nói:

- Tần công tử là người thông minh như thế, tin rằng ở Thanh Long quốc nhất định sẽ đạt tới thành tựu cao hơn so với ở Đại Tề quốc. Chuyện vinh quang gia tộc kia cũng chỉ trong thời gian ngắn mà thôi!

Lúc này Tần Lập mới thản nhiên nói:

- Tần Lập chỉ là một quý tộc nghèo túng, sở cầu không cao, chỉ cầu mong được bình an mà thôi! Cho nên, mặc kệ là ai muốn đánh chủ ý ta, phải chuẩn bị sẵn cái giá phải trả! Tần gia tuy rằng đã nghèo túng suốt thời gian trăm năm, nhưng vẫn còn có chút tài lực. Nếu ta sinh ra lớn lên ở thời điểm gia tộc huy hoàng, cũng nhất định là một thiên tài kinh thế hãi tục!

Nói xong, trên người Tần Lập trong giây lát tản ra một vầng hào quang màu lam mờ nhạt. Chợt lóe lên rồi biến mất.

Cổ khí thế đó khiến cho Vương Siêu bật mạnh về phía sau năm sáu bước, phía sau lưng lập tức đụng vào bức tường phát ra một tiếng "bịch". Áp lực kia cực lớn khiến hắn ngay trong khoảnh khắc đó, gần như có cảm giác nghẹt thở!

Trên mặt Vương Siêu rốt cục lộ ra vẻ kinh hãi. Lúc này, tuyệt đối là phát ra từ nội tâm!

Màu lam, Địa cấp!

Tiểu tử này không ngờ là một võ giả Địa cấp! Trời ạ! Hắn mới bao nhiêu? Mười bảy tuổi? Mười tám tuổi? Dù sao khẳng định chưa tới hai mươi tuổi, không ngờ đã có thực lực Địa cấp!

Khó trách hắn dám ngang ngược đối mặt với Đại Thanh Bang như thế, khó trách hắn dám không xem Đỗ tiểu Tướng quân vào mắt. Hôm nay cho dù đám người kia có lợi hại đến mấy cũng không đủ một bàn tay hắn giết!

Hơn nữa, cho dù giết bọn chúng xong, chỉ cần hắn lập tức tỏ vẻ nguyện ý nguyện trung thành với hoàng thất. Chắc chắn bệ hạ khẳng định sẽ cho người tới bảo vệ hắn! Một võ giả Địa cấp không đến hai mươi tuổi, thành tựu trong tương lai quả thực không thể lường trước được!

Người như thế… nói thế nào cũng phải thu hắn về phe cánh của Nhị hoàng tử điện hạ! Trong lòng Vương Siêu bỗng dâng lên một luồng hơi nóng bỏng, hắn có cảm giác lần này đúng là mình đã vớ được bảo bối rồi!

- Tần công tử quả là đại tài! Vương mỗ trở về, nhất định sẽ bẩm báo cho điện hạ đúng sự thật ý nguyện của Tần công tử. Tin rằng Nhị điện hạ rất nhanh sẽ tới tiếp kiến Tần công tử.

Đóng cửa hàng lại, hai người Tần Lập cùng Bộ Vân Yên trở lên lại lầu ba. Bộ Vân Yên nhẹ giọng hỏi:

- Thế nào?

Tần Lập hờ hững cười:

- Hôm nay thời điểm đám người kia tới ta đã nghĩ: hẳn là ta không cần đi tham gia cái gì thi đấu lôi đài kia nữa.

- A? Ngươi hẳn không phải… thật sự muốn gia nhập phe cánh Nhị hoàng tử chứ? Công tử, tuy rằng ta thuộc giới nữ lưu, nhưng ta cũng nghe nói qua sự tranh đấu tàn khốc của các hoàng tử. Hơn nữa… hai người Tần Phong, Tần Hổ hình như cũng là người của Nhị hoàng tử đấy?

Bộ Vân Yên khẽ nhíu đôi mi biểu lộ nỗi lo của mình.

- Ai nói ta muốn gia nhập trận doanh của Nhị hoàng tử?

Tần Lập nhún nhún vai, sau đó nói:

- Hắn nghĩ rằng muốn dùng ta làm cái bung xung, để ta xông tới trước đấu đá cùng Đại Thanh Bang còn có tên chó má Đỗ tiểu Tướng quân gì đó nữa. Ta sao có thể gia nhập phe cánh của hắn? Hừ! Vương Siêu này đúng là nhân vật không tầm thường, mặt không đổi sắc tạm thời đáp ứng với ta nhiều thứ như vậy, nhưng ta như thế nào lại không nhìn ra ý đồ của hắn trước khi đến đây là gì?

Tần Lập lạnh lùng cười, nói tiếp:

- Về phần Tần Phong, Tần Hổ… chẳng qua là hai chó lang thang, có gì đáng sợ? Ta vừa mới hướng tên Vương Siêu kia triển lãm một chút thực lực Địa cấp, một võ giả Địa cấp chưa tới hai mươi tuổi, cùng hai tên Huyền cấp chưa tới hai mươi tuổi, ngươi nói xem Nhị hoàng tử sẽ lựa chọn ai? Huống chi, trước khi bọn họ chết, ta cũng không để cho bọn họ biết ta chính là Tần Lập mà bọn họ thống hận kia!

Bộ Vân Yên bật cười khì một tiếng, nói:

- Ngươi thật đúng là một người xấu! Đã thay hình đổi dạng còn cố tình dùng cái tên cũ trước kia. Ta nghĩ không riêng Tần Phong, Tần Hổ, ngay cả Thái tử điện hạ mà biết, khẳng định cũng sẽ buồn bực mà chết. Hơn nữa, hắn sẽ căm thù ngươi suốt đời, bởi vì, quả thực cái tên của ngươi đã mang lại sỉ nhục cho hắn quá lớn!

Bộ Vân Yên nói ra cũng không sai chút nào, Thái tử Triệu Tinh Hà cũng ở thời điểm chạng vạng tối, liền nhận được đầy đủ tin tình báo về chuyện này. Khi nghe nói tên thiếu niên quý tộc nói tiếng Đại Tề quốc kia cũng tên là Tần Lập, hơn nữa qua tra xét, đích thật trăm năm trước ở Đại Tề quốc có một quý tộc họ Tần giàu có huy hoàng. Nghe nói Triệu Tinh Hà đương trường đã đập nát mấy bình hoa cổ quý giá, ném hư cái bàn gỗ trầm hương cực kỳ đắt tiền, cuối cùng lại đá nát một tấm ghế dựa gỗ hoàng lê ngàn năm, còn chửi rủa ầm lên một hồi mới nguôi giận.

Tất cả mọi người biết rõ khúc mắc của Thái tử điện hạ, đúng là đến từ đứa con hoang Tần Lập của Tần gia thành Hoàng Sa kia. Cái tên này gần như đã thành một cơn ác mộng của Triệu Tinh Hà, thậm chí khiến hắn đêm không thể ngủ yên giấc, lúc thức dậy liền cảm thấy trong lòng phát lạnh.

Một cung phụng Thiên cấp nha!

Lão sư phụ dạy hắn từ nhỏ không ngờ cứ như vậy bị hành hạ đến chết. Hơn nữa mấy câu viết trên tấm bố trắng đẫm máu dài mười thước đó đã đả kích Triệu Tinh Hà thiếu chút nữa tự sát!

Hắn chết sống không tin chuyện đó chính là do Tần Lập làm. Nhưng mọi người liên tưởng đến biến hóa phát sinh của Tần Lập ở thành Hoàng Sa trước kia, gần như tất cả đều cho rằng đứng sau lưng Tần Lập, nhất định là một cường giả tuyệt thế! Là loại cường giả siêu cấp ngay cả chỗ thiếu hụt trong chiến kỹ Cửu Thiên Thập Địa Duy Ngã Độc Tôn cũng có thể bù đắp!

Thậm chí có người hoài nghi, sư phụ của Tần Lập hẳn còn lợi hại hơn so với cường giả siêu cấp cảnh giới Phá Thiên! Bởi vì từng có người cảnh giới Phá Thiên nghiên cứu chiến kỹ Duy Ngã Độc Tôn, phát hiện chiến kỹ kia thương tổn cho người khẳng định là không có cách giải! Cho dù cường giả siêu cấp cảnh giới Phá Thiên tu luyện chiến kỹ này, kết quả lạc quan nhất cũng chỉ là thêm vài lần tọa hóa rồi chết!

Việc này cũng thuộc loại cơ mật ở hoàng gia. Triệu Tinh Hà thân phận là Thái tử, giúp hắn biết được nhiều điều hơn so với người khác, bao gồm cả Nhị hoàng tử Triệu Tinh Hải đệ đệ hắn.

Cho nên, hắn sợ rồi! Ngay cả phụ thân hắn, đương kim Hoàng đế Triệu Nguyên Lễ, đều là vừa sợ vừa giận, cùng lúc thống hận đứa con của mình lén lút cấu kết với đại gia tộc. Mà về phương diện khác, cũng vì thể diện của hoàng thất bị nhục nhã mà phẫn nộ không thôi, thề phải bắt Tần Lập kia bầm thây vạn đoạn.

Chỉ có điều, sau đó tên con hoang Tần gia kia giống như một giọt nước rơi xuống sông… biến mất vô ảnh vô tung!

Trải qua thời gian dài sống bình ổn, cơn ác mộng của Triệu Tinh Hà rốt cục dần dần giảm đi một ít. Hơn nữa, Thượng Quan gia xin lỗi, cùng với Hoàng Phi Thượng Quan tự mình nói tốt cho người, giúp tâm tư Triệu Tinh Hà linh lợi lại. Kỳ thật, ngược lại hắn không phải không thể cưới Thượng Quan Thi Vũ, nhưng hắn coi trọng tài lực hùng hậu cùng thế lực hùng mạnh của Thượng Quan gia hơn!

Hai mươi Thiên cấp! Ngẫm lại lời đồn Thượng Quan Thi Vũ bị người thần bí mang đi thu làm đồ đệ, chuyện này không hẳn là giả, lúc này Triệu Tinh Hà cũng lựa chọn quên sự kiện đó, ngoài miệng không nói, nhưng sớm đã ghi nhớ ở trong lòng.

Cho nên, khi Thượng Quan gia gói ghém mang tới chiến xa của hắn khoản tài sản kếch xù, hơn nữa Hoàng Phi Thượng Quan trong hoàng cung không có con nối dõi hết lòng tương trợ cho địa vị Thái tử của hắn, làm sao hắn không dao động!

Sau khi phụ hoàng về trời, chính mình sẽ là đế vương mới của quốc gia này!

Nhưng không nghĩ tới cái tên khiến hắn nằm mơ khi tỉnh lại còn kinh sợ này, không ngờ lại một lần nữa hiện ra trước mắt hắn. Hơn nữa, tất cả chứng cớ đều chứng tỏ một sự thật: Tần Lập này không phải là Tần Lập kia, bởi vì một người dung mạo có thể thay đổi, nhưng giọng nói quê hương lại khó thay đổi nhất! Không thấy trên đường xá phồn hoa thành Thanh Long, các thương nhân đến từ các quốc gia khác, rất nhiều người đã ở lại sinh sống tại thành Thanh Long hơn ba mươi năm, nhưng vừa mở miệng vẫn là tuôn ra giọng nói quê hương!

Nhưng cũng chính vì vậy, Triệu Tinh Hà mới cảm thấy phẫn nộ cực độ. Con bà nó! Có phải tất cả tên Tần Lập nào cũng đều có cừu oán với lão tử hay không?

Bởi vì người đứng phía sau khống chế Đại Thanh Bang đúng là Triệu Tinh Hà hắn!

Về phần bang chủ Đại Thanh Bang, chỉ là trước đây mấy năm Triệu Tinh Hà mời chào một gã Địa cấp làm thủ hạ tâm phúc mà thôi. Chuyện này, thật ra ở trước mặt giới quyền quý cũng không tính là bí mật gì, nếu không Nhị hoàng tử Triệu Tinh Hải dựa vào cái gì tại trường phong ba tranh giành tình nhân kia lại nhượng bộ lui binh?

Chỉ vì hắn không nghĩ trở mặt quá sớm cùng Thái tử ca ca của mình mà thôi!

- Phàm kêu là Tần Lập đều là hỗn đản! Đều là súc sinh!

Triệu Tinh Hà nhốt mình trong phòng, sau khi phát tiết một trận, hắn thở hổn hển mắng:

- Tên con hoang chết tiệt! Rốt cục ngươi ở đâu? Đừng để ta tìm được ngươi, nếu không, nhất định sẽ chém ngươi ngàn đao vạn đao… A… Chết tiệt!

Tiểu Mùi

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả:Tiểu Đao Phong Lợi

114. Chương 114: Ngự Tiền Uy Vũ Tả Tướng Quân

- Người đâu!

Triệu Tinh Hà quát nhẹ một tiếng, một bóng người như âm hồn hiện ra tại trong phòng. Triệu Tinh Hà lại một chút phản ứng đều không có, phân phó nói:

- Đi! Ta không quản ngươi dùng biện pháp gì, buổi sáng ngày mai, ta muốn nhìn thấy tên quý tộc nghèo túng chó má chết tiệt… tên là Tần Lập, đến từ Đại Tề quốc kia!

- Dạ!

Người này không hỏi một tiếng, nháy mắt liền biến mất ở trong phòng.

- Chờ một chút! Ngươi quay lại!

Bóng người một lần nữa hiện ra tại trong phòng, lẳng lặng đứng đó chờ phân phó.

Triệu Tinh Hà cau mày, trong lòng nghĩ: "Nhị đệ khả ái của ta biết chuyện này, hắn sẽ làm thế nào đây? Đúng rồi! Hắn nhất định phái người bảo hộ hắn, sau đó chờ ta đưa tới cửa đi. Hắn biết, ta hận nhất chính là cái tên Tần Lập."

"Hừ! Muốn cho ta mắc câu. Không dễ dàng như vậy!"

- Quên đi! Ngươi đi nói cho Lãnh Bình. Cứ nói ta nói, tiểu tử kia làm mất mặt mũi Đại Thanh Bang, bảo hắn lấy danh nghĩa bang chủ ra mặt trả thù đi thôi, vừa lúc cũng danh chính ngôn thuận hơn!

Triệu Tinh Hà nói xong, trong mắt chớp động hào quang điên cuồng, lạnh lùng nói:

- Bảo hắn đêm nay động thủ ngay đi! Nếu không ta sợ đêm dài lắm mộng!

- Dạ!

Ảnh Tử nhoáng một cái như làn gió biến mất ở trong phòng.

"Vẫn là Ảnh Tử dùng tốt! Lúc đi trấn Hoàng Sa nếu mang theo hắn thì tốt rồi. Tên con hoang chết tiệt kia nhất định bị Ảnh Tử giết chết!" Triệu Tinh Hà cúi đầu trầm tư suy nghĩ một hồi, hắn cảm thấy chuyện này cũng không có vấn đề gì, cùng lắm thì diệt trừ tên quý tộc nghèo túng chết tiệt của Đại Tề quốc cũng kêu là Tần Lập kia.

Tại phủ Ngự Tiền Uy Vũ Tả Tướng quân Đỗ Uy, Tướng quân Đỗ Uy mặt không chút biểu cảm ngồi trên ghế gỗ hoàng lê nhìn con trai đứng ở trước mặt mình với vẻ mặt không phục, lão khẽ thở dài một tiếng.

Đỗ Uy có tất cả ba nam một nữ: con cả cùng con thứ thiên phú cũng không tệ, cũng đều chịu cố gắng, hiện tại đều tham gia trong quân đội đảm nhiệm chức vị quan trọng, tiền đồ sáng chói. Người con gái duy nhất Đỗ Vận hiện đang theo học ở học viện đế đô, mười bốn tuổi cũng đã có được thực lực Hoàng cấp bậc chín. Hơn nữa chẳng những võ công xuất sắc, các ngành học khác đều có thể nói là ưu tú. Đỗ Vận cũng có chút danh tiếng, dáng vẻ lại thập phần xinh đẹp, toàn bộ lớp trẻ thượng lưu ở đế đô đều quấn lấy…

Chỉ có đứa con thứ ba trước mắt này là đủ tiêu chuẩn ăn chơi trác táng. Thiên phú của Đỗ Tử Đằng cũng không thể nói không tốt. Ít nhất nếu như hắn cố gắng dụng công, ở trước hai mươi tuổi đột phá trở thành võ giả Huyền cấp vẫn là không có bất cứ vấn đề gì.

Nhưng tiểu tử này, đến hiện tại cũng chỉ là Hoàng cấp bậc bảy, còn không bằng muội muội hắn. Hơn nữa, cho tới bây giờ cũng không biết chăm chỉ học tập là gì, suốt ngày mang theo bọn nô tài chó má trêu ghẹo con gái nhà lành trên đường phố.

Tuy nhiên có một điểm là tiểu tử này luôn rất có hứng thú đối với công chuyện làm ăn của gia tộc. Sau khi hắn trực tiếp tham gia, chuyện tham ô trước đây giảm bớt rất nhiều, sinh ý cũng có chuyển biến tốt hơn lên.

Thế nhưng vấn đề cũng xuất phát tại đây: hắn là đệ đệ, cho dù không được thừa kế tước vị, nhưng dù sao cũng có thân phận quý tộc. Nhưng hắn suốt ngày tụ tập cùng một đám thương nhân, sau đó ăn chơi đàng điếm đã sớm làm cho rất nhiều người bất mãn. Bao gồm cả Hoàng thượng trong đó, có một lần trong một buổi lâm triều Hoàng thượng đã ngụ ý nhắc đến: phải trông nom con cái của mình, đừng làm những chuyện tổn hại tới thân phận!

Thương nhân ở Thiên Nguyên Đại Lục địa vị thấp, đây là sự thật không cần bàn cãi. Tuy nhiên chính Đỗ Uy cũng không biện pháp gì với đứa con này, bởi vì mỗi lần lão răn dạy Đỗ Tử Đằng, mẫu thân của Đỗ Tử Đằng đều dùng mọi cách cản trở, vì để hậu viện không phát hỏa dần dần Đỗ Uy cũng chẳng quan tâm tới Đỗ Tử Đằng nữa.

Nhưng hôm nay lại không được, buổi chiều Đỗ Uy đã được đám tâm phúc mật báo chuyện xảy ra trên đường phố buôn bán ở thành Thanh Long kia.

Lúc ấy Đỗ Uy vừa nghe nói cũng là giận tím mặt, đừng thấy lão ở nhà răn dạy đứa con như thế nào, đó là chuyện người trong nhà đóng cửa dạy nhau thế nào cũng được. Nhưng nếu như có người ngoài muốn khi dễ con mình, khẳng định Đỗ Uy sẽ không bỏ qua!

Làm một Tướng quân từng trải chiến trường, dưới trướng tới tám vạn trọng bộ binh, Đỗ Uy nhất định sẽ không ngại giáo huấn một chút kẻ dám khi dễ người nhà của mình.

Giáo huấn này đúng có thể là máu chảy đầm đìa!

Nhưng ngay sau đó lão liền cảm thấy sự tình có chút không thích hợp: thiếu niên tên là Tần Lập kia quả thực không có sợ hãi gì lắm. Rõ ràng là một quý tộc nghèo túng của Đại Tề quốc, ở bên này lăn lộn kiếm cơm ăn cũng không phải dễ dàng. Người hơi có chút đầu óc, ai lại ngu dại lựa chọn đắc tội với một thế lực ngầm cường đại nhất của thành Thanh Long chứ? Ai lại không kiêng nể gì chỉ vào một công tử của Tướng quân gia chửi ầm lên như thế?

Tuy rằng thật không ngờ thuộc phe cánh Nhị hoàng tử, nhưng bản năng xuất ra từ chém giết trên chiến trường, vẫn là khiến Đỗ Uy cảm thấy bên trong chuyện này có điều khác thường. Cho nên, hắn quát đứa con ngưng mọi hành động dẫn người đi trả thù. Dùng lời nói ân cần khuyên giải an ủi một hồi. Tuy nhiên, dường như tiểu Tướng quân Đỗ Tử Đằng… không thế nào mua chuộc hắn được.

- Ta cảnh cáo ngươi, chuyện này, tự có Đại Thanh Bang chính bọn nó đi xử lý! Cậu ngươi… hắn không phải không chết sao? Ngươi lội xuống vũng bùn đó làm gì?

Đỗ Uy quả thật có chút bất đắc dĩ, có chút không biết phải nói sao nữa.

æ9M; H9+ M¨v- iW T?Q b m #QÈ+ ` K°i M[M?•M- +?WM; #®M KQÆB K'v im´B- M
iQ¨M i?•M + Q [mw- ? B K„i i`WM; i`WM; M?bM æ¶ lv- K„M;,

@ «M; H¨ M;QÌB F?¬M; +¦ HQÆM; i•K5 *?B T?Q ,M K†+ ?¨M; M,K +O T?O M¨v- F?
ç ç +O i +mM; +'T #¢+ Km \ E +ª M;Q¢B i?'i ¬M; Mm¬B Î # M M;Q¨B- # Q ;²K
?Q - i?S M¨Q F?¬M; T?ªB ao h?¬M; çQ +?Q ¬M;\ o"v K¨ ?B M i¢B ao h?¬M; ç½ tª
t H¢ F?B / i? i?ªK M?Q p"v- ¬M; H¨K i, T?m \ lv ok æ¢B hQÈM; [m•M *?"+ +?"+
+?¼M H¨K `M ç2M `9i ç–m `Ki +´5 G½Q MQÆM; i?"i bU H¨ K„i #` KM `²B5 >m ?m ?

S?K M?•M +¨M; M¦B +¨M; FQ+? ç°M;- ç M +m®B +MM; F?¬M; FbK M´B +?2 K†i K¨

@ G¨ hª hQÈM; [m•M

æ¶ lv M?Ä M? ;BªB i?Q+? K°i +•mX

@ G½Q MQÆM; [mªM ¬M; H¨ hª hQÈM; [m•M ? v >[m hQÈM; [m•MX h +?d #B i H¨ ç
ç"T p¬ +MM; i? i?ªK- K°i #¨M i v bÌ bÌ #` +?†i çSiX «M; M¦B t2K M;QÌB M¼ +¦ i¨M M
i ç•m +¦ H¨K ;b ç„+ i°B pÈB ?„M\ G¢B ` i v ç°+ €+ M?Q p"v5

æ¶ lv i`WM; K„i M?bM çS +QM ç M; H° p K†i +?°i /¢- i?–K M;?o, +ÁM F?¬M; T?
M;QÆB ;•v ?¼ b Q\ L;Q¨B KB M; H¢B M¦B,

@ "¨ H¨ T?K M[i`QM; M?¨- #B i +€B ;b K¨ M¦BX " M i`QM; +?mv M M¨v `'i b•m b„+X
? v H¨ Km®M ç ç +O #¨\ L m #¨ Km®M ç ç X _'i çÆM ;BªM- H½Q iY T?€B ? B K
iÈB ç¦ #–K i?•v iB m iY FB ` p¢M çQ¢M- M?QM; çS +QM #¨ +¦ F?ª M,M; +kM; #`

@ «M; M¦B #"v5

h`QM; K„i S?K M?•M MQÈ+ K„i HQM; i`ÁM; M?bM æ¶ lv,

@ *?mv M M¨v +¦ [m M ? ;b pÈB hB m h K\

@ >W5 *¦ [m M ? ;b\ h'i +ª ç m /Q çS +QM #¨ ;•v ` ?¼ 5 L m F?¬M; T?ªB M¦ ç•m
ç°i M¨v5

æ¶ lv i`ÊM i`WM; K„i M¦B +¦ p¨B T?–M F?Q i? X S?K M?•M M;?2 +?mv M M¨v HB M
`®i +K+ #bM? ioM? H¢B p¨B T?–MX

L?Ä ;B¼M; ?ÄB,

@ h?"i p"v ¨\

G¢B i?'v æ¶ hY æˆM; +¦ +?9i F?m'i M?K+ ;"i ;"i ç–m- b m ç¦ HÈM iB M; M¦B,

@ h i?"i F?¬M; iBM iB m iY FB +¦ +€B #®B +ªM? ;b- +?d H¨ H€ ; M T?K i?•M [m€

@ L;QÆB +•K KB M; +?Q i 5

L;QÌB [m€i +kM; F?¬M; T?ªB H¨ æ¶ lv- K¨ H¨ T?K M?•M p¨M? K„i çÄ #WM; ç M; bm
æˆM; K„M;,

@ L;QÆB [m€ tm®M; +?Q i 5

æ¶ hY æˆM; F?¬M; bÊ hQÈM; [m•M T?K i?•M- M?QM; H¢B bÊ Kšm i?•M +O KbM?
æ¶ ;B iW i` M tm®M; /QÈB ç m `'i bÊ +QM +¼T K M¨vX

æ¶ hY æˆM; i?¨M? i?¨M? i?"i i?"i [m€ tm®M;- +?Êi M;?2 T?K M?•M HÈM iB M; M¦B

@ L;QÆB H¨ ç² p¬ / M? iB m i®i5 G½Q MQÆM; +ÁM +?Q iQM? iÈB M;QÆB- M;QÆ
; M\ L;QÆB +kM; #B i- M,K ç¦ H½Q MQÆM; +?QM? H¨ M?Ì T?K i?•M M;QÆB Î ;B[
` +Sm i ` 5 S?K i?•M M;QÆB H"T # Q M?B m +?B M +¬M; ?B M ?€+?- M;QÆB +
F?¬M; T?ªB M;QÆB H¨ +QM ç +O i - ?¬K M v pÈB HÌB M¦B M¨v +O M;QÆB- i +k

æ®B K†i pÈB H½Q MQÆM; /[/ˆM M?Q i? - æ¶ hY æˆM; H"T iS+ dm tbm- i?¨M? i?¨

@ LQÆM;5 *QM b B H–K `²B- F?¬M; /€K i€B T?¢K M[

@ >W5 >v p¼M; M;QÆB i?”i bU #B i KbM? b B H–K5 *9i p¨Q ?”m pB M çB- T?¢i M;
` +Y 5 *9i çB5

L?bM çS +QM K†i t€K K¨v i`Q çB ` M;Q¨B- T?K M?•M H”T iS+ i? v ç´B Mûi K†i- M
/`m /¨M; ç€M; v m M¦B,

@ lv + +

æ¶ lv +?ÈT +?ÈT €M? K„i- M?bM i?Q€M; [m ? B # M F?¬M; M;QÌB- ?¢ i?’T i? M?

@ L;QÌB +kM; HÈM `²B +ÁM H¨K MkM; M?Q p”v- +kM; F?¬M; bÊ M;QÌB i i?’v5

@ h?U+ F?¬M; +¦ w iS5 «M; ç¦ M? - +¨M; ;B¨ +¨M; M?€i ; M- bS+ K¢M? i?ÌB i` FB
b Q\

S?K M?•M #om K¬B- F?¬B T?K+ p K†i + Q [mw i` M; i`¼M;- b m ç¦ M¦B,

@ h?2Q w +O ¬M; K®B i?M +O ç ç i - +?9M; i +kM; F?¬M; +¦ i? [mªM b Q\

æ¶ lv i?Î /¨B- M¦B,

@ E?¬M; T?ªB F?¬M; i? [mªM- M m M?Q æ¢B h? M? " M; F?¬M; ` i v- i F?ŠM; ç
#¨5 "¨ +kM; F?¬M; T?ªB F?¬M; #B i- æ¢B h? M? " M; H¨ i? HU+ +O h?€B iY- # ?
M¨v\ L m +?9M; i M?9M; i v p¨Q +?mv M M¨v- # ?¢ #B i ç M M¦B i pb +”m 2K pÊ #
#B i i?b b) M;?o p i M?Q i? M¨Q\ "ªM i?•M i i?Q€M; K°i +€B b) #` ;€M +?Q H¨ T

@ S?2 +€M? +O h?€B iY +¦ +€B ;b F?¬M; i®i- h?€B iY +?QM? H¨ ç pQÆM; iQÆM

S?K M?•M K°i KU+ F?¬M; [m M i•K M¦BX

@ >² ç²5

æ¶ lv #’i ç„+ /o HB + M?bM €B i? K°i +€B- M¦B,

@ "¨ H¨K b Q #B i L?` ?Q¨M; iY K°i +?9i +Æ ?°B +kM; F?¬M; +¦\ GQ¢B +?mv M M¨
B +kM; F?¬M; i? /€K +?„+ çQÊ+5 >ÆM M[i ?B M i¢B ç½ çSM; p¨Q ?¨M; M;k- #¨
i Q\

*m®B +MM; +?mv M HB M [m M iÈB T?9 [mw M?¨ KbM?- T?K M?•M +kM; F?¬M; M;
+¦ i? i®M; tm’i i`QÊM; T?m çS M?Ä +O KbM? çB çQÊ+X *?Q M M- M¨M; t2K M?
+O i`QÊM; T?m- imv M?B M pšM H¨ M¦B,

@ o”v +S i?2Q ¬M; M¦B çB5 JQÌB M;¨v5 L m b m KQÌB M;¨v K¨ æ¢B h? M? " M; +Á
MQÆM; H½Q MQÆM; iU KbM? K M; #BM? çB ;B i +?9M;5 >W5 h i?”i +kM; F?¬M
+O æ¢B h +¦ i? FB m M;¢Q ç M ç•m +?S\5

æ¶ lv F?¬M; M¦B ;b M?bM i? iY +O +?QM? KbM?- H„+ ç–m,

@ æ•m +–M iÈB KQÌB M;¨v- M; v i®B ?¬K M v b) +¦ M;QÌB F?¬M; M?`M çQÊ+ `²B5

h–M G”T +MM; "° o•M u M M;²B Î ç¢B bªM? H–m K°i i`QM; +Y ?¨M;- +€+? K°i +€B
K°i #¨M +Ì- ? B M;QÌB M;QÆB iÈB i çB ç€M? ç M [m M +ª i`ÌB ç’iX

@ *¬M; iY5 L;QÆB t€+ ç`M? #m´B i®B ?¬K M v #¼M ?¼ b) T?€B M;QÌB iÈB i`ª i?M

@ æQÆM; M?B M5 L m F?¬M; i?b / M? iB M; K†i KkB æ¢B h? M? " M; +?ŠM; T?ª
b Q\

@ o”v M;QÆB M¦B- L?` ?Q¨M; iY +¦ i? T?€B M;QÌB M;,M +?†M ? v F?¬M;\

@ E?ŠM; ç`M? b) F?¬M;5 >„M +ÁM +–M iB M i? K K°i #QÈ+ M?bM t2K i?U+ HU+ +O
>Q¨M; h?QÊM; +kM; ç M; t2K ç•v5 *?Q M M- +?Ì ?„M i?’v `ä i?b F?¬M; +ÁM F`T `²

h–M G”T M¦B tQM;- +QÌB M?¢i,

@ "¼M ?¼ ç M ç'v5 h, H M H–m ? B- i`'M M +€+ +¬ ;€B çBX

h` M çQÌM; +€B €M? ç M +?B m b€M; i`QM;- M?QM; F?¬M; +¦ K°i #¦M; M;QÌBX E?
çB iÈB ç` çB K çQÊ+ +?d ç`M?- H¢B T?€i ?B M i`QÈ+ +Y ?¨M; FB K°i M;QÌB im
;? #®- ç M; M;€T- KB M; H˜K #˜K,

@ G½Q iY #m²M M;O [m€ `²B- +€+ M;QÆB M?Q i? M¨Q ;BÌ KÈB iÈB\

hB m JMB

.m v L;½ æ°+ h¬M

h€+ ;Bª,hB m æ Q S?QM; GÊB

RR8X *?QÆM; RR8, æ K :B i *?¦+

æ€K M;QÌB iÈB pÈB F?Q i? ?MM; ?´- p K†i K¶B M;QÌB ç m ?–K ?–K- iÄ ` b€i F?
i?B m MB M idM? M?Q F?¬M; M^K i` M ;? F?¬M; M¦B K°i +•m- i'i +ª ç m b[M; bÌ çS
FBM? M;QÌB FB i`QM; M?€v K„i ;BªK #Èi p¨B T?–MX

G"T iS+- HY ;B"M iW i`QM; HÁM; ç€K M;QÌB M¨v #®+ H M, H¨ +?B M bo iBM?
i?QÌM; +,M #ªM F?¬M; +–M ;b ç M #¼M ?¼ ` [m•M- +?d +¦ i?ÌB F?„+ K'm +?®i- KÈ
T?¦X

o®M F?B #¼M ?¼ M?"M çQÊ+ M?B K pK H–M M¨v- M¦B H¨ +–M ç®B T?¦ pÈB K°i i?
+?S M?B m #'i K½MX *?Q `^M; # M; +?O `ä `¨M; H¨ F?¬M; iBM p¨Q i?U+ HU+ +O
i?¬B- +?Q /M +¦ K¢M? ç M ç•m çB M[i?b +¦ i? K¢M? ç M KS+ M¨Q +?S\

G9+ M;?2 * Q ao h?¬M; M¦B i?B m MB M FB i?U+ `'i +¦ i? +¦ i?U+ HU+ æ` +'T-
M?¢i- K°i çS M?Ä +?Q /Si b[- M?Q i? M¨Q +¦ i? H¨ pä ;Bª æ` +'T\ æ•v `ä `¨M
K†i KkB +O KbM? M M ibK HQ /Q i?Q€B i?€+5 h?U+ HU+ +O * Q ao h?¬M; i–K i?
M;QÌB M¨v F?¬M; iBM HÌB ?„M M¦BX

æQ+? t€+ `'i F?¦ iQÎM; iQÊM;- K°i M;QÌB i` im´B F?¬M; ç M ? B KQÆB im´B H¢B

@ L;QÆB +?QM? H¨ h–M G"T\

J°i ?€M iY FbM? i` M; /šM ç–m- €M? K„i m i®B +?ÈT ç°M;- b€i F?Q M²M; ç"K M?bM
Î ç¦- H¢M? HMM; ?ÄBX

@ æ9M; p"v5 h +?QM? H¨ h–M G"T5 *€+ M;QÆB +?QM? H¨ M;QÌB +O æ¢B h? M?

h–M G"T +® w M? +? KB M; b†+ KMB [m ?QÆM; æ¢B h [m®+- i` M K†i ?B M ç"K

@ óæ¢B h? M? æ¢B h? M? ô *€B i M M¨v M?Q i? M¨Q ;B®M; M?Q i M +QM +?¦ M?
L?bM #° /€M; +€+ M;QÆB i #B i M; v, Zmª M?B M +€+ M;QÆB +?QM? H¨ K°i ç€K

@ hB m iY Km®M +? i5

> B M;QÌB # M +¢M? i M i?O HoM? T?šM M° [m€i K°i iB M;X E?¬M; i? K M?B m
HQM; #´ iÈB ?QÈM; h–M G"TX h` M M;QÌB ? B M;QÌB M; v +ª ?¨Q [m M; ç m F?¬M

>B M M?B M- ? B pä ;Bª M¨v ç m +?Q `^M; ;B i K°i i M i?B m MB M F?¬M; #B i b®M
F?¬M; +–M /MM; ? i iQ¨M HU+5

@ *˜M i?"M5

:½ i?O HoM? #¶M; M?B M i?'v €M? K„i h–M G"T M?Qm H¢B- H"T iS+ +ªK i?'v +¦ çB
M?„+ M?Î K°i +•mX *?d iB + `^M; ?„M M?„+ M?Î pšM +ÁM +?"K5

E?B ? B M;QÌB ç½ p¼i iÈB T?K +"M h–M G"T- ? B i? M? ç Q ` M #^M; iBM? +QÆM
[m M;- FûQ i?2Q K°i iB M; `Qi ;B¦ `ÊM M;QÌB- ?mM; ?,M; #´ iÈB KbM? h–M G"TX

h–M G”T ?QT K„i- i?”K +?Q i?’v `ä p /[ iÊM +MM; ?QM; T?’M i` M K†i ? B M;QÌBX

@ :B i M;QÌB `’i i?Q+? i?9 b Q\

h–M G”T H¢M? HMM; +QÌB- ? B i v pQÆM ` M? M? M?Q iB +?ÈT +?KT p¨Q ç Q T

*€B ;b5

æ€K M;QÌB T?Q b m p¨ M?[M; M;QÌB M9T i`QM; #¦M; i®B M;–K [m M b€i MÆB M¨
? B K„i- i`QM; HÁM; p¬ +MM; FBM? M;¢+X

> B ?€M iY M¨v ç m +¦ +ªM? ;BÈB >mv M +’T- imv `^M; F?¬M; /MM; ? i iQ¨M HU+-
+?Q /M H¨ pä ;Bª >mv M +’T #”+ + Q +kM; F?¬M; /€K ç¦M çÐ FB m M?Q p”v\

aU ibM? +ÁM +?Q tQM;X > B ?€M iY #` M;QÌB i +?KT M„K H’v pk F?Q ç m ;B”M
;–K H M K°i iB M;- i` M M;QÌB #MM; H M p–M; b€M; t M?- +´ i v ;²M; bS+ ç tm®M

G9+ M¨v H¨ /MM; ? i iQ¨M HU+ `²B5

h`QM; K„i ? B pä ;Bª +?ÈT ç°M; ?¨Q [m M; çB M +m²M;- M¦B i`QM; HÁM;, óhB m
Km®M +? i- /€K +?KT #„i #BM? F?Q +O +?9M; i 5ô

@ *? i çB5

> B M;QÌB ç²M; i?ÌB [m€i HÈM- +MM; K°i H9+ pÈB +•m ó+˜M i?”Mô FB +O i?O H

_„+5

_„+5

> B iB M; p M; ;BÁM i M- iB T i?2Q +?QM? H¨ ? B iB M; i`–K çK+ óS?”T5 S?”T5ô

> B i v +O h–M G”T ;B®M; M?Q ? B K¦M; pm®i +?BK QM;- # ;šv pk F?Q +O ? B
i? M? çQ¢M ç Q- i?•M KbM? M?Q€M; H M K°i +€B i?m”M i? +„K ? B çQ¢M HQÐB ç

*€B ;b +QÆM; F?Q ?° i? - +€B ;b i?•M i? p[M; +?„+- ?Q¨M iQ¨M F?¬M; +¦ +?9i i€
ç Q ;?BK iW i`QÈ+ M;U+ tmv M ` T?Q b m HQM; ? B M;QÌB5

ó"MKô K°i iB M;- ? B M;QÌB K K M?kM M;½ i` M K†i ç’i- K„i KÎ i`WM; i`WM; i`QM; €
+?Q iÈB +? i +kM; +?Q F`T ?B m, h?B m MB M M¨v b Q +¦ i? +¦ F?Q HU+ HÈM M
ç Q #€+? Hmv M i`QM; i v #¼M ?¼X

@ hB m iY5 L;QÆB /€K ;B i ?mvM? ç i 5

h`ÁM; K„i ;½ i?O HoM? H”T iS+ çÄ H M- K°i i?•M F?Q i? H”T iS+ i,M; H M iÈB i°i ç
+MM; M? m Hmv M +¬M;- +MM; M? m ,M- +MM; M? m M;O +MM; M? m çM #ÐM M
+QÈT +O X *¦ i? M¦B- ibM? i?•M M?Q ?mvM? ç 5

J„i i?’v ? B pä ;Bª >mv M +’T- +S M?Q p”v +? i i`QM; i v i?B m MB M F?¬M; KBM?
+?QM? H¨ HY ;B”M M;9i i`ÌBX

@ h T?ªB #–K i?•v M;QÆB p¢M çQ¢M5

:½ ç–m HoM? æ¢B h? M? " M; i`ÁM; K„i çÄ #WM;- ;–K K°i iB M; `9i ` K°i i? M? i`Q
H¢M? i?’m tQÆM;X

h? M? ç Q M¨v `’i M?Ä #ªM +?d `°M; +Ð # ç®i i v- ?ÆM M[`’i i?ŠM;- KkB ç Q i¨ ç
;B®M; M?Q K°i i? M? i`QÌM; FB K #bM? i?QÌM;X hmv M?B M b®M; / Q /¨v i?Q¢i
+MM; b„+ #ûM- çQÌM; `½M? ? B # M pW `°M; pW b•m +ÁM p i K€m i` M ç¦- i`¬M;

a„+ K†i h–M G”T i?Q€M; M;QM; i`¼M;- F?¬M; i? iQÎM; çQÊ+ æ¢B h? M? " M; [m
HQM;- M;QÌB M¨v F?¬M; M;Ì H¨ K°i pä ;Bª æ` +’T5

J°i i?•M / Q ç°M; M;mv M HU+ +m²M +m°M ç¦- +MM; pÈB i? M? i`QÌM; ç Q [m€B /`
K„i M¨v F?¬M; T?ªB H¨ K°i M?•M p”i p¬ / M?X

Tần Lập đã đoán đúng, những người tới đây đêm nay đúng là một đường tinh nhuệ nhất của Đại Thanh Bang: Chiến Đao Đường, mà người cầm thanh trường đao quái dị trong tay này là Tôn Lục được người ta tôn xưng ngoại hiệu Thiểm Điện Đao!

Một thân thực lực đạt tới Địa cấp bậc hai, tinh luyện chiến kỹ Thiểm Điện Đao Pháp, tại trong thành Thanh Long này cũng có tiếng tăm lừng lẫy!

Tuy nói thành Thanh Long cũng không hề ít võ giả Thiên cấp, nhưng các võ giả Thiên cấp đó không phải là lão tổ tông của những gia tộc lớn quyền thế, thì cũng là cung phụng trong hoàng cung, xưa nay đâu có người nào còn lòng dạ quản tới những chuyện thế tục vớ vẩn?

Giống như Mộ Dung Thiên bị Tần Lập giết kia, nếu không phải bị cây linh dược thu hút thì đâu thèm tự mình ra tay đối phó với một thiếu niên nghèo túng?

Bởi vậy, với những võ giả như Thiểm Điện Đao Tôn Lục, ở thành Thanh Long được xem như nhân vật số 1 khó lường rồi!

Đây cũng là nguyên nhân hôm nay người của Chiến Đao Đường khó chịu. Lão Đại Lãnh Bình của họ, không ngờ lại lệnh cho cả tinh nhuệ của Chiến Đao Đường ra hết, nói là cần phải chặt đầu của quý tộc nghèo túng Đại Tề Quốc đem về, sau trọng thưởng!

Nhưng ở trong mắt những người Chiến Đao Đường này, trọng thưởng có trọng hậu đi nữa cũng làm giảm tôn nghiêm của võ giả. Lệnh cho hơn mười võ giả Huyền cấp bọn họ, cộng thêm một Đường chủ Địa cấp đến đối phó với một thiếu niên, chuyện này quả thực giống như tát vào mặt bọn họ!

Thế nhưng hiện tại bọn họ mới biết được mệnh lệnh của bang chủ chính xác biết bao. Hai võ giả Huyền cấp dưới tay thiếu niên kia, ngay cả một chiêu cũng không tới liền cùng mất mạng.

Thiểm Điện Đao Tôn Lục sở dĩ có một cái ngoại hiệu như vậy, đó chính là đao của hắn rất nhanh.

Từ khi xuất đạo đến nay, dưới đao của hắn đã có không biết bao nhiêu vong hồn, ước chừng không dưới mấy trăm người! Hầu hết võ giả trong đó đều tránh không khỏi một đao như tia chớp của hắn!

Chẳng những đao mau, hơn nữa trong khoảnh khắc phát ra kia, trên thanh đao của hắn còn có thể bùng phát ra một vầng hào quang như ánh mặt trời. Đó đương nhiên chính là chỗ tinh túy trong chiến kỹ Thiểm Điện Đao Pháp!

Chỉ cần địch nhân hơi có chút xíu phân tâm, vậy gần như liền báo hiệu kết cục của hắn.

Thậm chí Tôn Lục đã từng giết cả đối thủ thực lực cao hơn một hai bậc so với hắn. Tất cả đều bởi vì đối phương không biết chiêu thức của hắn, trong khoảnh khắc bị ánh sáng chói mắt, theo bản năng nháy mắt, cái nháy mắt đó đã cướp đi tính mạng họ.

- Tiểu tử! Chết dưới đao của Thiểm Điện Đao Tôn Lục ta, coi như ngươi cũng không thiệt! Nhiều năm như vậy trong số người bị lão tử giết, ngươi là người trẻ tuổi nhất!

Tôn Lục một tay kéo thanh đao, theo bước chân hắn nện bước, khí thế từng bước một tăng lên, khi cách Tần Lập còn hơn mười thước, bỗng nhiên tăng tốc, cả người giống như vì sao băng mạnh mẽ vọt tới phía Tần Lập.

Trong nháy mắt vọt tới phụ cận Tần Lập, thân mình hắn nhảy dựng lên. Đồng thời, trường đao quái dị kéo theo hắn chỉ trong giây lát bay vòng lên, giống như chiếc lưới vàng của chiến thần. Từ trên cao nhìn xuống một chiêu Lực Phách Đại Sơn vô cùng đơn giản, nhưng bởi vì lực lượng và tốc độ của nó làm cho không khí đều trở nên có chút vặn vẹo.

Đồng thời, trên thân thanh trường đao bùng phát ra ánh sáng rực rỡ! Ban đêm tối đen bỗng nhiên sáng lên giống như ánh mặt trời chiếu rọi hào quang vạn trượng, sáng lạn chói mắt!

- Chết!

Không ai nhìn thấy trong tay Tần Lập, không biết từ khi nào thì nhiều ra một thanh trường kiếm, càng không ai nhìn thấy, Tần Lập làm thế nào cắm thanh kiếm kia vào ngực Thiểm Điện Đao Tôn Lục.

Chỉ biết là trong vầng hào quang chói mắt đó, chẳng những Tần Lập, mà ngay cả những người đứng phía sau cũng hoàn toàn không có cách nào thấy rõ bên trong đã xảy ra chuyện gì. Chỉ có khi hào quang tán đi, mới thấy Thiểm Điện Đao Tôn Lục đã đứng trước mặt Tần Lập, mà sau lưng hắn lộ ra mũi kiếm dài cả xích.

(Thước Trung Quốc: đơn vị đo chiều dài, bằng 1/3mét).

Luồng hơi lạnh trên thân kiếm cổ kia giống như đúc từ hàn băng vạn năm, cho dù khoảng cách rất xa cũng khiến người ta có cảm giác lạnh cả từng chân lông sợi tóc.

Thiểm Điện Đao Tôn Lục mắt mở trừng trừng, không hổ là võ giả Địa cấp, bị một kiếm xuyên tim không ngờ không có lập tức chết đi. Hắn cảm nhận được máu trong thân thể mình chạy tới thanh kiếm kia rồi dường như không chịu khống chế.

Khóe miệng Tôn Lục, bỗng nhiên xuất hiện một cái cười dữ tợn:

- Đây chính là mùi vị của tử vong à? Ngươi… ngươi nhanh hơn ta!

Thân mình hắn mềm nhũn. Tần Lập vừa kéo cổ tay, Ẩm Huyết kiếm trở lại trong tay, phía trên thân kiếm không dính chút vết máu nào! Nhưng Tần Lập lại biết rằng thứ này vừa mới uống sạch máu tươi của Tôn Lục, bởi vì thân mình Tôn Lục ngã trên mặt đất, một hồi lâu mới có một chút máu rỉ ra. Tần Lập tập trung tinh thần quan sát rất rõ ràng cảm nhận được sự hưng phấn của Ẩm Huyết trong tay.

Ma kiếm nha! Tần Lập nghĩ trong lòng. Hắn nheo mắt nhìn đám hán tử đối diện sửng sốt đứng như tượng gỗ, lạnh lùng nói:

- Còn chưa cút đi! Chờ lão tử ra tay lấy cái mạng chó các ngươi à?

- Đại ca!

Theo tiếng nói của Tần Lập, đám người kia giật mình kinh tỉnh lại, đồng thời lao ra mười mấy người, vung chiến đao trong tay, một màn hào quang màu xanh lập tức bùng lên giữa đám người.

- Báo thù cho đại ca!

Cũng không biết ai gào lên, cả đám người như điên cuồng phóng vọt lại phía Tần Lập.

Trong mắt Tần Lập thoáng hiện lên vẻ kính nể, tuy nhiên ngay lập tức trở nên lạnh như băng. Ta có thể bội phục các ngươi tình huynh đệ thắm thiết, nhưng không thể dễ dàng tha thứ các ngươi đối phó với ta!

Như vậy đến đây đi! Để ta nhìn thử xem kỹ xảo chiêu thức cùng lực lượng của tầng thứ nhất chiến kỹ Duy Ngã Độc Tôn, rốt cục mạnh đến cỡ nào! Tần Lập hô lên trong lòng, vung trường kiếm lên đón đám người vọt đang vọt tới.

Đối phó với bọn họ, không cần dùng tầng thứ hai của chiến kỹ Duy Ngã Độc Tôn: Uy Áp Tinh Thần!

Trên con đường đêm tối.

Một hồi chém giết chấn động lòng người! Kỳ thật cũng chỉ duy trì không đến một khắc chung. (mười lăm phút bằng một khắc)

Gần như tất cả những người nhận được tin tức tới đây âm thầm quan sát, đều không chịu được mùi máu tươi tanh nồng trên đường, đều rút lui trước thời hạn.

Bọn họ cũng đều biết: Đại Thanh Bang vô địch lâu nay, lần này thật đúng là đụng phải thiết bản rồi!

Bắt đầu từ ngày mai, Chiến Đao Đường một đường tinh nhuệ nhất của bọn họ, từ nay về sau bị xoá tên.

Tiểu Mùi

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả:Tiểu Đao Phong Lợi

Nhưng mà Tần Lập cũng tốt, Bộ Vân Yên cũng vậy, trong lòng đều rõ ràng: chuyện này tuyệt đối không có khả năng quên đi như thế.

Cho nên, Tần Lập vẫn đang chầm chậm đợi đối phương tìm tới cửa.

Thanh Long quốc có một tập tục, sau khi người chết được bảy ngày được gọi là đêm hồi hồn. Có người nói linh hồn người đã chết sẽ vào ngày hôm đó quay về nhìn lại một lần, sau đó hoàn toàn rời đi, hồn về địa phủ, sau đó chuyển thế luân hồi.

Mà nếu như muốn báo thù cho người kia, thời cơ tốt nhất chính là đêm hồi hồn, lấy đầu cừu nhân đặt trước linh cữu, để cho người đã khuất tận mắt nhìn thấy đại thù đã báo!

Lúc Bộ Vân Yên nói cho Tần Lập những lời này, trong lòng cũng ít nhiều có chút thấp thỏm. Đại Thanh Bang cuối cùng là một quái vật lớn! Mà Tần Lập, lại lẻ loi một mình!

Mấy ngày nay mỗi ngày Tây Qua đều sẽ nhắn gửi sang tin tức mới nhất hắn nhận được, tất cả chứng cứ đều cho thấy: Lãnh Bình bang chủ Đại Thanh Bang, sẽ lựa chọn đêm ngày thứ bảy, báo thù cho huynh đệ hắn!

Bởi vì Đại Thanh Bang đã tuyên bố lệnh triệu tập các bang hội trên toàn thành Thanh Long, ra lệnh tất cả các bang chủ bang hội cỡ trung trở lên, đến tiễn đưa Thiểm Điện Đao Tôn Lục trong đêm hồi hồn.

Bởi vì Tây Qua khống chế được một bang hội cỡ trung loại nhỏ, cũng nhận được lệnh triệu tập của Thanh Long bang. Nói là tiễn đưa cho Tôn Lục, kỳ thật ai cũng đều biết nhất định là Đại Thanh Bang muốn giết cừu nhân của Tôn Lục, sau đó bày ra cho các bang hội thành Thanh Long xem: chúng ta vẫn cường đại như trước!

Đây cũng là phương thức tìm lại mặt mũi tốt nhất, bởi vì trải qua một trận đánh này, địa vị Long đầu của Đại Thanh Bang trong thành Thanh Long đã bộc phát nguy cơ. Thành Thanh Long cũng không phải chỉ có mỗi thế lực một nhà bọn họ, các bang hội vốn bị bọn họ đè đầu không thở nổi tùy thời đều có thể phản công, hung hăng cắn bọn họ một miếng.

Sự tình dường như đã phát triển theo phương hướng kia, không thể nghịch chuyển được nữa.

Mà ngay sáng sớm ngày thứ bảy, một sự kiện gây ra bước chuyển ngoặc thật lớn làm người ta trợn mắt líu lưỡi!

Người trong cung đến đây!

Hơn nữa, người đến tuyên chỉ còn là một người Tần Lập quen thuộc! Chính là Lý công công mù một mắt!

Thương thế trên mặt Lý công công đã sớm tốt hơn, ngự y trong hoàng cung cũng rất có thực lực. Hiện giờ Lý công công ngoại trừ có thể nhìn ra con mắt giả, đã hoàn toàn không nhìn ra được thảm tượng năm đó nữa.

Bộ Vân Yên không đi ra, tuy nói đã dịch dung, hơn nữa Lý công công cũng không biết tên của nàng, nhưng khó bảo toàn người ta sau này sẽ không điều tra.

Tần Lập thấy Lý công công cũng hơi sững sờ, trong lòng nói người này cũng còn có chút thủ đoạn, mù một mắt còn có thể tiếp tục ở lại trong cung. Tần Lập lại không biết, Lý công công ít ra cũng là một võ giả Địa cấp, lại hầu hạ bên Hoàng đế nhiều năm, Hoàng Thượng hiện nay là một người tương đối trọng tình cảm, cho nên cũng không thay đổi hắn.

- Ngươi chính là Tần Lập?

Một con mắt còn lại của Lý công công quét tới quét lui trên mặt Tần Lập, ngữ khí có pha vài phần bất thiện. Cái tên gọi này đối với hắn mà nói, quả thật là đau tận xương tủy, hắn hận không thể ăn thịt uống máu lột da Tần Lập.

- Phải, tại hạ là Tần Lập quý tộc Đại Tề quốc, không biết ngài là?

Tần Lập một hơi khẩu âm Đại Tề, khiến một chút khả nghi của Lý công công cũng biến mất.

- Quý tộc sẽ không cần phải quỳ xuống tiếp chỉ, chúng ta phụng khẩu dụ của Hoàng Thượng, đón ngươi tiến cung gặp mặt thánh thượng!

Lý công công nói có chút buồn bực, hắn thật sự không thích cái tên gọi Tần Lập này, rất chán ghét, cực kỳ chán ghét!

Tiểu Mùi

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả:Tiểu Đao Phong Lợi

118. Chương 118: Một Thân Ngạo Cốt Đáp Quân Vương

Thấy Tần Lập do dự, Lý công công liền bĩu môi quay sang các binh sĩ đứng phía sau hắn, thoạt nhìn thực lực cũng không bình thường nói:

- Các ngươi thủ vệ ở nơi này đi.

- Bọn họ?

Tần Lập liếc mắt liền nhìn ra, mười mấy binh sĩ này cũng chỉ có trình độ Hoàng cấp. Hắn quả thật có chút lo lắng an toàn ở đây, vạn nhất Lãnh Bình kia tìm hắn không được, bắt những nữ nhân vô tội này thế mạng thì làm sao đây?

- Hừ, được rồi! Chút cẩn thận của ngươi cũng đừng khoe khoang trước mặt chúng ta, coi chúng ta không biết ngươi nghĩ gì sao?

Lý công công bĩu môi, khinh thường nói:

- Ngươi có biết bọn họ có thân phận gì không?

Không đợi Tần Lập trả lời, Lý công công chỉ vào một binh sĩ trong đó hỏi:

- Nói cho vị quý tộc Đại Tề quốc này biết, các ngươi là ai!

- Chúng ta là Ngự Tiền Thị Vệ binh sĩ Tam Đại Doanh!

Gã binh sĩ kia cũng nhìn ra Tần Lập hoài nghi thực lực của bọn họ, cố ý ngẩng đầu ưỡn ngực, giọng cũng nói lớn hơn một chút. Vừa lúc bị đám người vây xem cách đó không xa nghe thấy, lúc này cả đám người đều co rụt đầu lại phát ra một trận kinh hô.

Tần Lập không quá rõ ràng, chẳng qua lời bàn tán xôn xao của đám người vây xem bên kia lập tức lọt vào trong tai hắn.

- Trời ạ! Lại là người của Tam Đại Doanh, phái bọn họ tới đây làm gì? Làm thủ vệ cho người kia sao? Khó tin quá!

- Tam Đại Doanh, đó là đội quân át chủ bài của Thanh Long quốc chúng ta mà! Năm đó lúc giao chiến với Đại Tề quốc, đánh cho quân đội Đại Tề đến tơi bời tan tác. Không ngờ tới hôm nay lại đến trông cửa cho một quý tộc Đại Tề sa sút, thật là không thể tin nổi.

- Hứ, các ngươi đều lạc hậu cả rồi hay sao. Hiện giờ Đại Tề, Đại Sở, Tư La, Thanh Khâu cùng Thanh Long chúng ta năm nước kết minh, thân như huynh đệ, đều là người một nhà cả.

- Người một nhà cái chó má gì chứ, còn không phải bị Tân Tần quốc bức ra.

- Được rồi, ngươi nói nhỏ một chút, cái này có liên quan gì đến ngươi?

Tần Lập bất chợt hiểu được, thì ra gác cửa này cũng không phải ở chỗ thực lực mạnh yếu, mà là vấn đề thân phận. Đứng ở chỗ này, liền đại biểu thái độ của Hoàng đế, chí ít ở trong giai đoạn hiện tại, thật là sẽ không có ai dám công khai khiêu khích Hoàng quyền.

- Vậy đa tạ các vị huynh đệ rồi!

Tần Lập chắp tay về phía các binh sĩ kia, hắc hắc cười nói. Sau đó quay đầu lại nói với Đóa Đóa:

- Những người này đều là Hoàng đế lão nhân gia phái tới bảo hộ các ngươi, buổi trưa nói với phòng bếp làm thêm mấy bàn, món ăn phải ngon, phải có thịt!

Đám người vây xem kia toàn bộ đều không biết nói gì nữa, vẻ mặt khinh thường nhìn Tần Lập, trong lòng thầm nói: ngươi coi Ngự Tiền Thị Vệ người ta chưa ăn thịt bao giờ sao? Đại Tề nhà quê, ngu ngốc mà!

Lý công công cũng vẻ mặt trầm lặng, nhìn phía Tần Lập nói:

- Tần công tử, mời!

Lên xe ngựa, Tần Lập mới phát hiện thì ra chiếc xe ngựa này thoạt nhìn bề ngoài bình thường, nhưng bên trong lại cực kỳ sang trọng. Xa hoa mà không lãng phí, khí thế trầm trọng mà không mất vẻ thoải mái.

Trên xe ngựa, đầu tiên Lý công công giảng giải cho Tần Lập một đống quy củ tiến cung gặp Hoàng thượng. Tuy rằng hắn rất chán ghét cái tên gọi Tần Lập này, nhưng cũng không còn cách nào. Người này là Hoàng Thượng nhìn trúng, những người như bọn họ đều biết rõ chuyện xảy ra ở Đại Thanh Bang. Sợ rằng hiện giờ Lãnh Bình bang chủ Đại Thanh Bang chỉ còn cách dậm chân bực bội mất thôi! Lá gan hắn có lớn, chẳng lẽ còn dám đối nghịch với Hoàng Thượng? Đêm hôm nay Đại Thanh Bang đã định sẵn phải mất hết mặt mũi trước tất cả các bang hội ở Thanh Long!

Xe ngựa tiến thẳng một đường vào trong hoàng cung, lúc dừng lại Lý công công nhẹ giọng nói:

- Tần công tử chớ quá lo lắng, bên Nhị điện hạ đã an bài tốt rồi.

Nói xong, còn nhìn Tần Lập thật sâu.

Tần Lập sững sờ, không nghĩ tới Lý công công này lại là người của Nhị hoàng tử, hơi gật đầu. Vốn hắn cũng không có gì phải sợ, một thân thực lực đã đạt tới Thiên cấp. Diện tích Thiên Nguyên đại lục quá sức rộng lớn, quốc gia lớn nhỏ nhiều như lông trâu, các vùng đất thần bí có ở khắp mọi nơi, không lẽ còn không tìm được chỗ sinh tồn?

Lý công công đi rồi, tự nhiên có người tới dẫn Tần Lập tiến vào đại điện Thanh Long - trung tâm chính trị tối cao Thanh Long quốc!

Ở đây cũng không có khí tức xa hoa như trong tưởng tượng của Tần Lập, thậm chí dường như còn không trang hoàng nguy nga lộng lẫy bằng đại sảnh yến hội của Thượng Quan gia. Nhưng khắp chốn lại lộ ra một cổ khí thế trang trọng, làm cho người ta đi vào trong này không kìm nổi sẽ sinh ra một cổ kính nể trong lòng.

Nên biết rằng, người ngồi trên ghế rồng ở nơi cao nhất của đại điện, chính là vua của một nước, đế vương chân chính đó!

Dù là Tần Lập, cũng là lần đầu tiên gặp được loại tràng diện này, trong lòng thoáng có chút khẩn trương, chẳng qua hắn nhanh chóng thích ứng lại. Đi theo phía sau một thái giám, sau khi vào đại điện, Tần Lập tự giác đi vào trong một góc.

Phía trước chừng hơn trăm người đông nghịt đứng thành hai hàng. Những người này chính là kẻ nắm quyền quốc gia chân chính.

Ở trong mắt mấy người bọn họ, võ giả chỉ là một công cụ lợi dụng mà thôi!

Tuy rằng Thanh Long quốc dùng võ lập quốc, Thiên Nguyên đại lục vô cùng tôn trọng truyền thống võ học, chú ý thực lực làm đầu. Nhưng ở trong triều đình này, chân chính nắm trong tay quyền cao, thật không có bao nhiêu võ giả cao giai.

Tần Lập đến đây cũng không khiến bao nhiêu người quan tâm tới, chỉ có một ít người đứng trong đội ngũ cuối cùng, hiếu kỳ quan sát hắn vài lần, lập tức xích lại gần hắn.

Triệu Nguyên Lễ là một hoàng đế coi trọng nhân tài, cho nên bình thường sẽ có một chút người mang năng lực đặc thù được tiếp kiến, cũng ban cho quan tước nhất định, sau này cả đời hầu như không có cơ hội đứng ở chỗ này lần thứ hai.

Cho nên, đối với việc Tần Lập đến đây, không ai cảm thấy kinh ngạc.

Lúc này, có thể có người nói cho Hoàng đế là Tần Lập đã đến. Triệu Nguyên Lễ ngừng các sự tình khác, giọng nói sang sảng:

- Tần Lập đã tới rồi chứ?

Lúc này Tần Lập chỉ có thể đi ra từ góc phòng, quay về phía Hoàng đế hơi khom người:

- Quý tộc Đại Tề quốc, Tần Lập ra mắt bệ hạ.

- Lớn mật! Nhìn thấy bệ hạ sao không quỳ bái!

Ở phía xa xa bên trên truyền đến một tiếng quát lạnh lùng.

Tuy rằng khoảng cách xa, nhưng ánh mắt của Tần Lập vẫn liếc thấy người vừa nói. Đó là một quan văn hơn bốn mươi tuổi, mặt trắng không râu, một đôi mắt âm trầm. Hắn đứng cách Hoàng đế không xa, đang lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Tần Lập.

Tần Lập híp mắt nhìn người này cười ngạo nghễ:

- Tại hạ có thân phận quý tộc Đại Tề, thấy Hoàng Thượng tự nhiên có thể không quỳ bái!

- Quý tộc Đại Tề, lẽ nào đến Thanh Long chúng ta cũng là quý tộc sao? Đáng cười!

Gã quan viên mặt trắng kia như nghe được một chuyện quá sức buồn cười, bĩu môi nói.

- Vị đại nhân này, tuy rằng ta không rõ ràng vì sao ngài lại nhằm vào tại hạ cho lắm, chẳng qua cũng không sao cả. Có thể ngài đố kỵ diện mạo ta anh tuấn hơn ngài, nhưng có một chút tại hạ thật không rõ, mời vị đại nhân này giải thích cho: Đại Tề, Đại Sở, Thanh Long, Tư La cùng Thanh Khâu năm nước kết minh, cùng nhau tiến lùi, thân phận quý tộc có hiệu lực ngang nhau giữa các quốc gia. Làm sao đi đến nơi này, thì lại không được thừa nhận? Dựa theo ý của ngài là Liên minh năm nước ở chỗ của ngài vô hiệu sao, vị đại nhân này, ta nói có đúng không?

- Ngươi… ngươi ngậm máu phun người!

Quan viên mặt trắng kia không ngờ rằng Tần Lập lại nhanh mồm nhanh miệng như vậy, nói mấy câu đã chèn ép hắn vào góc cũng không nói, lại còn có thể trả đũa. Loại chuyện này nói nhỏ không nhỏ nói lớn không lớn, bởi vì rất dễ khiến cho hai nước tranh chấp.

Tần Lập nhún vai:

- Ta dùng ngữ khí ôn hòa như thế nói chuyện với ngài, làm sao thành ngậm máu phun người được? Tuy rằng ngài lớn tuổi, râu mép nhiều hơn ta, diện mạo… ấy, diện mạo so với ta kém một chút, nhưng cũng không thể nói xấu một quý tộc Đại Tề được chứ!

Khẩu âm Đại Tề quốc tương đối cường điệu, Tần Lập vừa so sánh vừa làm động tác, nói xong những lời này, cả triều đình đã truyền đến những tiếng cười lớn. Gã quan viên mặt trắng kia bị tức đến mặt đỏ tận mang tai, chỉ vào Tần Lập nói không ra lời.

Bóng người bên kia chợt lóe, Tần Lập chợt phát hiện một khuôn mặt quen thuộc đang cực độ phẫn nộ căm tức nhìn mình, trong ánh mắt tràn đầy sát khí. Cũng không phải ai khác, chính là Thái tử Triệu Tinh Hà.

- Được rồi!

Triệu Nguyên Lễ lạnh lùng quát, một màn vừa rồi làm cho hắn cực kỳ thất vọng. Người vừa nói chính là Lễ bộ Thị Lang, bình thường rất thân cận với Thái tử, hắn làm khó dễ lần này cũng là do Thái tử bày mưu đặt kế. Dù sao Đại Thanh Bang kia cũng là do Thái tử nắm giữ, mà cách làm của mình sẽ làm cho Thái tử ngậm một cái bồ hòn, sợ rằng phải mất mặt trước mọi người. Trong lòng Triệu Nguyên Lễ lạnh lùng hừ một tiếng: Trẫm còn chưa chết mà! Ngươi đã dã tâm bừng bừng trang bị lực lượng của mình, coi ta không biết gì sao?

Chẳng qua nhìn thấy Lễ bộ Thị Lang lại bị một thiếu niên quý tộc ngoại quốc bắt bẻ tới á khẩu không nói gì được, trong lòng Triệu Nguyên Lễ cũng sẽ rất khó chịu. Dù sao đây là liên quan đến thể diện một quốc gia, trong lòng không nhịn được mắng: thật là xấu mặt còn bày đặt ra ngoài!

- Tần Lập phải không? Người tiến lên trước, để trẫm nhìn ngươi.

Giọng nói của Triệu Nguyên Lễ rất là ôn hòa, văn võ bá quan cả triều nghe vậy đều nghi hoặc không ít, giữa bọn họ còn có không thiếu người căn bản không biết Tần Lập này là người ra sao. Thừa dịp cơ hội này, không nhịn được chụm đầu ghé tai tìm hiểu.

Tần Lập trong ánh mắt hiếu kỳ của mọi người, ngẩng đầu lên tiến phía trước, khoảng cách đến Hoàng đế ở trên cao còn khoảng sáu bảy thước, Tần Lập dừng lại đứng yên.

Triệu Nguyên Lễ thấy thiếu niên này hồn nhiên không hãi sợ đánh giá mình, không nhịn được mỉm cười:

- Quả nhiên là tuấn tú lịch sự.

Tiếp đó hắn chợt biến sắc, vỗ bộp lên trên bàn một cái. Đám người đang chụm đầu ghé tai bên dưới không nhịn được cả người run lên, giật nảy mình ngưng thần nhìn Hoàng đế.

- Trẫm nghe nói ngươi mới tới Đế đô không bao lâu, liền chọc ra rất nhiều tai họa! Làm nhục Tướng quân quốc gia của ta, sau còn tàn sát bách tính. Tuy rằng Tần Lập ngươi là quý tộc Đại Tề, nhưng lại phạm pháp trên quốc thổ Thanh Long ta, trẫm vẫn có thể trị tội ngươi! Ngươi còn có gì để nói?

Vừa đánh vừa xoa? Trong lòng Tần Lập cười lạnh, ngang nhiên quay về phía Hoàng đế nói:

- Bệ hạ! Chẳng hay là ngài nghe nói, hay là nghe người khác nói?

- Lớn mật!

Lúc này là một người khác, hơn ba mươi tuổi mặc trang phục võ tướng nhảy ra, chỉ vào Tần Lập quát:

- Ngươi dám chất vấn bệ hạ, đây là tội đại bất kính. Bệ hạ! Xin cho thần lập tức bắt lại!

Tần Lập quay đầu lại, vẻ mặt hàm hậu cười với người nhảy ra kia:

- Bệ hạ còn chưa nói gì, ngươi đã nhảy ra. Là muốn tranh công? Hay là muốn cướp hàng đầu của bệ hạ?

Mọi người trong đại điện không nhịn được hít vào một hơi lạnh, trong lòng nói: con mẹ nó tiểu tử này thật là độc, bản lãnh chụp mũ đúng thật là hạng nhất.

Võ tướng này nhất thời nghẹn họng, hung hăng trừng mắt với Tần Lập, lui trở lại.

Tần Lập xoay người lại, nhìn Hoàng đế Triệu Nguyên Lễ cười tủm tỉm xem náo nhiệt, giơ hai tay, vô cùng đau lòng nói:

- Bệ hạ! Ngài nên chỉnh đốn lại kỷ luật triều đình mạnh một chút, người của ngài thật quá không biết quy củ. Thật là không biết bọn họ đặt ngài ở chỗ nào nữa!

Tiểu Mùi

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả:Tiểu Đao Phong Lợi

119. Chương 119: Tự Điên Cuồng Giữa Triều Đình

Triệu Nguyên Lễ dở khóc dở cười nhìn thiếu niên nhanh mồm nhanh miệng bên dưới, cũng không có bao nhiêu bực bội. Nếu như thật sự muốn trị tội hắn, cần gì phải dấy binh động chúng triệu hắn đến ngự triều? Đừng nói là người thường, coi như là một đại quý tộc, cả đời cũng chưa chắc có cơ hội gặp mặt thánh thượng một lần.

Có thể diện kiến Hoàng đế, đó là ân sủng trời ban!

Đừng thấy rất nhiều võ giả cao giai không để hoàng quyền vào mắt, coi như mây bay, bộ dáng ngông nghênh bất cần. Đó là bọn hắn chưa từng trải nghiệm qua tuyệt vời của quyền thế!

Bằng không vì sao bên trong hoàng cung, lại có nhiều cung phụng Thiên cấp như vậy?

Còn thiếu niên quý tộc Đại Tề quốc trước mắt này, thật là khiến Triệu Nguyên Lễ có chút tặc lưỡi nhìn lại. Thoạt nhìn một bộ dáng hỉ hả, khù khờ ngây ngô, giống như không rành thế sự. Nhưng trên thực tế, lại là một tên kiêu ngạo cứng đầu! Dù là hắn đối mặt với vua một nước, cũng không chịu cúi thấp cái đầu cao ngạo!

Ừ! Thật sự là một nhân tài không tệ mà!

Hơn nữa sâu trong nội tâm Triệu Nguyên Lễ, đối với Tần Lập nói cũng có chút tán thành.Trong triều Thanh Long quốc luôn luôn tương đối cởi mở, giữa quân thần cũng không có loại quan niệm đẳng cấp đặc biệt sâm nghiêm.

Nhưng trải qua Tần Lập kích thích, nhìn lại vô số tên ác ý xúi giục, Triệu Nguyên Lễ thật ghi vào lòng, chẳng qua cũng không dễ biểu lộ ra mặt mà thôi. Vì vậy hắn cười nhàn nhạt, không để ý đến lời Tần Lập nói, mà trực tiếp nói:

- Trẫm có thể không trách tội ngươi giết con dân ta, tuy nhiên ngươi phải gia nhập Thanh Long quốc. Ngươi có đồng ý không?

- Không đồng ý.

Tần Lập trả lời thẳng thắn như vậy, làm cho mọi người bên dưới đều trợn tròn mắt. Bất luận là phái Thái tử hay là phái Nhị hoàng tử, đều tròn mắt dại ra nhìn Tần Lập, trong lòng nói: tiểu tử này đầu vô nước hay sao? Hay là hắn thiếu đầu óc, mới có thể trả lời một câu kém trí như vậy?

Mấy người vốn đã nhìn Tần Lập không vừa mắt, lần này rốt cuộc cũng hài lòng, trong lòng nói: tiểu tử này thật đúng là tự mình làm bậy, không thể sống được mà! Lại dám ngỗ nghịch Hoàng Thượng ngay mặt như thế. Đừng nói ngươi có thực lực Địa cấp, dù cho ngươi là Thiên cấp, nếu như Hoàng Thượng muốn giết ngươi thì ngươi căn bản không đi ra khỏi cửa lớn cung điện này được.

Lúc này Triệu Nguyên Lễ cũng có chút bực bội, trong lòng nói tiểu tử này thật đúng là ngây ngốc mà. Trẫm là vua một nước, dùng thái độ nói chuyện với ngươi như vậy, ngươi lại hoàn toàn không để trẫm vào mắt!

Thật sự là tức chết ta mà! Triệu Nguyên Lễ vừa trừng mắt muốn nói, nhưng lại thấy Tần Lập vẻ mặt không cam lòng, há miệng nói to:

- Ta vốn có thân phận quý tộc Đại Tề quốc! Nhất định là ngươi muốn ta gia nhập Thanh Long quốc, sau đó xóa đi thân phận quý tộc của ta, tiếp đó lại trị tội ta. Hừ! Ta biết mà, nhất định là như thế! Ta sẽ không đáp ứng, trừ khi ngươi giết ta.

Toàn bộ triều thần, lúc này ít nhất có hơn phân nửa người quay mặt đi chỗ khác lấy tay cực lực bịt miệng lại, bằng không nhất định sẽ cười ra tiếng.

Dù là như thế, bầu không khí trên toàn đại điện cũng chợt buông lỏng.

Mấy người thống hận Tần Lập đều vẻ mặt chấn động nhìn hắn. Thái tử Triệu Tinh Hà rốt cuộc không nhịn được, mặt tái mét nhỏ giọng mắng:

- Ngu ngốc!

Triệu Nguyên Lễ cũng bị Tần Lập chọc vui vẻ, chỉ hắn cười nói:

- Tiểu tử như ngươi, trẫm muốn thu phục ngươi còn cần phiền phức như vậy sao? Ngươi… ngươi làm trẫm chết cười mà. Ha ha ha!

Hoàng đế dẫn đầu cười to, không ít người cũng không nhịn được cười ra tiếng. Ánh mắt nhiều người nhìn về phía Tần Lập cũng nhu hòa hơn rất nhiều, trong lòng nói: thiếu niên này tính tình thẳng thắn, thật là khả ái.

Nhưng những người chán ghét Tần Lập, cái nhìn đối với Tần Lập hoàn toàn ngược lại: thằng nhà quê, lưu manh, lão nông dân, ngu ngốc chưa thấy sự đời…

Nhưng mặc kệ thế nào, mọi người đều trong đại điện cũng đều nhìn ra: Hoàng đế bệ hạ yêu thích thiếu niên quý tộc Đại Tề này, đích thật phát ra từ nội tâm!

- Tần Lập! Vậy ngươi nói ngươi muốn thế nào mới bằng lòng gia nhập quốc tịch Thanh Long ta đây?

Triệu Nguyên Lễ cười xong, tay đặt trên ghế rồng, ánh mắt sáng quắc nhìn vào Tần Lập.

Hoàng đế Triệu Nguyên Lễ này đích xác cực kỳ yêu thích nhân tài, hơn nữa đối đãi với người có tài năng đặc thù thì thường thường đều có thể vứt bỏ mặt mũi vua một nước. Vì chiêu hiền đãi sĩ, không nói thật giả, một Hoàng đế có thể làm được đến mức này, coi như là giả cũng đã là một phần đặc biệt quang vinh rồi!

Đổi lại người thường, ngươi muốn gặp mặt Hoàng đế một lần cũng không bao giờ có cơ hội!

- Ta nghe nói Thanh Long quốc có một tòa học viện Đế đô. Chỉ cần tốt nghiệp ở nơi đó, trước hai mươi tuổi đạt được Huyền cấp là có thể nhận được sắc phong của bệ hạ trở thành quý tộc?

Tần Lập cười hì hì nhìn Triệu Nguyên Lễ, trong lòng nói: không ngờ tới quốc tịch Đại Tề này, còn có diệu dụng như vậy.

Triệu Nguyên Lễ gật đầu nói:

- Không sai. Thanh Long quốc ta đối đãi nhân tài luôn luôn hào phóng.

- Vậy, ta là võ giả Địa cấp mười sáu tuổi, nếu như gia nhập Thanh Long quốc trở thành con dân của bệ hạ. Bệ hạ chuẩn bị phong thưởng ta thế nào đây?

Tê!

Trên triều trong giây lát vang lên một trận hít vào một hơi lạnh, mọi người đều giống như đau răng, ánh mắt nhìn Tần Lập đầy kinh hãi. Dù ngay cả Thái tử Triệu Tinh Hà, trong ánh mắt nhìn về phía Tần Lập, cũng nhiều thêm vài phần kiêng kỵ.

Cũng không phải mọi người đều biết thiếu niên này lại là võ giả có thực lực Địa cấp, cho nên Tần Lập vừa nói ra miệng, làm mọi người chấn động ngay tại chỗ. Nhìn lại Tần Lập đã có tính toán bất đồng rất lớn, trong lòng nói thảo nào bệ hạ kiên trì như vậy. Không sợ ngươi trời sinh ngớ ngẩn hay là ngu ngốc, đều sẽ chiều theo ý hắn. Thật không nghĩ ra cái tiểu tử quý tộc sa sút này, lại có được thiên tư tập võ tuyệt hảo như vậy.

Người như thế đừng nói là Hoàng Thượng, mỗi một vị ở đây nếu như Tần Lập gật đầu đồng ý, vậy thì tiền tài mỹ nữ danh vọng địa vị tùy tiện lựa chọn! Có mấy đại thần phái Thái tử biết trận giết chóc trước kia, trong lòng đều âm thầm oán giận Thái tử Triệu Tinh Hà: nhân tài như vậy lại đi kết lấy hận thù, thật là quá không sáng suốt mà!

Đại Thanh Bang kia dù là tốt, ở trong mắt đoàn người này cũng không theo kịp một mình Tần Lập!

Võ giả Địa cấp mười sáu tuổi có ý nghĩa gì? Có nghĩa hắn là một thiên tài giống như yêu nghiệt! Toàn bộ Thanh Long quốc, sợ rằng cũng đã mấy trăm năm trời chưa từng xuất hiện thiên tài như thế!

Tần gia Tam công tử Tần Phong ở thành Hoàng Sa trước kia, có người nói cũng là một thiên tài siêu cấp, năm nay đồng dạng cũng là mười sáu tuổi, nhưng cũng chỉ là Huyền cấp bậc chín. Người như vậy trên toàn Thanh Long quốc, cũng đã coi là nhân tài rất giỏi rồi!

Mười sáu tuổi tiến vào Địa cấp, chỉ cần không có vấn đề gì, trước hai mươi lăm tuổi chắc chắn tiến vào Thiên cấp!

Một võ giả Thiên cấp hai mươi lăm tuổi, tiền đồ cùng tương lai của hắn… Ngẫm lại mà mọi người đều đỏ mắt sốt ruột!

Những đại thần ở đây, tuy rằng trong lòng không quá coi trọng võ giả, lúc này khi một thiên tài như yêu nghiệt đứng ở đây, nói không động tâm, vậy chắc chắn đều là giả.

Triệu Nguyên Lễ thu thần sắc mọi người phía dưới vào trong mắt, mỉm cười nói:

- Vậy ngươi muốn cái gì đây?

- Thăng quan phát tài, kim tiền mỹ nữ ta đều muốn!

Tần Lập híp mắt, cười rất vui vẻ, giống như một con tiểu hồ ly tham lam.

Phì!

Rất nhiều người lại bị chọc cười một lần nữa, kẻ dở hơi này nói thật là trực tiếp mà! Ngày hôm nay coi như mở rộng tầm mắt. Cho tới giờ chưa từng gặp qua một người nào, dám ở trong triều đình trước mặt Hoàng đế nói như vậy.

Triệu Nguyên Lễ cười ha ha, tâm tình cực kỳ vui vẻ, trong lòng nói: loại yêu cầu này, trẫm thích nhất! Trẫm chỉ sợ nhất là những tên khô khan đờ đẫn chỉ biết tu luyện ngày đêm, cả đám vô dục vô cầu, hoặc là thuộc về một đại gia tộc nào đó, muốn lôi kéo cũng không có biện pháp!

Đối với vua của một nước mà nói, quyền thế, quan tước, tiền tài mỹ nữ... Những thứ này căn bản không phải vấn đề! Chỉ sợ ngươi không dám đòi, chỉ cần ngươi có thực lực kia, ngươi muốn cái gì, Hoàng Thượng liền dám cho ngươi thứ đó!

- Tốt, tốt, tốt!

Triệu Nguyên Lễ liên tiếp nói ba chữ tốt, Nhị hoàng tử trong đám người bên kia không nhịn được mặt mày hớn hở, trong lòng nói coi như hắn kết được một thiện duyên rồi! Cho dù như thế nào, người này tuyệt đối không thể đi cùng một đường với đại ca được. Ha ha! Triệu Tinh Hà ơi Triệu Tinh Hà, con sông của ngươi cuối cùng cũng phải dung nhập biển rộng thôi!

Ngay khi Triệu Nguyên Lễ muốn mở miệng sắc phong cho Tần Lập, Thái tử Triệu Tinh Hà bên kia bỗng nhiên nhảy ra cao giọng nói:

- Phụ hoàng! Nhi thần có lời muốn nói!

Triệu Nguyên Lễ như cười như không nhìn thoáng qua Triệu Tinh Hà, nhàn nhạt nói:

- À? Thái tử có lời gì muốn nói?

- Phụ hoàng! Nhi thần cảm thấy trực tiếp sắc phong Tần Lập như vậy, có phải quá vội vàng hay không?

Triệu Tinh Hà không chút hoang mang nói.

Tần Lập khó hiểu nhìn thoáng qua Triệu Tinh Hà, trong lòng nói: tên đê tiện nhà ngươi, khẳng định là không hợp ngày sinh với lão tử, xem ra giết một cánh tay trái của ngươi còn ngại ít, còn phải chém luôn một cánh tay phải, ngươi mới thoải mái sao!

- Thế nào lại vội vàng?

Trên mặt Triệu Nguyên Lễ không nhìn ra vui buồn, nhưng mọi người quen thuộc Hoàng đế đều biết: bệ hạ mất hứng rồi! Dù ngay cả mấy người phái Thái tử cũng không nhịn được nháy mắt với Triệu Tinh Hà, trong lòng nói lúc này ngươi nghịch lại bệ hạ còn không phải tự chịu bẽ mặt sao?

Ai biết rằng, Triệu Tinh Hà giống như không phát hiện ánh mắt những người đó, cố chấp khom người đối mặt với phụ thân - Hoàng đế bệ hạ Triệu Nguyên Lễ, trầm giọng nói:

- Thanh Long quốc ta khát cầu nhân tài, nhưng ai biết có thể vàng thau lẫn lộn hay không đây?

Ài, Thái tử Điện hạ bị thù hận che mù mắt rồi! Lập tức liền có không ít người nghĩ như vậy: Tần Lập này có phải vàng thau lẫn lộn hay không, Thái tử gia ngài còn không biết sao? Nếu ngài nói không biết, vậy Thiểm Điện Đao Tôn Lục, Đường chủ Chiến Đao Đường trong Đại Thanh Bang kia, chết như thế nào?

- Vậy theo ý của ngươi là?

Triệu Nguyên Lễ nhìn lướt qua Triệu Tinh Hà sắc mặt trầm ổn.

- Ý của nhi thần, tự nhiên là phải khảo sát Tần Lập này một phen. Kiểm tra đẳng cấp của hắn trước, sau đó tìm người luận bàn với hắn một phen, như vậy cũng có thể chứng minh giá trị của hắn. Đến lúc đó phụ hoàng lại phong thưởng, chẳng phải càng thêm có lý có cớ?

Triệu Tinh Hà chậm rãi nói ra mục đích của mình, nói xong còn không quên quay đầu về phía Tần Lập cười quỷ dị:

- Tần công tử, ngài nói sao đây?

Trong lòng Tần Lập hơi khẽ động, lập tức bừng tỉnh đại ngộ, trong lòng mắng: Triệu Tinh Hà ngươi thật là đê tiện, thì ra ngươi đang chờ ta ở chỗ này! Muốn bức ta lộ ra chiến kỹ Duy Ngã Độc Tôn? Ngươi nằm mơ đi!

- Điện hạ nói có lý! Cái gọi là không công không chịu lộc. Xin bệ hạ chấp nhận yêu cầu của Điện hạ, tại hạ muốn chứng minh giá trị của mình.

Tần Lập khẽ hất hàm, giống như rất hài lòng mình nói lớn tiếng. Trong lòng lại cười lạnh: Triệu Tinh Hà, ngươi tốt nhất là không nên tìm người cùng lúc nghiệm chứng ta, lại có ý muốn giết ta. Nếu như vậy, ngươi sẽ lại bị thương nữa đấy!

Vô Tình

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả:Tiểu Đao Phong Lợi

120. Chương 120 : Thực Lực Kinh Người

Các văn võ đại thần trên điện nghe nói còn phải nghiệm chứng, cả đám lập tức xôn xao trầm trồ. Nếu bình thường, loại kiểm tra võ giả này bọn họ chưa chắc có nhiều hứng thú, nhưng tình huống hiện tại không như thế nữa. Dù là đại thần không biết trước đó giữa Thái tử cùng Tần Lập đã xảy ra chuyện gì, cũng có thể nhận ra trên người Thái tử Điện hạ nỗi căm hận với Tần Lập.

Diễn võ trường nằm ở phía cửa Tây ngoài hoàng cung, rất giống với sân thể dục ở kiếp trước. Chỉ là không có nhiều chỗ ngồi như vậy, chỉ có khoảng một vạn mà thôi.

Đấu lôi đài mùa xuân mỗi năm cũng được tổ chức ở nơi này. Các diễn võ trường giống như vậy, ở Đế đô còn có rất nhiều chỗ, nhưng nơi này thuộc về Hoàng gia, cho nên là chỗ lớn nhất.

Toàn thể đại thần tiến vào trên chỗ ngồi quý tộc, tự nhiên có người đưa điểm tâm nước trà lên, chuyện như vậy đối với bọn họ mà nói cũng coi như khá mới mẻ. Cho nên trên mặt những người này đều lộ vẻ tươi cười thoải mái. Truyện “Duy Ngã Độc Tôn ” được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc (LuongSonBac.com)

Thái tử Triệu Tinh Hà đi tới bên người Tần Lập, ánh mắt cực kỳ lạnh nhạt nhìn thoáng qua Tần Lập, dán trên tai Tần Lập lạnh lùng nói:

- Chuyện ngươi giết thủ hạ của ta, tuyệt sẽ không dễ dàng bỏ qua! Còn nữa, tên của ngươi làm cho ta rất chán ghét! Nếu như ngươi là cùng một người với kẻ kia, ta nhất định sẽ chiêu đãi ngươi thật tốt!

- Điện hạ! Ngài đang nói gì, tại hạ không hiểu. Từ khi tại hạ tới Thanh Long quốc, tuân theo pháp luật, yên ổn kinh doanh buôn bán. Mấy ngày trước chỉ có một đám súc sinh Đại Thanh Bang kia tới tìm ta gây chuyện, lẽ nào đám côn đồ Đại Thanh Bang này đều là thủ hạ của Điện hạ hay sao?

Tần Lập nói những lời này, cũng không có bất kỳ che giấu này, trực tiếp lớn tiếng nói ra.

Tiếng bàn tán ong ong khắp diễn võ trường lập tức tan biến, bầu không khí bắt đầu trở nên có chút khẩn trương.

- Ngươi… ngươi nói bậy bạ gì đó? Kỳ quái! Ngươi nói với ta những điều này làm gì!

Mặt Triệu Tinh Hà đỏ hồng, ngực hơi phập phồng. Hắn thật không ngờ tới, cái tên khờ chết tiệt này lại dám không cố kỵ đắc tội mình như vậy. Trong lòng Triệu Tinh Hà đại hận, nhìn Tần Lập cười hung ác, khẽ giọng nói:

- Được! Tiểu tử, đợi lát nữa ngươi đừng hối hận!

- Điện hạ, lời ngài nói là có ý gì? Ngài đang uy hiếp ta sao? Cái gì gọi là không hối hận?

Tần Lập bỗng nhiên phẫn nộ, trừng mắt nhìn về phía Triệu Tinh Hà cả giận nói:

- Không ngờ tới Thái tử của một quốc gia, lại không có khí thế như vậy! Hơn nữa tại hạ căn bản không biết đắc tội Thái tử Điện hạ chỗ nào, lại khiến ngài liên tục chĩa mũi nhọn vào ta như vậy! Quý tộc Thanh Long quốc này, lão tử không làm cũng được! Nơi này không lưu ta, tự nhiên có chỗ để ta ở!

Tần Lập nói xong lời thê lương như thế, liền xoay người muốn đi. Triệu Tinh Hà bị Tần Lập nói đến nỗi khí huyết trào lên, hét lớn:

- Tần Lập! Ta biết nhất định là ngươi! Nhất định là ngươi! Hôm nay ngươi dám đi, có tin ta lập tức phái người truy sát ngươi hay không!

- Câm miệng!

Triệu Nguyên Lễ ngồi trên khán đài vốn không muốn lên tiếng, nhưng phát hiện Thái tử càng ngày càng quá đáng, lại trực tiếp công khai uy hiếp tới Tần Lập, trong mắt hiện lên thất vọng sâu sắc.

Nhị hoàng tử Triệu Tinh Hải ngồi ở bên cạnh hắn, nhẹ giọng khuyên can:

- Phụ hoàng! Đừng vì chuyện này mà tổn hại thân thể!

- Đại ca ngươi nếu hiểu chuyện được như ngươi, vậy thì tốt rồi!

Triệu Nguyên Lễ than nhẹ một tiếng, sau đó quay về phía Thái tử cách đó không xa lớn tiếng nói:

- Ngươi lập tức cút ra cho ta! Chuyện kiểm tra tự nhiên có người an bài, có liên quan gì đến ngươi?

Triệu Tinh Hà hung hăng trừng mắt với Tần Lập, lại nháy mắt với một thái giám truyền lệnh, sau đó mới mơ hồ không bằng lòng trở về chỗ cạnh Triệu Nguyên Lễ. Nhìn sắc mặt phụ hoàng khó coi, còn Nhị đệ làm lại ra một bộ dáng hiếu thuận ngồi bên cạnh, trong lòng càng thêm phiền muộn, nói với Triệu Nguyên Lễ:

- Phụ hoàng! Hài nhi hoài nghi Tần Lập này chính là gã Tần Lập ở thành Hoàng Sa kia.

- Nói bậy! Người ở thành Hoàng Sa làm sao có thể nói khẩu âm như người Đại Tề quốc? Tuy rằng hai người tuổi không kém mấy, nhưng bộ dạng Tần Lập thành Hoàng Sa kia ngươi còn chưa thấy qua sao?

Triệu Nguyên Lễ lạnh lùng trừng mắt nhi tử mình, trong lòng nói may mà bản thân cũng có thực lực Địa cấp, còn có tuổi thọ rất dài. Nói cách khác, nếu như truyền ngôi cho Thái tử, vậy Tần Lập này tự nhiên bỏ đi thật xa! Một võ giả thiên tài tiền đồ rộng lớn, lại bị bỏ qua như thế! Vẫn là Tinh Hải hiểu chuyện hơn một chút.

Triệu Tinh Hải ở bên cạnh khuyên nhủ:

- Đại ca! Tuy rằng Tần Lập thành Hoàng Sa kia có thù oán với huynh, nhưng huynh cũng không thể đổ hết tức giận lên những người có tên gọi Tần Lập được chứ.Thiên hạ này người có tên gọi như vậy ngàn ngàn vạn vạn, lẽ nào đại ca còn có thể giết sạch hết bọn họ được sao?

Triệu Tinh Hà mặt đầy âm trầm, cũng không nói gì, trong lòng lại đang mắng to: “Lão Nhị, ngươi thật cho rằng ta không biết ngươi đang suy nghĩ gì hay sao? Hừ, chỉ cần một ngày ta còn sống, ngươi liền vĩnh viễn đừng nghĩ tới có cơ hội! Chờ đến ngày ta đăng cơ kế vị, chính là ngày ngươi… Hừ hừ!”

Lúc này, bên ngoài bỗng nhiên truyền đến một hồi tiếng cười nói như chuông bạc, giọng nói rất là êm tai. Hoàng đế Triệu Nguyên Lễ nghe thấy tiếng cười đó, vốn gương mặt cứng ngắc, rốt cuộc cũng lộ ra tươi cười.

- Phụ hoàng phụ hoàng! Ta tới rồi, phụ hoàng có chuyện thú vị cũng không biết gọi nữ nhi một tiếng, nữ nhi thật là đau lòng mà!

Một cô gái mười ba mười bốn tuổi, gương mặt cực đẹp, da thịt trắng tuyết, mặc một bộ áo dài màu xanh biển, mái tóc dài đen óng có chút xoắn lại, bay bổng trên vai, cười hì hì đẩy cửa đi vào gian phòng xa hoa .

- Ồ! Hai vị ca ca cũng ở đây!

Ánh mắt cô gái nhìn lướt qua Thái tử cùng Nhị hoàng tử, vừa cười vừa nói.

Cô gái này chính là công chúa Triệu Thiên Thiên, em ruột cùng mẹ với Nhị hoàng tử và Thái tử, cũng là một công chúa được Hoàng Thượng Triệu Nguyên Lễ sủng ái nhất. Chính vì như thế, Lý công công mới dẫn người đi bắt Lục Nhung Miêu cho nàng.

- À, Thiên Thiên tới rồi! Chuyện này có gì thú vị chứ, đây là phụ thân dâng đao mời nhân tài mà thôi!

Triệu Nguyên Lễ đối với nữ nhi hiếu động này cho tới giờ luôn luôn hòa ái thân thiết, cũng không quá mức nghiêm khắc. Mà nữ nhi cũng rất hiểu chuyện, trên người không nhìn ra một chút kiêu căng, càng chưa từng bày vẻ công chúa.

- Hì hì, là người nào vậy?

Công chúa Triệu Thiên Thiên hỏi, vừa nhìn xuống bên dưới. Lúc này bên kia đã bày biện dụng cụ kiểm tra đẳng cấp võ giả xong, chỉ chờ Hoàng đế lên tiếng, Tần Lập mới có thể tiến hành kiểm tra.

- Thoạt nhìn cũng không lớn hơn ta bao nhiêu cả.

Triệu Thiên Thiên thuận miệng nói:

- Hắn có bản lĩnh gì mà để phụ hoàng coi trọng như thế chứ?

Triệu Nguyên Lễ vẻ mặt hiền lành cười nói:

- Ngươi đợi xem sẽ biết! Thực lực của hắn so với ngươi mạnh hơn rất nhiều đó!

Vẻ mặt Triệu Thiên Thiên không phục, bĩu môi nói:

- Người ta đã là tiểu thiên tài từ lâu rồi mà!

- Ha ha, nữ nhi của ta là đại thiên tài! Đại thiên tài!

Triệu Nguyên Lễ cười ha ha nói.

- Hừ! Vốn là thế mà!

Triệu Thiên Thiên bĩu môi, ngồi ở bên cạnh Triệu Tinh Hải, nàng cùng nhị ca càng thêm gần gũi một chút. Đại ca là Thái tử, cả ngày mặt cứng ngắc, hơn nữa quá kiêu ngạo, Triệu Thiên Thiên không thích ở cùng hắn lắm. Năm nay Triệu Thiên Thiên mười bốn tuổi, bản thân có thực lực Huyền cấp bậc sáu, tuy nói là dùng rất nhiều loại linh dược, nhưng thiên phú của nàng xác thật cũng không kém.

Cho nên thấy phụ hoàng nói người kia lợi hại hơn mình, trong lòng Triệu Thiên Thiên có chút không phục, mắt nhìn chằm chằm không chuyển vào thiếu niên bên dưới.

- Có thể bắt đầu rồi chứ?

Thần thức khổng lồ của Tần Lập, đối với những chuyện xảy ra ở trong căn phòng xa hoa kia đều dò thám được rõ ràng, cho nên cũng không nóng nảy. Thấy đều đã chuẩn bị tốt, liền thuận miệng hỏi.

- Tốt, có thể bắt đầu rồi!

Thái giám được cho phép, gật đầu với Tần Lập.

Tần Lập nhìn thiết bị kiểm tra giống như một tấm khiên màu đỏ trước mắt, ngưng thần tĩnh tâm hít sâu một hơi, đột nhiên hét lớn một tiếng. Trong khoảng khắc trên người bùng lên một quần sáng màu xanh lam, đồng thời đẩy thẳng tay, một quyền hung hăng đánh về phía thiết bị kiểm tra màu đỏ kia.

Theo quần sáng màu xanh bùng phát trên người Tần Lập, miệng công chúa Triệu Thiên Thiên liền hơi mở ra, giật mình nhìn thiếu niên kia, vẻ mặt không thể tin nổi.

Ầm!

Một tiếng nổ vang, quanh quẩn trên toàn diễn võ trường.

Ngay sau đó, một tiếng nói máy móc vang lên:

- Địa cấp, bậc bảy!

Tần Lập mặt hiện vẻ mỉm cười, đứng vững như núi cao ở đó giống như một tướng quân chiến thắng, chờ đợi người ta hoan hô.

A!

Một loạt tiếng kinh hô không che giấu được lập tức vang lên từ trên khán đài.

Triệu Thiên Thiên hai mắt trừng lớn, sững sốt một lát, mới gào lên:

- Phụ hoàng! Ngài xác định hắn… là người chứ?

Trong mắt Nhị hoàng tử Điện hạ lóe ra tia sáng hưng phấn, trong lòng không ngừng lẩm bẩm:

- Lão tử tìm được bảo rồi, lão tử tìm được bảo rồi!

Triệu Nguyên Lễ cũng lập tức đứng dậy, hét lớn một tiếng:

- Hay cho một thiên tài!

Bộp bộp bộp!

Một hồi tiếng vỗ tay nhiệt liệt truyền đến từ bốn phương tám hướng, đồng thời nương theo đó còn có không ít tiếng khen ngợi trầm trồ của rất nhiều người không kìm nổi.

Trên mặt Thái tử Triệu Tinh Hà âm trầm bất định, phải thừa nhận đích xác hắn xem thường người này, không ngờ tới lại là một võ giả Địa cấp bậc bảy. Thiểm Điện Đao Tôn Lục cùng các huynh đệ Chiến Đao Đường chết không oan! Trong lòng thống hận Tần Lập đã đạt đến tột đỉnh, thầm nói: “Tên nhãi ranh phá hủy chuyện lớn của ta, hơn nữa đã không có khả năng cho ta sử dụng, như vậy ta nhất định phải trừ bỏ ngươi!”

Triệu Nguyên Lễ quay đầu lại nhìn thoáng qua nữ nhi của mình, vừa cười vừa nói:

- Thế nào, nữ nhi bảo bối của ta, lúc này con chịu phục chưa? Tiểu thiên tài!

Triệu Thiên Thiên cười hì hì:

- Phụ hoàng, không chừng hắn là linh thú gì biến hóa thì sao, bằng không làm thế nào lại lợi hại như vậy?

- Thôi đi, đừng nói bậy. Linh thú biến hóa cái gì chứ, linh thú biến hóa ít nhất cũng phải có thực lực Thiên cấp! Truyện “Duy Ngã Độc Tôn ” được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc (LuongSonBac.com)

Triệu Nguyên Lễ cười vuốt mũi nữ nhi một chút, sau đó nói:

- Hiện tại ai tới kiểm tra thực lực chân chính của Tần Lập thử một chút? Có vị cung phụng nào ở đây?

- Bệ hạ! Thần tới thử xem.

Một giọng nói già nua vang lên, làm tất cả mọi người ở đây trong lòng đều rùng mình. Làm đại thần trong triều, cung phụng Thiên cấp tự nhiên bọn họ cũng không xa lạ. Mà người vừa nói này tự nhiên không phải ai khác, chính là người đứng đầu giữa năm mươi bốn cung phụng Thiên cấp - Trần Diệc Hàn! Truyện “Duy Ngã Độc Tôn ” được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc (LuongSonBac.com)

Thăm dò di tích thượng cổ hồ Phượng Hoàng, kết quả hao binh tổn tướng, làm cho Trần Diệc Hàn buồn bực một thời gian rất lâu. Chẳng qua là một võ giả Thiên cấp bậc chín cường hãn, trên toàn Thanh Long quốc ai ai cũng biết tên lão, không ai không tôn kính lão! Tần Lập nghe đến giọng nói này, trong lòng khẽ động, thầm nhủ: Triệu Tinh Hà, ngươi giỏi lắm! Lại có tâm cơ như thế, mời được vị lão đại này đi ra!

Phải biết rằng Trần Diệc Hàn ở chỗ hồ Phượng Hoàng, ngoại trừ cảm thấy uất ức ra, đối với mấy võ giả cấp thấp cướp đi Hắc Thủy Khuê Ngưu cũng cực kỳ thống hận!

Hơn nữa làm một cường giả Thiên cấp cao giai, còn kém một chút là có thể đột phá đến cảnh giới Phá Thiên, thần thức cũng cực kỳ cường đại! Người bình thường dù có dịch dung đi nữa, nhưng khí tức cũng không qua mặt được cường giả như lão!

Trong căn phòng sang trọng, Triệu Tinh Hà đang cười lạnh.

Vô Tình

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả:Tiểu Đao Phong Lợi

121. Chương 121 : Cuồng Long Thập Tam Thức

"Nếu Tần Lập này thật sự là kẻ ở thành Hoàng Sa kia, vậy ngày hôm nay chắc chắc là ngày ngươi bỏ mạng!" Truyện "Duy Ngã Độc Tôn " được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc (LuongSonBac.com)

"Nếu ngươi không phải, vậy cứ cho ngươi sống lâu hơn một chút, bản vương sẽ tuyệt không buông tha ngươi!"

Triệu Tinh Hà căn bản không tin sẽ có sự tình xảo hợp như vậy, làm thế nào hai người có cùng cái tên Tần Lập đều kết thù với mình được. Hắn tình nguyện tin tưởng rằng không biết Tần Lập dùng biện pháp gì, lấy được thân phận Đại Tề quốc.

Về phần khẩu âm, thủ hạ của hắn cũng có người có thể nói được các loại khẩu âm các nơi khác!

Cho nên từ đáy lòng Triệu Tinh Hà, cho rằng cái tên quý tộc Đại Tề quốc này nhất định chính là thằng con hoang thành Hoàng Sa kia! Chỉ là không biết dùng phương pháp gì, thay đổi dung mạo, lại sửa đổi được khẩu âm.

Nhưng một người dù có thay đổi thế nào đi nữa, khí tức của ngươi, dao động nguyên lực trên người của ngươi, cũng không cách nào thay đổi. Đối với cường giả chân chính mà nói, liếc mắt liền có thể xem rõ!

Cho nên hắn tìm đại cung phụng thủ tịch Hoàng gia Trần Diệc Hàn tới, vốn là Trần Diệc Hàn căn bản không muốn chen vào loại chuyện này. Nhưng khi nghe đến thiếu niên kia mới mười sáu tuổi đã có thực lực Địa cấp, Trần Diệc Hàn ít nhiều cũng có chút kinh ngạc.

Trên thực tế, võ giả có thể tu luyện đến cảnh giới Thiên cấp, lúc còn trẻ tuổi người nào không phải là thiếu niên thiên tài! Điểm ấy không cần hoài nghi, có thể tiến vào Địa cấp lúc mười sáu tuổi, vậy thật sự có thể nói là thiên tài trong thiên tài!

Cho nên Trần Diệc Hàn mới nổi lòng yêu tài, cũng có chút hiếu kỳ. Bởi Thái tử Điện hạ thề thốt một mực chắc chắn tiểu tử này là thằng con hoang Tần gia thành Hoàng Sa, còn nói thằng con hoang Tần gia kia chính là tu luyện chiến kỹ Duy Ngã Độc Tôn, muốn mình tự thân hỗ trợ dò xét.

Chiến kỹ Cửu Thiên Thập Địa Duy Ngã Độc Tôn, tự nhiên là Trần Diệc Hàn biết tới. Loại phương thức xuất chiêu đặc biệt này, thủ đoạn công kích sắc bén đó, đều lưu lại cho hắn ấn tượng sâu đậm. Cho nên nếu thật là thiếu niên này tu luyện chiến kỹ Duy Ngã Độc Tôn, vậy bị mình áp bức nhất định sẽ lộ ra sơ hở. Lúc này Trần Diệc Hàn cũng không ngờ tới, Tần Lập này chính là người thanh niên mới hai mươi tuổi ở hồ Phượng Hoàng lúc trước, dù là hắn nhớ rõ khí tức người thanh niên kia thì cũng không suy nghĩ tới. Huống chi, mấy người võ giả thực lực quá yếu, làm sao để Trần Diệc Hàn ghi nhớ trong lòng chứ?

Nếu lão biết, Tần Lập này chẳng những là kẻ lấy đi nội đan Hắc Thủy Khuê Ngưu, càng là người duy nhất có lợi trong di tích thượng cổ hồ Phượng Hoàng, vậy nhất định sẽ không bình tĩnh hòa nhã như bây giờ. Sợ rằng ngay cả ý nghĩ nuốt sống Tần Lập cũng có nữa.

Đối với việc này Tần Lập biết rất rõ ràng, trong lòng cũng thầm nhủ thật đúng là trùng hợp. Chẳng qua biểu hiện bên ngoài thật nghiêm trang, xoay về phía Trần Diệc Hàn ôm quyền nói:

- Mời vị tiền bối này, xin hỏi ngài là?

- Tiểu tử Tần Lập. Ngươi có biết hôm nay ngươi thật là vinh hạnh, ngươi có biết đứng ở trước mặt ngươi là người nào hay không?

Hoàng đế Triệu Nguyên Lễ ở bên trong phòng sang sảng cười nói:

Hoàng đế Triệu Nguyên Lễ cũng không ăn nhiều liền đứng dậy rời đi. Đám đại thần ở lại lúc này mới có cơ hội tiếp cận Tần Lập. Không phải hỏi Tần Lập lúc nào dời tới phủ Hầu tước, thì là nói đại loại như có hôn phối hay chưa…

Tần Lập vẫn duy trì vẻ mặt nhẫn nại tươi cười, trả lời lại không phiền nhiễu. Lúc này, bỗng nhiên Thái tử Triệu Tinh Hà từ bên kia bưng một ly rượu đi sang, trên mặt cố bày ra vẻ tươi cười. Thoạt nhìn hết sức cứng ngắc, không chút tự nhiên, trong ánh mắt còn tràn ngập màu sắc mâu thuẫn.

Nói lời thật, hắn căn bản không muốn đi cúi đầu với Tần Lập. Hắn là Thái tử đương triều, tương lai là vua một nước! Dựa vào cái gì phải cúi đầu trước một tên cuồng vọng kia?

Tình hình hôm nay, hắn không phải không nhìn ra, chỉ là không nghĩ tới phụ hoàng lại chỉ tin một phía như vậy. Chẳng những phong hầu ban phủ, lại còn đưa thành Hoàng Sa ra làm đất phong cho người này! Truyện "Duy Ngã Độc Tôn " được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc (LuongSonBac.com)

Thành Hoàng Sa!

Vừa nghĩ đến nơi đó, Triệu Tinh Hà liền có cảm giác như tim mình đổ máu.

Khuôn mặt trào phúng, dáng cười lạnh lùng, cùng với câu nói kia: bởi vì ngươi sợ chết, cho nên ngươi không dám! Câu nói kia, quả thật giống như một lưỡi đao, đến giờ vẫn ghim chặt đau thắt trong tim hắn.

Đặc biệt là sư phụ Mộ Dung Thiên bị ngược đãi đến chết, treo ở trên cột cờ, cùng với mảnh vải trắng cảnh cáo đẫm máu. Nó càng như một thanh trọng kiếm treo ở trên đầu hắn, không chừng một lúc nào đó sẽ hạ xuống, chặt đứt đầu của hắn!

Trọng yếu nhất là cái tên con hoang chết tiệt kia lại biến mất!

Triệu Tinh Hà sẽ không tin hắn đã chết, khẳng định là hắn trốn ở một nơi nào đó, đang âm thầm nhìn trộm mình, tùy thời chuẩn bị ám sát mình!

Cơn ác mộng này, vẫn luôn đeo bám Triệu Tinh Hà.

Thẳng đến sau khi phát sinh sự kiện Đại Thanh Bang, Triệu Tinh Hà nghe đến cái tên này, liền vô thức muốn giết chết hắn. Nguyên nhân rất đơn giản, dù là hắn không phải Tần Lập kia, chỉ cần giết được hắn, vậy cũng có thể giảm bớt một phần ác mộng của hắn!

Thẳng đến một khắc nhìn thấy Tần Lập, nghe hắn nói một loạt khẩu âm Đại Tề cường điệu, cùng lời nói đồng dạng sắc bén, Triệu Tinh Hà hầu như trực tiếp nhận định: người này khẳng định là Tần Lập!

Đáng tiếc, hắn không cách nào chứng minh, cũng không ai tin tưởng hắn!

Vừa rồi ngay cả triều thần vẫn ủng hộ hắn, cũng đều đưa ý kiến với hắn, kiến nghị hắn nên hòa hoãn quan hệ giữa hắn với Tần Hầu gia, đừng khiến cho căng thẳng như vậy nữa. Dù là tạm thời không cách nào lôi kéo, như vậy cũng không nên trở thành cừu nhân. Nếu thật sự muốn giết hắn, vậy cũng phải trên mặt treo nụ cười, sau lưng đâm một đao! Truyện "Duy Ngã Độc Tôn " được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc (LuongSonBac.com)

Triệu Tinh Hà cũng biết đạo lý này, tuy rằng hắn nhận định Tần Lập này là kẻ thù của mình, nhưng vẫn quyết định nghe theo ý kiến những người ủng hộ mình. Dù sao cũng không thể làm thủ hạ lạnh lòng được, bằng không bọn họ lại chạy sang hệ Nhị hoàng tử thì xong rồi.

- Tần Hầu! Trước đó bản vương cùng ngài có chút hiểu lầm, hiện giờ bản vương xin lỗi ngài, hy vọng Tần Hầu đừng chú ý. Sau này mọi người làm việc cùng một chỗ, mong rằng Tần Hầu có thể giúp đỡ nhiều hơn!

Triệu Tinh Hà nói xong, nâng ly rượu trong tay lên uống cạn.

Đường đường Thái tử vương tước, lại khuất phục trước một Hầu gia. Lời lẽ của hắn coi như thành khẩn, đồng thời cũng đã uống một ly rượu, đây đã là mặt mũi quá lớn. Đối với một Thái tử mà nói, hắn đã làm đến cùng rồi.

Không ít người đều đặt ánh mắt lên người Tần Lập vẻ mặt nghiền ngẫm, Tần Lập ngồi ở tại chỗ, căn bản không hề đứng lên!

Cứ ngồi như vậy, thưởng thức ly rượu cầm trên tay, vẻ mặt như cười như không, nhàn nhạt nói:

- Bản Hầu cùng Điện hạ vốn đã không hề có thù hận. Cho tới nay đều là người của Điện hạ gây sự trước. Hiện tại muốn cười một tiếng xóa hết ân cừu? Cũng được, ta hỏi Điện hạ một câu: Đại Thanh Bang cùng với Điện hạ ngài có quan hệ hay không?

Sắc mặt Triệu Tinh Hà chợt đại biến, vừa muốn phát tác, nhưng lại nhìn Tể tướng đương triều - là nhân vật cường thế nhất chống sau lưng mình, đang ở bên kia liều mạng nháy mắt với hắn. Trong lòng Triệu Tinh Hà rùng mình một cái, lập tức phản ứng trở lại, trong lòng thầm nói Tần Lập này thật là âm hiểm! Nếu như bản vương nói sai một câu, chẳng phải lập tức bị hắn nắm lấy điểm yếu?

Hắn lắc đầu kiên định, nói:

- Ngài nghe nói từ nơi nào? Bản vương từng nghe nói đến bang hội này, chẳng qua là một đám lưu manh giang hồ, làm sao có thể kéo quan hệ đến bản vương? Tần Hầu nói đùa rồi!

- À? Vậy thì tốt!

Tần Lập gật đầu, nhàn nhạt nói:

- Bản Hầu có thù oán với bọn họ, nghe nói Đại Thanh Bang kia muốn tìm ta báo thù. Vốn cứ tưởng rằng bọn họ nhận thức Thái tử Điện hạ, bản Hầu cũng cho Điện hạ một mặt mũi, không truy cứu chuyện này nữa. Nếu không có quan hệ đến Điện hạ, như vậy… Ha ha, bản Hầu thật muốn xem, một đám lưu manh phố phường có lá gan lớn cỡ nào, dám hạ lệnh truy sát muốn giết bản Hầu!

Tần Lập nói xong trực tiếp đứng dậy, chắp tay với Triệu Tinh Hà:

- Cáo từ!

Triệu Tinh Hà đứng ở đó trợn mắt líu lưỡi, chốc lát không phản ứng lại được. Sắc mặt tái mét hỏi người ở bên cạnh:

- Hắn nói lời này là có ý gì?

Ngưu Kiếm Phong đi tới, nhìn phương hướng Tần Lập rời đi, như có chút lo lắng nói:

- Nghe ý trong lời Tần Hầu gia nói, dường như hắn muốn tìm Đại Thanh Bang tính sổ.

Rầm một tiếng, trong đại sảnh yến hội Hoàng gia, ít nhất có bảy tám người sắc mặt khó coi đi không từ giã.

Những người này, trên cơ bản đều có người làm cung phụng nắm giữ cổ phần danh nghĩa trong Đại Thanh Bang, vừa nghe Tần Lập muốn tìm Đại Thanh Bang xả giận, nào còn có thể ngồi yên?

Dù cho ai cũng nhìn ra được, Hầu gia vinh quang tột đỉnh này, ai dám động đến hắn, vậy tuyệt đối là chán sống. Nếu hắn muốn, Đại Thanh Bang bị diệt chỉ là chuyện trong sớm tối!

Lãnh Bình ngồi ở trung ương linh đường, nơi đó còn đặt linh cữu Tôn Lục - huynh đệ tốt nhất của hắn, còn có bốn mươi lăm bộ quan tài! Buổi sáng hôm nay, hắn nhận được tin Tần Lập được tuyên chỉ nhập cung. Tin tức truyền đến, bảo hắn an tâm chớ nóng ruột, đừng hành động mù quáng.

Vì vậy Lãnh Bình muốn bắt lấy nữ nhân của Tần Lập, không còn cố kỵ thủ đoạn bỉ ổi nữa, báo thù cho huynh đệ quan trọng hơn!

Nhưng không nghĩ tới, trước Cửa Hiệu Đan Dược Tần Ký, lại có Ngự Tiền Thị Vệ đứng gác!

Lúc đó trong lòng Lãnh Bình cũng như bọn người theo hắn, hoàn toàn lạnh xuống!

Mà ngay vừa rồi, mấy tên cung phụng trong Đại Thanh Bang thường ngày chỉ biết cầm lấy bạc trắng không làm gì cả, sau khi nhận được chim ưng truyền tin, không nói một câu nào trực tiếp rời đi!

Cuối cùng vẫn là một cung phụng có quan hệ với hắn xưa nay không tệ, lặng lẽ nói cho hắn:

- Lãnh bang chủ, ngài đi nhanh đi. Tần Lập kia đã được phong Hầu, muốn tới tìm ngài xả giận. Mà ngài, đã bị Thái tử Điện hạ vứt bỏ rồi!

Cái gọi là đau đớn đến nỗi lòng đã chết, lúc này Lãnh Bình thật có cảm giác lòng mình đã chết. Hắn không tin Thái tử Điện hạ lại vứt bỏ hắn như vậy. Đại Thanh Bang vốn là một bang phái siêu cấp có hơn hai vạn chiến sĩ tinh nhuệ, mười vạn bang chúng cơ mà!

Đại Thanh Bang làm ăn buôn bán trong rất nhiều thành thị trải khắp Thanh Long quốc, thu nhập hàng năm đều là một con số tương đối kinh người!

Ở trong mắt Tần Lập, trăm vạn lượng bạc đã coi như một món tiền khổng lồ, thậm chí đối với nhiều hào môn đại tộc mà nói, trăm vạn lượng cũng thật sự không phải con số nhỏ. Nhưng ở trong Đại Thanh Bang, trăm vạn lượng chỉ là chia hoa hồng một năm của một cung phụng cao cấp mà thôi!

Thu nhập hàng năm của Đại Thanh Bang, đều lên đến mấy tỷ!

Thu nhập kếch xù như vậy, mới là mục đích chân chính để Triệu Tinh Hà khống chế Đại Thanh Bang! Về phần nói tới sức chiến đấu, tuy rằng chiến lực của Đại Thanh Bang không bình thường, nhưng so sánh với quân đội chính quy, vẫn còn có chênh lệch rất lớn.

Sở dĩ Triệu Tinh Hà chấp nhận để người ta liên tưởng đến sức chiến đấu của Đại Thanh Bang, đó là bởi hắn không muốn bại lộ một mặt sự thật là Đại Thanh Bang có thu nhập kếch xù như vậy!

Bởi thế, Lãnh Bình căn bản không tin Thái tử Điện hạ sẽ vứt bỏ quyền khống chế Đại Thanh Bang!

Trên thực tế, hắn nghĩ sai. Người truyền tin cho hắn, cũng là cố ý nói sai cho Lãnh Bình. Trước giờ Triệu Tinh Hà chưa từng nghĩ đến buông bỏ Đại Thanh Bang, có buông bỏ cũng chỉ có mỗi một mình Lãnh Bình mà thôi, chỉ một người mà thôi!

Chẳng qua ngay cả Triệu Tinh Hà, cũng đánh giá thấp dã tâm của Tần Lập. Tần Lập muốn, nào chỉ là giết người cho hả giận?

Đêm hồi hồn, gió đêm lạnh lẽo, nơi đặt Tổng đường bang hội Đại Thanh Bang người đi lại khắp nơi. Đêm nay toàn bộ bang chủ bang hội to nhỏ trên cả thành Thanh Long, kéo đến đây không dưới hai trăm người! Hơn nữa bọn họ còn mang theo hộ vệ tùy thân, tổng số không dưới hai ngàn người! Còn có bản thân Đại Thanh Bang cũng đặt hơn một ngàn chiến sĩ tinh nhuệ ở chỗ này. Từ lúc chiều đến tối rồi thẳng đến lúc này, Lãnh Bình cũng không nhận được bất kỳ tin tức nào bên phía Thái tử.

Đến lúc này đây, nếu hắn còn không biết mình đã bị Thái tử từ bỏ, vậy cũng không xứng làm bang chủ nhiều năm như vậy nữa.

Con mắt Lãnh Bình có chút đỏ lên, một cỗ khí tức thô bạo đang không ngừng phát ra từ thân thể hắn. Dù ngay cả bang chúng nội bộ Đại Thanh Bang cũng không dám tới gần hắn.

Rất tốt! Thái tử Điện hạ, còn có đám cung phụng ngày thường luôn nói có phúc cùng hưởng có họa cùng chịu. Các ngươi làm rất tuyệt, chờ mong ta bị Tần Lập giết rồi, lại đẩy một đời bang chủ lên thay, vậy Đại Thanh Bang sẽ trở thành đồ trong túi của các ngươi rồi?

Trong lòng Lãnh Bình nghĩ vậy, ánh mắt đỏ hồng, khóe miệng khẽ xẹt một tia cười lạnh: đừng có mơ!

Bỗng nhiên, Lãnh Bình nheo mắt lại, nhìn ra con đường đối diện Tổng đường. Xa xa, một thân ảnh gầy gò đang đi tới. Trên người hắn, trong khoảng khắc bộc phát một cỗ sát khí kinh người.

"Tần Lập, rốt cuộc ngươi tới rồi!"

Vô Tình

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả:Tiểu Đao Phong Lợi

124. Chương 124 :di Chúc Ngoài Dự Đoán

Từ thật xa, Tần Lập đã cảm nhận được cỗ sát khí cuồng bạo này, trong lòng thầm nói: người này là một võ giả chân chính!

Bởi vì Tần Lập cảm nhận được cỗ sát khí này cực kỳ tinh thuần, không hề hỗn tạp nhiều loại ý niệm. Nên biết rằng, Lãnh Bình bị Thái tử buông bỏ, chính hắn không có khả năng không biết, nhưng mà trước khi lâm chiến vẫn còn có thể bảo trì được sát khí tinh thuần như vậy. Ít nhất như thế có thể nói rõ, bản thân hắn đầu tiên là một võ giả, sau đó mới là những thứ khác!

Tiên Thiên Tử Khí cảm ứng với các loại dao động tâm tình, bao gồm cả nguyên lực đều hết sức nhạy cảm. Bản thân Tần Lập cũng đã đạt tới Thiên cấp, nhưng chỉ sợ ngay cả thần thức của cường giả cảnh giới Phá Thiên cũng không cường đại được như Tần Lập.

Các đầu lĩnh bang hội lớn nhỏ trong thành Thanh Long này, vừa nhìn đến tình hình như vậy, liền lập tức tản ra hai bên. Bang chúng Đại Thanh Bang cũng đều tản ra rất xa, lưu lại một khoảng trống rất lớn cho hai người.

Nơi đặt Tổng đường Đại Thanh Bang, xung quanh là một vùng đất hoang rất lớn, ngoại trừ đường đi, bốn phía đều hết sức hoang vắng.

- Tần Lập! Giữa ngươi và ta, ngày hôm nay là một hồi tử chiến!

Lãnh Bình chậm rãi rút ra Liệt Diễm Kiếm, thân kiếm không biết chế tạo từ chất liệu gì, cả thân đỏ rực giống như lửa đỏ thiêu đốt. Nhiệt độ xung quanh, cũng theo thanh kiếm rời vỏ mà tăng lên một ít.

Tần Lập mỉm cười, lạnh nhạt nói:

- Chẳng qua, là ngươi chết!

- Ha ha! Ai chết còn chưa nói được!

Lãnh Bình cười ha ha, sau đó bỗng nhiên nói:

- Tuy nhiên trước khi chiến đấu, ta có lời muốn nói!

Tần Lập gật đầu, nói:

- Ta cho ngươi thời gian lưu di ngôn!

Lãnh Bình cũng không để ý, lớn tiếng nói:

- Ngày hôm nay, trước mặt các đại bang hội thành Thanh Long, Lãnh Bình ta ở chỗ này, cùng Tần Hầu gia Tần Lập giải quyết ân oán cá nhân!

Ân oán cá nhân?

Lập tức có người nghe ra không đúng, không phải ân oán giữa Đại Thanh Bang cùng Tần Hầu gia Tần Lập sao? Làm thế nào bỗng nhiên thành ân oán cá nhân rồi?

Rất nhiều người đều nhìn chằm chằm Lãnh Bình, sắc mặt khác nhau nhìn vương giả thế lực ngầm thành Thanh Long này.

- Ta nói như vậy, sợ rằng các ngươi sẽ có nghi hoặc. Chẳng qua không sao cả! Các ngươi cũng không cần nghe hiểu, chỉ cần làm chứng là được rồi. Lãnh Bình ta suốt đời làm việc ngay thẳng, quang minh lỗi lạc, tuy là người thế lực ngầm, nhưng cũng không làm chuyện khi nam phách nữ, ức hiếp bách tính! Cho nên, ta nói chuyện giữ lời!

- Ân oán giữa ta cùng Tần Hầu gia, là bởi vì Lãnh Bình ta dựng lên. Ta lầm trúng tiểu nhân tính kế, phái huynh đệ ra giết Tần Hầu gia, nhưng bị Tần Hầu gia giết chết. Ân oán giang hồ, chính là như vậy, việc một mình Lãnh Bình ta làm ra thì một mình ta chịu! Không cần người khác phải đảm nhận cho ta cái gì, càng không có liên quan đến Đại Thanh Bang! Đêm nay, ta nên báo thù cho huynh đệ Thiểm Điện Đao Tôn Lục, nếu như ta may mắn giết được Tần Hầu, nhất định hậu táng! Người nhà Tần Hầu, sau này chính là cung phụng của Đại Thanh Bang!

Lãnh Bình nói lời này, khiến cho rất nhiều người đều không quá rõ ràng. Theo đạo lý, nhổ cỏ phải tận gốc, ai cũng hiểu rõ lý lẽ này. Nhưng lại bị Lãnh Bình kiên quyết kéo tới ân oán giang hồ, đến cùng là hắn muốn làm gì đây chứ?

Trong đó có một ít người Thái tử phái tới, xen lẫn trong đội ngũ bang phái thành Thanh Long này, cũng đều không rõ ràng nhìn Lãnh Bình.

Nhưng khóe miệng Lãnh Bình nổi lên một tia cười lạnh, kế đó tàn khốc nói:

- Nếu là Lãnh Bình ta bất hạnh chết trận! Như vậy… Đầu tiên hy vọng Tần Hầu đại nhân có đại lượng, không nên truy cứu trách nhiệm thê nhi lớn nhỏ của tại hạ; mà bọn họ cũng sẽ vĩnh viễn không tìm Tần Hầu trả thù, nếu có vi phạm, sẽ vạn tiễn xuyên tâm mà chết! Thứ hai, nếu ta chết trận…

Trên mặt Lãnh Bình, bỗng nhiên lộ ra vẻ cười cực kỳ quỷ dị:

- Đại Thanh Bang… Từ nay về sau… Sẽ nghe theo mệnh lệnh của Tần Hầu!

Ầm!

Một hòn đá tung ngàn con sóng trào!

Toàn bộ người ở trong này, hầu như tất cả mọi người đều giống như hóa đá đứng sững ở đó, vẻ mặt tràn đầy thần sắc chấn động, đều hoài nghi có phải là mình nghe lầm hay không!

Hắn… Hắn lại muốn đưa một bang hội khổng lồ như vậy…. đưa cho kẻ thù?

Trời ạ! Có phải đầu óc hắn có chuyện hay không? Choáng váng rồi sao?

Lúc này Lãnh Bình ngẩng đầu cười to, quay đầu về phía linh đường phía sau hô to:

- Mệnh lệnh của lão tử, các người có nghe hay không?

- Các huynh đệ!

- Có!

Hơn hai ngàn chiến sĩ tinh nhuệ Đại Thanh Bang ầm ầm đáp lại, chỉ là có không ít người, mang theo tiếng khóc nghẹn.

Những người này, mới là tâm phúc chân chính của Lãnh Bình tích lũy trong nhiều năm qua.

Nguyên bản còn có Thiểm Điện Đao Tôn Lục cùng với bốn mươi lăm huynh đệ Chiến Đao Đường, đáng tiếc mình một bước đi nhầm, làm cho bọn họ đi trước một bước.

"Nếu ta chết, hôm nay sẽ làm bạn với các người! Nếu Tần Lập Hầu gia chết trận, đại thù của các ngươi đã báo, chết cũng nhắm mắt!"

"Cho nên, các huynh đệ, các người đừng sợ, các người không cô độc!" Lãnh Bình lại quay về phía bên trong linh đường nhàn nhạt nói:

- Các người cũng đều rõ rồi chứ?

Một lúc lâu, bên trong linh đường truyền đến vài tiếng thở dài, một giọng nói có chút già nua vang lên:

- Long đầu cần gì phải bi quan như vậy? Ai thắng ai thua còn chưa biết…

- Ta chỉ hỏi các ngươi một câu. Nếu ta chết trận, các ngươi sẽ làm thế nào?

Lãnh Bình lớn tiếng quát.

- Chúng ta tự nhiên nghe theo ý nguyện của Long đầu!

Mấy người bên trong cũng không chút do dự, cùng kêu lên.

Nhưng không một ai nói hai từ "di nguyện" xui xẻo cả.

Một vài người trong đám đông, đến khi nghe đến Lãnh Bình nói những lời này, bỗng nhiên biến sắc, chui ra khỏi đoàn người hốt hoảng chạy đi.

Lãnh Bình nhìn ở trong mắt, ngửa mặt cười to:

- Ha ha ha. Cả đời này Lãnh Bình ta đắc ý nhất, chính là kết giao được mấy lão già các ngươi.

Theo Lãnh Bình nói một câu hào khí này, một thân khí thế của hắn trong nháy mắt nâng cao đến đỉnh. Liệt Diễm Kiếm trên tay, theo nguyên lực rót vào bùng lên hỏa diễm hừng hực, thuận theo thế đứng, thân thể đột ngột phóng lên khỏi mặt đất, giống như một con chim lớn nhào xuống chộp lấy Tần Lập. Một đạo kiếm khí đỏ rực lửa chợt chém về phía Tần Lập.

Thanh bảo kiếm tinh luyện trong tay Tần Lập vung mạnh về phía Lãnh Bình, vỏ kiếm như mũi tên rời dây cung bắn về phía mặt Lãnh Bình. Đồng thời, kiếm trong tay Tần Lập cũng chém mạnh ra một con rồng nước trong suốt!

Nước lửa vốn đối đầu xung khắc, trong không khí phát ra một tiếng nổ vang rền. Không khí đột nhiên vặn vẹo một chút, một cổ lực lượng cường đại, khuếch tán ra bốn phương tám hướng.

Đồng thời, Liệt Diễm Kiếm trong tay Lãnh Bình cũng chém nát vỏ kiếm Tần Lập bắn ra, sau đó gào thét một tiếng, phóng xuống mặt đất bắt đầu đại chiến với Tần Lập!

Tuy rằng biết sau khi Lãnh Bình nói những lời này, sau khi hắn chết Đại Thanh Bang liền thuộc về mình, cũng chưa chắc có bao nhiêu ý tốt. Nhưng trong lòng Tần Lập vẫn còn sinh ra vài phần bội phục với nam nhân này. Không có gì khác, chỉ bằng vào những lời hắn nói ngày hôm nay, thật sự quá giống Tần Lập ở kiếp trước!

Đại trượng phu, phải thủ đoạn độc ác, nhưng lại nên ân oán rõ ràng!

Bởi vì Tần Lập biết, đứng sau màn của Đại Thanh Bang chính là Thái tử Điện hạ, bởi vậy rõ ràng Lãnh Bình làm như vậy chỉ là không muốn để Đại Thanh Bang rơi vào trong tay Thái tử sau khi hắn chết mà thôi. Đưa cho mình, kỳ thật mục đích chính là muốn hắn đấu đá tranh giành với Thái tử!

Nhưng dù là thế, Tần Lập lại không thể từ chối!

Không chỉ vì Tần Lập cùng Thái tử vốn đã có thù. Dù là không có thù, một bang hội khổng lồ như vậy, lợi nhuận sản sinh hàng năm lớn cỡ nào, trong lòng hắn cũng tính toán được ít nhiều.

Các gia tộc, môn phái thế ngoại bí ẩn vừa cường đại lại thần bí, vì sao phải giúp đỡ thế lực bên ngoài thống trị một quốc gia? Mục đích chính, còn không phải bởi lợi ích kinh người?

Tiền tài, có thể đối với người chỉ tu luyện không có tác dụng gì. Nhưng thiên tài địa bảo, các loại tài liệu luyện khí, nếu như không có tiền tài, cũng tuyệt đối không có khả năng tới tay được!

Giống như bản bí tịch đan phương thượng cổ của Tần Lập, không thể đánh giá hết giá trị của nó. Tùy tiện một loại đan dược bên trong, chớ nói thế tục, chỉ sợ dù là cao nhân thế ngoại cũng sẽ đổ xô chạy tới! Truyện “Duy Ngã Độc Tôn ” được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc (LuongSonBac.com) Truyện “Duy Ngã Độc Tôn ” được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc (LuongSonBac.com)

Nhưng buồn cười nhất, là bọn người Tần Lập lại không luyện chế nổi một loại! Cũng là bởi.. bọn họ thiếu tài lực!

Cho nên, đừng nói Lãnh Bình dùng kế dẫn họa sang đông đẩy Đại Thanh Bang vào trong tay mình, dù là Lãnh Bình không nói như vậy, Tần Lập cũng sẽ không bỏ qua khối thịt béo như Đại Thanh Bang!

Ai dám tranh với lão tử, lão tử làm thịt kẻ đó!

Nếu không phải đại thù sống chết, Tần Lập thật không muốn giết gã nam nhân có dũng có mưu có đảm lượng này. Nói thật, thực lực Lãnh Bình đích xác không tệ - Địa cấp bậc tám, quả nhiên không phải hạng người bình thường!

Một bộ chiến kỹ Liệt Diễm Kiếm, được hắn thi triển đến mức xuất thần nhập hóa! Chiêu thức sắc bén, tốc độ cực nhanh! Nếu đối thủ không phải là Tần Lập, chỉ sợ dù có là võ giả Địa cấp bậc chín, cũng chưa chắc là đối thủ của hắn!

Hơn nữa mỗi một kiếm của Lãnh Bình đều mang theo độ nóng kinh người, nhiệt độ kia chỉ cần dính vào da thịt, lập tức khiến người ta tổn thương. Cho dù là cường độ thân thể của võ giả Thiên cấp, cũng căn bản không thể chống lại!

Tần Lập cũng không nóng lòng chém giết Lãnh Bình. Nguyên nhân có hai: thứ nhất, trong đám người kia có không biết bao nhiêu người của Thái tử đang nhìn, Tần Lập không muốn bại lộ quá nhiều thực lực của mình ra ngoài như vậy.

Thứ hai, ngày hôm nay Tần Lập ở diễn võ trường thi triển bộ chiến kỹ kia, cái gọi là Cuồng Long Thập Tam Thức, kỳ thật căn bản là do hắn đánh bậy đánh bạ ra thôi!

Nào có cái gì Cuồng Long Thập Tam Thức, thể chất Ngũ hành của Tần Lập là thật, từ nhỏ hắn tu luyện bản Yếu Quyết Cơ Sở kia, trên thực tế là rèn đúc ra cơ sở này.

Còn Tiên Thiên Tử Khí của Tần Lập, cũng bất đồng với nguyên lực trong cơ thể các võ giả khác trên Thiên Nguyên đại lục. Bản thân Tiên Thiên Tử Khí chính là một loại năng lượng tinh thuần nhất trong thiên địa, đối với nguyên tố Ngũ hành, trời sinh đã có một lực tương tác không gì sánh được!

Lấy kỹ xảo cùng lực lượng của chiến kỹ Cửu Thiên Thập Địa Duy Ngã Độc Tôn, hơn nữa thể chất Ngũ hành cùng với Tiên Thiên Tử Khí, Tần Lập quả thật quá dễ dàng tự sáng tạo ra một ít chiêu thức! Vốn là Tần Lập còn phát sầu không có cơ hội diễn luyện các chiêu thức này cho thuần thục một chút, đừng để người khác nhìn ra dấu vết mình tu luyện chiến kỹ Duy Ngã Độc Tôn.

Cho nên, Lãnh Bình ở trong mắt Tần Lập, quả thật biến thành một kẻ bồi luyện tối ưu nhất!

Song phương ngươi tới ta đi, "Cuồng Long Thập Tam Thức" của Tần Lập càng đánh càng thêm thành thạo, hơn nữa thi triển càng ngày càng theo tâm ý.

Tới lúc rồi!

Đây là một trận chém giết ngươi chết ta sống! Tần Lập hừ lạnh một tiếng, một chiêu Nộ Long Xuất Thủy. Con rồng nước trong suốt kia bất chợt lớn hơn trước gấp đôi, tốc độ… cũng nhanh hơn gấp đôi!

Phập!

Lóe lên như tia chớp, rồng nước đi qua ngực Lãnh Bình!

Trên mặt Lãnh Bình, bỗng nhiên nổi lên một tia tươi cười giải thoát, chậm rãi nói:

- Tần Hầu gia, đáp ứng ta, phải đối xử tử tế với… các huynh đệ của ta!

Mặt Tần Lập không chút thay đổi, gật đầu. Loại nam nhân này, không cần người khác đồng tình!

Trên mặt Lãnh Bình quả nhiên nổi lên một tia cười hài lòng, trong hoảng hốt, hắn giống như nhìn thấy nữ nhân mình yêu nhất, giọng mềm mại ngọt lịm: "Lãnh gia, người ta chờ ngài trở về nha!"

Vĩnh biệt rồi… Con bé phong tao mỹ lệ nhà ngươi!

Vô Tình

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả:Tiểu Đao Phong Lợi

125. Chương 125 :thay Đổi Như Chong Chóng

Hiện trường mấy nghìn người một mảnh im lặng!

Đám người này bị cuộc đấu đặc sắc của hai người mê hoặc, lúc này mới giật mình phục hồi tinh thần. Lão đại… thủ lĩnh của các thế lực ngầm thành Thanh Long: Liệt Diễm Kiếm Lãnh Bình… đã chết!

Một hồi tiếng nức nở khe khẽ vang lên từ giữa đám hán tử Đại Thanh Bang, dần dần hòa vào thành một mảnh.

Từ bên trong linh đường có bảy, tám người đi ra. Ánh mắt bọn họ nhìn Tần Lập đều tràn ngập vẻ phức tạp.

Nhìn đến Lãnh Bình nằm trên mặt đất, đôi mắt từng người đều đỏ lên.

- Bang chủ!

Bảy tám người này bước vài bước tới trước người Lãnh Bình, đều quỳ xuống, đau khổ không thôi.

Mà tất cả các bang chủ bang hội lớn nhỏ thành Thanh Long có mặt ở đây, ánh mắt nhìn về phía Tần Lập thì tràn ngập kính sợ.

- Nâng bang chủ của các ngươi vào trong, lát nữa ta có lời muốn nói.

Tần Lập thấp giọng nói với mấy người đang quỳ trên mặt đất khóc rống.

Mấy người kia sửng sốt, lập tức gật gật đầu. Bọn họ đều biết Tần Lập muốn nói gì, tự nhiên là vấn đề Đại Thanh Bang này thuộc về ai! Nhưng đây là nguyện vọng của lão đại, mặc kệ lão đại là vì mục đích gì mà quyết định như vậy, nhưng bọn họ là huynh đệ của lão Đại thì sẽ trung thực đi chấp hành!

Bởi vì, bang hội bọn họ thờ một từ "Nghĩa" !

Lãnh Bình trước mặt các bang chủ lớn nhỏ thành Thanh Long nói ra lời này, vậy ý nghĩa cho dù bọn họ hận Tần Lập thấu xương cũng không thể thay đổi một sự thật: Tần Lập là bang chủ mới của Đại Thanh Bang.

Về phần có phải là thủ lĩnh của các thế lực ngầm của thành Thanh Long hay không, vậy… thì phải xem thủ đoạn của Tần Lập.

Cái gọi là bang hội, bọn họ có thể làm ác, bọn họ cũng không cho rằng mình là người tốt nhưng nhất định phải nhất ngôn cửu đỉnh!

Bởi vì bọn họ đều là những người đàn ông chân chính!

- Đều tản ra đi.

Tần Lập nhìn đám người vây quanh nhìn xem, thản nhiên nói:

- Ân oán giữa ta và Đại Thanh Bang, đến đây chấm dứt!

Tây Qua cũng đứng trong đám người, một tiểu đệ đứng cạnh hắn cảm khái nói:

- Tần Hầu đây mới là cường giả chân chính a!

Một tiểu đệ khác hâm mộ nói:

- Đại Thanh Bang ở trong mắt người ta, ngay cả cái rắm cũng không phải. Thật lợi hại.

- Đều câm miệng cho ta!

Tây Qua trừng mắt liếc nhìn hai tên tiểu đệ khiến hắn cảm thấy mất mặt xấu hổ, trong lòng cực nóng nghĩ thầm: "Sư thúc quá uy mãnh, quá lợi hại! Đại Thanh Bang không ngờ cứ thế thành của sư thúc. Không biết… ta có cơ hội trở thành thủ lĩnh của Đại Thanh Bang hay không?

Nhưng vừa nghĩ đến câu nói 'chờ ngươi thành võ giả Thiên cấp' của sư thúc, Tây Qua lập tức có cảm giác nhụt chí, nói với tiểu đệ ở bên cạnh:

- Đi! Về thôi!

- Không… không xem nữa sao?

Một tiểu đệ thấy đại đa số người còn chưa đi, có chút chần chờ nói một câu.

- Xem cái rắm! Đánh xong rồi, còn xem làm trò à!

Tây Qua trợn trắng mắt nhìn tiểu đệ thân tín đó, xoay người bước đi.

Lúc này mọi người bắt đầu dần dần tản ra. Cho dù có một số người không muốn đi, nhưng đám hán tử tinh nhuệ tâm tình khó chịu của Đại Thanh Bang cũng bắt đầu tới dọn dẹp.

Sau khi Lãnh Bình bị đưa vào trong một phòng ở tổng đường Đại Thanh Bang, Tần Lập đầu tiên là ngưng thần nhắm mắt. Trong vòng hai, ba trăm mét không có bất kỳ khí tức nào khả nghi.

Hắn mở hai mắt, nhìn Phó bang chủ cùng trưởng lão Đại Thanh Bang mặt mày bi thương, bỗng nhiên trầm giọng nói:

- Ta có thể tín nhiệm các ngươi không?

Những người này đều sửng sốt, một lão già phúc hậu thoạt nhìn hơn năm mươi tuổi, vẻ mặt đau thương nói:

- Thật xin lỗi Tần Hầu. Bang chủ đã chết, Tôn Lục và huynh đệ Chiến Đao Đường cũng đều chết trong tay Hầu gia. Tuy nói ân oán đã tiêu nhưng trong lòng đã nảy sinh vướng mắc. Tần Hầu không cần tín nhiệm chúng ta, trong vòng hai tháng chúng ta sẽ chuyển giao mọi chuyện của Đại Thanh Bang cho Tần hầu, hy vọng có thể giúp Tần Hầu một chút tác dụng giao thời. Chúng ta có thể làm cũng chỉ có như vậy, bởi vì đây cũng là tâm nguyện của bang chủ. Hắn không hy vọng Đại Thanh Bang lại một lần nữa rơi vào trong tay Thái tử!

Lúc lão già phúc hậu nói đến Thái tử, hận ý trong mắt khó tiêu. Nếu không vì Thái tử Triệu Tinh Hà, Đại Thanh Bang bọn họ đâu có ngày hôm nay, mọi người ở cùng một chỗ hòa thuận vui vẻ. Tôn Lục sẽ không chết, bốn mươi lăm huynh đệ Chiến Đao Đường không chết, Bang chủ… càng không phải chết!

Tần Lập không kìm nổi nao nao trong lòng. Vốn hắn còn tưởng rằng Bang chủ Đại Thanh Bang đã chết, toàn bộ bang hội lập tức sẽ sụp đổ, đều tự lo lắng tiền đồ của mình. Không nghĩ tới lực ngưng tụ của bang hội này lại mạnh như thế!

Kế hoạch đã nghĩ từ trước ở đây gặp phải một bước ngoặt nho nhỏ.

Một hán tử cao gầy hơn bốn mươi tuổi, ánh mắt mang theo vài phần âm lãnh, da tái nhợt cằm để mấy sợi dâu dê, thanh âm cũng mang vài phần âm nhu:

- Tần Hầu không cần lo lắng. Nhiều năm như vậy, Bang chủ coi chúng ta như thân huynh đệ. Tài sản của mỗi chúng ta cũng không kém, tuyệt không toan tính bất kỳ tài sản gì của Đại Thanh Bang. Tuy rằng chúng ta cũng không hiểu vì sao Bang chủ lại muốn giao Đại Thanh Bang vào tay một kẻ thù nhưng chúng ta nhất định sẽ làm theo tâm nguyện của Bang chủ.

- Đúng vậy! Cũng xin Tần Hầu có thể đối xử tử tế với người nhà của Bang chủ.

Một lão già hơn năm mươi tuổi, dáng người cường tráng trầm giọng nói.

- Lãnh Bình có thể có được những huynh đệ như các ngươi, thật sự là may mắn của hắn!

Tần Lập không kìm nổi khẽ thở dài một tiếng. Bang hội, nghĩa khí… ở thế giới kia của Tần Lập, trong tâm rất nhiều người đã thành một thứ lỗi thời. Sống nghĩa khí đồng nghĩa với chết ngu ngốc.

- Một khi đã vậy…

Tần Lập nói, một bàn tay đặt lên mạch môn của Lãnh Bình:

-… Ta liền trả lại một Bang chủ cho các ngươi!

Mọi người trong phòng toàn bộ sững sờ, trợn mắt há hốc mồm nhìn Tần Lập. bọn họ vừa rồi đã xem qua, Bang chủ đã chết không thể chết lại, mà lời này của Tần Lập Tần Hầu gia là…

- Đó là sao nhỉ?

Trong đầu mọi người một mảnh hỗn loạn, mà người trung niên cao gầy kia phản ứng nhanh đẩy cửa ra ngoài, dặn dò:

- Nơi này giới nghiêm. Không có mệnh lệnh không cho bất cứ người nào đi vào!

Tần Lập nghe thấy rõ ràng có người thấp giọng hỏi một câu:

- Nếu người của điện hạ thì sao?

- Vậy thì cũng ngăn lại ở ngoài cho ta!

Người hán tử trung niên sau khi phân phó xong xuôi, trở về đóng cửa thì lại thấy một cảnh tượng mà suốt đời hắn khó mà quên được!

Tay của Tần Hầu cứ vậy đặt lên mạch môn của Lãnh Bình. Một lát sau, trên đầu Bang chủ Lãnh Bình bắt đầu toát ra luồng khí màu trắng, thân thể nằm trên giường vết thương to ở trên ngực không ngờ bắt đầu đóng vảy. Mà trái tim Lãnh Bình cũng bắt đầu chậm rãi đập lên từng nhịp!

- Chuyện… chuyện này là sao?

Cơ mặt lão già phúc hậu co giật dữ dội. Mấy năm nay đã sớm nhìn quen sinh tử, cũng xem nhạt sinh tử, núi lở trước mặt cũng không biến sắc nhưng cảnh tượng trước mắt vẫn khiến trong lòng vị đại lão bang phái này cảm thấy vô cùng rung động!

- Chúng ta không nằm mơ chứ?

Hán tử trung niên cao gầy thì thào nói.

Mọi người mắt thấy trên trán Tần Lập bắt đầu nhỏ xuống mồ hôi như mưa, trong lòng rốt cục biết rõ một điều: Tần Hầu này rõ ràng là một siêu cấp cường giả có tuyệt thế thần kỹ, hơn nữa vì cứu Bang chủ hắn cũng bỏ ra rất nhiều công sức!

Tần Lập cần chính là loại hiệu quả này. Vốn hắn cũng không tính toán muốn giết chết Lãnh Bình – hán tử khiến cho hắn có chút kính nể – lúc đánh ra sát chiêu sau cùng hắn đã cố ý tránh trái tim Lãnh Bình, sau đó lại phong bế kinh mạch hắn. Khiến cho Lãnh Bình ở trong mắt người ngoài đã thành một người chết!

Tần Lập vốn tính toán chờ sau khi Đại Thanh Bang chôn Lãnh Bình, rồi mình ngầm trộm hắn đi. Một là Tần Lập bội phục Lãnh Bình là một hán tử. Hai là Tần Lập rất rõ ràng, quản lý một bang hội tuyệt đối không phải là cứ có vũ lực là làm được.

Chỉ một điều đơn giản nhất, người phía dưới bằng mặt không bằng lòng, ôm tư tưởng kiếm tiền cá nhân chẳng lẽ đều giết sạch hay sao?

Mà Tần Lập mặc dù có năng lực quản lý bang phái, nhưng mà hắn còn có rất nhiều chuyện muốn làm, còn phải lên Huyền Đảo đón nữ nhân của mình về. Chỉ riêng thân phận hiện tại của hắn, đường đường là Hầu gia Thanh Long quốc.

Một Hầu gia đi làm lão Đại bang phái? Chuyện này sẽ là một chuyện cười lớn nhất thiên hạ! Như vậy để ai quản lý? Tây Qua? Đừng xem thằng tiểu tử đó là tên lanh lợi, cũng đủ lòng dạ độc ác. Nhưng loại bang hội như Đại Thanh Bang cũng không phải Tây Qua hiện tại có khả năng quản lý! Không phải nghi ngờ năng lực của hắn, mà loại quái vật lớn này, lúc này Tây Qua căn bản không thể khống chế!

Mà một con quái vật lớn như Đại Thanh Bang, giá trị quả thật không thể đánh giá! Trước không nói đến hàng năm nó làm ra bao nhiêu tài phú, chỉ nói đến bang chúng trải rộng Thanh Long quốc đó căn bản là một mạng lưới tình báo siêu cấp!

Cho dù là mạng lưới tình báo của hoàng gia chỉ sợ cũng chưa chắc xuất sắc hơn so với bọn họ! Truyện “Duy Ngã Độc Tôn ” được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc (LuongSonBac.com)

Bởi vì rất nhiều chuyện vĩnh viễn đều truyền đi đầu tiên từ tầng dưới cùng.

Cho nên Lãnh Bình không thể chết! Đây là ý định ban đầu của Tần Lập, mà nhìn ở một góc độ khác, hắn lại phải chết! Cừu hận giữa hắn cùng Đại Thanh Bang nói trắng ra đó là cừu hận của hắn cùng Thái tử!

Tình hình hiện tại không chấp nhận Tần Lập cùng Thái tử hoàn toàn xé rách da mặt đối lập với nhau. Nếu là như vậy, Tần Lập thật sự cũng chỉ có xa chạy cao bay. Dù sao hoàng gia nhiều cung phụng như vậy, thật sự không phải để bày xem!

Tần Lập có thể đối phó một cái Trần Diệc Hàn, nhưng không cách nào bình yên vô sự dưới công kích của nhiều võ giả Thiên cấp!

Đừng nói hắn, cho dù võ giả cảnh giới Phá Thiên chân chính cũng chưa chắc dám khiêu khích một đoàn võ giả Thiên cấp.

Cho nên để cho Lãnh Bình dùng một loại phương thức khác xuất hiện ở trên đời là thích hợp nhất. Bản lĩnh dịch dung của Tần Lập nếu không xưng thiên hạ đệ nhất, cũng tuyệt đối không kém đến đâu.

Đến lúc đó, đẩy Tây Qua lên sân khấu để Lãnh Bình ở phía sau. Cho dù như vậy không đạt được tiêu chuẩn như lúc Lãnh Bình tự thân quản lý nhưng cũng có thể khiến cho Đại Thanh Bang tiếp tục hoạt động bình thường, cam đoan vẫn nằm trong tay mình cũng không thành vấn đề!

Nhưng hôm nay, thái độ những huynh đệ của Lãnh Bình, mấy cao tầng Đại Thanh Bang khiến cho Tần Lập thay đổi chủ ý. Dưới Tiên Thiên Tử Khí thiện ác không thể che giấu!

Tần Lập có thể cảm giác được những người này thật sự đang thương tâm vì Lãnh Bình, cũng thật sự nản lòng thoái chí tính toán rời khỏi.

Nguyên nhân chính vì như thế, Tần Lập mới có thể lựa chọn cứu sống Lãnh Bình trước mặt bọn họ! Tần Lập tin tưởng hành vi này của mình tuyệt đối có thể tiến thêm một bước tiêu trừ cừu hận mang tới bởi cái chết của Tôn Lục!

Lãnh Bình chậm rãi mở to mắt. Cảm giác ánh sáng chói mắt, hắn hơi híp mắt, khóe miệng còn treo nụ cười:

- Ta đã chết rồi sao? Địa phủ này… làm sao cũng… con mẹ nó… giống như nhân gian vậy?

Tần Lập cười:

- Đúng vậy! Lãnh Bình trước kia đích thật đã chết. Còn sống sau này khẳng định không phải Lãnh Bình!

Tiểu Mùi

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả:Tiểu Đao Phong Lợi

126. Chương 126:ảnh Tử

- Bang chủ!

Bảy, tám hán tử khoảng năm mươi tuổi đồng loạt “phịch” một tiếng, quỳ rạp xuống đất, lệ rơi đầy mặt gào khóc như một đám trẻ con.

Chỉ là hiện tại khóc cùng với lúc nãy khóc hoàn toàn là hai loại tâm tình!

Lãnh Bình còn chưa phục hồi tinh thần lại, trong mắt dần dần hiện ra vẻ phẫn nộ, cắn răng nói:

- Tần Hầu rõ ràng đã đồng ý với ta không làm khó dễ các ngươi, làm sao… Làm sao… con mẹ nó… các ngươi đều xuống dưới theo lão tử! Lão tử hiện tại thành quỷ cũng sẽ không bỏ qua cho hắn!

Tần Lập dở khóc dở cười nhìn Lãnh Bình thần trí còn chưa thanh tỉnh, dứt khoát điểm vào huyệt ngủ của hắn, nói:

- Ngươi trước tiên vẫn nên ngủ một giấc rồi nói sau…

- Thật sự? Ta thật chưa có chết?

Sau hai canh giờ, Lãnh Bình nằm ở trên giường nhìn những huynh đệ năm xưa đi theo hắn cùng nhau giành quyền lực, vẻ mặt hồ nghi sau đó lắc mạnh đầu:

- Làm sao lại thế? Ta rõ ràng cảm thấy mình đã chết, như thế nào vẫn còn sống? Ngươi là Tần Hầu… hắn, hắn làm thế nào nhỉ?

Biểu tình lúc này của lão già phúc hậu giống như một đứa bé ngoan được kẹo, cười rất vui vẻ.

Lãnh Bình trừng mắt liếc lão một cái:

- Thường lão tam! Con mẹ nó! Ngươi có thể có chút tiền đồ hay không? Lão tử nhớ rõ ngươi lớn hơn lão tử vài tuổi, có thể không nên cười ngu ngốc đến như vậy hay không?

Hắn lại chỉ vào hán tử trung niên cao gầy:

- Lý lão tứ, còn có ngươi! Ngươi không phải bình thường rất có thể giả thâm trầm, như thế nào cũng giống như thằng ngốc? Con mẹ nó, nhanh trả lời lão tử! Chuyện này… chuyện này rốt cục là sao?

- Hắc hắc! Bang chủ, lão đại của ta. Ngươi không chết, ngươi chính là vẫn sống. Về phần như thế nào còn sống, ngươi hỏi Tần Hầu đi. Mẹ nó! Nếu không phải Tôn Lục chết trong tay hắn, lão tử hận không thể đi hôn chân hắn. Lão tử sống bằng ấy năm, lần đầu tiên thấy kỳ tích. Bang chủ! Thật sự là kỳ tích!

Hán tử cao gầy hoa chân múa tay vui sướng, lộn xộn nói.

Lãnh Bình đầu đầy vạch đen, lại nhìn tới mấy người khác, biểu hiện cũng không khác bao nhiêu. Hắn không khỏi thở dài một tiếng, thầm nghĩ: "Lão tử thật sự không chết, nhưng đám huynh đệ này của lão tử… con mẹ nó… đều điên rồi!"

Lúc này, bên ngoài có người nhẹ nhàng gõ cửa phòng, khẽ bẩm báo:

- Thường Phó bang chủ. Điện hạ phái người đến…

Máy người trong phòng mạnh mẽ cảnh tỉnh lại, liếc mắt nhìn lẫn nhau, ánh mắt đều rơi lên người Lãnh Bình.

- Con bà nó! Mấy tên ngu ngốc các ngươi, đều bình thường trở lại đi!

Lãnh Bình mắng một câu, mạng của hắn tuy rằng kiếm trở lại nhưng thân thể vẫn thực suy yếu, dù sao cũng phải tĩnh dưỡng một đoạn thời gian dài mới có thể chân chính khôi phục. Kế hoạch hôm nay, công việc nên làm chính là lập tức làm hậu sự cho hắn… Lãnh Bình nghĩ vậy không kìm nổi nhổ xuống đất một ngụm nước bọt, thầm nghĩ con mẹ nó thật là cái miệng xui xẻo, mình tự làm hậu sự cho mình. Trên đời làm gì có chuyện như vậy?

- Thái tử điện hạ? Hừ! Xác lão tử còn chưa lạnh, hắn đã không chờ kịp rồi? Thật sự là sợ bang hội rơi vào trong tay Tần Hầu!

Lãnh Bình cười lạnh nói:

- Đuổi đi! Nói rằng, có lời gì đi tìm Tần Hầu mà nói! Bang chủ Đại Thanh Bang bây giờ là Tần Hầu!

Lão già phúc hậu gọi là Thường lão tam, lúc này cầm đến cho Lãnh Bình một lọ đan dược và một tấm mặt nạ Tần Lập để lại, nói:

- Bang chủ! Đây là Tần Hầu để lại cho ngài trước khi đi!

Lãnh Bình sau khi đeo mặt nạ, tất cả mọi người trong phòng trợn mắt há hốc mồm. Đây vẫn là huynh đệ ở chung với bọn họ ba mươi năm, Bang chủ Đại Thanh Bang, thủ lĩnh các thế lực ngầm thành Thanh Long oai phong lẫy lừng kia sao?

Trước mắt rõ ràng là một văn nhân trung niên mặt trắng nho nhã hơn bốn mươi tuổi, ngay cả ánh mắt cũng khác ngày trước rất nhiều. Nếu không phải giọng nói Lãnh Bình không biến hóa, thậm chí bọn họ còn tưởng rằng gặp quỷ!

Mà ngay cả bản thân Lãnh Bình nhìn gương xong cũng không nói gì, trong lòng đột nhiên hiện lên một ý niệm: Nhớ tới lúc Thái tử bảo mình phái người giết Tần Lập đã từng nói: Quý tộc xuống dốc Đại Tề quốc này nhất định là tên Tần Lập ở thành Hoàng Sa kia, cũng không biết dùng phương pháp gì hành hạ cường giả Thiên cấp Mộ Dung Thiên – sư phụ của Thái tử – đến chết. Sau đó còn treo lên cột cờ cao nhất thành Thanh Long, nhắn lại lời cảnh cáo Thái tử điện hạ.

Trong lòng Lãnh Bình bỗng nhiên hiểu ra vài phần, bỗng nhiên rùng mình. Nếu là sự thật, như vậy Tần Hầu này tâm cơ cùng thủ đoạn cũng quá khủng bố rồi. Nghĩ lại, ngay cả võ giả Thiên cấp đều có thể bị hắn tàn sát, mà mình là một võ giả Địa cấp không ngờ lại phái người đi tìm hắn gây phiền toái. Đây không phải tìm chết thì là cái gì?

Nghĩ vậy, hận ý của Lãnh Bình đối với Thái tử Triệu Tinh Hà càng sâu vài phần, trong lòng cười lạnh: "Thái tử a Thái tử! Ngươi nhất định muốn cho ta chết, muốn ra tay cướp lấy bang hội của ta. Đó là không có khả năng!"

Lão tử làm trâu làm ngựa cho ngươi nhiều năm, cung cấp tình báo cho ngươi, cung cấp nhiều tài chính cho ngươi huấn luyện các loại nhân tài. Đến cuối cùng, vừa nghe lão tử chết, ngươi không ngờ trước tiên chạy đến mưu đồ sản nghiệp của lão tử. Thật sự là lòng lang dạ sói. Mà Tần Hầu mới là nam nhân chân chính!

Vô tình, trong lòng Lãnh Bình đã bắt đầu nghiêm trọng nghiêng về Tần Lập. Tuy rằng Tần Lập lưu lại hắn, mục đích quan trọng cũng vì Đại Thanh Bang, nhưng người ta làm việc quang minh lỗi lạc!

Chuyện này mưu kế chia ra âm mưu cùng dương mưu. Âm mưu chung quy không lộ ánh sáng, mà dương mưu là cái loại đường đường chính chính làm ra, mới là vương đạo!

Lúc này, hán tử cao gầy Lý lão tứ nhẹ giọng nói:

- Bang chủ! Nếu xử lý hậu sự, bên trong linh cữu của ngài, không thể trống không…

Phó bang chủ cùng mấy trưởng lão ở bên kia đều cảm thấy có lý. Muốn làm giả, vậy phải làm hoàn hảo.

Lãnh Bình nghe vậy, trầm ngâm một chút sau đó nói:

- Đi tìm một người thế thân tướng mạo gần giống ta. Đối xử tử tế với người nhà của hắn!

- Người của điện hạ nói muốn gặp Thường Phó bang chủ!

Bên ngoài lại có thân tín nhẹ giọng nói.

- Mẹ nó! Bọn họ còn dây dưa không dứt. Lão tử đi giết bọn họ!

Thường lão tam tuổi hơn năm mươi, dáng người phúc hậu nhưng tính tình nóng nảy như trước. Phó bang chủ Đại Thanh Bang chỉ có Huyền cấp bậc chín này cũng là tên côn đồ đầu đường một mạch đi theo Lãnh Bình chém giết, liều mạng từ máu mà ra.

Một thân tâm huyết kia cũng chưa giảm bớt chút nào theo tuổi nhiều lên, vẫn hiếu chiến như cũ.

- Được rồi! Đuổi đi là được. Nói hiện tại thương tâm quá độ, có chuyện gì chờ sau khi lão tử hạ táng rồi nói!

Lãnh Bình bĩu môi, thật sự có chút không tự nhiên nói.

Suy nghĩ một chút, hắn tiếp theo phân phó:

- Lão tứ! Đi đón người nhà của ta lại đây, đặc biệt là tên khuyển tử không hiểu chuyện kia của ta. Đừng để hắn bị người xúi giục, làm ra chuyện gì ngu ngốc.

- Nhưng mà công tử, ngươi có thể cam đoan Bang chủ Đại Thanh Bang kia sẽ quyết một lòng đi theo ngươi sao?

- Ha ha! Người đó là một hán tử, ta tin tưởng mình không nhìn lầm người. Lại nói, hiện tại hắn không đi theo ta, không có con đường thứ hai có thể lựa chọn!

Đôi mi thanh tú của Bộ Vân Yên nhíu lại, mắt chớp chớp sau đó nói:

- Vậy ngươi nói Thái tử sau khi không chiếm được quyền khống chế Đại Thanh Bang, có thể thẹn quá thành giậnmà phái binh bao vây tiễu trừ bọn họ hay không?

Tần Lập trầm tư một chút, nhẹ nhàng lắc đầu:

- Sẽ không! Triệu Tinh Hà cũng không biết Lãnh Bình không chết, cho nên hắn nhất định muốn trăm phương ngàn kế khống chế Đại Thanh Bang trong tay. Tỷ yên tâm đi, ngày mai đám cung phụng vốn thuộc về Đại Thanh Bang liền nhất định sẽ quay về!

- Ồ! Vậy thì làm thế nào?

- Cái gì làm thế nào? Giống như trước kia thôi!

Tần Lập chẳng hề để ý trả lời.

Bộ Vân Yên nghĩ một chút, bỗng cười nói:

- Ta hiểu rồi! Ý của công tử là tạm thời không nên đắc tội đến đám quý tộc hào môn này, nhường một chút ích lợi cho bọn hắn. Sau đó đồng thời làm cho Thái tử không thể khống chế Đại Thanh Bang, còn không thể phái binh ra diệt. Bởi vì như vậy, ngay cả người của Thái tử cũng không đồng ý, đúng không?

Tần Lập khen ngợi liếc nhìn Bộ Vân Yên, thò tay nhẹ nhàng véo mũi nàng một cái, cười nói:

- Bộ tỷ tỷ quả nhiên là thông minh sắc sảo!

Một cảm giác nhẵn nhụi theo đầu ngón tay Tần Lập truyền đến, làm xong động tác này, hắn thấy có chút không ổn. Tâm lý của hắn đã ba mươi mấy tuổi, Bộ Vân Yên hơn hai mươi tuổi trong lòng hắn tự nhiên là một cô bé đáng yêu. Tiếng "Bộ tỷ tỷ" càng nhiều là một loại trêu đùa, nhưng Bộ Vân Yên lại không nghĩ như vậy!

Quả nhiên, một màu đỏ ửng hiện lên trên hai gò má Bộ Vân Yên, nàng cúi đầu đứng lên khẽ nói một câu:

- Ta đi ngủ, công tử cũng sớm đi ngủ một chút!

Nói xong liền chạy trối chết ra ngoài.

Tần Lập đưa tay đặt lên mũi khẽ ngửi, một mùi thơm thấm tận đáy lòng, thấy vậy hắn không khỏi cười khổ.

Sáng sớm hôm sau, Tần Lập mang theo Bộ Vân Yên đi tới đường Chu Tước. Nhìn phủ đệ thuộc về mình, Tần Lập bỗng nhớ tới Tử Thần Viên ngày trước, so với phủ đệ xa hoa trước mắt này, Tử Thần viên liền có vẻ quá mức tầm thường. Hơn nữa, nơi đó đã sớm biến thành một đống hoang tàn, mà Tần gia huy hoàng ngày trước cũng không còn tồn tại.

Nghĩ đến Học Viện Đế Quốc còn hai người của Tần gia, Tần Lập nghĩ thầm: "Xem ra mình có thời gian, hẳn là đi qua nhìn một chút! Dường như trên đầu mình còn treo một cái danh hiệu giảng sư cao cấp của Học Viện Đế Quốc!"

Nghĩ vậy, Tần Lập có chút tự giễu cười, mình từng là lão Đại bang hội, cũng có một ngày đi giảng bài cho người khác! Trên thân thể này từ đâu có thể tìm ra một chút khí chất, hình tượng gương tốt làm người?

Bộ Vân Yên hết sức hưng phấn, trực tiếp dẫn theo quản lý Đóa Đóa trong quán theo, phái xe ngựa đi tiếp Lãnh Dao cùng A Hổ sau đó tự mình thì mang theo Đóa Đóa đi chọn lựa thị nữ, hạ nhân!

Tần Lập một người đi dạo trong trạch viện, nơi này môi trường tuyệt đẹp hơn nữa hết sức tự nhiên, dấu vết của con người tạo hình để lại rất ít. Xem ra điều này có quan hệ với cung phụng Thiên cấp ở đây ngày trước.

Cái gọi là vạn pháp về một, thực lực tới một mức độ và cảnh giới nhất định, thứ theo đuổi kỳ thật cũng không khác nhau nhiều lắm.

Tần Lập trong đầu nhớ tới trận chiến với Ảnh Tử tối qua, hắn dùng là một loại Thái Cực Quyền xa xưa của Hoa Hạ, thắng vì bất ngờ. Có thể dùng cảnh giới Địa cấp chiến thắng một sát thủ Thiên cấp, cũng làm hắn bị thương nặng, Tần Lập cảm thấy rất vừa lòng.

Bởi vì Ảnh Tử cũng không dám tùy ý hoàn toàn bộc phát khí thế Thiên cấp khiến cho người khác chú ý. Đến cuối cùng, hắn muốn bùng nổ cũng đã muộn. Sợ là đến chết Ảnh Tử cũng không nghĩ ra, chiến kỹ kỳ quái này của Tần Lập rốt cục học được từ đâu.

Kỳ thật bản thân Tần Lập đối với lão đạo sĩ từ nhỏ nuôi dưỡng mình trong lòng cũng tràn ngập cảm kích. Nếu năm xưa không có lão đạo sĩ dạy dỗ, cho dù Tần Lập đến Thiên Nguyên Đại Lục chỉ sợ cũng không thể sinh tồn ở trong loại môi trường này.

Cho dù có thể sinh tồn, cũng là tham sống sợ chết, đến hiện tại vẫn như trước sống trong khinh thường cùng châm chọc của người khác!

Kỳ thật ở sâu trong trí nhớ của Tần Lập, trí nhớ về quá khứ cũng không có bao nhiêu hình ảnh bị bắt nạt. Càng nhiều đó bị khinh thường cùng châm chọc người khác!

Bất kỳ người nào đều có tự tôn, chẳng sợ quá khứ Tần Lập kia chỉ là đứa nhỏ, cũng đồng dạng có tôn nghiêm của mình. Từ nhỏ sinh sống trong môi trường đó, cũng thật là làm khó hắn.

Hơn nữa, lúc ban đầu mẫu thân thực lực rất yếu, thực lực Thiên cấp cũng là mấy năm gần đây mới đạt tới. Vì không để cho người đàn ông mình yêu bị bất kỳ uy hiếp nào, Tần Hàn Nguyệt chỉ có thể ủy khuất đứa nhỏ của mình. Đại khái nàng cũng rất nhiều lần nghĩ đến việc rời đi, nhưng Tần gia làm sao lại cho phép hai mẹ con mất mặt như vậy rời khỏi tầm mắt Tần gia? Nếu dùng sức mạnh, vậy bí mật cha của Tần Lập cũng hoàn toàn bị lộ ra. Hai lão tổ tông thực lực Thiên cấp của Tần gia cũng không phải là thứ tốt gì, làm sao sẽ bỏ qua cho nữ nhân yếu đuối Tần Hàn Nguyệt!

Tần Lập đứng giữa đình viện, khẽ thở dài thầm nghĩ: “May mắn hết thảy đều đã qua đi! Tương lai mới là chân chính thuộc về ta!”

Khi đêm đến, Lãnh Dao cùng A Hổ đều qua tới. Bộ Vân Yên cùng Đóa Đóa cũng mua trở về hai mươi mấy nha hoàn cùng mười mấy hạ nhân, đều là tỉ mỉ tuyển chọn, lại thêm hạ nhân ở nhà cũ khiến cho phủ đệ Tần Hầu gia lập tức trở nên náo nhiệt hẳn lên.

Lãnh Dao đã mấy ngày không gặp Tần Lập, không nghĩ tới trong thời gian ngắn như vậy, Tần Lập không ngờ đã được phong Hầu gia. Tuy rằng quá khứ Lãnh Dao chưa bao giờ coi trọng hoàng quyền, nhưng điều này không cấm nàng kiêu ngạo vì thành tựu của Tần Lập.

Trong phòng chỉ có bốn người: Lãnh Dao, Bộ Vân Yên, A Hổ cùng Tần Lập.

Tần Lập nhìn ba người bọn họ, vẻ mặt nghiêm túc nói:

- Bước đầu tiên của chúng ta đã bước ra, tiền tài đã không thành vấn đề. Bước tiếp theo chúng ta phải làm: Một là làm lớn mạnh thế lực. Hai là phải tăng thực lực của mọi người. Mấy người các ngươi đều phải làm tốt chuẩn bị liều mạng tu luyện. Lãnh Dao tỷ! Tỷ liệt kê ra các loại dược liệu cần thiết để chế tạo đan dược tăng thực lực. Có thể mua được thì mua, không mua được chúng ta tự mình đi tìm! Tóm lại: ta muốn trong vòng năm năm, thực lực toàn bộ các người đều tăng tới Thiên cấp!

Vô Tình

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả:Tiểu Đao Phong Lợi

129. Chương 129 :truyền Kỳ Trong Mắt Thiên Tài

- Cái gì?

- Không có khả năng!

- Khẳng định không thể!

Ba người gần như tranh nhau nói, nói xong lại liếc mắt nhìn lẫn nhau sau đó không khỏi đều cười rộ lên.

Lãnh Dao nhìn Tần Lập, thanh âm nói chuyện không tự chủ dịu dàng hẳn lên. Điều này lúc trước trên người Lãnh Dao là tuyệt đối không có khả năng xảy ra. Trên thực tế, cho dù là hiện tại, phần dịu dàng này của Lãnh Dao cũng chỉ nhằm vào một mình Tần Lập mà thôi. Chỉ là bản thân nàng còn không cảm giác được.

- Công tử! Ta biết ngươi cấp bách muốn tăng thực lực của chúng ta, nhưng điều này không thực tế. Cho dù những thế gia môn phái nơi thần bí cũng không dám nói trong vòng vài năm tăng một ít võ giả tư chất kém cỏi lên tới một trình độ nào đó. Đan dược cuối cùng chỉ là phụ trợ, mà quan trọng nhất vẫn là tư chất của võ giả! Truyện "Duy Ngã Độc Tôn " được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc (LuongSonBac.com)

A Hổ cũng gật đầu nói:

- Có thể đi theo công tử đã là một chuyện may mắn nhất đời này của A Hổ. Về sau ta đi ra ngoài cũng có thể nói lão tử có huynh đệ là Hầu tước! Tuổi ta đã lớn, có thể làm cho công tử một số việc cũng đã rất thỏa mãn. Qua vài năm nữa, ta sẽ đón mẫu thân cùng cha dượng đến đế đô, để cho bọn họ cũng được an hưởng lúc tuổi già là ta đã cảm thấy mỹ mãn! Truyện "Duy Ngã Độc Tôn " được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc (LuongSonBac.com)

Bộ Vân Yên nhìn Tần Lập, trong mắt dịu dàng như nước, khẽ nói:

- Tư chất của ta không tốt, hiện tại còn chưa tới Huyền cấp. Hơn nữa, ta đã vượt qua hai mươi tuổi, có đan dược kia còn không bằng bồi dưỡng thêm một số đứa nhỏ có tiềm lực…

Trên thực tế, trong lòng Bộ Vân Yên rất muốn nói: Chỉ cần đời này có thể đi theo bên cạnh ngươi, chẳng sợ làm một thị nữ bưng trà rót nước, ta cũng đã cảm thấy mãn nguyện rồi!

Tần Lập cười cười, nói:

- Ta nếu dám nói như vậy, tự nhiên có biện pháp của ta. Các người vội vã từ chối như vậy làm gì?

Nói xong nhìn về phía A Hổ:

- A Hổ đại ca! Huynh từ trước tới giờ đã từng nghĩ tới có một ngày cũng dẫm trên luồng gió, oai phong một cõi chưa?

A Hổ ngượng ngùng vò đầu cười cười:

- Đó đều là giấc mộng thời nhỏ không hiểu chuyện. Ặc… Công tử! Ta không phải nói ngươi!

Tần Lập nhún nhún vai, lại chuyển hướng Lãnh Dao:

- Tuy rằng ta không biết kẻ thù Lãnh Dao tỷ rốt cục cường đại bao nhiêu, nhưng người sống trên đời có giấc mộng mới có hy vọng. Nếu ngay cả nghĩ cũng không dám vậy còn sống cũng là tầm thường, sống tạm cho qua ngày! Lãnh Dao tỷ! Tỷ đừng nói với ta, tỷ chưa từng nghĩ tới có một ngày tự tay đâm chết kẻ thù dưới kiếm!

Ánh mắt Lãnh Dao có chút đau khổ, bặm môi thản nhiên nói:

- Nghĩ thì làm thế nào? Cho dù ta đạt tới cảnh giới Thiên cấp, ở trong mắt những người đó cũng căn bản chỉ là mạnh hơn một con kiến một chút mà thôi, tùy thời đều có thể bị bóp chết!

Tần Lập lúc này cười rộ lên, nói:

- Tỷ năm nay cũng chỉ mới hai mươi mốt, hai mươi hai tuổi. Năm năm sau ngươi hai mươi sáu tuổi tiến vào Thiên cấp, lại qua mười năm, tỷ ba mươi sáu tuổi tiến vào cảnh giới Phá Thiên. Lại qua mười năm tỷ bốn mươi sáu tuổi đạt tới cảnh giới Hợp Thiên, thậm chí là cảnh giới Dung Thiên cũng không phải việc không có khả năng. Đến khi đó tỷ vẫn không chút hy vọng sao? Một mình tỷ có lẽ không được, nhưng chẳng lẽ tỷ quên còn có ta… ở cùng một chỗ với tỷ!

Thân thể Lãnh Dao nhẹ nhàng run lên, ngẩng đầu, đôi mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng phủ một tầng hơi nước, nói:

- Vậy… có thể sao?

"Có ta, mọi chuyện đều có thể!" Tần Lập kỳ thật rất muốn làm bộ nói như vậy, tuy nhiên nghĩ lại cảm thấy có chút quá tự kiêu, chỉ gật đầu nói:

- Không thử xem làm sao biết không thể? Người khi còn sống, nếu ngay cả một trái tim cầu tiến cũng không có như vậy không cần người khác tới đánh bại, tỷ đã bị bại bởi chính mình rồi!

Trong mắt Lãnh Dao dần dần ngưng kết ra một vẻ kiên định.

Gia tộc của nàng năm xưa ở thánh địa Phổ Đà tuy rằng không tính là cường thế đại tộc, ít ra cũng có chút danh tiếng. Mà tổ tiên của nàng, năm xưa chẳng phải từ một võ giả thế tục bình thường đi một bước lên đỉnh, cuối cùng cắm rễ ở thánh địa Phổ Đà sao?

Lãnh Dao nhớ lại cái ngày nhà tan cửa nát, tứ thúc của nàng liều mạng đưa nàng ra khỏi thánh địa Phổ Đà, khó khăn kiên trì đến Thanh Long quốc cuối cùng tứ thúc thương nặng không chữa được. Trước khi chết ông nói cho nàng, vĩnh viễn không nên nghĩ báo thù, ngay cả ý nghĩ trong đầu cũng không nên có. Nếu không, huyết mạch Lãnh gia sẽ hoàn toàn biến mất!

Cảnh tượng trong quá khứ không ngừng xuất hiện trong đầu Lãnh Dao. Từ nhỏ nàng sống như công chúa, gia tộc lại vốn là nổi tiếng về luyện đan, tư chất của Lãnh Dao tự nhiên cũng là tuyệt hảo. Lúc nàng mười hai tuổi, cũng đã tu luyện đến cảnh giới Huyền cấp bậc một. Nếu không có biến cố bất ngờ kia xảy ra, hiện tại nàng ít nhất cũng tiến vào hàng ngũ võ giả Địa cấp. Sau rồi nản lòng thoái chí, nguyên nhân chủ yếu vì nàng lẻ loi một mình, cho dù tu luyện đến Thiên cấp thì lại có năng lực thế nào? Cho dù đột phá Thiên cấp thì lại có thể thế nào?

Nhưng hiện tại, trong cuộc sống của nàng lại có thêm một bóng hình. Lúc trước hoàn toàn không thể nghĩ tới thực lực Tần Lập không ngờ tăng lên nhanh như vậy. Người khác không biết nhưng Lãnh Dao biết rõ về tiềm lực của Tần Lập hơn ai hết.

Nhưng nàng cũng không nguyện để Tần Lập bị cuốn vào trong chuyện này. Kẻ thù của nàng thật sự là quá cường đại, cường đại đến mức chỉ cần nghĩ đến đã có một cảm giác lạnh lẽo từ trong đáy lòng.

Thử xem… như vậy thật sự sẽ có hy vọng sao? Nhìn ánh mắt kiên định của Tần Lập, trái tim Lãnh Dao dần dần ấm áp. Có lẽ, thật sự có hy vọng!

Nghĩ vậy, Lãnh Dao dùng sức gật đầu:

- Từ ngày mai trở đi, ta sẽ tu luyện chăm chỉ!

Tần Lập nhìn Bộ Vân Yên cùng A Hổ, chậm rãi nói:

- Không có ai từ khi sinh ra đã đứng trên đỉnh thế giới. Cho dù là hoàng quyền thế tục này, tổ tiên bọn họ cũng giống như chúng ta. Có một số người, cho dù cả đời cũng sẽ không có hy vọng, nhưng các người không giống vậy. Từ ngày mai bắt đầu, trước tiên ta sẽ thay đổi thể chất của các người! Đừng quên, công pháp ta tu luyện là Thần cấp, mà ta là người duy nhất có thể tu luyện nó.

A Hổ cùng Bộ Vân Yên lúc này trong lòng cũng sôi trào lên. Từ nhỏ, bọn họ đã sống dưới hoàng quyền, cảm thấy được Hoàng đế chính là do trời sinh. Nhưng nghe xong những lời có vẻ đại nghịch bất đạo của Tần Lập, lại cảm thấy rất có lý. Không ai trời sinh phú quý, ta không phú quý nhưng ta có thể cho con của ta, khiến cho đời sau của ta trở nên phú quý!

Nhìn khí chất biến hóa của ba người, Tần Lập khẽ cười biết tâm tình bọn họ đã tốt lên!

Thay đổi một người, trước tiên phải thay đổi trái tim của hắn. Nếu không có một trái tim muốn biến thành cường giả đỉnh cao, như vậy cho dù ngươi cho hắn linh dược tốt nhất trên đời, để hắn học công pháp tốt nhất thì hắn cũng chỉ là một kẻ yếu!

Biết bọn họ còn cần tiêu hóa một chút, Tần Lập chào từ biệt bọn họ trở lại phòng của mình bắt đầu khoanh chân tu luyện.

Muốn thành công đúng là cần phải trả giá cố gắng tương đương. Người khác chỉ có thể nhìn thấy vầng sáng huy hoàng, lại vĩnh viễn không thấy được chua xót sau lưng.

Học Viện Đế Quốc hai ngày này điên cuồng truyền lại một tin tức về những việc truyền kỳ của một thiếu niên quý tộc Đại Tề quốc.

Có thể vào học ở Học viên cao cấp đế quốc, bản thân cũng đã là một vinh quang khó lường. Nơi này tụ tập thiên tài các nơi của Thanh Long quốc.

Đúng vậy, chính là thiên tài!

Tư chất kém một chút, căn bản không thể vào học viện này. Cho dù gia thế của ngươi mạnh mẽ đến đâu, nếu tư chất của ngươi bình thường, như vậy thật xin lỗi. Đế đô còn rất nhiều học viện, như là đế đô Quý Tộc học viện, hay Võ Đấu học viện… rất nhiều rất nhiều đều có thể vào học.

Chỉ có Học Viện Cao Cấp của đế quốc là chỉ thiếu niên tư chất tuyệt hảo mới có thể tiến vào. Mà học sinh nơi này tương lai cũng sẽ trở thành tầng lớp tinh anh chân chính của Thanh Long quốc!

Nghĩ là có thể biết học sinh học ở trong này sẽ là một đám kiêu ngạo như thế nào!

Nhưng chính là đám kiêu ngạo sẽ không dễ dàng coi trọng một học sinh nào, hai ngày nay đều điên cuồng ca ngợi một cái tên – Tần Lập!

Cái tên này dường như có một ma lực thần kỳ khiến cho tất cả các học sinh ở Học Viện Cao Cấp ngay cả tâm tư ghen tị cũng không sinh ra.

Bởi vì… hắn quá mạnh mẽ!

Mười sáu tuổi, Địa cấp bậc bảy, cường công hoàng gia đệ nhất cung phụng Trần Diệc Hàn của Thanh Long quốc ba chiêu, Trần Diệc Hàn không ngờ lại không thể đứng yên ngạnh tiếp được. Điều này… ở một mức độ nào đó mà nói, Tần Lập đã thắng!

Một kiếm chém Thiểm Điện Đao Tôn Lục, thực lực Địa cấp Đường chủ Đại Thanh Bang. Tàn sát bốn mươi lăm võ giả Huyền cấp chiến Đao Đường không tốn nhiều hơi sức. Mà hôm trước lại có thêm một chuyện: vị Hầu gia mười sáu tuổi xưa nay chưa từng có này, không những chém chết Thiểm Điện Đao Tôn Lục, mà cũng chém chết một nhân vật truyền kỳ của thành Thanh Long: Bang chủ Đại Thanh Bang!

Càng thêm truyền kỳ chính là Bang chủ Lãnh Bình của Đại Thanh Bang không ngờ trước khi chết lại giao phó bang hội cho vị Hầu gia tuổi trẻ đến cực điểm kia. Chuyện này… không thể tưởng tượng nổi!

Mà làm cho đám học sinh tinh anh này hưng phấn nhất chính là một nhân vật truyền kỳ như vậy không ngờ lại thành giảng sư cao cấp của học viện bọn họ. Rất nhiều học sinh nữ hưng phấn thậm chí ngủ không yên, mà mấy cửa hàng trang phục xa hoa xung quanh học viên, mấy ngày nay việc buôn bán tốt hơn bình thường mấy lần!

Phải biết rằng, những thiên tài học viện ngày thường đều chỉ lo liều mạng tu luyện, làm sao có thời gian chăm chút chuyện ăn mặc. Mà một cái Tần Lập, người còn chưa tới đã khiến cho rất nhiều học sinh nữ, bắt đầu chú ý dáng vẻ của mình.

Điều này không thể không nói là một kỳ tích nho nhỏ!

Có người vui vẻ, tự nhiên cũng có người không vui.

Mấy ngày nay, huynh đệ Tần Phong Tần Lập gần như sống một ngày dài như một năm. Một mặt, bọn họ hy vọng báo thù rửa hận. Cửa nát nhà tan, hai người hiện tại trừ một chút vầng sáng thiên tài ở ngoài, thì là hai bàn tay trắng. Tuy nói Tần Lập cùng Tần gia bị diệt, ở trong mắt hai người không có quan hệ gì, nhưng hận ý của Tần Phong cùng Tần Hổ đối với Tần Lập lại càng ngày càng tăng!

Bởi vì theo lá thư Tần Hoành Viễn cho người mang tới, bọn họ biết đời này gần như không có bất kỳ cơ hội nào báo thù! Kẻ thù kia, bọn họ không thể trêu vào, cả đời này không thể trêu chọc. Oán hận ngập trời kia đành phải đổ hết lên đầu Tần Lập.

Bọn họ hận không thể nghiền xương Tần Lập thành tro!

Nhất là Mạc Phỉ Phỉ cùng học ở Học Viện Đế Quốc mỗi lần nhìn về phía huynh đệ hai người, cái loại ánh mắt cừu hận càng làm cho Tần Phong thống hận Tần Lập không thôi. Nguyên nhân rất đơn giản, nếu không có Tần Lập, hắn cùng Mạc Phỉ Phỉ cũng không thể xích mích đến mức như vậy. Như thế, cho dù Tần gia diệt vong, Tần Phong cũng có thể cưới cô gái từ nhỏ đã thầm mến mộ, yêu thích mình. Như vậy, khôi phục Tần gia sẽ nhanh hơn rất nhiều! Truyện "Duy Ngã Độc Tôn " được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc (LuongSonBac.com)

Tất cả mọi chuyện này đều là vì thằng con hoang chết tiệt kia!

Hai huynh đệ không chỉ một lần thương lượng với nhau, chờ sau khi thực lực tăng lên, ở bên người Nhị hoàng tử có được địa vị nhất định, nhất định phải tìm đến Tần Lập đưa hắn băm vằm từng mảnh!

Bọn họ thế nào cũng không nghĩ tới, không đợi bọn họ tìm tới, một cái Tần Lập khác đã xuất hiện ngang trời vô cùng thần kỳ, xuất hiện trước mắt bọn họ!

Vô Tình

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả:Tiểu Đao Phong Lợi

130. Chương 130 :ghen Tị

Điều này giống như một khối đá lớn ngàn cân, tâm tình bọn họ vốn cừu hận buồn phiền, lại trực tiếp bị đập biến thành rối tinh rối mù! Hiện tại vắt ngang trong lòng huynh đệ Tần Phong, Tần Hổ không chỉ là buồn bực, càng nhiều là sợ hãi!

Trên đời này làm gì có chuyện trùng hợp như vậy?

Hai người từ lúc nghe thấy cái tên này liền bắt đầu ngủ không ngon, có tâm muốn đi hỏi Nhị hoàng tử điện hạ một chút, lại nghe nói tên Tần Lập quý tộc Đại Tề quốc được Nhị hoàng tử rất coi trọng. Cứ như vậy, phỏng chừng là đi cũng lại bị mắng một phen, mà chưa biết chừng nếu thật sự là người kia, hai người còn gặp họa sát thân!

Nghe nói tên Tần Lập kia còn sắp tới Học Viện Cao Cấp dạy học, trong lòng Tần Phong buồn bực càng sâu. Lúc trước bỏ đi dường như không có chuyện gì, nhưng nếu hiện tại chạy trốn, đó càng tương đương tự hủy tương lai. Cả đời này cơ bản đã chấm dứt.

Nghĩ tới nghĩ lui, Tần Phong cùng A Hổ quyết định trước tiên cố gắng ở lại, chờ khi Tần Lập kia đi vào học viện tự mắt nhìn xem rốt cục có phải là một người hay không!

Hai người tin tưởng, cho dù Tần Lập hóa thành tro bọn họ cũng có thể nhận ra! Bởi vì cừu hận giữa bọn họ là ghi sâu vào xương tủy!

- Hắc hắc! Bạn học Tần Phong. Nghe nói nhân vật truyền kỳ Tần Lập Tần Hầu gia sắp tới, ngươi không tới xem nào nhiệt sao? Rất nhiều học sinh nữ học viện chúng ta đều đi đó! Mà ngay cả Triệu Thiên Thiên – Công chúa điện hạ nghe nói cũng đi! Hắc! Ngươi không phải vẫn đối với công chúa điện hạ có ý hay sao?

Một nam sinh quan hệ không tồi với Tần Phong, nói xong liền cười rộ một cách đáng khinh. Truyện "Duy Ngã Độc Tôn " được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc (LuongSonBac.com)

Ở Học Viện Cao Cấp của đế quốc, một số người có thân phận mọi người đều biết, mà một số người rất khiêm tốn thì có vẻ có rất nhiều thần bí. Nhà Tần Phong gặp chuyện không may, rất nhiều người của Học Viện Đế Quốc cũng không biết, người biết thì cũng không nói lung tung. Hai người Tần Phong cùng Tần Hổ cũng tự nhiên không ngu ngốc đi khắp nơi tuyên dương chuyện này.

Hơn nữa Tần Phong đúng thật là có ý tưởng với Công chúa Triệu Thiên Thiên, nếu không cũng không hề có chút cảm giác nào đối với biểu muội Mạc Phỉ Phỉ. Bởi vì so sánh với Công chúa, bất kể mặt nào của Mạc Phỉ Phỉ đều kém hơn rất nhiều!

Xưa nay Tần Phong cũng tự đánh giá mình rất cao, cái tên thiên tài của hắn cũng không phải là hư danh tự có, bởi vì hiện tại hắn đang đánh vào cảnh giới Địa cấp! Mà năm nay, hắn cũng chỉ vừa mới mười sáu tuổi! Nếu thật sự thành công đánh vào cảnh giới Địa cấp, như vậy ở Thanh Long quốc coi như là thiên tài xưa nay chưa từng có!

Về phần tên Tần Lập của Đại Tề quốc kia, lúc hắn thành danh còn không coi là người của Thanh Long quốc.

Ít nhất Tần Phong cho là như vậy.

Nguyên bản hắn cảm thấy chỉ cần mình thành công tiến vào Địa cấp, sau khi chân chính trở thành nhân tài tinh anh đứng đầu Thanh Long quốc, Công chúa Triệu Thiên Thiên nhất định càng thêm coi trọng mình. Đến lúc đó chỉ cần mình kết giao với nàng, nàng sẽ không từ chối!

Vì ngọn lửa ở sâu trong lòng, vì giấc mộng phục hưng gia tộc cũng vì có thể sớm một ngày bầm thây Tần Lập thành vạn đoạn, Tần Phong thật sự là vô cùng cố gắng.

Thậm chí dưới ảnh hưởng hắn tiến bộ điên cuồng, không khí Học Viện Cao Cấp đế quốc càng tốt hơn vài phần. Bởi vì bản thân có tính hai mặt, Tần Phong ở Học Viện Đế Quốc luôn ngụy trang rất tốt.

- Đi! Sao lại không đi. Chờ ta một chút!

Tần Phong cắn chặt răng, thầm nghĩ nếu đã tới thì trốn không được. Nếu hai người đó không phải là một, vậy mình cùng ca ca cũng sẽ không cần lo lắng nữa!

Nghĩ vậy, Tần Phong cố ý tìm một cái áo choàng màu đen mặc trên người, đội mũ trùm đầu khiến cho người không thấy mặt của hắn.

Bạn học của Tần Phong cười nói:

- Bạn học Tần Phong. Cách ăn mặc này của ngươi thật sự là quái dị. Ha ha! Ngươi chẳng lẽ muốn càng nổi bật hơn vị Hầu gia cùng họ kia sao?

Tần Phong nghĩ lại cũng cảm thấy đúng. Cách ăn mặc quái dị ngược lại dễ dàng khiến người khác chú ý, hắn liền bỏ mũ xuống, lộ ra khuôn mặt anh tuấn, nhẹ giọng nói:

- Đi thôi!

Cửa học viện lúc này đã tụ tập rất nhiều học sinh, trên mặt mọi người đều mang theo biểu tình hưng phấn, thì thầm to nhỏ với nhau.

Bởi vì không khí học viện vốn rất nhẹ nhàng, quản lý học sinh cũng không quá nghiêm khắc cho nên lúc này cũng không thiếu giáo sư của Học Viên Cao Cấp đều xen lẫn vào trong đám học sinh xem náo nhiệt.

Tuy nhiên, bọn họ đối với vị Hầu gia này lại chưa chắc là tốt đẹp.

Một người đàn ông khoảng hơn bốn mươi tuổi trong đó dường như rất chán ghét Tần Lập, cau mày đối với một nữ giáo sư tuổi trẻ xinh đẹp bên cạnh, oán giận nói:

- Chẳng qua chỉ là một võ giả Địa cấp bậc bảy mà thôi, đế quốc cũng không phải không có thực lực như vậy. Võ giả Thiên cấp tuy rằng không nhiều lắm, nhưng Địa cấp… Hừ! Giảng sư của Học Viện Cao Cấp chúng ta, tùy tiện người nào không phải?

Đúng thật! Thân là Học Viện Cao Cấp của đế quốc, thực lực của sư phụ nơi này cũng là nơi hùng hậu nhất Thanh Long quốc. Bất kỳ một giáo sư nào đều ít nhất có thực lực Huyền cấp bậc cao. Mà viện trưởng đại nhân trong truyền thuyết thần long thấy đầu không thấy đuôi kia thực lực đã sớm tới Thiên cấp! Hàng năm bế quan, không biết chừng lúc nào đó lão sẽ đột phá Thiên cấp, tiến vào cảnh giới Phá Thiên!

Vị nam giáo sư trung niên này tên là Lương Lạc, năm nay bốn mươi tuổi, thực lực đã đạt tới Địa cấp bậc tám! Hắn chủ tu một chiến kỹ hỏa thuộc tính, vũ khí là một thanh trường đao, ở trong Học Viện Cao Cấp đế quốc coi như là rất có danh tiếng.

Chỉ là cái mồm của hắn rất xấu, hơn nữa không coi ai ra gì, đắc tội không ít người. Người bình thường đều không muốn cùng hắn quan hệ.

Mà vị nữ giáo sư tuổi trẻ này, là năm nay mới đi vào Học Viện Cao Cấp đế quốc, cũng là một võ giả thực lực Địa cấp. Thân phận bối cảnh nàng hết sức thần bí, mà bộ dạng hết sức xinh đẹp, rất nhiều người nguyện ý vây quanh nàng.

Nữ giáo sư tuổi trẻ xinh đẹp chỉ nhàn nhạt cười, có câu không nói ra miệng." Ngươi làm sao không nhìn xem tuổi của vị giáo sư Tần Lập này? Nếu ngươi mười sáu tuổi có thực lực Địa cấp bậc bảy, chỉ sợ cái đuôi đã sớm vểnh lên trời!" Chỉ là câu nói này không cách nào nói ra.

Nam giáo sư trung niên Lương Lạc thấy đối phương không đáp lời, nghĩ rằng nàng cũng đồng ý lời nói của mình, không kìm nổi nói thêm:

- Giáo sư Y Ngưng! Ta rất bất công thay cho cô. Cô xem, lúc trước cô là giảng sư cao cấp trẻ tuổi nhất của học viện đế quốc, tiểu tử này còn chưa có đến đã đoạt hết sự nổi bật của cô. Tuy nhiên ta sẽ không để ý đến hắn, kiên quyết đứng về phía giáo sư Y Ngưng! Truyện "Duy Ngã Độc Tôn " được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc (LuongSonBac.com)

Y Ngưng lại thản nhiên cười cười, tuy nhiên ẩn sâu trong cặp mắt long lanh lại hiện lên một chút chán ghét. Người này, thật sự rất đáng ghét!

- Oa! Xe của giáo sư Tần Lập tới rồi!

- Hắc hắc! Đúng rồi, giáo sư Tần Lập. Ta yêu ngươi!

- Đừng nói bừa, giáo sư Tần Lập là của ta!

Theo xe ngựa Tần Lập tiến vào cửa học viện, hoạt động hoan nghênh tự phát tổ chức cũng trực tiếp tiến vào giai đoạn cuồng nhiệt. Đám học sinh nữ điên cuồng, chẳng những dọa tới đám nam sinh và giáo sư trong học viện, cũng làm Tần Lập hoảng sợ.

Vén màn xe ngựa một cái khe hở, thấy trước cửa học viện một đám người rất đông, từng khuôn mặt trẻ tuổi khiến Tần Lập thật sự kinh ngạc không thôi. Càng làm cho hắn giật mình chính là, dao động nguyên lực trong đám người kia như sóng thủy triều!

Bọn họ cũng không phải là một đám thiếu nam thiếu nữ hoa si, bọn họ chính là tinh anh tương lai của Thanh Long quốc!

Mình không ngờ lại được hoan nghênh như vậy?

Tần Lập sửng sốt hồi lâu, muốn nói cái gì đó. Giống như là vẫy vẫy tay, nói hai câu: chào các đồng chí, các đồng chí vất vả linh tinh… Sau lại hắn cảm thấy như vậy rất ngốc, hắn cũng không phải là nguyên thủ quốc gia. Lại nói, ngày đầu tiên tới Học Viện Cao Cấp nếu đã phách lối ngông cuồng như vậy chỉ sợ sẽ làm rất nhiều người cảm thấy bất mãn.

Bởi vậy, trái tim rục rịch của Tần Lập trong nháy mắt bình tĩnh lại. Đám học sinh kia tuy rằng thoạt nhìn rất cuồng nhiệt nhưng cũng không có chặn kín đường cho nên xe ngựa Tần Lập rất dễ dàng đi thông qua, đi sâu vào trong học viện.

- Mẹ kiếp! Giáo sư Tần Lập này cũng quá kiêu ngạo rồi! Nhiều người như vậy muốn nhìn mặt hắn, không ngờ hắn ngay cả mặt mũi cũng không lộ! Truyện "Duy Ngã Độc Tôn " được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc (LuongSonBac.com)

Bạn học Tần Phong đứng bên cạnh khẽ oán giận nói.

Lời này lại bị một nữ sinh bên cạnh nghe thấy, hung hăng trừng mắt nhìn hắn một cái, nói:

- Ngươi biết cái gì! Người ta như vậy gọi là cool. Có bản lĩnh ngươi cũng mười sáu tuổi thực lực tới Địa cấp bậc bảy, cũng có một tước vị Hầu tước! Ngươi cũng có thể làm vậy.

- Đúng vậy, đúng vậy! Kỳ thật chúng ta đều biết, nam sinh các ngươi đều ghen tị thành tựu của Tần giáo sư. Tỉnh lại đi! Ghen tị vĩnh viễn là nguyên nhân tạo thành sa đọa! Quyết chí tự cường mới là các ngươi nên làm!

- Đúng! Bé trai nên có ý chí rộng lớn, lòng dạ quá hẹp hòi sẽ không được con gái yêu thích!

Một đám nữ sinh líu lo, mỉa mai châm chọc bạn học của Tần Phong. Tên bạn học của Tần Phong này rất buồn bực trợn trắng mắt, thầm nghĩ: "Ta không phải chỉ oán giận một câu, đáng giá các ngươi công kích ta như vậy sao?

Đám nữ sinh nói xong, mới phát hiện thiên tài nổi tiếng học viện Tần Phong cũng ở đó, đều có chút ngượng ngùng. Bọn họ đều quay đầu, bắt đầu bàn luận Tần Lập rốt cục bộ dạng thế nào!

Trong lòng Tần Phong ít nhiều được an ủi đôi chút. Xem ra trong lòng đám nữ sinh, ít nhiều mình vẫn còn có chút địa vị, mạnh hơn nhiều so với tên bên cạnh bị vỗ mặt đến ngây ngất.

Đám học sinh đi theo vào trong sân học viện, nhưng đám giáo sư chạy tới xem náo nhiệt phần lớn đều ở lại tại chỗ. Nếu bọn họ cũng đi qua, như vậy có chút mất mặt.

Lòng tự trọng của mỗi người cũng không cho phép bọn họ làm như vậy.

Lương Lạc bĩu môi, nhìn bóng lưng đám đông học sinh, nói:

- Ta thấy tiến cử người này vào Học Viện Cao Cấp chính là một sai lầm! Vốn không khí học viện rất tốt, đều rất chăm chú tu luyện, nhưng hắn vừa đến, các ngươi xem đều biến thành dạng gì rồi? Một đám nam sinh ghen tị muốn chết, một đám nữ sinh đều biến thành một đám hoa si. Còn kêu gào cái gì: "Tần giáo sư, ta yêu ngươi!" Chẳng còn ra thể thống gì nữa!

Tuy rằng ngày thường Lương Lạc quan hệ với mọi người không được tốt lắm, nhưng lời nói của hắn lúc này hiển nhiên dẫn đến một số đồng tình. Đón ý nói hùa theo hắn hơn phân nửa là một đám nam giáo sư.

Trong đó một nam giáo sư thoạt nhìn chỉ khoảng ba mươi tuổi, hình thể khỏe đẹp cười lạnh nói:

- Chẳng qua cũng chỉ là một võ giả Địa cấp, nghe nói tuổi rất trẻ? Nghe nói rất có năng lực đánh đấm? Ta cũng không sao tin được. Địa cấp bậc bảy sao? Ồ! Có cơ hội ta thật sự muốn luận bàn với thể chất Ngũ Hành của hắn một phen, có phải thật sự xuất sắc như trong truyền thuyết hay không!

Vô Tình

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả:Tiểu Đao Phong Lợi

131. Chương 131 : Bộ Đồng

- Lời đồn hơn phân nửa là hư cấu, ta không tin! Ta càng khuynh hướng thiên về sự thật! Hắc hắc! Các ngươi cũng biết loại chuyện này là rất bình thường!

Lại một nam giáo sư vẻ mặt đáng khinh gia nhập hàng ngũ thảo luận.

Đôi mi thanh tú của Y Ngưng nhíu lại, nàng thật sự không thích nghe đám người này nói sau lưng người khác, liền đứng dậy bỏ đi.

Chờ nàng đi rồi, một nam giáo sư đáng khinh cười nói:

- Các ngươi thấy không? Giáo sư Y Ngưng rất có khả năng có hảo cảm với giáo sư Tần Lập kia!

- Đừng nói bậy, mặt cũng chưa thấy làm sao có hảo cảm!

Nam giáo sư hình thể khỏe đẹp có chút không vui nói.

- Hắc! Ngụy giáo sư không muốn nghe, nhưng ta nói là sự thật! Ngươi xem vừa rồi chúng ta nói Tần Lập như vậy, biểu tình của giáo sư Y Ngưng dường như không hài lòng. Không chừng người ta đã quen biết từ trước!

- Không có khả năng!

Ngụy giáo sư hình thể khỏe đẹp lớn tiếng nói:

- Hừ! Ngày mai ta liền đi khiêu chiến hắn, để hắn hiểu được ở trong Học Viện Cao Cấp đế quốc này không chấp nhận hắn kiêu ngạo làm càn như vậy!

Tần Lập lần đầu tiên đến nơi này, có thể cảm nhận được loại không khí thanh xuân đầy sức sống, hương vị khác hẳn một đám ăn chơi trác táng như tưởng tượng. Đám học sinh trước mặt cùng với kiếp trước cũng không khác nhiều lắm, duy nhất không giống có lẽ là đám người trẻ tuổi thoạt nhìn rất cuồng nhiệt này trên thực tế đều là thiên tài trong thiên tài, tinh anh trong tinh anh!

Mà mình không ngờ có thể chỉ đạo người như vậy, nghĩ đến thật sự là chuyện đời khó đoán trước!

Tần Lập trước tiên phải đến chỗ giáo vụ để đưa tin. Tuy rằng thân phận của hắn rất cao quý, nhưng nếu đã tới học viện, như vậy mọi chuyện phải theo học viện sắp xếp. Nếu đặc biệt quá sẽ chỉ khiến người chán ghét.

"Dù sao, một tuần cũng chỉ đến một lần mà thôi." Tần Lập nghĩ.

Xuống xe, bên kia sớm đã có người chờ, một cô gái tuổi còn trẻ hơi chút khẩn trương ôn hòa cười với Tần Lập:

- Xin hỏi có phải là Tần Lập Tần giáo sư không ạ?

Tần Lập gật gật đầu, nói:

- Đúng là ta!

Cô gái thấy Tần Lập rất ôn hòa, cảm giác khẩn trương giảm vài phần, nói:

- Xin mời lên lầu. Phó Viện trưởng đang chờ ngài!

Đám học sinh kia thấy Tần Lập vào trong phòng làm việc của học viện, đều tự giác dừng chân chờ ở bên ngoài. Đối với vị Hầu gia gần đây danh chấn thành Thanh Long, bọn họ hôm nay không gặp mặt một lần tuyệt không từ bỏ ý đồ.

Trong đám người, Công chúa hoàng thất Triệu Thiên Thiên cũng ở trong đó, cùng với mấy cô gái khác ở một chỗ, thảo luận không có bộ dạng kiêu ngạo gì.

Một cô gái trên mặt có mấy nốt tàn nhang trong đó nhìn Triệu Thiên Thiên hỏi:

- Thiên Thiên Công chúa! Ngươi nói vị giáo sư Tần Lập kia thật sự lợi hại như vậy sao? Hắn lại có thể tấn công khiến cho võ giả Thiên cấp phải ra tay phòng ngự?

- Là Thiên cấp bậc chín! Trần gia gia chính là đại cung phụng thủ tịch hoàng gia!

Triệu Thiên Thiên chỉnh lại nói:

- Ta làm sao lại lừa các ngươi. Lúc ấy phụ hoàng nói hắn lợi hại hơn ta, ta cũng không tin. Các ngươi rất nhanh sẽ biết, hắn… thật sự rất mạnh!

- Có cường giả như vậy đến chỉ đạo chúng ta, ta nghĩ chúng ta nhất định có thể tiến bộ nhanh hơn!

Một nữ sinh diện mạo xinh đẹp, dáng người hết sức đầy đặn, vẻ mặt hy vọng nói.

- Vô Âm muội muội, thấy ngươi phát xuân! Ngươi phát dục rồi!

Triệu Thiên Thiên cười hì hì trêu ghẹo bạn mình.

Vô Âm dung mạo xinh đẹp hì hì cười:

- Vậy thì sao? Ta thấy Công chúa đối với giáo sư Tần Lập chỉ sợ cũng…

- Không cho ngươi nói!

Triệu Thiên Thiên bỗng nhiên đỏ mặt, hung hăng trừng mắt nhìn Vô Âm, uy hiếp:

- Ngươi nếu dám nói, mấy ngày sau ta sẽ không mang ngươi đi vườn hoa hoàng gia ngắm cảnh nữa!

- Được rồi, được rồi!

Vô Âm bĩu môi nhỏ giọng nói thầm:

- Thật sự là… Thích thì nói thích, có cái gì chết người đâu. Hừ! Chỉ biết uy hiếp ta!

Tần Lập đi theo người con gái tuổi trẻ kia, một mạch đi tới một gian phòng rất lớn ở lầu ba mới dừng lại, cô gái nhẹ nhàng gõ cửa, bên trong vang lên một giọng nói tràn ngập uy nghiêm.

- Mời vào!

Cô gái mở cánh cửa, hướng về Tần Lập làm động tác 'mời' sau đó mình thì dừng lại ở bên ngoài.

Tần Lập đi vào trong phòng. Đây là một văn phòng rất lớn, gian ngoài là một nơi tiếp khác, bên trong mới là phòng làm việc. Theo Tần Lập vào cửa, từ trong một người đi ra, thoạt nhìn cũng khoảng hơn bốn mươi tuổi, mặt trắng không râu, tóc ngắn hai mắt có thần bộ dạng hết sức nho nhã. Có thể nhìn ra lúc hắn tuổi trẻ cũng tuyệt đối là một người đàn ông anh tuấn!

Tần Lập nhìn thấy người này, lập tức sửng sốt. Một chút kinh ngạc hiện lên rồi biến mất trong mắt.

Người tới cũng không chú ý đến, nhìn Tần Lập thản nhiên nói:

- Ngũ Hành Hầu Tần Lập phải không? Ta là Tử Kinh Hoa Hầu gia Bộ Đồng, đồng thời cũng là phó Viện trưởng cao cấp học viện, rất hân hạnh gặp ngài! Gần đây cũng nghe nói không ít về chuyện của ngài, tóm lại ngài là một võ giả thiên tài, cũng hoan nghênh ngài đi tới Thanh Long quốc, vì bồi dưỡng nhân tài Thanh Long quốc mà làm ra cống hiến!

Tần Lập nghe thấy tên của phó Viện trưởng này, đột nhiên cả kinh, tuy nhiên hắn biểu hiện ra ngoài rất tốt. Vừa rồi hắn nhìn thấy mặt người này, liền cảm thấy rất quen mặt, bởi vì hắn ta thật sự quá giống Bộ Vân Yên. Không nghĩ tới, người này thật sự là họ Bộ!

Tần Lập cho tới bây giờ vẫn chưa từng hỏi qua, Bộ Vân Yên có phải là theo họ mẹ, đúng như lời Bộ Vân Yên nói. Hiện tại xem ra hoặc là Bộ Vân Yên nói dối, hoặc là mẫu thân Bộ Vân Yên không nói cho con gái biết sự thực. có lẽ là không muốn con gái về sau dựa vào họ để tìm người đàn ông kia, có lẽ là vì nguyên nhân khác. Tuy nhiên mẫu thân của Bộ Vân Yên đã qua đời, mà người đàn ông này rất có khả năng có quan hệ với Bộ Vân Yên.

- Nếu đã vào học viện, như vậy tước vị gì đó cũng không nên đi tính toán nữa. Trong học viện, tùy tiện một giảng sư nào đó cũng đều có thân phận Bá tước hoặc là Tử tước. Tất cả mọi người đều là quý tộc bệ hạ sắc phong, nhưng ở học viện thì phải tuân thủ quy củ học viện!

Bộ Đồng thong thả ung dung nói khiến cho Tần Lập có loại cảm giác trở lại kiếp trước, đối mặt với tiểu cán bộ, trong lòng có loại cảm giác buồn cười. Tuy nhiên Tần Lập cũng không phản bác gì, chỉ mỉm cười gật đầu! Truyện "Duy Ngã Độc Tôn " được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc (LuongSonBac.com)

Bộ Đồng thấy trên người Tần Lập không có loại tư thế lên mặt khi dễ người, trong lòng dễ chịu đôi chút. Trên thực tế, hắn không thích vị Hầu gia trẻ tuổi này đi vào cao cấp học viện dạy học!

Nguyên nhân rất đơn giản, ở cao cấp học viện, người hiện tại có quyền lớn nhất chính là Viện trưởng đại nhân thì thường xuyên không ở đây. Lão xuất quỷ nhập thần, cho dù ngẫu nhiên trở về cũng một mình đóng cửa nghiên cứu cái gì. Người của toàn học viện đều biết Viện trưởng đại nhân đang chuẩn bị đột phá Thiên cấp, cho nên căn bản không có tâm tư đi quản lý chuyện trong học viện.

Mà mấy người phó viện trưởng trong học viện, phần lớn tuổi đã rất lớn, hoặc là ham mê nghiên cứu, hoặc là ham mê tu luyện. Đối với những thứ như quyền lực đều rất lạnh nhạt!

Duy nhất một người quản lý trẻ trung khỏe mạnh nhất chính là Bộ Đồng trước mắt này! Truyện "Duy Ngã Độc Tôn " được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc (LuongSonBac.com)

Bộ Đồng khác với người bình thường. Năm nay hắn bốn mươi lăm tuổi, có thực lực Địa cấp bậc chín, lẽ ra đã xem như không tồi. Nhưng hắn lại không muốn phát triển ở vũ đạo quá mức sâu xa. Hắn thích nhất vẫn là loại cảm giác nắm trong tay quyền lực. Cái loại tư vị tuyệt vời này, thường thường khiến cho hắn có cảm giác thỏa mãn rất cao. Cái loại cảm giác khiến mọi người nhìn hắn kính ngưỡng quả thực là vô cùng thoải mái!

Mà cái ngày lão Viện trưởng nếu thật sự đột phá Thiên cấp, tiến vào cảnh giới Phá Thiên chính là ngày hắn ngồi lên vị trí Viện trưởng!

Viện trưởng Học Viện Cao Cấp đế quốc, quyền lực nắm trong tay thậm chí không nhỏ hơn so với một Đại Tướng quân!

Phải biết rằng, từ nơi này tốt nghiệp đó chính là nhân tài tinh anh bậc cao toàn quốc! Mà bản thân Bộ Đồng nếu trở thành Viện trưởng, những người đó đến lúc đó đều là môn sinh của hắn.

Loại quan hệ rộng lớn như vậy, ai có thể so sánh!

Trên thực tế, mọi chuyện vẫn đều phát triển theo phương hướng này. Bộ Đồng thậm chí ngay cả tu luyện đều bỏ, nắm bắt mọi chuyện lớn nhỏ trong học viện, rất nhanh liền tạo nên danh vọng rất cao.

Năm trước, lão Viện trưởng mất tích thật lâu lại xuất hiện, nghe nói phải bế quan lâu dài, chuẩn bị đột phá Thiên cấp sau đó hoàn toàn chuyển giao quyền lực nắm trong tay cho Bộ Đồng.

Tuy rằng trên danh nghĩa Bộ Đồng vẫn là phó Viện trưởng, nhưng tất cả mọi người trong học viện đều biết Viện trưởng kế tiếp nhất định là hắn!

Bao gồm cả bản thân Bộ Đồng cũng cho là vậy.

Nhưng không nghĩ tới, gần đây một đoạn thời gian, thành Thanh Long ngang trời xuất thế, xuất hiện một thiếu niên thiên tài quét ngang Đại Thanh Bang lại được Hoàng đế cùng thủ tịch cung phụng hoàng gia Trần Diệc Hàn ưu ái, hơn nữa trực tiếp đề cử đến Học Viện Cao Cấp làm giảng sư.

Điều này làm cho trong lòng Bộ Đồng hết sức khó chịu. Người khác có lẽ chỉ có thể nhìn thấy Tần Lập tuổi trẻ phong hầu cũng đã cảm thấy ghen ghét, nhưng Bộ Đồng lại khác. Hắn cảm thấy lo lắng cho tương lai của mình!

Bởi vì hắn là người của Thái tử điện hạ, mà Tần Lập này lại là cái đinh trong mắt Thái tử điện hạ.

Không chỉ như thế, người này tuổi còn nhỏ đã có thực lực như vậy, thật dễ dàng trở thành thần tượng trong mắt đám thiên tài mắt cao hơn đỉnh của Học Viện Đế Quốc!

Chuyện này thoạt nhìn có lẽ không có gì, nhưng nếu Tần Lập giỏi lợi dụng loại quan hệ này, như vậy chẳng bao lâu danh vọng của thiếu niên Hầu gia này có thể so sánh với Bộ Đồng, thậm chí là vượt qua hắn!

Cho nên Bộ Đồng rất không thích người này, nếu không phải hắn không thể cự tuyệt, hắn khẳng định sẽ không đồng ý Tần Lập tới cao cấp học viện.

Híp mắt, đánh giá cẩn thận người trẻ tuổi có vẻ ôn hòa này vài lần, Bộ Đồng thản nhiên nói:

- Ngài tạm thời phụ trách ban cao cấp. Vừa lúc giáo sư của bọn họ mới bị điều đi nơi nào đó đảm nhiệm chức thành chủ, ngài vừa vặn thay thế ghế trống của hắn. Được rồi, ngài có thể đi. Lát nữa sẽ có người dẫn ngài qua đó.

Người ta không nhiệt tình với mình, Tần Lập tự nhiên cũng không quá khách khí. Nhất là sau khi cảm giác được người đàn ông này có liên quan với Bộ Vân Yên, Tần Lập mỉm cười, nói:

- Bộ phó Viện trưởng! Bệ hạ từng nói mỗi tuần ta chỉ cần tới nơi này một lần, tùy ý chỉ đạo học sinh một chút là có thể. Đúng, nói cách khác khác, ta không cần tiền lương của Học Viện Cao Cấp. Ta chỉ có thể xem như là một giảng sư thỉnh giảng. Đúng. Chính là giảng sư thỉnh giảng.

- Ý tứ của Tần giáo sư là không muốn trở thành giảng sư chuyên trách của Học Viện Cao Cấp?

Bộ Đồng trên mặt nhìn không ra bất kỳ biểu tình nào, híp mắt thản nhiên hỏi.

Tiểu Mùi

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả:Tiểu Đao Phong Lợi

132. Chương 132 : Tiểu Công Chúa Triệu Thiên Thiên

Tần Lập mỉm cười, gật đầu:

- Đúng vậy. Bệ hạ có lời ta không thể chối từ. Trước mắt bản Hầu kỳ thật bận rất nhiều việc, mỗi tuần có thể rút ra một ngày đã là không dễ dàng gì!

Bộ Đồng tuy rằng cảm giác được lời nói của người tuổi trẻ này có châm chích, nhưng lại cũng không nổi giận. Thiếu niên đắc chí, nếu một chút tính tình cũng không có vậy mới khiến cho người khác hoài nghi.

Cấp ban của học viện chia làm bốn ban Giáp, Ất, Bính, Đinh, xếp hạng cũng từ trước đến sau. Tuy nhiên, cho dù xếp hạng cuối cùng, tố chất học sinh Đinh ban cũng không kém chút nào. Có thể được xưng là thiếu niên thiên tài, làm sao có thể kém được?

Mà Bộ Đồng thấy Tần Lập thật sự không có ý tranh giành quyền lực học viện, rốt cục cũng yên lòng, thản nhiên nói:

- Vậy, ta thấy như vậy đi. Nếu ngài được bệ hạ phong làm Ngũ Hành Hầu, nói vậy thuộc tính Ngũ Hành nhất định rất xuất sắc. Mười sáu tuổi võ giả Địa cấp bậc cao cũng thật sự xem như thiên tài. Như vậy, ta sẽ mở một khoa riêng cho ngài, gọi là khoa Ngũ Hành. Mỗi tuần ngài tới học viện một lần, sau đó lễ đường lớn nhất của học viện sẽ thành phòng giảng của ngài. Chỉ cần học sinh thích môn học này, đều có thể học

Người đó lấy ra một bình đan dược cho Ngụy Cường uống, sau đó ngẩng đầu, ánh mắt lạnh léo nhìn Tần Lập:

- Tần giáo sư, ngươi ra tay có quá mức tàn nhẫn không? Mặc dù Ngụy Cường sai trước, nhưng ngươi lại nặng tay như vậy muốn đẩy người vào chỗ chết, có phải quá đáng không?

Những học sinh xung quanh hiện trường đều nhìn thấy chuyện vừa xảy ra, nghe thấy vậy thì không khỏi cười nhạt, thầm nghĩ: "Ngụy Cường giáo sư rõ ràng là muốn giết chết Tần giáo sư trước, người ta chỉ phản kích lại mà thôi!"

Tuy nhiên, càng có nhiều người khiếp sợ sức chiến đấu của Tần Lập, một cước long trời lở đất vừa rồi có rất nhiều học sinh không thể nhìn rõ, chưa biết có gì xảy ra đã thấy Ngụy Cường bay ngược ra ngoài.

Ở đây thực ra cũng có mấy người thấy rõ động tác trong nháy mắt của Tần Lập, tuy nhiên, dù thấy rõ nhưng không ai có hứng thú nói ra.

Bởi vì thân pháp của Tần Lập thực sự quá quỷ dị! Bọn họ chưa từng thấy thân pháp cùng loại trên người một võ giả nào khác, hơn nữa trong nháy mắt đó, bên cạnh Tần Lập không ngờ lại phát ra một tầng hào quang màu xanh nhàn nhạt!

Việc này, việc này cũng thật là khó tin!

Cho nên, mấy người nhìn thấy rõ động tác của Tần Lập đều rất lý trí, bảo trì im lặng không nói. Hơn nữa, bọn họ đã quyết định, sau này nhất định phải quan hệ tốt với vị Hầu gia trẻ tuổi nhất Thanh Long đế quốc này.

Con đường thăng cấp của võ giả luôn gặp phải bình cảnh, liên lạc qua lại với nhau là không thể thiếu. Tần Lập tuổi nhỏ đã có tu vi này, ngày sau chắc chắn sẽ tỏa sáng rực rỡ. Đắc tội với một người như thế, thật sự là đầu bị ngập nước rồi!

Đối với chất vấn của người nọ, Tần Lập cũng lười để ý tới, hắn nhìn lướt qua thị vệ bốn phía xe ngựa. Những người này đều có thực lực Địa cấp đỉnh phong, thầm nghĩ: xem ra nội tình của hoàng gia lại càng thâm sâu hơn một chút.

Lên xe ngựa, Tần Lập ôn hòa nói với người xa phu đang bị dọa ngây người:

- Đi thôi.

- Ngươi không thể đi!

Người nọ lập tức đứng dậy, chỉ vào Tần Lập lớn tiếng nói:

- Ngươi có mưu sát hại một quý tộc đế quốc, là một giáo sư của học viện cao cấp, nếu giờ phút này ngươi đi, ngày mai ngươi ắt sẽ gặp phải sự trả thù của hoàng gia!

Mi mắt Tần Lập khép lại, trên xe ngựa của mình có tiểu công chúa được hoàng gia yêu thương nhất, mà người này lại dám nói ra những lời này sao?

- Ngươi là người nào?

Tần Lập thản nhiên hỏi.

- Ta… ta là giáo sư của học viện cao cấp! Tần Lập, thấy chuyện bất bình mỗi người đều có trách nhiệm, ta thấy ngươi vừa muốn mưu sát người, vừa muốn chạy trốn, muốn ngăn cản ngươi, chẳng lẽ không được? Như thế nào, ngươi có phải cũng muốn giết cả ta?

Người trung niên đứng dậy, gân cổ lên, căm tức nhìn Tần Lập.

- Hắn là người của đại ca ta.

Tần Lập nghe thấy tiếng nhỏ như muỗi kêu của công chúa Triệu Thiên Thiên, hắn bỗng nhiên hiểu ra. Chẳng trách, thì ra trong học viện này cũng có chia phe phái! Khó trách người này cố quấn lấy mình không buông, thì ra là muốn nắm lấy nhược điểm của mình, để có cái công kích mình trên triều đình!

Nghĩ vậy, Tần Lập nở nụ cười, lộ ra hai cái răng nanh trắng bóc, nhưng lại khiến người trung niên phía trước cảm thấy lành lạnh, dường như đối mặt với mình là một con dã thú hung mãnh đang lộ ra răng nanh!

- Ta nghĩ, ngươi phải biết ta.

Tần Lập nói xong, chậm rãi đi tới chỗ người trung niên, vừa đi vừa nói :

- Như vậy, ngươi đã biết ta, vậy ngươi có biết, nhóm các đại thần văn võ trên triều đình gọi ta là gì không?

- Gọi… gọi ngươi là gì?

Người trung niên nhìn Tần Lập tựa cười mà như không, trong lòng sợ hãi, hỏi theo bản năng.

- Bọn họ đều gọi ta… là cục đá cứng đầu, cái chày gỗ bự !

Lúc này, Tần Lập đã tới trước mặt người trung niên, nói:

- Ngươi có biết, đó là vì sao không?

- Tần Lập, ngươi muốn làm gì?

Quả nhiên, người trung niên này tuyệt đối là đã nghe nói tới đủ loại sự tích của Tần Lập trong triều đình, lập tức trở nên sợ hãi, nhưng lại mạnh mẽ nhịn xuống. Hắn biết, phó Viện trưởng Bộ Đồng nhất định sẽ xuất hiện quản chuyện này!

Ngay dưới lầu của ông ta làm ra chuyện nháo loạn lớn thế này, ông ta sao có thể không nhìn thấy? Cho nên, trong lòng người trung niên coi như là có phần tin tưởng. Hơn nữa, thực lực của hắn là Địa cấp bậc bốn, tuy rằng thấp hơn Tần Lập, nhưng hắn đã cố hết sức nhìn chằm chằm nhất cử nhất động của Tần Lập. Hắn không tin, Tần Lập dám làm gì mình giữa chốn đông người thế này.

- Ta nghĩ…

Tần Lập vừa nói, cánh tay mạnh mẽ vung lên, “bốp” một tiếng, một cái tát hung hăng đánh lên mặt người trung niên. Người trung niên lập tức bị đánh lùi ra xa bảy tám bước, thân mình lảo đảo, há miệng phun ra một búng máu, trong đó còn có vài cái răng!

- … Đánh ngươi!

- Dừng tay!

Tần Lập vừa đánh người xong thì có hai tiếng đồng thời vang lên, là một tiếng la lớn đầy uy nghiêm.

Tần Lập cười lạnh lùng, thầm nghĩ chính chủ cuối cùng cũng ra rồi.

Người trung niên bị đánh xong đang bưng mặt mình, trong mắt tràn ngập sự sợ hãi. Hắn biết, vừa rồi một cái tát của Tần Lập có phát ra sát khí, là sát ý sát khí thực sự không chút giả bộ. Hắn không nghi ngờ một chút nào, nếu đổi lại là một chỗ khác, nếu chỉ có hai người họ ở đây, vừa rồi Tần Lập sẽ không chút do dự giết chết mình!

Người này, rất kinh khủng! Người trung niên thậm chí đã mất đi cả dũng khí chỉ trích Tần Lập, chính là như vậy, hắn nhìn Tần Lập bằng đôi mắt tràn ngập sợ hãi.

Đám học sinh xung quanh đều lộ ra thần sắc kích động. Hai giáo sư vừa bị đánh, một là Ngụy Cường, một là người trung niên kia, thường ngày trong học viện đều có quan hệ với mọi người không được tốt lắm. Mặc trong các học sinh này không ít người theo phe Thái tử, nhưng thứ mà người trẻ tuổi không thiếu nhất chính là nhiệt huyết. Đối với những người chỉ trích vô lễ với Tần Lập, ngay cả các nam sinh ban đầu khó chịu với Tần Lập thì phần lớn cũng đều lựa chọn đứng về phía Tần Lập.

Chỉ có một số ít lộ ra thần sắc hoảng sợ, sắc mặt rất khó coi. Những người này đều là con cháu gia tộc sớm đã buộc chặt chung một thuyền với Thái tử. Hơn nữa, những tin tức thường ngày mà họ tiếp xúc so với bạn cùng lứa hơn rất nhiều, đối với nhiều vấn đề tất nhiên sẽ không đơn giản như vậy.

Bọn họ cũng biết, hai người mà Tần Lập đánh là người của Thái tử, cũng biết người có quyền lực lớn nhất hiện giờ của học viện Phó viện trưởng, cũng là người của Thái tử! Cho nên, đều chờ Bộ Đồng tới chủ trì công đạo.

Tần Lập đứng yên tại chỗ, trong đầu đột nhiên hiện lên một ý niệm, nhìn Ngụy Cường ngã trên đất, người trung niên đang bụm mặt, còn có Bộ Đồng đang khoan thai đi tới, Tần Lập bỗng nhiên xâu chuỗi ba chuyện này lại, sau đó lại nghĩ tới lúc Hoàng thượng phái mình tới nơi này, có phải có ý nghĩa đặc biệt nào đó?

Mặc dù thiên phú của Tần Lập tốt, thực lực cũng coi như không tồi, nhưng chỗ giá trị nhất của hắn, cũng không phải là hắn có bao nhiêu kinh nghiệm về thái độ làm người, mà là tuổi của hắn còn chưa trưởng thành! Đó mới là giá trị đầu tư đáng giá nhất!

Về phần học viện cao cấp đế quốc, có Tần Lập hay không tin rằng cũng không có khác biệt nhiều. Nghĩ vậy, trong lòng Tần Lập không nhịn được trầm xuống, thầm nghĩ, lão Hoàng đế, là muốn mượn cây khoái đao ta đây, chặt bớt đi một ít nhân tố bất ổn phải không? Bởi vì lúc này tất nhiên Tần Lập đã nhìn ra, trong học viện cao cấp này cũng phân ra vài phe phái khác nhau! Xem biểu tình của mấy vị giáo sư này là có thể nhìn ra.

Bộ Đồng bây giờ thực sự đã tức giận, trước kia hắn cũng có nghe qua về Tần Lập. Rất nhiều người đều nói, quý tộc đến từ Đại Tề quốc nghèo túng này là một võ giả thiên tài, nhưng cũng là một họa tinh, hơn nữa tuyệt đối là một tảng đá cứng đầu, tính tình ngang ngược. Mặc kệ đối phương là ai cũng không để lại chút mặt mũi nào, là hạng người tâm ngoan thủ lạt. Nhưng ông ta cũng thật không ngờ, tại nơi tập hợp tinh anh của Thanh Long quốc này lại trước mặt bao nhiêu học sinh như vậy, Tần Lập dám hạ sát thủ như thế!

Bộ Đồng sẽ không nghĩ tới chuyện, là Ngụy Cường rút kiếm trước muốn giết người, vì Ngụy Cường đã nằm trên mặt đất, sống chết khó nói.

- Tần Lập! Ngươi… ngươi thật to gan! Ngươi có biết người ngươi đánh là ai không? Bọn họ đều là quý tộc công huân của Thanh Long quốc! Bọn họ vì quốc gia này mà bồi dưỡng ra vô số người tài! Mà ngươi, người đến từ Đại Tề quốc, ngươi cái gì cũng chưa làm! Ngươi nhận được sự tín nhiệm của Thánh thượng mà lại ra tay đả thương người, ngươi…

- Được rồi, lại nói, ngay cả ngươi lão tử cũng đánh.

Giọng Tần Lập lành lạnh, nói tiếp:

- Cho nên, là một người có thân phận, xin ngươi đừng tự rước lấy nhục!

Giờ phút này, Tần Lập cuối cùng cũng nghĩ thông suốt. Hẳn là Hoàng thượng xem trọng tính cách dám đánh dám giết này của mình, cố ý cho mình đãi ngộ rất cao, sau đó để mình đi tới học viện cao cấp đảm nhiệm chức vụ giáo sư. Nhất định là sẽ có người khó chịu với mình, mà lấy tính tình mình, Tần Lập thầm hắc hắc cười lạnh, thầm nghĩ, tốt nhất là các ngươi cứ cho ta là họa tinh, cho ta là tảng đá cứng đầu mới tốt!

Bởi vì chỉ có tảng đá cứng đầu, mới dễ dàng bị khống chế, mới dễ dàng bị khích tướng!

Là ai đùa ai, chung quy thì một thời gian nữa chẳng phải sẽ biết hay sao?

- Ngươi… ngươi… tức chết ta!

Bộ Đồng nghĩ muốn nói ngươi dám tới, nhưng lại chợt phát hiện, tên này chẳng những dám, mà còn cực kỳ dám! Vốn không có chuyện gì hắn không dám!

Hít sâu một hơi, Bộ Đồng lạnh lùng nhìn Tần Lập :

- Chuyện này, ta sẽ tìm Hoàng Thượng phân xử!

- Xin cứ tự nhiên!

Tần Lập bĩu môi, nhìn thoáng qua đám học sinh xem náo nhiệt, sờ sờ mũi, có chút ngượng ngùng cười nói :

- Thật có lỗi, khiến mọi người chê cười rồi, xem ra không có cơ hội giảng bài cho mọi người rồi. Nếu, ta nói nếu… nếu ta còn có cơ hội giảng bài cho mọi người, mọi người có đi nghe không?

Bộ Đồng đang chỉ huy người nâng Ngụy Cường đi cũng không thể không dừng bước, dỏng tai lên nghe. Tiếng gầm truyền tới lại khiến ông ta cả kinh, trong lòng run lên.

- Có!

Tiếng gầm rung trời.

Tiểu Mùi

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả:Tiểu Đao Phong Lợi

135. Chương 135 : Bộ Vân Yên Hiểu Lầm

Bộ Đồng nhìn kỹ khuôn mặt viết hẳn lên mấy chứ kiêu ngạo ngang ngược của Tần Lập, không nói hai lời, lập tức để cho người mang Ngụy Cường rời đi.

Ông ta thật sự đã có chút sợ cái tên không chút kiêng kỵ này rồi, quả thực chính là tên vô lại, làm gì mà có một chút phong cách quý tộc nào cơ chứ? Nếu còn đứng lại đây một lúc nữa thì Bộ Đồng gần như có thể chắc chắn, Tần Lập sẽ ra tay với mình. Mà vừa rồi mấy chiêu Tần Lập đối phó với Ngụy Cường thì Bộ Đồng đều thấy rõ, hắn tự nhận, cho dù đổi là bản thân cũng chắc gì đã có thể tránh được công kích linh hoạt mà sắc bén này!

Nếu thật sự phát sinh xung đột với Tần Lập, hắn thật ra sẽ không sao. Văn võ bá quan trong triều đều nói cái gì mà tảng đá cứng đầu, cái chày gỗ bự. Thế nhưng, hình tượng mình khổ công gây dựng bao nhiêu năm sẽ sụp đổ trong nháy mắt. Về chuyện khác, thương thế Ngụy Cường đã rất nguy hiểm, bất luận là thế nào ông ta cũng không thể để hắn chết trong học viện, nếu không thì cho dù là Thái tử cũng không thể chủ trì công đạo cho được. Chuyện thị phi này cứ giao cho Hoàng thượng phán xét là tốt nhất, dù sao thì họa đều là Tần Lập gánh! Trong lòng Bộ Đồng thầm hận: Chết tiệt, sao lại đưa một người như vậy tới học viện cao cấp làm gì?

Bên kia Tần Lập đang tủm tỉm cười nói với các học sinh, sau đó lên xe ngựa. Trên đường ra khỏi học viện cao cấp đế quốc, tiểu công chúa Triệu Thiên Thiên có chút tò mò đánh giá thiếu niên đang nhắm mắt dưỡng thần, trên mặt thoạt trông có phần mệt mỏi trước mắt. Trong lòng nàng cảm thấy có chút quái dị. Rõ ràng là thiếu niên này chỉ hơn mình có hai tuổi, nhưng trên người hắn, căn bản là không cảm giác được hắn là thiếu niên. Thật khiến cho người ta liên tưởng, hắn cũng giống như phụ hoàng, trầm ổn, cơ trí, sát phạt quyết đoán!

Việc này kỳ thực thuần túy chỉ là cảm giác, trong mắt người khác chỉ có một Tần Lập, tảng đá cứng đầu không chút đầu óc, nhưng trong mắt công chúa lại là một hình tượng khác. Nếu để Tần Lập biết được suy nghĩ trong đầu Triệu Thiên Thiên bây giờ, hắn chắc chắn sẽ vươn tay ra, nước mắt lưng tròng lớn tiếng: Duyên số a!

Những hộ vệ của Triệu Thiên Thiên không xa không gần đi sau xe ngựa của Tần Lập, chức trách của họ là bảo vệ cho an toàn của công chúa, còn lại tất cả các chuyện khác đều không liên quan. Công chúa điện hạ muốn làm gì, bọn họ cũng không can thiệp.

Kỳ thực, việc này cũng chứng tỏ Hoàng đế Triệu Nguyên Lễ đối với công chúa này cực kỳ yêu thương.

Xe ngựa chạy một lúc, Tần Lập mới mở to mắt, có chút áy náy nói với Triệu Thiên Thiên:

- Thật là có lỗi, công chúa điện hạ, ta có chút chuyện vừa mới nghĩ tới, có phần nhập thần, làm phiền công chúa rồi.

- Ngươi không cần khách khí với ta như vậy. Ngươi là giáo sư, ta là học sinh, ngươi gọi ta là Thiên Thiên là được.

Tính cách của Triệu Thiên Thiên khá vui vẻ, mặc dù có chút không tự nhiên, nhưng vẫn khá hào phóng.

Không thể không nói, Triệu Thiên Thiên về lâu về dài nhất định được xem là cô gái quốc sắc thiên hương. Dáng người cao gầy cân xứng, đôi chân thẳng tắp thon dài, mười phần mượt mà; da thịt nhẵn nhụi, sáng bóng như ngọc; xương quai xanh tinh xảo hơi lộ ra nơi bờ vai. Khuôn mặt trái xoan, mi dài như liễu, mắt sáng như nước, môi đỏ mọng oánh nhuận. Khó trách Hoàng đế bệ hạ lại yêu thương đứa con gái này như vậy. Đổi là ai cũng vậy, có con gái như thế này đều là đặt trong miệng sợ tan, đặt trong tay thì sợ rơi.

- Ha ha, vậy thì ta không khách khí. Thiên Thiên công chúa. Cô tìm ta có việc gì không?

Nếu phải diễn vai của kẻ có tính tình không chút kiêng kỵ gì, vậy thì thái độ đối đãi với công chúa tất nhiên cũng không cần phải khiêm tốn. Thật ra tính cách Tần Lập vốn là không chút kiêng kỵ gì, tuy nhiên, hoàn cảnh sinh sống kiếp trước không cho phép một số việc làm không hay, đều ngăn cản.

Hiện giờ sống trong thế giới cường giả vi tôn, Tần Lập lại có được tư cách đứng trên cao. Như vậy, tại sao lại không làm theo ý mình một chút?

Thực ra Triệu Thiên Thiên tìm Tần Lập làm gì có chuyện gì, nàng chỉ muốn giải vây giúp Tần Lập mà thôi. Nàng không quen nhìn bộ dạng các giáo sư học viện này ghen tị Tần Lập. Tuy nói không bị người đố kị là tài trí bình thường, nhưng đám người Ngụy Cường thật sự là có chút quá phận. Triệu Thiên Thiên cho rằng, Ngụy Cường dù bị đánh chết cũng là xứng đáng!

Ngươi đã dám khiêu khích, như vậy, phải chuẩn bị tinh thần gánh vác hậu quả!

Ít nhất, từ nhỏ nàng đã nhận được giáo dục của hoàng tộc, chính là như vậy!

- À… là thế này. Tần giáo sư, ta chỉ muốn hỏi một chút, ngươi thật sự sẽ làm bang chủ Đại Thanh bang sao?

Tần Lập sửng sốt, hắn vốn tưởng Triệu Thiên Thiên sẽ tìm một số vấn đề võ học gì đó hỏi mình, lại không nghĩ tới nàng sẽ hỏi những lời này, không nhịn được cười nói:

- Sao nào, công chúa cũng có hứng thú với những thứ như bang hội gì gì đó sao?

Triệu Thiên Thiên hơi ngượng ngùng, cười cười:

- Sao có thể chứ, ta chỉ là nghe Thái tử ca ca nói mà thôi. Đúng rồi, đại ca ta dường như thực không thích ngươi, ngươi phải cẩn thận hắn.

- Thiên Thiên công chúa, vì sao lại nói cho ta chuyện này. Phải biết, Thái tử điện hạ là ca ca ruột thịt của cô, vạn nhất mà hắn biết hắn sẽ thương tâm đó.

Tần Lập cười nhìn Triệu Thiên Thiên, cảm thấy tiểu công chúa xinh đẹp này thật là người đáng mến.

- Có cái gì mà thương tâm? Trong lòng hắn chỉ có ngôi vị Hoàng đế! Muội muội ta trong lòng hắn không bằng một kẻ tâm phúc dưới tay đâu!

Triệu Thiên Thiên bĩu môi, thuận miệng oán giận nói, rồi lại lập tức ngưng mắt nhìn Tần Lập:

- Tần giáo sư còn chưa trả lời ta, hiện tại Đại Thanh bang thực sự là nằm trong tay ngươi sao?

- Thiên Thiên công chúa cảm thấy có khả năng sao? Đại khái chắc cô cũng nghe được một số chuyện, Thái tử ca ca của cô sẽ không từ bỏ ý đồ đâu!

Tần Lập nửa thật nửa giả thở dài:

- Ta chỉ là một người xa lạ, có thể sống yên ổn ở thành Thanh Long này, hơn nữa lại được làm giáo sư đã là chuyện may mắn lớn lắm rồi, nói ngàn lần cũng chỉ thế thôi.

Triệu Thiên Thiên bên cạnh an ủi nói:

- Ai nói, ngươi còn có bằng hữu mà, nhị ca ta cũng rất tán thưởng ngươi đó.

- Ha ha. Thì ra tiểu nha đầu nhà cô là tới làm thuyết khách cho nhị ca cô hả.

Tần Lập cố ý làm ta vẻ chợt hiểu ra, cười trêu nói.

- Ta mới không có!

Triệu Thiên Thiên thật muốn tự vả vào miệng mình, trợn mắt nhìn Tần Lập một cái sẵng giọng:

- Ngươi trêu ghẹo ta!

- Ha ha. Không có, ta sao dám trêu ghẹo công chúa điện hạ tôn quý đây nhỉ.

- Ngươi còn nói! Còn có chuyện gì mà ngươi không dám không hả?

- Thật không có!

- Ta nói có là có !

- Được rồi, cô thắng!

Cuối cùng, lấy việc người nào đó thất bại mà kết thúc, Triệu Thiên Thiên mới chuyển giận thành vui, tươi cười rạng rỡ nói:

- Vậy… về sau ta có thể trở thành bạn của Tần giáo sư không?

- Đương nhiên.

Tần Lập giờ mới phát hiện bản chất ma nữ của tiểu nha đầu, hữu khí vô lực trả lời.

Có chút không vừa lòng với biểu tình lười biếng của Tần Lập, Triệu Thiên Thiên buồn bực nói:

- Ta nói thật đó!

- Được rồi, vậy ta cũng nói thật. Thực ra công chúa điện hạ xinh đẹp đáng yêu như thế, có thể trở thành bạn của công chúa điện hạ, là vinh hạnh của bản Hầu rồi!

- Thế mới phải chứ!

Triệu Thiên Thiên vui vẻ, nói:

- Ngươi cứ yên tâm, chuyện ngày hôm nay khi ta trở về nhất định sẽ nói với phụ hoàng. Hừ, ta là nhân chứng, ta xem cái đám người khiến cho người ta chán ghét kia có dám làm trò trước mặt bản cung, đổi trắng thay đen hay không?

Lúc này, xa phu bên ngoài thấp giọng nhắc nhở:

- Hầu gia, về đến nhà rồi.

Tần Lập nhìn thoáng qua Triệu Thiên Thiên, cười mời:

- Điện hạ có muốn vào trong ngồi một chút không?

Biểu tình Triệu Thiên Thiên bỗng nhiên có chút xấu hổ, nói:

- Không được, ta còn phải về hoàng cung trước, nói với phụ hoàng chuyện này, miễn cho tên ác nhân nào đó cáo trạng trước! Cho xe của ngươi đưa ta về là được rồi.

Tần Lập gật gật đầu, sau đó nói:

- Vậy ngày khác mời Thiên Thiên công chúa tới phủ của ta.

- Tốt!

Triệu Thiên Thiên cúi đầu lên tiếng, thấy Tần Lập xuống xe, vội vàng vén màn xe lên, tiếng nói trong trẻo:

- Đầu tuần sau ngươi nhất định phải tới học viện đó!

Tần Lập không quay lưng, khoát tay áo với Triệu Thiên Thiên, ý bảo mình đã biết, đi thẳng vào trong phủ.

Xa phu thấp giọng nhắc nhở:

- Phải đi thôi, điện hạ cẩn thận!

Triệu Thiên Thiên thu hồi tay, thả màn xe xuống, trên gương mặt tươi sáng động lòng người lộ ra biểu tình buồn bã, nhưng ngay lập tức lại nghĩ tới chuyện gì, vui vẻ hẳn lên, múa may nắm tay thanh tú, trong mắt hiện lên một chút giảo hoạt.

Tần Lập trở lại phủ, Bộ Vân Yên còn chưa có về, A Hổ cũng đi ra ngoài. Tần Lập vô tình đi tới nơi luyện đan của Lãnh Dao, đẩy cửa ra, lại thấy Lãnh Dao đang ngồi như đang đùa nghịch dược liệu, miệng còn lẩm bẩm tính toán cái gì đó.

Ngẩng đầu lên, thấy Tần Lập, trên khuôn mặt trong trẻo nhưng lạnh lùng của nàng lộ ra chút ý cười ôn hòa, nhẹ giọng nói:

- Đã về rồi?

Tần Lập gật gật đầu, tới cạnh nàng, nhìn nàng đùa nghịch dược liệu.

Dần dần, trên mặt Lãnh Dao hiện lên chút đỏ ửng, dừng tay lại, ngẩng đầu hỏi:

- Ngươi nhìn cái gì? Ngươi nhìn khiến người ta tâm phiền ý loạn, còn phối trí đan dược làm sao hả.

Nói xong lại thấy bản thân có chút quá khích, sắc mặt hồng lên, nhỏ giọng nói:

- Thực xin lỗi.

Tần Lập dở khóc dở cười nhìn Lãnh Dao, nhưng cũng không nói thêm, có một số việc không phải cứ hứa hẹn một câu là có thể giải quyết.

- Ta chuẩn bị, trước tiên cải tạo thể chất cô một chút, sau đó thuận tiện hỏi cô, có thể liệt kê phối phương đan dược tăng nhanh thực lực được không, ta sẽ cho người dựa theo phối phương mà chuẩn bị.

- Vậy à. Việc đó thì, đã chuẩn bị tốt rồi, nhưng mà ngươi nói cải tạo thể chất của ta, là chuyện gì?

Lãnh Dao ngẩng đầu, vẻ mặt hồ nghi nhìn Tần Lập.

- Đi theo ta!

Tần Lập nói xong, liền đi về phòng mình.

Lãnh Dao hơi do dự một chút, đứng lên đuổi theo Tần Lập.

Đêm đó, sau khi đám người Bộ Vân Yên trở về, hỏi về Tần Lập và Lãnh Dao, lại nhận được một đáp án khiến cho họ trợn mắt cứng lưỡi. Thị nữ trong phủ nói cho Vân Yên, nói Lãnh tiểu thư và Hầu gia đã vào phòng Hầu gia, mãi cho tới giờ còn chưa có đi ra.

Bộ Vân Yên nghe xong, trong lòng cảm thấy có phần mất mát, nhất là mãi đến đêm khuya, Tần Lập đi ra, vẻ mặt mệt mỏi, phân phó thị nữ chuẩn bị nước tắm rửa. Bộ Vân Yên nghe xong, trong lòng có đủ vị lẫn lộn.

Lúc này, Tần Lập đi tới, thấy Bộ Vân Yên vẻ mặt ngây ngốc đang ngồi đằng trước, vẻ mặt ai oán. Vì đưa Tiên Thiên Tử Khí vào giúp Lãnh Dao tẩy tủy phải tổn hao lượng lớn thể lực, cực độ mỏi mệt nên Tần Lập cũng không muốn nghĩ nhiều, nhìn Bộ Vân Yên nói:

- Bộ tỷ tỷ, hôm nay thực sự là rất mệt mỏi, xem chừng phải tĩnh dưỡng vài ngày mới có thể giúp tỷ được.

- Ta không cần.

Bộ Vân Yên lạnh lùng nói, dùng sức cắn môi, nước mắt lưng tròng, trong lòng lại vì tỷ muội của mình Lãnh Dao cảm thấy không đáng giá. Thầm nghĩ: Thấy chưa? Đây là nam nhân!

Tiểu Mùi

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả:Tiểu Đao Phong Lợi

136. Chương 136 : Tẩy Tuỷ

Tới giờ Tần Lập mới nhìn ra sự khác thường của Bộ Vân Yên, hơi nhíu mày hỏi:

- Làm sao vậy? Hôm nay lại có người tới gây phiền toái cho tỷ sao? Ai lớn gan như vậy, dám đi trêu chọc tỷ, không muốn sống nữa sao? Nhưng mà tỷ cũng không cần chấp nhặt với chúng, hôm nay đệ đã tẩy tủy cho Lãnh Dao tỷ, chờ vài ngày nữa đệ khôi phục lại, sẽ giúp tỷ tẩy tủy nha. Sau khi tẩy tủy rồi tư chất của mọi người sẽ tăng lên rất nhiều, khi đó lại tu luyện thì sẽ làm ít mà được nhiều. Đến lúc đó ai lại chọc giận tỷ,

tỷ cứ hung hăng mà đánh hắn! Quản làm quái gì vương công đại thần với lại phú hào quý tộc gì đó, cũng không cần để ý tới, tất cả đã có đệ gánh chịu trách nhiệm cho tỷ rồi!

Phần sau Tần Lập nói gì, Bộ Vân Yên đều không nghe thấy. Nàng chỉ nghe thấy được một câu, "Tẩy tủy". Trong lòng đột nhiên khẽ động, "chẳng lẽ, bọn họ... bọn họ không phải, ai da, thật là xấu hổ quá!" Bộ Vân Yên đỏ mặt, vội vàng đứng dậy, nói:

- Được rồi, được rồi. Ngươi xem rồi sắp xếp là được. Ta có chút mệt mỏi, chuẩn bị đi ngủ thôi, công tử ngươi cũng đi ngủ sớm đi một chút.

Sau đó, liền chạy trối chết.

Tần Lập có điểm mờ mịt nhìn bóng dáng Bộ Vân Yên có thể cảm giác rõ ràng là nàng có chút không thích hợp, nhưng cơ bản mà nói, một tên ngu ngốc về tình yêu như Tần Lập đối với phản ứng của Bộ Vân Yên sao có thể biết được, cuối cùng là có gì không thích hợp.

- Thật là khó hiểu mà!

Than thở một câu, cảm giác hết sức mệt mỏi, Tần Lập lắc đầu, trở về phòng nghỉ ngơi.

Vì cải tạo thân thể cho Lãnh Dao, Tần Lập gần như hao tổn toàn bộ Tiên Thiên Tử Khí trong người, mệt mỏi như vừa cùng người ta ác chiến một trận. Cho nên sáng ngày hôm sau Tần Lập phá lệ không dậy sớm luyện công, nằm trên giường ngủ rất ngon giấc.

Đêm qua sau khi Bộ Vân Yên trở về, nghĩ như thế nào cũng cảm thấy dường như mình phản ứng hơi quá mức. Lại nói, cho dù Tần Lập với Lãnh Dao có xảy ra chuyện kia, thì cũng chỉ là bình thường. Nàng hoàn toàn không có lý do gì để biểu hiện thất thố như thế.

Nguyên nhân duy nhất chỉ có một: Nàng đã thích Tần Lập rồi!

Bộ Vân Yên có phần không muốn đối mắt với cảm giác này. Nàng cảm thấy nó có chút không bình thường. Dù sao thì năm nay Tần Lập thực ra mới có mười lăm tuổi, mà nàng, đã hai mươi mốt!

Không ngờ lại thích một người con trai nhỏ hơn nàng nhiều như vậy, điều này khiến người luôn luôn tự nhận mình là nữ nhân thành thục quyến rũ là Bộ Vân Yên cảm thấy khó có thể mở miệng.

Hơn nữa hôm nay còn gây ra chuyện xấu như vậy, không biết nếu Lãnh Dao mà nghe thấy chuyện này sẽ chê cười nàng như thế nào đây. Mặc dù cô gái kia mỗi ngày đều là bộ dạng lạnh như băng, chỉ thích dùng đôi mắt có thể nói là thản nhiên nhìn nàng.

Nhưng càng là như thế, Bộ Vân Yên càng cảm thấy khó mà chịu nổi. Rõ ràng là tới nửa đêm vẫn chưa ngủ được, chạy tới chỗ Lãnh Dao, mà biến hóa phát sinh trên người Lãnh Dao lại khiến cho Bộ Vân Yên trợn mắt há mồm!

Trên thực tế, đến cả bản thân Lãnh Dao cũng không ngờ được, thân thể sau khi được Tần Lập tẩy tủy lại có thể phát sinh biến hóa lớn như vậy.

Lãnh Dao vốn nghĩ, nàng không cần cái gọi là tẩy tủy này, vì từ nhỏ nàng đã sinh hoạt ở luyện đan thế gia. Thân thể gần như là được các loại thiên tài địa bảo nuôi lớn! Tư chất như thế sao có thể kém?

Nhưng thật không thể tưởng tượng được, sau khi Tần Lập dùng Tiên Thiên Tử Khí vận hành một Đại Chu thiên trong kinh mạch nàng, bên ngoài thân thể nàng lại xuất hiện một lượng chất bẩn đen thui, điều này khiến cho một Lãnh Dao thường ngày luôn luôn sạch sẽ rất là khó chịu. Cho nên, ngay sau khi chấm dứt tẩy tủy nàng liền đuổi Tần Lập ra ngoài.

Sau khi tắm xong, nàng lại kinh ngạc vạn phần phát hiện đủ loại thay đổi thần kỳ trên người mình. Đầu tiên chính là làn da non mịn trắng trẻo lại trở nên trong suốt, sáng rực rỡ như là ngọc thạch được tạo hình vậy!

Khuôn mặt vốn cực đẹp càng như được che phủ một tầng tiên khí mờ ảo, cả người thoạt nhìn giống như một cửu thiên tiên nữ vậy. Khí chất này khiến chính bản thân Lãnh Dao cũng phải si mê không thôi!

Đây còn là biến hóa bên ngoài, nữ nhân mà, dù là người lạnh lùng như Lãnh Dao thì cũng rất để ý đến dung mạo của mình, trước tiên đương nhiên phải nhìn diện mạo.

Nếu nói biến hóa bề ngoài khiến Lãnh Dao ngạc nhiên vui mừng, vậy thì biến hóa bên trong còn khiến nàng cảm thấy vô cùng rung động!

Võ giả Thiên Nguyên đại lục tu luyện đều thông qua tâm pháp nguyên lực khác nhau, hấp thu thiên địa linh khí, sau đó dùng linh khí đã hấp thu đó chuyển thành Nguyên lực, giữ trong đan điền. Nguyên lực có cấp bậc càng cao thì võ giả càng tích trữ được nhiều nguyên lực!

Mà cấp bậc tâm pháp nguyên lực sẽ quyết định linh khí hấp thu nhiều hay ít. Chẳng hạn, võ giả tu luyện tâm pháp nguyên lực thấp, một ngày có thể hấp thu được một đơn vị linh khí, vậy thì, võ giả tu luyện một tâm pháp cao cấp một ngày có thể hấp thu được năm sáu, thậm chí là bảy, tám đơn vị linh khí!

Mà cấp bậc nguyên lực càng cao, chẳng những đại biểu cho nguyên lực của hắn càng thâm hậu, cũng có thể tăng nhanh tốc độ hấp thu linh khí!

Võ giả Thiên cấp chân chính khi chiến đấu với người khác, thậm chí có thể vừa tiêu hao lại vừa hấp thu! Mà võ giả ngoài cảnh giới Phá Thiên thậm chí có thể hút sạch linh khí quanh thân phạm vi mấy chục thước chỉ trong nháy mắt!

Loại thực lực này quả thực mới nghe đã rợn cả người!

Cho nên, bình thường thì có đạt tới Thiên cấp thì mới có thể hấp thu linh khí bất cứ lúc nào. Dưới Thiên cấp thì phải thông qua việc vận hành tâm pháp nguyên lực để hấp thu.

Nhưng trải qua vài lần thử, Lãnh Dao phát hiện, thân thể mình, không ngờ lại có thể tự động hấp thu linh khí! Tuy nói tốc độ hấp thu không bằng thời điểm ngồi xuống vận hành tâm pháp, chỉ bằng một phần ba.

Nhưng nhiêu đó đã đủ dọa người rồi!

Bình thường thì chỉ có bế quan thực sự mới có thể hấp thu linh khí ngày đêm, dựa vào linh khí tẩm bổ cơ thể, sẽ không cảm thấy đói khát và thực lực sẽ tăng lên rất nhanh.

Chưa tới Địa cấp bậc cao, cấp bậc nguyên lực chưa đạt tới trình độ nhất định thì bế quan gần như không có hiệu quả gì! Vì hấp thu linh khí không đủ để tiêu hao cho thân thể, nói trắng ra là còn cần phải ăn uống. Cho nên, võ giả dưới Địa cấp bình thường rất ít bế quan, hơn nữa dù là bế quan cũng không thực sự là bế quan.

Như vậy, nói cách khác, giờ phút này trên phương diện thân thể, Lãnh Dao đã vượt qua Địa cấp, đạt tới tiêu chuẩn Thiên cấp! Đây vẫn là dưới tình huống không tu luyện, linh khí cũng đã dũng mãnh tự tràn vào cơ thể nàng, nếu nàng tu luyện thêm, khẳng định là linh khí hấp thu được so với tu luyện trước đây phải nhiều hơn rất nhiều!

Loại biến hóa này nếu còn không được gọi là thần kỳ, vậy còn có thứ gì có thể cho là thần kỳ?

Vì vậy khi Bộ Vân Yên nghe nói xong, nửa điểm suy nghĩ lung tung trước đó lập tức mất sạch, chỉ còn lại một ý tưởng duy nhất: Ta nhất định phải đoạt trướctên A Hổ kia!

Như Tần Lập thấy bắt cá cho người không bằng dạy người bắt cá!

Trên thế giới này, chỉ có nắm giữ thực lực rất mạnh mới có thể thực sự có được quyền lực, nếu không, cho dù trở thành một thế hệ siêu cấp phú hào thì kết quả là sẽ mặc người khác xâm lược!

Cho tới giờ Tần Lập chưa bao giờ có tính tình chịu nhục!

Trong một tháng kế tiếp, Tần Lập ngoại trừ mỗi tuần đi tới học viện cao cấp đế quốc một chuyến, thời gian còn lại thì là giúp Bộ Vân Yên, A Hổ và Tây Qua tẩy tủy.

Thông qua việc trợ giúp họ, Tần Lập cũng chiếm được không ít lợi ích. Mỗi lần Tiên Thiên Tử Khí hao hết, Tần Lập đều có thể cảm giác được tốc độ khôi phục nhanh hơn một chút.

Mãi cho tới sau khi tẩy tủy cho Tây Qua, tốc độ khôi phục của Tần Lập so với lúc tẩy tủy cho Lãnh Dao đã nhanh hơn một nửa!

Đồng thời, mảnh Tinh Hải màu tím xoáy tròn sáng lạn trong đan điền Tần Lập cũng thu về nhỏ bằng nắm tay. Mỗi lần nội thị Tần Lập đều bị mê hoặc, hiện tại trong đan điền, khối khí xoáy Tiên Thiên Tử Khí giống như một viên bảo thạch trong suốt màu tím! Trên bề mặt có sương khí mờ mịt lượn lờ, hư hư thực thực. Năng lượng mênh mông trong đó không ngừng truyền khắp toàn thân Tần Lập.

Vũ lực thực sự của bản thân mạnh bao nhiêu? Nếu không có lão giả mạnh mẽ Trần Diệc Hàn ở cách vách, Tần Lập thật muốn kêu Tây Qua từ Đại Thanh bang gọi tới một cái máy thí nghiệm để kiểm tra xem thế nào. Hiện giờ thì không thể rồi, vì một khi bộc phát ra thực lực Thiên cấp thì Trần Diệc Hàn bên kia lập tức có thể phát hiện ra được.

Mình mới mười sáu tuổi có thực lực Địa cấp bậc bảy đã khiến người ta ghen ghét, nếu thực bị người khác biết thực lực hắn đạt tới Thiên cấp, chỉ sợ sẽ gây ra sóng to gió lớn!

Loại nổi tiếng này Tần Lập không chút hứng thú nào.

Ngụy Cường cuối cùng vẫn bảo vệ được một mạng, vì được cứu đúng lúc, nhưng một thân thực lực cũng đã hoàn toàn bị phế đi. Nghe nói gia tộc Ngụy Cường đã tìm tới Hoàng Thượng, yêu cầu nghiêm trị hung thủ Tần Lập. Người của Thái tử cũng nhân cơ hội này ra sức, yêu cầu đuổi cái tên vô pháp vô thiên kia đi.

Tuy nhiên, lực lượng của những người này còn chưa bằng một buổi nói chuyện của tiểu công chúa Triệu Thiên Thiên. Hoàng thượng nghiêm khắc trách cứ phụ thân Ngụy Cường, Ngự Tiền Uy Vũ Hữu tướng quân Ngụy Đằng Hổ.

Trách hắn quản giáo không nghiêm, Ngụy Cường khiêu khích trước, rút kiếm hành hung, toàn bộ các học sinh trong học viện đều thấy tận mắt, không ngờ còn dám chạy tới đây cáo trạng.

Tuy trong lòng Ngụy Đằng Hổ không phục, nhưng không có lá gan dám đối nghịch với Hoàng thượng. Chuyện này cứ như thế mà vô hình chung bị đè ép xuống. Nhưng cả triều văn võ bá quan đều phát hiện, từ khi Tần Lập xuất hiện, phe cánh Thái tử dường như bắt đầu xui xẻo.

Đại Thanh bang đổi chủ, Thái tử đến giờ còn chưa thể thu hồi lại từ trong tay Tần Lập. Đến học viện cao cấp đế quốc cũng vì một Tần Lập mà xuất hiện náo nhiệt. Nghe nói chỉ cần mỗi tuần một lần Tần Lập tới học viện cao cấp, giảng đường lớn của học viện lập tức không còn chỗ ngồi, gần như hơn nửa học sinh đều chạy tới khóa học của Tần Lập.

Kết quả này lại khiến Phó viện trưởng Bộ Đồng vừa tức lại vừa bất đắc dĩ, vì đi đầu chính là công chúa điện hạ.

Thực ra cũng có rất nhiều người còn biết, hộ vệ Thiên cấp của Thái tử bị trọng thương trong tay Tần Lập, bị chặt đứt một bàn tay, thực lực tổn hại lớn!

Cho nên, thù hận giữa Thái tử và Tần Lập dường như lại càng sâu.

Mà Ngự Tiền Uy Vũ Hữu Tướng quân Ngụy Đằng Hổ, phú hào Ngụy gia, sau khi xác định Ngụy Cường từ một võ giả Địa cấp cao cấp rất có tiền đồ bị biến thành một phế nhân, cuối cùng cũng hoàn toàn nổi giận, công bố tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho Tần Lập!

Mà bản thân Tần Lập mỗi ngày đều nhàn nhã, bình thường đều tránh trong phủ Hầu tước tu luyện. Hoặc là ngẫu nhiên cùng với lão Trần Diệc Hàn đánh cờ, trao đổi tâm đắc tu luyện. Hoặc là phải tới Học viện đế quốc, giữa bầu không khí đầy nhiệt huyết nơi này cảm nhận hơi thở thanh xuân không gì sánh được.

Tóm lại, Tần Hầu gia dạo gần đây thật là quá tiêu sái.

Tiểu Mùi

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả:Tiểu Đao Phong Lợi

137. Chương 137: Ba Loại Đan Dược

Vương Siêu, phụ tá của Triệu Tinh Hải cũng hai lần đến tìm Tần Lập, không lần nào không mang theo tặng phẩm, chính là nhằm biểu đạt lời chào hỏi quan tâm của Nhị điện hạ! Cùng với thông báo một sự tình mà Nhị điện hạ đã giúp Tần Lập xử lý tốt!

Còn là sự tình gì thì Tần Lập không hỏi, Vương Siêu cũng không nói gì. Tất cả mọi người đều là người thông minh. Đối với Vương Siêu mà nói thì chỉ cần Tần Lập cảm kích thì mọi chuyện đã tốt đẹp lắm rồi!

Bởi vì đối với Triệu Tinh Hải mà nói thì mượn sức được người như Tần Lập cũng trọng yếu hơn nhiều so với đạt được một gia sản kếch xù.

Không thể không thừa nhận về điểm này thì Triệu Tinh Hải là một người của Hoàng gia rất có suy nghĩ và khí phách! So với đại ca, Thái tử Triệu Tinh Hà thì hắn ưu tú hơn rất nhiều!

Kỳ thật cũng không thể nói Triệu Tinh Hà là một người không có gì hay. Cái sai duy nhất của hắn chỉ sợ cũng là kết thành kẻ thù với Tần Lập! Về phần nói đến lòng dạ thì con cháu Hoàng gia qủa thật cũng không khác gì nhau cả. Triệu Tinh Hải khoan dung với Tần Lập, thái độ vô cùng tốt nhưng đối với những người không có giá trị lợi dụng thì cũng là cùng một dạng thái độ mà thôi!

Mà Thái tử Triệu Tinh Hà, đối với những người có thể mượn sức thì cũng có thể vung tiền như rác.

Cho nên nói hắn sai cũng chỉ là đã đắc tội Tần Lập mà thôi!

Sinh ý của căn điếm vô cùng tốt. Đại Thanh Bang cũng dần đem trọng tâm dời ra khỏi thành Thanh Long đế đô. Nhất là Lãnh Bình, sau khi đã dịch dung lại mang theo cả nhà đi trước tới thành Hoàng Sa, thành quan trọng nhất ở phía Nam!

Bởi vì thành Hoàng Sa là đất phong của Tần Lập!

Đối với một bang phái cường đại như Đại Thanh Bang đến đây, các hào môn thế gia đều đối với bọn họ kính nhi viễn chi, gần như sẽ không chút đắc tội với bọn họ!

Đây gọi là Diêm Vương dịch kiến, tiểu quỷ nan triền!

Ân oán giữa quý tộc hào môn có phương thức giải quyết của riêng mình! Mà đắc tội với các thế lực ngầm thì ngươi sẽ phải đối mặt với sự trả thù với bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào!

Đa số nhân vật cao tầng của Đại Thanh Bang đã ra khỏi thành Thanh Long khiến cho thế giới ngầm ở nơi này rơi vào trạng thái như rắn mất đầu. Ngay khi các bang hội đang ma quyền sát chưởng, chuẩn bị tiến hành một hồi chém giết để chiếm giữ ngôi vị thủ lĩnh giang hồ của thế giời ngầm ở thành Thanh Long thì Thường Phó Bang chủ của Đại Thanh Bang đột nhiên hiện thân ở thành Thanh Long, tuyên bố Đại Thanh Bang ủng hộ Hôi Ưng Bang. Hơn nữa đem tổng đường mà Đại Thanh Bang lưu lại kinh thành giao cho Hôi Ưng Bang, đồng thời còn giao hơn một vạn ba ngàn bang chúng có thực lực không tồi của Đại Thanh Bang ở thành Thanh Long!

Đến lúc này, cái tên Bang chủ Tiểu Tây của Hôi Ưng Bang, nhân vật đồng niên với Đệ nhất Hầu gia của Thanh Long Quốc lần đầu tiên nổi lên, xuất hiện trước toàn bộ thế lực ngầm ở Thanh Long Bang!

Loại chuyện này khẳng định sẽ có vô số người không phục! Đối với thế giới ngầm mà nói thì kết quả của không phục chỉ có một, đó là đánh!

Nhưng không ai nghĩ tới rằng cái tên Tiểu Tây này không ngờ dũng mãnh như thế! Một thân thực lực Huyền cấp đỉnh, có thể kháng cự lại một võ giả Địa cấp tam giai, cuối cùng một đao chém võ giả Địa cấp kia rời khỏi trần thế!

Hôi Ưng Bang thành công tiếp nhận cờ xí của Đại Thanh Bang, trở thành kẻ đứng đầu thế lực ngầm ở thành Thanh Long.

Trên thực tế, vào đêm phát sinh cuộc hỗn chiến, bốn người Tần Lập, A Hổ, Bộ Vân Yên và Lãnh Dao vẫn âm thầm quan sát, sẵn sàng tùy thời ra tay. Ngoài ra còn có vài tên hộ vệ Thiên cấp của Nhị Hoàng tử Triệu Tinh Hải cũng âm thầm sẵn sàng ra tay!

Có thể nói, nếu Tây Qua không địch lại được đối phương thì cũng không có vấn đề gì cả!

Nhưng kết quả lại vượt xa dự đoán của nhiều người, Tây Qua không ngờ lại dũng mãnh như thế, đương trường chém chết lão đại của một bang hội mà chỉ kém hơn một chút so với Đại Thanh Bang. Cũng chính là vì chém chết võ giả Địa cấp tam giai này mà chiến đấu mới ngừng hẳn. Mọi người cũng đều đã nhìn ra tên Tiểu Tây còn trẻ tuổi này, không kể là thực lực hay quyết đoán đều không chút yếu kém hơn so với Long đầu Lãnh Bình của Đại Thanh Bang! Tuy thực lực có kém hơn một chút nhưng hắn chỉ là một võ giả Huyền cấp không ngờ có thể giết chết một võ giả Địa cấp. Điều này không thể không nói là một kỳ tích!

Điều này cũng khiến cho không ít người theo bản năng nghĩ tới Tần Lập, lộ ra đôi chút cảm khái! Chẳng lẽ hiện nay thế đạo đã thay đổi? Những tên trẻ tuổi thời nay đều đã trở nên yêu nghiệt như thế?! Lúc trước, thời điểm mà Tần Lập chỉ với một cước mà phế bỏ Ngụy Cường, triển hiện ra thực lực chẳng qua cũng chỉ là Huyền cấp mà thôi! Trong thành Thanh Long này, Tần Lập coi như đã đặt nền móng vững vàng rồi!

Thực lực của Bộ Vân Yên, Lãnh Dao và A Hổ đều có những bước tiến triển khả quan, chỉ cần tiếp tục tu luyện như thế thì trong vòng năm năm, dù không cam đoan có thể tiến vào Thiên cấp nhưng khẳng định không có vấn đề gì ngăn cản bọn họ đạt tới Địa cấp cao giai!

Đồng thời, Lãnh Dao cũng mang đan phương giao cho Tần Lập. Nếu là muốn nhanh chóng đề thăng thực lực thì cần phải phối chế ra ít nhất ba loại đan dược!

Loại đan dược thứ nhất tên là Bạo Nguyên Đan!

Loại đan dược này là lấy bốn loại linh thảo vạn năm là chủ, lấy hơn ba mươi loại linh dược làm phụ, luyện chế mà thành!

Linh thảo vạn năm, không cần nghĩ cùng biết là đã hấp thu thiên địa linh khí vạn năm, có thể bảo tồn thì có thể nói thân mình nó chính là một loại bảo vật!

Phàm là loại linh thảo này, bên cạnh nó khẳng định đều có linh thú rất cường đại thủ hộ. Nguyên nhân đơn giản là nếu con người có thể thông qua những loại linh thảo nào để luyện chế đan dược, tăng cường thực lực thì linh thú cũng có thể thông qua những linh dược này để tăng trưởng thực lực của bản thân nó!

Tuy loại hành vi này trong mắt luyện đan sư mà nói thì rất lãng phí, là phí phạm vật báu trời cho! Nhưng trong mắt linh thú, con người thu thập những linh thảo này cũng không phải là hành vi cường đạo sao?!

Loại đan dược thứ hai tên là Cố Bản Đan!

Loại đan dược này không phải là nhằm tăng trưởng thực lực mà là một đan dược hạn chế linh lực!

Nguyên nhân là sau khi dùng Bạo Nguyên Đan thực lực thì linh lực bạo trướng, kháng lực trong cơ thể đại thắng, và trong thời gian ngắn, võ giả căn bản không thể tiêu hóa hết được số linh lực này. Vì để phòng ngừa linh lực này tiêu tan, hoặc khiến cho kinh mạch quá sức chứa làm bạo liệt mà chết thì cần một loại đan dược khác để tạm thời giam cầm linh lực này lại!

Sau đó lại thông qua một số phương pháp đặc thù để đạt tới một sự cân đối.

Nói cách khác, tức là khiến cho Bạo Nguyên đan đạt tới tác dụng lớn nhất, khiến dưới điều kiện cho phép, võ giả có thể hấp thu linh lực được nhiều nhất, cũng không quá nhiều khiến cho kinh mạch trong cơ thể bị thương tổn!

Đừng xem thường loại đan dược này. Trước đó, ngay cả Lãnh Dao là đệ tử sinh trưởng trong luyện đan thế gia cũng chỉ là nghe nói qua về loại đan dược này mà chưa từng được chứng kiến phối phương của nó.

Giống như loại phối phương Bạo Nguyên Đan, đều được bảo tồn từ thời thượng cổ trong các môn phái, thế gia! Nhưng quả thật có thể nhận ra, loại đan dược thần kỳ như Cố Bản Đan thì việc có được phối đan không liên quan gì đến một cái gia tộc lấy luyện đan làm việc chính cả!

Hơn nữa muốn luyện chế loại đan dược này cần có bảy loài hoa. Bảy loài hoa này có tới hai loại mà ngay cả Lãnh Dao đều chưa từng nghe nói qua. Căn cứ vào đan phương và bút ký của Ô Quận Vương để lại thì có thể biết rằng hai loại hoa này đều sinh trưởng ở trên hải đảo!

Hơn nữa, cũng không phải ở hải đảo nào cũng đều có. Chỉ những hải đảo có linh khí sung túc tới một mức độ nhất định thì loại hoa này mới có thể sinh trưởng!

Mà đồng dạng, cũng không phải chỉ có con người mới biết được công hiệu của loại hoa này, linh thú còn hiểu rõ giá trị của nó hơn cả con người! Bởi vậy muốn thu thập chúng liền cần phải có tu vi ít nhất đạt tới Thiên cấp!

Dù sao, ngay cả Lãnh Dao đều không quá tin tưởng rằng mình có thể thu thập được hết các loại tài liệu này! Bởi vì môi trường sinh trưởng của thiên tài địa bảo đối với con người mà nói thì chính là thuộc vào loại cấm địa!

Mà càng là loại địa phương này thì sẽ xuất hiện linh thú có thực lực vô cùng khủng bố!

Trên thế giới này, thực tế mà nói tuy con người chiếm địa vị chủ yếu nhưng dù là kẻ cực kỳ cuồng vọng cũng không dám nói con người là cường đại nhất!

Trên Thiên Nguyên Đại Lục có vô số cấm địa! Những địa phương này căn bản không phải là nơi mà con người có khả năng đặt chân tới!

Bởi vì hậu quả loại này thì ngay cả bọn hắn cũng không thể gánh vác được!

- Ta sao?! Ha ha, một vô danh tiểu tốt mà thôi, sao có thể so sánh với được thiên tài chân chính như ngài được!

Trên mặt Tần Lập lộ ra vẻ tươi cười cực đậm, nhìn Hạ Hầu Phong nói:

- Tuy nhiên, ta có một sở thích…

Nói tới đây, Tần Lập liền dừng lại, không nói tiếp!

- Sở thích gì?

Thần sắc của Hạ Hầu Phong lúc này thực sự trở nên tập trung, nghe giọng điệu của đối phương cùng với thái độ đó thì hẳn là hắn cũng là đệ tử của một gia tộc đến từ thần bí chi địa! Tuy rằng gia tộc hắn chưa chắc đã cường đại như gia tộc mình nhưng loại sự tình này cũng không thể đoán định được. Do đó Hạ Hầu Phong không thể không cẩn thận ứng phó được!

- Sở thích của ta đó là dẫm đạp thiên tài kiêu ngạo, hung hăng nhổ vào mặt hắn, cho hắn biết rằng hắn cũng không phải là thiên tài, mà quả thực là một thứ rác rưởi không bằng *** chó mà thôi!

Trên mặt Tần Lập thủy chung vẫn duy trì vẻ tươi cười nồng đậm, nhe răng cười nói:

- Ngươi thấy sở thích của ta như thế nào?!

Khuôn mặt của Hạ Hầu Phong nháy mắt trở nên xanh mét! Nhất là hai mắt hắn bắn ra hai đạo quang mang chứa đầy sát khí, chậm rãi nói:

- Bằng hữu, ngươi đang khiêu khích ta phải không?

Tần Lập lắc đầu, cười nói:

- Không, không phải là khiêu khích mà là lời nói thật! Như ngươi thì không đáng để ta khiêu khích!

- Tần Lập!

Triệu Thiên Thiên dùng sức cắn môi, nước mắt không thể ngừng chảy xuống. Nàng gần như đoán được kết cục đến với Tần Lập! Trêu chọc những người này chẳng lẽ còn có kết cục tốt sao?!

Ở thời điểm này, Triệu Thiên Thiên không khỏi vô cùng thống hận bản thân mình! Vì cái gì mà nghĩ muốn hắn gặp mặt lần cuối cùng!? Vì cái gì mà đem một người có tiền đồ tốt như hắn liên lụy vào?! Nhưng tới lúc này rồi thì có nói gì cũng không có tác dụng gì nữa, cũng đã chậm rồi!

Một khi đã như thế nếu phải chết thì liền chết cùng một chỗ vậy!

- Ta thích ngươi!

Triệu Thiên Thiên nhìn Tần Lập, khuôn mặt đầy nước mắt, nhoẻn miệng cười nói:

- Cực kỳ, cực kỳ thích!

Bên kia, Hạ Hầu Phong vốn đã phẫn nộ đến cực điểm, khuôn mặt cuối cùng lại hiện lên vẻ tươi cười, vỗ tay nói:

- Thật là cảm động! Đúng là vở kịch nam nữ si tình! Xem cảnh này trái tim ta cũng không nhịn được! Ta đang nghĩ có nên thành toàn cho các ngươi hay không?!

- Ngu ngốc!!!

Tần Lập quay đầu lại, phun ra hai chữ rất rõ ràng! Sắc mặt đột nhiên thay đổi, nhìn Hạ Hầu Phong nói:

- Cha ngươi không dạy bảo ngươi làm người phải như thế nào sao?! Ta sẽ dạy ngươi vậy!!

- Ngươi muốn chết!

Trên người Hạ Hầu Phong đột nhiên bộc phát ra một cỗ khí thế khiến người ta cực kỳ sợ hãi! Từ khi hắn sinh ra đến nay vốn chưa từng bị người nào nhục mạ như thế! Nếu không phải hoài nghi Tần Lập cũng đến

từ thần bí chi địa thì hắn đã sớm động thủ! Không nghĩ tới đối phương cứ hết lần này tới lần khác khiêu khích cực hạn của hắn. Cuối cùng, rốt cuộc khiến hắn hoàn toàn bị chọc giận!

- Ngươi đừng vội, vội vàng tìm chết như thế sao?!

Tần Lập nói xong, nhìn vào không trung thản nhiên nói:

- Ta nói Trần lão nhân ngươi, ngươi đã đến chẳng lẽ còn cứ muốn tiếp tục xem trò vui như thế sao?!

Bên kia bóng người chợt lóe lên, Trần Diệc Hàn xuất hiện trước mặt Tần Lập, có chút bất đắc dĩ thở dài một tiếng nói:

- Ôi! Làm sao phải như thế?!

- Được rồi, tìm cho ta một cái địa phương rộng rộng một chút! Ngoài ra đem tất cả học viên đều gọi tới, để cho bọn họ biết cái gọi là thiên tài bị một tên vô danh tiểu tốt như ta dẫm đạp lên như thế nào!

Tần Lập nói xong, hướng về Hạ Hầu Phong nháy mắt mấy cái nói:

- Ta và ngươi đánh cuộc chiến, ngươi có dám đáp ứng không?!

Tài năng ở độ tuổi này mà tu luyện đến canh giới Thiên cấp, tâm tính tất nhiên cũng thập phần cuồng ngạo! Hạ Hầu Phong lúc này đã không thể khống chế được tâm tình của mình nữa, cắn răng nói:

- Ngươi muốn chết thì ta sẽ thành toàn cho ngươi!

Tiểu Mùi

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả:Tiểu Đao Phong Lợi

140. Chương 140: Diệt Ngươi Kỳ Thật Chỉ Cần Một Chiêu

Mấy canh giờ sau, trong diễn võ đường lớn nhất của Học viện đã có vô số người, không còn chỗ trống nào nữa!

Gần như tất cả học viên đều có mặt, ánh mắt cực kỳ nóng bỏng nhìn về phía hai người trẻ tuổi trên lôi đài.

Trong đó, một người đại diện cho toàn bộ học viên trên toàn đế quốc của Cao cấp học viện, thậm chí là đại diện cho Thanh Long Quốc - Tần Lập!

Ngay cả những đệ tử của các gia tộc thuộc phái Thái tử vốn ôm hận ý với Tần Lập giờ phút này cũng tạm thời bỏ qua cừu hận. So với thể diện quốc gia thì những đấu đá bên trong không tính là gì ở những thời điểm như thế này!

- Tần lão sư! Cố lên!

- Tần lão sư, giết tên cuồng vọng kia đi!

- Cho hắn biết ai mới chân chính là thiên tài! Tần lão sư, chúng ta ủng hộ ngài!

Từng trận sơn hô hải khiếu, tất cả học viên của Học viện đều điên cuồng hô lên. Loại tâm tư cộng đồng đối ngoại này cuốn hút tất cả mọi người!

Cái không khuyết thiếu của người trẻ tuổi đó chính là nhiệt huyết!

Mặc dù có người nói nhiệt huyết là thứ không đáng chút gía trị nào bởi vì có nhiệt huyết hơn nữa cũng sẽ có lúc nguội lạnh!

Ai mà không từng có lúc tuổi trẻ, ai lại không từng có lúc nhiệt huyết?!

- Chậc chậc, có nhiều người như thế đến tiễn đưa ngươi, tuy rằng đều là một đám phế vật nhưng ngươi cũng có thể kiêu ngạo được rồi!

Vẻ mặt Hạ Hầu Phong ngạo nghễ quét nhìn Tần Lập, thanh âm hắn rất tràn ngập đùa giỡn, nhưng kỳ dị là ngăn chặn toàn bộ âm thanh ầm ỹ của mấy nghìn người trên khán đài, rõ ràng rơi vào tai của mỗi người này!

Cả diễn võ đường bỗng nhiên trở nên yên tĩnh lại, tuy nhiên ánh mắt của nhiều người nhìn về Hạ Hầu Phong đều chứa đầy vẻ phẫn hận!

- Trước đừng vội nói lời độc địa, chúng ta hãy nói đến phần thưởng cho người chiến thắng đã!

Tần Lập cười hì hì nhìn Hạ Hầu Phong, lại hỏi:

- Ngươi có dám đánh cuộc không?!

Đồng dạng, thanh âm của Tần Lập cũng truyền đến trong tai của mỗi người. Ngồi trên sân, Trần Diệc Hàn cùng một lão già đầu bạc nhìn nhau một cái, đều từ trong mắt đối phương nhìn ra được một chút kinh ngạc!

- Tiểu tử này không đơn giản!

Lão già đầu bạc cau mày nói:

- Hơn nữa hắn cho ta một cảm giác như rất quen thuộc. Không hiểu vì sao mà ta cảm thấy như đã từng gặp qua tiểu tử này ở đâu đó!?

- Y huynh mấy năm nay vì truy tìm bí mật bên trong Cửu Thiên Thập Địa Duy Ngã Độc Tôn chiến kỹ mà đi khắp các quốc gia thì có lẽ đã từng gặp qua tiểu tử này ở một nơi nào đó, ha ha!

Trần Diệc Hàn khẽ cười một tiếng, thuận miệng nói.

Lão già được gọi là Y huynh nghe được lời này nhãn tình lập tức sáng lên, sau đó trở nên hơi mơ hồ, nhìn Tần Lập trên luyện võ tràng có chút suy nghĩ.

Cái loại thái độ khinh thường, giọng điệu khinh miệt này khiến Hạ Hầu Phong cảm thất cực kỳ phẫn nộ! Hắn dựa vào cái gì mà tin tưởng như thế?! Hắn khẳng định là một kẻ yếu đuối chưa đạt tới Thiên cấp, chỉ bằng vào những kẻ cũng yếu đuối như bốn phía kia thì chỉ là rác rưởi mà thôi!

- Đánh cuộc gì? Ngươi có cái gì đáng để ta cá cược!?

Hạ Hầu Phong khinh thường cười lạnh nói.

- Ta với ngươi đánh cuộc tính mạng! Ngươi thua, nếu còn có thể sống sót thì ngươi cần hướng về những học viên mà ngươi hoàn toàn không để vào mắt này chân thành nói một câu: "Thực xin lỗi, ta sai rồi! Các ngươi là thiên tài, ta là đồ ngu!" Sau đó khép cái đuôi của ngươi cút đi thật xa cho ta! Về phần Công chúa, không phải là thứ mà ngươi có thể chạm vào?!

Trên mặt Tần Lập lộ ra một nụ cười mỉm.

- Ngươi có dám không?

Những lời này tuy Tần Lập cười cười nói nói nhưng mỗi câu lại chắc như đinh đóng cột!

Khiến cho toàn bộ diễn võ trường lâm vào yên tĩnh. Không ít cô gái phải rơi lệ, rất nhiều nam sinh đôi mắt cũng phải đỏ ửng! Một số nam sinh ngày thường vẫn không vừa mắt với Tần Lập cũng mắng:

- Mẹ nó, ngươi vì sao phải như vậy! Vì sao mà phải nói những lời này!? Sau này lão tử làm sao còn hận ngươi được nữa!?

- Hận cái rắm, nếu Tần Lập hôm nay chết trận thì ta sẽ lập bài vị trường sinh cho hắn! Ta không quản cha hắn làm cái gì, mẹ nó, ta chỉ biết hắn là vì Thanh Long Quốc chúng ta mà chết trận!

Một nam sinh vừa quan sát vừa nói:

- Ta khinh, ngươi thật mạnh mồm!

Không ai cười nhạo hắn, bởi vì các học viên thiên tài của Thanh Long Quốc lúc này trong lòng đều đau thương và cảm động!

Bọn họ ngu ngốc sao? Không, bọn họ không ngốc chút nào!

Thanh niên kia tuy không toát ra chút khí tức cùng dao động nào nhưng bằng vào biểu hiện của hắn thì những học viên này không khó để nhìn ra đối phương ít nhất có được thực lực Thiên cấp! Muốn lấy thực lực của bản thân, dùng cường độ âm thanh để át đi thanh âm của mấy nghìn người thì nếu không phải cảnh giới Thiên cấp thì căn bản không thể làm được!

Mà thực lực hiện tại của Tần Lập thì bọn họ cũng rất rõ ràng! Đó là Địa cấp bậc bảy!

Địa cấp đánh với Thiên cấp thì có thể thăng sao?! Chỉ sợ đa số mọi người nơi này đều lắc đầu! Sợ rằng nhân vật truyền kỳ của Thanh Long Quốc kia, sức chiến đấu vô cùng cường đại cũng không thể được!

Địa cấp so với Thiên cấp có một khe rãnh thật lớn, cũng không phải những nhân tố bên ngoài có khả năng bù đắp được!

Ngay cả Triệu Tinh Hà nghe thấy mà đến cũng lộ ra một nụ cười lạnh! Nhìn về xung quanh, mặc kệ có bao nhiêu người không cam lòng, hắn cũng không thể không thừa nhận, Tần Lập này là một nam nhân, một người đàn ông chân chính! Thậm chí hắn không dám dùng từ không biết sống chết để hình dung về Tần Lập vì hành vi của hắn chính là để giải cứu thân muội của hắn! Vì vãn hồi thể diện cho mấy ngàn nhân tài tương lai của Thanh Lương Quốc!

Một trận chiến này, bất kể thắng thua thì Triệu Tinh Hà cũng có thể tưởng tượng ra rằng tất cả học viên thiên tài của Cao cấp Học viện đều có được lực ngưng tụ cường đại!

- So với trước đây nhất định là sẽ có động lực mà khắc khổ tu luyện hơn mấy lần!

Mà chỉnh thể thực lực của Thanh Long Quốc cũng vì thế mà tăng lên rất nhiều!

Cho nên mặc kệ thế nào, Hoàng thất Thanh Long Quốc đều được Tần Lập mang đến cho thật nhiều chỗ tốt! Điều này, không phải là bất kỳ người nào có khả năng chối bỏ!

Trong con mắt đạm mạc của Hạ Hầu Phong rốt cuộc lộ ra một chút phẫn nộ không thể kìm nén. Hắn lạnh lẽo nói:

- Tốt! Thật là tốt! Tần Lập, nếu ngươi muốn chết như thế thì ta nếu không thành toàn cho ngươi lại có vẻ như ta không có nhân tình! Vậy được, liền theo như ngươi nói đi! Nếu ngươi thua thì ta sẽ giết ngươi! Nếu ta thua, ta sẽ hướng mọi người nơi này xin lỗi! Ta sẽ hướng Công chúa của các ngươi xin lỗi! Không chỉ có thế ta còn thề rằng cả cuộc đời này ta sẽ tuyệt đối không bước vào Thanh Long Quốc các ngươi nửa bước!

Hạ Hầu Phong hít sâu một hơi nói:

- Đừng tưởng rằng chỉ có ngươi là nam nhân, ta cũng vậy! Đến đây đi, Tần Lập, để ta kiến thức một chút nhân vật truyền kỳ trẻ tuổi nhất của thành Thanh Long, của vị Hầu gia trẻ tuổi nhất rốt cục là miệng lưỡi lợi hại hay là vũ lực cường đại?!

Hiển nhiên, thời gian nửa canh giờ qua cũng đủ cho Hạ Hầu Phong hiểu biết hết thảy về Tần Lập! Ngay cả hắn cũng không thể không thừa nhận rằng tên Tần Lập này xứng với hai chữ thiên tài! Trong thế tục này mà mới mười sáu tuổi không ngờ đã có thực lực Địa cấp bậc bảy. Hơn nữa thân phận vẫn là hậu duệ của một quý tộc đã xuống dốc của Đại Tề Quốc!

Trong lòng Hạ Hầu Phong còn có đôi chút hoài nghi về lại lịch của Tần Lập. Thân phận hậu nhân của một thế gia đã xuống dốc, hiển nhiên cũng không khiến hắn thôi nghi ngờ! Bởi vì thời điểm hắn mười sáu tuổi cũng chẳng qua chỉ là một Địa cấp bậc tám mà thôi! Đó lại là kết quả của sự bồi dưỡng về tài lực rất lớn của gia tộc hắn.

Tên Tần Lập này dựa vào cái gì mà có thể cường đại hơn ta?! Nhất định hắn cũng giống như ta! Người như thế không thể lưu lại, nếu không tất có đại hoạn ngày sau! Hạ Hầu Phong vốn đã động sát tâm, không ngờ đã buồn ngủ lại có người tới tặng gối đầu! Tên Tần Lập này không ngờ lại không biết sống chết, đề xuất ra loại đánh cuộc thế này với mình!

Tần Lập chậm rãi rút thanh Bách luyện tinh cương kiếm ra, vứt vỏ kiếm sang một bên rồi chỉ kiếm về phía Hạ Hầu Phong, ngón út tay trái ngoắc ngoắc về phía hắn mấy cái rồi chỉ xuống phía dưới!

- Muốn chết!?!

Từ trong thân thể của Hạ Hầu Phong đột nhiên tuôn ra một cố khí thế kinh thiên, uy áp cường đại lập tức tràn ra.

Mặc dù diễn võ trường này cũng rất lớn, hơn nữa cũng có phòng hộ tráo thủ hộ nhưng học viên ở xung quanh vẫn có thể cảm nhận được loại áp lực sâu sắc này!

- Thiên cấp!

- Đúng là Thiên cấp!

Dù trước đó trong lòng mọi người đều đã có phán đoán nhưng sự thật cũng màng đến cảm giác khác hẳn với phán đoán! Ánh mắt mọi người nhìn về phía Tần Lập mang theo đầy vẻ lo lắng!

Triệu Thiên Thiên lẳng lặng đứng nơi đó, dường như sự náo động ồn ào xung quanh, ánh mắt của những người khác, đủ loại âm thanh như cũng không có quan hệ gì đến nàng vậy! Trong mắt của nàng, trong lòng của nàng lúc này chỉ có hình bóng của một người!

Trong lòng ngực của nàng có giấu một thanh chuỷ thủ lưu truyền từ thời thượng cổ, được đúc bởi danh gia, cực kỳ sắc bén! Nàng nghĩ nếu Tần Lập chết thì nàng cũng không sống để làm gì nữa!

"Tuy hắn chưa từng nói rằng thích ta nhưng việc hắn làm so với vạn câu nói đều khiến ta còn động tâm hơn, khiến linh hồn ta run rẩy! Đúng vậy! Đây chính là sự lựa chọn của ta!"

Trên mặt Triệu Thiên Thiên nổi lên một chút đỏ ửng khác thường!

Vô Âm bên cạnh Triệu Thiên Thiên cũng có chút lo lắng nhìn người bạn thân của mình. Nàng thừa hiểu tính cách của Triệu Thiên Thiên như thế nào! Bình thường thoạt nhìn có vẻ tuỳ tiện, chỉ khi nào đã quyết định chuyện gì thì dù là ai cũng không thể ngăn cản được. Nàng chỉ có thể chờ đợi, hướng về ông Trời để cầu nguyện Tần Lập có thể chiến thắng!

Mặc dù hy vọng này thoạt nhìn có vẻ thập phần xa vời!

- Làm cái gì thực tế đi! Chút khí thế ấy không chút ảnh hưởng gì đến ta đâu!

Tần Lập thản nhiên nói.

- Vù!

Thân mình Hạ Hầu Phong rốt cục động!

Tĩnh như xử nữ, động như thỏ chạy!

Không ra tay thì thôi, vừa ra tay đó chính là khí thế lôi đình vạn quân!

Hai tay của Hạ Hầu Phong lăng không dựng lên, hung hăng đánh một quyền về phía đầu của Tần Lập! Mà ở bên ngoài nắm tay của hắn có một tầng hoả diễm bốc cháy vây lấy!

Trong khoảnh khắc nhanh như một tia chớp đó, không khí dường như cũng đều bốc cháy, mọi người đều nhìn chằm chằm!

Một tiếng nổ ầm vang lên!

Một quyền này của Hạ Hầu Phong thất bại!

Không ít nữ sinh đã đem tay lên che mặt không tự chủ được ồ lên một tiếng, giữa những ngón tay còn lộ ra một chút khe hở, sau đó mới thở dài một hơi. Nhưng ngay sau đó trái tim liền co thắt lại.

Thân mình Tần Lập giống như một con thuyền lẻ loi trong cơn sóng dữ, bị thổi đi ở giữa không trung, có vẻ rất chật vật!

Mà tốc độ của Hạ Hầu Phong lại càng lúc càng nhanh, cuối cùng toàn bộ thinh không của diễn võ trường đều bị bao phủ bởi một mảnh cực nóng.

L?[M; ?¼+ pB M K¨ i?U+ HU+ KÈB +?d Î >mv M +'T ç½ F?¬M; i? i?'v `ä ç°M; i€+
K'v M;?bM M;QÌB +O /B M pä i`QÌM; M?€v K„i ç½ v M ioM? M?Q F?¬M; ? +¦ K°i
F?¬M; /€K [m€ K¢M?- M?Q bÊ #Ä HÐ çB m ;b ç¦5

@ hB m i¢T +?OM;5 *¦ ;BÄB i?b çWM; i`®M- i`ª çÁM çB5

h`QM; F?¬M; i`mM; i`mv M ` K°i iB M; ?ûi HÈM +O >¢ >–m S?QM;5

@ æQÊ+5

J°i i? M? •K i`ª HÌB p¬ +MM; çÆM ;BªM- i¨M ªM? FB H"T iS+ #¢Q T?€i ` K°i K¨ ?
ç¦ K°i ç¢Q [m M; K M; K¨m p¨M; HQû H MX

h?•M KbM? >¢ >–m S?QM; H¢B /QÌM; M?Q #` ?Q ªM? FB ç€ K°i +QÈ+- ?mM; ?,M;
M?Q K°i +QM i¬K HÈM- p,M; K¢M? p T?Q b mX

hB m JMB

.mv L;½ æ°+ h¬M

h€+ ;Bª,hB m æ Q S?QM; GÊB

R9RX *?QÆM; R9R, h?B M h¨B

*?B + €Q /¨B K¨m t M? i` M M;QÌB h–M G"T F?¬M; HQ¢M +?9i M¨Q- çSM; Î ;B[b•
M¦B pÈB p i?ªM M?B MX

" M FB +¦ ? B #¦M; M;QÌB # v M?Q iB +?ÈT- M?€v K„i #„i çQÊ+ i?•M i? +O >¢ S?
ç'i- €M? K„i i`¨M M;"T b€i F?Q M?bM h–M G"T5

.B M pä i`QÌM; i?"i HÈM- i'i +ª K'v M;?bM M;QÌB ç m KÎ iQ ç¬B K„i M?bM ?€ ?®+
p F?¦ iBM- K°i KªM? ioM? H†M;X

L?QM; M; v b m ç¦- i'i +ª K¼B M;QÌB KÎ KB M; ` - ?Q M ?¬ çB M +m²M;5

L9B ;¨Q #B M `®M; +?ŠM; [m +kM; M?Q p"v5

o®M h`–M .B + >¨M +MM; pÈB H½Q pB M i`QÎM; ?¼+ pB M + Q +'T u H½Q Î +?¶ FB
F?¬M; çQÊ+ çSM; /"v- i?–M ibM? FBM? ?½B M?bM M;QÌB i?B m MB M F?Q M? i v
+QÌM; ç¢B i?m°+ HQ¢B pä ;Bª h?B M +'T- i'i +ª ç m M?ªv /UM; H M- i`QM; HÁM; i

J¨ M; v +ª h?€B iY h`B m hBM? >¨- +kM; F?¦ iBM çSM; /"v- ?ûi iQ K°i iB M; óh®iô
+O ?„M çQÊ+ +?bK p¨Q i`QM; iB M; ;–K ?Q M ?¬5

a m F?B ?¬ H M- KÈB +ªK i?'v F?¬M; ç9M;- H¢B T?šM M°B M;²B tm®M;- M?bM i?
#ªM F?¬M; +¦ M;QÌB M¨Q +?9 w iÈB bU i?'i i?® +O ?„MX

J¶B M;QÌB ç m çB M +m²M; ?¬ H MX o¨Q M?[M; M;¨v i?QÌM; ç€K M;QÌB ?¼+ bBM
+ Q + Q i¢B i?QÊM;- F?¬M; +¦ +?mv M ;b +¦ i? `mM; ç°M; #¼M ?¼X L?QM; H9+ M
#¼M ?¼ +?ªv H - ?Q M ?¬ çB M +m²M;- +¦ `'i M?B m M;QÌB i?"K +?Q +ÁM F?¬M; #
?¬ +€B ;b5

h? M? •K ;¨Q i?ûi M¨v i?"K +?Q +ÁM p M; i"M i`ÌB5

hQ¨M #° ç ç¬ i?¨M? h? M? GQM;- i`QM; M?€v K„i çQÌM; M?Q ç m +?'M ç°M; K°i +

E?¬M; Qi M;QÌB ç m M;?B ?Q†+ M?bM p T?Q # M ?¼+ pB M + Q +'T- F?¬M; #B i
;bX

J†i >¢ >–m S?QM; M?Q ;B'v p¨M;- pW ?€ KB M;- HB M T?mM ` K°i M;KK K€m iQ
? B K„i H¨ K°i K¨m çÄ i?ŒKX G–M M¨v i`QM; HÁM; ?„M i`¨M M;"T p¬ b® +?[pb b Q

óob b Q\ >„M `ä `¨M; +?d +¦ i?U+ HU+ æ` +'T- H¢B +¦ i? T?€ pÐ T?ÁM; M;U h?B

óob b Q ç°M; i€+ +O ?„M M? M? M?Q p”v\ L? M? ç M KS+ i +,M #ªM F?¬M; F`T T

ob b Q HU+ HQÊM; +O ?„M H¢B iQ HÈM M?Q i? \ J°i +QÈ+ FB /QÌM; M?Q ç€ M€i
?„M5

óob b Q\ ob b Q\ ob b Q\ô

@ h?B m ;B 5 *?9M; i çB ;B i ?„M5

JQÌB ? B i M i°+ M?•M +¦ i?U+ HU+ h?B M +’T ç m i”T ?ÊT # M M;QÌB >¢ >–m S?Q
iB M; i?b M?[M; M;QÌB M¨v b) H”T iS+ t¬M; H M- #–K i?•v i?¨M? p¢M çQ¢M M;QÌB
i?B m ;B +O #¼M ?¼5

>¢ >–m S?QM; +ªK ;B€+ HK+ T?O M;k i¢M; +O KbM? H¢B #` [m v +m²M; K°i ?²B-
i?2Q ç¦ +ÁM +¦ K°i +?9i K€m K¨m ç2M- ?B M M?B M ?„M #` M°B i?QÆM; F?¬M; M?

>¢ >–m S?QM; M•M; i v H M- p¬ HU+ F?Q€i i v- i?2Q ç¦ ? B M;KK K€m çQÊ+ T?mM
+?`m ?ÆM `’i M?B m- iB T M?”M i?€M? /QÊ+ ?° p # M M;QÌB çQ - K°i M;KK Mm®

J°i Hm²M; M?B i HQm iW v i ?–m i`¨M M;”T iQ¨M #° i?•M i? - i?QÆM; i? M;?B K i
#Èi K°i +?9i- F?¦ F?,M H„K KÈB i?Î T?¨Q K°i +€B- M¦B ,

@ E?¬M; +–MX

@ h?B m ;B 5

> B M;QÌB i? M? MB M +kM; +¦ çQÊ+ i?U+ HU+ h?B M +’T- b„+ K†+ F?¦ +QB +U+ ç
M¦B ,

@ E?¬M; i? #m¬M; i? iB m iY M¨vX

G9+ M¨v- h`–M .B + >¨M +MM; u H½Q- +ÁM +¦ K’v H½Q M?•M +?Q iÈB #•v ;BÌ h–M G
iW +?mM; [m M? /B M pä i`QÌM; çB iÈB- çSM; # M +¢M? h–M G”TX

.KM; w p¬ +MM; `ä `¨M;- ç¦ +?QM? H¨ F?¬M; iB + ? i i?ªv ;B€ M¨Q- +kM; T?ªB #ªQ

æ•v H¨ ;b\ æ•v +?QM? H¨ [m®+ #ªQ5 Í i`QM; HÁM; ç€K M;QÌB h`–M .B + >¨M- p` iB
+ÁM i`•M [mw ?ÆM [m®+ #ªQ5

L;QÌB ç M iW MÆB i?–M #Q- b m HQM; +kM; +¦ K°i +?¶ /U p[M; +?„+ p¬ +MM; iQ H
+?¦B K„i +kM; F?B M +?Q M;QÌB i ?Q K„i K Km°B- imv i i? pä +¬M; +O T?K i?
i` K¨ i?U+ HU+ H¢B +QÌM; ç¢B ç M KS+ H¨K +?Q M;QÌB i +ªK i?’v `mM bÊX L;QÌB
+?S\ *?ŠM; bÊ M;QÌB M;¢Q K¢M Km®M +? i- F?¬M; B ` ;b- +kM; F?¬M; B /€K +

L?QM; Î i`QM; HÁM;- #’i F H¨ h`–M .B + >¨M- ? v H¨ u H½Q- ? v H¨ M?[M; pä ;Bª h
ç M # M M;QÌB h–M G”TX h`QM; HÁM; B H¢B F?¬M; i?®M; F?Q€B +?S\

*¨M; H¨ pä ;Bª +QÌM; ç¢B- pä ;Bª i?B M i¨B i?b i¬M M;?B K +¨M; ;B®M; M?Q i?–M

L?QM; [mv M ?¨M? i`QM; i v ç®B T?QÆM; HÈM ?ÆM KbM?- t•K T?¢K i¬M M;?B K
+O M;QÆB i?b M;QÆB +¦ i? H¨K b Q +?S\

L m i?B m MB M >–m ;B i`QÈ+ K†i M¨v - M; M; i`ÌB tm’i i? - i?Y M;?o- ç€K M;QÌB
+MM; `9i çB i?b iQ¨M #° ç€K ?¼+ bBM? i?B M i¨B i`QM; ?¼+ pB M + Q +’T b) #` ç

*¦ K°i b® M;QÌB pb p”v K¨ T?’M F?Q+?- M?QM; +¨M; M?B m M;QÌB i?b M?’i ç`M? b

*?Q M M- i?B m MB M >–m ;B M¨v- +?Q /M F?¬M; +–M i€M? K¢M; M?Q i? M¨Q i?b
+¦ M;QÌB M?Q ?„M- KÈB H¨ ?B p¼M; iQÆM; H B +O +ª [m®+ ;B 5

JÈB iQÆM; tSM; pÈB i`mv M F€ +?•M +?QM?5

G9+ M¨v- >¢ >–m S?QM; ?ÆB /MM; i? HU+ K°i +?9i- F?QK M;QÌB- +kM; ?ÆB çS
M?B M i?2Q ç¦ K¨ iÈB- H¨ K°i Hm²M; ?ÆB H¢M? i?’m tQÆM; i?´B [mûi [m iQ¨M i?

>„M F?®M; +? bU T?šM M° M?K+ M?½ +MM; pÈB HQ¢B +ªK ;B€+ p¬ HU+ iQ HÈM ç

o b +¦ i? K°i H–M iB m /B i i?B m MB M M¨v- ?„M ç½ i?B i`B  M ` iQ¨M #° i?U+ HU+
h?”K +?Q ?„M +¦ i? i? - ç•v H¨ i”T i`mM; iQ¨M HU+ K°i i?•M #ªM H½M? iW M?Ä ç

L?QM; H¢B i?’i #¢B5

"` #¢B +?”i p”i M?Q i? - #` #¢B / /¨M; M?Q p”v5

*•m FB +O ç®B T?QÆM; , .B i M;QÆB +?d +–M K°i +?B m- M¦ ;B®M; M?Q K°i i?
ç•K p¨Q i`€B iBK M?bM M?Q FB  m M;¢Q M?QM; i?”i ` H¨ v m Èi +O >¢ >–m S?QM

GQ¢B ç m çÈM M¨v iQ HÈM ?ÆM p¬ b® H–M bQ pÈB i` M i?•M i? ç H¢B5

@ E?¬M; +–M ;B i ?„MX

>¢ >–m S?QM; i`€M? F?ÄB bU M•M; çÐ ?  B i  M ?° p  - +?”K `½B çB iÈB # M h–M G’

h`  M F?€M ç¨B- iB  M; ?Q  M ?¬ iQ HÈM M?Q b¦M; i`B m FB H”T iS+ M?Ä H¢BX J½
.M b Q- KQÌB K’v M;QÌB çB i?2Q T?Q b m i?B m MB M FB - K¶B M;QÌB ç m +¦ b„
M?”M iW `’i t  - i` M M;QÌB #¼M ?¼ i`¨M M;”T Hm²M; F?Q i? +QÌM; ç¢B +MM; pÈB

hmv M?B M +kM; i®i- h–M G”T # M M¨v +kM; iK i”T `’i M?B m +QÌM; ;Bª h?B M +
i?Qª M; +¦ ?¼+ bBM? H M iB M; FBM? ?¬X "ÎB pb #¼M ?¼ M?”M ` M?[M; H½Q ;B¨
H½Q i´ i¬M; i`QM; M?¨ KbM? ç½ M?B  m M,K F?¬M; H° /B MX s2K ` - i`”M +?B M
ç iU /Q +O +¬M; +?9 p¨ M?[M; ?¼+ bBM?- i?”K +?Q +kM; F?¬M; +?d H¨ p’M ç
[m®+- ç½ i,M; H M iÈB HQ¢B ç®B F?€M; ;B[HU+ HQÊM; MÆB i?–M #Q F?¬M; i?

LÆB i?–M #Q- ;B i°+ H€M? çÌB- F?„T K¼B M;ä M;?€+? +O h?B M L;mv M ç¢B HK
ç¢i iÈB i–M; i?S M?’i ç`M?- +kM; ç½ M;?2 ç²M ?Q†+ H¨ M?B m ?Q†+ H¨ Qi p #¼M
#B i- MÆB p¨Q +O M?[M; MÆB i?–M #Q M¨v Î ç•mX *¦ K°i b® M;QÌB p¬ w #QÈ+ p
çB K MÆB ç¦ i?QÌM; i?QÌM; +?d +¦ K°i , J¶B M;QÌB Î MÆB ç¦ ç m +QÌM; ç¢B ç M ç

L?QM; +?Q /M F v m +kM; +¦ i¬M M;?B K- ?m®M; +?B M?[M; pä ;Bª h?B M +’T Î i

Í i`QM; K„i pä ;Bª h?B M +’T M;?2 iBM K¨ iÈB- i?B m MB M M¨v i? v K†i +?Q i’i +ª p
M;?B KX h`”M +?B M M¨v- i?”K +?Q iQÆM; çQÆM; pÈB +?mv M ?Á ?ûi F?¬M; K°i i

hmv `^M; +€+ M;QÆB `’i K¢M? M?QM; +?9M; i imv i ç®B +kM; F?¬M; FûK5

>¢ >–m S?QM; M?bM i?’v pä ;Bª h?B M +’T +¦ p K†i F?~M i`QÆM; +O  i?  iK+- i` M
+QÌB i?ªM M?B M- +¦ i`¨Q T?9M;- ;B®M; M?Q +kM; +¦ iU ;B mX

L; v i`QÈ+ F?B i`”M +?B M #„i ç–m- M?[M; pä ;Bª h?B M +’T +O i? iK+ ?Q¨M iQ¨M
JbM? KÈB ? B KQÆB im´B- +kM; ç½ H¨ pä ;Bª h?B M +’T #”+ # - M?QM; M?[M; pä
M;QÌB M¨Q F?¬M; T?ªB H½Q ;B¨ #ªv i€K KQÆB im´B- i?”K +?Q +ÁM ?ÆM K°i i`,K
ibM? +Ì i?’v K°i i?B M i¨B pä ;Bª h?B M +’T +¦ MB M Fd M?Ä- i?b +kM; H¨ H½Q M
M;QÌB M¨v +kM; H¨ `’i ;BÄB `²B5

*?Q M M- >¢ >–m S?QM; Hm¬M Hm¬M F?BM? i?QÌM; pä ;Bª i? iK+X >„M +?Q `^M;
#¼M ?¼5

"ÎB pb F?B bQ b€M?- KbM? KÈB çQÊ+ t2K H¨ i?B M i¨B5

>„M +?”K `½B çB ç  M ;–M h–M G”T- F?¦2 KB  M; F`+? HB i +Q ;B”i p¨B +€B- Km®M
+?’T M?”M i?’i #¢B pÈB M;QÌB M¨v- K¨ H¨ K°i +?mv M F?€+X

@ L;QÆB iÈB ç i?U+ ?B M HÌB ?S +O KbM? b Q\

*¦ +? i ? v F?¬M; +?S\ h–M G”T H¢B t€i Km®B H M i` M p i i?QÆM; +O >¢ >–m S?

>¢ >–m S?QM; p®M b„+ K†i i€B M?Êi- i`QM; M?€v K„i çÄ H  M- ?  B K„i #„M ` ? B H
>° p >¢ >–m ;B i°+ çB i?2Q ?„M- i?2Q €M? K„i +O >¢ >–m S?QM;- i’i +ª ç m i`
M;QÌB5

h`–M .B + >¨M p¨ u H½Q +kM; +?Q M¦B HÌB M¨Q- F?Q i? +O h?B M +’T #”+ +?QM

E?Q i? M¨v ;–M M?Q M;QM; F i i?¨M? i?U+ i? - +m²M +m°M K½M? HB i ?MM; ?”m

E?¬M; F?Q i?Q€M; M;QM; i`¼M; ?ÆMX

L;U+ +O >¢ >–m S?QM; T?”T T?²M; F`+? HB i p¨B +€BX G”T iS+ ?„M M? M?¨M; #bM? iS+ ;B”M T?Q b m i?m HB K F?Q i? H¢BX

æ€K M;QÌB h`–M .B + >¨M # M M¨v +kM; i?Î K°i ?ÆB M? M?äK- i?m ?²B F?Q i? H M;QÌB ç M ç•v [m€ HÈM- +¦ i? F?¬M; ç€M; ç„+ i°B M;?B K i`¼M;- pšM M M +® ;, b®M;X

L?QM; M m M?Q ç®B T?QÆM; [m€ T?”M- M?Q p”v +?Q /M HB m +? i +kM; Km®M +

h’i +ª K¼B M;QÌB ç m H¨ pä ;Bª h?B M +’T- M¦B ç M bÊ i?b B i?”i bU bÊ +?S\

@ h i?m 5

> B +?[M¨v +O >¢ >–m S?QM;- M¦B +kM; F?¬M; /) /¨M; H„KX o®M ?„M M;?o ``^M; F H¨ K°i bU F?¦ F?,M iQ HÈM- [mª i?U+ bQ pÈB +? i +ÁM F?¦ +?`m ?ÆMX

L?QM; b m F?B M¦B ` # +?[ ç¦ i?b ?„M F?¬M; F?´ bÎ M?Q i`QM; iQÎM; iQÊM;- K†+ M?½ ``’i HÈMX

>¢ >–m S?QM; H¢B ?QÈM; H M i` M F?€M ç¨B- +?”K `½B M¦B ,

@ *€+ M;QÌB i?”i bU H¨ i?B M i¨BX h b B `²B- i H¨ ç² M;m5

h` M F?€M ç¨B- +kM; F?¬M; i`mv M ç M #”i +S •K i? M? +QÌB M?¢Q M¨Q- i`€B H¢

*€+ ?¼+ bBM? +O ?¼+ pB M + Q +’T ç [m®+- i`QM; ;–K i`ÌB F?¬M; B F?¬M; T? +?S\ Gm”M i?U+ HU+- #¼M ?¼ çQ+? t€+ i?9+ M;U +kM; F?¦ i?2Q- HÌB M?”M H¶B +?ŠM; M?[M; F?¬M; +¦ F?Q€B +ªK ;b- i`€B H¢B i`QM; HÁM; #¼M ?¼ +¦ m’i M;? M

*¶ m’i M;? M M¨v +kM; i`Î i?¨M? K°i Hm²M; ç°M; HU+ iQ HÈM5 :–M M?Q K¼B M;QÌ i?–K i? - M?’i ç`M? T?ªB HB m K¢M; im Hmv M5

J°i M;¨v M¨Q ç¦- ;†T çQÊ+ M;QÌB M?Q >¢ >–m S?QM; i?b T?ªB QÎM M;U+- M¦B i?”

@ h +?QM? H¨ i?B M i¨B5

hB m JMB

.mv L;½ æ°+ h¬M

h€+ ;Bª,hB m æ Q S?QM; GÊB

R9kX *?QÆM; R9k, "^M; >[m h®i

h?–M b„+ >¢ >–m S?QM; H¢M? M?¢i ?ÆM- M?bM H M i` M F?€M ç¨B- iB m +¬M; + ç–v MQÈ+ K„iX >„M M¦B,

@ h?U+ tBM H¶B- ç½ K M; ç M +?Q M;QÆB T?B M ?¨5

a m ç¦- [m v ç–m p T?Q h–M G”T,

@ æÌB M¨v i b) F?¬M; # Q ;BÌ ç M h? M? GQM; [m®+- M?QM; h–M G”T- bU bd M? `^M;- b) +¦ K°i M;¨v +?9M; i +ÁM +¦ i? ;†T H¢B5 *ÁM M[ - i?”i ` Î +?¶ +?9M; i i?I H¨ i?B M i¨B çSM; ç–mX *?Q M M i b) +® ;„M; i`Î i?¨M? K°i i?B M i¨B +?•M +?QM? i¢ M;QÆB5

L¦B iÈB ç•v- i`QM; ;B¼M; M¦B +O >¢ >–m S?QM; `®i +K+ +kM; M;?2 i?’v K°i MB K +?Q +¦ +?9i M;?B M `,M; M;?B M HÊBX

@ E?¬M; +–M +ªK i¢ i - /¢v M?[M; i?B M i¨B iU +?Q H¨ ç9M;- +?QM? H¨ +?mv M i

h` M K†i h–M G”T H¢B H°` p iQÆB +QÌB i?”i i?¨X

L?QM; HÌB ?„M M¦B` H¢B F?B M +?Q >¢ >–m S?QM; +¦ HQ¢B +ªK ;B€+ M?Q Km®
T?Q b m >¢ >–m S?QM;- K°i ç€K M?bM h–M G”T #ˆM; €M? K„i i`¨M ç–v T?šM M° H

*€B ;¼B H¨ +?O M?K+ i?b i?–M iYX L?[M; M;QÌB M?Q #¼M ?¼ K†+ F +¦ ç` p` +
M?QM; Î # M M;QÌB >¢ >–m S?QM; i?b #¼M ?¼ +?QM? H¨ K°i ç€K ?° p i?O ?° p`
?„M tm’i ?B M K°i çB K M;Q¢B w M¨QX

L?QM; ?B M i¢B- +?ŠM; M?[M; #` M;QÌB ç€M? i`¼M; i?QÆM;- +ÁM Km®M F?m’i M

æB m M¨v F?B M +?Q K°i ç€K +QÌM; ;Bª h?B M +’T F?¬M; ç M # KQÆB im´B- H¨K

L m F?¬M; T?ªB Hm”i H +O >¢ >–m ;B b•K M;?B K- F?¬M; +?Q T?ûT +¦ #’i +S
M?[M; ç€K ?° p h?B M +’T M¨v i?”i Km®M +MM; M? m H M- i`U+ iB T /B i i`W iB

>¢ >–m S?QM; M?bM h–M G”T i?”i b•m- bU F?m’i T?K+ p¨ +Wm ?”M i`QM; €M? K„i
bS+ ;”i ;”i ç–m- tQ v M;QÌB #QÈ+ çB5

h?ŠM; ç M #¦M; /€M; çQ¨M M;QÌB #B M K’i Î i`QM; /B M pä i`QÌM; M¨vX h`–M .B +
M?bM h–M G”T +QÌB M¦B,

@ h–M >–m im´B +ÁM i` ç–v ?S ? M- bQ pÈB ç€K H½Q ;B¨ +?9M; i K¢M? ?ÆM M
çB- p b m +¦ `ªM?- çB ç M +?¶ i 5

G9+ M¨v- K’v H½Q ;B¨ ç M ç•v- t2K im´B +kM; +¦ ?ÆM i`,KX J°i ç€K iBM? i?–M ç m
H½Q ;B¨ K†i çÄ- T?€i` K°i i`”M +QÌB b M; bªM;- b m ç¦ M¦B,

@ L;QÌB i? M? MB M- H¨K `’i i®i- ;Ð H¢B i? /B M +?Q M?[M; H½Q ;B¨ F?¬M; +¦ ; I
ç M T?O "bM? L K oQÆM; H¨K F?€+?5

@ G½Q ;B¨ "bM? L K oQÆM; FB - H¢B #` M;QÌB ;B¨M? i`QÈ+X hB m iY FB - M;Q
i?’v tm’i b„+ M?’iX o b m +¦ +Æ ?°B- ç M T?O "bM? h•v oQÆM; i H¨K F?€+?- i
M,K5

@ G½Q ;B¨ "bM? h•v oQÆM; M;QÆB- F?¬M; T?ªB M;QÆB M¦B M;QÆB F?¬M; +ÁM

"bM? L K oQÆM; +¦ p K†i T?šM M° ;B®M; M?Q çS #ûX

@ >W5 æ®B pÈB M;QÆB i?b F?¬M; +¦- M?QM; ç®B pÈB iB m ?mvM? ç M¨v i?b pš
M? m b Q\

@ æ€M? i?b ç€M?- F?B M¨Q i?b H½Q iY bÊ M;QÆB +?S5

@ o”v i?b çB- ç9M; H9+ i +kM; +¦ p¨B +?K+ M,K +?Q ?Q¢i ç°M; ;•M +®i `²B5

oM pM5

> B #¦M; M;QÌB M?€v K„i #B M K’i Î i`QM; K„i K¼B M;QÌBX

h–M G”T M?bM ç M i`ÊM K„i ?€ ?®+ K²KX G9+ M¨v- h`–M .B + >¨M Î K°i # M /Î F?¦

@ h–M >–m- M;QÆB +kM; çWM; t2K i?QÌM; ? B H½Q ;B¨ M¨v- #¼M ?¼ +kM; +¦ çQ
>ÆM K°i i`,K M,K i`QÈ+- i’i +ª ç m H¨ hQÈM; [m•M +¦ i? M? / M? ?B M ?€+?X "ÎB
M M çQÊ+ T?QM; H¨K pQÆM; iQÈ+ F?€+ ?¼X >B M M v oQÆM; F?€+ ?¼ +O h?
+¦ #ªv K¨ i?¬B5 L;QÌB `’i çQÊ+ M K†i M M KÈB F?B M ? B p` oQÆM; ;B ç m i` M
> ? - p b m- +QM çQÌM; +O M;QÆB / çB ?ÆM `²B5

GÌB M¨v +O h`–M .B + >¨M +kM; +¦ i?•K w b•m b„+X h?M ?”M +O h–M G”T p¨ h?€
;–M M?Q F?¬M; +¦ +€B ;b +¦ i? ?Á ;BªBX *?Q /M ? B M;QÌB Km®M ?Á ;BªB i?b i
F?¬M; ç€T SM;X "ÎB pb +?d K°i KbM? h–M G”T- +kM; F?B M +?Q M?[M; M;QÌB i`Q
i?’i [mª i?”i [m€ HÈM5 *?d H¨ T?Q æ¢B h? M? # M;- `’i M?B m ;B i°+ ?¨M; M,K i?
HQÊM; #¢+X

h`,K p¢M HQÆM; #¢+- ç•v +kM; F?¬M; T?ªB b® HQÊM; M?Ä ;b- çO ç +?Q M;QÌB i

*?Q M M ;B[? B M;QÌB- +,M #ªM +kM; F?¬M; i? i²M i¢B iQM? ?Á ;BªB- +?d +–M
K•m i?mšM +MM; i` M? ç'm K°i M;¨v +kM; F?¬M; M;WM; H¢BX *?Q /M pk HK+ +O
i?b +?mM; [mv +kM; F?¬M; +¦ F?ª M,M; `9i FB K +?ûK ? i K¼B M;QÌB\ J¨ HU+ ªM?
;B i°+ M¨v +U+ F€ F?´M; H²- ;B i F?¬M; +? i M;QÆB i?b ibK T?B M iQ€B M;€M; +
p'M ç X

B +kM; ç m F?¬M; M;?o iÈB- K°i ?²B #B M +® i?bM? HbM? tªv ` - ?Q¨M iQ¨M i?¨M

>B M i¢B- Î i`QM; K„i K°i ç€K ?¼+ bBM? i?B M i¨B +O ?¼+ pB M + Q +'T ç [m®
õh?–Mö5

h?U+ HU+ æ` +'T F?m'i M?K+ h?B M +'T5

æ•v H¨ /¢M; F?€B MB K ;b\ L?Q p"v i?U+ HU+ K¢M? K) ç M #"+ M¨Q\

>ÆM M[- h–M G"T H'v i?U+ HU+ #ªM i?•M ç®B F?€M; pÈB ç€K +QÌM; ;Bª MÆB i?–
tm®M;- ;Ð H¢B i? /B M iQ HÈM +O iQ¨M #° h? M? GQM; [m®+5

oä ;Bª i?B M i¨B bB m +'T Î MÆB i?–M #Q- ?¢ tm®M; +€B ç–m M;˜M; + Q- ç®B pÈB
+?mv M M¨v i`QÈ+ ç¦ +?Q iWM; +¦- F?¬M; /€K M¦B b m M¨v- M?QM; imv i ç®B +?

L?bM i?'v Hm²M; F?Q i? i"M i`ÌB ?B M i¢B i` M F?€M ç¨B H¨ +¦ i? #B i ç€K ?¼+
+ªK FQ+? h–M G"TX

G¢B +¦ K'v pä ;Bª h?B M +'T i`QM; i?¨M? h? M? GQM;- iWM; M;QÌB ç M ç•v ?¨M ?
i M KbM?- KÌB h–M G"T çB iÈB T?O +O #¼M ?¼X

L?[M; M;QÌB F?¬M; +¦ M;QÌB M¨Q K¨ F?¬M; T?ªB ?¢M; M;QÌB / M? +?'M K°i i?ÌB
>¨M +kM; +¦ +?9i FBM? M;¢+- F?¬M; i? iQÎM; çQÊ+ K°i i`"M +?B M M¨v- F?¬M; M
;B M?Q p"vX

h` M i?U+ i - ç•v +kM; /Q HÌB M¦B +O h–M G"T FBM? ç°M;X

E i [mª i?'v çQÊ+ b m i`"M +?B M M¨v- M?[M; H½Q ;B¨ +¦ i?U+ HU+ K¢M? K)- F?-
iY M¨v imv i ç®B H¨ ?¢M; M;QÌB +¦ T?€i i`B M `'i HÈMX "ÎB pb #¼M ?¼ i?'v `ä +?
*?B m i?S + ç¦ M?bM M?Q #bM? i?QÌM; F?¬M; H¢ M?QM; i` M i?U+ i H¢B +¦ i?•K

Zmª i?U+ ;B®M; M?Q i?B M +?mv #€+? Hmv M UHmv M i"T M?m–M M?mv MV- ;B®

J¨ +?B M F„ FB - #¼M ?„M +?Q iWM; +¦ FB M i?S+ [m - i?"K +?Q F?¬M; iWM; M;?

J°i pä ;Bª i?U+ HU+ +?d +¦ æ` +'T- ;–M M?Q i`QM; i`¢M; i?€B #` KB m b€i U;B i
ç€M? #¢B K°i pä ;Bª h?B M +'TX Zmª i?U+ F?¦ iBM5

L?QM; K°i K¨M F?¦ iBM M?Q i? - +S M?Q p"v i?U+ bU T?€i bBM? /QÈB KQ K„i #¼M

æ€K H½Q M?•M ç½ i?¨M? iBM? M¨v- H¨K b Q #Ä [m +?Q iB m iY +ÁM i` im´B M?
?½B M¨v\ E?¬M; F i ;B Q pÈB M;QÌB M?Q p"v i?b [mª i?U+ H¨ ç–m ¦+ +¦ # M?5

æÊB +?Q iWM; M;QÌB M¨v #„i +?mv M tQM;- b m ç¦ M?"M çQÊ+ +•m i`ª HÌB i?mv
+ªK i?'v K„ K½M i?b `ÌB F?ÄBX *m®B +MM; h–M G"T +kM; i?Î /¨B K°i ?ÆB- H¢B T?
çSM; Î ç¦X L?bM KbM? pÈB p ?SM; i?9- i?2Q #ªM M,M; h–M G"T +ªK i?'v H½Q M?

@ hB m iY- i H¨ pB M i`QÎM; ?¼+ pB M + Q +'T- F?B M;QÆB `ªM?- ?½v ç M ibK i
bQ u L;QM; +?S\

h–M G"T ;"i ;"i ç–m- ;B€Q bQ u L;QM; +?QM? H¨ K°i M[;B€Q bQ tBM? ç T H¢M?
*QÆM; i?2Q çm´BX *¦ `'i M?B m M;QÌB ç m çQ€M ç` p` +O M¨M; M?'i ç`M? `'i HÈ

@ L¨M; H¨ +QM ;€B +O i X E?B M;QÆB `ªM? i?b ibK M¨M;- F m M¨M; çQ M;QÆB
pÈB M;QÆBX

u H½Q [m v p T?Q h–M G"T M?€v K„i p¨B +€B- `²B tQ v M;QÌB `ÌB çBX

L; v H9+ h–M G"T M;?B ?Q†+ F?¦ ?B m- i`QM; ç–m i`mv M ç M ;B¼M; M¦B +O u H

@ hB m iY FB - imv `^M; M;QÆB +?2 /'m F?¬M; +? p¨Q ç•m çQÊ+ M?QM; i pšM M
iY Î i?¨M? >Q¨M; a X L;QÆB +ÁM M?È `ä H½Q F?'i +€B çQ M;QÆB #Q i`+? F?¬M

h`mv M •K M?"T K"i5 æ°+ [mv M +O pä ;Bª h?B M +'TX

J†i M;Q¨B h–M G"T p¬ +MM; #bM? ioM?- M?QM; i`QM; HÁM; +kM; M´B b¦M; +m²M

E?¬M; M;Ì H¢B H¨ H½Q i 5

G9+ M¨v- i`QM; ç–m h–M G"T H¢B i`mv M ç M ;B¼M; M¦B +O u H½Q,,

@ L;QÆB F?¬M; +–M HQ H„M;- i b) F?¬M; M¦B ` 5 >ÆM M[i F?¬M; +¦ #'i +S €+
ibK FB K #ªM ;®+ +O +?B M F„ *Ym h?B M h?"T æ` .mv L;½ æ°+ h¬M\ Í +?¶ i - K
ibK u L;QM; iÈB ;†T i X

"¦M; /€M; u H½Q /–M /–M çB t X >¼+ bBM? i` M F?€M ç¨B ;–M M?Q F?¬M; `ÌB çB
+m²M; M?B i M?bM h–M G"T Î T?Q /QÈBX

G9+ M¨v iB m +¬M; +?9 h`B m h?B M h?B M M?ªv tm®M; F?€M ç¨B- çB K°i #QÈ-
M?ªv p¨Q i`QM; HÁM; M;U+ +O h–M G"T i`QÈ+ K†i i'i +ª ;B€Q bQ p¨ ?¼+ bBM?X

E?€M ç¨B ²M ¨Q M€Q ç°M; Î +?mM; [m M? ç–m iB M H¨ BK H†M; K°i +?9i- imv M?B
p¶ i v `mM; i`ÌB5

æ€K ?¼+ bBM? p®M ?•K K° +MM; ;?2M i` i`QM; HÁM; pÈB h–M G"T- ç M H9+ M¨
i?¨M? bU bMM; #€B i?"i b•m5

@ h–M G"T5 *ªK ÆM M;QÆB5

hB M; p¶ i v M?Q b¦M; i`B m- F?B M K†i h`B m h?B M h?B M çÄ M?Q M?Ä K€m M
+€+? iU M?B M- €M? K„i M?Q MQÈ+- +QÌB iQÆB M?Q ?Q X

J†+ /M +?mv M M¨v ç½ i`¬B [m p¨B M;¨v M?QM; +¶ +m²M; M?B i M¨v +?ŠM; M?[M
tm i? K¢M? K) ?ÆM5

h`QÈ+ ? i H¨ iQ¨M #° ?¼+ pB M + Q +'T ç [m®+- `²B H M i`¨M ç M ?¼+ pB M F?
h? M? GQM;X *?Q iÈB #•v ;BÌ- ç½ #„i ç–m H M i`mv M F?„T h? M? GQM; [m®+5

>–m M?Q K¼B M;QÌB ç m ç¨K Hm"M +?mv M M¨v- +MM; ç¨K Hm"M h–M G"T >–m ;B
[m®+ ;B X *€+ +¬ ;€B +ÁM i` KÈB #B i v m- #¦M; /€M; #¢+? K½ ?Q¨M; iY i`QM; K
?ÆMX æ€K i?B m MB M +® ;„M; iB M iÈB- +kM; +¦ K°i KK+ iB m `ä `¨M;X

J¨ p çO HQ¢B +?mv M tQ i`mv M F€ +O h–M G"T- +kM; /–M /–M i`mv M ` M;Q¨B
#B M +O M?[M; M;QÌB M¨v- i M h–M G"T [mª i?U+ i`Î i?¨M? K°i i?–M iQÊM; +O i?
GQM;5

J¨ +?mv M ibM? v m ;B[? B M;QÌB h–M G"T p¨ +¬M; +?9 - +kM; #` p¬ b® M;QÌB i`
h–M G"T mv T?QM;- [mª i?"i +?QM? H¨ K°i ç¬B ibM? M?•M ?Q¨M K„X

> B M;QÌB "° o•M u M p¨ G½M? . Q ?¬K M v +kM; HB m K¢M; im Hmv M M[K¨ p•v
?„M F H¢B +?mv M M? ?MM; +Sm K„ M?•M +?•M i?"i M?'iX

"ÎB pb ? B M;QÌB K'v M;¨v M v +?d +–M çB i` M çQÌM; +€B- K¼B H9+ K¼B MÆB -
G"TX *?mv M M¨v F?B M +?Q ? B M¨M; FB m ?½M? K¨ H¢B #'i ç„+ /oX

L?È iÈB M?[M; +?mv M Î i?¨M? >Q¨M; a M;¨v i`QÈ+- ? B M¨M; +kM; M;?o p K°i
?B M i¢B +O h–M G"T #` +¬M; F? B ` i?b ç€K M;QÌB bMM; #€B ?„M ç M i"M tQÆ
M¨Q\

h–M G"T +?d +¦ i? ;BªM; i?m"i +?Q ? B M¨M; iÁ KÁ K°i H–M +?mv M ç½ i`ªB [m -
+?9 +?d H¨ #¢M i®i K¨ i?¬BX

"° o•M u M M?'T M?€v ç¬B K„i HQM; H M?- p K†i FBM? M;¢+ M¦B,,

@ h?”i bU *?d H¨ #¢M i®i J¨ i?¬B\

h–M G”T pšM F?¬M; +?Ì M¦B ? i- ?¢ M?•M Ì # M M;Q¨B i?¬M; #€Q,,

@ >–m ;B - +¬M; +?9 çB M ?¢ ç M

hW `’i t i`mv M ç M ;B¼M; M¦B +O h`B m h?B M h?B M ,

@ h ç½ M¦B F?¬M; +–M i?¬M; #€Q- i +kM; F?¬M; T?ªB M;QÌB M;Q¨B

h–M G”T ç®B K†i M?bM ? B M;QÌB "° o•M u M +OM; G½M? . QX > B M;QÌB "° o•M
K°i iB M;- #”i +QÌBX

@ "¢M i®i +O M;QÆB ç M ç•v- >–m ;B +O i 5

h–M G”T #¶M; M?B M +ªK ;B€+ M?[M; HÌB M¦B +O "° o•M u M p¬ +MM; €+ ç°+- +
M;QÆB KÈB ç M ç•v ç’v5 G½Q iY F?¬M; T?ªB K¨5

hB m JMB

.mv L;½ æ°+ h¬M

h€+ ;Bª,hB m æ Q S?QM; GÊB

R9jX *?QÆM; R9j, u G½Q

oÈB bU M¶ HU+ M•M; + Q +O h–M G”T- K¶B H–M ?„M ç M ?¼+ pB M i?b H çQÌM
bBM? iU KbM? K M; ;? M?Ä- i`QM; ç¦ +QM ;€B +?B K ?–m ? iX J¨ M; v +ª +¬M; +?
+kM; F?¬M; i? ;B®M; M?Q i`QÈ+ ? v çB i?2Q # M +¢M? h–M G”TX *?Q M M- KÈ
T?Q T?O +O h–M G”TX

E?¦2 KB M; h–M G”T ?B M H M K°i +?9i +QÌB H¢M? +? ;B mX æWM; M¦B H¨ h?B S?€ h?B M-i +kM; /€K ç€M? pÈB ?„M K°i i`”M5 *€B ;b H¨ i?B M i¨B +?S- +?mv M H¨ K½M? K) ;BšK H M ç€K i?B M i¨B +€+ M;QÆB5

hB m JMB

.mv L;½ æ°+ h¬M

h€+ ;Bª,hB m æ Q S?QM; GÊB

R98X *?QÆM; R98, EB M h`b

h` M >mv M æªQ- K°i MÆB +¦ iB M; M?’i Î pMM; ç’i i?–M #Q5

LÆB ç¦ HBM? F?Q M²M; ç”K- + M? b„+ imv i ç T- ;B®M; M?Q iB M +ªM?5

L m M?Q çSM; i` M K°i çdM? M9B HÈM- iW t [m M b€i >mv M çªQ- iQ¨M #° ç` ?bM ?B M` ;B®M; M?Q K°i +QM `M F?´M; H²5

ædM? + Q M?’i +O >mv M çªQ- # M ç¦ +¦ ç–v +ª #®M +?•M- MÆB +U+ t +ÁM +¦ K +?QM? H¨ T?–M çm¬B `M HÈMX

h? M? GQM;- "¢+? >´- *?m hQÈ+- >mv M okX

h M >mv M çªQ +¦ tm’i tS iW >mv M ok5

*€+ MÆB i?–M F€ i` M >mv M çªQ +kM; H¨ M?B m F?¬M; i? ç K çQÊ+X

J¨ i`QM; ç¦- MÆB hS Zmw +®+ bQ K¬M +O h?QÊM; Zm M h?B ok- +kM; imv i ç®B çªQX

L?[M; MÆB F?€+ +O >mv M æªQ- #®M KM t M? [m M? M,K- #’i Hm”M F?B M¨Q tr

J¨ Î hS Zmw +®+- K°i M,K #®M KM +kM; +U+ F€ `ä `¨M;5

JM tm•M p¢M p”i ç•K +?²B Mªv H°+- K°i pMM; t M? iQÆB- `²B b m ç¦ i`,K ?Q çm tB ic iÈB KM ? F?Q ?”m #„i ç–m i`Î M M M¦M; #S+- €M? M„M; K†i i`ÌB +?B m p¨ Km®M M?9+ M?Q+?- p¢M p”i i`Î M M +¦ bS+ b®M; #WM; #WM;c æ M KM i?m- çO H i?Ov H¢B v M ioM? M?Q ç–K- `²B b m ç¦ H€ +•v `ÆB `KM;- `²B K°i pMM; iB m çB >mv M çªQ +kM; +?d +¦ hS Zmw +®+ KÈB +¦ i? i?’v imv i- imv i # v i€M HQ¢M- K¨m ç` +?d +ÁM H¢B K°i K¨m i`„M; i?m–M F?B i5

h?”K +?Q +¦ `’i M?B m M;QÌB Î +€+ MÆB i` M >mv M çªQ- pb Km®M t2K imv i- KM hS Zmw +®+ ç /m M;Q¢MX E?Q ?”m `ûi H¢M?- ç®B pÈB M;QÌB +¦ i?U+ HU+ K¢M HQ¢B H¢+ i?9X

aQ K¬M +O h?QÊM; Zm M h?B ok i M H¨ hS Zmw K¬M5 h` M >mv M çªQ- K¬M T? HÈM- +kM; F?¬M; iQM? M?Q K°i K¬M T?€B +Ð i`mM;X hQ¨M #° b® M;QÌB QÈ+ +? K¬M T?€B M?”M M[iY H¨ +?O v m- M K ç iY +?d H¨ +U+ M?ÄX

aQ T?K .B T h?B M .K+ +O h?QÊM; Zm M h?B ok i`QM; hS Zmw K¬M +¦ ç` p` `’i b€m i`QÎM; H½Q +kM; H¨ i`QÎM; H½Q i` im´B M?’iX >ÆM M[ -p¨Q # M,K i`QÈ+ b i?¨M? +¬M; ç°i T?€ +ªM? ;BÈB S?€ h?B MX >B M i¢B- #¨ ç½ ç¢i iÈB +ªM? ;BÈB >

J¬M +?O hS Zmw K¬M ç½ # [m M M?B m M,K- M;?2 M¦B ?B M i¢B `’i +¦ i? ç°i T? ç¢i iÈB +ªM? ;BÈB *?Q h¬M5 hmv M?B M- M; v +ª .B T h?B M .K+ bQ T?K +O h?QÊ /€K t€+ ç`M?- i?U+ HU+ p` K¬M +?O K¢M? K) FB ç M i°i +MM; ç½ ç¢i iÈB +ªM? ;B

hW F?B h?QÊM; Zm M h?B ok çB p¨Q >mv M æªQ i?b +?Q # Q ;BÌ MÎ MK +QÌB- bm KÄM;X 1 `^M; ;BÌ T?9i M¨v H¨M / M¨M; ç½ i`„M; MäM M¨- M?QM; pšM M?Q i`QÈ+ i`QÈ+ ç•vX J°i M;¨v ?„M F?¬M; iÈB ç¦M KbM? i?b F?,M +?2 K†i K°i M;¨v +kM; F?¬

hmv H¨ M?Q p”v- M?QM; /€M; p i?QÈi i? - K€B i¦+ M?Q i?€+ MQÈ+ /¨B K¨m ç2M- K
+ Q [mwX L?’i H¨ K°i i’K HK +?2 K†i- H¢B F?B M M;QÌB i +¦ K°i HQ¢B t9+ ç°M; K

:–M M?Q i’i +ª M?[M; M;QÌB ç½ iWM; ;†T [m h?QÊM; Zm M h?B ok- ç m #` p H¢M
’M iQÊM; b•m b„+X o T?–M M K ç iY i`QM; hS Zmw K¬M- H¢B +QB M¨M; M?Q #ª
; M? i` p` iB m bQ Km°B ç M iW i? iK+ H¢B p¬ +MM; çQÊ+ bOM; €BX

hmv M?B M- i’i +ª K¼B +?mv M- h?QÊM; Zm M h?B ok +,M #ªM +kM; F?¬M; [m€ [m

æ®B pÈB M¨M; K¨ M¦B- i` M çÌB M¨v- +¦ K°i M;QÌB ç w- [m M i•K- M?È F„ M¨M; +k

.B T h?B M .K+ M? M?¨M; M;²B # M +¢M? h?QÊM; Zm M h?B ok- KdK +QÌB- iMv v

@ J’v M;¨v ?¬K i`QÈ+- +¦ ç iY i`QM; K¬M T?€B H`+? H½K i`QM; i? iK+ i`Î p X E
i?,K p h–M G”T- +QM çQ€M i? M¨Q\ hB m iY Î i? iK+ FB i`€B H¢B `’i pmB- iW
i? M? / M? H M i`mv M HÈM- M;?2 M¦B K„ M[# M M;QÌB M?Q K•v- K¨ M; v +ª +¬
+kM; /•v /Q F?¬M; `ä `¨M; pÈB ?„MX

.B T h?B M .K+ /QÌM; M?Q M¦B `’i iMv wX h?”i ` #¨ +kM; F?¬M; /€K +?„+ +?„M-
i`mv M iKM; i?¨M? i`mv M F€ Î i?¨M? h? M? GQM;- +MM; pÈB M;QÌB KbM? M?”M
K°i M;QÌB ? v F?¬M;X hmv M?B M- çB m ç¦ +kM; F?¬M; [m M i`¼M;- F?¬M; T?ªB

h?QÊM; Zm M h?B ok M;˜M; ç–m- i?ªM M?B M HB + K„i M?bM bU T?K K°i +€B- ;B

@ aQ T?K5 L;¨B Km®M M¦B ;b i?b M¦B i?ŠM; ` çBX

*?Q iÈB M v- .B T h?B M .K+ +kM; `’i #’i ç„+ /o pÈB h?QÊM; Zm M h?B okX o T?Q
?ªQ +O M? ç–m FB ;–M M?Q +kM; iW +´ ?B K i?’v- ?¼+ +€B ;b +kM; iB M i`B M +
i?ÌB ;B M- M¨M; +kM; iW pä ;Bª >mv M +’T #QÈ+ p¨Q h?B M +’TX >B M ;BÌ- i?U+ H
#”+ ? B5

h?”K +?Q M; v +ª K¬M +?O ?¨M; M,K ç m # [m M- +kM; ç†+ #B i ?ÄB [m +?mv M +
+kM; HB i i?U+ HU+ +O M¨M; p¨Q ?¨M; +Æ K”i +O K¬M T?€B- +?Q /M #’i +S B +k
#€X

*¦ ç¬B F?B- M; v +ª M;QÌB bQ T?K M?Q #¨- +kM; +ªK i?’v +¦ +?9i ; M? i`c J¨ p T?Q
Zm M h?B ok +kM; H¨ M;QÌB +¦ ç–m ¦+X o¬ b® i?B M i¨B i` M >mv M æªQ M¨v- M m
H¨ i?B M i¨B Î i? iK+ ;BÈB ç bQ i?b +,M #ªM +?d H¨ K°i ç®M; `€+ `QÎB5 E?¬M; Q
i®i pÈB hS Zmw K¬M- +kM; pW w pÈB h?QÊM; Zm M h?B okX L?QM; i?2Q h?QÊM
M?Q ç¨M ¬M; i` M çÌB M¨v- M;Q¢B i`W h–M G”T- +kM; ç m +? i ? i b¢+?X

h`QM; K„i M¨M; +,M #ªM F?¬M; +¦ M;QÌB M¨Q5

> i H–M M¨v ç M H–M F?€+- iW i`QÈ+ ç M M v pšM +?Q B +¦ i? /€K #S+ #€+? i
Zmw K¬MX "ÎB pb M,K M v M¨M; pšM +?Q çQÊ+ KQÌB b€m im´B- +kM; ç½ ç¢i iÈB

h?B M i¨B i` M >mv M æªQ +kM; F?¬M; i? M¨Q ç€M? ç²M; pÈB M¨M;5

*?QM? H¨ #ÎB pb K°i b® ç iY +¦ i?U+ HU+ +QÌM; ç¢B +O hS Zmw K¬M #„i ç–m HI
H`+? H½KX h?”i ` H`+? H½K +?d H¨ M;Kv i` M;- #¼M ?¼ +?QM? H¨ Km®M çB p¨Q
HBM? /QÊ+- b m ç¦ Hmv M +? ç M /QÊ+ ç i,M; H M i?U+ HU+ +?Q h?B ok- H¨K ç
i? i?’v çQÊ+ i–K [m M i`¼M; +O h?QÊM; Zm M h?B ok i`QM; hS Zmw K¬MX

@ h?B ok- +QM +ªK i?’v +QM +ÁM +¦ i? +MM; ?„M b Q\ *?d i`QM; i?ÌB ;B M # M,
çQÊ+ i?U+ HU+ h?B M +’TX *ÁM ?„M +?d H¨ K°i T?¨K T?m iK+ iY i` M >mv M æªQ

h?QÊM; Zm M ok æ²M; i?ªM M?B M +„i çSi HÌB M¦B +O .B T h?B M .K+,

@ aQ T?K- b m M¨v F?¬M; M M ç¨K Hm”M p M?[M; ç i¨B M¨v M[- çQÊ+ F?¬M;\ >
im Hmv M- i`QM; HÁM; +QM +?d +¦ K°i M;QÌB ç¨M ¬M; M?Q ?„M i` M i? ;B M- M;
+kM; F?¬M; [m M ? pÈB +QM- +?d +–M ?„M pšM +?Q M¦B F?¬M; Km®M +QM- KC
M,K +QM pšM +?Ì5 o T?–M # M M;QÌB ?„M +¦ # Q M?B m M;QÌB T?K M[X > ? - +?
+QM\

.B T h?B M .K+ i`ÊM K„i ?€ ?®+ K²K M?bM ç² ç #ªQ #®B +O KbM?X h?"i F?¬M; #
HÁM; bB ibM?- ? v H¨ K„M; M¨M; M;m tm˜M F?¬M; i?¬M; KBM?X

@ L?QM; K°i ç€K T?K M[# M M;QÌB ?„M b) F?B M +QM #` H½M; [m M- M;QÌB b®M
UpÁM; i v ç¨M #¨V- H¨K b Q +ÁM +¦ i? [m M i•K ç M +QM +?S\

.B T h?B M .K+ +® w F?¬M; M¦B p i`"M +?B M FBM? i?B M ç°M; ç` FB +O h–M G
;B +O ç¢B ;B i°+ >¢ >–m Î >mv M æªQ- +?QM? H¨ F?B M +?Q M? ç–m h?QÊM; Z

L?QM; F?¬M; M;?o iÈB- KS+ ç° imv i p¼M; +O h?QÊM; Zm M h?B ok +ÁM Km®M
+O #¨ M?B m5

@ >„M +?d +–M M¦B ?„M +–M +QM i?b +QM +kM; +?d ;ª +?Q ?„M5 L m ?„M F?¬M;
F?¬M; H'v +?²M;5 æ•v F?¬M; T?ªB H¨ QÈ+ Km®M +O bQ T?K b Q\

E?¦2 KB M; h?QÊM; Zm M h?B ok ?B M H M K°i +?9i p iQÆB +QÌB i`¨Q T?9M; M?¨
#B M K'i- /QÌM; M?Q M;?o iÈB çB m ;b- i?'T ;B¼M; M¦B,

@ >ÆM i? M[- +QM iBM iQÎM; ?„M5

.B T h?B M .K+ H„+ ç–m- ;BÌ T?9i M¨v #¨ +kM; F?¬M; #B i M M M¦B ;b +?Q i®i H„K
G"T K°i ?²B- b m ç¦ i?m"M iB M ;BÈB i?B m +?Q M¨M; K'v +QM +?€m [mw i°+ M´B /
+QM +?€m [mw i°+ M¨v +kM; F?¬M; T?ªB i?S ,M +?ÆB i`€+ i€M; ;b- K¶B M;QÌB ç
pä +¬M; ç m i®i- i'i +ª ç m H¨ F€ i¨B M;9i i`ÌB5

>B M i¢B t2K ` - +¦ H) M M i?¬B çB- M m M¦B M[ - 2 `^M; M; v +ª +?QM? #¨ +kM;
+?€M ;?ûiX

.B T h?B M .K+ i? M M? K°i iB M;- çSM; /"v `ÌB çBX h?QÊM; Zm M h?B ok i`–K K†
M¦B- tQ v M;QÌB M?†i K°i +?B + H€ `KM; F?¬ p¨M;- M?„K K„i H¢B- i?b i?¨Q M¦B,

@ L;QÆB t2K- i H¢B çSM; p[M; i`QÈ+ €T HU+ +O #¼M ?¼X "¼M ?¼ M¦B- i M?'i
i?b H¢B i? M¨Q\ h F?¬M; [m M i•K- i i?"i bU F?¬M; [m M i•KX

L¦B tQM;- F?¦2 K„i +O h?QÊM; Zm M h?B ok K°i ;B¼i MQÈ+ K„i i`QM; bm®i `ÆB t

@ h–M G"T5 L;QÆB ç M; Î ç•m\ J m iÈB çQ i çB5 h F?¬M; i?Q+? MÆB M¨v- K°i
M?È M;QÆB- `'i M?È M;QÆB5

h`,M; b€M; M?¬ H M + Q- K°i KbM? h–M G"T H†M; H) çSM; Î ?"m ?Q pB M i`QM; >
iY F?Q- ;B®M; M?Q K°i +€B F?,M +?2 K†i i?–M #Q +?2 FQM ?„MX

L?QM; i•K ibM? +O h–M G"T i?Q¢i M?bM +¦ +?9i F?¬M; i®i- F?¬M; #B i pb b Q ?
M?È p h?QÊM; Zm M h?B ok [m€ M?B mX hmv `^M; K¶B M;¨v ?„M ç m M?È- +kM;
H¢B F?¬M; ?B m i? M¨Q- i`QM; ç–m iQ¨M #° ç m H¨ #¦M; /€M; h?QÊM; Zm M h?
M¨M;X æ M +m®B +MM;- ç m ?¦ i?¨M? K°i ç¬B K„i iBM? i?m–M HBM? ç°M; i?•K ib

hbM? i`¢M; M¨v F?B M +?Q bm®i K°i M;¨v im Hmv M +O h–M G"T ?Q¨M iQ¨M F?¬M

>B M ;BÌ i`QM; i?¨M? h? M? GQM; p¬ +MM; v M ioM?- T?2 T?€B +O i?€B iY i¢K i
#„i ç–m # [m M- ç€M? p¨Q +ªM? ;BÈB S?€ h?B M- i'i +ª M?[M; +QÌM; ;Bª Î ç ç¬ ç
u H½Q i?¨M? +¬M; ç°i T?€ h?B M +'TX

æ²M; i?ÌB- Î i`QM; T?¢K pB M?'i ç`M?- u H½Q +kM; iÄ p i€M i?QÎM; h–M G"TX *
ç€K M;QÌB çªM; T?€B +O i?€B iY h`B m hBM? >¨ KÈB F?¬M; /€K iMv w ` i v pÈB
+?Ì b m F?B u H½Q tm'i [m M i?b KÈB ç`M? çQ¢iX

"ÎB pb F?B # [m M- u H½Q +kM; ç½ M¦B [m - H–M # [m M M¨v- Q i i?b K°i M,K- M
i?'v çQÊ+ F i [mª5 ob M;¨v M¨v- H½Q ç½ +?m˜M #` `'i H•m- ;–M M?Q H¨ F?¬M; +?9

h?U+ HU+ +O h•v Zm +kM; i,M; H M `'i M? M?- /QÈB bU i`Ê ;B9T +O K°i b® H½
`'i M? M? +?¦M; ´M ç`M? i? HU+ M;–K Î ç ç¬X >B M i¢B ?„M +kM; ç½ i`Î i?¨M? M?

*kM; ;B®M; M?Q h–M G"T- K°i i`„M; K°i ç2M- +kM; çQÊ+ +?Q `^M; H¨ K°i i? ? im

hmv `^M; i?U+ HU+ h•v Zm t t F?¬M; #^M; h–M G”T- M?QM; i?O çQ¢M +O ?„M +
M¨QX >B M i¢B M?„+ iÈB ? B +?[hB m h•v- i’i +ª M?[M; M;QÎB Î i? HU+ M;–K i`Q
+ªK i?’v bÊ ?½BX

L;mv M M?•M F?¬M; +¦ ;b F?€+- H½Q ç¢B hB m h•v +ÁM +¨M; i•K M;Q M i?O H¢i
"bM?5

J†+ /M M„K ;B[i¨B +?QM? i`QM; # M;- i`QM; i v h–M G”T +kM; F?¬M; i?B m iB M-
o•M u M pšM ç M; /KM; i•K FBM? /Q M?X >ÆM M[- /QÈB bU FBM? /Q M? +O M¨
T?’i H MX

æ®B pÈB +?mv M Hmv M ç M G½M? . Q M„K +?„+ ?ÆM bQ pÈB i`QÈ+ FB X h`QM;
iÈB +ªM? ;BÈB >mv M +’T #”+ +?QM5 *¦ i? M¦B H¨ iB M i`B M +U+ M? M?5

>´ ç½ i?¨M? +¬M; ç°i T?€ +ªM? ;BÈB æ` +’T- "° o•M u M +kM; ç¢i iÈB >mv M +’T

J¨ h•v Zm - ç²M; /¢M; +kM; ç¢i iÈB i?U+ HU+ >mv M +’T #”+ +?QM5

*¦ i? M¦B- i?U+ HU+ i´M; i? +O M?[M; M;QÌB # M +¢M? h–M G”T +¨M; M;¨v +¨M;

hB m JMB

.mv L;½ æ°+ h¬M

h€+ ;Bª,hB m æ Q S?QM; GÊB

R9eX *?QÆM; R9e, Zmv i æ`M?

h`,M; b€M; iÄ- h–M G”T i?Î` K°i ?ÆB /¨B- i`QM; +?ÈT K„i /–M /–M F?¬B T?K+ H¢
i?2Q ç¦ i?•M i? h–M G”T +?”K `½B i`¨M ` M;Q¨BX

h`–M .B i >¨M Î +€+? p€+?- ç M; M;²B i?´ M¢T- T?O +O H½Q +kM; F?¬M; t ?Q M
M;QÌB i?QÌM;- i?”K +?Q M; v +ª ?¢ M?•M +kM; `’i QiX h`–M .B + >¨M +ª çÌB +?Q H
+?d +¦ ? B +?[im Hmv M5

L; v H9+ pW `²B- H½Q H¢B #¶M; M?B M +ª FBM?- +?”K `½B KÎ ? B K„i ` - M?bM b
;B i` im´B +€+? p€+? FB - i`QM; K„i i`¨M M?”T p F?¦ iBMX

h`QM; M?€v K„i pW `²B- H½Q +ªK M?”M K°i Hm²M; F?Q iS+ F?´M; H²- K M? K¬M
T?€i` M?QM; H¢B F?¬M; iªM ` #’i +S F?Q i? b„+ #ûM +O pä ;Bª h?B M +’T F?B
;B€+ F?¬M; i?Î M´BX L;QÊ+ H¢B- F?Q iS+ ç¦ F?B M M;QÌB i FB K HÁM; F?¬M; I
;B€+ i?•M i?B iX

GQ¢B +ªM? ;BÈB M¨v +?QM? H¨ i?S h`–M .B + >¨M pšM i?2Q çm´B- M?QM; H¢B F

J¨ ç®B T?QÆM;- K°i i?B m MB M KQÌB K’v im´B- F?¬M; M;Ì ç¢i iÈB +ªM? ;BÈB M
H½Q bÊ ?½B +?S\

J°i Hm²M; w MB K F?¬M; + K HÁM; i`QM; M?€v K„i i`¶B H M i`QM; HÁM;X L?QM; H
>¨M H° ` K°i p +QÌB F?´X s2K ` - i` M çÌB M¨v- [mª i?”i +¦ i²M i¢B HQ¢B i?B M i¨

L m F?¬M;- H½Q i?”i bU F?¬M; #B i /MM; i?S ;b ç ;BªB i?Q+? #B M ?¦ i` M M;QÌ

JQÌB b€m im²B- ?„M +?d +¦ b€m im´B5

h`–M .B + >¨M +ªK i?€M- #¶M; M?B M M;?o ç M i`QÈ+ ç•v h–M G”T ç€M? pÈB M;
/¨M; ç€M? #¢B ç®B T?QÆM;X >B M i¢B M;?o ç M- H9+ ’v h–M G”T +,M #ªM +¦ KQÌ
?„M H¨K b Q +¦ i? çQ ` iB M +QÊ+ M?Q p”v\ *?ŠM; M?[M; M;QÌB çQÊ+ ;¼B H¨ ç
p¨ u H½Q F?¬M; M?bM ` - M?[M; M;QÌB ç M iW >mv M çªQ H¢B +¨M; F?¬M; M?bM

J¨ #^M; p¨Q i`”M +?B M i?QªB K€B M¨v h–M G”T H¢B ?Q¨M iQ¨M çSM; p[M; ç` p`
[m®+- i?¨M? i?–M iQÊM; i`QM; HÁM; +O M?[M; ?¼+ bBM? i?B M i¨B i`QM; ?¼+ p

L;?o p”v- h`–M .B + >¨M i? M M? - i?–K M;?o, L;QÌB M¨v #’i F bmv M;?o ? v H¨ p
+?d bÊ M; v +ª M?[M; i?B M i¨B Î MÆB i?–M #Q +kM; +?Q +?„+ tm’i b„+ M?Q ?„M
M¨v- M?’i ç`M? b) i`Î i?¨M? b•M F?’m +O ?„M5 _²B i` M H`+? bY +O ?”m i? - +kM
pB i H M K°i i` M; bY p p M;5

h?”i ?•K K°5

h`–M .B + >¨M H„+ ç–m- M?„K K„i H¢B- iB T iK+ im Hmv MX

h–M G”T iW i`QM; ?”m ?Q pB M çB ` - i?’v i`QM; T?ÁM; "° o•M u M +ÁM ç M b€M;X
#QÈ+ çB [m - M? M?¨M; ;ä +Y X

@ B\

:B¼M; M¦B K K K¢B +O "° o•M u M p M; H MX

@ "° i, i,- H¨ i X

@ >ª\ G¨ +¬M; iY b Q\ h b) KÎ +Y +?Q M;QÌBX

*€M? +Y KÎ` - H°` F?m¬M K†i FB m K} +O "° o•M u M- i?’v h–M G”T- i` M K†i K
iQÆB +QÌBX æWM; i?’v #¼M ?¼ K¶B M;¨v Î i`QM; +MM; K°i M?¨- M?QM; h–M G”T
F?B H° /B MX J¨ "° o•M u M M;šm M?B M +ÁM Km®M çB p¨Q i`QM; çB K [m M b€i +
+Æ ?°B M?bM i?’v h–M G”T +kM; F?¬M; M?B m M?Q p”vX

@ G¨K b Q #B i çQÊ+ i ç M; Î MÆB M¨v\

"° o•M u M M? ;B¼M; ?ÄBX

Í +?mM; H•m M?Q p”v- M?Q i? M¨Q "° o•M u M F?¬M; `ä +ªK ibM? K¨ h–M G”T /¨M?
okX h`QM; HÁM; +O M¨M; +kM; b) /Q ?¨M? pB +O KbM? K¨ +ªK i?’v F?BM? i?QÌM
ç¦ M¨M; ç½ iWM; +,K i?M M;QÌB T?K M[ç½ +QÈT çBT?K i?•M +O KbM? ç M i”M tQ
M?Q M¨M; +kM; ç M; H¨K +?mv M ;B®M; M?Q p”v5

L?QM; +?Q iÈB #•v ;BÌ- M¨M; KÈB ?B m çQÊ+- +ªK ibM? p®M pšM Hm¬M Q+? F,X
M¨M; +kM; F?¬M; ç²M; w #m¬M; i v- M¨M; F?¬M; +–M i`Î i?¨M? F /mv M?’i i`QM;
*?d +–M +¦ çQÊ+ K°i p` i`Q M?Ä M?QB i`QM; HÁM; ?„M i?b M¨M; +kM; +ªK i?’v K„

*?Q M M- iÈB ?B M i¢B- ç®B pÈB T?K i?•M +O KbM? i`QM; HÁM; "° o•M u M +kM;
#¢+ ibM? +kM; çQÊ+- H¢M? HMM; +kM; i? X >B M ;BÌ M¨M; +kM; F?¬M; T?ªB çS
Km¬M K¨m- bÈK ç½ M?bM `äX

@ Zm K°i i?ÌB ;B M M[- i b) `ÌB F?ÄB MÆB M¨vX h?m”M iB M t2K +¦ i? ibK çQÊ
. Q HB i` F?¬M;\

h–M G”T i`U+ iB T M¦B K¨ F?¬M; +?2 /’mX

L m ç½ [mv i ç`M? p”v i?b T?ªB H¨K +?Q i®i5

@ >ª\ Jm®M çB +?¶ ç¦ b Q\

a„+ K†i "° o•M u M +¨M; i`Î M M i€B M?Êi- i`QM; F?QªM? F?„+ i`QM; K„i ?B M H
ç¦ +QÌB +QÌB +?2 /’m- M¦B,

@ >B M i¢B i?U+ HU+ +O +¬M; iY çB iÈB MÆB ç¦- +¦ i? + K çQ M F?¬M; +¦ pB +

h–M G”T i?ªM M?B M H„+ ç–m- M¦B,

@ GQ¢B ç` T?QÆM; M¨v- +?Q /M b m F?B i ç°i T?€ h?B M +’T `²B KÈB çB i?b +k
i`Î ` X h?•M i? i +?Ì çQÊ+ M?QM; +QM iBK i H¢B F?¬M; +?Ì çQÊ+5 LÆB ç¦ +¦ M
i?•M +O i X "’i F M?Q i? M¨Q- i M?’i ç`M? T?ªB çB t2K i?Y5 >ÆM M[- +€+ M;Q
i bÈK ç½ ç°i T?€ h?B M +’TX L; v H9+ pW `²B- H¢B +¦ +?9i HoM? M;°X hBM `^M;
h?B M +kM; b) F?¬M; [m€ t X

@ h?”i bU ?ª\ o”v i?b i®i [m€X

h` M K†i "° o•M u M `®i +K+ H° ` p iQÆB +QÌB- b m ç¦ b¦M; K„i M?Q MQÈ+ +?,K
;B¼M; M¦B,

@ o•M u M F?¬M; +–m ;b F?€+- +?d ?B p¼M; +¬M; iY +¦ i? K M; i?2Q h?QÊM; Zm

h–M G"T H†M; H) ;"i ;"i ç–m- b m ç¦ M¦B,

@ >¬K M v i iÈB ibK M;QÆB- i?"i ` +ÁM +¦ K°i pB +X

@ *?mv M ;b\

æ¬B KB i? M? i9 +O "° o•M u M M?Qm H¢B- M?bM h–M G"T pÈB p F?¦ ?B mX

@ h +¦ i? +¦ çQÊ+ iBM iS+ +O T?K i?•M i,X

h–M G"T M?bM M¨M;X

@ *€B ;b\ æB m çB m M¨v b Q +¦ i? +?S\

"° o•M u M +ªK ;B€+ i`€B iBK KbM? M?Q #` #¦T K¢M?- +¦ K°i HQ¢B +ªK ;B€+ M¦B
i`¨M H M ` iQ¨M i?•MX

@ h, çWM; p°B- H¨ i?"i ? v ;Bª- ?B M i¢B pšM +?Q #B iX

h–M G"T M OB M¦B,

@ >¼ +O i, H¨ H'v i?2Q ?¼ +O T?K i?•M KbM? +?S\

"° o•M u M H†M; H) ;"i ;"i ç–m- M¦B,

@ J†+ /M H9+ M?Ä K i M¦B +?Q i #B i- i K M; ?¼ +O #¨ M?QM; i?"i ` i ç½ bÈK
?¼ "°5 *?Q M M- ?¼ +O i +¦ H) +MM; pÈB T?K i?•MX

@ V5 S?¦ oB M i`QÎM; +O ?¼+ pB M + Q +'T ç [m®+ +kM; H¨ M;QÌB +¦ ?B p¼M; M
b m M¨v- ?¼ "°X :¼B H¨ "° æ²M;X

h–M G"T M? ;B¼M; M¦B- b m ç¦ M¦B iB T,

@ E€ i?"i H–M ç–m iB M i M?bM i?'v H½Q- i +kM; +ªK i?'v F€ [m€B- €M? K„i +O
i¢B H½Q imv `^M; ç½ H¨ M;QÌB i`mM; MB M M?QM; +kM; M?bM ` çQÊ+- F?B +ÁM
p¨ H¨ K°i M?•M i¨BX L m H½Q +¦ i? i` ` ? B KQÆB im´B i?b F?B çSM; +?mM; K°i
2 `^M; +kM; +¦ M;QÌB iBMX

@ @ @ @ @ @

"° o•M u M +QÌB F?´ K°i iB M;,

@ L m H½Q F?¬M; M? im'M- i¨B M,M; i?b M,K ç¦ K i H¨K b Q K¨ v m ?„M ç M +?
K¨ +?`m F?´ `'i M?B m M,K- +m®B +MM; bÈK +? i F?B +ÁM i` X

@ "° i, i,5 *?ŠM; H) i, F?¬M; Km®M iU KbM? ;†T K†i H½Q ? v b Q\ E?¬M; Km®M ç
M,K ç¦X

"° o•M u M +„i çSi HÌB M¦B +O ?„M- `²B M? ;B¼M; M¦B,

@ *¬M; iY- çWM; M¦B M[- F?¬M; +¦ w M;?o X J°i i?ÌB ;B M b m- +?Ì F?B M;QÆB
a 5 Í æ¢B h? M? # M;- +–M K°i M;QÌB +O +?QM? +?9M; i X hmv `^M; G½M? "bM
i?'v +m°+ çÌB +O i +kM; +¦ i? +¦ KK+ iB m ?Q¨M iQ¨M KÈB5 h Km®M i?U+ ?B M
H¨ i?¨M? H"T K°i ç [m®+ i?QÆM; M;?B T i?"i HÈM5 æQ¢M i?ÌB ;B M ;–M ç•v- i +
ç M¨vX *?Q /M +¬M; iY F?¬M; çB- [m K'v M;¨v M[i +kM; b) ç tm'iX

h–M G"T i?Î /¨B K°i iB M;- M?B m Qi ?„M +kM; ?B m çQÊ+ K°i Qi bmv M;?o i`QM;
ç–m- M¦B,

@ h?Q+? i?b ?½v H¨K çB-i OM; ?° i,5 hmv M?B M i, +S çB K°i KbM? M?Q p”v-i pš
p”v çB- +?Q >´ çB i?2Q i, H¨ çQÊ+X .M b Q /QÊ+ HB m K¨ G½M? . Q +–M Hmv M
;B Q +?Q h•v Zm H¨ çQÊ+ `²BX

"° o•M u M F?¬M; iW +?®B- ;”i ;”i ç–m- M¦B,

@ *?Q >´ ç¢B + çB i?2Q i i?b +kM; i®iX >b ?b- +¬M; iY- M;QÌB v M i•K çB- h?Q
pšM +QB i?QÌM; +¬M; iY ? v b QX >W- i Km®M M;¨v M;¨v i`QÈ+ K†i #¼M ?¼- i?¨
M;?B T +QÌM; ç¢B- ç +? i #¼M ?¼X

h–M G”T +QÌB +QÌB,

@ æWM; çM [m€ i`ÈMX h?QÊM; Zm M ;B +¦ i? +¦ i? K K’v H½Q [m€B p”i +¦ i?U+

@ > ? - HÌB M¨v +O +¬M; iW çWM; +?Q h?QÊM; Zm M iB m i?Q M;?2 i?’vX

"° o•M u M +QÌB M¦B v m FB m- ;B®M; M?Q F?¬B T?K+ H¢B p +ÎB KÎ H9+ tQ X L?
bU M?Q p”v ? v F?¬M; i?b +¦ B #B i çQÊ+\

@ L¨M; b) F?¬M; [m M i•KX

h–M G”T iMv w M¦B- H¢B F?¬M; i?’v çQÊ+ iW b•m i`QM; ç¬B K„i +O "° o•M u M +¦

@ æQÊ+ `²B5 "° i, i,- i p i`QÈ+ im Hmv M- i, çB i?b çB- M?QM; M?’i ç`M? T?ªB im
S?ªB M?È `ä- çB K +m®B +O +?9M; i - imv i F?¬M; T?ªB Î i`QM; i? iK+- +?Q M M
>ÆM M[- T?ªB M?È `ä #ªQ p i®i #ªM i?•M KbM?- +?9 w ;B[;bM bS+ F?Ä2X

GÌB M¦B i?ªM M?B M +O h–M G”T- F?B M i`QM; HÁM; "° o•M u M K°i i`”M ’K €T- /

@ "B i `²BX E?¬M; i? iQÎM; çQÊ+ +¬M; iY +kM; #B i [m M i•K M;QÌB F?€+ M?Q p
çB- M;QÌB i +kM; #` M;QÆB H¨K +ªK ç°M; K¨ H’v i?•M #€Q ç€T ç’v5

h–M G”T +QÌB F?´ HmB ` M;Q¨B- F?ûT +€M? +Y H¢BX "° o•M u M /U i` M +Y - ?
i?2Q ? B # M K€ +?ªv tm®M;X

L¨M; i?”i bU F?¬M; +–M ;b b Q\ h?”i bU F?¬M; F?€i p¼M; ibM? i?QÆM; +O +? b

L?QM; i`QM; +m°+ b®M; M¨v- F?¬M; +¦ ;b H¨ i`¼M p M- M?Q wX *?Q /M M¨M; [m M
i?b i? M¨Q +?S\ a) +¦ F i [m¨ b Q\

óh?¬B5 Zm p¨B M;¨v- `ÌB #Ä i?¨M? h? M? GQM;- /MM; i’i +ª i•K iQ ç i?U+ ?B M
H¨ çQÊ+ `²B5ô

"° o•M u M M;?o i`QM; HÁM;X

@ >–m ;B 5 >–m ;B 5 sªv ` +?mv M `²BX >–m ;B M;¨B K m ` ç•v çB5

hW +O T?O- `’i t i`mv M ç M iB M; H +O æ¦ æ¦ - iB m M? ç–m +?¢v p¨Q # M i
æ€K ?¢ M?•M iU M?B M +kM; M?”M i?S+ æ¦ æ¦ - #ÎB pb M¨M; p®M H¨ Î MÆB M¨v-
+?d H¨ iÁ KÁX L;¨v i?QÌM; p` +¬ MQÆM; M¨v Hm¬M Hm¬M i?QM; /QM;- M?Q i? M

h?•M i? h–M G”T ;B®M; M?Q iW i` M i`ÌB ;B€M; tm®M;- tm’i ?B M # M +¢M? æ¦ a

@ sªv ` +?mv M ;b\ L;QÆB çWM; p°B- +?”K `½B M¦B- +¦ i Î ç•vX

æ¦ æ¦ i?Î /®+ F`+? HB i K°i ?²B- i` M K†i i`¨M ç–v K² ?¬B çÄ H M- b m ç¦ M¦B,

@ *¦ K°i ç€K +¬M; iY p¨Q i`QM; çB K +?9M; i - çM ;BÐM pÈB +?9M; i X a m F?B "°
?¼ +¨M; +?mv M ?QÈM; p T?Q "° i, i,- b m ç¦ Km®M K M; "° i, çBX h`QM; ç€K M;Q
`’i HÊB ?¢B- F?Q i? i`¨M ` - +?9M; i M; v +ª ç°M; +kM; F?¬M; /€K ç°M;- "° i, i, +
i?OX h T?€i ?B M +?mv M F?¬M; #bM? i?QÌM; M M iW b m +Y +?¢v ç M ç•vX

@ h #B i `²BX

h–M G”T M¦B tQM;- i?•M ?bM? #B M K’i i`QM; ?Q F?¬M;X

æ¦ æ¦ i`ÊM K„i ?€ ?®+ K²K ibK MY M;¨v- b m ç¦ H¢B ?ÄB ?¢ M?•M i`QM; pB M,

@ oW `²B >–m ;B M¦B +?mv M pÈB i - F?¬M; T?ªB H¨ ªQ ;B€+ +O i +?S\

hB m JMB

.mv L;½ æ°+ h¬M

h€+ ;Bª,hB m æ Q S?QM; GÊB

R9dX *?QÆM; R9d, *€+ L;QÆB æ m æ€M; *? i

h•K ibM? +O o•M u M +U+ F€ T?šM M°- M¨M; F?¬M; M;?o iÈB- /QÈB bU #ªQ çªK +
+¦ M;QÌB /€K iÈB ç•v ;•v bUX L m M¦B F?¬M; #B i +Y ?¨M; M¨v H¨ +O h–M G"T i?
H¨ i`QM; ç€K M;QÌB M¨v +¦ K°i F?m¬M K†i "° o•M u M p¬ +MM; [m2M i?m°+- +?Q
F?¬M; ;†T5

hmv M?B M- H–M M¨v +kM; F?¬M; T?ªB p` æ¶ iB m iQÈM; [m•M +® w ç M ç•v ;•v b
#° /€M; +¬M; iY i` im´B- i?"K +?Q +ÁM F?¬M; ç†i æ¶ hY æˆM; p¨Q i`QM; K„iX

L m M?[M; M;QÌB M¨v ç m H¨ i?S ,M +?ÆB i`€+ i€M; i?b "° o•M u M F?ŠM; ç`M? ç½
M;Q¨BX "ÎB pb ?B M i¢B Î i`QM; i?¨M? h? M? GQM;- +?Q /M H¨ i?€B iY h`B m hBM
i`ÊM ;•v bU Î +?¶ h–M G"T- ?m®M; +?B H¨ M;QÌB F?€+X

L?QM; ç€K i? M? MB M i` im´B M¨v- F?¬M; M;Ì F?¬M; +¦ K°i M;QÌB M¨Q H¨ M?•M

"° o•M u M Î +MM; K°i +?¶ pÈB h–M G"T K°i i?ÌB ;B M /¨B- +kM; /–M /–M iW i` M F
+¦ i? T?€M çQ€M ` çQÊ+ i?U+ HU+ +O ç®B T?QÆM;X J„i i?'v KbM? F?¬M; T?ª
M¨v- +kM; F?¬M; Km®M #` i?B i i?ÁB- "° o•M u M HB M ? i bS+ /Si F?Q€i M¦B ` i
+?QM? H¨ i?O ?¢- M?•M pB M i¢K i?ÌB i?¬BX

L¨M; H¢B F?¬M; M;?o `^M;- M;QÌB i? M? MB M FB M;?2 tQM;- +QÌB ? ? - M¦B Kr

J'v M;QÌB i? M? MB M +MM; pÈB ?„M- +kM; +¦ #° /€M; F?BM? i?QÌM;- ?Q¨M iQ¨M

"° o•M u M pW T?šM M° pW +ªK i?'v M;?B ?Q†+X S?šM M° H¨ M?[M; M;QÌB M¨v
+? i- +?ŠM; M?[M; i` m +?¼+ M¨M;- M¦B ` M?[M; M;¬M M;[¬ m - F?¬M; M;Ì +ÁM /
G"TX L;?B ?Q†+ +?QM? H¨- F?˜m •K M¦B +?mv M +O K'v M;QÌB M¨v- `ä `¨M; +?
i?¨M? h? M? GQM;- H¨K b Q +¦ i? +?Q M;?2 [m mv / M? +O h–M G"T\

"° o•M u M M;?o- /ÌB €M? K„i p T?Q æ¶ hY æˆM; ç M; +9B ç–m çSM; Î ç¦- i`–K ;B

@ æ¶ iB m iQÈM; [m•M- #¼M ?¼ ç M i°i +MM; H¨ B\ *?ŠM; H) ?¼ F?¬M; bÊ +?O
HÊB +?Q #¼M ?¼ b Q\

a m F?B æ¶ hY æˆM; +?`m i?B i M?B m p i`QM; i v h–M G"T- H¢B #` K M?®i MY i
iS+ p h–M G"T i`mv M ç M- M; v iW ç–m iB m iY M¨v 'K S+ F?¬M; T?K+- ç M b m
M;?o iÈB h–M G"T F?¬M; M;Ì +QÌM; ?½M M?Q i? - M; v +ª h?B M +'T Î MÆB i?–M

hmv `^M; ?„M FB m M;¢Q- imv `^M; ?„M H¨ ?Q¨M F?®- M?QM; +?mM; [mv +kM; F?
M¨Q +ÁM +¦ i? +SM; `„M çKM; p¨Q ?¼M; b9M; h–M G"TX E?¬M; i? i` m p¨Q- +?Š
? v b Q\ *MM; H„K i?b b m M¨v F?¬M; iB T +"M pÈB M;QÆB i?¬B5

æ•v H¨ M;mv M i„+ H¨K M;QÌB +O æ¶ hY æˆM;- +¦ i? F?B m F?Q+? i?b K¢M? K)
i` m p¨Q- i?b H½Q iY i`€M? Mû ` t 5

L?QM; F?¬M; M;?o iÈB +?QM? H¨- K°i ç€K #¢M iW i?mÎ M?Ä +O ?„M- F?B +?Q
T?€B Î MÆB i?–M #Q K M; çB- ? B M;¨v M v #¶M; M?B M i`Î H¢BX *?ŠM; M?[M; i`Î
ç€K ?mvM? ç X L?[M; M;QÌB M¨v- çWM; i?'v +?d F?QªM; ? B KQÆB im´B K¨ +QB i'
+?Q +¦ ? B M;QÌB #¢M +?ÆB +MM; F?B +ÁM #û M;?2 M¦B ç¢i iÈB h?B M +'T- M?
h`QM; H9+ p¬ w æ¶ hY æˆM; M¦B iÈB KbM? iWM; #` i?B i i?ÁB i`QM; i v h–M G"T-
ç€K #¢M # HB M iÄ p pb ?„M K¨ i`9i ;B"MX L?QM; imv `^M; æ¶ hQ æˆM; H¨ ?Q¨M

iW i?€B ç° M;?B M `,M; M;?B M HÊB +O #¢M # - iU M?B M +kM; M?bM ` ;½ M¨v
M¨v i`QM; ç–mX

_²B b m ç¦- æ¶ hY æˆM; #¶M; M?B M M;?o ç M K°i b® iBM ç²M KbM? iWM; M;?2 i?
/QÌM; M?Q +¦ [m M ? ç®B H"T pÈB h–M G"TX h•K i`¢M; ?„M M?'i i?ÌB T?ªM SM;
+O H½Q MQÆM; K¢M? K) +O KbM?- æ¶ hY æˆM; H"T iS+ H„+ ç–m ;B®M; M?Q i`

@ "° ?mvM?- Q M ;B M M ;BªB F?¬M; M M F i- i pÈB h–M G"T +kM; +?d +¦ K°i +?
F?¬M; /®B ;¢i "° ?mvM?- i?U+ HU+ +O ;½ h–M G"T FB `'i K¢M?- iWM; +?B M i?„
+?9i +?mv M M?Ä 'v- iB m ç pšM F?¬M; Km®M H¨K T?B M "° ?mvM? ` i vX

G9+ 'v "° EBM? S?QM; p¶ M;U+ M¦B,

@ *?B M i?„M; [m pä ;Bª h?B M +'T i?b b Q +?S\ * + i +kM; H¨ æ` +'T #"+ + Q-
H¨ pä ;Bª h?B M +'T5 J°i ç€K M;QÌB +?9M; i +ÁM F?¬M; ç€M? çQÊ+ K°i KbM? ?„
æˆM; M;QÆB F?B M?Ä H€ ; M `'i HÈM K¨- +?mv M t'm ;b K¨ M;QÆB F?¬M; /€K H¨K
+¨M; M?€i ; M\ E?¬M; çQÊ+X h M;?2 M¦B- h–M G"T FB +¦ K°i ;B M +Y ?¨M;- M
+ÁM +MM; ?¼ pÈB i - i?"i bU H¨ +¦ /mv M M? X > ? - çB- M;QÆB +MM; çB pÈB i ç
i?S+ K°i +?9i +€B ;b KÈB ;¼B H¨ +QÌM; i? +?•M +?QM?5 *?Q /M h–M G"T FB ç M
F?¬M; /€K T?¦M; K°i +€B `„KX

æ¶ hY æˆM; H9+ M¨v t2K M?Q H¨ ?B m `ä- i`QÈ+ F?B "° EBM? S?QM; ç M ç•v- +kM
ç½ i`ªB [m - K¨ M; v +ª #¨ +?O +O +Y ?¨M; FB ?¼ ;b +kM; #B iX

>„M H"T iS+ p K†i ç m F?´ M¦B,

@ E?¬M; çQÊ+- i K¨ çB i?b K i b) ç€M? +? i i 5

@ J FB T5 J M;QÆB +kM; [m€ F?B T M?QÊ+X E?¬M; çQÊ+- i H¨K + + - F?¬M;
*ÁM M?Q p"v- +¦ H) M;QÆB b) i?¨M? M;QÌB i®i5 J M¦- F?¬M; T?ªB M;QÆB ?"M M
i?2Q i 5

*S M?Q p"v- æ¶ hY æˆM; K°i p¢M H–M F?¬M; ibM? M;mv M- +kM; HB M #` FûQ ç M

h?'v "° o•M u M ?ÄB KbM?- i?•M i? æ¶ hY æˆM; F?¬M; FbK M´B `mM H M- p K†i

@ "° H½Q #ªM- +?mv M M¨v F?¬M; +¦ +?9i HB M [m M ;b pÈB i 5

@ h?S T? p"i M?Q M;QÆB- F?¬M; #ˆM; `„K +?¦5 L;QÆB +?Ì ç¦- +?Ì ?mvM? ç i
+kM; b) +?Q M;QÆB çQÊ+ +?'K K9i +?9i tQm5 h?"i H¨- F?¬M; T?ªB +?d H¨ K°i M
ç€M; HQ +?S5 >B M i¢B M;QÆB +ÁM ?ÆM +ª HQ¢B ? M M?€i5

>B M i¢B t2K ` æ¶ hY æˆM; ?B m `ä- i M ?¶M çªM "° EBM? S?QM; +?d çQ KbM? i
+?mv M ;b i?b ?„M +¦ i? H M i` M M;QÌB KbM? ?Q¨M iQ¨M- ç½ M¦B H¨ i`9i ;B"M +?
p"v- æ¶ hY æˆM; +kM; F?¬M; F?ÄB i?–K ?"M i`QM; HÁM;, ói M ?¶M çªM M¨v H9+
pšM H¨ M?Q i? 5ô

L?QM; H–M M¨v- KbM? M¦B ;b- +kM; F?¬M; i? ç ?„M FûQ tm®M; MQÈ+ U/K /¶ T
æˆM; #¶M; M?B M ¬K #KM;- F m H M,

@ lB +? - +¦ H) i #` ç m #KM; `²BX *QM K M¦5 E?¬M; çQÊ+- #KM; i ç m- i Km®M

L¦B tQM;- ?„M tQ v M;QÌB HB M +?¢v ` M;Q¨BX *¦ M;QÌB # M +¢M? "° EBM? S?QM
"° EBM? S?QM; #om K¬B- M¦B,

@ Zm M çB- +?Q ?„M çB çBX J°i i M M?9i M?€i- +?ŠM; H) i M h–M G"T FB ç€M; b

Zm v ç–m- +QÌB /•K ç½M; pÈB "° o•M u M- M¦B,

@ *QM [m, M?Ä tBM? ç T- M;QÆB Km®M Î ç•v ? v H¨ Km®M ç´B ç M MÆB i®i ?ÆM
+¬- +?¨ +?¨- F?¬M; #B i K'v M;QÌB ?mvM? ç +?9M; i +¦ i? i?Ä K½M çQÊ+ M;QÆ

@ aQ ç 5 L;QÆB M¦B HÌB M¨v H¨ b B `²BX æ•v +?ŠM; T?ªB H¨ M;QÆB M¦B +?9M;
¬M; H¨K b Q +¦ i? M¦B KbM? F?¬M; çQÊ+ +?S\

J°i M;QÌB i? M? MB M pÈB p K†i /•K i¨- pW ç€M? ;B€ i?•M i? +O "° o•M u M pÈB
/•K ç½M;X

G"T iS+ i`mv M ç M K°i i`"M +QÌB p M; iW ç€K M;QÌB #¼M ?¼X

E?m¬M K†i iQÆB +QÌB +O "° o•M u M iS+ ;B"M ç M i`„M; M?Êi- i`QM; HÁM; •K i?

ó*¬M; iY5 L;QÆB ç M M? M? K°i +?9i çB M? ôX

@ Jm®M FûQ /¨B i?ÌB ;B M b Q\ *€+ ?mvM? ç - +€+ M;QÆB M¦B +?9M; i i`QÈ+ i
+?Ì ;½ >–m ;B +?¦ K€ FB \

"° EBM? S?QM; K†i F?¬M; #B m ibM? M¦BX

@ h pW M?bM i?'v +¦ M;QÌB çB #€Q iBM- ? v H¨ +?9M; i i`QÈ+ iB M +?Ì iB m iY
?„M- b m ç¦- ?„+ ?„+ ?„+ ?„+X *?ŠM; T?ªB [m€ i®i b Q\

*¦ K°i M;QÌB i? M? MB M +QÌB /•K M¦BX

@ *€+ M;QÆB H¨ K°i ç€K b9+ bBM?5

æ¬B K„i "° o•M u M ;–M M?Q T?mM ` HY X Í i`QÈ+ K†i ç€K M;QÌB M¨v Km®M +?
p¼M; t pÌBX h`QM; F?QªM; i?ÌB ;B M M;„M- "° o•M u M ?B M M?B M çQ ` [mv
F?¬M; +?`m #` H¨K M?K+5

@ æ•v H¨ b9+ bBM? b Q\ *?Ì H€i M[+¨M; b9+ bBM? ?ÆM 'v +?S5 > ? ? 5

@ æ9M; p"v- ç9M; p"v5 L?[M; bQ ?mvM? i`QM; bQ K¬M- ç m M¦B i? iK+ `'i i®i- ?¬
H¨ +QM ;€B +O i? iK+ i®iX J°i ç€K M;QÌB tBM? ç T- H¢B / +?B K çQ¢iX h?"i bU

@ > ? ? ? 5

æ€K M;QÌB M¨v F?¬M; FB M; M ;b K¨ +QÈB HÈM

>¬5

J°i Hm²M; F?Q i? F?´M; H²- +?Êi # Q T?O i` M F?¬M; +O +ª +QM çQÌM; i?QÆM
iÈB +Y ?¨M; ç M /QÊ+ h–M EwX

hB M; +QÌB i`QM; +Y ?¨M;- ç°i M?B M M;WM; H¢B- i` M K†i M?[M; M;QÌB M¨v ç
*?d /U p¨Q T?–M F?Q i? M¨v- ç®B T?QÆM; +kM; i?"i bU F?¬M; T?ªB H¨ M;QÌB /

hmv M?B M- Î +?¶ #¼M ?¼ H¢B +¦ ? B pä ;Bª +¦ +'T #"+ h?B M +'T- +¦ # pä ;Bª æ`
#"+ #ªvX "¼M ?¼ +,M #ªM F?¬M; iBM- pÈB i?U+ HU+ K¢M? K) M?Q i? i?b #„i F?
+'TX

@ *¬M; iY5

"° o•M u M #†K K¬B- MQÈ+ K„i M®B M? m +?ªv tm®M;X *m°+ çÌB M¨M; +?Q iWM;
?¬K M vX *?Q /M Kšm i?•M bÈK +? i- M¨M; K°i KbM? ;B M?"T M;?B T çQ¨M i?Ê
M?B K pK- i?ÌB çB K +m°+ b®M; ;B M M M- +kM; +?Q # Q ;BÌ iWM; bÊ ?½BX

>¬K M v- M¨M; i?"i bU +ªK ;B€+ KbM? `'i v m Èi i`QÈ+ ç€K M;QÌB F?¬M; #B i iW
ç€K p¬ bd K¨ H¢B +ÁM H¨ K°i ç€K €+ K 5

E?Q iS+ iW i` M M;QÌB #¼M ?¼ M;šm M?B M iQ€i ` - +¦ i? +ªK M?"M i?U+ HU+ +C
i? M¨QX

h?•M i? h–M G"T tm'i ?B M i`QÈ+ +Y - i` M F?m¬M K†i i`¨M ç–v p ;B"M /[X oW `
T?¦M; ` i?–M i?S+ i"T i`mM; Î MÆB M¨v- ç²M; i?ÌB +kM; M;?2 i?'v K'v +•m ¬ m +
M¨vX

óL?[M; M;QÌB M¨v- ç€M; +? i5ô

@ «5 *?QM? +?O [mª M?B M ç M ç•v- M?bM i?U+ HU+ M¨v- F?¬M; çÆM ;BªM M? 5
?ª\ > ? 5 *?9M; i +?Ì M;QÆB ç½ MY M;¨v5 *ÁM Km®M KÌB M;QÆB t2K bBM? ?C
? 5

"° EBM? S?QM; +QÌB H¢M? M?bM h–M G"T- i`QM; ç¬B K„i #„M ` ? B Hm²M; HY ;
i`QÈ+ K†i M¨v bd M?K+ T?K i?•M KbM? ç M KS+ F?¬M; +?`m M´B- i?"K +?Q ?B M
/€K M?bM ?„M5

"° EBM? S?QM; F?¬M; Km®M M¦B T?K i?•M +O KbM? p¬ M,M;X G¨ K°i M?B iY- ?,
bS+ +?Q T?K i?•MX >ÆM M[- F?B M ?„M F?¬M; T?K+ M?'i H¨ T?K i?•M "° æ²M; +O
+?Q ?„M i` m p¨Q h–M G"T- M¦B ç€K M;QÌB #¼M ?¼ +kM; F?¬M; T?ªB ç®B i?O +O

GÌB M¨v KÈB +?QM? i?S+ +?¢K p¨Q M¶B ç m +O ç€K M;QÌB "° EBM? S?QM;X "¼M
*kM; H¨ +'T i?B M i¨B Î MÆB i?–M #Q5 L?Q i? M¨Q F?¬M; i? M¨Q #^M; M;QÌB i`Q
i? +?S\

*?Q M M ç€K K¬M ç² i` im´B F?Q i?`M? Î MÆB i?–M #Q- HûM b m HQM; "° æ²M; H
#` p K„ K¢Q +O "° o•M u M ?'T /šMX o®M i•K iQM? i¨ €+- iS+ i?b ?Q¨M iQ¨M i`¨M
M?m–M M?mv MX

h'i +ª +?mv M M¨v +?d pb #¼M ?¼ +¦ çQÊ+ i?U+ HU+ +QÌM; ç¢B5

@ *€+ M;QÆB ç m ç€M; +? iX

•M? K„i h–M G"T H¢M? HMM;- ;B¼M; çB m #bM? ioM?- M?QM; K°i Hm²M; iS+ ;B"
?„M i`¨M ` X

hB m JMB

.mv L;½ æ°+ h¬M

h€+ ;Bª,hB m æ Q S?QM; GÊB

R93X *?QÆM; R93, .kM; J½M? o¬ *MM;

@ > 5 h?U+ H¨K i bÊ Km®M +? i5 L;QÌB K¨ #ªM i?B m ;B ibK H¨ M;QÆB5 h–M G'
t2K- +€B ;b KÈB ;¼B H¨ i?B M i¨B pä ç¢Q +?•M +?QM?5 a m ç¦ H¢B +?Q M;QÆB
ç¨M ¬M; /kM; K½M?X > ? ? ? ? 5

"° EBM? S?QM; M¦B tQM;- K'v bQ ?mvM? ç # Q ;²K +ª ?„M +kM; im¬M ` F?Q i?
i`QM; +Y ?¨M; ç°i M?B M i`Î M M +,M; i?ŠM;5

æMM;- çMM;5

*kM; +¦ K°i b® [m–v ?¨M; F?¬M; +?`m M´B HQ¢B €T HU+ +U+ HÈM M¨v M M ç½ #„i

o K†i "° o•M u M i?Q€M; +?®+ i€B M?Êi- +ÁM K'v +¬ ;€B F?€+ +¨M; F?¬M; +?`m M
?ÆB v m i`QM; ç¦- H"T iS+ #` F?Q i? M¨v €T #S+ F?B M +?Q M;'i çBX

GY ;B"M i`QM; K„i h–M G"T #MM; H M- M?€v K„i K°i i?•M F?Q i? i,M; H M iÈB +
M[- ?Q¨M iQ¨M M?^K p¨Q K'v M;QÌB M¨v- H"T iS+ €T #€+? F?Q i? #¼M ?¼ tm®M
M?Q iB +?ÈT- i v +?°T H'v K°i pä ;Bª æ` +'T çdM? +¦ F?QªM; +€+? ;–M ?„M M?'
çB iÈB i`QÈ+ M;QÌB "° o•M u M- #ªQ ?° K°i ç€K M;QÌB i`QM; +Y ?¨M; Î T?Q b mX

æ²M; i?ÌB- i v +–K H'v +´ ç®B T?QÆM;- ?ÆB ?ÆB /MM; bS+X

_„+5

J°i iB M; tQÆM; pÐ p M; H M ;BÁM i MX oä ;Bª çdM? +'T M¨v F?¬M; M;Ì M; v +ª
+?Q F`T- HB M #` #¦T M€i v i ?–m- +? i M; v i¢B +?¶5

@ •5 aQ ç 5

@ L;QÆB /€K ;B ibQ ç +O i 5

@ Jm®M +? i5

æ€K M;QÌB M¨v H”T iS+ M´B ;B”M tmM; i?B MX B +kM; F?¬M; M;?o ç M- M;QÌB
K¢M?- ?ÆM M[F?¬M; M;Ì +ÁM i•K M;Q M i?O H¢iX E?¬M; M¦B ? B HÌB- ` i v HB

*?Q2M;5 *?Q2M;5

J’v M;QÌB +ÁM H¢B H”T iS+ `9i pk F?Q ` - ? B M;QÌB i? M? MB M h?B M +’T i`QM
bÊ- ç€M? iÈB h–M G”T5

L?[M; [m–v ?¨M; # M i`QM; +Y ?¨M; #` F?Q iS+ +QÌM; ç¢B M¨v €T #€+? ç M i M M€
h–M G”T +?2 Î T?Q b m H¢B F?¬M; i´M ? Q ;bX

:BÌ T?9i M¨v h–M G”T +kM; i?”i bU M´B ;B”MX L?[M; i M +†M #½ M¨v F?¬M; #B i i
i?•M i?U+ HU+ H¨ Km®M H¨K t^M; H¨K #”vX >ÆM M[- i`¬M; M;QÌB i? M? MB M çB
Q€M pÈB KbM?X L?QM; h–M G”T H¢B F?¬M; #B i ?„M- H”T iS+ [mv i ç`M? ;BªB [m
+MM;- óM;QÆB F?¬M; T?ªB +¦ +Wm Q€M pÈB i ? v b Q\ô

óæQÊ+ H„K- i b) HQm M;QÆB H¢B- i` `ä M;m²M ;®+ +O M;QÆB- `²B ;BªB [mv i

E2M; F2M;5

> B iB M; FBK HQ¢B +?¢K M? m p M; H M- M?QM; H¨ h–M G”T /MM; ? B i v F?¬M;-
F?Q ? B M;QÌB FB p +?¢K +MM; M? mX J°i Hm²M; HU+ HÈM i`QM; M?€v K„i i?2C
h?B M hY E?Q +O h–M G”T i?m”M i?2Q #BM? F?Q +O ç®B T?QÆM; ç€M? iÈB ? B

h?•M ?bM? +O ? B pä ;Bª h?B M +’T FB p°B p¨M; HmB ` T?Q b mX

J°i iB M; ó–Kô p M; H M5

h?•M i? #¼M ?¼ ç€M? H M i` M p€+? iQÌM; +O +Y ?¨M;- #S+ iQÌM; FB H”T iS+
iK+ i?®B HmB ` M;Q¨B çQÌM; HÈMX

.ÁM; M;QÌB M?Q MQÈ+ i` M çQÌM; H”T iS+ FBM? ?¬ K°i i`”M- iB T i? K K°i i`”M i`

G¢B M?bM h–M G”T- M? M? +?¦M; M?Q iB +?ÈT M?^K p T?Q ç€K pä ;Bª æ` +’T
M?Q iB +?ÈT +?KT p¨Q +´ K°i i`QM; ? B M;QÌBX L;QÌB ç¦ pW Mû- ç²M; i?ÌB i`Q
G”TX h?•M ?bM? h–M G”T H,M; F?¬M; M?ªv Mû i`€M? i¢Q i?¨M? K°i pÁM; i`ÁM F
ç M M? mX

_„+5

>„M p†M ç–m +O pä ;Bª FB tQ v K°i pÁM;- +´ +O M;QÌB FB ç½ #` p†M çSi K¨ +?

æ²M; i?ÌB- ? B +?•M h–M G”T ç¢T F?¬M; i`mM; ç€ p¨Q ç–m +O M;QÌB +ÁM H¢BX
T?Q b m- i`€M? Mû M? M? +?¦M;- imv M?B M i?•M ?bM? H¢B iû i` M K†i ç’iX a m
M„K [m–M €Q FûQ H M- tQ v F?Ym i v ?mM; ?,M; M M i` M M;U+X J°i iB M; ó`„+ô
M;QÌB M¨v #` /”T M€i- +ª T?–M i`QÈ+ M;U+ +kM; #` ç€M? HäK p¨Q- #` h–M G”T Mû
a m ç¦ ? B +?•M ç€ # v ? B M;QÌB pW #` ?„M ;B i +? iX

h–M G”T tQ v M;QÌB H¢B- [m v p T?Q "° EBM? S?QM; H° ` MK +QÌB p¬ +MM; H¢

@ æ M T?B M M;QÆB `²B5

h’i +ª +?mv M M¨v ç m /B M ` M? M? M?Q iB +?ÈT- "° o•M u M i`WM; K„i M?bM-
+?Q T?ªM SM; F`T- +?B M ç’m +Æ #ªM ç½ +?’K /SiX a€m M;QÌB ç®B T?QÆM; i?U
HB M +? i # 5

> B pä ;Bª h?B M +’T Î # M M;Q¨B ;–K H M- pmM; i`QÌM; FB K t¬M; iÈBX h`QÈ+ i
+€B H M i` M K†i "° EBM? S?QM;- pä ;Bª æ` +’T #”+ #ªv Î i`QÈ+ K†i ?„M- +,M #ª
i`ª çÁM M¨Q- H”T iS+ #` ç€M? +?Q ?°+ K€m M;½ tm®M; ç’iX

hB T i?2Q- i?•M i? h–M G”T i?Q€M; +?mv M ç°M; M?Q iB +?ÈT- i`QM; i v #¶M;
+QÆM; FB K- H¦2 ` ?¨M [m M;X h`QM; +Y ?¨M; ç°i M?B M #„M ` K°i Hm²M; €M?
€M? K†i i`ÌB +?¦B +? M;X > B pä ;Bª h?B M +’T FB i?–K F m K°i iB M; F?¬M; ´M
;B€+ i?•M i? KbM? ç°i M?B M M? - b m ç¦ KÎ iQ K„i- H¢B +ªK ;B€+ ç–m KbM? #` `

@ 5 5

h`QM; K„i ? B M;QÌB M¨v ç m #„M ` ?¨Q [m M; p¬ +MM; bÊ ?½B- K¨ K°i +?9i •K i?
+€B ç–m ç M; i` M +´ HB M #` K°i FB K +O h–M G”T +?ûK tm®M;5

æ€K pä ;Bª +¦ i?U+ HU+ K¢M? K) +¦ MB M Fd +ÁM i` +O ç®B T?QÆM;- ç M ?B M
EBM? S?QM;5

J¨ iQ¨M #° +?mv M M¨v +?ŠM; [m +kM; +?d /B M ` i`QM; M?€v K„i5

h–M G”T bÊ `ˆM; +ªM? iQÊM; K€m iQÆB M?Q i? b) /¼ +€+ +¬ ;€B i`QM; +Y ?¨M
ç–m H•m ` # M M;Q¨BX J€m iQÆB ç–v ç’i FB i?b H¢B F?¬M; i? t¦ çBX

G9+ M¨v h–M G”T +?”K `½B çB p T?Q "° EBM? S?QM; ç M; M;•v M;®+ i¢B +?¶-
;B¼M; H¢M? M?¢i,

@ *?Q iÈB #•v ;BÌ- F?¬M; B /€K mv ?B T M;QÌB M?¨ +O i X L;QÆB iQM? H¨ i?S
#˜M i?dm- i`QM; HÁM; ?¢ HQmX L;QÆB Km®M +? i M?Q i? M¨Q\

"° EBM? S?QM; H9+ M¨v ç½ ?Q¨M iQ¨M #` /¼ ç M +?Q€M; p€M;- M?bM i?’v h–M
M?Q K°i M;¼M M9B HÈM €T #€+? p T?Q ?„MX >„M H”T iS+ +ªK ;B€+ T?Q /QÈB K
` H¨ #` /¼ ç M K’i F?®M; +? 5

@ «B5 L;QÆB L;QÆB F?¬M; i? ;B i i X h h

"° EBM? S?QM; +ªK ;B€+ `,M; KbM? ;B®M; M?Q F?¬M; M;?2 i?2Q +?d ?mv +O K
M?[M; iB M; ó+¢+? +¢+? +¢+? +¢+?ôX

hB T i?2Q +ª M;QÌB ?„M `mM H M /[/°BX

h?B M i¨B i?b i? M¨Q\ h?B M T?9 i®i- i?B M iQ imv i ?ªQ- F?¬M; +¦ M;?o H¨ bU ;
+€+ bQ ?mvM? KbM? M?€v K„i #` ;B i iQ¨M #°- HQ¢B +ªK ;B€+ F?OM; #® M¨v ?Q¨
EBM? S?QM;X

>„M F?¬M; #` /¼ M;’i çB- ç½ t2K M?Q i®i H„K `²BX

@ h?B M i¨B pä ç¢Q\ L;QÌB ç¨M ¬M; /kM; K½M?\

h–M G”T pÈB p K†i i`¨Q T?9M;- M¦B,

@ *?d #ˆM; M;QÆB\

"° o•M u MÎ # M FB F?¬M; FbK M´B HB + K„i M?bM h–M G”T K°i +€B- H¢B #` KMB
i?®B i` M M;QÌB "° EBM? S?QM; F?B M b„+ K†i i€B M?ÊiX

@ L¦B- i +¦ +Wm Ð0° C K0p€ÐÖ • K?OM 3+4€

hmv `^M; p HQ i?mv i F?¬M; +¦ #'i +S p'M ç ;b- M?QM; /M b Q h–M G"T +kM; H¨
i`"M T?€T M¨v- i`QM; HÁM; +ªK i?'v ?ÆB +¦ +?9i F?˜M i`QÆM;X L; v b m ç¦ ?„M iU

hB M h?B M hY E?Q i`QM; i?•M i? +?"K `½B i`¨M ` - /–M /–M çB m +?dM? +MM;
i`"M T?€T- h–M G"T H"T iS+ iB M H M iWM; #QÈ+ p T?Q i`QÈ+X h?•M KbM? ?„M

*?¶ HÊB ?¢B +O ªQ i`"M M¨v +?QM? Î ç¦X L m M?Q F?¬M; i? T?€ ;BªB- M;QÆB
i? M¨Q p¨Q çQÊ+5 > K M9B pšM H¨ ? K M9B- M;QÌB i?QÌM; çB [m iW MÆB M¨v +
çB m F?€+ H¢ M¨Q5

h–M G"T +ªK ;B€+ +ªM? b„+ i`QÈ+ K„i +?Êi #B M ç´B- /QÈB +?•M #B M i?¨M? K°i
H¨ K°i +QM çQÌM; m®M HQÊM ?QÈM; p T?Q i`QÈ+X

æ•v H¨ K°i M;¼M M9B HÈM t M? #B +5

h?dM? i?QªM; p M; H M p¨B iB M; +?BK ?¦i HQm HQ- F?¬M; F?Q i` M çQÌM; M9B iQ
T?ªB bmM; i9+ ?ÆM K'v H–MX

h–M G"T i?–K M;?o i`QM; HÁM;, óE?¦ i`€+? +€+ ç` T?QÆM; i?–M #Q i`QM; i`mv M
ç¢B- M?Q HBM? F?Q Î MÆB M¨v bmM; i9+ ;'T K'v H–M bQ pÈB M;Q¢B ;BÈB- +?Q /
;b p¨Q ç•v im Hmv M- +?d bÊ +kM; F?¬M; +–M # Q M?B m M,K +¦ i? im Hmv M ç M
+?B- #¼M ?¼ ç m ` M;Q¨B i? ;B M +?¼M HU +€+ i?B M i¨B tm'i b„+ M?'i p H¨K

a m ç¦ i`ªB [m K'v i? ? bBM? b¬B MªV MÎ- i?"K +?Q H¨ ?ÆM KQÌB i? ? - /–M /–
i?B M i¨B H9+ ç¦ ?ÆM T?•M MY F?¬M; +?d H¨ i¨B i`Q #bM? i?QÌM;- çB K 'v +S M
/ ;BªB i?Q+? ?ÆMX

*,M +Æ [m€ i®i ç T5

hB M h?B M hY E?Q i`QM; +Æ i? h–M G"T F?¬M; bBM? ` +?9i b¦M; / Q ç°M; M¨Q
M?¨M; i` M çQÌM;- i?"i` +kM; F?¬M; bÊ +¦ M;QÌB T?€i ?B M ` ?„MX

>ÆM M[- MÆB M¨v /QÌM; M?Q +?QM? H¨ H®B p¨Q- #ÎB pb i`QM; i–K K„i M?bM iÈ
?Q¨M iQ¨M F?¬M; M?bM ` /'m ?B m +¦ M;QÌB bBM? b®M;X

PÈ+ +?WM; çB p¨Q ?ÆM MY + M? ;BÌ- h–M G"T #¶M; M?B M M?bM i?'v M?[M; +?
K M; p¨Q ç m /WM; Î T?Q i` M K°i +€B ;Á + Q- K¨ K'v [m M i¨B i` M t2 iQ¨M #° +kM

*kM; F?¬M; +¦ M;QÌB M¨Q Î ;–M ç¦X

h–M G"T pW M;?o i`QM; HÁM; pW iB M iÈB ;Á ç'i b m ç¦ [m Q [m K°i M;½ +m - i`
b€M; iÄX

J°i iÁ +mM; çB M i?"i HÈM- M^K i` M HQM; +?WM; M9B- F?Q i? ?MM; po- `°M; H
bQ pÈB "® æ¢i G¢T *mM; U+mM; SQh G @ h•v h¢M;, H¨ +mM; çB M + Q M?'i bQ
;BÈB- H¨ i`mM; i•K +O i?€M? i?¨M? G? b - h•v h¢M; h`mM; Zm®+V h–M G"T ;†T
?ÆM K'v H–M5

hW p` i`Q h–M G"T çSM; ç M ç¦ QÈ+ +?WM; +ÁM iÈB # /†K çQÌM;X h?Q¢i M?bM /Q
#^M; K°i F?QªM; ç'i #^M; i?"i HÈM- b m ç¦ KÈB /UM; H M iÁ +mM; çB M F?´M; H²

GQ¢B i?U+ HU+ M¨v [mª M?B M F?¬M; T?ªB #bM? i?QÌM; M? 5

h–M G"T i¨M i?QÎM; K°i +•m i`QM; HÁM;- b m ç¦ M?bM i?'v i` M [mªM; i`QÌM; i?"i
H¢BX G9+ M¨v- €M? K„i h–M G"T `ÆB tm®M; T?Q i`QÈ+ +¶ t2 M;U /WM; H¢BX L
KQÌB i?QÈ+- i` M K†i i'K #B ç€ F?„+ K'v +?[i?2Q H®B +´ tQ X

Lûi +?[+SM; +€T ?[m HU+- ç–v b€i F?Q- +¦ i? i?'v çQÊ+ M;QÌB pB i +?[H9+ ç¦
i?U+ HU+ `'i ?MM; K¢M?X

*U+ L?¢+ h?B M *mM;5

h–M G"T F?¬M; FbK M´B ?Qi K°i ?ÆB H¢M?- i?"i bU H¨ F?˜m F?Q [m€ HÈM M? 5

G9+ M¨v- +¦ M;QÌB iW # M ç¦ çB p ?QÈM; h–M G”TX F?) H„+ KbM? ˜M M9T T?Q
i`QM; `WM; # M +¢M? çQÌM;- b m ç¦ ?„M M;?2 ? B i M ç iY FB M?Ä ;B¼M; M¦B +

@aQ ?mvM?5 G–M M¨v i?”i bU H¨ M€Q HQ¢M5 h€K ç¢B i`QÎM; H½Q p¨ K¬M +?O i`

L¦B +?mv M- H¨ K°i ;B¼M; M[iY M;?2 i?”T T?–M /`m /¨M; ç€M; v mX

J°i ;B¼M; M K M?•M +¦ +?9i •K H½M? p M; H M,

@æQÆM; M?B M T?ªB ` ç•v `²B5 *U+ L?¢+ h?B M *mM; +?9M; i ç½ +¦ iÈB K’v i`
i?ÁB [m€ HÈM M?Q p”v5 >W5 J°i ç€K ç iY ç` T?QÆM; i?–M #Q F?¬M; M;Ì H¢B #`
h?U+ ç9M; H¨ `’i K’i K†i5

@L;?2 M¦B pä ;Bª i? iK+ FB i?U+ HU+ T?B i?QÌM; +QÌM; ç¢BX "¼M ?¼ H¨ Î /QÈB
+? iX o”v M;QÆB M¦B t2K i?U+ HU+ +O pä ;Bª i? iK+ FB - +ÁM F?¬M; pQÊi [m
h?B M +’T KÈB +¦ i? +¦ çO i?U+ HU+ H¨K çQÊ+\

:B¼M; M¦B +O M[M?•M M;?2 i?”i [mv M `k- +¦ +ªK ;B€+ M?Q +•m ?²M çQ¢i T?€+?

@æB m M¨v +kM; F?¬M; ?ŠM5 Eb i?”i i +ªK i?’v ç®B T?QÆM; `’i +¦ i? +kM; H¨ M
#QX J°i pä ;Bª i? iK+ H¨K b Q +¦ i? +¦ i?U+ HU+ M?Q i? \ >W5 J†+ F M¦B i? M¨
L?¢+ h?B M *mM; K’i ? i b¢+?- ç t2K K¬M +?O #¼M ?¼ b) tY HQ i? M¨Q\

:½ M K M?•M FB MQB tQM; F?Q€i i v H M 2Q M[iY- ?„+ ?„+ +QÌB M¦B,

@L¦B #¼M ?¼ M?B m +kM; F?¬M; +¦ w M;?o - +¦ i?ÌB ;B M `ªM? M¨v F?¬M; #ˆM; +

L[M?•M M´B +€m #m¬M; K°i +•m,

@L;QÆB Km®M +? i ¨5 "–m F?¬M; F?Q iQ¨M #° K¬M T?€B H9+ M¨v ç m ç M; ç m
+¦ i•K iW M¨v5

@æQÊ+ `²B5 æWM; ;Bª pÌ5 E?¬M; T?ªB M;QÆB +kM; Km®M H½Q iY b Q\

:½ M K M?•M +QÌB H¢M? K°i iB M;- FûQ M[M?•M çB p ?QÈM; h–M G”T ç M; ˜M i?

h–M G”T i?–K K„M; K°i +•m ótmB t Qô- i?–K M;?o, óæ¬B +˜m M K M[M¨v5 h`QM;
bQ ?mvM? ç M?Q p”v- #¼M ?¼ +ÁM +¦ ?SM; i?9 +?¢v iÈB MÆB M¨v /½ ?ÊTXô

_ä `¨M; F?¬M; T?ªB H¨ H–M ç–m iB M ç¬B M K M[H¨K +?mv M M¨vX h?O T?€T +O
H½Q Hmv M- +?d K°i H9+ b m M[M?•M HB M m®M ûQ i?Î ?´M ? M- ç M; H9+ ? B
p¨Q i`¢M; i?€B +?Êi H¦2 H M K°i Hm²M; ?¨Q [m M;- ? B +€B ç–m `ÆB ó#`+?ô tm®

> B M K M[i` im´B i?U+ HU+ pW ç¢i iÈB h?B M +’T- #` h–M G”T imM; K°i FQ+? +
#¼M ?¼ ç M; ç„K +?bK p¨Q /K+ MB K- h–M G”T +kM; F?¬M; +¦ F?ª M,M; / /¨M; ;B i

Eb i?”i ? B M;QÌB M¨v +kM; +? i K°i +€+? Q M m´M;5 B +¦ i? M;?o ç M i`QM; K¬M
bÆM #ªQ p M?Q i? - H¢B +¦ i? +¦ M;QÌB H¢ ç°i M?”T p¨Q +?S\

L; v H9+ h–M G”T pW KÈB +?ûK `KM; ç–m ? B M;QÌB- # M i`QM; +mM; çB M ;B[b
i`¨M iÈB K°i F?Q i? M;’i i`ÌB5 æ²M; i?ÌB- F K i?2Q K°i iB M; i?ûi T?šM M° M?Q b
M;QÌB M?Q €M? b Q t i T?¦M; iÈB ?QÈM; h–M G”T MÆB M¨vX

h–M G”T i?–K F m K°i iB M; F?¬M; tQM;5 *kM; F?¬M; #B i pb b Q ç®B T?QÆM; -
#B i +¦ ç iY iY pQM;- ?„M p°B p¨M; i?B i`B M F?BM; +¬M;- i?•M KbM? +kM; ;B®M
`WM; +•v- ?Q¨M iQ¨M F?¬M; HQm H¢B +?9i F?Q iS+ M¨QX

h?•M ?bM? h–M G”T KÈB pW #B M K’i- # M FB K°i M;QÌB i`mM; MB M M? im’M
?ÆM #®M KQÆB im´B HB M ?B M ` i¢B MÆB M¨vX L?bM ?¢B ç iY K¬M T?€B [m
+?ûK `ÆB ç–m- #¶M; M?B M ?„M T?€i ` K°i iB M; i?ûi #B T?šM,

@"¼M +?m°i M?„i T?QÆM; M¨Q /€K i¨M b€i ç iY +?9M; i 5 L m ç +?Q i i¦K çQÊ+-
tQÆM; M;QÆB- H,M; i`b +?Q ç M +? i5 *¦ ; M H¨K- F?¬M; /€K ` K†i b Q\ _ ç•v5

J°i +¶ F?Q i? M;'i i`ÌB i?2Q HÌB M¦B +O M;QÌB i`mM; MB M M¨v H¨M i`¨M ` #®
#B M ? i çÊi M¨v iÈB çÊi F?€+5

F2/Q+? M?

.mv L;½ æ°+ h¬M

h€+ ;Bª,hB m æ Q S?QM; GÊB

R8RX *?QÆM; R8R , •K a€i

æ€M; iB + +?QM? H¨ F?Q i? +O M;QÌB i`mM; MB M M¨v H M i`¨M ` T?¢K pB p¨B
+QM i?Ä +kM; F?¬M; i?Q€i F?ÄB ?„M- M?QM; pšM F?¬M; +ªK M?"M çQÊ+ Kªv K v
M¨QX

æ®B T?QÆM; H¨ K°i + Q i?O5

a„+ K†i M;QÌB i`mM; MB M i`Î M M i?"T T?–M F?¦ M?bM, K¬M ?¢ ç iY Î # M M;Q
M?"M- M?QM; M; v i¢B +Y M?¨ KbM? F?¬M; M;Ì H¢B #` M;QÌB i ;B i +? i ? B M;
F?¬M; #B i M?Q p"vX Zmª i?U+ +?ŠM; F?€+ M¨Q +¦ M;QÌB ?mM; ?,M; i€i p¨Q K†i K

J°i H½Q ;B¨ T?Q b m M;QÌB i`mM; MB M H9+ M¨v F?QK M;QÌB tm®M; M?bM +?^K
ç iY ç½ +? iX L?bM K°i ?²B H•m- b m ç¦ +ÁM /MM; i v bÌ M? p¨Q K°i +?9i- tQM; [
i?ªM M?B M M¦B,

@h?QÆM; iQ+? /Q h?–M #BM? HÊB F?Q ;•v ` 5

J'v M;QÌB T?Q b m i?Q¢i M?bM im´B i€+ F?€+ M? m- H"T iS+ HB + K„i M?bM K
T?QÆM; M?bM ` p M;?B ?Q†+X h`QM; ç¦ K°i H½Q ;B¨ QÈ+ +?WM; ?ÆM i`,K im´B
;B®M; M?Q M?[M; çQÌM; `½M? M?Ä- i?•M ?bM? ;¨v çûi /QÌM; M?Q +?d +ÁM / #¼
?Q¨B M;?B +¦ i? #` K°i i`"M ;B¦ iQ i?´B # v çB ? v F?¬M;X

G½Q +?"K `½B i`–K ;B¼M; M¦B,

@h?–M #BM? HÊB F?Q- ?ÆM M[T?•M MY ç m iW i?QÊM; +´ HQm i`mv M iÈB M
Fb M?ÄX J¨ Î K¬M T?€B ~M i? HQ¢B +?9M; i M¨v- M?QM; i?"i ` ç b® ç m i²M i¢
+Wm ;B +?9M; i ibK iÈB +Y \

J°i M;QÌB F?€+ H„+ ç–m M¦B,

@L?Q i? M¨Q +¦ i? 5 G®B p¨Q *U+ L?¢+ h?B M *mM; i iW i?ÌB i?QÊM; +´ +?Q iÈ
T?€i ?B MX >ÆM M[- H½Q i´ i¬M; i?B i H"T ªQ i`"M F?¬M; T?ªB i–K i?QÌM;- ?€ H
M,M; T?€ ;BªB\ >m®M; +?B- M m +Y p¨Q i`"M F?~m #` T?€ ;BªB- +?9M; i b Q +¦ i

L;QÌB i`mM; MB M /šM ç–m M¨v M;?B M `,M; M;?B M HÊB M¦B,

@æWM; [m M- K°i ç iY +?9M; i pW KÈB [m v p iÈB5

@v +O J¬M +?O +?ŠM; H) H¨ M¦B, H¨ "° EBM? S?QM; /šM i?2Q p \

J°i H½Q ;B¨ K†i çÄ iQÈM; K¢Q +?WM; M,K KQÆB im´B- i?–M b„+ +¦ +?9i K'i iU M?

L;QÌB M¨v- ç9M; H¨ >ªB h?¬M; h?B M bQ T?K +O "° EBM? S?QM;- K°i i`QM; +€+ i
*mM;- i?Q¢i M?bM +?d +¦ M,K KQÆB im´B- M?QM; i` M i?U+ i ç½ b®M; ?ÆM K°i i
i?U+ HU+ +kM; ç½ ç¢i iÈB +ªM? ;BÈB S?€ h?B MX

L?¢+ o¬ L? B K¬M +?O *U+ L?¢+ h?B M *mM; i?ªM M?B M M¦B,

@h F?¬M; M¦B H¨ "° EBM? S?QM; K M; p¨Q- i +?d ?Q¨B M;?B H¨ ç®B T?QÆM; çB
"° EBM? S?QM; iB M p¨Q KÈB #B i H®B p¨Q ç•v5

@L¨v çB m M¨v b Q +¦ i? +?S\

J'v M;QÌB FB ç m M¦BX

G½Q ;B¨ ;–v / #¼+ tQÆM; FB i?ªM M?B M M¦B,

@*?mv M M¨v +kM; F?¬M; T?ªB H¨ F?¬M; +¦ F?ª M,M;5 *U+ L?¢+ h?B M *mM; +?9
M,K M ´M- i? +?Q M M +?9M; i ç m [m M `^M;- Î i?ÌB ç¢B +´ +Ð M?Q K¬M T?€B
+QB H¨ +€B ;b- +¦ `'i M?B m i²M i¢B +QÌM; ç¢B ?ÆM +?9M; i F?¬M; #B i ;'T # Q

@o,M i`QÎM; H½Q F?¬M; +–M M¦B +?mv M ;B"i ;•M5 >B M ;BÌ *U+ L?¢+ h?B M *m
iQM? H¨ ç¢B T?€B çdM? + Q- M?QM; +kM; F?¬M; T?ªB F v m ç #'i +S M;QÌB M¨
ç¢B i?QÊM; +´ ?W- i?ÌB ç¢B i?QÊM; +´ +¦ +QÌM; ç¢B ç M ç•B çB M[+kM; ç½ #` ?

@æ9M; p"v5 o,M i`QÎM; H½Q F?¬M; M M ç + Q +?Q F?Q M;QÌB F?€+- ?¢ i?'T mv
+?mv M M¨v +kM; F?¬M; +¦ ;b ;? ;ÈK- H"T iS+ T?•M T?¦ çB tm®M; ibK +?Q ` i M ?
?ÄB ` ç²M; K¬M +O ?„M- b m ç¦ +?9M; i H¢B çB iB m /B i +Ym i°+ ?„M- F?¬M; T

@*€+ M;QÆB M¦B i?"i çÆM ;BªM5 æ®B T?QÆM; +¦ i? p¬ i? M? p¬ iS+ iB M p¨Q-
h?B M +'T- M m F?¬M; M?Ì K¶B ç iY M°B K¬M ç m +¦ #¨B p` #ªM K¢M;- i?"K +?Q
+?mv M M¨v5 hbK #„i ?mM; i?O\ hbK M?Q i? M¨Q ç•v\

o,M i`QÎM; H½Q #ÎB pb T?šM M°- M T M?,M i` M K†i t2K ` +¨M; +?2M +?9+ M´B H

@æQÊ+ `²B5 *kM; F?¬M; M M H¨K –K oX

L?¢+ o¬ L? B K¬M +?O *U+ L?¢+ h?B M *mM; M;„i M; M; HÌB i` M? +½B +O K'v M

@J¶B M;QÌB H"T iS+ i`Î p - K M? H M? +?Q ç iY +O KbM?- M?[M; M;¨v iÈB ç•v
KbM?- F?¬M; çQÊ+ iMv w ` M;Q¨B5 L?[M; ç iY ç M; # [m M Î +€+ çdM? M9B- +kM
i?Q #ªQ #¼M ?¼ ç m +˜M i?"M K°i +?9i- K°i F?B T?€i ?B M imM; iQ+? ç`+? M?•M
æ€M? F?¬M; H¢B i?b +?¢v- i?"i bU +?¢v F?¬M; i?Q€i HB M iU #¢Q çB5 L m +¦ F
tY HQ çB5

L?¢+ o¬ L? B M¦B tQM;- M´B ;B"M çMM; çMM; T?B i?•M [m v p ?QÈM; +mM; çB M
KbM? ?„M pW KÈB # v çQÊ+ K°i çQ¢M #'i +?ÊitQ v M;QÌB H¢B- K°i H–M M[;B®
tm®M; M9B- b m ç¦ T?¦M; ` i?–M i?S+ F?´M; H² T?O i`MK # M /QÈB- M?QM; pšM
i?S ;b F?€+ i?QÌM;X G9+ M¨v ?„M KÈB T?šM M° i?m ?²B i?–M i?S+ tQ v KbM? i`Î

J'v i`QÎM; H¢Q- +kM; ç m T?•M #B i M?„K +€+ T?QÆM; ?QÈM; F?€+ M? m # v p
#€Q +?Q K¬M ?¢ ç iY K¶B M;QÌBX hmv `^M; M;Q¨B KB M; +kM; F?¬M; ? ç†i M†
M?QM; pÈB M;QÌB +¦ i? p¬ i? M? p¬ iS+ ;B i +? i M; v ? B pä ;Bª h?B M +'T- Qi
+ªM? ;BÈB S?€ h?B MX

oä ;Bª +Ð M¨v imv `^M; #¼M ?¼ F?¬M; bÊ- M?QM; ç€K K¬M ?¢ ç iY h?B M +'T p¨
ç`M? F?¬M; T?ªB H¨ ç®B i?O +O ç®B T?QÆM;X B +kM; F?¬M; Km®M i?U+ HU-
i`¼M;- #ÎB pb M?Q p"v i?"K +?d b) ªM? ?QÎM; iÈB ço p` +O #¼M ?¼X

*?Ì M?[M; M;QÌB M¨v ç m çB K°i ?²B H•m- h–M G"T KÈB iW /QÈB K°i ç®M; H€ F?¬
K°i iB M; i?"i M;mv ?B K5 E?¬M; M;?o iÈB ç iY *U+ L?¢+ h?B M *mM; H¢B +¦ i?
i`mv M i?mv i ç¦5

Í i`QM; T?¢K pB F?QªM; +€+? M?'i ç`M?- ç iY M m M?Q iY pQM;- #¨B p` #ªM K¢M
M m F?QªM; +€+? [m€ t i?b b) pb +ªK SM; F?¬M; iÈB K¨ K'i çB ?B m HU+X

*?mv M M¨v- i?"i bU +kM; ;B9T h–M G"T #B i i? K K°i çB m, i`QM; +€+ K¬M T?€B
i?–M #Q- T?–M M?B m +¦ K°i b® #Q K"i +O `B M; KbM?X L m +S M;?o iÈB +€B H
i`QM; i? iK+ F?¬M; FB M; M ;b- H¨ F?¬M; i? i?U+ ?B M çQÊ+ M[ `²B5

Eb i?"i h–M G"T bÎ /o F?¬M; i? F?¬M; iÈB MÆB M¨v- K°i K†i #ÎB pb HQ H„M; *U+ L
i?'v KbM? K¨ ;B"M +?¦ ç€M? K Q ibK iÈB M?[M; M;QÌB # M +¢M? KbM? i?U+ i?B i
M,M; `'i HÈM b) tªv ` X h–M G"T F?¬M; +?Q T?ûT tm'i ?B M +?mv M M;Q¨B w Km®
i?U+ F?¬M; i? i? i?S +?Q +?QM? KbM?X *?Q M M- +ÁM F?¬M; #^M; T?ÁM; H9+
t2K M m +¦ +Æ ?°B i?b /Si F?Q€i iB m /B i Hm¬M K¬M T?€B #¼M ?¼ H¨ i®i M?'i5

*?Q /M /B i F?¬M; tQM;- Qi M?'i +kM; T?ªB [m"v +?Q HQM; i`ÌB HÎ ç'i M¦B b m5 C
i`€M- `®i +m°+ F?¬M; [mªM iÈB +?mv M çB i`ª i?M KbM?- M?Q p"v KÈB i®iX

J¨ K°i K†i F?€+ H¨ h–M G"T Km®M i`QÈ+ F?B çB >mv M æªQ- i?Y /B M i"T K°i H–M

>¨M? i`bM? çB >mv M æªQ +?„+ +?„M b) ç–v `šv +€+ HQ¢B ;B M F?´ p¨ F?¦ F?,M i`
G"T +kM; F?¬M; +¦ w M;?o `^M;, KbM? p¨Q >mv M æªQ b) +¦ i? i?m"M HÊB iB T
ok çB p X

L m ?„M ç½ +¦ i? M?bM ` h?QÊM; Zm M h?B ok H¨ iB M i?B M HBM? i? - H¨ i?B M
p"v +?ŠM; H) bQ K¬M +O h?QÊM; Zm M h?B ok Î >mv M æªQ H¢B F?¬M; M?bM ` ç
+¦ K°i F?¬M; ? B M?Q i? - b Q +¦ i? + K i•K ibM? M;mv M ç KbM? K M; çB\

o T?–M M¦B ;B i°+ +O T?K i?•M KbM? MÆB ç¦- p®M i?"i +?Q iÈB #•v ;BÌ h–M G"
p¨Q #¼M ?¼5

"'i F FB T i`QÈ+ ? v H¨ FB T M¨v- iQM çB m +O h–M G"T ç m H¨, /U p¨Q M;QÌB F
KbM?5

*¨M; çWM; M¦B- ;B i°+ +O T?K i?•M +¦ i? / /¨M; M?"M Kšm i?•M M?Q p"v ? v F?
M?"M K°i ç iY i? iK+ M?Q ?„M ? v F?¬M; +ÁM +?Q #B iX

hmv M?B M- [mª i?"i h–M G"T +kM; F?¬M; i?Q+? #¼M ?¼ iB T M?"M KbM?X

L m [m i?ÌB ;B M /¨B M?Q p"v +MM; F?¬M; +¦ +?9i iBM iS+ ;b +O Kšm i?•MX L?Q
`'i +¦ i? ç½ çB p¨Q >mv M æªQ ibK çQÊ+ ;B i°+ T?K i?•M `²B- ç²M; i?ÌB ç M; b®
G"T +ÁM +¦ K®B HQ H„M; F?€+ i`QM; HÁM;, ç¦ +?QM? H¨ Kšm i?•M ç½ M^K ; B M
h–M G"T +¦ i? iB T iK+ #` t2K i?QÌM; p¨ +?•K +?¼+ ? v F?¬M;\ L m [mª +ÁM M?Q
i?m"M iB M ç¦M Kšm i?•M p H¢B H¨ çQÊ+5

L;QÌB i ç½ F?¬M; +–M M;QÆB- pb +€B ;b i +ÁM Km®M ?QÈM; M?bM H M T?K i?•

hmv M?B M ibM? ?m®M; t'm M?'i M¨v- h–M G"T ç½ M;?o iÈB M M i`QÈ+ F?B çB p
Hmv M #ªM i?•M KbM? K°i +?9iX a m ç¦- ç²M; i?ÈB +kM; H¨K [m M pÈB K°i b® +?
i?–M #QX

æ M H9+ ç¦- +kM; F?¬M; ç M KS+ +€B ;b +kM; ç m F?¬M; ?B mX

*U+ L?¢+ h?B M *mM; M¨v- F?¬M; ?´ H¨ iB m i? ;BÈB HBM? F?Q bmM; i9+- [mª i
i`mv M i?mv iX h?9 p"i i`QM; M9B ?ÆM T?•M MY ç m +¦ HBM? iQM?- K¨ +€+ HQ¢
#€m +¨M; +¦ i? M?bM i?'v Î F?„T MÆBX

h–M G"T i?U+ F?¬M; F?€+? F?Q K†+ bS+ i?m ;QKX .M b Q ç` T?QÆM; M¨v ?„M +
? B M[- +?Q M M +,M #ªM F?¬M; +–M [m M i•K KbM? i?B m €+ w +S pB + M;„i H'v
+–M ç½ i?¨M? ?bM? ç m M?'i HQ¢i ?€B çB5

hmv M?B M pšM F?¬M; T?€i ?B M /QÊ+ HB m +–M i?B i i` M ç M T?QÆM; G½M?
i? M i?Î- t2K ` +€B HQ¢B ç¦ [mª M?B M H¨ i?S +'T #"+ i?B M i¨B ç` #ªQ- +kM; F?
çQÊ+X

*U+ L?¢+ h?B M *mM; MÆB i?–M #Q M¨v +U+ Fb `°M; HÈM- çSM; i` M M;¼M M9B
T?¢K pB +¦ ?ÆM M;¨M /†K5

LÆB M¨v ç m H¨ /½v M9B +?"T +?WM;X Í i` M K°i p¨B çdM? M9B- h–M G"T i?'v KÎ
iÈB +Y - HB M M;?2 # M i`QM; i`mv M ` iB M; M¦B +?mv M +O M K M[X s2K ` H
çM +Êi pÈB M? mX

@aQ ?mvM?5 oW `²B bQ T?K iU KbM? H¢B ç•v- #ªQ +?9M; i K'v M;¨v M¨v +~M i?"
tQM; i?b i`Î p h?B M +mM; ÎX >mvM? M¦B t2K +¦ +–M T?ªB M?Q p"v F?¬M;\

" M i`QM; i`mv M ` ;B¼M; M¦B MkM; M`m +O M[M?•MX

@æQÆM; M?B M F?¬M; +–M i?B i5 >W5 G½Q ;Bª FB pW `²B M?bM +?ˆK +?ˆK p¨
M¦ MQÈ+ KB M; ç m +?ªv ` +ª ç®M;5 h i?"i F?¬M; Km®M +?Q M;QÆB çB ç•m5

h`QM; ç°M; p M; H M iB M; ;?2M im¬M; +O ;½ M K M?•MX

L¨M; FB +QÌB F? M? F?€+? p¨B iB M;,

@aQ ?mvM? H¢B ;?2M `²B5 aQ Km°B poM? pB M H¨ M;QÌB +O ?mvM? K¨5

@h?9B H„K5 hB m v m iBM? M;QÆB ç¦5 L;QÆB Î b m HQM; H½Q iY +MM; M?` bQ
iQÎM; i F?¬M; #B i ? v b Q\ *QM #¨ M¦5 L;QÆB i?"i ç9M; +?QM? H¨ K°i iB m /•K

:B¼M; ;?2M im¬M; +O ;½ M K M?•M +¨M; H9+ +¨M; K½M? HB iX

@E?€+? F?€+?5 L m bQ ?mvM? ?Q¨M iQ¨M i?Ä K½M bQ Km°B5 aQ Km°B b) F?¬M;
M? M? K°i +?9i5

a m K°i H€i- i`QM; ç°M; T?O M¨v ?Q¨M iQ¨M v M ioM?X h–M G"T p K†i H¢M? HMM
M;Ì M;Q¨B w HB m +ÁM ibK çQÊ+ K'v F?®B HBM? i?¢+? +?'i HQÊM; #bM? i?QÌM; #
M?B m M?'i +kM; +?d H¨ HBM? i?¢+? HQ¢B t'mX aQ pÈB h–M G"T i?m çQÊ+ Î +?¶
FûK M?B m H„KX

hmv M?B M HBM? i?¢+? M¨v +kM; H¨ H–M ç–m iB M h–M G"T i?m çQÊ+ Î MÆB F?€
tBM pmB HÁM; M?"M H'vX h?U+ HU+ +O ç¬B M K M[M¨v + Q ?ÆM ? B M;QÌB #` h
ç m +¦ çQÊ+ +ªM? ;BÈB h?B M +'T #"+ + QX *kM; M?Q +k M m ?„M F?¬M; +?¼M
imv i ç®B F?¬M; / /¨M; H¨K çQÊ+ pB + M?Q p"v5

h–M G"T H¢B ;B i M;QÌB M?QM; K°i +?9i €v M€v +kM; F?¬M; +¦X L;QÌB Î ç` T?Q
K°i ç€K #B M i?€B5 L m ç +?Q #¼M ?¼ ` M;Q¨B i? ;B M /o M?B M +kM; F?¬M; F
M;QÌBX

E?¬M; #ˆM; /Si F?Q€i ;B i b¢+?X

F2/Q+? M?

.mv L;½ æ°+ h¬M

h€+ ;Bª,hB m æ Q S?QM; GÊB

R8kX *?QÆM; R8k , *U+ Eb o¬ ad5

h–M G"T pW `ÌB çB- H½Q o,M i`QÎM; H½Q ;–v v m K†i K¨v M?,M M?Qm +U+ Fb FB
#ªM F?¬M; +¦ iB M p¨Q ? M; ç°M;- K¨ # v K°i pÁM; [m M? M;¼M M9B M¨v- T?¦M; tm
+ª F?m pU+- M?QM; pšM M?Q i`QÈ+ F?¬M; +¦ +?9i i?m ?Q¢+? ;bX G9+ M¨v H½Q
i?'v ? B ç iY Hä i? +? i i?ªK- M?'i H¨ M;QÌB M[ç iY FB H¢B H¨ M;QÌB H½Q i?Q
K°i iB M; #B T?šMX

JÈB pW `²B H½Q +ÁM +ªM? +€Q #¼M ?¼- T?ªB +˜M i?"M K°i +?9i M'm F?¬M; çQ
M?QM; ? B M;QÌB F?¬M; Km®M- M¦B b) F?¬M; +¦ ;b M;mv ?B KX G9+ M¨v KÈB F?
+ª ? B +MM; #` ;B i +? i Î +?¶ M¨vX

B M'v ç m M¦B *U+ L?¢+ hB M *mM; #¼M ?¼ +?QM? H¨ €+ K¨ +–K i?9X L?QM; i M
i`QÎM; H½Q- [mª i?U+ +ÁM ç€M; bÊ ?ÆM bQ pÈB €+ K 5

h–M G"T çSM; t t M?bM i` M M;¼M M9B FB i`mv M iÈB +¶ F?Q i? FBM? i?B M-
h?¬M; [m +?mv M çB M¨v- t2K M?Q ?„M +?•M +?QM? +ªK M?"M çQÊ+ bU +QÌM; ç

L°B ibM? [mª i?U+ `'i i?•K ?"m5 h?•K ?"m ç M H¨K +?Q h–M G"T +kM; +¦ +ªK ;B€+
M¦B ;b F?€+- +?d M¦B `B M; +?O M?•M +O +¶ F?Q i? KÈB ç•v imv i ç®B +kM; F?

F?ª M,M; +?®M; çÐ5 Pi M?'i +kM; H¨ +QÌM; ;Bª +ªM? ;BÈB >ÊT h?B M i`Î H M- M m
M,M; pÈB F?Q i? +O K°i M;QÌB # Q i`MK F?„T +ª M;¼M M9B HÈMX

Pi M?'i- h–M G"T ?B M ;BÌ H¨K F?¬M; çQÊ+X

"ÎB pb M9B HÈM #ªM i?•M M¦ +ÁM +¦ ç` F?Q +QÌM; ç¢BX E?B K¼B M;QÌB i?'v K°i
ç½ bBM? ` K°i HQ¢B +ªK ;B€+, M;mv M; - ç² b°- T?QM; T?9- i?"K +?Q +¦ +ªK ;B€

Eb i?"i ç•v H¨ ç` F?Q +O #ªM i?•M M;¼M M9B bBM? bªM ` F?Q i? - M m M?Q i`
i?9 ?mM; K½M?- i?b F?Q i? +O M;¼M M9B M¨v b) +¨M; i? K `ä ` i5

J°i M;QÌB çÆM ç°+ çSM; i`QÈ+ K°i M;¼M M9B HÈM K¨ M¦B- iU M?Q K°i +QM FB M

J¨ F?Q i? +O +QM FB M F?¬M; M;Ì H¢B ç ûT +QM M;QÌB- p"v +QM FB M M¨v T?ª

hmv M?B M- ç®B pÈB h–M G"T K¨ M¦B- ?„M +kM; F?¬M; T?ªB ç½ H¨K b BX L m F?
p¨Q ç` T?QÆM; HQ¢B M¨v\

h–M G"T +¦ ? B i?S i?O çQ¢M #ªQ K M?, i?S M?'i H¨ hB M h?B M hY E?Q i`QM;
#'i Fb pä ;Bª M¨Q +ªK SM; çQÊ+5 æB m M¨v pW KÈB ç•v- i`QÈ+ K¬M +?O *U+ L?
i`QÎM; H½Q MÆB ç¦ H¨ +¦ i? +?Q ` F i Hm"MX G'v i?U+ HU+ +O #¼M ?¼ K¢M? K
i? +ªK SM; çQÊ+ h–M G"T ˜M M'T M; v i¢B +?¶ +€+? #¼M ?¼ F?¬M; t X L?Q p"v +
/QÈB +ªM? ;BÈB *?Q h¬M- ç m F?¬M; i? i?¬M; [m hB M h?B M hY E?Q T?€i ?B M

h?S ? B- h–M G"T K M; imv i i? F?BM? +¬M;5 E i?W p,M KBM? T?QÆM; æ¬M; p
i´ i¬M; HQm H¢B imv `^M; iÈB i?ÌB ç¢B h–M G"T ç½ #` i?'i i`mv M `'i M?B mX L?
F?¬M; i?'i H¢+- i`mv M +?Q h–M G"T # Q ;²K +ª /`+? /mM; i?m"i K¨ h–M G"T ç M; /

h?ÌB çB K h–M G"T pW çB p¨Q i? ;BÈB M¨v- p®M ?„M +ÁM +¦ +?9i #B [m M M;?o `
b) F?¬M; +¦ +?¶ /MM; Î ç•v- #ÎB pb mv HU+ +O +?B M Fo h?B M L;mv M æ¢B GK+
K¨ pä +¬M; h`mM; >Q - i`W T?B ç¢i iÈB +ªM? ;BÈB hB M h?B M- M m F?¬M; +,M #ª
mv HU+ HÈM M?Q p"vX

E?¬M; M;?o iÈB- K°i [mv M +?B M Fo h?–M +'T *Ym h?B M h?"T æ` .mv L;½ æ°+
pä +¬M; +O h–M G"T Î FB T i`QÈ+- ç m +¦ mv HU+ +O +?B M F„X >ÆM M[- +ÁM
#bM? i?QÌM;5

L?'i H¨ h–M G"T M;QÌB K M; p¨B HQ¢B FBM? +¬M;- i?2Q hB M h?B M hY E?Q +O h
i`bM? ç° F?BM? +¬M; +O ?„M +kM; +¨M; M;¨v +¨M; tm'i i?–M M?"T ?¦ X _'i M?B m
F?¬M; ç¢i çQÊ+- ?B M i¢B +kM; ç m +¦ i? +?¢K i v iÈBX h?"K +?Q F?B M h–M G
ç¦ M;QÌB b€M; H"T +€+ HQ¢B F?BM? +¬M; M¨v +¦ T?ªB +kM; ;B®M; KbM? M?Q ?B
+m°M F?¬M; M;WM;- p¬ +MM; ?MM; ?"m ? m F?¬M;\ E?BM? +¬M; +?•M +?QM? ?Š

h`QM; i`mv M i?mv i æ¢i J i´ bQ /MM; K°i +¼M; H m [m b¬M;- çB m FB M iB M [
F?BM? +¬M; ç m ç¢i iÈB KS+ ç,M; T?QM; i¢Q +U+ KÈB +¦ i? H¨K çQÊ+X

*€B ;¼B H¨ FBM? +¬M; +O M;QÌB çÌB b m [mª i?U+ i?m FûK M?B m H„KX

:B®M; M?Q +ªM? ;BÈB h–M G"T ?B M M v- +?Q /M F?¬M; bY /KM; F?BM? +¬M;- +k
h?"K +?B p"M /KM; +?•M F?Q T?B ?¨M? K°i i?ÌB ;B M /¨B +kM; F?¬M; T?ªB H¨ F?¬
pä ;Bª + Q +'T i` M i? ;BÈB M¨v ç m H¨K M?Q p"v- /U p¨Q M;mv M HU+ ?MM; ?"
?B m [mª iQÆM; iU M?Q M? mX

J¨ F?BM? +¬M; +ÁM +¦ i? i`Ê ;B9T h–M G"T +?d iB m ? Q K°i T?–M KQÌB M;mv M
M; M; pÈB pä ;Bª ç²M; +'T Î i? ;BÈB M¨vX L m h–M G"T p"M /KM; iQ¨M HU+ i?B i
+¬M;- çWM; M¦B ç²M; +'T- +?Q /M H¨ +QÌM; ;Bª ç¢i iÈB +ªM? ;BÈB *?Q h¬M- +kM

æ•v KÈB H¨ +QM #¨B ;B[K¢M; i®i M?'i +O h–M G"TX

*?Q M M- +?Q /M #` T?€i ?B M h–M G"T +kM; imv i M?B M F?¬M; bÊ ?½B- ?m®M
iS+ +O ?„M- ç®B T?QÆM; Km®M T?€i ?B M ` ?„M [mª i?U+ +kM; F?¬M; / X

h–M G”T mM; /mM; iU i¢B tmv M `WM; [m M9BX "¶M; M;?2 t t T?Q i`QÈ+ i`mv M
` M?•M b® /QÌM; M?Q `’i M?B m- F K i?2Q +ÁM +¦ iB M; +?YB K„M; +?m M;Q iS+
H¨ M[M?•MX

h–M G”T +ªK i?’v iÁ KÁ- M? M?¨M; # v iÈB # M ç¦X

h` M K°i bQÌM M9B F?¬M; + Q H„K- Î ;B[çQÊ+ b M #ˆM; ?bM? i?¨M? K°i +€B F?Q
T?Q b m b M b€i ? M; ç°M;- K¶B +€B ç m + Q ?ÆM KQÌB i?QÈ+- `°M; K’v +?K+ i?
T?¢K pB +?WM; K°i M;¨M i?QÈ+ FB - ;BÌ T?9i M¨v ç–v `šv +€+ i?B m M[ i` im´B ç

J°i ç€K i?B m M[K†+ i` M M;QÌB v T?K+ KÄM; K M?- +QM #¨ M¦5 L?Q ˜M M?Q ?B
M;QÌBX

*€+ i?B m M[ç m ?QªM; bÊ- t T i?¨M? #®M ?¨M;X J°i b® +¬ M¨M; +¦ ç°M; i€+ +?”K
i`¬M; +QB Î K°i # M [m€i HÈM ?Q†+ ç€M? +?YBX

h–M G”T HB M M9T Î K°i MÆB #Q K”i ;–M ç¦ M?bM t2K K°i ?²BX *ÁM +¦ #ªv p` i?B
#` i€i i BX

G¢B M?bM iÈB /B M K¢Q +€+ i?B m M[ç¦- K¶B M;QÌB +?Q /M F?¬M; iQM? H¨ [m®
ç m H¨ M? M b„+ imv i ç TX >ÆM M[i?2Q im´B +O +€+ +¬ ;€B M¨v- ?ÆM T?•M M

h–M G”T i?–K M;?B ?Q†+ i`QM; HÁM;- t2K ` +€+ +¬ ;€B M?Ä M¨v F?¬M; T?ªB H
*mM;- M?Q i? M¨Q ç m #` HW #€M ç M MÆB M¨v p”v\ G9+ M¨v- +?d i?’v K°i T?K M
€+ HÈM iB M; K„M;,

@æ€K ;¨ K¦M; çÄ ç² ç iB M +€+ M;QÆB M¨v5 L¦B i?”i +?Q +€+ M;QÆB #B i, æ M
M;?o Km®M ` M;Q¨B M[ 5 >W5 h F?¬M; [mªM +€+ M;QÆB i`QÈ+ ç•v H¨ M;QÌB M¨
i°+- ? v H¨ +QM ;€B M?¨ M;? Q- i’i +ª ç m F?¬M; i`¼M; v m5 >B M i¢B +€+ M;QÆ
J°i ç€K çdM? H¬ +mM; +’T +?Q K¬M +?O +MM; i`QÎM; H½Q *U+ L?¢+ hB M *mM; +
+O +€+ M;QÆB H¨ T?€i +? i +?„+ F?¬M; i? M;?B M;Ì5

h–M G”T M;?2 iÈB ç•v- +?Êi #MM; H M +ÆM T?šM M°X E?¦ i`€+? ?„M M?bM i?’v c
M¨Q ç m /•K i¨ M?Q i? X E?¬M; M;?o iÈB- /o M?B M H¨ K°i i¨ T?€B ;B’m ç–m ;B’m
+€+ +¬ ;€B im´B i? M? tm•M M¨v- F?ªM; ç`M? ç m iW ;BÈB i? iK+ #„i ç2K p 5

S?K M[i`mM; MB M pW M¦B ` HÌB M¨v- M; v iS+ i?b +¦ F?¬M; Qi +¬ ;€B i?9i i?Qi

@ B F?¦+ HB M pª KB M; +?Q i 5

S?K M[i`mM; MB M #MM; T?€i ` F?Q i? iQ¨M i?•M- T?ÄM; +?WM; H¨ i?U+ HU+ h
tm®M; F?B M +?Q +€+ +¬ ;€B i` M¨v b„+ K†i i€B M?Êi- +ª M;QÌB `mM #–M #”i M; v

G9+ M¨v ª T?K M[i`mM; MB M KÈB ?¨B HÁM; +QÌB H¢M? M¦B,

@aÎ /o M¦B i?ŠM; pÈB +€+ M;QÆB- ç¦ H¨ pb H½Q MQÆM; F?¬M; Km®M T?Q i?ÌB
M;QÆB5 h`QM; HÁM; +€+ M;QÆB ç m M;?o, bÈK Km°M ;b +kM; +? i- +ÁM F?¬M; #
h M¦B i?”i +?Q +€+ M;QÆB #B i, iU b€i- ç¦ H¨ F?¬M; +¦ F?ª M,M;5 *€+ M;QÆB ?
M;QÌB p¬ HU+- HQÌB #B M; ? v F?¬M;\ o”v H¨ çQÊ+ `²B5 " M i`QM; pQÌM i?m®+ +
i - HBM? /QÊ+ +U+ T?˜K +€B /¢M; ;b ç m +¦X L?QM; i +?Q `ˆM; i®i M?’i H¨ /MM; K
> ? 5 a m F?B /MM; M; v +ª iU b€i +kM; F?¬M; +¦ bS+X L m M?Q +® w #` i T?€i ?

S?K M[i`mM; MB M +?d i v H M i?B i? i`2Q i` M +•v +¼+ # M FB - +ª i?B i? K€m
+ª tQÆM; i`„M; ` M;Q¨B- t2K ` ç½ #` i`2Q i?ÌB ;B M `’i H•m `²B,

@h?’v F?¬M;5 æ¦ +?QM? H¨ K°i +QM iB M i€ Km®M iU b€i5 "` i T?€i ?B M- +ÎB ?
HÈT K”i- #` ç¨M FB M ;†K ;–M ç M +? i5 E?†+ F?†+5 *? i FB m M¨v Fb i?”i H¨ K°i
h MÆB M¨v +ÁM +¦ `’i M?B m #B M T?€T +kM; +?Q /MM; [m ç•m5 *€+ M;QÆB M;
/MM; ç M M¦- #ÎB pb M?Q p”v- +€+ M;QÆB b) +ªK i?’v b®M; F?¬M; #ˆM; +? i ç’v5

@L;QÆB H¨ K [m,5 L;QÆB b) ;†T #€Q SM;5

h`QM; ç€K M;QÌB- K°i +¬ ;€B iQM? ibM? +QÆM; HB i F?¬M; FbK M´B HÈM iB M; K

@*?"+ +?"+- iB m M? ç–m5 GQ¢B +¬M; FQ+? #ˆM; HÌB M¦B M¨v +O M;QÆB- H½Q
/¶ M;QÆBX J [m,\ J [m, iQM? +€B ;b\ G½Q MQÆM; bQ pÈB K [m, +ÁM €+ ç°+ ?
B +¦ i? ibK iÈB i #€Q SM;X *?Q M M- ç€K ç iB M +€+ M;QÆB M¨v- ç m M;Q M
.U i?2Q HÌB i M¦B K¨ H¨K- +€+ M;QÆB +¦ i? ,M M;QM K†+ ç TX J°i F?B +¦ B +¦ i
+O K¬M +?O ?Q†+ i`QÎM; H½Q- K¨ +ÁM b®M; b¦i- M?Q p"v +?9+ KWM; M;QÆB +?
*mM;5 *€+ M;QÆB b) +¦ çQÊ+ [mv M ?¢M p¬ i?QÊM;5 "¼M ?¼- # Q ;²K +ª i ç m H

S?K M[i`mM; MB M M¦B tQM;- +?d i v p¨Q +€+ M[ M?•M ;B€K i?` +?mM; [m M?- M

@*?Q M M- i•K Hw +€+ M;QÆB i®i M?'i H¨ çWM; M;?o iÈB #'i F€ bU K v K„M M¨Q
+Sm +€+ M;QÆB5

*¬ ;€B pW M¦B +?mv M FB H¢B M´B ;B"M K„M;,

@L;QÆB +kM; ç½ iWM; H¨ M;QÌB #` ?¢B- F?¬M; M;Ì M?B M i¢B H¢B M;QÊ+ ç½B -
#ˆM; HQ¨B +–K i?9- M;QÆB +ÁM +¦ +?9i HQÆM; i•K M¨Q F?¬M;\ L;QÆB p®M F?¬
M;QÌB M?¨ ? v b Q\ L;QÆB H¨ ç² b9+ bBM?5

L?[M; M;QÌB # M +¢M? +¬ ;€B M¨v M?Ä ;B¼M; F?mv M ;BªB M OB- ç M¨M; F?ÄB
+¦ i? b®M; çQÊ+ H9+ M¨Q ? v H9+ ç¦5 J'v M;¨v M v- ?¼ ç½ +?SM; FB M K'v ç²M;
M¨v i` i'M ç M +? iX h?O çQ¢M i` i'M ç /¢M;5 Zmª i?U+ +?d M;?2 F?¬M; ç½ `ÊM

hmv M?B M +¬ ;€B FB M +QÌM; M¨v /QÌM; M?Q ç½ ? i bS+ +?`m çUM; `²B- iB T iK

@æ M ç•v çB5 sm'i` i?O çQ¢M i` i'M +O M;QÆB çB5 h` i'M +? i i çB5 h +¦ +?
H¨K +€B ;b çdM? H¬5 *ª çÌB i i`QM; i`„M; i? M? #¢+?- +?Q /M +¦ +? i i?•M i? i
;B®M; M;QÆB- ? B i v +O M;QÆB M?ÈT M?9 5 J„M; +?9M; i H¨ ç² ç iB M\ Eb i
ç² ç iB M5 .•K T?K5 *†M #½5 "¢B ?Q¢B5 æ M i` i'M +? i i çB5

@ B M? M? M? 5 *€B K²K M¨v- KÈB M¦B +?9i tQm HB M H M? HÊB `'i M?B m M?

G9+ M¨v ª T?K M[i`mM; MB M KÈB +QÌB H¢M? M¦B,

@:BÄB5 *¦ + K çªK5 L;QÆB ç½ Km®M +? i M?Q p"v- i b) i?¨M? iQ¨M +?Q M;QÆB
;–M ç•v MÆB Î +O +?9M; i +¦ `'i M?B m `„MX L;QÆB M¦B t2K- M m i H°i b¢+?
tm²M; ?–K `„M- ç `„M #Á p¨Q +O M;QÆB +?"+ +?"+5 L?'i ç`M? t2K ç½ H„K5\5\

.M +¬ ;€B FB iQM? iQM? FB M +QÌM; +QÆM; HB i M?Q p"v- M;?2 tQM; HÌB M¨v-
+?- ? B K„i çªQ M;QÊ+ H"T iS+ M;'i tdm çB5

F2/Q+? M?

.mv L;½ æ°+ h¬M

h€+ ;Bª,hB m æ Q S?QM; GÊB

R8jX *?QÆM; R8j , L´B :B"M G¬B æbM?5

@E?¬M; #B i i®i t'm5 *Sm idM? M¨M; +?Q i 5 h i?"i Km®M M?bM t2K M¨M; +¦ i?"i
? v F?¬M;\

S?K M[i`mM; MB M +QÌB H¢M? K°i iB M;- M?bM K°i ç€K +¬ ;€B +•K M?Q ? M- ç„+

@*ÁM +¦ B Km®M HU +?¼M +MM; +? i pÈB M¨M;\ s2K ` ç€K +€+ M;QÆB +ÁM F
M?d\

J'v i`,K M;QÌB i` M #bM? ç¨B F?¬M; +ÁM T?€i ` #'i Fb i? M? •K M¨QX G9+ M¨v +¬
çQÊ+ +Sm idM? H¢B- ç¢B F?€B ?B m çQÊ+ KbM? F?¬M; +ÁM K v K„M i?Q€i F?ÄB
M¦B,

@_„M ?ª\ æ9M; p”vX h bÊ M?’i i?S ç¦- K°i ç€K ç°M; p”i K€m H¢M?X hmv M?B M
H¢M? +kM; i®i ?ÆM i`,K H–M bQ pÈB ç€K €+ K +€+ M;QÆB5 h i?¨ `^M; #` `„M +„
+kM; +? i i`QM; b¢+?5

h` M K†i T?K M[ i`mM; MB M H°` MK +QÌB M?¢Q •K H½M?,

@h`QM; b¢+?\ G½Q MQÆM; +?Q M;QÆB i`QM; b¢+?- H½Q MQÆM; +?Q M;QÆB i`

"®T5 "®T5

h`QM; F?B M¦B- i?•M ?bM? ª T?¦M; [m - ?mM; ?,M; i€i +¬ +€B FB M +QÌM; FB ? B

@L;QÆB Km®M i`QM; b¢+?\ æWM; KÆ5 *U+ L?¢+ h?B M *mM; +€B ;b +kM; i?B r
H¨ ç€K ç¨M ¬M; i?®B i? i?Q+? T?€ bU i`QM; b¢+? +O M;QÌB F?€+5

L¦B tQM;- M¨M; iMv iB M +?d p¨Q K°i i M i?m°+ ?¢- M¦B,

@L;QÆB iMv iB M ibK +?Q i K°i M K M?•M ç iY ç M ç•v5 Jm®M i`QM; b¢+?\ h
i?•M tY M[+O M;QÆB- b m ç¦ KÈB tY iY M;QÆB5 æ t2K M;QÆB H¨K i? M¨Q i`Q

G9+ M¨v- +¬ ;€B FB M +QÌM; FB H”T iS+ b[M; bÌ- i?•M ?bM? K K M?kM M;²B # i /

@L;QÆB F?¬M; T?ªB M;QÌB5

@" KQÆB M,K i`QÈ+ H½Q MQÆM; #` #„i ç M MÆB M¨v ç½ F?¬M; +ÁM H¨ M;QÌB M

S?K M[i`mM; MB M F?¬M; i? K ç w +QÌB H¢M? M¦BX

h–M G”T M?bM i?’v M;QÌB T?K M[i`mM; MB M b B #ªQ çB i?2Q çQÌM; M?Ä tm®M;
K°i +?9i- i? v ç´B +€B K†i M¢ b m ç¦ i?•M i? T?€i` K°i HQ¢i iB M; ç°M; M?ÄX a
#B M i?¨M? K°i +¬M; iY + F?QªM; ? B KQÆB im´B- ?„M H¢B i? v K°i #° €Q /¨B K¨m
#B M K’iX

L[M?•M çQÊ+ T?K M[i`mM; MB M b B çB M?bM i?’v h–M G”T- ?ÆB bYM; b®i i`Q
J°i M;QÌB i` im´B i?”i ç T i` B5

L¨M; i m®M ûQ i?•M ?bM?- K†i +QÌB [mv M `k,

@aQ T?K +O bQ ç H¨ B\

h–M G”T i¨ i¨ +QÌB- M¦B,

@hB m ç H¨ +?B +O o,M i`QÎM; H½Q5

@JÈB iÈB F?¬M; H•m T?ªB F?¬M;\ h`QÈ+ FB i +?Q iWM; ;†T M;QÆBX hÈB ç•v

L[M?•M FB m K` +QÌB `° H M- #° /€M; p¬ +MM; HŠM; HÆ /•K ç½M;X

h–M G”T +ªK i?’v K°i i`”M ;? iÎK i`QM; HÁM;- i` M K†i H¢B H°` p K†i K ç„K- ?„-

@aQ id M?Q p”v F?¬M; T?ªB H¨ #B i `ä +ÁM +® ?ÄB b Q\ hB m ç iÈB M?bM- M?bI

@h?”i bU +?d H¨ t2K\

L[M?•M M¨v M?bM F?m¬M K†i M? im’M +O h–M G”T- i`QM; HÁM; +ªK i?’v `¢Q `U
+?Q +QM iB M M?•M FB `²BX L m F?¬M; T?ªB bQ id [mªM bU T?•M T?¦- i?”i` +¦
ç¢B +?B M # i`,K ?²BX J°i iB m + M? im’M M?Q p”v- pW M?bM i?’v HÁM; ç½ K

@h?”i bU +?d H¨ M?bM t2KX

h–M G”T çQ K†i b€i iÈB M;QÌB M[M?•M M¨v- H¨K` p b v K ,

@"° /¢M; bQ id i?”i ç TX

@h?”i b Q\

L[M?•M M¨v i?Q¢i M?bM F?¬M; [m€ # KQÆB- /B M K¢Q ç9M; H¨ F?¬M; i²B- tBM
i?b `’i FB m K`- pW M?bM ç½ #B i H¨ K°i i?B m T?K HŠM; HÆ iW i`QM; tQÆM; +®

@o”v H9+ M¨Q `ªM? bQ ç T?ªB iÈB ibK bQ id i•K bU M? 5 >B M i¢B iB M M;?B +?
+?Q M;QÆB i?ªB #´- p b m çWM; [m M T?–M ibM? w M¨v +O bQ id M;?25

L¦B tQM; HB M ?¬M K†i h–M G”T K°i +€BX

óJ M¦5ô h–M G”T i?–K K„M; K°i +•m- M;Q¨B KB M; M¦B,

@G¨K b Q [m M çQÊ+5

S?K M[i`mM; MB M i?’v K’i K°i H9+ H•m b m KÈB K M; iÈB K°i M;QÌB- pW i?’v #°
G”T- i`QM; K„i M¨M; b€M; M;ÌBX h`WM; K„i HB + M?bM M[M?•M # M +¢M? h–M G’

@æ•v H¨ ç iY +O B\ L;QÆB F?¬M; +¦ HûM ,M +?S\

L[M?•M # M +¢M? h–M G”T p K†i Q M S+,

@ZmªM bU bQ id5 h H¨K b Q /€KX æ•v H¨ ç iY +O +?B o,M i`QÎM; H½Q- ç¢B F?€

@V5 _’i `®i5

S?K M[i`mM; MB M ?QÈM; p T?Q h–M G”T ;”i ;”i ç–m- b m ç¦ +?d p¨Q +¬ ;€B FB

@hB M M;?B M;QÆB `²BX æ€K M;QÌB M¨v M;mv M H¨ H¬ çdM? i®i M?’i +?m˜M #`
?¼ ç m H¨ tY M[X *¬ ;€B M¨v- M;QÆB K M; çB i?ªB #´ çB5

h–M G”T +QÌB- çB ç M # M M;QÌB T?K M[i`mM; MB M- +QÌB i¨,

@aQ id5 h F?¬M; i?Q+? MQM MÈi M?Q p”v- i +?d i?Q+? FB m M?Q bQ id5

S?K M[i`mM; MB M ç–m iB M H¨ bYM; b®i- i`QM; K„i ?B M H M K°i p iS+ ;B”M- i
K†i K¨v- bŒM; ;B¼M;,

@o` bQ ç M¨v- M;QÆB i?”i H¨ K°i i M K²K KûT i`ÆM i`m- `’i #B i M`M? ç’vX æQÊ+
MÆB M¨v- bQ id ç•v +¦ i?S i®i M¨v b) T?•M +?Q M;QÆB K°i +€B H¨ çQÊ+5 *?d +–M
M¨v +O bQ i,5

L¦B tQM;- i` M K†i M¨M; i ?ÆB çÄ H M- M;?o ç M KbM? ç½ i`mM; MB M F?¬M; M;
i` B M¨v +¦ ?SM; i?9 pÈB KbM?X L¨M; i i?”i bU Km®M ibK +€B ;QÆM; ç bQB t2K
i`Î M M tBM? ç T M? v F?¬M;\

o +QÌB i i` M K†i h–M G”T #¶M; M?B M +?mv M i?¨M? b€i w F?¬M +MM;- +´ i v F
i v #€+? Hmv M iBM? +QÆM; FB K- +?ûK iÈB +´ T?K M[i`mM; MB M M¨vX

@æ€M; iB + M;QÆB F?¬M; +¦ p b m M[5

@ 5 L;QÆB /€K

hQ¨M i?•M T?K M[i`mM; MB M M¨v #®+ H M K°i Hm²M; F?Q i? +QÌM; ç¢BX *•m M
ç–m ç½ #` K°i FB K +O h–M G”T +?ûK `KM; tm®M; ç’iX

G9+ M¨v- ç€K i?B m M[ç m KÎ iQ K„i M?bM- F?¬M; i? iBM çQÊ+ M?bM +ªM? iQÊ
b Q #¼M ?¼ H¢B #’i M;Ì tªv ` M°B +?B MX

h–M G”T b m F?B K°i FB K +?ûK ç–m T?K M[i`mM; MB M- F?¬M; +?9i /Q /U H¢B
FB 5

æ–m +O M[M?•M FB `ÆB tm®M;- i`QM; K„i i`¨M ç–v p F?¬M; /€K iBMX E?¬M;
?€Q b„+ FB ç°i M?B M H¢B i`Î i?¨M? K ç–m ;B i M;QÌBX

J¼B +?mv M tªv ` [m€ M? M?- M? M? ç M KS+ F?¬M; +¦ M;QÌB M¨Q F`T T?ªM SM;
+S K°i FB K +?ûK K°i [mªM bU +O *U+ L?¢+ h?B M *mM;- +?ûK +? i iQ¨M #°5

h?ŠM; ç M H9+ M¨v- ç€K i?B m M[FB KÈB +¦ +?9i ?B m çQÊ+ M;QÌB i`QÈ+ K„i M¨
*U+ L?¢+ h?B M *mM;- i`QM; K„i iWM; M;QÌB ç m H”T iS+ H¦2 H M €M? ?¨Q [m M;

*¦ i? b®M; i?b B H¢B Km®M +? i\

>ÆM M[Î HQ¢B ç` T?QÆM; M¨v H¢B b®M; F?¬M; #^M; +? i5

@* + +Sm +?9M; i 5

@* Q M?•M5 *Sm +?9M; i `ÌB çB- i M;mv M H'v i?•M #€Q ç€T5

@* Q i?O- +–m M;QÆB

J'v i`,K +¬ ;€B i` M? M? m M¦B –K o +ª H M- iQ¨M #bM? ç¨B H"T iS+ p M; H M K°i

@*•K KB M;5

h–M G"T [m€i HÈM K°i iB M;- i`QM; iB M; M¦B +¦ T? K°i iB HU+ HQÊM; iBM? i?–
i€B M?Êi BK KB M; H¢B- H° p ç€M; i?QÆM; M?bM h–M G"TX

@Jm®M b®M; b¦i i?b +€+ M;QÆB H¨K i?2Q HÌB M¦B +O i 5

h–M G"T i`–K ;B¼M; M¦BX

æ9M; p"vX >B M i¢B p¨Q i?ÌB çB K M¨v- h–M G"T /Q bS+ iU #ªQ p KbM?X L?QM;
M[M¨v #bM? v M ` F?ÄB *U+ L?¢+ h?B M *mM; [mª i?U+ +?QM? H¨ M¦B ;BÐM5 I
K¬M T?€B M¨v- M?QM; M?Q p"v F?¦ F?,M [mª i?U+ [m€ HÈM5

.M b Q- i?U+ HU+ h–M G"T ?B M M v +kM; +?d iQÆM; çQÆM; pÈB pä ;Bª +ªM? ;BÈ
æ¢B GK+- +¦ H) K¢M? ?ÆM pä ;Bª +ªM? ;BÈB S?€ h?B M #bM? i?QÌM; K'v T?–MX

L?QM; ç®B K†i pÈB ç€K pä ;Bª +ªM? ;BÈB .mM; h?B M- >ÊT h?B M i?b ;–M M?Q H

@* Q i?O M;¨B M¦B +€B ;b i?b +9M; i +kM; ç m M;?2 M;¨B5

*¬ ;€B FB M +QÌM; FB i`QM; ç€K i?B m M[ /QÌM; M?Q `'i +¦ mv M;?B KX L¨M; pW
F?€+ ç m M;"K KB M; H¢B- ç¬B K„i i`¬M; KQM; M?bM h–M G"TX

@L m H€i M[+¦ M;QÌB iÈB- +€+ M;QÆB +S M¦B H¨ +¦ K°i i?B m MB M i` im´B ;B
tQM; i?b +?¢v b M; # M FB 5

h–M G"T H'v i v +?d b M; ?QÈM; æ¬M;- i`–K ;B¼M; M¦B,

@h` M i?U+ i i +kM; b) +?¢v b M; ?QÈM; ç¦5 >ÆM M[i +¦ #B M T?€T H¨K +?Q #
M;QÆB5 L;?2 `ä +?S\

h?'v #¼M ?¼ ;"i ç–m- M?QM; #° /¢M; H¢B i`¨M ç–v F?¦ ?B m- h–M G"T #B i +,M #ª
pÈB ?¼- M¦B iB T,

@*€+ M;QÆB +kM; F?¬M; M M bÊ ?½BX JK+ iB m +O #¼M ?¼ H¨ i - b) F?¬M; ;B"
M;QÆBX æ®B pÈB M;QÌB MÆB M¨v K¨ M¦B- +€+ M;QÆB +ÁM +¦ i€+ /KM; `'i HÈM
M;QÆB b) M iQ¨M K°i M;¨v5 *?Q M M +€+ M;QÆB +–M H¨K +?QM? H¨ BK H†M; +?
+?¢v i`®MX a m ç¦ i?b +–m M;mv M +?Q i çB5

h–M G"T M¦B tQM;- i` M K†i H° ` MK +QÌB- b m ç¦ i?•M ?bM? +?Êi H¦2- ?QÈM; p
M?Q iB +?ÈTX

h–M G"T çB +?Q çQÊ+ # Q H•m- HB M +¦ p¨B ç¢Q F?Q iS+ +QÌM; ç¢B M?Q iB +?È
`ÌB tm®M; i` M #bM? ç¨B- b„+ K†i F?¦ +QB ç M +U+ FbX

h`QM; ç¦ K°i M;QÌB M?bM ç€K i?B m M[i? M? tm•M i®T M,K- i®T # t9K H¢B K°i +

@J°i M;QÌB i`QM; +€+ M;QÆB #QÈ+ ` i`ª HÌB5

*¬ ;¨B iQM? ibM? FB M +QÌM; ;BÌ T?9i M¨v v M H†M; çSM; /"v- i`QM; K„i +ÁM HQr
M¨v F?¬M; T?ªB ;Bª pÌ K¨ H¨ i?"i bU bÊ ?½BX

@oW `²B M;QÌB M¨Q iÈB MÆB M¨v\ L;QÆB T?ªB M¦B +?B iB i- F?¬M; M M bÊ ?¢B

*¬ ;€B FB M +QÌM; /QÌM; M?Q #bM? ioM? K°i +?9i- M?Ä ;B¼M; M¦B,

@oW `²B [mªM bU ç M; ?m'M Hmv M +?9M; i¬B ç°i M?B M +¦ K°i M;QÌB i` im´B t–
iQÎM; H¨ ç iY K¬M T?€B- K„M; ?„M p¨B +•mX E?¬M; M;?o `^M;- M;QÌB i` im´B F
`9i FB K ;B i [mªM bU- b m ç¦ H¢m ;B i K'v [mªM bU F?€+X a m ç¦ ?„M +?¢v b M; ?

*¬ ;€B FB M +QÌM; /Q /U K°i +?9i- pšM H¨ H'v i v +?d p ?QÈM; æ¬M; M¦BX "ÎB pI
F?¬M; +–M T?ªB M¦B /®B- +S M¦B i?"i H¨ çQÊ+X

@a9+ bBM?5 L m F?¬M; T?ªB M;QÆB i?b *U+ L?¢+ h?B M *mM; H¨K b Q ;†T i B ?
b Q +? i i?ªK M?Q p”v\ L;QÆB +ÁM b®M; +¦ i€+ /KM; ;b- i i?’v M;QÆB H¨ H¢B M
+O i 5

>ªB h?¬M; h?B M ;B”M F?¬M; i? F?¬M; M¦B- +¨M; M¦B +¨M; ç m HÁM;- +¨M; M¦B +
H½Q M?’+ K°i +?•M ?mM; ?,M; ç€ H M M;U+ "° EBM? S?QM;X "° EBM? S?QM; p®M
K°i +QÈ+ ¬K ?”M M¨v +O >ªB h?¬M; h?B M ç€ +? i i¢B +?¶5

*?d H¨ ? B K„i ?„M pšM KÎ iQ M?Q i`QÈ+- i`QM; K„i i`¨M ç–v K K M- +kM; F?¬M; #
?®B M?B mX

F2/Q+? M?

.mv L;½ æ°+ h¬M

h€+ ;Bª,hB m æ Q S?QM; GÊB

R8eX *?QÆM; R8e , aB m *’T *U+ S?˜K h?B M h¨B æ` "ªQ5

a m F?B h–M G”T M?ªv p¨Q i`QM; MQÈ+ +,M #ªM F?¬M; M;?o i?2Q H®B KÁM T?ªB
tm®M; F?ŠM; ç`M? çÆM ;BªM ?ÆM bQ pÈB M;QÊ+ /ÁM; K¨ H M- M?’i H¨ ç®B pÈB
K¨ M¦B- ç¦ H¢B H¨ +?mv M çÆM ;BªM F?¬M; i? çÆM ;BªM ?ÆM- i`QM; +?ÈT K„i +¦
M;QÊ+ /ÁM;- +?Q /M H¨ pä ;Bª h?B M +’T i?b ç¦ +kM; H¨ K°i +?mv M iQÆM; çQÆM

h`QM; b¬M; M m +¦ +?9i M;mv ?B K- M?Q p”v i?QÊM; /m p¨ ?¢ /m ;–M M?Q F?¬M;

*?Q M M H9+ h–M G”T M?ªv p¨Q /ÁM; b¬M; HB M H¨K ` [mv i ç`M?- T?ªB H¨K M;Q
#ÆB H M i?QÊM; /m5

Zmª M?B M ?„M pW KÈB #ÆB M;QÊ+ /ÁM; +QM b¬M; +?ªv tB i H M i?QÊM; /m F
+ªK i?’v çQÊ+ HU+ +ªM MQÈ+ b¬M; +¨M; i? K K½M? HB i- ?¦ ` H¨ K°i FQ+? ;B”M

h–M G”T •K i?–K FBM? ?½BX JbM? +¦ i? ;B i +? i ? B pä ;Bª +ªM? ;BÈB S?€ h?B

"ÎB pb ?„M HÊB /KM; i?QÌM; i?S+ +O pä ;Bª h?B M L;mv M æ¢B GK+- +kM; +?QM

:B i M;QÌB i?S ? B- h–M G”T i?m–M i9v ;YB i’i +ª ?v p¼M; p¨Q +•v +?Ov i?O F`+?
?„M iWM; /MM; +•v +?Ov i?O FB H¨K i?Q M;?B K- /MM; K°i +QM ;¨ +S çSi K°i +?9
M?€v K„i +? i Hm¬MX a m ç¦ K°i +QM +?¦ ,M +QM ;¨ FB +kM; +? i i`QM; M?€v K„i

h–M G”T ç½ M;?o- +?Q /M pä ;Bª +ªM? ;BÈB S?€ h?B M FB +¦ i? p”M +¬M; #S+ ç°
+kM; F?¬M; i? F?¬B T?K+ HU+ +?B M ç’m- €T HU+ +O KbM? +kM; ;BªK `’i M?B
F`+? ç°+ i` M +?Ov i?O +O ©M? hY F?¬M; M;Ì H¢B HÊB ?¢B M?Q i? - M; v +ª pä
F?¬M; i? +?®M; H¢BX

h–M G”T #ÆB p T?Q i?QÊM; /m +kM; F?¬M; M? M?- ?ÆM M[i`QM; F?QªM; i?ÌB
/€K i?Á ç–m H MX .ÁM; MQÈ+ +¦ i? M;,M +€+? F?Q iS+ +O ?„M- ç²M; i?ÌB +kM;
+O ç®B T?QÆM;X B #B i ç®B T?QÆM; +¦ M;?o ;B®M; M?Q ?„M- M;?o M;QÊ+ H¢
?„M H¦ ç–m ` H”T iS+ +?Q K°i FQ+? H¬B çbM?5 *?Q M M- ?„M K°i ?ÆB #ÆB i`QM
;B€+ €T HU+ +¨M; H9+ +¨M; HÈMX hmv `^M; bS+ +?B M ç’m +O ?„M ? i bS+ +QÌM;
iQÆM; çQÆM; pÈB h?B M +’T çdM?- +?Q M M +kM; F?¬M; +¦ F?ª M,M; Î H•m i`QM
çQ¨M /ÁM; MQÈ+ tB i- +ªK ;B€+ i? HU+ iB m ? Q [m€ M?B m H9+ M¨v ?„M KÈB H

>„M M;?o `^M; +?Q /M #¼M ?¼ T?€i ?B M i?b Qi M?’i +kM; +¦ i? +¦ K°i çQ¢M i?ÌB

*ªK ;B€+ ç½ #ÆB iÈB #Ì b¬M;- i?2Q /ÁM; MQÈ+ i`QM; bm®i M?bM H M i` M ç½ +¦
+?¢v /¨B i` M #Ì b¬M;- +¨M? H€ +?b ` ;B[b¬M;X

h–M G”T K°i ?ÆB #ÆB iÈB i`QM; HMK +•v ç¦- b m ç¦ i?Á ç–m H M- i?Î /®+ iWM; M;
T?Q F?¬M; +¦ #’i F€ ç°M; ioM? ;b- H9+ M¨v ?„M KÈB i?Î T?¨Q K°i +€B- i?–K M;?o
;¢i çQÊ+ ? B H½Q ;B¨ FB 5 L m F?¬M; ? B H½Q ;B¨ ç¦ HB M i?O- KbM? i’i M?B M

h–M G”T M?bM +ªM? iQÊM; i`QÈ+ K„i- ? B # M #Ì b¬M; H¨ /½v M9B FûQ /¨B M?’T
i? M;mv M; 5

G9+ M¨v- h–M G”T ç°i M?B M +ªK ;B€+ çQÊ+ K°i +¶ M;mv ?B K i?”i HÈM iW i`QM;
?bM? iW HMK +•v H,M; F?¬M; M?ªv H MX

J°i +QM [m€B i?9 ç2M F`i- /¨B +?WM; ?ÆM KQÌB i?QÈ+ T?–M ç–m +¦ K°i +€B K
M;QÌB K¼+ ç–v ; B #ûM M?¼M- ?ÆM M[M?bM [m +U+ F€ M†M; M 5

Zm€B i?9 K°i M;KK F?¬M; +„M i`9M; h–M G”T- i?•M ?bM? `ÆB H¢B tm®M; MQÈ+ #
HÈMX a m ç¦ K°i #¦M; ç2M Î i`QM; MQÈ+ tQ v +?mv M K°i ?²B- #ÆB i`Î p ;B[/ÁM

h–M G”T iQ¨M i?•M iQ€i K² ?¬B H¢M?- i?–K M;?o K v K„M H9+ Î i`QM; MQÈ+ F?¬
+?„+ +?„M H¨ K°i i`”M F?´ +?B MX h?”K +?Q +ÁM +?Q +?„+ H¨ ç®B i?O +O [m€B

æSM; Î #Ì b¬M;- h–M G”T p”M +¬M; ?QM; F?¬ [m–M €Q- M?bM /½v M9B K¨m t€K T
i`QM; ç¦ ˜M M’T #Q K”i p¬ i”M F?B M M;QÌB F?B T bÊX

h–M G”T +„M `,M;- pšM [mv i ç`M? çB H M i` M- Qi M?’i i`QM; i?ÌB ;B M M;„M ?„M
MÆB i?–M #Q M¨v Î i`QM; *U+ L?¢+ h?B M *mM; K°i H–MX L m F?¬M; H¢B ;†T ibM
`’i #’i HÊB5

h–M G”T ç–m iB M H¨ F?Q M? +?•M M;²B tm®M; çB m iS+ F?QªM; K°i + M? ;BÌ- H
+Æ i? çQÊ+ F?QªM; i€K T?–M ?„M KÈB çSM; H M- çB p T?Q /½v M9B t t X

a„+ i`ÌB i®B /–M- `’i M?B m ç°M; p”i i`QM; M9B #„i ç–m ?Q¢i ç°M;X E?¬M; ç M MY
M?”M çQÊ+ p¨B +¶ F?Q iS+ +QÌM; ç¢B F?B M M;QÌB `mM `˜vX

æ9M; p”v5 *?QM? H¨ F?Q iS+ +QÌM; ç¢B ç M KS+ H¨K M;QÌB i `mM `˜v5

E?Q iS+ +¦ i? F?B M h–M G”T +kM; +ªK i?’v ç€M; bÊ- M?Q p”v HBM? i?9 M¨v Qi M
?bM?X GBM? i?9 bQ b€M? pÈB M?•M HQ¢B- M m /U i?2Q T?•M +?B +’T #”+ +O
i?9 +MM; +’T bQ pÈB M?•M HQ¢B i?b ?ÆB K¢M? ?ÆM K°i +?9i5

L¦B +€+? F?€+- T?¨K H¨ HBM? i?9 ç¢i iÈB ?¦ ?bM?- pä ;Bª +ªM? ;BÈB S?€ h?B M
H¢B HBM? i?95

*kM; K v h–M G”T i?m HB K F?Q iS+ iQ¨M i?•M KbM? `’i i®i- F?¬M; bBM? ` #’i F€
i?9 i?U+ HU+ +QÌM; ç¢B M¨v +?Q /M +ªK SM; çQÊ+ +¦ +€B ;b çB [m H½M? ç` +O
F?¬M; M´B ;B”M K¨ çª i?QÆM; M;QÌBX h`W F?B #¼M +?9M; +ªK i?’v H½M? ç` +O
+?O ç°M; i’M +¬M;5

*?Q ç M ç K F?mv - h–M G”T +ªK ;B€+ çQÊ+ KbM? Qi M?’i ç½ çB ` F?QªM; +€+?
+?®M `WM; b•m M¨v- ?„M F?¬M; /€K T?¦M; i?Q+? F?Q iS+ +O KbM? +?Q M M i®+

æ²M; i?ÌB h–M G”T +kM; M;?B K +?SM; K°i pB +X æ¦ +?QM? H¨, *?9 i MÆB i?–
H¨ M?•M HQ¢B- +kM; b) +¦ `’i M?B m HBM? i?9 +QÌM; ç¢B +MM; M?•M HQ¢B +MM
MÆB i?–M #Q M¨v5

L?bM [m - +¨M; M?B m H¨ K°i HQ¢B +ªK ;B€+ M?Q MQÈ+ ;B M; F?¬M; T?¢K MQÈ+

h–M G”T ?QT K„i- €M? K„i H¦2 H M- i`QM; HÁM; #¶M; M?B M bBM? ` K°i w M;?o,
M¨Q ç¦ +?¼+ ;B”M HBM? i?9 i`QM; M9B M¨v- F?B M +?9M; M¦ +?O ç°M; i’M +¬M; M

h?Q¢i M?bM- i`QM; MÆB i?–M #Q M¨v +?d +¦ K°i K¬M T?€B H¨ *U+ L?¢+ h?B M *
h–M G”T5

L?Q p”v +kM; +?QM? H¨ M¦B Î ç•v +?Q /M H¨ ç®B pÈB ç iY *U+ L?¢+ h?B M *mM;
L;?o p”v- h–M G”T F?¬M; FbK M´B M? +? KB M; MÎ MK +QÌBX om Q M ;B€ ?¼ +?
M?’i5

h–M G”T ç½ iWM; ç¼+ [m K°i çQ¢M i` M #9i Fw +O « Zm”M oQÆM;- +¦ M¦B, óGB
HQÊM; +?mM; [mv H¨ +¦ ?¢MX *€+ HQ¢B ?Q +Ä +¦ HBM? iQM? çQÊ+ HBM? F?Q

/QÐM; +? K i?B M ç` - +?Q M M KÈB +¦ im–M ?Q¨MX LÆB +¨M; M?B m ?Q +Ä -
/¨v5ô

óJ¨ pä ;Bª M?•M HQ¢B im Hmv M- ?'T i?m HBM? F?Q i?B M ç` H¢B F?¬M; i? T?r
K i?B M ç` - F?B M +?Q HBM? F?Q iW iW ;BªK #Èi- i?"i ç9M; H¨ ?¨M? ç°M; M;?`+
H¨ F?¬M; # Q ;BÌ +¦ KS+ ç°X G¢B +¦ `'i M?B m pä ;Bª- HBM? F?Q F?¬M; çO +?Q K
ç–m M;?o ç M pB + /MM; +€+ HQ¢B ?Q +Ä /QÊ+ HB m +¦ M,M; HQÊM; `'i HÈM Hm
ç¢i iÈB ?B m [mª im Hmv M M? M? ?ÆMXô

ó"¼M ?¼ H¢B F?¬M; #B i H¨ K¼B pB + ç m +¦ KS+ ç°- i®i [m€ ?¦ /Î5ô

óh`,K M,K- M;¨M M,K +¦ H) +?Q T?€i ?B MX L;¨M M,K p¢M M,K +€+ HQ¢B ?Q +Ä
i?"i HÈM #` M?´ b¢+? F?¬M; +ÁMX G¢B [m M;¨M M,K p¢M M,K- i`QM; i?B M ç` i?

L?[M; +•m b m- h–M G"T i?"i F?¬M; [m€ KS+ ç wX >„M +kM; F?¬M; T?ªB i?€M? M
iBK [mªM; ç¢B #€+ €BX *ÁM b®M; H¨K pB + iMv i•K- [mªM +€B ;b b m ç¦ Hk HKi i?

L?QM; K°i +•m T?Q i`QÈ+- h–M G"T H¢B M?È `'i `äX *¨M; H¨ MÆB HBM? F?Q ç–v
?Q +Ä HBM? /QÊ+ +U+ T?~K5

h`QM; /½v M9B T?¢K pB K'v i`,K /†K M¨v- h–M G"T +¦ i? +ªK M?"M çQÊ+ `ä `¨M; H
F?€+ `'i M?B mX "ÎB p"v +¦ i? i?'v çQÊ+- MÆB M¨v M?'i ç`M? +¦ `'i M?B m i?B M

L;?o p"v- h–M G"T ;–M M?Q +¦ K°i HQ¢B t9+ ç°M; Km®M +'i iB M; +QÌB iQX E?¦2 K
?B M H M K°i p +QÌB H¢M?, ó*U+ L?¢+ h?B M *mM; b Q\ *€+ M;QÆB ç m çB i?
i?¬B5ô

hB M h?B M hY E?Q +ªK i?K HBM? F?Q +¦ i? M¦B H¨ +¬M; ?B m ç°+ M?'i p¬ M?` i
G"T HB M +ªK M?"M çQÊ+ K°i Hm²M; HBM? F?Q M²M; ç"K- i?2Q ?QÈM; ç¦ # v iÈB

æB p i`QÈ+ F?QªM; K'v +?K+ /†K- i?"K +?Q F?¬M; +–M #'i F€ T?K i`Ê ;b- +?Q /M
+kM; +¦ i? +ªK ;B€+ ` bU F?€+ i?QÌM;5

"ÎB pb HBM? F?Q MÆB M¨v [mª i?U+ /¨v ç†+ iÈB KS+ H¨K +?Q M;QÌB i bÊ ?½B5

GBM? F?Q p®M H¨ i?S iBM? ?Q M?'i i`QM; i?B M ç` X h` M h?B M L;mv M æ¢B G
+?Q M M KÈB +¦ i? #²B /QÐM; ` M?B m pä ;Bª +¦ i? bY /KM; +?B M F„5

J¨ ç` +–m FB T i`QÈ+ +O h–M G"T ç9M; H¨ #ÎB pb HBM? F?Q F?¬ FB i- +ª çÌB H
Hmv M ç M +ªM? ;BÈB hB M h?B M5 G'v i?B M T?9 p¨ iQ +?'i +O H½Q ç¢Q- M m b
i? i`Î i?¨M? K°i +QÌM; ;Bª imv i i? 5

h–M G"T pW +ªK F?€B i`QM; HÁM;- pW M?bM pMM; bQÆM; i`„M; i`QÈ+ K„i ç M M

æ•v H¨ K°i pMM; HBM? F?Q ç"K ç†+ iÈB KS+ F i i?¨M? bQÆM; KM5

h–M G"T F?¬M; ?¨M? ç°M; i?B m bmv M;?o- imv `^M; ?„M `'i Km®M ;B®M; M?Q K°
#€M? Kb- ?mM; ?,M; M?ªv iÈB- +„M tû HBM? F?Q M¨vX L?QM; ?„M pšM F?®M; +?

*?QM? KbM? ç€M? #"v ç€M? #¢ ibK çQÊ+ K°i MÆB M?Q p"v- M m M¦B ;–M ç•v F?¬
ç M i"M +MM; +?B K +S i?b H¨K b Q h–M G"T +¦ i? iBM çQÊ+5

æ®B pÈB HQ¢B HBM? i?9 +QÌM; ç¢B ç M #B M i?€B K¨ M¦B- HBM? F?Q ?ÆB bBM?
i? +ªK SM; çQÊ+X J¨ bQ pÈB HBM? F?Q +ÁM ç€M; ;B€ p¬ b® H–M M?'i ç`M? H¨ M

h?B M i¨B ç` #ªQ5

>ÆM M[imv i ç®B H¨ i?B M i¨B ç` #ªQ bB m +'T +U+ T?~K KÈB +¦ i? i?ª ` HBM?

Í i`QM; #'i F€ #9i Fw M¨Q h–M G"T +kM; +?Q iWM; ;†T HQ¢B #ªQ #®B +¦ i? F?B
pB p¨B i`,K i?QÈ+ F i i?¨M? bQÆM; KM5

L m M¦B F?¬M; +¦ HÁM; i? K- ç¦ H¨ HW ;¢i [m,5 > B K„i h–M G"T ç m M? M? #„M
pšM +® ;„M; +?`m çUM;- F?m +? i€M hB M h?B M hY E?Q iWM; +?9i- iWM; +?9i K

L m H¨ K„i i?QÌM; +¦ i? M?bM i?'v çQÊ+ hB M h?B M hY E?Q i`¨M ` iW i`QM; +Æ i
bQÆM; KM HBM? F?Q p¬ b® H–MX

J¨ H¢B F?¬M; bBM? ` K°i +?9i M,M; HQÊM; / Q ç°M; M¨Q- +?Q /M H¨ bBM? p"i Kš
F?¬M; +ªK ;B€+ çQÊ+ #'i F€ F?€+ i?QÌM;5

JQÌB i?QÈ+- i`,K i?QÈ+- M;¨M i?QÈ+- ? B M;¨M i?QÈ+5

æ½ iÈB +U+ ?¢M5

E?¬M; +ªK SM; çQÊ+ #'i F€ F?Q iS+ M;mv ?B K M¨Q- h–M G"T i?Î ` K°i ?ÆB i?"i /
HBM? i?9 Î MÆB M¨v i¢K i?ÌB çB p„M;5ô

>ÆM M[- ç®B pÈB HBM? i?9 F?€+ K¨ M¦B- MÆB M¨v M?'i ç`M? +kM; i?¨M? K°i pM

L m F?¬M;- HBM? i?9 MÆB M¨v +?„+ +?„M F?¬M; i? #¨v HQ¢B #ªQ #®B M?Q M¨v K
F?€+ ç M i` M? ;B¨M?5

óo"v i?b i?¨M? iQ¨M +?Q i çB5ô

h`€B iBK h–M G"T ç"T i?bM? i?`+?- ?QM; T?'M M;?oX

F2/Q+? M?

.mv L;½ æ°+ h¬M

h€+ ;Bª,hB m æ Q S?QM; GÊB

R8dX *?QÆM; R8d , o"M E?Q EBM? h?B M5

h?•M ?bM? h–M G"T tmv M [m pMM; bQÆM; KM HBM? F?Q /¨v ç†+- +?Q /M ?„M F
KM /¨v ç†+ ç M +U+ ?¢M M¨v +kM; F?¬M; M;WM; +?ªv p¨Q +Æ i? ?„MX h? HU+ h
+kM; çQÊ+ #´ bmM; H¢B i`QM; M?€v K„iX >„M M°B i?` i?b i?'v F?Q tQ€v K¨m iQK
çB M- +kM; ç½ #` HBM? F?Q K½M? HB i i`¨M p¨Q H¨K /`m i`Î M M b€M; #¦M; `'i M?

"QÈ+ +?•M h–M G"T F?¬M; M;WM;- iB T iK+ çB ?QÈM; # M i`QM;X E?¬M; çQÊ+ # (
bQÆM; KM HBM? F?Q K¨m i`„M; + Q #ˆM; ç–m M;QÌB- F?2 F?) /B ç°M; /QÌM; M?Q +
?¦ ?bM? /¢M;5

"QÈ+ +?•M h–M G"T M?Q K Q F?¬M; T?€i ` #'i F€ iB M; ç°M; M¨Q- H†M; v M iÈB ;
/¨v ç†+ M¨vX GBM? F?Q M¨v /QÌM; M?Q +ªK ;B€+ çQÊ+ M;mv ?B K iÈB- F?¬M; M
ç–m i€M ` #®M T?Q 5

h–M G"T ?ÆB b[M; M;QÌB- imv M?B M H9+ M¨v ?„M +kM; F?¬M; F?€+? F?Q ?€ K²H
F?Q HB M i`¨M p¨Q i`QM; KB M; ?„M- i'i +ª FBM? K¢+? i`QM; i?•M i? ?„M ç m M?
`°M; çB M +m²M; ?'T i?mX

G9+ M¨v F?¬M; ?'T i?m +ÁM +?Ì ç M F?B M¨Q\

æÊB +?Q pMM; bQÆM; KM HBM? F?Q M¨v #` h–M G"T ?9i ;–M ? i- i?U+ p"i + Q #ˆM
/€M;5

æ•v H¨ K°i ;®+ i?U+ p"i i?•M +Ä + Q HÈM- QÈ+ +?WM; ?ÆM ç–m M;QÌB- H€ /¨v M
i`ªB [m K'v p¢M M,K- H€ +•v ;B®M; M?Q T?d i?9v çQÊ+ çB m i`€+ iBM? i - FB m /
b€M; #¦M;X *ª +•v i?U+ p"i ;B®M; M?Q H¨ i?9v M;¼+- i?"K +?Q +¦ +?9i F?¬M; ;B®

Zmª i?"i H¨ K°i F€ iQ+? i`QM; i? ;B M M¨v5

S?Q i` M ;®+ HBM? i?ªQ M¨v +¦ #ªv- i€K [mª çÄ iQÆB- HÈM M?Q K„i `²M;- iWM; [
i?¨M?- H¦2 ` ?¨Q [m M; çÄ `U+X

h–M G"T F?¬M; FbK M´B i?Á i v ` p†i tm®M; K°i [mª K¨m çÄ- M„K i`QM; i v +ªK ;B
K°i KMB i?ÆK i?'K HÁM; M;QÌB i?2Q KkB K¨ p¨QX hBM? i?–M h–M G"T H"T iS+ F?

iQK #ˆM; M„K i v MÆB ç M çB M +kM; F?¬M; FbK M´B #„i ç–m t Q ç°M;- /QÌM; M?
çÄ M¨v5

óJm®M i ,M M¦ ? v b Q\ô L¦B i?”i h–M G”T i?”i H¨ +¦ +?9i /Q /UX hmv `ˆM; +¦ i? t€
ç`M? F?¬M; ç°+- M?QM; F?¬M; `ä `¨M; H„K +S i? ,M çB +¦ i? +¦ i€+ /KM; T?K ;b
,M tQM;- F?Q ?mv i +m²M +m°M i`QM; +Æ i? +–M T?ªB # [m M im Hmv M- p”v i?
+O KbM? ;B®M; M?Q H¨ i`°K +QÈT- H¨K b Q /€K M;O b v i`QM; M?¨ M;QÌB F?€+\

h–M G”T bmv M;?o- F?¬M; /Q /U i?m [mª K¨m çÄ M¨v p¨Q i`QM; M?šM i`[p”iX >„M
FB K` - p) K°i pÁM; i`ÁM HÈM i` M K†i ç’i- ç¨Q +ª ;®+ ` +•v i?U+ p”i M¨v H MX

—K >mv i FB K M?Q +„i ç”m ?k- ç¨Q ` K°i +€B ?® çQÌM; FQM? ?ÆM #®M i?QÈ+-
ç¨Q tQM;- h–M G”T i`QM; M?€v K„i ?9i i?U+ p”i M¨v p¨Q i`QM; M?šM i`[p”i- i?W
F€ ç°M; ioM? ;b- M?’+ +?•M #Ä +?¢v5

G9+ M¨v h–M G”T H¢B F?¬M; +¦ #’i F€ /Q /U ;b- ?„M +kM; F?¬M; +?Q `ˆM; K°i i?B
K’i- HBM? i?9 +QÌM; ç¢B FB H¢B F?¬M; +ªK SM; çQÊ+X

*?Q M M i?W /`T ç®B T?QÆM; +ÁM +?Q T?ªM SM;- i?B i`B M iQ¨M #° im pBX G
HBM? F?Q #„i ç–m iB m i M- h–M G”T +ÁM F?¬M; [m M ?mM; ?,M; ?9i K’v M;KK-
K°i m HBM? M?€v K„i #B M K’i i`QM; `WM; `”K5

h–M G”T +?¢v i?ŠM; K°i K¢+? ` # - #®M KQÆB /†KX æ°i M?B M ?„M M;?2 i?’v K
i?B M iW `’i t i`mv M iÈB5

*¶ F?Q i? FBM? i?B M FB /QÌM; M?Q Î F?QªM; +€+? # - #®M KQÆB /†K ç m +¦ i?
h–M G”T +?d +ÁM H¢B K°i w MB K, ó*?¢v5ô

*kM; F?¬M; #B i +?¢v çQÊ+ # Q H•m- T?Q i`QÈ+ `°M; KÎ i`QM; b€M;- K°i pMM; i?

GÈM M?Ä +?WM; ?ÆM i`,K +€B5

L;mv M H B MÆB M¨v ç½ ` F?ÄB /½v M9B FB - çB iÈB K°i pMM; ç²M; #ˆM;X J¨ MÆ
+O +QM b¬M; T?Q /QÈB FB X

h–M G”T i?’v K°i +€B i?€+ MQÈ+ HÈM M?’i- i?”i bU +¦ +ªK ;B€+ `ÆB i?ŠM; tm®M;
MQÈ+ FB +?WM; M;?bM i?QÈ+- iB M; MQÈ+ ç´ –K –K +?2 /’m i’i +ª K¼B iB M; ç°
T?Q /QÈB i?€+ MQÈ+- i`QÈ+ K„i H¨ K°i ç–K MQÈ+ b•m HÈM p¬ +MM;X

.ÁM; i?€+ +?ªv tm®M; ç€M? ` p¬ b® tQ€v MQÈ+ HÈM M?Ä F?„T MÆB i?Q¢i M?bM
h–M G”T ;–M M?Q F?¬M; +?9i /Q /U- i?•M ?bM? # v ` M?Q iB +?ÈT # v [m ç–K M
/ÁM; MQÈ+ tB i +O i?€+ MQÈ+5

J°i +¶ HU+ HQÊM; FBM? M;QÌB i`mv M ç M i?B m +?9i M[ç˜v i?•M ?bM? h–M G”
K v H¨ h–M G”T /MM; ? i bS+ HU+- +m®B +MM; M?ªv p¨Q b m i?€+ MQÈ+- i`QÈ+ K
i?,K i?ŠK5 h–M G”T M;˜M; ç–m M?bM H M i` M- t€+ ç`M? # M i` M F?¬M; +¦ # +?
ç¦ iU ;B m H„+ ç–mX >„M p®M H¨ Km®M i`€M? b m i?€+ MQÈ+ H¢B F?¬M; M;?o ç M
? M; ç°M;X

> M; ç°M; `’i b•m- h–M G”T +?•M #QÈ+ F?¬M; M;WM; çB p¨Q b•m # M i`QM;X

G9+ M¨v- # M M;Q¨B ? M; ç°M; K°i +QM EBK a„+ *U >´ U?´ HÈM K¨m p¨M;V /¨B ?
i` M HQM; KÎ ` ? i +Ð +?WM; ?ÆM ? B KQÆB i?QÈ+X h` M +€M? +O M¦ ç m +¦ H¬
H¬M; ;B®M; M?Q H¨ FBK +?•K- b€M; M;ÌB F?€+ i?QÌM;5

EBK a„+ *U >´ çSM; Î # M M;Q¨B ç–K MQÈ+- i` M M;QÌB i`¨M ` F?Q iS+ +U+ F€ F?
+?m¬M; ç²M;- i`QM; HÁM; ;B”M F?¬M; i? €iX

L¦ +MM; pÈB M?[M; M;QÌB +O *U+ L?¢+ h?B M *mM; K’v M;¨M M,K [m pšM H¨ MQÈ
b¬M;- F?¬M; i? iQÎM; çQÊ+ H¨ F?¬M; M;Ì #¼M ?¼ +¦ H€ ; M i`°K HBM? i?ªQ imv

Zmª i` M ;®+ HBM? i?ªQ FB K°i M;¨M M,K i`,K M,K KÈB i?¨M? i?K+- ?ÆM M[K¶B

J°i M;¨M M,K i`,K M,K i`QÈ+ M¦ pšM H¨ K°i +QM HBM? i?9 T?´ i?¬M; bBM? b®M; Î M
ç¢i h?B M +'T M;šm M?B M ;†T çQÊ+ ;®+ HBM? i?ªQ imv i T?~K M¨vX Í i` M +•v H
b m F?B iQ¨M #° ,M tQM; i?U+ HU+ M¦ i,M; p¼i- i?•M i? +kM; bBM? ` #B M /`- KÎ

"ÎB p"v M¦ HB M #B i i?S M¨v H¨ K°i #ªQ #®B +U+ T?~K- #'i F€ B +kM; F?¬M; i? +
w ç² pÈB ;®+ +•v M¨v- M¦ HB M M?'i ç`M? HB m K¢M; pÈB ?„M5

>ÆM K°i M;¨M M,K M v M¦ ;B i F?¬M; #B i # Q M?B m HBM? i?9 +¦ w ç² pÈB ;®+
+kM; ;B i K°i b® ç iY *U+ L?¢+ h?B M *mM;X æ M +m®B +MM;- J¬M +?O *U+ L?
i`QÈ+ ç¦- +QÌM; ;Bª ç¢i iÈB +ªM? ;BÈB >ÊT h?B M çQ+? i?•M iÈB ç¨K T?€M- ?ÆM
>´ /½v M9B M¨v p M¦ i'i +ªX Í # M M;Q¨B /½v M9B i'i +ª i?m°+ p *U+ L?¢+ h?B M

EBK a„+ *U >´ H9+ 'v +kM; F?¬M; M„K +?„+ +?B M i?„M; ç®B T?QÆM;- K¨ ç®B T?Q
M„K +?„+ i?„M; ?„M5

*?Q M M ?B T M;?` M¨v ç½ çQÊ+ ? B # M im•M i?O ?ÆM K°i M;¨M M,KX *€+ çÌB
*mM; #'i F iQ +?'i + Q i? M¨Q +kM; F?¬M; tm'i ?B M K°i +QÌM; ;Bª imv i i? ç°i T
h¬MX *?Q M M +,M #ªM b) F?¬M; +¦ M;QÌB M¨Q /€K + M çªK ç M i` m +?¼+ H½M?

J†+ /M B +kM; #B i- i`QM; /½v M9B +O EBK a„+ *U >´ +€+ HQ¢B i?B M i¨B ç` #
M?QM; +€+ çÌB K¬M +?O *U+ L?¢+ h?B M *mM; ç m M;?B K F?„+ +ªM? +€Q i'i +ª K
ç¦X

G•m /–M- EBK a„+ *U >´ +kM; +¦ +?9i #m¬M; HÄM;- +?Q `^M; F?¬M; B /€K çB p¨Q
F?¬M; i? M;?o iÈB ?¬K M v KbM? pW M;O ;"i K°i ?²B- ;®+ HBM? i?ªQ imv i T?~
ç¨Q K'i5

J¨ H¨K +?Q M¦ T?šM M° H¢B ç m HÁM; M?'i +?QM? H¨ i` M HBM? i?ªQ FB +ÁM F
æ¦ H¨ imv i T?~K M¦ +?m~M #` /MM; ç H¢B ç°i T?€- ç€M? p¨Q +ªM? ;BÈB *?Q h¬M

@ :`¨Q5

@ :`¨Q5

@ :`¨Q5 :`¨Q5 :`¨Q5 :`¨QQQQQQ5

EBK a„+ *U >´ çB M +m²M; ;–K `®M;- F?B M +?Q i'i +ª bBM? p"i i`QM; pMM; M¨v b
ç'i F?¬M; /€K ç°M; ç"vX "¼M +?9M; F?¬M; #B i pQÆM; ;Bª i`QM; F?m `WM; M9B
T?šM M° M?Q i? X S?ªB #B i `^M; EBK a„+ *U >´ ç½ K'v i`,K M,K [m +?Q iWM;
i`QM; `WM; M9B M¨v `²B5

G'v im pB +ªM? ;BÈB +O M¦ ?Q¨M iQ¨M ç½ F?¬M; +–M ,M ;b- +?d +–M /MM; i?B M
M¦ #ªQ i`b i`¢M; i?€B F?Ä2 K¢M? H•m /¨B5

L?QM; K¨ M m M¦ F?¬M; ç¢i iÈB +ªM? ;BÈB *?Q h¬M M?Q p"v M¦ pšM ;†T T?ªB iY p
? B M;¨M M,KX æ +?Q EBK a„+ *U >´ +ªK i?'v çB M +m²M;- +ªK i?'v bKT ç´ +?QM'
H¨ M; v +ª ;®+ `) ç m ç¨Q çB- +?ŠM; bÊ ç H¢B +?Q M¦ HBM? i?ªQ imv i T?~K M¦ +
"ÎB pb M?B m M?'i çÊB ?ÆM K°i M;¨M M,K i`,K M,K b m M¦ pšM H¨ +?Ì çÊB çQÊ+X

L?QM; ?B M i¢B EBK a„+ *U >´ T?šM M° Km®M çB MX L¦ [mv i ç`M? #'i F i? M¨Q
HBM? i?ªQ imv i T?~K M¨v p - +?Q /M +¦ HB m K¢M; pÈB K¬M T?€B FB K°i H–M5

EBK a„+ *U >´ H¢B ;–K H M K°i iB M;- ;BQÆM; +€M? i?•M ?bM? M?Q iB +?ÈT # v
.mM; h?B M bÆ +'T- +?Q `^M; KbM? ?B M i¢B ç½ ?Q¨M iQ¨M +¦ i?U+ HU+ ;B i +?
iB i /€K + M çªK i`°K #ªQ #®B +O KbM? F?¬M; +ÁM K M? ;B€T5

h–M G"T Î b•m i`QM; ? M; ç°M;- +ªK i?K çQÊ+ F?Q i? +?'M ç°M; FBM? i?B M tmv
/€K +Y ç°M;5

h?"i H¨ ç€M; bÊ5

*QM HBM? i?9 M¨v `®i +K+ H¨ ç¢i iÈB K°i HQ¢B +ªM? ;BÈB M?Q i? M¨Q\ h–M G"T
?ÆM i'i +ª M?[M; M;QÌB ?„M iWM; ;†T5

*€B ;b .B T h?B M .K+- +€B ;b K¬M +?O- i`QÎM; H½Q *U+ L?¢+ h?B M *mM; F?ŠM
M?Q M¦X

G m K² ?¬B H¢M? i` M i`€M- h–M G"T +ªK i?'v #B B i`QM; HÁM; i? v +?Q ç€K M;
a m ç¦ ?„M F?¬M; +?9i /Q /U çB p¨Q +?¶ b•m i`QM; ? M; ç°M;X > M; ç°M; M¨v +?
M; M; `) /¼+ çB tm®M; /QÈB K°i H9+ i?"i H•mX E?QªM; MY + M? ;BÌ KÈB iÈB ç€v
ç°M; M¨v `®i +K+ b•m # Q M?B m M?QM; i`QM; M?€v K„i h–M G"T M?bM i?'v +ªM?
?„M H¢B +¦ K°i +ªK ;B€+ F?¬M; +?•M i?"i- i`ÊM K„i ?€ K²K çSM; M;•v M;QÌB5

h`QM; HÁM; ?„M M;?o i?–K, óo"M F?Q +O i +?ŠM; H) ç½ i®i ç°M; HÁM; ¬M; i`ÌB
K°i +?Q #ªQ- iB T i?2Q H¢B T?€i ?B M K°i +€B\ô

h`QM; H9+ M?'i i?ÌB- i`QM; HÁM; h–M G"T i?"K +?Q F?¬M; FbK M´B +¦ +?9i bÊ ?½
iS+ /MM; ? i p"M F?Q p b m i?b i®iX "ÎB pb p"M F?Q +O ?„M M;¨v ?¬K M v [mª i?

æ€v ? M; ç°M; H¨ K°i F?¬M; ;B M #^M; T?ŠM;- MÆB h–M G"T çSM;- M?bM iW /QÈ
i?OM; i` M i`–M M?¨X

J¨ Î ;B[ç€v +O ? M; ç°M; +¦ K°i +€B Q ç€ çQÌM; FQM? ?ÆM KQÌB i?QÈ+- ;B[
iBM? F?B i ?Q¨M K„- i`ÆM #¦M; M?Q M;¼+5

F2/Q+? M?

.mv L;½ æ°+ h¬M

h€+ ;Bª,hB m æ Q S?QM; GÊB

R83X *?QÆM; R83 , *?¶ h®i h?"i L?B m5

*•v ?Q b2M M¨v H€ T?O FQM iQ¨M #° T?¢K pB Q ç€ ?ÆM KQÌB i?QÈ+- K¶B K°i H
i` M €M? b€M; HQm +?mv M- iWM; ç¢Q ?Q p,M K¢+? H¢+ `ä `¨M; +¦ i? M?bM i?'v

*?Q /M H¨ ç¢B bQ tm'i b„+ M?'i i` M çÌB +kM; F?¬M; i? i¢Q ?bM? ` çQÊ+ #ªQ p"i

Í ;B[H¨ K°i #¬M; ?Q b2M i?m–M F?B M iÈB KS+ F?B M +?Q HBM? ?²M M;QÌB i `
ç m ;B®M; M?Q #¢+? M;¼+- # M i` M iªM ` HBM? HU+ +QÌM; ç¢B i`¨M M;"T iQ¨M

LÆB M¨v +kM; F?¬M; M;QM; F i i?¨M? bQÆM; KM HBM? F?Q- M?QM; h–M G"T HB
#° MQÈ+ i`QM; Q ç€ ?Q¨M iQ¨M H¨ /Q HBM? F?Q ?¦ i?¨M?5

L m M¦B ;®+ HBM? i?ªQ p¬ / M? h–M G"T KÈB +?B K çQÊ+ H¨ imv i T?˜K M?Q p"v
h?–M T?˜K5

*€B ;¼B H¨ i¢Q ?¦ bBM? i?–M i9- M?Q p"v /¢M; i¢Q ?¦ M?Q i? M¨Q KÈB +¦ i? bB

h–M G"T +ªK i?€M i`QM; HÁM;- H¢B +kM; F?¬M; T?€i ?B M #'i F€ /'m p i +O HBM
pšM H¨ p"i p¬ +?O5

GBM? HU+ i` M ?Q b2M K M? K¬M; F?B M h–M G"T i`QM; H9+ M?'i i?ÌB F?¬M; #
tY Hw HBM? p"i K¨ i?B M ç` i¢Q ?¦ i¢Q ` M¨v M?Q i? M¨QX >„M /Si F?Q€i #m¬
F?¬M; F?Q # M i`QM; ? M; ç°M; H¨K +?Q M;QÌB i +¦ K°i HQ¢B +ªK ;B€+ +U+ F€
i`QM; HÁM;, ó>Q b2M M¨v i?"i bU H¨ h?–M T?˜K5 >Q +Ä i?U+ p"i #bM? i?QÌM; +
F?Q ` M;Q¨B- im–M ?Q¨M ç¢Q i?B M M?B M- T?KM; /QÐM; +? K i?B M ç` X

J¨ #¬M; ?Q b2M M¨v i?b H¢B ?Q¨M iQ¨M M°B HB K HBM? F?Q- M m F?¬M; çB p¨Q
ç M MÆB M¨v F?¬M; M;Ì +ÁM +¦ i? +¦ p"i i?–M F€ M?Q p"vX

L m F?¬M; i?b H¨K b Q i`ªB [m # Q M?B m M,K ç m F?¬M; +¦ #'i F€ HBM? i?9 M¨Q

h–M G"T i`QÈ+ iB M H'v iW i`QM; M?šM ` K°i i`€B +•v K¨m çÄ- H–M M¨v F?¬M; +?
KB M;- `,M; F?) +„MX J°i +¶ [m€M? iQÆM; M;¼+ /`+? HB M i?2Q i`€B +•v #` ûT `

h–M G”T +¦ i? i? i?S M¨v M;QM ?ÆM p¬ b® H–M bQ pÈB #’i F€ K°i K¦M bÆM ?¨Q
[m - i?–K M;?o, óE?¦ i`€+? i`QM; i`mv M i?mv i i?–M iB M +?d ,M iB M [mª- K¶B
,M- B +ÁM çB M;?o ç M K¦M ,M i? ;B M\ô

æ²M; i?ÌB K°i +¶ M,M; HQÊM; F?´M; H² i?2Q i`€B +•v K¨m çÄ M¨v iB M p¨Q i`QM;
K¨m iQK i`QM; ç M çB M #„i ç–m çB M +m²M; ?’T i?mX

J°i +¶ +ªK ;B€+ M?Q M´ imM; i?2Q F?Q tQ€v K¨m iQK i`QM; ç M çB M K¢M? K) iª
FBM? #€i K¢+? h–M G”TX

L; v b m ç¦- K°i +ÆM ç m çÈM i?”i HÈM K¢M? K) FûQ iÈB5

*ÆM ç m M¨v p¬ i? M? p¬ iS+- `²B H¢B HBM? ?Q¢i- K½M? HB i F?B M h–M G”T +
Km®M F m H M i?ªK i?B iX h’i +ª FBM? K¢+? i`QM; i?•M i? ;B®M; M?Q H¨ #` HY

h?•M i? M¨v +O h–M G”T iW M?Ä ç½ ;•v /UM; çQÊ+ +Æ bÎ p¬ +MM; i®i- M; v +ª M
+¦ HQ¢B +ªK ;B€+ F?¬M; i? +?`m çUM; çQÊ+X

G9+ M¨v F?m¬M K†i h–M G”T p¬ +MM; /[iÊM- K² ?¬B M?€v K„i QÈi çšK [m–M €Q
i`€B +•v K¨m çÄ M¨v M;WM; H¢B- ç m çÈM i`QM; +Æ i? +?ŠM; M?[M; F?¬M; ;BªK
tm i? +¨M; K¢M? K)- €+ HB i ?ÆMX

hQ¨M #° i?•M i? /QÌM; M?Q Km®M #®+ +?€v H M iW # M i`QM;5

@ LQÈ+ i Km®M MQÈ+5

:B¼M; M¦B i?®M; F?´ +O h–M G”T i?2Q F?2 ?Î ?¨K `,M; H¼i ` - i?–M i`Q #„i ç–m
K¨m iQK i`QM; ç M çB M #„i ç–m çB M +m²M; p”M +?mv MX

"QÈ+ +?•M h–M G”T HªQ çªQ- p¼i b M; ?QÈM; Q ç€ # M FB - p®+ H M K°i M;KK
?’i H M K†i KbM?X

§Q5

J°i +¶ +ªK ;B€+ H¢M? H)Q ç M tQÆM; iOv i`mv M ç M- +€B HQ¢B i?®M; F?´ F?¬
;BªK M? K°i +?9iX h?–M i`Q h–M G”T +kM; i?2Q ç¦ i? M? idM? K°i +?9i- p°B p¨M;
E?Q Zmv i /šM çQÌM; +¶ M;mv M HU+ i`QM; +Æ i? ç½ +U+ HÈM F?¬M; #B i ç M K
M;Q M M;Q½M i`Î H¢BX

E?¬M; M?Q p”v +ÁM i®i- hB M h?B M hY E?Q Zmv i pW p”M +?mv M- +ÆM i?®M
K„i H¢B FûQ iÈB pÈB tm i? ;’T KQÌB H–M5

L;’i çB ç®B pÈB h–M G”T H9+ M¨v K¨ M¦B ç m H¨ K°i HQ¢B ?v p¼M; t pÌBX "ÎB pb
i? M? idM?- ?ÆM M[i?2Q +¶ M,M; HQÊM; i`QM; +Æ i? çB M +m²M; +?¢v HQ¢M
i?’v çQÊ+ KÆ ?² ibM? +ªM? # M M;Q¨B ? M; ç°M;5

h`QM; F?B ?QªM; ?®i- ?„M i?”K +?Q M?bM i?’v +ª K°i +QM +?BK M?Ä iQ¨M i?•M
+•v Î b€i # M b¬M;X

*ªK ;B€+ +O h–M G”T H9+ M¨v ;B®M; M?Q K°i +QM i?mv M M?Ä i`QM; b¦M; ;B¦ #
iÈB ç€M? HmB iMv i?ÌB ç m +¦ M;mv ?B K #` H”i 9TX .QÈB ibM? i? +’T #€+?- i v
` #¬M; ?Q b2M M?Q #¢+? M;¼+ FB 5

" 5

J°i iB M; ç°M; F?B M M;QÌB i i M M€i +äB HÁM; p M; H M- ç¦ ?Q b2M F?¬M; #B
#` h–M G”T i?¬ H¶ p†i tm®M;- i?”K +?Q ?„M +ÁM F?¬M; F`T +ªK ;B€+ çQÊ+ M¦ M†
i`QM; KB M;5

óL;Q¨K- M;Q¨K5ô æ¦ ?Q b2M #` h–M G”T +„M M€i- M? B M?²K M?Q¨K Mm®i p¨Q i

*€B ;b ;¼B H¨ i`•m M? B Kšm çÆM\ æ¦ +?QM? H¨ +ªM? iQÊM; i`QÈ+ K„i5

*kM; F€ [m€B- F?B ç¦ ?Q b2M M¨v #` h–M G"T K°i M;KK Mm®i i`¬B- +ªK ;B€+ M?
#` +?€v F?¬M; M;Ì #„i ç–m iWM; +?9i K°i ;BªK çB5

E?B ç¦ ?Q b2M M¨v #` h–M G"T ?Q¨M iQ¨M ,M ? i- +€B HQ¢B i?®M; F?´ i?"i HÈM

h?–M i`Q h–M G"T H9+ M¨v +kM; ?Q¨M iQ¨M F?¬B T?K+ i? M? idM?X >„M ç†i K¬M
+ª M;QÌB M?Q ?Q i?Q€i- i?–K M;?o, óJ v K„M5 J v H¨ H½Q iY K¢M; HÈM- #ˆM; F?
ç•v5 o®M +ÁM iQÎM; `ˆM; çQÊ+ ç M imv i i? F€ M;° H¢B F?¬M; M;?o `ˆM; i?B m +

óh ç½ M¦B- p"M F?Q F?¬M; i? H"T iS+ iÈB `'i M?B m- #ˆM; F?¬M; F?¬M; ;†T #€C
i?Î /¨B- i?b i?¨QX

G9+ M¨v ?„M i?Y p"M ?¨M? hB M h?B M hY E?Q Zmv i- +¶ M,M; HQÊM; M?Q MQÈ
?Q¨M iQ¨M #B M K'i- K¨ i`QM; HÁM; ?„M +kM; +ª FBM?, EBM? K¢+? F?¬M; M;Ì p
H–M5

S?€i ?B M M¨v F?B M h–M G"T +ªK i?'v p¬ +MM; T?'M +?'MX L m M¦B M;mv M #ªM
i? m- FBK K v M?Q p"v ?B M i¢B FBM? K¢+? ?„M iQ +?WM; [m2 /B K5

æB m M¨v w M;?o H¨ ;b\

v M;?o H¨ /QÈB çB m FB M M; M; M? m- h–M G"T ?'T i?m HBM? F?Q M?B m ?ÆM

L?Q p"v M¦B +€+? F?€+- ç²M; /¢M; im Hmv M K°i M,K- M;QÌB F?€+ +?d i,M; K°i M
H¢B +¦ i? i,M; i`QÎM; ? B- # M,K +¬M; HU+5

L?Q p"v KQÌB M,K i?b b Q\ > B KQÆB M,K\ " KQÆB M,K\

h–M G"T im Hmv M # KQÆB M,K iQÆM; çQÆM; pÈB pä ;Bª F?€+ im Hmv M +?QM

æ¦ +?QM? H¨ +? M? H +?5

> B K„i h–M G"T #„M ` ?¨Q [m M; ?QM; T?'M- i?–K M;?o ç m çÈM H9+ M¨v F?¬M;

>„M H¢B F?¬M; #B i `ˆM; +?Q /M F?¬M; +¦ ç¦ ?Q b2M M¨v ?„M +kM; F?¬M; +? i-
bQ pÈB EBK a„+ *U >´ H9+ i`QÈ+ T?ªB M?B m- M?B m H„KX >ÆM M[EBK a„+ *U
i? +kM; F?¬M; F?´M; H² M?Q p"v- M; v +ª H¬M; iQ¨M i?•M +kM; +?d H¨ K¨m p¨M;

æÆM ;BªM H¨ M¦ +ÁM H¶ K½M; ?ÆM h–M G"T- K°i ?ÆB ,M i€K i`€B +•v K¨m çÄ- i?
HBM? ?²M- ?¬M K Î i`QM; ? M; ç°M; ?ÆM K°i i?€M;5

a m F?B idM? H¢B M¦ KÈB #B M i?¨M? #° /¢M; M?Q ?B M ;BÌ5

J¨ h–M G"T ,M ç¦ ?Q b2M K¨m i`„M; M¨v H¢B +kM; F?¬M; T?ªB m´M; T?QX >„M M
K°i H–M M[bÊ M;•v M;QÌBX

L;mv M #ªM MÆB ç M çB M +O h–M G"T H¨ K°i F?Q tQ€v K¨m iQK #ˆM; M„K i v- `U
K M;QÌB- K¨ ?B M i¢B H¢B #B M i?¨M? K°i F?Q tQ€v ?¶M ç°M iQK p¨ i`„M; +kM; i

L;mv M #ªM i` M F?Q tQ€v FB `U+ `Ð M?Q b Q i`ÌB ç½ ?Q¨M iQ¨M #B M K'i- +?d
iS+ K M? K¬M; F?B M iBK M;QÌB ç"T M? M? F?B M +?Q h–M G"T ?B m çQÊ+ i?U+
çB +?9i M¨Q- M;QÊ+ H¢B i?2Q #B M ?¦ M¨v +¦ i? K p¨B i?SX h–M G"T M?È iÈB H9
F?´ ;B®M; M?Q i?–M i?S+ FûQ /¨B ` M;Q¨B ? M; ç°M; `ä `¨M; óL?bMô i?'v K°i +Q
H"T iS+ M;?o ç M K°i HQ¢B F?ª M,M;- F€ M;° M;¨v ?¬K M v F?¬M; F?B M KbM? ç
h?B M M?QM; p K†i F?€+- i, M?Q H¨ i?–M i?S+ +¦ ç°i T?€ i?"i HÈM5

L;?o ç M H¨ H¨K- h–M G"T T?¦M; i?–M i?S+ +O KbM?X E?¬M; T?¦M; F?¬M; #B i-
/UM;X

hQ¨M #° i? ;BÈB i?2Q i?–M i?S+ h–M G"T T?¦M; ` M;Q¨B H"T iS+ b®M; ç°M; ?ŠM
[m i–M; i–M; ? M; ç°M;- óh?'vô +QM ;BmM `QM; ç'i ç M; m®M HQÊM /B ç°M;- i?'
HÁM; ç'i- +ÁM +¦ K°i +QM +?m°i HÈM ç M; M;O ;"i i`QM; ç°M;X L; v +ª +?ÁK `•m i
G"T ç m +ªK i?'v +¦ +?9i `ä `¨M;X L?[M; ?bM? ªM? FB i`U+ iB T BM p¨Q i`QM; HÁ
+ªK ;B€+ M¨v [mª i?U+ [m€ i?–M F€5

*QÌM; ;Bª *?Q h¬M +¦ T?ªB +¦ i?U+ HU+ i? M¨v ? v F?¬M; h–M G”T F?¬M; /€K M¦B
+?Q i?’v [m +QÌM; ;Bª +ªM? ;BÈB *?Q h¬MX L?QM; #’i F H¨ pä ;Bª +ªM? ;BÈB >
.mM; h?B M ç m imv i ç®B F?¬M; ç¢i iÈB +ªM? ;BÈB M?Q M¨v5

"ÎB pb #ªM i?•M h–M G”T ç½ M; v `b ç°i T?€ ç M +ªM? ;BÈB S?€ h?B M- ç®B pÈB
+?¢K iÈB ç²M; i?ÌB ?„M +kM; iWM; ;†T M?B m pä ;Bª +ªM? ;BÈB S?€ h?B M çdM?

oQ /K M?Q i`QÎM; H½Q *U+ L?¢+ h?B M *mM; K¨ ?„M ;B i +? i- M m H¨ i`QÎM; H½
p”v #’i F h–M G”T ˜M M’T i? M¨Q imv i ç®B i`®M F?¬M; i?Q€i +QM K„i H½QX

>ÆM M[- i?–M i?S+ h–M G”T F?¬M; M;WM; FûQ /¨B ` M;Q¨BX J°i M;¨M i?QÈ+- ?
M,K M;¨M i?QÈ+5

h`QM; T?¢K pB KQÌB /†K- +?d +–M h–M G”T +¦ i•K ?QÈM; iÈB- p”v +ªM? iQÊM; iS+
;B®M; M?Q M?bM i”M K„i p”v5

GQ¢B +ªM? ;BÈB M¨v h–M G”T +?Q `^M; pä ;Bª i`QÈ+ +ªM? ;BÈB *?Q h¬M imv i ç®

h`QM; T?¢K pB i?–M i?S+ h–M G”T H¢B ;†T çQÊ+ +QM +?BK K¨m çÄ FB - ;BÌ T?9i
K°i +•v HÈM- F m HQm `QmX h?–M i?U+ ç®B pÈB +QM p”i M?Ä KšM +ªK M¨v F?¬M

h–M G”T #¶M; M?B M bBM? ` K°i w çM i`QM; ç–m- [m€M +?9 K°i iB iBM? i?–M H
K°i iBM iS+ i?•M i?B i pÈB +QM +?BK M?ÄX

E?¬M; M;Ì +QM +?BK M?Ä M¨v H”T iS+ ;BQÆM; +€M?- T?¢+? T?¢+? # v H M- +ÁM

h–M G”T M? +? K¬B- +QÌB F?¬M; iB M; ç°M; K°i ?²BX >„M #¶M; M?B M +ªK ;B€+
ç M K°i i`”M +¦ `9i i`®M; `¶M;- iQ¨M #° ç¢B M½Q ;B®M; M?Q H¨ i`®M; F?¬M;5

h`QM; HÁM; +ª FBM?- ?„M M? M? +?¦M; i?m ?²B i?–M i?S+ F?Q M? +?•M i¢B +?¶
;B€+ i®i ?ÆM K°i +?9i- imv M?B M iBM? i?–M pšM +¦ +?9i m QªB F?¬M; T?’M +?’

E?¦2 KB M; h–M G”T M´B H M K°i iB +QÌB F?´- t2K ` çM / B +kM; +–M T?ªB i`ª ;

F2/Q+? M?

.mv L;½ æ°+ h¬M

h€+ ;Bª,hB m æ Q S?QM; GÊB

R8NX *?QÆM; R8N , hm Gmv M h`QM; L9B5

hmv `^M; #ÎB KbM? F?¬M; #B i K¨ ,M +?9i i?B i i?ÁB M?Ä- M?QM; H¢B F?¬M; H¨
T?’M i`QM; HÁM; h–M G”T H9+ M¨vX L M #B i `^M;- H’v iQ +?’i +O ?„M ?B M ;BÌ-
M;WM;- M?Q p”v ç°i T?€ +?d H¨ +?mv M bÈK Km°MX

J¨ M•M; + Q +ªM? ;BÈB iBM? i?–M- H¢B ? i bS+ F?¦ F?,M5

L m F?¬M; +¦ +Æ /mv M p¬ +MM;- M?Q p”v +?d +¦ i? çÊB ç M F?B i?U+ HU+ ç°i T?
iBM? i?–M KÈB +¦ i? i?2Q ç¦ /–M /–M i,M; +QÌM;X

E?¬M; i?’v M; v +ª HQ¢B +QÌM; ;Bª ç½ ç¢i ç M +ªM? ;BÈB >ÊT h?B M çdM? T?Q
L?¢+ o¬ L? B- i?–M i?S+ +kM; +?d +¦ i? T?¦M; ` M;Q¨B T?¢K pB # #®M /†K b Q

J¨ # M i`QM; *U+ L?¢+ h?B M *mM;- i?U+ HU+ +U+ K¢M? +?d bÊ +kM; H¨ o,M i`Q
?„M- ç½ ç¢i ç M +ªM? ;BÈB .mM; h?B M5 hmv `^M; +?d H¨ pW ç°i T?€ ç M +ªM? ;B
i?•M ç½ +¦ i? ç MûM K°i M;¼M M9B HÈM5 L?QM; i?–M i?S+ +O H½Q- ç²M; /¢M;
i€K /†K5

>ÆM M[i?–M i?S+ +O #¼M ?¼ ç m +?d +¦ i? +ªK SM; K°i Qi /` ç°M;- ç²M; i?ÌB
+O #ªM i?•M- T?€M çQ€M M?[M; /` ç°M; M¨v H¨ /Q i?S ;b ;•v ` 5

*kM; F?¬M; T?ªB ;B®M; M?Q h–M G"T- +?d +–M ?„M Km®M, i`QM; pÁM; T?QÆM;
+QM b•m M^K /QÈB ç'i KQÌB /†K- ?bM? ªM? +K i? +O M¦ +kM; +¦ i? tm'i ?B M i`

:B[? B # M M?bM M?Q F?¬M; FûK M?B m H„K- F€ i?"i F?€+ #B i `'i HÈM5

Pi M?'i- ?B M i¢B M m h–M G"T iU +?¬M KbM? b•m /QÈB ? B i?QÈ+ ç'i- +?d +–M i
F H¨ L?¢+ o¬ L? B ?Q†+ H¨ o,M i`QÎM; H½Q +kM; ç m F?¬M; +¦ F?ª M,M; T?€i ?B

*ÁM ç´B i?¨M? h–M G"T- /QÈB i?–M i?S+ F?´M; H² +O ?„M- i'i +ª ç m F?¬M; i? M

æ•v5 JÈB H¨ +ªM? ;BÈB +?•M +?QM?5

hBM iQÎM; `^M; i`W F?B H¨ +QÌM; ;Bª +'T +ªM? ;BÈB *?Q i¬M- i?b +QB M?Q H¨ pä
i¢B +kM; çWM; KÆ /MM; F?Q i? €T #S+ h–M G"T5

L;šK H¢B ;®+ HBM? i?ªQ i`QM; M?šM- /QÌM; M?Q +ÁM +¦ b€m #ªv KB M; *?m [mª
i? K K°i [mª M[F?¬M;\ h–M G"T /Q /U ?²B H•m- pšM H¨ +® +?`m K ?Q†+X E?¬M;
+ÄB ;b- i?"i bU H¨ +€B HQ¢B ç m çÈM b•m i"M +®i iOv- H¨K +?Q HBM? ?²M +kM;
i?ÌB MY F?„+ +kM; F?¬M; Km®M i?Y H¢B K°i H–M M[X .M H¨ +¦- +kM; T?ªB +?Ì
iQ¨M i€M çB- KÈB bmv M;?o iB T iK+X

*QM K„i h–M G"T M?bM +?^K +?^K p¨Q ?² ç€ M¨vX oW `²B ibM? i? +'T #€+?- Mm
`¨M; F?¬M; T?ªB p"i T?¨K FB - #B M ?¦ i`QM; ç M çB M +MM; i?–M i?S+ i`Î M M
+?Q h–M G"T imv i F?¬M; ?®B ?"M ç½ Mm®i K'i M¦X

*?d H¨ ;®+ ?Q b2M M¨v- /M +ª H€ +•v pW M?bM +kM; #B i H¨ +U+ T?~KX o"v +¨M;
M;¼+ i` B `ÆB pmM; p½B # M i`QM; ?² ç€- K'v i?S FB F?ŠM; ç`M? +kM; H¨ ç² i®i

h–M G"T i?–K M;?o, KbM? +kM; ç½ H'v çB ;®+ HBM? i?ªQ `²B- M?Q p"v ;®+ ?Q b2
i? #m¬M; i? 5

*?ŠM; [m M?šM i`[p"i +O ?„M +kM; +?d +¦ FQ+? +Ð KQÌB Kûi F?®B- +,M #ªM F
h–M G"T ;'T ç M ç° pÁ ç–m #Si i B- Km®M ?„M #m¬M; #Ä i?S M¨v i?b imv i ç®B F?
`^M; i9K H'v ;®+ ?Q b2M FûQ F?ÄB ?² MQÈ+ /Q HBM? F?Q M;QM; F i i?¨M? M¨v
F?¬M; #Ä K†+ +?Q M¦ bBM? i`QÎM; Î ç•vX LÆB M¨v +kM; F?¬M; T?ªB ç` #¨M +O
H¢B +?Q M;QÌB F?€+\

æ°i M?B M h–M G"T M;?o ç M, ?bM? M?Q /mM; HQÊM; M?šM i`[p"i- i?2Q iBM? i?
H M\ L?QM; pb b Q M¦ +ÁM F?¬M; HÈM ` +?S\

h`QM; HÁM; M;?o p"v- h–M G"T ç2K K°i iB iBM? i?–M HU+ `¦i p¨Q i`QM; M?šMX
i`QM; pšM H¨ KQÌB Kûi F?®BX :B€ b€+? i`QÈ+ FB h–M G"T ç½ bÈK /¼M ` M;Q¨B
>–m iQÈ+ i?¨M? h? M? GQM;- +?d K°i KbM? G½M? . Q +¦ +?b F?¦ X

h–M G"T +kM; F?¬M; HQ H„M; +¦ M;QÌB M?„K p¨Q +€+? #° b€+? M¨v- #^M; i?U+ HU
F?¬M; +¦ #'i +S F M¨Q +¦ i? ç€M? +?O w iÈB ?„M5 .M H¨ #` +QÈT çB- ?„M +kM;
K¬M ç®B T?QÆM; +QÈT i`Î p X

>m®M; +?B- +€+ [mv M b€+? [mw ;B€ M?'i- ç m ç½ çQÊ+ G½M? . Q ?¼+ i?m°+- b
H¢B i`QM; M?šM +O h–M G"TX

*?9M; ç m çQÊ+ h–M G"T ç†i Î i`QM; `QÆM; ;¶ M?"M iW « Zm"M oQÆM;- +MM; +?

óG¨K b Q +¦ i? KÎ `°M; F?¬M; ;B M ç•v +?S\ô h–M G"T i?b i?¨Q iU M¦B- bmv M;?o
iBM? i?–M HU+ +O KbM?- ç~v iQ¨M #° p¨Q i`QM; F?¬M; ;B M M¨vX

@ GÈM5

E?¬M; T?ªM SM;5

@ L?Ä5

ošM +ÁM F?¬M; T?ªM SM;5

Í i`QM; HÁM; h–M G”T K„M; ? B +•m- i`QM; HÁM; M¦B ç¢B i¨B i?QÊM; +´ [mª M?B
iB M i`QM; i?–M i?Q¢B çQÊ+X *?d +¦ i? /MM; #B M T?€T M;®+ M?’i- /MM; iBM?
F?¬M; ;B M i`QM; M?šMX

Zmª M?B M- F?¬M; ;B M # M i`QM; M?šM #„i ç–m HÈM ` - ?ÆM M[/QÈB HU+ HQ
G”T- M? M? +?¦M; HÈM H M i?¨M? /B M iQ+? KQÌB H,K Kûi F?®B- ? B KQÆB Kûi
+?Q ç M M,K KQÆB Kûi F?®B- F?¬M; ;B M M¨v `®i +m°+ +kM; /WM; MÈB `°M;5

*?ŠM; [m +€B M¨v ç½ ?Q¨M iQ¨M M;Q¨B /U çQ€M +O h–M G”T- `9i iBM? i?–M HU-
ç M K°i i`”M i`®M; `¶M;X h–M G”T #’i ç„+ /o t T +?•M çB m /QÐM; K’v + M? ;BÌ- H
M?[M; H–M i`QÈ+ ç¦- K’v + M? ;BÌ +kM; +?d H¨ KB M +QÐM; F?¬B T?K+ K°i +?9i i

*?Q M M i?Q¢i M?bM-h–M G”T +¦ +?9i m QªB F?¬M; T?’M +?’MX

hmv M?B M ?„M F?¬M; i?W M?”M +kM; F?¬M; çQÊ+- ç¢B i¨B i?ÌB ç¢B i?QÊM; +´
çQ+? t€+ `’i HÊB ?¢BX GQ¢B M?•M p”i FBM? i¨B imv i /B K M?Q « Zm”M oQÆM;-
F?¬M; T?ªB M?Q Î i? ;BÈB FB - +?d H¨ M?[M; M?•M p”i i²M i¢B i`QM; i?–M i?Q¢
F?ŠM; ç`M? çQÊ+X

Í # M i`QM; ? M; ç°M; M¨v- h–M G”T H¢B im Hmv M +?WM; MY i?€M; i?ÌB ;B MX

h`QM; MY i?€M; M¨v- h–M G”T +?O v m ibK ?B m +?B M F„ *Ym h?B M h?”T æ` .m
? B- p”M /KM; HU+ HQÊM; iBM? i?–M5

*?B M F„ .mv L;½ æ°+ h¬M i–M; i?S M?’i- +?9 w iÈB +?B m i?S+ iBM? /B m +MM;
F„ .mv L;½ æ°+ h¬M i–M; M¨v +ÁM /WM; Î i` M K†i i? iK+- M¦B +€+? F?€+, +¦ i? in
F„ .mv L;½ æ°+ h¬M i–M; i?S M?’i- i`Î i?¨M? K°i imv i çdM? + Q i?O ;B[i? iK+- in
ç 5

.M +?Q M;QÆB +?d +¦ i?U+ HU+ æ` +’T- HB m K¢M; pÈB K°i + Q i?O h?B M +’T-

æ•v- KÈB +?QM? H¨ +?¶ #€ ç¢Q +QÌM; ?½M +O iW .mv L;½ æ°+ h¬M5

*€B ;b ;¼B H¨ +?B M F„ h?–M +’T\ *?QM? H¨ i? M¨v5

:B®M; M?Q +? M? H +? ;B[+?B M F„ + Q +’T +MM; +?B M F„ i`mM; +’T- +?d +¦ i
æ` +’T #”+ # im Hmv M K°i [mv M +?B M F„ + Q +’T- i?¬M; [m Qm i? +?B M F„
#¢B K°i pä ;Bª æ` +’T #”+ M,Kc M?QM; M m H¨ K°i pä ;Bª æ` +’T #”+ i€K- p”v ;–
KQM;X

æQÆM; M?B M +kM; F?¬M; T?ªB F?¬M; +¦ +?mv M #’i M;Ì- M m F?¬M; i?b pB + b

*QÈT5 L?'i ç`M? T?ªB +QÈT5 v M;?o M¨v tQ v i`ÁM i`QM; HÁM; h–M G"T F?¬M;
[mv i ç`M? M; v, L?[M; HBM? i?¢+? M¨v- KbM? M?'i ç`M? T?ªB H'v p¨Q i v5

"ÎB p"v +kM; M?bM ` - K°i Qi K¬M T?€B H`+? bY t tQ HQm i`mv M iW i?QÊM; +´
?"m5

:BÌ M¨v F?„+ M¨v- h–M G"T ?"M F?¬M; i? ?¦ i?•M i?¨M? K°i +QÌM; ç¢Q- çB +QÈ
T?€B t tQ M¨v K°i HQÊi- M?Q p"v M?'i ç`M? b) FB K çQÊ+ K°i K¦M iB M +O T?B

*?d iB + HQ¢B w M;?o K M;QÌB M¨v +?d +¦ i? M;šK H¢B i`QM; ç–mX L m M?Q /€
iÈB # i?€M; b) #` M;QÌB i i`mv b€i F?„T i? ;BÈB- iW M v p b m #Ä K¢M; +?•M i`

*?ŠM; [m M?[M; HBM? i?¢+? i`QÈ+ K„i M¨v FB M [mv i F?¬M; i? #m¬M; i? 5 Í i
#˜K, >´ oQÆM; iB M #®B i¬M FQM?- tBM H¶B M? - H¢B +QÈT i?S+ ,M i`QÈ+ KB M

h–M G"T i?"K +?Q F?®M; +? M?`T iBK +O KbM? tm®M; KQÌB H,K H–M K°i T?9i-
+U+ M?Ä- ;–M M?Q F?¬M; +ªK ;B€+ çQÊ+X

æ°M; i€+ +O h–M G"T H9+ M¨v- bÊ `^M; + Q i?O çB b,M tm'i b„+ M?'i i`QM; `WM;
?´ Km®M iU b€i- [mª i?"i H¨ M? M?¨M; ç M i"M +MM;5

æB iÈB i`QÈ+ `QÆM; ;¶ HÈM FB - h–M G"T +kM; T?¦M; i?–M i?S+ +O KbM? ` M
*U >´ M; v # M i`QM; K°i ? M; ç°M; +€+? ç¦ F?¬M; iÈB KQÌB /†KX L?bM +QM ?´ K
F?´M; H² FB - H¨K h–M G"T +?"+ +?"+ F€ [m€B- H¨ i` M HQM; M¦ H¢B +ÁM +¦ K°i ç

L m +¦ i? FB K çQÊ+ K°i +QM M?Q p"v H¨K i?9 +QÐB- p"v i?"i [m€ T?QM; +€+?5
+Æ iQ M?•M M?B m H„K5 h–M G"T +?d KÆ K°M; K°i +?9i- HB M i?m i?–M i?S+ i`Î
KbM? Km®M +QÈT b¢+? M?[M; i? ;B K¬M T?€B +€+ MÆB i?–M #Q +kM; H¨ F?¬M

*?B + M?šM i` M i v h–M G"T [m v p T?Q `QÆM; ;¶- pKi K°i iB M;- +?B + `QÆM;
i? M?- #B M K'i i`QM; ?Q F?¬M;5

G¨K tQM; K¼B +?mv M- h–M G"T +kM; F?¬M; p°B p½ `ÌB çB- #ÎB pb ?B M i¢B #'i
i?"M M¨Q +O ?„M +kM; `'i +¦ i? F?B M +?Q +QM >Q¨M; EBK *U >´ FB T?ªM SM;

hBM? i?–M HU+ +O h–M G"T +?mv M p¨Q i`QM; M?šM- b m ç¦ çQ +?B + `QÆM;
/ Q ç°M; T?mM i`¨Q M,M; HQÊM; ` M;Q¨BX L?[M; HBM? i?¢+? M¨v +?ŠM; M?[M; b
M M;Q¨B +kM; ç m ?Q¨M K„ F?¬M; i€ p i5 G¦2 b€M; H'T H€M?5 :B®M; M?Q M?[
E?B M +?Q +QM K„i h–M G"T +¦ +?9i ?Q K„i F?¬M; i?'v çQÌM;X

h–M G"T F?®M; +? i`¢M; i?€B +O KbM?- F?¬M; +?Q i•K ibM? +O #ªM i?•M FQ+
K°i +?9i- H¢B +¦ +?9i ç m HÁM; #Ä H¢B p¨B pB M HBM? i?¢+? i?QÊM; T?˜K- b m c

J¼B +?mv M ç m çQÊ+ h–M G"T iB M ?¨M? +U+ F€ +˜M i?"M- i?"K +?Q M; v +ª h–M
?Q¨B M;?B, +¦ T?ªB #ªM i?•M KbM? `'i +¦ iB K HU+ H¨K ç¢Q i†+ ? v F?¬M;\

h–M G"T H†M; v M HmB p T?Q b m- +kM; F?¬M; +?¢v M? M?- +kM; F?¬M; çB t -
h–M G"T HB M i?m H¢B F?Q iS+ iQ¨M i?•M- +ª M;QÌB ç m i?m HB K i®i- i`®M i`Q
+´ i?K +?2 i`ÌB K'v M;QÌB ¬K F?¬M; ? i- b m ç¦ F?¬M; M?9+ M?Q+?X

æÊB ? i K°i ?²B H•m- M; v H9+ h–M G"T b„T M;O ;K+- #¶M; M?B M M;?2 K°i iB M;
+ª `WM; M9B +kM; +?'M ç°M; `mM `˜vX h?"K +?Q h–M G"T +¦ i? +ªK ;B€+ çQÊ+- K
M;QÌB- +?2 i`ÌB T?O ç'i # Q T?O iQ¨M #° pMM; `WM; M9B M¨v H¢BX

_®M;5

G¢B K°i iB M; `Qi ;¨Q M?Q b'K ç€M?5

hW ?QÈM; h–M G"T M?bM- K°i +€B #¦M; K¨m ?Q¨M; FBK t i [m #–m i`ÌB M?Q b Q #
h?B M *mM;- #B M K'i i`QM; M?€v K„iX

@ *–K i?9 i?"i / HW #B i # Q\ *?d /•m K„M; ?Á25

h–M G”T pW `mM; çMB ç„+ w H–K #–K- pW çB ç M T?Q `QÆM; ;¶X Zmª M?B M-
#Ä p¨Q ç¦- pšM H HQB M^K /QÈB ç€v `QÆM;X

@ h?S i®i i?b F?¬M; M M H½M; T?Q5

h–M G”T M¦B- F?QK HQM; M?†i K’v pB M HBM? i?¢+? H M- b m ç¦ M?bM p T?Q
M;?o, pW `²B i?–M i?S+ [mûi [m - i`QM; ? M; ?bM? M?Q +ÁM +¦ p¨B i?S i®iX *¦
F?¬M;\

.Q /U K°i +?9i- h–M G”T H˜K #˜K,

@ L?Q p”v ?bM? M?Q +¦ +?9i F?¬M; i®i- [m€ p¬ bd `²B5

hB T ç¦- H¢B +?¢v M?Q # v i?ŠM; p T?Q ? M;´ +O >Q¨M; EBK *U >´,

@ E M¦- +?d H¨ K°i +QM b9+ bBM?- i F?€+? F?Q +€B ;b +?S\

F2/Q+? M?

.mv L;½ æ°+ h¬M

h€+ ;Bª,hB m æ Q S?QM; GÊB

RekX *?QÆM; Rek , GQÐM; "¢B *•m h?QÆM;

" M i`QM; ? M; ç°M; +O >Q¨M; EBK *U >´ +?’i ç®M; K°i Qi HBM? i?¢+? i?QÊM; T?
F?¬M; M?B m +?d +?WM; ? B # KQÆB pB M- ç²M; /¢M; +kM; #` h–M G”T [mûi b¢+

" M i`QM; ? M; ç°M; +ÁM bBM? i`QÎM; p¨B +•v /QÊ+ HB m pW M?bM H¨ #B i F?¬M
+¦ / Q ç°M; HBM? HU+ ? i bS+ /Q i?W X h`QM; HÁM; h–M G”T i?–K M?O, i?ªQ M
M;O Î MÆB M¨v- #ÎB pb /M H¨ M;O +kM; +¦ i? F?¬M; M;WM; ?’T i?m HBM? F?QX h
M?Q p”v\

:®+ HBM? i?ªQ imv i T?˜K h–M G”T ç€M? +„T i`QÈ+ ç¦ T?¦M; ` HBM? F?Q imv M?
i?Q+? ?ÊT +Q i`9X E?¬M; M?Q MÆB M¨v- H¨ K°i ? M; ç°M; i?B M M?B MX

h`QM; HÁM; +ªK F?€B i?B M M?B M i?–M F€- h–M G”T M?´ i”M ;®+ H’v çB iQ¨M #°
K°i pÁM; t€+ M?”M ç½ F?¬M; +ÁM i?S ;b +¦ ;B€ i`` M[- KÈB tQ v M;QÌB `ÌB çBX

J¼B pB + +¦ H–M K°i H–M ? B- F?ŠM; ç`M? F?¬M; +¦ Hm¬M K½B5

hBM `^M; i`ªB [m ? B +?mv M M¨v- i`QM; HÁM; >Q¨M; EBK *U >´ M?’i ç`M? b) HQr
+? i +kM; F?¬M; i? [m M çQÊ+\

*U+ L?¢+ h?B M *mM; ç†i Î MÆB i?–M #Q- M9B `WM; +?B K ç b®X h–M G”T tmv M
i?•M F?®M; +? p¬ +MM; i®iX G9+ iB T +”M # M T?Q *U+ L?¢+ h?B M *mM;- iW
ç½ +¦ i? M;?2 i?’v iB M; ;¨Q `®M; ;B”M /[FBM? i?B MX hWM; +ÆM b¦M; / Q ç°M;
`’i t - +¦ i? i?’v çQÊ+ +?B M ç’m ? i bS+ i?ªK i?B iX

G9+ M¨v ç•v- ? B # M ?Q¨M iQ¨M +QB M?Q F?¬M; +? i F?¬M; i?¬BX "ªM i?•M >Q
+kM; b®M; +ª M;¨M M,K- i`Q im +kM; F?¬M; FûK HQ¨B M;QÌBX Í i`QM; MÆB i?–M
M?’i- H¨K b Q +¦ i? +?`m çQÊ+ K°i ç€K M?•M HQ¢B i?U+ HU+ +ÁM t F?¬M; #^M;

Jm®M M¦B Hw H)\ :†T [m, çB5

>Q¨M; EBK *U >´ `ÆB p¨Q +m²M; #¢Q +,M #ªM b) F?¬M; [mªM +?mv M ;b- /½ iQM?
?Q¨M iQ¨M #°+ T?€i- i`¨M; /B M +U+ F€ i?ªK i?B iX

L?¢+ o¬ L? B K¬M +?O *U+ L?¢+ h?B M *mM;- H9+ M¨v +kM; +,M #ªM F?¬M; i? K +
H¨K b Q bU ibM? H¢B #B M i?¨M? M?Q #•v ;BÌX æ®B K†i pÈB >Q¨M; EBK *U >´ ç
K°i i`,K ? B KQÆB T?–M i`,K iBM? HU+- +?d Km®M pQÊi [m +Y F?¦ i`QÈ+ K„i `²

æ M F?B h–M G”T iÈB ;–M ?B M i`QÌM;- T?Q *U+ L?¢+ h?B M *mM; ç½ H¼i p¨Q i
*U+ L?¢+ h?B M *mM; ç–v çO M?•M pB M- +kM; #` >Q¨M; EBK *U >´ ûT #S+ ç M F
M¦B i?U+ HU+ K’v M;QÌB ?B M ;BÌ +ÁM F?¬M; #^M; K°i MY H–M i`QÈ+X

æ€M? ç M +MM;- pä ;Bª S?€ h?B M +ªM? T?Q *U+ L?¢+ h?B M *mM;- iQ¨M #° ç½

h`QÎM; H½Q +kM; +?d +ÁM H¢B +¦ # M;QÌB >ªB h?¬M; h?B M- L?¢+ o¬ L? B +MM

h` M M;QÌB >Q¨M; EBK *U >´ +kM; ç–v p¬ b® p i i?QÆM; iQ M?Ä- K€m iQÆB M?°K
?Q¨M; FBKX L?QM; F?¬M; +¦ p i i?QÆM; +?Q K¢M;5

> B K„i L?¢+ o¬ L? B çÄ ç”K- i`¨M M;”T #B T?šM ;B”M /[?ûi,

@ h?¬M; h?B M5 o¬ L? B5 *?9M; i çB i?¬B5

> B M;QÌB >ªB h?¬M; h?B M +MM; o,M i`QÎM; H½Q iÈB H9+ M¨v +kM; ?Q¨M iQ¨M F
p”v ç m ;”i ç–m- # M;QÌB ç²M; i?ÌB +?B ` +€+ ?QÈM; +?¢v M?Q çB MX

>Q¨M; EBK *U >´ K„i H¦2 H M- Km®M çm´B i?2Q- M?QM; +ªK M?”M çQÊ+ / Q ç°M
i`¨Q ç°M; i` M i?•M # M;QÌB #¼M ?¼- F?¬M; F?ÄB M;WM; H¢BX J°i ç¬B +€M? iQ
#–m i`ÌB- ç€M? ç M ;BÌ M¦ +kM; ç½ `ÆB p¨Q ibM? i`¢M; FB i bS+- +ÁM T?ªB ç T?

GQ¢B HU+ T?€ ?Q¢B M¨v- +QB M?Q H¨ M¦ +kM; F?¬M; +€+? M¨Q i?W M?”M çQÊ+

amv M;?o K°i +?9i- M¦ pW ç m HÁM; pW T?šM M° M;Y K†i H M i`ÌB `Qi ;¨Q K’v i
b®M; ?ÆM M;¨M M,K- ç M #•v ;BÌ +kM; +¦ +?9i KÌ K`i- M¦ F?¬M; M;?o `ä- i’i +ª +?
b QX

.M H¨ M¦ +¦ i`Q im + Q iÈB ç•m- +m®B +MM; M¦ pšM F?¬M; +¦ ;B Q iB T pÈB +QM
+¦ i? bQ b€M? pÈB HQ¨B M;QÌB ;Bª /®B\

L?bM >Q¨M; EBK *U >´ çB t - h–M G”T pšM +S ˜M M’T iW K°i MÆB #Q K”i ;–M ç¦-
ç°M; i€+ ;bX "ÎB pb ?„M F?¬M; iBM # M;QÌB L?¢+ o¬ L? B b) `ÌB çB çÆM ;BªM M?

L;mv M M?•M `’i çÆM ;BªM- h–M G”T ?Ov *U+ L?¢+ h?B M *mM;- pšM +ÁM +?Q +
ç®B T?QÆM; M?’i ç`M? b) +QB +?mv M M¨v H¨ M?K+ M?½ M?’i çÌB- M m M?Q F?
i`QM; HÁM; b) HQm H¢B #¦M; K poM? pB M- b m M¨v /WM; KÆ iQÎM; i?U+ HU+ b)

Zmª M?B M- [m K’v ;BÌ b m- # M;QÌB L?¢+ o¬ L? B- >ªB h?¬M; h?B M +MM; o,M
T?QÆM; t i`Î p X J¨ i` M i?•M # M;QÌB #¼M ?¼- +kM; ç m K M; i?2Q i?QÆM; i?

G9+ M¨v L?¢+ o¬ L? B +ÁM ç•m +?9i T?QM; ç° M?Q M?½ M;¨v tQ - i` M K†i i`¨M
K„i ç m i`¨M ç–v HY ;B”MX

L?bM *U+ L?¢+ h?B M *mM; ç½ bÈK i?¨M? K°i ç®M; ;¢+? pKM- M?È iÈB M?[M; M;
`ÆB H X L?bM b M; >ªB h?¬M; h?B M +MM; o,M i`QÎM; H½Q- M;? M M;¨Q M¦B,

@ h?¬M; h?B M- o,M i`QÎM; H½Q- *U+ L?¢+ h?B M *mM; ?Ov Î i` M i v +?9M; i `²

>ªB h?¬M; h?B M +kM; F?¦+ HÈM iB M;,

@ J¬M +?O- ç m H¨ i b BX h F?¬M; #B i /¢v ç² ç - ç m H¨ i b B K¨5

L?¢+ o¬ L? B H„+ ç–m,

@ E?¬M; i`€+? M;QÆB çQÊ+- i iBM i’i +ª M?[M; çB m M¨v iQ¨M H¨ /Q h–M G”T F
L?¢+ h?B M *mM; i ˜M +Q MÆB M¨v K’v M;¨M M,K- imv `^M; ?¨M; M,K ç m b) +¦ +¦
çB ibK çdM? H¬- M?QM; M¦B H¢B +kM; H¨ +?9M; i M;,M +€+? [m€ H•m- ç½ F?¬M;
+?Q +¦ +QÌM; i?`M? ?ÆM M[- +kM; b) /–M K¨B KÁM w +?Q5 L;QÆB t2K # M;QÌB
+kM; +¦ i? / /¨M; #¦T +? i h–M G”T FB X L?QM; +?Q iÈB ;BÌ M;QÌB i M; v +ª i`®M
i`°K +kM; F?¬M; #B i- HQ¢B i?U+ HU+ FB +kM; F?¬M; T?ªB M¦B +?ÆB5

h–M G”T M;?2 ç M M?[M; HÌB M¨v- i?B m +?9i M[çSM; H M #Ä +?¢v- i?–K M;?o F
hmv M?B M bmv M;?o K°i +?9i- pšM F?¬M; M?9+ M?Q+?X E?¬M; +¦ ;b F?€+- M; v
F?¬M; T?€i ?B M çQÊ+ KbM?- K’v M;QÌB M¨v H¨K b Q +¦ #ªM H½M? ç¦ +?S\

Zmª M?B M L?¢+ o¬ L? B M¦B tQM; +•m ç¦- HB M T?¦M; i?–M i?S+ +O KbM? ` M
/†K- ?„M ç m i` tûi id Kd K°i T?2M- M?QM; F?¬M; +ªK M?”M çQÊ+ #’i +S çB m ;b

E?) i?Î /¨B K°i iB M;- F?m¬M K†i M?Q M?½ FB H¢B i`¨M M;”T #B i?QÆM;- M¦B,

@ Zm M çB5 *?9M; i `ÌB F?ÄB MÆB M¨v i?¬B5

@ \ J¬M +?O5 _ÌB MÆB M¨v +?9M; i +ÁM +¦ i? çB ç•m +?S\

hW M?Ä >ªB h?¬M; h?B M HÈM H M i`QM; *U+ L?¢+ h?B M *mM;- iWM; çB [m i?
K¬M çB #„i tY M[tBM? ç TX L m M¦B FBM? M;?B K i`–M i? - +?d bÊ +kM; H¨ FBM
M? m Î i` M M;QÌB M[M?•M\ *?Q M M M;?2 ç M K¬M +?O i?U+ bU +¦ w #Ä çB- H”T

@ §B5 E?¬M; çB- +QM H½Q ?´ FB b) F?¬M; #Ä [m +?Q +?9M; i 5

o®M ;QÆM; K†i ç–v M T M?,M +O o,M i`QÎM; H½Q- ;BÌ ç•v +¨M; M?,M i?¨M? K°i ç
çK+ M;–m i?dM? i?QªM; H¢B H¦2 ` iBM? [m M;- i`–K ;B¼M; M¦B,

@ J†+ F M;mv M M?•M H¨ +?•M i?U+ H¨ ;B- M?QM; +QM >Q¨M; EBK *U >´ FB b) F
.M H¨ pW `²B M¦ F?¬M; i`mv FQ+?- +kM; +?d H¨ bÊ +?9M; i b) iU #¢Q- i¢Q ` i?Q
M M- M m +?9M; i +S Î H¢B +?¶ M¨v- M?’i ç`M? b) iMv i?ÌB #` M¦ i`ª i?M5 "^M; p¨Q
+€+ M;QÆB- /M M; v +ª i M m M?Q #` M¦ ç€M? HûM- +kM; F?¦ i`Î ` iQ¨M i?•M5

L?¢+ o¬ L? B ;”i ç–m M¦B,

@ *¦ i? M;¨v M;¨v T?ÁM; i`°K- M?QM; F?¬M; i? T?ÁM; +QÈT K¶B M;¨vX æ` T?QÁ
pÈB +?9M; i K¨ M¦B +kM; ç½ F?¬M; +ÁM +?9i i€+ /KM; M[5 >B M ;BÌ H”T iS+ i`B
i çB t i? ?QÆM;- /M H¨ F?¬M; ibK çQÊ+ HQ¢B ç` T?QÆM; M?Q i? M¨v M[- Î i
T?€B ˜M +Q- +?mv M i•K T?€i i`B M i?¬B5

>ªB h?¬M; h?B M H9+ M¨v +kM; +?d +¦ i? iB T i?m ?B M i?U+X *€B ;¼B H¨ K°i M9
F?¬M; t•K T?¢K HšM M? m- M?QM; ? B # M ç½ F i i?¨M? iY i?MX L?Q p”v +ÁM Km
[m€ F?S- ç½ H¨ +?mv M F?¬M; +¦ F?ª M,M; M[X

L;?o p”v- ?„M ?ÄB,

@ o”v +ÁM K’v çdM? H¬ FB \

o,M i`QÎM; H½Q M?¨M M?¢i M¦B,

@ E?¬M; +¦ iB M ç²- M[M?•M # M i`QM; i? iK+ M?B m F?¬M; F tB i- ç w iÈB #
+?9M; iU bBM? iU /B i çBX >ÆM M[i F?¬M; +ªK i?’v `ÌB çB H¨ K°i +?mv M t’m
+?mv M i®i5 "^M; p¨Q i?U+ HU+ +O +?9M; i - iÈB #’i +S K°i [m®+ ;B M¨Q- Km®M
`’i / /¨M;X æ M H9+ ç¦ K¬M +?O H M H¨K >Q¨M; ç - Km®M /¢M; çdM? H¬ ;b K¨ F
F?¬M; B /€K çª FQ+? +?9M; i - M;QÊ+ H¢B M;QÌB i` M iQ¨M [m®+ H¢B ;B9T +?9M

h`QM; K„i L?¢+ o¬ L? B +kM; ?B M H M i?–M b„+ ?QÈM; iÈBX >B M M?B M- HQ¢B
bBM? ?Q¢i ç pQÆM; M?•M ;B M- +kM; +?Q +?„+ b) F?¬M; ç°M; i•KX

@ o,M i`QÎM; H½Q M¦B +¦ ç¢Q Hw- imv M?B M +?9M; i H¨K +kM; T?ªB +˜M i?”MX
i - #ªM i?•M ç½ #` +€+ M?•M bo +?QM? M;?o i`mv HMM;X >B M M v +€+ imv `^M
F?¬M; +?`m M´B K°i FQ+?- M?QM; ?ÆM T?•M MY T?Q b m ç m +¦ +€+ MÆB i?–M
pšM M M + Q +?¢v t # v- ibK K°i +?¶ /¨M t T i`QÈ+ `²B M¦BX

>ªB h?¬M; h?B M M?È iÈB h–M G”T- ;B¼M; +,K ?”M M¦B,

@ J¬M +?O5 o”v ç¢B i?M +O +?9M; i b) F?¬M; #€Q M[\ .U i?2Q M?Q HÌB i M b9
# M M;QÌB h–M G”T +kM; +¦ K’v M[M?•M5

h–M G”T i`®M i`QM; +?¶ i®B- M;?2 tQM; HÌB M¨v- i`QM; HÁM; /•M; H M b€i F?Q p
h?B M5 h M?’i ç`M? ;B i M;QÆB5

L?¢+ o¬ L? B H„+ ç–m- M¦B,

@ Í ;BÈB i? iK+- pšM M M +9B i?’T K°i çQ¢M i?ÌB ;B M i`QÈ+X *?9M; i F?¬M; i
+?9M; i +¦ i? #Ä çB- B /€K + K çQ M >Q¨M; EBK *U >´ b) F?¬M; `ÌB çB +?S\ o
[m M ? pÈB h–M G”T- ç m H¨ K°i ç€K M;QÌB i?QÌM; i? iK+ i?U+ HU+ v m FûK- +
M?[M; M;QÌB ç¦ +¦ i? #„i H’v #’i +S H9+ M¨Q5

•M? K„i o,M i`QÎM; H½Q H¦2 ` - •K H½M? M¦B,

@ L m M?Q #„i M?[M; M[M?•M M¨v i`QÈ+- #S+ #€+? h–M G”T ?B M i?•M i?b b Q\

@ G) M¨Q +€+ M;QÆB M;?o `^M; h–M G”T b) pb K’v M[ M?•M M¨v +?’T M?”M #` +?9

L?¢+ o¬ L? B M?¨M M?¢i +QÌB H¢M? M¦B,

@ L[M?•M- H¨ i?S F?¬M; ç€M; ;B€ M?’i i` M çÌB M¨v5

>ªB h?¬M; h?B M +MM; o,M i`QÎM; H½Q bmv M;?o K°i +?9i- i?’v K¬M +?O M¦B `’i
HÁM; #¼M ?¼- i€+ /KM; +O M[M?•M +?d +¦ K°i @ ç¦ +?QM? H¨ çdM? H¬5

*?Q M M- çQÆM; M?B M +?Q `^M; M?[M; M;QÌB F?€+ +kM; b) F?¬M; +QB M[M?•M

L¨Q F?¬M; #B i h–M G”T ç M; i`®M i`QM; ;¦+ i®B ç½ bÈK HY ;B”M b¬B i`¨QX h?-
i`W ç€K `€+ `QÎB p¬ bd M¨v- b) +ÁM F?¬M; #B i # Q M?B m M;QÌB +?`m i B QÆM;

G9+ M¨v M;?2 L?¢+ o¬ L? B M¦B,

@ h?¬M; h?B M5 o,M i`QÎM; H½Q5 *€+ M;QÌB çB i`B m i”T +€+ ç iY T?•M i€M H¢
i?”M K°i +?9i5 h–M G”T FB M?’i ç`M? iBM? i?¬M; i?m”i ˜M M’T- ç²M; i?ÌB i` M M
;B’m F?Q iS+- i`®M Î i`QM; ;¦+ i®B iMv H9+ +¦ i? +¬M; FQ+? +?9M; i X *?9M; i
M[5

F2/Q+? M?

.mv L;½ æ°+ h¬M

h€+ ;Bª,hB m æ Q S?QM; GÊB

RejX *?QÆM; Rej , lv GU+ hU "¢Q

> B M;QÌB h?¬M; h?B M +MM; o,M i`QÎM; H½Q ç m ;”i ç–m- iU # v p K°i ?QÈM;- ?
i”T ç iY K¬M ?¢ ç M; i`®M i`€M?X æWM; M?bM M?[M; K¬M ?¢ ç iY M¨v ç m H¨ i?U
+’T- i?”K +?Q >mv M +’T i?’T FûK- M?QM; M m p¨Q ;BÈB i? iK+- #¼M ?¼ ç m H¨

æQ+? t€+ *U+ L?¢+ h?B M *mM; ç½ F?¬M; +?`m M´B i´M i?’i M[X >B M ;BÌ #¼M
pÈB #` /B i T?€B +ªX

Í # M M¨v- L?¢+ o¬ L? B çB i`Î p ;B[F?m T? iQ+? FB - p¨Q K°i ;B M T?ÁM; bSi
+€+ HQ¢B #ªQ p”i *U+ L?¢+ h?B M *mM; M?B m M,K iW tQ ç M M vX

h`QM; ç¦- +kM; # Q ;²K ?ÆM M,K i`,K F?®B HBM? i?¢+? i?QÊM; T?˜K5

L?[M; HBM? i?¢+? M¨v- K¬M T?€B +¦ [mv ç`M?, hm pB F?¬M; iÈB +ªM? ;BÈB .mM
/KM; HBM? i?¢+? i?QÊM; T?˜KX *?Q M M- iQ¨M #° *U+ L?¢+ h?B M *mM; +kM; +?
H½Q +¦ i? bY /KM; HBM? i?¢+? i?QÊM; T?˜K M•M; + Q i?U+ HU+X

L?QM; HQ¢B HBM? i?¢+? M¨v /MM; `’i # M- K°i F?®B HBM? i?¢+? i?QÊM; T?˜K +k
i?m K°i M,KX

E€ i?”i +€+? M;?o M?Q h–M G”T i`QÈ+ ç¦, M m +¦ i? +QÈT b¢+? i’i +ª +€+ i? ;B
i?–M #Q M?’i ç`M? b) ;B¨m iQ- +€+? M;?o M¨v +kM; F?¬M; ç9M; H„KX "ÎB pb +kM;
ç m +¦ çQÊ+ M?B m HBM? i?¢+? i?QÊM; T?˜K M?Q *U+ L?¢+ h?B M *mM; M¨vX

*U+ L?¢+ h?B M *mM; +¦ M?B m M?Q p”v- +kM; H¨ #ÎB pb M,K ç¦ Î MÆB i?–M #Q
F?¬M; HÈM H„KX hmv ``^M; i`[HQÊM; F?¬M; M?B m- M?QM; HBM? i?¢+? +¦ ç° iB
b® H¨ i`mM; T?˜K i`Î H M- i?QÊM; T?˜K +kM; +¦ ?ÆM K°i M;¨M M,K i`,K F?®B5

h`ªB [m K’v M;¨M M,K #` iB m ? Q K°i Qi- +?Q iÈB #•v ;BÌ +ÁM H¢B ?ÆM K°i M;¨M
i`,K F?®BX *ÁM H¢B ?ÆM M,K i`,K F?®B M¨v- ç½ H¨ p®M HB M; HÈM M?’i +?Q *U

*€+ MÆB i?–M #Q +¦ `’i M?B m HBM? p”i- M?QM; #’i +S K°i MÆB i?–M #Q M¨Q i?b
M? m- ç` ?bM? +kM; ? i bS+ T?S+ i¢TX L m M?Q HQ¨B M;QÌB Km®M ?Q¨M iQ¨M
K°i +?mv M F?¬M; +¦ F?ª M,M;X

L?Q H¨ h–M G”T- i`QM; H9+ p¬ w i`®M p¨Q i?€+ MQÈ+ FB - H¢B +¦ i? ibK çQÊ+ K
+S K°i +?¶ M¨Q +kM; `’i +¦ i? i²M i¢B F€ iQ+?- +?d +ÁM T?ªB t2K M;QÆB +¦ p”M b

h–M G”T K„i i?’v L?¢+ o¬ L? B çB p¨Q i`QM;- /Q /U K°i +?9i- i?•M i? M?Q [m, K` H
L?¢+ h?B M *mM; F?´M; H² ç½ K’i çB +’K +? X "^M; p¨Q iU iBM pÈB F?BM? +¬M; +
/M H¨ # M;QÌB #¼M L?¢+ o¬ L? B +MM; i`¨M H M- #ªM i?•M ?„M +kM; M„K +?„+ +?
;BÌ +?d +¦ K°i KbM? L?¢+ o¬ L? B5

L m +¦ +Æ ?°B- T?ªB ;B i ?„M5

:BÌ M¨v F?„+ M¨v- h–M G”T ç®B pÈB M?[M; M;QÌB *U+ L?¢+ h?B M *mM; ç½ ?Q¨M
`^M; h–M G”T +kM; F?¬M; T?ªB M;QÌB i®i ;b- M?QM; +kM; +¦ M;mv M i„+ H¨K M;
M¨Q- h–M G”T +kM; F?¬M; H¨K ` M?[M; +?mv M M?Q *U+ L?¢+ h?B M *mM; ç½ H

G9+ M¨v- L?¢+ o¬ L? B ç M; [m€ i` M K†i ç’i- i` M +?B + #¨M i`QÈ+ K†i #¨v #B M K
Qi HBM? #¨B ç½ +¦ i´M ?¢B- +¦ H) H¨ /Q +mM; çB M *U+ L?¢+ h?B M *mM; ç´ M;½

@ GB i i´ HB i i¬M; *U+ L?¢+ h?B M *mM; i` M + Q- ç² i¬M L?¢+ o¬ L? B #’i i¨B-
L?¢+ h?B M *mM; `¢M; `Ð- M;QÊ+ H¢B F?B M +?Q +?`m bd M?K+ HÈM M?Q p”vX G
bQ i´ #` ?Ov ?Q¢B i`QM; +?ÈT K„iX L v o¬ L? B Km®M /šM +€+ ç iY `ÌB F?ÄB MÆ
i? ?QÆM;X *–m +?Q p` bQ i´ i` M i`ÌB +¦ HBM? i?B M;- +¦ i? #ªQ ?° o¬ L? B- #ªQ
+¦ M;¨v i€B ?B M H¢B ?mv ?Q¨M;5

L?¢+ o¬ L? B p K†i ? i bS+ i?¨M? FQM?- ? B i v ç†i i` M K†i ç’i +?”K `½B /”T ç–m

S?Q b m HQM;- #’i i?bM? HbM? #MM; T?€i K°i ç¢Q FB K F?Q FBM? i?B M5

—K >mv i pW ?B M- B /€K i` M? T?QM;5

hQ¨M i?•M L?¢+ o¬ L? B M?€v K„i /UM; çSM; p¬ b® H¬M; iÆ- i?•M i? K¢M? K) H
#¨M #¨v ç–v HBM? p`- #` K°i FB K +O h–M G”T ç€M? +?Q M€i i?¨M? +€K5

L?QM; K¨ H9+ M¨v- K°i FB K F?€+ +O h–M G”T ç½ ç•K i?ŠM; iÈB L?¢+ o¬ L? B-
?„M +¦ +?9i F?¬M; ;B M i?Î /®+5

h?U+ HU+ pä ;Bª >ÊT h?B M +ªM? çdM? T?QM;- [mª M?B M p¬ +MM; K¢M? K)X o
*mM; ç´ M€i F?¬M; +?`m M´B- #` i?•M i? L?¢+ o¬ L? B çKM; T?ªB H”T iS+ H¢B bK

L?QM; M?bM [m L?¢+ o¬ L? B H¢B F?¬M; #` ªM? ?QÎM; +?9i M¨QX

L?QM; ?„M +kM; F?¬M; +¦ +Æ ?°B çSM; H M- i?”K +?Q M; v +ª +Æ ?°B `9i pk F?Q

L?¢+ o¬ L? B HB M iK+ ;–K i?ûi- ?v p¼M; +¦ i? i?¬M; [m T?QÆM; i?S+ M¨v FûQ

L?QM; K¨ FB K i? +O h–M G”T- H¢B [m€ KS+ b„+ #ûMX

hWM; ç¢Q FB K F?Q K¨m iQK [mûi i` M M;QÌB L?¢+ o¬ L? B- i` M i?•M i? +QÌM;
i?•M i? M?Q iQÌM; ç²M; p€+? b„i M¨v- +?d i`QM; F?QªM; F?„+ ç½ HQm H¢B ?ÆM

J€m iQÆB #„i ç–m F?¬M; M;WM; +?ªv ` M;Q¨BX o®M L?¢+ o¬ L? B ç€M? K°i i`"M
#` +?9i i?QÆM; M? - i? HU+ iB m ? Q `'i M?B m- +,M #ªM +?Q F?¬B T?K+ ?Q¨M

oW `²B H¢B #` ç€M? HûM F?¬M; +?9i T?ÁM; #`- #ÎB pb ?„M H¨K b Q +kM; M;?o F?
FQ+? ? B M;QÌB F?€+- H¢B ç†i KK+ iB m M?„K M; v p¨Q ?„M5

h` M /B +?d T? iQ+? ç¢B çB M *U+ L?¢+ h?B M *mM;- #„i ç–m M´B H M #KB KM
L? B i`QÈ+ b m +S H,M [m H,M H¢B i` M ç'iX L?[M; #S+ iQÌM; ç´ M€i M¨v H¢B #` -
ç´ +MM; pÈB iB M; M´ –K –K H¨ #KB KM +m²M +m°MX E?B M +?Q p` i`mM; MB M L'
H9+ M¨v ;B®M; M?Q K°i i M ,M K¨v5

>ÆM M[- +¨M; FBM? M;QÌB H¨ /M +?Q i?•M i? +O ?„M +¦ `„M +?„+ ?ÆM- +kM;
M?¼M `ªB ç–v ç'i F?¬M; M;WM; ç€M? p¨QX .–M /–M i?•M i? ?„M +kM; ç–v p i i?C
F?¬M; M;WM; #` H°i tm®M;5

EB K ç¢Q i`QM; +?B M F„ *Ym h?B M h?"T æ` .mv L;½ æ°+ h¬M- h–M G"T ç½ Hmv
iW H•m- M?bM L?¢+ o¬ L? B F?Q i? /–M /–M `ÆB tm®M;- h–M G"T H¢M? HMM; M

@ *? i çB5

—K >mv i p®M H¨ i?–M FB K imv i i? - +kM; +QB H¨ K°i i? M? #BM? F?Q +¦ HBM? i
`'i K¢M? pÈB K€mX æ†+ #B i H¨ HQ¢B K€m +O +QÌM; ;Bª M?Q L?¢+ o¬ L? B- M¦

J°i ç¢Q FB K F?Q K¨m iQK mv HU+ FBM? F?OM;- ?¨K +?S i'i +ª M;mv M HU+ iQ'
—K >mv i EB K +?ûK K¢M? ` X

h?•M i? L?¢+ o¬ L? B H,M i` M K†i ç'i- H9+ M¨v +?ÈT K„i #¨M? i`QÈM;- +ª M;QÌ
F?m'i +MM; T?šM M° M;"T i`ÌBX J°i çÌB +QÌM; ;Bª imv i i? - H¢B #` K°i F i?U+ HU
#S+ #€+? ç M M¶B `ÆB tm®M; KS+ M¨v5

h–M G"T H"T iS+ +ª FBM?- F?¬M; çÊB K°i FB K +?B m M¨v i?B i`B M tQM;- i?•M i'
+?B + H€ #` ;B¦ i?´B çB- # v pKi p T?Q b mX

•J 5

J°i iB M; M´ FBM? ?Q¨M;- –K –K p M; H M5

h?2Q L?¢+ o¬ L? B iU #¢Q- iQ¨M #° T? iQ+? ç¢B çB M *U+ L?¢+ h?B M *mM; M?€
M?Q /B i i? M¨v M´ ` K°i +€B ?® iQ F?´M; H²5

.QÈB M;mv M HU+ F?´M; H²- M; v +ª K°i +?9i K€m i?`i +kM; F?¬M; #mM; ` çQÊ+
i?¨M? /¢M; ?ÆB i¢B +?¶5

J°i K¬M +?O i¨ T?€B i?U+ HU+ K¢M? K)- #ªM i?•M +¦ +ªM? ;BÈB >ÊT h?B M çdM?
+? i5

hmv `^M; h–M G"T ç½ HmB M? M? ? i KS+- M?QM; pšM #` +´ HU+ HQÊM; FBM? F'
L;QÌB +ÁM Î F?¬M; i`mM; ç½ T?mM ` K°i ç®M; K€m HÈM- M;k i¢M; HK+ T?O ;B®
L m F?¬M; T?ªB i`QÈ+ ç¦ h–M G"T ç½ /MM; *?m [mª K¨m çÄ +MM; ç¦ ?Q b2M #¢+'
KªM; HÈM i?U+ HU+- bÊ `^M; ?B M i¢B #ªM i?•M ç½ i`¼M; i?QÆM;- M;'i çB `²BX

.M F?¬M; ?¬M K - ;BÌ F?„+ M¨v h–M G"T +kM; ?Q¨M iQ¨M K'i çB M,M; HU+ +?B M ç
;Bª >ÊT h?B M +ªM? iU #¢Q- H¢B +ÁM F?OM; #® ?ÆM +ª ç¢M T?€Q5

E?¦ i`€+? HBM? i?9 +QÌM; ç¢B M?Q >Q¨M; EBK *U >´ +kM; F?¬M; /€K [m€ ûT #m°
+?ŠM; [m h–M G"T +kM; F?¬M; +?9i ?®B ?"MX h?•M i? ?„M #` [m,M; K¢M? ` t '
p¨Q ;B[`WM; +•v- iQ¨M i?•M i` M /QÈB F?¦ +?`m ;B®M; M?Q `ÌB ` X h–M G"T F?¬
i` M ;®+ HBM? i?ªQ imv i T?~K i`QM; M?šM H'v ` K°i pB M *?m [mª MûK p¨Q KB
iB T Mm®i tm®M;X

*kM; F?¬M; #B i H¨ b m F?B +ªB i¢Q FBM? K¢+? H–M i`QÈ+- H¢B ,M iB T *?m [mª
M?Q i? M[- ? v H¨ ?B M i¢B h–M G"T ç½ +? i H†M; ç M KS+ F?¬M; +ªK M?"M çQÊ
p¨Q pB M *?m [mª K¨m çÄ FB - h–M G"T +kM; F?¬M; T?ªB F?¦ +?`m çUM; M´B M?Q

hQ¨M #° M;k i¢M; HK+ T?O ?B M i¢B ç m i`¨M M;"T M¦M; `€i- ;B®M; M?Q # M i`QM;
G"T +® MûM HQ¢B ç m çÈM M¨v- /MM; —K >mv i EB K +?®M; çÐ i?•M i? +?"K `½B
FB [mª M?B M ?B m HU+ F?¬M; T?ªB #bM? i?QÌM;- K°i pB M p¨Q #KM;- M°B i?QÁ
M;,M +?†M i¢K i?ÌBX

L?QM; ç²M; /¢M;- *?m [mª K¨m çÄ M¨v +kM; i? v ç´B ç° `°M; +O FBM? K¢+?- HQ
F?¬M; T?ªB / +?`m- +?ŠM; [m +m®B +MM; +kM; F?¬M; F?¦ +?`m M´B M?Q H–M ç

h–M G"T çB iWM; #QÈ+- çB ` t t X

hB M; #MM; M´ FBM? ?Q¨M; # M M¨v- çWM; M¦B >ªB h?¬M; h?B M +MM; o,M i`QÎM
*U >´ +€+? +?¶ M¨v K'v i`,K /†K- #ªM M,M; +kM; +ªK M?"M çQÊ+ K°i +´ M;mv ?B K
? M; ç°M; KbM? H¢B #` +QÈT b¢+? K°i i`"M- M¦ ç½ M´B çB M K°i ?²B- iB M; M´ M;
F?B M i`QM; HÁM; >Q¨M; EBK *U >´ #bM? ´M H¢BX

:BÌ M¨v F?„+ M¨v- M¦ +kM; ç½ iBM HÌB M?[M; M;QÌB *U+ L?¢+ h?B M *mM; ç½ M¦B
T?ªB M;QÌB *U+ L?¢+ h?B M *mM; H¨KX L?QM; p"v i?b i? M¨Q- /M b Q HQ¨B M;Q
+ª5

E?¬M; +¦ K°i B5

"¶M; M?B M >Q¨M; EBK *U >´ +ªK i?'v MÆB M¨v +kM; F?¬M; M iQ¨M- HB + K„i
L?¢+ h?B M *mM; # M FB i?"i b•m- #„i ç–m M?„K ?QÈM; T?Q `WM; `"K b•m i?ŠK
ç`M? çB ç M b€i #B M ;BÈB i? ;BÈB M¨v i?Y i?ÌB p"M- F?¬M; +?WM; +ÁM +¦ i? ib

o,M i`QÎM; H½Q +MM; >ªB h?¬M; h?B M ;–M M?Q #^M; i®+ ç° M? M? M?'i [m v i`
#¼M ?¼ H¨ K°i +?B + ?® iQ `°M; K'v +?K+ i?QÈ+5 L;mv M p®M H¨ T? iQ+? ç¢B çB
?Q¨M iQ¨M F?¬M; i?'v M[5

.QÈB ç€v ?® iQ- +ÁM F?¬M; M;WM; +¦ MQÈ+ M;–K i`¨M ` M;Q¨BX

> B M;QÌB ç m çSM; Î # M +¢M? ?® iQ M;Æ M;€+- ;B¼M; o,M i`QÎM; H½Q `mM `mM
M T M?,M F?¬M; M;WM; +Q [m„T,

@ J¬M +?O5 J¬M +?O5 L;¨B Î MÆB M¨Q\

:B¼M; >ªB h?¬M; h?B M +kM; i? v ç´B- ;B®M; M?Q +?BK ç¶ mv M F?¦+ ` ?mv i H

@ J¬M +?O5 L;¨B Î MÆB M¨Q5 L;¨B Î MÆB M¨Q\

G9+ M¨v- ?ÆM i`,K ç iY /Q ? B M;QÌB i`B m i"T H¢B +kM; i"T i`mM; p T?Q ? B
p"v- i'i +ª ç m i`ÊM K„i ?€ K²K- M;•v M;®+ çSM; ç¦ M?Q ?¦ ç€X

sªv ` +?mv M ;b\ :–M M?Q i'i +ª K¼B M;QÌB ç m /MM; €M? K„i i`¨M M;"T FBM? ?½B
M;?o, F?¬M; T?ªB M¦B K¬M +?O Î ç•v +?Ì #¼M ?¼ b Q\ h? M?QM;- K¬M +?O ç•m

@ h'i +ª +€+ M;QÆB ç m iªM ` #®M T?QÆM; i€K ?QÈM;- ibK +?Q i - iB m iY FB
J¬M +?O iU #¢Q `²B- K¬M +?O iU #¢Q `²B5 5

> B K„i >ªB h?¬M; h?B M +?ªv ` ?mv i H - `ÆB p¨Q i`¢M; i?€B çB M +m²M; `®M; i

F2/Q+? M?

.mv L;½ æ°+ h¬M

h€+ ;Bª,hB m æ Q S?QM; GÊB

Re9X *?QÆM; Re9 , *?[h?QÆM; *MM; æ h?,M;5

:QÆM; K†i ;B¨ Mm ç–v M T M?,M +O o,M i`QÎM; H½Q +kM; ç–v i M; i?QÆM;X h`
?„M i`¨M ç–v FBM? M;¢+- T?šM M° p¨ bÊ ?½B- +€+ HQ¢B i•K ibM? ?Q¨M iQ¨M F?¬
M;Q¨BX L m M?bM F„ ç¬B i v F?¬ ;–v M?Q pm®i QM; FB - M¦ ç M; `mM M? M? X

@ S?ªB ibK çQÊ+ ?„M- #ˆM; F?¬M; +?9M; i çB iÈB MÆB M¨Q F?ŠM; ç`M? +kM; F
çQÊ+ ?„M- ;B i ?„M- M?'i ç`M? T?ªB ;B i ?„M5

o,M i`QÎM; H½Q [m v b M; T?Q ç€K ç iY FB T?•M T?¦,

@ > B M;QÌB K°i i´- H"T iS+ ibK +?Q i 5

æ€K ç iY *U+ L?¢+ h?B M *mM; M¨v- +¦ +ª M K HšM M[- ;BÌ F?„+ M¨v i`QM; HÁM;
+¦ F?ª M,M; #S+ K¬M +?O iU #¢Q- p"v i?U+ HU+ K¢M? ç M +Ð M¨Q\ "ªQ #¼M ?¼
M¨Q #ªQ #¼M ?¼ çB +?`m +? i K¨5

*?Q M M- K¼B M;QÌB ç m K M; p K†i FBM? ?QªM; M?bM o,M i`QÎM; H½Q +MM; >
`ÆB p¨Q i`¢M; i?€B çB M +m²M;- F?¬M; B M?9+ M?Q+?X

@ h? M¨Q\ h F?¬M; ` H M? +?Q +€+ M;QÆB çQÊ+ b Q\

J°i i?•M F?Q i? .mM; h?B M +ªM? i` M M;QÌB o,M i`QÎM; H½Q ?Q¨M iQ¨M i`¨M `
#bM? ioM?- ?Q¨M iQ¨M #` K¬M +?O L?¢+ o¬ L? B iU #¢Q H¨K FBM? ?Q¨M; F?¬M;

@ E?¬M; çB- p"v +? i5

o,M i`QÎM; H½Q M¦B- pQÆM i v ` ?9i K°i ç iY h?B M +'T +€+? ?„M F?¬M; iÈB KQ
;½v +´ ?„M- M;[F?Q +U+ F€ H¢M? H)Q,

@ *ÁM B F?¬M; M;?2\

•K5

J°i ç€K ç iY *U+ L?¢+ h?B M *mM; ?QªM; bÊ i€M çBX hbK i?b ibK- +ÁM ?ÆM H¨ #`
M¨v ;B iX .M H¨ F?¬M; ibK çQÊ+- HQ M? [m M? Î ;–M MÆB M¨v- i?"K +?Q i`®M çI
M¨v ç®B K†i pÈB ? B i`QÎM; H½Q ç½ çB M HQ¢M FB K°i T?9i M¨Q M[X

aQ pÈB ?B M i`QÌM; i?ªK i?B i # M M¨v- # M +?¶ hB M L[. Q p®M /MM; ;B K ;B[+€
çdM? H¬- H¢B +¦ p #bM? ioM? ?ÆM M?B mX

hW F?B h–M G"T çB `²B- +?¶ +€+ M¨M; ;B®M; M?Q ç°i M?B M i`Î i?¨M? iY ç` - F?-
*?Q M M- ?ÆM i`,K i?B m M[ i? M? tm•M M¨v b m K°i i?ÌB ;B M bBM? ?Q¢i i`QM;
i`Î H¢BX

h?B m M[iQM? ibM? +QÆM; HB i H9+ i`QÈ+- H¢B i`Î i?¨M? M;QÌB çSM; ç–m çQ¨M

Í MÆB M¨v +¦ +'i ;B[`'i M?B m HQÆM; i?U+- t2K +?WM; +€+ M¨M; ,M ç M +? i ;B¨
L?QM; K¨ ibM? +ªK M?È M?¨- pšM # Q T?O i`QM; HÁM; +€+ i?B m M[M¨vX hm´B +
[m€ HÈM- ç b® ç m +¦ ;B çbM? i®i ç T- iW M?Ä ç M HÈM +?Q iWM; i`ªB [m HQ
i?B m M[+QÆM; HB i +¦ +?O i•K FB F?mv M #ªQ- bÊ `ˆM; ç½ +¦ M;QÌB F?¬M; M?

@ *?9M; i +S +?Ì Î MÆB M¨v- •M +¬M; ç½ M¦B M;¨B M?'i ç`M? b) [m v p +Sm +?9M

h?B m M[iQM? ibM? +QÆM; HB i M¨v i M ;¼B Gw *–K- tm'i i?•M iW M?¨ ç¢B T?9 i
i?ÌB ;B M #` #„i ç M MÆB M¨v +kM; +¦ MY M,KX hW K°i iB m i?Q F?m +€+ F?¬M
M v i`Î i?¨M? H½M? iK iBM? i?–M +O K¼B M;QÌB- #B M ?¦ +O M¨M; H¨ `ä ` i M?

@ *–K i,- p"v i, M¦B t2K- •M +¬M; +?d +¦ K°i M;QÌB- ç¨M €+ K *U+ L?¢+ h?B M *m
FBM? F?OM; M?Q p"v- •M +¬M; H¨ ç®B i?O +O #¼M ?¼ çQÊ+ b Q\

J°i i?B m M[K„i M;¼+ K¨v M;¨B- ?ÄB ` iB M; HÁM; +O K¼B M;QÌBX

Gw *–K F?) +„M K¬B- +® bS+ ;"i ç–mX L;?o ç M F?m¬M K†i i?¬ `€T ç–v `•m FB -
/•M; H M HÁM; iBM p[M; +?„+- i?–M b„+ FB M ç`M? M¦B,

@ L?'i ç`M? +¦ i? 5

G¨K K°i iB m i?Q F?m +€+ iWM; çQÊ+ /¢v /¶ i®i- M;QÌB F?€+ T?€B i`QM; HÁM; G
HQ¢B ?bM? i?Q bBM? T?QM; ç°X hmv `ˆM; ç•v H¨ K°i i? ;BÈB +QÌM; ;Bª #€ +?O
b®M; M;QÌB i?QÌM;- +kM; +¦ F?QªM; +€+? F?¬M; M?ÄX

h`QM; h? M? GQM; [m®+- pšM +¦ `'i M?B m M;QÌB ç¼+ b€+?- M¶ HU+ pb i?B ç"m
*kM; F?¬M; T?ªB +?d +¦ K°i +QM çQÌM; i`Î i?¨M? pä ;Bª >mv M +'TX

L?QM; ?B M ;BÌ- i`QM; HÁM; +O M¨M; H¢B ?ÆM K°i ?bM? iQÊM; M K M?•M p K†i
çB çQÊ+X

@ - *–K i,5 h, t2K- +¦ M;QÌB iÈB- H¨ •M +¬M;- H¨ •M +¬M; Fb 5

J°i i?B m M[+?d p K°i #¦M; M;QÌB `'i t Î T?Q çQÌM; M9B # M /QÈB- KWM; `Ð M¦

h`QM; HÁM; Gw *–K M?ªv K¢M?- i?–K M¦B `®i +m°+ +kM; iÈBX h` M K†i F?¬M; M?

@ Í MÆB M¨Q\

@ Í ç^M; FB B M? - #° /€M; +O •M +¬M;- ?bM? M?Q H¨ #` i?QÆM;5

h–M G"T /U i?2Q T?QÆM; ?QÈM; i`QM; i`Q M?È- F?¦ F?,M ibK H¢B MÆB M¨vX .¼
M?B m ç m F?´- ?ÆB +¦ +?9i iBM? HU+ b) i?B i`B M F?BM? +¬M; +?¢v M? M? K°i ç
i`¼M; i`QM; +Æ i? - +,M #ªM F?¬M; +¦ +Æ ?°B ;BªK #ÈiX

L?bM i?'v ç€K i?B m M[p K†i ?QM; T?'M FB - i?–M i`Q h–M G"T ç½ #„i ç–m +¦ +
+ªM? ;BÈB >ÊT h?B M iU #¢Q- M m / /¨M; i`€M? i?Q€i M?Q p"v- M; v +ª K +?9i p
p"v ?„M ç½ F?¬M; T?ªB M;QÌB M[- K¨ H¨ h>•LX

æ M F?B h–M G"T KÎ K„i ` - M?bM i?'v H¨ M?[M; ;QÆM; K†i i?B m M[ i`¨M M;"T i?
M?[M; i?B m M[p®M F?¬M; +¦ 'M iQÊM; ;b- imv M?B M #¼M ?¼ pšM pmB p M?Q K

@ •M +¬M; idM? `²B- •M +¬M; idM? H¢B `²B5

" M i`QM; ? M; ç°M; H"T iS+ MM MM FûQ p¨Q ?ÆM KQÌB M;QÌB- i` M K†i K¼B M;
i?B i +MM; ?QM; T?'MX h–M G"T +?d +¦ 'M iQÊM; pÈB /mv M?'i i?B m M[iQM? ibI
iÈB b„+ K†i YM; çÄ i?Q€M; M?bM [m h–M G"T- b m ç¦ ¬M M?m ?ÄB,

@ •M +¬M;5 h?QÆM; i? +O M;QÆB +O M;¨B +¦ i®i ?ÆM F?¬M;\

h–M G"T ç°M; ç"v Km®M M;²B /"v- ? B i?B m M[T?Q b m H"T iS+ M•M; ?„M H MX

«M ?QÆM; M?mv M M;¼+ @ V- H9+ M¨v h–M G"T ç9M; H¨ +¦ HQ¢B +ªK ;B€+ M¨vX *
M?mv M M;¼+ b¨ p¨Q HÁM;- K¨ H¨ ?„M iU p¨Q ;B[¬M ?QÆM; M?mv M M;¼+X

h–M G"T +?"K `½B ;"i ç–m- M¦B,

@ h +–M # [m M i`M? /QÐM; p¨B M;¨vX J'v M;¨v M¨v M m +¦ M;QÌB iÈB- +€+ M;QÌ

@ *?9M; i M?'i ç`M? b) F?¬M; M¦B ` +?¶ +O •M +¬M;5

Gw *–K p K†i FB M ç`M? M¦B- K¼B M;QÌB +kM; K M; i?–M b„+ FB M ç`M? ;"i ç–m

@ •M +¬M;5 L;¨B H¨ ?v p¼M; /mv M?'i ç +?9M; i `ÌB F?ÄB K [m"i M¨v- +?9M; i
i?"i i®i5

J°i i?B m M[€M? K„i `QM; `QM; M¦BX

h–M G"T ?ÆB H„+ ç–m- M¦B,

@ E?¬M;5 L m +¦ M;QÌB iÈB- +?d +–M H¨ +ÁM i` im´B +€+ M;QÌB +S /šM #¼M ?¼
;B i #¼M +?9M;5 L m M?Q H¨ i`QÎM; H½Q *U+ L?¢+ h?B M *mM; iÈB ç•v- +€+ M;
i?"i bU F?¬M; ;¢i çQÊ+ +kM; F?¬M; T?ªB bÊX L?È F„- T?ªB #ªQ p KbM? +?Q i®i5

h–M G"T M¦B M?[M; HÌB M¨v- F?B M i` M K†i +€+ i?B m M[ ç m ?B M ` i?–M b„+ +
H¨ M;QÌB i®i- imv `^M; iQÈM; K¢Q ?mM; €+ K°i +?9i- M?QM; M;QÌB i?"i H¨ HQÆM;
ç`M? T?ªB ;ª +?Q M;QÌB M?Q •M +¬M;5

E?¬M; #B iM m M?Q h–M G"T #B i +€+? M;?o +O M?[M; i?B m M[M¨v- +¦ i? bBM
p Q i?~K K„ [m M +O i?B m M[? v F?¬M;X

Gw *–K i?'v p K†i h–M G"T m QªB- #B i ?B M ;BÌ ?„M +–M M?'i H¨ M;?d M;ÆB- ç
b m ç¦ M? ;B¼M; M¦B,

@ •M +¬M;5 *® ;„M; /QÐM; i?QÆM; Î MÆB M¨v H¨ çQÊ+X L?[M; +?mv M F?€+ +S ;

G9+ M¨v Gw *–K +¦ K°i HQ¢B t9+ ç°M; Km®M F?¦+- #ÎB pb M¨M; ç½ [mv i ç`M?, K°
M¨v- i?¨ `^M; M¨M; ?v bBM? +?QM? KbM? +kM; imv i b) F?¬M; #€M çSM; •M +¬M;5

h–M G"T i`¨M ç–v K i KÄB- +kM; F?¬M; T?€i ?B M /` i`¢M; +O i?B m M[M¨v- M?

@ o"v T?B M +¬5

*Y M? M?¨M; ç¦M; H¢BX

h–M G"T H¢B K°i H–M M[H'v iW i`QM; M?šM ` ? B pB M *?m [mª K¨m çÄ- ?mM; €

•K5

J°i +´ HU+ HQÊM; F?´M; H² #MM; M´ i`QM; +Æ i? h–M G"T- M; M; #^M; pÈB ibM?
ç°M; /QÈB i?€+ MQÈ+X GQ¢B ç m çÈM F?OM; F?B T M¨v- M?€v K„i çB M +m²M; ç
ç M çB M +O h–M G"TX æ m çÈM [m€ HÈM F?B M +?Q HBM? ?²M h–M G"T i?B m

h–M G"T i?"K +?Q +¦ K°i HQ¢B +ªK ;B€+ HBM? ?²M tm'i F?B mX J¼B M;QÌB i`QM;
M¦B, ç m +? i K'iX J¨ +ªK ;B€+ +O h–M G"T ?B M ;BÌ, i?"i H¨ #` ç m +? i5

>„M +ªK ;B€+ i?•M i? +O KbM? i?Q€M; +€B ;B®M; M?Q M? çB `'i M?B m- HQ¢B
i M i?¨M? K•v F?¦BX *9B ç–m- h–M G"T i?'v i` M ;BQÌM; M;²B K°i M K M?•M K†i ç–
€+- i`QM; HÁM; +ª FBM?, FB F?¬M; T?ªB H¨ KbM? b Q\

oW FBM? M;¢+- h–M G"T +ªK ;B€+ HBM? ?²M +O +?QM? KbM? +O KbM? i?Q€M;
çÈM F?¬M; i? +?`m çUM; M´B H¢B FûQ iÈB H–M M[5

L;k i¢M; HK+ T?O i`¼M; i?QÆM;- #` HU+ HQÊM; i?–M F€ +O ? B pB M *?m [mª b
i®+ ç° ? i bS+ M? M? +?¦M;X *?•M +?QM? ;•v ` HQ¢B ç m çÈM F?OM; F?B T M¨v
iK+ KÎ `°M; K M; ç MX

L?QM; h–M G"T H¢B pšM +S F?¬M; /€K +¦ #'i +S i?ª HÄM; M¨Q5

>„M +–M T?ªB /MM; hB M h?B M hY E?Q Zmv i /šM çQÌM; +?Q hB M h?B M hY E?
FBM? K¢+? ç½ KÎ `°M;5 "^M; F?¬M;- +?„+ +?„M i?'i #¢B i`QM; ; M; i'+5

*?m [mª ;B®M; M?Q pB M #ªQ i?¢+? çÄ M¨v [mw ;B€ +Ð M¨Q- F?¬M; +–M M;?o +kM
i€K pB M- çÊB ç M H–M F i [mª b m i?"i H¨ F?¬M; #B i H¨ +?mv M çÌB +QM +?€m
F?¬M; i? H½M; T?QX

h`QM; HÁM; h–M G"T €+ ç°+ M¦B, +?d +–M F?¬M; ç m +? i H½Q iY- H¨ H½Q iY +¦ i

GQ¢B ç m çÈM M¨v- i?'K b•m i"M tQÆM; iOv- F?„+ +®i KBM? i•K K¨5

E?¬M; #B i # Q H•m- h–M G"T +ªK ;B€+ i?QÆM; i? i`QM; +Æ i? KbM? ç½ i`QM;
i?`- h–M G"T T?€i ?B M F?¬M; #B i M¦B ;b, ?B M ;BÌ FBM? K¢+? KÎ `°M; ?ÆM ;'T
[m M? #` ?„M ?'T i?m çB M +m²M;- i?"K +?Q H¢B +¦ +?9i +ªK ;B€+ +mM; F?¬M; ç
tm'i ?B M5

h`QM; HÁM; h–M G"T F?) ç°M;- K°i F?®B HBM? i?¢+? i?QÊM; T?~K tm'i ?B M i`Q
E?Q Zmv i pW p"M ?¨M?- M,M; HQÊM; F?´M; H² # M i`QM; HBM? i?¢+? HB M +?ªv

*ÁM FBM? K¢+? h–M G"T H¢B ;B®M; M?Q K°i +QM bm®B F?¬ +¢M- çQÊ+ +´ M,M;
p¨Q- i`QM; F?QªM? F?„+ i`¨M M;"T bS+ b®M; #WM; #WM;5

J¨ H9+ M¨v- i?ÌB ;B M ç½ i`¬B [m # M;¨v5

hW H9+ #` L?¢+ o¬ L? B i`¼M; i?QÆM; ç M #•v ;BÌ- +kM; ç½ [m b€m M;¨v5

hB M L[. Q M¨v- ;B®M; M?Q K°i MÆB #` M;QÌB i [m M H½M;- bm®i b€m M;¨v H¢B

h?ŠM; +?Q iÈB ?¬K M¨v- KÈB +¦ +¦ ç iY M?È iÈB i`QM; *U+ L?¢+ h?B M *mM; +ÁI
M¨v +kM; F?¬M; i? i`€+? #¼M ?¼- imv `^M; #¼M ?¼ +kM; ç m #B i hB M L[. Q i²
pÈB ç iY #bM? i?QÌM;- F?¬M; T?ªB +'K ç` - M?QM; +ÁM ?ÆM +ª +'K ç` 5

"ÎB pb i?B m M[MÆB M¨v- ç m H¨ çdM? H¬ +?m˜M #` +?Q K¬M +?O +MM; i`QÎM; H½
?¼5

L m M?Q +¦ B /€K bBM? ` HÁM; M?bM i`°K- M?Q p"v ?„M +€+? +€B +? i F?¬M; t
ç +?d çSM; Î # M M;Q¨B #²B ?²B- M?bM p¨B H–M +?Q çÐ i? K K¨ i?¬BX

*?ŠM; [m ç M H9+ #•v ;BÌ- B +kM; `ä `¨M; ? B i`QÎM; H½Q +ÁM b®M; FB ç½ ?Q
#"M i•K ç M MÆB M¨v M[X

G"T iS+ HB M +¦ ?ÆM # KQÆB ç iY M K *U+ L?¢+ h?B M *mM; ¬K HÁM; ;•v `®B- i
+Ì ?B m ibK FB K F i?M- +?¢v b M; # M M¨vX

h?B m M[+¦ i? çQ ç M ç•v- ç m H¨ çdM? H¬ i®i M?'i K¨5 L;¨v i?QÌM; +¦ i? çQÊ+
F?Q imv i ?ªQ- K¨ H9+ M¨v

F2/Q+? M?

.mv L;½ æ°+ h¬M

h€+ ;Bª,hB m æ Q S?QM; GÊB

Re8X *?QÆM; Re8 , L m æ½ æ M æ•v h?b *kM; æWM; æB5

@ *–K i,- +¦ M;QÌB ç M5

J°i +¬ ;€B T?K i`€+?- i?Î ?´M ? M K M; i?2Q p¨B T?–M FQ+? ç°M;- M?bM p¨Q i`QM

@ G¨K b Q #•v ;BÌ ?ª *–K i,- •M +¬M; M;QÌB

*¬ ;€B M¨v ?ÄB +¦ +?9i HQ H„M;X

J°i ç€K +QM ;€B ç m p•v [m M? # M M;QÌB Gw *–K- M?bM M¨M; pÈB p i`¨M M;"T +

@ J¼B M;QÌB F?¬M; M M ?QªM;X *?m L;¼+5 *¬ i?Y M¦B M;QÌB iÈB H¨ M;QÌB M¨Q

S?QM; i?€B +O Gw *–K i`–K ´M- +ÁM ;B¼M; M¦B i?b FB M ç`M?- F?B M +?Q bU F
;€B +¦ ?ÆB +?9i #m¬M; HÄM;X

@ æ¢B #° T?"M ç m H¨ i? M? MB M- +¦ K°i b® im´B i€+ ?ÆB HÈM- +kM; F?¬M; ;B®

*¬ ;€B ;¼B H¨ *?m L;¼+ p®M bBM? ` i`QM; ;B i°+ [m M H¢B- ç®B pÈB F?Q i? F

@ V- p"v i?b F?¬M; bÊX "¼M ?¼ çB p T?Q +?9M; i X

Gw *–K M¦BX

@ >ª5

h?–M ibM? ç€K +QM ;€B FB H"T iS+ +¦ +?9i ?QªM; bÊ- i?–K M;?o, óæB m M¨v +Á
M¨v i?b +ÁM +¦ i? bÊ +?mv M ;b +?S\ô æ¢B ç b® M;QÌB ç m +?QM? K„i i?'v M?[M
b m F?B #` K M; çB- +kM; F?¬M; i?'v [m v p X >ÆM M[ - H9+ 'v iW i`QM; KB M; M
;B i- +kM; +¦ çQÊ+ iBM iS+ +O M?[M; +¬ ;€B M¨vX >¼ +kM; F?¬M; M;Q¢B H - ç m
i`QÎM; H½Q Î *U+ L?¢+ h?B M *mM;5

@ h #B i K¼B M;QÌB ç M; HQ +€B ;b- M?QM; +?9M; i +¦ M,M; HU+ T?ªM F?€M; b
i`¼M; i?QÆM; +?Q H¨M? ` M;Q¨B i?b +?9M; i b) M iQ¨M b Q\

•M? K„i `U+ b€M; +O Gw *–K M?bM K¼B M;QÌB i`–K ;B¼M; M¦B,

@ h iBM `^M; +kM; +¦ F?¬M; Qi i, Km°B +kM; ?B m çQÊ+ ç¢Q Hw i`QM; ç¦5 æ9M; p
F?¬M; +¦ B Km®M #` +?¨ ç¢T i`QÈ+ F?B +? i5 L?QM; •M +¬M; ç½ +Sm +?9M; i -

@ *€+ M;QÌB + K çQ M +?S\

Gw *–K bÊ ?½B M¦BX

@ h + K çQ M5

o,M i`QÎM; H½Q ;BÆ i v T?ªB H M- i`–K ;B¼M; M¦B,

@ h i? F?¬M; i?QÆM; i´M +QM5 hB m +¬ MQÆM;5 L¦B çBX

@ .¢5 *QM b) M¦BX

h`QM; K„i Gw *–K ?B M H M K°i +?9i p ªK ç¢K- F?) +„M K¬B /QÈB- M¦B,

@ o®M i F?¬M; Km®M #€M çSM; ?„MX .M b Q ?„M +kM; ç½ +Sm +?9M; i p¨B H–M
i?"i bU Km®M ;†T T?K i?•M- Kšm i?•M i X « ¬ ¬5

LQÈ+ K„i Gw *–K i?2Q ? B K€ +?ªv tm®M;X

o,M i`QÎM; H½Q p¨ >ªB h?¬M; h?B M Km®M ;'T F?¬M; çQÊ+- ?"M F?¬M; i? çB M
H–M- ç #S+ ?ÄB ` X L?QM; #¼M H½Q +kM; #B i- ç®B pÈB i?B m M[ +ÁM i` M¨v +
FQ+? T?€i i•K Hw T?ªM M;?`+? +O ?¼X

æB K M¨v i`QM; M?B m M,K i?€B #´- #¼M ?¼ ç½ bÈK i?m°+ M^K HÁM;X

@ æ9M;5 h ?B m çQÊ+X h #B i +QM F?¬M; T?ªB T?ªM ç²- iBM H½Q çB- +?Q /M
M?'i ç`M? b) ibK çQÊ+ ?„MX *?Q M M- +QM H¨ K°i +¬ MQÆM; i®i M?'i5

o,M i`QÎM; H½Q M¦B pÈB b„+ K†i ?B M H¨M?X

@ h?ÌB ;B M i`QÈ+- ?„M çQ+? t€+ Î MÆB M¨v- #` i`¼M; i?QÆM; ;–M b„T +? i- ç M
+?9M; i X h` M M;QÌB ?„M /QÌM; M?Q +¦ K M; i?2Q ç M /QÊ+ ;b ç¦ i®i H„KX "ÎB p
?„M +?d K'i +¦ KQÌB M;¨v- HB M F?¬B T?K+ iQ¨M #°5

@ h?"i p"v b Q\

o,M i`QÎM; H½Q p¨ >ªB h?¬M; h?B M HB + M?bM HšM M? m- +kM; i?'v çQÊ+ p M
K„i ç®B T?QÆM;X æ½ M¦B #ªQ #®B i` M M;QÌB iB m iY FB F?¬M; [m€ Qi ç•m- +
+ÁM +¦ ç M /QÊ+ +U+ T?~KX

>ÆM M[- ? B M;QÌB +kM; T?€M çQ€M ` - +¬ ;€B M¨v F?¬M; T?ªB ç M; M¦B /®BX
+kM; ç M; [m M b€i #B m ibM? +O +¬ ;€B M¨vX *?Q /M #B m ibM? +?•M i?"i- €M?
pšM bBM? ` K°i +?9i #B M ?¦ X J¨ F?B +¬ ;€B M¨v M¦B +?mv M- iBM? i?–M F?¬M;

@ h?"i b Q\

Gw *–K /MM; bS+ ;"i ;"i ç–m- ;B®M; M?Q bÊ ? B M;QÌB F?¬M; iBM- +ÁM /MM; i v
T?Q b m- M¦B,

@ G9+ ç¦ ?„M /QÐM; i?QÆM; Î +?¶ M¨v5

@ a m i?b çB ç•m\

>ªB h?¬M; h?B M F?¦ /^M M´B ?ÄBX

@ a m ç¦ F?¬M; Qi M;QÌB +O h?B M *mM; ç M MÆB M¨v- #¼M ?¼ Km®M i?ªB #´ +

E?B Gw *–K M¦B iÈB ç•v- i`QM; K„i +QM iQ€i ` K°i +?9i bÊ ?½BX

@ J°i ç€K b9+ bBM?5

o,M i`QÎM; H½Q K„M; K°i iB M; T?šM M°X aU T?šM M° +O H½Q- +kM; /Q ç€K +?
+?O w pÈB çdM? H¬ +O #¼M ?¼- K¨ F?¬M; T?ªB pb ç€K +¬ #û M¨v K¨ #'i #bM?X

>ªB h?¬M; h?B M +kM; K„M; K°i +•m,

@ J°i ç€K b9+ bBM?5

h`QM; HÁM; ç€K +¬ #û M¨v p¬ +MM; F?BM? #d ? B H½Q ;B¨ M¨v- i?–K M¦B, ó*€+ M
p¨ H½Q b9+ bBM?5ô

@ a m ç¦ i? M¨Q\ L;QÌB ç¦ ;B i #¼M ?¼\

o,M i`QÎM; H½Q M¦BX

Gw *–K ;"i ;"i ç–m- M¦B,

@ æ9M; p"v5

@ :B i F?€ H„K5

h` M K†i o,M i`QÎM; H½Q H° ` p iQÆB +QÌB [m€B /`- HÈM iB M; M¦B,

@ a m ç¦ i?b b Q\ L;QÌB ç¦ çB ç M ç•m\

@ > B M;¨v i`QÈ+- ?„M M¦B Km®M p¨Q `WM; K°i +?mv M- M¦B H¨ Km®M ibK K°i H½
i? M¨v- ?„M M¦B +kM; F?¬M; [m€ id Kd- M¦B Km®M /šM H½Q ?´ FB çB H¨K ;b

Gw *–K pW M¦B ` HÌB M¨v- b„+ K†i >ªB h?¬M; h?B M p¨ o,M i`QÎM; H½Q ç°i M?
h?B M FBM? ?½B F?¬M; M;WM;- ;B"M /[?ûi,

@ J i?^M; çB M M¨v5 J M¦5 h?"i bU H¨ K°i i?^M; b9+ bBM? K¨5 *?mv M ? B H–M i
H¨K5

@ GÌB i?W 5

o K†i o,M i`QÎM; H½Q +kM; bÊ ?½B- pÈB i?U+ HU+ +O H½Q- +?®M; H¢B >Q¨M; E
i?„M; ;b5 E?B i?U+ HU+ +O *U+ L?¢+ h?B M *mM; i?"i K¢M?- +kM; F?¬M; H¨K ;b
#® FB - +¨M; çWM; M¦B iÈB i?ÌB çB K ?B M i¢BX

@ G¨K b Q #•v ;BÌ\

G9+ M¨v >ªB h?¬M; h?B M ?Q¨M iQ¨M F?¬M; +¦ i•K iQ p M?[M; çdM? H¬ i?ªB #´
i?U+ HU+ H¨ [m M i`¼M;- i?ªB #´ +kM; `'i i®i- M?QM; M¦B M?Q i? M¨Q i?b bBM?

o,M i`QÎM; H½Q ?QT ç¬B K„i çK+ M;–m- ç M; iQM? F M¦B,

@ h`QM; ? B M;¨v- M m ?„M F?¬M; +? i- +?„+ ?ŠM +kM; b„T i`Î H¢B- K¨ iB m iY F
+?9M; i ç M; + M? +?WM; Î +Y ` X *?Q M M ?„M M?'i ç`M? b) /šM >Q¨M; EBK *U
i¢B M m F?¬M; +¦ +?9M; i - M m ?„M +¦ i? i?Q€i F?ÄB >Q¨M; EBK *´- F?ŠM; ç`M
M¨v5 L m M?Q +?9M; i Î MÆB M¨v +?Ì ?„M- F?K F?KX h?¬M; h?B M i`QÎM; H½Q
h?QÆM; i? +O i ç•v +ÁM K°i +ÁM FûK K°i +?9i KÈB +¦ i? F?¬B T?K+X h +–M ç

J†+ /M >ªB h?¬M; h?B M +¦ +?9i F?¦ +?`m- imv M?B M H½Q +kM; #B i i?U+ HU+ +
H½Q- +?d +¦ i? i?'T ;B¼M; M¦B,

@ o,M i`QÎM; H½Q5 *?9M; i i®i M?'i F?¬M; M M i€+? ` - p¢M M?'i M?[M; iB m M?

@ h?¬M; h?B M i`QÎM; H½Q5

a„+ K†i o,M i`QÎM; H½Q H"T iS+ F?¦ M?bM- M¦B pÈB p F?¬M; ?ÌM ;B"M,

@ E?B H½Q T?m i?ªB #´- F?¬M; Km®M +¦ M;QÌB #¨M; [m M UçSM; [m M b€iVX

>ªB h?¬M; h?B M +¦ +?9i T?šM M°- i?–K M;?o, óG½Q ;B¨ FB 5 *S i?ªB #´ çB- #´ +
hmv M?B M H½Q +kM; #B i- ?B M i¢B F?¬M; T?ªB H¨ H9+ M°B +?B M- iQ¨M #° *U+
M;QÌB- M?'i H¨ H½Q- i?U+ HU+ pšM v m ?ÆM K°i +?9iX L m M?Q K°i KbM? ç®B K
F?¬M; +¦ +?9i T?–M i?„M;X *?Q M M- +kM; +?d +¦ i? /U p¨Q o,M i`QÎM; H½Q KÈ

G"T iS+ H½Q ;"i ;"i ç–m,

@ o"v çQÊ+X5 o,M i`QÎM; H½Q +?m˜M #` i?ªB #´ K'v M;QÌB\ *?Ì b m F?B o,M i`QÎM
#´X h?QÆM; i? +O i pšM +ÁM i?B m +?9i M[KÈB ?Q¨M iQ¨M ?²B T?K+X

o,M i`QÎM; H½Q H¢M? M?¢i +QÌB,

@ æ9M;- ç9M;5 L m h?¬M; h?B M i`QÎM; H½Q +kM; Km®M i?ªB #´- i ç•v b) i?ªB #

o,M i`QÎM; H½Q +kM; `ä- imv `^M; >ªB h?¬M; h?B M /U p¨Q KbM?- M?QM; /M b Q
+ªM? ;BÈB >ÊT h?B M- b m M¨v ? B M;QÌB iB M p¨Q i? iK+- +ÁM +¦ `'i M?B m pB
[m€ KS+ i?b ?ÆMX

æ M H9+ ç¦- KbM? H¨ K¬M +?O *U+ L?¢+ h?B M *mM;- >ªB h?¬M; h?B M çQÊ+ ?„M
çQÊ+ `²B5

:BÌ T?9i M¨v- i` M K†i ç€K +¬ #û ?B M H M # Q M?B m T?šM M°- M?'i H¨ Gw *–K-
i`QM; ç¬B K„i- M?bM o,M i`QÎM; H½Q M¦B,

@ G½Q5 G½Q ;¢i M;QÌB- H½Q M¦B +?mv M F?¬M; ;B[HÌB5 _ä `¨M; H½Q ç€T SM;

o,M i`QÎM; H½Q +QÌB ?„+ ?„+- F T K°i +¬ #û- M?¨M M?¢i M¦B,

@ G½Q T?m F?¬M; +?¢K p¨Q M;QÆB- iU M?B M b) F?¬M; +?¢K p¨Q M;QÆBX G½Q
M;QÆB +?Ì Î ç•v- ç M H9+ ç¦- iU M?B M b) K M; M;QÆB ` M;Q¨B5

Gw *–K H"T iS+ M;²B tm®M; ç'i- K†i `ÆB ç–v H - M¦B,

@ •M +¬M;5 h i?U+ tBM H¶B M;QÌB- i ç½ ?¢B M;QÌB `²B5

@ S?b5

L;? M? ç¦M M¨M; H¨ K°i MQÈ+ KB M; +O K°i ç€K +¬ #û F?BM? i?QÌM;X

o,M i`QÎM; H½Q F?BM? i?QÌM; ?W K°i iB M;- K M; +¬ #û M¨v çB iÈB K°i ?mv i ç°M
i`QÎM; H½Q ?QT K„ic H¨ K°i ç¢B i`QÎM; H½Q +O *U+ L?¢+ h?B M +mM;- iU M?B
M¨v /MM; ç H¨K ;bc H½Q [mûi K°i pÁM; ibK çQÊ+ +?¶ /U i`[HQÆM; i?U+X h?¬M;
F?¬M; +¦ B iB M p¨Q- i`¬M; i?'v i` M K†i ç'i +Y ?mv i ç°M;- +¦ T?O K°i i–M; #KB `
+?¢v p¨Q i`QM;X

*¬ ;€B #` H½Q K M; p¨Q ç M; ` bS+ ;B½v /K - `ÆB MQÈ+ K„i M¦B pÈB p v m Èi,

@ LÆB ç¦ `'i ¬ m - F?¬M; M M Î FB +¦ çQÊ+ F?¬M;\

o,M i`QÎM; H½Q ?„+ ?„+ +QÌB,

@ E?¬M; b Q5 E?¬M; b Q5 *?Ì M;QÆB +? i i` M çdM? F?Q€B +ªK- #˜M ? v F?¬M
M[5

@ G½Q H¨ H½Q ;B¨ +?ŠM; #B i t'm ?´X G½Q5 G½Q F?¬M; T?ªB H¨ M;QÌB K¨ H¨ K

*¬ #û F?´ M½Q çB M +m²M;- F?¬M; [m M i•K K¨ K„M;- #B i `ä p"M K M? b m M¨v +

o,M i`QÎM; H½Q ?Q¨M iQ¨M v M i•K `²B- M¦B pÈB ;B¼M; çB m p¬ +MM; ¬M ?Á ,

@ J„M; +?YB çB- K„M; +?YB çBX L;QÆB +®M; ?B M +?Q H½Q T?m M?B m M?Q p
çQÊ+5

h`QM; ?mv i ç°M; M¨v p¬ +MM; F?¬ `€Q- ;¢Q ç½ t€i tQM;- +?²M; +?'i M?Q M9B- iª

o,M i`QÎM; H½Q #m¬M; +¬ ;€B ` - +ÎB i`QÌM; #¨Q +O KbM?- iMv i v pmM; H M- H¦
+¬ ;€B- pmM; i v +ÎB [m–M €Q +¬ ;€BX

ó_Q iô K°i iB M;- [m–M €Q +¬ ;€B #` tû ` - H° ` K°i pMM; / i?`i i`„M; MäM M¨ K`M

F2/Q+? M?

.mv L;½ æ° + h¬M

h€+ ;Bª,hB m æ Q S?QM; GÊB

Re3X *?QÆM; Re3 , o,M h`QÎM; G½Q æ M h°B5

o,M i`QÎM; H½Q i€M i?QÎM; K°i iB M;- b m ç¦ M¦B,

@ L m M;QÆB ç M *U+ L?¢+ h?B M *mM; H•m M?Q p"v- +kM; #B i K°i +?9i [mv +O /¢v M;QÆB K°i H–M- H¨ M M H¨K M?Q i? M¨Q b Q\

L¦B tQM;- H½Q M^K tm®M; +?¶ #^M; T?ŠM; M?'i Î ç®M; ;¢Q- imv `^M; +?d +¦ K°i i ç'i M?QM; ç®B pÈB HQ¢B +QÌM; ;Bª ç¢i iÈB +ªM? ;BÈB .mM; h?B M M?Q o,M i`Q FB K #bM? i?QÌM; F?¦ i? HQm H¢B p i i?QÆM; i` M M;QÌB H½Q- +¨M; çWM; M¦B #´ Î i` M ç•v +¦ H) H¨ H–M ç–m iB M5

G"T iS+ H½Q +ÎB ? i [m–M €Q +O KbM?- p"M ?¨M? +¬M; T?€T i?ªB #´ ç°+ K¬M +O i?b M?'i i`K FbM? i?B M- b m ç¦ +QÌB ? ? - M¦B,

@ æ M ç•v çB- iB m +¬ MQÆM;5 G½Q T?m b) +?Q M;QÆB M K [m iQ p` ç T M?'i5 `²BX

>ªB h?¬M; h?B M # M M;Q¨B- Î `'i t M;?2 i?'v iB M; +QÌB çB M /¢B +O o,M i`QÎ +MM; tmB t Q- i`QM; HÁM; #m²M #U+- F?¬M; F?ÄB + Q ;B¼M; M¦B,

@ o,M i`QÎM; H½Q iW iW ?QÎM; i?K- i i`QÈ+ im–M i` K°i pÁM;5

L¦B tQM; H½Q HB M # v H M i`ÌB- i?•M i? # v tm®M; /QÈB F?2 M9BX o,M i`QÎM; H i¢B M;?o ç M- iB m iY FB +ÁM ç M; SM; T?¦ pÈB +QM >Q¨M; EBK *U >´Xô >W5 >B H½Q ?´ FBM? F?OM; +? i iB i FB - b m ç¦ ç M MÆB M¨vX L m H½Q iY F?¬M; i` i +kM; F?¬M; K M; ?¼ o,M5ô

@ hB m +¬ MQÆM;- M;QÆB +ÁM +?Ì ;b M[\ V5 *ÁM F?¬M; ç M ç•v5

o,M i`QÎM; H½Q p"M ?¨M? +¬M; T?€T- M,M; HQÊM; iQ¨M i?•M i"T ?ÊT p¨Q K°i +?¶ H M /•v F?¬M; i? F?¬M; T?€iôX h?'v +ª M;QÌB +¬ ;€B FB `mM `~v- F?¬M; /€K M +QÌB ? ? - pšv i v K°i +€B,

@ æ M ç•v çBX

S?®+5

hmv i i? i?–M FB K —K >mv i H¢B tm'i ?B M5

Í M; v T?Q /QÈB ç®M; ;¢Q F?¬M; +¦ #'i Fb / Q ç°M; ;b i`¨M ç M- M?QM; K°i FB K M iÈB +U+ ?¢M5

J°i FB K M¨v H¢B pW +?m~M ç•K p¨Q i`9M; ç M çB M +O o,M i`QÎM; H½Q5

@ lB +? 5 æ m +? i i `²B5

o,M i`QÎM; H½Q H"T iS+ `Qi ;¨Q K°i iB M; T?šM M°- i?•M ?bM? H¢B ?Q¨M iQ¨M `m +ÁM ç M; p¬ +MM; bÊ ?½B- ;BÌ T?9i M¨v H¢B ;B®M; M?Q +QM i?Ä HBM? ?Q¢i- M?ª pW +?¢v- pW F?¬M; [m M [m v ç–m H¢B K¢M? K) tb K°i iB M; F?BM? KB i o,M i i`–M i`KB5

@ G½Q b9+ bBM?5

a m F?B i? M? i?–M FB K M¨v ç•K i?OM; ç M çB M +O o,M i`QÎM; H½Q- H¢B +U+

G"T iS+- ç M çB M +O o,M i`QÎM; H½Q #` çªQ H°M ç M `®B imM;- K¨ i'i +ª M;mv p¨Q K°i +?¶- Km®M iU #¢Q +kM; F?¬M; +¦ +Æ ?°B5

Gm²M; M;mv M HU+ M¨v F?¬M; +¦ +?¶ ç T?€i i€M- i?m"M i?2Q +?¶ ó'vô +O o,M i` K) i`¨M ` X hQ¨M #° F?Q H9 iQ HÈM i`QM; ?mv i ç°M; H"T iS+ i`¨M ç–v HBM? F?Q

*QÌM; ;Bª +¦ +ªM? ;BÈB .mM; h?B M K¢M? K) M?Q o,M i`QÎM; H½Q- ç M çB M i`QM F i` K°i i?S +Ð M„K i v ;B®M; M?Q M°B ç M +O HBM? i?95

æ¦ +?QM? H¨ ç M M;mv M iBM? i9v M?'i +O pä ;Bª +¦ +ªM? ;BÈB .mM; h?B M5

J¨ ?B M i¢B- H¢B #` imv i i? i?–M #BM? ç•K i?OM; F?¬M; i? +?m˜M ?ÆM çQÊ+5

æQÆM; i?ÌB- M;Q¢B i`W M?•M p"i +¦ i?–M i?S+ +QÌM; ç¢B ç M KS+ i"M +MM; M?Q
M;QÌB +¦ i? H¨K çQÊ+ +?mv M ç¦\

hQ¨M i?•M o,M i`QÎM; H½Q ç½ ?Q¨M iQ¨M `mM H M-ç M M;mv M #` T?€- çWM; M¦
/M H¨ +QÌM; ;Bª *?Q h¬M- +kM; +?„+ T?ªB +? i F?¬M; i? M;?B M;Ì5

hW ç–m ç M +m®B- o,M i`QÎM; H½Q çWM; M¦B H¨ iU #¢Q- K¨ M; v +ª +Æ ?°B HÈM i
M?Q ;BÌ T?9i M¨v >ªB h?¬M; h?B M +?Ì Î # M M;Q¨B- 2 `^M; +ÁM +¦ i? i?Q€M; +€
F?¬M; çQÊ+ o,M i`QÎM; H½Q- M?QM; KbM? H"T iS+ #Ä i`®M K'i /¢M;- +¦ H) F?¬M

L?QM; K¨ +?mv M i? ;B M- Km®M ;b çQÊ+ M'v- ;B®M; M?Q i`ÌB ç`M?- /QÈB Km¬M
h?B M *mM; M¨v ?Q¨M iQ¨M #` ;B i5

h'i +ª K¼B +?mv M- iW ç–m ç M +m®B +?QM? H¨ K°i •K KQm iQ HÈM5 •K KQm M¨v
bÎim Hmv M i?ªB #´ +O *U+ L?¢+ h?B M *mM;- +MM; i?QÆM; HQÊM; ` K°i +€B
KÈB M¦B +?Q h–M G"TX

J†+ /M h–M G"T +¦ +?9i F?¬M; ç²M; w pÈB bU K¢Q ?B K +O +€+ i?B m M[- M?QM
ç•v H¨ K°i •K KQm iQÆM; ç®B + Q KBM?5

hmv `^M; i²M i¢B T?B m HQm iQ HÈM- +€+ M¨M; ?ÆB +?9i p¬ w- +?QM? KbM? b) `
ç`M? T?ªB +¦ M;QÌB H¨K ` ?v bBM?5 o T?–M B çQÊ+ +?¼M- ç¦ +?d +¦ i? i`€+? p

L?[M; M;QÌB M¨v QÈ+ ç`M? HšM M? m- b m F?B ` M;Q¨B- H"T HBM? p` +?Q i?B m

L?[M; i?B m M[M¨v- iW H9+ #` #„i ç M ;BÌ- H9+ /¢v /¶- +kM; ç½ #B i- F?B M?[M; i
*mM; i?ªB #´ i?b +?mv M ;b b) tªv ` X hmv `^M; F?¬M; #B i +K i? H„K M?QM; p` i`

æ•v +kM; +?Q h–M G"T +Æ ?°B iQÆM; ç®B HÈM5

h`QÈ+ h–M G"T +¦ i? +?2 /'m F?Q iS+ +O KbM?- F?B M o,M i`QÎM; H½Q p¨ >ªB h
i? ibK ` bU i´M i¢B +O KbM?X a m ç¦ +,M +S HÁM; M;QÌB- i` M +Æ #ªM b) +?¼M
ç M- +?¶ +Y `ÆB tm®M; K°i i–M; #KB- #ÎB pb +?d +¦ MÆB M¨v KÈB F?¬M; ;B'm M

*m®B +MM;- #^M; p¨Q i?–M i?S+ +QÌM; ç¢B +O h–M G"T- +¦ i? ibK çQÊ+ T?QÆM
o,M i`QÎM; H½QX >ÆM M[ - +,M +S HBM? HU+ / Q ç°M; i` M M;QÌB H½Q- ibK çQ
FB K ç•K i?OM;5

æQÆM; M?B M- ç•v H¨ i`¢M; i?€B Hw iQÎM; M?'i- +?mv M tªv ` +?Q +?„+ ?Q¨M K
F?B ? B H½Q ;B¨ M¨v M;?2 M¦B h–M G"T çB /šM >Q¨M; EBK *U >´- ?M +?Q pÐ K"i
F?¬M; i`Î p X

*ÁM +¦ K°i HQ¢B F?ª M,M;- ? B H½Q ;B¨ M¨v F?¬M; +¦ #'i +S ?SM; i?9 M¨Q pÈB M
¬K +•v çÊB i?Ä5 æQÆM; M?B M- HQ¢B F?ª M,M; M¨v H¨ i?'T M?'i5

h'i +ª +€+ i?B m M[+kM; #B i- M;QÌB T?K M[i`mM; MB M h?B M +'T +O *U+ L?¢
;B i- iWM; +?QM? KB M; M¦B [m , h'i +ª i`QÎM; H½Q +O *U+ L?¢+ h?B M *mM;- #
B K¨ F?¬M; T?ªB €+ [Ov- +kM; F?¬M; B F?¬M; ?€Q b„+5

>ÆM M[- ç€K M[ç iY *U+ L?¢+ h?B M *mM; i`¬M; ;B[ +€+ i?B m M[- +kM; M;?` H
i`QÎM; H½Q i?ªB #´X "ÎB pb T?–M HÈM #¼M ?¼ ç m b®M; b¦i b m i?ªB #´- ç®B pÈ
iQÌM; i"MX

o T?–M pb b Q /MM; ?¼ i`¬M; +QB M?[M; i?B m M[ #` #„i- M;mv M M?•M +¨M; ç
M;QÌB T?K M[b m F?B b®M; b¦i i`QM; i?ªB #´- ;–M M?Q i–K Hw +kM; p†M p Q #B
? K Km®M HÈM M?'i +O ?¼5

.MM; ?¼ ç®B T?¦ pÈB M?[M; i?B m M[#` #„i i?b i?Q+? ?ÊT M?'i5

*?QM? #ÎB pb M?Q p”v- +?Q M M /QÈB bU /šM /„i +O Gw *–K +€+ i?B m M[M¨v KI
M¨vX J†+ /M +¦ `’i M?B m H¶ ?´M; M?QM; ?¼ H¢B F?¬M; bÊX

L m M?Q F?¬M; i? /B i i`W ? B i`QÎM; H½Q FB - p b m M;QÌB +? i H¢B +¨M; M?B

*ÁM +¦ K°i HQ¢B F?ª M,M;- +?QM? H¨ ? B i`QÎM; H½Q FB ç²M; i?ÌB i?ªB #´- M?Q
ç°M; +O h–M G”TX L?Q p”v h–M G”T b) i?m HB K F?Q iS+- p¨Q i?ÌB F?„+ o,M i`QÎI
M?’i- K°i FQ+? FBM? i?B M- K°i FQ+? T?ªB +? i5

"ÎB pb i?ÌB F?„+ ç¦ H¨ i?ÌB F?„+ v m M?’i F?B M;QÌB *U+ L?¢+ h?B M *mM; i?ªB #

o T?–M iQM ?B m- `’i çÆM ;BªMX "ÎB pb i?ÌB çB K ç¦- +¬ ;€B #` i?ªB #´- tm’i ?I
çB K- b m ç¦ b) +? iX

GQ¢B F i [mª M¨v- ç®B pÈB +¬ ;€B #` i?ªB #´ K¨ M¦B- imv i ç®B H¨ #B i?ªK M?’iX

L?QM; pšM H¨ +•m M¦B FB - F?¬M; +¦ ?v bBM?- p®M F?¬M; +¦ i?„M; HÊB5

"` M?®i Î MÆB M¨v- ç½ F?B M ;–M M?Q i’i +ª i?B m M[- +kM; ?Q¨M iQ¨M M?bM `°M
M¦B p”M F?Q F?¬M; i®iX J¼B M;QÌB K½B K½B M?È `ä M¨M;- +kM; K M; /B i? +O

æ•v H¨ K°i •K KQm i`¨M M;”T #B i?QÆM;- M?QM; K¨ K¼B M;QÌB +kM; +U+ F€ FB M
E?B pB + tªv ` - imv `^M; i`QM; HÁM; +kM; p¬ +MM; #B i?®M; M?QM; F?¬M; +¦ #’i

æ•v i’i M?B M H¨ K°i •K KQm tm’i ?B M ?v bBM?- H¢B F?¬M; M;?o `^M;- #¼M ?¼
p M?•M iQM?- `®i +K+ +¦ i€+ /KM;5 *¦ H)- i`ÌB t M? +ªK ç°M;5 >ªB h?¬M; h?B M
F?¬M; +MM; pÈB o,M i`QÎM; H½Q i?ªB #´- M;QÊ+ H¢B +ÁM i`€M? `’i t 5

J¨ o,M i`QÎM; H½Q- H½Q ;B¨ i?¨M? iBM?- bU ç M;?B +O H½Q +kM; ?Q¨M iQ¨M +?
ç–m i?ªB #´- HB M #` M;QÌB /MM; K°i FB K ç•K tmv M ç M M;mv M i`QM; ç M çB M

J°i +QÌM; ;Bª +¦ +ªM? ;BÈB .mM; h?B M- +? i +ÁM F?¬M; #^M; K°i HQm K M? MÆ
€+ +?B M pÈB M? m- #` HQ¢M ç Q +?ûK +? i- +ÁM +¦ i? M„K H’v K°i +Æ ?°B- FB

h?•M i? h–M G”T iW i`QM; ç®M; ;¢Q M?ªv H M- iQ¨M i?•M /QM? ç–v K¨m i`„M; +O
H¨ K¨m i`„M; +O #KB ;¢QX

>„M ç½ i`®M Î i`QM; M¨v # M;¨v5 hW M;Q¨B i?B i`B M F?BM? +¬M; # v iB M p¨Q-
iB M p¨Q- +m®B +MM; +?mB p¨Q T?Q /QÈB ;¢Q #^M; T?ŠM;- FB K •K >mv i Î i`QI
i?€B ` F?ÄB pÄ- iMv i?ÌB +¦ i? H’v ` - iB M ?¨M? K°i FQ+? i`Q K¢M;5

ob M;¨v M¨v- ç€K M;QÌB #¼M ?¼ ç½ p¢+? F ?Q¢+? bm®i K°i i?€M;5

>B M i¢B- `®i +K+ +?B K çQÊ+ F i [mª ?Q¨M K„ M?’iX

h–M G”T M?bM i`WM; p¨Q +†T K„i çK+ M;–m- o,M i`QÎM; H½Q /o M?B M #` K’i K¢M

@ hB M M;?B +?Q H½Q ;B¨ M;QÆB5 E?B M H½Q iY H¨K b€i i?O K°i H–M ˜M M9T #

G9+ M¨v- i?–M i?S+ +QÌM; ç¢B +O h–M G”T +ªK ;B€+ çQÊ+ +¦ Hm²M; / Q ç°M;- iW
+kM; F?¬M; iQM? [m€ M? M?- ?B M M?B M >ªB h?¬M; h?B M +?Q +ªK ;B€+ /` i?C

h–M G”T +?¬M i?B i? o,M i`QÎM; H½Q p¨Q i`QM; M9B ;¢Q M¨v- b m ç¦ H†M; H) ˜M

a m F?B i`QÎM; H½Q *U+ L?¢+ h?B M *mM; i?ªB #´- +kM; ç½ p”M ?¨M? i?ªB #´ +¬M
*mM; K°i i?ÌB ;B M- /MM; iB m ?¦ im Hmv M çQ¢i çQÊ+X *?Q M M- >ªB h?¬M; h?
#’i +S /` i`¢M; M¨Q- +kM; v M HÁM;- +QÌB ?„+ ?„+ M¦B,

@ *€+ M;QÆB- B +?m˜M #` ?–m ?¢ #ªM i`QÎM; H½Q ç•v\

>ªB h?¬M; h?B M M¦B tQM;- K„i i?’v Gw *–K M;²B M;•v M;®+ i¢B +?¶- +ÁM ç€K i?
M;QÆB tQ v ç°M;- +?d p¨Q Gw *–K,

@ hB m M? ç–m- i i?’v ?¼ +kM; F?¬M; i?Q+? M;QÆB- M;QÆB +ÁM b®M; +ÁM +¦

Gw *–K M;˜M; ç–m- M?bM H½Q pÈB €M? K„i Q€M ç°+- HÈM iB M; M¦B,

@ h`QÎM; H½Q FB M¦B T?ªB #m¬M; i? i K¨5 G½Q +?¼M M?[M; M;QÌB F?€+ çB5

GÌB M¨v +O Gw *–K F?B M ç€K i?B m M[+?mM; [m M? H¢B T?d M?´ çB M +m²M;X

@ *?QM? H¨ M¦5

@ *?¼M M¨M; H¨ çQÊ+ `²B5

@ *?9M; i ç m ?"M M¨M;X

@ h?ªB #´ M¨M; çB5 *?9M; i F?¬M; b®M; i?b M;QÆB +MM; çWM; M;?o b®M;5

@ L;QÆB M?bM t2K- ç•v H¨ w FB M +?mM; M? X >„+ ?„+X

>ªB h?¬M; h?B M M¦B tQM;- F T Gw *–K- çB i?ŠM; ç M +?¶ ?mv i ç°M; +Q i`9 +O

"ÎB pb i`QÈ+ ç•v ç½ +¦ o,M i`QÎM; H½Q M;?B K +?SM; [m X L m +¦ +?9i M;mv ?B
*?Q M M >ªB h?¬M; h?B M +,M #ªM F?¬M; [m M i•K +?mv M M¨vX

@ o,M i`QÎM; H½Q5 h +kM; Km®M #„i ç–m i?ªB #´ M? 5

>ªB h?¬M; h?B M iMv w M¦B K°i +•m- H¢B K¢M? K) +¦ K°i HQ¢B +ªK ;B€+ bÎM i®-
M,M; i?–M F€ +O pä ;Bª + Q +'T- H½Q K¢M? K) tQ v M;QÌB H¢BX

J°i Hm²M; [m M; K M; +?¦B K„i- ;B®M; M?Q K†i i`ÌB +?¦B K„i- ?¨Q [m M; #„M ` iS

J°i Hm²M; FB K F?Q FBM? i?B M ç½ #´ iÈB çdM? ç–m H½Q5

/[? B[#

.mv L;½ æ°+ h¬M

h€+ ;Bª,hB m æ Q S?QM; GÊB

ReNX *?QÆM; ReN , .` >Ä E?OM; "®

h`QM; K„i >ªB h?¬M; h?B M H"T iS+ H° ` p FBM? ?½B i°i ç°- #"i ` K°i iB M; F r
M;?B M; ç–m Mû [m K°i # MX h`QM; M?€v K„i i"T i`mM; iQ¨M i?•M M;mv M HU+ H
i v T?ªB #m¬M; Gw *–K ` - p"M M;mv M HU+ ?mM; ?,M; i®M; K°i [mv M p¨Q M;U+ h

G¨ K°i +QÌM; ;Bª +ªM? ;BÈB >ÊT h?B M- T?ªM SM; +O >ªB h?¬M; h?B M +¦ i? M¦

L?QM; F?¬M; M;?o `^M; i? M? HÊB FB K M¨v i`QM; i v h–M G"T FB H¢B b„+ #ûM
+?Êi +ªK ;B€+ p B i`€B KbM? ?ÆB K€i H¢M?- iB T i?2Q ç¦ FûQ iÈB K°i +ÆM ç m M

GU+ ç¢Q +O [mv M i v T?ªB H"T iS+ ;BªK çB `'i M?B m H–M- ç€M? p¨Q M;U+ h–M
i?•M i? h–M G"T # v M;QÊ+ p b mX L; v b m ç¦->ªB h?¬M; h?B M ;¨B H M K°i iB
i`€B +O H½Q iÈB i"M #ª p B p"v K¨ #` K°i FB K +O h–M G"T +?ûK çSi Hb 5

@h–M G"T5 G½Q iY T?ªB ;B i M;QÆB5

>ªB h?¬M; h?B M çB M +m²M; `Qi ;¨Q +kM; F?¬M; ? ç w iÈB p B i`€B KbM? K€m
H½Q M?ªv p¼i H M M?Q K½M? ?´ p² K²BX *ª +€M? i v T?ªB #MM; H M K°i M;¼M H
?U+ +?Êi i€+? `ÌB M„K i v +O >ªB h?¬M; h?B M ç€M? 9T p T?Q h–M G"TX

h–M G"T imv `^M; #` i`9M; K°i [mv M T?mM ` K°i M;KK K€m iQÆB- M?QM; F?¬M;
i`Q K M?X h`QM; M?€v K„i ?„M /'v H M +?B M w çB M +m²M;- i` M i?•M FB K —K >
F?Q K¨m iQK i?"i /¨B- [m€i p T?Q M„K i v #€K i?2Q M;¼M HY +O >ªB h?¬M; h?

•K5

hW +?¶ p +?¢K –K –K #MM; M´ T?€i ` K°i HU+ HQÊM; F?´M; H²- Gw *'K M;½ i` M
M¨v ç€M? i`9M; H"T iS+ # v p Q p¨Q i`QM; ç°M;- –K K°i iB M; çKM; i` M p€+? iQÌ
ç¦ `ÆB tm®M; M^K K°i ç®M; F?¬M; #B i b®M; +? i i? M¨QX

J¨ > M; hB M L[M¨v ?Q¨M iQ¨M F?¬M; +?`m M´B K°i FQ+? FBM? i?B M ç°M; ç` +C
–K –K ç´ bKT tm®M;X

æ€K i?B m M[Î # M M;Q¨B FBM? ?Q¨M; #Ä +?¢v iS i€M- M?QM; pšM +¦ # #®M M;Q
M´ M¨v [mûi i`9M;- i?•M KbM? i'i +ª ç m # v imM; H M- `ÆB K9i Î t - i?•M #` i?QÆ

>ªB h?¬M; h?B M iW i`QM; i9B H'v ` K°i pB M ç M /QÊ+- i`U+ iB T MûK p¨Q KB
ç€M? iÈB ?QÈM; h–M G"TX

æ•v H¨ H–M ç–m iB M h–M G"T i`U+ iB T ç®B K†i pÈB K°i pä ;Bª +ªM? ;BÈB >ÊT h

J†+ /M ç€M? HûM +?ûK çSi K°i +€M? i v +O >ªB h?¬M; h?B M- M?QM; /QÈB mv
ç®B T?QÆM; pšM F?B M h–M G"T +¦ +ªK ;B€+ ?½B ?MM; FBM? F?B TX L m M?Q F
i`U+ iB T- h–M G"T iU #B i bS+ KbM? F?ªM; ç`M? F?¬M; T?ªB ç®B i?O +O ?„M5

@o,M i`QÎM; H½Q5 J m iÈB ;B9T i 5

æ M H9+ M¨v >ªB h?¬M; h?B M pšM +ÁM iQÎM; `^M; h–M G"T H¨ iW # M M;Q¨B i?C
i`Î p - p¬ ibM? ;†T H½Q KÈB iB M ?¨M? ç€M? HûMX J†+ +?Q H½Q M;?o iÈB `€+
iQÊM; H¨ o,M i`QÎM; H½Q pä ;Bª +ªM? ;BÈB .mM; h?B M +QÌM; ?½M ç M +U+ çB
FB K +O h–M G"T5

h–M G"T +kM; F?¬M; M¦B M?B m- K°i FB K M®B iB T K°i FB K- K½M? HB i +¬M; F

*?B M Fo h?–M +'T i?"i +QÌM; ?½M- ç M M; v +ª >ªB h?¬M; h?B M +kM; +¦ +ªK ;B€
>ÆM M[- H½Q im Hmv M +?QM? H¨ [mv M T?€T h†+ E„ + Q +'T H'v iBM? tªQ H¨ +
+?•M- #° [mv M T?€T M¨v +O H½Q +¦ i?m°+ iQM? ?Ä p¬ +MM; K½M? HB i5

æ im Hmv M ?Ä /B K i`QM; [mv M T?€T- M,K ç¦ >ªB h?¬M; h?B M ç½ H†M H°B p
K°i ç` T?QÆM; +U+ Fb M;mv ?B K- ibK çQÊ+ K°i +?¶ +¦ /` ?Ä X

.` ?Ä çQÊ+ tQM; H¨ i?B M M;Q¢B ?Ä +¦ HU+ T?€ ?Q¢B FBM? M;QÌBX

L;QÌB #bM? i?QÌM; M m #` /` ?Ä /QM? p¨Q M;QÌB- /M +?d /QM? K°i +?9i tQm #^M
çO ç ç®i +?€v +? i iQÆB5

J¨ >ªB h?¬M; h?B M H¢B T?ªB /MM; /` ?Ä K¨m H K b"K M¨v ç i,M; i? K mv HU+ +
G½Q T?ªB +?`m M?B m ç m F?´- i?"T iY M?'i bBM?- M?QM; `®i +K+ +kM; H¨K +?Q
i,M; H M iÈB h?S i?–M +'T5

.M b Q- +?B M F„ M¨v F?¬M; T?ªB +?•M +?QM? H¨ h?–M +'T- M?QM; mv HU+ +O
bQ pÈB +?B M F„ h?–M +'T5

*?Q M M ç` p` +O >ªB h?¬M; h?B M Î i`QM; *U+ L?¢+ h?B M *mM;- M m M¦B p ?
i? çSM; ?¢M; i?S ? B5 E iB T b m o,M i`QÎM; H½Q5 aS+ +?B M ç'm +O H½Q bC
L?¢+ o¬ L? B5

J°i pä ;Bª K¢M? K) p"v M?ª ?¬K M v H¢B #` K°i i M iB m iY K°i i?•M i?U+ HU+ `ä
h?B M #S+ +?Q i?¨M? M?Q p"vX h?"K +?Q >ªB h?¬M; h?B M +¦ HQ¢B ªQ ;B€+, / C
i`QÈ+ K„i M¨v T?€i ` +?d +¦ h?B M +'T çdM? T?QM;5

S?–M ?QªM; bÊ p¨ T?šM M° i`QM; HÁM; H½Q [mª i?U+ ç½ H M iÈB i°i çdM?X

@o,M i`QÎM; H½Q5 G½Q +? i iB i M?¨ M;QÆB M m F?¬M; ` - H½Q iY b„T +? i ç M

>ªB h?¬M; h?B M +U+ ç° T?šM M° `Qi ;¨B- M;¼M HY K¨m H K b"K #MM; +?€v ?WM
K°i F?B ç¢i iÈB +ªM? ;BÈB S?€ h?B M- HB M +¦ tm ?QÈM; i`Î H¢B M;mv M i`¢M;-
+¬M; FQ+?- i` M M;QÌB pä ;Bª +kM; F?¬M; i? tm'i ?B M +€B HQ¢B ?B M iQÊM; H
M¨vX

L?QM; mv HU+ +O K¶B K°i FQ+? ç€M? ` ç m F?OM; #® ç M KS+ F?B M +?Q M;QÌ

@G½Q iY +? i çB ç®B pÈB M;QÆB +¦ +?¶ i®i ;b- +?ŠM; H) K°i KbM? M;QÆB +¦ i?
lv M >Q¨M?5 L;QÆB H,M ` ç•v +?Q i 5

>ªB h?¬M; h?B M F?¬M; i? FB K +? +ÆM T?šM M°- çB M +m²M; ;¨Q i?ûiX

h–M G"T pšM BK HbK F?¬M; H M iB M;X æ²M; i?ÌB pÈB H9+ >ªB h?¬M; h?B M H ?
imM; iWM; FQ+? iWM; FQ+? K°i /šM +?B M i`QÌM; M¨v +?mv M iÈB # M M;Q¨B p€+
HB i K°i K¢+? HQm H¢B K'v p i i?QÆM; Î i` M M;QÌB H½QX

>ªB h?¬M; h?B M H¢B M´B ;B"M H¬B çbM?- pW iQ¨M HU+ +?®M; +U H¢B +¬M; FQ
M´B K„M; +?YB –K o,

@o,M lv M >Q¨M?5 L;QÆB H¨ H½Q b9+ bBM?5 >¶M çªM5 G½Q pQÆM; #€i çªM5 G
K M¦- +kM; F?¬M; #m¬M; i? M;QÆB5 G½Q b9+ bBM? M;QÆB M¨v Q+? Fd iÈB +U

o,M i`QÎM; H½Q i?"i ç€M; i?QÆM;- ç½ +? i +ÁM #` M;QÌB K„M; +?YB i? i?ªK M?
KB M; M¦B +?mv M- +?„+ +?„M +¨M; i? K T?šM M° F?¬M; i? F?¬M; M¦B, ó>ªB h
M;QÆB- +QM #¨ M¦5 æ9M; H¨ i M ç¢B M;®+5 G½Q iY ç½ bÈK #B M i?¨M? [m, `²B5

.–M /–M >ªB h?¬M; h?B M M?"M i?'v ibM? ?bM? F?¬M; i?Q+? ?ÊT, L m KbM? K„
M?'i ç`M? H¨ ?„M ç½ bÈK ` K†i +MM; KbM? ;B€T +¬M; iB m b9+ bBM? M¨v `²B5 B
+O K°i ç€K tY M[b Q\ o T?–M pb b Q i?'v +? i K¨ F?¬M; +Sm\ ob # M i`QM; ç€K
F?¬M; +¦ i²M i¢B HQ¢B +U+ T?~K çdM? H¬5

>ªB h?¬M; h?B M ç°i M?B M ;B"i KbM?- i? M? •K i`¨M M;"T ?QªM; bÊ M?bM h–M G

@hB m b9+ bBM?5 L;QÆB M;QÆB H¨K ;b o,M i`QÎM; H½Q `²B\

h–M G"T çSM; i` M F?¬M; i`mM; H¢B H¨ ?mM; ?,M; #´ p T?Q >ªB h?¬M; h?B M K°
iB T iK+ # v ` t - b m ç¦ M¦B,

@h H¨K b Q #B i çQÊ+5 L;QÌB i F?¬M; +?WM; i?'v +? i K¨ F?¬M; +Sm- çSM; M?
+¦ H) ?„M b) `'i + Q ?SM; ç'v5

@L;QÆB i?9B H„K5

>ªB h?¬M; h?B M +?YB –K H M- F?Q i? iQ¨M i?•M ?Q¨M iQ¨M #MM; T?€i ` - M?Q
?Q¨M iQ¨M F?¬M; #` ªM? ?QÎM; F?Q i? +O KbM? +?9i M¨Q5 L m M?Q /MM; mv €
i`¼M; i?QÆM;- +Ki K°i +€M? i v- /o M?B M b) F?¬M; +?`m çUM; M´B HU+ iB m ? C

@G½Q iY ?¬K M v Km®M M?bM t2K, +?d /U p¨Q +?QM? KbM? +¦ i? #–K i?•v iB
çQ¢M ? v F?¬M;5

>ªB h?¬M; h?B M M;?B M `,M; M;?B M HÊB- ? B K„i çÄ `U+- t2K ` ç½ [mv i i•K H

@G½Q ;B¨ FB 5 o"v M;QÆB +S i?Y t2K5 s2K i?Y B +? i i`QÈ+- M¦B i`QÈ+ iU #¢Q

h–M G"T +QÌB ?¨ ?¨- p K†i ç„+ w M¦BX

@hB m pQÆM; #€i çªM5

@G½Q pQÆM; #€i çªM5

@ 5

>ªB h?¬M; h?B M i?ûi H M K°i iB M;- M;¼M HY i` M +€M? i v T?ªB +O H½Q +?
/QÌM; M?Q b„T Mm®i i`¼M iQ¨M i?•M i? +O H½QX

@hB m pQÆM; #€i çªM5 >¬K M v b) +?Q M;QÆB KÎ K M; FB M i?S+5 .` ?Ä +O i
KÈB i?m çQÊ+- `®i +K+ K½M? HB i ç M +Ð M¨Q5 æB +? i çB5

>ªB h?¬M; h?B M T?šM M° ;–K H M K°i iB M;- p–M; HY K¨m H K FB ç°i M?B M i?
+m²M +m°M [mûi iÈB ?QÈM; h–M G"T5

J°i K®B M;mv ?B K i?"i HÈM T?O i`MK H'v h–M G"TX h–M G"T +ª FBM?- ?„M ç½ i
/` ?Ä i` M #ªM +?ûT i v +O « Zm"M oQÆM;- imv `^M; +?d +¦ p¨B +•m M?QM; +kM;

óh?B M M;Q¢B +?B ?Ä - mv HU+ K¢M? K)- /QM? p¨Q i` M M;QÌB F?¬M; i? /"T i„i-
i v5 *¦ +QÌM; ;Bª i?m°+ HQ¢B M;QÌB i•K iQM? F?Q HU+ ç m p¬ +MM; K¢M? K)- H
?Ä - +¦ M;QÌB ibK çQÊ+ /` ?Ä - M m H¨ ?¢M; M;QÌB çB M +m²M; +¦ i? /MM; /` ?Ä
+ÁM b®M;- i'i M?B M b) +¦ çQÊ+ i?U+ HU+ +?B M ç'm F?B M M;QÌB i F?OM; F?B
+QB +?WM;5ô

æ•v H¨ K°i çQ¢M iMv #9i +O « Zm"M oQÆM; H9+ i`QÈ+ iU i v ;?B H¢BX s2K ` - M
+kM; ç½ +¦ M;QÌB H¨K M?Q p"vX >ÆM M[+ÁM +¦ i?¨M? +¬M;- M?QM; M; v +ª «
+?QM? H¨ F çB M +m²M; KÈB +¦ i? H¨K M?Q p"vX

h–M G"T H¢B F?¬M; M;?o `,M;- ?¬K M v F?¬M; M;Ì KbM? +ÁM +¦ /mv M b® ;†T K°
M?Q F?¬M; K v K„M H„KX

æ€K /` ?Ä K¨m H K ç¦ b m F?B i?2Q i?•M i? >ªB h?¬M; h?B M i?Q€i HB çB ` - HB
ç€M? "T p T?Q h–M G"T- K¨ i`¢M; i?€B iBM? i?–M +O >ªB h?¬M; h?B M +kM; i?2
çBX

h–M G"T p"M /KM; iQ¨M i?•M F?BM? +¬M; i,M; H M iÈB +U+ ?¢M- ?QÈM; iÈB +€+
M?Q # vX E?¬M; pb +€B ;b F?€+- ?„M i?"i bU H¨ bÊ pä ;Bª i?U+ HU+ K¢M? K) M¨v

>B M i¢B ?„M ç½ F?¬M; +ÁM iBM? HU+ HQ H„M; Gw *–K +ÁM +¦ i? b®M; b¦i ? v F
iB M +® ;„M; /šM /„i H½Q ;B¨ `ÌB +?¶ M¨v +¨M; t +¨M; i®iX a m ç¦ KÈB ;B[+€B K¢M
HB m H½Q ;B¨ M¨v KÈB H¨ +?mv M +–M i?B i M?'i5

L?QM; H¨K +?Q h–M G"T +¦ +?9i F?¬M; M;?o iÈB +?QM? H¨ ç€K /` ?Ä ç¦- H¢B ;B
tQÆM; Km #¨M +?•M +O ?„M- ç9M; H •K ?²M #'i i€M pÈB i®+ ç° +U+ M? M? çm´B

hB T Î T?Q b m- +?QM? H¨ >ªB h?¬M; h?B M +'i iB M; +QÌB çB M +m²M;- pW M?
K€m i` M p B KbM?- pW M¦B,

@hB m pQÆM; #€i çªM5 G½Q iY ç½ /MM; ? i M?[M; +QM #¨B €T ç€v ?ÁK- M m M?Q
H½Q iY HB M iU b€i çB çQÊ+ `²B5 L;QÆB ?ŠM M M +ªK i?'v pBM? ?¢M?5 "ÎB pb
M¨v #S+ H½Q iY ç M M¬M; M¶B M¨v- +kM; H¨ M;QÌB ç–m iB M #m°+ H½Q iY /MM; /

æ€K /` ?Ä K¨m H K ç¦ +?ŠM; M?[M; ;B®M; M?Q +¦ HBM? iQM? #bM? i?QÌM; çm´B
ç° +U+ Fb K m H X J¨ i`¼M; v m M?'i H¨ M,M; HQÊM; FBM? F?OM; ~M +?S i`QM;
+ªK M?"M çQÊ+ €T HU+ `'i HÈMX

@G½Q pQÆM; #€i çªM5 L;QÆB b Q F?¬M; i?Y t2K\

h–M G"T pW +?¢v- pW K„M;,

@*¦ ; M M;QÆB iU #¢Q çB5 E?¬M; b B- o,M i`QÎM; H½Q +?¦ K€ ;b ç¦ +O +€+ M;QÆ
tmv M [m ç M çB M- +? i i?U+ i?ªKX > ? ? 5 E?¬M; M;?o iÈB ?„M +ÁM #` M;QÆB
+? i +QÌB K'i- ? ? ? 5

@L;QÆB ;¢i i 5

J°i Hm²M; ?ÆB H¢M? M?Q #,M; +?¢v /¨m i?2Q tQÆM; b®M; >ªB h?¬M; h?B M H M
K°i +€BX *¨M; i?'v `^M; F?¬M; ;B i +? i M;QÌB i`QÈ+ K„i M¨v- bm®i im´B ;Bª +O H
HÁM;,

@"ªM i`QÎM; H½Q KÈB F?¬M; +–M5 > ? 5 h`QÈ+ ç®i M;QÆB +? i +?€v `²B M¦B b

G9+ M¨v h–M G"T ç°i M?B M [m v ç–m H¢B ?QÈM; p T?Q >ªB h?¬M; h?B M +QÌB

@L;QÆB M m +? i çB- ç€K /` ?Ä M¨v b) F?¬M; i? ç®i i çQÊ+ T?ªB F?¬M;\

/[? B[#

.mv L;½ æ°+ h¬M

h€+ ;Bª,hB m æ Q S?QM; GÊB

RdyX *?QÆM; Rdy ,+m®B *MM; h?'v J†i h`ÌB5

æ°i M?B M >ªB h?¬M; h?B M HB M +ªK i?'v çQÊ+ i`QM; ç–m ;B®M; M?Q #` K°i +•v
+ª ¦+ M½Q i`QM; ç–m- /QÌM; M?Q ç M; #®+ +?€v H M- +€B HQ¢B i?®M; F?´ i?"i H
i`U+ iB T `ÆB p¨Q bmv bKT5

.` ?Ä K¨m H K b"K- K'i çB +?d ?mv +O +?O M?•M- i?"T T?–M [m, /` /WM; H¢B Î ;
`½B #®+ +?€v- ?bM? /¢M; F?¬M; M;WM; #B M ?¦ - M?QM; pÈB +ªM? ;BÈB h–M G"T
i?B M ç` HBM? F?Q Î +?mM; [m M? /QÌM; M?Q ç M; iWM; +?9i K°i #` M¦ ç®i +?€v

>ÆM M[- HBM? F?Q Î tmM; [m M? #` i?B m ç®i- ç M; `'i i?QM; i?ª- M?QM; +U+ F
i`¨M ` T?Q M;Q¨B5

J¨ H9+ M¨v h–M G"T ç½ ?Q¨M iQ¨M ?Q i?Q€i- i?•M KbM? H¨ ç¨ `ÆB tm®M;- M;½ M
+?"i p"iX L?bM >ªB h?¬M; h?B M K°i # M ç M; H,M H°M i` M K†i ç'i- ?„M ?€ KB M;
K†i F?¬M; +?2 ;B'm çQÊ+ iQ¨M #° ç m H¨ p pmB bQÈM;, i?m°+ HQ¢B b®M; b¦i b
+„M `,M; M¦B,

@G½Q pQÆM; #€i çªM5 h? M¨Q\ G½Q iY ç½ M¦B H¨ M;QÆB +? i i`QÈ+5

G9+ M¨v h–M G"T +ªK ;B€+ iQ¨M i?•M p¬ HU+- #®+ H M i"M ç–m ¦+- pb K°i FQ+? M
i`QM; +Æ i? iB m ? Q F?¬M; +ÁM- iBM? i?–M HU+ H¢B `ÆB p¨Q i`¢M; i?€B +¢M F

h–M; i?S ? B +O +?B M F„ *Ym h?B M h?"T æ` .mv L;½ æ°+ h¬M- imv `^M; +¦ i?
HU+ i`Î i?¨M? i?U+ i? +¬M; FQ+? ç®B T?QÆM;X L?QM; KK+ iB m M¨v /M b Q +kM
T?–M +QÌM; ç¢B- ç®B pÈB h–M G"T M¨v i?U+ HU+ +?•M +?QM? +?d H¨ h?B M +'T
S?€ h?B M +kM; F?¬M; ç M K¨ M¦B- Km®M bY /KM; [mª i?"i ç9M; H¨ `'i KB M +QÐ

*?mv M M¨v +kM; ?Q¨M iQ¨M M^K M;Q¨B w HB m +O >ªB h?¬M; h?B M- K°i i M iB
h?B M +kM; +?Q ç¢i iÈB- F?¬M; M;Ì +¦ i? /MM; iBM? i?–M HU+ +¬M; FQ+?X L
H M K°i i–M; ?¨M; `¨Q iBM? i?–M Î # M i`QM; iBM? i?–M i?S+ ?ªB- i?b i`"M +?B M
M v- +kM; b) #B M i?¨M? K°i HQ¢B F i +K+ F?€+5

h–M G"T ?ŠM T?ªB +? i F?¬M; i? M;?B M;Ì5

hQ¨M #° iBM? i?–M i?S+ ?ªB +O >ªB h?¬M; h?B M #` h–M G"T T?€ çB- ç M çB M +
i?U+ HU+ +ÁM- +ªM? ;BÈB +ÁMX L?QM; #ÎB pb +,M M;mv M F?®M; +? i•K i`Q ç½
F?€+ ;b T? M?•M5 h?"K +?d M; v +ª +€B HQ¢B #ªM M,M; +¬M; FQ+? T?ªM F?€M;

*?Q /M H½Q +¦ i? K v K„M i?Q€i +? i- +kM; M?'i ç`M? i`Î i?¨M? M;QÌB ç–M ç°MX h
H¨K M;QÌB ç–M ç°M h–M G"T +kM; F?¬M; Km®M HQm H¢B +?Q H½QX a m K°i ?²B
i? HU+- h–M G"T çSM; /"v- +–K i`QM; i v —K >mv i i?–M FB K- çB ç M # M >ªB h?

G9+ M¨v H½Q ;B¨ FB ç½ F?¬M; +ÁM H,M H°M- H½Q M^K i` M K†i ç'i- M;Y K†i H M
F?¬M; +ÁM +?9i i?–M i?€B M¨Q- +S M?Q p"v bB M;®+ M?bM H M #–m i`ÌB + Q t M

@G½Q ;B¨ FB 5 EB T b m M M ç–m i? B H¨K M;QÌB i®i5

h? M? FB K ?¢ tm®M;- ç–m `ÆB H,M H¦+5

h–M G"T M?bM p ?QÈM; > M; hB M L[- i`QM; €M? K„i H° ` p FB M ç`M? `²B # v p

h`QM; +?B + M?šM F?¬M; ;B M +ÁM +¦ #®M [mª >²M; L;¼+ *?m ZmªX "®M [mª M¨v
çKM; iÈB- #ÎB pb +¬M; ?B m HÈM M?'i +O >²M; L;¼+ *?m Zmª +kM; F?¬M; T?ªB H
M,K +¬M; HU+ +?Q ?„M K¨ +?d KÎ `°M; FBM? K¢+?- +ªB i?B M #ªM +?'i i?•M i? ?„

h`QÈ+ K„i +?mv M [m M i`¼M; M?'i H¨ T?ªB `ÌB F?ÄB ç` T?QÆM; M¨v- #ÎB pb +Á
>´ F?¬M; #B i F?B M¨Q i?b ç°i M?B M tm'i ?B MX >m®M; +?B- # M i`QM; ç` T?Q
i?9 ?mM; K½M? +kM; F?¬M; T?ªB +?d +¦ K°i +QM H½Q ?´ FB - i?QÌM; M;¨v +¦ +€+
+O *U+ L?¢+ h?B M *mM; i`'M Î +?¶ M¨v- +¦ H) ç€K HBM? i?9 b) F?¬M; /€K tm'i ?
L?¢+ h?B M *mM; ç½ #` iB m /B i- B K¨ #B i F?B M¨Q i?b b) +¦ K°i i M M¨Q ç¦ iÈB

EBM? K¢+? i`QM; i?•M i? çQÊ+ KÎ `°M; ;'T p¬ b® H–M- +?¶ HÊB Q+? p¬ +MM; iQ
[m i?ÌB ;B M M;„M- M; v +ª M,M; HU+ ?¨M? ç°M; +kM; F?¬M; i? F?¬B T?K+- +¨M
i? KB M +QÐM; p"M ?¨M? K°i +?9i F?BM? +¬M;X

E?¦ F?,M H„K h–M G"T KÈB p iÈB > M; hB M L[- +€+ +¬ ;€B MÆB ç¦ pW i`¬M; i?'
pW bÊ ?Q M ?¬ K°i iB M;- b m ç¦ +?QM? H¨ i'i +ª +€+ +¬ ;€B +ÁM b®M; Î MÆB M¨v
;B[X *ª ç€K pW F?¦+ pW +QÌB i` M? M? m ¨Q H M ¬K h–M G"TX

h–M G"T `ÆB p¨Q ;B[ç€K T?'M ?²M; M?QM; +?d +ªK i?'v t'm ?´- F?¬M; +¦ çQÊ+ +
M¨QX "ÎB pb +€+ +¬ ;€B M¨v [mª i?U+ M?B i ibM? +¦ T?–M [m€ KS+- /QÌM; M?Q ;
i?•M ?mvM? ç iB m Km°B #bM? i?QÌM;- F?¬M; Kªv K v #® i`Q +?9i T?ÁM; p M¨Q

J¨ ?bM? iQÊM; +O h–M G"T H9+ M¨v +kM; pšM H¨ #° /€M; ç¢B ?€M iQÈM; K¢Q i?-
Í M;¨v i?QÌM; M m M?Q +€+ +¬ ;€B M¨v M?bM i?'v h–M G"T- T?ÄM; +?WM; iW t i`
M¦B ?B M i¢B i`¬M; i?'v ?„M +?ŠM; F?€+ M¨Q ;†T K†i M;QÌB i?•M i?QÆM; M?'i +C

@*€+ +¬ #m¬M; ` çB5 æ t2K iB m Km°B Km°B Gw *–K FB i? M¨Q\

h–M G"T Î ;B[ç€K +¬ ;€B pmB bQÈM; MQÈ+ K„i HQM; i`ÁM;- i?"T T?–M ;B M M M

oW M?„+ iÈB Gw *–K- +€+ +¬ ;€B ç M; pmB KWM; ?ÈM ?Î p•v [m M? H"T iS+ ?¢ M
i`Î i?¨M? KÌ M?¢i- ç M +m®B +MM; iQ¨M #° i`Î M M BK T?,M; T?„+X

J°i +¬ ;€B +?Êi i?9i i?Qi pW F?¦+ pW M¦B,

@a m F?B M;¨B çB- +¦ K'v id Km°B #` +¶ HU+ HQÊM; FB [mûi i`9M; i?QÆM; i? M;
+? i `²BX Gw *–K id id #` pMB H'T Î T?Q i`QM; ? M; ç°M;- i?ÌB ;B M H•m M?Q p"v
ç°M; ioM? M¨QX *?9M; i +kM; F?¬M; +¦ bS+ ç K¦+ i?¬M; ? M; ç°M;- T?ÄM; +?W
F?¬M; tQM; `²B5

*¬ ;€B FB pW /Si HÌB- i'i +ª K¼B M;QÌB ç½ F?¦+ F?¬M; i?¨M? iB M;X h–M G"T +k
#½X J„i i?'v ç½ +¦ i? `ÌB F?ÄB MÆB M¨v- H¢B pšM +¦ M;QÌB F?¬M; i? FB M i`b ç
i?QÆM; pQM;X

@æ m /Q i - bÈK M M M?„+ M?Î +€+ +¬ HmB +¨M; t K°i +?9i

GÌB M¦B +O h–M G"T ç–v p iU i`€+? KbM?- M; v H"T iS+ #` +€+ +¬ ;€B M;„i HÌBX

@•M +¬M;5 æB m M¨v b Q +¦ i? i`€+? M;¨B +?S5 h M;?o- +?Q /M +€+ id Km°B +?
M;¨BX L;¨B pb +?9M; i T?ªB i`ª ;B€ M?B m M?Q p"v5 J¨ M m +?9M; i `ÌB çB [m€ t
ç`M? b) +¦ çB m M;?B M;ÌX *?9M; i ç m +?d +¦ +ªK FQ+? •M +¬M; F?¬M; ? i5

J°i +¬ ;€B M¦B i i•K ibM? +O K¼B M;QÌBX

æQ+? t€+ i`QÈ+ ç¦- h–M G"T i?"i +¦ M?„+ M?Î +€+ +¬ ;€B- K°i F?B T?€i bBM? +?
F?€+ ~M i`®M çBX h`®M +¨M; t +¨M; i®i5 L?QM; K°i H¨ i`"M +?B M M¨v [m€ K m [m
B F`T T?ªM SM;X > B H¨- +€+ +¬ ;€B +kM; F?¬M; M;®+- iU M?B M ?B m çQÊ+ M
F?€+ i?QÌM;- M?Q p"v ? B H½Q ;B¨ +? i iB i FB M?'i ç`M? b) Mªv bBM? M;?B M;Ì

*?Q M M- tûi ç M +MM;- +?mv M M¨v +?d +¦ i? M¦B, pb ç iU /Q- i'i M?B M T?ªB +

G9+ M¨v h–M G"T ç½ KB M +QÐM; F?¬B T?K+ ? B # i?¨M? i? HU+- v M H†M; ;"i
M¦B,

@*?Q /M Gw *–K #` pMB H'T Î # M i`QM;- +?9M; i +kM; T?ªB K M; M¨M; p M?¨5

h–M G"T M¦B K°i +•m H¨K +?Q +€+ +¬ ;€B +¨M; i? K i?QÆM; i•K- h–M G"T ;„M; ;Q
pW KÈB iQ+? iK /Á i?2Q ? M; ç°M; bKT tm®M;X h?–M i?S+ pW iB M p¨Q # M i`Q
*–K ?B M ` i`QM; ç–m h–M G"TX E?B M h–M G"T pW KWM; pW bÊ +?QM? H¨ i`
pšM +ÁM +¦ /'m ?B m bBM? K M? KQM; K M?5

@L¨M; +ÁM b®M;5

h–M G”T HÈM iB M; M¦B5 G9+ M¨v —K >mv i i?–M FB K i`QM; i v #B M i?¨M? F iB
ç€ iªM; ? v H¨ #MM ç’i- M? M? +?¦M; #` ç¨Q imM; # v ` T?Q b m h–M G”TX

æ€K +¬ ;€B T?Q b m ç–m iB M H¨ M;•v M;QÌB K°i H9+- iB T i?2Q H”T iS+ im¬M `
i`ÌB- +¶ ibM? iU pmB bQÈM; ç¦ ?Q¨M iQ¨M T?€i ` iW M°B i•K- iW #bM? ç¨B HQM; -
+ QX

h?ÌB çB K h–M G”T ¬K i?•M i? Gw *–K ` M;Q¨B- i•K ibM? i’i +ª +€+ i?B m M[ `®i
[mª i?U+ MB K pmB bQÈM; #B M i?¨M? K M? K¬M; M?Q #B M +ªX

Pi M?B m Gw *–K iW M?Ä ç½ +?mv M +–M im Hmv M M M i® +? i i?•M i? iQÆM; ç
Î MÆB M¨v H¢B F?„+ F?´ iv Hmv M Î +?¶ HBM? F?Q p¬ +MM; bmM; i9+- pb i? F?ª
i`QÈ+ ç•v F?¬M; +?d K¢M? ?ÆM ;’T ç¬BX *?Q M M F?B i?•M KbM? Gw *–K ç”T p¨
K°i Qi M°B i?QÆM;- K°i +€M? i v #` ;½v- ?¬M K +ª MY M;¨v K½B ç M F?B çQÊ+ h

"B i çQÊ+ *U+ L?¢+ h?B M *mM; ç½ ?Q¨M iQ¨M #` iB m /B i- i’i +ª +€+ +¬ ;€B ç
im¬M +?ªv- i•K ibM? Hm¬M +?`m çUM; ç–v €T HU+ `®i +K+ +kM; ?Q¨M iQ¨M çQÊ+

h–M G”T M®B tQÆM; ;½v +?B Gw *–K tQM;- H¢B /MM; K°i +?9i hB M h?B M hY E?
HB m M°B i?QÆM; +?Q M¨M; K°i ?²BX a m ç¦ KÈB K i M?¼+ M;²B tm®M; im Hmv M

" M;¨v b m- HU+ HQÊM; i`QM; +Æ i? h–M G”T `®i +K+ F?¬B T?K+ H¢B i`¢M; i?€B

h´M; +°M; K°i i`,K H b€m +¬ ;€B- ç½ +? i #®M- +ÁM +¦ #ªv M;QÌB #` i`¼M; i?QÆM
M¨v- KQÌB K’v p i i?QÆM; M? /–M çB +kM; F?¬M; +ÁM ç€M; M;¢BX

"®M /B i? i?B m M[FB çQÊ+ ?Ä i€M;- i`Q +®i ç m +?S p Á i`QM; H¼ `B M;X *
+¦ ;B i? F?€ ;Bª- +?Q M M i`mv M çQ i`Q +®i #®M i?B m M[FB p M?¨- iU M?B

J’v +?B + t2 M;U "° EBM? S?QM; K M; p¨Q- ;BÌ T?9i M¨v pšM +ÁM i`Æ i`¼B ç”m

h` M +QM çQÌM; #m¬M #€M i?¨M? h? M? GQM;- h–M G”T çB M; M; [m +Y ?¨M; i?
ç¦ ç½ i? v ç´B ?bM? /¢M;- i?¨M? K°i iÁ iYm H•m `’i HÈM- i` M; ?Q¨M; i?”T T?–M

h–M G”T i?–K +QÌB H¢M? i`QM; HÁM;- M?’i ç`M? ç•v H¨ bªM M;?B T +O h`B m hBM
ç`M? +kM; H¨ i•K T?9+ /QÈB i v h`B m hBM? >¨X h`W #¼M ?¼ ` +ÁM +¦ B +¦ i? i`
iB T M?”M MÆB M¨v- H¢B ?Q¨M iQ¨M #B M ç´B i?¨M? K°i iYm H•m F? M; i` M; M?

L;?o ç M bBM? w H–M ç–m iB M i` M çÌB +O KbM? +S M?Q p”v #` M;QÌB i ?m, /B
` p¨B T?–M ?”M wX

G9+ M¨v i`QM; ?Q¨M; +mM;- h`B m hBM? >¨ ç M; /U ç¢B v M +MM; [m–M i?–MX Í
#B m ibM? +MM; i•K bU F?€+ M? mX

*¦ pmB p ` K†i- i•K ibM? i?QªB K€B- +kM; +¦ b„+ K†i M;?B K i9+- i`–K K†+ F?¬
M;QÌB H¢B H¨ F?m¬M K†i H¢M? HMM;- i?Ì ÆX

h?€B iY h`B m hBM? >¨ M;²B ç¦- M;²B ? B # M ?„M H¨ ? B H½Q ;B¨ K†i F?¬M; +?9i
?²M; M?m”M F?¬M; i? çQ€M ` im´B # Q M?B m- i?”K +?Q F?¬M; +¦ # Q M?B m M
;B¨ F?¬M; +¦ +€B HQ¢B M;¢Q K¢M FB m +,M;- M?QM; i?€B ç° ;–M M?Q F?¬M; i? K
H T?ûT +O h`B m hBM? >¨ ç®B pÈB ? B M;QÌB #¼M ?¼ +kM; çO ç M¦B `ä, i?•M T
i?QÌM;X h` M K†i h`B m hBM? >¨ K M; ç–v p iQÆB +QÌB- ç–m ç°B pQÆM; KB M-
i` M v M ?°B i? M¨v ç9M; ` ?„M F?¬M; +–M ,M K†+ M?Q i? X

L?QM; ?„M i?Q+?5

æ•v H¨ i•K M;mv M HÈM M?’i +O ?„M M?B m M,K [m 5

>B M i¢B- `®i +K+ ç½ i?U+ ?B M çQÊ+5

*?d +–M HQ¢B #Ä +€B ; B i`QM; K„i- +€B çBM? ç•K i`QM; i?`i FB - M?Q p”v ? i i?

*?d +¦ çB m F?B M h`B m hBM? >¨ M?B m Qi +¦ +?9i F?¦ +?`m +?QM? H¨, i M h–M
+?Q iWM; tm’i ?B M i` M çÌB5

æB K M¨v- ?„M ç½ bÈK M?”M çQÊ+ iBM K”i #€Q iW h?QÊM; Zm M ;B Î i?¨M? >Q¨M
#ªM H¨ F?¬M; +¦ i`Î p 5

L?Q p”v- ?„M Î ç•m\

/[? B[#

.mv L;½ æ°+ h¬M

h€+ ;Bª,hB m æ Q S?QM; GÊB

RdjX *?QÆM; Rdj , J¢M? J) Zm v o 5

h`B m hBM? >¨ i?QÎM; i?S+ +?ûM `QÊm i`QM; i v- p K†i iQÆB +QÌB ç„+ w- + Q ;B

@ L;¨v ç T i? M¨v- +?9M; i b Q F?¬M; i”M ibM? p¨ pmB ?QÎM; çB\ *€+ M;QÆB b
i9+ p”v ?ª\ *€+ M;QÆB HQ H„M; +€B ;b\ > v H¨ +€+ M;QÆB +ÁM ?Q¨B M;?B +€B ;

> B K„i h`B m hBM? >¨ çªQ [m +€+ p,M pä [m–M i?–M T?Q /QÈB- i?ªM M?B M +Q

@ a m F?B T?K ?Q¨M; #,M; ?¨- ç•v H¨ H–M ç–m iB M KÎ iB + +?B m ç½B +€+ p` ç¢B
+O [m®+ ;B - F?B T?K ?Q¨M; +ÁM b®M; i?b +€+ p` H¨ i`mM; i?–M +O T?K ?Q¨M;
h•M ?Q¨M; h`B m hBM? >¨ i pšM +?Q +€+ p` ;B[+?S+ [m M M?Q +k5 *?QM? H¨- i
bo- +€+ p` +kM; +¦ i? H’v i?€B ç° [m®+ bo K¨ ç M ç€T F?¬M;\

@ h?–M çQÆM; M?B M ç²M; w pb # ?¢ H¨K i?•M F?mv M K½5

J°i ç¢B i?–M T?2 T?€B h`B m hBM? >¨ çB ` - [m€ tm®M; i`QÈ+ #¨M /”T ç–m M¦BX

*?ŠM; [m M?[M; M;QÌB F?€+ H¢B +?Q +¦ w ?M i?2Q- F?¬M; F?Q M?’i i?ÌB i`Î M

a„+ K†i h`B m hBM? >¨ H”T iS+ i`Î M M F?¦ +QBX

_’i M?B m i`¼M; i?–M p®M i?m°+ T?2 T?€B h?€B iY- +kM; +?d +¦ K°i HU +?¼M K¨
H¨ i?2Q T?2 L?` ?Q¨M; iY +?d H¨ pB + #bM? i?QÌM; i`QM; +€+ i?ÌB ç¢B- # Q ;²K p
ç¢B F?€+ +kM; ç m +¦ ibM? ?bM? M¨vX

L°B ç’m- i` M? ç’m T?2 T?€B- i?U+ ` Hm¬M Hm¬M i²M i¢B- +?Q # Q ;BÌ /WM; H
i`QM; HÁM; ?–m ? i K¼B M;QÌB +ÁM +¦ iQ iQÎM; [m®+ ;B K½M? HB i M[5

L;QÆB +¦ i? M¦B ?¼ H¨ M;QÌB t’m- •K ?B K- ç°+ €+- ;Bª /®B i?”K +?Q H¨ F?¬M;
i? K H K i¨M? iQM?- M?QM; [m®+ ;B M¨v- ?–m ? i M?[M; M;QÌB /•M +O M¦ pšM i
pÈB KªM? ç’i ç½ bBM? ` p¨ Mm¬B /QÐM; ?¼5

GÁM; v m MQÈ+- H¨ M;QÌB +O K°i [m®+ ;B K B +kM; ç m +¦ iQ iQÎM; +Æ #ªM M?

oB + M¨v- i?U+ ` F?¬M; [m M ? [m€ HÈM pÈB i?B M €+5

>m®M; +?B- +€+ p,M pä ç¢B i?–M M¨v ?–m ? i ç m çQÊ+ iQ iQÎM; i`mM; [m•M €B
G¢B +¦ # Q M?B m ?¢M; M;QÌB i°B €+ i¨v i`ÌB\

GU +?¼M ç–m T?K+ B- +?d H¨ T?ûT t T ?¨M; +Æ #ªM K¨ i?¬B5

J¨ +€+? H¨K +O h?€B iY h`B m hBM? >¨ ?B M ;BÌ- ç M +ª i?QÌM; /•M çB çQÌM; +kM
H¨ M?[M; p,M pä ç¢B i?–M +?d b® i?¬M; KBM? + Q imv i- b Q +¦ i? F?¬M; M?bM `

æ¦ H¨ #€M MQÈ+5

*?Q /M M?[M; ç¢B i?–M p®M i?m°+ T?2 T?€B h`B m hBM? >¨ ;–M M?Q ç m M;?o p’
>¨ bQ pÈB #€M MQÈ+ i?b +¦ ;b F?€+\

o,M i?–M +¦ F?Q F?€B- pä iQÈM; +kM; +¦ F?Q FBM?X

GQ¢B bU ibM? M¨v +¦ # Q M?B m M;QÌB +¦ i? / /¨M; i? i?S\

@ a Q- +?ŠM; H) +€+ M;QÆB i?’v- F?¬M; tSM; pÈB +®M; ?B M +O +€+ M;QÆB b

:B¼M; M¦B +O h`B m hBM? >¨ #„i ç–m iQ€i H M p H¢M? HMM;- KMB p` i?B i ?mv

G–M ç¢B v M [m–M i?–M M¨v- ?„M +?d +¦ K°i KK+ çQ+?- ? B +?[, æ€M?- FûQ5

>„M T?ªB ibK ` M?[M; M;QÌB F?¬M; +?`m +®M; ?B M +?Q KbM?- ?Q¨M iQ¨M i? M
M;QÌB i?m°+ T?2 h`B m hBM? >¨ +¦ i? /MM; i?b /MM;- M m F?¬M; i? /MM;- p”v iQ

L m T?–M iY i?U+ bU M;Q M +®- HB m HoM? ç®B M;?`+? pÈB KbM?- ?W- p”v ;B i5

L m F?¬M; i? F?B M ?¼ i?U+ bU bÊ ?½B- +?d bÊ ?–m ? i M?[M; M;QÌB M¨v b) F?

*?Q M M- b m F?B h`B m hBM? >¨ ?ÄB K°i +•m i`¨M M;”T KMB K€m M¨v- F?¬M; F?
>–m ? i K¼B M;QÌB ç m M;WM; i?ÎX h?ÌB çB K M¨v B +kM; F?¬M; Km®M H¨K h`B
+?d #B i M¦B5 *€B ;b K¨ F?Q iB i- +€B ;b K¨ i¬M M;?B K F?Q F?€BX æ m H¨ +?¦
h`B m hBM? >¨ +QÌB H¢M?- M?bM +?9M; ç¢B i?–M b„+ K†i ç½ ?ÆB çÄ H M- M;[F
i?¬B- M¦B iB T,

@ h #B i- +€+ M;QÆB #’i K½M i [m H¢B pÈB h•M h–M [m®+- ?ÆM M[- +ÁM F?B
+ª M?[M; #° ?¢ i`QÈ+ ç•v +O i - +kM; F?¬M; ?B m pB + i H¨K5

h`B m hBM? >¨ M¦B tQM;- i` M K†i ?B M H M p iS+ ;B”M- `–K K°i iB M; p¶ H M K†

@ *€+ M;QÆB i?b ?B m ;b\ h +¦ i? M¦B i?ŠM; +?Q +€+ M;QÆB5 >B M ;BÌ +?QM?
+¦ iBM? HU+ K¨ #”M i•K ç M +?9M; i 5 L m F?¬M;- +?9M; i p®M +?d #ˆM; `€+ `QÎ
F?¬M; +¦ +QM çQÌM; b®M;5 *€+ M;QÆB F?¬M; iBM\ S?ªB\ *€+ M;QÆB i?’v F?¬M;
M;QÆB #B i F?¬M;- #¼M ?¼ ç m H¨ pä ;Bª +ªM? ;BÈB ;b\

h`QM; K„i h`B m hBM? >¨ ?B M H M i?–M b„+ FQ+? ç°M;,

@ *ªM? ;BÈB S?€ h?B M5 "B i F?¬M;5 G¨ +ªM? ;BÈB S?€ h?B M5

«M;5

h` M K†i [m–M i?–M T?Q /QÈB +m®B +kM; +kM; ?B M H M i?–M b„+ FBM? M;¢+
h`B m hBM? >¨ ibK M;QÌB +¦ i?U+ HU+ `'i K¢M? ç M ;B9T çÐ- M?QM; i?"i F?¬M; M
;BÈB S?€ h?B M5

h`B m hBM? ?¨ i?m ? i i?–M i?€B +O K¼B M;QÌB p¨Q K„i- +QÌB H¢M?,

@ æ•v- +?QM? H¨ i?U+ HU+ h•M h–M [m®+5 J¨ i [m H¢B pÈB h•M h–M [m®+ F?-
T?ªB H¨ #€M MQÈ+5 *€+ M;QÆB +¦ ?B m F?¬M;\ h ;¼B +€B M¨v H¨ M;Q¢B ;B Q ;

hB M; ;¨Q +O h`B m hBM? >¨ i`¨M M;"T ç¢B bªM? v M ?°B ç M; v M ioM?- ?„M i?Î
im'M ?B M H M #B m ibM? Q€M ?"M- M¦B,

@ J¨ +€+ M;QÆB- +€+ M;QÆB H¢B ç M; H¨K ;b\ L;Ì pU+ p¬ +,M +S- #'i K½M- i?"K +

hW ç–m ç M +m®B- ? B +QÌM; ;Bª +ªM? ;BÈB S?€ h?B M # M +¢M? h`B m hBM? >
?¦ - ?QT K„i- /QÌM; M?Q ç M; M;OX

@ æ¢B h - æ¢B aÎ- h? M? E?•m- hQ G #®M [m®+ ;B ç®B M;?`+? pÈB h•M h–M [
+?QM? H¨, .B i oQM;5

h`B m hBM? >¨ /äM; /¢+ M¦B,

@ J¨ h? M? GQM; +?9M; i 5 *kM; +?d +¦ h? M? GQM; +?9M; i - i`QM; iQÆM; H B
i?®M; i?B M ?¢- pšM +¦ i? #ªQ i`b / M? ?B m [m®+ ;B 5

@ G¨ i?m°+ [m®+X

:B[ç€K M;QÌB i`QM; v M ?°B- +¦ K°i pä iQÈM; i?"i bU F?¬M; i? +?`m çUM; çQÊ
+O h`B m hBM? >¨- çSM; /"v H¢M? HMM; M¦B,

@ G½Q iY +?YB +€B p¬ HB K bd M?¨ M;QÆB5

a m ç¦ HB M çB ` M;Q¨BX

æ²M; i?ÌB- H¢B +¦ p¨B M;QÌB çSM; H M- +¦ p,M i?–M- +kM; +¦ pä iQÈM;X "¼M ?¼
K†i- i`QM; ç¦ H¢B +¦ K°i p,M i?–M HÈM iB M; M¦B,

@ *?Q /M H¨ +? i i`"M i?b M?[M; M;QÌB +?9M; i imv i ç®B F?¬M; ç–m ?¨M; [m®+
æ¢B aÎ- h? M? E?•m p¨ hQ G #` i"M /B i- H¨ M;¨v i H'v i?•M M¨v ?v bBM? +?Q ç'
h? M? GQM; [m®+- MQÈ+ F?¬M; T?ªB MQÈ+ M[5

L;QÌB +ÁM H¢B +QÌB H¢M? M?bM b„+ K†i t M? Kûi +O h`B m hBM? >¨- HÈM iB M

@ æB M ?¢ KÌB +?9M; i iÈB ç•v ?¬K M v- F?¬M; T?ªB Km®M pW ç€M? H¢B pW F
? v b Q\ h®i H„K- +?9M; i ?B M ;BÌ çSM; ç•v- M;QÆB ;B i +?9M; i H¨ +¦ i? H"T
M;QÌB çWM; [m M- +ÁM +¦ K°i M;QÌB- ?„M imv i ç®B b) F?¬M; #Ä [m +?Q M;QÆB

G¢B +¦ M;QÌB iB T iK+ M¦B- +QÌB HÈM,

@ > ? - ç9M; p"v- h–M >–m5 *?QM? H¨ h–M >–m5 L?È M;¨v ç¦- i +ÁM +?€M ;?ûi
H¨K pB + [m€ KS+ FB m M;¢Q M; M; M;QÊ+- M?QM; iW F?B h–M >–m K°i +QÈ+ ç€
B #b M´B ;b ç¦ iÈB iW ç` T?QÆM; i?–M #Q- F?¬M; i HB M OM; ?° +?Q h–M >–m
+?Q h–M >–m +kM; ?ÆM H¨ ;B Q +?Q [m•M p¬ HB K bd #€M MQÈ+ +–m pBM?X

@ æ€M; ;B"M M?'i H¨- ?„M H¢B +ÁM M¦B `'i çQÌM; ?Q¨M; M[+?S5

*¦ M;QÌB F?¬M; +?9i 9v F} M¦B iB TX

J¼B M;QÌB +QÌB ? ? - b m ç¦ +MM; M? m i` Q ç´B €M? K„i FB M ç`M?X

@ >mvM? ç - M;QÆB p¨ i i`QÈ+ FB i?m°+ p T?2 T?€B F?€+ M? m- M?QM; H–M M
çQÌM; `²B5

@ > ? - Gw ?mvM? b Q H¢B M¦B i? X *€B ;¼B H¨ T?2 T?€B- ç m H¨ ç¦M; +Y #ªQ
+?9M; i X L?QM; ?B M ;BÌ ?mvM? t2K- ?„M `'i M? M? b) F?B M +?Q M;QÌB i i€M

@ h?B +®i T?K ?Q¨M; +O KbM? +ÁM +?Q H¢M?- K¨ F?¬M; M;Ì ?„M H¢B +¦ i•K ibM
/¢+X h?9B H„K- i?"i ç€M; t'm ?´- i?"i ç€M; #m²MX "m²M +QÌBX

J'v M;QÌB M¨v M¦B +?mv M F?¬M; +?9i FB M; M ;b- K¨ +,M #ªM F?¬M; ;¼B h`B m
M¦B h?€B iY- `ä `¨M; H¨ F?¬M; i?W M?"M ç` p` +O ?„MX

h`B m hBM? >¨ p®M Km®M H"T mv- M?QM; ?„M +?Q iWM; M;?o iÈB- F?¬M; M;Ì H
K¨ M?K+ K¢ ?„MX :QÆM; K†i M? im'M pb T?šM M° K¨ F`+? HB i p†M p Q- K°i i?•M

>„M çSM; /"v- ;¨Q H M,

@ "„i M?[M; i M M;?`+? i†+ M¨v H¢B +?Q i 5 J m5 h Km®M i`m /B +Ym i°+ +?9M;5

@ hÈB ç•v5 G½Q iY F?¬M; bÊ5 :B i°+ H½Q iY +kM; F?¬M; bÊ5 G¨K [m•M #€M MQÈ
+? i +?Q i?®M; F?Q€B5

@ æ9M;- h–M >–m p ç M- +?QM? H¨ iY F€ +O h`B m hBM? >¨ M;QÆB5

@ h®i- i®i- i®i5

h`B m hBM? >¨ HB M iB T M¦B # iB M; i®i- €T +? +ÆM ;B"M M;"T i`ÌB tm®M;X >
+QÌB H¢M?,

@ h–M >–m\ >„M H¨ +€B `„K5 J°i i M `€+ `QÎB +?d +¦ h?B M *'T K¨ i?¬B5 _€+ `QÎ
i?"i ` H¢B ?v p¼M;- ?v p¼M; ?„M +¦ i? H"T iS+ ?B M ` i`QÈ+ K†i5 E?B ç¦ ? m p`
i?¨M? #°i5 h?¨M? #°i5 h?¨M? #°i5

@ S?ªB F?¬M;\

J°i iB M; M¦B i?ªM M?B M- `'i M? - M?QM; M;,M +ªM i'i +ª iB M; ²M i`QM; v M ?°B
iÈB i B h`B m hBM? >¨X

> B ;½ +QÌM; ;Bª S?€ h?B M # M +¢M? h`B m hBM? >¨ ç M; ?QT K„i- ;B®M; M?Q ç
K„i H M- i`QM; K„i #„M ` ? B ç¢Q iBM? [m M;- +?„K +?9 M?bM p T?Q +Y ç¢B bª
;B•v H€i im¬M ` X

h`B m hBM? >¨ M;?2 iB M; M¦B M¨v- i?•M KbM? ç–m iB M H¨ F?¬M; i? M?`M çQÊ-
M?B M H"T iS+ H¢B ?B M H M p KWM; M?Q çB M- ?„M HÈM iB M; +QÌB M¦B,

@ > ? ? ? - h–M G"T- M;QÌB /€K iÈB ç•v\ E?¬M; M;Ì H¨ M;QÆB H¢B i?U+ bU /€K
i®i [m€- i?"i i®i [m€5 L;¨v ?¬K M v i T?ªB #„i M;QÆB- T?ªB +?Q M;QÆB M K KM
T?K +O i #€Q i?MX

h`B m hBM? >¨ ?QÈM; p T?Q ? B M;QÌB # M +¢M?,

@ > B p` iB M #®B- ?„M +?QM? H¨ h–M G"T5 L?'i ç`M? T?ªB #„i H'v ?„M5

h`B m hBM? >¨ ?QM; T?'M M¦B tQM;- #¶M; M?B M H¢B T?€i ?B M- ? B p` +QÌM; ;
b„+ K¨ ;BÌ T?9i M¨v- i` M K†i H¢B ?B M H M i?–M b„+ p¬ +MM; M;QM; i`¼M;X

J¨ ç®B iQÊM;- +?QM? H¨ M;QÌB ç M; +?"K `½B çB iÈBX h–M G"T5

@ h?€B iY çB M ?¢- F?¬M; T?ªB H¨ M;QÆB pšM `'i M?È ç M ` b Q\ :BÌi iÈB `²B

h` M K†i h–M G"T K M; i?2Q p i?ªM M?B M +?•K +?¼+- M?bM h`B m hBM? >¨Xa
? B pä ;Bª +ªM? ;BÈB S?€ h?B M- H¢M? HMM; M¦B,

@ *9i5

/[? B[#

.mv L;½ æ° + h¬M

h€+ ;Bª,hB m æ Q S?QM; GÊB

Rd9X *?QÆM; Rd9 ,i? E?¬M; h? *?®M; *U5

hB M; M¦B p M; iÈB i B M;QÌB F?€+ i?b F?¬M; +¦ +ªK ;B€+ ;bX L?QM; `ÆB p¨Q i B
i?U+ M?Q K°i iB M; b'K bûi- –K –K #MM; M´5

> B M;QÌB M¨v b„+ K†i ç¢B #B M- i?•M KbM? F?¬M; FbK çQÊ+ HmB p b m p¨B #Q

J°i K¨M M¨v F?B M +?Q M;QÌB t2K H"T iS+ +ª FBM?- +ª ç€K M;QÌB M?Q ?¦ i?¨M?
+ªM? i`QÈ+ K„iX

*¦ i? ;B i +?Q +mM; T?KM; h?B M +'T iÈB ?Q `ÆB MQÈ+ +?ªv- +? i ?ÆM MY - ;–M
?Ov /B i iQ¨M #° h? M? GQM; [m®+5

L?QM; ?B M ;BÌ- ç®B K†i pÈB p K†i iQÆB +QÌB M;¢B M;MM; +O i?B m MB M-
E?¬M; M;Ì- +S M?Q p"v K¨ HmB5

@ h`B m hBM? >¨- b Q M;QÆB F?¬M; M¦B +•m M¨Q\ E?¬M; T?ªB M;QÆB ?v p¼M; i

o K†i h–M G"T i?QM; /QM;- ?„M +QÌB M?¢i- F?m¬M K†i ç½ F?¬B T?K+ H¢B /mM;
æ¢B h [m®+ FB X

h` M i?•M h–M G"T `ä `¨M; F?¬M; +¦ F?Q i? mv €T ;b T?€i ` - M?QM; h`B m hBM
K°i €T HU+ +U+ HÈM M?Q K°i iªM; ç€ HÈM M†M; M;¨M +•M ç M; ç H M M;U+ ?„MX

@ h–M G"T- ?¬K M v +?QM? H¨ M;¨v +? i +O M;QÆB5 "´M pQÆM; t2K t2K M;QÆ
F?¬M;5

.QÈB ibM? i? +'T #€+?- h`B m hBM? >¨ F?¬M; M;Ì H¢B M¦B HQ¢M H M- M¦B ` ?
M?Êi- i`QM; K„i ?B M H M bU bÊ ?½B M²M; ç"KX

@ h`B m hBM? >¨- M;QÆB F?¬M; tSM; H¨K pm 5 *ÁM /€K iU M?"M b Q\ L;QÆB- ç
+? i i? M¨Q\

J°i iB M; +O h–M G"T ˜M +?S bS+ K¢M? iBM? i?–M +U+ HÈMX

hBM? i?–M h`B m hBM? >¨ ?QªM; ?®i- i?b i?¨Q,

@ h ç +?Q M;QÌB i ;B i- H¨ i ç +?Q ? B p` +mM; T?KM; T?€ M€i FBM? K¢+? H½
ç` p` h?€B iY +O i 5 "¨v ç†i iW +?®B çB m FB M i®i +O h•M h–M [m®+- +ÁM Km
h T?ªB M;,M +ªM H½Q5

GÌB M–v +O h`B m hBM? >¨ pW ` - HB M F?B M ç¢B i?–M p®M ?¢ [mv i i•K +?mM
?¨ +kM; T?ªB ?QªM; bÊ- F?¦ iBM M?bM K°i K¨M i`QÈ+ K„iX hW p K†i Q€M ç°+ +M
h`B m hBM? >¨ +¦ i? i?'v çQÊ+- ç•v H¨ HÌB M¦B ç½ iQ+? H¢B i`QM; HÁM; ?„M `'i H

> B pä ;Bª S?€ h?B M ?QªM; bÊ- pW KÈB M;?o ç M pB + H M iB M; i?S+ idM? h
i? FBM? i?B M /•M; H M iW M;QÌB h–M G"TX >ÆM M[- +¨M; F?B M M;QÌB i bÊ ?
?QÎM; ç M M?[M; M;QÌB F?€+- +?d +?B m i?ŠM; iÈB ? B M;QÌB- H"T iS+ ç M; v
H¢B5

*ªK ;B€+ M¨v- i?U+ ;B®M; M?Q H9+ ;B"M ç M iQK K†i- +?m˜M #` ç€M? M;QÌB i?b
+€B i€i- H"T iS+ +?Q€M; ç–m ?Q K„i F?¬M; +ÁM +?9i F?Q HU+ M¨Q M[X

@ >Q†+ H¨ +? i- ?Q†+ H¨ +9i5

GÌB M¦B +O h–M G"T #°+ T?€i ` b„+ #ûM M?Q ç Q T?QM;X

> B pä ;Bª +ªM? ;BÈB S?€ h?B M i`QM; K„i M;QÌB i? iK+ +?QM? H¨ imv i i? +QÌ
ç½ çQÊ+ i?–M i?€M? ?¦ - HB + K„i M?bM M? m K°i +€B- F?¬M; M;Ì H¢B +MM; H9+

h?•M KbM? ?¼ K¢M? K) HmB +'T i®+ p T?Q b m- +?QÎM; T?€ pÐ #S+ iQÌM; M†M;
K`iX >¨M? ç°M; ;B®M; M?Q b'K p M; +?ÈT ;B"i- M? M? +?¦M; #B M K'i i`QM; ç K F

*?d ?"M +? K bBM? ` Qi K'i ? B +€B +?•MX

h?` p i`QM; M;Q¨B ?Q¨M; +mM; #` K°i K¨M #'i i?bM? HbM? M¨v F?B M +?Q b[M; b
¨Q ¨Q iB M p¨Q iW +€B H¶ ?´M; iQ iQÈM; FB - i'M +¬M;X

h–M G"T M;˜M; ç–m- [m€i K°i iB M;,

@ *9i5

J°i Hm²M; mv €T F?´M; H² i`QM; ;B•v H€i i`¨M ` i?2Q iB M; [m€iX æ€K i?` p ?Q
+ÁM +?Q ?B m çQÊ+ +?mv M ;b tªv ` H"T iS+ #` Hm²M; mv €T K¢M? K) +O h–M G
M?Q K°i ç€K `€+ `QÎBX

a„+ K†i h`B m hBM? >¨ YM; ?²M;- /QÌM; M?Q pW KÈB idM? H¢B iW +ÆM K - ?ÆM
p M?[M; çB m KbM? pW M¦BX

L;˜M; ç–m- ?„M KM KÌ M?bM M?[M; i?–M b„+ F?€+ M? m Î /QÈBX Zm–M i?–M ç M
T?S+ i¢T- KÆ K¨M; ?ÄB,

@ *€+ M;QÆB- H¨K b Q p"v\

h` M v M ?°B- +Um i?–M ç–m iB M çSM; ` iÄ i?€B ç° i`mM; i?¨M?- ;BÌ T?9i M¨v +€
K¨m t€K i`„M;- `mM `˜v çSM; ` - M?bM h`B m hBM? >¨ `²B +?"K `½B [m€ tm®M;- ?
M¦B,

@ " ?¢- iB M ?Q¨M;- i?"i H¨ /Q M;QÆB ;B i b Q\ *Um i?–M F?¬M; iBM- +Um i?–M

@ *€B ;b- M;QÆB M¦B +€B ;b\ a Q i H¢B ;B i T?K ?Q¨M; KbM? +?S\ L¦B çM ;b ç•
G¨ M;QÆB •K KQm ç9M; F?¬M;\ h–M G"T- M?'i ç`M? H¨ M;QÆB- M?'i ç`M? H¨ M;Q

a„+ K†i h`B m hBM? >¨ i€B M?Êi- M?Q M;QÌB i•K i?–M- i?•M KbM? HmB p b m ?
*?B + pQÆM; KB M b€M; M;ÌB ?mv ?Q¨M;- K°i i?•M ?Q¨M; #¨Q F?Q +?'i mM; /mM
T?9i M¨v H¢B +¦ p #m²M +QÌB- +?ŠM; ` +€B ;b +ªX

hbM? +ªM? M¨v ç M M; v +ª +€+ ç¢B i?–M p®M i`mM; i?¨M? pÈB ?„M- +kM; ç m [m
çQÊ+ +€B ;b M[\

@ *¦ +•m ?´ /[F?¬M; ,M i?`i +QM- +–K i?9 H¨ i? - +–K i?9 H¨ i? 5 h•M h–M [m®+ i
#W F?¬M; #ˆM; +–m ?Á - Qi M?'i- +ÁM +¦ i? + K çQ M ç` p` K°i i?m°+ [m®+X G
i? F?¬M; +¦ b B5 *?B M i` M?- ;B i +?¦+- M;?2 i?b +¦ p M?B i ?mv i- M?QM;- ç¦
M?B m ;B çbM? #` +?B `)- b) +¦ # Q M?B m i` M?Ä K'i çB ;B çbM? M;QÌB i?•M-
M v p b m i?O iB i5

o` +Um i?–M H `ÆB ç–v K†i M¦B tQM;- K¼B M;QÌB Î ç•v- F?¬M; +¦ B H M iB M; T?
iÈB ;BÌ +?QM? H¨ çSM; i` M K€m iQÆB- çB K 'v- H¨ M;QÌB B +kM; T?ªB ?B mX

@ L?'i iQÈM; +¬M; i?¨M? p¢M +®i F?¬- M,K ç¦- H½Q T?m +kM; iWM; i`¨M ç–v M?B
T?m H¢B bÊ +? iX L;QÆB i®M; tm'i +¬M; +?9 çB ç F i i?•M- H½Q T?m +kM; +¦ i'
/M H¨ +¬M; +?9 i¬M [mw- +m®B +MM; +kM; T?ªB H"T ;B çbM?- ;ª +?Q B çQÊ+ ç•v
[m•M +QÌM; ç¢B5 L?QM; K¨- H½Q T?m- H¨ i K i`B m M;mv M H½Q5 hQM? +ª FBK
M;QÌB- çB m +Æ #ªM M?'i- +?QM? H¨ ç¢Q ?B m5 L; v +ª T?K i?•M +O KbM? +ÁM
F?¬M; /€K ;B i- b) F?¬M; ;B i\ G½Q T?m- H½Q T?m F?¬M; çO iQ +€+? H¨K K°i hS
iW [m M ?²B ?QÆM;- ?²B ?QÆM;- iW iW K¨ b®M; çB5

o` +Um i?–M `mM `˜v çSM; /"v- çB iWM; #QÈ+ K°i- +?"K `½B- çB ` M;Q¨B +mM;X

L?[M; M;QÌB p®M +QÌB +? F?BM? i?QÌM; H½Q- ;BÌ T?9i M¨v M?bM #¦M; /€M; i`¨M
+kM; F?¬M; #B i M M M¦B ;b +?Q i®iX

@ h +kM; +€Q HmB5

@ G½Q T?m +kM; çB i?¬BX

@ "ªM iQÈM; [m•M +kM; çB i?¬B5 J M¦- K M¦5

o,M pä ç–v çB M- M?QM; H¢B F?¬M; +¦ K°i M;QÌB- iU tQM; pB i?–M5

h`QM; F?QªM? F?„+- ç½ çB ? i F?¬M; +ÁM K°i M;QÌBX

h?€B i´ ?Q¨M; ç +O h? M? GQM; [m®+ M,K tQ h? M? GQM; æˆM;- #ˆM; p¨Q i?•M
[m®+ H"T ;B - çB m +QB i`¼M; M?'i- +?QM? H¨ ç¢Q ?B m5

*?Q /M H¨ F +MM; ?mM; +U+ €+- +?ŠM; bÊ i v ç–v K€m iQÆB- +?ŠM; bÊ HÁM; i?
M¨v M m H¨ çS +QM +¦ ?B m- h`B m GQM; æˆM; HB M i`¼M; /KM;5

"ÎB pb- i`QM; HÁM; M;QÌB M¨v- +ÁM +¦ K°i M;mv M i„+ ;BÈB ?¢M5

L; v +ª +? K `m°i +ÁM +¦ i? T?K #¢+- +ÁM +¦ B ?„M F?¬M; i? T?K\

@ h`B m hBM? >¨- M;QÆB iU KbM? F i i?9+ çB5

h–M G"T i?QÆM; ?¢B M?bM h`B m hBM? >¨ M;½ M;²B /QÈB ç'i- M?bM M?Q F M;m

"m¬M; i? ?„M\ h–M G"T +?Q iWM; +¦ i?¦B [m2M #m¬M; i? ç`+? M?•M +O KbM?X

@ .U p¨Q +€B ;b\ h H¨ F çSM; ç–m i?B M ?¢5 B /€K #S+ iY i \

h`B m hBM? >¨ pKi çSM; /"v- M?bM h–M G"T +QÌB çB M +m²M; M¦B,

@ h–M G"T- M;QÆB H¨ h–M G"T ç9M; F?¬M;\ > ? - /M M;QÆB ?¦ i?¨M? i`Q i +k
Zm M ;B +kM; +¦ ;B€M çB T M;–KX *? /QÊ+ bQ FB +O M;QÆB +?QM? H¨ M;QÌB
i?¨M? >Q¨M; a M„K ç¦ ç9M; F?¬M;\ L¨M; `'i çQÊ+5 *ÁM +¦ M[M?•M ?¼ "° FB M[
[mv i ç`M?- M¢T ?¼ H¨K T?B iY5 S?¨K H¨ M[M?•M +O M;QÆB- i ç m +QÈT ? i5 a
h?QÊM; Zm M ;B FB M[- H¨ p` ?¬M i? +O M;QÆB ç¦X > ? ? - i [mv i ç`M?- T?
M¦B b Q\ h b) T?€B +mM; T?KM; +O i çB iÈB i?¨M? >Q¨M; a - /B i H½Q +?¦ h`–M
HQÈB M¨v M[- ? ? X

hB M; +QÌB çB M +m²M; +O h`B m hBM? >¨ +?Êi i„+ M;? MX hW KB i•K +O ?„M
+?"K `½B KÎ `°M;X S?M K°i iB M;- i?•M KbM? h`B m hBM? >¨ M;½ tm®M; ç'i- ? B
/QÌM; M?Q F?¬M; i? iBM çQÊ+- h–M G"T +¦ i? ` i v ;B i KbM?X

h–M G"T i?Î T?¨Q K°i ?ÆB- i?–K M;?o, h`B m hBM? >¨- +? i i` M i v i +ÁM i?QªB
i v ?mvM? ç +O +?QM? M;QÆB M?B m H„K5

@ h`B m hBM? >ªB- i ;B9T M;QÆB F?¬M; T?ªB ç2Q €+ / M? ;B i ?mvM?- M;QÆB

h–M G"T M¦B tQM;- i?•M ?bM? T?B H M i`ÌB- H"T iS+ #B M K'i ;B[ #¦M; ç K KÌ K`i

hW #¦M; i®B i`QM; ç¢B bªM? v M ?°B- K°i i? M? MB M +?"K `½B çB ` - K†i M?Q [m
h`QM; K„i ?„M H¨ p¬ i"M pmB bQÈM;X L?QM; ?„M +¦ i? F?®M; +? i®i i•K ibM? Kb

@ >Q¨M; ?mvM? #` b€i i?O T?K+ FQ+?- ;†T +?mv M #Ä KbM?- h–M >–m ç M; çm´B

hW çˆM; b m i`mv M iÈB iB M; i`ª HÌB H¢M? M?¢i,

@ o•M;- # ?¢5

@ J†i F?€+- T?QM; h–M >–m H¨ M?'i çŠM; *¬M; hQÈ+5 h?¨M? >Q¨M; a # M +?Q
T?QM; poM? +Ym- M?QM;- ;¼B H¨ +¬M; [m®+5

@ _ä5

@ hm•M H M?5

@ o•M;5

h?•M i? h–M G”T M?Q K°i H¨M F?¦B M? - b m F?B ` F?ÄB ?Q¨M; +mM; i?b çSM; i`
i?ª i?–M i?S+ ` - +?mM; [m M? T?¢K pB M,K /†K [m M? ?Q¨M; i?¨M?- i’i +ª +€+ F
i?ÌB iB M p¨Q i`QM; ç–m h–M G”TX

L;„K +?m˜M K°i T?QÆM; ?QÈM;- h–M G”T +?Êi #B M K’iX

L; v b m ç¦- +€M? +Y +O K°i M;¬B M?¨ /•M #bM? i?QÌM; +?Êi KÎ ` - K°i H½Q ;B¨
+O H½Q ;B¨ #` +?†i çSi- im´B ;B¨ bS+ v m- #° /¢M; v m çm®BX

@ L;QÆB iÈB `²B\

@ æ½ iÈBX

@ >„M ç½ +? i\

@ S?ªB5

h`QM; H9+ ? B M;QÌB M¦B +?mv M- KQÌB T?–M çÆM ;BªM- i?”K +?Q F?¬M; +–M ?

@ h +?d #B i- M;QÆB b) F?¬M; #Ä [m i X

L;QÌB FB M;˜M; ç–m- F?m¬M K†i çÌ çšM ç®B K†i pÈB h–M G”TX

@ "B i i?b b Q F?¬M; `ÌB çB\

@ E?¬M; M;?o iÈBX

h` M K†i M;QÆB M¼ ?B M ` i?–M b„+ iQÎM; M?È- M?¨M M?¢i M¦B,

@ h`QÈ+ ç•v- ?„M F?¬M; T?ªB M;QÌB M?Q i? X

@ E?¬M; T?ªB H¨ i ûT #m°+ ?„M- K¨ H¨ #ªM iQM? ?„M #°+ H° ` K¨ i?¬BX

h–M G”T +kM; H¢M? M?¢i M¦BX

@ *¦ H) p”vX

"¦M; /€M; FB i?Î /¨B K°i iB M;- iB T,

@ a m F?B i +? i- ?v p¼M; h–M >–m ç®B tY iY i pÈB ç¬B +?Ov +O i X aQM; +?O
imv i çdM? +QÌM; ;Bª K¨ #` ç•K i`9M;- i?b +kM; +?d +¦ +ÁM çQÌM; +? i5 æ€M; iB
+O h–M >–mX

L;QÌB FB M¦B tQM;- p K†i +QÌB i?ªK- F?¦2 KB M; i`¨M ` K°i /ÁM; K€m iQÆB- i?
i` M K†i ç’iX

E2M; K°i iB M;- +†T +?Ov K¨m H K ?„+ `ÆB tm®M; ç’iX

/[? B[#

.mv L;½ æ°+ h¬M

h€+ ;Bª,hB m æ Q S?QM; GÊB

Rd8X *?QÆM; Rd8 ,i•M h–M æ Zm®+

J°i M;¨v b m- h? M? GQM; [m®+ ç½ #QÈ+ b M; i` M; bY KÈBX

J¨ H9+ M¨v- h–M G”T ç½ #QÈ+ i` M +QM çQÌM; çB iÈB h•M h–M [m®+X

hW h? M? GQM; [m®+ iÈB h•M h–M [m®+ +€+? K°i æ¢B h [m®+X h–M G”T i?m
æQÌM; #ˆM; T?ŠM;- M;²B t2 M;U +kM; +QB M?Q i?QªB K€BX h` M çQÌM; h–M G”T
*S M?Q p”v- ?ÆM ? B KQÆB M;¨v b m- h–M G”T +kM; ç½ iÈB i?¨M? h?QÊM; L;mv

æB i` M çQÌM; i`QM; i?¨M? h?QÊM; L;mv M +ªK ;B€+ F?€+ M?[M; M;¬B i?¨M? i?
M¦B- ç•v H¨ H–M ç–m iB M iW F?B iÈB i? ;BÈB M¨v- h–M G”T iÈB K°i i?¨M? i?` T?

S?® t€ ? B # M çQÌM; i`¨M M;"T +€+ HQ¢B bBM? w- M?[M; +QM çQÌM; #^M; T?Š
ç¬M; ç9+- iB M; ` Q ?¨M; p M; H M HB M iB TX

*€+ iYm H•m i` M; ?Q¨M; t ?Q K¼+ H M F?„T MÆB- iW [m–M €Q +O M?[M; M;QÌ
çQÊ+ bU ;B¨m +¦ +O [m®+ ;B M¨vX

*€+ K†i ?°B iK i?¨M? ? B +?[, *QÌM; [m®+5

æ9M; p"v- ç•v +?QM? H¨ K°i i`QM; b€m [m®+ ;B KÈB T?€i K¢M? M?'i i` M æ¬M;
[m®+5

ob b Q H¢B ;¼B H¨ h•M h–M [m®+- H¨ pb i`,K M,K i`QÈ+- h–M [m®+ +?d H¨ K°i [m
+?d #^M; MY æ¢B h [m®+X h¨B M;mv M [m®+ ;B i?B m i?®M- ç'i ç B +^M +¶B- K
/"i- i? K H K p¬ ç°X æ®B M;Q¢B i?b v m çm®B p¬ M,M;- ç®B M°B i?b K¢M? K) +Q
ç M KS+ F?B M +?Q M;QÌB i T?ªB HQm HQÐBX *?QM? H M? i?b bÈK bY +?B m ç
#'T # M?X

>ÆM +?QM KQÆB M,K i`QÈ+- tm'i ?B M K°i i? HU+ i?–M #Q- H'v iQ i? F?¬M; ;b
/B i ?Q¨M; i?'i h–M [m®+X a m ç¦ i? HU+ FB iU H"T ?Q¨M; ç - bY i M [m®+ ;B
KQÌB M,K HB M #„i ç–m /MM; +?B M i` M? çB M +m²M; F?m +? i`QÆM; H½M? i?´5

*?Q iÈB M;¨v ?¬K M v- # #®M [m®+ ;B +?mM; [m M? ç½ #` /B i- +?QM? H¨ pb pk
h? M? GQM; M[KÈB +¦ i? Fw F i HB M KBM? M,K MQÈ+- M?QM; H¢B bÊ F?¬M;
ç€M? iÈB +Y 5

L,K M,K ;–M ç•v- h–M h–M [m®+ M;?d M;ÆB H'v bS+- F?¬M; ;•v ` +?B M bU ;b- K

L?QM; +,M +S p¨Q iBM iS+ +€+ K"i i?€K i`mv M p - h•M h–M [m®+ ç½ bŒM b¨M; `
? çbM? +?d /½ i•K F?m +? i`QÆM; #ªM ç²5

J†+ /M +€+ [m®+ ;B F?€+ pW ?"M pW bÊ h•M h–M [m®+- M?QM; ç®B [m®+ /•M +
+¦ i? K K°i +ªK ;B€+ pBM? [m M; /•M i°+ K¢M? K)- pb >Q¨M; ç +O ?¼- F?B M +?
bBM? #B M ?¦ HQM; i`ÌB HÎ ç'i bQ pÈB M;¨v i`QÈ+5

>ÆM M[i?m T?9 `'i M? - +€+ HQ¢B #m¬M #€M ç m T?€i ` bBM? K M? HU+ K¢M?

>B M i¢B- iQ¨M #° /•M +?9M; h•M h–M [m®+ ;–M M?Q F?¬M; M¦B t'm >Q¨M; ç +?9
K¨ M¦B- +kM; +QB M?Q H¨ iÈB i`bM? ç° +U+ + Q `²BX

h`QM; +?QM KQÆB M,K- h–M h–M [m®+ i´M; +°M; i? v ç´B #®M çÌB >Q¨M; ç X J¶
ç m b®M; `'i H•mX æQÆM; FBK >Q¨M; ç h?¬B E?ÎB- M,K M v ç½ M,K KQÆB im´B
M¨Q ;B¨ +ª- iBM? i?–M p¬ +MM; i®iX >ÆM M[- +¦ i`mv M i?mv i M¦B `^M;- h?¬B E
h?B M +'T5

æQÆM; M?B M- i` M T?® +kM; ç²M ç½B- M¦B b m HQM; h•M h–M [m®+ +¦ i²M i¢B
+€+ [m®+ ;B tmM; [m M?- +ÁM F?B M +?Q +€+ i? HU+ b m HQM; +€+ [m®+ ;B M
i`ª i?M ;b5

"ÎB p"v- +¦ i? i?'v çQÊ+ bU K¢M? K) +O h•M h–M [m®+X h`QM; [m•M ç°B +O ?¼-
M;?bM5 J¨ i`QM; ?Q¨M; i?'i h•M h–M [m®+- +QÌM; ;Bª +ªM? ;BÈB S?€ h?B M +

G¢B +¦ M;QÌB #B i `ä ibM? ?bM?- M¦B ?Q¨M; i?'i h•M h–M [m®+ i?U+ ` #ªM i?•M +
F?¬M; #¼M ?¼ b Q +¦ F?ª M,M; #²B /QÐM; ` HQÊM; HÈM +QÌM; ;Bª h?B M +'T +?d
M?Q i? \ a Q +¦ i? +¦ çQÊ+ +QÌM; ;Bª S?€ h?B M +¬M; F? B tm'i ?B M i¢B ?Q¨M
F?B M +€+ i? HU+ b m HQM; +€+ [m®+ ;B #` /B i- +?d /€K ;B"M K¨ F?¬M; /€K M¦

h'i +ª M?[M; pB + M¨v i?U+ ` ç m M¦B `ä K°i p'M ç - ç¦ +?QM? H¨- h•M h–M [m®+
;BªM5

J¨ [m®+ ;B M¨v- iÈB ;BÌ ç½ +¦ i'i +ª +€+ v m i® +O K°i ç [m®+ `²BX .QÌM; M?Q
+kM; +?d H¨ pB + i`QM; i–K i vX

æB K M¨v- iW i` M tm®M; /QÈB +O h•M h–M [m®+ ç m +?Q H¨ M?Q p"vX

h?¬B E?ÎB M,K KQÆB im´B- M?bM /B M K¢Q +,M #ªM H¨ F?¬M; M?”M ` X L;QÌB
pQÆM; iQÈM; K¢Q M?Q M?½ M¨v- H¨ M;QÌB +?Q iÈB #®M KQÆB im´B5

J¬B i` M h?¬B E?ÎB Mm¬B K°i ?¨M; `•m +€ i` - K†i +?[ [m®+- K¨v `”K K„i iQ- ?®+
b®M; HQM; i?ŠM; i„T- p B `°M; HQM; ? T- i¢Q +?Q M;QÌB i +ªK ;B€+ ç–m iB M- H
p”i F?¬M F?ûQ- F?¬M; i? HW ;¢iX

>¬M bU +O ?„M p¨ +¬M; +?9 h`B m h?B M h?B M +O h? M? GQM; [m®+ +ÁM # M
ç¢Q +O h•M h–M [m®+X *?QM? H¨- ;BÌ T?9i M¨v- i•K ibM? +O h?¬B E?ÎB >Q¨M; c
M¨QX

"ÎB pb ?„M M?”M çQÊ+ K°i iBM iS+ F?B M ?„M +U+ F€ F?B T bÊ- K¨ +ÁM T?šM M°

æ–m iB M H¨ ? B pä ;Bª S?€ h?B M pW KÈB i`Î p iU M¦B- M; v b m ç¦ HB M M;?2
GQM; [m®+- ç´B +?O5

æ®B pÈB h?¬B E?ÎB ç½ +?m˜M #` bŒM b¨M;- b m ?¬M H pÈB +¬M; +?9 h? M? G
+?BM? +?B M- iBM iS+ M¨v i?U+ bU F?¬M; T?ªB iBM i®iX

@ > B p` bQ ?mvM?- +€+ M;QÆB M¦B- i?B m MB M FB - +?QM? H¨ i? M? MB M ç
h? M? GQM; [m®+ [m®+- h–M G”T\ hW i` M M;QÌB ?„M i`¨M ` F?Q i? K¢M? ?ÆM

E?m¬M K†i h?¬B E?ÎB H¢M? M?¢i- M?bM F?¬M; ` çQÊ+ #B m ibM? ;b- M?QM; HÌ
;Bª T?ªB +ªK i?’v t’m ?´X

æ9M; p”v- ? B pä ;Bª +ªM? ;BÈB S?€ h?B M i`QM; K„i M;QÌB i? iK+ ;–M M?Q ç½ ç
M;Ì H¢B #` F?Q i? i` M M;QÌB K°i i?B m MB M i`¨M ` /¼ HmBX *?mv M M¨v- ç†i
/ +?`m ;bX

>ÆM M[- ç•v H¨ /QÈB ibM? ?m®M; i? M?•M ç m #B i i?•M T?”M ? B M;QÌB M¨vX
>Q¨M; ç h`B m hBM? >¨ /Q h•M h–M [m®+ /®+ bS+ M•M; çÐ- +kM; ;B®M; M?Q T?
F€ #,M; ?¨X

L?` çB M ?¢ h`B m hBM? >ªB b m F?B ç,M; +Æ HB M F?˜M +’T imv M #® K°i H–M
M,K MQÈ+ HB M KBM?X a) +’T +?Q #®M [m®+ ;B FB K°i +¬M; ç¢Q p M?[M; b B
M?B M F?B M i`€+? h•M h–M [m®+- T?€B M;QÌB €K b€i ?Q¨M; i?’i h? M? GQM; [
>ÆM M[- +ÁM imv M #® +?mv M ?¬M bU +O +¬M; +?9 F?¬M; +¦ ?B m [mªX u m +
çQ *¬M; +?9 h? M? GQM; [m®+ [m v p - çWM; ç +?Q K°i +¬ ;€B p¬ i°B #` +m®M

oB + M¨v- i?U+ ` M; M; #ˆM; pÈB pB +- h•M h–M [m®+ +?Q tm’i +?BM? ç½ tm’i ?B
i€i K°i +€B #¢i i B5

h?¬B E?ÎB ?QT K„i- i`QM; HÁM; +QÌB H¢M?, h`ª H¢B +¬M; +?9 +?Q M;QÆB\ h®
b m F?B /MM; [m K°i H–M i?b b) i`ª p +?Q +€+ M;QÆB5

G9+ M¨v- ? B pä ;Bª S?€ h?B M M;²B /QÈB b„+ K†i ç½ +¦ +?9i F?¦ +QB- i`QM; ç¦ K

@ " ?¢- M;¨B M¦B ç9M;- +?QM? H¨ M;QÌB i? M? MB M FB X B- i i?U+ ?´ i? M- F?
# ?¢ ;B Q +?QX *?9M; i +?m˜M #` [m v p bQ K¬M +?`m T?¢i5

h` M K†i h?¬B E?ÎB ?B M H M MK +QÌB ¬M ?Á - F?Q€i i v €Q- M¦B,

@ > B p` bQ ?mvM? b Q H¢B M¦B p”v- i?„M; i?m i`QM; #BM? ;B H¨ +?mv M i?QÌM
M¨v F?¬M; #¢B i`”M ç•v\ h`QÈ+ FB +ÁM KQÊM HU+ h`B m hBM? >¨- +kM; +?d ç
h`B m hBM? >¨ FB H¢B p¬ M,M; M?Q p”vX "MM M?½Q F?¬M; çÐ çQÊ+ iQÌM;5 *?d
K°i F?B ? B M;QÌB `ÌB çB i?b ?„M bÈK Km°M ;b +kM; b) #` M?` ç ?„M H”i ç´ i?¬BX
GQM; [m®+ b) `ÆB p¨Q M°B +?B M- ibM? i? bQ pÈB #•v ;BÌ +¦ i? i®i ?ÆM +?9iX

h?¬B E?ÎB M¦B tQM;- F?) +QÌB M¦B,

@ L;QÌB i? M? MB M >–m ;B i M h–M G”T FB i?”i ` H¢B F?B M i +ªK i?’v FBM
M?B m im´B\ JQÌB b€m\ > v KQÌB #ªv\

> B pä ;Bª +ªM? ;BÈB S?€ h?B M p K†i t'm ?´ M¦B,

@ *¦ iBM iS+ t€+ i?U+- M¦B H¨ h–M G"T FB M,K M v KÈB +¦ KQÌB b€m im´B5

>Q5

h`QM; T?ÁM; +ÁM +¦ M?[M; M;QÌB F?€+- M;?2 i?'v HÌB M¨v ç m F?¬M; M?`M çQÊ

J°i M;QÌB i?'i i? M? M¦B,

@ oB + M¨v F?¬M; i? M¨Q\ JQÌB b€m im´B- +?d /U p¨Q F?Q i? +¦ i? /¼ HmB ?

> B M;QÌB FB p®M ç½ M;? M i`QM; M;QÌB K°i #KM; HY ;B"M- K°i i`QM; ? B H½Q

@ >Ä bQ ?mvM?- w +O M;QÆB H¨ +?9M; i M¦B /®B\

G½Q ;B¨ çQÊ+ tQM; H¨ >Ä bQ ?mvM? i?ªM M?B M +QÌB- H„+ ç–m M¦B,

@ h F?¬M; +¦ w M¨v- +?d H¨ +ªK i?'v i?"i F?¦ iBMX JQÌB b€m im´B- +?"+ +?"+- i?
T?ªB #°B T?K+X

@ L;QÆB +¦ w ;b\ æWM; iQÎM; im´B M;QÆB ?ÆM ?mvM? ç m +?9M; i - i?U+ HU+
i v +?d +?•M p¨Q +?9M; i 5 aQ K¬M M;QÆB +kM; F?¬M; K¢M? ?ÆM bQ K¬M +?9M
h? M? GQM; M m H¨ M;QÆB- M¦B F?¬M; +?QM? t€+ i?b +ÁM F?¬M; #ˆM; ?mvM? ç

@ E?¬M; M?'i ç`M?X

G½Q ;B¨ ?¼ >Ä +QÌB M;¢Q M;? - b m ç¦ M¦B,

@ L m ç H½Q T?m ;†T iB m iY FB - +?„+ +?„M b) +?Q ?„M +¦ ç M K¨ F?¬M; +¦ p X

@ >¼ >Ä - F?¬M; T?K+ i?b #•v ;BÌ +?9M; i i, i?Q çBX

@ >„+- i, i?Q i?b i, i?Q- i bÊ +€+ M;QÆB +?„+\ L¦B H¨ H¨K- +?Q ?mvM? ç +€+ M;

@ L;QÆB Km®M +? i5

@ L;QÆB KÈB Km®M +? i5

@ æQÊ+ `²B- çQÊ+ `²BX æ m /WM; H¢B +ª çBX

h?¬B E?ÎB M?Qm K¨v- i?Î /¨B K°i iB M;X

@ æ m #Èi i` M? +½B çB5 h iBM iQÎM;- ? B p` bQ ?mvM? oä ;B imv i ç®B F?¬M;
F?€B F?B i?'v i?B m MB M FB im´B i` p"v ç½ +¦ i?U+ HU+ + Q +QÌM; i?¬B- +kM;
?„MX *?9M; i iK H¢B +MM; K°i ?¶- pb K°i KK+ çQ+? ;B®M; M? mX >²M; i`–M ?²M
ç†i i`QM; K„i\ S?K i?•M i - i´ T?K i - B- F?¬M; T?ªB H¨ H¨K >Q¨M; ç p¨B +?K+ M,
[m M im Hmv M b Q\

G½Q ;B¨ ?¼ >Ä F?BM? i?QÌM; F?) ?W K°i iB M;- b m ç¦ M¦B,

@ > B p` bQ ç oä ;B - F?¬M; T?ªB M¦B iB m iY FB b) iÈB ;BªB +Sm +¬M; +?9 +Q
HB M +?Ì t2K5 h i?"i Km®M M?bM +QB- K°i +QM #9T # KÈB KQÌB b€m KQÌB #ª
ç M >ÊT h?B MX

h`QM; T?ÁM;- K°i H½Q ;B¨ F?€+ ?Á ;BªB,

@ oB + M¨v- M¦B F?¬M; +?WM; i?B m MB M FB K M; i` M KbM? #ªQ p"i M¨Q ç¦- +
ç¢BX

> B M;QÌB oä ;B iÈB H9+ M¨v M;QÊ+ H¢B +?ŠM; i? K iS+ ;B"M- ç m +QÌB H¢M?,

@ *€+ M;QÆB F?¬M; iBM ? B ?mvM? ç +?9M; i +kM; +?ŠM; b Q5 *?9M; i F?¬M
+?„M iÈB- M¦B F?¬M; +?WM;- H9+ M¨v ?„M ç½ iÈB i?¨M? h?QÊM; L;mv M `²B5 *€-
;†T K†i ?„M i?¬B5

@ h `'i +?Ì KQM;5

G½Q ;B¨ ?¼ >Ä M? +? KB M; +QÌB M?¢Q- i`QM; K„i i`¨M M;"T b„+ i?€B M;¢Q M;?

/[? B[#

.mv L;½ æ°+ h¬M

h€+ ;Bª,hB m æ Q S?QM; GÊB

RdeX *?QÆM; Rde ,i`B m h?B M h?B M S?ªM E?€M;

h?B M h?B M M;²B M;•v M;®+ i`QM; +,M T?ÁM; t ?Q - i`QÈ+ K„i M¨M; +€+ +mM; M
#ªQ M OBX L?QM; M¨M; F?¬M; M¦B K°i +•m- F?¬M; ,M K°i KB M;- K†i F?¬M; +?9i
çQ M i` M; M?Q K°i #S+ ?¼ X

G9+ M¨v- iW # M M;Q¨B i`mv M iÈB iB M; M;QÌB +?m M;Q ,

@ hB m M? ç–m FB +ÁM +?Q +?`m ,M +ÆK M¦B +?mv M b Q\

J°i +mM; M[i?'T ;B¼M; M¦B,

@ æ9M; p"v- h?B M h?B M +¬M; +?9 ç½ F?¬M; ,M F?¬M; m®M; K'v M;¨v `²BX

@ >W- M;QÌB h? M? GQM; [m®+ +€+ M;QÆB i?"i H¨ iB iB M5 *¬M; +?9 +€B +?¦ K
K„i5 *?Q KbM? H¨ i?B M FBK iB m i?Q b Q\ *? +QÌB5

@ "¨ K B- b Q +¦ i? M¦B M?Q p"v +?S\

"®T5

J°i iB M; ;BÁM i M p M; H MX

@ æ² ç iB M- /€K +½B HÌB i X *€+ M;QÆB /€K [mªM\ E?¬M; +¦ ;B€Q /K+5 L;QÌB
ç m ;B®M; p"v b Q\

L;QÌB +¦ iB M; M¦B +?m M;Q FB p M? K†i ?'i ?¨K b B F?B M- KQÌB T?–M FB m M

L;Q¨B +Y p M; H M iB M; F?¦+ •K dX

E?m¬M K†i h`B m h?B M h?B M pšM çÌ çšM M?Q i`QÈ+- F?¬M; +¦ +?9i #B m ibM?
ç°M; H¢B i`¨M M;"T T?šM M°X

*€M? +Y #` ç˜v ` - K°i T?K M?•M ?ÆM M,K KQÆB im´B çB p¨Q- p K†i /[iÊM- +†T
/B m ?•m- H¢M? HMM; M?bM HQÈi [m +mM; M[ç M; M OB h?B M h?B M- M¦B,

@ L;QÆB- çB ` M;Q¨BX

@ L?QM;- # ?¢ M¦B

*mM; M[M¨v çSM; /"v- /QÌM; M?Q bÊ ?½B T?K M?•M FB - p K†i F?¦ tYX

@ Pi H¬B # ?¢ ` /¼ i çB- M;QÆB H¨ +€B ;b\ æ½ [m M KbM? H¨ M;QÌB MQÈ+ M¨
ç–m /` [m®+ i?b F?€+? F?Q +€B ;b\ >W- M;QÆB F?¬M; +'T +?Q +¬ i +?9i M? M b„
F?´ b Q\ æB ` M;Q¨B5

S?K M?•M çB m M;Q +„i HÌB +mM; M[- çm´B M¨M; ` M;Q¨BX

oW çB pW H„+ 2Q- iÈB M;²B i`QÈ+ K†i h`B m h?B M h?B M- M;Q¨B +QÌB M?QM;

@ •M çB- b Q M¨Q- +ÁM Km®M i T?ªB ûT M;QÆB b Q\

h`B m h?B M h?B M M;˜M; ç–m- i?U+ HU+ +O M¨M; ç½ ç¢i iÈB >mv M +'T #"+ M,K
iOv- i®+ ç° im Hmv M ç½ i,M; H M +U+ F€ M? M?X

L?QM; H9+ 'v h`B m hBM? >¨ pb #S+ #€+? Km°B Km°B p¨Q F?m¬M F?´- ç½ +?Q M¨
,M p¨Q +ª M;QÌB b) p¬ HU+- +,M #ªM F?¬M; i? p"M H M çQÊ+ +?9i M;mv M HU+ M

hÈB h•M h–M [m®+ `²B- HQ¢B /QÊ+ M¨v +kM; +?Q iWM; ;B€M çQ¢M- K¶B H–M ç n
+?Q M M- ç®B pÈB T?K M?•M çB m M;Q M¨v +¦ i? M¦B H¨ i?®M; ?"M iÈB +U+ çB

h`B m h?B M h?B M H¢M? HMM; M?bM T?K M?•M- b m ç¦ H¢M? M?¢i M¦B,

@ L;QÆB F?¬M; bÊ i i?"i bU i? v ç´B bmv M;?o- K°i HÁM; i`Î i?¨M? T?B iY +O #
b Q\ L;QÆB /U p¨Q +€B ;b K¨ /€K ç°M; p¨Q M;QÌB +O i \

@ > ? - bÊ- i bÊ +? i K'i5

G½Q T?K M?•M H¢M? HMM; +QÌB- p K†i F?BM? i?QÌM; M¦B ,

@ hB m M? ç–m- i +kM; F?¬M; bÊ M¦B i?"i +?Q M;QÆB #B i- i`ª i?M i \ L;QÆB M
T?"M i?U+ bU +O i F?¬M;\ >W- H½Q i?•M H¨ p9 Mm¬B +O çQÆM; FBK ?Q¨M; ?"
L;QÆB H¨ +€B i?€ ;b\ J°i F ç€M; i?QÆM; /MM; ç ;B Q /`+? K¨ i?¬B5

G½Q T?K M?•M M¦B tQM;- F?¦2 KB M; M? +? H M +QÌB H¢M?- p K†i ç°+ €+ çSM;
h`B m h?B M h?B M- M¦B ,

@ L;QÆB M?'i ç`M? F?¬M; +¦ F i +K+ i®i ç T5 L;QÆB #B i F?¬M;\ h? M? GQM;
+?mv M HÈM `²B ç¦- F? M? F?€+?- Km®M #B i +?mv M ;b F?¬M;\

G½Q T?K M?•M +QÌB ç„+ w- M¦B iB T ,

@ Jm®M #B i i?b M¦B- ,M +ÆK çB- çWM; +¦ iÄ p b®M; /Î +? i /Î M[- i HB M M¦B +

h`B m h?B M h?B M +QÌB ªK ç¢K- €M? K„i +kM; F?BM? i?QÌM; M?bM p K†i /[iÊM

@ h F?¬M; +¦ ?SM; i?9 5

G½Q T?K M?•M M•M; i v i€i h`B m h?B M h?B M K°i +€B- K„M;,

@ æ² ç iB M5 L;QÆB F?¬M; Km®M #B i i +kM; M¦BX >Q¨M; ç + + +O M;QÆB
+? i ç¦X E?€+? F?€+? H¢+ UhB M; +QÌBV- i? M¨Q- iBM iS+ M¨v M;QÆB +¦ i?Q+?
ç¨B- i M iB m iB M +?OM; F?¬M; i?S+ i?ÌB FB H¢B /€K +¦ i?€B ç° ç®B M;?`+? pÈ
M;QÆB #` /B i pQM; +?d i`QM; bÈK i®B K¨ i?QB5 L;QÆB +?Q H¨- K°i +¬M; +?9 p
ç€M; ç FB m M;¢Q ?ª\

E?m¬M K†i h`B m h?B M h?B M +m®B +MM; +kM; ç½ t9+ ç°M;- M¨M; çSM; #"i /"v-
bŒM; ;B¼M; ?ÄB,

@ h?"i b Q\

@ >W- M;QÆB bÊ b Q\ L¦B +?Q M;QÆB #B i- i?¨M? i?¨M? i?"i i?"i M;?2 HÌB i - +
#^M; F?¬M;- p b m i b) +?Q M;QÆB M K ç m F?´ i?QÌM; tmv M ç¦5

o K†i H½Q T?K M?•M €+ ç°+- +QÌB H¢M? M¦BX

h`B m h?B M h?B M #¶M; M?B M +¦ +?9i i?'i i?–M M;½ M;²B i` M ;? - F?¦2 KB M;
i`¨Q T?9M; M²M; /"K- H˜K #˜K,

@ :B i i®i H„K- ;B i i®i H„KX

> B ?¨M; MQÈ+ K„i i`QM; bm®i iW ? B # M K€ h`B m h?B M h?B M +?ªv tm®M;X
?¬K ç¦- F?B M¨M; p¨ T?K ?Q¨M; ç M; #¨M Hm"M p h–M G"T- h?€B iY + + K M; i?2
+?9i i? v ç´B t¬M; p¨Q- b m ç¦ +?d p¨Q T?K ?Q¨M; `®M; iQX

>„M ?ÄB T?K ?Q¨M; pb b Q Km®M T? ?„M- T?K ?Q¨M; +€B +¼ pÈB ?„M- F?¬M; M
K°i +?QÎM; ç€M? +? i T?K ?Q¨M;- b m ç¦ h?€B iY + + ¬K i?B i? T?K ?Q¨M; F?¦+
i?"K +?Q F?¬M; i`€+? +S H½Q ;B¨ pW ` i v K°i +•mX

h`B m h?B M h?B M ç½ F?¬M; +ÁM H¨ i` +QM M[- M¨M; b Q F?¬M; #B i- T?K ?Q
+¦ M,M; HU+ ;b ç•v\ *¦ i? M¦B +?Q B\

æ m M¦B Î K°i MÆB i?–M #Q M¨Q ç¦ +O h`B m ;B - +kM; +¦ i´ iB M i?U+ HU+ `'i +
i? HB M ? pÈB ?¼ çQÊ+ ç•vX "Q K"i M¨v +?d +¦ H`+? ç¢B ?Q¨M; ç - KÈB çQÊ+ #

J°i F?„+ T?K ?Q¨M; +? i- i`€B iBK h`B m h?B M h?B M ç½ +? i K°i MY X L¨M; F?¬
ç T K¨ + + H¢B +?Q M;QÌB ;B i T?K ?Q¨M;- +?ŠM; H)- ? B +?[[mv M i? M¨v- H¢

G”TX L?QM; ?„M pšM F?¬M; HU +?¼M # v H M- #ªQ i²M i? HU+ ç SM; T?¦ ibM?
i? tm’i ?B MX

h?ŠM; ç M F?B ` F?ÄB i?¨M? ?ÆM # KQÆB /†K- h–M G”T KÈB /WM; +?•M çSM; Î
M?B tm®M;- b m ç¦ KÈB M¦B pÈB h`B m h?B M h?B M ç½ M;O i` M HQM; ?„M,

@ h?B M h?B M5 hdM? H¢B5

h`B m h?B M h?B M KÎ K„i KÆ KÆ K¨M; K¨M;- +ªK ;B€+ M^K i` M HQM; h–M G”T i
.QÈB iBM? i?–M ? i bS+ m QªB M¨M; H¢B M;O K’i- +¦ +?9i t’m ?´ H HQÐBX h`B m
HQM; h–M G”T- i?’v >Q¨M; ?”m #` h–M G”T MûK b M; K°i # M- h`B m h?B M h?B M
M;OX

@ h–M G”T5 *¦ i? ;B Q M[iB M M?•M M¨v +?Q Km°B çQÊ+ F?¬M;\

:B¼M; h`B m h?B M h?B M H¢M? #,M;- i`mv M p¨Q i`QM; i B >Q¨M; ?”m- +¨M; F?B
?½BX

@ æQÊ+5

h–M G”T M¦B tQM;- iB M i v +ÎB #Ä ?mv i ç¢Q +O >Q¨M; ?”mX

>Q¨M; ?”m +ªK ;B€+ KbM? +¦ i? M¦B çQÊ+- H”T iS+ H¢M? `mM `mM +–m tBM,

@ æWM; +¦ ;B i i 5 æWM; ;B i i K¨5 *€+ M;QÆB Km®M +€B ;b i +kM; ç m +¦ i? i?
+–M çWM; ;B i i X

L?bM >Q¨M; ?”m +QÌM; [m®+ `mM `mM i?¨M? K°i +KK- i` M K†i ç m i`¨M ç–v bÊ ?½
h?B M ?B M H M K°i iB +QÌB F?BM? i?QÌM; i?”i b•m,

@ h M¦B `²B, ;¨ K€B poM? pB M +?d +¦ i? H¨ ;¨ K€B5 a) F?¬M; i? #B M i?¨M? S?
iB M ç² +O M;QÆB- i +kM; F?¬M; ç€M; ;B i M;QÆB5 JšM M?B5 oW `²B ªi Km
L;QÆB Km®M i`ª i?M i? M¨Q +S H¨K i? ç¦- +¦ #ªM +mM; +MM; h–M ?–m +?®M; +?

@ h H¨ ;¨ K€B- i H¨ ç² ç iB MX h?B M h?B M +¬M; +?9 5 L;¨B H¨ ç¢B M?•M çWM
M?B +¬ MQÆM;5 h b B `²B- i F?¬M; M M ç®B tY pÈB +€+ M;¨B M?Q p”v- +€+ M;¨

.QÈB €T HU+- iBM? i?–M >Q¨M; ?”m ?Q¨M iQ¨M i M pÐ- MQÈ+ K„i MQÈ+ KkB i`¨M
JšM M?B K°i HÁM; Km®M ;B i M¨M; i +kM; +ªK i?’v p¬ bd- çB [m ?mM; ?,M; i€i +
ç¦ K„M;,

@ hB M M?•M5 hU i€i KbM? çB5

@ h i€i- i i€i- i H¨ iB M M["®T- #®T- #®T- #®T5

L?bM >Q¨M; ?”m [m€ Î FB - [m–M €Q ?Q H M?QM; p K†i FBM? ?QªM; ?mM; ?,M;
+?d +¦ i? BK H†M; H„+ ç–mX h`QM; HÁM; M¦B h`B m h?B M h?B M i?”i ç9M; H¨ F
/•M ;B M- +kM; +¦ K°i i?•M FB m M;¢Q i?¨ +? i +?S F?¬M; +?`m F?m’i T?K+- pQ M
+Sm FB X *kM; +¦ M;QÌB /M H¨ +ª çÌB Î i`QM; T?9 [mw- M?QM; +?d +–M H°i #Ä HÈ
F?mM; pšM H¨ K°i F v m Èi- M?m M?QÊ+ bÊ +? iX

@ *?9M; i çB i?¬BX

h?’v h`B m h?B M h?B M +MM; JšM M?B +kM; ç½ +¦ +?9i F?¬M; +?`m çQÊ+- h–M G

h`B m h?B M h?B M pšM M^K i` M HQM; h–M G”T M?Q i`QÈ+- H9+ M¨v JšM M?B #
i`QÈ+X h–M G”T ;B®M; M?Q b m ç–m +¦ K„i- [m v H¢B M¦B pÈB >Q¨M; ?”m ç M; M
ç°+,

@ h„i w M;?o i`ª i?M M¨v çB5 æWM; M;?o `^M; Hm¬M Hm¬M +¦ M;¨v b) H¨K ;b çQÊ
F?¬M; +¦ iQ +€+? ç¦- K†i F?€+ iBM `^M; [m ç K M¨v >Q¨M; ?”m h•M h–M Zm®+ b)
iU KbM? +–m T?9+ çB5

h–M G”T M¦B tQM;- i?•M M;QÌB pKi H M i`ÌB # v çBX

>Q¨M; ?”m iU i€i K†i KbM? ç M bQM; pM- M;½ M;²B /QÈB ç’i ;¨Q F?¦+X

>ÆM ? B i?€M; b m- # M;QÌB ç½ i`Î H¢B h? M? GQM; [m®+- H9+ M¨v ç M; Î i` M ç

h?m çB ç¬M; ç M- i?ÌB ;B M i?QB çQ X æªQ K„i h–M G”T ç½ çB ç M i? ;BÈB M¨v #
+kM; ç½ KQÌB H,K im´B- K„i i?’v K°i M,K KÈB H¢B #m¬M; tm®M;X

h`B m h?B M h?B M F?¬M; Km®M [m v i`Î H¢B ?Q¨M; i?¨M? M[- M¨M; Km®M ?Q¨M
çB i’i +ª M?[M; ;b F?¬M; pmBX "ÎB pb M¨M; bÊ i`Î p ?Q¨M; +mM;- b) M;?o ç M M?

L?’i H¨ ç®B pÈB + + h`B m hBM? >¨- h`B m h?B M h?B M +¨M; F?¬M; #B i H¨K b
?¢B +? i T?K ?Q¨M; M¨M; bMM; FQM? v m [mw M?’i- M?QM; H¢B +? i i`QM; i v M

L?` + p®M `’i i?•M +”M- ?¬K M v +kM; i`Î i?¨M? >Q¨M; ç X h`QM; ?Q¨M; +mM; ç
M¨M; v m M?’i- +kM; F?¬M; +¦ Kšm ?”m v m i?QÆM; M¨M;- M¨M; +ÁM [m v p H¨K

*?Q M M h`B m h?B M h?B M +?mv M +?Q L?` + K°i T?QM; i?Q- M¦B KbM? çB i?
+–M HQ H„M;

E€ i?”i +ªK ibM? +O h`B m h?B M h?B M ?B M i¢B ç®B pÈB h–M G”T +kM; ? i bS
p”v i?”i H¨ F?¬M; i? M¨Q- i?B m M[KÈB KQÌB #®M im´B M¨v ;–M M?Q çQ i’i +ª +ª
G”TX L?QM; /M b Q h–M G”T +kM; iU i v ;B i ç¢B + +O M¨M;- F FB ç€M; +? i-
G”T ç®B pÈB M¨M; +kM; +¦ ªM? ?QÎM; Qi M?B mX Jm®M +ÎB #Ä F?9+ K„+ M¨v- +
tQ /`mX

hB M ç° çB çQÌM; +O # M;QÌB +kM; F?¬M; M? M?- h? M? GQM; [m®+ iW H9+ h`
ç²M; i?ÌB #„i ç–m +?m˜M #` +?B M i` M?X E?„T MÆB ç m i`¨M M;”T ?ÆB i?Î F?˜
çB m M¨v F?¬M; +¦ HB M [m M ;b ç M h–M G”TX h–M G”T Hm¬M Hm¬M iBM iQÎM; M
HU+ HB M ? pÈB i´ iB M h`B m ;B X

>ÆM M[h•M h–M Zm®+ H¨K M?Q p”v- F?ŠM; ç`M? +kM; ç½ bÈK F?ÆB /”v #’i K½
i` M? ;B[+€+ MQÈ+- h–M G”T F?¬M; ? +¦ ?SM; i?9X

L?bM iQÌM; i?¨M? >Q¨M; a M;mv M; i` M; i`¼M; i`QÈ+ K„i- i`QM; HÁM; h–M G”T
a - h–M G”T i ç½ i`Î p 5

/[? B[#

.mv L;½ æ°+ h¬M

h€+ ;Bª,hB m æ Q S?QM; GÊB

RdNX *?QÆM; RdN , S?9 Zmw o G¨M;5

J°i +?B + t2 M;U +U+ F€ +9B i?’T- F?¬M; +?9i 2 M;¢B iB M p T?Q i?¨M? >Q¨M
HB m +O h–M G”T- i`QÈ+ +´M; i?¨M? >Q¨M; a H¢B çSM; K°i ç€K M;QÌB ç¬M; M;?

.M M; v +ª t T?m ç€M? t2 M;U M¨v +kM; ;B”i Mªv KbM?- i?–K M;?o F?¬M; i?’v T?
+O ç¢B M?•M p”i M¨Q iÈB K¨- H¨K b Q +¦ M?B m M;QÌB ç M M;? M? iB T M?Q p”v
T?m M¨v +kM; +ªK i?’v #m²M +QÌB- #ÎB pb M?bM K°i çQ¨M ç°B M;k +?WM; K’v i`,K
M?Q ç M; M;? M? ç¦M ?„M iÈB5

h`QM; HÁM; h–M G”T +kM; +¦ +?9i M;?B ?Q†+- i?–K M;?o KbM? i`Î p +?d i?¬M; #€
G½M? . Q- "° o•M u M- H¨K b Q i?Q€M; +€B M?ªv ` M?B m M;QÌB M?Q p”v\

L¨Q F?¬M; #B i- # M;QÌB >´ +MM; G½M? . Q p¨ "° o•M u M Î i?¨M? h? M? GQM;
i?•M T?”M- M?QM; b m F?B i`Î H¢B i?¨M? >Q¨M; a i?b ç€K ;B i°+ +ÁM i?QM? ?
çQ€M ` i?•M T?”M +O #¼M ?¼5 *¦ F?¬M; #B i # Q M?B m M;QÌB ç m ç M; M?bM
+O #¼M ?¼X L;¨v ?¬K [m ç½ T?€i ?B M #¼M ?¼ v M H†M; ` F?ÄB i?¨M?- +?Ì ç
a X

*¦ i? ç +€+ p` M¨v M;¦M; i`¬M;- i`QM; i?B M ?¢ M¨v M;Q¢B i`W h–M G”T ` - +ÁM

*?Q M M +,M #ªM F?¬M; /MM; M?B m i?ÌB ;B M- K°i /ÁM; M;QÌB M?Q i?Ov i`B m- +
>Q¨M; a iQ¨M #° ç m iK i"T Î MÆB M¨v5

h` M çÌB M¨v i?"i F?¬M; +¦ # Q M?B m F M;m M;®+- +kM; F?¬M; +¦ M?B m i`MM;

L?'i H¨ b m F?B h–M G"T /`+? /mM;- M; v +ª iQM? / M? +kM; HQÌB bY - p"v M¦B `ä
F?¬M; [m M i•K ç M i?•M T?"M +O KbM?5 *€B ;¼B H¨ /`+? /mM;- +?ŠM; [m +?d
M;QÌB F?€+- ;BªK i?B m T?B M T?S+ K¨ i?¬B- +,M #ªM F?¬M; M;?o iÈB pB + HW
>Q¨M; a M¨v5

L;QÌB i - bÈK Km°M +kM; T?ªB i`Î p 5

GÌB M¨v- H¨ b m F?B S?QÆM; >¢Q L K çB iÈB æ ç¬ ibK h–M G"T F?¬M; +¦ F i [m
+?Q T?K i?•M ?„M5

L?'i H¨ F?B h–M G"T iÄ b€M; tm'i b„+ Î æ ç¬- / M? iB M; M?Q K†i i`ÌB # M i`Q - +
;B F?¦ +?`m M?'i5 G½Q ;B h?QÊM; Zm M h?B i /QÈB +ÆM ;B"M /[# [m M ?Q¨M
iÈB +?mv M ibM? h?QÊM; Zm M ;B M[X *ÁM ;B +?O h?QÊM; Zm M "'i >®B- ?B

B +¦ i? M;?o ç M- K°i çS +QM ?Q M; M;? Q ? M ç M +U+ çB K M,K ç¦- H¢B +?d i`
p¼iX h?"K +?Q- M?bM p¨Q iBM iS+ +O h?QÊM; Zm M ?Q¨M; T?B Î i`QM; +mM; i`m
+¦ i? ç,M; +Æ ç p`- +?QM? H¨ #ÎB h–M G"T tm'i i?O i`m b€i h?€B iY h`B m hBM?

*€B ;b ;¼B H¨ +¬M; H Q H"T [m®+- +?QM? H¨ ç•v5

æ®B pÈB h•M ?Q¨M; h`B m hBM? >ªB K¨ M¦B- M m F?¬M; T?ªB bÊ i`U+ iB T T?QM
F?B M M?B m M;QÌB T?ªM ç®B- ?ÆM M[h–M G"T +kM; F?¬M; i? K ç w iÈB +€B
ç½ bÈK i?¨M? pQÆM; iQÈ+ `²B5

hBM iS+ M¨v ç®B pÈB h?QÊM; Zm M ;B K¨ M¦B- [mª i?"i H¨ K°i +9 +?¨ ç¢TX L;QÌB
;BÌ ç½ +? iX "¼M ?¼ pšM Hm¬M iU M;¢Q- M°B i`QM; ? B KQÆB M,K b) çQ ` KQ
?B M i¢B Î i`QM; K„i h–M G"T- ;B®M; M?Q ;¨ pQÌM +?¦ ?Q M; F?¬M; +?`m çQÊ+ K

L;QÌB i M; v +ª pä ;Bª i` im´B i?B M i¨B ç M iW MÆB i?–M #Q +kM; +¦ i? ç€M? #
+?¢v ? B imv i i? +QÌM; ;Bª S?€ h?B M +ªM?- M¨Q T?ªB ;B i°+ M?Q h?QÊM; Zm
M[\

æWM; M?bM ?B M i¢B h?QÊM; Zm M ;B Î i?¨M? >Q¨M; a M¨v ç M; çSM; Î ç` p` ç
;BÈB ?¢M Î i`QM; i?¨M? M¨v K¨ i?¬B5

*ÁM h–M G"T- ç½ i`Î i?¨M? pQÆM; ;Bª poM? +Ym Î i?¨M? >Q¨M; a 5

*€B M¨v +MM; pÈB J¢+ ;B v m Èi FB +¦ #ªM +?'i #'i ç²M;5 J¢+ h?B M >MM; +?d
i?m°+ p [m M pB M h? M? GQM; [m®+X *ÁM h–M G"T- H¢B +?QM? H¨ +?O M?•M

L¦B F?¬M; +?9i [m€ ç€M;- ?B M i¢B i?¨M? >Q¨M; a +?QM? H¨ [m®+ ;B i`QM; [m®

*?d +–M h?QÊM; Zm M ;B +ÁM Km®M iB T iK+ bBM? i²M Î i?¨M? >Q¨M; a M¨v p b
+?[i`` [m M p pÈB h–M G"T- b m ç¦ +ÁM T?ªB /U ?ÆB M;QÌB i K¨ b®M;X

*€B M¨v ç®B pÈB +? +QM h?QÊM; Zm M "'i >®B M,K ç¦ KkB M;Y H M i`ÌB K¨ M¦B-
;†K T?•MX L?QM; M?[M; M;QÌB i`QM; ;B i°+ iWM; #QÈ+ ûT b€i- F?B M #¼M ?¼ F
M?"M [mv i b€+? b B H–K M,K ç¦X

L;mv M M?•M `'i çÆM ;BªM- #ÎB pb h?QÊM; Zm M ;B H¨ M;QÌB +O h?€B iYX a m
H'v i? b'K bûi [mûi b¢+? T?2 T?€B h`B m hBM? >¨X L M ç€M? i?b ç€M?- ç€M; ;B
MQÆM; i vX J¨ +?QM? #ÎB pb p` ?¬M i? +O h–M G"T H¨ M[M?B M?¨ h?QÊM; Zm
iÈB h?QÊM; Zm M ;B K¨ #m¬M; i? #¼M ?¼5

æB K M¨v H¨ h?QÊM; Zm M ?Q¨M; T?B iU KbM? pB i i?Q ;YB p - +ªM? +€Q h?QÊ
çWM; H¢B +?¼+ ;B"M h–M G"T- #ˆM; F?¬M; i?b F?¬M; B ;B[çQÊ+ h?QÊM; Zm M

h`QM; +€+ ;B i°+ i?¨M? >Q¨M; a - ?¨B HÁM; M?'i ?ŠM H¨ S?QÆM; ;B `²BX æ•v +k
FBM? M;QÌB +O ? B +? +QM S?QÆM; ;B - /U FB M ç M iQÆM; H B F?¬M; i? ç`
iB M ?¨M? ç–m iQ +ªK ibM?X >ÆM M[iBM iS+ S?QÆM; >¢Q L K p¨Q i?¨M? h? M
+kM; M;?o #B M T?€T i`mv M p¨Q i`QM; i B #¼M M;QÌB >´- iBM iQÎM; h–M G"T b

J¨ #¼M ?¼ ç–m iQ- H¢B +?d F?¬M; iÈB # M,K ç½ i?m çQÊ+ ?B m [mªX >B M ;BÌ M
`'i M?B m K†i H¨K ,M ;B Q iB T [m H¢B- +kM; #„i ç–m +® w p¬ ibM? i`€M? Mû S?C

æ•v- +?QM? H¨ K°i HQ¢B i? p¬ ?bM?5

S?QÆM; ;B ç„+ i? - h?QÊM; Zm M ;B i?'i i? X

h?QÊM; Zm M >B M ok çSM; ;B[çQ¨M M;QÌB- b„+ K†i F?¦ +QB- i`QM; HÁM; T?š
M´B- i M h–M G"T T? p"i FB H¨K b Q +¦ F?ª M,M; #^M; p¨Q K°i [mv M +?B M F„ +¦
FB ç¢i ç M i?¨M? iUm M;¨v ?¬K M vX >ÆM M[- ? B #¢i i B i¨M M?šM FB ç M M¨v
i`QÈ+ K„i ?„MX J¶B H–M M?È iÈB- i`QM; HÁM; ç m b) i`¨M M;"T +ªK ;B€+ bd M?K
+?"K iÈB ;–M- i`QM; HÁM; h?QÊM; Zm M >B M ok p¬ +MM; T?S+ i¢T5

L;QÌB +¦ +MM; /¢M; i•K iQ M?Q ?„M- imv i ç®B F?¬M; T?ªB Qi5

B +¦ i? M;?o iÈB- K°i çS +QM ?Q M; h–M ;B M; v +ª i?•M T?"M +kM; F?¬M; i?
M?'i +ÁM #` h–M ;B i`K+ tm'i ` M;Q¨BX J°i i?B m MB M KQÌB K'v im´B- H¨K b Q
b® T?"M +O KbM?\ L?QM; K¨ M;„M M;OB i`QM; # M,K- p®M H¨ K°i T? p"i i`QM;
+€B i`Î i?¨M? M? ?MM; iQ¨M h? M? GQM; [m®+5

æ M ?¬K M v- +¨M; H¨ T?9 [mw /¼ M;QÌB5

@ *mM; M;? M? h–M *¬M; iQÈ+5

@ >Q M M;? M? h–M *¬M; iQÈ+ i`Î p i?¨M? >Q¨M; a 5

@ h–M *¬M; iQÈ+ i`Î p i?¨M? >Q¨M; a - H¨ K v K„M +O p¢M /•M i?¨M? >Q¨M; a 5

@ *mM; M;? M? h–M *¬M; iQÈ+5

XX

h`QM; t2 M;U - h`B m h?B M h?B M M;O ;"i i` M i?ªK K K +MM; JšM M?B ç M; #m²
idM? ;B'+- h`B m h?B M h?B M KÆ KÆ K¨M; K¨M; ?ÄB,

@ h–M G"T5 æ•v H¨ ?Q M M;? M? ?mvM? b Q\

h–M G"T ;"i ;"i ç–m- +QÌB F?´ M¦B,

@ *¦ H) H¨ p"vX

s T?m FB ç M; i`QM; K°M; ç T- M?bM M?[M; ç¢B M?•M p"i M¨v ç M; +mM; M;? M
ç¦M ?„M- H¢B #` M?[M; M;QÌB M¨v i?bM? HbM? T?€i ` •K i? M? H¨K /¼ ?QªM; bÊ
a m ç¦ [m v ç–m M?bM t2K i?"i t T?Q b m- M?QM; i?"i t +kM; F?¬M; +¦ K°i +?B

>„M M¨Q #B i çQÊ+- #¼M ?¼ pb ç M;? M? ç¦M h–M G"T- +¦ `'i M?B m ;B i°+ ç½ +
çQÌM;- M;,M +ªM i'i +ª M?[M; +?B + t2 M;U T?Q b m h–M G"T- ç +?Q #¼M ?¼ ç m
F?€+X "^M; F?¬M; M?¦K M;QÌB M¨v ç m H¨ M?[M; ç¢B M?•M p"i- +€+ [mw i°+ i?QÊ
M;? M? iB T K°i M;QÌB F?¬M; [m2M #B i- p"v +ÁM K†i KkB ;b\

>´ +MM; "° o•M u M- G½M? . Q- +MM; pÈB K'v M;QÌB G½M? "bM? BK H†M; çB iÈB
#` ûT ` # M M;Q¨BX L?[M; ç¢B M?•M p"i M;¨v i?QÌM; #QÈ+ +?•M #bM? ´M- [m–M €
i9+- H9+ M¨v ;B®M; M?Q K°i ç€K M;QÌB +m²M; M?B i M?bM i?'v i?–M iQÊM; +O
Km®M b€M; H¢M # Q M?B m +kM; +¦- ç m i`¨M iÈB p•v [m M? +?B + t2 M;U FB X

s T?m ç€M? t2 M;U H9+ M¨v KÈB #B i- ? B M[K°i M K # M i`QM; t2 KbM? +?Î H¢B
M[M;?2 #¼M ?¼ tQM; ?¬- H¢B +ÁM H¨ K°i *¬M; iQÈ+5

h`ÌB ¢5 s2 M;U +O H½Q iY H¢B +¦ K°i *¬M; iQÈ+ M;²B [m 5 Í i`QM; HÁM; t T?m
M¨v H½Q iY i`Î p M?'i ç`M? T?ªB F?Q2 F?Q M; i`QÈ+ K†i K¼B M;QÌB- H½Q iY iW
+ÁM F?¬M; #B i- i` M t2 +O ?„M +ÁM M;²B K°i +¬M; +?9 - #^M; F?¬M; i?b +?ŠM;
çQÊ+ HQ¢B ?¢M? T?9+ ç€M? T?€ ? v F?¬M; M[X

h–M G"T KÎ +Y t2 M;U - i?'v K°i ç€K M;QÌB çSM; Î ?¨M; ç–m- T?–M HÈM h–M G"T
#[iB + i®B Î h?QÊM; Zm M ;B M,K ç¦X hmv ``^M; ç½ i`¬B [m `'i H•m- M?QM; h–M
+O #¼M ?¼ M,K ç¦X

L?'i H¨ T?K iY h?QÊM; Zm M "'i >®B çSM; Î i`QÈ+ M?'i- p K†i +¨M; t'm ?´- /QÌM;
#B i ç†i Î MÆB M¨QX

*€B ;¼B H¨ p H¨M; F?¬M; T?9 [mw- K†+ €Q ;'K çB # M ç K5

L?QM; ç®B pÈB h–M G"T K¨ M¦B- HQ¢B T?9 [mw M¨v ?„M +?Q # Q ;BÌ i?"i bU ç
iÈB +¦ K°i M;¨v H'v HQ¢B iQ i? M?Q pm +?9 tm'i ?¨M? çSM; i`QÈ+ K†i M?[M; M;

Í MÆB M¨v- imv i ç¢B ç b® ç m H¨ HQ¢B M;QÌB M`M? M¼i5

æ®B pÈB HQ¢B iB m M?•M M¨v- h–M G"T Hm¬M Hm¬M F?¬M; +¦ ?ªQ +ªK ;bX *?ŠM
HŠM; H†M; çSM; MÆB ç¦- h–M G"T HB M [m v b M; T?Q ?„M KdK +QÌBX

G"T iS+- i`QM; HÁM; +QÌB H¢M?- KÎ KB M; M¦B K°i ;B¼M; F?˜m •K æ¢B h `'i M†M

@ > ? 5 h¢B ?¢ H¨ h–M G"T- pW KÈB ç M ç•vX hmv M¦B >Q¨M; i?QÊM; T?QM; MA
KÈB iÈB H–M ç–m- F?¬M; M;?o iÈB K¼B M;QÌB M?B i ibM? M?Q p"vX *ªK ÆM5 *ª

L?bM K°i ç€K +€+ ç¢B M?•M p"i i?¨M? >Q¨M; a i`ÊM K„i ?€ K²K b[M; ` ç¦- #KM; S?
+?9i M[M?`M +QÌB ç M pÐ ` X h?–K M¦B h–M G"T +kM; [m€ H¨K €+ çB +?S- imv
?„M p¬ +MM; iBM? tªQ- F?˜m •K ç9M; H¨ iB m +?m˜M [mw i°+ æ¢B h - M?QM; M?[
`ä i?•M T?"M +?•M +?QM? +O ?„M\

*? i +€B H¨ M;QÌB i H¢B +S F?,M F?,M F?¬M; i?W M?"M5 L;QÆB +¦ i? H¨K ;b çC

æ€K M;QÌB M¨v t'm ?´- +?d M?€v K„i HB M T?ªM SM; H¢B, æ•v H¨ #ÎB h–M *¬M;
M¦B ç M i?•M T?"M [m€ F?S +O ?„M5 L M #B i ``^M; *¬M; iQÈ+ ç¢B M?•M i`QÈ+ F

L; v H"T iS+- K°i ç€K ç¢B M?•M p"i Î ç•v M? M? +?¦M; tQ v +?mv M ç–m ¦+- M? M?
K¨ #¼M ?¼ iU M?"M H¨ ?Q¨M K„ M?'iX

@ >Q M M;? M? h–M *¬M; iQÈ+ iÈB i?¨M? >Q¨M; a 5

@ *mM; M;? M? h–M *¬M; iQÈ+ i?` b€i ç'i T?QM;5

L?'i i?ÌB H¢B K°i i`"M /m M`M? ?¦i- +¦ K'v HÌB K¨ h`B m h?B M h?B M +MM; Jš
M;?2 çQÊ+ +kM; i`ÊM K„i ?€ K²KX "¼M ?¼ ç m iWM; i?'v [m +€+ ç¢B i?–M p¶ K–
M?QM; Qi M?B m +ÁM HQm K°i +?9i HBM? ç°M; +MM; ç9M; KU+X *ÁM ç€K M;QÌB
i?` ?Á ?ªQ i`mM; i?¨M? K°i +€+? i`„M; i`ÊMX

óJ†i KkB #¼M ?¼ ç†i Î MÆB M¨Q `²B\ô h`B m h?B M h?B M ? i bS+ M;?B ?Q†+ M;

ó"¼M ?¼ [m€ p¬ bd K¨5ô æ•v H¨ bmv M;?o +O JšM M?BX

@ h¢B ?¢ H¨ h?QÊM; Zm M "'i >®B @ ;B +?O h?QÊM; Zm M ;B i?¨M? >Q¨M; a - `

h?QÊM; Zm M "'i >®B M? M? +?¦M; tQ v +?mv M bmv M;?o- i?–K M¦B h–M G"T F?
i?b pW H9+X JQÊM +Æ ?°B M;¨v ?¬K M v- i?Y i?€B ç° +O ?„M5

@ >ª\ L;¨B +?QM? H¨ ;B +?O h?QÊM; Zm M ;B \

o K†i h–M G"T ?B m F€ [m M b€i h?QÊM; Zm M "'i >®B +ª #m´B- M?bM h?QÊM; Zm
HÁM; ?„M bÎM ? i ; B ®+- KÈB +QÌB H¢M? HMM;,

@ "ªM *¬M; iQÈ+ M;?2 M¦B +¦ K°i M;QÌB i`MM; i M i`MM; ?¼ pÈB #ªM *¬M; iQÈ+X
ç®B pÈB ?„M +kM; F?¬M; i®i H¨M? ;b- +?Q M M i`QM; HÁM; #ªM *¬M; iQÈ+ ç®B p
+ªK H„K5

.mv L;½ æ°+ h¬M

h€+ ;Bª,hB m æ Q S?QM; GÊB

R3yX *?QÆM; R3y, >mvM? æ 5

h?QÊM; Zm M "'i >®B H9+ M¨v b„+ K†i çÄ #WM;- K°i +¶ M?K+ M?½ i?"i HÈM i`¨M M
M;m¬B ;B"MX >„M M?È iÈB HÌB M¦B +O Km°B Km°B- K¢M? K) M?`M tm®M;- t'm ?

@> ? 5 h–M *¬M; iQÈ+ M¦B çM X *?mv M ç¦ H¨ +¦ ?B m H–K `'i HÈM- +?d iB + F?
pÈB h–M G"T FB X h?QÊM; Zm M ;B i Fb i?"i pšM +QB ?„M H¨ +QM ` +O ;B i°+
HQ HB m pB + ?¬M M?•M +O #¼M ?¼5

L;?2 HÌB M¦B M¨v +O h?QÊM; Zm M "'i >®B M; v +ª +QM +O ?„M H¨ h?QÊM; Zm
K†i KkB- [m v b M; K°i # MX L?[M; M;QÌB F?€+ ç®B pÈB HÌB M¦B p¬ bd M¨v +O h
F?BM? i?QÌM; i`QM; HÁM;X

h–M G"T F?¬M; +?Q w FB M- ó²ô K°i iB M; i?ªM M?B M +QÌB M¦B,

@G¨ p"v b Q\ L?QM; i M;?2 M¦B h?QÊM; Zm M ;B +€+ M;QÆB +¦ i?O çQ¢M #Ä ç€

@G¨K ;b +¦ +?mv M ç¦- ç m H¨ M;QÌB F?€+ ç® F` bU +QÌM; ç¢B +O h?QÊM; Zm M
ob M;? M? iB T h–M *¬M; iQÈ+- h?QÊM; Zm M ;B +?9M; i ç†+ #B i +?m˜M #` K°i
iQÈ+ M K†i F ? M- ç i¢B ?¢ ç¢B #B m i?•M bo [mw i°+ i?¨M? >Q¨M; a pb h–M *¬

h?QÊM; Zm M "'i >®B +?`m çUM; p¢M T?–M F?m'i M?K+- +QÌB i?2Q M¦BX

@h pb b Q T?ªB M K†i M;QÆB\

h–M G"T p K†i iÁ KÁ- ? i bS+ FBM? M;¢+ M¦B,

@.QÌM; M?Q i +MM; pÈB h?QÊM; Zm M ;B +?O +ÁM +?Q [m2M i?m°+ ç M KS+ ç
i F?¬M; +¦ +?9i ?ªQ +ªK M¨Q pÈB M?¨ +€+ M;QÆB- Km®M KÌB i +kM; T?ªB +?Ì ç
+€+ M;QÆB i? v ç´B K°i +?9i `²B M¦B b mX G¢B M¦B- h?QÊM; Zm M ;B i?"i bU +
>Q¨M; a \ E?¬M; T?ªB p"v +?S5

h–M G"T M¦B tQM;- F?¬M; ? M?bM ;QÆM; K†i h?QÊM; Zm M "'i >®B iQK #–K ç
?QÈM; p M?[M; M;QÌB F?€+ +QÌB i?•M K"i,

@*€+ p`- `'i tBM H¶BX æB çQÌM; +¦ +?9i K i KÄB- M;¨v F?€+ +?9M; i ;†T K†i b m

@h–M *¬M; iQÈ+ çB i?QM; i?ª5

@h¢K #B i *¬M; iQÈ+ ç¢B M?•M5

@*¬M; iQÈ+ ç¢B M?•M çB i?QM; i?ª5

æ€K M?•M p"i i?QÊM; HQm i?¨M? >Q¨M; a Î ç•v iWM; M;QÌB K†i iQÆB +QÌB HÌB M
F?¬M; M?bM h?QÊM; Zm M "'i >®B b„+ K†i p¬ +MM; F?¦ +QBX B +kM; #B i M;¨v
;B ç½ +?'K /Si

L?bM h–M G"T M;²B t2 M;U `ÌB çB- ç€K ç¢B M?•M p"i M¨v +kM; iU H M t2 M;U +
+ªM? iQÊM; i`MM; i`MM; çB T çB T +U+ Fb ç² b°X

h` M K†i h?QÊM; Zm M "'i >®B F?¬M; +?9i ?mv i b„+- +MM; K'v M;QÌB h?QÊM; Zm
+?¶X

h?QÊM; Zm M >B M ok M?bM K¼B M;QÌB `ÌB çB +MM; h–M G"T- p K†i T?šM M° M

@æ m H¨ K°i ç€K iB m M?•M M`M? #ÊX Zm€ F?S M`M? #Ê M?¨ +?9M; i - ?B M ;BÌ
M`M? #ÊX h?"i bU H¨ K°i ç€K iB m M?•M5

@æ9M; p"vX h–M *¬M; iQÈ+ M¦B i? M¨Q +kM; H¨ +QM ` +O h?QÊM; Zm M ;B X
F?¬M; M K†iX >„M `'i [m€ ç€M;5

@h?•M T?"M M;QÌB i ?B M i¢B +?QM? H¨ [mw i°+ æ¢B h [m®+- M?Q i? M¨Q H¢B
ç•v\

@.'m ç–m HÁB çm¬BX B H¢B F?¬M; #B i +?QM? H¨ ?„MX L;QÌB M¨v i?"i bU H¨ ç„

J°i ç€K M;QÌB h?QÊM; Zm M ;B i` M? M? m M¦B –K o +ª H MX h?QÊM; Zm M "'i
M¨Q H¢B +¦ HQ¢B +ªK ;B€+ #¼M ?¼ M¦B F?¬M; T?ªB H¨ h–M G"T K¨ +?QM? H¨ ?„M

@æ m +•K KB M; H¢B5 h`Î p 5

h?QÊM; Zm M "'i >®B M´B ;B"M [m€i K°i iB M;- M´B ;B"M çMM; çMM; H M t2 M;U

L;QÌB ç€M? t2 M;U h–M G"T H9+ M¨v [mª i?"i #°B T?K+ ç M i"M tQÆM; iOvX hB
M?bM i?'v p'M ç +kM; çÆM ;BªM i`U+ iB T- çWM; M¦B *¬M; iQÈ+ K¨ M; v +ª hY
ç€M? t2X *?Q M M H9+ i`QÈ+ ?„M +?d FBM? M;¢+ M;QÌB i` im´B i` M t2 i?•M T?'
G"T i`QÈ+ K†i i`¨Q T?9M; K°i ç¢B M?•M p"i M;? M? ç¦M K¨ ç¢B M?•M p"i M¨v F?¬M
K°i +•mX GQ¢B 'M iQÊM; i`U+ [m M M¨v F?B M +?Q ?„M #°B T?K+ p` *¬M; iQÈ+ i`
i?'v iS+ i?b i` H¢B K'v im´BX

a m ç¦ ?„M pmM; `QB H M F?¬M; i`mM;- óçûiô K°i iB M; ;BÁM p M;- t2 M;U M? M

h` M çQÌM; +€B M?'+ H M K°i ç€K #KB ç'i ç H¢B T?Q b m K°i ç€K M?•M p"i i?Q
ç M; ? B K†i M?bM M? mX _'i M?B m M;QÌB #B m ibM? t'm ?´- ç²M; i?ÌB +¨M; M?
`¨M; K°i pB +X

æ` p` #€ +?O i?¨M? >Q¨M; a +O h?QÊM; Zm M ;B +?d bÊ H¨ ótQM;ô `²BX

h` M i?U+ i - h–M G"T ç®B pÈB +?mv M M¨v +,M #ªM F?¬M; +¦ +?9i ?SM; i?9X a m
?„M HB M i?ŠM; ç M pB M i`¢+? Î F?m M?¨ ;B¨m Î i?¨M? L K H9+ i`QÈ+ +O #¼M

Zmª M?B M- h–M G"T i?'v K'v M;QÌB ç½ ;'T ;€T i`Î p - i` M i`€M +ÁM +¦ K² ?¬B ç M

h–M G"T M?ªv tm®M; t2- ¬K K¶B M;QÌB K°i +€BX :†T G½M? "bM?- h–M G"T ?„+ ?„

@G½M? # M; +?O pšM F?Ä2 +?S\

G½M? "bM? +QÌB `'i pmB p ,

@L?Ì T?9+ +O *¬M; iQÈ+ ç¢B M?•M- G½M? "bM? pšM Hm¬M `'i i®i5

h–M G"T KdK +QÌB- b m ç¦ +MM; K'v M;QÌB p¨Q i`QM; M?¨X

h–M G"T çQ K„i M?bM i?'v i`QM; b•M #¨v K°i ç®M; HÈM i¨B p"i pW M?bM ç½ #B i
i'K #¢i i?"i /¨v ç"v Î K†i i` M- ?ÆB b[M; M;QÌB M?bM p T?Q >´ ?ÄB,

@ >´ ç¢B + X æ•v H¨ +¦ +?mv M ;b\

>´ ?„+ ?„+ +QÌB M¦B,

@æ•v ç m H¨ M;QÌB F?€+ i†M; +?Q +¬M; iY5

@h†M; +?Q i \

h–M G"T p K†i ?² M;?B- i?–K M;?o B H¢B i†M; +?Q KbM? M?B m ç² p"i M?Q p"v
>Q¨M; a M¨v b Q- ?ŠM H¨ F?¬M; ç M KS+ M?Q p"v +?S\

@*¬M; iY F?¬M; T?ªB H¨ +Sm K°i ç€K i?B m M[b Q\

"° o•M u M +QÌB M¦B,

@J'v i?S M¨v ç m H¨ M?[M; iB m M[ç¦ b m F?B p ;B i°+- M;¨M /†K t b¬B çQ iÈB
H¨ +¦ pB + ;b +–M ç M #¼M ?¼ i?b +S pB + M¦B5

h–M G"T ç°i M?B M ?B m ` - i?–K M;?o KbM? +?d H¨ H¨K pB + i?B M F?¬M; M;Ì H
i°+X J°i K¢M; HQÈB [m M ? F?´M; H²5

h` M K†i G½M? . Q +kM; H° ` iQÆB +QÌB ?B K +¦- M¦B,

@o•M u M Fb i?"i H¨ pmB p M?'i #ÎB pb M¨M; +¦ K°i /½ i•K `'i HÈMX

@E?¬M; çQÊ+ M¦B5

"° o•M u M H¨K #° M;?B K K†i mv ?B TX

G½M? . Q F?¬M; #Ä [m - M¦B iB T,

@o•M u M M¦B M¨M; Km®M i`Î i?¨M? K°i M[ ?Q¨M; #m¬M #€M i?¨M? +¬M; M?'i i` I
h? M¨Q- /½ i•K F?¬M; M?Ä T?ªB F?¬M;\

"° o•M u M çB +?¼+ #m²M G½M? . Q- ? B M[M?•M tBM? ç T ç°M; HÁM; M;QÌB Î i`Q
HQ¢B i`QÌM; ?ÊT M¨v ç½ i?"i H•m F?¬M; i?'vX L;¨v h–M G"T `ÌB çB- i'i +ª K¼B M
FB M- +ª M;¨v M?Q ?²M K'i pQ X

æQ¨M M;QÌB p¨Q T?ÁM;- G½M? "bM? i`QÈ+ iB M i`bM? #¨v pÈB h–M G"T K°i +?9i
h? M? " M;X *?mv M G½M? "bM? ;Bª +? i M; v +ª L?` ?Q¨M; iY- çQÆM; FBK >Q¨M
æ¢B h? M? " M; +kM; `9i HmB F?ÄB ç ç¬ h? M? GQM; [m®+- HU+ ªM? ?QÎM; i`Q
;BªK çB `'i M?B mX

J¨ i` M i?U+ i - i'i +ª pB + H¨K ,M +O æ¢B h? M? " M; H¢B F?¬M; #` #'i Fb ªM? ?
+?¶ i?¬M; KBM? +O G½M? "bM?- M,K ç¦ H9+ ?„M MQÆM; iU h`B m hBM? >¨- M
F?¬M; i? K ;B X *?Q M M b m F?B i?Q€i Hv h`B m hBM? >¨- G½M? "bM? H¢B M? M
+¦ HB M [m M ç M h?€B iY i`QM; # M;X

æ M ?B M i¢B- K°i b® pB + H¨K ,M +ÁM H¢B iQ¨M #° ç m H¨ FB K iB M M?B m M?
?¢+? i•K ç m M„K ;B[i`QM; i v K'v M;QÌB + Q i–M; #¼M G½M? "bM?X

æ€K + Q i–M; æ¢B h? M? " M; M;¨v i`QÈ+ Km®M /ÌB ç M i?¨M? >Q¨M; a `'i M?B m
i¢B #¼M ?¼ Î i?¨M? >Q¨M; a - M; v +ª H¨ M; M; M;QÊ+ M?Q h?QÊM; Zm M ;B +kM
i°B- +¨M; çWM; M¦B ç M ?"m i`QÌM; +O æ¢B h? M? " M; ?B M M v H¨ h–M G"TX *?
p¨B H€ ; M #¼M ?¼ +kM; F?¬M; +¦ /kM; F?Q Mªv bBM? tmM; ç°i pÈB h–M G"T p¨Q

h–M G"T M?bM G½M? "bM? +QÌB M¦B,

@G½M? # M; +?O Fb i?"i +kM; F?¬M; +–M T?ªB #€Q i'i +ª K¼B +?mv M pÈB i X
+?mv M- p"v ?¬K M v i`QÈ+ K†i K¼B M;QÌB i HB M M¦B ` w M;?o +O i 5

æ€K M;QÌB G½M? "bM? H"T iS+ M;?B K i9+- h–M G"T +?d p¨Q >´- "° o•M u M p¨ G

@" M;QÌB M¨v G½M? " M; +?O +?„+ H¨ ç m #B i `²BX L?Q p"v i ;BÈB i?B m H¢B
ç¢B + +O i c "° o•M u M- G½M? . Q H¨ id id +O i X

h–M G"T F?) +QÌB M¦BX

æ€K M;QÌB >´- "° o•M u M p¨ G½M? . Q ç m bYM; b®i- i`QM; K„i H"T iS+ H° ` p
>´- pW ç`M? H M iB M; i?b #` h–M G"T ;BÆ i v +„i M; M;X

@ >´ ç¢B + 5 *?mv M [m€ F?S F?¬M; M M M¦B M[X h–M G"T i +kM; F?¬M; T?ªB
M;? Q i9M;- F?¬M; +¦ M;QÌB ç w +?d +¦ +€+ M;QÆB F?¬M; ;?ûi #Ä i - pšM p¬ iQ i`
iWM; M¦B M?QM; çB m M¨v i?Ov +?mM; pšM Î i`QM; iBK i X h +¦ i?¨M? iUm M;¨v ?
+O +€+ M;QÆB M;¨v i`QÈ+ H¨ F?¬M; i? i€+? `ÌB5

@æ¦ Fb i?"i ç m H¨ +?QM? M;QÆB +® ;„M; K¨ çQÊ+- +?9M; i /QÌM; M?Q +kM; F?-

J°i ?€M iY b„i i?ûT M?Q >´ ç¬B K„i H9+ M¨v +kM; +¦ +?9i çÄ- ;½B ç–m /QÌM; M?
KÈB i®iX

@E?¬M; T?ªB p”vX h?U+ HU+ K°i M;QÌB +?Q /M K¢M? K) i? M¨Q M m F?¬M; +¦ B
K°i M;QÌB /kM; K½M?- +kM; F?¬M; i? t2K M?Q +QÌM; ;BªX æB K ’v i M;?o G½M?

G½M? "bM? +¦ +?9i ?•K K°i M?bM ç€K M;QÌB >´- v M H†M; ;”i ç–m i? M M? K°i i

@æ9M; p”v5 h–M *¬M; iQÈ+ M¦B `’i ç9M;X L;?o H¢B G½M? "bM? i M;¨v i`QÈ+ +
M m F?¬M; +¦ K°i ç€K ?mvM? ç ;B9T çÐ H¨K b Q +¦ çQÊ+ i? HU+ +MM; ç` p` M?Q
KQÆB M,K i`QÈ+ M m +¦ M;QÌB i?2Q i M¦B, L;QÆB p b m +¦ i? +¦ iB M +¦ i? ?Æ
M?’i ç`M? K„M; ?„M H¨ K°i i?^M; M;®+X L?QM; H¨ ?¬K M v- i +¦ i? F?¬M; +?9i /Q
M?Q h?QÊM; Zm M ;B +¦ + Q i?O h?B M +’T- i +kM; F?¬M; bÊ #¼M ?¼X h’i +ª +
K°i ç€K ?mvM? ç +¦ i? #€M K¢M; +?Q i 5

G9+ M¨v >´ +kM; +?d +¦ i? ;”i ç–m M¦B,

@L?”M #B i h–M ?mvM? ç H¨ +?mv M K v K„M M?’i +m°+ çÌB >´ i 5

"° o•M u M +MM; G½M? . Q +?,K +?9 M?bM h–M G”T- imv `^M; F?¬M; M¦B ;b M?Q
/¢M; ? i bS+ +ªK ç°M;X

h–M G”T M?bM G½M? "bM?- M¦B,

@*?mv M i?S ? B i Km®M M¦BX æ¦ +?QM? H¨ HÊB M?m”M p b m +O æ¢B h? M?

@L?Q p”v b Q çQÊ+5

G½M? "bM? ótQ¢iô K°i +€B çSM; H M- M?bM h–M G”T M¦B,

@h–M *¬M; iQÈ+ +?È M M +QB i?QÌM; M;QÌBX G½M? "bM? i +ª çÌB +?mv M t’m
M?QM; +?Q iÆB #•v ;BÌ +?Q # Q ;BÌ M¦B F?¬M; ;B[HÌBX æ¢B h? M? " M; ?B M i¢
+?ŠM; H) *¬M; iQÈ+ M;¨B +?€M ;?ûi ç€K ?mvM? ç HQm K M? +?9M; i ? v b Q\

h–M G”T F?Q€i i v- +QÌB M¦B,

@L;QÆB [m€ ç i•K `²B5 L m i +QB F?BM? +€+ M;QÆB H9+ i`QÈ+ K°i FB K ;B
F?Q€B\ h +?d M¦B H’v K°i T?–M ç½ H¨ K°i b® HQÊM; iB M `’i HÈM5 >ÆM M[i
+MM; h–M G”T iW M v p b m +?QM? H¨ i` M K°i +€B i?mv MX J¨ M;QÆB- G½M? "b
æ¢B h? M? " M; M?Q i`QÈ+5

h–M G”T M¦B tQM;- HB + K„i M?bM G½M? "bM? K°i +€B- M¦B iB T,

@æWM; [m M M;QÆB +kM; ç²M; /¢M; +¦ K°i ç€K ?mvM? ç X æ¢B h? M? " M; +kM;
M;QÆBX "¼M ?¼ pb K¢M; +O M;QÆB +¦ i? ;B Q æ¢B h? M? " M; +?Q i - M?Q p”v
M¦B pÈB #¼M ?¼5

@*S [mv i ç`M? M?Q p”v çB5

h–M G”T [mv i çQ€M M¦BX

.mv L;½ æ°+ h¬M

h€+ ;Bª,hB m æ Q S?QM; GÊB

R3RX *?QÆM; R3R, G o”i

a m F?B i`–K K†+ ?²B H•m G½M? "bM? `®i +K+ M;˜M; ç–m- M¦B K°i iB M; óçQÊ+ô
M;?B K i9+ M?bM h–M G”T M¦B,

@*¬M; iQÈ+ ç¢B M?•M i`Q im +MM; ; M /¢X- b€M; bm®i F?B M G½M? "bM? #°B T
M?Q p”v- G½M? "bM? +kM; F?¬M; T?K *¬M; iQÈ+X o b m +?mv M #m¬M #€M +O
+O G½M? "bM? i - +kM; +?QM? H¨ +?mv M +O iQ¨M æ¢B h? M? " M;X

h–M G”T +?„T i v- M;?B K i9+ M¦B,

@o”v i?b +ªK ÆM G½M? # M; +?O `²B5

G½M? "bM? +QÌB ? ? ,

@>ŠM H¨ i +MM; æ¢B h? M? " M; M M +ªK ÆM *¬M; iQÈ+ ç¢B M?•M KÈB ç9M;X
[m®+ +ÁM +¦ M;QÌB M¨Q /€K F?¬M; M K†i *¬M; iQÈ+ ç¢B M?•M\ *?Q M M +?d +¦ a
M?Ì #ÎB *¬M; iQÈ+X

æ¬B K„i i`QM; p2Q +O "° o•M u M i`¨M M;”T K°i i–M; ?ÆB MQÈ+- h–M G”T #Ä M?
pb ç H¦i çQÌM; +?Q M¨M; K¨ i?¬BX L;QÌB Î ç•v B +kM; F?¬M; M;®+- iU M?B M i?

E?) i?Î /¨B- h–M G”T M¦B iB T,

@h`B m hBM? >¨ ç½ +? i M?QM; KK+ çQ+? +O ?„M +kM; ç½ ç¢i iÈBX h K M; *¬M
h–M [m®+X *?d H¨ #¼M ?¼ Km®M [m€ M?B m- +kM; F?¬M; T?ªB +?d çÆM ;BªM H¨
+?Q M M i`QM; i?ÌB ;B M M;„M +kM; +?Q +?„+ ç½ iQM? iQ€M ç M i X L?QM; ç²M;
i?”M- ? i bS+ +?2 ;B’m i?•M T?”M KbM? i?”i i®i #ÎB pb i +ÁM T?ªB ` M;Q¨B K°i +
M,K KÈB +¦ i? i`Î p - +kM; +¦ H) b) i?”i H•m5

h–M G”T M¦B tQM;- #B m ibM? +¦ +?9i HQ H„M;X hW *U+ L?¢+ h?B M *mM; p¨ h•M
?B m `ä K°i çB m, h` M çÌB M¨v pä ;Bª +¦ i?U+ HU+ K¢M? K) b® HQÊM; +,M #ªM F
#•v ;BÌ +?Q iWM; i?B m çB5 *?d H¨ M m F?¬M; Î i` M ç° + Q ç¦ iU M?B M +kM; F?

:B®M; M?Q ç®B pÈB /•M +?9M; #bM? i?QÌM; K¨ M¦B- ,M MQ K†+ ’K +kM; ç½ H¨ i?
?¼X L m H¨ +¦ i? ?ÆB +?9i ;B¨m +¦ ç½ +ªK i?’v i?U+ ?¢M? T?9+X

o T?–M M¦B w M;?o bBM? K¢M;- ;B€ i`` M?•M bBM? #¼M ?¼ F?¬M; #B i- +kM; +

*?Q /M +¦ tªv ` +?B M i` M?- +?d +–M +?B M ?Ä F?¬M; H M i`¨M ç M #¼M ?¼- M
+O #¼M ?¼ +kM; b) F?¬M; i? v ç´B # Q M?B mX

*?Q /M ?¨Q K¬M p¼M; i°+ M?Q h?QÊM; Zm M ;B - KQM; Km®M +kM; +?d çÆM ;Bª

*?d +¦ pä ;Bª +?•M +?QM? ;B®M; M?Q h–M G”T- b m F?B #QÈ+ ` K°i #QÈ+ FB KÈ
H¨ i`ÌB + Q #B M `°M;c KÈB +¦ i? +ªK i?’v çQÊ+ i?2Q çm´B i`QM; +m°+ b®M; F?¬
T?9 [mwX

*kM; +?d +¦ çSM; Î ç° + Q M?Q h–M G”T KÈB +¦ i? T?€i ?B M KbM? pšM M?Ä #û M

*ªM? ;BÈB S?€ h?B M- HQ¢B pä ;Bª ;B®M; M?Q óh?–Mô Î i? iK+ ç®B pÈB +QM çQ
H¨ pW KÈB #„i ç–m5

óL?Q p”v- +?mv M çB >mv M æªQ i?”i bU b) i?m”M HÊB M?Q i`QM; iQÎM; iQÊM; +
KbM? +¦ i? i?m”M HÊB ibK çQÊ+ T?K i?•M p¨ ç¢i çQÊ+ ?¢M? T?9+ +O #¨ ? v +?Q

oW M;?o ç M pB + M¨v h–M G”T HB M +¦ K°i HQ¢B +ªK ;B€+ ;’T `9i p°B +¨M;X L
?B M +?mv M h`B m h?B M h?B M- +?d bÊ ?„M ç½ ;–M iÈB >mv M æªQ5

@*?9M; i ç m b) +?9 w #ªM i?•M- +¬M; iY M;QÌB +kM; T?ªB +?9 w ;B[bS+ F?Ä25

h` M F?m¬M K†i M?m K` +O "° o•M u M K M; i?2Q K°i iB HQ H„M;- /`m /¨M; M¦B
F?¬M; #B i h–M G”T Km®M çB MÆB M¨Q M?QM; i?2Q #B m ibM? +O M?[M; M;QÌB
çB M¨v +O h–M G”T imv i ç®B F?¬M; çÆM ;BªMX

*?Q M M ?„M M¦B,

@h–M *¬M; iQÈ+X GÌB i?W G½M? "bM? F?¬M; M¦B M?B mX h?¨M? >Q¨M; a M¨v
æ¢B h? M? " M; F?¬M; +¦ pä ;Bª h?B M +’T i¼ i`’M- M?QM; KQÌB p¢M # M; +?9M
i?”i bU F?¬M; M¦B +?ÆBX B Km®M tmM; ç°i pÈB M;QÌB +O *¬M; iQÈ+- G½M? "
+kM; F?¬M; M;¢B5

@G½M? "bM?5 *ªK ÆM M;QÆB5

h–M G”T çSM; /”v- ¬K [mv M ?QÈM; p T?Q G½M? "bM?X

G½M? "bM? +kM; p°B p¨M; çSM; /”v ç€T H -i`QM; i?–M b„+ K M; i?2Q +ªK ç°M;, ó
K°i M;QÌB ç€M; ;B€ ç #€M K¢M;5ô G½M? "bM? M;?o i`QM; HÁM;- bQ b€M? pÈB h
H¨ K°i i`ÌB K°i pU+5

L;QÌB ç m H¨ +¦ +ªK ibM?- ç²M; /¢M;- M;QÌB +kM; ç m +–M çQÊ+ i¬M i`¼M;5 G’v
ûT #m°+ +?Q /M +¦ i? M?’i i?ÌB M?QM; imv i ç®B F?¬M; +¦ F?ª M,M; ç çQÊ+ +ª ç

æ•v +kM; H¨ pb b Q K¨ h?€B iY çB M ?¢ +ÁM +?Q `ÆB ç¨B G½M? "bM? +kM; ç½ i\
T?ªB G½M? "bM? #°B #¢+- i?”i bU H¨ h`B m hBM? >¨ +?Q iÈB #•v ;BÌ ç m F?¬M; +
M;QÌB K°i M?¨5

@G½M? . Q5 hd çB i?2Q i K°i +?9iX h +¦ K°i b® i?S +?Q id t2K5

h–M G”T M¦B tQM;- +QÌB pÈB K¼B M;QÌB- K M; i?2Q G½M? . Q p K†i ?² M;?B çB

E?m M?¨ M¨v +kM; F?¬M; HÈM- +kM; +?d +¦ # M;QÌB #¼M ?¼ Î ç•v K¨ i?¬BX *?Q M
+?°B K¨ M;QÊ+ H¢B +¦ +ªK ;B€+ i`®M; i`ªB- +¦ `’i M?B m T?ÁM; i`®M;X

h?U+ HU+ +O G½M? . Q ç½ K°i F?QªM; i?ÌB ;B M F?¬M; ;†T H¢B i?’v i,M; H M `’
T?ÄM; +?WM; F?¬M; # Q H•m b) ç°i T?€ >mv M +’T iB M p¨Q æ` +’T5

J¨ Hmv M ç M M¨M; +kM; +?Q iWM; +? M? KªM;X h¨B HU+ +O #¼M ?¼ ?B M i¢B
M?B m- +?Q M M `’i M?B m ç M /QÊ+ [m€ F?S F?¬M; Hmv M M´B- i?b ;BÌ ç•v ç m

.mv M?’i F?B M h–M G”T +¦ +?9i #m²M #U+ +?QM? H¨- #®M HQ¢B HBM? i?ªQ +M
b€+? G½M? . Q çQ +?Q- ?„M +?Q ibK çQÊ+ HQ¢B M¨QX

L;QÊ+ H¢B hBM? L;mv M æ M i?b G½M? . Q ç½ Hmv M +? i?¨M? +¬M; Hmv M +?
+kM; ç½ /MM;X E?¬M; ?´ H¨ HQ¢B ç M T?QÆM; +¦ i? F?B M +?Q iB M ?B M ç¢B
/Á Fo HQÐM;- [mª M?B M p¬ +MM; +QÌM; ç¢BX G½M? . Q M¦B +?Q h–M G”T- ?B M
?¼ pšM +¦ i? çSM; p[M;- ?ÆM M[i?–M i?S+ +O #¼M ?¼ ç m çQÊ+ i,M; + Q `’i M

G½M? . Q iW i`QM; HÁM; H’v ` K°i #bM? M;¼+ M?Ä # M i`QM; +¦ F?QªM; ?ÆM ? B
çQ +?Q h–M G”T,

@L?[M; i?S M¨v ç +–K çBX hBM iQÎM; +¦ M?[M; ç M /QÊ+ M¨v- M;QÌB +¦ +ªM? ;B
M?B m +?¶ i®iX >ÆM M[- ç +?mv M M¨v çB ibK h?QÊM; Zm M iB m i?Q- M?[M; ç
K°i +?9i +¬M; /KM;X

h–M G”T ç¦M H’v- ç M /QÊ+ iMv i v i?m p¨Q i`QM; M?šM- +QÌB M¦B,

@æÊB H€i M[i +kM; +¦ ç² p”i i†M; +?Q id p¨ o•M u MX

@±\

æ¬B K„i tBM? ç T +O G½M? . Q ç®B K„i M?bM h–M G”T- +¦ +?9i pmB bQÈM; i?®i

@h `’i +?Ì KQM;5

L¦B tQM;- F?m¬M K†i M´B H M ? B `†M; K•v çÄX

h?Q¢i M?bM- K†+ F H¨ HQ¢B M[M?•M i? M¨Q ç®B pÈB ? B +?[óH p”iô M¨v ç m
M¨QX

:®+ HBM? i?ªQ imv i T?˜K FB `’i i?–M Fb Î i`QM; M?šM F?¬M; ;B M +O h–M G”T
#’i Fb /’m ?B m ?ûQ `k M¨Q K¨ H€ p¨ +¨M? M;QÊ+ H¢B +¨M; i? K H¦M; H€M?X h–M
+¨M; H¨K +?Q ?„M FBM? M;¢+ H¨ b m F?B M?šM +O ?„M KÎ `°M; /mM; iQ+?- # M i
#B M ?¦ F?¬M; i? M¦B `äX L¦ H¨K +?Q h–M G”T +¦ K°i +€B +ªK ;B€+, /QÌM; M?Q

æ9M; p”v- +?QM? H¨ ?mv i ç°M;X "ÎB pb i`QM; M?šM FB - tmM; [m M? ;®+ HBM?
F?¬M; M;WM; bBM? ` ç’i ç BX aU i?”i +?SM; KBM? ç’i ç B M¨v F?¬M; T?ªB ç’i i?
M?”M çQÊ+ # M i`QM; ç’i ç B M¨v +¦ / Q ç°M; HBM? F?Q +QÌM; ç¢BX GBM? F?Q /

M;"T iQ¨M #° F?¬M; ;B M i`[ p"iX hBM? i?–M HU+ +O h–M G"T `¦i p¨Q- HBM? F?Q
HU+ +O h–M G"T- pb i? +?Q M M ?B M ;BÌ ?„M KÎ F?¬M; ;B M i`[p"i +?ŠM; M?[M
çQÊ+ HÊB5

"¬M; b2M #¢+? M;¼+ # M i`QM; Q ç€ FB +kM; ç²M; /¢M; H¦M; H€M? i`QM; bm®i
M M +¨M; i? K i`¨M M;"T HBM? iQM?X

h–M G"T M;?B ?Q†+ i`QM; HÁM;- +?ŠM; H) +?B + M?šM M¨v F?¬M; M;Ì +ÁM +¦ i?
M?Ä +MM; HQ¢B M?Q MÆB i?–M #Q b Q\ h–M G"T [mv i ç`M? H9+ `ªM? `¶B ibK
M;?B K K°i +?9iX

>Q b2M #¢+? M;¼+ +MM; HBM? i?ªQ imv i T?˜K i¢K i?ÆB pšM H¨ imv i K'i +?d i'
>„M Î MÆB *U+ L?¢+ h?B M *mM; ibK çQÊ+ F?¬M; Qi ?Q +Ä +¦ HBM? iQM?- iW i
G½M? . QX

@h i¢K i?ÌB +ÁM F?¬M; ibK çQÊ+ M?[M; i?S id M¦BX hmv M?B M H–M M¨v i +¦ K°
i? t2K +¦ i`Ê ;B9T ;b pÈB id ? v F?¬M;\

h–M G"T M¦B tQM; H'v iWM; i?S ` M;Q¨BX •M? K„i G½M? . Q i?2Q i v h–M G"T H'v
M;¨v +¨M; b€M;X

æ M +m®B +MM;- h–M G"T i´M; +°M; H'v ` # KQÆB K'v /¢M;- i´M; +°M; ?ÆM K°
?Q X •M? K„i G½M? . Q M?bM +?ˆK +?ˆK- H˜K #˜K,

@h`ÌB ¢5 æ H'v M?[M; i?S M¨v Î ç•m\ æ•v H¨ h–K GQM; h?ªQ- ç•v H¨ L;k a„+ >Q -
æ` GBM? h?ªQ i`QM; i`mv M i?mv iX æ•v ç•v i +kM; F?¬M; #B i- M?QM; K¨ HBM
æ +¦ T?ªB H¨ ç€M? +QÈT F?Q /QÊ+ HB m +O K¬M T?€B M¨Q ? v F?¬M;\

@h–M G"T +QÌB ?„+ ?„+- M¦B,

@G¨ *U+ L?¢+ h?B M *mM;X

G½M? . Q p K†i i€M i?QÎM;- €M? K„i H° ` p¨B T?–M M?È H¢B- M¦B,

@*¦ `'i M?B m i?S i ç½ i?'v Î i`QM; i?€M? ç` S?´ æ¨ M;¨v i`QÈ+- +ÁM +¦ K°i b® i
i?Y ` ç†+ iQM? +O +?9M; M¦ KÈB #B i H¨ +€B ;bX h?"i i®i [m€- M?[M; i?S M¨v ç
+€B M¨Q +kM; ç m ç½ p¨B i`,K M,KX h–M G"T- ç ç i?"i i®i5

@*€B ;b i?"i i®i\ G½M? . Q- F?¬M; +?Q M;QÆB ,M pKM; b m HQM; i 5

L;Q¨B +Y i`mv M ç M ;B¼M; M¦B +O "° o•M u MX

@o•M u M iÈB `'i ç9M; H9+- i +kM; +¦ i?S Km®M i†M; +?Q id +MM; G½M? . QX

@±\ æ F?¬M; M;Ì H¢B ?¼+ çQÊ+ i†M; ç² +?Q +QM ;€B\ h?"i H¨ +¦ iB M #°5

"° o•M u M +QÌB çM - iW # M M;Q¨B çB p¨Q b m ç¦ ç¦M; +Y H¢BX L¨M; M?bM K°i ç
F?Q i` M K†i ç'i- M;¢+ M?B M i?€M T?K+ K°i iB M;,

@h`ÌB ¢5 L?B m i?S i®i M?Q p"v ç m H¨ ç K M; p ?ª\

h–M G"T +QÌB +QÌB- iW i`QM; M?šM H'v ` K°i ç¬B pÁM; M;¼+X oÁM; M;¼+ M¨v
H'v çQÊ+ Î ?² S?QÊM; >Q¨M; K¨ ibK çQÊ+ i` M M;QÌB >ªB h?¬M; h?B MX E?B M
+?QM? H¨- ç¬B pÁM; i v M?Ä M¨v F?¬M; M;Ì ç m çQÊ+ i¢Q iW HBM? M;¼+ p¢M M
Q M?B m bQ pÈB Î MÆB « Zm"M oQÆM;- ?B M M?B M +kM; H¨ bªM T?˜K +O ç¢B

oÁM; M;¼+ M?Q p"v- h–M G"T i´M; +°M; ç¢i çQÊ+ ? B ç¬BX "ªM i?•M HBM? M;¼+
i`W M¦M; H¢M?- F?€M; #€+? # M?- imv `ˆM; F?¬M; +¦ +¬M; M,M; i`[p"i M?QM; H¨

@h?"i ç T5

> B M¨M; ;–M M?Q ç²M; i?ÌB T?€i ` HÌB F?2M- €M? K„i /WM; p¨Q pÁM; M;¼+ F?¬

@> B id- K¶B M;QÌB K°i +€BX > ? 5

G½M? . Q +MM; "° o•M u M HB + M?bM M? m- +kM; +?Q M¦B H M #'i Fb HÌB iW
M;?`+? F?¬M; #m¬M; i vX h` M K†i #¼M ?¼ i`¨M M;"T ?¨Q [m M; pmB bQÈM; p¨ ?

L?bM ?¼ pmB p - i`QM; HÁM; h–M G"T +kM; +ªK i?'v i?"i i?QªB K€BX Eb i?"i +¦
M M M;?o [m€ T?S+ i¢T- M?Q p"v b) `'i çÆM ;BªMX

"ÎB pb #¼M ?¼ ?B M i¢B i?2Q çm´B ç½ H¨ K°i +'T ç° `'i + Q5

h–M G"T M;?oX

.mv L;½ æ°+ h¬M

h€+ ;Bª,hB m æ Q S?QM; GÊB

R3kX *?QÆM; R3k, JK+ hB m >mv M æªQ5

S?QÆM; >¢Q L K +MM; h–M G"T M;²B ç®B /B M pÈB M? m- pW m®M; `QÊm pW M

S?QÆM; >¢Q L K +QÌB F?´ M¦B,

@h–M ?mvM? ç i?"i bU F?B M i ibK ç M F?´X h çB i?2Q h–M ?mvM? ç iÈB ç ç
+m®B +MM; ç¨M? T?ªB i`Î p X E?¬M; H•m b m / M? iB M; +O h–M ?mvM? ç i`mv
+?d H¨ i?•M T?"M #B M i?¨M? [mw i°+ tm®M; /®+ +O æ¢B h [m®+- i?"i bU H¨ i¨B
+QÌB pÈB i - i i?"K +?Q F?¬M; /€K t€+ ç`M?X h?m"i +ªB i` M; M¨v +O M;QÆB i?
M¦B iB T- M;QÆB F?¬M; #B i K'v M;¨v M v +€+ ç¢B M?•M p"i i?¨M? >Q¨M; a M¦B

>„+ ç¢B ?€M /QÌM; M?Q M?”M +?m˜M h–M G”T- i?•M i? + Q HÈM H”T iS+ T?B M? M
t2 i,M; ç M; +?¢v i®+ ç° M? M? M?’i- çm´B i?2Q T?Q b m F?¬M; #ÄX

@L;QÆB +QM K M¦ i?”i F?®M M¢M5

h–M G”T K„M; K°i +•m- iB M i v `9i —K >mv i EB K- tQ v M;QÌBX J°i ç¢Q FB K F?

h?–M FB K mv- +?Q /M ?„+ ç¢B ?€M H¨ HBM? i?9 ?¦ ?bM? +kM; F?¬M; /€K t2K i?
ç’K K°i i`QÈ+ K°i b m ç€M? ` ? B ç¢Q FbM? HU+ p +?¢K +MM; K°i +?¶ pÈB FB K
HÈMX

hB T i?2Q +?d i?’v i` M K°i M„K i v +O ?„+ ç¢B ?€M #` K°i p i i?QÆM; `’i b•mX >„
M° çB M +m²M;- ;–K H M t¬M; iÈB h–M G”TX

h–M G”T H¢M? HMM; +QÌB- i?–K M;?o +¬ ;€B FB M?bM [m /QÌM; M?Q F?¬M; +¦
ç€M? K°i i?b +ÁM bÊ M¦ +€B `„K 5

h`QM; HÁM; M;?o- i`QÌM; FB K pmM; H M iB T ç¦M ?„+ ç¢B ?€MX

Zmª M?B M +¬ ;€B FB F?¬M; +?9i /Q /U ;B M?”T +?B M ç’mX *?B m i?S+ HBM?
iÈB ?„+ ç¢B ?€MX

@*? i iB i5

>„+ ç¢B ?€M M´B ;B”M ;–K H M K°i iB M;- i?•M ?bM? #¶M; ?¦ i?¨M? K°i +QM ;’m
KQÌB i?QÈ+ ?¢ tm®M; K†i ç’iX J°i ç¬B i v ;’m iQ HÈM K¢M? K) p¶ tm®M; ç’iX

J†i ç’i +€M? ç²M; ?Q M; pm ;B®M; M?Q #` ç°M; ç’i- `mM; H M /[/°BX h`QM; pÁM;
#„M H M ?ÆM KQÌB +¶ #MM ç’i i’M +¬M; ?QÈM; ? B M;QÌB i` M #–m i`ÌBX

a m ç¦ i?•M ?bM? +QM ;’m HÈM M¨v #„i ç–m tQ v i`ÁM i`QM; M?€v K„i ?¦ i?¨M? K
+m²M +m°M #MM ç’i ç–m i`ÌB K¢M? K) ?QÈM; iÈB ? B M;QÌBX

"MM ç’i +€i ç€ ç€M? H M +QÆM; F?Q ?° i? +O h–M G”T- HU+ HQÊM; +QÌM; ç¢B
+¦ +?9i FBM? ?½BX hmv M?B M- +¨M; H¨ M?Q p”v i?b ?„M H¢B +¨M; +ªK i?’v bªM;

h–M G”T i?ûi K°i iB M;- i`QÌM; FB K #´ tm®M;X J°i ç¢Q FB K F?Q +?ûK iÈB ;’m

h`QM; i`ÌB ç’i H”T iS+ M´B H M +€i # v ç€ +?¢v ç–v i`ÌB- K°i +¶ HU+ HQÊM; +QÌM

h` M +€M? ç²M; ?Q M; pm `’i M?B m /½ i?9 +?¢v HQ¢M #®M T?Q - t2M HšM +?9M
ç²M; /¢M; #` +¶ F?Q iS+ M¨v H¨K bÊ ?½B /¼ +?¢vX

LÆB M;mv ?B K M¨v çQÆM; M?B M H¨ +¨M; +€+? t +¨M; i®iX

*?B m i?S+ +O +¬ ;€B FB ? i bS+ F?ûQ HûQ- mv HU+ +kM; i?”i HÈMX >ÆM M[+
? B ç€M? K°i `’i M? M? F?B M +?Q +QM ;’m ç2M FB Î p¨Q i? v mX

:’m ç2M i?’v ibM? i? F?¬M; ´M- T?šM M° ;–K H M K°i iB M;- `’i F?¬M; +¦ T?QM;
+?¢v K’iX

J¨ h–M G”T b m F?B i`ªB [m K°i ?²B +?B M ç’m pmB bQÈM;- K² ?¬B ç–K çb - i•K i
M?bM +€M? ç²M; ?Q M; pm #` #¼M ?¼ i¢Q i?¨M? K°i ç®M; ?¶M ç°M F?¬M; FbK M´

hmv M?B M ç²M; i?ÌB ?„M +kM; pb bU +QÌM; ç¢B +O HBM? i?9 ;’m ç2M M¨v K¨ +ª
M m F?¬M; +¦ +¬ ;€B M¨v ?¶ i`Ê i?b ?„M +?d bÊ +kM; +?d +¦ i? ;B®M; M?Q +QM ;

h M M¨v / /¨v i?`i #ûQ- FB K i? HBM? ?Q¢i b„+ #ûM +O KbM? ç€M? H M M;QÌB ?
i?¨M? K°i Qi p i i?QÆM; M;Q¨B / - M; v +ª ;•M +®i +kM; F?¬M; i?QÆM; i´MX E?¬M
T?ÁM; M;U +O +QM ;’m HÈM M¨v [mª i?U+ F?OM; #®X

*¬ ;€B FB +kM; F?¬M; `ÌB çB K¨ H¨ p K†i pmB bQÈM; M?bM h–M G”T- ? B K„i H
M? M?¨M; i?B H +’i iB M; ;BÁM i M,

@*ªK ÆM +Sm K¢M; +O M;QÆB5

h–M G”T H9+ M¨v KÈB M;?B K i9+ HB + K„i ç€M? ;B€ H¢B +¬ ;€B M¨v- b m F?B M
bmv M;?o, óE?¦ i`€+? h`K oQÆM; H¢B #` æ„+ E, K ?Q†+5ô

aQ b€M? pÈB +¬ ;€B M¨v- K` HU+ +O "° o•M u M [mª i?U+ M?Q H¨ i`Á i` +QM5

*€B ;¼B H¨ M?m K` i`ÌB bBM?- i?B m M[M¨v F?m¬M K†i M;•v i?Æ iÈB +U+ ?¢M- +?
+kM; F?¬M; M?šM i•K bBM? w F?BM? M?ÌMX L?’i H¨ +†T K„i HBM? ç°M; p¬ +MM;
i`QM; bm®i b•m i?ŠK M?Q MQÈ+ ?² i?mX

. K†i i`„M; M?Q M;¼+- p¬ +MM; K`M K¨M;- KkB /¼+ /W K¬B M? ç¨Q- H¬M; KB M
+¦ B M;?o ç¦ H¨ K°i HBM? i?9\ _ä `¨M; H¨ K°i ;B B M?•M imv i b„+ M;?B M; MQÈ+

E?¦ i`€+? +QM ;’m HÈM FB pW M?bM ç½ #` M¨M; K ?Q†+- ç9M; i?”i H¨ ç T iÈB K
+ªK ;B€+ ?Qi i?Î F?¬M; i?¬M;X h`QM; M?[M; i?B m M[h–M G”T iWM; ;†T- +kM; +?
+¦ i? bQ b€M? pÈB M¨M;5

h`QM; K„i h–M G”T iQ€i H M K°i iB FBM? /B K- b m ç¦ +QÌB F?´ M¦B,

@h +?d H¨ ;†T ç9M; H9+X *?Q /M F?¬M; +¦ i M;QÆB ç€M? F?¬M; H¢B +kM; +¦ i?

*QM M;QÆB +¬ ;€B tQ v i`ÁM- T?€i` K°i iB M; +QÌB- M¦B,

@h¦K H¢B M;QÌB i +?d H¨ Km®M +€K ÆM M;QÆBX æ9M; `²BX LÆB +€M? ç²M; ?Q
M;QÌB- M;QÆB iÈB MÆB M¨v H¨K ;b\ LÆB M¨v `’i M;mv ?B K5

h–M G”T +QÌB M?¨M M?¢i M¦B,

@æ M ç•v iU M?B M H¨ +¦ pB +X oB + #` +m®M p¨Q +?mv M ;B[+€+ M;QÆB +?d H

L¦B tQM; ?„M HB M tQ v M;QÌB Km®M `ÌB çBX h?U+ HU+ +QM ;’m HÈM FB `’i F?O
T?ªB H¨ ?¢M; M?½B M?ûTX >„M i?”i bU F?¬M; Km®M /QM? /€M; M?B m pÈB HBM
+¦ +ªK ;B€+ +¬ ;€B M¨v /QÌM; M?Q ç®B pÈB KbM? +¦ +?9i F?€+ i?QÌM;5

@L¨v M;QÆB M;QÆB H¨K b Q H¢B p”v\ L;QÆB +¦ T?ªB H¨ M;?2 i?’v hY >mM; FB
F?¬M;\ æ9M; p”vX "´M +¬ MQÆM; +?QM? H¨ HBM? i?9- M?QM; i ?B M i¢B ç½ ?
M;QÆB pb p”v K¨ +?€M ;?ûi i b Q\ qQ rQ X h i?”i bU H¨ ç€M; i?QÆM;- B +kM; F

*¬ ;€B M¦B tQM;- ç¬B K„i çÄ H M- ç€M; i?QÆM; M?bM h–M G”T H¨K` #° Km®M F?
` `mM; ç°M;X

óJ` ?Q†+ i?”i H¨ HÊB ?¢B5ô h`QM; HÁM; h–M G”T +ª FBM?- H”T iS+ M¦B,

@æ•m +¦- ç•m +¦5

@h i Km®M

*†T K„i HBM? ç°M; +O +¬ ;€B +?ÈT M? p¨B +€B- M¦B,

@æ9M; `²B- i Km®M H¨K ;b M?d\ æ9M;X L;QÆB çWM; M;?o +?mv M ç i¨B5 L¦B ç
F?¬M;\

@*¬ MQÆM; b„+ MQÈ+ ?QÆM; i`ÌB M?Q p”v- H¨K b Q i H¢B +?€M ;?ûi\ *?d H¨ +
M?B M ;†T M? m K¨ i?¬BX >B M i¢B iU M?B M H¨ B çB çQÌM; M’v5

ó>W5 *€B ;b K¨ F?¬M; [m2M #B i- M;QÆB +ÁM iWM; ç€M? K¬M; i ç¦5ô *¬ ;€B Q€M
i` M K†i H° p iQÆB +QÌB- ;B¼M; M¦B K i B,

@æ9M; p”v5 .U i?2Q +€+? M¦B +O M;QÆB i?b, ;†T M? m +?QM? H¨ +¦ /mv MX c
M? m +QB H¨ +¦ /mv M- +?9M; i F i #¢M +MM; çB- çQÊ+ F?¬M;\

óZm, KÈB Km®M F i #¢M +MM; M;QÆB5ô h–M G”T M;?o i`QM; HÁM;- HB M iK+ H„
M¦B,

@h Km®M ç M M9B FB - M;QÆB +kM; Km®M çB b Q\

*¬ ;€B M?bM i?Q€M; [m ?QÈM; h–M G”T +?d- F?¬M; +?9i /Q /U /MM; bS+ ;”i ç–m

@æ9M;- ç9M;5 h +kM; Km®M H¨ çB iÈB ç¦5

h`€M h–M G”T M´B H M p¨B p¢+? ç2M- h–M >¨M L;mv i H9+ i`QÈ+ iWM; M¦B `ä `¨M
M,K- i’i +ª HBM? i?O ç m b) iU ç°M; `ÌB F?ÄB ? K M9B HÈM ç¦X

óL?Q i? M¨Q ?² Hv M¨v +ÁM /€K +?O ç°M; çB p¨Q ç¦\ô

L;?o p”v- h–M G”T M¦B,

@L;QÆB F?¬M; #B i ? K M9B ç¦ p¨Q i?€M; b€m ?¨M; M,K i’i +ª HBM? i?9 ç m b) `ÌB
Km®M i?2Q i çB p¨Q\

@*?9M; M¦ `ÌB çB ç•m +¦ HB M [m M ;b iÈB i \ h Km®M çB p¨Q i?b çB 5

*¬ ;€B p K†i óç9M; H¨ M?Q i? ô- M¦BX

h–M G”T H9+ M¨v ?Q¨M iQ¨M ? i HÌB- M¦B,

@L;QÆB Km®M çB i?2Q i?b çBX hmv M?B M M m tªv ` +?mv M ;b +kM; çWM; i`€+

@E?¬M; bÊ5 E?¬M; bÊ5

*¬ ;€B p¶ #° M;U+ ç–v ç†M +O KbM?- p K†i iU iBM M¦B,

@*¦ i #ªQ ?° M;QÆB- b) F?¬M; tªv ` +?mv M5

@L¨v- M?•M HQ¢BX L;QÆB i M H¨ ;b ?ª\

@h–M G”T5

@h?”i F?¦ M;?25

@L;QÆB M,K M v # Q HÈM\

@L;QÆB H¨ M;QÌB Î ç•m ?ª\

@L;QÆB F?¬M; [m M i•K iÈB i X « ¬

h–M G”T `’i #’i ç„+ /o M?bM iB m ?² Hv i` M çQÌM; HªB M?ªB F?¬M; M;Èi- M¦B,

@L;QÆB H¨K b Q M¦B M?ªK M?B m M?Q p”v\ L;QÆB F?¬M; +?9i M¨Q ;B®M; HBM?

@±- i?”i F?¬M;\ h i?”i bU F?¬M; ;B®M; HBM? i?9 ¨\ o”v i?b ;B®M; +€B ;b\

*¬ ;€B #Ä [m +•m ç–m +O h–M G”T p K†i M;¢+ M?B M pmB KWM; ?ÄB h–M G”TX

@æ¢B pQÆM; M¦B M?ªKX

@L;QÆB T?•M #B i ç®B tY i 5

*¬ ;€B ?B M M?B M +¦ çO ?B m #B i M;¬M M;[M?•M HQ¢B- #’i Fb +•m M¦B M¨Q +O
w M;?o # M i`QM; M?QM; b) +½B H¢BX

L m F?¬M; T?ªB H9+ i`QÈ+ M;?2 +¬ ;€B M¨v M¦B +?mv M pÈB K°i +QM ;’m HÈM-
F?¬M; M;?o ç M ç•v H¨ K°i +QM HBM? i?9X *¦ K°i +•m M¦B H¨ h–M G”T M¦B i?–K
M¨v i?”i bU F?¬M; ;B®M; M?Q K°i HBM? i?9Xô

h–M G”T i`ÊM i`„M; K„i- F?¬M; ç w ç M M¨M;- çB i?ŠM; ç M T?Q i`QÈ+X *¬ ;€B ç
[m,- #om K¬B M¦B,

@L K M?•M ? T ?ÁB5 >W5 h?”i ? T ?ÁBX

æQÌM; çB +¦ K°i +¬ ;€B M¦B M?ªK M?B m M?Q p”v M?QM; i?”i ` H¢B çÐ i`+? K`+?
/¢M; +kM; F?¬M; +¦ # Q M?B m +Æ ?°B # M i B çQÊ+ i? M? i`M?X

h–M G”T +ªK ;B€+ +¬ ;€B M¨v ;B®M; M?Q K°i çS #û ?B m Fb- M¨M; ? i bS+ iBM?
M?QM; ç®B pÈB ç¢Q HQ ç®B M?•M tY i? i?b H¢B F?¬M; #B i +?9i M¨Q- ?ÆM M[
b® +?mv MX

"` M¨M; [m'M [mQi- h–M G"T F?¬M; +¦ #B M T?€T M¨Q +kM; F K°i b® pB + KbM?
i?QªM; H¢B i`ÊM iQ K„i- ? i bS+ ;B"i KbM? ç®B pÈB +?mv M M;QÆB HW i ;¢i ;B

@L?•M HQ¢B +€+ M;QÆB i?"i T?S+ i¢T5 :B[+€+ HBM? i?9 ç m +¦ #ªM ç` - +?d +
i?b F?¬M; +¦ #'i +S +?mv M ;bX hmv M?B M- +?B M ç'm ;B[HBM? i?9 +kM; ç²M;
H9+ i ?¦ ?bM? i?B m +?9i M[#` ç€M? HûM K¨ +? i- K v K„M H¨ çQÊ+ M;QÌB +Sm

*¬ ;€B M?Q H¨ M?È H¢B +€B ;b- i` M F?m¬M K†i imv i K„ H° ` p¨B T?–M M;QÊM; M
b m ç¦ M¦B,

@GBM? i?9 im Hmv M `'i F?¦- imv M?B M b m F?B ?¦ ?bM? +¦ çQÊ+ i?•M i? FBM
ç° im Hmv M HB M i`Î M M `'i M? M?X G–M M¨v i çB ` +?QM? H¨ Km®M ` M Hmv
M? M? +?¦M; +QÌM; ç¢B5

@æ9M; `²BX L;QÆB i M H¨ ;b\

æ½ i`ªB [m # - #®M M;¨v `®i +K+ h–M G"T KÈB M?È iÈB p'M ç M¨vX

@>WX h +ÁM iQÎM; M;QÆB poM? pB M +kM; F?¬M; ?ÄB iÈB5

*¬ ;€B ;B"M v m FB m M¦B,

@L;QÆB M?È +?Q Fo- i H¨ G M? >² S?B L;mv i5 h? M¨Q- ç•v H¨ ;B ;B i ç†i ç¦X
/ M;?2 ç9M; F?¬M;\ E?¬M; çQÊ+ [m M ç¦5

@. M;?25

h–M G"T /Si F?Q€i ;"i ç–m- ?ÄB,

@L;QÆB ?¼ G M? >²\

*¬ ;€B ;"i ç–m M¦B,

@*?9M; i ç m H¨ ?² Hv- i´ iB M +O i +ªK i?'v çQÊ+ /ÁM; ?¼ M¨v +O M?•M HQ¢B
i? HB M H'v H¨K /ÁM; ?¼ +O +?9M; i 5

h–M G"T F?¬M; M¦B ;b- imv M?B M iB T i?2Q ?„M +kM; ç²M; /¢M; ?ÄB ` K°i p'M ç

@æ9M; `²B- M;QÆB H¨ ?² Hv #ªM ç` ?ª\X

.mv L;½ æ°+ h¬M

h€+ ;Bª,hB m æ Q S?QM; GÊB

R38X *?QÆM; R38, G®B o¨Q >mv M æªQ JÎ _ 5

@L;QÆB i?"i M;®+ 5 æ m ç½ M¦B pÈB M;QÆB `²B- i H¨ çB ` M Hmv M5

G M? >² S?B L;mv i ç®B pÈB p'M ç M;m M;®+ M¨v +O h–M G"T +ªK i?'v ? i bS+ F
#®M +?[ó?² Hv #ªM ç` ô M¨v M;?2 i? M¨Q +kM; +¦ +ªK ;B€+ F?¬M; çQÊ+ iU M?B

h–M G"T ?„+ ?„+ +QÌB- +kM; F?¬M; ç #KM;X >„M i?m"M KB M; ?ÄB K°i +•m,

@o"v [m ?QÆM; +O M;QÆB Î ç•m\ Zm€ F?S +?Q iÈB #•v ;BÌ i +?Q iWM; ;†T [m

@L;QÆB F?¬M; #B i iMv iB M ibK ?B m M?¨ K°i +¬ ;€B Î ç•m H¨ +?mv M `'i F?¬M;
+ÁM iQÎM; M;QÆB +¦ w ç² ;b ç¦5

*†T K„i HBM? ç°M; +O G M? >² S?B L;mv i i`ÊM i`„M;- #om ç¬B K¬B ?'T /šM- i`QM
H¨ ç² M;m M;®+- M;®+ ?ÆM +ª i M hY >MM; FB 5 >W- M;QÆB H¨K b Q #B i çQÊ
?bM?\ G¨ M;QÆB +¦ K„i F?¬M; i`ÁM;- F?¬M; T?ªB b Q\ô

h–M G"T +kM; #om K¬B- çB Î T?Q i`QÈ+ F?¬M; ç w iÈB M¨M;X

@L¨v- ;B"M b Q\

G M? >² S?B L;mv i +?¢v ç M i`QÈ+ K†i h–M G"T- pQÆM +€M? i v M;¼+ ç T ç) [m
b m ç¦ +?m K¬B- M¦B,

@E?¬M; T?ªB +?S5 L;QÆB H¨ M K M?•M K¨- F?¬M; M M M?Ä K¼M M?Q p"v çQÊ+

@hB m Km°B Km°BX L m M;QÆB +ÁM M¦B M?ªK- i`QÈ+ F?B i`ÌB i®B ç2M +?9M; i

h–M G"T +?d i v p¨Q /½v M9B ?MM; po +€+? #¼M ?¼ ?ÆM K°i i`,K /†K M¦BX

G M? >² S?B L;mv i ?QT K„i M?bM K†i i`ÌB b„T tm®M; M9B- ?W K°i iB M;,

@hB m Km°B Km°B\ L;QÌB i HÈM ?ÆM M;QÆB `'i M?B m ç¦5

@o"v i?b ;¼B M?Q i? M¨Q\ hd id\ /B\ *¬ M½B M½B\

@...+5 o"v i?b pšM ;¼B H¨ iB m Km°B Km°B çB- M;¬M M;[M?•M HQ¢B i?"i T?S+ i¢

h`ÌB +?B m bQB #¦M; ? B M;QÆB i?"i /¨B /QÈB ç'i- K°i i–M; ?¨Q [m M; +?B m i`
K°i i–M; €M? b€M; i?–M i?€M?X

o¨Q H9+ # M ç K ? B M;QÆB çB iÈB # M M;Q¨B ? K M9B HÈMX "¦M; ç K M?Q MQÈ+
M? i?´B [m M;¼M M9B- +¨M? H¨ i` M M9B K b€i HšM M? m i¢Q ` iWM; çÊi iB M;

h` M #–m i`ÌB M;¨M b Q H'T H€M?- K°i p–M; i`,M; b€M; i`2Q + QX h?•M Î i`QM; pM
+?Q M;QÌB i +¦ K°i HQ¢B +ªK ;B€+ ç†+ #B i ?Bm [m¢M?X

.QÈB HQ¢B F?¬M; F?Q M¨v- M; v +ª iB m ?² Hv G M? >² S?B L;mv i M¦B M?B m +
ç®M; HY çQÊ+ ç®i H M ;B[? B M;QÌB- M;¼M HY #MM; +?€v +?B m H M K†i ? B

@L¨vX Gw iQÎM; +O M;QÆB H¨ ;b\

h`–K K†+ ?²B H•m- G M? >² S?B L;mv i ç M; M;²B ? B i v M•M; +ˆK #¶M; M?B M H

@Gw iQÎM;\

o'M ç M¨v /QÌM; M?Q `'i / i`ª HÌB F?B M +?Q h–M G"T +?bK p¨Q i`–K iQX h?"i H•

@Gw iQÎM;5 Gw iQÎM; +O i +?QM? H¨ +¦ i? çB i?2Q M;QÌB KbM? v m- /¢Q +?ÆB
#B i +€+ HQ¢B bU p"i KÈB K +?Q iWM; ;†T5

@±5 Gw iQÎM; M¨v /QÌM; M?Q `'i / i?U+ ?B MX

G M? >² S?B L;mv i ç–m iB M H¨ i?m"M KB M; M¦B- imv M?B M iB T i?2Q +†T K„
M?Q MQÈ+ M?bM +?ˆK +?ˆK ç®M; HY - M? ;B¼M; M¦B,

@hmv M?B M- ?bM? M?Q +kM; F?¬M; / /¨M;5 h`QÈ+ iB M- M;QÆB T?ªB +¦ i? Î +
ç¦ M;QÆB +ÁM T?ªB + K çQ M +¦ çQÊ+ i?U+ HU+ `'i K¢M?5 S?ªB K¢M? iÈB KS+
T?ªB M?Q i p"vX E?¬M; çO- F?¬M; çOX

o K†i G M? >² S?B L;mv i M;?B K i9+ T?•M iQ+?,

@L m ;†T çQÊ+ F ç`+? M?Q hY >MM; FB i?b +?Q /M +¦ i?U+ HU+ M?Q i +kM; +
T?ªB K¢M? ?ÆM i K°i +?9i KÈB çQÊ+X J¨ i H¢B ç½ im Hmv M # Q M?B m M,K ç•

o–M ç M¨v pW Mªv ` - G M? >² S?B L;mv i ?Q¨M iQ¨M i`–K K†+X

óh?B M i€B i?Ov M;mv i- bÆM i`mM; im ?¨M?X

E?˜m #'i M,M; M;¬M- T?QM; t M H° i9+X

S?QM; tmv pk H•K- +QÌM; ç`+? ?Q¨M i?`Xô

UL;¨M M,K im M;mv i- im ?¨M? i`QM; M9BX

J¨M i`ÌB +?B m ç'i- F?¦ F?,M ;B M F?´X

:B¦ i?´B KQ `ÆB- +QÌM; ç`+? tmM; [m M?5V

L m G M? >² S?B L;mv i M;?2 [m HÌB + ç¦- M?'i ç`M? b) i`¨M ç–v +ªK t9+ pÈB HÌ

óh H¨ K°i ?² Hv im ?¨M? M;¨M M,K- M;¨M M,K im ?¨M?- M;¨M M,K +¬ ç°+ ô

h–M G"T i?'v p'M ç +?bK p¨Q # i„+- b m ç¦ M?bM i?'v iB m ?² Hv +m°M i`ÁM i?¨M?
ç®M; HY - i` M K†i +ÁM H° ` K°i MK +QÌB 'K €TX

hmv `^M; #B i M;QÌB +¦ i?U+ HU+ M?Q M¨M; b) F?¬M; bÊ H¢M? M?QM; h–M G"T pš
KbM? M? M?¨M; T?O H M i?•M i? +O M¨M;X

h`QM; H9+ M;O KÆ- +kM; F?¬M; #B i KÆ i?'v +?mv M ;b pmB p K¨ i` M F?m¬M K†
+¬ ;€B +ÁM H° ` K°i MK +QÌB pmB p X

a€M; bÈK ?¬K b m- h–M G"T +MM; G M? >² S?B L;mv i çB iÈB ç€v ? K M9B HÈM-
K¨v M¦B,

@> K M9B HÈM M¨v- T?Q i`QÈ+ i?"i bU +¦ HBM? i?9 `'i +QÌM; ç¢B bBM? b®M;X
+O #¼M ?¼- ?ÆM M[+kM; ç9M; H¨ pW KÈB `ÌB F?ÄB F?¬M; H•mX L?QM;- ç¦ H¨

h–M G"T ?ÄB,

@*?ŠM; H) M;QÆB F?¬M; +ªK ;B€+ çQÊ+ M;mv ?B K ;b b Q\

@L;mv ?B K\ E?¬M; +¦5

G M? >² S?B L;mv i `'i F?ªM; ç`M? H„+ ç–m- b m ç¦ M¦B,

@h F?¬M; +ªK ;B€+ çQÊ+ #'i Fb M;mv ?B K ;b +ª5

h–M G"T +kM; +¦ +?9i M;?B ?Q†+- b m ç¦ bmv M;?o K°i H9+- M?bM ç¬B K„i HBM?
>² S?B L;mv i- M¦B,

@L;QÆB +¦ #B i bU i²M i¢B +O MÆB i?–M #Q F?¬M;\

@LÆB i?–M #Q\

o K†i G M? >² S?B L;mv i ?² M;?B M?bM h–M G"T- b m ç¦ H„+ ç–mX

@*?QM? H¨ K°i MÆB iQÆM; iU M?Q i? ;BÈBX oQ /K KªM? ç'i /QÈB +?•M +?9M; i
+ÁM i²M i¢B K°i MÆB T?ªB /MM; T?QÆM; T?€T ç†+ #B i KÈB +¦ i? KÎ ` +€M? +Y
GBM? F?Q Î i`QM; MÆB M¨v i?QÌM; i?QÌM; + Q ?ÆM # M M;Q¨B `'i M?B m H–M5

h–M G"T M?9M p B- b m ç¦ M¦B,

@L;QÆB +¦ #B i F?¬M;\

@h ?B m `²B- M;QÆB M¦B ç M MÆB ói`mv M i?W ô T?ªB F?¬M;\

G M? >² S?B L;mv i M? ;B¼M; M¦B,

@>² i°+ +?9M; i +kM; +¦ K°i MÆB M?Q M;QÆB M¦BX S?¨K H¨ ?² i°+ +¦ i? i?¨M? H
ç¦- çQÊ+ i´ iB M i`mv M i?W b m ç¦ KÈB +¦ i? +¨M; çB t i` M +QM çQÌM; im Hmv
H¨ ?² i°+- +€+ HBM? i?9 +?OM; i°+ F?€+ +kM; ?ÆM T?•M MY ç m i²M i¢B MÆB M

G M? >² S?B L;mv i M¦B ç M ç•v- i?Q€M; +?9i +?–M +?ÌX L¨M; p®M ç`M? M¦B, ó:
E?m L;Qm t'm b® FB Xô L?QM; pW M;?o ç M i M M;m M;®+ M¨v ?B M i¢B +ÁM F?
KbM? H¨ K°i HBM? i?9 ?¦ ?bM? + Q [mw F?¬M; M;Ì +ÁM #` ?„M ç€M? p¨Q K¬M;X
[m€ M;QÊM; M;MM;5

hmv M?B M h–M G"T H¢B F?¬M; M;?2 ` +€B ;b F?€+ i?QÌM;- ;"i ç–m i? M M? K°i

@E?¦ i`€+? `'i M?B m HBM? i?9 ç m K¢M? K) M?Q p"v- M;mv M H B H¨ #ÎB pb +¦ ç
i°+5

@æ9M; p"v5 .U i?2Q w +O M;QÆB- +?QM? H¨ i`QM; M¨v +kM; +¦ K°i MÆB M?Q p

h` M K†i G M? >² S?B L;mv i H° ` MK +QÌB ?QM; T?'M- M¦B,

@h pšM +?Q iWM; çB [m MÆB F?€+ M;Q¨B ?² i°+ i`mv M i?W 5 h?"i i®i [m - M
F?¬M;\

@h`QM; M¨v `'i M;mv ?B K5

h`QM; HÁM; h–M G"T `'i Km®MX *¦ K°i M;QÌB i?U+ HU+ K¢M? K) M?Q G M? >² S?
F?¬M; i²BX hB m +¬ MQÆM; M¨v i?Q¢i M?bM i•K ç` i?B M HQÆM;- F?¬M; T?ªB H
L m M;QÌB M¨v F?¬M; #B i `ä M?'i ç`M? b) M;?o ç M ç•v H¨ K°i +¬ ;€B M?•M HQ¢B

@L;QÆB +¦ i? + K çQ M H¨ M;QÌB i?U+ HU+ K¢M? ?ÆM M;QÆB `'i M?B m F?¬M
F?¬M;\

h–M G"T M¦B ` HQ H„M; +O #ªM i?•MX

@æQÆM; M?B M5

G M? >² S?B L;mv i M¦B ? i bS+ /Si F?Q€i- M?bM h–M G"T,

@h`W F?B +¦ pä ;Bª ç¢i iÈB iB m +?m˜M +ªM? ;BÈB *?Q h¬M +O M?•M HQ¢B- M r
+O i \ >W5 L m F?¬M; T?ªB ç9M; H9+ #` M;QÆB M;?2 i?'v i M¦B +?mv M pÈB hY
H¨ HBM? i?9 b Q\

h–M G"T i?¨M? i?"i H„+ ç–m- i?–K M;?o, óJ°i i?B m M[tBM? ç T ç€M; v m M?Q M¨
+?S\ô

L;?o K°i +?9i- h–M G"T pšM M¦B,

@h çB p¨Q i`QM; M¨v H¨ pb FB K pÊ +?Q +QÈB +O i X J¨ K¬M T?€B +O M¨M; +?
+?Q M M M?'i ç`M? +¦ T?B M iQ€BX L;QÆB F?¬M; bÊ +?S\

G M? >² S?B L;mv i M;?2 ç M # +?[ópÊ +?Q +QÈBô M¨v- ?ÆB +?9i M;˜M ` H"T i

@L;QÆB v m ?ÆM i M?B m M?Q p"v- M;QÆB +ÁM F?¬M; bÊ i?b i bÊ +€B ;b\ u M
i HB M ;B9T M;QÆB ç€M? ?„M5

hB m ?² Hv M¦B i?–K i`QM; HÁM;, óæ9M;- +QB M?Q i`ª •M +Sm K¢M; +O M;QÆB5

h–M G"T +QÌB ;"i ç–m- b m ç¦ M¦B,

@h®i H„K5 J°i HÌB ç½ ç`M?5

h`QM; ç¬B K„i G M? >² S?B L;mv i ?B M H M K°i +?9i ?¨Q [m M; ;BªQ ?Q¢i- i?–
+?mv M pmB ç +?ÆB5 Í i`QM; MÆB i`mv M i?W +O M?•M HQ¢B H¢B +¦ +QÌM; ;
iB m iY M¨v HQ H„M; p°B p¨M;- M¦B p"v b) F?¬M; çÆM ;BªMX L?QM; G M? >² S?B L
i`QM; ?² i°+ KÈB tm'i ?B M K°i H–M- H¨K b Q i H¢B bÊ ?½B F?B m +?B M ç•v\ô

a€M; bÈK M;¨v b€m i?€M; b€mX

h`QÈ+ F?B K†i i`ÌB K¼+- K°i +?9i iY F?Q Î +?•M i`ÌB çˆM; ç¬M; tm'i ?B MX Í MÆB
ç"K5

h–M G"T ?Qi b•m K°i ?ÆB- /QÈB +€B M?bM +?,K +?9 ç M i`ÊM K„i ?€ K²K +O G M
iY F?Q Î T?Q +?•M i`ÌB M?Q H¨ K°i ç¢Q +–m p²M; K¨m iQK iW +?•M i`ÌB i?ŠM; ç M

h–M G"T ?Qi b•m K°i ?ÆB- b m ç¦ +?d i?'v i` M M;QÌB h–M G"T #„i ç–m iªM ` K°i
M?¨M M?¢i- ç²M; i?ÌB K°i +¶ F?Q i? H¨K +?Q iBK ç"T M? M? +?"K `½B p•v [m M?

G M? >² S?B L;mv i çSM; Î ç¦ p K†i F?¬M; iBMX J¶B K°i ç K F?mv M;¨v KQÌB H
?² i°+ ç m ?'T i?K iBM? ?Q +O €M? i`,M; iW K†i i`,M;X J°i ç K ?'T i?m ç¦ M?B m
i?QÌM; F?´ im- i?m°+ p #Q K"i F?¬M; i`mv M ` M;Q¨B +O ?² i°+X æ²M; /¢M;- ç•v
Hmv M iW pB M +´ t tQ ?² i°+ #„i ç–m +¦X

L?QM; M¨M; H¢B F?¬M; M;?o `ˆM; F?¬M; M;Ì H¢B +¦ M?•M HQ¢B +¦ i? ;B®M; ?² i°
+?•M i`ÌB ç im Hmv M i?U+ HU+ +O #ªM i?•M5

æB m M¨v +kM; [m€ K¢M? K) `²B\

h`QM; H9+ M?'i i?ÌB- p i?–M #Q i` M M;QÌB h–M G"T Î i`QM; K„i G M? >² S?B L;m
ç"KX

L;mv M #ªM +?d +ªK i?'v çQÊ+ ?„M H¨ K°i pä ;Bª i?B M i¨B imv i ?ªQ- K¨ ?B M i¢B
+ªK ;B€+ #Q K"i i` M M;QÌB M¨v t t F?¬M; +?d H¨ KbM? ç½ M?bM i?'vX

L¨M; iW H9+ ç–m M;mv M #ªM çÆM i?m–M Km®M #€Q •M- ?B M i¢B ç½ i`Î M M iÁ

S?M5

h–M G"T +?"K `½B i?Î ` K°i ?ÆB- M;KK F?Q ç¦ ç m H¨ K¨m iQK M?¢i- b m ç¦ H¢B ?
i?–M iQ¨M i?•M ?„M i?Q¢i M?bM p¬ +MM; i`¨M ç–vX

JÎ ? B K„i- h–M G"T M?bM G M? >² S?B L;mv i çSM; M;•v M?Q T?¶M; Î # M +¢M?-

@hB m ?² HvX h?ÌB iB i ?¬K M v `'i ç TX

h`QM; i?B M ç` ç9M; H9+ M¨v ç°i M?B M bBM? ` K°i +¶ M,M; HQÊM; / Q ç°M; M
çQÊ+ H M i`¨M iQ¨M #° ? K M9B `°M; HÈM p¬ +MM;X

G M? >² S?B L;mv i +ªK ;B€+ HBM? ?²M +O KbM? i`QM; M?€v K„i M¨v ç m +¦ +?9i
KS+ `mM bÊ FBM? ?¬,

@h`ÌB ¢5 æ•v H¨ HU+ HQÊM; ;b\ Zm€ F?OM; #®5

.mv L;½ æ°+ h¬M

h€+ ;Bª,hB m æ Q S?QM; GÊB

R3eX *?QÆM; R3e, L;QÌB h` M >mv M æªQ5

h–M G"T +kM; ç²M; /¢M; +ªK M?"M iÈB +¶ M,M; HQÊM; / Q ç°M;- M?QM; i`QM; HÁ
bÊ ?½BX >„M H"T iS+ M;?o ç M i?€M; b€m ?¨M; M,K- i'i +ª HBM? i?9 i`QM; T?¢K
HÈM ç m #Ä +?¢v +?Q ç M F?B i?€M; b€m [m çB KÈB i`Î p X *?ŠM; H) H¨ +¶ HU+
HBM? i?9 ? v b Q\

@L;QÆB F?¬M; +¦ +?mv M ;b +?S\ L m F?¬M; ´M i?b M;QÆB HB M `ÌB F?ÄB MÆB

hmv `^M; ç®B T?QÆM; H¨ HBM? i?9 M?QM; h–M G"T +kM; F?¬M; ?B p¼M; K„i i?'v
K†i KbM? ?QÆM; iB m M;¼+ pšM- p"v i?b [m€ i¨M M?šMX

@E?¬M; b QX h +?d H¨ +¦ +?9i ?QªM; ?®i F?¦ ?B m- i?"i bU H¨ F?¬M; +¦ pB + ;bX

G M? >² S?B L;mv i H'v i v tQ +€B i`€M i`ÆM #¦M; +O KbM?- p K†i ?ÆB +¦ +?9i

@æWM; [m€ KB M +QÐM;- ç•v F?¬M; T?ªB H¨ çM ;BÐMX

"B m idM? +O h–M G"T /–M /–M i`Î M M M;?B K i9+X "ÎB pb +¶ M,M; HQÊM; / Q ç
M¨v #„i ç–m i`Î M M K½M? HB i- K¨ b„+ K†i G M? >² S?B L;mv i H9+ M¨v +kM; i?2
i`Î M M i€B M?Êi5

s2K ` +¶ i?B M mv F?¦ HQÌM; M¨v [mª M?B M H¨ +¦ ?¢B pÈB HBM? i?9X

GBM? i?9 b®M; Î ç•v ?ŠM ç m `ä `¨M; +?mv M M¨v +?Q M M p¨Q i?€M; b€m ?¨M; M,
F?ÄB MÆB M¨vX J¨ i?B m M[?² i°+ p®M F?¬M; T?ªB H¨ /•M +Q b®M; Î ç•v +?Q M
"ÎB p"v M¨M; F?¬M; +¦ #'i Fb +ªK ;B€+ bÊ ?½B M¨QX

>mv M æªQ Fb i?"i +kM; F?¬M; T?ªB +?d +¦ M;¨v b€m i?€M; b€m ?¨M; M,K KÈB +¦
æªQ +?•M +?QM? H¨ +¦ i? iMv i?ÌB ` p¨Q- imv M?B M K¶B H–M ` p¨Q ç m +–M
i?¢+? i`mM; T?˜KX >ÆM M[ Qi M?'i +ÁM T?ªB +¦ i?U+ HU+ h?B M +'T i`Î M M KÈ

æ¦ +?QM? H¨ HBM? i?¢+?- F?¬M; T?ªB M;¼+ i?¢+? #bM? i?QÌM; H¢B +¨M; F?¬M;

*?Q M M +ÁM +¦ K°i M?•M i® F?¬M; t€+ ç`M? +?QM? H¨ bY /KM; HBM? i?¢+? ç K
F H¨` p¨Q ç m H¨ iMv +Æ5

L¦B +€+? F?€+- M m M;QÆB /MM; HBM? i?¢+? KÎ` H®B p¨Q >mv M æªQ- M m iW
F?Q +¦ i? i`U+ iB T #` i`mv M ç M K°i MÆB t H¢X æB m M¨v +ÁM +?Q iQM? H¨ ;
M K #„+ ç¬M; i•v ç m +€+? t M? m p¨B M;¨M /†K- i?"K +?Q +ÁM HÈM ?ÆM `'i M?B

J¨ Î i`QM; M¨v F?¬M; +?d +¦ M?•M HQ¢B K¨ +ÁM +¦ M?B m HBM? i?9 K¢M? K) ç M

L m H¨ H9+ i`QÈ+ h–M G"T F?¬M; T?ªB çB h•M h–M [m®+ +Sm h`B m h?B M h?B
T?ªB bY /KM; T?QÆM; T?€T M¨v K¢Q ?B K iB M p¨Q i`QM;X hWM; +?9i K°i ibK ?B
Kšm i?•M h–M >¨M L;mv iX

L?QM; #ÎB pb i?ÌB ;B M #` +?"K +?Q M M h–M G"T KÈB [mv i ç`M? KB M T?Q iB
>ÆM M[b m F?B iB M p¨Q çB K°i çQ¢M F?¬M; t H¨ K°i i?¬M i`'M `'i HÈMX Í MÆ
+?9i- b m ç¦ Km #ªM ç² ?Q†+ H¨ i?m t2 M;U i?QM; /QM; K¨ çBX

L?[M; çB m M¨v ç m H¨ h–M >¨M L;mv i M¦B +?Q h–M G"TX G½Q # iB M M;?B K¨ h-
M,K tQ ;BªM; ;BªB +?Q h–M >¨M L;mv i- K¨ h–M >¨M L;mv i K M; i?2Q h–M hmv i -
F?B H®B p¨Q >mv M æªQ KÎ` X

hmv M?B M F?B ç¦ h–M >¨M L;mv i +kM; F?¬M; M¦B pÈB h–M G"T H¨ i` M +€M? ç²M
+¦ HBM? i?9 K¢M? K) M?Q p"v- M m F?¬M; h–M G"T +kM; b) F?¬M; v M i•K ç ? B

>ÆB i?Î G M? >² S?B L;mv i +¦ T?–M ?´M ? M- i`QM; K„i H¢B H°` ?¨Q [m M; #'i F
M¦B,

@E?¬M;5 h F?¬M; çB5 æ•v +?QM? H¨ mv €T çQÊ+ ?bM? i?¨M? #ÎB i?B M ç` - M¦

@L?bM t2K ?B M i¢B M;QÆB i?¨M? +€B /¢M; ;b- +ÁM M¦B F?¬M; i´M i?QÆM; ç M
`ÌB çB +ÁM F`T- i?QÆM; i´M p K†i iBM? i?–M +¨M; i? K ç€M; bÊ bQ pÈB M°B i?Q

h–M G"T i`WM; +QM K„i- HÈM iB M; [m€iX

@L;QÆB M;QÆB ç M; [m M i•K i b Q\

a„+ K†i G M? >² S?B L;mv i i`Î M M i€B M?Êi- iQ¨M i?•M #„i ç–m `mM M? M? X "–
M?QM; +¶ mv €T b•m F?¬M; HQÌM; çQÊ+ FB H¢B +¦ +ªK ;B€+ +¨M; M;¨v +¨M; i?'T

@L;QÆB M¦B M?ªK M?B m [m€- H½Q iY +?€M ;?ûi M;QÆBX L? M? +9i çB5

h–M G"T M?bM i`¢M; i?€B +O G M? >² S?B L;mv i- i`QM; HÁM; i`Î M M HQ H„M;X
ç T ?QÆM; iB m M;¼+ pšM i`QÈ+ K„i KbM? K¨ KbM? H¢B #¦ i v F?¬M; +¦ #B M T?
i¨M M?šMX

@*9i +9i +9i5 L? M? +9i çB5

h–M G"T ;B"M /[?ûiX

@>B ?B5 L;QÆB H¨K b Q ?mM; €+ M?Q p"v- imv M?B M i H¢B i?'v pb b Q +ªK ;B
h?"i H¨ Fb [m€B5

æ¬B K„i +U+ ç T +O G M? >² S?B L;mv i #„i ç–m ?B M` p K K M;- i?•M i? +kM
#„i ç–m H„+ HQ b M; ? B # MX

h`QM; K„i h–M G"T ?B M` K°i iB ç'm i` M?- i?"i ?B M M?B M H®B p¨B >mv M æªQ
K°i F?„+- K¨ iB m ?² Hv # M +¢M? KbM? `'i +¦ F?ª M,M; F?¬M; FB M i`b çQÊ+ ç M

h–M G"T `®i +K+ +„M `,M; K°i +€B- ¬K H'v G M? >² S?B L;mv i- i?•M i? i?2Q ?mv
*?Q /M F?¬M; +?®M; çÐ ç M H9+ H®B p¨Q >mv M æªQ KÎ` - +?Q /M H½M; T?Q K°i
+?Q /M b m F?B p¨Q >mv M æªQ #` H¢+ çQÌM; i?b ?„M +kM; F?¬M; i? i`Æ K„i M?b
Î i`QÈ+ K„i KbM?X

B #B i M; v i`QM; M?€v K„i h–M G”T ¬K G M? >² S?B L;mv i M?ªv tm®M; ?mv M
p€+? ç€ ;B®M; M?Q #` ç Q #´ ` FB ç°i M?B M tm’i ?B M K°i çQ¨M M,M; HQÊM; i?
?ÆM KQÌB i?QÈ+ ?bM? pÁK çQÊ+ i¢Q M M #ÎB ?¨Q [m M; #ªv K¨m5

L,M; HQÊM; F?´M; H² iW i` M ç¦ iªM ` H¨K +?Q M;QÌB i +ªK i?’v ?QªM; bÊ- +ªK i?
;B€+ KbM? çSM; i`QÈ+ K†i M¦ ;B®M; M?Q K°i ;B¼i MQÈ+- K¨ M,M; HQÊM; i? #ªv
K¬M;X

h`ÌB5 æ•v H¨ H®B p¨Q >mv M æªQ b Q\ +® F?¬M; FBM? M;¢+ M?bM çQ¨M M,M;
HQm ç°M; H¨K +?Q M;QÌB i +¦ K°i HQ¢B ªQ ;B€+- i`QM; HÁM; p¬ +mM; F?B T bÊ
HBM? i?9 K¢M? # Q M?B m p¨Q i?€M; M¨v ç m `ÌB F?ÄB ? K M9B HÈMX GQ¢B M,M
H¨ F?¦ +¦ i? iQÎM; iQÊM; çQÊ+ b) i¢Q i?¨M? i?B i ?¢B i? M¨QX

G9+ M¨v K°i +¶ ?’T HU+ p¬ +MM; i`mv M ç M- i`QÈ+ HQ¢B HU+ HQÊM; i?–M #Q ç
M¨v- i’i +ª bS+ +?®M; +U HB m K¢M; +O h–M G”T ç m i`Î M M F?¬M; i€+ /KM;5

J¨ G M? >² S?B L;mv i i`QM; M;U+ h–M G”T i` M K†i H¢B ?B M ` p K†i i?®M; F?´
i? bY /KM; K°i #¨M i v ç Î T?Q b m HQM; G M? >² S?B L;mv i- /MM; +¶ hB M h?
HQ¢B iBM? i9v M?’i i`QM; i?B M ç` +m²M +m°M F?¬M; M;WM; i`mv M p¨Q i`QM;
#B m ibM? +O G M? >² S?B L;mv i +¦ i?®M; F?´ M?QM; M,M; HQÊM; i`QM; +Æ i?

o Q5

> B #¦M; M;QÌB i`QM; M?€v K„i # v p¨Q i`QM; [m M; +–m i?”i HÈM M¨vX æ²M; i?Ì
i`QM; [m M; +–m M¨v +¦ K°i +¶ HU+ HQÊM; i?–M #Q /QÌM; M?Q +¦ `’i M?B m +?¶ i
i`QM; M?€v K„i h–M G”T +¦ i? +ªK ;B€+ çQÊ+ i?•M i? +O KbM? ;B®M; M?Q H¨ ç
HBM? F?Q ?¦ i?¨M?5

h?•M i? - FBM? K¢+? p¬ +MM; i?QªB K€BX

*?d iB + M; v b m ç¦ h–M G”T +MM; G M? >² S?B L;mv i HB M ` F?ÄB T?¢K pB [m
T?€i ?B M /QÈB +?•M KbM? F?¬M; M;Ì H¨ F?¬M; F?Q K¨ K†i ç’i +ÁM Î T?Q /QÈB

L m F?¬M; +¦ #’i Fb T?ÁM; #` M¨Q K¨ #` ?9i p¨Q- +?d M¦B ç° + Q M¨v +kM; çO ç M

hmv M?B M +?9i ç° + Q ’v ç®B pÈB h–M G”T K¨ M¦B +kM; F?¬M; iQM? H¨ ;bX h`QM;
?¬M K - i?•M ?bM? h–M G”T HBM? ?Q¢i ç€T tm®M; i?ªQ M;mv M # M /QÈBX

:B¦ M? i?´B [m - K°i +QM çQÌM; KÁM i?”i M?Ä ;B’m Î ;B[pMM; i?ªQ M;mv M M¨
i`QM;X

æ²M; i?ÌB h–M G”T i?’v +€+? ç¦ F?¬M; t - F?QªM; +€+? [m M; +–m # - M,K i`,K i?
çSM; i?¨M? ?¨M;X h?2Q i` M; T?K+ K¨ M?bM i?b +?„+ H¨ ç iY +MM; K°i K¬M T?€B
çSM; p•v [m M? K°i i? M? MB M M? im’M ;B®M; M?Q H¨ +?9M; iBM? OM; M;mv i5

L;QÌB i? M? MB M FB M?bM [m +kM; +?d F?QªM; ? B KQÆB im´B- /€M; M;QÌB +
M;¼+- i` M ç–m ç°B FBK [m M K†+ €Q /¨B K¨m H KX a m HQM; ?„M pšM +ÁM ç2Q K
+€+? +´ tQ X

G9+ M¨v ?„M +kM; ç M; ç€M? ;B€ #¼M h–M G”T- i`QM; €M? K„i K M; i?2Q p¨B T?–
F?B i?’v +¬ ;€B imv i b„+ i`QM; HÁM; h–M G”T i?b ç€K M;QÌB ç¦ F?¬M; F?ÄB M?b
[m ç€K M;QÌB ç¦- i?2Q / Q ç°M; i` M i?•M i? ç®B T?QÆM; i`¨M ` - ?ŠM ç m H¨ +
HÁM; F?¬M; F?ÄB bBM? ` p¨B T?˜M +ªK i?€MX GQ¢B +ªM? ;BÈB K¨ pä ;Bª i? iK-
H¢B F?¬M; ç€M; ;B€ M?Q p”v Î i` M >mv M æªQX h?”i F?¬M; #B i H¨ K°i HQ¢B #B

hmv M?B M h–M G”T +kM; ?B m çQÊ+ T?¨K H¨ M;QÌB i` im´B +¦ i? ç M MÆB ç•v ?
[m i? iK+ ` M Hmv M- M?Q p”v Qi M?’i +kM; +¦ +?9i i¨B M,M;X *?Q M M M¦B i` M
i’i +ª M;QÌB i` im´B ç m ;B®M; M?Q #¼M ?¼X

h–M G”T F?¬M; +¦ # Q M?B m i•K ibM? M¦B +?mv M pÈB M?[M; M;QÌB M¨vX >¨M?
>mv M æªQ +?Q #B i- i? HU+ F?„T MÆB i` M >mv M æªQ +kM; +?Q +?„+ M?bM

? pÈB i? HU+ ç®B ç–m- M?Q p”v `„+ `®B +¨M; HÈMX h–M G”T H¢B +¨M; F?¬M; K
+¦ i?U+ HU+ h?B M +’T- M;QÌB M¨Q F?¬M; T?ªB H¨ ?¢M; i•K iQM? + Q M;¢Q\

EBM? M;?B K çO HQ¢B +O FB T i`QÈ+ FB T M¨v F?B M i`QM; HÁM; h–M G”T [m€
p”i FB m M;¢Q +Ð M¨QX

ó.QÌM; M?Q i +kM; i?”i FB m M;¢QXô E?¦2 KB M; h–M G”T M´B H M MK +QÌB M?¨
`ÌB çBX G9+ M¨v G M? >² S?B L;mv i i`QM; M;U+ ?„M #¶M; iW iW idM? /”v- KÆ KA

@h +ÁM b®M;\ h?”i i®i- i +ÁM iQÎM; `^M; b) +? i5

:B¼M; M¦B v m Èi- K i B K M; i?2Q p¨B T?–M [mv M `k F?B M +?Q K’v i? M? MB
t M;?2 i?’v ç m +ªK i?’v +QM iBK / Q ç°M;X L?’i H¨ +€B HQ¢B K` ?Q†+ iU M?B M
L;mv i- +†T K„i K¨m H¨K M?¢i i?m–M F?B i ç®B pÈB i? M? MB M i` im´B K¨ M¦B ç

@> ? 5 Zm€ K v K„MX *?9M; i çB i?¬BX

h–M G”T F?) +QÌB- +kM; F?¬M; M?bM K’v M;QÌB FB - ¬K M; M; HQM; G M? >² S?B

@L¨v5 *?Ì K°i +?9i5

h?’v h–M G”T Km®M `ÌB çB- M;QÌB i` im´B ;B®M; M?Q K†i i`,M; çQÊ+ +€+ pb b Q

@*¦ pB + ;b i? \

h–M G”T tQ v M;QÌB- i?’v M;QÌB i` im´B çQÊ+ p•v [m M? i`QM; ç€K M;QÌB H9+ M
i`QM; HÁM; KbM? i`QM; K„i ?B M ` K°i +?9i /K+ p¼M; i? K H K- K¨v ?„M F?) M?Q
H¨ ?²M; M? M ?¼ i?OvX s2K ` KbM? ?ŠM H¨ T?ªB +?m˜M #` +?Q iB m ?² Hv M¨v K

@hB m iY- M;QÆB H¨ M;QÌB iW M;Q¨B iÈB ?ª\ E?¦ i`€+? M;QÆB M?bM i?’v i` M; T
M?Q i? 5

J°i M;QÌB i` im´B # M FB p K†i FB m M;¢Q M¦B,

@h?B m +?O +O +?9M; i M¦B +?mv M pÈB M;QÆB- i®i M?’i M;QÆB M M #B i çB
T?S+5

.mv L;½ æ°+ h¬M

h€+ ;Bª,hB m æ Q S?QM; GÊB

R3dX *?QÆM; R3d, E?¬M; "B i a®M; *? i5

@*?Q o,M bQ ?mvM?- F?¬M; M M M?Q p”vX JB M +?Q M;QÌB i ç€M? ;B€ h?B M a

L;QÌB i? M? MB M FB i?ªM M?B M M¦B K°i +•m- b m ç¦ KdK +QÌB M?bM h–M G”T-
K„iX

æ€M; iB + h–M G”T M; v iW ç–m ç½ M?bM ` KK+ çQ+? +O M;QÌB i` im´B M¨v +?Q
` #° /¢M; M?Q M?½ H ç°- h–M G”T +kM; F?¬M; Mªv bBM? #’i Fb ?ªQ +ªK M¨Q ç®B

L m i?”i bU H¨ ç iY K¬M T?€B +¦ H T?ûT- H¨K b Q +¦ i? M¦B HÌB QÆM; M;¢M? çQ

h?B M a€i J¬M\ F?¬M; M;?2 M¦B [m X h–M G”T #B i +€+ K¬M T?€B [mw i°+ i` M >
K¬M hS Zmw J¬M +O h?QÊM; Zm M h?B ok +MM; pÈB h–M ;B +O H½Q +? iB M

æ9M; p”v- +?QM? H¨ ?¼ h–MX *?Q iÈB M v `’i M?B m M;QÌB ç m M;?o `^M; h–M G
B H¢B M;?o ç M i`QÊM; T?m +O h–M >¨M L;mv i +kM; H¨ ?¼ h–M5

h–M G”T #B i i` M >mv M æªQ +¦ +?WM; K’v i`,K K¬M T?€B HÈM M?Ä- i? ;B K¬M
+?€m- ç iYX J¨ i? ;B K¬M T?€B M?Ä M?’i +kM; +?d +¦ # - M,K M;QÌBX

@o` #^M; ?[m M¨vX L;QÆB ç¢B F?€B H¨ H–M ç–m iB M p¨Q >mv M æªQ T?ªB F?¬M

GÌB M¦B +O i? M? MB M imv ``^M; ¬M ?Á M?QM; +€B HQ¢B iQ i?€B + Q M;¢Q iW i`
i? F?®M; +? X

hmv ``^M; ç®B pÈB M;QÌB i` im´B iU FB m M¨v F?¬M; +¦ +?9i ?ªQ +ªK M¨Q- ?ÆM
+?mv M i`QM; ;B•v H€i M M i`QM; HÁM; h–M G"T +kM; F?¬M; Km®M p¬ +È ;•v i?M
æªQ HB M ;†T T?ªB K°i ç€K ç`+? M?•M i?"i bU F?¬M; T?ªB H¨ çB m ?„M KQM; Km

E?) i?Î /¨B- h–M G"T +ªK i?'v #'i ç„+ /o i`QM; HÁM;X *€+ M;QÆB +?ŠM; H) i?'v ``^
M¨v i®i H„K b Q\ hW i` M + Q M?bM tm®M; +¦ i? H¨K +€+ M;QÆB +¦ çQÊ+ +ªK ;B€

@æ9M;- p"v i?b b Q\

:B¼M; M¦B h–M G"T i?ªM M?B M M;?2 F?¬M; ` #'i Fb +ªK t9+ ;bX L?QM; K'v M;Q
HÁM; pÈB i?€B ç° +O h–M G"TX

@> ? 5 *€+ M;QÆB H–M ç–m iB M çB p¨Q >mv M æªQ M?Q p"v +¦ pB + ;b Km®M +

h` M K†i i? M? MB M MÎ MK +QÌB ¬M ?Á - ;B®M; M?Q H¨ K°i i? M? MB M óM,K i®
çQÌM; ¬ i¬ p"v5

@h?B m +?O5 L;¨B +ÁM T?ªB çB i? iK+ ` M Hmv MX "Ä [m H9+ M¨v H¨ T?ªB p"M
+¦ i? +?Ì M,K b m5

J°i M;QÌB # M +¢M? ?„M F?mv M M?OX

@æ9M; p"v- h?B m +?OX *?9M; i M? M? çB i?¬B- F?¬M; M M +?"K i` i?ÌB ;B MX

J°i M;QÌB +QM ;€B €M? K„i F?¬M; i®i M?bM i?Q€M; [m G M? >² S?B L;mv i i`QM;
óæ² ?² Hv [mv M `k5ô

@o°B +€B ;b5

L;QÌB i` im´B çQÊ+ tQM; H¨ h?B m +?O F?Q€i i v +?†M H¢B- ?¨Q T?¦M; M¦B,

@:B9T M;QÌB H¨ MB K pmB- H¨ i`mv M i?®M; +O h?B M a€i J¬M +?9M; i X J¨ +?Š
i?¬BX G¢B M¦B ` M Hmv M +kM; +¦ i? iB M ?¨M? M; v i` M >mv M æªQ M¨v K¨5 >
;B®M; M?Q K°i [m®+ ;B - B M¦B ` M Hmv M #„i #m°+ T?ªB p¨Q i? iK+ ç–v F v m

óJ FB T- ;B9T M;QÌB H¨ MB K pmB- H¨ i`mv M i?®M; +O h?B M a€i J¬M\ô h? M
K'v M;QÌB # M +¢M? ?„M ç m +¦ p K†i t'm ?´ p¬ +MM;- i?–K M;?o M m HÌB M¨v ç
M;?2 i?'v- F?¬M; +QÌB `KM; `,M; +kM; F?¬M; çQÊ+X

B +?ŠM; #B i h?B M a€i J¬M H¨ K°i K¬M T?€B +¦ i?M i'i #€Q- Î i` M >mv M æªQ M
ç–m- K¨ iB M; i®i +?d bÊ H¨ T?ªB t T iW /QÈB H MX

hmv M?B M H9+ M¨v K'v M;QÌB +kM; ç½ M?bM ` +?d bÊ h?B m +?O pW K„i M;QÌB
E?¬M; i? F?¬M; i?W M?"M +¬ ;€B FB [mª i?"i H¨ b„+ MQÈ+ ?QÆM; i`ÌB5

*?Q /M i` M >mv M æªQ i?B M i¨B tm'i ?B M ?¨M; ç¨M M¨v +kM; F?¬M; ibK ` K'v M

@*ªK ÆMX hmv M?B M `'i tBM H¶B- i F?¬M; +–M5

h–M G"T i?ªM M?B M M¦B K°i +•m- b m ç¦ +ªK ;B€+ çQÊ+ i`¢M; i?€B +O G M? >² S
`®i +K+ +kM; p[M; p¨M;- imv M?B M iBM? i?–M pšM +ÁM +?9i m QªB F?¬M; T?'M
K°i HQ¢B +ªK ;B€+ M m KbM? F?¬M; çQ hB M h?B M hY E?Q +?Q M¨M;- +?d bÊ i
i? - ?ÆM M[+ÁM #` i?QÆM; M†M;X

@hB m iYX L K†i +kM; F?¬M; Km®M ?ª\

L;QÌB H9+ i`QÈ+ M¦B +?mv M ;¼B H¨ *?Q o,M H¢B i`WM; ? B K„i- H¢M? HMM; M¦B

@h?B m +?O +?9M; i Km®M ;B9T M;QÆB ç¦ H¨ T?9+ i´ i¬M; KQÌB i€K çÌB M;QÆB
/€K iW +?®B\ h i?'v M;QÆB i?"i bU H¨ iU ibK T?B M T?S+5

J’v M;QÌB F?€+ i?’v h?B m +?O M?¨ KbM? [mv i i•K M;,M i`Î M;QÌB i` im´B ç®B /E
iB M; T?K ?¼ X

@æ9M; p”v5 >mv M æªQ M¨v F?€+ pÈB i? iK+- F?„T MÆB i`¨M M;”T b€i F?QX L
M;QÆB +,M #ªM F?¬M; i? b®M; b¦iX h?B m +?O +O i +¦ HÁM; i®i ;B9T M;QÆB-

@æ9M; p”v5 oä ;Bª i` M >mv M æªQ i?U+ HU+ ç m `’i + Q- +kM; F?¬M; T?ªB HQ
M;?B K M?Q M;QÆB +¦ F?ª M,M; iQÎM; iQÊM;X L;QÆB T?ªB #B i `^M; ?Q¨M +ªM? -
M;mv ?B K5

@æ9M; p”v- M;QÌB i` im´BX *€B ;¼B H¨ F i?S+ i?ÌB KÈB H¨ im’M FB i- h?B M a€i
+?QM? H¨ +¦ i?U+ HU+ `’i +QÌM; ç¢BX

L;QÌB i` im´B FB KdK +QÌB F?Q€i i v +?†M H¢B- M¦B,

@*€+ M;QÆB çWM; /¼ M;QÌB i 5 > ? 5 h +¦ HÁM; i®i ?¶ i`Ê- #` M;QÌB ?B m H–
p”v çB- M;QÆB M¦B t2K M;QÆB iÌB >mv M æªQ H¨ Km®M ibK K¬M T?€B M¨Q- F?¬
h?B m +?O h?B M a€i J¬M M¨v +ÁM F?¬M; iU + Q iU ç¢B ç M KS+ M½Q i¨M- imv
F?¬M; + Q M?QM; B #B i ?¼ `’i +¦ #®B +ªM? ? v F?¬M;\ *?Q M M ?„M T?ªB i?Y K
T?€TX

h`QÈ+ F?B h–M >¨M L;mv i `ÌB çB ç½ M¦B pÈB h–M G”T H¨ h–M ;B i` M >mv M æª
t T ?¢M; i`mM; #bM?X

amv M;?o K°i +?9i- h–M G”T +QÌB H¢M? i`QM; HÁM;- b m ç¦ H¢M? M?¢i M¦B,

@h Km®M ibK iÈB h–M ;B 5

@h–M ;B \

J’v M;QÌB HB + K„i M?bM M? m- b m ç¦ K°i M;QÌB +QM ;€B bmv M;?o- M¦B,

@G¨ h–M ;B Î i?¨M? S?QM; a b Q\

J°i M;QÌB +QM ;€B F?€+ +kM; M¦B,

@*?„+ H¨ p”vX h` M >mv M æªQ `’i M?B m ;B i°+ M?QM; K¬M T?€B ?¼ h–M /QÌM;

h` M K†i K’v M;QÌB H”T iS+ H° ` p iQÆB +QÌBX h–M ;B i`QM; K„i #¼M ?¼ +kM
i?QÌM;- ?ÆB +?9i ;•v €T HU+ +?Q #¼M ?¼ H¨ ç½ F?¬M; i? i?W M?”M çQÊ+5

*?Q M M- Î i`QM; K„i h?B m +?O "¨M; E€ +O h?B M a€i J¬M- +¬ ;€B imv i b„+ FB
+O ?„MX J¨ H9+ M¨v ?„M M?bM h–M G”T ¬K M¨M; i`QM; HÁM; HB M +ªK i?’v `’i F

@h–M ;B b Q\ >bM? M?Q H¨ ç½ M;?2 M¦B [m X

•M? K„i "¨M; E€ H¦2 H M- b m ç¦ +¦ HÁM; i®i M?„+ M?Î h–M G”T,

@æ²M; #¢M +O M;QÆB /QÌM; M?Q ç½ F?¬B T?K+ ?Q¨M iQ¨MX æB [m h?’i h?ªB >
F?Ä2 H M KÈB ç9M;- H¨K b Q H¢B i`Î M M bmv v m M?Q p”v\ *¦ T?ªB H¨ i?U+ HU
F?¬M; b Q +ª- M;QÆB #Ä M¨M; tm®M; ç i M?bM t2KX u i?m”i +O h?B M a€i J¬M

"¨M; E€ pW ç°M;- K’v M;QÌB T?Q b m iU M?B M çB i?2Q- ?ÆM M[?ÆB +?9i T?•M
Q p•v h–M G”TX

G M? >² S?B L;mv i imv `^M; ? i bS+ çÆM i?m–M M?QM; ;B€+ [m M i?S b€m +O
?ÆM M?•M HQ¢B- M?€v K„i +ªK ;B€+ çQÊ+ K’v M;QÌB M¨v ç m F?¬M; +¦ w i®i- Î i`
K°i +€B- b„+ K†i YM; çÄ F?) M¦B,

@h?ª i tm®M;5

h–M G”T Fb i?”i #B i iB m ?² Hv bÈK ç½ F?¬B T?K+- +?d H¨ Î i`QM; HÁM; KbM? F?

B +kM; F?¬M; #B i `^M; ç°M; i€+ /m¶B M;QÌB M¨v +O iB m ?² Hv ç®B pÈB M K M
F?OM; #® +Ð M¨QX S?®B ?ÊT pÈB #B m ibM? [mv M `k i` M K†i H¢B F?B M +?Q h
J¬M K„i M?bM +?ÁM; +?¼+X

G M? >² S?B L;mv i i?Ä K½M H¨ #ÎB pb /QÈB hB M h?B M hY E?Q +O h–M G"T
F?¬M; i?Qª B K€B i`QM; +Æ i? M¨M; #B M K'i F?¬M; +ÁMX E?¬M; +?d M?Q p"v K¨

"ÎB p"v M¨M; +kM; `®i +K+ t€+ ç`M? K°i çB mX æ¦ H¨ +¬M; T?€T K¨ M?•M HQ¢B M
i?U+ HU+ i,M; H M +O KbM? +¦ HÊB Q+? `'i M?B m5

L m +¦ i? - M¨M; ?B p¼M; poM? pB M çB i?2Q # M +¢M? h–M G"T- M?Q p"v M¨M; +
i?¨M? iUm + Q M?'i +O ?² i°+ iW i?QÊM; +´ iÈB M vX

æ9M; p”v- M; v +ª b•M i?B ç’m +kM; H¨ /Q >Q¨M; EBK *mM; +?B m ` 5 J†+ F +¦ #
b•M i?B ç’m +?d +¦ K°i +€B- +?B M ç’m +kM; +?d +¦ i? iB M ?¨M? iWM; i`”M K°iX

h`”M ç’m /MM; +? ç° ç¨Q i?ªB- M;QÌB #€Q / M? ç m T?ªB iB M p¨Q b•M /U #` /Q >
b m ç¦ K¶B H–M b) +¦ ? B M;QÌB #` i`mv M i®M; p¨Q b•M i?B ç’mX h?m b) i`U+ i
KQÆB M,K +¦ K°i H–M +Æ ?°B M?Q p”v- M¦B +€+? F?€+ K°i M;QÌB +ª çÌB M?B m M
H–M K¨ i?¬BX

Eb i?”i +Æ #ªM ç¢B ç b® M;QÌB +ª çÌB +kM; +?d +¦ K°i H–M +Æ ?°BX

>ÆM M[- +kM; F?¬M; T?ªB i?U+ HU+ K¢M? K) H¨ M?’i ç`M? +¦ i? i`K ç M +m®B +
F?ª M,M; i`U+ iB T ;†T çQÊ+ K°i M;QÌB +¦ i?U+ HU+ K¢M? ?ÆM- #` ç¨Q i?ªB ` c
K¶B H–M ç m pÁM; i`®M;- ç M +m®B +MM; ç¢i iÈB çB m FB M HoM? i?QÎM; +O >
Q+? i?”i HÈM5

h` M H`+? bY ç½ iWM; +¦ ? B M;QÌB M?Q p”vX "ÎB pb ;BªB ç’m *?Q h¬M b m F?B ç€
M;QÌB i?b ;BªB ç’m b) +?’K /Si5

JQÌB M;QÌB M¨v b) çQÊ+ i`mv M i®M; ç M M?[M; MÆB F?€+ M? m i`QM; >Q¨M; EB
K¶B M;QÌB çQÊ+ T?ûT K M; çB # #ªQ p”i +O >Q¨M; EBK *mM;5

h`QM; ç¦ +¦ #Q T?QÆM; ç M /QÊ+ imv i T?˜K- +¦ i•K T?€T +?B M F„ h?–M +’T- +kM
h?”K +?Q +¦ M;QÌB +¨M; K v K„M +?B K çQÊ+ h?–M ç M i`QM; >Q¨M; EBK *mM;X

h`mv M i?mv i b m F?B bY /KM; i?”K +?Q +¦ i? iB M p¨Q +ªM? ;BÈB *?Q h¬M K¨ F

S?¨K H¨ M;QÌB K¶B K°i H–M i?B ç’m iB M p¨Q >Q¨M; EBK *mM; ç m çQÊ+ >Q¨M;
M,KX h`QM; pÁM; KQÌB M,K b m ;BªB ç’m- M m M;QÌB ç¦ ;†T M;mv ?B K b) çQÊ+ K
tm’i ?B M /B +?mv M ç M MÆB F?€+c K¨ M;QÌB H¨K ?¢B ?„M b) #` i?–M [m M; tY H

hW i?ÌB i?QÊM; +´ ç½ iWM; +¦ K°i ç iY K¬M T?€B M?Ä `’i K v K„M- i?U+ HU+ KÈB
;†T pÁM; i`®M; ç M +m®B +MM; i?¨M? K°i i`QM; KQÌB M;QÌBX L;QÌB ç¦ Î i`QM; >
K°i [mv M +?B M F„ h?–M +’T- K°i pB M i?–M ç M p¨ K°i i? M? imv i i? i?–M #BM

æB m M¨v /šM ç M p¬ b® M;QÌB i? K M?Ä /½B- #ÎB pb M;QÌB i` im´B FB #’i F H
ç m F?¬M; +¦ #’i Fb M,M; HU+ ;b #ªQ p çQÊ+ #ªQ p”i ?¼ çQ¢i çQÊ+X

ob i? #¼M ?¼ ç²M; HQ¢i /B /ÌB p¨Q pMM; +’K M?•M HQ¢B i` M >mv M æªQ- M?QM
ibK çQÊ+ ?¼X

*kM; #’i F ç®B i?O +QÌM; ç¢B +Ð M¨Q- K¶B F?B M;QÌB i` im´B K v K„M ;†T M;mv
ç¢Q i?–M [m M;X J¼i ç¢Q i®M; ?„M çB K¨ K°i ç¢Q F?€+ i?b #B M ç`+? M?•M +O ?

JQÌB M,K i?ÌB ;B M- +€+ i? HU+ F?¬M; + K HÁM; i`QÈ+ b m #²B i¢B i` M M;QÌB
i`,K M;QÌB5 h?U+ HU+ K¢M? M?’i H¨ K°i +QÌM; ;Bª +ªM? ;BÈB .mM; h?B M çdM?-
>Q¨M; EBK *mM; M; v +ª iQ +€+? +?®M; çÐ +kM; F?¬M; +¦5

*S M?Q p”v- i? M? MB M FB imv `^M; M iQ¨M KQÌB M,K M?QM; KQÌB M,K [m ?„
+Wm ç¢B ?”M pÈB M?B m K¬M T?€B ;B i°+X æÊB +?Q i?ÌB ?¢M KQÌB M,K [m ç
Km®M H’v K¢M; ?„MX

"¼M ?¼ H¢B F?¬M; iWM; M;?o `^M;- +?d KQÌB M,K i?ÌB ;B M i? M? MB M K v K„M
iÈB +ªM? ;BÈB .mM; h?B M çdM?- ç2K M?[M; M;QÌB ibK iÈB i`ª i?M ;B i # M;¨v #

J’v i`,K pä ;Bª K¢M? K) F?¬M; B b®M; b¦i5

*?mv M M¨v i¢B i?ÌB #’v ;BÌ Î >mv M æªQ i¢Q i?¨M? K°i ?²B +?’M ç°M;X *¦ `’i M?B
pb i`”M +?B M ’v K¨ pšM +?Q ;QÊM; /”v M´BX æ M +m®B +MM; +QM +?€m #¼M ?½
#bM? i?QÌM; v m Èi M?’i i` M >mv M æªQ5

"ÎB p”v iW tQ ç M M v- T?¨K H¨ M;QÌB iB M p¨Q >Q¨M; EBK *mM; ;–M M?Q F?¬M;
i` m +?¼+5

>B M M v- ç½ [m ?ÆM b€m KQÆB M,K ;BªB ç'm *?Q h¬M H–M i`QÈ+X L?[M; M;Q
ç m ç¢i iÈB +ªM? ;BÈB `'i + Q- i`Î i?¨M? +QÌM; ;Bª K°i T?QÆM;X

*?Q M M M¦B ;BªB ç'm *?Q h¬M [mª i?U+ H¨ K°i #[iB + i?`M? bQ¢M- i`¨M M;"T i?
+?Q M;QÌB i +?bK p¨Q çB M +m²M;5

J¨ ?B M i¢B h–M GoM? aÆM ?Q¨M iQ¨M pb +?mv M M¨v K¨ +ªK i?'v p¬ +MM; #m²M

"ÎB pb h?B M a€i K¬M +¦ iB M; i,K `'i FûK i` M >mv M æªQ ;–M ç•v i?ª ` K°i iBM iS
h–M ;B i?¨M? S?QM; a +¦ K°i i?B M i¨B imv i i? KQÌB b€m- KQÌB #ªv im´B i?U+
S?€ h?B M5

.mv L;½ æ°+ h¬M

h€+ ;Bª,hB m æ Q S?QM; GÊB

RNyX *?QÆM; RNy, >mv M æªQ- h–M :B 5

h–M GoM? aÆM F?¬M; #B i h–M ;B F?B M¨Q i?b ç„+ i°B pÈB +€B K¬M T?€B i`WM
imM; ` HÌB ç²M €+ ç°+ M?^K p¨Q h–M ;B M?Q i? X > B # M +€+? t M? m M;¨M /†K
+¦ #'i Fb tmM; ç°i M¨Q5

*€B ;¼B H¨ HÌB ç²M F?¬M; i€+ /KM; pÈB F ?B m #B i- M?QM; p'M ç H¨ i`QM; i?B
M?B m M;QÌB H¨ F ?B m #B i\ Zm # M;QÌB i`Î i?¨M? +?mv M i?´B T?²M; H¨ M;?2

hmv M¦B pÈB ;B i°+ i?U+ HU+ K¢M? +?Q +?„+ +¦ i? çB ç M F i +K+ t'm- M?QM; p
h–M ;B - /M b Q id H HÈM ?ÆM `'i M?B mX *?Q /M i?"i bU tm'i ?B M K°i i?B M i¨
b) ;B'm i?"i FoX

"ÎB pb K°i F?B +¬M; F? B ` - #^M; p¨Q i?U+ HU+ +O ;B i°+ p`i'i +¦ i? #ªQ p i®i
K¬M T?€B ;B i°+ b) F?¬M; H¨K ?¨M? ç°M; #d ´B M¨vX L?QM; +QM M;QÌB Km¬M ?
/Á- F?¬M; /€K çªK #ªQ +¦ M;QÌB ?Q†+ pb ;?2M i` ?Q†+ pb K°i p¨B i•K HQ ;b ç¦ M;'K
M i`QM; ;B i°+X

*?mv M M¨v F?¬M; +?d #ÎB pb +¦ ;BªB i?B ç'm *?Q h¬M- +ÁM pb F?B +¦ K°i ;B i°+
;B i°+ bmv bKT- +°M; i? K `'i M?B m M?•M i® Î # M i`QM;X

J¨ h–M ;B K'v +?K+ M,K ;–M ç•v- çQ+? i?U+ H¨ +¦ K°i b® ç iY iQ +?'i `'i i®i- ?ÆM
iÈB i?U+ HU+ h?B M +'T #"+ +?QM- ç m tSM; pÈB / M? ?B m M;¬B b Q iQÆM; H B

L?QM; çWM; M¦B h–M ;B - +?Q /M iQ¨M #° >mv M æªQ +kM; ?Q¨M iQ¨M F?¬M; +¦
#ªv im´B ç½ +¦ i? iB M p¨Q +ªM? ;BÈB S?€ h?B M5

L; v +ª +?QM? h–M GoM? aÆM- çQÊ+ tQM; H¨ M?•M i¨B FB i tm'i M?'i +O i? ? i`
;BÈB S?€ h?B M +kM; H¨ F?B ? B KQÆB b€m im´BX o"v K¨ H9+ ç¦- +kM; ç½ #` #Q
M M;Q¨B #B iX

hmv M?B M Î ;BªB i?B ç'm *?Q h¬M M,K ç¦ h–M GoM? aÆM +kM; F?¬M; +¦ FB K çQ
tmB t Q ;†T T?ªB K°i +QÌM; ;Bª ?ÊT i?B M +?QM KQÆB +?QM im´B- i`U+ iB T #` H

*?mv M M¨v +kM; +?QM? H¨ iB + Mm®B bm®i çÌB +O H½QX

æ®B K†i pÈB ;•v ?'M +O h?B M a€i J¬M- h–M GoM? aÆM iU M?B M b) F?¬M; i?Ì
a€i J¬M /Á ?ÄB- F i [mª M?"M çQÊ+ ç€T €M F?B M h–M GoM? aÆM K„M; i ó+?mv

E?¬M; M;Ì ç®B T?QÆM; M¦B H¨ h–M ;B T?€B ç iY ` çB H`+? H½K iW i? iK+ i`Î p
M[ç iY +O h?B M a€i J¬M- /šM iÈB tmM; ç°iX E i [mª ç€M? i`¼M; i?QÆM; T? #
;½ ç iY h?B M a€i J¬MX

G¨K +?Q h–M GoM? aÆM F?¦ MûM ;B"M +?QM? H¨, +?ŠM; M?[M; h?B M a€i J¬M pr
H¨ +ÁM v m +–m h–M ;B ;B Q ` ?mM; i?O ç€M? M;QÌB5

æ•v [mª i?U+ +?QM? H¨ +® ibM? ;•v bU5

h–M GoM? aÆM ç9M; H¨ i?”i ?B p¼M; M?¨ KbM? +¦ i? +¦ K°i ?”m M?•M tm’i b„+ M’
+¦ ç iY M?Q p”v- +?d +–M #ªQ p i®i F?¬M; iÈB # Q M?B m M,K /M H¨ h?B M a€i J
+?¼+ h–M ;B M[5

GU+ HQÊM; K°i M;QÌB K†+ /M H¨ +¦ ?¢M- M?QM; M m M?bM K°i M;QÌB H¨ +ªM? ;B

hmv M?B M +¨M; M;?o- h–M GoM? aÆM pšM H¨ [mv i ç`M? ?ÄB [m M;QÌB i`QM; ;B
+?QM? +O h–M ;B +¦ iÈB K’v +?K+ M;QÌB- b® HQÊM; /ÁM; i?S +MM; #¨M; +?B +A
iÈB K’v i`,K M;QÌBX

æ€T €M M?”M çQÊ+ ç9M; H¨ F?¬M; +¦ K°i ç iY i` im´B M¨v H`+? H½K i` M i? iK+

h–M ;B imv HÈM M?QM; [mv ç`M? H¢B i?”T T?–M M;?B K KBM?- +€B M¨v ;B®M; M
;B i°+ çB p¨Q i? iK+ H`+? H½K- i?ÌB ;B M i`mM; ;B M Qi M?’i T?ªB +€+? ? B KQA

æ•v +kM; pb bÊ M;QÌB i`QM; ;B i°+ #` M;ÊT i`QM; p¨M; bQM- #` i? iK+ K ?Q†+
?¨M? F?´ imX

J¨ h–M o,M >B M M,K ç¦- Fb i?”i +?QM? H¨ M;mv M M?•M M¨v KÈB M¦B pÈB h–M >
M,K b m KÈB iÈB ç¦M M¨M;X J¨ p¨Q i?ÌB çB K ç¦- h–M o,M >B M ç²M; /¢M; im´B i`
;B M çˆM; çŒM; ? B KQÆB M,K- ç®B pÈB M?[M; pä ;Bª i?U+ HU+ K¢M? K) i` M >m
iQM? H¨ ;b- M?QM; ç®B pÈB K°i i?B m M[#bM? i?QÌM; Î i? iK+ K¨ M¦B- H¢B çO ç
[m #B M i?¨M? M;QÌB ;B¨ H½QX

J v K¨ M,K ç¦ i`QÈ+ F?B h–M o,M >B M `ÌB çB- +ÁM ç H¢B +?Q h–M >¨M L;mv i +?B
pÈB ç M /QÊ+ +kM; çO ;B9T M¨M; i`QM; i?ÌB ;B M M;„M i,M; + Q i?U+ HU+X

h?ÌB ;B M KQÌB M,K ç½ ;B9T h–M >¨M L;mv i iW K°i pä ;Bª #bM? i?QÌM; i`Î i?¨M?
H9+ M¨v KÈB ;B[çQÊ+ /mM; M? M i?ÌB tm•M b„+ FB X æ²M; i?ÌB i`QM; HÁM; +O
`Ð +O KQÌB #ªv im´B F?Ì /¢B M,K tQ 5\

h–M o,M >B M H¨ +?„i i` B +O h–M GoM? aÆM- h–M GoM? aÆM ç®B pÈB p½M #®
M¨v p®M +kM; F?¬M; +¦ ’M iQÊM; b•m b„+ H„KX *?d M?È M,K ç¦ ?„M HÊB /KM; T
[m M- i`®M i`€M? M #¨B ?¬M M?•M +O ;B i°+- iB M p¨Q i? iK+ H`+? H½KX >ÆM
+U imv i ?¬M bU /Q ;B i°+ M #¨BX G9+ ’v h–M GoM? aÆM +ÁM +ªK i?’v iQM? +€+
#dM?- +QB M?Q +kM; F?¬M; Q i?Q+? H„KX

"ÎB pb [mv +O +O h–M ;B H¨ +QM +?€m ;B i°+ +?d +–M i?¨M? +¬M; t¬M; [m K
F?¬M; çQÊ+ iB M ?¨M? #„i #m°+ ?¬M bU M[X *?Q M M- i?ÌB ;B M KQÌB K’v M,K M
b®M; ç°+ i?•M K°i KbM?- # [m M F?´ imX

_®i +K+ iW M,K M,K i`QÈ+ h–M o,M >B M +kM; ç°i T?€ ç M +ªM? ;BÈB S?€ h?B M-
ç` p` F?¬M; i X

J¨ H¨K +?Q h–M GoM? aÆM F?„+ b•m ’M iQÊM; pÈB çS +?„i i` im´B M¨v- +?QM? H
i`QÈ+ ç•vX

J°i M[M?•M h?B M +’T ;BÈB i? iK+- F?¬M; M;Ì H¢B K M; i?2Q K°i +¬ ;€B im´B +A
çQÊ+ >mv M æªQ- +ÁM ibK ç M h–M ;B i?¨M? S?QM; a - ?ÆM M[imv M #® H¨ i?

"ÎB pb M[M?•M i M H¨ h–M >¨M L;mv i FB /mM; K¢Q [m®+ b„+ i?B M ?QÆM;- iQ¨
+?’M ç°M;- `’i M?B m M;QÌB H9+ M¨v KÈB ?B m M;mv M M?•M pb +€B ;b KQÌB K’v
b®M; H HQB K°i KbM?X

G9+ ’v h–M GoM? aÆM +ÁM `’i + Q ?SM;- iU KbM? ` ;†T K†i K°i H–M- H9+ ’v M?bI
/•m F m M¨M; H¨ Kšm i?•M FB - i`QM; HÁM; h–M GoM? aÆM M?B m Qi +ÁM +¦ K°i
H¨ +?€m i` B i?b +¨M; i? K ?Q¨M K„5

h–M GoM? aÆM i?”i `’i + Q ?SM;- M?QM; +kM; F?¬M; T?ªB ç¢B #B m +´ pk +?Q +Q
ibK FB K M[M?•M p H¨K i? iY- K¨ [mª i?U+ h–M >¨M L;mv i p K¼B K†i F?¬M; +?

*ÁM h–M o,M >B M +kM; +?QM? H¨ +QM i?S #ªv +O i`QÎM; i¬M çQ+? i¬M +O H½C

Í ;B i°+ h–M o,M >B M +kM; +¦ ç` p` iQÆM; ç®B F?€- ?ÆM M[¬M; +kM; +QB M?
K°i i?•M i?U+ HU+ i?"T T?–M F?¬M; i X *?Q M M- H9+ 'v h–M GoM? aÆM +ÁM b B
#´ bmM; +?Q ? B M;QÌB h–M o,M >B M +MM; h–M >¨M L;mv iX

J¨ h–M >¨M L;mv i +kM; F?¬M; T?K bU KQM; çÊB +O K¼B M;QÌB- b m F?B +?QM?
pW im Hmv M- pW #„i ç–m [mªM Hw +€+ +?mv M H¨K ,M #m¬M #€M i`QM; ;B i°+ I
a +?QM? H¨ ;B i°+ H¨K M;? ç M /QÊ+5

h–M >¨M L;mv i [mªM Hw K°i +Y ?B m æ M .QÊ+ `'i HÈM- M;mv M p®M +Y ?¨M; #
[mªM Hw +O M¨M; #¶M; +?®+ i`Î M M ;¼M ;¨M; M;,M M„T- ?ÆM M[HÊB iS+ bBM?

L;?o M[h–M hmv i H¨K M?•M pB M +?O [mªM +Y ?¨M;- /B M K¢Q tBM? ç T +MM
+?B K çQÊ+ HÁM; i¬M i`¼M; +O Q i?Q+? +O F?€+? ?¨M;X

h¢B i?¨M? S?QM; a M¨v- i? HU+ h–M ;B `'i HÈM- #bM? i?QÌM; ;–M M?Q +kM; F
iÈB +Y ?¨M; h–M ;B ;•v +?mv MX *?Q M M- # M,K [m +m°+ b®M; +O h–M >¨M L
i?"T T?–M i?Q i?€B- ?ÆM M[i?U+ HU+ ç m +¦ i,M; i`QÎM; `'i M?B m5

æQÆM; M?B M- h–M ;B /M b m +kM; H¨ K°i ç¢B ;B i°+- iQ¨M i? +kM; F?¬M; T?ª
+kM; +¦ K°i b® T?S+ i¢T Î # M i`QM;X .mM; K¢Q +MM; M,M; HU+ +O h–M >¨M L;m
M[M?•M +MM; i? ? ; M? i`X

hmv M?B M #ÎB pb h–M o,M >B M M;?2 M¦B iÈB i?ÌB ;B M KQÌB # M,K h–M >¨M L;m
+ªK i?'v p¬ +MM; €v M¨v- +?Q M M Hm¬M ? i bS+ +?2 +?Î ? B K +QM M¨vX >ÆM M
i`QM; i´ i`¢+? h–M ;B - +Æ ?°B +?¢K K†i +MM; M?[M; M;QÌB ç¦ +kM; F?¬M; M?B m
+kM; F?¬M; T?€i bBM? +?mv M ;bX

" M,K [m M¨v- h–M >¨M L;mv i +?d +¦ /mv M?'i K°i F?9+ K„+ +?QM? H¨ M?B iY #ª
+?Q M¨M; +¦ T?–M ?®B ?"M, bÈK #B i i?m"M HÊB M?Q p"v- M,K ç¦ pb b Q KbM? F?
+?S\ L?QM; b m +MM; M;?o ç M Î H¢B i? iK+ +¦ i? i¬B Hmv M i•K iQM? ?„M- ç ?
+QM +?BK QM; MQM #B M i?¨M? ?MM; QM; # v HQÊM +?QM i–M; i`ÌBX

L?QM; +?mM; [mv H¨ ibM? Kšm iY ;„M #¦- i¢B i` M >mv M æªQ M¨v i®+ ç° im Hmv
iK+- i?ÌB ;B M # M,K M¨v- M m M?Q M?B iY +¦ i? Î i`QM; M¨v im Hmv M- M?Q p"v
i?B M i¨B i`K +°i +O h–M ;B - Qi M?'i +kM; b) K¢M? ?ÆM bQ pÈB +?`m F?´ p'i pª

J¨ h–M ;B [mv +O b•K M;?B K- ;–M ç•v K°i Qi M,K H¢B F?¬M; +¦ ç iY ` M;Q¨B H`-
L;mv i +?d +¦ i? HQ H„M; bm¬M; K¨ F?¬M; +¦ #B M T?€T ;bX *kM; K v i?dM? i?C
+MM; h?QÊM; Zm M h?B ok Î hS Zmw J¬M # M FB - #B i çQÊ+ h?QÊM; Zm M h?B
p` +U+ + Q- i`QM; HÁM; +QB M?Q +kM; +¦ +?9i pmB KWM;X hmv M?B M- h–M >¨M
K°i M¶B HQ H„M; KÈBX

*QM /•m +O KbM? Qm i9 M?Q i? 5 L?Q p"v- K'v M,K b m- M¨M; i +ÁM +¦ i? +QB
F?¬M;\

sªv ` +?mv M h?B M a€i J¬M- h–M >¨M L;mv i #¼M ?¼ M;?2 M¦B iÈB i`QÈ+ iB M-
;BÐM M¦B +¦ i? H¨ ç ç iB M p¨Q >mv M æªQ ? v F?¬M;\

h–M >¨M L;mv i ç½ M¦B çB m M¨v b Q +¦ i? +?S\ *QM F?¬M; M;?2 M¦B b Q- ç®B T?
;BÈB S?€ h?B M- K¨ #®M M,K i`QÈ+ i?ÌB çB K #¼M ?¼ `ÌB i?¨M? >Q¨M; a - h–M C
M?Q +?d +¦ >mv M +'T #"+ #®M K¨ i?¬B5

h?B M i¨B +€B /¢M; ;b- +¦ i? i`QM; i?ÌB ;B M #®M M,K im Hmv M ç M +ªM? ;BÈB S

*?Q M M- +?Q /M H9+ 'v h–M GoM? aÆM +?Q M;QÌB ?ÄB +€+ M?¨ +¦ +QM +?€m M
F?¬M;- h–M >¨M L;mv i +kM; F?¬M; M;?o iÈB +?mv M M¨vX hmv M?B M- h–M o,M
i?"i` #B i KbM? +¦ +QM i` B Î i? iK+X

hmv `^M; #"+ +? K i` M çÌB M¨v ç m +?Q `^M; +QM +O KbM? KÈB H¨ tm'i b„+ M?'i
M;?o ç M MSi / ç–m +kM; F?¬M; /€K iQÎM; iQÊM;, M?B iY +O KbM? FB +?`m +U

;BÈB i? iK+- H¢B +¦ çQÊ+ i?¨M? iUm #ˆM; KbM?X

L m M?Q p”v- #ªM i?•M KbM? i,M; iB M #®M KQÆB M,K M v ?¦ ` +?ŠM; ` H¨K b C

hmv M?B M- F?B M;?2 ;B i?O i?€B ;B ;B ?ÄB h–M ;B +¦ +QM +?€m M¨Q H`+? H½
o,M >B M +ªK i?’v ç¦ H¨ K°i +Æ ?°B i®i ç +¬M; F? B çQ +?mv M M¨v ` X

.M b m i`QÈ+ ç•v M; v +ª +?QM? h–M o,M >B M +kM; K’i i?ÌB ;B M K’v M;¨v- KÈB +
KbM? ç½ H¨ T?K i?•M +O K°i çS +QM i` BX h`QÈ+ F?B h–M >¨M L;mv i ç M ç•v- h
M;QÌB F?€+ +?QM? H¨ K°i i` B iÆ i?m–M i9v5

*?Q M M- H9+ h–M o,M >B M im´B i`mM; MB M- F?Q pk ?B M M; M; çB p¨Q i´ i`¢
+?mv M M¨v pÈB ;B +?O i?€B ;B ;B - +?Q /M +¦ #` i?€B ;B ;B i`€+? i°B- ¬M; +k

"ÎB pb- ?B M ;BÌ ¬M; ç½ H¨ K°i T?K i?•M- M?Q p”v- M K M?•M T?ªB +¦ i`€+? M?B K
#„i ç–m ;€M? +?`m ?”m [mª +O pB + KbM? H¨K5

@*€B ;b\ *?„i i` B o,M >B M5 L;QÆB M;QÆB M¦B- M;QÆB M;QÌB pÊ FB Î ;BÈB i?
i` B\ L,K M v KQÌB b€m im´B\

h–M GoM? aÆM M¦B +?mv M #B m ibM? ;B®M; M?Q H¨ M;QÌB ç M; çB i` M b K¢+-
çªQ- b m ç¦ +ÁM HQ H„M; ç¦ H¨ ªQ ªM?X

@.¢5 æ9M; p”v- i?€B ;B ;B 5 *?mv M M¨v `’i i`¼M; v m- +¦ i? M¦B çM b Q\

.mv L;½ æ°+ h¬M

h€+ ;Bª,hB m æ Q S?QM; GÊB

RNRX *?QÆM; RNR, L;° *ªM? :BÈB S?€ h?B M5

J†+ /M ç½ Î im´B i`mM; MB M- M?QM; h–M o,M >B M pšM Hm¬M FQM? bÊ i?€B ;B
M¨v- +?Q /M i?ÌB çB K ¬M; ç®B K†i pÈB T?K i?•M +MM; ;B ;B +O KbM? +kM; +?C
*?Q M M- ¬M; F?) M;˜M; ç–m- M?bM i?Q€M; [m h–M GoM? aÆM /QÌM; M?Q F?¬M
M?Ä ;B¼M; ?ÄB,

@*QM M;?o +?mv M M¨v F?¬M; i`¼M; v m5 "ÎB pb i?U+ HU+ +O M¦ i?”i bU H¨ `’i

@L?Q i? M¨Q F?¬M; i`¼M; v m5 h?ˆM; M?¦+ M?Ä M;QÆB5 L;QÆB i? M¨Q F?¬M;
+?mv M M¨v H¨ bU i?”i- M?Q p”v +¦ w M;?o i? M¨Q F?¬M;\

h–M GoM? aÆM ?QM; T?–M ç M p¶ H M #¨M K°i +€B- p M; H M K°i iB M; ó#®Tô ;B
M?ªv /UM; H MX

@v M;?o +€B ;b\

h–M o,M >B M +kM; F?¬M; T?ªB KÆ ?²- i?”i bU H¨ ¬M; +?¦ ?ÆB #` #° /€M; FQ+? ç°
+?Q ?QªM; bÊX h`QM; ’M iQÊM; +O ¬M; K’v +?K+ M,K ;–M ç•v /QÌM; M?Q i?€B ;
#’i +S +?mv M ;b- +?Q iÈB #•v ;BÌ +?Q iWM; tm’i ?B M [m p K†i M¨vX Pi M?’i-
F?¬M; i?’v [m X

@v M;?o H¨ h–M ;B i b„T tm’i ?B M K°i i?B M i¨B bB m +’T iW tQ ç M M v +?Q
M¦B t2K +?mv M M¨v +¦ i`¼M; v m ? v F?¬M;\

h` M ;QÆM; K†i ;B¨ H½Q ç–v M T M?,M +O h–M GoM? aÆM H° ` p iQÆB +QÌB i`

@•B +?¨ h–M G”T i`¼M; v m5

h–M o,M >B M i`ª HÌB M?Q M?Ä K°i iB M;- b m ç¦ H¢B +˜M i?”M ?ÄB,

@h?€B ;B ;B 5 L?QM; +?mv M M¨v M m HÐ F?¬M; T?ªB H¨ bU i?”i

h–M GoM? aÆM +¦ +?9i #’i ç„+ /o M?bM i?Q€M; [m çS +?„i +O KbM?- i?–K M;?
H–M H`+? H½K # M,K- b m ç¦ i`QM; pÁM; ? B KQÆB M,K F?¬M; çQÊ+ [m v H¢B ;B

[m€ ?¨ F?„+ ? v F?¬M;\ L?Q i? M¨Q çS +?„i M¨v +O KbM? ;B®M; M?Q H¨ F?¬M;
ç–m- +¦ +?9i +?d iB + ` M b„i F?¬M; i?¨M? i?ûT M¦B,

@*¦ T?ªB H¨ bU i?"i ? v F?¬M;- +S ibK iB m iY FB F?¬M; T?ªB H¨ #B i ? v b Q\

æ M; M¦B- iW # M M;Q¨B K°i M;QÌB +?¢v p¨Q M?Q Hm²M; ;B¦- pW p¨Q +Y HB M H

@:B ;B +?O5 " M M;Q¨B ç M ç•v K°i i?B m MB M- +ÁM +¦ K°i i?B m M[i` im´B-

@L¦B H¨ +€B ;b\

h–M o,M >B M [m v T?„i M;QÌB H¢B- +kM; #'i +?'T i?€B ;B ;B +¦ i? M´B ;B"M ? v
pW M¦B- H¨ ¬M; M^K KÆ +kM; F?¬M; /€K M;?o iÈB- M?QM; p¢M M?'i ç¦ H¨ bU i?"i

@L¦B H¨ +QM +O i?'i ;B M;¨B5

L;QÌB M¼ M?Ä ;B¼M; i`ª HÌB H¢B K°i +•m- H¢B i?'v i?•M ªM? h–M o,M >B M ;B®
#B M K'i Î i`QÈ+ K„i KbM?- ç M; ç`M? M¦B iB T pÈB ;B +?O- H¢B T?€i ?B M M;
+kM; ç½ F?¬M; +ÁMX :½ ?¢ M?•M h–M ;B M¨v KÈB +¦ çQÊ+ i?U+ HU+ æ` +'T +?È

@*?ŠM; H)- i?B m MB M FB ç9M; H¨ M;QÌB i`QM; HÌB ç²M ç½ ç„+ i°B pÈB h?B M
ç m ?QM; T?'M M?Q p"v\ h?U+ HU+ +O ?„M i?"i bU `'i K¢M? b Q\

h´ i`¢+? +O h–M ;B i?¨M? S?QM; a - M?bM [m i?"T T?–M +´ tQ - M?QM; +kM; F?
Kªv K v ?ÆB ?€K +€B HQ¢B t ?Q ? v i` M; i`¼M;X L?QM; K¶B K°i F?®B ç€ # M M
FB M [m #B i # Q M,K i?€M;- H° ` K°i p i? HQÆM; +´ tQ - #'i M;Ì H¢B ?bM? i?
hB M h?B M hY E?Q i`QM; +Æ i? h–M G"TX

h–M G"T HB M çSM; Î +Y - M?bM +?^K +?^K iQÌM; pB M ç€ ` m t M? +O i´ i`¢+? h–
Í i`QM; K„i M;QÌB #bM? i?QÌM; +?d M?bM i?'v h–M G"T i?m–M i9v +?d H¨ ç M; bY
i`QM; K„i M;QÌB +¦ +ªM? ;BÈB M?Q h–M GoM? aÆM M?bM i?'v p"v- iS+ i?b i`QM;
ç°M; i`ÌBX :–M M?Q i`QM; M?€v K„i M¨v h–M GoM? aÆM H"T iS+ t€+ ç`M? i?B m M
H¨ +QM +?€m h–M ;B K¨ h?B M a€i J¬M FB ç +"T iÈB5

«M; i`ÌB +¦ K„i M? 5

h`QM; HÁM; h–M GoM? aÆM /"v b¦M;- K°i i v ;B[+?†i h–M o,M >B M ç M; Km®M t
i?Î /¨B K°i iB M;,

@h`QÈ+ çWM; M?9+ M?Q+?5 >„M ç M; HoM? M;°5

@GoM? M;°\

h–M o,M >B M +kM; F?¬M; T?ªB H¨ F M;m /®i- +?d +¦ çB m Î i`QÈ+ K†i ;B ;B +Q
F?ÈT M?QM; +kM; H"T iS+ M?bM ` i?B m MB M çSM; MÆB ç¦ /QÌM; M?Q ?Á ?ÊT
+?mM; [m M? M¨vX L?bM [m - ç9M; H¨ T?®B ?ÊT iU M?B M M?Q p"vX

>ÆM M[- F?B h–M o,M >B M i`¬M; i?'v ;QÆM; K†i i?B m MB M FB v ? i M?Q Kb
K†i ;–M M?Q ;B®M; M? m M?Q ç9+X h?Q€M; +€B ç¬B K„i çÄ #WM;- ¬M; [m v M;QÌ
L;mv i M?Q K°i iB +?ÈT T?¦M; iÈB-

h–M G"T imv `^M; iB M p¨Q K°i HQ¢B i`¢M; i?€B ?mv M /B m- M?QM; ? i i?ªv +?m
pšM +¦ i? +ªK SM; çQÊ+ `ä `¨M;- pW `²B ç°i M?B M T?¦M; iÈB ? B Hm²M; F?Q iS+
K„i H¢B `ÌB çB K°i M;QÌBX

h–M G"T +kM; F?¬M; ç w iÈB- #ÎB pb ?„M +ªK ;B€+ çQÊ+ Hm²M; F?Q iS+ FB i?Ov
F?¬M; +¦ H° ` +?9i €+ w ;b- ;–M M?Q i`QM; H9+ h–M G"T ?Á ?ÊT +MM; K°i i? i`
+ªK SM; çQÊ+ KMB p` ?QM; T?'M iW i` M M;QÌB ç®B T?QÆM;X

*?Q M M h–M G"T v M i•K iB M p¨Q i`¢M; i?€B ?mv M /B m M¨v HoM? M;°X .M b m
H¨ ç®B pÈB h–M G"T +kM; imv i ç®B F?¬M; M?B m H„K5

"¢+? >² G M? >² S?B L;mv i +?Q t2 M;U `ÌB çB- +¦ +?9i M?¨K +?€M ? i M?bM ç¬
M?B M M¨M; M?bM ` çQÊ+ h–M G"T ç M; iB M p¨Q i`¢M; i?€B M¨Q ç¦X L¨M; +kM; K

M¨v- ç€M; iB + M?bM +?^K +?^K K¨m t M? FB +ª MY M;¨v- M;Q¢B i`W i?'v i` M ç¦
F?¬M; M?bM ` #'i +S i?S ;bX

h–M >¨M L;mv i M;?2 M¦B M?B iY KbM? i?"i bU ibK ç M ç•v- i`QM; H9+ M?'i i?ÌB
+?¶X J°i H9+ b m H'v H¢B iBM? i?–M- M¨M; M?Q çB M M„K H'v i v h–M o,M >B M

h` M çQÌM;- h–M o,M >B M M¦B +?Q h–M >¨M L;mv i #B i i`¢M; i?€B ?B M M v +O
K°i +?9i- +€B ;¼B H¨ [m ?QÆM; i•K ibM? +¨M; M¬M M¦M;- h–M o,M >B M ?B M i¢
HQ H„M;ôX Í i`QM; M°B i•K ¬M; +ªK i?'v #ªM i?•M KbM? p¬ +MM; i?B m b¦i pÈB M
F?¬M; i? #M H¢B KQÌB K'v M,K +?`m +U+ F?´ +O M?B iYX «M; +kM; F?¬M; #B i
M?Q i? M¨Q p ¬M;X *¦ ?"M KbM? ? v F?¬M;\ o` i?'i ;B h–M ;B F?¬M; ç M #®M K
p¨Q +ªM? M;° €v M€v /^M p†iX h`QM; HÁM; [mª i?U+ pb çQ¨M iU M¨v pW pmB bQÈ
€v M€v çO HQ¢B +ªK t9+ i` i'M KbM?X

h–M >¨M L;mv i H9+ M¨v +kM; idM? i€Q H¢B- /`m /¨M; M?bM M K M?•M v m [mw +C

@E?¬M; +–M HQ H,M;5 L?B iY #ªQ #®B +O +?9M; i H¨ K°i çS M?Ä ?B m i?m"M-
Km°B- ?„M b) i? i?S +?Q ?mvM?5

@h?"i b Q\

h–M o,M >B M M?bM i? iY +O KbM?- p K†i F?˜M i`QÆM; M¦B,

@h çQÆM; M?B M b) ç®B tY i®i pÈB M¨M;- i®i pÈB K +QM M¨M;5 h Km®M /MM;
H¢B b B H–K T?¢K T?ªB i?ÌB im´B i` 5

@Eb i?"i ?mvM? +kM; F?¬M; +¦ ;b b B- F?¬M; M M iU i`€+? KbM?5

h–M >¨M L;mv i /`m /¨M; M¦BX L¨M; #B i i`QÊM; T?m pšM pb +?mv M M¨v K¨ iU i`€
,M b•m i"M ç€v HÁM;X >ÆM M[- M?B iY +O #¼M ?¼ iU ç°M; ibK iÈB +Y - +¨M; H¨
çS M?Ä M¨v +ªK i?'v #®B `²B- +ªK i?'v F?¬M; #B i H¨K b Q KÈB T?ªBX

L?QM; i?2B #B m ?B M +O h–M o,M >B M +kM; +¦ i? M?bM ` , ç®B K†i pÈB +®i
i?QÆM; +O ¬M; H¨ T?€i ` iW M°B i•K5

.–M /–M- Î +Y h–M ;B iK i"T +¨M; M;¨v +¨M; M?B m M;QÌBX h´ i`¢+? h–M ;B i?¨M
+QM çQÌM; ç m i?m°+ p h–M ;B X h–M GoM? aÆM ç½ bÈK ` H M? ;BÈB M;?B K-
+O h–M ;B i?b F?¬M; +?Q T?ûT #'i +S M;QÌB M¨Q #ûM KªM; iÈB MÆB M¨vX "'i F
#ªQ p i®i MB K ?B p¼M; iQÆM; H B +O h–M ;B M¨v5

aU ?QM; bmv +O K°i ;B i°+ /o M?B M çÁB ?ÄB bU +?mM; bS+ M¶ HU+ +O `'i M
tm'i` K°i i?B M i¨B imv i i? - M?Q p"v +ª ;B i°+ ç m b) i?m çQÊ+ HÊB Q+?- +?•M
ç¦ +kM; F?¬M; T?ªB p¼M; M;¬M5

E?¬M; Qi +QM +?€m /ÁM; +?QM? +O h–M ;B ç m F?¬M; /€K iÈB [m€ ;–M- çSM; t
pÈB M? m- ibK ?B m `®i +m°+ tªv ` +?mv M ;bX

*?mv M h?B M a€i J¬M ;•v M€Q HQ¢M çQÆM; M?B M ç½ bÈK H M i`mv M- +?Q M
çQÊ+ i?B m MB M M¨v +?QM? H¨ ?mM; i?O çª i?QÆM; M;QÌB h?B M a€i J¬M ç M
M;QÌB ç m bmv çQ€M, +?ŠM; H) i?B m MB M +MM; i?'i ;B ;B®M; M? m M?Q ç9+ M
i? +¦ çQÊ+ +ªM? ;BÈB S?€ h?B M\

_'i M?B m M;QÌB [m v ç–m M?bM ç¬B h–M o,M >B M +MM; h–M >¨M L;mv i çSM; Î M
ç–v +€+ HQ¢B +ªK t9+- M?QM; ?•K K° i?b Qi- pmB KWM; +?B K ç b®5

o T?–M ;?2M i` F?ªM; ç`M? +kM; +¦- M?QM; +kM; F?¬M; b•m b„+ H„K- #ÎB pb HQ
ç¨Q i¢Q ` X >ÆM M[ # M i`QM; h–M ;B tm'i ?B M K°i +QÌM; ;Bª imv i i? ç®B pÈ
çB m i®iX J¨ çB m F?¬M; F?¦ çQ€M H¨ T?–M ç¬M; +QM +?€m i` im´B /ÁM; +?QM?
€M? K„i ;?BK i` M M;QÌB +¬ ;€B imv i ç T #B m ibM? H¢M? M?¢i çSM; # M +¢M? h

E?¬M; H¨ ;b F?€+- pb K°i i?B m M[imv i b„+ M?Q i? i?"i bU H¨ [m€ ?B K i?'v5

>ÆM M[- pšM +?QM? H¨ F?¬M; B M?bM ` çQÊ+ +¬ ;€B M¨v ç¢i iÈB +ªM? ;BÈB /¢

h–M o,M >B M i?’T ;B¼M; ?ÄB i? iY,

@*¬ ;€B FB H B H`+? i? M¨Q\ E?¬M; T?ªB Km°B M¦B +QM M¦ +¦ p` ?¬M i? `²B-
+O hS Zmw J¬M b Q\

h–M >¨M L;mv i H¢B M? H„+ ç–m- +¦ +?9i #m²M #U+ M¦B,

@Jm°B +kM; F?¬M; #B i- imv M?B M t2K ` +QM +?9M; i `’i +¦ /mv M pÈB M[M?•M

@æ9M; p”v5

h`QM; ;B¼M; M¦B +O h–M o,M >B M i`¨M M;”T +ªK i?€MX

@VK\

J°i iB M; M¨v +O h–M >¨M L;mv i /QÌM; M?Q T?€i ` iW i`QM; KkB\

h–M o,M >B M p°B p¨M; ;BªB i?Q+? M¦B,

@>¨ ?¨5 h H¨ pb +QM +?9M; i K¨ + Q ?SM;5 h?”i K¨5

h–M hmv i çSM; HŠM; H†M; K°i # M- M;¢+ M?B M pmB KWM; M?bM i?B m MB M çS
M? im’MX LQÈ+ K„i F?¬M; FB K +? çQÊ+ S ` X "®M M,K [m - ?B M i¢B M¨M; +¨
>¨M L;mv i- bÈK ç½ ?Q¨M iQ¨M /mM; M?”T p¨Q ? i?®M; h–M ;B X h`ªB [m F? K F?
HU+ +O h–M hmv i +kM; ç½ ç¢i iÈB æ` +’T #”+ i€K- ç°i T?€ h?B M +’T +?d H¨ p’M

h?’v ç ç F?¬M; +¦ [m M ? ?mv i i?®M; M¨v +¦ i?¨M? iUm ?¬K M v- iU ç€v HÁM; h-
?SM; pb ?„MX

J°i + M? ;BÌ- ? B + M? ;BÌ K½B ç M F?B K†i i`ÌB +?B m M;ª p T?Q h•v5 "S+ iQ
#¦M; `•K - h–M G”T pšM M?Q i`QÈ+ HŠM; H†M; çSM; Î MÆB ç¦- H9+ i?b M?Qm K¨v

*QM +?€v i`mM; i•K +O h–M ;B p•v [m M? K°i pÁM; HÈM # M M;Q¨B- `’i M?B m M
ç½ #„i ç’i +¦ +?9i F?¬M; çO bS+ +?`m çUM;- +ªK i?’v i M +QM +?€m h–M ;B iW i?
M?Q ç M; ;Bª i?–M ;Bª [m,X

@æ¢B + 5 >mvM? t2K i` M M;QÌB iB m iY M¨v K°i +?9i / Q ç°M; M;mv M HU+ ç m
F?¬M; M?9+ M?Q+?- +¦ T?ªB ?„M H¨K #° HÁ2 M;QÌB ? v F?¬M; p”v\

@æ9M; ç¦ ç¢B + 5 æS +QM h?’i i?9+ HQm H¢B Î ;BÈB i? iK+ M¨v- /M +¦ K¢M? K’
M,M; HÊB ?¢B ?ÆM ç¢B + M;¨B ç•m5

@h +kM; M;?o p”v5 E?ªM; ç`M? H¨ ?„M Km®M i?¬M; [m T?QÆM; T?€T M¨v i?m ?
L;QÌB i`QM; i? iK+ ç9M; H¨ i?Q+? HW M;QÌB- i–K M?bM ?¢M ? T i?U+ F?¬M; +¦
çB ,M +ÆK- +€+ M;QÆB çB F?¬M;\

@æ m +•K KB M; çB5

L;QÌB i` im´B M? im’M çQÊ+ ;¼B H¨ ç¢B + + m K¨v- M?bM +?ˆK +?ˆK p¨Q i?B m

@*?9M; i ç m F?¬M; #ˆM; ?„M5 EûK t 5 æWM; F?¬M; T?K+5 æ m M?bM Fo +?Q
çQÊ+ K°i +?9i i?S ;b ç¦ ?„M HoM? M;°- +QB M?Q H¨ T?’i H M `²B5

h–M hÄ H¨ +QM +ª +O h–M o,M GB i ç¢B + +O h–M o,M >B M- +kM; H¨ M;QÌB i?S
iQÆM; H B +O h–M ;B - ? B KQÆB +?QM im´B- h?B M +’T #”+ +?QM5 *¦ i? M¦B `
? i` h–M ;B X

æ9M; H9+ M¨v- h–M G”T pšM HŠM; H†M; çSM; Î ç¦- i` M M;QÌB ?„M #¶M; M?B M
KÄM; K M?X

.mv L;½ æ°+ h¬M

h€+ ;Bª,hB m æ Q S?QM; GÊB

RNkX *?QÆM; RNk, h?U+ GU+ h€B æ°i S?€5

h` M çQÌM; iÈB ç•v h–M G”T +kM; H¨ +ªK t9+ KB M K M- F?¬M; M;WM; /•M; i`¨Q5

h’i +ª i`Q M?È Î FB T i`QÈ+ FB T M¨v- i` M çQÌM; ç m çQÊ+ h–M G”T iU KbM? H”i t
+¦ HB M [m M iÈB FB T i`QÈ+ ç½ +¨M; H9+ +¨M; KÌ M?¢iX æB m M¨v /QÌM; M?Q F
F?¬M; +¦ +€+? M¨Q F?€M; +UX

J¨ M?[M; ?bM? ªM? Î FB T i`QÈ+ M¨v p®M ;B®M; M?Q +ªM? i`QM; KÆ H¢B +¨M; M

h`QM; F?QªM? F?„+ h–M G”T #QÈ+ +?•M H M >mv M æªQ- ?„M +kM; ç½ w i?U+ çQ
M¨v- i?U+ +¦ i? H¨ K°i çQ¢M i?ÌB ;B M i`¼M; v m M?’i i`QM; bm®i +ª +m°+ çÌB M¨

>ÆM M[- F?¬M; +?d +¦ h–M o,M >B M F?˜M i`QÆM; F?¬M; #B i H¨K i? M¨Q ç®B K
h–M G”T +kM; ;B®M; M?Q p”v +¦ T?–M F?¬M; #B i T?ªB M M H¨K i? M¨Q ç®B K†i
?„MX *¨M; F?¬M; #B i ;B i°+ +kM; `’i +¦ i?U+ HU+ i` M >mv M æªQ M¨v- b) ç®B ç½
M?Q i? M¨Q- ?ÆM M[+ÁM H¨ F F?¬M; KÌB K¨ ç MX

G¢M? M?¢i i?Ì Æ- h–M G”T +kM; F?¬M; +–M- MÆB M¨v F?¬M; Î çQÊ+ +kM; +¦ +?
F?B KbM? ç M ç•v- F?¬M; ;†T çQÊ+ Kšm i?•M KbM?- ?Q†+ H¨ M?bM i?’v Kšm i?•M
?¢M? T?9+X

> i i?ªv M?[M; i?S ç¦ +’m i?¨M? K°i HQ¢B ibM? iU K•m i?mšM- i`¨M M;”T i”M ç€v H
+kM; H¨ M;QÌB- +kM; +¦ i?’i ibM? HK+ /K+X hBM `^M; +?d +–M F?¬M; T?ªB H¨ M;
ç m b) +¦ çO HQ¢B T?B M M½Q +MM; HQ H„M;X

L?QM; F?B t2 M;U pW iB M p¨Q iÁ +´ i?¨M? M¨v- i`QM; HÁM; h–M G”T HB M #„i
H¢X *¦ H) ç•v H¨ #ªM iQM? +O h–M G”T, H¨K ç¢B bU F?¬M; FQ+? ç°M;- +¨M; H¨ ç
+¨M; idM? i€QX

J½B ç M F?B t2 M;U iÈB +´M; h–M ;B - b m F?B tm®M; t2 i?¬M; #€Q +?Q M;QÌB
´M ç`M? i•K ibM?X >ÆM M[ - M¶B HÁM; T?S+ i¢T ç¦ b m F?B i`¬M; i?’v p€+? iQÌM
i?QÆM; +O H`+? bY p¬ b® M,K i?€M;- H”T iS+ i•K HBM? h–M G”T i`U+ iB T iB M
/B mX

GQ¢B i`¢M; i?€B M¨v ç M K°i +€+? #’i M;Ì- pä ;Bª- +¦ i? +ª çÌB +kM; F?¬M; i? ;
iQ¨M H¨ ibM? +Ì ;†T K¨ F?¬M; i? +–m5

L m M¦B i`QÈ+ h?B M +’T H¨ /U p¨Q im Hmv M- H¨ /U p¨Q iQ+? HkvX L?Q p”v b m
im Hmv M- iQ+? Hkv- +°M; i? K HoM? M;°5

J¨ bU HoM? M;° M¨v +?QM? t€+ H¨ i`¼M; v m M?’i5

*?Q iÈB M v K¶B H–M h–M G”T ç°i T?€ ç M +ªM? ;BÈB S?€ h?B M ç m H¨ +ÁM i?B
?¬K M v- Î ç` T?QÆM; M¨v F?¬M; M;Ì H¢B ç°i T?€ K°i +€+? i?–M Fb5

a¦M; / Q ç°M; FB ç–m iB M H¨ +U+ Fb KÄM; K M?- b m ç¦ +?”K `½B M´B H M h–M
KWM; i`–K ;B¼M; [m€i,

@h?¨M? +¬M; `²B5 æ m HmB p T?Q b m çB5 >ÆM M[- iQ¨M HU+ ;BÈB M;?B K M
imv i K”i5

h’i +ª K¼B M;QÌB h–M ;B ç m i?®B HmB ` # M M;Q¨BX

h–M >¨M L;mv i ?QÈM; p T?Q G M? >² S?B L;mv i pšv pšv i v,

@hB m +¬ MQÆM;5 G¢B ç•v pÈB i 5

G M? >² S?B L;mv i ç M; +ªK i?’v i?”i M?¨K +?€M- bm®i i?ÌB ;B M #m´B +?B m +
Eb i?”i M¨M; +kM; ç½ bÈK i?’v h–M >¨M L;mv i- #B i M;QÌB ç¦ KQÌB T?–M +?QM? I
hmv M?B M- M;QÌB i F?¬M; ;¼B M¨M;- M¨M; +kM; M;QÊM; M;MM; F?¬M; #QÈ+ iÈ

h?”i` h–M >¨M L;mv i bÊ [m’v `–v ç M çS +QM KBM? ç M; HoM? M;° K¨ i?¬BX

G¢B M?bM / Q ç°M; i` M M;QÌB h–M G"T ;B®M; M?Q ;ÊM b¦M; #bM? i?QÌM;- iWM
F?m +? i€M ` #®M T?QÆM; i€K ?QÈM;X

L; v H9+ M¨v iY # M i`QM; i´ i`¢+? h–M ;B - H¢B +¦ # i?•M ªM? KÌ ªQ ?B M ` i¢B
#®M M;QÌB ;–M M?Q F?¬M; +¦ M¦B ;b pÈB M? m- HB M T?B i?B M çB #®M ?QÈM;
` K°i ç¢Q F i ;BÈB p¬ +MM; iQ HÈM5

E i ;BÈB M¨v M;,M +?†M iQ¨M #° b¦M; / Q ç°M; T?€i ` iW i` M M;QÌB h–M G"T p¨Q

G¨K tQM; ? i i?ªv M?[M; pB + M¨v- K°i h?€B i?QÊM; i`QÎM; H½Q i`QM; b® ç¦ i`mv
aÆM,

@. Q ç°M; i` M M;QÌB iB m iY M¨v i?U+ +¦ çB m +´ [m€B M? 5 _ä `¨M; +?QM? H¨ I
M?QM; / Q ç°M; M¨v H¢B H¨K +?Q i +¦ +ªK ;B€+ M?Q +ªM? ;BÈB >ÊT h?B MX Go
M?•M h–M ;B +?9M; i ¨\

h` M ;QÆM; K†i ;B¨ H½Q +O h–M GoM? aÆM FB i?QÌM; M;¨v M;?B K i9+ ;–M M?Q
M¨v pmB KWM; ?ÈM ?Î M?Q ?Q MÎ `°X .MM; bS+ ;"i ;"i ç–m- i`mv M •K M¦B,

@æ9M; p"v5 hB m iY M¨v H¨ +QM `m°i +O K°i +?„i i` B i 5 > ? 5 >„M KÈB iW i?
;B +¦ ç¢B p"M `²B5

G9+ M¨v- b¦M; / Q ç°M; i` M M;QÌB h–M G"T +kM; #„i ç–m i`Î M M K½M? HB i ?ÆM
iS+ p¬ +MM; +QÌM; ç¢B iW i?•M KbM? h–M G"T T?¦M; p¼i H M + Q5

•K5

o +?¢K p¨Q çdM? F i ;BÈB +O #®M p` pä ;Bª +ªM? ;BÈB .mM; h?B M #¨v ` - i` M
K°i i`"M / Q ç°M; K½M? HB iX

"®M p` H½Q M?•M h–M ;B ç M; ?Q ?YM; i`mv M •K +?Q M? m i`QM; H9+ ç¦ ç m iW
i?'v p ?QªM; bÊX

:BÌ T?9i M¨v h–M G"T ç M; M°B i?` ç M çB M +O KbM?- M;mv M p®M pMM; ibK b
;B[/ÁM; F?Q tQ€v iBM? ?¨ FB +?ŠM; M?[M; F?¬M; +¦ #B M ç´B HÈM- M;QÊ+ H¢
ç•v5

L?QM; h–M G"T H¢B +¦ i? +ªK M?"M çQÊ+ i`QM; ç¦ +¦ K°i M;m²M M,M; HQÊM; i?"
hB M h?B M hY E?Q FB /QÌM; M?Q H¨ M;QM; F i i?¨M? i?U+ i? #bM? i?QÌM;- /ÁM
i?¬ `€T- ;BÌ T?9i M¨v ç½ i`Î M M Q€M? M?m"M M?Q M;¼+5

" M i`QM; iQ¨M #° FBM? K¢+? i` M M;QÌB- M;mv M HU+ +m²M +m°M +?ªv M?Q /Á
p¨ >Q¨M; >¨5 J½M? HB i p¨ K M? K¬M;5 æ M +m®B +MM; ç m ?°B iK M?"T p¨Q pM
tQ€v FB X J°i pÁM; F?Q tQ€v M?Ä `U+ `Ð M?Q b Q i`ÌB- ;BÌ M¨v F?„+ M¨v H¢B ;B
p¬ +MM; p¬ i"M- b•m F?¬M; HQÌM; çQÊ+5 S?Q i` M /ÁM; F?Q tQ€v- F?¬M; M;WM
€M?- i?dM? i?QªM; +ÁM H¦2 ` iB b€M; K¨m iQK +MM; K¨m i`„M;- +U+ Fb H°M; Hš

æ²M; i?ÌB- h–M G"T +ªK ;B€+ iBM? i?–M HU+ +O KbM?- +kM; M?€v K„i i,M; H M i
H9+ M¨v ç€M? HûM +QÌM; ;Bª >ÊT h?B M M?Q >ªB h?¬M; h?B M i`QÈ+ ç•v- ?ŠM H

E?¦2 KB M; h–M G"T F?) M? +? H° K°i +?9i iQÆB +QÌB- ioM? i•K KÎ ? B K„i H'T H€
M°B HB K i`Î p - F?¬B T?K+ i?¨M? #° /€M; i?B m MB M M? im'MX

a m ç¦ ?QÈM; p T?Q #–m i`ÌB +?„T i v- + Q ;B¼M; M¦B,

@æ i¢ +€+ p` iB M #®B H½Q i´ i¬M; i?O ?° +?¶ M¨v5

a m ç¦ h–M G"T ¬K [mv M +?„T i v /¢Q [m K°i pÁM;- +QÌB M¦B,

@*?Q p` ç²M; i°+- h–M G"T M¨v i?"i +¦ H¶B ç K¼B M;QÌB i?2Q i çSM; bm®i #m´B
i¢B ç•v tBM i¢ i°B K¼B M;QÌB

@*QM i` B v m /'m5

E?¬M; çÊB h–M G”T M¦B tQM;- # M FB p M; H M K°i iB M; F m F?¦+ `mM `˜v- ç²M;
iÈB M?Q # v- +?Q¨M; i v ¬K h–M G”T p¨Q HÁM;X

@LQÆM; M?È +QM +? i çQÊ+5

h–M >¨M L;mv i M¦B tQM; +•m ç¦- ¬K +?†i h–M G”T F?¦+ F?¬M; i?¨M? iB M;X

*€B KkB h–M G”T +¦ +?9i + v + v- #®M M,K [m i?•M ?„M + Q HÈM bÈK ç½ + Q ?Æ
bU + Q HÈM M¨v +kM; F?¬M; ;•v i`Î M;¢B +?Q ?bM? iQÊM; Kšm i?•M Î i`QM; HÁM;

@Jšm i?•M5 _®i +K+ M?bM i?’v M;QÌB `²B5

h? M? •K +O h–M G”T i`–K i?’T- M?bM M K M?•M i`mM; MB M # M FB ç M; +?”K `
pÈB KbM? T?B i?QÌM; ;B®M; M? m- M? ;B¼M; ?ÄB,

@L;¨B K’v M,K M v b®M; i®i F?¬M;\

@«B5 LQÆM; i?”i ?¢M? T?9+5

h–M >¨M L;mv i #m¬M; h–M G”T ` - /MM; bS+ ;”i ç–m- ? B K„i çšK H - b m ç¦ [m
h–M G”T,

@*QM i` B v m [mw5 *QM +kM; + Q HÈM M?Q p”v `²B5 LQÆM; i?”i pmB KWM;- i?”

L?¦K M;QÌB h–M GoM? aÆM # M FB - M?bM i?Q€M; [m M? m- i`QM; ç–m ç m ?B
+O h–M G”TX h?•M M?•M ;†T H¢B /M b Q +kM; T?ªB /¨M? K°i Qi i?ÌB ;B M +?Q #¹

h–M GoM? aÆM ?QÈM; p T?Q M?[M; Mûi K†i ?•K K° +O +€+ M?•M p”i i`mM; i•K h
M?B M M¦B,

@æ m ;BªB i€M çB5 æ K M v- +?m˜M #` ç¢B iB + ,M KWM;5

J¼B M;QÌB ç m i?”T T?–M ?QM; T?’M- ?Q M ?¬ K°i iB M;- T?ªB #B i `^M;- i°+ M
+ªM? ;BÈB >ÊT h?B M- [m M? M,K bm®i i?€M; ç m `’i Qi H° /B M- M?’i H¨ # h?€B
+?O h–M GoM? aÆM +ªM? ;BÈB .mM; h?B MX L m F?¬M; tªv ` +?mv M h?B M a€
+kM; pšM ç M; # [m M ioM? imX

.M b Q- B M’v ç m Km®M H9+ bBM? i?ÌB- +¦ i? pQÊi [m +€M? +Y *?Q h¬M- i`mv
pä ç¢Q5

*?Q M M- Km®M +€+ +QÌM; ;Bª ç¦ +MM; ` K†i K°i H9+- i? K ;B v M ?°B # M i`QM;
F?,MX *?Q /M H¨ M;¨v h i ?¨M; M,K- M?[M; M;QÌB M¨v +kM; p` i’i ç m tm’i ?B MXJ
GoM? aÆM `ä `¨M; H¨, #m´B i®B ?¬K M v- i’i +ª +QÌM; ;Bª h–M ;B ç m b) tm’i ?B
M¨v ç®B pÈB i’i +ª p½M #®B h–M ;B - M?’i H¨ ç€K M;QÌB i` im´B bMM; #€B i´ iB
+?QM? H¨ K°i iBM pmB ç°M; i`ÌB- ç²M; i?ÌB +kM; H¨ K°i F?Q+? H i?”i HÈM ç®B p

J¨ ? i i?ªv M?[M; çB m M¨v +?d pb h–M ;B ç°i M?B M tm’i ?B M K°i M;QÌB i` im´B
ç M F?¬M; i? iQÎM; çQÊ+5

@h?’i ;B K¢M; b® i?”i i®i M? 5

J°i i°+ M?•M h–M ;B FbK HÁM; F?¬M; çQÊ+ T?€i ` K°i iB M; i€M i?QÎM;X

@L;QÆB b B `²B5 E?¬M; +?d H¨ i?’i ;B K¢M; i®i- K¨ H¨ iQ¨M #° h–M ;B K¢M; i®i

" M +¢M? +¦ M;QÌB +? K i? K K°i +•mX

:–M M?Q K¼B M;QÌB ç m ;”i ç–m M;–K +?’T M?”MX

LÆB M¨v F?¬M; T?ªB i? iK+- K†+ /M +¦ +¢M? i` M?- imv `^M; ç²M; /¢M; +¦ ; M? i`
b®M; i¢B >mv M æªQ i?b #’i Fb M;QÌB M¨Q +kM; ç m ?B m çQÊ+ i–K [m M i`¼M; +

h–M ;B +¦ i? +?B K çQÊ+ p` i`Q M?Ä M?QB Î >mv M æªQ- +¦ i? çSM; p[M; ;¦i +?
i?¨M? ;B i°+ +QÌM; ç¢B i`QM; K„i M;QÌB F?€+- +kM; +?d pb HU+ M;QM; iK # M i
ç¢B5

@æ ç 5

h–M hmv i K„i S H - M?QM; p K†i iQÆB +QÌB çB iÈB- M? M?¨M; ¬K h–M G”T K°i

@æ i`Î M M +¨M; i? K M? im’M5

h–M G”T +¦ ?ÆB ç„+ w +QÌB- M¦B,

@hd id +kM; +¨M; ç T5

L¦B tQM;- M?bM M K M?•M i`mM; MB M `ä `¨M; +¦ +?9i /Q /U- M?QM; pšM ç M; +?’
h–M G”T i`Î M M +¦ +?9i T?S+ i¢TX

h–M >¨M L;mv i FûQ i v h–M G”T çB iÈB ;–M h–M o,M >B M- M? ;B¼M; M¦B,

@L?B iY5 «M; ’v H¨ T?K i?•M +O +QMX

h`QM; HÁM; h–M o,M >B M p¬ +MM; FQ+? ç°M;- çB m M¨v +MM; pÈB i?U+ HU+ +
M;¨v ?¬K M v ?Q¨M iQ¨M F?¬M; +¦ HB M [m M- çÆM ;Bªm pb i?B m MB M M¨v H¨ +

@hB m G”T5

h–M o,M >B M +?d M¦B ` ? B +?[- HB M +¦ +?9i M;? M M;¨Q- ? B K„i çÄ #WM;- F?–
K°i ?ÆB- ;„M; bS+ ç i•K ibM? +O KbM? ´M ç`M? H¢B K°i Qi- KÈB +?”K `½B M¦B i

@h i i?U+ tBM H¶B +QMX

h`QM; HÁM; h–M G”T [mª i?U+ `’i T?S+ i¢TX J†+ /M Î b•m i`QM; M°B i•K- +€B HQ
pšM Hm¬M M?„+ M?Î ?„M, M;QÌB i`QÈ+ K„i M¨v H¨ T?K i?•M ?„MX L?QM; ? B +?[
iWM; KÎ KB M; F m H M- Î FB T M¨v +kM; F?¦ K¨ KÎ KB M;- M?Q i? M¨Q +kM; F?¬
+MM;- h–M G”T ç²M; /¢M; ?Qi K°i ?ÆB i?”i b•m- M¦B,

@*?Q i +?9i i?ÌB ;B M çB5 h b) i?Q+? SM; çQÊ+5

h–M o,M >B M +MM; h–M >¨M L;mv i +ª ? B M;QÌB ç–m iB M H¨ bYM; b®i- i`QM; K
?B M H M p i?’i p¼M;- imv M?B M M; v H”T iS+ ¬M; i H¢B pmB KWM;, óL?B iY M
H¨ +?®M; ç®B pÈB KbM?- M?Q p”v M¦B +€+? F?€+- i`QM; HÁM; ?„M pšM M?”M i?S

L?’i H¨ h–M >¨M L;mv i pW FûQ ¬M;- /MM; bS+ M„K +?†i i v ¬M;X

h•K ibM? h–M o,M >B M pW ?ÆB +¦ +?9i K’i K€i- H”T iS+ bªM; F?Q€B H M- ¬M; /M
i`QM; HÁM; i?–K T?€i i? , óL;QÆB H¨ +QM i - i b) /MM; i’i +ª i?ÌB ;B M [m½M; ç
M,K M v i?B m b¦i ç®B pÈB Kšm iY +€+ M;QÆBX L m +¦ M;QÌB M¨Q Km®M i´M i?Q
i? +O i Xô

.mv L;½ æ°+ h¬M

h€+ ;Bª,hB m æ Q S?QM; GÊB

RNjX *?QÆM; RNj, h?€B æ° *O h–M :B 5

J¨M ç K #m¬M; tm®M;- i´ i`¢+? h–M ;B ç M çm®+ b€M; i`QM;X L;Q¢B i`W M?[M; M
F?¬M; i? i`Î p - +€+ +QM +?€m ?¢+? i•K +O h–M ;B +ÁM H¢B F?¬M; i?B m K°i
i`QM; ç¢B bªM? i? K /U v M ?°B h–M ;B X

h` M K†i ?–m ? i K¼B M;QÌB ç m ç M; #¨M i€M p i?B m MB M i?–M Fb FB - ç m F
?„M H¢B +¦ i? M; v i¢B +Y i´ i`¢+? h–M ;B iB M ?¨M? ç°i T?€X æ•v F?¬M; T?ªB
? v b Q\

ob i? `’i M?B m M;QÌB ç m +?¢v iÈB +Y i´ i`¢+?- i?B m çB m Km®M ;Ð M?[M; iªM
M;?B M +Sm- M?QM; ç€M; iB + F?¬M; +¦ M;QÌB M¨Q i` M ç¦ i?m çQÊ+ MY çB K Ho
i?€M, L;QÌB +MM; M;QÌB [mª i?U+ +¦ F?€+ #B i `’i HÈMX

hBM iS+ p h–M G”T K°i +QM +?€m i`Î p iW ;BÈB i? iK+- Î M; v +Y i´ i`¢+? HoM T?QM; iÄ i`QM; M°B #°- #¼M ?¼ +kM; ç m ?B m çQÊ+ iBM iS+ M?Q p”v ç®B pÈB i? M¨QX

:BªB ç’m *?Q h¬M +ÁM # M,K M[- B #B i i`QM; i?ÌB ;B M ç¦ iB m iY M¨v +¦ i? ç¢

L?’i H¨ i?ÌB ;B M +MM; ç` çB K h–M G”T ç°i T?€- [mª i?U+ ;B®M; M?Q H¨ #B m i?

L?’i H¨ +€+ h?€B i?QÊM; i`QÎM; H½Q- H9+ M¨v ç m H¨ p K†i ?B M H¨M?- ¬M ?Á - # M M?¨ M m Km®M ?B M H¨M? # Q M?B m HB M +¦ i? ?B M H¨M? #’v M?B m5

J¨ H9+ M¨v- h–M G”T +ÁM ç M; #` p•v [m M? ;B[ # M[ M?•M- F?´ bÎ FB M i`b5

h–M >¨M L;mv i +ªK i?’v M?B iY i` im´B +O KbM? i?”i `’i ç T i` B- ?ÆM M[?¬K ç€M; H¨ /B M pB M +?QM?- ?„M T?ªB K†+ K°i i?•M [m–M €Q K¨m çÄ ç #B m ?B M

h–M hmv i +ªK i?’v K¨m çÄ [m€ KS+ K¨m K - F?¬M; #ˆM; €Q /¨B K¨m t M? ?B M H°

h`QM; ç€K M;QÌB- h?QÆM; G M [m€ K°i ;®B i` M K†i ç'i- M;˜M; ç–m M?bM i`•m i`
i`QM; #®M J M iQÊM; +O M æ¬M; #° H¢+ ?¼- h?B M L;Qm5

.M +¬ i`Î i?¨M? ç iY h?B M >¨M i¬M;- M?bM i?'v `'i M?B m J M iQÊM; +O h?B M
pÈB i?S +O #° H¢+ KbM? i?b pšM `'i i¬M FQM?X *?d H¨ #•v ;BÌ i`QM; HÁM; +¬ i`
+¦ HQ¢B +ªK ;B€+ T?S+ i¢T p¨ i?QÆM; ?¢B ç®B pÈB h¬ JBM? Î i` M çdM? M9B ç M

õL;QÆB [m M çB Fw S+ ?Q†+ H¨ M¦B #` M;QÌB t¦ ö h?•M i? h?QÆM; G M `mM H
i?'v ?bM? ªM?- b„+ K†i #B M i€B M?ÊiX

E?¬M; +?d i°+ M?•M M æ¬M; #° H¢+ Î M;¼M M9B M¨v H¨K p"v- T?QÆM; t - i'i +ª
H¢+- iQ¨M i°+ M?•M ç m #€B H¢v ?QÈM; +QM i`•mX

h?B M L;Qm iQ HÈM M;˜M; ç–m- ?QÈM; F?¬M; i`mM; T?€i` K°iiB M; ;–KX " M /
æ¬M; J M *¬M; H"T iS+ M?'T M?€v €M? b€M; +?¦B K„iX

•M? b€M; ;B[+?WM; p¨B ;B•v +?"K `½B i M #B M- # M;QÌB h¬ JBM? Î # M i`QM; +

h?"i H•m b m h?B M L;Qm H¢B ?¦ i?¨M? F?¦B i`„M;- #B M K'ii` M M?•M ;B M- K¼

h` M çdM? M9B- #ªv M;QÌB # Q ;²K +ª J M *¬M; M•M; i v H M- iWM; M;QÌB BK H†M
M;¨v- M æ¬M; J M *¬M;- ¬M; H½Q i¦+ #¢+ i`„M; T?€i` i? M? •K F?¨M F?¨MX

óh #B i +€+ M;QÆB ç M; M;?B M;Ì +€B ;bX L;QÌB i M J†+ h¬- KÈB M½v ;B i *?m
E?Q i`QM; M;QÌB- ?ÆM M[ iW ç–m ç M +m®B- i F?¬M; +ªK M?"M ?„M H'v` HBM
ç M F b®M; b¦i >¨K aÆM #° H¢+Xô

ó*?d +–M F?¬M; HB M [m M ç M F b®M; b¦i >¨K aÆM #° H¢+ i?b i®i `²BX L?QM;
F?¬M; ;B®M; E? B h`–M- H¢B +¦ J M E?Q #´M K M?- H¢B +¦ +€+? id Kd E? B h`–M
L;QÌB H M iB M; H¨ *?B M h?O- ;½ `'i F?¦ ?B m pB + M¨vX

óh?QÆM; G M iWM; M¦B M;QÌB M¨v `'i +¦ i? iWM; H¨ E? B h`–M- #ÎB pb çB m ;b
S?QÆM; h?•M +„i M; M; HÌB *?B M h?O- #bM? ioM? M¦BX

*?B M h?O M;?2 p"v i?b BK H†M; F?¬M; H M iB M;X

óamv çQ€M +O >¨M h?QÆM; hY ;B®M; ? i H½Q T?m- M;QÌB M¨v `'i +¦ i? H¨ M?Q i
i? M¨Q- +?d +–M F?¬M; +¦ w t'm- +S ;B[H¢B ?„M- +€+ M;QÌB çB tm®M; çBXô •M
i?ŠK M?Q +?2 ;B'm çB m ;b M;QÌB M;Q¨B F?¬M; #B i- +?"K `½B M¦BX

J¼B M;QÌB p•M; /¢- çSM; H M `ÌB çBX

óL;QÌB +¦ i? F?B M >¨M h?QÆM; hY ç w i`W ?„M M,K ç¦` #•v ;BÌ H¢B tm'i ?B M
#B i J†+ h¬ M¨v +¦ i? ;B®M; M?Q ?„M M,K ç¦- i¨B ?Q p¬ bQM; F?¬M;X >ÆM M[Î
i +¦ +ªK ;B€+ M?bM ç M ?„M ô M æ¬M; J M *¬M; iU H–K #–K- F?¦2 KB M; H° MK

R9eX *?QÆM; R9e, :†T G¢B >mv M Gm•MX

*–m J

h€+ ;Bª, L?o *,M

*?QÆM; R9e, :†T H¢B >mv M Gm•MX

.`+? :Bª, hBM?p†M

L;m²M, J h`mv M

L;¨M M,K K°i i?mÎ- bQÆM; KM +?2 ç"v ç'i L K h?–M- i`mM; i•K L K h?–M H¨ ç"K M
M;Q¨B- imv +¦ +?¶ KÄM; M?QM; pšM H¨ i–K M?bM K¬M; HmM;X

"•v ;BÌ >¨K aÆM i?¨M? #` bQÆM; KM # Q T?O- F?B M M;QÌB çSM; i` M i?¨M? M?bM
b•m i`QÈ+ FB K¨ H¨ #B M bQÆM; F?¦BX h?"K +?Q M?bM H•m +¦ ªQ ;B€+ #QÈ+ i`

h`QM; M9B >¨K aÆM i?¨M?- # M /QÈB +¦ K°i T?ÁM; #Q K"i iQ HÈM- +Ð i`,K Kûi- i'
#B i bU i²M i¢B +O M¦X

h`QM; T?ÁM; #Q K"i tmM; [m M? m €K- M;¼M çm®+ T?WM; T?U+ +?€v M?Q poM?
ç•v H9+ b€M; H9+ i®B- ?ÆB •K mX

h` M K†i ç'i iWM; F?2 `½M? M; M; /¼+ ?ÊT i?¨M? ç² €M ?bM? i`ÁMX æ² €M T?S+
tQ - ?B M M?B M ç½ i²M i¢B `'i H•m- i?"i H•mX

smM; [m M? v M ioM?- i`W M;¼M HY F m i€+? i€+? ` F?¬M; +ÁM i? M? •K F?€+X
H®B çB /QÈB iU # +€B K²K i®B ç2M ?€ iQX

L; v H9+ M¨v- ç² €M F?´M; H² i` M K†i ç'i #¶M; H'T H¦2 €M? b€M; i`„M;- M;¨v +¨M;
ç½ ç ûT M;¼M HY tmM; [m M?- F?B M +,M T?ÁM; #` €M? b€M; i`„M; # Q T?OX

*?®+ H€i b m- F?B €M? b€M; i`„M; +?¦B K„i ç M +U+ çB K- +¦ i? i?'v i`QM; €M? b
#¦M; M;QÌBX " #¦M; M;QÌB tm'i ?B M- €M? b€M; #¶M; i€M çB- F?B M T?ÁM; #Q K
ç2MX

" #¦M; M;QÌB +¦ K°i i? M? MB M # KQÆB im´B- M;QÌB M¨v H¨ F?€+? KÌB M æ¬M
;½ i€B M?Êi- [m€ `¢T i` M ç'i- HB M iK+ M¬M F? M M?QM; F?¬M; ¦B ` çQÊ+ ;bX
+¦ i? i?'v [m€ i`bM? #` çQ p¨Q ç•v ç®B pÈB ;½ H¨ +U+ F€ i?®M; F?´X

" M +¢M? i? M? MB M- ¬M; H½Q F?€+? KÌB ?¼ æ¬M; S?QÆM; imv F?¬M; ;B®M; i
M?QM; #B m ibM? +kM; `'i F?¦ t2K- i`€M QÈi K² ?¬B- pMM; pšv iB M M? M? p¨B #Q
iS+ M;²B t T #^M;X «M; ç M; ç`M? çB m ?Á i?b i?'v h¬ JBM?X

h¬ JBM? çSM; Î i`mM; i•K ç² €M- ?„M ç2Q K†i M¢- M;QÌB M;Q¨B F?¬M; M?bM i?'v
M?„K K„i- iBK ç"T M? M?- F?m¬M K†i ;B'm # M i`QM; YM; ?²M; H¢ i?QÌM;X

E?B ?„M KÎ K„i ` pW H9+ +?¢K p¨Q €M? K„i ¬M; H½Q æ¬M; S?QÆM;X "®M K„i ;
S?QÆM; i?–K +?'M FBM?X h?2Q ¬M; i?'v i?b ç¬B K„i H¢M? HMM; +O h¬ JBM? F
M?Q F?¬M; #` [m€ i`bM? i`mv M i®M; ç2K ç M i?QÆM; i´MX

ó> B p` i`QÈ+ iB M çB m ?Á çB- J†+ i b) + M? ;B[+?QXô h¬ JBM? #bM? ioM? KÎ

«M; H½Q æ¬M; S?QÆM; p°B p†M ` MK +QÌB- ;"i ç–m pÈB h¬ JBM?- M?„K K„i ioM

"•v ;BÌ i? M? MB M ?¼ h`–M +kM; ;B½v /K çB iÈB +¢M? ¬M; H½Q- i?Î /®+- +QÌB F

h¬ JBM? iWM; #QÈ+ çB ` F?ÄB ç² €M- çSM; +€+? ? B ç²M; #¢M F?¬M; t - €M? K
K†i ç'iX

æ² €M +U+ F€ T?S+ i¢T- t2K F?B M K„i M;QÌB ?Q H MX

óhm pB +O J†+ ?mvM? i?"i F?¬M; #bM? i?QÌM;- +¦ i? +?`m çUM; €T HU+ i`mv M
*ªK ÆM J†+ ?mvM? + M? ;B[;BMKX æ² €M MÆB M¨v H¨ M,K ç¦ >¨K aÆM #° H¢+ H¨
F?„+- ?B M ;BÌ F?¬M; B #B i i€+ /KM; +O M¦X a m F?B # #° H¢+ +?B K H'v >¨K
J M iQÊM; bY +?[#B M i?¨M? M;¨M M,K K°i i?mÎ +'K +? MÆB ç•v v m çB i?b i?
«M; H½Q æ¬M; S?QÆM; KÎ K„i ` - +?"K `½B KÎ KB M;X

óE?¬M; +–M F?€+? b€QX L m # +?9M; i +MM; ç M i?b çQÆM; M?B M T?ªB ;B9T ç
F?€+? KÌB M æ¬M;- +ÁM +¦ M?B m pB + F?¬M; ?B m- H¨K T?B M ? B p` ;BªM; ;B
M?bM ç² €M- +?mv M ?QÈM; ¬M; H½QX

«M; H½Q HB + i? M? MB M ?¼ h`–M # M +¢M?- i?'v ;½ ç M; çB m ?Á - i`QM; i?ÌB
+k- F?€+? b€Q ¬K [mv M ?QÈM; h¬ JBM?- +QÌB M¦BX

óG½Q T?m H¨ æ¬M; S?QÆM; >Q - J†+ ?mvM? imv KÈB i?¨M? F?€+? M æ¬M;- M?Q
M +?Q H M? #¨B b® # i?b +¦ i? i?'v M æ¬M; #° H¢+ i¬M i`¼M; J¢+? ?mvM? +Ð
M¨v H½Q T?m +ÁM H¨K T?B M J†+ ?mvM?Xô

óG M? #¨B b® # \ô G9+ i`QÈ+ h¬ JBM? ç½ +¦ bmv çQ€M- ;BÌ M;?2 HÌB ¬M; H½Q i?

óE?¬M; b B- J†+ ?mvM? ¨- H M? #¨B F?€+? M æ¬M; #° H¢+ H¨ t T ?¢M; i?2Q i?U
M¦B- iW i`QM; M;U+ K¦+ ` K°i H M? #¨BX

"` M;QÌB i F?BM? i?` M?Q i? - +?Q /M H¨ M;QÌB +¦ iQM? M?šM M?`M +€+? K'v i
F?¬M; i?QªB K€BX >m®M; +?B i?•M T?"M +O h–M hÄ iQM?` b m M¨v + Q [mw ?
MB M K†i M;U M¨v5

"ÎB pb +?Q /M i? HU+ h–M ;B F?¬M; K¢M? #^M; h?B M a€i J¬M çB M[- h–M hÄ +
M?'i +?S+ ;B +?O iQÆM; H B5 o K†i `B M; iQ- h–M G"T H¨ M;QÌB h–M ;B - H¨ ç
M¦B- h–M hÄ i'i T?ªB pb K†i KkB h–M ;B K¨` K†iX L m +S ç M;QÌB i iÈB i`QÈ
i`QM; M?¨- M?Q p"v p b m h–M ;B +ÁM H¨K b Q çSM; p[M; +?•M Î i?¨M? S?QM; a

h–M hÄ ç M; bmv M;?o ibK HÌB T?ªM FQ+?- H¢B M;?2 i`QM; ç€K M;QÌB p M; H M

@J'v +QM +?¦ ;B¨ ;¨ iÆ +kM; /€K iÈB ç•v ;•v bUX h?B M a€i J¬M +?QM? pb +¦ ç€
KÈB K M; iB M; t'mX hS+ i®+ +9i M; v +?Q i 5

h?2Q i? M? •K H¢M? M?Q #,M; M¨v- K°i +¶ F?Q i? +QÌM; ç¢B "T iÈB M,K i M ç i`
i`W ;½ i`mM; MB M K†i M;U - i'i +ª #®M i M FB ç m ?QªM; bÊ i€B K†i i?®B HmB p

h–M o,M >B M iW ;B[ç€K M;QÌB +?"K `½B çB ` - ?QÈM; p T?Q G M? >² S?B L;
H¢M? HMM; M?bM ;½ i`mM; MB M K†i M;U ç®B /B M pÈB KbM? im´B i€+ F?¬M; b

@*9i5

@*ªM? ;BÈB S?€ h?B M\

:½ i`mM; MB M K†i M;U i`QM; HÁM; ?ÆB FBM? ?½BX hmv M?B M- ?„M +kM; F?-
+?QM? ?„M +kM; ç²M; /¢M; H¨ pä ;Bª +ªM? ;BÈB S?€ h?B MX >„M F?¬M; iBM iB m
i?QÌM; M¨v /€K H¨K ;b #¼M ?¼5

> B i? HU+ imv +€+? M? m F?€ t - K°i +?9i tmM; ç°i M?Ä +kM; F?¬M; ç M KS+ F?B
HšM M? mX L?QM; +?d +–M h?B M a€i J¬M /MM; iQ¨M HU+ +? M ûT h–M ;B - +€B
i°+ +Ð M?Q h–M ;B +¦ F?ª M,M; +?`m çUM; M´B5

@L;QÆB H¨ B\ > ? 5 L;QÆB +¦ i? i? v K†i h–M ;B b Q\

:½ i`mM; MB M K†i M;U H°` p FB m +,M;- F?BM? i?QÌM; M?bM h–M o,M >B M,

@æWM; iQÎM; `^M; M;QÆB +¦ i?U+ HU+ +ªM? ;BÈB S?€ h?B M- i HB M bÊ M;QÆ
M?B m F?¬M; F tB i5

@L;QÆB çWM; i?´B T?²M;- /¼ i +? i K'i i?b b Q\

G¢B K°i i? M? •K H¢M? M?Q #,M; iW i`QM; ç€K M;QÌB p M; H M- h–M G"T p K†i i

@aQ ;B 5 *?QM? H¨ ?„M5 *?QM? H¨ iB m iY M¨v çª i?QÆM; *?Q o,M bQ ?mvM?5

L;QÌB FB ç½ ;†T [m h–M G"T- i?'v h–M G"T çB ` - H"T iS+ M?ªv ` H'v i v +?d p¨
ç°M; M¦BX

@L;QÆB H¨ +?¦ b Q\ *„M HQ¢M +€B ;b\ *ÁM H'v i v +?d p¨Q M;QÌB +O i - +QB +
M;QÆB5

h–M G"T iU +QÌB M?Q F?¬M; +QÌB M?bM i v ;½ ç iY i` im´B ç¦X

h M ç iY i` im´B FB ç½ iWM; M?bM i?'v [m bU /kM; K½M? +O h–M G"T- ópMô K
b„+ K†i çÄ #WM; [m v M;QÌB M?bM ;½ i`mM; MB M K†i M;U M¦B,

@aQ ;B 5 L;¨B M?'i ç`M? T?ªB #€Q i?M +?Q *?Q o,M bQ ?mvM?5

h–M o,M >B M i`¬M; i?'v h–M G"T- i`QM; K„i i?Q€M; ?B M H M p HQ H„M;- Km®M
H¢B M?`M tm®M;X

:½ i`mM; MB M K†i M;U ó?Wô K°i iB M; i`QM; H¶ KkB- +kM; F?¬M; i? K HB + K„i
o,M >B M,

@L;QÆB +¦i? ç¢B #B m h–M ;B \"ªQ i +9i\ æ² +?¦5 *?Q /M ;B +?O h–M ;B +€+
+kM; F?¬M; /€K M¦B pÈB i M?Q p"v- M;QÆB +¦ #B i i?•M T?"M i H¨ ;b F?¬M;\ J„i
"B i çB m i?b ;B Q ` ? B +QM +?¦ FB X

h`QM; K„i h–M o,M >B M +?Êi ?B M H M iB b€i F?Q5 h M +m²M; ç² iU + Q iU ç¢B
h–M ;B - M?K+ K¢ KbM?- H¢B +ÁM /€K M?K+ K¢ +QM KbM?5

æB m M¨v [mª i?U+ +?QM? H¨ çKM; p¨Q pªv M;QÊ+ +O h–M o,M >B M5 U_²M; +¦
;B"MV

h–M o,M >B M ç M; F?¬M; #B i /MM; +€+? M¨v ç +¦ i? #M ç„T HÁM; €v M€v +O
i`QÈ+ K„i M¨v çQ iÈB +Y X hQ¨M i?•M #°+ T?€i` F?Q i? K¢M? K)- i?•M KbM? M
"'i +?Êi K°i #¦M; M;QÌB ;B®M; M?Q [m, K` ;B¨M? ` i v i`QÈ+X

"®T5

J°i iB M; p M; ;BÁM i M- ç€M? +„i çSi +•m M¦B iB T i?2Q +O ;½ i`mM; MB M K†i M
M;QÌB p•v t2K i`Î M M BK H†M; M?Q iÌX

G¢B M?bM ;½ i`mM; MB M K†i M;U ç M; ¬K K€ M?bM i?B m MB M M? im'M i`QÈ
M´BX *?Êi ?„M ?€ KB M; T?mM ` K°i #9M; K€m iQÆB- # M i`QM; +ÁM F K i?2Q ?

:–M M?Q F?¬M; B i?'v h–M G"T ` i v M?Q i? M¨Q- M;mv M i`QÈ+ ç¦ ?„M +€+? t
M¨v ?ÆM KQÌB i?QÈ+- ?ÆM M[i`QÈ+ p¨ b m H9+ ?„M ç°M; i?O- i` M M;QÌB ?„M ?
+?d K°i +?9i tQm / Q ç°M; M;mv M HU+ M¨Q5

:½ i`mM; MB M K†i M;U H¨ pä ;Bª +ªM? ;BÈB S?€ h?B M- p"v K¨ #` M;QÌB i ?mM;
MY çB K T?ªM SM; ç m F?¬M; +¦5

@"ªQ M;QÆB +9i çB5 E?¬M; +¦ M;?2 b Q\ JB M; +ÁM T?mM ç–v T?•M i?®B5 G½Q

h–M G"T H¨K M?Q bÊ #˜M [m–M €Q T?OB T?OB K'v +€B i` M M;QÌB- T?mM K°i #½

@S?M5 æ² +?¦5

L?[M; M;QÌB p•v t2K ;–M M?Q ç m H¨ M;QÌB i?¨M? S?QM; a - çWM; M¦B h?B M a€i
`¨M;- +?Q /M #¼M ?¼ H¨ i? ;B / M? K¬M +?QM? T?€B- M?[M; M;QÌB M¨v +kM; b
M?•MX h`¬M; i?'v ;½ i`mM; MB M K†i M;U #` ç€M?- H"T iS+ ç m H° ` p K†i pmB

*ÁM +¦ K°i b® +Q /•M i?¨M? S?QM; a ; M /¢ i?b Î ;B[ç€K M;QÌB ?Á ?ûi,

@h®i i®i H„K5

@æ€M? T?M K†i ?„M çB5 h?B M a€i J¬M ;BÄB H„K b Q\ *kM; /€K ç M i?¨M? S?QM

@æ9M;5 J°i K¬M T?€B K M; iB M; t'm t M?Q p"v- +ÁM H¨K ` p 5 *ÁM iQÎM; KbM?

@æ½ [m€5 æ®B pÈB HQ¢B `€+ `QÎB h?B M a€i J¬M M¨v- M M T?ªB ç®B ç½B M?Q
H¨ M K†i #¼M +?9M; `²B5

@æ9M;5 *kM; +?d H¨ K'v i M `€+ `QÎB- ç€ K¶B i M K°i +QÈ+ H¨ çQÊ+5

:½ i`mM; MB M K†i M;U +MM; #®M i M ç iY h?B M a€i J¬M ç m #B M b„+ K†i i`„M
p Q€M ç°+ M²M; ç"KX h` M ;QÆM; K†i /¨B t'm tQ +O ;½ i`mM; MB M K†i M;U BM
iQÆB `ä `¨M; i`QÈ+ K„i5

*¦ i? i?'v çQÊ+ K°i +€B i€i M¨v +O h–M G"T K¢M? #B i # QX

@hB m b9+ bBM?5 L;QÆB /€K ç€M? i \

*ª M;QÌB ;½ i`mM; MB M K†i M;U #MM; T?€i` b€i F?Q p¬ i"M- ?„M M;?B M `,M; M

@h T?ªB ;B i M;QÆB5

ó_ M;ô K°i iB M;- ;½ i`mM; MB M K†i M;U `9i` i? M? +´ FB K b m HQM;X *´ FB
?¨M F?Q M°B HB K- i?Q¢i M?bM #bM? i?QÌM; p¬ p`X L?QM; +?d +–M H¨ pä ;Bª æ

M?”M çQÊ+ iW i`QM; ç¦ ˜M +?S b€i F?Q M;MM M;Ki M?Q K°i +QM M;U ?Q M; b„T
` M;Q¨B5

æ•v H¨ K°i i? M? #ªQ FB K5

@L¨v hB m G”T5 *QM HmB ` - ç i ç®B T?¦ ?„M5

h–M o,M >B M p K†i i?”M i`¼M; `9i #ªQ FB K iMv i?•M- b m ç¦ M?bM h–M G”T çSM

æ€K M;QÌB h–M hÄ +MM; M?[M; M;QÌB p•v t2K ç m i?®B HmB p T?Q b mX

oä ;Bª +ªM? ;BÈB S?€ h?B M +?B M ç’m pÈB M? m- M m M?Q i?B i`B M iQ¨M #° i?
`’i FBM? M;QÌBX

G M? >² S?B L;mv i çSM; Î MÆB ç¦ +¦ p ?QM; T?’M M?bM h–M G”T- M¨M; i?Q+?
M? m- #ÎB pb i?•M T?€T Fb /B m +O h–M G”T H¨ M¨M; Km®M ?¼+- M?QM; pšM ?½

L¨M; +kM; F?¬M; M;?o `^M; K’v M;QÌB i`QÈ+ K„i M¨v +¦ i? H¨K i´M i?QÆM; çQÊ+
M;QÌB M¨v- M¨M; M; v +ª ?SM; i?9 ` i v +kM; F?¬M; +¦- i?”i F?¬M; `ä K’v i M M?•
bU Qm pB i M?Q i? M¨QX

hB m ?² Hv çÆM i?m–M +kM; F?¬M; T?ªB F?¬M; ?B m `^M; i` M çÌB M¨v +¦ K°i b® M
Q B ?MK- +?¦ +”v i? +?OX æQÆM; M?B M- M m M?Q h–M G”T ;BªB i?Q+? +?Q M
?´ i?b iQM? H¨ ;b- ?ŠM H¨ ?´ T?ªB KQÊM Q B ?² KÈB ç9M;5

@E?¬M; +–M5 GQ¢B `€+ `QÎB M¨v +S ç +?Q i çB5

h–M G”T i?ªM M?B M M¦BX

h–M o,M >B M ç½ +ªK ;B€+ çQÊ+ i?U+ HU+ M?B iY KbM?, óæWM; i?’v pW KÈB
h?B M- M?QM; M m i?”i bU ç€M? M? m- +?QM? KbM? +kM; +?Q +?„+ +¦ i? i?„M;
i€i pW KÈB i€i p¨Q K†i ;½ i`mM; MB M K†i M;U FB - ç´B H¢B H¨ KbM? p` i’i +¦ i?
+¦ K°i HQ¢B i?•M T?€T i?–M FbXô

h–M o,M >B M M;?o i?–K i`QM; HÁM;- ;”i ;”i ç–m- M¦B,

@*QM +˜M i?”M K°i +?9i5

@æB +? i çB5

:½ i`mM; MB M K†i M;U p®M F?¬M; ç M KS+ FQ+? ç°M; M?Q i? - M?QM; ?„M i?•
i?QÊM; i`QÎM; H½Q h?B M a€i J¬M- +MM; K°i #®B T?”M pÈB çQÆM; FBK +?QÎM;

Í i`QM; h?B M a€i J¬M imv `^M; i?U+ HU+ F?¬M; + Q H„K- M?QM; ç` pb i?•M T?”
ç iY i` im´B M¨Q ;†T ?„M ç m F?¬M; ?¬ bQ i?9+ i?b +kM; bQ ;B \ >¬K M v Î MÆB
H¢B #` M;QÌB i ?mM; ?,M; i€i +?Q K°i +€BX *K+ iS+ M¨v #ªQ ?„M H¨K i? M¨Q +¦ i

J°i p–M; ?¨Q [m M; K¨m H K b”K ?bM? #€M M;mv i iW i? M? +´ FB K i`QM; i v ;½
+?ûK iÈB ?QÈM; h–M G”TX

h`QM; F?¬M; F?Q p M; H M K°i i`¨M; iB M; #MK #MK- K°i Hm²M; ?¨M F?Q iW i`mM;
h`QM; ç€K ç¬M; ² H M K°i i`”M FBM? ?¬- F?¬M; Qi M;QÌB H9+ M¨v #B M ç´B b„+ K

>¨M ",M; EB K E?Q i?”i +QÌM; ç¢B5

E?¬M; +–M iÈB HU+ b€i i?QÆM; +QÌM; ç¢B +O ç¢Q FB K F?Q FB - +?d +–M ?¨M
i?QÌM; ?Q†+ ?ÆB FûK K°i +?9i ç m F?¬M; i? +?`m çUM; M´B5

"ÎB p”v +¦ i? i?’v çQÊ+ ;½ i`mM; MB M K†i M;U M¨v- /€K `9i FB K ;B i M;QÌB +kM
+?¶ /U p¨QX

E?¬M; Qi M;QÆB i`QM; HÁM; ç m +¦ +?9i HQ H„M; i? v +?Q i?B m MB M M? im’M
#¼M ?¼ F?¬M; ? M;?2 M¦B [m h–M ;B +¦ i?B M i¨B imv i i? M¨QX J¨ M; v +ª h–
iB M; M?’i i`QM; i? ? i` im´B h–M hÄ - +kM; +?d H pä ;Bª h?B M +’T #”+ +?QM>

L?Q p”v M;QÌB i?B m MB M +?Q # Q ;BÌ ;†T [m M¨v- ?„M i`K çQÊ+ F?¬M;\ æQÉ
i?U+ i t2K b Q5

"®T5

J†i # M FB +O ;½ i`mM; MB M K†i M;U H¢B M?B m i? K K°i /’m #¨M i v çÄ iQÆB

æ¢Q FB K F?Q +O >¨M ",M; EB K E?Q mv HU+ +QÌM; ç¢B FB +?ûK i` M K†i ç’i-
?bM? i?¨M? K°i +€B ?® b•m i?”i HÈM5

@ 5

:½ i`mM; MB M K†i M;U çB M +m²M; ;¨Q H M K°i iB M;- H”T iS+ K9 FB K +?2 FQ
[m - ;B®M; M?Q K°i [mª +–m #,M; i?”i HÈM T?¦M; K¢M? iÈB T?Q h–M G”TX

æ•v +?QM? H¨ K°i K¬M imv i ?¼+ +O h?B M a€i J¬M i M H¨ +?B M F„ ",M; >¨M- M
+’T- i`ªB [m K’v çÌB h?B M a€i J¬M im Hmv M +?B M F„ M¨v ç½ +ªB iB M- b m ç¦ +
h?S h?–M +’T5

EB K F?Q i` M i?•M FB K +O ?„M H¢M? M?Q #,M;- M m M?Q +?ûK i`9M; M;QÌB- +?
+U+ K¢M?- +ÁM +¦ i€+ /KM; +¦ i? i`QM; M?€v K„i H¨K ç¬M; ç†+ FBM? K¢+? K€m ?

*?Q /M H¨ M;QÌB i?U+ HU+ K¢M? ?ÆM ?„M- i?QÌM; +kM; F?¬M; /€K ç¦M çÐ5

@a9+ bBM?5 h M?’i ç`M? T?ªB ;B i M;QÆB5

Zmª +–m #,M; K¨m H¨K ;¨Q i?ûi K¨ iÈB- ç²M; i?ÌB i`mv M iÈB +ÁM FûK i?2Q iB M;
;½ i`mM; MB M K†i M;U X

•K5

h?•M KbM? h–M G”T F?¬M; HMB K¨ +ÁM iB M iÈB- ;BÆ +?•M T?ªB H M ?mM; ?,M
[mª +–m #,M; K¨m H¨K /Q FB K F?Q ?bM? i?¨M? M¨v5

.mv L;½ æ°+ h¬M

h€+ ;Bª,hB m æ Q S?QM; GÊB

RNeX *?QÆM; RNe, L;QÆB .€K E?¬M;\

h`QM; ç€K M;QÌB p•v t2K #MM; T?€i ` iB M; FBM? ?¬X >¨M? ç°M; M¨v ; M #ˆM; i
M;QÌB i`ÊM i`ÁM K„i i?–K M;?o, ó*?•M +O i?B m MB M M¨v F?ªM; ç`M? H¨ T? #
+¦ ?ÆB i?€B [m€- F?¬M; #B i b®M; +? i K¨5 *?Q /M H¨ pä ;Bª +ªM? ;BÈB >ÊT h?
+€+? ç¦ ç€M? HmB M;QÌB i 5ô

ó"`+?ô K°i iB M; i`–K çK+- p M; H M K°i iB M; +?•M ç€ p¨Q i?•M M;QÌBc F K i?2Q
p M; H M iB M; tQÆM; +®i MSi pÐ5

aU pB + tªv ` M? M? M?Q K°i iB +?ÈT- +?Êi M;?2 K°i iB M; i?ûi i? HQÆM; i?ªK
M;U #` ç€ K°i +QÈ+ # v imM; H M5

•K5

G¢B H¨ K°i iB M; M´- i?•M i? ;½ i`mM; MB M K†i M;U çKM; K¢M? p¨Q +•v +°i i` M
H•m Î T?Q b BX *•v +°i i?¬ iQ +Ð ? B M;QÌB ¬K F?¬M; ? i- T?€i ` K°i i`¨M; iB M; `
+?`m M´B bS+ p i¢K- `®i +K+ ó`„+ô K°i iB M; ;½v +KT `ÌB tm®M;5

J°i ?²B iB M; p M; `–K `–K ?¶M HQ¢M- i–M; ? B +O iYm H•m bKT ç´ K°i MY tm®
ç M; t2K M€Q M?B i #¶M; +?®+ FBM? ?Q¨M; M?ªv Mû i`€M? ?¶M HQ¢M +ª H MX

G¢B M?bM ;½ i`mM; MB M K†i M;U FB -iW i` M H–m ? B `ÆB tm®M; K†i ç’iX J„i i
+?¬M pMB # M i`QM;- M; v H9+ ç¦ ? B ç iY i` +O h?B M a€i J¬M pÈB i®+ ç° +U+
çQ ` X

•K5

_®i +K+ iYm H•m FB ?Q¨M iQ¨M bKT tm®M; i?¨M? K°i ç®M; ?¶M ç°M- #KB KM imM

h–M G”T HŠM; H†M; çSM; Î MÆB ç¦- i` M M;QÌB- i` M çMB F?¬M; +¦ +?9i p i i?QÆ

@> v H„K5 E?€ H„K5

G”T iS+ p M; H M iB M; p¶ i v ?Q M ?¬ ;BÁM i M K i B M?Q iB M; +?•m `ÆB +?”m
F?¬M; #B i b®M; +? i ?ÆM +O h–M G”T- i?b +ÁM +¦ i? H¨ B\

J¨ M?[M; M;QÌB F?€+ i?b ?Q¨M iQ¨M FBM? M;¢+ ç M M;•v M;QÌB i¢B +?¶- i?•M Kb
K„i i`¨M ç–v p F?¬M; i? iQÎM; iQÊM; M´B5

L; v +ª ç€K M;QÌB h–M o,M >B M +kM; çSM; b[M; Î ç¦ F?¦2 KB M; +Q ;B”i F`+? HB

h?”i H•m b m- K°i M;QÌB i` im´B +O h–M ;B # M +¢M? h–M hÄ KÈB i?b i?¨Q M¦B

@æ•v H¨ +?B M F„ ;b\

h–M hÄ K’T K€v KB M; K’v +€B- i?’T ;B¼M; M¦B,

@h +kM; Km®M #B i5

h–M o,M >B M çSM; Î ç¦- ç–m iB M H¨ i`QM; K„i H° ` p F?¬M; /€K iBMX JÈB pW `
ç`M? +?KT M?B iY KbM? H¢B- i`QM; HÁM; +kM; F?¬M; F?ÄB ç M; i?–K ?”M +?QM
h–M G”T i? v KbM? ` i v\ L m M?Q M?B iY +¦ K M? ? ;b- KbM? +kM; F?¬M; +–M b
i`2Q +´ +? i çB +?Q tQM;5ô

#ÎB pb K°i F?B h–M G”T +¦ #’i Fb M;mv ?B K ;b- h–M >¨M L;mv i b) F?¬M; i? i?S-
M¨v +kM; b) F?¬M; i? i?S- K¨ M; v +ª +?QM? #ªM i?•M ¬M; +kM; F?¬M; i? i? i?S

"ÎB pb ? i i?ªv bU pB + T?€i bBM? [m€ M? M?- i?”K +?Q h–M o,M >B M +kM; F?¬M
M?B iY F?¬M; #B i b®M; +? i M?Q i? - i?b ? i i?ªv +kM; ç½ F i i?9+5

h?•M KbM? h–M o,M >B M HQÈi [m # M M;QÌB h–M G”T ?¢ tm®M; K†i ç’i- i`QM; K,
?ÈM ?Î- i`QM; HÁM; ¬M; p¬ +MM; FB m ?½M?X "ÎB pb i?B m MB M i?U+ HU+ K¢M

a m K°i H9+ H•m- ç€K M;QÌB ç¦ KÈB #¶M; M?B M #°+ T?€i ` K°i i`¨M; iB M; p¶ i v

@h`ÌB ¢5 h +¦ ?Q K„i ? v F?¬M;\ æ•v H¨ bU i?”i T?ªB F?¬M;\

@h–M ;B F?B M¨Q i?b +¦ K°i i?B m MB M M?Q p”v\ «M; i`ÌB ¢5 æ•v [mª i?U+ +?
M?bM t2K ?„M KÈB # Q M?B m\ >„M iÈB KQÌB b€m im´B +?Q \

@h–M ;B M¨v [mª i?U+ HÊB ?¢B5

@h?B M a€i J¬M +kM; F?¬M; T?ªB ?¢M; M;QÌB / ç®B T?¦5 h–M ;B Km®M #ªQ p
i•K bS+ ç•v5

@*¦ F?¦ ;b +?S- +Æ bÎ h?B M a€i J¬M F?¬M; Î MÆB M¨v5 >W5 "¼M +?9M; +ÁM /€K
ç€M? ;B i ? v b Q\ h?B M a€i J¬M M¨v K’v M,K M v +Wm ;B +kM; F?¬M; Qi- K°i F
M?Q i? - +Wm ;B +O +?9M; +kM; b) F?¬M; #Ä [m +Æ ?°B M?Q p”vX

@æ9M; p”v5 J†+ F M¦B i? M¨Q- h–M ;B [m”i F?ÎB b) F?¬M; B +¦ i? M;,M +ªM çQ

J’v i M ç iY h?B M a€i J¬M ?Q¨M iQ¨M bYM; b®i çSM; +? i H†M; MÆB ç¦X h`QM;
i?m®+ +?[i?QÆM; +?Q ;½ i`mM; MB M K†i M;U ,M p¨QX E?¬M; çÊB Mm®i tm®M
K€m #B M i?¨M? ç2M b”K- # M i`QM; pšM +ÁM HšM H°M KªM; K€m #–K- ?B M M?B

@aQ ;B 5 *?9M; i çB i?¬B5

h M ç iY h?B M a€i J¬M iWM; ;†T h–M G”T FB - ;BÌ T?9i M¨v ç½ #` /¼ ç M ?Q¨M i
M¦B +ÁM F K i?2Q +?9i M;? M M;¨QX

@aQ ;B 5 *?9M; i i`Î p - ibK M;QÌB iÈB #€Q i?M5

J°i i M ç iY F?€+ +kM; #` /¼ ç M b„+ K†i i€B M?Êi- K¬B `mM `mM- i`QM; K„i i`¨M

"¼M ?¼ ç M MÆB ç•v- M;mv M p®M ç`M? ;•v €T HU+ pÈB h–M ;B , h–M ;B +¦ p¨B
i?QÌM; i®i- ?B m [mª T?B i?QÌM; `ä ` i- K¨ T?®B T?QÆM; ç M /QÊ+ ç¦- h?B M a€
H'v M?QM; F?¬M; +¦ +Æ ?°BX .M b Q ;B[K¬M T?€B +MM; K¬M T?€B i`QM; ç¦- F?-
+?QM? i?b +kM; F?¬M; +¦ F?ª M,M; iMv iB M T?€i ç°M; ç€M? ;B iX "ÎB pb +?mv
F?¬M; +¦ +?¶ i®iX

æWM; M¦B i?U+ HU+ h?B M a€i J¬M Î ç•v +?d +¦ i? t T ?¢M; i?QÊM; /m- +?Q /W
+?Q H¨ i? HU+ bB m +'T +kM; F?¬M; çQÊ+ T?ûT iMv iB M iB m /B i K°i ;B i°+ M?

ó_ i i`,K +?•M +? i F?¬M; bÊ M;½ô- HQ¢B ç¢B +Wm /B i K¬M M¨v- +?d +–M +¦ K°i
pB M b) F?¬M; #m¬M; #ÄX J¨ i` M çÌB M¨v- +kM; F?¬M; T?ªB ? i?U+ HU+ K¢M? M
i?U+ HU+ v mX

>m®M; +?B- H¨K M?Q p"v çª FQ+? ç®B pÈB / M? /U +O K°i i? HU+ [mª i?U+ +?Q
+¬M; T?šM +?d H¨ +?mv M M?Ä- K¨ #` [m–M +¬M; +kM; F?¬M; T?ªB F?¬M; +¦ F?ª

L?QM; F?¬M; M;?o iÈB Î MÆB M¨v ?¼ H¢B çKM; T?ªB ? B M K M[i` im´B FB X h?
/mM; K¢Q `'i tBM? ç T +MM; pÈB h–M hmv i ç M; ` M;Q¨B /¢Q T?®- çB ç M ç•m ;–I
+?'M ç°M; M?Ä- K'v M;QÌB h?B M a€i J¬M M¨v +kM; F?¬M; T?ªB H¨ M;QÌB KM- M
T?€i ?B M ` çQÊ+ M¨M;\

:½ i`mM; MB M K†i M;U M¨v- iQÈM; K¢Q ?B M i¢B ;B®M; M?Q H¨ M;k p` i`°M +?
i?QÌM; M¨v F?B M ?„M +?d Km®M +S ?¬M K çB KÈB i®iX "¼M ?¼ p M? p€Q iU ç
+QÌM; i? tm'i ?B M ;•v €T HU+ pÈB h?B M a€i J¬M p®M i?U+ HU+ F?¬M; #ˆM; h?B
b) / /¨M; F?¬M; +¦ #'i +S p'M ç ;bX

h? M?QM; F?¬M; M;?o `ˆM; #¶M; /QM; tm'i ?B M K°i i M b€i i?–M M?Q p"vX >ÆM
F ç–m i m ?„M- K°i +QÈ+ ç€ +?Q ?„M ;½v K'v ` tQÆM; bQÌM5

L m F?¬M; M?Ì +¦ FB M #ªQ #®B M?mv M ;B€T ;½ i`mM; MB M K†i M;U K†+ i` M M
M¨v +kM; çO H'v +€B K¢M; +O ?„M `²B5

æ M ?B M i¢B- ?„M +kM; +?Q M;?o ` - KbM? K9 FB K FQM KQi F?¬M; K°i F) ?Î-
i? M¨Q ç€ i`9M; M;QÌB KbM?\ hmv M?B M- p'M ç M¨v ?B M i¢B +kM; F?¬M; +ÁM
K m +?¢v F?ÄB ç` T?QÆM; /¼ M;QÌB M¨v5

:½ i`mM; MB M K†i M;U i?–M b„+ O `k ;"i ç–m- F?¬M; M¦B ;b- ç K†+ +?Q ? B i M
çBX

@h M¦B +?Q +€+ M;QÆB `ÌB çB ?²B M¨Q\

h–M G"T p K†i iQÆB +QÌB- i?ªM M?B M M¦B,

@G9+ M½v #ªQ +€+ M;QÆB +9i +€+ M;QÆB F?¬M; M;?2- ?B M i¢B +ÁM Km®M +?

h–M G"T M¦B tQM;- /MM; K°i M;¦M i v +?d p¨Q iYm H•m #` ;½ i`mM; MB M K†i M;U

@h`QÈ+ iB M tm'i iB M #²B i?QÌM; +?Q iYm H•m +MM; M;QÌB #` i?QÆM;- b m ç¦ iÈ
çB5

@hB m iY5 L;QÆB F?BM? M;QÌB [m€ ç€M;5 h?U+ M;?o `ˆM; h?B M a€i J¬M b) #Ä

J°i i M ç iY h?B M a€i J¬M im´B +ÁM i` - b„+ K†i T?šM M° ç M çÄ #WM;- ;B"M /[[

_¨Q `¨Q h–M G"T +?"K `½B çB iÈB T?Q ;½ i? M? MB MX

@L;QÆB M;QÆB Km®M H¨K ;b\

h M ç iY i` M¨v bÊ iÈB KS+ #m¬M; i v ç M; çÐ ;½ i`mM; MB M K†i M;U i?®B HmB

h–M G"T F?BM? i?QÌM; M¦B,

@*?d /U p¨Q i?S ?¶M i¢T +€+ M;QÆB- /M [m€ ;®B i`QÈ+ K†i H½Q iY i +kM; F?¬M
¦+ M;QÆB +¦ p'M ç b Q\ L;QÆB M¦B h?B M a€i J¬M +€+ M;QÆB b) F?¬M; #Ä [m
T?ªB #m¬M; i? +€+ M;QÆB\

@hB m iB m iY5 G¨K M;QÌB M M HQm H¢B K°i +QM çQÌM;- M;¨v b m +ÁM ;†T K†i5
+?mv M [m€ imv i ibM?5

:½ i`mM; MB M K†i M;U +?mM; [mv +¦ çQÊ+ i?U+ HU+ +ªM? ;BÈB S?€ h?B M- im
imv M?B M +kM; F?¬M; M;mv ?B K ç M iQM? K¢M;X

@ B i?Q+? ;†T K†i +€+ M;QÆB\ "¼M ?¶M i¢T +€+ M;QÆB5 h HQm H¢B +?Q +€+ M
iWM; HQm +?Q i +QM çQÌM; M¨Q\

G9+ M¨v h–M G"T çB ç M i`QÈ+ K†i ;½ i`mM; MB M K†i M;U - +QÌB H¢M? M¦B,

@h K M; i?2Q #ˆM; ?[m iW i? iK+ iÈB ç•v- i M h?B m +?O +?¦ K€ ;b ç¦ +O h?B M
#ˆM; ?[m i #° /¢M; tBM? ç T HB M Mªv bBM? HÁM; i - F?¬M; M;Ì +ÁM +¦ K†i KkB
h?B M a€i J¬M +€+ M;QÆB\ h F?BM?5 JÎ K„i +?¦ +O +€+ M;QÆB M?bM t2K5 *?
i`ÌB bBM? ` ç½ i?Q+? çB M çªQ i?` T?B i`„M; ç2M HšM H°M `²B\ ošM H¨ M¦B i?
+?QM? H¨ /Q ç€K ç iY `€+ `QÎB +€+ M;QÆB T?€ ?m, `²B5

@L¦B `'i ? v5

h`QM; ç€K M;QÌB p•v t2K- i`QM; ;B•v H€i p M; H M K°i i`¨M; iB M; p¶ i v ç²M; ibM

h–M G"T i?Q€M; ?B M p +QÌB H¢M? M?¢i i` M K†i- M?bM b„+ K†i p¬ +MM; H9M; i
a€i J¬M- M¦B iB T,

@>¬K ç¦ i ` i v ç½ `'i +¦ +?WM; KU+- #ˆM; F?¬M; #ˆM; i M h?B m +?O +?¦ K€ +O
b®M; b¦i i`Î p b Q\ E?¬M; M;Ì +€+ M;QÆB H¢B F?¬M; #B i ?®B +ªB- ç–m iB M H¨
i?¨M? S?QM; b - b m ç¦ +ÁM /€K +?O ç°M; iÈB +Y ;•v €T HU+- ç M ?B M i¢B #` i ç
+–m i H¨K M;QÌB HQm H¢B K°i +QM çQÌM;\ h HQm H¢B #¨ M°B i?®B i? +O M;Q

h–M G"T M¦B tQM; ?mM; ?,M; i€i K°i +€B i` M K†i i M ç iY h?B M a€i J¬MX J°i -
F?B M K€ i M ç iY i` im´B H"T iS+ bQM; T?M H MX

@*€+ M;QÆB +ÁM +¦ B Km®M i?¨M? F?m¬M K†i M¨v\

h–M G"T H¢M? HMM; M?bM [mûi [m K'v M;QÌB ç¦- H¨M? H¢M? M¦B,

@ B Km®M i HB M i€i M;QÌB ç¦5

*ª ç€K ç iY h–M ;B T?Q b m- # Q ;²K h–M hÄ H¨ M;QÌB i` im´B Î i`QM; ç€K +kM
ç m H¨ p K†i ?QM; T?'M- h–M hÄ i?–K M;?o, óS?QM; +€+? H¨K pB + +O ?mvM?
i?U+ [m€ bªM; F?Q€B5 h?U+ ?ª ;B"M5 L°B çB K 'v bQ pÈB i?'i i?9+ ç9M; H¨ K¢M?
ç`M? T?ªB ;B Q ?ªQ pÈB ?mvM? ç M¨v KÈB çQÊ+5ô

*€+ ç iY h–M ;B +ÁM H¢B ç m i?–K ?¬ ó[m€ ç½ô Î i`QM; HÁM;5

@L;QÆB M;QÆB F?¬M; bÊ ?¨M? pB +O M;QÆB b) K M; iÈB i B ?¼ +?Q h–M ;B

:½ i`mM; MB M K†i M;U M;?B M `,M;- p K†i Q€M ç°+ M?bM h–M G"TX

"®T5

h–M G"T H¢B imM; K°i +€B i€i- iB M; p M; pW M†M; pW p M; /°B- iS+ i?b i` M
M;U T?M H M M?Q +€B ç–m ?2Q- ? B i B ?„M ç m `° H M iB M; F m M MX oä ;Bª +ª
K¢M?- M?QM; M m ç®B T?QÆM; H¨ pä ;Bª ç²M; +'T- i?b T?ÁM; M;U +O i?•M i? ;

h–M G"T M?bM p K†i M;È M;˜M +O ;½ i`mM; MB M K†i M;U - H¢M? HMM; M¦B,

@L;QÆB iQÎM; M;QÆB H¨ i?S ;b +?S\ E?¬M; Qm pB i #ˆM; M;QÆB p"v +¦ i? +?
h?B M a€i J¬M Q\

h–M G"T M¦B tQM;- ? B K„i M?bM +?ˆK +?ˆK ;½ i`mM; MB M K†i M;U - +?"K `½B M

@L m M;QÆB /€K ç¢B #B m h?B M a€i J¬M M¦B HÌB M¨v- H½Q iY HB M H¨K i?`i M

@L;QÆB /€K F?¬M;\

hWM; iB M; M¨v h–M G"T F K i?2Q HU+ HQÊM; iBM? i?–M +U+ K¢M? M?Q /ÌB M9B
p¨Q iBM? i?–M i?S+ ?ªB +O ;½ i`mM; MB M K†i M;U X L;mv M p®M ;½ ç½ #` i`½
?ÄM; K'i- ;½ H° ` p K†i F?OM; F?B T i?®B HmB KQÌB K'v #QÈ+X

.MM; ? B i v ¬K +?†i ç–m- ;½ ;¨Q H M,

@ 5 h F?¬M; /€K i F?¬M; /€K i F?¬M; /€K5

.mv L;½ æ° + h¬M

h€+ ;Bª,hB m æ Q S?QM; GÊB

RNdX *?QÆM; RNd, LÁM; *®i5

J°i pä ;Bª +ªM? ;BÈB S?€ h?B M i?•M H¨ ç² ç ç„+ w +O h?€B i?QÊM; i`QÐM; H½C
? B im´B- + K +?`m #` K°i i?B m MB M KQÌB b€m KQÌB #ªv im´B +QM +?€m h–M ;B
i?U+ HU+ ` b Q- H¨K +?Q M?K+ M?½ K°i T?2M- b m ç¦ +ÁM #` /¼ +?Q T?€i çB M

hBM iS+ M¨v ;B®M; M?Q ;B¦ i?´B # v iªM H M F?„T ` #®M T?QÆM; i€K ?QÈM;X

:–M M?Q i'i +ª M;QÌB M;?2 çQÊ+ iBM iS+ M¨v- T?ªM SM; ç–m iB M ç m H¨ óE?¬M;

E?¬M; #B i +¦ # Q M?B m M;QÌB Î #'i ç²M; i?ÌB ;B M- M¦B ` # +?[;B®M; M? m M'

:B i°+ h–M ;B i?¨M? S?QM; a H'v Hmv M +? ç M /QÊ+ H¨ pB + +?QM?- imv `^M;
i`mM; M?QM; i` M i?U+ i - i?U+ HU+ #"+ i`mM; +O #¼M ?¼ i?"i ` +ÁM FûK ?ÆM

h?"K +?Q- i?U+ HU+ +O h–M ;B +kM; F?¬M; K¢M? #^M; hS Zmw J¬MX .M b Q- hS
+?O ç½ ç¢i iÈB +ªM? ;BÈB *?Q h¬M i`QM; i`mv M i?mv i5

J¨ hS Zmw J¬M Î i` M >mv M æªQ- +?ŠM; [m +kM; +?d H¨ K°i K¬M T?€B +¦ i?U+ H

L?QM; h–M ;B - bÎ /o +¦ i? çQÊ+ #bM? +?¼M H¨ i?U+ HU+ #"+ i`mM;- M;mv M M?
;B H¨ ;B i°+ H'v Hmv M +? ç M /QÊ+ H¨ pB + +?QM?5

S?¨K H¨ ;B i°+ M?Q p"v- ?ÆM T?–M MY ç m +¦ M?•M K¢+? +U+ Fb +QÌM; ç¢B- +
F?¬M; Km®M ç„+ i°B pÈB ;B i°+ M?Q h–M ;B X J°i K†i H¨ ?Q¨M iQ¨M F?¬M; +–M
M;¨v M¨Q ç¦ M;QÌB i +¦ i? b) Hmv M +? ` K°i HQ¢B ç M /QÊ+ KÈB K¢M? K) ? v F

h?B i H"T i®i [m M ? pÈB K¬M T?€B ;B i°+ M?Q p"v H¨ K°i pB + T?B i?QÌM; +–M

*kM; +?QM? pb p"v- h–M ;B iW i` M tm®M; /QÈB ç®B pÈB mv ?B T +O h?B M a€i
F?¬M; +¦ bÊ ?½B +?9i M¨Q- #ÎB pb KBM? ?[m +O h–M ;B i`QÈ+ ;BÌ F?¬M; i?B m

L m i?"i bU T?€i bBM? tmM; ç°i [mv K¬ HÈM +kM; p` i'i T?ªB bÊ h?B M a€i J¬M5

>m®M; +?B pB + M¨v +?d H¨ tmM; ç°i ;B[K°i ç€K iB m #®B- i`W T?B h–M G"T ;B i
T?QÆM;- #^M; F?¬M; ?ÆM T?•M MY i`QÎM; #®B i`QM; K¬M T?€B ç®B T?QÆM; b
h–M ;B X

L m ? çS M?Ä #` F?B / - i`QÎM; #®B HB M M?'i ç`M? Km®M çQ+? i?•M ` i v- M?Q
+?®M; çÐ F?¬M; M´B iÈB ?¬K M v- ç½ bÈK F?¬M; +ÁM B `²B5

"ÎB pb M; v +ª +QM +?€m +O +€+ i? HU+ bB m +'T i` M >mv M æªQ /M +¦ ;•v bU
T?•M MY H¨ /U p¨Q M,M; HU+ +O +?QM? KbM? ç tY HQX æ°M; K°i iQ HB M H'v
` ?M /¼ M;QÌB „i b) #` M;QÌB F?BM? i?QÌM;X S?€ Hm"i +?QM? H¨ h?B M a€i J¬M

"¨M; 8v L?B M K¬M +?O h?B M a€i J¬M M;²B Î ;? +?O i¼ - Î /QÈB ?„M +¦ K°i H½C
ç M; M?„K ? B K„i M;²B Î ç¦- /QÌM; M?Q ç M; M;O ;"iX

"¨M; E€ çSM; Î T?Q /QÈB /YM; /QM; M;QÈ+ K†i M?bM T?K i?•M KbM?- HÈM iB M

@æ9M; p"v- ç9M; p"v5 GÌB ç²M H¨ i imM; ` çB- Fb i?"i +kM; F?¬M; iQM? H¨ HÌB
i¢B ç½ +?SM; KBM? bU i?"i `²B b Q\ hB m iY FB çQ+? t€+ H¨ +QM +?€m h–M ;B
i?S+- +kM; çQ+? i?"i H¨ i #ªQ ?„M çB çB m ç¦- F?¬M; T?ªB +¦ K°i H–M +€+ M;Q
T?®B T?QÆM; L;¼+ G° æ M +O h–M ;B i?b i®i ? v b Q- i i?'v i H¨K p"v H¨ ç9M;

@L;?B i b9+5 L;QÆB +ÁM /€K M¦B M;QÆB H¨K ç9M;X

"¨M; 8v L?B M ;B"M iQK K†i- i`QM; K„i iQ€i ` HY ;B"M M²M; ç"K- H'v i v +?d p¨Q
M?B iY K„M;,

@L m F?¬M; pb M;QÆB- h¬M h?€B bQ i?9+ M;QÆB M?Q i? M¨Q +¦ i? #B M i?¨M?
F?¬M; pb i M iB m b9+ bBM? M;QÆB ;†T ;€B Mªv HÁM; i¨- i?b ç•m +¦ +?¼+ T?ªB K

@æ€M; bÊ\

"¨M; E€ #"i +QÌB +?†M M; M; HÌB M¦B +O T?K i?•M KbM?- F?BM? i?QÌM; M¦B,

@E?¬M; M;Ì M;¨B H¢B M¦B K°i i M +?d +¦ +ªM? ;BÈB S?€ h?B M ç€M; bÊX h?"i iS
+?9M; i iMv iB M T?€B ` K°i ç iY +ªM? ;BÈB >ÊT h?B M H¨ +¦ i? iB m /B i çQÊ+

@h?^M; F?®M5 L;QÆB iQÎM; h–M ;B +?d H¨ ;B'v H°M b Q\ h F?¬M; T?Q HÌB M¦B
*9i ` ?"m bÆM /B M #Q+? çB5 E?¬M; +¦ K M? H M? +O i M m M;QÆB /€K ` ç•v
M;QÆB5

"¨M; 8v L?B M T?šM M° ;–K H MX

@h? M¨Q- i H¨ +?•M +?¦- p"v M;QÆB H¨ +€B ;b\

"¨M; E€ i?Ì Æ M?Q F?¬M; pW çB ` M;Q¨B- pW H–K #–K M¦BX

@h X

"¨M; 8v L?B M çSM; H M ç`M? çm´B i?2Q ` # M M;Q¨B- "¨M; E€ i?'v i? - M? M?
"¨M; 8v L?B M H9+ M¨v KÈB +® MûM ;B"M M;²B T?`+? tm®M;- i?Î ?´M ? M [m v ç-
i?Î /¨B K°i iB M;,

@aQ i?9+5 æ M;¨B +? +QÌB `²B5 E?mv M iY F?¬M; #B i ;b +?¼+ iÈB K®B i B ?½
MÆB ç¦

G½Q M?•M H9+ M¨v KÈB +?"K `½B KÎ ? B K„i- i?ªM M?B M M¦B,

@h?¬B5 *kM; i¢B ?„M F?¬M; +¦ M,M; HU+- +?ŠM; i? i`€+? h?B m K¬M +?OX J¬M
M¨v +S M?Q p"v [m M çB- i i?"i F?¬M; ç€T SM;X h¬M h?€B ?„M imv `^M; i?B M iQ
M,K ;–M ç•v i?2Q i H¨K iMv iMM;- ?–m ?¢ i `'i H¨ +?m ç€Q- +?Q # Q ;BÌ ;•v ` #
;BÌ H¢B #` M;QÌB i /MM; iBM? i?–M HU+ +?'M ?ÄM; ç–m ¦+ ?„MX J¬M +?O5 L;QÌB
M;QÆB +kM; M?bM F?¬M; ` \ *ÁM M[- M;QÆB i?"i bU iBM +?mv M M¨v /Q K°i çS

@aQ i?9+ w +O

"¨M; 8v L?B M M?bM H½Q ;B¨- i`–K M;•K- b m ç¦ i`QM; K„i ?B M H M K°i p i¨M F?

@*?mv M M¨v- +?ŠM; H) H¨ ç€K H½Q ;B¨ h–M ;B FB ` i v Q\

"¨M; 8v L?B M M¦B tQM;- b m ç¦ M?2Q K„i M¦B,

@h M iB m iY +O h–M ;B i?U+ HU+ pšM T?ªB +¦- M m M?Q +?9M; i +S M?Q p"v i`
+?Q h–M ;B F`+? HB i T?ªM F?€M;- ç®B pÈB h?B M a€i J¬M +?9M; i +kM; F?¬M;

G½Q ;B¨ i?ªM M?B M M?bM i?Q€M; [m "¨M; 8v L?B M ?ÄB,

@o"v w K¬M +?O tY Hw +?mv M M¨v i? M¨Q\ *?ŠM; H) çQÌM; çQÌM; H¨ h?B M a€i
;B i°+ i?U+ HU+ +ÁM +?Q ç¢i iÈB #"+ i`mM; b Q\

@>¨ ?¨5 aQ i?9+ T?šM M° M?Q i? +kM; F?¬M; ?ŠM iQ¨M #° H¨ pb iB m iY h¬M h?€
H¨ i M ç iY Î i`QM; K„i bQ i?9+ ç` p` +kM; F?¬M; iQM? H¨ + Q imv M?B M +?d pb
/B M +O M;¨B- M M M;¨B +?d Km®M ibK H¢B i? /B M M¨v i?¬B5 J°i F?B ç½ M?Q p
+?ŠM; T?ªB H¨ iB M M;?B +?Q ?„M b Q\

G½Q ;B¨ çªQ K„i K°i pÁM;- #Bk K¬B- +¦ w Km®M #B M ;BªB K'v +•m- M?QM; +ªK i?
ç9M; [m€ M M +?d +¦ i? ;"i ;"i ç–m- b m ç¦ BK H†M; M?bM "¨M; 8v L?B M- +?Ì ?„M

"¨M; 8v L?B M +QÌB H¢M? M¦B,

@>W5 h–M ;B F?¬M; T?ªB +ªK i?'v tm'i` çQÊ+ K°i i?B M i¨B imv i i? ? v b Q\ L
iQ¨M HU+ #²B /QÐM; i?B M i¨B M¨v- p¨B M,K b m ç¢i iÈB +ªM? ;BÈB S?€ h?B M ç
ç M +ªM? ;BÈB >ÊT h?B MX _²B M m Î ;BªB ç'm *?Q h¬M F?¬M; M;Ì H¢B #Ä KbM?
FB +¦ T?ªB b) #m²M #U+ ç M ?°+ K€m ? v F?¬M;\ J¨ K'i çB i?B M i¨B imv i i? +¦ i
?¼ çB iÈB ?mv ?Q¨M; M¨v- h–M ;B +¦ M,M; HU+ çB çQÊ+ # Q t +?S\

J¬M +?O M¦B tQM; F?B M H½Q ;B¨ ?Qi K°i Hm²M; ?ÆB K€i- b m ç¦ H½Q çSM; H M
T?Q M;Q¨B pW M¦B,

@L m K¬M +?O +?m˜M #` # M,K b m i?9+ ç˜v +?mv M ç¢B +Æ K"i +O h?B M a€i
F?¬M; +¦ ;b ç M¦B M[X h b) +?Ì ?„M # M,K5

@æ€M? ç€M; H„K5 hÈB i`QÈ+ +Y h–M ;B i FB m M;¢Q H¨K +¨M M?Q i? - F?¬M;
+ÁM iQÎM; `^M; h–M ;B i bÊ #¼M +?9M;5

h–M GoM? aÆM b„+ K†i çÄ #WM;- HÈM iB M; i€M /QÆM; +?„i i` B #ªQ #®B +O Kb

h'i +ª +QM +?€m /ÁM; +?QM? ?¢+? i•K +O h–M ;B ç m ? B K†i M?bM M? m- ?ÆM
i? iQÎM; iQÊM; h–M GoM? aÆM H¢B M¦B M?Q p"vX "ÎB pb i`QÈ+ FB h–M ;B F?¬
i? M¨vX

h?•M H¨ ;B i°+ #¨Q +? i?m®+- F?B K i®M- M?Ä M? - ?Á F?Q KÈB +¦ i? T?€i i¨B
im•M i?2Q iW i`QÈ+ iÈB M vX

*?Q M M HÌB M¦B +O h–M GoM? aÆM ?¬K M v +?ŠM; F?€+ M¨Q T?O ç`M? iQ¨M #
M v5

æB m M¨v b Q +¦ i? F?¬M; H¨K +?Q i`QM; HÁM; K¼B M;QÌB h–M ;B pW FBM? pV

@S?K i?•M5 L?Q p"v +¦ çQÊ+ F?¬M;\

h–M GoM? h`mM; +QM i` B +ª +O h–M GoM? aÆM- H¨ ¬M; M°B +O h–M o,M >B M-
iÈB +ªM? ;BÈB >ÊT h?B M- H½Q M?•M iQÈM; K¢Q M?Q M?½- +¦ +?9i +?–M +?Ì ?Ä

@>W5 *¦ +€B ;b F?¬M; çQÊ+\ Gm"M p i?U+ HU+ h–M ;B i +kM; F?¬M; FûK # Q
+?9M; i i"M bS+ i` M T?QÆM; /B M Hmv M ç M i?m"i- M m M?Q /®+ bS+ T?€i i`B
+kM; b) F?¬M; FûK ?ÆM h?B M a€i J¬M FB 5

h–M GoM? aÆM i?ªM M?B M M¦BX

h–M GoM? h`mM; ;"i ;"i ç–m- +kM; ç²M; w pÈB HÌB M¨v +O T?K i?•MX a m ç¦ H½Q
K°i €M? ?B p¼M;,

@S?K i?•M5 o'v w +O M;¨B h–M ;B p b m\

@h–M ;B p b m +?mv M [mªM Hw bU pK #²B /QÐM; ;B i°+ +?Q h–M hÄ HQ HB m5
+kM; i®i- +kM; F?¬M; +–M T?ªB i? K ;B p¨Q +?mv M [mªM Hw ;B i°+- /²M bS+ +O
ç M /QÊ+ FB 5 >W5 h`QÈ+ M•M; + Q i?U+ HU+ +?dM? i? +O h–M ;B 5 a m ç¦ ?¢+
+?€m +® +O M;QÆB FB H¨ +?QM?5 Gmv M +? K'v HQ¢B ç M /QÊ+ ç¦ +?O v m ç

L;?2 h–M GoM? aÆM T?•M T?¦- i`QM; HÁM; h–M hÄ # M FB H¢B `'i pmB KWM;-
i®i ?ÆM M?B m bQ pÈB T?K i?•M +MM; ;B ;B +O ?„M- i?"K +?Q +ª i?€B ;B ;B
H B +O h–M ;B F?¬M; H¨ ?„M +ÁM H¨ B M[+?S\

æ²M; i?ÌB- h–M hÄ +kM; +¦ +?9i ?•K K° M?bM h–M G"TX >„M #B i iW M v p b m
M?QM; +¦ i? çQÊ+ ?"m M?•M iQÎM; M?È FQM? M;QÐM; +kM; +?d +¦ i? H¨ h–M G"

hmv M?B M ?„M +kM; F?¬M; ; M? i}- i`QM; HÁM; h–M hÄ H9+ M¨v /QÌM; M?Q ç M;
•K i?–K T?€i i? i`QM; HÁM;- M?'i ç`M? T?ªB FBM? /Q M? #B M h–M ;B i?¨M? K°
?B p¼M; p b m ?"m M?•M h–M ;B K¶B F?B M?„+ iÈB çQ¢M H`+? bY M¨v- +kM; b)
h–M ;B +¦ i? ?mv ?Q¨M; M?Q i? - +kM; H¨ +¦ i? K +®M; ?B M HÈM H Q +O ;B +?

h–M G"T HŠM; H†M; çSM; Î MÆB ç¦- +ªK M?"M çQÊ+ çO HQ¢B €M? K„i iW #®M T?Q
h`QM; HÁM; ?„M +kM; +¦ +?9i +ªK ç°M;- h–M GoM? aÆM ;B +?O h–M ;B i?U+ HU
i?ÌB ;B M M;„M M?Q i? ç½ çQ ` [mv i ç`M? M?Q p"v- [mª i?U+ +kM; tSM; ç€M; çC
çªK HQÊ+5

E?¬M; +¦ [mv i çQ€M H¨K i? M¨Q +¦ i? /Si F?Q€i ;B Q [mv M HU+ +?Q ?"m #®B +
[mv i çQ€M H¨K b Q /€K ç†i HÁM; iBM p¨Q K°i çS +?€m pW KÈB iW i? iK+ i`Î p

@*ÁM +¦ K°i +?mv M5

h–M GoM? aÆM M¦B tQM;- €M? K„i ¬M ?Á M?bM h–M G"T K°i +€B- b m ç¦ +?"K `½

@h F?¬M; ç²M; w +?Q h–M G"T # M,K b m i? K ;B ;BªB ç'm *?Q h¬MX

@ \

*ª ç€K M;QÌB H"T iS+ p M; H M K°i i`¨M; FBM? ?¬- i'i +ª K¼B M;QÌB ç m /MM; p K
aÆM i?–K M;?o, óoÈB iQ +?'i M?Q h–M G"T M¨v- # M,K b m i? K ;B ;BªB ç'm *?Q
iB M ç M K°i +Y +m®B +MM;5ô

J¨ #ªQ p"i # M i`QM; >Q¨M; EBK *mM;- i?Y ?ÄB i?B M ?¢ B F?¬M; çÄ K„i\ B F?¬

Í ç•v +?d +¦ p¨B M;QÌB ?B m çQÊ+ w iS i`QM; HÁM; h–M GoM? aÆMX h–M G"T ç²M
+O h–M GoM? aÆM- ?„M +QÌB F?) M¦B,

@*¦ çB ? v F?¬M; iQM? b mX .M b Q +ÁM iÈB # M,K5 hmv M?B M- i`QÈ+ K„i i Km

.mv L;½ æ°+ h¬M

h€+ ;Bª,hB m æ Q S?QM; GÊB

RN3X *?QÆM; RN3, G½Q "¨- h æ M æ•v5

h–M G"T +m®B +MM; +kM; i?mv i T?K+ çQÊ+ h–M GoM? aÆM #Ä w MB K Km®M ;
i°+- #Q K"i #²B /QÐM; p¨B +?K+ M,K KÈB tm'i [m MX L?QM; pšM +U imv i h–M GoM
;Bª +ªM? ;BÈB >ÊT h?B M #ªQ ?° +?Q ?„MX L¦B +?mv M çM b Q5 L;QÌB i #B i ç
#B i +ÁM iQÌM; `^M; M;QÆB /šM M;QÌB çB ç€M? bÆM K¬M M;QÌB i M[ç'v5

h`QM; HÁM; h–M G"T ?B m `^M;, hS Zmw J¬M F?¬M; / /¨M; i?ª M;QÌB M?Q p"vX
?„M +kM; F?¬M; Km®M #ÌB pb +?mv M M¨v K¨ h–M ;B +MM; +?bK tm²M; pÈB ?„MX

L;mv M p®M ? B +€B ;B i°+ +MM; K¬M T?€B MQÈ+ ;B M; F?¬M; T?¢K MQÈ+ b¬M
` tmM; ç°i- ç¦ +kM; F?¬M; T?ªB H¨ +ªM? iQÊM; h–M G"T Km®M M?bM i?'vX

h–M GoM? aÆM F?¬M; Km®M +?Q h–M G"T i? K ;B ;BªB ç'm *?Q h¬M K'v M,K b
h?B M a€i J¬M b) HÊB /KM; ç i`ª i?MX *?ŠM; M?[M; h?B M a€i J¬M K¨ +ÁM `'i M?
HÊB /KM; +Æ ?°B i®i ç¦ ç®B T?¦ mv ?B T HQ¢B i`W ç®B i?O +O ?¼X

"ÎB pb i? K ;B ;BªB ç'm *?Q h¬M ?¢M +? KS+ + Q im´B M?'i H¨ K°i i`,K im´B5 o
*?Q h¬M5

hd M?Q h–M o,M >B M # #®M KQÆB im´B iB M p¨Q +ªM? ;BÈB S?€ h?B M- iQ¨M #
Fb F?´M; H²5 hmv `^M; pä ;Bª i`QÈ+ K°i i`,K im´B iB M p¨Q +ªM? ;BÈB >ÊT h?B M
+kM; F?¬M; T?ªB F?¬M; +¦5

L?'i H¨ +€+ ;B i°+ +MM; K¬M T?€B bB m +'T F?¬M; ?ŠM H¨ F?¬M; +¦ HQ¢B i?B M
i`QM; bÆM K¬M5

:B®M; M?Q h–M G"T KÈB KQÌB b€m im´B +¦ i? iB M p¨Q +ªM? ;BÈB S?€ h?B MX h
B M;?2 M¦B [m - M?QM; bU i?"i H¢B +S M?Q p"v ç½ tªv ` 5 ob H) ç¦ ç•m +¦ B /€K
;B i°+ F?€+ F?¬M; +¦ M;QÌB M?Q h–M G"T +?S\

*?Q M M M¦B- i?€B ç° +O h–M GoM? aÆM `'i +?QM? t€+- ç¦ H¨ T?ªB H¨K b Q +¦ i?
i`€M? tªv ` +?mv M M;Q¨B w Km®M +?Q ?„MX L m çQÊ+ M?Q p"v- +¦ i? i`QM; pÁ
G"T b) ç¢i iÈB +ªM? ;BÈB ?¬K M v +O H½Q- ç¢i iÈB +ªM? ;BÈB .mM; h?B M5

æ M H9+ ç¦- K°i +QÌM; ;Bª b€m #ªv KQÆB im´B +ªM? ;BÈB .mM; h?B M tm'i i? imM
æªQ M¨v +ÁM +¦ B +¦ i? M;,M +ªM çQÊ+ #QÈ+ iB M +O h–M ;B # v p9i H M +?S\

h–M GoM? aÆM pb çS +?„i M¨v- i?"i +¦ i? M¦B H¨ ? Q i•K i´M ?mv i- +?m~M #` +m
? B i`,K pB M L;¼+ G° æ M- H¨K H p"i ç M M?¨ M;QÌB i H–M ç–m- çQ i†M; +?Q h
+?Q iWM; +¦ +?9i ;B Q ibM? M¨Q pÈB h–M ;B 5

G¨K M?Q p"v çÆM ;BªM +?QM? H¨ +?O ç°M; F i ;B Q- Km®M hS Zmw J¬M F?¬M;
G"TX

J¨ h–M G"T M; v iW ç–m ç½ +?m~M #` i`U+ iB T ç M /šM h?QÊM; Zm M h?B ok çB-
ç`M? ç M i?,K M¨M; K°i H–MX .M b Q ?ŠM H¨ ?„M T?ªB Î H¢B >mv M æªQ K°i çQ¢
+?QM? KbM? F?¬M; HB F? B- M?Q p"v h?B ok im Hmv M Î MÆB M¨Q +kM; ;B®M; M

>ÆM M[- çB m +?O v m +ÁM T?ªB t2K h?QÊM; Zm M h?B ok +¦ HU +?¼M KbM? ?
iU M¨M; HU +?¼M- h–M G"T ç m b) i¬M i`¼M;5

G M? >² S?B L;mv i +kM; F?¬M; Km®M çB +MM; h–M G"T ç M hS Zmw *®+X L;mv
`^M; M¨M; H¨ K°i HBM? i?9 i•K iQ çÆM i?m–M- M?QM; +kM; F?¬M; T?ªB H¨ K°i +Q
ç–m +¦X L;QÌB i çB ibK p` ?¬M i? - M¨M; H¨ K°i +¬ ;€B çB i?2Q b m çm¬B M;QÌB i

J¨ H9+ M¨v G M? >² S?B L;mv i H¢B +ªK i?'v `'i ?SM; i?9 pÈB M?[M; +'K ç` +O
æªQ- #ÎB pb +€+ MÆB ç¦ M?B m M?•M HQ¢B ç m F?¦ +¦ i? ç†i +?•M iÈB- M?QM; p
HQ¢B i?B M çQÌM;5

*?Q M M- G M? >² S?B L;mv i [mv i ç`M? K°i KbM? çB iÈB M?[M; ç` T?QÆM; M¨v
i?ÌB QÈ+ ç`M? Î i?ÌB çB K ;BªB i?B ç'm *?Q h¬M i` M >mv M æªQ F? B K¢+- M¨M;

hmv `^M; i`QM; HÁM; h–M G"T M?B m Qi +¦ T?–M F?¬M; Km®M- M?QM; i•K iQ pšM
;†T H¢B h?B okX >ÆM M[#^M; p¨Q i?U+ HU+ +O hB m ?² Hv- +?Q /M ;†T T?ªB
F?¬M; i?¨M? p'M ç X

h–M G"T H'v hBM? L;mv M æ M K¨ G½M? . Q +'T +?Q KbM? çQ +?Q G M? >² S?B L
;†T T?ªB HQ¢B HBM? i?9 i?U+ HU+ [m€ K¢M?- ?Q¨M iQ¨M F?¬M; i? +?®M; +U- M
i? +O ç®B T?QÆM;- M?Q p"v b) i,M; i? K M?B m +Æ ?°B +?¢v i`®MX

>² Hv `'i ?¨B HÁM;- ç²M; /¢M; +kM; +¦ T?–M F?¬M; Km®M i€+? ` X hmv M?B M HBM
pÁM; KQÌB M,K i®+ ç° i,M; iB M i?U+ HU+ +U+ + QX *ªM? ;BÈB i,M; H M b) T?B i
M;QÌB h–M G"T- M M?¨M ?'T i?m HBM? F?Q i?b i®+ ç° b) M? M? ?ÆM `'i M?B m
+MM; +kM; F?¬M; T?ªB H¨ +?mv M i®iX

ošv i v iW #B i hB m ?² Hv- h–M G"T M;²B i` M t2 M;U +?¢v iÈB hS Zmw *®+X

h?ÌB iB i hS Zmw *®+ iQÆM; iU M?Q ;BÈB i? iK+ # M M;Q¨B- H9+ M¨v ç M; p¨Q K

E?„T ç²B M9B K°i K¨m t M? #B +- F?„T MÆB i`QM; i?mM; HkM; ?Q iQÆB ç m MÎ `
i?"i t ç½ +¦ i? M;YB çQÊ+ KMB ?Q i?ÆK i?Q M; i?QªM;X

s2 M;U çB iÈB +Y hS Zmw *®+ HB M #` M;QÌB M;,M H¢BX > B +¬ ;€B i` K†i K¨v
M;U - +'i iB M; M¦B HQm HQ ?ÄB,

@L;QÌB M¨v ç M hS Zmw *®+ ?½v tQM; i M ` X

h–M G"T F?¬M; +?9i ?Q M; K M; iW i` M t2 M;U #QÈ+ tm®M;- +?Q t T?m i`Î p X
F?¬M; b B #B i H„K pÈB KbM?- KdK +QÌB M¦B,

@sBM +?¨Q ? B p` id id5 h¢B ?¢ H¨ iÈB MÆB M¨v ibK M;QÌBX

:BÌ T?9i M¨v h–M G"T ç½ F?¬B T?K+ H¢B ?bM? /€M; M;QÌB i?B m MB M +O KbM
HQÐB M;¼i M;¨Q- iU M?B M H¨K +?Q M;QÌB i Mªv bBM? ?ªQ +ªKX > B +¬ ;€B ç m

@L?Q p"v tBM ?ÄB M;QÆB ibK B- +?9M; i b) i?¬M; #€Q +?Q M;QÆB K°i iB M;5

@h ibK h?QÊM; Zm M h?B okX

h–M G"T i`ª HÌB- #¶M; M?B M i`QM; HÁM; +ªK i?'v +¦ +?9i i?'T i?ÄK F?¬M; v MX
M;QÌB i` im´B ?B M ç M; iÈB +Y M?¨ M;QÌB i +–m ?¬MX

@ \

> B +¬ ;€B tBM? ç T HB + M?bM M? m- ç m FBM? ?¬ K°i iB M;- b m ç¦ €M? K„i M?
+¦ +?9i i? v ç´B- €M? K„i +¦ ?ÆB T?€i H¢M?X

ošM H¨ ? B +¬ ;€B pW KÈB ç•v- +¦ çB m H9+ M¨v ;B¼M; M¦B F?¬M; +ÁM pmB p ,

>„M M;²B t T #ˆM; i¢B ç¦- i v T?ªB M•M; H M 'M ;B[i`€M K†i M¢X G"T iS+ i`€M ?„M
M?Ä t M? ?mv M ?¦ ` #` h¬ JBM? +–K H'vX h` M FB K M?Ä +¦ # ç®K çÄ ,M KÁM F
#B M ?¶M i¢T- ;BªK #Èi mv HU+ `'i M?B mX

ó*QÌM; ;Bª i`mM; F€ E? B h`–M ô h¬ JBM? i?b i?¨Q- i v i`€B bÌ çB K çÄ- ?²B H•m b
#¬B t¦ p i çÄX

æ M; i`–K M;•K i?b b„+ K†i h¬ JBM? +?Êi #B M- T?¢K pB ?„M E?„+ 'M +ªK ;B€+ +¦

õG¨ ¬M; i 5ö h¬ JBM? ?QT K„iX

L;Q¨B /½v M9B- tmM; [m M? ?Q¨M iQ¨M ioM? H†M;X æ¬M; S?QÆM; >Q b„+ K†i +
h` M M;QÌB ¬M; ç–v p i i?QÆM;- €Q #` K€m M?B K çÄ- K†i i`„M; # +? i?Î ?²M; ?°
M;Q€B ç–m- K„i ç¼M; M¶B FBM? bÊX

õ*?¶ ç€M; +? i M¨v5 L? M h`b #° H¢+ H¢B +¦ i? iB M p¨Q ¨Q ¢iX B- i`"M M¨v M;¨M
ç M K°i Qi i?ªQ /QÊ+- +?„+ +¦ çO iQ +€+? çQÊ+ +?2 +?ÎXö æ¬M; S?QÆM; >Q +Q

«M; ç M; +?¢v i?b # M i B #¶M; p M; H M K°i i? M? •K #bM? ioM?X

óæ¬M; S?QÆM; ?mvM?Xô

ó 5\ô æ¬M; S?QÆM; >Q #B M b„+ K†i- i?®i ` HÌB M?QM; F?¬M; i¢K /WM; K¨ #ªM
KÈB M;?2 ` ;B¼M; M¦B +¦ +?9i [m2M i?m°+X

óJ†+ ?mvM?\ô æ¬M; S?QÆM; >Q M;•v ` - /WM; #QÈ+ M?QM; #B m ibM? pšM `'i +
€M? K„i +m®B +MM; `ÆB p¨Q M;QÌB iW t iB M ç MX

h¬ JBM? +?"K `½B çB ?QÈM; æ¬M; S?QÆM; >Q - /WM; M;Q¨B KQÌB KûiX >„M M?b
?B M M?B M b m F?B p¨Q +?¶ M¨v i?b çQÌM; çB F?¬M; v M #bM?X

æ¬M; S?QÆM; >Q +kM; M?bM `ä F?m¬M K†i h¬ JBM?- i?Î T?¨Q- K†i H° MK +QÌB

óJ†+ ?mvM? ç°i M?B M H M iB M; F?B M H½Q T?m ;B"i KbM?- H¨K J†+ ?mvM? +?

óE?¬M; b Q- +?¶ M¨v #` L? M h`b #° H¢+ +?B K +S- `'i M;mv ?B K- M;QÊ+ H¢B H¨
ç–m- ?„M +¦ i? ç²M; +ªK H9+ i`QÈ+ æ¬M; S?QÆM; >Q FBM? ?Q¨M;X

óa Q æ¬M; S?QÆM; ?mvM? +?d +¦ K°i M;QÌBX h +ÁM M?È H9+ i`QÈ+ h`–M ?mvM?
M?bM æ¬M; S?QÆM; >Q - #bM? ioM? M¦BX

óh`–M H½Q ç B- ?„M ç½ #` ;B iX J†+ ?mvM?- ç•v F?¬M; T?ªB +?¶ M¦B +?mv M-
L m ?mvM? F?¬M; +¦ +?¶ çB i?b F?¬M; #ˆM; +MM; i iÈB MÆB i"T ?ÊTX G'v im pB

h–M G”T pW M¦B- F?) #9M; H M i?•M —K >mv i FB KX J°i ?²B FB K M;•K p M; H M
.K+ F?) #B MX "^M; €M? K„i +O M¨M;- iU M?B M F?¬M; F?¦ M?bM ` i? M? FB K
#ªQ FB K5 h`QM; K„i t i [m K°i iB i? K H K- T?¨K H¨ pä ;Bª ç®B K†i pÈB imv i i’
H¢B +¦ K’v M;QÌB +ÁM ;B[çQÊ+ #bM? ioM? i?ªM M?B M ç®B K†i\

@ æ€M; +QÌB5 >´ i? M\ ob b Q i T?ªB ?´ i? M\ *€+ M;QÆB ç½ imv i ibM? M?Q p
J¬M i b) F?¬M; i? v m +–m h?QÊM; Zm M h?B ok M¨M; iB M ?¨M? ?²B #€Q\

o K†i .B T h?B M .K+ F?BM? i?QÌM; +QÌB H¢M?X

@ E?¬M; T?ªB +?d H¨ KQÌB pB M h¢Q >¦ æ M ? v b Q\

h–M G”T +QÌB M?¢i,

@ L;QÆB i?”i +?Q `^M; ç¦ H¨ HBM? ç M /B m /QÊ+\ JQÌB pB M ç M /QÊ+ FB i /M
æ M i` Q ç´BX hS Zmw J¬M +€+ M;QÆB #²B /QÐM; h?B ok #®M M,K [m - i +?Q
M,K KQÆB pB M L;¼+ G° æ M- /MM; ç ?Q¨M i`ª •M ibM? +O +€+ M;QÆBX h? M
çWM; iQÎM; `^M; M;QÌB F?€+ ç m H¨ F M;®+- ? B i`,K pB M L;¼+ G° æ M +¦ ;B€ i`
B ? i5

h` M K†i .B T h?B M .K+ H° ` K°i iB FBM? /`X E?¬M; b B- L;¼+ G° æ M p M; / M
æªQ- +?QM? H¨ i?€M? /QÊ+ +?[i?QÆM; /Q h–M ;B i?¨M? S?QM; a bªM tm’i5

æ M /QÊ+ +kM; F?¬M; T?ªB +?d H¨ /MM; M•M; + Q i?U+ HU+- K°i Qi ç M /QÊ+ +?[
+ÁM +¦ ;B€ i`` + Q ?ÆM `’i M?B m bQ pÈB ç M /QÊ+ M•M; + Q i?U+ HU+X

oä ;Bª çB H¢B i`QM; ;B M; ?²- i?U+ HU+ FûK K°i +?9i +¦ i? +9B i?’T i?¨M? i?”iX L
K¨ F?¬M; +¦ ç M /QÊ+ +?[i?QÆM;- i?b H¨ M;mv ?B K iÈB iQM? K¢M;5

@ L;QÆB +¦ L;¼+ G° æ M\ *?ŠM; H)

.B T h?B M .K+ F?) #B M b„+- `®i +m°+ M¨M; M;?o iÈB K°i F?ª M,M;X ob b Q h–M
çQÊ+ >mv M æªQ M?Q p”v- ibK iÈB çQÊ+ hS Zmw J¬MX ob b Q h–M G”T +¦ çQÊ+ ?
h–M G”T h–M ;B h?¨M? S?QM; a 5

æ9M; `²B5 L?’i ç`M? ?„M H¨ ç iY h–M ;B HQm H¢B Î i? iK+X L;?o p”v- p®M .B T
;B i h–M G”T- #¶M; M?B M M?¢i çB p¨B T?–MX .M b Q i?U+ HU+ h–M ;B i?¨M? S?
hS Zmw J¬MX æ†+ #B i +ÁM +¦ ? B i`,K pB M L;¼+ G° æ M i` M M;QÌB h–M G”T5

L m F?¬M; T?ªB H¨ ç iY çQÊ+ h–M ;B +U+ F€ +QB i`¼M;- H¨K i? M¨Q +¦ çQÊ+ ç
ç +?Q ?„M iB M i v i†M; M;QÌB\

*?ŠM; [m .B T h?B M .K+ pšM F?¬M; ç´B b„+- #ÎB pb M m M¨M; p¢+? i`–M i?•M T?
b) ?bM? i?¨M? +•M #^M;X

G¢B i?Q€M; M?bM [m h–M G”T çSM; i?ŠM; M; M; M?B M- +–K i`QM; i v imv i i? i
F?) i?Î /¨B K°i iB M;- M¦B,

@ h?B ok5 æ•v +kM; H¨ [mv i ç`M? +O +QM b Q\

h?’v `®i +m°+ bQ T?K +¦ /’m ?B m ?Á ?Q½M- i`QM; HÁM; h?QÊM; Zm M h?B ok +k
M?[M; M,K ;–M ç•v- .B T h?B M .K+ ç®B pÈB M¨M; t€+ i?”i F?¬M; i X hmv `^M; K
M?’i ç`M?- M?QM; i` M çÌB M¨v H¢B +¦ # Q M?B m M;QÌB H¨K pB + i`QM; b€M; p¬

L?B m M,K [m - M;Q¢B i`W ;B ;B +MM; T?K Kšm ç½ K’i iQ+? M?B m M,K- h?QÊM;
K°i KbM? h–M G”TX *?Q M M- HÁM; +O M¨M; b) poM? pB M F?¬M; i? v ç´BX

L;?o p”v- h?QÊM; Zm M h?B ok F?) ;”i ç–m- i`QM; K„i M? M? +?¦M; M´B K°i i–M;
/QÈB ;”i ç–m F?¬M; M¦B ;bX

.B T h?B M .K+ i?’v T?ªM SM; +O h?QÊM; Zm M h?B ok- imv `^M; i`QM; HÁM; i?’
` iB m +¬ MQÆM; M¨v +kM; F?¬M; T?ªB ?Q¨M iQ¨M F?¬M; +¦ ibM? +ªK pÈB KbM?
G”T FB X

L;?o p”v- .B T h?B M .K+ ?mM; ?,M; i`WM; h–M G”T- H¢M? HMM; M¦B,

@ h?S ç¦ ç•m\ :B Q ` ç•v5

@ >„+5 h®i H„K- +€B M¨v +?Q M;QÆB5

*?d +–M +¦ i? K M; çB h?B ok +¦ i? - +?d H¨ ? B i`,K pB M ç M /QÊ+ H¢B iQM? H¨

hW i`QM; HÁM; H’v ` K°i #bM? ç M /QÊ+- MûK +?Q .B T h?B M .K+ M?¨M M?¢i M¦

@ L?bM çB- i +¦ HW M;QÆB ? v F?¬M;\

.B T h?B M .K+ KÎ #bM? ` - +?d M;YB K°i +?9i HB M #B i M; v H¨ i?”iX >ÆM M[
imv i ç®B H¨ ?¨M; i?QÊM; T?˜K5

L M #B i `^M;- /M +?Q +MM; K°i HQ¢B ç M /QÊ+ +kM; +¦ +?B H¨K M,K # HQ¢BX J
i? F?®M; +? K¶B K°i H¬ Hmv M ç M /QÊ+ ` F?¬M; F?€+ M? m H„K- M?QM; M m
F?ŠM; ç`M? +¦ i? ibK ` K°i Qi ç M /QÊ+ ç†+ #B i i®iX

>B M M?B M- M?[M; L;¼+ G° æ M M¨v i?b /M H¨ Î h–M ;B - F?¬M; +¦ i?•M T?”M M
M,M; bÎ ?[m5

hQM? ibM? .B T h?B M .K+ + Q M;¢Q- iQM? F?Q M¦M; Mªv- M?QM; ç²M; /¢M; M¨M
+kM; b) ;B[HÌBX L?bM i?”i b•m i?Q€M; [m h?QÊM; Zm M h?B ok- .B T h?B M .K+

@ *QM çB çBX h–M G”T5 >v p¼M; +€+ M;QÌB iU ;BªB [mv i +?Q i®i5 h?B ok5 >v
[m M +?mv M +QM ç€T SM; i 5

@ aQ T?K5 L;QÌB v M i•K çB- h?B ok b) F?¬M; [m M5

h?QÆM; i? h?QÊM; Zm M h?B ok ?B M ;BÌ ç½ F?¬B T?K+ M?B m- F?Q b„+ i` M
h`QM; HÁM; .B T h?B M .K+ i?–K i? M, +¬ M¨M; M¨v +¦ K°i M K M?•M M?Q i? #ªQ
+¦ i? +kM; H¨ K°i HQ¢B ?¢M? T?9+5 hW i®+ ç° F?¬B T?K+ i?QÆM; i? +O M¨M;-
M¨M; /MM; HQ¢B ç M /QÊ+ +¨M; + Q +’T ?ÆM +ª L;¼+ G° æ M- i?”K +?Q `’i +¦ i?
i`mv M i?mv i5

L;?o p”v- .B T h?B M .K+ i?–M b„+ +¬ çÆM F?Q€i i v,

@ æB çB- çB i?¬B5

@ aQ i?9+5

æ¢B bQ i, pšM M;²B # i /QÈB ç’i- p K†i F?¬M; + K HÁM; M?bM .B T h?B M .K+X h
M;QÌB i F?B / i?¨M? M?Q p”v- +S [m M çB M?Q i? \

.B T h?B M .K+ H¢M? HMM; M?bM M¨M;,

@ æÊB M;QÆB F?Ä2 H¢B- i b) M¦B H¢B i’i +ª M?[M; ;b M;QÆB H¨K ?¬K M v +?Q

h?B m T?K ç¢B bQ i, FB H”T iS+ b„+ K†i i€B M?Êi- i`QM; K„i i`¨M M;”T bÊ ?½BX
t t ç°i M?B M i`mv M ç M K°i F?Q iS+ +U+ F€ FBM? F?OM;- ç²M; i?ÌB K°i ;B¼M;

@ æª i?QÆM; ç² M?B +O i +ÁM Km®M çB\ h`QM; i?B M ?¢ M¨Q +¦ +?mv M / /¨M;

:B¼M; M¦B M¨v pW p M; H M- ;–M M?Q i’i +ª K¼B M;QÌB Î +Y p¨Q hS Zmw *®+ ç m
ok p K†i ?QªM; ?®i- +ÁM æ¢B bQ i, M;²B # i /QÈB ç’i FB i`QM; K„i +kM; iQ€i ` i
+„M `,M; +QÌB H¢M?X

.B T h?B M .K+ +kM; #B M b„+- M?bM h–M G”T M¦B,

@ L;QÆB K M; h?B ok çB M? M?- i +ªM i`Î #¨ ’v5

@ .B T h?B M .K+5 L;QÆB H¨ ç² QM; Mm¬B i v €Q- çÊB H€i M[H½Q i?•M b) iQM?

:B¼M; M¦B FB iW t ç M ;–M- i®+ ç° M? M? ç M KS+ H¨K M;QÌB i F?¦ +¦ i? iQÎM
+ªK i?’v K„i ?Q H M- K°i #¨ H½Q t’m tQ K†+ i`QÌM; b K K¨m t€K tm’i ?B M i`QÈ+

@ aQ T?K5

h?B m T?K æ¢B bQ i, FB F m iQ B Q€M K°i iB M;- MQÈ+ K„i +?ªv ` X

@ h?S p¬ /KM;5 æQÌM; çQÌM; pä ;Bª S?€ h?B M +ªM? H¢B #` M;QÌB i çª i?QÆM; i
K†i KkB +O i 5 æÊB iQM? b´ b m pÈB M;QÆB5

"¨ H½Q t'm tQ FB p K†i ç–v M T M?,M- K°i ç¬B K„i i K ;B€+ #„M ` [m M; K M; H¢
h–M G"T +MM; h?QÊM; Zm M h?B ok- b m ç¦ M?bM .B T h?B M .K+ +QÌB H¢M? M¦

@ hB m bQ Km°B5 L;QÆB H¨K i?"i i®i K¨5 >W\ æ K°i M;QÌB M;Q¨B iÈB F?B / M;
`ÌB çB M?Q p"vX G) M¨Q M;QÆB +kM; M?Q M,K ç¦ E?†+ F?†+

hB M; +QÌB +O #¨ H½Q M¨v F?¦ M;?2 M?Q +„i iB i p`i- M;¬M M;[+U+ F€ €+ ç°+X
HMM; M¦B,

@ hB m iY M;QÆB iU b€i çB5 hS Zmw J¬M i M?B m M,K [m +ÁM +?Q iWM; #` M;

h?•M i? h?QÊM; Zm M h?B ok +kM; F?¬M; M?`M çQÊ+ F?) `mM H M- +–K H'v i v

@ "¨ 'v H¨ ç¢B i`QÎM; H½Q hS Zmw J¬M- ç½ ç¢i ç M +ªM? ;BÈB .mM; h?B M5

"¨ H½Q FB +QÌB F?†+ F?†+ [m€B /` K'v iB M- +?d p¨Q h?QÊM; Zm M h?B ok K„M;

@ hB m iB M M?•M ,M i€Q `¨Q bmM;- +MM; K°i çS+ ?¢M? ;B®M; M?Q bQ T?K M;QÆ
K¨X

.mv L;½ æ°+ h¬M

h€+ ;Bª,hB m æ Q S?QM; GÊB

kyRX *?QÆM; kyR, h` m *?¼+ .mM; h?B M *ªM?5

.B T h?B M .K+ ç°i M?B M #B M b„+- i`¨M ç–v t'm ?´ T?šM M°- +ª ;B"M M¦B,

@ æ¢B bQ i,5 v +O M;¨B H¨ ;b\ .U p¨Q +€B ;b M¦B i M?Q p"v\

@ >Y\ E?¬M; M;?2 ` b Q\ >W5 L,K ç¦ F?¬M; #B i M;QÌB M¨Q pb K°i M K M?•M ç
iB +- M¦ F?¬M; +¦ +?'T M?'i M?Q iB m iB M M?•M M¨v- +? i +kM; Km®M çB i?2Q M

æ¬B K„i i K ;B€+ +O #¨ ;B¨ FB H° ` +QÌB H¢M? F?BM? i?QÌM;- M?bM .B T h?B

@ h? M¨Q- i +¦ M¦B b B b Q\

@ G½Q iB M M?•M F?¬M; #B i t'm ?´- M;QÆB iW ç•m +?¢v ` \ G) M¨Q M[iB M M?•
K†i ç'i FB H¨ ç² ç +mª M;QÆB\ >W5 h?"i ç9M; H¨ i?QÊM; #'i +?QM? ?¢ i„+ HQ¢M

h` M K†i h–M G"T- ç²M; /¢M; +kM; H° p +QÌB H¢M? F?¬M; [m M i•KX

.M H¨ i`QM; HÁM; .B T h?B M .K+ ? i bS+ ;?ûi h–M G"T- +kM; •K i?–K F?2M h–M G
i®i5

@ E?¬M; #B i b®M; +? i5

"¨ ;B¨ €Q t€K ?QT K„i- K°i +´ F?Q i? ûT K¢M? p T?Q h–M G"TX

h?•M i? .B T h?B M .K+ M? M? M?Q iB +?ÈT +?2 T?Q i`QÈ+ M;QÌB #¨ ;B¨ FB X

•K5

h`QM; F?¬M; F?Q H"T iS+ i`mv M ç M K°i iB M; M´- b m ç¦ #MM; T?€i K°i +´ / Q ç°

"¨ ;B¨ €Q t€K FB i?•M i? #'i ç°M;- +ÁM .B T h?B M .K+ H¢B HB M iK+ HmB p b m
M?€v K„i i`Î M M i`„M; #¢+?X

@ hB m bQ Km°B5 L;QÆB ç M; H¨K ;b\ h /¢v /¶ K°i F /€K +ª ; M F?B / M;QÌB h
M;QÆB H¢B M;,M +ªM\

"¨ ;B¨ €Q t€K +QÌB H¢M? M?bM .B T h?B M .K+- b m ç¦ M¦B,

@ *?ŠM; H) i?U+ bU ç i çQ€M ç9M;\ L;QÆB t2K i`9M; iB m iY M¨v\

@ L;QÆB M;QÆB M¦B #"v #¢ ;b5

.B T h?B M .K+ iS+ ;B"M ç M M´B b„+ K†i i`„M; # +?- b m ç¦ M¦B,

@ h ç½ ç€T SM; i?ª #¼M ?¼ `ÌB çB5 G¢B i? K ç½ +¦ ?²B #€Q- hS Zmw J¬M +?9M
L;¼+ G° æ M5 *?mv M +O h¢T L;¼+- +kM; H¨ /Q +?QM? +¬ i ç°M; i?O ç€M? M;Q
+¬ i H¶ K½M; M?Q p"v- bU ibM? b Q H¢B #B M i?¨M? M?Q #•v ;BÌ\

@ >ª\ h?2Q w +O M;QÆB- +?ŠM; M?[M; iB m b9+ bBM? M¨v F?¬M; b B- +ÁM +¦ +

"¨ ;B¨ €Q t€K FB [m€B /QÆM; [m€B F?Q M¦BX

.B T h?B M .K+ M?¨M M?¢i,

@ æ¢B bQ i,5 h?B m MB M M¨v H¨ ç iY h–M ;B i?¨M? S?QM; a X L;QÆB Km®M ;B

@ h–M ;B \

"¨ ;B¨ €Q t€K FB M Q M Q- pW `²B H¨ +¦ M;QÌB H2M HûM +?¢v ç M i?¬M; #€Q +?
b® pB + +kM; F?¬M; M¦B `ä +?B iB i- +?Q M M #¨ i +kM; F?¬M; M;?o M?B mX h?B
i?¨M? S?QM; a - i`QM; HÁM; i?–K K„M;, F?¬M; T?ªB i`QÈ+ ç¦ M¦B M;QÌB i`QM; H
ok H¨ K°i M;QÌB i? iK+ #bM? i?QÌM; b Q\

hÈB H9+ M¨v .B T h?B M .K+ +kM; #'i +?'T K¼B +?mv M- M m M?Q æ¢B bQ i, i?"
M?Q p"v i'i M?B M hS Zmw J¬M b) i`Î K†i pÈB h–M ;B X æ M H9+ ç¦ M m ? B M?¨ b
;–M M?Q +¦ i? /U FB M ç M F i +K+ ? B M?¨ +MM; +?`m i?B iX

@ >W5 h–M ;B i?b i? M¨Q\ *?mv M çª i?QÆM; ç² ç +O i +?ŠM; H) +S [m M çB M

h`QM; ç¬B K„i i K ;B€+ +O #¨ ;B¨ €Q t€K H¦2 ?mM; [m M;- [mûi h–M G"T bmv iQ
[mv i ç`M?,

@ hB m iY5 L m M?Q p"v i?b H½Q i?•M +kM; F?¬M; H¨K F?¦ M;QÆBX L;QÆB iU çQ
+?Q M;QÆB çB5 "^M; F?¬M;- H½Q i?•M K†+ F H¨ h–M ;B ? v M?¨ M¨Q F?€+- +kM

@ æ¢B bQ i,5 L;QÆB çWM; [m€ ç€M;5 *?mv M M¨v T?ªB ;B Q +?Q K¬M +?O ç`M? (

.B T h?B M .K+ +kM; F?¬M; T?ªB H¨ ç M; ;B9T h–M G"T- M¨M; ?Q¨M iQ¨M çSM; i`
Q+? +?Q hS Zmw J¬MX

L?QM; ?B M M?B M #¨ ;B¨ M¨v F?¬M; +?Q H¨ M?Q p"v- +QÌB H¢M? M¦B,

@ J¬M +?O\ J¬M +?O ç M; # [m M5 G¨K b Q H¢B [mªM iÈB HQ¢B +?mv M M?Ä M
T?ªB M;QÆB H¢B ç°M; T?¨K i•K K°i H–M M[+?S\

@ æ¢B bQ i,5 L m M;QÆB +ÁM M¦B #"v- i b) #€Q H¢B +?Q K¬M +?O #B i5

.B T h?B M .K+ #` #¨ i H¨K ;B"M b¬BX "¨ ;B¨ æ¢B bQ i, M¨v M,K M v +kM; ç½ ? B
çÌB F?¬M; ;ª- iQM? +€+? #'i #bM? i?QÌM;X h?O çQ¢M ç°+ €+ ?mM; i¨M- M;QÌB ç„
F i +K+ i®iX

>ÆM K°i i`,K M,K i`QÈ+- .B T h?B M .K+ +kM; ;B®M; pÈB h?QÊM; Zm M h?B ok ?
K¬M T?€B M?Ä i` M >mv M æªQX æ iY FB im´B t'T td .B T h?B M .K+- ? B M;QÌ
bBM? ibM? +ªKX

L; v F?B ç iY FB Km®M K M; i?2Q .B T h?B M .K+ `ÌB çB- æ¢B bQ i, H9+ ç¦ +kM
+kM; M?Q æ¢B bQ i, h¢T L;¼+ ç®B pÈB h?QÊM; Zm M h?B ok ?¬K M v ` i v çª i?Q

QÆM;X æ€M? M K ç iY K¬M T?€B M?Ä FB i`¼M; i?QÆM;- M m F?¬M; T?ªB .B T
M;QÌB i? M? MB M FB ç½ #` æ¢B bQ i, M¨M; ç€M? ç M +? i5

a m ç¦- M;QÌB i? M? MB M FB FûQ i?•M i? i`¼M; i?QÆM; `ÌB F?ÄB hS Zmw J¬MX
KbM? +kM; +¦ M;¨v [m v p i`ª i?MX E i [mª K°i i`,K M,K i`¬B [m - M;QÌB i? M? M
tm'i ?B MX

G9+ ç–m .B T h?B M .K+ +ÁM +?Ì çÊB- M;¨v KQM; ç K M?È- ç M b m /–M /–M ç½ |
` T?ªM +ªK K½M? HB i pÈB M K M?•MX *?Q `^M; i'i +ª M K M?•M i` M çÌB M¨v ç m

>B M ;BÌ M;šK H¢B- M m F?¬M; +¦ æ¢B bQ i, M,K ç¦ +?†M M; M;- ;"v ç€M? mv M Q
H¨K b Q H¢B +¬ ç°+ +ª çÌBX *ª K°i im´B i` i`¬B [m i`QM; ?®B ?"M- H½M; T?Q i?

@ "€Q +?Q K¬M +?O #B i\ L;QÆB +S iMv iB M5

"¨ ;B¨ FB +QÌB M¦B- b m ç¦ +?d p¨Q h–M G"T- H¨M? H¢M? M¦B,

@ hB m b9+ bBM?5 L;QÆB +ÁM F?¬M; K m ç°M; i?O- H) M¨Q +ÁM Km®M +?Ì H½Q

@ G½Q iB M M?•M5 h H¨ M;QÌB bÊ i?'v K€m- ? v H¨ #¨ iÈB ;B9T i çB5

h–M G"T +ÁM +?Q M¦B tQM;- +?d i?'v i?•M ªM? #¨ ;B¨ FB +?Êi H¦2- ç²M; i?ÌB K
M;mv M HU+ –K –K ûT p T?Q KbM?5

@ *? i çB5

J°i ç¬B i v F?¬ ;–v M?Q pm®i QM; +O #¨ ;B¨ FB - M?„K p T?Q +€M? i v T?ªB +C
T? K°i i v +O h–M G"T- H¢B H¨ Km®M T? #Ä +€M? i v T?ªB +–K FB K +O ?„M- +
i•K ç°+ €+5

"¨ ;B¨ M¨v +kM; ç½ ç¢i ç M +ªM? ;BÈB .mM; h?B M bÆ F€X L m +?®M; H¢B pä ;Bª
M¨Q +–M T?ªB iU KbM?` i v- +?d /U p¨Q F?Q i? +MM; mv €T +kM; çO H¨K ç®B T
+9B ç–m M?"M b B5

L¨Q F?¬M; #B i F?Q i? mv €T +O #¨ i ç®B pÈB M;QÌB i? M? MB M M¨v H¢B F?¬M
;B¨ M¨v çQ+? i?"i +¦ +?9i ;B"i KbM?X hmv M?B M- i` M M;QÌB ç iY ç¢B ;B i°+ K
p"i +¦ i? +?®M; çÐ €T HU+ +O F?Q i? - +kM; F?¬M; T?ªB +?mv M ;b F€ [m€BX

L;QÆB ç½ Km®M +? i- p"v H½Q i?•M b) i?¨M? iQ¨M +?Q M;QÆB5

@ .WM; i v5

.B T h?B M .K+ ?ûi HÈM K°i iB M;- M?QM; i®+ ç° +O M¨M; H¨K b Q +¦ i? M? M?
+ªM?\ h`QM; HÁM; .B T h?B M .K+ i?–K i? M K°i iB M;- i?–K M¦B tQM; `²B- iW M
+MM; h–M ;B i?¨M? S?QM; a b) F i i?¨M? i?M ?"M5

L?QM; K¨ H¨K +?Q M¨M; +?'M ç°M;- H¨ i?•M ?bM? h–M G"T ;B®M; M?Q H¨ K°i H¨M
çQÊ+ K°i i`ªQ +O æ¢B bQ i,5

.B T h?B M .K+ ?ÆB ?€ KB M;- ? i bS+ ;B"i KbM? M?bM K°i K¨M M¨vX h?•M H¨ K°
hS Zmw J¬M- +MM; bBM? ?Q¢i +?mM; pÈB æ¢B bQ i, ?ÆM i`,K M,K- H¨K b Q .B T h
K°i i`ªQ M¨v +O æ¢B bQ i,X æWM; M¦B h–M G"T H¨ K°i i?B m MB M S?€ h?B M +ª
;Bª iB M p¨Q >ÊT h?B M +ªM? +kM; `'i F?¦ i`€M? F?ÄB K°i i`ªQ M¨v +O æ¢B bQ i,

h–M G"T HQm HQ€i M? M? M? M i`€M? F?ÄB K°i i`ªQ +O #¨ H½Q M¨v- +QÌB H¢M?

@ "¨ ;B¨ FB KB M; i?"i H¨ tªQ i`€- i?•M i?O H¢B F?¬M; çQÊ+ i®i H„KX L;QÆB p H
çB5

@ JB M; M?¼M HQÐB b„+- i +?Q M;QÆB F?¦+5

h`QM; ;B¼M; M¦B #¨ ;B¨ €Q t€K +U+ F€ F?¦ M;?2- ç²M; i?ÌB i`QM; iB M; M¦B ?¶M H
HB iX

.B T h?B M .K+ i?'v ? B M;QÌB ç€M? K°i +?¶- ç½ F?¬M; +ÁM #'i +S ;b tQ /`m çQ
+?•MX h?•M ?bM? M?Q [m, K` +?¢v p¨Q i`QM; +®+X

h`QM; M?€v K„i- h–M G"T HB M ;B Q i?O ?ÆM # KQÆB +?B m pÈB #¨ ;B¨ M¨vX L¦
i?W - F?ŠM; ç`M? h–M G"T +ÁM t KÈB #^M; #¨ H½Q €Q t€K M¨vX oä ;Bª +ªM? ;BÈ
i?•M ç½ ç M KS+ ?¦ +ªM?- /M h–M G"T +¦ K¢M? ?ÆM çB M[- i`bM? ç° +?•M i?U+ +
K¨ i?¬BX

*?®M; çÐ i`U+ /B M- H¨K b Q +¦ F?ª M,M; H¨ ç®B i?O +O #¨ ;B¨ M¨v\

hmv M?B M- ç²M; /¢M; #¨ ;B¨ €Q t€K M¨v +kM; F?¬M; +¦ #B M T?€T #„i çQÊ+ iB m
+?¢+? M¨vX >ÆM M[- +?ŠM; M?[M; M?Q i? - ç®B T?QÆM; H¢B +ÁM +¦ i? `9i i?Ì

L;?o iÈB KbM? çQÌM; çQÌM; H¨ K°i pä ;Bª +ªM? ;BÈB .mM; h?B M- H¢B F?¬M; #„i
KQÌB #ªv im´B +?Q K¼+ /¨B H¬M;- i`QM; HÁM; #¨ H½Q M¨v T?šM M° +¦ i? #B i
Km®M T? K°i i v +O h–M G"T H9+ # M ç–m- #B M i?¨M? Km®M K¢M; +O iB m iY

L?QM; ?B M i¢B ? B M;QÌB ç½ ;B Q i?O ?ÆM M,K KQÆB +?B m- #¨ i M; v +ª K°i ;¦
#„i çQÊ+X *¨M; H¨K +?Q #¨ i T?šM M° F?¬M; i? +?`m M´B- H¨ iB m b9+ bBM? M¨
+?•K +?¼+ #¨X

@ "¨ ;B¨ FB - H¨K b Q p"v\ "¨ /MM; bS+ HÈM M?Q p"v H¨K ;b\ S?€ ?ÄM; ?Q +Ä hS Z
+kM; çWM; +¦ ibK i çÁB #²B i?QÌM; M? 5

@ "¨ +QB #¨ +QB5 L;QÆB çm´B i +?¢v ;'T M?Q p"vX h`ÌB ¢5 "¨ H½Q M¨v- i F?¬M
M[M?•M pW ;B¨ pW t'm M?Q #¨ ç–mX *–m tBM #¨ ç¦- çWM; +¦ çm´B K½B F?¬M; /

@ æQÊ+ `²B5 h M¦B- i +?d i?Q+? +¬ MQÆM; tBM? ç T i` im´B- M m ç´B i?¨M? I
M?B i # M FB iÈB çm´B i?2Q i - F?¬M; +?WM; i +ÁM i?2Q +€+ M;QÌB i`Î p hS Zm
[m i i?"i bU F?¬M; i?Q+? H½Q i?€B #¨ K†i ç–v M T M?,M M?Q M;QÆBX 5 *Sm K

*S M?Q p"v- /QÈB M?[M; HÌB HªB M?ªB +O h–M G"T [m'v `–v- `®i +m°+ #¨ H½Q €Q
T?€i ?mv K°i i?•M i?U+ HU+ .mM; h?B M +ªM? ç M +U+ ?¢M5

>ÆM M[- +kM; +?d M?^K p¨Q K°i KbM? h–M G"T5 *¦ i? i?'v çQÊ+ ç° F?®M; +? i?
i +kM; ç²M; ç¢M; ç¢i iÈB +ªM? ;BÈB H¬ ?Ä i?m–M i? M?5

L¦B F?¬M; +?9i [m€ ç€M;- b m K°i i?ÌB ;B M /¨B F?ŠM; ç`M? h–M G"T b) F?¬M; T?
*?Q M M h–M G"T KÈB T?ªB F?¬M; M;WM; M;?o #B M T?€T +?¼+ ;B"M #¨ ;B¨ M¨v-
i X

"ÎB pb h–M G"T iU KbM? #Ä çB imv i F?¬M; +¦ p'M ç - M?QM; Km®M K M; i?2Q h?
F?¬M; +QB #¨ H½Q M¨v p¨Q ç•m- p"v [mª H¨ [m€ F?¦ F?,M5

hmv M?B M b m F?B h–M G"T im Hmv M +?B M F„ *Ym h?B M h?"T æ` .mv L;½ æ°+
M;QÌB ¬M ?Á X *?Q iÈB M v- h–M G"T +ÁM +?Q +¦ FBM? M;?B K ;B Q i?O pÈB K°

Í *U+ L?¢+ h?B M *mM; H9+ i`QÈ+- #'i Hm"M H¨ +?QÎM; K¬M L?¢+ o¬ L? B ? v +Á
>ªB h?¬M; h?B M p b m- ;–M M?Q ç m H¨ /QÈB ibM? ?bM? ç€M? HûM- KÈB KB M

*?Q M M K°i i`"M +?B M M;¨v ?¬K M v- F€ i?"i +kM; H¨ h–M G"T +?Ì çÊB ç½ H•m-
M;?B K ç®B pÈB i´M; i? i?U+ HU+ +O KbM?5

hmv `^M; [m€ i`bM? M¨v i?"i bU +¦ +?9i ?mM; ?B KX

L m F?¬M; T?ªB , p¨Q F?BM? +¬M; ç°+ M?'i p¬ M?` i` M çÌB M¨v +O KbM?- +?d b
i?QÆM;X

.mv L;½ æ°+ h¬M

h€+ ;Bª,hB m æ Q S?QM; GÊB

kykX *?QÆM; kyk, *?Q h¬M5

æ²M; /¢M;- H–M M¨v h–M G”T +kM; F?¬M; /€K / /¨M; bY /KM; i?O çQ¢M +¬M; FQ
#¨ H½Q M¨v +kM; H¨ K°i pä ;Bª +ªM? ;BÈB .mM; h?B M- K¨ F?¬M; T?ªB pä ;Bª S?€
+ªM?X

J°i F?B h–M G”T bY /KM; +¬M; FQ+? iBM? i?–M K¨ F?¬M; +¦ ?B m [mª- p”v i?b b) i

h` M #–m i`ÌB FB K [m M; H¦2 b€M;- i?–M FB K —K >mv i F?¬M; M;WM; T?€i` iB
+?Q #¨ ;B¨ €Q t€K FB F?¬M; /€K F?BM? ç`+?Xæ®B T?¦ pÈB K°i K Q ç–m iB m iY i
H–M- H¢B +ÁM T?ªB SM; T?¦ iQ¨M HU+- i`QM; HÁM; #¨ ;B¨ €Q t€K M¨v ç½ T?šM ?

E?¦2 K„i [mûi b M; i?B m M[imv i b„+ çSM; Î K°i # M- i` M K†i i`¨M M;”T p i?•M i?
€Q t€K FB ?„+ ?„+ +QÌB H¢M?- i?–K M¦B, hB m b9+ bBM?- i F?¬M; i`` çQÊ+ M;Q
M¨v ? v b Q\

h?•M i? pW i`QÊi [m h–M G”T- #¨ ;B¨ €Q t€K FB ç°i M?B M +?mv M ?QÈM; ç€M
ok Î /QÈB- i`QM; KB M; +ÁM K„M; iQ,

@ h?S ç² ,M +•v i€Q `¨Q +•v bmM;- ?¬K M v H½Q i?•M ç¢B #B m K¬M T?€B i? M? H
M;QÆB `²B M¦B b m5

@ "¨ ;B¨ FB 5 L;QÆB /€K5

h–M G”T çB M +m²M; `Qi ;¨Q- i?•M i? Î F?¬M; i`mM; ç¢T ;B[?Q F?¬M;- ;B®M; M
M;QÌB h?QÊM; Zm M h?B ok- b m ç¦ M;QM; F i iQ¨M #° HU+ HQÊM; #ªM i?•M Î i`
K¨m iQK F?OM; #® #„M ` F?ÄB —K >mv i i?–M FB K5

o®M +S iQÎM; `^M; i?U+ ?B M çQÊ+ ;B M F - +¦ i? /B i iB m iY FB /QÈB +?QÎM;
;B¨ €Q t€K FB +ªK ;B€+ +¦ K°i +´ M;mv ?B K K¢M? K) FûQ iÈB- b„+ K†i HB M #B
M¨v #¨ i ç½ ç˜v ` - M m +ÁM i?m p i’i M?B M b) #` M°B i?QÆM; `’i M†M;X

•K5

J°i +´ / Q ç°M; M,M; HQÊM; +U+ ç¢B i?2Q +?¶ FB K +?QÎM; ;B Q M? m –K –K M´ i

"¨ ;B¨ €Q t€K #¶M; M?B M ?ûi i?ªK K°i iB M; M?Q +„i iB i p`i- i` M #–m i`ÌB T?mM
MQÆM; i?2Q ç¦ +ÁM +¦ #®M M;¦M i v F?¬ [m„i5

*ÁM i?•M i? h–M G”T +kM; H”T iS+ HMB M? M? p T?Q b m- K°i ?ÆB i`QÊi t #ªv
;B’v p¨M;X S?®+ K°i iB M; T?mM ` K°i M;KK K€m iQÆB- i?•M ?bM? HmM; H v b„T
F?¬M; M;½ tm®M;5 *kM; F?¬M; ` M ç m çÈM- +?d +¦ ;QÆM; K†i +QÌB H¢M? i`¨M
b€M; M?bM #¨ ;B¨ €Q t€K FB X

@ *ªM? ;BÈB .mM; h?B M- +?ŠM; [m M?Q i? 5

h–M G”T M¦B tQM;- HB M +ªK ;B€+ iQ¨M i?•M p¬ +MM; ç m çÈM- ;B®M; M?Q Km®M

h?•M ?bM? h?QÊM; Zm M h?B ok M? M? +?¦M; p¼i H M- H”T iS+ çÐ H’v h–M G”T-
?¨K +?S MQÈ+ K„i i`QM; bm®iX

@ h–M G”T5 >mvM? ?mvM? F?¬M; b Q +?S\

@ >„+ ?„+5 G½Q #¨ #ªQ #®B- i `’i i®i5 S?®+5

h–M G”T pW M¦B pW T?mM K°i M;KK K€m ` - K„M;,

@ *QM #¨ K M¦5 G½Q v m [m€B .mM; h?B M +ªM?- [mª M?B M F?¬M; #bM? i?QÌM

@ æWM; M¦B M[- ç M /QÊ+ +O ?mvM? Î ç•m- K m ,M p¨Q5

*m®B +MM; h?QÊM; Zm M h?B ok F?¬M; M?`M çQÊ+ MQÈ+ K„i- +?ªv tm¬B i?2Q
F?¬M; #B i H¨K b Q KÈB i®iX

h–M G”T +–K H’v #¨M i v M?Ä iBM? t Q M?ŒM M?KB +O h?QÊM; Zm M h?B ok- +„K
ç’i- H’v ` EBK S?QM; æ M Mm®i tm®M;X G”T iS+ +ªK ;B€+ çQÊ+ K°i +´ H¢M? H)Q

*ªK ;B€+ M;k i¢M; HK+ T?O #` HY i?B m ç®i M?€v K„i ;BªK çB M?B m- HQ¢B +ªK
M¨v +kM; i?2Q ç¦ #Èi çBX

@ h?U+ bU H¨ i?m®+ i®i K¨5

h–M G”T i€M i?QÎM; K°i iB M;X

L?bM H¢B #¨ ;B¨ €Q t€K ç®B /B M- #` —K >mv i i?–M FB K +„i çSi #®M M;¦M i v- K
#¨ i X

JQÌB M;¦M i v HB M pÈB iBK- HQ¢B ç m çÈM F`+? HB i M¨v- H¨K #¨ i Km®M M;’i ç

æ²M; i?ÌB- M¶B T?šM ?”M ç®B pÈB h–M G”T +kM; ç½ ç M KS+ H¨K #¨ i K’i çB Hw i
+9 ç K `Qi ;¨Q- p M; H M i? HQÆM;,

@ hB m iY5 L;QÆB +MM; iB m iB M M?•M FB ç m T?ªB +? i5

@ G½Q iB M M?•M5 E?¬M; T?K+ i?b M;QÆB H¢B H M çB5

h–M G”T çSM; i?”i t - M?2 `,M; +QÌB M¦B,

@ J¦M; pm®i +kM; +Ki `²B- +ÁM /€K /äM; /¢+X *¦ iBM i #B M ? B ç¬B pm®i +O M
F?¬M;\

@ 5

"¨ ;B¨ €Q t€K FB ;–K i?ûi K°i iB M;- +?`m çUM; ç m çÈM F`+? HB i- M?^K T?Q h–

G9+ M¨v- #¶M; M?B M i` M #–m i`ÌB p M; H M K°i iB M; M¦B ? i bS+ ç¢K M?¢i,

@ GmB ` 5

hB M; M¦B M¨v M?Q +¦ K HU+- i?•M i? #¨ ;B¨ €Q t€K FB +S M?Q i`9M; T?ûT ç`M
pW ;B¨ pW t’m FB pšM /mv i`b #B m ibM? M´B çB M- M?QM; i?•M i? H¢B F?¬M;

@ J¬M +?O5 h Km®M ;BªB i?Q+?5

"¨ ;B¨ €Q t€K FB i`¨M M;”T #B T?šM- ;BÆ i v i`€B KbM? H M,

@ G½Q i?•M #` iB m b9+ bBM? M¨v +„i #®M M;¦M i v- M;¨v ?¬K M v +?Q /M i? M¨Q
#Ä [m +?Q ?„M5

@ h ç½ #B i5 L;QÆB HmB tm®M; +?[i?QÆM; i`QÈ+5

:B¼M; M¦B M[M?•M i?ªM M?B M FB -i`QM; i` Q H¢M? #,M;- F?¬M; M;?2 ` im´B i
F€ K i BX

@ h–M G”T5 L;QÆB iÈB hS Zmw *®+ +O i - Km®M /šM ç iY i?B M i¨B tm’i b„+ M
F?¬M; +ªK i?’v ?¨M? pB +O M;QÆB +¦ +?9i [m€ ç€M; b Q\

*?d M;?2 iB M; M¦B- F?¬M; ;†T M;QÌBX

h–M G”T +QÌB ?„+ ?„+- M¦B,

@ h ç®B pÈB M;QÌB ;Bª i?–M ;Bª [m, Hm¬M Hm¬M F?¬M; +¦ ’M iQÊM; i®i5 hmv M
Zm€ ç€M;\ E?¬M;5 J°i +?9M; [m€ ç€M; +kM; F?¬M;5 hS Zmw J¬M +€+ M;QÆB ûT
+O i im Hmv M Î ç•v- +€+ M;QÆB +kM; F?¬M; +ªK i?’v [m€ ç€M;X h +?m˜M #` K
i?b +¦ ;b H¨ [m€ ç€M; +?S\

@ h–M G”T5 L;QÆB [m€ H¨K +¨M5 L;QÆB +¦ #B i KbM? ç M; M¦B +?mv M pÈB B ?

h` M #–m i`ÌB i`mv M ç M iB M; M¦B +O .B T h?B M .K+- +MM; /¢M; i`QM; i` Q M?
i?”i +?¦B i B- H¨K M;QÌB i +¦ +ªK ;B€+ F?¬M; i®iX

@ E?¬M; b Q5 h?"i bU H¨ K°i iB m iY i?9 p`X *ÁM i` im´B ç½ +¦ i?U+ HU+ M?Q p
HÈMX L;QÆB +ªK i?'v i ;Bª i?–M ;Bª [m,- i HB M çB ` +?Q M;QÆB i?'v5

hB T ç¦- h–M G"T HB M +ªK ;B€+ F?¬M; F?Q i`QÈ+ K†i p†M p Q K°i ?²BX æ°i M?B
+mM; i` M;- i¦+ pûM + Q- F?Q +?'i i` M M;QÌB + Q [mw- /B M K¢Q F?¬M; M¦B tBM
i +¦ HQ¢B +ªK ;B€+ iU M?B M iBM? i?m–MX L?'i H¨ ç¬B K„i FB - ?Q¨M iQ¨M F?€+
ç½ iWM; ;†T5

L m M¦B ç¬B K„i +O M¨M; iBM? i?m–M- M?QM; Î ç•m ç¦ `ä `¨M; ˜M +?S p¬ i"M i M
i•K +Æ i?•K i`–K ?B m i?'m bU çÌB- M?QM; ? B i`ÁM; K„i FB H¢B +S M?Q MQÈ+ ?

>ÆM M[- M[M?•M M¨v pW M?bM i?Q€M; [m F?¬M; iÈB ? B KQÆB im´B- M?bM H
L?bM F„ H¢B- pšM ;B®M; M?Q ?ÆM ? B KQÆB im´B5

*,M #ªM H¨ F?¬M; M?bM ` im´B i€+ +O M¨M; ç M +MM; HÈM # Q M?B m5

@ J¬M +?O5

h?QÊM; Zm M h?B ok F?) FBM? ?¬ K°i iB M;X a m ç¦ ?ÆB F?QK M;QÌB,

@ h?B ok ` K„i K¬M +?O5

L[iY +mM; i` M; FB M?¨M M?¢i ;"i ç–m K°i +?9i- b m ç¦ M?bM h–M G"T M?Q +QÌB

@ >B M ;BÌ M;QÆB i?'v çQÊ+ i `²BX h? M¨Q- +?9M; i +¦ i? i?QÆM; HQÊM; K°i

@ L[M?•M M¨v `'i +QÌM; ç¢B5

h`QM; HÁM; h–M G"T FBM? ?¬ K°i iB M;X E?¬M; i? M;?B M;Ì- ç•v H¨ K°i M;QÌB K
i? ;BÈB M¨v5 *,M #ªM F?¬M; i? M?bM i?'m M¨M;X h` M M;QÌB M¨M; ;B®M; M?Q
F?Q iS+ F?¦B HY - ?ÆM M[+kM; F?¬M; +¦ iQ€i ` K°i +?9i / Q ç°M; F?Q iS+X *?Q
K„i KbM? ? i bS+ ç°i M;°iX

h–M G"T i?Q€M; M?bM [m .B T h?B M .K+ T?Q b m- iB T ç¦ F?¬M; iBM +?mv M I
E?Q /Á tûi p T?Q M[iY +mM; i` M; M¨vX hB M h?B M hY E?Q i`,K i?Y i`,K HBM?-
H¢B ;†T T?ªB K°i i–M; K¨M; +?„M p¬ ?bM?- M? M?¨M; M?m ?Á #„M i`Î p 5

h`QM; HÁM; h–M G"T FBM? ?½B- F?¬M; T?K+ i?Y H¢B K°i H–M M[- pšM +S M?Q p

"S+ K¨M; +?„M FB +ªK ;B€+ `'i K K K¢B- M?QM; hB M h?B M hY E?Q +,M #ªM F?–
h`QM; HÁM; h–M G"T i?–K M;?o, +?ŠM; H) M[M?•M M¨v i?U+ bU ç¢i çQÊ+ +ªM?
i?mv i\

@ hB m iY FB 5 "ªM HoM? +O M;QÆB i?"i ç9M; H¨ F?¬M; Qi5

h` M ;QÆM; K†i #bM? ioM? +O M[ iY +mM; i` M; +kM; ?ÆB H° ` K°i iB FBM? M
M¨M;- çQ+? t€+ +¦ iQ +€+? F?¬M; +–M +?2 ;B'm +ªK t9+ +O KbM?- M?QM; pšM T
iS+ +O i?B m MB M M¨v #` M¨M; M;,M i`Î- M?QM; i`QM; HÁM; M¨M; `'i `ä `¨M;, M
M¨M; F?¬M; +¦ K°i +?9i HÁM; T?ÁM; #` M¨Q- F?¬M; +?WM; i?"i bU +¦ i? #` i?B m
HU+5

E?¬M; +?d M?Q i? - ç²M; /¢M; M¨M; /Á tûi F?Q iS+ h–M G"T +kM; #` M;,M +ªM #
+QÌM; ;Bª imv i i? ç½ ç¢i ç M +ªM? ;BÈB *?Q i¬M M?Q M¨M;- +kM; pšM F?¬M; M?
+O i?B m MB M h–M G"T M¨v5

L m +¦ M;QÌB M¦B pÈB M¨M;- M¨M; +,M #ªM b) F?¬M; iBM iQÎM;X "B m ?B M # M
M?QM; i`QM; HÁM; K¬M +?O hS Zmw J¬M- ç½ M´B b¦M; iW H•mX

@ >„+ ?„+5 *?9M; i M?Q M? m i?¬B5

h–M G"T +QÌB i`W +?2 ;B'm +ªK t9+ +O KbM?- b m ç¦ ?ÄB,

@ E?¬M; #B i M;¨B Km®M i?QÆM; HQÊM; pÈB i +€B ;b\

L[iY +mM; i` M; +QÌB +QÌB- ;B¼M; i`QM; i` Q H¢M? HMM; M¦B,

@L;QÆB #€B i H¨K i?–v- ;B M?”T p¨Q hS Zmw J¬MX h +?Q T?ûT M;QÆB F i H¨
h?B ok- b m M¨v K¬M +?O hS Zmw J¬M +?QM? H¨ M;QÆBX h? M¨Q\

L[iY +mM; i` M; pW M¦B HÌB M¨v- K¼B M;QÌB ç m FBM? M;¢+ M;•v i¢B +?¶X "¨ ;B
t€K i`„M;- i` M ;QÆM; K†i ;B¨ ç–v M T M?,M- /QÌM; M?Q i` M K¶B M T M?,M ç m ~

@ J¬M +?O5 æ•v ç•v H¨ i`Á çM b Q5 h F?¬M; ç²M; w5

L?[M; K¬M M?•M hS Zmw J¬M F?€+ ç m i`ÊM K„i ?€ K²K M?bM K°i K¨M M¨vX h`QM;
J¬M +?O H¢B Km®M i?m iB m iY M¨v H¨K ç² ç - ç²M; i?ÌB +ÁM ;B Q hS Zmw J¬M +

h`ÌB ¢- i F?¬M; +¦ M;?2 H–K +?S\ G”T iS+- €M? K„i +O M?B m M;QÌB M?bM p T?
?•K K° +MM; ç® F`X

h`QM; HÁM; h–M G”T +kM; +ªK ;B€+ FBM? M;¢+ F?¬M; i?¬B- ?„M +¦ +?9i F?¬M; iB
?ÄB,

@ ob b Q\

@ > ? 5 hmv i i? i?B M i¨B M?Q M;QÆB- +?È M¦B hS Zmw J¬M +?9M; i - #’i Hm’
æªQ- +€+ i? ;B +MM; K¬M T?€B ;†T çQÊ+ ç m b) i` M? M? m +QÈT M?”M iB m i`
€+ w ;bX

h` M F?m¬M K†i M[ iY +mM; i` M; H° p KdK +QÌB- ? i bS+ iU M?B M M¦B,

@ L;QÆB t2K, M;QÆB çª i?QÆM; ç iY hS Zmw J¬M i - +ÁM +„i çSi K’v M;¦M i v +Q
J¬M- i +¦ i? F?¬M; i`€+? M;QÆBX *?d +–M M;QÆB ç€T SM; i ;B M?”T p¨Q hS
+O i - i’i +ª i•K M;mv M +O M;QÆB ç m +¦ i? i?U+ ?B M5 >ÆM M[b m M¨v M;Q
+¦ i?U+ HU+ `’i K¢M? H¨K i? HU+ +O KbM?X L;QÆB v M i•K- +?d +–M M;QÆB i`Î
K M? H M? +O M;QÆB +?QM? H¨ w +?Q +O iQ¨M #° hS Zmw J¬M- K¼B ç m b) M;?
M¨Q\ L;QÆB bmv M;?o çB5

*€B M¨v +ÁM +–M bmv M;?o b Q\ h`QM; K„i .B T h?B M .K+ i`¨M M;”T F?¦ iBM M?b
i?”i M´B b¦M; ;B¦ ç°M; i`ÌBX h?–K M¦B K¬M +?O +O #¼M ?¼ H¨K pB + +kM; ç†+ /
M¦B M¨M; [mv i çQ€M i®i- ? v +–M M¦B M¨M; [m€ [m HQ \ *¨M; H¨K +?Q .B T h?B
+ˆK tm®M; ç’i- +?QM? H¨ h–M G”T H¢B iW +?®B5

@ sBM H¶B5 h F?¬M; i? ç€T SM; M;¨B5

.mv L;½ æ° + h¬M

h€+ ;Bª,hB m æ Q S?QM; GÊB

kyjX *?QÆM; kyj, E?¬M; a B5 æ9M; G¨ h lv >B T L;QÆB5

G–M M¨v çWM; M¦B H¨ M;QÌB hS Zmw J¬M- /M M; v +ª h?QÊM; Zm M h?B ok +kM;
G”TX *?ŠM; [m M¨M; +kM; F?¬M; ?ÄB ` #’i +S çB m M;?B ?Q†+ M¨Q- #ÎB pb +?
H¨K ` - M¨M; b) OM; ?° p¬ çB m FB M5

L[iY +mM; i` M; +kM; M Q M Q- ç¬B KB i? M? i9 + m H¢B- M?¨M M?¢i ?ÄB,

@ ob Hw /Q ;b\

@ > ? 5 h`QÈ+ iB M T?ªB +ªK i¢ M;¨B ?”m €B- h–M G”T i M¨Q +¦ çS+ +¦ i¨B ;b ç
;Bª M?Q M;¨B t2K i`¼M; +?SX

@ hmv i i? +QÌM; ;Bª b Q\ *kM; +?Q +?„+X

L[iY +mM; i` M; H˜K #˜KX

h–M G”T M¦B iB T,

@ Gw /Q +O i , h?S M?'i- i H¨ K°i M;QÌB F?¬M; i?Q+? #` `¨M; #m°+- i i?Q+? iU
HQ¢B #¨ ;B¨ ;Bª MQM5

h–M G"T pW M¦B- +?d i v p¨Q h¢T L;¼+ çSM; # M +¢M? #¨ ;B¨ €Q t€K FB - H¢B +?

@ h +¨M; F?¬M; i?Q+? HQ¢B M[M?•M pW ;B¨ pW t'm M¨v- iBM `^M; #¼M ?¼ +kM;
i? ,M i?`i m®M; K€m +O i X h`QM; ç²M; K¬M H¢B +¦ ? B M;QÌB ç€M; ;?ûi M?Q i?
K¢M; +O i - i +kM; F?¬M; /€K Î H¢B ç•v M[X

L[iY +mM; i` M; F?) ¨ K°i iB M;- +kM; F?¬M; HB + M?bM #¨ ;B¨ €Q t€K FB - [m v b

@ L m M;QÆB ç€T SM; ;B M?"T hS Zmw J¬M- #¼M ?¼ +S ;B Q +?Q i X h çªK #ªQ
pB M +kM; F?¬M; +¦ F?ª M,M; tªv ` 5

E poM? pB M F?¬M; +¦ F?ª M,M; i`ª i?M- +?d +¦ i? H¨ M;QÌB +? i5

*?Q M M M[iY +mM; i` M; pW M¦B HÌB M¨v- #¨ ;B¨ €Q t€K b[M; ` +?®+ H€i- M?bM
i? M¨Q iBM M´B- i`QM; ;B¼M; M¦B K M; i?2Q Q€M ?"M p¬ i"M +MM; bÊ ?½B,

@ J¬M +?O5 L;¨B M;¨B H¨K b Q +¦ i? M?Q p"v\ ob K°i M;QÌB M;Q¨B- H¢B ç®B ç½
Zmw J¬M +?9M; i M?Q i? \ L;¨B F?¬M; bÊ H¨K MªM HÁM; +€+ K¬M M?•M ? v b Q\
M;?` i`QÎM; H½Q5 hS Zmw J¬M +?9M; i iW i`QÈ+ ç M ;BÌ F?¬M; ç°+ çQ€M M?Q p

L[iY +mM; i` M; i?ªM M?B M M¦B,

@ æ®B pÈB [mv +O +O hS Zmw J¬M- M;QÆB +ÁM +¦ i? [m2M i?m°+ ?ÆM i b Q\
i? ç°+ çQ€M- +?ŠM; [m K¶B K°i çÌB K¬M +?O- +MM; H9+ +kM; +¦ [mv M ç°+ çQ€

"¨ ;B¨ €Q t€K FB F?¬M; M?`M çQÊ+ +ª M;QÌB `mM H M- F?¬M; T?ªB #` /¼ - K¨ H
M?`M çQÊ+ HÈM iB M; ;¨Q i?ûi,

@ ob b Q\ ob b Q M;QÆB T?ªB pb +€B i M K†i i`„M; M?Ä M¨v p"M /KM; +Æ ?°B ç°-
ç®B pÈB i M?Q p"v\ G) M¨Q i M K†i i`„M; M?Ä M¨v i?"i bU ç€M; +?Q M;QÆB H¨K

æ iY h¢T L;¼+ +O #¨ ;B¨ €Q t€K FB pšM çSM; M;mv M MÆB ç¦- i`QM; ç–m i`®M;
i`QÈ+ iQÆM; H B- K°i FB K #´ p T?Q h–M G"T- M¦B +€B ;b M¨M; +kM; b) F?¬M; `

h¢T L;¼+ ç€M? K°i FB K p T?Q h–M G"T- +kM; F?¬M; T?ªB H¨ pb HQm H¢B h?Q
i?m–M i9v +?d H¨ K°i HQ¢B i•K Hw ç® F` ;•v +?mv M5

hm´B i€+ +O M¨M; F€ i?"i ç½ `'i HÈM- i?U+ HU+ +kM; ç¢i ç M S?€ h?B M +ªM?- M
M?Q #¨ ;B¨ €Q t€K FB - +ª çÌB M¨v +?Q iWM; ?QÎM; [m KMB p` ibM? v mX æWM;
M¦B +?mv M pÈB ç¨M ¬M; K'v +•m- +kM; b) #` #¨ ;B¨ €Q t€K FB +?YB `O €+ ç°+
i•K iQM? ç½ bÈK #` HQ¢B i` i'M [m M? M,K i`Î M M p†M p QX

*?Q M M- ç®B pÈB pB + h?QÊM; Zm M h?B ok H¢B +¦ M;QÌB i`QM; HÁM; M?È K½B

L;¨v ?¬K M v +¦ M;QÌB #€Q +?Q M¨M; # M M;Q¨B bÆM K¬M +¦ K°i M K iY iU tQM;
h?QÊM; Zm M h?B okX h¢T L;¼+ i`U+ iB T b B ç iY i`QM; +QB bÆM K¬M M¦B +?Q
h?B ok F?¬M; ;†T ?„MX o®M +S iQÎM; `^M; +¦ i? F?B M ç®B T?QÆM; ? i ?v p¼M;-
H¢B iQ ; M HÈM K"i M?Q p"v- ?ÆM M[p¬ bd çSM; Î +®+ F?˜m bÆM K¬M H iQ- /šI

h¢T L;¼+ +¨M; M;?o +¨M; ;B"M- i`QM; M;U+ bBM? ` K°i +´ i¨ ?Ä - H"T iS+ ç½ Km®
M?•M ç€M; ;?ûi FB - F?B M +?Q iW M v p b m h?QÊM; Zm M h?B ok K'i ? i ?v p¼

"ÎB p"v +¦ i? i?'v çQÊ+- +¦ bQ T?K M¨Q i'i +¦ ç² ç ç¦X hmv `^M; HÌB M¨v +?Q +?„
i`,K- M?QM; KQÌB T?–M i`,K +kM; T?ªB +¦X

E?¦2 KB M; M[iY +mM; i` M; FB M´B H M K°i w +QÌB H¨M? H¢M?,

@ hS Zmw J¬M i +?Q # Q ;BÌ +'K M K +QÈB M[;ª- /M +?Q #ÎB p"v K¨ ç iY i`QM
Zmw J¬M +kM; +?Q # Q ;BÌ +'KX J¨ iW F?B M;QÆB i`Î i?¨M? i`QÎM; H½Q hS Zmv
;B M i`,K M,K [m - M;QÆB ç½ H¨K +€B ;b\ L;QÆB i?"i F?BM? i H9+ i`Î i?¨M? K¬M
HB M +¦ i? iMv w +?Q M;QÆB HW #`T\ L¦B #®B T?"M- i H¨ bQ i?9+ +O M;QÆB

hS Zmw J¬M- M?QM; M;QÆB +¦ # Q ;BÌ i?"i bU ç®B ç½B i M?Q K°i K¬M +?O\ h ?
i`ª HÌB [m HQ +?Q tQM;X h H¨K ` [mv i ç`M? ;b- M;QÆB F?¬M; T?ªB M¦B # M¦B
+?Q F„5 J°i i`,K M,K i`QÈ+- hS Zmw J¬M i +ÁM H¨ K°i K¬M T?€B i?U+ HU+ i`mM;
[m M ? i®i H¨M? pÈB `'i M?B m ;B i°+ K¬M T?€B- +ÁM ?B M ;BÌ i?b b Q\

:QÆM; K†i ;B¨ Mm ç–v M T M?,M +O #¨ ;B¨ €Q t€K FB +Q [m„T F`+? HB i- ç°i M
i?ªK HB i M¦B,

@ h®i5 h®i H„K5 ",M; J°M; o•M ¨ ",M; J°M; o•M- i?b ` M?B m M,K [m i +9+ +mM
J¬M M?Q p"v- ç´B H'v +?QM? H¨ M?[M; HÌB M;QÆB M¦B ?¬K M v5 Zm b¬M; çQ¢M

L[iY +mM; i` M; M;˜M; ç–m- ç¬B K„i i? M? i?m–M /WM; i` M M;QÌB #¨ ;B¨ €Q t€K F
M¦B,

@ *¦ # +?mv MX h?S M?'i- M,K ç¦ H½Q K¬M +?O i`MM; FQ+? *?Q i¬M F?¬M; +¦ F i
M?„K K„i tm¬B i vc h?S ? B- H½Q K¬M +?O ç½ bÈK +¦ F?˜m /K- /Q i iB T M?"M +?
iB T M?"M +?S+ pK iB T M?"M +?S+ pK- 'M iQM hS Zmw J¬M H¢B +S Hm¬M M„K ;B
?¬K M v M;QÆB pšM F?¬M; +?`m ;B Q ` 5 h?S # - M?[M; M,K ;–M ç•v- i`QM; i?S+
ç°+ KQÌB ? B HQÊi5 h çB ` M;Q¨B- i´M; +°M; #` €K b€i KQÌB i€K H–M5

G9+ #¨ ;B¨ €Q t€K M;?2 M[iY +mM; i` M; M¦B ` M?[M; HÌB M v- b„+ K†i ç½ F?¦ +
çÊB M¨M; M¦B tQM;- i?•M i? #¨ ;B¨ €Q t€K FB +?ÈT K„i # v H M- ç²M; i?ÌB iB M;
p`i p M; H M,

@ ",M; J°M; o•M5 G½Q i?•M imv i b) F?¬M; #Ä [m M;QÆB5 J°i M;¨v M¨Q ç¦

h`QM; K„i M[ iY +mM; i` M; ç°i M?B M im¬M ` K°i +´ b€i F?Q M;"T i`ÌB- F?¬M; F
F?QªM; F?„+ M¨v ;B®M; M?Q M;QM; ç¼M; H¢B5

h?•M ?bM? # v pKi H M i`ÌB +O #¨ ;B¨ €Q t€K FB ç°i M?B M /WM; Î MÆB ç¦- K†+
FBM? i?B M ç°M; ç` - +kM; H¨ +?mv M p¬ Q+?5

L[iY +mM; i` M; /QÌM; M?Q F?¬M; /MM; iÈB #'i +S bS+ HU+ M¨Q- ?ÌB ?Êi pmM; i
t€K FB M?€v K„i HB M ?¦ i?¨M? F?Q- ?Q¨M iQ¨M #B M K'i i`QM; F?¬M; F?Q5

*?B m i?S+ M¨v H"T iS+ +?'M i`K K¼B M;QÌB i¢B +?¶- ?Q¨M iQ¨M F?¬M; M¦B ` HÌ

h–M G"T i`ÊM K„i ?€ K²K M?bM K°i K¨M M¨v- H˜K #˜K M¦B,

@ æ•v H¨ HU+ HQÊM; +ªM? ;BÈB *?Q i¬M\ h?"i ç€M; bÊ5

h–M G"T +,M #ªM F?¬M; M;?o ` - #ªM i?•M KbM? iÈB MÆB M¨v /šM H½Q #¨ `ÌB çB
+?mv M ibM? F?¦ iBM M?Q i? X o®M ibM? i? #'i HÊB pÈB KbM?- H¢B ç°i M;°i +?
t€K ;•v bU FB - F?¬M; M;Ì Î i`QM; i v M[ iY +mM; i` M; M; v +ª K°i +?9i HU+ T?ªM
M? M?¨M; #•M; [mÆ HB M #` t¦ b´5

h–M G"T +ªK ;B€+ b m HQM; K°i i`"M H¢M? H)Q- €M? K„i M?bM H¢B M[iY +mM; i
M¨v F?¬M; +¦ HB M [m M ç M bBM? iY- i?"i bU H¨ i?U+ HU+ K¬M +?O hS Zmw J¬M
[m€ FBM? ?½BX

L m M?Q M¦B pä ;Bª +ªM? ;BÈB .mM; h?B M pšM +¦ HU+ HQÊM; +?B M ç'm +QÌM;
*?Q i¬M H¢B ?Q¨M iQ¨M i?Q€i Hv T?¢K i`M HU+ HQÊM;X *?d #^M; i?Q€M; +?®+ p
h–M G"T ;B®M; M?Q +¦ HQ¢B +ªK ;B€+, M¦ /QÌM; M?Q H¨ K°i HQ¢B HU+ HQÊM; [m

"ÎB pb ?„M h–M G"T F?¬M; +ªK ;B€+ çQÊ+ i` M M;QÌB M[ iY +mM; i` M; FB +¦ K°i
M¨QX *€B M?'+ i v pW `²B- ˜M i`QM; ç¦ +¦ K°i KMB p` ç¢Q T?€T iU M?B MX *?d
t€K #B M K'i- h–M G"T +ªK ;B€+ çQÊ+ K°i +´ HU+ HQÊM; F?´M; H² F?¬M; +€+? M¨
ç½ +„M Mm®i b¢+? #¨ ;B¨ €Q t€K FB X

h–M G"T ;„i ; Q M„K +?†i i v- #¶M; M?B M +ªK ;B€+ çQÊ+ i` M M;¦M i v +¦ K°i i?S
K°i +?B + M?šM K¨m ç2M @ M?šM i`[p"i5

h`QM; HÁM; h–M G”T ?ÆB F?) ç°M;- /QÌM; M?Q +¦ K°i Qi ?B m ` pÈB K°i FQ+? i` M; pW H° ` H9+ M½vX "ÎB pb /M H¨ i?U+ HU+ +¦ K¢M? i? M¨Q çB M[- #B M T? HQm H¢B +?9i p i iQ+? M?Q i? - ?bM? M?Q +kM; +?d +¦ K°i HQ¢BX

æ¦ +?QM? H¨ HU+ HQÊM; F?¬M; ;B M5 æ9M; `²B- M?’i ç`M? H¨ M?Q i? 5 a m F?B bmv çQ€M +O KbM?- €M? K„i M?bM p T?Q M[iY +mM; i` M; M?B m i? K p¨B T?– bÊ ?½BX

L;mv M M?•M `’i çÆM ;BªM, M[ iY +mM; i` M; M¨v M m +¦ i? bY /KM; HU+ HQÊM; ;B¨ €Q t€K FB #B M K’i- M?Q p”v M¨M; `’i +¦ F?ª M,M; H¢B K°i H–M M[FûQ #¨ ;B

h–M G”T M„K ;B[M?šM i`[ p”i M M `’i `ä `¨M;- +?mv M M¨v ç®B pÈB K°i +QÌM; ;Bª +,M #ªM F?¬M; iQM? H¨ K°i +?mv M [m€ F?¦X

*?d H¨ pW `²B M;?2 HÌB ç®B i?Q¢B +O ? B # M- ;B[ #¼M ?¼ ç½ bÈK +¦ ?B K F? K†+ /M i`QM; HÁM; #ªQ i`b +ªM? ;B€+- M?QM; h–M G”T pšM çSM; ç¦ ? i bS+ #bM?

L[iY +mM; i` M; i?’v M¶B FBM? M;¢+ i`QM; K„i h–M G”T +?d /mv i`b i`QM; +?ÈT K, ioM?- i`QM; K„i ?B M H M K°i iB i€M i?QÎM;X :†T +?mv M F?¬M; ?QªM; F?¬M; H MB M F?¬M; i 5

@ h¢T L;¼+5 L;QÆB çB çB5

L[iY +mM; i` M; [m v p T?Q h¢T L;¼+ p K†i ç M; ?QªM; bÊ M?¨M M?¢i M¦BX

h¢T L;¼+ ;B®M; M?Q çQÊ+ ç¢B t€- M?„K i?ŠM; i?2Q çQÌM; M9B +?¢v M?Q çB MX i`,K i?QÈ+- M[ iY +mM; i` M; F?Q€i i v- H9+ M¨v h–M G”T +ªK ;B€+ çQÊ+ +¦ K°i T?¦M; i?ŠM; p T?Q h¢T L;¼+X

h¢T L;¼+ ç M; +?¢v i`®M M; v +ª ?ûi i?ªK K°i iB M; +kM; F?¬M; +¦- HB M #` +´ HU +†M #½- i?•M i? #` +´ HU+ HQÊM; F?´M; H² M¨v tû i?¨M? KªM? M?Ä- +MM; K°i /¢ p i iQ+? M¨Q5

h’i +ª M;QÌB hS Zmw J¬M ç m M?bM K°i K¨M F?¦ iBM i`QÈ+ K„i- i`QM; K„i i`¨M M;”

L[iY +mM; i` M; H¢B [m v p T?Q h–M G”T +QÌB +QÌB- M¦B,

@ L;QÆB t2K- ? B i M #¢B ?Q¢B K¬M T?€B ç½ #` i i? M? Hw `²BX >B M ;BÌ M;QÆ

E?¦2 KB M; h–M G”T ?ÆB +Q [m„T p¨B +€B- i?–K M¦B M[M?•M M¨v [mª M?B M F?¬ ;B i ? B M;QÌB K¨ K†i F?¬M; ç´B b„+- M m M?Q H¨ K°i M;QÌB i•K ç` i?B M HQÆM

@ E?¬M; T?ªB i F?¬M; Km®M ç€T SM;- i?”i bU H¨ i [m2M iU /Q `²B5

GÌB h–M G”T M¦B F?¬M; HÈM- M?QM; ?¨K w +U imv i # M i`QM; H¢B imv i F?¬M; +

@ G€ ; M +O M;QÆB i?”i ç9M; H¨ `’i HÈM5

h–M G”T +ªK ;B€+ i?•M i? +O +?QM? KbM? ;B®M; M?Q F?¬M; +ÁM H¨ +O KbM
F?¬M; K°i +?9i i`¼M; HQÊM;X h’i +ª /¨v pÁ ç m F?´- ç m `ÌB t #ªM i?•MX

h`QÈ+ K„i ?„M H¨ K°i KªM? €M? b€M;- #®M T?Q ’K €T- F?¬M; +ªK M?”M çQÊ+ K°

@ h ç M; Î MÆB M¨Q\

h–M G”T M?Qm K¨v- H˜K #˜KX

•M? b€M; `U+ `Ð M?QM; F?¬M; +?¦B K„i +?”K `½B M;QM; F i i?¨M? K°i #¦M; M;Q
/¢M; i`mM; MB M- M? im’M M?Q M?½- T?QM; ç° T?B T?¨K- i` M M;QÌB T?ªM; T?’i
+?Q M;QÌB i Km®M [m€ #€BX

h–M G”T +ªK ;B€+ M;QÌB M¨v ? i bS+ [m2M i?m°+- id Kd bmv M;?o K°i +?9i- i` M #S
Î i¢B ?² S?QÊM; >Q¨M;- F?¬M; T?ªB +?QM? H¨ M;QÌB i`QÈ+ K„i b Q\

@ aQ T?K

h–M G”T p¬ +MM; FBM? M;¢+ F m K°i iB M;- M? M? +?¦M; [m€ tm®M;- HÈM iB M;

@ æ² M?B h–M G”T5 "€B FB M bQ T?K5

L;QÌB i`mM; MB M M?¨M M?¢i M?bM i?Q€M; [m h–M G”T- #¶M; M?B M pmM; i v H
h–M S?QM;- i`QÌM; FB K ç•K i?ŠM; T?Q h–M G”T- i`QM; KB M; HÈM iB M; `Qi ;¨C

@ h–M G”T5 L;QÆB ?¢B +ª M?¨ i 5 h Km®M M;QÆB ç M K¢M;5

GÌB +ÁM +?Q /Si- H¢B #B M i?¨M? ?bM? /€M; i?€B iY h`B m hBM? >¨- p K†i h`B
H¢M?,

@ h–M G”T5 L;QÆB /€K ;B i i`šK- M;QÆB b) T?ªB ;†T #€Q SM;5

G”T iS+- H¢B #B M i?¨M? h?QÊM; Zm M h?B ok- p K†i M?bM h–M G”T ¬M M?m- M
ç`M? M¦B,

@ h–M G”T5 L;QÆB çB ç M ç•m i çB ç M ç¦5 "’i Hm”M bBM? iY- i +?d i?m°+ p K°

>bM? ªM? H¢B +?mv M H–M M[- iB m ?² Hv G M? >² S?B L;mv i M?bM h–M G”T +C

@ >b ?b5 L?•M HQ¢B- M;QÌB i +kM; `’i i?Q+? Î +?mM; K°i +?¶ pÈB M;QÆB M? 5

@ 5

h–M G”T F m iQ K°i iB M;- H”T iS+ idM? i€Q H¢BX æ²M; i?ÌB HQ¢B ç m çÈM F`+?
M?`M ` M `dX

h`QM; KB M; +ÁM K„M;,

@ ",M; J°M; o•M5 *€B M[M?•M +? i iB i M¨v- K°i M;¨v M¨Q ç¦ H½Q iY T?ªB çÁB H¢

h 5

h–M G”T +¦ K°i HQ¢B ªQ ;B€+, i?•M i? +O KbM? ;B®M; M?Q K°i +€B #¦M; + Q bı
/Q F?Q tQ€v iK iY b„+ i`QM; ç M çB M bªM bBM?- ?ÆM M[M;mv M HU+ F?´M; H²
HšM p¨Q i?•M i? +O KbM? ;•v ` X

h–M G”T +„M `,M;- ;B½v /K M;²B /”vX h`QM; ?Q¨M +ªM? i®B i,K H¢M? H)Q M¨v- #,
hY E?Q Zmv i K°i H–M M[X

.mv L;½ æ°+ h¬M

h€+ ;Bª,hB m æ Q S?QM; GÊB

kyeX *?QÆM; kye, h`mv M h®M; h`”M h`QM; æ` G Q5

h?2Q hB M h?B M hY E?Q p”M ?¨M? K°i HQÊi i`QM; FBM? K¢+? +O h–M G”T- M,M
+€+ MÆB i`QM; i?•M i? #„i ç–m çQÊ+ /šM çQÌM;- ` M Hmv M ;•M +®i +MM; +Æ i?

a m ç¦- h–M G”T H¢B #„i ç–m K†+ MB K F?˜m [mv i +?B M F„ .mv L;½ æ°+ h¬M- /
F?´M; H² M¨v iQÈB K€i +?Q i?•M i? X *S +?ªv iW iW M?Q i? - +´ HU+ HQÊM; M¨v F
i?•M i? h–M G”TX h`ªB [m h–M G”T +® w /šM çQÌM;- `ä `¨M; +ªK ;B€+ çQÊ+ +ªK ;
ç M; ;BªK #Èi iWM; +?9i K°iX

æ²M; i?ÌB- h–M G”T +kM; +¦ i? +ªK ;B€+ çQÊ+ HU+ HQÊM; M¨v #„i ç–m /mM; M?”
`ªB ` iQ¨M i?•M i? 5

æ•v i?”i H¨ K°i +ªK ;B€+ p¬ +MM; ?mv M /B m5

h–M G”T +¦ K°i HQ¢B +ªK ;B€+- ;B®M; M?Q ;•M +®i p¨ #„T i?`i iQ¨M i?•M çQÊ+ K°i
+® K°i HQÊiX o®M +€+ F?ÈT tQÆM; #` mv €T +O ",M; J°M; o•M ç ûT H¢B K°i +?
M;mv M i`¢M;X

h`QM; #¦M; i®B F?¬M; K°i iB M; ç°M;- +?d +¦ h–M G”T ç M; FB M i`b F?¬M; M;WM

hmv `^M; [m€ i`bM? M¨v- +kM; b) +U+ F€ ç m çÈMX

L?QM; h–M G”T +kM; ?B m çQÊ+- [m€ i`bM? M¨v +?QM? H¨ ` M Hmv M i?•M i? Kb
b) +¦ HÊB +?Q +ª çÌB5

h–M G”T H¢B F?¬M; #B i- i` M i?U+ i ?B M ;BÌ KbM? ç M; H¨K- +?QM? H¨ /’m ?B
h?”T æ` .mv L;½ æ°+ h¬M i–M; i?S # 5

Gmv M ;•M +®i / i?`i5

Gmv M ;•M +®i / i?`i M¨v ?Q¨M iQ¨M #’i ç²M; pÈB Hmv M ;•M +®i +O pä ;Bª #bM?
Hmv M i? +?d H¨ K†i M;Q¨B- i`ªB [m p +?¢K F?¬M; M;WM; KÈB i,M; F?ª M,M; +?

h` M i?U+ i - Hmv M ç M +m®B +MM; +kM; F?¬M; i? H¨K ;•M +®i / i?`i +¦ #B M ?
SM; pÈB p +?¢K Î i`bM? ç° M?’i ç`M?X E?¬M; ?ÆM i? 5

G9+ M¨v h–M G”T /MM; M,M; HQÊM; +U+ F€ iBM? i?m–M- ç M; F?¬M; M;WM; ` M
#ªM i?•M5

:B®M; M?Q ` M b„i i?¨M? ; M;- b m ç¦ iW ; M; H¢B iBM? Hmv M ` i?ûT- i?ûT H¢B

>B M ;BÌ- ç9M; H¨ h–M G”T ç M; H¨K HQ¢B +?mv M M¨v5

hB M h?B M hY E?Q Zmv i- +?B M F„ *Ym h?B M h?”T æ` .mv L;½ æ°+ h¬M- ;B[?
?¨M? i? v i? HšM M? mX

h?ÌB ;B M F?¬M; M;WM; i`¬B [m i`QM; #¦M; ç K- /–M /–M h–M G”T #„i ç–m +ªK ;
;B®M; M?Q K°i i? M? #BM? F?Q5 *€M? i v +?d +–M /MM; HU+ K°i +?9i- HB M +ªK

L m M?Q F K i?2Q K°i iB M;mv M HU+ Î # M i`QM;- HU+ HQÊM; F?´M; H² +¨M; i?
i? +MM; pÈB M„K ;B[p¨ p”M /KM; HU+ HQÊM; bQ pÈB i`QÈ+ FB +¨M; i? K M•M; +
h–M G”T çSM; Î # M i`QM; ç` H Q F?¬M; #B i t•v /UM; #^M; p”i HB m ;b- +ªK M?”M
imv `^M; i®B ç2M M?QM; H¢B F?¬M; +?9i ªM? ?QÎM; iÈB i?` HU+ +O h–M G”TX .
bm®i M?Q M;¼+- KÆ ?² iªM ` ` # M M;Q¨B K°i +´ €M? b€M; M?m ?Á 5

h–M G”T H’v H¨K FBM? ?½B- M°B i?` ç M çB MX J°i pB M iBM? i? K¨m iQK iBM? I
i` M i`¨M M;”T HU+ HQÊM;- bQ pÈB i`QÈ+ FB F?¬M; ;BªK #Èi +?9i M¨QX h?”K +
?ÆM i`QÈ+ FB 5

"ÎB pb i`QM; bÆM +®+ M¨v +ÁM +¦ K°i +QÌM; ;Bª +ªM? ;BÈB *?Q i¬M- h–M G”T +k
M;Q¨B- K¨ +˜M i?”M `Ki ` F?®M; +? çQÊ+ +´ HU+ HQÊM; i`QM; i?•M i? KbM?X a
K†i i?•M i? #„i ç–m i?m `9i i`Î H¢B- [m i? K K°i H9+- HB M F?¬B T?K+ #° /¢M; #

h–M G”T i?Î /¨B K°i ?ÆBX G9+ M¨v +ªK ;B€+ çQÊ+ +¦ M;QÌB çB b M; # M M¨v- F?Q
HÁM; F?) ç°M;- h–M G”T HB M M^K i` M K†i ç’i- çªQ M;QÊ+ hB M h?B M hY E?QX
iS+ ?¶M HQ¢M i?¨M? K°i çQ¨M- iBM? i?–M HB M i`Î M M m QªB F?¬M; i®i- MY +

æ•v H¨ K°i HQ¢B M;Kv i` M;- M m M?Q ç´B i?¨M? i`QÈ+ FB - F?ŠM; ç`M? h–M G
M;?B KX L?QM; b m F?B i?•M i? i`ªB [m çÊi` M Hmv M M¨v- M,M; HU+ i?W M?”
b® H–MX *?d +–M K°i H9+- HB M +¦ i? F?¬B T?K+ H¢B ?Q¨M iQ¨MX

h`QM; #¦M; i®B- +¦ M;QÌB KÎ +Y K”i i?’i- b m ç¦ +?”K `½B çB iÈB # M +¢M? h–M G

@ h–M G”T5 æWM; ;Bª pÌ M[-i #B i M;QÆB ç½ idM? H¢B `²B5

h?•M i? h–M G”T +?”K `½B ;B”i ;B”i- i?Q¢i M?bM /QÌM; M?Q +¦ T?ªM SM; pÈB •K
i` M M;QÌB h–M G”T HB M #°+ T?€i F?Q iS+ ?¶M HQ¢M- i?Q¢i M?bM i?QÆM; i? `

",M; J°M; o•M F?) ?W K°i iB M;,

@ >W5 æ®B M;?`+? pÈB i X h–M G”T5 æ•v +?QM? H¨ F i +K+ +O M;QÆB5

L¦B `²B- /MM; KkB +?•M F?) ç~v p¨Q M;QÌB h–M G”T- b m ç¦ +9B M;QÌB pQÆM K°i
K†i h–M G”T K°i +?9i- H¢B M? M? +?¦M; i?m p M?Q iB +?ÈTX

h?•M i? h–M G”T ?ÆB F?) ç°M;- M?bM M?Q b) idM? H¢BX ",M; J°M; o•M F?¬M;
ç–m h–M G”T H MX h`QM; ç K ç2M- ? B K„i M¨M; M?bM +?^K +?^K p¨Q K„i +QM K
M¦B,

@ h–M G”T5 hdM? H¢B5

h`QM; i? M? •K M¨v K M; i?2Q K°i +´ M,M; HQÊM; iBM? i?–M F?´M; H²- ? B K„i h-
KÎ ` X *?d H¨ i`QM; ç¬B K„i F?¬M; +¦ K°i +?9i i?–M i`Q M¨QX

",M; J°M; o•M #bM? ioM? i•K ibM? H¢B- ;B[? B K„i #„M ` ? B ç¢Q HU+ HQÊM; iB
? B K„i p¬ i?–M +O h–M G”TX

•K5

J°i +´ #„M i`ª +U+ K¢M? H¨K ",M; J°M; o•M ?ûi iQ K°i iB M;- i`QM; M?€v K„i ç~v h–
i? h–M G”T ç”T p¨Q K†i iQÌM;- T?€i ` K°i iB M; i`–K çK+ i?”i HÈMX

*ÁM i?•M ?bM? ",M; J°M; o•M ç²M; i?ÌB i?®B HmB p T?Q b m- M?€v K„i `ÌB F?Ä
+Y ç` H Q –K K°i iB M;- F?¦ +?†i5

a m ç¦ KÈB H’v i v p¶ p¶ M;U+ K’v H–M- ;QÆM; K†i i€B M?Êi- b„+ K†i ?QªM; bÊ- i`
b„+ ?QªM; ?®iX

oW `²B i`QM; M?€v K„i iB M p¨Q iBM? i?–M ?ªB +O h–M G”T- M¨M; H”T iS+ i?’v
MB M çSM; Î i` M # K†i iBM? i?–M ?ªB Hw F?´M; H² +O h–M G”TX h?’v M¨M; iB
M?bM M¨M;- i`QM; ? B K„i #„M ` €M? b€M; F?¬M; ;B®M; M?Q €M? K„i +O M?•M

.QÌM; M?Q ç®B T?QÆM; pW HB + K„i ç½ M?bM i?’m iQ¨M #° w ç² +O M¨M;- b m
#„M i?ŠM; p¨Q ç€v HÁM; ",M; J°M; o•MX h?”K +?Q F?¬M; i?’v ç®B T?QÆM; +¦ #B
+O ",M; J°M; o•M HB M H”T iS+ iB m i€M- b m ç¦ +ÁM +¦ #` T?ªM T? Î K°i KS+ ç°

*¨M; M?B m ?ÆM- H¨ M¶B bÊ ?½B FBM? ?Q¨M;5

L;QÌB FB H¨ B\

o’M ç M¨v- F?¬M; +?mv M F?ÄB i`QM; ç–m ",M; J°M; o•M çQÊ+X

æSM; ç¦ i?Î /®+ MY M;¨v- ",M; J°M; o•M F?¬M; M;?2 i?’v # M i`QM; i`mv M ` iB M
i?Î T?¨Q K°i +€BX >B M ;BÌ i`QM; ç–m M¨M; +?d +¦ K°i w M;?o, ç +?Q iB m iY M¨

•M? K„i +O M¨M; `ÆB # M i` M K°i iªM; ç€ HÈM K¼+ ç–v ` m t M? Î i` M iQÌM;X :B
G”T çQÊ+ +? i¢Q #^M; i¨B HB m ç†+ i?M- i`mv M i?mv i H¨ pšM i?¢+? i` M i`ÌBX *
+ªM? ;BÈB L?•M h¬M Km®M ç€M? T?€ iW # M i`QM; ` M;Q¨B- +kM; F?¬M; +€+? M

>ÆM M[;B M ç` H Q M¨v Î iW i?ÌB i?QÊM; +´- +kM; F?¬M; T?ªB K°i M?¨ iM #bM?
i®M; i`"M çB i?¬M; ç M K°i +'K ç` M?•M HQ¢B i` M >mv M æªQ5

æ` H Q M¨v +kM; F?¬M; T?ªB i´ iB M hS Zmw J¬M /UM; H M- iW H9+ T?€i ?B M hS
G9+ ç¦ +¦ M;QÌB p¬ w +?¢K T?ªB- HB M #` i`mv M i®M; ç M +'K ç` i` M >mv M æª
+?¢v i?Q€i ` i`Î p X

hW ç¦ p b m i`mv M i®M; i`"M M¨v +kM; çQÊ+ HB i p¨Q +Æ K"i i®B + Q +O hS Zm
+?O KÈB +¦ iQ +€+? #B i çQÊ+X *?Q M M /M H¨ #¨ ;B¨ €Q t€K i`QÎM; H½Q +® +?'
#Q K"i M¨vX

J¶B çÌB K¬M +?O hS Zmw J¬M i`mv M KB M; p i`mv M i®M; i`"M M¨v- i€+ /KM; H
T?O tm®M;- çQÊ+ bY /KM; ç i` M¢MX

*?Q iÈB #•v ;BÌ ",M; J°M; o•M i?"i F?¬M; M;?o iÈB T?ªB bY /KM; ç M M¦X

J¨ ?B M ;BÌ- M¨M; ç½ bBM? ` p¬ +MM; FB M; F} pÈB h–M G"TX "Q K"i i` M M;QÌB
H„K- ?ÆM M[K¢M? ç M ç€M; bÊX

*„M `,M; K°i +€B- ",M; J°M; o•M ç†i i v H M F?®B ç€ HÈM K¼+ ç–v ` m t M?X

J†i ç'i i`mv M ç M K°i i`"M `mM; ç°M; `'i M?Ä- b m ç¦ p M; H M •K i? M? `,M; `„+X
H Q +O h–M G"T- i` M K†i ç'i H"T iS+ tm'i ?B M iWM; iB b€M;- M?[M; iB b€M; M
?B m i?–M #QX •M? b€M; /–M K¢M? H M- +?B m b€M; # K†i ç` H Q- ç M t2M F?„

" M i`QM; ç` H Q +?Êi b€M; bO M?Q # M M;¨v- K°i +°i b€M; +U+ K¢M? M´ ` - +?
i? h–M G"T ç½ #B M K'i F?ÄB ç` H QX

",M; J°M; o•M M?bM F?¬M; +?ÈT K„i- ç M F?B i?•M ªM? h–M G"T ?Q¨M iQ¨M #B M
KÈB i?Î T?¨Q K°i +€B- tQ v M;QÌB /U p¨Q iQÌM;X E?¬B T?K+ i•K ibM? +O KbM?-
M†M;X

h`QM; HÁM; K°i i`"M M? M?äK, +m®B +MM; +kM; i®M; F?S i´ i¬M; M¨v çB `²B- +-
ç` çB- +€B M¨v F?¬M; +¦ K°i +?9i [m M ? ;b pÈB i +ª5

@ h?B ok5 h–M G"T #B M K'i F?¬M; i?'v M[5

@ *€B ;b\ G¨K b Q +¦ i? +?S\ *€+ M;QÌB M?®i ?„M Î i`QM; ç` H Q- H¨K b Q H¢B F

@ §B5 B #B i iB m iY M¨v /MM; T?QÆM; T?€T ;b- +QM F?¬M; +ªK ;B€+ +¦ K°i +´ +
ioM? ?„M H¨K ` X aQ T?K #B i +QM F?¬M; iBM- +QM i?2Q pB bQ ç M ç¦ b) #B iX

h?QÊM; Zm M h?B ok HŠM; H†M; çSM; Î +Y ç` H Q- +ªK M?"M M,M; HQÊM; # M i`
#B MX h?QÊM; Zm M h?B ok +?–K +?"K #QÈ+ iÈB- .B T h?B M .K+ çSM; Î +Y - •K
oW `²B ",M; J°M; o•M K†i ç–v ?QªM; bÊ iÈB ibK M¨M;- M¦B h–M G"T #B M K'i F?Ä

.B T h?B M .K+ iU M?B M b) F?¬M; / /¨M; iBM iQÎM; K¬M +?O K†i M;Q¨B çÆM i?
i`–K M¨vX hmv M?B M b m F?B M¨M; i"M K„i M?bM i?'v- F?¬M; i?W M?"M F?¬M; çQ
+¦ ;B i h–M G"TX "ÎB pb i` M K†i ç'i- `ä `¨M; F?„+ K'v /'m `¢+? i?¨M? +?[X

óh?B ok5 h b) i`Î p ç¦M Km°B5ô

h?QÊM; Zm M h?B ok M?bM K'v +?[M¨v- v M H†M; K°i H9+X E?¬M; `ÆB H - +kM;
ioM? ç M M¶B H¨K M;QÌB i bÊ ?½BX

@ *?m˜M #` +?Q i K°i ;B M ioM? imX h Km®M # [m M im Hmv MX

Í i`QM; HÁM;- h?QÊM; Zm M h?B ok v M H†M; M¦B, óh–M G"T5 Jm°B Î MÆB M¨v
?mvM? F?¬M; i`Î p M[- M?Q p"v bÈK Km°M +¦ M;¨v i b) ;B i K¬M +?O ",M; J°M
?mvM?5ô

h–M G"T p¨Q H9+ i`"M T?€T # M i`QM; ç` H Q F?ÎB ç°M;- HB M +ªK i?'v F?¬M; ´
[mª i?"i [m€ ;B®M; pÈB çQ¨M M,M; HQÊM; #ªv K¨m çQ ?„M iB M p¨Q >mv M æªQ5

h?”K +?Q ?Q¨M iQ¨M H¨ +MM; K°i HQ¢B M,M; HQÊM;X h–M G”T F?¬M; F`T M;?o M
i` M K†i ç’i- ?v p¼M; h?QÊM; Zm M h?B ok +¦ i? i?’v çQÊ+X

J¨ i` M i?U+ i - ",M; J°M; o•M pb +?SM; KBM? KbM? p¬ i°B- /M H¨ h?QÊM; Zm M h
+kM; b) M?„+ M?Î +?Q M¨M; ’vX

æ•v `ä `¨M; H¨ K°i +€B h`mv M i®M; i`”M- +€B M[M?•M çB M FB çQ KbM? çB iÈ
G”T pW Mªv` w M;?o M¨v- HB M +ªK ;B€+ ?Q K„i- #ªM i?•M ç½ tm’i ?B M Î i` M
h–M G”T T?K+ ?²B iBM? i?–M H¢B- K°i +´ HU+ HQÊM; +QÌM; ç¢B HB M ?MM; ?²M

.mv L;½ æ°+ h¬M

h€+ ;Bª,hB m æ Q S?QM; GÊB

kydX *?QÆM; kyd, *’K æ` >mv M æªQ5

",M; J°M; o•M p¨Q i`QM; K°i K”i i?’i- MÆB M¨v +?d +¦ K¶B M¨M; KÈB çQÊ+ p¨QX or
;B M i`mv M ç M K°i i`”M / Q ç°M; /[/°B- M,M; HQÊM; K¢M? K) ç€M? T?€ #®M T?

a m ç¦- K°i #¦M; M;QÌB p†M p Q Î i`QM; F?¬M; ;B M M¨v- iW iW H° ` i?•M i? X "`
K†i ç’i- +?QM? H¨ #¨ ;B¨ €Q t€K FB @ æ¢B i`QÎM; H½Q hS Zmw J¬M5

*?ŠM; [m p¨Q H9+ M¨v- #¨ ;B¨ €Q t€K b„+ K†i i`Q i¨M- ibM? i?–M ?ûQ `k- +U+ F€
o•M i?–M b„+ #bM? ioM?X G9+ ç¦ F?B #¨ i Km®M +?¢v i`®M- HB M +ªK i?’v +¦ K°i
M´B ?9i #¨ i p¨Q i`QM; K°i F?¬M; ;B M F€ /`X a m ç¦- i`QM; F?¬M; ;B M FB F?¬M
i`ÌB ç’i- F?¬M; +¦ MQÈ+- F?¬M; +¦ ?Q +Ä +•v +®BX h`QM; ?B M i?U+ +¦ çO K¼B i
+¦5

:B®M; M?Q H¨ K°i i? ;BÈB i`QM; KÆ- M?QM; H¢B +U+ F€ +?•M i?U+X L m F?¬M
;BÈB .mM; h?B M +MM; i•K +ªM? K¢M? K)- bÊ ``^M; F?¬M; #` M;? M +? i- +kM; ç½

@ ob b Q F?¬M; ;B i i \

h`QM; ç¬B K„i i K ;B€+ +O #¨ ;B¨ €Q t€K +¦ +?9i ?QªM; bÊ ?ÄBX L m M?Q H¢B ç #
K°i H–M M[- i?¨ ``^M; #¨ i +? i çBX "ÎB pb Î F?¬M; ;B M ç¦- +?ŠM; M?[M; F?¬M; +¦
i +kM; F?¬M; i? KÎ KB M; M¦B +?mv M- i?•M i? +kM; F?¬M; ç°M; ç”v çQÊ+5

GQ¢B ?¨M? ?¢ M¨v- pQÊi [m€ t M¶B ç m çÈM /Q i?•M i? ;•v ` X

@ ob b Q i F?¬M; Km®M ;B i M;QÆB\ h¢T L;¼+ #` i ;B i5 :B®M; M?Q M;QÆB- ª i

o K†i ",M; J°M; o•M #bM? ioM?- ç®B K†i pÈB #¨ ;B¨ €Q t€K FB M? ;B¼M; M¦BX

@ L;QÆB +U+ F€ ?”M i - M;QÆB Km®M ?¨M? ?¢ i X *¦ T?ªB ? v F?¬M;\

h`QM; ç¬B K„i i K ;B€+ +O #¨ ;B¨ €Q t€K FB #„M ` iB b€M; ç°+ €+X

@ E?¬M; b B5 o®M H¨ i +kM; /U ç`M? M?Q i? - çQ+? i?”i H¨ i ?”M M;QÆB5 *?ŠM
h?B M .K+ +kM; +U+ F€ ?”M M;QÆB- p®M i Km®M ;B Q M;QÆB +?Q M¨M;- ç M¨M
[m iQM? ibM? .B T h?B M .K+ [m€ KS+ + Q M;¢Q- iBM ``^M; M¨M; +kM; b) F?¬M; ?

",M; J°M; o•M +QÌB H¢M? HMM;- M¦B iB TX

@ L m /U i?2Q M?[M; +?mv M M;QÆB ç½ H¨K- M;QÆB +¦ +? i K°i i`,K H–M +kM; -
b) +?Q M;QÆB K°i +Æ ?°B H”T +¬M; +?m°+ i°B- M m M?Q H¨K i®i- b m M¨v M;QÆ
J¬M- +ÁM +¦ [mv M mv + Q M?’iX h? M¨Q\

"¨ ;B¨ €Q t€K M?2Q K„i H¢B M?bM ",M; J°M; o•M- #¶M; M?B M +QÌB F?†+ F?†+ [
M¦B,

@ L¦B çB5 *¦ +?mv M ;b +–M i K M; iB M; i? v M;QÆB\

",M; J°M; o•M +QÌB ç¢K M?¢i,

@ L;QÆB +kM; [m€ +QB i?QÌM; i - H) M¨Q i +?d +¦ +?9i iB M ç² M?Q p”v\ >W5 G¨ i
M?B M +¦ w Km®M çB i? iK+ H`+? H½K K°i T?2MX o®M H¨ i /U ç`M? çQ hS Zmv
.K+ [mªM Hw- +?ŠM; [m iB m iY h–M G”T +?¢v i?Q€i- K¨ .B T h?B M .K+ F?ŠM; ç`
ç - +?Q +?„+ b) T?€i bBM? tmM; ç°i F`+? HB i pÈB h–M G”T FB X J¨ M;QÆB H¢B
+? i ?ŠM T?ªB iQM? H M ç–m ?„M- ?„M +?ûK `KM; #®M M;¦M i v +O M;QÆB- ?ŠM
+?S\

@ E?¬M; b B5 G¨ i ?”M ?„M i?’m tQÆM;- p”v i?b b Q\ E?¬M; T?ªB M;QÆB Km®M
J¬M H¨K K¬M +?O ? v b Q\

"¨ ;B¨ €Q t€K #om K¬B- F?¬M; #B i ",M; J°M; o•M +¦ +?O w [m, ;bX

@ >„M\ J¬M +?O\ > ? 5 L;QÆB M?’i ç`M? M;?2 b B `²B- ç¦ H¨ K°i +?mv M F?¬M; +

",M; J°M; o•M +QÌB +QÌB,

@ o®M i +?d Km®M HÊB /KM; ?„M- KQB ` çQÊ+ #Q K”i i` M M;QÌB ?„M- ç€M; iB
M¨v i`ÆM M?Q +€ +?¢+?- F?¬M; M„K #„i çQÊ+- M m M?Q i`Î p i`ª i?M i?b +kM; +?
+?®M; çÐ çQÊ+ ?„M5

h`QM; K„i #¨ ;B¨ €Q t€K +?Êi H¦2 b€M;- /Q /U K°i +?9i- iW iW ;”i ç–m,

@ L;QÆB iBM iQÎM; i M?Q p”v\

@ æQÆM; M?B M F?¬M; iBMX L;QÆB Mm®i pB M ç M /QÊ+ M¨v p¨Q- i`QM; pÁM;
M;mv ?B K M¨QX a m # M,K- i b) i`Î p i`QÈ+ ;BªB ç’m *?Q i¬M- M m M?Q F?¬M
i b) +?Q M;QÆB i?m®+ ;BªBX "ˆM; F?¬M;- M;QÆB ?B m

",M; J°M; o•M M¦B tQM;- H’v i`QM; HÁM; ` K°i pB M ç M /QÊ+ MûK +?Q #¨ ;B¨ €Q

"¨ ;B¨ €Q t€K H¨K ` p i ç½ #B i H¨ M?Q i? - T?šM M° Mm®i pB M ç M /QÊ+ M¨v
J°M; o•M ç°i T?€- #¨ i +ÁM +¦ i? +?®M; +U K°i +?9i- iW b m F?B ",M; J°M; o•M b
HU+ #ªM i?•M ç½ i,M; +QÌM; K’v +?K+ H–M- #¨ i F?¬M; +ÁM F?ª M,M; +?®M; +U
J°M; o•M # [m M im Hmv M- ",M; J°M; o•M +?Q # Q ;BÌ #B m ?B M K°i +?9i #’i K
M M #¨ ;B¨ €Q t€K M¨v Hm¬M #` M¨M; i ;¢iX

*?ŠM; [m M;?o M?[M; +?mv M M¨v ç½ F?¬M; +¦ i€+ /KM; M[- #¨ ;B¨ €Q t€K M¨v i?C
i?•K ç°+- /M H¨ ç®B K†i pÈB ",M; J°M; o•M i?U+ HU+ pQÊi t #ªM i?•M- pšM #B m
T?K+ iU M?B MX

a m ç¦ ?ÄB,

@ hB m iB M M?•M h?QÊM; Zm M h?B ok ç•m\ *¦ T?ªB +kM; +?¢v i?2Q iB m iY FB

"®T5 ",M; J°M; o•M pmM; i v i€i p¨Q K†i #¨ ;B¨ €Q t€K- imv `ˆM; F?¬M; /MM; M°B
#¨ ;B¨ €Q t€K FB +kM; F?¬M; +¦ #’i +S M,M; HU+ +?®M; +U M¨QX Í i`QM; +?¶ F?
F?¬M; +? i +kM; +QB M?Q #¨ i +¬M; HU+ i?•K ?”m `²BX

h` M F?m¬M K†i i`¨M ç–v M T M?,M +O #¨ ;B¨ €Q t€K FB - H”T iS+ tm’i ?B M K°i #

",M; J°M; o•M ?Ì ?[M; M¦B,

@ æ¢B i`QÎM; H½Q5 h +ªM? +€Q M;QÆB- h?QÊM; Zm M h?B ok F?¬M; ;B®M; pÈB
H B +O hS Zmw J¬M +?9M; i - ç²M; i?ÌB +kM; H¨ M;QÌB i?W F +?S+ p` K¬M +?O
+ÁM /€K #’i FQM? pÈB M¨M;- +˜M i?”M i H”T iS+ ;B i M;QÆB M; v5

E?¦2 KB M; #¨ ;B¨ €Q t€K +Q [m„T K¢M? K)- i`QM; K„i t i [m K°i iB Q€M ç°+X *kM
+S T?ªM F?€M; M¨Q- M? ;B¼M; M¦B,

@ _ä5 h #B i5

@ hmv M?B M

",M; J°M; o•M i`–K M;•K K°i +?9i- M¦B,

@ L m M?Q i`QM; # M,K- iB m iY h–M G”T FB i`Î p - M m M;QÆB F?¬M; ç®B T?¦
/MM; h?QÊM; Zm M h?B ok mv ?B T ?„M K°i +?9iX L?QM; i +ªM? +€Q M;QÆB- F
K°i +¼M; i¦+ +O h?QÊM; Zm M h?B ok5 "ˆM; F?¬M;- M;QÆB #B i F i +K+ +O KbM

"¨ ;B¨ €Q t€K ;”i ç–m t€+ M?”M H–M M[X a m F?B hS Zmw J¬M i`ªB [m K°i T?2M
HB M F?¬B T?K+ #bM? ioM?X h?QÊM; Zm M h?B ok ç®B pÈB pB + #¨ ;B¨ €Q t€K F
iS+ ;B”M ",M; J°M; o•M M¦B F?¬M; ;B[HÌBX hmv M?B M M¨M; +kM; i?¬M; KBM? F
K¶B M;¨v ç m +–M KšM im Hmv MX

",M; J°M; o•M H”T iS+ `ÌB F?ÄB hS Zmw *®+- F?¬M; #B i imM; iQ+?X

h–M G”T +ªK ;B€+ çQÊ+ +¦ K°i +´ HU+ HQÊM; K¢M? K) FûQ p T?Q KbM?- i?•M ?b
K°i ç¢Q i¨M ªM? ;B[F?¬M; i`mM;- p9i # v i`®M p K°i ?QÈM; F?€+X

oB M iBM? i? K¨m iQK i`QM; ç M çB M T?mM i`¨Q M,M; HQÊM;- i`QM; M?€v K„i
i?•M h–M G”T- iB T ç¦ +?d i?’v K°i +€B #¦M; p¨M; H¦2 H M `²B #B M K’iX

h`QM; HÁM; h–M G”T M;?B ?Q†+- M?bM i` M HU+ HQÊM; +¬M; FQ+? M¨v- i?U+ H
K°i FQ+? F?¬M; i`9M; HB M [m v M;QÌB #Ä +?¢v +?S\

L; v b m ç¦- h–M G”T HB M +ªK ;B€+ çQÊ+ ?ÆM KQÌB +´ M,M; HQÊM; K¢M? K) çB
KbM?X h–M G”T M Q M Q- H”T iS+ i`QM; HÁM; i?–K K„M; K°i iB M;- i?B i`B M F?
M¨v ;B®M; M?Q K°i +QM ;B¦X

L; v b m ç¦- KQÌB K’v i?•M ªM? K¨m p¨M; /¨B +ª i?QÈ+ tm’i ?B M Î M; v MÆB h–M
h–M G”T #B M K’i +MM; `®M; HÈM K’v iB M;- b m ç¦ KÈB T?šM M° tQ v M;QÌB #Ä

L?bM #° /¢M;- ;B®M; M?Q K°i HQ¢B ç°M; p”i ?¼ +?²M- M?QM; +QM K„i H¦2 b€M; M
H¬M; M?¼M ?Q„+- p¨ M,M; HQÊM; T?mM i`¨Q i` M +Æ i? - ç m M¦B `ä +?9M; M¦ F?

h–M G”T K°i ?ÆB +?¢v ` ?ÆM KQÌB /†K- i?–M i?S+ T?¦M; ` +ªK ;B€+ çQÊ+ tmM;
?B K- KÈB i?Î /¨B K°i ?ÆBX J¨v M?,M H¢B- ?B M ;BÌ ?„M +ÁM F?¬M; #B i ç•v +¦ +
M[X

smM; [m M? K°i KªM? M ioM?- HBM? F?Q Î ç•v `’i bmM; i9+- F?¬M; +ªK M?”M çQ

L?QM; iW F?B h–M G”T pW KÈB tm’i ?B M HB M ;†T T?ªB K’v HBM? i?9 +¬M; FQ+
v M H¨M? ;b5

",M; J°M; o•M5 æ² ç¨M #¨ ç€M; +? i M¨v5 h`QM; HÁM; h–M G”T ?mM; ?,M; K„M; K°
bmv iQX G) M¨Q ",M; J°M; o•M F?¬M; /€K ;B i KbM?- i?”i bU H¨ bÊ « Zm”M oQÆM
M¨M; i H¨K b Q +¦ +Æ ?°B M?”M i?S+ « Zm”M oQÆM; +?S\

h–M G”T i`,K iQ F?¬M; i? Hw ;BªB- +?d +¦ i? +?Q `ˆM; i´ iB M hS Zmw J¬M +MM;
+¦ ;B Q iB T ;b- KÈB F?B M ",M; J°M; o•M FB M; F} KbM? M?Q p”vX

J†+ F i? M¨Q- i`QM; HÁM; h–M G”T +kM; M;? M K°i ?ÆB €+ F?QX © ç¨M #¨ FB
M¨v- i`QM; HÁM; +kM; F?¬M; +¦ w ;b i®iX æ†+ #B i M¨M; i H¢B +ÁM Km®M K¢M?
çÊB h–M G”T T?ªM FQ+?- i?b +?QM? #ªM i?•M M¨M; ç½ #` /¼ HmB- +kM; F?¬M; #

h–M G”T +¦ +?9i T?šM M°- p®M +?m˜M #` i?W /`T H9+ ",M; J°M; o•M /Á tûi iBM?
?¢ ç°+ M¨M; K°i +?9iX .M H¨ F?¬M; i? ;B i M¨M; i - M?QM; Qi` F?B M iBM? i?–
H¨ +?mv M / /¨M;X

hB M M;?B +?Q M;QÆB5

h`QM; HÁM; h–M G”T M;?o p”v- H9+ M¨v h–M G”T pšM Hm¬M #ªQ i`b T?¢K pB K°i /†
bBM? ` - H¢B F?B M i?–M b„+ h–M G”T ?Q¨M iQ¨M M;?B K M;?`X

æ®B T?QÆM; +?d i?B m +?9i M[- H¨ +¦ i? ;B’m /B K çQÊ+ i?–M i?S+ +O KbM? `

h–M G”T iU iBM- /M H¨ +QÌM; ;Bª +ªM? ;BÈB L?•M h¬M M?Q ",M; J°M; o•M +kM; F?
i?S+ +O KbM?X L?Q p”v- F iÈB ç•v +¦ i?U+ HU+ `’i K¢M? F?¦ çQ€MX

h–M G”T #„i ç–m ç T?ÁM; iQ¨M /B M- M?QM; K¨ H¨K ?„M ;B”i KbM?- H¨ ç®B T?QA
;B’m ;b- T?¦M; i?ŠM; p ?QÈM; ?„MX

s¬M; iÈB +?¶ KbM?\

L; v i`QM; H9+ h–M G”T M;?B ?Q†+- K°i +QM #€Q ç2M iQ¨M i?•M ç2M M?Q KU+-
#° H¬M; b€M; #¦M;- +Æ #„T ç T ç)- iQ¨M i?•M i`¨M M;”T K°i +´ / Q ç°M; M,M; HQÊ
i`QM; i–K K„i h–M G”TX

h?’v h–M G”T- #€Q ç2M HB M b[M; bÌ- +¦ H) F?¬M; M;?o iÈB MÆB M¨v +ÁM +¦ K°i
M;YB çQÊ+ K°i +?9i KMB +¨M; F?¬M; +ªK M?”M çQÊ+ F?Q iS+ +O ?„MX

"€Q ç2M H”T iS+ +9B i?’T ç–m T?€i ` K°i iB M; `Qi ;¨Q- i`QM; ç¬B K„i H° ?mM; [
h–M G”TX

h–M G”T iW i`QM; €M? K„i ?mM; i¨M M?QM; çÆM i?m–M +O #€Q ç2M M¨v- M?bM
t9+ pÈB M?•M HQ¢BX ob p”v h–M G”T KdK +QÌB- [m v p T?Q #€Q ç2M M¦B,

@ L¨v iB m iY FB - i F?¬M; +¦ #’i +S €+ ;b M¨QX L;QÆB

h–M G”T pW M¦B- tÁ2 ? B i v ` #B m i?` KbM? F?¬M; +¦ pk F?Q ;b- b m ç¦ M?2 `,

@ L;QÆB Km®M H¨K ;b i?b H¨K çBX

æ¬B K„i +O #€Q ç2M M?bM h–M G”T +¦ +?9i ?² M;?B- +?ŠM; [m pšM +ªM? ;B€+
ç–m iªM ` K°i +´ F?Q iS+ +QÌM; ç¢B- ûT p T?Q h–M G”TX

h?U+ bU H¨ K°i +QM b9+ bBM? K¨5

h`QM; HÁM; h–M G”T H„+ ç–m- b„+ K†i F?¬M; ç´B i?W M?”M €T HU+ +O +ÁM #€
+kM; p¬ +MM; ;B”i KbM?X *€B i M M¨v imv i ç®B H¨ K°i HBM? i?9 >¦ ?bM? F€5
M;QÌB M¦- Qi M?’i +kM; +¦ i?U+ HU+ .mM; h?B M +ªM? +O pä ;Bª M?•M HQ¢B5

æ•v `®i +m°+ H¨ +€B MÆB [m, [m€B ;b\

.mv L;½ æ°+ h¬M

h€+ ;Bª,hB m æ Q S?QM; GÊB

ky3X *?QÆM; ky3, .K .¶ GBM? h?95

æ®B pÈB HQ¢B HBM? i?9 M; M; i¨M; M¨v- h–M G”T +?d +¦ i? +?m˜M #` i`®M i`€M
+QM #€Q ç2M M¨v i?U+ bU +¬M; FQ+?- p”v i?b KbM? #Ä +?¢v5

J†i KkB +kM; F?¬M; [m M i`¼M; #ˆM; K¢M; b®M;X æ€M? pÈB i?S M¨v K°i ?²B- imv
M?QM; M m H¢B /šM ç M HBM? i?9 K¢M? K) ?ÆM p”v ç9M; H¨ +?Q€M; p€M; `²BX

@ G¨K b Q M;QÆB F?¬M; bÊ F?Q i? +O i \

L;Q¨B /U HB m +O h–M G”T- +QM #€Q ç2M ?bM? i? iQ HÈM M?QM; +ÁM M?Ä im
M;QÌB- ?ÆM M[+ÁM ?ÄB M;•v i?Æ M?Q p”vX

h–M G”T +QÌB i?–K- M¦B,

@ "ÎB pb i HÊB ?¢B ?ÆM M;QÆB- iU M?B M b) F?¬M; bÊ F?Q i? +O M;QÆBX G
F?¬M; Km®M +?’T M?†i pÈB M;QÆB b Q\

"€Q ç2M M;?o `ˆM; M?•M HQ¢B M¨v M¦B i?”i F?¦ M;?2- M?QM; T?K i?•M M¦ iWM; M
#` F?Q i? +O M;QÆB ûT #S+ çQÊ+- M?Q p”v M;QÆB +?d +¦ i? H¨K ? B HQ¢B T?

h?–M T?K+- ?Q†+ H¨ i`®M5

*?d H¨ Î i` M pMM; ç’i i?B M çQÌM; +O HBM? i?9 M¨v- #¶M; M?B M tm’i ?B M K°i M
ç m +QB i?QÌM;- H¢B +ÁM F?¬M; bÊ F?Q i? +O M¦- çB m M¨v H¨K +?Q #€Q ç2M

o b p”v M¦ M¦B iB T,

@ L;?2 M¦B M?•M HQ¢B `’i i?Q+? M¦B K¢M? KB M;- B #B i +¦ T?ªB M;QÆB ç M; M

:B¼M; #€Q ç2M i` im´B M¨v M;?2 +S M?Q K°i çS #û i` B KÈB H M # - ? i bS+ MQ
çQÊ+ +QÌB ` iB M;- F?¬M; M;?o ` Î MÆB M¨v H¢B ;†T HQ¢B +?mv M i?9 p` M?Q

h`QÈ+ FB FBM? M;?B K ;B Q iB T +O h–M G”T pÈB HBM? i?9 iB m ?² Hv +kM; `’
iB m ?² Hv T?ªB i?¨M? i?K+ ?ÆM #€Q ç2M i` im´B M¨v `’i M?B mX *€B iB m iY M
M?•M HQ¢B- `ä `¨M; H¨ K°i çS #û K¨5

L;?o p”v- #’i +?Êi K°i w M;?o HÈM K”i H†M; v M tm’i ?B M i`QM; ç–m h–M G”TX

G9+ iB m ?² Hv `ÌB çB- h–M G”T +kM; +¦ p¨B T?–M F?¬M; #ÄX æ¦ H¨ K°i i v ç’K K
*®+- M m M?Q +¦ iB m ?² Hv Î ç¦ M m +¦ M¨M; Î ç¦ i?b +kM; +?Q +?„+ H¨ ç®B i?O
o•M ç€M; +? i FB X

h–M G”T #om K¬B- bmv M;?o +¦ +?9i KB M K MX

@ L 5 L?•M HQ¢B FB - b Q M;QÆB F?¬M; i`ª HÌB i - #` i M¦B i`9M; `²B T?ªB F?¬M
,M i?`i M;QÌB M[ - M m F?¬M; M;QÆB ç i M K i?Y t2K M?•M HQ¢B +¦ KMB p` ;b\

"€Q ç2M i` im´B i?’v h–M G”T i`–K K†+ F?¬M; M¦B ;b- +ÁM iQÎM; `^M; #` M¦ M¦B i
#€Q FB - `,M; M M? /¨B ` - H° ` p +QÌB H¢M? ç„+ wX

@ L¦B K¢M? KB M;\ h b Q\

h–M G”T +QÌB ? ? - i`QM; F?QªM; F?„+ i?•M i? #°+ T?€i K°i +´ F?Q i? F?´M; H
+O #€Q ç2M M?Q K°i +QM b¬M; HÈM- p”v +´ F?Q i? +O h–M G”T ;B®M; M?Q K°i
b¬M; /”v b¦M;- +?d i?ŠM; p¨Q #€Q ç2M i` im´B FB X

"° H¬M; ç2M imv M iQ¨M i?•M #€Q ç2M +?Êi /UM; i?ŠM; H M- çm¬B M?’+ + Q H M
K„i iQ€i ` iB bÊ ?½B `mM bÊX L?[M; K¦M; pm®i b„+ #ûM K¢M? K) #€K p¨Q K†i ç’

E?Q i? h–M G”T iÈB M? M?- i?m +¨M; M? M? ?ÆM- +?d i`QM; M?€v K„i HB M #B
#€Q ç2M i` im´B FB i`QM; K„i ç½ i`¨M ç–v ?QªM; bÊ p¨ +ªM? ;B€+- pW +QÌB pW

@ h? M¨Q\ *¦ T?ªB H¨ i K¢M? ?ÆM M;QÆB M?B m ? v F?¬M;\

"€Q ç2M F?¬M; iU +?O çQÊ+ HB M ;”i ç–m- ? B +?•M i`QÈ+ [m€ `¢T i` M K†i ç’i- K
H M i` M ? B +?•M i`QÈ+- i`QM; ;B¼M; M¦B H° ` p bÊ ?½B,

@ L?•M HQ¢B ?MM; K¢M?- M;QÆB K¢M? ?ÆM i 5

h–M G”T M?bM #€Q ç2M- b m F?B F?¬M; +ªK M?”M çQÊ+ ç`+? w iW i` M M;QÌB M
tm®M;X h–M G”T pQÆM i v ç†i H M ç–m +QM #€Q ç2M i` im´B FB - K°i +ªK ;B€+ K
ç2M +kM; F?¬M; [m2M pÈB ?¨M? ç°M; M¨v- #` M?•M HQ¢B FB bÌ M?Q i? - i`QM; +
;WX *?ŠM; [m M; v b m ç¦- iB M; ;–K ;W HB M #B M i?¨M? iB M; ?W ?W ?QÎM; i?
M?Ä M;Q M M;Q½MX

J°i K¨M M¨v- #’i F H¨ M?•M HQ¢B ? v HBM? i?9 M¨v M?bM i?’v- ç m b) +ªK i?’v F
+?QM? #ªM i?•M h–M G”T +kM; +ªK ;B€+ F?¦ +¦ i? ;BªB i?Q+?X .QÌM; M?Q h–M G
HU+ ?9i pÈB K°i Qi HBM? i?9X

h`QM; HÁM; M? M? +?¦M; tQ v +?mv M- h–M G”T M;²B Î # M +¢M? #€Q ç2M- i?m”M

@ æ•v H¨ MÆB M¨Q\

"€Q ç2M +kM; +ªK ;B€+ çQÊ+ H9+ M¨v M?•M HQ¢B ?MM; K¢M? FB F?¬M; +¦ €+ w
i`mv M ç M iW i` M M;QÌB ?„M H¨K +?Q M¦ ? i bS+ i?QªB K€BX

L;?2 h–M G”T M¦B- #€Q ç2M M;˜M; +€B ç–m iQ HÈM +O KbM? H M- K°i ç¬B K„i +¦
?ÄB,

@ L?•M HQ¢B5 L;QÆB H¢B F?¬M; #B i ç•v H¨ MÆB M¨Q\ o”v H¨K b Q M;QÆB çB i

@ h \ h H¢+ çQÌM;X

h–M G”T `ÆB p¨Q çQÌM; +MM;- +kM; +?d +¦ i? F?¬M; M?bM iÈB F?BM? #d i`QM;
/®BX h?”i bU H¨ h–M G”T +kM; F?¬M; #B i H¨K i? M¨Q KbM? H¢B çB iÈB ç` T?Q

Zmª M?B M- i`QM; ç¬B K„i p¨M; i?”i HÈM +O #€Q ç2M H”i M;QÊ+ H¢B- H° ` K°i
b m ç¦ M¦B,

@ G¢+ çQÌM; H¢B +kM; +¦ i? H¢+ çQÊ+ ç M +?¶ M¨v\ L?•M HQ¢B- i?”i F?¬M; i? F
+QÌM; ;Bª5 h i?”i bU ?Q¨B M;?B H¨K b Q M;QÆB +¦ i? çB [m ?mM; ?B K i`MM; i`

"€Q ç2M M¦B tQM;- +ÁM H„+ H„+ +€B ç–m HÈM +O KbM?- KÈB M¦B,

@ LÆB M¨v H¨ K°i i`QM; M?[M; +’K ç` +O >mv M æªQX *€B ;¼B H¨ +’K ç` - iU M?
+€+ M;QÆB K¨ i?¬BX *ÁM ç®B pÈB HBM? i?9 K¨ M¦B- MÆB M¨v H¨ i?B M çQÌM;5

h–M G”T i?Î /¨B K°i ?ÆB- i?–K M¦B, +ÁM K v MÆB M¨v pšM Î >mv M æªQX hmv M
i?®M; ?”M M[M?•M ",M; J°M; o•M FB X *QM ç¨M #¨ ç€M; +? i M¨v- H¢B i`mv M i®
+’K ç` - `ä `¨M; H¨ Km®M i +? i Î i`QM; M¨v K¨X

@ o”v MÆB M¨v +€+? MÆB M?•M HQ¢B bBM? b®M; +¦ t H„K F?¬M;\

h–M G”T ?ÄBX

"€Q ç2M i` im´B H„+ ç–m- b m ç¦ M¦B,

@ _’i t 5 .M b Q i +ÁM +?Q iWM; çB iÈB MÆB +¦ M?•M HQ¢B bBM? b®M;- +¨M;
L;QÆB H¨ M?•M HQ¢B ç–m iB M i ;†T çQÊ+5 L m M?Q F?¬M; T?ªB i pW p†M +¦
F?¬M; M¦B çQÊ+ M;¬M M;[+O M?•M HQ¢B +€+ M;QÆBX

@ o”v M;QÆB +¦ i? M¦B +?Q i #B i- H¨K b Q KÈB +¦ i? `ÌB F?ÄB MÆB M¨v +?S\

h–M G”T ?ÄBX

@ " M M¨vX

"€Q ç2M çSM; /”v tQ v M;QÌB H¢B- ç–m ?QÈM; p T?Q ç¬M;- pQÆM K°i +?•M #€Q

@ h +?¢v K°i K¢+? # M;¨v- H¨ +¦ i? ç M ç` T?QÆM; M?•M HQ¢B +Q i`9X

hB T ç¦- H¢B [m v ç–m +?mv M b M; K°i ?QÈM; F?€+- M•M; +?•M #€Q H M +?d,

@ " M FB X h +?¢v i?ŠM; HB M iK+ M,K M;¨v- +¦ i? ç M MÆB M?•M HQ¢B bBM? b®
MÆB M¨v +–M tmv M [m ç` #¨M +O `’i M?B m HBM? i?9 `’i +QÌM; ç¢B- +?Q iÈB

h–M G”T H„+ ç–m +¦ +?9i T?B M Km°M- i?–K M;?o, t2K ` MÆB M¨v H¨ pMM; ç’i i`
T?QÆM; i€K ?QÈM; ç m +¦ imM; iQ+? +O M?•M HQ¢B- K¨ /M H¨ i?¨M? S?QM; a ?
ç2M M¨v F?ŠM; ç`M? +kM; M?Q F?¬M;X L¦ M; v +ª M?•M HQ¢B +kM; +?Q i?’v [m
K’v +€B M¨v\

@ o”v # M i`QM; i°+ ç¨M +O +€+ M;QÆB +¦ +QÌM; ;Bª M¨Q çB [m i?¨M? i?` M?•M
i çB ;†T #¼M ?¼ çQÊ+ F?¬M;\

@ E?¬M; çQÊ+X

"€Q ç2M i` im´B H„+ ç–m M?Q i`®M; #ÄB- b m ç¦ +9B ç–m- ;B¼M; HQ M?Q,

@ h H¨ #` i°+ ç¨M i`K+ tm’i ` - #¼M ?¼ b) F?¬M; iB T M?”M i M[X >ÆM M[M;Q
i?’v M;QÆB F?ŠM; ç`M? b) ;B i M;QÆB M; v- b) F?¬M; #Ä [m +?Q M;QÆB ç•m5

@ >ª\

G9+ M¨v h–M G”T i?”i +¦ +?9i i`ÁM K„i- F?¦ F?,M H„K KÈB ;†T T?ªB K°i HBM? i?9 F
;B i°+ çm´B ` M;Q¨B\

@ ob b Q\

h–M G”T ?ÄBX

@ L¨v *¦i? F?¬M; M¦B çQÊ+ +?S\

"€Q ç2M M;˜M; ç–m- #B m ibM? +¦ +?9i F?¦ +QB- +ÁM +¦ +?9i i?QÆM; +ªKX

@ ‘v\ L¦B K°i +?9i +¦ ;b M;¢B- M¦B F?¬M; +?WM; i +ÁM +¦ i? ;B9T çQÊ+ M;QÆB

h–M G”T M?2 `,M; /K ?Q†+ M¦BX

æ9M; p”v5 *€B M?•M HQ¢B M¨v K¢M? ?ÆM KbM? `’i M?B m K¨5 "€Q ç2M i` im´
b€M; ?v p¼M;- tQ v M;QÌB H¢B- K°i ç¬B K„i p¨M; i?”i HÈM #„M ` iB b€M; ?v p¼M

@ h?”i b Q\ L?•M HQ¢B- M;QÆB çWM; HW ;¢i " L?o ç€M; i?QÆM; M¨v5

@ L;QÆB ;¼B " L?o\

@ æ9M; p”v5 æ•v H¨ i M +O i 5

@ E?¬M; / M;?2 #ˆM; hB m >„+5

o K†i h–M G”T F?ŠM; ç`M? M¦BX

@ L?QM; K¨ ç9M; H¨ F?¬M; / M;?2 #ˆM; hB m >„+ i?”i5

@ o”v +kM; çQÊ+- +?d +–M M;QÆB +¦ i? ;B9T i 5

æ€M; i?QÆM; +?Q K°i +QM HBM? i?9 i?U+ HU+ +QÌM; ç¢B M?Q p”v- H¢B #` K°i M
ç†i +?Q K°i +€B i M [m KM M?Q i? X

h°+ ç¨M +O hB m >„+ H¨ K°i +?OM; i°+ HBM? i?9 ? i bS+ +QÌM; ç¢BX *QM MQM
h?B M +’T- ?ÆB im Hmv M K°i +?9i i?ÌB ;B M b) +¦ i? ç°i T?€ h?B M +’TX :B®M;
i`,K M,K- +kM; ç½ ç¢i ç M +ªM? ;BÈB .mM; h?B M +ªM? bÆ F€ +O pä ;Bª M?•M
G M? >² S?B L;mv i im Hmv M ?ÆM K°i M;¨M M,K- KÈB ç¢i ç M >ÊT h?B M +ªM?
çQÊ+ tQM; H¨ i?B M i¨B M;¨M p¢M M,K [m +O >² i°+X

"ÎB p”v +¦ i? i?’v çQÊ+ ;B[+€+ +?OM; i°+ HBM? i?9 #’i ç²M;- +? M? H +? HÈM +Ð
hB m >„+- i?”K +?Q +ÁM Km®M HÊB ?¢B ?ÆM +ª +QM >„+ h?Ov E?m L;Qm K¨ h–M
>Q¨M;5

*ÁM hB m >„+- +QM #€Q i` M¨v i?Q+? K°i M[ M?B +O i`QÎM; H½Q # M i`QM; i°+
.MM; +€+? M¦B +O hB m >„+- +QM #€Q +€B FB H¨ +QM i` im´B tBM? ç T M?’i i`

hB m >„+ Î # M i`QM; ç¨M +kM; çQÊ+ +QB M?Q H¨ i` im´B i`B M p¼M;- i?U+ HU-
+MM; M[M?B +O i`QÎM; H½Q- +kM; H¨ +QM #€Q +€B FB - çQÊ+ +QB M?Q K°i ç¬B
?¼X

æ€M; iB +- H¨ K°i +QM #€Q ç2M i` im´B F?€+ +kM; i?Q+? M[ M?B i`QÎM; H½Q M¨
i` M? çQ¢i #¢M çÌBX h?U+ HU+ +O hB m >„+ T?ªB + Q ?ÆM +QM #€Q ç2M FB K
ç’m i?b hB m >„+ i?„M; M?B m i?m QiX

J¨ M; v K°i çQ¢M i?ÌB ;B M i`QÈ+- # M i`QM; ? M; +O hB m >„+ ç°i M?B M #` T?
#ªQ p”i #` K’i iQ+? i`QM; i°+ ç¨M `’i H•m5 a® HQÊM; `’i F?´M; H²X

hB m >„+ #B i M¦ #` M;QÌB i pm Q M- M?QM; p’M ç H¨ M¦ +,M #ªM F?¬M; +¦ #’i +S
pb +?SM; +È p¬ +MM; t€+ i?”iX L¦ #` imv M #® i`K+ tm’i F?ÄB i°+ ç¨M #€Q ç2M- b
+kM; iB T M?”M +–m v m +O ç®B i?O +¢M? i` M?X hB m >„+ ç€M; i?QÆM;- ç9M;

*€B +?mv M tQ M¨v i`QM; K„i h–M G”T ç9M; H¨ +˜m ?mv i K¨- M?QM; M?•M p”i +?
@ hB m >„+- pšM +S ç m HÁM; ç M i”M #•v ;BÌ- i•K i`¢M; bmv bKT- /M M; v +ª ?SM
?ÆM T?•M MY X

LÆB M¨v p®M H¨ K°i F?m F?¬M; +¦ HBM? i?9 M¨Q +QB i`¼M;- +kM; i?¨M? H½M? ç

a m F?B M;?2 tQM;- h–M G”T +QÌB F?)- ?ÄB,

@ o”v M;QÆB +¦ M;?o ç M K°i M;¨v M¨Q ç¦- i`Î H¢B #€Q i?M\ hU i v ;B i ç`+? M?•M

@ æQÆM; M?B M Km®M5

hB m >„+ çSM; /”v- i` M M;QÌB #°+ T?€i K°i +´ Q€M F?Q,

@ h ?”M F?¬M; i? +„M çSi v i ?–m +O ?„M5

@ o”v M;QÆB +¦ M;?o iÈB çB ç M i? ;BÈB M?•M HQ¢B- ?B m #B i K°i +?9i MÆB M
#° /¢M; ;b ? v F?¬M;\

.mv L;½ æ°+ h¬M

h€+ ;Bª,hB m æ Q S?QM; GÊB

kyNX *?QÆM; kyN, G¢B L•M; * Q5

o K†i hB m >„+ ?QÈM; iÈBX h? H¨ # M i`QM; +’K ç` >mv M æªQ- K°i +QM HBM?
+S i? #` K°i F p¬ HQÆM; /K /¶X

E?¬M; +¦ #ªM ç²- +kM; F?¬M; +¦ T?QÆM; ?QÈM;- h–M G”T +?d +ÁM +€+? #m¬M;
hS Zmw J¬MX >ÆM M[/M +QB M?Q #•v ;BÌ ;B i iÈB +Y - +°M; i? K hB m >„+ +kM;
M[M?•M FB X *ÁM F?¬M; #ˆM; i?W +Æ ?°B M¨v- M„K +?„+ M•M; + Q i?U+ HU+ `²

hmv `ˆM; MÆB M¨v +U+ F€ ?mM; ?B K- Km®M çB ` F?ÄB MÆB M¨v ç9M; H¨ ? i bS
M m M?Q h–M G”T Î H¢B MÆB M¨v M i•K im Hmv M- +kM; imv i ç®B F?¬M; +¦ #’i
p¨Q MÆB M¨v5

LÆB M¨v- +?„T +€M? +kM; F?¦ K¨ # v5

L;?o p”v- h–M G”T F?¬M; i? F?¬M; T?šM M° pÈB M[M?•M ",M; J°M; o•M FB /KM
F?B h–M G”T `ÌB F?ÄB h–M ;B - ç½ /MM; K€m i¢Q K°i +€B M;¼+ #¨B- K°i F?B ?„
M;¼+ #¨B FB b) pÐ pKMX *?d +–M M;QÌB F?¬M; Î hS Zmw *®+- i?b +QB M?Q ;†T
F?¬M; i? iQM? i` M ç–m hS Zmw *®+X o T?–M bQ T?K +O h–M G”T- H¢B +¨M; F?
+?mv MX

æ² ç +O M;QÆB +?’T M?”M çB +’K ç` K¢Q ?B K- HB M [m M ;b iÈB +?9M; i \

h–M G”T /Si F?Q€i ?¢ [mv i i•K- H’v #®M pB M *?m [mª ?²M; b„+ FB ` /MM; Hm
i?¨M? +ªM? +ªM? i?O ?° +?Q h–M G”T ?ÆM K°i i?€M;- h–M G”T KÈB ;B½v /K # M

>B M ;BÌ FBM? K¢+? +O h–M G”T bQ pÈB i`QÈ+ FB ç½ +€+? K°i i`ÌB K°i pU+- bQ
ç–m iB M KÎ `°M; ?ÆM ç•m +?d ;’T KQÌB\ .U i?2Q ibM? ?bM? ?’T i?m HBM? F?Q M
FBM? K¢+? +O h–M G”T KÎ `°M; bQ pÈB i`QÈ+ FB Qi M?’i +kM; T?ªB ;’T i`,K H–M

L m M?Q M¦B H9+ ç–m FBM? K¢+? +O h–M G”T ;B®M; M?Q K°i +QM bm®B M?Ä- M
+?ªv –K –K5

*?m [mª ?²M; b„+ FB ç®B pÈB +ªB i¢Q FBM? K¢+? +Æ i? [mª i?”i H¨ i?–M /B m5
EBK *U >´ #` h–M G”T i`°K çB ;®+ HBM? i?ªQ M¨v- H¢B T?šM M° M?Q p”vX

hmv M?B M M¶B ç m çÈM i`QM; [m€ i`bM? /MM; *?m [mª ?²M; b„+ M¨v- çÌB M¨v h–
i?Y H¢B M[X >„M ç½ i?Y p¨B H–M- K¶B K°i H–M ç m #` ?¨M? ?¢ +? i çB b®M; H¢B

æB m M¨v H¨K +?Q #€Q ç2M p®M i? K M?Ä /½B [mª M?Ä K¨m çÄ FB i`U+ iB T bÊ
+¦ i? /¨v pÁ K°i M?•M HQ¢B +QÌM; ç¢B i?¨M? #° /¢M; M?Q i? - p”v M¦ FBM? F?OM
ç`M? H¨ /M +¦ h–M G”T +–m M¦- M¦ +kM; b) F?¬M; ,MX

æªQ K„i- i?ÌB ;B M i`¬B [m MY M,KX h–M G”T Î i`QM; i?ÌB ;B M MY M,K M¨v- `®
K°i pB +- ç¦ H¨ +?B M F„ *Ym h?B M h?”T æ` .mv L;½ æ°+ h¬M KbM? im Hmv M ç
i?S # 5

.QÈB €T HU+ +U+ HÈM +O ",M; J°M; o•M- ç½ iU ç°M; i?,M; +’T5æ¦ +?QM? H¨ +ªB

h?•M i? h–M G”T H9+ M¨v +¦ M¦B H¨ K°i #BM? F?Q ?bM? M;QÌB +kM; F?¬M; [m€ ç
>„+- hB m >„+ /MM; ? i bS+- H’v HU+ HQÊM; .mM; h?B M +ªM? bÆ F€ ç€M? h–M G
H„K H¨ ç€M? # v h–M G”T ` M;Q¨B- #` +?9i M°B i?QÆM; K¨ i?¬BX J¨ K°i FQ+? iQ¨
+ª hB m >„+ +kM; F?¬M; /€K ç¦M çÐ5

æ®B pÈB M?•M HQ¢B F?Q i? +QÌM; ç¢B ?ÆM KbM?- pb b Q i?Q¢i M?bM i?U+ HU+
;BªB i?Q+? H¨, æ i¬B Hmv M M;QÆB- +?Q M;QÆB bÈK M;¨v im Hmv M i?¨M? +¬
i?M `Y ?”MX

hB m >„+ +ªK ç°M; F?¬M; i?¬B- ç®B pÈB h–M G”T +¨M; i? K i¬M FQM?- im Hmv M

h`QM; M?€v K„i- h–M G”T çB iÈB MÆB M¨v +kM; ç½ K°i M,KX J°i M;QÌB K°i #€Q Î
` K°i ç°M; T?O- b m ç¦ KÎ `°M; ç` #¨M ` M;Q¨B ?ÆM KQÌB /†KX

"ÎB pb +¦ h–M G”T +MM; +QM #€Q ç2M M¨v i²M i¢B- ?ÆM M[i?U+ HU+ h–M G”T +
+?Q M M +€+ HBM? i?9 tmM; [m M? ç m HU +?¼M i`€M? HmB # i?QÈ+X

J’v +QM HBM? i?9 ;B®M; +?²M i”T FQ+? h–M G”T F?B ?„M pW KÈB ç M- H”T iS+ #
pb hB m >„+ M¦B ;–M MÆB M¨v +¦ `’i M?B m HBM? ?Q HBM? /QÊ+5

Zmª M?B M- i`QM; K°i M,K M¨v h–M G”T Î M; v F?m ;–M ç¦ ibK çQÊ+ iQ¨M #° #®M
+–M +?Q "¢Q L;mv M æ M5 æB m M¨v H¨K +?Q h–M G”T p¬ +MM; ?¨B HÁM;- M M #
H¨ ç M /QÊ+ i?–M T?˜K- /M M; v +ª i? ;B Hmv M ç M M?Q h–M ;B +kM; +,M #ªM
L m M?Q /U i?2Q #bM? i?QÌM;- i`mM; +’T- + Q +’T i?QÊM; T?˜K- i?€M? T?˜K- i?
+’T T?˜K ;B B- M?Q p”v L;¼+ G° æ M K¨ h–M ;B bªM tm’i- KB M +QÐM; +QB M?
S?QM; æ M- +QB M?Q i?€M? T?˜K5

J¨ # HQ¢B ç M /QÊ+ "¢Q L;mv M æ M- *® "ªM æ M +MM; hBM? L;mv M æ M- imv
+ Q M?’i5

h`QÈ+ F?B h–M G”T `ÌB h–M ;B i?¨M? S?QM; a +kM; iWM; /Q /U- +¦ M M ;B Q +
T?QÆM; ç h–M ;B M•M; + Q K°i Qi i?U+ HU+X .Q /U K°i H9+ H•m- h–M G”T pšM
*kM; F?¬M; T?ªB H¨ Q+? F,- K¨ H¨ h–M ;B #•v ;BÌ +,M #ªM F?¬M; çO ç bÎ ?[m HQ
M?Q p”v5

S?®B T?QÆM; HQ¢B ç M /QÊ+ +’T #”+ M?Q L;¼+ G° æ M +MM; EBK S?QM; æ M-
J°i F?B h–M ;B +¦ çQÊ+ T?®B T?QÆM; i?€M? T?˜K i?”K +?Q i?–M T?˜K- iBM `^M;
FB imv i ç®B b) F?¬M; #Ä [m +?Q h–M ;B X

GQ¢B ç M /QÊ+ +¦ i? M•M; + Q iQ¨M i? i?U+ HU+ H M K°i i–M;- i? ;B M M¨v +¦

*?Q M M h–M G”T Hm¬M K½B /Q /U- pšM [mv i ç`M?, i`W F?B #ªM i?•M KbM? +¦ ç
h–M ;B +¦ i? ;B[;bM çQÊ+ #Q K”i M¨v- KÈB +¦ i? çQ T?®B T?QÆM; K’v HQ¢B
i?•M- ?ÆM M[çªK #ªQ h–M ;B F?¬M; çQÊ+ /MM; HQ¢B ç M /QÊ+ M¨v i`K+ HÊBX

J°i F?B i`mv M ` M;Q¨B- M?Q p”v M?’i ç`M? h–M ;B b) tQM; çÌB5

o®M h–M G”T imv `^M; M;?o « Zm”M oQÆM; HQm H¢B ç M T?QÆM; +?Q KbM? `’i H
i?–M F€ M?Q p”vX a m F?B i”M K„i i?’v çQÊ+ h–M ;B H¨K H° ` ç M /QÊ+- `®i +m°
« Zm”M oQÆM; H¢B +˜M i?”M M?Q p”vX

J°i F?B ç M /QÊ+ M¨v tm’i i? - [mª i?”i H¨ K°i i`¨M; i B M¢M5

L m +¦ i? ;B[FQM #Q K”i- M?Q p”v ç®B pÈB M?[M; ;B i°+ F?€+ K¨ M¦B- H¨ K°i i
çQÊ+ #Q K”i- M?Q p”v ç®B pÈB ;B i°+ +O KbM?- +kM; H¨ K°i i B ?¼ X

*?Q M M h–M G”T [mv i ç`M?- H–M M¨v çB ` M;Q¨B HB M `ÌB F?ÄB >mv M æªQ i`
Ð Gi à v M ; i 5 G ” Q h–M • i •bÐ Ð B m @ M p`m•] 0 € M
J0h M 0 ”p% + m @ v Fp ÐT pP ¢H ¢H y3Ó2 • õrp @ ° – H 9 +

@æ i¢ H½Q M?•M ;B ç½ i?¨M? i?"i M¦B +?Q- i¢B ?¢ +ÁM +¦ +?mv M ;'T M M +€Q

h–M G"T M¦B tQM;- çSM; /"v Km®M Hv F? BX

G9+ M¨v H½Q ;B¨ hW Zmw +kM; çSM; H M- €M? K„i ?ÆB H¦2 H M- /Q /U K°i +?9i `

@hB m + Km®M çB hS Zmw *®+ b Q\

h–M G"T ;"i ;"i ç–m- i`–K ;B¼M; M¦B,

@æ9M; p"v5 h +?QM? H¨ p` ?¬M T?m +O +¬ ;€B iB M i?B M HBM? i? 5

@>ª\

G½Q ;B¨ hW Zmw M;?2 p"v F?¬M; FbK M´B M;˜M ` X hmv `^M; H½Q M;?o i?B m MB
FB - M?QM; H¢B F?¬M; M;Ì `^M; M?•M p"i +?QM? iW i`QM; KB M; +O KbM? F?¬M

G½Q ;B¨ ?ÆB +?9i /Q /U- H"T iS+ çSM; H M- +?„T i v p T?Q h–M G"T b m ç¦ M¦B

@hB m + i?"i ç9M; M?Q i`QM; HÌB ç²M- +¦ +Wm Q€M pÈB ç¢B i`QÎM; H½Q +O hS

h–M G"T H¢M? HMM; +QÌB- b m ç¦ M¦B,

@h i? Km®M ;B i KK i 5

@o"v i HB M ç€M? #¢+ +€B K¢M; ;B¨ M¨v- çB K°i +?mv M pÈB iB m + 5

h` M F?m¬M K†i ?B M ?Á p¨ #bM? ioM? +O H½Q ;B¨ hW Zmw H¢B H° ` p¨B T?–M
M¦B,

@æ M H9+ ç¦ iB m + +¦ i? HQm KK ç iB M FB +?Q H½Q + iÈB ;B i çQÊ+ F?¬M;

@±\ G½Q H½Q +MM; +¦ +Wm Q€M pÈB KK i b Q\

h–M G"T ?Q¨M iQ¨M M;•v M;®+ i¢B +?¶- i?–K M;?o, ó*?mv M M¨v +kM; F?ûQ [m€ c
i?M Q€M [m€ M?B mX G¨K b Q Î MÆB M¨v +kM; +¦ i? i?'v +Wm ;B +O KK\ô

@*Wm\ G½Q T?m ?"M F?¬M; i? #,K KK H¨K i`,K M;¨M KªM?5 o®M ç`M? b m F?B
h¬M i?b çB ;BªB [mv i çQ¢M i?M ?"M M¨v- i? M?QM; çQ¢M F?9+ K„+ M¨v i`Î i?¨M
ç°i T?€ ç M +ªM? ;BÈB *?Q h¬MX

G½Q ;B¨ hW Zmw M¦B tQM;- MQÈ+ K„i im¬M `ÆB,

@L?QM; i H¨ F v m çm®B- i F?¬M; /€K t€+ ç`M? K¬M +?O hS Zmw J¬M +¦ `ÌB çB
M¨M; ç½ ç°i T?€ ç M +ªM? ;BÈB *?Q h¬MX >ÆM M[- i F?¬M; #B i H¨K b Q ç®B
tQ X

*ªM? iQÊM; M€Q M?B i F?„T hS Zmw J¬MX

æ¢B i`QÎM; H½Q €K t€Q M;²B i` M + Q- p K†i iQÌB +QÌB M;²B ç®B /B M pÈB M?[
ç M; M;²B Î ç•vX h` M >mv M æªQ +¦ #®M ç¢B ;B i°+- # ç¢B K¬M T?€B- F?¬M; M
;B i°+ p¨ ? B ç¢B K¬M T?€B ç M ç•v ç i` M? çQ¢i h?QÊM; Zm M h?B ok5

>ÆM M[- #®M M;QÌB i? M? MB M im'M FB i M¨v- F?B ç®B K†i pÈB #¨ i ç m H ç°
ç¢B i`QÎM; H½Q- i?€B ç° ç¦ [mª i?"i +¦ +€+? #B i K°i i`ÌB K°i pU+ pÈB iB m b9+ bE

G½Q #¨ €Q t€K M?È iÈB h–M G"T- i`QM; HÁM; M?È iÈB K®B ?"M HÈMX óL m F?–
M¨Q H¢B +¦ i? #` ",M; J°M; o•M F?®M; +? - H¨K b Q H¢B tªv ` +?mv M M¨v +?S\ô

o®M /U i?2Q bmv iQM? i`QM; HÁM; #¨ i - imv i ç®B F?¬M; i? ;ª h?QÊM; Zm M h
+?mv M h–M G"T FB T?€i bBM?- #¨ i i? v ç´B i?€B ç° +O KbM?- i?–K M;?o `^M;,
+?QÈM; K„i M¨v çB ` t X L m M?Q h–M G"T FB +? i i?b KbM? çm´B h?QÊM; Zm M
[mv i tQM; K®B ?"M HÈM i`QM; HÁM;Xô .M b Q b m ;BªB i?B ç'm *?Q h¬M- #¨ i im
h?QÊM; Zm M h?B ok Î H¢BX

",M; J°M; o•M [m M i•K, K°i H¨ ;BªB i?B ç'm *?Q h¬M- K°i i?S F?€+ H¨ i? M? / M?

h`QM; K„i #¨ H½Q €Q t€K H¦2 H M ?¨Q [m M; Q€M ç°+- i`QM; HÁM; M;?o i?–K, ó",
M;QÆB M¦B H½Q i?•M +?B `) `'i M?B m ibM? H[? v b Q\ G–M M¨v H½Q i?•M i¢Q
M?bM t2K M;QÆB +ÁM M¦B ;b M[\ L m M;QÆB +U imv i- p"v F?€+ ;b iU pª p¨Q K
M?[M; i? HU+ M¨v5 L m M;QÆB ç€T SM;- +•v çBM? i`QM; K„i i +kM; b) F?¬M; +Á

L m h–M G"T F?¬M; +? i- H½Q #¨ €K t€Q H¢B M;?o ç M K°i F?ª M,M;- i`QM; HÁM; ?
iQ, óo"v H½Q i?•M +?Q M;QÆB ç'm ç M +? i +MM; pÈB M?[M; i? HU+ HÈM5 L?b
+? i\ô

óL? ç–m ",M; J°M; o•M FB pb b Q F?¬M; ;B i M;QÆB- i`QM; HÁM; bmv M;?o ;b
M?QM; M m ç H½Q i?•M ;†T M;QÆB- i'i M?B M +?QM? i v ç•K M;QÆB /QÈB FB K

G½Q #¨ €Q t€K ;BÆ i v i`€B- M?bM #¨M i v +?d +ÁM H¢B K°i M;¦M +€B i`QM; HÁM

hmv M?B M M?bM ç€K i? M? MB M im'M FB i ç M; M;²B F?¬M; B M?QÌM; B- i`QM
+?9i w +QÌB H¢M? H)Q, óh–M G"T5 G½Q i?•M ç½ i`mv M ` iBM iS+ M¨v- M m M;
G½Q i?•M +?Ì M;QÆB5ô

.¼+ i?2Q çQÌM; çB- h–M G"T +kM; F?B K i®M H½M? ;B€Q p ibM? ?m®M; +O M?[M
hW Zmw +kM; M¦B ? i5

"®M ç¢B ;B i°+ i` M >mv M æªQ- T?•M #B i H¨ G½M? EB K h?¬B ;B - a€i EB K G
>Ä EB K oQÆM; ;B 5

*€B ;¼B H¨ G½M? EB K- a€i EB K- L° EB K p¨ >Ä EB K T?•M #B i ç¢B #B m +?Q
;B i°+ M vX G½M? EB K h?¬B ;B - +?B M F„ ;B i`mv M K M; i?m°+ iQM? ?¨M #,M
ç¢i iÈB h?S h?–M +'TX EB K F?Q +?ûK ` - HQ¢B FB K F?Q `ûi H¢M? ç¦ i`QM; M?€
K¢+? H¢B- i?"K +?Q M;QÌB +¦ i?U+ HU+ ç†+ #B i +QÌM; ç¢B- +?d /U p¨Q F?Q i?
i?b +¦ i? ç¬M; H¢M? M;QÌB i?¨M? F?®B #,M;5

a€i EB K G•K ;B - +QM +?€m MÁM; +®i çQÊ+ i`mv M # KQÆB b€m H° imv i b€i- m
HÌB ç²M tm'i FB K H¨ ;B i M;QÌB5

L° EB K hB m ;B - +?B M F„ i?B i`B M ` ;B®M; M?Q EBK *QÆM; i`WM; K„i- +?ŠM
KbM? H M- ?ÆM M[F?Q i? i`QM; +?B M F„ ç¦ +ÁM +¦ i? F?m'i T?K+ i•K i?–M ç
i?–M F?¬M; v MX

>Ä EB K oQÆM; ;B - +?B M F„ ;B i`mv M +kM; H¨ h?S h?–M +'T- i?m°+ iQM? ?Ä
+O +?B M F„ M¨v +,M +S p¨Q +ªM? ;BÈB im Hmv M F?€+ M? m- mv HU+ M;¼M HY
i,M; H MX

hm Hmv M ç M M;¼M HY t M?- M?B i ç° i`QM; FB K F?Q +¦ i? / /¨M; H¨K i´M i?Q
+QÌM; ;Bª i`QM; ;B i°+ +¦ i? im Hmv M ç M M;¼M HY i`„M; t M?- HU+ b€i i?QÆ
+MM; bÊ ?½B5

" ç¢B K¬M T?€B- T?•M #B i H¨ h¨M; EB K bÆM i` M;- h?B M Ev J¬M p¨ ",M; h?B

h`QM; ç¦ h¨M; EB K bÆM i` M;- M;?2 M¦B +¦ ?ÆM HQ¢B +?B M F„ FB K T?€T + Q
F 5

h?B M Ev J¬M +¨M; T?S+ i¢T ?ÆM- i`QM; ç¦ +kM; +¦ çO HQ¢B im Hmv M T?€T K¬
+kM; H¨ K¬M T?€B +¦ F?¬M; Qi ç iY H¨ HBM? i?9X

",M; h?B M L? B- K¬M T?€B +QÌM; ç¢B MˆK Î t M?'i p T?Q h•v >mv M æªQ- M;¨M
ç²M; i?ÌB +kM; +U+ Fb `ûi H¢M?X ",M; h?B M L? B +kM; H¨ K°i K¬M T?€B i?–M #Q
#B i #¼M ?¼ `'i K¢M?- M?QM; b® HQÊM; ç iY ",M; h?B M L? B i?"i bU ?¨M? i˜m i`
M?B mX

hW i?ÌB i?QÊM; +´ #„i ç–m- #®M ç¢B ;B i°+ p¨ # ç¢B K¬M T?€B ç¢B #B m +?Q #
>mv M æªQ- K¬M ?¢ ç iY +kM; +¦ ?ÆM p¢MX .M b Q p"i M?Q +?B M F„ T?¨K H¨ ;B
Qi M?'i +kM; +¦ M;QÌB ? B HQ¢B +?B M F„ +QÌM; ç¢BX

eNd

L?[M; i? HU+ M¨v- K¢M? K +?O v m p M°B ibM? ;B i°+ `'i i?•K ?"m5

h`mv M i?mv i i`QM; #®M ç¢B ;B i°+ p¨ # ç¢B K¬M T?€B M¨v- +ªM? ;BÈB *?Q h-
+?Q +ÁM +¦ i? +¦ +QÌM; ;Bª M?"T i?–M ç°i T?€ +ªM? ;BÈB *?Q h¬M- i¢Q ` i?B M
+?mv M +¨M; M?B m +?d H¨ i`mv M i?mv i- ;–M M?Q F?¬M; B /€K M¦B i"M K„i KbM

h`QM; ç¦ G½M? EB K h?¬B ;B - F?B M +?Q h–M G"T FbK HÁM; F?¬M; M¶B M?È iÈ
[m®+ i`QM; ;BÈB i? iK+X

/[? B[#

.mv L;½ æ°+ h¬M

h€+ ;Bª,hB m æ Q S?QM; GÊB

kRkX *?QÆM; kRk,H,M _ æ•v L?"M G'v *€B *? i5

h–M G"T M?2Q K„i H¢B- ç¬B K„i +¦ +?9i H¦2 H MX > B çB K M¨v H¨K +?Q M;QÌB i
>mv M æªQ M¨v Î M; v #B M +ªM? +O h•M h–M [m®+- K¨ HU+ HQÊM; +O h•M h–M
i®M # Q M?B m i?ÌB ;B M HB M #B M i?¨M? K°i ç [m®+ F?´M; H² i` M #ªM ç²X L n
+?mv M M¨v ;–M M?Q F?¬M; +¦ F?ª M,M;5

hmv M?B M i¢K i?ÌB M¦B iÈB +?mv M M¨v- h–M G"T +kM; HQÌB ç w- # M T?Q i?¨M
;B M M;„M b) F?¬M; tm'i ?B M ?¶M HQ¢M [m€ HÈMX h?2Q M?"M tûi +O h–M G"T-
ç`M? b) +¦ HU +?¼M +?QM? t€+ M?'iX *?Q /M #€M ç M T?QÆM; M¨v çB- +?d +–
i?2Q ç€M? ;B€ +O h–M G"T +kM; F?¬M; +¦ ;b ç€M; HQX "ÎB pb h–M G"T iBM `^M;
æ M iQ`M; i v ?„M F?ªM; ç`M? ?ÆM t ç M T?QÆM; i`QM; i v h–M ;B 5

hBM `^M; pÈB i`Q im +O h–M GoM? aÆM- b) F?¬M; F?B M h–M ;B `ÆB p¨Q i`QM

J¨ # M T?Q h?QÊM; Zm M h?B ok- F?¬M; ;B®M; M?Q p"vX hmv `^M; h?B ok H¨ iB
M•M; + Q i?U+ HU+ i?"K +?Q +ÁM M? M? ?ÆM h–M G"TX L?QM; /M b Q i?ÌB ;B M
i?U+ HU+ +¦ ?¢M- ç®B K†i pÈB ç¨M b¦B M?bM +?^K +?^K Î +?mM; [m M? i?b K°i M
çO #ªQ p KbM?\

L;?o p"v- h–M G"T F?¬M; FbK çQÊ+ i`QM; HÁM; +¨M; i? K p°B- K°i çQÌM; +?¢v M?

a m KQÌB M;¨v i?b ç½ iÈB hS Zmw *®+5

G½Q ;B¨ hW Zmw b m i`,K M,K H¢B [m v p +?®M +k- F?¬M; FbK M´B +ªK F?€B Km
;B¼M; i?Î /¨B,

@>ÆM K°i i`,K M,K `²B K¨ MÆB M¨v +kM; F?¬M; #B M ?¦ HÈM5

h–M G"T +?d p¨Q H m i`ªB +O M?[M; ?¢ M?•M iMv iMM; Î +Y hS Zmw *®+- p¨ iWM
'M Fw +O ;B i°+- i?ªM M?B M M¦B,

@"B M ?¦ pšM T?ªB +¦- `'i M€Q M?B i M? 5

h–M G"T +?Q hB m >„+ M'T M;Q¨B KQÌB /†KX .M b Q- M; M; M?B M K M; i?2Q K
K¢M? K)- #'i +S B +kM; `'i +ªM? ;B€+- K°i F?B T?€i bBM? M;mv ?B K- h–M G"T i
? pÈB hB m >„+X

E?QªM; +€+? KQÌB /†K ç®B pÈB hB m >„+ K¨ M¦B- +kM; +?d H¨ i`QM; M?€v K„iX

> B M[ç iY Î bÆM K¬M hS Zmw *®+ F?¬M; M;Ì pšM H¨ ? B M;QÌB K¨ h–M G"T i?'v H
h–M G"T i?b ç m +¦ #° /€M; M?Q ;†T [mw- çSM; ç¦ K¨ ?€Q ç€- K„i KÎ iQ- HQm HQÐE

@G9+ M¨v KÈB ?ÆM K°i M,K- ? B p` id id ç½ [m M i `²B b Q\ > v H¨ M¦B- ç¢B M?•
? B p` id id F?BM? i?QÌM; iB m ç \

h` M K†i h–M G"T H° ` p KdK +QÌB- i` m çM ? B i?B m M[M¨vX

@S?b5 JB M; +?¦ F?¬M; K¼+ M;¨ pQBX hd id ç M; M;?o M;QÆB F?¬M; M;Ì pšM +Á

L[ç iY +¦ +?9i ?Q¢i #€i FB `®i +K +kM; F?¬B T?K+ H¢B iBM? i?–M- T?ªM FQ+? I

L;QÌB +ÁM H¢B i?b #` #B m ?B M H9+ tQ +O h–M G"T /¼ - i`QM; HÁM; Qi M?B m
M?B M i?'v h–M G"T ;B®M; M?Q i`QÈ+ FB - +kM; F?¬M; H° ` #° /€M; i?•K +Wm
;B¼M; M¦B,

@h–M G"T +¬M; iY5 G¨K b Q M;QÆB +ÁM /€K i`Î p - M;QÆB çB M? M? çB5 æ¢B i`
M;QÆB çQ ç M +Y ç¦X >B M M v- ç€K M;QÌB h?¬B ;B p¨ G•K ;B +MM; pÈB h¨M
Ev J¬M ç M; Î i`QM; bÆM +®+X h?QÊM; Zm M bQ id M¨M; +ÁM ç M; # [m M- +kM;
w H"T ;B çbM?X L?QM; M;QÆB tm'i ?B M Î MÆB M¨v- ç¢B i`QÎM; H½Q F?ªM; ç`M

h` M K†i +¬ ;€B +ÁM H¢B +kM; +¦ K°i +?9i Qm b–m- M¦B i?"i M? M?,

@æ9M; p"v5 h–M +¬M; iY5 L;QÆB M? M? çB i?¬B- imv `^M; K¬M +?O F?¬M; +¦ Î ç
Î ç•v p¨ p¨B p` i`QÎM; H½Q F?€+ +kM; ç½ i`Î p X "ÎB pb M;QÆB Km®M /šM h?QÊM;
i`W .B T i`QÎM; H½Q- +ÁM M?[M; M;QÌB F?€+ ç m F?¬M; +¦ 'M iQÊM; i®i pÈB M;Q

hW Zmw # M +¢M? h–M G"T M;?2 M¦B K'v +?[.B T i`QÎM; H½Q- +ª M;QÌB F?) `mM
+?9i `mM `mM,

@.B T i`QÎM; H½Q .A T h?B M .K+\

> B i?B m M[FB p¨ h–M G"T ç m bYM; b®i- h–M G"T i?–K M;?o, óE?¬M; T?ªB +?S

> B M[ç iY +O hS Zmw J¬M FB M?bM hW Zmw- K°i M;QÌB +¦ iQM? ibM? +ÎB KÎ ?

@*?QM? H¨ .B T i`QÎM; H½Q +O M?¨ i - tBM ?ÄB H½Q M?•M ;B M;¨B\

hW Zmw F?¬M; FbK M´B M;•v M;®+ i¢B ç¦- b m K°i H9+ H•m KÈB +?"K `½B M¦B `

@o"v H¨K T?B M +¬ MQÆM; ;B9T i i?¬M; #€Q K°i iB M;X L¦B H¨ +¦ +® M?•M iÈB i

h–M G"T H†M; H) +QÌB M¦B,

@G¨K ;b T?B M iQ€B M?Q p"v\ .M b Q +?9M; i +kM; H¨ ibK ç M ;•v bU5

L¦B tQM;- h–M G"T HÈM ;B¼M; `®M; HÈM,

@G½Q ç iB M5 h–M ;B ;B +O M?¨ M;QÆB ç½ i`Î H¢B- H,M ` ç•v +?Q i `²B M?"

G½Q #¨ €Q t€K ç M; Î i`QM; T?ÁM; iB T F?€+?- i`Á +?mv M pmB p +mM; pÈB K°i
M;?2 p"v +ª M;QÌB +?'M ç°M;- i`QM; K„i ?B M H M ?"M w M;9i i`ÌB- +„M `,M; M¦B,

@h–M G"T5 E?¬M; M;Ì M;QÆB +ÁM /€K iÈB5

J°i M;QÌB i? M? MB M +¦ MB M Fd F?QªM; ? B #ªv ? B i€K im´B- F?m¬M K†i p¬ +M
F?Q- K¨v FB K K„i b€M;- M?bM [m p¬ +MM; ¬M ?Á X L?QM; H B H`+? +O M;QÌB
/¼ +? i M;QÌB- ç9M; H¨ +QM +?€m /ÁM; +?QM? +O ;B i°+ a€i EB K G•K ;B - K°i
>mv M æªQ5 h`QM; b® +QM +?€m /ÁM; +?QM? t T p` i`Q i?S iQ- çQÊ+ tQM; H¨ G
L;½ æ°+ h¬M ô çQÊ+ +QTv iW /B M ç¨M GQÆM; aÆM "¢+ UGmQM;aQM" +X+QKV

>„M M,K M v # KQÆB im´B- K°i i?•M i?U+ HU+ +kM; ç½ ç¢i iÈB +ªM? ;BÈB >ÊT h?
+O M?[M; ç¢B ;B i°+ i` M >mv M æªQ- +kM; +¦ i? M¦B H¨ ?¢M; M;QÌB +¦ i?B M i

>„M M;?2 p"v M?¨M M?¢i +QÌB M¦B,

@æ¢B i`QÎM; H½Q F?¬M; +–M ;B"M /[ M?Q i? - ;½ h–M G"T M¨v +?QM? H¨ p` ?¬I
h?QÊM; Zm M h?B ok b Q\

h v i`€B i`QM; ®M; i v €Q +O ç¢B i`QÎM; H½Q +kM; +¦ +?9i `mM M? M? - HQ¢B -
b Q +¦ i? +?O ç°M; M¦B ` +?S\ L;?2 p"v- #¨ i M¦B,

@G•K iS +¬M; iY +¦ +?9i F?¬M; #B i- iB m iY FB F?¬M; #B i im Hmv M +?B M F„
?Q¢i- i`ÆM M?ŒM F?¦ #„i- i?•M i? ;B®M; M?Q F i`°K #ªQ p”v +?Q M M `'i F?¦ #
M;QÌB i?¬ iK+- KB M; HQÐB ç°+ €+- +m°+ çÌB M¨v H½Q i?•M i?®M; ?”M M?'i +?Q

G•K iS +¬M; iY M;?2 p”v- M¦B,

@*?9M; i ç•v ?½v çB ` M;Q¨B- ;†T K°i H–M i?B m MB M i?B M i¨B i`QM; i`mv M i

L¦B tQM;- K'v M;QÌB i? M? MB M F?€+ M?bM M? m +QÌB +QÌB- +kM; H¨ iW i`QM;
F?BM? i?QÆM; i?”i b•m ç®B pÈB M;QÌB i?B m MB M ;¼B H¨ h–M G”T M¨vX æ•v ç9
+QM +?€m ç¢B ;B i°+5

*?Q /M h–M G”T FB +¦ i?B M iQ F?¬M; FûK K'v pÈB #¼M ?¼ i?b #¼M ?¼ +kM; imv
F?¬M; M;QÌB M¨Q ç†i i`QM; K„iX >B m #B i +O #¼M ?¼ ç®B pÈB h–M G”T- +kM;
;B Î i?¨M? S?QM; a X

*?È M¦B h–M ;B ?B M i¢B iU i?•M F?¦ #ªQ iQ¨MX *?Q /M #¼M ?¼ `'i `®i- i?b +¦ #
T?QM; pÈB #®M ç¢B ;B i°+ p¨ # ç¢B K¬M T?€B\

J'v M;QÌB i? M? MB M M¨v K†+ /M ˜M ˜M T?•M + Q i?'T pÈB M? m- M?QM; ç®B pÈ
M?Q h–M G”T Î i`QM; K„i #¼M ?¼- i`QM; i•K +kM; +¦ HQ¢B F?BM? #d M?Q M? mX

h?QÊM; Zm M h?B ok ç M; im Hmv M- +ª M;QÌB ?ÆB ?ÆB +?'M ç°M;- H”T iS+ çS
[m M? MÆB KbM? # [m M im Hmv M- F?¦2 KB M; M? +? H M- F?¬M; ? +¦ MY T?
K°i iB M iY imv i ç T- bBM? ç°M; M?Q HQm i?Ov ?¨M? p•M +?¢v ` M;Q¨B +Y +®+

E?B H½Q #¨ €Q t€K K M; i?2Q K'v +QM +?€m ç¢B ;B i°+ çm´B ç M MÆB M¨v- ç9M;
h?B ok p¨ h–M G”T ç M; ¬K M? m- H”T iS+ i` M K†i ?B M H M p ;B”M /[X

J¨ K'v +QM +?€m ç¢B ;B i°+ # M +¢M? H½Q #¨ €Q t€K +kM; p K†i •K i`–K M?bM K

"¼M ?¼ ç M ç•v ç½ ;–M K°i i?€M;- M; v +ª #¦M; /€M; h?QÊM; Zm M h?B ok +kM; +
K¨ ;–M ç•v i?B m MB M M¨v F?¬M; M;Ì F?B M +?Q M;QÌB imv i b„+ M?Q i? M?m
i?®M; ?”M5

L?'i H¨ M;QÌB i? M? MB M G¬B ;B FB -i` M F?m¬M K†i ¬M ?Á M? im'M ?ÆB +Q ;B
?¨Q [m M; m i®BX h`mv M ó.mv L;½ æ°+ h¬M ô çQÊ+ +QTv iW /B M ç¨M GQÆM; a

L;Q¢B i`W .B T h?B M .K+- +ÁM +¦ #®M i`QÎM; H½Q hS Zmw J¬M +kM; H–M ç–m iB
€M? K„i +kM; K M; i?2Q K°i +?9i +?€M ;?ûiX *kM; F?¬M; T?ªB H¨ ?¼ `'i T?ªM +ªK
M¨v Km®M K M; i?2Q ç M?'i i?B M i¨B h?QÊM; Zm M h?B ok K¨ hS Zmw J¬M KÈB
;BÌ5 æB m M¨v F?¬M; i? F?¬M; F?B M #¼M ?¼ +¦ +ªK ;B€+ p¬ +MM; i?®M; ?”MX

S?ªB #B i `^M;- M; v +ª ç€K +QM +?€m /ÁM; +?QM? +O bB m +'T i? HU+ +O >m
;B - h¨M; EB K bÆM i` M; p¨ h?B M Ev J¬M +kM; iÄ p M m +¦ i? +¦ çQÊ+ h?QÊM
M?[M; F?¬M; K M; M¨M; çB- M;QÊ+ H¢B +ÁM /MM; i? HU+ T?Q b m- T?€i i`B M

æ•v KÈB H¨ i?€B ç° F?B M +?Q +€+ i`QÎM; H½Q +O hS Zmw J¬M +ªK i?'v ?¨B HÁ

h v +O h–M G”T F?Q€i H M +?B + 2Q M?Ä ç–v iQM? +Q ;B½M- ¬K i?”i +?†i- M?Ä ;
h?B ok,

@"ªQ #®B H½Q #¨- M¨M; H¢B ;–vX L m +S M?Q p”v i?b F?¬M; i? çQÊ+- b m M¨v i

a„+ K†i h?QÊM; Zm M h?B ok YM; çÄ- +ªK ;B€+ H¶ i B M;S M;€v- i”M ç€v HÁM; /•
F?€+ i?QÌM;- t'm ?´ F?¦ /^M M´B- M;?2 i?'v +•m +m®B +MM; +O h–M G”T- F?¬M;

@J”T +€B ;b\ h +kM; F?¬M; T?ªB H¨ ?2Q +QM5

@>„+ ?„+5 *?Q /M M¨M; #B M i?¨M? ? Q +QM i?b i +kM; i?Q+?5

h–M G”T +QÌB pÈB p i?QªB K€B- ?Q¨M iQ¨M F?¬M; +¦ +ªK ;B€+ ;b F?B ç®B K†i p

h`QM; H9+ ? B M;QÌB M¦B +?mv M- imv `^M; •K i? M? F?¬M; HÈM- M?QM; H¨K b
i?U+ HU+ FûK M?'i +kM; +¦ +ªM? ;BÈB S?€ h?B M5

L;?2 HÌB ç®B i?Q¢B +O ? B M;QÌB- H½Q #¨ €Q t€K H¢B ;B"M F?¬M; i? €i +? -
im'M FB i # M +¢M? #¨ #B M b„+ ç M p¬ +MM; •K i`–KX

h`QM; ç¦ K°i ç iY h?B M Ev J¬M pšM Hm¬M F?¬M; M¦B M?B m- M?bM HQÈi [m H½

@*?ŠM; H) ç¢B i`QÎM; H½Q ibK +?9M; i ç M ç çM +Êi ? v b Q\ o` ?¬M T?m M¨v
`ä `¨M; b®M; bÌ bÌ- ?ÆM M[ibM? +ªK +O M;QÌB i i?•K ?"m- #¨ i`mv M iBM iS+ M
;b\ .MM; i v +?9M; i ;B i +? i h–M G"T T?ªB F?¬M;\ h•K +Æ ç¢B i`QÎM; H½Q [m€
F?¬M; T?KM; #²B5

L;QÌB ç iY h?B M Ev J¬M M¦B tQM;- [m v p T?Q H½Q #¨ €Q t€K +?„T i v- i`€M? `
p T?Q # M;QÌB i? M? MB M F?€+- M¦B,

@*?Q p` ?mvM? ç - +€+ M;QÌB ç²M; w HQm H¢B i?b +S Î ç•v- i b) F?¬M; i? K /U p

G½Q #¨ €Q t€K M?bM M;QÌB ç iY h?B M Ev J¬M M¦B +?mv M F?¬M; +?9i HQm ibM
F?¬M; i? M¦B ` F?ÄB KB M;- H˜K #˜K,

@h H¨ Km®M i®i +?Q h?B ok- M¨M; #` iB m b9+ bBM? FB K çªQ ?¬M T?€+?5

" M;QÌB i? M? MB M F?€+ +kM; F?¬M; M;®+- HB + K„i M?bM M? m K°i +€BX hm
h–M G"T FB - M?QM; ç®B pÈB H½Q #¨ €Q t€K /€K HÊB /KM; #¼M ?¼ +kM; p¬ +MM
h`mv M ó.mv L;½ æ°+ h¬M ô çQÊ+ +QTv iW /B M ç¨M GQÆM; aÆM "¢+ UGmQM;aQ

@h?Q¢i M?bM- +?mv M M¨v H¨ •M Q€M `B M; ;B[h–M G"T p¨ hS Zmw J¬M +€+ M;Q
ok- +¦ H) +?Ì b m F?B •M Q€M +O +€+ M;QÆB tQM; i?b M¦B iB TX

" i? M? MB M M¨v ç m i?®B HmB [m K°i # MX J'v M;¨v [m - #¼M ?¼ ç½ /¼ HmB
FB i ç M +–m i?•MX >B M i¢B `®i +K+ i?'v ;½ h–M G"T i`QM; i`mv M i?mv i- ?ÆM
?„M p¨ hS Zmw J¬M- iU M?B M +kM; +?¼M +€+? b®M; +? i K†+ # vX

G½Q #¨ €Q t€K +„M `,M; M¦B,

@æQÊ+5 h`QÈ+ ? i i ;B i ;½ h–M G"T M¨v `²B +MM; +?Q p` +¬M; iY ç¨K Hm"M5

.mv L;½ æ°+ h¬M

h€+ ;Bª,hB m æ Q S?QM; GÊB

kRjX *?QÆM; kRj,i€i *? i L;QÆB5

.B T h?B M .K+ # M +¢M? H½Q #¨ €Q t€K ç¬B K„i ;B®M; M?Q K'i ?²M- [m v p T?Q
p¬ +MM; M?Q M?½ # M +¢M? h–M G"T- +?"K `½B çB iWM; #QÈ+ ç MX

G½Q #¨ €Q €K HÈM iB M; ?ûi,

@.B T h?B M .K+5 L;QÆB Km®M H¨K ;b\

.B T h?B M .K+ ;B®M; M?Q ?Q¨M iQ¨M F?¬M; M;?2 i?'v- ç¬B K„i M?bM +?,K +?9
+¢M? h–M G"T- H˜K #˜K M¦B,

@hW Zmw + 5 G¨ ?mvM? b Q5 h?"i H¨ ?mvM? b Q\

J¼B M;QÌB ç m i`ÊM K„i ?€ K²M M;?o p K°i K¨M i`QÈ+ K„i- h?QÊM; Zm M h?B ok
çÄ p¨ i?'i ?²M H¢+ T?€+? pÈB p M;?B ?Q†+X

J¨ H½Q #¨ €Q t€K M;?2 i?'v +€B i M hW Zmw- ç¬B K„i i K ;B€+ ?mM; €+ i`QM; M?
iBM? K M;- i?•M ?bM? # v H M i`ÌB ç€M? p T?Q .B T h?B M .K+- pQÆM i v T?ª
i?ÌB M´B ;B"M K„M;,

@h?S K'i K†i t'm ?´- i?–v i`Á +€+ M;QÆB H¨ ç¬B iB M M?•M5

@ 555

" M FB #¶M; M?B M i`mv M ç M K°i iB M; `®M; `mM; i`ÌB- +ª M;QÌB H½Q ;B¨ hW Z
` K°i Hm²M; F?Q i? FBM? M;QÌB- i?•M i? M? M? M?Q iB +?ÈT ç€M? p T?Q H½
K†i /[iÊM `Qi ;¨Q M¦B,

@G½Q ç iB M- +ÁM M?È `ä hW Zmw M,K tQ i?B m +?9i M[ #` M;QÆB ;B i ? v F?

@Jm®M +? i5

G½Q #¨ €Q t€K H¢M? HMM; ?W K°i iB M;- i?•M i? ç€M? p T?Q .B T h?B M .K+ /
b m ç¦ #°+ T?€i F?Q i? +¨M; +QÌM; ç¢B ç€M? p T?Q hW ZmwX

•K5

J°i iB M; M´ FBM? i?B M ç°M; ç` - K°i Hm²M; M,M; HQÊM; F?´M; H² iW +?¶ ? B M;
+?mM; [m M?X GU+ HQÊM; FB ç€M? H M i` M K†i ç'i Î /QÌB +?•M H"T iS+ M´ ` K

"MM ç'i # v ç–v i`ÌB- K¼B M;QÌB ç m p°B HmB p T?Q b mX

G¢B M?bM i?'v H½Q #¨ €Q t€K HmB p T?Q b m i` M F?¬M; i`mM; t K'v +?K+ i?Q
/¢M; +kM; HmB p b m K'v +?K+ i?QÈ+- F?¬M; M;Ì i?U+ HU+ +O ? B M;QÌB M; M;

.B T h?B M .K+ `®i +K+ +kM; idM? i€Q H¢B- H `ÆB ç–v K†i- M?bM hW Zmw `ÆB t
HÈM iB M; F?¦+- •K i? M? +U+ Fb #B i?QÆM;- +?Q iÈB #•v ;BÌ M; v +ª K°i iW +kM

G½Q #¨ €Q t€K Î # M FB F?¬M; FbK M´B ;B"M iQK K†i- K„M;,

@æ² ç iB M5 G½Q i?•M H9+ M¨v HB M i? M? HQ K¬M ?°5

L¦B tQM; #¨ i K¢M? K) M?ªv t´ ç M +?¶ .B T h?B M .K+- h–M G"T Î # M M¨v +QÌB H

@G½Q #¨ ç iB M M;QÆB +?mv M K¬M T?€ ?¢B M?•M /mv M M;QÌB- ç€M? HûM b m
b Q\

L¦B tQM;- ?„M +–K —K >mv i EB K i`QM; i v- K¢M? K) t¬M; p T?Q H½Q #¨ €Q t€K

h?QÊM; Zm M h?B ok Î T?Q /QÈB M¦B,

@h–M G"T +˜M i?"M5

@"ªQ #®B H½Q #¨ v M i•K- M¨M; ?½v M?bM T?m [m•M iQÆM; H B +O M¨M; H¨K b

h–M G"T i?ûi /¨B K°i iB M;- i` M —K >mv i i?–M FB K i`QM; i v H"T iS+ #„M ` K°
H K M?¢i M;QM; F i i?¨M? i?Ov HQM;5

*QM +?€m h?¬B ;B # M FB M?Qm ? B K„i H¢B- ;„i ; Q M?bM +?^K +?^K Hm²M; F
K„i #„M ` Hm²M; ?¨Q [m M; ?QªM; bÊX G¨ ;B i°+ +¦ +?B M F„ K M; i?m°+ iQM? ?
i? M?bM ` mv HU+ +?B m M¨v +O h–M G"TX

•K5

J°i iB M; M´ p M; H M- H½Q #¨ €Q t€K #` Hm²M; FB K F?Q i?Ov HQM; K¨m H K M
çÊB #¨ i +¦ i?ÌB ;B M M;?d M;ÆB- h–M G"T Î # M FB H¢B #„M i?ŠM; ç M ç¦ K°i Hm

•K5

•K5

•K5

G¢B H¨ # Hm²M; FB K F?Q EBK- J°+- h?´ ?bM? `²M; HB M iB T F?¬M; M;WM; ç€M

h'i +ª K¼B M;QÌB Î +?mM; [m M? M?bM K¨ F?¬M; FbK M´B FBM? ?¬ K°i ?²BX

>ÆM M[M;QÌB ç iY h?B M Ev JÆM `ÌB F?ÄB bÈK M?'i- M?bM p¨Q i`QM; K„i H½Q
L m F?¬M; +?9 w ç M T?QM; ç° ç¢B T?€B- +?d bÊ ?„M ç½ bÈK +?YB –K H MX h?B

ç iB M M¨v `ä `¨M; F?¬M; +¦ w i®i5 h?U+ HU+ i?B m MB M M¨v K¢M? K) M?Q p"v-
M;k ?¨M?5

GQ¢B M;QÌB M?Q i? M¨v M?'i ç`M? T?ªB ç€M? +? i M; vX L m F?¬M; M„K +?„+ +¦
H¨ ç`+? pÈB ?„M5

J'v M;QÌB i? M? MB M im'M FB i F?€+ +¦ +?9i ?QªM; bÊ F?B M?bM K°i K¨M M¨vX
M;QÌB +¦ i?U+ HU+ K¢M? K)- M;QÌB #bM? i?QÌM; +,M #ªM F?¬M; çQÊ+ #¼M ?¼ ç

L?QM; ;BÌ T?9i M¨v- #¼M ?¼ F?¬M; i?W M?"M +kM; çQÊ+X *?Q /M #¼M ?„M +?
i`QÎM; H½Q +O hS Zmw J¬M- 2 ``^M; +kM; F?¬M; K¢M? ?ÆM h–M G"T # Q M?B m5

J¨ #¼M ?¼ H¨K b Q +¦ i? #B i ç•v +,M #ªM F?¬M; T?ªB H¨ iQ¨M #° i?U+ HU+ +O h

L m F?¬M; T?ªB i`¬M; i?'v ç€K M;QÌB #¼M ?¼- h–M G"T +kM; F?¬M; Km®M ;B'm-
ç¢B ;B i°+- M m M?Q i?B i`B M ? i iQ¨M #° i?U+ HU+- 2 ``^M; b) çQ iÈB T?B M iQ

"®M i`QÎM; H½Q hS Zmw J¬M Î # M FB M?bM i?'v ç¢B i`QÎM; H½Q #` iB m iY M¨
F?¬M; FbK M´B ç m T?šM M°- +kM; +–K pk F?Q- Km®M t¬M; iÈB p•v +¬M; h–M G"T

hW Zmw Î # M FB pW M? M?¨M; M OB .B T h?B M .K+ +ªK t9+ FQ+? ç°M;- pW
i`QM; b•M- i?'v K'v M;QÌB i`QÎM; H½Q # M FB Km®M H M p•v +¬M; h–M G"T- #m
;B¼M; M¦B # M i B #¨,

@h?B M .K+- H9+ M¨v ç•v- +?Q /M M;QÌB +¦ +ªM? ;BÈB *?Q h¬M M;,M Î i`QÈ+ K†i

hW Zmw i?ûi /¨B K°i iB M;,

@hS Zmw J¬M +?QM? H¨ K¬M T?€B H'v M?B m i?„M; Qi b Q\

L¦B tQM;- H½Q #°+ T?€i ` K°i i?•M F?Q iS+ +ªM? ;BÈB .mM; h?B M +QÌM; ç¢B- #
hS Zmw J¬M +?m˜M #` H M p•v +¬M; h–M G"T- HÈM iB M; M¦B,

@æ M ç•v çB- +?mv M M?B m M,K i`QÈ+- +€+ M;QÆB +kM; +¦ T?–M5 hS Zmw J¬M
ç€K ç¨M #¨ #B M i?€B i`QM; HÁM; p†M p Q m i®BX

.B T h?B M .K+ çB [m # M F B- ;B[+?†i i B h?QÊM; Zm M h?B ok- i` M F?m¬M K
M;?2 tQM; M?[M; HÌB +O hW Zmw F?¬M; FbK M´B óS?bô K°i iB M; #"i +QÌB- +ÁM
K¨ +,M #ªM #¨ F?¬M; M¦B ` i`QM; [m€ F?S- M;?2 ` ;B®M; M?Q ç M; H¨K MkM;5

Zmª M?B M H¨ +QÌB M;?B M; MQÈ+ M;?B M; i?¨M?- h?QÊM; Zm M h?B ok +kM; M
[m M K†i H¢M? +O bQ T?KX

@h?B ok5 *QM +¦ ?"M bQ T?K F?¬M;\

.B T h?B M .K+ M? +? K¬B- M?bM HQÈi [m ibM? ?bM? +?B M ç'm # M FB - #¶M;

h?QÊM; Zm M h?B ok M Q M Q- +?"K `½B H„+ ç–m,

@*?d +–M +¦ i? Î +MM; pÈB ?„M- +QM +kM; F?¬M; ?"M B +ª5

.B T h?B M .K+ M;?2 p"v- F?¬M; FbK M´B bYM; b®i MY M;¨v- KÈB i?Î /¨B M¦B,

@*QM t2K ` +ÁM +¦ p ?B m +?mv M ?ÆM bQ T?K5 aQ T?K F?¬M; #^M; +QM5 æ m

*?B M ç'm ;B[h–M G"T p¨ H½Q #¨ €Q t€K iQÆM; ç®B F`+? HB i- T?QÆM; T?€T +
HQ¢B- +€+ HQ¢B +?B m i?S+ ;b +kM; +¦- ?ÆM M[- , p¨Q i?–M #BM? HÊB F?Q i`Q
F?¬M; /€K çÐX

æ²M; /¢M;- H½Q #¨ €Q t€K pÈB K°i i?•M i?U+ HU+ +ªM? ;BÈB .mM; h?B M- +kM; F
iWM; Hm²M; HU+ HQÊM; F?´M; H² çO ç F? B bÆM iQ€B i?¢+?X L?QM; K¨ ? B M;Q
i pšM F?¬M; +?¢K p¨Q K°i KªM? i v €Q +O h–M G"TX

G½Q #¨ €Q t€K i`QM; HÁM; #m²M #U+ ;–M M?Q Km®M ?°+ K€mX >ÆM K°i M,K i`
h–M G"T M¨v- iB m iY M¨v ;–M M?Q F?¬M; +¦ HU+ i`ª çÁM ;b- M m F?¬M; T?ªB KbM

#BM? i`QM; i v ?„M- i?b M?Q i? M¨Q +¦ i? H¨ ç®B i?O +O KbM?\ L m F?¬M; T?
+?†M M; M; K°i [mv M- €T +? #¨ H¢B i?b iB m b9+ bBM? M¨v bÈK +? i i`QM; i v K

J¨ +?B m i?S+ +O h–M G"T H¢B F?B M H½Q #¨ €Q t€K +¦ HQ¢B +ªK ;B€+ ? i ?²M-
F?¬M; M;Ì +¦ i? w p¨Q i?•M T?€T i?–M Fb- imv i i? i?–M FB K +¦ i? ç€M? pÈB K
M[- KbM? +ÁM T?ªB HQ H„M; ç T?ÁM; ?„M iQÆM; i´M KbM?X

E?m¬M K†i H½Q #¨ €Q t€K ;B"M /[p†M p Q ?ûi,

@hB m b9+ bBM?5 hB m pQÆM; #€i çªM5 >¬K M v H½Q i?•M M?'i ç`M? Km®M iQÆ
i?"T ? B iB m iB M M?•M FB X

h–M G"T M?2 `,M; +QÌB,

@JK ;B¨ ç iB M5 æ•v +kM; H¨ HÌB h–M ;B M¦B pÈB M;QÆB ç¦5

h–M G"T M¦B tQM;- i?•M ?bM? p°B HmB p T?Q b m F?QªM; K°i i`,K i?QÈ+- H½Q
t¬M; ç M M?Q +–m p²M;X

æ°i M?B M- H½Q #¨ €Q t€K ?¬ H M K°i iB M;- K°i Hm²M; F?Q i? FBM? i?B M i`QM
p¨Q K†i H½Q #¨ €Q t€KX J°i ç¢Q #,M; iB M pÈB iB M; tû ;B¦ i? HQÆM; Î i` M #–m
+kM; i`Î M M p†M p Q #„M i?ŠM; p T?Q H½Q #¨ €Q t€KX

G½Q #¨ €Q t€K +ª FBM?- F?¬M; i? iQÎM; iQÊM; çQÊ+ i`QM; `WM; F?¬M; M;Ì +ÁM
+O iB m iY M¨v- ?ûi HÈM K°i iB M;- i v T?ªB +?°T Î F?¬M; i`mM;- F?¬M; F?Q H"T
i?¨M? K°i Hm²M; H®+ tQ€vX

",M; iB M FB #„M p¨Q i`QM; H®+ tQ€v- H"T iS+ ;B®M; M?Q #` /QM? +?†i- i®+ ç°

G9+ M¨v- i`QÌM; FB K +O h–M G"T +kM; ç•K i?ŠM; ç M- i` M i?•M FB K T?mM ` K
K¨m H K i?šKX

h`¬M; i?'v M?[M; M;QÌB FB i`ÊM K„i ?€ K²K Î T?Q t - M;QÌB i? M? MB M h?B M
i`QM; K„i #„M ` ? B Hm²M; iBM? K M;- i`QM; KB M; H~K #~K M¦B,

@>„+ EBK h?–M "€Q5 æB m M¨v b Q +¦ i? \

J'v M;QÌB F?€+ +kM; i`ÊM K„i ?€ ?®+ K²K- i`QM; KB M; FBM? ?¬,

@h`ÌB5 GBM? HBM? i?9 M¨v iW ç•m iÈB\ h?"i H¨ ç€M; bÊ5

J°i +?B m M¨v H¨ F?B h–M G"T p¨ ++ Î +'K ç` ç½ /MM; [m F?¬M; #B i # Q M?B m
KS+ F?¬M; +? p¨Q ç•m çQÊ+X

G½Q #¨ €Q t€K pW `²B M;,M +ªM K°i iB M M¨v- ç½ ? Q K'i ;–M M?Q ?ÆM MY i•K i?
FBM? i?B M M¨v- H¨K b Q +¦ i? Mû i`€M?\

oä ;Bª +¦ +ªM? ;BÈB .mM; h?B M bÆ Fb M¨v +kM; #` K°i FB K +O h–M G"T +?ûK i

h?•M ªM? ++ Î T?Q # M FB +?Êi H¦2- tQ v M;QÌB M?"T p¨Q i`QM; +•v +®B K M?
+kM; +?d T?€i bBM? M?Q iB +?ÈTX æ€K M;QÌB T?ªM SM; H¢B i?b +?B M ç'm /QÌ

@ 5

G½Q #¨ €Q t€K F m i?ªK K°i iB M; i? HQÆM;- •K i? M? FB p¬ +MM; i? i?ªK- ;B
K¨M; M?o M;QÌB- +€M? i v #` +?†i çB F?¬M; M;Ì H¨ +€M? i v T?ªB5

E?¬M; çÊB H½Q #¨ €Q t€K iU #¢Q ç²M; [mv pm i"M- i?•M i? h–M G"T HQm H¢B K°
i`mM;- H'v i®+ ç° M? M? ç M KS+ i"M +MM;X E?BM? +¬M; h? o•M hmM; ;B®M; M
M?QM; i®+ ç° M¨v H¨K +?Q M;QÌB i +,M #ªM F?¬M; i? i?'v `äX

"`+?5

æ–m ;®B h–M G”T +U+ Fb ?mM; €+ ç”T p¨Q ç M çB M +O H½Q #¨ €Q t€K- #¶M; +?
ç m ç M ;–M M?Q M;’i çBX æ²M; i?ÌB MÆB ç¦ ç½ iQ+? iK- +?m˜M #` HU+ HQÊM; F?
i`mv M iW ç M çB M- M?€v K„i #B M K’iX

h–M G”T tQ v +€M? i v- ?mM; ?„M i€i H M F?m¬M K†i t’m tQ +O H½Q #¨ €Q t€KX

"®T5

h?•M ?bM? H½Q #¨ €Q t€K #` +€B i€i M¨v ç€M? # v çB- ;B[ F?¬M; i`mM; p,M; ` K
G”T +,M #ªM F?¬M; M;?o iÈB #m¬M; i? #¨ i X

@JK ;B¨ ç iB M5 L;QÆB +ÁM +ªM F?¬M; +?Q i iB T H½Q #¨ +O i M[F?¬M;\

"®T5

@*?Q M;QÆB ?½K ?¢B i 5

"®T5

@*?Q M;QÆB i`QM; HÁM; #B M i?€B5 *?Q M;QÆB HBM? ?²M KûQ K¦5 *?Q M;QÆB
G½Q ç iB M5 G½Q iY ;B i M;QÆB5

"®T5 "®T5 "®T5

h?•M ?bM? h–M G”T # v H M F?¬M; i`mM;- +?d i`QM; M?€v K„i- F?¬M; #B i ç½ i€
+€B5

.mv L;½ æ°+ h¬M

h€+ ;Bª,hB m æ Q S?QM; GÊB

kR9X *?QÆM; kR9,i?B m æB K Pm oB i h?b L;QÆB *¦ h? *? i a Q\

J¼B M;QÌB Î ? B # M ç m M?bM ç M i`ÊM K„i ?€ ?®+ K²K- M?’i H¨ K’v M;QÌB +QM +
iQ ç M ?€ ?®+X æ–m ¦+ #¼M ?¼ i?”K +?Q ?B M i¢B +kM; +ÁM +?Q ?²B H¢B, *QM
ç M\ L;QÌB i?B m MB M +?d +¦ +ªM? ;BÈB S?€ h?B M H¨K b Q +¦ i? +¦ +?B M F„ p
M?Q p”v\

@hB m + 5 GQm #¨ ’v H¢B K°i ?ÆB5

hW Zmw Î # M FB ?ûi HÈM K°i iB M;- F?Q i? F?´M; H² #MM; M´- ç€M? # v #®M i`

_²B H½Q t¬M; p T?Q H½Q #¨ €Q t€K Î # M M¨v ;B®M; M?Q iB +?ÈTX

G9+ M¨v —K >mv i i?–M FB K i`QM; i v h–M G”T ç½ çQÊ+ ;BÆ H M- M;?2 p”v- M;?
H¢B M? M?¨M; #m¬M; tm®M;- b m ç¦ M?’+ K°i +?•M H M- Î F?¬M; i`mM; ç€ H½Q #

@JK ;B¨ ç iB M M¨v +?Q H½Q ;BªB [mv i5

h–M G”T pW `²B /MM; ç–m ;®B K¢M? K) ç€ K°i +€B- ç M çB M +O H½Q #¨ €Q t€K
i?•M M;mv M HU+ /²B /¨Q +O H½Q #¨ €Q t€K ?Q¨M iQ¨M [m€M +?9 p¨Q i`QM; FBM
#¨ p®M F?Q ?ûQ M?€v K„i bQM; H MX E?m¬M K†i FB bÈK ç½ #` h–M G”T i€i M?Q

>B M i¢B +?Q /M K’v i`QÎM; H½Q F?€+ +O hS Zmw J¬M M m F?¬M; i”M K„i M?bM
+kM; F?¬M; i? iBM çQÊ+ M;QÌB M¨v F?¬M; M;Ì +?QM? H¨ ç¢B bQ i, +O #¼M ?¼X

G9+ M¨v- M;?2 i?’v •K i? M? i`¨M M;”T #B T?šM +O hW Zmw ;¨Q i?ûi F? M +ª ;B¼

@JK ;B¨ FB - KK +¦ M?È M;QÌB i? M? MB M F?B tQ #` ç€M? i`¼M; i?QÆM;- i?B
F?¬M;\ GQ /Q F?¬M; M;Ì H¢B H¨ K ?Q†+ ç iY +O hS Zmw J¬M- +?ŠM; [m KK +?
B- i`9i ;B”M H M ç–m M;QÌB F?€+X L,K ç¦ KK +¦ iWM; M;?o ç M ibM? i? ?¬K M v

G½Q #¨ €Q t€K M^K i` M K†i ç’i- KB M; F?¬M; M;WM; i`¨Q K€m iQÆB ` # M M;Q¨B
M?Q ç–m ?2Q- ? B +QM K„i i K ;B€+ p®M `’i M?Ä #B M i?¨M? K°i +€B F?2X

h`QM; +´ ?¼M; +O #¨ T?€i` iB M; i?Î /®+ F?Á F? M?Q ®M; # `€+? M€i- M;?2 HÌ
MK +QÌB +¢+ +¢+- M¦B çSi [m½M;,

@L?È `ä +?S5 h H¨K b Q +¦ i? [m M +?S\ L,K ç¦ M;QÆB i?Q+? iB m ç iB M .B T
ibM? w ç–v M;¼i M;¨Q- #B M i?¨M? K°i #° /€M; i?–M iB M [mv M H[X hB m ç iB M
#B i HB K bd- F?¬M; M;Ì +ÁM Km®M `ÌB çB pÈB M;QÆB- i H¨K b Q +?Q +€+ M;QÌ
?m, M¨M;- F?B M +ª çÌB M¨M; +kM; ;B®M; M?Q i 5 h?"i pmB p - i?"i pmB p 5

J'v +QM +?€m ç¢B i°+ p¨ K¬M T?€B Î # M FB M?bM M? mX "¼M ?¼ +,M #ªM F?¬M
i`QÎM; H½Q hS Zmw J¬M H9+ M½v KÈB M¦B +?mv M pmB p pÈB ?¼- ?B M M?B M

@"¨ pmB p \ h +kM; `'i pmB5

hW Zmw çSM; i`QÈ+ K†i H½Q #¨ €Q t€K- p K†i iQÆB +QÌB,

@Pi M?'i ?¬K M v i +¦ i? çQ¨M iK pÈB M¨M;- i pšM +¦ i? K M; M¨M; `ÌB F?ÄB M
i? M^K Î ç•v +?Ì +? i5 "¨ M¦B- i +¦ H M pmB ? v F?¬M; +?S\

G½Q #¨ €Q t€K M¦B pÈB ;B¼M; çB m i`¨M M;"T Q€M ?"M,

@>W5 L;QÆB iQM? H¨ i?S ;b\ L m F?¬M; T?ªB iB m b9+ bBM? h–M G"T FB i?b H
L;QÆB +¦ i? #€Q i?M b Q\ L;QÆB +kM; +?d +¦ i? ;B i i i v F?¬M; i'+ b„i5 G½Q
T? - ;B i ? v F?¬M; iMv w M;QÆBX hmv M?B M- +?Q /M H½Q i?•M +? i- +kM; Km®
p¨ h?QÊM; Zm M h?B ok

G½Q #¨ €Q t€K F?¬M; çÊB M¦B tQM;- K°i +€B +?•M iQ K¢M? K) /šK M€i K†i #¨- H
M€i- +•m M¦B FB +kM; ?Q¨M iQ¨M M;? M H¢B- hW Zmw M•M; +?•M H M- +QÌB H¢

@æWM; iQÎM; `^M; H½Q ;B¨ ` F?¬M; +¦ M?B i ?mv iX JK ;B¨ ç iB M5 h +ÁM i`
M?Q p"v- i b) HQm H¢B +€B K¢M; i?®B +O #¨ b Q\ L^K KÆ çB- ?¬K M v i iÈB ç•v

J°i +QÈ+ ç¢T H M ç M çB M +O H½Q #¨ €Q t€KX G½Q #¨ €Q t€K T?€i` K°i iB M;
ç°M; ç` - #®M i`QÎM; H½Q +O hS Zmw J¬M Km®M çB H M M;,M +ªM- imv M?B M
+QÈ+ #° H¢BX

æ¢B i`QÎM; H½Q +¦ i?U+ HU+ K¢M? M?'i +kM; #` M;QÌB i ç€M? i?¨M? M?Q p"v- +
i? v ç´B +€B ;b\ E?¬M; +?WM; H¢B iU M°T KbM?X

J°i MB K ?"M w i`QM; HÁM; hW Zmw ç¼M; H¢B ?ÆM i`,K M,K- ?¬K M v #°+ T?€i
i`¨M i` - K°i +?•M HB M +¦ i? ç¢T ;½v M€i i'i +ª tQÆM; +®i i` M M;QÌB H½Q #¨ €Q
#° HU+ HQÊM; #°+ T?€i` /MM; K°i +QÈ+ ç€ H½Q #¨ €Q t€K çB t X

G9+ M¨v H½Q KÈB i?Î K°i ?ÆB i?"i /¨B- b m ç¦ M;Y K†i H M i`ÌB ;–K H M K°i iB M

hW ç–m ç M +m®B- .B T h?B M .K+ i?ªM M?B M çSM; ç¦- +,M #ªM F?¬M; M¦B MY
F?¬M; +ÁM p H¢M? HMM; +O [m€ F?S- +?d +¦ p KdK +QÌB ?¢M? T?9+ pmB KWM

"®M i`QÎM; H½Q hS Zmw J¬M i?'v i? - +?d +¦ i? i?Î /¨B i?"i b•mX L m F?¬M; T?ªB
+?B +„i mv M QÆM;- .B T h?B M .K+ +kM; ç½ çB i?2Q hW Zmw K°i i`,K M,K i`QÈ+
;B M i`,K M,K\ J¨ M,K ç¦- ?¼ +kM; H¨ K°i i`QM; b® M;QÌB ç²M; Hä X >B M i¢B i`¬M
M,K tQ +¦ i?U+ HU+ #bM? i?QÌM;- F?¬M; M;Ì H¢B +QÌM; ç¢B M?Q i? - i`QM; HÁM

.B T h?B M .K+ i?ªM M?B M HB + K„i M?bM K'v i`QÎM; H½Q F?€+- M¦B,

@*€+ M;QÆB i`Î p çBX *?mv M M¨v +kM; F?¬M; HB M [m M ç M +€+ M;QÆB- i
i`QÎM; H½Q5 L m K¬M +?O i`Î p - tBM ;B9T i +?mv M HÌB pÈB M¨M;- M¦B .B T h
F?ÄB bQ K¬M- iW M v p b m ˜M +Q5

h` M K†i K'v i`QÎM; H½Q FB pW +ªK FQ+? pW €v M€v- +?d +¦ i? ;"i ç–mX

.B T h?B M .K+ [m v ç–m p T?Q h–M G"T- ?ÆB ?ÆB F?QK M;QÌB p T?Q h–M G
;B¼M; M¦B,

@h–M G"T5 *?mv M ç½ tªv` - i ?QÈM; M;QÆB tBM H´B- `'i tBM H´BX JQM; M;QÆ

h?QÊM; Zm M h?B ok M? ;B¼M; M¦B,

@aQ T?K5

.B T h?B M .K+ pQÆM i v M? M?¨M; bÌ H M F?m¬M K†i p¬ +MM; K`M K¨M; +O h?
+QÌB M¦B,

@h?B ok5 aQ T?K `'i tBM H¶B +QM5 æQ +QM iW i? iK+ p¨Q ç•v- H¨ i +¦ i•K HÊB
H´B +QM- +QM ç½ iU /Q `²BX æB pÈB h–M G"T çB- ?„M H¨ M;QÌB i®i5

h–M G"T M?bM i?Q€M; [m .B T h?B M .K+- ? B FB T H¨K M;QÌB- h–M G"T +¦ i? H
.B T h?B M .K+ +¦ i? Î +MM; K°i +?¶ pÈB M;QÌB v m- +ÁM i'i +ª +?mv M F?€+ #
.U i?2Q +€+? M¦B +O M;QÌB im Hmv M- çB m M¨v ;¼B H¨ M;° ç¢QX æ°i M?B M
?B m` ? i5

h–M G"T +kM; F?¬M; T?ªB H¨ M;QÌB +¦ HÁM; /¢ ? T ?ÁB- M;QÌB FQM? ?„M K°i i?QÈ
hmv `^M; [m€ F?S M;QÌB ç¨M #¨ M¨v ç€M; ;?ûi- iU +?Q H¨ ç9M;- iQM? +€+? H¢M?
M¦B M?Q i? M¨Q- #¨ +kM; H¨ bQ T?K +O h?B okX >ÆM M[- #¨ +ÁM H¨ M;QÌB T?
Zmw +O ?„MX

h–M G"T KdK +QÌB- M?bM .B T h?B M .K+ M¦B,

@.B T iB M #®B5 "¨ +kM; +?Q `^M; +€B ;b i +kM; F?¬M; `ä b Q\ "¨ +¦ i? ;QÆM;
ç'v +?QM? H¨ +?mv M pmBX *?9+ KWM; +€+ M;QÌB5

a„+ K†i .B T h?B M .K+ YM; çÄ- M?bM i?Q€M; [m hW Zmw pÈB p i?•K ibM?- M?
M M;QÌB H½Q M? ;B¼M; M¦B,

@*?9M; i çB i?¬B5 h K°i F?„+ +kM; F?¬M; Km®M HQm H¢B MÆB M¨v5

@h +kM; p"v- K°i i`,K M,K i`QÈ+- +?9M; i M M /„i i v M? m `ÌB F?ÄB MÆB M¨vX

hW Zmw i?'T ;B¼M; M¦BX

@æ9M; p"v5 æB K M¨v i +kM; F?¬M; #^M; ç² M?B +O KbM?X

.B T h?B M .K+ i?b i?¨Q iU M¦BX

hW Zmw [m v p T?Q h–M G"T +?'T i v- K M; .B T h?B M .K+ M? M?¨M; `ÌB çBX

h–M G"T +kM; FûQ h?QÊM; Zm M h?B ok H¢B ç•v- +QÌB pÈB p K†i ¬M ?Á ,

@h?B ok5 >½v i?2Q ?mvM? p M?¨ çB5

h?QÊM; Zm M h?B ok bB M;®+ M?bM h–M G"T- i`QM; K„i +O M¨M; +?d +¦ K°i Kb
M;QÌB i? M? MB M im'M FB i i`QM; +€+ bB m +'T i? HU+ i` M >mv M æªQ Î # M F
i? M¨Q- iW ç–m +?Q +m®B M¨M; +kM; F?¬M; HB + K„i M?bM ?¼ K°i +€BX

L m M?Q +€+ M;QÆB ;†T i Î i?ÌB çB K t'm M?'i- +€+ M;QÆB +ÁM +¦ i? H° ` p K

h–M G"T FûQ i v h?QÊM; Zm M h?B ok K K K¢B M?Q F?¬M; +¦ tQÆM;- +kM; F?¬M
i? M? MB M +O ç¢B i°+- ç¢B T?€B ç M; +¦ p K†i T?S+ i¢T # M FB - çSM; /"v Km®

h–M ;B i?¨M? S?QM; a ç M; +?`m €T HU+ i?"i HÈM- ;B i°+ i?"i bU ç®B pÈB KbM
i?•M p¨ H½Q iY iB M M;?B +kM; ç M; Î ç¦- #¼M ?¼ K¨ #` #'i +S i?QÆM; i´M ;b i?b
M?bM i?'vX

*?Q M M- +?mv M MÆB M¨v- iÈB H9+ `ÌB F?ÄB ",M; J°M; o•M iW ç–m +?Q +m®B +
K¼B M;QÌBX h`QM; HÁM; h–M G"T i`€B H¢B i?Î /¨B K°i ?ÆB M? M?äK- ç®B pÈB
#®- i?b M; v +ª h–M G"T +kM; +€K i?'v p¬ +MM; F?¦ ;BªB [mv i- HB m K¢M; F?ªM;
M?B M- imv `^M; i?Q¢i M?bM ç®B T?QÆM; F?¬M; /€K ;B i KbM? M?QM; ?¬K M v K
i´M M†M; ç M hS Zmw J¬M- B #B i M;QÌB ç¨M #¨ FB b) M;?o ;b\

*?Q M M- +¦ i? bÈK `ÌB çB K°i +?9i i?b bÈK `ÌB çBX h–M G"T tQ v M;QÌB- [m v p
bÆK K¬M ç M; çWM; M;Æ M;€+ i¢B ç¦- KdK +QÌB,

óE€- 2K [m v p M?¨ H¨ i®i `²B- M;¨v ?¬K [m M? HQ H„M; H„KXô

> B M;QÌB çQ K„i M?bM M? m K°i H9+- S?QÆM; >¢Q o•M M? M?¨M; #QÈ+ iÈB- €
;QÆM; K†i ;–v ;Á v m Èi +O +¬- M? M?¨M; M¦B, óL m M?Q 2K ç²M; w- M? Km®M
F?¬M;\ô

óh?"i tBM H¶B- 2K ç M; T?ªB H¨K pB +X5ô

h?–M ibM? +O "¢+? G,M; E€ pšM H¢M? M?¢i M?Q p"v- M¦B `²B +¬ #QÈ+ Mû b M;
pB +- #„i ç–m b„T t T H¢B K°i b® ?² bÆX

S?QÆM; >¢Q o•M F?¬M; ? ç w iÈB bU H¢M? HMM; +O E€ pÈB KbM?- ?„M #QÈ+
ç¬B K„i M?bM i?ŠM; p¨Q i`QM; K„i +¬ ?ÄB, óE€- M? #B i H¨ M? F?¬M; i®i- i?
M? K°i +Æ ?°B ç M¦B +?mv M b Q\ G) M¨Q 2K i?"i bU Km®M pSi #Ä ibM? +ªK ;B[
F?¬M;\ô

"¢+? G,M; E€ iW iW M;QÈ+ ç–m H M- +Æ i? `ä `¨M; H¨ ?ÆB `mM H M M? M? - i`
#m²M `–m- `²B çB K M?B M M¦B, óE?¬M; T?ªB H¨ 2K Km®M pSi #Ä- K¨ H¨ M? ç½
o•M- 2K i?W M?"M +?Q iÈB #•v ;BÌ- 2K pšM +ÁM v m M?- v m K°i F ç®M K¢i M?Q
i? i? v i? +?Q i'i +ªX 1K +?9+ T?9+ M? pÈB +?` J„ E€X h®B ?¬K [m - 2K ç½ M;?o
M;° ` `'i M?B m ç¢Q Hw u m M? F?¬M; +¦ M;?o H¨ b) Î # M +¢M? M?Xô

h`QM; ç¬B K„i +O "¢+? G,M; E€ /•M; H M M?[M; /ÁM; H i?Ov- b®M; KkB +¬ + v +
+?ªv ` M?Q bm®BX

L?bM i?'v p ç m çÈM KÄM; K M? +O #¢M ;€B- S?QÆM; >¢Q o•M i?'v +?9i t¦i t -
çWM; ;¢i M?- M? ?B m +QM M;QÌB 2K- M? #B i 2K v m M? b•m ç"K i? M¨Q- 2K
Q H•m +O +?9M; i ç•m- T?ªB F?¬M;\ô

kkkX *?QÆM; jj, J„ E€ Gv >¬M

S?QÆM; >¢Q o•M i?Î /¨B M¦B, ó M? p¨ +?` J„ E€ ç½ T?ªB i`ªB [m `'i M?B m +?mv
`ÆB +¬ 'v çQÊ+- M? v m 2K- +?Q M M M? +kM; F?¬M; i? #Ä `ÆB 2Kô

óo¬ bdX5ô

"¢+? G,M; E€ ?–K ?W M¦B, ó. K†i +O M? /¨v H„KXô

ó1K K„M; T?ªB H„K- bmv M;?o +O M? [mª H¨ +¦ +?9i ?¢ HQm ç iB MX L?QM; M
i?U+Xô

S?QÆM; >¢Q o•M F?¦ M?¼+ +QÌB K°i iB M;, ó*?mv M ç½ M?Q p"v- M? +?d +¦ i?
2K T?ªB iB T M?"M +?` J„ E€X E€- M;?2 HÌB M? M¦B- +?` J„ E€ b) F?¬M; i` M? ;
i?"K +?Q +ÁM F?¬M; K¨M; iÈB / M? T?"M +?QM? T?K ;b ç•mXô

"¢+? G,M; E€ i`WM; K„i ?MM; ?´ M?bM S?QÆM; >¢Q o•M K°i +€B- `²B [m i K²K M
J„ E€ F?¬M; +–M i?b M? b) F?¬M; +?Q +?„+X M? H¨ ç¨M ¬M;- M? +Æ #ªM H¨ F?
+O M;QÌB T?K M[X æO `²B- 2K F?¬M; M¦B +?mv M pÈB M? M[- M? çB çB- 2K
+?mv M +O ? B +?9M; i - 2K M;?o 2K ç½ M¦B `'i `ä `¨M; pÈB M? `²B- 2K F?¬M; K
/¨B /ÁM; p,M iU ç•mXô

óE€- M;?2 M? M¦B ç½- 2K çWM; +¦ iU HW /®B #ªM i?•M M?Q i? Xô

S?QÆM; >¢Q o•M #QÈ+ iÈB- `²B /MM; bS+ K¢M? M„K +?†i H'v i v +O #¢M ;€B- `²
M;U+ KbM?X

ó"Ä i¬B ` 5ô "¢+? G,M; E€ F?¬M; M;WM; ;B½v /K - iÄ `ä w F?€M; +U F?¬M; +?`m
>¢Q o•MX

óæ² ç iB M #Ä i¬B ` X QK QKXô

S?QÆM; >¢Q o•M F?¬M; +?Q "¢+? G,M; E€ +¦ +Æ ?°B ç M¦B i? K- /MM; ç¬B K¬B +
p¨Q +†T K¬B K K K¢B +O +¬- +€B HQÐB +O ?„M #„i ç–m M;¼ M;m”v i`QM; K²K `
T?Q ç®B T?QÆM;X

JÈB ç–m- "¢+? E€ +ÁM +U MU F?¬M; +?`m T?®B ?ÊT- KB M; +S KQK K¬B M;?B
+?ŠM; çQÊ+ # Q H•m- +¬ iW iW M;QM; #Èi bU +?®M; +U- `²B +m®B +MM; #Ä K†+
G¢B i? K K°i H9+ M[- +¬ i?”K +?Q +ÁM #„i ç–m ç€T i`ª H¢B- `²B +€B HQÐB i?ÆK
K9i H¢B M;QÌB ibM?X

S?QÆM; >¢Q o•M M¦B ç9M;- +?QM? t€+ H¨ +¬ ç M; iU HW /®B +?QM? KbM?X

h`QÈ+ ç¦ +¬ +S M;?o `^M; KbM? ç½ M;?o i?¬M; bm®i `²BX

*¬ +?Q `^M; KbM? i?”i bU +¦ i? #m¬M; tm¬BX

*¬ +?Q `^M; v m i?b +¦ i? Hv i M- +¦ i? F?¬M; çB +?B K ?[m M[X

L?QM; F?B çQÊ+ ;†T H¢B F #¢B ?Q¢B FB - +¬ KÈB T?€i ?B M bU ibM? F?¬M; ? ç
çÆM +O KbM?- /kM; F?Q H9+ i`QÈ+ `'i M? M? ç½ #®+ ?ÆB F?¬M; +ÁM i²M i¢B M
M?[M; F, MB K ç–v ?¢M? T?9+ K ç K F?B tQ X

:BÌ F?„+ M¨v- +¬ KÈB idM? ` p¨ M?”M i?S+ çQÊ+ `^M; KbM? F?¬M; +¦ +€+? M¨Q +¦
FB X h`€B iBK +O +¬ ç½ #` ?„M +QÈT çB `²BX

a m K°i +m°+ ?¬M M? m K½M? HB i- ? B M;QÌB #„i ç–m M?bM p¨Q K„i +O ç®B T?Q
F?¬M; F?Q i¢B ?B M i`QÌM; H9+ M¨v `ä `¨M; +¦ +?9i #Q #€+?- +kM; +¦ +?9i ç MûM

óE€- M? v m 2KX5ô

S?QÆM; >¢Q o•M M¦B K°i ;B¼M; ç–v t9+ +ªK- `²B H¢B ¬K +?†i "¢+? G,M; E€ H–M
i`QM; M?€v K„i ç M; ç†i Î M; M; HQM; #¢M ;€B /¢i iW iW tm®M; pMM; K¬M; ç M; ?

"¢+? G,M; E€ #„i ç–m +ªK i?'v t'm ?´- ;B”M /[F m H M, óæ² ç iB M- #Ä i¬B ` - #Ä

S?QÆM; >¢Q o•M K†+ +?Q #¢M ;€B F m i?ûi- iU /Q iU i¢B K¨ tQ M„M +†T K¬M; +Q
?¬M H'v ?¬M ç H M +†T K¬B M? ç¨Q +O +¬- iB T iK+ i? K p¨B T?9i M?Q i? M[-
+¦ +?9i F?¦ F?,M i?b KÈB #m¬M; i v ` X

óæ² / t²K- #„i ç–m iW ?¬K M v i`Î çB F?¬M; +?Q T?ûT M? çKM; p¨Q M;QÌB i¬Bô

> B i`”M ?¬M F`+? HB i- i•K Hw +O "¢+? G,M; E€ ç½ Mªv bBM? ` K°i b® i? v ç´B-
ibM? 'T O MmM; M'm i`QM; HÁM; F?B i`QÈ+- +kM; i M #B M i?2Q M?[M; MK ?¬M M

óE€- M? +¦ i? F?¬M; çKM; iÈB 2K- M?QM; M? F?¬M; i? M¨Q #Ä çQÊ+ 2KX M?
i? i?S iW 2KX h?”i bU F?¬M; çQÊ+- M? b) #„i ç–m iW #•v ;BÌ i?2Q çm´B 2K iW ç-

"¢+? G,M; E€ F?) ;„i K°i iB M; M¦B, ó B +–M M? i?2Q çm´B i¬BXô

ó1K +–MXô S?QÆM; >¢Q o•M M¦B ;B¼M; +Êi M?ª i` m +?¼+X

ó>S5ô

"¢+? G,M; E€ #¶M; M?B M M?È iÈB i?ÌB ;B M +ÁM ?¼+ i`mM; ?¼+- H9+ ç¦ H¨ +¬ +
ç¦ +ÁM 2 i? M ?ÆM +ª +QM ;€B- #•v ;BÌ i?bX

ó M? T?ªB i?2Q çm´B 2K\ô hB m G iWM; M¦B `^M; M[K¨ +Q M K i?b / Êi ÌM ÆM
i„T HUX L?QM; ç¨M ¬M; +¦ p M?Q H¢B F?¬M; ç i•K iÈB M?[M; +¬ ;€B H¨K i`Á M;Q
G,M; E€ i?–K M;?o- i`QÈ+ ç¦ KbM? ç½ [m€ +?O ç°M;- ;BÌ +S t2K #B m ?B M +O M

óE?¬M; +?Q M? +Q 5ô "¢+? G,M; E€ M¦B K°i +•m F?¬M; tm'i T?€i iU ç€v HÁM; Kb

ó> ? 5ô S?QÆM; >¢Q o•M i?'v p K†i +O #¢M ;€B ç½ çÐ +,M; çB `'i M?B m- i?–K

óL?QM; 2K F?¬M; i? [mªM Hw çQÊ+ M? ç•mXô

S?QÆM; >¢Q o•M M¦B K°i +€+? p¬ bd, ó*S +?Ì ç'v K¨ t2K- M? M?'i ç`M? b) +Q ç´
ibM? M;mv M K¨ i`Î i?¨M? +¬ pÊ #ªQ #®B +O M?Xô

óæWM; +¦ K¨ KÆ- p"v M;QÌB FB ;ª +?Q M?Xô

L;?o iÈB bmv M;?o ç iB M K°i +?²M; ? B pÊ +O S?QÆM; >¢Q o•M- i`QM; HÁM; "¢
*¬ i?"i bU F?¬M; i? M¨Q iB T M?"M çQÊ+- +?Q /M h`QÆM; J„ E€ i?"i bU F?¬M; -
çQ¢i ;b ? i- i?b +¬ pšM +¦ K°i +?9i ;b ç¦ F?¬M; i? +?'T M?"M çQÊ+X Pi ` - ?B M
T?K+ çQÊ+ #ªM i?•M KbM?X

óE€- ? v H¨ ?¬K M v 2K çWM; çB H¨K M[- +?9M; i +MM; ` M;Q¨B çB /¢Q M?û\ô S
i`Á +Q +~KX

óE?¬M; çQÊ+- 2K T?ªB H¨K pB +Xô

"¢+? G,M; E€ ?W ;B¼M; M¦B, óL?[M; M;QÌB Km®M ? M ?Á pÈB 2K `'i M?B m- i¢B b
M? +?SX oª H¢B- +?mv M +O M? pšM +?Q çQÊ+ ;BªB [mv i tQM; K¨X æÊB F?B
+?mv M +O KbM?- i?b ?½v iÈB ? M ?Á pÈB 2KXô

S?QÆM; >¢Q o•M F?) +? m K¨v- t2K ` K'm +?®i +O p'M ç pšM H¨ iQ iQÎM; K°i +
h? M?QM; ?„M ç½ [mv i ç`M? `²B- b) F?¬M; #Ä `ÆB h`QÆM; J„ E€X

>ÆB /Q /U i`QM; ;B•v H€i- S?QÆM; >¢Q o•M [mv i ç`M? ?¬K M v +?d ;†T `²B iQM?
p°B- M¦M; `m°i i?b F?¬M; ,M M´B ç"m ?k M¦M;- +–M T?ªB iB M ?¨M? +¦ i`bM? iUX

óo"v +kM; çQÊ+ E€- 2K +S H¨K pB + çB- H€i M[M? b) iÈB M?¨ ibK 2KXô

S?QÆM; >¢Q o•M +,M /†M, óL?È F„- b m M¨v +¦ +?mv M ;b F?¬M; çQÊ+ #Ä M?¨ ç
ç½ F?¬M; M;?d bm®i K°i M;¨v K°i ç K `²BX "m´B i®B M? çÊB 2K [m v p Xô

ó M? KÆ ? v [m€ M?d- i¢K i?ÌB i?b 2K b) F?¬M; i`¼ Î F?m M?¨ i`¼ ?Q pB M G K h
H¢B i`QM; T?ÁM; M;?d Î +¬M; iv +O +?` S?QÆM; hmv i .BXô

"¢+? G,M; E€ +kM; #B i t9+ ç°M; H¨ K [m,- +¬ +–M K°i F?QªM; i?ÌB ;B M- ioM? H†
p'M ç - p bU M;?B T +O KbM?- p ibM? v m +O KbM?- p iQÆM; H B +O KbM?X

hQM? b Q ç•v\ _®i +m°+ ç M H9+ M¨Q KÈB +¦ i? F?B M +?Q S?QÆM; >¢Q o•M #B

hW H–M i`QÈ+ b m F?B #B i çQÊ+ +?mv M h–M ;B ibK b€i i?O çB ç®B T?¦ pÈB S
EBK :B - EBK S?d bm®i M;¨v çB /Á H ibM? ?bM?X

a m F?B #` H¨K M?K+- EBK S?d ?"M ç M M¶B +„M `,M; M;?B M HÊBX L?QM; ç²M; i
/kM; F?Q #€Q i?M pÈB S?QÆM; >¢Q o•MX E ?Q¢+? +O h–M ;B - ç½ +?Q +¬ K°i +

óhbM? ?bM? +K i? i?b M? +kM; F?¬M; çQÊ+ `ä +?Q H„K- +¦ çB m M? M;?o- Km°M
tm•M i?b S?QÆM; >¢Q o•M b) F?¬M; +ÁM iQ¨M K¢M; M[X hÈB H9+ ç¦- ç®B i?O /m
H¨ h`–M h?B M >mvX L?[M; ;b H–M M¨v +?9M; i ç½ ç K'i- i`QM; iQÆM; H B M?'i

EBK :B +QÌB H¢M? K°i iB M; M¦B, óL?[M; F ç®B ç`+? pÈB h–M ;B - i?b ç m +?ŠM

óæ9M; `²B- M?- 2K M;?2 M¦B .QÆM; o¼M; :B M; b m ? B F€ ç¢B ?°B M[b) çQÊ+
+¬M; i`bM? p`M? EBK h?Ov b m M¨v- +?9M; i b) F?¬M; i? +?'K K9i çQÊ+ ;b ç•mX

óE?¬M; b B- M? +kM; M;?2 M¦B iBM iS+ p +?mv M .QÆM; o¼M; :B M; H M M„K [m
+–M T?ªB HQ H„M;- +?mv M M¨v M? M;?o h–M ;B b) çB HQ HB mXô

EBK :B +QÌB ç„+ +?Q H¢M? HMM;X oÈB T?QM; +€+? ?¨M? tY +O h–M ;B - +€B
[illegible]

GQ¢B ç M /QÊ+ K¨ h–M ;B KÈB M;?B M +Sm ` FB M?Q H¨ +¦ i? K K HU+ i?–M
M;QÌBX h'i +ª K¼B M;QÌB K M; +€+ HQ¢B KK+ çQ+? çB ç M MÆB ç•vX

*€+ ;B i°+ K¬M T?€B F?€+ i`QM; i?¨M? S?QM; a +kM; #` ªM? ?QÎM; Qi M?B mX
M?'i çQÆM; M?B M pšM H¨ h–M ;B X

" M i`QM; +Y ?¨M; h–M ;B - h–M >¨M L;mv i ç M; +MM; i`QÊM; T?m h–M o,M >B
hmv i M¦B +?mv M T?B KX

@o,M >B M5 L?B m M,K i`QÈ+ ? B +?9M; i KÈB [m2M- i?U+ HU+ +O +?¨M; ç½ ç¢
+?QM çdM?X .U i?2Q HBM? F?Q # M i`QM; >mv M æªQ M¨v- +?¨M; H¨K b Q pšM
+ªM? ;BÈB S?€ h?B M\

h–M >¨M L;mv i M?¨M M?¢i +QÌB ?ÄBX

o K†i h–M o,M >B M +MM; h–M hmv i +kM; ç m i?QªB K€B F?¬M; +¦ ;B®M; M?Q
M;QÌB h–M ;B p K†i ?QªM; bÊ- K¶B M;¨v ç m b®M; i`QM; bÊ ?½BX

h–M o,M >B M #` i? iY ?ÄB p'M ç M¨v F?¬M; FbK M´B +¦ +?9i t'm ?´- M?QM; H¢B
+?Q M¨M;,

@h–M ;B i +?O v m H'v Hmv M ç M /QÊ+ H¨ +?QM?- +kM; F?¬M; T?ªB H¨ pä ç¢Q
+O h–M ;B im Hmv M u m Zmv i *Æ aÎ Qi M?'i T?ªB KQÌB K'v M,K KÈB +¦ i? i?'v ?
+?9 w ç°i M?B M i,M; K¢M? K¨ +¨M; +?9 i`¼M; p[M; +?„+X > ? 5 L¦B F?¬M; M;Q -
#"+ +?QM çdM?- +?®M; H¢B M;QÌB F?€+ +¦ +ªM? ;BÈB S?€ h?B M +kM; +?Q +?„+
i ?B M i¢B- i imv `^M; +?d H¨ +ªM? ;BÈB S?€ h?B M çdM?- M?QM; +?Q /M H¨ pä
+kM; F?¬M; 2 M;¢B5

@*? Mm¬BX L m i?2Q M?Q M;¨B M¦B- +ªM? ;BÈB .mM; h?B M M?¨ +?9M; i +?ŠM
h¬M\

h–M hmv i Î K°i # M H M iB M; ?ÄBX

h–M o,M >B M H„+ ç–m- +QÌB F?´ M¦B,

@G¨K b Q çÆM ;BªM M?Q +QM M¦B çQÊ+X L m M?Q p"v i?b h–M ;B +?9M; i +kM
HU+ #"+ i`mM;X oä ;Bª +¦ +ªM? ;BÈB .mM; h?B M i`Î tm®M; i` M +Æ #ªM pšM H¨ I
M i`QM; +¦ K°i +?9i HQ ;BªB p pä ç¢Q- +ÁM +¦ K°i +?9i p"M /KM; p HU+ HQÊM;

@L?QM; iÈB +ªM? ;BÈB *?Q h¬M ç¦ +?ŠM; F?€+ M¨Q iB M p¨Q +ªM? ;BÈB pä ç¢Q
? v H¨ HQ ;BªB +?B M F„- ? v H¨ p"M /KM; HU+ HQÊM; i?B M ç` - ? v M„K ;B[[mv i,
pÈB pä ;Bª +ªM? ;BÈB /QÈB *?Q h¬MX

h–M hmv i +€B ?B m +€B F?¬M; ;"i ç–m- ?B M H M K°i p FB M M;?` F?) M¦B,

@*? Mm¬B- K - i i`Î p im Hmv MX > B M;QÌB +S H¨K pB + çB5

h–M hmv i ç½ [m2M F m h–M >¨M L;mv i H¨ K - h–M o,M >B M H¨ +? Mm¬B- +kM;
;B i°+ M¨vX

h–M >¨M L;mv i +MM; h–M o,M >B M F?) ;"i ç–m- b m F?B M?bM h–M hmv i `ÌB çB
i? M M? K°i iB M;- b m ç¦ `'i +¦ ,M w M?bM M? m +QÌBX

@o,M >B MX *?¨M; M¦B H–M M¨v h–M ;B +¦ i? [m çQÊ+ F?¬M;\

h–M >¨M L;mv i M? ;B¼M; ?ÄB- +¦ +?9i €T HU+X *?Q /M H¨ #¨v ` +kM; F?¬M; i?
ªM? ?QÎM; i•K ibM? M;QÌB F?€+ +ÁM F?¬M; #^M; ç /QÈB ç€v HÁM; v M H†M; i?W

h–M o,M >B M H„+ ç–m F?2 F?)- M? i?Î /¨B M¦B,

@æB m M¨v i?"i F?¦ M¦BX J¬M T?€B ;B i°+ i` M >mv M æªQ ç T?–M H¨ i`mv M iW
HÈM ? v M?Ä i?b M°B ibM? Fb i?"i ç m ? i bS+ i?•K ?"m- M m F?¬M; +¦ ç¢B +Wm i
F?Q+? M¨vX o T?–M /B i K¬M i?b H¢B +¨M; QiX *?Q M M- M?Q h–M ;B ?B M i¢B
T?€B HÈM ;•v €T HU+ K¨ i?¬BX *?d H¨ H9+ M¨v €T HU+ +¦ +?9i i`–K i`¼M;- ?ÆM M

M?Q +kM; #` K°i b® Qi ;B i°+ K¬M T?€B #B iX h M;?2 iˆM; i´ iWM; M¦B, M m i?'
ç'm ;B€ ç M T?QÆM; FB - M;QÌB M¨Q i`ª ;B€ + Q i?b çQÊ+5 *?Q /M ?B bBM? ç M
h–M G"TX

h–M >¨M L;mv i +ªK F?ªB M¦B,

@æ²M; /¢M; H¨ h–M ;B K¨ +? M? H +? i?"i bU [m€ ;? ;ÈK5

:B¼M; M¦B +O M¨M; H° ` p¨B T?–M i?QÆM; +ªKX >B M M?B M M¨M; ç®B pÈB +?
?Q¨M iQ¨M [m M çBX h–M o,M >B M M? M?¨M; FûQ i v €B i? - p K†i +?•M i?¨M? I

@>¨M L;mv i5 æ¦ ç m H¨ +?mv M [m€ F?S- F?¬M; M M bmv M;?o M[X *QM +?9M; i
i?'v +?Q çO b Q\

h` M K†i h–M >¨M L;mv i +kM; MÎ MK +QÌB- ;"i ç–m,

@æ9M; p"v5 o,M >B MX J¶B H–M i M;?o H¢B ç m +¦ +ªK ;B€+ M?Q MˆK KÆ- /QÌM;
«B5 *kM; F?¬M; #B i G"T M?B ?B M i¢B i? M¨Q `²B\

@J 5 *QM ç½ i`Î p 5

L;Q¨B +Y i`mv M ç M ;B¼M; M¦B +O h–M G"T F?B M ? B M;QÌB # M i`QM; +Y ?¨M
? B M;QÌB H° p KWM; M?Q çB M- ç²M; HQ¢i çSM; H M +?¢v p°B ` M;Q¨BX

æSM; Î # M M;Q¨B F?¬M; T?ªB H¨ M?B iY h–M G"T K¨ #¼M ?¼ KQM; M?È H•m M;¨v

" M +¢M? h–M G"T- +¬ ;€B tBM? ç T imv i b„+ F?¬M; T?ªB H¨ h?QÊM; Zm M h?B o

@L?B iY5 h?B ok5

h–M >¨M L;mv i M;¢+ M?B M pmB KWM; F m H M K°i iB M;- #QÈ+ M? M? p¨B #QÈ
h–M G"T K°i +€B- b m ç¦ M;˜M; ç–m p K†i bmM; bQÈM; M¦B,

@L?B iY #ªQ #®B +O i H¢B + Q H M `²B5

h–M >¨M L;mv i M¦B tQM;- H¢B FûQ i v h?QÊM; Zm M h?B ok- + Q ?SM; M¦B,

@h?B ok i? v ç´B +¦ i? M¦B H¨ `'i HÈM F?B M i +¦ +?9i F?¬M; /€K M?"M5 sBM? ç
h?"i bU H¨ +QM /•m i®i +O K 5

h?QÊM; Zm M h?B ok b„+ K†i YM; çÄ- +¦ +?9i M;QÊM; M;MM; F?) M¦B,

@h?B ok +?¨Q #€ KšmX

@> ? 5 E?¬M; M M F?€+? F?Q M?Q p"vX L? M? M? M? p¨Q M?¨ çB5

h–M >¨M L;mv i FûQ i v h?QÊM; Zm M h?B ok ? i bS+ M?B i ibM? ?ÄB ? MX

" M FB h–M G"T i?ªM M?B M ;"i ç–m pÈB h–M o,M >B MX

h–M o,M >B M #B i Km®M M?B iY i?U+ HU+ K¢M? K) iQM? ibM? FB M M;?` M¨v +?'
H¨ +?mv M M;¨v K°i M;¨v ? BX *?Q M M ?„M +kM; F?¬M; M;?o M?B m- +?d H° ` p
G"TX

" M i`QM; +Y ?¨M; ;BÌ T?9i M¨v p„M; p i? HQÆM;- i`W #Ä p¨B iB m M?` +kM; F?

a m F?B p¨Q i`QM; T?ÁM;- h–M >¨M L;mv i H¢B ;BÈB i?B m h–M o,M >B M pÈB h?

h?QÊM; Zm M h?B ok +kM; `'i H¨ H T?ûT i?B H pÈB h–M o,M >B M- ;¼B K°i iB M

h–M o,M >B M H"T iS+ i?'v i`QM; HÁM; `'i pW w- Î i` M M;QÌB ibK K°i ?²B +kM; F?
?ÊT F?¬M; FbK M´B H° ` p t'm ?´X

h?"i bU H¨ #¼M ?¼ +,M #ªM F?¬M; M;?o iÈB h–M G"T p¨Q H9+ M¨v H¢B K M; i?2Q

h–M G”T M?bM h–M o,M >B M +?•M i v pKM; p - #° /€M; +¦ +?9i t’m ?´- i`QM; HÁM;
+?Q +QM +?€m K°i ç¢B ;B i°+ HÈM M?Q M?½ T?QM; ç° M?Q ?„M H° ` #B m ibM?
H¨ pÊ +?Q +QÈB +O KbM?X L¦B çB +kM; T?ªB M¦B H¢B- ç¦ +kM; H¨ #ÎB pb [m M

amv M;?o K°i +?9i- i`QM; i v h–M G”T tm’i ?B M +•v i`•K S?QÊM; >Q¨M; H’v çQÊ
M?bM i?Q€M; [m h–M o,M >B M b m ç¦ M¦B pÈB Kšm i?•M,

@LQÆM;5 æ•v H¨ p”i +QM M;šm M?B M H’v çQÊ+- çQÊ+ +? i¢Q iW ?¨M M;¼+ p¢M
#€+? # M?c +QB M?Q H¨ K°i #ªQ p”vX >B M i¢B +QM i†M; +?Q M;¨B5

@±5 h?”i H¨ tBM? ç T5

*?Q /M H¨ h–M >¨M L;mv i [m2M M?bM +€+ HQ¢B +?•m #€m [mw ?B K M?QM; pšM
H`+? ç°+ ç€Q- H¢B +¦ i`¨M ç–v HBM? F?Q M¨v ?’T /šMX h`QM; K„i #¨ FbK HÁM; F
i?Q+?X

h?QÊM; Zm M h?B ok M?bM i?’v +kM; F?¬M; FbK M´B /€M K„i H M +•v i`•K S?QÊM;
+¦ M[M?•M M¨Q +¦ i? +?®M; H¢B bU ?’T /šM +O M¦X

h–M >¨M L;mv i ?ÆB +?9i bYM; b®i- imv M?B M H”T iS+ T?ªM SM; H¢BX hB T M?
+ªK ;B€+ K°i Hm²M; K€i H¢M?- ç²M; i?ÌB i`¨M M;”T HBM? F?Q i`mv M ç MX

a m ç¦ M¨M; KdK +QÌB- çB ç M i`QÈ+ K†i h?QÊM; Zm M h?B ok- +QÌB M¦B,

@*QM /•m i®i +O i X "€ Kšm +MM; #€ T?K F?¬M; #B i H9+ M¨v +QM i`Î p - M; v +ª
i?”i bU H¨ [m€ M;QÊM; M;MM;X >B M i¢B HB M /MM; H p”i +O +QM i` B i ç i†M

@>ª\ "€ KšmX L¨v [m€ [mw `²B- h?B ok F?¬M; i? M?”MX

:BÌ T?9i M¨v h?QÊM; Zm M h?B ok M;QÊM; F?¬M; +?`m M´B- pW +¦ +?9i #®B `®B
tBM ;B9T çÐX

h–M G”T H¢B ?„+ ?„+ +QÌB- +kM; F?¬M; M¦B ;bX h–M >¨M L;mv i i`QM; HÁM; •K
óhB m iY p¬ HQÆM; i•K5 Zmª M?B M +¦ pÊ [m M K X L;QÌB tQ M¦B +’K +¦ b B5ô

h–M >¨M L;mv i `®i +K+ pšM H’v +•v i`•K S?QÊM; >Q¨M; M¨v +„K i` M #9B i¦+ +O
E?m¬M K†i p®M imv i K„ ;BÌ T?9i M¨v +¨M; i? K iÄ ?¨Q [m M; ` #®M T?Q X *€B
i?”K +?Q H¨K +?Q M;QÌB i F?¬M; i? bBM? ` w M;?o F?BM? M?ÌM i`QM; ç–mX

L; v +ª h–M >¨M L;mv i p®M +¦ +?9i F?¦ +?`m M?Ä ;BÌ T?9i M¨v +kM; F?¬M; i? F?-
S?QÊM; >Q¨M; M¨v +¨B H M ç–m +QM /•m KÈB t2K M?Q +?•M +?QM? i?Q+? ?ÊT- +

h?QÊM; Zm M h?B ok H9+ M¨v K†+ #° p€v K¨m p¨M;- [m–M HK KÄM;- i¦+ #9B + (
i? M i?MM;- ç¬B K„i i`QM; p2Q M?bM M?Q MQÈ+ ?² i?mX *´ + Q- H° ` / i?`i M?Q
M;¼+X "° M;U+ ç–v ç†M- 2Q M?Ä tBM? t„M- +†T +?•M /¨B M?Q ˜M M?Q ?B M /QÈB

h` M ç–m- +•v i`•K M;¼+ M^K M; M; H¢B F?B M +?Q M¨M; ;B®M; M?Q iB M M[i` M

h–M >¨M L;mv i ç®B pÈB +QM /•m ;–M M?Q ?Q¨M K„ M¨v ?B M i¢B +¦ i? M¦B H¨ p
H–MX L m F?¬M; T?ªB H9+ M¨v h–M ;B +¦ +?mv M- M¨M; i?”K +?Q Km®M +?Q #¼

L m +¦ i? bÈK K°i +?9i çQÊ+ ¬K +?€m- p”v +¨M; ?Q¨M K„5

h–M G”T +QÌB M¦B,

@Jšm i?•M5 *QM +ÁM +¦ H p”i Km®M i†M; +?Q M;¨B

æ M; M¦B- h–M G”T ç°i M?B M F?) M?Qm K¨v- #ÎB pb # M M;Q¨B +¦ p¨B +¶ F?Q iS
M M¨vX

LK +QÌB h–M G”T #B M K’i- M? ;B¼M; M¦B,

@*¦ M;QÌB ç M5

G9+ M¨v +?Êi M;?2 +Y # M M;Q¨B ó_–Kô K°i iB M; #` M;QÌB i ç€M? i M M€iX *¦ M

@G½Q iY Km ç M /QÊ+ ;Bª Î M?¨ +€+ M;QÆB- +?”K i` pB + +Sm ?mvM? ç H½Q
K’i K¢M;X *€+ M;QÆB M¦B t2K +€+ M;QÆB T?ªB #²B i?QÌM; H½Q iY i? M¨Q\

@G½Q iY M¦B +?Q M;QÆB M?û5 *9i5

h–M G”T pW M¦B- pW iW i`QM; T?ÁM; çB ` M?bM i?Q€M; [m K’v ç¢B ?€M çB p
i`mM; i` M M;QÌB ç¢B ?€M +–K ç–m +¦ / Q ç°M; M;mv M HU+ ? i bS+ K½M? HB i-

@>„+5 G9+ M¨v H¢B +¦ i? K K°i i M iB m i¢T 5

S?`+?5

æ¢B ?€M M¨v +ÁM F?¬M; FQT M¦B ? i HÌB H¢B M?bM i?’v i?B m MB M i`QÈ+ K†i
b m ç¦ +ªK ;B€+ i?•M i? +O KbM? ç°i M?B M M? #šM;- K°i +¶ +ªK ;B€+ M?Q +QÉ

G9+ ç¢B ?€M T?ªM SM; H¢B T?€i ` iB M; F m i?b i?•M ?bM? ç½ #` ç€ # v çB- Î i`
#° /B m ?•m tQ v M;QÌB- `ÆB i` M K†i ç’i +?d p¨Q # M i`QM; +Y ?¨M; ç`M? ?€ K²

G¢B i?’v i?B m MB M FB iW i` M K†i ç’i M?†i H’v K°i KªM? p€M +Y #` ?„M ç€ M€i
ç¦ i?B m MB M pmM; i v H M- i’K p€M +Y ;B®M; M?Q K°i KkB i M M?¼M T?€i ` K°
HQÆM; ?QÈM; iÈB KB M; +O ?„M ?mM; ?,M; #„M iÈB5

.mv L;½ æ°+ h¬M

h€+ ;Bª,hB m æ Q S?QM; GÊB

kR3X *?QÆM; kR3,iBM hQÎM;5

æ¢B ?€M i?U+ HU+ ç½ ç M +ªM? ;BÈB S?€ h?B M- +†T K„i M?Q MSi ` i`¨M M;”T F
h’K p€M ;¶ # v iÈB i`QM; M?€v K„i ?„M +¨M; H9+ +¨M; HÈM5

S?®+5

J°i iB M; p€M +Y `°M; #^M; #¨M i v /¨B ?ÆM K°i i?QÈ+ T?B i?ŠM; p¨Q KB M; +O
;€v ?„MX

óS?`+?ô K°i iB M;- ç¢B ?€M M¨v M;½ b’T i` M çQÌM; +€BX L;QÌB çB i` M çQÌM; H
?QªM; bÊ- #Ä +?¢v i€M HQ¢MX

J’v ç¢B ?€M +ÁM çSM; Î i`QM; +Y ?¨M; ;–M M?Q H¨ #B M M;®+- ç–m ¦+ i?”K +?Q
ç•v +?O iY ç½ M¦B `ä pÈB #¼M ?¼- iMv w ;•v bS+ ûT- iMv iB M F?¦+ H¦+ QK bÁK-
T?QÆM; +kM; F?¬M; +¦ #B M T?€T ç®B pÈB #¼M ?¼ i? M¨Q\

æ•v H¨ F?¬M; +¦ #B M T?€T b Q\

h`QM; ç–m ç€K ç¢B ?€M M¨v ?Q¨M iQ¨M #` bÊ ?½B i`¨M M;”T- p®M iQÎM; `^M; #¼M
ç½ H¨ €+ M?•MX >¬K M v KÈB #B i çQÊ+ M;mv M H B ç¦ H¨ [m€ F?S #¼M ?¼ iB T

aQ b€M? pÈB i?B m MB M KdK +QÌB i`QÈ+ K„i M¨v- #¼M ?¼ ?B M H¢M? M?Q K°i +
+€B `„K 5

@*€B FB +?9M; +?9M; i +MM; ?„M F?¬M; T?ªB H¨ F?¬M; T?ªB H¨ +MM; K°i ?°B5

J°i ç¢B ?€M i`QM; ç¦ T?ªM SM; M? M? M?’i- `mM +–K +”T M¦BX •M? K„i M?bM p T
?½BX

L;QÌB F?€+ F?¬M; #B i M?QM; ?„M H¨K b Q H¢B F?¬M; #B i- ?€M iY pW +? i FB
+’T ç°i T?€ ç M +ªM? ;BÈB S?€ h?B M M?QM; H¢B +?Q F`T T?ªM SM; ç½ #` M;QÌ
K) #„M tmv M [m ç–mX o”v M;QÌB FB T?ªB +¦ i?U+ HU+ M?Q i? M¨Q\

Zm, KÈB Km®M H¨K F ç`+? +O M;QÌB M?Q p”v5

>¨M? ç°M; +O h–M G”T +kM; H¨K h–M >¨M L;mv i +MM; h–M o,M >B M i?2Q b m
h?QÊM; Zm M h?B ok p K†i H¢B #bM? ioM?X .QÌM; M?Q #’i F h–M G”T H¨K +?mv
M;¢+- ç m iÄ p OM; ?°X

h–M o,M >B M ?ÆB ?€ K²K Km®M M¦B H¢B F?¬M; M M HÌBX h–M G”T H9+ M¨v ç½
#ªQ i`b #bM? ioM? +O h–M ;B X *kM; F?¬M; #B i H½Q ;B h–M GoM? aÆM #B i
`^M;, óæ•v KÈB H¨ +QM +?€m h–M ;B ô F?¬M;\

@E?¬M; T?ªB +MM; K°i ?°B\

h–M G”T +QÌB +? ;B m M?bM K’v ç¢B ?€M ?QªM; bÊ ç M +U+ çB K +ÁM H¢BX

@E?¬M; T?ªB +MM; ?°B- i?”i bU F?¬M; T?ªB5

*Æ K†i ç¢B ?€M FB +Q ;B”i /[/°BX

@o”v +€+ M;QÆB H¨K b Q H¢B K†+ [m–M €Q ;B®M; M? m\

J’v ç¢B ?€M HB + K„i M?bM M? m- b m ç¦ ç²M; i?ÌB H¨K ` K°i ç°M; i€+ F?B M K¼
iQÊM;, i?m–M i?K+ H°i b¢+? iQ¨M i?•M [m–M €Q +O KbM?- +ÁM K¶B +€B [m–M ç

h?QÊM; Zm M h?B ok +?€M ;?ûi [m v K†i ` +?¶ F?€+- h–M >¨M L;mv i óT?bô K°i
M?Qm K¨vX æ¢B ?€M FB `mM `˜v M¦B,

@æ m H¨ ?B m H–K5

@*9i çB5 J M; [m–M €Q `€+? M€i +O +€+ M;QÆB çB5

h–M G”T H¢M? M?¢i M¦BX

J’v ç¢B ?€M M¨v M?Q çQÊ+ i? #´M;- +?d ?”M +? K bBM? ` i?B m ? B +€B +?•M

@*?Ì K°i +?9i5

L;?2 çQÊ+ ;B¼M; h–M G”T- K’v ç¢B ?€M ç²M; HQ¢i `mM H M- /WM; +?•M H¢BX

@h`Î p M¦B +?Q +?O iY +O +€+ M;QÆB- p b m çWM; /MM; i?O çQ¢M #d ´B M?Q p
+?QM? ç¢B ç M ç•v- M m +ÁM H¨K +?mv M F?¬M; /€K M?bM K†i M;QÌB M¨v- +QB
M;QÆB5 *9i5

J’v ç¢B ?€M +ÁM H¢B FBM? ?½B F?B T bÊ- ¬K i?B i? ç²M; #¼M +?¢v iû i€i M; v
+kM; F?¬M; /€KX

h` M çQÌM; +¦ F?¬M; Qi M;QÌB M?bM i?’v +ªM? iQÊM; M¨v- i` M K†i ç m H° ` p p–
`) ç€K M;QÌB- #B M K’i F?¬M; i?’vX

hBM iQÎM; +?mv M tªv ` MÆB ç•v F?¬M; çQÊ+ # Q H•m F?ªM; ç`M? b) i`mv M F?
æB m M¨v [mª i?U+ +?ŠM; F?€+ M¨Q h–M ;B i`QÈ+ K†i K¼B M;QÌB F?¬M; M?`M ç

h–M >¨M L;mv i iU M?B M ?B m çQÊ+ HQ •m i`QM; HÁM; T?m [m•M- pb i? M?bM h

@hB m G”T5 *QM H¨K M?Q p”v +¦ i? F?B M +?Q K•m i?mšM +¨M; HÈM\ S?ªB #B i
ç M; +?Ì h–M ;B +?9M; i H¨K ` +Y ç°M; M¨v- b m ç¦ H’v / M? M;?o #€Q i?M H¨
?¨M? +¬M; FQ+? h–M ;B +?9M; i 5

h–M o,M >B M # M FB +kM; ;”i ;”i ç–mX

h–M G”T KdK +QÌB M¦B,

@E?¬M; b Q5 æQ +QM çB ;†T iˆM; i´ çBX

Í i`QM; K°i F?€+? çB K i?”i HÈM Î i?¨M? S?QM; a - K’v ç¢B ?€M F?¦+ `®M; F H p
T?ÁM;X

@*?O M?•M5 h?B m MB M FB [mª i?U+ F?¬M; T?ªB H¨ M;QÌB- +,M #ªM +?Q +?
*QÌM; + pW ç€ +Y p¨Q- ?„M HB M ç€ # v *QÌM; + - b m ç¦ M?†i H M K°i KªM? p€M

@L m F?¬M; T?ªB +?9M; i i?¬M; KBM?- i'i +ª ç m F?¬M; p çQÊ+5 hB m iY FB +
+?O M?•M K°i +•m M¦B

h`QM; +,M T?ÁM; iQ M?Q p"v- M K M[ ;B¨ i` ç m +¦X L?[M; M;QÌB M¨v KÆ ?² H'
F?QªM; #®M KQÆB im´B H¨ +?OX "° /¢M; M;QÌB i`mM; MB M #bM? i?QÌM;- iQÈM
M?QM; i` M M;QÌB /QÌM; M?Q K M; i?2Q K°i +¶ F?Q iS+ b„+ #ûM H¨K +?Q M;QÌB i
FB K ` F?ÄB pÄ5

>„M ?ÆB M?2Q K„i H¢B- i`–K ;B¼M; M¦B,

@*•m M¦B ;b\

@>„M M¦B X

æ¢B ?€M FB H¢B /Q /U- i?"i bU H¨ HÌB M¦B +O i?B m MB M H9+ 'v [m€ KS+ FB m

@æWM; /¬M; /¨B- +S M¦B HÌB i?"iX J°i +?[+kM; F?¬M; çQÊ+ b¦i5

J°i +¬ ;€B #B m ibM? H¢M? M?Q #,M; F?¬M; FB M M?šM i`€+? K„M; ç¢B ?€MX

@.¢- iB m i?Q5

æ¢B ?€M FB +9B ç–m- M¦B H¢B HÌB M¦B +O h–M G"TX

@Zm€ ç€M;5

J°i H½Q ;B¨ i`QM; ç¦ b m F?B M;?2 tQM; T?šM M° M„K +?†i i v iS+ ;B"M K„M; K°i

@æ² F?¬M; #B i b®M; +? i5

*¬ ;€B #B m ibM? H¢M? M?¢i FB H¢M? HMM; M¦B- i` M M;QÌB H¢B /•M; H M K°i +
T?ÁM; /QÌM; M?Q ;BªK tm®M; F?¬M; QiX L?[M; M;QÌB F?€+ ç m #B m ç¢i bU T?š

@L;¬M; +m²M;X

L;QÌB ç¨M ¬M; i`mM; MB M FB p K†i #bM? ioM? M?QM; i`QM; €M? K„i H¢B #®+ K

@h–M ;B M¨v +¦ +?¶ /U i? M¨Q K¨ H¢B /€K FB m M;¢Q ?®M; ?€+? M?Q i? \ h?B
i?2Q h?¬B *QÆM;- ?„M +¦ i? /MM; K°i i'K p€M ;¶ HB M ;B i +? i h?¬B *QÌM; çO ç
Qi M?'i +kM; H¨ +ªM? ;BÈB >ÊT h?B M5

G½Q ;B¨ FB b m F?B K„M; tQM;- #„i ç–m T?•M iQ+? b m ç¦ [m v ç–m p T?Q ç¢B

@h?¬B *QÆM;- M;QÆB t€+ ç`M?, ` i v ;B i M;QÌB i?"i bU +?d H¨ K°i i?B m MB M

æ¢B ?€M h?¬B *QÆM; FB ;"i ç–m M?Q ;¨ K´ i?¦+,

@ZmªM bU ç¢B M?•MX hB m M?•M /€K /MM; +€B ç–m KbM? ç i? - M m F?¬M; M;¨B

J'v M;QÌB F?€+ +kM; p°B ;"i ç–m F?¬M; M;WM;X

*¬ ;€B H¢M? HMM; FB H9+ M¨v +?"K `½B M¦B,

@*?ŠM; H) H¨ i?B m MB M i?B M i¨B +O h–M ;B ç M iW i? iK+\ >„M i?"i bU K¢M

L;QÌB i`mM; MB M F?) ;"i ç–m- M¦B,

@.B K M?B M¦B F?¬M; b B5 h?B m MB M FB +¦ i? H¨ M;QÌB ç M iW i? iK+X G¢B
i? iK+ +MM; i?B m MB M FB +ÁM +¦ i?•K +Wm ç¢B ?"M F?¬M; M?Ä ç•mX h?"i bU

*¬ ;€B p K†i •K H½M? M¦B,

@L;QÌB M?Q p"v imv i ç®B F?¬M; i? i? 5 L m F?¬M; +?„+ +?„M b) i`Î i?¨M? K®B 1
h?¬B ;B i 5

L?[M; M;QÌB F?€+ +kM; ?M i?2Q ;"i ç–mX

L;QÌB i`mM; MB M bmv M;?o K°i +?9i- b m ç¦ M¦B,

@_'i +¦ HwX hmv M?B M +?mv M M¨v F?¬M; M M H¨K [m€ H° HB m- ibK +Æ ?°B i`
+?Q ?„M #'i Fb K°i +Æ ?°B T?ªM F?€M; M¨QX L m F?¬M; M;QÌB M?Q p"v K°i F?B
F?¬M; i? HQÌM; çQÊ+5

@>W5 L m F?¬M; T?ªB +QÌM; ;Bª +?•M +?QM? +O ;B i°+ +?Q ç M- ;B i ?„M +k
M?Q p"v5

h?B m M[h?¬B .B K H¢M? HMM; M¦BX

G½Q ;B¨ FB +¦ +?9i F?¬M; T?K+ M¦B,

@>B M i¢B ;B i ?„M +kM; F?¬M; i?¨M? p'M ç 5 æ®B T?¦ pÈB K°i ;B i°+ M?Ä M?
iQ¨M #° i?U+ HU+ +O ;B i°+ ? v b Q\

@h +kM; F?¬M; M¦B /®+ ? i i?U+ HU+ ;B i°+X *?d +–M K°i M;QÌB +ªM? ;BÈB *?
;BªB [mv i\

*¬ ;€B F?¬M; +?9i F?€+? F?Q T?ªM #€+X

@æQÊ+ `²B- .B K M?BX E?¬M; +–M M¦B M[ X *¦ K°i b® pB + M;QÆB +ÁM F?¬M; `
;BªM M?Q p"v +kM; b) F?¬M; i²M i¢B K°i ;B i°+ #"+ i`mM;- M?Ä K¨ bÈK #` +?9M; i

L;QÌB i`mM; MB M i?ªM M?B M M¦B K°i +•m- b m ç¦ M¦B iB T,

@*?mv M M¨v [mv i ç`M? M?Q p"vX hbK +Æ ?°B iB M ?¨M? K°i FQ+? T?ªB ;B i +?

h`QM; K"i i?'i h–M ;B X

J°i ç€K /ÁM; +?QM? i`mM; i•K +O h–M ;B +MM; pÈB ç€K M;QÌB h–M G"T- h?QÊM;
HÁM;X

h?QÊM; Zm M h?B ok tm'i ?B M F?B M +?Q ç€K ç¬M; /ÁM; +?QM? i`mM; i•K ?¬ iQ
/B K- F?¬M; FbK M´B ?•K K° h–M G"T /B K M;° +QÌM; ç¢BX G–M i`QÈ+ K M; i?2Q
FB m- F?¬M; M;?o H–M M¨v H¢B i? v ç´B K°i M;QÌB K¨ H¢B F?¬M; FûK ;b bQ pÈB

h–M hÄ çB iÈB- i`ªB [m ?ÆM K°i M,K i¬B Hmv M ?„M ç½ i?¨M? i?K+ `'i M?B mX
p KdK +QÌB M¦B,

@*m®B +MM; ç½ i`Î H¢BX oW i`Î H¢B HB M H¨K ` +Y ç°M; M?Q p"v- +?9M; i i?'
F?¬M; #B i- K'v i?€M; M v +?9M; i ç m #` iS+ Km®M çB M H MX æ€K M;QÌB ç€M;
HB M iÈB +Y ibK T?B M iQ€B- bY /KM; #'i +S i?O çQ¢M i²B i M¨QX *?9M; i ç m

h–M G"T +QÌB M¦B,

@E?¬M; b QX "¼M ?¼ `'i M? M? b) +9i F?ÄB MÆB M¨v5

h–M GoM? aÆM F?) ?Q ? B iB M;- i`QM; K"i i?'i H"T iS+ BK H†M;X J¼B M;QÌB ç m
M¨v- €M? K„i i`¨M ç–v i¬M FQM?X

@h–M G"TX L;QÆB H¨K F?¬M; i²BX

*•m M¦B ç–m iB M [mª M?B M ;B®M; M?Q bmv M;?o i`QM; HÁM; +O K¼B M;QÌBX
h–M G"T H¨K +€B ;b ç m F?¬M; +¦ b B5 *?Q /M H¨K b B- +kM; H¨ H¶B +O M;QÌB F

h–M GoM? aÆM ?Qi b•m K°i ?ÆB- b m ç¦ M¦B,

@L¦B ` çQÌM HmB M;QÆB ç½ M;?o i®i5

h'i +ª K¼B M;QÌB bYM; b®i- M?bM h–M G"T ç²M; i?ÌB +kM; `'i M;?B ?Q†+X G½Q
çQÊ+ h–M G"T M?'i ç`M? +¦ çQÌM; HmB\

h–M G"T çSM; /"v- +?„T i v pÈB K¼B M;QÌB- b m ç¦ M¦B,

@Eb i?"i +kM; F?¬M; +¦ ;b- #m¬M; i? +?Q ç M T?QÆM; M¨v5

> Bxxx

h`QM; T?ÁM; H”T iS+ i`mv M ç M K°i HQ¢i iB M; i?Î /¨BX E?¬M; Qi M;QÌB M;–K M
K„i K M; i?2Q K°i +?9i #’i K½MX h?–K M;?o ç•v F?¬M; T?ªB H¨ M¦B HÌB i?W b Q
L m Km®M ;BªB i`W M;mv +Ð HB M +QB M?Q ç M T?QÆM; M¨v H¨ K°i +€B tQÆM;
çB H¨ çQÊ+X .M b Q H9+ ç¦ +kM; F?¬M; HB M [m M ;b ç M h–M ;B X

L?QM; p’M ç H¨ p”i [mw #€m M?Q p”v- H¢B ? Q T?Q p¨B i? ? h–M ;B M;?B M +S
i?¨M? +¬M;X æ•v H¨ i•K ?mv i +O # Q M?B m M;QÌB5

L?Q i? M¨Q +¦ i? M¦B MûK H¨ MûK ç•v\

h` M K†i h–M GoM? aÆM F?¬M; H° ` #’i Fb #B m ibM? M;Q¨B w Km®M M¨Q- €M?
h–M G”T- ;B¼M; M¦B i?ªM M?B M p M; H M H’M €i i’i +ª –K o i`QM; T?ÁM;X

@æQÊ+5 h–M G”T M¦B #m¬M; i? - p”v i?b #m¬M; i? 5

.mv L;½ æ°+ h¬M

h€+ ;Bª,hB m æ Q S?QM; GÊB

kRNX *?QÆM; kRN,M;QÆB *QB L?Q "ªQ "®B- h *QB L?Q _€+ _QÎB

J¼B M;QÌB ç m i`ÊM K„i ?€ ?®+ K²M M?bM h–M GoM? aÆM- b m ç¦ €M? K„i ?•K K°

L; v +ª ç€K +QM +?€m i` im´B M?’i +O h–M ;B - €M? K„i M?bM p T?Q h–M G”T
i?2Q K°i +?9i ;?2M i`X

G½Q ;B +?O i`•M i`¼M; h–M G”T [mª i?U+ H¨K +?Q M;QÌB i ?•K K°- i?”K +?Q iÈ
.QÌM; M?Q h–M G”T +?QM? H¨ +?9 +Sm i? +O h–M ;B p”v5

L?QM; H¨K b Q +¦ B #B i- ?„M +¦ i? H¨K çQÊ+ i?Ä ç€M; pÈB T?–M iBM iQÎM; +O

L;QÌB Î ç•v K M; i?2Q K°i i?€B ç° M;?B M;Ì- imv i ç®B F?¬M; +?d K°i ? B M;QÌBX

hmv M?B M F?¬M; +¦ #’i Fb M;QÌB M¨Q /€K çQ ` w FB M T?ªM ç®B i`QÈ+ K†i K¼
i?Ov +?mM; çQ¨M F i- bU K¢M? K) +O h–M GoM? aÆM ç½ ,M b•m #ûM ` i`QM; HÁ

hmv M?B M #¼M ?¼ pšM +?Ì t2K h–M G”T `®i +K+ +¦ HÌB ;b ç M¦B ? v F?¬M;X L m
pk HU+ ?„M +¦ K¢M? K) ç M ç•m- i?B M T?9 + Q i? M¨Q i?b ç€K +QM +?€m /ÁM; +
+kM; b) F?¬M; +?•M +?QM? T?K+ ?„M5

L m M¦B h–M G”T H9+ i`QÈ+ +?d H¨ +¦ ?ªB +ªK F?¬M; i²B- M?Qm p”v ?¬K M v b m
HÌB M¨v h–M G”T +ªK i?’v çQÊ+ M m KbM? F?¬M; i? pb ;B i°+ M¨v H¨K +?mv M
F?¬M; tSM; ç€M;5

GQ¢B iBM iQÎM; M¨v `’i F?¦ +¦ çQÊ+X hmv `^M; ç•v H¨ i?¨M? H”T i` M +Æ bÎ i?U+ H
+O KbM?- M?QM; H¨ +kM; F?¬M; T?ªB i’i +ª K¼B M;QÌB ç m +¦ i? H¨K çQÊ+ M?
F?¬M; ;B[H¢B +?9i M¨Q ç®B pÈB ?”m #®B im´B +ÁM +?Q #^M; b® H +O H½Q5

*?Q M M h–M G”T H¢M? M?¢i +QÌB- M?bM K’v M;QÌB +?mM; [m M? K°i HQÊi b m

@*?mv M M¨v F?¬M; T?ªB #bM? i?QÌM;X E?¬M; T?ªB i F?¬M; iBM K¼B M;QÌB M
M¦B ç•v- M m H¨ iB i H° ` M;Q¨B p”v b) F?¬M; +?d çÆM ;BªM H¨ #` M;QÌB ûT #m°
;B i°+ K¬M T?€B ç M /B i i°+5

J¼B M;QÌB i`QM; T?ÁM; M;?2 i?’v K’v +•m ç–m +O h–M G”T i`QM; HÁM; ç m +¦ +?
h–M G”T F?¬M; iBM #¼M ?¼X L?QM; b m F?B M;?2 K’v +•m b m- #¼M ?¼ ç m F?-
pb i`€+? M?B K M?Q p”v F?¬M; B i`QM; #¼M ?¼ ;€M? +?`m M´B5

L;QÌB i`QÈ+ ç•v p¬ w M¦B ` i•M /QÊ+ h–M ;B Hmv M +? +kM; H¨ /ÁM; +?QM? i`m
H° ` K¨ b m F?B b v `QÊm M¦B F?Q€+ H€+X E i [mª H¨ +QM +?€m /ÁM; +?QM? ç¦
M m F?¬M; i? im Hmv M ç M +ªM? ;BÈB *?Q h¬M +?d bÊ çÌB M¨v ?„M +kM; çWM;

L?QM; F?¬M; B +¦ ç²M; ibM? pÈB ?„M- #ÎB pb M m ?„M F?¬M; HÐ KB M; i?b h–M
M¨v\

*?Q M M M?[M; M;QÌB M¨v b m F?B M;?2 h–M G"T M¦B- i'i +ª ç m `ÆB p¨Q BK H†M

h–M GoM? aÆM M;,M H¢B- i?ªM M?B M M¦B,

@æB i?2Q i 5

h–M G"T çB i?2Q h–M GoM? aÆM p¨Q K°i ;B M K"i i?'i- b m ç¦ /MM; i?–M i?S+ i`
?B M #'i Fb F?€+ i?QÌM; M¨Q KÈB v M HÁM; KdK +QÌB pÈB h–M GoM? aÆM- M¦B,

@h^M; i´ iBM iQÎM; i M?Q p"v- i M m H¨ F?¬M; i? +¦ #€Q ç€T- i?"i bU H¨ i`QM; H

h–M GoM? aÆM F?Q€i i v- iMv w M¦B,

@L;QÆB +¦ iQ +€+? çQÊ+ bU iBM iQÎM; +O i X h–M ;B iW tQ ç M M v ç m H¨ M?
T?ªB /®+ ? i bS+ +O ;B i°+ T?K+ pK +?Q ?„MX "ÎB pb +?d +¦ M;QÌB M?Q p"v KÈB
+QM çQÌM; +¨M; ?mv ?Q¨M; ?ÆM5

h–M G"T F?) ;"i ç–m +kM; F?¬M; ?ÄB HÌB p¬ M;?o M?Q H¨, óL m M;QÌB M¨v F?¬M
i?ŠM;,

@h bÎ /o M¦B #m¬M; i? ç M T?QÆM; FB +¦ ? B M;mv M M?•M +?O v m, h?S M?'i
ç m #B i- ç M T?QÆM; ç¦ +?9M; i +?Q /M #m¬M; i? i?b +kM; pšM Hmv M +? - +?
[mv M K¨ i?¬BX J¨ b m F?B i?ª ` M;Q¨B- H¢B +¦ i? F?B M +?Q M?QM; ;B i°+ F
+?ªvX J¨ #ªM i?•M +?9M; i iU M?B M +kM; M iQ¨M5

h–M GoM? aÆM ;"i ;"i ç–m- M¦B,

@æB m M¨v H¨ çQÆM; M?B MX L; v iW ç–m i ç½ iQM? iQ€M M?Q p"vX ob K°i ç M
i¬+ i?"i bU F?¬M; ç€M;X hmv `^M; i`QM; HÁM; iS+ ;B"M M?QM; ç•v H¨ F i [mª +O
`'i #bM? i?QÌM;5

h–M G"T +QÌB +QÌB- b m ç¦ M¦B,

@h Km®M M¦B M;mv M M?•M i?S ? B KÈB H¨ M;mv M M?•M +?•M +?QM?X h`QM;
i`,K H–M ç M /QÊ+ M¨vX h^M; i´ ç¢B M?•M- M;?2 tQM; HÌB M¨v M;¨B +ÁM i?'v çQÊ
pSi #Ä ? v b Q\

@h?"i b Q\

*?Q /M h–M GoM? aÆM i?U+ HU+ H¨ +ªM? ;BÈB .mM; h?B M +QÌM; ç¢B- i•K ibM
F?¬M; / Q ç°M; i?b H9+ M¨v +kM; F?¬M; FbK çQÊ+ i`ÊM iQ ? B K„i M?bM- çSM; H
h–M G"T- ?¬ ?'T +kM; +¦ +?9i /²M /"TX

@L;QÆB +¦ #B i- HÌB M;QÆB M¦B +¦ w M;?o i? M¨Q F?¬M;\

h–M G"T ;"i ;"i ç–m- b m ç¦ F?) +QÌB M¦B,

@h F?¬M; +–M i?B i T?ªB M¦B /®BX G9+ i`QÈ+ F?¬M; H'v ` #ÎB pb ;B i°+ +?9M;
#ªQ ?° T?®B T?QÆM; M¨v5

h–M G"T M¦B tQM;- i`QM; i v +¦ i? K K°i #bM? bS M?Ä- ç´ ` K°i pB M hBM? L;mv
h–M GoM? aÆM,

@oB M ç M /QÊ+ M¨v i†M; +?Q i^M; i´X >B p¼M; M;¨B bÈK M;¨v ç°i T?€ ç M +ªM? ;
i?O ?° +O h–M ;B i 5

h–M GoM? aÆM ç¦M H'v- /MM; KkB ?ÆB M;YB K°i +?9iX "B m ibM? F?m¬M K†i +?
/[/°B- i v +–K ç M /QÊ+ F?¬M; FbK M´B +¦ +?9i `mM `švX

JB M; H½Q H˜K #˜K M¦B,

@E?¬M; i? iQÎM; iQÊM; çQÊ+ i` M çÌB M¨v i?"i bU i²M i¢B ç M /QÊ+ h?–M T?˜K5

G”T iS+ i`QM; K„i h–M GoM? aÆM i`¨M M;”T p F?¦ iBM M?bM h–M G”T- i?’v ? B K„
K†i H½Q KÈB H° ` p KWM; M?Q çB MX

a m ç¦ H½Q M¦B,

@>¨B iY5 oB M ç M /QÊ+ M¨v [m€ i`¼M; v m- i M?”MX L?QM; ç M T?QÆM; M¨v M
i X h ?B m çQÊ+ i•K iQ +O M;QÆB- +kM; #B i M;QÆB F?¬M; T?ªB F?¬M; Km®M
M¦B `’i ç9M;- ;B i°+ i [m€ v m- F?¬M; +¦ i?U+ HU+ #ªQ p ç M T?QÆM; h?–M T?
+?d +–M K°i KbM? i #B i H¨ çO `²BX æÊB +?Q M;QÆB F?B M¨Q +¦ i?U+ HU+ +?•
F? B H¨ ?ÆM5

h–M GoM? aÆM M?bM p T?Q h–M G”T- i`QM; K„i i`¨M M;”T +QM; +?B mX >mv M
i?’v `’i pW HÁM;- M?•M iB M +kM; +ªK i?’v p¬ +MM; pW HÁM; H½Q +? iB M M;?
+?Q `^M; +®M; ?B M HÈM M?’i +ª çÌB M¨v +O h–M o,M >B M +?QM? H¨ +¦ +QM i` B
i?”K +?Q +¦ i? pB i p¨Q bY b€+? +O ;B i°+5

@h–M G”TX Í ç•v i +ÁM +¦ K°i i?dM? +–m +€ M?•M5

@sBM iˆM; i´ +S M¦B5

@h–M ;B +?9M; i iQM? +ª i i?b i`QÈ+ K„i +¦ #®M pä ;Bª +ªM? ;BÈB .mM; h?B M
i?QÊM; i`QÎM; H½Q K¶B M;QÌB K°i pB M ç M /QÊ+ p¨Q H9+ ?¼ iB M ?¨M? ç°i T?
M¨v H¨ p¬ +MM; [mw ?B K- M?QM;

h–M G”T +QÌB M;„i HÌB h–M GoM? aÆM,

@hˆM; i´X *QM +kM; H¨ M;QÌB +O h–M ;B - ;B i°+ ç®B pÈB +QM M?Q i? +QM H
#€Q ç€T\

h–M G”T M¦B tQM; b m ç¦ H¢B ç´ ` # pB M ç M /QÊ+- b m ç¦ M¦B,

@o b m M m h–M ;B i H¢B +¦ pä ;Bª ç°i T?€ +ªM? ;BÈB .mM; h?B M +QM ç m KB
æ M5

h–M GoM? aÆM i`¨M ç–v p t9+ ç°M;- M¦B Hm¬M K²K,

@>¨B iY M;Q M- ?¨B iY M;Q M5

E?B h–M G”T +MM; h–M GoM? aÆM H¢B tm’i ?B M Î i`QM; K”i i?’i h–M ;B - h–M G
M¦B,

@h–M hÄ X L;QÆB çB imv M #® ` M;Q¨B M¦B `^M; h–M ;B i KQÌB M;¨v b m b) +¬
M¨v Î T?ÁM; ç’m ;B€ hS >ªB i?¨M? S?QM? a 5 æ²M; i?ÌB M;QÆB i”M HU+ H M i`mv
i®i5 >W- h–M ;B i F?¬M; ;B[çQÊ+ p”v ç +?Q #¼M ?¼ +QÈT pÈB M? m5

J¼B M;QÌB h–M ;B +kM; F?¬M; M;®+- i?’v H9+ h–M GoM? aÆM M¦B ` M?[M; HÌB
T?–M m QªB K¨ ;B¼M; çB m /QÌM; M?Q ?Q¨M iQ¨M F?¬M; [m M i•K T?®B T?QÆM
M? h–M ;B M;?B M +Sm ` X h?”K +?Q ;B¼M; çB m KÆ ?² +ÁM K M; i?2Q K°i iB

@æ•v ç•v H¨ +?mv M ;b tªv ` \

E?¬M; Qi M;QÌB H”T iS+ ?QÈM; €M? K„i M;?B M;Ì M?bM ?QÈM; h–M G”T- i?’v ?„M
;¦+ +MM; pÈB h?QÊM; Zm M h?B ok F?2 F?) M¦B +€B ;b- #B m ibM? i` M K†i i?”i H
?¼ ç m Mªv H M K°i /’m +?’K ?ÄB, óh–M G”T `®i +K+ H¨ M¦B pÈB H½Q ;B +?O M?
+?O M;?B K i9+ M?’i iW i`QÈ+ ç M M v +¦ i? H° `ä p pmB KWM; M?Q i? i` M K†i

h–M hÄ p[M; p¨M; tQM; óp•M;ô b m ç¦ tQ v M;QÌB `ÌB çBX

LY + M? ;BÌ b m- K°i iBM iS+ +?’M ç°M; –K –K M´ H M i`QM; i?¨M? S?QM; a 5

h–M ;B `®+ +K+ +?`m F?¬M; M´B T?ªB #€M ç’m ;B€ T?®B T?QÆM; ç M /QÊ+ FB 5

L;QÌB M¨Q i`ª + Q i?b çQÊ+5

h–M ;B i?¨M? w KÌB +€+ ;B i°+ K¬M T?€B HÈM iB M ç M +MM; ?QÎM; T?®B T?QÆ

J°i HQ¢B ç M /QÊ+ T?®B T?QÆM; po ç¢B M?'i Î >mv M æªQ i`QM; pÁM; # i`,K M
ç'm ;B€5

h`QM; H9+ M?'i i?ÌB- çO HQ¢B iBM iS+ # v K9 ç–v i`ÌB H"T iS+ i?´B H M K°i çÊi

*¦ M;QÌB pmB- +¦ M;QÌB #m²M- +¦ M;QÌB FBM? M;¢+ +kM; +¦ M;QÌB ;B"MX J†+ F
K'v i?€M; `–K `° i` M? çQ¢i ç M /QÊ+ T?®B T?QÆM; i?Q¢i M?bM F i +K+ H¨ h–M ;
E iB T HB M t2K +€+ ;B i°+ K¬M T?€B +QÌM; ç¢B H¨K i? M¨Q i` M? çQ¢i ç M T?

h?QÊM; Zm M h?B ok #B i ? i iQ¨M #°- +¬ ;€B i? M? i?m–M H¢M? HMM; F?B i?'v i?
tm'i ?B M ç¢B M?•M p"i +MM; +QÌM; ;Bª- KK+ çQ+? H¨ Km®M +?B K çQÊ+ ç M T?Q
FB - +kM; +?d +¦ i? i`ÊM K„i ?€ K²K M¦B pÈB h–M G"T #®M +?[,

@L;QÆB [m€ t'm t 5

h–M G"T ç®B pÈB ç¢Q Hmv M ç M F?¬M; iQM? H¨ iBM? i?¬M;- M?QM; çB m M¨v ;B
M?'i ç`M? H¨ #B i H¨K i?S+ ,M- +?d +–M ,M H¨ çQÊ+X .MM; ç M /QÊ+ +O h–M ;B
hBM? L;mv M æ M- M?Q p"v F?€+ ;b `€+ `QÎB5

*?Q M M h–M G"T F?¬M; +?9i M¨Q +?Q `^M; HÌB M¦B +O KbM? [m€ T?"MX

æ®B pÈB ç M T?QÆM;- h?¬B ;B H¨K K°i #° /¢M; M?'i ç`M? T?ªB +?B K çQÊ+- #¼
#° [m M i¨B i®i +?m˜M #` ç M +Y h–M ;B çÁB +¬M; #^M;- +?mv M M¨v HB M #°+ T
SM; H¢B i?b iBM iS+ M¨v ç½ i`mv M F?„T i?¨M? S?QM; a 5

G¨ ç` ç–m t i?¨M? S?QM; a - h–M ;B Km®M `ªB iBM iS+ ` M;Q¨B [mª i?"i [m€ /

"ÎB p"v iQ¨M i? M;QÌB h?¬B ;B `'i H¨ FQ+? ç°M; [mª i?"i H¨ ;B"M F?¬M; i? €i5

"¼M ?¼ K„M; iQ h–M ;B +? i iB i- bÈK F?¬M; i?Ä ?B T Km°M F?¬M; i?Ä ?B TX *?
#² ?ÁM- F?¬M; çÊB ç M H9+ i`ª i?M i?b ç½ i?Ä ?B TX

>¨M? pB M¨v [mª i?U+ +?QM? H¨ H¨K +?Q M;QÌB i ;B"M çB M iB i5

a m ç¦ h?¬B ;B M?"M çQÊ+ K°i iBM iS+, h–M G"T FB K M; i?2Q pÊ +?Q +QÈB b,
ç M; Î i`QM; i?¨M? S?QM; a - F?Q i`QÆM; çB +?ÆB- /¢Q T?® Km ç²5

æB m M¨v H¢B F?B M ç€K M;QÌB h?¬B ;B iS+ ;B"M ;–M +? i- F ?Q¢+? p®M €K b
T?Q b mX "ÎB pb H9+ M¨v M m H¢B H¨K ` ?¨M? ç°M; ;b M?'i ç`M? b) #` ;B i°+ K
`^M; h?¬B ;B Km®M ,M K°i KbM?5

.mv L;½ æ°+ h¬M

h€+ ;Bª,hB m æ Q S?QM; GÊB

kkyX *?QÆM; kky

E?B m F?Q+?5

@h?B ok- M¨M; t2K i` M; bS+ M¨v i? M¨Q\

h–M G"T /šM i?2Q h?QÊM; Zm M h?B ok- ç M; Î i`QM; K°i +Y ?¨M; i` M; bS+- i•K
T?®X

h?mÎ M?Ä- h?QÊM; Zm M h?B ok Hm¬M bBM? ?Q¢i i`QM; M?¨- +?Q iWM; çQÊ+ ç
i` M; bS+ M?Q +€+ iB m i?Q F?€+X E?B iÈB hS Zmw J¬M i?b +kM; # [m M im Hmv

G¨ +QM ;€B i`ÌB bBM? ç m i?Q+? ç T- i?Q+? ,M K†+- i'i M?B M H¨ h?QÊM; Zm M
hmv `^M; +?Q # Q ;BÌ M¨M; ç +"T pÈB h–M G"T- M?QM; F?B çB M; M; [m KªM? ç
F?€i p¼M; M?bM tmv M [m K¨M +?2 i` M t2 M;U +O h?QÊM; Zm M h?B ok pšM #`

L;mv +Ð ;B i°+ +,M #ªM ç½ ;BªB [mv i tQM;- F?B iÈB h–M ;B F?¬M; F?Q F?˜M i`

h–M G”T iU M?B M H¨ M?È iÈB +?mv M M¨v- ç–m iB M H¨ HÊB /KM; ? B M;¨v H¬B
p¨B K¦M i` M; bS+ i`²M; p¨Q M?šM i`[p”i- F?B M +?Q HBM? F?Q +ª K°i pMM; M²M
iQÎM; iQÊM; M´B5

h–M G”T H’v bÊB /•v +?mv M #ªv K¨m H¨K iW FBK HQ¢B i?B M i?¢+? çQ +?Q Kšm
M¦B +¬M; M,M; +O FB M i` M; bS+ M¨v +?Q h–M >¨M L;mv i p¨ h?QÊM; Zm M h?B
FBM? M;¢+ T?€i ?B M- K’v i?S KbM? K M; i?2Q M¨v H¢B H¨ imv i i? +?Q #ªQ5

"ªQ p”i +¦ +¬M; M,M; i`[p”i +?Q /M H¨ i?ÌB +´ +kM; F?¬M; T?ªB B +kM; +¦X hÈB ?
i¢Q ;–M M?Q ç½ i?’i i`mv M- K¶B FB M #ªQ p”i +¦ +¬M; M,M; i`[p”i +¦ i? M¦B H¨ p

"bM? i?QÌM;- M;QÌB +¦ çQÊ+ T?€T #ªQ +¦ +¬M; M,M; i`[p”i +kM; +?d +¦ iS ç¢B ;B
i`QM; >mv M æªQ KÈB +¦ i? M;šm M?B M i?’v çQÊ+X L;QÌB +¦ M¦ F?¬M; B F?¬M
+ Q5

h–M >¨M L;mv i H¨K b Q +?`m M?”M HQ¢B #ªQ p”i [mw ?B K M¨v- çQ ç˜v ?²B H•m
+?Q h?B okX h?B ok imv `^M; i?Q+? M?QM; M¨M; ç½ +¦ i`•K S?QÊM; >Q¨M; M M iU
bÊB /•v +?mv M FB M[X

*m®B +MM;- h–M >¨M L;mv i HÁM; ç–v pmB KWM; M?”M H’v +?Q #ªQ K¨ +QM i` B
HÁM; +kM; [m M K’i pB + KbM? ç M; Q€M ?”M M?B iY +¦ pÊ H¨ [m M K X

h` M i v h–M G”T +ÁM K°i ç¬B pÁM; M;¼+- +kM; H†M; H) ç2Q i` M i v h?QÊM; Zm M
`^M; +ÁM +¦ M?[M; M;QÌB +QM ;€B F?€+ €B K° ?„M- M?QM; pÈB h–M G”T- +ª çÌB
i? #m¬M; i v +kM; H¨ M;QÌB p¬ +MM; v m ?„M- H¨ +¬ ;€B +¦ i? pb ?„M K¨ i`ª ;B€ ?

h?QÊM; Zm M h?B ok çQÆM; M?B M +ªK M?”M çQÊ+ i’K HÁM; +O h–M G”T- +kM
M;¼+ FB X L¨M; F?¬M; M¦B ;b i? K HB M M?”M H’vX *?QM? H¨ H9+ ’v h–M G”T +k
h?QÊM; Zm M h?B ok M?”M çQÊ+ ç¬B pÁM; M;¼+ i`QM; K„i M¨M; +¦ # Q M?B m pr

o M?[M; bU ibM? K’v M,K M v h–M G”T i`ªB [m - imv `^M; M¨M; F?¬M; #B i ? i- M
.B T h?B M .K+ p®M K°i HÁM; Km®M M¨M; çQ¢M imv i [m M ? pÈB h–M G”T- h?Q
#B i `’i M?B mX J†+ /M p”v- M¨M; pšM +?Q iWM; ?ÄB [m h–M G”T K°i +•m- +?¨M;
[m M ? ;b\ h`QM; HÁM; M¨M; +?Q iWM; M;?o M;ÊB iÈB p’M ç M¨v5

L m +?¨M; ç w ç M i - M?Q p”v /M +?¨M; çQÊ+ ?²M; M? M pÌM [m M?- i +kM; F?¬
F?¬M; i? K ç w i - p”v /M +?¨M; Hm¬M Hm¬M Î # M M;QÌB- i +kM; F?¬M; pmB5

æ•v +?QM? H¨ h?QÊM; Zm M h?B ok- M;QÌB +QM ;€B ç†+ #B i M?’i5

h–M G”T çQ +?Q h?QÊM; Zm M h?B ok t2K K°i +€B /•v tB+? i vX *€B /•v tQ+? i
M;¨M M,K # M i?¨M?- Î ;B[+¦ K’v pB M ?²M; M;¼+ i`ÆM #¦M;- i?Q¢i M?bM +U+ Fb

•M? K„i h?QÊM; Zm M h?B ok b€M; M;ÌB- +?B + pÁM; M;¼+ p¢M M,K h–M G”T i†M
p¨Q i`QM; +?B + i`•K S?QÊM; >Q¨M;X *¦ H) H¨ i?’v F?¬M; M M F?¬M; #B i t’m ?´
L;mv i- +¦ H) H¨ +ªK i?’v- K°i pä ;Bª K¨ K M; M?[M; i?S M¨v i?U+ F?¬M; iB MX

h?’v #B m ibM? +O h?QÊM; Zm M h?B ok- h–M G”T KdK +QÌB pÈB iB m M?`- M¦B

@*¦ i? H’v ` i?Y +?9i F?¬M;\

@.¢ çQÊ+5

hB m M?` i?’v ? B M;QÌB ,M K†+ +¦ F?Q +?’i + Q [mw- M[tBM? ç T K¨ M K M? im’
æ²M; L;¼+ L[- i`QM; HÁM; bÈK ç½ #` F?Q ç° +O ? B M;QÌB i?mv i T?K+ `²BX

h?’v h–M G”T F?€+? F?Q M¦B pÈB ?„M M?Q i? - F?¬M; K°i +?9i /€M; p FB m M;¢
M M ?„M FQ+? ç°M; p¬ +MM;- p°B p¨M; H’v iW i`QM; ` çQ +?Q h–M G”TX

@L¨Q- çQ i v ` M¨QX

h–M G”T M?Q /¶ i` +QM- +U+ Fb /`m /¨M; pÈB h?QÊM; Zm M h?B okX

L?[M; M;QÌB F?€+ i`QM; +Y ?¨M; M?bM i?'v ç m ?•K K°X J¨ p¨B M[M?•M F?€+ +k
i` M; bS+ F?¬M; M?`M çQÊ+ M?bM p T?Q M K M?•M # M M;QÌB- i?–K M;?o M m
M? im'M H¢B ibM? +ªK M?Q i?B m MB M FB i?b i?"i H¨ i®i #B i # Q5 J¨ M K M?•M
K°i w MB K iQÆM; iU, óL m i +¦ K°i M[M?•M ;B®M; M?Q p"v- i +ÁM /`m /¨M; ?ÆM
F?¬M;- M?'i ç`M? T?ªB ;'T i`,K5ô

h?QÊM; Zm M h?B ok K†i YM; ?²M;- i`QM; HÁM; pW pmB pW M;QÊM;- M;Q M M;Q
imv i H MX L;QÌB t2K H¢B çQÊ+ K°i i`"M i? M i?Î M;ÊB F?2M- i?–K M;?o ç T iÈB
K¨ i?•M i? / i?`i FB H¢B F?¬M; +?9i ib p i M¨Q- i?"i ç9M; H¨ [m€ ç€M; K¨5

h?QÊM; Zm M h?B ok ç2Q +?B + tQ+? i v i` M +´ i v h?QÊM; Zm M h?B ok- i'i +ª K
i`QÈ+ K„i b€M; M;ÌB- /QÌM; M?Q +?B + tQ+? i v M¨v i`ÌB bBM? ç½ M^K i` M i v M¨

hB m M?` ?ÆM # KQÆB im´B FB +kM; F?¬M; M?`M çQÊ+ i?€M T?K+ K°i iB M;- b

@o` +¬M; iY M¨v- i KQÌB #®M im´B ç½ H¨K pB + Î ç•v- ;BÌ ç½ # KQÆB iQ im´BX >
;BÌ i?'v K°i FB M +?•m #€m M¨Q K M; i` M M;QÌB M[M?•M H¢B tSM; ç¬B M?Q p"v
F?¬M; #B i /MM; +€B ;b ç ?bM? /mM; M[X L;¨B t2K- i?"i H¨ ç T5

J°i T?2M F?2 M;ÊB +O iB m M?` M m ç´B H¢B H¨ H9+ #bM? i?QÌM;- pÈB F?€+? M´
M;mv M w M;?2- M?QM; ?B M ;BÌ +ª +Y ?¨M; ç m F?¬M; i? F?¬M; i?W M?"M- HÌ
H¨ M¦B i?"i5

@> ? 5 h®i- i?S M¨v i Km 5

h–M G"T p®M F?¬M; i? K ?ÄB i?S ç¦ # Q M?B m iB M- +?Q /M H¨ [mw ?„M +kM; F?

@.¢- /¢5

hB m M?` M¨v +U+ Fb pmB p - +kM; F?¬M; T?ªB pb #€M çQÊ+ i` M; bS+ K¨ pmB-
çQÊ+ K°i i? M? / M? FB K- i¦K H¢B +kM; ?B p¼M; #ªQ FB K KbM? i¢Q ` +¦ i? i`Q
+?d +¦ i`QM; i v +QÌM; ;Bª KÈB +¦ i? F?B M +?Q i? M? #ªQ FB K +¨M; T?€i ` €M?

@*?"K ç½- i?S M¨v i +kM; Km®MX >„M ` # Q M?B m- i ` ;'T ç¬B5

L;Q¨B +Y ç°i M?B M i`mv M iÈB iB M; M¦B H¢M? HMM; +O K°i M[iY- iB M; M¦B
MB K- ;B®M; M?Q H¨ +¦ M;QÌB i?B m M¨M; +ª ç®M; iB M F?¬M; #^M;X

L;QÌB i`QM; +Y ?¨M; ç m M Q M QX ob K°i i?S çQÊ+ +QB i`¼M; K¨ T?€i bBM? i
[m2M- ?ÆM M[Î T?ÁM; ç'm ;B€- +¦ ç¬B F?B i?"K +?Q +?d pb ç'm M? m- HB M M•M
K†iX æ®B pÈB F +¦ iB M K¨ M¦B- i`QM; K„i ?¼ iB M +?d K¨ K°i ç®M; b® HB m K¨ i
H¨ t2K i•K ibM? i?¬BX

hmv M?B M- ç M M; v +ª ç² ;b +ÁM +?Q i?'v- ?ÆM M[+?d H¨ K°i +Y ?¨M; +?•m
bBM? +?mv M M?Q p"v i?b i?U+ bU H¨ +¦ w p` b•m t `²BX

*?ŠM; H) H¨ i`ª i?M b Q\ > v H¨ K°i M[M?•M M¨Q ç¦ K¨ i?B m MB M T?K #¢+\ "^M
M¦B FB b Q H¢B +?S Q€M MB K HÈM M?Q p"v +?S\

hmv M?B M- i?ÌB çB K K'v M;QÌB FB iB M p¨Q- K¼B M;QÌB # M i`QM; +Y ?¨M; ç
K'v M;QÌB M K M[;B¨ i` ç m +¦- i` M M;QÌB +ÁM +¦ ?¨M F?Q K¢M? K)- i`QM; M?€
i`QM; T?ÁM; ;BªK tm®M; `ûi H¢M?5

S?ªB H¨ i?U+ HU+ i? M¨Q KÈB +¦ i? H¨K çQÊ+ M?Q i? \

L?[M; M;QÌB F?€+ i`QM; +Y ?¨M; i?'v F?¬M; ? v- i'i +ª ç m çSM; /"v `ÌB çB- b m ç

h–M G"T i?Î /¨B K°i iB M;- €M? K„i çªQ [m K'v M;QÌB FB X

J°i +¬ ;€B KQÌB #ªv KQÌB i€K im´B- F?m¬M K†i +U+ Fb `ûi H¢M?- €M? K„i M?bM h
F?¬M; +?9i M¨Q +?2 ;B'mX

J°i H½Q M?•M M?bM [m F?Qª M; #ªv KQÆB im´B- i` M M;QÌB T?€i ` F?Q iS+ +U+
? T KQÌB T?–M i,K i®B M?bM [mûi iÈB [mûi HmB i` M K†i h–M G"T p¨ h?QÊM; Zm
K°i iB M;X

a m ?¼ +ÁM +¦ # M K M?•M ?ÆM # KQÆB im´BX " M K M?•M M¨v i`W ç¬B K„i F?
h?B ok +?d H° ` K°i +?9i FBM? /B K- H"T iS+ HB M i`Î H¢B p p¬ +ªKX

h M iB m M?` #` +¶ ?¨M F?Q M¨v i`¨M iÈB F?B M M;QÌB ç¬M; H¢M?- +ª M;QÌB `mM

@h?U+ tBM H´B p` iB m i?Q M¨v- +?B + pÁM; i v M¨v +kM; F?¬M; T?ªB +?d +¦ K°i
K°i +€BX

@E?¬M;- i +?d Km®M +€B i` M i v M¨M; FB 5

a m ç¦- i?'v K°i +QM #€Q ç2M i?2Q çm¬B h–M G"T çB p¨Q- i`QM; K„i M?B m M;QÌ
H¢B- F?¬M; M?`M çQÊ+ iQ€i H M p bÊ ?½BX

oW KÈB `²B- +?QM? +QM #€Q M¨v ç½ K°i i`ªQ ç€M? +? i pä ;Bª +ªM? ;BÈB .mM;

J¨ ç¢B #B m +O +€+ ;B i°+ i`QM; i?¨M? S?QM; a iÈB ç•v- T?–M HÈM ç m F?¬M;
K¢M? K)- #bM? i?QÌM; i?b H¨ h?B M *'T p¨ +ªM? ;BÈB S?€ h?B M- +ªM? ;BÈB .mM

.M b Q i?b- F?B i?U+ HU+ ç½ ç¢i iÈB K°i i`bM? ç° M?'i ç`M?- T?–M HÈM i?ÌB ;B
im Hmv MX

h?U+ HU+- F?¬M; T?ªB i?S K¨ +S m®M; MQÈ+ H¨ i,M; H MX

h–M G"T #QÈ+ M? M? iÈB- i`QM; HÁM; M;?o, ó*?B M ç'm +?„+ H¨ ç½ tQM; `²B\ô

ob i? - h–M G"T KdK +QÌB- M¦B ` K°i +•m F?B M K¼B M;QÌB i`ÊM K„i ?€ K²K- ?Qª

@ > ? - +ªK i¢ +€+ p` ç½ +?Q h–M K¶ i? /B M- iÈB MÆB M¨v +MM; M? m +?®M; H

*€B ;b +?S\ L;QÆB F?¬M; T?ªB H¨ ç M; M¦B ?QÆm M¦B pQÊM +?S\ hW # Q ;BÌ K
h?¬B ;B +?S\

@ hB m iY- ç–m M;QÆB +¦ p'M ç ? v b Q\ L;?o KbM? +¦ MY çB K i?U+ HU+ HB M
i?'v- M;QÌB M¨Q M;QÆB +kM; i` m çM çQÊ+ b Q\

@ >W- i i?'v ?„M +?QM? H¨ i?^M; çB M- H¨K i`Á i`QÈ+ K†i M?B m ç¢B M?•M p"i >
#€i MQÈ+ #˜M H M M;QÌB +?9M; i \ L^K KÆ çB i?¬BX

@ æ9M; p"v- h–M ;B +€+ M;QÆB ;•v +?B M pÈB h?¬B ;B - +¦ [m M ? ;b pÈB +?9M

@ E?¬M; +?Q +?9M; i K°i HÌB ;BªB i?Q+? ?ÊT Hw- h–M ;B +€+ M;QÆB çWM; KÆ

G9+ M¨v- h`–K L?¢+ p¨ G•K >^M; pW iB M p¨Q ç m +ªK i?'v M Q M QX > B M;QÌB ?
[m2M i?m°+ i`QM; T?ÁM; F?€+?- ç m H¨ p K†i T?šM M°- i`ÊM K„i M?bM i?B m ME

J¨ ? B M;QÌB ç M +kM; F?B M ç¢B bªM? +?"K `½B v M ioM? H¢B- F?¬M; Qi M;QÌB

@ B / - ç•v F?¬M; T?ªB G•K iS +¬M; iY b Q\ - H¢B +ÁM +¦ h`–K +¬M; iYX >•M ?¢

@ h`–K +¬M; iY- i?"i F?¬M; M;Ì H¨ +€+ M;QÆB H¢B iU i?•M ç M ç•vX

@ _ K„i hS +¬M; iYX

@ _ K„i h`–K +¬M; iYX

J°i i`"M ²M ¨Q H"T iS+ p M; H MX J¼B M;QÌB ç´B K†i +U+ M? M?- ç m K M; i?2Q M
+?•M i?¨M?- K†i K¨v ?ÈM ?Î ç®B pÈB ? B M;QÌB i` im´B M¨vX

S?ªB #B i `^M;- i`QM; M?[M; i? M? MB M +O #ªv i? HU+ HÈM i¢B >mv M æªQ- G
çS +QM /mv M?'i +O K¬M +?O h?B M Ev J¬M +¦ / M? F?Q iQÆM; çQÆM;5

E?¬M; #B i # Q M?B m +¬ ;€B +?¼M ?¼ H¨K w i`mM; M?•M Hw iQÎM; M?'iX hm´B i
i? +QÌM; ç¢B- i?U+ HU+ K¢M? K)X L?[M; Qm çB K F ` +¦ i? +?S #^M; K°i +€B

L?[M; M;QÌB M¨v ç m +QM +?€m ç¢B ;B i°+- +¦ i? tm'i ?B M i¢B h–M ;B F?B M K

S?ªB #B i `^M;- M;¨v i?QÌM; /M H¨ ;B i°+ K¬M T?€B #bM? i?QÌM; ? v + Q +'T- +¦
M;QÌB +O #ªv i? HU+ iÈB i? K /UX L;QÌB +¦ i?•M T?"M M?Q G•K >^M; p¨ h`–K L?
Qi ?B M i?•MX

J¨ h–M ;B +?d H¨ K°i ;B i°+ +Ð i`mM;X h`QÈ+ FB ?¼ H¨ K°i i? ;B Hmv M ç M +
+¦ i? M¦B H¨ M; v +ª T?–M HÈM +€+ ;B i°+ K¬M T?€B +¦ i?U+ HU+ #"+ i`mM; F?€-
K„i- H¢B +¨M; F?¬M; M¦B ç M K°i ;B i°+ K¬M T?€B çdM? +'TX

hmv M?B M- +?mv M iB T i?2Q +ÁM F?B M #¼M ?¼ +¨M; FBM? M;¢+ ?ÆMX

h`–K L?¢+ p¨ G•K >ˆM; KdK +QÌB ;"i pÈB K¼B M;QÌB K°i +€B- #ªQ i`b T?QM; ç° p
+?€m ç¢B ;B i°+- +ÁM +¦ K°i +?9i FB m M;¢QX

L?QM;- H¢B F?¬M; +¦ B /€K M¦B ?¼ FB m M;¢Q5

"ÎB pb- #¼M ?¼ +¦ iQ +€+? M¨v5

L?QM; ? B i? M? MB M +¦ i?•M T?"M + Q [mw M?Q i? - F?¬M; M;Ì H¢B i?–M ibM?

@ h–M ?mvM? ç - F?¬M; i? iQÎM; çQÊ+- +?9M; i H¢B +¦ i? ;†T H¢B M? M? M?Q
iB m i?Q i?B M iQ imv i b„+- +kM; +?d +¦ M;QÌB M?Q h–M ?mvM? ç ç•v KÈB tSM;
M?` p`5 L m h–M ?mvM? [mv i ç`M? M;¨v ç¢B ?¬M- M?'i ç`M? T?ªB ;YB i?B T KÌB
K'i H¨ i F?¬M; i? +?Q ç•m M? X

G•K >ˆM; M¦B tQM;- ?ÆB M?€v K„i pÈB h–M G"TX

h`–K L?¢+ +kM; iQÆB +QÌB- M?bM h–M G"T ?„+ ?„+ +QÌB M¦B,

@ h–M ?mvM? ç tm®M; i v [m€ M? M?X B- ç€M; iB +- K°i imv i ç¢B K„ M[M?Q h
i T?ªB #Ä [m - i?U+ bU H¨ ?®B ?"MX

G"T iS+- i` M K†i F?¬M; Qi M;QÌB iW FBM? M;¢+ +?mv M i?¨M? F?B T bÊX s2K
J¬M p¨ hS +¬M; iY G•K ;B H¢B +¦ çB K F?¬M; ;B®M;5

hmv M?B M- HÌB M¦B F iB T +O h`–K L?¢+ H¢B F?B M #¼M ?¼ ?Q¨M iQ¨M ?¦ ç€

@ æ #B m ç¢i ibM? +ªK Q€M ;B"M +O i - h–M ?mvM? ç - +?Ì M;¨v ç¢B ?¬M +O
M;QÆB # +?ûM `QÊmX L;QÆB [mª i?U+ H¨ +¬M; ç`+? +O i'i +ª M K M?•M ç¦5

•M? K†i i`ÌB tmv M i?'m [m bQM; +Y `d bûi M?bM F?¬M; ` F?¬M; #B i +¦ # Q M?B
bªM? T?QM; +€+? +´ tQ - ç2K H¢B +ªK ;B€+ 'K €TX

L?QM; i`QM; HÁM; K¼B M;QÌB- K°i +ªK ;B€+ H¢M? iQ€i +ª KbM? ç M; /•M; H M5

*ªK ;B€+ M;?B ?Q†+ b•m ç"K M¨v M?Q K¦M; pm®i K Q +¨Q p¨Q HÁM; ?¼- ç²M; i?ÌB
i`QÈ+ ç¦ +O KbM? K¨ ?®B ?"M F?¬M; i?¬BX ob b Q- F?¬M; +?Ì i?B m MB M FB M
G•K hS +¬M; iY +MM; pÈB h`–K +¬M; iY p¨Q ç½X L?bM +QB M;QÌB i M¦B pÈB M?

h`QM; HÁM; F?¬M; Qi M;QÌB ç m /•M; H M K°i w MB K, óE?¦ i`€+? h–M ;B M¨v H¢
T?¦ pÈB hB m ;B - i€i p¨Q K†i h?¬B ;B X h?b ` - T?Q b m HQM; ?¼ F?¬M; M;Ì H¢B
F?€+5ô

óh`ÌB ¢- ç•v +?QM? H¨ iBM iS+ FBM? i?B M ç¦5 Zmª i?U+ H¨ +¦ i? T?€ i`ÌB K¨ H M
ç´B i`ÌB `²B b Q\ô

h–M G"T +kM; F?¬M; M;?o iÈB- G•K >ˆM; p¨ h`–K L?¢+ H¢B tm'i ` i?B M w HÈM M
H¨ +?mv M K¨ h–M G"T i`QÈ+ ç¦ +?Q iWM; M;?o iÈBX >„M ç½ +?m~M #` i®i +€+ +?
i°+ K¬M T?€B FB `²B- M?QM; ;BÌ t2K ` - ç½ F?¬M; +ÁM +–M M[5

o®M h–M G"T /U iQM?- KbM? ;B i M;QÌB h?¬B ;B - H¢B +¦ i?M Q€M pÈB ?Q¨M; i?'
+?•K M;ÁB Hv ;B€M Î hS Zmw *®+- F?B M +?Q h¨M; EB K aÆM h` M; +MM; pÈB h
M?'i ç`M?X "ˆM; i€+ T?QM; p¨ i?¦B [m2M +O h?¬B ;B Î >mv M æªQ- +¦ i? / /¨M; #
K„i KbM? KÈB H¨ +?mv M F€ [m€BX

*?Q M M h–M G"T M¦B pÈB h–M GoM? aÆM p¨ # H½Q i´ i¬M; h–M ;B - ?ÄB ?¼ Km
*QÊ+ T?ªM SM; +O h?¬B ;B - K°i F?B h?¬B ;B T?€B M;QÌB ç€M? +? i h–M G"T- p
H¨ T?ªM FQ+?5

L?B m F?B- ;B[? B ;B i°+ ç m H¨ i` Q ç´B HÊB Q+? p¨ i?Ä ?B TX "ÎB p"v- `'i M
` •M Q€M +€ M?•MX

J°i +?9i pB + M?Ä ç½ F?B M +?Q ;B i°+ pÈB ;B i°+ i` M? +?'T- p"v +?d bÊ i` M
+kM; F?¬M; M #bM?- ç½ bÈK i?¨M? K°i #½B +?B M i`QÌM; `²B5

>ÆM M[-i`QM; i v h–M G”T +ÁM M„K `’i M?B m +QM #¨B +?Q H”iX

oQ /K M?Q M¦B-hB m >„+ i` M M;QÌB ?„M +?QM? H¨ HBM? i?9 K¢M? K) iW MÆB +
/Q +?QM? K²K hB m >„+ M¦BX h–M G”T +¦ HB M [m M iÈB +’K ç` +O >mv M æªQ-
;¼B h–M ;B H¨ ;B i°+ v m M?QÊ+ M[\

*ÁM K°i i?•M i?U+ HU+ FBM? i?B M +O h–M G”T M[-h–M ;B +¦ i? Mm¬B /QÐM;
p”v b Q\ _ä `¨M; H¨ F?¬M; i? 5 L?Q p”v- +¦ HB M [m M iÈB bQ K¬M +O h–M G”T
i? K K°i +?9i H¨ çO ç M;QÌB i T?ªB bmv /B M HBM? iBM? `²B5

h` M çÌB M¨v- F?¬M; +¦ +Wm ?”M poM? +Ym- +?d +¦ HÊB Q+? poM? +Ym5

L?[M; ;B i°+ M¨v ç M- çÆM ;BªM +?d H¨ ibK HÊB Q+? K¨ i?¬BX J¨ i`QM; i v h–M
/QÊ+ K¨ G½M? . Q +,M +S p¨Q i?QÊM; +´ ç M T?QÆM; K¨ T?ÄM; +? ` X J†+ /M M
v m çB K’v +?K+ H–M- M?QM; çQ ç M >mv M æªQ imv i ç®B bQ pÈB ç M /QÊ+ h–
?ÆM `’i M?B mX æ•v +?QM? H¨ K°i +QM #¨B +?Q H”i +O h–M G”T5

.MM; Q+? HÊB i`¦B +€+ ;B i°+ M¨v H¢B- +?†i +?) M;,M +ªM h?¬B ;B 5 _9i /•v ç°
F?¬M; /€K t9+ ç°M; /MM; iQ¨M #° ;B i°+ H¨K iB M +QÊ+5

h?¬B ;B imv M?B m KBM? ?[m- M?QM; t2K ` M;QÌB F?¦ +?`m pÈB ?¼- H9+ M¨Q +
H¨ F?¬M; Qi5

J¨ +?mv M [m M i`¼M; M?’i- +?QM? H¨ h–M ;B [m”i F?ÎB5

E?¬M; +¦ #’i +S M;QÌB M¨Q +¦ i? M;,M +ªM h–M ;B i`Î M M ?MM; K¢M?5

*?mv M M¨v +?Q /M H¨ #¢B- ?¬K M v +€+ ;B i°+ K¬M T?€B F?¬M; #` ?’T /šM- b m ç
;B®M; h–M ;B -F?¬M; ç K td iÈB KQm ç² i¢B i? iK+ ;BÈB +O #¼M ?¼- K†+ F T?
T?€B +€+ H½Q i´ i¬M; +ªM? ;BÈB *?Q h¬M ` [mv i i`ª i?M h–M ;B X

h–M ;B +MM; H„K i?b `ÌB F?ÄB >mv M æªQ i?¬B5

*?¶ i?–M #Q MÆB *U+ L?¢+ h?B M *mM; FB +?QM? H¨ +?¶ b®M; v M T?”M +O h–
H”i HÈM M?’i i`QM; i v h–M G”T5

*€+ H½Q i´ h–M ;B i?QÆM; M;?` K°i ç K- H¢B T?€B M;QÌB çB /Á H i?•M T?”M +O
i?¨M? S?QM; a X *m®B +MM; i` ` çQÊ+- +?ŠM; [m +kM; +?d K°i +¬ ;€B- iB m i?
+O h?¬B ;B K¨ i?¬BX *?ŠM; [m H¨ T?K i?•M +¬ i +¦ +?9i ç` p` i`QM; h?¬B ;B
;B iB m i?Q ç¦ HB M M;¬M; +m²M; iU + Q iU ç¢BX

J¨ M;QÌB i`mM; MB M FB H¨ K°i [mªM bU + Q +’T +O h?¬B ;B - M?QM; [mªM bU M
K’v i`,K M;QÌB5

E?¬M; ? +¦ K°i M;QÌB i?m°+ /ÁM; +?QM?X

*?Q M M- K’v H½Q i´ i¬M; h–M ;B i?U+ bU ç°M; i•KX h?¬B ;B imv H¨ K°i +QM [m
i°+ M?Q p”v i?U+ ` H¢B +¨M; T?ªB +˜M i?”MX "¼M ?¼ ç9M; H¨ F?¬M; T?ªB bÊ #’i
+kM; imv i F?¬M; /€K F?¬M; FB M; M ;b +¬M; FQ+? M;QÌB F?€+5

æ´B H¨ K°i iB m i?Q /ÁM; +?QM? +O h?¬B ;B - F ?Q¢+? çB M +m²M; +O h–M G”T
i?B ?¨M?5

"ÎB pb- H¨ M;QÌB +O K°i ;B i°+- ç½B M;° +O /ÁM; +?QM? p¨ #¨M; +?B /Si F?Q€i

:B i K°i M;QÌB i?•M T?”M #bM? i?QÌM; +O ?¼- iQÆM; çQÆM; pÈB pB + i€i +?Q ?
M?B M Km®M H’v H¢B p®M- ç¦ H¨ i’i M?B MX L?QM; imv i ç®B b) F?¬M; #’i F i´M
i?M5

L?QM; M m ;B i K°i +QM +?€m /ÁM; +?QM?- imv i ç®B +¦ i? F?B M +?Q ;B i°+ M
?B M +QÌM; ;Bª *?Q h¬M iU KbM? çB i`ª i?MX æB m M¨v H¨ +?m˜M t€+5

hmv h–M G”T F?¬M; #B i pb b Q G•K >ˆM; p¨ h`–K L?¢+ H¢B +¦ i?B M w pÈB KbM?-
Hw /Q ;b +U imv i +ª- pb ? B i? M? MB M i?•M T?”M + Q [mw M¨v H¨ ç¢B #B m +?Q

óhmv M?B M- Km®M ç˜v i H M ç–m b¦M; M;¼M ;B¦- ç¦ H¨ +?mv M F?¬M; +¦ F?ª M,

h–M G”T M;?oX >„M +?„T i v p T?Q ? B M;QÌB- ç +?Q M;QÌB /šM ?¼ p¨Q i`QM;-

@ h?¬B ;B imv `^M; i¨M #¢Q #’i M?•M- M?QM; H¨ ç` +?O i?¨M? S?QM; a - i +¨M;
+?mv M M¨v5

h?B M G•M

.mv L;½ æ°+ h¬M

h€+ ;Bª,hB m æ Q S?QM; GÊB

kk9X *?QÆM; kk9

Zm€ p¬ bd `²B5

.QÈB +€B M?bM i`ÊM K„i HQm HQÐB +O M?[M; M;QÌB F?€+- h–M G”T HÁM; ç–v +

@ æ9M;5 _ä `¨M; H¨ +¦ M;QÌB Km®M ?½K ?¢B h–M ;B i - ?„i #€i MQÈ+ #˜M +?Q h-

hB M; M¦B +O h–M G”T i`¨M M;”T Q€M ;B”M,

@ hmv `^M; i`QÈ+ ç¦ h?¬B ;B p¨ i +¦ T?€i bBM? +?9i +?mv M F?¬M; pmB- i?”K +?C
pÈB M;QÌB +O h?¬B ;B p +?¢K K°i +?9iX L¦B i?”i- i F?¬M; i?Q+? M;QÌB +O h
M;¢Q5 L?QM; ?¬K M v- i`QÈ+ K†i hS +¬M; iY G•K ;B p¨ h?B M *Æ J¬M h`–K ?mv
#B m h–M ;B i?¨M? S?QM; a - i? M?’i ç`M? T?ªB M? M? +?¦M; ;B i ?mM; i?O- i`ª
#^M;5 "ÎB pb- +?mv M M¨v T?€i bBM? Î i?¨M? S?QM; a - K¨ h–M ;B i H¨ ;B i°+ çS
+¦ i`€+? M?B K- +kM; +¦ M;?o pK T?ªB H¨K pB + M¨v5 æ²M; i?ÌB- +kM; ?v p¼M; -
+?Q h–M ;B i i`QM; b¢+?X B- h?¬B ;B M?¨ ;B¨m i? K¢M?- F?¬M; T?ªB +?9M; i
i?U+ bU Km®M i`9i ;B”M H M ç–m +?9M; i - +?9M; i - B5

AK H†M;5

h`QM; ç¢B bªM? iB T F?€+?- +?d i?’v p¬ b® i`Q #KB ?mM; ?,M; # v HQ¢M i`QM;
h–M G”T F?¬M; M;WM; [m M? [m˜M i`QM; T?ÁM;- ç€M? p¨Q +äB HÁM; M?[M; M;Q

h’i +ª K¼B M;QÌB +?Q€M; p€M;X JÈB `²B H¨ ç¬M; +SM; M?Q ç€- i?b ?B M ;BÌ ?¼ c

óL;QÌB- b Q +¦ i? p¬ bd ç M p”v\ô h`QM; M?€v K„i M¨v- i`QM; HÁM; `’i M?B m M;
?°+ K€mX

:–M M?Q i’i +ª K¼B M;QÌB ç m M;Æ M;€+ M?bM i? M? MB M M? im’M i` M ç¨BX :C
+¦ +?9i p†M p QX L m F?¬M; #B i pK ?mv i €M pW `²B H¨K b Q T?€i bBM?- ;–M M
bU FB M M¨v H¨ /Q i?B m MB M M¨v /UM; H M5

Zm€ KS+ F?¬M; i? /B M5

Zm€ p¬ bd `²B5

E?¬M; çQÊ+- H½Q iY Km®M ç•K ç–m p¨Q iQÌM;- i` M çÌB M¨v b Q H¢B +¦ M;QÌB p-

L; v +ª h`–K L?¢+ p¨ G•K >^M; +kM; ç m i`ÊM K„i ?€ K²K M?bM h–M G”T ç M; i`¨Q /
i` M ç¨BX > B M;QÌB F?¬M; F?ÄB HB + K„i M?bM M? m K°i +€B- h`–K L?¢+ F?¬M
i?ÎX

@ u m M;?B i5

@ G¨ ç¢B v m M;?B i5

G•K >^M; +?dM? H¢BX

L;QÌB +¦ i? H¨K i`Á i`QÈ+ K†i p¬ b® ç¢B M?•M p”i >mv M æªQ- i`ÊM K„i M¦B /®B-
iW tQ ç M M v +?d bÊ +kM; +?d +¦ M;QÌB i`QÈ+ K†i M¨v i?¬B5

óoB + M¨v +–M T?ªB +¦ /kM; F?Q pÈB H¢B / K†i /¨v ç M KS+ M¨Q KÈB +¦ i? M¦B /®
HÁM; K¼B M;QÌB ç m bmv M;?o p'M ç M¨vX

h–M ;B M; M; M?B M +?ûK ;B i +ª ç€K pä ;Bª h?¬B ;B - #'i Hm"M pb tmM; ç°i ;b-
M¨v @ M;QÌB +O h?¬B ;B @ ç½ #` h–M ;B /B i b¢+? b)5

J¨ KK+ çQ+? h–M ;B H¨K ` +?mv M M¨v +kM; [m€ `ä `¨M;- pb i`QÈ+ ç¦ M; v F?B h–
H¨ ;B i°+ çSM; ç–m i?¨M? S?QM; a - p¨B ç¢B #B m +€+ ;B i°+ i?¨M? S?QM; a ç

h` M i?U+ i M; v iW ç–m i`"M +?B M M¨v ç½ +¦ F i +K+ M?Q p"v `²B b Q\

P i M?'i- i`QÈ+ F?B h?¬B ;B iB m /B i h–M ;B - h–M ;B - +?QM? H¨ ?Q¨M iQ¨M tSM
ç–m i¢B i?¨M? S?QM; a 5

L?QM; +?mv M M¨v +¦ i? ;B'm /B K çQÊ+ h?¬B ;B b Q\ L; M; M?B M M?Q i? - H
i?O çQ¢M i¨M M?šM M?Q i? i?b b Q h?¬B ;B +¦ i? F?¬M; #B i- b Q +¦ i? F?¬M;

*?Q M M- b m F?B M;?o p"v- M?[M; M;QÌB M¨v ç m M?bM p T?Q h–M G"T- i?–K M

hmv M?B M- i` M çÌB M¨v Hm¬M i²M i¢B K°i p¨B +?mv M M;Q¨B /U çQ€M +O K¼B
i²M i¢B +€B iW óM;Q¨B w Km®MôX

G•K >^M; p¨ h`–K L?¢+ b m F?B i`ªB [m bU FBM? M;¢+- HB M i`mv M +?Q M? m K
+QM +?€m MÁM; +®i +O ç¢B ;B i°+- pB + #¼M ?¼ ç½ [mv i ç`M?- `'i Qi F?B ?®B
+¦ K°i +ªK ;B€+ M?'i M;¬M +Ym çdM?

.M b Q i?b F?B ?¼ [mv i ç`M? +?mv M M¨v +kM; ç½ i`ªB [m [m€ i`bM? bmv M;?o i?
`²B ? B M;QÌB +kM; ç½ ;†T [m +€+ ç¢B #B m +O +€+ ;B i°+- +€+ ç¢B #B m M¨v
+?Q ? B M;QÌB K°i Qi iBM iS+ KÈBX

*?Q M M- h`–K L?¢+ çoM? ç¢+ çSM; /"v- M¦B,

@ h–M ?mvM? ç M¦B ç9M;X :–M ç•v i?¨M? S?QM; a ç9M; H¨ +¦ +?9i ?¶M HQ¢MX
+kM; #` K°i M;QÌB F?¬M; `ä i?•M T?"M i"T FQ+?- M?[M; M;QÌB ç¦ F?¬M; M;Ì +ÁM K
M?B M- i iBM `^M; +?mv M M¨v F?ŠM; ç`M? F?¬M; T?ªB /Q h?¬B ;B H¨K- M¨Q +¦
i` M; T?K+ M?¨ KbM?\ E ç¦ +kM; [m€ M;®+ çB\

G•K >^M; +kM; çSM; /"v- i? M M? K°i iB M;- M¦B,

@ *?mv M M¨v i +¦ i? H¨K +?SM;- pb K'v M;¨v M¨v i pšM Î +MM; pÈB h`–K ?mvM?
+¦ K'v ;B i°+ p¨ K¬M T?€B H¨K pB + [m€ KS+ F?¬M; +?9i +® F}- H¢B +ÁM ;Bª K¢
?¬K M v M?'i ç`M? H¨ +¦ M;QÌB ;B€ ?¼ +?Q h–M ;B - K†+ [m–M €Q +O M;QÌB h–M
çSM; ` H¨K +?SM; +?Q h–M ?mvM? ç 5

@ h +kM; M;mv M w5

h`–K L?¢+ çSM; /"v M¦B,

@ hmv h?¬B ;B ?MM; K¢M?- ?ÆM M[M?[M; M,K ;–M ç•v T?QM; +€+? ?¨M? bU +¦ -
H9+ p +?¢K pÈB +€+ ç¢B i°+ ç¢B T?€B +?9M; i - M?QM; +?mv M M¨v i M;mv M
+?Q h?¬B ;B M?"M `ä bU i?"i- i`ª H¢B i`QM; b¢+? +?Q h–M ;B 5

óJ M¦- M;QÆB +ÁM ;¼B +€B M¨v H¨ çSM; p T?Q h?¬B ;B b Q\ *ÁM M¦B H¨ Km
b Q\ô

Í ç•v +¦ ç¢B #B m +O ;B i°+ +¦ [m M ? i®i pÈB h?¬B ;B - H"T iS+ K„M; +?YB i`Q

h–M G"T +?„T i v ?QÈM; iÈB ? B M;QÌB- i` M K†i i`¨M M;"T +ªK ç°M;,

@ h¢B ?¢ i? v K†i h–M ;B - +ªK i¢ G•K ;B - +ªK i¢ h?B M *Æ J¬MX

h`–K L?¢+ p¨ G•K >^M; ç m ?B M p K†i +?•M i?¨M? ¬K [mv M ?Q¨M H - +MM; M¦B,

@ :B i°+ i - +?„+ +?„M b) H M iB M; OM; ?° h–M ;B 5

G9+ M¨v L?[M; M;QÌB i`QM; ç¢B bªM? M m F?¬M; M?bM ` çQÊ+- G•K ;B p¨ h?B
ç¦ +?QM? H¨ ç–m ¦+ +¦ p'M ç X

G"T iS+ +¦ F?¬M; Qi M;QÌB #B M b„+5

h–M G"T M¦B iB T,

@ h–M ;B i pb #B m ç¢i HÁM; #B i ÆM iÈB K¼B M;QÌB- ç†+ #B i +?m˜M #` K°i Q
æ9M;- ç M /QÊ+ M¨v ç m /Q i i?m i?"T /QÊ+ HB m i`QM; +'K ç` +O >mv M æªQ H

>¬5

J¼B M;QÌB Î /QÈB F?¬M; FbK M´B i?ûi H M K°i iB M; FBM? ?½BX *'K ç` >mv M æ

> B iW M¨v- ;B®M; M?Q K°i [mª #QK +U+ HÈM ç†i ;B[ç€K M;QÌB- H"T iS+ F?B M

G•K >ˆM; p¨ h`–K L?¢+ ç m HB + M? m K°i +€B- i?–K M;?o, óh–M G"T M¨v- [mª M?
t2K ` ?¬K M v ç9M; H¨ i®i- ç†i ç9M; +Y `²B5ô

a„+ K†i h–M G"T #„i ç–m i`Î M M M;?B K i9+ ?ŠM- M?bM K¼B M;QÌB ;B[ b•M- i`–

@ L¦B +kM; ç½ M¦B iÈB ç•v- M?Q p"v i¢B ?¢ HB M M¦B M?B m ?ÆM K°i +•m- Km®M
HQm H¢BX J¼B M;QÌB +?QM? H¨ F?€+? [mw +O h–M ;B 5 E?¬M; Km®M i? K ;B
E?¬M; T?ªB #ˆM; ?[m i?b +kM; F?¬M; ?v p¼M; i?¨M? F i?MX æ M /QÊ+ M¨v i`QM
#¨v #€M +kM; b) KÌB +?Q p`5 hmv M?B M- ?B M ;BÌ F?¬M; +mM; +'T +?Q +€+ ;B i

S?Q /QÈB H"T iS+ v M ioM?X *¦ i? i`Î i?¨M? ç¢B #B m +O ;B i°+- ?ÆM MY ç m
ç`M? i`QM; ;B i°+- M?QM; +?mv M ibM? M;¨v ?¬K M¨v i?"i bU [m€ HÈM5 L?B m
[mv i ç`M?5

"ÎB p"v- H"T iS+ HB M +¦ K°i b® M;QÌB çSM; H M- v M H†M; çB ` M;Q¨BX *kM; +
G"T- M¦B,

@ h–M +¬M; iY- pB + M¨v [mª i?U+ [m€ KS+ [m M i`¼M;- ç€K M;QÌB +?9M; i F?¬
tBM +?d i?` +O ;B +?O- `²B KÈB H¢B ç`M? çQ¢iX *¦ çQÊ+ F?¬M;\

E?¬M; Qi M;QÌB ç m H M iB M; T?K ?¼ - h–M G"T KdK +QÌB ;"i ç–m- M¦B,

@ æ®B pÈB #ˆM; ?[m- h–M ;B i Hm¬M KÎ `°M; +Y HÈM ?Q M M;? M?5

@ h®i H„K- p"v +?9M; i tBM +€Q iW i`QÈ+5

G"T iS+- ?ÆM i`,K M;QÌB i`QM; ç¢B bªM? H"T iS+ `ÌB çB ?ÆM MY X

*?d +ÁM K°i b® Qi M;QÌB Î H¢BX L?[M; M;QÌB M¨v F?¬M; Qi M;QÌB p®M H¨ KBM?
J¬MX *¦ hS +¬M; iY G•K ;B p¨ +QM +?€m /ÁM; +?QM? h?B M *Æ J¬M Î ç•v- ?¼ +Á

@ h®i- ?B M ;BÌ +ÁM +¦ i? çSM; Î ç•v- +?QM? H¨ KBM? ?[m +O h–M ;B i 5

h–M G"T i?m ?²B p iQÆB +QÌB- M;?B K i9+ M¦BX

G9+ M¨v- M?[M; M;QÌB h–M ;B ç m iW # M M;Q¨B çB p¨QX æ¢B F?€B H¨ pW i`ªB
M;QÌB #¼M ?¼ +ÁM K°i Qi F?Q i? b„+ #ûM- HBM? ?Q¢i F?B M M;QÌB i F?¬M; /€

h?ŠM; ç M ;BÌ T?9i M¨v- M?B m M;QÌB KÈB +?QM? i?S+ M?bM i?ŠM; p¨Q ;B i°+
i?b ` H¢B +¦ M°B ibM? i?•K ?"m M?Q p"v5

S?ªB #B i `ˆM;- +MM; H¨ pä ;Bª +ªM? ;BÈB .mM; h?B M- M?QM; +¦ K°i b® M;QÌB ç
*?Q h¬M5

G¢B +¦ M;QÌB +?d pW KÈB HoM? M;° ç M +ªM? ;BÈB .mM; h?B MX

:B[? B M;QÌB +¦ +? M? H +? +U+ F€ HÈM5

J¨ K'v H½Q i´ h–M ;B M¨v #B m ?B M ` `ä `¨M; H¨ ç½ #QÈ+ MY +?•M p¨Q +ªM? ;B

h?U+ HU+ M?[M; M;QÌB M¨v +?Q /M H¨ K°i +QÌM; ;Bª *?Q h¬M +kM; +?Q +?„+ ç½ -
i®i5

h` M i?U+ i - H½Q i´ h–M ;B p¨ K'v M;QÌB h–M GoM? aÆM ç m H¨ /Q T?K+ /KM; h
HU+ iBM? i?–M i,M; p¼i- KÈB +¦ i? ç¢i iÈB +ªM? ;BÈB M¨v5

GQ¢B F?Q i? ç¢i iÈB +ªM? ;BÈB *?Q h¬M M¨v- pä ;Bª /QÈB +ªM? ;BÈB .mM; h?B
+U5 L m F?¬M;- H¨K b Q +¦ i? / /¨M; ;B i +? i # pä ;Bª +ªM? ;BÈB >ÊT h?B M FB
iB M; /¼ M;QÌBX "®M H½Q i´ i¬M; +ªM? ;BÈB .mM; h?B M K°i F?B /MM; F?Q i?
+ªM? ;BÈB >ÊT h?B M FB HB M i`Î i?¨M? bÆM /QÆM; çÊB H¨K i?`iX

h–M GoM? aÆM p¨ K'v H½Q i´ h–M ;B ;BÌ M¨v €M? K„i M?bM h–M G"T- [mª i?U+ +Á
i?'v imv i i? i`•M #ªQX *QM +?€m h–M ;B M¨v [mª i?U+ F?B M ?¼ M;¢+ M?B M pm
iQÊM; çQÊ+5

B F?¬M; Km®M ;B i°+ KbM? +¦ i? ?MM; K¢M? ?ÆM- B F?¬M; Km®M pb ?"m i?
i®i ?ÆM\

G•K >^M; p¨ h`–K L?¢+ ?B M ;BÌ ç m p K†i i``M? i`¼M;- ¬K [mv M i?B H pÈB M?[

@ *QM i` B h?B M *Æ J¬M K¬M +?O h`–K L?¢+- #€B FB M +€+ p` iB M #®B h–M ;B

@ *QM i?S iQ G•K ;B G•K >^M;- #€B FB M +€+ p` iB M #®B h–M ;B 5

@ o½M #®B #€B FB M +€+ p` iB M #®B h–M ;B 5

L?[M; M;QÌB +ÁM H¢B ç m p€B +?¨Q +€+ H½Q i´ h–M ;B X

" ?mvM? ç h–M >ªB .QÆM; p¨ h–M GoM? aÆM ç½ b®M; #B i # Q M?B m M,K i?€
H¨ H–M ç–m iB M çQÊ+ ?QÎM;5 h`€B iBK pä ;Bª i`–K ´M FB +kM; F?¬M; M?`M çQ

@ *?Q p` #^M; ?[m F?¬M; +–M F?€+? F?QX æ +?Q iB m i¬M +O i iB T ç½B +?Q p

h–M GoM? aÆM M?€v K„i pÈB T?K i?•M p¨ ? B h?€B i?QÊM; i`QÎM; H½Q- K¼B M;
`ÌB çBX

"¼M ?¼ tm'i ?B M Î ç•v- çÆM ;Bª H¨ Km®M M¦B +?Q h–M G"T K°i +?mv MX

óL?[M; M;QÌB h?¬B ;B Î i?¨M? S?QM; a M¨v- ç½ ?Q¨M iQ¨M tQM; `²B5ô

h?B M G•M

.mv L;½ æ°+ h¬M

h€+ ;Bª,hB m æ Q S?QM; GÊB

kk8X *?QÆM; kk8

:B€ i``

"B M +® iÈB M? M? ç M KS+ F?B M +?Q M;QÌB i ?Q +ª K„iX E?¬M; ç M MY M;¨v
F i [mª5

J¢+? MQÈ+ p®M +?ªv M;–K +O i?¨M? S?QM; a - iW ç K M v #„i ç–m b¬B bK+5 h
T?€B +?Q iÈB M;QÌB #m¬M #€M M?Ä- i'i +ª ç m ?QM; T?'M M;?` Hm"M p bU FB M
i?¨M?X

J¨ iÈB H9+ M¨v- +ÁM +¦ `'i M?B m M;QÌB +ªK i?'v M°B i•K p¬ +MM; F?B T bÊ- F?¬M
i?"iX L; v +ª +€+ ;B i°+ K¬M T?€B ç½ M?B m M,K H¨K ?¨M; t¦K +O h–M ;B i`QM
M?B m M;QÌB ç m +¦ +ªK ;B€+ i?"i F?¦ iBMX

h–M ;B Hm¬M Hm¬M #bM? i?ªM +¬M; +?QM?- iW # Q ;BÌ H¢B i`Î M M K¢M? M?Q i

J†+ F #¼M ?¼ ?Q¨B M;?B i? M¨Q- M?QM; +?mv M M¨v ç½ F?¬M; i? çªQ M;QÊ+
;B F?¬M; +?9i #€Q i`QÈ+- b m ç¦ +kM; M? M? +?¦M; b¦M; K #B M H†M;X

E?¬M; B #B i h–M G"T +m®B +MM; F?B HQm H¢B +€+ ;B i°+ K¬M T?€B M¨v ç½
M?[M; +?¶ i®i M¨QX h¦K H¢B- M;¨v i?S # - +€+? ?°B ç'm ;B€ +ÁM b€m M;¨v- ? B i?
;B p¨ h?B M *Æ J¬M +MM; +¬M; F? B imv M #®, NM; ?° h–M ;B i?¨M? S?QM; a 5
KBM? pÈB h–M ;B X

J¨ +MM; M;¨v- KQÌB K'v ;B i°+- K¬M T?€B + Q +'T i`QÈ+ ç¦ ç½ `ÌB çB tBM +?d i?`
i? HU+ HÈM- +MM; T?€i #B m, E i H¨K [m M ? KBM? ?[m pÈB h–M ;B i?¨M? S?
F?Q HB M +?B- +MM; iB M +MM; HmBX

hmv M M;¬M M¨v pW ` - F?„T >mv M æªQ ç m #` +?'M ç°M;5

L m M¦B ? B i? HU+ bB m +'T G•K ;B p¨ h?B M *Æ J¬M F i i?¨M? ç²M; KBM? M; M
i +ªK i?'v p¬ +MM; F?¦ iBM- i?b F?B M?[M; ;B i°+ i`mM; +'T- + Q +'T M¨v F i i?
+MM; HmB pÈB h–M ;B - iQÆM; çQÆM; pÈB pB + iU #m°+ #ªM i?•M ?¼ H M +?mM;
+MM; ?QÎM;- +¦ ?¼ +MM; +?`m5

E?¬M; +¦ HÊB Q+? FBM? i?B M ?'T /šM- B /€K H¨K p"v\

Pi M?'i- i`QÈ+ ç¦ H¨ G•K ;B +kM; i®i- ? v H¨ h?B M *Æ J¬M +kM; p"v- M?[M; i? H
i?•K ?"m p¨ F?OM; #® M¨v M;Q¨B [m M ? pÈB M? m- ;B®M; M?Q G•K ;B p¨ h?B
KBM? M; M; ?¨M;- +?Q +¦ K°i ;B i°+ i?U+ HU+ M?Ä v m M¨Q H¢B +¦ i? F i HB M K

L;mv M M?•M `'i çÆM ;BªM- ç®B T?QÆM; F?¬M; tSM;5

æB m M¨v ;B®M; M?Q ?Q¨M; iY ?Q¨M; i?'i +O i? iK+ F i ?mvM? ç pÈB K°i çS +Q
F?¬M; i?U+ i 5 E?€+ #B i i?•M T?"M ç` p` F?B M +?Q M?[M; +?mv M M?Q p"v [mª
bWM; H•M- i, H T?€i bBM? +U+ F€ M?ÄX

æWM; M¦B M;Q¢B M?•M F?¬M; ?B m- ç M +ª #ªM i?•M h–M G"T +kM; +¦ +?9i F?¬M
KÈB tm'i ` +?9i ç M /QÊ+ p®M +¦ /QÊ+ ?B m v m ?ÆM K'v +?K+ H–M bQ pÈB ç M
T?•M +?Q +€+ ç¢B #B m ;B i°+ K¶B M;QÌB K°i Qi- F?¬M; ç M K°i M;¨v b m- iQ¨M
pÈB h–M ;B X

L¨v +kM; F?¬M; T?ªB p'M ç F?B M h–M G"T FBM? M;¢+ M?'iX G•K ;B p¨ h?B M *
h–M ;B `'i #bM? i?QÌM;- pW F i KBM? pÈB h–M ;B tQM;- b m F?B M?bM ç M ç M
M?B i ibM?X h`QÈ+ b m F?€+ ?ŠM F?B M +ª h–M G"T p®M / K†i /¨v ?ÆM +ª iQÌM
i? M?"MX

@ *€B ;b- F?¬M; M;Ì +QM H¢B F?¬M; ?B m #¼M ?¼ pb b Q H¢B ç®B i®i pÈB +?€m
bU F?¬M; ?B m\

æ•v H¨ M?[M; ;b K¨ h–M GoM? aÆM M¦B b m F?B #B i h–M G"T M;?B ?Q†+- i`ÊM K

@ G½Q i´ i¬M;- +QM çQÆM; M?B M #B i pb b Q ?¼ #B M i?¨M? M?Q p"vX L?QM; K

J'v M;¨v M¨v h–M G"T p¨ ç€K M;QÌB h–M GoM? aÆM i`Î M M i?•M i?B i ?ÆMX .M b
+?ªv /ÁM; K€m +O ;B i°+X GQ¢B [m M ? i?•M i?m°+ M¨v M;QÌB F?¬M; +MM; ;B
;B€+ çQÊ+X

*?Q M M- K'v M;¨v M¨v- H½Q i´ i¬M; h–M ;B i`QÈ+ K†i h–M G"T +kM; /–M /–M i?ª
i?¨M? M;QÌB F?€+- K'v p` H½Q i´ i¬M; h–M ;B M¨v imv i ç®B b) F?¬M; +¦ F?ª M,M

J†i +kM; F?¬M; M?'i ç`M? +¦ i? M?bM iÈB- çWM; M¦B H¨ +ÁM M¦B ;BÐM çQÊ+X

@ B5 hB m iY M¨v- +QM i?U+ bU H¨ ç M; +¦ T?9+ K¨ F?¬M; #B i ?QÎM;X *QM +?Q
;b\ h ?B m- bQ pÈB hBM? L;mv M æ M +O +QM i?b i?S M¨v çQ+? t€+ H¨ `€+ `QÎB
`¨M; K°i çB m5

h` M K†i h–M GoM? aÆM ?B M H M p FQ+? ç°M;,

@ h–M ;B i -çQÊ+ tQM; H¨ i? ;B Hmv M ç M5 hW i?ÌB i?QÊM; +´ ?mv ?Q¨M; FB
a m i?ÌB i?QÊM; +´ i?b tm®M; /®+- h–M ;B i imv pšM i`mv M i?W tm®M; /QÈB-
i +kM; +?Q iWM; Hmv M +? ` çQÊ+ ç M /QÊ+ K¨ +QM +?Q H¨ `€+ `QÎB M¨v5 *Q
F?€+ M¦B h–M ;B +?9M; i i? M¨Q\ L¦B h–M ;B i +¦ çQÊ+ i?QÊM; +´ i?–M T?QÆ

G9+ M¨v- T?K i?•M h–M GoM? aÆM- H½Q i´ i¬M; h–M >ªB .QÆM; pW #QÈ+ çQÊ
h¬M- çSM; K°i # MX G½Q M?bM h–M G"T #ˆM; €M? K„i v m [mw- +QÌB ? ? M¦B,

@ *€+ ;B i°+ K¬M T?€B M¨v +?Q /M H¨ h?B M *Æ J¬M- ? v G•K ;B +kM; p"v- #¼M
i°+ +kM; +?d +¦ i? +mM; +'T çQÊ+ M,K # M,K- i?"K +?Q +?d +¦ i? +mM; +'T çQÊ
+QM +?€m +¦ i?B M T?9 i®i M?'i- +?Q +?9M; çB m FB M i®i M?'i ç +?9M; M? M?
K¨ i?¬B5

@ *ÁM H¢B- #ˆM; p¨Q M,M; HU+ K¨ >mv M æªQ ?B M +¦- /MM; ç M /QÊ+ i,M; H M
+?mv M F?¦X

@ GQ¢B ç M /QÊ+ HQ¢B ? B M¨v h–M ;B +?9M; i +kM; +¦ i? Hmv M ` çQÊ+- ?Æ
K„+- +?d +–M H¨ M;QÌB +¦ +?9i M°B ibM? H¨ +¦ i? ;€M? çQÊ+5

@ *?d H¨ F?B ç½ pQÊi ` F?ÄB h?B M +'T i?b F?¬M; +ÁM / /¨M; M?Q p"v M[X E
/QÊ+ M? M? +?¦M; iQ+? Hkv M;mv M HU+- M?QM; HQ¢B M¨v i?b [m€ KS+ [mw ;B€
i? +mM; +'T +?Q +QM +?€m MÁM; +®i K¨ i?¬BX *€+ ;B i°+ K¬M T?€B M?Ä ?¢M;
;€M? M´B5

@ *ÁM p ç M /QÊ+ b m +ªM? ;BÈB S?€ h?B M- H¢B +¨M; ç„i ç M KS+ F?B M M;QÌ
t€+ tm'i Hmv M +? i?¨M? +¬M;- i`,K H–M çQÊ+ K°i ç½ H¨ i®iX G¢B M¦B /QÊ+ H
T?QÆM; i–K i?QÌM; p®M H¨ F?¬M; +¦- +?d +¦ i? ?v p¼M; p¨Q +€+ F?m +'K ç` X
i? iK+ ;BÈB ç m F?´ ibK FB K5

h–M >ªB .QÆM; K°i ?ÆB M¦B +ª MY M;¨v- M•M; +?mM; i`¨ H M- M? M?¨M; m®M;
idK M?bM h–M G"T- ?ÄB,

@ >B M ;BÌ +ÁM ç½ ?B m- M?[M; ç M /QÊ+ #` +QM ;¼B H¨ `€+ `QÎB M¨v i`QM; K„i
# Q ;²K +ª K'v H½Q #'i iY +?9M; i - +¦ # Q M?B m ;B€ i`` +?Q \

h–M >ªB :B M; # M +¢M? h–M >ªB .QÆM; pmB KWM; i?Î /¨B- M¦B,

@ h`ÌB + Q +¦ K„iX h–M ;B i - +m®B +MM; +kM; tm'i ?B M K°i ?"m M?•M i?B M i¨B
ç°i T?€ +ªM? ;BÈB *?Q h¬M i?b +ª çÌB M¨v +O i +kM; +QB M?Q F?¬M; m´M;X E?
h–M ;B 5

G½Q M?•M M¦B tQM;- ?®+ K„i ç½ ?ÆB QÈi €i- K¨ M?[M; M;QÌB F?€+ +kM; ?B M H

G9+ M¨v- h–M G"T KÈB M?È F?B G½M? . Q çQ M?[M; ç M /QÊ+ M¨v +?Q KbM?-
iWM; M¦B [m , +?Q /M F?¬M; +¦ "¢Q L;mv M æ M- *® "´M æ M- i?U+ HU+ ?¼ +kM;
'v h–M G"T +ÁM iQÎM; G½M? . Q pb KbM? K¨ M OB- ?B M ;BÌ KÈB ?B m- M?[M; ç
Q M?B m ?MM; K¢M?- H¢B #€M ` pÈB ;B€ ` iB M M?Q p"vX L;?o iÈB ç¦- h–M G"
h–M GoM? aÆM,

@ o"v b Q K¼B M;QÌB F?¬M; bÈK M?„+ M?Î K°i +?9i +?Q +QM +?S\ «B- ?¬K ç¦ +Q
+ª- +?ŠM; T?ªB H¨ +¦ +?9i i?B i i?ÁB ? v b Q\

h–M >ªB .QÆM;- h–M >ªB :B M;- h–M >ªB >¨ p¨ h–M GoM? aÆM F?¬M; M¦B ;b M?bM
aÆM H„+ ç–m +QÌB F?´,

@ h?B i i?ÁB\ GÌB M¨v F?„T i?B M ?¢ +?„+ +kM; +?d +¦ +QM KÈB /€K M¦B i?¬B5
i,M; H M i?U+ HU+ +Æ #ªM +kM; ç½ i'M +?S+ H M ;B i°+ i?QÊM; çŠM;5 æ•v H¨ ;
M?¨i # Q M?B m M,K M v5 h?S ç¦ +¦ i? /MM; iB M ç Km b Q\ hB m iY FB - H¨K
i? K H K M?Q i? 5

hW +?¶ h–M GoM? aÆM çB ` - h–M hÄ p K†i iQÆB +QÌB +?¨Q ç¦M- h–M G"T +¦ +?

@ E?¬M; T?ªB H¨ ?mvM? pšM +?Ì Î ç•v ç'v +?S\

h–M hÄ i?¨M? i?"i ;"i ;"i ç–m- h–M G"T +¦ +?9i F?¬M; #B i M¦B ;b,

@ * + - ?mvM? Km®M ibK ç i?b ç +?Q M;QÌB F?€+ i?¬M; #€Q +?Q ç K°i iB M;-
ç¦5 >bM? iQÊM;- T?ªB +?9 w ?bM? iQÊM;X

E?¬M; i? i`€+? HÌB M¦B +O h–M G"T [m€ i?¨M? F?˜M- K¨ i?"i bU H¨ ;BÌ T?9i M¨v
i?U+ bU H¨ `'i ç€M; F?BM?X J°i i? M? MB M ;–M # KQÆB im´B K¨ ;B®M; M?Q M?
çB m +?ªv MQÈ+ KB M; M[i?¬BX

J v K„M ç•v H¨ i°+ ?mvM? +O KbM?X L m H¨ M;QÌB M;Q¨B i?b h–M G"T ç½ K°i +Q

@ >mvM? ç - ç F?¬M; i? i`€+? i X æ F?¬M; #B i +?S- ? B M;¨v M v [mª i?U+ H¨ i
?„+ ?„+X

h–M hÄ p K†i ?ÈM ?Î çB # M +¢M? h–M G"TX

@ æQÊ+ `²B- #m´B i®B M;¨v K B ?°B ç'm ;B€ b) #„i ç–m- ?mvM? ç½ M #¨B i?Ä ç€

h–M G"T M?bM HQÈi [m p M;•v M;¬ +O h–M hÄ - M? ;B¼M; ?ÄBX

@ h?Ä ç€M;- çQÆM; M?B M i?Ä ç€M;X æ ç - ç +¦ #B i pb b Q + + pmB p M?Q

h–M hÄ F?¬M; çÊB h–M G"T i`ª HÌB- HB M i`–K ;B¼M; M¦B,

@ æ iW M?Ä F?¬M; HÈM H M Î h–M ;B - ç F?¬M; `ä çQÊ+ +ªK ;B€+ M¨vX h`QM; K
i +?d H¨ K°i F T?K+ pK K¨ i?¬BX h?'v iB m M?` Î iYm H•m F?¬M;\ h–M ;B +?9M
M;QÌB +?QM? H¨ ;B i°+ M?Q i? ç¦5 h?"K +?Q M; v +ª ;B i°+ K¬M T?€B i?U+ HU
+kM; /€K ç"T #¨M +?YB #ÈB Î +Y ?¨M; +O h–M ;B i X J¨ i'i +ª M?[M; çB m M¨v H
h–M ;B HQm H¢B, >Á F?Q- KÈB +¦ i? T?€i i¨B5

G9+ M¨v- i` M K†i h–M hÄ ç½ K'i çB p iQÆB +QÌB- F?m¬M K†i ç½ F?¬B T?K+ H¢B
i?Î /¨B K°i iB M;,

@ L?QM; i?Y ?ÄB B H¢B F?¬M; Km®M +?Q ;B i°+ KbM? K¢M? K) ?ÆM\ B F?¬M; K
L m F?¬M; +¦ ç - +?d bÊ h–M ;B i M; v +ª M;mv +Æ H–M M¨v +kM; ;†T F?¦ `²B5
;B®M;X æ t2K h¬M ;B p¨ GK+ ;B - ? B ;B i°+ i`mM; +'T i?¨M? S?QM; a - i`QÈ+
M?¨ #¼M ?¼ F?B M?bM i?'v i +kM; /€K ;¼B i?ŠM; i M +O i - ?B M ;BÌ i?b b Q\ >
F iQÆM; H B +O ?¼ M?bM i?'v i +kM; T?ªB iQÆB +QÌB K¨ ;¼B i K°i iB M; h–M
M;QÌB b®M; K°i çÌB- b®M;- F?¬M; H) F?¬M; +–M T?ªB i`QÆM; +€B K†i M¨v ` ? v

GÌB M¨v +O h–M hÄ ç m H¨ M?[M; HÌB i•K ?mv iX

L?[M; HÌB M¨v F?B M h–M G"T p®M F?¬M; iQM? H¨ ?B m #B i ç®B pÈB M;QÌB ?m
T?–M +ªK F? BX o¶ p¶ p B h–M hÄ - h–M G"T i`–K ;B¼M; M¦B,

@ h–M hÄ ç¢B + - ?mvM? v M i•K- p b m i? /B M +O h–M ;B b) +¨M; i`Î M M ç€
;¼B K°i iB M; h–M ?mvM? F?¬M; iQM? H¨ ;b- i +ÁM Km®M +?Q /ÁM; +?QM? +O #
+?9M; i +ÁM T?ªB iQÆB +QÌB ;¼B K°i iB M; ?mvM?5

h?B M G•M

.mv L;½ æ°+ h¬M

h€+ ;Bª,hB m æ Q S?QM; GÊB

kkeX *?QÆM; kke

*ªK M;° H9+ ?Q¨M; ?¬M

E?m¬M K†i h–M hÄ ç–v p FQ+? ç°M;- i`QM; HÁM; F?¬M; +?9i ?Q¨B M;?B- /MM;
`^M;- M;¨v ç¦ imv i ç®B F?¬M; +ÁM t 5

h–M G”T M¦B,

@ æ9M; `²BX G9+ M¨v +?9M; i b) #€M ç’m ;B€ hBM? h?–M æ¢B "´ h?€M? æ M\

J¶B H–M M?„+ ç M +€B i M M¨v i?b h–M G”T H¢B +¦ +ªK ;B€+ Km®M +QÌB b†+ bK
T?˜K i`QM; K„i ?„M M¨v- i`QM; K„i +€+ ;B i°+ K¬M T?€B # Q ;²K +ª #ªv i? HU+
i?€M? T?˜KX G9+ M¦B ç M b€m +?[óhBM? h?–M æ¢B "´ h?€M? æ Mô M¨v- M?bM
p¨Q i v +O M?[M; M;QÌB ç¦- b Q h–M G”T +¦ i? F?¬M; +QÌB\

@ S?®B T?QÆM; M¨v +€+ ;B i°+ p¨ K¬M T?€B FB /MM; +€B ;b ç ç´B\ >Q¨M; FBK

h–M hÄ #om K¬B- F?BM? i?QÌM; M¦B,

@ h M¦B M¨v ç ç - +?Q /M hBM? h?–M æ¢B "´ h?€M? æ M +O +?9M; i F?¬M; H¼
+kM; tBM ç #ªQ i`b +?9i i?€B ç° i` M; i`¼M; çQÊ+ F?¬M; ?ª\ >Q¨M; FBK- #¢+ i`„
bQ b€M? pÈB i?€M? ç M +O +?9M; i b Q\

@ æQÊ+ `²B- çQÊ+ `²B5

h–M G”T i?”i bU H¨ F?¬M; +?`m çQÊ+ ? B +?[óh?€M? ç Mô M¨vX L m i?S M¨v +Á
hBM? L;mv M æ M K¢M? ?ÆM F?¬M; +?d i`,K H–M H¨ ;b\ hB M ç M b Q\ > v H¨ h?

@ >mvM? +?d +–M M¦B +?Q ç #¼M ?¼ /MM; +€B ;b ç ç´B H¨ çQÊ+ `²BX

h–M hÄ i?–M #Q +QÌB- M¦B,

@ æ ç i®i +O i - i F?¬M; M¦B i`QÈ+ çQÊ+X "m´B i®B M;¨v K B ç b) #B iX

h–M G”T i`ÊM K„i- F?¬M; i? K ç w iÈB p i?–M i?–M #Q #Q +O ç¢B + - tQ v M;QÌ
óL¦B M?ªK pÈB M;QÆB i?¨ i çB ibK h?QÊM; Zm M Km°B Km°B t9+ iB M ibM? +ªK

h`QM; T?ÁM;- h?QÊM; Zm M h?B ok KÈB pW p”M tQM; K°i æ¢B *?m i?B M- ç M; M
i?’v h–M G”T ç˜v +Y iB M p¨Q- h?QÊM; Zm M h?B ok KÎ K„iX *†T K„i i`QM; i` Q K¨
` i?–M b„+ pmB KWM;- /`m /¨M; M¦B,

@ >mvM? ç½ i`Î H¢BX

h–M G”T çB iÈB- pm®i M? K€B i¦+ +O h?QÊM; Zm M h?B ok- M¦B,

@ G–M b m T?ªB M¦B- óT?m [m•M ç½ p ô- #B i F?¬M;\

a„+ K†i h?QÊM; Zm M h?B ok YM; çÄ- M?QM; F?¬M; +’i iB M; T?ªM #€+X L¨M; +?
iB M;X

GÁM; ?Q pBM? i`QM; h–M G”T çQÊ+ i?Ä K½M- +QÌB ?¨B HÁM; M;²B tm®M; # M +
;B€ p` ?¬M i? +O KbM?- +¨M; M?bM +¨M; v m i?Q+?X

hmv `^M; ? B M;QÌB i?ÌB ;B M ;–M ç•v pšM Î +MM; M? m- +Y +?d i?•M K”i ibM? +ªK
h?QÊM; Zm M h?B ok K°i KbM? ç®B K†i pÈB h–M G”T- pšM i? M i?MM; F?¬M; +?`

h?QÊM; Zm M h?B ok H¨ +¬ ;€B ? v #B M ç´B ;QÆM; K†i, i`QÈ+ K†i M;QÌB M;Q¨B
+¦ i? H¨ K M[?„+ €K- M?QM; i`QÈ+ K†i h–M G”T H¢B +?d H¨ K°i +¬ ;€B M?¨ # M
i? +?Q M M KÈB F?B M h–M G”T M;¨v +¨M; v m i?QÆM; M¨M; ?ÆMX

h?”K +?Q- F?B h–M G”T Î +?mM; pÈB M¨M;- ?„M ;–M M?Q F?¬M; i? M;?o ç M +€+

h?QÊM; Zm M h?B ok #` h–M G”T M?bM iÈB KS+ çÄ #WM; +ª K†i- M? ;B¼M; ?ÄB,

@ Jm°B ç T- ? v H¨ ?¼ ç T\

@ æQÆM; M?B M H¨ Km°B ç T5

h–M G”T H”T iS+ i`ª HÌB i?2Q #ªM M,M;- b m ç¦ KÈB +ªK i?’v F?¬M; ç9M;X E?B ?
i?’v h?QÊM; Zm M h?B ok M?Q +QÌB M?Q F?¬M; M?bM KbM?- ;QÆM; K†i /¨v M?Q
F?¬M; M?`M çQÊ+ T?ªB çÄ H M- M;QÊM; M;MM; M¦B,

@ h?B ok- +€B ç¦ Jm°B T?ªB #B i H¨- i +?Q iWM; iB T M?”M K°i B F?€+5

h?QÊM; Zm M h?B ok i?’v ç½ i` m +?¼+ h–M G”T i?¨M? +¬M;- i`QM; HÁM; F?¬M; M?Ä- ç¬B K„i HBM? ç°M; +?mv M ç°M; pÁM; pQ- F?) ?W K°i iB M;,

@ L¦B +?Q +MM;- Km°B iWM; M;?2 M¦B- H9+ ?mvM? iÈB >mv M æªQ +ÁM K M; i?2 M v Î h–M ;B - Km°B ç m M;?2 çQÊ+ Qi iB M; ç²M ç¦5

óJ°i ç€K +? i iB i F?¬M; M;?o F?Q5ô h–M G”T ç m HÁM; K„M; ç€K +QM +?€m h– K†i h?QÊM; Zm M h?B ok- M;Q¨B K†i i?b +QÌB M¦B,

@ >„+ ?„+5 *¬ +¬ ;€B ç¦ +?d H¨ i`MM; ?ÊT ;†T ;Ð i?¬BX

@ h?”i b Q\

•M? K„i h?QÊM; Zm M h?B ok ç®B K„i pÈB h–M G”T- +QÌB iOK idK ?ÄBX

@ æQÆM; M?B M H¨ i?”i5 *¦ +–M i i? ? v F?¬M;\

h–M G”T M?2 `,M; +QÌB M¦BX

@ h?¬B çQÊ+ `²B5 Jm°B +?d M;?o- M m i?Q+? M;QÌB i i?b F?¬M; M M #°B ibM? F?¬M; T?ªB çB m K¨ h?B ok ?v p¼M;5

h?QÊM; Zm M h?B ok #m¬M; KQ K„i tm®M;- M? ;B¼M; M¦BX

ó…+- +€B ;b ;¼B H¨ #°B ibM? #¢+ M;?o - çWM; M¦B #W +?S5 hW i`QÈ+ iÈB ;BÌ i h`QM; HÁM; h–M G”T F?€M; M;?`- M;Q¨B KB M; M¦B,

@ E?¬M; +¦ +?mv M ç¦ ç•m- çWM; M M bmv M;?o #”v #¢X Jm°B v M i•K- i`QM; HÁM +?d +¦ K°iX æ¦ +?QM? H¨ Km°BX

h?QÊM; Zm M h?B ok M? óp•M;ô K°i iB M;- iU p¨Q H²M; M;U+ h–M G”T- M?Q KÆ

@ h•K Hw +O Km°B i?”i K•m i?mšM- pW F?¬M; ?v p¼M; ?mvM? T?K #¢+ M?[M; M F?¬M; ?v p¼M; # M +¢M? ?mvM? +¦ +¬ ;€B F?€+ M;Q¨B Km°BX hW M?Ä h?B ok M i?QÆM;- `²B +¦ ?mvM? v m i?QÆM; Km°BX *?Q M M Km°B `’i bÊ- bÊ +¦ K°i M;¨v- ? M[X

h`€B iBK h–M G”T ç°i M?B M +¦ +ªK ;B€+ M?¦B ç m- b®M; KkB + v + vX >„M +® w ç¦ M? M?¨M; p¶ b m HQM; h?QÊM; Zm M h?B ok- M¦B,

@ Jm°B H¨ M;QÌB K¨ +ª çÌB M¨v i v m M?’i- b Q +¦ i? F?¬M; +–M çQÊ+ +?SX æ•v F?¬M; # Q ;BÌ çQÊ+ bmv M;?o HmM; imM; M?Q i? M[- M;?2 F?¬M;\

@ o•M;X h?B ok p b m b) F?¬M; # Q ;BÌ bmv M;?o HmM; imM; M[X

h?QÊM; Zm M h?B ok /`m /¨M; M¦B tQM;- b m ç¦ #¶M; M?B M H¢B M¦B,

@ S?m [m•M- F?B M¨Q i?b çQ G M? >² S?B L;mv i FB iÈB +?Q Km°B ;†T çQÊ+ F?

LˆK i` M +?B + ;? /U i`QM; b•M- +ªK i?K €M? K„i i`ÌB ’K €T ç M; /–M +?bK tm®M; +?ªv /¨B i` M M M ç’i- K°i +ªK ;B€+ iB m çB m i`®M; p„M; i`¨M ç–v i`QM; HÁM; h–

óh`+? /QÆM; p¬ ?¢M ?ªQX

*?d i?` +”M ?Q¨M; ?¬MôX

æ,M; G¢+ .m L;mv M Uh?Æ Gw h?QÆM; —M V

.`+? M;?o ,

óh¨ /QÆM; ¬B ç T H¨K b Q

E?B ?Q¨M; ?¬M tm®M; +¨M; HQm Hmv M #m²MXô

aiX UV

oB M iBM? ?¢+? K¨m iQK i`QM; ç M çB M h–M G”T ?ÆB H¦2 H M K°i +€B- /QÌM; M
K¨ h–M G”T H¢B F?¬M; ? +ªK ;B€+ çQÊ+X

*€B ;¼B H¨ iQ+? Hkv +ªM? ;BÈB- ç®B pÈB pB + +ªK M;° pä ç¢Q M?B m F?B +?Q +
+ªK M;° +O +QM M;QÌB H¢B i`QM; H9+ HÆ ç½M; K¨ tm’i ?B MX RM; pÈB +•m M¦B

@ S?m [m•M H¢B +¦ i¨B p,M +?QÆM; M?Q i? b Q\

h?QÊM; Zm M h?B ok p K†i `mM; ç°M; M?bM h–M G”TX oW `²B h–M G”T i?m”M KE
i`€B iBK M¨M; /•M; H M K°i +ªK ;B€+ F?¦ ?B m- F?¬M; FbK çQÊ+ H M iB M; i€M i?

@ æ•v +kM; F?¬M; T?ªB /Q ?mvM? H¨K ` - H¨ K°i +•m i?Æ /Q K°i p` iB M ?B M i?ÌE

h–M G”T [m v ç–m H¢B- / K†i /¨v +kM; F?¬M; M?`M çQÊ+ YM; çÄ- K¨ / K†i +¦ /¨v
i? M¦B ç•v H¨ /Q ?„M H¨K çQÊ+- +QÌB M¦B,

@ h?B ok #ªQ #®B ?¬K M v ,M K†+ i?”i H¨ tBM? ç T5 *¦ T?ªB +?m˜M #` ;ª +?Q ?mv

h?QÊM; Zm M h?B ok #` h–M G”T çM ;BÐM F?B M +?Q HÆ ç M? K°i +?9i- b m ç¦
i? M i?Î,

@ hB M ?B M i?ÌB i?QÊM; +´\ a Q i`QÈ+ FB Km°B +?Q iWM; M;?2 [m M?d\

@ >„+5 h?B ok iB m #ªQ #®B- +¦ `’i M?B m i?S K¨ Km°B +?Q iWM; M;?2 [m 5 S?
[m†M; KÄ iBM? i?¢+? F?¬M; # Q ;BÌ ç¨Q ? i M? 5

h–M G”T F?¬M; +?9i €T HU+ iU #B M iU /B M- b m ç¦ ?ÄB,

@ æ9M; `²BX L?„+ ç M HBM? i?¢+?- ?mvM? M?È `²B- ?mvM? /¢v Km°B +?B m KQÉ
` mv €T €T +? M;QÌB F?€+- Km°B ?¼+ tQM; +?Q \

@ *€B ç¦ +¦ +?9i F?¦ F?,M- M;QÌB i KÈB M?È ? i çQÊ+ F?˜m [mv i i?¬BX

E?m¬M K†i M?Ä M?„M +O h?QÊM; Zm M h?B ok YM; ?²M;- ç¬B K„i tBM? ç T pKi b

@ æQÊ+ `²B- ç9M; H¨ i?B M T?9 i`ÌB +?Q K¨X

h–M G”T M;˜M; ç–m QÐM M;U+- çB [m # M +¢M? h?QÊM; Zm M h?B ok- b m ç¦ p¨Q
#` çB i? K ;B ?°B ç’m ;B€X

h?QÊM; Zm M h?B ok b m HQM; h–M G”T H¨K K†i [m,- pmM; ç¬B #¨M i v i? M? i9

@ L,K i`,K p¢M HQÊM; ?Q¨M; FBK H–M K°i5 L,K i`,K p¢M HQÊM; ?Q¨M; FBK H–M
?Q¨M; FBK

L; v H9+ ?„M ;BÆ #9 H M +?m˜M #` ;ä tm®M;- i`QM; K°i ;? H¬ i` M H–m ? B i`m
#´M;- M?QM; +U+ F€ `ûi H¢M?X

@ J°i [m®+ ;B ;BÈB i? iK+ T?¢K pB M,K M;¨M /†KX

S?Ki5

h–M G”T pW KÈB m®M; K°i M;KK i`¨- F?¬M; M?`M çQÊ+ T?mM ` - K v K¨ ?„M T?
tm®M; K†i i?ªK t ?Q /QÈB +?•MX

G–M ç–m i`ªB [m pB + M¨v- ç€K M;QÌB h–M >¨M L;mv i p¨ h?QÊM; Zm M h?B ok
K²K `²BX h?”K +?Q F?¬M; w i?S+ çQÊ+ ?¨M? ç°M; +O h–M G”TX

L,K i`,K p¢M ?Q¨M; FBK M?B m F?¬M;\ L?B m5 hmv i ç®B H¨ +QM b® i?B M p,M5

>Q¨M; FBK ç®B pÈB +€+ ;B i°+ >mv M æªQ F?¬M; +?d +¦ i€+ /KM; H¨ iB M- K¨ +Á
FBKX h€+ /KM; +O hBM? FBK i?b +U+ F€ `°M; `½B- ?ÆM M[pä ;Bª M;Q¨B *?Q h
M;•M- h?B M M;Q¢B p˜M i?¢+? ç i¢Q ` pk F?Q +?Q KbM?X

.MM; i¨B HB m M¨v +¦ i? T?€i ?mv M;mv M HU+ iÈB KS+ + Q M?’i5 hmv M?B M-
HQ¢B pk F?Q M¨v i?b i€+ /KM; H¢B F?¬M; `ä `¨M;X

J¨ i`QM; i`mv M i?mv i- M;QÌB i` M *?Q h¬M +ÁM +¦ i? /MM; i¨B HB m M¨v Hmv
;–M M?Q +?Q +¦ B iWM; ;†T [m - ç m H¨ i`mv M i?mv i K¨ i?¬BX

h? M? >¨M ",M; FB K +O •m GQÆM; hY bÎ /o ç€M; ;B€ M?Q p”v- H¨ pb i`QM; i? M
+kM; +¦ M?[M; i¨B HB m ç¦X

hmv M?B M- M,K i`,K p¢M HQÊM; ?Q¨M; FBK +kM; F?¬M; i? #ˆM; çQÊ+ K°i [m®+

G¢B +ÁM +¦ M;QÌB /MM; +ª K°i [m®+ ;B ç ç´B H’v K°i i? M? FB K b QX h?”i ç9M

@ G¨ M;QÌB ",M; h?B M L? B- /QÌM; M?Q #¼M ?¼ ç®B pÈB i? M? FB K M¨v KQÌB

h–M >ªB .QÆM; H M iB M; ;BªB i?Q+? M;?B ?Q†+ i`QM; HÁM; K¼B M;QÌB,

@ L;QÌB +O ",M; h?B M L? B ;–M M?Q ç m im Hmv M +?B M F„ i?m°+ iQM? ?¨MX
;B9T ?¼ T?€i ` bS+ +?B M ç’m +¨M; K¢M? ?ÆM5

@ L?QM; +kM; F?¬M; ç M KS+ /MM; +ª K°i [m®+ ;B ç ç´B +?S5

h–M hÄ iB T +?mv M- ;B¼M; F?¦ iBMX

@ L;QÆB #B i +€B ;b- HQ¢B pk F?Q M;¨M M,K K°i i?mÎ M¨v +?d +¦ i? /U p¨Q +Æ
Km pk F?Q M¨v p +?Q M;QÌB /QÈB *?Q h¬M /MM; ¨\

h–M >ªB .QÆM; ?ÆB H„+ ç–m- i?Î /¨B,

@ "ªv i? HU+ HÈM- [mª M?B M H¨ / M? #’i ?Q i`mv MX L°B ibM? #¼M ?¼- `’i i?•K

Gw hS >ªB +m®B +MM; +kM; p K†i ?ÈM ?Î- ç•v KÈB +?QM? H¨ i?S ?„M Km®M5 J°i
pB M,K M;¨M /†KX J†+ /M i` M h?B M L;mv M ç¢B HK+ F?¬M; iQM? H¨ ;b- M?QM;

h` M K†i hB M æ æ +kM; F?¬M; H° ` +?9i #B m ibM? M¨Q- i?ªM M?B M +QÌB +Q
F?¬M; +¦X

h? M? FB K M¨v- F?¬M; +¦ ;b #’i M;Ì ç½ `ÆB tm®M; i v ",M; h?B M L? BX

a m ç¦ H¢B +¦ F?¬M; Qi M?[M; i?S HBM? iBM? iW i?ÌB i?QÊM; +´ M?Q i` M? +?[X
ç m /MM; pä pB i¬M- M?QM; ç®B pÈB M?[M; ç² p”i M¨v +kM; +¦ M;QÌB v m i?Q+?X
F„ i•K T?€T F?¬M; i²BX

*¦ i? M¦B- T?ÁM; ç’m ;B€ hS >ªB H9+ M¨v +kM; +QB M?Q +¦ i M im´BX

*m®B +MM; +kM; iÈB ç² p"i FB - ç M T?QÆM; +O h–M ;B #` h–M G"T +QB H¨ `€+
M;WM; i?Î- F?¬M; /€K ?Qi K¢M? K°i ?ÆBX

_'i M?B m M;QÌB iÈB ç•v +kM; F?¬M; T?ªB pb i` M? çQ¢i ç M T?QÆM; FB X "¼M
?°B çQÊ+ +?SM; FB M imv ii? ç M T?QÆM; M¨v ç M i°i +MM; H¨ M?¨ M¨Q +¦ çQÊ

h?B M G•M

.mv L;½ æ°+ h¬M

h€+ ;Bª,hB m æ Q S?QM; GÊB

kkNX *?QÆM; kkN

G¢+ ç`M? i`–M B5

h? iK+ T?¢K pB M,K M;¨M /†K- M,K [m®+ ;B 5

L;QÌB pW KÎ KB M; pšM H¨ ;B +?O ;B i°+ ;B¨m M?'i i?B M ?¢- hB M æ æ X

J¼B M;QÌB /M ç½ +¦ +?m˜M #` bŒM iQ iQÎM;- M?QM; pšM #` ;B€ +ª +O ?„M F?B M

@ «M; i`ÌB ¢- ?„M +ÁM +¦ ç +?Q M;QÌB i b®M; F?¬M;\ JÎ K²K ` H¨ M,K [m®+ ;B -
F?¬M; T?ªB +QM K M¦ M,K ?° ;B çbM? ç•m5

@ æQÊ+ `²B- ?¬K M v +?9M; i p¨Q ç•v [mª i?U+ H¨ ç€M; ;B€5 *¦ i? FB M i?S+ HQ
+?mv M çB F?¬M; i 5

@ >¬K M v /M b Q +kM; +?•M +?QM? ;†T F +¦ iB M- H½Q iY i?"i #°B T?K+5

@ > ? 5 L;QÆB F?¬M; T?K+ b Q- M?QM; i ?B M ;BÌ H¢B +¨M; ?•K K° h–M ;B FB
+¦ i? iB M i?•M H M ;B i°+ M?'i HQm ? v F?¬M;\

@ æB m ç¦ F?¬M; T?ªB HÌB i?W ? v b Q\ æ´B H¢B M?¨ B- M m H"T iS+ M„K i`QM
iMv iB M imv M M?•M i¨B- ?ÆM M[M;QÌB i +ÁM H¨ i? ;B Hmv M ç MX a Q +¦ i?
HQm çQÊ+\

@ h +¨M; ?•K K° i? M? MB M i?B M i¨B FB +O h–M ;B ?ÆMX L m M?¨ +O i +¦
+? i M; v #•v ;BÌ i +kM; + K i•K ibM? M;mv M5

@ >mvM? ç 5 L;QÆB pšM +ÁM b®M; i®i K¨- M;QÆB F?¬M; +? i çQÊ+5

:–M M?Q i`QM; /U FB M +O K¼B M;QÌB- ç M T?QÆM; M¨v KÈB pW #„i ç–m ç'm ;
?Q¨M iQ¨M iB M M?"T p¨Q i`¢M; i?€B F`+? HB i M?'i5

:? H¬ i` M H–m ? B i`mv M iÈB iB M; M¦B H¢M? H)Q,

@ h? iK+ ;BÈB # [m®+ ;B T?¢K pB M;¨M /†KX h`QM; [m®+ ;B bªM p"i T?QM; T
?Q M?B m F?¬M; F tB i- +'K ç` +?„+ +?„M- +°M; i? K K°i K¢+? F?Q€M; HBM? i
K°i M;¨M HBM? i?¢+? i`mM; T?˜K5

>¬5

æ¢B bªM? –K „ H"T iS+ F?¬B T?K+ v M ioM?- ç m +?mv M €M? K„i p T?Q iB M; M
i?B M b® k i` M FB - h?¬B ;B 5

•M? K„i h–M G"T ?ÆB M?Qm H¢BX oW `²B ?„M çQÊ+ T?ÁM; ç'm ;B€ hS >ªB çQ iÈ
+€+ ;? H¬ t ?Q i` M H–m ? B M¨vX

"B i çQÊ+ H–M M¨v h?¬B ;B ç M ç•v # M;QÌB i?m°+ /ÁM; +?QM? i`U+ ? - +MM; p
.mM; h?B M- i¢Q i?¨M? K°i çQ¨M ç°B i?U+ HU+ K¢M? K)X "¼M ?¼ M m ç'm ;B€ ç
;B - +¦ i? / /¨M; +–K H'v ? v b Q\

*?Q /M h?¬B ;B F?¬M; Mm®i HÌB- ;B Q çO b® +?Q h–M ;B - M?QM; K¢+? F?Q€M;
K°i K¢+? K€m +O ;B i°+5 "bM? i?QÌM; M;Q¨B K°i b® Qi +QM +?€m i`U+ ? /ÁM;
i?b ?ÆM T?•M MY H¨ F?¬M; #B i p`i`Q +K i? 5

GQ¢B ç² p”i M¨v b Q +¦ i? / /¨M; K¨ H’v ` i` Q ç´B\

óh?¬B ;B [m€ MY H¨ F?¬M; +¦ ?ªQ w5ô h–M G”T i?–K M;?o

J¨ h?¬B ;B ` +€B ;B€ i` M i`ÌB M¨v H”T iS+ F?B M +?Q +ª T?ÁM; ç’m ;B€ v M ioM
M;QÌB ç m +?Ì çÊB- t2K +ÁM +¦ M?¨ M¨Q +ÁM +¦ i? ` ;B€ + Q ?ÆM h?¬B ;B 5

L;QÌB ;B¨m M?’i i?B M ?¢ hB M æ æ KdK +QÌB- b„+ K†i F?¬M; i? v ç´B M¦B,

@ h?”i +¦ H¶B- i [m M M¦B i? K- M,K [m®+ ;B FB +O i - +kM; # Q ;²K ? B +€B [m

P M?5

*ª ç¢B bªM? /”v H M K°i i`”M FBM? ?¬ F?¬M; i? M;,M M´BX :–M M?Q i’i +ª ç m #` F
çÆ K„i +SM; HQÐB M?bM M;QÌB i`mM; MB M M?Q M?½ p K†i #bM? ioM? ç M; M;²

G–m ? B- i`QM; ;? H¬ t ?Q b® k- M;QÌB h?¬B ;B b„+ K†i i®B b–K- i`QM; ç¦ K°i

@ :B i°+ ;B¨m M?’i i?B M ?¢ FB Km®M H¨K ;b\ Jm®M i`Î K†i pÈB h?¬B ;B i b Q

@ æ9M; p”v5 "^M; p¨Q ;B i°+ M?’i HQm ?„M +kM; Km®M ç®B F?€M; pÈB ;B i°+ +?

J°i i? M? MB M ?ÆM # KQÆB im´B H¢M? HMM; M¦BX

@ :B i°+ ;B¨m M?’i i?B M ?¢ +kM; çQÊ+ i`mv M HQm iW i?QÊM; +´ tm®M;X *¦ M;Q
[m®+ ;B i? iK+ ;BÈBX h` M i?U+ i - i?2Q i çQÊ+ #B i- [m®+ ;B K¨ ?¼ F?®M; +?

J°i H½Q ;B¨ ç–m #¦M; HQÐM; ?QT K„i #bM? i?ªM M¦BX

@ a Q +¦ i? \

*¦ M;QÌB F?¬M; /€K iBM ?ÄBX

@ *¦ ;b F?¬M; i? \ Zm®+ ;B i` M h?B M L;mv M ç¢B HK+ +¦ M;¨M p¢M5 *?9M; i im
HU+ çdM? +’T- M?[M; +?È [m M- i`ªB [m M?B m M,K T?€i i`B M- K°i b® ;B i°+ ?¢
+ÁM HÊB ?¢B M?Q +?9M; i 5 hU M?Q h–M ;B FB - +?ŠM; T?ªB F?¬M; H° M9B F?
+?9M; i K°i +€B i€i b Q\

G½Q ;B¨ ç–m #¦M; HQÐM; F?¬M; +?9i #B m ibM?- #bM? ioM? M¦BX

@ h–M ;B \ J°i +€B iB m ;B i°+ K¨ i?¬B- bÈK Km°M ;b +kM; /B i #¼M +?9M;5

*¦ M;QÌB F?¬M; T?K+- Q€M ;B”M M¦BX

@ >B M ;BÌ F?¬M; çQÊ+X s2K +?WM; hB M ;B +kM; M?bM ` çQÊ+ ibM? +ªM? h?-

J°i M;QÌB i?m°+ i`U+ ? h?¬B ;B M¦B,

@ E?¬M; ç’m ;B€ M[- i†M; +?Q +?9M;5

G½Q ;B¨ ç–m #¦M; HQÐM; F?) ;”i ;”i ç–m- i?ªM M?B M +QÌB M¦B,

@ æ9M; p”v5 h†M; +?Q +?9M;X E?¬M; T?ªB h–M ;B +ÁM +¦ M[b Q5

>Q5

L?[M; M;QÌB F?€+ i`QM; ;? H¬ ç m F?¬M; M?`M çQÊ+ ?Qi p¨Q K°i M;KK F?Q H¢M
æ9M; p”v- imv H¨ h–M ;B #€M çB- M?QM; i` M i v ?¼ F?ŠM; ç`M? H¨ +ÁM +¦X *?Q
#m¬M #€M- M?QM; M;QÌB i iU KbM? /MM; i?b pšM +¦ i? K¨5

@ M? KBM?5 h?”i bU H¨ M? KBM?5

h`QM; H9+ M?’i i?ÌB- +ª +,M T?ÁM; t ?Q ç m /”v H M M?Q i?Ov i`B mX

ó M? KBM? +€B `„K5ô h–M G”T H¢M? HMM; +QÌB, ó*?mv M +?O w b M; ç M T?QÆ
çB5 h?¬B ;B 5 æ i t2K t2K +QM [m€B p”i M?¨ M;QÆB +ÁM +¦ i? ?Q¨M? ?¨M? #
pä ;Bª M¨v- H†M; H) M;?2 #¼M ?¼ M¦B +?mv MX

æ®B pÈB M;QÌB F?€+- +?Q /M H¨ +QÌM; ;Bª *?Q h¬M +kM; ?–m M?Q F?¬M; i? H¨
im Hmv M hB M h?B M hY E?Q Zmv i M?Q h–M G”T K¨ M¦B i?b F?QªM; +€+? +?d
F?¬M; +–M iB m ? Q iBM? i?–M HU+5

G9+ M¨v- iW i` M ;? H¬ H–m ? B i`mv M ç M iB M; M¦B,

@ L,K [m®+ ;B ;BÈB i? iK+ T?¢K pB M,K M;¨M /†KX > B +€B F?Q€M; K¢+? HBM?
h?–M +’T i?m°+ iQM? ?Ä - K°i i•K T?€T M;mv M HU+ h?S h?–M +’T5

@ G¨ >Ä EB K oQÆM; ;B 5

h–M GoM? aÆM i?’T ;B¼M;- #B m ibM? i` M K†i ç½ iW F?B T bÊ +?mv M i?¨M? +?

o T?–M h–M G”T- ç½ bÈK M;²B çÆ ` ç¦- F?¬M; #B i M¦B ;b +?Q T?ªBX *?ŠM; H) ç
i? HU+ çdM? +’T p¨ i? HU+ i`mM; +’T b Q\ oB + M¨v- i?”i H¨ +¦ T?–M F?¦ iBM K¨5

L?Q h? M? GQM; [m®+ p”vX h`QM; ?Q¨M; i?’i- pb i` M? çQ¢i M;¬B p` ?Q¨M; ç
?mvM? ç iQÆM; i¨MX J¨ i?S i`QM; K„i ?¼ H¨ p¬ +MM; [m M i`¼M; F?¬M; M;Ì H¢B
i` Q ç´B- i?”i F?¬M; ?B m ç•v H¨ K°i HQ¢B +?•K +?¼+ ? v H¨ #B B M[5

h–M GoM? aÆM +QÌB ç M F?¬M; F?ûT KB M; H¢B çQÊ+- M?bM h–M G”T +QÌB M¦B

@ *?€m +® #ªQ #®B +O i - +QM K m bBM? M?B m çS +QM çB- M m F?¬M; i? im
i? iK+ ;BÈB H¨K ç pQÆM; çB5 > ? ? 5

h–M G”T F?¬M; #B i M¦B ;b- h?QÊM; Zm M h?B ok i?b b„+ K†i YM; çÄ- h–M >¨M L;m
+¦ p ç°M; HÁM;X

hB M; M¦B +O Gw hS >ªB ç½ #„i ç–m `mM `˜v `²BX æWM; M¦B H¨ T?ÁM; ç’m ;B€
æªQ- K’v M;¨M M,K [m +?d bÊ +kM; +?Q iWM; +¦ H–M ç’m ;B€ M¨Q FBM? i•K ç°M

@ *ÁM B +¦ i? ` ;B€ + Q ?ÆM F?¬M;\

@ L,K [m®+ ;B - ? B F?Q€M; K¢+? HBM? i?¢+?- K°i +?B M F„ h?–M +’T- K°i i•K T
+’T H–M K°i5

AK H†M;5

@ G–M i?S ? B5

Gw hS >ªB +¦ +?9i H¢+ +ª ;B¼M;X æ®B pÈB K°i pä ;Bª +ªM? ;BÈB >ÊT h?B M K¨ I
i?”i H¨ K°i +?mv M F?¦ iBMX L?QM; H9+ M¨v H¢B F?¬M; B +?9 w iÈB bU i?’i i?® +
i?ÌB F?„+ +m®B +MM; ç M; ç M5

L?B m M;QÌB ç m ?QÈM; €M? K„i p T?Q ;B +?O hB M æ æ - M?QM; p` ;B +?O I
M?Q ç M; M;O p”v- €M? K„i ?QT H¢BX J’v H½Q ;B¨ ?° p # M +¢M? pW i?’v ç½ F?
#bM? ioM?- F?¬M; +¦ +ªK ;B€+ K’i K€i M¨Q +ªX

@ G–M i?S # 5

hB M; M¦B +O Gw hS >ªB `mM `˜v- ;–M M?Q H¨ v m ç M F?¬M; i? i?®i H M çQÊ+
+?[+m®B +MM;- b m ç¦ +ª M;QÌB ?Q i?Q€i- ç–m ç–v K² ?¬B- F?QK HQM; i?Î ?´

G¢+ ç`M? i`–M B5

æ€K M;QÌB h–M G”T p¨ h?QÊM; Zm M h?B ok +kM; i?Î /¨B M? M?äKX

o T?–M # ?mvM? ç h–M >ªB .QÆM;- h–M >ªB :B M;- h–M >ªB >¨ M¨v ç m ç½ çÄ YM
F?¬M; i?¬BX S?ªB #B i- ?¬K M v [m çB- M;?o H¨ h–M ;B ç½ +?•M +?QM? #QÈ+
çdM? +’T i`QM; >mv M æªQ5

æ9M; p”v- K’v i?S M¨v Km®M iB T i?m +ÁM +–M K°i i?ÌB ;B M M?’i ç`M?X J°i H¨ M,
[mv M i? v ç´B +kM; +–M i?ÌB ;B M ?ÊT H¢BX L?QM; i`QM; ;B i°+ i?–M #Q i?b i?
i?ÌB ;B M5

hBM `^M;- F?¬M; ç M i`,K M,K- h–M ;B b) +?•M +?QM? i`Î i?¨M? K°i i? HU+ HÈM

h`QÈ+ K„i- +–M T?ªB /MM; ç M /QÊ+ K¨ h–M G”T •K i?–K +mM; +’T +?Q ;B i°+- ç
;B i°+ F?€+X *?d +¦ M?Q i? i?b /M H¨ h?¬B ;B +kM; F?¬M; i? M;,M +ªM h–M ;B

oB + M¨v ;–M M?Q ç½ i`Î i?¨M? çB m i’i M?B M5

>°B ç’m ;B€ ç½ tQM;- M?QM; K¼B M;QÌB K½B +?Q Km®M `ÌB çBX Gw hS >ªB +
H•m i?¨M? S?QM; a +?B m ç½B +€+ +QÌM; ;Bª ç M iW F?„T MÆB i`QM; >mv M æ
M;¨M M,K K°i i?mÎ- iBM `^M; b m ?¬K M v- T?ÁM; ç’m ;B€ hS >ªB b) i? M? / M? p

h?–M i?S+ +O h–M G”T pšM i”T i`mM; p¨Q M?[M; M;QÌB h?¬B ;B - M?QM; # M F
HB M K’i ? i iB M; M¦B +?mv M- F?¬M; +ÁM ç°M; ioM? ;b M[X

h¢B +Y p¨Q- çQ¨M M;QÌB h–M G”T çB ` - HB M +¦ ;B M?•M h–M ;B çQ H M K°i
M;QÌB iÈB i?¨M? S?QM; a Km®M çQÊ+ M?bM i?’v p` [mw M?•M +O h–M ;B M¨vX

@ hB M ;B T?9 F?ª ç`+? [m®+5 ",M; h?B M L? B5 >Ä EB K oQÆM; ;B 5 L° EB K
a€i EB K G•K ;B 5 .QÈB ç¦ +ÁM +¦ `’i M?B m #€B i?B T- i`W G½M? EB K i?¬B ;B
i°+ +¦ / M? iB M; i` M >mv M æªQ ç m ;YB #€B i?B T iÈB5 J°i +€B ç M T?QÆM;-
M?Q p”v çQ iÈB bU +?9 w +O K¼B M;QÌB5

h–M G”T iB M i v çªQ K°i +€B- H9+ M?bM i?’v K°i +€B #€B i?B T- h–M G”T F?) + m
i v KÎ ` - b„+ K†i h–M G”T ç°i M?B M ç¢B #B M5

J°i +ÆM iS+ ;B”M iW i`€B iBK /•M; H MX

G9+ M¨v- çQ¨M M;QÌB çB ` +Y i?’v h–M G”T- €M? K„i ç m /WM; i` M M;QÌB ?„M- i
i?”K +?Q F?¬M; S+ +? çQÊ+ b€i F?Q i`QM; K„iX

G¨ K°i M;QÌB i`mM; MB M- M?bM F?QªM; #®M M,K KQÆB im´B- i?ªM M?B M M¦B p

@ L;QÆB +?QM? H¨ h–M G”T\ L;QÆB i®i H„K- i®i H„K5

h?B M G•M

.mv L;½ æ°+ h¬M

h€+ ;Bª,hB m æ Q S?QM; GÊB

kjyX *?QÆM; kjy

æB M +m²M;

Í b•m # M i`QM; ç¬B K„i +O M;QÌB i`mM; MB M H¦2 H M K°i +¶ M;Q M H X L; v +ª
i`mM; MB M /M KÈB +?d i?Q€M; ;†T [m h–M G”T i?b ç m H° ` ?”M w M²M; ç”K- €
i? Km®M ,M iQÆB Mm®i b®M; ç®B T?QÆM;X

L?QM; F?€+ pÈB ç€K M;QÌB h?¬B .B K- M?[M; M;QÌB M¨v imv +U+ F€ Q€M ?”M h–
` K°i ?¨M? ç°M; M¨Q [m€ F?Q+? +ªX

h–M G”T KdK +QÌB- ?Qi b•m K°i ?ÆB- ?QÈM; p T?Q M;QÌB i`mM; MB M i?ªM M?

@ *?9M; i +?Ì t2K5

@ æQÊ+5

L;QÌB i`mM; MB M ?ÆB M;˜M ` K°i +?9i- F?¬M; [m v ç–m H¢B- +?d M¦B ` K°i iW
M;QÌB FB i`U+ iB T `ÌB çB5

h?QÊM; Zm M h?B ok M?bM i?'v b„+ K†i +O h–M G"T M?Q i? #B i H¨ F?¬M; T?ªB
K¨ H¨ #ÎB pb i'K #€B i?B T K¨m ç2M- pB M p¨M; çQÊ+ i?B i F iBM? tªQ i`QM; i v -

"ÎB pb M?[M; M;¦M i v +O h–M G"T +–K i'K i?B T- pb /MM; bS+ [m€ M?B m K¨ F?B M
i`Î M M i`„M; # +?X h`mv M ó.mv L;½ æ° + h¬M ô çQÊ+ +QTv iW /B M ç¨M GQÆM; a

@ a Q i? \

h–M hÄ Î # M +¢M? M?bM i?'v bU F?€+ i?QÌM; +O h–M G"T HB M çB iÈB # M +¢M

@ E?¬M; b Q ç•m5

h` M K†i h–M G"T H° ` K°i p iQÆB +QÌB- M? ;B¼M; M¦B,

@ h`Î p `²B M¦B b mX

@ S?m [m•M5 E?¬M; T?ªB H¨ +?¨M; M¦B `^M; G M? >² S?B L;mv i i?U+ HU+ `'i K¢M
a€i J¬M #„i çB çQÊ+\5

h`QM; T?ÁM;- h?QÊM; Zm M h?B ok FBM? M;¢+ ?ÄBX

@ h?B ok5 L¨M; +¦ #B i G M? >² S?B L;mv i H¨ B F?¬M;\

G9+ M¨v h–M G"T M;˜M; ç–m H M- M;?B K i9+ M?bM p T?Q h?QÊM; Zm M h?B ok

h?QÊM; Zm M h?B ok KÌ K`i M?bM h–M G"TX

h–M G"T M? ;B¼M; M¦B,

@ L¨M; H¨ GBM? i?95

@ \5

h?QÊM; Zm M h?B ok çQ i v ç†i H M ç¬B K¬B M? ç¨Q- i`QM; K„i i`¨M ç–v i?–M b

@ *?mv M M¨v- M;Q¢B i`W M¨M; ` i?b F?¬M; B F?€+ #B i- M;¨M p¢M H–M F?¬M;

h–M G"T T?'i i v #¨v ` F i ;BÈB `²B M? ;B¼M; M¦BX

h?QÊM; Zm M h?B ok ;"i ;"i ç–m M¦B,

@ E?¦ i`€+?5 *?¨M; M¦B M¨M; i im´B F?¬M; HÈM M?[M; +kM; ç¢i iÈB +ªM? ;BÈB >I
i?9 ç½ ?¦ ?bM?5 L?QM; H¨K b Q K¨ M¨M; H¢B #` h?B M a€i J¬M #„i çQÊ+\5

@ h pÈB M¨M; i +MM; iW # M M;Q¨B iB M p¨Q- i?ÌB çB K >mv M æªQ KÎ +Y - ç9
h?B M a€i J¬MX "ÎB pb i? K i?m²M; /mM; K¢Q +O G M? >² S?B L;mv i M M ç€K M
ç°i pÈB +?9M; i X æ•v +kM; H¨ M;mv M M?•M i p¨ h?B M a€i J¬M F i M M i?M Q€M

h–M G"T i? M M? K°i iB M; M¦B iB T,

@ G M? >² S?B L;mv i pb Km®M H`+? H½K M M ç½ `ÌB çB K°i KbM?X hmv M¨M; im
im´B iW b m F?B ?¦ ?bM? i?b +kM; t'T td M?Q M¨M; p¨ i i?¬B- FBM? M;?B K ;B M
+?WM; M¨M; #` M;QÌB +O h?B M a€i J¬M i?2Q /äB- +ªM? ;BÈB >ÊT h?B M imv `'i
J¬M ç½ H¨ K¬M T?€B i?U+ HU+ ?¢M; i`mM; i?b i'i M?B M F?¬M; i? F?¬M; +¦ pä
*?Q M M- pB + M¨M; #` #„i +kM; F?¬M; +¦ ;b H¢5

h?QÊM; Zm M h?B ok ;"i ;"i ç–m- ç°i M?B M ?ÄB,

@ h?B M a€i J¬M M¨v +¦ i? +¦ [m M ? ;b pÈB h?B M *Æ J¬M F?¬M;\

h–M G"T H„+ ç–m,

@ h?B M a€i J¬M p¨ h?B M *Æ J¬M- imv +?d F?€+ M? m +¦ K°i +?[M?QM; ;B[? I
+?9i [m M ? M¨QX æB m M¨v- i`QÈ+ ç•v h`–K L?¢+ +kM; ç½ iWM; +® w ;BªB i?Q+

@ "¼M ?¼ i?"i p¬ bd5

h?QÊM; Zm M h?B ok +?mv M €M? K„i M?bM p T?Q i'K #€B i?B T FB - +¦ +?9i iS

E?B M h–M G”T +ªK i?’v p¬ +MM; T?šM M° +?QM? H¨ M°B /mM; ;?B i` M i’K i?B T

æ¢B F?€B w iS i` M ç¦ H¨ h?B M a€i J¬M +ªK i?’v `’i ?SM; i?9 ç®B pÈB T?®B T?Q
F€ +O h–M ;B X L m M?Q h–M ;B F?¬M; #B i çB m Km®M ¬K H’v +?Q `B M; KbM
J¬M /MM; +?mM; i?b +?•M i?¨M? KÌB h–M G”T i? K ;B ç¢B ?¬M ;B[h?B m +?O h?
G M? >² S?B L;mv i5

@ æ•v `ä `¨M; H¨ K°i bU mv ?B T i`„M; i`ÊM5 "¼M ?¼ #B i `ä h–M ;B +?9M; i ?B M
;B i°+- +MM; iB M +MM; i?®B H¢B +ÁM /€K H¨K ` K°i pB + çB M `² M?Q i? 5 J¬M
+¦ T?ªB H¨ ç–m ¦+ +¦ p’M ç ? v F?¬M;\5

h?QÊM; Zm M h?B ok + m K¨v- F?m¬M K†i M?Ä M?„M tBM? t„M i`¨M ç–v p F?¦ ?B

@ S?€i `² b Q\5 E?¬M; ?ŠM p”v5

•M? K„i +O h–M G”T H¦2 H M- HB M iQÎM; ç M •M Q€M pÈB h?¬B ;B - b m ç¦ M¦B,

@ *?9M; i +¦ i? HB M KBM? pÈB M?[M; i? HU+ HÈM M?Q G•K ;B - h?B M *Æ J¬M
F?¬M; ?ŠM F?¬M; ç–m M?”T p¨Q K°i ;B i°+ M?Q h?¬B ;B 5

h?QÊM; Zm M h?B ok M;?2 tQM; ;B”i KbM? ;”i ;”i ç–m- FBM? ?¬,

@ æ9M; H¨ +¦ F?ª M,M; M¨v5 G¨K b Q #•v ;BÌ\5 S?m [m•M5 *?9M; i +¦ M M M¦B pÈB
b m ç¦ tBM bU ?¶ i`Ê +O KBM? ?[mX

h–M G”T +?”K `½B H„+ ç–m M¦B,

@ L¦B pÈB ;B +?O i?b +?„+ `²BX GQ¢B +?mv M M?Q i? M¨v F?¬M; M M HW ;¢i ;B
?° i`Ê i?b imv i ç®B F?¬M; i? 5

@ ob b Q\

h–M GoM? aÆM ?ÄBX *kM; H¨ M¦B ` M;?B p’M i`QM; HÁM; h?QÊM; Zm M h?B okX

h–M G”T M¦B,

@ *¦ # Hw /Q, h?S M?’i- h–M ;B +?9M; i pW KÈB ;B i,M; ç` p` i´M; i? - i?U+ i
ç•v +kM; F?¬M; T?€i bBM? #B M ?¦ p +?’i5

h–M GoM? aÆM F?) ;”i ç–m M¦B,

@ æ9M; p”v5 h?U+ HU+ +O +?9M; i bQ pÈB [m€ F?S +kM; F?¬M; F?€+ M? m K’vX

@ h?S ? B H¨ +?mv M M¨v- ç®B T?QÆM; ç½ M;K w +?d ;•v T?B M iQ€B +?Q i K¨ i
i?QÌM; +?9M; i ç–m iB M F?¬M; T?ªB H¨ ç M iW ç`+? M?•M K¨ H¨ iW +€+ KBM? ?[m
a€i J¬M b) H†M; H) i´ +?S+ ?¬M H +?Q M?B iY +O J¬M +?O ? v b Q\5 *ÁM M;m
;BªM- G M? >² S?B L;mv i H¨ #ˆM; ?[m +O i X sm’i T?€i iW ;¦+ ç° #ªM i?•M- i b) I
h`mv M ó.mv L;½ æ°+ h¬M ô çQÊ+ +QTv iW /B M ç¨M GQÆM; aÆM "¢+ UGmQM;aQ

h¨M >¨M L;mv i H†M; H) M?bM i?Q€M; [m h?QÊM; Zm M h?B ok- M?bM i?’v i` M
+?9i M¨Q H¨ F?˜M i`QÆM;- i`QM; HÁM; +¦ +?9i FBM? M;¢+X L?QM; +kM; pb p”v K
h?QÊM; Zm M h?B ok H¢B ç€M? ;B€ + Q ?ÆM K°i +?9i5

h–M GoM? aÆM H¢B ;”i ç–m M¦B,

@ æ9M; p”v- H9+ M¨v h?B M a€i J¬M F?ÎB bU ?B M M?B M H¨ Km®M /MM; €K +?B
+€B- F?B M +?9M; i T?ªB M;”K #² ?ÁM H¨K M;¼iX >Q†+ H¨ H¨K K’i i? /B M +O
T?•M +O p½M #®B M?¨ KbM? K¨ +kM; F?¬M; #ªQ ?° çQÊ+- ?Q†+ H¨ T?ªB ;B Q `
i°B pÈB KBM? ?[m5

J°i pä ;Bª +ªM? ;BÈB >ÊT h?B M +O h–M ;B H9+ M¨v KÎ KB M; M¦B,

@ h?B M a€i J¬M +kM; H¨ K°i K¬M T?€B HQm i`mv M iW i?ÌB i?QÊM; +´- # M i`QM
HU+ +QÌM; ç¢B5 L m H¨ ç€M? #W - F?¬M; T?ªB i M¦B HÌB F?¦ M;?2 M?QM; h–M
i?¨M? +¬M;5

h–M G”T +kM; F?¬M; +ªK i?’v #’i M;ÌX .M b Q K°i ;B i°+ HÈM M?Q i? - H¨K #’i +S
M;?o ç M ?”m [mª5 >„M F?¬M; T?ªB H¨ HQ¢B M;QÌB ç–v M?B i ?mv i M?Q K°i i?B
im´B- M;?2 i? H¨ ç½ çSM; /”v p¶ M;U+ M¦B óF?¬M; +–M +€+ M;QÆB- iU KbM? i b

L?B i ?mv i /o M?B M H¨ ;B9T +?Q M;QÌB i b¬B i`¨Q- M?QM; t9+ ç°M; +kM; +¦ i
E?¬M; çÊB h–M G”T H M iB M;- h–M GoM? aÆM ç½ i?ªM M?B M +QÌB M¦B,

@ L m h–M G”T +¦ i? bY /KM; mv €T F?´M; H²- i`’M i`K +QÌM; ;Bª +O h?B M a€i
+?9M; i F?¬M; +¦ +Æ ?°B5

@ *€B ;b\5 *?ŠM; H) h–M G”T +¦ çQÊ+ #ªM H½M? M?Q i? \5

h`QÎM; H½Q +ªM? ;BÈB >ÊT h?B M +O h–M ;B H° ` p K†i FBM? M;¢+X L;¨v ç¦ ?
+ªM? iQÊM; h–M G”T HU+ €T K°i ;½ pä ;Bª +ªM? ;BÈB .mM; h?B M p¨ # ;½ +ªM?
çQÊ+ HÌB M¨v- ?„M ?QªM; bÊ F?¬M; i?¬B- i`WM; K„i +SM; HQÐB M¦B,

@ L m M?Q i? i?b i`QM; i?B M ?¢ M¨v +ÁM B H¨ ç®B i?O5\

h–M G”T H„+ ç–m +QÌB F?´ M¦B,

@ G¨K ;b +¦ +?mv M i®i M?Q i? 5 h`’M €T K°i ;½ .mM; h?B M- # ;½ >ÊT h?B M ç½
K°i +QÌM; ;Bª +ªM? ;BÈB *?Q h¬M i?b +?d bÊ pÈB +ªM? ;BÈB ?B M i¢B +O i i`’M

@ *?Q h¬M\

h–M >ªB .QÆM; M?Qm ? B +QM M;QÆB- /QÌM; M?Q ç M; M?È H¢B +€B ;b ç¦- i?”i

@ h?B M a€i J¬M- ?ŠM H¨ +¦ +ªM? ;BÈB *?Q h¬M5 hmv M?B M- i?QÌM; i?b pä ;B
[m M? M,K ç m # [m MX hÈB +ªM? ;BÈB M¨v `²B i?b i`W F?B K¬M T?€B ç®B K†i M
b) F?¬M; / /¨M; tm’i ?B M5

h–M G”T i?ªM M?B M M¦B,

@ h +?QM? H¨ Km®M /B i K¬M #¼M +?9M;5

@ *€B ;b\5

J¼B M;QÌB i`QM; T?ÁM; ç m F?¬M; FbK çQÊ+ ?Qi b•m K°i ?ÆB F?Q H¢M?X E€ i
i?b ;B[+€+ i? HU+ HÈM /B M ` `’i #bM? i?QÌM;X L?QM; ;–M M?Q `’i ?B K F?B +
K¬M T?€B M;QÌB i X "ÎB pb HQ¢B ?¨M? ç°M; M¨v i?”i bU T?ªB i`ª ;B€ `’i HÈM5

*?Q /M +QÌM; ç¢B M?Q +€+ i? HU+ bB m +’T +kM; F?¬M; /€K iMv iB M iB m /B i
T?QÆM; çB M +m²M; T?ªM T?€+X *€B ;B€ T?ªB i`ª M¨v F?¬M; T?ªB B +kM; +¦ i?

L; v +ª h¨M >¨M L;mv i +kM; F?¬M; FbK M´B- M? ;B¼M; F?mv M M?O,

@ L?B iY- +QM H¨K i? +¦ T?ªB H¨ T?ªB i`ª K°i +€B ;B€ [m€ HÈM ? v F?¬M;\

h–M G”T F?) H„+ H„+ ç–m M¦B,

@ J¼B M;QÌB M¦B t2K +?mv M M¨v +¦ i? M?•M iW çQÊ+ b Q\5

h–M G”T M¦B tQM;- çSM; /”v F?) +QÌB M¦B,

@ GQ¢B i? HU+ M?Q h?B M a€i J¬M M¨v- ?Q†+ H¨ HU +?¼M i?Ä ?B T- ?Q†+ H¨
GQm H¢B +?Q #¼M +?9M; K°i +?9i ?ÆB i¨M- bÈK Km°M ;b +kM; H¨ K®B ?¼ i•K T?
i`mv M ` - /M H¨ ç`+? ? v #¢M F?ŠM; ç`M? ç m HU +?¼M çSM; M;Q¨B +m°+ [m M
/M #¼M ?¼ +¦ +QÌM; ;Bª +ªM? ;BÈB *?Q h¬M- p` i’i +kM; ç M; i?O ?° i¢B K¬M T?€
ç¦- i +kM; F?¬M; T?ªB F?¬M; +¦ +?9i #B M T?€T M¨Q5\

GÌB M¨v +O h–M G”T F?B M K¼B M;QÌB +O h–M ;B +ª FBM?- ç m F?¬M; /€K iBM
M;?o, óh`ÌB ÆB5 L;QÆB +?d H¨ K°i pä ;Bª +ªM? ;BÈB S?€ h?B M- H¨K b Q +¦ i?
/M +ªM? ;BÈB i?’T M?’i +O *?Q h¬M H¨ L?•M h¬M +kM; ç½ +U+ F€ +QÌM; ç¢B `²B

h–M G”T F?¬M; ç w ç M #B m ibM? +O K¼B M;QÌB- M? ;B¼M; M¦B,

@ L m H¨ i +¦ i? ç®B F?€M; H¢B bU +¬M; FQ+? +O K°i *?Q h¬M- +€+ p` iB M #®B
+MM; iB m iY i ç€M? +m°+ K°i H–M\5

h`QM; T?ÁM; ç°i M?B M `ÆB p¨Q +ªM? v M H†M; M?Q iÌ- M; v +ª h–M >ªB .QÆM;
aÆM +O KbM?X h–M GoM? aÆM H¨ K°i ;B +?O M? KBM? ?B K +¦ i`QM; K'v M;¨
i? ;B9T h–M ;B #ªQ i`b ´M ç`M?- ?ÆM M[+?"K `½B ç i?,M; ç½ +¦ i? +?SM; KBM

G9+ M¨v h–M GoM? aÆM M;~M; ç–m- ? B K„i +?,K +?9 M?bM p T?Q h–M G"T- ?¬

@ h–M G"T5 L;QÆB [mª i?U+ +¦ i? ç®B F?€M; çQÊ+ pÈB K°i *?Q h¬M\5

h–M G"T H° ` p K†i +?•M i?"i- ;"i ;"i ç–m M¦B,

@ L m ?„M ?Q¨M iQ¨M F?¬M; ç†i i p¨Q i`QM; K„i i?b ?„M b) ,M K°i p® HÈM- i?"K +

J¼B M;QÌB h–M ;B M?Q M;•v /¢B5

h–M GoM? aÆM +QÌB p M; H M K'v iB M;- +„M `,M; K°i +€B `²B M¦B,

@ h–M ;B i iW tQ iÈB M v H'v ?Á F?Q bBM? i¨B5 o¢M M;?bM M,K [m - imv `^M;
# Q ;BÌ çQÊ+ M;QÌB i ç p¨Q K„iX *ªM? ;BÈB *?Q h¬M H¢B +¨M; t F?¬M; pÈB iÈ
#'i +S ;B€ M¨Q +kM; tm'i ç–mX L m F?¬M; i?¨M? +¬M; i?b +? i +kM; F?¬M; ?®B i
i`Q ;B +?O +O h–M ;B i`mv M +?Q çS +?€m h–M hQª- T?K i`€+? ? i i?ªv bU pB +
+MM; pÈB # h?€B i?QÊM; i`QÎM; H½Q b m M¨v b) F?¬M; +¦ HB M [m M ;b pÈB h–

h?B M G•M

.mv L;½ æ°+ h¬M

h€+ ;Bª,hB m æ Q S?QM; GÊB

kjRX *?QÆM; kjR

æ€M? ç´ H–m + Q

h–M GoM? aÆM M¦B tQM; M?bM h–M G"T,

@ >mv M i¬M U+?€m bÆV +O i - +¦ #®M M;QÌB +ªM? ;BÈB .mM; h?B M +MM; çB

h`QM; K„i h–M G"T ?B M H M p +ªK ç°M;X æ®B pÈB +QM +?€m i`QM; ;B i°+ M?Q
F?¬M; T?ªB H¨ /Q ;B i°+ +QB i`¼M; bU Qm i9 p¨ i?B M T?9 +O ?„M K¨ T?–M M?B
*¦ i? M¦B- M; v iW F?B h–M GoM? aÆM H M M„K [mv M i?b ç®B pÈB M?[M; p½M #
+U+ F€ +QB i`¼M;X

æ–m +?B /o ç¨Q- #€Q +?B /o Hw5 h–M G"T- FB T i`QÈ+ p®M H¨ K°i +¬ M?B +kM;
ibM? +ªK 'K €T- ?B m HU+ p¨ bU ?¶ i`Ê +O ;B çbM?5

:"i ;"i ç–m- h–M G"T M¦B,

@ h? H¨ çO `²B- i b) pB i` p¨B HQ¢B T?®B T?QÆM; ç M /QÊ+- M?Q i? i?b M;
F?¬M; +ÁM H•m M[5

@ æQÊ+- çQÊ+- çQÊ+5

a m F?B M¦B K'v +•m M¨v- h–M GoM? aÆM çSM; /"v- ?QÈM; p h–M >ªB .QÆM; M¦B

@ S?K i?•M- +QM +¦ H¨K M;QÌB T?"i HÁM; F?¬M;\

h–M >ªB .QÆM; +QÌB M? - F?m¬M K†i ;B¨ Mm +kM; M?Q K°i #¬M; ?Q +9+ MÎ `°,

@ hB m Q M?B +ÁM F?¬M; bÊ- M?[M; H½Q #'i iY M?Q +?9M; i i?b +ÁM bÊ ;b M[

h–M hQª [m€ i` M K†i ç'i- i`–K ;B¼M; M¦B,

@ sBM +€+ p` H½Q i´ i¬M; ?½v v M i•K- +QM b) /MM; iQM? K¢M; M¨v ç i?O ?° ;B

h–M GoM? aÆM ;"i ;"i ç–m- €M? K„i M?bM h–M hQª i`¨M ç–v HQ H„M;- b m ç¦ F?Q€
#„i ç–m +MM; h–M G"T i?QÆM; M;?`X

h` M i'K i?B T +O h?B M a€i J¬M pB i `ä `¨M; M;¨v +?QM i?€M; +?QM H¨ M;¨v i®i

E?QªM; +€+? iÈB H9+ M¨v ç½ F?¬M; +ÁM iÈB K°i i?€M; i?ÌB ;B MX hW i?¨M? S?Q
?ÆM MY i?€M;- +?Q M M M?bM [m i?b i?ÌB ;B M pšM +ÁM /Q /ªX

J'v M;¨v iB T i?2Q- ç€K M;QÌB h–M G"T p¨ h–M GoM? aÆM +MM; M? m H–M HQÊi
i?B T iÈB #€B FB MX G•K ;B p¨ h?B M *Æ J¬M H–M HQÊi H¨ /Q G•K iS +¬M; iY G
[mv M ç¢B /B MX .Q ç¦ +kM; +¦ i? i?'v çQÊ+ ç` p` +O ? B M;QÌB #¼M ?¼ i`QM;

G•K >^M; p¨ h`–K L?¢+ ç m iW +€+ +€+? F?€+ M? m ?ÄB [m p ç°M; i?€B M?^K p¨
J¬MX *?ŠM; [m - ç•v +kM; +?d H¨ •M Q€M ;B M; ?²X •M Q€M ;B M; ?² +¦ T?QÆM;
;B M; ?²- M?[M; M?¨ F?€+ F?¬M; i? / /¨M; M?9M; i v p¨QX

*?Q M M ç®B pÈB bU [m M i•K +O h`–K L?¢+ p¨ G•K >^M;- h–M G"T +kM; +?d #B
KbM? K¨ +kM; F?¬M; +–m #¼M ?¼ çB m ;b +ªX

>Qª EB K oQÆM; ;B +?B K çQÊ+ T?®B T?QÆM; +O ç M /QÊ+ K¨ ?¼ Hm¬M i? i?
F?Q€B ç2K M?[M; i?S /MM; ç Km ç M T?QÆM; M¨v ;B Q +?Q h–M ;B X

" M h–M ;B +kM; F?¬M; H"T iS+ T?€B M;QÌB çB i? iK+ ;BÈB iB T i?m M,K [m®+ ;
L m ?Q¨M; [mv M i? v ç´B i?b i?"K +?Q +¦ i? ªM? ?QÎM; ç M bU v M ´M p +?dM? i
b Q- F?¬M; M?'i i?B i T?ªB H¨ M;QÌB +O ;B i°+ KbM? çB H¨K >Q¨M; ç - +?ŠM; [
K¨ M,K MQÈ+ FB +mM; T?KM; ?¨M; M,K K¨ i?¬BX

æB m M¨v- oQÆM; ;B bÈK ç½ T?€B M;QÌB çB M,K [m®+ ;B i? iK+ FB i?¬M; #€Q
i?¢+? FB - /U i?2Q ç M;?` +O h–M G"T i?b h–M ;B ç2K +?9M; ;B Q T?¦ +?Q oQÆ
+?d +–M K°i M;¨M F?®B i`mM; T?~K HBM? i?¢+? K¨ i?¬BX oQÆM; ;B i'i M?B M
K¢+? F?Q€M; HBM? i?¢+? FB imv F?¬M; HÈM M?QM; ?¨M; M,K bªM tm'i K°i M;¨M
HBM? i?¢+? +MM; pÈB `'i M?B m ?¢ T?~K HBM? i?¢+? +kM; F?¬M; +¦ p'M ç ;b +ª

ob çQÊ+ ç M T?QÆM; FB - #¼M ?¼ +kM; T?ªB i`ª K°i +€B ;B€ `'i HÈMX :†T çQÊ+
oQÆM; ;B iU M?B M +kM; i? ?B M ` T?QM; T?¢K +O K°i ç¢B ;B X

hB T ç¦ H¨ G•K ;B - h?B M *Æ J¬M +kM; +¬M; F? B imv M #® ` # M M;Q¨B `^M;
KBM? ?[m ç²M; +'TX

hBM iS+ M¨v M?Q H¨K K°i F?®B +U i?¢+? `ÆB tm®M; K†i ?² v M H†M;X E?¬M; +?9
?B M i¢B h–M ;B i` M >mv M æªQ imv F?¬M; T?ªB H¨ K°i bB m +'T i? HU+ M?QM
+kM; F?¬M; i?m FûK +?9i M¨Q bQ pÈB M?[M; bB m +'T i? HU+ FB X

æQÆM; M?B M- ? i i?ªv çB m M¨v H¨ /Q M?[M; bB m +'T i? HU+ KBM? ?[m- +€+ ;
K¨ F?¬M; T?ªB /Q i?U+ HU+ +?•M +?QM? +O h–M ;B X hmv M?B M /M H¨ M?Q i?
K° p¨ ;?2M i`X

",M; h?B M L? B i`QÈ+ b m pšM i?–M #QX a m F?B ç'm ;B€ +?'K /Si- +kM; +?d +Y
iÄ p ",M; h?B M L? B ?Q M M;? M? h–M G"T çB iÈB H¨K F?€+?- b m ç¦ HB M `ÌB ç

:–M M?Q +kM; F?¬M; i? ?B M +?9i F?€+? F?Q- Î H¢B ?¨M ?mv MX .M i?ÌB çB K M
L? B FB KÌB h–M G"T i?b p K†i pšM H¢M? M?Q #,M;X æB m M¨v +kM; F?¬M; T?ª
H¨ /Q +?B M F„ p¨ +¬M; T?€T im Hmv M +O #¼M ?¼ F?B M ?¼ i?¨M? M?Q i? X

h–M G"T iU M?B M +kM; F?€+? F?Q ;"i ç–m ç€T SM;X GQ¢B ç` T?QÆM; i?–M #Q
ç M FB M i?S+ K°i +?9i iU M?B M +kM; F?¬M; +¦ ;b F?¬M; i®iX

*ÁM +€+ ;B i°+ F?€+- ç¢B ç b® +kM; ç m Km®M ;•v ?ªQ +ªK pÈB h–M G"TX æ®B
M?Q ?„M- M m F?¬M; i? iB m /B i i?b i®i M?'i H¨ i¢Q [m M ? i®iX

L?[M; i? HU+ T?K +"M i?¨M? S?QM; a p®M `K+ ``+? Km®M ç®B T?¦ h–M ;B +kM
M¨v /Q¢ +?Q bÊ M;•v M;QÌBX *?Q M M F?B M +?Q #¼M ?¼ H9+ M¨v M; v +ª w ME

F?¬M; i? M´B H M çQÊ+X hmv M?B M- #¼M ?¼ +kM; •K i?–K `O `^M; h–M ;B +¨
ç mX J°i F?B i M ?”m #®B h–M G”T +O h–M ;B tm’i ?B M #B M +® ;b i?b ;B i°+
H¢B M;mv M ?bM? M?Q +kX

hmv M?B M- +kM; +¦ M?B m M;QÌB F?¬M; ç€M? ;B€ M?Q i? 5 h–M ;B M m +¦ i? M
ç M /QÊ+ i?b iU M?B M +kM; +¦ i? M;?B M +Sm +? i¢Q ` K°i HQ¢B i?S ? BX J°i
pšM `’i ?MM; ?”mX

*m®B +MM; h–M G”T iB T :B +?O +O S?9 :B€T h?B M >¢ hB M ;B hB M æ æ X
M¨v pšM i`–K ´M M?Q i` M ?°B ç’m ;B€X o #bM? ioM? +O ?„M M?Q i? F?¬M; +?
F?B M ?„M ç°M; /mM;X

E?B #B i h–M G”T ç®B pÈB +€B i M +O ?„M M´B H M ?SM; i?9- ?„M +kM; i?®i ` K

@ hW +´ +?Q FBK- hB M ;B +?9M; i +?QM? H¨ ç M?’i ç¢B i?QÆM; ;B i` M >mv M
F?€+ ç m +?mv M im pä +¬M;- +?d +¦ hB M ;B H¨ +?mv M K¬M HQ FB K iB MX L?[
ç`+? [m®+ U;B¨m +¦ b€M? M; M; pÈB K°i [m®+ ;B V- K¨ i¨B bªM +O hB M ;B i?b
[m®+ ;B +°M; H¢B5 h?2Q iWM; i? ? iQ+? Hm„ i?b i¨B T?9 ç½ M;¨v +¨M; M?B m
bU M?B m ç M ç° F?¬M; #B i iB m t¨B M?Q i? M¨QX .Q ç¦- T?K i?•M i KÈB M;?o `

o` ;B +?O +O hB M ;B +QÌB iOK idK M¦B ` M?[M; HÌB M¨v F?B M +?Q h–M G”T
M?B M- ç®B pÈB p` ;B +?O +O hB M ;B +kM; +ªK i?’v F?¬M; i²B- +ÁM ç€T SM; p
M?’i ç`M? ç M hB M ;B H¨K F?€+?X

h`ªB [m K’v M;¨v ç†+ i?M M¨v- +€+ HQ¢B +?mv M ibM? HmM; imM; `®i +K+ ?Q¨M
h` M i?U+ i i?b +¬M; pB + iB T ç¦M H¨ /Q i•M ;B +?O h–M hQª +O h–M ;B çªK M
+?d H¨ çB +MM; K¨ i?¬BX

L?[M; i?U+ i B +kM; #B i `^M; M?[M; ;B i°+ p¨ K¬M T?€B +QÌM; ç¢B M¨v F€ i?”i ç

hBM iS+ h?B m +?O +O h?B M a€i J¬M b„T +Y ?¨M? ?¬M H /–M /–M #„i ç–m i`mv
;B i°+ +kM; F?¬M; t2K i`¼M; +?mv M M¨vX hmv i` M >mv M æªQ- h?B M a€i J¬M
+¦ i?U+ HU+ `’i K¢M? M?QM; pb M?B m M,K [m #¼M ?¼ #¢Q M;QÊ+- i? M? / M?
F?¬M; M?B m M;QÌB Km®M i? K ;B ?¬M H +O h?B m +?O #¼M ?¼X

L;¨v ?¬K M v- `®i +K+ +kM; ç M M;¨v T?ªB tm’i T?€iX h–M G”T H¢B F?¬M; M;?o `^
p®M F?¬M; M¦B K°i iB M; ;b i`QÈ+ ç¦- F?¬M; M;Ì +kM; Km®M çB i?2QX

@ h?B ok- H–M M¨v i?”i bU `’i H¨ M;mv ?B KX Zmª i?”i i +kM; F?¬M; +¦ ;b M„K +?,
L;mv i H¨ #^M; ?[m +O i - i `®i +K+ +kM; F?¬M; i? i?’v +? i K¨ F?¬M; +Sm çQÊ+

h–M G”T i?¨M? i?”i M?bM h?QÊM; Zm M h?B ok M¦BX

@ G¨ #ÎB pb M;mv ?B K M M i KÈB F?¬M; i? F?¬M; çBX S?m [m•M- imv +?9M; i
+?²M; M?QM; i`QM; ç€v HÁM;- h?B ok ç½ bÈK +QB `^M; +?Q /M b®M; +? i +kM; ç
H¨ pb #^M; ?[m m?- pb #^M; ?[m K¨ F?¬M; iB + +ª K¢M; b®M; +O KbM? i?b i pb +
i v m pQÊi HY [m€ b¬M; U+MM; +?mM; ?Q¢M M¢MV5

E?B M¦B iÈB ? B iW ó#^M; ?[mô- h?QÊM; Zm M h?B ok ?ÆB /Q /U K°i +?9i- ç¬B K
K°i +€BX >B M M?B M h?QÊM; Zm M ç¢B iB m i?Q ç®B pÈB ? B +?[M¨v +kM; F?¬
H¨ K°i HBM? i?9 ç½ ?Q€ ?bM? M?QM; ?B M i¢B M¨M; i +kM; ç½ H¨ K°i +QM M;QÌ

@ *ÁM M[- T?m [m•M- h`’M •T Zmv i +O i imv mv HU+ F?¬M; +QÌM; ç¢B M?Q F
M?[M; pä ;Bª +ªM? ;BÈB >ÊT h?B M #bM? i?QÌM; i +kM; +¦ i? F?€M; i`KX *?9M;
i?¢+?- i +kM; F?¬M; i?m°+ HQ¢B çB H¨K pQÈM; pQm M M i T?ªB çB5 h?QÊM; Zm
b•m- +?”K `½B M¦B,

@ a®M;, +?9M; i Km®M +MM; K°i +?¶5 *? i, +kM; T?ªB çQÊ+ +?¬M +MM; M? m5

h–M G”T ?Qi b•m K°i ?ÆB- ¬K H’v h?QÊM; Zm M h?B ok p¨Q HÁM; M;U+- ? B i`€B
G”T M? ;B¼M; M¦B,

@ æQÊ+- p”v çB +MM; M? m5

h?B M a€i J¬M Î ;B[K°i KªM? ç¢B bÆM mK iMK +•v +®BX LÆB M¨v HBM? F?Q bm
?Q - HBM? i?ªQX aÆM K¬M +O h?B M a€i J¬M `°M; +?WM; ?ÆM M,K KQÆB i?Q
i?”i M;mv M; - +¦ T?QM; +€+? +´ tQ - K¢M? K)5

L¦ ?Q¨M iQ¨M çQÊ+ i¢Q ?bM? iW K°i F?®B +U i?¢+? K¨m i`„M;- K†i M;Q¨B M?bM
M?QM; H¨K +?Q M;QÌB i +ªK ;B€+ K°i p ç T i?¬ `€TX E?B M +?Q M?[M; M;QÌB Î
HÁM; F?¬M; FbK çQÊ+- iU M?B M bBM? ` +ªK ;B€+ `’i M?Ä #ûX

h–M G”T K M; i?2Q h?QÊM; Zm M h?B ok- # M +¢M? H¨ hB m >„+X > B M;QÌB K°i
bÆM K¬M +O h?B M a€i J¬M- +€+? ç¦ F?¬M; t H¨ #®M H½Q i´ i¬M; +O h–M ;B X

hW bÆM K¬M +O h?B M a€i J¬M +¦ ? B ç iY çB ` - bÊ H¨ ç½ bÈK #B i p iQÈM; K
M?’i H¨ F?B i?’v +QM ?„+ #€Q F?OM; #® FB i?b ç½ t€+ ç`M?- F?¬M; +?9i M;?B M

@ L;QÌB iÈB H¨ h–M +¬M; iY +O i?¨M? S?QM; a \

@ æ9M; p”v5

@ J¬M +?O +O +?9M; i p¨ +€+ p` h`QÎM; H½Q çÊB ç½ H•m- tBM KÌB p¨Q i`QM;5

J°i ç iY i`QM; ç¦ +QB M?Q H¨ i?m°+ M;QÌB ; M /¢- +kM; F?¬M; #` €M? K„i ?mM; €

h–M G”T K M; K¼B M;QÌB i?2Q- ç`M? çB p¨Q # M i`QM; M?QM; i M ç iY M¨v ç°i M

@ h?”i +¦ H¶B5 J¬M +?O KÌB +?d H¨ K°i M;QÌB h–M +¬M; iY K¨ i?¬B5

h–M G”T M?Qm K„i- M?bM i M ç iY M¨v- M?Q +QÌB M?Q F?¬M; M¦B,

@ *?d #ˆM; M;QÆB K¨ +kM; /€K H¨K F?¦ / i b Q\5 *9i5

J°i +¶ F?Q H½M; ç˜v i M ç iY M¨v ` i?”i t - M;½ p¨Q # M i`QM; `WM; +•v # M bÆM
iY +ÁM H¢B M¦B,

@ L;QÆB F?¬M; /šM çQÌM; b Q\5

h M ç iY FB #` +¶ F?Q i? M¨v H¨K +?Q FBM? bÊ- FbK HÁM; F?¬M; M´B ç¨M? çB
i?–K M?O, ó*? i çB- i` M bÆM K¬M ç½ #¨v ` i?B M H ç` päM;- M?bM M;QÆB +¦

aÆM ç¢Q m®M HQÊM- çQ¨M M;QÌB çB +?WM; çQÊ+ MY + M? ;BÌ KÈB iB M p¨Q T
bQÌM bÆM +®+ +¦ K°i iQ¨ H–m + Q +?¼+ i`ÌBX

G–m + Q M¨v ?Q¨M iQ¨M çQÊ+ t•v /UM; iW K°i F?®B ç€ t M? `’i HÈM- + Q ?ÆM i`,
FûK M?[M; +€B K¨ h–M G”T iWM; ;†T [m Î FB T i`QÈ+X

GQ¢B H–m çQÊ+ t•v iW ç¢B ç€ t M? M¨v H¨K +?Q M;QÌB i +¦ K°i +ªK ;B€+ `’i ’M iQ

GB M iQÎM; ç M bÆM K¬M F?B pW p¨Q M9B- F?Qû KB M; h–M G”T H° H M K°i +?
i?¬B- H€i M[- iQ¨M #° ç€M? ç´5ô

h?B M G•M

.mv L;½ æ° + h¬M

h€+ ;Bª,hB m æ Q S?QM; GÊB

kjkX *?QÆM; kjk

*È b Q H¢B õi`QÈ+ M;¢Q K¢M- b m +mM; FQM? 5

h M ç iY /šM ç€K M;QÌB h–M G”T ç M +Y p¨Q iQ¨ H–m +€+ `°M; `½B FB i?b /WM;

@ h–M +¬M; iY- tBM M;¨B +?Ì K°i +?9i ç i çB p¨Q i?¬M; #€Q K°i iB M;5

G9+ M¨v- iW # M i`QM; ç°i M?B M p M; H M K°i iB M; +QÌB HÈM,

@ B M? - ç•v F?¬M; T?ªB H¨ M;QÌB K¨ ;–M ç•v M´B / M? M?'i h–M G"T h–M +¬M; i
h–M +¬M; iY- +?9M; i H¢B ;†T K†i- 5

J°i i? M? MB M /B M K¢Q M? im'M iQÆB +QÌB iW # M i`QM; çB ` M;? M? ç¦MX a
h?B m +?O "¨M; E€5

oÈB +€+? ,M K†+ +O ?„M pšM M?Q i`QÈ+- K°i i?•M i`QÌM; b K ?Q K„ K¨m H K- K
M?Q [m M M;¼+- ç–m ç°B FBK [m MX L; v F?B ?„M i?'v h?QÊM; Zm M h?B ok i?
H¢B- M?'i H¨ ? B K„i H¢B i"T i`mM; p¨Q F?m¬M K†i imv i b„+ +O h?QÊM; Zm M h
h`QM; HÁM; ?„M p¬ +MM; ;?2M i` pÈB /B K M;° +O h–M G"TX > B H–M ;†T h–M G
M M;QÌB ç®B T?QÆM; Hm¬M +¦ imv i b„+ K„ M[5

hW #û "¨M; E€ ç½ ;†T M;QÌB M?B m F?¬M; ç K tm - iU M?B M M?bM ` h?QÊM; Zm
L;mv i ç m ;B®M; M? m H¨ M[iY #,M; i? M? M;¼+ F?B iX h`QM; HÁM; ?„M H"T iS
M;?o, óh–M G"T ÆB h–M G"T- M;QÆB i?"i ç9M; H¨ T?9+ iBM? +O i 5 G–M ;†T K†i
K°i imv i b„+ ;B B M?•M- H–M M¨v F?¬M; M;Ì +kM; K M; iÈB K°i M;QÌB M?Q i? 5
+?„M b) ?"m i€M; +?Q M;QÆBX E?¬M; pb çB m ;b F?€+- +?d `B M; pB + M;QÆB i
M[M?Q i? M¨v H¨ çO `²BX > ? ? 5ô

æ®B pÈB HQ¢B €M? K„i M?Q i? M¨v +O "¨M; E€- h?QÊM; Zm M h?B ok +U+ F€ +
i`¨M M;"T b€i F?Q H¢M? H)Q M?bM ?„MX

"¨M; E€ +kM; F?¬M; i? K ç #KM;X æWM; M¦B h?B M a€i J¬M p®M H¨ K°i ç¢B T?€
;B - +?Q /M H¨ K°i K¬M T?€B M?Ä iQ+? Hm„ iW Km¬M çÌB- M m M¦B F?¬M; +¦ +?
F?¬M; iBMX >m®M; ?² MÆB M¨v H¢B H¨ b•M M?¨ +O ?„MX

*?Q M M- i` M K†i "¨M; E€ F?¬B T?K+ p iQÆB +QÌB #bM? ioM? M¦B,

@ JÌB p¨Q i`QM;5

h–M G"T +kM; i?ªM M?B M +QÌB +QÌB- çB i?2Q "¨M; E€ iB M p¨Q # M i`QM;X hÈB
b m F?B KÌB K¼B M;QÌB M;²B tm®M; HB M b B ;B M?•M K M; i`¨ ` X G9+ M¨v iW
p¨QX G½Q ;B¨ M¨v `•m i¦+ #¢+ i`„M;- ? B K„i ?QT H¢B- M?bM [m M?Q K°i H½Q ;B

h?'v h–M G"T- +†T K„i +O H½Q ?ÆB KÎ ` - M´B H M K°i KªM? b€i F?Q F?¬M; +?9i
M?bM [m ç€K M;QÌB h–M GoM? aÆM p¨ h–M >ªB .QÆM;- i?ªM M?B M M¦B,

@ h–M ;B +?d +¦ K'v M;QÌB M?Q i? M¨v b Q\ h +ÁM iQÎM; `^M; H–M M¨v iÈB H¨ K

h–M >ªB .QÆM; H9+ M¨v KÈB +QÌB +QÌB M¦B,

@ h?B M a€i J¬M F?¬M; T?ªB Km®M KÌB +?9M; i ç M H¨K F?€+? b Q\ *?ŠM; M?)
h?B M a€i J¬M +€+ M;QÆB\5

G½Q ;B¨ FB iW i` M M;QÌB +O h–M >ªB .QÆM; +kM; F?¬M; +ªK i?K çQÊ+ +?9i /
K°i + Q i?O +¦ i?U+ HU+ +QÌM; ?½MX hmv M?B M- h?B M a€i J¬M bÈK ç½ +?m˜M
iQ€M i? +?Q #'i +S F M¨Q +ÁM b®M; K¨ p X

@ > ? X .M i? M¨Q +kM; ç m T?ªB +? i- +€+ M;QÆB +ÁM ç w ç M ç¢Q ç½B F?€+

G½Q ;B¨ `•m i¦+ #¢+ i`„M; #B m ibM? ?Ì ?[M;- M¦B i?ŠM;,

@ E?B +€+ M;QÆB iÈB ç•v +?ŠM; H) +ÁM +?Q +?m˜M #` [m M i¨B\5

L¦B tQM;- ?„M H¢B +?mv M ç–m ?QÈM; p h–M G"T M¦B,

@ *?QM? H¨ M;QÆB bY /KM; €K +?B m F?B M ç² M?B +O i T?€i çB M5\ h®i H„K-
M;QÆB5

"B m ibM? +O h–M G"T pšM F?¬M; i? v ç´B M¦B,

@ *?ŠM; H) +€+ M;QÆB F?¬M; Km®M ç M T?QÆM; FB \

@ æ M T?QÆM;\ hU M?B M T?ªB +¦- M?QM; +€+ M;QÆB +kM; çWM; ?ÁM; +ÁM b®

G½Q ;B¨ ç–m #¢+ M¦B iÈB ç•v- i` M K†i `®i +K+ H° ` p /[iÊM- +QÌB H¢M? M¦B,

@ æÆM ;BªM +?QM? H¨- M¦B ` i?b +€+ M;QÆB #Èi çB +?9i i?®M; F?´X *ÁM F?¬
i`ªB [m K'v M;¨M M,K- +?B m b® ç i` i'M i?b M?B m p¬ b®- +?„+ +?„M b) F?B M

@ L;QÆB F?¬M; bÊ +?9M; i ?B M i¢B b) ;B i M;QÆB\5

h?–M i?S+ +O h–M G"T F€ i?"i bÈK ç½ i"T i`mM; p¨Q +QÌM; ç¢B F?Q +Æ i`QM; T?
>„M +kM; F?¬M; i? F?¬M; +ªK i?€M- h?B M a€i J¬M çQ+? t€+ `'i +QÌM; ç¢BX oä
QÈ+ +?WM; +¦ ?ÆM KQÌB M;QÌB- pä ;Bª +ªM? ;BÈB >ÊT h?B M +kM; +¦ ?ÆM i`,
T?¢K pB K°i /†KX

>ÆM M[h–M G"T #B i ç•v H¨ +ÁM +?Q iQM? ç M iQ¨M #° i?U+ HU+ +O h?B M a€
+kM; +¦ i? i?'v çQÊ+ +?d +–M M?[M; M;QÌB M¨v +kM; çO ç iB m /B i ç€K M;QÌB K

@ s2K ` bU ibM? ?¬K M v F?¬M; i? M?•M iW çQÊ+ `²B5\5

G9+ M¨v ;B¼M; M¦B +O "¨M; 8v L?B M KÈB p M; H M- M;?2 ` +ÁM K M; i?2Q p¨B

@h i?Ov +?mM; +ªK ;B€+ çQÊ+ +?mv M M¨v +¦ +?9i F?¬M; ´MX E?¬M; #ˆM; B iÈ
H½Q i´ EBK- L;¼+- h?B i ` çB\

@J¬M +?O5 h i?'v M;QÆB #` iB m iY FB /¼ pÐ K"i `²B5

:B¼M; M¦B i`¨M M;"T F?BM? i?QÌM; +O H½Q ;B¨ ç–m #¢+ p M; H M,

@hB m iY FB imv `ˆM; H½Q T?m F?¬M; M?bM ` M¬M; b•m M?QM; B #B i i` M M
M;,M +ªM i?–M i?S+ ? v F?¬M;\ J°i i?B m MB M +?Q /M K¢M? K) i?b +kM; K¢M? ç
K'v H½Q #'i iY +O h–M ;B FB +?ŠM; [m +kM; +?d H¨ #®M M;QÌB +ªM? ;BÈB .m
+?9M; i pä ;Bª +ªM? ;BÈB .mM; h?B M +¦ KQÌB K'v M;QÌB- +ªM? ;BÈB >ÊT h?B M
H) M; v +ª K'v M;QÌB ç¦ ç m HQm F?¬M; çQÊ+ b Q- +ÁM T?ªB KÌB # H½Q i´ EBK-
H½Q i´ i¬M; FB H¨K b Q +?9M; i +¦ i? / /¨M; [m'v `®B\ >m®M; +?B #¼M ?¼ H
S?QM; /¢v /¶ "¨M; o,MX >B M i¢B "¨M; o,M +?d bÊ ç½ ç¢i iÈB +ªM? ;BÈB >ÊT h?B
?ªM H¨ +¦ i? ç°i T?€ ç M +ªM? ;BÈB .mM; h>A MX h?B M a€i J¬M +?9M; i HB M i
i? K°i #QÈ+ H M i`ÌB Î ;BªB ç'm *?Q h¬MX L m H¨ iMv iB M ç M [m'v `–v ?„M im H
i`€+? M?B K M¨v\

"¨M; 8v L?B M +?•M K¨v M?Qm +?†i- i`–K M;•K M¦B,

@o"v

@J¬M +?O5 >¢ H M? çB- çWM; /Q /U M[5

@æ9M; p"v K¬M +?O5 *?ŠM; [m +kM; +?d H¨ K'v i?S i¢T M? K- /B i #¼M ?¼ tQM;
H'v FBM? K¢M; K'v M;QÌB M¨v mv ?B T h–M ;B ;B Q ç M T?QÆM; ` X L?[M; ;B i
KbM? pÈB h–M ;B F?¬M; T?ªB #ÎB pb ç M T?QÆM; i?–M Fb +O h–M ;B ? v b Q\
+kM; +¦ i? [m"i F?ÎB M? M? +?¦M; M?Q p"v5

@æ9M; p"v5 *?9M; i +ÁM +¦ h?¬B ;B Î b m HQM;X

@æQÊ+ `²B- F?¬M; M M M¦B ç M h?¬B ;B X "¼M ?¼ +kM; +?d H¨ Km®M HÊB /KM;

"¨M; 8v L?B M `®i +K+ ?¢ [mv i i•K- i`–K ;B¼M; M¦B,

@aQ i?9+5 L;¨B +MM; "€i i`QÎM; H½Q- *Ym i`QÎM; H½Q +?d ?mvX > B M[ç iY F
i? K°i K¢M; i?b i"M HU+ ;B[H¢BX h` M M;QÌB iB m iY ç¦ +¦ `'i M?B m #Q K"i- i pš
K) [m"i F?ÌB M?Q p"v +¦ i? [m M ? i`U+ iB T ç M ?„MX "®M H½Q ;B¨ +O h–M ;B
#€Q ç2M M?bM F?¬M; ` M¬M; b•m FB ;B i5

"¨M; 8v L?B M ;B¼M; pW /Si- ç°i M?B M +ªK ;B€+ çQÊ+ i`QM; ç–m KbM? i`mv M ç
FbK M´B ?ûi i?ªK K°i iB M; ó ôX K¼B M;QÌB i`QM; T?ÁM; H"T iS+ HQ¢M i?¨M? K°
F?Q i? F?´M; H² i`QM; M?€v K„i #°+ T?€i5

J¨ K†+ F #¼M ?¼ `¨ bQ€i i? M¨Q H¢B F?¬M; i? +ªK ;B€+ çQÊ+ #'i Fb F?€+ i?QÌ

G9+ M¨v "¨M; 8v L?B M ç½ ? B i v ¬K ç–m- H,M H°M i` M K†i ç•iX

:BÌ T?9i M¨v i'i +ª K¼B M;QÌB Î ç•v ç m +ª FBM? i`ÊM K„i ?€ ?®+ K²KX "¨M; 8v L
F?¬M; T?ªB + Q M?'i M?QM; +?mM; [mv +kM; H¨ pä ;Bª +ªM? ;BÈB >ÊT h?B M H¨
?B M ibM? ?m®M; F?€+ i?QÌM; M¨v\

>ÆM M[;B M K"i i?'i M¨v +ÁM b•m /QÈB ç'i # KQÆB i?QÈ+- p€+? iQÌM; #®M T
t M?5

æWM; M¦B ç€K M;QÌB h–M G"T FB - M; v +ª pä ;Bª +ªM? ;BÈB *?Q h¬M +kM; F?¬M
/¨M;5

@J¬M +?O J¬M +?O H¨K b Q p"v\

@J¬M +?O ç•v H¨ #` b Q p"v\

@h?B M a€i J¬M +?9M; i +?Q iWM; tªv ` +?mv M M¨v5 *?ŠM; H) H¨ ç°i M?B M i`

G9+ M¨v "¨M; 8v L?B M i` M K†i ç'i ç½ `mM `mM +m°M i?¨M? K°i F?®B- ç€K i`QÎM;
ç°i M?B M K'i T?QÆM; ?QÈM;X G9+ M¨v- H½Q ;B¨ ç–m #¢+ FB ç°i M?B M ;–K H
iW KB i•K H½Q ç°i M?B M iQ€i ` 5

æQ¨M ?¨Q [m M; ç¦ +U+ Fb +?¦B K„i- K'v i`QÎM; H½Q F?€+ i`QM; K"i i?'i +ªK ;B€
M?B M ç m M?¦BX

@E?¬M; i®i5 æ9M; i?"i H¨ M;QÌB +¦ ç¢B M,M; ç M; +¬M; FQ+? +?9M; i 5

@*?Q h¬M5

*¦ M;QÌB `®i +K+ `mM `mM ?¬ H M / M? iW H¨K i'i +ª K¼B M;QÌB ?QªM; bÊ5

æ9M; p"v- F?¬M; +¦ +ªM? ;BÈB *?Q h¬M i?b B +¦ i? i?B i`B M i?O çQ¢M +¬M; FQ
K°i F?QªM; +€+? M?Q p"v\

"¢+? i`QÎM; H½Q FB #` i?QÆM; F?¬M; M†M; M?QM; +kM; ç½ ?QªM; bÊ p¢M T?–
F?¬M; i? [m'v `–v # i`QÎM; H½Q EBK- L;¼+- h?B i i?b ?B M i¢B H¢B ?"M F?¬M;
h`QÊM; T?QM; ç # p` H½Q i´ i¬M; FB +Sm pB M5

J¨ H9+ M¨v- F?¦2 KB M; h–M G"T M´B H M K°i iB +QÌB H¢M?X L m Km®M ;B i M;QÌ
#` #` ;B i5 æ®B pÈB J¬M +?O h?B M a€i J¬M- ?„M F?¬M; +¦ #'i Fb €v M€v i`QM; H

@*?9M; i çB5

h–M G"T /šM ç–m çB ` M;Q¨B- hB m >„+ çB b€i T?Q b m- b m ç¦ H¨ ç M h?QÊM; Z
S?B L;mv i- #®M H½Q i´ h–M ;B çB b m +MM;X

æQ¨M M;QÌB pW çB ` - "¨M; E€ Î # M M;Q¨B +QÌB H¢M? çSM; ç¦- # M +¢M? ?„M +

@*?9M; i +ÁM +?Q +?B m ç½B +€+ M;QÆB i?"i i®i- H¨K b Q ç½ Km®M `ÌB çBX
M?QM; ? B M[M?•M M¨v T?ªB ç H¢B ç•v +?Q i 5

"B m ibM? i` M F?m¬M K†i "¨M; E€ ç„+ w # Q M?B m HB M +¦ #'v M?B m- ?QÈM; p
i?ªM M?B M T?•M T?¦,

@"„i #¼M ?¼5

@"¨M; E€- M;QÆB i?"i iQ ; M5 S?K i?•M M;QÆB +kM; F?¬M; /€K H¨K F?¦ +?9M; i
+ª M?¨ #` ;B i b Q\

h–M G"T H¨K ` #° /€M; T?šM M°- HÈM iB M; i`€+? +SX æ²M; i?ÌB ? B i v ?„M K¶
T?˜K HBM? i?¢+?X

h?QÊM; Zm M h?B ok T?Q b m +kM; K¶B i v +–K K°i F?®B i`mM; T?˜K HBM? i?¢
ç€K M;QÌB i`QÈ+ K†iX

"'i F KQ K€m ;B¦ i M?- #'i F M9B ç Q #B M HY - +?d +–M +¦ i? Î +MM; K°i +?¶
F?¬M; +?¶ M¨Q T?ªB bÊ ?½B5

@*ª M?¨ #` ;B i\ *?d #ˆM; K°i ;B i°+ M?Ä M?Q ç€K `€+ `QÎB h–M ;B +€+ M;QÆB b

"¨M; E€ M¦B tQM;- i` M F?m¬M K†i M? im'M i`¨M M;"T F?BM? i?QÌM;- i`¨Q T?9M;

@h–M G"T5 hdM? H¢B çBX h M iB m i¢T +?OM; ç M iW i? iK+ M?¨ M;QÆB- >mv M
+¦ i? b®M; v M´M5 EB T b m- M?È ibK K°i +?¶ i®i K¨ ç–m i? B5 :B i5

"¨M; E€ i v +–K H M? #¨B ;B +?O- K'v i`QÎM; H½Q FB +kM; ç m M¦M; MÁM; Km®M
M;¨v K¨ ;B +?O H¢B +MM; K'v h?€B i?QÊM; i`QÎM; H½Q +?¢v iÈB K"i i?'i #¨M #¢+

>B M ;BÌ "¨M; E€ +–K H M? #¨B ;B +?O- #¼M ?¼ iU M?B M M;?o ç M F i [mª #¨M #
T?•M #B i M?ªv iÈB ç€K M;QÌB h–M G"TX hB m >„+ +?Êi ;–K H M ;B"M /[- F?Q i?
ç¦M K°i H½Q ;B¨ +¦ p K¢M? M?'i i`QM; ç¦5

h€K H½Q ;B¨ # M +¢M? "¨M; E€ i?U+ HU+ [mª i?"i T?B T?¨K5

E?¬M; ç°M; i?b i?¬B- pW ç°M; H¨ i? H¬B çbM? p¢M [m•M5 "° T?€T K¢M? K)- M? M?šM i`QM; M?€v K„i HB M +?¢v iÈB ;–M ç€K M;QÌB h–M G"TX

"¨M; E€ p K†i i?QªB K€B çSM; ç¦- #B m ibM? M;¢Q M;? ? B K„i M?bM +?^K +?^K +MM; G M? >² S?B L;mv i- H HÈM,

@h€K p` i`QÎM; H½Q- ? B M[iY FB M;¨M p¢M H–M çWM; H¨K M¨M; #` i?QÆM;5 h

h–M G"T +MM; h?QÊM; Zm M h?B ok HB + K„i M?bM M? m K°i +€m- ç²M; i?ÌB p"M

J°i +¶ mv €T FBM? i?B M ;B®M; M?Q K°i ?ÁM i?B M i?¢+? F?´M; H² iW i` M #–m i KK+ iB m i`U+ iB T i"T i`mM; FbK +? i€K i`QÎM; H½Q FB 5

h?•M ?bM? i€K i`QÎM; H½Q h?B M a€i J¬M M;QM; i` Î F?¬M; i`mM;- i` M K†i p®M iQ€i ` p ? i bS+ FBM? M;¢+X E?¬M; F?Q /QÌM; M?Q i`Î M M p¬ +MM; b M b i- M; p¬ +MM; F?¦ F?,M5

*€B ;¼B H¨ + Q i?O bQ +?B m +?Q /M i`QM; M?€v K„i +kM; +¦ i? [mv i ç`M? p¬ b p¨B H½Q i´ i¬M; h–M ;B i?U+ HU+ ç m ç¢i iÈB +ªM? ;BÈB .mM; h?B M- H¢B +¨M; ç`M? bU b®M; +? i5

æ–m iB M H¨ hB m >„+- i?•M ?bM? F?¬M; +?9i ªM? ?QÎM; K¢M? K) ç€M? p T?Q H ç¢Q #,M; iB M ç•K i?OM; ç M çB M ç®B T?QÆM;X h?•M ?bM? M¦ ;B®M; M?Q K°i K°i M;KK +„M çSi v i ?–m i M i`QÎM; H½Q M¨v5

"®M H½Q i´ i¬M; h–M ;B # M FB +kM; p¬ +MM; M? M? +?¦M; +?ûK #ªv i`QÎM; H½ /QÈB FB K5

"ÎB pb #¼M ?¼ #B i +?Q /M H¨ M?B m i? K K°i ;B•v ç²M; ?²- €T HU+ K¨ h–M G"T +I T?ªB +?`m çUM; b) i,M; H M p¬ b® H–M5

*€B ;¼B H¨ h`'M •T Zmv i +?QM? H¨ H'v HBM? HU+ i`QM; HBM? i?¢+?- /MM; K°i H i`QM; M?€v K„i +?mv M ?¦ i?¨M? M;mv M HU+ FBM? i?B M €T #€+? ç®B T?QÆM GQ¢B €T HU+ M¨v +kM; F?¬M; +¦ ;b F?€+- i?B i`B M M v F?¬M; +kM; F?¬M; F?€+ +? i5

L m H¨ +¦ +?d ?QÈM;- M?Q p"v M;QÌB i?B i`B M h`'M •T Zmv i +kM; +–M T?ªB +? M? m5

Zmª M?B M i`QM; M?€v K„i i€K ;½ i`QÎM; H½Q +ªM? ;BÈB .mM; h?B M +O h?B M h–M G"T +MM; h?QÊM; Zm M h?B ok +kM; ç²M; i?ÌB T?mM ` K°i M;KK K€m iQÆB5

hB m >² Gv # M FB ç½ bÈK ?"M "¨M; E€ K'v M;¨v M v i?B i?QªM; /MM; M;¬M M;[?mM; ?,M; K°i +QÈ+ ç€ p¨Q ç M çB M ?„MX æ M M;mv M +O "¨M; E€ ç¨M; i?QÆM +kM; +? i M; v H"T iS+5

"m²M +QÌB M?'i +?QM? H¨ i`QÈ+ ;B•v T?9i +? i çB i` M K†i ?„M pšM +ÁM ;B[M;m #B M K'i5

h–M G"T i?Î /®+ K°i ?ÆB- M¦B,

@h ç½ M¦B- +€+ M;QÆB F?¬M; +¦ +Æ ?°B5 æB i?¬B5

hB m >² Gv F T H'v h?QÊM; Zm M h?B ok- h–M >ªB .QÆM; F T h–M G"T H MX æQ¨I M?„K T?Q bÆM K¬M h?B M a€i J¬M +?¢v çB5

h?B M G•M

.mv L;½ æ°+ h¬M

h€+ ;Bª,hB m æ Q S?QM; GÊB

kj8X *?QÆM; kj8

h`'M €T +? i M;QÆB5

J¼B +?mv M tªv ` M? M? M?Q +?ÈT- +?d i`QM; M?€v K„i i€K i`QÎM; H½Q +ªM? M;QÌB ;B i +? i5 G9+ i`QÈ+ H¨K ;b +¦ B H¢B M;?o ç M tªv ` ibM? ?m®M; M¨v\

L?'i H¨ +¶ mv €T FBM? i?B M M?Q i?U+ +?'i FB i`QM; M?€v K„i pW `²B H¨K +?Q # M?Q bÊ ?½B ç M pÐ K"i5

.QÌM; M?Q hY h?–M FBQ i? F?€M; +U ç M; çSM; Î i` M çdM? ç–m #¼M ?¼5

æ€K pä ;Bª +ªM? ;BÈB >ÊT h?B M pšM K B T?K+ i`QM; T?¢K pB K°i /†K b m F?B + çB H"T iS+ iW +?¶ ˜M i?•M p¼i ` X h` M /QÈB K°i i`,K pä ;Bª +ªM? ;BÈB >ÊT h?B M +ªM? ;BÈB .mM; h?B M çdM? +O h–M ;B +,M #ªM +kM; F?¬M; /€K ç€M? #W X

@*?¢v çB ç•m- ç K¢M; H¢B ç•v5

æ€K pä ;Bª +ªM? ;BÈB >ÊT h?B M +O h?B M a€i J¬M H9+ M¨v ç m M?Q çB M H i`QÎM; H½Q +ªM? ;BÈB .mM; h?B M- HQ¢B çª FQ+? M¨v ç†i Î i? HU+ bB m +'T +k ?°+ K€mX

@h?ª +QM tm®M;5

h–M G"T i`–K ;B¼M; M¦B,

@*S i? M¨v i?b +?¢v F?¬M; i?Q€i5

Zmª M?B M- ?ÆM i`,K pä ;Bª +ªM? ;BÈB >ÊT h?B M Î tmM; [m M? K„i çÄ M;–m # Q

hB m >„+ ;–K H M- T?¦M; F?Q i? +MM; mv €T +ªM? ;BÈB .mM; h?B M ` - ;B®M; M FQ+? p #®M T?QÆM; i€K ?QÈM; p¨ F?¬M; i`mM;5

L?QM; ç®B K†i pÈB b® HQÊM; M?B m +QÌM; ;Bª +ªM? ;BÈB >ÊT h?B M +MM; T?¦M M?Q H¨ b¦M; /[i`QM; #B M `°M;- #'i F +¦ /[/°B +Ð M¨Q i?b +kM; F?¬M; ªM? ?QÎM;

æ•v +?QM? H¨ çB M ?bM? HQÊM; #B M F?B M +?Q +?'i #B M5

oä ;Bª +ªM? ;BÈB >ÊT h?B M p®M t t F?¬M; T?ªB ç®B i?O +O +ªM? ;BÈB .mM; `'i ç¬M; F?¬M; M;Ì +¦ i? K†+ F F?Q i? +MM; mv €T +O pä ;Bª + M? ;BÈB .mM; h

hmv M?B M- ç€K h–M G"T +kM; F?¬M; T?ªB F?¬M; +¦ +?9i M,M; HU+ F?€M; +U M¨ +¦ M,K pä ;Bª +ªM? ;BÈB .mM; h?B M- hB m >² Gv +kM; ç½ ç¢i iÈB +ªM? ;BÈB >ÊT

h–M >ªB .QÆM; #m¬M; h–M G"T- i`mv M •K,

@G€i M[#®M H½Q #'i iY +?9M; i +MM; M? m T?€i HU+ FB K +? #¼M ?¼- M;QÆ çB5

h–M G"T F?2 F?) H„+ ç–m- pW `²B imv `^M; T?mM ` K°i M;KK K€m iQÆB M?QM K¢M? K) +O ?„M ?B M i¢B K¨ M¦B i?b F?¬M; +?9i ç€M; F X h?QÊM; Zm M h?B ok i M;¢B- h–M G"T i?–K M;?o, óE?¬M; ?´ H¨ iB M i?B M HBM? i? -[mª M?B M H¨ F?¬

@s¬M; H M5

" M FB +kM; F?¬M; #B i pä ;Bª +ªM? ;BÈB >ÊT h?B M M¨Q M´B ;B"M ;–K H M K°i i`,K +QÌM; ;Bª +ªM? ;BÈB >ÊT h?B M ;–M M?Q +?QM? T?–M iBM? M?m +O h?B M T?Q #¼M h–M G"TX

h–M G"T M?bM i?Q€M; [m h?QÊM; Zm M h?B ok- F?) ?ÄB,

@L¨M; ´M +?S\

h?QÊM; Zm M h?B ok ç¬B K„i F?) +QÌB- ? B i v ?ÆB /MM; bS+ p"M +?mv M h`'M •T H"T iS+ H° ` #B m ibM? H¢M? HMM; [mv i çQ€MX

h–M G”T +kM; F?¬M; +¦ #’i Fb /Q /U M¨Q- ;–M M?Q +MM; K°i H9+ p”M ?¨M? h`’M •T
h?B okX lv €T FBM? i?B M FB H¢B K°i H–M M[€T #€+? ç€K +QÌM; ;Bª +ªM? ;BÈ
i?Î /®+ +kM; i`Î M M p¬ +MM; F?¦ F?,MX

@:B i5

h–M G”T +ªK ;B€+ çQÊ+ hB M h?B M hY E?Q i`QM; FBM? K¢+? +Æ i? ;B®M; M?Q
i? +?’i M?Q ?„M +kM; +ªK i?’v ç m çÈM F?¦ +?`mX h–M G”T #B i ç•v Fb i?”i H¨ ?”
•T Zmv i pQÊi [m€ T?¢K pB +?`m +O +Æ i? K M; iÈB- pB M iBM? i? K¨m iQK i`Q
?¨Q [m M; +U+ Fb +?¦B K„iX >¨Q [m M; ç¦ /QÌM; M?Q Km®M #„M ` F?ÄB ç M çB
+ Q5

hB m >² Gv- hB m >„+- #®M H½Q i´ h–M ;B F?¬M; +?9i /Q /U- M? M? M?Q iB +?È
€T FBM? i?2BeM F?¬M; i? M?9+ M?Q+?- i`B M F? B +?ûK ;B i5

h?•M i? h?QÊM; Zm M h?B ok H9+ M¨v ç½ #„i ç–m `mM M? M? - F?m¬M K†i M?Q
p i€B M?ÊiX

L?QM; M¨M; H”T iS+ +„M `,M;- F?¬M; T?€i ` #’i Fb •K i?¨M? M¨Q bÊ [m’v `–v ç M

h–M G”T M?bM p¨Q i`QM; K„i M¨M;- ç m i?„i i`QM; iBKX h`QM; HÁM; ?„M /•M; H M
i?Q¢i M?bM ;B®M; M?Q H¨ #¼M ?„M Î ç•v +?ûK ;B i F?„T MÆB M?QM; i` M i?U+ i
h?B M a€i J¬M iU ;•v ` 5

óL;QÆB F?¬M; i` m +?¼+ i - H¨K b Q i H¢B i` m +?¼+ M;QÆB\ L;QÆB Km®M H’v
H¢B +?Ì M;QÆB #€Q i?M b Q\ô

L;?o p”v- h–M G”T +ªK i?’v i?®M; F?´ iQ HÈM iW i?•M i? i`mv M ç M ç m M?Ä çB `

> i i?ªv K¼B +?mv M M¦B ` i?b +?”K M?QM; /B M i M?Q iB +?ÈTX E?¬M; ç M M
;Bª +ªM? ;BÈB >ÊT h?B M +kM; ç½ #` #®M H½Q i´ h–M ;B - hB m >² Gv +MM; hB m

J¨ H9+ M¨v h?QÊM; Zm M h?B ok +kM; ç½ ç¢i iÈB çB K +U+ ?¢M b„T ?ÄM; K’i- i`
b„+5

h–M G”T ç m HÁM; [m€i,

@h?B ok- /WM; i v5

æ¬B i v M;¼+ iBM? tªQ +O h?QÊM; Zm M h?B ok #¶M; M?B M #m¬M; ` - ? B F?®B
i?¨M? K¨m i`„M; i`QM; bm®i `ÆB tm®M; M M ç€ t M?- óh€+?ô K°i iB M; pÐ i MX h
ok +kM; K K K¢B M;½ tm®M; ç’i- i?Î /[/°BX

h–M G”T çSM; Î ç¦- H¢M? HMM; M?bM ç€K pä ;Bª +ªM? ;BÈB >ÊT h?B M +O h?B M
M;¢+ M?B M p¨ bÊ ?½BX >„M +„M `,M;- p”M +?mv M h`’M •T Zmv i iÈB +U+ ?¢M- +
H¢B K¢M? i? K p¨B T?–M5

h`mM; T?˜K HBM? i?¢+? i`QM; M?€v K„i #` `9i +¢M HBM? i?¢+? M? M? +?¦M; `ÆB
ç’iX J°i iB M; F m ;BÁM i M p M; H M HB M w M;?o K°i pä ;Bª +ªM? ;BÈB >ÊT h?B

.QÈB +?•M h–M G”T H9+ M¨v ç½ H¨ K°i KªM? ¦M; €M?X

h`QM; M?€v K„i h–M G”T p”M +?mv M h`’M •T Zmv i iÈB +U+ ?¢M- i`QM; i?•M i?
i`mv M ç M M?[M; iB M; ó`„+ `„+ôX æ²M; i?ÌB i?•M i? ?„M +MM; FBM? K¢+? +kM;
F?¬M; M;WM; €T #€+?X

hB m >„+ ;–M M?Q H¨ K°i /½ i?9 T?€i çB M- i?•M ?bM? Î F?¬M; i`mM; M?Q [m, K`-
çQÊ+ i¨M ªM? K¨m ç2M +O M¦ ç H¢B M?QM; F?¬M; B +¦ i? M„K çQÊ+ imM; iQ+?

_®i +K+ F?B h–M G”T iB m ? Q p¨B +?K+ pB M i`mM; T?˜K HBM? i?¢+?- M;QÌB +kM
K’i i?b K°i pä ;Bª +ªM? ;BÈB >ÊT h?B M +m®B +MM; +kM; #` ;B i +? i5

L?bM ç€K pä ;Bª +ªM? ;BÈB >ÊT h?B M +? i F?¬M; M?„K K„i ç–v ç’i- M; v +ª K’v
+kM; +¦ +?9i F?¬M; iBMX *?B M iQ+? ?mv ?Q¨M; M?Q p”v /o M?B M H¨ çQ+? i?•M

h?•M i? h–M G”T pšM çSM; M?Q i`QÈ+- +® ;„M; +?®M; çÐ F?¬M; M;½ tm®M;X >„
i?mM; HkM; i?”i HÈM M¨v- iÁ H–m + Q #ˆM; ç€ t M? F?Q i? K¢M? K) Î T?Q t t
+?Q M;QÆB5 G½Q iY M m +ÁM +?9i bS+ HU+ M¨Q +kM; Km®M ?m, bÆM K¬M M¨v

@æB K m5

ab +äM; h–M G”T Î b m HQM;- hB m >² Gv ¬K h?QÊM; Zm M h?B ok p¨Q M;U+- çQ¨
T?¦M; iÈB +Y bÆM +®+5

J¼B +?mv M iW ç–m ç M +m®B F?¬M; ç M i?ÌB ;B M K°i F?„+X hBM? M?m +O ç
J¬M ;–M M?Q +? i b¢+? F?¬M; +ÁM5

:–M M?Q NNW HU+ HQÊM; +?B M ç’m ?Q¨M iQ¨M F?¬M; +•M #ˆM; M¨v #` ;B i b¢+

E?B H½Q ;B¨ ç–m #¢+ +MM; K’v i`QÎM; H½Q F?€+ çB ` i?’v +ªM? iQÊM; i`QÈ+ K
M;’i5

G½Q ;B¨ ç–m #¢+ T?mM ` K°i M;KK K€m iQÆB- ;B¼M; M¦B p¬ +MM; i? HQÆM; #

@h–M G”TX h?B M a€i J¬M b) F?¬M; ç v M +?Q M;QÆB5

" i`QÎM; H½Q F?€+ p K†i ç m FBM? ?½B M?bM +ªM? iQÊM; i`QÈ+ K†i- K°i M;QÌB
FQ+?- b m F?B T?mM ` K°i M;KK K€m iQÆB `®i +K+ M;’i çBX

> B M;QÌB F?€+ K„i M?Q H²B ` - ?ûi HÈM,

@*?Q h¬M5 æ•v M?’i ç`M? H¨ +QÌM; ;Bª +ªM? ;BÈB *?Q h¬M KÈB +¦ i? H¨K çQÊ+

@æ9M; p”v5 *?„+ H¨ G•K ;B +MM; h?B M *Æ J¬M i? K ;B p¨Q5

a m F?B i`QÎM; H½Q M¨v M¦B tQM;- K’v M;QÌB M?bM M? m p K†i ç m t€K M?Q i`Q
?½B i`QM; K„i ç®B T?QÆM;X

"ÎB pb +?mv M M¨v M m i?”i bU +¦ h?B M *Æ J¬M p¨ G•K ;B i? K ;B p¨Q- M?Q p”
i¬M; EBK- L;¼+- h?B i çB ` +kM; +?d bÊ H¨ F?¬M; +¦ i€+ /KM;5

@æ¢B i`QÎM; H½QX L;¨B t2K J¬M +?O ?B M i¢B ç½ T?€i çB M- K¬M T?€B H¢B #` M
M¨v `’i +¦ F?ª M,M; H¨ h?B M *Æ J¬M p¨ G•K ;B X *?9M; i ?B M i¢B M M H¨K ;b ç•

"€i i`QÎM; H½Q h?B M a€i J¬M M?bM H½Q ;B¨ ç–m #¢+- +¦ +?9i KÌ K`i ?ÄBX

a•m i`QM; K„i H½Q ;B¨ ç–m #¢+ +kM; ?B M H M p KÌ K`i, óæ9M; p”v- M M H¨K ;b
?B M i¢B +?Q /M i?¬M; #€Q +?Q # H½Q i´ i¬M; EBK- L;¼+- h?B i i?b H¢B +¦ i€+ /

H9+ M¨v *Ym i`QÎM; H½Q `ÆB H ç–v K†i #¶M; M?B M M¦B,

@æ¢B i`QÎM; H½QX L;QÆB +¦ M?È ç² M?B h¬M h?€B FB +O M;QÆB- ibM? i`¢M
J¬M +?O ? v F?¬M;\

G½Q ;B¨ ç–m #¢+ €M? K„i M;QM; i`¼M;- i`–K ;B¼M; M¦B,

@v iS +O M;QÆB- +?ŠM; H) +?mv M M¨v iW ç–m ç M +m®B ç m H¨ h–M G”T H¨K `

*Ym i`QÎM; H½Q H„+ ç–m i?Î /¨B M¦B,

@*?9M; i pšM ç m bmv M;?o K¼B +?mv M tmM; [m M? h–M G”T FB - H¨K b Q +?Q i
v m M;?B i h–M G”T F?„T M;QÌB i?–M #Q M?Q p”v +?ŠM; H) H¨ iW i`QM; ç€ M?ªv `
bQ K¬M b Q\

G½Q ;B¨ ç–m #¢+ bYM; b®i- H”T iS+ M¦B,

@æ9M; p”v5 *?mv M M¨v i`QÈ+ FB imv `ˆM; +?Q M;?o iÈB- M?QM; i` M çÌB M¨v
HQ¢B ç² ç M?Q p”v\ E?„T >mv M æªQ bÊ H¨ +kM; F?¬M; +¦ HQ¢B M,M; HU+ M?Q

"€i i`QÎM; H½Q H9+ M¨v i? M M? K°i iB M;,

@æ¢B i`QÎM; H½Q5 *?ŠM; H) M;QÆB [m M MÆB ç¦ b Q\

G½Q ;B¨ ç–m #¢+ b„+ K†i p®M t M? Kûi i`Î M M p¬ +MM; i€B M?Êi- ç¬B K„i ;B¨ Mn
ç–m M¦B,

@E?¬M; +¦ F?ª M,M;- çB m ç¦ F?¬M; +¦ F?ª M,M;5 LÆB ç¦ iW i`QÈ+ iÈB ;BÌ F?¬M
M;Q¨B M¨Q5 J'v M;¨M- p¢M M,K [m ç½ iWM; +¦ B +?•M +?QM? ;†T M;QÌB Î ç¦ ç•m

@*?9M; i +?Q iWM; ;†T- F?¬M; +¦ M;?o H¨ F?¬M; +¦ B ;†TX L,K tQ # H½Q i´
F?¬M; T?ªB iWM; M¦B M m +¦ i? ç°i T?€ +ªM? ;BÈB h?B M h¬M ?Q¨M iQ¨M H Q `
+¦ i? +?•M +?QM? /m H`+? h?B M L;mv M æ¢B GK+X h` M ç¢B HK+ M¨v +ÁM +¦ `'
i F?¬M; i? iB T t9+ iÈB5

G½Q ;B¨ ç–m #¢+ H9+ M¨v p K†i i`Î M M bmv bKT- M¦B,

@L m i?"i bU H¨ M?Q p"v- F?„T i?B M ?¢ M¨v +ÁM B /€K ` i v ç®B T?¦ pÈB iB m i

*Ym i`QÎM; H½Q v m Èi M¦B,

@æ•v +kM; +?d H¨ K°i /U çQ€M +O i K¨ i?¬B- F?ª M,M; HÈM M?'i pšM H¨ G•K ;B
;B X *?d +–M iB m i¢T +?OM; M¨v /€K i? K ;B ;BªB ç'm *?Q h¬M ? B M,K b m- ç M
o,M M?'i ç`M? +¦ i? ;B i ?„MX

G½Q ;B¨ ç–m #¢+ ;"i ç–m- i?Î /¨B K°i iB M;ô

@*?d KQM; M?Q p"v5

h`QM; M?€v K„i- H½Q M?Q ;B¨ çB p¨B +?K+ im´B- ?¬K M v ?ÆM i`,K +QÌM; ;Bª +ª
;BÈB .mM; h?B M +kM; F?¬M; i? ;B i +? i çQÊ+ h–M G"T FB X o"v i?b ;BªB ç'm *
"¨M; o,M ç¢i iÈB +ªM? ;BÈB .mM; h?B M- i?U+ HU+ K¢M? K) M?QM; i?"i bU M?'i
b Q\

hB m JMB

.mv L;½ æ°+ h¬M

h€+ ;Bª,hB m æ Q S?QM; GÊB

kjeX *?QÆM; kje

*ªM? ;BÈB >ÊT h?B M5

J'v M;¨v b m- iBM iQ¨M #° iBM? M?m h?B M a€i J¬M #` /B i- ;B®M; M?Q K°i +ÆM
FBM? ç°M; +ª >mv M æªQ5

L; v H"T iS+- +¦ F?¬M; #B i # Q M?B m + Q i–M; ç¢B K¬M T?€B ç¢B ;B i°+ #` iBM
iBM iS+ M¨v ;–M M?Q H¨K M;QÌB i F?¬M; i? M¨Q iBM M´B- M?QM; ç iY h?B M a
+?¦M; #` i`B m i"T i`Î H¢B- +MM; pÈB pB + çQ¨M M;QÌB h–M ;B i`Î p M iQ¨M- ç m

h–M ;B - M; v H9+ M¨v ç¬M; M?Q i`~v ?°BX

:–M M?Q i'i +ª K¼B M;QÌB ç m F?~M +'T iÈB h–M ;B ibK FB K +?•M iQÈM;5

*¦ i? / /¨M; iB m /B i K°i K¬M T?€B + Q +'T- +–M T?ªB +¦ i?U+ HU+ K¢M? +Ð M¨Q
+ªK i?'v F?¦ K¨ iBM- H¨ K'v M;QÌB h–M ;B M¨v H¢B F?¬M; +¦ K°i +?9i p i i?QÆM;

*QB M?Q H¨ #ªv ç¢B i? HU+ bB m +'T Km®M H¨K çQÊ+ iÈB i`bM? ç° M¨v- i`W F?B
i? K /U- #^M; F?¬M; ç•v +,M #ªM H¨ +?mv M F?¬M; +¦ F?ª M,M; H¨K çQÊ+5

L?QM; p'M ç Î +?¶, +QÌM; ;Bª +ªM? ;BÈB *?Q i¬M H¨K b Q / /¨M; tm'i i?O\ L M #
+QÌM; ;Bª *?Q i¬M i? K ;B +?B M ç'm M¨Q- ç m H¨ FBM? i?B M ç°M; ç` 5

:B®M; M?Q ",M; J°M; o•M K¬M +?O hS Zmw J¬M H9+ i`QÈ+- b m F?B ç¢i ç M +ªM
iU KbM? ` i v ç®B T?¦ ?"m #®BX >mv M æªQ +kM; çQÊ+- h?B M L;mv M ç¢B HK-
+ªM? ;BÈB *?Q i¬M çQ+? i?•M ` i v ;–M M?Q Qi iÈB ç€M; i?QÆM;5

_'i M?B m M;QÌB ç m +?mv M €M? K„i p T?Q h?B M *Æ J¬M +MM; G•K ;B - B +kM
? i®i pÈB ? B ç¢B T?€B M¨vX L?QM; i` M i?U+ i - +?QM? #¼M M;QÌB h?B M *Æ
M;?B ?Q†+- `®i +m°+ +?mv M M¨v /Q B H¨K5

> B M?¨ F i KBM? ;B Q ?ªQ pÈB h–M ;B - K†+ /M +¦ M;mv M M?•M G•K >ˆM; +MM;
i?m"M K„i- M?QM; T?–M M?B m ?ÆM- i?U+ i +?QM? H¨ +QB i`¼M; M°B ibM? i?•K
h–M ;B X

æ M /QÊ+ h–M G"T H'v ` H–M M¨v- ç m H¨ +?Q #ªQ K¨ #'i +S K°i K¬M T?€B ;B i°
M,M; iW +?®B5

*¦ p¨B i?S M m M?Q F?¬M; i? K¢M? K) çQ¢i H'v- M?Q p"v i?b ;B Q ?ªQ H'v ;B€ +
i? +QB M?Q K°i #B M T?€T i®iX

.M b Q +¦ i? Hmv M +? ` ç M /QÊ+ M?Q p"v- +¦ i? bÎ ?[m çQÊ+ M?B m ç M T?Q
i?•M M¦ +kM; ç½ M¦B `ä K°i HQ¢B #'i T?¨KX *¨M; çWM; M¦B h–M G"T H9+ ç¦ +ÁM +
+'K ç` - MÆB ç¦ /M M; v +ª #ªv ç¢B i? HU+ bB m +'T +kM; F?¬M; /€K / /¨M; iB M

h–M ;B Î [m€ F?S imv `ˆM; F?¬M; çQÊ+ M;QÌB i ç p¨Q K„i- M?QM; i?2Q h–M G"T
+¦ # Q M?B m M;QÌB /€K +QB M? h–M ;B \

*?Q M M G•K ;B +MM; h?B M *Æ J¬M- K¶B # M /Si F?Q€i ç ? B M;QÌB G•K >ˆM;
i?¨M? S?QM; a - Km®M #¼M ?¼ M?'i ç`M? T?ªB H¨K +?Q `ä +?mv M M¨vX

.M b Q +€B ;¼B H¨ ç²M; KBM? M; M; ?¨M;- +MM; pÈB ç²M; KBM? M; M; ?¨M; +?•
çQÆM;- pšM +¦ +? M? H +? `'i HÈMX

>B M i¢B h–M ;B M; M; ?¨M;- ç¦ H¨ G•K ;B +MM; h?B M *Æ J¬M # M T?€i +?Q #¼

æ•v +kM; ;B®M; M?Q ç pQÆM; Î M?•M ;B M- M¦B pÈB p,M pä iQ¨M i`B m ó*€+ F?
M;QÆB çSM; H M- M;QÆB KÈB +¦ i? çSM; H M çQÊ+X

L?QM; M m M?Q h–M ;B i?U+ bU +¦ çQÊ+ HQ¢B i?U+ HU+ ;BÆ i v M?'+ +?•M HB
L?Q p"v K†+ F H¨ G•K ;B ? v H¨ h?B M *Æ J¬M- i?"K +?Q /M M; v +ª h?¬B ;B iY
ç m T?ªB #„i ç–m M;?B K i9+ +QB i`¼M; ;B i°+ M¨v- +–M M;?B M +Sm id Kd b m
T?QÆM; i?S+ M¨QX

L m F?¬M;- `'i +¦ i? bBM? ` ?"m [mª M;?B K i`¼M;X

J'v M;QÌB h–M G"T +MM; h?QÊM; Zm M h?B ok iW H9+ i`Î p h–M ;B - HB M #„i ç
[m M M¨v- HB M i?ŠM; K°i M,K5

E +ª iB m ?² Hv G M? >² S?B L;mv i # M i`QM;- b m F?B i`Î p h–M ;B iQ¨M #° HB
+O h–M ;B i`QM; i?¨M? S?QM; a X æB p¨Q i`QM; K"i i?'i- # [m M F?´ im5

> B M;QÌB h–M G"T +MM; h?QÊM; Zm M h?B ok- #ÎB pb bY /KM; h`'M •T Zmv i ;•v
i? Î i`bM? ç° #'i ç²M;- HQ¢B ªM? ?QÎM; M¨v `'i F?¦ M¦B H¨ i®i ? v t'mX

hU M?Q h–M G"T- i?•M i? ?„M ç½ i`ªB [m M?B m H–M ` M Hmv M- i? T?€+? ç½ ç
K¨ pä ;Bª i` M çÌB M¨v +¦ F?ª M,M; ç¢i ç M5

L?QM; K¨ b m F?B bY /KM; h`'M •T Zmv i- F?¬M; M;Ì H¢B ? i bS+ #` ç°M; K¢M? K
HQÊi5

æ•v +kM; K v H¨ M,K ç¦ h–M G"T /MM; [m ç¦ ?Q b2M *Ym *?mv M "¢+? L;¼+ GB
h–M G"T #B i çQÊ+ ;B€ i`` +?•M +?QM? +O M¦- KÈB ?B m çQÊ+ `®i +m°+ KbM? K

*?QM p¢M M,K KÈB MÎ ?Q F i [mª- /M +?d H¨ K°i ;®+ i?U+ p"i #bM? i?QÌM;- i?b i
M,K +kM; ç½ b„T im Hmv M i?¨M? v m [m€B `²B +ÁM ;b M[\

*¨M; çWM; M¦B *Ym *?mv M "¢+? L;¼+ GB M M¨v- #ªM i?•M M¦ +?QM? H¨ HBM? ?Q
æ½ bÈK +ªB i¢Q i`B i ç i?•M i? h–M G"T K°i T?2M iW H•mX æ²M; i?ÌB- HQ¢B F„
•T Zmv i M¨v- i` M i?U+ i +kM; F?¬M; i? bY /KM; HB M iK+ çQÊ+X *,M +S i?2Q i

pÁM; j M;¨v +¦ i? i?B i`B M K°i H–M- ç®B pÈB i?•M i? b) F?¬M; +¦ #'i +S i´M ?¢B
Zmv i `9i ` HBM? HU+ # M i`QM; HBM? i?¢+?- +kM; b) F?¬M; i? i`€M? F?ÄB `9i
M;QÌB i?B i`B M5 æ M çB M +O ? B M;QÌB +ÁM F?¬M; ç M >ÊT h?B M +ªM?- H¨K
?9i +O h`'M •T Zmv i +¦ i? M?€v K„i `9i b¢+? K°i F?®B HBM? i?¢+?\

æWM; M¦B H¨ S?€ h?B M +ªM?- +QB M?Q H¨ pä ;Bª .mM; h?B M +ªM?- b m F?B i?
;B€+ bmv v m5

L?QM; ? B M;QÌB h–M G"T +MM; h?QÊM; Zm M h?B ok- H¢B F?¬M; +?d bY /KM; K°
i`QÎM; H½Q .mM; h?B M +ªM? h?B M a€i J¬M- ? B M;QÌB ç½ HB M i?O i?B i`B M
i M pä ;Bª >ÊT h?B M +ªM?- h?QÊM; Zm M h?B ok ç½ H¢B /MM; K°i H–M M[X *ÁM
bY /KM; ?ÆM KQÌB HQÊi HB M iB T- ç M +m®B +MM; M m h–M G"T +ÁM Km®M iB
i? iY b„+ i`QM; ç M çB M +kM; T?ªB #B M i?¨M? K¨m i`„M; K'i5

æ•v Qi M?B m +kM; T?ªB M?Ì i?•M i? ?B M i¢B +O h–M G"T ç½ ;B®M; M?Q i?–M
ok +¦ i? bY /KM; h`'M •T Zmv i ? B H–M- +kM; +¦ [m M ? i`U+ iB T ç M iB M i?B M

æ´B H¢B H¨ M;QÌB i?QÌM; bY /KM; h`'M •T Zmv i HB M iK+ ? B H–M- /M H¨ F?¬M;
M?QM; bÊ ``^M; K°i i?•M i?U+ HU+ +kM; M?€v K„i i M #B M5

æ•v H¨ K°i HQ¢B i€+ /KM; T?K ç€M; bÊ +Ð M¨Q- M m F?¬M; T?ªB b®M; +? i i`QÈ+

.M H¨ M?Q p"v- ç•v +kM; H¨ #Q K"i #'i i`mv M +?d i?m°+ p « Zm"M oQÆM;5

L;Q¢B i`W h?QÊM; Zm M h?B ok- h–M G"T +kM; F?¬M; M;?o iÈB pB + i`mv M i?S
M¨Q-

æ²M; /¢M;- ? B M;QÌB ç m +?`m çUM; çQÊ+- +ÁM M?•M ?¼ çQÊ+ T?9+- i?•M i? ç
K°i H–MX

E€ i?"i i?•M i? pä ;Bª- +kM; ;B®M; M?Q ç9+ FB KX

*¦ ` M ç9+ #^M; b„i #bM? i?QÌM;- +kM; `'i b„+ #ûM- H¨K p"i ?° i?•M +?Q M;QÌB #bM
h®i ?ÆM K°i +?9i- i?b H¨ FB K i?ûTc h®i ?ÆM FB K i?ûT K°i +?9i- i?b H¨ FB K i?ûT
i?b H¨ /MM; K°i Qi pšM i?¢+? i` M i`ÌB- i? K p¨Q +€+ HQ¢B i¨B HB m +U+ T?~K M?
#ªQ FB K +U+ T?~K5

>Q†+ +¦ ;B®M; M?Q —K >mv i i`QM; i v h–M G"T- +ª i? M? FB K ç m +? i¢Q #^M;
M[#ªQ FB K i?¬M; HBM?- +¦ i? H'v K€m M?"M +?O5

æ´B K°i +€+? M¦B F?€+- M m M?Q —K >mv i EB K `ÆB p¨Q i`QM; i v M;QÌB F?€+-
i?–M #BM? HÊB F?Q K¨ i?¬B- imv i ç®B F?¬M; tQM; / M? H¨ i?–M FB K çQÊ+5

h?•M i? h–M G"T i`ªB [m M?B m H–M ` M Hmv M- ?B M ;BÌ ;B®M; M?Q K°i i? M?
+€+? ç M i?–M FB K pšM +ÁM +¦ +U Hv F?¬M; M?Ä5

L?QM; +?QM? #ÎB pb H–M ?¨M? ç°M; çB M +m²M; M¨v- KÈB F?B M h–M G"T /²M p
KÈB F?B M i?•M i? F?¬M; M;WM; ` M Hmv M M?B m H–MX

*?`m çUM; HQ¢B €T HU+ F?OM; #® M¨v tQM;- b) K M; ç M +?¶ i®i F?¦ +¦ i? ç€M?

E€ i?"i- ç¢Q Hw M¨v i?b ;–M M?Q i'i +ª pä ;Bª ç m `ä `¨M;X L?QM; +¦ ; M çB M +m²
+¦ çQÊ+ HQ¢B p"M b® M?Q ?„M- H¢B Qi ÄB F?¬M; K'v BX

*?Q M M- h–M G"T i?¨M? +¬M;X

E€ i?"i #'i +S K°i i?ÌB ç¢B M¨Q- ç m +¦ K°i M?•M p"i T?QM; HQm çSM; i` M ç–m b
+kM; F?¬M; #B i #ªM i?•M KbM? +¦ iQM? M?Q p"v F?¬M;- M?QM; Qi M?'i ?B M ;
i? M? MB M HÊB ?¢B ?ÆM ?„M tm'i ?B MX

æB K M¨v- H¨K h–M G"T `'i M i•KX

>„M +?Q # Q ;BÌ M;?o iÈB pB + i` M? ;B¨M? pÈB B- çB / M? +?'M ç¢B HK+X h`Q
+?ŠM; [m H¨ ç +?Q i?•M M?•M #^M; ?[m +O KbM? +¦ i? i®i ?ÆM M;QÌB F?€+ K°

E?¬M; ?ÆM i? 5

G9+ ç–m çQ¨M M;QÌB h–M G”T +kM; F?¬M; i`U+ iB T i`Î p i?¨M? S?QM; a - #ÎB pb
pÈB çQ¨M M;QÌB ?MM; ?²M i`¨M H MX æ½ +¦ i? /U çQ€M çQÊ+- b m F?B i`mv M `
h?B M a€i J¬M ;–M M?Q #` /B i- M?’i ç`M? h–M ;B b) #` ç˜v H M ç–m +ÆM b¦M; /[

G9+ M¨v- +9B i?’T KÈB H¨ [m M i`¼M; M?’iX

*?Q M M #¼M ?¼ i`U+ iB T ç´B imv M çQÌM;- iB M p¨Q bÆM i` M; h–M ;B Î # M M
i`QM; bÆM i` M;- +¦ +?¶ +?mv M /MM; +?Q +€+ pä ;Bª >ÊT h?B M +ªM? i`Î H M +
LÆB M¨v HBM? F?Q /Q i?W - ?ÆM M[? i bS+ M ioM?X

h–M G”T H¢B H’v ` K°i iªM; HÈM H€ +•v *Ym *?mv M "¢+? L;¼+ GB M- +?B +?Q
?² HvX a m F?B ? B M;QÌB ,M tQM;- iB m ?² Hv i`U+ iB T # [m M i`MM; FQ+? +ªM

h?B ok +kM; #` HQ¢B +¬M; ?B m K¢M? K) +O *Ym *?mv M "¢+? L;¼+ GB M ` M H
ç²M; i?ÌB # [m M i`MM; FQ+? +ªM? ;BÈB >ÊT h?B M5

o T?–M h–M G”T ç½ bÈK ç¢i ç M S?€ h?B M +ªM? çdM? T?QM;- i`QM; K°i M,K # [
T?€ ç M >ÊT h?B M +ªM?X "^M; i?U+ HU+ +O ?„M ?B M i¢B- +?B M ç’m pÈB ç®B
KB m b€i ç®B T?QÆM;5 *?B M ç’m pÈB ç®B i?O +ªM? ;BÈB .mM; h?B M- M m b
+kM; +¦ i? M?€v K„i ?¢ ;K+ ç®B i?O5

*?ŠM; [m +¬M; FQ+? iBM? i?–M HU+ T?ªB i`ª ;B€ [m€ ç„iX :B®M; M?Q H9+ h–M
a€i J¬M "¨M; 8v L?B M K°i H–M ?[m ?B m M; v- ç¦ H¨ #ÎB pb "¨M; 8v L?B M +?d +
+ªM?X *ÁM H9+ +¬M; FQ+? H½Q ;B¨ i¦+ i`„M;- H¢B +?d +¦ i? H¨K H½Q i #` i?Q
iBM? i?–M i?S+ +O H½Q çQÊ+X

hmv `^M; H9+ ç¦ h–M G”T F?¬M; /€K /MM; ? i iQ¨M #° i?U+ HU+ H M M;QÌB H½Q ;B
ç½ M¦B `ä pä ;Bª .mM; h?B M +ªM? K¢M? K) +Ð M¨Q- F?¬M; T?ªB >ÊT h?B M +ªM
.M H¨ ?B M ;BÌ h–M G”T ç½ ç¢i ç M i?U+ HU+ >ÊT h?B M +ªM?- M m M?Q H’v iBM
€Q t€K FB i’i M?B M ç€M? #’i M;Ì +¦ i? H¨K ç®B T?QÆM; #` i?QÆM; M†M;- M?QM
i`QM; M?€v K„iX J¨ +?B M ç’m ;B[+QÌM; ;Bª +?•M +?QM?- K°i +€B +?ÈT K„i +¦
+?mv M5

Pi M?’i- ;B i ?„M +kM; F?¬M; i?¨M? p’M ç X

*?Q M M- HQ¢B +?B m i?S+ M¨v h–M G”T pšM [mv i ç`M? Qi /MM; H¨ i®i M?’iX

:B®M; M?Q h`’M •T Zmv i- ç M H9+ M¨v +ÁM +?Q +¦ #’i F€ K°i M;QÌB M¨Q +¦ i? /Á
?¬K ç¦ h?B M a€i J¬M ç½ tªv ` +?mv M ;bX _®i +m°+ H¨ B ` i v- pšM ç m F?¬M
M; v +ª #ªM i?•M M?[M; M;QÌB h?B M a€i J¬M K v K„M +ÁM i²M i¢B- H9+ ç¦ iW `’i
çQÊ+ HQ¢B mv €T M?Q #` K°i iÁ M9B HÈM ç ûT- +,M #ªM F?¬M; #B i mv €T M¨v i

G•K ;B +MM; h?B M *Æ J¬M +kM; F?¬M; i? ;BªB i?Q+?- M?QM; pšM +¦ `’i M?B
h–M G”T +¦ K°i bQ K¬M i?–M #Q +QÌM; ç¢BX

.M b Q +kM; F?¬M; +¦ #’i +S K°i M;QÌB M¨Q ?Q¨B M;?B ç M çQ¨M M;QÌB h–M G”TX
M;QÌB M;?o iÈB- i?”i bU H¨ +,M #ªM F?¬M; /€K M;?o iÈB5

L m M?Q K°i i?B m MB M KQÌB #ªv KQÌB i€K im´B- ç½ +¦ i?U+ HU+ ç M KS+ M;?`+
iQ¨M >mv M æªQ- /M M; v +ª +QÌM; ;Bª +ªM? ;BÈB *?Q i¬M +kM; b) +ªK i?’v `mM

hB m JMB

.mv L;½ æ°+ h¬M

h€+ ;Bª,hB m æ Q S?QM; GÊB

kjdX *?QÆM; kjd

h`mv M i?mv i pä ç¢Q +?mM; +U+

h?¨M? S?QM; a i`ªB [m ;–M K°i M,K ²M €Q M€Q ç°M;- +kM; /–M F?¬B T?K+ #bM G•K >ˆM; b m F?B HQm H¢B K°i HÌB KÌB h–M G”T tm'i [m M ç M ? B M?¨ #¼M ?¼ H `ÌB çBX

.M b Q +?QM? #¼M ?¼ +kM; T?ªB im Hmv M- +ÁM +¦ `'i M?B m +?mv M +ÁM T?ªB +S çÊB Î i?¨M? S?QM; a M¨v çQÊ+X

æ M T?QÆM; h–M G”T HQm +?Q h–M ;B +kM; ç½ #„i ç–m bªM tm'i ` ç M /QÊ+ b® M?B M H¨ M„K ;B[ i`QM; i v h–M >¨M L;mv i- ç²M; i?ÌB [mv i`bM? Hmv M +? ç M FB M +O h–M G”T- +?B i€+? ` M?B m T?–MX

*?d +–M F?¬M; T?ªB #„i H'v iQ¨M #° Hmv M ç M bQ- i?b F?¬M; +¦ #'i +S K°i p'M ç M¨v +?d +–M b B F?€+ K°i +?B iB i- b) Hmv M +? ` ç M /QÊ+ ?Q¨M iQ¨M F?€+ #B #B M i?¨M? ç°+ ç M K'i5

*¨M; çWM; M¦B Hmv M ç M bQ h–M ;B iQ¨M H¨ /ÁM; +?QM? ?¢+? i•K ;B i°+- +¦ ç° M?Q p”v- F?ª M,M; H¨K T?ªM ?–m M?Q F?¬M; +¦- /M H¨ #` mv ?B T +kM; i?¨ +? i +? "ÎB pb +,M +Æ +O #¼M ?¼- +?QM? H¨ h–M ;B 5

æ M #•v ;BÌ imv `ˆM; ç M /QÊ+ ç½ çQÊ+ bªM tm'i b® HQÊM; HÈM- M?QM; +kM; F? i?2Q ?B T M;?` +O h–M ;B +MM; +€+ ;B i°+ KBM? ?[m i`QÈ+ ç¦- #„i ç–m Qm iB

æQÆM; M?B M- iW MY M,K i`QÈ+ +€+ ç iY Qm i9 # M i`QM; ;B i°+ h–M ;B +kM; /QÊ+ M¨v M•M; + Q i?U+ HU+- F?´ i•K im Hmv MX

.M b Q K°i ;B i°+ +¦ +QÌM; ç¢B ? v F?¬M;- +kM; T?ªB M?bM ;B€ i`` pä HU+ +O M H¨ hB M ;B ;B¨m MSi p€+?- p M; / M? ç M?'i T?9 ?¨Q >mv M æªQ- /QÈB #S+ K¨M +ÁM ~M i¨M; pä HU+ +U+ F€ K¢M? K)\

B /€K M¦B F?®M; +? çQÊ+ ?ÆM KQÌB [m®+ ;B i?b +?d +¦ iB M K¨ i?¬B\ .M M; v F?¬M; /€K F?BM? i?QÌM;X

GQ¢B ç M /QÊ+ i?–M F€ +O h–M ;B - pW ;BªB i?Q+? H¨ K°i HQ¢B ç M /QÊ+ M•M Q M? ç°M;X *?ŠM; [m ?B M ;BÌ +€+ K¬M T?€B ;B®M; M?Q M[ç½ F?¬M; /€K ;B®M #S+ h–M ;B M[X .M M; v +ª >Ä EB K oQÆM; ;B - +kM; T?ªB F?€+? b€Q F?B K M v m +–m çQÊ+ Km M?[M; ç M /QÊ+ M¨vX

æ®B pÈB i` M /QÈB h–M ;B K¨ M¦B- K°i M,K M¨v i`¨M ç–v ?½M? /B MX L?[M; F?BI +kM; i?2Q i?ÌB ;B M /–M /–M `ÌB t h–M ;B X .M M; v +ª H½Q i´ i¬M; h–M >ªB .QA H9+ +–M i?B i /MM; pä HU+ K¢M? K) +MM; i?O çQ¢M i?B i ?mv i- çQ+? t€+ ?[m / M?B m5

h–M G”T M;²B Î i`QM; T?ÁM;- €M? K†i i`ÌB 'K €T # M M;Q¨B +?B m p¨Q i`QM;- H¨ ;B€+ #m²M M;OX

hB m ?² Hv +MM; h?B ok ç m +ÁM ç M; # [m M- Km®M ç°i T?€ +?d +ÁM FûK MY T?ªB / /¨M; T?€ pÐ #S+ `¨Q +?„M FB X

:B®M; M?Q h–M G”T- ç½ F?¬M; i?m°+ p T?¢K i`M i?B M i¨B M[ X J¼B M;QÌB F i`QM;- ç m +¨M; ç²M; w +?Q `ˆM; iB m iY M¨v H¨ K°i v m M;?B i5

h–M >ªB .QÆM; +kM; `'i i?Q+? M¦B +?mv M pÈB ?”m #®B M¨v- Hm¬M Î K°i H9+ H M;°X oä ;Bª iÈB +ªM? ;BÈB M?Q ?„M- Km®M ç°i T?€ ç M *?Q i¬M [mª i?”i [m€ F?¦

h–M ;B iW tQ iÈB M v- +kM; F?¬M; +¦ K°i i°+ M?•M M¨Q +¦ i? ç°i T?€ ç M +ªM? i? i?'v çQÊ+ ç° F?¦ +O M¦X

@ G½Q i´ i¬M;5 L;¨B M¦B h?B M L;mv M ç¢B HK+ M¨v `®i +m°+ `°M; HÈM +Ð M¨Q\

h?ÌB ;B M h–M G”T çB iÈB i? ;BÈB M¨v +kM; ç½ +¦ M,K M,K- +kM; ç½ ç M KQÌB i
i`QÎM; i?¨M? M;¼+ i?K H•K T?QM;- Q B ?MM; + Q HÈMX >ÆM M[+¦ hB M h?B M
+?’i i` M M;QÌB ?„M ?Q¨M iQ¨M F?¬M; i?m #’i +S K°i ç iY i? HU+ bB m +’T M¨Q5

h–M >ªB .QÆM; +QÌB F?´ M¦B,

@ o’M ç M¨v bÊ `^M; +¦ `’i Qi M;QÌB +¦ i? i`ª HÌB +?Q +?€m5 >ÆM K°i M;¨M M,K
K°i +QÌM; ;Bª +ªM? ;BÈB *?Q i¬M- i? T?ªB çB F?„T h?B M L;mv M ç¢B HK+X " i
*?Q i¬M FB i`¼M; i?QÆM; i`Î p - F?¬M; H•m b m i`mv M ç M iBM M;QÌB FB ç½ +

@ \ >„M ;†T T?ªB +?mv M ;b\

h–M G”T FBM? M;¢+ ?ÄB- ç¦ +?QM? H¨ +QÌM; ;Bª *?Q i¬M K¨5 Í ;BÈB i? iK+ K¨ p
[mûi M; M;- +ÁM +¦ # Q M?B m HU+ HQÊM; +¦ i? +?®M; H¢B *?Q i¬M\ *?ŠM; H) I
ç¦\

h–M >ªB .QÆM; i?Î /¨B M¦B,

@ *,M +S iBM iS+ ;B i°+ +QÌM; ;Bª *?Q i¬M FB i`mv M HQm` M;Q¨B- M¦B iB M #
M,K- pšM Hm¬M çB i?ŠM; ?QÈM; h•v +O h?B M L;mv M ç¢B HK+X h®+ ç° +kM; F?
K°i +?9i- i? M;?B K /•M ibM? T?QM; iK+ +€+ MÆB- +ªK M;° pä ç¢QX a m ç¦ Î T?
iÁ i?¨M? HÈM F?OM; F?B T5 hÁ i?¨M? F?´M; H² FB +¦ M;QÌB ;¼B H¨ i?¨M? h?¬
T?ªB + Q ?¨M; +•v b®- M;QÌB Î # M /QÈB +ÁM M?Ä ?ÆM +ª +QM FB M5

h` M K†i h–M G”T H°` #B m ibM? F?¬M; /€K iBM M´B- i` M çÌB M¨v +ÁM +¦ iQÌM; i
/MM; ç T?ÁM; M;U +€B ;b +?S\

@ h? M¨Q\ L;?2 [m i?”i F?¦ +¦ i? iBM T?ªB F?¬M;\ G9+ i pW KÈB M;?2 M¦B i? -
M?Q +?€m p”v- +,M #ªM F?¬M; iBM ç¦ H¨ bU i?”iX

•M? K„i h–M >ªB .QÆM; i?•K i?9v t t,K- ;B®M; M?Q tmv M i?’m [m i?ÌB F?¬M; t
J°i H9+ H•m b m KÈB +QÌB F?´,

@ hm´B i€+ HÈM [m€- pW M;?o iÈB +?mv M [m€ F?S- HB M +ªK F?€B p¢M M;¨MX

h–M G”T +QÌB M¦B,

@ *?d +–M H½Q i´ i¬M; ç°i T?€ ç M +ªM? ;BÈB *?Q i¬M- ç M M;mv M +¬ ç¼M; H¨ +
h?B M ?¢ `°M; HÈM- +¦ ;b T?ªB bÊ M[X

h–M >ªB .QÆM; ?ÆB H„+ ç–m- ?QT K„i- F?) i?Î /¨B,

@ *ÁM FûK t 5 *?Q i¬M ç½ H¨ +U+ K¢M? b Q\ h +kM; ç½ iWM; M;?o p”v- +?ŠM; [m
tQ +O +QÌM; ;Bª *?Q i¬M FB - i HB M F?¬M; +?Q H¨ ç9M; M[5

@ >ª\ G) M¨Q Î i?¨M? h?¬M; h?B M FB +ÁM +¦ i²M i¢B +¨M; K¢M? ?ÆM *?Q i¬M\

h–M G”T ?ÄBX L;?2 h–M >ªB .QÆM; M¦B- h–M G”T +kM; bBM? ` K°i iB ?QÈM; iÈ

@ " M i`QM; iÁ i?¨M? HÈM ç¦- H¨ MÆB +Q M;K +O K°i ;B i°+ +U+ F€ i?–M #Q5
ç M /QÊ+ p¬ +MM; i?–M F€- +¦ M;QÌB M¦B pä ;Bª S?€ h?B M +ªM? ?ÆM ? B KQÆB
h?B M +ªM? # #®M KQÆB im´B- M,K b€m KQÆB im´B H¨ .mM; h?B M +ªM?- F?¬M

h–M G”T M?bM p` H½Q i´ i¬M; M¨v F?¬M; #B i M¦B ;b- ?Q¨B M;?B +¦ T?ªB H½Q ;B
M?B M #¶M; M;?o iÈB #ªM ç M T?QÆM; i?QÊM; +´ i`QM; i v KbM?- M;?o ç M p` bC
i?–M F€X *m®B +MM; h–M G”T +kM; F?¬M; H M iB M; M;?B p’MX

h–M >ªB .QÆM; M¦B iB T,

@ E?¬M; i? iBM M´B T?ªB F?¬M;X E€ i?”i +?Q ç M #•v ;BÌ i +kM; F?¬M; [m€ iB
KB m iª +O p` +QÌM; ;Bª ?ÆM K°i M;¨M M,K i`QÈ+ ç½ ç¢i ç M +ªM? ;BÈB æ` h¬M
+ªM? ;BÈB *?Q i¬M- b) H¨ +ªM? ;BÈB hQ€B >QX L¦B +€+? F?€+- b m F?B ç¢i çQÊ
hQ€B >Q E?¬M;- M?€v K„i pQÊi [m p¢M /†K ç¢B HK+5 *?d +¦ ç¢i ç M HQ¢B +ªM
+?QM? #B i çQÊ+ h?B M L;mv M ç¢B HK+ HÈM ç M KS+ M¨QX

S?€ hQ€B >Q E?¬M;\ h–M G”T M;˜M; ç–m M?bM i?Q€M; [m #–m i`ÌB t M? KQÊi #
F?¦ +¦ i? iQÎM; iQÊM; çQÊ+X >Q F?¬M; M¨v- H¨K b Q KÈB +¦ i? M;?B M M€i\ E
Hm”M H¶ ç2M\ L?[M; i?S ç½ +¦ +?9i KÆ ?² M¨v tm’i ?B M i`QM; ç–m h–M G”TX h–M
ç`M? F?¬M; i? K M;?o iÈB HQ¢B +?mv M t t¬B M¨v M[- /M b Q ?„M M; v +ª +ªM?
iÈB çQÊ+ K¨X

@ *ÁM i?¨M? h?¬M; h?B M- #ªM i?•M +kM; +¦ i?U+ HU+ p¬ +MM;X *¦ `’i M?B m M;
æ M L;mv M M? >¦ 5

h`QM; K„i h–M >ªB .QÆM; K M; i?2Q K°i +?9i w +QÌB F?¦ iBM M´B- M¦B,

@ J’v i?S M¨v M;?2 i?”i H¨ ?mv M /B m F?¦ ;BªB i?Q+?- i?U+ bU `’i F?¦ Hw ;BªBX a
ç M M;mv M +O pä ;Bª b m F?B im Hmv M ç M i`bM? ç° M?’i ç`M? b) iQ€B ç M i?¨
K°i çS i` bÆ bBM?X hÈB HQ¢B +ªM? ;BÈB M¨v- +QB M?Q i?•M i? #` ?Ov- +?d +-
çQÊ+- b m ç¦ ibK FB K K°i i?•M i? i?b K’v +?K+ M,K b m b) H¢B +¦ çQÊ+ K°i i?•M
im Hmv M æ M L;mv M M? >¦ ç M K°i +ªM? ;BÈB M?’i ç`M?- b) +¦ i?B M H¬B T?
+ªM? ;BÈB M¨v- ç½ +¦ çQÊ+ i?U+ HU+ [m€ +QÌM; ç¢B- /M M; v +ª h?B M +kM; Km©

@ h?B M FB T\

h`QM; HÁM; h–M G”T #¶M; M?B M b€M; bO - S?€ hQ€B >Q E?¬M; i?b ?„M i?”i +
L?QM; æ M L;mv M M? >¦ - +MM; pÈB i?B M H¬B T?O tm®M;- `ä `¨M; H¨ M?[M; #Q
im Hmv M i?¨M? iB M i`QM; +?mv M tQ X Í çÌB i`QÈ+ h–M G”T +kM; iWM; iB T t9
M¨v- b m F?B çB iÈB h?B M L;mv M ç¢B HK+- h–M G”T +kM; iWM; M;?o iÈB HBM?
+¦ i? +¦ M;QÌB im Hmv M i?¨M? iB M ? v F?¬M; ç•v\ .M b Q- HBM? ?²M +O h–M G
i?ÌB +ÁM b®M; H¢B Î K°i i? ;BÈB H¢ HšK M¨v- #ªM i?•M M¦ +kM; ç½ M¦B `ä `’i M?

L?QM; i?2Q i?ÌB ;B M i`¬B [m - M;QÌB K¢M? M?’i h–M G”T +¦ F?ª M,M; iB T t9+ c
M?Q ",M; J°M; o•M K¨ i?¬BX L?QM; #¨ i +kM; H¨ M;QÌB- M?bM [m F?¬M; +¦ ;b F?
[m H¨ v m M;?B i K°i +?9i- ç½ ;B¨ i?”i ;B¨ `²B- +ÁM K M; K°i F?m¬M K†i i` im´BX

L?QM; K†+ F i? M¨Q- /M H¨ *?Q i¬M +kM; b) ;B¨ v m- +kM; b) ? Q ? i i?¼ M;mv M

.–M /–M h–M G”T +kM; F?¬M; ?mv M iQÎM; iÈB K’v i?S ?Q p¬ ç¦ M[X L?QM; M;¨
T?B K pÈB H½Q i´ i¬M;- F?¬M; M;Ì H¢B +¦ i? M;?2 ç M HQ¢B +?mv M tQ i?–M F©

•M? K„i h–M >ªB .QÆM; +?Êi b€M; H M- M¦B,

@ E?¬M; b B5 æ9M; H¨ i?B M FB T5 GQ¢B FB T M¢M M¨v H¨ H’v HU+ i?B M ç` t
M?Q F?¬M; B +¦ i? pQÊi [m çQÊ+X L?QM; # M i`QM; i?¨M? h?¬M; h?B M- +¦ M;Q
i¨B pQÊi [m çQÊ+ i?B M FB T

@ oQÊi [m HQ¢B H¬B FB T i?B M ç` M¨v- +?d bÊ b) +¦ çQÊ+ i?•M i? #’i ?O +MM

h–M G”T i?b i?¨Q iU M¦BX

@ æ9M; p”v5 *¦ M;QÌB M¦B i`QM; i?¨M? h?¬M; h?B M- +¦ `’i M?B m ç¢B i¨B pQÊi [m
b m F?B #¼M ?¼ pQÊi [m çQÊ+- F?¬M; # Q H•m HB M #B M K’i- F?¬M; B #B i #

h–M >ªB .QÆM; pW +QÌB pW M¦B,

@ G¢B M¦B iB T- p` +QÌM; ;Bª *?Q i¬M FB K M; p iBM iS+ M¨v- /M M; v +ª M;QÌB
+?mv M tQ X *?Q `^M; b m F?B p` ç¦ðO` p ; b À KM;!ÀÓ#B - +Qp` ç¦b´m20 0`` +

L?[M; i`QÎM; H½Q h?¬B ;B M¨v M¦B tQM;- p K†i F?¬M; FB M M?šM çSM; /”v- çB `
`ÌB çB- +ÁM +¦ ? B H½Q ;B¨ i`–K K†i Qi M¦B- K°i ç€K +,M #ªM +kM; F?¬M; ç h?¬B
çWM; M¦B ç M ç Î i`QM; HÁM;X

æÊB +?Q M?[M; M;QÌB #¼M ?¼ b m F?B ç m çB ` M;Q¨B- i` M F?m¬M K†i h?¬B B
M M i€B t M?- +„M `,M;- ç¬B K„i #„M ` ?¨Q [m M; T?šM M°- M;²B i` M HQM; , M;U

h?€B ;B€K # M +¢M? M? ;B¼M; ?ÄB,

@ " ?¢5 S?ªB `9i #BM? b Q\

@ E?¬M; `9i- iB T iK+ ç€M?- ç€M? K¢M? ?ÆM5

h?¬B E?ÎB H¢M? HMM; M¦B- i`QM; HÁM; +QÌB H¢M?, óæ M /B i i çB- K†+ F M;Q
M? m HQÐM; #¢B +•m i?QÆM;5ô

L; v +ª M?[M; i`QÎM; H½Q + Q + Q i¢B i?QÊM; i`QM; M?¨ ?„M- +kM; ?”M M?Q M?

G¢B [m MY i?€M;- ç€K M;QÌB h–M G”T `®i +K+ /¼+ i?2Q ç¢B H°- K°i çQÌM; ?QÈ
>Q¨M; a 5

hÁ ç¢B i?¨M? i`QÈ+ K†i FB - /QÌM; M?Q +kM; F?¬M; +¦ T?€i bBM? i? v ç´B [m€
F?S- `’i H¨ M;mv M; - T?QM; +€+? +´ tQ 5

hB m >² Gv F?¬M; p¨Q i?¨M? K¨ i`U+ iB T HQÈi p ?² S?QÆM; >Q¨M;- QÈ+ ç`M? pÈ
h?B ok- b m MY M,K ;†T M? m Î i?¨M? >Q¨M; a - b m ç¦ çB >mv M æªQ i? K ;B ;B

h?QÊM; Zm M h?B ok M?bM i?¨M? >Q¨M; a +´ FQM?- i`QM; HÁM; +kM; +¦ `’i M?B
iU p¨Q i` M p B h–M G”T- b¦M; K„i HQm +?mv M- /`m /¨M; M¦B,

@ h–M G”T5 L;QÆB M¦B ;B ;B +¦ i? ç°i T?€ ç M h?B M +’T- p¨ tm’i [m M ? v +?Q

@ *¦ H) +¦- M?Q€M; H M K°i +€B- i +kM; ç½ `ÌB çB MÆB M¨v ? B # M,K `²BX

h–M G”T i`QM; HÁM; ;?B M?È +kM; H¨ ç€K M;QÌB G½M? . Q- >´ p¨ "° o•M u M +M
K’i5

"ÎB pb M?[M; M;QÌB ç¦ KÈB H¨ pQÈM; #”M +?•M +?QM? +O ?„M i` M çÌB M¨vX

hQ¨M #° h? M? GQM; [m®+- ç m M?bM F?¬M; ` ªM? ?QÎM; K¨ +?B M i` M? K M; ç
?B M i¢B i` M /QÈB +ª MQÈ+ H¨ K°i KªM? iB m çB m- +kM; K v HB M KBM? M,K M
p¢M ç¢B [m•M Hm¬M Hm¬M ;B Q +?B M pÈB h•M h–M ç [m®+X >”m +–M p¨ iB T i
+ª ç m ç†i i` M KbM? æ¢B h [m®+X

h?¨M? >Q¨M; a T?²M ?Q M?Q i`QÈ+- h–M G”T +kM; F?¬M; çB ç M h?QÊM; Zm M
T?m +?Q t2 M;U iB M ç M +?¶ F?m M?¨ #¼M ?¼ +Q i`9 Î i?¨M? L K M,K tQ X

J†+ F H¨ h–M G”T- ? v H¨ h?QÊM; Zm M h?B ok- tmv M [m +Y b´ M?bM i?¨M? i?`
t H¢- +kM; +¦ K°i HQ¢B +ªK ;B€+ #WM; idM? b m K°i FB TX

s2 M;U çB iÈB i?¨M? L K- h–M G”T H¢B FBM? M;¢+ T?€i ?B M- p®M pMM; ç’i /•M
K’i F?¬M; i?’vX J¨ ?B M i¢B i? v i? H¨ K°i iQ¨ T?O ç bB m +’T iQ HÈM ;–M M?Q +
çQÌM; M; M; /¼+ p®M +¦5

s2 M;U çB iÈB +´M; +?QM? T?O ç - çdM? ç¢B K¬M + Q +?WM; # KQÆB i?QÈ+- K°
ç¦ +¦ ? B +?[HÈM `²M; # v T?QÊM; K9 õh–M S?Oö5

h–M G”T tm®M; t2 M;U - ?Qi K°i ?ÆB i?”i b•m- H˜K #˜K M¦B,

@ h ç½ i`Î p 5

hB m JMB

.mv L;½ æ°+ h¬M

h€+ ;Bª,hB m æ Q S?QM; GÊB

k9yX *?QÆM; k9R

hQÎM; MB K

"¶M; M?B M K°i ?¢ M?•M çB ` - i`¬M; i?'v K°i M;QÌB ç¨M ¬M; T?QM; iQ M? im'M
Kk K¨m p¨M;- K†+ i` M; T?K+ K¨m H K- ç¬B K„i i`QM; bm®i M?Q MQÈ+- K°i i?•M F
L;QÌB M[i?b +¦ F?m¬M K†i [m®+ b,+ i?B M ?QÆM; F?mvM? i?¨M? F?mvM? [m®+-
/¨B K¨m i`„M;- K€B i¦+ M?Q i?€+ MQÈ+ # v i` M p B- H° ` K°i +?B + +´ b€M; #¦M; M
iB M M[- H"T iS+ M;•v M;¬ i¢B +?¶- M? ;B¼M; ?ÄB,

@ sBM ?ÄB M?` p` iB m i?Q +¬M; iY Km®M ibK B p"v\

@ "° o•M u M +¦ Î ç•v F?¬M;\

h–M G"T KdK +QÌB ?ÄBX

@ sBM ?ÄB M;¨B H¨ \

L;QÌB ç–v iÈ FB M?È iÈB K°i +€B i`mv M i?mv i- ?ÄB i?"i +˜M i?"MX

@ h H¨ h–M H"TX

@ *¬M; *¬M; iQÈ+ ç¢B M?•M5

L;QÌB ç–v iÈ H„T #„T i? M i?Î K°i +•m- M? M? +?•M +?¢v p¨Q i`QM;- pW ?QM; T?

@ *¬M; iQÈ+ ç¢B M?•M ç½ i`Î H¢B5 *¬M; iQÈ+ ç¢B M?•M ç½ i`Î H¢B5

h–M H"T p¨ h?QÊM; Zm M h?B ok ç®B K†i M?bM M? mX h?QÊM; Zm M h?B ok F?¬

@ s2K ` - M[+?O M?•M MÆB M¨v +¦ H) K¶B M;¨v +kM; M;?o iÈB +?¨M; M? X *?¨M;
ç¦- M;?2 i?'v +?¨M; i`Î p - +kM; + Q ?SM; i?¨M? +€B /¢M; M¨v5

h–M G"T iB M i v +?Q M;QÌB ç€M? t2 FB K°i i`,K ?Q¨M; FBK- i`QM; bU +ªK i¢ M;
+QÌB FûQ i v h?QÊM; Zm M h?B ok,

@ L¨M; KÈB H¨ M[+?O M?•M /mv M?'i Î MÆB M¨v5

> B ;Á K€ h?QÊM; Zm M h?B ok çÄ M?Q `€M; +?B m- ç¬B K„i FB m K} HB + M?bM

@ *?d #B i M¦B HÌB M;QM M;¼i- M m i F?¬M; ;B9T +?¨M;- t2K +?¨M; M?Q i? M¨Q

h–M G"T M?bM h?QÊM; Zm M h?B ok +kM; F?¬M; M¦B ;b- i?–K M;?o, óæ•v H¨ i?Ì
+ Q M?'i\ô L;QÌB pÊ ;B9T çÐ i`QÊM; T?m ibK ç¨M #¨ M;?2 ` i?U+ bU +¦ +?9i F?¦
i?"i +kM; ?Q¨M iQ¨M +?SM; KBM?- h?QÊM; Zm M h?B ok +kM; +U+ F€ v m h–M G"
M¨Q +¦ i? M¦B ` HÌB M¨v +?S\

G9+ M¨v iW i`QM; T?O ç - ? B #¦M; M;QÌB ;B®M; M?Q iB +?ÈT #„M ` - i?'v h–M
imv i b„+- ? B M;QÌB +QM ;€B FB p°B çSM; Î i`QÈ+ K†i h–M G"T- +?QM? H¨ "° o•M
pÈB +¬M; +?9 ?Q¨M; i?'i h? M? GQM; [m®+ h`B m h?B M h?B M5

@ h–M G"T5

@ h–M G"T + + 5

h`QM; K„i ? B M;QÌB M? M? +?¦M; /•M; H M K°i i–M; ?ÆB MQÈ+- •K i? M? FB +k
F?¬M; +¦ h?QÊM; Zm M h?B ok Î MÆB M¨v- +?d bÊ ç½ bÈK M?¨Q p¨Q i`QM; HÁM; I

*?mv M çB M¨v +O h–M G"T- +?QM? H¨ ?ÆM # M,K5

æ®B pÈB +QÌM; ;Bª ç°i T?€ h?B M +'T K¨ M¦B- # M,K +?ŠM; [m +kM; +?d H¨ i`QM
+?Q K°i H–M # [m M +?B m b•m- +kM; F?¬M; +?d i`QM; i?ÌB ;B M # M,KX

L?QM; ç®B pÈB M;QÌB i?QÌM; i` M i? ;B M K¨ M¦B- # M,K- HB M +¦ w M;?o ?ÆM

J¶B K°i M;¨v- ç m /¨B H•m ç†+ #B i i?ÌB ;B M iQÎM; MB K i`¨M i` 5

@ h ç½ i`Î p 5

æ•v H¨ +•m ç–m iB M h–M G”T M¦B pÈB +€+ M¨M;- ç²M; /¢M; i`QM; HÁM; h–M H”T
M;´M M; M;- i?–K M;?o i`QM; HÁM;, óG–M M¨v i`Î p - i b) /šM +€+ M;QÌB çB5ô

óh b) i”M ? i F?ª M,M; K¨ i +¦- çB i`Ê ;B9T +€+ M;QÆB- pQÊi [m K°iiÁ M9B + Q
ç M i°i +MM; +¦ i? çB ç M KS+ M¨Q- +ÁM T?ªB t2K bU +® ;„M; +O +€+ M;QÆB `²B

@ æ•v H¨ h?QÊM; Zm M iB m i?Q b Q\

"° o”M u M +?mM; [mv H¨ M;QÌB H,M H°M Î i? iK+ ;BÈB ç½ `'i M?B m M,K- M M `'i
FQ+? ç°M; +O KbM?- H m F?¦2 K„i M¦B,

@ E?B M +¬ +? +QÌB5 h?QÊM; Zm M iB m i?Q `®i +K+ F?¬B T?K+ `²B b Q\ h?”i b
ó.mv L;½ æ°+ h¬M ô çQÊ+ +QTv iW /B M ç¨M GQÆM; aÆM "¢+ UGmQM;aQM" +X+

@ h, +?QM? H¨ "° o•M u M i, i, b Q\

h?QÊM; Zm M h?B ok i?ªM M?B M +QÌB- çB iÈB pÈB p p¬ +MM; T?¦M; F?Q€M;- F

@ h i?QÌM; tmv M M;?2 h–M G”T M¦B p +€+ M;QÌBX G–M M¨v i`Î p - +kM; H¨ pb +

"° o•M u M +kM; H° ` p iQÆB +QÌB- FûQ i v h?QÊM; Zm M h?B ok F?2M,

@ E?¬M; ?´ H¨ M;QÌB +QM ;€B +¦ i? F?B M +?Q ç ç i F?,M; F?,M; F?¬M; i? v
[mª M?B M [m®+ b„+ i?B M ?QÆM;5 h`mv M ó.mv L;½ æ°+ h¬M ô çQÊ+ +QTv iV
UGmQM;aQM" +X+QKV

h?QÊM; Zm M h?B ok iU M?B M H¨ M;?2 ` w iS +® w +QÌM; çB m +O "° o•M u M-

@ h, i, F?¬M; M M F?€+? F?Q `²B- i'i +ª K¼B M;QÌB ç m H¨ M;QÌB K°i M?¨X

L¦B tQM;- M¨M; M?bM b M; h`B m h?B M h?B M +kM; ç½ i`QÎM; i?¨M? ` #° /€M;
+¢M?- +QÌB M¦B,

@ *¬ ?ŠM +?QM? H¨ +¬M; +?9 h?B M h?B M `²B\

J'v M,K M v h`B m h?B M h?B M i?Ov +?mM; F?¬M; i`Î H¢B MÆB F?B M M¨M; i?Q
u M FBM? /Q M? +€+ HQ¢B ?¨M; ?¦ X hmv `^M; `'i Qi F?B tm'i ç–m H° /B M M?QM
?Q¨M; i?'i +¬M; +?9 Î h–M T?O i?¨M? >Q¨M; a - / M? iB M; +kM; `'i p M; /°BX

L;?2 p”v h`B m h?B M h?B M F?) +QÌB K°i iB M;- M¦B,

@ h?B M h?B M #€B FB M h?B ok i, i,- p T?–M +¬M; +?9 K'v M,K i`QÈ+ i ç½ F?¬

æQ¨M M;QÌB ?¨M ?mv M- çB p¨Q # M i`QM;- h–M G”T i?m”M KB M; ?ÄB,

@ >´ p¨ G½M? . Q ç•m\ *¦ iBM iS+ h•v Zm ? v F?¬M;\

"° o•M u M HB + K„i +?,K +?9 M?bM h–M G”T K°i +€B- M? i?Î ` K°iiB M;- M¦B,

@ >´ ç¢B + Hm¬M Hm¬M #”M #`m Km +€+ HQ¢B /QÊ+ HB m- G½M? . Q pšM Î i`Q
>B M i¢B M¨M; K°i M;¨v- M;Q¢B i`W Hmv M ç M- i?b +?QM? H¨ im Hmv M- i?U+ H
Zm - ç½ M?B m M,K F?¬M; +¦ iBM iS+ +O ?„M- +kM; F?¬M; #B iiB m iY M¨v- `®i
M,K M v- ?¨M; M,K i ç m +?Q M;QÌB çQ K°i +?9iiB M +?Q +? K2 +O ?„MX

h–M G”T F?) i?Î /¨B K°iiB M;,

@ *¬ H¨K ç9M; H„KX hB m iY M¨v `'i i?¬M; KBM?- ?ŠM H¨ F?¬M; tªv ` +?mv M b B
h?B M L;mv M æ¢B GK+ HÈM M?Q p”v- Hm¬M +¦ +?¶ +?Q ?„M /mM; i?•M- iBM `^M

*¦ +?9i ` M;Q¨B /U çQ€M +O h–M G”T +?QM? H¨- +¬ ;€B M?Ä h?QÊM; Zm M h?B o
+MM; pÈB "° o•M u M p¨ h`B m h?B M h?B M i`Î i?¨M? K°i T?2- +QM M;QÆB tBM?
K°i +€B- i?ªM M?B M M¦B,

@ *QM ;€B M;QÌB i M¦B +?mv M +?¨M; Î /•v H¨K ;b\ L M H¨K ;b i?b ?½v çB çBX

ó*€B ;b M M H¨K\ hU M?B M H¨ çB t2K G½M? . Q5ô h?QÊM; Zm M h?B ok H¨ M;Q
M;Q¢B i`W h–M G"T- #B i çQÊ+ G½M? . Q [m M i`¼M; M?Q i? M¨QX æQÆM; M?
ç M +O G½M? . Q- ?ÆM M[H¨ pb M¨M; HB M [m M pÈB h–M G"T- +¦ çB K i?S ? B

h–M G"T çSM; H M- +QÌB +QÌB- çB ` # M M;Q¨BX h`QM; h–M T?O iQ M?Q p"v- +•v
?ÁM MQM #° H–m +€+- KMB ?Q +?BK ?¦i- ;B®M; M?Q H¨ ç†i KbM? i`QM; M9B F€
i`QM; HÁM; p¬ +MM; v M ioM?X

>ÆM M[- ?¢ M?•M +O T?O ç - b® HQÊM; `'i QiX h–M G"T i?2Q KMB p` ç M /QÊ
+kM; F?¬M; i? i?'v K°i ?¢ M?•MX h`mv M ó.mv L;½ æ°+ h¬M ô çQÊ+ +QTv iW /E
UGmQM;aQM" +X+QKV

G½M? . Q H†M; H) i`QM; T?ÁM;- K°i K€B i¦+ K K K¢B- HŠM; H†M; `O tm®M; i` M
[m–M €Q i`„M;- ?B M ` i?•M i? Hª HQÈi [mv M `k- F?Q M? +?•M M;²B i` M #² çQ¨

G¬ ?Ä +kM; p¬ +MM; BK H†M;- i? M +OB ç†+ #B i i`QM; ç M H¬- T?€i ` €M? HY
+MM; F?¬ M¦M;- M?QM; G½M? . Q H¢B F?¬M; +¦ #'i +S +ªK ;B€+ ;bX

"ÎB pb #ªM #Q i`+? ç M T?QÆM; +O h–M G"T- G½M? . Q H¢B Hmv M +? ` K'v H
+?¦M; i,M; +QÌM; i?U+ HU+X *?QM? M¨M; `®i +K+ p¨Q K°i M,K i`QÈ+- i?U+ HU+ i
ç¢i iÈB h?B M +'T5

J¨ ?B M i¢B- i?U+ HU+ +O G½M? . Q- Qi M?'i +kM; ç¢i iÈB +ªM? ;BÈB h?B M +'T

.U i?2Q /U çQ€M +O M¨M;- T?ÄM; +?WM; +?d +–M # M,K- M¨M; HB M +¦ i? ç°i T
;BÈB S?€ h?B M5 æ M H9+ ç¦- KÈB t2K M?Q K°i pä ;Bª- +?•M +?QM? ç¢T M?"T ç¢

L¨M; +kM; iQÎM; MB K- p®M iQÎM; ``M; HQ¢B iQÎM; MB K M¨v- b) i?2Q i?ÌB ;B M
M?¢iX L?QM; H¢B F?¬M; M;?o ``M;- iQÎM; MB K ;B®M; M?Q `QÊm- i?ÌB ;B M +¨M

æ M b m ç¦- ?–m M?Q F?¬M; +¦ M;¨v M¨Q H¢B F?¬M; M?È M;QÌB FB X "¦M; /€M;
ç°M; HU+ /mv M?'i F?B M G½M? . Q HB m K¢M; im Hmv M5

æ9M; p"v- +Wm ?"M ç½ F?¬M; +ÁM H¨ ç°M; HU+ K¢M? M?'i ç M¨M; T?'M ç'm- #•v

a m F?B G½M? . Q p"M ?¨M? F?Q iS+ K°i ç¢B +?m i?B M- +?"K `½B KÎ ? B K„i ` X
F?m¬M K†i H¢B tBM? ç T ç°M; HÁM; M;QÌB- H¨M / b€M; #¦M; M?Q M;¼+- K K K¢
[m +¦ +?9i H¢M? ;B€ M?QM; p ç T H¢B F?B M M;QÌB i ?Qi i?Î F?¬M; i?¬M;5

oW `²B M¨M; /QÌM; M?Q M;?2 # M M;Q¨B i`mv M ç M iB M; #QÈ+ +?•M- imv M?B
F?¬M; +ªK ;B€+ çQÊ+ +€B ;b- F?¦2 KB M; H° ` K°i +?9i +QÌB F?´ i?ªM M?B M- i?

*?d H¨ i`QM; HÁM; +¦ K°i HQ¢B +ªK ;B€+ F€ [m€B- +K i? MÆB M¨Q F?¬M; ç9M; +
G½M? . Q +ªK ;B€+ ?¬K M v +kM; +¦ +?9i F?€+ pÈB M;¨v i?QÌM;X

"¶M; M?B M M¨M; [m v ç–m H¢B- M?bM ` +Y - ç¬B i v F?¬M; FbK M´B ?ÆB +¦ +?
`~v,

@ G¨ H¨ M;QÆB b Q\

*€M? +Y F?¬M; K°i iB M; ç°M; KÎ ` - #¦M; /€M; + Q HÈM M? im'M çSM; ç¦- p K†i
. Q,

@ h ç½ i`Î p X

*?B + KB M; ?²M; M?m"M +O G½M? . Q ?ÆB ?ÆB KÎ ` - F?m¬M K†i ?B M H M i?–
HQ¢B i®+ ç° +U+ M? M?- tQ v M;QÌB b M; +?¶ F?€+- M? ;B¼M; H~K #~K,

@ ©Q ;B€+\ L?'i ç`M? H¨ ªQ ;B€+X

hWM; ;B¼i MQÈ+ K„i iW i`QM; K„i G½M? . Q iQ i€+? `ÆB tm®M; T?Q /QÈBX

h–M G"T çB ç M T?Q b m G½M? . Q- ?ÆB ?ÆB /Q /U K°i +?9i- M?QM; pšM ¬K H'v
çQÊ+ i?•M i? G½M? . Q +SM; çÌ `²B H"T iS+ #m¬M; HÄM;- K K M?kM Î i`QM; HÁM

@ h?"i bU H¨ M;QÆB\

@ h?"i F?¬M; i? i?"i ?ÆM5

@ « ¬5

@ sBM H¶B- i p Km°M

G½M? . Q tQ v M;QÌB- i?•M ?bM? K K K¢B /QM? b€i p¨Q h–M G"T- ? B i v ¬K H'v 2
M? M? i?'K QÈi [m–M €Q h–M G"TX E?¬M; Q€M ;B"M- F?¬M; M¦B ? i i•K iQ- +S M'
h–M G"T- +?ªv H i"M ibM?X

L,K M;QÌB- #®M M[K°i M K- +?d bÊ ç•v +kM; H¨ M?[M; +¬ ;€B HB M [m M ç M h–M
K°i H–MX

B +kM; F?¬M; +¦ HÁM; /MM; +ÆK- M;?2 ;B¼M; M¦B i? M? H½M? +O h?QÊM; Zm
+?mv M T?€i bBM? K'v M,K #¼M ?¼ Î i` M >mv M æªQX æ€K M;QÌB "° o•M u M p¨
i?b FBM? ?¬ H9+ i?b pmB KWM;X

a m F?B #B i çQÊ+ h–M G"T p¨ h?QÊM; Zm M h?B ok F?¬M; M;Ì ç m ç½ ç¢i çQÊ+
M;QÌB +QM ;€B G½M? . Q- "° o•M u M +MM; pÈB h`B m h?B M h?B M `®i +K+ #` I
i?¢+?5

h?"i H•m b m- "° o•M u M KÈB +QÌB F?´ M¦B,

@ o®M +ÁM iQÎM; `^M; K'v M,K M v +?9M; i ç m ç¢i iÈB i?U+ HU+ h?B M +'T- H¨
H¢B F?¬M; M;?o `^M; +€+ M;QÌB «B5

h?QÊM; Zm M h?B ok i?ªM M?B M +QÌB- M¦B,

@ *MM; +?9M; i çB >mv M æªQ çB5 Í ç¦ b) i,M; iB M M? M? ?ÆM5

L¦B tQM; M?bM p T?Q h–M H"T,

@ *?¨M; i?'v b Q\

" +¬ ;€B F?€+ +kM; H° ` w ç°M;- "° o•M u M +¦ +?9i /Q /U M¦B,

@ L m +?9M; i ç m çB- i¨B T?9 iQ+? Hkv K'v M,K M v- +?ŠM; T?ªB H¨ +¦ +?9i ç€M

h–M G"T F?¬M; FbK M´B +QÌB M¦B,

@ h` M >mv M æªQ- +kM; +¦ +Æ ?°B +?Q +¬ ç¢B i`B M i?•M i?OX >ÆM M[M?[M; i
K„i +?9M; i - +?ŠM; [m H¨ K•v # v i?¬BX

hB m JMB

.mv L;½ æ°+ h¬M

h€+ ;Bª,hB m æ Q S?QM; GÊB

k9RX *?QÆM; k9k

*?°i /¢ b Q\

•M? K„i "° o•M u M ?ÆB ªK ç¢K- H"T iS+ T?ªM SM; H¢B Km®M M¦B i?b ç½ i?'v h?
i`€+?- i`ÊM K„i HB + h–M G"T K°i +€B- +QÌB M¦B,

@ "° i, i, çWM; M;?2 ?„M M¦B ?QÆm M¦B pQÊMX oÈB i?B M T?9 #m¬M #€M +O i, +
M?'i HQm5 *€+ ;B i°+ i` M >mv M æªQ T?–M HÈM ç m +?mv M im pä ç¢Q- H'v M,
M,K- M?'i ç`M? b) çQ h–M ;B H M i?¨M? i? ;B i¨B T?9 M?'i HQm5

"° o•M u M +QÌB ªK ç¢K- +¦ +?9i i?QÆM; +ªK M¦B,

@ h M¨Q +¦ iQ +€+? [mªM Hw i¨B T?9 +O h–M ;B +?SX h +ªK i?'v- i Î H¢B ç•v +A

h?QÊM; Zm M h?B ok +¦ +?9i i`€+? +S HB + M?bM h–M G”T- w #ªQ h–M G”T M? M

h–M G”T +QÌB F?´ M¦B,

@ æQÊ+ `²B- "° i,- +S t2K M?Q i M¦B #”v çBX h?U+ ` H¨ pb h–M ;B pW KÈB iB T
;BÈB- M m i?U+ bU i, i?Q+?- i?b M,K [m®+ ;B FB ç m ;B Q +?Q i,5

@ 5

"° o•M u M- G½M? . Q p¨ h`B m h?B M h?B M ç m F?¬M; i? iBM çQÊ+ FBM? ?¬ K°
M?bM h–M G”TX

"° o•M u M +kM; ç½ [m M K’i +ÆM iS+ ;B”M- FBM? ?¬,

@ oB + M¨v- b Q +¦ i? \ E?¬M; T?ªB H¨ i?U+ +?S\

h–M G”T +QÌB M¦B,

@ h’i M?B M H¨ i?”iX h?U+ ` h?B M h?B M ?ŠM H¨ #B i- /M H¨ ?Q¨M; i?’i h? M? C
HU+ F?®M; +? b m HQM;X *€+? KQÌB M,K H¢B T?ªB M°T H M K°i HQÊM; i¨B p”i M

"° o•M u M M;?B M;Ì M?bM h`B m h?B M h?B MX h`B m h?B M h?B M M;?B M; ç–m

@ .QÌM; M?Q ç9M; p”vX h +ÁM M?È `ä KÈB i`QÈ+ ç•v +¦ H–M iWM; M;?2 T?K ?Q¨M
M?B m iB M i¨B- +ÁM +¦ +€+ HQ¢B /QÊ+ HB m- M¦B H¨ T?ªB K M; iÈB +?Q +€+ H½
`’i M?Ä M M F?¬M; `ä- M?QM; b m HQM; ?Q¨M; i?’i +¦ i? HU+ /mv i`b H¨ +?mv M

@ oB + M¨v +kM; i?”i F?¦ iBM5

"° o•M u M FBM? M;¢+- M¦B pÈB G½M? . Q,

@ . Q . Q- i`QÈ+ ç•v +?ŠM; T?ªB b®M; i`QM; ;B i°+ i?–M #Q b Q\ E?¬M; M;?2 M¦

G½M? . Q ?ÆB H„+ ç–m- i?ªM M?B M M¦B,

@ :B i°+ i #ªM i?•M F?¬M; iQM? H¨ HÈM- ?ÆM M[i?ÌB çB K ;†T +?mv M F?¬M; K
+?mv M M¨vX hmv M?B M- M;?o ç M +kM; F?¬M; F€ [m€BX h` M h?B M L;mv M ç¢
?ÆM M[- ç` T?QÆM; M?Q >mv M æªQ +kM; +U+ F€ M´B / M?X _’i M?B m ;B i°+
pQÆM; i`B m i? iK+ +kM; H¨ #bM? i?QÌM;X

G9+ M¨v- "° o•M u M KÈB +¦ T?–M iBM iQÎM;- M?QM; pšM +¦ +ªK ;B€+ F?¦ +?’T M?
h–M G”T- M¦B,

@ *?Q /M H¨ i? - +?ŠM; H) HÌB M;QÆB M¦B M?’i ç`M? H¨ çQÊ+ b Q \

@ æQÆM; M?B M- ?„M M? - ?B M ;BÌ H¨ #ªQ #®B +O i h–M ;B ç¦5

h?QÊM; Zm M h?B ok M¦B iÈB h–M G”T HB M FB m M;¢QX

>ÆM M[- pb #B m ?B M `°M; HQÊM; +O h?QÊM; Zm M h?B ok- F?B M "° o•M u M
h?B M +kM; `’i +ªK FQ+?- +kM; F?¬M; i? F?¬M; bBM? ` +ªK ;B€+ iU iB- +ªK i?’
h–M G”T +¨M; M;¨v +¨M; HÈM- +?Q /M ?¼ +¦ HB m K¢M; +kM; F?¦ i? çm´B i?2QX

æ•v F?¬M; T?ªB H¨ p’M ç p +ªK ;B€+ i?’i #¢B- K¨ +¨M; M?B m ?ÆM H¨ bU bÊ ?½B

"ªM i?•M KbM?- i?U+ bU tSM; ç¬B pÈB ?„M b Q\

hmv M?B M- i K M[+kM; F?¬M; T?ªB HQ¢B M;QÌB / /¨M; M?”M i?m X a•m i`QM; M
+?d H¨ +?mv M i`QM; M?€v K„i K¨ i?¬B- `’i M? M? ç½ çB m +?dM? H¢B çQÊ+X

"° o•M u M M? ;B¼M; M¦B,

@ L m `ÌB MÆB M¨v çB- p”v bªM M;?B T M¨v +kM; +–M ;B Q +?Q K°i M;QÌB +¦ i? iB
i?b ç•v +kM; H¨ M?B m M,K i•K ?mv i +O i p¨ h?B M h?B MX

h–M G”T ;”i ;”i ç–m- F?¬M; M¦B iB T HÌB ;b F?B M "° o•M u M i?QÆM; i•KX J†+ F
"° o•M u M +kM; H¨ K°i F€ i¨B #m¬M #€M- M;QÌB M?Q p”v ç M¨M; iÈB K¬B i`QÌM; ;
M?Q +€ ;†T MQÈ+5

@ o”v ;B Q +?Q ç¢B + >´ çQÊ+ F?¬M;\ h–M G”T- M;QÆB i?’v b Q\

"° o•M u M M¦B tQM;- ç¬B K„i [mv M `k /WM; i`QÈ+ K†i h–M G”TX

@ >´ ç¢B + \ *?ŠM; H) ?„M F?¬M; çB +MM; +?9M; i b Q\

h–M G”T bYM; b®iX G–M M¨v ?„M i`Î p i?U+ bU H¨ +¦ i•K iQ +?m˜M #` çQ M?[M;
o T?–M mv ?B T +O h?¬B ;B - h–M G”T +kM; F?¬M; [m€ ç wX h` M >mv M æªQ M
+?Q ?ŠM ç½ +–M T?ªB ç`M? +Q Î i?¨M? S?QM; a X

G’v i¨B HU+ i`QÈ+ K„i +O h–M ;B - iMv iB M Î ç•m +kM; +¦ i? M? M? +?¦M; KÎ ` K

h–M G”T #¶M; M?B M M?È iÈB >´ ç½ iWM; M¦B,

@ æÌB M¨v F?¬M; +¦ i•K M;mv M [m€ HÈMX JQM; QÈ+- +kM; +?d +¦ #®M +?[K¨ i?

h–M G”T M;?o p”v- F?¦2 KB M; #¶M; M? +? H M i?¨M? K°i MK +QÌBX >„M M?È iÈ
?”m +O >´- +ÁM +¦ H–M ç–m iB M ;†T K†i +O ? B M;QÌB- ?„M ç½ M?„+ M?Î KbM
FB H¨ F HW çªQX

*kM; F?¬M; #B i u H½Q +¦ ç°i T?€ ç M +ªM? ;BÈB S?€ h?B M F?¬M;X L¦B ;b i?b +
+?9i- +¦ H) +¦ i? i`Ê ;B9T H½Q K°i Qi5

L;?o ç M M?[M; +?mv M i`QM; [m€ F?S- imv `^M; +?d KÈB p¨B M,K [m çB- M?QM;
pW #WM; idM? /”v b m +ª K°i i? ? X

"° o•M u M ;”i ç–m,

@ >´ ç¢B + +kM; F?¬M; +¦ ç•v- K¨ b®M; i`QM; F?m M;QÌB ;B¨m- Km K°i F?m M?
Kšm ?„M iÈBX >mvM? ’v ç½ +QÈB K°i i? iY- ?B M ;BÌ i? iY ?„M ç½ +¦ #–mX E?¨
[m i’i +ª ç çB pÈB +?9M; i F?¬M;\

@ L¨v- M¨v i?b

h–M G”T i?–K M;?o- i i? K p¨Q- i®+ ç° +kM; [m€ M? M? çBX

G½M? . Q M;˜M; ç–m- iB M; M¦B i`QM; i` Q K¨ H¢M? HMM;,

@ L;QÆB çB K°i K¢+? p¨B M,K- B K¨ #B i +?WM; M¨Q i?b M;QÆB KÈB p X L;QÆB
+QÈB pÊ bBM? +QM ? v b Q\

óæQÊ+ `²B- Q€M MB K iQ+? iK +m®B +MM; +kM; çQÊ+ T?¦M; ` `²B ç•vô- h–M G”T

@ s2K ` +ÁM T?ªB çQ ç M +?Q >´ ç¢B + K°i T?–M ?”m H M[5

"m´B +?B m +MM; M;¨v- h–M G”T K M; i?2Q h?QÊM; Zm M h?B ok- ? B M;QÌB /„i i
i` M +QM çQÌM; i`QM; i?¨M? >Q¨M; a - +ªK ;B€+ i?QªB K€B i`QÈ+ M v +?Q iWM;
M;¨v im Hmv M- ?ÆM M[MÆB ç¦ +QÌM; ;Bª M?Q K•v i` M i`ÌB- +?Q /M ? B M;QÌB
M¦B- +ÁM +?Q ç¢i iÈB +ªM? ;BÈB +¦ i? H¨K i?2Q w KbM?X

J¨ ;B[i? iK+ ;BÈB M¨v- çQ K„i M?bM ç–v çQÌM; ç m H¨ M;QÌB i?QÌM;X *€B ;¼B
ç•v H¨ +¦ i? M?bM i?’vX

@ h–M G”T- ?mvM? M¦B M¦B HÌB +O H½Q i´ >ªB .QÆM; M¦B +¦ T?ªB i?”i F?¬M;\
i²M i¢B M?B m çB m i?–M #Q F?¬M; #B i M?Q p”v b Q\

> B M;QÌB M? M?¨M; #QÈ+- F?¬M; ç w iÈB €M? K„i FBM? /B K +O M;QÌB [m çQ

@ >mvM? i?’v ?ŠM H¨ i?”iX

æ®B K†i pÈB h?B ok- h–M G”T +?Q # Q ;BÌ M¦B +?Q +¦ H - +QÌB M¦B,

@ Jm°B M;?o t2K- +?®M i?–M #Q FB Km°B F?¬M; i?'v i?–M F€ b Q\ *¦ T?ªB +¦ +ª
K°i +,M T?ÁM; #Q ˜M i` M h?B M L;mv M ç¢B HK+ F?¬M;\ a m F?B çB p¨Q i?b F?¬

@ L;?2 ?mvM? M¦B i?"i bU H¨ +¦ +ªK ;B€+ M?Q p"vX h`QÈ+ FB +kM; iWM; M;?o-
iWM; M;?2 M¦B M?Q p"vX L;?o iÈB i? ;BÈB M¨v i?"i ;B®M; M?Q Km°B çSM; ;B[K
+kM; F?¬M; ç M +m®B ç¢B HK+X

h?QÊM; Zm M h?B ok M?È iÈB [m€ F?S- #¶M; M?B M M? ;B¼M; M¦B,

@ h–M G"T- Km°B `'i M?È Kšm i?•M p¨ T?K i?•MX Jm°B F?¬M; #B i +m°+ çÌB M¨v
? v F?¬M;X

h–M G"T +ªK ;B€+ çQÊ+ #¨M i v h?QÊM; Zm M h?B ok ç M; M„K i v KbM?- M? M„
iB M; M?QM; F?¬M; ç¨M? HÁM; çª FQ+? M¨M;- M¦B,

@ Jm°B t2K- pW `²B +?9M; i ç m M¦B- h?B M L;mv M æ¢B HK+ `'i i?–M F€- F?¬M
çB H–K p¨Q K°i MÆB i?–M #Q M¨Q ç¦- +ÁM +?Q ibK çQÊ+ çQÌM; p ç¦ i?¬BX >mvM
Km°B b) M?bM i?'v ?¼5

h?QÊM; Zm M h?B ok ;"i ;"i ç–m- /`m /¨M; M¦B,

@ S?m [m•M- +?¨M; i?"i i®i- çÌB M¨v ;†T çQÊ+ +?¨M; H¨ K v K„M HÈM M?'i çÌB h?

h–M G"T M;?B M; ç–m- M;„K ;QÆM; K†i i`QM; bm®i M?Q M;¼+ +O h?QÊM; Zm M

@ æ•v +kM; H¨ çB m ?mvM? Km®M M¦B pÈB Km°B5 h?B ok- ;ª +?Q ?mvM? M?û5

a„+ K†i h?QÊM; Zm M h?B ok H"T iS+ çÄ #WM;- ?²M; ç M i"M K M; i BX a„+ K†i
M?Q MQÈ+ /WM; i`QÈ+ K†i h–M G"T- M? ;B¼M; ?ÄB,

@ h?"i p"v +?,M;\

h–M G"T ;"i K¢M?,

@ G–M M¨v iÈB M?¨ Km°B- ?mvM? HB M ç M;?` +–m ?¬M i`QÈ+ ;B ;B Km°B5

@ o•M;5

h?QÊM; Zm M h?B ok imv `^M; p¬ +MM; i? M i?MM;- M?QM; pšM +® ;„M; ;"i ç–m-
i?–K M;?o, óh?U+ ` +?Q /M ?mvM? F?¬M; +–m ?¬M- çÌB M¨v- Km°B +kM; +?d H¨

h?QÊM; Zm M ;B - F?B h–M G"T p¨ h?QÊM; Zm M h?B ok ç°i M?B M i`Î p i?b p¬ +
tm®M; /QÈB ;¨ # v +?¦ bO 5

h?QÊM; Zm M "'i >¬B ç½ [m2M pÈB pB + h–M G"T F?¬M; +¦ Î i?¨M? >Q¨M; a - +?
+¨M; H¨K +¨M; ´M ç`M?X >ÆM M[h?QÊM; Zm M ;B ?B M ;BÌ +kM; ç½ i?¬M; [m
M;²B +?mM; +?B M imv M pÈB h•M ?Q¨M; h`B m hBM? >ªB- i?¨M? +¬M; ç–m M?"T
>B M ;BÌ +QB M?Q +kM; F?¬M; i²BX

"¼M ?¼ ;–M M?Q ç½ [m M K'i- ;B i°+ KbM? +ÁM +¦ K°i +¬ ;€B ç½ iB M M?"T MÆ
[m M çB h–M G"T FB ç½ iWM; K M; iÈB +?Q h?QÊM; Zm M ;B # Q T?B M iQ€B p¨

*?Q M M- F?B ? B M;QÌB i`Î p - F?B M +?Q +ª h?QÊM; Zm M ;B ç m +ªK i?'v p¬ +

J°i b® + Q i–M; h?QÊM; Zm M ;B - F?B i?'v h?QÊM; Zm M h?B ok +ÁM K M; i?2Q
M¨v F?B M h–M G"T p¨ h?QÊM; Zm M h?B ok ? i bS+ ?Q¨B M;?BX

> B M;QÌB M¦B i?ŠM; Km®M ;†T H½Q ;B iY h?QÊM; Zm M h?B iX æ®B pÈB M;QÌ
i`QM; HÁM;X .M b Q i?b F?¬M; H•m b m ?¼ +kM; b) `ÌB çB- iW M v p b m +?d bÊ

J°i F?B ç½ M?Q p"v- +–M ;b T?ªB #B m ?B M i?•M i?B i H¨K ;b- +ÁM T?ªB ç„+ i°B

>B M ;BÌ- i`QM; K„i h–M G"T- h?QÊM; Zm M ;B +?d H¨ K°i +QM FB M K¨ i?¬B- +,M
+?'T M?†i pÈB ?¼X

E?¬M; H•m b m- h?QÊM; Zm M h?B i tm'i ?B M i`QÈ+ K„i ?¼X L?bM i?'v h?QÊM;
H - b•m i`QM; ç¬B K„i H½Q +kM; ?B M H M bU t'm ?´X hmv M?B M- ;BÌ T?9i M¨v h
ç–v K†i- H¨K ;b +ÁM +¦ i•K iQ [m M b€i ;B ;B KbM?X

@ :B ;B - h?B ok ç½ [m v p ;†T M;QÌB ç•vX

h?QÊM; Zm M h?B ok M¦B tQM;- pMB ç–m p¨Q M;U+ h?QÊM; Zm M h?B iX hW M?
;B M¨v- M¨M; p®M F?¬M; i? b®M; iÈB ?¬K M v- ç½ bÈK #` +?Q H¨ [m€B p"i K¨ ;B

@ h?B ok- +?€m M;Q M- +m®B +MM; +kM; i`Î p `²B- ;B ;B i?U+ bU `'i + Q ?SM;5

h?QÊM; Zm M h?B i M;? M M;¨Q M¦BX

J¨ H9+ M¨v h–M G"T ç½ i?ª ` hB M h?B M hY E?Q- # Q T?O iQ¨M #° iW i` M tm®M
+ K çQ M F?¬M; +¦ ç°M; ioM? M¨Q +¦ i? [m K„i ?„MX

"ÎB pb h–M G"T `'i M;¢+ M?B M- M?[M; M;QÌB M¨v- €v M€v +€B ;b\ *?°i /¢ b Q\

hB m JMB

.mv L;½ æ° + h¬M

h€+ ;Bª,hB m æ Q S?QM; GÊB

k9kX *?QÆM; k9j

o¬ HB K bd

@ S?K i?•M- h?B ok M¨M; ç½ p - +?9M; i M M H¨K +€B ;b #•v ;BÌ\

:B¼M; M¦B h?QÊM; Zm M >B M ok p M; H M i`QM; ç–m h–M G"T- ?„M H¢M? HMM
M?B M H¨ +¦ [m,5

@ *€B ;b H¨K b Q #•v ;BÌ\ *¦ i? H¨K b Q #•v ;BÌ\ L¨M; H¨ +QM +€B h?QÊM; Zm M ;
+?9M; i M?Q i? M¨Q\

hB M; M¦B +O h?QÊM; Zm M "'i >®B +¦ p¨B T?–M M¬M M¦M;- H¢B M¦B i? K,

@ E?¬M; M;?o iÈB i?^M; +QM ?Q M; h–M G"T FB pšM ibK çQÊ+ h?B okX hmv M?B
+?9M; i 5 *?d +–M F?¬M; B i`QM; +?9M; i M¦B ` +?mv M FB i?b #¼M +?9M; pol

@ L?QM; ;B ;B i?b b Q\

h?QÊM; Zm M >B M ok +?–M +?Ì ?ÄBX

@ G½Q ;B iY\ G½Q +kM; F?¬M; M¦B ` 5 >W- pb HQ H„M; +?Q ;B i°+ i - H½Q ;B
` +?mv M ibM? +? K +O h?B ok ç•m5

hB M; M¦B +O h?QÊM; Zm M "'i >®B i`¨M M;"T •K H½M?,

@ >ÆM M[- +? K h?B ok F?¬M; +¦ ç•v- ç¦ H¨ bU i?"i5 æ®B T?QÆM; çQ iÈB HQ
M¦B H¨ +?Q h?B ok- M?QM; h?B ok F?¬M; +¦ ç•v- +?Q /M +¦ i?b M¦ +kM; H¨ +QM +?
ç M M¨v K°i KbM? M¦ +¦ i? ,M ? i b Q\ :B i°+ Mm¬B M¨M; i HÈM M?Q p"v K'i # Q
;B i°+ M¨v M¨M; +®M; ?B M K°i +?9i F?¬M; T?ªB H¨ pB + ?B M M?B M b Q\

@ L?QM; HÐ ;B ;B M¦B `

hB M; M¦B +O h?QÊM; Zm M >B M ok i`¨M M;"T Q€M ç°+ M¦B,

@ S?K i?•M- M?¨ +?9M; i F?¬M; T?ªB +ÁM K°i Qi F`+? ç°+ b Q\ æ°+ +? i h–M G'
b Q5 æ°+ M¨v ç M +ª + Q i?O h?B M +'T +kM; F?¬M; +?`m çQÊ+ K°i F?„+X h–M G
pä ;Bª h?B M +'T i?¬BX

h`QM; T?ÁM; v M H†M; K°i H9+ H•m- +m®B +MM; h?QÊM; Zm M "'i >®B KÈB i?Î /'

@ > v H¨ i?¬B çBX *? K h?B ok ç½ ;†T #'i ?¢M?- M¦B i? M¨Q M¨M; +kM; H¨ +?€m
+kM; H¨ M K iY /mv M?'i +O M¨M;- M?¨ +?9M; i ç½ `'i +¦ H¶B pÈB h?B ok `²BX

@ L m ç½ +¦ H¶B pÈB h?B ok `²B i?b M?B m i? K K°i +?9i M[+kM; i? 5 h?2Q +Q
?Q¢M- F?¬M; #^M; M; v +ª M¨M; +kM;

"®T5

h?QÊM; Zm M "'i >®B ?mM; ?,M; i€i +?Q çS +QM KbM? K°i +€B- b m ç¦ +ª ;B"M M

@ a9+ bBM?5 h?B ok H¨ Km°B Km°B +O M;QÆB ç¦5 G½Q iY b Q H¢B +¦ i? bBM?
M?Q M;QÆB- M;QÆB +9i ` M;Q¨B5 *ÁM M[- M m M;QÆB /€K +¦ +?9i i•K iQ ;b- ç
pÈB M;QÆB5

@ æ€M? çB- +? ç€M? +? i +QM çB5 *QM +?QM? H¨ i?Q+? h?B ok ç¦- i?b b Q\ hW
+?ŠM; bÊ H9+ +€+ M;QÌB ;¼B M¨M; H¨ [m€B p"i- M?QM; K¨ +QM i?Q+? M¨M;5 *?Q

hB M; ;–K ;W +O h?QÊM; Zm M >B M ok p M; H M i`QM; K"i i?'i- çB M +m²M; ?¬ I

@ *€+ M;QÌB F?¬M; +?Q +QM +?ÆB çM pÈB M¨M;- b m ç¦ çÊB F?B # M? +O h?B
M;QÌB +ÁM Km®M ?B M M¨M; +?Q ?Q¨M; i?'i- H¢B +ÁM Km®M çQ M¨M; +?Q M;QÌ
+ªK i?K +O M¨M; # Q ;BÌ\ >W- M m +QM F?¬M; +?B K çQÊ+- i M b9+ bBM? h–M G
iQÎM; çQÊ+5 >¬K M v i`W F?B +? ç€M? +? i +QM çB- #^M; F?¬M; +QM M?'i ç`M
*QM M?'i ç`M? T?ªB ç°+ +? i ?„M5

"®T5 "®T5 "®T5

h?QÊM; Zm M "'i >®B K°i ?ÆB i€i +QM i` B KbM? # #®M +€B- H¢B i?'v h?QÊM; Zm
KB M; M?QM; pšM [m"i +QÌM; çSM; v M ç¦ M?bM KbM?X

h?QÊM; Zm M "'i >®B M•M; i v H M- +m®B +MM; +kM; F?¬M; ç€M? M®B M[- +,K

@ a9+ bBM?- M;QÆB +?QM? H¨ i M b9+ bBM?5 L;QÆB Î M;mv M i`QM; M¨v +?Q i

@ S?K i?•M M;QÌB M;?o H¢B çBX h–M G"T p¨ h?QÊM; Zm M ;B +¦ K•m i?mšM `'i b
?„M #B i i?b ?„M +?„+ +?„M b) ;•v b¦M; ;B¦- ç M H9+ ç¦ i?b +€B F?€+ F?¬M; M¦B-
M;QÌB +kM; F?¦ ;B[çQÊ+5 G½Q ;B iY p®M ç½ # M? ?¼- K°i F?B K¨ +?mv M tªv `
K½M pÈB +?9M; i F?ŠM; ç`M? b) KQÊM +Æ ?°B M¨v K¨ i`9i ;B"M5

h–M G"T ?QT K„i- F?¦2 KB M; F?¬M; M;WM; ?B M H M MK +QÌB H¢M?X

G½Q ;B iY h?QÊM; Zm M h?B i p®M i`QM; HÁM; +¦ [m,- F?¬M; /€K ç®B K†i pÈB h
Zm M h?B ok F?¬M; M;WM; ?ÄB +?mv M K'v M,K [m +O M¨M;X

h?QÊM; Zm M "'i >®B /Q /U ?²B H•m- +„M +?†i `,M;- +m®B +MM; M?Q ?¢ çQÊ+ [m

@ L;QÆB +?Q H¨ i F?¬M; ?"M i?^M; +QM ?Q M; h–M G"T FB b Q\ L,K ç¦ ?„M F?B
E?B M h?QÊM; Zm M ;B ;–M M?Q i`Î i?¨M? i`Á +QÌB +O +ª i?¨M? >Q¨M; a 5 *kM
p"v- i HB M /MM; ç°+ ;B i ?„M5 L?bM t2K H½Q ;B iY H¨ # M? pU+ +QM i` B M¨v- ?

h`QM; K"i i?'i +m®B +MM; +kM; i`mv M ç M iB M; +QÌB i`¨M M;"T Q€M ç°+ p¨ ç„+
ok- +„M `,M; H~K #~K,

@ h–M G"T- M;QÆB F?¬M; i? iQÎM; çQÊ+ ç•m- +?mM; [mv +kM; +¦ K°i M;¨v- M;QÆ

L;?2 ç M ç¦- h–M G"T ç½ F?¬M; +ÁM +–M T?ªB M;?2 i? K ;b M[- ?„M M;~M; ç–m-
Zm M h?B ok- M¦B,

@ h?B ok- +?9M; i çB i?¬BX

h?QÊM; Zm M h?B ok ç M; ç„K +?bK i`QM; pmB bQÈM; çQÊ+ ;†T H¢B M;QÌB i?•M
M Q M Q- M;~M; ç–m- ç¬B K„i +ÁM YM; çÄ- ?ÄB,

@ G¨K b Q p"v\ ob b Q T?ªB çB\

@ oB + M¨v- B- h–M G”T +ÁM +¦ +?9i Q€M MB K pÈB M?¨ +?9M; i - pB + M¨v +kM;

h?QÊM; Zm M h?B i t’m ?´ +QÌB +QÌB- M¦B,

@ G9+ i`QÈ+ i pb ç°i T?€- /Si F?Q€i ç i?9+ i?9+ +QM H¨K ;B +?O- +¦ +?9i F?¬M
+¦ H) h–M G”T ?B M ;BÌ +ÁM M?ÈX

@ \a Q +¦ i? M?Q p”v\ "¼M ?¼ /U p¨Q +€B ;b

h?QÊM; Zm M h?B ok M;?2 tQM; H”T iS+ çSM; /”v- F?m¬M K†i #„i ç–m H¢M? /–MX
b•m p ;B ;B - ?¬K M v i?U+ ` M¨M; +kM; ç½ bÈK +¦ +ªK ;B€+ H¨ ;B ;B ?ÆB #’i
+kM; H¨ M;QÌB i®i pÈB M¨M; M?’i iW M?Ä iÈB HÈMX L m M; v +ª ;B ;B +kM; +¦ i?
ç®B pÈB h?QÊM; Zm M h?B ok HÈM ç M +?WM; M¨Q5

@ > ? - h?B ok- +QM F?¬M; +–M ;’T- i?”i bU F?¬M; +¦ ;bX BX L m h–M G”T F?¬M
p H¢B h–M T?O +kM; i®iX >¬M bU +O +€+ +QM HB M ç ;B ;B ç M ;B9T +€+ +Q

@ G½Q ;B iYX

h–M G”T i?m ?²B p K†i iQÆB +QÌB i` M K†i- i?ªM M?B M +?†M HÌB h?QÊM; Zm M

@ h?QÊM; Zm M ;B K°i p¨B M,K M[- b) i`Î i?¨M? ç M?’i ;B i°+ h? M? GQM; [m®+
i?O M?B m M?Q K•v\

a„+ K†i h?QÊM; Zm M h?B i +?Êi #B M ç´B- H”T iS+ H„+ ç–m +QÌB F?´ M¦B,

@ L¨Q +¦ F?Q i`QÆM; M?Q p”vX h` M çÌB M¨v M;¼ ?´ i¨M; HQM;- çWM; M¦B M?[M
h? M? GQM; [m®+ M¨v B /€K M¦B F?¬M; +¦ + Q i?O i?U+ HU+ K¢M? K)\ *?d /U p¨
T?K h?B ok # M i?QÎM; FB t t F?¬M; çOX L;QÆB t2K h•M h–M ç [m®+ +QÌM; ç¢
M?B m p¬ b® F 5 J¨ h?QÊM; Zm M ;B +?9M; i M?B m H„K +kM; +?d +¦ KQÌB K¨ i?

E?¦2 KB M; h–M G”T M´B H M bU +?•K +?¼+- b m ç¦ M¦B b M; +?mv M F?€+,

@ o®M H–M M¨v p½M #®B p¨ h?B ok H¢B ç•v- ç9M; H¨ Km®M i?,K M;¨B- b m ç¦ iW
ok +?Q p½M #®B- p½M #®B KÈB +¦ i? +Y ?¨M? ?¬M H pÈB h?B okX æ²M; i?ÌB-
h?B ok- b) +?B m +® M¨M; +ª çÌB M¨v5 hmv M?B M- ?B M ;BÌ t2K ` +kM; F?¬M; +
+?m˜M #` ;B’m /B K i p¨ h?B ok ç M # Q ;BÌ\

h?QÊM; Zm M h?B i +SM; ?¼M; M?bM p K†i #bM? ioM? +O h–M G”T- +Æ K†i ?Æ
æ¬B K„i H½Q H¢B çÄ ?²M;- MQÈ+ K„i +?ªv /¨B M¦B,

@ h?B ok5 :B ;B ;B ;B i?”i tBM H¶B +QM5

h?QÊM; Zm M h?B ok #` HÌB M¦B #’i i?bM? HbM? +O ;B ;B F?B M +?Q +?•M i v
HÁM; M¨M; +kM; /•M; H M K°i /U +ªK t’mX æ¬B K„i tBM? ç T M?bM +?ˆK +?ˆK h?Q
h–M G”T- ?ÄB,

@ B +¦ i? +?Q i #B i- `®i +K+ ç½ tªv ` +?mv M ;b F?¬M;\

h–M G”T i? M M? - çSM; /”v- ¬K h?QÊM; Zm M h?B ok p¨Q HÁM;- +ªK M?”M çQÊ+
M? X >„M ?B m çQÊ+ +¬ ;€B i?¬M; KBM? M¨v- M?’i ç`M? ç½ w i?S+ çQÊ+ çB m ;b

h–M G”T M? ;B¼M; M¦B # M i B h?QÊM; Zm M h?B ok,

@ h?B ok- +¦ K°i b® pB +- Km°B +–M T?ªB +?m˜M #` i®i i•K HwX

@ *?mv M ;b\ Jm°B b Q T?ªB +?m˜M #` i•K Hw\ Jm°B b Q T?ªB +?m˜M #` i®i i•K H

h?QÊM; Zm M h?B ok M;˜M; ç–m- ç¬B K„i çšK H K¬M; HmM; çB K ç¢K ç€M; v m M
K°i +QM K Q M?Ä v m ÈiX aU bÊ ?½B i`QM; K„i M¨M;- #B m ibM? HQ H„M; F?B M M
ç m HÁM;X

:BÌ T?9i M¨v h–M G”T M?Q +¦ +ªK ;B€+ #` ç Q +„i p¨Q iBK- imv `ˆM; bÈK ç½ M;?o ç
K h?B ok +?Q p - H¢B F?¬M; +¦ +?9i iBM iS+ ;b- +?d bÊ ç½ ;†T T?ªB #’i i`„+X L?
+¦ F€ iQ+?X

æ +?Q h?QÊM; Zm M h?B ok p®M F?¬M; +¦ ibM? i?QÆM; +O +? K iW M?Ä +kM; ;®B +? K - ç•v H¨ ;B'+ K°M; i`QM; HÁM; h–M G"TX

L?QM; i?"i F?¬M; M;Ì bU i?"i H¢B i¨M F?®+ ç M i? - +¨M; F?B M +?Q M;QÌB i +ª i +ªK i?'v +?•K +?¼+ +?QM? H¨ h?QÊM; Zm M ;B F?¬M; M;Ì H¢B p¬ bd M?Q i? - +O +? K h?QÊM; Zm M h?B ok- b m ç¦ /äM; /¢+ M¦B h?QÊM; Zm M h?B ok M M p

h` M çÌB M¨v +ÁM +¦ B p¬ bd ?ÆM #¼M ?¼ ç•v\ *®M; ?B M- +kM; T?ªB H¨ + K i•K +?Q h?QÊM; Zm M h?B ok- M; v pª /B p"i +? K ` b Q +kM; F?¬M; M?bM i?'v i?b +QÈT K'iX *?Q ? i- bÊ M¨M; #B i- F?¬M; M;Ì H¢B +ÁM Km®M ç°+ +? i +ª ? B M;Q

æ•v ç½ F?¬M; +ÁM p¬ bd M[- K¨ p®M H¨ b9+ p"i KÈB M;?o ` +?mv M M¨v5

h?QÊM; Zm M h?B i `ÆB H - +?"K `½B M¦B,

@ h?B ok- +QM T?ªB FB M +QÌM;X *QM ç½ iÈB im´B H"T ;B çbM?- +QM +kM; ç½

@ *m®B +MM; H¨ +?mv M ;bX L? M? M¦B +?Q +QM #B iX

h?QÊM; Zm M h?B ok #¶M; M?B M M;˜M; ç–m- iS+ ;B"M M?bM ;B ;B KbM?X

@ *? K +QM- ç½

h?QÊM; Zm M h?B i +m®B +MM; +kM; +U+ F€ ;B M M M- M¦B ` +•m F?B M HÁM;

"B m ibM? +O h?QÊM; Zm M h?B ok H"T iS+ +SM; çÌ H¢B- €M? K„i KÌ K`iX L¨M; i`QÈ+ ? B K„i h–M G"TX

@ S?m [m•M- +?¨M; M¦B çB- +?mv M ;b ç½ tªv ` \ æQÊ+ F?¬M;\

@ E?¬M; +¦ pB + ;b- h?B ok- +€B ;b +kM; F?¬M; +¦X L¨M; ç½ K i `²B- M;O K°i ;B' +ª ç m H¨ ;Bª- +?d +¦ i # M +¢M? M¨M; KÈB H¨ i?"iX æB- +?9M; i p M?¨X

h–M G"T /`m /¨M; M¦B # M i B h?QÊM; Zm M h?B ok- i?–M i?€B p¬ +MM; ¬M M?mX

æˆM; b m ç°i M?B M +¦ K°i i?` M[ç˜v +Y p¨Q- M¦B,

@ :B +?O M¦B- Km®M KÎ iB + +?B m ç½B iB m i?Q p¨ +?9 ` KÈB5

hB m JMB

.mv L;½ æ°+ h¬M

h€+ ;Bª,hB m æ Q S?QM; GÊB

k9jX *?QÆM; k98

:B i #ˆM; i?m®+ ç°+

J¼B M;QÌB +O h?QÊM; Zm M ;B MÆB M¨v- i'i +ª ç m ?€ ?®+ K²K M;˜M M;QÌB i h?QÊM; Zm M h?B i +kM; M;? M ?¼M; i`•M i`®B çQM; Î ç¦ p K†i F?¦ iBM M?bM h–M KB M;- F?¦2 KB M; +Q ;B"i F`+? HB i- i v +?•M `mM `mM +ª M;QÌB `ûi H¢M?X "ÎB i?S+ ?B m çQÊ+ F K¨ h–M ;B pSi #Ä M,K tQ ?B M ;BÌ ç½ ç¢i iÈB K°i HQ¢B i?U+

E?¬M; +–M M¦B iÈB- h–M G"T pW KÈB #m°+ h?QÊM; Zm M >B M ok M¦B ` M?[M; M[ - F?B T?K iY ? B M;QÌB h?QÊM; Zm M >B M ok M¦B ` M?[M; +?mv M ç¦- h–M G iWM; +?B iB i5

æ®B K†i pÈB K°i i?B m MB M +?d b® i?¬M; KBM? M?Q v m M;?B i- i?U+ HU+ H¢ i•K ?²M h?QÊM; Zm M h?B i +?"K `½B i`–K tm®M;X

@hQÎM; i i?"i bU F?¬M; /€K ` i v\ E?¬M; i? ` i v\ > v H¨ F?¬M; +¦ M,M; HU+ ` HU+ +?¦ K€ M¨v5 oo ç¢B- [m M; KBM?- +?QM? M;?o - #` ?¢M; M;QÌB `€+ `QÎB +

/QÈB M;QÌB ? i `²B5 E?¬M; T?ªB M;?o M;QÌB F?€+ ç m #B M i?¨M? F M;m M;®+5
;B i +?9M; i #ˆM; i?m®+ ç°+\ S?b5

h–M G"T K°i i v M„K i?B i? h?QÊM; Zm M >B M ok MûK i` M K†i ç'i- ?Ì ?[M; M¦B,

@>¬K M v- M m i +?d H¨ K°i pä ;Bª h?B M +'T i–K i?QÌM;- i'i M?B m F?¬M; i? +
J¨ +€+ M;QÆB i?b b) ibK çQÊ+ p¬ b® HQ /Q [m M; KBM? +?QM? ç¢B ç ;BªB i?Q+

h–M G"T M¦B tQM;- +QÌB H¢M? ? B iB M;- b m ç¦ M¦B,

@æ€M; iB +- Î i`QM; K„i i +€+ M;QÆB +,M #ªM M; v +ª K°i ç€K FB M +QM +kM; F
M;QÆB- i?"K +?Q F?¬M; +–M T?ªB ç°M; i?O5

h–M G"T M¦B tQM;- i?ª ` F?Q i? K°i i?•M +ªM? ;BÈB S?€ h?B M- i°+ M?•M h?QÊ
K¨v t€K t`i M?Q K¨m ç'i- `'i M?B m M;QÌB F?¬M; +?`m M´B HQ¢B F?Q i? FBM? i?
ç M F?¬M; FbK +? çQÊ+- b m ç¦ HB M M;'i çBX J°i KMB ?¬B i?®B H"T iS+ iW ;B[

@>½v M?bM çB55 *€+ M;QÆB- +?Q iÈB #•v ;BÌ F?¬M; B + Q [mw ?ÆM B +ª5

h–M G"T M?bM h?QÊM; Zm M "'i >®B M;•v ` M?Q T?¶M;,

@J°i ç€K `€+ `QÎB5

h?QÊM; Zm M h?B i M;½ M;²B /QÈB ç'i- F?¦+ `®M; M¦B,

@«M; i`ÌB ÆB5 h?QÊM; Zm M ;B `®i +K+ ç½ H¨K çB m ;b Q M M;?B i K¨ #„i +?9M;

h–M G"T +¦ +?9i i?QÆM; ?¢B M?bM i?Q€M; [m h?QÊM; Zm M h?B iX L m M¦B i`Q
M€v pÈB h?QÊM; Zm M ;B - i?b çB m ç¦ +?d H¨ `B M; pÈB H½Q M?•M M¨v K¨ i?¬B

@G½Q ;B 5 L;¨B +?d b B Î +?¶ F?¬M; M M ;B Q [mv M ;B +?O +?Q h?QÊM; Zm M
Zm M ;B ç½ i¢Q ` +€B /¢M; ?B m ç ;b- T?ªB +–M i ;BªB i?Q+? Fo +¨M; id Kd +?

h–M G"T +?"K `½B H„+ ç–m,

@•M +O M;QÌB i - i v H'v ç² p"i +O M;QÌB i 5 *€+ M;QÌB M; v +ª i?ÌB çB K ,M ç¦
F?¬M; M;?o iÈB #ªM i?•M KbM? `²B b) #` #€Q SM; +?S\

J¼B M;QÌB- +?d i`W h?QÊM; Zm M h?B ok ;–M M?Q i`QM; M?€v K„i +´ h?QÊM; Z
ç²M; iY i`QM; K„i M¨M; ?ÆB +Q `Ki H¢B- M¨M; H"T iS+ +?"K `½B çB iÈB # M +¢M?

@S?m [m•M5 *?9M; i çB i?¬B- Km°B K i +? i çB çQÊ+X

h–M G"T M? M?¨M; i? M K°i iB M;- +–K #¨M i v M?Ä M?„M H¢M? M?Q #,M; +O h?

@æQÊ+ `²B5 G½Q #¨ #ªQ #®B5 *?9M; i çB- p b m F?¬M; # Q ;BÌ [m v H¢B MÆB

L¦B tQM; tQ v M;QÌB ç`M? çBX

@*?"K ç½5

G½Q ;B +?O h?QÊM; Zm M h?B i M;?2 h–M G"T M¦B tQM;- ç°i M?B M M;QM; iB
K°i F?Q i? ç½ H•m `²B F?¬M; +ÁM M?bM i?'v i` M M;QÌB H½Q5 L?bM # M FB K
h?QÊM; Zm M h?B i i?Î /¨B K°i ?ÆB- M¦B iB T,

@h–M G"T5 *?mv M M?€Q ç°M; ?¬K M v tªv ` ç M MQÈ+ M¨v- i iBM `ˆM; +kM; F
M;QÆBX L?Q p"v- M;QÆB +kM; b) F?¬M; Km®M ç2Q b m HQM; K°i +€B iB M; t'm

@h F?¬M; +–M i?B iX

h–M G"T i?ªM M?B M M¦B,

@hmv M?B M M m H½Q ;B M;¨B M;mv M w +¬M; F? B M¦B `ä K¼B +?mv M- F H¢B
+?9i- +kM; F?¬M; b Q5

h?QÊM; Zm M h?B i ;"i ;"i ç–m- b m ç¦ M¦B,

@h?QÊM; Zm M "'i >®B H¨K ;B +?O- HB M iB T T?¢K b B H–K F?¬M; i? i? i?S5 >
G"T +MM;XX+MM; h?QÊM; Zm M h?B ok5 >B M i¢B i imv M #®, T? #Ä +?S+ p`;
H½Q ?°B tY HQ5

@h F?¬M; T?K+5 h F?¬M; T?K+5 .U p¨Q +€B ;b ç®B tY pÈB i M?Q p"v\ h–M G"T
+O i 5 >„M +¦ +?SM; +È ;b +?SM; KBM? i Km®M ;B ?¢B ?„M\

h?QÊM; Zm M "'i >®B H¨K M?Q M;QÌB çB M- [mÆ i v pmM; +?•M- çB +m²M; ;¨Q i?
i`Î M M K°i K¨m çÄ i?šKX

h–M G"T H¢M? HMM; ?W K°i iB M;- i?•M ?bM? ;B®M; M?Q iB +?ÈT p¼i iÈB i`QÈ+
+€M? i v ?mM; ?,M; i€i ?„M K°i #¢i i BX "®T5 J°i iB M; p M; ;BÁM i M5

@h? M? idM? +?Q \

h`QM; ;B¼M; M¦B +O h–M G"T F K i?2Q K°i HU+ iBM? i?–M +?'M M?B T- h?QÊM
M Q- H"T iS+ BK H†M; ?Qª M; bÊ M?bM h–M G"TX

"¶M; M?B M ?„M H¢B +QÌB ?„+ ?„+ M M?B M M¦B,

@>„+ ?„+5 h–M G"T5 h ç½ M?"M ` M;QÆB- i #B i M;QÆB +?QM? H¨ h–M G"T- M
æ M ç•v çB- iÈB ;B i i çB

@L m Km®M /MM; +€+? ;Bª M;m- M?Q p"v tBM KÌB M;QÆB iB T iK+X

h–M G"T iW / Q ç°M; iBM? i?–M +O h?QÊM; Zm M "'i >®B ç½ bÈK M?bM ` ?„M ç
ç–m M¦B pÈB h?QÊM; Zm M h?B i,

@G½Q ;B M m M?Q Km®M M;?B K +?SM;- F?¬M; M;¢B çB iÈB ç¢B bª M? v M ?°B

h–M G”T +MM; h?QÊM; Zm M h?B ok- ? B M;QÌB pQÊi [m #B M ;BÈB h? M? GQM;
æ¢B h [m®+X hÈB M;¨v i•M MB M- ? B M;QÌB pW ç9M; H9+ iÈB K°i i?¨M? M?Ä Î
h® o•M s9X

> B M;QÌB +?”K `½B #QÈ+ i` M çQÌM;- +ªK M?”M #–m F?¬M; F?Q i`¨M M;”T pmB tm
Zm M h?B ok ?ÆB #bM? T?K+ K°i Qi- M;?B M; ç–m M?bM M K M?•M # M KbM?- i`
ç°M; F?¬M; +–M T?ªB M¦B ` - #ÎB pb ? B M;QÌB ç½ [m€ ?B m M? mX

@S?m [m•M5 >mvM? M¦B +?9M; i +¦ i? ibK çQÊ+ ç` T?QÆM; FB F?¬M;\ S?K K
+ÁM b®M; F?¬M;\

:B¼M; M¦B +O h?QÊM; Zm M h?B ok i`QM; i` Q M?QM; ç–v +?€M +?QÌM;- KÆ ?² +

hmv `^M; i`QÈ+ ç•v KQÌB i€K M,K- h?QÊM; Zm M h?B ok F?¬M; +¦ +?9i ’M iQÊM; ;
KbM?- M?QM; M¨M; H¢B #B i- +? K M?’i ç`M? H¨ `’i v m i?QÆM; M¨M;5 L¨M; +k
M[pšM Hm¬M KQM; +?Ì +¦ M;¨v +¦ i? i”M K„i M?bM i?’v #¼M ?¼ ?B M ` i¢B i`Q
?¢ /QÈB ;®B +? K - KÈB +QB M?Q F?¬M; b®M; m´M; i` M çÌB M¨vX

h`QM; HÁM; h–M G”T Fb i?”i +kM; F?¬M; /€K +?„+ +?9i M¨QX E?¬M; M¦B +¦ i? ibK
FB ? v F?¬M;- +?Q /M ibK çQÊ+ `²B i?b b Q +?S\ aQ K¬M +O pÊ +?²M; h?QÊM;
M,K M?Q p”v F?¬M; +¦ iBM iS+ ;b +O ?¼- i?b KbM? p¨ h?B ok +S M?’i ç`M? +¦ i?
+¦ K°i b® +?mv M /M ;b +kM; T?ªB H¨K5

@h?B ok5 u M i•K çB- +?Q /M F?¬M; i? K ;B ;BªB i?B ç’m *?Q h¬M- i +kM; M?’i ç
pÈB +?mv M M¨v i’i +ª M?[M; +?mv M F?€+ ç m F?¬M; i`¼M; v m5

æ¬B K„i h?QÊM; Zm M h?B ok QÆM QÈi M?bM ;QÆM; K†i M? im’M +O h–M G”T- +
;B¼M; M¦B,

@Jm°B ç¦B #KM; `²B5 >¬K M v M;¨v i•M MB M- +?9M; i FB K ;b ,M KWM; tm•M çB

@æQÊ+5

h–M G”T ;”i ;”i ç–m- ? B M;QÌB iMv iB M çB p¨Q K°i iYm H•m `’i HÈM # M çQÌM;X "
ç–v iQÆB +QÌB çB ` KÌBX

@JÌB ? B p` F?€+? [m M p¨Q i`QM; M¨v5

h–M G”T +MM; h?QÊM; Zm M h?B ok ç m F?¬M; +¦ /`+? /mM;- [mª i?U+ ;B®M; M?Q
L[- çB ç M MÆB M¨Q ç m b) F?B M +?Q p¬ b® M;QÌB +?9 wX L?QM; ? B M;QÌB +kM
#¨M ;–M +Y M;²B tm®M;X

h–M G”T M;˜M; ç–v M?bM iB m M?` M¦B,

@.¼M K¦M +?B m #¨B +O +€+ M;QÆB ` çB5 J M; i`QÈ+ i€K HQ¢B F? B p`- b m ç

h–M G”T M¦B tQM;- iB M i v H’v ` K°i KB M; p¨M; H€ ç†i Î i` M #¨M,

@*ÁM iB M i?W F?¬M; +–M i?®B H¢B5

•M? K„i iB m M?` H”T iS+ b€M; M;ÌB- i?–K M;?o, ? B M K M[i` im´B ç T M?Q i`
M;QÌB ç½ tBM? ç T- ` i v +kM; H¨ ?¨Q T?¦M; M?Q i? X L,K KÈB M¨v [m i?”i H¨ pm

G9+ M¨v ?„M /¢ K°i iB M; p M; /°B- H”T iS+ +?¢v çB H’v i?S+ ,MX

L?[M; M;QÌB # M i`QM; iYm H•m M¨v ç m F?¬M; FbK M´B +?mv M €M? K„i M?bM p
Zm M h?B okX E?B M?bM i?’v ;QÆM; K†i F?mvM? MQÈ+ F?mvM? i?¨M? +O h?QÊ
M´B €M? K„i ç m H° ` p FBM? M;¢+ pÈB b„+ ç T +O M¨M;X

hmv M?B M- K°i H¨ ?¬K M v H¨ M; v i•M MB M +?mM; Î iQ¨M #° h?B M L;mv M æ¢
im´B M¨v imv `^M; M?bM F?¬M; ` M¬M; b•m- M?QM; imv i ç®B F?¬M; ;B®M; ?¢M
+?Q M M +kM; F?¬M; +¦ B ç M [m’v `–vX L?[M; €M? K„i ?¶M tQÊ+ `’i M?B m i?ÌB

E?¬M; # Q H•m- `QÊm p¨ i?S+ ,M çQÊ+ çQ H M- M¦M; ?¬B ?´B iÄ KMB i?ÆK M;
çQÊ+ #QM; H MX :†T F?€+? ?¨M; ?¨Q T?¦M; M?Q i? - i?"K +?Q ç½ FBM? ç°M; iÈ
?„M /†M /Á iB m M?` M?'i ç`M? T?ªB +?B m ç½B ç¬B i? M? MB M M K M[M¨v +?Q

.M b Q K°i KB M; p¨M; H€ M¨v- +¦ KÌB i'i +ª K¼B M;QÌB # M i`QM; iYm H•m M¨v ,M
K¨ M;QÌB i +?d H¨ iMv iB M H'v ` - b Q +¦ i? H¨ M;QÌB #bM? i?QÌM; çQÊ+\

h–M G"T iU M?B M +kM; F?¬M; i? K ç w M;QÌB F?€+ i?'v i? M¨Q- pÈB i?U+ HU+
iK+ M¨v imv i ç®B +¦ i? imM; ?Q¨M?- F?¬M; i` m +?¼+ M;QÌB F?€+ H¨ K v H„K `²B
#¼M ?¼ +kM; +?ŠM; F?€+ ;b çB ibK +? iX

h–M G"T `¦i ç–v +?ûM `QÊm M?Ä +?Q h?QÊM; Zm M h?B ok- ;BÆ + Q +?ûM `QÊm,

@h?B ok5 *?9+ +?9M; i bÈK M;¨v ibK çQÊ+ MÆB ?¢ H¢+ +O #€ T?K #€ Kšm5

h?QÊM; Zm M h?B ok M;QM; K„i +QÈB v m Èi- #QM; +?ûM `QÊm H M- M? M?¨M; m
çÄ YM; H"T iS+ M´B H M i` M ç¬B K€ tBM? ç T- M¨M; F?2 F?) ;"i ç–mX

G9+ M¨v- iW # M M;Q¨B iB M p¨Q K°i çQ¨M M;QÌB- #®M M K ? B M[- i?Q¢i M?bM in
"° /€M; T?QM; i`–M /QÌM; M?Q ç½ çB [m K°i [m½M; çQÌM; /¨B- h–M G"T pW M?I
M?•M i` im´B i`QM; ç¦ i` M M;QÌB /QÌM; M?Q +ÁM #` i?QÆM;- ?ÆB i?Î p"M ?¨M?

h`QM; ç¦ K°i M[ M?•M F?QªM; ? B KQÆB #ªv im´B- M? M b„+ i`mM; #bM? +'i iB M

@s T +?Q +?9M; i T?ÁM; ,M çB5 a m ç¦ K M; `QÊm M;QM- i?S+ ,M M;QM H M5

L¨M; i iB M i v MûK ` K°i F?®B #¢+ HÈM- M?bM [m +kM; iÈB M,K #ªv HQÊM;- imv
H€ +O h–M G"T- M?QM; +kM; +QB M?Q ?¨Q T?¦M; `°M; `½B H„K `²BX :½ iB m M?
óL m K¶B M;¨v ç m ;B®M; M?Q p"v- i?b ç½ bÈK T?€i i¨B `²B5ô

JÈB pW çQÊ+ i?m t T p¨Q ;B M T?ÁM;- #®M M K ? B M[M¨v +MM; K°i H9+ T?€i ?
Zm M h?B ok M;²B # M +Y b´- F?¬M; F?ÄB HB + K„i M?bM M? m K°i +€B- ç m iW
` p FBM? M;¢+X

h`QM; ç¦ K°i M K i? M? MB M +?WM; # KQÆB im´B M¦B,

@*?9M; i M p` Î ç¢B bªM? çQÊ+ `²B- b€M; bO - `°M; `½B5

h?B m M[FB +¦ p F?¬M; i?Q+? ?W H¢M? K°i iB M;- M? ;B¼M; i? M i?Î M¦B,

@*ÁM F?¬M; T?ªB b•m `QÊm XX

@æQÊ+ `²B5 aQ Km°B5 L;²B Î i`QM; ç¢B bªM? +kM; M?Q M? mX

L[M?•M M¦B +?mv M i`QÈ+ ç¦ M¦B K°i +•m- b m ç¦ çQ¨M M;QÌB M¨v M;²B tm®M; [m
F?QªM; # #®M #¨MX

h` M i?U+ i - i? M? MB M FB Km®M M;²B Î ç¢B bªM? +kM; +?d H¨ HÁM; Q i?Q+? +
Zm M h?B ok /mM; K¢Q imv i b„+ +¦ M;QÌB M K M?•M M¨Q +¦ i? i?Ì Æ +?S\ hmv M
T?ªB ?¢M; M;QÌB ?€Q b„+- F?¬M; +¦ iMv iB M bO #"v- K'v M;QÌB pW ,M pW M¦B

@æ¢B bQ ?mvM?5 *?9M; i H–M M¨v ` M;Q¨B ç H`+? H½K- i?"i bU H¨ KÎ K M; FB
i? iK+ M¨v +kM; +¦ ç` T?QÆM; ?mM; ?B K M?Q p"v- i?B m +?9i M[ F?¬M; i`Î p ç

L¦B +?mv M H¨ K°i M K M?•M i` im´B +?QM; ? B KQÆB # im´B- i` M M;QÌB ?„M +

h`QM; ç¦ M K M?•M HÈM im´B M?'i M?bM [m +?QM; # H,K # b€m im´B- H¨M / M
+¦ i?–M HÆ ç½M; M?bM [m ? B M;QÌB h–M G"T # M FB - KÈB i?ªM M?B M M¦B,

@•M +ÆK çB5 E?¬M; M M #¨M i€M +?mv M M¨v5

æ¢B bQ ?mvM? M¨v /QÌM; M?Q `'i +¦ mv- b m F?B ?„M M¦B tQM;- M?[M; M;QÌB F?€
*MM; M? m ,M m®M; `'i M? M?- b m ç¦ çQ¨M M;QÌB M¨v çSM; /"v `ÌB F?ÄB iYm H•
ç¦ +ÁM +¦ +?9i HQm Hmv M M?QM; #` M[ M?•M i` im´B i`WM; K„i p¨B H–M- ç¨M?
[mv +kM; F?¬M; ç M ;–MX

h–M G”T +MM; h?QÊM; Zm M h?B ok +kM; ç½ bÈK ,M tQM;- ? B M;QÌB HB + M?bM
;B¼M; M¦B,

@æB i?2Q i?Y t2KX

hB m JMB

.mv L;½ æ°+ h¬M

h€+ ;Bª,hB m æ Q S?QM; GÊB

k9eX *?QÆM; k93

J M? K®B

G’v i?U+ HU+ ? B M;QÌB h–M G”T p¨ h?QÊM; Zm M h?B ok- çB i?2Q T?Q b m ç€K
?¼ F?¬M; i? T?€i ?B M ` çQÊ+X > B M;QÌB çB i?2Q `’i t T?Q b m- i?’v M?¦K M
i?ŠM; T?Q M;Q¨B i?¨M?- ?ŠM H¨ Km®M `ÌB F?ÄB MÆB M¨vX

h–M G”T p¨ h?QÊM; Zm M h?B ok HB + M?bM M? m K°i +€B- h?QÊM; Zm M h?B ok

@L?[M; M;QÌB M¨v F?¬M; ;B®M; pÈB M?[M; pä ;Bª i? iK+X L;mv M HU+ / Q ç°M; i
K¢M? M?QM; +kM; F?¬M; +® w i?m HB KX

h–M G”T ;”i ;”i ç–m- hB M h?B M hY E?Q +O ?„M imv HÊB ?¢B- +¦ i? +ªK M?”M /
?¢B ?ÆM M?B m M?QM; çB m M¨v +kM; F?¬M; T?ªB H¨ imv i ç®BX *¦ K°i b® pä ;B
ibM? ?m®M; F?¬M; +?B M ç’m i?b ç m M?bM F?¬M; ` i?•K b•m- /M b Q F?¬M; T?
KbM? pB i ` iÌ ;B’v /€M i`QÈ+ K†iX h–M G”T +¦ çQÊ+ hB M h?B M hY E?Q +kM; F
iQ¨M T?€M çQ€M ` çQÊ+ i?U+ HU+ +O ç®B T?QÆM;- +¨M; F?¬M; T?ªB M¦B M?[M

h–M G”T ?ÆB ;”i ç–m- M? ;B¼M; M¦B,

@h` M h?B M L;mv M æ¢B GK+- b® HQÊM; M?[M; MÆB i?–M #Q imv `^M; F?¬M; C
M¨Q +kM; +¦X æm´B i?2Q ç€K M;QÌB M¨v H¨ #B i #¼M ?¼ +¦ iW K°i ç` T?QÆM; i?

h?QÊM; Zm M h?B ok M? M?¨M; ;”i ç–m- i•K ibM? p®M K’i K€i KÌ K`i +kM; i?2Q ç¦

æ€K M;QÌB FB çB +kM; F?¬M; M? M?- ?ÆM M[i` M çQÌM; +ÁM [m M b€i t2K +¦
hmv M?B M- pÈB i?U+ HU+ #¼M ?¼ +kM; F?¬M; +¦ F?ª M,M; T?€i ?B M ` h–M G”
M?’i ç½ ç¢i iÈB +ªM? ;BÈB >ÊT h?B MX

*S M?Q i? - i`QM; M?[M; M;¨v M,K KÈB- ? B M;QÌB çB i?2Q b€m M;QÌB FB - çB +
p¨Q K°i /½v M9B `’i HÈMX

æ¢B h [m®+ +¦ `’i M?B m M9B- HQ¢B /½v M9B /¨B K’v i`,K /†K M¨v bQ pÈB M?[M
+,M #ªM F?¬M; iQM? H¨ ;bX L?QM; ç®B pÈB M?•M HQ¢B K¨ M¦B- ç®B K†i pÈB HQ
#û M?Ä- ;B®M; M?Q p¨B M;¼M b¦M; i` M ç¢B /QÆM; K M? K¬M;X h?•M i? iB M M
+?¦M; #B M K’i Î ;B[`WM; ;”KX

G¢B [m p¨B + M? ;BÌ M[- H9+ M¨v ç½ H¨ ç K F?mv - ç€K M;QÌB ç®B T?QÆM; `®
ç®M; HY i`¢B- M;²B tm®M; tmM; [m M?X •M? HY +?”T +?ÌM F?B M F?m¬M K†i +
i®BX

h–M G”T p¨ h?QÊM; Zm M h?B ok +kM; /WM; H¢B T?Q b m K°i i?•M + B ç¢B i?K-
+?d +¦ KQÌB K’v i?QÈ+ K¨ i?¬B- M?QM; M?[M; M;QÌB FB +kM; F?¬M; +?9i M¨Q
i?QÌM;X

@æ¢B bQ ?mvM?- ?mvM? M¦B +?9M; i H–M M¨v +S M?Q p”v i`Î p bQ K¬M i?b +¦ #

h? M? MB M iWM; Km®M ç M ;–M h?QÊM; Zm M h?B ok M?bM p T?Q M K iY +?V
b€m im´B FB #m²M #½ M¦BX

E çQÊ+ tQM; H¨ æ¢B bQ ?mvM? ?ÆB /Q /U K°i +?9i- F?) i?Î /¨B K°i iB M; `²B ?Æ

@æB m M¨v +kM; F?¬M; #B i +?„+5 G–M M¨v +?9M; i çB ` H¨ Km®M i?m i?”T p¨
T?€B K¨ M¦B H¨ i?”T T?–M i`¼M; v m M?QM; +?9M; i ç½ i?’i #¢B5 >ÆM M[- i +k
H¨ +? M;²B ç€v ;B M;- F?¬M; +¦ FB M i?S+5 Bh?B okh?B ok- M;mv M #ªM i ç½ [
iK+ ;¼B H¨ +’K ç` X

@æ¢B bQ ?mvM?- ?mvM? +kM; çWM; iU i`€+? KbM?X L m M¦B i?b h?’i i`QÎM; H½
H¨ K°i M[M?•M i?¬B b Q\ " Q M?B m M,K ç½ [m `²B\ h?”i bU H¨ MU+ +QÌB- `ä `¨M
Km®M +Sm M¨M;X >mvM? M¦B t2K- # M i`QM; K¬M T?€B +O +?9M; i - M[iY tm’i
+¦\ ob b Q H¢B +QB i`¼M; K°i F i?m°+ K¬M T?€B ç®B ç`+? M?Q i? 5\5

L[iY i` im´B FB i?®i H M- p K†i #’i K½M,

@• p¨Q H¨ ç iY i?•M i`mv M +O *?QÎM; K¬M- +,M #ªM +QB i?QÌM; iQM? K¢M; +O

L K iY i` im´B pW KÎ KB M; +kM; H M iB M; iB T- i`QM; ;B¼M; M¦B K M; i? K p¨B

@*?ŠM; H) F?¬M; ç9M; b Q\5 L;?2 M¦B i`”M +?B M M,K ç¦- M m F?¬M; +¦ h?’i i`Q
FB F?ªM; ç`M? ç½ #` ;B i5 *¦ tBM? ç T ç M K’v i?b i? M¨Q\ >B M i¢B F?¬M; T?ª
KB M; +kM; F?¬M; M¦B çQÊ+- +¦ F?€+ ;b i?U+ p”i ç•m\5

æ¢B bQ ?mvM? +QÌB F?´ M¦B,

@ob +?mv M M¨v- h?B ok ç½ +¦ #’i ?Á pÈB æ¢B i`QÎM; H½QX L;?2 M¦B i`”M +?B
K°i ;®+ HBM? i?ªQ- æ¢B i`QÎM; H½Q H’v F?Q i? bûi ç€M? F?¬M; F`T #QM; i B- +
S?QM; J¬M- H¢B #„i H’v M[M?•M FB - i?’v tmM; [m M? p„M; p ç`M? H,M; M?K+ M
i`QÎM; H½Q M;,M +ªMX J½B +?Q iÈB ?¬K M v- ? B M;QÌB ;†T K†i +kM; F?¬M; M¦B

LY iY ? B #ªv ? B i€K im´B FB H9+ M¨v H M iB M;,

@Zm M çB- +?mv M ibM? +O K¬M T?€B +?9M; i çWM; M M #¨M Hm”MX G–M M¨v
ç®B K†i pÈB h?’i i`QÎM; H½Q `²B ?½v M¦BX >ÆM M[M[M?•M FB +kM; [m€ ç€M
M?Q i? - M m F?¬M; T?ªB H¨ h?’i i`QÎM; H½Q /MM; HBM? /QÊ+ ç ;B[H¢B iQM? K

@*ÁM M[- æ¢B i`QÎM; H½Q +kM; i?”i bU H¨ [m€ ç€M;X E?¬M; #B i +€+ M;QÆB ç
H–M ?„M i?W H9+ h?’i i`QÎM; H½Q F?¬M; +?9 w +ÁM Km®M çQ M[M?•M FB p¨
U #+ Xtvh–M G”TVX J v K¨ ç9M; H9+ h?’i i`QÎM; H½Q F`T i?ÌB i`Î p X ob +?mv M
M? m K°i ?²B- ç®B pÈB # M M;Q¨B M¦B H¨ Hm”M #¨M M?QM; Fb i?”i B K¨ F?¬M; #

L[iY i` im´B /QÌM; M?Q #B i `’i M?B m- +?ûT KB M;- p K†i `’i F?BM? i?QÌM;5

@æQÊ+ `²B- Î # M M;Q¨B çWM; #bM? Hm”M M?[M; +?mv M i?` T?B M?Q i? 5 L?[M
i +,M #ªM F?¬M; i? ç`M? çQ¢i5

LY iY ? B #ªv ? B i€K im´B FB M? ;B¼M; M¦BX

L;?2 M?[M; çB m K¨ M?[M; M;QÌB FB M¦B +?mv M- h?QÊM; Zm M h?B ok ç M; iU
ç¬B i v +kM; M„K +?†i H’v [m–M €Q ?„M- i?•M ?bM? +¦ +?9i `mM H M M? M? 5 hm
i M im´B M?QM; M;?2 M?Q i? i?b M?Q H¨ ç M; M¦B iÈB T?K Kšm M¨M;5 óa) F?¬M
M?’i ç`M? +ÁM b®M;5ô

@*€+ M;QÆB M¦B t2K- +?mv M M¨v M m ç #¼M hMM; S?QM; J¬M #B i i?b #¼M ?½

L K iY i` im´B FB H¢B H M iB M; ?ÄBX

h M æ¢B bQ ?mvM? FB H„+ ç–m M¦B,

@G¨K b Q #¼M ?¼ #B i çQÊ+5 "¼M ?¼ F?ªM; ç`M? ç½ +?Q ``^M; i M ç iY M¨v ç½ b
T?QÆM; M?Q >„+ bÆM +kM; F?¬M; FûK ?ÆM +’K ç` i`QM; ;BÈB i? iK+ H¨ K’v- i`
p¬ b®X *?mv M M¨v /M b Q +kM; F?¬M; +–M H M i`mv M ` X E?¬M; +ÁM ;b M[i?b

h–M G”T ¬K H’v h?QÊM; Zm M h?B ok- bÊ M¨M; H¨K ` +?mv M ibM? ;b [m€ FQ+?
G”T +kM; iW ;B¼M; M¦B +O ç€K M;QÌB M¨v T?€M çQ€M ` p` M[iY ?¬M K M?B m
#¼M ?¼ +?„+ +?„M H¨ Kšm i?•M +O h?B ok G•K o•M G M5

J¨ T?K i?•M +O h?B ok ?ŠM H¨ M,K ç¦ +kM; ç½ ;†T i B M¢MX o T?–M pb b Q K¨ F
T?€B KbM? T?€i ?B M ` iU M?B M H¨ /Q ç®B T?QÆM; ç½ tY HQ b¢+? b) /'m p i5

æQÆM; M?B M- i`QM; HÌB #¼M ?¼ +kM; +?Q [m€ +?„+ +?„M +?QM? H¨ +? K +O
+O h–M G"T ç®B pÈB M?[M; i?–M #Q +?B ç` i?b F?¬M; ;B M +O #¼M ?¼ +kM;
çQÊ+X hU M?Q MÆB i?–M #Q +?¶ *U+ L?¢+ h?B M *mM; +kM; +?d +¦ K°i K¬M T?
K¨ i?¬B5

L?[M; MÆB i?–M #Q p¬ +MM; F?´M; H² M?Q >mv M æªQ- T?¢K pB iW M K ` #„+
i?"K +?d p¢M /†K F?ªM; ç`M? b) F?¬M; +¦ M?B mX æ T?–M ç m M?Q MÆB i?–M
T?¢K pB F?¬M; [m€ # M;¨M /†KX

Eb i?"i T?¢K pB ? B # M;¨M /†K +kM; F?¬M; iQM? H¨ M?ÄX L?QM; ç®B pÈB h?B
K¨ M¦B i?b +kM; +?d M?Q Km®B #Ä # i?¬BX

L?QM; MÆB i?–M #Q #bM? i?QÌM; M?Q i? - F?ªM; ç`M? K¬M T?€B p¨ ;B i°+ b) F?
HÁM; h–M G"T p¨ h?QÊM; Zm M h?B ok ç m +¦ K°i KQM; Km®M- bQ K¬M i?–M #Q
F?¬M; T?ªB H¨ MÆB ?¢ H¢+ +O pÊ +?²M; h?QÊM; Zm M hB mX J†+ F i? M¨Q- -
M¨v i?b M?'i ç`M? +¦ i? i` ` i?"i ?Q5

J½B +?Q iÈB M;¨v ?¬K b m- F?B i`ÌB ç½ iÌ KÌ b€M; i?b K'v i M i` im´B M¨v KÈB ç
+˜M i?"M t¦ çB /'m p i `²B H¢B iB T iU+ çB b•m p¨Q # M i`QM; `WM; `"KX

h–M G"T p¨ h?QÊM; Zm M h?B ok pšM i?2Q b m #¼M ?¼- çB iÈB K°i p€+? M9B + Q
i`QÈ+ K†i ;B®M; M?Q #` M;QÌB i /MM; K°i ç Q +?†i çB- +kM; +¦ +ªK ;B€+ i?•M +•
p€+? ç€X hW t M?bM H¢B ;•v +?Q M;QÌB i K°i +ªK ;B€+ €T #€+? ç"T i?ŠM; p¨Q K

æ€K M;QÌB FB çB iÈB K°i +?¶ # M /QÈB p€+? M9B ç€ K¨m ç2M M¨v- i` tûi tmM; [
H•m- +?Q ç M F?B K'v iB M„M; K†i i`ÌB +?B m tm®M; i?b i M æ¢B bQ ?mvM? KÈB
+O #ªM i?•MX

•M? K„i h–M G"T ?ÆB M?Qm H¢B- F?¬M; M;Ì ?„M H¨ K°i pä ;Bª +ªM? ;BÈB S?€ h?
i?–M i?S+- +?d +–M F?QªM; +€+? F?¬M; [m€ KQÌB /†K- h–M G"T H"T iS+ +¦ i? ib

h?2Q €M? b€M; K†i i`ÌB +?B m tm®M;- +MM; pÈB F?Q i? #°+ T?€i iW M;QÌB æ¢
p€+? ç€ M9B K¨m ç2M FB ç°i M?B M tm'i ?B M K°i i`"M p†M p Q- b m ç¦ ç°i M?B
HQÊM; `°M; +?WM; KQÌB i?QÈ+- + Q +?WM; # KQÆB i?QÈ+X

*U HB +O +€B +Y M¨v +€+? K†i ç'i +?WM; ?ÆM #ªv KQÆB i?QÈ+X

a m ç¦- ç€K M;QÌB i` im´B M¨v bY /KM; i v +?•M HBM? ?Q¢i çB H M- i?•M KbM? /–
M,M; HQÊM; FB X

*m®B +MM; KÈB H¨ i M æ¢B bQ ?mvM?- KkB +?•M +?o tm®M; ç'i- +ª M;QÌB # v H
H–M ç†i +?•M H M K'v KÄK ç€ M?¬ ` KÈB M? M? +?¦M; # v p¨Q i`QM; +€M? +Y M,
i'i +ª K¼B M;QÌB #B M K'i Î i`QM; ç¦- +€M? +Y KÈB +?"K `½B #B M K'i5

a m ç¦- p€+? ç€ i`QÈ+ K†i H¢B F?¬B T?K+ H¢B #° /€M; M?Q #bM? i?QÌM;X hW i`
+?¦+ p¨ ?QÆM; ?Q F?¬M; M;WM; i`mv M iÈBX L m F?¬M; i"M K„i +?SM; FB M i?
i` M p€+? M9B K¨m ç2M FB F?¬M; M;Ì H¢B +?2 ;B'm K°i MÆB i?–M #Q5

@æB5

h–M G"T M„K H'v i v +O h?QÊM; Zm M h?B ok # v çB iÈB # M /QÈB p€+? ç€X >„M
ç¢B +O KbM? ` - [mª M?B M +ªK ;B€+ çQÊ+ MÆB +€M? +Y M,M; HQÊM; pW `²B
M,M; HQÊM;X

h–M G"T +?"K `½B F?®M; +? F?Q i? i` M M;QÌB KbM?- #°+ T?€i ` X æ°i M?B M ?,
hY E?Q +O KbM? p¨ €M? M„M; K†i i`ÌB FB M?Q ?Á ?ÊT i?¨M? K°i i? - ?QÈM; p

G9+ M¨v h–M G"T KÈB ?B m çQÊ+ pb b Q ç€K M;QÌB FB T?ªB +?Ì iÈB F?B K†i i`
+Y ç¢B K¬M +O MÆB i?–M #Q M¨v T?ªB /MM; HU+ HQÊM; +O €M? b€M; K†i i`ÌB

L m M,K ç¦- i?U+ bU +? K +O h?B ok iB M p¨Q ç` T?QÆM; M¨v- #¼M ?¼ i¢B b Q
+?ŠM; H) i?ÌB çB K +?B M ç'm ç½ Î M; v +?¶ M¨v p¨ F?¬M; +˜M i?"M\5

J M; i?2Q M;?B p'M M¨v- h–M G"T ¬K H'v 2Q i?QM +O h?QÊM; Zm M h?B ok- +ª M
/Q /U iB M p¨Q +€B +Y M,M; HQÊM; FB X

hB m JMB

.mv L;½ æ°+ h¬M

h€+ ;Bª,hB m æ Q S?QM; GÊB

k9dX *?QÆM; k9N

h?–M PM; J¬M

*€M? +Y M,M; HQÊM; M¨v imv `^M; F?¬M; +¦ HU+ HQÊM; F?´M; H² M?Q h?'i h?ªB
æªQ M?QM; F?B h–M G"T çB [m HB M +ªK M?"M çQÊ+ K°i +¶ M,M; HQÊM; K†i i`Ì

J¶B M;¨v h–M G"T FB M i`b im Hmv M- i?S ?„M ?'T i?m +?QM? H¨ K°i +?9i hB M h
i`ÌB K¼+X *?Q M M ç®B pÈB HU+ HQÊM; i?€B /QÆM; +kM; `'i +¦ +ªK ;B€+ 'K €T /¨
M¨v F?¬M; M;WM; ;°i `Y FBM? K¢+? i`QM; +Æ i? X hmv +?d H¨ i`QM; M?€v K„i M
i?m çQÊ+ HÊB Q+? F?¬M; M?ÄX

æ` T?QÆM; ? B M;QÌB ç†i +?•M tm®M; H¨ K°i +?¶ i?ªQ M;mv M M?bM M?Q p¬ i"
K°i M;QÌB i`QÎM; i?¨M?X æB # M i`QM; i?"T T?–M #Q K"i5

h–M G"T M?„K K„i- ?ÆB +?9i +ªK ;B€+ p` i`Q #¼M M;QÌB FB - QÈ+ +?WM; +€+?
>ŠM H¨ F?B i`Î p #¼M ?¼ HB M p°B p½ +?¢v çBX

> B M;QÌB h–M G"T p¨ h?B ok K°i çQÌM; çB i?2Q `'i t T?Q b mX æ€K M;QÌB FB
H9+- K½B +?Q iÈB +?¢M; p¢M; i®B ?¬K b m KÈB çB ç M #Ì K°i +€B ?²X

*€B ?² M¨v `'i HÈM- /äB K„i M?bM ` QÈ+ +?WM; `°M; ?ÆM i`,K /†KX *?„M i`QÈ+
K°i /½v M9BX >² MQÈ+ M¨v +kM; t•K M?"T b•m p¨Q T?B M M9B M¨vX " M T?ªB H
LÆB i?–M #Q M¨v HBM? F?Q FûK ?ÆM K°i +?9i bQ pÈB >mv M æªQ M?QM; bQ pÈ
M?B mX

G9+ M¨v- i` M #–m i`ÌB +¦ K'v +QM +?BK QM; `'i HÈM- # v `'i + QX > B +€M? bªB
i?QÈ+5

J'v +QM +?BK QM; F?´M; H² M¨v /QÌM; M?Q +kM; ç½ T?€i ?B M ` h–M G"T p¨ h?
+ÁM i`QM; ç¦ T?€i ` K°i •K i? M? #ûM M?¼M- ?QÈM; p T?Q ? B M;QÌB H Q tm®M
b Q #,M;- +U+ Fb K¢M? K)5

J°i +¶ b€i F?Q iW i` M M;QÌB +QM +?BK QM; ç¦ i`mv M iÈBX > B K„i h–M G"T M;
çQÊ+ ç•v H¨ K°i +QM HBM? i?9 i?U+ HU+ ç¢i iÈB +ªM? ;BÈB h?B M +'T5

J'v +QM +?BK QM; F?´M; H² F?€+- /QÈB bU /šM ç–m +O +QM +?BK QM; FB +kM;
M?¼M M?Q F M H M?- tû ;B¦ H Q tm®M;X

h–M G"T i?–K M;?o i`QM; HÁM; F?¬M; ´MX E?Q iS+ +O K'v M;QÌB FB #B M K'i #
FB H"T iS+ # v ` X æ•v H¨ M;šm M?B M\

hmv M?B M ç®B K†i pÈB K'v +QM b9+ bBM? h?B M +'T- h–M G"T +kM; F?¬M; [m€
FbM? HU+- ç€M? +?Q +QM +U QM; i?U+ HU+ h?B M +'T FB i?¨M? i?`i pKMX J'v
iB M; F m bÊ ?½B- i?•M i? i?"i HÈM Î ;B[F?¬M; i`mM; i¢Q ` K°i çQÌM; pÁM; +
H M5

h`QM; HÁM; h–M G”T M;?B ?Q†+- H¨K b Q +¦i? ç +?Q #¼M +?9M; +?¢v i?Q€i- H
v H M i`ÌB p”vX h`QM; F?¬M; i`mM;- —K >mv i EB K i`QM; i v H”T iS+ ç€M? ` K
+?ûK +? i iQ¨M #° K’v +QM +U QM; +ÁM H¢B FB X

a m F?B `ÆB tm®M;- ?„M M?2Q K„i M?bM K†i ?² `°M; HÈM- M? ;B¼M; M¦B,

@*¦ w iS5 E?¬M; M;Ì H¢B K’i /’m5

h?QÊM; Zm M h?B ok M;²B t´K tm®M;- i` tûi i?•M i? F?´M; H² +O +QM +U QM;-

@>mvM? t2K- M?[M; +QM +U QM; M¨v +?QM? H¨ çQÊ+ M;QÌB i Mm¬B /QÐM;5

h–M G”T çB iÈB- M?bM i?’v T?Q b m HQM; +QM +U QM; M¨v #` M?´ i`KB K°i p¢i
M;QÌB i?QÌM; tmv M M;²B i` M M;QÌB M¦X

h–M G”T ?ÆB ;”i ;”i ç–m M¦B,

@J’v M;QÌB FB +¦ H) H¨ +QÐB HQ¢B +U QM; M¨v `ÌB çB- +ÁM H¢B K’v +QM ?ŠM H

h?QÊM; Zm M h?B ok M? ;B¼M; M¦B,

@*¦ i? Mm¬B /QÐM; HBM? i?9 h?B M +’T- K¬M T?€B M¨v +?Q +?„+ ç½ v m5

> B M;QÌB ç M; M¦B +?mv M i?b h–M G”T ç°i M?B M +ªK ;B€+ çQÊ+ K°i +¶ / Q ç°M
t FB - ç M; ?QÈM; p pÆB M¨vX h`QM; HÁM; F?) ç°M;- ?„M M¦B,

@*¦ M;QÌB ç M ç•v- +?9M; i i`®M çB K°i +?9i5

L¦B tQM;- h–M G”T M„K H’v h?QÊM; Zm M h?B ok tQ v M;QÌB iB M M?”T p¨Q i`QM

Zmª M?B M- b m K°i H9+ +¦ K°i p¨B H½Q ;B¨ K†+ €Q ; B tm’i ?B M i¢B MÆB h–M
pW çSM;- ç M; t2K tûi i?B i? +O K’v +QM +U QM; FB X *ª ç€K M¨v ç m H° ` p K

@E M¨Q /€K ;B i i?–M QM; +O +?9M; i \ æ•v +?QM? H¨ HBM? bOM; h?B M +’T- M
T?ªB #–K ?„M i?¨M? p¢M çQ¢M5

J°i H½Q ;B¨ p K†i •K i`–K i`QM; ç¦ T?šM M° M¦BX

@æ¢B i`QÎM; H½Q- çB m M¨v +ÁM +–M T?ªB M;?o b Q\ L;Q¢B i`W hMM; S?QM; J-

J°i H½Q ;B¨ i?”T T?–M F?¬ ;–v- çQ i v H M pm®i ç€K `•m / i` M +^K- i?”T T?–M F

@GK+ i`QÎM; H½Q- ç€K ç² i¬M +O h?’i i`QÎM; H½Q pW KÈB iW # M M;Q¨B i`Î p -

J°i H½Q ;B¨ K†i i`„M;- M?bM [m +U+ Fb T?9+ ?”m + m K¨v M¦B,

@*¦ i? H¨ #¼M +?9M; H¨K F?¬M;\

@hS i`QÎM; H½Q- çB m M¨v F?¬M; +¦ F?ª M,M;5 J’v K¬M ?¢ +O H½Q h?’i FB K¢M
H¨ +ªM? ;BÈB S?€ h?B M K¨ i?¬B- H¨K b Q +¦ i? / /¨M; ;B i +? i çQÊ+ ç€K HBM?
?¼ F?¬M; çO i?O çQ¢M- H¢B +¨M; F?¬M; +¦ i?ÌB ;B M5

G½Q ;B¨ F?¬ ;–v T?•M iQ+?X

æ¢B i`QÎM; H½Q p K†i •K i`–K- H¢M? HMM; M¦B,

@L;Q¢B i`W H½Q h?’i- F?¬M; B +¦ i? / /¨M; ;B i +? i ç€K HBM? bOM; M¨v5

G½Q ;B¨ GK+ i`QÎM; H½Q F?¬ ;–v H„+ ç–m M¦B,

@oW `²B ` +ÁM i?’v H½Q h?’i p K†i T?šM M° K„M; K’v i M K¬M ?¢ F?¬M; +¦ iB
HBM? /QÊ+ +kM; F?¬M; ibK çQÊ+X G¢B M¦B- +?ŠM; H) h?’i i`QÎM; H½Q #` çB M
T?€B i ç H¨K +€B ;b\

hS i`QÎM; H½Q +¦ F?m¬M K†i i`„M; T?9+ ?”m +QÌB +QÌB M¦B,

@*?ŠM; H) +€+ M;QÆB F?¬M; +ªK i?’v `^M; iW F?B +Sm M[M?•M FB M,K ç¦- i•K +
Î H¢B h?–M PM; J¬M +?9M; i ¨\

æ¢B i`QÎM; H½Q ;"i ;"i ç–m M¦B,

@G½Q hS M¦B +¦ HQ- iW F?B H½Q h?'i +Sm Fo M[i?®B i? FB p iQM? ibM? ç½
S?QM; J¬M +kM; K¢M? K) ?ÆM i`QÈ+ FB `'i M?B mX >W- M m F?¬M; T?ªB +¦ K¬
bÈK ;B i +€B i?S +?•M M;Q¨B /¨B ?ÆM +?•M i`QM; U,M +•v i€Q `¨Q +•v bmM;V ç¦

hS i`QÎM; H½Q +MM; pÈB GK+ i`QÎM; H½Q HB + M?bM M? m K°i +€B- ç€v HÁM;
i`QÎM; H½Q- i?–K M;?o h?'i i`QÎM; H½Q ç¦ H¨ pb bB ibM?- +ÁM M;QÆB i?b iQM? H
M?bM i`9M; K„ b„+ +O M[ iY FB KÈB ` i v ;B i +? i i`QÊM; T?m +O M¨M; i - b m
i F?B ;†T F?¦ F?,M- ç®B pÈB K°i M[M?•M F?¬M; +¦ w i?S+ ç`M? tm®M; i vXô hm
mv M;?B K +O æ¢B i`QÎM; H½Q- ? B M;QÌB hS i`QÎM; H½Q p¨ GK+ i`QÎM; H½Q +

@*?mv M M¨v +Æ #ªM +¦ i? F i Hm"M H¨ /Q hMM; S?QM; J¬M H¨K ` 5

J°i H½Q ;B¨ pšM F?¬M; H M iB M; M¨Q i?ªM M?B M M¦B,

@LÆB i?–M #Q M¨v +O +?9M; i +kM; +?d +¦ ? B K¬M T?€B- iW i`QÈ+ ç M M v pš
+kM; F?¬M; /B i çQÊ+ B- +kM; F?¬M; ç€M? T?K+ BX J¬M ?¢ ç iY +¦ ç€K ?ÄB- +
ç€M; ç M;¢+ M?B MX >B M M?B M H¨ +¦ i`QÎM; H½Q +O hMM; S?QM; J¬M çB [m
T?€i ?B M ` - +?O ç°M; +¬M; FQ+? M M KÈB #` ;B i +? i5

@GÌB M¦B +O L?` i`QÎM; H½Q +kM; +¦ Hw5

G½Q ;B¨ K†i i`„M; T?9+ ?"m ;"i ;"i ç–m M¦B,

@*?QM? H¨ +¦ çB K tªQ ?ÊT- K¬M ?¢ +O H½Q h?'i pW i`Î p HB M T?€i bBM? +?
i®i M?'i pšM H¨ i`Î p #€Q +€Q K¬M +?O- KÌB H½Q M?•M ;B ç`M? çQ¢i H¨ i®i M?'

L?` i`QÎM; H½Q M?2Q K„i- ç€M? ;B€ ibM? +ªM? tmM; [m M?- M? ;B¼M; M¦B,

@h ?Q¨B M;?B F ;B i h?–M PM; +ÁM +?Q çB t - +?9M; i +¦ M M i?Y ibK FB K tm

æ¢B i`QÎM; H½Q F?Q€i i v M;,M H¢B M¦B,

@E?¬M; +–M- ?W- +?mv M M¨v +?Q /M F?¬M; [m M ? ;b iÈB H½Q h?'i M?QM; ?„M
b Q #bM? i?QÌM; F?¬M; +¦ +?mv M ;b tªv ` K¨ F?B K¬M ?¢ +O ?„M i`Î p i?b +?¶
*ÁM M[- i T?ªB +?'i p'M ?„M K°i H–M- h?–M PM; J¬M +?9M; iW F?B M¨Q ç½ #` ?„
?¢ ç iY iMv iB M T?€B çB ` M;Q¨B i? iK+- M m #` F ?[m i•K /•v /Q i?b F?B i`Î
i`€+? b Q\

L?[M; M;QÌB F?€+ ç m #B i æ¢B i`QÎM; H½Q +MM; h?'i i`QÎM; H½Q F?¬M; ?ÊT K
+?2M p¨Q M¦B ;bX

J'v H½Q ;B¨ M?†i ? i i?B i? +O ç€K +U QM; M¨v- b m ç¦ +¦ M;QÌB ?¬ H M K°i iB
i`QM; /½v M9B # v ` - i?'v MÆB M¨v +¦ M?B m ç²M; #¢M +? i M?Q i? ç m T?€i `
i`QÎM; H½Q M;²B i` M HQM; +U QM; # v p T?B M [m–M bÆM FB - M? M? +?¦M; #B

h?"i H•m b m h–M G"T p¨ h?QÊM; Zm M h?B ok KÈB iW ;B[#KB +Ä t t çB ` X G
hB M h?B M hY E?Q # Q p•v H'v ? B M;QÌB F?B M K'v i M i`QÎM; H½Q FB F?¬M;

J¨ h–M G"T +kM; +ªK ;B€+ çQÊ+ K'v i M i`QÎM; H½Q FB i?U+ HU+ +kM; F?¬M; i–K
HQ¢B çÆM ;BªMX L?'i H¨ æ¢B i`QÎM; H½Q FB +¦ i?U+ HU+ b•m F?¬M; HQÌM; çQ

hmv M?B M ç®B pÈB h–M G"T K¨ M¦B i?b +?Q /M pä ;Bª +ªM? ;BÈB .mM; h?B M ?„
p¨ h?B ok +¦ çQÊ+ h`'M •T Zmv i- HQ¢B +¬M; T?€T +QÌM; ç¢B ç M ç° M;?`+? i?B M
H° ` M?QM; M m ;†T T?ªB i`QÌM; ?ÊT M;mv ?B K i?b ç #ªQ K M? pšM F?¬M; +¦ p

> B M;QÌB i?2Q KûT ?² +?"K `½B çB iÈB T?Q /½v M9B FB X .¼+ i?2Q çQÌM; çB h
i?m HB K iQ¨M #° F?Q iS+- iU M?Q ? B M;QÌB #bM? i?QÌM; p"vX .Q ç¦ i®+ ç° +O
M?QM; F?QªM; +€+? iÈB ç¢B K¬M +O h?–M PM; J¬M +kM; F?¬M; +ÁM t 5

> B M;QÌB h–M G"T +kM; çB K'i ? B + M? ;BÌ KÈB i?'v ;B[ç€K [m–M bÆM FB ~M
tmv M [m i–M; +•v +®B- tm'i ?B M i`QÈ+ K„i ? B M;QÌBX

@h`QÈ+ iB M ibK K°i +?¶ ç i`®M çB ç½- çÊB i®B tm®M; +?9M; i H¢B çB i?€K i?Q

h–M G”T M? ;B¼M; M¦BX

h?QÊM; Zm M h?B ok F?) ;”i ;”i ç–m- F?¬M; #B i pb +€B ;b K¨ +¨M; iB T +”M MÆ
;B€+ F?˜M i`QÆM;- ç€v HÁM; +U+ Fb T?S+ i¢T p¨ K•m i?mšMX L¨M; +kM; +QB h–M
KbM?- i?”K +?Q M¨M; F?¬M; i? iQÎM; iQÊM; çQÊ+ M m F?¬M; +¦ h–M G”T i?b #ªM
#B i T?ªB H¨K +€B ;b KÈB T?ªB5

h?–M PM; J¬M M¨v /QÌM; M?Q i?”T T?–M `ÌB `¢+- i?Q¢i M?bM ;B®M; M?Q K¶B i`QÎ
M9B `B M; +O KbM?X "ÎB pb ;B[M?[M; /½v M9B H M tm®M; M¨v- K½B +?Q ç M
çQÊ+ FB M i`9+ F?€+X

LÆB i`QÈ+ K„i M¨v H¨ K°i iÁ ç¢B bÆM- i` M M9B +•v +®B t M? mK- iQÆB i®i- [m+
i¢T M? KX h?dM? i?QªM; H¢B +¦ ç iY iW # M i`QM; M?[M; iÁ FB M i`9+ FB çB `
H M iB M; ?¬ [m€i +O Hmv M +¬M;5

_'i M? M?- K†i i`ÌB ç½ M;ª ?QÈM; h•v- M;¼M ç¢B T?QM; M¨v i`Î M M v M ioM? H¢
i`QM; K°i i?¢+? ç°M; i`QM; i?¢+? H•K- #ªM i?•M KbM? H¢B çÆM ç°+ K°i KbM?- i?
+?mB p¨Q i`QM; F?®B FB M i`9+ ;B[`WM; FB X

J°i iÁ T?ÁM; Î HÈM M?'i +ÁM H° ` K°i +?9i €M? b€M; [m +Y b´X h–M G”T çB pÁ
M¨v- ˜M KbM? p¨Q ;B[#¦M; ç K- i?–M i?S+ H†M; H) iªM ` - M;?2 i?'v iW # M i`QM
i? M? M¦B +?mv M,

@aQ T?K- M;¨B M¦B H–M M¨v h?'i i`QÎM; H½Q H¢B T?ªB i?'i p¼M; `²B5 æ€K ç² iY
´M- M; v +ª K°i +?9i HBM? /QÊ+ +kM; F?¬M; ibK çQÊ+ T?ªB i`Î p X h t2K ` M[M
i`b çQÊ+ # Q H•m M[5

J°i i? M? •K i`mM; MB M K M; i?2Q p¨B T?–M w +QÌB M¦B,

@Eb i?”i i pšM F?¬M; ?B m çQÊ+ h?'i i`QÎM; H½Q5 E?¬M; T?ªB +?d H¨ K°i M[M?
F?¬M; T?ªB +¦ `'i M?B m- i¢B b Q F?¬M; [m M i•KX "° /€M; tBM? ç T M?QM; +?d
MY +? i i?b /M +¦ tBM? ç T ?ÆM M[+kM; F?¬M; ç H¨K ;b +ª5

J°i •K i? M? ;B¨ Mm +?”K `½B M¦B,

@L;QÆB i?b #B i +€B ;b\ h` M M;QÌB M[ M?•M M¨v H¨ +¦ #Q K”i5 L;QÆB +?Q `^M
i`9M; K„ b„+ +O M¨M; i ? v b Q\ >W- +?Q /M ç9M; H¨ M?bM i`9M; p ç T +O M¨M
T?ªB +¦ w ç² ç®B pÈB K°i M;QÌB p¬ /KM; M?Q i? 5 >„M F?¬M; T?ªB +® w ;•v `®B
+€B #Q K”i FB ? v F?¬M; K¨ i?¬B5

hB m JMB

.mv L;½ æ°+ h¬M

h€+ ;Bª,hB m æ Q S?QM; GÊB

k93X *?QÆM; k8y

EBM? i?B M imv i K”i

h? M? •K +O i`mM; MB M FB i`¨M ç–v FBM? M;¢+X .M b Q +?mv M M¨v Î i`QM; K
+ª H MX o +?mv M h?'i i`QÎM; H½Q +MM; æ¢B i`QÎM; H½Q i` M? M? m K°i M[M?
;–M M?Q K° ç iY #'i Fb M¨Q +O h?–M PM; J¬M ç m +¦ i? ç¢B F?€B M¦B i X

J¨ i`mM; MB M M?•M M¨v iÈB ?¬K M v KÈB iW MÆB bQ T?K M;?2 çQÊ+ çB m +?Q

@aQ T?K- ç M i°i +MM; H¨ #Q K”i ;b\

h? M? •K +O i`mM; MB M M?•M i`¨M ç–v p iÁ KÁX

h`QM; T?ÁM; i`Î M M v M H†M; K°i +?9iX a m ç¦ h–M G”T +ªK ;B€+ çQÊ+ K°i +¶ i?
;B®M; M?Q i?Ov i`B m ?QÈM; p i?•M KbM? ?„M i`¨M iÈB- b m ç¦ F?¬M; /WM; H¢B

E?B +ªK ;B€+ çQÊ+ F?¬M; +¦ ;b /` i?QÌM; i?b i? M? •K ;B¨ Mm FB KÈB H¢B i?ªM

@Zm M çB- +?mv M M¨v bÊ H¨ F?¬M; H•m M[b) i`mv M F?„T i?B M ?¢- M¦B pÈB M

@æ¢B h [m®+ H¨ [m®+ ;B K¨ h?–M PM; J¬M i F?®M; +? X æB m M¨v M;QÆB ç½

h? M? •K ;B¨ Mm FB i?ªM M?B M M¦BX

@æB m M¨v i çQÆM; M?B M #B iX h +ÁM #B i `^M; >Q¨M; i?’i +O æ¢B h [m®+
+?9M; i 5 >ÆM M[# M FB ?B M i¢B F?¬M; T?ªB H¨ ç M; i`QM; +?B M i` M? b Q\

h`mM; MB M M?•M M;?B ?Q†+ ?ÄBX

@*MM; M[M?•M FB i?b +¦ [m M ? ;b +?S\ L[M?•M FB F?¬M; T?ªB +?d H¨ K°i ç
S?QM; J¬M b Q\

h`QM; T?ÁM;- L?` i`QÎM; H½Q H„+ H„+ ç–m- M?bM /€M; p çQÌM; çQÌM; +O i`mM;
i?2Q p¨B T?–M +QM; +?B mX L?bM ?„M M?Q M?bM H¢B i?ÌB çB K i` im´B +O K
+?ŠM; M?[M; H¨ ç´ ç +O ?„M K¨ +ÁM H¨ +QM +O ?„MX

*?QM? H¨ +?mv M M¨v i`mM; MB M M?•M +kM; F?¬M; `ä `¨M; H„KX >„M +?d #B i
bQ ?mvM? Km°B F?€+- iW M?Ä ç½ çQÊ+ K M; iÌB h?–M PM; J¬M- b m ç¦ H¨K K¬M
i`QÎM; H½Q5

L m F?¬M; ç´B H¢B H¨ M;QÌB F?€+ i?b L?` i`QÎM; H½Q H¨K b Q +¦ i? ç2K HQ¢B +
M¦B ` X L?` i`QÎM; H½Q i? M M? K°i iB M;- #bM? i?ªM M¦B,

@L;QÆB +¦ #B i b m HQM; h•M h–M ç [m®+ H¨ i? HU+ M?Q i? M¨Q F?¬M;\

h`mM; MB M M?•M H„+ H„+ ç–mX " M M;Q¨B h–M G”T M;?2 çQÊ+ +kM; F?¬M; ?B
M¨v M;?2 ` ç•v H¨ L?` i`QÎM; H½Q- M?QM; +kM; F?¬M; `ä H„K ç®B T?QÆM; `®i +k
T?ªB M?šM M¢B M;?2 iB TX

@a m HQM; h•M h–M ç [m®+ +?QM? H¨ K°i i? HU+ +U+ Fb +QÌM; ç¢B- ç M iW >
+kM; +?QM? H¨ ?¼ +O bB m +’T i? HU+ FB 5 >Q¨M; i?’i #¼M ?¼ +?QM? H¨ K°i #

L?` i`QÎM; H½Q i?ªM M?B M M¦BX

L?QM; i?”i ` F?B M h–M G”T # M M;Q¨B H„T #„T FBM? ?½BX h–M G”T #B i pB + M
æªQ çB ` X J¨ +?ŠM; H) M¦B M?Q p”v H½Q ;B¨ M¨v +kM; iWM; çB [m >mv M æªQ\

h–M G”T #„i ç–m +ªK i?’v bU ibM? +kM; F?¬M; çÆM ;BªM M?Q KbM? M;?oX "ÎB pb
ibM? HB M [m M5

G9+ M¨v ?„M H¢B M;?2 çQÊ+ i? M? •K FBM? M;¢+ +O i`mM; MB M M?•M FB ,

@ ?\ h•M h–M ç [m®+ +ÁM K¢M? M?Q i? b Q\ æB m M¨v ;BªB i?Q+? pb b Q ;–M ç
M;QÌB M?Q i? ç i`Ê ;B9TX hmv M?B M- bQ T?K- +?mv M M¨v ç®B pÈB M[iY p¬ /

L?` i`QÎM; H½Q #bM? ç¢K +QÌB +QÌB- i?QM; i?ª M¦B,

@L;QÆB M;?o çB- +€B HQ¢B MÆB i?–M #Q M´B / M? M?Q >mv M æªQ- h?¬B ;B
i? HU+ K¢M? K)X "¼M ?¼ b Q H¢B +?9 w ç M K°i KªM? i?´ ç` +O i? iK+\ Jm®M
` i`U+ iB T +?ûK ;B i F?¬M; T?ªB H¨ tQM; b Q\ *–M ;b T?ªB F?m +? i`QÆM; /B M
iK+- +¦ Q+? ;b +?S\

h`mM; MB M M?•M i?9+ /K+ M¦B,

@aQ T?K- M;¨B +kM; çWM; 9T 9T KÎ KÎ M?Q p”v5

@L;QÆB ’v- +?QM? H¨ iQM? ibM? [m€ M¦M; p°B5

L?` i`QÎM; H½Q +QÌB +QÌB- b m ç¦ M¦B,

@æ•v H¨ pb # M i`QM; M,K MQÈ+ h? M? GQM;- æ¢B h - hQ G - h? M? E?•m- æ¢B a
h•M h–M ç [m®+ i`ªB [m ?ÆM i`,K M,K ibK +€+?- +m®B +MM; KÈB FB K çO +È ç
M,K MQÈ+ M¨vX >W- i•K +Æ +O #¼M ?¼ +kM; i?"i i?•K b•m- H¨K pB + +kM; i?"i -
M¨v +kM; F?¬M; +?d +¦ K°i M?¨ h?¬B ;B #¼M ?¼ #B i5

L?` i`QÎM; H½Q M¦B tQM; H¢B +QÌB H¢M?,

@L;QÆB ?ŠM H¨ M;?2 [m - iS ç¢B ?B K ç` i`QM; i?¨M? >Q¨M; a +O h? M? GQM

@hmv i a€i æ` - PM; *?Ov :BªM- S? >²M *?B m h`¢+? p¨ >² S?QÊM; >Q¨M;X æB m

h`mM; MB M M?•M i?m"M KB M; M¦BX

@> ? - #B i H¨ #B i M?QM; M;QÆB +¦ #B i #®M ç` T?QÆM; M¨v +'i ;B'm K°i #Q K

L?` i`QÎM; H½Q +kM; F?¬M; i?W MQÈ+ çK+ i?ª +•m- i`U+ iB T M¦B i?ŠM;,

@æÆM ;BªM M¦B >² S?QÊM; >Q¨M; M?û- `'i M?B m M;QÌB ç m M;?o ``^M; i?QÊM; +
H¨ #Q K"i HÈM M?'i5 Eb i?"i ?Q¨M iQ M b B5 *,M +S i?2Q i?QÊM; +´ iQ HB m ;?B
+¦ ?²- K¨ H¨ /Q K°i pk F?Q +U+ Fb +SM; `„M iW i?ÌB i?QÊM; +´ F? B ` 5 J¨ >² S?Q
i?b +€+? ç¦ +?WM; p¨B i`,K /†K- H¨ K°i ?² MQÈ+ +?d +¦ T?¢K pB # KQÆB /†K i?¬
>Q¨M; +?•M +?QM?5

h–M G"T Î # M M;Q¨B + m K¨v- M;?2 p"v +kM; Km®M i`Î M M ?² ç²X hmv M?B M- +
H½Q M¨v M¦B ç M h–M G"T +kM; ç½ ;†T [m K°i H–MX h` M çQÌM; ?„M i`€M? Mû bU
>^M; h?B M i?b +kM; ç½ ;†T [m K°i ?² MQÈ+ M?Q i? X G9+ 'v ?„M +,M #ªM F?¬M
#B i `^M; ç¦ KÈB +?•M +?QM? H¨ ?² S?QÊM; >Q¨M;5

@h? i?b b Q- +€B ;¼B H¨ iS ç¢B ?B K ç` i?"i ` +kM; +?d H¨ tQM; ?¬ +O pä ;Bª ;

h`mM; MB M M?•M +¦ +?9i F?¬M; +?Q H¨ ç9M; M¦BX

@>W- F?¬M; H¨ i? M¨Q\ .M +ªM? ;BÈB *?Q h¬M F?¬M; +˜M i?"M +kM; T?ªB +? i5

L?` i`QÎM; H½Q ?W M? M¦B,

@L;QÆB +?Q ``^M; +€B i M iS ç¢B ?B K ç` H¨ /Q pä ;Bª ;BÈB i? iK+ i`mv M ` Q\
p¢M M,K i`QÈ+- ?mM; / M? +O #®M ç` T?QÆM; M¨v ç½ i`mv M ` # M M;Q¨B `²B5

E?¬M; +?d +¦ i`mM; MB M M?•M i`QM; T?ÁM;- M; v +ª h–M G"T Î # M M;Q¨B M;?2
?Qi b•m K°i M;KK HQÆM; F?Q5

*?Q h¬M +kM; T?ªB +? i\ æB m M¨v H¨ i?"i b Q\ h–M G"T K¨v M?Qm +?†i- €M? K„i

G9+ M¨v L?` i`QÎM; H½Q i? M M? K°i iB M;- b m ç¦ H¢B M¦B,

@h?U+ i - h?¬B ;B FB +?B K çQÊ+ K°i i'K i¨M ç²X h` M i'K i¨M ç² FB ;?B `ä ?ÆI
b m ç¦ #¼M ?¼ HB M T?€B ` ç¢B HQÊM; + Q i?O- ibK çQÊ+ M?[M; MÆB i?–M #Q
p¨QX J°i b® MÆB i?–M #Q +?QM? H¨ p¬ +?O- HB M i?¨M? i¨B bªM `B M; +O h?¬B
;B®M; M?Q +?9M; i p"v- imv M?B M b® HQÊM; F?¬M; M?B m H„K- ç m #` h?¬B ;B
M M KÈB T?€i ç¢B i¨B5 *?d /U p¨Q K°i ;¦+ i¨M ç² K¨ #¼M ?¼ +?B K çQÊ+ b® i¨B T
/€K M;?o +kM; F?¬M; i? iQÎM; iQÊM; çQÊ+X L;QÆB M¦B M m H¨ K°i i'K #ªM ç² ç-

h`mM; MB M M?•M FB i`ÊM K„i ?€ K²M M¦B F?¬M; ` HÌB- i?"i H•m b m KÈB ?ÄB,

@aQ T?K- M;¨v b Q H¢B #B i `ä `¨M; M?Q i? \

L?` i`QÎM; H½Q H¢M? HMM; +QÌB- i`QM; •K i? M? +?S ç–v Q€M F?Q M¦B,

@"ÎB pb i +?QM? H¨ K°i M;QÌB b®M; b¦i iW K°i ;B i°+ # M i`QM; K°i MÆB i?–M #
pb i i`®M i`QM; K"i i?'i- #¼M ?¼ F?¬M; ibK çQÊ+ i 5 L;QÆB +¦ #B i- #bM? i?QÌ
ç m +¦ HQ¢B ç` T?QÆM; M¨v- +?ŠM; M?[M; +¦ i? M;,M +ªM M;Q¢B ;BÈB i` tûi K
i? M? iW # M M;Q¨B5

@h H¨ M;QÌB i?W F /mv M?'i +O ;B i°+ FB 5 h?ÌB çB K T?€i bBM? bU pB + ç¦-
a m F?B i iU i B M;?2 çQÊ+ i? M? •K `®M; ;B"M F?¬M; + K HÁM; +MM; pÈB iB M;
i - ?mvM? Km°B i - i°+ M?•M i - i H¢B M;?2 i?'v #¼M ?¼ b m F?B ;B i b¢+? K¼B M
F?Q2 F?Q M;X

@*?Q M M- M?[M; M,K ;–M ç•v i pšM Hm¬M +?9 w ç M ? i i?ªv M?[M; +?mv M ibM
_®i +K+ i t€+ ç`M?- /QÌM; M?Q >Q¨M; i?'i +O +ª M,K MQÈ+ FB ç m +¦ K°i T?–M
M?'i ç m Î iS ç¢B ?B K ç` i`QM; i?¨M? >Q¨M; a Î h? M? GQM; [m®+5

h`QM; K„i L?` i`QÎM; H½Q ?B M H M ?"M w M²M; ç"K- +?"K `½B M¦B,

@*?mv M +O i æ¢B i`QÎM; H½Q +kM; #B i K°i T?–M- H½Q h?'i +kM; #B i K°i T?-
b m HQM; h•M h–M ç [m®+ +?QM? H¨ h?¬B ;B - K¨ h?¬B ;B H¢B Km®M ibK FB K
i?m°+ p i v B- [mªM +?B H¨ K°i ;¦+ i¨M ç² ç m T?¨ K°i #9i i¨B T?9 FBM? i?B M5 >
i°+ M¨Q i?m°+ MÆB i?–M #Q K¨ M;mv M w #` M;QÌB i ibK ç M\ >ÆM M[- K†i b m
+ÁM +'i ;B[K°i #Q K"i FBM? i?B MX .QÌM; M?Q i'i +ª MÆB i?–M #Q ç m +¦ [m M ?
i?S M¨v B K¨ F?¬M; i? K Km®M\

h`mM; MB M M?•M bÈK ç½ #` iBM iS+ M¨v F?B M +?Q `mM; ç°M;- F?¬M; #B i M M
h–M G"T +kM; i`ÊM K„i ?€ K²K- F?¬M; i? iQÎM; iQÊM; çQÊ+ H½Q ;B ?Ä M¨v H¢
ibM? M?Q i? 5 h`QM; HÁM; ç°i M?B M M´B H M M;?B ?Q†+- H½Q ;B ?Ä M¨v ç M;

h`QM; T?ÁM;- L?` i`QÎM; H½Q H¢B M¦B iB T,

@J¨ M[M?•M M¨v +MM; i`QÊM; T?m +O M¨M; i` M i?U+ i +kM; +¦ i? M„K i`QM; i
i? 5

@ ?5 G¨K b Q +¦ i? \

h`mM; MB M M?•M FBM? ?¬X

@æB m M¨v +¦ +€B ;b H¨ F?¬M; i? 5 æ¬B pÊ +?²M; FB - #¼M i ç½ iWM; i` tûi [m
iW i? iK+X *K i? H¨ ç•m i?b F?¬M; `ä H„KX "¼M ?¼ iW ç•m K¨ +¦ çQÊ+ KªM? i¨M
H„KX h +?d #B i H¨- M;¨v K¨ i - æ¢B i`QÎM; H½Q +ÁM +¦ H½Q h?'i +MM; K'v M;Q
?€B i?m®+ i?b M;šm M?B M ;†T çQÊ+ ç¬B pÊ +?²M; FB +MM; pÈB K°i b® M;QÌB
?ÊT M;?2 çQÊ+ K°i çQ¢M M¦B +?mv M +O #¼M ?¼X "¼M ?¼ p¬ ibM? iW i`QM; i?
ç²X L K M?•M FB +ÁM +¦ FB M ;BªB- `'i +¦ i? KªM? i¨M ç² FB +¦ i? #B m H° ` K
+?¶ i`QM; b® ç¦ +?QM? H¨ MÆB Î +O +?9M; i M¨v5 *?Q M M- M;QÆB +¦ i?"i bU
ibM? M?Q i? ? v F?¬M;\ æ¢B i`QÎM; H½Q +¦ i®i M?Q i? F?¬M;\ "¼M ?¼ ç m Km®
FB K¨ i?¬B5

G9+ M¨v h–M G"T KÈB +?•M +?QM? H¨ FBM? M;¢+X L;mv M iQÎM; `^M; pÊ +?²M; h
ç€M? #¢ KÈB +¦ i? çB p¨Q ç` T?QÆM; M¨vX G¢B F?¬M; M;?o `^M; i`QM; i v #¼M
K°i KªM? i¨M ç²5 hBM iS+ M¨v `'i FBM? M?•M5

aU +ª FBM? +O h–M G"T pšM +?Q #` ? B M;QÌB ç M; M¦B +?mv M i`QM; T?ÁM;-
F?€+ M[K T?€i ;B€+ ` X

h`QM; T?ÁM;- i`mM; MB M M?•M H¢B ?ÄB,

@aQ T?K- +?mv M M¨v M m ˜M +?S #Q K"i FBM? i?B M M?Q i? i?b b Q M;¨B H¢B

L?` i`QÎM; H½Q i? M M? K°i iB M;,

@>¨B iY- Fb i?"i i +?QM? H¨ T?K i?•M +O M;QÆB5

G9+ M¨v- h–M G"T ç½ i?B i`B M F?BM? +¬M;- i?•M KbM? H†M; v M ˜M p¨Q i`QM;
i?"i +U+ Fb `mM; ç°M;5

.M H¨ h–M G"T- ?„M +kM; ?B m çQÊ+ `^M; +?QM? KbM? T?ªB +•M M?„+ H¢B K°i b®
+¦ i? iQM? i®i çQÊ+ #QÈ+ çB iB T i?2Q- M M ?¨M? ç°M; M?Q i? M¨Q5

hB m JMB

@E?¬M; T?ªB M;QÆB +ÁM +¦i? H¨ B\ *?ŠM; H) M;QÆB +?Q iWM; +¦w ç² pÈB M

*•m M¦B M¨v +O h?'i i`QÎM; H½Q H"T iS+ F?B M æ¢B i`QÎM; H½Q +ªK i?'v M;? M
iS+ çÄ #WM;X

hS i`QÎM; H½Q K†i i`„M; T?9+ ?"m H9+ M¨v #¶M; M¦B,

@G½Q h?'i5 æ çWM; p°BX h`QM; K¬M T?€B F?ªM; ç`M? +¦M°B ;B M-# M M;¨v H
#B iX L;QÆB M;?o H¢B +?Q Fo- æ¢B bQ ?mvM? H¨K b Q +¦i? H¨K ` +?mv M M¨v
tªv ` +?mv M ;b- +?9M; i F?¬M; i? M°B +?B M K¨ F?¬M; `ä M;mv M M?•M M?Q p

GK+ i`QÎM; H½Q ;–v çûi +kM; F?mv M M?k,

@æ9M; p"v H½Q h?'iX h`QÈ+ iB M ç M¦B `ä `®i +K+ +?mv M ;b ç½ tªv ` X æ t2
?mvM? ;B®M; M?Q ç½ +QÈT T?m M?•M +O ç b Q\

hB m JMB

.mv L;½ æ°+ h¬M

h€+ ;Bª,hB m æ Q S?QM; GÊB

k8RX *?QÆM; k8j

J€m KO `m°i i?`i

h?'i i`QÎM; H½Q i`ªB [m +?B M ç'm K°i ?²B +kM; #bM? ioM? F?¬M; Qi- ? B K„i M
H½Q- i`–K ;B¼M; ?ÄB,

@h?"i bU F?¬M; T?ªB M;QÆB H¨K\

G9+ M¨v æ¢B i`QÎM; H½Q +kM; H¨ ;B"M /[+QÌB,

@G½Q h?'i ¨? H½Q h?'i5 *?9M; i Î +?mM; ?ÆM i`,K M,K- +ÁM B F?¬M; ?B m iQ
M?"M i +¦w ç² pÈB #Q K"i +O M[M?•M FB - çB K 'v i F?¬M; i?W M?"M +€+ M
L?QM; i +?d ?ÄB M;QÆB K°i +•m- i H¨ M;QÌB F?¬M; +¦ç–m ¦+ M?Q p"v b Q- +¨M
F?¬M; i`K çQÊ+ # Q H•m- ç9M; F?¬M;\ L¨M; M m b®M;- i +ÁM +¦+?9i ?SM; i?9
+kM; F?¬M; çQÊ+- i +QÈT M¨M; p H¨K ;b\

@G½Q h?'i5 L;QÆB i`QÈ+ iB M M¦B t2K `®i +K+ ç½ tªv ` +?mv M ;b\

GK+ i`QÎM; H½Q H'v i v pm®i `•m- p K†i M;?B M;Ì M?bM h?'i i`QÎM; H½QX G) `
+QÈT çB- +?Q /M T?šM M° +kM; F?¬M; ç M KS+ K'i HQ i`Q i'M +¬M; ç iY +O æ¢B

h?'i i`QÎM; H½Q M?„K ? B K„i- ?Qi b•m K°i ?ÆB b m ç¦ M¦B,

@JQÌB K'v ç iY +ªM? ;BÈB S?€ h?B M i #® i`Q i`QM; F?m M?¨ ç¦ ç m #` ;B i5

@>ª\\\

h'i +ª K¼B M;QÌB F?¬M; FbK M´B ?Qi b•m K°i M;KK F?Q H¢M?- F?¦iBM M?bM æ¢

@h?"i b Q\

E?¦2 KB M; hS i`QÎM; H½Q +Q ;B"i HB M ?²B ?ÄB- i?–K M;?o, óE?¦ i`€+? çQÊ+ K
"'i Fb K¬M ?¢ +O B tªv ` HQ¢B +?mv M ç¦ +?d bÊ F?¬M; i? M¨Q #bM? ioM? çQÊ

æ¢B i`QÎM; H½Q ç–m iB M H¨ FBM? M;¢+- b m ç¦ T?šM M° p¬ +MM; +?d p¨Q h?'i i

@G½Q h?'i5 L;QÆB +ÁM +¦+?9i ç–m ¦+ M¨Q F?¬M;\ L;QÆB #` +?Q€M; p€M; ¨?\
ç¦ b Q\ *?Q /M i Km®M ç€M? +„T M[M?•M FB +kM; F?¬M; +¦F?ª M,M; ;B i ?¢B
M?Q p"vX L;QÆB M;QÆB X+QM K M¦- M;QÆB H¨K i iS+ +? i5

G9+ M¨v #ªM i?•M h?'i i`QÎM; H½Q +kM; +ªK ;B€+ çQÊ+ pB + M¨v +¦+´ [m€BX oW
+¬M; i•K- +,M #ªM F?¬M; M;?o iÈB F?ª M,M; F?€+X

"B i H¨ b B Î KbM?- M?QM; ?„M pšM FB M i`b,

@h i”M K„i i?’v M;QÌB FB +?QM? H¨ +?¢v i`®M iÈB MÆB M¨vX

@±5

G9+ M¨v i’i +ª M?[M; M;QÌB F?€+ ç m ç²M; HQ¢i i?Î /¨B K°i iB M;- i?–K M;?o h?’i
;B”M /[+¬M; i•K K’i HQ i`QX L;QÌB i Km®M ;B€ ?¼ +?Q æ¢B i`QÎM; H½Q F?¬M
ç•m\

GK+ i`QÎM; H½Q +QÌB F?´ M¦B,

@G½Q h?’i ¨? H½Q h?’i5 L;¨v i?QÌM; M;QÆB H¨ K°i M;QÌB `’i F?¬M F?ûQ ¨5 L;Q
bU H¨ æ¢B bQ ?mvM? ;•v M M H¨K b Q ?„M +¦ i? +?¢v p M9B +O KbM?\ G¢B M¦B
K’v pä ;Bª +ªM? ;BÈB S?€ h?B M K¨ M;QÆB F?¬M; T?ªM SM; çQÊ+ +?d bÊ +kM; +
KÈB +¦ i? H¨K çQÊ+X L?QM; M;QÆB i?Y t2K ?„M +¦ /’m ?B m M¨Q pW ç€M? M? m
FB K i` p i i?QÆM; +O M;QÌB +? i +?Q \ *?ŠM; H) M;QÆB +ÁM F?¬M; M?bM ` M
b Q\

@h

h?’i i`QÎM; H½Q H9+ M¨v #B i KbM? M?’i ç`M? H¨ i`9M; F - M?QM; M[M?•M KbM?
ç€M? +„T i?b +¶ HY ;B”M i`QM; HÁM; +?ŠM; M?[M; F?¬M; #B M K’i +?9i M¨Q M;Q

>„M M;˜M; ç–m- +„M `,M; M¦B,

@*?mv M M¨v H¨ b B Î i X æÊB F?B i ibK çQÊ+ T?m M?•M- çQ+? i?•M b) iÈB ç•v i
bQ ?mvM? tY i`Q5

h`QM; K„i æ¢B i`QÎM; H½Q ç–m iB M ?B M H M b€i F?Q- b m ç¦ b„+ K†i /`m H¢B- i

@G9+ M¨v +ÁM M¦B +?mv M ç¦ H¨K ;b\ æ•v H¨ pB + +O KbM? M;QÆB b Q\ *€+ p`
M;?B K iQ¨M h?–M PM; J¬M- b m ç¦ ;„i ; Q ibK iÁB5 "’i Hm”M i? M¨Q +kM; F?¬M
Q B i` M ç` #¨M +O +?9M; i 5

h–M G”T i`Î H¢B ? M; ç°M; i?’v h?QÊM; Zm M h?B ok ç½ +?Ì Î ç¦ ¬K G•K o•M G M
H†M; `ÆB H X L¨M; i?’v h–M G”T i`Î p - p°B FbK MQÈ+ K„i- F?) M¦B,

@>mvM? F?¬M; b Q +?S\

@h F?¬M; b QX *?9M; i T?ªB M? M? +?¦M; `ÌB F?ÄB MÆB M¨v- H€i M[H¢B +?¢v

h–M G”T M¦B tQM;- iW i`QM; HÁM; h?QÊM; Zm M h?B ok ç¦M H’v G•K o•M G M +
h?QÊM; Zm M h?B ok /MM; /•v +°i +?†i H¢BX

*Æ M,M; U+?S+ M,M; +Æ [m MV i?•M i? G•K o•M G M i`ªB [m M?B m M,K M^K i`
#bM? i?QÌM; M?QM; +€+ #° T?”M # M i`QM; bÈK ç½ iÈB KS+ F?¬ FB iX h–M G”T
h?B M hY E?Q p¨Q i`QM; +Æ i? G•K o•M G M- b m ç¦ F?) M¦B,

@æB i?¬B5

"ÎB pb +?mv M M¨v tªv ` [m€ KS+ #’i M;Ì- ? B M;QÌB HÊB /KM; H9+ T?ÁM; i?O H
+¬M; `ÌB F?ÄB h?–M PM; J¬M5

æB ` F?ÄB /½v M9B- h?QÊM; Zm M h?B ok /WM; +?•M tQ v M;QÌB M?bM p ?QÈM
M¨M; ?B M H M €M? +Wm ?”M b•m ç”K- h–M G”T F?) M¦B,

@h`QÈ+ iB M `ÌB F?ÄB MÆB M¨v +?[+?Q #€ Kšm KÈB H¨ [m M i`¼M; M?’iX o T
i?b b) F?¬M; +?¢v i?Q€i çQÊ+ K°i B5

h?QÊM; Zm M h?B ok F?) ;”i ;”i ç–m- M¦B,

@Jm°B M;?2 ?mvM?5

> B M;QÌB +äM; G•K o•M G M bm®i ç K çB iÈB +Y p¨Q MÆB i?–M #Q M¨vX J'v M;
Î i`QM; i``'M M?Ä o•M æB M- H†M; H) ibK K°i M?¨ i`¼ M?Ä Î H¢BX

h–M G"T F?¬M; H½M; T?Q #'i Fb T?9i ;B•v M¨Q- i`QÈ+ iB M /MM; hB M h?B M hY
HQ¢M +O G•K o•M G M K°i H–MX L;mv M HU+ iQ+? iK- FBM? K¢+? # i„+ H¢B- iB
ç°MX

>B M M?B M G•K o•M G M #ÎB pb i`QÊM; T?m iY pQM; K¨ i`Î M M M?Q p"vX

Jm®M +?Q M¨M; idM? H¢B- +?[i``i?•M i? +kM; F?¬M; T?ªB [m M i`¼M; M?'i- K¨
idM? H¢B- M¦B +€+? F?€+- T?ªB H¨ G•K o•M G M iU w idM? H¢BX

hB M h?B M hY E?Q i`QM; +Æ i? h–M G"T F?¬M; M;WM; çQ p¨Q i`QM; i?•M i? G
+O hB M h?B M hY E?Q Î +?¶ +¦ i? /QÈB bU F?®M; +? +O h–M G"T ç€M? pÐ FB
/mM; ?ÊT pÈB M;mv M HU+ ç®B T?QÆM;- +kM; +¦ i? HU +?¼M /mM; M?"T p¨Q
T?QÆM; i˜v +•M T?¢i iOv5

L,K ç¦ h–M G"T i˜v +•M T?¢i iOv +?Q G½M? . Q p¨ "° o•M u M +kM; +¦ +MM; ç¢Q H

> B M;¨v b m- h–M G"T KÈB ?Q¨M i?¨M? +¬M; pB + M¨vX "ÎB pb G•K o•M G M /M b
M,K- F?¬M; ;B®M; M?Q M;QÌB i? M? idM? +¦ i? /U p¨Q +?d /šM +O h–M G"T p"M
i? X

*€+ +Æ [m M i`QM; +Æ i? G•K o•M G M ç½ bÈK F?¬ FB i F?¬M; ` ?bM? /€M;X h–M
i?"M p¢M T?–MX a m F?B ?Q¨M i?¨M?- M; v +ª h?QÊM; Zm M h?B ok +kM; iW i`
+O G•K o•M G M +ªK ;B€+ çQÊ+ bBM? +Æ #WM; #WM;X

L?bM #° /¢M; K i KÄB +O h–M G"T- h?QÊM; Zm M h?B ok ç m HÁM; M¦B,

@>mvM? K i KÄB K'v M;¨v `²B- çB M;?d K°i +?9i çB5

h–M G"T ;"i ;"i ç–m- +?m˜M #` M;²B tm®M; çB m iS+ K°i +?9iX hmv `^M; i?"i K i K
çB m M¨v ç®B pÈB im Hmv M +O h–M G"T +kM; +¦ +?¶ i®iX

h?QÊM; Zm M h?B ok M„K i v G•K o•M G M- HŠM; H†M; M?bM M[M?•M +¦ /B M K¢
i v M¨M; H M K†i KbM?- i?b i?¨Q M¦B,

@Jšm i?•M- M;QÌB +¦ M;?2 i?'v HÌB +QM F?¬M;\ *QM H¨ +QM ;€B M;QÌB ç•v- +QM
i?¨M? `²B- M;¨B KÎ iQ K„i M?bM t2K +QM ç½ bÈK F?¬B T?K+ #bM? i?QÌM;X æ m H
+kM; X

h?QÊM; Zm M h?B ok M¦B iÈB ç•v- MQÈ+ K„i bÈK F?¬M; F?®M; +? çQÊ+ +?ªv tm
o•M G MX L;¦M i v G•K o•M G M F?) +Y ç°M;X

h?QÊM; Zm M h?B ok ç M; [m€ t9+ ç°M; F?¬M; M?"M i?'v çQÊ+- +S M?Q i`QÈ+ F?
p i'i +ª K¼B +?mv M K'v M,K M v- M?Q H¨ ?Q¨M iQ¨M KÎ `°M; i`€B iBKX æÆM ;Bª
M¨v +?QM? H¨ K ç +O M¨M;5

æ•v H¨ M;QÌB ;–M ;kB M?'i pÈB M¨M; i` M çÌB M¨v5

*kM; ;B®M; M?Q #'i Fb i?B m M[M¨Q F?€+- h?QÊM; Zm M h?B ok /–M /–M M;WM
.QÌM; M?Q pB + i?QÆM; M¨v M¦B H¢B M?[M; +?mv M M¨M; i`ªB [m iW M?Ä ç M H

L¦B HB M iB TX L¦B F?¬M; M;WM;X L¦B F?¬M; M;WM;

h–M G"T ç½ bÈK F?¬B T?K+ H¢B- HŠM; H†M; çSM; +¢M? h?QÊM; Zm M h?B ok M;
.–M /–M- ;B¼M; M¦B M¨M; i`Î M M F?¨M F?¨M- ç M +m®B +MM; ç½ ?Q¨M iQ¨M F?¬
KB M; h?B okX

>„M F?¬M; FbK M´B M? ;B¼M; M¦B,

@h?B ok5 æQÊ+ `²B5 "€ Kšm +kM; K i `²B- Km°B +kM; ?ŠM H¨ T?ªB M;?d M;ÆB K

h?QÊM; Zm M h?B ok +–K +?ûM MQÈ+- F?) m®M; K°i M;KK- [m"i +QÌM; H„+ ç–m,

@Jm°B +?Q K iX Jm°B Km®M Î +MM; Kšm i?•M- Km°B F?¬M; Km®M `ÌB F?ÄB M;Q

J°i M;¨v- ? B M;¨v- # M;¨vX am®i # M;¨v h?QÊM; Zm M h?B ok F?¬M; M;WM; Î # F?¬M; +?ÊT K„i- M¦B F?¬M; M;WM;X *?Q /M H¨ ,M ç M /QÊ+ +O h–M G"T- ;B¼M; ok pšM i`Î M M F?¨M F?¨M M?Q i`QÈ+- M m F?¬M; T?ªB M?bM F?m¬M K†i M¨M;- i? ;B¼M; M¦B T?€i ` iW KB M; K°i H½Q #¨5

_®i +K+ M;¦M i v G•K o•M G M +QM; H¢B K°i +?9i- b m ç¦ +–K #¨M i v iBM? tªQ +C J¬B M¨M; F? ;B"i- K°i ;B¼M; M¦B M?Ä F?¬M; i? M;?2 `ä p M; H M,

@h?B ok XX

@J 555

:B¼M; M¦B F?¨M F?¨M +O h?QÊM; Zm M h?B ok #¶M; M?B M p M; H M- ?ûi K°i i o•M G M- ;¨Q F?¦+5

L m F?¬M; T?ªB h–M G"T bÈK /MM; F i ;BÈB T?QM; # ;B M T?ÁM; M¨v- +?d bÊ K° ?ÆM MY i`'M M?Ä M¨vX æ¬B K„i h–M G"T i`QM; M?€v K„i çÄ H M- KkB i?'v + v + v çB +?¶ F?€+X

J€m KO `m°i i?`i H¨ #'i Fb M;QÌB M¨v +kM; F?¬M; i? /Si #ÄX h`ÌB ç'i # Q H - K H

h–M G"T F?) p¶ H M Km #¨M i v h?QÊM; Zm M h?B ok- hB M h?B M hY E?Q +m²M + a m ç¦ K°i i v F?€+ ç†i H M K¢+? G•K o•M G M- +kM; çQ hB M h?B M hY E?Q p¨Q

@h?B ok- çWM; F?¦+5 "€ Kšm pW idM?- ç M;QÌB M;?d M;ÆB K°i +?9i5

> B KQÆB M;¨v b m- G•K o•M G M `®i +K+ F?¬B T?K+X *¦i? M¦B- hB M h?B M hY H¨ +¬M; ç–m5 æ´B H¢B M;QÌB F?€+ +?Q /M H¨ pä ;Bª +ªM? ;BÈB *?Q h¬M +kM; F H¢BX æ®B pÈB bU F?®M; +? HU+ HQÊM; +?QM? t€+ ç M i"M +MM;- H¢B i? K #ªM Fb ç½ bÈK F?B M h–M G"T +¦ M,M; HU+ M?Q i?–M vX

h?QÊM; Zm M h?B ok i`ªB [m t9+ ç°M; H9+ ç–m- +?Q iÈB ;BÌ +kM; ?Q¨M iQ¨M ´M M¨v- i–K K'i M¨M; F?¬M; `ÌB F?ÄB G•K o•M G MX > B K +QM M¨M; ;–M M?Q F?¬ i?ÌB ;B M M;„M M?'i HB M ;B Q ?¦ pÈB M? mX

æ®B pÈB h–M G"T +Sm idM? KbM?- G•K o•M G M M?Q H¨ K pÊ [m M b€i +QM ` - +

h–M G"T +MM; h?QÊM; Zm M h?B ok +kM; iW KB M; G•K o•M G M #B i çQÊ+ +?mv b¦M; ;B¦5

hB m JMB

.mv L;½ æ°+ h¬M

h€+ ;Bª,hB m æ Q S?QM; GÊB

k8kX *?QÆM; k89

E?¬M; çQÊ+

@ G9+ ç¦ Kšm i?•M +MM; T?K i?•M +QM iW i`QM; K°i MÆB ?B K ç` ibK çQÊ+ K°i `'i M?B m Fw ?B m- ç` çB KX *?9M; i ç m F?¬M; `ä M¦ +¦ w M;?o ;b- +ÁM bmv ç M¨v +¦ i? H¨ +'i ;B'm #ªQ i¨M;X E i [mª +?9M; i çB `'i M?B m MÆB ;?B i` M #ªM ?B M çQÊ+ ;b- +?d +¦ `WM; M9B K¨ i?¬BX h`mv M ó.mv L;½ æ°+ h¬M ô çQÊ+ +QT UGmQM;aQM" +X+QKV

G•K o•M G M iU Î ç–m ;BQÌM;- i?•M i? +ÁM ç M; F?¬B T?K+ H¢B- M?QM; i`¢M; i +?mv M i®i ?ÆMX L?'i H¨ i?'v M[ M?B +O KbM? ç½ HÈM i?¨M? i?B m M[- +ÁM + i`QM; HÁM; +ªK i?'v p¬ +MM; M OBX

@ o b m- +?9M; i çB iÈB +Y H®B p¨Q K°i MÆB i?–M #Q- i`QM; H9+ p¬ w ;†T T?ª
Kšm i?•M +MM; T?K i?•M +QM F?¬M; K¢M?- F?¬M; ç`+? H¢B çQÊ+ HBM? i?9 FB X
+kM; F?¬M; #B i b Q i` M p€+? M9B FB #¶M; M?B M tm'i ?B M K°i +€M? +Y M,M
M;?o M?B m HB M iB M p¨Q +€M? +Y ç¦X a m ç¦ HB M #QÈ+ p¨Q K°i i? ;BÈB i?–

h?"i ç9M; H¨ ç€M? #"v ç€M? #¢ çB p¨Q çQÊ+- +?ŠM; [m H¢B `'i F?€+ #B i pÈB b
h?QÊM; Zm M h?B okX

@ o"v M;¨B H¨K b Q H¢B ;B M?"T p¨Q i`QM; hMM; S?QM; J¬M\

h?QÊM; Zm M h?B ok M„K i v Kšm i?•M- #B m ibM? [mv M Hmv MX

@ a m F?B +?9M; i p¨Q ç¦- HB M +ªK ;B€+ çQÊ+ HBM? F?Q MÆB M¨v i?"i [m€ /²B /
+U+ T?˜KX L; v H9+ ç¦- +?9M; i +,M #ªM F?¬M; #B i ç M F?€B MB K MÆB i?–M #
`'i i?¬M; KBM?- H"T iS+ H'v i'K i¨M ç² FB ç†i # M i`QM; K°i ?°T b„i- +?¬M Î M; v

G•K o•M G M +QÌB F?´ K°i +?9i- €M? K„i b•m t - /QÌM; M?Q ç M; M?È H¢B +ªM? iQ

@ E ç¦ +?9M; i ;†T T?ªB K°i ç€K i? M? MB M- #¼M ?¼ ?ÄB +¦ T?ªB +?9M; i H¨ M
F?¬M;- H¢B ?ÄB +?9M; i p¨Q MÆB M¨v #ˆM; +€+? M¨QX *?9M; i i?¨M? i?U+ M¦B
+?9M; i p¨Q i`QM; hMM; S?QM; J¬MX ob p"v- +?9M; i HB M ;B M?"T K¬M T?€B c

@ o"v b m H¢B

h?QÊM; Zm M h?B ok M?bM Kšm i?•M KbM?- +¦ +?9i /Q /U ?ÄBX

@ a m ç¦ Kšm i?•M +MM; T?K i?•M +kM; Km®M /šM +QM p¨Q- M?QM; K¬M T?€B +¦
+¦ i? iMv w` p¨QX L?[M; M;QÌB ç¦ ç m +¦ i?U+ HU+ `'i K¢M?- +?9M; i +kM; F?¬
` M;Q¨B- HB M ` bS+ ?¼+ i"T- ` bS+ im Hmv MX _®i +m°+ +?9M; i ç m im Hmv
ç M i`bM? ç° +¦ i? ` M;Q¨B H`+? H½KX *?d +–M ?Q¨M i?¨M? K°i H–M M?B K pK K
H¢B ;†T +QMX

G•K o•M G M M¦B- p¨M? K„i çÄ H M,

@ *kM; +?QM? H¨ H–M M?B K pK K¬M T?€B FB - H¨K +?Q T?K i?•M +QM p¨ i poM
h?–M PM; J¬M ç€M; +? i- #¼M ?¼ M;?2 i`°K +?9M; i M¦B +?mv M- ç°M; i•K #'i M
+QM- b m ç¦ ûT ?ÄB Kšm i?•M +?¶ i'K i¨M ç² FB X a m ç¦ Kšm i?•M Km®M iU #¢Q-
b m M¨v +€+ +QM +kM; ç½ #B iX

h?QÊM; Zm M h?B ok F?¬M; M?`M çQÊ+ MQÈ+ K„i- ¬K H'v G•K o•M G M F?¦+ `®M

J°i H9+ H•m- ? B K +QM KÈB M;WM; F?¦+- G•K o•M G M +¦ +?9i M;¢B M;MM; M¦B

@ h–M G"T5 G¨K +QM +? +QÌBX Jšm i?•M +QM +¦ F?Ä2 F?¬M;\ L,K ç¦ i +MM; T?
?[m F?¬M; i pÈB Kšm i?•M +QM5

h–M G"T ;"i ç–m,

@ Jšm i?•M +QM pšM i®i- ?B M ;BÌ ç½ Î i` M >mv M æªQ5

@ >mv M æªQ\ *kM; H¨ K°i MÆB i?–M #Q ? v b Q\

G•K o•M G M i? M M? K°i iB M;,

@ Jšm i?•M +QM K M? +kM; `'i F?´- K'v M,K M v F?¬M; #B i [m i? M¨Q M[X æQ
+?Q Kšm i?•M M;?2 +?mv M h?QÊM; Zm M ;B K°i +?9i- K'v M,K M v #¼M ?¼ ç®B

h?QÊM; Zm M h?B ok #bM? ioM? F H¢B +?mv M h?QÊM; Zm M ;B K°i H–MX G•K
i?Î /¨B K°i iB M;- M¦B,

@ h?¬B çB5 S?K i?•M +QM +kM; F?¬M; +ÁM- Kšm i?•M +kM; F?¬M; Km®M i`Î p M
+¬M; +QM- i +kM; F?¬M; Km®M i`Î H¢BX "¨ M;Q¢B +QM K'i bÈK- M,K ç¦ i bBM?
+QM #B i çQÊ+ ibM? ?m®M; +O +QM HB M çQ¢M imv i [m M ? +? +QM- ;B i°+ I

h?QÊM; Zm M h?B ok ;"i ç–m- ¬M M?m M¦B,

@ Jšm i?•M- M;¨B i?2Q +?9M; +QM +MM; çB >mv M æªQ- ç M[M?B ?B m i?m”M M

G•K o•M G M ?ÆB ;”i ç–m- b m ç¦ M¦B,

@ *€+ +QM i?m ?²B H¢B i’K i¨M ç² FB çB- M¦B F?¬M; +?WM; b) +¦ i€+ /KM; pÈB +€
T?K i?•M +QM

@ *?9M; i çB çÁB H¢B K®B i?M M¨v M; v5

o K†i h?QÊM; Zm M h?B ok i`¨M M;”T b€i F?Q- H¢M? HMM; M¦BX

G•K o•M G M M Q M Q- H”T iS+ H„+ ç–m M¦B,

@ E?¬M; çQÊ+5 " M i`QM; h?–M PM; J¬M +QÌM; ;Bª M?Q K•v- M?’i H¨ K¬M +?O h?
?„M b•m F?¬M; çQ€M çQÊ+X h F?¬M; ç²M; w +€+ +QM çB #€Q i?M5

h–M G”T KdK +QÌB M¦B,

@ "€ Kšm5 L;¨B F?¬M; +–M HQ H„M;X L m +?9M; i +¦ i? çQ M;¨B çB ` iW i`QM
+?„+ #€Q i?MX h`QÈ+ ç¦ #ÎB HQ H„M; M;¨B- #ˆM; F?¬M; +?9M; i ç½ ;B i b¢+? `²B

G•K o•M G M i`ÊM K„i ?€ K²K M?bM M[M?B +MM; h–M G”T- ç°i M?B M ?ÄB,

@ Jšm i?•M [m M ?ÄB +€+ +QM- +m®B +MM; +€+ +QM ç½ ç¢i ç M i?U+ HU+ ;b\

@ *QM ç½ H¨ >ÊT h?B M +ªM?- h–M G”T ?mvM? ’v +kM; H¨ >ÊT h?B M +ªM?X *?Š
+ªM? ;BÈB .mM; h?B M +kM; F?¬M; [m€ F?¦ F?,M5

h?QÊM; Zm M h?B ok p K†i #bM? ioM? M¦BX

G•K o•M G M F?¬M; M?`M çQÊ+ ?Qi p¨Q K°i ?ÆB H¢M?- F?¦ iBM M´B M?bM M;QÌB
H•m b m KÈB i?Î /¨B K°i iB M;- M¦B,

@ L m +€+ +QM M?’i ç`M? T?ªB çB- Kšm i?•M +kM; T?ªB çB +MM; +€+ +QMX hMM
pmB p ;B9T çÐX

h–M G”T F?Q€i i v +?†M H¢B- H„+ ç–m M¦B,

@ "€ Kšm5 *?mv M M¨v F?¬M; çQÊ+ ç hMM; S?QM; J¬M #B i5

h?QÊM; Zm M h?B ok +MM; G•K o•M G M +MM; M?bM h–M G”T- h?QÊM; Zm M h?B

@ ob b Q\ :B[? B K¬M T?€B FB F?¬M; T?ªB H¨ iY ç`+? ç®B ç–m ? v b Q\

h–M G”T +QÌB +QÌB- M¦B,

@ Jm°B M;šK H¢BX :B[? B K¬M T?€B M m i?”i H¨ HQ¢B iY ç`+? M¨v- ç½ bÈK HB
b Q iW i?QÊM; +´ ç M ;BÌ pšM +ÁM i²M i¢B i®i H¨M?\ S?QÆM; /B M M¨v- i’i M?B M
B H¨K ;b çQÊ+ BX L?QM; T?–M M?B m- ç’m i` M? ;B[#¼M ?¼ +kM; H¨ +Æ ?°B +
*¨M; çWM; M¦B ;B[? B K¬M T?€B M¨v +ÁM +¦ F?¬M; Qi ç€K ?ÄB5 L m i?”i bU iQM
M;QÌB M;Q¨B5

G•K o•M G M i`–K iQ K°i ?²B- H”T iS+ M;˜M; ç–m- i`QM; ç¬B K„i +?ÈT ç°M; €M? b
?Á M?bM h–M G”T M? ;B¼M; M¦B,

@ h–M G”T M¦B F?¬M; b B- çQ+? i?”i H¨ M?Q p”vX æ½ i? Kšm i?•M +kM; F?¬M; M;
FB M m +¦ i? #€Q- iBM `ˆM; T?K i?•M +QM i` M i`ÌB +¦ HBM? i?B M;- +kM; +¦ i? ç
M?’i ç`M? T?ªB çªK #ªQ M iQ¨M +O KbM? i`QÈ+X L;¨M p¢M H–M T?ªB M?È F„- b
[m M i`¼M; M?’i5 h`mv M ó.mv L;½ æ°+ h¬M ô çQÊ+ +QTv iW /B M ç¨M GQÆM; aÆ

@ Jšm i?•M5 *?9M; +QM ?B m `ä- M;¨B +S v M i•K5 h`mv M ó.mv L;½ æ°+ h¬M ô çQ
aÆM "¢+ UGmQM;aQM" +X+QKV

o K†i h?QÊM; Zm M h?B ok FB M M;?`- çSM; /”v M¦B pÈB h–M G”T,

@ *?9M; i çB i?¬BX

æ M F?B ? B M;QÌB tm'i ?B M H¢B Î MÆB +Y ` p¨Q- H9+ M¨v i•K ibM? ?Q¨M iQ¨M
;B€+ çQÊ+ +Wm ?"M i²M ç¼M; i`QM; M;U+ h?QÊM; Zm M h?B ok- M¦ ;B®M; M?Q K
M´X hmv `^M; # M;Q¨B M?bM `'i #bM? ioM?- M?QM; i` M i?U+ i K¢+? M;–K ç½ bÈ

h`QÈ+ iB M ? B M;QÌB ibK iÈB MÆB G•K o•M G M +?¬M ;B'm i'K #ªM ç² FB - F?¬M
?°T b„iX oW KÎ ` HB M i?'v K°i [mv M i`K+- KÎ ` t2K H¨ K°i i'K #ªM ç² K°i i?QÈ
ç€M? /'m i` M ç¦- ? B M;QÌB M? M? +?¦M; ibK çQÊ+ MÆB ç€M? /'mX

h'K i¨M ç² M¨v F?¬M; #B i +? i¢Q #^M; HQ¢B / v m i?9 M¨Q- i`ªB [m p¢M M,K i?€M
>ÆM M[M?bM i` M /'m p i Î KûT +„i- H¨ #` M;QÌB i +® w +„i ` - ;B®M; M?Q pW K
i tû ` p"vX L m F?¬M; t2K id Kd- +,M #ªM F?¬M; M?bM ` ç•v H¨ K°i i'K i¨M ç²X

J†i i`€B i¨M ç² +ÁM +¦ K°i Qi +?[pB i +MM; Fw ?B m K¨ h–M G"T +MM; h?QÊM; Z
M?"M ` X h?QÊM; Zm M h?B ok M? ;B¼M; M¦B,

@ *?[pB i +´ ç¢B +MM; ?B M i¢B ?–m M?Q F?¬M; +¦ ;b F?€+ M? m- M?QM; # M i`
+kM; F?¬M; M?"M ` X >ÆM M[ `ä `¨M; i?m°+ K°i HQ¢B +?9M; i F?¬M; M?"M ` çQ
F?ª M,M;- +?QM? H¨ +?[pB i i?ÌB ç¢B i?€B +´5

@ *¦ H) H¨ i? X L?bM [m i'K #ªM ç² Î i`¢M; i?€B ?Q¨M +?dM? ?ŠM H¨ `'i HÈMX *?Ì
i H¢B iW iW M;?B M +SmX

h–M G"T M¦B- F?¬M; M?`M çQÊ+ H„+ ç–m +QÌB F?´,

@ B +¦ i? M;?o ç M i?S [mw #€m M?Q p"v H¢B çQÊ+ +?¬M ;B'm Î K°i MÆB F?¬M;
;•v ` i?ªK F`+? M?Q p"v- ?ÆM M[i?2Q L?` i`QÎM; H½Q h?–M PM; J¬M FB M¦B- +
KÈB ;•v ` i?ªK +ªM? /B i K¬M5

h?QÊM; Zm M h?B ok ;"i ç–m- M¦B,

@ P M +¦ ç–m MÊ +¦ +?O5 L,K ç¦ i"T FQ+? ;B i T?K i?•M Km°B +?QM? H¨ æ¢B i`QÎ

G9+ M¨v ç•v- ? B M;QÌB +kM; F?¬M; HûM H9i iÈB +Y M[X Í i`QÈ+ bÆM K¬M h?–M
M9B M;,M +ªM- +?ŠM; [m ç iY i`¬M; M9B i?b b Q H¨ ç®B i?O +O ? B M;QÌBX

L?QM; ? B M;QÌB +kM; F?¬M; +¦ ç¢B F? B b€i ;BÈB- iQ¨M #° ç iY i`¬M; M9B #` ç

æ°M; ioM? HÈM M?Q p"v- M? M? +?¦M; F?B M h?–M PM; J¬M T?ªM SM; H¢B- M?€
+?¢v b M; # M M¨v5

G9+ h?'i i`QÎM; H½Q M?bM i?'v h?QÊM; Zm M h?B ok- H"T iS+ M;•v ` M?Q T?¶M;
M¦B K°i +•m +kM; F?¬M; M M HÌBX ob +¬ ;€B M¨v- i?"i [m€ ;B®M; pÈB pÈB M[M?
M,K [m X

L m F?¬M; T?ªB M?bM ` +¬ ;€B M¨v +ÁM tBM? ç T i` im´B ?ÆM T?m M?•M KbM?
T?m M?•M KbM? ç½ i`Î H¢BX

æ²M; /¢M;- M?[M; M;QÌB iWM; ;†T [m G•K o•M G M +kM; p¬ +MM; FBM? M;¢+X
M? M? +?¦M; `ä `¨M;, i?ªK €M F?B M h?–M PM; J¬M F?¬M; +ÁM M ioM? K'v M;¨v
H¨ /Q M;QÌB i? M? MB M i`QÈ+ K„i ;•v M M5

S?šM M° M?'i iU M?B M H¨ æ¢B i`QÎM; H½Q p K†i m €KX o¬ /mv M p¬ +È #` ç´ K°
iY i•K T?9+ +ÁM #` M;QÌB i +?†i K°i i v- +,M #ªM F?¬M; i? M®B i`Î H¢B çQÊ+ M
i?¨M? K°i MY T? M?•MX

L°B i•K T?S+ i¢T M?'i- çQÆM; M?B M H¨ h?'i i`QÎM; H½Q ç M; i`ÊM K„i +SM; HQ
okX hmv `^M; #B i `ä +¦ F?ª M,M; H¨ ? B M;QÌB M¨v ;B i KQÌB K'v ç iY S?€ h?B M
i`QM; HÁM; H½Q F?¬M; M;Ì ?Q¨M iQ¨M F?¬M; ?"M ? B M;QÌB M¨vX

L;šK H¢B- M m M?Q #ªM i?•M i?'v Kšm i?•M KbM? #` M;QÌB F?€+ #„i çB +QB M?Q
M?'i ç`M? b) H Q iÈB +?ûK ?„M i?¨M? i€K F?®B +kM; F?¬M; i? ;BªB çQÊ+ K®B ?

hmv `^M; H½Q +kM; F?¬M; +QB M?Q M;QÌB i®i ;b- M?QM; +kM; F?¬M; iQM? H¨ F
+ÁM iQM? M;QÌBX

L;?o p”v- h?’i i`QÎM; H½Q i?Î /¨B K°i iB M;- i`–K ;B¼M; M¦B,

@ æS M?Ä5 h #B i w +O +€+ M;QÌB ç M ç•vX S?K i?•M +O +¬ #û M¨v çQ+? t€+
[m€ K’v M;¨v i`QÈ+ +€+ M;QÌB +kM; ç½ ç¢B M€Q h?–M PM; J¬M K°i i`”M- ? B # M
M¨v #Ä [m - +€+ M;QÌB `ÌB çB çB5

@ E?¬M; çQÊ+5

h–M G”T +MM; æ¢B i`QÎM; H½Q ;–M M?Q ? B KB M; K°i HÌB- ç²M; i?ÌB [m€i HÈMX

hB m JMB

.mv L;½ æ°+ h¬M

h€+ ;Bª,hB m æ Q S?QM; GÊB

k8jX *?QÆM; k88

Zmª M?B M M;QÆB H¨ K°i b9+ bBM?

æ¢B i`QÎM; H½Q p K†i H¨M? H¢M? M?bM h–M G”T- b m ç¦ H¢B M?2Q K„i- i`QM;
K M; M?bM h?QÊM; Zm M h?B ok F?¬M; #B i M;?o ;b- b m ç¦ H¢M? HMM; M¦B,

@ :B i M?B m ç iY h?–M PM; J¬M M?Q p”v +ÁM +¦ i? i?ª ?„M `ÌB çB5 L;QÆB ?Ä
+¦ +?`m ç #¼M +?9M; `ÌB çB M?Q i? ? v F?¬M;\ L;QÆB ?ÄB t2K M?[M; K¬M M?•
M;QÆB +¦ +?’T M?”M ? v F?¬M;\

a„+ K†i h?’i i`QÎM; H½Q çÄ #WM;- M?QM; +kM; T?šM M° M¦B,

@ L m F?¬M; T?ªB M,K ç¦ M;QÆB ;B i T?K i?•M +¬ #û M¨v- M;QÌB i H¨K b Q H¢B i

@ G½Q h?’i5 L;QÆB M¦B HÌB M¨v i?”i F?¬M; +¦ w M;?o - M;QÆB /U p¨Q +€B ;b M
M¨M; i \ ob b Q F?¬M; T?ªB H¨ M;QÆB\

æ¢B i`QÎM; H½Q +QÌB H¨M? H¢M?- b m ç¦ M?bM h–M G”T +QÌB H¢M? M¦B,

@ G€ ; M i?”i H¨ F?¬M; M?Ä- +ÁM /€K +?¢v iÈB ibK +? iX L¦B çB- M;QÆB Km®M +

h?’i i`QÎM; H½Q Î K°i # M iS+ ;B”M ç M b¬B H M- +€+ h`QÎM; H½Q h?–M PM; J¬
i`QÎM; H½Q M¦B,

@ *?mv M ibM? M,K ç¦ F?¬M; +¦ ;b ç9M; b BX G½Q h?’i- M;QÆB Km®M i?ª ? B M
F?¬M; çQÊ+X æB K M¨v i çSM; p T?Q ç¢B bQ ?mvM?- h?–M PM; J¬M i H¨K b Q
F?B / M?Q p”v çQÊ+\

@ æ9M; p”vX G½Q h?’i- H–M M¨v M;QÆB i?”i bU b B `²BX æWM; M¦B +?mv M M,
+?9M; i - +?d M¦B ? B M;QÌB M¨v i¨M b€i ç¬M; çªQ K¬M M?•M h?–M PM; J¬M- +¨M
M;QÆBX G¨K b Q M;QÆB +¦ i? / /¨M; #Ä [m M?Q p”v çQÊ+\

GK+ i`QÎM; H½Q ;–v F?Ä- i`QM; €M? K„i +?ÈT ç°M; [m M; K M;X h`QM; €M? K„i M
+kM; F?¬M; M?`M çQÊ+ iQ€i` K’v T?–M /K+ MB K- i?B m M[ç T M?Q p”v i?”i bU
M¦B H¨ +ª çÌB F?¦ ;†T5

@ *?Q M M i?2Q w +O i - M M #„i H’v ? B M;QÌB M¨v H¢B i` F?ªQ5

GK+ i`QÎM; H½Q M¦B tQM;- HB M +¦ F?¬M; Qi M;QÌB T?K ?¼ i?2QX æQÆM; M?B
#ªM i?•M #¼M ?¼ #B iX

h?’i i`QÎM; H½Q i? M M? K°i iB M;- b m ç¦ [m v ç–m M?bM h?QÊM; Zm M h?B ok-
M? ;B¼M; M¦B,

@ æS M?Ä-tBM H¶BX E?¬M; T?ªB i F?¬M; Km®M ;B9T +QM-i?"i bU H¨ i #'i HU

o K†i h–M G"T F?BM? i?QÌM; M?bM h?'i i`QÎM; H½Q-b m ç¦ M?bM ç€K M;QÌB h?-
M? m-tb K°i iB M; F?BM? KB i M¦B,

@ L;QÆB +?Q H¨ M;QÆB H¨ i?S ;b i®i H¨M? H„K b Q\ L;QÆB F?¬M; +–M ;Bª i` M
?¬K M v +?9M; i /€K iÈB MÆB M¨v-iS+ H¨ +¦ çO M„K +?„+5

h–M G"T M¦B tQM;- +?d p¨Q ç€K M;QÌB h?–M PM; J¬M,

@ L;¨v ?¬K M v-i iÈB MÆB M¨v +?d ;B i? B M;QÌB5 J°i M;QÌB H¨ æ¢B i`QÎM; H½Q
H¢B- +?QM? H¨ h?'i i`QÎM; H½Q M¨v5 >„M +kM; T?ªB +? iX o T?–M M;mv M M?•M
tm®M; /QÈB +?QM bm®B K¨ iU ?ÄB M;mv M M?•M çB5 *ÁM +€+ M;QÆB-ç•v H¨ •M
i? K/U p¨Q i?bi +kM; F?¬M; M;¢B M; v +ª +€+ M;QÆB +kM; /B i Hm¬M5 o®M i +
pÈB K¬M T?€B +€+ M;QÆB +ª5

@ > ? ? ? ? 5

æ¢B i`QÎM; H½Q M;Y K†i H M i`ÌB +QÌB iQ-b m ç¦ p K†i ç„+ w M?bM h?'i i`QÎM;

@ G½Q h?'i- M;QÆB M;?2 i?'v `²B +?S\ >ªQ i•K +O M;QÆB H¢B F?¬M; /MM; çQ
+? i i - M;QÌB i M; v +ª M;QÆB +kM; Km®M ;B i5

a m ç¦ [m v ç–m H¢B-ç¬B K„i #„M ` ? B iB b€M; H¢M? H)Q- M?bM i?ŠM; h–M G"

@ hB m b9+ bBM?5 G½Q T?m b®M; ?ÆM ? B i`,K M,K- pšM H¨ H–M ç–m iB M M?bM
#B i b®M; +? i ;B®M; M?Q M;QÆB5 L;¨v ?¬K M v i Km®M t2K i?Y, i çSM; Î +?¶
çQÊ+ i 5

@ >ÆM ? B i`,K im´B +kM; H¨ b®M; i`QM; t€+ +?¦ K¨ i?¬B5

h–M G"T M?¨M M?¢i M¦B,

@ L;QÆB çWM; p°B çB +? i bÈK- H¨K b Q i ç +?Q M;QÆB +? i i?®M; F?Q€B M?Q
[m€ +¦ H¶B pÈB M;QÆB b Q\

h–M G"T pW M¦B- F?Q i? >ÊT h?B M +ªM? i` M M;QÌB im¬M ` - F?Q i? F?´M; H²
T?Q ç€K M;QÌB h?–M PM; J¬M ç®B /B M- [m€i,

@ L;QÌB F?¬M; HB M [m M +ÁM +?Q +9i ` - +?Ì +? i b Q\

L; v H"T iS+- `'i M?B m M;QÌB K†i p¨M; M?Q ç'i #` ûT i?®B HmB p b mX

J¼B M;QÌB p K†i F?¦ iBM M?bM p¨Q M;QÌB i? M? MB M M? im'M M¨v- i`QM; HÁM;
M¨v KÈB # Q M?B m im´B\ G¨K b Q +¦ çQÊ+ HQ¢B i?U+ HU+ M¨v\ E?¬M; +¦ F?ª M,
i? M¨Q5

*¦ i? #ªQ i`b b„+ K†i F?¬M; ç´B Î /QÈB F?Q i? +O h–M G"T- +kM; +?d +¦ K'v M;Q
J¬M- +ÁM +¦ K°i Qi ç iY i?U+ HU+ i?•K ?"m- M?bM [m Qi M?'i +kM; T?ªB #ªv i€
?ÆM i`,K im´B5

@ h?ªQ M¨Q /€K FB m M;¢Q M?Q i? - F?¬M; M;Ì #ªM i?•M H¢B +¦ i?U+ HU+ M?Q p

æ¢B i`QÎM; H½Q +kM; +¦ +?9i ;B"i KbM?- +?ŠM; [m i` M K†i ?„M H"T iS+ H° p +C

@ hmv M?B M #^M; p¨Q +'T #"+ M¨v ç½ Km®M ;B i +?9M; i \ s2K ` +€B i?S M?Q M
L?QM; K¨ M;QÆB v M i•K- +?9M; i +?d ;B i K°i KbM? M;QÆB i?¬B- +ÁM iB m +¬ M
Hmv M iB +5 *?ŠM; M?[M; b) F?¬M; ;B i M¨M;- i +ÁM b) ç®B ç½B M¨M; i?"i i®iX

@ o¬ bd5

h?QÊM; Zm M h?B ok KB M; T?mM ? B +?[H¢M? HMM;- b€i w i` M M;QÌB –K –K im
FûK ?ÆM F?Q i? h–M G"T +?9i M¨Q5

G9+ M¨v K'v M;QÌB h?–M PM; J¬M H¢B #` /¼ K°i H–M M[ -i?–K i? M, «M; i`ÌB ¢5
i im´B tBM? ç T M?Q i? -+kM; +¦ çQÊ+ im pB i?•K ?"m M?Q p"v5

@ > ? 5 E?¬M; M?bM ` H¢B +kM; H¨ K°i +QÌM; ;Bª- M?Q p"v `'i i®i- M?Q i? +kM

æ¢B i`QÎM; H½Q +QÌB ? i bS+ ?¨B HÁM;- i` M #ªM K†i ;B¨ Mm ç–v F?2 `½M? M; M
+9+ MÎ `°X

h?•M i? h–M G"T ç°i M?B M /B ç°M;- ;B®M; M?Q K°i HQ¢i i¨M ªM? i`U+ iB T M?^
ç M; ç„+ wX *€M? i v pQÆM ` - M?^K i?ŠM; T?Q #ªM K†i ç M; +QÌB ?¢ iB M +O a
i€i tm®M;5

@ hB m iY Km®M +? i5

æ¢B i`QÎM; H½Q +?Êi [m€i K°i iB M;- F?Q i? i` M M;QÌB i`U+ iB T im¬M ` - pb Km
+?Q M M ?„M im¬M ` iQ¨M #° F?Q i? +O KbM?X

*ªM? ;BÈB .mM; h?B M5

h?U+ HU+ +O æ¢B i`QÎM; H½Q- ç½ ç¢i ç M +ªM? ;BÈB .mM; h?B M çdM? T?QM;5

"®T5

J°i iB M; ;BÁM i M i`QM; i` Q p M; H MX L?bM H¢B- i?•M i? h–M G"T ç½ p H¢B
+O æ¢B i`QÎM; H½Q ç½ #` K°i +€B i€i pW ç°+ pW M†M; M¨v ç€M? ç M M¶B H"T

>–m M?Q K¼B M;QÌB ç m b[M; ` i¢B +?¶ M?Q ?¦ ç€- i`ÊM K„i ?€ K²K M?bM K°i K
?¼- i?"K +?Q F?¬M; i? iBM çQÊ+ ç•v H¨ +?•M i?"i5

J°i M;QÌB +?d +¦ F?Q i? >ÊT h?B M +ªM?- H¨K b Q +¦ i? çSM; p[M; i`QÈ+ F?Q i?
b m ç¦ K¢M? K) i€i ç®B T?QÆM; K°i #¢i i B\

S?®+5

æ¢B i`QÎM; H½Q ?€ KB M;- H"T iS+ T?mM ` K°i M;KK K€m- MQÆM; i?2Q ç¦ +ÁM
>„M +kM; #` K°i +€B i€i +O h–M G"T ç€M? ç M T?€i K°M;5

J°i # M i B ç M; M?Q #B M ;–K- p M; ` M QM; QM;X L¦M; #ÄM; ç m çÈM i` M K†i- M
T?ªB H¨ M^K KÆ5

@ 5

æ¢B i`QÎM; H½Q #¶M; M?B M M;Y K†i H M i`ÌB `Qi ;¨Q K°i iB M;,

@ hB m b9+ bBM?5 h Km®M ;B i M;QÆB5

hB T ç¦ i`QÌM; FB K T?QM; +€+? +´ tQ i`QM; i v F m p M; K°i iB M; `ÌB F?ÄB pÄ-
iQ HÈM FBM? M;QÌB- K¢M? K) #´ p T?Q h–M G"TX

@ :B i M;QÆB- H½Q iY +,M #ªM F?BM? i?QÌM; /MM; i?O çQ¢M ;b F?€+5

h`QM; K„i h–M G"T #'i +?Êi H¦2 H M ? B ç¢Q [m M; K M;- —K >mv i h?–M EB K H
i vX J°i +´ b€i F?Q K½M? HB i H"T iS+ F?B M i?•M i? M?B m M;QÌB #¶M; `mM H M
M;QÌB i FBM? /B K- M? M? ç M KS+ F?¬M; i? iBM M´B +?ûK p T?Q ? B +€M? i

h`QM; M?€v K„i æ¢B i`QÎM; H½Q M•M; + Q ?° i? +QÆM; F?Q +O KbM? ç M +U+
#B m ibM? /[iÊM +¨M; i? K t'm tQ +QÌB H¢M?,

@ hB m iY5 Jm®M H'v i?U+ HU+ >ÊT h?B M +ªM? HB m K¢M; pÈB .mM; h?B M +ªM
K¢M? çB M[i?b M;QÆB +kM; T?ªB +? i5

*?d H¨ M; v F?B ? B ç¢Q FB K F?Q iY b„+ FB tû M€i +QÆM; F?Q ?° i? +O ?„M M
ç¦ +„i çQ¢M ? B +€M? i v +O ?„M M?Q +„i K°i KB M; ç"m ?kX h`QM; M?€v K„i- /€
i`QÎM; H½Q HB M +SM; H¢B i` M K†iX a m ç¦ T?€i ` K°i iB M; F m i?ªK i?B i FB

*ÁM ç¢Q FB K F?Q æ¢B i`QÎM; H½Q #´ p T?Q h–M G”T- #` h–M G”T / /¨M; i`€M?
+U+ M? M? M?„K i?ŠM; p T?Q æ¢B i`QÎM; H½Q ç M; ç m H,M H°M i` M K†i ç’i-
T?Q ?¢ i? æ¢B i`QÎM; H½Q5

5 J°i iB M; ?ûi i?ªK i?B i- +U+ F€ #B i?ªK- ;B®M; M?Q p M; ` iW # M i`QM; *

J°i +QÈ+ M¨v +?ŠM; M?[M; ç¢T M€i #ûi M? +?¶ ç¦ +O æ¢B i`QÎM; H½Q- +ÁM ç~
çB M- F?B M ?„M Km®M FQ+? ?Q¢i ç M M;mv M iU #¢Q +kM; i`Î i?¨M? K°i ?v p¼M

@ G½Q ;B¨ / F?¬M; #B i t’m ?´- +QÌB iB T çB +?S\

h?•M i? ? B M;QÌB ç²M; i?ÌB ?¢ tm®M; K†i ç’i- +?ŠM; [m K°i M;QÌB H¨ M^K- K°
+?•M +O h–M G”T /šK H M K†i æ¢B i`QÎM; H½Q- i`QM; KB M; pW +QÌB H¢M? pW

@ hB T çB- +QÌB K°i iB M; +?Q ç¢B ;B t2K5

æ¢B i`QÎM; H½Q # M /QÈB ç½ ç m Km®M +? i M;’i çB- KB M; T?mM ` iWM; M;KK
M;Q¨BX æ¬B K„i i`¨M M;”T [m M; K M; p¬ +MM; Q€M ç°+- ;„i ; Q M?bM +?^K +?^K

@ *?Q M;QÆB F?¬M; +QÌB5

_„+ `„+5

@ h +?Q M;QÆB +ÁM i`WM; i 5

_„+ `„+5

@ h +?Q M;QÆB ;B i M?¢+ T?K i 5

_„+ `„+5

@ h M?bM M;QÆB i?”i H¨ T?B M5

_„+ `„+5 _„+ `„+5 _„+ `„+5

æ€K M;QÌB h?–M PM; J¬M # M FB H9+ M¨v ç½ ?Q¨M iQ¨M M;•v /¢B- M?bM M;QÌB
€+ K FB K¶B F?B K„M; K°i +•m HB M ç¢T M€i K°i F?ÈT tQÆM; i` M M;QÌB æ¢B i`
+?•M- FûQ /¨B +?Q ç M #„T çMB- ç M tQÆM; bQÌM- FûQ ç M i`QÈ+ M;U+5

æÊB ç M F?B h–M G”T ç¢T #ûi M? ;–M ? i F?ÈT tQÆM; i` M M;QÌB æ¢B i`QÎM; I
T?€i ` iB M; ` M i?ªK +kM; F?¬M; +ÁM bS+ ç F m M[X

G9+ M¨v- K°i i?•M i?U+ HU+ +O h–M G”T- Î /QÈB +ªM? ;BÈB *?Q i¬M i?b çÆM ç’
T?ªB /MM; ç M h`’M •T Zmv i\ :B i ?„M M?Q i? - KÈB +¦ i? ?Q¨M iQ¨M ;BªB iÄ €+

æ¢B i`QÎM; H½Q M^K i` M K†i ç’i- +†T K„i ;B¨ H½Q ?QT i?¨M? K°i çQÌM; M?bM p
?¼M; F?K+ F?K+ K’v iB M;- +?d +¦ ?Qi p¨Q- F?¬M; +¦ i?Î ` X

h–M G”T M?bM ç€K M;QÌB h?–M PM; J¬M ç M; `K+ ``+? Km®M t¬M; H M FB - +QÌB

@ *€+ M;QÆB +ÁM +¦ B Km®M H M +?`m +? i\

" M ç€K M;QÌB FB H”T iS+ i`Î M M ? i bS+ M ioM?- imv `^M; b„+ K†i K¼B M;QÌB
M?QM; ç®B K†i pÈB K°i +QÌM; ;Bª i` im´B H¢B ?mM; K½M? M?Q p”v- i`QM; HÁM;
ç€M; bÊ K¨5

*QB M?Q H¨ K°i +QÌM; ;Bª +ªM? ;BÈB *?Q i¬M- Km®M +?ûK ;B i K°i pä ;Bª .mM; I
F?ª M,M; / /¨M; M?Q p”v5

L;QÌB i? M? MB M M¨v ç½ /MM; i?S +?B M F„ ;b\ *ÁM M[- i? M? FB K i`QM; i v
i?–M #BM? HÊB F?Q K¨5

æ9M; H9+ M¨v- #¶M; M?B M i?’v i?•M ?bM? h?’i i`QÎM; H½Q +?Êi H¦2- i`QM; M?€
h?QÊM; Zm M h?B okX a m ç¦ K°i i? M? FB K i`QM; i v ?„M HB M ç†i i` M v i ?–m
HÈM iB M; [m€i,

@ hB m b9+ bBM?5 *ÁM F?¬M; #m¬M; pk F?Q i`QM; i v M;QÆB ` - i`¦B i v +?`m M¨M;5

h–M G”T ;B®M; M?Q ç½ bÈK çQ€M b) M?Q i? - i` M K†i ?B M H M K°i p iQÆB +QÌ

@ Zmª M?B M M;QÆB H¨ K°i b9+ bBM?5

hB m JMB

.mv L;½ æ°+ h¬M

h€+ ;Bª,hB m æ Q S?QM; GÊB

k89X *?QÆM; k8e

E?¬M; i? ç`+? M´B

æ¢B i`QÎM; H½Q M^K i` M K†i ç'i- F?K F?K i?Î /®+ K'v ?ÆB- `Qi ;¨Q,

@ G½Q h?'i5 L;QÆB H¨K i®i H„KX æÌB M¨v H½Q iY t2K M?Q K°i +?mv M H¨K ç9M

@ æ9M; M?'i +QM K M;QÆB5 L;QÆB +•K KB M; +?Q i 5

h–M G”T K°i +QÈ+ ç¢T M€i KB M; æ¢B i`QÎM; H½Q- ç¢T +?Q K°i HÌB +O ?„M Mm®

@ E?¬M; T?ªB M;QÆB M¦B H¨ ç +?9M; i `ÌB çB ? v b Q\

h–M G”T +QÌB H¢M?- M?bM ;QÆM; K†i t M? Kûi +O h?'i i`QÎM; H½QX

@ Pi M¦B M?ªK5 *ÁM F?¬M; K m MûK pk F?Q +O M;QÆB [m ç•v\

h` M K†i h?'i i`QÎM; H½Q M´B H M K°i +?9i çÄ ?²M;- FQ+? ç°M; M¦B,

@ J M¨M; F?¬M; +ÁM- i /MM; M¨M; i i? v i? - +kM; ;B®M; M? m i?¬B5 *€+ M;QÆ J¬M i M?Q p”v- +ÁM Km®M `ÌB çB / /¨M; ? v b Q\ Zmª i?”i ç9M; H¨ M^K KÆ5 hB m +SM; +U \

@ æQÊ+5 æQÊ+5 h MûK5

h–M G”T +QÌB- —K >mv i EB K +–K i`QM; i v pmM; pmM; p T?Q ç€K M;QÌB h?–M ç€K M;QÌB # M FB +?¢v i€M ` t X a m ç¦ M?bM p T?Q i? M? FB K +ÁM i` M i v K†i t'm ?´ ;”M /[- T?šM M° [m€i,

@ hB m i¢T +?OM;5 L;QÆB +ÁM /€K FB m M;¢Q5

@ "m¬M; FB K ` 5 hB m b9+ bBM?5

@ hB m iY5 :B ;B t2K K°i ?²B M[H¨K b Q M;QÆB +ÁM FB m M;¢Q çQÊ+5

æ€K M;QÌB h?–M PM; J¬M +ªK i?'v K'i ? i K†i KkB- ç m iS+ ;B”M K„M; iQX

h–M G”T iQÆB +QÌB çM +Êi- b m ç¦ MûK —K >mv i p T?Q K°i iªM; ç€ HÈM # M ç p M; H M- i? M? FB K i`U+ iB T tÄ tmv M p¨Q iªM; ç€ HÈM i²M i¢B ç½ K'v p¢M M,K M;Q¨B5

Zmª M?B M H¨ K°i i? M? i?–M #BM?5

*QM K„i M?B m M;QÌB ç m #„M ` [m M; K M; i? K H K- M?bM +?^K +?^K p¨Q i? M?

@ *ÁM Km®M i H¨K +?mv M ;b\

h–M G”T +QÌB ?b ?b M?bM h?'i i`QÎM; H½QX

h–M G”T T?®B ?ÊT M?Q i? - H¨K +?Q h?'i i`QÎM; H½Q +¦ K°i HQ¢B F?¦ +?`m F?¬M p M; H¨ KbM? KÈB ç9M; +?S\ G¨K b Q iB m b9+ bBM? M¨v ;B®M; M?Q ?Q¨M iQ¨M M¨v p”v\ æ9M; `²B- ?„M M?'i ç`M? +?Q `^M; i F?¬M; /€K i?QÆM; i´M ç M +¬ ;€B M

h?'i i`QÎM; H½Q +ªK i?'v KbM? bmv M;?o +˜M i?"M çQÊ+ K'm +?®i +?mv M M¨v- +

@ hB m b9+ bBM?5 L;QÆB +S +?Q `^M; i F?¬M; /€K i´M i?QÆM; M¨M;X *?d +–M M
[m M i•K ?¢ ç°+ i?O +?¨ ç¢T ç¦ ?Q iQÆB M¨v ç•m5

@ æ9M; p"v5 L,K ç¦ +?mv M ;b +ÁM +?Q H¨K [m - i M¦B M;QÆB +ÁM Km®M ;b M[

G9+ h–M G"T M¦B- h?QÊM; Zm M h?B ok K†+ [m–M €Q i`„M;- i` M ;QÆM; K†i T?O
iB M iY F?¬M; ,M F?¦B HY M?•M ;B M- ioM? H†M; çSM; ç¦- i?"K +?Q i`QM; K„i F?

@ h Km®M M;QÆB +? i5

h?'i i`QÎM; H½Q M;?B M `,M; M;?B M HÊB M¦B- b m ç¦ [m v b M; K°i K¬M ?¢ +O

@ æB5 G'v i? M? FB K FB ` +?Q i 5

:B[çQ¨M M;QÌB- +kM; tm'i ?B M M?[M; i? M? MB M iWM; i?'v [m h–M G"T +MM; h
ç¦X *?d H¨ HQ¢B +?mv M M¨v- #¼M ?¼ +,M #ªM F?¬M; /€K M¦B ` #¼M ?¼ ç½ ;†T
ibM?- ?¦ ` h–M G"T i?2Q #¼M ?¼ K¨ p¨Q çQÊ+ ç•v- h?'i i`QÎM; H½Q F?¬M; ?mM
KÈB H¨ +?mv M F€ [m€BX

:B[ç€K M;QÌB FB +¦ K°i ç iY i?•M i`mv M +O h?'i i`QÎM; H½Q- M?bM [m +?WM
i?•M +kM; ç½ ç M >ÊT h?B M +ªM?- H¨ K°i ç iY çQÊ+ h?'i i`QÎM; H½Q Qm €B M?'

>„M M;?2 T?•M T?¦- p°B p½ çB iÈB i`QÈ+ iªM; ç€ FB X o®M +S iQÎM; +¦ i? / /¨
i? M? FB K FB ;B®M; M?Q ?Á ?ÊT K°i i? pÈB iªM; ç€- +,M #ªM F?¬M; `9i ` çQÊ

G9+ M¨v K†i ?„M çÄ H M- +€B M¨v +kM; [m€ K'i K†i çB +?SX "^M; i?U+ HU+ +O ?
M€i iªM; ç€ M¨v- H¨K b Q F?¬M; i? `9i çQÊ+ K°i i? M? FB K +?S\

>•v 5

G"T iS+ ?„M [m€i HÈM K°i iB M;- M;mv M HU+ +?¢v i`QM; +Æ i? ?mM; ?,M; /MM
bBM?- i? M? FB K FB ;B®M; M?Q +¦ HU+ #€K M¨Q- / /¨M; #` `9i ` X *ÁM ç iY M¨
HªQ çªQ M;½ p b m- M m F?¬M; T?ªB i?U+ HU+ K¢M? K) i?b i?B m +?9i ç½ ç†i K

L?bM ç iY +?"i p"i F?¦ +QB- h?'i i`QÎM; H½Q K„M; K°i iB M;,

@ æ² p¬ /KM;5

a m ç¦ +QÌB H¢M? M?bM h–M G"T,

@ G'v i'K #ªM ç² ;B Q ` ç•v5

@ "ªM ç² ;b\

h–M G"T p K†i M;?B ?Q†+ M?bM h?'i i`QÎM; H½QX

@ "Èi ;Bª ?² ç² pÈB i 5 *€+ M;QÆB +Sm ` iB M M?•M FB - +ÁM +¦ i? F?¬M; #B i
b Q\ L¦B +?Q M;QÆB- M m M;QÆB F?¬M; ;B Q ` - i?'v M[M?•M M¨v +?S\ h b) F?
p"v- M?QM; ?"m [mª M;QÆB ?B m `ä K¨5

h`QM; K„i h?'i i`QÎM; H½Q- +m®B +MM; +kM; ?B M /K+ MB KX

@ >B m +€B ¬M; +® M°B M;QÆB5

a„+ K†i h–M G"T ?Q¨M iQ¨M H¢M? tm®M;- €M? K„i M?m ?Á M?bM h?QÊM; Zm M h

@ h?B ok5

@ V5

J°i iB M; F?) W K°i iB M;- iB M; M¦B FB ;B®M; M?Q T?€i ` iW ?¨M #,M; M;¨M M,K

@ Jm°B M¦B t2K- HQ¢B b9+ bBM? M¨v +¦ ç€M; +? i ? v F?¬M;\

@ æ€M; +? i5

@ hB m b9+ bBM?5 L;QÆB +ÁM /€K K¢M? KB M;

h?'i i`QÎM; H½Q M¦B +ÁM +?Q /Si- ç°i M?B M +ªK ;B€+ çQÊ+ +¦ K°i +´ M;mv ?B K
H'v H½Q- H"T iS+ iQ€i` [m M; K M; ?QªM; bÊX G½Q ç°i M?B M +ªK ;B€+ çQÊ+- #
ç"v5 G"T iS+ H½Q p"M +?mv M iQ¨M #° i?U+ HU+ +O KbM?- Km®M +ÎB #Ä HQ¢B

"®T5

G¢B K°i iB M; i? M? i?9v p M; H M- +?QM? H¨ h?QÊM; Zm M h?B ok ?mM; ?,M; i€
p K†i ç–v b€i F?Q M?bM ?„M- KB M; M¦B,

@ L;QÆB ç€M; +? i5

h v M•M; FB K pmM; H M- ç–m h?'i i`QÎM; H½Q H"T iS+ M;½ tm®M;X

h`QM; ç¬B K„i +ÁM i`WM; iQ- ç M H9+ +? i H½Q +kM; F?¬M; ?B m çQÊ+ KbM? +?
?B M K°i +´ €T #S+ K¢M? ç M i? - ûT ?„M ç M F?¬M; i? +Y ç°M; çQÊ+5

*´ mv €T FB - iÈB M? M?- `9i +kM; M? M?X E?¬M; B +?9 w iÈB i`QM; i v h–M G"T
i?Ov iBM? i`QM; bm®iX

@ "Ä M¦ ` - çQ H¢B +?Q i 5

•M? K„i h–M G"T M?¨M M?¢i M?bM ç iY ç M; M;•v ` M?Q T?¶M; +–K —K >mv i FB

h`QM; €M? K„i M?[M; K¬M M?•M h?–M PM; J¬M ç m i`¨M M;"T FBM? ?½B- M?bM h
*´ mv €T +QÌM; ç¢B M?Q i?U+ +?'i pW `²B- F?B M +?Q K¼B M;QÌB F?¬M; i? M?9
ç®B T?QÆM; Km®M +?ûK i"M ;B i imv i- ?B M ;BÌ MÆB M¨v ç½ K€m +?ªv i?¨M? b-

@ E?¬M; M;?2 i?'v b Q\

> B K„i h–M G"T #„M ` ? B iB b€M;- ;B®M; M?Q ? B i? M? FB K b„+ #ûM ç•K p T?
FB X

æ iY h?–M PM; J¬M FB ç°i M?B M FBM? ?Q¨M; ?ûi iQ K°i iB M; HB M #m¬M; i v
v p T?Q h–M G"T- b m ç¦ ?„M ç†i K¬M; M;ª M;²B i` M K†i ç'i- i`QM; ç¬B K„i i`¨

h–M G"T +–K i`QM; i v —K >mv i EB K- H¢M? HMM; M¦B,

@ G¨K #˜M FB K +O i - M;QÆB +? i çB5

hB T i?2Q- K°i ç¢Q FB K F?Q +?ûK p T?Q ç iY >ÊT h?B M +ªM? h?–M PM; J¬M M
+€+? K'v +?K+ i?QÈ+- M?QM; ç iY M¨v H¢B F?¬M; F`T +¦ T?ªM SM; ;b- v i ?–m H

J°i H9+ b m- p i K€m KÈB MSi ` - K°i +´ K€m iQÆB T?mM i`¨Q F?ÄB v i ?–mX

J¨ ? i i?ªv- H¢B F?¬M; +¦ K°i ç iY h?–M PM; J¬M M¨Q /€K çSM; ` M;,M +ªM5

>B M i¢B- h–M G"T Î i`QM; K„i M?[M; M;QÌB M¨v- ?Q¨M iQ¨M H¨ K°i i²M i¢B +ÁM ç
pb ?„M H¨K K¼B +?mv M- ?Q¨M iQ¨M F?¬M; i? bmv çQ€M i?2Q H) i?QÌM;5

h–M G"T M?bM i?Q€M; [m hS i`QÎM; H½Q +MM; GK+ i`QÎM; H½Q- +QÌB H¢M? M¦

@ oW `²B /QÌM; M?Q H¨ ? B M;QÌB +€+ M;QÆB F m iQ M?'i T?ªB F?¬M;\

@ 5 E?¬M; E?¬M; +¦5 æ•v ç•v H¨ •M Q€M iQ M?•M ;B[+€+ M;QÆB- F?¬M; +¦ H
J¬M5

h` M ;QÆM; K†i i`„M; F?¬M; `•m T?9+ ?"m +O hS i`QÎM; H½Q +¨M; i? K i`„M;- M;
M M `mM `˜vX

:–M M?Q M?€v K„i HB M +?ûK ;B i æ¢B i`QÎM; H½Q i?U+ HU+ K¢M? M?'i ;B[M?
[m, /` tm'i ?B M K°i +´ mv €T F?OM; #®- ûT K'v M;QÌB Î ç•v F?¬M; i?Î M´B- K°i FB
i`QÎM; H½QX L;QÌB M?Q i? - +ÁM +¦ B /€K çB i` m +?¼+\

GK+ i`QÎM; H½Q F?¬ ;–v- p K†i +kM; F?˜M i`QÆM; M?bM h–M G"T- i`–K ;B¼M; M

Sau đó ở thành Phong Sa, Thôi gia ý đồ muốn nhúng tay vào đan phương của Tần gia, có một số người của chi thứ Thôi gia tự cao tự đại xung đột với Tần gia rồi bị giết. Thôi gia lại bị bẽ mặt, thật mất mặt rồi. Kỳ thật theo toàn bộ gia tộc Thôi gia mà nói, những chuyện này căn bản không tính là rất nghiêm trọng.

Là một gia tộc có nội tình vô cùng thâm hậu, sẽ không có người bởi vì chuyện này xảy ra, liền vì vậy mà coi thường bọn họ. Cho nên bọn họ cũng không cần phải trước tiên gây ra phản ứng dị thường kịch liệt, muốn tiêu diệt toàn tộc Tần gia.

Điểm này, từ trong phản ứng của người Thôi gia ở hội đấu giá là có thể hiểu rõ. Như vậy có thể thấy được, trong mắt Thôi gia, Tần Lập cũng chỉ là một thiếu niên thiên tài thiên tư trác tuyệt, có thực lực rất mạnh mà thôi. Thiên tài như vậy, Thôi gia cũng có!

Đương nhiên, nếu như có cơ hội, giết chết một thiên tài như vậy, Thôi gia sẽ làm không chút do dự. Bởi vì đối với bọn họ mà nói, không cho phép trên đời này không có người qua Thôi gia. Dù sao một gia tộc khổng lồ như vậy, nếu nói không đắc tội với người nào chính là nói nhảm.

Nhưng bọn hắn tuyệt đối không cho phép có người thật sự uy hiếp đến toàn bộ gia tộc bọn họ!

Nếu như vậy, cho dù liều mạng bọn họ cũng sẽ loại bỏ người này. Hiển nhiên, hiện tại Tần Lập trong mắt Thôi gia chỉ là rất có uy hiếp mà thôi, còn chưa tới mức có thể ảnh hưởng tới sinh tử tồn vong của Thôi gia!

Bởi vậy, thái độ đối với Tần Lập, là có thể giết thì giết, giết không được cũng không có gì đáng lo lắm. Thôi gia có nhiều cường giả Chí Tôn, còn thật sự sợ Tần Lập hay sao? Trên thực tế, những thứ này đều chính bản thân Tần Lập ngộ ra một chút.

Tuy rằng hắn có hai kiếp làm người nhưng đều không phải loại siêu cấp thiên tài với chỉ số thông minh như yêu nghiệt. Huống chi, trải qua kiếp trước, hắn cũng gần như không gặp qua quái vật lớn như Thôi gia, thậm chí ngay cả gia tộc lớn như Tần gia thành Phong Sa, đều rất ít khi có thể tiếp xúc.

Có thể cho tới mức như hôm nay, một phương diệnchính là bằng vào ý chí không chịu thua, về phương diện khác, yếu tố vận khí cũng chiếm một phần rất lớn!

Quả thật, một người muốn thành tựu thì vận khí là thứ ắt không thể thiếu. Nhưng Tần Lập biết rõ, một người không thể cả đời gặp may mắn, cũng không có khả năng trông cậy vào vận khí lúc nào cũng ở bên cạnh ngươi!

Hơn nữa, nghe Tần Hải Dương nói về truyền thuyết này, trong lòng Tần Lập liền sinh ra một ý niệm trong đầu: Cả đời này, nhất định phải hết sức cố gắng, trả giá mọi thứ, cũng muốn đứng ở trên đỉnh cao nhất của thiên hạ này,cho dù kết cục như thế nào! Nếu không, chẳng phải là sống lại vô ích sao?

Về phần nói Thôi gia, cho dù nó cường đại đến thế nào đi nữa thì cũng không trở thành tường cao ngăn cản mình, nhiều nhất đó chỉ là một khối chướng ngại vật, chỉ vậy mà thôi! Chắn đường mình thì đá văng ra! Chỉ đơn giản như vậy! Sau khi Tần Lập nghĩ thông suốt chuyện này, tâm tình tự nhiên có cảm giác trong sáng rộng mở.

Hơn nữa, sau khi Tần Lập biết nguyên nhân đại khái Thôi gia chiếm lĩnh địa bàn thế tục, như vậy đi gây phiền toái cho hoàng thất Thôi gia, quả thực là chuyện tất nhiên! Các ngươi đã đủ cường đại rồi, cho nên làm sao có thể cho phép các ngươi càng trở nên mạnh hơn?

- Đứng lại! Các ngươi muốn làm gì?

Vệ binh ở cửa hoàng cung lớn tiếng quát:

- Nơi này là hoàng thành, người thường cấm vào, còn không mau chóng rời đi!

Tần Lập và Thượng Quan Thi Vũ căn bản cũng không khó xử những người thường, mũi chân hai người điểm xuống đất, thân thể khẽ chùng, lăng không bay lên, trực tiếp xông qua hướng vào trong hoàng cung!

- Người nào dám xông vào hoàng cung, lưu lại cho ta!

Một tiếng hét to vang lên, trong nội viện hoàng cung nháy mắt lăng không lên mười mấy võ giả Thiên cấp, ra tay không lưu tình chút nào, toàn bộ là sát chiêu. Dù sao, dám xông vào hoàng cung, chính là tội chết! Cho dù là người bình thường, thấy loại xông vào này, đánh chết cũng không có gì to tát!

- Cút!

Tần Lập lạnh lùng quát một tiếng, một luồng sóng khí theo thân thể bắn ra. Mười mấy hộ vệ hoàng cung từ phía chân trời nháy mắt bị luồng khí thế đè khiến cho hơi thở không thuận, đều từ không trung khã xuống.

Tần Lập cũng không giết bọn họ, không phải hắn thương hại, mà là người như vậy, giết hay không cũng không có gì quan hệ. Hắn còn muốn tích tụ sát khí, chuẩn bị cho chiến đấu phía sau !

Vù vù vù vù vù vù!

Một hồi âm thanh mũi tên phá không, đây là binh lính trong hoàng cung muốn dùng cường nỏ trong tay chuẩn bị bắn chết hai người trong thời gian ngắn nhất.

Thượng Quan Thi Vũ hừ lạnh một tiếng, hai tay vung lên, một luồng lực lượng bài sơn đảo hải, cuốn trở về những mũi tên bắn tới thật mạnh mẽ. Phía dưới lập tức có một trận gà bay chó sủa, đồng thời còn có nhiều tiếng kêu thảm thiết cố gắng kìm nén.

- Đều lui ra!

Trong không trung giây lát truyền đến một tiếng hét to, quát ngừng những cường nỏ và hộ vệ hoàng cung đang muốn ra tay lần nữa. Sau đó một bóng người từ sâu trong hoàng thành, nhanh như tia chớp xông về phía hai người. Vũ khí trong tay là một thanh trường thương màu đen!

Người này có thể hình cao lớn uy mãnh, trường thương màu đen phát ra một luồng sát khí ngùn ngụt. Người đó lăng không phi hành trên không trung, trường thương trong tay hung hăng đâm về phía Tần Lập.

- Bọn chuột nhắt, đi chết đi!

- Để cho muội!

Thượng Quan Thi Vũ nói với giọng thanh lãnh, sau đó bảo kiếm trong tay vung lên. Trên bầu trời nháy mắt xuất hiện một vệt màu lục, rực rỡ động lòng người, liền giống như mặt đất bị băng tuyết che phủ lại, lộ ra một vệt màu xanh biếc đẹp động lòng người! Cả bầu trời đều tràn ngập một luồng hương vị xuân!

Tuyệt học của Tứ Quy Môn - chiến kỹ Tứ Quý!

Một thương sắc bén kia bị một vệt màu xanh biếc cuốn lấy, lập tức ngưng lại, người đó hừ lạnh một tiếng:

- Cũng có chút bản lĩnh! Tuy nhiên… Cũng phải chết!

Trường thương hung hăng gạt một cái, trên bầu trời xuất hiện vô số tàn ảnh màu đen, mỗi một tàn ảnh đều mang theo sát khí cường đại!

Thượng Quan Thi Vũ không nói gì, bảo kiếm run lên, màu xanh kia chợt biến mất, trở thành một vệt đỏ rừng rực!

Tiểu Mùi

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả:Tiểu Đao Phong Lợi

257. Chương 259

Tái ngộ Băng Mộng Vân

Từng đóa kiếm lửa đỏ tươi, giống như hoa tường vi rực rỡ nở rộ đầy trời! Võ giả có thân hình to lớn của đối phương hiển nhiên sửng sốt, hắn chưa bao giờ gặp qua chiến kỹ như thế, nhưng đã nghe nói qua chiến kỹ Tứ Quý! Hắn kinh hô thành tiếng:

- Ngươi là người của Tứ Qúy Cốc?

Thượng Quan Thi Vũ căn bản không đáp lời, hiện giờ bầu trời cũng giống như là bị nhiễm hồng. Trong đoàn hoa tuyệt mỹ kia lại ẩn chứa sát khí kinh thiên!

Trong nháy mắt đối phương ngây người, liền bị Thượng Quan Thi Vũ bức đến liên tục lui về sau. Mà lúc này từ sâu trong hoàng thành, lại liên tục bay ra mấy chục bóng người, trong đó có tốc độ nhanh nhất là một người con gái cung trang!

Hầu như là trong nháy mắt nàng ta liền bay đến đây, trong mắt cũng lộ ra chút kinh ngạc, lập tức quát:

- Dừng tay!

Trong nháy mắt người đó tới, Tần Lập trong lòng vừa động, thầm nghĩ: "Người đàn bà này không ngờ có qua lại với Thôi gia!"

Thượng Quan Thi Vũ nghe thấy âm thanh này, cũng nao nao, thu hồi kiếm trong tay, từ trên không trung hạ xuống, ngừng lại nhìn người đang nói chuyên, thản nhiên nói:

- Bái kiến môn chủ.

Người tới chính là môn chủ Tứ Quý Môn, Băng Mộng Vân!

Võ giả cao lớn dùng thương kia trông thấy song phương quả nhiên nhận thức, không kìm nổi lén lau một vệt mồ hôi. Nếu như môn chủ Tứ Quý Môn này đến chậm một bước, chỉ sợ hắn bị chết dưới kiếm khí sắc bén của đối phương. Với thực lực của hắn, vẫn còn thua xa thiếu nữ này.

Băng Mộng Vân thản nhiên "ừ" một tiếng, sau đó dôi mắt rơi trên người Tần Lập, tựa như cười tựa như không, nói:

- Tiểu tử kia! Chúng ta lại gặp mặt!

Lời này của Băng Mộng Vân vừa ra, sắc mặt hoàng đế Thôi gia của Tân Tần đế quốc theo sau tới lập tức thật sự khó coi, kể cả những người bên cạnh hắn, một đám sắc mặt cũng đều trông không tốt lắm.

Thôi gia rất mạnh mà lại đặt phần tinh lực rất lớn lên chuyện ở thế tục, nhưng còn chưa đạt tới mức phái ra một võ giả có cảnh giới Chí Tôn ở thế tục. Mà môn chủ Tứ Quý Môn Băng Mộng Vân, cũng tuyệt đối là một cường giả Chí Tôn! Tất cả mọi người ở đây cũng không phải đối thủ của nàng!

Hơn nữa, bản thân nàng tuy rằng là minh hữu của Thôi gia nhưng hai người trước mặt này, cô gái là đệ tử của Tứ Quý Môn, mà Tần Lập này xem ra dường như nàng cũng quen biết.

Chuyện đã phát sinh ở Tứ Quý Cốc, cũng không phải ai đều có tư cách biết được nội tình. Mà cho dù biết, vậy có thể làm sao chứ? Băng Mộng Vân người này, căn bản là không ai biết được tâm của nàng, đến tột cùng suy nghĩ cái gì!

Tần Lập không kìm nổi cười khổ, biết chuyện hôm nay thất bại tám, chín phần mười. Có người đàn bà này ở đây, mình muốn làm gì thì làm, gần như là chuyện không có khả năng.

Tuy nhiên, trong lòng Tần Lập vẫn hiện lên một niềm nghi hoặc: "Người đàn bà này làm sao có thể xuất hiện ở nơi này? Cho dù nàng liên hiệp với Thôi gia, cho dù nàng kiết minh với Thôi gia, nhưng dựa vào thực lực cảnh giới Chí Tôn, cũng không nên xuất hiện ở thế tục này chứ?"

- Đúng vậy, thật sự là khéo nha. Không biết Băng môn chủ làm sao lại xuất hiện ở nơi này vậy?

Trông thấy bẻ mặt bất đắc dĩ của Tần Tập, trên mặt Băng Mộng Vân cũng không kìm nổi lộ ra một chút ý cười thanh lãnh:

- Ngươi đều có thể tới nơi này, ta vì sao không thể xuất hiện ở đây chứ? Tuy nhiên, tiểu tử kia! Hôm nay e rằng ngươi phí công đi một chuyến rồi, ngươi đi đi.

- Băng môn chủ!

Sắc mặt Thôi Khởi cực kì khó coi, thầm nghĩ: "Cho dù cô là cường giả Chí Tôn, nhưng đây là địa bàn của Thôi gia! Cô dựa vào cái gì để làm chủ chứ?"

Sắc mặt của những người Thôi gia này cũng rất khó coi. Bọn họ vì giết chết Tần Lập nên chuẩn bị rất nhiều cho nên đã ở nơi này chờ đợi Tần Lập đến.

Mà hiện tại Tần Lập đến đây, người phụ nữ này không ngờ chỉ dùng một câu nhẹ nhàng, "để cho hắn chạy! Nàng ta cho rằng mình là ai?"

Băng Mộng Vân cũng không quay đầu lại, nàng có thái độ ôn hòa với Tần Lập, nhưng đối với người khác vị tất là như thế. Hơn nữa, tên đế vương thế tục Thôi Khởi bị nàng coi thường này, không ngờ ngầm có một chút dâm ý với nàng… Đối với con gái ở thế tục giới, đây có lẽ là vinh hạnh to lớn nhưng đối với Băng Mộng Vân mà nói, đây quả thực chính là sỉ nhục to lớn! Mượn một câu mà bây giờ người Thôi gia suy nghĩ trong lòng, hắn tưởng hắn là thứ gì chứ?

- Tần Lập! Chẳng lẽ ngươi còn muốn khoa tay múa chân với ta hay sao? Khà khà, ngươi có lẽ nên đi thôi. Tiểu tử! Hiện tại ngươi còn quá yếu, dù cho cảnh giới Dung Thiên ở trước mặt ngươi chỉ là hữu danh vô thực (thứ vô dụng), thì ngươi cũng không phải đối thủ của ta!

Một đám người ở phía sau, lập tức lộ ra cảm xúc kinh hãi đến không dám tin, nhìn Tần Lập và Băng Mộng Vân, thầm nghĩ: "Làm sao có thể? Người thanh niên này, hắn còn không đến hai mươi tuổi, làm sao có thể ngay cả cảnh giới Dung Thiên cũng không phải đối thủ của hắn? Người đàn bà này nhất định nói bậy!"

- Ngươi và Thôi gia có quan hệ gì?

Tần Lập không biết nói gì hơn, lắc lắc đầu thầm nghĩ trong lòng: "Thật đúng là xui, bây giờ muốn đối kháng với người đàn bà này, thật sự là không nắm chắc. Hơn nữa, dưới tình huống này, đám người Thôi gia kia hận không thể sớm giết chết mình. Nếu mình bị thương trên tay Băng Mông Vân, đám người Thôi gia này nhất định sẽ không bỏ qua một lần cơ hội như vậy!"

- Quan hệ giữa chúng ta? Chẳng qua là quan hệ lợi dụng lẫn nhau mà thôi! Tiểu tử kia! Câu trả lời này của ta, ngươi có hài lòng không? Khà khà.

Băng Mộng Vân giống như rất vui vẻ khi gặp lại Tần Lập, trên mặt mang theo vẻ tươi cười:

- Đúng rồi! Ngươi giết chết đại trưởng lão Tứ Quý Môn chúng ta. Ta còn chưa tìm ngươi tính sổ với ngươi đấy!

Đám người Thôi Khởi lại một trận kinh hãi, thầm nghĩ: "Đây rốt cục là xảy ra chuyện gì? Giữa bọn họ chắc hẳn là có cừu oán mới đúng, làm sao hiện tại xem ra, bộ dáng Băng Mộng Vân kia giống như một chút cũng không muốn làm khó Tần Lập. Nhưng lại là vẻ mặt tươi cười, một chút sát khí trên người cũng không có!

"Chẳng lẽ… Giữa bọn họ có bí mật gì không thể cho ai biết? Hay nói là, bối cảnh Tần Lập này cường đại đến loại cường giả có cảnh giới Chí Tôn, đều phải kiêng kị?"

Cho nên nói, trên đời này, thời đại nào thì người thông minh cũng không khiếm khuyết.

- Ôi! Băng môn chủ nói như vậy là không có ý nghĩ, chẳng lẽ cô không muốn giết lão bà kia sao?

Tần Lập thản nhiên nói :

- Cô chẳng qua chỉ là mượn tay ta loại bỏ bà ta thôi. Hiện tại ngài ở Tứ Quý Môn nhưng chính là một lời liền nghe theo rồi đó!

Lời này của Tần Lập lập tức khiến đám người Thôi gia bừng tỉnh đại ngộ, thầm nghĩ: "Nguyên lai là có chuyện như vậy", ánh mắt nhìn về phía Băng Mộng Vân, cũng bắt đầu trở nên có chút phức tạp. Người phụ nữ này cũng rất đáng sợ đấy, chẳng những thực lực cường đại, chỉ số thông minh cao cũng dọa người! Tuy rằng không biết giữa nàng và Tần Lập đến tột cùng phát sinh cái gì. Nhưng rất hiển nhiên, hai người này cũng không phải là loại hiền lành gì!

Phản ứng của đám người chung quanh Băng Mộng Vân cũng thấy trong mắt, khẽ thở dài một tiếng, nói:

- Tần Lập! Làm người có lẽ không nên quá thông minh là hơn. Quên đi, ta thật sự không muốn tự tay giết chết một thiên tài tiền đồ rất phát triển. Ngươi nên rời đi đi, ta ở nơi này, cũng không thể để mặc cho ngươi giết những người này. Tuy rằng… Giết họ cũng không có gì to tát, nhưng chung quy ngươi nên bận tâm thể diện của ta chứ?

Đám người Thôi Khởi đột nhiên giận dữ, một đám mặt đỏ bừng, giống như chó bị đoạt xương, cả người phát ra sự giận dữ thật lớn. Đáng tiếc chính là, đoạt xương lại chính là một con sư tử.

Băng Mộng Vân nói xong, cười tủm tỉm nhìn Thượng Qun Thi Vũ, nói:

- Tiểu nha đầu! Chiến kỹ Tứ Quý con luyện đã không tệ rồi. Nhưng còn thiếu một chút hỏa hầu. Tuy nhiên… Khi ta bằng tuổi con, vẫn còn thua xa con. Cho nên… Ta quyết định rồi, môn chủ nhiệm kỳ tiếp theo của Tứ Quý Môn là con!

- Hả?

Thượng Quan Thi Vũ hơi hơi sửng sốt. Nàng nằm mơ cũng không nghĩ tới, Băng Mộng Vân không ngờ ở đây vào lúc này, nói ra lời nói này.

Nếu nói, vào mấy năm trước, Tần Lập vẫn chưa bước vào Huyền Đảo, Tứ Quý Môn cũng không phát sinh biến cố gì, Băng Mộng Vân nói ra lời nói này, còn có chút hợp lý. Nhưng hiện tại, tuy nói Tần Lập không có thâm cừu đại hận gì với Tứ Quý Môn, nhưng ân oán với Băng Mộng Vân, cũng phải là một hai câu thì có thể giải thích rõ ràng!

Tuy rằng Băng Mộng Vân không giết hắn nhưng từng có ý đồ dụng tinh thần lực lấy trí nhớ của Tần Lập, sau khi thất bại, lại hốt hoảng ném hắn vào cấm địa Huyền Đảo. Qua chuyện này, nếu đổi là ai đều không thể dễ dàng bỏ qua!

- Như thế nào? Kỳ quái sao?

Băng Mộng Vân than một tiếng, khẽ lắc lắc đầu trực tiếp truyền âm nói với Tần lập:

- Tiểu tử! Ta biết trong lòng ngươi còn đang ghi hận về chuyện lúc trước. Hừ! Ngươi muốn trả thù, như vậy tùy ngươi cũng được, chỉ cần ngươi có bản lãnh đó, ta sẽ chờ ngươi đến báo thù. Tuy nhiên, hiện tại ta ở đây, là có một chuyện quan trọng muốn làm. Nếu chuyện này thành, tự nhiên không thiếu chỗ tốt cho ngươi. Ngươi cũng không nên ở nơi này làm khó những tiểu nhân vật này. Bọn họ đối với ngươi mà nói, có chút uy hiếp gì sao? Ngươi cho là ngươi giết bọn họ thì Thôi gia sẽ không thể phái một số người khác đến sao? Ngươi cũng không nên hoài nghi. Loại người có thân phận như ta, lời nói ra từ miệng, tự nhiên là không thể đổi ý. Nói Tứ Quý Cốc truyền cho tiểu nha đầu này là truyền cho nàng. Tuy nhiên, phải chờ sau khi đại sự của ta hoàn thành mới được. Ngươi yên tâm! Ta tuyệt sẽ không pha trộn với Thôi gia, giữa các ngươi có thù hận gì, chỉ cần không có ta ở nơi này, ngươi tùy ý làm sao đối với đám người bọn hắn, cũng không có một chút quan hệ nào với ta!

Tần Lập nao nao, không thể tưởng được Băng Mộng Vân lại có thể thành thật nói nhiều thứ như vậy với mình. Tần Lập có loại cảm giác, lần này gặp Băng Mộng Vân, giống như có rất lớn thay đổi so với lần trước trông thấy nàng, cụ thể là khác nhau chỗ nào thì Tần Lập cũng không nói nên lời.

Tuy nhiên là một cường giả có cảnh giới Chí Tôn, có thể giải thích với mình như vậy, Tần Lập cũng không thể muốn động thủ. Dù sao, hiện tại hắn vẫn chưa là đối thủ của Băng Mộng Vân!

Trấn Áp Quyết không có hiệu quả với cường giả Chí Tôn, còn lại Tần Lập cũng chỉ có chiến kỹ Cửu Thiên Thập Địa Duy Ngã Độc Tôn, cùng với thanh thần binh Ẩm Huyết. Nhưng cho dù như thế, hắn vẫn không phải đối thủ cảnh giới Chí Tôn. Điểm ấy không cần có bất cứ hoài nghi nào! Bản thân Tần Lập rất rõ trong lòng.

Nhìn thoáng qua Thượng Quan Thi Vũ bên cạnh, Tần Lập híp mắt, tựa như cười tựa như không, nhìn thoáng qua Thôi Khởi:

- Cẩu hoàng đế! Lần này tính ngươi gặp may!

- Tần Lập! Ta muốn giết ngươi!

Thôi Khởi giận tím mặt, nhớ tới tiểu tử này nhiều lần làm nhục mình, lửa giận trong lòng càng lớn hơn, rít gào nói:

- Băng môn chủ! Nếu cô không tiện ra tay thì cô hãy đứng bên cạnh, đây là ân oán tư nhân giữa chúng tôi!

Trên khuôn mặt nhìn không ra dấu vết của năm tháng, cuối cùng không kìm nổi lộ ra một chút cười lạnh, nói với giọng thanh lãnh:

- Được! Ngươi muốn chết trận, ta không ngăn cản, các ngươi đánh đi!

Tiểu Mùi

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả:Tiểu Đao Phong Lợi

258. Chương 260

Màu tím kinh diễm

Băng Mộng Vân nói xong liền thoát sang một bên, sâu trong đôi mắt lộ ra vẻ khinh thường. Thôi Khởi cũng chỉ nao nao một chút mà thôi, vung tay lên:

- Giết!

Lập tức, mười mấy cao thủ Thôi gia xúm lại Tần Lập. Mười mấy người phần lớn đều là võ giả cảnh giới Hợp Thiên, còn có ba cường giả cảnh giới Dung Thiên!

Cũng khó trách Thôi Khởi vì sao lại tự tin như vậy, nếu trong tay có được thực lực hùng hậu như vậy thì ai cũng không sợ Tần Lập! Chỉ một thiếu niên như vậy thôi, chẳng sợ, cho dù thực lực thiếu niên có mạnh nữa thì hắn cũng không tin mình sẽ thua.

Bởi vì một thiếu niên, dù có kỳ ngộ liên tục, cho dù hắn có luyện công từ trong bụng mẹ đi nữa thì hắn có được bao nhiêu năm công lực? Cùng lắm là có năm mươi năm công lực! Mà những võ giả này tùy tiện một người có ai không ngoài trăm năm công lực?

Võ giả đạt tới cảnh giới nhất định, không thể dựa vào một cấp bậc thì có thể nói hắn mạnh yếu thế nào!

Trong lòng Băng Mộng Vân cũng khinh thường, nàng thậm chí còn không thèm nhắc nhở nhóm người này không được đả thương truyền nhân nàng đã chỉ định, vì không cần thiết!

Sở dĩ nàng dám khẳng định như thế, vì những võ giả khác đều bị nàng liếc mắt là hiểu, nhưng chỉ có Tần Lập là nàng không thể nhìn thấu!

Hơn nữa, có thể bình an đi ra từ cấm địa của Huyền Đảo, thật không hổ là kẻ tu luyện chiến kỹ Thần cấp. Sau khi Băng Mộng Vân biết được bí mật kia, tầm mắt đã được phóng ra xa, căn bản là không còn giới hạn trong phạm vi Huyền Đảo nữa, mà đã phóng mắt ra khắp Thiên Nguyên Đại Lục!

Nếu hôm nay Tần Lập có nguy hiểm, vậy thà là nàng đắc tội với Thôi gia cũng phải cấp cho Tần Lập một nhân tình! Chuẩn xác mà nói, là đưa cho người sau lưng Tần Lập một nhân tình!

Băng Mộng Vân sau khi biết bí mật kia, ra khỏi Huyền Đảo, mới lần đầu tiên cảm nhận được, thế giới này quá khổng lồ. Quay đầu lại nghĩ về những việc làm trong quá khứ, thật sự có chút buồn cười.

Bối cảnh thần bí lại cường đại của Tần Lập, mà nàng và Tần Lập thực sự cũng không có thâm cừu đại hận gì, cho nên, Băng Mộng Vân liền cố ý hóa giải đoạn thù hận này. Thực ra để đại trưởng lão ở lại Tứ Quý Cốc chính là Băng Mộng Vân cố ý, vì nàng biết, đại trưởng lão cũng không phải đối thủ Tần Lập! So với việc mình giết mụ, phải mang cái tiếng sát hại đồng môn, vậy không bằng để cho Tần Lập giết chết mụ.

Lúc này, bên kia đã bắt đầu đánh. Băng Mộng Vân híp mắt, nhìn vài lần, trong lòng đã hoàn toàn yên tâm, cũng cảm thấy kinh hãi vì tiến bộ của Tần Lập.

Tới giờ mới được bao nhiêu lâu? Còn chưa đến hai năm đi? Tiểu tử này… không ngờ lại có loại thực lực này? Dao động này… hẳn là cũng có cảnh giới Hợp Thiên!

Tuy nhiên, nếu ai cho rằng tiểu tử này chỉ có thực lực cảnh giới Hợp Thiên thì chỉ sợ đến chết thế nào cũng không biết! Băng Mộng Vân nghĩ vậy, khóe miệng nhếch lên nụ cười mỉa mai.

Ầm!

Tần Lập quét ngang Ẩm Huyết Kiếm, lập tức quét bay mấy cường giả Hợp Thiên ra ngoài. Trên cơ thể mấy người đó xuất hiện vài vết thương rất sâu, nếu không có nhiều người tới, Tần Lập lại phải chiếu cố tới Thượng Quan Thi Vũ, chỉ sợ mấy người này đã bị chém đứt ngang eo rồi! Một chiêu này khiến cho tất cả võ giả Thôi gia nghiêm trọng hẳn lên, thiếu niên này quả nhiên không phải người thường! Giọng nói trong trẻo mà lạnh lùng của Thượng Quan Thi Vũ vang lên bên tai Tần Lập:

- Phu quân, không cần xen vào thiếp, thiếp có thể tự bảo vệ mình!

Thượng Quan Thi Vũ nói xong, chiến kỹ Tứ Quý bắt đầu thi triển, gió xuân ấm áp, hoa hạ rực rỡ, lá thu vàng óng, băng lạnh mùa đông! Từng chiêu từng chiêu được thi triển ra, ngay cả một gã Dung Thiên nhất thời cũng không thể đến gần người!

- Kiếm này của ngươi dùng không đúng chỗ, Xuân Phong kiếm là trong bông có kim! Gió xuân ấm áp màu lục khiến cho người ta lâm vào ảo giác, sát chiêu mới là chủ yếu! Hạ Quý kiếm pháp phải mãnh liệt hơn lửa, phải xuất ra được loại khí dương cương này, cho dù ngươi là nữ tử cũng phải xuất ra phong thái cân quắc trước nay chưa từng có! Thu Quý kiếm pháp… phải dùng… Diệp Thiển Dục dạy ngươi như thế nào vậy?

Băng Mộng Vân cũng không chú ý Tần Lập bên cạnh, mà chỉ đứng chỉ điểm môn nhân của mình, cũng khiến cho Thôi Khởi bên kia tức gần chết.

Vì ngay cả hắn cũng nhận ra được, trải qua một phen chỉ điểm của Băng Mộng Vân, cô gái tuyệt sắc kia trong nháy mắt đã tăng sức chiến đấu thêm một thành!

- Băng môn chủ, bọn họ hiện giờ đã sống chết cùng nhau, ngài làm vậy, chỉ sợ có chút không ổn đi?

Khuôn mặt Thôi Khởi âm trầm, không vui nói.

- Sao kia? Ta làm sao? Còn cần ngươi phải dạy ta sao? Ngươi là cái gì chứ!

Bỗng nhiên Băng Mộng Vân trở mặt, nhìn Thôi Khởi lạnh lùng nói :

- Ngươi cho là ngươi có thể đại biểu cho toàn bộ Thôi gia sao ? Đừng nói là ngươi, cho dù là đương kim gia chủ Thôi gia nhìn thấy ta còn phải khách khách khí khí, mà ngươi, trong mắt ta, ngươi ngay cả chó cũng không bằng ! Ngươi nghĩ rằng ta và ngươi đứng cùng một chỗ thì phải nghe ngươi bố trí sao? Cái gì chứ !

- Ngươi!

Sắc mặt Thôi Khởi lập tức đỏ bừng, hai mắt bắn ra tia oán độc, trong lòng nghĩ: Đàn bà thối, ngươi nhớ kỹ đấy, ngàn vạn lần đừng rơi vào tay ta, đến lúc đó, ta cho ngươi muốn chết cũng không thể!

Đại trượng phu co được giãn được! Không chấp nhặt với nữ nhân! Trẫm… là vua một nước, trẫm… trẫm thật là tức giận !

Khóe mắt lóe kim quang của Tần Lập chú ý Thượng Quan Thi Vũ, thấy nàng quả nhiên là càng ngày càng thuần thục, cũng không lo lắng nữa. Nhìn những võ giả Thôi gia đang vây công mình, khóe miệng Tần Lập nhếch lên cười lạnh, trong giây lát, tốc độ của hắn bạo tăng. Những võ giả vừa rồi còn đang tập trung vây công hắn chớp mắt một cái đã không còn thấy bóng dáng Tần Lập!

Một võ giả Hợp Thiên của Thôi gia còn chưa nói xong câu nhắc nhở, đột nhiên cảm thấy sau lưng lạnh toát, mạnh mẽ quay đầu lại, lại không nhìn thấy cái gì, lúc này, dường như hắn nghe thấy người khác thét lên kinh hãi, sau đó liền cảm thấy mơ hồ, rồi sau đó… vốn không có sau đó.

Võ giả cảnh giới Hợp Thiên này bị Tần Lập một kiếm chém bay đầu, máu tươi phụt thành dòng từ xác chết không đầu.

Tiếp theo, lúc mà mọi người Thôi gia còn kinh hãi, là lúc thân hình như quỷ mị của Tần Lập chém chết ba gã võ giả Phá Thiên bên cạnh!

Gần như tất cả võ giả Thôi gia đều lập tức tỉnh táo lại. Tất cả đều liều mạng nhằm vào Tần Lập, không tiếc hy sinh tính mạng mình, cũng phải bắt được Tần Lập.

Chính là tốc độ Tần Lập thực sự quá nhanh, duy nhất có thể miễn cưỡng đuổi kịp là vài võ giả Dung Thiên. Nhưng Tần Lập vốn không giằng co với những kẻ này, hắn chuyên môn nhìn chằm chằm vào các võ giả cảnh giới Phá Thiên và Hợp Thiên, chỉ trong khoảnh khắc đã có sáu bảy người chết trong tay Tần Lập!

- Tần Lập, ngươi đê tiện vô sỉ! Có gan thì đánh với chúng ta!

Một võ giả Dung Thiên giận giữ gào thét.

Ngay cả Băng Mộng Vân cũng không nhịn được mà bĩu môi, "Các ngươi tự mình còn nói đây là cuộc chiến sinh tử, tại sao không chọn kẻ yếu hơn mà đánh, có bệnh mới đánh trực diện với các ngươi!"

- Hừ, hôm nay lão tử liền diệt hoàng thất Thôi gia các ngươi! Có Băng môn chủ cầu tình, muốn tha cho các ngươi một mạng, ai biết các ngươi lại phụ lòng người ta, không phải các ngươi muốn giết ta sao? Đến đây?

Tần Lập nói xong, thân mình như một cái bóng mờ, nhanh đến khó tin vọt tới bên cạnh một gã Hợp Thiên của Thôi gia, nhấc chân hung hăng đá về phía bụng của gã. Võ giả kia trong lúc hấp tấp, liền mạng lắc mình một cái, chợt nghe rắc một tiếng, tiếng xương cốt vỡ vụn vang lên, cánh tay lập tức bị bẻ gãy xương! Ẩm Huyết kiếm trong tay Tần Lập tùy tiện vung lên một cái, hoặc là không đánh, nếu đánh là đánh chết, đây là tác phong ngày thường của Tần Lập!

Có một số việc tuy rằng suy nghĩ cẩn thận, nhưng không có nghĩa là hắn lùi bước, nhát gan sợ phiền phức, từ trước tới nay Tần Lập chưa bao giờ là người như vậy.

Mắt thấy võ giả Hợp Thiên kia sẽ chết dưới kiếm của Tần Lập, một võ giả Dung Thiên như nổi điên, đánh ra một quyền, nhưng lại bộc phát hoàn toàn thực lực cảnh giới Dung Thiên.

Thiên địa đột nhiên xuất hiện cảnh cát bay đá chạy, ngay cả những người Thôi gia cũng không chịu nổi khí thế của võ giả Dung Thiên, đều chạy sang hai bên.

Tốc độ Tần Lập nhanh đến khó tin, căn bản là không đón đỡ một chiêu này, người đang giữa không trung liền như một cái xoắn ốc, xoay người bay vụt sang bên.

Mà một kích toàn lực của võ giả cảnh giới Dung Thiên vừa lúc nện lên võ giả vừa bị Tần Lập bẻ gãy tay kia.

Ngay cả Tần Lập cũng không nhịn được mà cảm thấy bi ai cho võ giả Hợp Thiên kia, mà những người Thôi gia lại cảm thấy căng thẳng.

Võ giả cảnh giới Dung Thiên này bắt buộc phải thu tay lại, lực lượng phản phệ kinh thiên khiến hắn phun ra một ngụm máu, lại thấy võ giả cảnh giới Hợp Thiên kia không vì đồng bọn thu tay mà cho chút ưu đãi nào, một quyền cũng vừa lúc nện trên ngực hắn.

Trước ngực hiện lên vết tay lõm sâu xuống, miệng phung máu, mắt trợn trắng như muốn lồi ra, đã không còn có thể sống được nữa!

- A!

Võ giả cảnh giới Dung Thiên ngẩng mặt lên trời rống lên một tiếng đầy bi phẫn:

- Tần Lập, ta với ngươi không chết không thôi!

Mà lúc này Tần Lập nói ra một câu khiến cho Băng Mộng Vân thiếu chút nữa phun cả nước bọt trong miệng.

Chỉ thấy Tần Lập đứng một chỗ, ánh mắt dại ra, biểu tình trên mặt dường như là sợ hãi, lại dường như tán thưởng:

- Uy lực cảnh giới Dung Thiên thật là mạnh nha!

Phốc!

Võ giả Thôi gia vừa mới ngộ sát đồng bọn nghe thấy lại phun ra một ngụm máu.

- Tiểu súc sinh, nạp mạng đi!

Vài võ giả Dung Thiên đỏ ngầu cả mắt, đều phóng về phía Tần Lập, nhưng bọn họ cũng không dám có chút lòng khinh thường Tần Lập nữa. Thiếu niên này nhìn thì không tính là mạnh mẽ, nhưng tốc độ của hắn, thật sự là quá nhanh! Nhanh đến mức khó tin! Tốc độ này căn bản là không để cho người ta có thể phản ứng lại!

Lại nhìn Thượng Quan Thi Vũ, bộ chiến kỹ Tứ Quý càng lúc càng thuần thục, mà bước chân nàng di chuyển chính là khinh công mà Tần Lập dạy cho nàng! Tuy rằng không thể giết chết đối phương, nhưng ba bốn người vây công nàng cũng không chiếm được chút tiện nghi nào từ nàng!

Sắc mặt Tần Lập lạnh dần, nhìn lướt qua Thôi Khởi mặt xám như tro, Ẩm Huyết kiếm đột nhiên bay múa, bóng kiếm đầy trời!

- Hôm nay lão tử liền cho các ngươi mở rộng tầm mắt, kiến thức cái gì mới là chiến kỹ Thần cấp chân chính!

Tần Lập thét dài một tiếng, khí thế bùng nổ, khiến cho khí thế của những võ giả Dung Thiên hoàn toàn bị cắt ra.

Không đợi bọn họ biến sắc mặt, đã thấy trước mắt là… màu tím kinh diễm!

Tiểu Mùi

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả:Tiểu Đao Phong Lợi

259. Chương 261

Dã tâm

Võ giả Dung Thiên của Thôi gia hoảng sợ. Trong nháy mắt, hắn muốn tránh một kiếm kinh diễm này nhưng động tác vẫn có chút chậm, bị kiếm khí màu tím quét qua cổ, lập tức mất mạng!

Vẫn cho rằng, cấp bậc chính là tất cả sao?

Tần Lập ổn định thân hình, khí định thần nhàn, nhìn đám người giống như hóa đá, trong lòng thầm cười lạnh. Cái gì gọi là cấp bậc, cũng chỉ là lý giải về lực lượng và kỹ xảo của võ đạo mà thôi!

Nhưng, nguyên lực có mạnh nữa, lực lượng có mạnh nữa thì thế nào?

Trước mặt tuyệt thế thần kiếm Ẩm Huyết sắc bén không gì sánh được, võ giả cảnh giới Dung Thiên vốn không có nửa điểm cơ hội!

Ngay cả Băng Mộng Vân vốn vẫn khí đinh thần nhàn, sau khi nhìn thấy Tần Lập thi triển ra một chiêu này nháy mắt giết chết một võ giả Dung Thiên, không nhịn được mà hơi động dung.

Cho dù là mình nếu hiện giờ chống lại Tần Lập, chỉ sợ cũng không chiếm được chỗ ưu đãi nào! Chiến kỹ và thân pháp cổ quái mà tiểu tử này tu luyện, cùng với thanh thần kiếm trong tay hắn, thật quá bá đạo!

Người Thôi gia vừa mới vây công Thượng Quan Thi Vũ giờ phút này đều cấp tốc thối lui về sau, thần tình kinh hãi nhìn Tần Lập. Hiện giờ bọn họ cuối cùng đã hiểu, vì sao Thôi gia nói, nếu có cơ hội thì nhất định không được buông tha cho tiểu tử này. Thì ra Thôi gia đã sớm biết Tần Lập khủng bố thế nào!

Nếu có cơ hội sao? Tất cả những võ giả Thôi gia còn sống đều không nhịn được thối chí, làm gì có cơ hội? Bằng vào mấy người này vốn không phải đối thủ của Tần Lập!

Tần Lập đã đập tan hoàn toàn lòng tin của bọn họ!

Một võ giả có thể võ kỹ không bằng người, nhưng nếu cả lòng tin tất thắng cũng không có thì làm sao thắng được đối phương?

Tuy nhiên, giờ phút này, những người này thật sự đã bị dọa vỡ mật rồi!

Vì giết nhiều người như vậy mà trên người Tần Lập không ngờ lại không có cả một miệng vết thương, thậm chí, ngay cả trang phục cao quý trên người hắn cũng không có một nếp gấp.

- Còn muốn giết ta không?

Trên mặt Tần Lập không biết từ khi nào lại xuất hiện một nụ cười thật hàm hậu. Khuôn mặt anh tuấn nhìn qua mười phần thành ý.

Nụ cười này trong con mắt của người Thôi gia, căn bản là nụ cười của ác ma mà!

- Tần Lập, ngươi, ngươi dám tàn sát người Thôi gia ta, Thôi gia ta sẽ không bỏ qua cho ngươi đâu.

Thôi Khởi lo lắng không thôi nói.

- Thật không? Thôi gia các ngươi vốn dĩ đã không muốn bỏ qua ta, giết một với giết mười không có gì khác nhau.

Tần Lập chẳng hề để ý cười nói:

- Hôm nay giết tới đây thôi, Thôi Khởi, đừng trách ta không cảnh cáo ngươi, rút quân của ngươi về, nếu không lần sau tái kiến, ta nhất định sẽ giết ngươi!

Tần Lập nói xong, buông tay, nói:

- Ngươi xem đó, việc này không phải là ta khiêu khích trước, là bọn họ muốn giết ta, ta bị bắt phải đánh trả, phiền toái về sau trước mặt gia chủ Thôi gia, nói giúp ta vài câu tốt nha!

Băng Mộng Vân có chút bất đắc dĩ gật đầu, thở dài một tiếng, trên mặt lộ ra biểu tình trách trời thương dân:

- Các ngươi không tin lời ta, bằng không, sao có thể thương vong như thế?

Người Thôi gia còn sống đều thầm chửi ầm lên: Mẹ nó đàn bà thối, vừa rồi nếu ngươi ra tay ngăn chặn một chút thì chúng ta sao có thể chết nhiều người như thế?

Tất nhiên, lời này chỉ dám đặt trong lòng, thậm chí không dám biểu hiện ra ngoài mặt. Ai biết mụ đàn bà có thể phát điên, giết sạch bọn họ hay không.

Ánh mắt Thôi Khởi híp lại, nhìn Tần Lập, cắn răng nói:

- Tần Lập, ngươi dù giết ta thì lệnh lui binh ta cũng không thể hạ!

- A? Vậy ta sẽ giết ngươi!

Tần Lập nói xong, bước từng bước về phía Thôi Khởi.

Thôi Khởi sợ hãi lập cập lui về sau vài bước, sau đó mới nói :

- Chờ chút ! Ta còn chưa nói hết…

Tần Lập nhìn Thôi Khởi sắc mặt đỏ bừng, ánh mắt tràn ngập sợ hãi, cười lạnh nói:

- Có phải ngươi muốn nói, dù ta giết ngươi thì Thôi gia cũng sẽ phái người khác tới làm Hoàng đế?

Tuy rằng thực không tình nguyện, nhưng Thôi Khởi phải gật đầu, nói:

- Không sai, ta chỉ là một tiểu nhân vật của Thôi gia, chỉ là một quân cờ mà thôi. Nếu ngươi thật sự cường đại, có gan thì đi tìm Thôi gia gây phiền toái, đừng nên tìm những tiểu nhân vật như chúng ta, ngươi không biết là nó vô nghĩa sao?

Đám người Thôi gia sau lưng Thôi Khởi đều lộ ra vẻ mặt xấu hổ, nhưng không ai lên tiếng phản bác, vì những lời mà Thôi Khởi nói, chính là sự thực!

Những người vốn cao cao tại thượng, tự cao tự đại này tới giờ cuối cùng cũng phát hiện, thì ra trên đời này người có thực lực cường đại, cũng không chỉ có mình Thôi gia bọn họ thôi, nhà khác cũng có.

- Ha ha! Các ngươi cũng coi như tự biết mình đấy. Đúng vậy, các ngươi chính là một đám hỗn tạp khiến cho người ta chán ghét mà thôi, thành sự không đủ mà bại sự có thừa. Xem ra cho dù ta có giết sạch đám người các ngươi thì Thôi gia cũng không có ý kiến gì. Một hồi chiến tranh mà không có một chút đánh lén nào, các ngươi có đánh vài năm cũng chẳng thể công hạ được thành, việc này đã đủ cho thấy rèn luyện hàng ngày của các ngươi rồi!

Tần Lập cười khẩy, khuôn mặt lạnh lùng lại khiến những người Thôi gia, nhất là Thôi Khởi mặt đỏ tai hồng, mà lời nói tiếp theo lại khiến những người Thôi gia có cảm giác muốn hộc máu.

- Bởi vậy, ta sẽ không giết sạch nhóm người các ngươi, mà lưu các ngươi lại. Các ngươi không lui binh, cũng không sao cả, tin rằng không đến vài ngày các ngươi sẽ nhận được tin tức trăm vạn đại quân Tân Tần đế quốc toàn bộ tan tác! Hừ. Giống như ta đã nói, không vận dụng cách đánh lén, muốn đường đường chính chính diệt sạch một quốc gia, Thôi gia các ngươi, không có khả năng đó! Cho nên, ta sẽ lưu lại các ngươi, chỉ cần các ngươi sống một ngày, thì năm nước kia liền an toàn một ngày, bởi vì, cả đám các ngươi đều là rác rưởi.

- Tần Lập. Ngươi khinh người quá đáng!

- Tần Lập. Ngươi chết không được tử tế!

- Tần Lập. Ngươi ỷ thế hiếp người.

Băng Mộng Vân có chút không biết nói gì với đám võ giả Thôi gia, thầm nghĩ, người như vậy khó trách Tần Lập không để vào mắt, cũng thật sự là bùn lầy không chống đỡ được tường!

Thôi Khởi đích thực là có chút bổn sự. Nói đến trị quốc, trong toàn bộ Thôi gia gia tộc cũng không có mấy người làm tốt hơn hắn, nhưng trên phương diện quân sự thì chung quy lại là hắn không bằng những tướng quân thân kinh bách chiến. Mà Thôi gia lại khinh thường các võ giả thế tục này, nắm hết quân đội trong tay mình.

Quá ỷ vào số đông các võ giả Thiên cấp thì có thể đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi, kiếm chỉ chỗ nào liền diệt chỗ đó sao? Nhưng hiện giờ trận chiến đấu này nhân số đạt tới trăm vạn người đó! Hơn nữa, càng quan trọng hơn là… trận chiến này đã thành công câu dẫn ra toàn bộ các thế lực sau lưng năm nước kia, ngươi có Thiên cấp võ giả, người ta cũng có môn nhân đệ tử Thiên cấp!

Cứ như vậy, thực lực song phương lại trở về khởi điểm. Có thể nói, trường chiến đấu này, Thôi gia sẽ gặp phải gian khổ chưa từng có! Hơn nữa, Thôi gia là phe tiến công, mà Liên minh năm nước là phe phòng thủ, bọn họ đánh thua còn có thể về nhà. Tin rằng Liên minh năm nước cơ bản sẽ không chạy tới Tân Tần quốc gây họa. Dù sao thì ai ai cũng biết, Tân Tần quốc có được một đội ngũ cung phụng mạnh mẽ.

Nhưng nếu Liên minh năm nước kia bị thua, thì cha mẹ, huynh muội, thê tử con cái họ đều phải trở thành tù nhân của địch, sẽ bị khi dễ, sẽ bị hiếp đáp!

Cho nên, sĩ khí song phương, hoàn toàn khác nhau!

Thêm nữa, ngày đó Tần Lập điều khiển xe ngựa như một thanh lợi kiếm trực tiếp xông qua mười vạn đại quân Tân Tần quốc, tru sát bảy tám mươi võ giả Thiên cấp! Việc này khiến Tân Tần quốc chịu đả kích trầm trọng.

Tần Lập nhìn kỹ Băng Mộng Vân, kéo tay Thượng Quan Thi Vũ nói:

- Thi Vũ, chúng ta đi thôi!

Băng Mộng Vân thản nhiên cười cười, cái gì cũng không nói, xoay người trở về hoàng cung đã chuẩn bị cho nàng. Cuối cùng nàng cũng hiểu được một chút, vì sao rất người lại tham luyến hồng trần như vậy. Thì ra, giữa thế tục, lại có thể hưởng thụ như vậy!

So sánh với nó, thời gian mình hô phong hóa vũ ở Tứ Quý Môn, chỉ là vui đùa bình thường mà thôi.

Hồng trần, hồng trần thật là tốt! Băng Mộng Vân quyết định, chờ sau khi chuyện cần làm hoàn thành, nhất định đi tìm một tiểu quốc, sau đó khống chế trong tay Tứ Quý Môn, sau đó, mình muốn thế nào liền được thế đó!

Một chuyến này tuy rằng không thể tiêu diệt toàn bộ hoàng thất Thôi gia, nhưng trong lòng Tần Lập đã hài lòng rồi. Thực ra cũng như Thôi Khởi nói, cho dù Tần Lập diệt toàn bộ hoàng thất đế quốc Tân Tần quốc thì Thôi gia cũng sẽ không dừng tay tranh đoạt năm nước Liên minh. Thứ mà bọn họ theo đuổi, tuyệt không phải đất đai nơi thế tục, mà thứ đó, là một bí mật kinh thiên!

Trên đời này tuyệt đối không có ai có thể kháng cự lại hấp dẫn này! Nếu không có cảm giác gì, đó là bởi vì không đứng trên độ cao kia, chênh lệch quá lớn, cho nên không có cảm giác.

Đơn giản mà nói, giống như khát vọng của một người bình thường đối với quan tước, tài phú; như khát vọng của một hoàng tử hoàng tộc đối với ngôi vị Hoàng đế. Đó là đạo lý.

Không ai không muốn một bước lên trời, nhất là đại tộc mang trên mình thế lực siêu cấp như Thôi gia này. Nếu không có dã tâm, thì tiền đồ của gia tộc này cũng chỉ dừng lại đó mà thôi.

Có thể có cơ hội phá tan rào chắn Huyền Đảo, đứng trên đỉnh cao của Thiên Nguyên Đại Lục, Thôi gia sao có thể bỏ qua?

Nhưng trải qua một trận chiến này, tin tưởng mười mấy hai mươi năm sau Thôi gia cũng khó mà hồi phục hoàn toàn lại được, vì bọn họ không có khả năng đặt toàn bộ tinh lực vào thế tục giới nữa.

Còn có giải đấu Chí Tôn, còn phải đề phòng các gia tộc khác dòm ngó Thôi gia nữa!

Cho nên, tồn tại của Tần Lập đối với Thôi gia mà nói quả thực giống như một cái xương cá trong yết hầu, tuy rằng không có quan hệ tới tính mạng, nhưng khó chịu muốn chết!

Ta muốn, chính là khiến các ngươi khó chịu! Các ngươi mà dễ chịu thì lão tử không thư thái.

Tần Lập ngồi trên ghế mềm xa hoa, híp mắt, trong lòng bắt đầu tính toán đến cuộc sống.

Người không có lo xa, tất có ưu phiền tới gần, giống như Tần Lập hiện giờ vậy. Nhìn qua thì thực lực hắn mạnh mẽ, nhưng nếu Thôi gia thực sự là dày mặt bất chấp tất cả, cái gì cũng không cần, phái ra vài lão tổ tông Chí Tôn thì chỉ sợ Tần Lập cũng chỉ có thể chạy trốn mà thôi.

Cho nên, trong lòng Tần Lập vẫn tồn tại một kế hoạch!

Tần gia mặc dù đối tốt với hắn, lực lượng gia tộc rất mạnh, nhưng chung quy cũng không hoàn toàn thuộc về hắn.

Tần Lập người này, dã tâm cũng rất lớn. Nếu có cơ hội, hắn cũng muốn thành lập một thế lực hoàn toàn thuộc về mình!

Thế lực này có thể không cần quá lớn, nhưng phải nắm chắc trong tay hắn!

Cho nên, lần này tề tựu tất cả những người có quan hệ thân mật với hắn, Tần Lập cũng đã có quyết định. Chuẩn bị lần này sau khi về Huyền Đảo, hắn liền triệu tập mọi người, xem họ nghĩ thế nào.

Tiểu Mùi

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả:Tiểu Đao Phong Lợi

260. Chương 262

Tâm tư Tần Lập

Thất Thải Huyễn Quang Môn lại xuất hiện trên vách núi đen cao vạn trượng. Lâm Vân Lan ngửa đầu nhìn cảnh cửa năng lượng, khóe miệng không nhịn được khẽ nhếch lên, kinh ngạc không thôi.

Tán thưởng:

- Không tưởng được, trên đời này lại có kỳ tích như thế, nơi thần bí này làm sao mà hình thành?

Vấn đề này hỏi cũng như không, vì không ai có thể trả lời được. Ngay cả Ô Quận Vương là người tinh thông vô số thứ cũng không thể trả lời. Tần Lập thật không muốn dùng lý luận không gian giải thích một phen, hắn hiểu được lý luận này đừng nói là Lâm Vân Lan, cho dù là Thượng Quan Thi Vũ có thể nghe hiểu được hay không hắn cũng không rõ.

Dù sao thì hắn cũng không phải chuyên gia.

Sau khi tiến vào Huyền Đảo, dọc đường đi không gặp được người nào. Xem ra, gần đến giải đấu Chí Tôn các gia tộc và môn phái đều đặt tâm tư ở nơi đó.

Một ngày nay bọn Tần Lập một hàng lớn nhỏ trở lại thành Phong Sa. Xe ngựa vừa đến cửa Tần gia liền có rất nhiều người ra đón. Người tới trước là Tiểu Hồ Ly, Lãnh Dao, Bộ Vân Yên và Triệu Thiên Thiên, vẻ mặt vui sướng. Họ cuối cùng cũng đã chờ đợi được Tần Lập quay về, không có Tần Lập ở bên, dường như cuộc sống thiếu mất nhiều điều thú vị.

Tuy rằng Tần gia đối đãi với các nàng rất tốt, nhưng chung quy lại đây cũng không phải nhà mình, mấy người thậm chí còn có chút hối hận, không bằng lúc trước cùng đi với Tần Lập.

May mắn còn có Tần Hàn Nguyệt và Tần Tuyết ở cùng với ba cô gái. Sau khi tận mắt thấy thực lực mạnh mẽ của đám con cháu Tần gia, cả đám cũng đều cắn răng bắt đầu khổ luyện.

Ba cô gái đến đây thật ra lại khiến những người thanh niên trẻ tuổi Tần gia mười phần hưng phấn. Ba cô gái này tuy tới từ thế tục, nhưng các nàng đều là quốc sắc thiên hương, cho dù dùng từ thiên tư trác tuyệt cũng không đủ để hình dung!

Về phần Lệnh Hồ Phi Nguyệt thì cả đám con cháu Tần gia đều triệt để dập tắt tâm tư rồi. Ai chẳng biết cô gái này và Thượng Quan Thi Vũ đều là nữ nhân của Tần Lập, Tần Lập là ai? Nói không khoa trương chút nào, hắn là hy vọng của cả Tần gia!

Cho nên ánh mắt những người này đều phóng tới mấy người Lãnh Dao, nhưng lại không nghĩ rằng, ba cô gái đối đãi khách khí với họ, đối với người đều duy trì khoảng cách nhất định!

Đến cuối cùng mới có người nghe được từ Tần Tuyết, cảm tình của ba cô gái xinh đẹp này đều có liên quan tới Tần Lập!

Trong lòng Tần Lập lăn lộn với những ý nghĩ, hắn không biết rằng trong lòng Thượng Quan Thi Vũ, cũng đồng dạng là tim đập nhanh như hươu chạy, vừa rồi thời điểm hai người động tình, từ trên người Tần Lập nàng rõ ràng cảm giác được cái loại dị thường này đã khiến toàn thân nàng mềm nhũn vô lực, vừa sợ hãi, vừa tò mò… Hiện tại thấy Tần Lập đã tỉnh táo lại, biết hắn thương yêu mình, trong lòng nàng ngọt ngào, nhưng cũng cảm thấy có chút mất mát. Tuy nhiên phần nhiều vẫn là tình yêu dành cho Tần Lập càng thêm nồng nàn.

- Thi Vũ! Cho ta cái đó đi.

Cũng không biết Tần Lập nghĩ thế nào, vừa thốt ra xong, chính hắn cũng sửng sốt một chút, tuy nhiên ánh mắt vẫn còn thật sự nhìn đăm đăm Thượng Quan Thi Vũ.

Thượng Quan Thi Vũ đỏ mặt đến nóng lên, cảm giác trái tim đập thình thịch trong lồng ngực, đầu óc bay bổng đâu đâu, lại kìm lòng không được gật gật, tiếng nói như tiếng muỗi kêu:

- Muội… chúng ta không phải… đã sớm đính hôn rồi sao?

- Cái đó không tính! Ta muốn muội, chân chính làm thê tử của ta!

Tần Lập hai tay nâng gương mặt vô cùng mịn màng của Thượng Quan Thi Vũ, có chút bá đạo nói:

- Ta muốn muội làm nữ nhân của ta! Sau khi giải thi đấu Chí Tôn chấm dứt, chúng ta liền tổ chức hôn lễ, được không?

Thượng Quan Thi Vũ nhẹ gật gật đầu, trong mắt nhanh chóng dâng lên một màn hơi nước, sau đó vùi đầu vào lòng Tần Lập trong, buồn bã nói:

- Huynh phải luôn yêu muội như vầy!

- Ta sẽ!

Tần Lập không kìm nổi ôm sát Thượng Quan Thi Vũ, thân thể mềm mại kia nóng dần lên… đôi tay hắn cũng không kìm nổi không thành thật lên.

Thượng Quan Thi Vũ từ trong lòng Tần Lập nhảy vọt ra, hai gò má đỏ ửng nói:

- Muội… muội trở về ngủ đây!

Nói xong, vội vàng chạy ra ngoài, không còn chút phong phạm nào của cao thủ cảnh giới Hợp Thiên? Tần Lập ở lại một mình, vẻ mặt cười khổ, đưa tay lên mũi dường như còn dư hương mờ nhạt.

Tần Lập ngẩn người ngồi ở đó một hồi lâu mới đứng lên, thu lại vẻ tươi cười bước ra ngoài. Nhìn thấy phòng Lãnh Dao còn sáng đèn, hơi do dự một chút, Tần Lập bước tới gõ nhẹ cánh cửa.

- Ai?

Lãnh Dao đang ở trong phòng ngắm nghía chiếc vòng tay linh ngọc vạn năm Tần Lập tặng cho nàng, nghe tiếng gõ cửa nàng nhẹ giọng hỏi, thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng.

- Là ta! Còn chưa ngủ chứ? Ta có thể vào không?

- A! Là ngươi, chờ một chút.

Lãnh Dao vội vàng cất chiếc vòng tay phía dưới gối đầu, rồi soi gương sửa sơ lại mái tóc của mình, sau đó mới nói:

- Công tử vào đi…

Tần Lập đẩy cửa bước vào, thấy Lãnh Dao sắc mặt ửng đỏ, bộ dáng dường như có vẻ ngượng ngùng, trong lòng thở dài, tuy nhiên vẫn cười nói:

- Tối như vậy còn chưa ngủ sao?

- Ta ngủ không được.

Lúc này Lãnh Dao ổn định lại bình thường, thản nhiên nói giọng trong trẻo nhưng lạnh lùng, mang theo vài phần đau thương.

- Là nghĩ tới cừu gia?

Lãnh Dao nhẹ gật gật đầu, sau đó thở dài một tiếng, không nói gì.

- Vậy tỷ không biết ta cùng với bọn chúng, kỳ thật cũng là có cừu hận sao? Hiện tại bọn chúng hận không thể lập tức giết chết ta mới hả giận.

Tần Lập dang hai tay, có chút bất đắc dĩ nói.

- Đừng nói bậy! Không nên nha! Công tử sao có thể chết được!

Lãnh Dao lườm Tần Lập một cái, bất mãn nói.

- Ha ha! Thật ra không có gì, ta biết tỷ đang lo lắng điều gì: tỷ e ngại nhắc tới chuyện báo thù, sẽ làm phiền ta và Tần Gia nên không nói ra, tự mình vẫn không cam lòng, đúng không?

Lãnh Dao thản nhiên ừ một tiếng, sau đó nói:

- Thôi gia thực lực quá cường đại, quả thực là khó có thể rung chuyển. Từ trước ta đã nghĩ đến, bọn họ nhất định rất có thế lực, nhưng mãi đến lúc đi vào Huyền Đảo này, ta mới chính thức hiểu được, cái gì gọi là thế gia siêu cấp! Ta nghĩ suốt cuộc đời này, cũng không có cơ hội báo thù.

Nhìn vẻ mặt Lãnh Dao ủ rũ mất mát, Tần Lập gật gật đầu, nói:

- Đúng vậy, thực lực của Thôi gia rất mạnh! Nếu cứ suy nghĩ theo lẽ thường muốn báo thù, tự nhiên là rất khó.

Lãnh Dao nghe Tần Lập cũng nói như vậy, trong lòng cảm thấy thập phần thất vọng. Cũng không phải là với Tần Lập, bởi vì nàng biết, Tần Lập nói đều là lời nói thật.

- Tuy nhiên, cũng không phải một chút hy vọng cũng không có!

Lời nói kế tiếp của Tần Lập, làm cho cặp mắt u sầu của Lãnh Dao một lần nữa dấy lên ngọn lửa hy vọng.

- Có cái hy vọng gì? Nghe nói cường giả cảnh giới Chí Tôn của Thôi gia, ít nhất cũng có mười mấy người! Với thực lực của chúng ta còn chưa đủ cho người ta nhét kẽ răng nữa!

- Nói không đủ sức như vậy, chẳng lẽ tỷ quên bản đan phương bí tịch thượng cổ trong tay chúng ta kia sao? Ta vì cái gì muốn thành lập thế lực thuộc về mình ở địa phương thần bí Cực Nhạc Thiên Cung kia, chẳng lẽ tỷ không hiểu sao?

Tần Lập vẻ mặt bình tĩnh nói tiếp:

- Ta đã tìm tài liệu bào chế Bạo Nguyên Đan không sai biệt lắm, chỉ còn thiếu một loại linh thảo còn không tìm được, linh hoa chế Cố Bản Đan ta cũng đã tìm được trừ bốn loại chỉ trên hải đảo mới có!

- Thật vậy sao?

Trong đôi mắt Lãnh Dao, lập tức lộ ra vẻ ngạc nhiên vui mừng. Có lẽ trong lòng nàng ngoài báo thù ra, còn lại chuyện hứng thú lớn nhất, chính là luyện đan!

- Đương nhiên là thật! Tuy nhiên, chúng ta không thể luyện chế đan dược ở Huyền Đảo. Mặc dù Tần gia đối đãi tốt, nhưng nơi này rất không an toàn!

- Đúng vậy, trên Huyền Đảo có quá nhiều gia tộc cùng môn phái thật cường đại, cùng với Thánh địa Phổ Đà trước kia, hoàn toàn là không có gì có thể sánh bằng!

Lãnh Dao nói xong, khóe miệng nổi lên một vẻ khinh thường, nói tiếp:

- Nghe nói Tần gia là gia tộc luyện đan nổi danh trên Huyền Đảo, nhưng ta thấy đan dược này, thật sự là rất bình thường nha!

Tần Lập cười khổ, hỏi:

- Trước kia Lãnh gia của tỷ luyện chế đan dược, có tốt như Tần gia không?

Lãnh Dao nghe vậy, không khỏi kinh ngạc, tuy rằng thời điểm gia tộc gặp chuyện không may, tuổi nàng còn nhỏ không lớn lắm, nhưng dù sao cũng có chút ấn tượng, nàng suy nghĩ một hồi, mới nói:

- Nguyên lai là bản bí tịch đan phương thượng cổ kia, khiến tầm nhìn của ta đề cao…

- Đương nhiên, cho nên tỷ yên tâm được rồi! Trong tay chúng ta, có đan phương tốt nhất trên đời này, chẳng lẽ còn sợ thành lập không được một thế lực cường đại như vậy sao? Lãnh Dao! Tỷ có nghĩ tới không, chỉ cần thực lực của tỷ đạt tới cảnh giới Hợp Thiên, thậm chí là cảnh giới Dung Thiên, là tỷ có thể có tuổi thọ mấy trăm năm. Với mấy trăm năm đó đủ để thành lập thế lực của chúng ta vùng lên. Đến lúc đó, Thôi gia ở trong mắt chúng ta, cũng vị tất đã đáng sợ như hiện giờ vậy!

Còn có câu, Tần Lập cũng không nói ra: nếu ta đột phá đến cảnh giới Chí Tôn, thì toàn bộ Thôi gia có gì đáng sợ? Tuy nhiên hiện tại nói ra như thế có vẻ hơi khoa trương. Chuyện không có nắm chắc có thể làm được, Tần Lập chưa bao giờ nói ra.

Trên gương mặt lạnh như băng của Lãnh Dao kia, rốt cục dần dần hòa tan đi, ánh mắt nhìn về phía Tần Lập, cũng biến thành vô cùng ôn hòa, nàng dịu dàng nói:

- Tần Lập! Cảm ơn công tử!

Mấy ngày sau, đám người Bộ Vân Yên, Lệnh Hồ Phi Nguyệt, Triệu Thiên Thiên, kèm theo một đại đội võ giả Tần gia, lưu luyến không rời cáo biệt Tần Lập, đi trước tới giới thế tục.

Tuy rằng trong lòng Tần Lập cũng có vài phần không muốn, nhưng đồng dạng trong lòng cũng mơ hồ hiểu được dụng ý của mấy người Bộ Vân Yên, trong lòng hắn cũng không biết là cảm kích hay là mất mát. Dù sao, Tần Lập cũng không phải là tảng đá vô tri, không phải không có tâm lòng, chỉ là có chút điềm đạm, thật sự là khó có thể chịu đựng hoàn cảnh này.

Lãnh Dao từ lúc nói chuyện cùng Tần Lập, sau đó liền bắt đầu chuyên tâm khắc khổ tu luyện, ngay cả đan dược cũng rất ít luyện chế. Nàng cảm thấy Tần Lập nói rất có đạo lý, chỉ cần nâng cao thực lực của chính mình, sống lâu thêm một số năm, như vậy, sớm muộn gì cũng có một ngày có thể nhìn thấy Thôi gia bị tiêu diệt! Thời gian mấy tháng cứ như vậy trôi qua, thoáng cái đã đến mùa đông trên Huyền Đảo.

Đương nhiên, toàn bộ Huyền Đảo trừ Tứ Quý Cốc kia là địa phương bốn mùa phân biệt rõ ràng, còn các địa phương khác đều bốn mùa xanh tươi ấm áp như mùa xuân.

Giải thi đấu Chí Tôn mỗi bảy mươi năm mới tổ chức một lần, cho nên, toàn bộ Huyền Đảo bất kể là môn phái gia tộc lớn nhỏ, thậm chí là các võ giả tán tu, đều tụ tập tới tìm vận may.

Đương nhiên, giải thi đấu Chí Tôn đồng dạng sẽ có chết chóc, sẽ có các loại âm mưu, dù sao giữa các gia phái trong đó có rất nhiều người cừu oán nhau, một khi đánh nhau chính là không chết không ngừng.

Hai gia tộc thì không thể tùy tiện sống mái với nhau, nhưng con cháu tộc nhân thuộc hai cái gia tộc đối địch, lại có thể lợi dụng cơ hội này để đánh nhau chí chết.

Bởi vậy, cũng không phải là gia tộc nào cũng dám đưa con cháu ưu tú nhất của mình đi tới tham gia giải thi đấu Chí Tôn, bởi vì cho dù không có thù hận, cũng có loại người lòng dạ hẹp hòi, ganh tỵ cố ý hạ độc thủ. Một con cháu có hi vọng nhất trong gia tộc bị rơi rụng, trên cơ bản chẳng khác nào dập tắt niềm hy vọng tương lai của gia tộc này. Loại chuyện hại người lợi mình này, luôn luôn không ít người cảm thấy hứng thú.

Vị trí Hoàng Kim Cung xuất hiện ở trên đỉnh núi cao nhất Huyền Đảo, cũng chính là ngọn núi Huyền Vũ. Nơi đó, cách thành Phong Sa Tần gia đại khái chừng nửa tháng lộ trình.

Cho nên, từ trước một tháng Hoàng Kim Cung xuất hiện, Tần Gia trên dưới cũng đã hoàn toàn chuẩn bị tốt. Lúc này đây, Tần Lập là chủ lực còn có hai mươi mấy người con cháu trẻ tuổi Tần Gia thực lực xuất chúng. Ái chà! Phải rồi! Có một số cũng không nhỏ tuổi, cỡ như Tần Văn Hiên vừa mới đột phá đến cảnh giới Hợp Thiên, đều xem như tuổi còn trẻ.

Dù sao, quy định của Hoàng Kim Cung là dưới một trăm tuổi. Mà trải qua ngàn vạn năm tích lũy, mấy giải thi đấu Chí Tôn gần đây, có thể nói cao thủ trẻ dưới trăm tuổi xuất hiện lớp lớp! Tuy nhiên, còn có một

điều: tham gia giải thi đấu Chí Tôn, cũng không phải chỉ có thực lực là đủ mà trọng yếu nhất là vận may.

Tiểu Mùi

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả:Tiểu Đao Phong Lợi

263. Chương 265

Thôi gia càn quấy

Dọc theo đường đi đám người Tần Lập gặp vô số đội ngũ lớn nhỏ, đều chậm rãi hướng tới Huyền Vũ phong mà đi. Loại võ hội rầm rộ bảy mươi năm mới có một lần này, thật sự xem như rất hiếm thấy. Ngay cả Thượng Quan Thi Vũ cũng không khỏi cảm thấy vài phần tò mò. Tần Lập nhìn cảnh tượng người đông đúc như thế, bỗng nhiên nhớ tới thành phố lớn ở kiếp trước của mình, mỗi khi đến giờ tan tầm cũng không phải chính là cảnh tượng này sao?

Nghĩ tới hắn cười khổ một tiếng, ở nơi đó rốt cuộc không trở về được nữa rồi! Duy nhất làm cho hắn cảm thấy tưởng nhớ là lão đạo sĩ, hiện tại cũng không biết thế nào, trừ lão đạo sĩ ra Tần Lập đối với thế giới đó cũng không còn gì vướng bận!

Bởi vì chỉ có thế giới như Thiên Nguyên Đại Lục này, mới thực sự là địa bàn thích hợp cho hạng người như Tần Lập sinh tồn: Ai nắm tay lớn người đó chính là lão Đại! Ta thích!

Tần Lập suy nghĩ trong lòng, đột nhiên phía trước đoàn xe truyền đến một trận xôn xao, Tần Lập ngồi trong một chiếc xe ngựa cực kỳ xa hoa, bên trong trang trí cực kỳ sang quý mà không thô tục, hoành tráng mà không mất vẻ tinh xảo, không gian rộng rãi chỉ có hai người hắn và Thượng Quan Thi Vũ.

Toàn bộ đoàn xe Tần gia, có thể hưởng được loại đãi ngộ này chỉ có một mình hắn!

Đến ngay cả Tần Tỏa, cũng đều là xen lẫn trong một chiếc xe ngựa cùng một số con cháu Tần gia khác. Tuy nhiên, không có bất cứ người nào có một câu oán hận gì.

Người xưa nói rất đúng: khi thực lực của ngươi mạnh hơn đối phương chỉ một chút, như vậy đối phương sẽ không cho là đúng, cho rằng ngươi không mạnh hơn hắn; khi thực lực của ngươi mạnh hơn hắn một phần nào đó nhưng không nhiều lắm, hắn sẽ ghen tị, sẽ đỏ mắt, đồng thời phát thệ phải vượt qua ngươi! Mà khi thực lực của ngươi mạnh hơn hắn quá nhiều đến không thể so được, khiến hắn thúc ngựa cũng theo không kịp, cuộc đời này không có hy vọng vượt qua, thì hắn chỉ còn biết kính sợ ngươi, sùng bái ngươi, hâm mộ ngươi!

Kỳ thật Tần Lập hiện tại chính là thuộc diện cuối cùng kia, thực lực cùng cảnh giới của hắn, đã vượt qua hầu hết đám con cháu trẻ của Tần gia. Trong cùng lứa tuổi với hắn không có người nào có thể nổi bật như vậy!

Vì thế, cho dù Tần Lập nhận được ưu đãi tốt như thế nào đi nữa, cũng sẽ không có người nào cảm thấy đây là chuyện bất bình thường.

- Phía trước đã xảy ra chuyện gì rồi?

Thượng Quan Thi Vũ buông một bản bí tịch Ô Quận Vương viết trong chiếc nhẫn của Tần Lập.

- Có lẽ là một chút đụng chạm nhỏ thôi!

Tần Lập thuận miệng đáp, cũng không quan tâm lắm. Như nhiều người như vậy cùng tụ tập đi về một chỗ thường có va chạm. Hơn nữa trên cơ bản đều là người trẻ tuổi là việc chính, như lần này, Tần gia cùng đi chỉ có một lão tổ tông là Tần Lĩnh Sơn, các lão nhân trong gia tộc khác, nói vậy cũng sẽ không có tới đây nhiều lắm, cho dù có, cũng là để áp trận mà thôi, trên cơ bản sẽ không ra tay.

Cho nên nói, trong hoàn cảnh đó nếu như một chút đụng chạm đều không có thì thật mới đúng là chuyện lạ. Dọc theo đường đi này, Tần Lập đã nhìn thấy mười mấy lần đụng độ nhỏ với nhau.

Phát sinh xung đột giữa các gia tộc, hơn phân nửa đều do nhìn nhau không hợp nhãn. Nhưng gần như sẽ không thật sự tạo thành hậu quả nghiêm trọng. Nguyên nhân rất đơn giản, mọi người đều muốn dành sức lực để biểu hiện trong giải thi đấu Chí Tôn mới là việc chính, nếu giữa đường lại để giảm sút thực lực, vậy chẳng phải là sẽ tiếc nuối cả đời sao? Dù sao rất nhiều người suốt cả đời cũng chỉ có cơ hội một lần tham gia. Bởi vậy Tần Lập cũng không quan tâm, càng lười dùng thần thức đi tra xét đã xảy ra chuyện gì. Lúc này, bỗng nhiên phía trước có người phẫn nộ quát lớn:

- Các ngươi dựa vào cái gì đánh người?

- Đúng vậy! Bằng hữu sao ra tay đánh người, Thôi gia rất giỏi sao? Chúng ta trêu chọc gì các ngươi chứ?

- Hừ! Thôi gia làm vậy rồi sao? Chỉ bằng Tần gia các ngươi loại gia tộc bình thường rác rưởi này, ta vốn không thèm đặt trong mắt. Đáng tiếc các ngươi rất không tự giác, vội vàng đi theo chúng ta nhanh như vậy làm gì? Đừng tưởng rằng liên minh Tần gia các ngươi có một số gia tộc cường đại, các ngươi tự mình là có thể khoe khoang, ở trong mắt ta, đám đại tộc liên minh Tần gia các ngươi, cũng chỉ là là một đàn chó mà thôi!

- Ngươi nói gì!

- Ta nói như vậy rồi nào? Ngươi cắn ta à?

Gã Thôi gia trẻ tuổi kia nói lời cực kỳ lỗ mảng, sau đó còn có ý trêu chọc nói:

- Nghe nói Tần gia các ngươi, không phải đã xuất hiện một cái… cái gì thiên tài siêu cấp sao? Nếu không phục kêu hắn ra đây? Để xem ta làm thế nào thu thập hắn!

Trong tai Tần Lập lúc này bỗng nhiên truyền đến tiếng truyền âm của Tần Lĩnh Sơn:

- Tần Lập! Không cần để ý tới khiêu khích của Thôi gia, giao cho Tần Tỏa đi xử lý được rồi! Bọn chúng cố tình muốn chọc giận ngươi, chúng phái ra cũng đều là một đám bất nhập lưu. Đừng quan tâm, nếu không ngươi sẽ thua trí chúng đó.

Tần Lập không có trả lời, vẻ mặt bình tĩnh quay sáng nói với Thượng Quan Thi Vũ:

- Chúng ta xuống xe xem đã xảy ra chuyện gì.

Lúc này, phía trước đã bu đông một đám người, không riêng Tần gia, còn có rất nhiều người gia tộc môn phái khác. Nhìn thấy Thôi gia chủ động khiêu khích Tần gia đều lộ vẻ mặt hứng thú vây lại xem.

Lúc này Tần Tỏa tách đám người đi tới, nhìn thấy một người trẻ tuổi trong tộc, trên mặt in một dấu bàn tay sưng đỏ, trong mắt đầy vẻ ủy khuất, bởi vì trước khi đi đã được dặn dò: không được chủ động gây chuyện, lại càng không cho phép tùy tiện phát sinh xung đột cùng gia tộc như Thôi gia loại này. Dù sao, căn cứ trên thực lực mà nói, Tần gia còn xa không bằng Thôi gia.

Dựa theo số lượng phái ra con cháu lần này liền có thể thấy được, Tần gia bên này, tính toàn bộ chỉ có khoảng một trăm người. Mà Thôi gia bên kia, đội ngũ thật dài, liếc mắt một cái gần như nhìn không đến người cuối, ít nhất có hơn một ngàn người! Đây chính là thế mạnh của thế lực siêu cấp!

Ngày thường, ngươi có thể rất khó nhìn thấy bọn họ có động tĩnh gì, chỉ khi nào phát sinh sự tình gì đó, các cường giả gia tộc sẽ nhanh chóng hiện ra, thực khiến cho ngươi khó mà dự liệu được. Thậm chí có rất nhiều người trên giang hồ không có chút danh tiếng gì, nhưng bản lãnh lại không kém chút nào!

- Đã xảy ra chuyện gì?

Tần Tỏa nói giọng trầm thấp, sắc mặt bình tĩnh. Hắn biết rằng loại chuyện này, chỉ có thể để mình ra mặt, bởi vì giải thi đấu Chí Tôn lần này, đối với hắn cũng như là một lần khảo nghiệm.

- Gia chủ! Chúng ta không trêu chọc gì bọn họ, bọn họ lại động thủ đánh người!

Gã con cháu trẻ tuổi Tần gia bị đánh, theo bối phận so với Tần Tỏa còn nhỏ hơn hai đời, loại tình huống này ở bên trong đại gia tộc thường thấy.

- Hừ! Tiểu tạp chủng ngươi, còn học được thói vu cáo?

Tên con cháu Thôi gia kia, làm mặt lạnh cười nói:

- Rõ ràng là ngươi nói xấu sau lưng Thôi gia ta. Ta nổi giận mới cho ngươi một cái tát, thay trường bối của ngươi giáo huấn ngươi một chút. Thế nào, chẳng lẽ ta đánh sai?

- Ta không có!

Người Tần gia kia chỉ mới mười sáu mười bảy tuổi tức giận đến sắp khóc, nhưng lại ưỡn thẳng ngực, quật cường nói.

- Ngươi không có? Ngươi không có ta vì cái gì muốn đánh ngươi? Chẳng lẽ vì ngươi có bộ dạng đẹp? Phì! Ta thật không thích thỏ…

Gã con cháu Thôi gia này lộ vẻ mặt cao ngạo, nhìn thấy cực kỳ đáng ghét, rõ ràng là tìm tới gây chuyện.

Kỳ thật loại chuyện này, cũng không hẳn là có người nào bày mưu đặt kế, thể diện của Thôi gia năm lần bảy lượt bị đánh mất trong tay Tần Lập. Mặc dù đối với một đại gia tộc siêu cấp mà nói, chuyện này không tính cái gì. Nhưng đám con cháu trẻ Thôi gia thì không hẳn nghĩ như vậy, cả đám đều như lửa cháy trong lòng, đều mang ý định: gặp người Tần gia nhất định phải làm cho bọn họ méo mặt!

Không nghĩ tới thật đúng là xui khiến để bọn họ gặp phải. Mà nơi này cách Huyền Vũ phong cũng chỉ còn lại có hơn một ngày lộ trình, cho nên phần lớn mọi người thả chậm cước bộ, chậm một chút cũng không sao.

Tần Tỏa nhìn vẻ mặt ngông cuồng của gã con cháu Thôi gia, nhíu nhíu mày, trên thực tế trong lòng Tần Tỏa cũng rất muốn không quản tất cả xông lên tát cho tên đó mấy tát tai, đá hắn ngã trên mặt đất, sau đó dùng chân đạp trên mặt, giậm cho cái miệng của hắn nát tương, để xem về sau hắn còn có dám ăn nói ngang ngược như vậy nữa hay không.

Nhưng thực tế Tần Tỏa biết rằng: nếu mình làm như vậy, chỉ sợ người của hai gia tộc này ngay lập tức phát tiết tại đây, không đánh cho long trời lỡ đất cũng không thể dừng tay.

- Thôi gia các ngươi, đều là ngươi người như thế sao? Ngông cuồng ngang ngược! Dưới mắt không người! Hơn nữa, nửa điểm lễ phép cũng không có?

Tần Tỏa lạnh lùng nhìn gã con cháu Thôi gia nói tiếp:

- Nhân phẩm các hạ như thế, thực khiến cho người ta hoài nghi, ngươi có phải là kẻ giả mạo trà trộn vào đội ngũ Thôi gia hay không.

- Đánh chết con mẹ ngươi!

Gã con cháu Thôi gia này giận tím mặt, không nghĩ tới Tần gia nói chuyện miệng lưỡi ác độc như thế. Không ngờ lại lấy chuyện của hắn áp đặt đến trên đầu toàn bộ Thôi gia. Hơn nữa chẳng khác nào nói người của Thôi gia không có giáo dục.

- Ái chà! Nếu ta là trưởng bối của ngươi, ta thực lấy làm hổ thẹn! Mọi người nói xem, có phải như vậy hay không? Đây mà là cái gọi là đại gia tộc siêu cấp sao? Bọn họ giáo dục tinh anh hay là giáo dục ra thứ bại hoại này?

Tần Tỏa nói xong, hướng về phía mọi người vây xem bên cạnh cung tay nói tiếp:

- Tần gia ta tuy không phải là đại gia tộc gì, nhưng cũng không phải là kẻ yếu để người có thể khi dễ. Ngươi vô duyên vô cớ động thủ đánh con cháu ta, phải nói cho ta một cái lý do chính đáng!

- Đúng! Thôi gia có gì đặc biệt hơn người?

- Đúng vậy! Thôi gia sao có thể bạo ngược như vậy chứ?

- Thôi gia cùng Tần gia có cừu oán, nghe nói là sợ người thiếu niên thiên tài Tần Lập của Tần gia kia, không dám đi tìm chính chủ, lại khi dễ một đứa nhỏ.

- Ha ha ha ha!

Bốn phía đám người vây xem kia dường như chỉ sợ thiên hạ không loạn lập tức liền hùa theo ồn ào cả lên.

Gã con cháu Thôi gia kia bị nói nghẹn lời không nói gì, trong mắt bắn ra tia oán hận, vừa định há mồm mắng chửi người, bỗng nhiên lại nghe một giọng nói lạnh lùng:

- Được rồi! Nói không lại người thật mất mặt! Cút trở về cho ta!

Gã con cháu Thôi gia nghe vậy, lập tức đem ngậm miệng lại. Từ trên một chiếc xe ngựa phía trước bước xuống một người tuổi trẻ bộ dáng công tử, môi hồng răng trắng, phong lưu phóng khoáng, vẻ mặt ung dung tự tại, ánh mắt bình thản, nhưng ở chỗ sâu trong mắt cũng ẩn chứa vẻ ngạo nghễ. Hộ tống hắn cùng bước xuống là một gã trung niên có bộ râu cá trê.

Tần Lập cùng Thượng Quan Thi Vũ trong đám người vừa liếc mắt một cái liện nhận ra, người đó chính là Thôi gia công tử ở Tứ Quý Cốc ngày đó, bị Tần Lập xúi giục, sinh ra xích mích với Thập Tứ công tử Tạ Hiểu Trung của Tàng Kiếm Sơn Trang.

- A! Thì ra là Thất công tử Thôi Vũ Văn của gia chủ Thôi gia. Nghe nói ở Thôi gia được sủng ái nhất không phải là Đại công tử Thôi gia thiên tài siêu cấp trong truyền thuyết kia, mà là Thôi Vũ Văn này đấy!

Trong đám người có người nhỏ giọng bàn tán.

- Vì sao không phải là Đại công tử? Nghe nói Đại công tử Thôi gia kia, thực lực đã đạt tới một mức kinh khủng. Giải thi đấu Chí Tôn lần này, có lẽ sẽ ra mặt đấy!

- Hà hà! Tiểu tử này được sủng ái nguyên nhân a, nghe nói là mẹ của hắn…

- Ha ha ha ha!

Trong đám người lập tức truyền đến một tràng tiếng cười hiểu ý.

Lúc này Thôi Vũ Văn chậm rãi đi đến trước mặt Tần Tỏa, trên mặt hiện lên vẻ khinh thường cười lạnh, há miệng nói:

- Muốn cách nói à?

Đột nhiên, thân hình Thôi Vũ Văn chợt lóe, động tác của hắn nhanh như một tia chớp, nhằm phía Tần Tỏa, giơ cao cánh tay hung hăng tát vào mặt Tần Tỏa, đồng thời nói:

- Đây là cách nói của ta!

Tiểu Mùi

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả:Tiểu Đao Phong Lợi

264. Chương 266

Giết thì sao?

Lấy thực lực của Tần Tỏa thì không thể ly khai khỏi công kích của Thôi Vũ Văn. Nhân phẩm của Thôi Vũ Văn tuy rằng không được tốt lắm nhưng một thân thực lực cũng không phải là vô cớ mà có được! Hắn có thể được sủng ái ở một đại gia tộc khổng lồ như Thôi gia tự nhiên không chỉ hoàn toàn là bởi vì mẫu thân hắn. Mà nguyên nhân đa phần là bởi vì bản thân tiểu tử này cũng là một võ giả thiên tư trác tuyệt! Nếu không làm sao có thể đánh đồng cùng một chỗ với Tàng Kiếm Sơn Trang Thập Tứ công tử Tạ Hiểu Trung, Thiên Cơ Môn Trầm Nhạc, và với Lâm gia Lâm tứ công tử Lâm Hằng?!

Những người vây quanh quan khán không kìm nổi phải thốt ra một trận kinh hô, thầm nghĩ người trẻ tuổi thoạt nhìn ôn hòa này gặp phải khó khăn rồi!

Thôi Vũ Văn đã nhanh nhưng một người giữa đám đông này còn nhanh hơn, đi sau mà tới trước. Giữa không trung mọi người đều nghe thấy một tiếng rắc do xương cốt nứt vỡ giòn tan. Sau đó nhìn thấy Thôi Vũ Văn giống như một con tôm lớn, thân hình cong lại bị người ta đá một cước bay về.

Hết thảy điều này phát sinh quá nhanh, giống như một tia chớp vậy. Gần như mọi người nơi này thậm chí đều không thấy Thôi Vũ Văn của Thôi gia làm sao mà bay đi, đương nhiên càng không rõ người nào ra tay?

Thân thể Tần Lập từ không trung hạ xuống bên cạnh Tần Tỏa. Lúc này ánh mắt của mọi người mới tập trung vào người hắn, không kìm nổi lại phải thốt ra từng trận kinh hô, không kìm được hít sâu mấy ngụm khí lạnh, nuốt nước miếng vào trong cổ họng thầm nhủ:

- Trời ạ, người trẻ tuổi kia là ai? Vừa rồi… thật sự là hắn đá một cước khiến Thôi gia công tử bay đi sao?!

- Mẹ ơi, ta không thấy rõ được! Tiểu tử kia sao mà lợi hại như thế?

- Hắn sẽ không phải là nhân vật truyền kỳ Tần Lập của Tần gia chứ?!

- Ai da, có thể!

Lúc này thân thể của Thôi Vũ Văn mới "Phịch" một tiếng, rơi vào trong đoàn xe khiến một chiếc xe ngựa xa hoa tan vỡ.

Tần Tỏa vừa rồi cũng đã chuẩn bị tâm lý sẽ bị thương, thậm chí bị thương nặng. Oán khí của Thôi gia đối với Tần gia cũng không phải chỉ là ngày một ngày hai. Liên tiếp chịu thiệt trong tay Tần Lập, Tần Tỏa thầm nghĩ đổi lại là chính mình thì cũng muốn trả thù một phen!

Hắn cũng không ngờ đệ đệ của mình lại ra tay đúng lúc, giúp mình thêm lần nữa!

Tuy nhiên, lúc này đây dường như đã chọc phải tổ ong vò vẽ… Bởi vì toàn bộ đoàn xe của Thôi gia đã dừng lại, đang có rất nhiều người không ngừng chạy tới nơi này.

- Kẻ nào làm bị thương đệ đệ của ta?!

Một tiếng gầm lớn từ bên kia truyền tới.

Khi tiếng hô dứt, chỉ thấy một đại hán râu quai nón, cầm một thanh cự kiếm màu đen dài chừng hai thước tản ra hào quang khiến người ta sợ hãi đang từng bước một đi tới. Mỗi bước chân, mặt đất dường như cũng phải run lên nhè nhẹ.

- Hừ, mặc kệ là ai làm đệ đệ ta bị thương, đều phải chết!

Một giọng nữ lạnh như băng đồng thời từ giữa những người vây quanh kia vang lên. Không ít người lúc này cũng là biến sắc mặt, bàn luận:

- Không thể tưởng được bọn họ đều đến đây. Thôi gia đối với giải thi đấu Chí Tôn lần này hẳn là ôm quyết tâm phải đạt được!

- Một nam một nữ này là ai?

Có người hỏi.

- Ngươi ngay cả bọn họ cũng không biết sao? - Thanh âm người kia mang theo đầy vẻ khinh thường.

- Ta thực hoài nghi lão huynh ngươi có phải là người của Huyền Đảo không đó!

- Ha ha, huynh đệ ngu dốt, còn mong ngài chỉ giáo nhiều hơn!

Người nọ cũng không tức giận nói.

Bên cạnh liền có người tiếp chuyện nói:

- Đại hán đen thui kia bốn mươi năm trước đã nổi danh, tự xưng Nộ Hùng, tên là Thôi Cương. Hắn là con thứ hai của đương kim gia chủ Thôi gia. Tuy nhiên, có người nói Thôi Cương là người được Thôi gia bồi dưỡng để trở thành gia chủ tương lai. Quan trọng là, bốn mươi năm trước, khi hắn mới mười bảy tuổi thì cũng đã đạt tới cảnh giới Phá Thiên!

- Hiện tại, chắc hắn cũng phải đạt tới cảnh giới Hợp Thiên rồi!?

Có người hô lên.

- Cảnh giới Hợp Thiên? ngươi là đang nói đùa à? Nếu không có thực lực cảnh giới Dung Thiên thì mới là điều không ổn?!

- Ai nha, tên Tần Lập của Tần gia này gặp phải khó khăn rồi! Đúng rồi còn có nữ nhân lãnh ngao kia nữa là ai?

- Người kia là Đại tiểu thư nhà Thôi gia, đừng nhìn bộ dáng tuổi còn trẻ - Trong đám người này có người giảm thanh âm xuống, nhẹ giọng nói - trên thực tế đã hơn năm mươi tuổi rồi! So với tên Thôi Cương kia thì tuổi lại còn lớn hơn! Thực lực của nàng ta sợ là ít nhất cũng đã đạt tới cảnh giới Hợp Thiên! Không nghĩ tới làm bị thương Thất công tử của Thôi gia mà lại dẫn tới hai người này. Còn không biết vị nhân vật tương truyền là cường đại nhất trong đám người trẻ tuổi có ở nơi này hay không nữa?!

Trong khi nói chuyện, đại hắn đen thui và nữ tử lãnh ngạo kia từ phía sau mang theo một đám người sắc mặt bất thiện chạy tới bên cạnh Tần Lập. Ánh mắt của đại hán đen thui kia đối thượng với Tần Lập, giữa không trung như nổi lên tia lửa vô hình!

Tuy nhiên, lửa giận của đại hán kia thoạt nhìn mạnh hơn một chút bởi vì Tần Lập lúc này cũng không biểu hiện ra chút chiến ý nào cả.

Nhưng nữ tử kia thì đôi mắt lạnh lẽo nhìn tới người Tần Lập lại như đang nhìn một kẻ đã chết vậy, lạnh lùng nói:

- Ngươi chính là Tần Lập?

- Là ta!

- Ngươi thật to gan, trước đây chuyện ngươi đã quá đáng đối với Thôi gia ta còn chưa tính hết, hôm nay trước mặt mọi người lại làm bị thương đệ đệ của ta! Tần Lập, ngươi thật sự cho rằng Thôi gia không dám động thủ với Tần gia các ngươi phải không?!

Nữ nhân này tuy rằng vô cùng lãnh ngạo nhưng ngôn từ bên trong cũng chính là rất kẻ cả, không thuộc loại xú nữ nhân la lối om sòm. Nhất là vừa lên tiếng đã nhất định gán người ta vào chỗ chết! Một đôi con mắt lạnh như băng thể hiện một sự tự tin, tự tin do xuất thân từ một đại gia tộc!

Đây mới chân chính là đệ tử của đại gia tộc, bọn họ có sự kiêu ngạo của riêng mình, có phương pháp hành xử của riêng mình nhưng rất ít khi đi nói ra những lời nông cạn!

Đại tiểu thư Thôi gia này vừa lên tiếng liền đem đấu đá cá nhân nâng lên thành tranh chấp gia tộc. Bởi vì Thôi gia thế lớn cho nên nàng không chút sợ hãi!

- Nghe ra như thế thì ta không đúng sao?

Khóe môi Tần Lập nhếch lên một vẻ tươi cười hời hợt, thần sắc không thay đổi nói:

- Vừa rồi nếu không phải một cước của ta còn lưu tình thì ngươi cho rằng tên đệ đệ không có tiền đồ của ngươi chỉ là trọng thương hay không có việc gì sao?!

- Tiểu tử, ngươi thật ngông cuồng! Có bản lĩnh thì đánh nhau với ta một hồi, như thế nào?

Nộ Hùng Thôi Cương hướng về phía Tần Lập quát lớn.

Đại tiểu thư khoát tay áo, ý bảo hắn hãy an tâm chờ chút, đừng vội vã, trên mặt cũng nổi lên vẻ cười lạnh:

- Tần Lập, ẩn ý của ngươi thì là ngươi lưu lại chút thể diện cho Thôi gia ta phải không? Nếu không lưu thì có thể như thế nào?

- Không lưu thì dưới một cước của ta hắn đã chết! Hơn nữa, vị tiểu thư Thôi gia này, ngươi không thấy rằng dùng Thôi gia các ngươi đến uy hiếp Tần gia, phương thức này có chút không ổn sao?!

- Ta không thấy có gì không ổn! Sự thật là như thế, Thôi gia ta chỉ cần động ngón tay là Tần gia các ngươi sẽ thành thiên cổ!

Đại tiểu thư không vì lời nói của Tần Lập mà thay đổi, thần sắc vẫn lạnh nhạt nói.

- Không hổ là đệ tử của đại gia tộc, thật sự khoe khoang, đúng là tự tin!

Sắc mặt của Tần Lập bỗng nhiên biến đổi:

- Nếu ta muốn ngươi đem kẻ vừa đánh người kia giao ra đây thì ngươi nhất định cũng không chịu phải không?

- Tần Lập, ngươi đang khảo nghiệm sự kiên nhẫn của ta hay sao?!

Đại tiểu thư Thôi gia lạnh lùng nhìn Tần Lập, trong lòng đã vô cùng phẫn nộ! Nếu không phải vì không muốn sớm bộc lộ ra vũ khí bí mật lớn nhất của bọn họ thì chỉ sợ lúc nàng nàng đã cho người giết chết Tần Lập rồi!

- Được rồi, các ngươi không giao…

Tần Lập nói xong, thân mình bỗng nhiên chợt lóe lên, biến mất tại chỗ. Nộ Hùng Thôi Cương và Đại tiểu thư gần như không kịp phản ứng. Chờ bọn họ kịp định thần thì Tần Lập đã đi tới phía sau, một tay nắm lấy tên đệ tử Thôi gia vừa khiêu khích Tần gia kia.

- Ta tự mình đến vậy!

Khi những câu này của Tần Lập thốt ra thì hắn đã về tới chỗ cũ. Chỉ là trong tay hắn lúc này lại có thêm một tên trẻ tuổi với khuôn mặt trắng bệch. Tuy hắn chưa mở miệng ra cầu xin tha thứ nhưng ánh mắt mang vẻ cầu xin đã hướng về Đại tiểu thư của Thôi gia.

- Tần Lập, ngươi làm gì? Nhanh chóng thả người ra, bằng không…

Đại tiểu thư Thôi gia quát lớn, chỉ tiếc lời của nàng còn chưa nói xong đã bị Tần Lập cắt đứt.

Chỉ thấy Tần Lập ngửa mặt lên trời cười lớn:

- Bằng không cái rắm! Kẻ làm nhục người khác, tử! Thôi gia các ngươi không chịu nhục nổi thì Tần gia chúng ta sẽ chịu sao? Đây là đạo lý gì? Không giết tên đệ đệ vô dụng của ngươi đã là để lại thiên đại thể diện cho Thôi gia các ngươi rồi! Mà tên súc sinh dám công nhiên lăng nhục Tần gia ta này thì vì cái gì mà ta phải lưu thủ với hắn!?

- Đại tiểu thư, cứu mạng!

Tên đệ tử của Thôi gia này từ trong câu nói dày đặc sát ý kia của Tần Lập cũng đã cảm nhận được sát tâm của đối phương. Lúc này hắn không kìm nổi, hét lớn lên cầu xin tha thứ!

- Tần Lập, không nên khi dễ một kẻ thực lực thua xa ngươi như thế! Có bản lĩnh thì hãy đánh với ta!

Cự kiếm trong tay Nộ Hùng Thôi Cương chỉ về phía Tần Lập nói.

- Phì!

Tần Lập hướng về mặt đất phun ra một bãi nước bọt, liếc mắt khinh thường nói:

- Lão tử thích khi dễ một kẻ thực lực không bằng ta thì sao! Thế nào? Muốn cắn ta sao?

Tần Lập nói ra lời này khiến những người vây quanh xem vui cười vang lên. Sắc mặt của hai huynh muội Thôi gia và những người phía sau đều trở nên vô cùng khó coi. Trên thực tế, kẻ trên tay Tần Lập thì cho dù là Thôi Cương hay Đại tiểu thư Thôi gia cũng không thật sự quan tâm đến sống chết của hắn! Chỉ vì đối phương là người của Thôi gia, nếu lúc này chết trên tay Tần Lập thì thể diện của Thôi gia đúng là mất hết!

- Tiểu tử, ngươi tốt nhất là nhanh thả ta ra, bằng không Thôi gia nhất định san bằng Tần gia ngươi!

Tên đệ tử Thôi gia bị Tần Lập nắm trong tay thấy dường như đối phương đã thu liễm sát khí lại, không kìm nổi lại thốt lên lời uy hiếp!

- Ngươi cho rằng lão tử không dám giết ngươi?!

Thanh âm của Tần Lập như cười như không.

- Không nên!

Tiếng quát chói tai của Thôi gia Đại tiểu thư vang lên bảo dừng tay. Chỉ thấy một tiếng rắc vang lên, người này đã bị Tần Lập siết đứt cổ, mất mạng đương trường!

- Giết hắn thì thế nào?!

Thanh âm của Tần Lập vẫn bình tĩnh như chưa hề phát sinh sự tình gì cả, khiến những người vây quanh xem náo nhiệt cũng sợ đến ngây người. Những người này giống như bị hóa thạch, ngây ngốc đứng đó. Tuy bọn họ biết kẻ bị Tần Lập nắm trong tay kia không phải có địa vị cao trong Thôi gia những ai cũng không nghĩ tới rằng Tần Lập lại rõ ràng như thế, tâm ngoan thủ lạt, nói giết là giết!

Tối trọng yếu chính là trước mặt gia tộc đối phương!

- Ah! Tần Lập, ta muốn giết ngươi!

Nộ Hùng Thôi Cương đã sớm nhân cơ hội này để gặp mặt kẻ được gọi là thiên tài của Tần gia. Khi thấy tộc nhân của mình bị người ta chặt đứt cổ trước mặt mình khiến cỗ lửa giận trong lòng rốt cuộc không kiềm chế nổi, cự kiếm trong tay vung lên, như lôi đình nhất kích chém về phía Tần Lập!

- Tiểu tạp chủng, chết đi!

Lúc này, trong đám người đứng phía sau Thôi gia cũng có mấy người ánh mắt lạnh như băng, trong đó có một người nhìn qua cũng chỉ hơn ba mươi tuổi, đôi mắt nhìn chằm chằm về phía Tần Lập, nhẹ giọng nói:

- Ta nhất định phải giết hắn!

Tiểu Mùi

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả:Tiểu Đao Phong Lợi

265. Chương 267

Giải vây

- Đương!

Trên bầu trời lập tức truyền tới một âm thanh, loại âm thanh của kim loại chạm nhau cực lớn này truyền ra nghe cực kỳ khó chịu.

Lại nhìn đại hán đen thui kia, ánh mắt như dại ra đứng ở đó, nhìn chằm chằm vào nửa thanh thiết kiếm còn lại đến ngẩn người.

Thanh kiếm này dùng tinh thiết để đúc ra, lại cho thêm tinh kim cùng bí ngân và một số tài liệu đặc thù, hơn nữa đã có lịch sử đến mấy trăm năm rồi!

Nó từng được một số nhân vật cũng theo lộ tuyến cương mãnh sử dụng. Khi rơi vào tay Nộ Hùng Thôi Cương thì ít nhất đã qua tay mười mấy chủ. Hắn không nghĩ rằng hôm nay chỉ dưới một chiêu mà thanh kiếm này đã bị người ta chặt đứt!

Nộ Hùng Thôi Cương đã đạt tới cảnh giới Dung Thiên, căn bản không nghĩ tới vũ khí của mình lại bị người ta chặt đứt. Vừa rồi nếu hắn không nhanh trốn chạy thì sợ rằng thân mình hắn cũng có thể bị một kiếm kia chém thành hai đoạn!

Cỗ khiếm khí lẫm nhiên kia tràn ngập sát ý lập tức khiến Nộ Hùng Thôi Cương toát cả mồ hôi lạnh! Thậm chí quên cả phẫn nộ, gió mát thổi qua khiến lưng áo hắn ướt đẫm, sau lưng truyền tới một cảm giác lạnh lẽo! Khi Thôi Cương hồi phục tinh thần thì đôi mắt cũng đỏ lên! Vũ khí chính là thể diện của một võ giả, thậm chí thân thiết giống như bạn đời!

Nhìn thấy vũ khí của mình bị hủy chẳng khác nào bị người ta cho mình ăn một cái tát mạnh mẽ. Từ trong cổ họng Thôi Cương phát ra một trận gào rít. Hắn ném nửa thanh kiếm còn lại xuống đất, gào một tiếng tựa như lôi hống!

Khí thế cường đại của cảnh giới Dung Thiên phút chốc bộc phát ra! Một số người thực lực hơi kém ở xung quanh lập tức sắc mặt đại biến, hướng về bốn phía thối lui! Thôi Cương vung cánh tay, hung hăng đánh ra một quyền về phía mặt Tần Lập!

Tần Lập thấy thế cũng cười lạnh lẽo, Ẩm Huyết Kiếm chuyển sang tay trái, vung nắm đấm nhỏ bé kém xa so với Thôi Cương, không hề sợ hãi nghênh đón quyền của đối phương!

Không ít người vây quanh xem náo nhiệt lập tức phát ra một trận kinh hô. Không ít người lắc đầu thương xót, thầm nghĩ thiếu niên Tần Lập này đích xác rất cường đại nhưng đầu óc cũng không sáng sủa, lấy sở đoản của mình địch lại sở trường của người khác, có phải đầu óc bị phát bệnh không?

Hắn dùng nắm đấm thì ngươi dùng thần binh lợi khí có phải là xong rồi không?! Ngươi nhìn lại thân thể của mình đi, làm sao có thể là đối thủ của Thôi Cương?! Ý niệm này vừa nảy sinh trong đầu mọi người thì chợt nghe thấy một tiếng nổ lớn truyền ra từ giữa không trung.

Thân thể như kim cương rất to lớn của Thôi Cương lại mạnh mẽ bị đánh văng về phía sau, đồng thời một loạt âm thanh răng rắc của xương cốt vỡ vụn cũng truyền ra! Gần như mọi người đều trợn mắt há mồm nhìn một màn này!

Chỉ thấy Tần Lập chẳng những không bị Thôi Cương đánh tan nát mà thân mình thậm chí còn chưa di động! Còn Thôi Cương cao lớn, vạm vỡ giống như hắc thiết tháp kia lại phát ra một tiếng kêu cực kỳ thê thảm!

Lại nhìn về phía cánh tay phải còn tráng kiện hơn bắp đùi của người thường kia lại như là một sợi bún buông thỏng từ bả vai xuống, khuôn mặt tối đen kia giờ đã trở thành một mảnh trắng bệch!

Những giọt mồ hôi lạnh to như hạt đậu từ sau ót của Thôi Cương tuôn ra như nước chảy xuống.

Ầm!

Tất cả mọi người sợ ngây cả người. Khi phục hồi tinh thần thì đều không kìm được phải phát ra một tiếng kinh hô khó tin.

Tại sao lại có thể như thế? Ngay cả Thôi gia Đại tiểu thư cũng ngây ngốc đứng tại chỗ. Hết thảy những điều này chỉ phát sinh trong nháy mắt. Dù kiến thức rộng rãi như nàng ta mà cũng bị một màn trước mắt làm cho kinh ngạc đến ngây người.

Lại nhìn thấy người trẻ tuổi gầy yếu với khuôn mặt anh tuấn kia lẳng lẳng đứng đó, trên khóe miêng như hiện lên một vẻ mỉa mai như có như không.

Hình tượng của Tần Lập trong lòng mọi người cũng trở nên cao lớn hơn rất nhiều. Nhất là con cháu Tần gia cũng không kìm lòng được phát ra một trận hoan hô rung trời!

Giải đấu Chí Tôn lần này thật náo nhiệt! Chưa đợi đến khi Hoàng Kim Cung xuất hiện mà không ngờ lại phát sinh loại chuyện này. Xem ra cho dù rất nhiều năm sau, giải đấu Chí Tôn lần này cũng sẽ được nhiều người nhắc tới. Mà những người may mắn thấy được một màn này, trên khuôn mặt đều không kìm được phải lộ ra biểu tình hưng phấn! Thôi gia trong lòng mọi người đều gần như là một con quái vật khổng lồ!

Nếu hình dung thực lực của Thôi gia một cách trực quan thì nếu đem Thôi gia so sánh với một con lão hổ, thì các gia tộc khác nhiều nhất chỉ là một hầu tử mà thôi! Đây không phải là vũ nhục mà là một sự thật!

Cho dù hầu tử có liên hợp với những cường giả của sâm lâm như hắc hùng, sư tử, báo tử nhưng bản thân hầu tử nếu không có sự thay đổi gì thì vẫn chỉ là hầu tử mà thôi, chưa có tư cách đối thoại trực tiếp với lão hổ!

Chuyện này không phải một hai người là có thể thay đổi được. Đây là do Thôi gia tích lũy từ thời thượng cổ, trải qua hơn ngàn vạn năm!

Mà hiện tại, ở nơi này có một con tiểu hầu tử không ngờ dám vô cùng kiêu ngạo, lại hung hăng liên tục bạt tai lão hổ Thôi gia này một cái. Hơn nữa, mỗi lần đều có thể toàn thân trở ra, còn nghiêng đầu cười hì hì, nghênh ngang mà đi.

Những người vây quanh xem náo nhiệt nội tâm cũng cực kỳ kinh hãi, dùng câu "không biết sống chết" để hình dung Tần Lập bởi vì cho dù là hầu tử, tên Tần Lập này cũng chính là Vương giả trong đám hầu tử! Tôn nghiêm của hắn cũng không thể bị ai xâm phạm!

Bên kia, người của Thôi gia lúc này đã bắt đầu trở nên xao động, ánh mắt nhìn về phía Tần Lập chứa đầy vẻ thù hận! Đều là người trẻ tuổi nên đều có được một bầu nhiệt huyết không sợ chết! Mắt thấy chỉ trong khoảnh khắc mà hai chính dòng đệ tử thân phận vô cùng tôn quý của gia tộc mình bị thương, nhất là còn có một đệ tử dòng thứ bị người ta đương trường giết chết. Nếu không phải lo lắng có đại nhân vật còn chưa lên tiếng thì bọn họ sớm đã xông lên, đồng loạt đem tên Tần Lập, không, toàn bộ Tần gia băm thây vạn đoạn!

Tần Lĩnh Sơn cũng không từ trên xe ngựa bước xuống nhưng trong lòng tràn ngập lo lắng! Đến hôm nay, Tần gia vẫn chưa có được một cường giả Chí Tôn nào, mà bên đoàn xe của Thôi gia kia, chỉ trời mới biết là có ẩn chứa lão yêu quái cảnh giới Chí Tôn nào hay không? Thật sự nếu hắn không giữ thể diện, trực tiếp ra tay với Tần Lập, chỉ sợ… Tần Lĩnh Sơn có chút không dám suy nghĩ tiếp!

Lúc này ở rất xa bỗng nhiên truyền đến một tiếng hô hoán rất nhiệt tình:

- Ai nha, kia là Tần Lập huynh đệ phải không?! Ngươi thật là không biết suy nghĩ, uổng phí một phen tâm tư của ca ca, đã chủ ý chạy tới thành Phong Sa tìm ngươi mà không ngờ ngươi lại xuất phát từ trước. Thật là! Lúc này cuối cùng ta cũng đã đuổi kịp ngươi, ha ha!

Con đường đi về phía đỉnh Huyền Vũ rất rộng lớn nhưng lúc này lúc này đã đông cứng người. Gần như tất cả mọi người đều đã chạy tới xem náo nhiệt cho nên thời điểm thanh âm vang lên vẫn là đang ở bên ngoài đám người. Những khi những người vây quanh thấy rõ người tới thì không ít người lập tức nhường ra một cái thông đạo.

Còn có một số người không nhận thức ra thì cau mày, trong lòng thầm nghĩ dựa vào cái gì mà muốn lão tử nhường đường cho ngươi. Bị người bên cạnh kéo ra, thanh âm cảnh cáo nói:

- Hai tiểu tử các ngươi cũng thật là tinh mắt, quan hệ tốt với Tần công tử này đối với các ngươi hay gia tộc đều chỉ có lợi mà không có bất kỳ chỗ hại nào!

Trong lúc bọn họ nói chuyện đã sớm bày ra kết giới ngăn cách, cũng không sợ bất kỳ người nào có thể nghe thấy. Cho nên lời nói bọn họ đều rất trực tiếp.

Cho dù có võ giả Chí Tôn gia tộc khác ở đây cũng không cách nào nghe thấy đám người bọn họ nói cái gì!

Trừ bỏ loại gia tộc không có cường giả Chí Tôn làm át chủ bài như Tần gia, đại tộc bình thường cũng sẽ xuất hiện một ít cường giả Chí Tôn bảo vệ, hộ tống người trẻ tuổi trong tộc.

Giống như là Thôi gia cũng không phải là không có võ giả Chí Tôn lớn tuổi, nhưng những người đó trừ khi là có người muốn tiêu diệt toàn bộ Thôi gia nếu không bọn họ sẽ không dễ dàng ra tay. Hơn nữa đối với một tiểu tử không đến hai mươi như Tần Lập, ra tay với hắn quả thật là một chuyện rất mất mặt, làm bôi nhọ tên tuổi!

Nhưng Thôi Lãnh lại không giống vậy, tuy rằng tuổi của hắn xấp xỉ với phụ thân Tần Lập, nhưng cũng đủ để được xưng là cường giả Chí Tôn trẻ tuổi. Người của gia tộc bị khi dễ hắn đứng ra là chuyện rất bình thường, không có ai sẽ đưa ra ý kiến gì!

Nhưng tấn công lâu như vậy mà không thắng, ngay cả trong lòng Thôi Lãnh đều bắt đầu có chút vội vàng xao động. Đánh lâu như vậy hắn rốt cục lấy ra vũ khí tuyết kiếm của mình!

- Nhìn xem, thanh kiếm trong tay của Chí Tôn Thôi gia có phải là Thần Kiếm Lãnh Tuyết trong truyền thuyết hay không?

- Ái chà! Nhất định là vậy! Nhất định!

Có người kích động nói:

- Truyền thuyết Thôi gia có Thần kiếm tên là Lãnh Tuyết nhưng lại chưa từng thấy có người sử dụng. Không nghĩ tới hôm nay lại gặp được ở đây.

Lúc này có người gần gũi Thôi gia lớn tiếng nói:

- ha ha! Thần kiếm Thôi gia đã ra, tiểu tử Tần gia kia hẳn phải chết không thể nghi ngờ!

Người nọ vừa nói xong, bên này liền vang lên một giọng nói trào phúng:

- Hắc hắc! Thần kiếm có tác dụng cái rắm gì, Chí Tôn lại có tác dụng cái rắm? Không thấy biểu tình trên mặt Thôi Lãnh kia sao? Là phẫn nộ đến cỡ nào? Ha ha! Đường đường là võ giả Chí Tôn không ngờ lại bị một người trẻ tuổi cảnh giới Hợp Thiên đánh cho phải rút kiếm! Thật là một chuyện vinh quang sao?

- Ha ha ha ha!

Trong đám người truyền đến một hồi cười vang, bởi vì đại đa số người đều cho là như vậy!

Tuy nhiên còn có người ý thức được có chút không bình thường, dường như nhiệt độ không khí chung quanh đang hạ từng chút một!

- Lui về phía sau, lui nữa ra sau!

Có người la lớn.

Lúc này đoàn xe ngựa các gia tộc đều rời khỏi trung tâm chiến trường. Thôi gia cũng thế, Tần gia cũng thế, đều tránh đi rất xa biểu tình ngưng trọng nhìn hai người trên bầu trời.

Một trận chiến này đối với Thôi gia mà nói có quan hệ đến mặt mũi Thôi gia. Nếu là Thôi Lãnh bị bại, mặt mũi Thôi gia sẽ mất hết, nếu là Tần Lập bại, như vậy những ngày về sau của Tần gia cũng chắc chắn không sống khá giả!

Ai cũng không phát hiện, trong đám người còn có một đôi mắt tràn ngập oán độc nhìn chằm chằm Tần Lập trên bầu trời. Đây là một người trung niên nhìn qua hơn bốn mươi tuổi, ở bên cạnh hắn còn có ba lão già không rõ tuổi tác, mặt không chút thay đổi. Nhưng nếu nhìn thật kỹ, ánh mắt ba lão già này nhìn về phía Tần Lập cũng đều tràn ngập phẫn hận!

- Tần Lập! Hy vọng ngươi không nên chết trong tay Chí Tôn Thôi gia!

Người trung niên nghiến răng nghiến lợi nói.

Lúc này nhiệt độ không khí giữa Tần Lập và Thôi Lãnh đã hạ xuống một mức tương đối thấp, nhưng trên người hai người đều không nhìn ra bất kỳ biến hóa gì. Chỉ có Lãnh Tuyết kiếm của Thôi Lãnh kia nhìn qua dường như càng thêm trắng!

Ẩm Huyết kiếm trong tay Tần Lập lúc này cũng tự động phát ra tiếng "ô ô" trầm thấp. Một cỗ sát khí thật lớn không ngừng xông tới hàn khí trên bầu trời.

Đây giống như là giữa động vật với nhau, hai vương giả cường thế gặp nhau, về mặt khí thế ai cũng không muốn yếu hơn đối phương! Một khi khí thế yếu đi, vậy trận đánh này cũng không cần phải đánh tiếp!

Khí thế yếu đi, tất bại!

- Tần Lập! Hôm nay cho ngươi nhìn xem cái gì mới chân chính gọi là "Lãnh Kiếm Thôi gia" !

Thôi Lãnh nói xong, thân hình đột nhiên động, giống như đột nhiên biến mất vậy!

Trên bầu trời đột nhiên hạ tuyết như lông ngỗng!

Tuyết đó trong nháy mắt liền dày đặc đến mức làm cho người ta không thấy rõ bên trong rốt cục xảy ra chuyện gì. Đám người đã lùi ra rất xa không ngừng phát ra tiếng kinh hô. Thôi Lãnh này dùng dường như là chiến kỹ Thần cấp! Uy lực không ngờ lại mãnh mẽ như vậy!

Ngay cả ở ngoài khoảng cách vài trăm thước đều có thể cảm giác được cỗ gió lạnh thấu xương, như vậy ở vùng trung tâm sẽ là nơi khủng bố cỡ nào!

Một loạt tiếng binh khí chạm nhau vang lên, từ trong tuyết lớn truyền ra nhưng chỉ một lát liền trở về bình tĩnh.

Trái tim mọi người như nhảy lên cổ họng, khẩn trương nhìn sang bên đó không biết ai thắng ai thua.

Tiểu Mùi

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả:Tiểu Đao Phong Lợi

268. Chương 270

Nổi giận

Trong phạm vi hai người chiến đấu một trăm thước, bông tuyết không ngừng bay xuống!

Nơi đó yên tĩnh giống như bên trong thật sự không có cái gì cả!

Ngay khi tất cả mọi người hận không thể đi lên trước vài bước, đi đến gần hỏi thăm một phen thì đột nhiên một cỗ nguy hiểm thật lớn từ bên trong truyền đến.

Người vây xem vẻ mặt hoảng sợ lại lùi ra đằng sau.

Rầm!

Một tiếng nổ kinh thiên từ bên kia vang lên, trên mặt đất bông tuyết lẫn bùn đất bị nổ lớn bay tán loạn!

Sau đó bông tuyết đầy trời chậm rãi biến mất, nhiệt độ trên bầu trời cũng bắt đầu khôi phục bình thường. Ánh sáng nóng rực chiếu vào bông tuyết rơi trên mặt đất nhanh chóng ta rã hóa thành một dòng nước chảy xuôi về chỗ thấp!

Mà hai bóng người trên bầu trời cũng biến mất không thấy.

Đúng lúc rất nhiều người nghi hoặc khó hiểu, hai bóng người từ hai nơi cực xa bay trở về!

Tê!

Đến lúc này, bảy, tám ngàn gần vạn người vây quanh lại không kìm nổi hít một ngụm khí lạnh. Trong lòng bọn họ cảm giác càng kinh hãi: Hai người kia rốt cục bay ra từ khi nào?

Trừ bỏ đám cường giả Chí Tôn cùng với một số ít võ giả cảnh giới Dung Thiên đỉnh thì căn bản không có người nào hiểu được rốt cục là xảy ra chuyện gì.

Mà lúc này Tần Lập cùng Thôi Lãnh lại giằng co trên không.

- Ngươi không phải đối thủ của ta!

Thần sắc Thôi Lãnh có chút cổ quái, dường như đau đầu không ngừng cau mày.

- Nhưng là ta chiếm tiện nghi!

Trên mặt Tần Lập lại rất thoải mái cười hắc hắc nhưng nếu nhìn thật kỹ thì khóe miệng của hắn vẫn có một tia máu. Chỉ là vết máu rất nhạt nếu không cẩn thận khẳng định sẽ không nhìn thấy.

- Ta cũng không bị thiệt!

Thôi Lanh cắn răng nói.

Mọi người phía dưới nghe thấy không hiểu tại sao, ngay cả trung niên vừa rồi vô cùng căm hận Tần Lập cũng không kìm nổi hỏi ba lão già bên cạnh:

- Đã xảy ra chuyện gì?

Những lời này chỉ sợ cũng là nghi hoặc trong lòng mọi người.

Một lão già sắc mặt vàng rực, bày ra kết giới mới thản nhiên nói:

- Tiểu nghiệt súc của Tần gia này… không dễ giết!

Một lão già ngọc diện khác, biểu tình trở nên ngưng trọng gật đầu, nói:

- Xem ra chỉ có chúng ta tập kích giết hắn, quyết không thể để hắn thành công tiến vào sân dự bị hình chiếu Hoàng Kim Cung!

Lão già mặt đen cũng nhíu mày gật đầu nói:

- Không sai. Nếu kẻ này tiến vào sân dự bị, chỉ cần không gặp Chí Tôn Thôi gia hai người đào thải một người vậy nhất định có thể tiến vào Hoàng Kim Cung. Đến lúc đó chẳng phải là chờ thêm mười năm? Chờ sau khi lên núi, trước khi Hoàng Kim Cung xuất hiện tìm cơ hội giết hắn!

Người trung niên vẻ mặt kinh hãi nói:

- Vì sao không chờ ta tự tay giết hắn báo thù cho phụ thân và đệ đệ ta?

Ba lão già gần như đồng thanh nói:

- Không được! Ngươi không phải đối thủ của hắn!

Sắc mặt người trung niên lập tức âm trầm, hắn thế nào cũng không nghĩ ra dao động trên người tiểu tử kia tản ra rõ ràng không phải là mạnh vì sao ba vị sư phụ đều nói mình không phải đối thủ của Tần Lập? Trong lòng hắn âm thầm tính toán: “Bất luận thế nào, mối hận này ta cũng phải tự tay báo! Tần Lập, ngươi chờ!”

Đồng dạng, Lâm Hằng cùng Trầm Nhạc cũng hỏi lão nhân bên người bọn họ.

Võ giả Địa Tôn Lâm gia bên cạnh Lâm Hằng sắc mặt có chút cổ quái nói:

- Tần công tử dường như phát động tinh thần công kích, tuy rằng không thể một chiêu đánh bại tuổi trẻ Chí Tôn của Thôi gia này nhưng dường nhưng cũng khiến hắn bị thương không nhẹ. Mà về mặt lực lượng thì Tần công tử chung quy kém hơn Chí Tôn Thôi gia, cho nên cũng bị một chút nội thương.

- Ngài là nói, hiện tại Tần Lập đã có bản lĩnh để đối kháng cường giả cảnh giới Chí Tôn?

Trên mặt Lâm Hằng tràn đầy vẻ khó tin.

Trầm Nhạc cũng trợn mắt há hốc mồm:

- Không phải là nói giỡn chứ?

- Còn đánh sao?

Tần Lập cười tủm tỉm nhìn Thôi Lãnh đứng ở đối diện, Tiên Thiên Tử Khí trong cơ thể nhanh chóng chữa trị nội thương của hắn.

- Hừ! Trên giải đấu Chí Tôn, ngươi nên cầu nguyện không nên gặp được ta, đến lúc đó nhất định cho ngươi đẹp mắt!

Giọng nói Thôi Lãnh mang theo vài phần thống khổ dường như đang chịu đựng cái gì.

- Cũng thế! Ngươi gặp được ta, tính ngươi không may!

- Hừ!

Thôi Lãnh không đáp lại, thân hình chợt lóe biến mất.

Tần Lập cũng từ không trung hạ xuống, trở lại nơi Tần gia. Mọi người lập tức vây quanh, vẻ mặt thân thiết đồng thời cũng hết sức hiếu kỳ nhìn Tần Lập.

Tần Lập khoát tay áo, cười nói:

- Ta không sao!

Nói xong hắn xoay người đi lên xe ngựa của mình, Thượng Quan Thi Vũ cũng theo sát sau đi lên.

Tần Lập trở lại xe ngựa, đầu tiên là phất tay lập kết giới sau đó mới lấy ra một chậu hoa trong xe, hơi chút dùng lực phun ra một búng máu vào chậu hoa. Bên trong còn có một cục máu màu đen.

- Hả! Tần Lập, huynh làm sao vậy?

Thượng Quan Thi Vũ run giọng hỏi.

- Không việc gì, bị một chút nội thương. Phun ra cục máu này, nghỉ ngơi một chút là ổn!

Tần Lập khoát tay ý bảo mình không sao, đồng thời nhắm hai mắt lại. Tiên Thiên Tử Khí giống như thủy ngân hướng tới đoàn xe Thôi gia phía trước tràn tới!

Đám người vây quanh đều chẳng biết ra sao bởi vì nhìn đến cuối cùng cũng không nhìn ra được đến tột cùng ai thắng. Tuy nhiên chỉ là như vậy, ánh mắt những người này nhìn lại về phía Tần gia đã thay đổi. Tần Lập chính diện đánh với một cường giả Chí Tôn, hơn nữa chẳng phân thắng bại. Mà hắn còn chưa đến hai mươi tuổi!

Mà đám người Thôi gia thì đều ủ rũ, trở lại đoàn xe của mình tiếp tục đi về phía trước nhưng sĩ khí lại trở nên vô cùng giảm sút!

Chí Tôn ra tay, dùng chiến kỹ cường đại nhất Thôi gia cùng với Lãnh Tuyết kiếm cũng không thể chém chết tiểu tử kia. Đối với đám con cháu kiêu ngạo của Thôi gia này mà nói, loại đả kích này quả thật là quá lớn!

Lại nói Thôi Lãnh, trở lại xe ngựa của mình cũng đồng dạng bày ra một đạo kết giới lập tức không kìm nổi rên rỉ thành tiếng. Trong xe ngựa còn có hai lão già, theo Thôi Lãnh trở về lại có bốn lão già xuất hiện trong xe.

- Thôi Lãnh. Tiểu nghiệt súc kia làm thế nào tổn thương đến ngươi? Chẳng lẽ là lực lượng tinh thần?

Một lão già mặt mũi âm trầm, trầm giọng hỏi.

Thôi Lãnh gật gật đầu, sắc mặt hơi chút đỏ lên, từ trong túi lấy ra một bình sứ đổ ra một viên đan dược ném vào miệng, sau đó mới nói:

- Đúng vậy! Trong tay tiểu tử kia khẳng định có chiến kỹ về tinh thần lực!

Mấy lão già trong xe liếc mắt nhìn nhau, ánh mắt đều sáng ngời.

- Chiến kỹ tinh thần lực? Chúng ta nhất định phải chiếm được!

Một lão già tinh quang trong mắt sáng lóa, nói.

- Đúng vậy! Thôi gia ta vạn nghìn năm qua cũng chỉ có một quyển chiến kỹ về mặt tinh thần lực mà lại còn là chủ phòng thủ. Chiến kỹ tinh thần lực của tiểu tử kia khẳng định là chủ công kích!

- Nhất định là như thế, có tin đồn tiểu nghiệt súc kia không sợ uy áp cường giả Chí Tôn. Vốn tưởng rằng trên người hắn có bảo vật, hiện tại xem ra nhất định là tu luyện loại chiến kỹ tinh thần lực này!

- Bảo vật trên người tiểu nghiệt súc này thật sự là không ít!

Một lão già Thôi gia cảm thán nói:

- Thanh kiếm trong tay hắn không kém gì Lãnh Tuyết kiếm của Thôi gia chúng ta. Chiến kỹ tinh thần lực, còn có chiến kỹ hắn dùng, nghe nói gọi là chiến kỹ Cửu Thiên Thập Địa Duy Ngã Độc Tôn gì đó? Chiến kỹ này nghe ra giọng điệu thật ghê gớm, nhưng thấy thân thủ tiểu tử này dường như cũng có chút xứng với cái tên đó!

- Chiến kỹ này, thật ra ta biết một ít.

Một lão già khác của Thôi gia lấy tay vuốt râu, nói:

- Nó vốn là một quyển chiến kỹ truyền trong thế tục, rất nhiều người từng tu luyện nhưng có một chỗ thiếu hụt trí mạng. Mỗi sáu tháng một lần sẽ xuất hiện niết bàn, sau ba lần niết bàn sẽ bị tổn thương linh hồn mà chết. Không biết tiểu nghiệt súc này làm thế nào tu luyện thành công!

- Đúng vậy. Những thứ này đều là thứ chúng ta muốn biết, nhất định phải khiến chúng nó biến thành đồ vật của Thôi gia ta! Đối với chuyện lớn kia của chúng ta sẽ mang đến tác dụng có tính mấu chốt! Cho nên tiểu nghiệt súc này, tạm thời không thể giết hắn, nhất định phải bắt giữ! Về phần Tần gia kia, trước tiên buông tha bọn họ, ma túy bọn họ. Chờ đến lúc bí mật này đều trở thành Thôi gia ta, rồi lúc đó tiêu diệt bọn họ cũng được!

Thôi Lãnh lúc này bỗng nói:

- Nghe nói Tần Lập kia là một kẻ phong lưu, cùng với thất đệ Thôi Vũ Văn của ta tranh một nữ nhân. Hôm nay nhìn thoáng qua, dĩ nhiên là một cái Tiên Thiên linh thể. Người như thế nếu là làm thuốc… chỉ sợ là có chỗ tốt rất lớn đó!

Mấy lão già Thôi gia đều ngẩng đầu, có chút cổ quái nhìn Thôi Lãnh. Đại khái bọn họ không nghĩ tới Thôi Lãnh không ngờ không biết thương hương tiếc ngọc, không ngờ muốn đem một thiếu nữ tuyệt sắc yểu điệu đi làm thuốc!

Tuy nhiên đề nghị này của Thôi Lãnh cũng khiến mấy lão già Thôi gia ngẫu nhiên động tâm. Thực lực đạt tới một cảnh giới nhất định, cái gì lễ pháp, luân lý, đạo đức đều là thứ có thể tùy ý giẫm nát dưới chân!

Tiên Thiên linh thể cho dù là trên Huyền Đảo cũng là ngàn năm khó gặp. Nếu thật sự hoàn toàn luyện hóa, luyện chế thành linh dược như vậy đối với tăng thực lực thật sự là có tác dụng phụ trợ rất lớn!

Một lão già trong đó nói:

- Nhưng trước tiên bắt nữ oa kia dùng để uy hiếp Tần Lập. Đợi cho sau khi Tần Lập nói hết bí mật rồi luyện chế nữ oa kia thành thuốc cũng không chậm.

- Uy hiếp dường như có chút không ổn. Lần nay Lâm gia cùng Thiên Cơ Môn, còn có không ít gia tộc môn phái đều phái không ít lão quái vật cảnh giới Chí Tôn đến. Nếu chúng ta làm quá đáng chỉ sợ sẽ khiến bọn họ phản kích kịch liệt. Các ngươi đừng quên, đan dược của Tần gia cũng là tuyệt thế trân bảo!

Một lão già Thôi gia híp mắt phân tích.

- Vậy thì chờ giải đấu Chí Tôn chấm dứt!

Thôi Lãnh cắn răng nói:

- Chỉ là nếu trong giải đấu gặp được Tần Lập kia, ta vẫn là phải đào thải Tần Lập kia. Tối đa là không giết hắn!

- Đúng, cứ quyết định như vậy, tha cho hắn một mạng. Đợi sau khi giải đấu Chí Tôn chấm dứt, chúng ta tìm cơ hội ra tay!

Đám người Thôi gia ở trên chiếc xe ngựa xa hoa thoải mái rất nhanh quyết định một kế hoạch ác độc như vậy.

Tần Lập khẽ nhắm mắt, sắc mặt xanh mét thân hình có chút khong kìm nổi run rẩy. Tiên Thiên Tử Khí chậm rãi thu hồi, lúc mở hai mắt đã tràn ngập sát khí kinh thiên!

Đồng dạng, trong lòng Tần Lập cũng sớm cuộn trào sóng lớn động trời: "Thôi gia, lúc này nếu không thể cho các ngươi thất bại thảm hại, chết sạch không thừa một người thì lão tử không phải họ Tần!

Tiểu Mùi

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả:Tiểu Đao Phong Lợi

269. Chương 271

Trên đỉnh Huyền Vũ

- Lão tổ tông! Ngài nói với ta một số quy củ của giải đấu Chí Tôn đi.

Trên chiếc xe ngựa nhìn không bắt mắt của Tần Lĩnh Sơn, vẻ mặt Tần Lập bình tĩnh, khẽ hỏi.

Xe ngựa không lớn, trang trí bên trong cũng rất đơn giản nhưng làm cho người ta có một loại cảm giác tâm bình khí hòa (bình tĩnh, hòa nhã). Hiển nhiên gỗ tạo xe ngựa cũng không phải thứ bình thường.

Tới cảnh giới cùng tuổi của Tần Lĩnh Sơn, càng nguyện ý thân cận tự nhiên một chút cho nên những thứ xa hoa này lão gia tử cũng không thích.

- Ồ? Làm sao bỗng nhiên hỏi về chuyện này?

Tần Lĩnh Sơn ít nhiều có chút nghi hoặc nhìn Tần Lập.

- Con nghe nói quy của của Hoàng Kim Cung là dưới trăm tuổi, cảnh giới Chí Tôn trở xuống mới có thể tham gia. Nhưng Thôi Lãnh rõ ràng là cảnh giới Chí Tôn, vì sao hắn có thể tham gia?

Tần Lĩnh Sơn lắc đầu, nói:

- Ngươi nói sai rồi. Quy củ là như vậy, trên trăm tuổi, Chí Tôn trở lên không thể tham gia mà không nói là Chí Tôn là không thể tham gia. Mà là võ giả Chí Tôn trở lên không thể tham gia. Quy củ này rất nhiều năm qua đều bị cho rằng không có tác dụng. Bởi vì thứ nhất: trong vòng trăm tuổi có thể đạt đến cảnh giới Chí Tôn, từ xưa đến nay cũng không có mấy người; thứ hai là võ giả đột phá cảnh giới Chí Tôn, tuy rằng trong truyền thuyết là có nhưng lại chưa bao giờ thấy qua. Ta cũng chưa bao giờ cho rằng, trên thế gian này còn tồn tại võ giả trong vòng trăm tuổi liền siêu việt Chí Tôn. Cho nên rất nhiều năm qua ta đều không hiểu quy củ này.

- Dựa theo ý của ngài là võ giả Chí Tôn dưới trăm tuổi là có thể giam gia giải đấu Chí Tôn?

- Đương nhiên! Quy định này phải chia làm hai bộ phận. Thứ nhất phải là võ giả trong phạm vi trăm tuổi, đây là quy định không thay đổi; thứ hai chính là võ giả cảnh giới Chí Tôn trở lên không thể gham gia. Nói cách khác, cho dù ngươi trong vòng trăm tuổi siêu việt cảnh giới Chí Tôn là có thể tham gia!

Tần Lĩnh Sơn nhíu mày nói, sau đó lại cười khổ nói rằng:

- Kỳ thật quy củ này chưa từng có người để ý. Ít nhất ta cho tới bây giờ chưa từng nghe qua có võ giả nào trong vòng trăm tuổi đạt tới cảnh giới Chí Tôn. Thôi Lãnh của Thôi gia này thật đúng là người thứ nhất!

Nói thật ta thật sự có chút lo lắng. Người này hôm qua tuy rằng cũng bị thất thế nhưng ta vẫn có cảm giác hắn còn có chuẩn bị. Cho nên nếu gặp hắn ngươi nhất định phải cẩn thận!

Tần Lập gật đầu:

- Lão tổ tông! Con đã biết, ngài cứ yên tâm!

Đỉnh Huyền Vũ hùng vĩ cao chót vót, ở vào vùng ven phía đông nam Huyền Đảo. Đầu Huyền Vũ thật lớn hướng về phía mặt trời mọc, lại đi tới phía trước không đến trăm dặm là biên giới của Huyền Đảo. Nơi đó là hư không vô tận, võ giả bình thường căn bản không thể vào. Mà cho dù tiến vào trong cũng sẽ bị lạc ở đó. Không ai biết trong nơi hư vô đó rốt cục có cái gì.

Đỉnh Huyền vũ vô cùng to lớn, cho dù lúc này toàn Huyền Đảo có hơn mười vạn người tiến vào cũng không cảm giác được chật chội nhiều lắm.

Các gia tộc môn phái đều ở trên đỉnh Huyền Vũ tuyển chọn kỹ lượng nơi đóng quân. Những nơi này cơ bản đã sớm định hình. Mà như bảy thế lực lớn cùng một số gia tộc môn phái cao cấp lại từ rất nhiều năm trước cũng đã xây dựng hành cung ở nơi này!

Xây dựng hành cung ở đây, cái loại khó khăn cùng tiêu hao rất lớn thật sự không phải thế lực bình thường có thể chịu được. Nhưng đối với các thế lực khống chế mấy quốc gia mà nói thì thật đúng là không đáng bận tâm.

Phía đông nam của đỉnh Huyền Vũ, giữa một sườn núi là một bình đài vô cùng lớn, bán kính bình đài khoảng chừng hai mươi dặm. Mà vách đá mà bình đài dựa vào cao khoảng mười lăm dặm!

Loại núi khổng lồ này so với bất kỳ ngọn núi nào kiếp trước Tần Lập từng gặp đều phải cao hơn rất nhiều lần!

Người đứng trên bình đài nhìn vách đá vô tận, cái loại ấn tượng đánh vào thị giác quả thật rất cường đại. Cũng khó trách Hoàng Kim Cung lại buông xuống trên bình đài này!

Con đường kia cũng chỉ thông đến phía trên bình đài, các nhà đều đóng quân ở trong này. Tần gia lựa chọn là một nơi dựa vào núi đá, mấy mươi lều trại dựng lên, xem ra cũng rất quy mô.

Thượng Quan Thi Vũ đứng cạnh Tần Lập nhìn vào vách đá trên đỉnh đầu không thấy đỉnh, không biết bao nhiêu tầng sương mù và mây trắng lượn lờ bên trên. Cảm giác ngọn núi này dường như muốn đâm thẳng lên trời vậy.

- Nơi này thật đẹp!

Thượng Quan Thi Vũ cảm thán nói.

Tần Lập đứng cạnh nàng, lấy tay ôm vùng eo thon mềm mại đầy co dãn của Thượng Quan Thi Vũ, nói:

- Hay là chúng ta lên trên nhìn?

- Không thể!

Giọng nói Tần Lĩnh Sơn từ cách đó không xa truyền đến.

Sắc mặt Thượng Quan Thi Vũ đỏ ửng tránh khỏi tay Tần Lập. Tuy nói quan hệ của hai người đã sớm được xác định nhưng chung quy còn chưa làm lễ cưới. Loại cử chỉ vô cùng thân thiết chỉ giới hạn ở chỗ vắng người, nếu trước mặt người khác vẫn rất thẹn thùng.

- Đỉnh Huyền Vũ này chính là Thánh sơn của Huyền Đảo. Nghe đồn Thần tiên thương cảm loài người cho nên mới mỗi 70 năm khiến cho Hoàng Kim Cung xuất hiện một lần, dạy nhân loại rất nhiều tri thức khiến cho văn minh có thể truyền thừa kéo dài. Nguyên bản trên Huyền Đảo là thiên hạ của các loại linh thú mạnh mẽ, mà trên đỉnh Huyền Vũ này lại có một linh thú cường đại đến khó tin. Mà nơi bình đài này đã được bảo hộ mới không bị linh thú tấn công đến. Nhưng trên đỉnh Huyền Vũ này… Nhất định không thể lên!

Vẻ mặt Tần Lĩnh Sơn nghiêm túc, từ xa xa nhìn Tần Lập nói. Lão biết huyền tôn của mình cái gì cũng tốt, nhưng là lá gan có chút quá lớn! Quả thật chính là to gan lớn mật. Trên đời này dường như không có gì có

thể khiến hắn cảm thấy sợ hãi. Cho nên Tần Lĩnh Sơn chỉ có thể lấy truyền thuyết nghe được từ khi còn bé để hù dọa Tần Lập. Lại không nghĩ rằng, lúc này ngược lại dẫn đến một đám con cháu trẻ tuổi Tần gia nổi lòng hiếu kỳ, không ít người vây lại đây. Tần Tỏa nhìn Tần Lĩnh Sơn, vẻ mặt mong đợi:

- Lão tổ tông! Xin người kể một chút, trên đỉnh Huyền Vũ này có những linh thú cường đại nào đi!!!

- Đám nhóc con các ngươi, không có việc gì lại đây ồn ào gì thế!

Tần Lĩnh Sơn trừng con ngươi, trong lòng cũng rất cao hứng. Tần gia đã không biết bao nhiêu năm không có loại không khí như hiện tại. Đám trẻ tuổi trước mắt này đều là hy vọng và tương lai của Tần gia!

Mà Tần Lập lại là thần tượng trong mắt tất cả đám trẻ tuổi Tần gia cộng đồng sùng bái. Chỉ cần Tần Lập vẫn có thể trưởng thành lớn mạnh, như vậy Tần gia quật khởi cũng là một ngày không xa.

- Lão tổ tông! Ngài nói đi mà!

- Đúng vậy, lão tổ tông. Chúng con đều rất thích nghe chuyện này!

- Đúng vậy, lão tổ tông nói đi mà!

Một đám con cháu trẻ tuổi Tần gia đều nhìn ra Tần Lĩnh Sơn đang giả bộ vì thế đều cười ồn lên.

- Được rồi, được rồi! Ta liền nói cho các ngươi một chút về truyền thuyết của đỉnh Huyền Vũ này. Tuy nhiên các ngươi nghe cho kỹ, ta nói cũng không phải tất cả đều là truyền thuyết không có thật, mấy ngày hôm nay các ngươi đều yên ổn ở nơi này không được đi loạn, không được gây chuyện. Nếu có người vi phạm, cũng đừng trách ta dùng gia pháp xử lý các ngươi!

- Chúng con đều nhớ kỹ!

Một đám con cháu Tần gia, đáp ứng vang rền khiến cho người của các gia tộc, môn phái cách đó không xa đều lấy làm kỳ. Người trẻ tuổi luôn thích sùng bái người cường đại hơn so với mình cho nên một số người trẻ tuổi của không ít gia tộc, môn phái đều cảm thấy sùng bái Tần Lập – người có thể chống đỡ một võ giả Chí Tôn mà không bị thua thiệt. Cũng thậm chí có một số người hận mình không phải là một thành viên của Tần gia. Một đám con cháu Tần gia đều biết việc này cho nên mấy ngày qua, mỗi người đều cảm thấy tự hào.

Nơi dừng chân của Thôi gia cách nơi này mấy dặm, sau khi đi tới Huyền Vũ đài (bình đài trên đỉnh Huyền Vũ) liền trở nên hết sức khiêm tốn. Ở trong mắt rất nhiều người, bọn họ là bởi vì sĩ khí hạ thấp, nhưng Tần Lập lại rất rõ ràng, Thôi gia làm vậy chỉ là vì che mắt người đời mà thôi.

- Giải đấu Chí Tôn 2100 năm trước, từng có đệ tử một môn phái vì tò mò mà từ bên cạnh Huyền Vũ đài trèo lên đỉnh Huyền Vũ, gặp được một đại mãng xà dài trăm thước. Con đại mãng xà kia to như một thùng nước, toàn thân tối đen như mực, trên đầu có hai sừng nhọn; toàn thân vảy bóng loáng giống như mặc ngọc vậy, nhìn qua cực kỳ khủng bố. Tên đệ tử đó thiếu chút nữa bị dọa chết tại chỗ, chạytrối chết. May mắn con cự mãng kia không có hứng thú với hắn, nếu không tên võ giả chỉ có cảnh giới Hợp Thiên đó hẳn phải chết không nghi ngờ! Bởi vì khí tức phát ra trên thân con cự mãng kia sâu không lường được!

- Lão tổ tông! Con cự mãng kia có cảnh giới Chí Tôn sao?

TầnTỏa hỏi.

- Chỉ sợ còn hơn!

Đôi mắt Tần Lĩnh Sơn cũng lộ ra mấy phần mê hoặc, sau đó nói:

- Từ cổ đến nay, trên đỉnh Huyền Vũ đã truyền lưu câu chuyện về "Nhất mãng, nhất điêu, nhị ưng, tam viên". Truyền thuyết đám linh thú này ít nhất có cảnh giới Chí Tôn, thậm chí còn có khả năng siêu việt cảnh giới Chí Tôn. Đương nhiên ngoài ra còn có rất nhiều linh thú cường đại chiếm cứ trên đỉnh Huyền Vũ này. Những gì chúng ta nghe nói chỉ là một góc nhỏ mà thôi, tựa như Huyền Đảo cũng chỉ là một trong vô số nơi thần bí trên Thiên Nguyên Đại Lục. Những gì chúng ta không biết còn có rất nhiều!

Một đám con cháu Tần gia bị chuyện xưa của Tần Lĩnh Sơn dọa sợ. Lòng hiếu kỳ tuy mạnh nhưng mà phải sống sót thì mới có thể tiếp tục tò mò. Người chết vĩnh viễn sẽ không hiếu kỳ!

Nhưng thật ra Tần Lập, trong lòng đối với đỉnh Huyền Vũ này có vài phần hướng tới. Tiểu Hắc lần này ở lại Tần gia ở thành Phong Sa, cùng lúc thủ hộ Tần gia và không ngừng tu luyện muốn đột phá đến cảnh giới Chí Tôn. Một khi tiến vào cảnh giới Chí Tôn, Tiểu Hắc có thể trở về báo thù rửa hận, cho nên hắn vẫn rất nỗ lực.

Nguyên nhân bởi vì Tần Lập có liên hệ với rất nhiều linh thú, Tiên Thiên Tử Khí trên người hắn đối với rất nhiều linh thú mà nói dường như có một loại hấp dẫn thần kỳ mới khiến cho hắn hết sức hướng tới đám linh thú trong truyền thuyết trên đỉnh Huyền Vũ này. Nghĩ lại, nếu có thể có được một con linh thú cảnh giới Chí Tôn đi theo, vậy chẳng phải là quá sung sướng?

Tần Lập cho tới bây giờ đều không phải là một người theo lẽ thường, đối với điểm ấy Thượng Quan Thi Vũ biết rất rõ. Sau khi trở lại lều của Tần Lập, đôi mắt Thượng Quan Thi Vũ sáng ngời vô cùng.

- Phu quân! Mang ta cùng đi được không?

Tần Lập có chút ngây người nhìn ánh mắt chờ đợi của Thượng Quan Thi Vũ, giả ngu nói:

- Ta không phải là mang nàng đi là gì?

- Hừ! Ta nói là đi lên núi! Chàng chẳng lẽ không có hứng thú với đám linh thú này sao?

Thượng Quan Thi Vũ bĩu môi, tựa như Tần Lập hiểu biết về nang, nàng đối với Tần Lập cũng rất hiểu.

- Không có hứng thú!

Tần Lập rất quả quyết trả lời. Đùa gì chứ, Tần Lập dám lên núi đó là bởi vì trong cơ thể hắn có Tiên Thiên Tử Khí. Mà Thượng Quan Thi Vũ tuy là Tiên Thiên linh thể nhưng chính vì vậy Tần Lập mới không dám mang nàng theo.

Đám người Thôi gia kia đều muốn đem nàng luyện chế thành thuốc càng đừng nói đám linh thú trí tuệ sắc bén… Khẳng định đều muốn trực tiếp ăn tươi nàng!

Tiểu Mùi

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả:Tiểu Đao Phong Lợi

270. Chương 272

Truy sát vách núi

Thượng Quan Thi Vũ chớp chớp đôi mắt mỹ lệ, dừng ở trên người Tần Lập, một hồi lâu sau mới cụt hứng ngồi xuống, lầm bầm nói:

- Không cho theo thì không theo, có gì hay lắm chứ?

Tần Lập cười hắc hắc, ngồi ở bên cạnh Thượng Quan Thi Vũ, kéo bàn tay nhỏ bé tinh xảo của nàng, tách năm ngón tay tinh xảo nhẵn nhụi đan vào tay mình, sau đó nói:

- Thế nào? Lại tức giận?

- Không có!

Thượng Quan Thi Vũ quay đầu sang một bên, đột nhiên yếu ớt nói:

- Phu quân! Huynh nói chúng ta thật sự có thể toàn thân ra khỏi nơi này không?

Tần Lập ngẩn ra, lập tức kéo lấy thân thể mềm mại của Thượng Quan Thi Vũ, gác cằm lên vai nàng, nhẹ nhàng cọ cọ, trơn mịn như ngọc.

Thượng Quan Thi Vũ sắc mặt ửng đỏ, khẽ dựa vào trong lòng Tần Lập:

- Muội rất sợ…

- Không phải sợ, bọn họ không ăn người ta!

Tần Lập nhàn nhạt nói, một cổ tự tin mạnh mẽ mọc lên trong lòng:

- Chỉ cần có huynh ở đây, tất cả mọi chuyện sẽ tốt thôi!

- Muội tin tưởng huynh!

Thượng Quan Thi Vũ mơ màng nói, giọng điệu ôn nhu, cũng chỉ có ở trước mặt Tần Lập nàng mới lộ ra một mặt chân thực.

Giải đấu Chí tôn còn mười ngày nữa mới bắt đầu, những thanh niên môn phái gia tộc liền lợi dụng mấy ngày này bắt đầu qua lại giao tiếp với nhau. Giải đấu Chí tôn bảy mươi năm mới có một lần, cũng là thời cơ tốt nhất để những thanh niên trẻ tuổi giao lưu. Lâm Hằng và Trầm Nhạc cùng nhau tới thăm, cắt đứt khoảng khắc ấm áp kiều diễm giữa Tần Lập cùng Thượng Quan Thi Vũ.

- Hắc hắc! Tần huynh đệ thật là có phúc khí, có được đệ muội thiên tư quốc sắc như vậy, thật là làm vi huynh hâm mộ mà!

Trầm Nhạc vừa cười đùa, vừa đi tới.

Lâm Hằng ở phía sau hắn nói:

- Có muốn ta nói lời này cho vị hôn thê ngươi hay không? Dường như… lần này nàng ta cũng đi đến đây thì phải?

- Đừng! Ngàn vạn lần đừng! Lâm huynh, ngài là ca ca của ta! Ta làm tiểu đệ còn không được sao?

Trầm Nhạc quay đầu, vẻ mặt u oán nhìn Lâm Hằng.

Thượng Quan Thi Vũ cười khúc khích, đứng dậy uyển chuyển nói:

- Các người trò chuyện, ta đi chuẩn bị điểm tâm trà nước.

- Không dám làm phiền đệ muội, chúng ta chỉ tới tâm sự với Tần huynh đệ một chút.

Lâm Hằng nói rất khách khí, sau đó hai người ngồi ở trên sàn mềm, đồng thời nhìn về phía Tần Lập.

Tần Lập bị hai người này nhìn đến nỗi có chút sợ hãi, cười khổ nói:

- Các người nhìn ta làm gì?

Trầm Nhạc than nhẹ một tiếng, vẻ mặt phiền muộn nói:

- Chúng ta muốn xác nhận xem cuối cùng ngươi bao nhiêu tuổi rồi. Có phải cũng giống như cái tên Thôi Lãnh đáng ghét kia, cũng là một lão già hay không!

- Thôi Lãnh là một lão già? Hắn năm nay bao nhiêu tuổi?

Tần Lập đúng thật không biết cái này, không nhịn được hỏi.

- Đệ đoán hắn bao nhiêu tuổi?

Trầm Nhạc mí mắt cụp xuống, không đợi Tần Lập trả lời, liền bĩu môi nói:

- Lão già kia đã hơn bảy mươi tuổi rồi! Đệ cho là ai cũng là một yêu nghiệt giống như đệ hay sao?

Lúc này Lâm Hằng ở một bên cười nói:

- Tần huynh đệ không cần chấp nhặt với Trầm Nhạc, người này chỉ là đố kỵ đệ trẻ tuổi như vậy mà có được thân thủ như thế cùng với…

- Không được nói nữa!

Trầm Nhạc cắt đứt lời Lâm Hằng:

- Bằng không cho ngươi biết tay!

Chẳng qua hiển nhiên Lâm Hằng không để ý tới lời uy hiếp không có sức nặng của Trầm Nhạc, cười nói:

- …Cùng với hồng nhan tri kỷ bên cạnh đệ, người nào cũng xinh đẹp như vậy!

- Đáng chết…

Trầm Nhạc mặt đầy vẻ phẫn nộ, Lâm Hằng lại tùy ý nói tiếp:

- Kỳ thật ta cũng rất hâm mộ…

- Ha ha ha!

Trầm Nhạc không nhịn được cười to, sau đó nói:

- Còn tưởng rằng ngươi là một người rất đứng đắn, hóa ra cũng là một công tử phóng đãng mà!

- Cút đi! Bản công tử như thế này gọi là lòng yêu thích cái đẹp ai cũng có, khác biệt với ngươi!

Lâm Hằng khinh thường phản bác.

Tần Lập nhún nhún vai, có chút bất đắc dĩ nhìn hai người vừa gặp mặt liền đấu võ mồm. Nói đúng ra, hai vị này chỉ cần gặp phải mình, sẽ không nhịn được đấu võ mồm lẫn nhau.

- Tần huynh đệ! Lần này chúng ta tới đây là muốn nhắc nhở huynh đệ một việc.

Thu hồi vẻ cười đùa, sắc mặt Lâm Hằng bắt đầu nghiêm túc, nói tiếp:

- Căn cứ tình báo của chúng ta, mấy ngày này Thiên Sát Môn cũng phái người tới. Thù hận giữa đệ với Thiên Sát Môn không cần chúng ta nhiều lời, đệ nhất định phải cẩn thận. Mấy lão già Thiên Sát Môn kia thực lực vẫn là …

Trầm Nhạc cũng vẻ mặt nghiêm túc gật đầu:

- Đúng vậy! Mấy lão già Thiên Sát Môn kia thực lực đều rất mạnh, nếu như bọn họ đứng ngoài sáng thì cũng không cần sợ. Lần này Thiên Cơ Môn cùng Lâm huynh đều có mấy lão tổ tông thực lực Chí tôn tới, nhưng chỉ sợ bọn họ bị thù hận che mù mắt, thủ đoạn gì cũng dùng được. Trước khi giải đấu Chí tôn bắt đầu, đệ nhất định phải cẩn thận một chút, đừng bị bọn họ thừa cơ bắt được.

- Trầm huynh nói rất đúng. Mặt khác ngoại trừ ba lão già Thiên Sát Môn ra còn có một người trung niên, thoạt nhìn thực lực cũng không tầm thường. Trải qua chúng ta điều tra, người trung niên kia gọi Bàng Văn, chính là con trưởng của Bàng Úy Nhiên môn chủ Thiên Sát Môn! Cũng là ca ca của Bàng Kỳ bị đệ giết!

Tần Lập đứng dậy, quay về phía Trầm Nhạc cùng Lâm Hằng ôm quyền:

- Cảm tạ hai vị huynh đệ cho đệ biết những tin tức này, ta nhất định sẽ chú ý!

Lâm Hằng cùng Trầm Nhạc cũng đứng dậy, cười nói:

- Không dám nhận! Chúng ta coi Tần huynh đệ như bạn tốt tri giao, chuyện của Tần huynh đệ cũng là chuyện của chúng ta!

Hai người tùy ý hàn huyên một hồi những chuyện liên quan đến giải đấu Chí tôn, sau đó cùng nhau cáo biệt. Bọn họ đi rồi, Tần Lập ngồi một mình trầm tư. Năm đó Tần Lập cũng từng nghĩ qua Thiên Sát Môn kia có thể còn chút dư nghiệt, hơn nữa thực lực một môn phái cao cấp, nếu bọn họ một võ giả cảnh giới Chí tôn cũng không có, dường như không quá hiện thực.

Nhưng lại không nghĩ rằng sẽ có tới ba người như vậy! Hơn nữa ẩn dấu đủ sâu, bản thân mình lại không chút nhận thấy. Nếu không phải có Trầm Nhạc cùng Lâm Hằng nhắc nhở, thật đúng là có khả năng bị lừa!

Chẳng qua giờ đã biết, vậy thì không có gì. Công khai giết tới, bọn người kia thật không có lá gan này, bởi vì nơi trú ngụ của Lâm gia cùng Thiên Cơ Môn ở ngay sát bên cạnh Tần gia! Hành cung hai thế lực lớn lại chỉ cách nơi Tần gia trú hai ba dặm, nếu như có chuyện thì hai nhà đều có thể lập tức đến ngay.

Không nói cái khác, chỉ bằng vào tạo nghệ (trình độ) đan dược của Tần gia hiện tại, Thiên Cơ Môn cùng Lâm gia sẽ không cho phép bất kỳ kẻ nào bất lợi với Tần gia.

Mấy ngày nay Thôi gia cũng coi như cúi thấp, thậm chí không có bất kỳ con cháu nào tới đây khiêu khích, đoán chừng là sợ Tần Lập tàn nhẫn. Thôi gia Thất công tử Thôi Vũ Văn bị Tần Lập đá một cước trọng

thương, người Thôi gia ra tay đánh con cháu Tần gia lập tức bị Tần Lập bóp chết! Cho nên, Thôi gia cũng đã hấp thụ bài học này, không tới tìm Tần gia chịu nhục nữa.

Thiên Sát Môn! Tần Lập híp mắt, chợt lóe tia sáng, trong lòng suy nghĩ: "Thiên Sát Môn này rất có thể chỉ còn tồn tại mấy người như thế, nếu thật là ba võ giả cảnh giới Chí tôn, bản thân mình thật không có biện pháp đối phó". Dựa vào Thiên Cơ Môn cùng Lâm gia, cũng không phải mong muốn của Tần Lập.

Nhân tình, thứ này chỉ cần thiếu một chút xíu cũng sẽ cảm thấy khó chịu, càng đừng nói thiếu người ta nhân tình cực lớn, vậy thì có thể cả đời cũng không trả hết.

Tiên Thiên Tử Khí trong cơ thể Tần Lập từ từ vận hành, dần tĩnh tâm lại, chìm vào trong tu luyện.

Tới nửa đêm, trên đài Huyền Vũ cũng hoàn toàn an tĩnh, gần như phần lớn mọi người đều đã ngủ.

Tần Lập mở hai mắt, thay một bộ trang phục màu đen, nhẹ nhàng lướt ra ngoài lều trại. Tiên Thiên Tử Khí trong cơ thể lưu chuyển, viên tinh hạch tử sắc trong đan điền cung cấp năng lượng cuồn cuộn không dứt nhưng lại không có một tia dao động.

Tần Lập căn bản không chọn một vị trí nào khác mà đứng ngay tại chỗ, đối mặt với vách đá cao hơn mười dặm, đầu ngón chân khẽ điểm đất lăng không bay lên!

Giống như đại bàng tung cánh, chỉ trong nháy mắt thân thể Tần Lập đã bay lên cao hơn ba trăm thước. Một hơi vừa đứt liền vươn tay ra, đặt lên một khối đá hơi chút nhô ra ngoài, vừa định mượn lực tiếp tục leo lên phía trên, đột nhiên cảm giác phía dưới có một cổ dao động khí tức cực kỳ cường đại nhanh chóng phóng về phía bản thân! Trong lòng Tần Lập thầm mắng một tiếng: mấy lão già kia, không nhịn nổi rồi sao?

Dao động khí tức của người kia hùng hậu kéo dài, hiển nhiên không phải là một võ giả bình thường, rất có thể chính là một trong ba lão bất tử Thiên Sát Môn. Chỉ là Tần Lập không nghĩ tới mình lại không thể liệu được trước phát hiện ra hành tung của đối phương, cho nên rõ ràng kỹ năng ẩn nấp của người kia cũng đạt trình độ nhất lưu!

Chẳng qua muốn so leo núi với ta? Khóe miệng Tần Lập nổi lên một chút ý cười, hít sâu một hơi, Tiên Thiên Tử Khí trong cơ thể bắt đầu vận hành nhanh chóng, trên tay dùng lực một chút, thân thể Tần Lập lập tức vọt lên phía trước giống như một mũi tên!

Người phía dưới có lẽ không nghĩ tới Tần Lập có bản lãnh mạnh như thế, ở trên vách đá trơn trượt sắc như dao này còn có thể chạy nhanh như vậy.

Tuy nhiên hắn cũng không buông tha, bằng vào thực lực mạnh mẽ bám vào trên vách đá này, giống như một con thằn lằn linh hoạt cũng leo lên trước với tốc độ cực nhanh.

Nhìn lại tốc độ của Tần Lập, quả thật làm cho người ta trợn mắt há mồm. Ở trên vách đá hầu như không có bất cứ chỗ dựa nào, chỉ sử dụng tay và chân liền không cần nhiều sức đã bò lên một phần mười vách đá cao năm mươi dặm này! Một phần mười, chính là năm dặm!

Cảnh vật dưới chân đã sớm không nhìn thấy nữa, từng tầng không khí đan lẫn những khối mờ mờ không ngừng trôi qua bên người. Bóng đêm như nước, trong những khối không khí kia ẩn chứa một lượng lớn linh khí, nhanh chóng bổ sung lượng tiêu hao của Tần Lập.

Làm cho Tần Lập cảm giác cực kỳ khó chịu, là đạo khí cơ kia vẫn tập trung vào hắn. Khoảng cách cùng bản thân vẫn duy trì trong phạm vi mười dặm!

Lão bất tử ngươi là thằn lằn sao? Tần Lập có thể nhanh như vậy hoàn toàn là ỷ vào một thân khinh công thần kỳ, bằng không nào dám trực tiếp tiến lên như vậy. Độ cao như thế mà ngã xuống, coi như võ giả cảnh giới Chí tôn cũng phải rơi thành đống thịt nát!

Đừng nói bay gì đó, coi như võ giả cảnh giới Chí tôn biết phi hành, cũng chỉ bảo trì độ cao bảy tám mươi thước, hơn nữa khoảng cách thi hành trong một hơi thở cũng sẽ không vượt quá trăm dặm! Dù sao thể lực võ giả Chí tôn cũng có lúc suy kiệt!

Lúc này, đột nhiên phía dưới truyền lên một giọng nói già nua âm u khó lường:

- Tiểu nghiệt súc, ngươi trốn không thoát đâu! Nhanh dừng lại nhận lấy cái chết, bằng không cho ngươi rơi xuống thành bãi thịt nát!

Tiểu Mùi

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả:Tiểu Đao Phong Lợi

271. Chương 273

Nguy cơ lại tới

- Hừ! Lăn xuống cho lão tử!

Tần Lập vươn tay, trực tiếp cắm vào vách đá, kéo ra từng tảng đá thật lớn ném xuống phía dưới.

Tảng đá rít gào lăn xuống dưới, tuy rằng tốc độ cực nhanh, nhưng khả năng đánh trúng đối phương lại cực nhỏ. Chỉ là đối với một võ giả Chí tôn đã thành danh nhiều năm, Tần Lập hành động như thế phần nhiều mang tính chất nhục nhã.

Ở bên dưới lập tức không nhịn được mắng to:

- Tiểu nghiệt súc! Chờ ta đuổi tới ngươi, nhất định khiến ngươi sống không bằng chết!

- Lão đê tiện! Ngươi cứ đuổi theo ta được rồi hãy nói!

Tần Lập vừa nói, đột nhiên cảm giác khoảng cách với đối phương lại càng gần mình một chút, trong lòng không nhịn được thầm mắng một tiếng lão hồ ly, đồng thời thân thể cũng tiếp tục phóng lên trên.

Kẻ đuổi theo Tần Lập ở bên dưới, không phải ai xa lạ, chính là Ngọc trưởng lão trong ba vị lão tổ Kim Ngọc Thiết của Thiên Sát Môn! Thực lực bản thân đã đạt tới Nhân Tôn đỉnh!

Chỉ là muốn đột phá đến cảnh giới Địa Tôn, sợ là rất khó, bởi vì thọ mệnh của hắn chỉ còn không đủ trăm năm. Thời gian trăm năm đối với người thường mà nói thì là cả một đời, thậm chí rất nhiều người chỉ sống có sáu bảy mươi năm. Nhưng đối với một võ giả cảnh giới Chí tôn, chẳng qua chỉ là vài lần bế quan mà thôi.

Nếu như không thể đột phá đến Địa Tôn, như vậy thọ mệnh của hắn sẽ dùng hết rất nhanh, phải chấp nhận kết quả tử vong.

Đây cũng là vì sao sau khi thực lực đột phá đến Chí tôn, hầu như tất cả võ giả đều sẽ lựa chọn tiếp tục khổ tu, không ai lại chịu chết già. Sống càng lâu, lại càng muốn sống tiếp!

Ngọc trưởng lão có bối phận cực cao ở Thiên Sát Môn, năm nay lão cũng hơn bảy trăm tuổi. Lúc lão còn trẻ tuổi, diện mạo anh tuấn tiêu sái, cũng từng là nhân vật danh tiếng Huyền Đảo một thời.

Có thể tu luyện đến cảnh giới ngày hôm nay, hoàn toàn là bởi lão thiên tư xuất chúng, hơn nữa sau này chăm chỉ nỗ lực. Bởi vậy, cũng là một người rất có tự tin!

Lão muốn phục kích Tần Lập cũng không phải chuyện ngày một ngày hai. Từ khi thấy Tần Lập ngạnh kháng với Thôi Lãnh Chí Tôn trẻ tuổi của Thôi gia mà không thất bại, lão liền rõ ràng: dựa vào Bàng Văn mà giết Tần Lập, đã là một chuyện hoàn toàn không có khả năng!

Thực lực bản thân Bàng Văn tuy rằng cũng đã đạt đến Dung Thiên cảnh hậu kỳ, nhưng còn chưa đạt đến cảnh giới đỉnh phong. Như vậy đối mặt với Tần Lập có thể ngạnh kháng Chí tôn, thật sự không có nửa cơ hội chiến thắng.

Cho nên ba Trưởng lão Kim Ngọc Thiết liền âm thầm thương thảo, trước khi giải đấu Chí tôn bắt đầu, nhất định phải giết chết Tần Lập!

Nhưng làm bọn họ không ngờ tới, là Thiên Cơ Môn cùng Lâm gia đều ở ngay hai bên bảo hộ an toàn cho Tần gia, khiến cho Ngọc trưởng lão vừa phẫn nộ lại bất đắc dĩ. Hôm nay lão vốn nghĩ là không có khả năng giết được Tần Lập, chỉ muốn chạy tới tìm cơ hội mà thôi.

Huyền Vũ Đài tuy rằng bằng phẳng, nhưng cũng không phải không có một ngọn cây cọng cỏ nào. Nhất là những nơi gần vách đá, cũng có cỏ dại nương theo lùm cây tràn lan.

- Này! Ta nói cho huynh đệ, chúng ta có thể ngồi xuống nói chuyện hay không? Ta không lấy trứng của ngươi, thứ hai không xâm phạm lãnh địa của ngươi. Vì sao ngươi lại theo đuổi không bỏ chứ? Một chút thịt của ta, còn chưa đủ kẽ răng của ngươi đấy!

Tần Lập khó khăn di chuyển ở trên vách đá, vừa tránh né công kích luân phiên của con Kim Điêu to lớn này. Lúc này Tần Lập cũng không rõ lắm Ngọc trưởng lão thế nào rồi, hắn trái lại cũng biết Ngọc trưởng lão đồng dạng cũng gặp công kích. Tuy nhiên bây giờ làm sao còn có tâm tư nghĩ chuyện người khác, mình còn lo chưa xong.

Con Kim Điêu to lớn kia dường như cũng bị Tần Lập dây dưa, hai người một đuổi một chạy. Tần Lập đã lên tới độ cao hai mươi bảy, hai mươi tám dặm, vượt qua một nửa vách đá này!

Trời cao như thế, đã rất ít có mây trôi. Cho nên một chút tử sắc động lòng người phía chân trời kia, cũng xuất hiện ở trong đáy mắt Tần lập, đồng thời phát hiện một chuyện kinh người, thiếu chút nữa khiến Tần Lập bị một kích của Kim Điêu đánh trúng! Trong lòng lại dấy lên cơn sóng gió động trời!

Cho nên, Tần Lập mới có thể bỗng nhiên nói lời này với Kim Điêu. Tuy nhiên con Kim Điêu to lớn này hiển nhiên chưa từng có hứng thú câu thông với Tần Lập. Giờ phút này nó đang vô cùng tức giận. Một nhân loại có thực lực rõ ràng rất yếu, không ngờ có thể cứng rắn chịu công kích của mình, duy trì với thời gian lâu như vậy. Đối với vua trên không trung mà nói, đây quả thực rất mất mặt!

Cho nên, cho dù vì để bảo vệ tôn nghiêm của mình, hôm nay nhất định cũng phải đánh cho nhân loại đáng chết này thành mảnh nhỏ!

Tất cả linh thú trên đỉnh Huyền Vũ đều biết bảy mươi năm Hoàng Kim Cung mới buông xuống một lần, chúng nó đều rõ, vì người quá cường đại đó thương hại và chiếu cố nhân loại!

Cho nên, chúng nó không dám công kích những nhân loại đó trên Huyền Vũ đài. Nhưng đối với nhân loại có gan thoát khỏi phạm vi Huyền Vũ đài, bước vào lãnh thổ chúng nó, sẽ khiến cho tất cả linh thú trên đỉnh Huyền Vũ điên cuồng công kích không chết không ngừng!

Cho nên, phút giây đầu tiên phát hiện Tần Lập, Kim Điêu liền quyết định công kích gã nhân loại to gan lớn mật này. Chỉ là nó không nghĩ tới, nhân loại này quả thực đều muốn khó chơi hơn tất cả những đối thủ mà cả đời này nó gặp được!

Là một bá chủ trên bầu trời, thiên địch của Kim Điêu gần như không tồn tại! Hoặc là đánh không lại người cường đại hơn nó. Chính là người ta bị nó dùng móng vuốt cào chết, mà người giảo hoạt giống cá trạch như Tần Lập, chưa từng gặp qua.

Kỳ thật Kim Điêu cảm giác thấy mất mặt nhất, là hai cấp dưới của nó cũng đã hoàn thành nhiệm vụ, mà nó cao cao tại thượng, lại còn không giết chết nhân loại giảo hoạt này! Loại chuyện này làm sao có thể dễ dàng tha thứ chứ?

Ầm!

Lại một luồng lực lượng khí thế dồi dào phát ra từ đôi cánh thật lớn của Kim Điêu kia, đánh hướng vào vách đá Tần Lập dựa vào.

Lập tức lại một trận đá vụn bay tán loạn, từng khối đá lớn nhỏ, hóa thành mưa đá đầy trời, ầm ầm vang lên. Tần Lập thu hồi Ẩm Huyết thần kiếm, hai tay trên không trung vẽ vòng tròn, một chiêu Thái Cực, tập hợp những cự thạch này lại, sau đó dùng sức thoáng nâng, thẳng đánh về phía Kim Điêu.

Kim Điêu phát ra một tiếng kêu to phẫn nộ, hai cánh lại hung hăng quạt, xem ra những tảng đá này lại theo đó nổ trở lại. Tuy nhiên thân hình Tần Lập lại ở ngoài mấy mươi thước.

Tuy nhiên những tảng đá trên vách đá không biết tồn tại mấy vạn năm ngã lớn, từng tảng lớn rơi xuống phía dưới, thân hình Tần Lập tiếp tục leo lên phía trên, đồng thời vận hành Tiên Thiên Tử Khí Quyết, từng luồng Tiên Thiên Tử Khí vô cùng rực rỡ tràn ngập mị hoặc phía chân trời kia, từng chút từng chút ngưng kết thành tia, phóng tới thân thể Tần Lập.

Luồng năng lượng dao động phong phú kia, khiến cho cự điêu màu vàng còn muốn tiếp tục công kích Tần Lập kinh ngạc một chút, lập tức đình chỉ công kích. Một đôi mắt ưng màu vàng kim, gắt gao nhìn chằm

chằm vào thân thể Tần Lập hiện lên Tiên Thiên Tử Khí, trong mắt bắn ra hào quang vô cùng tham lam! Cái gọi là linh thú, đối với năng lượng tinh túy nhất trong thiên địa, kỳ thật hơn xa sự hiểu biết của nhân loại.

Con Kim Điêu này xưa nay hấp thụ cũng chỉ là lực thái dương. Cho nên, đối với chuyện Tần Lập hấp thu loại Tiên Thiên Tử Khí này thèm nhỏ dãi ba thước, hận không thể thoáng một cái liền nuốt hết gã nhân loại này!

Phía dưới rất xa, lại truyền đến hai tiếng kêu to, đó là hai tiểu đệ của nó, kêu người hầu cũng được, thực lực yếu hơn Kim Điêu hơn nữa vô cùng trung thành. Nhưng Kim Điêu cũng biết, một khi có một ngày, khi thực lực hai con ưng khổng lồ kia đều có thể vượt qua mình, quan hệ giữa chúng nó sẽ đổi chỗ!

Cho nên, Kim Điêu cho tới bây giờ cũng không dám có chút lơi lỏng trong tu luyện. Nếu không gặp gã nhân loại này ở đây, nó nhất định uy phong ngồi một chỗ ở Huyền Vũ Phong, chuẩn bị hấp thu lực thái dương ẩn chứa trong hào quang vạn trượng từ thái dương phát ra.

Vốn nó muốn hai thuộc hạ của mình cùng giáp công gã nhân loại này, nhìn hắn còn có thể trốn ở đâu, nhưng mắt thấy tử khí phát ra trên người Tần Lập, nháy mắt Kim Điêu cải biến chủ ý, nó hướng tới phía dưới phát ra một tiếng kêu to tràn ngập uy nghiêm. Hai con ưng khổng lồ màu đen phía dưới, phân biệt hướng ra hai phía, vỗ cánh bay đi. Bởi vì lão đại đã nói với chúng nó: Ở đây không còn chuyện gì của các ngươi nữa, các người có thể đi.

Kim Điêu tham lam nhìn Tần Lập, vẫn duy trì thân thể cân bằng trên bầu trời, nơi đây đã là trời cao thật cao rồi, không trung thỉnh thoảng thổi qua một trận gió mạnh mẽ, nhưng đối với Kim Điêu mà nói, hiển nhiên là không có ảnh hưởng gì.

Tần Lập cũng cảm giác được Kim Điêu ngừng công kích, trong lòng thở dài nhẹ nhõm một hơi, lúc nãy thể năng của hắn đã sắp tiêu hao không còn. Tuy rằng hắn hấp thu linh khí với tốc độ cực nhanh, nhưng linh khí lại thua xa Tiên Thiên Từ Khí tinh thuần!

Hơn nữa Tiên Thiên Tử Khí ở độ cao này, quả thực khiến Tần Lập có loại cảm giác linh hồn bị chấn động run lên, đây là Tiên Thiên Tử Khí tinh túy nhất hút được mà từ khi hắn tu luyện Tiên Thiên TửKhí Quyết tới nay!

Lúc này mới ở lưng chừng núi, Tiên Thiên Tử Khí đã tinh thuần như vậy. Nếu như mình có thể ở nơi cao nhất của đỉnh Huyền Vũ, mỗi ngày tu luyện, tu vi của mình, sẽ lấy một loại phương tăng lên thực lực khủng bố như thế nào?

Tần Lập không kìm nổi cảm xúc mênh mông. Hơn nữa, ánh mắt hắn dừng ở phương xa, lúc nãy phát hiện kia khiến Tần Lập quả thực có loại cảm giác ngây như phỗng, thật sự là … Rất khó tin rồi!

Tiên Thiên Từ Khí điên cuồng tẩm bổ thân thể cho Tần Lập. Con Kim Điêu khủng bố kia, còn bay xung quanh trên không trung, đôi mắt gắt gao theo dõi hắn, nhưng Tần Lập lúc này cũng không đếm xỉa gì đến, tiếp tục hướng lên trên. Hắn không có biện pháp gì khác, bởi vì vách đá Huyền Vũ chết tiệt này, từ dưới lên cao không ngờ toàn bộ đều là loại vách đá như dao gọt! Nhẵn bóng, ngay cả một gốc cây ngọn cỏ cũng không gặp được!

Kim Điêu kia thấy Tần Lập không ngờ bắt đầu leo lên trên, lập tức phẫn nộ, vừa mới biến đổi duy trì khoảng cách công kích, như tia chớp bổ về phía Tần Lập.

Một luồng uy áp kinh thiên, theo đó mà đến, nếu không phải thân thể Tần Lập vô cùng mạnh mẽ và thần lực khổng lồ, chỉ riêng loại uy áp này hắn không thể kháng cự nổi. Nhưng Tần Lập chống đỡ , tránh né Kim Điêu lâu như vậy, cũng là một thân kinh công xuất thần nhập hóa của Tần Lập! Quả thực được Tần Lập vận dụng đến cực hạn!

Quá khứ Tần Lập cũng chưa từng nghĩ tới, khinh công kiếp trước mình mang tới, không ngờ được hắn đột phá liên tục, đạt tới cảnh giới gần như là huyền diệu!

Tựa như hiện tại, thân thể Tần Lập dán vào vách đá, nhưng ngẫu nhiên lấy tay hoặc chân, nhấc một số hòn đá trên vách đá rơi ra, phần lớn thời gian vẫn đang tiếp tục trèo lên trên!

Cho dù là một con thằn lằn mạnh mẽ nhất thấy Tần Lập cũng sẽ xấu hổ đỏ mặt… Ặc, nếu thằn lằn biết đỏ mặt.

Thân thể Tần Lập không ngừng leo lên phía trên theo hình chữ (Z). Kim Điêu công kích hắn tựa hồ càng ngày càng nôn nóng, tần suất công kích cũng càng ngày càng cao, khiến Tần Lập ứng phó nhiều ít cũng có chút mệt mỏi. Đồng thời trong lòng cũng cảm giác được, dường như lại có một luồng khí tức cường đại khác xuất hiện

Tiểu Mùi

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả:Tiểu Đao Phong Lợi

274. Chương 276

Tấn chức cảnh giới Dung Thiên

"Trời ạ, như này thì ai mà sống được! Lão tử làm sao không may như vậy chứ?"

Tần Lập nghĩ thầm với vẻ mặt ai oán. Bởi vì hắn đã cảm giác được, ngay ở trên đầu mình, khẳng định lại xuất hiện một linh thú không chút nào kém hơn con Kim Điêu to lớn này!

Mà lúc này, Tần Lập phát hiện Kim Điêu phát ra một tiếng kêu to phẫn nộ, âm thanh sắc bén, còn mang theo vài phần hương vị uy hiếp… Chờ một chút, uy hiếp? Trong đầu Tần Lập hiện lên một ý niệm nhanh như tia chớp. Con Kim Điêu này chẳng lẽ sợ hãi con linh thú trên đầu mình sao?

Quả nhiên, lúc này Kim Điêu ngừng công kích Tần Lập, mà Tần Lập cũng không ngu ngốc tiến lên phía trên, mà là dừng lại ở đó liều mạng vận hành Tiên Thiên Tử Khí Quyết. Tiên Thiên Tử Khí trong cơ thể cực kỳ sục sôi, một chút tử khí kinh người phía chân trời, ngưng kết thành từng tia sáng màu tím, chiếu xạ tiến vào trong cơ thể Tần Lập.

Kim Điêu to lớn bay lượn chung quanh bầu trời xanh thẳm buổi sáng sớm, thỉnh thoảng phát ra vài tiếng kêu không cam lòng.

Tần Lập ngưng thần tĩnh khí, lúc này hắn không quan tâm đến gì khác nữa, tu luyện điên cuồng trong khoảnh khắc sinh tử này đối với Tần Lập mà nói thật đúng là lần đầu tiên.

Mấu chốt là Tiên Thiên Tử Khí hấp thu được ở vị trí này, rất tinh thuần, Tiên Thiên Tử Khí mà mình hấp thu trong quá khứ quả thực là cặn bã nha!

Dần dần, thân thể Tần Lập bắt đầu trở nên tràn đầy, viên tinh hạch màu tím trong đan điền lâu nay không có động tĩnh, không ngờ cũng bắt đầu chậm rãi chuyển động, sau đó với tốc độ cực nhanh hấp thu Tiên Thiên Tử Khí này vào, thể tích của nó đang chậm rãi tăng trưởng!

Đôi mắt Tần Lập dần dần trở nên trong như nước, thâm thúy tinh thuần, ánh mắt nhìn xuyên thấu qua một vùng biên giới hư vô của Huyền Đảo, nhìn về phía hướng Đông xa xôi!

Một luồng cảm giác huyền diệu khó thể nói ra, đột nhiên giống như suối phun trào ở đáy lòng Tần Lập, mạnh mẽ tràn ra!

Tần Lập cảm giác ngay cả linh hồn của mình đều thoải mái đến loại xúc động muốn rên rỉ thành tiếng. Lực lượng tràn đầy đến cực điểm, khiến tất cả cảm giác mệt mỏi của Tần Lập biến mất không còn! Giống như trong nháy mắt dung hợp làm một với thiên địa!

Một luồng khí tức rất mạnh ở trên đầu, con Kim Điêu to lớn xoay quanh trên bầu trời không cam lòng, mà Tần Lập không ngờ dưới loại tình huống này, đột phá đến khó tin!

Đây đích thật là có chút khiến cho người ta khó thể tin. Hơn nữa, khi tấn chức đến cảnh giới Dung Thiên, từ trong thân thể Tần Lập bộc phát ra một luồng khí thế cường đại, khiến Kim Điêu to lớn trên bầu trời không kìm nổi quạt cánh bay ra xa một chút, sau đó phản ứng lại, phát ra tiếng kêu sắc bén uy hiếp về phía Tần Lập!

Sắc mặt Tần lập vui mừng, liếc mắt nhìn về phía Đông thật sâu, trong lòng dâng lên một ý niệm, Đó chính là, nhất định phải đi lên tới nơi cao nhất của đỉnh Huyền Vũ, tự mình xác định một số chuyện quấy nhiễu mình thật lâu.

Tần Lập nghĩ trong lòng, ngẩng đầu, lại một lần nữa nhìn về hướng phía trên, chuyện lúc nãy khiến hắn trợn mắt há hốc mồm, không gì khác, mà là hắn trông thấy một tầng khí quyển kéo dài không biết mấy mươi vạn dặm!

Huyền Đảo này tổng cộng cũng có phạm vi khoảng vạn dặm, mà đỉnh Huyền Vũ đã là mảnh đất tiếp cận biên giới Huyền Đảo. Nhưng mắt Tần Lập lại trông thấy vùng khí quyển không có điểm cuối! Điều này có ý nghĩa gì?

Bởi vì vẫn bị con Kim Điêu to lớn đuổi giết, Tần Lập căn bản thật không ngờ mình đã lên trên với khoảng cách rất cao, càng không có tinh lực đi ngắm phong cảnh. Nhưng mà kinh hồng kia thoáng nhìn, nhưng lại khiến cho Tần Lập đột nhiên có loại cảm giác ở trên phi cơ vào kiếp trước!

Độ cao hai mươi bảy hai mươi tám dặm, chính là một vạn bốn, một vạn năm ngàn thước (1dặm =500m, theo từ đầu đến giờ m dịch là thước)! Đây vẫn là từ đài Huyền Vũ tính lên, còn chưa tính độ cao khoảng chừng bốn năm ngàn thước phía dưới!

Biển mây mênh mông, ngay ở dưới chân Tần Lập mấy dặm, nếu không Tiên Thiên Tử Khí kia, làm sao có thể có tinh thuần như thế, thậm chí khiến Tần Lập trực tiếp từ canh giới Hợp Thiên đột phá đến cảnh giới Dung Thiên?

Kỳ thật những thứ đó cũng không thật sự khiến cho Tần Lập rung động. Bởi vì chỉ cần đứng ở độ cao nhất định, thấy biển mây dưới chân, cũng không có chuyện gì ngạc nhiên, chân chính khiến Tần Lập cảm thấy kinh hãi là nơi thần bí này làm sao hình thành!

Trước đây trong nhận thức của Tần Lập, nơi thần bí giống như một tiểu thế giới, tuy rằng tất cả đều giống như ngoại giới, tỷ như nói, cũng có mặt trời mọc mặt trời lặn, cũng có một năm bốn mùa.

Nhưng lại là một thế giới không thông với ngoại giới! Bởi vì nếu không có cách tiến vào nơi thần bí, như vậy vị trí hiện tại của hắn kỳ thật chính là một vùng cây cối lớn và khe sâu ở biên cảnh phía Tây của Tân Tần đế quốc. Cho nên, nơi thần bí phải là vị trí khác mới đúng!

Nhưng tình huống vừa rồi Tần Lập trông thấy, rõ ràng giải thích chính xác nơi thần bí Huyền Đảo này ở dưới một vùng bầu trời với quốc gia thế tục ở ngoại giới!

Giải thích này là gì? Nếu như tất cả nơi thần bí đều giống như giải thích này, bị vây ở dưới vùng bầu trời với thế tục giới, như vậy… Những nơi thần bí được che bằng những tấm khăn, căn bản là do vậy tạo thành!

Có lẽ có loại đại năng cường đại đến mức tận cùng, có lẽ rõ ràng là thần tiên, thông qua pháp lực cường đại, tạo ra những nơi thần bí này. Dùng một loại phương pháp đặc thù, giam cầm lại, khiến cho linh khí những chỗ đó đầy đủ, trở thành một thế giới độc lập ngăn cách!

Bằng chứng có lực mạnh mẽ nhất, Tần Lập cho rằng có hai điều.Thứ nhất đương nhiên chính là quyển sách cổ thần kỳ đánh dấu nơi thần bí, mà điều thứ hai cũng là sử dụng linh thạch có thể truyền tống ra khỏi nơi thần bí!

Khẩu quyết này gần như tất cả con cháu trên Huyền Đảo đều biết hết, sau đó thông qua một loại phương pháp đặc thù, phát động linh lực trong linh thạch, có thể ra vào Huyền Đảo. Theo nhận xét của Tần Lập, nơi thần bí Cực Nhạc Thiên Cung, cũng như thế!

Về phần vì sao làm như vậy, là ai làm như vậy, Tần Lập hoàn toàn không thể tưởng tượng. Bởi vì những thứ trong đó, cũng đều là hắn trong nháy mắt muốn che đậy.

Nhưng mặc kệ nói như thế nào, phát hiện này đều khiến Tần Lập cảm giác được rất kinh hỉ. Có lẽ cường giả Chí Tôn năm xưa tiến vào nơi cực Tây thật sự không nói sai, chỉ có thực lực Phá Toái Hư Không mới có thể chân chính thăm dò trên Thiên Nguyên Đại Lục khắp nơi thần bí này!

Trên không trung, trận gió thổi tới khiến lông chim của Kim Điêu to lớn bay phất phới. Phi hành ở độ cao này, tuy rằng không tính là đặc biệt cố sức, nhưng bay lâu, cũng không phải một chuyện khoái trá.

Cho nên, sau khi Kim Điêu kêu lên một tiếng không cam lòng nhìn về phía điểm đen nhỏ bám vào vách đá, đầu hướng xuống, lấy tốc độ vượt qua vận tốc âm thanh, lao xuống phía dưới, chui vào trong tầng mây dầy đặc, biến mất không thấy! "Con khốn, cứ vậy mà đi sao? Thật sự không có trách nhiệm nha!" Tần Lập tựa hồ đã quên, mình vốn là muốn tới tìm linh thú giúp đỡ.

Cho dù có thể tưởng tượng, Tần Lập cũng đã bỏ qua ý niệm này trong đầu, nói đùa gì chứ. Thực lực con Kim Điêu này trăm phần trăm đạt tới cảnh giới Chí Tôn, không chừng cũng đã đột phá Nhân Tôn đạt tới thực lực Địa Tôn. Tần Lập dựa vào cái gì, có thể thu phục loại linh thú hung ác lại còn giảo hoạt chứ?

Giống linh thú như Tiểu Hắc và Tiểu Hồ Ly đích thật là có, nhưng thật sự rất ít, quả thực giống như lông phượng và sừng lân. Hiện tại Tần Lập muốn leo đến chổ cao nhất của đỉnh Huyền Vũ, lại cảm thấy đau đầu với luồng khí tức cường đại ở trên.

Hắn ngẩng đầu, nhìn vách đá vô tận ở phía trên, thở dài, cũng không phát hiện cái gì, nhưng luồng khí tức kinh khủng kia thật sự là tồn tại.

Nếu ở phía xa nhìn lại, tỉ lệ giữa Tần Lập và vách đá này giống như chênh lệch giữa giọt nước và hồ nước to lớn, hơi xa một chút, thậm chí ngay cả thân hình hắn cũng không nhìn thấy. Trông thấy thái dương từ phần cuối của biển mây trồi lên, trong lúc nhất thời, kim quang vạn trượng!

Tần Lập thiếu chút nữa bị cảnh đẹp trước mắt này cả kinh từ trên vách núi rơi xuống, toàn bộ mây đen, xám, trắng nháy mắt biến thành hải dương màu kim hoàng hết! Trong thiên địa chỉ còn lại một loại màu sắc!

Mà nhiệt độ ánh mặt trời, cũng cao đến trước nay chưa từng có, chiếu xạ lên trên người Tần Lập, loại cảm giác ấm áp này quả thực làm cho người ta muốn dừng thời gian này lại trong thời khắc này! Mà ngay cả luồng khí tức kinh khủng kia, trong nháy mắt đều giảm đi rất nhiều!

Hiển nhiên, cái tên kia làm cho linh hồn người ta rơi vào run sợ, dường như không thích ánh mặt trời lắm. Tần Lập trong lòng vừa động, cách Hoàng Kim Cung buông xuống, có có thời gian mấy ngày, dù bất cứ giá nào!

Sau khi hạ quyết định này, Tần Lập thu liễm toàn bộ khí tức trở về. Sau khi tấn chức tới cảnh giới Dung Thiên, tinh hạch màu tím ở đan điền, cũng lớn hơn gấp đôi so với quá khứ! Hơn nữa, biến thành một hình thoi gọn gàng, treo ở giữa đan điền Tần Lập, hướng ra bốn phương tám hướng, toàn bộ đều là linh khí Tần Lấp hấp thu mà chuyện hóa thành linh lực. Đương nhiên, ở trên Thiên Nguyên Đại Lục, được xưng là nguyên lực!

Nguyên lực Tần Lập tràn ngập vô cùng, hơn nữa sẽ không sinh ra bất cứ dao động gì. Cho nên, đối với chuyện mình leo lên nơi cao nhất của đỉnh Huyền Vũ, vẫn còn rất tin tưởng. Bởi vì càng là những thứ cường đại, càng thờ ơ kẻ yếu, nếu không trên đời này không còn kẻ yếu, chúng nó cũng không thể sinh tồn.

Bất ngờ đột phá, đồng dạng khiến Tần Lập tin tưởng. Cho nên, sau khi Tần Lập chuẩn bị sẳn sàng, thân hình lại một lần nữa men theo vách đá này, rất nhanh trèo lên phía trên!

Nhưng vách đá phía trên này thật sự rất cao, cũng quá dốc gần như cực hạn nhân loại vượt qua. Nếu không với cảnh giới Chí Tôn của Ngọc trưởng lão, lại như thế nào sẽ bị hai con ưng khổng lồ bức đến ngã chết?

Bởi vậy có thể thấy được, võ giả nhân loại, khi đối mặt với thiên nhiên, vẫn là quá yếu ớt. Cho dù là tuyết lở rất tầm thường, võ giả Chí Tôn cũng khó thể ngăn cản uy lực khủng bố này.

Tần Lập leo lên, quả nhiên không khiến cho sự chú ý của kẻ cường đại ở trên kia nhìn không thấy. Lúc này đây, hắn mất hai canh giờ, không ngờ thật sự trèo tới nơi cao nhất của đỉnh Huyền Vũ!

Tay Tần Lập nắm vào một khối cự thạch lòi ra, thân hình lơ lửng trên không, dưới chân đâu chỉ là vực sâu vạn trượng? Trên mặt Tần Lập lại không có một chút sợ hãi, ngược lại còn lộ ra vẻ tươi cười vui mừng, giống như một đứa bé bướng bỉnh, phí bao công sức cuối cùng leo được lên cây lấy trứng chim.

Tay kia của Tần Lập cũng gắt gao bám vào cự thạch, hai tay hơi hơi dùng sức, "vù" một tiếng nhảy lên trên khối cự thạch này. Lúc này, Tần Lập có một loại cảm giác hăng hái. Nếu không phải không khí loãng trên đây, lại không biết sự tồn tại của cường giả thần bí, hắn thật muốn lên tiếng thét dài.

Tần Lập bỗng nhiên cảm thấy có chút chói mắt, theo bản năng hắn ngẩng đầu, lập tức miệng không thể ngăn lại mà mở ra, khóe miệng kịch liệt co giật.

Tiểu Mùi

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả:Tiểu Đao Phong Lợi

275. Chương 277

Hoàng Kim Cung

Một cung điện bằng vàng vô cùng khổng lồ, khoảng chừng cao hơn ngàn thước, nóc cung điện giống như muốn chọc thủng bầu trời; lặng lẽ nằm ở nơi cao nhất của đỉnh Huyền Vũ!

- Hoàng… Hoàng Kim Cung!

Tần Lập nhìn đến trợn mắt há hốc mồm, tòa cung điện to lớn trước mắt này có khí thế tràn đầy, trong nháy mắt đại não trống rỗng, gần như đánh mất tất cả năng lực suy nghĩ.

Hoàng Kim Cung cao ngàn thước, Tần Lập so với nó giống như một con kiến nhỏ bé. Cả tòa cung điện hoàn toàn được xây từ gạch vàng to lớn mà thành. Hơn nữa, mỗi một khối đều dài chừng hơn mười thước, dày hơn ba thước! Giữa mỗi một khối gạch vàng to lớn chỉ có thể nhìn thấy một sợi dây nhỏ to như sợi tóc! Chỉ sợ cũng giống như một lưỡi dao mỏng manh, căn bản cũng không thể tiến vào thân!

Chiều dài đại khái một ngàn năm trăm thước, cây cột chạm trổ cổ kính, lại hoàn toàn được chế từ hoàng kim, đích thị là một tòa thành hoàng kim!

Cứ như vậy, lặng lẽ nằm ở nơi cao nhất đỉnh Huyền Vũ, ánh mặt trời buổi sớm chiếu xạ ở trên Hoàng Kim Cung, phản xạ ra vùng hào quang màu vàng, đủ để khiến người không mở mắt ra được!

Tần Lập không kìm nổi thi triển ra Thê Vân Tung, thân thể từ từ bay lên, lướt qua phía cung điện cao cao phía trước, nhìn ra phía hậu điện không kìm nổi lại hút một ngụm khí lạnh, phía sau không ngờ kéo ra xa bảy tám dặm! Các gian phòng lớn nhỏ bố trí theo quy tắc, bên trong lại có đình đài lầu các, thủy tạ giả sơn. Tần Lập không ngờ còn trông thấy trong hồ nước kia, có nước lưu động, một ít hoa cỏ cây cối, dựa theo vị trí sinh trưởng tốt nhất. Hơn nữa, Tần Lập liếc mắt có thể nhìn ra, tất cả hoa cỏ cây cối này cũng không phải là vật phàm!

Đỏ, cam, vàng, lục, lam chàm, tím, các loại màu sắc, thứ gì cần cũng có. Nhưng bất luận là thực vật gieo trồng, đều giống như bằng ngọc, trong suốt trơn bóng, tản ra linh lực mãnh liệt.

Linh khí từ trên cỏ hoa cây cối truyền tới, bao phủ toàn bộ Hoàng Kim Cung, không ngừng đánh vào tâm thần của Tần Lập, làm cho tâm linh người ta lay động! Đây quả thực chính là một tòa hành cung đế vương to lớn!

Là ai mới có được cung điện hoàn toàn được xây bằng hoàng kim? Nhất là toà cung điện vô cùng to lớn này lại tràn ngập khí phách!

Để cho Tần Lập cảm thấy khó tin, Hoàng Kim Cung này rõ ràng là có từ xưa, nhưng hắn lại không thể từ trên cung điện này nhìn ra một chút hương vị cũ xưa nào, tới loại cảm giác lịch sự tràn ngập và tang thương, toàn bộ không có một chút nào! Giống như hôm qua mới được tạo thành!

Ánh mắt Tần Lập dừng ở phía trên cái đế cao chừng hơn trăm thước, lông mi không kìm nổi lại nhảy lên một trận. Cái bệ hoàng kim này rộng chừng ba dặm, dài bảy tám dặm, dày trăm thước, đủ để dốc hết tất cả vàng dự trữ của vô số quốc gia.

Mà song cửa sổ Hoàng Kim Cung, độ trong suốt giống như bảo thạch. Dưới sự chiếu xạ của ánh mặt trời, phát ra sắc thái làm cho người ta hoa mắt thần mê.

- Shyt!

Tần Lập nhìn nửa ngày, không kìm nổi phát ra một tiếng cảm thán. Thứ này "con mẹ nó" giống như bảo thạch, rõ ràng chính là thủy tinh to lớn mài thành, được khảm trên của sổ Hoàng Kim Cung!

Chờ một chút… Tần Lập nhíu mày, hắn bỗng nhiên nghĩ đến, trước đây mình nghe nói truyền thuyết về Hoàng Kim Cung, dường như… Không phải dạng này nha!

Nhưng cho tới bây giờ không ai nói qua, Hoàng Kim Cung giống như một tòa hành cung đế vương to lớn, trong tất cả truyền thuyết liên quan đến Hoàng Kim Cung, đều chỉ có cung điện vô cùng to lớn trước mắt, căn bản không có hậu viện to lớn kia nha!

Tần Lập nào biết rằng, giờ phút này hắn trông thấy Hoàng Kim Cung, là Hoàng Kim Cung chưa phát động trận pháp. Từ xưa đến nay, trên Huyền Đảo này, người may mắn gặp tòa Hoàng Kim Cung thì hắn là người thứ nhất!

Hơn nữa khiến Tần Lập cảm thấy hồi hộp chính là Hoàng Kim Cung này một vùng tĩnh mịch giống như không có chút sinh khí nào. Như vậy, nó làm cách nào cứ bảy mươi năm xuất hiện trên đài Huyền Vũ? Cứ sau mỗi lần thi đấu giải Chí Tôn, nó như thế nào rời đi?

- Này, có người không?

Thân hình Tần Lập hạ xuống từ không trung, đứng ở chỗ cách Hoàng Kim Cung mấy trăm trước, hô một tiếng thật cẩn thận.

Một vùng yên tĩnh, không có bất cứ âm thanh gì. Tần Lập lắc đầu, quay đầu đi, vừa thoáng nhìn biển mây vô tận ở ngay dưới chân, nhìn phía chân trời xa xôi. Một loại cảm giác muôn đời thê lương đột nhiên nảy lên trong lòng.

Đây là một thế giới nào chứ? Tần Lập có chút tự giễu lắc lắc đầu, xoay người lại, thần sắc kiên định đi tới Hoàng Kim Cung.

Vào đến bảo sơn, nào có đạo lý tay không quay về?

Ai biết, khi cách Hoàng Kim Cung còn có năm mươi thước, Tần Lập cũng thấy khó đi nửa bước!

Một luồng lực lượng vô cùng êm dịu, nhưng vô cùng cứng cỏi khiến Tần Lập bộc phát ra toàn bộ thực lực trên người, cũng căn bản không thể đi tới nửa bước!

Tần Lập vô cùng kinh hãi trong lòng, đây là chuyện gì xảy ra? Chẳng lẽ Hoàng Kim Cung này còn có kết giới bảo hộ hay sao?

Nghĩ vậy, Tần Lập đột nhiên tán đi lực lượng toàn thân, sau đó dùng thần thức tìm kiếm trong này, Thần thức giống như thủy ngân chảy, trái lại đi qua vùng kết giới vô hình không hề bị cản trở, chẳng qua khi thần thức vừa mới chạm vào bậc thang hoàng kim thật dài kia, giống như là có một cây búa tạ ngàn cân, hung hăng nện lên trên thần thức. Loại chấn động đến từ tinh thần thức hải, khiến thân thể Tần Lập nháy mắt như bị sét đánh, sắc mặt tái nhợt liên tiếp lùi vài chục bước, sau đó tràn ngập hoảng sợ nhìn Hoàng Kim Cung điện yên tĩnh trước mặt. không ngờ cường đại như thế! Lấy thực lực ngày trước của Tần Lập mà xem, cho dù võ giả có cảnh giới Chí Tôn bình thường, cũng vị tất có thể có được thần thức cường đại như hắn. Nhưng ngay cả bậc thang của Hoàng Kim Cung còn không thể nào vào được! Nếu không phải Tần Lập phản ứng cực kỳ nhanh, chỉ sợ lần này phải biến thành trọng thương!

Sắc mặt Tần Lập tái nhợt lấy tay xoa đầu, lần vừa rồi, đủ ác, hắn còn chưa từng bị qua đả kích nghiêm trọng như vậy, nếu không phải vừa rồi đột phá đến cảnh giới Dung Thiên, thương thế chỉ sợ càng thêm nghiêm trọng hơn!

Tần Lập cười khổ, đi đến bên cạnh Hoàng Kim Cung, chung quanh đều là vách tường cao hơn năm mươi thước, nhìn qua cực kỳ đại khí, phía trên vách tường còn tạo hình một số bút pháp xinh đẹp, chỉ chẳng qua là nét bút này, Tần Lập hoàn toàn khó hiểu ý.

Thử vài lần, phát hiện từ bên kia cũng không thể tiến vào, Tần Lập không khỏi cảm giác được mấy phần uể oải, vì thế bay lên không trung, muốn thử một chút có thể di vào hậu viện tòa Hoàng Kim Cung này từ không trung được không? Các loại chiến kỹ, đan dược, đan phương, binh khí, cái gì cần có đều có. Cứ mỗi bảy mươi năm, người may mắn có thể tiến vào Hoàng Kim Cung, đều có thể đạt được ba loại trong đó.

Tần Lập từ bên cạnh Hoàng Kim Cung, bay lên giữa không trung, khi rớt xuống phía dưới, lại gặp vấn đề như trước, dùng hết biện pháp, liền ngay cả Tiên Thiên Tử Khí vô cùng thần kỳ, cũng căn bản không thể dung nhập vào trong kết giới Hoàng Kim Cung.

Cho dù Tần Lập có tính tình kiên nghị trầm lắng, cũng không khỏi bị làm cho tức giận vài phần, lấy ra Ẩm Huyết thần kiếm. Một luồng kiếm khí màu tím hung hăng đánh ở trên kết giới Hoàng Kim Cung.

Ầm!

Một tiếng nổ như sấm, lập tức vang lên, một luồng lực lượng vô cùng to lớn, hung hăng phản kích về, đánh cho thân thể Tần Lập lập tức lên trời cao. Tần Lập bởi vì tránh né nhanh, cũng không có bị thương tổn gì, nhưng trái tim lại không ngừng đập mạnh.

Thứ này quả thực quá cường đại, nếu mình có một nơi như vậy, thì sợ gì sự trả thù của Thôi gia… Nếu không phục, trực tiếp điểu khiển Hoàng Kim Cung này đè tới, quản hắn Chí Tôn hay là gì, đè chết tất cả!

Tần Lập ảo tưởng trong lòng, sau đó có chút bất đắc dĩ lui trở lại phía trước cổng chính Hoàng Kim Cung, cau mày, bắt đầu suy tư.

Rất hiển nhiên, Hoàng Kim Cung có lẽ là một pháp bảo to lớn có được trận pháp cường hãn! Mặc dù là một mảnh kiến trúc chân thật nhưng trong lòng Tần Lập, liền cho rằng đây là một món pháp bảo!

Nào có kiến trức nào có thể tự di động? Cho dù tòa đại thành mà Ô Quận Vương tu kiến năm xưa, cũng không có loại này… Ồ?

Trong giây lát hai mắt Tần Lập mở ra, sau đó bắn ra thần sắc khó tin, hắn đột nhiên có loại ảo giác, tòa thành đá to lớn mà Ô Quận Vương tu kiến, dường như vô cùng tương tự với Hoàng Kim Cung!

Vì nghiệm chứng suy nghĩ của mình, Tần Lập vận hành chiến kỹ Cửu Thiên Thập Địa Duy Ngã Độc Tôn, cầm trong tay Ẩm Huyết thần kiếm, lại một lần nữa đi tới Hoàng Kim Cung.

Cách vùng kết giới kia càng gần, trong lòng Tần Lập cũng càng lộ ra vẻ khẩn trương, vừa rồi hắn thử nhiều lần, nhưng vẫn không thử qua vận hành chiến kỹ Cửu Thiên Thập Địa Duy Ngã Độc Tôn.

Nếu như điều này còn không thành, vậy thì Tần Lập cũng liền hoàn toàn mất hết hy vọng, có lẽ thành thành thật thật đi xuống vách đá này thì tốt hơn. Người nhà mình cũng đều chờ đến nóng nảy.

Ba bước… Hai bước… một bước!

Tần Lập đi vào kết giới Hoàng Kim Cung, sau đó… Đi qua không hề cản trở!

"Phù! Thành công rồi!"

Một luồng vui sướng to lớn, đánh vào tâm Tần Lập, cũng khiến Tần Lập đang kinh hỉ nghi hoặc không thôi: "mình tu luyện, rốt cục là chiến kỹ gì? Vì sao ngay cả loại kết giới vô cùng cường đại của Hoàng Kim Cung, đều có thể tiến vào?"

Trong lòng nghĩ, chân Tần Lập lại không có dừng bước, vẫn đi tới phía dưới bậc thang rất dài. Tần Lập do dự một chút, rốt cục nâng chân lên, theo bậc thang rất dài này, chậm rãi đi tới.

Trong lòng vẫn luôn nhớ kỹ khẩu quyết chiến kỹ Cửu Thiên Thập Địa Duy Ngã Độc Tôn, đi lên mấy trăm bậc thang Hoàng Kim Cung, đi vào trước đại môn Hoàng Kim Cung cao hơn mười thước, rộng hơn hai mươi thước… Cửa không tiếng động mở ra.

Hiện ra ở trước mặt Tần Lập, là một đại sảnh hoàng kim tráng lệ!

Tần Lập lững thững đi vào, cánh cửa lại lặng lẽ đóng không một tiếng động. Đại môn hoàng kim kia dày chừng hơn một thước, nhưng không có phát ra một chút âm thanh, sau khi cửa đóng, trên khe hở cánh cửa, không một hút hào quang bắn vào!

Nhưng phía xa trong đại sảnh, lại cũng không tối, cửa sổ thủy tinh to lớn được mài có ánh sáng xuyên qua vô cùng tốt. Đại sảnh cao chừng trăm thước, người đi bên trong, cảm giác vô cùng nhỏ bé.

Tần Lập dẫm lên mặt đất hoàng kim dưới chân, cảm nhận có loại cảm giác không chân thật. Đại sảnh này chiều ngang hơn năm trăm thước, hoàn toàn là cảnh tượng Tần Lập thấy ở bên ngoài, thọc sâu cũng hơn năm trăm thước, toàn bộ một tầng, đều là khoảng không trống rỗng, không có cái gì! Nơi bên trái Tần Lập hơn năm mươi thước, có một thang lầu xoay tròn, nối thẳng lên một tầng. Chẳng lẽ nói, người có được bảo vật, đều tìm ở lầu hai?

Tần Lập đang suy nghĩ, đột nhiên vô số vách hoàng kim, không biết từ nơi nào, lấy tốc độ làm người ta hoa cả mắt, đều từ trên trời giáng xuống!

Gần như trong nháy mắt, đại sảnh ngang ba dặm, sâu mười dặm được ngăn làm vô số phòng nhỏ, biến thành một… Mê cung!

Tiểu Mùi

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả:Tiểu Đao Phong Lợi

276. Chương 278

Quá thần kỳ

Kháo! Đây không phải là dọa người hay sao? Tần Lập trợn mắt há mồm, không dám động đậy vì khi vách tường hoàng kim từ trên trời xuống hạ xuống, Tần Lập rõ ràng cảm nhận được một cỗ khí thế mạnh mẽ. Vách tường bằng hoàng kim này khiến người ta có một cảm giác không thể chống cự.

Thậm chí một chút ý nghĩ ra tay thử độ rắn chắc của bức tường hoàng kim này Tần Lập cũng không có. Trên mặt vách tường có một cánh cửa nhỏ, Tần Lập lại gần thì thấy, quả nhiên, cánh cửa bị khóa, hơn nữa không có gì có thể giúp mở cửa được.

Tần Lập quay đầu lại, đôi mắt híp lại, đột nhiên thấy trong căn phòng sau lưng mình xuất hiện vài thứ. Hắn dùng tay dụi dụi mắt, đúng vậy, vốn căn phòng trống rỗng bỗng nhiên lại hiện ra một cái bàn bằng hoàng kim. Trên mặt bàn bày ra một cái bình sứ rất nhỏ. Bình sứ hình vuông, tinh xảo tinh tế, trên mặt còn có một bức tranh sơn thủy màu đen trắng. Bức tranh kia giống như bút tích của một đại sư, tuy rằng vẽ trên bình sứ không bằng bàn tay nhưng khiến cho người ta có một cảm giác cứng cáp và trầm trọng, khí tức kia như đập vào mặt!

Tần Lập nao nao, thầm nghĩ: Chẳng lẽ đây là bảo vật mà kẻ may mắn có thể đạt được sau khi giải đấu Chí Tôn chấm dứt hay sao?

Đi về phía trước, nắm bình sứ lên, một cảm giác lạnh lẽo lập tức truyền đến. Đồng thời bằng một cách khó hiểu, trong đầu Tần Lập cũng xuất hiện một đoạn văn tự: "Càn Khôn Đan, thích hợp cho Tiên Thiên linh thể dùng, trực tiếp cắn nuốt. Sau khi dùng, bế quan ba mươi năm có thể bước vào cảnh giới Phá Toái Hư Không!"

Đầu óc Tần Lập lập tức trở nên hỗn loạn, ngay cả cánh cửa nhỏ trên bức vách hoàng kim không tiếng động mở ra hắn cũng không chú ý tới. Đầu óc hắn lúc này đều tràn ngập đoạn văn tự khó hiểu kia. Càn Khôn Đan? Bế quan ba mươi năm có thể đột phá Chí Tôn, tiến vào một cảnh giới rất cao? Cái này… cái này là thật hay là giả đây?

Trong lòng Tần Lập cảm thấy kinh hãi, nhưng không phải là giả vờ chút nào. Càn Khôn Đan… thứ này sao có vẻ giống chiến kỹ Cửu Thiên Thập Địa Duy Ngã Độc Tôn của mình như thế, cũng có khẩu khí lớn như vậy!

Ba mươi năm, đối với một người bình thường thì có thể chiếm đi một nửa cuộc đời của người đó, nhưng đối với một võ giả sau khi đột phá Thiên cấp thì cũng coi như không. Cái gì, ba mươi năm, có thể đột phá từ cảnh giới Phá Thiên lên Hợp Thiên đã coi như có thiên tư rất tốt. Hơn nữa, đây là còn được đại gia tộc có tài lực hùng mạnh hậu thuẫn, có thể chuyên tâm không chút lo lắng mà tu luyện.

Mà Càn Khôn Đan này dùng ba mươi năm liền có thể đột phá đến cảnh giới Phá Toái Hư Không, việc này thật sự làm cho người ta cảm thấy khó tin? Càng quá phận hơn nữa, đoạn văn tự thần bí hiện ra trong đầu Tần Lập thậm chí còn không có nói rõ cho hắn, đan dược này phải là người có cảnh giới nào dùng, chỉ nói một câu, Tiên Thiên linh thể dùng là tốt nhất.

Đó chẳng phải là nói, nếu không phải là Tiên Thiên linh thể, cho dù một chút cơ sở cũng không có, sau khi dùng viên đan dược này, sau ba mươi năm là có thể trở thành một siêu cấp cường giả Phá Toái Hư Không sao?

Tần Lập lắc đầu, cảm thấy khó tin, tuy nhiên vẫn tùy tiện thu chiếc bình sứ vào trong nhẫn trữ vật, sau đó phát hiện, cánh cửa nhỏ không ngờ lại mở ra từ lúc nào.

Tần Lập lại lững thững đi vào gian thứ hai, phát hiện trong phòng này cũng có một cái bàn hoàng kim, trên mặt bàn bày ra một quyển sách nhìn trông rất lâu đời.

Không do dự, Tần Lập cầm lấy quyển sách lên, trên bìa của nó là văn tự cổ đại, trên đó viết: Phiêu Linh Kiếm Quyết! Là một quyển chiến kỹ!

Lúc này, trong đầu Tần Lập lại xuất hiện một đoạn văn tự thần bí khác: Phiêu Linh Kiếm Quyết, Thần cấp, kiếm pháp nữ tính, nam giới không nên tu luyện.

Ta… ta, trời ạ! (câu này nguyên văn là câu chửi thề cửa miệng)

Tần Lập không nhịn được trợn trắng mắt một cái, ngay cả liếc mắt cũng không có hứng, nghĩ: "Giải đấu Chí Tôn trước kia không có ai xuất hiện tình hình như ta chứ? Vô cùng hưng phấn lấy được một viên thần đan, nhưng lại không cách nào dùng được, lấy được một quyển công pháp chiến kỹ thì lại biết không thể tu luyện. Có thể buồn bực mà chết hay không?"

Tuy nhiên Tần Lập lại tin tưởng, chuyện như thế này trước đây chắc chắn chưa từng xuất hiện! Nếu không thì dù có dấu diếm thế nào cũng không thể không có chút tin đồn lan truyền ra ngoài được. Hơn nữa, trên Huyền Đảo này có võ giả Phá Toái Hư Không hay không. Chẳng lẽ vận khí của ta lại tốt hơn so với người khác sao?

Tần Lập buồn bực nghĩ, tuy nhiên hắn lập tức phủ định suy nghĩ của mình. Viên đan dược kia nếu hắn ích kỷ lưu lại tất nhiên là không có gì, nhưng đã có lời nói rằng, chỉ giới hạn thể chất Tiên Thiên linh thể, Tần Lập cũng sẽ không mạnh mẽ sử dụng, mà đưa nó cho Thi Vũ thì tốt hơn.

Tiến bộ tu vi của Thi Vũ vẫn rất nhanh, mà khi Tần Lập được nghe về truyền thuyết của Thiên Nguyên Đại Lục, hắn liền cảm thấy, tiến bộ của mình và Thi Vũ vẫn còn chậm lắm!

Nếu viên đan dược này hắn dùng được, ba mươi năm có thể thành công tiến vào cảnh giới Phá Toái Hư Không, vậy Tần Lập quyết không chút do dự ăn luôn. Chỉ có khi hắn trở nên mạnh hơn, mới có thể bảo vệ tốt cho người thân.

Hơn nữa khi Càn Khôn Đan xuất hiện, đoạn văn tự thần bí kia đã nói cho Tần Lập, truyền thuyết mà hắn được nghe từ Tần Hải Dương cũng không phải chuyện cổ tích, mà là thực sự tồn tại! Nếu trên đời này thực sự tồn tại loại võ giả cường đại này, như vậy không chừng còn có cơ hội tiếp xúc với họ, như vậy, chỉ có trở nên mạnh hơn, mới có thể bảo tốt bản thân, bảo vệ tốt người thân.

Chỉ tiếc, đan dược này chỉ giới hạn dùng cho Tiên Thiên linh thể. Tần Lập lại thở dài một tiếng, tuy nhiên lại nghĩ: "Nếu Càn Khôn Đan này thần diệu như vậy, sợ cũng chỉ có Tiên Thiên linh thể mới có thể chịu đựng được áp lực của việc không ngừng đột phá này!"

Cũng may bên cạnh mình có nữ tử Tiên Thiên linh thể lại là người mình yêu nhất. Cuối cùng thì những buồn bực trong lòng Tần Lập cũng mất đi nhiều. Có thể khiến cho nữ nhân của mình trở nên mạnh hơn, đây cũng là một tâm nguyện của Tần Lập.

Trong căn phòng thứ ba, Tần Lập lấy được một thanh đoản kiếm, vỏ kiếm không biết được làm từ da linh thú nào. Vỏ kiếm có màu đen, hai mặt đều được khảm ba viên bảo thạch, một mặt màu đỏ, một mặt màu lam.

Tần Lập cảm nhận được từ trên bảo thạch này có dao động của nguyên tố thủy hỏa cực kỳ mạnh. Rút đoản kiếm ra, mũi nhọn lóe lên, hàn khí kinh người!

Trong đầu Tần Lập xuất hiện một đoạn văn tự: Huyết Ngọc Kiếm, rèn từ xương Huyết Ngọc Thú của Thần vực, không gì phá nổi! "Thần vực? Đó là chỗ nào?"

Thần kinh Tần Lập có chút chết lặng. Hoàng Kim Cung này có vô số bí ẩn, hơn nữa bảo kiếm mũi nhọn này không ngờ lại chế tạo từ xương thú, thật sự khiến người ta khó tin.

"Được rồi, làm người tốt làm đến cùng. Huyết Ngọc Kiếm này cũng là của nương tử luôn!"

Vẻ mặt Tần Lập ai oán nghĩ, từ nay về sau, Thượng Quan Thi Vũ sẽ trở thành một truyền kỳ rồi.

Đang nghĩ ngợi, Tần Lập cảm giác được thân thể mình bị một lực lượng kỳ dị bao phủ, thầm nghĩ: "chẳng lẽ muốn truyền tống ta ra ngoài? Dựa theo quy củ của Hoàng Kim Cung, dường như là như vậy. Mỗi người chỉ có thể lấy được ba bảo vật. Từ xưa đến nay không biết còn có ai giống mình không, được đến ba bảo vật, có hai là đồ dùng của nữ nhân, còn một thì… ặc, cũng là nữ nhân sử dụng tốt nhất!"

Trong lòng nghĩ vậy, Tần Lập liền niệm khẩu quyết chiến kỹ Cửu Thiên Thập Địa Duy Ngã Độc Tôn, tuy không biết làm thế có ích lợi gì không, nhưng Tần Lập vẫn làm theo bản năng.

Hoa mắt một cái, Tần Lập bỗng nhiên kinh ngạc phát hiện, mình… không ngờ lại ra hậu viện của Hoàng Kim Cung!

- Ha ha ha ha!

Tần Lập cuối cùng cũng không kìm lòng được cất tiếng cười to. Từ khi đi vào Hoàng Kim Cung, cuối cùng cũng có một việc khiến hắn cảm thấy thoải mái. Đồng thời, trong lòng Tần Lập lại dâng lên một ý nghĩ quái dị, chiến kỹ mình tu luyện, có thể có quan hệ gì đó với Hoàng Kim Cung hay không?

Nếu nói không hề quan hệ, Tần Lập chết cũng không tin. Không quan hệ sao hắn có thể tiến vào trong Hoàng Kim Cung này dù không tham gia giải đấu Chí Tôn? Không có vấn đề gì sao có thể lấy được ba kiện bảo vật kia, lại còn bị truyền đến vườn sau của Hoàng Kim Cung nữa?

Tần Lập lững thững đi tới. Thực vật hai bên đường tản ra linh khí kinh người khiến Tần Lập giật mình không thôi. Hơn nữa Tần Lập không ngờ lại thấy loại linh thảo cuối cùng trong Bạo Nguyên Đan!

Ngay tại đằng trước, bên phải, không ngờ… có trên trăm gốc! Vô số linh khí bốc lên từ trên linh thảo đó, ít nhất cũng có vạn năm tuổi rồi!

- Lão tử phát tài rồi!

Tần Lập hét lên một tiếng, vọt lên, đạp trên mặt đất trải hoàng kim, trực tiếp vọt tới vùng linh thảo trước mặt. Nhìn gốc cây như được thúy ngọc tạo thành kia, ánh mắt Tần Lập sáng lên như sao Kim. Tình cảnh này sợ có là Thánh nhân cũng không nhịn được mà cười to!

Hậu viện của Hoàng Kim Cung rất lớn, mỗi một gốc linh thảo, mỗi một gốc hoa mỗi một cái cây cũng không có một vật phàm nào!

. Cuối cùng, đến cả sự tồn tại của thời đại Thái cổ cũng không còn thừa nhận.

kedochanh

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả:Tiểu Đao Phong Lợi

279. Chương 281 : Những Lịch Sử Đã Từng Mai Một!

Kỳ thật những thứ này ở Tần Lập xem ra, cũng thực dễ dàng hiểu được, cũng giống như mình ở triều đình nhà Hạ kiếp trước, đến tột cùng có tồn tại hay không cũng bị tranh luận vô số năm. Thời gian là vô tình nhất cũng là vũ khí đáng sợ nhất trên đời này, mặc kệ vô cùng cường đại đến mức nào, chung quy đều cũng bị thời gian vô tình hủy diệt. Sau đó dần dần sẽ không còn người nào biết: nó đã từng tồn tại trên đời!

Cho nên, ở trong đầu Tần Lập, Hô Diên Bác từng cảm thán phát ra một câu, đó chính là: không quản ngươi đã từng huy hoàng đến cỡ nào, đều dần dần sẽ bị người ta quên lãng!

Thời đại Thượng cổ suy vong, trên thực tế vẫn có liên quan tới Vực Ngoại Thiên Ma, tuy nhiên, đó chỉ là hậu duệ của Vực Ngoại Thiên Ma.

Vực ngoại Thiên Ma đã từng mạnh mẽ đến không ai bì nổi. Hậu duệ của bọn họ cũng cường đại như trước, nhưng chỉ vì huyết mạch không được tinh thuần, nên nếu so với tổ tiên, bọn họ kém hơn không ít. Tuy nhiên trong thực tế, mối cừu hận với cường giả trên bản xứ Thiên Nguyên Đại Lục này, nhưng vẫn kéo dài đến nay! Mà địa phương tập trung hậu duệ của Vực Ngoại Thiên Ma nhiều nhất, đó là… vùng đất cực Tây!

Rất nhiều hậu duệ Vực Ngoại Thiên Ma có huyết thống tương đối thuần khiết, đều nhận được trí nhớ truyền thừa từ tổ tiên. Cho nên, ở thời điểm thời đại văn minh cổ huy hoàng nhất, đám người mắt tím đó, lại một lần nữa phát động một trường đại chiến có một không hai! Trận chiến tranh này, trực tiếp làm cho gần như tất cả người con ngươi màu tím đều tử vong và… dẫn tới thời đại thượng cổ suy sụp!

Chỉ có điều, vào thời điểm đó rất nhiều gia tộc và môn phái thời thượng cổ, đều đã thông qua các loại phương thức tìm được rất nhiều địa phương thần bí, ở các địa phương đó sinh sống sinh sôi nảy nở.

Tỷ như địa phương thần bí Huyền Đảo nổi tiếng này, chính là như thế! Cũng chính vì vậy, bảy thế lực đại siêu cấp trên Huyền Đảo, đều gần như là không biết gì về trường đại chiến thời đại cổ đó, bởi vì trước khi chiến tranh bắt đầu, bọn họ đều đã tiến vào Huyền Đảo đóng quân trụ lại.

Tuy rằng ngẫu nhiên rời Huyền Đảo ra ngoài, cũng sẽ có nghe phong phanh chuyện ấy, nhưng tại địa phương này, thật sự giống như chốn bồng lai tiên cảnh, bản thân nó cũng đã chiếm một một vùng đất cực kỳ rộng lớn, bọn họ càng ưa thích ở Huyền Đảo phát triển. Bởi vì ở thời đại cổ lúc đó bảy thế lực đại siêu cấp này cũng chỉ là thế lực nhỏ yếu mà thôi!

Cuối cùng nói đến Hoàng Kim Cung này đã trải qua thời đại thái cổ, kết quả sau đó lại trải qua thời thượng cổ đại, đều đã từng tham gia trong hai lần đại chiến đó!

Thời điểm chiến tranh thời thái cổ, Hoàng Kim Cung đã nắm trong tay ngành luyện kim vượt bậc. Người đó là hậu nhân của Hô Diên Bác, điện Hoàng Kim Cung thật lớn dùng để phòng ngự, quả thực chính là pháp bảo siêu cấp, trận pháp đó đơn giản nhưng cường đại, rất khó bị tấn công vào!

Tần Lập thấy tất cả linh thủy lưu động bên ngoài, đều là nằm dưới quyền khống chế của người năm đó nắm giữ Hoàng Kim Cung, dùng bản lĩnh luyện kim mạnh mẽ, ép cực phẩm linh thạch sinh sôi hóa thành linh thủy!

Khi Tần Lập đọc ký ức trong đầu tới đây, khóe miệng hắn co giật hồi lâu, vẻ mặt thật khó coi, bởi vì ngay vừa rồi hắn còn phạm phải một chuyện xa xỉ đến mức tận cùng, dùng linh thủy do cực phẩm linh thạch hóa thành để tắm rửa. Lão tử quả thật là đệ nhất nhân trong thiên hạ nha!

Tần Lập không còn gì để nói, thầm nghĩ: nếu lão nhân Hô Diên Bác này còn sống, thấy một màn này có thể bị tức chết lần nữa hay không?

Chiến tranh thời thái cổ, Hoàng Kim Cung chủ yếu để tộc nhân bộ tộc họ Hô Diên dùng tránh tai họa. Trong viện này cỏ cây hoa cảnh đều có linh tính siêu mạnh, cũng chính là tài vật lưu lại từ thời điểm đó.

Mà theo thời gian trôi qua, sau khi chiến tranh thái cổ chấm dứt, Hoàng Kim Cung rơi vào trên tay một người con dâu Hô Diên gia, nhưng người nọ tâm thuật bất chính, ngầm mưu toan hoàn toàn chiếm lấy Hoàng Kim Cung, muốn hủy diệt mọi dấu vết có liên quan tới Hô Diên gia trên Hoàng Kim Cung.

Hô Diên Bác đã ngủ sâu không biết bao nhiêu năm mới tỉnh lại, giận dữ giết chết người nọ, rồi sau đó Hoàng Kim Cung tự động bay đi. Tới thời thượng cổ, Hoàng Kim Cung cũng đã thành một cái truyền thuyết. Chỉ có những người tài giỏi, cùng những hậu duệ của Vực Ngoại Thiên Ma sống sót sau chiến tranh thái cổ là biết nó tồn tại.

Hơn nữa đều thèm nhỏ dãi kiện chí bảo ba thước này. Thử nghĩ xem cung điện thật lớn này có thể cứng rắn kháng cự lại cả Vực Ngoại Thiên Ma công kích suốt một canh giờ mà không bị phá hủy, ai mà không muốn?

Chỉ có điều Hô Diên Bác mang theo Hoàng Kim Cung ẩn vào một địa phương thần bí, đó là trên đỉnh Huyền Vũ phong ở Huyền Đảo này! Không ai có thể tìm thấy.

Nói tiếp, ở thời điểm chiến tranh thời đại cổ bùng nổ, Hoàng Kim Cung tổng cộng xuất hiện ba lần. Hô Diên Bác đối với Vực Ngoại Thiên Ma hận ý rất sâu đậm, cho nên mỗi lần Hoàng Kim Cung xuất hiện, đều có rất nhiều hậu duệ của Vực Ngoại Thiên Ma tử vong!

Cung điện Hoàng Kim khổng lồ này, không biết nghiền ép chết bao nhiêu người con ngươi màu tím. Cũng vì thế, trong trường chiến tranh ở thời đại cổ kia, Hoàng Kim Cung trở thành cơn ác mộng của tất cả người con ngươi màu tím. Đồng dạng, ở Thiên Nguyên Đại Lục này cũng trở thành một trong những bảo vật mơ ước nhất trong mắt đám hậu duệ đó!

Hô Diên Bác sau khi liên tục kích phát Hoàng Kim Cung băng ngang đại lục, tác chiến khắp nơi, sau đó linh hồn lão cũng tiêu hao thật lớn. Hơn nữa, loại tiêu hao này là không thể tái sinh!

Rốt cục, sau lần thứ ba Hoàng Kim Cung ra tay diệt sát đám người con ngươi màu tím, Hô Diên Bác dùng chút hơi thừa trở lại Huyền Đảo, hạ lạc xuống đỉnh Huyền Vũ phong này, không tới mấy trăm năm sau linh hồn liền tan thành mây khói! Tần Lập đã gặp hiện nay chỉ là một chút thần thức của lão mà thôi!

Nhưng chỉ một chút thần thức này, lại có thể trong suốt thời gian mấy vạn năm từ hậu kỳ thời đại cổ đến nay, còn có thể điều khiến Hoàng Kim Cung mỗi bảy mươi năm, rơi xuống trên đài Huyền Vũ một lần, mục đích một là duy trì tinh túy của thời đại thái cổ cùng thời thượng cổ tới nay, hai là tìm một truyền nhân thích hợp, vì thế Hô Diên Bác mới kéo dài hơi tàn tới nay.

Mấy trăm năm trước một chút thần thức của lão, cũng sắp tan thành mây khói rồi. Chỉ có điều vô số năm qua, nhìn thấy qua rất nhiều thiên tài kinh thế hãi tục, nhưng không có một người nào có thể được lão hoàn toàn xem trọng. Mãi tới nay, lão cũng không nghĩ tới mình sẽ nhận được chút ngạc nhiên vui mừng nào, nhưng khi Tần Lập xuất hiện, thật sự khiến lão cảm giác được thật sự vui mừng, càng khiến lão mừng rỡ khôn xiết, là bản thân con người của Tần Lập!

Không ngờ là một người ngoài số mạng! Hơn nữa không phải là con ngươi màu tím! Nếu không dù có dùng hết hơi tàn lão cũng phải giết chết Tần Lập ngay tức thì! Thêm vào đó chính là chiến kỹ của Tần Lập tu luyện, không ngờ lại là chiến kỹ của thời thái cổ!

Chiến kỹ này đối với Hô Diên Bác tồn tại đã vô số năm mà nói, quả thực rất quen thuộc cũng quá xa lạ. Trong trí nhớ của lão về chuyện thời thái cổ, đều đã bắt đầu mơ hồ, chợt nhìn thấy Tần Lập sử dụng chiến kỹ thời thái cổ này, thậm chí lão nghĩ đến năm tháng lão đã từng huy hoàng năm xưa, thấy lại thời chính mình oai phong thét gió gọi mưa!

Cho nên, lão mới để cho Tần Lập xông vào trong, nếu không đừng nói là Tần Lập, cho dù mười vạn tên Chí Tôn cùng công kích Hoàng Kim Cung này, cũng đừng mơ tưởng phá vỡ được sóng liên kết phòng ngự của Hoàng Kim Cung!

Đại biểu cho tác dụng của thuật luyện kim đỉnh phong thời đại thái cổ, có thể phòng ngự chịu đựng Vực Ngoại Thiên Ma công kích suốt một canh giờ, chính là cường đại như thế!

Hô Diên Bác cuối cùng chuyển hoàn toàn một chút thần thức của mình, rót vào trong đầu Tần Lập, từ nay về sau, trên đời này liền không còn có cái tên Hô Diên Bác này nữa! Cũng như câu nói lão đã từng nói qua: không quản ngươi từng huy hoàng đến mấy đi nữa, đều sẽ bị người ta dần quên lãng.

Chỉ có điều loại kết quả này với lão mà nói, cũng là một kết quả tốt nhất. Trong ký ức của lão gồm tất cả tri thức sở học cả đời, toàn bộ đều gom trong một chút thần thức này, truyền lại cho Tần Lập!

Chỉ cần Tần Lập kiên định tu luyện tiếp tục không ngừng, như vậy một ngày nào đó, sẽ thay lão tái hiện huy hoàng năm xưa! thậm chí… vượt hơn lão!

Tần Lập theo vùng ký ức, đọc tới đây hắn cũng không kìm nổi nghĩ mà sợ một lúc lâu. Nếu vị thái cổ tài ba Hô Diên Bác này, hơi có một chút tâm tư muốn tiêu diệt hắn, hôm nay chính là kiếp số hắn khó thoát khỏi!

Tần Lập thậm chí không cần điều động cái loại trí nhớ học thức pha tạp phong phú như mây trời của Hô Diên Bác kia, chỉ dựa vào tưởng tượng của mình liền có thể biết, người tài năng như thế, nếu muốn đoạt xá sống lại, tuyệt đối không phải là chuyện khó khăn gì! Địa Tiên nha! Địa Tiên có được mười vạn hai ngàn năm tuổi thọ! Ai có thể chống lại được?

Tuy nhiên, nỗi ngạc nhiên vui mừng tự nhiên mà đến này cũng khiến Tần Lập kích động đến bủn rủn cả người. Không thể tưởng được chí bảo thời đại thái cổ này, vượt qua thời gian bao năm không ngờ lại rơi xuống trong tay mình!

Mặc dù, hiện tại hắn còn chưa đủ thực lực để khống chế nó, nhưng không thể che dấu được, cái loại cảm xúc vui mừng của Tần Lập hiện giờ!

Về phần nói nhóm hậu duệ tài năng và Vực Ngoại Thiên Ma của thời thái cổ, ở trong mắt Tần Lập, trên thực tế không có gì khác nhau: "Người trong thiên hạ, rộn ràng nhốn nháo cướp giật, đều là vì lợi."

Ở địa phương cực Tây, xem ra là nơi tập trung những người tài năng cường thế năm kia. Mà Thôi gia đã liều mạng truy đuổi tấm bản đồ thái cổ đó, vì thế không tiếc phái ra rất nhiều tinh anh gia tộc công chiếm lãnh thổ thế tục, ở trong mắt Tần Lập hiện tại cũng hoàn toàn có một ý nghĩa khác! Cái gọi là đứng ở góc độ bất đồng, phương thức tiếp nhận vấn đề cũng không giống nhau.

Nếu nói trước đây tầm nhìn của Tần Lập còn giới hạn trong Huyền Đảo, với các loại ân oán rối rắm, thì hiện tại, ánh mắt của hắn đã nhìn xuyên thấu qua Thiên Nguyên Đại Lục khổng lồ, dừng ở vùng cực Tây, vùng đất trong truyền thuyết! Từng huy hoàng như thế sao có thể hoàn toàn mai một như vậy được?

Một khi đã như vậy, ta nếu không thể chính mắt kiến thức một phen, làm sao có thể xứng đáng với cơ hội ông trời tái sinh cho ta làm người?

Mấy thứ kia của Hô Diên Bác trong đầu, trải qua thời gian hơn mười vạn năm, thật sự là quá phong phú như biển cả mênh mông. Trong đó nhiều nhất chính là các loại công thức luyện kim, mà phương diện này, Tần Lập căn bản là dốt đặc cán mai. Cho nên, hắn nghĩ cũng không nghĩ tới chuyện đi nghiên cứu tinh luyện mấy thứ này.

Với sinh mạng có hạn, đi học tập tri thức vô tận, ở Tần Lập xem ra, đây là vấn đề thực ngu xuẩn… Nhất nghệ tinh nhất thân vinh, chỉ cần mình có thể tinh thông một môn, như vậy cũng đủ rồi!

Hiện tại Tần Lập giống như nắm trong tay chìa khóa của một cái kho báu thật lớn, hắn có thể mở kho báu ra, nhưng nếu muốn hiểu rõ hết những gì trong kho báu đó, thì gần như là chuyện không có khả năng.

Nhưng có một chỗ lợi ích thật lớn là từ nay về sau, tri thức về phương diện luyện kim, Tần Lập nói chính mình là thứ hai, đương thời, tuyệt đối không ai dám xưng là thứ nhất! Đương nhiên, chỉ giới hạn trên phương diện lý thuyết.

Tần Lập thông qua kế thừa trí nhớ của Hô Diên Bác, biết được mỗi lần Hoàng Kim Cung buông xuống, trên thực tế đều là mặt trước nhất của tòa chủ cung điện khí thế hùng vĩ kia, giáng xuống đài Huyền Vũ, cũng chính là sau khi dùng linh thạch trong gian phòng này, nhồi đầy vào cái máng ao hoàng kim, chủ cung điện tự động bay lên, sau đó tiến hành mỗi bảy mươi năm một lần… Giải thi đấu Chí Tôn!

Tuy nhiên, lúc này đây, nhất định là giải thi đấu Chí Tôn lần cuối cùng! Đương nhiên, nếu Tần Lập nguyện ý vẫn còn có thể tiếp tục, đáng tiếc là Tần Lập không có tấm lòng vĩ đại cao cả như Hô Diên Bác kia. Cho

dù kế thừa, cũng phải ở trong phạm vi tự mình khống chế! Kế thừa vô tư vô ích, chờ sau này chết rồi nói sau! Mà khiến Tần Lập càng thêm hưng phấn là Hô Diên Bác ở trên đỉnh Huyền Vũ phong này, vào những lúc rãnh rỗi nhàm chán còn nuôi mấy con sủng vật nhỏ.

kedochanh

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả:Tiểu Đao Phong Lợi

280. Chương 282 : Các Sủng Vật Nhỏ Mạnh Đến Biến Thái!

- Sủng vật… nhỏ?

Khi ký ức trong đầu Tần Lập hiện ra hình dáng mấy con gọi là sủng vật nhỏ này, cái loại vừa kinh ngạc vừa vui mừng, thiếu chút nữa khiến hắn quá vui đến ngất đi! Hoàng Kim Cung đích thật là một kiện trọng bảo, thậm chí có thể nói là một kiện chí bảo!

Thế nhưng vấn đề là với năng lực của Tần Lập hiện giờ cũng chỉ có thể khống chế bộ phận gì đó cực nhỏ, tỷ như nói… làm cho giải thi đấu Chí Tôn sau khi chấm dứt, trong phòng chủ cung điện Hoàng Kim Cung sẽ hoàn toàn trống rỗng!

Ái chà… Chuyện này, Tần Lập tự mình cũng hiểu có điều hơi quá đáng. Nhưng nếu không làm như vậy, Tần Lập cảm thấy đó mới là sai lầm lớn nhất! Hiện tại hắn mới tới thực lực gì chứ? Tần gia mới tới thế lực gì chứ? Dựa vào cái gì lại tặng những thứ tốt cho người khác? Được rồi nhỏ mọn thì nhỏ mọn! Chính là không cho cái gì!

Trở lại chuyện chính, Tần Lập muốn khống chế được chỉnh thể Hoàng Kim Cung to lớn này phi hành, ít nhất cũng phải đạt tới cảnh giới toái đan thành anh, chuyện đó còn rất xa.

Cái này thật giống như một gã con cháu nhà giàu, người cha có được hàng tỉ tài sản, sau đó nói cho hắn biết: chờ ta chết đi, ngươi có thể kế thừa một cái đế quốc thương nghiệp khổng lồ!

Đây cũng đủ mê người đi? Cho dù mỗi ngày phá sản, cũng xài không hết những thứ này. Nhưng vấn đề là cần chờ đợi! Đối với Tần Lập mà nói, con đường trước mặt còn rất dài, tuy rằng hắn mong đợi, nhưng thật sự không có lợi ích thực tế quá lớn gì đáng nói.

Mà mấy con sủng vật… nhỏ này, Tần Lập mỗi khi nghĩ tới trong đầu không khỏi bội phục Hô Diên Bác với cách gọi mấy con vật nuôi khủng bố kia. Khóe miệng hắn không kìm nổi co giật một hồi.

Bảy con linh thú mạnh mẽ đến cực hạn trong truyền thuyết trên Huyền Vũ phong kia, không ngờ là thời điểm Hô Diên Bác đi vào Huyền Vũ phong, rãnh rỗi buồn chán nên nuôi mấy con sủng vật nhỏ cho ở ngoài Hoàng Kim Cung! Nhất mãng nhất điêu nhị ưng tam viên (Một mãng xà, một chim điêu, hai chim ưng, ba con vượn)… Không sai, chính là bảy con này!

Đây quả thực làm cho Tần Lập rất ngạc nhiên vui mừng không hết, nhất mãng nhị ưng cùng tam viên kia tuy rằng Tần Lập còn không có nhìn thấy, nhưng thực lực của chim điêu này, thực đúng là tên khốn làm cho Tần Lập nếm qua mùi khổ sở không ít!

Tuy rằng trốn thoát đuổi giết của nó, nhưng trên thực tế, nếu Tần Lập muốn chiến đấu cùng Kim Điêu to lớn này, chỉ sợ ngay cả một trăm chiêu đều không kiên trì được! Nếu không dựa vào một thân khinh công xuất thần nhập hóa, ngay cả chạy trốn đều là mộng tưởng!

Đến cuối cùng, vẫn là cảm nhận được trên vách đá Huyền Vũ một khí tức cường đại khác, lúc đó con Kim Điêu kia mới đầy lòng không cam chịu vỗ cánh bay đi. Nếu không Tần Lập thật sự không nắm chắc được bao nhiêu phần, có thể bình yên vô sự trốn thoát dưới công kích của con linh thú khủng bố này.

Mà hiện tại, chúng nó đều được Hô Diên Bác giao cho mình! Đây mới là thứ hắn cần nhất hiện nay nha!

Rốt cuộc Tần Lập không kìm nổi lao ra ngoài Hoàng Kim Cung, bay lên không trung, đứng ở ngoài kết giới lớn tiếng thét dài!

Tiếng thét dài của Tần Lập kia trung khí mười phần, rất nhanh liền dẫn nổi lên một trận xao động trên đỉnh Huyền Vũ Phong, từ rất xa ngoài mười mấy dặm, trong giây lát nổi lên một khí thế cường đại đến cực điểm!

Một con vượn cực lớn cả người trắng như tuyết, có tới ba thước cao, như một tia chớp trắng xóa, hướng tới Hoàng Kim Cung nơi này bay tới, ở phía sau nó, còn có hai con vượn lớn đồng dạng cả người trắng toát. Cả ba đều rống giận phóng ập tới Tần Lập!

Ở trong mắt chúng, không ngờ có người dám giương oai trên địa bàn của chủ nhân, nơi mà ngay cả bọn chúng cho tới bây giờ cũng không dám làm càn như vậy! Quả thực chính là… không thể tha thứ!

Tuy nhiên, khi ba con vượn lớn hùng hổ phóng tới, bỗng nhiên từ trên người Tần Lập, cảm giác được một khí tức rất quen thuộc, bởi vì khí tức này đã ở cùng với chúng thời gian hơn vạn năm trước!

Tần Lập cũng có vài phần khẩn trương, cái loại áp lực như thực chất trên thân mình ba con vượn lớn này, làm cho người ta có cảm giác như bị một đỉnh núi cao đè xuống! Thậm chí khiến cho người ta cảm thấy hít thở không thông!

- Lại đây!

Hai mắt Tần Lập bình tĩnh như bình thường, không có một tia dao động, lạnh nhạt nhìn ba con linh thú khủng bố.

- Ngươi… Là ai?

Con vượn trắng lớn đầu lĩnh kia, hai mắt bắn ra hai luồng tinh quang, vừa kinh ngạc vừa nghi hoặc nhìn Tần Lập, lại há mồm nói ra rõ ràng là ngôn ngữ nhân loại, thanh âm cũng rất già nua, giống như đã trải qua muôn đời tang thương.

- Ta… là tân chủ nhân của các ngươi!

Tần Lập biết rằng ở trước mặt đám yêu quái sống vạn năm này, nói dối chỉ có thể khiến cho đối phương phản cảm:

- Sư phụ của ta nói các ngươi là sủng vật của ông ấy. Mà ta, lại là người thừa kế của sư phụ. Ông ấy nói, tặng tất cả các ngươi cho ta!

- Ngươi nói dối! Chủ nhân cho tới bây giờ chưa từng có người thừa kế!

Lão vượn màu trắng bên trái, thanh âm giòn tan như châu rơi vào chậu ngọc lạc, nghe ra giống như một cô gái mười ba mười bốn tuổi bình thường!

- Tiểu muội! Đừng nói bậy! Trên người hắn có khí tức của chủ nhân!

Thanh âm nam nhân trẻ tuổi vang lên từ trong miệng con vượn lớn bên phải.

Hai mắt lão vượn màu trắng chợt bắn ra hai tia sáng mười phần áp bức, gắt gao nhìn chằm chằm vào Tần Lập, đánh giá hắn hồi lâu, sau đó trong mắt nổi lên một vẻ khinh thường, thản nhiên nói:

- Ta thừa nhận trên người ngươi có khí tức của chủ nhân. Nhưng, chỉ bằng chút thực lực của ngươi hiện tại cũng muốn làm chủ nhân chúng ta sao! Còn kém quá xa! Ngươi có truyền thừa của chủ nhân, ta sẽ không thương tổn ngươi, chờ chừng nào ngươi… có thể điều khiển Cung Điện Hoàng Kim này bay lên đỉnh mây, hãy đến làm chủ nhân chúng ta đi!

Lão vượn màu trắng nói xong, quay người lại, một thân thân thể cao lớn lông dài mịn trắng như tuyết, dưới ánh mặt trời sáng lấp lánh, nó cũng không quay đầu lại phóng đi về hướng khu rừng rậm trên đỉnh Huyền Vũ Phong. Thiếu nữ kia "Hừ!" một tiếng cũng theo sau rất nhanh biến mất.

Con vượn lớn màu trắng thanh âm nghèn nghẹn trong miệng. Đúng là con vượn lớn màu trắng có thanh âm của nam nhân trẻ tuổi kia, dường như bộ dáng rất có hảo cảm với Tần Lập, lưu lại giải thích nói:

- Tiểu tử kia! Thực lực của ngươi… quả thật là quá yếu kém! Nếu muốn cho chúng ta cam tâm tình nguyện nhận thức ngươi là chủ nhân, ngươi còn cần cố gắng mới được!

Tần Lập vẻ mặt buồn hiu nhìn con vượn lớn màu trắng này, thầm nghĩ: "Nếu ta sống hơn mười vạn năm, khẳng định sẽ lợi hại hơn các ngươi! Cũng không nhìn lại xem ta mới bao nhiêu tuổi! Vốn tưởng rằng mình triệu tập bọn nó lại đây... Hơi lộ ra một chút khí tức của Hô Diên Bác, bọn chúng sẽ điên cuồng mừng rỡ nhận chủ. Xem ra trên người mình không có sẵn khí thế vương giả trong truyền thuyết nha..." Tần Lập tự giễu nghĩ.

Tuy nhiên Tần Lập lại nghĩ: "Những "lão" linh thú này, đều là sống hơn mấy ngàn vạn năm, dùng mắt của người kiếp trước mình mà xem, rõ ràng chính là một đám lão yêu quái, nếu thật sự một chút tính cách cũng không có, vậy mới gọi là sự việc bi thảm." Nghĩ vậy, Tần Lập hỏi:

- Vậy ngươi có thể nói các ngươi đã đạt tới thực lực gì không?

Con vượn lớn màu trắng nhếch miệng cười, đôi mắt chớp chớp, sau đó nói:

- Nếu dựa theo tiêu chuẩn võ giả nhân loại các ngươi, đại ca Bạch Trung Sơn của ta đã là cảnh giới Phá Toái Hư Không, tiểu muội Bạch Trung Tuyết là Thiên Tôn bậc cao, mà ta, ta hẳn là cảnh giới Thiên Tôn đỉnh phong!

Lúc này Tần Lập thật sự không kìm nổi thật hít một hơi khí lạnh, mắt nhìn theo hướng lão vượn màu trắng đầu lĩnh biến mất kia, trong lòng cuồn cuộn nổi sóng: "Con bà nó! Khó trách không chịu nhận lão tử là chủ nhân, thì ra thực lực đã đạt tới loại cảnh giới này! Đổi lại là ai, cũng không dễ dàng chịu nhận chủ nha!"

"Phá Toái Hư Không, không phải chỉ một lão vượn màu trắng là có thể đánh cho Thôi gia một trong bảy thế lực đại siêu cấp Huyền Đảo kia tan tành? Đáng tiếc người ta không theo ta!" Tần Lập có chút buồn bực nghĩ.

Tuy nhiên Tần Lập cũng biết gia tộc cỡ như Thôi gia kéo dài từ thời đại thượng cổ đến nay, vị tất là không có xuất hiện cường giả Phá Toái Hư Không như vậy. Vấn đề mấu chốt ở chỗ, loại chuyện này mấy người đó đều không thích lộ ra. Hơn nữa, cho dù là bên trong Thôi gia, cũng vị tất có bao nhiêu người biết rõ chuyện này.

Lúc này, con vượn lớn màu trắng lại nhếch miệng cười cười, nói:

- Ta gọi là Bạch Trung Hỏa! Ha ha! Chờ khi nào ngươi đạt tới cảnh giới toái đan thành anh, thì ngươi sẽ là tiểu chủ nhân của chúng ta! Ngươi cố gắng đi!

Nói xong, cũng xoay người, nhanh chóng biến vào trong rừng rậm. Trong không khí, bay tới một câu:

- Ngươi có thể đi tìm đại mãng cùng mấy con súc sinh lông vũ kia, có lẽ chúng nó sẽ nguyện ý đi theo ngươi đấy. À! Cái này để ngươi nói đi!

Tần Lập vẻ mặt buồn bực bĩu môi, xoay người lại, vốn tưởng rằng mình đứng trên Hoàng Kim Cung ngửa mặt lên trời thét dài là một chuyện thực oai phong. Hiện tại nghĩ đến, nào thấy oai phong còn bị mấy con súc sinh như lão yêu quái coi thường.

Tần Lập từ trên Hoàng Kim Cung nhảy xuống, đứng ở phía trên bậc thang cửa chính chủ cung điện. Đột nhiên, mắt hắn nhíu lại, thấy bên ngoài vách núi cách đó không xa, không ngờ chậm rãi trồi lên một nữ nhân!

May mắn đây là ban ngày, mặt trời trên cao chiếu rọi, cũng may mà Tần Lập lá gan rất lớn, người cũng đã chết qua một lần, gặp quỷ cũng không sợ hãi. Lúc này nếu đổi là người bình thường, thế nào cũng phải bị dọa đến chết khiếp. Nữ nhân này một thân áo da màu đen bó sát người, lộ ra một đoạn eo thon nhỏ trắng như tuyết, dáng người nóng bỏng tới cực hạn!

Bó chặt trong quần da màu đen ngắn ngủn lộ ra cặp đùi mượt mà xinh đẹp thon tròn thẳng tắp, bộ mông ểnh tròn xoe đủ để cho bất kỳ nam nhân bình thường nào nhìn thấy đều chảy nước miếng, bộ ngực đầy đặn gần như sắp phá nứt áo da màu đen kia khoe ra làn da trắng như tuyết!

Một đầu mái tóc đen nhánh uốn lượn chảy dài như suối nước, tùy tiện vén lên, lộ ra một gương mặt mịn màng không một tỳ vết nào trên mặt, cặp mắt kia lóe ra sức quyến rũ đến mức tận cùng. Nàng đang mang theo vẻ cười châm biếm, tựa cười như không cười nhìn Tần Lập!

Sau khi bay lên vách núi, nàng liền bước nhẹ nhàng, vặn vẹo vòng eo như con rắn… Chờ một chút, rắn? Tâm tư Tần Lập rất nhanh quay ngược trở lại, trong đầu đột nhiên nghĩ đến một trong số sủng vật nhỏ của lão nhân Hô Diên.

Đó là cự mãng màu đen!

Nhất định là nó!

Tuy nhiên lúc này, Tần Lập thật không dám làm ra vẻ oai phong như vừa rồi. Vừa nghĩ tới bản thể nữ nhân là một con mãng xà màu đen to lớn, trong lòng Tần Lập vốn có chút dục vọng kia lập tức hóa thành hư ảo.

- Ngươi là ai?

Tần Lập đứng trên bậc thang. Hắn biết Hoàng Kim Cung có sức phòng ngự cường đại, cho dù là xà nữ này có thực lực Phá Toái Hư Không, cũng không thể vào được!

Đóng cửa lại rồi ta sợ ai? Được rồi, như vậy có hơi mất mặt, tuy nhiên trước mặt mấy tên linh thú mạnh mẽ này, nếu không muốn mất mạng, cũng chỉ có thể mất mặt thôi.

- Tiểu chủ nhân! Ngài chẳng lẽ không biết ta là ai sao? Vừa rồi con khỉ già kia, không phải còn nói xấu ta sao?

Nữ nhân này, giọng nói của nàng y hệt như nhân loại, vô cùng ngọt lịm, tràn đầy mê hoặc, hơn nữa không hề có chút dấu hiệu giả tạo gì, hoàn toàn thuộc loại quyến rũ trời sinh!

Tần Lập không kìm nổi muốn ngửa mặt lên trời thở dài: "Lão nhân Hô Diên nha! Đây là trong miệng ngài nói là sủng vật nhỏ nhu thuận đáng yêu… đây sao?"

Hắc y nữ nhân điềm đạm đáng yêu nhìn Tần Lập, làm như sắp khóc:

- Tiểu chủ nhân! Chẳng lẽ, ngài không muốn chúng ta sao? Hu hu… Đáng thương cho xà xà, không có nhà để về!

kedochanh

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả:Tiểu Đao Phong Lợi

281. Chương 283 : Muốn Làm Chủ Nhân Không Dễ Dàng!

Phù!

Tần Lập thật sự là không nhịn được, phì cười văng cả nước bọt ra ngoài. Nếu trước mắt không phải là một mỹ nữ tuyệt sắc, dáng người nóng bỏng đến khiến cho người ta có thể chảy máu mũi, Tần Lập hận không thể há lớn miệng cười to không cần tới phong độ chút nào.

Con bà nó! Đây còn coi như là một con linh thú sao? Thiên phú này nếu đi tới thế giới trước kia của mình, cái dáng vẻ này còn có thể không cuốn hút hết người khác sao?

Thấy Tần Lập cười đến ngả nghiêng ngã ngửa, hắc y nữ nhân thoáng cái sắc mặt biến đổi, trợn mắt nhìn Tần Lập, lạnh lùng nói:

- Ta buồn cười lắm sao?

- Ha ha!. .. không phải… ngươi không phải buồn cười lắm.

Tần lập nghĩ thầm trong nói: "Ngươi quả thực là quá buồn cười!"

"Tuy nhiên phỏng chừng nếu nói ra lời này, bản thân mình sẽ không cần rời khỏi phạm vi phòng ngự của Hoàng Kim Cung. Nữ nhân này còn không luôn canh chừng tại chỗ này trả thù mình nha."

- Này kia ơi! Ngươi hẳn là sủng vật hắc mãng của sư phụ ta?

Một hồi lâu sau Tần Lập rốt cục ngưng cơn tức nghẹn vì cười, nhưng trên mặt ý cười cũng vẫn không thể kìm nổi: tiểu xà xà hì hì.

Tưởng tượng một chút, một con rắn nhỏ chừng một thước cùng một con mãng xà dài cả trăm mét. Một con cự mãng thân mình to cỡ cái thùng nước, sau đó cự mãng kia đứng đó xưng là tiểu xà xà… Đây thật sự là chuyện làm cho người ta không nói được lời nào nữa!

- Đúng vậy! Chính là ta! Ngài đều đã biết rồi, chẳng lẽ, ngài không muốn tiếp nhận ta sao?

Hắc y nữ nhân biến đổi sắc mặt với tốc độ có thể nói là nhất tuyệt, nhất định sẽ đứng đầu bảng trong truyện cười. Sóng mắt nàng như nước nhìn Tần Lập, dường như vẻ tức giận vừa mới bị cười nhạo không tồn tại.

Trên thực tế, trong lòng xà nữ sớm đã hận tên tiểu tử chết tiệt này chết đi được! Một tiểu tử ngay cả cảnh giới Chí Tôn cũng không đến, không ngờ dám cười nhạo mình như thế!

Nếu không phải hắn núp tránh ở trong phạm vi phòng ngự của Hoàng Kim Cung, cho dù trên người hắn có khí tức của chủ nhân, cũng phải tra tấn hắn một phen cho biết đá biết vàng! Tuy nhiên trước mắt, trước hãy dụ hắn ra ngoài rồi nói sau!

Xà nữ vừa oán hận trong lòng vừa nghĩ, hai mắt cũng biến đổi tốt hơn:

- Chủ nhân đã sớm nói qua với chúng ta, về sau sẽ lựa chọn cho chúng ta một tiểu chủ nhân, mang chúng ta đi ra ngoài từng trải. Trên người ngài đã có khí tức của chủ nhân, thân người ta đây, về sau chính là người của ngài rồi!

Tần Lập lộ vẻ mặt bình thản nhìn hắc y nữ nhân nói hết lời, thầm nghĩ: "Cho dù ngươi là lão yêu quái sống hơn vạn năm, cũng đừng mơ tưởng ở trước mặt ta giở trò lừa gạt, không phải là muốn lừa ta ra ngoài để thu thập ta một trận hay sao? Lão tử không dễ bị mắc lừa đâu!"

Tần Lập vừa nghĩ vừa dứt khoát đặt mông ngồi trên bậc thang hoàng kim, vỗ vỗ bậc thang bên cạnh, cười nói:

- Lại đây ngồi đi!

Hắc y xà nữ trong lòng nghiến răng nghiến lợi, trên mặt lại cười tươi như hoa:

- Ngài triệt hồi phòng ngự của Hoàng Kim Cung, người ta mới có thể đi vào mà!

- Hì hì! Đâu có chuyện dễ dàng như vậy.

Tần Lập đảo cặp mắt trắng dã, lão tử muốn tìm ngược đãi mới triệt hồi phòng ngự.

- Vậy ngươi hiện tại là thực lực gì chứ? Phải biết rằng, thực lực quá kém, ta cũng sẽ không thu nhận nha!

Hắc y xà nữ bị lời nói của Tần Lập tức giận đến muốn bốc khói: "Tiểu tử chết tiệt kia! Ta còn chưa nói ngươi thực lực quá yếu đây, không ngờ ngươi còn dám chọn cá chọn canh!"

Lập tức xà nữ không kìm nổi hừ lạnh một tiếng:

- Ta đã có được cảnh giới Thiên Tôn đỉnh phong! Có xứng đáng đi theo ngài không vậy?

- Tàm tạm… Hì hì… tàm tạm…

Tần Lập bật cười ha hả, bỗng nhiên ngó thấy phía chân trời xa xa xuất hiện ba cái điểm đen, Tần Lập thầm nghĩ: "Đang chờ các ngươi đây!" Ba điểm đen kia, tự nhiên chính là nhất điêu nhị ưng cảm nhận được Tần Lập triệu tập!

Hắc y xà nữ cũng sớm đã cảm ứng được ba cái khí tức khiến nàng vô cùng chán ghét: chim ưng và rắn vốn bản thân chính là thiên địch!

Cho dù chúng nó đều là sủng vật của Hô Diên Bác, nhưng giữa nhau thật sự không có chút giao tình gì. Tuy rằng chúng biết lẫn nhau, nhưng gần như là không có lui tới với nhau, đều tự mình sống ở địa bàn của mình.

Giống như thời điểm Kim Điêu kia đuổi Tần Lập tới gần địa bàn của xà nữ, cho dù trong lòng không cam chịu cũng phải vỗ cánh bỏ đi, chính vì không muốn phát sinh xung đột. Đạt tới loại thực lực của chúng, một khi phát sinh xung đột, cái loại phá hủy quả thực là đáng sợ.

- Chết tiệt! Mấy con súc sinh lông vũ đáng ghét kia tới đây định làm cái gì?

Hắc y xà nữ đồng tử co rút lại, trên người tản phát ra khí tức cực độ nguy hiểm.

Kim Điêu cùng hai con chim ưng màu đen khổng lồ tự nhiên đã sớm cảm nhận được khí tức của cự mãng. Sau khi bay tới gần đều chần chừ vần vũ xoay quanh trên bầu trời, không dám tùy tiện hạ xuống dưới.

Đừng nhìn Kim Điêu thực lực vô cùng mạnh mẽ, nhưng so với hắc y xà nữ này, vẫn còn kém một chút. Tuy rằng cộng thêm hai con ưng khổng lồ kia không sai biệt lắm có thể thắng được hắc y xà nữ. Nhưng cái loại kiêu ngạo và tôn nghiêm của cường giả không cho phép nó làm như vậy.

Huống chi, chúng nó đều là sủng vật do chủ nhân nuôi lớn. Nếu phát sinh chiến đấu lẫn nhau, chủ nhân sẽ không thích!

Kim Điêu liếc mắt một cái nhận ra ngay tên tiểu tử ngồi trên bậc thang Hoàng Kim Cung kia, đúng là tên nhân loại đáng chết đã trêu chọc mình cả nửa ngày. Lập tức nó cảm thấy phẫn nộ sôi lên, nhưng trong mắt đồng thời cũng hiện lên một chút dị sắc, tên nhân loại này làm thế nào có thể vào lọt trong vòng phòng ngự của Hoàng Kim Cung chứ?

Nó là cảm nhận được khí tức của chủ nhân, và sau khi nghe tiếng thét dài kia, từ địa phương cực xa bay trở về, không nghĩ tới không ngờ lại gặp lại Tần Lập.

- Này! Đám các ngươi đừng bay ở trên trời, mọi người xuống đây nói chuyện được rồi?

Tần Lập ngửa đầu nhìn Kim Điêu cùng hai con ưng khổng lồ màu đen vần vũ trên bầu trời. Hơn nữa lúc trước bị đuổi chạy trối chết, cũng không có nhìn kỹ bộ dáng con Kim Điêu, hiện tại thấy rõ thật sự là vô cùng thần tuấn nha!

Kim Điêu kia toàn thân lông vàng ánh, dưới ánh mặt trời chiếu xuống, lấp lánh như ánh vàng của Hoàng Kim Cung trông thật rực rỡ! Hai mắt xếch linh hoạt; mỏ thật lớn cong vòng bén nhọn, giống như một thanh loan đao sắc bén; hai chân to lớn tráng kiện với những móng vuốt sắc dữ tợn… cùng đôi cánh dang rộng che khuất cả ánh mặt trời.

Càng nhìn càng khiến Tần Lập thèm nhỏ dãi không thôi, nếu có thể có được một con sủng vật như vậy, cách xa ngàn vạn dặm chẳng qua cũng chỉ là một ngày bay thôi!

Hơn nữa, bản thân Kim Điêu này ít nhất cũng có thực lực Chí Tôn, quả thực chính là một tay đấm siêu cấp, loại sủng vật này, ai mà không muốn?

- Trên người của ngươi, như thế nào lại có khí tức của chủ nhân vậy?

Tiếng nói dường như của một đại hán dõng dạc như tiếng chuông đồng, từ trong miệng Kim Điêu vang lên.

Một trong hai con ưng khổng lồ màu đen, phát ra giọng nữ dịu dàng đáng yêu:

- Hắn chính là truyền nhân của chủ nhân tuyển chọn thì phải? Tiểu tử này chạy thật mau, mạnh hơn nhiều so với tên võ giả nhân loại bị chúng ta giết chết kia!

Con ưng khổng lồ màu đen kia, cũng là giọng nữ, nhưng thanh âm lại cực kỳ băng lạnh, khinh thường nói:

- Là hắn à? Vừa thấy liền nhìn thấu thực lực, quá yếu nhược! Chủ nhân sao có thể tuyển chọn kẻ yếu đuối này làm người thừa kế chứ? Nếu chủ nhân thật sự chọn người như thế làm kẻ thừa kế, ta thật không thèm thừa nhận địa vị của hắn!

Vốn xà nữ đang thập phần khó chịu với ba tên bay trên không trung này. Giờ phút này nghe được những lời nói đó nàng ta lại thập phần thoải mái, đắc ý dào dạt nhìn Tần Lập, ý tứ đó dường như đang nói: “Tiểu tử kia! Thấy chưa? Chỉ có một mình tỷ tỷ là nguyện ý thừa nhận địa vị của ngươi nha!”

Kim Điêu cùng hai con ưng khổng lồ màu đen, lúc này cũng hóa thành hình người, từ không trung hạ xuống. Kim Điêu hóa thành một đại hán thân cao hơn hai thước, một đôi mắt ưng vô cùng sắc bén; cơ thịt trên

mặt thập phần dữ tợn; trên hai cánh tay lộ ra ngoài bắp thịt cuồn cuộn, nhìn qua tràn đầy lực lượng như sắp nổ tung.

Hai con ưng khổng lồ màu đen kia đều hóa thành hai nữ nhân xinh đẹp, một nàng thật yêu kiều quyến rũ, một nàng thật lạnh lùng băng giá, một trái một phải, đi theo sát bên cạnh đại hán, giống như là hai thê tử của hắn.

Đại hán nhìn hắc y xà nữ, nhíu mày, khóe miệng co giật kịch liệt vài cái, gật gật đầu, xem như chào hỏi. Về phần hai nàng chim ưng khổng lồ màu đen, thì nhìn hắc y xà nữ không có nửa điểm hứng thú nào, hơn nữa dường như còn có vẻ sợ hãi, né tránh ở phía sau đại hán Kim Điêu.

Kim Điêu đưa đôi mắt ưng lạnh lùng nhìn chằm chằm Tần Lập, nói:

- Trả lời ta, nhân loại!

- Chẳng lẽ ngươi nhìn không ra sao? Ta đã thành tân chủ nhân Hoàng Kim Cung này! Về phần chủ nhân các ngươi, đã hoàn toàn siêu thoát…

Tần Lập nói đến đây, không kìm nổi thở dài một tiếng, trong lòng dâng lên một mối thương cảm. Bất kể nói thế nào, Hô Diên Bác chủ nhân Hoàng Kim Cung này là hạng người học thức trí tuệ uyên bác và tấm lòng bao la, cùng với tình cảm thủ hộ dành cho đại lục này, đều khiến cho người ta cảm thấy bội phục.

Là người trực tiếp nhận được lợi ích từ Hoàng Kim Cung, Tần Lập đối với hết thảy tài năng từ thời thái cổ truyền thừa cho mình, trong lòng hắn cũng có một mối chân tình, cũng giống như đối với vị sư phụ cách đời Ô Quận Vương lúc trước.

Đến hiện tại, Tần Lập căn bản không nghĩ rằng Ô Quận Vương là một võ giả bình thường. Nhưng không ngờ chiến kỹ Cửu Thiên Thập Địa Duy Ngã Độc Tôn, là chiến kỹ từ thời thái cổ, như vậy Ô Quận Vương, hoặc là hậu duệ của nhóm tài năng từ thời thái cổ, hoặc là… không chừng là hậu duệ của Vực Ngoại Thiên Ma đây.

Ý niệm này, cũng chỉ chợt lóe lên trong lòng Tần Lập, bởi vì mặc kệ như thế nào, Ô Quận Vương cũng đồng dạng đã mai một trong dòng lịch sử này.

Không quản ngươi rất mạnh, cho dù tu luyện đến cảnh giới Địa Tiên, có được tuổi thọ vạn năm, cuối cùng cũng không tránh khỏi thời gian!

So sánh với những con linh thú này, đạt tới cảnh giới Chí Tôn, liền có thể sống tới hơn mấy ngàn vạn năm, thật đúng là làm cho người ta hâm mộ nha!

- Cái gì? Chủ nhân… Hoàn toàn mai một?

Đại hán Kim Điêu cùng hai nữ nhân cự ưng đều không kìm được ngẩn người tại chỗ, rơi lệ. Mà ngay cả hắc y xà nữ, biểu tình cũng ngây dại ra, hai mắt tràn đầy bi thương.

Bỗng nhiên hắc y xà nữ nhớ tới vô số năm trước vào một buổi chiều, thời điểm nàng còn là một con rắn nhỏ màu đen dài chỉ có hai thước, không ngờ gan lớn bằng trời dám bò tới gần Hoàng Kim Cung này, lúc ấy nàng nhìn kiến trúc rộng lớn đó mà hâm mộ không thôi.

Trong thân thể của nàng cũng có huyết mạch linh thú, cho nên có được linh trí nhất định, ngay lúc nàng đang cảm khái về Hoàng Kim Cung hùng vĩ đó, đột nhiên một lão già nhân loại chụp bắt nàng lại, nàng nghĩ rằng mình lần này nhất định chết chắc rồi!

Thế nhưng không nghĩ rằng, lão già kia chẳng những không có giết nàng, còn đưa nàng vào trong sân Hoàng Kim Cung. Bên trong có vô số kể linh vật cực phẩm, làm cho nàng quả thực có cảm giác hạnh phúc đến sắp điên lên được…

Khúc phim dĩ vãng đó gần như cả những đoạn nàng tưởng đã quên đi, lại một lần nữa hiện ra như thật trước mắt hắc y xà nữ, trên mặt của nàng, lại sớm đã rơi lệ đầy mặt, nàng kìm lòng không đậu hướng tới Hoàng Kim Cung nguy nga hùng vĩ kia, quỳ xuống, cổ khí tức bi thương đó dường như đám mây đen che lấp cả ánh mặt trời, trong nháy mắt làm cho cả bầu trời Hoàng Kim Cung, nổi lên một cơn gió lạnh.

Tần Lập thở dài một tiếng, nhẹ giọng nói:

- Ông ấy đã truyền thừa cho ta tất cả ký ức. Cho nên, chủ nhân các ngươi tuy rằng đã mai một, nhưng tinh thần của ông ấy vẫn vĩnh viễn còn sống. Đương nhiên, ta biết các ngươi cho rằng ta thực lực quá kém, không xứng đáng làm chủ nhân các ngươi. Tuy nhiên không quan trọng, ta năm nay chỉ mới mươi chín tuổi, ta còn có rất nhiều thời gian, có thể chứng minh chính mình.

kedochanh

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả:Tiểu Đao Phong Lợi

282. Chương 284 : Nhất Điêu Nhị Ưng!

- Mười chín tuổi?

Không chỉ là hắc y xà nữ, kim điêu đại hán cùng với hai cự ưng mỹ nữ vẻ mặt cũng lập tức dại ra nhìn Tần Lập. Bọn họ là linh thú đã sống trên mấy ngàn, hơn vạn năm, ngoài xem thường thực lực của Tần Lập cũng hoàn toàn quên mất nhân loại này cũng chỉ mới là một người rất trẻ tuổi, thậm chí cũng chưa từng suy nghĩ tới vấn đề này!

Tựa như hắc y xà nữ kia nếu đi ra bên ngoài thì cũng không ai dám nói nàng là một người đã lớn tuổi, chỉ là một nữ tử trẻ tuổi tính tình nóng nảy mà thôi.

Tu vi đạt tới cảnh giới lúc này của bọn họ, nếu muốn thay đổi dung mạo của mình thì chỉ cần dùng tới ý nghĩ. Mỗi lần đột phá đều có một cơ hội khiến bản thân mình thêm trẻ ra.

Giống như con bạch sắc lão viên kia, Bạch Trung Hỏa gọi hắn là đại ca nhưng từ tướng mạo mà xem xét thì người sau chính là như tổ tôn của người trước vậy!

Biểu tình ủy mị trên khuôn mặt của hắc y xà nữ cũng hoàn toàn tiêu biến. Nàng đột nhiên cảm giác được với một tiểu hài tử mà số tuổi còn không bằng số lẻ của số lẻ tuổi mình mà làm ra bộ dáng mềm mại quyến rũ thì có chút ngượng ngùng!

Vẻ mặt cực kỳ dữ tợn của kim điêu đại hắn cũng co giật kịch liệt, ánh mắt lóe lên nhìn Tần Lập:

- Tiểu tử kia, ngươi thật sự chỉ mới không đến hai mươi tuổi?!

- Đương nhiên, ta lừa các ngươi để làm gì?!

Tần Lập thản nhiên cười. Hắn cũng không ngờ rằng khi mình nói ra độ tuổi chân thật của mình lại khiến mấy tên linh thú yêu quái này bị xúc động mạnh mẽ như thế?!

- Trời ạ! Hắn mới có mười chín tuổi sao? Thật sự quá khó tin!

Cái miệng nhỏ nhắn của cự ưng nữ tử yêu kiều kia há thành hình chữ “O”, đôi mắt thu thủy nhìn Tần Lập không chớp mắt, bắn ra hào quang không thể tin nổi.

Đôi mắt xinh đẹp của cự ưng nữ tử lãnh diễm kia hồng hồng, còn vì Chủ nhân qua đời mà thương tâm đang định bĩu môi khinh thường lại phát giác như thế thì không cách nào có thể nhìn thẳng bản tâm của mình.

Võ giả có thể tu luyện đến cảnh giới Chí Tôn, bất luận nhân phẩm như thế nào thì ít nhất cũng phải đối mặt với bản tâm của chính mình, có gan nói ra bổn ý bản thân. Bọn họ không cần ngụy trang, thứ nhất là thể hiện thực lực bản thân, thứ hai đó là bản tâm của mình. Nếu không dám đối mặt với bản tâm của mình thì một võ giả nhất định không thể có đột phá lớn hơn nữa!

Hắc y xà nữ ngơ ngác nhìn Tần Lập, sau đó suy nhìn về phía Hoàng Kim Cung khí thế hoành tráng này, thầm nhủ: “Khó trách chủ nhân lại lựa chọn ngươi làm người kế thừa! Mười chín tuổi! Năm ta mười chín tuổi vẫn chỉ là một con tiểu xà dài không đến một thước…”

- Thời điểm ta mười chín tuổi, ta vẫn còn ở trong sào huyệt, chờ phụ thân mang con mồi về ăn…

Cặp mắt linh hoạt sắc bén của kim điêu đại hán cũng trở nên dịu dàng. Sau khi thì thào tự nói, hắn ngẩng đầu nhìn về phía Tần Lập nói:

- Tiểu tử kia, ngươi rất mạnh! Ta tin rằng không mất nhiều năm, ngươi nhất định sẽ trở thành một cường giả chân chính! Ta, Kim Điêu, lấy danh nghĩa của Tổ tiên thề rằng nguyện ý nhận ngươi làm chủ nhân!

Hắc y xà nữ cùng với hai cự ưng mỹ nữ kia đều thấy sửng sốt. Bọn họ dù thế nào cũng không thể tưởng tượng được tính cách luôn cao ngạo quái đản như Kim Điêu mà không ngờ lại là người đầu tiên thừa nhận thân phận và địa vị của nhân loại này!

Phải biết rằng, lấy danh nghĩa của Tổ tiên ra thề thì cũng không phải là đùa giỡn. Một khi đã nhận chủ liền phải có chấp nhận rằng sinh tử do chủ nhân định đoạt! Cho dù chủ nhân buộc ngươi đi chịu chết, ngươi cũng không thể cự tuyệt!

- Kim Điêu đại ca, ngươi làm sao…

Cự ưng mỹ nữ có khuôn mặt dịu dàng bên cạnh Kim Điêu lộ ra vẻ khó hiểu hỏi.

Đôi mắt của cự ưng mỹ nữ lãnh diễm kia cũng chớp chớp, lóe lên quang mang không dám tin

Giờ phút này, hắc y xà nữ là buồn bực nhất! Nguyên bản nàng muốn trêu chọc tiểu tử nhân loại này một phen, khiến hắn nếm chút khổ sở, phải sợ sệt mình sau đó đưa ra một số yêu cầu. Nàng tin tưởng rằng vì để nhận được sự giúp đỡ của nàng thì tên tiểu tử nhân loại này nhất định sẽ đáp ứng rất nhiều điều kiện mà nàng đưa ra!

Nàng lại không nghĩ rằng nàng lại bị đại hán thô bỉ mà từ trước tới nay nàng luôn không để vào mắt này vượt mặt. Là một linh thú cường đại đã sống vô số năm, hắc y xà nữ đương nhiên hiểu được rằng tên nhân loại này về sau sẽ phát triển đến độ nào! Nàng đột nhiên nhận ra tính toán trong lòng Kim Điêu kia, ánh mắt không khỏi trở nên cổ quái nhìn thoáng qua hắn, thầm nghĩ: “Nguyên lai trong bảy linh thú của Chủ nhân thì con tiểu điểu này mới là tên thông minh nhất!”

Trong ba con bạch vượn kia, lão Đại mắt cao hơn đỉnh, tính tình táo bạo, lão nhị tính tính quả thực không tồi nhưng luôn nghe lời lão Đại. Còn tiểu nha đầu lão Tam kia thì dù sống thêm mười vạn năm nữa vẫn chỉ là một tên tiểu hài tử mà thôi!

Hai con cự ưng này luôn đối với Kim Điêu làm đầu, chỉ đâu đánh đó, thân mình không có chủ kiến gì. Kim Điêu nếu đã đi theo Tần Lập thì bọn họ nhất định cũng đồng ý.

Hắc y xà nữ đau lòng nhận ra vốn tưởng mình là kẻ thông minh nhất bây giờ lại không bằng con tiểu điêu này… Thật sự quá mức sai lầm!

Nghĩ thế, nàng vừa muốn lên tiếng đã thấy hai con cự ưng mỹ nữ kia sau khi do dự một chút đã cùng kêu lên:

- Nếu Kim Điêu đại ca đã quyết định nhận ngươi là chủ nhân thì chúng ta cũng thừa nhận địa vị của ngươi!

Hắc y xà nữ như mắc phải một hòn đá lửa ở trong cổ họng, sắc mặt lập tức đỏ lên. Bởi vì nàng thấy hai con tiểu ưng chết tiệt kia nói xong không ngờ còn nhìn về phía mình với ánh mắt vô tội. Bọn họ nhất định là cố ý!

Hắc y xà nữ cười lạnh một tiếng:

- Các ngươi nguyện ý thì hãy cứ đi theo người ta! Ta một mình sống tiêu diêu tự tại nơi này! Chủ nhân đã không còn nữa, đúng lúc cũng không ai quản thúc ta cả!

Nói xong, nữ tử này hóa thành một đạo quang mang màu đen, hướng về vách núi lao đi, nháy mắt đã biến mất vô ảnh.

Hết thảy những điều này đều phát sinh chỉ trong chốc lát. Tần Lập thậm chí không kịp có chút phản ứng thì mọi chuyện đã diễn ra. Tuy nhiên, hắn tự nhiên nhìn ra ba con linh thú trên bầu trời đã dùng kế bức hắc y xà nữ tính tình vốn cao ngạo phải bỏ đi! Tần Lập không kìm nổi nhăn mặt: đấu đá không nơi nào là không có!

Quả nhiên, khi hắc y xà nữ vừa mới đi khuất, hai cự ưng mỹ nử đều không kìm nổi thở phào một hơi. Áp lực do hắc y xà nữ tạo ra cho bọn họ thực sự quá lớn!

- Các ngươi thực sự quyết định đi theo ta? Chấp nhận ta là chủ nhân?

Tần Lập nhìn Kim Điêu hỏi.

- Đương nhiên, ngài hiện tại là chủ nhân của chúng ta. Mong ngài không nên hoài nghi sự tôn nghiêm và kiêu ngạo của linh thú!

Đôi mắt linh hoạt sắc bén của Kim Điêu hiện lên một chút phẫn nộ.

- Đúng vậy, chuyện gì mà linh thú chúng ta đã lấy danh nghĩa Tổ tiên ra thề thì tuyệt đối sẽ không thay đổi!

Cự ưng mỹ nữ ôn nhu kia cười khẽ một tiếng nói.

- Thế thì rất tốt! Các ngươi theo ta cùng đi luôn chứ?

Tần Lập thở phào một hơi, tuy rằng ba con linh thú này quyết định đi theo mình nhưng chuyện này quả thực đã vượt ra ngoài dự kiến của hắn.

- Hiện tại nếu chúng ta cứ như thế mà đi theo ngươi thì nhất định sẽ khiến người ta hoài nghi. Tiểu chủ nhân, ngươi có thể cũng không biết rằng những siêu cấp thế lực trên Huyền Đảo này cũng không giống như biểu hiện bên ngoài đâu! Từng gia tộc đều có một người rất cường đại thủ hộ. Chúng ta trước hết vẫn phải chờ sau khi giải đấu Chí Tôn kết thúc mới lại tìm cơ hội lặng lẽ đi theo bên người. Như thế thì sẽ không có ai hoài nghi thân phận của chúng ta!

Kim Điêu tuy rằng khuôn mặt dữ tợn nhưng đầu óc của hắn quả nhiên cực kỳ thông minh. Vẻ ngoài thô lỗ không ngờ cũng che dấu một tâm tư rất tinh tế. Quả nhiên không hổ là lão quái vật đã sống trên vạn năm!

Trong lòng Tần Lập than nhẹ một tiếng rồi gật đầu, sau đó nói:

- Nhóm người các ngươi từng người có thực lực như thế nào? Còn nữa, ta xưng hô các ngươi như thế nào đây?

- Tiểu chủ nhân chỉ cần kêu ta một tiếng Kim Điêu là được rồi! Ta ba trăm năm trước đã đột phá tới cảnh giới Thiên Tôn!

Thành kiến của kim điêu đại hán đối với Tần Lập đã tiêu trừ hết, không ngờ còn làm ra vẻ mặt tươi cười. Tuy nhiên, chắc là chưa ai nhắc nhở hắn rằng khi hắn tươi cười lại càng thấy khó coi. Khuôn mặt dữ tợn còn ánh mắt lăng lệ kia thì đừng nói là tiểu hài tử, ngay cả người lớn cũng có thể bị hắn dọa cho sợ hãi!

- Ta gọi là Linh Ưng, nàng kia là Mặc Ưng!

Cự ưng mỹ nữ ôn nhu kia chỉ về phía nữ tử lãnh diễm kia nói:

- Chúng ta đều có cảnh giới Địa Tôn đỉnh, đã nhiều năm mà chưa đột phá!

Xem biểu tình của nàng ta thì dường như đối với việc thực lực của mình không có chút tiến triển mà rất bất mãn khiến Tần Lập không nói nên lời, so với nhân loại cùng cấp thì linh thú còn mạnh hơn một chút! Như vậy thì đây quả là ba trợ thủ tuyệt vời!

Nghĩ vậy, Tần Lập lại trở nên hưng phấn, cười nói:

- Được, ta gọi là Tần Lập, các ngươi cũng không cần xưng hô ta là tiểu chủ nhân. Kêu tên ta hoặc công tử đều được!

- Chúng ta gọi người là Công tử là được rồi! Kim Điêu nói xong, sau đó lại nói tiếp:

- Giải đấu Chí Tôn hẳn là sẽ sớm bắt đầu rồi! Để ta đưa người đi xuống. Đợi cho giải đấu Chí Tôn chấm dứt thì chúng ta sẽ tự động theo người rời khỏi nơi này.

Kim Điêu nói xong, trong giọng nói còn lộ ra đôi phần cảm khái. Dù sao, đỉnh Huyền Vũ này là nơi hắn đã từng sinh sống vô số năm qua. Từ nhỏ đến lớn hắn vẫn sinh hoạt tại nơi này.

Tuy nhiên, là một linh thú có thể bay lượn trên trời cao, Kim Điêu cũng đã từng hướng về phía cực Tây bay tới. Chẳng qua, sau khi cảm nhận được một cỗ khí tức cực kỳ cường đại ở bên kia thì hắn lại chạy trốn trở

về. Trong lòng hắn vẫn có một khát vọng đó là có thể chân chính gặp qua một chút cường giả này. Hắn tin tưởng, kẻ mà chủ nhân tuyển định để làm người kế thừa nhất định giúp bọn hắn thực hiện nguyện vọng này.

Cho dù hiện tại không được cũng không sao. Bọn họ bị rơi vào cảnh canh giữ đỉnh Huyền Vũ này đã quá nhiều năm rồi. Bây giờ có thể kiến thức một chút thế giới bên ngoài thì đối với việc tu luyện của bọn họ cũng có sự trợ giúp rất lớn.

- Đã hai ngày rồi mà Tần Lập hắn vẫn chưa trở về!

Trên khuôn mặt của Tần Văn Hiên tràn ngập vẻ lo lắng, cứ đi đi lại lại trong phòng.

Tần Hàn Nguyệt nhẹ giọng nói:

- Ta tin rằng con của chúng ta sẽ không gặp chuyện gì không may đâu. Chỉ tiếc là bản mạng bài vị của Tần Lập lại đặt bên trong gia tộc, hiện tại cũng không có cách gì gửi thư đi hỏi. Mà nếu thực sự hỏi ra thì những người bên trong gia tộc lập tức sẽ lâm vào bối rối!

Tần Lĩnh Sơn thản nhiên nói:

- Các ngươi nóng vội cái gì? Ta tin tưởng vững chắc rằng hắn sẽ không có việc gì đâu!

- Ta cũng tin như thế!

Thượng Quan Thi Vũ ngồi bên cạnh Tần Hàn Nguyệt thản nhiên nói:

- Chàng chưa từng khiến chúng ta thất vọng mà!

Ngồi trong phòng nghị sự lúc này, Tần Tỏa có chút khó chịu nói:

- Hừ! Hai ngày qua, rất nhiều người đều cho rằng Tần Lập đã chết! Một số người vốn có chút giao hảo với chúng ta đã bắt đầu thay đổi thái độ rồi! Thôi gia bên kia vừa lúc triển hiện ra sự cường đại của mình. Vài tên Chí Tôn, nghĩ đã giỏi lắm sao?! Đám người kia lập tức tới gần dựa dẫm!

Tần Lĩnh Sơn không hề để ý, khoát tay nói:

- Chỉ là một vài cọng cỏ đầu tưởng thôi, để ý tới bọn chúng làm gì?! Nếu không như thế thì cũng không nhìn ra bản tính của bọn họ! Ngươi xem, Thiên Cơ Môn và Lâm gia, thái độ của bọn họ có thay đổi gì không?

Tần Tỏa hơi bĩu môi, nhẹ giọng nói:

- Thiên Cơ Môn thật ra không thay đổi gì, tuy chỉ có Lâm gia là…

kedochanh

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả:Tiểu Đao Phong Lợi

283. Chương 285 : Hoàng Kim Cung Phủ Xuống!

- Lâm gia còn có chút ngập ngừng nhưng còn may biểu hiện của bọn họ cũng không tính là quá phận. Nhưng thái độ như thế nào, lão Tổ tông, tin rằng ngài cũng đã thấy rõ!

Tần Hàn Nguyệt tiếp lời Tần Tỏa, nhàn nhạt nói.

Tần Lĩnh Sơn cười khổ nói:

- Tự nhiên là đã thấy rõ ràng. Tần gia chúng ta nội tình không đủ, thái độ của bọn họ như thế đã là khó được rồi! Nhưng Trầm Nhạc công tử của Thiên Cơ Môn thật ra rất có ý tứ, mấy ngày qua vẫn cho người che chở chúng ta. Phần ân tình này chúng ta quyết không thể quên được!

Chính là khi đang nói chuyện, từ bên ngoài có một đệ tử của Tần gia chạy vào, còn cách khá xa đã la lớn lên:

- Tần Lập thiếu gia đã trở về! Tần Lập thiếu gia đã trở về!

Thanh âm này chẳng những người bên trong Tần gia đều có thể nghe thấy, thậm chí ngay cả những người xung quanh đều có thể nghe được!

Thượng Quan Thi Vũ "xoạt" một tiếng đứng lên, không quản điều gì liền hướng về bên ngoài chạy ra. Biểu hiện của những người khác cũng không khác gì nhiều. Ngay cả vẻ mặt của Tần Lĩnh Sơn cũng trở nên kích động. Tần Lập mất tích hai ngày, toàn thể Tần gia đều như mất đi linh hồn, đồng thời đều cảm nhận được một loại áp lực vô hình thật lớn bao trùm mọi người!

Tần gia mặc dù có đan dược nhưng nếu không có sự tồn tại của Tần Lập thì không thể tiếp tục phát triển được. Chẳng qua cũng chỉ là một trong số gia tộc cấp cao mà thôi! Thậm chí còn bởi vì trong tay có nhiều đan phương mà trở thành đối tượng để các thế lực lớn tranh giành, săn bắt!

Nghe được tin tức Tần Lập quay về, sắc mặt Tần Văn Hiên hơi đỏ lên, siết chặt nắm tay, hung hăng vung một cái, đang định chạy ra. Nhưng hắn cũng không kìm nổi, trở nên hơi chút do dự. Loại cảm giác áy náy khiến hắn không thể hoàn toàn đối mặt với Tần Lập.

Tần Hàn Nguyệt bên cạnh đi tới giữ chặt tay hắn, vừa kéo đi ra vừa sẳng giọng nói:

- Nhi tử trở về, chàng chẳng lẽ không cao hứng sao?!

- Cao hứng, đương nhiên cao hứng chứ!

Tần Văn Hiên nhỏ giọng nói.

- Chàng ấy, nhanh đi ra với ta. Ta muốn nhìn đứa con bảo bối của mình có biến hóa gì không…

- ….

Tần Văn Hiên nhìn thê tử của mình, nội tâm thầm nhủ, "mới ly khai có hai ngày thì có thể có thay đổi gì cơ chứ!?" Tuy nhiên trong lòng hắn đối với việc Tần Lập có thể trở về từ trên vách đá Huyền Vũ đã cảm thấy rung động không thôi! Đó là nơi nào? Ngay cả Ngọc trưởng lão cảnh giới Chí Tôn của Thiên Sát Môn cũng khó thoát chết ở nơi đó!

Lúc này bên ngoài, Tần Lập đã bị tất cả tử đệ của Tần gia bao vây lấy. Tất cả mọi người đều hưng phấn không thôi. Cũng bởi vì Tần Lập mất tích mới khiến bọn họ đột nhiên cảm giác được nguyên lai Tần Lập vô tình đã trở thành nhân vật trung tâm, không thể thay thế trong một thế hệ mới của Tần gia. Cho dù Tần Tỏa đã trở thành gia chủ trẻ tuổi của Tần gia, hắn cũng không thể thay thế được vị trí của Tần Lập! Ai cũng không thể thay thế được!

Thấy Thượng Quan Thi Vũ, một đám tử đệ trẻ tuổi của Tần gia liền nhường ra một con đường. Mà Thượng Quan Thi Vũ cũng không khiến bọn họ thất vọng, trực tiếp bổ nhào vào lòng ngực Tần Lập, ôm Tần Lập thật chặt, thân mình hơi chút run rẩy.

Không ai biết tâm tình của nàng hai ngày qua, cảm giác lo âu, lo lắng, khẩn trương sợ hãi khiến hai ngày qua nàng căn bản không muốn ăn uống, không thiết tha làm gì cả. Đến ngủ cũng không yên! Nhưng mặt ngoài, nàng luôn cố tình làm ra bộ dáng bình tĩnh cho mọi người thấy. Loại áp lực mà nàng phải chịu đựng so với bất cứ ai cũng phải lớn hơn! Nếu là Tần Lập thật sự xảy ra chuyện gì không may, nàng khẳng định sẽ không ở lại thế gian này một mình nữa!

- Lão bà bảo bối, không phải là ta đã trở về rồi sao?! Tất cả mọi người đều đang nhìn đó!

Tần Lập ôm lấy vòng eo nhỏ nhắm mềm mại của Thượng Quan Thi Vũ, cảm thụ tâm tình của giai nhân trong lòng ngực mình, nhẹ nhàng an ủi.

Vừa rồi, Thượng Quan Thi Vũ chỉ biết phát tiết cảm xúc trong lòng mình. Lúc này đột nhiên cảm giác được trường hợp này có chút không thích hợp. Cho dù là nhắm hai mắt lại, dường như cũng có thể cảm nhận được ánh mắt của mọi người trong Tần gia đang tập trung vào mình. Thượng Quan Thi Vũ khẽ ừm một tiếng, thân mình hóa thành một đạo bạch quang, biến mất khỏi lòng ngực của Tần Lập.

Những tử đệ Tần gia đứng xung quanh đều trợn mắt há mồm. Quá nhanh, bọn họ gần như cũng không thấy rõ Thượng Quan Thi Vũ biến mất như thế nào.

- Không hổ là hôn thê của Tần Lập thiếu gia, thực lực quả nhiên rất cường đại!

Một tên tử đệ của Tần gia vẻ mặt bội phục nói. Lời nói của hắn lập tức khiến những người xung quanh hưởng ứng.

- Đúng vậy, đúng vậy, ta cũng không nhìn rõ. Nàng gần như lập tức đã tiêu thất!

- Ta cũng không nhìn rõ, khi nào mà chúng ta có thể có được thực lực như Thi Vũ tiểu thư thì đã thỏa mãn rồi!

- Ngươi? Đừng nói đùa, ngươi hiện tại mới chỉ là Thiên cấp thôi!

- Hừ, Thiên cấp thì như thế nào? Ta sẽ học tập Tần Lập thiếu gia!

Tần Lập liền lần lượt ra mắt đám người mẫu thân. Hắn hướng về phía Tần Văn Hiên hơi gật đầu. Trên đỉnh Huyền Vũ, Tần Lập đã trải qua khảo nghiệm sinh tử, cũng suy nghĩ rất nhiều. Cái gọi là nhân sinh không như ý, mười thì chỉ được tám chín! Rất nhiều sự tình không thể làm được như ý muốn của bản thân. Nếu là như thế thì thế giới này vốn không có bi kịch! Hơn nữa, con người và cuộc sống vốn không có thập phần hoàn mỹ! Một khi đã như thế thì có còn điều gì mà không nhìn ra đây?!

Tần Văn Hiên nhìn thấy nhi tử của mình đang tiến tới, kích động không biết nói cái gì là tốt nữa! Tần Hàn Nguyệt tức giận đứng phía sau véo trượng phu của mình mấy cái, thầm nghĩ "thật là ngốc! Cơ hội tốt như thế, ngươi không thể nói ra mấy câu làm ấm lòng người ta sao?!"

Tần Văn Hiên nhe răng trợn mắt, cuối cùng nói ra một câu:

- Tiểu Lập, con… không bị thương gì chứ?

Nói xong, thân mình cũng thở phào một hơi nhẹ nhõm.

Tần Lập cười cười nói:

- Không có, tuy gặp chút nguy hiểm nhưng còn may, vẫn còn sống trở về!

Tần Văn Hiên thấy đứa con trả lời mình thì đột nhiên hốc mắt cảm giác ươn ướt. Loại cảm giác cốt nhục tình thân không thể dứt bỏ tại thời khắc này đã hoàn toàn bị kích phát ra. Hắn thật sự cảm thấy Thượng Thiên đã đối đãi không tệ với chính mình.

Tin tức Tần Lập bình an trở về trong thời gian ngắn đã nhanh chóng truyền đi. Gần như toàn bộ mọi người trên Huyền Vũ đài đều tranh nhau thảo luận về Tần Lập, đều rất kinh ngạc là rốt cục Tần Lập làm thế nào mà có thể trở về!

Trưởng lão của Thiên Sát Môn kia là võ giả cảnh giới Chí Tôn! Mà Tần Lập chẳng qua cũng chỉ là một võ giả cảnh giới Hợp Thiên mà thôi! Không có chút đạo lý nào nếu Chí Tôn cũng phải chết mà Hợp Thiên lại có thể còn sống được! Tuy nhiên trên đời này, những chuyện tình không đúng đạo lý, đầy rẫy những sự thật còn khó tin hơn cả chuyện cổ tích.

Tần Lập bình an trở về lập tức như một khối đá rơi xuống mặt hồ, làm nổi lên tầng tầng gợn sóng. Có người vui mừng, có người buồn bã. Trầm Nhạc là người đầu tiên mang người tới nơi dừng chân của Tần Gia. Lâm Hằng cũng theo sát ngay sau đó.

Mà trong nơi dừng chân của Thiên Sát Môn, mấy người Bàng Văn, Kim trưởng lão, Thiết trưởng lão đều mang vẻ mặt khó tin ngồi nơi đó. Bàng Văn nghiến răng nghiến lợi nói:

- Tên tiểu súc sinh này làm sao mà có vận khí tốt như thế?! Vì sao Ngọc trưởng lão cũng phải ngã xuống mà hắn lại không có việc gì?

Hai mắt của Kim trưởng lão nhắm lại, khuôn mặt vàng vọt lại càng thêm già nua kể từ ngày Ngọc trưởng lão chết đi.

- Mấy ngày này ta cẩn thận nghiên cứu quá trình phát triển của Tần Lập, phát hiện tiểu súc sinh này vận khí quả thực kinh thiên! Tuy nhiên,… lúc này đây ta thật sự tin rằng hắn đã không có chút cơ hội chạy trốn nào nữa!

Bộ mặt của Thiết trưởng lão cũng rất dữ tợn, giận dữ nói:

- Đúng vậy, ba huynh đệ Kim Ngọc Thiết ta đã nhiều năm không tái xuất giang hồ, gần như đã bị đám hậu sinh vãn bối này quên mất rồi! Cho dù chết ta cũng muốn đem tên Tần Lập này ra chém giết, quyết không để hắn còn sống mà về tới thành Phong Sa!

Bàng Văn hậm hực nói:

- Nếu để ta ở trên lôi đài Chí Tôn đại tái gặp hắn thì dù liều mạng tự bạo, ta cũng muốn cái mạng chó của hắn!

- Tuyệt đối không thể!

Kim trưởng lão và Thiết trưởng lão đồng thanh mở miệng nói.

Kim trưởng lão nhìn Bàng Văn một cái rồi nói:

- Văn nhi, chúng ta biết được ngươi có hận ý đối với tên Tần Lập kia nhưng ngươi phải rõ ràng rằng trọng trách Thiên Sát Môn quật khởi đều đặt hết trên mình ngươi! Ngươi còn trẻ tuổi, hơn nữa với thiên phú của ngươi thì thậm chí cũng không thua kém chút nào Thôi Lãnh của Thôi gia kia! Chỉ tiếc chúng ta không có tài lực như Thôi gia. Nhưng sư phụ tin tưởng rằng với suy nghĩ và thực lực của ngươi thì Thiên Sát Môn sẽ có một ngày huy hoàng! Cho nên, bất kể thế nào, ngươi cũng đều phải nhẫn nại! Giải quyết Tần Lập đã có ta và Thiết sư phụ đi làm, như thế cũng đủ rồi! Chỉ cần ở giải đấu Chí Tôn, ngươi tranh thủ tiến vào Hoàng Kim Cung lấy một phần phần thưởng, còn được mười năm che chở của Hoàng Kim Cung thì mười năm đó cũng đủ để ngươi phát triển!

Bàng Văn có chút nghẹn ngào:

- Sư phụ…

Kim trưởng lão khoát tay:

- Không cần phải nói, ta và Thiết sư phụ của ngươi, còn có Ngọc sư phụ đã nhiều năm qua chưa từng tách nhau ra. Lại không nghĩ rằng có một ngày thiên nhân vĩnh cách (ý nói ở hai thế giới) như thế này! Hết thảy đều là do tên tiểu nghiệt súc kia tạo thành! Cho dù tiểu nghiệt súc này có ba đầu sáu tay, ta và Thiết sư phụ của ngươi cũng sẽ đem hắn nhốt vào vực sâu, vạn kiếp bất phục!

Bên trong hành cung của Thôi gia, Thôi Lãnh và vài cường giả Chí Tôn của Thôi gia đang ngồi cùng một chỗ, biểu tình hơi có chút khó tin, khẽ thở dài.

- Không thể tưởng được hắn không ngờ từ trên vách đá của Huyền Vũ mà vẫn còn sống trở về! Người này không trừ, sớm muộn gì cũng trở thành tâm phúc đại hoạ của Thôi gia ta! Nếu ở giải đấu Chí Tôn gặp hắn thì ta quyết không bỏ qua cho hắn lần nữa!

Một lão già Chí Tôn cười lạnh nói:

- Nhất định phải diệt trừ tiểu súc sinh này! Chỉ sợ hắn còn không biết rằng ngươi còn có tuyệt kỹ chưa sử dụng. Hắn còn tưởng rằng thực lực cũng đủ để đánh ngang tay với ngươi đó!

Một lão già Chí Tôn khác thản nhiên cười nói:

- Không nhất thiết phải khẩn trương như thế! Chỉ đơn giản là một thiên tài xuất thân trong một tiểu gia tộc mà thôi! Những năm gần đây, gia tộc như thế, Thôi gia ta đã tiêu diệt vô số! Tên Tần Lập này cũng chỉ là một trong số đó mà thôi, không hơn đâu!

Thôi Lãnh cũng gật đầu thật mạnh, trong mắt là một mảnh lạnh như băng.

Rốt cục cũng đến ngày Hoàng Kim Cung phủ xuống! Ngày này, trên Huyền Vũ đài, tất cả mọi người đều đứng đó, yên lặng chờ đợi.

Lãnh kiếm Thôi gia, Sát kiếm Lâm gia, Nộ kiếm Tiêu gia, Hỏa kiếm Vương gia, Bái Kiếm Sơn Trang, Thiên Cơ Môn, Băng Thiên Nhai. Bảy thế lực lớn không thiếu một thế lực nào. Còn có tộc nhân của hơn trăm gia tộc, môn phái lớn nhỏ, vẻ mặt đều lộ ra biểu tình cung kính, chuẩn bị nghênh đón Hoàng Kim Cung phủ xuống.

Đây đúng là một thời khắc thật kích động lòng người. Dù là người đã nhiều lần chứng kiến Hoàng Kim Cung từ trên trời giáng xuống, khi nghĩ tới cảnh tượng kia cũng không kìm nổi lòng mình, trở nên kích động.

- Xem kìa, xuất hiện, xuất hiện rồi!

Trên bầu trời, một tầng sương mù đột nhiên chậm rãi tản ra. Một tòa cung điện thật lớn màu hoàng kim lóe ra một mảnh quang mang rực rỡ đang từ trên trời giáng xuống! Toàn bộ Huyền Vũ đài có chừng hơn vạn người, tại thời khắc này lặng ngắt như tờ, yên tĩnh tới cực hạn! Ngay cả những võ giả đạt tới cảnh giới Chí Tôn cũng đều ngừng thở, vẻ mặt kích động nhìn một cảnh tượng này!

Thượng Quan Thi Vũ bên người Tần Lập nắm chặt lấy tay hắn, khuôn mặt mang ý cười tuyệt trần kia cũng lộ ra vẻ khẩn trương và kích động! Tần Lập thâm nghĩ, nếu nàng biết rằng Hoàng Kim Cung này đã là lãnh địa riêng của phu quân nàng thì nàng sẽ có biểu tình như thế nào đây?!

kedochanh

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả:Tiểu Đao Phong Lợi

284. Chương 286 : Thể Diện Là Do Chính Mình Mà Có!

Theo Hoàng Kim Cung với khí thế khoáng đạt kia chậm rãi buông xuống, hạ xuống mặt đất, đáy lòng mọi người gần như bị thiêu đốt, trở nên vô cùng nóng bỏng!

- Trời ạ, đây là Hoàng Kim Cung sao? Thật đẹp!

- Nó quả thật là do hoàng kim chế tác mà thành sao? Không phải là dát vàng lên đá chứ?

- Nếu ai có một cung điện như thế này thì ta nguyện ý gả cho hắn, làm thiếp cũng đáng!

Một nữ tử ánh mắt say mê nhìn về toà cung điện rộng lớn đang tán phát ra ánh sáng hoàng kim này, si ngốc nói.

- Chỉ sợ là dù bảy siêu cấp thế lực kia cũng không có nhiều hoàng kim như thế này! Cho dù có cũng không ai dám đem ra chế tạo thành một cung điện như vậy!

- Rất đẹp! Thực khó để có thể tưởng tượng được đến tột cùng là ai, dùng cách gì mới có thể kiến tạo ra một toà cung điện rộng lớn như thế?!

Đám người không ngừng tranh luận. Gần như tất cả mọi người, vẻ mặt đều si mê nhìn về toà cung điện bằng hoàng kim khổng lồ nơi đó.

Tần Lập thấp giọng hỏi Thượng Quan Thi Vũ bên cạnh:

- Lão bà bảo bối ơi, cung điện này như thế nào? Có xinh đẹp không?

Thượng Quan Thi Vũ chân thật gật gật đầu nói:

- Quả thực là xinh đẹp, chắc rằng trên đời này không ai có thể chối từ nó được!

- Hắc hắc, ta sẽ đem nó tặng cho nàng. Về sau nàng chính là nữ chủ nhân của Hoàng Kim Cung này!

Tần Lập cười hắc hắc nói. Lúc này đây hắn cũng chỉ nói qua qua thế thôi, không nói ra chi tiết! Không vì cái gì cả, bí mật sẽ không còn là bí mật nếu có nhiều người biết! Loại chuyện này đối với một gia tộc như Tần gia mà nói thì nếu bị lộ ra, lại phản tác dụng, tạo thêm một loại gánh nặng to lớn mà thôi!

Ngay cả thu hoạch bên trong Hoàng Kim Cung, Tần Lập cũng không nói cho Thi Vũ. Sau khi giải đấu chấm dứt sẽ tìm cơ hội cho nàng biết sau.

Thượng Quan Thi Vũ xoay người, đôi mắt xinh đẹp lộ ra một chút trêu chọc, nguýt Tần Lập một cái, than nhẹ nói:

- Lừa người ta à!?

Tần Lập cười khổ, thầm nghĩ thói đời, nói thật thì mọi người lại không tin!

Lúc này, Thôi Lãnh mang theo một đám người Thôi gia chậm rãi đi về phía Tần Lập. Lập tức mọi người không kìm nổi, trở nên rất hưng phấn!

- Thôi gia muốn làm gì? Phải chăng ở thời điểm này lại muốn lên mặt với Tần gia hay sao?!

- Ta nghĩ đúng là thế. Có Thiên Cơ Môn và Lâm gia che chở, Thôi gia cũng không dám làm gì Tần gia!

- Ai, tên thiên tài cảnh giới Chí Tôn của Thôi gia kia nhìn qua cũng không được tốt đẹp cho lắm! Lúc trước đánh nhau với Tần Lập một hồi, đường đường là cảnh giới Chí Tôn mà cũng không thể áp chế được cảnh giới Hợp Thiên!!!

- Đó là do không dùng toàn lực chăng?

- Không dùng toàn lực cái chó gì, đến nỗi hộc cả máu cơ mà…

Sắc mặt của Thôi Lãnh không chút thay đổi. Đối vời lời bàn tán của mọi người thì như mắt mù tai điếc. Đạt tới cảnh giới như hắn lúc này đã không đáng chấp nhặt với những người đó nữa. Hắn muốn dùng sự thật để hung hăng cho một cái bạt tai đối với đám người dám can đảm xem thường hắn kia!

- Tần Lập, không thể tưởng được, cái mạng của ngươi thật là lớn! Chúc mừng ngươi!

Thôi Lãnh đi tới trước mặt Tần Lập, thản nhiên cười.

- Đúng thế, cái mạng của ta thật sự rất cứng rắn, ai cũng không thể lấy được! Ngươi, càng không được!

Nếu đã là địch nhân vậy thì không cần lưu lại cho đối phương chút mặt mũi nào! Ung dung tự đắc ư? Không cần! Thời điểm nên đập vào mặt đối phương thì cũng không cần do dự, cứ mạnh tay mà đập! Thôi gia Đại tiểu thư bên cạnh Thôi Lãnh lạnh lùng nói:

- Nói mạnh mồm như thế cũng không sợ gió lớn cắt mất đầu lưỡi sao?!

- Cái loại người như ngươi thì ta chỉ cần một chiêu là giết! Cho nên ngươi hãy câm mồm lại đi!

Ở bên cạnh Tần Lập, Thượng Quan Thi Vũ sắc mặt không chút biểu tình, nhìn Thôi gia Đại tiểu thư nói.

Những người xung quanh không kìm nổi phải thốt lên một trận kinh hô. Mọi người không ai nghĩ tới, nữ tử tuyệt sắc giống như người trong tranh ở bên cạnh Tần Lập kia lại cũng có thể nói ra lời kiêu ngạo như thế! Điều này quả thực làm cho người ta cảm thấy không tưởng được. Tuy nhiên loại cảm giác như thế cũng thực sự mới mẻ, rất thú vị!

Sắc mặt của Thôi gia Đại tiểu thư lập tức băng lãnh, lạnh lùng nói:

- Ngươi là cái thứ gì mà cũng dám nói chuyện với ta?! Ta khinh, ngươi không có tư cách nói chuyện với ta!

- Mặt mũi là do người khác cấp nhưng thể diện là do chính mình tạo ra. Đánh không lại cứ nói là đánh không lại, cần gì phải tìm lý do này nọ!? Ngươi cao quý lắm sao? Ta nhìn không ra đó! Ta hiện chỉ thấy một tiểu cô nương nhớn nhác mà thôi!

Đôi mắt cực đẹp của Thượng Quan Thi Vũ vẫn như trước, không có chút gì dao động cả, Nhưng lời này nói ra lại khiến cho những người xung quanh không kìm nổi phải phát ra một trận cười vang.

Người ta không có nói ra một chữ thô tục nào nhưng khiến cho Thôi gia Đại tiểu thư đã vô cùng xấu hổ!

Sắc mặt của Thôi gia Đại tiểu thư chợt đỏ gay, vừa định lên tiếng tiếp thì Thôi Lãnh đã nhẹ nhàng nắm lấy cánh tay của muội muôi, nhẹ giọng nói:

- Hảo muội muội, không cần chấp nhặt với loại nữ nhân này. Đến lúc đó, ca ca cướp nàng ta về làm tỳ nữ của ngươi, để ngươi tuỳ ý đánh chửi! Thế nào?

Thôi gia Đại tiểu thư không kìm nổi, trở nên cực kỳ hưng phấn. Nàng ta gật mạnh đầu, nhìn Thượng Quan Thi Vũ lạnh lùng nói:

- Tiện tỳ, nghe rồi chứ!? Sau này ngươi sẽ là tỳ nữ của ta…

Nói xong, nàng ta còn không tự chủ tiến về phía trước hai bước, đến trước mặt Thượng Quan Thi Vũ, biểu tình cao ngạo. Nàng không tin trước mặt nhiều người như thế, phía sau lại còn có vài vị Chí Tôn của Thôi gia, Tần Lập dám làm gì nàng! Hơn nữa, lời của Thôi gia nói ra còn chưa từng không thực hiện được! Nhất thời, không kìm được, nàng lộ ra bộ dáng vênh váo!

- Bốp!

Một âm thanh giòn tan vang lên. Trên khuôn mặt của Đại tiểu thư lại xuất hiện một dấu tay, nhanh chóng sưng đỏ lên!

Mọi người dường như hoá đá, trợn mắt há mồm đứng nguyên tại chỗ nhìn một màn này!

Thôi Lãnh ngây cả người! Những cường giả Chí Tôn của Thôi gia cũng ngây cả ra. Thôi gia Đại tiểu thư lại ngơ ngác đứng ngây tại chỗ, thật lâu sau mới phát ra một tiếng kinh hô không thể kiềm chế được!

Trong mắt của Thôi gia Đại tiểu thư nhanh chóng xuất hiện một làn nước mắt, thanh âm run rẩy chỉ về phía Thượng Quan Thi Vũ:

- Con tiện tỳ ngươi… Ngươi dám đánh ta!?

- Bốp!

Hào quang lại chợt loé, một tiếng bốp giòn tan lại vang lên! Bên má kia của Thôi gia Đại tiểu thư lại xuất hiện thêm một dấu tay màu đỏ!

- Mồm toàn những lời thất đức! Ngươi đáng bị đánh!

Khuôn mặt của Thượng Quan Thi Vũ lạnh lẽo nhìn Thôi gia Đại tiểu thư:

- Ngươi thì tính là cái gì?!

Bên kia, một võ giả cảnh giới Chí Tôn của Thôi gia lúc này mới kịp phản ứng, nổi giận gầm lên một tiếng, hướng về phía Thượng Quan Thi Vũ mạnh mẽ lao tới:

- Tiểu tiện tỳ, ngươi muốn chết!

Ầm!

Một đạo kim sắc quang mang nháy mắt từ trên Hoàng Kim Cung bắn ra. Võ giả Chí Tôn của Thôi gia đến tiếng kêu thảm cũng không kịp phát ra đã bị đánh thành cặn bã!

- Woa!

Mọi người lập tức kêu lên rồi tản ra. Sau đó đều cực kỳ kinh ngạc nhìn về phía Hoàng Kim Cung nguy nga cách đó không xa. Loại chuyện này cũng chưa từng xảy ra, không ai nghĩ rằng Hoàng Kim Cung đột nhiên bộc phát ra một đạo hào quang, diệt sát một gã Chí Tôn của Thôi gia!

Tất cả mọi người bên phía Thôi gia đều luống cuống. Thôi Lãnh cũng không gỡ lại thể diện cho muội muội mình, lập tức kéo nàng ta trở về sau đó nhìn về phía Hoàng Kim Cung với vẻ mặt hoảng sợ!

Chỉ có Tần Lập là hơi hơi nhíu hai mày lại, cảm giác trong đầu là một mảnh hỗn loạn, trong lòng âm thầm cười khổ! Nếu không phải vì sợ bại lộ thực lực toàn thân của mình, hắn đã tự tay diệt sát tên Chí Tôn Thôi gia này!

Không ngờ khống chế Hoàng Kim Cung phát ra một đạo công kích tiêu hao gần như tất cả tinh thần lực của hắn. May mắn tinh thần lực của Tần Lập khác hẳn thường nhân, cường đại hơn rất nhiều. Bằng không, sợ là đã xụi lơ ngã xuống mặt đất rồi! Chỉ có Thượng Quan Thi Vũ là cảm giác được Tần Lập có chút không ổn, nhẹ giọng hỏi:

- Phu quân, chàng sao thế?

Tần Lập cười cười nói:

- Không có việc gì! Bảo bối của ta, lão bà rất uy phong!

Thượng Quan Thi Vũ dịu dàng cười cười:

- Là do nàng ta chủ động đem mặt đến để ta đánh thôi!

- Đúng! Người như thế rất đáng đánh!

Tần Lập vừa khôi phục tinh thần lực của mình vừa cười nói.

Thôi gia bên kia, trong lòng tất cả mọi người đều có nỗi khổ không cách nào có thể nói ra được! Thôi gia bọn hắn quả thực rất buồn bực! Thiệt thòi cũng không sợ, là người, là ai mà chưa từng phải nếm qua chút thiệt thòi. Vấn đề là ở chỗ hiện tại bọn họ phải ngậm bồ hòn nhưng không thể làm gì được cả!

Đi tìm Hoàng Kim Cung ư?! Ai cũng biết bên trong Hoàng Kim Cung không có một ai hết, tất cả đều giống như có thần tích! Lại nói, chỉ bằng một đạo hào quang không chút dao động nào mà đã tiêu diệt sạch sẽ một tên cường giả cảnh giới Chí Tôn, một chút cặn cũng không lưu lại thì ai dám tiếp tục đi tới tìm phiền toái!?

Một cỗ hận ý ngập trời này quả là không nói nên lời. Huyền Đảo Thôi gia chưa từng nếm qua loại uất ức này! Võ giả cảnh giới Chí Tôn, dù là Thôi gia thì chết đi một người là ít đi một người! Lại thấy trên mặt đám người thuộc Thiên Cơ Môn và Lâm gia, thậm chí Vương gia, Tiêu gia, Bái Kiếm Sơn Trang lộ ra biểu tình vui sướng khi người gặp hoạ, đám người Thôi gia hận không thể ngay lập tức giết sạch Tần gia ngay tại chỗ!

Vốn định đến hù doạ Tần Lập, đùa vui, đánh vào tâm lý mà thôi. Ai cũng không ngờ rằng sẽ xuất hiện loại tình huống ngoài ý muốn như thế này. Muội muội thì bị người ta cho ăn hai cái bạt tai vang dội, lão tổ tông cảnh giới Chí Tôn của nhà mình lại bị chết mất một người!

Hai mắt Thôi Lãnh bắn ra quang mang vô cùng oán độc, hướng về Tần Lập nói:

- Tần Lập, tốt nhất là ngươi nên cầu nguyện không gặp ta ở Chí Tôn đại tái!

- Cút!

Tần Lập không ngẩng đầu lên. Đầu hắn vẫn đang đau, làm gì có tinh thần mà phản kích lại sự khiêu khích của Thôi Lãnh.

Nhưng một từ "cút" tràn đầy sự khinh thường này khiến hận ý của Thôi Lãnh đối với Tần Lập lại tăng thêm vài phần. Nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt của muội muội, vận khí khiến nàng tiêu trừ vết sưng đỏ, Thôi Lãnh chậm rãi thở ra một hơi nói:

- Được, Tần Lập, Thôi Lãnh ta hôm nay tuyên bố Tần gia ngươi, Thôi gia ta nhất định tiêu diệt!

Những lời này vừa ra, chung quanh lập tức trở nên vô cùng yên tĩnh. Tất cả mọi người vẻ mặt khó tin nhìn Thôi Lãnh, thầm nghĩ cho dù mọi người đều biết vì sao lại thế này nhưng loại chuyện này cũng không thể quang minh chính đại phát ngôn ra!

Đừng nói trên Huyền Đảo có bảy đại siêu cấp thế lực, dù Thôi gia ngươi là thế lực cường đại nhất cũng không thể tuỳ tiện nói ra loại chuyện khiến người ta công phẫn như thế này!

Quả nhiên, lời nói của Thôi Lãnh vừa dứt, bên phía Thiên Cơ Môn liền truyền ra vài tiếng cười lạnh:

- Thôi gia quả là khẩu khí thật lớn!

Bên phía Lâm gia cũng có người thản nhiên nói:

- Là một trong bảy đại siêu cấp thế lực, Thôi gia cũng coi như đủ rồi, còn tưởng muốn trở thành nhà giỏi nhất trong bảy nhà sao?!

Trong đám người còn không ít người phụ hoạ theo Lâm gia và Thiên Cơ Môn, đương nhiên cũng có người ủng hộ cho Thôi gia. Nơi này lập tức trở thành một mảnh hỗn loạn!

- Tuỳ các ngươi nghĩ thế nào thì nghĩ!

Thái độ của Thôi Lãnh vô cùng cường quyết. Nói xong hắn xoay người bước đi, lưu lại một thanh âm lạnh lẽo:

- Tin rằng không lâu nữa các ngươi sẽ thấy kết quả!

kedochanh

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả:Tiểu Đao Phong Lợi

285. Chương 287 : Xà Nữ Kiêu Ngạo!

Một đám con cháu trẻ tuổi của Tần gia, vẻ mặt đều phẫn nộ. Tần Lập thì lại cười nói:

- Chí Tôn chết vẫn quá ít, nếu chết thêm vài cái thì các ngươi cũng sẽ không còn giọng điệu như vậy nữa!

Thôi gia Đại tiểu thư vẫn đang khóc thút thít bên kia bỗng ngẩng đầu, vẻ mặt oán độc nhìn Tần Lập, thốt lên:

- Chết nhiều nữa cũng mạnh hơn Tần gia các ngươi. Các ngươi một cái cũng không có đó!

Lời này vừa ra ngay cả rất nhiều người xem vây quanh vẻ mặt đều lộ ra thần sắc cổ quái, không kìm nổi nhìn vị Thôi gia Đại tiểu thư vẻ mặt khuất nhục này. Thầm nghĩ: "Con nhóc này không ngờ lại là kẻ ngu ngốc, không ngờ có thể nói ra loại lời nói này. Đây không phải là nguyền rủa võ giả Chí Tôn nhà mình chết nhiều hơn sao?"

Quả nhiên đám người Tần gia cười ngặt nghẽo, một người trẻ tuổi nói:

- Không có việc gì, quá vài ngày Chí Tôn Thôi gia nhà ngươi đều chết sạch. Ha ha ha ha!

Rất nhiều người bao gồm cả Thiên Cơ Môn và Lâm gia đều không kìm nổi phát tiếng cười sảng khoái.

Những hành vi Thôi gia đã làm trên Huyền Đảo kỳ thật đã khiến rất nhiều nhà bất mãn. Bảy đại siêu cấp thế lực đều có nội tình thâm hậu, gia tộc thâm căn cố đế. Bên trong nhà nào lại không có một, hai siêu cấp cường giả tọa trấn?

Cho nên nếu nói loại đại quy mô chém giết gần như là chuyện không thể xảy ra. Giết địch một ngàn tổn hại tám trăm, tự dưng tiện nghi cho người khác, loại chuyện này phàm là người có đầu óc đều sẽ không đi làm.

Cho nên lời nói hôm nay của Thôi Lãnh mới tạo thành phản ứng lớn như vậy. Phải biết rằng, cho dù một gia tộc cỡ trung như Tần gia cũng đồng dạng mấy ngàn dòng chính, hơn nữa dòng phụ cùng hạ nhân, tổng cộng không dưới mười mấy vạn người. Loại gia tộc khổng lồ này làm sao lại không có bất kỳ một chút lực trả đòn nào?

Nói Chí Tôn vô cùng mạnh mẽ, đúng. Võ giả đạt tới cảnh giới Chí Tôn đích thật là cực kỳ cường đại, mười mấy võ giả cảnh giới Dung Thiên cũng không phải là đối thủ. Nhưng cho dù có cường đại đến đâu cũng có lúc nguyên lực hao hết. Nếu dám dùng chiến thuật biển người, người hầu đều dùng hết thì Chí Tôn nhiều thế nào cũng không dám tiêu hao, luôn xuất hiện thương vong!

Đây cũng là vì sao cừu hận giữa các tộc các phái gần như đều là quy mô nhỏ, chỉ tìm đầu sỏ gây nên. Mà cái loại cả tộc đấu đá báo thù quả thực là rất ít.

Sau khi Tần Lập nói xong, bỗng nhiên truyền âm cho Tần Lĩnh Sơn nói:

- Lão tổ tông, Thôi gia sợ là có sẽ có động tác lớn, nhanh chóng cho người truyền tin trở về. Nói cho người gia tộc để ý, ngàn vạn lần đừng để bị người Thôi gia tập kích vào lúc này!

Tần Lĩnh Sơn khẽ gật đầu thầm chấp nhận. Là một lão nhân sống rất nhiều năm, lão tự nhiên hiểu được loại người có thân phận như Thôi Lãnh đã không cần dùng lời nói láo để đe dọa người khác. Đã nói ra, tự nhiên là phải làm!

Chỉ là không biết hiện tại còn kịp không. Dù sao hắn dám nói ra trong trường hợp này liền chứng minh hắn đã có nắm chắc rất lớn!

Tần Lập cũng nghĩ tới mức đó, thoáng trầm ngâm một chút, sau đó nói:

- Ta rời đi một chút, rất mau sẽ trở lại.

Nói xong lắc mình đi đến nơi dừng chân của Tần gia.

Không ít người thấy động tác của Tần Lập, cũng không để trong lòng. Bởi vì Hoàng Kim Cung tuy đã phủ xuống nhưng giải đấu Chí Tôn còn phải mấy canh giờ sau mới bắt đầu.

Sau khi Tần Lập trở lại nơi dừng chân, liền triển khai thần thức liên hệ với Kim Điêu. Bởi vì Kim Điêu đã nhận chủ, giờ phút này đang yên lặng chú ý động tĩnh của Hoàng Kim Cung cho nên rất dễ dàng liên hệ được. Tần Lập dặn bảo vài câu lại ngồi lại điều tức một hồi, xoay người ra ngoài.

Những người ở đây không thể nhìn xuyên thấu lên trời, một Kim Điêu, hai con cự ưng màu đen nhanh như tia chớp bay về hướng thành Phong Sa.

Điều tức một hồi, Tần Lập vừa muốn rời khỏi, đi đến Hoàng Kim Cung đột nhiên trong lòng bỗng có dấu hiệu nguy hiểm, quay đầu lại nhìn thì thấy hắc y xà nữ đang đứng lẳng lặng trong góc lều trại của mình. Cho dù là Tần Lập to gan lớn mật, giờ phút này cũng bị dọa đầy đầu mồ hôi lạnh, cả giận nói:

- Làm sao ngươi lại ở trong này?

- Vì sao ta không thể ở trong này?

Hắc y xà nữ bĩu môi, đôi mắt quyến rũ trợn trắng lên:

- Người ta đã đến đây nửa ngày ngươi mới phát hiện ra. Hừ! Nếu ra tay đối với ngươi, ngươi đã sớm thành người chết! Tuy nhiên, nhân loại các ngươi thật có ý tứ, vì sao trước khi chiến đấu còn muốn khiêu khích một hồi? Trực tiếp xông lên giết là xong!

Nói xong, đầu lưỡi khiêu gợi liếm bờ môi một vòng.

Sau đó nũng nịu cười nói:

- Có muốn ta giúp ngươi giải quyết đám người chán ghét kia không?

- Ặc… Vẫn là thôi đi!

Nói thật Tần Lập đối với đề nghị của xà nữ rất động tâm. Nhưng hắn lại biết hiện tại Tần gia trong mắt mọi người căn bản là một gia tộc rất yếu, hoàn toàn không có thực lực uy hiếp đến sự tồn tại của Thôi gia. Một khi đột nhiên xuất hiện một kẻ cường đại biến thái như xà nữ, không nói nhà khác, Thiên Cơ Môn cùng Lâm gia đầu tiên sẽ sinh ra ngờ vực.

Đừng tưởng rằng người khác đều là đứa ngốc, xà nữ cường đại như vậy, lại còn xuất hiện ở trên đỉnh Huyền Vũ này, lại liên tưởng đến mình trèo lên vách đá Huyền Vũ mà không chết… Nhất định sẽ có người nghĩ đến càng nhiều, đến lúc đó Tần gia mới thật sự trở thành mục tiêu của mọi người.

- Tuy nhiên, vẫn là phải cảm ơn ngươi. Chẳng lẽ ngươi nghĩ thông? Muốn đi theo ta?

Tần Lập có chút nghi hoặc nhìn hắc y nữ tử mặt ngoài lẳng lơ kỳ thật thì lại rất cao ngạo.

- Hừ! Ngươi nằm mơ! Ta chỉ cảm giác thấy có người vận dụng lực lượng Hoàng Kim Cung, xuống dưới xem xét một phen. Sau đó lại thấy mấy con chim nhỏ kia đều bay ra ngoài, có phải là ngươi yêu cầu hay không?

Đôi mắt xà nữ nhìn chằm chằm mắt Tần Lập, cái loại lẳng lơ bề ngoài này hoàn toàn không thể che giấu được vẻ lạnh như băng trong lòng nàng. Quả nhiên là động vật máu lạnh!

Tần Lập cảm thán một câu trong lòng, sau đó rất chân thật gật đầu, điều này chẳng có gì là không thể thừa nhận:

- Đúng vậy. Có người sẽ gây bất lợi cho Tần gia ta, cho nên ta để cho bọn họ đi giúp ta trông nom một chút!

- Hừ! Mấy con chim ngốc kia thật đúng là thích nghe lời ngươi!

Hắc y xà nữ bĩu môi, sau đó hướng về Tần Lập nũng nịu cười nói:

- Ta sẽ không giống mấy con chim ngốc kia, cam tâm tình nguyện đi theo ngươi đâu!

Tần Lập khẽ nở nụ cười, sau đó nói:

- Ngươi đã tới Thiên Tôn đỉnh thời gian rất lâu đúng không?

- Thì sao?

Xà nữ lạnh lùng, không chút dao động.

- Ha ha, không sao. Chỉ là ta được sư phụ truyền thừa tất cả, bên trong có vô số cảm ngộ võ đạo cùng với…

- Cùng với cái gì?

Ánh mắt xà nữ dần dần sáng lên, hô hấp cũng không kìm nổi có chút dồn dập.

Hô Diên Bác đích thật truyền cho những linh thú này rất nhiều thứ, nhưng còn có càng nhiều lại cũng không truyền cho bọn họ. Nguyên nhân chính là muốn đem linh thú này truyền cho người kế thừa của mình. Có cũng đủ hấp dẫn có thể khiến đám linh thú này ngoan ngoãn nghe lời. Nhưng lại không nghĩ rằng mấy con vượn già kia căn bản không cho Tần Lập cơ hội này, mà Tần Lập lúc ấy cũng không lật xem đến những trí nhớ này.

Dù sao trí nhớ Hô Diên Bác để lại cho Tần Lập quá mức khổng lồ, cho dù tìm kiếm cũng phải mất hồi lâu mới tìm được. Cũng may là những trí nhớ này trực tiếp đánh vào linh hồn, sẽ không tan thành mây khói. Cũng may thần thức Tần Lập khác hẳn người thường, đổi lại là người thường, chỉ riêng trí nhớ phong phú này cũng đủ để hoàn toàn làm vỡ tung tinh thần thức hải.

- Không nói cho ngươi!

Tần Lập dứt khoát nói.

- Ngươi…

Xà nữ phát hiện mình không ngờ vô tình bị trúng kế tiểu tử này, quyền chủ động đã bị hắn nắm được. Đột nhiên, nàng cười hết sức quyến rũ:

- Ngươi nên nói cho ta, mới có lợi đó!

- Muốn ta nói cho ngươi, cũng được. Nhận ta là chủ…

- Tiểu tử xấu xa, ngươi đi chết đi!

Hắc y xà nữ nói xong, thân hình chợt lóe biến mất không thấy. Tần Lập vừa mới sửng sốt một chút, bên ngoài truyền đến một hồi tiếng hô gọi:

- Lập thiếu gia, bên kia lập tức muốn bắt đầu!

- Ta đã biết!

Tần Lập nhẹ nhàng thở phào một hơi, trên mặt lộ ra tươi cười vui vẻ. Tuy rằng tuổi mình kém hơn xà nữ rất nhiều, nhưng kinh nghiệm hai kiếp làm người khiến cho Tần Lập rất rõ ràng tâm tính xà nữ lúc này.

Bị đám Kim Điêu đoạt trước, trong lòng tức giận không thôi. Rõ ràng muốn đi theo mình nhưng lại sợ mất mặt mũi, vì thế ngầm ở lại, lại cố tình không chịu thừa nhận. Bộ dạng như vậy giống như một đứa trẻ con.

Tần Lập biết xà nữ này nhất định ở một góc nào đó chú ý mình, có nàng ở trong này nàng Tần Lập càng thêm có tin tưởng đối phó với quái vật lớn của Thôi gia. Nếu ba con vượn kia cũng đi theo mình thì càng tốt!

Trong lòng nghĩ lập tức lắc đầu, ba con vượn kia là cường đại nhất trong số bảy con linh thú truyền kỳ. Nhất là con lớn nhất, không ngờ đã đạt tới cảnh giới Phá Toái Hư Không. Thật sự là làm cho người ta kinh ngạc!

Thượng Quan Thi Vũ thấy Tần Lập trở về, rõ ràng thở phào nhẹ nhõm một hơi. Nàng cảm thấy được Tần Lập dường như có việc gì gạt mình, tuy nhiên nàng lại không có ý hỏi, nàng tin tưởng người mình yêu, tới lúc nào cũng sẽ không lừa nàng, lại càng không phụ bạc nàng! Điều này như vậy là đủ, trong lòng của ai mà không thể để lại chút bí ẩn?

- Khẩn trương sao?

Tần Lập đi đến bên cạnh Thượng Quan Thi Vũ, nhẹ giọng hỏi.

Thượng Quan Thi Vũ khẽ lắc đầu, nói:

- Không khẩn trương, đánh không lại thì trực tiếp nhận thua, đó không phải là chàng dạy ta sao?

Tần Lập cười, gật gật đầu:

- Đúng vậy, nhận thua cũng không bẽ mặt, đánh thua là đánh thua, còn sống mới là quan trọng nhất. Nhớ kỹ, một khi gặp người Thôi gia, có thể đánh thì đánh, không đánh lại thì trực tiếp nhận thua. Chỉ cần ngươi nhận thua, đối phương nếu dám công kích ngươi chẳng khác nào trái với quy củ của giải đấu Chí Tôn, Hoàng Kim Cung sẽ công kích hắn!

Đôi mắt Thượng Quan Thi Vũ nghi ngờ nhìn trên mặt Tần Lập mấy lần, buồn bực nói:

- Làm sao tới giờ muội chưa từng nghe nói như vậy?

Tần Lập cười nói:

- Nàng là nữ chủ nhân của Hoàng Kim Cung!

Thượng Quan Thi Vũ từ sâu trong mắt Tần Lập nhìn thấy một tia nghiêm túc, trong lòng cả kinh trên mặt lại không biểu hiện ra chút gì, nhưng vui sướng trong mắt lại hiện ra rõ ràng. Tuy rằng không rõ rốt cục là vì sao nhưng nàng hiểu được Tần Lập ở trên đỉnh Huyền Vũ này nhất định là gặp chuyện khó tin!

Lúc này nóc Hoàng Kim Cung cao lớn nguy nga bỗng nhiêu chiếu xuống hai luồng sáng, hai luồng sáng này chiếu đến mặt đất bao phủ tất cả mọi người. Sau đó tất cả những võ giả phù hợp yêu cầu tham gia giải đấu Chí Tôn cảm giác thân mình nhẹ bẫng, mắt hoa đi. Trong nháy mắt đi tới một nơi khác!

Lúc này bỗng nhiên truyền đến một tiếng kêu hoảng sợ của một võ giả trẻ tuổi của một gia tộc nhỏ nào đó lần đầu tiên tham gia giải đấu Chí Tôn vang vọng Huyền Vũ đài.

- Trời ạ! Ta mới Thiên cấp, ta thật sự chỉ là tới xem náo nhiệt…

kedochanh

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả:Tiểu Đao Phong Lợi

286. Chương 288 : Trận Chiến Đầu Tiên!

Tần Lập cũng cảm giác được thân mình nhẹ bẫng, không đợi có phản ứng thì ngay sau đó phát hiện mình xuất hiện ở trong một kết giới kỳ dị. Lại nhìn bên cạnh mình, khắp nơi đều là người, biểu tình khác nhau. Có rất nhiều người đích thật là không biết rõ quy củ giải đấu Chí Tôn, căn bản không có bất kỳ tâm lý chuẩn bị gì cả liền bị truyền tống đến đây.

Thậm chí còn có một số người đánh vào kết giới hình ảnh, la to muốn đi ra ngoài. Đối với rất nhiều người mà nói, tới nơi này đích xác là vì muốn tăng kiến thức mà thôi. Đùa gì chứ, người vận khí tốt đích xác là có, chỉ là mỗi một lần đào thải đều gặp được đối thủ yếu hơn mình một chút. Nhưng vạn nhất vận khí không tốt gặp được người bình thường có cừu oán với mình lại cường đại hơn mình, như vậy không phải là chết trận sao?

Mặc dù ở đây có mấy ngàn người, nhưng chưa chắc đã đều gặp được may mắn như vậy. Nhưng chuyện trên đời này nào có nhiều từ “nếu” như vậy!

Rất nhiều con cháu đại tộc đại phái biết quy củ này, ở một bên cười trộm, nhìn đám con cháu tiểu tộc tiểu phái biểu hiện ra thật quê mùa, trên mặt tràn ngập biểu tình vui sướng khi người gặp họa không có bất kỳ vẻ đồng tình!

Thượng Quan Thi Vũ rúc vào trong lòng Tần Lập, trên mặt không có bất kỳ biểu tình gì. Còn có bảy, tám mươi con cháu Tần gia trẻ tuổi đều vây quanh người Tần Lập. Lúc trước bọn họ đều biết sẽ có loại kết quả này cho nên cũng không bối rối.

Tần Tỏa cũng ở trong đám người, đang cổ vũ cho mọi người, thuận tiện trấn an bọn họ. Không may gặp người của Thôi gia, đánh không lại trực tiếp nhận thua cũng không sợ mất mặt…

Trên thực tế, chỉ cần không đụng cường giả biến thái như Thôi Lãnh, đại bộ phận con cháu đều tám lạng nửa cân. Nếu thực sự đánh cũng chưa chắc nhất định phải thua!

Nhưng so về nội tình, Tần gia kém Thôi gia rất nhiều, cho nên càng nhiều người đều là mang tâm tư học tập cùng rèn luyện mà tới. Chim non nếu không dũng cảm bước ra khỏi tổ bước đầu tiên liền vĩnh viễn không có cơ hội giương cánh bay cao.

- Thật sự là một đám quê mùa không kiêns thức!

Thôi gia Đại tiểu thư như là rốt cục tìm được nơi phát tiết, khinh thường nhìn đám con cháu tiểu tộc tiểu phái mặt mang hoảng sợ kia.

- Cần gì phải để tâm đám tiểu nhân vật không kiến thức đó? Nếu để ta gặp phải, khẳng định một kiếm một người, giết toàn bộ là xong! Hừ, trên đời này, không phải là chuẩn bị cho kẻ yếu!

Một thanh niên nhìn qua khoảng ba mươi tuổi của Thôi gia, vẻ mặt lạnh lùng nói.

Nơi sân dự bị cũng không quá lớn, cho nên nhiều người như vậy ít nhiều cũng có chút chật chội. Lời nói của thanh niên Thôi gia này lập tức bị rất nhiều người nghe thấy, đám con cháu trẻ tuổi của đại tộc đại phái nghe thấy còn không thấy sao cả. Nhưng đám con cháu trẻ tuổi của tiểu tộc tiểu phái nghe thấy đều đối với người này trừng mắt giận dữ. Chỉ cần là người, bất kể hắn thực lực thế nào, địa vị ra sao nhưng luôn có tôn nghiêm!

Tuy nhiên, con cháu này của Thôi gia hiển nhiên là không cho là đúng, hừ lạnh nói:

- Nhìn cái gì? Có bản lĩnh gặp nhau trên lôi đài!

Nơi sân dự bị cùng nơi luận võ bên ngoài có thể thấy được nhưng lại không nghe thấy bên trong nói gì.

Đám người Tần Hàn Nguyệt cùng Tần Lĩnh Sơn đã sớm đứng ở khu an toàn cho nên Tần Hàn Nguyệt cũng không bị truyền tống vào. Bên cạnh bọn họ còn đứng một đám người Tần gia tuổi lớn, những người này thực lực tuy không mạnh nhưng đều có thực lực Thiên cấp. Đến đây chỉ là vì hầu hạ đám người trẻ tuổi kia, coi như là hậu cần.

Tần Hàn Nguyệt nhìn trượng phu và con trai trong sân dự bị, trong lòng ít nhiều có chút lo lắng cho bọn họ, khẽ nói:

- Lão tổ tông. Thôi gia đã cùng Tần gia chúng ta làm lớn chuyện, chỉ sợ trong trận đấu sẽ không chết không ngừng.

Tần Lĩnh Sơn khẽ thở dài một hơi:

- Hàn Nguyệt! Những chuyện này lúc trước ta đã từng nghĩ, nhưng không có hy sinh thì không có trưởng thành. Những gia tộc như chúng ta sở dĩ trăm, ngàn năm đều thủy chung giữ vững ở một tình trạng, nguyên nhân lớn nhất đó là sống quá an nhàn! Con cháu tuổi trẻ tới mười tám tuổi chỉ cần thực lực đạt tới Huyền cấp trở lên, mỗi tháng đều lĩnh được một khoản sinh hoạt phí từ gia tộc, đạt tới Địa cấp lại tăng một bậc, đạt tới Thiên cấp là có thể yên ổn cả đời. Cũng không phải tất cả mọi người đều có loại dã tâm xưng vương xưng bá. Tựa như lần này, Tần gia ta bán đấu giá đan phương, được đến năm thế tục quốc gia, kim tiền lại càng nhiều rất dễ dàng làm người ta cảm thấy lơi lỏng. Nếu muốn phát triển, như vậy chỉ có thể tôi luyện trong máu và lửa mới được!

Tần Hàn Nguyệt nghiêm túc gật đầu, không nói gì. Đám lão già Tần gia bên cạnh nàng, trên mặt đa số người đều mang theo vẻ hổ thẹn nhưng lại lộ ra thần sắc suy tư!

Tần Tỏa lúc này đã nói xong, chỉ chờ bắt đầu. Đột nhiên thấy Tần Lập cùng Thượng Quan Thi Vũ, mắt xoay tròn, sau đó nói:

- Tần Lập. Vậy, đại ca nói xong rồi, ngươi xem còn có gì cần bổ sung không?

Tần Lập nao nao, sau đó nhìn đám con cháu Tần gia nhìn mình với vẻ chờ mong, cảm thấy được nếu mình không nói gì dường như không được tốt lắm. Cho nên hắn mỉm cười giơ tay, nói:

- Mọi người cùng nhau cố gắng, khiến cho Tần gia biến thành một thế lực siêu cấp, gặp kẻ nào cản đường liền… chém con mẹ nó!

Một đám con cháu Tần gia đầu tiên là sửng sốt, sau đó ầm ầm hoan hô. Từng người đều như đột nhiên trở nên càng có lực lượng, cái loại tinh thần này khiến người chung quanh đều phải nhìn vào.

Tần Tỏa cười khổ, thầm nghĩ đây chính là lực tác động của cường giả sao? Mình cố hết sức hao hết võ mồm nói nửa ngày, mọi người vẫn nửa sống nửa chết. Mà Tần Lập nói một câu liền kích động đám người này máu nóng sôi trào. Trên thực tế, sự hăng hái của người trẻ tuổi căn bản không cần nhiều lời.

Lúc này Tần Lập nhìn võ giả Thôi gia vừa nói lời cuồng ngạo, trong mặt hiện lên một tia cười lạnh. Lập tức đạo hào quang thứ nhất chiếu lên người hắn nháy mắt truyền tống đến trong sân luận võ.

Con cháu trẻ tuổi Thôi gia đó hơi ngốc một chút, đại khái không nghĩ tới mình không ngờ là người thứ nhất. Ngay sau đó, Tần Lập lại chỉ huy Hoàng Kim Cung truyền tống một người trung niên có dao động hết sức cường đại trong một tiểu gia tộc.

Cảnh tượng thay đổi, hai người thoáng cái liền xuất hiện ở sân tỷ võ.

Người các tộc các phái bên ngoài lúc này đều ngừng nói chuyện, ngừng thở nhìn cảnh tượng bên trong.

Người Thôi gia cùng những người thân cận bọn họ tự nhiên là hy vọng Thôi gia có một khởi đầu tốt đẹp. Mà người tiểu tộc tiểu phái vừa bị Thôi gia làm nhục đều nóng bỏng nhìn người trung niên kia, hy vọng hắn có thể cho Thôi gia một bài học! Để cho bọn hắn biết trên đời này cũng không phải chỉ có Thôi gia mới là đệ nhất!

- Ngươi chủ động nhận thua hay là chờ ta đánh đập ngươi không còn hình người?

Con cháu trẻ tuổi Thôi gia này tên là Thôi Vũ Hành, đến nay đã ba mươi tuổi, là con thứ sáu của gia chủ Thôi gia; người em thứ sáu của Thôi Lãnh tuổi trẻ đã có được thực lực cảnh giới Hợp Thiên, khó trách dám lên tiếng ngông cuồng. Bình thường trong tiểu tộc tiểu phái, cảnh giới Hợp Thiên đã có thể ngồi vào vị trí trưởng lão!

Người trung niên đối diện đến từ một tiểu gia tộc nhỏ của Huyền Đảo, càng khéo cũng là họ Thôi. Về phần có phải là chi thứ của Thôi gia hay không thì đã không thể nào kiểm chứng. Vốn thấy Thôi gia còn có chút thân cận, dù sao cũng là cùng họ. Hơn nữa tám chín phần mươi là từ Thôi gia phân chi mà ra.

Nhưng lại không nghĩ rằng con cháu Thôi gia này, mỗi người đều mắt để trên trán, hết sức cuồng vọng nhất là người trước mắt. Tuy nhiên, cuối cùng xem như đồng tông, người trung niên họ Thôi này vẫn hết sức khách khí nói:

- Tại hạ cũng họ Thôi, tên là Thôi Vô Địch. Còn chưa biết tính danh của ngươi…

- Ha ha! Vô Địch? Cười chết ta rồi! Chỉ bằng ngươi cũng dám kêu vô địch? Tên họ của ta, ngươi không có tư cách biết. Dù sao lát nữa ngươi cũng phải chết!

Người thanh niên Thôi gia này vẻ mặt khinh thường, cười lạnh:

- Đừng tưởng rằng ngươi báo ra tên giả là có thể bắt quàng làm họ. Đến đây đi, đứng nói nhiều. Động thủ!

Nói xong Thôi Vũ Hành rút từ trên lưng ra một thanh trường kiếm phong cách cổ xưa. Trường kiếm ra khỏi vỏ, hàn khí bức người, kiếm chỉ vào Thôi Vô Địch. Khuôn mặt Thôi Vô Địch lập tức đỏ lên, trong mắt hiện ra tia sát ý. Không thể chịu được, người Thôi gia cũng quá hung hăng dọa người.

- Vô Địch đại ca, giết con chó ngông cuồng này!

- Đúng vậy! Thôi gia đại tộc cao cao tại thượng, chúng ta không thể với tới. Tuy nói một bút không thể viết hai chữ Thôi, nhưng chữ Thôi của người ta là nạm vàng!

- Vô Địch huynh đệ, giết chết hắn! Tiểu tộc tiểu phái chúng ta đều ủng hộ ngươi!

Đám người bên ngoài, mấy cường giả Chí Tôn Thôi gia đều không kìm nổi nhíu mày, đối với sự ngông cuồng của Thôi Vũ Hành lộ ra vài phần bất mãn. Thầm nghĩ đắc tội với người, cũng nên chọn lúc chọn nơi. Đám tiểu tộc tiểu phái này nhìn qua tuy rằng không có thực lực gì, nhưng nếu bọn họ liên hợp lại cũng là một cỗ lực lượng không ai dám khinh thường!

Thôi Vũ Hành cười hắc hắc, thân hình đột nhiên hóa thành một luồng hào quang. Đồng thời, trong sân luận võ chợt bùng lên một luồng khí cực kỳ lạnh lẽo, khí lạnh thấu xương, một kiếm đâm tới mi tâm Thôi Vô Địch. Thôi Vô Địch lạnh lùng cười, đôi tay đột nhiên biến thành màu vàng, không chút sợ hãi chụp vào kiếm Thôi Vũ Hành!

- Hả, Xích Kim thủ! Dĩ nhiên là Xích Kim Thủ đã nổi tiếng một thời 1700 năm trước.

Người bên ngoài đang xem cuộc chiến lập tức có người hô kinh hãi.

- Thật sự là Xích Kim Thủ. Tiểu tử Thôi gia kia gặp xương cứng!

- Ha ha. Thôi gia thật sự là bất lợi. Trước có Tần Lập trước sau tát vài cái, không nghĩ tới hiện tại một con cháu tiểu gia tộc cũng có năng lực làm được như vậy!

Mấy lão già cảnh giới Chí Tôn Thôi gia, cùng với một đám võ giả có tuổi lớn ở bên ngoài sắc mặt trong nháy mắt nhìn thấy Xích Kim Thủ đều biến thật khó coi.

Thôi Lãnh trong sân dự bị trong mắt cũng hiện ra vẻ kinh ngạc, la lớn:

- Vũ Hành!!! Cẩn thận…

Chỉ tiếc kết giới nơi sân luận võ là đơn hướng, nói cách khác thanh âm bên trong có thể truyền ra ngoài, mà thanh âm bên ngoài không chút nào truyền được vào bên trong.

- Muốn chết!

Trên mặt Thôi Vũ Hành hiện vẻ dữ tợn, đem nguyên lực toàn thân đều quán chú lên thân kiếm. Bảo kiếm phá không, phát ra một hồi tiếng chói tai!

- Ầm Ầm!

Cặp tay biến thành màu vàng của Thôi Vô Địch trong nháy mắt va chạm cùng một chỗ với bảo kiếm của Thôi Vũ Hành, phát ra một tiếng nổ vang thật lớn. Lại nhìn bảo kiếm trong tay Thôi Vũ Hành, không ngờ lại bị mạnh mẽ bẻ gãy!

Tiểu Mùi

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả:Tiểu Đao Phong Lợi

287. Chương 289: Thất Bại Thảm Hại Là Ai?

Không đợi mọi người kịp phát ra một tiếng thét kinh hãi, chỉ thấy đôi tay màu vàng của Thôi Vô Địch cầm lấy mảnh kiếm gãy nửa hung hăng cắm lên ngực Thôi Vũ Hành. Sau đó đồng thời nâng đầu gối hung hăng đánh lên đan điền Thôi Vũ Hành…

Hai mắt Thôi Vũ Hành bắn ra hào quang không thể tin, mắt mở thật to miệng cũng há hốc. Một chiêu đã bị miểu sát!

Ầm!

Nơi sân dự bị cùng bên ngoài, mọi người gần như đồng loạt phát ra một tiếng kinh hãi. Ai cũng không nghĩ tới không ngờ lại là một kết quả như vậy. Lục công tử Thôi gia nhìn như cường đại không ngờ lại bị một con cháu tiểu gia tộc một chiêu đánh chết. Hơn nữa người ta đường đường chính chính mà thắng, không có bất kỳ gian trá!

Thôi Vũ Hành khinh địch là một chuyện, nhưng Xích Kim Thủ của Thôi Vô Địch này cũng không rất nhiều người trong lòng khẽ chấn kinh!

Đây chính là một chiến kỹ thứ Thần cấp, 1700 năm trước từng nổi danh một thời trên Huyền Đảo, sau lại đột nhiên mai danh ẩn tích, rất nhiều người đều nghĩ đã thất truyền. Lại không ngờ rằng hôm nay lại xuất hiện ở chỗ này, hơn nữa vừa ra tay, con cháu Thôi gia ngông cuồng tự đại liền bị miểu sát!

Thi thể Thôi Vũ Hành trong nháy mắt bị truyền tống ra, trên Hoàng Kim Cung lại hạ kết giới truyền Thôi Vô Địch thắng lợi đưa vào. Đợi sau khi vòng thứ nhất toàn bộ chấm dứt lại tiến hành đợt tỷ thí thứ hai!

Những người trẻ tuổi tiểu tộc tiểu phái trong kết giới đều kìm lòng không đậu phát ra một tiếng trầm trồ khen ngợi. Thanh âm đó giống như một thanh đao sắc bén hung hăng đâm vào trái tim đám con cháu Thôi gia tính tình cao ngạo. Tần Lập hướng về phía Thôi Lãnh, chắp tay:

- Chúc mừng, chúc mừng!

Hai tay Thôi Lãnh nắm chặt, một đôi mắt đỏ thẫm nhìn chằm chằm Tần Lập, thật lâu sau mới cười ngạo nghễ:

- Ngươi tính là cái gì? Tần Lập, ai thua ai thắng hiện tại mà nói còn rất sớm!

Nhưng ta dám khẳng định một điều, Tần Lập, ngươi nhất định thất bại thảm hại!

Tần Lập thản nhiên cười, sau đó nói:

- Vậy thì chống mắt chờ xem!

Nói xong không ngờ lại có một con cháu Thôi gia trẻ tuổi lại bị truyền tống vào, đồng thời có một người của Tàng Kiếm Sơn Trang bị đưa vào.

Quan hệ giữa Thôi gia cùng Tàng Kiếm Sơn Trang vốn có chút hòa hợp. Hơn nữa giữa bảy đại thế lực siêu cấp có nhiều đám hỏi, tuy nói loại này đám hỏi hơn phân nửa không thay đổi được kết quả gì nhưng quan hệ lẫn nhau cũng coi như có chút quan hệ thân thuộc.

Quan hệ của giữa Tàng Kiếm Sơn Trang và Thôi gia trước khi xảy ra chuyện ở Tứ Quý Cốc coi như có vẻ gần gũi, lại thật không ngờ bị Tần Lập châm ngòi một phen, Thất công tử Thôi gia Thôi Vũ Văn không ngờ lại làm ra hành động vứt bỏ Thập Tứ công tử Tàng Kiếm Sơn Trang Tạ Hiểu Trung.

Từ đó, quan hệ giữa Thôi gia cùng Tàng Kiếm Sơn Trang trở nên khẩn trương. Phải biết rằng, thân phận hai người trẻ tuổi này cũng không bình thường.

Bất kể là Thôi Vũ Văn hay là Tạ Hiểu Trung đều là con cháu dòng chính gia chủ, ở trong gia tộc mình địa vị hết sức cao. Như vậy giữa hai gia tộc tự nhiên sẽ sinh ra một khoảng cách.

Tuy nhiên còn may hai bên không có thù hận lớn gì, vẫn đều có thể giữ vững vài phần kiềm chế, chỉ là về mặt tình cảm so với trước thì lạnh nhạt hơn nhiều.

Tuy nhiên ở trên giải đấu Chí Tôn, cho dù quan hệ tốt cũng phải công bình cạnh tranh một hồi, càng đừng nói là con cháu hai gia tộc đã có khoảng cách.

Con cháu tuổi trẻ của Tàng Kiếm Sơn Trang này là đồ đệ một trưởng lão, địa vị trong phái không cao nhưng có thực lực cảnh giới Phá Thiên đỉnh.

Mà con cháu Thôi gia này là một dòng phụ, thực lực cảnh giới Phá Thiên bậc trung, ở trong gia tộc không được coi trọng nhiều. Nhưng là cái loại có chút địa vị tự nhiên càng phải thông qua giải đấu Chí Tôn chứng minh năng lực của mình.

Nhất là trận đầu tiên Thôi gia ra trận bất lợi, hắn càng muốn thông qua sự cố gắng của mình để thay đổi cái nhìn của mọi người đối với Thôi gia, do đó tăng địa vị của mình.

- Sư huynh, mời!

Đệ tử trẻ tuổi của Tàng Kiếm Sơn Trang ôm quyền:

- Ta gọi là Tạ...

Hắn còn chưa dứt lời đã thấy người trẻ tuổi dòng phụ của Thôi gia đột nhiên ra tay. Trường kiếm trong tay hóa thành một đạo cầu vồng đột nhiên đâm tới yết hầu đệ tử Tàng Kiếm Sơn Trang.

Tất cả mọi người vây xem không kìm nổi phát ra một tiếng khinh thường, ngay cả người Thôi gia đều cảm thấy mặt mũi mất hết, từng người không kìm nổi cúi đầu.

- Đê tiện!

Đệ tử Tàng Kiếm Sơn Trang quát lạnh một tiếng, trong tay đột nhiên xuất hiện hai thanh đoản kiếm mỏng như cánh vé, ở trong không trung tạo thành hai đoàn ánh sáng trắng, cực kỳ chói mắt.

Sau đó thân hình liên tiếp lui về sau, tránh khỏi một kiếm đánh lén của con cháu Thôi gia. Hai mắt bắn ra hai luồng hào quang lạnh lùng, thân hình như tia chớp phóng tới con cháu Thôi gia:

- Đồ vô sỉ, đi chết đi!

Một tiếng hét to, đệ tử Tàng Kiếm Sơn Trang này đột nhiên thay đổi một bộ kiếm pháp, thân thể như không xương dùng tốc độ cực nhanh tránh khỏi tất cả thế công của con cháu Thôi gia. Sau đó nháy mắt tới gần hắn, hai thanh đoản kiếm lóe lên hai đạo ánh sáng lạnh lẽo, cắt ngang về phía con cháu Thôi gia.

- Tàng Kiếm Sơn Trang được xưng là có hơn một ngàn loại chiến kỹ kiếm pháp, hôm nay nhìn thấy quả thật danh bất hư truyền!

Trong đám người, có người lên tiếng tán thưởng.

- Mau nhìn, con cháu Thôi gia xong đời!

- A!

Con cháu Thôi gia hét một tiếng kinh hãi, tuy nhiên người này cũng là người tàn nhẫn, mắt thấy mình tránh không kịp, không ngờ một kiếm đâm tới yết hầu đệ tử Tàng Kiếm Sơn Trang, ý đồ lưỡng bại câu thương!

Tàng Kiếm Sơn Trang không hổ là đại phái có được ngàn bộ kiếm pháp, đệ tử này trong nháy mắt tách ra một kiếm." Choeng" một tiếng vang lên, kiếm của con cháu Thôi gia bị cản, một thanh kiếm khác như tia chớp đâm thẳng vào bụng con cháu Thôi gia.

Sau đó thân hình hắn dùng một loại thân pháp cực kỳ linh hoạt, trong nháy mắt nhảy lui về sau, đoản kiếm trong tay rút ra. Một vòi máu tươi từ bụng con cháu Thôi gia phun ra.

Đệ tử Tàng Kiếm Sơn Trang đứng ở đó không tiếp tục tấn công mà hung hăng nhổ "Phì" một ngụm nước bọt xuống đất, nháy mắt được Hoàng Kim Cung xác định là người thắng, truyền đến kết giới thứ ba.

Tên con cháu Thôi gia kia chạy về trước hai bước, miệng đột nhiên phun ra rất nhiều máu tươi, thân hình mềm nhũn ngã trên mặt đất, chết không nhắm mắt!

Thôi gia – hai trận đều bại!

Đừng nói người Thôi gia, ngay cả người của gia tộc môn phái khác đều cảm giác thấy khó tin. Đường đường Thôi gia một trong bảy đại thế lực siêu cấp không ngờ hai trận đều bại? Trước khi giải đấu Chí Tôn bắt đầu, loại kết quả này ai dám tin tưởng?

Cho dù là có người nhàm chán mở đánh bạc sợ là cũng không ai dám đưa ra loại đặt cược này!

Người Thôi gia đứng ngoài xem, sắc mặt đều xanh mét. Mấy lão già cảnh giới Chí Tôn Thôi gia sắc mặt thoạt nhìn rất bình tĩnh tuy nhiên sâu trong mắt đều lóe lên một tia lửa giận.

Hoàng Kim Cung năm nay dường như lộ ra một tia quỷ dị. Trong lòng không ít người trong lòng đều sinh ra ý niệm này, tuy nhiên liền lập tức đánh mất. Nguyên nhân rất đơn giản, Hoàng Kim Cung từ thời thượng cổ đã tồn tại trên Huyền Đảo. Tuy rằng không ai biết nó đến từ nơi nào nhưng sự cường đại của nó đã xâm nhập vào lòng vô số thế hệ.

Bọn họ thậm chí không dám sinh ra bất kỳ ý nghĩ ngờ vực vô căn cứ gì trong đầu, đều cảm thấy được chuyện có thể thật sự chỉ là trùng hợp mà thôi.

Quả nhiên, tỷ đấu kế tiếp bắt đầu xuất hiện một số gia tộc môn phái khác, có quyết đấu phấn khích kịch liệt, cũng có loại chiến đấu một chiêu nháy mắt chấm dứt.

Không ít con cháu trẻ tuổi Tần gia, bao gồm Tần Văn Hiên cũng đều rất nhanh đến lượt bọn họ. Tần Văn Hiên cũng thuận lợi thăng cấp đợt hai. Tần Tỏa và một số con cháu Tần gia thì lại bại trận. Rất may mắn chính là con cháu Tần gia không ngờ không gặp được người của Thôi gia, cho nên tuy có thương nhẹ nhưng không trí mạng.

Đám con cháu trẻ tuổi Tần gia này cũng càng đánh càng hưng phấn, ngược lại phát huy ra vượt xa ngày thường. Tổng thể biểu hiện vượt ngoài dự đoán trước của Tần Lĩnh Sơn. Lão gia tử cùng một đám người Tần gia hiện tại cười đến không ngậm miệng được.

Mà Thôi gia thì như gặp vận rủi. Lúc này con cháu trẻ tuổi của Thôi gia tổng cộng hơn sáu trăm người. Từ khi bắt đầu giải đấu Chí Tôn mãi cho đến ngày gần chạng vạng có hơn một trăm người tham chiến, nhưng không ngờ chỉ có năm người thuận lợi thăng cấp. Trong đó chín mươi mấy người đều không ngoại lệ, thất bại chấm dứt!

Đối thủ bọn họ gặp được đều không phải loại cường đại quá mức, nhưng chỉ cao hơn con cháu trẻ tuổi Thôi gia một chút. Hơn nữa, Thôi gia liên chiến liên bại, sĩ khí đã thấp xuống một trình độ nhất định, chiến đấu tự nhiên phần thắng rất nhỏ. Mấy con cháu trẻ tuổi Thôi gia có thực lực cường đại lại thủy chung chưa đến lượt.

Giải đấu Chí Tôn là ngày đêm không ngừng, đến buổi tối Hoàng Kim Cung tản ra hào quang hoa lệ, chiếu toàn bộ Huyền Vũ đài sáng như ban ngày.

Thôi Lãnh thủy chung chú ý động tác của Tần Lập, thấy hắn vẫn không bị truyền tống vào, trên mặt không kìm nổi lộ ra một vẻ dữ tợn. Thôi gia liên chiến liên bại, khiến vị Chí Tôn nhìn niên kỉ cũng không nhỏ này bắt đầu có chút nôn nóng.

Tần Lập thì lại khí định thần nhàn (dửng dưng) rất tùy ý ngồi dưới đất, trên thực tế vẫn đều đang điều tức, khôi phục lực lượng tinh thần. Thôi gia liên chiến liên bại chính là Tần Lập giở trò. Muốn diệt Tần gia ta? Muốn giết Tần Lập ta? Muốn ta thất bại thảm hại? Gia gia ngươi, đi gặp quỷ đi!

Muốn chơi, lão tử liền chơi với ngươi! Lúc này đây tuy Thôi gia còn không ra hết tinh nhuệ trẻ tuổi, nhưng ít ra cũng có một nửa thế hệ nổi bật đã tới nơi này!

Tần Lập từ sau khi tăng lên cảnh giới Dung Thiên, Tiên Thiên Tử Khí ngay cả Chí Tôn Thôi Lãnh đều không thể phát hiện. Những người khác lại càng không thể ngăn cản Tần Lập tra xét!

Biết thực lực đại khái của đối phương, sau đó căn cứ chênh lệch thực lực hai bên hạ lệnh cho Hoàng Kim Cung, chuyện này thật quá đơn giản. Chỗ xấu duy nhất chính là tiêu hao tinh thần lực đặc biệt lớn! Hơn nữa, Tần Lập còn phải nghỉ ngơi dưỡng sức, hắn chuẩn bị ở vòng tiếp theo liền giải quyết Thôi Lãnh. Khiến cho Thôi gia hoàn toàn mất sĩ khí!

Xem mấy lão quái vật Chí Tôn kia có thể nhẫn được loại nhục này hay không?

Tần Lập suy nghĩ, ngẩng đầu lên vừa lúc đối mắt với Thôi Lãnh. Dường như có một tia lửa vô hình bùng nổ giữa tầm mắt hai người. Tần Lập vươn ngón tay cái, hướng về Thôi Lãnh sau đó lật ngược xuống!

Lúc này hai đạo hào quang đem Tần Lập cùng Thôi Lãnh truyền vào nơi luận võ!

Tiểu Mùi

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả:Tiểu Đao Phong Lợi

288. Chương 290: Một Kiếm Miểu Sát Ngươi.

Chiến đấu có kịch liệt đi nữa, nhưng xem nhiều cũng sẽ dần cảm thấy chán, hơn nữa ngoại trừ hai trận có đệ tử Thôi gia tử vong ra, trong các trận chiến đấu kế tiếp, nghiêm trọng nhất cũng chỉ là trọng thương,

không có xuất hiện người tử vong.

Việc này đối với những người đến xem kích thích mà nói, quả thật không có ý nghĩa. Hơn nữa sau khi chấm dứt vòng thứ nhất, bắt đầu chiến đấu đợt thứ hai, mới có thể xem như chân chính kịch liệt.

Mà tiêu điểm vòng thứ nhất này, không ngoài hai người Tần Lập cùng Thôi Lãnh. Hầu như mọi người đều hy vọng hai người này có thể đối đầu, nhưng loại tỷ lệ này không lớn.

Ai cũng không ngờ, hai người này thật sự đối đầu!

Lập tức, bất luận là những người xem các nhà các phái ở bên ngoài, hay là các võ giả bên trong sân, tất cả đều xốc lại tinh thần, vẻ mặt hưng phấn nhìn Tần Lập chiến đấu với Thôi Lãnh.

- Hắc! Huynh đệ, ngươi nói Hoàng Kim Cung này có phải có trí tuệ hay không chứ! Bằng không làm sao lại trùng hợp như vậy, để cho Tần công tử đụng phải Chí tôn Thôi gia kia vậy chứ?

- Loại chuyện này ai nói rõ được chứ? Tần Lập công tử Tần gia tuy rằng là một thanh niên kinh tài tuyệt diễm, tuy nhiên ta cũng không cho rằng hắn thật sự có thể chiến thắng được Thôi Lãnh.

- Hứ! Lẽ nào ngươi không có nghe nói ở trên đường đi, Tần Lập đã chiến với Thôi Lãnh một trận sao?

- Cũng bởi vì đánh qua một lần, ta mới nói như vậy! Võ giả cảnh giới Chí tôn, các ngươi dám nói hắn không có chút chuẩn bị nào sao?

Khóe miệng người kia nổi lên một tia cười khinh thường, nói tiếp:

- Ta lại vẫn có khuynh hướng cho rằng Chí tôn Thôi gia trẻ tuổi kia có thể thắng lợi!

- Hừ! Ta hy vọng Tần công tử có thể thủ thắng!

- Ta cũng hy vọng Tần công tử có thể lật đổ Chí tôn Thôi gia!

- Nói không sai, người Thôi gia quá kiêu ngạo rồi!

- Tần Lập kia cũng rất kiêu ngạo!

- Ngươi thiếu bị đánh phải không?

- Đúng thì thế nào? Có giỏi ngươi cắn ta đi.

Trong đám người lập tức hỗn loạn một trận, hai người đang giằng co bị một lão già can ngăn, nhưng hai bên lại không chút thoái nhượng.

Một màn đồng dạng, cũng đang trình diễn ở một nơi bất đồng trên Huyền Vũ Đài.

Tinh thần mọi người đều đang theo hai người Tần Lập cùng Thôi Lãnh chiến đấu mà trở nên hăng hái.

Tần Hàn Nguyệt cũng có chút khẩn trương nhìn nhi tử ở trong sân luận võ. Nàng biết cho dù mình nói gì Tần Lập cũng không thể nghe được, nhưng nàng vẫn muốn nói cho nhi tử: nhất định phải cẩn thận!

Tần Văn Hiên đã trổ hết tài năng trong vòng thứ nhất, hiện đang nghỉ ngơi bên trong kết giới, vẻ mặt cũng khẩn trương nhìn nhi tử của mình, trong lòng âm thầm bơm hơi trợ uy cho Tần Lập!

Thượng Quan Thi Vũ ở trong sân dự bị, bình tĩnh nhìn Tần Lập. Chỉ có nàng, trong lòng mới không chút lo lắng cho Tần Lập, bởi vì nàng hoàn toàn tin tưởng vào thực lực của Tần Lập!

Ngươi là phu quân của ta, ngươi là bầu trời trên đầu ta, cho dù thế nào cũng sẽ không sụp đổ!

- Rất bất ngờ sao?

Hai người Tần Lập cùng Thôi Lãnh, hầu như cùng lúc đồng thanh nói ra lời này!

Bên ngoài đầu tiên là cả kinh, lập tức ồ to một tiếng! Hai người đối với thực lực của mình, đều tự tin làm cho người ta trợn mắt!

Nếu như nói Thôi Lãnh tự tin phát ra từ thực lực Chí tôn của hắn, như vậy Tần Lập tự tin phát ra từ nơi nào? Phát ra từ thực lực Hợp Thiên cảnh của hắn sao?

Dù là những người giao hảo cùng Tần gia, lúc này cũng đều không nhịn được khóe miệng co rút, thầm nói: tính tình của Tần Lập, nhìn như cúi thấp, cũng không chủ động trêu chọc người khác, nhưng trên thực tế lại là kiêu ngạo tuyệt đối!

Kỳ thật đại đa số mọi người đều tin tưởng một điểm, đó chính là trận chiến trước, hai người Thôi Lãnh cùng Tần Lập nhất định đã nương tay. Không ai cho rằng một người cảnh giới Chí tôn đánh ra toàn lực còn không thắng một võ giả Hợp Thiên cảnh.

- Thôi Lãnh! Thôi gia các ngươi thật không may! Các ngươi không phải thế gia siêu cấp sao? Tới nơi này đều được xưng là tinh anh, thế nhưng qua được vòng thứ nhất chỉ có vài người như vậy?

Tần Lập cười dài, không chút nào cố kỵ hung hăng xát muối lên vết thương của Thôi Lãnh.

Cơ mặt Thôi Lãnh kịch liệt co quắp một chút, sau đó cười cười:

- Một cái giải đấu Chí tôn không chứng minh được cái gì, nhưng còn ngươi thì tự mình cầu phúc đi. Tần Lập! Nói thẳng ra, ngày hôm nay ngươi nhất định nằm xuống lăn ra ngoài, ta nói rồi, nhưng sẽ thất bại thảm hại!

- Ngốc bức! Ra tay đi, lời này ta nghe thật ghê tởm!

Tần Lập hoàn toàn không nhìn biểu tình kinh ngạc của Thôi Lãnh, chậm rãi rút Ẩm Huyết Kiếm trong tay ra.

Người thân cận Tần gia ở bên ngoài, nhất là những thanh niên ở trong sân dự bị cùng đã thắng vòng thứ nhất đang ở sân nghỉ ngơi, đều không nhịn được cười nghiêng ngã.

Từ cổ chí kim, có thể không chút cố kỵ nhục mạ thẳng mặt một cảnh giới Chí tôn không phong độ giống như Tần Lập, dường như là người đầu tiên!

- Miệng lưỡi lợi hại!

Tiếng nói Thôi Lãnh vô cùng lạnh lẽo, Lãnh Tuyết Kiếm trong tay đột nhiên hiện ra, hóa thành một đạo kiếm khí màu trắng, đánh về phía Tần Lập.

Nương theo một kiếm này, còn có một loại hàn khí bức người!

- Thiên Lý Băng Phong!

Lâm Hằng cùng Trầm Nhạc đã dễ dàng chiến thắng vòng thứ nhất, lúc này đều biến sắc, đồng thời kinh hô!

- Thiên Lý Băng Phong là cái gì?

Có người vẻ mặt khó hiểu hỏi.

- Cái này cũng không biết, Thiên Lý Băng Phong chính là… mau nhìn!

Một người vừa nói, vừa không chuyển mắt nhìn trong sân luận võ, đột nhiên hét lớn một tiếng.

Chẳng qua đã không có ai quan tâm đến hắn rống lớn, bởi vì toàn bộ tinh lực của mọi người đã đầu nhập vào cuộc chiến giữa Tần Lập cùng Thôi Lãnh!

Theo một kiếm Thôi Lãnh bổ về phía Tần Lập, chỉ thấy trong toàn sân luận võ, mặt đất nháy mắt trở nên trắng xóa, sau đó không gian như ngưng đọng. Mặt đất trắng bạch, đột nhiên xuất hiện mấy vết rạn, sau đó theo Thôi Lãnh bước lên, ầm ầm vỡ ra!

Giống như một tấm thảm thật lớn từ từ được nhấc lên, sau đó phủ khắp bầu trời giống như những lưỡi dao sắc bén, đồng thời bắn về phía Tần Lập giống như thiên quân vạn mã đồng loạt bắn tên!

- Trời ạ! Quá kinh khủng!

Có người vừa xem, vừa thì thào lẩm bẩm, khóe miệng co quắp kịch liệt, trong ánh mắt tràn ngập kinh hãi. Gần như tất cả những người chiến thắng vòng một, đều đang may mắn mình không gặp phải cường giả Chí tôn Thôi gia kia!

Cảnh giới Chí tôn, quả nhiên không phải bình thường!

Hai tay Tần Hàn Nguyệt gắt gao nắm chặt góc áo mình, quần áo hoa mỹ bị nàng vo thành một đoàn, đã nắm ra lỗ thủng, nhưng vẫn không phát giác ra.

Tần Lĩnh Sơn ưỡn ngực, đứng thẳng ở đó giống như một cây thương. Trên gương mặt già nua đầy nếp nhăn của lão không nhìn ra được biểu tình gì. Nhưng mà hai tay nhè nhẹ run lên trong tay áo, bán đứng tâm tình đang khẩn trương của hắn!

Tần Văn Hiên, hai tay nắm chặt thành quyền, giờ khắc này hắn hận không thể thay thế Tần Lập chịu một kiếm của Thôi Lãnh!

Thượng Quan Thi Vũ vẫn tĩnh lặng đứng ở chỗ cũ, một đôi mắt trong như làn nước bình lặng không dao động! Si ngốc ngóng nhìn từng tảng đá sắc bén như dao bao trùm Tần Lập, trong lòng chỉ có một một niềm tin: phu quân của ta là anh hùng đỉnh thiên lập địa, hắn nhất định sẽ thắng!

Trong lòng Trầm Nhạc vạn phần khẩn trương: Huynh đệ à, ta đặt tất cả gia sản lên người của đệ, vì thế mà ca ca ta làm căng với toàn bộ trưởng lão môn phái! Bọn họ không tin, ta tin tưởng đệ, nhất định đệ sẽ không làm ta thất vọng, nhất định sẽ không!

Lâm Hằng híp mắt, nhìn sân luận võ không chớp mắt, cảm giác thời gian lúc này như đình chỉ, ngay cả thở mạnh một chút cũng không dám, rất sợ quấy nhiễu trận chiến vạn người chú trọng này!

Trên đỉnh Hoàng Kim Cung khí thế hùng hồn, đứng một bóng ảnh một người mặc áo đen. Rõ ràng nàng đứng ở nơi đó, nhưng căn bản không ai có thể cảm nhận được nàng.

Một đôi tròng mắt lạnh lùng, không có một chút màu sắc tình cảm, nào còn bộ dạng tiểu nữ nhân quyến rũ trước mặt Tần Lập, yên lặng nhìn chăm chú vào phía dưới. Trong lòng nghĩ: tiểu tử kia, ngày hôm nay ta sẽ không ra tay giúp ngươi. Ta muốn xem, cuối cùng ngươi có bản lãnh gì, có thể để chủ nhân từng trải vạn năm cuối cùng lựa chọn ngươi làm người kế thừa! Nếu như ngươi thật sự có tư cách đó, như vậy dù là núi đao biển lửa ta cũng sẽ đi theo bên cạnh ngươi, thủ hộ ngươi, nhìn ngươi trưởng thành! Nếu ngươi không có tư cách đó, như vậy từ nay ta sẽ rời đi, chủ nhân đã yên diệt, cũng không phải trên người ngươi có khí tức của ngài là có thể thay thế!

Bên ngoài, trên mặt mấy lão già Chí tôn Thôi gia, những người Thôi gia phía sau bọn họ, ở trong sân dự bị, ở sân nghỉ ngơi, trên mặt tất cả những người Thôi gia kia rốt cuộc lộ ra vẻ cười thoải mái đầu tiên từ khi giải đấu Chí tôn bắt đầu tới nay!

Tần Lập, thua chắc!

Thiên Lý Băng Phong vừa xuất hiện, cho dù là võ giả cảnh giới Địa Tôn cũng không đỡ được! Chỉ có tránh né!

Nhưng trên sân luận võ nhỏ hẹp như thế, Tần Lập có thể trốn nơi nào?

Cho nên, chết đi!

Nụ cười cuối cùng xuất hiện trên mặt Thôi Lãnh, chẳng qua nụ cười kia, phần nhiều mang vẻ trào phúng!

Chỉ bằng ngươi, loại rác rưởi này cũng xứng đấu với ta?

Một tiếng nổ ẦM ẦM vang lên!

Mặt đất diễn võ trường, toàn bộ bị nổ tan! Rất nhiều lưỡi dao sắc bén chen lấn ngập đầy không gian, ngoại trừ chỗ của Thôi Lãnh!

Vẻ cười trên mặt Thôi Lãnh càng đầy, trên mặt người Thôi gia càng cười vô cùng thoải mái!

Không gian trong sân luận võ, giống như rơi vào một loại ngưng trệ kỳ dị! Những lưỡi dao sắc bén màu trắng ở trong mắt mọi người dường như đứng yên không chuyển động! Nhưng trên thực tế, đó là một tốc độ nhanh đến tận cùng, mắt người đã hoàn toàn không theo kịp tốc độ của những lưỡi dao sắc bén màu trắng kia, bọn họ chỉ nhìn thấy tàn ảnh của nó!

Ầm!

Lại một tiếng nổ, tất cả những người Thôi gia, lúc này đã thả lỏng tinh thần hoàn toàn. Loại biểu hiện này, chính là dấu hiệu Thiên Lý Băng Phong đã bộc phát uy lực lớn nhất!

Phù!

Mấy lão già Chí tôn Thôi gia đồng thời thở phào một cái, liếc mắt lẫn nhau, đều có thể nhìn ra ý cười trên mặt đối phương. Giết một Tần Lập, còn phải thoải mái hơn là cầm phần thưởng của Hoàng Kim Cung!

- Thiên Lý Băng Phong của Lãnh nhi đã có mười phần hỏa hầu rồi!

Một Chí tôn Thôi gia vẻ mặt đắc ý nói.

Lúc này, một tia màu tím kinh diễm, chợt bùng phát giữa bầu trời trắng toát! Vừa lúc cắt đứt lời Chí tôn Thôi gia này nói, mà đồng thời, ánh mắt mọi người giống như khôi phục lại bình thường.

Thứ kia, nhanh đến không thể tin được!

Chỉ thấy giữa những lưỡi dao sắc bén sắc bén đầy trời kia, ầm ầm bùng nổ một đoàn màu tím kinh diễm. Sau đó, là một đạo kiếm khí, xé tất cả những lưỡi dao sắc bén màu trắng, hung hăng bổ về phía Thôi Lãnh!

Một kiếm kinh thế này, ẩn chứa kiếm ý vô thượng, muốn tránh cũng không khỏi!

Tiểu Mùi

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả:Tiểu Đao Phong Lợi

289. Chương 291: Kiếm Trảm Chí Tôn.

- Chí Tôn… tính là cái quái gì, giết ngươi một kiếm là đủ rồi!

Giọng nói lành lạnh của Tần Lập, giống một cái búa tạ hung hăng đánh vào lòng mỗi người, đánh nó tan vỡ!

Vẻ cười trên mặt Thôi Lãnh, nháy mắt đọng lại, cứ cứng ngắc trên mặt. Trong mắt hắn, hiện lên vẻ ngạc nhiên, kinh hãi cùng với… không thể tin nổi!

Vì sao, ở dưới loại áp chế tuyệt đối này, hắn vẫn còn có cơ hội đánh trả?

Vì sao?

Vì sao?

Tất cả người Thôi gia ở bên ngoài, toàn bộ đều sững sờ ở đó, trên mặt căng cứng nụ cười còn chưa kịp tắt, miệng há thật to.

Một tiếng ầm ầm vang lên!

Nhìn lại những lưỡi dao sắc bén màu trắng phủ khắp trời, theo một kiếm phản kích của Tần Lập liền hóa thành bột mịn đầy trời, bao phủ toàn sân luận võ trong một mảnh tuyết trắng, căn bản không nhìn ra được bất cứ thứ gì!

Chỉ có thể thấy một tia màu tím, giống như một lưỡi dao sắc bén xé rách không gian, ngay cả hình ảnh kết giới Hoàng Kim Cung chiếu xuống cũng phải rung động mạnh. Tâm thần mọi người cũng đều run lên!

Một tia màu tím kia, chợt lóe liền tắt, bột mịn trắng khắp trời, giống như hoa tuyết tung bay, phất phơ uyển chuyển, một hồi lâu mới hoàn toàn rơi xuống mặt đất. Những hạt tuyết trắng kia, phủ dày hơn nửa thước!

Nhìn lại hai người giữa sân luận võ, đứng cách nhau mười thước. Tần Lập cầm trong tay Ẩm Huyết Kiếm, mũi kiếm chỉ xuống đất, vẻ mặt bình tĩnh đứng đó, trên người không có một chút màu trắng.

Thôi Lãnh đối mặt với Tần Lập, cũng đứng ở nơi đó, khuôn mặt co quắp, tay cầm Lãnh Tuyết Kiếm đã khẽ run run. Nhất là ánh mắt của hắn, tràn ngập biểu tình không thể tin nổi, môi khẽ nhúc nhích.

Đột nhiên, bên ngoài đối diện với hướng Thôi Lãnh, có người hoảng sợ hô to:

- Hắn bị chém làm hai nửa rồi!

- Không có khả năng!

Một lão già cảnh giới Chí Tôn Thôi gia điên cuồng nổi điên hống to một tiếng. Cổ khí thế Chí Tôn kia lập tức bộc phát ra, khí tức cuồng loạn làm cho những người xung quanh hắn đều hô hấp khó khăn.

Nhưng lập tức Chí Tôn Thôi gia này nhớ tới võ giả Chí Tôn đồng tộc lúc trước bị một tia sáng từ Hoàng Kim Cung tiêu diệt, trong mắt xẹt qua một tia hoảng sợ, nhanh chóng thu liễm khí tức của mình, nhưng vẫn hét lớn:

- Tuyệt đối không thể nào!

- Các ngươi mau nhìn…

Một con cháu trẻ tuổi Thôi gia, vươn tay run run chỉ vào Thôi Lãnh trong sân luận võ. Mọi người lập tức nhìn thấy một cảnh tượng khiến cả đời cũng khó quên!

Lãnh Tuyết Kiếm trong tay Thôi Lãnh buông ra, trực tiếp rơi trên mặt đất đọng tuyết. Sau đó, hắn cố gắng muốn ngẩng đầu, nhưng cảm giác được mình không lấy ra được một chút sức nào.

Quay đầu lại muốn nhìn xem cuối cùng xảy ra chuyện gì, nhưng… một vạch máu từ giữa đầu Thôi Lãnh nhanh chóng kéo dài xuống dưới. Trong mắt Thôi Lãnh, rốt cuộc hoàn toàn tràn ngập sợ hãi.

Phốc!

Một dòng máu tươi, theo động tác nghiêng đầu của hắn, theo vết máu trên đầu đột nhiên bắn mạnh ra! Cả người hắn, cũng nháy mắt tách ra làm hai nửa! Một trái một phải, ngã trên mặt tuyết bên dưới!

Ụa!

Lập tức có nhiều người không chịu được tràng diện máu tanh kinh khủng này, ngồi xổm xuống đất nôn mửa. Dù ngay cả Thượng Quan Thi Vũ vẻ mặt vẫn luôn bình tĩnh đứng trong sân dự bị, nhìn một màn này cũng không nhịn được, con ngươi co rút, sắc mặt tái nhợt.

Nhìn lại những người Thôi gia, giống như đánh mất linh hồn, sắc mặt mọi người đều xám xịt, đứng ngây tại chỗ như tượng gỗ!

Vụt! Hai nửa thi thể Thôi Lãnh bị Hoàng Kim Cung truyền tống ra ngoài. Thân thể Tần Lập cũng theo đó được truyền tống đi khu nghỉ ngơi. Còn thanh Lãnh Tuyết Kiếm, vô thanh vô tức tiến vào trong nhẫn của Tần Lập.

Cả một sân luận võ, chỉ còn lại một mảnh tuyết đọng sâu nửa thước trắng xóa, trên mặt tuyết, còn có một bãi máu đỏ tươi!

Một lúc lâu sau, trong đám người mới phát ra một trận kinh hô không thể tưởng tượng, giống như mọi người đều mất đi năng lực tự hỏi, đều vì Tần Lập phát ra một kiếm kinh thế hãi tục mà trở nên hết sức trì độn. Phản ứng đâu chỉ chậm nửa nhịp?

Tiếp đó, một lần nữa Hoàng Kim Cung lại thể hiện ra một mặt thần kỳ của nó. Một đạo quang mang màu vàng đột nhiên bao phủ toàn sân luận võ, sau một lát quang mang kia thu lại, nhìn lại trong sân luận võ, băng tuyết tan biến, khôi phục lại như lúc ban đầu!

- Trời ạ! Đây, đây cuối cùng xảy ra chuyện gì?

Trong đám người bên ngoài, một lão già lớn tuổi ở trong trận doanh Thôi gia, lệ già chảy dài, môi run run, trên gương mặt già nua đầy nếp nhăn ngang dọc kịch liệt co quắp, trong giọng nói tràn ngập bi thương cùng nghi hoặc không giải thích được!

Thôi Lãnh, siêu cấp thiên tài Thôi gia có hy vọng trong vòng ba trăm năm đạt đến cảnh giới Phá Toái Hư Không, cứ vậy đã chết. Hơn nữa, là ở trong chiến đấu chính diện, xuất hết tuyệt chiêu, bị người ta một kiếm chém làm hai!

Lúc này tất cả những người Thôi gia đều đỏ hồng mắt, nếu không phải kiêng kỵ áp lực giống như thần tích từ Hoàng Kim Cung, chỉ sợ đã sớm nhào vào trận doanh Tần gia, tiêu diệt toàn bộ người Tần gia bên kia!

Chẳng qua trong lòng mọi người đều rõ ràng một điểm: Từ giờ trở đi, Thôi gia cùng Tần gia đã chân chính không chết không ngừng! Không còn bất cứ khả năng hòa giải nào nữa! Mà Tần gia, có thể chống đỡ được loại quái vật lớn như Thôi gia cắn xé hay sao?

Rất nhiều gia tộc cùng môn phái vốn giao hảo với Tần gia, lúc này đều bắt đầu do dự. Bọn họ đều đang lo lắng, vạn nhất Thiên Cơ Môn cùng Lâm gia lúc này bứt ra ngoài, như vậy những gia tộc cùng môn phái có quan hệ với Tần gia, sẽ có ai chống đỡ được Thôi gia điên cuồng trả thù! Phân rõ giới hạn? Nhìn đám người Thôi gia kia đi, đã nổi điên đến đỏ hồng mắt, chậm rồi!

Giải đấu Chí Tôn cũng không bởi vì những người này đang cân nhắc mà đình chỉ, sau khi sân luận võ khôi phục bình thường, các võ giả trẻ tuổi liền bắt đầu tiếp tục tỷ thí.

Trong đó cũng có những trận chiến rất đặc sắc, tỷ như con cháu dòng chính các gia tộc Hỏa Kiếm Vương gia, Nộ Kiếm Tiêu gia, còn có võ giả trẻ tuổi từ Băng Thiên Nhai thần bí, không ai không phải hạng người kinh tài tuyệt diễm. Thậm chí còn có một ít người, ở tuổi ba mươi đã đạt đến thực lực Dung Thiên cảnh!

Các trận chiến sau cũng tăng thêm vài lời bàn tán, nhưng trong lòng mọi người cũng không hoàn toàn đặt trên giải đấu Chí Tôn nữa. Một trận chiến giữa Tần Lập cùng Thôi Lãnh, thật sự ảnh hưởng quá lớn, quá kinh người! Tin rằng trong mấy trăm năm tới, đều sẽ còn vô số người ở các nơi không ngừng thảo luận về trận đấu này!

Thảo luận về một võ giả chỉ có thực lực Hợp Thiên cảnh, một kiếm chém đôi võ giả Nhân Tôn, dẫn phát một trận đại chiến kịch liệt!

Tần Lập được truyền vào khu nghỉ ngơi, tuy rằng biết bên trong kết giới hình chiếu Hoàng Kim Cung không thể phát sinh tư đấu, nhưng những con cháu trẻ tuổi Thôi gia vượt qua được vòng loại, đều không khỏi tự tránh né sang một bên. Tần Lập một kiếm đánh chết Thôi Lãnh, cũng hoàn toàn đánh tan lòng tự tin của những con cháu Thôi gia này!

Tần Lập hiện giờ, quả thật trở thành một bóng ma trong lòng những con cháu trẻ tuổi Thôi gia này, trở thành tâm ma lớn nhất trong cuộc đời tu luyện của bọn họ! Mà những người Tần gia ở đây, cùng đám người Lâm Hằng Trầm Nhạc, lại tươi cười rạng rỡ.

Trầm Nhạc cười ha hả, đi tới trước Tần Lập không chút để ý vỗ vỗ vai Tần Lập, sau đó thật lòng khâm phục nhếch ngón cái nói:

- Huynh đệ! Ngươi thật là, không ngờ tới đệ thật sự đạp bẹp tên khốn Thôi Lãnh kia. Ha ha ha, lão ca ta nhìn mà nhiệt huyết sôi trào, cảm xúc sôi sục mà! Thật hận người chém tên khốn kia không thể là ta! Trở về lão ca ta mời đệ uống Hầu Nhi Tửu năm trăm năm!

Tần Lập có chút kinh dị nhìn thoáng qua Trầm Nhạc, thầm nghĩ: dù là không muốn gặp phải Thôi Lãnh, cũng không cần phải mắng hắn như thế chứ, thoạt nhìn giữa Thiên Cơ Môn cùng Thôi gia có khả năng còn ân oán mình không biết! Cái này cũng bình thường, ân oán giữa hào môn gia tộc rất nhiều thứ đều ngầm bên dưới, người ngoài căn bản không thể hiểu biết chuyện bên trong của bọn họ.

Lâm Hằng cũng đi tới, mỹ nam tử rất phong độ này cũng nhếch ngón cái với Tần Lập:

- Huynh đệ! Thật là giỏi! Chiến kỹ của đệ thật sự là sắc bén! Không hổ gọi là Cửu Thiên Thập Địa Duy Ngã Độc Tôn!

Nói rồi quay sang Trầm Nhạc bĩu môi:

- Tiểu tử ngươi! Lần trước ta hỏi ngươi có Hầu Nhi Tửu năm trăm năm hay không, ngươi lại lắc đầu như trống bỏi vậy, hiện giờ lại lấy ra bỏ được vật quý? Hừ! Thật đúng là kết giao người phải xem thực lực mà!

Nói xong, lại chuyển sang Tần Lập:

- Huynh đệ! Đệ đừng để ý tới hắn, ta nói với đệ này, ta có một muội muội, diện mạo phải nói là quốc sắc thiên…

Lâm Hằng chưa nói xong, nhưng đã thấy Trầm Nhạc nhếch môi cười nhìn hắn, trên mặt những người khác cũng đều mang vẻ cổ quái, nhìn về phía sau lưng Lâm Hằng.

Lâm Hằng vừa quay đầu lại, nhìn thấy Thượng Quan Thi Vũ vừa đánh ngã đối thủ được truyền tống vào, vừa lúc hiện ra sau lưng hắn, đang tĩnh lặng nhìn Lâm Hằng.

Biểu tình Lâm Hằng nháy mắt trở nên vô cùng xấu hổ, giống như đứa nhỏ làm chuyện xấu vừa bị bắt quả tang, khụ khụ hai tiếng, sau đó đỏ mặt nói:

- Cái này, cái này… Hắc hắc, là nói bậy, hiểu lầm thôi!

- Ha ha ha!

Trong đám người ở khu nghỉ ngơi bộc phát ra một trận cười vang trời, dẫn tới không ít gia tộc môn phái bên ngoài bỏ quan sát sân luận võ, ghé mắt nhìn sang bên này.

Đôi mắt lành lạnh của Thượng Quan Thi Vũ nhìn vào mặt Lâm Hằng, nhàn nhạt nói:

- Ngày nào đó dẫn muội muội huynh tới xem thử.

- Ấy…

Lâm Hằng lần này hoàn toàn tắt tiếng, không nghĩ tới Thượng Quan Thi Vũ luôn luôn bình tĩnh lạnh lùng lại có thể nói đùa lạnh như vậy. Tần Lập nhún nhún vai, xóe tay biểu thị bản thân mình vô tội.

Giữa đoàn người lại phát ra một trận cười vang, dù ngay cả các đệ tử Băng Thiên Nhai biểu tình lạnh lùng cũng đều không nhịn được cười theo.

Trong khu nghỉ ngơi, ngoại trừ mấy người Thôi gia lẻ loi có chút không hợp đàn ra, những người khác đều cực kỳ hòa hợp, để cho giải đấu Chí tôn từ khi bắt đầu đã cực kỳ khẩn trương rốt cuộc trở nên thoải mái vài phần.

Chiến đấu kế tiếp, những thanh niên giống như bị Tần Lập kích thích, phát huy ra toàn bộ thực lực của mình, hết sức đặc sắc, làm mọi người không nhịn được trầm trồ khen ngợi.

Kỳ thật đại đa số người tham gia giải đấu Chí Tôn, cũng chính là vì có được một cơ hội rèn đục một lần. Tu luyện dù có tốt, không trải qua tôi luyện thật khó thành cao thủ. Chỉ có người trải qua chiến đấu chân chính tôi luyện, mới có thể không ngừng trưởng thành.

Con cháu người ta có thiên tài đi nữa, có xuất sắc hơn, vậy cũng là con cháu nhà người ta. Chỉ có con cháu nhà mình trưởng thành, mới là chuyện đa phần các thủ lĩnh môn phái cùng gia tộc chờ đợi nhất.

Tiểu Mùi

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả:Tiểu Đao Phong Lợi

290. Chương 292: Giải Đấu Chí Tôn, Từ Đây Kết Thúc.

Trong thời gian ba ngày kế tiếp, trải qua từng vòng đấu loại, cuối cùng xuất hiện mười người có thể đi vào Hoàng Kim Cung!

Thượng Quan Thi Vũ, cuối cùng gặp một nữ đệ tử Băng Thiên Nhai Dung Thiên cảnh, hai người chiến đấu kịch liệt hơn ngàn hiệp, Thượng Quan Thi Vũ mới bại bởi một chiêu.

Tất cả đối thủ gặp phải Tần Lập sau này, ngoại trừ Thôi gia trực tiếp bị Tần Lập xóa sổ không chút do dự ra, những người khác Tần Lập đều nương tay. Cho nên ngoại trừ người Thôi gia càng thêm căm hận Tần Lập, những người khác bất luận là con cháu đệ tử thế lực siêu cấp, hay các môn phái nhỏ gia tộc nhỏ đều cực kỳ sùng bái với ngôi sao mới nổi Tần Lập này!

Tần Văn Hiên hết sức may mắn, một đường đi thẳng, làm cho Tần gia mừng rỡ không thôi. Không nghĩ tới ngoại trừ Tần Lập, lại có một người thứ hai kiên trì đến cuối cùng. Trên thực tế, chỉ có bản thân Tần Lập mới hiểu được đây là vì sao.

Đến cuối cùng, mười người chia làm: Tần gia có Tần Lập, Tần Văn Hiên; Băng Thiên Nhai là nữ đệ tử Dung Thiên cảnh Lãnh Phương Phỉ; Lâm gia là Lâm Hằng; Thiên Cơ là Môn Trầm Nhạc; Hỏa Kiếm Vương gia con cháu Dung Thiên cảnh đỉnh phong Vương Vạn Lý; Tiêu Trường Thiên con dòng chính của đương đại gia chủ Nộ Kiếm Tiêu gia, thực lực đã đạt đến Dung Thiên cảnh; Tạ Hiểu Phong đệ tử Đại trưởng lão Tàng Kiếm Sơn Trang, đồng thời cũng là Tam công tử chưởng môn Tàng Kiếm Sơn Trang, thực lực bản thân cũng đã đến Dung Thiên cảnh.

Hai người khác, một người là nữ đệ tử La Vân đến từ một môn phái nhỏ Hàn Thiền Cốc ít danh tiếng, thực lực bản thân là Hợp Thiên cảnh đỉnh phong, nhưng kinh nghiệm chiến đấu cực kỳ phong phú, một trận cuối cùng đánh bại đệ tử Dung Thiên cảnh sơ kỳ đến từ Tàng Kiếm Sơn Trang. Cho nên thành công của nàng cũng không phải may mắn!

Trên thực tế, tuy rằng giải đấu Chí tôn bình thường cũng xuất hiện người may mắn, nhưng cũng không phải quá bình thường. Dù sao có thể đánh đến cùng, muốn che giấu tài năng cũng không phải chuyện đơn giản. Giống như Lâm Hằng cùng Trầm Nhạc, tuy rằng không đến Dung Thiên cảnh, nhưng kinh nghiệm chiến đấu của hai người này phong phú đến giật mình. Dù ngay cả Tần Lập cũng không nhịn được âm thầm gật đầu, danh hào của hai người ở trên Huyền Đảo cũng không phải khi không mà ra.

Một người cuối cùng, đồng dạng cũng tới từ một gia tộc nhỏ không có danh tiếng lớn, là một đại hán tu luyện một ít chiến kỹ cương mãnh, cũng họ Tần, tên là Tần Đông. Thực lực bản thân vừa Dung Thiên cảnh sơ kỳ, hơn nữa tuổi thực cũng đã chín mươi bảy tuổi, nhưng đối với một gia tộc nhỏ tài lực không mạnh mà nói, đây đã là rất khó được.

Tin rằng sau giải đấu Chí tôn lần này, gia tộc của Tần Đông trong vòng trăm năm sẽ có thể leo cao mấy tầng.

Lần thi đấu này, bảy đại thế lực siêu cấp ngoại trừ Thôi gia toàn quân bị diệt ra, các gia tộc khác đều có thu hoạch. Đây cũng đủ thỏa mãn rồi.

Mà Thôi gia toàn quân bị diệt, cũng làm người ta lọt tròng. Bởi vì giữa con cháu Thôi gia tham gia giải đấu Chí tôn lần này, không chỉ có Hợp Thiên cảnh đỉnh phong, thậm chí võ giả Dung Thiên cảnh, nhưng mà ngay từ đầu bọn họ giống như bị vận xấu bao phủ, tất cả con cháu đều không ngoại lệ gặp phải đối thủ mạnh hơn mình một chút.

Điều này làm cho Tần Lập sau khi thu được danh hiệu đệ nhất thiên tài trẻ tuổi trên Huyền Đảo, lại tăng thêm một biệt hiệu mới: Khắc tinh Thôi gia!

Từ lúc chống lại Tần Lập, vận số Thôi gia giống như hoàn toàn mất đi, cho tới giờ chưa lúc nào vừa ý cả!

Mọi người Thôi gia trên Huyền Vũ Đài, sau khi danh sách mười võ giả tiến vào Hoàng Kim Cung đưa ra, trực tiếp thu dọn mọi thứ rời đi, căn bản không có một chút tâm tư tiếp tục theo dõi.

Lúc này đây, có thể nói Thôi gia tổn thất thảm trọng, đủ để thương cân động cốt. Ngoại trừ Thôi Lãnh có hy vọng nhất đột phá đến cảnh giới Phá Toái Hư Không bị giết ra, còn hao tổn một võ giả Chí tôn; con cháu Hợp Thiên cảnh đã chết hai người, trọng thương bảy mươi sáu, bị thương nhẹ một trăm hai mươi bảy người; con cháu Dung Thiên cảnh trọng thương ba mươi bảy, thương nhẹ hơn chín mươi… Con số này, ngoại trừ Thôi gia làm thế lực siêu cấp lịch sử thâm hậu ra, cũng chỉ có thể chứng minh bọn họ xui xẻo biết bao nhiêu.

Khiếp sợ uy lực Hoàng Kim Cung, Thôi gia cũng không dám làm khó dễ Tần gia ở nơi này, thậm chí ngay cả nói bóng gió cũng không bỏ lại câu nào, trực tiếp yên lặng rời đi. Chẳng qua ở thời khắc này, đã không còn ai quan tâm bọn họ nữa, mọi người chỉ quan tâm đến mười võ giả tiến vào Hoàng Kim Cung, có thể nhận được thứ gì ở bên trong?

Vốn là Tần Lập dự định khống chế tất cả bảo bối bên trong Hoàng Kim Cung, để cho người đi vào Hoàng Kim Cung phát hiện bên trong cái gì cũng không có.

Tuy nhiên Tần Lập nghĩ trước nghĩ sau, vẫn bỏ ý nghĩ này khỏi đầu, hắn không muốn làm bẩn danh tiếng vạn ngàn năm qua giống như thần trên Huyền Đảo của Hoàng Kim Cung. Tuy rằng làm như vậy không có gì đáng trách, nhưng đó cũng không phải bản ý của vị đại thần thái cổ Hô Diên Bác kia, nghĩ trước sau một hồi, dù sao người Thôi gia cũng bị Tần Lập an bài loại hết ở vòng ngoài rồi.

Còn nữa, tin tức Tần Lập là chủ nhân mới của Hoàng Kim Cung có thể gạt được một thời, nhưng chưa chắc có thể gạt được một đời. Sớm muộn gì có một ngày sẽ có người biết đến Hoàng Kim Cung đã thuộc về Tần Lập, đến lúc đó dù là người ta có ngốc thế nào đi nữa, chỉ sợ cũng sẽ nghĩ đến một lần giải đấu Chí tôn cuối cùng, là do Tần Lập động tay động chân.

Cũng không phải sợ ai, nhưng Tần Lập cũng quý trọng danh tiếng của mình, bởi vì một gia tộc dù có hùng mạnh đi nữa, có thế lực đi nữa, nhưng nếu bị chúng bạn xa lánh, tuyệt không có kết quả tốt!

Giống như Thôi gia hiện tại vậy!

Huống chi mười người hiện tại cũng đều thông qua cố gắng cùng thực lực của bản thân, từng bước đi đến cuối cùng, tuy rằng có thành phần vận số trong đó, nhưng vận số làm sao không phải một loại thể hiện của thực lực chứ?

Tần Lập không muốn Tần gia dẫm vào vết xe đổ của Thôi gia, cho nên cuối cùng đưa ra danh sách mười người, Tần Lập rốt cuộc quyết định hào phóng một lần. Dù sao toàn bộ Hoàng Kim Cung đều nắm giữ ở trong tay mình, hơn nữa các loại bảo bối tuyệt thế trong Hoàng Kim Cung nhiều không kể xiết, tất cả đều là của mình, cần gì phải làm kẻ ác, đắc tội tất cả gia tộc trên Huyền Đảo?

Từng đạo quang mang đưa những người này truyền tống vào trong Hoàng Kim Cung. Kết giới chiếu hình Hoàng Kim Cung trên Huyền Vũ Đài cũng theo đó biến mất.

Mọi người đều ngẩng đầu chờ đợi mười người may mắn này xuất hiện một lần nữa, xem bọn họ cuối cùng có thể thu được bảo bối gì!

Mỗi một lần giải đấu Chí tôn, hứng thú hăng say nhất không phải là quá trình chiến đấu đặc sắc, mà là mười người may mắn có thể nhận được bảo vật gì. Mặc dù rất nhiều người sẽ lựa chọn im lặng, nhưng những thế lực siêu cấp từ trước đến nay đều không ngại công khai bảo vật có được cho người khác, bởi vì việc này chẳng những có thể tăng cường danh tiếng cho gia tộc, còn có thể kinh sợ người khác!

Chỉ có những người may mắn ở các gia tộc môn phái nhỏ, hơn phân nửa sẽ che giấu bí mật này nuốt vào bụng, thậm chí rời khỏi Huyền Đảo xa chạy cao bay. Đại sát khí nằm trong tay các thế lực siêu cấp là đại sát khí, nắm giữ trong tay người thường, chỉ có thể đưa tới họa sát thân!

Tuy rằng không muốn làm ác nhân, nhưng Tần Lập vẫn cố sức khống chế một chút những bảo vật cho người ta thu lấy. Từ trong bảo khố khổng lồ của Hoàng Kim Cung, tuyển chọn một ít vũ khí, chiến kỹ bản thân chướng mắt, chia ra đặt ở trong phòng. Về phần đan dược… Xin lỗi, đan dược không tặng được!

Nhưng coi như là chiến kỹ cùng vũ khí Tần Lập chướng mắt, ở trong mắt võ giả Huyền Đảo cũng đã là bảo vật cực phẩm!

Tần Văn Hiên, nhận được thanh danh kiếm, một quyển chiến kỹ, một quyển tâm pháp nguyên lực. Trong đó chiến kỹ cùng tâm pháp nguyên lực đều là thứ Thần cấp, có thể nói thu hoạch phong phú!

Lãnh Phương Phỉ đệ tử Băng Thiên Nhai, nhận được một đôi đoản kiếm thuộc tính hàn băng, hai bản tâm pháp nguyên lực! Mà hai bản tâm pháp nguyên lực này, đều thích hợp cho đệ tử Băng Thiên Nhai tu luyện. Toàn bộ trận doanh Băng Thiên Nhai đều hoan hô không thôi, cảm giác thu hoạch quả thật làm cho người ta quá mừng rỡ!

Bởi vì cũng không phải mỗi một lần bọn họ đều sẽ có thu hoạch hoàn mỹ như vậy, hơn nữa giữa các thế lực siêu cấp cố kỵ đề phòng lẫn nhau, cũng sẽ không để bọn họ trao đổi các loại bảo vật cấp bậc này.

Lâm Hằng nhận được ba bản chiến kỹ, mỗi một bản đều vô cùng huyền ảo, không cần nhìn kỹ cũng biết đây là chí bảo, toàn bộ Lâm gia cũng vang lên một mảnh hoan hô.

Trầm Nhạc lại nhận được hai thanh danh kiếm, một quyển chiến kỹ. Một trong hai thanh kiếm kia, làm khóe miệng Trầm Nhạc không nhịn được co quắp kịch liệt, bởi vì nó chính là Lãnh Tuyết Kiếm, Chí tôn

Thôi gia Thôi Lãnh sử dụng!

Mà Lãnh Tuyết Kiếm này, cũng là Thôi gia lấy từ Hoàng Kim Cung rất nhiều năm trước! Chuyện này có không ít người biết đến, sau khi Thôi Lãnh tử chiến, trên sân luận võ lại rỗng tuếch, không thấy Lãnh Tuyết Kiếm nữa. Lúc đó không ít người còn tưởng rằng đã bị Tần Lập thu đi, không ngờ rằng lại bị Hoàng Kim Cung thu lại, hơn nữa lại vô cùng thần kỳ phân phối ra!

Đây đương nhiên là Tần Lập làm chuyện tốt, chưa nói tới báo đáp Trầm Nhạc, dù sao vốn Thiên Cơ Môn đã không vừa mắt Thôi gia, hơn nữa nhìn qua dường như bên trong còn có không ít chuyện riêng, đã như vậy cứ bỏ thêm chút lửa giữa quan hệ giữa hai bên là được.

Dù sao lúc Trầm Nhạc cầm Lãnh Tuyết Kiếm xuất hiện trong trận doanh Thiên Cơ Môn, rớt một bãi tròng mắt, sau đó rất nhiều lão gia cảnh giới Chí tôn Thiên Cơ Môn đều cười to, hô:

- Ý trời mà, ý trời mà!

Mấy người còn lại, tất cả đều nhận được vũ khí chiến kỹ cùng với tâm pháp nguyên lực bên trong Hoàng Kim Cung. Nhưng thần đan bọn họ hy vọng nhất lại không ai lấy được.

Nhưng mặc dù như vậy, những người này vẫn đều cảm thấy thoả mãn. Dù sao những chiến kỹ cùng tâm pháp này, cùng với tuyệt thế thần binh cũng đã là chí bảo khó cầu, làm người không thể tham lam quá mức, phải biết thỏa mãn.

Còn Tần Lập, lại chỉ tượng trưng lấy trong Hoàng Kim Cung ra hai bản chiến kỹ một bản tâm pháp nguyên lực. Tàng Thư Các Tần gia cần phải bổ sung, các con cháu nhỏ tuổi Tần gia cần bồi dưỡng, chiến kỹ nhiều thêm một quyển, lại thêm một sự lựa chọn.

Gia tộc cùng môn phái nhận được bảo vật, nhảy nhót hoan hô. Còn những người không được thu hoạch, tuy rằng trong lòng hâm mộ, nhưng lại không có thất vọng. Bởi vì mỗi cách bảy mươi năm đều sẽ có cơ hội có một lần, chỉ cần kiên trì, nói không chừng một lúc nào đó sẽ có cơ hội giống như La Vân và Tần Đông lúc này, không phải là loại người may mắn sao? Nhưng mà một màn kế tiếp, làm cho mọi người ngoại trừ Tần Lập, toàn bộ ngây ngốc sững ra đó.

Hoàng Kim Cung cao to nguy nga, khí thế hùng hồn giống như trước kia, nhẹ nhàng bốc lên bay về phía bầu trời. Nhưng hoàn toàn bất đồng với những lần trước, sau khi Hoàng Kim Cung biến mất, trên bầu trời liền xuất hiện tám chữ lớn ánh vàng rực rỡ, vô cùng to lớn!

Giải đấu Chí tôn, từ đây kết thúc!

Tiểu Mùi

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả:Tiểu Đao Phong Lợi

291. Chương 293: Thôi Gia Điên Cuồng.

- Hả? Đây, đây … Đây đang xảy ra chuyện gì?

Một lão già có cảnh giới Chí Tôn của Thiên Cơ Môn, đôi mắt trợn trừng, bắn ra hào quang khó tin, nhìn tám chữ to giống như thần tích không biến mất trên bầu trời, hoàn toàn mất đi khiếp sợ thông thường, lắp bắp nói. Nhưng không ai dám cười chê lão, bởi vì trạng thái của những người khác cũng kém hơn lão già này bao nhiêu.

- Trời ơi! Lời này … Lời này có ý gì đây? Giải thi đấu Chí Tôn này là lần cuối cùng sao?

- Ngất, điều này chẳng phải nói, sau này ta không có cơ hội có được bảo vật bên trong Hoàng Kim Cung sao?

Ánh mắt Trầm Nhạc dại ra co giật kịch liệt mà nhìn trời cao trên đỉnh đầu.

Đôi mắt thanh lãnh Thượng Quan Thi Vũ nhìn tám chữ kia trên bầu trời, cau mày, chung quy cảm giác kiểu chữ này đường như rất quen thuộc, có lẽ đã gặp qua ở đâu rồi. Tiếp đến, trong đầu bỗng nhiên vang lên câu nói gần như vui đùa của Tần Lập: "Sau này, nàng chính là nữ chủ nhân của Hoàng Kim Cung này!"

Ngay lúc đó Thượng Quan Thi Vũ vẫn chưa nghĩ nhiều, hiện tại thấy tám chữ này, lại ngẫm một số biểu hiện dị thường gần đây của Tần Lập, những lời nói này cùng với chuyện không hay ho của Thôi gia! Trong đầu Thượng Quan Thi Vũ linh quang chợt lóe, đột nhiên nàng giống như hiểu rõ mọi chuyện, lập tức cười tươi như hoa!

Tần Lập nhìn thấy khuôn mặt của Thượng Quan Thi Vũ lộ ra vẻ tươi cười, trong lòng lập tức thoáng động, thầm nghĩ cô bé nhỏ này quả thật cũng quá thông minh, không ngờ trong khoảng thời gian ngắn, liền nghĩ thông suốt mấu chốt của chuyện này.

Lúc này, Thượng Quan Thi Vũ quay đầu, ánh mắt đụng với Tần Lập, hai người nhìn nhau cười, đều không nói lời nào.

- Vì sao sẽ như vậy, vì sao Hoàng Kim Cung phải lưu lại lời thoại như vậy? Chẳng lẽ nói, từ nay về sau, giải thi đấu Chí Tôn không còn nữa sao?

Một lão già của Tàng Kiếm Sơn Trang lớn tiếng hỏi với vẻ mặt khổ sở, nhưng mà lại không có người nào có thể cho lão một đáp án.

- Ta vẫn hoài nghi chỗ thần tích của Hoàng Kim Cung, chẳng lẽ nói, chúng ta mất đi sự chiếu cố của Thần?

Một cô gái Chí Tôn bên trận doanh của Băng Thiên Nhai, trên mặt che khăn, trong miệng thì thào tự nói:

- E rằng biến cố lớn hơn nữa sẽ đến!

Nói xong, quay đầu lại, hướng đến đám người Băng Thiên Nhai thản nhiên phấn phó:

- Lập tức lên đường về nhà!

Lúc này Lâm Hằng đi tới, hướn về phía Tần Lập chắp tay, nói với thần sắc nghiêm nghị:

- Tần huynh đệ! Thật có lỗi, vốn chắc hẳn chúc mừng thu hoạch Hoàng Kim Cung, tuy nhiên xuất hiện chuyện này, ta phải lập tức nhanh chóng chạy về gia tộc, báo cáo chuyện này cho gia tộc. Về phần nói bên phía Thôi gia, một khi bọn họ có chút động tác, Lâm gia … Quyết không làm ngơ!

Lúc này Trầm Nhạc cũng đi tới, tuy nhiên vẻ tươi cười trên mặt cũng không giảm đi, nhìn bóng dáng Lâm Hằng vội vàng rời đi, Trầm Nhạc nói với vẻ không đáng lo:

- Thật ra đây cũng rất tốt nha, không có không đi bái, cũng không phải tận thế, đều có một dạng biểu tình như vậy sao? Thật sự không có ý gì! Giống như chuyện này không liên hệ bao nhiêu đến hắn, không có cũng tốt lắm. Tên của ca ca ta mãi mãi khắc ghi vào trong sử sách Huyền Đảo, ha ha ha!

Tần Lập trầm ngâm nhìn Trầm Nhạc, thầm nghĩ: "Người này trời sinh sống rất vô tư, nhưng mà cũng khiến người ta vui".

- Trước đây Trầm huynh nói đại hôn là thật chứ?

Tần Lập cười hỏi.

- Hắc! Loại chuyện này ta có thể lừa ngươi sao? Ôi! Cô gái kia, huynh đệ ngươi kỳ thật cũng biết.

Trầm Nhạc nói xong, giống như kẻ trộm nhìn xung quanh một hồi, mới nhỏ giọng nói:

- Chính là Lãnh Phương Phỉ của Băng Thiên Nhai!

- Hả?

Tần Lập không kìm nổi ngẩn ra, tuy nhiên suy nghĩ lại, đám hỏi giữa những đại phái, cũng là bình thường. Lãnh Phương Phỉ kia có khuôn mặt vô cùng xinh đẹp, chỉ là làm cho người ta có cảm giác mười phần lạnh giá, đại khái là có liên quan đến công pháp tu luyện. Tuy nhiên có một người phụ nữ có thực lực mạnh mẽ như vậy, lại còn có tính tình đạm bạc làm vợ, phỏng chừng cũng đủ khiến Trầm Nhạc chấp nhận.

- Chúc mừng! Chúc mừng!

Tần Lập lập tức nhe răng cười nói, nhìn bộ dạng rất bỉ ổi.

- Chúc mừng cái rắm đấy!

Trầm Nhạc nói với vẻ mặt uể oải:

- Thực lực của cô gái kia đã đạt tới cảnh giới Dung Thiên, hơn nữa ánh mắt nhìn lão tử giống như nhìn đứa bé. Đây cũng là do lão gia tử nhà ta quyết định!

Trầm Nhạc nói xong, đột nhiên phát hiện Tần Lập nháy mắt với hắn, vì thế đĩnh đạt bĩu môi nói:

- Lão gia tử nhà ta nghe thấy ta còn không sợ, con cháu đại phái, thật sự là bi kịch, ngay cả hôn nhân cũng không quyết định.

Trầm Nhạc nói còn chưa xong, chợt nghe sau lưng truyền tới một âm thanh lạnh giá tràn đầy:

- Trầm Nhạc! Nếu huynh không thích, ta có thể nói với sư phụ, hủy hôn sự này, sẽ không chậm trễ tiền đồ của huynh!

Giọng nói này tuy rằng vô cùng lạnh lẽo, nhưng giọng điệu có thể nghe ra vài phần ủy khuất cùng tức giận.

Cả người Trầm Nhạc run run lên một cái, sau đó xoay người sang chỗ khác. Vẻ mặt kia cười nịnh nhìn Tần Lập xức động muốn một cước đá chết hắn.

- Phương Phỉ! Làm sao mà nàng đến đây vậy? Hắc hắc, vừa rồi ta nói đùa với Tần huynh đệ thôi!

Nói xong hắn quay đầu, nhìn Tần Lập với vẻ mặt u oán, hỏi:

- Có phải không!

Không đợi Tần Lập trả lời, Lãnh Phương Phỉ hừ lạnh một tiếng:

- Ai quản ngươi!

Nói xong, xoay người bước đi, Trầm Nhạc ngốc tại đó, không biết làm sao.

Tần Lập kiên nhẫn cười, nói:

- Cô nương người ta rõ ràng rất có tình ý với ngươi, đến đây nói lời từ biệt với ngươi, nhưng ngươi lại nói ra lời nói này, còn không mau đuổi theo?

Trầm Nhạc đau đầu, đột nhiên cảm giác Tần Lập nói có chút đạo lý, nhưng vẫn cảm giác dường như có chút không đúng. Nhưng lúc này, cũng chỉ có thể đuổi theo vị hôn thê của mình.

Chạy mấy bước, mới đột nhiên nghĩ đến chỗ không đúng, Tần Lập đối mặt với Lãnh Phương Phỉ, khẳng định sớm đã trông thấy nàng đến đây, cũng không nhắc nhở mình, Trầm Nhạc không khỏi cảm giác mình kết gia có chút vô ý, quay đầu lại rít gào:

- Lão tử cần có một trăm viên đan dược bồi thường tinh thần … À không, hai trăm viên!

Mắt thấy Lãnh Phương Phỉ lướt đi, Trầm Nhạc không thể không bỏ qua cơ hội xảo trá vơ vét tài sản của Tần Lập, thân hình chợt lóe, đuổi theo.

Lúc này, lại có không ít người đến đây nói lời từ biệt với Tần Lập, mặc kệ ý tưởng trong lòng như thế nào, nhưng sự quật khởi của Tần Lập, đã xem như không thể ngăn cản! Cho dù Thôi gia cũng vị tất thật sự có thể tiêu diệt Tần Lập. Một khi Tần Lập chân chính trưởng thành, như vậy trong tương lai ngàn năm, Huyền Đảo này đều khó thể tìm được người địch nổi hắn! Rốt cục, mọi người tan đi hết.

Một đám người Tần gia cũng bước trên con đường về nhà, Tần Lập và Thượng Quan Thi Vũ ngồi trong xe ngựa. Tần Lập lấy ra toàn bộ Càn Khôn Đan, Phiêu Linh Kiếm Quyết và Huyết Ngọc Kiếm giao vào trong tay Thượng Quan Thi Vũ.

Trông thấy con người trắng đen phân minh của Thượng Quan Thi Vũ, Tần Lập cười nói:

- Nhìn kỹ xem phu quân mang bảo bối gì cho nàng!

- Bảo bối lớn nhất của ta chính là chàng!

Con ngươi sáng ngời của Thượng Quan Thi Vũ nhìn Tần Lập, nhẹ giọng nói, sau đó tựa vào trong lòng Tần Lập.

Tần Lập mỉm cười, nhẹ giọng nói:

- Chờ lần này trở về, tham gia hôn lễ của tên Trầm Nhạc kia, chúng ta cũng thành thân thôi!

Thượng Quan Thi Vũ nhẹ nhàng ừ một tiếng trong lòng Tần Lập, sắc mặt ửng đỏ, xinh đẹp không thể tả. Tần gia thành Phong Sa lúc này đang chiến đấu đẫm máu hăng hái!

Bên giải thi đấu Chí Tôn đang tiến hành với khí thế hừng hực, bên này Tần gia lại đột nhiên lọt vào tập kích, Tần gia vốn có chút phòng bị, nhưng vẫn bị một chút thương vong do một kích thình lình xảy ra tạo thành.

Tiểu Hắc đã sắp đột phá chạy tới đúng lúc, tham gia chiến đấu, nhưng vẫn ngăn không được thế công của địch nhân, mắt thấy Tần gia tràn ngập nguy cơ, ba siêu cấp cường giả từ trên trời giáng xuống! Đích thật là từ trên trời giáng xuống, bởi vì tới đây đúng là Kim Điêu, Linh Ưng cùng với Mặc Ưng!

Có hai võ giả có cảnh giới Địa Tôn, một Thiên Tôn gia nhập, nháy mắt Tần gia từ hoàn cảnh xấu chuyển biến lại. Tuy rằng không rõ ràng lắm lai lịch của đại hán này và hai mỹ nữ kia, nhưng đám người Tần gia đều biết, gia tộc được bảo vệ!

Bởi vì mấy lão tổ bọn Tần Hải Dương, đều rời hết thành Phong Sa, bế quan đột phá. Hiện tại lực lượng của Tần gia vô cùng mỏng manh, mà ngay cả Lãnh Dao, với vẻ mặt lạnh như băng cũng chuẩn bị tham gia vào trong chiến đoàn thì lại bị một đám người phụ trách bảo hộ Tần gia khuyên nhủ nàng trở về

Tuy rằng luyện đan thuật của Lãnh Dao vẫn chưa có hiển lộ ra nhưng bằng vào quan hệ thân thiết giữa nàng và Tần Lập, liền không ai dám cho vị đại tiểu thư này bị chút tổn thương!

Mà trên thực tế, cùng thời điểm Tần gia bị tập kích, còn có rất nhiều gia tộc và môn phái bậc trung trên Huyền Đảo đồng thời bị công kích! Mà phía công kích tự nhiên chính là gia tộc và môn phái liên minh với Thôi gia!

Giống như điên lên rồi, ngoại trừ sáu thế lực lớn khác không có bị công kích, trong một đêm nay, gần như hầu hết những thế lực có quan hệ tốt với Tần gia, đều bị công kích hết!

Hơn nữa, võ giả mà đồng minh Thôi gia phái ra, thực lực đều rất mạnh mẽ, hiển lộ ra lực lượng kinh người, không chỉ như thế, đồng minh Thôi gia dường như trước chiến đấu còn tính ra thực lực đối phương, trình độ võ giả phái ra, đều đủ để tiêu diệt chủ lực tinh nhuệ của đối phương.

Cho nên nói, một đêm này, được xưng là một đêm đen tối nhất trên Huyền Đảo từ trước đến nay!

Bởi vì dựa theo lệ thường, cho dù có cừu oán, đó cũng là trả thù có lý trí. Giống Thôi gia như hiện tại, phái ra hơn mười cỗ lực lượng, đồng thời đi công kích hơn mười gia tộc, từ trước đến nay, vẫn chưa thấy qua.

Bởi vì cho dù thiên tài niên kỉ còn trẻ có hi vọng nhất của Thôi gia bị giết, đó cũng chỉ là chuyện của một mình Tần Lập, bọn họ làm sao dám sơ suất mạo phạm đến thiên hạ to lớn đồng thời công kích nhiều gia tộc môn phái chứ? Sáu thế lực lớn siêu cấp khác làm sao có thể ngồi yên không quan tâm tới chứ? Tùy ý Thôi gia điên cuồng như thế sao?

Mãi cho đến khi Thôi gia thật sự lộ ra tất cả răng nanh, mọi người mới hiểu được, vì sao Thôi gia lại điên cuồng như thế.

- Ba vị cao nhân, đám người Thôi gia đã chết sạch, các người có muốn tiến vào trong nghỉ ngơi hay ăn một chút gì hay không?

Một người quản sự ở Tần gia có chút sợ hãi nhìn Kim Điêu và Linh Ưng, Mặc Ưng hỏi.

Vào đêm ngày hôm qua, ba người này hiển lộ ra thực lực quá mức mạnh mẽ, quả thực khiến cho người ta cảm thấy run rẩy, những người tới từ Thôi gia, vốn ở trong mắt người Tần gia, quả thực rất cường đại đến

không thể ngăn cản, nếu không phải tiểu Hắc liều mạng chống cự, chỉ sợ sự thương vong của Tần gia còn lớn hơn nữa!

Mà sau khi ba người xuất hiện, đám người Thôi gia giống như rác rưởi, căn bản không có bất cứ người nào có bản lãnh địch lại ba người bọn họ!

Hơn nữa, khiến người Tần gia khó hiểu chính là, có cảm giác dường như tiểu Hắc sợ ba người này. Sau khi ba người bọn họ xuất hiện, tiểu Hắc liền tự động chạy về hậu viện của Tần gia, kéo tay Lãnh Dao đi, Kim Điêu hơi hơi lắc lắc đầu, nói:

- Các ngươi không cần quản chúng ta. Chúng ta ở nơi này thủ hộ!

Tiểu Mùi

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả:Tiểu Đao Phong Lợi

292. Chương 294: Con Ngươi Màu Tím Xuất Hiện.

Một đám người Tần gia không rõ chân tướng cảm động đến không biết nói cái gì mới phải. Ba siêu cấp cường giả không biết đến, không ngờ có thể trượng nghĩ như thế, không sợ sự cường thế của Thôi gia, ở chỗ này trợ giúp Tần gia. Ân tình này quả thực cao hơn trời sâu hơn biển!

Đối mặt với sự kiên trì của ba người, quản sự lưu lại trong nhà Tần gia, cũng chỉ có thể cho người đưa rượu và thức ăn tốt nhất lên, mà Kim Điêu thánh nhân chưa bao giờ ăn mỹ thực của nhân loại, cũng không khách khí, ngay ở cánh cổng lớn của Tần gia mở miệng ăn vội.

Cùng lúc đó, trong phòng Lãnh Dao, Lãnh Dao đang tiến hành đối thoại với tiểu Hắc.

- Tiều Hắc! Ngươi xác định ba cường giả siêu cấp kia đều là linh thú hết sao?

Giọng nói Lãnh Dao trong trẻo nhưng lạnh lùng, trong đôi mắt mang theo mấy phần không thể tin.

- Đương nhiên có thể chắc chắn. Tuy rằng tất cả khí tức bọn họ đều che dấu vô cùng tốt nhưng trong linh thú, trời sinh có được một loại cảm ứng thần kỳ. Ba người bọn họ tuyệt đối đều là linh thú!

Tiểu Hắc quỳ rạp trên mặt đất, miệng liếm vết thương.

Lãnh Dao lấy ra đan dược, đổ lên vết thương của Tiểu Hắc, sau đó đôi mi thanh tú nhíu lại, nhẹ giọng nói:

- Dựa theo cách nói của ngươi, mấy cường giả linh thú này đều là cảnh giới Chí Tôn hết, bọn họ… Vì sao phải giúp đỡ chúng ta như thế chứ?

Tiểu Hắc chần chờ một chút rồi sau đó nói:

- Ta dường như ngửi được vị đạo của chủ nhân trên người bọn họ!

- Thật sao?

Ánh mắt Lãnh Dao chợt sáng lên, nhớ tới Tần Lập nói qua, cừu hận của nàng, sớm muộn gì cũng có lúc báo, hốc mắt không khỏi có chút đỏ lên, trong đôi mắt sáng ngời cũng tràn ngập một tầng hơi nước. Nhớ tới cha mẹ chết thảm những năm về trước, tâm Lãnh Dao cũng không thể nào bình tĩnh lại. Cha, mẹ, còn có tất cả tộc nhân, cừu hận của các người rốt cục cũng có hi vọng!

Thôi gia điên cuồng công kích, hoàn thành giống như tia chớp, giống như mặt hồ bình lặng, đột nhiên bị một tảng đá to lớn quăng vào, nổi lên gợn sóng, lại kinh động toàn bộ Huyền Đảo!

Rất nhiều người đều cảm giác không dám tin, trong một đêm, mấy mươi gia tộc và môn phái, không ngờ bị xóa khỏi Huyền Đảo!

Con cháu dòng chính, phàm là cư ngụ trong gia tộc, bất kể nam, nữ, già trẻ, một người cũng không được buông tha! Thủ đoạn tàn nhẫn, khiến người ta líu lưỡi!

Tuy rằng đại bộ phận tinh nhuệ của những gia tộc và môn phái này, đều đi tham gia giải thi đấu Chí Tôn nhưng sau khi bị Thôi gia tập kích, những gia tộc và môn phái này, từ nay về sau, cũng đều không thể gượng dậy nổi.

Không chỉ như thế, Thôi gia còn truyền ra lời nói, đây là kết cục là địch của Thôi gia! Ngay sau đó, Thôi gia lại truyền ra lời nói: "Tần Lập không chết, sự công kích của Thôi gia sẽ không đình chỉ, tất cả những gia tộc và môn phái có liên quan với Tần gia, đều phải chết! Bao gồm Lâm gia và Thiên Cơ Môn!"

Lời này vừa nói ra, toàn bộ Huyền Đảo tức thì bị chấn kinh rồi, bảy siêu cấp thế lực lớn, từng cái trong đó, nội tình đều rất thâm hậu giống như biển, làm sao có thể dễ dàng bị diệt? Đây quả thực là hay nói giỡn!

Lâm gia và Thiên Cơ Môn trước tiên liền phản ứng lại, căn bản không dùng ngôn ngữ gì, chỉ làm hai chuyện.

Chuyện thứ nhật, kêu gọi tất cả con cháu ra bên ngoài quay về gia tộc. Chuyện thứ hai, trực tiếp giết chết tất cả các thế lực chung quanh có liên quan đến Thôi gia! Dùng hành động cho thấy: Chiến thì chiến, ai sợ ai chứ?

Mà Thôi gia giống như đã tính trước kỹ càng, đối với chuyện này cũng không để ý, mà lại phái ra số lượng lớn cao thủ, công kích hiệu buôn của Thiên Cơ Môn và Lâm gia trong thành Huyền Vũ lớn nhất trên Huyền Đảo. Chẳng những giết chết toàn bộ người, mà lại còn cướp hết đồ vật! Lần này tất cả mọi người trên Huyền Đảo gần như điên lên rồi!

Phải biết rằng, đại thành Huyền Vũ có gần ngàn vạn dân cư, không chỉ là thành thị lớn nhất trên Huyền Đảo, mà cũng là nơi bảy thế lực lớn tồn tại!

Bảy thế lực lớn đều có được sinh ý tốt ở nơi đó. Đây không phải quan trọng nhất, chuyện làm cho người ta khó tin nhất là trong những võ giả của Thiên Cơ Môn và Lâm gia bị giết, tất cả đều là võ giả có cảnh giới Chí Tôn!

Bảy thế lực lớn ở thành Huyền Vũ, không sai biệt lắm mỗi nhà đều có hai võ giả cảnh giới Chí Tôn, hàng năm tọa trấn ở nơi này.

Hơn nữa, càng làm cho người ta trợn mắt há hốc mồm chính là, bốn gã võ giả có cảnh giới Chí Tôn, toàn bộ đều đang lúc ngủ mơ hay tu luyện, đột nhiên bị tập kích, vội vàng ứng chiến! Sau đó, trong chiến đấu, ngay cả cơ hội chạy trốn và tự bạo cũng không có, đều bị người giết chết! Thôi gia điên rồi, toàn bộ Huyền Đảo cũng đều điên lên!

Mà một tin tức trọng yếu lộ ra phương diện này, không ai có thể xem nhẹ, có thể dễ dàng giết chết bốn võ giả cảnh giới Chí Tôn, cũng khiến những người này ngay cả cơi hội chạy trốn và tự bạo cũng không có, đó là thực lực gì?

Trước cảnh giới Chí Tôn, mỗi một cấp bậc, chênh lệch đều vô cùng to lớn, tựa như một võ giả có cảnh giới Hợp Thiên, có thể thoải mái đối kháng với hai ba mươi cảnh giới Phá Thiên! Một võ giả có cảnh giới Dung Thiên lại có thể dễ dàng đối kháng hai ba mươi cảnh giới Hợp Thiên! Mà một võ giả cảnh giới Chí Tôn, ở trong bốn năm mươi võ giả cảnh giới Dung Thiên, có thể ung dung có thừa!

Đây cũng là nguyên nhân vì sao trong giải thi đấu Chí Tôn, Tần Lập chém chết Thôi Lãnh, khiến tất cả mọi người cảm thấy khó tin, khiêu chiến vượt cấp, quả thực rất khó khăn! Võ giả có thể đạt tới cảnh giới nhất định, người nào mà không có một thân thực lực mạnh mẽ?

Nhưng sau khi tới cảnh giới Chí Tôn, chênh lệch không rõ ràng như vậy. Tỷ như nói, một võ giả có cảnh giới Địa Tôn, chỉ có thể đồng thời ứng phó với năm sáu võ giả Nhân Tôn, nếu nhiều hơn nữa, cũng chỉ có thể chọn cách tránh đi nhanh chóng. Một võ giả có cảnh giới Thiên Tôn, đồng thời cũng chỉ có thể đối kháng bốn năm võ giả cảnh giới Địa Tôn, nếu nhiều hơn nữa, đồng dạng cũng không có cách nào! Mà cảnh giới Chí Tôn của Thiên Cơ Môn và Lâm gia ở thành Huyền Vũ, sau khi chuyện phát sinh, có người đồn, nói hai võ giả Chí Tôn của Lâm gia, một trong hai người có thực lực cảnh giới Địa Tôn đỉnh, còn người còn lại cũng có cảnh giới Nhân Tôn đỉnh, đều là rất nhiều năm trước, nhân vật có tên tuổi. Mà hai người Thiên Cơ Môn kia đều đạt được cảnh giới Địa Tôn đỉnh!

Hiện tại lại bị người ta vô thanh vô tức ở tại nơi, từ trên vết thương mà xem, còn không phải một người gây nên, có thể vô thanh vô tức giết chết một gã võ giả có cảnh giới Địa Tôn, ít nhất phải có thực lực cảnh giới

Thiên Tôn.

Nói cách khác, lần này Thôi gia xuất động ít nhất ba gã Thiên Tôn, một gã Địa Tôn! Thậm chí còn có thể là một tầng rất cao!

Bởi vì sau khi đạt tới cảnh giới Chí Tôn, thần thức cũng đã đột phá to lớn, cho dù cường đại hơn bọn họ, muốn vô thanh vô tức tiếp cận, gần như không có khả năng. Vả lại, phàm là võ giả đạt tới thực lực cảnh giới Chí Tôn, nơi bọn họ cư trú, đều cực kỳ bí ẩn, rất khó tìm được, muốn đánh lén, lại càng khó hơn nữa!

Như vậy, rất có thể, lần này Thôi gia phái ra, trong đó có tồn tại cường giả vượt qua cảnh giới Chí Tôn!

Chuyện này đoán rằng, làm cho một mảnh náo động! Đồng thời cũng tạo ra sự sợ hãi cho nhiều người!

Vượt qua cảnh giới Chí Tôn, đó chính là cường giả có cảnh giới Phá Toái Hư Không! Đó thật sự là cường giả chân chính nha! Có thể tung hoành đại lục, có thể đạp khoảng không phi hành với khoảng cách rất xa xôi!

Cường giả như vậy, cho tới nay, đều chỉ ở nơi trong truyền thuyết, tuy rằng rất nhiều người đều thề son sắt rằng không tồn tạo cường giả Phá Toái Hư Không, nhưng không ai có thể chứng thật! Mà hiện tại, Thôi gia không ngờ hư hư thực thực xuất hiện cường giả có cảnh giới Phá Toái Hư Không, sao lại có thể không khiến người ta cảm thấy sợ hãi?

Trên đường Tần Lập về, chứng kiến một tin tức tận tai nghe, sau đó trầm ngâm, nhìn Thượng Quan Thi Vũ nói:

- Chuyện có chút khó giải quyết, Thôi gia hiển nhiên chuẩn bị đầy đủ, mới có thể làm hành động điên cuồng như thế. Khôngchừng, trong hai ngày này, chúng ta còn có thể bị Thôi gia ngăn chặn.

Con ngươi sáng ngời của Thượng Quan Thi Vũ dừng trên người Tần Lập, thản nhiên nói:

- Chàng đừng nghĩ đuổi ta đi để một mình đối mặt với nguy hiểm, chàng ở nơi nào thì ta liền ở đó! Mặc kệ sống chết, ta đều muốn cùng chàng đối mặt!

Nói xong, thản nhiên cười:

- Chờ ta dùng xong Càn Khôn Đan, sau khi thực lực tăng lớn, ta sẽ bảo hộ chàng!

Tần Lập nhìn Thượng Quan Thi Vũ có chút, cười nói:

- Được! Ta đây sau này sẽ dựa vào nàng rồi!

Khi nói chuyện, Tần Lập nhướng mày, ánh mắt lộ ra hào quang nghiêm nghị, cười lạnh thốt ra:

- Nhắc Tào Tháo thì Tào Tháo tới!

Nói xong lắc mình đi ra ngoài, Thượng Quan Vũ Đồng ngồi ở chỗ đó, đôi mi thanh tú nhíu lại:

- Tào Tháo là ai?

Tiếp theo nàng đứng lên:

- Phu quân! Chờ ta một chút!

Nơi đây đã là con đường cuối cùng để trở về Tần gia thành Phong Sa, con đường phải qua!

Đoàn xe của Tần gia đã đậu ở chỗ này, mọi người đều ngưng thần cảnh giới nhìn phía đối diện, trên con đường bên kia đang đứng một người.

Người đó nhìn không ra tuổi tác, quần áo tả tơi, tóc dài, nhìn qua cực kỳ dơ bẩn, tóc buông xuống, lặng lẽ đứng trên đường.

Cho dù con cháu bình thường cũng cảm giác, dường như lão khất cái hòa hợp cùng một thể với con đường này, rõ ràng đứng ở nơi đó, lại làm cho người ta cảm thụ không được lão, tình huống vô cùng quỷ dị.

- Này! Lão nhân gia! Ngài làm sao đứng ở giữa đường chứ? Mau tránh ra, ngài đừng cản đường!

Một con cháu thanh niên Tần gia trên chiếc xe đầu tiên, hô về phía lão khất cái, tay cho vào trong lòng, rồi lấy ra một khối bạc vụn, lại đột nhiên thấy lão già kia ngẩng đầu lên, trên khuôn mặt già nua xấu xí của lão lộ ra một vẻ tươi cười dữ tợn.

Người thanh niên đệ tử Tần gia sửng sốt, vừa định nói chuyện, đã thấy lão già này nhe răng cười, trong giậy lát trên người bộc phát ra một luồng khí thế, khí thế này trong mắt cao nhân, chính là một luồng kiếm ý sắc bén!

Luồng kiếm ý sắc bén này, nháy mắt xuyên qua thân thể con cháu Tần gia, khối bạc vỡ nát, một tiếng xoạt, rơi xuống trên mặt đất, thân hình cũng theo đó nhẹ nhàng ngã xuống đất.

- Địch tập kích!

Mấy con cháu Tần gia khác lập tức lớn tiếng la lên.

Lão khất cái này cười ha ha, lại phát ra mất luồng kiếm khí, chém chết toàn bộ mấy gã con cháu Tần gia trên chiếc xe thứ nhất, sau đó phát ra một âm thanh khàn khàn giống như nhân loại:

- Kêu đi! Các ngươi đều phải chết!

Tất cả chuyện này phát sinh nhanh như tia chớp, chờ đến khi Tần Lập và Tần Lĩnh Sơn đuổi tới, mấy con cháu thanh niên Tần gia đã tắt thở, ánh mắt lại mở lớn, bọn họ chết cũng không đoán trước được, lập tức liền về đến nhà, lại không thể sống trở về.

Đôi mắt Tần Lập dần dần trở nên một mảnh lạnh như băng, hắn chỉ cảm thấy được một luồng khí tức cường đại, lại không nghĩ rằng, đối phương không ngờ ngay cả đứa nhỏ có thực lực rất yếu đều không buông tha.

Một gã con cháu thanh niên Tần gia nằm trên mặt đất, ngay trước một canh giờ, còn có vẻ mặt sùng bái đưa thức ăn tới. Mà hiện tại, lại ngã vào trong vũng máu, bên cạnh còn buông ra nhanh bạc vụn.

Tần Lập ngẩng đầu lên, trong con ngươi mất đi ánh sáng của lão già này, trông thấy một chút màu tím chợt lóe lên rồi biến mất!

dracupi

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả:Tiểu Đao Phong Lợi

293. Chương 295 : Sâu Không Lường Được!

Trong lòng Tần Lập lộ ra vẻ sợ hãi cả kinh!

Con ngươi màu tím!

Không ngờ ở đây có thể nhìn thấy con ngươi màu tím trong truyền thuyết!

Điều này… Làm sao có thể? Nếu không phải trước đây Tần Lập có được truyền thừa ký ức của vị thái cổ đại năng Hồ Diên Bác kia, trông thấy có người đồng tử hiện lện quang mang màu tím, nhiều nhất trong lòng kinh ngạc, mà không sinh ra liên tưởng gì. Nhưng hiện tại, Tần Lập thực sự khó thể duy trì vẻ thong dong và bình tĩnh.

Vốn hắn cảm thấy được, con ngươi màu tím cũng được, hậu duệ của thái cổ đại năng cũng được, đều cách cuộc sống hiện tại quá xa xôi. Dù sao đều không quan hệ với hắn, cũng chưa nói tới cừu thị ai.

Cho dù đối mặt với những người này, Tần Lập cũng chưa bao giờ nghĩ tới, là sớm như vậy, càng không nghĩ tới, với loại phương thức đối lập này, trực tiếp đối mặt.

Trong truyền thuyết, người có đồng tử màu tím là hậu duệ của vực ngoại Thiên Ma. Mà vực ngoại Thiên Ma đều có được đại năng nhục thân du hành vũ trụ. Là hậu nhân có được huyết mạch của bọn họ, lại có được loại thực lực và tinh thông như thế nào chứ?

Hơn nữa, Tần Lập còn biết, Kim trưởng lão và Thiết trưởng lão, còn có gã Bàng Văn kia của Thiên Sát Môn, đều rời khỏi giải thi đấu Chí Tôn trước tiên, biến mất không thấy, không chừng ở nơi nào đó chờ trả thù mình. Tuy nhiên Tần Lập còn thật sự không chú ý mấy người còn lại của Thiên Sát Môn. Mặc dù bọn họ có một thân thực lực, nhưng ngay cả dũng khí chính diện đối mặt chém giết với mình cũng không có, biểu hiện như chó nhà có tang. Người như vậy có gì đáng sợ chứ?

Trái lại, lão già trước mặt này, hiển nhiên không phải là hạng người dễ chơi, Tiên Thiên Tử Khí của Tần Lập chỉ có thể cảm giác được một thân thực lực của lão già này dồi dào, không phải dò xét không tiến tới, mà là tiến tới, lại cảm thụ không đến giới hạn!

Đây hiển nhiên không phải sự thật, thực lực một người cho dù cường đại đến đâu, cũng không thể có biểu hiện này. Mà khả năng duy nhất, rất đơn giản chính là cảnh giới của lão già này, vượt qua Tần Lập rất nhiều!

Đây giống như đứa bé và người trưởng thành, về góc độ sự vật và lý giải, đều hoàn toàn bất đồng.

Nếu như mình hiện tại có thể khống chế Hoàng Kim Cung, thật là tốt biết bao, có thể đè chết lão già kia, hoặc là cũng có thể trốn vào không được sao? Tâm tư Tần Lập nhanh chóng quay ngược trở lại, đối diện với lão khất cái.

-Tiểu tạp chủng! Ngươi chính là Tần Lập?

Lão khất cái nhe một đám răng vàng, trên mặt lộ ra ý cười dữ tợn, nhìn ánh mắt Tần Lập, giống như dã thú hung mãnh nhìn con mồi.

-Lão vương bát đản, lão là chó của Thôi gia sao?

Tần Lập híp mắt, nhìn lão khất cái này, đánh trả không chút lưu tình.

-Cạc cạc! Miệng của ngươi quả nhiên độc như bọn họ nói. Tuy nhiên, hôm nay là ngày chết của ngươi!

Lão khất cái cười đến dáng vẻ dương như rất vui vẻ. Tóc theo dáng cười của lão giống như đã dính cùng chỗ, vừa run vừa sáng, bất cứ lúc nào cũng rơi xuống.

-Muốn ta chết, chung quy cũng phải cho ta chết minh bạch chứ!

Tần Lập cũng có thái độ khác thường, tốn kém thời gian với lão già này, trong lòng lại suy nghĩ, con rắn kia đến tột cùng có thể theo tới đây hay không? Dựa theo hiểu biết của Tần Lập với nhân tính, con rắn kia tám chín phần sẽ đi theo sau lưng mình. Nhưng vấn đề là, con rắn kia không phải là người, nàng là động vật máu lạnh, đây chính là chuyện xấu.

-Tiểu tạp chủng! Tuy rằng mục đích của ngươi muốn kéo dài thời gian, tuy nhiên không quan hệ, lão nhân gia ta cũng có hơn ngàn năm không nói chuyện nhiều với người ta, đều nhanh quên làm sao giao lưu với người ta. Cạc cạc! Ngươi không phải muốn biết, ta đến tột cùng là ai chăng?

Lão khất cái nói xong, không ngờ khoanh chân vô cùng tùy ý ngồi xuống đất, sau đó luồn tay vào trong quần áo của mình, chờ nửa ngày!

Tần Lập trờ mình xem thường, cường giả ghê tởm như thế vẫn là lần đầu tiên trông thấy, đừng nói không hề co phong độ cường giả. Dù sao bản thân Tần Lập hắn cũng không có phong độ gì, đối với cường giả chân chính mà nói , phong độ đều là chó má, thực lực mới là đệ nhất. Nhưng lão vương bát đản này cũng quá đáng khinh một chút?

-Vậy lão vương bát đản lão có phải chui ra từ Thôi gia hay không?

-Tiểu tạp chủng! Ngươi không cần phải dò hỏi ta, dù sao một người các ngươi, một người cũng không được sống, ta không ngại tâm sự với ngươi. Đúng rồi, ba vật nhỏ bên trong bụi cỏ bên kia mai phục thật lâu, đều cút ra đi. Tiểu tạp chủng Tần Lập này, không tới phiên các ngươi giết, thức thời liền nhanh chóng cút đi, đừng đợt lát nữa tâm tình lão tử không tốt, đều làm thịt đám người các ngươi!

Lão khất cái hướng về phía bên cạnh núi thản nhiên nói một tiếng, rất xa bay ra ba bóng người, hướng về phía ngược lại đi như tia chớp.

Tần Lập vừa nhìn một cái, ba người kia chính là Kim trưởng lão, Thiết trưởng lão và Bàng Văn của Thiên Sát Môn, trong lòng hơi hơi động, không kìm nổi đối với thực lực lão già này, lại xem trọng mấy phần.

Ba người kia cách nơi này cũng có ba đến năm dặm, đều ở trong phạm vi thần thức của Tần Lập, nhưng vừa rồi Tần Lập cũng không tuôn ra thần thức xa như vậy, dù sao cần tiêu hao một lượng lớn tinh thần lực như vậy. Nhưng lão già này không ngờ qua loa phát hiện ba người kia, thần thức của hắn khẳng định cực kỳ cường đại!

-Ồ! Mấy tên hỗn tạp kia bị dọa chạy. Hiện tại chúng ta có thể tâm sự được rồi!

Khuôn mặt lão khất cái kia thật sự khó coi, hết lần này tới lần khác, lão vẫn còn dáng cười rất vui. Trên thực tế, khi lão không cười, còn có chút tốt hơn khi cười.

-Thôi gia muốn giết ta, dường như cũng không cần phải đưa ra lão vương bát đản như lão từ trong ổ ra chứ? Phái lão vương bát đản như lão tới giết ta, thật đúng là rất để mắt đến ta nha!

Miệng Tần Lập không lưu tình chút nào, cũng không sợ lão khất cái này tức giận, ngươi cũng bẩn thỉu như thế này, còn để ý chuyện người khác chửi ngươi gì sao? Quả nhiên, lão khất cái chẳng những không thèm quan tâm, ngược lại trên mặt còn có mấy phần hưởng thụ, khiến trong lòng Tần lập thầm mắng : Lão đê tiện!

-Ngươi giết tên tiểu tử thiên tài thiên phú nhất Thôi gia, đương nhiên Thôi gia sẽ không chịu buông tha cho ngươi rồi! Về phần ta là ai? Hừ! nói ra đủ để hù chết tiểu tạp chủng ngươi! Tuy nhiên, nói ra ngươi cũng chưa từng nghe qua, cho dù là tổ tông Tần gia ngươi, tổ tông thượng cổ thời đại…… Cũng chưa từng nghe qua uy danh của lão tử!

Lão khất cái nói với vẻ mặt ngạo nghễ!

Tần Lập không kìm nổi cười thành tiếng, nhìn lão khất cái đang giận mình, sau đó cười ha ha nói :

-Lão vương bát đản, ta thật sự không nhìn ra, lão không chỉ là lão đê tiện vô cùng dơ bẩn, còn là một đại vương da trâu! Người thời kì thượng cổ, đương nhiên ta sẽ chưa nghe qua đại danh của lão, bởi vì thời điểm đó, tổ tông này của lão đều còn ở trong bụng người khác, ha ha ha!

Lão khất cái giận tím mặt, lão vốn định khoe khoang, là thân phận của lão, nhưng hết lần này tới lần khác cũng không thể nói ra miệng. Cho dù những người này một lát nữa sẽ đều phải trở thành người chết. Bí mật về chủng tộc của bọn họ cũng không có khả năng nói ra ngoài!

Lại không nghĩ rằng, bị tiểu tử này có cơ hội bắt trúng, hung hăng cười nhạo một trận, lão khất cai nghĩ, thân hình đứng dậy, đôi mắt nhìn Tần Lập với vẻ lạnh lùng :

-Tiểu tạp chủng! Ngươi biết được nhiều lắm! Hiện tại ta đã không còn kiên nhẫn nói chuyện phiếm với ngươi. Ta muốn giết ngươi!

Lời của lão khất cái vừa ra, Tần Lãnh Sơn trước tiên che trước người Tần Lập, thấp giọng nói :

-Tần Lập! Tương lai Tần gia sẽ dựa vào con, con đi mau! Ta sẽ chặn hắn!

Bao gồm hơn một trăm con cháu Tần gia che Tần Lập lại, tất cả đều đứng ra với vẻ kiên quyết, chuẩn bị hộ Tần Lập ở phía sau. Tuy rằng ai cũng không nói gì nhưng hành động đã biểu đạt quyết tâm của bọn họ.

Tần Lập cảm động trong lòng, lắc đầu nói :

-Không nên vậy, các người đừng làm chuyện vô dụng. Chúng ta cũng không phải đối thủ của lão vương bát đản này. Ta vừa rồi đang chờ, nhìn xem có sự giúp đỡ nào hay không? Tuy nhiên hiện tại xem ra, người ta sẽ không đến đây, các người đều lui ra, ta muốn chiến với lão vương bát đản này! Lão tử từ nhỏ đã từng chịu khổ đánh đập nhiều rồi, đầu rơi chẳng qua là vết thương thôi, đau còn không sao, trời không sợ đất không sợ, lại càng không sợ lão vương bát đản!

-Ha ha ha! Tiểu tạp chủng như ngươi lão tử thích! Nếu không phải lý do phải giết ngươi, lão tử đều muốn thu ngươi làm đồ đệ. Đệ nhất thiên tài trẻ tuổi trên Huyền Đảo chết trên tay ngươi, cũng không tính thiệt thời ngươi! Tiểu tạp chủng, đến đây nhận lấy cái chết!

Lão khất cái này nói xong, cả người đột nhiện bộc phát ra một luồng khí thế khổng lồ, mấy chiếc xe ngựa phía trước ngay cả ngựa và xe cũng giống như bị gió thổi ngược, nháy mắt bị xé toạt đến bay tán loạn! Cát bay đá động ở đỉnh đầu trên bầu trời, cây cối chung quanh bị nhổ tận gốc rễ, thảm cỏ cùng với mặt đất bị kéo lên cuồn cuộn. Một trận năng lượng gió lốc, lấy lão già làm trung tâm, nháy mắt hình thành!

Những người Tần gia này lại không chịu nổi, bị khí thể xoắn tại chỗ mười mấy người, còn lại những người có thực lực mạnh hơn một chút, đều không chế không được thân thể của mình, chịu không được phải thối lui về phía sau. Ở tại đây còn có một người con gái, cắn răng cũng muốn đến gần bên cạnh Tần Lập, Thượng Quan Thi Vũ!

Kỳ thật từ lúc Tần Lập và lão khất cái nói nhảm, nàng chỉ biết, chuyện hôm nay không được tốt! Là người hiểu biết Tần Lập nhất, so với ai khác nàng đều hiểu rõ giờ phút này trong lòng Tần Lập là sự băn khoăn bất lực và không cam lòng!

Đối mặt với lão khất cái có thực lực sâu không lường được, căn bản Tần Lập không có chút nắm chắc, nhưng còn đang khổ công tìm kiếm một đường sinh cơ. Nàng biết, Tần lập không sợ chết, nhưng hy vọng nàng có thể sống sót.

Hiện tại nàng muốn dùng hành động để nói cho Tần lập, nói cho người đàn ông mà cả đời mình yêu nhất : "Chàng còn không sợ, ta sợ cái gì? Không thể sinh cùng năm cùng tháng, vậy nguyện chết cùng năm cùng tháng là được rồi!"

Tần Lập chống lại năng lượng gió lốc vọng lại từ trên người lão già, trên khuôn mặt anh tuấn trẻ tuổi, không hề sợ hãi, trên người đột nhiên tràn ra một đoàn tử khí tràn ngập mị hoặc!

Đây cũng chính là lần đầu tiên Tần Lập đi vào Thiên Nguyên Đại Lục bộc phát ra Tiên Thiên Tử Khí ra ngoài thân thể hoàn toàn, dùng để chống lại áp lực bên ngoài!

Mà lão khất cái kia lập tức sửng sốt, trong đôi mắt nhìn như đục ngầu, lại hiện lên một luồng quang mang màu tím, gắt gao nhìn chằm chằm đôi mắt Tần Lập, ý đồ từ trong mắt Tần Lập, tìm được hứng cớ khiến lão nghi hoặc! Tần Lập chờ, chính là thời khắc này! Trong tay bỗng nhiên xuất hiện Ẩm Huyết thần kiếm, một luồng kiếm khí màu tím, với thế không thể đỡ bổ về phía lão khất cái.

Cửu Thiên Thập Đại Duy Ngã Độc Tôn, chính là ở bất cứ thời điểm nào, đối mặt với bất cứ địch nhân nào, đều có được loại khí phách bề nghễ thiên hạ, đều có được lá gan xuất thủ!

-Lão vương bát đản, đi chết đi!

Tần Lập nổi giận gầm lên một tiếng, trong luồng kiếm khí này không ngờ ẩn chứa một chút kiếm ý sắc bén!

Dưới loại áp bách kinh thiên này, Cửu Thiên Thập Địa Duy Ngã Độc Tôn chiến đấu của Tần Lập, mơ hồ không ngờ có dấu hiệu đột phá! Tầng thứ tư của Duy Ngã Độc Tôn, nhân kiếm hợp nhất! Đây cũng chính là cảnh giới Tần Lập vẫn luôn theo đuổi!

Lão khất cái đối điện đôi mắt đục ngầu trong giây lát tuôn ra hai luồng tinh quang, trên khuôn mặt xấu xí cực kỳ kia, lần đầu tiên trở nên nghiêm túc hơn.

dracupi

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả:Tiểu Đao Phong Lợi

294. Chương 296: Kiếm Ý !

Thực lực của lão khất cái sâu không lường được, tự nhiên có thể nhìn rõ ràng biến hóa của Tần Lập.

- Thằng con hoang kia, không ngờ ngươi lại có thiên phú như vậy, có thể đột phá ngay dưới áp lực của ta. Nếu hiện tại không giết ngươi, về sau sẽ thành một mối họa lớn cho chúng ta!

Lão khất cái nói xong, khí thế toàn thân đột nhiên biến đổi. Cơn lốc năng lượng vốn tràn ra bốn phương tám hướng bỗng tụ lại, bị lão nắm lấy, sau đó vung tay lên, hung hăng nện chỗ năng lượng đó xuống đầu Tần Lập! Lần này quả là kinh thiên động địa! Nếu Tần Lập lùi lại, một đám con cháu Tần gia phía sau sẽ không thể tránh được! Hai mắt Tần Lập bắn ra hai đạo hào quang, rống lên một tiếng kinh thiên, một kiếm cực nhanh xuất ra!

Kiếm và người hòa làm một thể! Ẩm Huyết kiếm, đây là thanh thần binh do Ô Quận Vương tự tay đúc, dường như cũng cảm nhận được chiến ý bất khuất của chủ nhân, phát ra một tiếng rồng ngâm réo rắt.

Ầm Ầm!

Lấy thực lực cảnh giới Dung Thiên, cứng rắn đỡ một đòn của võ giả ít nhất cũng cảnh giới Chí Tôn, việc này… sẽ có hậu quả thế nào? Không ít con cháu trẻ tuổi Tần gia không nhịn được, chảy ra nước mắt.

Ngay cả Thượng Quan Thi Vũ vẫn tin tưởng Tần Lập hơn người khác gấp trăm lần, sắc mặt cũng trắng bệch, thành Huyết Ngọc Kiếm trong tay xuất ra một đạo kiếm khí trong trẻo nhưng lạnh lùng, cả người như một chiếc lá trong gió, bằng một quỹ tích mà mắt thường không thể thấy, lao tới chỗ lão khất cái. Dù chết… cũng phải chết chung một chỗ!

Tần Lĩnh Sơn gào lên điên cuồng. Lão tổ tông Tần gia giờ khắc này đã hoàn toàn điên cuồng. Hậu quả? Chỉ là chết mà thôi!

Một kiếm của Tần Lập, kiếm ý bức thẳng đến lão khất cái, trong đôi mắt đục ngầu của lão khất cái bùng lên ánh sáng tím, lộ ra vẻ kinh hãi! Bàn tay lão nắm cơn lốc năng lượng không kìm được buông lỏng ra, thân mình vội vàng lui về sau!

Mà Tần Lập va chạm với cơn lốc cũng không thể dừng lại, bị văng mạnh về phía sau, phun ra một ngụm máu trên không, đã bị thương nặng. Tần Lĩnh Sơn điên cuồng xông lên bị lão khất cái một chiêu đánh bay!

Mà Thượng Quan Thi Vũ sử dụng Phiêu Linh Kiếm Quyết không thuần thục, nhờ vào bộ chiến kỹ quỷ dị này mà tránh được một kích hùng hồn nguyên lực của lão khất cái.

Mà lão khất cái căn bản không thèm để ý Tần Lĩnh Sơn và Thượng Quan Thi Vũ, thân mình như một tia chớp vọt tới chỗ Tần Lập.

Bất kể thế nào, lão cũng muốn Tần Lập chết ở chỗ này, một thanh niên chưa tới Chí Tôn không ngờ lại khiến lão cảm nhận được hàn ý lạnh xương sống! Người như thế, nhất định phải chết!

Trên bầu trời đột nhiên xuất hiện một bóng đen không biết từ đâu phóng tới, khoát tay một cái, tiếp chiêu của lão khất cái, phát ra một tiếng nổ ầm ầm! Thân mình Tần Lập bị bắn ra xa hơn hai trăm thước, mặt vàng như giấy, nhưng ánh mắt lại sáng ngời, chớp động chiến ý điên cuồng!

Sau khi dừng lại, không chút do dự nào lại một lần nữa tiến vào trạng thái nhân kiếm hợp nhất, cầm Ẩm Huyết kiếm hóa thành một đạo cầu vồng màu tím, phóng về phía lão khất cái.

- Ngươi là ai?

Thân hình lão khất cái vội lùi về sau mười bước, hai mắt bắn ra tử quang, kinh nghi bất định nhìn nữ tử áo đen đang lăng không mà đứng.

Nữ tử áo đen vừa rồi không biết từ nơi nào tới, một kích hung hăng vừa rồi thiếu chút nữa đánh nát hộ thân cương khí của lão, hơn nữa một bên cố ý một bên vô tình, một bước không lui, đánh lui lão hơn mười bước.

Việc này chứng tỏ, thực lực nữ tử áo đen, không dưới lão!

Lão khất cái sớm đã biết rằng Tần Lập đang kéo dài thời gian, lão cũng đang có ý mèo vờn chuột, vẫn chưa xuống tay với thiếu niên. Lúc này mà muốn giết, thì đối phương vẫn chỉ là một đứa trẻ, thực lực xa xa không theo kịp lão. Từ đáy lòng, lão khất cái cảm thấy chuyện này dù gì cũng có chút mất mặt. Bởi vậy, lão mới để cho Tần Lập kéo dài thời gian. Đối với lão khất cái, nhìn sự giãy dụa của một người, điên cuồng cho đến khi chết, cũng là một chuyện thú vị.

Lão lại không nghĩ rằng, sau lưng Tần Lập này lại có một cường giả thực lực sâu không lường được! Tuy nói sau khi vượt qua cảnh giới Chí Tôn, từ tướng mạo đã không thể nhìn ra tuổi thực được nữa, nhưng gương mặt nữ tử áo đen trước mắt lại vô cùng mịn màng, đôi mắt lúng liếng quyến rũ động lòng người, hai hàng mày ngài nheo lại, rõ ràng là một xử nữ chưa trải sự đời. Huyền Đảo này từ bao giờ lại có loại võ giả cảnh giới này?

Càng khiến lão khất cái không đoán được, đó là Tần Lập bị lão một đòn đánh bay sau khi thấy có cường lực giúp đỡ, chẳng những không có dừng lại nghỉ ngơi, ngược lại còn ngày càng táo tợn, lại là nhân kiếm hợp nhất xông tới.

- Không biết sống chết!

Lão khất cải chửi ầm lên:

- Thằng con hoang, hôm nay ta nhất định phải giết ngươi.

- Ngươi nằm mơ!

Tiếng nói của nữ tử áo đen lạnh như hàn băng vạn năm, lạnh lẽo, phối hợp với Tần Lập, giống như một con xà linh, bắn về phía lão khất cái!

Lão khất cái phẫn nộ, trong lòng như sóng cuộn biển gầm, không thể tưởng được mình nhất thời sơ ý, mà ngay cả một thằng nhóc con chưa đến Chí Tôn cũng không bắt nổi. Lần này mà tay không trở về thì đám vương bát đản kia không chừng thế nào cũng cười nhạo lão. Lập tức, gương mặt xấu xí vô cùng của lão trở nên dữ tợn, cắn răng một cái, không ngờ bất chấp bất cứ giá nào, dù phải lấy thân chịu một kích của nữ tử áo đen, cũng phải giết chết Tần Lập!

Trong lúc cường giả so chiêu thì nhanh như tia chớp. Lão khất cái đã suy nghĩ kỹ, cho dù phải chịu một kích của võ giả cùng giai thì chẳng qua là trọng thương, nhưng thằng con hoang Tần Lập này tuyệt đối không sống nổi!

Lão lại không nghĩ rằng, thanh kiếm trong tay Tần Lập đột nhiên bạo phát ra một đạo kiếm khí màu tím, kiếm ý ẩn chứa không ngờ còn mạnh hơn vừa rồi vài phần!

Mà kiếm ý này ban đầu còn nhỏ yếu, chưa cảm thấy được gì, nhưng giờ phút này lại khiến lão khất cái cả kinh, một thân mồ hôi lạnh. Kiếm ý này, không ngờ khiến lão có cảm giác như nhìn thấy mặt trời mọc từ hướng đông!

Giống như ánh mặt trời xé rách màn đêm tối tăm và yên lặng của trời đất, thế không gì cản được bay lên trời. Sau đó… Hào quang vạn trượng! Cửu Thiên Thập Địa, Duy Ngã Độc Tôn! Kiếm ý, chính là một loại ý cảnh, nhưng, áp bách của nó đối với tinh thần của con người, là thật!

Lão khất cái lập tức hú lên quái dị, thân hình né sang bên, vừa vặn tránh được một kiếm kinh thiên của Tần Lập chỉ trong gang tấc. Sau đó, chợt nghe " Ầm" một tiếng, đòn đánh của nữ tử áo đen hung hăng đánh lên vai lão khất cái.

Lão khất cái rú lên một tiếng:

- Thằng con hoang, nữ nhân chết tiệt, lão tử tuyệt đối không tha cho hai người các ngươi đâu!

Nói xong, thân mình hóa thành một làn khói nhẹ, chớp mắt đã biến mất khỏi bầu trời. Vẻ mặt nữ tử áo đen quan tâm nhìn Tần Lập:

- Ngươi không sao chứ?

Tần Lập nhe răng cười, khẽ lắc đầu, nói:

- Cuối cùng thì cô cũng tới.

Nói xong, thương thế hắn mạnh mẽ áp chế lập tức bộc phát, một búng máu bị phun ra, sau đó hắn lập tức hôn mê, thân hình rơi từ trên không xuống.

Nữ tử áo đen vừa định đuổi theo, một bóng dáng đã bay tới, tiếp được Tần Lập. Nước mắt Thượng Quan Thi Vũ rơi như mưa:

- Phu quân, chàng làm sao vậy, đừng làm muội sợ!

Đám người Tần gia vừa mới tìm được đường sống trong chỗ chết lúc này cũng thân thiết nhìn Tần Lập đã bị hôn mê. Đối với bọn họ, Tần Lập chính là trụ cột tinh thần của cả Tần gia. Nếu Tần Lập suy sụp, thì cả Tần gia sẽ suy sụp.

Khóe miệng Tần Lĩnh Sơn trào ra máu tươi, thụ thương không nhẹ, nhưng giờ phút này lại bất chấp tất cả thương thế, rống lớn:

- Mau lấy đan dược ra!

- Đừng động hắn, hắn không có việc gì cả. Ăn đan dược bậy bạ, sẽ chết đó.

Nữ tử áo đen mặt đẹp lạnh lùng, thản nhiên nói.

- Xin hỏi, tiền bối là…?

Tần Lĩnh Sơn chung quy cũng không mất đi bình tĩnh, sau khi nhất thời bối rối lập tức liền nhớ tới, nếu như không có nữ tử áo đen này, Tần gia lần này sợ rằng thật sự gặp khó khăn. Lão khất cái chẳng biết từ đâu đến này thực lực mênh mông như biển, đừng nói những người họ, cho dù ba vị tổ tông Tần Hải Dương có bối phận cao nhất Tần gia có đột phá đến cảnh giới Chí Tôn cũng không đánh nổi lão khất cái này !

Cho nên, nữ tử áo đen không những là ân nhân của Tần Lập, mà còn là ân nhân của cả Tần gia !

Nữ tử áo đen thản nhiên liếc Tần Lĩnh Sơn một cái, nói:

- Ta là… bằng hữu của Tần Lập.

Do dự một chút, nàng vẫn chưa nói ra Tần Lập là chủ nhân của nàng, bởi vì cách nói này thật sự là quá mức kinh thế hãi tục. Cho dù xà nữ không rành thế sự, không thông đạo lý đối nhân xử thế, nhưng cũng đã sống nhiều năm như vậy rồi, một ít chuyện cơ bản vẫn có thể hiểu được.

Khóe miệng Tần Lĩnh Sơn không nhịn được hơi co giật, bằng hữu của huyền tôn nhà mình… ách, thật đúng là mạnh mẽ, hơn nữa, rất thần bí. Tuy nhiên, chuyện này tóm lại cũng không phải chuyện xấu, là chuyện tốt! Là chuyện cực kỳ tốt !

Sắc mặt Tần Lĩnh Sơn vì kích động mà hơi ửng hồng, hỏi:

- Tiền bối, kế tiếp nên làm cái gì bây giờ?

Tuy nữ tử áo đen có nói là bằng hữu của Tần Lập, nhưng Tần Lĩnh Sơn cũng không dám tự cho mình là trưởng bối. Có thể một chiêu dọa cho lão khất cái kia sợ đến phải chạy mất, có được thực lực đó căn bản là ông không thể tưởng tượng nổi!

- Quay về Tần gia các ngươi đi, mặt khác, ngươi cũng không nhất thiết phải gọi ta là tiền bối, gọi ta Tiểu Tuyết là được rồi. Còn nữa, Tần Lập không có việc gì, nhưng ngươi thì có đấy, ngươi cần phải lập tức chữa thương.

Giọng nói lạnh nhạt nghe như không có chút cảm tình gì, nhưng Tần Lĩnh Sơn thực sự cảm kích, lập tức gật gật đầu, ôm quyền thi lễ với nữ tử áo đen, xoay người quay về xe chữa thương.

Đôi mắt nữ tử áo đen dừng lại trên người Thượng Quan Thi Vũ, hơi gật đầu, ánh mắt bỗng nhiên sáng ngời, nói:

- Không ngờ lại là Tiên Thiên linh thể, thật sự là hiếm thấy, ngươi mau ôm hắn lên xe ngựa đi, một lúc là hắn sẽ tỉnh.

- Cảm ơn cô!

Giọng điệu của Thượng Quan Thi Vũ mang theo vài phần cảm kích, sau đó ôm Tần Lập tiến lên xe ngựa.

Đám con cháu Tần gia vội vàng thu thập, tiếp tục đi, không ai nói chuyện, thậm chí không dám thở mạnh một hơi. Thỉnh thoảng lại có người nhìn trộm đánh giá nữ tử áo đen, phát hiện nàng đi trên mặt đất, nhưng lại không cảm giác được hai chân nàng đang cất bước, dường như đang trôi nổi trên mặt đất vậy!

Phát hiện này khiến con cháu Tần gia hoảng sợ mà lại ngạc nhiên vui mừng, đều muốn kêu to: Tần Lập thật là lợi hại, bằng hữu giao lưu không ngờ đều là cường giả như thế!

Từ rất xa, đội ngũ vừa mới tiến vào thành Phong Sa, Kim Điêu đứng ngoài cửa lớn Tần gia liền hơi nhíu mày, than thở:

- Yêu nữ kia sao lại tới cùng vậy?

dracupi

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả:Tiểu Đao Phong Lợi

295. Chương 297: Ta Phải Mạnh Lên!

- Trở về! Đã trở về! Gia chủ và Tần Lập thiếu gia, còn có lão tổ tông đã quay về!

Một gã con cháu Tần gia cưỡi một thớt ngựa như bay vọt qua cửa lớn của Tần gia, giọng đầy hưng phấn, lớn tiếng hô lên.

Lập tức, toàn bộ Tần gia xôn xao cả lên, trên mặt mọi người đều lộ biểu tình như trút được gánh nặng. Những người nòng cốt, chỗ dựa của họ đã trở về, cuối cùng, cũng hoàn toàn có thể yên tâm rồi.

Trong phòng Tần Lập, chỉ có Thượng Quan Thi Vũ ở cùng. Đại sảnh tiếp khách của Tần gia, Tần Lĩnh Sơn thật cẩn thận nói chuyện với Kim Điêu, Linh Ưng, Mặc Ưng và nữ tử áo đen Tiểu Tuyết. Tần Hàn Nguyệt và Tần Văn Hiên cùng ngồi tiếp khách. Dù sao thì bốn người này đều tự nhận mình là bằng hữu của Tần Lập.

Đám người Tần Lĩnh Sơn là sau khi trở về mới nghe nói, Thôi gia không ngờ dám làm ra hành động điên cuồng như thế, mưu toan tiêu diệt Tần gia. Nếu không có đại hán mặt mũi dữ tợn và hai nữ tử xinh đẹp nũng nịu kia, chỉ sợ Tần gia sẽ bị xóa sổ khỏi Huyền Đảo. Nhưng, tiểu tử Tần Lập này, từ bao giờ mà hắn có được bốn bằng hữu cảnh giới Chí Tôn?

Hơn nữa, càng khiến Tần Lĩnh Sơn không ngờ chính là, bốn người này chẳng những biết nhau, hơn nữa còn mơ hồ có chút đối lập. Đại hán và hai nữ tử bên cạnh hắn đối với nữ tử áo đen dường như mười phần kiêng kỵ.

Tần Hàn Nguyệt dù thực lực không mạnh, nhưng kiến thức không hề thua kém người nào ở đây. Giờ phút này tuy nàng lo lắng cho an nguy của Tần Lập, nhưng vẫn mỉm cười tiếp đón những người này.

Kim Điêu và nữ tử áo đen đều biết đây là mẫu thân của Tần Lập, bởi vậy, thái độ đối với Tần Hàn Nguyệt xem như không tồi.

Tuy nhiên, những linh thú siêu cường này đều không thể nào có thói quen giao tiếp cùng người khác, bởi vậy, chỉ trong chốc lát, nữ tử áo đen liền vươn bàn tay trắng nõn, vỗ vỗ miệng nói:

- Tần phu nhân, ta có chút mệt mỏi, hãy sắp xếp cho ta một nơi để ta nghỉ ngơi đi.

Kim Điêu và hai nữ Linh Ưng, Mặc Ưng cũng gật đầu, tỏ vẻ đồng ý với lời nói của nữ tử áo đen.

Tần Hàn Nguyệt nhìn ra được, người ta cũng không thích nói chuyện với mình, không khỏi cảm thán: đứa con bảo bối của mình làm thế nào có thể giao thiệp với những cường giả này đây.

Đợi sau khi tất cả mọi việc đã sắp xếp xong, mấy người lại khẩn cấp muốn đi xem Tần Lập. Tần Tuyết đứng trước cửa phòng Tần Lập, nhẹ giọng nói với Tần Lĩnh Sơn và Tần Hàn Nguyệt, Tần Văn Hiên:

- Đệ đệ còn chưa tỉnh, nhưng Thi Vũ vừa nói với con, đã không có việc gì nữa rồi.

Đám người Tần Hàn Nguyệt lúc này mới hoàn toàn yên lòng, thở phào nhẹ nhõm một hơi. Tần Lĩnh Sơn nói:

- Tần Tuyết! Vậy nơi này giao cho con, bất kể có chuyện gì đều phải báo trước cho ta biết. Biết không?

Tần Tuyết khẽ gật đầu:

- Vâng, thưa lão tổ tông.

Tần Lĩnh Sơn thở phào một hơi, nói:

- Thôi gia đã gây nên chấn động liên tiếp trên Huyền Đảo. Tần gia ta ngăn cản làn sóng công kích này, còn có bốn cường giả Chí Tôn ở trong này tọa trấn, ta tin rằng sẽ không có nguy hiểm gì lớn. Bây giờ, chuyện quan trọng hơn là phải thông báo cho con cháu Tần gia ở các nơi trên Huyền Đảo che giấu thân phận, không cần trở về hết.

Tần Hàn Nguyệt gật gật đầu, nàng hiểu, lão tổ tông làm vậy là chính xác. Tuy nói hiện tại Tần gia sẽ không có gì nguy hiểm, nhưng cẩn thận không bao giờ là thừa, đợi cơn phong ba bão táp này qua đi, con cháu Tần gia một lần nữa lộ diện sẽ không có chuyện gì nữa.

Tần Lập từ lúc hôn mê liền tiến vào một cảnh giới huyền diệu, hắn cảm giác được mình đi vào trong tinh thần Thức Hải, chỉ có ý thức còn tồn tại, còn tại tất cả thế giới bên ngoài đều bị phong kín lại, không nghe được chút tiếng động nào, cũng không thể cảm nhận được bất cứ thứ gì.

Tần Lập bắt đầu có phần khẩn trương. Loại cảm giác này trước nay chưa từng có, quả thực rất thần kỳ. Hiện tại tuy rằng hắn cảm giác mình đang ở trong Thức Hải, nhưng không cách gì xác định.

Ý thức của Tần Lập trong Thức Hải đang mơ màng đi về phía trước, đột nhiên, Tần Lập phát hiện có một khối đá lớn màu đen phía trước.

- Đây là cái gì?

Tần Lập không nhịn được kinh ngạc, không nghĩ tới, trong tinh thần Thức Hải của mình lại có vật tồn tại! Chẳng lẽ là đã có từ trước rồi sao? Theo bản năng, Tần Lập ngẩng đầu lên, lại kinh ngạc đến sững người lại.

Bởi vì hắn nhìn thấy, đằng trước không ngờ là một người khổng lồ đỉnh thiên lập địa! Mà khốiđá lớn màu đen kia, có phải đá gì đâu, rõ ràng là chân của người đó!

Tần Lập sợ hãi cả kinh, trong tinh thần thức hải của mình sao lại có một pho tượng người khổng lồ thế này?

Theo bản năng, Tần Lập đã muốn lùi lại phía sau, lúc này mới đột nhiên nghĩ đến, mình hiện giờ chỉ là hình thái ý thức bên trong tinh thần thức hải mà thôi, vốn không thân thể, làm sao mà lui? Lúc này Tần Lập đột nhiên sinh ra một ý nghĩ cực kỳ cổ quái: người khổng lồ trước mắt này, chính là mình!

Ý nghĩ này như một dấu vết khắc vào linh hồn vậy, tuy rằng không thể miêu tả linh hồn là cái gì, tinh thần thức hải lại là gì, nhưng Tần Lập cảm giác, người khổng lồ kia chính là mình, loại cảm giác này thực là huyền ảo, nhưng dao động đến từ căn nguyên của linh hồn, lại nói cho Tần Lập, tất cả đều là sự thật!

Lúc này Tần Lập vì bị người khổng lồ này chấn kinh mà sinh ra dao động linh hồn, dần dần bình tĩnh lại. Sau đó khống chế ý niệm, muốn bay lên, nhìn xem người khổng lồ này rốt cuộc là bộ dáng gì.

Nhưng mà, Tần Lập dùng mọi cách cũng không thể nào bay lên được, trong lòng đột nhiên hiểu ra, chẳng lẽ, người khổng lồ đỉnh thiên lập địa này là vì mình tu luyện chiến kỹ Cửu Thiên Thập Địa Duy Ngã Độc Tôn mà sinh ra sao? Mà hiện giờ cảnh giới của mình quá thấp, tinh thần lực quá ít, cho nên còn chưa cao bằng một cái chân của người khổng lồ này?

Nghĩ vậy, Tần Lập cảm thấy ý nghĩ trong đầu thực quá mơ hồ, nhưng trong tinh thần thức hải, tinh thần lực nhiều hay ít trực tiếp quyết định ngươi nắm thức hải trong tay được bao nhiêu, đây cũng là sự thực.

Tần Lập cố gắng một lúc lâu cũng không thể thấy mặt người khổng lồ này, hơn nữa đối phương cũng không có chút động tác nào, càng không có uy áp gì, chỉ lẳng lặng đứng trong tinh thần thức hải của hắn, chỉ đứng nhìn!

Xem ra, phải chờ về sau có thời gian, lại nghiên cứu kỹ càng hơn, xem xem người khổng lồ này rốt cục là cái gì đây.

Tần Lập nghĩ, sau đó bắt đầu yên lặng vận hành tâm pháp chiến kỹ Cửu Thiên Thập Địa Duy Ngã Độc Tôn, ngay cả bản thân hắn cũng không ngờ, dưới áp bách của lão khất cái kia không ngờ lại có thể đột phá bình cảnh của chiến kỹ, đạt tới cảnh giới nhân kiếm hợp nhất. Kiếm ý! Thật sự là thứ tốt!

Tần Lập nghĩ vậy, trong đầu lại hiện lên cảnh tưởng đối mặt với lão khất cái, bắt đầu thôi diễn vài lần, mười lần lại chỉ có thể một lần thôi diễn thành công kiếm ý.

Tần Lập nhẹ thở dài một hơi. Xem ra cảnh giới mình vẫn chưa đủ, kiếm ý này giống như lúc Đoàn Dự mới học được Lục Mạch Thần Kiếm vậy, cũng không phải lần nào cũng linh. Chỉ sợ cũng chỉ có tình cảnh đứng trước sống chết mới có thể thành công thi triển ra kiếm ý. Mà có được kiếm ý, mới là dấu hiện chân chính khi một võ giả bước chân vào võ đạo! Trước khi hình thành kiếm ý của mình, kỹ xảo và lực lượng mới là mục tiêu theo đuổi của tất cả võ giả.

Tần Lập cũng là lần đầu tiên bất mãn với tốc độ thăng tiến thực lực của mình, cũng là lần đầu tiên hắn có ý niệm bức thiết phải tăng thực lực.

Lão khất cái kia thật sự là quá cường đại. Tần Lập tuy rằng không biết cảnh giới cụ thể của đối phương nhưng cảm giác ít nhất cũng từ Địa Tôn trở lên.

Đụng tới Nhân Tôn, Tần Lập tất nhiên không sợ, nhưng gặp phải Địa Tôn hoặc là Thiên Tôn thì thực lực của hắn liền không đủ.

Cường giả trên đời này quả nhiên tồn tại rất nhiều, đâu mới là cường giả chân chính? Tần Lập nhớ tới biểu tình năm đó của Băng Mộng Vân, không nhịn được than nhẹ một tiếng: "Con đường ta phải đi quả nhiên còn rất dài, tuyệt đối không thể ếch ngồi đáy giếng, tự cao tự đại được!"

Hôm nay nếu không có xà nữ, bản thân có lẽ thực sự phải chịu thiệt thòi thật lớn rồi, có lẽ, mạng nhỏ cũng xong rồi. Vận khí, không ai có thể cam đoan nó đi theo như hình với bóng suốt đời được. Phải nắm giữ thực lực của chính mình mới có thể chân chính tiếu ngạo giang hồ.

Tần Lập đã thông suốt, đột nhiên cảm thấy trên người ấm áp, cảm giác bị ngăn cách với thế giới bên ngoài đã một lần nữa trở về.

Tần Lập chậm rãi mở mắt, đầu tiên nhìn thấy, là khuôn mặt vui mừng của Thượng Quan Thi Vũ, cười nói:

- Thi Vũ, khiến muội lo lắng rồi!

- Huynh không có việc gì là tốt rồi!

Thượng Quan Thi Vũ nói xong, cúi người xuống, khẽ hôn lên trán Tần Lập, lại bị Tần Lập vươn tay ra ôm chặt lấy, hôn lên đôi môi anh đào của nàng…

Thật lâu sau, Thượng Quan Thi Vũ mới đỏ bừng mặt, giãy dụa trong lòng Tần Lập đứng lên, đôi mắt quyến rũ, sóng mắt như nước, nâng tay sửa sang những sợi tóc hỗn loạn, sẵng giọng:

- Huynh xấu lắm!

Tần Lập cười hắc hắc, sau đó bỗng nghiêm mặt nói:

- Thi Vũ, muội phải bế quan tăng cường thực lực của mình lên đi, còn chuyện thành thân của chúng ta, để sau được không?

Thượng Quan Thi Vũ mơ màng nhìn Tần Lập, lẩm bẩm:

- Muội chỉ muốn gả cho huynh, từ nay về sau trải qua một cuộc sống yên ổn, chỉ có hai người chúng ta, huynh đi nơi nào, muội liền đi tới đó…

Tần Lập vừa định nói, Thượng Quan Thi Vũ cười, nhẹ giọng nói:

- Tuy nhiên, muội cũng biết, hiện giờ tình hình Huyền Đảo đúng là không lạc quan. Tần gia lại ở trung tâm lốc xoáy, cho nên, phu quân, muội nghĩ tốt rồi, muội muốn có một thân thực lực mạnh mẽ! Muội không muốn tái hiện lại cảnh tượng hôm nay nữa, mắt thấy huynh gặp nạn mà muội không làm được gì, muội không muốn làm một nữ nhân liên lụy níu chân huynh, phu quân, muội phải mạnh lên! Nhưng… muội không muốn tách ra khỏi huynh. Muội… muội nên làm cái gì bây giờ?

Thượng Quan Thi Vũ nói xong, không kìm được cúi người xuống, tựa vào bả vai rộng lớn của Tần Lập, lắng nghe nhịp tim trầm ổn mạnh mẽ, lập tức chìm vào si mê.

Tần Lập than nhẹ một tiếng:

- Tất nhiên là huynh cũng không muốn xa muội. Thi Vũ, không gạt muội, huynh đối với Lãnh Dao thực sự là có vài phần hảo cảm, nhưng hảo cảm không phải tình yêu…

- Phu quân, huynh không cần nói, trong lòng Thi Vũ hiểu. Có một số việc, thuận theo tự nhiên là tốt nhất!

Thượng Quan Thi Vũ thì thào, lại nói:

- Phu quân, huynh muốn cho Thi Vũ đi Hoàng Kim Cung bế quan sao? Ba mươi năm thật dài, huynh có thường xuyên tới thăm muội không?

dracupi

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả:Tiểu Đao Phong Lợi

296. Chương 298: Lại Tới Đỉnh Huyền Vũ!

- Lão tổ, con đến đây muốn mang đi vài người!

Tần Lập xuất hiện trước mặt Tần Lĩnh Sơn, câu đầu tiên đã khiến Tần Lĩnh Sơn khó hiểu, suy nghĩ.

- Mang người đi? Tần Lập, hiện nay tuy Tần gia gia chủ là tiểu tử Tần Tỏa kia, nhưng cháu muốn một người nào còn là vấn đề sao?

Hai mắt Tần Lĩnh Sơn hồ nghi nhìn Tần Lập, nhưng không thể thấy chút dị thường nào trên mặt huyền tôn.

- Ha ha, con chuẩn bị đưa Tần Tuyết, mẫu thân con và vài tiểu cô nương thuộc bàng chi có thiên phú cực tốt trong Tần gia ta đi.

Tối qua sau khi Tần Lập và Thượng Quan Thi Vũ quyết định, liền quyết định lợi dụng bảo vật trong Hoàng Kim Cung tạo nên một nhóm người. Nhưng hiện giờ còn chưa phải lúc công khai tin tức về Hoàng Kim Cung, cho nên khi chọn người tất nhiên phải thật cẩn thận.

Vốn Tần Lập nghĩ tới Lãnh Dao, Bộ Vân Yên, Triệu Thiên Thiên và Tiểu Hồ Ly, nhưng sau khi gặp Lãnh Sao, Lãnh Dao lại từ chối lựa chọn bế quan tu luyện. Nàng muốn tận mắt chứng kiến ngày Thôi gia bị diệt, ít nhất cũng muốn tự tay mình đâm chết một tên địch nhân, sau đó mới có thể chân chính bế quan tu luyện.

Đối với những chuyện xảy ra gần đây, Lãnh Dao cũng biết khá rõ, biết nếu mình muốn đuổi kịp bước chân Tần Lập thì phải khắc khổ tu luyện. Bạo Nguyên Đan và Tinh Nguyên Đan nàng đã luyện được, nhưng cũng không dám dùng tùy tiện, dù sao nếu không có được Cố Bản Đan để ổn định kinh mạch mà dám tùy tiện dùng Bạo Nguyên Đan, kết cục chắc chắn là nổ tan xác mà chết.

Nhưng nàng thật sự muốn nhìn thấy Thôi gia diệt vong. Cừu hận này giống như một tâm ma cực lớn, nếu không thể báo thù, vậy dù nàng có tu luyện tới cảnh giới Chí Tôn thì cũng sẽ lưu lại một tai họa ngầm rất lớn.

Bởi vậy, Tần Lập cũng không cưỡng cầu, huống chi, hiện giờ Lãnh Dao thông qua tu luyện khắc khổ, lại có các loại đan dược phụ trợ cũng đã đột phá đến Thiên cấp bậc chín, tiến vào cảnh giới Phá Thiên cũng chỉ trong tầm tay.

Hơn nữa khi Lãnh Dao đối diện với Thượng Quan Thi Vũ, nhiều ít cũng có chướng ngại trong lòng. Mặc dù trên đời này cũng không bài xích nam nhân nhiều thê thiếp, nhưng nàng cũng là một nữ tử tâm cao khí ngạo, cũng cảm thấy được trước mặt Thi Vũ có cảm giác bị thấp hơn một cái bậc.

Nhưng Lãnh Dao lại đề cử cho Tần Lập một số tiểu cô nương không được chú ý của Tần gia. Thông qua việc nàng thí nghiệm đan dược, phát hiện những tiểu cô nương này có thiên phú cực kỳ tốt, không tính là

kinh thế hãi tục, nhưng nếu khổ tâm bồi dưỡng thì chỉ trên dưới một trăm năm ít nhất cũng có được thực lực cảnh giới Hợp Thiên!

Tần gia thực ra không rõ ràng những chuyện này, nhưng nếu lấy tài lực và vật lực của Tần gia thì cũng chỉ có thể bồi dưỡng được đệ tử dòng chính mà thôi, đối với những người thuộc bàng chi tất nhiên không có khả năng chu đáo được.

Cho dù là Tần Lập, nếu không có thân phận là con cháu dòng chính Tần gia thì cũng không thể được Tần gia coi trọng như thế!

Mà ngay khi Tần Lập muốn thành lập một thế lực cho chính mình, hắn lập tức sinh ra một ý nghĩ. Vừa lúc sợ một mình Thi Vũ quá cô đơn, vậy để cho những người này cùng bế quant u luyện với nàng, đúng là một chủ ý tốt! Mà Tần Lập muốn cho Tần Hàn Nguyệt và Tần Tuyết cùng đi, như vậy hoàn toàn giải quyết được tâm tư này.

Nguyên nhân rất đơn giản, từ sau khi tầm mắt đã mở rộng, vươn xa khỏi Thôi gia trên Huyền Đảo, tuy rằng trong Thôi gia xuất hiện một kẻ có con ngươi màu tím, nhưng Tần Lập cũng không quá mức để ý. Bí mật về con ngươi màu tím này chỉ sợ cả Huyền Đảo cũng chỉ có một mình mình biết, cho nên, một thời gian rất dài sau này Tần Lập cũng không suy nghĩ tới nó.

Hiện giờ điều Tần Lập muốn, chính là để ý tới người thân của mình, có thể sống lâu hơn chút. Dù sao thì người còn sống, ai cũng không muốn chết sớm.

Sở dĩ không mang theo Tần Văn Hiên, vì lúc này cũng không thể cho nhiều người tiến vào Hoàng Kim Cung như vậy. Ba linh thú phi hành kia căn bản không mang được nhiều người như vậy, đây là thứ nhất. Thứ hai là bản thân Tần Lập cũng không dám khẳng định, tu luyện ở Hoàng Kim Cung nhất định nhanh hơn so với Tần gia.

Chỉ cần xác định Hoàng Kim Cung không có vấn đề, đến lúc đó tùy thời đều có thể đưa người qua bên đó, nhưng tất cả đều phải tiến hành cực độ bí mật!

Nhất là sau khi gặp người có con ngươi màu tím, Tần Lập lại càng cẩn thận. Dù phòng ngự của Hoàng Kim Cung có mạnh mẽ, nhưng người đó nếu truyền tin tức vào tay những kẻ bên Cực Tây thì ai dám cam đoan sẽ không xuất hiện võ giả mạnh hơn?

Tất nhiên là Tần Lĩnh Sơn đáp ứng, thậm chí lão còn không hỏi cụ thể nguyên nhân của Tần Lập, đây chính là trí tuệ của một lão già đã sống vài trăm năm.

Bốn cường giả sâu không lường được, mạnh đến thái quá hiện giờ còn ở lại Tần gia. Hiển nhiên trên người huyền tôn của lão còn có rất nhiều bí mật, thế nhưng bất luận là thế nào, một lòng Tần Lập đều hướng về Tần gia, thế này là đủ rồi! Về phần những chuyện khác, mặc kệ hắn là được rồi!

Sau khi chuyện này đã định, Tần Lập lại đến tìm Tần Hàn Nguyệt và Tần Tuyết, không nghĩ tới là Tần Hàn Nguyệt không muốn rời đi, lại còn quật cường nhìn đứa con, chỉ nói một câu: "Mẫu thân với phụ thân con, giống như Thi Vũ đối với con, mà hiện giờ mẫu thân đã sắp đột phá đến cảnh giới Phá Thiên rồi. Người sống trên đời, không vì lâu dài, mà ở chỗ sống phải có ý nghĩa! Mười ba năm trước kia mẹ con ta sống nương tựa vào nhau, con, chính là toàn bộ ý nghĩa của mẫu thân. Nhưng hiện giờ, lại có thêm phụ thân con nữa! Mẫu thân không muốn rời đi!"

Tần Lập bất đắc dĩ, đành phải gật đầu đáp ứng. Dù sao, hắn muốn mẫu thân tu luyện đến cảnh giới cao cũng là vì để người vui vẻ mà không phải để người thương tâm. Tần Tuyết thì hưng phấn đáp ứng, ba tiểu cô nương bàng chi đột nhiên nghe nói đến chuyện này, quả thực đều có cảm giác bị hạnh phúc dọa ngất.

Hiện giờ trong Tần gia, ai không biết thiếu gia Tần Lập? Có ai không tôn thờ thiếu gia như thần? Giờ được thiếu gia tự thân chỉ điểm quả thực là kích động đến không biết nói gì cho tốt.

Còn một chuyện khác, dòng chính Tần gia tuy không biết Tần Lập muốn làm gì, nhưng sau khi nghe nói có ba tiểu cô nương được lựa chọn, lập tức đưa tới mười mấy cô gái dòng chính, ăn mặc trang điểm xinh đẹp, khiến Tần Lập vò đầu bứt tai không thôi, chỉ có thể lặng lẽ để lại.

Ban đêm ngày hôm đó, Kim Điêu mang theo Thượng Quan Thi Vũ và Tần Lập, Linh Ưng và Mặc Ưng mang theo Tần Tuyết và ba tiểu cô nương mới có tám chín tuổi lặng lẽ tời khỏi Tần gia, bay lên trời, hướng tới Huyền Vũ Phong mà đi! Tần gia đã có xà nữ Tiểu Tuyết tọa trấn.

Tần Lập oán thầm không thôi đối với xà nữ áo đen kia, vì sao không gọi là Tiểu Hắc? Gọi là hắc gì đó cũng được! Rõ ràng là một con rắn lớn màu đen, lại cố tình gọi là Tiểu Tuyết, thật không biết làm sao mà Hô Diên Bác lại nghĩ tới, bởi vì cái tên này là lão đặt. Xem ra, thái cổ đại năng này… cũng rất có vẻ thuần khiết.

Tần Lập nghĩ thầm. Linh Ưng và Mặc Ưng phóng ra cương khí hộ thể, bảo vệ bốn nữ tử Tần Tuyết, bằng không thì ở dòng khí lưu ở độ cao vạn thước này họ không thể chịu được.

Toàn bộ Tần gia không có người nào biết họ được mang đi đâu, nhưng rất nhiều người đều thấy rõ, ba tiểu cô nương kia xem như phát đạt rồi, phụ mẫu họ cũng có được địa vị cực cao trong Tần gia!

Tán gẫu một chút, ba linh thú cảnh giới Chí Tôn phi hành tốc độ cực nhanh, gần một buổi tối, ngàn dặm đường, đã tới!

Đây là còn phải thêm người trên lưng nữa, nếu không tốc độ của chúng còn nhanh hơn. Điều này khiến Tần Lập không khỏi cảm khái: Ba con linh thú phi hành này quả thực là phi cơ hoàn hảo nhất!

Nhìn thấy Hoàng Kim Cung, không cần nói cũng biết là mọi người rung động không thôi. Giờ phút này Thượng Quan Thi Vũ cuối cùng cũng đã tin lời của Tần Lập, nàng, đúng là nữ chủ nhân của Hoàng Kim Cung.

Tần Lập dẫn mọi người vào trong hậu viện Hoàng Kim Cung, lấy ra một ít đan dược, vũ khí và chiến kỹ phân cho ba tiểu cô nương và Tần Tuyết, nói cho Thượng Quan Thi Vũ một ít hạng mục công việc cần chú ý. Sau đó Tần Lập liền chuẩn bị cùng đám Kim Điêu rời đi.

Lúc này còn cách đại hôn của Trầm Nhạc không đến một tháng, hơn nữa hành động của Thôi gia lần này khẳng định là cả Huyền Đảo không thể an nhàn được nữa, còn có nhiều chuyện nữa đang đợi phía trước.

Lưu luyến chia tay với Thượng Quan Thi Vũ, dù sao thì sau khi dùng Càn Khôn Đan khẳng định là nàng sẽ bế tử quan liền ba năm để tiêu hóa dược lực của đan dược. Nói cách khác, ba năm này Thượng Quan Thi Vũ như lâm vào ngủ say, dù Tần Lập có đến thì hai người cũng không thể trao đổi gì.

Tần Tuyết lại cam đoan với Tần Lập, nhất định chiếu cố thật tốt cho Thượng Quan Thi Vũ và mấy tiểu cô nương, lúc này Tần Lập mới yên tâm rời khỏi Hoàng Kim Cung. Vừa mới đi ra lại thấy sắc mặt Kim Điêu có chút cổ quái, Tần Lập thuận miệng hỏi:

- Sao vậy?

Ánh mắt Kim Điêu hướng về phương xa, nhẹ giọng:

- Ba con vượn đang đến.

Tần Lập ngẩn ra, lập tức nghĩ đến ba con bạch vượn mạnh mẽ kia, thầm nghĩ nếu ba người họ có thể đi theo mình thì thật tốt biết bao, nhất là lão vượn kia, không ngờ lại đạt tới cảnh giới Phá Toái Hư Không! Đó mới là cao thủ chân chính đó! Cho dù Thôi gia có nhiều cường giả hơn nữa thì cũng không sợ!

Tuy nhiên Tần Lập cũng biết, ba con bạch vượn này thực cao ngạo, cũng chỉ có Bạch Trung Hỏa là còn có điểm hiền lành, còn Bạch Trung Tuyết kia chính là một tiểu cô nương kiêu ngạo, Bạch Trung Sơn là một lão cáo già xảo quyệt mà mắt còn cao hơn đỉnh đầu…

Vừa nghĩ vậy thì ba con bạch vượn đã như tia chớp bay tới. Lão vượn đầu lĩnh Bạch Trung Sơn vẫn bộ dáng trước kia, trong mắt còn mang theo vài phần tức giận, thấy Tần Lập liền lạnh lùng nói:

- Tiểu tử, ngươi có ý gì?

Tần Lập ngẩn ra, hắn nghe ra trong lời nói của Bạch Trung Sơn ý tứ chất vấn hỏi tội, không kìm được nhíu mày:

- Cái gì là ta có ý tứ gì?

- Hừ, ngươi dựa vào cái gì mà đưa những người đó vào Hoàng Kim Cung ? Hoàng Kim Cung là nơi là loại người đó có thể tiến vào sao?

Bạch Trung Sơn chưa nói chuyện, Bạch Trung Tuyết đã nổi giận đùng đùng nói.

Kim Điêu và Mặc Ưng, Linh Ưng thần sắc xấu hổ, lui về sau mấy bước. Thực lực của họ vẫn thua xa ba đầu bạch vượn này. Cho dù là xà nữ cũng không bằng lão vượn Bạch Trung Sơn. Giữa các linh thú luôn luôn có quy củ này, kẻ yếu không có quyền nói.

Tần Lập cũng không hề nổi giận, vì hắn biết cảm tình của những linh thú này đối với Hoàng Kim Cung, nhưng trong lòng nhiều ít cũng có chút phản cảm. Mặc kệ nói thế nào thì Hoàng Kim Cung hiện giờ cũng là của mình! Mà biểu hiện của họ rõ ràng là chạy đến nhà người ta, rỗi hơi quản chuyện người khác.

Mặc dù Tần Lập cũng rất muốn có sự trợ giúp của ba con bạch vượn này, nhưng nếu đối phương vẫn cao ngạo như vậy, Tần Lập cũng chẳng rảnh mà dán mặt nóng của mình vào cái mông lạnh của người ta!

ducdaogia

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả:Tiểu Đao Phong Lợi

297. Chương 299: Ngầm Dưới Lòng Đất Thành Thôi Gia!

Đả tự: endlesskid - LSB

Hoàng Kim Cung theo Hô Diên Bác mai một, sớm đã xảy ra biến hóa long trời lở đất, chỉ là có một số biến hóa mọi người còn không biết mà thôi. Ví dụ như Hoàng Kim Cung bảo hộ kẻ thắng lợi giải thi đấu Chí Tôn, cũng đã theo Hô Diên Bác mai một mà tan thành mây khói!

Nếu Hô Diên Bác thêm vào cỗ lực lượng còn sót lại trên người kẻ thắng lợi ở giải thi đấu Chí Tôn kia, z sao có thể bị thương trong tay lão khất cái được?

Nếu nói giải thi đấu Chí Tôn thời gian trước kia, Hoàng Kim Cung còn thuộc về thời Hô Diên Bác, như vậy từ khoảnh khắc mai một đó, Hoàng Kim Cung đã tiến vào thời đại z! Điểm ấy không thể nghi ngờ!

Z than nhẹ một tiếng, hắn cũng không sợ ba con vượn trắng này không nguyện theo chân bọn họ phát sinh xung đột, nhưng lời nói của Bạch Trung Tuyết thật sự có hơi làm thương tổn người, hắn khẽ lắc đầu, chuyển ánh mắt về hướng Kim Điêu nhẹ giọng nói:

-Kim Điêu! Chúng ta đi thôi.

-Không được phép!

Thân hình Bạch Trung Tuyết chợt lóe, hiện ra trước mặt z. Bởi vì cũng không có hóa thành hình người, cho nên nhìn qua biểu tình thập phần dữ tợn, thanh âm lạnh như băng nói:

-Không nói rõ ràng, vì lí do gì để bọn nhân loại đê tiện này đi vào Hoàng Kim Cung, ngươi đừng nghĩ rời đi!

-Tiểu muội! Ngươi không cần như vậy, nay hắn là chủ nhân Hoàng Kim Cung…

Bạch Trung Hỏa thanh âm tràn ngập bất đắc dĩ, sau đó nhìn lão vượn Bạch Trung Sơn bên cạnh nói:

-Đại ca! Chủ nhân đã hoàn toàn mai một! Hoàng Kim Cung từ trước tới nay cũng không thuộc về chúng ta, huynh cần gì phải làm vậy?

-Thứ ăn cơm nhà lại lo chuyện bao đồng! Ngươi câm miệng cho ta!

Lão vượn tính tình cực kì hung tợn, hướng về phía Bạch Trung Hỏa há miệng nhe răng rít gào nói.

Z biểu tình thập phần bình tĩnh, không để ý đến Bạch Trung Tuyết hùng hổ dọa người mà quay đầu về hương lão Bạch Trung Sơn hỏi:

-Ngươi muốn làm gì?

-Ta muốn làm cái gì? Tiểu tử! Ta hiện đang muốn hỏi là ngươi muốn làm cái gì?

Trong hai mắt Bạch Trung Sơn thoáng hiện vẻ hung ác, dường như tùy thời đều có khuynh hướng công kích z.

-Ta là người sư phụ lựa chọn làm người thừa kế, các ngươi có thể không thừa nhận thân phận của ta, có thể không nhìn ta. Cái này, ta không cần, nhưng Hoàng Kim Cung hiện tại là thuộc về ta!

Z ngẩng đầu lên, không úy kị chút nào nhìn thẳng vào ánh mắt hung ác của Bạch Trung Sơn:

-Các ngươi chạy tới nơi này, hỏi ta muốn làm cái gì, không thấy là vô lý, là cố tình gây sự sao?

-Ngươi dựa vào cái gì mà nói Hoàng Kim Cung này thuộc về ngươi?

Bạch Trung Tuyết thấy z trước sau cũng không liếc nhìn nàng một cái, thẹn quá hóa giận, phẫn nộ rít gào.

-Dựa vào cái gì hả? Ha ha! Chỉ dựa vào ta tại trong Hoàng Kim Cung này ra vào tự nhiên, tùy ý khống chế, mà ngươi lại không làm được!

Z híp cặp mắt lạnh như băng trên mặt hiện rõ vẻ phẫn nộ.

Bạch Trung Tuyết bị z nói một câu này làm cho á khẩu không trả lời được. Đúng vậy, bọn họ đích xác không vào được Hoàng Kim Cung. Hơn nữa, bọn họ cũng đều biết trong sân phía sau Hoàng Kim Cung gieo trồng vô số kể các loại linh hoa linh thảo, rất nhiều thứ hiện tại gần như đã tuyệt tích trên Thiên Nguyên Đại Lục!

Đây cũng là nguyên nhân vì sao ba con vượn này tức giận như vậy. Bọn chúng thật ra không nghĩ tới độc chiếm Hoàng Kim Cung, đạt tới cảnh giới như bọn chúng này, cũng không cần thiết ăn những thứ linh vật đó. Nhưng điều khiến cho trong lòng bọn chúng cực độ bất bình chính là: một đám nhân loại thực lực yếu kém như thế, lại có thể công khai tiến vào trong đó, hơn nữa xem ý tứ dường như còn có ý định an cư lạc nghiệp nữa chứ!

Điều này khiến Bạch Trung Sơn ghen ghét dữ dội, giận không thể ngăn chặn, không khỏi vội chạy tới hưng binh vấn tội. Tuy nhiên z nói ra lời này, cũng khiến nó không biết nói cái gì cho phải. Đúng vậy, tên nhân loại này mới là người thừa kế do chủ nhân tuyển chọn. Cho dù hắn hiện tại còn rất yếu, nhưng Hoàng Kim Cung này vẫn thuộc về hắn! Hôm nay nếu không có hắn xuất hiện tại nơi này, Hoàng Kim Cung căn bản không phải thời điểm hiển lộ ra!

Đây cũng chính là nguyên nhân vì sao trải qua vô số năm, Hoàng Kim Cung đứng sừng sững trên đỉnh Huyền Vũ Phong này, nhưng chưa từng bị phát hiện! Là một kẻ tài năng thời đại thái cổ, Hô Diên Bác như thế nào ngay cả chút bản lĩnh đó cũng không có?

Hơn nữa để cho Bạch Trung Sơn cảm thấy khó hiểu chính là: hắc y xà nữ không thấy, nhất điểu nhị ưng cũng không thấy, hiện tại nhất điểu nhị ưng xuất hiện bên người thanh niên, hiển nhiên bọn họ đã lựa chọn đi theo thanh niên này. Chuyện đó đối với người tình tình cao ngạo như Bạch Trung Sơn mà nói, hiển nhiên không phải là một tin tức tốt.

-Các ngươi, còn có điều gì muốn nói không?

Z không có cười nhạo, cũng không có phẫn nộ mà ánh mắt bình tĩnh nhìn Bạch Trung Sơn.

-Cho đám nhân loại ti tiện này cút ra khỏi Hoàng Kim Cung!

Bạch Trung Tuyết lại lần nữa phát ra tiếng rít gào phẫn nộ nói.

-Tiểu muội!

Bạch Trung Hỏa cũng có vẻ nổi giận, cố tình gây sự một lần có thể tha thứ, nhưng một kẻ ngang bướng cố tình gây sự, thì lại không thể tha thứ.

-Ngươi thì tính là gì chứ? Chẳng lẽ, ngươi thực nghĩ rằng ngươi chính là thiên hạ vô địch ư?

Hai mắt z bắn ra hai tia sáng sắc bén, nhìn Bạch Trung Tuyết, đầy vẻ tự nhiên nói:

-Không sai! Ta thừa nhận, đơn đả độc đấu, ta hiện tại còn không phải đối thủ của ngươi, nhìn lại xem vẻ đắc ý của ngươi kìa, ngươi có cái gì hay mà đắc ý chứ? Nếu ta tu luyện mười vạn năm, không thể vượt qua lôi kiếp đều xem như là rác rưởi! Ngươi không biết xấu hổ còn làm ra bộ dáng kiêu ngạo. Ta khuyên ngươi nên sớm tìm một cái góc nào đó thành thành thật thật tu luyện đi!

-A! Tiểu tử! Ngươi muốn chết!

Bạch Trung Tuyết bỗng nhiên phát cuồng bạo lên, một thân khí thế Thiên Tôn gần như hoàn toàn bộc phát ra, cuồn cuộn mãnh liệt ép tới hướng z. Kim Điêu cùng Linh Ưng, Mặc Ưng tuy rằng không phải đối thủ của Bạch Trung Tuyết, nhưng dù sao cũng không thể để nàng ta đả thương z như vậy. Cả ba không khỏi đều tự bộc phát ra khí thế ẩn ẩn bảo vệ z.

Z không sợ nhất, vừa khéo chính là loại khí thế này! Hắn không khỏi ngửa mặt lên trời cười ha hả. Tiếng cười kia không phải cuồng ngạo, mà là mang theo một khí thế bá đạo chấn nhiếp thiên hạ. Hắn chỉ tay vào Bạch Trung Sơn, đột nhiên đổi sắc quát lớn:

-Còn không mang muội muội chó má không biết chuyện của ngươi đi! Thực chọc giận ta, cẩn thận coi chừng ta mang Hoàng Kim Cung công kích giết chết các ngươi! Cảnh giới Phá Toái Hư Không thì rất giỏi sao? Tự bản thân ngươi cho rằng ngươi có thể ngăn được mấy lần công kích của Hoàng Kim Cung?

Lão vượn Bạch Trung Sơn nghe z nói lời này, mặt đột nhiên biến sắc, trong mắt không kìm lòng nổi hiện lên một vẻ sợ hãi thật sâu. Hiển nhiên, lão vượn già này đã chứng kiến qua uy lực công kích của Hoàng Kim Cung phát ra.

Bạch Trung Tuyết xem ra vẫn như trước chẳng hề để ý, nhe răng nhanh, vừa mới định phóng tới công kích z, lại nghe "Bốp" một tiếng, bị Bạch Trung Sơn hung hăng tát một cái lên mặt!

Bạch Trung Tuyết bị đánh phát ngốc, trợn mắt há hốc mồm nhìn ca ca mình, thậm chí quên lấy tay ôm mặt:

-Đại ca! Sao huynh lại đánh ta?

-Đồ không biết sống chết chúng ta đi!

Bạch Trung Sơn nói giọng vô cùng âm trầm, rốt cuộc cũng không thèm liếc mắt nhìn z một cái, thân hình hóa thành một luồng bạch quang bay vào trong rừng rậm.

Bạch Trung Tuyết mặc dù còn không hiểu rõ đại ca vì cái gì đột nhiên tát mình một cái, nhưng vẫn ủy khuất theo sát phía sau bay vào trong rừng.

Còn lại Bạch Trung Hỏa có vẻ xấu hổ hướng về phía z cười, nói: T

-Ta sẽ tận lực khuyên bọn họ! Kì thật bọn họ cũng không có ác ý, chỉ có điều cách biểu đạt…có điểm không đúng.

Nói xong, hắn ôm quyền cúi chào z, rồi cũng theo sau bay vào rừng.

Lúc này, Kim Điêu cùng Linh Ưng, Mạc Ưng mới thở ra một hơi. Cái loại khẩn trương vừa nãy, thật đúng là không phải giả tạo, bởi vì song phương đều giương cung bạt kiếm, tình hình hết sức căng thẳng có thể xảy ra chiến đấu bất kì lúc nào. Bất kì người nào có động tác vô ý lúc đó, thậm chí một tiếng ho khan đều có thể khiến cho đối phương phản ứng kịch liệt! May mà bọn họ biết khó mà lui!

Lúc này Kim Điêu trầm giọng nói:

-Công tử! Kì thật ba con vượn trắng này cũng không phải là hư hỏng, chỉ là bọn hắn có lối suy nghĩ hơi khác với chúng ta. Trên thực tế, những năm gần đây chủ yếu chính là bọn họ chỉ huy một đám linh thú bảo vệ Hoàng Kim Cung, ngăn chặn những kẻ muốn dòm ngó Hoàng Kim Cung. Vì thế họ có cảm tình rất đặc thù với Hoàng Kim Cung, công tử không nên trách tội bọn họ là tốt rồi.

Z mỉm cười, phất tay một cái, Hoàng Kim Cung bị một màn sương mù màu trắng bao phủ lại toàn bộ, sau đó nói:

-Ta còn không tới mức chấp nhặt với bọn họ, bởi vì theo bối phận mà nói, bao gồm các ngươi đều là sư huynh sư tỉ của ta đấy! Ha ha!

-Không dám!

Kim Điêu từ lúc vô ý nói z gặp phải lão khất cái kia. Sau trận chiến đó, thái độ của hắn đối với z trở nên kính cẩn rất nhiều. Dù sao, võ giả chỉ ở cảnh giới Dung Thiên mà có thể phát ra kiếm ý, trên đời này cũng không có mấy người!

Z ngồi trên lưng Kim Điêu bay cao trên mây, nhìn phía dưới là biển mây cuồn cuộn tới vô tận. Linh Ưng cùng Mạc Ưng bay một trái một phải hộ vệ.

Z không có quay đầu lại, con đường hắn đi còn xa ở phía trước! Từ giờ khắc này tình cảm nam nữ tạm thời cáo biệt trong cuộc sống của z!

****

Thôi thành trên Huyền Đảo là một tòa thành thị không lớn, nhưng tuyệt đối có thể xưng là kiên cố! Tường thành cao tới hơn hai trăm thước, dày chừng trăm thước!

Bên trong tường thành có vô số đường ngầm dưới đất như mê cung, người không quen thuộc thậm chí ngay cả tòa thành này cũng không thể tiến vào.

Tường thành Thôi thành toàn bộ chọn cùng thiết thạch cứng rắn nhất trên Huyền Đảo xây thành. Thiết thạch cứng rắn như thép, mỗi khối vuông vức một thước trông thật trầm trọng kiên cố!

Chọn dùng loại tài liệu này xây tường thành, cho dù là cường giả cảnh giới Chí Tôn muốn kích phá, trong lúc nhất thời cũng không dễ làm được. Bởi vậy, muốn công kích tòa thành này, gần như toàn bộ Huyền Đảo không ai có đủ năng lực làm được.

Hiện nay, hầu hết dòng chính Thôi gia, gần như toàn bộ ở trong Thôi thành. Đoạn thời gian gần đây Thôi gia hành động liên tục, ngay cả rất nhiều con cháu dòng chính thân phận không cao đều không rõ ràng lắm rốt cục đã xảy ra chuyện gì!

Nhìn bề ngoài Thôi thành nhìn qua chỉ có thể chứa mấy mươi vạn người. Nhưng trên thực tế, dưới mặt đất còn có một tòa thành hoành tráng ngầm dưới lòng đất! Ít nhất có thể chứa năm mươi vạn người!

Thành ngầm dưới lòng đất dự trữ lương thực có thể cung cấp đủ cho mười vạn người ăn một trăm năm. Hơn nữa các loại hệ thống sinh hoạt đầy đủ các thứ! Nhưng mà, trừ gia chủ đương nhiệm của Thôi gia, không có bất kì người nào biết Thôi thành còn một chỗ như vậy!

Thành ngầm dưới lòng đất này được xây từ thời thượng cổ. Thời điểm đó Thôi thành nơi này còn là một mảnh đất hoang vu.

Hồi đó sau khi những người thợ xây dựng xong công trình này, toàn bộ đều bị gia chủ họ Thôi năm đó giết hết bằng thuốc độc. Tất cả những người biết chuyện này đều bị diệt khẩu. Sau đó, bí mật này đời đời được truyền lại cho chính đương nhiệm gia chủ cho tới nay. Thế mà hôm nay, dưới lòng đất bên trong thành ngầm này, lại đột nhiên có tiếng động!

Thôi Bất Bình là gia chủ hiện nay của Thôi gia, hắn xuất hiện ở dưới này, bên người hắn còn đi theo ba bốn lão già nhìn không ra tuổi tác. Một người trong đó, rõ ràng là lão điên z đã gặp qua trước đây…

ducdaogia

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả:Tiểu Đao Phong Lợi

298. Chương 300: Bốn Tôn Giả Thần Bí!

Đả tự: endlesskid - Lương Sơn Bạc

Thôi Bất Bình đã bế quan tu luyện nhiều năm, thực lực đạt tới Nhân Tôn đỉnh phong. Giờ này trên mặt lão lại lộ ra thần sắc thật cẩn thận, dường như rất là kiêng kị đối với bốn lão già bên cạnh này.

-Bốn vị tôn giả! Ngài xem địa phương này thế nào? Vừa lòng chứ?

Thôi Bất Bình hướng về phía một lão già cao gầy nhỏ giọng hỏi.

-Ừm!

Lão già cao gầy nhẹ đáp một tiếng, thanh âm dường như phát ra từ trong vòm mũi, cái loại ngạo nghễ bẩm sinh này dường như không có làm ra vẻ chút nào.

Trên mặt Thôi Bất Bình lại thoáng hơi dao động nổi lên một chút ửng hồng, giọng của lão hơi lớn, tại thành ngầm trống dưới đất này dẫn lên liên tiếp tiếng vang vọng.

-Vậy là tốt rồi! Đại tôn giả nếu thích, ta sẽ giao nơi này cho đại tôn giả, để sau này đại tôn giả phát triển một cái căn cứ ở bên đây!

Lão già cao gầy khẽ gật gật đầu, hai mắt cổ tỉnh không dao động. Nhận được quà tặng quý giá như thế nhưng thần sắc không có nửa điểm kích động, dường như đối phương chỉ là làm một chuyện bé nhỏ không đáng kể!

Lão quay đầu lại nhìn thoáng qua lão khất cái dơ bẩn, với cánh tay trái xụi lơ của hắn, thản nhiên nói:

-Lão Tam! Nói cho ta nghe một chút đi! Tình huống cụ thể ngươi bị thương thế nào? Còn nữa, Hoàng Kim Cung…không ngờ lại xuất hiện trên Huyền Đảo, ngươi cũng nói cho ta nghe một chút xem! Thôi Bất Bình! Vì cái gì trăm năm trước thời điểm ta tới nơi này, ngươi lại chưa từng nói qua tồn tại của Hoàng Kim Cung? Ngươi có biết, Lãnh Thu Cung coi trọng Hoàng Kim Cung tới mức nào không?

Thôi Bất Bình đứng sững tại chỗ, sau một lúc lâu mới nói:

-Cái này…thuộc hạ thật sự không rõ ràng lắm tầm quan trọng của Hoàng Kim Cung đối với môn phái của tôn giả. Đây là thuộc hạ thất trách rồi…

-Được rồi! Cũng không thể trách ngươi!

Lão già cao gầy phất tay áo, nhẹ thở dài một tiếng, sau đó quay sang hai lão già kia cười nói:

-Không nghĩ tới Huyền Đảo này còn thật sự cất giấu một bí mật lớn như vậy!

Thôi Bất Bình thấy lão già cao gầy không có ý trách tội mình, lão lau mồ hôi lạnh trên trán, trong lòng cuối cùng thở dài một hơi nhẹ nhõm. Đến hiện tại, lão cũng không dám nảy sinh ra bất kì ý niệm gì khác trong đầu. Hợp tác cùng Lãnh Thu Cung đã giúp cho Thôi gia có được thực lực ngấm ngầm, hùng mạnh vượt hơn hẳn sáu đại thế lực siêu cấp kia. Điều này từ xưa tới nay vốn là chuyện Thôi gia nằm mơ cùng không dám nghĩ tới!

Lão khất cái lúc này bĩu môi, sau đó mắng:

-Mẹ nó! Tên tiểu tạp chủng kia thực giảo hoạt! Lão tử trúng gian kế của hắn, hắn kéo dài thời gian, lẽ ra đầu tiên ta nên giết hắn! Ta không nghĩ tới lại xuất hiện võ giả mạnh như vậy, thực lực của đối phương khảng định không ở dưới ta!

Lão khất cái nói xong, bỗng nhiên nhìn về phía lão già diện mạo cực kì nho nhã bên cạnh một cái, cười quái dị nói:

-Lão Tứ! Nàng kia còn là một xử nữ, hơn nữa dung mạo cực kì xinh đẹp! Một thân thực lực không kém ta, tuyệt đối là mọt đỉnh lô thích hợp thải bổ nhất đấy!

Lão già nho nhã kia nghe thế mắt sáng lên, hỏi:

-Thật không?

Lão già khất cái hừ một tiếng:

-Ta có khi nào thì nói dối ngươi?

-Tốt lắm! Nữ nhân đó là của ta!

Biểu tình của lão già nho nhã, không ngờ lại lộ ra toàn ý hưng phấn. Xử nữ cảnh giới Thiên Tôn đỉnh phong, thật sự khó tìm. Hơn nữa ở địa phương chỗ môn phái của mình lại không thể công khai làm loại chuyện này, không nghĩ tới lúc này cùng đại ca đi vào Huyền Đảo, không ngờ còn có thu hoạch tốt như vậy!

Trên mặt lão già cao gầy cũng không có biểu hiện gì, chỉ thản nhiên nói:

-Tên tiểu tử kêu là Tần Lập kia, thật sự có thần kì như vậy ư? Tuy nhiên, đại kế của chúng ta là tuyệt đối không cho phép bị bất cứ người nào phá hỏng! Cho nên tiểu tử kia không thể không chết! Lão Tam lần này tuy rằng không có giết hắn, nhưng cũng biết rõ chi tiết về hắn…

Lão già cao gầy nói đến đây nhìn lướt qua lão già mặt khổ bên cạnh vẫn luôn giữ thái độ trầm mặc, nói:

-Lão Nhị! Ngươi phải vất vả một chuyến rồi! Đi giết tiểu tử đó đi! Đúng rồi, lão Tứ không phải muốn nữ nhân kia sao? Hai các ngươi cùng đi tốt lắm, càng thêm chắc chắn! Vẫn là câu nói: đại kế của chúng ta không cho phép thất bại! Mặt khác, các ngươi cảm thấy Hoàng Kim Cung kia rốt cục lại đang ẩn trốn ở địa phương nào?

Lúc này Thôi Bất Bình rốt cục có được cơ hội lên tiếng, tuy rằng bốn lão già này nói chuyện cũng không kiêng dè lão, nhưng lão cùng hiểu rằng: những lời nói của đối phương này, nếu như mình dám tiết lộ nửa câu, khẳng định sẽ nhận lấy họa sát thân!

-Bốn vị tôn giả! Nói đến vị trí của Hoàng Kim Cung, ta nghĩ ta có thể nói mấy câu.

-Ồ!? Ngươi nói đi!

Hai mắt lão già cao gầy nhìn chằm chằm Thôi Bất Bình, còn thật nghiêm túc nói:

-Nếu có thể tìm được Hoàng Kim Cung, công lao thậm chí không nhỏ hơn tấm bản đồ thái cổ các ngươi tìm được kia! Thậm chí ta có thể tiến cử hiền tài lên môn phái, cho ngươi làm một quản sự ngoại môn. Đến lúc đó, địa vị thân phận của ngươi liền cùng cấp với chúng ta! Nếu đại sự thành công, vận mệnh Thôi gia ngươi sẽ phát sinh biến đổi long trời lở đất!

Thôi Bất Bình kích động đến cả gương mặt đỏ bừng, liên tục nói:

-Thuộc hạ hiểu được, thuộc hạ hiểu được! Thuộc hạ nhất định biết cái gì nói hết không dấu giếm!

-Ừ! Ngươi nói xem.

Lão già cao gầy dường như rất có hứng thú với Hoàng Kim Cung.

Hơn một trăm năm trước, có lần bọn họ ngẫu nhiên phát hiện Huyền Đảo, sau khi đi vào, tìm tới một trong các thế lực mạnh nhất Huyền Đảo lúc ấy là Thôi gia, trực tiếp tìm được gia chủ Thôi gia. Bọn họ hơi lộ chút bản lãnh liền khiến Thôi Bất Bình kinh sợ, lúc ấy Thôi Bất Bình mới là cảnh giới Dung Thiên đỉnh phong.

Thậm chỉ, Thái thượng trưởng lão Thôi gia nghe phong phanh chạy tới, lão tổ tông này thực lực đạt tới cảnh giới Phá Toái Hư Không thế mà trước mặt lão già cao gầy này đều bị khí thế áp chế. Tuy có phản công, nhưng khẳng định không phải đối thủ của lão.

Càng đừng nói, lúc ấy cùng đi với lão già cao gầy, còn có lão khất cái cùng với hai trưởng lão thực lực sâu không lường kia. Hơn nữa, theo lời nói của đối phương, nghe ra bọn họ còn không phải nhân vật trung tâm của môn phái thần bí kia. Điều này làm cho Thôi Bất Bình cùng vị Thái thượng trưởng lão khiếp sợ không thôi, lập tức quyết định cùng hợp tác với bọn họ.

Quả nhiên, thực lực Thôi gia chỉ trong thời gian hơn một trăm năm đó tăng lên cực nhanh. Thậm chí bồi dưỡng ra Thôi Lãnh một thiên tài kinh thế hãi tục, đáng tiếc vậy mà bị Tần Lập đưa đi chầu trời…mối cừu hận này quả thực chính là không đội trời chung!

Thôi Bất Bình cung kính nói:

-Hoàng Kim Cung, từ thời thượng cổ đã xuất hiện trên Huyền Đảo. Lúc ban đầu người biết đến cũng không nhiều, có vài gia tộc thu lợi từ trong đó, nên chỉ trong thời gian ngắn ngủn mấy trăm năm phát triển nên

rất mạnh. Sau đó chuyện được lan truyền rộng rãi, quy luật cũng bị người ta nắm lấy rõ ràng, mỗi bảy mươi năm, Hoàng Kim Cung sẽ xuất hiện một lần. Mỗi lần đều lựa chọn mười võ giả trong vòng trăm tuổi, chỉ cần không đạt tới cảnh giới Chí Tôn đều có thể tham gia. Các võ giả đó sẽ từ Hoàng Kim Cung nhận được bảo vật, hơn nữa đoạt bảo vật của người thắng lợi của người thắng lợi giải thi đấu Chí Tôn từ Hoàng Kim Cung mang ra ngoài, kết quả…

-Không đúng!

Lão khất cái nhíu mày, bỗng nhiên cắt ngang lời của Thôi Bất Bình, nói:

-Dựa theo ngươi nói, công kích kẻ được thưởng giải thi đấu Chí Tôn sẽ bị Hoàng Kim Cung công kích, đồng thời truyền tống đối phương tới chỗ an toàn?

Thôi Bất Bình gật gật đầu, nói:

-Đúng vậy! Việc này sợ là toàn bộ Huyền Đảo, không người nào không biết…

Lão khất cái xua xua tay, lại cắt ngang câu nói của Thôi Bất Bình, lão cau mày, lẩm bẩm nói:

-Không đúng! Tiểu tử kia bị ta đánh thành trọng thương cũng không phát hiện có cái gì công kích ta?

-Được rồi, lão Tam! Trước nghe Thôi gia chủ nói tiếp đi.

Lão già cao gầy thản nhiên nói.

Thôi Bất Bình không hờn giận chút nào, đối phương chịu cắt ngang lời nói, đó là cho hắn mặt mũi! Đâu phải ai cũng có thể nói chuyện cùng tôn giả chứ? Trên Huyền Đảo sáu thế lực gia tộc siêu cấp kia, khảng định nằm mơ đều không thể tưởng tượng được, Thôi gia lại có loại tao ngộ này. Tin rằng không bao lâu nữa, thế lực siêu cấp trên Huyền Đảo sẽ chỉ còn lại có một nhà! Đó chính là…Thôi gia!

-Bốn vị tôn giả! Căn cứ theo vô số thế hệ từ trước tới nay có thể phán đoán rằng: Hoàng Kim Cung thực rất có thể là ẩn giấu ở trên đỉnh Huyền Vũ Phong cao ngất kia!

Thôi Bất Bình thực có tin tưởng nói:

-Huyền Vũ Phong đó cao ngất trên tầng mây. Ngàn vạn năm qua, số võ giả có ý đồ trèo lên đỉnh Huyền Vũ Phong nhìn bầu trời ngoài thế giới đếm không hết, nhưng không có một người nào có thể thành công. Theo truyền thuyết trên Huyền Vũ Phong, linh thú Chí Tôn nhiều vô số kể. Người bình thường ngay cả lưng chừng núi cũng không thể lên tới, vì sẽ bị linh thú bao vây công kích. Cho nên, gần như tất cả mọi người đều nhận định, Hoàng Kim Cung ở ngay trên đỉnh Huyền Vũ Phong!

Lão già cao gầy nghe xong, có chút thất vọng lắc lắc đầu, sau đó nói:

-Năm đó chúng ta phát hiện Huyền Đảo, chính là từ trên trời bay tới thấy tòa núi lớn đó, đúng vậy, trên ngọn níu đó đích xác linh thú thành đàn, tồn tại không hề ít linh thú cường đại, nhưng không có thấy Hoàng Kim Cung như ngươi nói…

Thôi Bất Bình có lẽ không nghĩ tới chính là kết quả này, mình nói đã hồi lâu mỏi cả miệng, đều công cốc rồi. Hóa ra người ta hơn một trăm năm trước, cũng đã đi ngang qua Huyền Vũ Phong rồi.

Lão già cao gầy cũng không thất vọng, hướng về phía ba lão già kia thản nhiên nói:

-Chuyện này hiện tại chưa cần báo cáo về môn phái. Nếu như truyền ra ngoài, khảng định môn phái sẽ phái người khác tới đây. Đến lúc đó, bao công lao liền bị người ta đoạt mất. Dù sao Hoàng Kim Cung bảy mươi năm sẽ xuất hiện một lần, chúng ta đợi bảy mươi năm sau là được! Ôi! Lần này nghe nói về giải đấu Chí Tôn kia, vậy mà không nghĩ tới lại có liên quan với Hoàng Kim Cung, bằng không nhất định đã đi vào trong đó dò xét một phen rồi!

Trong giọng nói của lão già cao gầy đầy vẻ tiếc nuối.

Lão khất cái vò vò đầu, sau đó nói:

-Hoàng Kim Cung, ta còn tưởng rằng chỉ là lời đồn đãi, hóa ra năm đó thật sự…

-Lão Tam! Câm miệng!

Ánh mắt lão già cao gầy chợt lóe sáng, đột nhiên quát bảo lão khất cái câm miệng. Lão khất cái biết mình lỡ lời, cúi đầu im thin thít.

-Được rồi! Chuyện Hoàng Kim Cung không ai được nhắc lại nữa!

Lão già cao gầy nhìn mấy người kia cảnh cáo, sau đó mới nói:

-Trước mắt, chính là phải gia tăng tiến độ. Đối với hành động chậm chạp của chúng ta môn phái đã có rất nhiều người cảm thấy bất mãn, nhất định phải tăng nhanh tốc độ! Trước mắt, tiêu diệt sáu thế lực gia tộc siêu cấp kia rồi tính sau! Thôi Bất Bình! Ngươi đưa hết tinh nhuệ Thôi gia theo chúng ta tiêu diệt từng nhà một! Lão Nhị lão Tứ, các ngươi đi tiêu diệt Tần gia, lão Tam dưỡng thương trước đi, ta dẫn người đi trước diệt Thiên Cơ Môn!

-Đại tôn giả! Chứ không phải là thừa dịp lúc Thiếu môn chủ Thiên Cơ Môn kết hôn tiến công sao? Theo ý thuộc hạ không bằng tạm hoãn tiến công Tần gia, bởi vì Tần Lập cùng Trầm Nhạc kia quan hệ vô cùng tốt, nhất định hắn sẽ đi tham dự hôn lễ…

Thôi Bất Bình đúng là nghĩ trong lòng rằng Thiên Cơ Môn đồng dạng nội tình thâm hậu, khó mà nói không có lão tổ tông Phá Toái Hư Không còn sống. Đại tôn giả thực lực tuy rằng mạnh mẽ, nhưng nếu khinh địch thường thường kết cục đều không được tốt lắm.

Hơn nữa, Thôi Bất Bình không muốn gia tộc mình bị bốn tôn giả thần bí này đưa ra làm vật hi sinh, cũng không muốn sáu thế lực gia tộc kia bị huỷ, Thôi gia cũng bị phế đi.

ducdaogia

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả:Tiểu Đao Phong Lợi

299. Chương 301: Hai Võ Giả Chí Tôn Kém May Mắn!

Đả tự: endlesskid - Lương Sơn Bạc

Lão già cao gầy hơi nhíu mày, ngay lập tức gật gật đầu, tỏ vẻ đồng ý. Ngay từ đầu phái lão Tam đi giết Tần Lập, chẳng qua là cho Thôi gia một cái mặt mũi, thuận tay làm mà thôi. Nhưng không nghĩ rằng, lão Tam luôn luôn làm việc ổn thỏa không ngờ lại thất thủ!

Sau lưng đối phương, không ngờ cũng có võ giả cảnh giới Thiên Tôn. Chuyện này không khỏi khiến lão đề cao cảnh giác, mặc dù với cảnh giới của lão hiện tại, hoàn toàn không sợ hãi võ giả cảnh giới Thiên Tôn, nhưng nếu như nhiều lời rốt cục cũng là phiền toái, không phải sao? Cho nên, Tần Lập này, tuyệt đối không thể lưu lại nhưng là phải chú ý phương pháp một chút mới được.

Lão già cao gầy nhẹ thở dài, không nghĩ tới Huyền Đảo mình vẫn luôn không để vào mắt không ngờ cũng có tồn tại khiến hắn có điều kiêng kị.

Khi Tần Lập trở về Tần gia, thiệp mới của Thiên Cơ Môn cũng đã đưa đến Tần gia.

Thiên Cơ Môn cách thành Phong Sa ước chừng hơn hai ngàn dặm, nếu dùng xe ngựa, đại khái bảy tám ngày là có thể tới nơi. Nhưng kèm theo thiệp mời đưa đến, đồng thời còn có một thư tay gửi cho Tần Lập.

Trầm Nhạc viết trong thư đại ý nói: sáu thế lực đại siêu cấp đã phát giác được điều dị thường của Thôi gia, chuẩn bị nhân cơ hội kết hôn của hắn lần này, các nhân vật chủ yếu của các gia tộc đều tập trung tới Thiên Cơ Môn, thương thảo việc đối phó, chuẩn bị tạo áp lực với Thôi gia. Trầm Nhạc hi vọng Tần Lập có thể lợi dụng cơ hội này quen biết thêm một vài đại nhân vật trên Huyền Đảo. Dù sao đối với Tần Lập cũng coi như là một chuyện tốt.

Tần Lập đọc thư xong, cũng hiểu rằng đây là một cơ hội tốt. Dù sao lực lượng của hắn cũng có hạn, hơn nữa Thôi gia lần này gây rối, không chỉ riêng là Tần gia, bọn chúng quá lợi hại đắc tội với cả Thiên Cơ Môn và Lâm gia! Gần như đã tới mức không chết không ngừng. Dù sao, cường giả cảnh giới Chí Tôn mà nói

diệt liền diệt ngay. Hơn nữa, trong một ngày còn là giết chết hai người. Đổi lại là ai, chỉ sợ đều không nhịn được mối oán hận này.

Về phần nói các môn phái gia tộc khác, sẽ dùng thái độ thế nào thật đúng là khó nói, dù sao Thôi gia nhằm tới xem ra chỉ là các gia tộc và môn phái có quan hệ với Tần gia.

Nhưng Tần Lập thấy rằng, nếu như trưởng lão và gia chủ các gia tộc môn phái đó không phải ngu ngốc thì hẳn phải nhìn ra ý đồ của Thôi gia, bọn họ căn bản không phải vì trả thù Tần gia, mà là có mưu đồ lớn hơn nữa!

Nhất là lão khất cái có tròng mắt màu tím kia, lại làm cho Tần Lập có loại cảm giác tâm thần không yên. Chung quy cũng thấy được Thôi gia vốn chỉ là rất cường đại, nội tình rất thâm hậu, lại bị phủ kín bằng một bóng mà bất tường. Cho nên, nhất định phải thông qua kết hôn của Trầm Nhạc lần này thay đổi hết thảy! Còn có mấy người phiền toái Thiên Sát Môn kia nữa…Tần Lập suy nghĩ trong lòng.

Ngày hôm sau, Tần gia phái ra một đoàn xe trông rất lớn, mang theo không ít lễ vật lên đường. Lần này do Tần Lập dẫn đầu, Tần Tỏa phải ở lại gia tộc xử lí các công chuyện trong gia tộc.

Để ứng phó với nguy cơ trầm trọng có thể xảy ra, Tần Lập cũng bảo Tần Tỏa phái người ra ngoài, thông báo cho Bộ Vân Yên đang ở bên ngoài quay về Huyền Đảo. Tần Lập chuẩn bị để họ đi vào Hoàng Kim Cung bế quan tu luyện.

Tiểu Hắc tiếp tục ở lại trong sơn trang Tần gia bế quan tu luyện, Kim Điêu cùng Mặc Ưng, Linh Ưng cũng ở lại Tần gia để phòng ngừa bất trắc.

Xà nữ thì âm thầm đi theo bên người Tần Lập, bảo toàn an nguy cho Tần Lập. Còn Lãnh Dao, không biết xuất phát từ lo lắng điều gì, chủ động yêu cầu được đi theo Tần Lập cùng đi Thiên Cơ Môn.

Toàn bột thời gian trên đường, Tần Lập đều yên lặng thôi diễn hình thành kiếm ý, đồng thời không ngừng hấp thu Tiên Thiên Tử Khí. Hiện nay, Tần Lập đã hoàn toàn hiểu được rằng Tiên Thiên Tử Khí Quyết mình tu luyện, ở trên đời này tuyệt đối là một công pháp nhất đẳng

Bởi vì kiếm ý của Tần Lập, tuy rằng chiến kỹ Cửu Thiên Thập Địa Duy Ngã Độc Tôn đã biểu hiện đạt tới tầng thứ tư, nhưng nếu không có Tiên Thiên Tử Khí làm cơ sở, tuyệt đối không có khả năng ở cảnh giới Dung Thiên này thi triển ra kiếm ý được!

Nghĩ tới những người trên Huyền Đảo còn lầm tưởng rằng mình chỉ ngưng lại ở cảnh giới Dung Thiên, Tần Lập cảm thấy thực vừa lòng, trước khi thực lực chưa đủ mạnh, có thể chừa chút con bài chưa lật chính là lưu lại một con đường thật tốt.

Tồn tại của Tiên Thiên Tử Khí trong cơ thể, Tần Lập hầu như rất khó bị đối phương tham trắc ra thực lực chân chính của mình, coi như là một ưu thế rất lớn.

Kim trưởng lão và Thiết trưởng lão thời gian gần đây tâm tình đều xuống dốc trầm trọng.

Nguyên nhân chủ yếu là ngay trong ngày bọn họ chuẩn bị phục kích Tần Lập, lại nửa đường hiện ra một võ giả thực lực sâu không lường được, khiến bọn họ quá hoảng sợ bỏ chạy. Vốn trước đó hai người cảm thấy cơ hội này rất tốt, Tần Lập nhất định chết chắc rồi, nhưng mấy ngày sau, không ngờ Tần Lập vẫn hoàn hảo không tổn hao gì xuất hiện trong Tần gia. Đồng thời còn chuẩn bị đi Thiên Cơ Môn tham gia hôn lễ của Thiếu chủ Thiên Cơ Môn Trầm Nhạc.

Điều này làm cho hai người chấn động, bọn họ không biết cùng ngày đã xảy ra chuyện gì, Tần Lập làm thế nào có thể chạy thoát từ trong tay cường giả kia? Nhưng mối hận ý trong lòng bọn họ đối với Tần Lập khiến cho hai người này thề quyết phải giết chết Tần Lập. Vì thế, không tiếc hết thảy mọi giá phải trả! Cơ hội này, rốt cục bọn họ đã chờ đợi rất lâu rồi!

Kim trưởng lão, Thiết trưởng lão đứng trên sườn núi thấp, nhìn chằm chằm vào đoàn xe. Hai người thoáng đưa mắt ra hiệu, sau đó cùng một lúc tung mình bay lên không trung, phóng vọt tới đoàn xe kia. Đồng thời, Thiết trưởng lão ở trên không trung hét lớn một tiếng:

-Tiểu súc sinh ! Mau lăn ra đây nhận lấy cái chết!

Tần Lập đang ngồi trong xe ngựa tu luyện chợt mở hai mắt, thoáng trầm ngâm một chút, thầm nghĩ: "Đang lo không tìm thấy các ngươi, không nghĩ tới còn dám tới tìm cái chết!"

Hắc y xà nữ ngồi đối diện Tần Lập, đang yên lặng tu luyện, không nói một lời, hai mắt đồng thời mở ra liếc mắt nhìn Tần Lập một cái, thản nhiên nói:

-Ta trực tiếp đi giải quyết bọn họ?

Tần Lập nhẹ giọng nói:

-Lưu lại một người cho ta! Ta muốn nghiệm chứng một vài suy đoán của ta!

-Được!

Xà nữ nói xong, thân mình chợt biến mất trong xe ngựa. Ngay sau đó, thập phần đột ngột hiện ra giữa không trung, tung một chưởng tới Kim trưởng lão có vẻ hơi mạnh hơn một chút.

Kim trưởng lão đang tin tưởng thập phần lập tức sửng sốt, ngay sau đó một cơn sợ hãi thật sâu dâng lên tận đáy lòng. Tuy rằng đối phương không có bộc phát ra toàn bộ khí thế, nhưng căn cứ theo nữ nhân này có thể tránh khỏi thần thức của hắn, hơn nữa lại đột nhiên hiện ra tại nơi nay, đã đủ để chứng minh sự cường đại của nàng!

-Ngươi là ai?

Kim trưởng lão trong lúc cấp bách, vừa vung tay đón chưởng của xà nữ, vừa lớn tiếng hỏi.

"Ầm" một tiếng vang lớn!

Một tiếng nổ kinh thiên động địa, câu nói của Kim trưởng lão trực tiếp bị tiếng nổ này át đi, lại nhìn thân người của lão như một con diều đứt dây bị kích bay đi thật xa, toàn bộ trong lồng ngực lão đã hoàn toàn nát tan, mắt trừng to, đến chết lão cũng không dám tin thực lực của đối phương không ngờ lại mạnh mẽ như thế. Đầu tiên là chặt đứt cổ tay lão, sau đó lại thế như chẻ tre kích liên tiếp ba chưởng lên ngực lão! Bởi vì tốc độ quá nhanh, nhìn qua giống như chỉ có một chưởng!

Thân mình Kim trưởng lão từ độ cao mấy chục thước ầm ầm ngã trên mặt đất, dù cho lão đã đạt tới cảnh giới Chí Tôn, một thân gân cốt da thịt cực kì kiên cố, thế mà lần này…

Thiết trưởng lão phát ra một tiếng rống giận bi phẫn đến cực điểm:

-Đại ca!

Thân mình lão như một tia chớp phóng tới phía hắc y xà nữ, đồng thời thân thể lão bắt đầu tản phát ra một khí thế cực kì nguy hiểm!

-Cẩn thận! Lão muốn tự bạo!

Tần Lập lớn tiếng nhắc nhở xà nữ.

Kì thật căn bản không cần Tần Lập nhắc nhở, xà nữ cũng biết lão già mặt đen này định làm cái gì, nàng lạnh lùng hừ một tiếng:

-Chính hắn muốn chết, ta không lưu lại cho ngươi được rồi!

Nói xong, thân mình chợt biến mất trên không trung, ngay sau đó cực kì đột ngột hiện ra tại trước mặt Thiết trưởng lão, hung hăng tung một cước, đá ngay vào chỗ đan điền của Thiết trưởng lão.

Ầm!

Một tiếng nổ vang, mạnh mẽ đá vỡ tan đan điền của Thiết trưởng lão!

Thiết trưởng lão ngay cả tự bạo đều chưa kịp liền bị xà nữ một cước đá chết ngay!

Xà nữ bĩu môi, thân mình nhanh chóng trở lại trên xe ngựa Tần Lập, vẻ mặt không đành lòng nói:

-Thật sự là đáng ghét! Hai tên như ruồi bọ cũng dám tới khiêu khích!

Một màn này kể ra thì dài, trên thực tế chẳng qua cũng chỉ xảy ra trong nháy mắt, rất nhiều con cháy Tần gia còn chưa ý thức được chuyện gì xảy ra thì trận chiến đã kết thúc rồi!

Lãnh Dao từ cửa sổ xe ngựa thu hết một màn này vào mắt, tuy rằng nàng không thấy rõ ràng động tác của xà nữ, nhưng trong lòng nàng vẫn không thể tránh được phần hâm mộ kia.

Nàng thoáng do dự từ trong lòng lấy ra hai cái bình sứ, bên trong hai bình sứ này một là Bạo Nguyên Đan, một là Tinh Nguyên Đan. Còn Cố Bàn Đan đã tìm được bốn loại hoa, còn thiếu hai loại cần phải ra ngoài biển mới có thể tìm được.

Đối mặt với biển rộng bao la, cho dù là võ giả Chí Tôn cũng sẽ cảm thấy chính mình quá nhỏ bé. Đến khi nào mới có thể tìm được đây? Tinh Nguyên Đan nàng đã dùng qua, hiệu quả tốt kinh người, với thực lực của Lãnh Dao trước đây còn chưa đạt tới cảnh giới Phá Thiên, cho dù trước mắt tiếp cận với cảnh giới Dung Thiên, cũng không biết là có bao nhiêu khó khăn. Lãnh Dao do dự suy nghĩ: không biết mình có nên mạo hiểm ăn vào một quả Bạo Nguyên Đan hay không?

Nghĩ tới nghĩ lui, Lãnh Dao vẫn là quyết định trước nhẫn nhịn, bởi vì hiện tai cho dù nàng dùng Bạo Nguyên Đan, cũng không thể chắc chắn lập tức đạt được thực lực cường đại, hơn nữa một khi có nguy hiểm còn làm liên lụy tới Tần Lập!

Thực lực của hắc y xà nữ thật khiến cho Lãnh Dao thấy được hi vọng báo thù trước mắt. Lần này nàng muốn cùng đi theo Tần Lập, chính là muốn thử nhìn xem có thể trong bữa tiệc cưới của Trầm Nhạc gặp được kẻ thù hay không!

Nhiều năm qua đi như vậy, Lãnh Dao vẫn không thể nào quên được mấy giọng nói kiêu ngạo ngày ấy. Quả thực những giọng nói đó đã trở thành ác mộng của nàng hàng đêm. Mỗi lần từ trong ác mộng bừng tỉnh lại, nàng nhớ rõ đều là mấy giọng nói trong mộng kia.

Cho nên, chỉ cần mấy người kia có mặt tại Thiên Cơ Môn, chỉ cần giọng nói của bọn chúng không có thay đổi nhiều lắm, Lãnh Dao thực có tin tưởng nhận ra được bọn chúng!

Tần Lập thấy xà nữ dụng tâm chưa nói hết ý, không kìm nổi cười khổ lắc đầu, thuận miệng hỏi:

-Ta nói…Tiểu Tuyết nha! Ngươi có thể không cần bạo lực như vậy hay không, lên một cái liền trực tiếp giết chết người ta, tốt xấu gì ngươi cũng làm bộ đánh một hồi, lưu lại cho ta một tên luyện tập chứ!

-Bọn chúng là kẻ thù của ngươi, vì cái gì phải lưu lại?

Xà nữ vẻ mặt vô tội nhìn Tần Lập, đối với lối suy nghĩ của Tần Lập này nàng rất khó hiểu. Nàng luôn luôn cho rằng, có cừu báo thù, trực tiếp giết là được.

-Vì sao nhân loại luôn thích làm nhiều chuyện rắc rối như vậy chứ?

Tần Lập nhún nhún vai, phất phất tay, tỏ vẻ không có cách nào khác làm cho nàng hiểu được.

Hai gã Chí Tôn thoáng một cái mất mạng, chết thật đúng là oan uổng. Nếu ngày đó bọn họ ở lại đó thêm một chút, cũng có thể nhìn thấy hắc y xà nữ đại phát thần uy.

Tuy nhiên, chết thì đã chết tồi! Cũng tránh cho mình một mối tâm bệnh. Tuy nhiên, có cơ hội thật cũng muốn nghiêm chỉnh nói một chút với xà nữ có khuynh hướng bạo lực này: khi tới Thiên Cơ Môn cho dù gặp đám gây rối Thôi gia cũng không nên tùy tiện động thủ.

Một là Tần Lập không muốn quấy nhiễu ngày hôn lễ của bằng hữu, hai là nếu như động thủ, Thiên Cơ Môn cũng có rất đông người! Vừa lúc có thể nhìn xem nội tình của Thiên Cơ Môn, đến tột cùng có bao nhiêu thâm hậu.

ducdaogia

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả:Tiểu Đao Phong Lợi

300. Chương 302: Thiên Hạ Thuỳ Nhân Bất Thức Quân!

Đả tự: endlesskid - Lương Sơn Bạc

(*) người mà cả thiên hạ không ai không biết!

Lúc này, Thiên Cơ Môn có thể nói là nơi cường giả tụ tập! Gần như toàn bộ tất cả đại nhân vật trên Huyền Đảo đều đã đến nơi này!

Hôn lễ của Thiếu chủ Thiên Cơ Môn vốn không thể hấp dẫn nhiều đại nhân vật như thế tham gia, nhưng bởi vì hành động điên cuồng của Thôi gia lúc này khiến cho tất cả gia tộc trên Huyền Đảo đều ngửi thấy được đang có một âm mưu âm thầm diễn ra. Những gia tộc có thể trải qua hơn vạn năm tích lũy và phát triển làm sao có thể không nhận ra được điều đó?

Thôi gia hiện tại mặc dù đang hết sức che đậy nhưng phương thức hành sự không chút kiêng nể gì kia rõ ràng là đang nói cho mọi người rằng: Thôi gia cũng đang muốn thôn tính toàn bộ Huyền Đảo. Suy đoán này tuy rất kinh người, làm cho người ta khó có thể tin nhưng cũng là một suy đoán rất hợp lẽ thường!

Kết quả là, ngoại trừ Thiên Cơ Môn và Lâm gia, hai siêu cấp thế lực vốn có đại cừu với Thôi gia, những người đứng đầu các thế lực lớn khác cũng đều sinh ra tâm lí cực kì cảnh giác đối với Thôi gia.

Hiện tại, ngay tại trang viên tiếp khách khổng lồ của Thiên Cơ Môn, thỉnh thoảng lại có thể nghe thấy những đệ tử phụ trách tiếp đón khách nhân cao giọng hô lớn. Thanh âm kia lúc đầu trong trẻo, sau đó đã có chút khàn khàn, sau đó liền có người đứng ra thay thế.

Thời điểm đoàn xe của Tần gia đi tới, trang viên tiếp khác nhìn không thấy cuối của Thiên Cơ Môn đều đã được lấp kín bởi con cháu của các thế lực.

Đã sớm biết Tần Lập đến, Trầm Nhạc lúc này cũng đã đứng ở đại môn của trang viên. Điều khiến người ta cực kì bất ngờ chính là Môn chủ Thiên Cơ Môn, phụ thâm của Trầm Nhạc, Trầm Long Hưng cùng với những trưởng lão và cao tầng khác của Thiên Cơ Môn cũng đã đứng ở đại môn của trang viên đón khách.

-Hắc, ngươi xem, hẳn lần này là một đại nhân vật tới đấy! Không ngờ lại bày ra lễ nghi tiếp đón siêu cấp thế lực như thế!

Có mấy người thấy đại môn của trang viên kia đứng nhiều thành viên cao tầng của Thiên Cơ Môn như thế thì lập tức kinh ngạc nói.

-Cái này, còn có đại nhân vật của siêu cấp thế lực nào đến đây?

Có người cau mày, nhẩm tính nói:

-Ngươi xem, Lâm gia Gia chủ Lâm Tử Tường trước đó đã cùng với vài vị Thái thượng trưởng lão cực mạnh trong truyền thuyết đi tới đây. Vương gia gia chủ Vương Lâm cũng mang theo vài vị Thái thượng trưởng lão và các nhân vật cao tầng tới sau Lâm gia chủ. Ngoài ta Tiêu gia, Bái Kiếm Sơn Trang, còn có người của Băng Thiên Nhai, tất cả đều tới rồi! Chẳng lẽ lần này tới là Thôi gia?

-Thôi gia chó đẻ! Thôi gia vừa mới trắng trợn giết đi tổng cộng bốn vị trưởng lão Chí Tôn của Lâm gia và Thiên Cơ Môn. Bọn họ hiện tại nếu dám tới nơi này thì chỉ chốc lát đã bị chém thành mảnh nhỏ!

-Vậy thì là ai tới, có thể được cấp cho thể diện lớn như thế? Chẳng lẽ lại là Phú giáp thiên hạ Tiền gia?

-Tiền gia đã sớm tới rồi. Mấy ngày trước ta còn thấy Gia chủ của Tiền gia còn mang theo vài vị cơ thiếp ra ngoài tản bộ mà!

-Mặc kệ! Chúng ta hiện tại chỉ cần chờ một lát không phải sẽ biết sao?

Mọi người đều sôi nổi bàn luận, đứng thành tốp năm ba người đồn đoán. Toàn bộ Thiên Cơ Môn nơi nơi đều giăng đèn kết hoa. Những người đến đây đều không kìm lòng được bị cuốn hút theo không khí vui vẻ, trên khuôn mặt tràn đầy vẻ vui mừng.

Không lâu sau, càng ngày càng có nhiều người gia nhập vào đội ngũ đón khách, trong đó còn có người của mấy siêu cấp thế lực kia.

Vì thế vô số người đều thầm đoán xem người tới lúc này đến tột cùng là ai mà được cấp cho thể diện lớn như thế!

-Có thể hay không…là Tần Lập của Tần gia?

Trong đám người rốt cục có người đưa ra phán đoán của mình.

-Ai da, ta làm sao lại quên mất người đó! Đó là đệ nhất tuấn kiệt trong truyền thuyết của Huyền Đảo hơn hai ngàn năm qua! Tại Chí Tôn đại tái thì một kiếm bích tử cường giả Chí Tôn trẻ tuổi của Thôi gia!

-Không phải chứ? Ta đã sớm muốn kiến thức qua vị tuấn kiệt trẻ tuổi này là như thế nào? Ha ha, hắn thật sự một kiếm giết chết thiên tài Chí Tôn trẻ tuổi kia của Thôi gia sao?

-Chính là như thế! Ta tận mắt chứng kiến!

-Hừ, chỉ là một tiểu gia tộc thực lực hạng trung thôi, có gì đáng ngạc nhiên!

Trong đám người đột nhiên xuất hiện thanh âm phản bác. Tất cả mọi người đều không kìm được quay đầy chuyển mắt nhìn về người nọ. Đó là một người trẻ tuổi mặc đồ lụa màu đen, nhìn cực kì anh tuấn. Chỉ là hơi chút lòe loẹt, trông giống như một cậu ấm sống trong một thế gia!

Thấy tất cả mọi người đều nhìn về phía mình, hắn rất đắc ý, hơi chút bĩu môi nói:

-Tại hạ là Thiếu chủ Hàn gia Hàn Phong, ra mắt các vị! Ta muốn nói là tên Tần Lập kia rõ ràng đã bị thần thánh hóa! Cái gì mà một kiếm trảm Chí Tôn? Cái gì mà đệ nhất thiên tài của một thế hệ…ta không tin! Các ngươi làm sao biết rằng về chuyện này còn có tin đồn khác?

Hàn gia, trên Huyền Đảo địa vị không bằng Phú giáp thiên hạ Tiền gia, tuy nhiên, một câu nói này của Hàn Phong đã đắc tội với tất cả mọi người ở đây. Câu nói Tần Lập không là gì này, rõ ràng là hắn đợi mọi người nơi này tán dương Tần Lập một lúc rồi mới thốt lên, chính là phủ định tất cả mọi người.

Cho nên có người lộ ra vẻ khinh thường nói:

-Tần Lập có cường đại như trong truyền thuyết hay không thì ra không rõ ràng lắm. Nhưng khi Hàn gia các ngươi tới, dường như chỉ có hai trưởng lão ra nghênh đón mà thôi phải không?

Tuy nhiên, không đợi người kia lên tiếng, bỗng nhiên từ phía bên kia đã có người ở xa xa lớn tiếng hô lên:

-Thành Phong Sa, Tần gia Tần Lập tiến tới chúc mừng! Lễ vật, Thiên niên Linh Ngọc thủ trạc! Ngũ sắc San Hô trong biển một gốc! Dạ minh châu cực phẩm mười viên! Còn có đan dược do Tần gia vừa mới nghiên cứu chế xuất ra…năm trăm viên!

Trong đám người lập tức nổi lên một trận kinh hô! Những thứ phía trước đều coi như là không ra gì, tuy rằng quý báu nhưng đối với một gia tộc đã tích lũy tới vạn năm mà nói thì lấy ra làm hạ lễ cũng chỉ coi như là cho đúng quy củ. Tuy không keo kiệt nhưng vị tất đã được một siêu cấp thế lực coi vào mắt!

Nhưng phía sau, năm trăm viên đan dược mới kia, giá trị của nó trong mắt mọi người ở đây đều khó có thể đánh giá được.

Tân phẩm đồng nghĩa rằng loại đan dược này cũng chưa công khai tiêu thụ. Hơn nữa nếu là để đưa ra tặng người thì tuyệt đối đã trải qua vô số lần thí nghiệm, xác định hiệu quả ổn định, tốt lành!

Tần gia dựa vào đan dược mà tồn tại, lấy đan dược để kết minh với những siêu cấp thế lực như Thiên Cơ Môn và Lâm gia, còn giao hảo với các thế lực khác ngoại trừ Thôi gia. Hết thảy những điều này là vì mấy năm gần đây, từ Tần gia, tâm phẩm đan dược xuất hiện liên tục!

Do có thứ này, cho dù Tần gia Gia chủ không đích thân đến, người tới chỉ là một đệ tử trung tâm trong gia tộc thì cũng xứng để Môn chủ Thiên Cơ Môn Trầm Long Hưng tự mình tiến đến nghênh đón! Đây rõ ràng là một phần đại lễ!

Trầm Nhạc kích động không thôi, ngay cả khuôn mặt cũng có chút đỏ lên. Nếu không phải bận tâm về hình tượng bản thân mình thì e là đã sớm xông lên tìm Tần Lập. Trước đó tuy nói giỡn với Tần Lập, nói rằng tới đại hôn của ta ngươi nhất định phải lấy đan dược làm lễ vật nhưng ai cũng biết đó chỉ là câu vui đùa mà thôi!

Theo việc một đan phương về tinh thần lực của Tần gia có thể đổi được năm quốc gia thế tục và hai khoáng mạch linh thạch liền đủ để chứng minh giá trị của đan dược này. Nói rằng mỗi viên đan dược đáng giá một tòa thành đều tuyệt không quá đáng!

Tần Lập từ trên xe ngựa nhảy xuống đã thấy Trầm Nhạc đứng giữa đám người kia. Mà thấy đám người kia tràn đầy khí chất và khí tràng liền nhận ra chính là những nhân vật cao tầng của Thiên Cơ Môn.

Tần Lập không chút hoang mang, vươn bàn tay ra giúp Lãnh Dao xuống xe ngựa, sau đó thần tình bình tĩnh, thong dong đi về phía bên cạnh Trầm Nhạc, hướng về Trầm Long hưng ở vị trí trung tâm, ôm quyền nói:

-Vãn bối Tần Lập, đại biểu cho Tần gia thành Phong Sa tiến đến chúc mừng đại hôn của bằng hữu Trầm Nhạc, xin ra mắt chư vị tiền bối, dâng lên chút lễ mọn không đủ thể hiện thành ý!

-Ha ha, tốt, tốt!

Nhìn qua, Trầm Long Hưng chẳng qua chỉ mới khoảng năm mươi tuổi mà thôi. Tùy nhiên hơn phân nửa võ giả trên Huyền Đảo, không thể lấy diện mạo mà suy ra tuổi tác thực. Trên thực tế, tuổi thật của hắn đã hơn hai trăm. Trên Trầm Nhạc còn có mười mấy tỉ tỉ, chỉ có mỗi Trầm Nhạc là con trai cho nên tính tình Trầm Nhạc khiêu thoát không chút quan hệ nào tới sự dung túng của hắn.

Diện mạo của Trầm Long Hưng nho nhã, dưới cằm có một ít râu. Nói xong hai chữ "tốt" thì lại cười nói tiếp:

-Ngươi là bằng hữu của Trầm Nhạc, lão phu là phụ thân của hắn, Môn chủ Thiên Cơ Môn, gọi ngươi một tiếng tiểu điệt cũng không sai đi!

-Vãn bối ra mắt bá phụ. Nói đến, thật ra vãn bối có chút…

Trên mặt Tần Lập mang theo một chút tươi cười ngượng ngùng, nhìn ánh mắt Trầm Nhạc có chút đăm đăm, không kìm được lấy tay xoa xoa. Người sau thầm nghĩ "ta không nhìn lầm chứ, tiểu tử ngươi mà cũng có lúc ngượng ngùng sao?"

-Nói thêm lại khách khí rồi, ngươi có thể đến ta đã rất cao hứng! Tiểu điệt, ta giới thiệu cho ngươi một chút, đây là vài vị Thái thượng trưởng lão của Thiên Cơ Môn. Bọn họ vẫn rất tán thưởng ngươi!

Trầm Long Hưng trực tiếp bước tới, nắm lấy cổ tay Tần Lập, không chút phân bua kéo hắn đi về phía đám nhân vật cao tầng của Thiên Cơ Môn.

Mà những người ở xa xa chung quanh cả đám đều không kìm nổi, đều lộ ra thần tình kinh ngạc, không dám tin, bắt đầu to nhỏ bàn tán.

-Trời ạ, ta không nhìn lầm chứ, lần đầu tiên gặp mắt đã trở thành tiểu điệt! Thiên Cơ Môn từ khi nào lại có giao tình thế này với Tần gia?

-Ngươi thấy ngu chưa? Trầm Môn chủ rõ ràng là đang mượn sức Tần Lập! Tiểu điệt? Hừ, cho dù phụ thân của Tần Lập đứng ở chỗ này thì người ta cũng không thèm liếc mắt một cái! T

-Vậy cũng không hẳn, người ta phụ bằng tử quý!

-Ta chỉ nghe nói qua mẫu bằng tử quý, chưa từng nghe qua phụ bằng tử quý!

-Hắc hắc, quản gì phụ thân hay mẫu thân! Dù sao Tần gia hẳn là phải quật khởi, a!

Bên này,Trầm Long Hưng đang hưng phấn lôi kéo Tần Lập giới thiệu những nhân vật trọng yếu trong Thiên Cơ Môn. Bên kia, ánh mắt mọi người phức tạp nhìn theo. Hâm mộ, ghen tị…cũng không phải là ít!

Lúc này, Trầm Long Hưng bỗng nhiên truyền âm cho Tần Lập nói:

-Căn cứ theo tin tức chúng ta có được thì Thôi gia lúc này nhằm vào hôn lễ của tiểu nhi, chắc chắn sẽ có đại động tác. Mà ngươi là một trong những người bọn họ thống hận nhất! Cho nên tiểu điệt, mấy ngày này nhất định phải cẩn thận phòng bị! Ta hoài nghi bên trong những gia tộc cũng có người của Thôi gia trà trộn vào. Tóm lại ít ra ngoài là tốt nhất! Ta sẽ hết sức bảo vệ sự an nguy của tiểu điệt!

Thần sắc của Tần Lập hơi đổi, gật đầu nhè nhẹ! Sau khi hàn huyên một lúc, Tần Lập đi cùng Trầm Nhạc tới nơi vốn đã chuẩn bị tốt cho Tần gia.

Dọc theo đường đi, tất cả những người nhìn thấy Tần Lập đều không khỏi nhìn hắn vài lần, quả là có chút hương vị của "thiên hạ thùy nhân bất thức quân"!

Mấy thứ này Tần Lập luôn không để ý. Thần thức của hắn tràn ra ngoài, có thể cảm nhận được vô số võ giả cường đại, còn có mấy người thâm bất khả trắc!

ducdaogia

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả:Tiểu Đao Phong Lợi

301. Chương 303: Ân Oán Thế Gia

Đả tự: ken2b - Lương Sơn Bạc

Hơn nữa một số còn phát hiện ra thần thức của Tần Lập!

Tần Lập buộc phải nhanh chóng thu hồi thần thức, sau đó thầm kinh hãi: "Xem ra các thế gia này đều thật sự có hành động rùi! Không ngờ còn phái ra nhiều cường giả như thế! Bọn họ chẳng lẽ không sợ Thôi gia thừa dịp này tấn công sào huyệt của bọn họ sao?

Nghĩ tới đây, trong lòng hắn không kìm được cười khổ, cảm thấy chính mình thật sự là lo nghĩ vô cớ. Những điều mình có thể nghĩ tới thì chẳng lẽ những đại gia tộc này còn chưa nghĩ tới hay sao? Trải qua vạn năm, nếu không có điểm nội tình mà không muốn người ngoài biết thì cũng thật sự là sống uổng phí!

Trong lòng thầm nghĩ thế, Tần Lập mang theo mọi người đi vào lạc viện tinh sảo. Ngay cả Tần Lập cũng không thể kìm nổi sự chấn động vì cảnh đẹp nơi này. Con đường nhỏ sạch sẻ, ôn tuyền giả sơn, đình thủy tạ, nhà cửa san sát. Loại địa phương này quả thực chính là thế ngoại đào nguyên! Khiến cho mọi người quen nhìn những thứ phú quý xa hoa vẫn cảm nhận được một cỗ tươi mát của thiên nhiên! Tự nhiên đã có người an bài những người của Tần gia, Trầm Nhạc mang theo Tần Lập tiến vào trong phòng.

Tần Lập không thấy xà nữ nhưng cũng biết được bổn sự của nàng, phỏng chừng là không muốn gặp người ngoài nên đã trốn đi đâu đó. Trong phòng Lãnh Dao một mực giữ yên lặng đi theo bên người Tần Lập.

Bởi vì rất ít khi lộ diện nên người biết Lãnh Dao rất ít. Trầm Nhạc còn tưởng rằng Lãnh Dao là thị nữ của Tần Lập cho nên khi chuẩn bị nói chuyện, ánh mắt theo tự nhiên nhìn về phía nàng. Hắn cũng phải cảm thấy nao nao, không nghĩ tới nữ tử này lại xinh đẹp như thế, so với Thượng Quan Thi Vũ cũng chỉ kém một chút mà thôi!

-Các vị nói chuyện đi, ta trước ra ngoài trước!

Lãnh Dao băng khiết thông minh, tự nhiên nhìn ra băn khoăn của Trầm Nhạc, cũng không để bụng, chuẩn bị lui ra ngoài!

-Không cần đâu, Trầm Nhạc, đây là bằng hữu cùng ta chia sẻ hoạn nạn! Nàng tên là Lãnh Dao!

Tần Lập cười cười nói.

Trầm Nhạc cũng là người thông minh, tuy không dám xác định quan hệ giữa hai người nhưng nếu có thể được Tần Lập không kiêng dè như thế thì tự nhiên cũng xem trọng nữ tử này vài phần!

-Ha ha, Lãnh Dao tiểu thư, trước đó tại hạ còn không biết, mong đừng trách tội!

Thái độ làm người và khả năng ứng xử của Trầm Nhạc thậm chí còn có thiên phú hơn phương diện võ học của hắn.

Nhắc tới Trầm Nhạc, những người trong Huyền Đảo biết hắn đều nói đây là một người tốt, trọng nghĩa khinh tài. Rất ít ai đề cập tới một thân thực lực của Trầm Nhạc nhưng kỳ thật thực lực của hắn không chút kém nào so với những người được tuyên dương là thiên tài kia!

-Không sao cả!

Tính tình Lãnh Dao tuy đơn giản nhưng vẫn rất thông hiểu lễ nghĩa!

Nàng ngưng mắt nhìn Tần Lập, trong mắt lộ ra vài phần tình cảm.

Trầm Nhạc ngồi bên kia, buông thần thức quét qua một lượt, thấy không có sự tình gì khả nghi mới nhỏ giọng nói:

-Huynh đệ, lúc này ngươi nhất định phải chú ý! Thôi gia hành sự như thế, rất nhiều người đều nói rằng bọn họ đã kiêu ngạo hống hách tới cực điểm, âm mưu lấy sức một nhà mà khiêu chiến toàn bộ Huyền Đảo! Quả thật những người đó đều hiểu rằng nếu Thôi gia không có kế sách vẹn toàn thì làm sao có thể làm ra chuyện tình ngu ngốc như thế được!? Cho nên, ngươi tuyệt đối không thể làm kẻ cầm cờ được! Thôi gia đối với ngươi đúng là hận thấu xương. Dù ngươi không xuất đầu, bọn họ cũng muốn tìm cơ hội giết ngươi! Cho nên ngươi nhất định phải cẩn thận. Cho dù trong ngày đại hôn của ta, Thôi gia có phái người tới đây thì ngươi cũng đừng xuất đầu. Nhiều người của các gia tộc như vậy ở chỗ này, ta thực muốn nhìn bọn họ xem náo nhiệt tới lúc nào!?

Một câu nói chân thành của Trầm Nhạc khiến Tần Lập rất cảm động! Tuy rằng hắn không nói, chính mình cũng rõ ràng những điều này nhưng người ta thẳng thắn nói ra, đó chính là xem ngươi là bằng hữu, là huynh đệ! Chính mình nhìn ra và do người ta chính mồm nói ra có sự khác biệt rất lớn!

Lúc này, Lãnh Dao ở một bên nhẹ giọng nói:

-Những gia tộc này đã nhìn ra ý đồ của Thôi gia, chẳng lã vẫn có thể ngồi chờ chết như vậy sao?

Trầm Nhạc nhìn về phía Tần Lập đang trầm tư, không kìm nổi cười khổ nói:

-Ngồi chờ chết thì đương nhiên sẽ không! Nhưng không ai nguyện ý dẫn đầu! Bởi vì trong lòng ai cũng đều rõ ràng mục đích của Thôi gia đó chính là xưng bá ở trên Huyền Đảo, mà không phải là tiêu diệt Huyền Đảo! Chỉ cần lợi ích của gia tộc mình không bị tổn hao trí mạng thì có người nào lại muốn vì thế mà xuất đầu?!

Lúc này Tần Lập mới ngẩng đầu lên nhìn Trầm Nhạc hỏi:

-Trầm huynh, tiểu đệ vẫn có một nghi vấn, không biết có nên hỏi hay không?

-Hắc, huynh đệ chúng ta còn nói như thế sao? Ngươi muốn hỏi gì cứ hỏi đi!

Trầm Nhạc tùy tiện khoát tay chặn lại.

-Ta thấy giữa Thiên Cơ Môn và Thôi gia dường như trước đây đã có cừu oán…

-Ai, huynh đệ ngươi quan sát rất tinh tế! Đúng vậy, giữa Thiên Cơ Môn và Thôi gia có ân oán giằng co, kỳ thật đã bắt đầu từ thời thượng cổ rồi!

Trầm Nhạc thở dài một tiếng, giảng giải về căn nguyên mối quan hệ giữa Thiên Cơ Môn và Thôi gia trước đây.

Giữa hào môn với nhau có rất nhiều gút mắc! Lời này quả đúng như thế! Là một gia tộc và môn phái từ thời thượng cổ đã tiến vào Huyền Đảo, các loại ân oán giữa Thôi gia và Thiên Cơ Môn kỳ thật chưa từng chấm dứt!

Nói như vậy, lực ngưng tụ của gia tộc so với môn phái thì phải mạnh hơn một ít. Tuy nhiên, từ thời thượng cổ, những gia tộc này thường xuyên phái một số tử đệ trung tâm, bí mật thâm nhập vào các môn phái học trộm võ học của đối phương.

Loại chuyện này không thể một hai năm mà hoàn thành được. Có một số tử đệ thành công mang về những võ học nòng cốt của đối phương. Có người trải qua cảm hóa, hoàn toàn dứt ra khỏi gia tộc mình, gia nhập vào các môn phái này.

Trên đời không có chuyện gì có thể che dấu mãi được. Loại chuyện như thế này chung quy đến một ngày có người phát hiện ra. Cho nên mấy ngàn năm trước, ba đại môn phái trên Huyền Đảo gần như đều không

công khai thu đồ đệ. Cho dù thu cũng đều rất nghiêm khắc, chỉ hận không thể điều tra tới tận tổ tông tám đời nhà người ta ra!

Điều này kỳ thật cũng không tính là cái gì. Nhưng một trăn năm trước. Thiên Cơ Môn và Thôi gia suýt chút nữa đã phát sinh một trận sống mái với nhau.

Nguyên nhân chính là một thân muội mà đương nhiệm Chưởng môn Thiên Cơ Môn Trầm Long Hưng cực kỳ sủng ái là Trầm Long Mai lại có tình cảm với đệ đệ nhỏ tuổi nhất của đương nhiệm Gia chủ của Thôi gia Thôi Bất Bình là Thôi Bất Quần!

Tên Thôi Bất Quần này lại là một tên ngụy quân tử chính cống! Mặt ngoài tuy nhìn có vẻ đạo mạo nhưng thực tế lại chứa đầy một cái bụng xấu xa, còn không bằng cả một tên tiểu nhân!

Sau khi lừa gạt được tình cảm của Trầm Long Mai, lấy nàng về lại muốn từ trong miệng nàng do thám về một loại tuyệt học của Thiên Cơ Môn! Loại chuyện này, Trầm Long Mai tự nhiên sẽ không đáp ứng. Vì thế Thôi Bất quần ngày càng đối xử tệ mạt đối với Trầm Long Mai. Đến cuối cùng, hắn hoàn toàn xé rách da mặt, nói nếu Trầm Long Mai không nói ra khẩu quyết của tuyệt học kia liền đem nàng trả về Thiên Cơ Môn!

Trước khi Trầm Long Mai yêu tên Thôi Bất Quần này thì Trầm Long Hưng đã tuyệt đối không đồng ý! Nhưng sau vì Trầm Long Mai tâm tình kiên định như sắt đá, một lòng đòi gả cho Thôi Bất Quần, hiện không ngờ lại rơi vào kết cục như thế! Trong lúc nản lòng thoái chí, nghĩ quẩn, nàng đã tự sát! Mà thời điểm nàng tự sát, cách đại hôn của nàng không đến một năm thời gian!

Biết được muội muội của mình bị người bức tử, Trầm Long Hưng thiếu chút nữa phát điên lên, lúc ấy liền mang theo hơn mười cao thủ của Thiên Cơ Môn, tiến thẳng vào trong Thôi gia, muốn bắt Thôi Bất Quần đánh chết tươi tại chỗ!

Lúc ấy Thôi gia cũng không chút yếu thế, xuất động rất nhiều người, thiếu chút nữa đã đánh nhau. Cuối cùng, Thôi Bất Bình tự mình ra mặt, tự mình nhận lỗi, cũng chặt đi một cánh tay trái của Thôi Bất Quần mới đem chuyện này giải quyết!

Tuy nhiên, chuyện này cũng bị hai nhà coi là vô cùng nhục nhã. Thôi gia cảm thấy bọn họ phải ngậm bồ hòn làm ngọt mà bên Thiên Cơ Môn lại hiểu được rằng Thôi gia toàn là một lũ tiểu nhân. Cho nên chuyện năm đó cũng dần bị lãng quên!

Nói tới đây Trầm Nhạc có chút thương cảm nói:

-Đám hỏi giữa các đại gia tộc vốn là một chuyện rất bình thường. Chỉ đáng thương cho cô cô của ta! Phương hoa tuyệt đại là thế…Di? Lãnh tiểu thư, sắc mặt ngươi sao đột nhiên khó coi như thế?

Tần Lập cũng phát hiện ra sắc mặt của Lãnh Dao đột nhiên tái nhợt. Lãnh Dao hơi lắc đầu nói:

-Không có gì, Trầm công tử vừa nói tên Thôi Bất Quần kia bị chặt đứt mất cánh tay trái?

-Đúng vậy, tên súc sinh kia nếu có cơ hội ta nhất định chặt hắn thành tám khối! Chỉ thương cho cô cô của ta, ai!

Dù sao cũng là một sự sỉ nhục của gia môn, vẻ mặt Trầm Nhạc lúc này cũng trở nên buồn bã, liên đứng dậy cáo từ rồi nói:

-Tần huynh đệ, mấy hôm tới cố gắng không nên ra ngoài, chỉ nên bên trong trang viên hội khách này thì là an toàn nhất! Cũng có thể nhân cơ hội này làm quen với cao tầng của các môn phái gia tộc, đối với sự phát triển sau này cũng rất có lợi. Ta đoán rằng tối nay Lâm Hằng sẽ tự thân tới tìm ngươi!

Sau khi tiễn Trầm Nhạc liền trở lại phòng, nhìn sắc mặt có chút khó coi của Lãnh Dao không kìm nổi lên tiếng hỏi:

-Tên Thôi Bất Quần kia là hung thủ diệt cả nhà cô phải không?!

Hốc mắt của Lãnh Dao đỏ lên, đôi con mắt cũng phát ra lãnh ý, nước mắt tuôn trào ra. Nàng hít một hơi thật sâu, cố gắng khống chế tâm tình của mình rồi nói:

-Ngày đó, kẻ giết nhiều người nhất chính là tên biến thái đó! Nữ nhân trong gia tộc ta bị hắn…rất nhiều, hơn nữa thủ đoạn lại cực kỳ tàn nhẫn! Những điều này đều là do người mang ta chạy ra khỏi Phổ Đà Thánh địa chính miệng nói cho ta! Hắn nói đáng hận nhất chính là một kẻ cụt một cánh tay! Đám người ác ma kia của Thôi gia là do hắn cầm đầu…hức hức…

Lãnh Dao nói xong đã không kìm được khóc òa lên.

Tần lão tiến tới đưa tay nắm lấy bàn tay lạnh lẽo của lãnh Dao, một cỗ Tiên thiên tử khí liền được hắn đưa vào, định trụ lại kinh mạch đang hơi hỗn loạn của Lãnh Dao, sau đó an ủi nói:

-Lãnh Dao, tin ta đi, sớm muộn gì cũng có một ngày ta sẽ cho cô cơ hội chính tay mình giết chết kẻ thù!

Lãnh Dao gật mạnh đầu, nhẹ nhàng rút tay mình lại, sau đó nhẹ giọng nói:

-Tần Lập, cảm ơn ngươi!

Chiều tối hôm đó, quả nhiên đúng như lời của Trầm Nhạc, Lâm Hằng tìm tới cửa. Câu nói đầu tiên của hắn chính là cười lớn nói:

-Tần huynh đệ, ngươi tới chậm quá! Chúng ta đều đã tới đây mấy ngày rồi. Đi, tối nay có yến hội, vi huynh mang ngươi đi làm quen với những thanh niên tài tuấn của Huyền Đảo ta!

Nói xong, khi thấy bốn phía không người liền hỏi nhỏ:

-Muội muội quốc sắc thiên hương của ta cũng đến đây đấy! Đúng rồi, sao không thấy Thi Vũ cô nương?

Lâm Hằng nhớ tới sự xấu hổ lần trước, thật sự rất sợ khi đang nói chuyện mà cô gái Thượng Quan Thi Vũ lại lặng yên, vô thanh vô tức xuất hiện sau lưng hắn.

Tần Lập không khỏi cảm thấy có chút buồn cười. Tên Lâm Hằng này tới hôm nay vẫn muốn đem muội muội của hắn giới thiệu cho mình. Tuy nhiên hắn cũng không phải là cổ bảo ngọc, đối với muội muội của Lâm Hằng cũng không có cảm giác gì.

Mỹ nữ thì sẽ thu sao? Tần Lập không kìm nổi âm thầm lắc đầu, bên người mình đã có quá nhiều rồi, không cần thêm nữa!

ducdaogia

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả:Tiểu Đao Phong Lợi

302. Chương 304: Phong Vân Tế Hội!

Đả tự: ken2b - Lương Sơn Bạc

Lần này Lãnh Dao đến là muốn đi theo bên người hắn, giúp hắn ứng phó các sự tình cho nên mặc dù cảm xúc không tốt lắm, nàng vẫn có xốc lại tinh thần, hơi trang điểm một chút. Cả người nàng khí chất cực kỳ cao quý, lãnh diễm!

Ngay cả Lâm Hằng cũng phải thầm cảm thán trong lòng. Khó trách mỗi lần Tần Lập thấy muội muội của mình đều không có chút hứng thú nào. Mỗi nữ tử tùy tiện nào bên người đều là quốc sắc thiên hương, nếu so sánh cũng không thua kém muội muội mình chút nào!

Nghĩ thế, Lâm Hằng cũng không khỏi cảm thấy buồn bực! Hắn vẫn muốn trở thành đại cữu ca mà!

Lâm Hằng so với Trầm Nhạc thì bình tĩnh hơn vài phần, nhưng lại kém thông minh hơn một chút, lòng dạ tâm cơ lại có chút thâm sâu hơn. Tuy nhiên, hắn cũng không tồi, giống như Trầm Nhạc, đều xem trọng tiền đồ tương lai của Tần Lập!

Cho dù bọn họ ngay từ đầu có chút không muốn thừa nhận nhưng vốn là những tử đệ chân chính ưu tú của các thế gia, có thể nhìn thẳng vào ưu điểm của người khác, do đó chính mình cũng có tiến bộ!

-Đi thôi Tần huynh đệ, buổi tối hôm nay ngươi chắc chắn sẽ được rất nhiều người chú ý. Còn có vị tiểu thư này nữa! Ha ha!

-Ha ha, đây là bằng hữu của ta, Lãnh Dao.

-Nga, Lãnh Dao tiểu thư!

Lâm Hằng ôm quyền chào đón rất thân thiện, trong lòng lại đang thầm oán: "Bằng hữu cái gì? Còn không bằng nói rõ luôn đây là nữ nhân của ngươi. Khiến ta không thể làm cửu ca của ngươi rồi!"

-Ưm!

Lãnh Dao hơi gật đầu, hướng về Lâm Hằng như ý trả lời.

Trong lòng Lâm Hằng khẽ động, vừa rồi vốn không thực sự đem Lãnh Dao để vào trong lòng nhưng hắn không kìm nổi phải lần nữa quan khán kỹ nữ nhân có khí chất cao quý xuất chúng này. Chân chính là con cháu của đại gia tộc, một động tác, cách nói chuyện trong mắt của người cùng đẳng cấp đều có sự khác biệt rất lớn với những thường nhân.

Không thể nghi ngờ, Tần Lập chỉ là con cháu của một tiểu gia tộc mà thôi. Điều này không phải là cười nhạo Tần Lập mà là vì cử chỉ hành vi của Tần Lập cũng không có khí tức tao nhã của loại con cháu trong các đại gia tộc! Tuy nhiên trên người Tần Lập cũng không có vẻ sợ hãi, rụt rè như của các tiểu gia tộc khi đối mặt với con cháu của các đại gia tộc. Cư chỉ của hắn rất tiêu sái, tự nhiên, như thân mình là một người ở ngoài một tiểu gia tộc vậy!

Mà Lãnh Dao này, vừa gặp đã biết xuất thân từ một đại gia tộc, tuyệt đối không phải là một cô gái bình thường!

Trong lòng Lâm Hằng không khỏi nổi lên một trận nghi hoặc, một tia ý niệm cuối cùng bị chặt đứt, thầm nghĩ Tần Lập từ đâu mà tìm được nữ tử này?

Ba người tiến nhập vào đại sảnh yến hội dành cho khách khứa của Thiên Cơ Môn, bên trong toàn là người. Tần Lập thậm chí nhìn thấy thân ảnh của Trầm Nhạc đang đi lại giữa đám người này.

Đây là một yến hội rất lớn mang phong cách cổ xưa, các loại khí tức cường đại giao nhau, hình thành một cỗ khí tràng. Cho dù là cường giả cảnh giới Chí Tôn đi vào đây cũng sẽ không kìm nổi cảm thấy run run. Hiển nhiên bên trong đại sảnh này có rất nhiều cường giả sâu không lường được.

Mà khí tức hình thành loại khí tràng này, thậm chí không phải những võ giả này cố ý buông ra, hoàn toàn là do nguyên lực dao động của tự thân mình, khi đạt tới một cảnh giới nhất định thì tự nhiên tràn ra. Đương nhiên, khi thực lực không đạt tới một cảnh giới nhất định thì căn bản không thể cảm thụ được loại khí tràng này.

Càng đi vào địa phương này, ước muốn tăng lên thực lực của Tần Lập cũng ngày càng bức thiết. Hắn cũng thật sự muốn không quản cái gì khác tiến vào Hoàng Kim Cung bế quan hai trăm năm, sau đó lại hành tẩu giang hồ.

Tuy nhiên, việc nhà mình mình biết, thoạt nhìn Tần Lập hiện tại đã kế thừa Hoàng Kim Cung, bên trong có không ít các loại Thần cấp đan dược, Thần cấp công pháp, thậm chí Thần cấp vũ khí…Còn có vô số thiên tài địa bảo, tùy ý sử dụng. Nhưng trên thực tế hắn mới chỉ là ông chủ của Hoàng Kim Cung được có mấy ngày, cũng chỉ đi vào được tầng thứ nhất mà thôi. Thậm chí ngay cả tầng thứ hai cũng không thể tiến vào được!

Hắn có thể dùng tinh thần lực để hạ đạt chỉ lệnh cho Hoàng Kim Cung, làm hiện ra những bảo vật trong tầng một mà thôi, nhưng cũng không thể chỉ huy những loại bảo vật này!

Căn cứ theo trí nhớ của Hô Diên Bác lưu lại, Tần Lập biết rằng Chủ cung của Hoàng Kim Cung cao lên tận trời, có tới ba mươi sáu tầng! Mỗi một tầng đều có các bảo vật tương ứng. Bảo vật nhiều lắm, tại thời kỳ thái cổ thì đã thuộc loại tuyệt tích, hoặc loại duy nhất, uy lực lớn đến độ kinh thế hãi tục!

Nhưng mà biết là biết thế, Tần Lập ngay cả bộ dáng của những bảo vật này cũng không biết! Bởi vì trong ký ức của Hô Diên Bác, cũng không có hình ảnh cụ thể của những bảo vật này.

Phải biết rằng bảo vật tán phát ở giải Chí Tôn đại tái chẳng qua cũng chỉ là tầng thứ hai của Chủ cung Hoàng Kim Cung mà thôi! Tầng thứ hai là tầng nhiều thứ pha tạp nhất, cũng là nhiều nhất. Nhưng trong số những bảo vật bên trong Hoàng Kim Cung thì cũng là ít giá trị nhất!

Tần Lập không khỏi cảm thấy đôi chút phẫn nộ! Ví dụ như Càn Khôn Đan kia, tuy đối với người dùng có nhiều hạn chế nhưng cũng có thể tính là nghịch thiên! Không ngờ lại thuộc tầng thứ hai của Hoàng Kim Cung, không được Hô Diên Bác để vào mắt!

Mỗi một tầng của Hoàng Kim Cung có một cấm chế tương ứng. Thực lực nếu không đạt tới một cảnh giới nhất định thì căn bản đừng nghĩ tới chuyện tiến vào tầng cao hơn!

Lại nói, vô số thiên tài địa bảo bên trong hậu viện của Hoàng Kim Cung quả thực đều là thứ tốt nhưng đồng dạng cũng có cấm chế! Đây cũng là điều mà khi Tần Lập đưa Thượng Quan Thi Vũ phát hiện ra. Bởi vì sau một lần nếm một loại quả, muốn hái thêm thì căn bản không thể tiếp cận được cây cho quả kia!

Những đồ vật khác cũng giống như thế! Chỉ sợ là có rất ít thứ mà bọn họ có thể dùng được. Cho nên nói không phải vào được Hoàng Kim Cung là có thể trong thời gian ngắn có được sự gia tăng đến nghịch thiên! Cho nên nói Tần Lập muốn sử dụng những chí bảo bên trong Hoàng Kim Cung để gia tăng thực lực bản thân và những người khác thì bản thân hắn phải đạt đến một mức thực lực nhất định! Mà cảnh giới đầu tiên không phải là Phá Toái Hư Không mà là…Toái Đan Thành Anh!

Con mẹ nó! Trong lòng Tần Lập không khỏi thầm mắng vài câu. Hô Diên Bác lão gia hỏa kia cũng thật là biến thái! Loại khảo nghiệm này quả thực là dựa lưng vào một tòa Kim sơn mà không có biện pháp nào mà sớm gỡ xuống một khối vàng mà dùng! Rất là buồn bực!

Lại còn, Tần Lập không thể nói loại chuyện này cho bất cứ người nào khác được, chỉ có thể âm thầm chịu đựng trong lòng! Mỗi lần nhìn thầy đều thẩm nhủ:

-Lão tử phải trở nên cường đại hơn! Lão tử phải mở ra kho báu Hoàng Kim Cung!

Tương tự, còn có nhiều thứ mà lão đạo sỹ nói là thiên tài địa bảo, Tần Lập cũng không nhìn thấy bên trong Hoàng Kim Cung! Nói vậy, còn có một số bảo vật trên địa cầu mà chưa được người trên thế giới này nhận biết!

Tuy nhiên, Tần Lập cũng chỉ nhớ rõ một ít thứ cực phẩm trong đó. Còn những thứ kia luyện chế như thế nào thì lại không nhớ gì cả! Đến lúc đó, nếu thật sự gặp phải thiên tài địa bảo thì vẫn phải nhờ đến vị luyện đan đại sư Lãnh Dao mới được!

Tần Lập thầm nghĩ trong lòng, lại nghiêng đầu nhìn thoáng qua Lãnh Dao với thần thái tự nhiên bên người:

-Luận về tốc độ tu luyện thì Lãnh Dao không phải là thuộc loại tối thiên tài, nhưng nếu nói về luyện đan chỉ sợ là ngay cả những sư phụ luyện đan có kinh nghiệm lão luyện trong Tần gia cũng không bằng được Lãnh Dao!

Hơn nữa, năng lực sáng tạo và khả năng nhận biết bản chất thiên tài địa bảo của Lãnh Dao tuyệt đối thuộc tiêu chuẩn siêu nhất lưu trên thế gian này!

Phải biết rằng, thay đổi một loại đan phương thậm chí so với tạo ra một loại đan dược mới còn phức tạp hơn rất nhiều! Không có thiên phú thì cả đời người đừng nghĩ đến việc thành công thay đổi một loại đang phương!

Mà chỉ trong mấy năm ngắn ngủi, Lãnh Dao trước sau cải biến không dưới hai mươi đan phương vốn thuộc loại thượng cổ đan phương! Khiến cho dược lực của chúng yếu đi đến mấy chục, mấy trăm lần. Tuy rằng yếu đi nhưng quả thật độ khó thì cũng không kém chút nào so với việc cường hóa đan dược!

Cho nên, trong mắt Tần Lập, so với những bảo vật không sờ được, không thấy được trong Hoàng Kim Cung thì vị giai nhân lãnh diễm bên người này mới chính là tài phú lớn nhất của hắn!

Hai người Tần Lập và Lãnh Dao đi theo Lâm Hằng tiến vào. Cho dù muốn yên tĩnh cũng không yên tĩnh nổi. Chỉ vì một lát đã có đến mấy người, cả trai lẫn gái đều là những con cháu trẻ tuổi đi tới thăm hỏi.

Khi nghe nói người đi cùng Lâm Hằng chính là nhân vật danh chấn Huyền Đảo mấy năm nay, rất nhiều người đều biểu đạt ra sự tôn trọng và thiện ý đối với Tần Lập!

Tuy nhiên cũng không loại trừ những người mắt cao quá đầu lại tự cao tự đại cười nhạt đối với thân phận của Tần Lập! Đương nhiên những người như thế Tần Lập cũng không thèm liếc mắt đến!

Lâm Hằng mang theo Tần Lập, đang muốn hướng về phía muội muội của mình.Cho dù là một tia nỗ lực cuối cùng, Lâm Hằng cũng thầm nhủ vạn nhất biết đâu Tần Lập lại để ý đến muội muội của mình!

Tuy nhiên lúc này bỗng nhiên từ bên kia có người cao giọng ho lên tên Tần Lập, Tần Lập ngẩng đầu sang nhìn lại, không ngờ đúng là người quen. Đó chính là người mà bị Tần Lập giáo huấn, khi đã thông suốt cũng chưa từng gặp lại, Tàng Kiếm Sơn Trang Thập Tứ công tử Tạ Hiểu Trung.

-Tần công tử! Tần công tử!

Bên người Tạ Hiểu Trung còn có một đám người, nam nữ đều có, ánh mắt nhìn về phía Tần Lập đều mang theo vài phần tò mò!

Tần Lập hướng về phía Lâm Hằng cười cười, mang theo Lãnh Dao đi về phía Tạ Hiểu Trung. Nói thật hiện tại Tần Lập đúng là không chút ghen ghét tên Tạ Hiểu Trung này. Tuy hắn có chút cao ngạo nhưng tại thời khắc mấu chốt lại đường đường giống như một nam nhân thực sự, dũng cảm vượt qua sự sỉ nhục, xứng đáng để người ta tôn trọng:

-Tạ công tử, đã lâu lắm mới gặp lại!

Tần Lập mang theo vẻ mặt tươi cười đi tới bên cạnh Tạ Hiểu Trung, sau đó hướng về phía Tạ Hiểu Phong, đứng trong đám người bên cạnh Tạ Hiểu Trung gật đầu tỏ ý chào hỏi.

Hai người tuy rằng không có giao tình nhưng Tạ Hiểu Phong tự nhận không phải đối thủ của Tần Lập, dù có nhiều người nghi ngờ về sự thật Tần Lập một kiếm chém giết cảnh giới Chí Tôn ở Chí Tôn đại tái nhưng thân mình Tạ Hiểu Phong lúc ấy lại chứng kiến toàn bộ trận chiến kinh thế hãi tục đó!

Với chuyện vượt cấp khiêu chiến, hắn có được nhận thức hoàn toàn mới mẻ.

Trước đây, hắn vẫn nghĩ rằng cảnh giới Dung Thiên tuyệt đối không phải là đối thủ của cảnh giới Chí Tôn. Nhưng sau khi chứng kiến trận chiến giữa Tần Lập và Thôi Lãnh, Tạ Hiểu Phong mới hiểu được rằng đó không phải là chuyện không thể mà là do cảnh giới của mình còn chưa đủ mà thôi!

-Tần công tử, lần nói chuyện hôm trước của ngươi khiến ta hoàn toàn tỉnh ngộ! Ta hy vọng có thể có một ngày ta sẽ trở thành một võ giả siêu việt hơn ngươi! Ta sẽ đem ngươi trở thành đối thủ của cả đời ta!

Tạ Hiểu Trung vẻ mặt chân thành nói.

Trên mặt Tần Lập lộ ra một nụ cười nhàn nhạt, vừa định lên tiếng đột nhiên lại thấy Lãnh Dao kéo kéo cánh tay mình. Khí tức trên người Lãnh Dao hơi biến đổi, khiến hắn không kìm nổi phải ngừng lại.

Trong lòng Tần Lập khẽ động, theo ánh mắt của Lãnh Dao nhìn lại thì phát hiện trong đám người mà Lãnh Dao đang nhì tới có một lão già với khuôn mặt hơi đỏ, nhìn qua tầm bảy mươi tám mươi tuổi. Tần Lập có thể rõ ràng cảm giác được ánh mắt của Lãnh Dao nhìn lão già kia chứa đầy hận ý. Chẳng lẽ nơi này thực sự có người của Thôi gia…

ducdaogia

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả:Tiểu Đao Phong Lợi

303. Chương 305: Gặp Phải Cừu Địch!

Đả tự: endlesskid - Lương Sơn Bạc

Những người lần này đến Thiên Cơ Môn tham gia hôn lễ Trầm Nhạc, nào có mấy người thực lực yếu. Hận ý như thực chất trong mắt Lãnh Dao lập tức khiến cho rất nhiều người chú ý.

Lão già kia tự nhiên cũng trước tiên cảm nhận được cái nhìn chằm chằm của Lãnh Dao, trong nháy mắt thấy rõ diện mạo của Lãnh Dao, trong đáy mắt lão hiện lên vẻ kinh ngạc nhưng lập tức khôi phục lại bình thường, đôi mắt lộ ra vẻ vô tội cùng khó hiểu.

Cảnh tượng này khiến cho không ít người Tạ gia ở gần bọn họ đều sửng sốt, chỉ không hiểu bạn gái mà Tần Lập mang theo này rốt cục bị làm sao, vì sao lại cừu hận lão già kia như thế.

Có người nhỏ giọng nói:

-Lão già kia không phải là một trưởng lão Hàn gia sao? Hàn gia từ trước đến giờ không quá phách lối, lúc này kết thù với Tần gia nhỉ?

Trong quá khứ, Hàn gia vẫn rất thân thiết với Thôi gia. Mấy năm gần đây nhất, mấy lần diễn ra giải đấu Chí Tôn trước đây Hàn gia cùng Thôi gia đều đóng quân ở một chỗ!

-Vậy cũng không đúng. Thôi gia cùng Tần gia có cừu oán, nhưng Hàn gia cùng Tần gia không có cừu mà!

-Vậy thì không biết, có lẽ có chuyện bí ẩn mà chúng ta không biết!

Đôi mắt Lãnh Dao nhìn chằm chằm lão già mặt đỏ, thân thể run lên khe khẽ.

Lúc này, Thiếu chủ Hàn gia Hàn Phong bên cạnh lão già kia cau mày nói:

-Có chuyện gì vậy? Ai biết cô gái này là ai? Làm sao mà nhìn chằm chằm trưởng lão Hàn gia ta như vậy? Ha ha, Hàn gia ta cho tới bây giờ chưa từng làm ra chuyện bội tình bạc nghĩa. Ha ha ha!

Hàn Phong nói xong, tự cho là đúng cười vài tiếng.

Tuy nhiên lại không có ai nói hùa theo hắn. Không nói tiếng tăm Tần Lập ở trên Huyền Đảo càng ngày càng tăng, cho dù hắn là một con cháu quý tộc bình thường thì cũng không có mấy người nguyện ý vô duyên vô cớ đắc tội người khác.

-Lãnh Dao. Làm sao thế?

Tần Lập không để ý đến lời khiêu khích của Hàn Phong, trầm giọng hỏi.

-Hắn, hắn là kẻ thù của ta!

Lãnh Dao nghiến răng nghiến lợi chậm rãi nói.

Lúc này, toàn bộ người trong đại sảnh buổi tiệc đang nhìn về bên này đều lập tức sợ ngây người, phát ra một hồi tiếng bàn luận ồn ào. Tất cả mọi người khó tin nhìn cảnh trước mắt.

Bởi vì trong ấn tượng của bọn họ căn bản là chưa từng thấy cô gái Lãnh Dao này, lại càng không biết nàng là con gái gia tộc nào.

Lúc này Trầm Nhạc từ một bên đi tới, có chút khó hiểu nhìn Tần Lập. Tuy nhiên, Trầm Nhạc cũng không đưa ra câu hỏi trước, nguyên bản trong lòng hắn đã làm tốt dự đoán hôn lễ ngày hôm nay sẽ không yên tĩnh. Hơn nữa, Tần Lập là anh em của hắn, bất kể thế nào hắn đều đứng về phía anh em của mình.

-Ngươi…ngươi nói hươu nói vượn gì đó?

Lão già mặt đỏ kia như là bị vũ nhục rất lớn, trừng mắt, trên người tản ra một cỗ uy nghiêm của người bề trên. Sau đó nhìn về phía Trầm Nhạc nói:

-Trầm công tử! Đây là khách quý Thiên Cơ Môn ngươi mời tới sao? Rất quá đáng rồi! Hắt nước bẩn, làm nhục danh dự của người khác cũng không phải vậy chứ?

Trầm Nhạc thản nhiên cười cười, nho nhã lễ phép ôm quyền hướng về phía lão già:

-Hàn trưởng lão! Có thể tới tham gia hôn lễ của tại hạ đều là khách quý của Thiên Cơ Môn. Nếu là ân oán cá nhân giữa các vị, như vậy…xin thứ cho tại hạ không thể can thiệp!

-Ngươi!

Hàn trưởng lão hết sức phẫn nộ, lại cũng không dám thật sự chống đối với Trầm Nhạc, chỉ có thể chuyển hướng sang Lãnh Dao. Đôi mắt lão bắn ra hào quang lạnh như băng:

-Ngươi là con cái nhà ai? Làm sao lại nói thế? Nhà các ngươi không có người lớn sao? Ngươi có biết hôm nay, ở nơi này là những đại nhân vật thế nào không? Ngươi nguyện ý mất mặt xấu hổ, nhưng ta không muốn nói nhảm với ngươi!

Lời nói này nói ra hết sức khí thế. Cho dù lấy Tiên Thiên Tử Khí của Tần Lập cũng không tìm ra sơ hở gì trên người Hàn trưởng lão này, trong lòng cũng không khỏi sinh ra một tia bội phục với lão già này.

Có thể nguỵ trang đến loại trình độ này, đó coi như là một loại bản lĩnh. Đối với thật giả trong lời nói của Lãnh Dao, Tần Lập cho tới bây giờ vốn chưa từng nghi ngờ!

-Họ Hàn! Ngươi còn nhớ Thánh địa Phổ Đà không?

Lãnh Dao hoàn toàn không bị Hàn trưởng lão đe doạ làm chấn động, hai mắt bắn ra hào quang lạnh như băng, gắt gao nhìn chằm chằm lên mặt Hàn trưởng lão.

-Thánh địa Phổ Đà là nơi nào?

-Chưa từng nghe nói! Chắc là không phải trên Huyền Đảo này!

-Thánh địa Phổ Đà, chưa từng nghe nói! Quá xa lạ!

Mọi người đều bàn luận sôi nổi, Tần Lập lại thấy lúc Lãnh Dao nói ra mấy từ "Thánh địa Phổ Đà" này, Hàn trưởng lão kia rõ ràng sốt một chút, lập tức cười ha ha nói:

-Các vị, các vị đều là người có thân phận. Các vị đại gia đều thấy chứ? Cô gái này nhất định là nóng đầu rồi, Thánh địa Phổ Đà, ai nghe qua nơi này chứ? Ồ! Gặp quỷ! Lão phu mấy chục năm nay cũng chưa từng rời khỏi Huyền Đảo! Quỷ mới biết Thánh địa Phổ Đà là nơi nào!

Lúc này, bỗng nhiên ở trong một góc đại sảnh buổi tiệc truyền tới một giọng nói trầm ổn:

-Thánh địa Phổ Đà, ta biết nơi đó! Năm đó từng may mắn đi qua một lần! Đó cũng là một nơi thần bí, tuy rằng nhỏ hơn Huyền Đảo rất nhiều nhưng đích thực là tồn tại!

Lúc này, ánh mắt mọi người nhìn về phía Hàn trưởng lão đã có sự khác biệt. Sự thật chứng minh, người con gái bên xinh đẹp lãnh diễm bên cạnh Tần Lập kia chưa chắc là nói dối!

-Ngươi là ai? Ngươi nói có nơi đó là có sao?

Hàn trưởng lão cười nhạt, cười lạnh nói:

-Lại nói, cho dù thật sự có nơi đó vậy thì có thể thế nào? Lại có thể chứng minh cái gì? Có chứng cứ gì chứng minh ta là hung thủ giết người

-Lão phu là Lâm Tử Trường! Không biết có tư cách chứng minh sự tồn tại của Thánh địa Phổ Đà hay không?

Giọng nói trầm ổn đến mức không nghe ra một chút dao động tình cảm kia lại vang lên, lại gần như khiến tất cả mọi người ở đây bị kinh sợ!

Lâm Tử Trường, đó chính là gia chủ Lâm gia! Nhân vật thiên tài trong truyền thuyết của Lâm gia tám trăm năm mới có! Bất kể là nhân phẩm, võ công đều làm cho người ta không thể chỉ ra bất cứ tật xấu gì! Năm nay lão hơn hai trăm tuổi, thực lực đã đạt tới Nhân Tôn đỉnh!

Hơn nữa, thân là quản lí của một trong bảy đại thế lực siêu cấp trên Huyền Đảo, cái tên Lâm Tử Trường này vừa nói ra liền đủ khiến cho rất nhiều người sắc mặt đại biến!

Khí tức Hàn trưởng lão lập tức bị ngưng trệ, sau đó trên mặt cố gắng nặn ra vẻ tươi cười:

-Lời nói của Lâm gia chủ tự nhiên là chính xác. Tuy nhiên, vị tiểu cô nương này, ngươi dựa vào cái gì mà nói ta chính là kẻ thù của ngươi? Hôm nay, nếu không cho ta một lời giải thích, tin tưởng rằng chẳng những ta không đồng ý mà những người có thân phận ở đây, hừ hừ, cũng sẽ không đồng ý!

Lâm Tử Trường nhìn Hàn trưởng lão một cái thật sâu, sau đó xoay người cười với Tần Lập, nói:

-Tần công tử, nghe danh đã lâu. Có cơ hội chúng ta tâm sự một hồi!

-Vãn bối cùng Lâm Hằng là bằng hữu, Lâm gia chủ không cần phải khách khí như vậy.

Tần Lập khẽ cười nói.

Lúc này tất cả mọi người không kìm lòng được lui về phía sau mấy bước. Tần Lập này rõ ràng có Thiên Cơ Môn cùng Lâm gia làm chỗ dựa, ai muốn nhảy vào vũng nước đục này?

Đôi mắt Lãnh Dao nhìn chằm chằm Hàn trưởng lão, không bị chút ảnh hưởng nào của hoàn cảnh xung quanh, nói:

-Ta nhớ rõ giọng nói của ngươi, mãi mãi ta đều không thể quên. Hơn nữa, là tiếng cười của ngươi! Mấy ngàn nhân khẩu Lãnh gia ta ở Thánh địa Phổ Đà trong một đêm bị tàn sát. Họ Hàn, còn có một đám súc sinh Thôi gia, ngươi còn dám phủ nhận sao?

-Ha ha ha! Tiểu nha đầu. Ta thấy ngươi bị điên thật rồi! Giọng nói? Giọng nói có tác dụng gì? Ta cho tới bây giờ không biết Thánh địa Phổ Đà gì cả, cũng căn bản không biết Lãnh gia gì. Về phần Thôi gia, Thôi gia làm chuyện gì sẽ nói với Hàn gia sao?

Hàn Phong lúc này cũng ở một bên lạnh lùng nói:

-Nói nửa ngày còn không biết cô gái ngậm máu phun người này là nhà nào? Huyền Đảo này khi nào đến phiên người như thế nói chuyện? Thật sự là bi ai!

Thân thể Lãnh Dao hơi chút run lên, khuôn mặt tức giận đến trắng bệch. Lúc này Tần Lập xem như đã hiểu, Lãnh Dao duy nhất nhớ rõ hẳn là giọng nói những người này nói chuyện, mà chứng cứ khác thì lại hoàn toàn không có.

Điều này cũng khó trách, năm đó nàng chạy trối chết ra khỏi Thánh địa Phổ Đà cũng đã xem như là may mắn to lớn, làm sao còn có thể thu thập được chứng cứ khác? Hiện tại xem ra Hàn trưởng lão này đánh chết cũng không thừa nhận chuyện năm đó.

Tần Lập híp mắt, trong giây lát bộc phát ra một cỗ khí tức kinh thiên bao phủ Hàn trưởng lão. Dao động nguyên lực của Hàn trưởng lão này đại khái là ở trạng thái Dung Thiên đỉnh, còn chưa đến Chí Tôn. Lão lại không nghĩ tới Tần Lập lại đột nhiên ra tay, lập tức ngẩn ra, bị Tần Lập áp chế.

Tần Lập vận hành chiến kỹ Cửu Thiên Thập Địa Duy Ngã Độc Tôn, một cỗ tinh lực sắc bén linh hoạt giống như thuỷ triều lập tức bao phủ Hàn trưởng lão.

Hết thảy chỉ phát sinh trong khoảnh khắc nhanh như tia chớp, nhanh đến mức tất cả mọi người đều không phản ứng kịp. Tất cả vẻ mặt hoảng sợ nhìn Tần Lập, không thể tưởng tượng được dưới trường hợp này, không có bất kì chứng cứ nào không ngờ thật sự dám ra tay với Hàn trưởng lão!

-Tần Lập! Ngươi quá láo xược! Ngươi cho đây là Tần gia thành Phong Sa ngươi sao? Buông trưởng lão Hàn gia bằng không đừng trách chúng ta lấy mạng ngươi!

Hàn Phong lúc này lại giả bộ không biết Tần Lập, vừa há mồm hô tên Tần Lập, lớn tiếng quát.

Còn có mấy lão già Hàn gia, mắt đều lộ vẻ hung ác xúm tới phía Tần Lập. Một đám người sắc mặt đều không tốt.

Mấy thái thượng trưởng lão Thiên Cơ Môn vốn ngồi ở góc lúc này đột nhiên xuất hiện tại đây, không chút dấu vết đứng chắn trước trưởng lão Hàn gia cùng Tần Lập. Mấy Thái thượng trưởng lão Lâm gia dưới sự gợi ý của Lâm Tử Trường cũng đều mơ hồ bay vây Tần Lập vào giữa. Đó chính tà quyết đoán của thế lực siêu cấp!

Nếu đã quyết định làm liên minh, vậy tuyệt đối sẽ không chần chừ. Vào lúc minh hữu cần trợ giúp nhất tuyệt đối sẽ không làm cho người ta thất vọng, sẽ không lùi nửa bước!

-Các ngươi, đây là ý gì?

Mấy trưởng lão Hàn gia mặt biến sắc vô cùng khó coi.

Lúc này, đột nhiên nghe thấy Tần Lập thét to một tiếng:

-Nói, năm xưa ngươi hành hung ở Thánh địa Phổ Đà như thế nào?

-Hắc hắc hắc! Thôi gia chiếm được một tấm bản đồ, mặt trên có đánh dấu rất nhiều nơi thần bí, trong đó có một nơi chính là Thánh địa Phổ Đà! Mà Hàn gia ta, chẳng qua chỉ là đi theo phía sau Thôi gia uống ngụm canh mà thôi! Lần đó, Hàn gia chỉ có một mình ta nhưng thu hoạch lại rất là kinh người! Lãnh gia đó ở Thánh địa Phổ Đà là thế gia luyện đan. Hắc hắc, sau khi giết sạch nhà bọn họ, Hàn gia ta cũng chiếm được hai bản đan phương. Đan dược luyện chế ra, đều là cực phẩm đó!

Trong tiếng cười quái dị của Hàn trưởng lão, đôi mắt Lãnh Dao lập tức đỏ lên. Đồng dạng, gần như tất cả mọi người trong đại sảnh buổi tiệc cũng đều sững sờ tại chỗ.

ducdaogia

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả:Tiểu Đao Phong Lợi

304. Chương 306: Không Thể Trêu Chọc Tần Lập![b]

Đả tự: endlesskid - Lương Sơn Bạc

-Yêu pháp! Đây là yêu pháp!

Một trưởng lão Hàn gia mắt như muốn nứt ra, lớn tiếng rít gào nói. Hơn nữa còn ghé sát tới trưởng lão Hàn gia đỏ mặt kia, ý đồ muốn đánh thức lão.

-Không muốn hắn chết thì đừng động đến hắn! Yêu pháp? Đồ không kiến thức!

Giọng nói lạnh băng của Tần Lập khiến thân thể trưởng lão Hàn gia kia trong chốc lát cứng đơ ở đó. Sau đó tinh thần lực của hắn tiếp tục hỏi Hàn trưởng lão vừa khống chế được.

-Ngươi tên là gì?

-Hàn Văn Thông!

-Năm đó tới Thánh địa Phổ Đà, có những ai? Còn có, lần này ngươi đến có mục đích đặc thù gì?

Trong toàn đại sảnh buổi tiệc, mọi người ngay cả hô hấp cũng không dám lớn tiếng, tất cả đều trợn mắt há hốc mồm xem cảnh tượng quỷ dị trước mắt. Cho dù một đám cao tầng Thiên Cơ Môn cùng Lâm gia cũng đều có chút khó tin nhìn Tần Lập. Bọn họ làm gì mà không có kiến thức cho rằng đây là yêu pháp của Tần Lập. Bọn họ đều biết đây là một công pháp tinh thần lực cực kì cao minh.

-Chỉ có mình ta là người ngoài, ngoài ra là ba mươi mấy ngươi Thôi gia. Trong đó có mười mấy quản sự cao cấp của Thôi gia, cầm đầu là Thập Thất trưởng lão của Thôi gia. Ta cùng Thập Thất trưởng lão là anh em kết nghĩa, hắn cùng Thiên Cơ Môn có cừu oán. Hắc hắc hắc, lúc này hắn cho ta tới tham dự hôn lễ thiếu chủ Thiên Cơ Môn để xem rốt cục có thể đến bao nhiêu đại nhân vật. Ta đã truyền tin ra ngoài, lần này rất nhiều đại nhân vật đến đây. Huyền Đảo, phải thay đổi a!

Lời này của Hàn Văn Thông vừa nói ra khiến cho tất cả cao tầng Thiên Cơ Môn sắc mặt đều đại biến! Nhất là Trầm Long Hưng vẫn trầm mặt ngồi ở đó, một tay cầm chén rượu, gân xanh nổi lên rất nhiều!

Cạch!

Một tiếng giòn tan, chén rượu kia rốt cục bị Trầm Long Hưng bóp nát!

Bởi vì Thập Thấp trưởng lão của Thôi gia không phải ai khác, chính là nam nhân Trầm Long Mai của Thiên Cơ Môn năm xưa! Sau này là Thập Thất trưởng lão bị cắt đứt một tay!

Việc này có thể nói được cho là tuyệt mật, hôm nay ngay trước đám đông không ngờ bị Tần Lập mạnh mẽ bức hỏi ra!

Rất nhiều người trong lòng có quỷ, ánh mắt nhìn về Tần Lập đều tràn đầy sợ hãi, thầm nghĩ "trước mặt thanh niên này còn có cái gì có thể gọi là bí mật sao?"

Hàn Phong cùng mấy trưởng lão Hàn gia khác đều trợn mắt ha hốc mồm, hiện tại đã không phải là vấn đề mất mặt. Rõ ràng, Hàn Văn Thông cấu kết Thôi gia, cung cấp tin tức tình báo cho Thôi gia. Tuy rằng cho dù lão không làm, cũng sẽ có người khác làm như vậy. Nhưng nhìn tình cảnh hiện tại, Hàn gia rất có khả năng trong thời gian kế tiếp sẽ gặp phải đả kích to lớn!

Lại nhìn ánh mắt đám người Tần gia, Lâm gia xung quanh là có thể biết được Hàn gia lúc này gặp phải nguy cơ thế nào.

Trên khuôn mặt dễ nhìn của Hàn Phong hiện lên một tia dữ tợn, "keng" một tiếng rút thanh kiếm đeo bên hông sau đó hung hăng đâm tới Hàn Văn Thông!

-Tên bại hoại gia tộc ngươi, hôm nay ta muốn đại biểu Hàn gia thanh lý môn hộ!

-Dừng tay!

Tần Lập hét to một tiếng, lập tức thân hình như tia chớp nhằm phía Han Phong, một cước đá hắn bay ra.

Sau đó trước khi mấy trưởng lão Hàn gia muốn ra tay, một tay ôm lấy Hàn Văn Thông ánh mắt dại ra, tay kia điểm mấy đại huyệt trên người lão. Sau đó động tác mau lẹ, trở lại chỗ cũ! Tuyệt vời!

Trong đại sảnh buổi tiệc, người có mắt tinh đời rất nhiều. Theo mấy động tác này của Tần Lập, hắn có thể một kiếm chém Chí Tôn Thôi Lãnh của Thôi gia cũng không phải may mắn và ngẫu nhiên. Giống như bất kì nghề nghiệp nào đều có loại siêu cấp thiên tài. Tần Lập này, chính là siêu cấp thiên tài về mặt võ đạo.

Lúc này Hàn Văn Thông đã từ trong trạng thái mê mang tỉnh lại, thấy mình không biết thế nào đã bị khống chế, chửi ầm lên:

-Tần Lập, ngươi đây là đang khiêu khích toàn bộ Hàn gia! Lão phu muốn liều mạng với ngươi. Buông ra, nếu không Hàn gia sẽ không bỏ qua cho ngươi!

-Hàn gia? Ngươi trước tiên nhìn lại xem, vị Thiếu gia chủ của các ngươi chuẩn bị làm gì đó? Ha ha! Nếu không có ta cứu ngươi, hiện tại ngươi đã chết dưới kiếm của hắn!

-Ngươi nói bậy!

Hàn Văn Thông miệng nói, mắt lại không kìm được nhìn về phía Hàn Phong ở bên kia đang từ mặt đất bò dậy.

Hàn Phong bộ dạng có chút chật vật cầm kiếm trong tay, hai mắt bắn ra hào quang tối tăm tràn ngập oán hận nói:

-Tần Lập! Ngươi muốn can thiệp vào chuyện riêng của Hàn gia sao? Còn nữa, đây là hành vi cá nhân của Hàn Văn Thông, không có quan hệ tới Hàn gia!

Mấy trưởng lão khác đều gật đầu, nói:

-Đúng vậy, đúng vậy! Là hành vi cá nhân của hắn…

Hàn Văn Thông tuy rằng cũng biết, hiện tại vứt bỏ lão đối với toàn bộ Hàn gia mà nói là hành động sáng suốt nhất. Nhưng từ tình cảm cá nhân lại khiến lão không thể chấp nhận. Nhất là Thiếu chủ Hàn Phong mà lão sủng ái không ngờ lại muốn rút kiếm giết lão!

-Thôi được rồi! Hết thảy mọi chuyện đều là Hàn mỗ tự làm bậy, trách không được người khác!

Hàn Văn Thông chán nản thở dài một tiếng, sau đó mắt nhìn Tần Lập, không cam lòng nói:

-Ta muốn biết, rốt cục ngươi làm thế nào khiến cho ta nói lời thật?

Nguyên bản Hàn Văn Thông vừa rồi là cảm giác của bản thân, chỉ là ý nghĩ trong lòng của lão mà thôi. Không biết vì sao, cái loại khoái ý khiến lão không kìm lòng nổi mà nhớ tới chuyện năm xưa.

Giọng nói Tần Lập giống như từ trên trời bay xuống, hư vô mờ mịt làm cho người ta không kìm lòng được, muốn trả lời hắn. Lúc ấy Hàn Văn Thông còn đang suy nghĩ trong lòng: "Chuyện này, là chuyện sảng khoái nhất trong đời ta!"

Nhưng tỉnh táo lại, nhìn ánh mắt mọi người xung quanh, lão gần như là ra kết luận nhanh nhất. Vừa rồi hết thảy mọi ý nghĩ trong đầu mình, đều là do lão nói ra. Tần Lập liếc mắt nhìn Hàn Văn Thông, thản nhiên nói:

-Không nói cho ngươi!

-Ngươi! Tiểu nghiệt súc ngươi, có bản lĩnh thì hiện tại ngươi giết ta đi!

Hàn Văn Thông đột nhiên đỏ mắt, lớn tiếng giận dữ hét!

Sau đó ánh mắt lão chuyển sang Lãnh Dao sắc mặt tái nhợt, hắc hắc cười lạnh nói:

-Tiểu nha đầu! Ta biết, trong lòng ngươi hận ta. Người nhà của ngươi, ta giết không được năm trăm, thì cũng ba, bốn trăm. Ha ha. Còn có mấy người xinh đẹp tươi ngon, bị ta…hắc hắc, ngươi hiểu rõ mà. Ha ha ha, đến đây, giết ta là ngươi có thể báo thù!

Hàn Văn Thông lúc này hoàn toàn muốn chọc giận Lãnh Dao, khiến cho cô gái trẻ tuổi xinh đẹp này một kiếm giết phắt mình đi, đó mới là giải thoát! Quả nhiên, Lãnh Dao rút kiếm ra, cắn răng hướng tới Hàn Văn Thông, không chút do dự đâm xuống. Tần Lập bắt lấy cổ tay Lãnh Dao, khẽ nói:

-Để lão chết như vậy chẳng phải là tiện nghi cho lão sao?

-Tần Lập! Tiểu súc sinh nhà ngươi! Tiểu tạp chủng, giết người đầu rơi xuống đất, ngươi còn muốn thế nào nữa?

Hai mắt Hàn Văn Thông đỏ sẫm nhìn Tần Lập, nếu ánh mắt có thể giết người như vậy, Tần Lập đã sớm chết rất nhiều lần.

-Tần Lập. Nơi này là Thiên Cơ Môn, ngươi không nên quá đáng!

Một trưởng lão Hàn gia oán hận nhìn Tần Lập nói. Mặc kệ thế nào, Hàn Văn Thông cũng là người của Hàn gia. Tuy rằng Hàn gia đã đuổi lão ta đi, nhưng người ở đây ai lại không nhìn rõ đây là một loại phương thức trốn tránh trách nhiệm của Hàn gia mà thôi.

-Quá đáng?

Tần Lập cười lạnh, hai mắt nhìn chằm chằm vị trưởng lão Hàn gia đó:

-Ngươi cho là, trục xuất Hàn Văn Thông khỏi gia môn, chuyện này liền không có quan hệ với Hàn gia các ngươi nữa sao?

Tần Lập nói xong, tay nắm vào cổ Hàn Văn Thông nhấc lên, ôm lão vào trong tay, thản nhiên nói: T

-Ở đây giết tên súc sinh ngươi, sẽ làm mất hứng của mọi người. Ngày vui của Thiên Cơ Môn, ta không muốn phá hoại chuyện tốt của huynh đệ ta. Cho nên, ta sẽ mang ngươi ra bên ngoài, nhất định cho ngươi muốn sống không được muốn chết không xong!

Bên kia, trưởng lão Hàn gia lớn tiếng chất vấn:

-Tần Lập, lời này của ngươi có ý gì? Chuyện này cùng Hàn gia ta lại có quan hệ gì hả?

Tần Lập nhìn vị trưởng lão Hàn gia này, lộ ra một nụ cười lạnh lẽo âm trầm:

-Hai đan phương mà Hàn gia ngươi chiếm được, là từ đâu tới? Chiếm được lợi ích to lớn, sau đó đẩy một người ra chịu tội thay. Tính toán của các ngươi thật đủ khôn khéo, tuy nhiên, đối với ta không có tác dụng!

Tần Lập nói xong, xách Hàn Văn Thông, bước đi nhìn có vẻ thong thả nhưng chỉ mấy bước đã ra tới cửa đại sảnh, lộ ra một bản lĩnh cho mọi người xem, ánh mắt kinh ngạc ngây người!

Mấy trưởng lão Hàn gia còn lại cùng Thiếu chủ Hàn Phong sắc mặt tái mét, hai mắt nhìn nhau. Đúng vậy, hia loại đan dược kia của Hàn gia, những năm gần đây đưa đến cho Hàn gia ích lợi rất lớn, căn bản là không có khả năng trả lại cho bất kì người nào!

Lời nói của Tần Lập rõ ràng là đẩy Hàn gia đến bên cạnh một vách đá cheo leo! Đến hiện tại, mấy trưởng lão Hàn gia cùng Thiếu chủ Hàn Phong, người nào còn dám cho rằng Tần Lập không có năng lực để diệt trừ Hàn gia?

Kì thật trong lòng Tần Lập, giá trị hai đan phương kia cũng không khiến cho tâm hắn rung động, Tần Lập năm trong tay thượng cổ đan phương, làm sao thật sự để ý hai bản đan phương kia? Hắn quan tâm là làm như thế nào có thể khiến Lãnh Dao báo cừu rửa hận một cách sảng khoái tràn trề!

Về phần thứ khác, Tần Lập cũng không thật sự coi trọng. Nam nhi trên đời, làm việc là phải theo ý mình! Vô tình, Tần Lập đã bị ảnh hưởng của chiến kỹ Cửu Thiên Thập Địa Duy Ngã Độc Tôn càng ngày càng sâu. Bao gồm Tiên Thiên Tử Khí không ngừng tôi luyện thân thể hắn, đồng thơi cũng yên lặng thay đổi tâm tính hắn.

Hàn Văn Thông trên đườn không ngừng lớn tiếng mắng chửi, Tần Lập lại căn bản không để ý đến lão, mang lão ra một trang viện tiếp khách của Thiên Cơ Môn, phía trước có một đỉnh núi không lớn. Lúc này đã là ban đêm, trên núi một vùng yên lặng.

Tần Lập ném Hàn Văn Thông xuống đất, sau đó nhìn Lãnh Dao nói:

-Đây là kẻ thứ nhất của cô, cô muốn giết lão thế nào?

Giọng nói Lãnh Dao vô cùng lạnh lùng, dường như trong hàn băng vạn năm lộ ra:

-Ta muốn cho lão nhận được hết mọi đau khổ rồi mới chết đi! Nếu không thì quá tiện nghi súc sinh này!

-Các ngươi không chết tử tế được!

Hàn Văn Thông biết mình không thể chết yên lành, dứt khoát chửi ầm lên khiến cho không ít người đi theo phía sau Tần Lập, đứng ở cửa trang viện tiếp khách xa xa nghe mà trợn mắt há hốc mồm.

Không thể tưởng tượng được một trưởng lão có địa vị rất cao của Hàn gia không ngờ cũng có thể mắng chửi ra lời dơ bẩn như thế.

Tuy nhiên, tiếp theo đó là tiếng kêu thê lương thảm thiết như không phải con người của Hàn Văn Thông lại khiến mọi người phát lạnh trong lòng. Tiếng kêu giống như từ Cửu U địa ngục quả thật không phải nhân loại có thể phát ra.

Một đám người Hàn gia, trên mặt mang theo khuất nhục vô tận, trên trán nổi đầy gân xanh đứng đó thậm chí thân thể không kìm nổi phát run. Nhưng dưới áp chế mạnh mẽ của Tần Lập, cho dù là một số lão nhân cảnh giới Chí Tôn nghe xong thanh âm này cũng đều cảm giác được thân thể toát ra một trận lạnh giá.

Tần Lập kia, không thể trêu chọc!

ducdaogia

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả:Tiểu Đao Phong Lợi

305. Chương 307: Cảnh Giới Phá Toái Hư Không! [b]

Đả tự: endlesskid - Lương Sơn Bạc

Tiếng kêu thảm thiết này vẫn liên tục một canh giờ mới dần dần yếu đi. Rất nhiều người lúc đầu hứng thú tràn trề nghe, sớm đã đều tái nhợt mặt mày trốn mất. Cho dù thực lực cường đại mức nào, nhưng dù sao cũng là người bình thường, làm sao có thể hoàn toàn thờ ơ với tiếng la thảm thiết không phải người này!

Hàn Văn Thông chết cực kì khủng bố, đôi mắt gần như nhảy ra ngoài, trong mắt tràn ngập sợ hãi và hối hận. Sớm biết như thế, lúc trước sao làm vậy?

Đả kích về thân thể xa xa không bằng tra tấn tinh thần. Có thể nói Hàn Văn Thông này cuối cùng là hoàn toàn suy kiệt tinh thần lực, sau đó mới chết đi.

Lúc này sắc mặt Lãnh Dao cũng tái nhợt, người mềm nhũn nhưng vẫn kiên cường đứng đó như trước, nhìn Hàn Văn Thông bị tra tấn đến cuối cùng suy yếu mà chết đi. Trên khuôn mặt lãnh diễm chảy xuống hai dòng lệ nóng, nhẹ nhàng tựa vào vai Tần Lập, không nói gì. Cặp mắt Tần Lập híp lại, thầm nghĩ: "Quả nhiên tới rồi!"

-Hừ! Thiên Cơ Môn là uy phong rất lớn. Tần Lập…sát khí thật lớn! Tàn sát người vô tội, cảm giác có phải rất sảng khoái hay không?

Một giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng vang lên từ rất xa. Sau đó một cỗ khí tức cường đại như tia chớp phóng tới phía Tần Lập.

-Là Thôi gia! Người Thôi gia tới!

Tại cửa trang viện rất nhiều người đã đoán ra thân phận người tới.

Mấy trưởng lão Thiên Cơ Môn cùng Lâm gia cũng nhanh như chớp phóng tới ngọn núi chỗ Tần Lập.

Người bên kia tới cười dài một tiếng, khoát tay. Đột nhiên một dấu tay thật lớn đỏ như lửa ở trong trời đêm giống như ngọn lửa bùng cháy hung hăng ấn về phía Tần Lập trên ngọn núi. Đám người ngoài cửa trang viện tiếp khách đồng loạt hét ra một tiếng kinh hãi, mắt đều trừng lớn.

-Trời ạ! Đây…đây là chiến kỹ gì? Ta thấy, khẳng định là Thần cấp đó!

-Chưa từng thấy, thật là đáng sợ. Thôi gia từ khi nào có chiến kỹ như vậy?

-Hừ! Người tới chưa chắc đã là người Thôi gia! Ngươi cho là Thôi gia dám khiêu khích cả thiên hạ, điên cuồng tấn công siêu cấp thế lực khác như vậy, mà không có một chút sức lực bên ngoài nào sao?

Tốc độ tiến công của người kia cực nhanh, trong nháy mắt dấu tay thật lớn đỏ như lửa đã tới gần Tần Lập! Tần Lập hừ hạnh một tiếng, lôi kéo Lãnh Dao, thân hình vội vàng lui ra sau.

Bàn tay kia ầm ầm đánh lên trên người Hàn Văn Thông đã chết đi, thi thể trưởng lão Hàn gia này lập tức hoá thành bột mịn, ngay cả một chút cặn cũng không để lại!

-Muốn chạy? Nào dễ như vậy?

Người trên bầu trời phát ra một tiếng cười lạnh khinh thường, đuổi theo Tần Lập. Lại hai dấu tay lớn đánh xuống.

Lúc này mấy Thái thượng trưởng lão của Thiên Cơ Môn và Lâm gia cũng đã đuổi tới. Một Thái thượng trưởng lão của Thiên Cơ Môn hừ lạnh một tiếng:

-Tặc tử đừng vội càn rỡ!

Nói xong rút một thanh bảo đao sắc bén từ sau lưng, một luồng đao khí màu trắng chém tới người kia.

Những người khác cũng đều đánh tới người đó.

Người kia cười lạnh một tiếng:

-Muốn lấy nhiều ăn hiếp ít sao?

Thân hình chợt loé tránh công kích của mọi người, thân hình như quỷ mị tiếp tục vọt tới Tần Lập. Trong miệng hắn phát ra tiếng cười lạnh khinh thường:

-Cao thủ trẻ tuổi nhất Huyền Đảo trong truyền thuyết chính là không chịu được như thế, chỉ biết chạy trốn sao?

-Ông nội ngươi, ngươi nếu bằng tuổi lão tử, lão tử có thể đánh ngươi phọt *** ra!

Tần Lập lôi kéo Lãnh Dao, vừa chạy vừa chửi!

Mấy Thái thượng trưởng lão của Thiên Cơ Môn và Lâm gia đang đuổi phía sau người này, nghe vậy ở không trung không kìm nổi lắc lư vài cái, thiếu chút nữa ngã xuống.

Ngay cả người đuổi theo Tần Lập nghe vậy cũng không kìm nổi sửng sốt, đại khái không thể tưởng tượng được người trẻ tuổi Tần Lập danh chấn Huyền Đảo này không ngờ cũng có một mặt thô bỉ như vậy.

-Tiểu tử. Ngươi thành công, ngươi chọc giận ta. Ta chuẩn bị giết ngươi!

Người này nói xong, đột nhiên trong không trung phi nhanh, sau đó hai tay lăng không kéo một cái, không ngờ đem không gian trước mắt mạnh mẽ xé nát. Mảnh nhỏ hư không bị vỡ như một đoàn năng lượng táo bạo lập tức dẫn phát tới một cơn gió lốc năng lượng nhỏ!

Mà người này thông qua xé nát này, thân hình cực kì thần kỳ xuất hiện phía sau Tần Lập, sau đó cười hung ác, dấu tay đỏ tươi lại một lần nữa chụp tới lưng Tần Lập. Lần này cỗ năng lượng dao động khổng lồ đó làm cho tâm thần người ta rung động. Nếu là bị hắn chụp trúng, khẳng định lần này Tần Lập không chết cũng thương. Lúc này. Một bóng màu xám sát qua thân Tần Lập hướng tới tiếp đón người nọ.

Ầm!!!

Tiếng nổ long trời lở đất, tạo nên một cỗ sóng khí đem thân thể Tần Lập cùng Lãnh Dao bắn ra mấy chục thước! Lại nhìn người đuổi theo Tần Lập, lúc này đã bay ra ngoài trăm thước!

Người áo xám vào lúc mấu chốt ra tay cứu Tần Lập thì đứng ở không trung cách Tần Lập hơn mười thước. Lại nhìn mặt đất nơi Tần Lập vừa rồi xuất hiện một cái hố to sâu hơn mười thước, trong đêm tối nhìn như một quái thú há mồm cắn người!

Hai người cảnh giới Phá Toái Hư Không!

Trong lòng Tần Lập lúc này không kìm được nổi lên sóng gió động trời. Từ lúc chào đời tới nay, lần đầu tiên cảm giác được mình nhỏ bé, so sánh với bọn người này, lực lượng của mình thật sự quá yếu. Hắc y xà nữ không biết lúc này lặng yên xuất hiện bên cạnh Tần Lập, nhìn hai người đang giằng co trên không kia, khẽ nói:

-Hai võ giả Phá Toái Hư Không! Thật cường đại.

Tần Lập quay đầu nhìn hắc y xà nữ vẻ mặt mê hoặc, đột nhiên hỏi:

-Đúng rồi. Đan dược có tác dụng với võ giả nhân loại, đối với linh thú cũng có hiệu quả như nhau phải không?

Xà nữ trắng mắt nhìn Tần Lập một cái, hơi bĩu môi nói:

-Ngươi nói sao? Linh thú sau khi biến hoá, các phương diện thân thể không khác với nhân loại, đan dược làm sao không tác dụng với linh thú? Chỉ là rất ít linh thú am hiểu thuật luyện đan!

Xà nữ khẽ thở dài một tiếng.

Lãnh Dao quen biết Tần Lập nhiêu năm, rất hiểu ý nghĩ trong lòng Tần Lập, thoáng nhìn xà nữ, thản nhiên nói:

-Kinh mạch thân thể ngươi so với nhân loại thì như thế nào?

Trên mặt xà nữ hiện ra vẻ kiêu ngạo, nói:

-Tốc độ tu luyện của linh thú tuy rằng không nhanh, nhưng trải qua mấy ngàn, hơn vạn năm tu luyện thì mức độ cứng cỏi của kinh mạch chỉ sợ không có bất kì nhân loại nào có thể so sánh với chúng ta! Trừ khi là cường giả đạt tới cảnh giới "Toái Đan Thành Anh!"

-Như vậy à…

Tần Lập thản nhiên gật gật đầu, sau đó không nói về đề tài này nữa, nhìn lên hai võ giả cảnh giới Phá Toái Hư Không đang giằng co trên trời.

Hai người đã đứng đối diện nhau trên trời, lại kì quái không phát ra bất kì âm thanh nào, nhưng rất nhiều người đều hiểu được hai người này chắc đang truyền âm trao đổi!

Dù sao thực lực đạt tới cảnh giới như bọn họ, trong nhân loại đã xem như bước trên đỉnh, thuộc về đám người đứng trên đỉnh. Rất nhiều chuyện giữa họ cũng không phải võ giả tầm thường có khả năng biết.

Giúp Tần Lập cản một đòn kia đúng là một lão tổ tông duy nhất còn sót của Thiên Cơ Môn – Trầm Trọng thái tổ của Trầm Nhạc, cường giả có cảnh giới Phá Toái Hư Không!

Mà người đuổi theo Tần Lập là quản sự ngoại môn của Lãnh Thu Cung, lão đại Ma Võ Xương, lão ìa gầy như cây sậy lúc trước đã từng xuất hiện ở toà thành ngầm dưới đất của Thôi gia!

Đôi mắt Ma Võ Xương sáng ngời, nhìn chằm chằm lão tổ tông Trầm Trọng của Thiên Cơ Môn, truyền âm nói:

-Võ giả thực lực như ngươi chỉ sợ các thế lực siêu cấp khác, mỗi nhà cũng đều chỉ có một đúng không?

-Hừ, vậy thì sao? Cho dù mỗi nhà chỉ có một, cộng vào cũng là sáu người! Mà ngươi cùng đám chó săn Thôi gia lại có mấy người? Ta thấy các ngươi cũng thật là ngông cuồng không biết gì. Chỉ bằng ngươi, thêm lão bất tử Phá Toái Hư Không của Thôi gia kia, có thể thật sự lật đổ sáu thế lực siêu cấp chúng ta?

Đôi mắt Trầm Trọng hờ hững nhìn Ma Võ Xương ở bên kia, lạnh lùng truyền âm nói.

Mấy trưởng lão Thiên Cơ Môn và Lâm gia lúc này đều hạ xuống đất, nhìn hố sâu thật lớn dưới kia có chút ngẩn người, thầm nghĩ: "May mắn đối phương không công kích bọn họ, nếu không bằng uy lực như này bọn họ chưa chắc có thể chống được!"

Sắc mặt Ma Võ Xương khẽ biến, thản nhiên cười sau đó truyền âm:

-Chúng ta tự nhiên không chỉ có mấy người. Ngươi đã tới cảnh giới Phá Toái Hư Không tự nhiên phải càng thêm hiểu được một chuyện so với người khác, tuy nhiên có một điểm ngươi khẳng định không biết. Các nơi thần bí bao gồm cả Huyền Đảo, đều là một trận pháp thần kỳ đến từ thời thái cổ! Nếu là trận pháp kia bị phát động ngược hướng, hoặc là bị phá giải như vậy tất cả các nơi thần bí trên Thiên Nguyên Đại Lục đều sẽ biến mất! Mà bình phong che chắn các ngươi cũng sẽ hoàn toàn biến mất!

Sắc mặt Trầm Trọng không chút thay đổi nhưng trong lòng lại nổi lên sóng gió ngập trời. Lão biết, đối phương nói là thật! Tới cảnh giới của bọn họ, nếu muốn nói dối không bị nhìn thấu, quả thực rất khó khăn! Hơn nữa, thực lực của bọn họ, căn bản không cần nói dối!

-Hừ, vậy thì sao? Từ thượng cổ đến nay, thời gian mấy vạn năm cũng không gặp loại tình huống như ngươi nói! Lại nói, cho dù tất cả các nơi thần bí biến mất, vậy thì lại thế nào? Ngươi cảm thấy chúng ta sẽ quan tâm sao?

-Các ngươi quan tâm hay không, điều này không trọng yếu. Quan trọng là, chuyện này chúng ta đã bày ra hơn trăm năm. Không sợ nói thật cho ngươi, Thôi gia chính là dưới khống chế của chúng ta, bằng không cho bọn họ mấy lá gan cũng không dám làm thế. Ngươi cảm thấy thực lực của chúng ta ngang với ngươi. Mà nếu sáu thế lực siêu cấp các ngươi nếu có thể liên hợp lại, cũng chẳng qua có thể sinh ra đả kích trí mạng với Thôi gia, bao gồm cả chúng ta…

Ma Võ Xương nói xong, trên mặt lộ nụ cười ngạo nghễ:

-Nhưng ngươi biết không? Ta trong môn phái của ta cũng chỉ là một ngoại môn quản sự tầm thường, bất kì một đệ tử trung tâm của nội môn đều mạnh hơn ta! Ha ha, thế nào? Không nên trái lương tâm nói ngươi không sợ! Nếu môn phái chúng ta thật sự nghiêm túc, muốn huỷ diệt Huyền Đảo các ngươi, căn bản là dễ dàng!

Lúc này trên mặt Trầm Trọng rốt cục cũng lộ ra một chút trầm trọng, tuy nhiên vẻ mặt lão lập tức nghiền ngẫm hỏi:

-Các ngươi đến từ phương Tây?

-Đúng vậy!

Giọng nói Ma Võ Xương tràn đầy kiêu ngạo.

Mà đúng lúc này, thân hình Trầm Trọng đột nhiên phát động như tia chớp, mỗi bước trong không trung dường như đều muốn đạp nát không gian! Trong nháy mắt lão vọt tới trước người Ma Võ Xương, lạnh lùng nói:

Một khi đã như vậy, trước tiên ngươi chết đi!

ducdaogia

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả:Tiểu Đao Phong Lợi

306. Chương 308: Mạo Hiểm!

Đả tự: endlesskid - Lương Sơn Bạc

Vẻ đắc ý trên mặt Ma Võ Xương còn chưa mất đi, liền cứng lại trên mặt. Trong mắt lão hiện lên một tia không thể tin được, lão thật sự không hiểu nổi, vì sao mình nói ra lực lượng sau lưng mình, ngược lại đối phương liền phát động công kích giống như điên cuồng như vậy? Lẽ nào lão ta không sợ loại đả kích sấm sét hay sao?

-Cuối cùng thì xảy ra chuyện gì?

Có người thì thào tự nói, sợ rằng đây cũng là vấn đề mọi người đều muốn biết. Ma Võ Xương hấp tấp ứng chiến, nhưng thần sắc vẫn không chút hốt hoảng, thân hình không ngừng chợt hiện chợt biến trên không trung.

Tiếng nổ ầm ầm thỉnh thoảng vang lên, tuy là bầu trời đêm nhưng vẫn có thể thấy từng tảng không gian lớn nổ vang giữa hai người, từng mảnh từng mảnh sụp đổ, hình thành một cơn lốc năng lượng thật lớn, hết sức dọa người!

Tần Lập nhàn nhạt nói:

-Quên đi, không có gì hay để xem cả, chúng ta đi thôi! Được rồi, tiểu xà xà, có thứ muốn tặng cho cô!

Hắc y Xà nữ nao nao, ít nhiều cũng vì Tần Lập thay đổi mà có chút không quen, bởi vì trong mắt của nàng trước giờ, Tần Lập đơn giản chỉ là một đứa nhỏ loài người rất có thiên phú. Cái gọi là dụ dỗ, dụ hoặc, câu dẫn các loại…chẳng qua là thiên tính của Xà nữ làm ra mà thôi.

Tần Lập lúc này, tuy rằng trên thực lực không có biến hoá, nhưng khí chất cả người lại đột nhiên xảy ra biến hoá rất lớn!

Dù ngay cả Lãnh Dao tâm tình vẫn có chút không quá để ý, cũng không nhịn được nghiêng đầu liếc nhìn Tần Lập. Tuy rằng nàng không mẫn cảm như Xà nữ, nhưng lúc này cũng cảm giác được trên người Tần Lập có một ít bất đồng. Dường như…càng thêm tự tin hơn?

Là như thế nào? Lãnh Dao nghĩ có chút không xác định, quay đầu lại nhìn thoáng qua bầu trời xa xa không ngừng truyền đến tiếng nổ ầm ầm, Lãnh Dao giống như rõ ràng được điểm gì đó.

-Cái gì chứ? Loại cơ hội cường giả chiến đấu nào phải dễ thấy được… Nè, người như ngươi…

Xà nữ bị Tần Lập kéo cổ tay, kéo đến lảo đảo, hận không thể hiện ra bản thể đè chết cái đứa nhỏ loài người xấu xa này.

-Lãnh Dao! Lấy ra một viên Bạo Nguyên Đan, cùng một viên Tinh Nguyên Đan.

Tần Lập dường như không cảm giác trên người mình có biến hoá gì, quay đầu lại nói. Lãnh Dao lấy từ trong người ra hai bình sứ, cẩn thận đổ ra hai viên đan dược.

Lúc đầu Xà nữ còn có vài phần khinh thường, ngẩng đầu cao cao, tuy rằng nàng đơn thuần, nhưng cũng không ngốc. Lúc trước Lãnh Dao hỏi kinh mạch nàng so với võ giả loài người thế nào, Tần Lập hỏi nàng đan dược có hiệu quả với linh thú hay không, trong đầu của nàng đã hiện lên vài điều. Chẳng qua đan dược của loài người, nàng cũng có vài phần chướng mắt.

Trên đỉnh Huyền Vũ, ngàn vạn năm qua có loại linh vật nào không sinh ra? Trong đó trời sinh ra đã có công hiệu to lớn, mà làm một trong bá chủ đỉnh Huyền Vũ, cái dạng linh vật tiên thiên gì Xà nữ chưa ăn chứ? Bởi vậy, tuy rằng Tần gia lấy đan dược lập nghiệp, nhưng cũng không đặt vào trong mắt Xà nữ.

Chẳng qua, thấy bộ dạng Lãnh Dao trịnh trọng khác thường, nàng vẫn còn không nhịn được quay đầu lại, len lén ngắm vài lần, mắt của nàng không cách nào dời đi được!

Trên thực tế, dù là nàng không cần mắt nhìn, cỗ dao động linh lực mênh mông từ đan dược kia phát ra, cũng đủ làm cho linh thú mẫn cảm như Xà nữ kinh ngạc không thôi! Trực giác nói cho nàng: đan dược này tuyệt đối không thể kém hơn bất kì thiên tài địa bảo nào nàng mà đã từng ăn trước đó!

-Đây là cái gì?

Xà nữ thốt lên, sau đó làm ra vẻ không coi ra gì, cong môi bổ sung:

-Cảm giác dường như còn có vài phần dược lực. Ừ, cũng coi như tàm tạm.

-Tàm tạm?

Lãnh Dao có chút buồn cười nhìn thoáng qua Xà nữ, nếu không có Tần Lập phân phó, nàng sẽ không lấy ra loại đan dược mới luyện thành này ra. Tuy rằng nàng luyện không ít, nhưng bởi vì tài liệu chủ cũng không nhiều, có thể nói Bạo Nguyên Đan là ăn một viên thiếu một viên! Ngươi không muốn ăn, ta còn không muốn cho ngươi nữa!

Chẳng qua động tác kế tiếp của Xà nữ hoàn toàn ngoài dự liệu của Lãnh Dao, nàng chỉ cảm thấy trước mắt mình hơi hoa một chút, nhìn lại thì hai viên đan dược trên tay mình đã tới trong tay Xà nữ.

-Trực tiếp ăn sao?

Hắc y Xà nữ vẻ mặt chờ mong nhìn Lãnh Dao, còn vươn đầu lưỡi nhỏ khiêu gợi liếm môi đỏ mọng bóng mịn, nhìn thật mê chết người.

Tần Lập cùng Lãnh Dao đều có vài phần buồn cười nhìn Xà nữ. Tần Lập lắc đầu, cười khổ nói:

-Tiểu xà xà, tuy rằng chính cô nói kinh mạch mình mạnh hơn mấy lần so với võ giả loài người, chẳng qua cô xác định mình có thể thích ứng được với loại nâng cao bùng nổ như thế này? Sẽ không căng vỡ kinh mạch của cô chứ?

-Gọi ta là Tiểu Tuyết!

Xà nữ lật mặt trắng trợn, hoàn toàn quên chính cô ta lần đầu tiên nhìn thấy Tần Lập liền tự xưng mình là xà xà.

Hai viên đan dược này mê hoặc đến nỗi nàng quả thực không cách nào khắc chế chịu đựng được. Nếu không phải nơi này là địa bàn loài người, còn có hai võ giả cảnh giới Phá Toái Hư Không đang chiến đấu, nàng thật muốn lập tức nuốt hai viên đan dược này xuống!

Nàng đã đứng ở cảnh giới Thiên Tôn đỉnh phong rất nhiều năm rồi, linh thú ra sức tu luyện, không phải chỉ cầu trường sinh như loài người. Nhưng nếu như không thể tiến vào cảnh giới Phá Toái Hư Không, thoát thai hoán cốt, bóng ma tử vong sẽ tuỳ thời bao phủ trên đầu nàng.

-Cứ yên tâm đi, ngươi cho là thọ mệnh mấy ngàn năm đến vạn năm của linh thú đều là uổng phí sao? Khẳng định không có bất cứ nguy hiểm gì!

Vẻ mặt Xà nữ tự tin nói.

Trong lòng Tần Lập tính toán thời gian một chút, cách ngày Trầm Nhạc đại hôn còn có thời gian ba ngày, sau đó nhớ tới trong đan phương thượng cổ, có một đoạn ghi chép đơn giản về Bạo Nguyên Đan.

Sau khi dùng Bạo Nguyên Đan, thực lực sẽ có một bước nâng cao bùng nổ, mà quá trình này, thông thường sẽ không quá ba ngày! Cho nên nhớ kĩ: lúc dùng Bạo Nguyên Đan, đồng thời phải lấy Cố Bản Đan làm phụ, bằng không kinh mạch sẽ không thể thừa nhận mức tăng cường nguyên lực bùng nổ như thế.

Mà một khi nổ ra, nhẹ thì võ công phế sạch, nặng thì có nguy hiểm mạng sống! Tần Lập suy nghĩ một chút, vẫn quyết định nói ra sự thật với Xà nữ. Tuy rằng bởi vì hắn tận mắt thấy võ giả Phá Toái Hư Không xuất hiện mà cảm thấy lực lượng bản thân quá yếu ớt, nóng lòng tăng cường thực lực của mình. Nhưng nếu bởi vậy mà khiến cho bản thân Xà nữ bị trọng thương thậm chí tử vong, Tần Lập nhất định sẽ rất hổ thẹn.

Hai đời làm người, để cho càng biết quý trọng hơn người bình thường. Đối với địch nhân, sẽ dùng thủ đoạn độc ác, nhưng đối với thân nhân bằng hữu, đối với người một nhà, lại phải để bọn họ cảm nhận được ánh mặt trời ấm áp.

Sau khi Xà nữ nghe xong, hơi sửng sốt một hồi, sau đó đôi mắt linh động chớp chớp, hỏi:

-Dường như ngươi không cần phải nói cho ta những chuyện này. Dù là ta bạo thể mà chết, vậy cũng là tự ta tìm, không có quan hệ gì với ngươi cả!

Lúc này Lãnh Dao cũng ngẩng đầu, đôi mắt mở to nhìn Tần Lập không chớp, muốn nghe hắn nói như thế nào.

Tần Lập cười hắc hắc, vẻ mặt đương nhiên nói:

-Cô là tay đấm tốt nhất bên người ta mà! Nếu cô xảy ra chuyện gì, an nguy của ta ai tới phụ trách chứ?

-Hứ!

Hai nàng đồng thời không nhịn được xì Tần Lập một tiếng, trợn trắng mắt.

Lập tức Tần Lập để tâm phúc Tần gia bí mật tìm Trầm Nhạc tới. Trầm Nhạc tới tươi cười nói:

-Làm sao đệ lại trở về? Đó chính là chiến đấu giữa cảnh giới Phá Toái Hư Không đó! Nói thật chứ, dù ngay cả ta cũng lần đầu tiên thấy lão tổ tông ra tay, loại cơ hội này đúng là ngàn năm một thuở mà…

-Được rồi, đừng nhiều lời nữa. Huynh ở nơi này có loại mật thất ngăn cách khí tức gì đó hay không?

Tần Lập cắt lời Trầm Nhạc, dứt khoát nói thẳng yêu cầu của bản thân.

-A! Đệ…lúc này muốn đột phá?

Trầm Nhạc nhìn Tần Lập có chút không thể tin nổi, sau đó có chút bất đắc dĩ nói:

-Hừ! Đệ cứ chờ ta an bài. Chẳng qua đại hôn của ta sợ rằng đệ không theo kịp. Được rồi, lại có người nói là đệ thấy võ giả Phá Toái Hư Không, sợ quá lặng lẽ bỏ trốn rồi. Lần này đệ bế quan, sợ là càng thêm chứng thực cách nói này. Ha ha ha!

Nhìn vẻ mặt Trầm Nhạc có chút hả hê, Tần Lập có chút bất đắc dĩ nói:

-Coi huynh kìa, lẽ nào huynh không sợ Thôi gia sao? Lúc này bọn họ thế tới hùng hồn, chưa chắc chỉ có một người thôi đâu!

Trầm Nhạc bĩu môi, khó có lúc từ miệng con cháu hào môn phun ra một câu thô tục:

-Sợ con mẹ gì? Nếu như sợ có thể không chết, lão tử thật muốn làm một tên nhát gan chính tông nữa! Nếu như sáu đại thế lực chúng ta, hơn nữa mười mấy thế lực cao cấp và cả trăm thế lực trung cấp còn không làm gì được Thôi gia, như vậy chết thì chết thôi, dù sao có nhiều người làm đệm lưng như vậy!

-Huynh thật là đã có chuẩn bị tư tưởng!

Tần Lập cười chế nhạo một câu.

-Chuẩn bị…cái rắm!

Trầm Nhạc đặt mông ngồi bên cạnh Tần Lập, khẽ thở dài một tiếng, sau đó nói:

-Lần này tất nhiên Thôi gia đã có chuẩn bị. Ta đoán, kết quả cuối cùng hẳn là đã đánh qua một phen, sau đó một người ngồi xuống đàm phán…

Trầm Nhạc nói đến đó, nhìn thoáng qua Tần Lập, do dự một chút mới nói:

-Loại chuyện này kì thật xưa nay vẫn có, bên Thôi gia kia dù có mạnh mẽ thế nào đi nữa, cũng tuyệt không có khả năng giết sạch mọi người trên Huyền Đảo! Cho nên, sau khi bày ra lực lượng của mình, bọn họ sẽ lộ ra mục đích chân chính. Chẳng qua mặc kệ mục đích của bọn họ là gì, Tần huynh đệ, ta nói lời thật với đệ: đệ làm Thôi gia ăn nhiều thiệt hại như vậy, lại làm thịt võ giả trẻ tuổi có thiên phú có hi vọng nhất của bọn họ, nếu như Thôi gia có thể chịu buông tha đệ, vậy mới gọi là chuyện quái dị. Mà một khi đám phán, nhất định đệ sẽ bị Thôi gia đẩy lên bàn đàm phán, trở thành điều kiện đầu tiên!

Lúc này, Trầm Nhạc vẻ mặt nghiêm túc chăm chú, thật ra lần đầu tiên có khí độ người thừa kế đại phái.

-Ta? Trở thành điều kiện đầu tiên?

Trong lòng Tần Lập khẽ động, lập tức hiểu được.

-Không sai! Khẳng định Thôi gia sẽ tạo áp lực với tất cả các thế lực, buộc giao ra đệ, hoặc là chờ bị diệt! Hiển nhiên Thiên Cơ Môn cùng Lâm gia nhất định sẽ đứng ở phía đệ. Nhưng mà, Tần huynh đệ phải ngẫm lại, ngoại trừ chúng ta lại có bao nhiêu người sẽ chịu vì một người ngoài mà để cho gia tộc cùng môn phái mình gánh vác phiêu lưu lớn như thế kia chứ?

Tần Lập gật đầu yên lặng, sau đó quay sang Trầm Nhạc chắp tay nói:

-Trầm huynh đại nghĩa, Tần mỗ nhận trong lòng. Lần này không có chuyện gì khác, chỉ cầu Trầm huynh cho mượn một gian mật thất, ngày Trầm huynh đại hôn, ta nhất định sẽ xuất hiện!

****

Hắc y Xà nữ cùng Tần Lập ngồi đối diện trong một gian mật thất bế quan trọng địa của Thiên Cơ Môn, ở đây sâu cách mặt đất hàng cây số!

Đôi tròng mắt yêu mị của Xà nữ dừng trên người Tần Lập, bỗng nhiên nói:

-Tần Lập! Ngươi không cần phải mạo hiểm phiêu lưu thế này, nếu ta có thể thăng cấp thành công…

Tần Lập khoát khoát tay, nhàn nhạt nói:

-Bắt đầu đi!

ducdaogia

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả:Tiểu Đao Phong Lợi

Chương309: Điên cuồng tăng lên!!

Đả tự: endlesskid - Lương Sơn Bạc

Ngạn ngữ nói rất hay: Đời người không như ý mười phần hết tám chín!

Kì thật Tần Lập cảm thấy từ khi mình sống lại trên Thiên Nguyên Đại Lục đến nay, vận số đã coi như không kém rồi!

Mặc dù rất nhiều khi đằng sau vận số là hắn đổi lấy từ vào sinh ra tử, chẳng qua mọi người chỉ nhớ kĩ một mặt vận số, còn đối với những cố gắng mạo hiểm của ngươi, đều sẽ lựa chọn bỏ qua hoặc thậm chí không xem tới.

Không phải sao?

Dù ngay cho đến giờ, trong tất cả những người biết đến Tần Lập trên Huyền Đảo này, có lẽ hơn phân nửa đều càng chấp nhận coi Tần Lập trở thành một thiên tài siêu cấp thiên tư trác tuyệt, vạn năm mới có một người trên Huyền Đảo!

Nhưng hầu như không có bao nhiêu người chịu thừa nhận tất cả những gì Tần Lập có ngày hôm nay là dựa vào hắn không ngừng cố gắng đạt đến.

Nên biết rằng, Tần Lập qua năm nay mới chỉ vừa đủ hai mươi tuổi! Thừa nhận một thanh niên mới vừa hai mươi tuổi, dựa vào cố gắng cá nhân tu luyện đến Hợp Thiên cảnh? Nếu như thừa nhận, như vậy coi các võ giả ưu tú trên Huyền Đảo này ở chỗ nào?

Càng thêm quá đáng là ngoại trừ nội bộ Tần gia ra, hầu như không có người nào biết lúc này Tần Lập đã đạt đến Dung Thiên cảnh. Dù ngay cả lão ăn mày đã giao thủ với Tần Lập cũng chỉ cho rằng Tần Lập tu luyện chiến kỹ vô cùng mạnh mẽ, nhưng không cảm giác được thực lực cá nhân Tần Lập đã có nâng cao.

Cái này kì thật cũng không thể trách võ giả giao thủ với Tần Lập sơ ý. Đầu tiên là dao động nguyên lực, thứ này chỉ có thể coi như tham khảo chung chung, có vài người sở trường thu liễm khí tức, hoặc là trên người mang theo bảo vật che đậy khí tức, cho nên nói người ngoài rất khó kết luận người này rốt cuộc có tu vi gì.

Còn nói tiếp, dù là đạt đến cảnh giới Chí Tôn, nhưng nếu hắn chỉ lấy ra phân nửa thực lực chiến đấu, lại giả bộ ra vẻ ứng phó toàn lực, người khác tự nhiên vẫn sẽ cho rằng người này chỉ có thực lực Dung Thiên cảnh, thậm chí là Hợp Thiên cảnh.

Hơn nữa, ngoại trừ bản thân Tần Lập có Tiên Thiên Tử Khí, thần thức nhận biết võ giả cực kì cường đại ra, các võ giả bình thường chỉ có thể đạt tới cảnh giới Chí Tôn mới có thể bằng vào kinh nghiệm phong phú, từ dao động nguyên lực cùng chiêu thức của đối phương phán đoán ra ước chừng thực lực của đối phương mà thôi.

Loại như vừa thấy mặt, liền nói ra kết luận thực lực nông sâu của đối phương, hoặc là đoán mò, hoặc là chênh lệch thật quá lớn!

Xà nữ liếc nhìn Tần Lập thật sâu, cho tới bây giờ ấn tượng của nàng với Tần Lập rốt cuộc có một đổi mới hoàn toàn, trong lòng không khỏi bắt đầu bội phục chủ nhân của mình. Trong lòng nàng thầm nghĩ: "Người kế thừa chủ nhân tuyển chọn, quả nhiên ưu tú bất phàm! Bất luận là phẩm chất hay thực lực hoặc là trình độ cố gắng, đều đủ để đảm đương làm chủ nhân mới của mình, có tư cách để mình đi theo!"

Nhìn hai viên đan dược trong suốt bóng loáng trên tay, Xà nữ không chút do dự nuốt vào, đồng thời trong lòng nổi lên một loại cảm giác kiêu ngạo: lão già khỉ chết tiệt, lão áp chế ta mấy ngàn năm đợi tới lần gặp sau ta nhất định sẽ làm cho lão thất kinh! Hơn nữa nhất định lão sẽ hối hận, vì cái gọi là kiêu ngạo cùng tôn nghiêm, không lập tức lựa chọn theo chủ nhân Tần Lập này!

-Tập trung tinh thần! Lão yêu tinh sống mấy ngàn năm, ngay cả cái này cũng cần ta nhắc nhở sao?

Ngay khi Xà nữ miên man suy nghĩ, cảm giác bùng nổ trong cơ thể cùng tinh thần lực nháy mắt trở nên cực kì nhạy cảm rõ ràng, làm cho nàng lập tức hiểu được lúc này không được phép có bất cứ cử động phân tâm nào!

Nhưng mà nàng vẫn còn đánh giá thấp uy lực mạnh mẽ tới cực hạn của Bạo Nguyên Đan! Kinh mạch của nàng, đối với võ giả bình thường mà nói đã rộng rãi giống như sông lớn, nhưng mà linh lực bất thình lình dũng mãnh tràn vào, giống như biển lớn gào thét!

Trong lòng Xà nữ ngay lúc này rốt cuộc sinh ra một tia sợ hãi không cách nào ngăn cản nổi, cho tới giờ nàng không nghĩ tới đan dược do loài người luyện chế ra sẽ mạnh mẽ đến như vậy!

Đột nhiên, một cỗ khí tức cực kì hùng hậu khác khác truyền từ cổ tay vào. Đồng thời, giọng nói của Tần Lập lúc này vang trong tai Xà nữ, giống như âm thanh của tự nhiên.

-Ngưng thần tĩnh khí, đừng hoảng, theo ta dẫn đường, từng chút hấp thu cỗ lực lượng này!

Bản năng linh thú siêu cấp của Xà nữ trong nháy mắt này cũng thể hiện ra. Nàng nhanh chóng dẹp loạn tâm tình khẩn trương của mình, tập trung tinh thần, trong đầu chỉ còn chứa một tia linh trí, theo cỗ năng lượng hùng hậu của Tần Lập đi tiếp.

Cảm giác kinh mạch gần như bị xé rách, làm cho nàng rất muốn lớn tiếng rên la, loại đau khổ này so với loại đau đớn nàng trải qua lúc hoá hình còn phải mãnh liệt hơn gấp chục vạn lần!

Xà nữ đã từng có lúc cho rằng, trên đời này đã không còn có chuyện gì đau khổ hơn là hoá hình, còn hiện giờ cuối cùng nàng cũng hiểu được cái gì gọi là nông cạn…

Giọng Tần Lập nhàn nhạn vang lên trong tai Xà nữ:

-Nơi này là mật thất, không thể truyền ra bất kì âm thanh gì, không nhịn được thì cứ hét lên đi! Hét vỡ cổ họng cũng không ai nghe…

Tần Lập có chút toát mồ hôi, cảm giác lời này dường như có chút ý nghĩa khác.

Chẳng qua, cũng là lời này của Tần Lập lại làm tính tình kiêu ngạo không chịu thua cả Xà nữ sinh ra lực lượng nhẫn nhịn xuống. Trên thực tế, khuôn mặt kiều mị của nàng lúc này đã sớm trở nên dữ tợn đáng sợ.

Nếu như có thể lưu lại hình dạng hiện tại của nàng, chờ sau khi nàng xuất quan đưa cho nàng xem, tin rằng nhất định Xà nữ sẽ không thừa nhận người kia chính là nàng!

-Hả? Cô còn thật lợi hại nữa! Loại đai đớn này còn có thể nhịn được, chẳng qua cũng may loại đaon dược này cả đời chỉ có thể dùng một lần, có thể nâng cao tới cảnh giới gì, toàn bộ phải xem tạo hoá của mỗi người. Nếu như cô là thiên tài, nói không chừng thoáng cái liền đạt tới cảnh giới Toái Đan Thành Anh nữa đó!

Lời Tần Lập nói giống như ác ma một sừng ánh mắt loé sáng dụ hoặc người ta. Cho dù vậy, trong lòng Xà nữ vẫn không nhịn được mơ tưởng đến một khi mình thật sự có thể tiến đến cảnh giới này, sẽ là một loại kì tích được người ta chờ mong ra sao!

Bất tri bất giác, cái loại đau khổ này theo Tần Lập nói chuyện tào lao dần dần giảm bớt. Mà khiến Xà nữ không cách nào quên được, chính là cỗ lực lượng Tần Lập liên tục không ngừng đưa vào thân thể nàng.

Thật tinh thuần, thật thoải mái!

Nhìn Xà nữ đã thành công chịu qua được đoạn thời gian nguy hiểm nhất, Tần Lập yên lòng, nhìn thoáng qua Bạo Nguyên Đan trong tay, trong lòng nghĩ: Cơ thể của ta đã chịu được chiến kỹ Cửu Thiên Thập Địa Duy Ngã Độc Tôn, Cửu Chuyển Bạch Ngọc Liên cùng Chu Quả thần kì cải tạo triệt để rất nhiều lần, so sánh với kinh mạch những người khác, quả thật là rộng lớn như đại dương biển rộng mênh mông!

Cho nên, ta hẳn có thể chịu đựng được loại đau khổ khủng khiếp này, đúng vậy, ta nhất định phải vượt qua. Những người chuẩn bị cười nhạo ta, sẽ phải thất kinh! Lão tử đã chết một lần rồi, còn có cái gì phải sợ nữa? Trong lòng Tần Lập không ngừng tự cố khuyến khích mình, sau đó trên mặt hiện lên một tia kiên quyết: cầu phú quý trong nguy hiểm! Ngẩng đầu lên, nuốt Bạo Nguyên Đan xuống!

Oành!

Cái gọi là Bạo Nguyên, chính là nguyên lực giống như bùng nổ giữa kinh mạch! Cho nên, trên đan phương thượng cổ đã ghi chú rõ: sử dụng Bạo Nguyên Đan, trước hết phải cùng Cố Bản Đan!

Cũng chỉ có thể trước tiên phòng thủ kinh mạch của ngươi thật kiên cố, bất luận Bạo Nguyên Đan sinh ra vụ nổ uy lực cỡ nào, cũng sẽ không tổn hại kinh mạch! Đương nhiên, kẻ sử dụng có thể vượt qua được loại đau đớn kịch liệt này hay không, vậy thì không dễ nói. Dù sao Tần Lập xem ra, nếu không phải loại người có nghị lực kiên cường, tốt nhất vẫn đừng có động tới thứ này.

Thực lực, phương thức lí tưởng nhất là từng bước từng bước, vững vàng đi lên phía trên!

Như vậy, mới là đạo lí nâng cao tốt nhất của một võ giả!

Ngươi muốn đầu cơ trục lợi thực lực, như vậy một ngày nào đó thực lực cũng sẽ xỏ ngươi một chiêu! Cái này, từ xưa tới nay đều rất linh nghiệm!

Cho nên, cho tới nay Tần Lập đều kiên trì khổ tu cùng chiến đấu, dùng áp lực bên ngoài bức bách chính mình, không ngừng nhận được nâng cấp.

Tốc độ nâng cấp của Tần Lập, trên thực tế đã đủ để cho mọi người trợn mắt há hốc mồm, đủ để cho võ giả nỗ lực nhất cũng cảm thấy xấu hổ. Nhưng mà, đối mặt với địch nhân càng ngày càng mạnh nối gót theo tới, Tần Lập cũng chỉ có thể áp dụng phương thức mạo hiểm dùng Bạo Nguyên Đan để cấp tốc nâng cao thực lực của mình.

May là Tần Lập không phải cái loại không có một thân bản lãnh, cũng không phải gà mờ không có kinh nghiệm.

Hôm nay, Tần Lập có thể xưng là một võ giả kinh nghiệm chiến đấu hết sức phong phú!

Cái loại đau nhức này không ngừng đánh vào tâm thần Tần Lập, Tần Lập phải thừa nhận: chính mình đã xem nhẹ uy lực Bạo Nguyên Đan!

Nhiều lần sử dụng Chu Quả, chịu đựng qua cái loại cảm giác chết lên chết xuống này, Tần Lập cho rằng Bạo Nguyên Đan kia cũng không hơn thế! Đầu tiên là bởi vì bản thân đã trải qua rất nhiều đau khổ kịch liệt, mặt khác Tần Lập đối với kinh mạch thân thể của mình rất có tự tin! T

Nhưng ai biết, đến khi Tần Lập tự cho là kinh mạch của mình giống như biển rộng, trên thực tế khi đối mặt với Bạo Nguyên Đan, chẳng qua chỉ là một hồ nước hơi lớn một chút mà thôi!

Bạo Nguyên Đan…quả thật là một đại dương biển rộng mênh mông chân chính!

Ta thật sự là một lão nhà quê không có kiến thức mà!

A a a a a a a a a a a a a a!

Tần Lập thật muốn thoả thích lớn tiếng hét lên, nhưng vừa rồi Xà nữ ở trước mặt hắn biểu hiện thật là bình tĩnh thong dong, người ta là con gài cũng chịu được không lên tiếng, còn nhịn qua được.

Lúc này nếu Tần Lập không nhịn được phát ra tiếng rên, sau này còn không sợ con rắn nhỏ này cười chết sao?

May mà loại đan dược đáng chết này cả đời chỉ có thể ăn một lần! Ông nội nó, đây đâu phải là thuốc nổ, rõ ràng là bom nguyên tử mà!

Trong lòng Tần Lập than thở, cái thứ này nếu như có lần thứ hai, dù là có thể đột phá đến cảnh giới Toái Đan Thành Anh, hắn cũng không ăn! Đánh chết cũng không ăn!

Lúc này thân thể Tần Lập nháy mắt bị khí thể màu tím cực kì nồng đậm bao phủ. Nếu có người nhìn thấy một màn này, nhất định sẽ kinh ngạc đến lọt tròng.

Bởi vì Tần Lập đã hoàn toàn bị Tiên Thiên Tử Khí bao phủ, giống như một chiếc kén thật lớn, nhè nhẹ quấn quanh. Tất cả đi ra từ đan điền Tần Lập, sau đó lại theo kinh mạch các nơi tiến vào trong cơ thể Tần Lập!

Lúc này, viên tinh thể màu tím trong đan điền Tần Lập đã bắt đầu phát sinh biến hoá kịch liệt, linh lực điên cuồng dũng mạnh tràn vào, không ngừng cải tạo viên tinh thể màu tím này.

Dường như là đang tiến công, nhưng hoàn toàn không công phá tinh thể màu tím này. Cho nên, dần dần năng lượng bàng bạc kia liền dừng lại xung quanh tinh thể màu tím, hình thành một cỗ năng lượng hỗn độn.

Hiện tại, cỗ năng lượng này giống như muốn phát tiết phẫn nộ không cách nào đánh vào tinh thể màu tím kia, giống như nham thạch nóng chảy đêm trước bùng nổ, điên cuồng xao động.

Chẳng qua, chỉ cần xao động hơi chút kịch liệt, bên trên tinh thể màu tím sẽ phát ra một đám mây mù tím, trấn áp chúng xuống.

Nhoáng cái, thời gian ba ngày vội vàng trôi qua.

ducdaogia

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả:Tiểu Đao Phong Lợi

Sức mạnh Thôi gia! !!

Đả tự: endlesskid - Lương Sơn Bạc

Đêm thứ hai sau khi Xà nữ dùng Bạo Nguyên Đan, cũng đã tỉnh lại từ trạng thái bế quan. Đầu tiên là cảm giác thực lực của mình hiện giờ một chút, rốt cuộc trên khuôn mặt lạnh lùng của nàng hiện ra một nụ cười mừng rỡ như nụ hoa bung cánh!

Tiếp đó, trong lòng nàng lại rất buồn bực, vì sao lại không nghe thấy tiếng rên thét của Tần Lập, thậm chí nàng cho rằng Tần Lập không có dùng Bạo Nguyên Đan!

Làm một linh thú thực lực siêu cường, chính nàng cũng hết sức lí giải được tình huống của bản thân, cho nên đối với lời Tần Lập cùng Lãnh Dao hỏi, nàng đã nói kết quả khiêm tốn nhất trong những lời khiêm tốn rồi. Kinh mạch linh thú vốn khác hẳn với loài người, kinh mạch còn phải cứng cỏi hơn vô số lần so với loài người!

Đây dường như trong sâu xa đã có ý trời định sẵn, trời cao cho võ giả loài người một loại thiên tư tuyệt hảo, tốc độ tu luyện không gì sánh kịp, nhưng đồng dạng cũng dành cho linh thú kinh mạch cứng cỏi cùng thọ mệnh dài dòng! Một chuyện đền một chuyện, giống như đã định trước.

Nếu không, Xà nữ tuyệt không có khả năng dễ dàng sử dụng loại đan dược dược tính nguy hiểm như Bạo Nguyên Đan. Dù cho nàng muốn nâng cao thực lực của mình, cũng không đáng lấy sinh mệnh ra cược.

Nhưng Tần Lập lại hoàn toàn khiến nàng kinh ngạc, nàng thề rằng nếu không có Tần Lập vẫn dùng lực lượng thần kì của hắn cùng lời nói chống đỡ lòng tin của nàng, sợ rằng nàng đã sớm đau đến nỗi lăn lộn hét to rồi.

Cái loại đau đớn kịch liệt này, không tự mình trải qua thì không thể biết được. Lúc đó, cái gì tôn nghiêm, kiêu ngạo, đều là mây bay cả!

Xà nữ cứ ngồi ở nơi đó, đối với Tần Lập ôm một loại tâm tư phức tạp, vừa kính nể lại cảm kích, chăm chú nhìn nhân loại trẻ tuổi anh tuấn này. Ở trong lòng nghĩ: Có thể theo một chủ nhân như vậy, dường như…cũng là một chuyện không tệ!

Nghĩ thế, Xà nữ không nhịn được mỉm cười, mặt cười trắng nõn, nụ cười thật xán lạn, chưa bao giờ thấy nụ cười này xuất hiện ở trên mặt một loài động vật máu lạnh.

Lão khỉ già à lão khỉ già, sợ rằng có chết lão cũng không nghĩ tới sẽ có một ngày ta siêu việt hơn lão! Hiện giờ, ta thật sự rất mong đợi ngày trở về đỉnh Huyền Vũ!

Xà nữ thành công đột phá được bình cảnh làm nàng khó khăn nhiều năm, từ cảnh giới Thiên Tôn đỉnh phong, thiếu chút nữa đã đột phá tới cảnh giới Phá Toái Hư Không trung kỳ! Đây đã không thể dùng kì tích để hình dung, đây quả thật…đúng là thần tích mà!

Ai cũng biết, thực lực càng lên cao lại càng khó nâng lên. Giống như vốn là một hồ nước dài một thước sâu một thước, rất dễ dàng đổ đầy, sau đó hồ nước này ngày càng lớn, đáy cũng ngày càng sâu, muốn đổ đầy nó cũng ngày càng khó!

Võ giả tới cảnh giới Chí Tôn, kì thật đã là một thuỷ triều thật sâu rồi. Muốn đột phá, bất luận là tích luỹ đầy nguyên lực, hay là cảm ngộ võ đạo, mỗi một thứ đều tồn tại một khoảng cách như trời cao!

Vô số năm qua, từ lâu Xà nữ đã có cảm ngộ đặc biệt của mình về phương diện võ đạo, chỉ có tích luỹ nguyên lực, thứ này thật sự không làm giả chút nào được!

Nếu như đan dược thật sự hữu hiệu như vậy, các thế lực siêu cấp giàu sụ trên Huyền Đảo này dùng đan dược cũng có thể miễn cưỡng bồi dưỡng ra rất nhiều Chí Tôn rồi, đâu phải như bây giờ Chí Tôn cũng đã tính là cường giả đỉnh phong trên Huyền Đảo?

Chính là bởi vì sau khi tới cảnh giới Chí Tôn, thiên tài địa bảo, các loại đan dược trợ giúp cho võ giả đã chỉ còn tác dụng cực kì bé nhỏ, rất ít sinh ra hiệu quả đặc biệt hữu hiệu! Cho nên, Bạo Nguyên Đan trong tay Tần Lập, ở trong mắt Xà nữ quả thật đúng là thần đan mà!

Linh thú đa phần là ân oán rõ ràng, chịu ân huệ lớn của Tần Lập hôm nay, dù là linh thú trời sinh máu lạnh như Xà nữ, trong lòng cũng phải vô cùng cảm động.

Đôi mắt xinh đẹp của Xà nữ chớp chớp linh động, quyết định sau này nhất định phải bảo vệ tốt tiểu chủ nhân này!

Lúc này Tần Lập cũng đã sớm vượt qua giai đoạn khó chịu nhất, lúc thật sự chịu không được, Tần Lập lại vận hành chiến kỹ Cửu Thiên Thập Địa Duy Ngã Độc Tôn một lần, sau đó suy diễn kiếm ý ở trong tinh thần thức hải, không ngờ lại thu được kỳ hiệu. Cảnh giới chiến kỹ Cửu Thiên Thập Địa Duy Ngã Độc Tôn của Tần Lập, dường như đã ổn định ở tầng thứ tư!

Vốn mười lần chỉ có thể thành công một lần, hai lần kiếm ý, liền tăng gấp đôi!

Suy diễn mười lần, có thể thành công ba bốn lần!

Điều này làm cho Tần Lập quá sức vui mừng! Nên biết rằng, đây chính là tuyệt kỹ vô thượng, dù là rất nhiều võ giả Chí Tôn cũng không thể thấu hiểu!

Lão ăn mày khi đó, một đạo kiếm ý liền dễ dàng xuyên qua ngực con cháu Tần gia, làm con cháu Tần gia kia lập tức tử vong. Mà lão ăn mày kia tu luyện, theo Tần Lập xem ra hẳn là không kém bao nhiêu với chiến kỹ mình tu luyện!

Bởi vì đồng dạng, Tần Lập ở trên người Thái thượng trưởng lão Chí Tôn của Thiên Cơ Môn cùng với Lâm gia, trên người cường giả Thôi gia cho tới bây giờ cũng không cảm nhận được một loại kiếm ý sắc bén cùng cực như vậy! Mặc dù trên người bọn họ thỉnh thoảng cũng sẽ toát ra một cỗ uy áp ẩn chứa kiếm ý nhè nhẹ, nhưng cũng không thuần tuý!

Đây cũng để Tần Lập rõ ràng một điểm: loại kiếm ý này, tuy rằng có quan hệ tới lĩnh ngộ võ đạo của võ giả, nhưng đồng dạng càng có liên qua trực tiếp tới chiến kỹ họ tu luyện!

Cái gì gọi là chiến kỹ Thần cấp? Đó là bất luận chiêu thức tinh diệu, hay là trình độ phát huy lực lượng đều hơn xa các loại chiến kỹ khác! Sau đó bước tới cảnh giới cao hơn, càng mang tới trợ giúp cho võ giả khó có thể tưởng tượng!

Hiện giờ Tần Lập phải cảm thấy may mắn, càng cảm thấy hạnh phúc vì vận số của mình! Trong đầu bỗng nhiên nhớ tới Tây Qua, năm đó ngang tuổi với mình tu luyện chiến kỹ Cửu Thiên Thập Địa Duy Ngã Độc Tôn, hôm nay chẳng biết ở nơi nào. Tuy nhiên Tần Lập tin tưởng, chỉ cần Tây Qua trở lại Thanh Long quốc, bằng vào nhân mạch mình lưu lại ở Thanh Long quốc, cho dù là Hoàng đế cũng phải cho hắn ba phần mặt mũi!

Trước tiên Tần Lập nội thị đan điền, nhìn một đoàn năng lượng hỗn độn bị nén đến một trình độ nhất định, hoàn toàn bao bọc khối tinh hạch màu tím bên trong

Cho đến giờ này, đã hoàn toàn không nhìn thấy khối tinh thạch màu tím kia tồn tại nữa, chỉ có thể từ trong năng lượng hỗn độn lộ ra tử khí nhè nhẹ, mới biết khối tinh thạch màu tím còn đó. Tần Lập cảm nhận lực lượng của mình một chút, một loại cảm giác rộng mở thông suốt chưa từng có. Đây…chính là lực lượng của võ giả Chí Tôn sao? Như vậy, lúc này mình rốt cuộc là Nhân Tôn hay là Địa Tôn? Lần đầu tiên Tần Lập sinh ra một tia mê man, không biết đến cùng mình có thực lực gì.

-Lãnh tiểu thư! Xem chừng đại hôn Trầm thiếu gia sẽ bắt đầu ngay, Tần Lập thiếu gia còn chưa trở ra, những người bên Thiên Cơ Môn đã chờ sốt ruột rồi…cô xem, vậy phải làm sao đây?

Bởi vì chuyện Tần Lập cùng Xà nữ bế quan cực kì bí ẩn, cho nên toàn bộ Thiên Cơ Môn cũng chỉ có Trầm Nhạc cùng phụ thân hắn biết. Còn bên Tần gia, cũng chỉ có một mình Lãnh Dao biết mà thôi. T

-Gấp cái gì? Không phải còn ta ở đây sao?

Khuôn mặt Lãnh Dao rất lạnh lùng, người khác rất khó nhìn ra một chút tình cảm dị thường nào trên mặt nàng. Trên thực tế, trong lòng Lãnh Dao cũng là vô cùng lo lắng, nàng hết sức hiểu biết loại đan dược này, hơn xa cả Tần Lập chỉ biết trên lý thuyết. Dùng Bạo Nguyên Đan, trong vòng ba ngày tuyệt đối có thể thấy hiệu quả!

Nhưng ba ngày này vượt qua khó cỡ nào, cho dù là Lãnh Dao cũng không có nắm chắc tuyệt đối. Chẳng qua nàng còn rõ ràng một điểm: nếu như kinh mạch thân thể không kiên cố đến một trình độ nhất định, dùng Bạo Nguyên Đan chỉ có một kết cục, tự nhiên là…CHẾT!

Đồng thời Lãnh Dao cũng biết thân thể Tần Lập trải qua rất nhiều lần rèn luyện, so với võ giả bình thường đã sớm có được bất đồng rất lớn. Cho nên nàng mới có thể đồng ý Tần Lập mạo hiểm dùng Bạo Nguyên Đan nâng cao thực lực.

Hai ngày nay, Lãnh Dao cũng nhìn ra một chút manh mối, vốn rất nhiều gia tộc thân cận Tần Tần gia, thái độ đã lặng yên xảy ra một ít thay đổi, tỷ như tận lực bảo trì một chút khoảng cách với Tần gia.

Thậm chí ngay cả rất nhiều con cháu Thiên Cơ Môn cùng Lâm gia, lúc thấy người Tần gia cũng không còn loại nhiệt tình như quá khứ! Tất cả những chuyện này, đều có liên quan đến việc Tần Lập bế quan cùng trận đại chiến ngày hôm đó!

Võ giả Thôi gia thần bí hư ảo kia, đánh một đêm với Trầm Trọng lão tổ tông của Thiên Cơ Môn, không phân thắng bại! Sau đó, từ phương xa lại tới một đống người Thôi gia!

Trong đó lại còn có hai võ giả cảnh giới Phá Toái Hư Không! Một người trong đó được Trầm Trọng nhận ra được, chính là một lão tổ tông của Thôi gia. Nhưng còn lại kể cả lão già sắc mặt đau khổ đánh cùng Trầm Trọng một đêm, không ai có thể nhận ra được bọn họ.

Kế đó là một trận giằng co, người Thôi gia rất phô trương nói đến ăn mừng hôn lễ thiếu chủ Thiên Cơ Môn, chúc mừng Thiên Cơ Môn kết thân cùng Băng Thiên Nhai. Nhưng trên thực tế thì ai cũng rõ ràng, đây là Thôi gia tới thị uy mà thôi! Bởi vì trong đoàn người Thôi gia tới đây, lại có đến ba mươi mấy võ giả cảnh giới Chí Tôn!

Nếu nói hai võ giả Phá Toái Hư Không không nhận biết xuất hiện coi như bình thường, mọi người có thể xem như Thôi gia tìm được cường viện. Nhưng ba mươi mấy võ giả Chí Tôn Thôi gia kia, hầu như đa số đều được các đại nhân vật Huyền Đảo quen biết!

Giữa bọn họ có hai mươi bảy hai tám người, quá khứ đều là thiên tài tuấn kiệt nổi danh Huyền Đảo, nhưng đại đa số còn chưa đến hai trăm tuổi. Không ngờ toàn bộ đều đạt đến cảnh giới Chí Tôn!

Tuy rằng bởi vì không có động thủ, không thể nào phán đoán cuối cùng thực lực là Nhân Tôn hay Địa Tôn, nhưng cái này cũng đủ để cho mọi người trợn mắt há hốc mồm rồi!

Bởi vì theo cùng bọn họ có con cháu các thế lực khác, hầu như tất cả đều là thực lực Dung Thiên cảnh! Những người này vừa đến, khiến cho tất cả các gia tộc phải chịu áp lực khổng lồ!

Đây là Thôi gia đang thị uy, mọi người đều rõ ràng. Nhưng không ai còn dám tự tin như trước đây, nghĩ tới sáu đại thế lực siêu cấp liên hợp lại, liền nhất định có thể tiêu diệt Thôi gia.

Đích xác, dù là hiện giờ Thôi gia bày ra thực lực cường đại, nhưng vẫn không có khả năng là đối thủ của sáu đại thế lực siêu cấp Huyền Đảo liên hợp lại. Nhưng vấn đề là ai mà nghĩ như vậy thì kẻ đó đầu óc có bệnh!

Bởi vì không có bất cứ một người nắm quyền gia tộc nào sẽ đi làm chuyện đẩy gia tộc vào vực sâu huỷ diệt như thế!

Diệt Thôi gia, chính là gia tộc mình cũng sẽ bị phế đi, sau đó thành toàn cho các thế lực cao cấp thậm chí trung cấp! Đó là chuyện không thể! Không đến vãn bất đắc dĩ, không ai lại đi lựa chọn cá chết lưới rách!

Lúc này đây Thôi gia cũng phô bày mục đích, bọn họ chính là muốn làm Chí Tôn Huyền Đảo này! Chính là muốn mình là người có quyền nói chuyện duy nhất! Chỉ cần tất cả các gia tộc thừa nhận địa vị của bọn họ, như vậy có thể bỏ qua chiến đấu thảm liệt!

ducdaogia

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả:Tiểu Đao Phong Lợi

307. Chương 311:

Giờ lành đến! !!

Đả tự: endlesskid - Lương Sơn Bạc

Hơn nữa, Ma Võ Xương truyền âm cho siêu cấp cường giả của những thế lực lớn trên Huyền Đảo, trực tiếp nói với những người này, Ma Võ Xương cũng không phải là đại nhân vật chân chính gì, cường giả chân chính còn chưa ra mặt đấy!

Tuy rằng Trầm Trọng cảm thấy rất phẫn nộ, lão căn bản không tin lời Ma Võ Xương, cho dù tin, lão cùng cho rằng cái gọi là võ giả càng mạnh ở phía sau, là không có khả năng dễ dàng đi vào Huyền Đảo này!

Nhưng không thể không tạm dừng chiến đấu vời Ma Võ Xương, lão sống nhiều năm như vậy, đương nhiên không sợ chết, nhưng lão cũng có băn khoăn của mình. Đó chính là, lão có thể chết, nhưng Thiên Cơ Môn không thể tan rã!

Hơn nữa Thôi gia làm ra chuyện như vậy, nếu lão còn đánh tiếp, những gia tộc khác chắc chắn có ý với Thiên Cơ Môn.

Cuối cùng Thôi gia còn đưa ra thêm một yêu cầu nhỏ, chỉ cần Thiên Cơ Môn giao ra lên tử địch Tần Lập ra đây, như vậy tất cả huyết tinh giết chóc và chiến đấu có thể lập tức đình chỉ!

Nếu không, tất cả gia tộc kết minh với Tần gia, đều là đối tượng Thôi gia điên cuồng đả kích! Về phần nói quyết tâm, giết chóc vào đêm trong thời đoạn trước đã đủ chứng minh quyết tâm của Thôi gia rồi!

Lãnh Dao còn trông thấy Thập Thất trưởng lão bị mất cánh tay của Thôi gia, đối với giọng nói của lão, quả thực quen thuộc đến khắc cốt ghi tâm!

Giao ra Tần Lập, liền có thể tránh chiến tranh, liền có thể tránh một đám bị diệt vong, liền không cần đối diện với một đám cường giả khủng bố hùng hồn này!

Nhưng vấn đề là…Tần Lập đi đâu?

Đối với điều này, Thiên Cơ Môn đưa ra giải đáp: Tất cả khách đều là khách quý của Thiên Cơ Môn. Thiên Cơ Môn không có quyền và lý do gì hạn chế sự tự do của khách quý.

Cho nên hành tung của Tần Lập, Thiên Cơ Môn cũng không nắm rõ!

Mà Thôi gia đưa ra câu trả lời chính là: Trong đại hôn của Trầm Nhạc, nếu còn không thấy Tần Lập, như vậy lập tức tẩy trừ tất cả gia tộc đã từng kết minh với Tần Lập.

Lời này của Thôi gia vừa ra, không hề dưới mười nhà thông qua người phát ngôn rằng gia tộc tỏ vẻ cắt đứt quan hệ minh hữu với Tần gia!

Điều này…tuy rằng khiến cho người ta cảm thấy đáng khinh nhưng cũng không phải là một loại bất đắc dĩ, không phải một loại bi ai không bằng người hay sao!

Lãnh Dao vẫn luôn nhìn bằng cặp mắt lạnh lùng, cảm thụ biến hoá của người khác đối với Tần gia, luôn luôn cười lạnh trong lòng, kiên trì, cô gái này từ nhủ gặp bất hạnh nên rất kiên cường!

Ít nhất, mãi cho đến hiện tại, những con cháu Tần gia này không trông thấy một chút vẻ sợ hãi trên mặt Lãnh Dao!

Cho nên, trong lòng rất nhiều người coi Lãnh Dao trở thành người có chủ kiến.

Mà ở loại thời điểm này, bỗng nhiên có một gia tộc nhảy ra, công khai tuyên bố quan hệ minh hữu với Tần gia vẫn luôn duy trì lâu dài!

Gia tộc này…là gia tộc giàu nhất thiên hạ – Tiền gia!

Đây…đây cũng đâu là trời cao bạc bẽo, đây quả thực là con mẹ nó không biết sống chết mà! T

Hầu như mọi người đều nghĩ như vậy.

Không ai biết cái tên gia chủ nhiều tiền gọi là Tiền Đa Đa trong lòng rốt cuộc nghĩ cái gì. Nếu nói Tần Lập là mỹ nữ tuyệt sắc khuynh thành thì vì một nụ cười của mỹ nữ, ngay cả mệnh cũng không cần…vậy thì coi như cũng còn hợp lý!

Nếu nói sau lưng Tần gia có chỗ dựa môn phái thần bí cường đại hơn, thỉnh thoảng đi ra mấy lão bất tử Phá Toái Hư Không, biểu lộ sự siêu cấp cường đại của Tần gia, thì cũng có thể lý giải.

Mà tình huống hiện nay, Tần gia chỉ có hai thứ có thể đưa ra: thứ nhất đan dược, thì nhì là Tần Lập!

Nhưng cho dù đan dược, chỉ cần họ bán, dùng tiền có thể mua. Thiên phú của Tần Lập có tuyệt hảo thế nào, hiện tại cũng chẳng qua chỉ là võ giả có cảnh giới Hợp Thiên!

Đừng nói là nhà khác, liền nói ngay Tiền gia còn có vô số cường giả có thể dễ dàng tiêu diệt võ giả có cảnh giới Hợp Thiên!

Như vậy, Tiền gia rốt cuộc có dũng khí gì để nói ra lời này, bất kì lúc nào đắc tội với quái vật vốn to lớn, hiện nay Thôi gia lại có viện trợ sâu không lường được. Tất cả mọi người rơi vào tình trạng khó hiểu.

Người thứ hai đứng ra tuyên bố, đối với loại thế lực chủ nghĩa độc tài quyết không thỏa hiệp như Thôi gia, lại ra ngoài dự đoán của mọi người, không phải vẫn quan hệ tốt với Tần gia, Thiên Cơ Môn là tử đối đầu với Thôi gia, mà là Băng Thiên Nhai từ trước đến nay, ngàn vạn năm chưa có lo lắng đại sự gì trên Huyền Đảo!

Sau khi quản sự đối ngoại của Băng Thiên Nhai tuyên bố ra tin tức này, lập tức khiến cho một mảnh náo động!

Tất cả mọi người sợ ngây người. Chẳng lẽ nói một người điên lên còn chưa đủ, liền ngay cả Băng Thiên Nhai cũng điên lên rồi sao?

Sự thật chứng minh, có đi đầu, còn có tiếp theo, loại hành động bá đạo như Thôi gia, ngoại trừ minh hữu của bọn họ, liền ngay cả đám cỏ đầu tường cũng đều khó chịu.

Nhưng vấn đề là, khó chịu thì sao chứ? Đối với những gia tộc môn phái bình thường mà nói, học thỏa hiệp, chính là con đường sinh tồn !

Thiên Cơ Môn và Lâm gia trịnh trọng tuyên bố: Thiên Cơ Môn và Lâm gia sẽ không chấp nhận loại yêu cầu kiêu ngạo ương ngạnh, đó cũng là chuyện trong Huyền Đảo, cũng không quan hệ với người khác!

Ngụ ý, tự nhiên là chỉ đám người Ma Võ Xương rồi.

Nhà thứ tư tuyên bố cự tuyệt Thôi gia trở thành thế lực gia tộc đệ nhất Huyền Đảo, là Tàng Kiếm Sơn Trang!

Môn phái khổng lồ này trực tiếp tỏ vẻ rất huyết tinh, trừ phi người của Tàng Kiếm Sơn Trang chết hết, nếu không, tuyệt đối sẽ không thỏa hiệp với Thôi gia!

Nhà thứ năm là Tiêu gia, so với Tàng Kiếm Sơn Trang, Tiêu gia ôn hoà hơn nhiều, nhưng đồng dạng cũng là kim trong bông, đơn giản cho rằng hành động này của Thôi gia quá mức thô bạo. Cho dù nghĩ muốn trở thành gia tộc đệ nhất Huyền Đảo, cũng không nên dùng loại biện pháp thô bạo này để đạt được. Đồng thời, Tiêu gia còn đưa ra một phương pháp giải quyết.

Đó chính là: Thiết lập một lôi đài trên Huyền Đảo. Thôi gia và minh hữu Thôi gia; những môn gia tộc và môn phái khác trên Huyền Đảo, song phương đưa ra mười người, nếu nhu Thôi gia thắng, tự nhiên chính là gia tộc Chí Tôn trên Huyền Đảo, hiệu lệnh đến, không ai dám không theo. Nhưng nếu Thôi gia thất bại, như vậy, kể cả hậu trường thần bí của Thôi gia, sau này không bao giờ phát sinh ra chuyện này nữa, khiến Huyền Đảo rơi vào trong chiến đấu binh đao, sinh linh đồ thán!

Có thể nói, Tiêu gia đưa ra ý kiến này còn thật sự là có thể làm được!

Bởi vì bất kể là Thôi gia hay là những gia tộc và môn phái khác đều không hi vọng nhìn thấy xung đột máu với quy mô lớn. Đương nhiên, đám người Ma Võ Xương cũng không thèm để ý đến thương vong của gia tộc và môn phái trên Huyền Đảo, nhưng loại thời điểm này, bọn họ cũng không nói nên lời. Nếu không, không phải khiến cho nhiều người tức giận hay sao?

Thôi gia, đối với đề nghị này của Tiêu gia, đêm ngày hôm qua đưa ra đáp án mới nhất: Muốn thông qua phương thức lôi đài sao? Có thể!

Nhưng đầu tiên, phải giao Tần Lập ra đây!

Đôi mắt Lãnh Dao hơi hơi nhắm lại, khẽ thở dài một tiếng. Trên khuôn mặt vô cùng mịn màng kia, lộ ra một chút vẻ bất đắc dĩ, một chút khinh miệt và trào phúng!

Bởi vì ngay đêm hôm qua, sau khi Thôi gia đưa ra đáp án, liền có rất nhiều người vọt tới cửa sân tinh mỹ chỗ Tần gia cư trú, hô gọi Tần Lập đừng làm rùa đen rút đầu, không nên liên lụy đến người khác, là đàn ông thì tự mình lăn ra đây cho Thôi gia một cái công đạo…

Thật sự là một đám tiểu nhân không hơn không kém nha!

Lãnh Dao nhìn thoáng qua tâm phúc Tần gia có chút sợ hãi, lạnh nhạt cười, nói:

-Đi ra ngoài chờ ta. Ta sửa soạn một chút, lập tức phải đi tham dự hôn lễ của Trầm công tử!

Con cháu tâm phúc của Tần gia kia ngẩng đầu, liếc mắt nhìn Lãnh Dao đang có vẻ mặt thong dong bình tĩnh, cũng như là người tìm được một chỗ dựa đáng tin, nói:

-Hiểu rõ, tiểu thư!

Giờ phút này, Trầm Nhạc sớm đã mặc trang phục xong, trên khuôn mặt anh tuấn trẻ tuổi kia mang theo một chút vẻ tươi cười tự tin. Đây là một ngày quan trọng nhất trong đời hắn. Cho nên, mặc kệ sau này khi đối mặt với khó khăn và nguy hiểm gì, nhưng hôm nay, là một ngày hắn vui vẻ nhất!

Lúc này Trầm Long Hưng xuất hiện phía sau Trầm Nhạc, thản nhiên nói:

-Nhạc nhi! Nhãn quang của con không kém, Tần Lập và cô gái thần bí kia đang bế quan trong mật thất, quả nhiên lộ ra một luồng khí tức cường đại. Hiện tại đã có xu thế vững vàng, hẳn là cũng mau ra đây thôi. Xem ra, cho dù hiện tại Thiên Cơ Môn giao vào trong tay ngươi, cũng tuyệt đối sẽ không suy bại. Ôi! Nếu không phải hậu trường cường đại thần bí của Thôi gia, Thiên Cơ Môn có lẽ thật sự có thể phát dương quang đại trong tay ngươi!

Trầm Nhạc nghe vậy nghiêng đầu nhìn thoáng qua phụ thân, đột nhiên phát hiện trong tóc của phụ thân không ngờ tóc mai có một số sợi bạc! Phát hiện này khiến Trầm Nhạc cảm giác một trận chua xót không hiểu trong lòng, hắn cười nói:

-Phụ thân! Ngài còn trẻ, đừng nhắc tới lời ủ rũ. Con hiện tại cũng không muốn các loại tạp vật của môn phái trói buộc. Con còn muốn đi du ngoạn một vài năm chứ! Hơn nữa, Thôi gia cũng vị tất đứng vững không ngã! Hừ!

-Đúng vậy! Mấu chốt là hậu trường thần bí của Thôi gia. Còn có một số chuyện, thà rằng tin là chuyện này có thể có. Khi đại phái chúng ta có trăm vạn dân cư mà nói, bất cứ hành động mạo hiểm nào, cũng không thể dễ dàng tạo ra.

Trầm Long Hưng thở dài nói:

-Tựa như lần ngày, ngoại trừ Vương gia ra, mấy đại thế lực siêu cấp đều tuyên bố sẽ không thỏa hiệp với Thôi gia, tất cả mọi người là bị Thôi gia ép buộc đến không có biện pháp không tỏ thái độ! Nếu không, sau này còn làm sao có thể sống yên ở Huyền Đảo?

-Hỏa Kiếm Vương gia! Gia tộc bọn họ luôn rất có ý tứ, nhìn qua, dường như vẫn duy trì trạng thái trung lập, tuy nhiên con có nghe nói, sau khi Hỏa Kiếm Vương gia chiếm được đan phương của Tần gia, Thôi gia…cũng rất nhanh chóng chiếm được loại đan dược này.

Trầm Nhạc có chút nghiền ngẫm nói.

Trầm Long Hưng gật gật đầu, khẽ thở dài:

-Tần Lập là người thanh niên rất ưu tú. Lúc này đây, bất kể như thế nào, chúng ta đều phải tận lực bảo vệ hắn! Tốt nhất là cho Thôi gia rớt đài. Hừ! Cừu hận của Tần Lập với bọn họ không thể giải. Chẳng lẽ nói, người Thôi gia hắn giết Chí Tôn trưởng lão của Thiên Cơ Môn và Lâm gia ta, chuyện này có thể dễ dàng bỏ qua sao?

Trầm Nhạc gật gật đầu, cười lạnh nói:

-Hiện tại, có rất nhiều cỏ đầu tường hướng về phía Thôi gia kia. Ngày hôm qua còn chạy tới chỗ cư trú của Tần gia la hét muốn Tần Lập tự mình đến Thôi gia chịu chết, thật sự mà một đám tiểu nhân máu lạnh!

-Những người đó? Ha ha, không cần quan tâm đến bọn họ, người có lập trường không kiên định, sớm hay muộn phải nhận được kết cục như vậy!

Trầm Long Hưng thoáng mặt lạnh cười, đối với những người đó, đồng dạng hết sức bất mãn.

-Giờ lành đã đến!

Bên ngoài, lúc này đột nhiên vang lên một thanh âm trong trẻo.

ducdaogia

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả:Tiểu Đao Phong Lợi

308. Chương 312:

Nàng là nữ nhân của ta! !

Đả tự: endlesskid - Lương Sơn Bạc

Trầm Nhạc đứng dậy, vẻ mặt khôi ngô tuấn tú tràn trề tinh thần. Trong nháy mắt hắn đứng dậy, từ trong mắt phụ thân nhìn thấy một chút vui mừng, dường như trong mắt phụ thân có chút đỏ.

Trong nháy mắt này Trầm Nhạc thiếu chút nữa nước mắt tràn mi.Tuy nhiên trong nháy mắt liền cười nói:

-Phụ thân! Hôm nay con trai có sinh lực hay không?

-Con trai ta là người đàn ông anh tuấn thứ hai trên đời này!

Trầm Long Hưng gần như cũng không nói như vậy với con trai, hôm nay đột nhiên nói như vậy.

-Ặc…vậy người anh tuấn thứ nhất?

-Đương nhiên là phụ thân con rồi!

Thiên Cơ Môn, đại sảnh yến tiệc thật lớn, có thể chứa đồng thời mấy nghìn người đến ăn!

Phương diện này, giờ phút này đầu người toàn động, trên Huyền Đảo gần như tất cả người có uy tín đều có thể tìm được ở trong này!

Trong toàn bộ đại sảnh yến tiệc, giờ phút này cũng tràn ngập một không khí vui mừng cùng tốt lành. Nhưng khi nhìn kỹ, vẫn có thể thấy thần sắc bất đồng từ trên mặt những người đó!

Một đám người Thôi gia, hoà thành một thể, chiếm một vị trí trung tâm nhất, cao cao tại thượng không quan tâm đến người nào.

Người của các môn phái gia tộc khác thì tụm năm tụm ba một chỗ. Thiếu chủ Thiên Cơ Môn đã đến, cùng với…hai người Tần Lập đáng chết biến mất kia, rốt cục có xuất hiện ở nơi này hay không? Có lẽ nói, từ lâu vào lúc ban đêm, gặp chuyện không tốt liền chuẩn đi mất.

Rút cuộc, bóng dáng Trầm Nhạc xuất hiện ở cửa đại sảnh yến tiệc, cầm tay một cô gái tuyệt sắc khuynh thành, theo đó người chủ trì tại chỗ cất tiếng nói lớn hùng hậu, chậm rãi đi lên sân khấu trước đại sảnh yến tiệc.

Trên đài kia, trưởng bối hai bên đã ngồi đối diện nhau.

Bên trái là đại biểu bên phía Thiên Cơ Môn, phân biệt là phụ thân và mẫu thân Trầm Nhạc. Bên phải là một người đàn bà thần bí che mặt bằng khăn, nghe nói, người đàn bà này là sư phụ của cô gái sắp trở thành thê tử của Trầm Nhạc, chưởng môn hiện tại của Băng Thiên Nhai!

-Ngày tốt giờ lành đã đến, Thiếu chủ Thiên Cơ Môn Trầm Nhạc công tử và cao đồ của chưởng môn Băng Thiên Nhai Lãnh Phương Phỉ tiểu thư, đại hôn chính thức…bắt đầu!

Theo giọng nói của người chủ trì, toàn bộ người trong đại sảnh buổi tiệc vỗ tay, vang lên giống như thủy triều lên.

-Chờ một chút!

Lúc này, một thanh âm lạnh giá trong tiếng hoan hô và vỗ tay của mọi người.

Đột nhiên trong đại sảnh buổi tiệc vang lên, nháy mắt ép tới.

Trong lòng mọi người hơi thoáng động, thầm nghĩ: Quả nhiên đến rồi!

Trầm Long Hưng ngồi trên đài, đôi mắt bỗng nhiên bắn ra hai luồng tinh quang, nhìn về phía người phát ra tiếng, quả nhiên là người Thôi gia!

-Thôi Thập Thất! Hôm nay là ngày khuyển tử đại hôn, ta hy vọng ngươi không phát sinh bất cứ chuyện gì ở nơi này!

Đôi mắt Trầm Long Hưng nhìn lão già cụt tay đang phát ra âm thanh, lạnh lùng nói, biểu tình còn ẩn chứa một tia hung dữ.

-Ha ha, tính ra Trầm Nhạc còn là cháu của ta. Ta chính là dượng của nó mà!

Khuôn mặt Thập Thất trưởng lão đồng dạng mang theo mấy phần hung dữ:

-Cánh tay cụt của ta chính là nhờ phúc của ngài. Tuy nhiên, Long Hưng đại ca, ta không có ý quấy nhiễu hôn lễ của cháu ta, chỉ là ta làm chuyện của Thôi gia, từ trước đến nay nói được thì làm được! Ta muốn hỏi một câu, người chủ sự Tần gia có trình diện chưa? Có lẽ nói, một gia tộc quá nhỏ như Tần gia, có thể coi thường đám anh hùng trên Huyền Đảo, coi rẻ chư vị hào kiệt sao?

-Ai nói người chủ sự Tần gia chưa tới? Chính là ta!

Một giọng nói trong trẻo mà lạnh lùng, thản nhiên vang lên, không có bất kì nguyên lực nào, nhưng giống như có một loại ma lực thần kì, ánh mắt mọi người đều hướng về phía phát ra âm thanh.

Lập tức, ánh mắt rất nhiều người liền bị nữ tử vừa thốt lên lời nói kia hấp dẫn. Trong đại sảnh buổi tiệc, không khỏi phát ra một trận âm thanh nuốt nước miếng.

Người phụ nữ này…quá đẹp!

Thậm chí ngay cả tân nương tử đứng ở trước sân khấu cũng phải kém hơn nàng ba phần!

Lãnh Dao thân cao, vốn cao hơn con gái bình thường rất nhiều, dáng người xuất chúng, diện mạo cực đẹp, thường hay lộ ra khuôn mặt lạnh lùng, đều khiến cho mọi người suy niệm không ngừng, càng đừng nói hôm nay, nàng còn đặc biệt dụng tâm trang điểm một hồi.

Đôi mắt Lãnh Dao dừng trên người Thập Thất trưởng lão của Thôi gia, sâu trong đôi mắt là cừu hận không thể hóa giải được.

Thập Thất trưởng lão của Thôi gia tự nhiên biết Lãnh Dao là ai, càng biết anh em kết nghĩa của mình mấy hôm trước chết thảm vào trong tay nàng.

Nghe vậy không khỏi nhe răng cười nói:

-Hừ! Ta nghe nói lần này Tần gia đến là tiểu tạp chủng Tần Lập, khi nào thì đến phiên một tiểu nha đầu ngươi làm chủ chứ? Chẳng lẽ, Tần gia đã suy bại đến mức con gái làm chủ? Ha ha ha!

Thập Thất trưởng lão của Thôi gia cất tiếng cười cực kì chói tai, không ít cô gái ở giữa sân nghe thấy lời ấy, đều không khỏi âm thầm nhíu mày.

Con gái thì làm sao chứ? Con gái không đảm đương nhà nổi sao?

Lúc này, chưởng môn Băng Thiên Nhai vẫn an toạ ở trước đài, người đàn bà thần bí che mặt lạnh nhạt này nói:

-Con gái thì làm sao chứ? Ngươi có thù với con gái sao? Hay là, Thôi Thập Thất ngươi là từ trong tảng đá chui ra, không phải đàn bà sinh sao? Nghe nói năm xưa ngươi đê tiện vô sỉ hại chết muội muội của Trầm môn chủ. Lúc ấy ta còn không quá tin tưởng, tuy nhiên, hôm nay xem ra ngươi quả nhiên chính là một tên súc sinh không có phong thái, không có tố chất, lại càng không có nhân tính.

-Bà…bà cũng dám mắng ta?

Thôi Thập Thấp quay về phía chưởng môn thần bí của Băng Thiên Nhai giận dữ hết.

-Chửi ngươi thì sao? Ngươi dám quấy nhiễu hôn lễ đồ nhi của ta. Chửi ngươi, vẫn còn nhẹ đấy!

-Đừng tưởng rằng mình mặc quần áo người vào thì sẽ không phải là súc sinh, tỉnh lại đi, cho dù ngươi ăn mặc ra sao, cũng không thay đổi được, sự thật ngươi là súc sinh!

-Ha ha ha ha!

Lập tức trong đại sảnh buổi tiệc liền có không ít người xem Thôi gia không vừa mắt, không kìm nổi cười lớn.

Tuy nhiên, càng có nhiều người đối với chưởng môn thần bí của Băng Thiên Nhai này quả thực bội phục sát đất. Quá khứ đều nói Băng Thiên Nhai rất khiêm tốn, chưa bao giờ tham gia vào bất cứ phân tranh nào. Nhưng theo biểu hiện hôm nay, xem ra chưởng môn Băng Thiên Nhai này rõ ràng chính là người tuyệt vời nha!

Từ giọng nói sắc bén chua ngoa, liền khiến người ta cảm giác vị chưởng môn thần bí của Băng Thiên Nhai này, quả thực chính là…tuyệt vời không thể tả!

Trên mặt Thôi Thập Thất lúc này đã là một mảnh xanh mét, nhìn chưởng môn Băng Thiên Nhai với vẻ lạnh lùng, cắn răng nói:

-Tốt! Tốt! Băng Thiên Nhai khá lắm! Lĩnh giáo!

-Ít làm ra vẻ đi, nếu ngươi không phục, hiện tại có thể lăn tới đây. Hiện tại lão nương sẽ đưa ngươi xuống địa ngục!

Vị chưởng môn Băng Thiên Nhai này tuyệt đối là dũng mãnh ghê gớm. Những lời này vừa ra, toàn bộ trong đại sảnh buổi tiệc là một mảnh yên tĩnh!

-Bà…sắc mặt Thôi Thập Thất đỏ lên, hiển nhiên rất giận dữ. Một người đàn ông bị một người đàn bà gọi như vậy, lại còn có thể không hành động, hoặc là lòng dạ quá sâu, hoặc là…quá vô năng rồi!

-Đủ rồi! Không sợ mất mặt sao? Bị người nói mấy câu liền mất hết mặt mũi rồi. Ngồi xuống!

Ma Võ Xương vẫn híp mắt, thản nhiên nói một câu.

Thôi Thập Thất mạnh mẽ kiềm chế phẫn nộ, hung hăng trừng mắt nhìn vị chưởng môn Băng Thiên Nhai trên đài, rồi ngồi xuống.

Ma Võ Xương ở bên này nhìn người đàn bà băng thanh ngọc khiết đứng nơi đó, trên khuôn mặt khô gầy không có bất cứ cảm xúc gì, thản nhiên hỏi:

-Tiểu cô nương! Ta hỏi cô mấy câu kia là bởi vì thù riêng vủa chúng ta mà ảnh hưởng đến chuyện vui của Thiên Cơ Môn, cho nên mời cô phối hợp một chút, như thế nào?

-Chính các ngươi ảnh hưởng chuyện vui của người ta, làm gì có liên quan đến ta? Còn nữa, ta không biết lão, vì sao ta phải phối hợp với lão? Bất quá, là bằng hữu của Trầm công tử, ta cho Trầm công tử mặt mũi, nhưng để trả lời vấn đề của lão, nếu vấn đề của lão quá phận, tỉ như linh tinh các loại như niên kỷ, ta có thể chọn cách cự tuyệt trả lời!

Lời nói của Lãnh Dao đồng dạng rất sắc bén!

-Ha ha ha!

Trong đại sảng lại vang lên một trận cười không thể kiềm chế!

Mà ngay cả chưởng môn Băng Thiên Nhai che mặt chỉ lộ ra hai con mắt, cũng không kìm nổi nhìn Lãnh Dao vài lần.

Trên khuôn mặt khô gầy của Ma Võ Xương hiện lên một chút vẻ giận dữ. Tuy nhiên rất nhanh được lão khống chế. Đạt tới loại cảnh giới như lão, đã rất khó bị ngoại vật nhiễu loạn tâm thần.

-Lão phu sẽ không hỏi vấn đề nhàm chán này.

Ma Võ Xương bình tĩnh hỏi:

-Lão phu hỏi cô, cô nói cô có thể làm chủ cho Tần gia, như vậy, cô là người nhà nào? Hoặc là nói, cô là người nào của Tần Lập?

-Ta…

Lãnh Dao không nghĩ tới Ma Võ Xương lại hỏi loại vấn đề này, không kìm nổi nhất thời nghẹn lời. Gần như tất cả mọi người đều biết, Thượng Quan Thi Vũ là vị hôn thê của Tần Lập. Bất cứ một cô gái nào ở bên người Tần Lập đều không có danh phận.

Nếu như nói là bằng hữu của Tần Lập, đương nhiên có thể, nhưng vấn đề là, bằng hữu thì làm sao có thể làm chủ cho đối phương được?

Nhìn sắc mặt Lãnh Dao dần dần ửng đỏ, Ma Võ Xương cười nhàn nhạt:

-Làm sao? Trả lời không được sao?

-Hừ! Gã Tần Lập kia chính là con rùa đen rút đầu! Không phải người đàn ông!

-Đúng vậy! Cho con gái đỡ trước phía hắn, mình chạy xì khói, đặt an nguy minh hữu ở nơi nào chứ?

-Ôi! Trước đây ta thật là mù quáng, muốn kết minh cùng với gia tộc như Tần gia, may mắn ta tỉnh ngộ nhanh, nên giải trừ quan hệ minh hữu với Tần gia!

-Ha ha! Gã Tần Lập kia ngay cả người đàn bà của mình cũng không bằng!

Trong đám người này, có những người âm thầm đạt thành một số hiệp nghị cùng Thôi gia, thừa cơ hội này lập tức bắt đầu lên tiếng huyên náo.

-Các người nói bậy!

Một màn ửng đỏ trên mặt Lãnh Dao nháy mắt biến mất, trong đôi mắt bắn ra hào quang lạnh như băng, nhìn quét qua những người vừa nói xấu Tần Lập, nói từng chữ một:

-Ta nhớ kĩ bộ dạng của các ngươi rồi!

Trong những người đó, lập tức có không ít cúi đầu chột dạ, tuy nhiên vẫn có loại người không hề để ý, lớn tiếng nói:

-Hừ! Chúng ta nói bậy? Vậy cô nói đi, Tần Lập lăn đến nơi nào rồi? Mà cô lại là người nào của Tần Lập?

-Nói đi! Đúng vậy, cô nói đi chứ! Nói! Cô là người nào của Tần Lập?

Đám người kia tranh nhau nói ầm ĩ cả lên, cả đại sảnh buổi tiệc đều quanh quẩn âm thanh bọn họ! Nói đi! Nói đi! Nói đi!

Trầm Nhạc và Lãnh Phương Phỉ liếc nhìn nhau, đều từ trong mắt đối phương nhìn thấy một chút phẫn nộ. Khi hai người vừa mới muốn hành động, nghe thấy chưởng môn Băng Thiên Nhai và Trầm Long Hưng cùng nhau lên tiếng cảnh cáo.

-Đừng động!

-Ta…ta là…

Ngực Lãnh Dao khẽ phập phồng, câu nói kia, như thế nào đều không thể nói ra miệng.

Đúng lúc này, từ ngoài cửa đại sảnh vang lên một âm thanh chém đinh chặt sắt:

-Nàng là nữ nhân của ta!

ducdaogia

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả:Tiểu Đao Phong Lợi

309. Chương 313:

Kiếm ý đầy trời sát sát sát! !

Đả tự: endlesskid - Lương Sơn Bạc

Đại sảnh náo nhiệt ồn ào tràn ngập, theo âm thanh này tất cả tạp âm liền im bặt!

Mọi người đều không kìm nổi hướng ánh mắt về gã thanh niên với diện mạo anh tuấn dáng người cao to ở cửa đại sảnh.

Trong ánh mắt ấy, có đủ loại cảm xúc kinh ngạc, bội phục, phẫn nộ, cừu hận, vui mừng, từng thứ từ trên biểu tình của mọi người thể hiện ra.

Tần Lập đứng ở cửa đại sảnh, cười lạnh nhìn những người vừa mới kêu gào vui mừng nhất, nói với vẻ không chút lưu tình nào:

-Đám chó súc sinh các ngươi, một đám vương bát đản không có nhân tính! Lão tử không ở đây, liền dám khi dễ nữ nhân của lão tử! Trầm huynh! Nếu như ta đại khai sát giới tại hôn lễ của huynh, huynh có quan tâm hay không?

Đầu tiên là Trầm Nhạc nhìn thoáng qua Lãnh Phương Phỉ, lại nhìn thấy người phụ nữ tuyệt sắc sắp trở thành thê tử của mình. Chiếc miệng anh đào nhỏ hồng thuận hơi hơi mở ra, không một tiếng động thở ra từ "Sát", trong mắt không ngờ tràn ngập vẻ hưng phấn!

Trời ơi…ta cưới một lão bà gì thế? Trầm Nhạc lặng lẽ lau một mảng mồ hôi trên trán, nghiêng mình đi về phía ở cửa, cười nói:

-Ngươi là huynh đệ của ta, chuyện của ngươi cũng chính là chuyện của ta, bọn họ làm nhục nữ nhân của ngươi, cũng chính là làm nhục đệ muội của ta. Thiên Cơ Môn ta không cần tân khách như vậy, các ngươi có thể tự giác đi ra ngoài!

Trong buổi tiệc, lập tức một mảnh yên tĩnh!

Tất cả mọi người nhìn Trầm Nhạc với vẻ không dám tin, ai cũng không thể tin được, thiếu chủ của Thiên Cơ Môn này, diễn viên chính của ngày hôm nay không ngờ ngay cả đại hôn của mình cũng không cần, nói ra lời khiến người ta trợn mắt há hốc mồn.

-Cái gì? Ngươi nói cái gì? Lời nói của ngươi đại biểu cho thái độ của Thiên Cơ Môn sao?

-Tốt! Chúng ta từ ngàn dặm xa xôi đến đây ăn mừng, cũng chưa từng nghĩ, đường đường Thiên Cơ Môn một trong bảy đại thế lực siêu cấp không ngờ sẽ như thế này. Ha ha! Lĩnh giáo!

-Đường đường một trong bảy đại thế lực siêu cấp, môn phái lớn nhất trên Huyền Đảo, không ngờ bị phụ thuộc vào trong tay tiểu tạp chủng của một gia tộc nhỏ, thật sự là buồn cười, buồn cười mà!

Những người bị Trầm Nhạc đuổi đi, trên mặt đều lộ ra biểu tình cực kì phẫn nộ, hận không thể ăn tươi Trầm Nhạc, còn có không ít người kêu gào về phía Trầm Long Hưng.

Đương nhiên, càng có rất nhiều người trầm mặc nhìn về phía Thôi gia!

Ma Võ Xương chậm rãi đứng dậy, nhìn Tần Lập, hờ hững hỏi:

-Ngươi chính là Tần Lập?

Hầu như mọi người đều không kìm nổi ngừng hô hấp, vào đêm trước, Ma Võ Xương và lão tổ tông Trầm Trọng của Thiên Cơ Môn quyết đấu một hồi, có thể nói là long trời lở đất, để lại bóng ma không thể xóa nhòa trong lòng những người này.

Tần Lập phản ứng, kinh ngạc một chút, mọi người không biết phải nói hắn không biết sống chết, hay phải nói hắn to gan lớn mật.

Bởi vì Tần Lập căn bản không liếc mắt nhìn Ma Võ Xương một cái, mà là ung dung đi về chỗ Lãnh Dao đang đứng.

-Nha đầu ngốc! Muốn nói cái gì, cô cứ nói thẳng. Nói cô là nữ nhân của ta thì làm sao chứ? Bọn họ tính là thứ gì? Bọn họ dựa vào cái gì chất vấn cô như thế?

Tần Lập nói xong, nâng tay lau hai hàng lệ chảy tử khoé mắt, quay thân lại, nhìn người vừa mới kêu gào vui vẻ nhất, trên mặt lộ ra biểu tình giống như không phải cười tươi:

-Nghe nói, vừa rồi các người đều rất muốn tìm ta phải không?

-Hừ! Tìm ngươi thì sao chứ? Tiểu tạp chủng đáng chết như ngươi, nếu không có do ngươi, Thôi gia làm sao đối phó với gia tộc bọn ta?

-Đúng vậy! Là Thôi gia muốn tìm ngươi. Tiểu tử! Ngươi kiêu ngạo không được bao lâu, Thôi gia nhất định loại bỏ ngươi!

-Ngươi chết cũng đừng lo, đừng liên lụy chúng ta!

Tần Lập nhe răng cười, dường như cười đến khai tâm, rõ ràng ngồi xuống, nhìn thấy đám người kia biểu hiện tranh nhau kể lể tội ác này.

Có rất nhiều người nghe được sửng sốt với lời của Tần Lập. Bởi vì lần đầu tiên nghe nói…chuyện này khiến cho người ta cảm thấy xấu hổ.

Ma Võ Xương hoàn toàn không được Tần Lập nhìn đến. Tuy nhiên công phu hàm dưỡng của lão rất tốt, dường như cũng không tức giận, ngồi ở đó vui tươi hớn hở nhìn những gia tộc môn phái hoàn toàn không quan tâm Tần gia, và phát sinh mâu thuẫn kịch liệt với Tần Lập.

Hiện tại bôn hô đánh nhau kịch liệt mới đúng chứ!

Đám người Ma Võ Xương và Thôi gia đều nghĩ thế ở trong lòng.

-Các ngươi nói xong rồi sao?

Tần Lập nhìn đám người đỏ mặt tía tai kia, nói rất đơn giản:

-Nói xong thì an vị xuống đi, Trầm huynh còn muốn tổ chức hôn lễ nữa.

Tất cả mọi người đều mở miệng, ngây ngốc ở đó, Tần Lập trước sau tương phản…cũng con mẹ nó quá lớn đi? Khi vào cửa còn kêu đánh giết. Kết quả, sau khi bị người ta thóa mạ, không ngờ kêu mọi người ngồi xuống như không có chuyện.

Mẹ nó! Đây không phải là trêu người hay sao chứ?

Những người đó lập tức mặc kệ, cảm thấy Tần Lập nhất định trút giận! Hắn sợ! Sợ hãi!

Bởi vì hắn không nghĩ tới, sẽ có rất nhiều người phản bội hắn như vậy, càng kinh khủng hơn là một đám cường giả Thôi gia ngồi ở nơi đó rình mồi!

-Tiểu tạp chủng! Ngươi nhanh đi chết đi!

-Đúng! Hãy nhanh tự sát đi! Đừng liên lụy người khác!

-Hắc hắc! Tiểu nương tử bên cạnh ngươi không tự, rất có đảm lược. Hàn Phong ta còn có thể miễn cưỡng chấp nhận.

Tần Lập nghe thấy thanh âm này, bỗng nhiên ngẩng lên, phát hiện người nói chuyện chính là tiểu tử mặt trắng Hàn Phong, không khỏi ngây ngốc tại đó, khoé miệng hơi nhếch lên:

-Hàn thiếu gia! Trưởng lão nhà ngươi bị ta giết chết, không ngờ ngươi còn có mặt mũi ở nơi này! Còn dám làm bậy, thúi lắm!

-Tần Lập! Tiểu tạp chủng ngươi sắp chết đến nơi, còn dám chê cười ta, Hàn Phong ta…

Hàn Phong đứng bật dậy, chỉ vào Tần Lập chửi ầm lên.

Tuy nhiên, một quyền vừa hung ác vừa trầm trọng, mạnh mẽ đánh trên mặt hắn, đồng thời đánh miệng hắn rách nát, cũng đưa những lời còn lại của hắn đều kéo trở về!

Toàn bộ không khí trong đại sảnh trong nháy mắt khẩn trương hơn, mấy lão già có cảnh giới Phá Toái Hư Không bên phía Thôi gia đột nhiên trong mắt tất cả bắn ra một đoàn tinh quang về chỗ Hàn Phong.

Trong mắt của rất nhiều người bắn ra hào quang khó tin, bọn họ căn bản là không thể tin. Một khắc trước Tần Lập còn có bộ dáng kinh hãi, ngay sau đó đả thương người.

Tốc độ trở mặt còn nhanh hơn mình. Hơn nữa, sau một quyền đánh nát miệng Hàn Phong, một kiếm giết chết những người vừa mới kêu gào vui mừng nhất!

Mà trong những người đó, thực lực mạnh nhất đã có được thực lực cảnh giới Dung Thiên đỉnh phong!

Trên cổ của những người đó đều có một đường mỏng màu đó, trong ánh mắt tràng ngập thần sắc không dám tin và sợ hãi.

Thật lâu sau, đường máu kia mới ầm ầm bắn ra, máu tươi phun ra tung toé!

Một luồng khí lành lạnh bỗng nhiên bùng nổ lên, gần như chín mươi phần trăm người ở đây đều không kìm lòng được run lên một cái!

Rất nhiều người chỉ nhìn thấy một chút quang mang rực rỡ màu tím, sau đó chợt nghe thấy một trận kinh hô bộc phát mà không thể ngăn chặn.

Lại nhìn vào trong ánh mắt Tần Lập, làm sao còn dám có một chút khinh thường và trào phúng. Đây quả thực là một sát thần đáng sợ nha!

Tần Lập quay về phía Trầm Nhạc đang đứng ngẩn ngơ nơi đó, hơi hơi nhún vai:

-Huynh đệ! Thực xin lỗi, ta nhịn, nhưng những người này quá không biết xấu hổ, ta không nhịn được…

-Súc sinh! Ngươi dám giết môn chủ Đoạn Hồn Môn ta!

-Tần Lập! Lý gia của chúng ta không chết không thôi với ngươi!

-Nghiệt súc ngươi, Tuyệt Đao Môn ta nhất định giết ngươi!

Trong nháy mắt yên tĩnh, một luồng oán khí kinh thiên phóng thẳng lên trời. Người trong gia tộc của người đã chết điên cuồng kêu gào, ném bàn đi, xuất ra vũ khí, chuẩn bị công kích về phía Tần Lập.

Âm thanh chén bàn vỡ vụn trên mặt đất vang lên một vùng. Rất nhiều người sợ bị vạ lây cũng đều đứng dậy, liên tục thối lui về phía sau.

Vẻ mặt Ma Võ Xương ngồi ở chỗ đó cười. Chuyện này rốt cục phát triển theo chiều hướng lão chờ mong. Tần Lập này tuy rằng thiên phú cao, chiến kỹ tu luyện cũng quá bá đạo mà ngay cả mình cũng rơi vào động dung.

Nhưng dù sao cũng là người thanh niên, tuổi trẻ khí thịnh! Trêu chọc nhiều người tức giận như vậy, đừng nhìn những tiểu gia tộc mà mình không để vào mắt, nhưng Tần Lập hắn còn thiếu vài phần hoả hầu!

Riêng cơn giận của những gia tộc môn phái lớn nhỏ không đồng nhất đã đủ để bao phủ Tần Lập, khiến hắn rơi vào vạn kiếp bất phục!

Về phần Thiên Cơ Môn muốn bảo vệ Tần Lập? Có mình ở đây, ai có thể bảo vệ hắn chứ? Ma Võ Xương cảm thấy mình quả thật rất vui. Bởi vì trước đây lão luôn động não mượn lực những gia tộc môn phái mà lão không để vào mắt. Bằng vào thực lực của lão, trên Huyền Đảo này, đủ để nhìn xuống chúng sinh!

Có câu ngạn ngữ nói rằng: Ở trước mặt thực lực tuyệt đối, tất cả âm mưu quỷ kế đều phí công!

Ma Võ Xương chính là cho là như vậy. Tuy nhiên hôm nay lão vừa chơi như vậy, bức Tần Lập đối lập với những gia tộc môn phái này. Sau đó mình vốn chuẩn bị diệt trừ chiến đấu hai bên. Loại cảm giác thành tựu này khiến trong lòng hắn quả thực thoải mái cực kì!

-Một đám rác rưởi các ngươi không biết sống chết! Tuy rằng người từng trải nhìn Thôi gia không vừa mắt, tuy nhiên đối với loại đầu đường xó chợ như các ngươi thì càng không có cảm giác gì tốt. Chính các ngươi muốn chết? Được! Ta thành toàn cho các ngươi!

Tần Lập nói xong, bỗng nhiên trong lúc đó từ trên người hắn tràn ngập một luồng kiếm khí kinh thiên!

Thế không thể đỡ!

Kiếm ý vừa ra, máu chảy thành sông!

Những người kêu gào vừa rồi, tất cả một đám đều phát ra tiếng kêu hoảng sợ thảm thiết đến cực điểm, muốn né tránh, căn bản lại không có chỗ, chỗ nào có thể né tránh chứ?

Kiếm ý khổng lồ trong nháy mắt phá hủy tinh thần thức hải của bọn họ! Khiến những người này chết trong nháy mắt, đều không có được bất cứ giải thoát gì!

Đây mới là kiếm ý chính tông nhất, giết người vô hình!

So kiếm ý này với kiếm khí hỗn tạp của lão khất cái ngày trước, mạnh hơn không biết bao nhiêu lần!

Nháy mắt Ma Võ Xương lao ra. Lão già với khuôn mặt đau thương bên người lão, và lão già Thôi gia có cảnh giới Phá Toái Hư Không theo phía sau! Sau đó liền theo Ma Võ Xương cùng với lão già nho nhã và một đám võ giả Chí Tôn Thôi gia đều quá kinh sợ, đều lao ra.

Nhưng ngay trong nháy mắt này, chưởng môn Băng Thiên Nhai trên đài và mấy võ giả có cảnh giới Phá Toái Hư Không của mấy nhà khác ngồi trong đại sảnh, khí tức đồng thời bộc phát ra, lập tức bao phủ khí tức của đám người bên phía Thôi gia!

Sắc mặt Ma Võ Xương rốt cục thay đổi!

Hắn u oán nói:

-Tốt lắm đấy! Các ngươi thật là ngay mạng cũng bỏ?

Sắc mặt Trầm Trọng vẫn chưa biến, cười lạnh nói:

-Có bản lĩnh thì cứ đưa quân cứu viện của người đến chỗ chúng ta, nói lời vô nghĩa làm gì? Sợ chết thì cứ nói thẳng!

Trầm Trọng tức giận nói trước, khiến Ma Võ Xương khó duy trì bình tĩnh, lão híp mắt, nhìn vẻ mặt bình tĩnh của Trầm Trọng, đột nhiên trong lòng có chút không rõ.

Mà trong đầu Trầm Trọng lại nhớ lại vào rạng sáng hôm nay, Tần Lập lặng lẽ truyền âm nói với mình những lời đó.

ducdaogia

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả:Tiểu Đao Phong Lợi

310. Chương 314: Nơi Cực Tây Cũng Giết Như Thường!

Nói thật, Thiên Cơ Môn có thù oán với Thôi gia, hơn nữa mối thù này tuyệt đối không nhỏ, nhưng còn chưa đến mức khiến cho một đại tộc nhân khẩu trăm vạn người phải xuất động toàn lực, lại không chết không thôi. Hậu quả xảy ra ai có thể gánh vác nổi!

Không nói quan hệ của Trầm Nhạc và Tần Lập không tồi, nhưng chưa tới mức huynh đệ sinh tử, chỉ là thưởng thức lẫn nhau. Cho nên, dù Trầm Nhạc tình nghĩa như mây trời, có thể vì Tần Lập mà dâng lên tính mạng, thì Thiên Cơ Môn lại không thể!

Cùng đạo lý, các gia tộc môn phái lực chọn đối nghịch với Thôi gia cũng sẽ có phán đoán và băn khoăn của bản thân họ. Nhưng dù nói thế nào thì cũng sẽ không có người nào dùng toàn bộ gia tộc làm tiền cược! Trừ phi là điên rồi mới làm như vậy!

Sự tình quay về hai ngày trước, khi đó Tần Lập mới vừa biến mất, Thôi gia cũng kiêu ngạo đưa ra tuyên bố, muốn làm gia tộc Chí Tôn của Huyền Đảo.

Vào lúc ban đêm, nhóm đại nhân vật được tiếp đón trong sơn trang của Thiên Cơ Môn trước sau đều thấy một lão già cực kỳ thần bí. Sau đó, ngày hôm sau, Tiền gia là bên đầu tiên đứng ra, tỏ vẻ tuyệt đối không muốn thỏa hiệp cùng Thôi gia, hơn nữa quan hệ đồng minh với Tần gia duy trì vĩnh viễn!

Bởi vì lão già kia sau khi gặp Tiền gia chủ Tiền Đa Đa, lưu lại một rẽ cây đen thui trên bàn, nhìn không có chút bắt mắt, lại không có chút lưu quang nào bên trên, càng không có linh khí tràn ra.

Tuy nhiên, ánh mắt Tiền gia chủ vẫn chăm chú nhìn vào đồ vật kia, lão già đầu bạc đã rời đi, nhưng ánh mắt Tiền gia chủ vẫn không chớp mắt nhìn gốc rễ cây này.

Ngồi đối diện Tiền Đa Đa là một lão già gầy như xương, trông như một cây gỗ khô. Nếu mà nhìn thấy lão già trong mộ địa, chắc chắn ai cũng cho rằng đây là một bộ xương khô.

Hai hốc mắt sâu hoắm nhìn như hai lỗ thủng, làn da toàn thân đều dính sát lên xương cốt, một thân áo choàng màu xám vắt trên người nhìn thực quỷ dị, khiến cho người ta có cảm giác là một bộ xương đang mặc quần áo, không có chút mỹ cảm nào.

-Ha ha, thật sự không thể tưởng được, lúc ta còn sống còn có thể thấy linh khí chi nguyên tinh thuần như thế, nếu không có linh thú mạnh mẽ đến mức tận cùng còn có ai có thể lấy được thứ này từ trong núi?

Tiếng nói của lão già gầy như xương có vẻ già nua, nhưng giọng điệu lại thực sự thoải mái.

Ánh mắt Tiền Đa Đa cuối cùng cũng chuyển dời khỏi gốc rễ cây khô kia, nhìn sang lão già cười nói:

-Lão tổ tông, bằng cảnh giới của người nếu ăn khối linh khí chi nguyên này, có lẽ, đạp lên một tầng mới là không phải không thể! Hơn nữa, dù không thể tăng thực lực thì sống thêm mấy ngàn năm cũng không thành vấn đề!

-Tiểu tử ngươi, từ nhỏ đã thích nói ngọt!

Lão già khô gầy thản nhiên tươi cười, không cẩn thận thì không thể nhìn thấy. Sau đó lão già cẩn trọng nói:

-Đa Đa, ngươi thấy sao?

Bộ dạng nho nhã của Tiền gia chủ lúc này cũng thay bằng bộ mặt khôn khéo, hắn hơi nhíu mày, nhìn lão già hỏi ngược:

-Lão tổ tông, người thấy sao?

-Ngươi tên nhóc con này.

Lão già cười mắng một câu, thân thể tựa vào chiếc ghế bọc da thú, như hoàn toàn lọt thỏm vào trong, sau đó mới thản nhiên nói:

-Rất nhiều lão già năm đó khẳng định là ta sẽ sớm chết đi, ai nghĩ được, ta là kẻ vốn đã đứng trước cái chết, lại cố tình…đột phá!

Lão nói xong, bàn tay cầm lên gốc rễ cây nhìn không chớp mắt, tán thưởng:

-Chính là vì một khối linh khí chi nguyên này! Linh khí trong thiên địa nồng đậm đến một trình độ nào đó không tản đi được, xâm nhập vào đất đá hình thành linh thạch. Lấy số lượng linh khí trong đó để phán đoán độ tinh khiết của linh thạch. Mà chỉ có linh khí tiến vào đất, bao vây lấy rễ của một thiên tài địa bảo, trải qua hàng tỉ năm tích lũy mới hình thành linh khí chi nguyên! Nồng đậm, mà không tiết ra ngoài!

-Hắn có thể đưa đến một món đồ quý như vậy, hiển nhiên là có tâm tư đối với Tiền gia chúng ta, bao gồm cả sự tồn tại của ta. Nếu không thì hắn sao có thể trực tiếp đưa thẳng thứ này tới đây, sau đó nói cho chúng

ta biết, chỉ cần trợ giúp Tần Lập, chẳng những không có nguy hiểm, mà việc tốt như vậy về sau còn có thể có sao?

Lão già cười khoát tay áo, khẽ lắc đầu:

-Kỳ thực, lợi ích cũng không phải là thứ quan trọng nhất. Chẳng lẽ ngươi không nhìn ra, lão đầu bạc có thực lực khủng bố thế nào sao? Ngươi cho là, chúng ta có thể từ chối việc mà hắn giao phó hay sao?

Tiền Đa Đa ngẩn ra, lập tức nói:

-Sao? Lão tổ tông, người nói…mạnh hơn người?

Tiền Đa Đa nói xong, bản thân cũng đột nhiên hồi phục tinh thần, khóe miệng co giật kịch liệt. Hắn đột nhiên nghĩ tới, thời điểm mà lão già kia vào, dường như…lão tổ tông cũng không cảm nhận được. Mà thực lực lão tổ tông đã đạt tới cảnh giới Phá Toái Hư Không, như vậy…thực lực đối phương còn cao hơn lão tổ tông không ít!

-Lão tổ tông, con biết nên làm thế nào!

Sắc mặt Tiền Đa Đa nghiêm nghị.

Cũng đêm hôm đó, lão tổ tông Băng Thiên Nhai cũng hưng phấn gặp được một thế ngoại cao nhân từng làm phép cho nàng khi nàng còn là một đứa trẻ.

Lão tổ Thiên Cơ Môn Trầm Trọng, lão tổ Lâm gia Lâm Thái Bình, lão tổ Tàng Kiếm Sơn Trang Tạ Tốn, ba lão già đã tiến vào cảnh giới Phá Toái Hư Không cũng trong đêm đó, thời gian khác biệt, gặp được cùng một người! Sau đó những gia tộc này, trước sau không hẹn mà gặp, cùng tuyên bố chống lại Thôi gia, quyết không thỏa hiệp!

Mà Trầm Trọng thời điểm rạng sáng ngày hôm này nhận được truyền âm, khiến lão kinh hãi không biết nói gì cho tốt. Lòng tin đối với Tần Lập, đối với việc chống alị Thôi gia lại càng lớn hơn nữa!

Hai người ngoài đột phá trong trọng địa bế quan của gia tộc mình, đối với việc này tất nhiên là Trầm Trọng đặc biệt chú ý. Nhất là nữ tử áo đen kia lại cho lão một cảm giác mười phần cường đại, sâu không lường được! Có thể khiến Trầm Trọng nhìn không thấu, đưa mắt nhìn khắp Huyền Đảo ngoại trừ những lão bất tử cùng cảnh giới, thật đúng là không có bao nhiêu người! Mà nữ tử áo đen này chính là một trong số đó! Người còn lại là Tần Lập!

Tuy nhiên, đối với việc Tần Lập dùng biện pháp gì để hoàn toàn che giấu khí tức, chuẩn xác tìm được mình khi bế quan không đi ra ngoài, lại còn truyền âm cho lão, thủy chung lão vẫn không hiểu được!

Tần Lập dường như cũng không rõ ràng việc có người đi lo chuyện của hắn, lại càng không rõ những sự việc bên ngoài. Nhưng Tần Lập hỏi Trầm Trọng một câu: "Trầm lão tổ, ngài có nghe nói qua người có con ngươi màu tím chưa?"

Nói thật, đúng là Trầm Trọng chưa từng nghe nói qua! Từ thời thái cổ, thời thượng cổ đều có vô số năm thất lạc, cũng không phải tất cả các gia tôc đều dùng văn tự ghi chép lại đọan lịch sử kia. Cho dù là có thì quá nửa là không nằm trong các địa phương thần bí, lại càng không nằm trên Huyền Đảo!

Trầm Trọng tỏ vẻ bản thân không rõ ràng lắm về chuyện đó. Tần Lập dùng lời nói đơn giản nhất, nói với Trầm Trọng, thời đại thái cổ xuống dốc là vì sao.

Trầm Trọng nghe xong lại càng thêm vài phần kính trọng với Tần Lập. Lão là lão già bất tử đã sống không biết bao nhiêu năm cũng không biết chuyện này, mà dường như cả Huyền Đảo cũng không người biết được. Vì sao mà Tần Lập này còn chưa đến hai mươi đã có thể biết?

Hắn sao mà biết được? Lại nghĩ đến lão già đầu bạc, cùng với chiến kỹ của Tần Lập. Hắn tuổi trẻ mà đã có cảnh giới cao như vậy, lại còn có bổn sự xuất thần nhập hóa như vậy! Bằng vào thực lực Hợp Thiên cảnh mà có thể một kiếm chém chết Chí Tôn! Muốn nói sau lưng hắn không có một sư môn cường hãn, Trầm Trọng…không tin!

Nhất là sau khi Tần Lập nói ra chuyện người có con ngươi tím, lão cảm thấy chuyện này rất nghiêm trọng, vì đã không còn là vấn đề của riêng Huyền Đảo nữa. Nếu thật sự để Thôi gia phát hiện được, sợ rằng là

tất cả những địa phương thần bí của Thiên Nguyên Đại Lục đều sẽ phải chịu tai ương! Mà loại hành vi này của Thôi gia có bị diệt tộc cũng xứng đáng!

Cho nên, Trầm Trọng cực kỳ trịnh trọng cấp cho Tần Lập một lời hứa hẹn, Thiên Cơ môn sẽ ủng hộ hắn! Một cơ hội tạo nhân tình tốt như vậy, lão bất tử như lão sao có thể bỏ qua?

Phải biết rằng, thực ra sau khi lão nhân thần bí tìm lão đàm luận xong, lão quyết định kiên quyết chống đối Thôi gia, lại càng không nói đến lời mà Tần Lập nói cho Trầm Trọng, nữ tử áo đen đang bế quan cùng hắn, đã đánh thông cảnh giới Phá Toái Hư Không! Có nhiều cường giả Phá Toái Hư Không như vậy, toàn lực gạt bỏ một Thôi gia còn sợ sao?

Giờ phút này trong lòng Ma Võ Xương đã hận ý ngập trời. Lão không nghĩ tới, càng không ngờ có người dám đắc tội với người của Cực Tây. Tròng mắt xoay chuyển, đột nhiên lớn tiếng hét lên:

-Tốt, tốt, không nghĩ tới, gia tộc Huyền Đảo các ngươi đều là khúc xương cứng đấy. Chẳng lẽ các ngươi không sợ Cực Tây triển khai trả thù điên cuồng với các ngươi sao?

Lão tổ cảnh giới Phá Toái Hư Không của Lâm gia Lâm Thái Bình cười lạnh:

-Cực Tây? Lão già kia, ngươi đừng có đứng đó dọa chúng ta! Khoảng cách đến đó cách cả một đại lục, ngươi nghĩ chúng ta không chút kiến thức sao? Chỉ cần chúng ta giết hết nhóm các ngươi ở đây hôm nay, bọn họ có thể biết đến chuyện này không, để nói sau đi!

Lão tổ Tàng Kiếm Sơn Trang Tạ Tốn tóc vàng, thân mình khôi ngô như một con hùng sư, ha ha cười lớn nói:

-Đúng vậy, lão phu cũng muốn xem một chút, đám tiện nhân Thôi gia này chết thế náo!

-Tốt, tốt! Không nghĩ tới, các ngươi đều ăn gan hùm mật gấu cả rồi, lão phu…sẽ cho các biết sự lợi hại của Phá Toái Hư Không!

Ma Võ Xương nói xong, điên cuồng bay tới Trầm Trọng, nhưng không gian trước mắt lão đột nhiên bị xé ra, sau đó Ma Võ Xương lấy thế sét đánh không kịp bưng tai chui vào, chỉ lưu lại tiếng cười to điên cuồng:

-Muốn lưu lại một võ giả cảnh giới Phá Toái Hư Không, các ngươi…quá ngây thơ rồi! Ha ha ha, chờ xem sự trả thù của Lãnh Thu Cung đi…

Ma Võ Xương còn chưa nói xong, chợt nghe ầm vang một tiếng, không gian ngay tại chỗ Ma Võ Xương xé ra bùng nổ. Lại nhìn thân thể Ma Võ Xương đã bị tàn phá máu thịt mơ hồ!

Một nữ tử áo đen hiện ra trên nóc đại sảnh yến hội, đôi mắt lạnh như băng chăm chú nhìn Ma Võ Xương, thản nhiên nói một câu:

-Ngu ngốc!

Đám lão tổ tông của ba thế lực liếc nhau, đồng thời xuất chiêu, ầm ầm đánh về phía thân thể đầy máu của Ma Võ Xương!

ducdaogia

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả:Tiểu Đao Phong Lợi

311. Chương 315: Tiệc Hôn Lễ Đầy Giết Chóc!

Nói ra thì dài, nhưng trên thực tế chỉ là trong nháy mắt mà thôi. Gần như không ai có thể nghĩ tới, chuyện này ngay từ đầu đã không thể khống chế được. Nhóm các lão già tổ tông của các thế lực siêu cấp như ăn phải thuốc kích thích, điên cuồng công kích Thôi gia!

Mà bên phía Tần Lập cũng ra tay không chút lưu tình, phàm là kẻ làm nhục Tần gia trước đó, khi dễ tộc nhân gia tộc và Lãnh Dao thì một tên cũng không tha.

Gia tộc đó, không có Chí Tôn!

Vốn họ cũng nghĩ, Tần Lập chỉ là một võ giả cảnh giới Hợp Thiên, dù đã từng giết Chí Tôn Thôi Lãnh cũng chỉ là xảo hợp mà thôi, chỉ cần vây công hắn lâu một chút thì nhất định có thể giết hắn!

Lại không nghĩ rằng, ngay trong đại sảnh yến hội, biểu hiện của Tần Lập còn điên cuồng hơn những lão bất tử cảnh giới Phá Toái Hư Không kia vô số lần!

Vì những võ giả đã đạt tới cảnh giới Phá Toái Hư Không khi quyết đấu sinh tử mà muốn đánh nhanh thắng nhanh cũng không dễ dàng, hơn nữa tuy rằng đại sảnh yến hội này rộng lớn, nhưng cũng không phải là nơi chiến đấu tốt.

Cho nên, ngay từ đầu trận chiến, những người này không hẹn mà cùng phá vỡ trần nhà bay lên trên không trung triển khai chiến đấu! Mà chiến đấu của Tần Lập so với họ thì đơn giản mà hữu hiệu hơn nhiều! Một thanh Ẩm Huyết kiếm trong tay, gần như không người nào địch nổi! Cái gì gọi là Cửu Thiên Thập Địa Duy Ngã Độc Tôn? Cái gì mới được gọi là chiến kỹ Thần cấp?

Dù là kỹ xảo hay lực lượng, dù là kiếm ý, dù là tinh lực, dù là cường độ thân thể Tần Lập đều là người mạnh nhất trong các võ giả đồng cấp!

Không một ai bằng!

Tần Lập đã đột phá đến cảnh giới Chí Tôn, hắn thậm chí còn không biết hiện giờ thực lực của mình là Nhân Tôn hay Địa Tôn!

Như vậy, lấy thực lực hiện tại của hắn, giết các võ giả dưới Chí Tôn của các gia tộc môn phái kia quả thực chính là khi dễ người!

-Tần Lập, ngươi là đồ ác ma! Lão tử thành quỷ cũng không buông tha ngươi!

-Tần Lập, ngươi là đồ súc sinh, nhất định sẽ gặp báo ứng!

-Tần Lập, ngươi buông tha ta đi, ta sẽ quỳ xuống, ta sẽ…

Nhóm người bị Tần Lập đồ sát kêu gào như người bị tâm thần, ngông cuồng trong lòng họ không còn một chút, chỉ còn là sợ hãi và hối hận.

Tuy nhiên không có tác dụng.

Gương mặt lạnh lẽo của Tần Lập căn bản là không chút biểu tình mềm lòng!

Những kẻ này đều là lũ súc sinh bỏ đá xuống giếng! Lưu lại mạng sống của chúng làm gì? Tần Lập không giết người vì vui, nhưng một khi giết người, tuyệt không nương tay! Đời trước chưa từng nương tay, đời này lại càng không! Hắn hôm nay ở đây liền muốn giết sạch những tinh nhuệ của Thôi gia này! Cái gì Cực Tây, cái gì con ngươi màu tím? Đều quá xa xôi! Ai đối phó với ta, vậy phải chịu đựng sự trả thù của ta!

Nếu hôm nay ta không có thực lực này thì kẻ ngã xuống nhất định là ta! Bằng hữu của ta, thân nhân của ta…tất cả những người có quan hệ với ta, đều sẽ gặp cùng cảnh ngộ! Cho nên, ta giết các ngươi tuyệt không nương tay!

Người bên Thôi gia tràn ngập vẻ kinh hãi. Các võ giả cảnh giới Chí Tôn bên Thôi gia lúc này cũng đã hoàn toàn vứt hết thể diện, tự mình tìm đối thủ, dần dần thối lui ra ngoài rìa trận chiến.

Nói thật, Thôi gia đúng là quả trứng xui xẻo, tuy nhiên, nếu họ không có dã tâm lớn như vậy, vậy sự tình chắc gì đã lâm vào cảnh không thể đảo ngược được thế này!

Có một số việc, hợp tác, thực tế hơn xa áp bức và giết chóc. Đáng tiếc là lại có nhiều người trong quá trình bành trướng dần dần bị lạc lối. Ánh mắt Lãnh Dao nhìn chằm chằm vào Thôi gia Thập Thất trưởng lão Thôi Bất Quần, mà Thôi Bất Quần cũng chú ý đến nàng.

Trong mắt Thôi Bất Quần, Lãnh Dao là nữ nhân của Tần Lập, mà chuyện ngày hôm nay có tám chín phần mười là có liên quan tới Tần Lập. Phải bắt được nữ nhân này, như vậy chẳng khác này đã chế trụ được Tần Lập!

Thôi Bất Quần rất tin tưởng vào thực lực của mình! Lấy cảnh giới Chí Tôn của lão, nếu ngay cả một nữ nhân có thực lực xa xa không bằng mình mà bắt không được, vậy thì lão thực đáng chết.

Khóe miệng Thôi Bất Quần nhếch lên một nụ cười dữ tợn. Thực ra lão cũng không sợ tình hình hôm nay. Đúng vậy, nhìn qua thì dường như Thôi gia gặp phải hiểm cảnh toàn quân bị diệt, nhưng trên thực tế, nếu một lòng muốn chạy trốn thì có bao nhiêu người có thể ngăn cản? Dù ba tôn giả đã chết, nhưng trong Thôi gia không phải còn một sao? Chỉ cần tôn giả kia còn sống, truyền tin tức quay về sư môn, phái cường giả tới tiếp viện thì những gia tộc trên Huyền Đảo này có thể chống đỡ được sao? Thân ảnh Thôi Bất Quần nhoáng lên một cái, như một cái bóng mờ hướng về phía Lãnh Dao!

Cánh tay phải của lão thiếu chút nữa là bắt được vạt áo Lãnh Dao, trong lòng Thôi Bất Quần vô cùng hưng phấn, vì hắn phát hiện, nữ tử này thực sự có dung mạo rất xinh đẹp! Nữ tử như vậy bắt về Thôi gia, nếu có thể mây mưa cùng nàng một phen thì loại tư vị này nhất định rất tiêu hồn.

Trước mắt Thôi Bất Quần đột nhiên sáng lên một đạo hào quang chói mắt. Đồng tử lão chợt co rụt lại. Ngay sau đó, lão cảm giác được từ trên cánh tay truyền đến một trận đau đớn, không nhịn được liền kêu lên một tiếng thảm thiết!

-A a a! Cánh tay của ta!

Trong cảm giác đau đớn, lão thấy ngón tay của mình hoàn toàn không còn nghe lời nữa. Chỉ trong chớp mắt mà cánh tay phải của lão không ngờ đã bị chặt đứt!

-Ngu ngốc!

Người thanh niên đứng cạnh Lãnh Dao nhẹ nhàng mắng một câu lại khiến tất cả lòng tin của Thôi Bất Quần hoàn toàn vỡ tan.

-Ngươi cho ngươi là Chí Tôn thì rất giỏi sao? Ngươi còn không bằng Thôi Lãnh!

Tần Lập nói xong, ra tay như điện, một kiếm đâm vào đan điền của Thôi Bất Quần, một kiếm này phá tan nguyên lực đang bành trướng lên của hắn.

-Muốn chết? Cũng phải có cơ hội!

Ẩm Huyết Kiếm đâm vào miệng của Thôi Bất Quần, cổ tay nhẹ rung lên, răng trong miệng Thôi Bất Quần lập tức bị chặt sạch, muốn cắn lưỡi tự sát đối với Thôi Bất Quần cũng là một hi vọng xa vời!

-Lão…giao cho tỷ đó!

Tần Lập vỗ nhẹ bả vai Lãnh Dao, nhìn ra đại sảnh yến hội. Ánh mắt hắn đột nhiên dừng lại trên người nữ nhân mặc trang phục tân nương, khóe miệng không kìm được hơi giật giật.

Thì ra, nữ tử mặc trang phục tân nương giờ phút này đang múa thanh bảo kiếm trạm bảo thạch màu lam bay tán loạn, đang đánh khó phân thắng bại với một võ giả Thôi gia, mà tên Trầm Nhạc kia đang đứng một bên trợ uy:

-Nương tử, đâm mắt hắn! Nương tử, đâm đan điền hắn! Ai da, chỉ thiếu chút nữa, nương tử, đâm vào mông hắn!

Lãnh Phương Phỉ đang chiến đấu nghiêng đầu trừng mắt về phía Trầm Nhạc:

-Đâm cái rắm! Còn chưa lên hỗ trợ!

-Đang chờ nương tử đại nhân phân phó đây!

Trầm Nhạc rút bảo kiếm ra khỏi vỏ, khí chất lập tức biến đổi, hướng về phía người của Thôi gia kia. Thật đúng là một kẻ dở hơi!

Tần Lập nghĩ, cảnh tượng ngày hôm nay ít nhiều có chút ngoài dự đoán. Tuy hắn nói cho Trầm Trọng về chuyện con ngươi màu tím, nhưng hắn cũng không thể khẳng định là Trầm Trọng có chắc chắn giúp hắn hay không.

Hứa hẹn là một chuyện. Đầu năm nay người không coi trọng lời hứa có nhiều lắm, ngươi có thể làm gì nào?

Dù sao thì thời gian mà con ngươi màu tím hoành hành đã quá lâu rồi. Hơn nữa, ngàn vạn năm qua, mọi chuyện vẫn bình yên vô sự, cho nên Trầm Trọng có cự tuyệt Tần Lập thì Tần Lập cũng không có gì hay để nói, chỉ có tận lực mang theo người nhà né tránh truy sát của Thôi gia mà thôi. Cũng vì trước kia Tần Lập không ngờ lá gan của Thôi gia lại lớn tới mức này.

nhưng Tần Lập quả thực không nghĩ tới, những siêu cấp thế lực này không ngờ lại không hẹn mà gặp, cùng đối lập với Tiêu gia, hơn nữa còn đoàn kết một lòng. Thật là khiến người ta khó tin. Tuy nhiên, việc này đối với Tần Lập chính là việc tốt!

Tần Lập một hơi giết sạch đám người dám chửi bởi Tần gia và Lãnh Dao, lại chế trụ lão khốn kiếp Thôi gia Thập Thất trưởng lão Thôi Bất Quần, chuẩn bị để chuyện khác lại sau, vì hắn nhận thấy tình trạng của Lãnh Dao không ổn định, hắn phải đảm bảo Lãnh Dao vạn sự không có một, hoàn toàn không chút nguy hiểm gì mới được.

Mà lúc này, Xà nữ đột nhiên từ bên ngoài nhẹ nhàng bay vào, đứng bên người Tần Lập, nhẹ giọng nói bên tai Tần Lập:

-Ta nói có cảm giác không đúng, thì ra hắn đã tới!

Thần sắc Xà nữ có chút cổ quái, nói không được là cao hứng hay mất mát, rất khác biệt.

-A? Ai tới?

Tần Lập cau mày nhìn Xà nữ.

Khóe miệng Xà nữ hơi động, sau đó khẽ thở dài một hơi:

-Nếu hắn muốn ngươi biết, tự nhiên sẽ đi gặp ngươi, hắn không gặp ngươi thì ta cũng không thể nói với ngươi. Tuy nhiên, ngươi có thể an tâm, toàn bộ Thôi gia này xong rồi!

Lãnh Dao híp mắt, nhìn Thôi Bất Quần té trên đất cặp mắt tràn ngập sợ hãi, cắn răng nói:

-Ngươi dám thừa nhận ngươi đã làm chuyện năm đó không?

Cả mặt Thôi Bất Quần đều là máu, vì răng đã bị Tần Lập đánh nát, nói chuyện cũng mơ hồ không rõ ràng:

-Cái gì…ta không hiểu ngươi đang nói gì, ta đã làm gì?

-Ngươi dẫn người trong một đêm giết chết mấy ngàn nhân khẩu của Lãnh gia, chỉ sợ cho tới giờ cũng chưa từng nghĩ qua, sẽ có một con lá lọt lưới như ta chứ?

Đôi mắt Lãnh Dao đỏ bừng, đôi mắt xinh đẹp giờ đây tràn ngập hận ý đấy trời.

-Ha ha, ngươi đã biết thì còn hỏi ta làm gì? Không sai, là ta giết!

Thôi Bất Quần bộ dạng như một thần côn, sợ hãi trong mắt dần dần mờ đi.

-Lũ cầm thú các ngươi, các ngươi muốn đan phương Lãnh gia, muốn tài phú thì cứ lấy, vì cái gì còn giết hại nhiều người vô tội như vậy?

Nước mắt Lãnh Dao cuối cùng không kìm được nữa, nàng khó có thể quên, tâm tình thời điểm nhìn thấy cha mẹ bị sát hại, quả thực chính là thống khổ!

-Hắc, hắc, giết người, tất nhiên là để diệt khẩu. Ngươi hỏi Tần Lập kia xem, nếu lúc này Thôi gia có cơ hội bị các ngươi giết hại, các ngươi sẽ lưu cho Thôi gia một con đường sống sao?

Vẻ mặt Thôi Bất Quần khinh thường nhìn Lãnh Dao, miệng hộc ra một búng máu, sau đó nói:

-Thắng làm vua thua làm giặc, từ xưa đã thế có gì không được? Cho nên, muốn giết, muốn tra tấn gì thì tùy các ngươi!

Đúng lúc này, bên cạnh Tần Lập truyền đến tiếng nghiến răng nghiến lợi của Trầm Long Hưng:

-Tần Lập hiền điệt, có thể giao súc sinh này cho ta xử trí không?

Trong nháy mắt Thôi Bất Quần nhìn thấy Trầm Long Hưng, ánh mắt cuối cùng đã lộ ra vẻ sợ hãi. Bởi vì lão biết, nếu nói trên đời này còn có ai hận lão đến khắc cốt ghi tâm, Trầm Long Hưng…tuyệt đối có thể đứng đầu!

ducdaogia

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả:Tiểu Đao Phong Lợi

312. Chương 316: Truy Sát!

Lãnh Dao quật cường nhìn Trầm Long Hưng, lắc đầu nói:

-Không được, ta cần phải tự tay giết súc sinh này! Bởi vì hắn đã giết toàn bộ gia tộc ta, mấy ngàn người! Trầm môn chủ, chẳng lẽ cừu hận của ngài có thể lớn hơn ta hay sao?

Thái độ của Trầm Long Hưng cũng hết sức kiên quyết, sau khi nghe xong lời nói của Lãnh Dao dường như ông ta đang nhớ lại chuyện cũ năm đó, đôi mắt lập tức đỏ bừng. Năm đó, muội muội ruột thịt của ông ta bị tên súc sinh này tra tấn, căn bản là không thể nói ra, đây là chút riêng tư của nữ nhân. Sau khi nghe lời thê tử của Trầm Long Hưng nói ra sau ngày liệm của Trầm Long Mai thì Trầm Long Hưng mới biết Trầm Long Mai đến Thôi gia phải chịu đựng tra tấn đến biến thái của súc sinh này!

-Lãnh Dao cô nương, nếu không thì cô xem thế này, súc sinh này, một đao cuối cùng để cô giết, nhưng ta không thể để hắn chết dễ thế được. Ta muốn hắn phải chịu đựng tất cả những gì mà muội muội ta phải trải qua năm đó! Đến lúc đó, cô sẽ biết, ta có bao nhiêu thù hận với lão!

Lãnh Dao nao nao, giống như nghĩ tới cái gì, trên khuôn mặt tái nhợt của nàng có thêm một chút huyết sắc, nói:

-Một khi đã như vậy, cứ giao cho Trầm môn chủ cũng được!

Trầm Long Hưng trịnh trọng thi lễ với Tần Lập và Lãnh Dao, sau đó nói:

-Lãnh cô nương, Tần Lập hiền điệt, đại ân không lời nào nói hết! Về sau chắc chắn Trầm mỗ sẽ báo ơn!

Tần Lập nở nụ cười, không nói gì mà nhìn Trầm Long Hưng khéo chân lôi Thôi Bất Quần đi. Sau đó Tần Lập nghiêng người, nói với Lãnh Dao:

-Tỷ triệu tập tất cả con cháu Tần gia, bảo bọn họ không được hành động mù quáng. Tiểu Xà Xà, chúng ta đi giết người thôi!

Xà nữ gật gật đầu, nói:

-Được!

Một nam một nữ giống như mãnh hổ xuống núi, nhào vào trận chiến khiến cho người Thôi gia càng thêm áp lực. Thôi gia gia chủ Thôi Bất Bình phát ra một tiếng rống giận đầy bi thương:

-Chạy!

-Chạy? Chạy đi đâu?

Tiếng nói của vị chưởng môn Băng Thiên Nhai thần bí trong trẻo mà lạnh lùng, lực xuyên thấu rất mạnh:

-Tất cả trưởng lão Chí Tôn của Băng Thiên Nhai nghe lệnh, hai người một tổ, phải chắc chắn giết hết toàn bộ đám người Thôi gia này!

-Các trưởng lão cảnh giới Chí Tôn của Lâm gia nghe lệnh! Người Thôi gia, giết không tha!

-Trưởng lão cảnh giới Chí Tôn của Tàng Kiếm Sơn Trang nghe lệnh, huyết chiến đến cùng, đám người Thôi gia, giết không tha!

-Vương gia…

-Tiêu gia…

-Thiên Cơ Môn…

Các gia gần nhu cùng lúc phát ra mệnh lệnh giống nhau, mặc dù họ không rõ, vì sao lão tổ tông cảnh giới Phá Toái Hư Không của gia tộc lại lệnh cho họ tận sức diệt Thôi gia, nhưng đối với lời nói của lão tổ tông, họ đều dốc toàn lực chấp hành!

Bởi vì, bọn họ là các thế lực siêu cấp, có thể ngang ngạnh như vậy là bởi vì họ có nội tình thâm hậu!

Lúc này, hôn lễ của thiếu chủ e vốn không có khả năng kinh động nhiều siêu cấp cường giả như vậy, nhưng Thôi gia từng bước chèn ép, cuối cùng cũng dẫn đến bất mãn của tất cả các siêu cấp thế lực trên Huyền Đảo. Cho nên, mới có sự rầm rộ ngày hôm nay! Trên bầu trời, cuộc chiến của các võ giả cảnh giới Phá Toái Hư Không vẫn tiếp tục.

Bên phía Thôi gia có ba võ giả cảnh giới Phá Toái Hư Không, mà bên kia là Thiên Cơ Môn, Tàng Kiếm Sơn Trang, Lâm gia, Tiêu gia, Vương gia, Băng Thiên Nhai…còn có một bên không ai đoán được, Tiền gia! Tổng cộng có bảy võ giả cảnh giới Phá Toái Hư Không!

Nếu không có Ma Võ Xương và lão già mặt khổ sử dụng chiến kỹ xuất thần nhập hóa, chỉ sợ ba võ giả Phá Toái Hư Không này đã sớm ngã xuống cả rồi!

Tuy nhiên Ma Võ Xương cũng không hay ho gì. Lúc trước muốn xé rách không gian để chạy trốn đã bị Xà nữ đánh lén một chiêu khiến hắn bị thương. Vốn thương thế cũng không có gì, nhưng hiện giờ có nhiều võ giả cùng cảnh giới vây công, thương thế kia không được giảm bớt mà còn dần dần nghiêm trọng hơn!

Gương mặt Ma Võ Xương càng lúc càng trầm trọng. Trước đó hắn thật sự không nghĩ tới trên Huyền Đảo này không ngờ lại có nhiều cường giả Phá Toái Hư Không như vậy. Hiện giờ hắn mới cảm thấy hối hận. Xem ra, chính mình thật sự quá coi thường người ở đây rồi!

Mười người chiến đấu đánh cho thiên hôn địa ám, bầu trời trên đầu vốn trong xanh nắng đẹp nhưng hiện giờ không gian xung quanh trận chiến không ngừng sụp xuống, sắc trời đã ảm đạm vô quang, không ngờ lại trông như bầu trời đêm vậy!

Bên ngoài phạm vi mười thước chiến đấu vẫn nắng như trước, cảnh vật như vậy khiến tất cả người nhìn xem đều như hóa đá, đầu óc đều đình chỉ suy nghĩ!

Thật sự là…thật sự là quá đáng sợ!

Mà lão già nho nhã đi cùng Ma Võ Xương tuy thực lực chưa tới cảnh giới Phá Toái Hư Không nhưng cũng đã đạt tới cảnh giới Thiên Tôn đỉnh phong. Lão cũng không tham dự chiến đấu của võ giả Phá Toái Hư Không mà đánh với các võ giả Chí Tôn, gần như đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi! Chỉ đến khi có ba bốn võ giả Chí Tôn vây quanh mới miễn cưỡng ngăn cản được lão già nho nhã kia.

Thời điểm Xà nữ nhảy vào cuộc, ánh mắt lão già nho nhã đầu tiên là sáng ngời, sau đó đáy mắt hiện lên chút dè chừng. Vừa rồi lão tận mắt nhìn thấy nữ tử áo đen này một chiêu bức đại ca ra!

Thầm nghĩ, lão tam rác rưởi còn nói nữ tử áo đen kia chỉ là võ giả có thực lực không khác biệt lắm, rõ là nói hươu nói vượn! Thực lực nữ tử áo đen này khẳng định đã đạt tới cảnh giới Phá Toái Hư Không!

Hiện giờ thấy nàng lại hướng tới đây, lão già nho nhã cuối cùng không kìm nổi, thân hình vội thối lui về phía sau, đồng thời phá nát các đồ vật trên đường đi.

Tất cả mọi vật đều dập nát trước nguyên lực khổng lồ của lão. Bức vách nặng nề của đại sảnh cũng không thể ngăn nổi một chiêu của võ giả Thiên Tôn, ầm ầm đổ sụp.

Lão già nho nhã này nhìn thoáng qua Xà nữ, sau đó quay đầu bỏ chạy. Lão cũng không muốn táng mạng ở chỗ này! Phải nhanh quay về Thôi gia một chút, sau đó mang theo lão Tam quay về sư môn mới là chuyện chính!

Bọn họ cũng đã xuất môn hơn trăm năm, vốn nghĩ muốn hoàn thành việc này thật hoàn mỹ, sau đó mới quay về sư môn báo cáo kết quả, lại không ngờ rằng hao phí mất trăm năm, mà thật không ngờ…còn bị tập kích! Nếu không quay về sư môn thỉnh cầu viện trợ, chỉ sợ tâm huyết trăm năm nay đều mất sạch!

Nghĩ xong, lão già nho nhã quả thực không thể ngăn chặn hận ý đối với Tần Lập, nếu không có gã thanh niên chết tiệt này, Thôi gia trên giới thế tục không có khả năng tiến triển chậm như vậy. Nếu không có gã thanh niên này, nghiệp lớn của Thôi gia ở Huyền Đảo lại có thể nào gặp phải chống cự quyết liệt như thế? Cho nên, người này mới chính là địch nhân lớn nhất của bọn họ!

Đang nghĩ ngợi, lão già đột nhiên cảm giác được không gian bên cạnh mình truyền đến một trận dao động. Lão già nho nhã run rẩy. Lão làm sao có thể không biết, đây rõ ràng là việc mà võ giả Phá Toái Hư Không mới có thể làm được, hiển nhiên là nữ tử áo đen kia đuổi theo.

Vốn là đối tượng nhắm đến, vậy mà lại là võ giả Phá Toái Hư Không, lão già nho nhã có cảm giác muốn hộc máu.

-Lão già kia, chạy đi đâu? Lưu mạng lại đi!

Tiếng nói trong trẻo của Tần Lập vang lên phía sau lưng lão già. Lão già nho nhã cảm thấy có một luồng khí lạnh chạy dọc sống lưng, thẳng lên gáy.

-Sao lại là ngươi?

Lão già nho nhã hoảng sợ hỏi.

-Ngươi tìm ta sao?

Bên kia lại có giọng mềm mại của một nữ tử, thiếu chút nữa dọa cho lão già sợ chết khiếp, tuy nhiên chân lão không chút dừng lại, tốc độ chạy trốn càng nhanh hơn.

Chỉ tiếc, đối mặt với lão là một siêu cấp linh thú vừa đột phá đến cảnh giới Phá Toái Hư Không, người còn lại thì có được công pháp thần kỳ. Cho nên, nhất định là lão già nho nhã không trốn thoát khỏi bàn tay hai người Tần Lập và Xà nữ.

Trận chiến trên trời càng ngày càng kịch liệt hơn. Xà nữ cũng không quan tâm, với thực lực của nàng muốn tham dự còn kém một chút. Dù sao thì nàng cũng chỉ mới đột phá lên cảnh giới Phá Toái Hư Không, so với những lão già đã đột phá được mấy trăm, mấy ngàn năm thì còn kém không ít.

Nhưng để đối phó với một võ giả cảnh giới Thiên Tôn đỉnh phong thì nàng ta quả thực rất thành thạo! Lại càng không cần nói tới một tên quái thai như Tần Lập.

Ẩm Huyết Kiếm phát ra tiếng reo hưng phấn. Hiển nhiên, khí tức võ giả cảnh giới Thiên Tôn đã đánh động Ẩm Huyết Kiếm!

-Này lão già, đừng chạy! Cho dù lão có chạy đến chân trời góc biển thì chúng ta cũng không bỏ qua cho lão đâu! Không bằng lão chiến với chúng ta một trận, có lẽ lão còn có thể giữ được thể diện mà chết đó!

Tần Lập ở phía sau, không nhanh không chậm nói.

-Hừ, thằng ranh, đừng vội huênh hoang. Hôm nay giết ta thì chẳng bao lâu sau, tất cả các ngươi…đều phải chôn cùng ta!

-Ha ha, vì sao chứ? Nếu ngươi nói bí mật trên người ra, không chừng chúng ta còn có thể hợp tác đó chứ!

Khuôn mặt Tần Lập đầy vẻ tươi cười, giọng điệu thập phần thoải mái:

-Bởi vì lão và ta, dường như không có thâm cừu đại hận mãnh liệt gì thì phải? Hai lần trước căn bản là ta không biết lão. Hơn nữa nhìn dáng vẻ của lão cũng không giống như là người Thôi gia mà!

Không thể không nói, đề nghị của Tần Lập đúng là khiến cho lão già nho nhã tim đập thình thịch. Lại nói, ban đầu họ tìm tới Thôi gia, cung cấp một ít ưu đãi cho Thôi gia, sau đó muốn khống chế gia tộc này làm một số việc. Kết quả là đa số chuyện đều bị phá hủy trong tay Tần Lập. Như vậy, nếu đưa việc này cho Tần Lập đi làm, vậy kết quả có thể sẽ khác đi hay không? Nhưng chuyện này cũng chỉ là nghĩ trong bụng m2a thôi, hiện giờ nói gì cũng đã không còn kịp nữa!

-Tiểu tử, ngươi quên cái ý nghĩ này đi! Mặc kệ hôm nay ngươi có giết được ta hay không, ngươi cũng chết chắc rồi!

Lão già này vừa chạy vừa cười lạnh nói. Trong thời gian nói chuyện, ba người đã chạy được mười dặm đường!

Tiên Thiên Tử Khí của Tần Lập không cảm thấy một khí tức nào khác xung quanh, hắn mới cười lạnh nói:

-Này lão già, hậu duệ của con mắt tím các ngươi thì rất giỏi sao? Còn nữa, Cực Tây thì thế nào? Tưởng rằng sư môn kia của ngươi là sát thủ sao?

Lão già nho nhã đang điên cuồng chạy trốn dừng phắt lại, lão quay người lại, vẻ mặt hoảng sợ nhìn Tần Lập hỏi:

-Ngươi, rốt cuộc ngươi là ai? Sao ngươi có thể biết những chuyện này?

Nghênh đón lão là một đạo cầu vồng màu tím cùng với một kích toàn lực của Xà nữ!

-Xuống địa ngục mà hỏi tổ tông của lão đi!

ducdaogia

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả:Tiểu Đao Phong Lợi

313. Chương 317: Giết Xong Rồi! Hôn Lễ Tiếp Tục Đi!

Ầm vang một tiếng!

Bầu trời trong xanh nổ ầm vang một tiếng, trong nháy mắt đã xuất hiện một cái hắc động thật lớn không đáy có đường kính mấy thước, không gian chung quanh đều theo đó sụp xuống!

Dẫn phát năng lượng gió lốc trong nháy mắt thổi quét qua phạm vi cả ngàn thước, làm cho một tòa núi nhỏ ở phía dưới thoáng một cái liền bị cắt ngang một cách bằng phẳng! Bất kể cây cối hoa cỏ đá tảng hay là các loại chim bay thú chạy ở trên ngọn núi, trong khoảnh khắc đó đều biến mất không còn!

Năng lượng gió lốc qua đi, phạm vi trong vòng ngàn thước này, giống như là bị cày qua cày lại vô số lần…chỉ còn lại đất đai đen nhánh bằng phẳng!

Lại nhìn lão già nho nhã kia là Tứ trưởng lão đến từ Lãnh Thu Cung, dưới một kích hợp lực của Tần Lập cùng Xà nữ đã bị tan xương nát thịt, ngay cả một chút thịt vụn cũng không còn sót lại!

Ở trong khoảnh khắc ý thức hoàn toàn rơi vào hắc ám, lão già nho nhã kia cũng không thể tin hai người này có thể tới bắt lão, không ngờ lại không hề muốn hỏi lão tin tức vòng vèo gì liền trực tiếp ra tay đánh chết lão!

-Vì sao không lưu lại tra hỏi một chút?

Xà nữ mắt thấy phiến không gian sụp đổ kia được lực lượng pháp tắc của thế giới này trong thời gian ngắn hoàn toàn được chữa trị xong. Sắc trời vẫn trong xanh, căn bản nhìn không ra nơi này vừa mới phát sinh một trận chiến kinh hồn động phách.

-Có thể hỏi ra cái gì chứ?

Tần Lập cười lạnh một tiếng:

-Mấy người này cũng chỉ là tiểu lâu la của Lãnh Thu Cung thôi. Có thể nói, bọn họ còn không biết nhiều bằng ta!

-Trời ạ….Đến tột cùng chủ nhân truyền thừa lại cái gì cho ngươi vậy?

Xà nữ khẽ lắc đầu lẩm bẩm nói.

Tần Lập cũng không trả lời, nhìn thoáng qua vùng đất bị năng lượng gió lốc cào bằng kia, cười nói:

-Nếu trồng trọt ở chỗ này, thật ra có thể có được mùa thu hoạch phong phú đây!

Đúng lúc này, bầu trời cao ở hướng Thiên Cơ Môn đột nhiên xuất hiện một vầng sáng màu đỏ máu rực rỡ, như là mọt cơn sóng mãnh liệt, với một tốc độ khó tin bạo phát lan tràn ra không gian bốn phương tám hướng!

Xà nữ cùng Tần Lập đưa mắt ra hiệu nhau một cái, sau đó đều bằng tốc độ nhanh nhất, hướng tới mắt đất ầm ầm vọt xuống. Mà Xà nữ lại khẽ quát một tiếng:

-Đi theo phía sau ta!

Nói xong, trong nháy mắt Xà nữ hóa ra bản thể là một con mãng xà lớn đen nhánh dài hơn trăm thước, một đầu chui vào sườn núi phía dưới một ngọn núi lớn.

Không hổ là linh thú siêu cấp mạnh mẽ đến cùng cực, vùng sườn núi đó rõ ràng là dốc đá toàn những tảng lớn, thế mà Xà nữ lại chui vào đó không hề đình trệ một chút nào! Ầm một tiếng nổ vang, đất đá bay tán loạn!

Bản thể của Xà nữ giống như là một khối vẫn thạch từ ngoài bầu trời bay tới, ầm ầm chui vào lòng núi kia, lại không biết chui xuống bao nhiêu thước mới tới tận cùng.

Tần Lập theo phía sau Xà nữ, phong bế chặt lục thức, cảm nhận được Xà nữ lần này xuyên trong lòng núi càng ngày càng sâu, hắn không khỏi kinh hãi không thôi, không nghĩ tới Xà nữ còn có bản lĩnh hung mãnh như thế. Mà thẳng đến lúc này, Tần Lập mới nghe thấy bên kia truyền đến một tiếng nổ kinh thiên động địa.

Thân thể Xà nữ thoáng có chút chậm lại, sau đó tiếp tục điên cuồng chui xuống phía dưới. Trong nháy mắt ngắn ngủn này, hai người đã chui sâu vào lòng núi chừng hai trăm thước.

Tuy như thế, Xà nữ lúc này lại hóa thành hình người cùng Tần Lập vẫn còn cảm nhận được luồng năng lượng cuồng bạo trên đỉnh đầu kia, Xà nữ theo bản năng định bảo vệ Tần Lập dưới thân thể của mình.

Tần Lập chặn tay Xà nữ, trầm giọng nói:

-Tiểu Xà Xà! Không cần động, chúng ta không nguy hiểm!

Bởi vì thần thức của Tần Lập vẫn dừng lại ở bên ngoài, quan sát kỹ tình huống bên ngoài. Bởi vì bọn họ ở trong lòng núi này, khoảng cách tới Thiên Cơ Môn có tới bảy tám dặm, luồng năng lượng lốc xoáy khiến người ta sợ hãi kia kéo đến nơi đây, trên thực tế đã bắt đầu suy yếu rồi.

Tuy nhiên cho dù đã suy yếu, những ngọn núi lớn trong phạm vi bảy tám dặm này cũng bị cuốn sụp đổ vô số. Ngược lại, Thiên Cơ Môn bị vây ở trung tâm vòng xoáy năng lượng thì lại không có bị cuốn lan tới quá nhiều.

Hai người đợi cho vòng xoáy năng lượng này hoàn toàn qua đi, sau đó mới từ trong lòng núi chui ra, bất chấp bụi bặm trên người, nhìn nhau hoảng sợ nói:

-Chẳng lẽ có võ giả cảnh giới Phá Toái Hư Không tự bạo?

Ngoại trừ điều này, hai người thật sự khó có thể tưởng tượng còn có cái gì có thể bộc phát ra uy lực kinh người như thế!

-Mau mau quay về xem!

Trong lòng Tần Lập lo lắng cho đám người Lãnh Dao, ngay lập tức dưới chân nổi gió, thân mình lưu lại một làn khói mờ trên không trung, nhanh chóng vọt về hướng Thiên Cơ Môn nơi đó.

Xà nữ theo sát phía sau, chờ đến lúc hai người quay về tới nơi mới phát hiện Thiên Cơ Môn mặc dù ở ngay tại chiến trường nhưng không bị sóng năng lượng lan đến. Tuy nhiên rất nhiều kiến trúc cũng đã sụp đổ, một số đệ tử thực lực hơi yếu không kịp phản ứng bị chôn vùi ở dưới.

Tần Lập vừa nhìn thấy Lãnh Dao đứng ở trong đám người, trong lòng thở dài một hơi nhẹ nhõm, rất nhanh hạ xuống, đi đến trước mặt Lãnh Dao, không đợi hắn hỏi, Lãnh Dao cũng đã nói:

-Con cháu gia tộc chúng ta không có thương vong!

-Vậy là tốt rồi! May mà có tỷ!

Tần Lập biết rằng ở loại thời điểm khảo nghiệm năng lực ứng biến của mọi người, nhất định phải có một thành viên tâm tình bình tĩnh mới có thể xử lý tốt vấn đề này. Hiển nhiên Lãnh Dao có đủ tố chất này.

Lãnh Dao nhìn Tần Lập cả người đều là bụi bặm, nàng không hề cố kị vươn tay ra giúp Tần Lập vừa phủi bụi, vừa nói:

-Vừa rồi làm ta sợ muốn chết! Còn tưởng rằng các ngươi gặp phải nguy hiểm rồi.

Lời nói thực giản dị nhưng loại tình cảm thân thiết đó lại không cần diễn đạt bằng lời.

-Chúng ta không có việc gì.

Tần Lập khẽ cười nói, sau đó nheo mắt, giống như rất nhiều người khác nhìn lên bầu trời trên đỉnh đầu mờ mịt sương mù, hắn nhỏ giọng hỏi:

-Lãnh Dao! Những người cảnh giới Phá Toái Hư Không đó, cũng chưa có người nào xuống sao?

Lãnh Dao gật gật đầu, nhẹ giọng nói:

-Đúng vậy! Đám cường giả cảnh giới Chí Tôn của Thôi gia tới đây chỉ chạy thoát năm sáu người, còn lại tất cả đều bị cường giả các gia tộc giết chết! May mà đại bộ phận võ giả cảnh giới Chí Tôn của Thôi gia, cảnh giới cũng không ổn định. Xem ra dường như là dùng đan dược hoặc là thủ đoạn gì đó để tăng mạnh lên cảnh giới Chí Tôn. Tuy nhiên, tổn thật của các gia tộc bên này cũng không nhỏ. Trận chiến này…có thể nói là tổn thương toàn bộ Huyền Đảo mà!

Đúng lúc này, trong đám người phía dưới đột nhiên phát ra tiếng thét kinh hãi của rất nhiều người, Tần Lập ngẩng đầu lên thấy trên bầu trời rơi xuống một bóng đen, tốc độ càng lúc càng nhanh. Đến cuối cùng Tần Lập nhìn thấy lại là lão tổ tông Trầm Trọng của Thiên Cơ Môn.

Tuy nhiên, Trầm Trọng giờ phút này nhìn qua tựa như bản thân bị trọng hương, khóe miệng máu tươi trào ra, quần áo toàn thân cũng rách tung tóe, còn có không ít vết máu dính trên mặt.

Trầm Nhạc và Lãnh Phương Phỉ không biết từ chỗ nào chạy tới trước người Trầm Trọng. Người của các gia tộc mon phái phía dưới, tất cả đều vây quanh trước mặt Trầm Trọng, thần sắc lo lắng nhìn Trầm Trọng. Hiển nhiên đều muốn nhận được tin tức trực tiếp từ Trầm Trọng.

Trầm Trọng hơi thở dốc một chút, nhẹ giọng nói:

-Ba gã võ giả Phá Toái Hư Không của Thôi gia, một tên bị chúng ta liên thủ giết chết, một tên tự bạo còn một tên bị trọng thương chạy thoát!

Trong đám người lập tức vang lên một tràng tiếng kinh hô, thật rất khó tin!

Đây chính là cường giả cảnh giới Phá Toái Hư Không nha! Không ngờ lại bị giết một người, một người bị bức phải tự bạo, một người bị trọng thương, phần thực lực này quả thực là kinh hãi thế tục!

Tuy nhiên, ngay sau đó liền có những người cảm giác được không đúng, vì sao hạ xuống đây chỉ có một mình Trầm Trọng? Những người khác đâu?

Không đợi mấy người đó hỏi, Trầm Trọng thở dài một tiếng, thần sắc có hơi ảm đạm nói:

-Bên này không ai tử vong!

Mọi người lập tức thở phào nhẹ nhõm, tuy nhiên câu nói kế tiếp của Trầm Trọng lại khiến mọi người bao gồm cả Trầm Nhạc vừa nghe xong toàn thân dường như hóa đá!

-Thương thế của chúng ta quá nặng, võ giả cảnh giới Phá Toái Hư Không tự bạo quả nhiên không tầm thường…không tầm thường!

Trầm Trọng than nhẹ một tiếng, ngay lập tức trên mặt lộ ra vẻ tươi cười thoải mái:

-Đám lão già chúng ta này không có kết cục tốt, tên Thôi gia còn lại kia cũng không sống được bao lâu nữa! Cho nên, các ngươi cũng không cần phải lo lắng nữa. Huyền Đảo này là Huyền Đảo của mọi người! Không phải là Huyền Đảo của Thôi gia! Lại càng không phải là Huyền Đảo của nơi cực Tây gì đó!

-Lão tổ tông…

Trầm Nhạc thanh âm có chút nghẹn ngào, cho dù với thực lực của hắn cũng có thể cảm nhận được mức độ suy yếu của Trầm Trọng lúc này.

-Không sao! Đám lão bất tử chúng ta tuy rằng đều bị trọng thương, tuy nhiên chỉ cần bế quan vài chục tới một trăm năm thì không có việc gì rồi!

Trầm Trọng nói xong, an bài con cháu Trầm gia một lúc rồi chuẩn bị bế quan chữa thương.

Chuyện xảy ra tới mức này, Thôi gia sụp đổ đã là chuyện không thể đảo ngược, còn lại chính là các thế lực lớn nhỏ trên Huyền Đảo, thương định làm thế nào chia cắt khối bánh ngọt to lớn cực kỳ của Thôi gia! Cho nên, rất nhiều người không khỏi chuyển ánh mắt vào sáu đại thế lực siêu cấp còn lại này!

Trầm Long Hưng môn chủ Tần gia, kỳ hội này không có xuất hiện, xem ra đoạn cừu hận khắc cốt minh tâm năm đó ảnh hưởng quá lớn với hắn, nên ngay cả bên ngoài phát sinh nhiều chuyện như vậy, hắn đều như trước không có đi ra.

Gia chủ Lâm gia Lâm Tử Tường cười sang sảng nói:

-Thương vong là không thể tránh được, tuy nhiên, đã qua rồi! Lễ kết hôn của Trầm công tử vẫn chưa có cử hành xong, theo ta không bằng chúng ta quay về tiếp tục tổ chức hôn lễ đi! Dù sao, đây là ngày trọng đại nhất trong cuộc đời thanh xuân của hai người! Bất kể như thế nào đều phải làm đến nơi đến chốn! Đợi hôn lễ kết thúc, chúng ta hãy tiếp tục bàn định bước tiếp theo. Chư vị anh hùng cảm thấy như vậy có được không?

Tất cả mọi người tại đây đều có hoài bão trong lòng, nghe nói như thế cũng đều đồng lòng đáp ứng.

Tuy nhiên, Lâm Tử Tường dường như cố ý hay vô tình xem nhẹ sự tồn tại của Tần Lập, không còn thân thiết như lúc ban đầu gặp mặt Tần Lập.

Tần Lập cười lạnh trong lòng, đây đúng là bị thúc đẩy bởi cái gọi là lợi ích. Nếu lúc này không tiếp tục làm như cố ý loại mình ra, như vậy lợi ích khổng lồ của Thôi gia kia khẳng định là phải chia cho Tần gia một phần lớn nhất.

Nhưng vấn đề là, cho dù cá nhân Tần Lập có thực lực mạnh đến mấy đi nữa, cũng không có khả năng được loại gia tộc nội tình thâm hậu như Lâm gia này đặt ở trong mắt. Tận trong lòng Tần Lập cũng thật sự không quan tâm tới chuyện này. Trên thực tế, nếu có thể hắn cũng không thích làm ra chuyện nổi bật chút nào. Đối với cái gọi là ích lợi này hắn cũng không có nửa điểm hứng thú.

Hơn nữa, là người khởi xướng làm rối loạn ngày hôn lễ này, nên trong lòng Tần Lập đối với Trầm Nhạc ít nhiều cũng có chút áy náy.

Tuy nhiên, Tần Lập không thèm để ý không có nghĩa con cháu Tần gia cũng không quan tâm tới. Gần như tất cả đám con cháu Tần gia thấy bọn người Lâm Tử Tường làm như vô tình quên đi Tần Lập, trên mặt cả đám đều lộ ra biểu tình bất mãn.

Lãnh Dao ngược lại là người rất có năng lực nhẫn nại. Đối với nàng mà nói, kẻ làm ác năm đó đã đền tội, Thôi gia bị hủy diệt đã là chuyện sớm hay muộn. Kế tiếp, chỉ là chuẩn bị cùng Tần Lập cùng nhau đi tìm hai loại linh hoa còn lại kia để luyện chế Cố Bản Đan, sau đó bế quan nâng cao thực lực của mình.

Xà nữ càng không quan tâm, những thứ vinh hoa phú quý trên thế gian này trong mắt người sống hơn mấy ngàn mấy vạn năm như nàng chỉ là gió thoảng mây bay.

Vào lúc này thật ra chỉ có Trầm Trọng đưa ánh mắt nhìn Tần Lập, làm người thừa kế một môn phái lớn, Trầm Nhạc đối với loại chuyện này càng mẫn cảm hơn xa so với người bình thường. Trong lòng của hắn đối với chuyện Lâm Tử Tường xem nhẹ Tần Lập, nhiều ít cũng có chút bất mãn, cũng thầm oán trách phụ thân mình "Không chịu lo cho chính nghiệp sau này". Tần Lập nhìn Trầm Nhạc mỉm cười, sau đó nói:

-Giết xong rồi! Hôn lễ tiếp tục đi!

ducdaogia

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả:Tiểu Đao Phong Lợi

314. Chương 318: Tính Kế Cho Bản Thân!

Trầm Nhạc khẽ nhếch khóe miệng, mấp máy môi dường như muốn nói điều gì, tuy nhiên khi nhìn đến ánh mắt thuần khiết của Tần Lập, hắn vẫn là ngậm miệng lại, cười hà hà nói:

-Đúng vậy, hôn lễ tiếp tục! Hôn lễ của lão tử, coi như từ xưa đến nay có một không hai! Còn có thể có hôn lễ của ai náo nhiệt giống như ta vậy?

Lãnh Phương Phỉ đứng bên cạnh liếc hắn một cái trắng mắt, thản nhiên nói:

-Không được nói thô tục!

Trầm Nhạc co đầu rụt cổ, muốn nói: "Vừa rồi nương tử nàng dường như cũng nói thô tục đấy chứ!" tuy nhiên lại không dám. T

Mọi người nhìn thấy đều cười rộ lên, bầu không khí đang căng thẳng rốt cục bị cặp tân hôn này làm trò phai nhạt đi vài phần.

Giang hồ chính là như thế, thực lực không đủ, học nghệ không tinh, cũng chỉ có thể trở thành bàn đạp cho người khác bước chân. Tử vong ư? Có ai không từng trải qua những ngày liếm máu trên vết đao thương?

Có thể hôm nay giết người, ngày mai liền bị người sát hại. Nhưng vẫn luôn có vô số người rơi vào điên cuồng, rơi vào nhiệt huyết…đấy chính là giang hồ!

Trầm Long Hưng rốt cục cũng xuất hiện, trong tay cầm theo một cái đầu người đầm đìa máu tươi…cứ như vậy, xuất hiện tại trường hôn lễ của con trai mình. Rất nhiều tân khách đều không kìm lòng được nhíu mày.

Cái loại mùi vị tanh máu này vừa mới bị hòa tan loãng đi một chút, hôn lễ lại bị người cha của chú rể làm xáo trộn.

Tuy nhân, vị chưởng môn Băng Thiên Nhai thần bí ngồi ở trên đài kia, chỉ lộ ra một đôi mắt sáng ngời, nhưng thật ra trong ánh mắt hiện lên một tia kì dị.

Tần Lập vươn tay cầm lấy tay Lãnh Dao, cảm nhận được bàn tay Lãnh Dao lạnh như băng, hắn không do dự vận công truyền cho nàng một ít khí lực, nhẹ giọng nói:

-Mối đại cừu của tỉ rốt cục đã báo! Toàn bộ Thôi gia chỉ sợ cũng không được bao lâu sẽ suy sụp hoàn toàn. Cho nên, tỉ có thể buông bỏ tất cả gánh nặng, hoàn toàn sống cho bản thân mình rồi!

Lãnh Dao nghiêng đầu nhìn Tần Lập, giọng điệu lập tức hạ xuống nhưng đôi mắt lại nhìn thẳng vào mắt Tần Lập:

-Vậy có thể sống vì công tử không?

-Tất cả chúng ta đều sống vì chính mình!

Tần Lập nắm chặt tay Lãnh Dao, thần sắc kiên định nói:

-Hãy tin tưởng ta, tỉ sẽ sống rất tuyệt vời!

Lãnh Dao còn thật sự gật đầu. Lúc này, thấy Trầm Long Hưng cầm theo cái đầu của Thôi Bất Quần đi lên trên đài, hai mắt chớp lóe hào quang lạnh lùng.

Hắn đặt cái đầu của Thôi Bất Quần ở giữa bàn, sau đó quay sang người chủ trì hôn lễ đang sửng sốt bên cạnh, trầm giọng nói:

-Bắt đầu!

-A! Bắt đầu, bắt đầu!

Người chủ trì hôn lễ cũng là một người cao tầng trong Thiên Cơ Môn, cũng tiếp xúc với Trầm Long Hưng nhiều năm, đối với tính tình của vị môn chủ này hắn biết rõ như lòng bàn tay: Đây là môn chủ đang khó chịu! Còn như vì sao lại khó chịu, hắn cũng đại khái có thể đoán ra một phần. Bởi vì chuyện vừa xảy ra, hắn cũng chứng kiến toàn bộ quá trình.

Cho nên, vị chủ trì này không chút kinh hoảng, bước tới một bước lên giọng hùng hậu hô to:

-Tân nhân nhất bái thiên địa!

Hai người Trầm Nhạc cùng Lãnh Phương Phỉ vốn đã coi như là ngươi tình ta nguyện. Vừa rồi cùng nắm tay chiến đấu, cảm tình giữa đôi vợ chồng son càng trở nên đậm đà tha thiết hơn.

-Nhị bái cao đường!

Bên trong yến hội đại sảnh đã trở nên đổ nát không thể tả. Các đại nhân vật đến từ các gia tộc môn phái trên Huyền Đảo đều có vẻ mặt yên lặng, nhìn đôi phu phụ đã trải qua ngày hôn lễ khác thường này.

Trầm Nhạc cùng Lãnh Phương Phỉ trước tiên tới trước mặt chưởng môn Băng Thiên Nhai thần bí sư phụ của Lãnh Phương Phỉ, cúi đầu bái một cái. Rất nhiều người đều thấy trong ánh mắt của chưởng môn Băng Thiên Nhai kia, nhanh chóng phủ kín một tầng hơi nước.

Mà Lãnh Phương Phỉ cũng không kìm nổi ứa đôi dòng lệ.

Nhìn thấy mối tình cảm thầy trò đó khiến cho nhiều người tại đây thầm xúc động.

Trầm Long Hưng cùng phu nhân nắm tay nhau, cười trông thật hả hê.

-Phu thê giao bái!

Trầm Nhạc cùng Lãnh Phương Phỉ nhìn nhau cười.

-Nghi thức chấm dứt! Tiệc cưới…bắt đầu!

Người chủ trì hô lớn một tiếng, lúc này liền thấy mấy đệ tử Thiên Cơ Môn phụ giúp đẩy xe món ăn nối đuôi nhau mà vào.

Mùi thức ăn thơm ngát trên các xe thức an truyền ra thật xa, làm cho người ta không kìm nổi ngón trỏ giựt giựt!

Toàn bộ quá trình dọn thức ăn, các đệ tử Thiên Cơ Môn không có bởi vì vừa mới xảy ra một hồi chết chóc thảm thiết mà tâm tình biểu hiện ra vẻ khác thường gì, hoàn toàn thể hiện phong thái và khí độ của một đại môn phái, khiến cho mọi người trông thấy đều trầm trồ khen ngợi.

Đợi cho rượu và thức ăn dọn ra chỉnh tề, Trầm Long Hưng đứng ở trên đài cao, ho nhẹ hai tiếng, sau đó cất tiếng nói:

-Chư vị quý khách! Mọi người tạm thời yên lặng một chút! Trầm Long Hưng ta có hai câu không nói không vui!

-Trầm môn chủ có cái gì thì nói nhanh đi, mọi người đều rất đói bụng rồi!

-Đúng vậy! Đúng vậy! Tay nghề của đầu bếp Thiên Cơ Môn thật không tệ! Hương vị đồ ăn này, chậc chậc, rất thơm!

-Ha ha ha!

Người phía dưới truyền đến một trận cười vang.

Trầm Long Hưng lướt ánh mắt nhìn qua mấy người đang nói, phát hiện đều là người của sáu đại thế lực siêu cấp, trong lòng hắn không kìm nổi cười lạnh không thôi. Thầm nghĩ: các gia tộc môn phái này, quả nhiên rất khổng lồ, cũng quá mục nát!

Thôi gia chỉ là tinh nhuệ bị giết, cứ coi như là tổn thương nguyên khí, nhưng thực sự còn có bao nhiêu thế lực dưới trướng, ai cũng không biết! Lúc này đã bắt đầu lục đục với nhau, muốn làm thế nào chia cắt Thôi

gia, lại còn muốn làm thế nào đá đít Tần Lập là người có công cao nhất trong chuyện này, thật sự là hơi quá đáng!

Nghĩ đến đây, Trầm Long Hưng cười sang sảng:

-Ha ha ha! Chư vị yên tâm! Thiên Cơ Môn ta cái gì khác không có, nhưng sơn hào hải vị này thật ra nhiều vô số kể! Chư vị anh hùng nếu như không khách khí, cho dù ở lại chỗ ta ăn vài năm, Trầm mỗ…cũng cung cấp đầy đủ! Tuy nhiên, trước mắt còn xin chư vị anh hùng, có thể cấp mặt mũi cho Trầm mỗ một chút để Trầm mỗ nói cho hết lời!

Trầm Long Hưng nói đến nước này, người phía dưới cho dù là người của thế lực siêu cấp, cũng không tiện nói hươu nói vượn nữa. Chỉ có điều có thể nhìn thấy không ít người sắc mặt trông thật khó coi.

-Trầm mỗ vốn tính luôn luôn nói thẳng, nếu như đắc tội với anh hùng đang ngồi đây, Trầm mỗ ở nơi này trước tiên xin lỗi mọi người!

Trầm Long Hưng nói xong, cầm lên cái đầu người máu chảy đầm đìa, sau đó nói tiếp:

-Nói như vậy chư vị đều biết cái đầu này là người phương nào! Không phải là muốn ảnh hưởng lớn tới bữa tiệc của mọi người, lữ nhân giang hồ chúng ta cũng không ngại điều này, đúng không? Ta muốn nói chính là: thứ nhất trận phân tranh này rốt cục là vì sao lại nổi lên! Thứ hai, trong quá trình này, ai…là người dẫn tới kết quả không thể thiếu được! Thứ ba, trận chiến kế tiếp phải đánh như thế nào!

Trầm môn chủ nếu nói ra, vậy Trầm môn chủ cứ nói ra luôn ý của ngài là được rồi! Dù sao ta chỉ biết là lão tổ tông nhà ta còn không biết hạ lạc ở nơi đâu.

Lâm Tử Tường vẻ mặt lạnh nhạt ngồi tại chỗ nói.

-Như thế nào? Lâm gia chủ không tin lời nói của lão tổ tông nhà ta à?

Trầm Long Hưng thần sắc bình tĩnh hỏi.

-Cái này…tự nhiên không phải! Tuy nhiên, làm vãn bối thì tâm tình lo lắng cho lão tổ tông nhà mình. Chuyện này, hẳn là Trầm huynh có thể hiểu thế nào rồi.

-Ta đương nhiên hiểu rõ!

Trầm Long Hưng lớn tiếng nói tiếp:

-Nếu Lâm gia chủ để ta nói ta, ta đây liền nói thẳng! Một là ta cảm thấy rằng trận chiến đấu này, là một cái âm mưu lớn Thôi gia đã chuẩn bị nhiều năm! Ý đồ của bọn họ…rất lớn! tin rằng mọi người đang ngồi đây, cũng sẽ không phủ nhận chứ?

Mọi người phía dưới đều cúi đầu trầm tư suy nghĩ, không ai đứng ra phủ nhận lời nói của Trầm Long Hưng, Trầm Long Hưng nói tiếp:

-Như vậy, ta muốn hỏi: Các người…dựa vào cái gì, chuẩn bị trách cứ công tử Tần Lập? Hắn rốt cuộc làm sai lầm chỗ nào? Để cho một số người các ngươi đang ngời đây lại đang âm thầm chuẩn bị đối phó với hắn?

Trầm Long Hưng vừa nói ra lời này, toàn trường phía dưới lập tức tĩnh lặng, rất nhiều người trên mặt đều lộ ra vẻ không dám tin, đều nhìn về phía các thế lực siêu cấp, càng nhiều người là khó hiểu, bọn họ không sao hiểu được: những người này rõ ràng hẳn là phải đứng ở cùng một trận doanh, như thế nào lại có người muốn xuống tay đối phó với Tần Lập?

Có một số người sắc mặt trở nên khó nhìn, Trầm Long Hưng cười lạnh vài tiếng, sau đó nói:

-Các ngươi đừng cho là Thiên Cơ Môn ta giám thị nghe lén các ngươi, chúng ta không xấu xa như vậy! Những người các ngươi phái ra mai phục ở bên ngoài trang viên của Tần gia, đồng thời âm thầm mua chuộc con cháu Tần gia ở đó, khổ chủ người ta đều đã báo tới ta ở nơi này rồi!

Lập tức chung quanh có rất nhiều người chuyển ánh mắt nhìn về hướng Tần Lập. Về phần Tần Lập thì lại lộ ra vẻ mặt mịt mờ, Lãnh Dao ngồi bên cạnh thản nhiên nói:

-Cũng không phải là chuyện hay ho gì, nên ta không cần thiết phải nói với công tử.

Tần Lập chậm rãi đảo ánh mắt lướt qua những người trong đại sảnh, từ trên mặt một số người này…Tần Lập nhìn ra có vẻ mất tự nhiên/

Trầm Long Hưng nói tiếp:

-Chuyện này, chúng ta không đề cập tới, trước tiên là nói về sự kiện thứ hai: ai ở trong trận chiến đấu này, khởi lên tác dụng không thể thiếu? Trước tiên, lão tổ tông cảnh giới Phá Toái Hư Không của các gia tộc đứng đầu trong đó! Tiếp theo, ta nói chính là Tần Lập! Trong trận chiến này, một mình hắn giết bao nhiêu người? Ta cho rằng, kế tiếp muốn đánh Thôi gia, muốn chia phần những địa bàn còn lại của Thôi gia, ắt không thể thiếu Tần Lập này!

Tần Lập khẽ nheo ánh mắt lại. Nghe đến đây hắn đã hiểu được ý tứ của Trầm Long Hưng có ý bất bình không muốn mình tổn thương vì sự bất công này. Tuy nhiên, hắn cũng không thích sự sắp đặt của Trầm Long Hưng như vậy.

Giữa hắn cùng Thôi gia đích xác là không thể hòa giải được mối cừu hận đó. Tuy nhiên dưới tình thế chuyển biến lớn như hiện nay, toàn bộ Huyền Đảo đều đã tham dự vào trận chiến tiêu diệt Thôi gia như vậy, chính mình còn lội xuống vũng bùn đó làm gì?

Lúc này, trong đám người có người ôn hòa nói:

-Trầm môn chủ nói lời này, có phải có chút võ đoán hay không? Tần công tử là người trẻ tuổi tuấn kiệt đương thời ở Huyền Đảo, Chí Tôn đều có thể chém giết. Mọi người không oán không cừu, ai lại muốn đối phó với hắn làm gì?

-Đúng vậy! Trầm môn chủ! Ai muốn đối phó với Tần công tử ngài đừng ngại cứ nói thẳng ra đi! Đã ở trong này, còn không nể mặt chúng anh hùng Huyền Đảo, nói rõ ràng ra chẳng phải là tốt hơn sao?

-Đúng vậy! Chúng ta đều muốn nhìn thử xem, đến tột cùng kẻ mưu đồ gây rối là ai?

Sắc mặt Trầm Long Hưng chợt trở nên có chút khó nhìn, hắn đích xác nắm giữa chứng cứ của một số gia tộc có ý đồ đối phó với Tần Lập. Tuy nhiên, trong lời nói của hắn cũng có chút thành phần hơi phóng đại, nhưng nguyên nhân hắn không có cách nào nói ra!

Bởi vì trong số gia chủ này cũng không phải người nào cũng biết chuyện lão già thần bí vào lúc đêm hôm kia, nếu không bọn họ sao có thể có gan lớn dám động tới Tần Lập chứ?

Trầm Long Hưng thay đổi hoàn toàn bởi vì đã biết điều này, cho nên mới định buộc Tần Lập vào cùng một chiến tuyến với gia tộc mình, có thể thì sau này bình định Thôi gia xong, lực lượng của mình sẽ tăng mạnh thêm được một phần!

Tuy nhiên, những chuyện này cũng không phải thứ Tần Lập muốn! Trong lòng ngẫm nghĩ, Tần Lập không để ý tới ánh mắt kinh dị của những người đó, đứng dậy hướng về phía Trầm Long Hưng ôm quyền nói:

-Trầm môn chủ! Cho tại hạ nói một câu được không?

Trầm Long Hưng ánh mắt chợt ngưng trọng. A một tiếng, sau đó nói:

-Mời Tần công tử nói!

ducdaogia

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả:Tiểu Đao Phong Lợi

315. Chương 319: Cáo Già Xảo Quyệt!

Tần Lập ôm quyền, xoay người chào một vòng, sau đó trầm giọng nói:

-Các vị anh hùng đều biết Tần Lập ta cùng Thôi gia có cừu oán, bọn họ thề phải giết ta mà ta là một nhân vật nhỏ bé không có bối cảnh dựa lưng nào. Không có biện pháp, tại hạ chỉ có thể liều chết chống cự, dù sao cũng không thể ngồi chờ chết? Tuy nhiên, chuyện này với ta mà nói, chính là thù oán riêng!

-Về phần nói, Thôi gia có cái âm mưu gì đó, vừa rồi bị ta quấy rối. Ha ha! Ta chỉ có thể nói đó là chuyện trùng hợp! Ta có thể đứng ở chỗ này, trực tiếp nói rõ với chư vị anh hùng trên Huyền Đảo: Tần gia ôm quyền, Tần Lập ta cũng thế, đối với Thôi gia không có bất cứ dã tâm gì!

-Cũng nói để chư vị anh hùng không nên hiểu lầm: Tần Lập ta chỉ là một tiểu nhân vật…một tiểu nhân vật chỉ cầu mong được sống thoải mái mà thôi. Ta không muốn phát sinh xung đột với bất cứ người nào, bất cứ gia tộc cùng môn phái nào. Tuy nhiên, nếu như có ai cảm thấy rằng Tần Lập ta dễ khi dễ, dễ bắt nạt, cảm thấy đan dược của Tần gia hấp dẫn, muốn thừa dịp này gây rối, tính kế ta một phen, nếu lại đến giẫm vào bước chân cũ, vậy thì…

Tần Lập nói đến đây, khóe miệng hiện lên một vẻ cười lạnh, thản nhiên nói:

-Cứ dùng hết sức có thể thử xem! Ta…ai đến cũng không hề cự tuyệt!

Tần Lập nói lời này, nói như chém đinh chặt sắt, đầy khí phách. Đồng thời, cũng phát ra một khí thế ngang ngược! Tưởng muốn động tới ta à? Tốt! Cứ đến đây đi!

Trên thực tế, trong lòng Tần Lập cũng hiểu rằng: đại nhân vật các gia phái ở trên Huyền Đảo này không hẳn là tất cả đều muốn đối phó với mình, bọn họ đơn giản chỉ là muốn thu hoạch thêm nhiều ích lợi, nên tiếp đó muốn loại bớt ra ngoài một lực lượng mới xuất hiện nổi lên chính là mình đây mà thôi.

Tuy nhiên, Tần Lập đã nắm giữ một cái tài nguyên siêu cấp như Hoàng Kim Cung nên đối với các thứ kia, đích xác hắn không để vào mắt. Nhưng chuyện này cũng phải chính mình tự quyết định, ai ngờ lại muốn tính kế với mình. Vậy thì lại là chuyện khác!

Đối với các gia tộc môn phái này, Tần Lập cũng coi như hoàn toàn hiểu rõ, trong mắt bọn họ đều chỉ có lợi ích! Trầm Nhạc cũng hơi có vài phần xấu hổ nhìn Tần Lập, sau đó nhìn lão gia tử nhà mình. Trong lòng hắn không kìm nổi thở dài một tiếng. Xem ram gia tộc nào cũng giống nhau, ngồi trên vị trí chưởng môn nhân càng lâu, tâm tính càng biến đổi hoàn toàn. Hành động của lão gia tử nhà mình, thoạt nhìn giống như là làm vì tổn thương vì bất công cho Tần Lập, nhưng trên thực tế, Tần Lập thật sự có nhiều bất bình như vậy sao? Mặc kệ phát xuất là điểm tốt hay là phá hư nhưng phần tính kế nào chung quy vẫn khiến cho trong lòng người ta không thoải mái.

Trầm Long Hưng cũng thật không ngờ, chính mình nói một phen chỉ nghĩ là chuyện tốt lại bị Tần Lập hoàn toàn bác bỏ. Đồng thời, đối với tâm tính cùng lòng dạ của người trẻ tuổi này, hắn cũng không khỏi xem trọng thêm vài phần.

Phải biết rằng, sự hấp dẫn của người có thể nhận được phần chia cắt Thôi gia này, phóng mắt nhìn khắp Huyền Đảo, trừ võ giả đạt cảnh giới cao hơn cảnh giới Chí Tôn, còn lại có bao nhiêu người có thể kháng cự được sức hấp dẫn này?

Nghĩ vậy, Trầm Long Hưng nheo mắt nhìn Tần Lập, thầm nghĩ: “Hay là thực lực của tiểu tử này đã đạt tới cảnh giới Chí Tôn? Không có khả năng, tuyệt đối không có khả năng! Hắn còn không đến hai mươi tuổi nha!”

cảm nhận được rất nhiều người nhìn về phía mình với ánh mắt trêu tức, Trầm Long Hưng cũng không thèm để ý. Hắn cũng là một võ giả cảnh giới Chí Tôn, tâm tính cùng lòng dạ của hắn cũng sâu khó lường. Nói cách khác, có thể quản lý một môn phái khổng lồ như vậy, không có chút lòng dạ như thế nào có thể quản nổi?

-Tốt! Tần công tử có phần khí phách này, lão hủ bội phục!

Trầm Long Hưng nhìn về phía Tần Lập, trong ánh mắt hơi có chút phức tạp, mang theo vài phần xin lỗi:

-Ta còn không có cảm tạ Tần công tử, giúp ta bắt được kẻ thù lớn của Thiên Cơ Môn ta, ngày sau chuyện Tần gia chính là chuyện của Thiên Cơ Môn! Min

Một hồi tiệc cưới tiếp tục, rất nhiều người đều mang trong lòng tâm sự riêng. Nhất là z, đột nhiên nghe Trầm Long Hưng nói lời này, trong lòng hắn còn có mấy điểm nghi hoặc. Nhất là vì sao Trầm Long Hưng lại đột nhiên ôm mối bất bình vì mình chứ?

Sau khi trở lại chỗ ở, Tần Lập, Xà nữ cùng với Lãnh Dao ba người vào trong phòng, ngồi xong Lãnh Dao mới nói lên đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì.

Thì ra ở thời điểm Tần Lập cùng Xà nữ bế quan, Lâm gia, Vương gia cùng Tiêu gia đều phái người đến âm thầm giám thị xung quanh trang viên Tần gia.Trong đó Lâm gia còn phái người dùng giá cao muốn mua chuộc một tên con cháu Tần gia, ý đồ mai phục một cái đinh trong Tần gia.

Tuy nhiên, việc này đều bị Lãnh Dao hóa giải. Tên con cháu Tần gia mà Lâm gia có ý định mua chuộc kia là dòng chính trực hệ của Tần gia, tự nhiên biết địa vị của Tần Lập, sao có thể bị tiền tài mua chuộc mà động tâm được!

Sau đó ngay lúc vừa rồi, thời điểm Tần Lập cùng Xà nữ đuổi giết lão già nho nhã Lãnh Thu Cung, trận chiến bên này rất nhanh liền kết thúc, nhưng tên Chí Tôn Thôi gia tuy rằng thương vong nặng nề, nhưng gia chủ Thôi Bất Bình lại ở dưới sự yểm hộ của rất nhiều người liều chết chạy thoát, lúc đó còn nói với lại: "Mọi người tham dự hôm nay đều sẽ chết không tử tế được."

Vì thế, có rất nhiều người liền dồn oán khí lên người Tần Lập, nói ra không ít những lời khó nghe. Nhất là người của các đại thế lực siêu cấp càng không kiêng nể gì, bởi vì các gia tộc bọn họ đều có võ giả cảnh giới Chí Tôn bị trọng thương thậm chí tử vong trong trận chiến cùng Thôi gia. Hơn nữa bọn họ đều có lão tổ tông cảnh giới Phá Toái Hư Không tham chiến.

Cho nên, có một số người ngấm ngầm thương lượng với nhau, định đá đít Tần Lập là kẻ khởi xướng chuyện này ra ngoài. Còn có một số người ngấm ngầm muốn mượn cơ hội này một lần nữa lên hạng. Các đại thế lực thương vong như vậy, Tần gia hẳn là phải có thành ý xuất ra, cung cấp thêm nhiều đan dược cho các gia tộc này.

Thời điểm những người này nói ra như vậy, kỳ thật cũng không đề phòng nhiều lắm, bởi vì họ đều cho rằng Tần gia bên này không có cường giả gì, căn bản không có khả năng xuyên thấu qua kết giới của bọn họ, không thể nghe được bọn họ có bàn bạc.

Ai mà nghĩ tới trên phương diện này, Tần gia lại có Lãnh Dao đã dùng Tinh Nguyên Đan, thần thức vô cùng cường đại, nên những người đó nói chuyện gì nàng đều nghe được rõ ràng!

Cũng không biết Trầm Long Hưng vẫn bận rộn tra tấn Thôi Bất Quần, làm sao lại biết được rõ ràng như vậy. Có điều nơi này là địa bàn của Thiên Cơ Môn, Thiên Cơ Môn được xưng là môn phái có nhiều tạp học, nhân tài loại nào cũng có. Bởi vậy, chuyện này cũng không có gì đáng ngạc nhiên.

Tần Lập nghe xong, không kìm nổi thở dào nói:

-Xem ra một chữ lợi, từ xưa đến nay thật không có người nào có thể chân chính nhìn ra được! Lãnh Dao! Xà xà! Chúng ta đi thôi! Trở về Tần gia, sau đó mang theo Tần gia rời khỏi Huyền Đảo! Cái gì Thôi gia, cái gì các đại thế lực siêu cấp, đều vứt bỏ con mẹ nó là được! Chúng ta không thể trêu vào thì nên trốn xa một chút!

Lãnh Dao hiện giờ, cũng đã hoàn toàn chán ghét cảnh ngươi lừa ta gạt trên Huyền Đảo. Mối thù của nàng hiện tại xem như đã báo được hơn phân nửa, tiếp tục ở lại Huyền Đảo, cũng đích xác không có ý nghĩa gì, nên nghe vậy nàng gật đầu, nhẹ giọng đáp:

-Được! Ta nghe lời ngươi!

Xà nữ có hơi ngoài ý muốn liếc mắt nhìn Tần Lập một cái, sau đó truyền âm nói:

-Ngươi đi rồi, Hoàng Kim Cung làm sao bây giờ?

Tần Lập xoay người lại, khẽ nhắm hai mắt, truyền âm nói với Xà nữ:

-Ở địa phương Huyền Đảo này không phải là chỗ bình thường, Hoàng Kim Cung nơi đó không phải không có người nào có thể nhìn thấy sao?

-Nhưng…

Xà nữ thoáng do dự một chút, lại ngậm miệng lại, nàng không biết Tần Lập có đoán ra lão già thần bí giúp hắn là ai hay không? Tuy nhiên lúc này hắn có ý muốn rời đi, vậy cũng không có gì quan trọng, đi theo hắn là được.

Thật ra Xà nữ lại muốn Tần Lập mang theo Lãnh Dao cùng những người hắn quan tâm, tiến vào Hoàng Kim Cung bế quan tu luyện là tốt nhất! Xà nữ đối với một số tình cảm của nhân loại trong đó, cũng không thể hoàn toàn hiểu được.

Nàng cho rằng, một người lớn lên trưởng thành, hắn nên thoát ly gia tộc tự lập phát triển! Bằng không, tất cả mọi người trong gia tộc ở cùng một chỗ thế này, thời gian càng lâu sẽ trở nên càng hủ bại không chịu nổi.

Tần Lập vừa rời đi, Trầm Nhạc liền tìm tới cửa mang theo thê tử mới cưới Lãnh Phương Phỉ. Lãnh Dao, Lãnh Phương Phỉ cùng Xà nữ đều thức thời đi vào một căn phòng khác.

Trầm Nhạc làm chuyện đầu tiên chính là hướng về phía Tần Lập vái sâu thi lễ, sau đó vẻ mặt áy náy nói:

-Tần huynh đệ! Nói lời dư thừa ta cũng không nói! Dù sao, Thiên Cơ Môn hiện tại không phải là do ta đảm đương, ta chỉ nói với Tần huynh đệ một câu: Trầm Nhạc suốt đời xem ngươi trở thành huynh đệ của ta! Chờ chút, ta cho người mang tới mấy bình Hầu Nhi Tửu ngàn năm, tặng cho Tần huynh đệ, coi như…Trầm Nhạc ta thay mặt phụ thân hướng ngươi bồi tội đi! Thiên Cơ Môn…chiêu đãi không chu toàn!

Tần Lập cười nói:

-Chuyện đâu có gì, Trầm huynh tặng lễ vật quý giá như vậy, Tần Lập nhất định sẽ khắc sâu trong tâm. Lệnh tôn cũng không có làm cái gì sai, ngày sau, huynh và ta luôn là huynh đệ!

Trầm Nhạc nhìn Tần Lập gật gật đầu, sau đó hỏi:

-Sau khi Tần huynh đệ trở về có tính toán gì không? Biết rõ gia tộc Thôi gia lúc này đây tuy rằng lực lượng đầu sỏ thương vong nặng nề, nhưng cơ sở bọn chúng vẫn chưa bị huỷ diệt. Còn có hậu trường thần bí của bọn chúng kia, nói thật, ta thậm chí cảm thấy rằng: Huyền Đảo này cũng có chút không an toàn!

Tần Lập trong lòng vừa động, không thể tưởng tượng được Trầm Nhạc này thông minh như vậy. Tuy nhiên, Tần Lập lại không nói gì thêm, chỉ là nói:

-Ta cùng Thôi gia có cừu oán, tuy nhiên hiện nay tin rằng không cần tới ta, Thôi gia cũng không sống được bao lâu. Về phần nói hậu trường của Thôi gia. Ha ha! Ta thật ra không thấy có cái gì, cho dù thật sự là địa phương cực Tây, ngươi đừng quên đã ngàn vạn năm qua, từ khi nào thì người gặp qua người tới từ nơi cực Tây?

Trầm Nhạc cười nói:

-Cũng đúng! Quả thật đúng là to buồn lo vô cớ! Được rồi, vậy không quấy rầy Tần huynh đệ nữa! Ngày mai lên đường, chúc Tần huynh đệ trên đường bình an!

Sau khi Trầm Nhạc về đến trọng địa gia tộc, trước tiên liền đi tới chỗ phụ thân. Trầm Long Hưng đang nhắm mắt dưỡng thần, nghe tiếng nhi tử vào, thản nhiên hỏi:

-Hắn nói thế nào?

-Hắn cũng không nói gì, cũng không có lộ ra chút ý tứ bất mãn nào.

Trầm Nhạc vừa nói vừa ngồi xuống:

-Phụ thân! Ngài làm như vậy không phải có hơi quá tay hay sao? Đang êm đẹp lại đẩy Tần Lập đi…ôi!

-Ngươi biết cái gì?

Trầm Long Hưng mở to hai mắt, nhìn thoáng qua nhi tử mình, than nhẹ một tiếng:

-Ta đây là cố ý như vậy! Ngươi thực cho rằng Tần Lập kia là kẻ thiện lương ư? Ngươi cũng không biết phía sau hắn có tồn tại khủng bố tới cỡ nào! Nếu hắn muốn chua phần cái bánh lớn Thôi gia này, ai cũng không ngăn cản được hắn! Ta làm như vậy chẳng qua là thử hắn một chút mà thôi. Bởi vì bất luận như thế nào, người trẻ tuổi này cũng không có bất cứ người nào có thể mua chuộc được!

Nói xong, Trầm Long Hưng hướng về phía nhi tử của mình cười, trong vẻ tươi cười còn kèm theo chút vui mừng:

-Ngươi làm rất đúng! Nhận hắn làm huynh đệ, làm bằng hữu, ngàn vạn lần không nên có ý đồ đắc tội với hắn. Hôm nay trên bữa tiệc cười ta làm rối loạn một phen như vậy, tin rằng cho dù Lâm gia kia cũng không có khả năng được Tần Lập tín nhiệm nữa! Ôi! Tuy nhiên vẫn còn có điều thiếu sót, Tiền gia cùng Băng Thiên Nhai dường như nhận biết chuẩn xác tiểu tử Tần Lập này sẽ có phát triển…tuy nhiên, điều này cũng không quan hệ gì. Tóm lại, trên Huyền Đảo này Tần Lập cùng Tần gia, phỏng chừng rất nhanh sẽ không ở lại nổi nữa! Người trẻ tuổi này rất đáng sợ! Nếu như để mặc cho hắn ở lại Huyền Đảo phát triển, chỉ sợ không tới ngàn năm, toàn bộ Huyền Đảo chính là họ Tần!

ducdaogia

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả:Tiểu Đao Phong Lợi

316. Chương 320: Thần Bí Chưởng Môn Nhân Của Băng Thiên Nhai!

Đả tự: endlesskid – Lương Sơn Bạc

-Tần Lập, ngươi chuẩn bị tính sao?

Sau khi tất cả mọi người rời khỏi, Xà nữ lặng lẽ tiến vào phòng Tần Lập. Đôi mắt to linh động nhìn Tần Lập hỏi:

-Ân, lời này của ngươi là có ý gì?

Vẻ mặt của Tần Lập có chút mịt mờ nhìn Xà nữ.

-Hừ, tuy ta không phải là nhân loại nhưng cũng không thể nói là đối với nhân loại ta không có chút hiểu biết nào! Ngươi thật sự phải đưa gia tộc rời đi? Ngươi thật sự cứ như thế buông tha cho tất cả bảo vật của cc kia sao?

Xà nữ cười như không cười nhìn Tần Lập:

-Ngươi cũng đừng nghĩ là lừa ta. Ta không tin ngươi thuộc loại người tốt như thế!

-Ta thế nào mà không phải là người tốt?

Nhìn biểu tình xấu xa của Xà nữ, Tần Lập có chút bất đắc dĩ, bỗng nhiên hắn nhớ tới Thượng Quan Thi Vũ. Người dễ dàng nhận ra tâm tư của mình vốn cũng chỉ có nàng, không ngờ hiện tại lại có thêm một xà nữ!

Trừ hai người này ra, ngay cả Lãnh Dao cũng không thể rõ tâm tư của mình!

-Đúng vậy, ta vì sao phải đưa tộc nhân rời đi! Nơi cực Tây bên kia nếu có thể đi qua đại lục, tiến vào chỗ chúng ta một cách dễ dàng thì ngàn vạn năm qua, chỉ sợ là rất nhiều thần bí chi địa đều đã bị tiêu diệt! Nếu ta không phán đoán sai thì võ giả Phá Toái Hư Không chạy thoát kia chính là người của nơi cực Tây. Hắn bị trọng thương như thế thì cũng không sống được bao lâu nữa! Nếu ta không thể nhân cơ hội này tiêu diệt sạch bọn chúng thì mới chân chính là hậu hoạn vô cùng!

Tần Lập nhẹ giọng nói xong, hai mắt bắn ra hai đạo sát khí nhàn nhạt! Xà nữ hài lòng gật gật đầu, hừ một tiếng rồi nói:

-Đây mới là đúng!

Lúc này, đột nhiên có người tiến đến truyền lời nói:

-Tần Lập thiếu gia, Chưởng môn Băng Thiên Nhai muốn gặp!

-Nga?

Tần Lập đứng dậy, nhìn thoáng qua Xà nữ, khẽ cười nói:

-Xem ra chúng ta vẫn còn minh hữu!

Xà nữ bĩu môi, lặng lẽ thối lui.

Tần Lập đi nghênh đón, nhìn thấy vị Chưởng môn thần bí của Băng Thiên Nhai liền khom người cười nói:

-Tiền bối muốn gặp Tần Lập thì chỉ cần nói một tiếng Tần Lập sẽ đi tới bái kiến mà!

-Hà hà, không sao, không sao!

Tính tình vị Chưởng môn thần bí của Băng Thiên Nhai có vẻ rất hào sảng. Điều này, từ ngày tổ chức đại hôn của Trầm Nhạc hắn đã nhìn ra. Ngay cả đồ đệ Lãnh Phương Phỉ của nàng tuy thanh lãnh nhưng trên thực tế lại cực kì hào sảng.

Tần Lập dẫn nữ Chưởng môn của Băng Thiên Nhai qua phòng khách, Lãnh Dao liền bưng nước trà lên, vừa muốn lui ra thì nữ Chưởng môn đột nhiên mở miệng nói:

-Cô nương, ngươi có bằng lòng bái vào Băng Thiên Nhai, trở thành quan môn đệ tử của ta không?

Tần Lập và Lãnh Dao đều ngẩn ra, không ngờ được rằng đường đường là Chưởng môn của Băng Thiên Nhai mà lại nói ra lời này. Nói thật là bái vào Băng Thiên Nhai thì đối với Lãnh Dao đúng là trăm điều lợi mà không một điều hại! Nội tình Băng Thiên Nhai thâm hậu, lại là môn phái thần bí. Tuyết ngân đóng băng ngàn dặm kia cũng chưa từng có ai có thể xuyên qua được!

Vị Chưởng môn thần bí kia lại mỉm cười nói tiếp:

-Không cần hiểu lầm ta! Ta chỉ là do nhìn trúng tư chất của ngươi, khí chất lại hợp với môn phong của Băng Thiên Nhai ta! Hơn nữa, Băng Thiên Nhai cũng không cấm nam nữ kết hôn. Ngươi xem, đồ đệ bảo bối Lãnh Phương Phỉ của ta không phải là vừa được gả cho Trầm Nhạc đó sao?

Tần Lập nhìn Lãnh Dao. Loại chuyện này hắn cũng không thể thay mặt nàng quyết định được!

Đôi mắt của Lãnh Dao ban đầu là chăm chú nhìn Tần Lập một hồi, khẽ cắn môi, trong lòng dường như đang đấu tranh kịch liệt. Thật lâu sau, nàng mới chậm rãi lắc đầu, nói:

-Hảo ý của tiền bối, Lãnh Dao tâm lĩnh nhưng Lãnh Dao…không muốn đi!

-Aiz…..

Trong mắt vị Chưởng môn thần bí của Băng Thiên Nhai tràn ngập vẻ thất vọng, thở dài một tiếng sau đó mới nói:

-Thôi vậy! Ai cũng có cơ duyên của riêng mình, không thể cưỡng cầu được! Tiểu cô nương, ta quen biết với ngươi cũng coi như hữu duyên. Nơi này ta có một quyển công pháp, một quyển chiến kỹ tặng cho ngươi vậy! Tuy không tính là bí tịch Thần cấp nhưng trên xx này cũng có thể coi như bảo bối!

-A, điều này sao được!

Tần Lập vội vàng nói.

Chưởng môn của Băng Thiên Nhai nguýt Tần Lập một cái, nói:

-Đi đi đi, chuyện của nữ nhân chúng ta, ngươi xen vào làm gì? Tiểu cô nương, ngươi không phải ngượng ngùng. Nếu thật sự băn khoăn thì có thể làm một ký danh đệ tử của Băng Thiên Nhai ta! Như vậy thì tương lai ngươi ở trên xx cũng không có ai dám dễ dàng khi dễ ngươi!

-Điều này…có được không?

Trong lòng Lãnh Dao cũng có chút cảm động, hai mắt lại nhìn về phía Tần Lập!

Tần Lập cười khổ lắc đầu, thầm nghĩ nhân tình này nhận chính là nhận, không nhận cũng phải nhận! Hắn hơi khẽ gật đầu nói:

-Đây là cơ duyên của ngươi, nhanh cảm ơn…!

Tần Lập lúc này mới đột nhiên nhận ra mình không ngờ lại không biết tên của Chưởng môn Băng Thiên Nhai.

-Ta là Lãnh Diễm Như, Băng Thiên Nhai gần như toàn bộ đệ tử đều là nữ tử, đa số lại là cô nhi cho nên danh tính gần như đều theo tên người sáng lập!

"Vị Chưởng môn thần bí của Băng Thiên Nhai này cũng không lạnh lùng như người bên ngoài tưởng tượng! Ngược lại, từ trong giọng nói của nàng thì xem ra đây cũng là một người rất nhiệt tình! Khó trách không ngờ lại cũng giống như Lãnh Dao." trong lòng Tần Lập thầm nghĩ.

Lúc này Lãnh Dao liền quỳ xuống làm lễ bái sư. Lãnh Diễm Như tủm tỉm cười, nhận ba bái của Lãnh Dao, sau đó nâng Lãnh Dao dậy cười nói:

-Tốt, tốt! Đồ đệ ngoan!

Sau chuyện này, Lãnh Diễm Như ngồi đối diện với Tần Lập. Trong phòng này cũng chỉ có hai người nhưng khăn che trên mặt của Lãnh Diễm Như vẫn không tháo xuống, đây dường như đã là một thói quen của nàng, dù là trong Băng Thiên Nhai cũng rất ít người từng thấy qua khuôn mặt nàng!

-Tần Lập, ngươi cảm thấy tình thế trước đây trên xx như thế nào?

Đôi mắt của Lãnh Diễm Như chăm chú nhìn vào mặt Tần Lập bình thản nói.

-Cũng không như thế nào cả! Trước đây như thế nào thì bây giờ vẫn thế!

Tần Lập cười đáp.

-Ồ! Ngươi cảm thấy nơi cực Tây không phải là một cái uy hiếp sao?

Ánh mắt Lãnh Diễm Như lộ ra chút hào hứng, cười hỏi ngược lại.

-Nơi cực Tây, thực sự Lãnh Môn chủ cho rằng bọn họ thật sự có uy hiếp sao?

Tần Lập cười tự giễu, nói:

-Có một số người cũng không tránh khỏi rất đề cao chính mình!

-Hà hà, lời này của Tần công tử đúng là hợp ý với ta!

Lãnh Diễm Như sóng mắt như nước, cười vài tiếng sang sảng rồi mới khinh thường nói:

-Trên xx này, siêu cấp thế lực cũng tốt, cao cấp thế lực cũng tốt, thậm chí…tính cả trung cấp và các tiểu tộc tiểu phái thì gần như không có một gia tộc nào là không có dã tâm! Mà loại dã tâm này trong thời thái bình thịnh thế tất nhiên không thể biểu hiện ta toàn bộ! Nhưng nếu tới loạn thế, mặc kệ là đại quỷ hay tiểu quỷ đều muốn một phen thành danh!

Nghe được thanh âm lạnh như băng của Lãnh Diễm Như, trong lòng Tần Lập cười khổ. Vị môn chủ này đúng là có tính cách ghét ác như thù, vì thế cười nói:

-Lãnh môn chủ cần gì phải để ý tới những người đó, Băng Thiên Nhai tự mình hình thành một thể, cho dù có người muốn đảo loạn xx này thì cũng không thể tìm tới cửa của Băng Thiên Nhai mà!

-Hừ, ai bảo? Mấy năm nay ít nhất có ba mươi mấy người của các gia tộc bước chân lên phía Tây của Tuyết Nguyên, thoạt nhìn là tìm kiếm Thiên niên Tuyết Niên, linh vật duy nhất chỉ có trên Tuyết Nguyên nhưng thực tế lại không phải đặt chủ ý lên Băng Thiên Nhai đó sao? Dù sao, Băng Thiên Nhai là chưởng quản của nhiều tài nguyên nhất trên Tuyết Nguyên! Mà lúc này đây, Lâm gia cũng tốt, Trầm gia cũng tốt, đều không có lòng tốt gì! Ta đến cũng chỉ muốn nhắc nhở Tần công tử một câu, phải rất cẩn thận đối với bọn họ! Ngàn vạn lần đừng tưởng rằng có giao tình tốt với đám con cháu của bọn họ là đã có giao tình tốt với gia tộc bọn họ!

-Vẫn phải cảm ơn sự nhắc nhở của Lãnh môn chủ!

Tần Lập chân thành nói lời cảm tạ đối với Lãnh Diễm Như, sau đó cười nói:

-Một cái cc, chỉ mấy chục năm cũng đủ để biến thành một con ác thú như thế! Tại hạ trẻ người non dạ, gia tộc yếu nhỏ, sẽ không tham dự loại chuyện này!

Hai mắt của Lãnh Diễm Như nhìn chằm chằm Tần Lập hồi lâu, cặp mắt như muốn nhìn thấu thâm sâu của đối phương, mãi lúc sau mới lộ ra vẻ mỉm cười nói:

-Băng Thiên Nhai cũng không tham dự vào chuyện này. Đối với việc đánh giết, chúng ta cũng không có chút hứng thú nào! Chỉ hi vọng thời điểm Tần công tử quật khởi có thể dành cho Băng Thiên Nhai vài phần tình cảm!

Tần Lập cười nói:

-Ta dù có phát triển hơn nữa sợ rằng cũng không có tư cách đánh đồng với Băng Thiên Nhai!

Lãnh Diễm Như cười đứng lên, nhìn Tần Lập một cái thật sâu:

-Hơn nữa ngày đó chưa chắc đã xa! Chúc Tần công tử may mắn!

Nói xong nhẹ nhàng bước đi. Tần Lập tiễn bước Lãnh Diễm Như, nhìn bóng dáng của nàng đi xa, đứng nơi đó dường như đang suy nghĩ điều gì!

Xem ra, từ "hắn" trong miệng xà nữ, lực ảnh hưởng của ta đối với những siêu cấp thế lực này đúng là không chỉ đôi chút nữa điểm! Nguyên nhân rất đơn giản, cho dù những siêu cấp thế lực như Thiên Cơ Môn, Lâm gia, Tàng Kiếm Sơn Trang muốn đá văng mình ra, vì lợi ích của cc đã tới mức độ đỏ con mắt! Như vậy, không ai trực tiếp đem đầu kiếm chỉ về chính mình!

Đối với "hắn" kia, cho tới bây giờ Tần Lập vẫn không cho rằng đó là lão viên kia! Không phải là lão viên không trợ giúp mình là là Bạch Trung Sơn không có loại thực lực khiến cho tất cả những võ giả cảnh giới Phá Toái Hư Không trong xx phải sợ hãi! Thử nghĩ xem, một vị Chí Tôn, người ta sợ hãi nhưng Chí Tôn cũng không sợ!

Cho nên hiển nhiên là một người khác! Nhưng trong trí nhớ của Hô Diên Bác mà Tần Lập kế thừa không có cái gì liên quan cả! Tới lúc này, Tần Lập rốt cuộc hiểu ra rằng, những thứ Hô Diên Bác cho mình kế thừa cũng không phải là toàn bộ trí nhớ mà là có lựa chọn!

Hơn nữa, bởi vì chút trí nhớ này quá mức mờ mịt. Nếu muốn từ trong đó phát hiện ra điều gì thì gần như là một chuyện tình không có khả năng!

Trừ phi có một ngày chính mình có thể thấy rõ ràng toàn cảnh thức hải khổng lồ của người ta thì mới có thể phát hiện ra những thứ mà Hô Diên Bác cho mình kế thừa!

Về phần vì sao người kia trợ giúp mình, Tần Lập đồng dạng rất nghi hoặc. Hiện tại hắn đoán, nhiều khả năng là trước khi Hô Diên Bác gặp được Xà nữ thì từng gặp một đại gia hỏa!

Sau đó, Gia chủ Tiền gia Tiền Đa Đa cũng lần nữa tiến tới bái phỏng Tần Lập. Tần Lập thập phần nhiệt tình tiếp đãi vị gia chủ nho nhã mà đã giúp mình vào thời khắc mấu chốt nhất! Mà lời nói của vị gia chủ Tiền gia này khiến cho Tần Lập không thể không lần nữa đánh giá cao hơn vài phần!

ducdaogia

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả:Tiểu Đao Phong Lợi

317. Chương 321: Hoảng Sợ Không Chịu Nổi Một Ngày!

Nếu nói trước mặt Tần Lập, Lãnh Diễm Như không cố ý nhưng còn duy trì vài phần sắc thái thần bí thì vị Gia chủ của Tiền gia này thật sự khiến cho người ta không biết nên nói thế nào mới đúng!

-Tần công tử, lại mạo muội tới chơi!

Gia chủ Tiền gia cười cười hướng về phía Tần Lập chắp tay nói.

-Nào dám, nào dám. Chính là ta phải đi bái phỏng Tiền gia chủ ngài mới đúng! Tiền gia chủ vẫn luôn ủng hộ Tần gia, Tần Lập suốt đời khó quên!

Tần Lập vừa cười vừa chắp tay nói rồi dẫn Tiền gia chủ vào phòng khách.

Tiền gia chủ vừa ngồi xuống lập tức cười nói:

-Lần này tới chơi chủ yếu là muốn trưng cầu Tần công tử một cái ý kiến!

-Nga? Tiền gia chủ có yêu cầu gì cứ nói thẳng là được, không cần khách khí như thế!

-Tốt lắm, ta liền nói thẳng vậy!

Vị trung niên nho nhã này vẻ mặt khiêm tốn vui vẻ nói:

-Tiền gia muốn trở thành minh hữu đáng tin cậy của Tần công tử ngài! Trong cuộc sống tương lai, muốn được cùng tiến thối với Tần công tử!

-Ân, lời này của Tiền gia chủ…là có ý gì?

Tần Lập cau mày nhìn Tiền gia chủ:

-Hai nhà chúng ta đã là đồng minh rồi!

-Không! Tần công tử không hiểu được ý tứ của ta! Ý của Tiền mỗ chính là muốn trở thành một minh hữu của Tần công tử! Ha ha, tự nhiên quan hệ minh hữu giữa Tiền gia và Tần gia vẫn không thay đổi chút nào!

Tiền Đa Đa nói xong, mỉm cười nhìn Tần Lập, chờ câu trả lời thuyết phục của đối phương!

-Điều này có gì khác nhau?

-Đương nhiên là có khác nhau! Tần công tử là người làm đại sự. Tuy nhiên, năng lực của một người có giỏi hơn nữa vẫn còn có nhiều chuyện tình không thể chiếu cố tới được…mà Tiền gia sẽ giúp công tử giải quyết hết thảy những phiền hà ở nhà, bao gồm cả vấn đề an nguy của gia tộc mà trước mắt Tần công tử lo lắng nhất! Tiền mỗ nghe nói Tần công tử đang muốn đưa gia tộc dời đi! Tần công tử đại đức, vì tránh cho toàn bộ gia tộc khỏi thương tổn mà có thể làm ra hành động như thế, Tiền mỗ rất bội phục! Tuy nhiên, Tần công tử hẳn cũng biết là Tần gia trên Huyền Đảo có lịch sử đã hơn vạn năm, về các mặt đã sớm cắm rễ trên phiến thổ địa này! Thời gian càng dài chiếm giữ như thế rồi mà muốn dời đi thì đâu phải là chuyện dễ dàng! Hơn nữa trên đường di chuyển, nếu mà địch nhân muốn tấn công thì sợ là càng dễ dàng hơn so với bình thường…

-Tiền gia chủ có kế sách gì?

Hai con mắt của Tần Lập thản nhiên nhìn về phía người đàn ông trung niên nho nhã Tiền gia:

-Còn nữa, gia chủ trợ giúp Tần mỗ như thế, là muốn đạt được điều gì sao?

-Thượng sách thật ra thì không nhiều lắm! Tiền mỗ có thể làm chẳng qua chỉ là triệu tập trên dưới một trăm võ giả cảnh giới Dung Thiên cấp cho Tần gia để tăng cường vào lực lượng phòng hộ mà thôi!

Tiền Đa Đa thản nhiên nói tiếp:

-Về phần Tiền mỗ đạt được điều gì?

Tiền Đa Đa khẽ thở dài một tiếng:

-Cũng rất đơn giản là ở giữa loạn thế sắp tới, cầu một tấm bùa hộ mệnh mà thôi!

Tần Lập có chút ngạc nhiên nhìn vị Gia chủ của gia tộc được xưng là Phú Giáp Thiên Hạ. Vị đại nhân này tùy tiện có thể phái ra hơn một trăm cường giả cảnh giới Dung Thiên. Khóe miệng Tần Lập hơi co giật nói:

-Tiền gia chủ…lời này là bắt nguồn từ đâu? Không dám dối gạt Tiền gia chủ, thực lực của Tần mỗ quả thực là có một chút hữu dụng nhưng dường như còn chưa đạt tới cảnh giới mà khiến cho Tiền gia chủ phải như thế chứ?

Tiền Đa Đa nhìn Tần Lập nói:

-Tần công tử nói đùa. Tiền mỗ đã nói tới nước này, Tần công tử còn muốn dấu diếm thêm sao? Vị đại nhân vật phía sau Tần công tử ngay cả lão tổ tông của Tiền gia ta cũng không hoàn toàn nhìn thấu được. Còn có một thân bản lĩnh như của Tần công tử, tuổi còn trẻ mà đã có thực lực bậc này…hết thảy những điều này kì thật đều được kẻ hữu tâm xem vào trong mắt! Tần công tử chẳng lẽ còn muốn dấu diếm thêm sao? Cực Tây chi địa trong truyền thuyết tuy rằng đáng sợ nhưng trong mắt Tần công tử vị tất đã có bao nhiêu lợi hại?

Trong lòng Tần Lập cười khổ. Hắn không thể thừa nhận vị trí Gia chủ của Phú Giáp Thiên Hạ Tiền gia này ánh mắt rất lợi hại. Tuy nhiên có một số việc so với phán đoán thực sự khác nhau rất xa, nhưng Tần Lập cũng không có cách gì giải thích được cả! Đơn giản, chỉ có thể khiến người ta tiếp tục hiểu lầm mà thôi!

Nghĩ vậy, Tần Lập gật gật đầu cười nói:

-Tiền gia chủ đã sảng khoái như thế, nếu Tần Lập lại tiếp tục khước từ thì lại có vẻ không biết điều! Một khi đã như thế, Tần Lập đáp ứng Tiền gia chủ vậy!

-Ha ha, được! Tần công tử quả nhiên thống khoái! Chúng ta đây một lời đã định!

Đoàn xe của Tần gia từ Thiên Cơ Môn lặng yên rời đi!

Bên kia, Trầm Long Hưng được thông báo rằng Chưởng môn của Băng Thiên Nhai và Gia chủ Tiền gia trước sau đến gặp Tần Lập, sau đó hai người mang theo vẻ tươi cười rời đi!

Trầm Long Hưng ngồi ở giữa mật thất, hướng về bên trong mật thất nói:

-Lão tổ tông, ta nên làm gì?

Từ bên trong mật thất vẫn không có tiếng trả lời. Thật lâu sau mới truyền ra một tiếng thở dài nhè nhẹ!

Dọc đường đi, đoàn xe Tần gia đều cực kì an toàn, cũng không bị kẻ nào tập kích. Mà trên thực tế, hai người Tần Lập và Xà nữ đã tìm được hai thế thân, ăn mặc thành bộ dáng hai người ngồi trong xe, dọc đường đi cũng rất ít khi lộ diện dùng để mê hoặc người khác. Thực ra, hai người đã sớm rời khỏi đoàn xe, chạy như bay về phía Tần gia ở thành Phong Sa.

Sau khi trở lại Tần gia, hai người thậm chí còn không kinh động tới bất cứ người nào, lặng lẽ gọi Kim Điêu, Linh Ưng và Mạc Ưng rồi trực tiếp đánh về phía Thôi gia! Có sự tồn tại của ba con linh thú có khả năng phi hành này, lộ trình của bọn họ ngắn đi vô số lần, ngay cả Xà nữ đã đạt tới cảnh giới Phá Toái Hư Không cũng không thể không thừa nhận ba con tiểu điểu này đúng là vẫn có một chút tác dụng.

Mà lúc này trở về, Kim Điêu, Linh Ưng và Mạc Ưng đều cảm nhận được sự biến hóa trên người Xà nữ. Điều này khiến cho bọn hắn kinh ngạc không thôi. Cho dù Xà nữ cũng không toát ra chút khí thế nào nhưng là hàng xóm của nhau mấy ngàn năm qua, chúng nó đương nhiên đủ để cảm nhận được sự biến hóa của nhau!

Kim Điêu rất muốn mở miệng hỏi Tần Lập nhưng không mở nổi miệng. Tuy nhiên trong lòng hắn đã thầm quyết định, nhất định phải tìm cơ hội hỏi tiểu chủ nhân một cái, đến tột cùng đã xảy ra điều gì mà khiến con tiểu xà chỉ trong thời gian ngắn đã đạt được đột phá quan trọng như thế? Trực giác của Kim Điêu nhận định, chuyện này nhất định có liên quan đến tiểu chủ nhân!

-Ồ! Thôi thành thật hùng vĩ!

Bên trong nội thành, nơi cư ngụ của những hạch tâm đệ tử. Trong một gian phòng cực kì bình thường, sắc mặt của Thôi Bất Bình là một mảnh xám xịt. Hắn tuy may mắn trốn thoát nhưng có thể tưởng tượng được sự đả kích của hắn đối với toàn bộ Thôi gia có ý nghĩa như thế nào! Tương tự, ba võ giả cảnh giới Phá Toái Hư Không cũng chỉ có Ma Võ Xương thân mang trọng thương chạy thoát!

Lão khất cái gần như không thể tin được, lực lượng vô cùng hùng hậu của bọn họ không ngờ lại có kết quả gần như toàn quân bị diệt như vậy!

Thương thế của hắn vẫn còn không ổn, nhìn thấy bộ dáng bị trọng thương của lão Đại Ma Võ Xương, hắn lại không kìm nổi, phát điên lên:

-Đại ca, chuyện gì đã xảy ra? Lão Nhị đâu? Lão Tứ đâu?

Bộ dáng của lão khất cái lúc này làm gì còn chút bình tĩnh nào, hai mắt đỏ ngầu nhìn Ma Võ Xương.

-Lão Nhị...tự bạo. Lão Tứ, đúng, lão Tứ sao còn chưa trở về? Lão Tứ chạy đi đâu? Hắn có thực lực Thiên Tôn đỉnh, ai có thể giết hắn?

Một đôi mắt ảm đạm già cỗi của Ma Võ Xương lúc này chảy ra hai hàng lệ đục ngầu. Vẻ mặt khô gầy, hốc hác tràn ngập vẻ bi thương!

-Cái gì? Nhị ca hắn...tự bạo?

Lão khất cái hai mắt thất thần ngồi sụp xuống ghế, trong miệng thì thào nói:

-Điều này sao có thể? Làm sao có thể? Ta không tin đây là sự thực! Ta không tin!

Một câu cuối cùng là do tâm bệnh gào rít, trong mắt cũng không kìm nổi chảy xuống hai dòng lệ. Bốn huynh đệ bọn họ tuy rằng không có quan hệ huyết thống nhưng từ nhỏ lớn lên cùng nhau, chưa từng phân nhau ra. Bọn họ được môn phái phái đi tới một nơi cách xa hơn vạn dặm để chấp hành một nhiệm vụ cực kì quan trọng!

Nguyên bốn huynh đệ, ngay cả chỗ dựa sau lưng Lãnh Thu Cung cũng tưởng rằng đây là một nhiệm vụ cực kì thoải mái, chỉ hơi tốn hao thời gian mà thôi, không ngờ lại khó giải quyết như thế. Cho tới bây giờ, bốn huynh đệ không ngờ một người chết, một người mất tích, một người trọng thương. Bản thân tên khất cái cũng mang thương thế trên người.

-Tại sao lại có thể như thế?

Chẳng những tên khất cái nghĩ không ra mà người có thực lực mạnh nhất trong số họ là Ma Võ Xương cũng không nghĩ ra vì sao mà trên Huyền Đảo không ngờ có nhiều võ giả cảnh giới Phá Toái Hư Không như thế! Vì cái gì mà bọn họ biết được uy lực của cực Tây chi địa mà còn dám điên cuồng công kích những người này như thế? Chẳng lẽ nghĩ rằng giết hết bọn họ thì Lãnh Thu Cung không tìm tới cửa hay sao?

Bọn họ không nghĩ ra, Thôi Bất Bình lại càng không ngờ tới. Hắn nhắm mắt lại, ngồi ở ghế trên. Chiếc ghế này hắn đã ngồi hơn hai trăm năm, hai tay vịn sớm đã bị mài thành bóng loáng. Ngày thường, hắn thích nhất là ngồi trên cái ghế này, vuốt ve hai cái tay vịn, trong lòng có cảm giác thản nhiên, thỏa mãn khiến hắn cực kì thoải mái.

Tuy nhiên hôm nay, Thôi Bất Bình ngồi nơi này mà lại có cảm giác bất an! Hắn có cảm giác nghìn vạn năm qua Thôi gia tuy gặp phải vô số sóng to gió lớn nhưng đều có thể vượt qua được hết! Nhưng mà lúc này đây, Thôi gia dường như thật sự gặp phải nguy cơ cực kì lớn, không thể hóa giải nổi!

Dựa vào bốn tên Tôn giả kia? Khóe miệng Thôi Bất Bình lộ ra một nụ cười tự giễu lạnh như băng! Bốn tên tôn giả mà bình thường mình hận không thể cung phụng kia, suốt ngày cao cao tại thượng, lúc này đây bị làm cho một người phải tự bạo, những người khác chỉ sợ cũng không có khả năng sống sót nữa! Bởi vì trong quá trình bọn họ đánh nhau, hắn từng nghe được một tiếng hét kinh thiên. Hắn liên tưởng đến hắc y nữ tử bên cạnh Tần Lập kia, hắn sợ rằng phân nửa những người kia đã không thể may mắn thoát được.

Mà lão tổ tông cảnh giới Phá Toái Hư Không đã sống không biết bao nhiêu năm tháng nhà mình cũng bị hai võ giả đồng cấp liều mạng bị thương để chém chết!

Thôi Bất Bình thở dài một tiếng thật lớn. So với bọn Ma Võ Xương, hắn càng hiểu biết về tình hình những siêu cấp thế lực trên Huyền Đảo này! Hoặc là không động thủ, hoặc là Lôi định vạn quân chi thế! Xem ra, việc Thôi gia tan nát đã không thể né tránh được. Như vậy, hiện tại là lúc Thôi gia tính đường lui!

Thôi Bất Bình thầm nghĩ, tay hắn đặt ra sau người nhẹ nhàng xoa xoa một chút. Toàn bộ phòng phát ra một âm thanh ma sát rất nhỏ. Sau đó trên cái bàn thật lớn trước mặt Thôi Bất Bình hiện ra một cái ô vuông lớn chừng một thước!

ducdaogia

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả:Tiểu Đao Phong Lợi

318. Chương 322: Tiện Nghi Phải Chiếm Cho Đủ!

Thôi Bất Bình do dự một chút rồi thần sắc trở nên kiên định, thân mình chợt loé lên, tiến vào địa đạo kia. Bên trong gió lạnh ù ù, không có chút mùi vị thực vật nào. Mà địa phương này ngay cả đám người Ma Võ Xương cũng không hề biết đến!

Chỉ có các đời gia chủ Thôi gia mới biết được bí mật này. Địa phương này là nơi trọng yếu của Thôi gia trong vạn năm qua!

Còn về tòa thành ngầm trong lòng đất kia quả thực chỉ là một tòa thành trống mà thôi, tuy cũng được coi là tuyệt mật của Thôi gia nhưng vẫn không trọng yếu bằng nơi này. Vì đây là nơi cất giấu tất cả bảo vật quý giá trong vạn năm của Thôi gia! Tối trọng yếu chính là tấm Thái cổ địa đồ khiến Thôi gia chân chính phát triển.

Trong địa đạo, ánh sáng cực kì mờ nhạt. Những ngọn đèn trên vách tường cũng cực kỳ hôn ám khiến thân ảnh Thôi Bất Bình chập chờn kéo dài trên mặt đất.

Trong lòng Thôi Bất Bình thủy chung vẫn có cảm giác hoảng sợ bất an, không thể nào bình tĩnh lại được. Hắn luôn cảm thấy được dường như luôn có một đôi mắt đang âm thầm theo dõi hắn!

Tuy Thôi Bất Bình bị đôi chút thương thế nhưng thủy chung vẫn là cảnh giới Chí Tôn! Hắn không tin có người nào có thể lướt qua được sự phòng vệ sâm nghiêm của Thôi gia để tiến vào nơi này.

Phải biết rằng, nội tình của Thôi gia tất hùng hậu, không chỉ do một tên Phá Toái Hư Không và mười mấy tên Chí Tôn chống đỡ mà thôi!

Cho nên đối với thực lực gia tộc mình, Thôi Bất Bình vẫn rất tự tin. Hắn lần nữa quay đầu nhìn lại con đường yên tĩnh dài hẹp này, vẫn không thấy tồn tại vấn đề gì cả.

Sự quen thuộc của Thôi Bất Bình đối với nơi này thậm chí đã đạt tới độ biết được cái bóng của ngọn đèn trên mặt đất là có bộ dáng thế nào! Hắn cẩn thận nhìn lại một lần, xác định không có ai mới đi tiếp tới điểm cuối cùng của địa đạo thật dài này. Trước mắt hắn là một khối đá cao đến ba thước, rộng tới hai thước.

Từ trong lòng, Thôi Bất Bình lấy ra một chiếc chìa khóa, cắm lên trên một cái lỗ nhỏ trên khối đá, sau khi quay đi quay lại mười mấy vòng, cánh cửa đá phát ra một âm thanh kẽo kẹt trầm muộn, sau đó chậm rãi mở ra. Làm cho người ta kinh ngạc đó là cánh cửa này không ngờ dày hơn mười thước. Từ thanh âm có thể thấy được trọng lượng của nó, muốn cậy mạnh mà mở ra thì sợ là không thể được! Thân ảnh vừa tiến vào, cánh cửa đá chậm rãi khép lại, không còn một tia sơ hở nào!

Qua cánh của đá này vẫn là một thông đạo thật dài, một lúc sau không ngờ còn xuất hiện một lối rẽ. Ba cánh cửa đá phân biệt chắn ba đường khác nhau! Thôi Bất Bình hướng về cánh cửa đá bên tay phải đi tới. Cứ lặp đi lặp lại như thế, không ngờ cũng có tới chín chỗ rẽ như thế. Nếu không biết đường thì nhất định sẽ bị lạc lối trong này.

Khi đi vào một địa đạo thật lớn, cao chứng hai mươi thước, phạm vi chừng trăm mét thì cảm giác bất an trong lòng Thôi Bất Bình mới hoàn toàn biến mất. Nơi này chính là trung tâm cơ mật nhất của toàn bộ Thôi gia trong vạn năm qua!

Mà bên trong hầm ngầm này, các loại bảo vật tỏa ra hào quang và linh khí khiến người ta cũng phải trợn mắt há mồm! Rất nhiều loại bảo vật dù là trên Huyền Đảo cũng có thể khiến người ta điên cuồng tranh đoạt thì nơi này lại tùy tiện ném sang một bên.

Vũ khí, khôi giáp, linh thạch, các loại thiên tài địa bảo, chiến kỹ, công pháp…còn có một số bảo vật từ thời thượng cổ…cho dù người có tâm tính tu luyện rất cao, dù thấy một màn này chỉ sợ cũng bị kho báu này làm cho điên lên!

Mà Thôi Bất Bình lại như không thấy những thứ này, hắn không dừng lại ở những bảo vật mà hướng về chỗ sâu nhất của mặt mật thất này. Nếu nhìn kĩ thì không ngờ vách tường của căn mật thất này lại được xây dựng hoàn toàn từ hoàng kim.

Kim quang loé ra, chiếu sáng khắp nơi. Loại xa hoa, phong phú này kết hợp thành một hình ảnh khiến người ta cũng phải động tâm, chỉ sợ là người đời cũng chưa từng có ai được nhìn thấy. Đây mới chân chính là tài phù!

Thôi Bất Bình sờ soạng trên vách tường một lúc, sau đó ấn mạnh xuống một chỗ trên đó. Thực lực Chí Tôn lúc này hoàn toàn bộc phát ra, nơi đó mạnh mẽ bị ấn lõm vào.

Một màn này nếu là có người nhìn thấy thì sợ rằng cũng phải kinh ngạc đến sửng sốt! Địa phương được giữ kín như thế không ngờ cần có thực lực cảnh giới Chí Tôn mới có thể mở ra được, rốt cuộc là cất giấu thứ gì?

Theo một loạt tiếng động của cơ quan vang lên, vách tường bằng hoàng kim nơi Thôi Bất Bình vừa ấn xuống chậm rãi tách ra, lộ ra một lỗ nhỏ chừng một thước vuông bên trong.

Lỗ nhỏ này cũng không sâu, bên trong có một cái rương lớn. Thôi Bất Bình tự tay mang nó ra, vách tường lại chậm rãi khôi phục nguyên trạng.

Chiếc rương này nhìn qua đã biết là rất nhiều năm, mặt trên đã nhìn không ra nhan sắc ban đầu nữa. Chiếc rương này không có chìa khóa, Thôi Bất Bình tùy tay mở ra, bên trong cũng không có gì, chỉ có một tấm bản đồ có phong cách rất cổ xưa! Sắc mặt của Thôi Bất Bình có chút ửng hồng, hai mắt như bắn ra hào quang. Hai tay hắn run rẩy đem tấm bản đồ này giăng lên, ép lên ngực mình, thì thào lẩm bẩm:

-Có nó, Thôi gia ta dù chỉ còn lại một nam đinh thì cũng sẽ có ngày quật khởi! Tần Lập, còn có những gia tộc trên Huyền Đảo này nữa, các ngươi chờ đó! Ta sẽ đem hận thù này truyền xuống…đến một ngày nào đó, Thôi gia sẽ một lần nữa tái hiện trên Huyền Đảo này, lúc đó, các ngươi sẽ biết thế nào là…mưa máu gió tanh!

Thôi Bất Bình quay người nhìn lại vô số bảo vật vô giá xung quanh, trầm trọng chậm rãi nói:

-Mà những thứ này, là tài phú cự đại mà Thôi gia ta lưu lại cho hậu nhân, làm vốn để Thôi gia ta Đông Sơn tái khởi! Ai cũng đừng hòng tìm được nơi này! Trừ bỏ Thôi gia Gia chủ, không ai có thể vào được nơi này! Ha ha ha!

Thần sắc Thôi Bất Bình có chút điên cuồng. Tiếng cười của hắn quanh quẩn trong bảo thất này! Sau đó hắn đi về phía bảo vật chồng cao như núi kia, tùy tay nắm lấy một khối cực phẩm linh thạch to như nắm tay. Năng lượng mênh mông dao động trên đó khiến trong lòng Thôi Bất Bình có một trận say mê, không kìm nổi lẩm bẩm:

-Muốn Thôi gia ta sao? Ngàn vạn năm qua, hùng bá một phương Huyền Đảo, các loại bảo vật cực phẩm nhiều vô số, tích lũy tới tài phú đạt tới mức kinh người như thế này! Muốn Thôi gia ta diệt vong ư? Muốn lấy đi sản nghiệp của Thôi gia ta ư? Muốn ăn miếng bánh đầy mỹ vị của Thôi gia ta ư? Hừ, ta thật muốn nhìn các ngươi có có được hàm rằng sắc như thế hay không?

Thôi Bất Bình nói xong, không kìm nổi chảy ra hai dòng lệ, nức nở nói:

-Liệt tổ liệt tông trên trời cao, vãn bối bất hiếu, mang Thôi gia tiến vào mạt lộ, vãn bối chết không oán thán được gì cả!!

Nói xong, Thôi Bất Bình đứng dậy, nhìn đủ loại bảo vật phát ra ánh sáng đủ màu, dù ngàn năm vẫn không bị hư hỏng, thở dài một tiếng, nháy mắt đã trở nên già đi rất nhiều!

-Ha ha, từ trước tới nay, không nói tới gia tộc, dù là những hào môn đại tộc cực thịnh bậc nhất từ thời thái cổ, vô số thế lực siêu cấp đều không thể tránh được kết cục suy bại! Một cái gia tộc trên Huyền Đảo như các ngươi thì nói gì đến thiên thu cường thịnh, nói gì đến huy hoàng muôn đời! Nói mà không biết ngượng!

Một thanh âm tràn đầy vẻ trào phúng chợt vang lên trong căn mật thất!

Thôi Bất Bình giống như một con mèo bị cắt mất đuôi, nháy mắt cả người đều dựng đứng lông tóc! Hắn lập tức quát lớn:

-Ai? Kẻ nào? Ra đây, lăn ra đây!

Thôi Bất Bình thuận tay nắm lên một thanh trường kiếm có phong cách cổ xưa từ trên mặt đất, rút rẹt một tiếng rời vỏ. Một cỗ hàn khí lạnh lẽo lập tức tràn ra. Thân mình Thôi Bất Bình lăng không nhảy lên, sau đó chém ngang. Một cỗ kiếm khí phát ra âm thanh xé gió chém ra phía sau. Đạo kiếm khí này xuyên qua không trung, chém về phía vách tường khiến vách tường bị bong ra một mảnh hoàng kim lớn.

-Ha ha! Đêm đẹp như vậy, Thôi gia vì sao mà nóng nảy như thế? Như vậy không tốt! Không tốt!

Thanh âm trêu chọc kia lại vang lên từ phía sau Thôi Bất Bình. Thôi Bất Bình lần nữa chém một kiếm về phía sau. Một kiếm này không ngờ lại mang theo một tia kiếm ý. Hiển nhiên là Thôi Bất Bình đã trở nên rất nóng nảy!

Một thanh âm vang lên, một mãnh vũ khí quý báu từ thời thượng cổ bị một kiếm của Thôi Bất Bình đánh tan tác. Sau âm thanh nổ vang là một trận âm thanh vỡ vụn.

-Dừng tay!

Tần Lập cũng không thể không nhìn tới, hét lớn một tiếng!

-Thôi Bất Bình, còn dám phá hư bảo vật của lão tử, lão tử làm thịt ngươi đó! (Typer: type đến đoạn này ta hận không thể giơ ngón tay giữa với Tần Lập, quá vô sỉ a…)

Thanh âm Tần Lập chứa đầy vẻ đau lòng, những thứ này đều là bảo vật của Tần Lập a!

-Ngươi…!

Thôi Bất Bình cảm thấy một trận khí huyết dâng lên, có loại cảm giác như muốn hộc máu! Mẹ nó, đây là kho báu của Thôi gia, từ khi nào đã trở thành của tên tiểu súc sinh Tần Lập nhà ngươi!

Tuy nhiên, Thôi Bất Bình cũng lập tức trở nên tỉnh táo lại. Đôi mắt của hắn bắn ra hai đạo quang mang kiên quyết, đan điền bắt đầu tích lực, trong miệng thản nhiên nói:

-Ta rất ngạc nhiên! Tần Lập, ngươi vào đây bằng cách nào?

Không gian trước người Thôi Bất Bình lập tức xuất hiện một trận vặn vẹo, trống rỗng xuất hiện một nắm tay thanh tú đánh thẳng về ogia1 sau đan điền của Thôi Bất Bình. Thôi Bất Bình hét thảm một tiếng, thân mình bay mạnh về phía sau, bắn vào phía vách tường hoàng kim kia rồi rơi xuống mặt đất, cả người đau đớn.

-Không cần nghĩ tự bạo! Nếu ngươi có thể thành thật trả lời ta mấy vấn đề thì ta có thể cho ngươi một cái chết có thể diện! Thôi Bất Bình, tuy ngươi hận ta, nhưng ngươi cũng phải thừa nhận rằng thủy chung đều là do Thôi gia các ngươi chủ động trêu chọc ta! Cho tới bây giờ ta cũng chưa từng chủ động trêu chọc Thôi gia các ngươi!

Thôi Bất Bình ngẩng đầu, trong hai mắt tràn đầy vẻ oán độc, nhìn về phía thân hình Tần Lập đang dần xuất hiện từ trong hư không. Hắn rốt cuộc hiểu được từ đâu mà mình có cảm giác bất an. Nữ tử bên người Tần Lập kia quả thật là một cảnh giới Phá Toái Hư Không!

Ngoài điều đó ra, không thể có người khác có thể đi vào nơi này, càng không thể đi theo phía sau hắn mà hắn không thể cảm nhận được!

-Các ngươi muốn giết thì cứ giết! Tuy nhiên, Tần Lập, không phải là trước khi chết ta nói nhảm nhưng ngươi thực nghĩ rằng có thể đem tài phú của Thôi gia ta đi ra sao? Những gia tộc trên Huyền Đảo sẽ buông tha cho các ngươi sao?

Khóe miệng Thôi Bất Bình lộ ra một nụ cười lạnh, Tần Lập còn thật thà gật đầu, nói:

-Tại sao lại không chứ?

Khóe miệng Thôi Bất Bình lại lộ ra một nụ cười khinh thường:

-Tên tiểu súc sinh chết tiệt Tần Lập ngươi thực nghĩ rằng ta không chuẩn bị chút hậu thủ nào hay sao? Ha ha, lão tử trước khi chết, một chiêu phòng bị cuối cùng rốt cục có tác dụng rồi! Có thể có các ngươi chôn cùng cũng coi như có chút giá trị! Không có ta tự mình thao tác thì căn mật thất này vào mà không ra được! Hơn nữa, chỉ cần ta chết, từ Thôi gia lập tức sẽ toát ra tin tức nói rằng toàn bộ tài phú của Thôi gia ta đều bị các ngươi đoạt đi! Ha ha! Thế nào Tần Lập? Ngươi có thích loại an bài này của gia gia ngươi không?

Tần Lập cũng cười rộ lên, khuôn mặt anh tuấn cũng cười rất vui vẻ:

-Thôi Bất Bình, ngươi đúng là hạng người chưa thấy quan tài chưa đổ lệ! Ngươi cho rằng chúng ta tiến vào được mà không ra được sao?

Tuy nhiên, ngươi yên tâm, nếu chưa chiếm đủ tiện nghi thì chúng ta sẽ không rời khỏi Thôi gia đâu!

ducdaogia

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả:Tiểu Đao Phong Lợi

319. Chương 323: Đùa Ngươi Ngu Luôn!

Trong mắt Thôi Bất Bình có thêm vài phần điên cuồng nhìn Tần Lập, cổ họng phát ra tiếng rống lớn:

-Tần Lập à Tần Lập. Ngươi thực nghĩ đến tài phú mà ta nói là mấy thức này sao?

Thôi Bất Bình nói xong, lấy một ngón tay chỉ vào bảo vật trong hầm ngầm này:

-Không sai. Bảo vật trong ám thất này, tùy tiện lấy ra một kiện đều là vô giá, nhưng chân chính đáng giá lại là tấm bản đồ thái cổ trong tay ta đây. Tần Lập! Hiện tại ta sẽ phá huỷ nó, ngươi nằm mơ cũng đừng nghĩ chiếm được. Ha ha ha!

Theo tiếng cười điên cuồng của Thôi Bất Bình, lão lấy ra tấm bản đồ thái cổ kia, đưa hai tay ra điên cuồng xé rách.

Võ giả cảnh giới Chí Tôn, cho dù đan điền bị huỷ nhưng chỉ dựa vào lực lượng thân thể cũng đủ để phá vỡ bia đá. Trong ý nghĩ của lão, xé rách tấm bản đồ như vậy còn không phải là chuyện dễ dàng?

Đáng tiếc chính là Thôi Bất Bình vẫn còn xem nhẹ độ dẻo dai của tấm bản đồ thái cổ này. Tuy rằng Thôi gia đã chiếm được tấm bản đồ này rất nhiều năm, nhưng ngày thường chỉ sợ đều coi như bảo bối, làm sao có thể nghĩ đến thử xem thứ này rốt cuộc dẻo dai bao nhiêu đây?

Tần Lập cười lạnh đứng đó nhìn Thôi Bất Bình bộ mặt dữ tợn xé rách tấm bản đồ trong tay. Sắc mặt tái nhợt nổi lên từng vệt đỏ ửng, đến cả sức bú sữa cũng đều dùng ra, nhưng lại không thể làm tổn hại tấm bản đồ này chút nào. Hai mắt lão bắn ra hào quang không dám tin, kinh hô:

-Làm…làm sao có thể? Như thế nào mà xé không rách chứ?

-Đã nói ngươi thiếu kiến thức mà. Ngươi thực sự nghĩ rằng tấm bản đồ lưu tuyền chục vạn năm có thể bị ngươi xé bỏ dễ dàng như vậy sao?

Tần Lập vẻ mặt diễn trò nhìn Thôi Bất Bình, đứng đó không chút cử động.

Thôi Bất Bình đại hận, điên cuồng rít gào nói:

-Vì sao, đây là vì sao?

Bóng đen kia chợt loé, tấm bản đồ kia đã xuất hiện trong tay Xà nữ. Xà nữ nhìn thoáng qua, phát hiện mình xem không hiểu, bĩu môi, vặn vẹo vòng eo đi trở về, đưa bản đồ cho Tần Lập.

Tần Lập cầm lây, phát hiện tấm bản đồ này quả nhiên có tính chất giống như đúc tấm bản đồ trên người mình, biết đây là tấm bản đồ có thể làm cả xx điên cuồng. Trong ánh mắt tràn ngập oán hận của Thôi Bất Bình, Tần Lập tiện tay thu bản đồ vào, sau đó nhìn bảo vật khắp phòng, sử dụng tinh thần lực mở ra nhẫn

trữ vật, lại phát hiện không gian trong chiếc nhẫn màu đen mình đeo trên tay lại lớn hơn một chút so với thời gian trước!

Bên trong các loại linh hoa linh thảo sinh trưởng cực kì tươi tốt, Chu quả màu đỏ kia lại nở ra rất nhiều nụ hoa, được linh khí nồng đậm bao phủ. Cửu Chuyển Bạch Ngọc Liên đã sinh sống tốt ở trong ao đá, tiếc nuối duy nhất là trong nhẫn không chứa được vật sống. Lúc trước Tần Lập có thời gian rỗi đã thí nghiệm vài lần. Phàm là vật sống, ở bên trong chỉ có thể sinh tồn khoảng một canh giờ.

Điều này làm cho Tần Lập ít nhiều cảm thấy có chút tiếc nuối. Tuy nhiên vẫn còn may là thi thể linh thú ở trong nhẫn sẽ không bị thối rữa. Đối với vật chết mà nói, thời gian trong nhẫn giống như là vĩnh cửu.

Nhưng Tần Lập lại không cách nào hiểu được vì sao linh hoa linh thảo trong nhẫn lại có thể tiếp tục sinh trưởng hoàn hảo không tổn hao gì.

Nhìn Tần Lập đem từng kiện, từng kiện bảo vật trong hầm ngầm này thu vào, trái tim Thôi Bất Bình như muốn nhỏ máu. Tuy nhiên lão đồng thời cũng vì dung tích pháp bảo trữ vật trên người Tần Lập mà kinh hãi không thôi.

Lão cho tới bây giờ chưa thấy qua bất kì phát bảo trữ vật nào có thể chứa nhiều đồ vật như vậy.

-Tần Lập! Thằng súc sinh, vương bát đản, ngươi chết không tử tế được!

Đôi mắt Thôi Bất Bình vô cùng oán độc nhìn Tần Lập, lớn tiếng mắng chửi.

Tần Lập căn bản không chú ý đến lão, tiếp tục ném bảo vật vào trong nhẫn.

-Tần Lập! Thằng tiểu súc sinh nhà ngươi, sinh con không có lỗ đít! Lão tử nguyền rủa ngươi tuyệt tử tuyệt tôn, nguyền rủa tất cả nữ nhân Tần gia ngươi đều bị người…

"Bốp" một tiếng giòn vang! Xà nữ hung hăng tát Thôi Bất Bình một cái thật mạnh, đưa những lời nói còn lại của lão nuốt về trong bụng, hung hăng nói:

-Đủ rồi, câm miệng đi! Chỉ có kẻ yếu mới có thể lải nhải không ngừng!

Khóe miệng Thôi Bất Bình chảy máu tươi, trong mắt loé lên hào quang điên cuồng, đột nhiên ngửa mặt lên trời cười lớn nói:

-Ta thật muốn nhìn các ngươi làm thế nào rời khỏi hầm ngầm này!

Một làn sương khói màu lam nhàn nhạt đột nhiên từ bốn phương tám hướng tản ra trong hầm ngầm, rất nhanh liền trở nên nồng đậm.

-Độc này chính là mười loại độc trùng cùng tám loại linh thảo kịch độc nhất trên xx hỗn hợp mà thành, không có thuốc giải! Ha ha ha ha! Đôi cẩu nam nữ các ngươi, chết cùng lão tử đi! Ha ha ha! Ha ha ha ha!

Thôi Bất Bình cười cực kì vui vẻ, nước mắt nước mũi chảy cả ra. Rốt cuộc khiến cho đôi cẩu nam nữ này buông lơi đề phòng, phát động công kích mang tính huỷ diệt.

Loại kịch độc này chẳng sợ ngươi nín hơi,. Chỉ cần lây dính trên da một chút, cho dù là đại năng cảnh giới Phá Toái Hư Không cũng không thể may mắn thoát khỏi.

Bởi vì tổ tiên Thôi gia năm xưa vào thời thượng cổ đã từng dùng độc này, độc chết một võ giả cảnh giới Phá Toái Hư Không. Trúng độc này, bất kể là vận công bức độc hay là "tráng sĩ đoạn cổ tay" (dính chỗ nào chặt chỗ ấy) đều không hề hiệu quả.

Kết cục chỉ có một từ – CHẾT!

Nhưng điều khiến Thôi Bất Bình trợn mắt há mồm là Tần Lập vẫn tiếp tục đứng đó, rất nhanh thu bảo vật trong tầng ngầm vào túi, thậm chí ngay cả cương khí hộ thể cũng không phóng ra chút nào.

Bởi vì Thôi Bất Bình tận mắt nhìn thấy khỏi độc bao phủ Tần Lập nhưng hắn vẫn làm như không có thấy.

Càng quá đáng hơn là hắc y nữ tử kia, khinh miệt nhìn lão một cái, sau đó hít sâu một hơi, tán thưởng nói:

-Hương vị thật ngọt ngào! Độc khí thật đậm, thật tinh thuần a! Nhất định rất bổ dưỡng!

Nói xong không ngờ giống như là cá voi hút nước, há mồm hút một cái. Khói độc trong phòng biến thành một sợi tơ màu lam đậm vọt tới miệng Xà nữ.

Làn da cũng lây dính một chút, tư duy của Thôi Bất Bình đã bắt đầu có chút xơ cứng, khó tin lẩm bẩm nói:

-Điều đó không có khả năng, điều đó không có khả năng! Như...như thế nào lại thế?

Mãi cho đến khi chết, lão cũng không nghĩ thông suốt hai người này làm thế nào lại không sợ loại kịch độc có thể xưng là thần tiên cũng có thể độc chết

Nhìn trên mặt Thôi Bất Bình nhanh chóng bị phủ một tầng khí đen, thân thể giống như băng tuyết dưới nắng mặt trời bắt đầu tan rã rất nhanh. Tần Lập than nhẹ một tiếng:

-Cớ sau phải vậy nhỉ?

Thân thể Tần Lập được các loại đan dược cực phẩm, linh vật trong thiên hạ, lại thêm chiến kỹ Cửu Thiên Thập Địa Duy Ngã Độc Tôn cải tạo vô số lần làm sao có thể giống võ giả bình thường, e ngại loại độc này chứ?

-Ta nói, cô lưu lại một chút độc khí, ta đoán mật thất này nhất định có người có thể tìm đến. Đến lúc đó, không có một chút đồ vật hoan nghênh bọn họ, chẳng phải là rất không có ý nghĩa sao?

-Ngươi quá xấu xa! Quả nhiên, nhân loại tâm tư đều là rất xấu, rất rất xấu!

Xà nữ vẻ mặt kinh hãi nhìn Tần Lập, vẻ mặt không tình nguyện.

Trên thực tế nàng cảm thấy độc khí này đều là đại bổ khó tìm, làm sao có thể để lại cho người khác chứ?

-Được rồi, không chỉ là một chút khí thể thiên địa linh vật sao? Về sau ta sẽ luyện chế ra mấy loại đan dược thích hợp với cô, giúp cô mạnh lên là được.

Tâm tư Xà nữ này, làm thế nào có thể giấu được Tần Lập.

Bảo vật ở trong này thật sự là đếm không xuể, tất cả độc khí bám lên bảo vật đều bị Xà nữ hút sạch không còn một tia. Đợi cho hơn một canh giờ sau, Tần Lập dọn sạch toàn bộ bảo vật nơi này, Xà nữ vẻ mặt đáng tiếc phun ra một ngụm độc khí màu lam.

Hai người từ trên người Thôi Bất Bình lấy chìa khóa, chuẩn bị rời khỏi nơi này.

Ma Võ Xương cùng lão khất cái đều ở trong phòng tự vận công chữa thương. Vừa rồi hai người đã bàn luận kỹ lưỡng, chờ mấy tháng đợi cho thương thế Ma Võ Xương đã hoàn toàn khỏi hẳn liền cùng nhau quay về sư môn xin viện binh!

Nơi này cách xa nơi cực Tây chỉ sợ không dưới mấy chục vạn dặm, ở giữa đường lại có vô số nguy hiểm khó có thể vượt qua. Cho nên, muốn thư từ qua lại là một việc căn bản không có khả năng.

Trên thực tế, bốn người này được môn phái cử đi bất kể thành công hay thất bại đều cần phải trở lại môn phái, sau đó bên kia mới biết được tình huống.

Hai người cũng nhìn ra sự điên cuồng của các thế lực trên xx. Tuy nhiên bọn họ vẫn rất có tin tưởng về phòng ngự của Thôi gia. Muốn công phá Thôi thành, tiến vào trong Thôi gia, nếu không mất năm ba tháng là tuyệt đối không có khả năng!

Mà đến lúc đó, thương thế của Ma Võ Xương cũng đã khôi phục bình thường, hai người đến lúc đó yên lặng trốn đi, ai có thể giữ chân? Về phần Thôi gia sống chết thế nào có liên quan gì đến bọn họ?

-Đại ca. Thù này chúng ta nhất định phải báo! Cho dù không giết được Tần Lập kia cũng phải diệt sạch Tần gia kia! Bằng không, mối hận này nghẹn ở trong lòng, ta khó chịu lắm!

Hai mắt lão khất cái đỏ bừng, giọng nghẹn ngào nói.

Ma Võ Xương kiên định gật đầu, trong mắt cũng toát ra vẻ oán hận:

-Ôi! Đều do ta sơ suất quá, không nghĩ tới đám võ giả trên xx đều là kẻ điên! Bọn họ không ngờ dám làm ra chuyện này! Hai chúng ta trước khi rời đi, diệt Tần gia trước! Về phần những gia tộc khác, chờ chúng ta trở lại sư môn đưa viện binh lại rồi chậm rãi thu thập bọn họ! Vì lão Nhị cùng lão Tứ báo thù!

-Đúng. Đến lúc đó, ta nhất định phải bầm thây đám người vây công Nhị ca cùng Tứ đệ ra làm vạn mảnh!

Lão khất cái nghiến răng nghiến lợi nói.

Đột nhiên, sắc mặt Ma Võ Xương hơi đổi, kinh hãi nói:

-Lão Tam. Ngươi đi mau, có người đến đây!

-Cái gì? Ta làm sao có thể bỏ đại ca ở đây?

Hai mắt lão khất cái bắn ra hào quang sắc bén, cười lạnh nói:

-Ta muốn xem, người có bản lĩnh mò vào Thôi gia này rốt cuộc có mấy phần bổn sự!

-Còn xem cái rắm! Người có thể vào đây thần không hay quỷ không biết, làm thế nào có thể kém hơn ngươi? Nghe lời ta, lão Tam, đi mau. Ta cản phía sau cho ngươi! Nhớ rõ…báo thù cho ta!

Hai mắt Ma Võ Xương như muốn nứt ra.

Lão khất cái cắn răng một cái, hung hăng dậm chân, trong mắt chảy ra lệ máu. Lão phát ra một tiếng rống như dã thú bị thương, phá vỡ cửa sổ hướng tới bầu trời đêm bay đi.

Lão khất cái muốn lợi dụng mình hấp dẫn địch nhân, mặc kệ nói thế nào thì lão cũng không muốn vứt bỏ đại ca của mình.

Chỉ là, điều khiến lão hoàn toàn không thể tưởng tượng được, ngay lúc này trên bầu trời xuất hiện ba đạo công kích mãnh liệt sắc bén đến cùng cực.

-Ầm! Ầm!

Một tiếng nổ kinh thiên vang lên, một cỗ năng lượng khổng lồ nổ tung, đem tất cả phòng ốc trong phạm vi một vạn dặm chấn nổ tan tành, mặt đất đều xuất hiện vết nứt thật lớn!

Lão khất cái bị cỗ năng lượng này bắn cho máu tươi phun như suối, thân hình bay về phía sau thật nhanh!

ducdaogia

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả:Tiểu Đao Phong Lợi

320. Chương 324: Quá Rộng Rãi!

Ở trong phòng, Ma Võ Xương mắt như muốn nứt ra, mới vừa định xông ra ngoài thì đột nhiên bị hai luồng khí thế khổng lồ áp bách không thể nhúc nhích tí nào, chỉ có thể trơ mắt nhìn Tam đệ của mình giống như một bãi bùn nhão từ trên không trung rơi xuống đất, không rõ sống chết!

Biến cố bất ngờ này làm cho cả Thôi gia lập tức sôi trào. Vô số võ giả từ các nơi lăng không bay lên hướng tới bên này.

Tần Lập cùng Xà nữ, mỗi người bắt một người, lăng không nhảy lên thân thể của Kim Điêu. Đôi cánh lớn vô cùng kia của Kim Điêu dùng sức vỗ một cái, lập tức biến mất trong bóng đêm mờ mịt!

Đợi cho đám võ giả Thôi gia chạy tới nơi này, nơi này đã biến thành một đống đổ nát!

-Địch tập! Có địch tập!

Có người lập tức cao giọng rống giận.

Tần Lập cùng Xà nữ ở trên cái lưng rộng lớn của Kim Điêu, nhìn nhau cười hết sức vui vẻ.

Độ cao phi hành của Kim Điêu cực cao, hơn nữa lại đang trên không trung bầu trời đêm, căn bản không có bất kì người nào có thể phát hiện ra hành tung của bọn họ.

Có một điều thú vị là ngay khi bọn Tần Lập chân trước rời khỏi, sau đó một đội ngũ hơn ngàn người nương theo bóng đêm lần mò tới Thôi thành.

Đội ngũ như vậy cũng có tới bảy, tám đội!

Mà đội ngũ quy mô nhỏ chỉ có mấy chục, mấy trăm người thì nhiều vô số kể!

Vô số gia tộc lớn nhỏ sau khi phát hiện loạn tượng trong Thôi thành, không ngờ đều không hẹn mà cùng triển khai tấn công Thôi thành! Một hồi đại chiến sinh tử cứ thế mở màn!

Không biết đám gia tộc cùng môn phái điều động hết tinh nhuệ muốn chiếm tiện nghi lớn nhất, đến cuối cùng phát hiện kho báu quan trọng nhất của Thôi gia là trống không, sau đó còn bị độc chết vô số hảo thủ thì trên mặt lại có biểu tình thế nào nhỉ?

Mà người khởi xướng – Tần Lập, đối với hết thảy thì không có bất kì tâm lý áy náy nào!

Bọn họ bay đến hừng đông ngày hôm sau thì gần đến thành Phong Sa, ba linh thú phi hành cũng đã mệt mỏi mới tìm một chỗ hạ xuống.

Lão khất cái kia bị ba linh thú phi hành ở không trung công kích một đợt, mà thương thế lúc trước vốn chưa lành. Lúc này đã cận kề cái chết, chỉ còn một hơi.

Mà Ma Võ Xương thì bị Tần Lập dứt khoát huỷ đan điền, huỷ diệt đan nguyên của lão, lại đánh nát hết hàm răng khiến cho lão gia hỏa này ngay cả năng lực tự sát đều mất hết.

Tinh thần liên tục khẩn trương cao độ, bất kể là Tần Lập hay Xà nữ, hay là ba con linh thú phi hành nhìn qua đều hết sức mỏi mệt, tuy nhiên tinh thần vẫn còn tạm ổn. Đây là trận đánh ác liệt nhất đầu tiên mà đám linh thú sau khi đi theo Tần Lập tham gia, xem như một kết quả tốt đẹp.

Mà đôi mắt đục ngầu của Ma Võ Xương toát lên hận ý điên cuồng, tinh thần uể oải, sắc mắt xám tro ngồi bệt dưới đất, giọng nói vô cùng khàn đục:

-Tần Lập! Sư môn chúng ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho ngươi! Ngươi đừng nghĩ tới chuyện từ ta đạt được bất kì tin tức hữu dụng nào. Hoặc là cho lão tử một cái thống khoái, hoặc là bị ngươi tra tấn. Gia gia nếu kêu một tiếng liền là con cháu của ngươi!

-Lão già! Ngươi muốn làm con cháu của ta, ta còn chê ngươi già đó!

Tần Lập hừ một tiếng, sau đó nói:

-Không hợp tác phải không?

Nói xong, hắn đi tới bên cạnh Ma Võ Xương.

Võ giả cảnh giới Phá Toái Hư Không như Ma Võ Xương làm sao từng kiến thức loại tình cảnh này, từ lúc chào đời đến nay là lần đầu tiên bị bắt. Cho nên thấy Tần Lập đi tới, trong mắt lão không ngờ lộ ra một vẻ sợ hãi, lập tức nội tâm tràn ngập hổ thẹn, giận dữ hét:

-Đến đi, giết ta đi!

-Mơ đi cưng!

Theo giọng nói lạnh lẽo của của Tần Lập vang lên, tinh thần lực của hắn trực tiếp bắn về tinh thần thức hải của Ma Võ Xương. Ma Võ Xương đã suy yếu hết mức, hàng rào tinh thần yếu ớt không chịu nổi, bị Tần Lập dễ dàng phá vỡ, phát ra mọt tiếng tru bi thảm đến cực điểm.

Tần Lập mạnh mẽ đọc hết kí ức của Ma Võ Xương, sau đó tìm tòi hồi lâu ở trong tinh thần thức hải của lão, không tìm được người khổng lồ giống như trong tinh thần thức hải của mình. Hắn hừ lạnh một tiếng, dùng tinh thần lực chấn động tinh thần thức hải của Ma Võ Xương thành một mảnh hỗn loạn. Cho dù lão ta có thể sống sót, về sau cũng chỉ có thể là ngu ngốc, thần tiên cũng không khôi phục được!

Sau khi đọc xong tất cả trí nhớ của Ma Võ Xương, Tần Lập ngồi ở một chỗ cẩn thận tiêu hóa, trên mặt lộ ra vẻ âm trầm bất định.

Đám người Xà nữ, Kim Điêu thông qua việc này cũng đã nhìn ra vị tiểu chủ nhân này không phải hạng dễ chọc, cho nên ở xung quanh bảo vệ, ngay cả thở mạnh cũng không dám.

Tần Lập đầu tiên biết được đủ loại hành động mà bốn huynh đệ Ma Võ Xương đã làm trong trăm năm gần đây trên Huyền Đảo, không thể tưởng tượng được lão già phong độ nho nhã lão Tứ bị mình cùng Xà nữ oanh sát không ngờ là súc sinh mặt người dạ thú, chuyên môn thải bổ nữ nhân. Nhà khác không nói, chỉ nói nữ nhân Thôi gia đều bị hắn hãm hại vô số! Hơn nữa không ngờ Tần Lập biết được một tin tức kinh người, ngay cả Trầm Long Mai - muội muội môn chủ Thiên Cơ Môn cũng bị lão già nho nhã này hãm hại.

Khó trách Trầm Long Hưng lại hận người Thôi gia sâu như vậy, hiển nhiên cho dù không biết toàn bộ mọi chuyện cũng biết rất nhiều thứ.

Lão già này thải bổ nữ nhân cũng không giống Cực Nhạc Thiên Cung, trực tiếp giêt chết; lão lại thông qua một thủ đoạn tinh thần khống chế kì dị khiến nữ nhân này sau khi bị hắn chà đạp sẽ trở nên lẳng lơ dâm loạn, hơn nữa hết thảy..hoàn toàn đều ở trạng thái thanh tỉnh!

Điều này đối với nữ nhân giữ mình trong sạch mà nói, quả thực chính là đả kích trị mạng!

Trên tinh thần, chết cũng đều không tình nguyện bị làm nhục, càng không muốn biến thành tính tình lẳng lơ dâm loạn. Nhưng người, lại giống như đói bụng phải ăn cơm, có một loại nhu cầu là bản năng!

Nói vậy, Trầm Long Mai năm xưa chính là vì vậy nên không chịu nổi mới tự sát để giữ trong sạch. Mà Trầm Long Hưng rõ ràng là biết được điều này, đẩy hết cừu hận lên người Thôi Bất Quần!

Mà lão Nhị có cảnh giới Phá Toái Hư Không, lão già mặt khắc khổ kia không ngờ lại "ăn thịt người" hơn nữa, ăn là phải ăn trẻ con chưa đầy trăm ngày!

Hơn một trăm năm nay, trẻ con bị hắn ăn đếm không hết. Nếu nói dã thú ăn thịt người là thiên tính, nhưng người này ăn thịt người…quả thật là không bằng cầm thú!

Là lão Tam là khất cái, thái độ hỉ nộ vô thường, lòng dạ độc ác, nếu ai đắc tội lão, lão tất nhiên sẽ tìm cơ hội tra tấn đối phương đến chết. Hơn nữa, trời sinh thích biến mình thành vô cùng dơ bẩn, tự xưng là khất cái!

Chỉ có lão đại Ma Võ Xương nhìn qua còn được gọi là võ giả bình thường, không có ham mê đặc thù gì. Mà trên thực tế, trong bốn người này âm hiểm nhất đúng là lão đại Ma Võ Xương!

Chuyện Thôi gia chiếm được tấm bản đồ kia, Ma Võ Xương kì thật đã sớm biết. Bởi vì bốn người họ rời khỏi nơi Cực Tây đúng là vì bản đồ thái cổ này!

Nhưng lão vẫn chịu đựng không kinh động Thôi gia, ngược lại còn lợi dụng đan dược mang ta từ môn phái nơi Cực Tây, giúp Thôi gia bồi dưỡng võ giả!

Điều này, đối với Ma Võ Xương mà nói giống như người thường ở thế tục nuôi heo, cũng là một đạo lý như nhau. Lão muốn nuôi Thôi gia, để cho bọn họ đi làm việc cho mình.

Đợi khi nào Thôi gia tìm tất cả các mảnh bản đồ, lão lại ra tay lấy bản đồ này đi là xong.

Đám bốn người Ma Võ Xương, xuất thân từ một môn phái thần bí ở nơi Cực Tây – Lãnh Thu Cung. Lãnh Thu Cung này đúng là từng do một người có con ngươi màu tím sáng lập!

Bên trong Lãnh Thu Cung, từ trên xuống dưới đều là hậu duệ của người có con ngươi màu tím. Cho nên ở nơi Cực Tây, Lãnh Thu Cung này cũng đồng dạng là cực kì bí ẩn, người bình thường căn bản không tìm thấy nơi sơn môn bọn họ ở nơi nào!

Bí mật Lãnh Thu Cung, Thôi thành biết không nhiều, có thể thấy được địa vị của lão ở Lãnh Thu Cung đích xác không cao. Chỉ biết được làm thế nào để trở lại sơn môn.

Như vậy, đối với Tần Lập mà nói cũng là đủ rồi!

Bốn người này không có một người tốt, giết cũng không chút thương xót. Bởi vậy cũng có thể thấy được, Lãnh Thu Cung kia cũng không phải là môn phái đứng đắn gì!

Vực Ngoại Thiên Ma, con ngươi màu tím. Chẳng lẽ thật sự là thiên tính tà ác?

Tần Lập nghĩ ngợi, chậm rãi lắc đầu. Trong vũ trụ này ẩn chứa huyền bí vô tận, muốn lý giải cho dù là loại đại năng đạt tới cảnh giới Địa Tiên như Hô Diên Bác đều làm không được, càng đừng nói là mình hiện tại.

Một kiếm một người, giết toàn bộ hai người này, tùy ý đào một cái hố chôn xuống. Một đám người Tần Lập trở lại Tần gia!

Sau khi trở lại Tần gia, toàn thể Tần gia một phen vui mừng, cái gọi là biết càng ít sống càng đơn giản, cũng càng hạnh phúc thật đúng là đạo lý này. Đám con cháu Tần gia này không biết có Hoàng Kim cung, cũng không biết chuyện nơi Cực Tây, đối với bọn họ mà nói, tương lai chính là Tần gia có được tiếng nói càng có trọng lượng. Nếu là Tần Lập có thể trở thành đệ nhất cao thủ trên Huyền Đảo, chính là bản thân bọn họ đều có thể vào lúc gặp con cháu nhà khác, hãnh diện không cần phải xem sắc mặt bất kì người nào, hạnh phúc của bọn họ chỉ đơn giản như vậy.

Tần Lập để Tần Lĩnh Sơn đem Tần Tỏa và một đám con cháu trung tâm Tần gia, các vị trưởng lão triệu tập lại, sau đó đem tám phần mười số bảo vật trong nhẫn này bày ra trước mặt mọi người!

Tất cả những người nhìn thấy trên mặt đều kinh ngạc, đứng ngây người cả kinh không biết nói gì cho tốt.

Tần gia cũng không phải quá nghèo, nhưng đối mặt với bảo vật mà Tần Lập mang về, Tần gia quả thật đáng thương như là ăn mày xin cơm vậy!

-Tiểu Lập! Đây..đây là cái gì?

Tần Lĩnh Sơn trợn mắt há hốc mồm nhìn Tần Lập hỏi.

-Đúng vậy, Lập thiếu gia. Ngài đây là từ nơi nào chiếm được? Trời ạ! Tâm pháp nguyên lực Thứ Thần cấp! Ặc, đây dĩ nhiên là chiến kỹ "Lãnh Diễm Chưởng Pháp" trong truyền thuyết của Thôi gia.

-Đây là một thanh thần binh…

-Huynh đệ, ngươi, ngươi…

Tần Tỏa cố gắng khống chế không để nước miếng chảy ra, khóe miệng co giật dữ dội, quả thật là bị bảo vật đầy phòng làm cho hoa cả mắt.

Theo từng tiếng kinh hô của mọi người, các loại thiên tài địa bảo, các loại chiến kỹ tâm pháp thời thượng cổ rất có danh tiếng, các loại vũ khí khôi giáp chưa từng thấy, từng thứ bị mọi người gọi tên ra.

Mọi người đều bị hành động này của Tần Lập làm cho sợ ngây người.

Bởi vì ngay lúc trước, còn có một số người âm thầm nói sau lưng rằng Tần Lập sớm muộn sẽ rời Tần gia tự lập môn hộ. Hiện tại thấy Tần Lập lấy ra vô số bảo vật này, cả đám đều ngây ngốc tại chỗ, nội tâm tràn ngập áy náy với Tần Lập.

So với Tần Lập, bọn họ cảm thấy được tâm lý mình quá âm u, không ngờ lại suy nghĩ như vậy với một con cháu làm ra cống hiến như thế cho gia tộc!

Phải biết rằng, với tài phú nhiều như vậy muốn thành lập một cái gia tộc không phải vấn đề dễ dàng sao? Mà không đến trăm năm, có thể trở thành một thế lực cao cấp!

Đây là tình cảm cao quý cỡ nào a?

Nhìn mọi người trợn mắt há mồm, Tần Lập lạnh nhạt cười, nói:

-Tần Tỏa. Hiện tại huynh có tin tưởng trong vài chục năm khiến cho thế lực tổng thể Tần gia tăng lên tới thế lực cao cấp không?

ducdaogia

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả:Tiểu Đao Phong Lợi

321. Chương 325: Quần Hùng Huyền Đảo.

Thật không phải nói Tần Lập để lại những thứ tốt nhất, hắn chỉ để lại một chút thiên tài đại bảo đặc biệt quý hiếm, cho dù đưa cho Tần gia, lấy đan phương Tần gia hiện tại cũng chỉ là lãng phí. Nhưng đối với bản thượng cổ đan phương của Tần Lập, mấy thứ đó có thể phát huy ra tác dụng rất lớn!

Còn có một số cực phẩm trang sức và vũ khí truyền từ thời thượng cổ, dùng để tặng người thì không gì tốt hơn.

Hốc mắt Tần Tỏa ửng đỏ nhìn đệ đệ đồng tộc có quan hệ huyết thống rất gần, trong lòng của hắn đã từng có chút không thoải mái khi Tần Lập đến. Theo Tần Lập quật khởi thần kỳ, không thoải mái đã sớm biến thành thần tượng và sùng bái!

Tần Tỏa cũng từng bàng hoàng, Tần Lập có thực lực cùng thiên phú như vậy, lại có cường giả thần bí cường đại như thế giúp đỡ, hắn sẽ cam tâm tình nguyện ở lại Tần gia sao?

Cho dù đưa vị trí gia chủ cho hắn, có thể giữ được trái tim hắn sao? Không cần hỏi, Tần Tỏa cũng biết mấy thứ này căn bản không lọt vào mắt đệ đệ mình!

Cho nên hắn một lần cảm thấy bàng hoàng, vạn nhất Tần Lập rời khỏi Tần gia. Như vậy vòng sáng hiện tại của Tần gia đều trong một đêm biến mất không còn!

Mà hiện tại, tất cả bàng hoàng cùng cảm giác lạ lùng của Tần Tỏa đều biến mất sạch. Thay vào đó là kính ý thật sâu đối với Tần Lập!

Tần Tỏa hết sức nghiêm túc cúi đầu hành lễ với Tần Lập, trầm giọng nói:

-Ta thay mặt cho toàn gia tộc cảm ơn ngươi, huynh đệ!

Tần Lập cười nói:

-Đừng quên, ta cũng là một thành viên của gia tộc. Bất kể tới lúc nào, ta cũng vẫn như thế!

-Tốt! Tốt!

Tần Lĩnh Sơn đỏ mắt, hét lớn vài tiếng tốt, sau đó nghiêng mặt đưa tay lau khóe mắt.

Lúc này con mắt từng trưởng lão đều đỏ lên. Giờ phút này, nhìn bảo vật chồng chất trong phòng, trong mắt bọn họ cũng đột nhiên không mê người như vậy nữa, không có khiến người ta cảm thấy miệng nóng lưỡi khô nữa.

Bởi vì có một bóng hình bao trùm trên tất cả bảo vật này.

Chuyện này được xếp vào hạng cơ mật cao nhất của Tần gia. Tuy rằng Tần Lập không nói, nhưng đám trưởng lão thành tinh Tần gia cùng dòng chính làm sao có thể không đoán ra được đống bảo vật này là từ đâu tới.

Nhiều bảo vật như thế, chỉ sợ Tần Lập đã cướp sạch toàn bộ kho báu Thôi gia!

Sự thật này càng làm cho bọn họ tràn ngập tin tưởng đối với tương lai của Tần gia.

Tuy rằng số lượng Tinh Nguyên Đan cùng Bạo Nguyên Đan không nhiều, tuy nhiên Tần Lập đối với người một nhà thì không quá keo kiệt. Hắn gọi Kim Điêu, cùng Linh Ưng, Mặc Ưng đến, ở trong phòng cười nói:

-Xà Xà mạnh lên, các ngươi đều thấy được chứ?

Ba linh thú phi hành biến thành hình người, đồng loạt nuốt nước miếng. Nhất là Kim Điêu, hai mắt sáng ngời lên, gật đầu như gà mổ thóc:

-Thấy rồi, thấy rồi.

-Muốn biết nàng làm thế nào mạnh lên không?

Tần Lập vẻ mặt cười xấu xa, khiến ba con linh thú phi hành theo bản năng cảm thấy có âm mưu. Tuy nhiên, loại hấp dẫn này quả thực to lớn làm cho bọn họ căn bản không thể nào từ chối!

-Muốn, muốn!

-Ừm! Đương nhiên là trong tay ta có tuyệt thế thần đan.

Tần Lập tỉnh bơ nói, hoàn toàn không nhìn vào hào quang khát vọng trong mắt Kim Điêu cùng Linh Ưng, Mặc Ưng bộc phát ra, nói tiếp:

-Ai biểu hiện tốt, ta sẽ ban thần đan cho người đó!

Kim Điêu cùng Linh Ưng, Mặc Ưng giờ phút này trong lòng cảm thấy cực kì hối hận. Thầm nghĩ sớm biết như thế, nói gì cũng phải đi theo Tần Lập tham dự hôn lễ của nhân loại kia. Con rắn kia không phải là như vậy mà mạnh lên sao?

Nhìn ba tên vẻ mặt u ám, Tần Lập không chút động lòng, cười nói:

-Như vậy, ta trước tiên cho ba người các ngươi, mỗi người một loại thần đan tăng lực lượng tinh thần. Sau khi các ngươi dùng đan dược này, tinh thần lực sẽ tăng vọt! Về phần có thể tăng bao nhiêu vậy hoàn toàn là được quyết định bởi tình hình bản thân các ngươi! Kim Điêu sau khi dùng, tinh thần hẳn có thể tăng đến cảnh giới Phá Toái Hư Không. Ừ, ta nghĩ không kém nhiều lắm!

-Trời ạ!

Linh Ưng muội muội hồn nhiên ngây thơ không kìm nổi mở to hai mắt, lấy tay che miệng, vẻ mặt không dám tin nhìn Tần Lập.

Ngay cả Mặc Ưng luôn luôn lạnh lùng cũng không kìm nổi, ánh mắt linh động nhìn chằm chằm Tần Lập dường như muốn nhìn xem có phải hắn nói dối hay không.

-Chủ…chủ nhân, là thật sao?

Kim Điêu khó khăn nói ra, lúc trước tuy rằng thừa nhận địa vị của Tần Lập, nhưng ngoài miệng lại gần như không kêu hai chữ "chủ nhân".

Hiện tại vì loại thần đan này, rốt cuộc cũng bất chấp tôn nghiêm cùng mặt mũi, bọn họ đã sống mấy ngàn, hơn vạn năm, không phải là vì đột phá, từng bước theo đuổi trường sinh hư vô mờ mịt sao?

Như loại tuyệt thế thần đan này, chỉ kêu vài tiếng chủ nhân là có một viên, có nói lắp thì cũng không sao!

Trong lòng Tần Lập cười thầm, nghiêm túc lấy từ trong lòng ra ba nình sứ tinh xảo đã chuẩn bị từ trước, đưa cho bọn họ mỗi người một bình.

Sau đó nói:

-Sau khi dùng lập tức tìm nơi bế quan. Có thể tăng lên bao nhiêu, vậy xem tạo hóa của các ngươi!

-Đa tạ chủ nhân ban cho!

Kim Điêu vẻ mặt kích động, giọng nói có chút run rẩy!

-Đa tạ chủ nhân!

Hai giọng nói trong trẻo lạnh lùng của Linh Ưng và Mạc Ưng cũng vang lên.

-Được rồi. Chỉ cần các ngươi một lòng theo ta, về sau ưu đãi không thiếu được. Ha ha, tin chắc không được vài năm, thực lực các ngươi sẽ toàn diện vượt qua ba con vượn bạch kia!

Tần Lập cười tủm tỉm nói.

Kim Điêu cùng Linh Ưng, Mạc Ưng ánh mắt lập tức phát ra hào quang sáng ngời, trong mắt tràn ngập vẻ chờ mong!

Tần Lập lúc bày trầm giọng nói:

-Qua mấy ngày nữa, ta phải rời đi một thời gian. Ở trong thời gian này, nơi Hoàng Kim Cung, Kim Điêu ngẫu nhiên đi giúp ta xem một chút. Sau đó an nguy của Tần gia liền giao cho các ngươi! Bình thường không cần dễ dàng ra tay, nhưng nếu có người uy hiếp đến sự an toàn của Tần gia, các ngươi không cần hạ thủ lưu tình! Tần gia liền xin nhờ các ngươi! Chờ sau khi ta tìm được hai loại linh dược, luyện chế thành đan thì đến lúc đó cũng không thiếu phần của các ngươi!

-Chủ nhân cứ yên tâm. Chúng ta đã biết làm thế nào!

Vẻ mặt Kim Điêu nghiêm túc, hứa hẹn với Tần Lập.

-Đúng rồi. Tên tiểu huynh đệ Hắc Báo của ta chạy ra từ cấm địa Huyền Đảo, đang đánh vào cảnh giới Chí Tôn. Nếu các ngươi có rảnh thì giúp ta chỉ điểm hắn một chút!

Kim Điêu cùng Linh Ưng, Mặc Ưng đồng thời nghiêm túc gật đầu. Bọn họ liếc mắt nhìn nhau bởi vì trong miệng chủ nhân nghe được một cái từ đối với bọn họ mà nói, có vẻ mới mẻ – Huynh đệ!

Chủ nhân không ngờ gọi một con báo nhỏ thực lực không tới Chí Tôn kia là "huynh đệ", hơn nữa đãi ngộ của con Hắc Báo kia ở Tần gia, bọn họ sớm nhìn trong mắt. Trong lòng vô tình tán thành Tần Lập đạt tới một độ cao mới.

Đi theo một nhân loại như vậy có lẽ là lựa chọn chính xác nhất cả đời bọn họ.

Từ trong phòng đi ra, để lại ba linh thú mừng rỡ như điên. Thấy Xà nữ một đôi chân ngọc trắng nõn để trần, ở ngoài cái ao cạnh đình viện, thu liễm linh khí thò chân ngọc vào trong nước để mặc các loại cá nhỏ xinh đẹp lượn quanh. Thân thể hơi khom về phía trước, hai bản tay trắng nõn nâng cằm, có chút xuất thần nhìn một con chuồn chuồn màu đỏ đang đậu trên lá sen trong hồ.

Ánh nắng chiếu lên mặt Xà nữ, bao phủ một tầng màu vàng nhạt trên gương mặt trắng nõn của nàng. Mái tóc mềm mại buông xuống trên vai hình thành một bức tranh tuyệt mỹ, làm cho người ta có cảm giác không muốn bừng tỉnh.

Ai có thể nghĩ đến nữ tử thoạt nhìn xinh đẹp nhu nhược này dĩ nhiên là cường giả chân chính cảnh giới Phá Toái Hư Không!

-Ba con chim nhỏ không có hiểu chuyện đời bị ngươi lừa dối đến choáng váng đầu óc hả?

Xà nữ quay đầu, đôi con ngươi linh động nhìn Tần Lập, lộ ra vẻ tươi cười quỷ dị.

-Nói bậy, cái gì mà lừa dối? Ta nói tiểu Xà Xà ngươi lúc này mới dung nhập thế giới nhân loại được mấy ngày? Như thế nào miệng lưỡi trở nên trơn tru như thế? Giống như bà tám vậy! Đây không phải là hiện tượng tốt đâu!

Tần Lập nhe răng cười, đi đến bên cạnh Xà nữ, nhìn thoáng qua hai chân ngọc trắng nõn trong nước, trong lòng không khỏi thầm khen một tiếng: "Thật hoàn mỹ!"

Xà nữ lần đầu tiên cảm thấy vài phần ngượng ngùng, "vèo" một cái thu hai chân lại, "ào" một tiếng khiến cả nhỏ toàn bộ sợ chạy mất. Hia chân được váy che khuất, Xà nữ mới vênh vào tự đắc nhìn thoáng qua Tần Lập, hừ một tiếng, vặn vẹo vòng eo nhỏ động lòng người, vẻ mặt kiêu ngạo đi mất.

Quả nhiên là kiêu ngạo!

Tần Lập cười cười trong lòng, cảm giác được một hồi thoải mái trước nay chưa từng có. Giờ phút này, hắn đột nhiên có chút nhớ Thượng Quan Thi Vũ, không biết cô gái nhỏ hiện tại đạt tới cảnh giới gì, chịu đựng bao tâm tư mệt mỏi. Tần Lập lại nghĩ đến: "Xem bộ dạng các gia tộc trên Huyền Đảo hưng phấn sốt ruột như vậy, bọn họ hiện tại vẫn còn đang khổ chiến chứ?"

Giờ phút này, Thôi thành bị vô số cường giả bao vây xung quanh. Trên tường thành nguy nga hùng vĩ kia, đang chứng kiến một trận giết chóc thảm thiết chưa từng có!

Sát Kiếm Lâm gia, Nộ Kiếm Tiêu gia, Hỏa Kiếm Vương gia, ba đại gia tộc cùng Tàng Kiếm Sơn Trang và vô số người của các gia tộc môn phái lớn nhỏ từ cao cấp trở xuống đang cùng Thôi gia thật sự đánh ra chân hỏa!

Đánh đã tới loại hoàn cảnh không chết không ngừng!

Bên phía Thôi gia, gia chủ Thôi Bất Bình cùng hai vị trưởng lão cung phụng bị mất tích, được cao tầng Thôi gia phán đoán nhất định bị tên đáng chết nào đó bắt đi, thậm chí đã chết!

Loại cừu hận này sâu như biển, không có bất kì cách nào làm dịu đi! Cho nên, cho dù đám siêu cấp thế lực phái ra rất nhiều tinh nhuệ nhưng cũng hết sức gian khổ.

Tới loại thời điểm này, đã không phải lúc để giấu diếm. Gia chủ Lâm gia Lâm Tử Tưởng đỏ cả mắt, tuyệt kỹ Sát Kiếm Lâm gia xuất thần nhập hóa trong tay lão.

Lão rống lớn:

-Các huynh đệ, tăng thêm sức lực. Giết vào trong, hết thảy Thôi gia chính là của chúng ta!

-Giết!

-Giết! Giết!

Máu nóng của mọi người giờ phút này đều sôi trào!

Nhất thời, Thôi thành vang lên tiếng "Giết" rung trời!

ducdaogia

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả:Tiểu Đao Phong Lợi

322. Chương 326: Đồ Thành

Giết! Giết! Giết! Lúc này các quản sự cao cấp của Thôi gia đã hoàn toàn điên lên, phát động thế công điên cuồng đánh trả Liên quân, bọn họ dưới tình hình không tìm được gia chủ Thôi Bất Bình, được một đám trưởng lão dẫn dắt toàn bộ lực lượng tinh nhuệ của Thôi gia liều mạng với các thế lực tấn công vào!

-Trưởng lão! Không chịu được nữa, chúng ta mau lùi lại!

Một võ giả Lâm gia hai mắt đỏ bừng la lớn với trưởng lão Lâm gia:

-Những người Thôi gia điên rồi, lúc này ngạnh công thì tổn thất quá lớn!

-Lui? Lui cái rắm! Cho dù liều mạng cũng phải công vào!

Trưởng lão Lâm gia này sao không rõ tình hình lúc này? Chẳng qua nếu lúc này không thể công vào, như vậy lúc phân chua tài bảo bên trong bảo tàng hạch tâm Thôi gia sẽ mất đi rất nhiều quyền lên tiếng.

Về phần nói những tài bảo bình thường thuộc về ai, sẽ có ai thật sự để những tài bảo bình thường đó vào mắt? Bọn họ là những thế lực siêu cấp, lấy thế sấm vang chớp giật xông vào, mục đích còn không phải là những bảo vật cất giấu trong bảo tàng hạch tâm Thôi gia kia sao?

-Mọi người cố gắng lên! Thôi gia đã là nỏ mạnh hết đà! Bọn họ không chịu được bao lâu nữa! Mọi người kiên trì một chút, lần này trở về gia tộc sẽ có phần thưởng rất lớn!

Trưởng lão Lâm gia điên cuồng hô to, lúc này một võ giả cảnh giới Chí Tôn của Thôi gia chém một đạo kiếm khí về phía hắn, trong miệng còn mắng: "Phần thưởng con bà nội ngươi! Hiện giờ lão tử chém ngươi trước!"

Không thể không nói thực lực võ giả cảnh giới Chí Tôn đích xác kinh hãi thế tục, bên trên đạo kiếm khí kia ẩn chứa một cỗ kiếm ý sắc bén! Ở giữa cỗ kiếm ý này tràn ngập sát khí, làm cho người ta căn bản không thể chống lại!

Trưởng lão Lâm gia cực kì hoảng sợ, bỗng nhiêu một cỗ lực mạnh mẽ truyền đến, trưởng lão Lâm gia bị người ta một cước đá bay, đạo kiếm khí kia trực tiếp chém xuống mười mấy con cháu Lâm gia thành cặn bã!

Trưởng lão Lâm gia phát ra một tiếng rống tràn ngập bi thương, gia chủ Lâm gia Lâm Tử Tường quát to:

-Giết!

-Giết!

Tình huống của những người khác cũng không khác gì bên này, không ai có thể nghĩ tới nội tình Thôi gia lại thâm hậu tới mức này!

Nhất là các gia tộc môn phái ôm tâm tư tới chiếm tiện nghi kêu khổ không thôi. Những người Thôi gia bên trong thành, từ lớn đến nhỏ căn bản giống như không sợ chết, liều mạng chém giết.

-Mẹ nó! Người Thôi gia điên rồi sao?

Một trưởng lão cảnh giới Chí Tôn Thiên Cơ Môn nói với môn chủ Trầm Long Hưng:

-Lão già Thôi Bất Bình kia đâu, vù sao ta không thấy bóng dáng của lão?

-Có lẽ là lão già kia sợ chết, không dám xuất hiện ở nơi này!

Trên mặt Trầm Long Hưng mang theo quang mang hưng phấn, một kiếm chém chết một võ giả Thôi gia, lớn tiếng nói.

Thực lực con cháu Thôi gia trong Thôi thành mạnh mẽ cùng ngoan cường thật ngoài sức tưởng tượng của mọi người. Tràng cảnh máu chảy thành sống này, người không trải qua tuyệt đối khó có thể tưởng tượng được. Khắp nơi đều la những phần chân tay cụt rải rác, khắp nơi đều là tiếng rên rỉ tuyệt vọng, đừng nói là nhát gan, dù là lớn gan đi nữa thì cũng sẽ giết tới nhũn tay. T

Trầm Long Hưng đang cao hứng, hồn nhiên không để ý đến Trầm Nhạc đã xông tới từ một bên, cả người đẫm máu! Mà thê tử tân hôn của hắn lại không tham gia hành động này, Lãnh Phương Phỉ đã được Lãnh Diễm Như chưởng môn Băng Thiên Nhai cảnh cáo, cố sức đừng tham dự vào chiến đấu cùng Thôi gia.

Cho tới nay Băng Thiên Nhai lấy một loại thái độ gần như lạnh lùng đối đãi với các loại chuyện trên Huyền Đảo. Cho nên Lãnh Diễm Như phân phó như thế, cũng sẽ không làm người ta bất ngờ.

Chẳng qua trước đó chỉ sợ ngay cả Lãnh Diễm Như cũng sẽ không ngờ tới, trận chiến tranh phân chia thành quả thắng lợi này sẽ tàn khốc như thế, thảm liệt như vậy.

Trầm Nhạc quay đầu về phía Trầm Long Hưng đang hưng phấn la lớn:

-Cha! Chúng ta thương vong quá thảm trọng rồi, trước tiên lui lại chỉnh đốn rồi nói tiếp!

-Cái gì? Lui? Lui cái gì mà lui! Nói cho mọi người, tử chiến đến cùng! Lần này trở về gia tộc sẽ có trọng thưởng!

Trầm Nhạc hơi nhíu mày, còn muốn nói cái gì, lúc này liền có mấy võ giả Thôi gia hai mắt đỏ hồng đánh tới, trên người truyền ra dao động nguyên lực cực kỳ khách thường.

Thần sắc Trầm Long Hưng biến đổi, một tay đẩy Trầm Nhạc ra, gần như ngay khi lão đẩy nhi tử ra, một tiếng nổ ầm ầm vang lên. Một cỗ lực lượng thế không thể đỡ rầm rầm tràn tới khiến Trầm Long Hưng văng lên cao, ở giữa không trung phun ta một ngụm máu tươi.

Trầm Nhạc mắt muôn nứt ta, tiến lên đỡ phụ thân mình:

-Cha! Ngài thế nào rồi?

Trầm Long Hưng mặt như giấy vàng, hơi khoát khoát tay, trong mắt hiện lên một tia ác độc:

-Phân phó xuống phía dưới, tiếp tục tấn công. Tấn công, tiến lên trước cho ta! Ta không sao, may là chỉ có hai võ giả cảnh giới Hợp Thiên tự bạo, cha không chết được. Con mặc kệ ta, đi chỉ huy bọn họ, tấn công lên trước cho ta!

Giết chóc vẫn còn tiếp tục, không hề ngừng lại.

Trận chiến đấu này kéo dài từ nửa đêm đánh tới bình minh, lại từ bình minh đánh tới giữa trưa. Rốt cuộc Thôi gia chịu không nổi Liên quân Huyền Đảo giống như thủy triều tràn lên, từng đợt từng đợt tấn công tới, thành tường Thôi thành bị phá. Thôi gia xong rồi!

Chẳng qua đúng lúc này, một màn kinh người lại xuất hiện, hơn trăm tên võ giả Thôi gia cảnh giới Phá Thiên trở lên giống như hoàn toàn điên rồi, đều xông lên tự bạo!

Liên quân Huyền Đảo cũng tổn thất cực kì trầm trọng!

Mãi cho đến ngày hôm sau, trận chiến đấu cực kì bi thảm này mới dần dần lắng xuống. Mà lúc này, bên Thôi gia không còn võ giả nào sống. Các tiểu gia tộc môn phái nhỏ Liên quân Huyền Đảo ngoại trừ một ít thấy chuyện không tốt bỏ chạy trước, còn lại hầu như toàn quân bị diệt!

Còn Lâm gia, Vương gia, Tiêu gia, Tàng Kiếm Sơn Trang cùng Thiên Cơ Môn cũng tử thương quá nửa.

Đầu lĩnh năm nhà này tụ tập một chỗ, nhìn lại Thôi thành, từ trong mắt đối phương nhìn ra một tia hung ác.

-Hạ lệnh…Đồ thành!

Gần như đồng thời, đầu lĩnh năm nhà hạ xuống một mệnh lệnh kinh khủng như vậy.

Trầm Nhạc giật giật môi, muốn nói gì nhưng vẫn ngậm miệng lại. Nhổ cỏ không tận gốc, hậu hoạn vô cùng vô tận, đạo lý này ai cũng hiểu, nhưng đến khi cần phải hạ lệnh tàn sát toàn bộ hơn mười vạn già trẻ trai gái toàn thành, thực sự không phải ai cũng có thể mở miệng được.

Tiếng kêu thảm thiết thê lương lọt vào trong tai rõ ràng, trên mặt những người này không có bất cứ tình cảm thương hại nào. Nếu để cho Thôi gia giết đến gia môn, chỉ sợ kết cục của bọn họ cũng sẽ không tốt hơn hiện tại.

Cho nên bọn họ căn bản sẽ không đồng tình Thôi gia, lại càng không nghĩ bản thân minh đã làm sai!

Trong quá trình giết chóc này, các chiến sĩ gia tộc căn bản sẽ không nhìn trước mắt mình giết người nào, dù sao chỉ là giết người!

Thậm chí có nhìn lầm, giết luôn người một nhà.

Vậy nên trận tàn sát này lại giằng co thêm một ngày rưỡi!

Toàn bộ bầu trời trên Thôi thành phủ một mảnh huyết hồng!

Một mảnh mây mù đỏ máu bao phủ Thôi thành, dù là những người thần thức không mạnh, cách Thôi thành hơn mười dặm đều sẽ cảm giác cả người rét run, giống như có một cỗ oán khí tận trời bao phủ nơi này! T

-Kì quái, lão già Thôi Bất Bình kia cùng với mấy người từ nơi Cực Tây làm sao cũng không xuất hiện?

Trầm Long Hưng cau mày tự nhủ.

Lâm Tử Tường trầm ngâm nói:

-Có lẽ là đang tìm địa phương bế quan dưỡng thương. Dù nói như thế nào, Thôi gia đã bị xóa sổ trên Huyền Đảo. Trầm huynh, ta thấy nhân cơ hội này, đem tiêu diệt Tần gia luôn.

Lâm Tử Tường vừa nói, bàn tay chúi xuống phía dưới làm ra một động tác chém đầu.

Bên cạnh hắn, Lâm Hằng cùng Trầm Long Hưng đứng bên cạnh Trầm Nhạc cơ hồ đồng thời lớn tiếng ngăn cản nói: “Không thể, ngàn vạn lần không được như thế!”

-Hả? Tại sao con ngăn cản ta? Lý do gì mà không thể?

Lâm Tử Tường nghiêng đầu nhìn qua Lâm Hằng, thần sắc không thay đổi nói:

-Quan hệ giữa ngươi cùng Tần Lập là bằng hữu, không cần thiết phải nói ra.

Lâm Hằng than nhẹ một tiếng, nhè nhẹ nói:

Phương Hạo Vân trừng mắt nhìn hai cô gái, bắt đầu giải thích: "Vừa nãy chị Mai hỏi về chuyện thân phận của anh, anh thừa nhận sự thật xong là chị ấy bỗng khóc lóc chạy đi, anh chỉ đuổi theo giải thích, kết quả là vô ý làm chị ấy rách áo, tất cả chuyện này chỉ đơn giản như thế thôi…"

Trương Mỹ Kỳ nghe xong lập tức hiểu ra mình đã trách lầm Hạo Vân, khi nãy cô nhìn thấy Tạ Mai Nhi áo váy rách bươm, còn tưởng giống như lần trước, Hạo Vân mất đi lí trí muốn làm nhục Tạ Mai Nhi.

"Chỉ đơn giản thế thôi hả?" Bạch Lăng Kỳ đưa ánh mắt nghi ngờ về phía Trương Mỹ Kỳ, cô không hiểu chỉ vì chút chuyện nhỏ này mà chị Mỹ Kỳ vừa níu kéo vừa khóc lóc là sao? Có cần thiết nghiêm trọng đến vậy không?

Trương Mỹ Kỳ tự biết mình có lỗi, bị ánh mắt của Bạch Lăng Kỳ nhìn đến nỗi cúi gầm mặt, vội xin lỗi Phương Hạo Vân: "Hạo Vân, cho chị xin lỗi, do chị đã hiểu lầm em."

"Kỳ, còn em thì sao?" Phương Hạo Vân quay sang bạn gái.

Bạch Lăng Kỳ cười giả lả, lí nhí nói: "Hạo Vân, em xin lỗi. Thôi mà, anh là đàn ông phải có tấm lòng bao dung chứ."

"Đợi đã!" Phương Hạo Vân đột nhiên nhớ ra điều gì, hỏi: "Sao chị Mai lại biết được thân phận thật sự của anh? Có phải là hai người tiết lộ không?"

"Không thể nào!" Bạch Lăng Kỳ khẳng định chắc nịch, nói: "Em chưa từng kể cho chị Mai nghe, em chỉ nhắc tới chuyện này khi nói chuyện với chị Mỹ Kỳ thôi."

Đúng lúc này, Tạ Mai Nhi đẩy cửa phòng ra, thú nhận: "Kỳ, chị vô tình nghe lén cuộc nói chuyện của hai người nên mới biết đó."

"Kỳ, bây giờ em còn gì để nói nữa không?" Phương Hạo Vân hầm hầm mặt gắt lên: "Ai kia còn tự cho là mình giữ bí mật giỏi lắm ấy?"

"Việc này…việc này…Em phải đi thay đồ đây, mọi người nói chuyện đi nhé." Bạch Lăng Kỳ không muốn bị Phương Hạo Vân trách mắng, vội vàng đánh bài chuồn.

"Hạo Vân, em đừng trách chị Mỹ Kỳ và Kỳ nữa, việc này sớm muộn gì chị cũng sẽ biết thôi…"

Nói đến đây, Tạ Mai Nhi đưa ánh mắt oán trách nhìn vào Phương Hạo Vân, buồn bã nói: "Hạo Vân, cuối cùng chị đã nhận ra, trong mắt em chỉ coi chị như người ngoài. Sống trong căn nhà này chị là một người dư thừa, bắt đầu từ hôm nay chị sẽ tìm nhà khác để dọn đi, đợi khi nào tìm được chỗ trọ thích hợp rồi chị sẽ rời khỏi đây."

Nói xong, không đợi mọi người phản ứng, Tạ Mai Nhi đóng sầm cửa phòng lại.

"Mai Nhi…" Trương Mỹ Kỳ và Tạ Mai Nhi tình cảm thân thiết như hai chị em, cô thật không muốn cô bạn thân vì lí do này dọn khỏi nhà, hơn nữa để Mai Nhi dọn ra ngoài một mình, trong lòng cô cũng không yên tâm.

"Chị Mỹ Kỳ, để em nói chuyện thử với chị Mai xem." Phương Hạo Vân đưa ánh mắt tự tin trấn an Trương Mỹ Kỳ, sau đó bước tới đẩy nhẹ cánh cửa, cửa phòng còn chưa khóa nè.

Trương Mỹ Kỳ thấy thế liền thở phào nhẹ nhõm, quay lưng đi về phòng thay quần áo, cô biết rõ Mai Nhi thật ra chỉ muốn có người năn nỉ cho hả giận thôi.

Lúc này Tạ Mai Nhi đã thay một chiếc áo ngủ khác, khi Phương Hạo Vân bước vào phòng, cô đang ngồi ngay đầu giường cúi đầu khóc nức nở ra vẻ tội nghiệp lắm.

"Chị Mai, em xin lỗi, quả thật em không cố ý giấu không cho một mình chị biết đâu, chị Mỹ Kỳ thật ra cũng vừa mới biết không lâu thôi." Phương Hạo Vân bước tới ngồi xuống kế bên Tạ Mai Nhi, mở lời khuyên nhủ.

Tạ Mai Nhi nấc lên từng tiếng, nghiêng đầu sang một bên hỏi: "Thế tại sao em không nói với chị, tại sao em lại phải che giấu thân phận của mình chứ?"

Phương Hạo Vân thật thà kể hết ra: "Thật ra cũng không có lí do gì đặc biệt, em không thích kinh doanh, nhưng người nhà thì cứ bắt em vào công ty làm quen với cách vận hành công việc nên em mới che giấu thân

phận, giả làm một nhân viên kinh doanh làm thêm kiếm tiền đóng học phí. Chị Mai, ngoại trừ che giấu thân phận ra, những việc khác em đều chân thành với chị đó, em thật lòng coi chị như một người bạn."

"Đứng dậy đi!" Nghe Phương Hạo Vân nói thế, trong lòng Tạ Mai Nhi dễ chịu hơn rất nhiều, khi cô quay đầu lại định nói chuyện tiếp với hắn thì chợt đỏ mặt lên.

Phương Hạo Vân ngớ người ra, nhủ thầm, sao chị Mai không biết lí lẽ thế nhỉ? Mình đã giải thích rõ ràng và xin lỗi chị ấy rồi mà, sao còn bảo mình đứng dậy?

"Còn không mau đứng dậy, em ngồi hư đồ của chị rồi…" Tạ Mai Nhi đỏ mặt đẩy Phương Hạo Vân ra.

Phương Hạo Vân bối rối đứng bật dậy, cúi đầu nhìn xuống, úi trời, vừa nãy hắn ngồi lên nội y của chị Mai mà không phát hiện, một chiếc áo nịt, một chiếc quần chip mỏng tang, hèn chi chị Mai đỏ mặt bảo hắn đứng dậy.

"Hí hí!" Phương Hạo Vân cười khả ố, gãi đầu gãi tai: "Em không cố ý đâu nhé."

Tuy nói là vậy nhưng ánh mắt của hắn vẫn dán chặt vào hai món đồ màu đen hấp dẫn kia, chị Mai chọn nội y quyến rũ thật.

"Đồ đáng ghét, phòng con gái ai cho em tùy tiện bước vào hả?" Tạ Mai Nhi đỏ mặt quơ tay với tốc độ sấm sét nhét hai món kia vào dưới tấm chăn, sau đó nguýt dài một tiếng: "Hạo Vân, em ra ngoài đi, chị đã biết lí do em che giấu thân phận rồi, bây giờ chị không giận nữa…"

"Vậy là chị không dọn đi nữa hả?" Phương Hạo Vân vội hỏi. Sống chung trong một mái nhà bao lâu nay, hắn đã quen cảm giác có Tạ Mai Nhi trong nhà, hơn nữa hắn cũng không yên tâm để chị Mai dọn ra ngoài một mình.

"Em ra ngoài trước đi, chị phải thay đồ, chẳng lẽ em muốn ở lại nhìn trộm hả?" Biết mình lỡ lời, Tạ Mai Nhi một lần nữa lại đỏ mặt, chỉ trong một buổi sáng mà số lần đỏ mặt của Tạ Mai Nhi đã phá kỉ lục.

Phương Hạo Vân thấy tâm trạng của chị Mai cởi mở hơn nhiều, trong lòng yên tâm, liền quay lưng đi ra khỏi phòng.

Sau khi đóng cửa phòng lại, Tạ Mai Nhi vội mặc vào bộ đồ tươm tất, ánh mắt buồn bã nhìn ra ngoài cửa sổ suy tư, cô luôn mơ mộng gặp được một bạch mã hoàng tử vừa giàu có vừa tài hoa, bao nhiêu năm qua cô không ngừng cố gắng tìm kiếm, tự mình tìm, nhờ bạn bè giới thiệu, lên mạng hẹn hò, tham gia các câu lạc bộ kết bạn…tìm tới tìm lui vẫn không có kết quả, bây giờ đột nhiên phát hiện người đàn ông phù hợp mọi tiêu chuẩn cô đặt ra đang ở ngay bên cạnh cô bấy lâu nay.

Xét về phẩm chất, tài hoa, Phương Hạo Vân đều khiến cô hài lòng. Lúc trước cô từng tiếc nuối nếu như hắn có tiền thì quá phù hợp với tiêu chuẩn chọn bạn trai của cô rồi.

Ai ngờ giấc mơ thành hiện thực, hắn đúng là có tiền, hơn nữa còn là một đại thiếu gia sẽ thừa kế nguyên một tập đoàn trong tương lai.

Tạ Mai Nhi cảm thấy trái tim cô đang đập nhanh điên cuồng, cô rất may mắn nhưng cũng rất bất hạnh khi gặp được Hạo Vân.

May mắn là cô đã gặp được người đàn ông lí tưởng cô luôn tìm kiếm, bất hạnh chính là người đàn ông lí tưởng này đang đồng thời sở hữu hai người con gái.

Tạ Mai Nhi là cô gái theo đuổi hạnh phúc hoàn hảo, cô muốn giàu có, đồng thời cũng muốn có tình yêu chân chính.

Nếu bảo cô đi làm vợ ba thì cô không làm được.

Nghĩ đến đây, tâm trạng cô bình tĩnh lại nhiều, ước mơ là tốt đẹp nhưng hiện thực luôn tàn khốc. Cô không thể nào chấp nhận làm vợ ba, càng không thể tranh giành đàn ông với chị Mỹ Kỳ và Bạch Lăng Kỳ.

Khi Tạ Mai Nhi biết được thân phận của Phương Hạo Vân, trái tim cô đã rung động thật sự, đồng thời cô nhận ra trước kia mình đã có tình cảm với Hạo Vân, thân phận đại thiếu gia của hắn chỉ là chất xúc tác, một mồi lửa làm bùng cháy tình yêu của cô dành cho hắn ra ngoài mà thôi.

Nhưng theo tình hình hiện tại thì cô không thể đi yêu được rồi, Tạ Mai Nhi đột nhiêm cảm thấy trong lòng rối rắm, thậm chí đau thắt từng cơn.

Cô không biết mình nên làm gì nữa? Sau này cô phải đối mặt với Hạo Vân thế nào đây?

Trong một căn phòng tại khách sạn 5 sao Shangri La, Thiên Đạo Diêm La Roberts gặp được người quen.

Hắn không hề nghĩ tới sẽ gặp mặt người quen ngay tại thành phố Hoa Hải.

Vốn dĩ tình cờ gặp mặt người quen chỉ là chuyện bình thường, nhưng đối với một sát thủ thì chưa chắc là chuyện tốt.

"Roberts thân mến, anh sẽ không phiền lòng khi tôi không mời mà đến chứ?"

Người vừa bước vào phòng là một thanh niên tuấn tú có mái tóc xoăn dài màu vàng, hình như hắn là đứa con lai mang hai dòng máu, vóc dáng hơi gầy gò nhưng cho người ta cảm giác tràn trề sức mạnh, hắn mặc một bộ vest màu đen, tinh thần khí chất đều uy nghi. Khi hắn nói chuyện đôi mắt không ngừng bắn ra tia sáng sắc bén tạo áp lực cho người đối diện.

Tất nhiên, đứng trước mặt hắn không phải người bình thường, mà là sát thủ Thiên Đạo Diêm La Roberts, khí thế của hắn không hề uy hiếp được Roberts.

Khóe môi Roberts mỉm cười lạnh lùng, rít qua khẽ răng: "Anh nên biết rõ tính khí của tôi, đừng tưởng là anh có gia tộc Morgan chống lưng mà tôi không dám làm gì anh nhé?"

"Roberts thân mến, xin đừng nổi giận, dù sao chúng ta cũng là chỗ quen biết, anh đừng giữ thái độ cứng rắn lạnh nhạt với tôi thế chứ. Hôm nay tôi đến đây tìm anh là có chuyện quan trọng." Gã thanh niên tóc vàng kia hình như không thèm để tâm thái độ dửng dưng của Roberts, mỉm cười lên tiếng.

-Các ngươi không có đầu óc sao? Trước không nói chuyện này có phải Tần gia làm hay không. Coi như là phải, Tần gia có thể dưới tình hình này làm chuyện thần không biết quỷ không hay như thế, các người thật sự có thể làm gì được Tần gia?

Mọi người ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, nhìn lẫn nhau không lên tiếng.

Đúng thế, nếu như bảo tàng Thôi gia thật là Tần gia lấy được, như vậy bằng vào lực lượng hiện tại của bọn họ, dù có thể tiêu diệt được Tần gia, sợ rằng kết quả cũng là giết địch một ngàn tự tổn tám trăm! Loại tổn thất này đã không có ai thừa nhận nổi!

May là có người không ngừng báo cáo tìm được bảo vật Thôi gia, phát hiện rất nhiều các loại linh thạch, vũ khí cùng các loại bảo vật. Điều này làm cho những gia tộc tổn thất quá lớn ít nhất cũng cảm thấy một chút thoải mái.

Nhưng cũng chỉ là một chút mà thôi!

Hầu như tất cả những gia tộc môn phái trên Huyền Đảo tham dự bao vây tiêu trừ Thôi gia giờ khắc này toàn bộ đều khóc không ra nước mắt. Bởi vì một chuyến này, lợi nhuận bọn họ thu được cùng với tiền vốn bỏ ra hoàn toàn kém xa! Tổn thất đã đạt đến trình độ bọn họ không thể dễ dàng thừa nhận!

Nếu như đời người có cơ hội làm lại một lần, khẳng định những người này sẽ không lựa chọn kích động đánh Thôi gia như vậy nữa!

Kì thật ngay từ đầu cũng không phải mọi người đều muốn kéo tới đánh Thôi gia, nhưng chỉ cần một nhà đi đầu, các gia tộc khác nếu lạc ở phía sau sẽ tổn hao lợi ích, tất cả đều phái ta tinh nhuệ.

Càng về sau, loại tình hình này càng thêm nghiêm trọng. Đến cuối cùng rất nhiều gia tộc môn phái cỡ trung cỡ nhỏ dứt khoát phái ra toàn bộ tinh nhuệ tham dự vào lần trừ khử Thôi gia! Đáng tiếc, chính là đời người không có cơ hội làm lại một lần, kể cả người năm đại thế lực siêu cấp bên trong, toàn bộ khóc không ra nước mắt.

Đồng thời, kiêng kỵ với Tần gia thành Phong Sa cũng đã đạt đến một độ cao mới, không dám sinh ra một chút lòng khinh thường nào! Rất nhiều người hồi tưởng lại quá trình giải đấu Chí Tôn, Tần gia thành Phong Sa gặp tập kích, truyền thuyết về ba tuyệt thế cường giả tọa trấn Tần gia. Lại có người nghĩ đến lúc thiếu chủ Thiên Cơ Môn Trầm Nhạc đại hôn, có người ở Thiên Cơ Môn nhìn thấy bóng một cô gái áo đen cúi thấp có thể đánh bay cường giả Phá Toái Hư Không ra ngoài, lại không chịu bất kì tổn hại nào…

Thẳng đến lúc này, nhiều người mới bắt đầu bừng tỉnh đại ngộ: người có thực lực như vậy, làm sao có thể là hạng bình thường? Làm sao có thể mặc kệ cho người ta khi dễ?

Thành Phong Sa, Tần gia trở thành một gia tộc mạnh mẽ trên Huyền Đảo, đồng thời trở thành một gia tộc kể cả năm đại thế lực siêu cấp không muốn trêu chọc nhất! Thậm chí có người nói: thà rằng trêu chọc thế lực siêu cấp cũng đừng trêu chọc Tần gia thành Phong Sa!

Bởi vì Thôi gia thân là một trong thế lực siêu cấp, trong vòng mấy ngày ngắn ngủi bị Liên quân Huyền Đảo diệt sạch hoàn toàn, toàn bộ gia tộc bị tàn sát không còn ai!

Mà Tần gia thành Phong Sa, ở trong trận đánh này thu được lợi ích lớn nhất!

Đương nhiên, đây chỉ là suy đoán của nhiều người, chẳng qua đây cũng gần như là sự suy đoán của mọi người!

Kẻ có thể khiến thủ lĩnh năm đại thế lực siêu cấp hộc máu ba trưỡng, toàn bộ Huyền Đảo ngoại trừ Tần Lập ra, thật không tìm ra được người thứ hai!

Mà Tần Lập, người khởi xướng hết thảy những chuyện này, lại căn bản không lo lắng đến. Tâm tư của hắn lúc này hoàn toàn bị một chuyện khác chiếm cứ.

Căn cứ theo người Tần gia phái đi thế tục quay về báo tin, ba cô gái Bộ Vân Yên, Triệu Thiên Thiên cùng với Tiểu Hồ Ly thực lực không bình thường, đã…mất tích trong đất nước phụ thuộc Tần gia!

tin tức này làm người ta giật mình, nhưng con cháu Tần gia căn bản không có khả năng cũng không cần phải nói dối, nói ba cô gái này biến mất hoàn toàn không có dấu hiệu gì.

Không có bất cứ dấu vết chiến đấu nào, càng không ai cảm giác được điều gì khác thường, ngay cả buổi tối trước ngày các nàng biến mất, còn có người nhìn thấy các nàng. Sáng sớm hôm sau, tất cả đều mất tích không thấy!

Tin tức này rung động toàn bộ đội ngũ Tần gia phái ra bên ngoài, càng làm cho Tần Lập nhận được tin tức này cảm thấy kinh hãi. Hắn nghĩ không ra, bên trong giới thế tục còn có lực lượng nào khiến cho các nàng Tiểu Hồ Ly phải chịu thiệt?

Cho nên, Tần Lập mang theo Xà nữ cùng Lãnh Dao cáo biệt mọi người Tần gia, rời khỏi Huyền Đảo đi tới đất nước phụ thuộc Tần gia!

ducdaogia

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả:Tiểu Đao Phong Lợi

324. Chương 328: Hải Thành

Mấy tháng sau, Tần Lập mang theo Lãnh Dao cùng Xà nữ bước trên quốc gia phụ thuộc Tần gia ở thế tục, cũng chính là quốc gia nơi mấy người Bộ Vân Yên mất tích – Yến quốc.

Hoàng thất Yến quốc đối với chuyện này càng thêm phiền muộn hơn cả người Tần gia, bởi vì sau khi cung phụng gia tộc quốc gia này thay đổi, những người mới tới quốc thổ bọn họ cũng không làm Yến quốc thất vọng, toàn bộ thực lực mạnh mẽ, sâu xa khó lường. Chỗ trọng yếu nhất là không có người ngang tàng ương ngạnh, làm cho hoàng thất Yến quốc nơm nớp lo sợ thở phào nhẹ nhõm.

Yến gia, hoàng thất Yến quốc chuyên vì những người này chọn một vùng đất tốt nhất ở Đế đô Đại Lương chuẩn bị một trang viên thật lớn, mà nơi này trước kia là nơi chuyên dành cho hoàng gia.

Bộ Vân Yên cùng Triệu Thiên Thiên, Tiểu Hồ Ly đi tới nơi này rất ít ra ngoài, đều quyết định một ít đại sự. Hơn nữa thực lực Tiểu Hồ Ly trong đội ngũ Tần gia là người mạnh nhất, cho nên chưa có người nghĩ tới các nàng sẽ xảy ra chuyện.

Bởi vì nếu có người chuyên nhằm vào Tần gia, không có lý do gì bỏ qua cho những người khác.

Tần Lập đến đây, để cho con cháu Tần gia ở đây thở phào nhẹ nhõm, theo bọn họ thấy không có chuyện gì là Tần Lập thiếu gia không giải quyết được.

Sau khi Bộ Vân Yên mất tích, người phụ trách nơi này là Tần Minh, là người cùng thế hệ với Tần Tỏa, Tần Lập, cũng là con cháu dòng chính Tần gia. Năm nay Tần Minh hơn bốn mươi tuổi, thực lực bản thân cũng đạt đến cảnh giới Phá Thiên, tuy rằng ở Huyền Đảo không tính là mạnh mẽ, nhưng ở trên giới thế tục đã coi như cao thủ thực lực rất mạnh rồi.

Tần Minh vẻ mặt trung hậu, tính tình cũng không khác gì diện mạo, hết sức hiền lành, thấy Tần Lập bước tới vẻ, mặt xấu hổ vội vàng chạy tới nhìn Tần Lập cười khổ nói:

-Cuối cùng đệ cũng đến rồi, không thể bảo vệ tốt các cô nương, trong lòng ta thật không yên!

Tuy rằng trong lòng Tần Lập lo lắng, nhưng vẫn mỉm cười cho mọi người một viên an thần:

-Ca ca! Việc này không trách được ngươi, tuy rằng thực lực Vân Yên bình thường, nhưng thực lực Phi Nguyệt rất mạnh. Người bọn họ không đối phó được, các ngươi cũng không cách nào đối phó!

Mấy người Tần Minh nghe vậy tuy cảm thấy có chút xấu hổ, nhưng cũng biết Tần Lập nói thật.

Lúc này Tần Lập hỏi:

-Như vậy đi, huynh dẫn ta đi xem chỗ các nàng Vân Yên cư ngụ một chút.

-Được! Ta sợ nơi đó có điều gì chúng ta không nhìn ra, sau khi các nàng mất tích liền không cho ai ra vào.

Tần Minh vừa đi vừa nói.

Tần Lập đối với hành động của Tần gia Tần Minh rất thỏa mãn, chung quy thì con cháu đại tộc kiến thức phải mạnh hơn người thường không ít.

Đi tới tiểu viện nơi các nàng Bộ Vân Yên ở, Tần Lập nhìn mọi nơi. Tiểu viện này xây dựng rất tinh xảo, hoàn cảnh ưu nhã, các loại hoa có quý hiếm bố trí đầy sân, hồ nước giả sơn, đình đài thủy tạ, mọi thứ đầy đủ.

Tần Lập hơi gật đầu, tuy rằng linh khí giới thế tục không dồi dào bằng nơi thần bí, nhưng chính bởi thế mới kích thích tưởng tượng vô cùng của con người. Có thể xây dựng nơi ở tinh xảo xinh đẹp như vậy, xác thật rất có bản lĩnh.

Tần Lập triển khai thần thức, nhưng không có thu hoạch. Lúc này, Xà nữ một mực yên lặng không nói gì đột nhiêu nhíu mày, nhẹ giọng nói:

-Ở đây dường như lưu lại một chút khí tức cường giả.

Mấy người Tần Minh lập tức quay đầu nhìn về phía cô gái mỹ lệ tướng mạo xinh đẹp vóc người nóng bỏng này, bởi vì thời gian cho nên bọn họ không rõ chuyện ở giải đấu Chí Tôn, cho nên cũng không biết cô gái áo đen vóc người nóng bỏng này là người ra sao. Nghe ý nàng nói, dường như còn mạnh hơn Tần Lập một ít, tất cả không khỏi có chút kinh ngạc.

Tần Lập sắc mặt không đổi, bởi vì hắn biết linh giác của linh thú đã mạnh hơn loài người, càng không cần nói loại linh thú mạnh mẽ đã đạt tới cảnh giới Phá Toái Hư Không như Xà Xà.

-À? Mạnh bao nhiêu?

Tần Lập thuận miệng hỏi.

-Khẳng định ta không phải đối thủ!

Xà nữ thành thật trả lời, mấy người Tần Minh thì không có gì, nhưng vào trong tay Tần Lập lại giống như sét đánh giữa trời quang, thất thanh hét lớn:

-Cái gì? Điều đó không thể nào!

Vẻ mặt Lãnh Dao cũng kinh ngạc nhìn Xà nữ, nàng vẫn muốn nhanh gặp Bộ Vân Yên cùng Triệu Thiên Thiên, dù sao các nàng ở chung nhiều năm như vậy, cảm tình lẫn nhau thâm hậu, lại không ngờ rằng Xà nữ lại nói ra lời kinh ngạc như vậy.

-Thật sự! Chỉ là sót lại một chút khí tức, xác thực không có bất cứ dấu hiệu tranh đấu nào.

Xà nữ nhẹ giọng nói, sau đó bỗng nhiên đặt ánh mắt lên trên một căn phòng cổ kính.

Tần Minh vội giải thích:

-Nơi đó chính là chỗ Lệnh Hồ cô nương cư ngụ!

Xà nữ gật đầu, đi qua căn phòng kia, vươn tay đẩy cửa. Căn phòng này tổng cộng có ba gian, đẩy cửa vào là phòng khách, ở giữa là nơi nha hoàn ở, tận cùng bên trong mới là phòng ngủ của Lệnh Hồ Phi Nguyệt.

Lúc Tần Lập theo Xà nữ vào, chân mày hơi nhíu, trong lòng mọc lên một cỗ cảm giác kì dị. Tần Lập hơi nhắm mắt, tinh thần lực khổng lồ tản mát ra ngoài.

Chuyện kỳ quái xảy ra!

Mấy chữ xinh đẹp, đột nhiên xuất hiện trong tinh thần thức của Tần Lập!

"Người bị Nguyệt Diêu Tiên Cung mang đi, không cần lo lắng!"

Chỉ có mấy chữ này, Xà nữ bên kia vẻ mặt hồ nghi khẽ giọng lẩm bẩm:

-Nguyệt Diêu Tiên Cung, đó là chỗ nào?

Nói rồi, ánh mắt nhìn Tần Lập, khẽ giọng:

-Ngươi cũng thấy sao?

Tần Minh cùng Lãnh Dao ở một bên, vẻ mặt đều buồn bực nhìn hai người, bọn họ cùng vào trong phòng lại hoàn toàn không có cảm giác gì khác thường cả.

-Đối phương đích thật là cao nhân, lại có thể thông qua phương thức này truyền lại tin tức, chẳng qua nhắn lại như vậy cũng thể hiện ra bọn họ kiêu ngạo, quả thật không có thành ý.

Tần Lập nhàn nhạt nói:

-Nếu như giữa chúng ta không có người thực lực siêu cường, sợ rằng đến chết cũng sẽ không biết đã xảy ra chuyện gì!

Xà nữ gật đầu nói:

-Nhưng ta không cảm nhận được có bất cứ địch ý gì, có thể các nàng bị người ta chọn trúng, thu làm đệ tử.

Tần Lập cũng gật đầu, vừa nãy trong lòng hắn cũng xuất hiện suy đoán đồng dạng. Chẳng qua trong lòng vẫn luôn cảm thấy khó chịu, phương thức thu người này cũng quá kiêu ngạo đi chứ, có khác gì cướp người đâu?

Nguyệt Diêu Tiên Cung, trong lòng Tần Lập nhớ kĩ tên này, phất tay mang theo Lãnh Dao cùng Xà nữ cùng đi. Yến quốc ở gần biển phía Đông Nam, hải dương vô bở vô bến, sản vật phong phú, cho nên Yến quốc cũng là quốc gia sản xuất nhiều hải sản nhất Đông đại lục.

Đồng dạng, ở giữa biển rộng mênh mông, lại còn có vô số hòn đảo, trên những hòn đảo này ngoại trừ linh thú ra, còn có đủ loại thiên tài địa bảo. Từ xưa đến nay, có rất nhiều cường giả đi tới tìm kiếm thiên tài địa bảo.

Trong đầu Tần Lập truyền thừa từ Hô Diên Bác, cũng có ký ức về hải dương Yến quốc này, Tần Lập nghĩ một lúc, trong đầu chợt loé linh quang: có thể giống như sư phụ Thi Vũ năm đó, cũng là trong quá trình đi làm việc ngẫu nhiên phát hiện mầm móng tốt, vì vậy mới nỗi lòng yêu tài.

Bởi vậy lo lắng an toàn của các nàng Bộ Vân Yên liền giảm đi rất nhiều, có lẽ Nguyệt Diêu Tiên Cung cũng giống như Cực Nhạc Thiên Cung năm đó, cũng là một môn phái nơi thần bí.

Mặc dù Tần Lập đối với sự cường đại của người Nguyệt Diêu Tiên Cung có chút canh cánh trong lòng, nhưng Tần Lập tin tưởng vững chắc chỉ cần bọn họ tồn tại trên đời này, vậy sớm muộn cũng có ngày mình tìm được các nàng!

Hoàng thất Yến quốc nghe nói cung phụng gia tộc lại tới một đại nhân vật, vội vàng mở yến tiệc phái người mời tới, lại nghe nói đại nhân vật không dừng lại liền mời đi, Hoàng đế Yến quốc không khỏi có chút buồn bã mất mát. Đối với hoàng quyền thế tục mà nói, bọn họ là tồn tại được người thường kính nể, nhưng đồng dạng, các võ giả đi ra từ nơi thần bí sao không phải là bậc thần tiên trong mắt hoàng quyền thế tục?

Muốn trường thọ, chỉ cần có thể nhận được một viên đan dược của cung phụng gia tộc, kéo dài thêm mười hai mươi năm liền dễ dàng! Muốn củng cố chinh quyền, chỉ cần làm tốt quan hệ với cung phụng gia tộc là có thể vô tư!

Yến quốc này mới bắt đầu tiếp xúc Tần gia, cũng cẩn thận dè dặt, rất sợ có chuyện gì không thể thỏa mãn các đại nhân vật này. May mắn, Tần Lập luôn mãi căn dặn bọn người Tần Minh một phen.

Nói cho bọn họ biết những chuyện xảy ra trên Huyền Đảo, Thôi gia mạnh mẽ không ai bì nổi cũng có một ngày bị diệt. Lần này Tần Lập đi ra khỏi Huyền Đảo, lúc đi ngang qua Tân Tần đế quốc đã không thấy Băng Mộng Vân, lại càng không thấy người Thôi gia, Tân Tần đế quốc đã bị liên minh năm nước công hãm!

Một gia tộc cường thế như Thôi gia, cũng có một ngày cô độc bị diệt, càng đừng nói Tần gia nội tình không cách nào đặt ngang với Thôi gia, nên càng phải cúi thấp hành sự.

Nhóm ba người không dừng bước, sau mười ngay đi tới một tòa thành thị sát bờ biển Đông Nam Yến quốc.

Tòa thành thị này tên Hải thành, thành thị rất lớn, cũng hết sức phồn hoa. Các lái buôn đến từ các quốc gia đều tới đây nhập hàng sản phẩm hải sản, sau đó lặn lội đường xa chuyển đến các nơi tiến hành tiêu thụ.

Trong không khí Hải thành luôn mang theo một mùi nhàn nhạt, đủ loại hải sản trong chợ cũng để Lãnh Dao cùng Xà nữ nhìn không kịp, giống như hai đứa nhỏ chưa từng nhìn cuộc đời.

Tần Lập đối với hải sản cũng không xa lạ, chẳng qua từ khi đến thế giới này cũng đã bảy năm, trong bảy năm này ngoại trừ đoạn thời gian làm Hầu tước thành Thanh Long cũng rất ít có cơ hội ăn được.

Vì vậy hắn cười nói với hai nàng:

-Có muốn nếm thử mùi vị những hải sản này không?

Trên mặt hai nàng đều tràn đầy vẻ hưng phấn, mặc kệ thực lực mạnh cỡ nào, tâm lý hiếu kỳ luôn luôn không giảm.

Tần Lập mang theo hai nàng hỏi thăm một phen, tìm được một hải sản tửu lâu lớn nhất Hải thành, tên là Hải thành Đệ nhất lâu!

Khẩu khí thật lớn, trang hoàng cũng rất xa hoa. Ba người vừa bước vào lập tức có tiểu nhị nhiệt tình nghênh tiếp, sau đó đưa ba người lên lầu hai, tìm một vị trí dựa vào cửa sổ.

Tiền tài đối với ba người mà nói, hầu như đã không còn khái niệm gì, tự nhiên phải chọn thứ tốt. Hải sản ở đây mùi vị đúng là nhất tuyệt, hai cô gái bình thường đều rất ít được ăn hải sản, đều ăn rất nhã nhặn nhưng tốc độ lại rất nhanh.

Nhất là Xà nữ, lần đầu tiên ăn đến loại đồ vật này, vừa ăn còn tán dương thức ăn loài người rất ngon. May là Tần Lập tiện tay bày ra một màn kết giới, bằng không cô gái Xà Xà đáng chú ý này còn không dọa sợ một đám người hay sao?

Bỗng nhiên, Xà nữ buông con cua trong tay xuống, hầu như đồng thời ngẩng đầu cùng Tần Lập liếc nhìn nhau, đều từ trong mắt đối phương nhìn thấy một tia kinh ngạc.

ducdaogia

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả:Tiểu Đao Phong Lợi

325. Chương 329: Hải Triều Bang

-Có người đang dò xét.

Tần Lập nhẹ giọng nói.

Xà nữ gật gật đầu, trong hai con ngươi quyến rũ bắn ra hai luồng sát khí lạnh như băng. Đừng thấy nàng ở trước mặt Tần Lập thấp kém, đó là vì từ trong đáy lòng, nàng đã thừa nhận Tần Lập là chủ nhân, tự nhiên sẽ không làm gì Tần Lập. Nhưng nếu ai nghĩ đến đây là một cô gái có vẻ yếu đuối, vậy hắn sai lầm lớn rồi.

Vừa rồi hai người gần như đồng thời cảm giác được một luồng thần thức cường đại, muốn xuyên qua kết giới do Tần Lập bày ra, lại bị hai người cảm ứng được. Nhất là Tần Lập, trong lòng kinh ngạc càng lớn.

Thầm nghĩ trong giới thế tục này, khi nào thì cũng có cao thủ nhiều như mây? Chẳng lẽ nói võ giả nơi thần bí đều không chịu được buồn chán mà chạy đến đây?

Tuy nói trong giới thế tục có khả năng thấy được cao thủ nơi thần bí, nhưng còn chưa tới mức có thể tùy ý thấy được.

Liên tưởng đến ba cô gái Bộ Vân Yên mất tích, đám người Tần Lập đều có chút nhạy cảm, khiến Tần Lập và Xà nữ đều có chút phẫn nộ chính là, đối phương vô cùng kiêu ngạo, sau khi phát hiện sự thăm dò của mình bị người phát hiện, không ngờ giống như cố ý khiêu khích, lại lấy thần thức cường đại thăm dò về phía bọn họ!

Trong mũi Xà nữ phát ra tiếng hừ thanh lãnh, tuôn ra một luồng khí tức cường đại, theo đó thần thức của đối phương bị phản chấn lại!

Đám thần thức của đối phương dường như bị chấn kinh, nhanh chóng quay về.

Đồng thời, trong phòng ở lầu ba, một người đàn ông trung niên râu cá trê ngồi giữa bảy người phát ra một tiếng kêu đau đớn, khuôn mặt thoáng chốc trở nên tái xanh, trong mắt bắn ra hào quang không dám tin, đồng thời còn mang theo mấy phần sợ hãi.

-Đại ca!

Sáu người khác nhìn dáng vẻ người đàn ông trung niên râu cá trê, tất cả đều không kìm nổi hô ra tiếng.

Người đàn ông trung niên râu cá trê hơi khoát tay áo, làm ra một động tác không cần nói, chậm rãi lắc đầu, nhẹ giọng nói với sắc mặt có chút khó coi:

-Đối phương lai lịch rất lớn!

-Có phải là người của gia tộc cung phụng mới đến của Yến quốc kia không?

Trong đó một lão già mặt trắng thản nhiên nói.

Nhắc tới gia tộc cung phụng mới đến Yến quốc, trên mặt đám người đang ngồi đều thay đổi thật sự khó coi. Những người bọn họ đến từ một bang hội trên hải đảo, có tên là Hải Triều bang. Từ nhiều năm trước tới nay, đối với sự giàu có và phong phú của Yến quốc liền có tâm tư dòm ngó, muốn bắt lấy quốc gia này biến nó thành sân sau của mình.

Đáng tiếc là Yến quốc trong quá khứ bị Hỏa Kiếm Vương Gia khống chế trong tay. Làm một thế lực siêu cấp trên Huyền Đảo, căn bản là không phải Hải Triều bang có thể trêu chọc được.

Tuy nhiên gần đây, bọn họ thông qua cơ sở ngầm trong Yến quốc có được một tin tức, gia tộc cung phụng của Yến quốc không ngờ đã thay đổi!

Tuy rằng không biết nguyên nhân, nhưng trong lòng bọn họ vẫn dâng lên một tia hy vọng, cảm thấy nếu có thể, thừa dịp căn cơ của gia tộc này chưa ổn, bắt những người trong gia tộc này, sau đó đoạt lấy quyền sở hữu Yến quốc, cũng không phải không có hi vọng.

Thiên Nguyên Đại Lục quá mức khổng lồ, các loại thần kỳ vô số, vị tất chỉ có nơi thần bí mới có thể tạo ra gia tộc mãnh mẽ! Giống như những môn pháo gia tộc nơi Cực Tây, mỗi thứ đều mạnh mẽ đến nỗi khiến cho người ta khó có thể tưởng tượng. Cho nên, hòn đảo nhỏ trên đại dương mênh mông xuất hiện một bang hội cường đại như Hải Triều bang cũng không phải là chuyện rất ngạc nhiên.

Người trung niên râu cá trê này tên là Trần Hải Triều, chính là lão đại của Hải Triều bang, một thân thực lực của hắn mấy tháng vừa rồi đã đột phá đến cảnh giới Thiên Tôn! Thoạt nhìn tuổi trẻ, nhưng trên thực tế niên kỉ của lão đã hơn năm trăm bảy mươi tuổi!

Quá khứ khi lão vẫn còn ở cảnh giới Địa Tôn, lại đột nhiên bị một cường giả siêu cấp tới làm kinh sợ hoàn toàn, cường giả kia có thực lực Thiên Tôn!

Cho nên từ nhiều năm trước đến nay, Trần Hải Triều vẫn ẩn nhẫn, liền nghĩ đến khi nào thực lực của mình tăng lên thì tìm bọn họ gây phiền toái.

Không nghĩ tới, thực lực của lão rốt cục cũng tăng lên, lại có người thay thế gia tộc cường đại thần bí kia, trở thành người bảo hộ mới cho Yến quốc.

Lần này bọn họ từ trên đảo đến đây, kì thật cũng muốn thử đi xem gia tộc kia mạnh bao nhiêu, nhìn lại xem đến tột cùng là nguyên nhân gì mà thay thế được gia tộc trước kia.

Nếu thực lực của gia tộc này mạnh hơn gia tộc trước kia, vậy Trần Hải Triều cũng hoàn toàn tiêu trừ phần tâm tư kia. Trên mảnh đất thần kỳ khổng lồ như Thiên Nguyên Đại Lục này, quốc gia nhỏ chi chít như sao trên trời, nhiều vô số kể. Mà trên vùng phía Đông đại lục có không ít hơn mấy ngàn quốc gia, càng đừng nói còn có Tây đại lục thần bí, Nam đại lục và Bắc đại lục cùng với trên Thiên Nguyên Đại Lục, so với lục địa chỉ chiếm một phần rất nhỏ, nhưng trên thực tế cũng là hải dương vô cùng rộng lớn!

Đám người bọn họ vừa mới đổ bộ lên Hải Thành, ngay ở bên trong tửu lâu thấy hai cô gái tuyệt sắc, đám người bọn họ tuy nói đại bộ phận đều là lão già mấy trăm tuổi, nhưng tu luyện thích hợp, còn thêm bảo

dưỡng, căn bản nhìn không ra già trước tuổi. Hơn nữa, có tâm thích chưng diện, càng đừng nói là hai mỹ nữ quốc sắc thiên hương, khí chất xuất chúng.

Khiến bọn họ cũng không nghĩ tới chính là đối phương nhìn qua dường như so với bọn họ còn cường đại hơn nhiều! Bởi vì ngay cả cường giả có cảnh giới Thiên Tôn như Trần Hải Triều cũng chưa xuyên thấu kết giới mà đối phương bày ra. Ngược lại, còn thiếu chút nữa bị phát hiện. Xem ra, thực lực hai người thanh niên bên phía đối phương cũng tuyệt đối không kém!

Bọn họ nào biết, cũng không phải đám người Tần Lập không phát hiện bọn họ, mà là chẳng muốn đa sự, lại càng không muốn đả thảo kinh xà! Vạn nhất nếu những người này có liên quan đến chuyện mất tích của đám người Bộ Vân Yên, kích động bọn họ, chẳng phải là chặt đứt một manh mối sao?

Với cảnh giới hiện tại của Tần Lập, lưu lại thần thức trên những người này thì bọn họ gần như không trốn thoát khỏi lòng bàn tay của Tần Lập.

Hơn nữa, người cầm đầu này không ngờ cũng có thực lực mạnh mẽ như vậy, Tần Lập cũng đồng dạng không ngờ.

-Đại ca! Ta sẽ đi thăm dò nông sâu của bọn họ!

Một người thanh niên anh tuấn nhìn qua chỉ có ba mươi tuổi, khóe môi nhếch lên cười tà như có như không, thản nhiên nói:

-Dù sao chúng ta cũng muốn nhìn thế lực phía sau mới đến của Yến quốc đến tột cùng là thần tiên nào!

Trần Hải Triều trầm ngâm một chút, lập tức gật gật đầu, nói:

-Tốt! Vậy ngươi phải cẩn thận một chút, hành sự tùy theo hoàn cảnh, ngàn vạn lần không nên để việc biến thành khó giải quyết!

-Ta làm việc thì huynh cứ yên tâm!

Người thanh niên này đứng dậy, trên mặt lộ ra vẻ cười tà âm độc, đi xuống dưới lầu.

Người thanh niên này ở trong Hải Triều bang cũng có địa vị hết sức quan trọng, tên là Dương Hoa, thực tế tuổi đã hơn một trăm ba mươi, cũng đạt tới cảnh giới Hợp Thiên!

Coi như là cường giả trẻ tuổi đầy hứa hẹn, rất ít khi gặp đối thủ. Trong bạn cùng lứa cũng được xem như một người rất mạnh, cho nên tính tình có mấy phần tự phụ.

Tuy nhiên Trần Hải Triều cảm thấy, ở một nơi như Hải Thành coi như là phạm vi thế lực của Hải Triều bang, nhà hàng này kinh doanh thịnh vượng đã lâu, thật ra chỉ là một trong những sản nghiệp của Hải Triều bang.

Do vậy, hắn không cho Dương Hoa đi thử thách mấy khách nhân kia, nếu có gì nguy hiểm, cho dù đối phương trở mặt thì mình cũng tới kịp.

Lần này đám người Tần Lập chủ yếu tìm ba người Bộ Vân Yên. Hiện tại nếu không có manh mối gì thì thấy bên kia nhắc lại, biết an toản của ba an toàn không có vấn đề, liền phóng ánh mắt tới hai loại linh hoa còn thiếu trong Cố Bảo Đan.

Biển rộng mờ mịt, muốn tìm kiếm hai loại linh hoa kia cũng không dễ, cho nên ba người cũng chỉ có thể ôm thái độ chờ may mắn, chuẩn bị chậm rãi tìm kiếm. Bởi vậy, Tần Lập cũng được, Lãnh Dao cũng vậy đều không muốn gây sự ở đây, đến như Xà nữ cũng có một bộ dáng chẳng quan tâm. Đối với nàng mà nói, người gây phiền toái thì giết chết chứ lưu lại làm gì?

-Tốt lắm! Ăn cũng no rồi hả? Ăn xong, chúng ta liền đi.

-Ăn xong rồi, chúng ta đi thôi!

Giọng nói thanh lãnh của Lãnh Dao vang lên. Hiện tại, nàng đồng dạng cũng muốn tìm hai loại linh hoa kia, luyện chế ra Cố Bảo Đan, sau đó nhanh chóng tăng thực lực của mình lên.

Xà nữ bĩu môi, nhẹ giọng nói:

-Người ta cũng đã tìm tới cửa rồi!

Tần Lập cũng than nhẹ một tiếng, ngồi ở nơi đó, tâm tình trở nên có chút phiền muộn. Sự mất tích của đám người Bộ Vân Yên ảnh hưởng tới Tần Lập không phải là lớn bình thường.

Chỉ là có một số chuyện, Tần Lập cũng không muốn biểu hiện ra ngoài khiến mọi người đều biết khiến cho mọi người cũng buồn bực theo, như vậy không có bất cứ ý nghĩ gì. Nhưng đây cũng không có nghĩa hiện tại tâm tình của Tần Lập rất thoải mái.

-Chào các vị! Tại hạ là phó bang chủ của Hải Triều bang, muốn nhận thức mấy vị một chút, kết giao bằng hữu.

Thanh niên rất có phong độ kia đi đến gần đám người Tần Lập cười nói.

Bởi vì không có cách dùng truyền âm, cho nên tất cả người ở cả lầu hai của tửu lâu đều có thể nghe được.

Không ít người khi nghe thấy ba chữ Hải Triều bang, trên mặt đều lộ ra loại biểu tình kinh ngạc, khi nghe người thanh niên này tự xưng là phó bang chủ của Hải Triều bang, vẻ kinh ngạc này đều chuyển biến thành một loại kinh sợ thật sâu!

Hải Triều bang nổi danh ở Hải Thành, đó cũng không phải là vang dội bình thường, kinh doanh hàng năm ở Hải Thành, nào ai không biết Hải Triều bang?

Lập tức có không ít người nhìn vào đám người Tần Lập, có người đồng tình, cũng có người vui sướng khi người gặp họa, tất cả đều nghĩ trong lòng: "Xem ra phó bang chủ đại nhân của Hải Triều bang này coi trọng hai người con gái bên cạnh người thanh niên này, quả thật là hồng nhan họa thủy – mỹ nữ gây nên tai họa mà!"

-Ha ha! Trong chúng ta không ai quen biết nhau, mọi người cũng không tính là bình thủy tương phùng, có cần thiết phải làm quen với nhau không?

Trên mặt Tần Lập thoạt nhìn rất bình tĩnh, ngẩng đầu nhìn người thanh niên này nói:

-Chúng ta sẽ lập tức rời khỏi nơi này, cũng không muốn có bất cứ phiền toái gì, cho nên chuyện làm quen sẽ không cần thiết rồi.

Tất cả người biết Hải Triều bang ở trong tửu lâu này đều lo cho đám người Tần Lập mà đổ mồ hôi lạnh, thầm nghĩ: "Không ngờ có người dám ngỗ nghịch giáp mặt với phó bang chủ của bang hội lớn mạnh như thế, thật sự không biết sống chết mà!"

Dáng vẻ thanh niên Dương Hoa dựa theo hiểu biết của người thường cũng đã là lão già. Cho nên, nghe thấy lời ấy cũng không hề nổi giận mà là hơi hơi cười cười, nói:

-Như thế nào? Vị huynh đệ này khinh thường ta sao?

ducdaogia

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả:Tiểu Đao Phong Lợi

326. Chương 330: Khiêu Khích

Người bên trong tửu lâu lập tức trở nên khẩn trương hơn. Mọi người đều dừng xôn xao, nghĩ về một màn trước mắt này, nếu người thanh niên kia không vui, va chạm với vị phó bang chủ Hải Triều bang này, vậy hắn nhất định sẽ không có kết cục gì tốt!

Nhiều năm như vậy, ở bên trong Hải Thành này, Hải Triều bang gần như có thể nói là lấy tay che trời! Mà đám người thường nhìn thấy lãnh đạo cao nhất của Hải Triều bang, chẳng qua cũng chỉ là Đường chủ.

Về phần nói phó bang chủ, trước đây ngay cả nghe bọn họ cũng chưa từng nghe qua! Tuy nhiên, lại không ai hoài nghi người thanh niên này đang giả mạo. Dám ở Hải Thành giả mạo phó bang chủ của Hải Triều bang, vậy không thể nghi ngờ là hành vi tự chui đầu vào rọ!

Tần Lập cũng cười cười, nói:

-Ngươi gọi ta là gì? Huynh đệ? Ta nói ngươi có chút coi trọng mình quá! Ta vừa mới hai mươi tuổi, còn rất trẻ mà ngươi ngoại trừ khuôn mặt nhìn qua còn trẻ, trên thực tế ít nhất cũng có hơn trăm tuổi, xưng huynh gọi đệ với ta, ta lại không chịu nổi đâu.

-Ha ha! Tiểu huynh đệ ngươi chính là người sáng suốt! Tuy nhiên…

Dương Hoa phát ra mấy tiếng cười sang sảng, trên mặt lại không có ý cười gì.

Tuy nhiên lời nói của Tần Lập cũng làm kinh sợ thực khách vây quanh xem náo nhiệt!

-Trời! Người thanh niên này thật sự hơn trăm tuổi sao? Làm sao mà ta không nhìn ra chứ?

-Nghe nói cao thủ cũng có thuật trú nhan, chẳng lẽ ngươi không nhìn ra, vị phó bang chủ đại nhân này là cao thủ gì?

-Hơn một trăm tuổi. Ông trời! So với gia gia ta cũng còn lớn hơn rất nhiều.

Đối với nghị luận chung quanh Dương Hoa làm lơ, đôi mắt dừng trên người Tần Lập, thản nhiên nói:

-Nói là tự coi trọng mình, ta nghĩ ngươi mới thật sự là người tự coi trọng mình. Tại hạ muốn kết giao bằng hữu, là hai vị cô nương xinh đẹp này, còn về phần ngươi, có cũng được mà không có cũng chẳng sao.

Đến lúc này mọi người mới chấn động trong lòng, thầm nghĩ vị phó bang chủ đại nhân của Hải Triều bang này, quả nhiên là muốn nói ra ý đồ chân chính!

Tần Lập nhìn hắn có chút cổ quái, sau đó quay đầu lại cười nói với Xà nữ:

-Tiểu Tuyết! Có người xem trọng cô kìa!

Xà nữ liếc mắt nhìn Tần Lập một cái, sau đó lạnh lùng nói ra một chữ:

-Cút!

Một mảnh yên tĩnh trong tửu lâu, có mấy người thậm chí lấy tay dụi mắt, hoài nghi mình vừa không phải nhìn lầm chứ? Không ngờ có người trên địa bàn của Hải Triều bang mắng phó bang chủ của Hải Triều bang vừa thần bí vừa cường đại!

Mà ngay cả Dương Hoa cũng bị một chữ "cút" của cô gái tuyệt sắc này mắng cho ngơ ngẩn tại chỗ một lúc lâu. Hắn không nhớ rõ, đã bao nhiêu năm rồi không ai nói như vậy với mình.

Cho tới nay, Dương Hoa đều cảm thấy mình không tính là loại công tử trần tục, ít nhất cũng tuấn tú lịch sự, anh tuấn tiêu sái, thực lực xuất chúng, con gái bình thường khi hắn ngoắc ngoắc ngón tay thì liền chủ động đưa đến cửa.

Người tu luyện, đối với nữ nhân hơn phân nửa là bạc tình bạc nghĩa, khoảng chừng hơn một trăm năm qua, Dương Hoa cũng được cho là lăn lộn trong vạn đóa hoa, nhưng lá cũng không dính vào người.

Tuy rằng bạc tình nhưng những cô gái kia không một ai không mãi tưởng nhớ Dương Hoa, chưa bao giờ có ai nói với hắn như vậy!

Dương Hoa sửng sốt một hồi, một nụ cười tà trên khóe miệng nhìn qua càng dày đặc, đôi mắt hắn dường như có thể nhìn thấu nội tâm của người, đang nhìn chằm chằm Xà nữ, dừng trên phía bộ ngực cao ngất của nàng, thản nhiên cười nói:

-Phàm là nữ nhân đã qua sự làm dịu của ta, đều muốn ta khi nào có thể sủng ái nàng thêm lần thứ hai, tuyệt đối không nói nên lời tuyệt tình.

Xà nữ đối với chuyện nam nữ, trên thực tế hiểu biết rất ít. Trước đây quyến rũ Tần Lập trên Huyền Nữ Phong đã là cực hạn của nàng. Theo bản năng cảm thấy được người thanh niên này không nói lời tốt, vừa nhìn thấy biểu tình cười trộm của thực khách trên tửu lâu này khi nhìn về phía mình, Xà nữ biết gã thanh niên này khẳng định đang làm nhục, đùa giỡn mình.

Không kìm nổi, Xà nữ đột nhiên đứng lên, nâng bàn tay trắng nõn lên, vung về phía khuôn mặt anh tuấn của Dương Hoa kia.

Một tiếng "Bốp" giòn tan vang lên!

Dương Hoa căn bản không có bất cứ phản ứng gì, không phải không muốn mà là ở trước mặt Xà nữ, thực lực của hắn căn bản không có được bất cứ phản ứng gì!

Cảnh giới này thực hơn kém quá nhiều!

Một cái tát này của Xà nữ tuy rằng không dùng sức quá lớn, nhưng lại khiến nửa bên mặt của Dương Hoa nhanh chóng thũng lên, dấu tay đỏ tươi ngay trên mặt hắn. Vốn khóe miệng còn một chút cười ta vừa rồi vẫn chưa mất đi.

-Kêu ngươi cút, ngươi điếc sao? Nghe thấy hay không?

Giọng nói của Xà nữ lạnh như băng, vào lúc này lại không khác một thanh đao sắc bén, mạnh mẽ đâm vào trái tim Dương Hoa.

Đủ loại cảm xúc như nhục nhã, kinh ngạc, phẫn nộ, sợ hãi nhanh chóng từ trong ánh mắt Dương Hoa dần dần hiện ra. Hắn vươn tay, nhẹ nhàng lau ra một vết máu tươi tràn ra khóe miệng, ánh mắt dần trở nên âm lãnh:

-Cô bé! Cô đây là muốn chết!

-Thật không? Ta làm sao mà lại thấy, người muốn chết cũng chính là ngươi.

Xà nữ nhìn thoáng qua Tần Lập, phát hiện trên mặt Tần Lập không có biểu tình gì vì thế yên tâm lại. Nàng chỉ lo Tần Lập không thích nàng cố tình gây sự, chỉ cần Tần Lập không trách tội, những con tôm cá nhỏ này, tuy rằng ăn không có nhiều dinh dưỡng, nhưng có còn hơn không, ít nhất có thể giải buồn.

-Ngươi thật sự cho rằng, thực lực của ngươi mạnh hơn ta thì là thiên hạ vô địch sao?

Lúc này trong lòng Dương Hoa thật có chút hối hận. Thể diện hôm nay bị ném đi rất lớn, sớm biết như thế, hắn tuyệt đối sẽ không chủ động thử mấy người này. Danh tiếng to lớn của Hải Triều bang ở Hải Thành, qua chuyện hôm nay chỉ sợ không mất bao lâu sẽ truyền khắp toàn bộ Hải Thành.

Hải Triều bang thật sự mất mặt mũi quá lớn mà!

-Cho tới bây giờ ta không cảm thấy mình là thiên hạ vô địch, tuy nhiên ta đều rất rõ ràng, đối với loại người tự cho là đúng mà nói, ta thật sự xem như vô địch.

Xà nữ nói xong, khinh miệt bĩu môi:

-Có thêm mười người như ngươi cùng một chỗ, cũng không đủ một ngón tay của ta. Cho nên, hãy nhanh chóng cút đi, thừa dịp hiện tại tâm tình ta vẫn chưa quá xấu.

-Ha ha ha! Khẩu khí của bị bằng hữu này quá lớn! Ta thật muốn nhìn thấy, khi tâm tình ngươi xấu thì có thể làm gì chúng ta chứ?

Theo sau một tiếng cười lạnh, mấy người từ trên lầu xuống, chậm rãi hướng tới nơi bọn họ.

Dẫn đầu chính là người trung niên râu cá trê, toàn thân nhìn qua rất thu liễm, người bình thường không thể từ trên người lão cảm nhận được một chút dao động nguyên lực.

Cùng đi theo người trung niên râu cá trê là năm người phó bang chủ theo hầu bang chủ Trần Hải Triều của Hải Triều bang, cũng đều nội liễm tinh khí, nhìn không ra tu vi bao nhiêu.

Nhưng khiến cho người ta cảm giác được quái dị chính là, những người này vừa xuất hiện ở lầu hai của tửu lâu, toàn bộ tầng trệt giống như có một luồng hàn khí mạnh mẽ tràn vào, không ít người đều không kìm lòng được cả người run lên, nhìn vào trong ánh mắt của những người này cũng tràn ngập sợ hãi.

Thậm chí có người có lá gan không lớn lắm, đã lặng lẽ đứng dậy chuẩn bị trốn.

Xem cảnh náo nhiệt, cũng không quan trọng bằng tính mạng!

Thực lực của những người này ở trong mắt võ giả bình thường đã sâu không lường được, cao không thể với tới. Nhưng ở trong mắt Xà nữ, lại giống như một đèn sáng, rõ ràng có thể thấy được!

Ngoại trừ một thân thực lực của người trung niên râu cá trê khiến cho người ta cảm thấy có chút giật mình, còn lại mấy người kia, toàn bộ cũng có thực lực không tới cảnh giới Chí Tôn. Ở trong mắt Xà nữ và Tần Lập, đều quá yếu ớt.

Đồng dạng, một nam hai nữ Tần Lập, Xà nữ và Lãnh Dao ở trong mắt Trần Hải Triều cũng chỉ có cô gái áo đen khiến lão cảm thấy khó nắm bắt.

Có thể dùng một cái tát đánh cho Dương Hoa không hề phản ứng, chứng minh rằng thực lực của cô gái này ít nhất cũng có cảnh giới Dung Thiên! Nhưng mà, với cảnh giới Thiên Tôn như hắn cũng nhìn không ra thực lực của nàng, cho nên Trần Hải Triều kết luận, cô gái này chỉ sợ cũng có cảnh giới Chí Tôn, ít nhất cũng có thực lực Nhân Tôn!

Về phần nói người thanh niên Tần Lập này, trong mắt Trần Hải Triều lại kém hơn cô gái áo đen này rất nhiều, nhiều nhất cũng chỉ là một võ giả có cảnh giới Hợp Thiên.

Mà Lãnh Dao thì càng không cần phải nói, tuy rằng khí chất xuất chúng, biểu tình trong sáng nhưng lạnh lùng, nhưng thực lực của nàng tuyệt đối không vượt qua cảnh giới Hợp Thiên!

Cho nên, trong lòng Trần Hải Triều tuy rằng cảm thấy mấy người trẻ tuổi này đều không nên trêu vào, nhưng cũng không coi bọn họ là đối thủ quá mạnh mẽ.

Tần Lập không kìm nổi mà thầm than trong lòng, sau đó ngẩng đầu nhìn Trần Hải Triều nói:

-Ý các hạ, trái lại người gây chuyện thị phi là chúng ta sao?

Trần Hải Triều cười lạnh một tiếng, vươn tay vuốt vuốt một nhúm râu cá trê dưới mũi mình, dung dung nói:

-Nữ nhân bên cạnh ngươi, vô duyên vô cớ đánh huynh đệ của ta, chỉ là muốn làm quen với các ngươi, kết giao bằng hữu mà thôi. Các ngươi làm như vậy thì có chút hơi quá!

Tần Lập cười cười có chút bất đắc dĩ:

-Ta còn tưởng rằng người đi ra chủ trì công đạo, cảm thấy bất công khi huynh đệ mình bị tổn thương. Ngươi cũng không phát hiện, làm sao biết huynh đệ của ngươi đến đây kết giao bằng hữu với chúng ta, mà không phải đến đây tìm cách khiêu khích? Còn nữa, đánh thì đánh, ngươi muốn thế nào?

-Ha ha ha ha!

Trần Hải Triều đột nhiên cất tiếng cười to, đôi mắt cực kì lạnh nhạt nhìn Tần Lập giống như đang nhìn một người chết.

-Ta lập ra Hải Triều bang cũng có thời gian hơn ba trăm năm. Từ nhỏ ta sinh ra trên hải đảo, coi như là sóng to gió lớn cũng đã thấy qua, nhưng người thanh niên cuồng vọng như ngươi, ta cũng mới gặp qua lần đầu!

Trần Hải Triều cười lớn nói:

-Mặc dù thực lực của ngươi khiến ta cảm thấy có chút kinh ngạc, tuy nhiên khẩu khí của ngươi lại khiến ta hiểu được! Ta đây cũng không muốn gì, ngươi nói đúng, đánh thì đánh. Đây là thế giới cường giả vi tôn. Tuy nhiên, người thanh niên, hiện tại ta muốn đánh ngươi, nếu ngươi quá yếu, bị một cái tát của ta đánh chết, vậy cũng chỉ có thể tính ngươi không may! Ngươi nói có phải đạo lý này không?

-Một lời không hợp, rút đao đối đầu, các hạ quả nhiên có phong phạm giang hồ. Tuy nhiên, một chút nguyên do đó liền liều chết liều sống, không cảm giác có chút không thú vị sao?

Trần Hải Triều cười khoát tay, chỉ về phía Lãnh Dao và Xà nữ:

-Nếu ta thua thì nhận lỗi. Còn nếu ngươi thua, thì hai cô gái kia liền về phía huynh đệ ta, tính là bồi thường hắn bị đánh, ngươi xem thế nào?

Trong tửu lâu, thực khách có gan lớn xem náo nhiệt, tất cả đều không kìm nổi hưng phấn hơn. Loại cơ hội này, bình sinh e rằng đều khó gặp được mà!

Hơn nữa, nhìn qua song phương, toàn bộ đều là tuyệt thế cao thủ!

-Phóng mẹ ngươi ra đó!

Trên mặt Tần Lập như trước mang theo vẻ tươi cười, nhìn Trần Hải Triều nói:

-Ngươi cho ngươi là thứ gì chứ? Lấy bằng hữu của lão tử để đặt cược, ngươi có thể nghĩ ra! Nếu ta nói, ta thắng thì đàn bà cả nhà ngươi đều đưa ra thì ngươi có thể vui vẻ gật đầu đồng ý hay không?

ducdaogia

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả:Tiểu Đao Phong Lợi

327. Chương 331: Bến Cảng

Một mảnh tĩnh mịch bên trong tửu lâu, rất nhiều người không kìm lòng được mở to mắt, con ngươi co rút kịch liệt nhìn người thanh niên không biết sống chết này, bị đại đương gia của Hải Triều bang làm sao tát hắn thành bánh thịt như thế nào.

Trần Hải Triều cũng không kìm nổi ngẩn tại chỗ một lúc lâu mới phản ứng lại. Tuy rằng nhìn từ trên diện mạo, lão chẳng qua chỉ là người trung niên nho nhã, nhưng trên thực tế cũng là một lão già sống mấy trăm năm không hơn không kém, bị lời trẻ con của người thanh niên này nhục mạ như thế.

Thậm chí lúc này lão có chút không biết phải xử lý thế nào.

Ngược lại, một lão già có khuôn mặt gầy bên cạnh Trần Hải Triều, trên người đột nhiên bộc phát ra một luồng khí tức lăng lệ, trong đôi mắt lạnh lùng tập trung vào Tần Lập, quát:

-Tiểu súc sinh! Ngươi muốn chết!

Nói xong, thân thể bỗng nhiên hóa tình một mảnh tàn ảnh, tốc độ nhanh đến mắt thường không thể thấy xông về phía Tần Lập, nâng tay lên, hung hăng tát vào mặt Tần Lập!

Hải Triều bang mất đi thể diện như thế nào thì sẽ tìm lại như vậy!

Không phải chỉ là đánh mặt thôi sao? Ai lại không biết?

Bốp!

Những người vây xem cũng chỉ có thể nghe thấy một tiếng vang trong trẻo đến cực điểm, căn bản là không thấy rõ chuyện gì đã thấy lão già xông về phía Tần Lập giống như con quay trên băng bị quất một roi mạnh mẽ, quay tại chỗ mười mấy vòng!

Sau đó "phịch" một tiếng, mềm nhũn té trên mặt đất, thân hình không ngừng co giật, cũng chưa chết mà bị một tát phản kích của Tần Lập khiến cho hôn mê!

Ầm!

Thực khách trong tửu lâu, cổ họng nhanh chóng lên xuống, điên cuồng nuốt nước miếng, không kìm lòng được phát ra một tiếng kêu kinh hãi.

Hai người bên cạnh Trần Hải Triều nhanh chóng tóm lại lão già này, khẩn trương quan sát, hỏi thăm.

-Lão Ngũ! Đệ không sao chứ?

-Ngũ ca! Huynh thế nào?

Trong đôi mắt Trần Hải Triều bắn ra ánh sao làm cho người ta sợ hãi, tập trung vào Tần Lập, tất cả mọi người trong tửu lâu đột nhiên đều kìm không nổi cả người run lên, dường như có một luồng khí tức vô hình cực kì lạnh giá trong nháy mắt bao phủ toàn bộ tửu lâu!

Mà luồng khí tức này cũng không nhắm vào những người khác, mà nhắm vào Tần Lập với vẻ mặt không chút thay đổi đang đứng đó.

-Ngươi rốt cục là ai? Chẳng lẽ ngươi đến đây gây sự?

Trần Hải Triều hỏi với giọng điệu lạnh lùng, hắn không tin chuyện hôm nay lại trùng hợp, nhất định là hành tung của bọn họ bị người khác theo dõi. Nếu không phải lão kêu người đến thử nông sâu của ba người một nam hai nữ thì như thế nào có thể phát sinh ra chuyện như hiện tại?

Xà nữ bên cạnh Tần Lập giận quá hóa cười, không thể không nói Xà nữ là một loại linh thú cực kì thông minh, nhưng nàng có rất nhiều lúc đối với tâm lý phức tạp của nhân loại, vẫn cảm giác có chút nhìn không thấu. Một chuyện rõ ràng là trắng, nhưng lại có người nói nó là đen.

Rõ ràng là đen nhưng lại có người cố tình nói là trắng!

Cho nên, hai chữ nhân tính này đối với Xà nữ mà nói, trước sau giống như một tầng sương mù mênh mông, khiến nàng nhìn thấy giống như cái thấu cái không, cái hiểu cái không.

Tựa như hôm nay, người này không ngờ trả đũa mà bị cắn ngược lại một cái, hỏi bọn họ đến tột cùng muốn làm gì. Xà nữ không kìm nổi cười lạnh, nói:

-Ngươi nói lời này rất buồn cười, gây phiền toái chính là các ngươi mới đúng! Thấy đánh không được, lại chạy tới hỏi chúng ta muốn cái gì? Chúng ta cũng không muốn gì, chỉ hy vọng ngươi có thể nhanh chóng cút ra ngoài!

Ngực của Trần Hải Triều kịch liệt phập phồng, lão đột nhiên phát hiện, dưới luồng khí cường thế của mình như thế, không ngờ trước mặt cô gái áo đen quyến rũ này ngay cả một chút phản ứng cũng không có!

Người nam thanh niên kia cũng đồng dạng có vẻ không quan tâm. Chỉ có cô gái trẻ xinh đẹp có biểu tình lạnh lùng kia, nhìn qua có chút khó chịu, tuy nhiên cũng không có bộ dáng rất khổ sợ, hiển nhiên, một nam và một nữ kia, chẳng những có thừa lực bảo vệ mình ngược lại còn có dư lực bảo vệ đồng bạn!

Tục ngữ nói, giang hồ càng lão luyện lá gan càng nhỏ hơn, Trần Hải Triều chưa bao giờ cảm thấy sẽ có ngày mình nhát gan, nhưng hôm nay hắn thật sự có chút sợ hãi. Những người này rõ ràng rất có địa vị! Hơn nữa, những người này rõ ràng có lai lịch rất lớn.

Sau khi Trần Hải Triều tĩnh tâm ngẫm lại, ngay từ đầu dương như người ta căn bản không để hắn vào mắt. Có thể bình tĩnh như thế, ngoại trừ có được bối cảnh đằng sau cường thế, thực lực bản thân chỉ sợ cũng cường hãn hơn trong tưởng tượng của lão trước đây rất nhiều!

Trần Hải Triều trong lòng nghĩ vậy, đôi mắt nheo lại, cả người nhìn qua giống như một con mãnh thú vận sức chờ phát động, nguy hiểm tới cực hạn!

Ngay tại lúc tất cả mọi người nghĩ đến Trần Hải Triều nhất định tức giận bừng bừng, chuẩn bị giết Tần Lập thì một màn khiến mọi người không ngờ liền xảy ra.

Trần Hải Triều hung hăng nhìn thoáng qua Tần Lập, sau đó nói:

-Chúng ta đi!

Nói xong, quay người lại rời đi với vẻ mặt không chút thay đổi, những người khác sợ run một chút, nâng lão già trên mặt đất kia dậy, chật vật rời đi.

-Được rồi! Chúng ta cũng đi thôi!

Tần Lập cũng không đặt một xung đột nhỏ này ở trong lòng. Mấy người này đối với bọn họ mà nói cũng không tạo thành uy hiếp gì, hơn nữa nơi này dù sao cũng là lãnh thổ của Yến quốc, cũng là nước thuộc về Tần gia.

Xà nữ bĩu môi, đối với chuyện Tần Lập để cho mấy người kia chạy thoát ít nhiều cũng có chút bất mãn. Ở loại tình huống này, trong thế giới linh thú chỉ có hai kết cục, đầu hàng hay là chết.

Dưới tình huống thực lực kém xa như thế, thì ngay cả tính luôn loại thứ ba chạy trốn đều không tồn tại!

Tuy nhiên, nơi này dù sao cũng là thế giới nhân loại, mà hiện tại nàng cũng đang học làm sao để trở thành nhân loại bình thường. Cho nên, đối với quyết định của Tần Lập, tuy rằng trong lòng có chút bất mãn, nhưng ngoài miệng cũng không nói thêm gì.

Về phần Lãnh Dao, sắc mặt lại bình tĩnh. Tuy rằng nàng cấp bách muốn nâng cao thực lực của mình, nhưng cũng không có loại cảm giác tự ti, bởi vì nàng biết sự tinh thông của mình không ai có thể có được!

Đó chính là luyện đan!

Tuy rằng Tần Lập chưa bao giờ yêu cầu qua nàng như thế nào, nhưng Lãnh Dao băng tuyết thông minh lại rất rõ. Tần Lập chờ mong nàng bao nhiêu, trong hai người vẫn đều duy trì loại ăn ý này.

Bởi vì trên người Tần Lập có nhẫn trữ vật, cho nên ba người chuẩn bị một chút liền đi đến bến cảng ở bờ biển. Không khí nơi này tràn ngập vị tanh mặn.

Lãnh Dao hơi nhíu đôi mi thanh thú, trái lại với vẻ mặt bình tĩnh của Xà nữ, bởi vì bản thể của rắn cũng không bài xích mùi này.

Không biết không phải nguyên do Hải Triều bang, trên bến cảng to như vậy, trống không một bãi rộng, nhìn thoáng qua chỉ có một con thuyền vô cùng cũ nát. Con thuyền này không tính là lớn, dài hơn mười thước, rộng hơn ba thước, nhìn qua chính là một chiếc thuyền nhạt nhẽo.

Một người đánh cá nhìn qua có chút già nua đang tu bổ chỗ hư hại trên thuyền.

Tần Lập theo bến cảng, đi tới gần lão già kia, hỏi với giọng điệu ôn hòa:

-Lão nhân gia! Thuyền trên bến cảng này đều chạy đi đâu rồi? Như thế nào chỉ còn lại một mình ngài?

Lão già không ngẩng đầu, bắt tay vào xoay thanh búa, tiếng đập đinh đinh đang đang, tiếng nói gia nua vang lên:

-Đều rời bến rồi!

-Lão nhân gia, vậy ngài biết từ đây có thể mướn thuyền không? Chúng tôi muốn rời bến.

Tần Lập nói xong, từ trong ngực lấy ra một thỏi bạc chừng mười lượng, nói:

-Ngài tìm giúp ta một con thuyền, chút bạc này là một chút tâm ý của ta.

Nói xong, nhẹ nhàng ném đi. Khối bạc này giống như một mảnh lá cây, bay hơn mười thước nhẹ nhàng dừng ở trên thuyền lão già.

Lão già thấy bạc kia, rốt cục ngừng việc trong tay, ngẩng đầu, yết hầu giật giật. Mười lượng bạc đối với ngư dân bình thường như lão mà nói cũng không phải số lượng nhỏ. Bởi vì sự tồn tại của Hải Triều bang, cá mà những ngư dân Hải Thành này đánh bắt phải trải qua bàn tay của Hải Triều bang. Giá cả tự nhiên cũng thấp hơn bình thường rất nhiều, cho nên cuộc sống của bọn họ phần lớn đều chỉ đạt được ấm no, miễn cưỡng sống tạm thôi.

Cho nên, mười lượng bạc này khiến cho lão già với vẻ mặt phong sương thực sự động tâm. Có số tiền này có thể cho người bạn đời thêm mấy món trang sức, có thể cho con gái chiếc váy xinh đẹp. Đến lúc đó, có thể góp vho con út lấy một người vợ xinh đẹp, cho gia tộc của lão nối dõi tông đường!

Tuy nhiên, nghĩ đến sự hung ác và tàn bạo của Hải Triều bang, lão già mạnh mẽ chịu đựng loại hấp dận này, chậm rãi lắc đầu nói:

-Người thanh niên! Hãy lấy bạc của ngươi về đi. Ta…ta không thể giúp được gì cho ngươi. Trên bến cảng Hải Thành, chỉ còn một con thuyền hư hỏng của ta thôi!

Tần Lập nao nao, và cùng Lãnh Dao liếc mắt nhìn nhau, Lãnh Dao hướng về phía lão già nói:

-Lão nhân gia! Không quan hệ, bạc này đưa ngài rồi. Ngài có thể nói cho ta biết, vì sao tất cả thuyền đều đi hết rồi, chỉ còn lại một con thuyền của ngài thôi được không?

Trên mặt lão già này lộ ra thần sắc kích động, những thanh niên nam nữ này vừa nhìn chắc không phải người thường. Nói chuyện khách khí như thế, ta tay thì hào phóng. Lão già nhanh chóng nhìn thoáng qua xung quanh, lặng lẽ thu lại khối bạc kia, sau đó mới nhẹ giọng nói:

-Đại nhân vật của Hải Triều bang đến đây, rồi không biết vì sao lại vội vàng ra đi, còn hạ lệnh…

Lão già cảm thụ độ ấm của bạc trong lòng, cắn răng nói:

-Hạ lệnh cho mọi người, đều không…

-Hả? Lão làm sao biết chúng ta?

Lãnh Dao buồn bực hỏi. Người trung niên râu cá trê kia cũng chỉ nhanh hơn bọn họ, hơn nữa lão già này cũng không có khả năng thấy qua bọn họ nha! Lão già cười khổ nói:

-Đối phương nói, là ba ngươi thanh niên một nam hai nữ, ngươi thanh niên thần tiên giống như các ngươi, vừa nhìn chính là người nơi khác, liếc mắt một cái liền có thể nhận ra. Ôi! Các ngươi có lẽ nhanh chóng rời đi, đắc tội với Hải Triều bang thì không có kết cục tốt!

-Lão nhân gia! Hải Triều bang này có người nói khủng bố vậy sao?

Tần Lập mỉm cười ngồi xuống, tùy ý nói chuyện với lão già này. Loại cảm giác này khiến hắn cảm thấy rất thoải mái. Cái gọi là vào đời, tâm tính từng trải, nhưng có rất nhiều người lại cũng không hiểu được phải làm sao tự minh rèn luyện bản tâm. Bởi vì Tần Lập chỉ có dung nhập vào trong cuộc sống người thường, hiểu biết hỉ nộ ái ố của bọn họ mới xem như rèn luyện chân chính!

Rèn luyện thế tục, cũng không phải loại đánh đánh giết giết, ngoại trừ khiến cho lòng mình từ từ lạnh băng, biến thành một kẻ giết người lãnh huyết vô tình, không có bất cứ ý nghĩa gì!

ducdaogia

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả:Tiểu Đao Phong Lợi

328. Chương 332: Mưu Kế Của Tiểu Nhân Vật

Lão già hít một hơi, nhẹ giọng nói:

-Hải Triều bang là kẻ mạnh nhất Hải Thành, thành chủ cũng phải xem sắc mặt Hải Triều bang mà làm việc. Cả Hải Thành có thể có người không biết thành chủ là ai, nhưng không ai không nghe nói qua Hải Triều bang. Nhắc tới Hải Triều bang thì trẻ nhỏ sẽ lập tức nín khóc!

-Khủng bố vậy ư?

Xà nữ cảm thấy khó tin, kinh hô một tiếng. Nàng thấy, cái gã Hải Triều bang gì đó căn bản là chẳng đáng nhắc tới. Ngoại trừ người trung niên có râu cá trê kia, cũng chính là bang chủ Hải Triều bang, nhìn qua còn là người có tài, còn những người khác đều không được nàng đặt vào mắt.

Nhưng trong ánh mắt lão già này không ngờ Hải Triều bang còn đáng sợ hơn cả dã thú hung mãnh. Xà nữ cảm thấy chuyện này rất khó tin!

-Chẳng lẽ quân đội Yến quốc mặc kệ?

Lãnh Dao nhẹ giọng hỏi.

-Quân đội?

Khuôn mặt lão già lộ ra biểu tình kỳ lạ, khinh thường nói:

-Quân đội Yến quốc trong mắt Hải Triều bang căn bản chẳng tính là gì! Ta nói với các ngươi, các ngươi nên chạy nhanh thôi! Đại nhân vật của Hải Triều bang đều như thần tiên ấy, bay tới bay lui. Chính mắt ta từng nhìn thấy. Vì đắc tội với họ mà mất mạng thì thật không đáng.

Tần Lập thầm than, đây là lần thứ hai lão ngư dân nhắc nhở họ rời đi, hiển nhiên Hải Triều bang trong mắt cư dân ở đây so với ác ma thì thập phần tương xứng.

Lại nói tiếp, bản thân Tần Lập cũng không dám nói hắn là người tốt, nhưng bang phái của hắn trước kia ít nhất cũng không đặt chủ ý lên người thường, lại càng không làm ra chuyện khiến người khác khinh thường.

Xem ra cấp dưới của Hải Triều bang này vì tài phú mà sớm quẳng lương tâm lên chín tầng mây rồi.

Lúc này, bỗng nhiên có vài người từ xa xa lén lút đi tới, lão già ngẩng đầu, thấy mấy người kia thì sắc mặt đại biến, bỗng nhiên chỉ vào Tần Lập lớn tiếng nói:

-Tiểu tử, ta cũng đã nói với ngươi, không thuyền, không thuyền! Ngươi còn không đi đi! Con thuyền vỡ này của ta đã không thể ra biển được nữa! Ngươi nhanh đi đi!

Tần Lập nao nao, quay đầu lại liền thấy mấy người đang đi tới, trong mắt hiện lên ý cười lạnh lùng.

-Uy, Trương lão đầu, nếu ngươi dám nói huyên thuyên lão tử liền giết chết ngươi! Nghe thấy chưa?

Trong mấy người kia, cầm đầu là một người cao lớn vạm vỡ, đầu bóng loáng, chỉ có một nhím tóc nhỏ trên đầu, thần tình dữ dợn, nhìn không giống người lương thiện.

Mọt người khác híp mắt, nhìn thoáng qua mấy người Tần Lập, ánh mắt dừng trên người Lãnh Dao và Xà nữ cả nửa ngày, sau đó mới nhỏ giọng nói với đại hán đầu trọc:

-Đại ca, mấy người này đúng là tới thuê thuyền. Cấp trên đã từng nói không muốn chọc vào bọn họ, lão bất tử Trương lão đầu này khẳng định không dám nói lung tung, chúng ta đi thôi.

Tất cả những chuyện phát sinh trong tửu lâu cũng không được truyền ra ngoài. Trần Hải Triều vì bận tâm đến thể diện của mình sao có thể nói tỉ mỉ tình huống này cho đám tay chân, cho nên những người này cũng không có loại sợ hãi như thế với đám Tần Lập.

Mà đại hán đầu trọc này chỉ là võ giả Địa cấp, trong Hải Thành này cũng coi như nhân vật số một, bởi vậy cũng không để mấy người thanh niên này vào mắt.

Cặp mắt mê đắm nhìn Lãnh Dao và Xà nữ, sau đó cười lạnh nói với Trương lão vẫn đang khẩn trương:

-Ta tận mắt thấy ngươi nói chuyện với bọn họ cả nửa ngày. Này lão già, ngươi thành thật nói đi, cuối cùng là nói gì với họ? Bằng không, con gái của ngươi, hừ, buổi tối nay ta sẽ…

một đạo hào quang chợt lóe lên trong không trung!

Thân mình Lãnh Dao như một tia chớp đi ra rồi quay lại ngay, khiến lão ngư dân trợn mắt há mồm nhìn trân trối. Một cái đầu trọc cực lớn của đại hán kia đã lăn lóc trên đất!

Đại khái là vì cái đầu rơi gần bến cảng, tiếp tục lăn đi, bùm một tiếng rơi xuống biển.

Lưu lại chỉ là một cái xác chết không đầu, từng chùm máu tươi bắn ra từ cổ!

Vài tên Hải Triều bang còn lại đầu tiên là sửng sốt, ngay lập tức cùng phát ra một tiếng thét đầy hoảng sợ. Tát Nha Tử liền chạy trở về, vừa chạy vừa hô:

-Giết người, giết người! Quản sự bị giết!

Tiếng hô truyền đi thật xa, nghe ra cực kì thảm thiết!

Lão ngư dân trắng bệch cả mặt, môi run rẩy lẩm bẩm:

-Xong rồi, xong rồi, xong hết rồi.

-Lão nhân, lão không cần sợ, có chúng ta ở đây, bọn họ không dám làm gì lão đâu!

Lãnh Dao thu hồi kiếm, vẻ mặt lạnh nhạt nói.

Trên khuôn mặt đầy phong sương, đã bị năm tháng gọt dũa và để lại bao dấu vết của lão ngư dân lệ rơi thành dòng:

-Bọn họ không dám làm gì các ngươi, thế nhưng nhất định sẽ không bỏ qua cho ta, càng không bỏ qua cho người nhà ta.

Biểu tình trên mặt Lãnh Dao cứng đờ lại, có chút vô tội nhìn Tần Lập, nhẹ giọng nói:

-Tần Lập, chẳng lẽ muội làm sai rồi sao?

Tần Lập không nhịn được thầm than. Năm đó mặc dù Lãnh Dao sống nhiều năm ở thành Hoàng Sa, nhưng vẫn sống giữa thế giới mạo hiểm, tính tình mười phần lạnh lùng, đối với nhân tình thế thái thật sự không hiểu nhiều.

Tần Lập cười nhẹ:

-Cách sống của mỗi người mỗi khác. Theo ý đệ, giết đại hán đầu trọc này là vì dân trừ hại, nhưng đối với lão nhân gia mà nói cũng là hậu hoạn vô cùng. Vậy thì, nếu đã làm, chúng ta sẽ làm sạch hoàn toàn Hải Triều bang này luôn! Mặc dù làm như vậy thì nhiều không kể xiết, nhưng là để đề phòng.

Lãnh Dao lè lưỡi, vẻ mặt đáng yêu, rồi lại buồn bực nói:

-Nhưng thành thị này lớn vậy, ai có thể nhất nhất tìm ra những người này đây?

Tần Lập cười nói:

-Không cần lo lắng, bọn họ sẽ tự tìm đến cửa thôi!

Quả nhiên, chưa đến một canh giờ đã có rất nhiều người sắc mặt bất thiện vọt tới, trong đó không ít người có dao động nguyên lực, không ngờ lại có thực lực Thiên cấp!

Khó trách quan binh Yến quốc lại chẳng có chút biện pháp nào với chúng. Người như vậy tại thế tục này nếu làm ác, vậy tbhi2 thật vô pháp vô thiên!

Tần Lập nghĩ ngợi, trong mắt đã hiện ra sát khí.

Lúc này lão già trên ngư thuyền bỗng nhiên kích động. Khuôn mặt đỏ bừng, tay chân nhanh nhẹn nhảy từ trên thuyền xuống, nhảy xuống biển, không để ý đến quần áo bị ướt, điên cuồng gào lên:

-Buông con ta ra.

Thì ra giữa đội ngũ kia có mấy người thập phần chật vật bị dây thừng trói chặt, bị lôi tới đây. Trong đó một cô gái thập phần thanh tú, trên mặt còn có ba vết tay đỏ tươi, tóc cũng hỗn loạn, hiển nhiên trong lúc phản kháng đã bị đánh.

Tên nam nhân kéo nàng đi còn chiếm tiện nghi trên người nàng, nữ tử tính tình cũng rất cứng cỏi chửi ầm lên:

-Lũ súc sinh các ngươi, dựa vào cái gì mà bắt chúng ta? Còn có thiên lí hay không, có còn vương pháp nữa không? Các ngươi không được chết tử tế đâu…

-Tỉ, nói ít vài câu đi, hảo hán không chịu thiệt trước mắt.

Một thiếu niên mười ba mười bốn tuổi nhỏ giọng khuyên nhủ.

-Ngươi câm miệng! Cho dù chết ta cũng không khuất phục đám ác ma này.

Cô gái trợn mắt, dùng sức giãy dụa.

-Hắc hắc! Cô nàng này tính tình đúng là táo bạo, ngươi yên tâm, các huynh đệ ta sẽ không động vào ngươi, chỉ giết ngươi thôi, sau đó chôn ngươi cùng với Vương quản sự!

-Ai, không ngờ Vương quản sự lại bị giết, cô nàng tươi ngon mọng nước như vậy, tùy tiện giết đi chẳng phải quá đáng tiếc? Không bằng tiện nghi cho huynh đệ chúng ta, để chúng ta sảng khoái một phen!

-Ngươi không muốn sống a? Bang chủ và phó bang chủ vừa mới đi khỏi đó! Nhưng mấy người thanh niên này, sao ta cảm thấy họ có điểm tà môn.

-Sợ cái gì? Bạch lão ngũ, ta thấy ngươi sống càng lâu càng nhát đấy. Ngươi cúi đầu xuống coi, bên dưới ngươi còn có cái gì không? Chúng ta nhiều người như vậy, sợ gì mấy thằng nhóc con?

Cô gái phía sau và thiếu niên thấy lão ngư dân chạy tới, đều chảy nước mắt, hô lớn:

-Cha!

Lão ngư dân quát:

-Buông con ta ra! Chuyện này không liên quan đến chúng nó!

Lúc này, bên Hải Triều bang có chừng một trăm người vây quanh lão ngư dân và mấy người Tần Lập ở bến cảng, từ trong đó có một trung niên đi ra, đôi mắt bắn ra tinh quang, lạnh lùng nhìn chằm chằm đám người Tần Lập, sau đó quay mặt về phía lão ngư dân, như cười như không nói:

-Lão bất tử, ngươi thật to gan! Đại gia ta đã hạ lệnh, tất cả thuyền đều phải rời bến, ngươi lại dám kháng lệnh không tuân, lại còn cấu kết với kẻ thù của đại gia ta. Chậc chậc, sao trước đây ta không nhìn ra lão lại cốt khí như vậy nhỉ?

Lão ngư dân "phịch" một tiếng quỳ xuống đất, bi thương nói:

-Lão phu oan uổng a, thuyền lão phu hỏng rồi, căn bản là không thể ra biển, lúc ấy cũng là tiếp đón Vương quản sự, mấy người thanh niên này hỏi có thuyền không, lão phu nói không có nhưng họ không tin, vì thế mới trì hoãn một hồi. Có trời làm chứng, lời của lão phu đều là nói thật mà.

-Được rồi! Lão bất tử, không ai muốn nghe những lời vô nghĩa của ngươi đâu. Hôm nay các ngươi giết người của Hải Triều bang ta, ai cũng đừng mong còn sống rời đi!

Người trung niên nhớ tới lời đồn đãi trong tửu lâu, trong lòng cảm thấy khẩn trương, lại có chút chờ đợi. Hắn thầm nghĩ, nếu mình có thể loại bỏ những người thanh niên này, báo thù rửa hận cho bang chủ thì lần này nhất định mình sẽ được thăng lên chức phó bang chủ!

Dương Hoa kia có tài có đức gì chứ? Chẳng phải ý vào bậc cha chú là cao tầng của Hải Triều bang mới trở thành phó bang chủ sao? Hắn có thể, ta cũng có thể!

-Bay đâu, tiến lên hắn chết họ cho ta!

Theo mệnh lệnh của người trung niên, trên dưới một trăm người đều lôi ra một cây cường nỏ, nhắm ngay vào đám Tần Lập. Trên mặt nhiều người còn đang cười nhe răng. Còn có một số thì cảm thấy nếu giết chết hai nữ nhân kia thì có chút đáng tiếc. Cực phẩm như thế nếu có thể hưởng dụng một phen, tư vị này nhất định là rất mỹ diệu đây!

Ngoài một trăm người kia, còn hơn một ngàn người đang nhanh chóng chạy tới!

Trên tay những người này không ngờ đều là trọng nỗ trong quân đội!

Đây mới là chỗ dựa lớn nhất của trung niên mặt trắng!

Bản thân hắn chính là một cường giả Phá Thiên đỉnh phong, nhưng hắn cũng tự thấy, nếu hắn đối mặt với những cây nỏ này, vạn tiễn cùng phát, chắc chắn hắn sẽ bị bắn thành con nhím!

Cho dù có mạnh hơn hắn cũng không cách nào ngăn cản!

Lại càng không cần nói đến tên của những trọng nỗ này, tất cả đều tẩm kịch độc!

Ngươi có bản lĩnh kinh thiên thì sao, tới địa bàn của ta, là rồng thì ngươi đáp xuống cho ta, là hổ cũng nằm xuống đây!

ducdaogia

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả:Tiểu Đao Phong Lợi

329. Chương 333: Bùng Nổ

Đôi bàn tay của tên trung niên mặt trắng mấy năm nay sớm đã đầy máu tanh, căn bản là không ngại mùi máu trên người dày đặc thêm một chút. Hắn vung tay lên, hơn trăm người sau lưng hắn cầm cường nỏ, hơn một trăm cây tên phát ra tiếng vun vút bắn đi!

Giống như một đám ong mật bay qua bay lại trên đầu. Âm thanh ong ong này khiến không gian hỗn loạn, khiến cho người thấy muốn nhũn cả người ra!

-Ai, Cao quản sự thật sự là chuyện bé xé ra to. Đối phó với mấy người thanh niên lại gọi hết mọi người chúng ta ra đây!

-Tiểu Hắc, Cao quản sự muốn làm phó bang chủ muốn điên lên rồi, nghe nói ba người này ở trong tửu lâu của chúng ta khiến cho đại đương gia mất hết mặt mũi!

-Lại có việc này? Không trách được tại sao Cao quản sự lại có biểu hiện như thế!

Biểu tình của những người đằng sau đều thoải mái, tốp năm tốp ba tán gẫu với nhau. Như bọn họ thấy, một trăm võ sĩ tinh nhuệ của Hải Triều bang đã đủ để giết chết ba người thanh niên kia rồi, cũng không biết lúc trong tửu lâu đại đương gia sao lại không ra tay giết chết ba người này.

Có lẽ là không muốn hiển lô thực lực kinh thế hãi tục!

Ầm ầm ầm ầm ầm ầm!

Một trận âm thanh ầm ầm vang lên khiến mọi người chú ý, sau đó, những người này đều ngây ra như phỗng. Một trăm cây cường nó bắn tới trước mặt ba người thanh niên kia, không ngờ như gặp phải một lá chắn vô hình!

Căn bản là không thể xuyên thấu!

Lại càng không nói đến việc đả thương ba người thanh niên kia, quả thực là chuyện cười lớn nhất mà!

Sắc mặt trung niên mặt trắng không kìm được trở nên xanh mét. Hắn cắn răng một cái, lớn tiếng hét lên:

-Tất cả mọi người, bắn cho ta!

Tiếng rống giận của hắn chấn động không khí, truyền đi thật xa.

Vù vù!

Một ngàn cây trọng nỗ cùng bắn, loại uy thế này đủ để khiến cảnh giới Chí Tôn cũng biến sắc! Cho dù là Tần Lập cũng không dám đón đỡ!

Cái gọi là vạn tiễn cùng phát, trên thực tế, tại chiến trường thực sự hai quân đối chọi, đều là một ngàn cung tiễn thủ cùng bắn, uy thế đã kinh thiên động địa, làm sao được vạn tiễn cùng phát. Trước đừng nói có nhiều cung thủ như vậy hay không, cho dù có thì loại hao tổn này các quốc gia bình thường hoàn toàn không thể chịu đựng nổi!

Cho nên nói, chiến tranh là đốt tiền.

Mà qua trăm năm tích lũy của Hải Triều bang sớm đã phú địch khả quốc, cho nên mới có thể trang bị cho một ngàn người loại trọng nỗ trong quân đội này, so với một chi quân đội tinh nhuệ cũng không khác mấy.

Trung niên mặt trắng cười lạnh lẽo, đại đương gia cũng không dám đón đỡ như thế, lũ nhãi con các ngươi không biết trời cao đất dày, chết đi!

Lúc này, Xà nữ cuối cùng cũng ra tay, đối mặt với khiêu khích của những kẻ yếu lặp đi lặp lại này, không cần Tần Lập nói gì thì nàng cũng đã nổi giận rồi!

Quan trọng nhất, vì những kẻ yếu này lại phát ra chiến lực cường đại khiến nàng cảm thấy kinh hãi!

Phải biết rằng, người như vậy đừng nói là một ngàn, dù là một vạn, mười vạn thì nàng cũng không để vào mắt. Nhưng một ngàn người này lại có thể phát ra sát khí như thực chất!

Nếu nàng không đột phá đến cảnh giới Phá Toái Hư Không, chắc chắn sẽ cảm thấy sợ hãi!

Nghĩ vậy, Xà nữ cười lạnh một tiếng, nâng bàn tay trắng nõn lên, vươn đên đỉnh đầu tóm một cái vào hư không, một tảng không gian lớn chừng trăm mét trong nháy mắt đã xảy ra sự vặn vẹo kì dị!

Ngàn cây tên dường như bị đọng lại trên bầu trời, không ngờ lại đứng yên cực kì quỷ dị, sau đó như bị gấp khúc, gần nhứ tất cả tên giống như bị mì luộc trong nước sôi vậy!

Tất cả những việc này nói ra thì dài, nhưng trên thực tế lại chỉ trong chớp mắt. Sau đó toàn bộ không gian tràn ngập một luồng khí tức khiến cho người ta sợ hãi. Mọi người bao gồm cả turng niên mặt trắng đều không thể ngăn cản khí tức mênh mông như biển này, không kìm được đều quỳ xuống!

Bàn tay trắng nõn của Xà nữ trong mắt mọi người giờ như bàn tay của tử thần, nhẹ nhàng nắm chặt lại. Lúc này, những mũi tên bị một sức mạnh lớn đến mức không thể địch nổi lôi kéo, tụ lại!

Sau đó, một quả cầu sắt màu đen hình thành. Khóe miệng Xà nữ nhếch lên, giống như một đứa nhỏ bướng bĩnh vừa mới phá đống gỗ mà bạn vừa mới vất vả dọn xong, lộ ra nụ cười tươi như của ác ma. Bàn tay kia hung hăng vung về phía đối diện.

"Ầm" một tiếng!

Quả cầu lớn mấy ngàn cân nện vào người là một cảnh thế nào?

Tiếng thét kinh thiên động địa và những tiếng hô gào thảm thiết bộc phát ra trong nháy mắt!

Giữa sự sợ hãi kia, quả cầu sắt làm từ những mũi tên dưới sự khống chế của Xà nữ dường như có linh tính, giống như một Tinh linh vui đùa.

Mà hành động, giống như tử thần đang đi thu hoạch sinh mạng!

Những tiếng ầm vang không ngừng truyền đi, đất rung núi chuyển!

Lúc này Lãnh Dao cũng đã rút trường kiếm ra, vọt vào giữa đám người, triển khai giết chóc tanh máu!

Những kẻ này, tất cả đều đáng chết!

Tinh thần lực của Lãnh Dao dao động trong tinh thần nhóm người nay, không chút thiện ý!

Huống chi, trên đời này thế nào là thiện, thế nào là ác? Nếu hôm nay Tần Lập và Xà nữ không có thực lực mạnh mẽ đến mức không tưởng, vậy người chết thảm bây giờ là họ, sẽ bị bắn thành con nhím!

Đối với kẻ muốn giết mình, còn cần phải có lòng đồng tình sao chứ?

Đáp án là không cần!

Hơn một ngàn người chỉ trong thời gian một nén nhang ngắn ngủi không ngờ đã bị hai nữ nhân giết sạch không còn một mống!

Một nhà mấy người lão ngư dân đã sớm bị dọa đến nhũn chân rồi. Vợ của lão ngư dân thậm chí đã sợ đến mức ngất đi, đứa con trai của lão ngư dân đã lạnh run, trốn ra sau.

Trái lại, người con gái kia tuy rằng thân thể không kìm được run nhẹ, bị không khí tràn ngập mùi máu tươi kích thích có cảm giác buồn nôn, nhưng đôi mắt vô cùng sáng, nhìn hai nữ tử xinh đẹp người đầy sát khí, thần sắc ngập tràn ngưỡng mộ.

Màn giết chóc kinh thiên bên này đã sớm khiến cho Hải Thành kinh động, không biết bao nhiêu người tới, lại chỉ dám đứng ở rất xa, vẻ mặt hoảng sợ nhìn cảnh trước mắt.

Nhìn Hải Triều bang không ai địch nổi giờ phút này lại bị người ta xem như gà mà giết, mà bọn chúng cũng không còn một con đường sống nào!

Hiển nhiên, tất cả mọi người Hải Triều bang không thể nào bị giết hết được, nhưng ít ra, tinh nhuệ ở Hải Thành qua một trận chiến gần như toàn quân bị diệt. Dân chúng vây xem ngay từ đầu đã sợ đến mức nhũn cả hai chân, đồng thời cũng không dám phát ra tiếng nào, rất sợ quấy nhiễu hai nữ tử xinh đẹp mà như sát thần kia sẽ chỉ thanh kiếm về phía họ.

Nhưng oán hận nhiều năm chất chứa đối với Hải Triều bang rốt cục đã có người không chịu nổi, phát ra tiếng kêu tốt. Tiếng kêu này giữa mấy nghìn người vây xem đột nhiên vang lên.

Ngay sau đó cũng cảm thấy bầu không khí khẩn trương, không nhịn được lui về sau, sợ bị hai nữ tử khủng bố kia chú ý tới.

Nhưng mà, không có ai dùng ánh mắt khác thường nhìn hắn. Theo một tiếng tốt này của hắn, ngay sau đó liền có tiếng khóc nức nở, lại có tiếng trầm trồ khen ngợi xen lẫn run rẩy.

Sau đó, mọi người phát ra tiếng la hét như thủy triều, gào đến khản cả giọng, như bị bệnh tâm thần.

Gần như mọi người đều không nhịn được mà chảy cả nước mắt, đến cuối cùng tiếng hô liên kết thành một vùng, kinh động cả Hải Thành!

Mọi người cuối cùng đến cả cổ họng mình có cảm giác gì đã không còn rõ nữa, tất cả đều đạt tới một trạng thái phấn khởi tột cùng!

-Giết sạch đám súc sinh kia đi!

-Giết sạch chúng!

-Giết!

-Giết!

Xà nữ kinh ngạc dừng tay, bởi vì nàng phát hiện những thường dân đang đứng bên kia hình thành một luồng sát khí, khác với võ giả nhưng có thể sinh ra chấn động vào lòng nàng!

-Quả thực là thần kì! Vì sao nhân loại lại thần kì như vậy? Ngay cả những người thường này khi họ đoàn kết lại, cũng có thể ngưng tụ thành một cỗ khí thế kinh người như thế?

Một phần nhỏ người còn sống sót nghe âm thanh này, trong mắt đều hiện ra thần sắc vô cùng sợ hãi!

Lúc này, trong những người vây xem có người la lớn:

-Ngay bên cạnh chúng ta còn có dư nghiệt của Hải Triều bang đây, giết chúng!

-Đừng chạy, ba năm trước ngươi làm nhục con gái ta, dù ngươi có hóa ra tro ta cũng nhận ra ngươi!

-Mọi người giúp ta chặn thằng khốn mặt đen kia lại, hắn vốn là hàng xóm nhà ta, lại ỷ vào việc gia nhập Hải Triều bang mà đoạt nhà ta, còn giết con ta!

-Không được chạy!

-Giết!

Rốt cục cũng có người bạo gan, vọt tới trước mặt đệ tử Hải Triều bang trước mắt Xà nữ, căn bản không để ý tới cảnh tượng máu chảy thành sông trên đất, điên cuồng đánh tới người sống sót này!

Tần Lập cùng Xà nữ, Lãnh Dao bảo vệ nhà lão ngư dân, sau đó nhìn qua cảnh tượng điên cuồng này, trong lòng không khỏi cảm khái: Lực lượng quần chúng, quả nhiên là mạnh nhất!

Cho dù người thường một chút vũ lực cũng không có, khi có ngàn ngàn vạn vạn người tụ cùng một chỗ, cũng có thể sinh ra khí thế khiến người khác không thể khinh thường!

Cũng khiến cho tâm linh người ta rung động!

Bởi vì, đủ loại cảm xúc phẫn nộ, không cam lòng, khuất phục một khi điên cuồng lên, ngưng kết thành một chỗ, tên là "Lực lượng chính nghĩa"!

Lực lượng này, thiên hạ vô địch!

Mà những người dân Hải Thành đang hoàn toàn bạo phát cảm xúc của mình, nguyện vọng của họ, thật ra không phải một cái công bằng gì đó, chỉ là muốn một môi trường không bị uy hiếp mà thôi.

Chỉ như thế mà thôi.

Đừng nói Tần Lập, chỉ sợ ngay cả Trần Hải Triều cũng không ngờ đến, chỉ vì một quyết định sai lầm của một quản sự cao cấp lại chôn vùi toàn bộ lực lượng tại Hải Thành!

Lão ngư dân vừa rồi còn sợ hãi, lúc này tuy còn run rẩy, nhưng thần sắc kiên định đứng bên con gái, đi tới bên cạnh Tần Lập và hai nữ tử, lệ rơi đầy mặt.

Lão ngư dân nói:

-Ân công, ngài là đại ân công của cả Hải Thành chúng ta, ngài muốn rời bến, ta mang ngài đi! Lão Trương ta là người có kinh nghiệm nhất trong Hải Thành này. Có ta dẫn các người đi, dù tới đâu ta cũng đưa các ngươi đi được!

Cô con gái kiêu ngạo nhìn phụ thân vẻ mặt tang thương của mình, nói:

-Đúng vậy, cha ta được mọi người xưng là Hải Đăng sống!

ducdaogia

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả:Tiểu Đao Phong Lợi

330. Chương 334: Thiện Có Thiện Báo

Tần Lập lập tức mừng rỡ, cái gọi là sức người có lúc hết, cho dù thực lực họ có mạnh hơn nữa thì vẫn chỉ là người xa lạ đối với biển cả. Nếu có thể có một người kinh nghiệm phong phú dẫn đường cho họ, vậy tỉ lệ tìm kiếm hai loại linh hoa để luyện chế Cố Bản Đan sẽ tăng lên.

Dù sao thì giữa biển rộng mênh mông mà muốn tìm hai loại cây thì đúng là mò kim đáy bể.

Hơn nữa, quan trọng nhất là, như lão ngư dân đã nói, có lão ở đây thì bọn họ cũng không đến mức lạc đường.

Tần Lập cảm động nói:

-Vậy thì đa tạ lão!

-Không cần cảm tạ, ngàn vạn lần đừng nói tạ ơn, ngài mới là ân công của chúng tôi, ngài là ân công của ngư dân Hải Thành, không, là của tất cả dân chúng Hải Thành! Nếu không có ngài, không bết cái ngày này chúng tôi còn phải đợi không biết mấy năm, hay mười năm nữa chúng tôi còn không biết cuộc sống như này còn phải kéo dài bao nhiêu năm, đến bao giờ mới có ngày ngẩng đầu a!

Lão ngư dân vẻ mặt tang thương, lệ chảy dài nói.

Càng ngày càng có nhiều người khẩn trương và chần chờ, chậm rãi đi về phía mấy người Tần Lập. Tuy rằng động tác họ thong thả, nhưng có thể thấy được trong mắt những người đó tràn ngập cảm kích.

Rất nhiều người chảy nước mắt, toàn bộ thế lực của Hải Triều Bang ở Hải Thành đã bị diệt, đối với họ chính là một lần giải phóng! Việc này khiến dân chúng Hải Thành có cảm giác được đổi đời.

Tần Lập nhìn vẻ mặt cảm kích của những người đó, thần thức chậm rãi lan tràn ra, giữa dao động tinh thần của những người này, Tần Lập chỉ nhận thấy sự cảm động và hưng phấn.

Đây là điều mà trước đó Tần Lập thật sự không ngờ đến, thầm cười khổ. Chính hắn cũng từng là lão đại một bang hội, không ngờ lại có ngày được vạn dân kính ngưỡng như thế này.

Lúc này, lão ngư dân họ Trương đột nhiên lớn tiếng nói:

-Ân công chuẩn bị rời bến, ta chuẩn bị đi theo làm người dẫn đường cho ân công, cho nên mọi người đừng trì hoãn thời gian của ân công. Ân công là đại nhân vật, không có thời gian nói nhiều với chúng ta. Lũ khốn Hải Triều Bang này đều đã bị diệt, sau này chúng ta sẽ lập một từ đường thờ ân công!

-Hay!

Quần chúng chợt vang lên những tiếng hoan hô vang dậy.

Lúc này, trong đám người có người lớn tiếng hô:

-Ta nói lão Trương này, nhắc tới kinh nghiệm đi biển, lão nói mình thứ hai thì Hải Thành không ai dám nói thứ nhất, nhưng nhắc tới thuyền, ta không thể không nói, cái thuyền của lão cũng quá hư hỏng rồi, căn bản là không chịu được sóng gió đâu. Ân công sao có thể đi trên thuyền của lão được đây? Cứ thế nào đi, ta sẽ cung cấp một chiếc thuyền tốt nhất cho ân công, lại cung cấp hai mươi thủy thủ kinh nghiệm phong phú. Thuyền này chờ đến khi trở về, cứ đưa luôn cho lão Trương. Nếu hôm nay không có lão thì chắc gì Hải Triều Bang đã bị diệt, cho nên, Kim Ba thay mặt toàn bộ dân chúng Hải Thành cảm tạ lão! Tuy nhiên, hai mươi thủy thủ kia đến lúc đó lão phải trả lại cho ta đó!

Người này vừa dứt lời, từ đám người liền phát ra một trận cười vang, đồng thời cũng vang lên một trận nghị luận.

-Trời ạ, Kim lão bản không ngờ cũng đứng đây, lần này lão Trương phát tài rồi! Kim lão bản đưa thuyền khác sao?

-Đúng vậy, đúng vậy, tuy nhiên hành động của Kim lão bản này cũng coi như bình thường, mấy năm nay chỉ sợ lão Kim cũng bị Hải Triều Bang cướp đi không chỉ một chiếc thuyền lớn thôi đâu!

-Lão Trương thật sự là số tốt! Lần này phát đạt rồi, về sau gặp mặt phải gọi là Trương lão bản.

-Thật ra ta cảm thấy, hôm nay nếu không có lão Trương, chắc gì ân công đã ra tay!

-Kim lão bản là ai?

Chung quanh bỗng nhiên yên tĩnh, tất cả mọi người dùng ánh mắt ngu ngốc nhìn kẻ vừa nói, người này cảm thấy có chút xấu hổ, nhếch miệng nói:

-Tiểu đệ là người bên ngoài, vừa mới tới nên không biết.

-Ngươi có biết thương nhân buôn thuyền lớn nhất của Yến quốc là ai không? Chính là Kim lão bản của Hải Thành chúng ta.

Tần Lập nghe hết những lời nghị luận của những người xung quanh, chắp tay với mọi người, cao giọng nói:

-Đa tạ Kim lão bản!

Một người trung niên hơn năm mươi tuổi đi ra từ đám đông, tướng mạo nho nhã, vẻ mặt khiêm tốn tươi cười với Tần Lập, sau đó nói:

-Ân công sao lại nói thế, ân công đã trừ hại cho cả Hải Thành chúng tôi, việc làm của Kim mỗ này thật không đáng kể, thật không đáng kể…

Xà nữ đứng cạnh Tần Lập, nhìn tất cả những chuyện phát sinh, khuôn mặt hiện lên biểu tình thầm nghĩ. Mấy ngày nay đi theo Tần Lập, nàng cảm nhận được nhân tính của nhân loại thật phức tạp. Có thiện lương, tà ác, chất phác, gian trá đủ loại khiến cho nàng cảm khái, đồng thời cũng trở nên chín chắn hơn nhiều.

Bỗng nhiên nàng có cảm giác, những năm dài mình sống trước kia so với mấy năm ngắn ngủi sống giữa nhân loại chỉ bằng số lẻ thật là sống uổng rồi!

Ba con khỉ kia, về sau nhất định sẽ hối hận!

Khuôn mặt Lãnh Dao tuy lạnh nhạt, nhưng nội tâm nàng lại không hề bình tĩnh, có một cảm giác tự hào không tên lan tràn trong tim nàng. Người là động vật sống theo bầy, là người sống thì sẽ có cảm giác đồng cảm.

Cũng giống như câu nói nổi tiếng: “Phú quý không hồi hương về nhà, như mặc áo gấm đi đêm”. Dù là ai, chỉ cần người đó còn sống trên đời đều cần được thừa nhận, được người khác nhận thức. Mà hôm nay, bọn họ vô ý làm một việc thiện, lại đổi lấy ngàn ngàn vạn vạn cảm kích của dân chúng Hải Thành. Có thể đoán được, không lâu nữa Hải Thành nhất định sẽ xuất hiện tượng điêu khắc họ.

Trong lòng nghĩ, ánh mắt Lãnh Dao mê ly nhìn nam nhân bên cạnh, tuy rằng thích hắn đã vài năm, nhưng vẫn là lần đầu tiên ý thức rõ ràng, Tần Lập là một nam nhân cực kì ưu tú!

Nam nhân như vậy nếu có thể theo bên người hắn, đối với nữ nhân xem như một loại hạnh phúc lớn!

Tần Lập suy nghĩ, tùy tay lấy ra một lọ đan dược của Tần gai, cũng chính là loại đan dược mà Diệp Thiển Dục, sư phụ Thi Vũ đã đưa cho Thượng Quan gia, sau đó xuất ra một quyển chiến kỹ, một quyển tâm pháp nguyên lực, đều là thứ mà con cháu Tần gia tu luyện. Hiện giờ Tần gia đã có được chiến kỹ và tâm pháp tốt, những thứ này tất nhiên đã không còn giá trị như trước kia nữa.

Nhưng đối với những người thường thế tục mà nói, mấy thứ này tuyệt đối là bảo vật tuyệt thế, dù là ngàn vạn chiếc thuyền nhỏ cũng không đổi được một thứ trong đó!

Tần Lập tùy tay đưa cho Kim lão bản, cười nói:

-Đây là một ít vật nhỏ, Kim lão bản có thể truyền xuống, tới khi nào tăng thực lực mình lên mới là cách tự bảo vệ mình tốt nhất. Nơi này có bốn, năm mươi viên đan dược, nếu con cháu có thiên tư tốt, tu luyện đến Thiên cấp không có vấn đề. Hoàng thất Yến quốc này cùng ta cũng có chút quan hệ sâu xa, về sau Kim lão bản buôn bán thuận lợi, tranh thủ trở thành thương nhân giàu nhất Yến quốc!

Người nghe thấy lời nói của Tần Lập đều dùng ánh mắt hâm mộ nhìn Kim lão bản, thầm nghĩ một chút việc thiện của Kim lão bản không ngờ lại được hồi báo như thế, thật sự khiến người ta hâm mộ.

Phải biết rằng, trong mắt những người này, đám người Tần Lập quả thực chính là thần tiên, chỉ cần lấy ra thứ gì đó thì có thể là rác rưởi sao?

Không nghe sao, bốn năm mươi viên đan dược là có thể tạo ra bốn năm mươi cao thủ Thiên cấp đó!

Kim Ba run rẩy cầm những bình sứ và bộ sách, cấp bách quỳ xuống trước mặt Tần Lập, tiếng nói cũng run run:

-Ân công, đại lễ này của ngài, tôi tôi…

Một cỗ kình lực từ trên người Tần Lập tràn ra, khiến Kim Ba không thể quỳ xuống, cười nói:

-Gặp mặt tức là có duyên, có thể nhìn ra uy vọng của Kim lão bản ở Hải Thành rất cao, hơn nữa cũng là người khoan hậu, cho nên đây chỉ là chút tâm ý của ta mà thôi. Nếu ngài còn khách khí, vậy thì thôi!

Kim Ba suy nghĩ một chút, ngàn ân vạn tạ rời đi. Từ nay về sau, Hải Thành Kim gia sẽ bằng những đan dược và bí tịch này, chẳng những trở thành gia tộc giàu nhất của Yến quốc, hơn nữa còn trở thành một thế lực vô cùng cường đại. Cường giả như mây, phú khả địch quốc.

Thậm chí còn xuất hiện vài người vượt qua cao thủ Thiên cấp!

Nhiều người cho rằng, Kim gia đủ thực lực làm hoàng đế Yến quốc, thậm chí ngay cả hoàng tộc Yến quốc từ đầu cũng nghĩ như vậy, còn khẩn trương cầu hòa. Sau đó lại có một cung phụng của hoàng thất Tần gia xem xét, biết được sâu xa năm đó mới bừng tỉnh ra.

Nhưng, lịch đại các thế hệ Kim gia truyền xuống, một ngày hoàng thất còn tồn tại, sẽ trung thành với họ một ngày! Khi hoàng thất gặp nguy cơ, Kim gia sẽ tay chân như một, cùng sống cùng chết!

Cho nên, rất nhiều năm sau, Kim gia cũng trở thành gia tộc truyền kì của Yến quốc! Tổ tiên Kim gia, Kim Ba sau tràng chém giết Hải Triều Bang ở Hải Thành, vô ý làm ra một việc thiện, tạo thành một truyền kỳ trong gia tộc. Chuyện này cũng mở ra một truyền thuyết của Yến quốc!

Không đến mấy năm sau, trong nhà nhiều người ở Hải Thành đều thờ phụng ba pho tượng vô danh, hương khói không ngừng!

Đứng trên chiếc thuyền mới tinh đón gió biển, sắc mặt Xà nữ tái nhợt nắm thành tàu. Đúng vậy, nàng…say sóng.

Tần Lập đã cười nhạo nàng mấy lần. Không thể tưởng tượng được một võ giả cảnh giới Phá Toái Hư Không không ngờ lại say sóng! Trên thực tế, tính ổn định của chiếc thuyền này rất tốt, thủy thủ có kinh nghiệm

rất phong phú, hơn nữa Kim Ba cũng rất cẩn thận dặn dò, khiến cho chiếc thuyền lớn này cực kì vững vàng, không chút cảm giác chao đảo gì cả.

Nhưng dù là vậy, Xà nữ vẫn cảm thấy khó chịu, nhất là khi nhìn ra biển rộng vô tận, bụng nàng liền có cảm giác không chịu nổi.

Vốn lòng tự tin mãnh liệt khi đứng trên đất bằng, vừa mới ra giữa hải dương rất nhanh đã tiêu tan hết sạch.

Hết lần này đến lần khác, cô nàng thực là một nữ nhân hiếu thắng, biết rõ mình rất sợ nước, lại muốn chinh phục cho được.

Cho nên ba bốn ngày liên tiếp, mỗi sáng sớm khi Tần Lập hấp thu Tiên Thiên Tử Khí để tu luyện thì nàng cũng đi theo, sau đó thì như hiện giờ, một tay nắm chặt thành tàu, sắc mặt tái nhợt, hai mắt sợ hãi nhìn đại dương mênh mông.

-Ta nói này, cô đâu nhất thiết phải như vậy chứ. Sợ thì cứ quay lại vào trong phòng đi.

Một chút mây màu tía phía chân trời đã tiêu tán, vầng mặt trời dâng lên từ mặt biển. Đại dương bừng lên một màu óng ánh, Tần Lập thu công, cười nói với Xà nữ:

-Cô nhìn Lãnh Dao kìa, người ta thành thành thật thật tránh trong khoang tu luyện kia kìa.

ducdaogia

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả:Tiểu Đao Phong Lợi

331. Chương 335: Đại Dương Mênh Mông

Đôi mắt quyến rũ của Xà nữ trợn to hung hăng nhìn Tần Lập, cắn răng nói:

-Ta tuyệt đối không tin là không vượt qua được nỗi sợ hãi trong lòng mình. Ta…ta nhất định phải vượt qua cửa ải của chính mình này…A!

Xà nữ đang nói đột nhiên dưới biển nhảy vọt lên một con cá lớn, kèm theo sóng nước thật lớn. Xà nữ không hề phòng bị bị nước bắn tung tóe vào mặt mày toàn thân, nàng sợ tới mức hét lên một tiếng, buông tay khỏi mạn thuyền, nhảy vọt ra sau thật xa.

Tần Lập không có đạo đức vô tâm bật cười ha hao, thấy bốn bề vắng lặng không người, cười nói:

-Ta vẫn nghĩ rằng rắn là không sợ nước, như thế nào lại xuất hiện một trường hợp đặc biệt như ngươi vậy?

-Nói nhảm! Ta đương nhiên không sợ nước! Sông lớn ao hồ toàn bộ ta đều không sợ, nhưng biển rộng mênh mông này, thật rộng lớn bao la, ta chỉ là chưa có chuẩn bị tâm lý mà thôi! Còn nữa, Tần Lập! Bỗng nhiên ta phát hiện ngươi là một người xấu xa! Vừa rồi nhất định ngươi cảm nhận được con cá kia sẽ nhảy lên, đúng hay không?

Xà nữ cũng không ngốc chút nào, nàng hồi phục lại tinh thần, thấy trên người Tần Lập cũng không có dính một giọt nước nào, thì biết là chuyện gì xảy ra. Nói không chừng con cá kia cũng là hắn làm cho nhảy lên!

Nghĩ vậy, Xà nữ liền có cảm giác hận đến phát ngứa hàm răng, thầm nghĩ: “Tên này thật sự là rất xấu xa, hắn đúng thật chỉ có hai mươi tuổi sao? Thật là nhân loại ư? Mà không phải một lão yêu quái sống hơn ngàn năm chứ?”

Tần Lập bĩu môi, sau đó nói:

-Ta đầy vốn có thói quen tốt! Bất cứ lúc nào cũng cảnh giác, ai giống như ngươi gặp một chút sóng gió liền sợ tới mức khủng khiếp. Ha ha ha!

Nhìn vẻ mặt tươi cười vô lương tâm của Tần Lập kia, Xà nữ tức giận đến sôi máu lạnh lên, hận không thể xông lên đá một cước cho Tần Lập rơi xuống biển.

Tuy nhiên nàng lập tức phát hiện tâm lý sợ hãi trong lòng nàng, dương như ở trong nháy mắt này giảm nhẹ đi rất nhiều. Xà nữ đưa tay lau nước biển trên mặt, thè đầu lưỡi ra làm ra một cái động tác thập phần khêu gợi, liếm quanh khóe miệng, truyền đến một cảm giác vừa mặn vừa chát.

-Ta không sợ! Ta thật sự không sợ!

Xà nữ hưng phấn đến nỗi nhảy dựng lên tại chỗ, cao giọng hoan hô nói:

-Ta không còn sợ hãi!

Khóe miệng Tần Lập thoáng lóe lên vẻ tươi cười, sau đó xoay người đi chỗ khác,Xà nữ nhìn biển rộng vô tận, tâm tình bỗng nhiên mở rộng!

Bộ Vân Yên, Triệu Thiên Thiên cùng với Tiểu Hồ Ly ba người mất tích khiến Tần Lập bị đả kích rất lớn. Chuyện này không chỉ riêng là vì họ là bằng hữu của hắn, cũng là làm cho Tần Lập có loại cảm giác đứng trước cơn giông tố. Dường như hắn có loại trực giác: địa phương Cực Tây xa xôi kia ngàn vạn năm qua, dường như cho tới bây giờ vốn không có buông bỏ chủ ý với vùng đất Phương Đông này. Chỉ có điều không đạt tới trình độ nhất định nào đó thì không cảm nhận được loại chủ ý ngầm này.

Chỉ có khi đứng ở độ cao nhất định nào đó, bất cứ giờ phút nào cũng có thể cảm nhận được cái loại áp lực của địa phương thần bí cách xa nhau hơn chục vạn, thậm chí hơn trăm vạn kia.

Đúng thật cần phải nhanh chóng mạnh lên rồi đây! Tần Lập cảm thán một câu, trong lòng hắn hiện tại cũng đã xác định: thực lực của mình bị khựng lại ở cảnh giới Địa Tôn sơ kì.

Bạo Nguyên Đan quả nhiên vô cùng thần kỳ! Công hiệu thần kỳ của nó làm cho Tần Lập đầy chờ mong với các loại đan dược khác trên bản đan phương thượng cổ trong tay này!

Nhất là có vài loại đan dược cũng không phải dùng để uống vào bụng. Trong đó có một loại đan dược tên là Linh Bạo Đan, công hiệu của nó giống như là quả bom ở kiếp trước của Tần Lập, nhưng uy lực so với bom chỉ có mạnh hơn chứ không kém!

Thời điểm mỗi viên Linh Bạo Đan bùng nổ đều có thể dẫn phát phản ứng dây chuyền của linh khí trong thiên địa ở chung quanh trong phạm vi hai ba trăm thước. Lực phá hoại này tương đương với uy lực của một võ giả cảnh giới Thiên Tôn đỉnh phong tự bạo đan nguyên!

Loại uy lực này, quả thực chính là mới nghe lần đầu nha!

Phải biết rằng, một võ giả cảnh giới Thiên Tôn đỉnh phong tự bạo, cho dù là võ giả Toái Đan Thành Anh so với võ giả Phá Toái Hư Không cao hơn một cấp bậc cũng không muốn đối mặt!

Cứng rắn đến đâu đi nữa, ở gần bên như vậy cũng phải bị thương!

Chỉ có điều thiên tài địa bảo cần thiết cho loại đan dược này, dù chỉ một loại Tần Lập cũng chưa nghe nói qua, chỉ sợ cũng chỉ ở địa phương Cực Tây xa xôi kia mới có thể gặp được.

Loại đồ vật dùng để hại người này, quả thực là tốt nhất trên đời. Hơn nữa, vũ khí có tính sát thương quy mô lớn này rõ ràng chỉ có trong truyền thuyết! Nếu như trong túi chứa mấy chục viên đan dược này, cho dù hiện tại Tần Lập chỉ có cảnh giới Chí Tôn, gặp phải các lão giả Toái Đan Thành Anh cũng sẽ nắm chắc phần thắng. Vừa gặp liền ném một nắm Linh Bạo Đan ra, đối phương cũng chỉ có chạy trối chết.

Tuy nhiên nếu thực lực cách nhau quá xa, thực rất có thể bị đối phương vượt qua khoảng cách an toàn ba trăm mét khiến ngươi không có cơ hội xuất thủ. Nhưng dù sao nói đến loại này cũng không thể tính là đan dược mà tuyệt đối là chí bảo vô cùng trân quý!

Còn có Hắc Ma Đan cực kỳ độc, đến ngay cả Địa Tiên không chết cũng phải bị lột da! Hỏa Long Đan thì có thể giúp cho người ta nghỉ ngơi thoải mái mấy canh giờ ở trong dung nham gần như không có gì không tan chảy; Thủy Long Đan có thể giúp người ta dự do hô hấp đi lại dưới đáy biển sâu...còn có rất nhiều đan dược vô cùng thần kỳ mà lại cường đại.

Nhưng căn bản là không có cách nào luyện chế được!

Đừng nói là Tần Lập, cho dù là Lãnh Dao lớn lên trong gia tộc luyện đan, đối với tài liệu cần thiết cho các loại đan dược này cũng là hầu hết chưa từng nghe nói qua.

Giống như mấy loại đan dược Bạo Nguyên Đan, Cố Bản Đan cùng Tinh Nguyên Đan này Lãnh Dao còn có thể biết, còn có cơ hội điều chế đan dược, thì trên bản bí tịch đan phương thượng cổ cũng không nhiều. Thậm chí có thể nói là cực ít!

Điểm ấy, Tần Lập đành chịu không biết làm sao, đồng thời hắn cũng cảm thấy có vài phần may mắn: nếu tài liệu của mấy loại đan dược này giống như kể ở trên thuộc loại mới nghe nói lần đầu, như vậy chính mình cũng thực không cần ảo tưởng muốn thành lập một cái thế lực khổng lồ rồi. Dứt khoát trực tiếp nhận thua, quay về giới thế tục ẩn cư ở một góc nào đó làm phú ông nhà giàu được rồi.

Kim Ba vì cảm tạ đại ân đại đức của Tần Lập đối với Hải Thành cùng Kim gia của hắn, nên dứt khoát cho người trong một đêm đó trang hoàng bên trong chiếc thuyền…vốn có hơi xù xì thô kệch đã sửa lại thành một hành cung thập phần xa hoa!

Hơn nữa, lại phái thêm không ít đầu bếp nổi tiếng và người hầu chuyên để hầu hạ đám người Tần Lập.

Tần Lập cũng không có cự tuyệt, bởi vì chuyến đi trên biển này, chủ yếu chính là vì tìm kiếm hai loại linh hoa kia, nói không chừng còn phải phiêu bạt trên đại dương mênh mông không biết tới bao lâu.

Tay nghề làm cơm Lãnh Dao cũng bình thường, Xà nữ thì càng không cần phải nói, chủ yếu là ăn thịt tươi, làm sao biết được nấu ăn là cái gì chứ?

Cho nên, mang theo vài đầu bếp nổi tiếng vẫn là rất cần thiết.

Bạn đời và hai người con của lão Trương đều được nhận theo trên thuyền. Kim Ba đã nói qua khi nào thuyền này trở về, liền giao hẳn cho lão Trương, bởi vậy bạn đời và hai con của lão đều rất hưng phấn. Bởi vì đây là chuyện từ trước tới giờ bọn họ có muốn cũng không dám nghĩ tới. Một chiếc thuyền như vậy, đừng nói cả đời, cho dù hai ba đời con cháu cũng không đủ tiền kiếm được nha!

Hơn nữa, một chuyến đi xa không có mục đích này, lão Trương có thể tiện tay đánh bắt một ít hải sản đắt tiền ở trên đường đi, có thể nuôi sống thì trực tiếp nuôi, không thể nuôi sống thì phơi nắng làm khô hoặc chế biến thành bột, đợi đến lúc trở về thì đó cũng là một khoản tiền lớn trước nay không dám nghĩ tới!

Bởi vậy, một nhà bốn người này, cái loại tình cảm tri ân dành cho mấy người Tần Lập, quả thực đúng là khắc sâu tận đáy lòng!

Con gái của lão Trương là một thiếu nữ thông minh lanh lợi, tự nguyện làm thị nữ cho Lãnh Dao cùng Xà nữ, bưng trà rót nước, hầu hạ vô cùng chu đáo. Bởi vậy, Lãnh Dao tặng nàng mấy viên đan dược bồi dưỡng thân thể, lại truyền cho nàng ta một ít công phu.

Tin rằng không tới bao nhiêu năm cô thiếu nữ tính tình cương liệt này, ít nhất có thể trở thành một võ giả có được thực lực Địa cấp. Điều này đối với người bình thường tại giới thế tục mà nói, quả thực là thành tựu hiếm thấy!

Đến hôm nay, thuyền lớn đã lênh đênh trên biển gần một tháng rồi. Trên đường cũng đổ bộ lên một vài hòn đảo nhỏ, chỉ có điều mấy đảo nhỏ đó hoặc là hoang vu cái gì cũng không có, hoặc là xanh um tươi tốt, nhưng đều là những cây đại thụ cao ngút trời, môi trường sinh trưởng đó không phù hợp với hai loại linh hoa kia.

Tuy nhiên Tần Lập cũng không nóng nảy, loại vật này cũng phải nhờ vận may: nếu vận khí tốt, không chừng ngày mai gặp được một cái đảo nhỏ, trên đó có sinh trưởng hai loại linh hoa này; nếu vận khí không tốt, có thể tám năm mười năm cũng đừng nghĩ tìm được! Bởi vì Tần Lập tùy thời tùy chỗ đều có thể tu luyện, hơn nữa Tiên Thiên Tử Khí trên mặt biển phải nồng đậm hơn rất nhiều so với trên đất bằng, tuy rằng không được tinh thuần so với trên đỉnh Huyền Vũ Phong, nhưng cũng tăng nhanh tốc độ tu luyện của Tần Lập rất nhiều so với bình thường.

Người xưa có ngạn ngữ gọi là: "Đọc vạn quyển sách, đi ngàn dặm đường!"

Đây là câu nói đối với người thường, đọc vạn quyển sách cùng đi mười vạn dặm đường tầm quan trọng giống nhau. Và với một võ giả kỳ thật đạo lý đó cũng như nhau.

Đây cũng chính là nguyên nhân trọng yếu vì sao các con cháu đại thế gia đều phải vào đời lịch lãm.

Vừa mở mang kiến thức đồng thời rèn luyện tâm tính. Mà tâm tính đối với một võ giả muốn tìm kiếm con đường tiến tới mà nói, tầm quan trọng quả thực rất lớn! Từ Phá Toái Hư Không tới Toái Đan Thành Anh, rồi Lôi Kiếp, Địa Tiên…thậm chí tiến tới Địa cấp, Thiên cấp, cảnh giới Phá Thiên…tất cả võ giả đều có thể tùy thời tùy lúc bị ảnh hưởng bởi tâm tính!

Một người tâm chí kiên định, sẽ làm cho không có khả năng biến thành có thể, có được bản lãnh biến hủ nát thành thần kỳ!

Nếu tâm trí không kiên định cho dù đối mặt với đối thủ không bằng mình, cũng có thể sẽ gặp phải thất bại!

Đây cũng là nguyên nhân vì sao Xà nữ liều chết liều sống cũng muốn cho chính mình vượt qua tâm lý sợ hãi đối với biển cả mênh mông.

Lão Trương từ xa xa thật cẩn thận đi tới, vốn nét già nua trên gương mặt khắc khổ của lão gần đây các nếp nhăn cũng bớt đi nhiều. Kỳ thật lão Trương cũng không có già như vậy, năm nay cũng chỉ khoảng bốn mươi bảy tuổi, nhưng ngày phơi nắng đêm phơi sương quanh năm gió biển thổi rát. Mà trọng yếu hơn là cái giá bỏ ra không lấy được đền bù tương ứng, cuộc sống quá mức khổ sở không hài lòng, tự nhiên trông có vẻ già nua.

Mà hôm nay con đường trước mặt rộng mở, chỉ trong một đêm phất nhanh như vậy, lão cũng không thể hình dung được. Cuộc sống cực kỳ thư thái, cả người tràn ngập tinh, khí, thần, tự nhiên cũng trở nên trẻ lại.

Kỳ thật, đây cũng là một loại thể hiện của tâm tính.

Trong truyền thuyết, phàm người gặp việc vui thì tinh thần sảng khoái!

Lão Trương cầm trên tay một tấm bản đồ hàng hải, đi tới cách Tần Lập năm sáu thước liền đứng lại, trên mặt mang theo vẻ cung kính phát ra từ nội tâm:

-Tần công tử! Đi tiếp về phía trước không đến nửa ngày lộ trình chính là hang ổ của Hải Triều Bang, nghe nói nơi đó…

Lão Trương thoáng do dự một chút, nhìn thoáng qua sắc mặt Tần Lập, nói tiếp:

-Nghe nói nơi đó có rất nhiều cao thủ bay tới bay lui. Không ít người cùng nghề với ta đã chuyển hàng hóa tới nơi này, bọn họ trực tiếp chứng kiến…

-Ha ha! Được rồi, sào huyệt của Hải Triều Bang ở hải đảo kia, rộng lớn bao nhiêu?

Tần Lập thản nhiên cười cười, hắn hiểu mối băn khoăn lo lắng của lão Trương. Tuy rằng đám bang chúng lão Trương bị mình diệt ở Hải Thành, nhưng bọn cao tầng chân chính của Hải Triều Bang ở đây, trong mắt những người này cũng không khác gì thần tiên…không…phải nói là như ma quỷ mới đúng!

ducdaogia

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả:Tiểu Đao Phong Lợi

332. Chương 336: Tiến Bộ Của Xà Xà

Lão Trương ngẫm nghĩ một chút rồi nói:

-Nghe người ta nói hải đảo này rất rộng lớn, giống như một cái đai lưng, chiều rộng hơn một trăm dặm, dài tới bảy tám mươi dặm!

Tần Lập nghĩ đến hải đảo lớn như vậy, đối với toàn bộ đại dương mà nói thì không tính là gì, nhưng đích xác cũng coi như không nhỏ.

-Trên đảo bọn chúng có mấy bến cảng?

Tần Lập nghĩ: Hải Triều bang làm ăn ở nơi này ít nhất cũng mấy trăm năm thời gian. Nếu nói hai loại linh hoa kia ở nơi nào phát hiện tỷ lệ cao hơn một chút, như vậy hiển nhiên hẳn là ở chỗ Hải Triều Bang này. Tuy rằng bọn chúng vị tất có nắm giữ đan phương cao minh gì, nhưng đại đa số thiên tài địa bảo, chỉ cần là người hơi có chút hiểu biết đều sẽ nhận biết. Chỉ có điều là cách sử dụng nó sẽ khác nhau mà thôi.

Trong lòng lão Trương có hơi lo lắng, tuy nhiên vẫn thành thật trả lời:

-Bọn họ tổng cộng có ba cái bến cảng: có hai cái dùng để đối ngoại, còn lại một cái là dùng cho nội bộ Hải Triều bang, đều được canh phòng rất nghiêm ngặt!

-Ở đây có đảo nhỏ nào khác hay không?

Tần Lập suy nghĩ một lúc rồi hỏi.

-Có một đảo nhỏ cách chỗ Hải Triều bang kia khoảng ba trăm dặm. Chỉ có điều quanh đảo đó có rất nhiều đá ngầm, thuyền bè căn bản là không thể tới gần được. Cho nên, gần như không có ai đổ bộ lên đó.

-Tốt! Chúng ta trước tới chỗ đó đi!

Tần Lập phất tay một cái, một lát sau thuyền lớn đổi hướng đi.

Mặc dù trong lòng lão Trương có phần lo lắng, nhưng vẫn rất trung thực chấp hành theo lời của Tần Lập, bởi vì hiện tại hết thảy những gì lão có đều là do ân công ban cho. Nếu không có ân công, cho dù có thể cầu được an ổn một thời gian, nhưng sớm muộn gì cũng bị huỷ dưới tay đám súc sinh Hải Triều bang kia! Bởi vì người của Hải Triều bang đã chú ý tới con gái của lão Trương rất lâu rồi. Trước nay cũng không có dùng sức mạnh cưỡng ép, cũng là vì tên khốn kia học đòi văn vẻ, muốn lấy lòng con gái của lão Trương…chỉ có điều tên tiểu cường đạo này có thể kiên nhẫn, có thể duy trì được bao lâu chứ?

Cho nên, đối với lão Trương mà nói, chỉ cần có ân công ở đây cho dù chiếc thuyền lớn bị huỷ, lão cũng không sợ! Lão tin chắc rằng ân công giống như thần tiên này nhất định sẽ không dẫn bọn họ vào đường chết!

Không thể không nói, chẳng những lão Trương kinh nghiệm hàng hải cực kỳ phong phú, mà ngay cả bổn sự xem tướng người này cũng thực mạnh hơn so với người bình thường. Khi chiếc thuyền của họ đến gần đảo nhỏ đầy rẫy đá ngầm, mặt trời ban ngày đã ngả về phía Tây.

Sau đó tất cả thủy thủ trên thuyền bao gồm cả lão Trương liền chứng kiến một màn khiến suốt đời bọn họ khó quên, hơn nữa sau này mỗi khi uống rượu đều sẽ là một câu chuyện hấp dẫn, sẽ là chuyện tự hào lớn nhất suốt cuộc đời bọn họ!

Tần Lập cùng Xà Xà, hai người bay lơ lửng trên không trung, dưới thần thức cường đại thì tất cả đá ngầm không thể nào che giấu! Có thể vòng tránh thì vòng tránh, không thể vòng qua thì trước đó cho thuyền tránh ở xa xa, sau đó dùng lực lượng cường đại đánh thành đá vụn nằm rải dưới đáy biển!

Mặc sóng dữ, mặc đá ngầm lớn nhỏ, toàn bộ nơi đây hầu như dưới công kích ngang tàng bạo ngược của hai người, bị kích thành mảnh vụn!

Lão Trương trợn mắt há mồm nhìn nhưng vẫn không quên nhanh chóng dùng bút vẽ ra con đường thủy có một không hai này!

Đây là một kinh nghiệm vô cùng phong phú của kẻ dày dặn kinh nghiệm đi biển, là ưu điểm lớn nhất. “Trên đảo nhỏ này có tài nguyên phong phú không đây?”, lão Trương thầm nghĩ trong lòng.

Không thể không nói, cơ hội luôn dành cho người có chuẩn bị: nhiều năm sau này hậu nhân của gia tộc Trương gia đã trở thành một đại phú hào ở Hải Thành. Mỗi khi nhắc tới chuyện này, luôn là vẻ mặt tự hào cảm thán không thôi.

Bởi vì tổ tiên của họ chỉ đơn thuần là một lão ngư dân, lại ngoan cường chỉ trong thời gian gần năm mươi năm, dựa vào trí tuệ và đầu óc đã khai sáng ra một cục diện quá tốt!

Trong cuộc sống sau này, tiểu đảo tài nguyên vô cùng phong phú này quả thực đã thành hoa viên sau lưng của Trương gia Hải Thành!

Đương nhiên, nhắc tới tổ tiên bọn họ thì không thể không nhắc tới ba người khác, đó là Tần Lập, Xà nữ cùng Lãnh Dao! Nếu không có họ thì sẽ không có vinh hoa đời sau của Hải Thành, càng không có đại phú đại quý của nhà lão Trương!

Chính bởi vì đoạn tình hương khói này mới khiến cho Trương gia về sau được phú quý, không có gặp phải bất cứ sự chèn ép nào! Cho dù là hoàng tộc Yến quốc đều phải cấp vài phần mặt mũi cho Trương gia.

Hết thảy điều này có được nhờ vào một đoạn nhân quả lão ngư dân họ Trương năm đó quen biết cùng Tần Lập.

Bốn phía tiểu đảo này gần như toàn bộ đều là vách núi đá cao tới cả trăm thước, cũng chính vì có địa hình như thế mới khiến cho chỗ tiếp cận đảo nhỏ thực sự trở thành bến cảng nước sâu thiên nhiên!

Lão Trương gần như không cần lên xem đã biết tại địa phương này các loại hải sản nhất định phong phú khiến tâm hồn lão rơi vào run rẩy.

Thuyền lớn vòng quanh đảo nhỏ gần nửa vòng, sau đó tìm được một chỗ tương đối bí ẩn, vừa khéo nơi này độ dốc của vách đá cũng không dựng đứng lắm, người thường cũng có thể leo lên được.

Tần Lập dùng thần thức quét qua, xác định nơi này không có tồn tại bất cứ đá ngầm linh tinh gì, liền bảo lão Trương thả neo, sau đó cười nói:

-Lão là ngư dân kinh nghiệm phong phú, có thể ở đây thử nhìn xem có thể tìm được thứ gì đáng giá hay không? Ta để Lãnh Dao cô nương ở lại đây. Nếu các ngươi muốn đi lên đảo nhất định phải cẩn thận một chút, không nên đi quá xa! Hạ một chiếc thuyền nhỏ xuống, ta cùng Tiểu Tuyết đi Hải Triều bang bên kia xem thử!

-Này…ân công! Có câu nói ta không biết…

-Lão nói đi!

-Hải dương này không thể so với lục địa, phía dưới nước sâu không thấy đáy! Hải Triều bang hoành hành đã nhiều năm, tất cả bang chúng đều rất rảnh bơi lội. Ân công…tùy tiện tới đó như vậy, sợ là có chút không ổn! Không bằng đợi đến lúc trời tối, lão Trương ta lái thuyền đưa các ngươi đi. Dù sao, nói đến kinh nghiệm hàng hải, ta không thua đám Hải Triều bang hỗn loạn đó!

Trên mặt Tần Lập lộ ra vẻ tươi cười:

-Lão Trương! Hảo ý của lão ta xin nhận được rồi. Không sao đâu! Lão đã quên thuyền lớn của chúng ta là vào bằng cách nào sao? Dãy đá ngầm này như thế nào bị ta phát hiện? Ha ha…

Con gái của lão Trương đứng ở phía sau phụ thân mình cười, nói:

-Cha! Bản lãnh của ân công người không thể tưởng tượng được đâu, họ sẽ không sao!

"Con nha đầu chết tiệt này! Mới học được một chút da lông, liền dám tùy tiện chen lời nói?" lão Trương quay đầu lại trừng mắt nhìn con gái một cái.

Con gái lão Trương thè lưỡi, lộ ra một bộ dáng bướng bỉnh. Thiếu nữ vốn là nên hoạt bát lanh lợi như vậy!

Lão Trương có chút bất đắc dĩ lắc đầu, thầm than: "Con gái đã lớn rồi, chỉ sợ lần này trở về sẽ có rất nhiều người tới cầu hôn đây! Nhất định phải tìm một người đàng hoàng gả cho con gái mới được."

Nhưng lão lại không biết rằng con gái của lão sau khi biết rõ cao nhân chính là cái dạng gì, trái tim kia đã sớm bay lên đến cao cao rồi. Nàng ta một lòng tu luyện, đến sau này cũng trở thành tồn tại như một thần thủ hộ của Trương gia Hải Thành.

Đây là nói chuyện về sau.

Hiện tại Tần Lập sau khi dặn dò Lãnh Dao vài câu liền mang theo Xà nữ cùng nhau lên một chiếc thuyền nhỏ rộng khoảng ba bốn thước, dài bảy tám thước, bập bềnh trên mặt biển, nếu là người có tố chất tâm lý kém, thình lình lên thuyền này, tại đây bốn phương tám hướn đều là đại dương mênh mông vô tận, thật sự sẽ có cảm giác mình thật nhỏ bé không biết làm sao.

Xà Xà tuy rằng đã khắc phục được nỗi sợ hãi đối với biển cả, nhưng thình lình bước xuống sàn thuyền này, nàng vẫn là cảm giác có chút không thích ứng, ngồi ở đầu thuyền uốn qua uốn lại như một con rắn. Không…nàng chính là một con rắn.

Tuy rằng không có chút kinh nghiệm lái thuyền, nhưng chút việc nhỏ đó hiển nhiên không làm khó được Tần Lập. Hắn vận chuyển Tiên Thiên Tử Khí trong cơ thể, hơi chút đẩy sóng biển tức thì chiếc thuyền nhỏ giống như một mũi tên lướt trên mặt biển!

Các thủy thủ và đám người lão Trương đứng trên thuyền lớn nhìn xem đều cảm thán không thôi: "Ân công đúng là không gì không làm được!"

-Oái! Ngươi chậm chậm một chút được không? Nếu không…chúng ta bay đi đi! Dù sao tổng cộng chỉ có hai trăm dặm mà thôi.

Xà nữ sắc mặt có chút tái nhợt cầm lấy gờ thuyền, nhìn xuống nước biển xanh lam sâu nhìn không thấy đáy, mà thuyền nhỏ dường như có thể bị lật úp bất cứ lúc nào. Xà nữ lại một lần nữa cảm thấy mình có chút kích động.

Dù sao, ở trên chiếc thuyền lớn cao cao vững chắc kia cùng bập bềnh trên chiếc thuyền nhỏ này quả thật có cảm giác hoàn toàn khác nhau.

Tần Lập cười nói:

-Bay? Ngươi tưởng ngươi là chim à! Với thực lực của ngươi, cho dù đứng ở đầu thuyền này đón gió, dù có xóc nảy thế nào đi nữa, cũng sẽ không có chút nguy hiểm gì! Ngươi nếu muốn vượt qua sợ hãi của chính mình thì phải đối mặt đi!

Nói xong, Tiên Thiên Tử Khí vô cùng mênh mông trong cơ thể Tần Lập xao động hẳn lên, tốc độ của chiếc thuyền trở nên nhanh hơn!

Xà nữ thoáng do dự một chút, cũng biết lời nói của Tần Lập là đúng, nàng cắn răng một cái, đứng lên, ổn định thân hình. Nhắm mắt lại đứng ở đầu thuyền, cái loại cảm giác bay bay mơ hồ này khiến cho trong lòng nàng trong nháy mắt dường như là rất nhanh bị co rút lại. Sau đó theo bản năng nàng liền muốn ngồi sụp xuống, tuy nhiên cái loại huyết thống và tôn nghiêm của linh thú cao cấp ngăn chặn ý định của nàng lại!

Ở trong lòng Xà nữ không tiếc lời nguyền rủa Tần Lập không biết thương hoa tiếc ngọc, cơn sợ hãi vì thế lập tức giảm đi rất nhiều. Sau đó, nàng chậm rãi mở mắt ra, sắc mặt tuy rằng còn rất nhợt nhạt, hai chân vẫn còn run run như nhũn ra, nhưng nàng cũng đã có thể đối mặt rồi.

Bỗng nhiên chiếc thuyền nhỏ xóc nảy mạnh một chút, Xà nữ cả kinh kêu lên một tiếng, vội vàng ổn định thân thể, hai chân nàng giống như thằn lằn bám chắc như mọc rễ cố định ở trên sàn thuyền. Không còn nổi giận vì mấy chuyện xấu Tần Lập làm nữa, bởi vì nàng đột nhiên cảm giác được chính mình dường như chẳng cần phải sợ!

-Thế nào? Lại vượt qua một cái tâm ma! Là một linh thú phải không ngừng nỗ lực tiến tới! Nên như vậy, bất kể trên trời dưới đất, hay là sông lớn ao hồ biển rộng, đều điềm nhiêu rong ruổi mới chính là cao thủ chân chính.

Tần Lập thản nhiên cười nói. Trên thực tế còn có câu hắn không có nói cho Xà nữ nghe.

Tuy rằng hắn ở trên thuyền lớn không có sợ hãi chút nào, nhưng ở trên chiếc thuyền nhỏ lắc lư này, thời điểm khởi đầu thực ra hắn cũng rất căng thẳng!

Con người khi đối mặt với sự vật không biết hoặc là không thể kháng cự, đều sẽ biểu hiện ra tâm tình căng thẳng của mình, chuyện này cũng thật bình thường. Tuy nhiên, trong quá trình đó Tần Lập đã không ngừng tăng tốc, trước Xà Xà một bước, hắn đã loại bỏ tâm tình căng thẳng này!

Chiếc thuyền nhỏ hiện tại lướt với tốc độ khó tin, trong lòng Xà nữ cũng không kìm nổi có chút kinh ngạc, không thể tưởng tượng được tốc độ của thuyền nhỏ này cũng không chậm hơn bao nhiêu so với phi hành, nhưng yêu cầu về thể lực thì không bằng một phần trăm của phi hành!

Tuy nhiên, nàng cũng không có nói ra miệng, bởi vì nếu như nàng vừa nói ra, khẳng định Tần Lập sẽ càng thêm đắc ý. Xà nữ hiện tại đã biểu hiện có lối suy nghĩ, đã dần dần bắt đầu đồng hóa như một nhân loại bình thường.

Để hắn lại có cơ hội cười nhạo mình ư? Nằm mơ đi!

Chiếc thuyền lướt nhanh tới hòn đảo sào huyệt của Hải Triều bang. Màn đêm buông xuống, trăng sáng sao thưa, tầm nhìn trên mặt biển thật rõ. Hai người nhìn tới xa xa đã thấy bóng bòn đảo hẹp dài, có mấy chỗ đèn đuốc sáng trưng!

ducdaogia

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả:Tiểu Đao Phong Lợi

333. Chương 337: Sát Khí Trong Đêm

Giờ khắc này, Trần Hải Triều đang ở trong phòng, sắc mặt xanh mét nhìn một phong thư. Phong thư này là của một người sống sót của Hải Triều bang ở Hải Thành gửi về.

Trong thư còn nói, khi đương gia nhìn thấy phong thư này, hắn cũng có thể đã chết rồi, hiện tại toàn bộ Hải Thành mọi người đều điên lên rồi, điên cuồng đánh giết người của Hải Triều bang. Toàn bộ bang chúng Hải Triều bang ở Hải Thành, chỉ sợ không tới bao lâu sẽ bị tàn sát không còn một ai! Thậm chí…ngay cả chạy trốn cũng không có cơ hội!

Bởi vì tình hình nhiều năm trước đây, Hải Triều bang ở Hải Thành quả thực chính là giống như tồn tại của Thái thượng hoàng, bởi vậy, tất cả bang chúng Hải Triều bang tại bất kỳ địa phương nào đều quen với cuộc sống ngang ngược phách lối. Điều này khiến dân chúng Hải Thành đều biết tường tận về tất cả bang chúng của Hải Triều bang.

Trước khi phát sinh chuyện của Tần Lập, không có người nào lại nghĩ đến thế lực Hải Triều bang vô cùng cường đại cũng có ngày gặp phải đả kích trọng đại như thế. Quả thực chính là…tai ương ngập đầu!

Tay chân Trần Hải Triều thậm chí đều không kìm nổi có chút hơi run run, nhưng đó chính là mấy trăm năm tâm huyết của Hải Triều bang đấy!

Mà tất cả bởi vì một tên trẻ tuổi chết tiệt, không ngờ lại bị hủy hoại trong chốc lát!

-Ta muốn tự tay giết hắn! Ta muốn cho hắn…trọn đời…không được siêu sinh!

Trên trán Trần Hải Triều nổi đầy gân xanh, hắn nghiến răng nghiến lợi nói.

Lúc này đám bang chúng bên cạnh hắn cũng đều biết chuyện gì đã xảy ra, trong lòng tất cả đều kích động, thật không thể tin lại xảy ra chuyện như vậy.

Phó bang chủ Dương Hoa vẻ mặt oán độc nói:

-Tên Tần Lập dường như rời bến, lúc này đang lênh đênh trên biển, nếu có thể nắm được hành tung của hắn, nhất định phải cho hắn chết không có chỗ chôn!

-Đúng vậy, ở trên đất liền thực lực của hắn rất mạnh, nhưng tại trên hải đảo này, nếu như đánh chìm thuyền của hắn, hắn cũng chỉ còn đường chết!

Một lão già mặt gầy gò, là ngũ đương gia của Hải Triều bang cắn răng nói.

-Tên súc sinh này, không ngờ lại hủy diệt toàn bộ lực lượng ở Hải Thành, hủy đi tâm huyết bao nhiêu năm vất vả của chúng ta. Đám dân Hải Thành kia..tất cả đều đáng chết!

Hai mắt Trần Hải Triều tràn ngập tia cừu hận:

-Lão Ngũ! Ngươi lập tứ chọn năm trăm người tinh nhuệ trong bang, lập tức xuất phát đi Hải Thành. Tàn sát…toàn bộ Hải Thành cho ta!

Trần Hải Triều nói lời này khiến tất cả bang chúng đều cả kinh, Dương Hoa ngẩng đầu, nhìn Trần Hải Triều nói:

-Đại đương gia! Thật sự phải làm như vậy sao?

-Như vậy có vẻ động trời quá!

Có người hùa theo đề nghị nói:

-Nếu mà tàn sát Hải Thành máu chảy thành sông, gia tộc cung phụng của Yến quốc khẳng định sẽ không chịu để yên!

Trần Hải Triều cười lạnh một tiếng:

-Ta khổ tâm tổ chức nơi đó nhiều năm như vậy, chính là không muốn làm chuyện mổ gà lấy trứng. Nhưng mà tên tiểu súc sinh kia áp bức không để cho ta làm như vậy! Cung phụng hoàng gia của Yến quốc? Hừ! Bọn họ không chịu bỏ qua thì có năng lực thế nào? Đuổi tới trên đại dương này ư? Ta sẽ sợ ư? Lão Ngũ! Cứ theo lệnh ta mà làm! Tàn sát biến Hải Thành thành một tòa tử thành cho ta! Sau đó, lấy toàn bộ tài phú trong thành mang về đây cho ta! Nếu ngươi không muốn, ta…tự mình đi!

Lão già mặt gầy thấy từ trong mắt Trần Hải Triều thoáng lộ ra vẻ tàn nhẫn. Hắn chợt nhớ lại những năm gần đây, những người trái lời Đại đương gia không có một người nào có kết cục tốt. Trong lòng hắn thầm cắn răng một cái: "Cũng chỉ là giết người mà thôi! Giết một người là giết, giết một trăm một ngàn người cũng là giết!"

Thôi được! Nếu đám dân đen Hải Thành chết tiệt kia dám cả gan làm ra hành động như thế, bọn chúng…cũng thật đáng chết!

Tần Lập cùng Xà nữ vào thời điểm hai người còn cách tiểu đảo hơn mười dặm thì tìm được một chỗ thập phần hẻo lánh, sau đó ra tay chấn vỡ chiếc thuyền nhỏ thành những mảnh gỗ vụn nhỏ cỡ bàn tay, nổi lềnh bềnh trên mặt biển rộng mênh mông, cho dù người kinh nghiệm phong phú cũng khó có thể từ những mảnh gỗ vụn đó nhìn ra được điều gì.

Hai người nhìn nhau ra hiệu một cái, sau đó thân hình nhảy lên không trung, rất nhanh bay tới hòn đảo nhỏ.

Chút khoảng cách đó đối với hai người mà nói cũng không tính là gì. Xà nữ ở trên không trung bằng vào một hơi nguyên khí phi hành, cuối cùng hoàn toàn tìm lại được lòng tự tin bễ nghễ thiên hạ kia.

Cảnh giới Phá Toái Hư Không, không phải chỉ để nói mà thôi. Trên thực tế, sự sợ hãi đối với biển rộng chỉ có thể xem như là một loại bản năng ở sâu trong nội tâm Xà nữ. Kỳ thật cho dò thật sự rơi xuống biển, nàng cũng sẽ không có chút nguy hiểm gì.

Đạt tới cảnh giới Phá Toái Hư Không, lực lượng cũng không phải là thủ đoạn công kích duy nhất. Rất nhiều người trên đường luyện võ có lĩnh ngộ khác nhau, vì thế võ giả cảnh giới Phá Toái Hư Không gần như đều có sở trường riêng của mình!

Xà Xà tinh thông chính là độc!

Loại thủ đoạn công kích này có hơi không được quang minh chính đại, nhưng đó là sở trường nhất của nàng!

Hơn nữa, sau khi đạt tới cảnh giới Phá Toái Hư Không, độc vân của Xà Xà đã đạt tới phạm vi trăm thước! Có thể nói là vô cùng lợi hại! Cho dù là võ giả đồng cấp, cũng không dám tùy tiện chạm tới khu vực này!

Nhưng mà, bản lĩnh này nàng chưa từng thi triển ở trước mặt người nào, kể cả Tần Lập. Bởi vì đây là tuyệt kỹ áp đáy hòm cuối cùng, là con bài chưa lật của nàng!

Làm một võ giả cảnh giới Phá Toái Hư Không, trừ phi đối mặt với đối thủ mạnh hơn mình thì cũng không có cơ hội thi triển ra.

Tuy nhiên, hôm nay cơ hội của nàng tới rồi.

Hai người Tần Lập vốn dự tính lặng lẽ lẻn đi vào, dựa vào bản lĩnh của hai người, tin rằng trên hòn đảo này không có bất cứ người nào có thể phát hiện ra bọn họ.

Nhưng Tần Lập và Xà Xà lại phát hiện trên một bến cảng vang lên tiếng người ồn ào, bộ dáng dường như sắp rời bến.

Lại nói, cho dù là kẻ đi biển kinh nghiệm phong phú, hơn phân nửa cũng sẽ không lực chọn rời bến lúc đêm khuya thế này! Cho nên hai người lập tức sinh nghi, sau đó lặng lẽ xâm nhập tới gần nghe ngóng.

Đêm khuya yên tĩnh, không cần nói quá lớn cũng có thể truyền đi ra ngoài thật xa. Cho nên, hai người thậm chí không cần triển khai thần thức đã có thể nghe rõ ràng những tiếng người đó đang bàn bạc trên bến cảng.

-Yên lặng! Nhìn lại các ngươi xem, thành bộ dáng gì nữa? Nhớ kỹ, các người là tồn tại tinh nhuệ nhất của Hải Triều bang! Các người là một đám võ giả Thiên cấp!

Lão già gầy gò Ngũ đương gia lớn tiếng phát biểu, ngăn chặn tiếng bàn luận của những người khác:

-Các ngươi cảm thấy tàn nhẫn sao? Nghĩ lại xem các bang chúng đó chết thê thảm như thế nào! Đúng vậy! Ta biết các ngươi vẫn khinh thường bọn họ, cho rằng đại đa số những người đó đều là thực lực tầm thương không đáng kể, còn các ngươi lại là toàn bộ chiến sĩ tinh nhuệ trong bang hội. Nhưng là…các ngươi có nghĩ tới hay không: nhiều năm như vậy, thức ăn, đồ dùng, nữ nhân các ngươi hưởng thụ, cùng với tài chính kếch xù tiêu phí để bồi dưỡng ra các ngươi, đều là từ đây tới đây?

Ngũ đương gia nói xong, kích động đứng lên, khuôn mặt căng lên đến đỏ bừng, mà trên bến cảng đang ồn áo náo động cũng im lặng như tờ, rất nhiều người lộ ra thần sắc suy tư, suy nghĩ về điều gì đó.

-Các ngươi có nghĩ tới không? Toàn bộ hết thảy mọi chi phí hàng ngày ở Hải Triều bang toàn bộ đều là do các huynh đệ trong bang mà các ngươi chưa từng để vào mắt đó mang về! Mà hiện tại…bọn họ lại bị đám dân đen ở Hải Thành giết sạch tất cả! Ta hỏi các ngươi: loại chuyện thế này có thể chịu đựng được sao?

Trên bến cảng sau một lúc trầm mặc ngắn ngủi, đột nhiên bùng lên một hồi tiếng rống phẫn nộ kinh thiên:

-Không thể!

Trong lòng Ngũ đương gia thầm thở phào một hơi nhẹ nhõm, đừng nói đám chiến sĩ tinh nhuệ Hải Triều bang này nghĩ không ra, cho dù chính hắn cũng không nguyện ý làm loại chuyện này cho lắm! Tuy nhiên, mệnh lệnh do Đại đương gia truyền xuống, nếu thật không chấp hành chỉ sợ hắn cũng chỉ còn có đường chết. Cho nên, chỉ có thể quyết tâm làm chuyện độc ác, bởi vì nếu so sánh ra, cái mạng nhỏ của mình khẳng định phải quý báu hơn so với người khác.

Nhìn đám bang chúng tinh nhuệ bị hắn kích động, huyết khí dâng lên cuồn cuộn, Ngũ đương gia quyết định châm thêm một mồi lửa, lớn tiếng quát:

-Như vậy, các ngươi nói xem chúng ta phải làm thế nào?

-Giết!

-Giết!

-Giết sạch bọn chúng!

Tiếng kêu rung trời của đám chiến sĩ bang chúng Hải Triều bang trên bến cảng này, trong gió biển trời đêm vọt lên sát khí ngút trời.

Tần Lập cùng Xà Xà liếc mắt nhìn nhau, đều từ trong mắt đối phương thấy thoáng hiện lên vẻ khiếp sợ. Không phải Tần Lập không nghĩ tới Trần Hải Triều sẽ trả thù Hải Thành, nhưng hắn lại không nghĩ tới sự trả thù của Trần Hải Triều lại cùng cực hung ác như thế. Hoàn toàn là cách làm liều mạng không quản hết thảy!

Thật là: Thà đắc tội với quân tử chứ không nên đắc tội với tiểu nhân!

Trần Hải Triều này tuyệt đối chính là một kẻ tiểu nhân tâm ngoan thủ lạt, trừng mắt tất báo, hơn nữa lại trút lửa giận của hắn lên trên những người vô tội không có liên can gì.

Phải biết rằng, toàn bộ Hải Thành ít nhất có hơn trăm vạn dân cư đấy!

Mà ngày đó tham dự giết hại bang chúng Hải Triều bang đâu có bao nhiêu người? Tính toán đâu ra đấy cũng không đến năm ngàn người! Hơn nữa, hầu hết lực lượng tinh nhuệ của Hải Triều bang ở Hải Thành, đều là bị ba người Xà nữ, Tần Lập cùng Lãnh Dao tiêu diệt.

Mà Trần Hải Triều lại giận chó đánh mèo đến toàn bộ người ở Hải Thành, loại lòng dạ độc ác này, quả thực khiến cho người ta không còn lời nào để nói.

-Làm sao bây giờ?

Xà nữ truyền âm nói với Tần Lập.

-Cho bọn chúng chôn xác trong bụng cá thôi!

Tần Lập bình thản nói, dường như chỉ là nói một chuyện nhỏ không đáng kể, nhưng ngay cả Xà nữ cũng từ giọng nói của Tần Lập nghe ra một sự phẫn nộ của hắn sâu bên trong.

Bởi vì chuyện này, ngay từ đầu đã có liên quan đến hắn, nếu thật sự không phải ngẫu nhiên gặp gỡ đám người này, để bọn chúng tự do chạy tới Hải Thành tàn sát tứ phương. Nếu để cho toàn bộ người trong Hải Thành bị giết hại thì chuyện này chắc chắn sẽ trở thành một cái bóng ma thật lớn trong lòng Tần Lập!

Ta không giết người, người lại vì ta mà chết, mà số lượng người này lại tới mấy trăm vạn!

Xà nữ tuy là động vật máu lạnh, nhưng bởi vì tính tình càng ngày càng tiếp cận nhân loại, hiện tại nàng đã có tư duy suy nghĩ, cũng cùng một nhân loại bình thường không có khác nhau nhiều lắm, đối với thủ đoạn của Hải Triều bang đương nhiên nàng cũng cảm thấy cực kì phẫn nộ.

-Bọn họ thật là đáng chết!

Xà Xà híp hai mắt, lạnh lùng nói.

-Ta phụ trách giải quyết đám người rời bến, ngươi ở lại trên đảo dọn sạch bọn Trần Hải Triều đi! Nhớ kỹ, một số lâu la, chỉ cần không phải quá tà ác, có thể tha được thì cho chúng một cơ hội là được.

Xà nữ gật gật đầu, trong mắt hiện ra tia sáng lạnh như băng. Trong mắt nàng, xem ra trên đảo này không có bao nhiêu người không đáng chết. Tuy nhiên nếu Tần Lập đã nói như vậy, nàng cũng sẽ dùng tinh thần lực phân biệt một phen, tuy rằng không dám nói hoàn toàn có thể phân biệt được thiện ác, nhưng cảnh giới chênh lệch quá lớn, trên cơ bản vẫn là tương đối chính xác.

Lúc này trên bến cảng, đám bang chúng chiến sĩ tinh anh Hải Triều bang đã bắt đầu lên thuyền, trên người bọn chúng đều mang theo một sát khí thật lớn.

Xem ra bọn họ đều đã bị Ngũ đương gia dẫn động lên sát ý thật lớn, Tần Lập dùng thần thức dò xét, cảm nhận được đầy trời màu máu đỏ tươi!

Ngũ đương gia lên thuyền sau cùng, không biết vì sao khi hắn nhìn lại hải đảo chìm trong bóng đêm, trong lòng bỗng dâng lên một dự cảm xấu. Dường như…có cảm giác không còn trở về được nữa.

ducdaogia

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả:Tiểu Đao Phong Lợi

334. Chương 338: Một Kiếm Diệt!

Lý Siêu lắc đầu, xua đi những ý nghĩa không hay trong đầu. Bên trong Hải Thành không có khả năng có cao thủ. Nhiều năm qua, nơi này vẫn chính là sân sau của Hải Triều bang, căn bản không thể có võ giả nào có thể uy hiếp đến bọn họ.

Mà người duy nhất có thể uy hiếp bọn họ là người trẻ tuổi vô danh kia thì đã rời đi rồi!

Trong biển rộng mờ mịt này, gặp nhau có thể tính là quá xa vời, gần như là một chuyện không có khả năng!

Hắn lại căn bản không thể tưởng tượng được, đoàn người Tần Lập lại đang hướng về cái đảo nhỏ của Hải Triều bang bọn hắn đi tới.

Nghĩ thế, Ngũ đương gia cảm thấy mình đã suy nghĩ hơi nhiều! Quay người lại, bước lên thuyền lớn. Thuyền lớn chậm rãi xuất phát, dần biến mất ở trong bóng đêm. Nhưng không ai có thể thấy được một đạo thân ảnh mờ mờ giống như một làn khói nhẹ đang bắn về phía thuyền lớn kia. Trong chớp mắt đã cùng chiếc thuyền lớn biến mất trong màn đêm mờ mịt.

Ngũ đương gia của Hải Triều bang tên thật là Lý Siêu. Hắn chính là người sinh ra trên hải đảo này, phụ thân từng là một quản sự của Hải Triều bang, địa vị không thể coi là cao. Nhưng từ nhỏ Lý Siêu đã thể hiện ra thiên tư xuất chúng, trong đám bạn cùng lứa thì cực kỳ nổi trội, xuất sắc! Dưới sự bồi tài mạnh mẽ của Trần Hải Triều, rốt cuộc sau nhiều năm cũng trở thành Ngũ đương gia của Hải Triều bang.

Lý Siêu đứng trên đầu thuyền, ban đêm gió biển thổi rất mạnh nhưng hắn vẫn như trước có chút nóng nực, bàn tay không ngờ vẫn còn chút cảm giác ươn ướt.

Khuôn mặt hơi gầy kia dường như có thêm không ít nếp nhăn. Mà thực tế, mệnh lệnh tàn sát hàng loạt dân trên tòa thành này, hắn cũng thật sự không muốn đi chấp hành. Bởi vì hắn biết loại chuyện này dù là ai đi làm thì cũng sẽ bị thóa mạ vạn năm!

Nhưng mà hắn cũng không có biện pháp gì cả, cũng không đủ can đảm vi phạm mệnh lệnh của Trần Hải Triều. Bởi vì hắn biết Đại đương gia có thể nạo nên hắn thì cũng có thể hủy hắn đi.

Cho nên Lý Siêu đứng trên đầu thuyền, đón gì biển ban đêm, không ngừng an ủi bản thân:

-Quên đi, toàn bộ dân đen trong Hải Thành kia đều đáng chết! Bọn họ đã giết rất nhiều bang chúng của Hải Triều bang ta khiến cho tâm huyết mấy trăm năm của Hải Triều bang ở Hải Thành bị hủy đi trong chốc lát! Những người này đáng chết, đáng chết, đáng chết!

Lúc này sau lưng Lý Siêu truyền tới một tiếng bước chân rất nhỏ, Lý Siêu cũng không quay đầu nhìn lại. Toàn bộ người trên thuyền này đều là những chiến sĩ tinh nhuệ của Hải Triều bang, không có ngoại nhân nào. Mà lúc này có thể tới bên cạnh mình thì cũng chỉ có mấy tên thủ hạ tâm phúc mà thôi.

-Không phải đã nói là nếu không có chuyện thì đừng tìm tới ta rồi cơ mà!

Khuôn mặt hơi gầy của Lý Siêu mang theo một vài phần không kiên nhẫn. Hắn muốn một mình yên lặng một chút. Mấy ngày nữa, ột khi bọn họ đổ bộ vào bến cảng của Hải Thành thì đồng nghĩa với việc sẽ có hơn trăm vạn dân hồn quy địa phủ!

Đừng nhìn ngoài miệng thấy nói là không sao nhưng loại áp lực này thật sự là không phải ai cũng có thể chịu đựng được!

Người phía sau không nói gì, Lý Siêu lập tức cảm giác không ổn. Hắn quay ngoắt người lại, trên boong tàu không có vật gì cả.

-Ai?

Lý Siêu hét lớn một tiếng, thanh âm truyền đi thật xa trong đêm. Nhưng thanh âm này lập tức bị tiếng thuyền rẽ sóng át mất.

-Ngũ đương gia, có chuyện gì?

Trong nháy mắt đã có mười mấy người từ các phía nhảy ra, những người này tất cả đều có vẻ mặt tháo vát, đều là những tâm phúc đắc lực của Ngũ đương gia trong những năm gần đây.

-Các ngươi!

Lý Siêu vốn muốn hỏi các ngươi có thấy người này lại đây không nhưng lại nuốt trở vào. Nếu là thấy thì không thể có chuyện những người này không có chút phản ứng nào. “Chính mình một khi há mồm ra hỏi, thậm chí bọn chúng còn cho mình là đang nghi thần nghi quỷ, không chừng trong lòng còn cười nhạo mình nữa!”

Nghĩ thế, Lý Siêu khoát tay nói:

-Không có việc gì, các ngươi trở về đi. Ban đêm gió lớn không nên ra ngoài!

Những người này liếc mắt nhìn nhau, tuy rằng không hiểu sao Ngũ đương gia lại như thế nhưng cũng không lắm miệng hỏi lại.

Sau khi mọi người lui hết, Lý Siêu cau mày. Trên khuôn mặt gầy gò, những nếp nhăn lại sâu thêm không ít, trong lòng thầm nghĩ: "Ta thật là nghe lầm sao?"

Lại một trận tiếng bước chân vang lên ở phía sau hắn. Hai mắt Lý Siêu trong giây lát chợt trợn to lên. Lúc này đây hắn không quay đầu lại, một cỗ hàn khí dâng lên từ sau lưng khiến hắn không kìm được mà trong lòng run lên.

Đừng nói thực lực của hắn lúc này, cho dù là võ giả Thiên cấp cũng không tin tưởng quỷ thần. Cho dù trên đời này có quỷ hồn tồn tại thì căn bản không thể tới gần được võ giả có thực lực cường đại. Loại nguyên lực dao động này đủ để cắt nhỏ bất cứ linh hồn nào.

Cho nên, Ngũ đương gia từ bản năng cảm giác được rằng sau lưng mình nhất định là có người!

-Ngươi là ai? Tìm tới ta làm gì?

Lý Siêu ra vẻ mặt trấn định, nhàn nhạt nói. Thanh âm của hắn cực kỳ nhỏ, lúc này thuyền lại thuận gió đi tới nên những tâm phúc của hắn cách xa đầu thuyền dưới tình trạng ngược gió căn bản không thể nghe thấy âm thanh của Ngũ đương gia được!

-A A! Ta tới để giết ngươi!

Thanh âm này khiến cho khuôn mặt Ngũ đương gia lập tức không còn chút máu!

Thanh âm này hắn không thể nào quên được! Nhiều năm qua, lần đầu tiên hắn thất bại là dưới tay thanh niên này! Cho nên, đến chết hắn vẫn không thể quên âm thanh của người trẻ tuổi này!

-Là ngươi?

Ngũ đương gia chậm rãi quay người lại, chỉ thấy trong bóng đêm có một thanh niên anh tuấn đứng trước mặt mình. Nhưng khiến hắn cảm thấy cực kỳ kinh ngạc đó là rõ ràng người này đứng trước mặt hắn nhưng hắn lại hoàn toàn không thể cảm giác được sự tồn tại của đối phương một chút nào!

-Ngươi đến tột cùng là người hay quỷ?

Tần Lập mỉm cười:

-Xem ra ngươi trong lòng có quỷ, nếu không, có gì mà phải sợ ta?

-Trong lòng ta có quỷ gì? Người trẻ tuổi, trên tửu lâu ở Hải Thành, chúng ta đã quên biết, sau đó đường ai nấy đi, nước sông không phạm nước giếng. Chỉ là đột nhiên ngươi xuất hiện trên thuyền của chúng ta là có chuyện gì? Ngươi muốn gì?

Sau khi trải qua chút bối rối ban đầu, Ngũ đương gia đã khôi phục lại tinh thần, trong lòng thầm nghĩ: "Việc kia thì tên trẻ tuổi này làm sao có khả năng biết được, hắn dám làm gì ta?"

Khóe miệng Tần Lập nổi lên một nụ cười trào phúng, cười nói:

-Chết đến nơi rồi mà còn không tỉnh ngộ! Người như ngươi, như con vịt bị luộc đến nơi rồi mà còn mạnh miệng!

-Lời này của ngươi là có ý gì?

Ngũ đương gia không khỏi nâng cao một chút âm lượng.

Những tên thủ hạ tâm phúc và một số chiến sỹ tinh nhuệ của Hải Triều bang tất cả đều từ chỗ tối bước ra, thấy Ngũ đương gia không ngờ lại đang giằng co với một người trẻ tuổi. Không ngờ trên thuyền thật sự có người!

-Tàn sát hàng loạt dân trong thành! Ta thật không thể tưởng tượng nổi các ngươi lại có thể làm ra một quyết định như thế! Tục ngữ nói, đạo cũng có câu, ta từ trên người các ngươi một khuôn mặt không bằng

cầm thú mà không thấy tồn tại chút đạo nghĩa nào cả! Một câu, những người các ngươi không xứng được xưng là người của bang hội!

Tần Lập nói xong, hơi lắc đầu nói tiếp:

-Hơn nữa thế giới các ngươi cũng không có Quan nhị gia

Tần Lập nói xong, thân mình đột nhiên phát động, lao về phía Ngũ đương gia. Từ bên ngoài nhìn tới chỉ thấy thân mình Tần Lập nháy mắt giống như biến mất vậy!

Một cỗ cảm giác giống như thái sơn áp đỉnh lập tức khiến sắc mặt của Ngũ đương gia đại biến!

Vừa định cử động lại đột nhiên cảm giác từ dưới bụng mình truyền đến một cỗ đau nhức. Ngũ đương gia không kìm nổi phải kêu lên một tiếng thảm thiết, vang vọng khắp bầu trời đêm. Từ mấy chục dặm bên ngoài cũng có thể nghe thấy!

Sau đó, tất cả cảm giác của Ngũ đương gia đều biến mất. Hắn biết mình đã xong rồi! Yết hầu hắn mấp máy, trên mặt bỗng lộ ra biểu tình như được giải thoát!

Hắn muốn nói: "Kỳ thật ta cũng không muốn làm như vậy!", đáng tiếc, khi hắn mở miệng thì chỉ phun ra một ngụm máu tươi. Thân mình Ngũ đương gia liền lả ra, ngã xuống đất.

Hết thảy những điều này phát sinh quá nhanh, chỉ là nháy mắt đã hoàn thành. Rất nhiều người thậm chí còn chưa kịp hồi phục tinh thần thì Ngũ đương gia đã chết!

-Ngũ đương gia đã chết, Ngũ đương gia đã chết!

Có người điên cuồng hô lớn, hơn nữa chạy đi như điên bởi vì thanh niên này quả thực rất đáng sợ! Một lần đối mặt đã giết chết Ngũ đương gia, những người bọn họ lại càng không phải là đối thủ của hắn. So với việc ở chỗ này tìm chết, không bằng chạy nhanh còn có may mắn tìm được đường sống!

Dù sao bọn họ đều sinh trưởng trên những hòn đảo nhỏ nơi này, đại dương mênh mông chính là nhà bọn họ. Chỉ cần có thể chạy thoát khỏi lòng bàn tay của ngươi thanh niên này thì bọn họ nhất định có thể sống sót!

Sắc mặt Tần Lập cực kì bình tĩnh, nhìn không ra chút biểu tình nào cả, thân mình chậm rãi bay lên cao. Tần Lập lần nữa lấy ra Ẩm Huyết Kiếm, vận chuyển tâm pháp Cửu Thiên Thập Địa Duy Ngã Độc Tôn, một cỗ khí thế bễ nghễ thiên hạ chậm rãi từ trên người Tần Lập phát tán ra ngoài!

Đây chính là một cỗ khí thế của chiến kỹ Cửu Thiên Thập Địa Duy Ngã Độc Tôn!

Lần này, khi vận dụng công pháp này lên tới đỉnh điểm, cả người Tần Lập nhìn như một vầng mặt trời đỏ rực chói mắt trong màn đêm!

Khí thế Duy Ngã Độc Tôn cũng là lần đầu tiên hiện ra trên người Tần Lập!

Một kiếm chém xuống!

Ầm!

Một tiếng nổ rung trời vang lên! Con thuyền lớn này bị một kiếm của Tần Lập với kiếm khí bá đạo vô cùng đánh cho nát vụn!

Trên thuyền, tất cả người của Hải Triều bang, chỉ cần hơi dính chút kiếm khí này thì tất cả đều lập tức hóa khí! Cỗ lực lượng này giống như vô thượng thiên uy, căn bản không thể nào kháng cự được!

Một cơn sóng biển cao hơn trăm mét nháy mắt phun trào, dâng lên trên biển rộng.

Con thuyền lớn này bị đánh nát thành vô số mảnh nhỏ, văng lên bầu trời, sau đó như mưa rơi xuống.

Trong mắt Tần Lập rốt cuộc hiện ra một chút hưng phấn! Hắn thở ra một hơi thật dài, không thể ngờ được một chiêu Duy Ngã Độc Tôn trong chiến kỹ Cửu Thiên Thập Địa Duy Ngã Độc Tôn lại có uy lực lớn như thế này!

Đây vốn cũng là một chiêu tinh túy nhất của chiến kỹ nay, không tới cảnh giới Chí Tôn thì không thể thi triển ra được. Hơn nữa, trước đây Tần Lập cũng hiếm khi thử qua chiêu thức công kích một đám người cho nên hắn cũng không ngờ tới uy lực kiếm kỹ này lại kinh khủng như thế!

Những người Hải Triều bang phái đi diệt sát Hải Thành đã bị một kiếm của Tần Lập diệt sạch!

ducdaogia

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả:Tiểu Đao Phong Lợi

335. Chương 339: Các Ngươi Thì Tính Cái Rắm Gì!

Dấu mình ở trong không trung nhìn mặt biển đang có rất nhiều cá mập bị huyết tinh hấp dẫn tới, Tần Lập than nhẹ một tiếng. Thân mình giống như một đạo thiểm điện hướng về hòn đảo của bọn Hải Triều bang lao đi.

Theo tốc độ càng lúc càng nhanh, Tần Lập thậm chí có thể cảm giác được trong cơ thể mình, chỗ Tiên Thiên Tử Khí ngưng kết thành tinh hạch trong đan điền đang không ngừng tản ra năng lượng cuồn cuộn, mênh mông. Toàn bộ nguyên lực trong đan điền như dung nham sôi trào, gần như phải bốc cháy lên.

Tốc độ cao tạo ra tật phong, đánh vào hộ thể cương khí phát ra những âm thanh thê lương, xẹt một đường trong trời đêm.

Khi khoảng cách của Tần Lập tới Hải Triều bang chỉ còn hai mươi dặm, đột nhiên cảm giác được một cỗ năng lượng giao động thập phần cường đại. Tần Lập biến sắc, thầm nghĩ: "Chẳng lẽ trong Hải Triều bang còn có cao thủ tuyệt thế? Nếu không năng lượng dao động làm sao có thể lan xa được khoảng cách như thế?"

Trong lòng suy tư nhưng Tần Lập vẫn không dừng bước. Dần dần, hắn nghe được những tiếng đánh nhau cùng với những âm thanh hô hoán từ phía trước truyền tới. Không gian phía trước cũng có rất nhiều tảng lớn không ngừng vặn vẹo. Hiển nhiên thực lực của song phương đều đã đạt tới cảnh giới Phá Toái Hư Không, hơn nữa chiến đấu cực kỳ kịch liệt.

Thân mình Tần Lập giống như một tia chớp lao tới lập tức khiến bên kia chú ý tới. Trong Hải Triều bang, trên một cái diễn võ trường cực kỳ rộng lớn, lúc này đang có mười mấy người đang đứng.

Giữa không trung, có hai đạo thân ảnh một đen một trắng đang đánh nhau rất kịch liệt!

Khi Tần Lập đến, những người trên diễn võ trường hơi sửng sốt một chút. Tuy nhiên lại không ai nói thêm điều gì, thậm chí không có ai thèm nhìn lại Tần Lập lần nữa!

Tuy rằng bóng đêm dày đặc nhưng tới cảnh giới của bọn họ, ban đêm và ban ngày cũng không khác nhau nhiều. Cho nên Tần Lập tự nhiên có thể từ những người này cảm giác được rằng bọn họ có cảm giác ưu việt hơn.

Những người đó hiển nhiên không để mình vào mắt!

Trên bầu trời, đang đánh nhau với Xà nữ là một nữ tử áo trắng, thân hình phiêu dật, tốc độ không gì sánh được. Lúc này còn ở chỗ này nhưng một giây sau đã biến mất, sau đó xuất hiện ở một chỗ khác. Mỗi lần giơ tay nhấc chân thì không gian sẽ phải sụp đổ cả mảng lớn.

Tuy nhiên Xà nữ cũng không kém, liên tục quát lạnh, thanh đoản kiếm trong tay không ngừng chấn phá không gian, thỉnh thoảng lại đối một chưởng với nữ nhân áo trắng kia.

Nhưng khi đó, trên bầu trời lập tức sẽ truyền ra tiếng nổ như sấm!

Vừa rồi khi Tần Lập cảm nhận được cỗ sóng năng lượng kia là do một lần oanh tạc lực lượng đơn thuần. Khi hai võ giả thực lực tương đồng, đối kháng với nhau bằng lực lượng thuần túy cũng là một loại phương thức chiến đấu.

Nguyên lực của ai không đủ thâm hậu, không đủ cường hãn sẽ rơi vào hạ phong!

Tần Lập vừa xem vừa kinh hãi, đồng thời trong lòng cũng rất nghi hoặc. Những người trong diễn võ trường này nhìn qua tuổi đều không lớn, cả nam lẫn nữ. Còn nữ nhân đang đối chiến với Xà nữ giữa không trung kia thoạt nhìn cũng rất trẻ tuổi.

Hơn nữa, với thực lực của những người này, bọn họ không có khả năng liên quan gì tới Hải Triều bang. Thậm chí Tần Lập cũng tưởng tượng không ra, ngoại trừ nơi Cực Tây ra còn có nơi nào có thể bồi dưỡng ra một đám người trẻ tuổi mà thực lực lại biến thái như thế?

Tuy nhiên những người này có thể đều đã hơn trăm tuổi rồi, tựa như Băng Mộng Vân, có trú nhan thuật mà thôi!

Nhưng mặc kệ thế nào, Tần Lập đều cảm thấy được trận chiến của Xà nữ và nữ nhân áo trắng này quả là mạc danh kì diệu!

-Sư tỷ, giết nữ đầu này đi!

-Đúng, giết ả! Hừ, ban ngày ban mặt mà không ngờ lại ra tay với một đám người yếu hơn, tàn sát hết! Quả thực chính là một súc sinh!

-Sư tỷ nhất định không được hạ thủ lưu tình. Người như thế lưu lại cũng vô dụng!

Những người phía dưới đại khái cũng biết hai người đánh nhau bất phân thắng bại, không khỏi lên tiếng ủng hộ người phía mình. Tần Lập nhướn mày, nhìn về phía hơn mười người kia, thản nhiên nói:

-Các người có thể dùng tay một chút được không? Nơi này chỉ sợ là xảy ra hiểu lầm!

-Ngươi là người phương nào? Chúng ta chưa bao giờ gặp ngươi. Không thèm đếm xỉa đến nha! Ngươi cứ đứng đó, lát nữa sẽ xử lý ngươi!

Một cô gái mặc một chiếc quần xanh trong đám người kia thản nhiên liếc mắt nhìn Tần Lập một cái rồi nói.

Một nam nhân mặc trường bào màu xanh lên tiếng không có chút khách khí nào cả:

-Hiểu lầm? Hiểu lầm cái gì? Chẳng lẽ ngươi cùng với hắc y ma nữ này là cùng một hội? Thế thì tốt, ta sẽ thay trời hành đạo một lần, thanh trừ tên yêu nghiệt nhà ngươi!

Tần Lập nghe vậy cũng không kìm nổi, cảm thấy rất phẫn nộ. Những người này nhìn qua cũng không giống với ác nhân, tuy nhiên thủ đoạn và phương thức hành sự lại quá mức bá đạo. Nhưng nguyên nhân chân chính cũng là những người này có chút tinh thần chính nghĩa, Tần Lập mới nhẫn nại giải thích nói:

-Chư vị, đảo nhỏ này kì thật chính là hang ổ của một bọn hải tặc. Bọn họ không chuyện ác nào không làm, trong Hải Thành ở Yến quốc không chuyện ác nào không nhúng tay. Tất cả đều là một đám người bại hoại.

-Đủ rồi!

Tên trẻ tuổi mặc trường sam màu xanh quát lớn, lại cười lạnh nỏi:

-Ngươi nghĩ rằng ánh mắt của chúng ta lại không bằng ngươi? Vẫn cảm thấy chúng ta không có kiến thức sao? Nực cười! Đám người bại hoại chính là đôi cẩu nam nữ các ngươi!

-Đúng vậy, nhị sư huynh, huynh còn nói với hắn làm gì? Loại người bại hoại như thế chắc là cũng từ một nơi thần bí nào đó đi ra rồi!

Một người trẻ tuổi mặc trang phục màu xanh cười lạnh nói.

-Có lẽ thật sự có hiểu lầm, nhị sư huynh, thất sư huynh, chúng ta có phải là quá mức võ đoán rồi hay không? Nữ nhân mặc hắc y kia thủy chung vẫn không nói nàng là người xấu!

Trong đám người bọn họ có một cô gái mặc váy màu vàng, diện mạo đáng yêu nhỏ giọng nói.

-Tiểu sư muội thì biết cái gì? Nữ nhân mặc hắc y kia không giải thích tự nhiên là đã thừa nhận rồi. Lại nói, chẳng lẽ trên mặt mình có khắc chữ sao? Cô gái mặc quần xanh kia quay đầu lại nhìn cô bé mặc váy vàng nói.

Sắc mặt Tần Lập lúc này đã trầm xuống. Nhóm người này hiển nhiên là một đám người trẻ tuổi ra ngoài lịch lảm hoặc tìm kiếm thiên tài địa bảo! Bọn họ hoặc là xuất hân từ đại hải mờ mịt hoặc là từ một nơi mà mình không biết. Hoặc là cũng chỉ có thể đến từ nơi Cực Tây. Toàn bộ Đông Phương Đại Lục dường như không có gia tộc hay môn phái nào có thể bồi dưỡng ra nhiều cao thủ trẻ tuổi như thế!

Đám người trẻ tuổi này nhìn qua đều sâu không lường được. Ngay cả cô bé duy nhất nói tốt cho mình kia, Tần Lập không ngờ cũng không có cách nào nhìn thấu thực lực đối phương.

-Các người là ai?

Tần Lập vẻ mặt hờ hững nhìn về người trẻ tuổi mặc trường sam kia nói.

-Các ngươi có chứng cứ gì để nói những người trên đảo này đều là không đáng chết? Còn nữa, cũng không cần giống như một con chó như thế, há mõm ra là đã muốn cắn người. Chúng ta từ trước tới nay không cừu không oán, sao lại đắc tội với con cẩu nam như ngươi? Ta không đảm đương được, vẫn là trả lại cho các ngươi!

-Tiểu tử, ngươi muốn chết!

Người trẻ tuổi mặc trường sam hiển nhiên cũng không ngờ người trẻ tuổi gương mặt anh tuấn này lại có võ mồm sắc bén như thế, lập tức giận sôi lên, cười lạnh nói:

-Chúng ta là ai ngươi còn không xứng đáng để được biết! Còn ta nói các ngươi lạm sát người vô tội chính là lạm sát người vô tội, ta bây giờ sẽ thanh lý ngươi!

Trên bầu trời lại truyền tới một tiếng nổ ầm. Không gian sụp đổ hình thành loạn lưu, cực kỳ cuồng bạo tàn phá bừa bãi giữa không trung. Hai người đánh nhau khiến nhật nguyệt vô quang, thiên địa ảm đạm!

Lúc này, hai đạo thân ảnh đột nhiên không hẹn mà cùng từ trên bầu trời hạ xuống. Mái tóc Xà nữ có chút rối loạn. Còn tấm khăn che mặt của nữ nhân áo trắng kia lại bay lên, lộ ra một khuôn mặt khuynh quốc khuynh thành hơi chút hoảng loạn nhưng hơi thở vẫn vững vàng. Rõ ràng, nữ nhân này mạnh hơn Xà nữ một bậc.

Hiển nhiên, hai người này đang chiến đấu kịch liệt giữa không trung nhưng đồng thời vẫn chú ý tới tình huống phía dưới. Xà nữ sợ Tần Lập chịu thiệt thòi nên tránh đi một chiêu của đối phương mới hạ xuống.

Mà nữ tử áo trắng kia cũng sợ đồng môn chịu thiệt nên cũng không thèm nhân cơ hội đó đánh lén, cũng nhẹ nhàng hạ xuống.

-Xảy ra chuyện gì?

Nữ nhân áo trắng thản nhiên liếc nhìn Tần Lập, khuôn mặt không chút biểu tình gì.

-Đại sư tỷ, người nọ chính là đồng lõa với yêu nữ kia, ta đang chuẩn bị ra tay thanh lý hắn!

Nam tử mặc trường bào màu lam cực kỳ kính cẩn hướng về phía nữ nhân áo trắng kia nói!

-Ta nghe thấy ngươi nói những người trên đảo này đều là hải tặc. Thật sự?

Nữ tử áo trắng hai mắt vô cùng thâm thúy, giống như cổ tỉnh vậy, không hề nổi lên chút gợn sóng nào. Nhưng điều này có thể thấy được nội tâm của người này rất thâm sâu.

Tần Lập nhìn nữ nhân này một cái, thản nhiên nói:

-Tất nhiên là thật!

-Đại sư tỷ, ngươi đừng nghe bọn họ nói bậy! Nếu không phải chúng ta trùng hợp gặp chuyện này thì yêu nữ chắc chắn đã gần như giết hết người trên hòn đảo này rồi! Người như thế làm sao có thể là thuộc hạng thiện lương được?

Tên trẻ tuổi mặc trường bào màu xanh này cười lạnh nói.

Nữ nhân áo trắng không chú ý tới người trẻ tuổi đang nói mà vẻ mặt bình tĩnh nhìn Tần Lập:

-Ngươi có bằng chứng gì?

-Chứng cứ?

Tần Lập cười ha hả nói. Nữ nhân áo trắng này không hùng hổ dọa người nhưng nàng lại có thái độ cao cao tại thượng, càng làm người ta cảm thấy khó chịu hơn so với những nữ nhân la lối om sòm!

-Chứng cứ đương nhiên là có, tuy nhiên các ngươi là ai? Ta dựa vào cái gì mà nói cho các ngươi?

Trên mặt Tần Lập lộ ra vẻ tươi cười thản nhiên. Hắn biết Xà nữ kiêu ngạo, đồng dạng hắn cũng có sự kiêu ngạo của chính mình!

Không đợi đối phương bộc phát, Tần Lập nói tiếp:

-Xem bộ dáng của các ngươi, hẳn là cũng xuất thân từ một môn phái nào đó. Như vậy ta hỏi môn phái các ngươi ngay cả cửu gia cũng không có sao? Ngay từ thời thái cổ đến nay, cũng chưa từng làm chuyện tình diệt môn nào sao? Lung tung nhúng tay vào ân oán của người khác đã là tối kỵ rồi! Mà không hỏi trắng đen, xanh đỏ đã lung tung ra tay, đầu óc có bệnh à? Thử hỏi ta vì sao mà đưa ta chứng cứ cho một đám hỗn đản như thế? Các ngươi là cái rắm gì?

-Lớn mật!

-Đồ ti tiện, ngươi muốn chết!

-Tiểu tử, ngươi chán sống sao, dám nói chuyện như thế với chúng ta?

-Đại sư tỷ, để ta ra tay thanh lý hắn. Nhất định là chúng đang nói dối!

Đám người kia nghe thấy Tần Lập nói thế, lập tức kích động, cả đám hận không thể lập tức ăn tươi nuốt sống Tần Lập. Chưa từng có kẻ nào dám quở trách bọn họ trước mặt như thế! Hơn nữa lời lẽ sắc bén, còn dám nhục mạ nhóm người bọn họ!

Nữ nhân áo trắng lành lạnh nhìn Tần Lập, trong mắt rốt cục hiện lên một chút phẫn nộ.

ducdaogia

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả:Tiểu Đao Phong Lợi

336. Chương 340: Thực Lực Khủng Bố Của Thánh Nữ

Tên nam nhân này quả thực là quá thô tục! Thân thế của nàng tôn quý, quá trình trưởng thành của nàng, thiên phú và thực lực đều rất tốt. Từ nhỏ nàng lại được ca ngợi là một mỹ nhân!

Bởi vì nàng là Thánh nữ cao cao tại thượng trong một môn phái siêu cấp – Nguyệt Diêu Tiên Cung!

Từ thái cổ đến nay, nàng là đệ nhất thiên tài của Nguyệt Diêu Tiên Cung!

Cho dù là con cháu ưu tú trong những đại tộc từ thời thái cổ trước mặt nàng cũng đều cung kính. Nam nhân mà như vậy là làm càn, là thô tục vô lễ!

Quả thực là quá đáng!

Đôi mắt lạnh như băng của nữ nhân áo trắng lần đầu tiên nhìn về khuôn mặt của Tần Lập, trong mắt mang theo vài phần mê mang, dường như có chút nhìn không thấu Tần Lập vậy!

Tuy nhiên bộ dáng này của nàng nhìn qua lại có thêm mấy phần sinh khí hơn so với vừa rồi!

Thanh âm của nàng quả thực lạnh như băng, giống như từ trong Vạn năm băng hàn vọng lại. Giọng điệu của nàng lại như từ trên cao nhìn xuống, vẻ mặt hờ hững chăm chú nhìn Tần Lập:

-Có chứng cứ, lấy ra. Nếu các ngươi không đưa ra được tất nhiên chính là yêu nhân! Còn chúng ta là ai, các ngươi không có tư cách để biết! Chúng ta căn bản không cùng thuộc một thế giới, sau này cũng không có khả năng cùng xuất hiện ở một nơi. Nhưng các ngươi làm chuyện ác, chúng ta bắt gặp cũng không thể không quản!

Xà nữ lạnh lùng nói:

-Có cái gì mà không nói được, muốn đánh thì đánh! Đừng tưởng rằng chúng ta sợ!

Khóe miệng của nữ nhân áo trắng nhếch lên lộ ra một nụ cười lạnh như băng, thản nhiên nói:

-Ta đã cho các ngươi có cơ hội giải thích, đáng tiếc các ngươi không nắm lấy, vậy thì…

Nói xong, đôi tay trắng nõn của nữ nhân này bỗng nhiên giơ lên, một màn kinh người chợt phát sinh. Theo thủ thế của nữ nhân này, một đạo quang mang màu trắng hình thành một mảnh hình bán nguyện, tản mát ra hào quang vô cùng chói mắt với khí thế khiến người ta sợ hãi chém về phía Xà nữ!

Mà vầng trăng trên bầu trời lúc này nháy mắt cũng quỷ dị tiêu thất! Trên thực tế cũng không phải là biến mất mà bị hào quang do nữ nhân này chém ra che mất!

-Đi chết đi!

Trên mặt nữ nhân áo trắng nổi lên một vẻ ngạo nghễ nhàn nhạt.

Vốn nàng ta không nghĩ tới sẽ thi triển tuyệt kỹ của môn phái đối với hai người mà nàng không đặt trong mắt. Nhưng hai người kia lại quả thực không biết sống chết!

Nữ nhân áo trắng cũng không ngốc. Nàng tự nhiên từ trong giọng nói của Tần Lập và hắc y nữ tử có thực lực rất mạnh kia hiểu rằng chuyện xảy ra cũng không giống như suy nghĩ của bọn họ, có lẽ là thật sự đã hiểu lầm đối phương.

Tuy nhiên, dù hiểu lầm thì thế nào?

Hai người này quả thực rất vô lễ! Một người không nói lời nào đã đánh nhau với nàng, người còn lại không ngờ lại dám nói những lời thô tục như thế với nàng! Những người này, nếu không giáo huấn một phen thì nàng thật sự nghẹn đến độ phát bệnh lên mất! Ngạo khí do nhiều năm qua cao cao tại thượng mà bồi dưỡng ra khiến cho trong lòng nữ nhân áo trắng cực kì phản cảm với một nam một nữ này!

Xẹt!

Một cỗ lực lượng dường như không thể địch nổi hướng về Tần Lập và Xà nữ đánh tới.

Thân hình Tần Lập lại biến mất tại chỗ trong nháy mắt.

Trên người Xà nữ lập tức tràn ra một cỗ sương mù đen như mực, vừa mới xuất hiện, trong không khí lập tức truyền đến một cỗ khí tức tinh ngọt cực kì nồng đậm!

Sương mù này nháy mắt đã hình thành một cái xà hình rất lớn, giương nanh múa vuốt lao về phía nữ nhân áo trắng và đám ngươi phía sau.

Nháy mắt đã hướng về đạo quang mang bán nguyệt kia mà cắn nuốt!

Tuy nhiên, một cỗ lực lượng không thể chống đỡ kia cũng không biến mất, hung hăng đánh lên người Xà nữ, nháy mắt đã đánh tan hộ thể cương khí bên ngoài người nàng. Thân thể Xà nữ giống như một mảnh lá trong gió, bị đánh bay đi!

Nhưng màn sương màu đen của Xà nữ phát ra cũng không tiêu tán mà hướng về phía những người bên cạnh nữ nhân áo trắng tràn tới.

-Sương này có kịch độc!

Trong thanh âm của nữ nhân áo trắng mang theo một tia kinh hãi, nháy mắt đã phong bế lục thức của mình, sau đó liên tiếp đánh ra mười mấy chưởng về phía màn sương. Toàn bộ không gian theo những chưởng của nữ nhân này mà trở nên vặn vẹo. Thực lực của nữ nhân áo trắng này thật sự quá mức kinh người, tuy rằng cùng cảnh giới với Xà nữ nhưng những chiến kỹ mà nàng có so với chiến kỹ của Xà nữ lại cao hơn không biết bao nhiêu lần!

Tuy nhiên, màn sương màu đen này cũng chính là tuyệt kỹ cuối cùng của Xà nữ!

Mặc cho những người này liều mạng oanh kích như thế nào, dòng nhiệt khí mãnh liệt sinh ra cũng không thể hoàn toàn thổi tán đi màn sương này được!

-Độc cá như thế thật đáng chết!

Nữ nhân áo trắng tràn đầy phẫn nộ, hừ lạnh một tiếng, thân hình vội vàng thối lui về phía sau, đồng thời đám người trẻ tuổi cũng vội vàng lùi lại.

Đúng lúc này, một cỗ kiếm ý kinh thiên trực tiếp tập trung vào nữ nhân áo trắng!

Nữ nhân áo trắng lộ ra vẻ cả kinh. Nàng tuyệt đối không nghĩ tới, nam nhân trẻ tuổi mà nàng vẫn không để vào mắt kia không ngờ lại có thể phát ra kiếm ý lạnh thấu xương như thế! Phải biết rằng cho dù là nàng cũng không có khả năng dễ dàng thi triển ra kiếm ý bậc này!

Một nguy cơ mãnh liệt từ trong trái tim nữ nhân này lan ra. Trong tay nàng đột nhiên xuất hiện một thanh trường kiếm màu bạc, trên người nàng cũng dâng lên một cỗ khí thế kinh thiên!

Đây là lần đầu tiên trong tốt hôm nay nàng bộc phát ra toàn bộ thực lực của mình! Lúc này nữ nhân áo trắng mang đến cho người ta một loại cảm giác rằng chỉ mình nàng đang đứng nơi đó, khí thế bàng bạc khiến người ta nhìn vào vô cùng chói mắt. Hết thảy mọi thứ xung quanh đều bị nàng áp chế hết, dường như trong thiên địa chỉ còn một mình nàng!

Khí thế này lập tức khiến cho kiếm ý khủng bố lạnh như băng kia suy yếu đi vài phần nhưng không thể hoàn toàn tiêu trừ được kiếm ý của Tần Lập.

Tình thế của nữ nhân áo trắng lúc này nói ra lại thật nực cười. Thực lực của Tần Lập thua xa nàng nhưng hắn lại thật sự mang đến cho nàng một sự uy hiếp trí mạng!

Càng đáng sợ đó là phiến sương độc khủng bố kia vẫn không tiêu tán. Hai gã phía sau nàng có tốc độ lui lại hơi chậm một chút đã bị dính thứ sương màu đen này, một trước một sau phát ra tiếng kêu hoảng sợ. Ngay sau đó, trên mặt hai người này nhanh chóng bị bám một tầng hắc khí, gần như trong nháy mắt đã ngừng hô hấp, ngã xuống đất chết!

Trong đó một người chính là thất sư huynh mặc trang phục màu xanh kia!

-Thất sư đệ!

-Lão thất!

-Thất sư huynh!

-Thập lục sư đệ!

Vài tiếng kinh hô lập tức từ trong miệng đám người kia vang lên. Có mấy người thậm chí muốn tiến lên xem nhưng đã bị những người bên cạnh giữ chặt lại.

Nữ nhân áo trắng lại không rảnh để phân thần, nhưng hết thảy những điều này lại vẫn tỏ tường. Trong lòng nàng dâng lên một cỗ bi thống thật lớn, đồng thời hận ý đối với Xà nữ và Tần Lập từ muốn giáo huấn một phen đã biến thành muốn giết hết bọn họ!

Những đệ tử đến từ những siêu cấp đại phái không ngờ lại xuất hiện thương vong trong tay những tục nhân này! Điều này quả thực là một sự sỉ nhục không thể chịu đựng nổi!

Thình thịch!

Trong không khí đột nhiên truyền tới một tiếng nổ năng nề! nữ nhân áo trắng phun ra một búng máu tươi, khiến cho cái khăn che mặt và vạt áo đỏ bừng. Máu tươi còn theo chiếc khăn nhỏ xuống mặt đất!

Ngụm máu tươi này chính là cái giá phải trả cho việc nàng muốn mạnh mẽ thoát khỏi kiếm ý của Tần Lập!

Thà rằng bị thương cũng muốn duy trì sự tôn nghiêm của Thánh nữ Nguyệt Diêu Tiên Cung.

Sau khi thoát khỏi cỗ kiếm ý khủng bố ngoan độc của Tần Lập, nữ nhân áo trắng giống như một đầu sư tử phẫn nộ, thân mình chợt biến mất ở trong không trung, sau đó lại hiện ra ở một địa phương khác.

Ầm ầm!

Trên bầu trời liền vang lên một tiếng nổ kinh thiên, đồng thời bộc phát ra hào quang chói mắt. Sau đó, một tiếng hừ lạnh tràn đầy sự phẫn nộ từ trong miệng nữ nhân áo trắng này vang lên:

-Chết đi!

Một kích ngưng tụ toàn bộ lực lượng của nữ nhân áo trắng, uy lực cực kỳ kinh người. Sau khi phát ra một kích này, nàng cũng rất tự tin đứng giữa không trung. Khuôn mặt trắng trẻo vẫn mang theo vẻ lạnh lùng nhưng trong mắt vẫn rất tự tin.

Nàng không tin với thực lực thua xa nàng lại có thể ngăn được một kích này!

Nhưng đúng lúc này sắc mặt nữ nhân kia lại đại biến! Bởi vì thần thức cường đại của nàng cho nàng biết rằng người kia vẫn không chết!

-Thẹn quá hóa giận sao? Ngươi quá kiêu ngạo, lại còn luôn tự cho mình là đúng sao?

Thanh âm của Tần Lập lại từ một chỗ khác thản nhiên vang lên, bên trong tràn đầy vẻ trào phúng!

Khuôn mặt nữ nhân áo trắng nháy mắt đã đỏ bừng! Không phải là thẹn thùng mà rất tức giận!

Đã lâu rồi không có ai dám trêu đùa nàng như thế! So sánh ra, nàng giống như Minh Nguyệt cao cao tại thượng trên trời kia, một thiên tài mà tất cả mọi người đều phải ngưỡng mộ.

Mà nam nhân trước mắt này, trời không biết, quỷ không hay từ đâu mà xuất hiện một tên thô tục như thế!

Oa một tiếng, nữ nhân áo trắng này lại phun ra một ngụm máu tươi, ánh mắt tập trung về chỗ Tần Lập, lạnh lùng nói:

-Ta nhất định phải giết ngươi!

Trên bầu trời lại truyền ra thanh âm trào phúng của Tần Lập:

-Sao nào? Hiện tại không phải là muốn thay trời hành đạo nữa, không phải là vì trượng nghĩa, thay mặt những người đã chết đi trên hòn đảo này mà ra tay sao? Đã trực tiếp biến thành giết người sao?

-Hãy bớt sàm ngôn đi! Hôm nay ta sẽ giết ngươi!

Nữ nhân áo trắng nói xong, trên người phát ra hào quang trở nên chói mắt. Bên trong trời đêm này, ánh sáng này khiến cho người ta có cảm giác hào quang vạn trượng!

Hiển nhiên đây là một loại chiến kỹ cực kì cường đại mới có thể vận hành nguyên lực đến trình độ này!

Chỉ là trước mặt người tu luyện chiến kỹ Cửu Thiên Thập Địa Duy Ngã Độc Tôn như Tần Lập thì uy áp kinh thiên từ trên người nữ nhân áo trắng tản mát ra hiển nhiên không có mấy hiệu quả!

Mặc dù thực lực giữa Tần Lập và nữ nhân áo trắng này còn chênh lệch khá lớn!

Lúc này ở phía dưới lại phát ra một trận tiếng hô kinh hoảng. Lại một lần nữa có khói độc tràn ra, khiến cho đám người muốn lao lên vây sát Xà nữ sợ tới mức thối lui liên tục. Loại kịch độc đáng sợ này khiến cho tâm lý bọn họ cũng bị một tầng bóng ma bao phủ! Truyện

Nữ nhân áo trắng hừ lạnh một tiếng, hướng về phía Tần Lập chém ra một lúc hơn trăm kiếm!

Hơn trăm đạo kiếm khí hình bán nguyệt khiến không gian bị phá nát thành từng mảnh nhỏ, uy lực và tốc độ đều không gì có thể sánh kịp!

Uy áp khổng lồ khiến cho người ta có cảm giác ngạt thở!

Thân hình Tần Lập lại lần nữa biến mất tại chỗ. Mà cái giá hắn phải trả chính là lực lượng toàn thân gần như tiêu hao sạch sẽ. Thực lực của nữ nhân áo trắng quả thực quá mức khủng bố. Nếu không phải là Tần Lập ỷ vào ưu thế chiến kỹ và một thân khinh công thì e là đã sớm chết dưới kiếm của nàng!

Sau khi tránh thoát những kiếm này của nữ nhân áo trắng, thân hình Tần Lập nhanh chóng lui lại, tới bên cạnh Xà nữ. hắn đã nhìn ra thương thế của Xà nữ không nhẹ, nếu không đã sớm lên tương trợ mình.

-Đi!

Tần Lập quát khẽ một tiếng, kéo lấy Xà nữ hướng về bên ngoài đảo nhỏ, nhanh chóng bay đi.

ducdaogia

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả:Tiểu Đao Phong Lợi

337. Chương 341: Chạy!

-Nằm mơ!

Trong mắt nữ tử áo trắng lóe lên sát khí mãnh liệt. Từ khi nàng nhập môn đến giờ chưa từng muốn giết một người nào mãnh liệt như bây giờ!

-Tiện dân, để mạng lại!

Nữ tử áo trắng quát lên, thân hình hóa thành một cầu vồng màu trắng vọt tới hướng bọn Tần Lập biến mất.

Bên này còn lại đám người Nhị sư huynh mặc trường sam màu lam đều trợn mắt há mồm đứng ở đó, trong mắt lóe thên thần sắc không biết là phẫn nộ hay là sợ hãi, mất mát.

Bọn họ ngơ ngác nhìn phương hướng bọn Tần Lập biến mất, thật lâu không nói nên lời.

Tần Lập kéo Xà nữ, một cỗ Tiên Thiên Tử Khí lập tức từ tay Tần Lập truyền vào trong thân thể Xà nữ. Tần Lập không kìm nổi lắp bắp kinh hãi, không thể tưởng tượng được không ngờ Xà nữ lại bị thương nặng như thế. Vốn tưởng rằng thực lực của nàng cũng không kém nữ tử áo trắng kia, cho dù thua cũng không đến mức quá khó coi.

Hiện tại Tần Lập mới biết được ngay từ đầu Xà nữ cùng nữ tử áo trắng chiến đấu, nữ tử áo trắng căn bản không dùng toàn lực. Mà nữ tử áo trắng biểu hiện ra thực lực chân chính đã đến một mức độ khủng bố!

Nghĩ vậy, Tần Lập cũng không thể thầm than lá gan mình thật sự quá lớn, không ngờ giằng co với nữ nhân biến thái như vậy nửa ngày, thật đúng là có điểm…không biết sống chết!

Ánh mắt nữ tử áo trắng cực kỳ lợi hại, sớm đã nhìn ra lực lượng toàn thân Tần Lập đã sắp tiêu hao đến tận cùng, một hơi nghẹn trong lòng nhất định không thể để hắn dễ dàng chết đi. Nhất định trước tiên chặt đứt tứ chi, phế bỏ đan điền, chọc mù hai mắt hắn sau đó bắt về môn phái để cho hắn làm công nhân hốt phân đê tiện nhất!

Nàng thề, nàng nhất định phải làm như vậy. Nếu không cục tức trong lòng nàng căn bản không thể giải phóng ra ngoài.

Lúc này Nguyện Diêu Tiên Cung phái ra rất nhiều đệ tử môn phái, một mặt để bọn họ đi lịch lãm, về mặt khác chính là muốn thăm dò Thiên Nguyên Đại Lục khổng lồ!

Bởi vì cho dù siêu cấp môn phái như Nguyện Diêu Tiên Cung, ở trước Thiên Nguyên Đại Lục rộng lớn vô ngần cũng chỉ là muối bỏ biển mà thôi.

Bản thân Hàn Mai là đệ tử thiên tài nhất của Nguyện Diêu Tiên Cung từ xưa đến nay, lại có danh hiệu Thánh Nữ. Ngày thường mặc kệ đến đâu đều được rất nhiều người kính trọng. Nàng chính là cái loại trời sinh đã là thiên chi kiêu nữ, cao cao tại thượng.

Mang theo một đội người này toàn bộ đều là sư đệ sư muội của nàng. Ngày thường đối với nàng hết sức kính sợ, đồng dạng cũng hết sức ỷ lại và tín nhiệm. Nàng thế nào cũng không ngờ dưới sự bảo vệ của nàng mà hai sư đệ bị người dụng độc mà giết chết!

Đau lòng, đồng thời điều này cũng làm cho Hàn Mai khó chịu! Nếu không thể giết người này, nàng làm sao còn thể diện trở lại Nguyện Diêu Tiên Cung? Làm sao còn thể diện đối mặt đồng môn, đối mặt các trưởng bối sư môn kì vọng cực cao vào nàng?

Hơn nữa, điều này sẽ trở thành vết nhơ trong cuộc đời hoàn mỹ không tỳ vết của nàng, vĩnh viễn không thể xóa mờ!

Cỗ lửa giận trong lồng ngực giống như ngọn lửa thiêu đốt, càng ngày càng mạnh!

Tuy rằng nàng cũng bị thương, nhưng nàng không quan tâm. Chỉ cần có thể giết đôi cẩu nam nữ này, cho dù thương thế có nghiêm trọng hơn một chút nàng cũng chấp nhận!

Trong lòng nghĩ, nàng mạnh mẽ dùng bí thuật thúc dục nguyên lực mênh mông trong thân thể, trường kiếm màu bạc trong tay trong khoảnh khắc lóe lên một đoàn hào quang chói mắt vô cùng, hóa thành một đạo cầu vồng màu bạc chém về phía Tần Lập!

Mà lúc này Tần Lập mang theo Xà nữ cũng đã chạy tới phía ngoài đảo, dưới chân mấy chục thước là đại dương mênh mông.

Cảm nhận được khí tức cực kì khủng bố kia, Tần Lập không hề do dự mang theo Xà nữ mạnh mẽ chui xuống biển.

Đạo cầu vồng màu bạc phía sau như bóng với hình, đuổi theo không bỏ.

"Tõm" một tiếng!

Tần Lập cùng Xà nữ cùng nhau chui vào biển rộng, một cỗ cảm giác lạnh như băng lập tức ập tới, nhưng Tần Lập trong lúc hạ xuống đã dùng hết toàn lực cho nên trong khoảnh khắc hai người đã chui xuống nước sâu mấy chục thước.

Một cỗ lực lượng vô cùng khủng bố hung hăng đánh vào mặt biển, làm cho người ta rung động chính là mấy chục thước mặt biển không ngờ bị một kiếm của nữ tử áo trắng Hàn Mai này mạnh mẽ bổ ra!

Đạo kiếm khí kia thẳng hướng Tần Lập và Xà nữ đánh tới!

Tinh hạch màu tím trong đan điền Tần Lập trong nháy mắt bộc phát một cỗ lực lượng mênh mông vô tận. Trong cơn nguy cấp, Tần Lập dựa vào cỗ lực lượng này gian nan tránh khỏi đạo kiếm khí, lôi kéo Xà nữ, hai người chìm sâu xuống biển.

Mặt biển bị chém ra trong nháy mắt liền lại, nhưng đã tạo nên một cơn sóng động trời cao hơn trăm thước, mặt biển rít gào, sóng lớn quay cuồng. Trên bầu trời, trên khuôn mặt xinh đẹp của nữ tử áo trắng Hàn Mai kia tràn ngập màu xanh mét, đồng thời trong mắt có một vẻ khiếp sợ không thể che giấu!

Trong nháy mắt vừa rồi Tần Lập tránh khỏi một kích tất sát của nàng, nàng cảm nhận được rõ ràng một cỗ khí tức kinh khủng từ trên người trẻ tuổi đó bộc phát ra. Khoảnh khắc đó gần như đánh cho tất cả phòng tuyến nội tâm của Hàn Mai hỏng mất!

Người này rốt cuộc tu luyện chiến kỹ gì? Không ngờ có thể vào thời khắc mấu chốt thúc giục bí thuật để giữ mạng?

Trong mắt Hàn Mai rốt cục kìm không được hiện lên một vẻ sợ hãi!

Thực lực người trẻ tuổi này rõ ràng chỉ đạt cảnh giới Chí Tôn nhưng lại có thể đối chiến cân tài cân sức với mình có cảnh giới Phá Toái Hư Không. Mặc dù Hàn Mai phi thường không muốn thừa nhận chuyện này, nhưng trong xương tủy, nàng là một người kiêu ngạo đến tận cùng. Cho nên nàng không cho phép tự mình không dám đối mặt bản thân.

Mặc dù Tần Lập không chống lại được nàng, chỉ có đường chạy, nhưng Hàn Mai vẫn như trước cho rằng mình thua!

Thua quá thảm!

Giết không được đối phương, nàng thua!

Trong lòng Hàn Mai rất rõ ràng, lấy thực lực xuất thần nhập hóa và thân thủ xuất thần nhập quỷ của người kia, mình đều không giết được hắn, hi vọng hắn chết dưới biển căn bản là không thực tế!

Mà trên biển rộng mờ mịt này, muốn tìm tung tích của hắn căn bản là một chuyện không có khả năng. Đôi mắt xinh đẹp của Hàn Mai tại phía sau lớp sa mỏng dính máu kia bắn ra lửa giận không cam lòng, cắn răng một cái xoay người rời đi!

Tần Lập rất rõ ràng cảm giác được, vừa rồi trong lúc nguy cấp, tinh hạch màu tím trong đan điền bộc phát ra một cỗ lực lượng mênh mông, sau đó màu sắc tinh hạch màu tím nhạt đi rất nhiều. Một cỗ cảm giác suy yếu ập đến khiến Tần Lập thiếu chút nữa chống đỡ không được áp lực thật lớn dưới đáy biển này.

Nhìn thoáng qua Xà nữ bên cạnh, tình hình cũng rất gay go. Cặp mắt nửa khép nửa mở, hoàn toàn mặc kệ mình mang đi.

Tần Lập cắn răng một cái, một viên tinh thạch cực phẩm xuất hiện trong tay, ngay tại đáy biển này nhanh chóng bổ sung nguyên lực cho đan điền gần như khô cạn, sau đó không ngừng bơi về phía trước.

"Nữ nhân chết tiệt. Không ngờ làm ta thê thảm thế này! Ngươi chờ đó, sớm muộn có một ngày ta nhất định phải đòi lại món nợ này!" Tần Lập thầm nghĩ trong lòng, tuy rằng đối phương nhìn qua không phải kẻ ác nhưng thế giới này làm sao chỉ đơn giản hai màu đen trắng! Người làm sao có thể đơn thuần dùng tốt xấu để phân biệt?

Nếu không phải Tần Lập chạy nhanh một chút, bên người còn có tay đấm mạnh mẽ như Xà nữ, chỉ sợ lúc này đã chết dưới kiếm của nữ tử áo trắng.

Con mụ này lòng dạ độc ác! Tần Lập cắn răng, cảm nhân được tốc độ bổ sung của viên tinh thạch cực phẩm kém xa so với tốc độ tiêu hao của thân thể,

Loại áp lực này đến từ đáy biển khiến Tần Lập khổ không thể nói. Nhưng lúc này hắn lại căn bản không dám đi lên, vạn nhất nữ nhân kia chưa có từ bỏ ý định, còn ở trên chờ hắn, vậy thì làm sao?

Hơn nữa hiện tại Tần Lập cũng không biết lai lịch đối phương thế nào, nhưng hắn có một loại trực giác, trừ bỏ nơi Cực Tây kia, gần như không có ở đâu có thể bồi dưỡng ra nhiều con cháu trẻ tuổi thực lực mạnh như vậy.

Ở trong chiến đấu, Tần Lập cảm giác được nữ nhân này thật sự trẻ tuổi, không phải loại nữ nhân có thuật trú nhan như Băng Mộng Vân.

Đáy biển có một số đám động vật to lớn đi theo sau Tần Lập, sau khi một con cá mập bị một kiếm Tần Lập bổ đôi, đám động vật này đều học ngoan, chi đi theo xa xa phía sau. Lại đi về phía trước không biết bao xa bỗng nhiên xuất hiện một ngọn núi lớn ở đáy biển nhìn không thấy cuối, Tần Lập thở phào một cái, biết đây là một hòn đảo nhỏ.

Lúc này hắn cũng gần như hao hết năng lượng toàn thân, lôi kéo Xà nữ trong trạng thái nửa hôn mê bắt đầu chậm rãi đi về phía trước. Mãi cho đến khi đi ra đến ngọn, Tần Lập mới thở dài một hơi thật sâu, sắc mặt tái nhợt đỡ Xà nữ đi lên trên một hòn đảo nhiều núi nhiều cây này.

Xà nữ lúc này bị gió lạnh làm tỉnh, chậm rãi mở hai mắt, nhìn hoàn cảnh chung quanh bình tĩnh nói:

-Chúng ta thoát rồi sao?

-Không biết! Ai biết nữ nhân kia đã từ bỏ ý định hay chưa, chúng ta vẫn cẩn thận là hơn, tìm một chỗ ẩn nấp rồi tính sau.

Từ lúc rời khỏi đáy biển đã không còn phải chịu đựng áp lực, linh lực trong tinh thạch cực phẩm cuồn cuộn không ngừng rót vào thân thể Tần Lập, hiện tại tốt hơn vừa rồi rất nhiều.

-Những người đó có tìm đến thuyền của chúng ta, làm khó bọn họ hay không?

Sắc mặt Xà nữ nhìn qua hết sức trắng nhợt, lại hỏi ra một câu làm cho người ta có chút không ngờ.

Thoạt nhìn từ khi đi theo Tần Lập, mỗi lời nói cử động của Xà nữ càng ngày càng giống nhân loại.

-Yên tâm đi. Hẳn là không sao. Có Lãnh Dao ở đó, nàng sẽ không dễ dàng làm lộ quan hệ với chúng ta. Hơn nữa, những người đó đều không phải hạng người lạm sát người vô tội, cho dù gặp được hẳn là cũng không làm khó bọn họ.

Lúc nói đến những người đó không lạm sát người vô tội, trong lòng Tần Lập cũng có vài phần bất đắc dĩ và phẫn nộ. Tuy rằng bản tính chưa chắc đã xấu nhưng đám người đó kiêu ngạo, tuyệt đối có thể khiến mọi người sinh ra phản cảm rất lớn đối với bọn họ!

Ma xui quỷ khiến thế nào mà mình không ngờ lại trở thành tử địch của bọn họ. Điều này không thể không làm cho người ta cảm thấy buồn bực.

Tuy nhiên trong lòng Tần Lập lại chưa từng có cảm giác hối hận, loại kiêu ngạo cũng không phải đối phương mới có, hắn cùng Xà nữ cũng có!

Đây không phải là không biết sống chết. Tới cảnh giới như bọn họ, lâm trận đối địch, một khi trong nội tâm sinh ra tâm lý sợ hãi và tránh lui, như vậy loại tâm lý này sớm muộn sẽ ảnh hưởng tới tu vi ngày sau!

Cho nên, chiến thì chiến. Lần này tuy không thắng, nhưng đối phương cũng không chiếm được tiện nghi. Lần sau nếu có cơ hội gặp được, vậy kết quả sẽ không còn như lần này nữa.

Tần Lập thi triển khinh công, không để lại trên đảo nhỏ bất kỳ dấu vết gì, mang theo Xà nữ tìm một thạch động được đá và lùm cây che giấu.

Yến Linh Điêu

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả:Tiểu Đao Phong Lợi

338. Chương 342: Thánh Nữ Buồn Bực

Ở đây, thảm thực vật rất dày, nếu từ nơi cao bên ngoài nhìn vào cũng không lộ ra chút nào, giống như là bị một tấm thảm màu lục phập phồng che kín, nhìn qua hết sức êm dịu, bí ẩn cũng hết sức là tốt.

Thạch động này ở trên một vách đá rất cao, trên vách đá cây mọc rậm rạp, dày đặc đến mức đất ở dưới cũng không lộ ra chút nào.

Tần Lập đỡ Xà Xà tiến vào trong huyệt động, huyện động này chỉ sâu ba, bốn thước, bên trong rất khô ráo, còn có một cái ổ được lót bằng cỏ khô mềm mại. Từ dấu về để lại, dường như là ổ của một loại động vật thân hình không quá lớn.

Không quản nhiều chuyện như vậy, dù sao ta cũng không chiếm quá lâu, nếu con động vật kia dám trở về thì mấy ngày sau cũng không cần đi tìm thực vật!

Tuy nhiên Tần Lập cũng biết nữ nhân thực lực khủng bố kia chưa chắc đã cam lòng rời đi, cho nên trong đoạn thời gian Xà Xà dưỡng thương, bọn họ trên đảo cần phải cẩn thận mới được.

Tình huống của Xà Xà nhìn qua rất gay go, kinh mạch trong cơ thể nàng hiện tại hết sức hỗn loạn, cũng chỉ có thể miễn cưỡng duy trì sinh cơ không ngừng mà thôi. Hiện tại cho dù một võ giả Địa cấp cũng có thể dễ dàng giết chết nàng, như vậy có thể thấy được nàng suy yếu tới mức nào.

-Chủ nhân. Ta, có thể sẽ…chết hay không?

Xà Xà cảm giác được Tần Lập đặt mình lên cỏ khô mềm mại, không kìm nổi mở to mắt. Cửa động bị lùm cây che lại, hơn nữa bên ngoài trời còn chưa sáng cho nên trong huyệt động là một mảnh tối đen. Tuy nhiên đối với Xà Xà cùng Tần Lập mà nói, cũng không có ảnh hưởng gì.

Nhìn Xà Xà toát ra vẻ yếu ớt cùng bất lực trước nay chưa từng có, bộ dáng đáng thương như vậy, trong lòng Tần Lập mềm nhũn, nhẹ giọng nói:

-Yên tâm đi, cô sẽ không chết đâu!

Nói xong, Tần Lập từ trên Cửu Chuyển Bạch Ngọc Liên trong nhẫn trữ vật lấy ra một mảnh lá sen lớn như cái quạt, đưa đến miệng Xà nữ, cười nói:

-Ăn đi, đây là thứ tốt!

Kì thật không cần Tần Lập nói, trên phiến lá Cửu Chuyển Bạch Ngọc Liên tuy rằng không phát ra linh khí mênh mông, nhưng cỗ sinh cơ bừng bừng vẫn khiến cho Xà Xà là linh thú lập tức cảm giác được. Mắt nàng sáng rực, cái miệng há nhỏ từng miếng từng miếng ăn vào, trong bóng đêm chỉ nghe thấy tiếng nhai nuốt rất nhỏ của nàng.

Tần Lập nhìn Xà Xà ăn phiến lá Cửu Chuyển Bạch Ngọc Liên, lo âu trong lòng cũng không bởi vậy mà giảm bớt chút nào. Cũng không biết yêu nữ kia rốt cục tu luyện chiến kỹ gì mà không ngờ lại khủng bố như vậy.

Lúc nãy hắn đưa Tiên Thiên Tử Khí vào trong cơ thể Xà Xà, cũng đã cảm giác được kinh mạch trong cơ thể Xà Xà cũng không hỗn loạn quá nhiều, nhưng ở rất nhiều nơi đều giống như bị ăn mòn. Những nơi này, nếu không thể trị liệu đúng lúc, sẽ bị nát vụn từng chút một, kinh mạch toàn thân bị hủy hết. Đừng nói gì tới thực lực, chỉ sợ ngay cả mạng đều không giữ được!

Nghĩ vậy, Tần Lập không khỏi mắng thầm yêu nữ chết tiệt kia trong lòng, không ngờ lại tu luyện chiến kỹ ác độc khủng bố như thế. Hơn nữa loại chiến kỹ này quả thật là chưa từng nghe thấy!

-Ồ! Chờ chút…

Lúc này Tần Lập đột nhiên nghĩ đến trí nhớ truyền thừa của vị Thái cổ đại năng trong đầu còn có rất nhiều nơi bị che phủ trong tinh thần thức hải, không có bị hắn lật ra xem. Đồng thời, cũng không biết Tiên Thiên Tử Khí của mình đối với Xà Xà có trợ giúp hay không!

Lúc này nghe thấy Xà Xà phát ra một tiếng kinh hô nhẹ, Tần Lập quay đầu qua, nhìn khuôn mặt tràn ngập kinh hãi khiếp sợ thì biết nàng đã rõ tình cảnh của mình.

Trong lòng hắn thầm than một tiếng, nhìn Xà Xà nhẹ giọng hỏi:

-Có biện pháp tự chữa không?

Đôi mắt Xà nữ mang theo vẻ mờ mịt, sau đó nhẹ lắc đầu nói:

-Không được! Ta đã thử, nguyên lực hấp thu càng nhanh, thương thế sẽ càng nghiêm trọng!

Tần Lập nói:

-Đừng sợ. Trước tiên để ta dùng Tiên Thiên Tử Khí thử xem!

Xà nữ khẽ gật đầu, đối mặt với loại tình huống này, cho dù nàng sống đã hơn vạn năm cũng không thể lạnh nhạt thờ ơ. Nàng không sợ chết nhưng cũng phải chết có tôn nghiêm! Giống như lúc này, loại thương thế kinh mạch bị ăn mòn này, sau đó suy nhược từng chút mà chết, nàng tuyệt đối không muốn.

Tần Lập hơi điều tức một chút, liền ngồi phía sau Xà Xà, một bàn tay để trên đại huyệt sau lưng, một chút Tiên Thiên Tử Khí trong cơ thể vừa khôi phục lần nữa lại truyền vào kinh mạch trong thân thể Xà Xà.

điều khiến Tần Lập và Xà Xà đều thở phào nhẹ nhõm một hơi chính là kinh mạch thối rữa theo Tiên Thiên Tử Khí rót vào, bắt đầu ngừng mở rộng phạm vì ăn mòn!

Tuy rằng tốc độ khôi phục rất chậm nhưng điều này đã khiến hai người cảm thấy hết sức ngạc nhiên vui mừng. Bởi vì điều này nói rõ Tiên Thiên Tử Khí đối với thương thế của Xà Xà là có hiệu quả!

Lúc trước Tần Lập cũng không chú ý đến điều này, hiện tại xem như yên tâm. Chỉ cần Tiên Thiên Tử Khí có thể chữa khỏi cho Xà Xà, như vậy cho dù hao hết một tia Tiên Thiên Tử Khí cuối cùng trong cơ thể, Tần Lập cũng không tiếc!

Sau hai canh giờ, một tia Tiên Thiên Tử Khí cuối cùng trong cơ thể Tần Lập bị hao hết. Mà lúc này, một tia sáng mặt trời cũng xuyên qua lùm cây rậm rạp, chiếu vào trong huyệt động này.

Trời đã sáng!

Tần Lập ngồi ở trong huyệt động, vận hành Tiên Thiên Tử Khí Quyết bắt đầu tu luyện. Mà Xà nữ, kinh mạch trong cơ thể cũng đã khôi phục hơn nữa, tuy rằng không dám hấp thu linh khí thiên địa nhưng cũng không cần lo lắng về sinh mạng của mình. Cứ như vậy, sau ba ngày, mấy nơi thương thế đã được chữa khỏi toàn bộ. Mà Tần Lập mỗi một lần đều hao hết một tia Tiên Thiên Tử Khí cuối cùng trong cơ thể, khối tinh hạch màu tím biến thành màu trắng trong suốt mới ngừng lại.

Chủ nhân cũ của huyệt động này cũng không trở về, có lẽ đã đi săn thật xa hoặc có lẽ đã bị giết trong khi tranh đấu. Coi như cũng tránh cho Tần Lập bị phiền toái.

Tiên Thiên Tử Khí tiêu hao quá độ cũng không khiến cho Tần Lập bị bất kì tổn hại nào, ngược lại khiến cho Tần Lập mơ hồ có cảm giác Tiên Thiên Tử Khí của mình dường như có dấu hiệu đột phá!

Điều này làm cho Tần Lập cảm thấy rất kinh ngạc, không nghĩ tới Tiên Thiên Tử Khí không ngờ còn có thể đột phá tiếp. Nếu có thể đột phá, như vậy năng lực của mình sẽ đạt được chỗ tốt gì đây.

Tiên Thiên Tử Khí, lần trước đột phá khiến cho đan nguyên trong cơ thể mình xảy ra biến hóa, từ đan nguyên biến thành một tinh hạch màu tím khiến năng lượng trong cơ thể mình tăng vọt. Vì thế, trong những võ giả cùng cấp, Tần Lập trở thành vô địch!

Cho dù đối mặt với kẻ có thực lực khủng bố như nữ tử áo trắng Hàn Mai, cường giả có cảnh giới Phá Toái Hư Không cũng có thể kéo dài tới một mức khó có người có thể tưởng tượng, rồi mới phải chạy trốn.

Được rồi, tuy rằng lúc chạy trốn đích xác là có chút chật vật, nhưng ngay cả yêu nữ Hàn Mai kia cũng không thể không thừa nhận, Tần Lập có thực lực mạnh nhất trong những người nàng từng gặp!

Bởi vì hiện tại nếu nàng cũng chỉ là cảnh giới Chí

Tôn khẳng định không phải đối thủ của Tần Lập!

Ngày thứ tư, khi Xà Xà chậm rãi hấp thu linh khí thiên địa khôi phục thực lực, rốt cuộc có một cỗ thần thức khổng lồ bao phủ bầu trời phía trên hai người.

Tới đây!

Tần Lập trong lòng khẽ động, đem một chút Tiên Thiên Tử Khí vừa hấp thu trong cơ thể phát ra, tràn ngập toàn bộ huyệt động.

Cỗ thần thức kia cường đại mà lạnh băng, rất hiển nhiên chỉ mới ba ngày thời gian, thương thế nữ nhân kia đã hoàn toàn khỏi hẳn!

Đối với Tần Lập mà nói, đây thật không phải là một tin khiến cho người ta cao hứng.

Cỗ thần thức trên bầu trời kia, tới tới lui lui trên đảo nhỏ tìm tòi vài lần sau đó mới biến mất tăm mất tích.

Tần Lập thở một hơi nhẹ nhõm thật dài, tuy nhiên hắn cũng không lơ là. Trời mới biết được khi nào nữ nhân kia lại về, việc cấp bách bây giờ chính là nhanh chóng khôi phục thực lực.

Quả nhiên vào lúc trời chạng vạng, cỗ thần thức kia lại lần nữa tìm tòi đảo nhỏ này vài lần. Cũng may thần thức cường đại vô cùng, thậm chí còn hơn nữ tử áo trắng Hàn Mai, nếu không loại đột nhiên tập kích này không chừng sẽ tìm ra hành tung hai người.

Ngày thứ năm ngày thứ sáu…mãi cho đến ngày thứ chín!

Thần thức kia mỗi ngày đều phủ xuống hai, ba lượt. Tần Lập cùng Xà Xà không thể không tán thưởng đối phương cố chấp! Mà lúc này hai người cũng gần như khôi phục hoàn toàn thực lực, mấy ngày này hai người cũng không ra ngoài huyệt động dù chỉ một lần.

Mặc dù có cây cối rậm rạp che phủ, nhưng đối với võ giả cảnh giới Phá Toái Hư Không mà nói, cho dù cây cối nhiều đến đâu, trong mắt bọn họ cũng có thể liếc mắt nhìn thấy cả rễ bên trong. Hơi chút khác lạ sẽ bị phát hiện!

Trên bầu trời, nữ tử áo trắng Hàn Mai vẻ mặt không cam lòng, nàng đã dây dưa ở đây quá nhiều ngày, tất cả đảo nhỏ trong phạm vi mấy trăm dặm quanh đây nàng đã toàn bộ điều tra rất nhiều lần mà căn bản không phát hiện ra bất kỳ tung tích gì của hai người kia!

Nhưng thật ra lại chỉ có một con thuyền ngừng ở một hòn đảo bí ẩn. Lúc ấy nàng còn tưởng có liên quan với hai người kia, kết quả liên tiếp vài ngày thì phát hiện đó chỉ là một thuyền đánh cá, phía trên ngoại trừ một người miễn cưỡng được coi là mạnh, những người khác căn bản là người thường.

Mà người thực lực hơi mạnh kia, căn cứ phán đoán của Hàn Mai chắc là thuê chiếc thuyền này ở trên đảo tìm kiếm dược liệu. Mà những người còn lại mỗi ngày đều đánh cá.

Cho nên, nàng ngay cả ý nghĩ đi xuống hỏi thăm những người đó cũng không có. Hai người căn bản không phải là cùng một thế giới, cho nên cao ngạo như nàng, ngay cả người thường cũng không có hứng thú nói chuyện cùng.

Đây cũng là nguyên nhân khiến Hàn Mai bỏ lỡ một cơ hội cuối cùng tìm ra tung tích của Tần Lập. Nàng đứng trong không trung, cúi đầu nhìn xuống biển rộng mờ mịt phía dưới, cùng với những hòn đảo nhỏ chi chít như sao trời, trong lòng tràn ngập thất vọng.

Hai tên sư đệ bị độc chết của nàng đến hiện tại ngay cả tro cốt cũng không còn, trong lòng Hàn Mai tràn ngập thống khổ, đồng thời cũng tràn ngập cảm giác thất bại.

Còn có ba ngày, nàng phải rời khỏi nơi này chạy về sư môn. Nhưng lần này đi ra, muốn tìm mấy loại linh hoa còng không có tìm đủ, không thể chậm trễ nữa.

Sư đệ chết hai người, linh hoa nếu không tìm đủ, vậy nàng cũng không còn mặt mũi quay về sư môn nữa.

Suy nghĩ trong lòng, nữ tử áo trắng ở giữa không trung phát ra một tiếng thét dài bén nhọn tràn ngập phẫn nộ, sau đó thân hình chợt lóe, ở không trung hóa thành một đạo cầu vồng màu trắng, biến mất trong không khí.

Tần Lập cùng Xà nữ liếc mắt nhìn nhau, từ trong mắt đối phương đều thấy được một tia may mắn.

Xà Xà thấp giọng nói:

-Chủ nhân, Xà Xà nợ người một mạng!

Tần Lập cười lắc đầu, sau đó híp mắt, từ trong mắt bắn ra hai đạo hàn quang, nói:

-Đi. Trước tiên tới chỗ Lãnh Dao, sau đó đi tìm linh hoa!

Yến Linh Điêu

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả:Tiểu Đao Phong Lợi

339. Chương 343: Một Loại Linh Hoa Cuối Cùng

-Đại sư tỷ, vẫn không tìm được hai kẻ đáng chết kia sao?

Nhị sư huynh một thân áo dài màu lam lúc này không còn tiêu sái thong dong như trước, trong đôi mắt tràn ngập vẻ oán độc.

Hàn Mai lắc đầu, trong mắt hiện lên vẻ phẫn nộ và không cam lòng, nói:

-Có lẽ đã chết. Nữ nhân kia trúng "Thực Mạch Chưởng" của ta, tất nhiên là không sống được. Tên nam nhân kia…có lẽ cũng đã táng thân dưới đáy biển. Trong đại dương này có khả năng có linh thú cường đại.

Mặc dù nói ra lời này, bản thân Hàn Mai cũng có chút không tin. Tuy nhiên, dường như đây cũng là giải thích duy nhất. Nàng không tin, hai người kia có thể trốn thoát dưới thần thức cường đại độc môn của nàng!

-Được rồi. Nhị sư đệ, trước tiên bỏ qua việc này, tìm được linh hoa rồi tính tiếp!

Xà nữ thản nhiên nhìn thoáng qua đám sư đệ, sư muội. Mặc dù ánh mắt đối phương nhìn nàng vẫn tràn ngập kính sợ như quá khứ, nhưng Hàn Mai cảm thấy được trong mắt đối phương dường như có thêm một chút gì đó.

Nàng không kìm được nghĩ thầm trong lòng:

"Ngươi nếu đã chết, coi như tiện nghi cho ngươi. Nếu ngươi không chết mà để cho ta nhìn thấy, nhất định phế bỏ tu vi của ngươi, đánh mù hai mắt, bắt ngươi về sơn môn, mỗi ngày cho ngươi rửa bồn cầu cho nữ đệ tử môn phái! Ta muốn cho quãng đời còn lại của ngươi đều sống trong hối hận và oán hận! Nhất định!" Hàn Mai mang tới những người này, đều bái làm môn hạ của cung chủ Nguyệt Diêu Tiên Cung. Trong môn phái, bọn họ cũng đều ngẩng đầu ưỡn ngực, lại không nghĩ rằng lúc này đi lịch lãm nhưng lại lọt vào đả kích như thế. Xem ra, sư phụ thường nói câu: "Không cần coi thường người thiên hạ" quả nhiên rất có đạo lý. Ở cái nơi chưa lọt vào trong mắt bọn họ này không ngờ lại có cường giả có thực lực như thế, khiến Hàn Mai tay không mà về.

Thanh niên mặc trường sam màu lam kìm không nổi, nói:

-Đại sư tỷ. Ngươi thấy hai người kia có phải là...cũng giống chúng ta, đến từ nơi Cực Tây hay không?

Những người khác đều lộ vẻ nghiền ngẫm, nhìn qua dường như đều đồng ý cách nói này của Nhị sư huynh. Muốn bọn họ thừa nhận hai người kia tới từ phương Đông, đối với trái tim cao ngạo của bọn họ quả thật là tra tấn lớn lao.

Hàn Mai cũng không muốn dùng lý do này để che giấu sự vô năng của mình, thản nhiên nói:

-Ta thấy không giống. Quên đi, chuyện này không cần nói nữa. Lần sau ta nhìn thấy, ta nhất định nghiền xương hắn thành tro.

Trong đám người này cũng chỉ có cô gái mặc váy vàng, diện mạo đáng yêu trong lòng vẫn cảm thấy nghi hoặc khó hiểu. Trên đảo nhỏ kia còn có không ít người, bọn họ mấy ngày nay đã từng bắt người tra hỏi, Hải Triều Bang này đích thực là một loại bang hội hải tặc.

Một khi nói như vậy, cũng chính là nói một nam một nữ kia cũng không làm sai điều gì, mà ngược lại chính là đám người bọn họ muốn ôm bất công của thiên hạ mới là làm sai. Nếu đã sai, vậy phải dũng cảm thừa nhận. Nhưng nhìn bộ dạng Đại sư tỷ, lại giống như muốn giết chết hia người kia mới có thể hết giận.

"Trên đời này, người tốt cùng người tốt không phải là cùng phe sao?" Cô gái mặc váy vàng không thể nào hiểu nổi.

-Chúng ta đi đảo nhỏ kia hỏi một chút. Người nơi đó sống nhiều thế hệ trên đảo, nếu có người từng gặp loại linh hoa này thì chúng ta để cho họ mang chúng ta đi tìm.

Hàn Mai thản nhiên nói xong, mang theo một đám sư đệ sư muội hướng tới hòn đảo kia bay tới.

Cùng lúc đó, Tần Lập cùng Xà Xà cũng đã trở lại đảo nhỏ kia, nhìn thấy bọn Tần Lập, cả nhà lão Trương đều hết sức cao hứng.

Lão Trương mấy ngày nay đều ở trong này, đánh được rất nhiều hải sản quý báu, thậm chí không hề ít những thứ mà người cả đời làm ngư dân như lão cũng là lần đầu tiên nhìn thấy. Lúc trở về nhất định sẽ bán ra với giá khiến người ta ngạc nhiên thán phục. Cho nên phần cảm kích Tần Lập càng ngày càng đậm.

-Tần công tử. Ngài cuối cùng đã trở lại. Lãnh cô nương vừa mới đi lên đảo, có muốn ta cho người gọi nàng về hay không?

Lúc này lão Trương nhìn so với lúc vừa gặp Tần Lập thì tinh thần tốt hơn rất nhiều, mặt mày hồng hào. Con lão đứng bên cạnh, ánh mắt nhìn Tần Lập tràn ngập sùng bái rồi lại không dám đi lên nói chuyện.

-Ha ha! Không cần, các ngươi muốn làm gì thì cứ làm đi, ta tự đi tìm nàng.

Tần Lập nói xong liền chuẩn bị đi hòn đảo nhỏ địa thế hiểm trở này tìm Lãnh Dao. Đột nhiên hắn quay đầu lại hỏi:

-Mấy ngày này có ai đến tìm ta hay không?

Lão Trương vẻ mặt mờ mịt trả lời:

-Không có. Ở đây căn bản không có ai tìm đến.

Tần Lập gật gật đầu, thầm nghĩ nữ nhân kia thật đúng là rất cao ngạo, chỉ dùng thần thức tìm kiếm, ngay cả hứng thú nói chuyện với những người này cũng không có. Tuy nhiên như vậy đúng là hợp ý Tần Lập, hắn không muốn bởi vì mình mà làm phiền những người thường này.

Lúc tìm được Lãnh Dao, cô nàng này trên mặt không ngờ có vài phần hưng phấn. Thấy Tần Lập, nàng lộ ra nụ cười hiếm có, nói:

-Vẫn thuận lợi chứ hả?

Tần Lập gật gật đầu, cái loại áp lực khiến cho hắn khó thở, vẫn không nên nói tránh cho nàng lo lắng.

Lãnh Dao bởi vì chìm đắm trong hạnh phúc to lớn, cũng không nghĩ nhiều vì sao Tần Lập cùng Xà Xà nhiều ngày như vậy mới trở về, nói tiếp:

-Ngươi đoán ta tìm được cái gì?

-Thảo dược cực tốt?

Có thể khiến Lãnh Dao hưng phấn như thế, trừ bỏ thiên tài địa bảo ra, Tần Lập thật không thể nghĩ ra điều gì khác.

Lãnh Dao thần bí cười, sau đó thật cẩn thận lấy ra từ trong nhẫn trữ vật ra một gốc thực vật, rễ bám cả đất. Đây là một cây hoa cực kỳ xinh đẹp, đóa hoa giống như con bướm đang tung cánh, tản ra mùi hương thấm lòng người, lại có linh khí truyền ra.

Người bình thường nhìn thấy cũng chỉ cho rằng đây là một cây hoa xinh đẹp mà thôi. Lại rất ít người biết loại hoa này lại là một loại không thể thiếu để luyện chế Cố Bản Đan!

Nhẫn trữ vật của Lãnh Dao là Tần Lập nhặt được ở trong bảo tàng của Thôi gia. Loại này tuy có quý trọng, nhưng cũng không phải hoàn toàn không có, đại gia tộc nội tình thâm hậu thế nào cũng có vài cái.

Tuy rằng không gian của nhẫn trữ vật này không quá lớn, chỉ có mấy khối nhưng đối với Lãnh Dao mà nói, đây đã là trọng bảo hiếm có. Ngày thường nàng rất quý trọng, đương nhiên đối với nàng mà nói nó cũng mang đến cho nàng rất nhiều tiện lợi.

-Đây là Điệp Lan?

Trong lòng Tần Lập cũng ngạc nhiên vui mừng không thôi, không thể tưởng tượng được hai loại linh hoa cần thiết không ngờ lại tìm được một loại ở đây!

-Đúng vậy, chính là Điệp Lan! Hơn nữa, gốc này ít nhất đã năm trăm năm tuổi rồi! Càng đáng cao hứng là hoa như vậy tổng cộng phát hiện bốn mươi mốt cây. Nếu có thể tìm được nhiều Lãnh Ngọc Hoa như vậy, chúng ta ít nhất có thể luyện chế ra hơn trăm viên Cố Bản Đan!

Vẻ mặt Lãnh Dao hưng phấn nói tiếp:

-Đây đều là ta trực tiếp thu thập hoa, dùng mấy ngày thời gian để phơi khô. Gốc này, ta phải đi về thử xem một chút, xe có thể làm cho sinh sôi nảy nở hay không? Nếu chúng ta tìm được thiên tài địa bảo đều có thể tự nuôi trồng, như vậy về sau mới thật sự là phát đạt!

Tần Lập cười nói:

-Vậy chúc cô thành công, luyện đan sư tương lai!

Khuôn mặt trắng mềm của Lãnh Dao nổi lên một tia đỏ ửng, tăng thêm vài phần quyến rũ. Ánh mắt lại hiện lên vẻ kiên định, thầm nghĩ: “Luyện đan sư sao? Ta thích danh hiệu này, tuy nhiên…cũng chỉ là luyện đan sự của mình ngươi thôi!”

Tần Lập đối với nuôi trồng thiên tài địa bảo này lại không có lo lắng gì. Tin tưởng linh thủy hoàn toàn được ngưng kết từ linh khí trên Hoàng Kim Cung sẽ không làm hắn thất vọng.

Hơn nữa trong nhẫn trữ vật của Tần Lập đồng dạng cũng có rất nhiều thiên tài địa bảo, đến lúc đó đồng loạt di dời đến hậu viện Hoàng Kim Cung.

-Hiện tại còn một loại Lãnh Ngọc Hoa cuối cùng. Như vậy, Xà Xà, cô cùng Lãnh Dao ở lại đây, ta lặng lẽ đi lên đảo nhỏ của Hải Triều Bang kia đi tìm kiếm một phen. Có thể trực tiếp kiếm được thì tốt nhất, bằng không chúng ta lại chia nhau đi tìm.

Xà nữ biết bản lĩnh Tần Lập đặc thù, ngay cả nữ nhân thực lực khủng bố kia đều không có cách nào phát hiện ra hắn, cho nên đối với ý kiến của Tần Lập cũng không phản bác.

Nhưng ngược lại Lãnh Dao cảm thấy bên cạnh Tần Lập không có cường giả như Xà nữ thì trong lòng có chút lo lắng. Tuy nhiên nàng cũng không nói trước mặt, tránh tổn thương lòng tự tôn của Tần Lập, chỉ có thể chăm chú nhìn Tần Lập, khẽ nói:

-Ngươi cẩn thận!

Tuy rằng cảm giác được yêu nữ thực lực khủng bố kia đã rời đi nhưng Tần Lập cũng vẫn rất cẩn thận dán sát mặt biển phi hành. Sự thật chứng minh Tần Lập lo lắng không phải dư thừa. Vào lúc cách đảo nhỏ kia khoảng ba, bốn dặm hắn liền thấy hơn mười người lăng không đứng trên đảo nhỏ!

Người cầm đầu đúng là nữ nhân áo trắng kia! Trong lòng Tần Lập không khỏi cảm thấy một tia hoảng sợ, thầm nghĩ: "Nữ nhân này cũng quá kiên trì rồi? Không ngờ vẫn còn đang tìm ta?" Nghĩ một lúc, hắn vô thanh vô tức chìm xuống biển, thu liễm khí tức sau đó phát hiện trong những người đó không ngờ mang theo một bang chúng của Hải Triều Bang, bay ngược lại phương hướng Tần Lập.

Tần Lập do dự một chút, vẫn nấp dưới nước, chậm rãi theo sau. Đám người kia bay rất xa, cách sào huyệt Hải Triều Bang chừng bảy, tám mươi dặm mới hạ xuống một đảo hoang.

Tần Lập lúc này cách những người đó khoảng bảy, tám dặm, chỉ lộ nửa đầu trên mặt biển, sóng biển nhấp nhô căn bản không thể phát hiện sự tồn tại của hắn.

Thần thức vô cùng cường đại của hắn chậm rãi hướng tới đám người kia tràn ra, vừa lúc nghe được lời nói của tên bang chúng Hải Triều Bang vào trong tai:

-Các vị cao nhân, chính là nơi này. Tuy nhiên trên đảo này có một con linh thú hết sức khủng bố bảo vệ nơi đó. Chúng ta chưa bao giờ dám tiến sâu vào trong đảo này.

-Không sao. Ngươi có thể đưa chúng ta tới nơi này cũng đủ rồi.

Giọng nói thanh lãnh của nữ nhân áo trắng bị thần thức vô cùng cường đại của Tần Lập cảm ứng được, trong lòng hắn thầm nghĩ: "Chẳng lẽ bọn người này cũng đang tìm bảo vật gì sao?"

Lúc này Nhị sư huynh mặc trường sam màu lam lành lạnh nói:

-Đại sự tỷ, nếu đã tìm được nơi này, vậy người này…

-Hả?

Tên bang chúng Hải Triều Bang dẫn bọn họ đến nơi này sợ tới mức hồn phi phách tán không kìm nổi quỳ trên mặt đất, dập đầu liên tục kêu rên:

-Các vị cao nhân, xin tha cho tiểu nhân! Trong nhà tiểu nhân trên có mẹ già tám mươi, dưới có con nhỏ mới sinh…(câu này quen vải chưởng^_^)

Thanh niên mặc trường sam màu lam thấy Đại sư tỷ không phản đối khóe miệng lộ ra một vẻ cười lạnh, trong tay bắn ra một đạo kình khí. Tên bang chúng Hải Triều Bang này mất mạng tức thì.

Trên mặt cô gái váy vàng kia lộ ra một vẻ không đành lòng, một nữ tử lớn tuổi bên cạnh nàng dạy bảo:

-Tiểu sư muội. Loại ác nhân mất hết nhân tính này, nên trừ bỏ! Tính tình thiện lương như ngươi, sớm muộn gì cũng bị thiệt thòi!

-Ngao!!!!!!!!

Đúng lúc này, trên đảo nhỏ trong giây lát truyền đến một tiếng thú rống vang rền!

Yến Linh Điêu

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả:Tiểu Đao Phong Lợi

340. Chương 344: Hoa Này Đều Về Ta!

Theo một tiếng thú rống cuồng bạo này, cả hòn đảo nhỏ đều rung động! Đám người kia lúc này cả kinh, trên mặt lộ ra vẻ hoảng sợ, nhị sư huynh mặc trường sam màu xanh có chút chần chờ nói:

-Tên tiện dân chết tiệt này, không phải là cố ý gạt chúng ta đến nơi này chứ? Tiếng động này, làm sao nghe như âm thanh Thái Cổ Thần Thú Thư vậy chứ?

Giờ phút nay, nữ nhân áo trắng Hàn Mai sắc mặt cũng dần dần nghiêm trọng, trầm giọng nói:

-Đích xác có chút giống như âm thanh hậu duệ Thái Cổ Thần Thú kia. Làm sao có khả năng xuất hiện ở trên loại hải đảo này chứ?

Những đệ tử Nguyệt Diêu Tiên Cung còn lại hiển nhiên cũng biết về loại sinh vật này, trên mặt mỗi người đều trở nên trắng bệch.

Trong mắt tiểu sư muội mặc váy vàng kia tràn ngập sợ hãi:

-Đại sư tỷ, không bằng…không bằng chúng ta rời khỏi nơi này đi, ở nơi này thật là khủng khiếp quá!

-Đúng vậy, Đại sư tỷ. Nếu như thứ kia thật sự là hậu duệ của Thư, chúng ta căn bản không phải đối thủ!

-Nghe nói Thư năm đó xông vào Nguyệt Diêu Tiên Cung chúng ta, vẫn là do sư tổ xuất quan, cộng thêm mười mấy Thái thượng trưởng lão cùng lên mới có thể chế phục được nó. Sau đó để nó thủ vệ sơn môn chúng ta một vạn năm, mới có thể khôi phục tự do. Loại âm thanh này, nghe thật giống như Thư trấn thủ sơn môn chúng ta!

Thanh niên mặc trường sam màu lam nhíu mày, hạ giọng nói:

-Loại thần thú này, xác thực là dị thú thủy sinh, nhưng theo lý thuyết căn bản không thể xuất hiện trên phiến hải vực này. Phiến hải vực này tuy rằng rộng lớn vô biên, nhưng so sánh với vùng biển Cực Tây còn có chênh lệch rất lớn, bất luận linh khí hay gì khác đều phải kém hơn rất nhiều.

Đúng lúc này, tiếng rít gài lại vang lên lần nữa, âm thanh rõ ràng lớn hơn vừa rồi. Những người này rõ ràng cảm giác được mặt đất dưới chân mình theo tiếng rống này không ngừng run rẩy, từng đạo sóng gợn lực lượng này không thể thấy nhưng vẫn có thể cảm ứng được, không ngừng khuếch tán ra bốn phía xung quanh đảo nhỏ.

Tần Lập trốn trong biển, nghe những lời mấy người này nói vào tai, đồng thời cũng cảm giác được con quái thú trên đảo này khẳng định hết sức đáng sợ. Tần Lập híp mắt, cảm nhận những cơn sóng biển, tùy theo dòng nước chậm rãi tiếp cận đảo nhỏ.

Quái thú kinh khủng như vậy, kì thật Tần Lập cũng không có lòng hiếu kỳ muốn nhìn một chút, hắn chỉ nghĩ nếu như yêu nữ áo trắng kia có thể đánh nhau với quái thú này, vậy hắn còn có thể thừa cơ hội!

Quả nhiên, nữ nhân áo trắng Hàn Mai khẽ cắn môi, híp mắt nói:

-Đi vào bảo tàng sao có thể ra về tay không? Như vậy đi, Nhị sư đệ, đệ mang theo bọn họ chuẩn bị sẵn sàng bỏ chạy, ta đi xem quái thú kia một chút, vạn nhất là Thư, như vậy chúng ta chỉ có thể bỏ trốn. Các ngươi không cần để ý tới ta, ta có bí thuật hộ thân, khẳng định không có bất cứ nguy hiểm gì, đến lúc đó chúng ta tới chỗ trước kia gặp nhau là được!

-Đại sư tỷ…

-Được rồi! Không cần phải nói nhiều, ta quyết định rồi.

Nữ nhân áo trắng nói, thân thể bay lên không trung, giống như một tiên nữ thướt tha nhanh chóng bay về phía phát ra tiếng rống kia.

Ngao!

Quái thú kia giống như cảm giác được có người tới gần, lập tức không nén được phẫn nộ, phát ra một tiếng rống giận dữ. Sau đó, ở giữa đảo nhỏ đột nhiên có một quái thú khổng lồ lớn chừng hai mươi thước phóng lên!

Ngoại hình giống như ngựa, trên thân mọc đầy lân phiến màu bạc tinh mịnh. Đầu như kỳ lân, bên trên trán có một sừng lân thật lớn, nhìn qua hết sức dữ tợn. Càng thêm kì lạ là bốn phía thân thể quái thú này lại có ngọn lực đỏ tươi vờn quanh, thiêu đốt hừng hực!

Nó vừa bay lên, khi nữ nhân áo trắng kia liền không chút do dự há miệng phun mạnh một ngọn lửa lớn, sau đó hết sức hung hãn đánh về phía nữ nhân áo trắng kia.

Còn trên mặt nữ nhân áo trắng Hàn Mai lại thở dài một hơi, ở giữa không trung yêu kiều quát:

-Đây không phải là Thư! Là một con linh thú tạp chủng có một chút huyết mạch của Thư mà thôi, đều quay lại đây cùng vây công nó! Chém giết nó, lần này chúng ta trở về sẽ lập công lớn.

Tuy rằng đã chết hai sư đệ, nhưng kỳ thật điều này cũng không ảnh hưởng tới hình tượng của Hàn Mai trong cảm nhận của các sư đệ sư muội. Cái loại kính nể này không phải tích lũy thành trong một sớm một chiều, tự nhiên không có khả năng tiêu trừ trong thời gian ngắn.

Hơn nữa, một thân thực lực Hàn Mai đích thật là mạnh đến mức làm người ta chỉ có thể kính ngưỡng!

Cho nên, Hàn Mai vừa dứt lời, tất cả những người kia đều hưng phấn bay lên bầu trời, vọt về phía con cự thú kia.

Tuy nhiên trong đó có một người nói với thiếu nữ váy vàng:

-Tiểu sư muội, muội không cần đi, chúng ta công kích cự thú này, muội đi xem ở giữa hòn đảo kia có Lãnh Ngọc Hoa hay không. Dù sao mặc kệ là thiên tài địa bảo gì thì cũng phải thu thập lại, thả vào trong nhẫn trữ vật, nghe rõ rồi chứ?

-Biết rồi, mọi người cẩn thận!

Thiếu nữ váy vàng kia dương như đối với chuyện này rất nóng lòng, còn đối với chuyện đánh đánh giết giết kia lại hoàn toàn không có hứng thú. Nói xong, nàng trực tiếp bay vút về phía hòn đảo kia.

Ầm ầm!

Trên bầu trời vang lên một tiếng nổ kinh thiên, thân thể to lớn của cự thú kia bị nữ nhân áo trắng đánh trúng một kích lùi về sau hơn mười mấy thước, lần này bao gồm cả nữ nhân áo trắng Hàn Mai, mọi người đều không nhịn được lớn tiếng hoan hô. Bởi vì một kích này của Đại sư tỷ đủ để nói rõ, con cự thú nhìn như kinh khủng có thể phun lửa này có thể bị đánh bại.

-Mọi người cùng hợp lực lại giết con cự thú kia, dù là nó chỉ có một chút huyết mạch của Thư, nhưng khảng định cả người là bảo vật!

Vẻ mặt Hàn Mai phấn chấn, nàng lớn giọng nói.

Không sai! Thư là Thái Cổ Thần Thú, thực lực bản thân nó coi như là người đạt đến trình độ Lôi Kiếp cũng không dám coi thường! Con Thư bị Nguyệt Diêu Tiên Cung trấn áp chính là bị mười mấy đại tài cảnh giới Lôi Kiếp hao hết tâm tư mới trấn trụ được nó. Sau đó hai bên thương định: Lấy giới hạn vạn năm, sau vạn năm sẽ thả cho Thư tự rời đi.

Bằng không nếu như con Thư kia phát cuồng lên liều mạng một phen cá chết lưới rách, mười mấy lão tổ tông Nguyệt Diêu Tiên Cung thực lực mạnh mẽ vô cùng kia, đồng dạng bản thân cũng bị trọng thương, thậm chí rất có thể sẽ ngã xuống!

Chuyện này kỳ thật đã trôi qua hơn chín ngàn chín trăm năm ở Nguyệt Diêu Tiên Cung, có người nói qua mấy năm nữa con Thư kia sẽ khôi phục tự do, dựa theo ước định năm đó có thể rời Nguyệt Diêu Tiên Cung!

Còn các siêu cấp đại năng trấn áp Thư năm đó, trong thời gian vạn năm qua căn bản không xuất hiện trong một phái một lần nữa, không ai biết hành tung của bọn họ. Thậm chí ngay cả đại đa số trong bọn họ có

còn tồn tại hậu thế hay không, cũng chỉ có cung chủ Nguyệt Diêu Tiên Cung mới biết được. Dù là Thánh Nữ Hàn Mai xác định là cung chủ đời sau cũng không biết chuyện cơ mật này.

Cho nên, nếu lúc này săn về một con linh thú có huyết mạch của Thư, sợ rằng toàn bộ Nguyệt Diêu Tiên Cung cũng phải khẽ chấn động. So sánh lại, cái chết của hai sư đệ thật sự bị người ta coi nhẹ!

Đạo lý này không những Hàn Mai rõ ràng, những người tham gia vây công kia cũng rất rõ!

Loại chuyện này nếu như để bọn họ thực hiện thành công, vậy có thể xem như là một đại sự đủ để lưu truyền muôn đời!

Trước không nói mức độ rất thưa thớt của Thái Cổ Thần Thú, chỉ nói thực lực khủng bố của chúng cũng đủ để cho những người có chủ ý tới chúng phải lùi bước!

Cho nên loại linh thú có được huyết mạch của Thái Cổ Thần Thú, ở trong mắt những người đại phái siêu cấp, quả thật là quý giá vô cùng, không thể nào đánh giá hết giá trị!

-Giết!

Đám đệ tử Nguyệt Diêu Tiên Cung đều đỏ cả mắt, chỉ cần hôm nay có thể săn bắt thành công linh thú hình thể khổng lồ này, như vậy từ nay về sau chỉ cần dựa vào công lao này cũng đủ nâng cao một bậc địa vị của bọn họ ở Nguyệt Diêu Tiên Cung, đủ để cho các đệ tử trưởng lão vẫn nhìn bọn họ không vừa mắt, toàn bộ phải ngoan ngoãn ngậm miệng lại, không dám sinh ra lòng khinh thường với bọn họ nữa!

Cự thú nghe những người này bàn tán, đôi mắt cũng dần trở nên đỏ đậm!

Có được loại thực lực khủng bố thế này, làm sao có thể là một loại man thú hoàn toàn không có chỉ số thông minh? Đoàn người này đầu tiên là xâm nhập lãnh địa của nó, sau đó chủ động khiêu khích, lại còn bàn tán huyết thống không thuần khiết của nó, cuối cùng, lại còn muốn giết nó. Loại thù hận này sao có thể chịu được?

Nó tả xung hữu đột, bắt đầu điên cuồng công kích về phía những người này, nó cũng biết, nữ nhân áo trắng kia là thủ lĩnh đoàn người này, hơn nữa thực lực rất mạnh. Nếu có thể giết chết nàng, những người còn lại căn bản không cần phải lo lắng!

Cho nên, cự thú chủ yếu công kích cũng là nữ nhân áo trắng kia, đối với những người khác gần như mang thái độ không đếm xỉa tới. Thái độ của nó cũng chọc giận các sư đệ sư muội của Hàn Mai, tất cả chiêu số uy lực kinh người đều không cần tiền trút hết lên người cự thú!

Thiếu nữ váy vàng lúc này cũng không thương xót cự thú kia, tuy rằng nàng không đành lòng giết cự thú đó, nhưng đồng dạng cũng hiểu được nếu không dẫn cự thú rời đi, đừng hòng thu thập được Lãnh Ngọc Hoa ở nơi này!

Nàng lăng không bay giữa không trung, dán trên ngọn cây tìm kiếm tỉ mỉ. Đến khi nàng đến chỗ cự thú xuất hiện lúc nãy, liền bị một màn trước mặt chấn động ngây ngốc tại chỗ.

Một khoảng lớn trước mắt, là biển hoa trắng xóa!

Trong phương viên trăm thước, tất cả đều là Lãnh Ngọc Hoa!

Cuống hoa như cây san hô, hoa trong suốt như ngọc, đóa hoa nhìn qua tỉ mỉ như tạo bằng bạch ngọc, lộng lẫy hoa lệ. Trong không khí đều tràn ngập một mùi hương làm cho người ta không nhịn được mê say.

-Oa! Đẹp quá! Nơi này lại có nhiều Lãnh Ngọc Hoa như vậy, phát đạt rồi, phát đạt rồi…

Giọng cười thiếu nữ váy vàng như tiếng chuông bạc, thanh thúy động lòng người.

Thiếu nữ váy vàng nhảy lên hoan hô, sau đó chạy đến trước một gốc Lãnh Ngọc Hoa, thân thể mềm mại cúi xuống, khe khẽ ngửi cánh hoa một chút, vẻ mặt say xưa cẩn thận lấy trong nhẫn trữ vật ra một cái xẻng nhỏ tinh xảo, cười hì hì nói:

-Từ giờ trở đi, các ngươi thuộc về ta rồi!

-Đừng nhúc nhích!

Một giọng nam nhân lạnh lẽo vang lên hết sức đột nhiên, làm cho thiếu nữ váy vàng kia sợ đến nỗi ném cái xẻng nhỏ xuống, nhảy ra xa mười mấy thước như một con thỏ nhỏ. Sau đó vẻ mặt sợ hãi ngẩng đầu, lại thấy được nam nhân mấy ngày qua Đại sư tỷ tìm kiếm đau khổ lại xuất hiện ở trước mặt mình.

-Là ngươi?

Thiếu nữ váy vàng có chút sợ hãi nói.

-Thế nào, cô nhận biết ta sao?

Tần Lập khẽ nhếch miệng, lộ ra một nụ cười lành lạnh, sau đó nói:

-Tiểu cô nương! Cô có thể đi rồi, tất cả những hoa này đều thuộc về ta!

Yến Linh Điêu

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả:Tiểu Đao Phong Lợi

341. Chương 345: Cự Thú Huynh, Chúng Ta Liên Thủ Đi

Vốn thiếu nữ váy vàng đối với người thanh niên Tần Lập có thực lực kinh khủng này đã rất sợ hãi, nhất là nàng tận mắt chứng kiến người này có thể đánh với Đại sư tỷ cả một buổi, sau đó mang theo một người thong dong bỏ đi. Có thể không coi Đại sư tỷ vào đâu tránh né nhiều ngày như vậy, làm cho Đại sư tỷ trước sau vẫn không thể tìm được hắn.

Không có chút bản lãnh, tuyệt không có khả năng làm được điều này.

Chẳng qua đến khi nghe Tần Lập nói xong, lập tức không nén giận được lớn tiếng nói:

-Hơn nữa ở đây có nhiều như thế, làm sao ngươi có khả năng mang hết đi chứ?

-Hắc hắc! Ta với Đại sư tỷ của cô đối đầu sống chết, không mang theo được thì ta hủy hết tất cả, cũng sẽ không lưu lại cho các ngươi một bông hoa nào! Không muốn chết, thì thanh cút đi!

Tần Lập cười lạnh nói.

-Không được! Người như người sao lại không nói lý lẽ như thế chứ, Đại sư tỷ ta chọc tới ngươi, ta cũng không trêu chọc vào ngươi mà. Hơn nữa ngươi sao lại xấu như vậy, hoa đẹp như thế, làm sao ngươi nhẫn tâm hủy diệt chúng nó chứ? Ta không cho ngươi làm như vậy!

Bộ dạng thiếu nữ váy vàng tức giận nhìn qua thật hết sức đáng yêu, trừng mắt nhìn Tần Lập, che ở phía trước biển hoa.

Tần Lập nhe răng cười nói:

-Nếu cô không tránh ra, cẩn thận ngay cả cô ta cũng hái luôn!

-Ta cũng không phải hoa, ngươi hái ta làm gì…

Tính tình thiếu nữ váy vàng có chút ngây thơ, nói đến phân nửa mới phản ứng lại được, trên khuôn mặt trắng mịn liền mọc lên hai đóa hoa ửng đỏ, hung hăng trừng mắt nhìn Tần Lập mắng khẽ:

-Lưu manh!

Tần Lập đảo cặp mắt trắng dã, có chút dở khóc dở cười. Kỳ thật từ đầu đến cuối, hắn đối với thiếu nữ váy vàng này cũng không có ác cảm gì, bởi vì từ đầu đến cuối thiếu nữ váy vàng này cũng không nói bậy một lời này về hắn. Ở giữa các sư huynh sư muội, nàng xem như một ngoại tộc. Ở trong mắt Tần Lập, nàng cũng chỉ là một tiểu cô nương không rành thế sự, đơn thuần thiện lương mà thôi. Tần Lập có ác độc hơn, cũng không cần hạ độc thủ với loại tiểu cô nương này!

Tròng mắt xoay chuyển, Tần Lập hỏi:

-Nếu như cô nói cho ta biết lai lịch của các người, những thứ này ta có thể suy nghĩ chia cho các ngươi một chút!

-Hừ! Kẻ xấu xa! Ta sẽ không nói cho ngươi ta là người Nguyệt Diêu Tiên Cung!

Thiếu nữ váy vàng vẻ mặt cảnh giác nhìn Tần Lập, không chút để ý bản thân mình đã nói hết gốc gác của mình cho người ta rồi.

Con ngươi Tần Lập chợt co rút mạnh, thiếu chút nữa không thể khống chế được tâm tình của mình.

Nguyệt Diêu Tiên Cung!

Lại là Nguyệt Diêu Tiên Cung!

Chính mình lại một lần nữa nghe đến cái tên này!

Tần Lập cố nén chấn động trong lòng, làm bộ giống như không có việc gì, cười lạnh nói:

-Hừ! Đừng cho là ta không biết các nơi đến từ nơi Cực Tây!

-A! Ngươi…ngươi làm sao biết được? Chúng ta mới không phải đi ra từ nơi Cực Tây!

Thiếu nữ váy vàng giống như nhìn thấu âm mưu của Tần Lập, bĩu môi lại, trong mắt thoáng chút đắc ý, hừ một tiếng:

-Muốn gạt ta, không có cửa đâu!

Hai mắt Tần Lập vừa lật, thiếu chút nữa không nhịn được cười to lên, thầm nghĩ nha đầu này cũng quá đơn thuần đi chứ!

-Được rồi! Được rồi! Ta không hỏi nữa, trừ đóa hoa trước người cô, những cái khác ta đều lấy đi!

Tần Lập nói, khẽ liếc về phía trận chiến kịch liệt trên bầu trời ngoài khơi xa, một tay vung lên, trên mặt đất giống như nổi lên một trận cuồng phong.

Tiếng gió thổi thê lương, gào thét rung động!

Váy thiếu nữ váy vàng chợt bị nhấc lên, liền kinh hô một tiếng, mặt đỏ ửng vươn tay chặn váy mình lại. Không đợi nàng muốn mắng Tần Lập là lưu manh, hai mắt liền mở to, trợn mắt há mồm đứng ở nơi đó. Ngoại trừ một gốc cây Lãnh Ngọc Hoa trước người nàng còn tốt nguyên vẹn ra, chỗ vừa nãy còn là một biển hoa, lúc này đã không còn một thứ gì!

Dù là mặt đất, cũng bị mạnh mẽ đào lên một tầng chừng hai tấc!

Hắn…hắn làm như thế nào vậy chứ?

Thiếu nữ váy vàng ngơ ngác quay đầu lại, vẻ mặt hoảng sợ nhìn Tần Lập, trong mắt tràn ngập kinh ngạc cùng không dám tin.

Sau đó, trong lòng nàng dâng lên lửa giận vô tận, nàng cho rằng bản thân mình thật sự nổi giận. Người này, hắn…hắn thật quá đáng! Hắn sao có thể làm như vậy chứ! Quá ích kỷ rồi!

Quá vô sỉ nữa!

Trong mắt thiếu nữ váy vàng tràn nước mắt, phẫn nộ nhìn Tần Lập, lớn tiếng nói:

-Ngươi thật quá đáng! Sao ngươi có thể làm như vậy chứ?

Tần Lập có chút sững sờ nhìn thiếu nữ khả ái lòng đầy căm phẫn trước mắt, hoàn toàn hết chỗ nói rồi. Tần Lập nhìn người vô số, tự nhiên nhìn ra được bộ dạng thiếu nữ lúc này không phải là giả vờ. Trong lòng không khỏi cảm thán: Loại thiếu nữ đơn thuần đến rối tinh rối mù này, cuối cùng làm sao mới sinh tồn được ở Nguyệt Diêu Tiên Cung chứ?

Nhìn đám người su huynh đệ tỷ muội của nàng, dù là không phải người thành tinh, cũng là hạng người tâm ngoan thủ lạt, xử sự lão luyện. Làm sao lại có một ngoại tộc như vậy chứ?

Tần Lập cười âm trầm, lộ ra hàm răng trắng nõn, giọng nói lạnh băng không mang theo một chút tình cảm, hù dọa:

-Tiểu cô nương! Có biết hay không, ta chỉ cần phất tay là có thể khiến ngươi tan thành tro bụi. Chúng ta là địch nhân, không phải là bằng hữu! Ta dựa vào cái gì lưu giữ lại cho các ngươi? Cô còn dám hét lớn với ta, chẳng lẽ không sợ ta giết ngươi sao?

Thiếu nữ váy vàng thấy bộ dạng Tần Lập, không nhịn được lùi về phía sau, chẳng qua vẫn cố ưỡn bộ ngực nhỏ mới ra hình dáng, khí khái hùng hồn nói:

-Ta với ngươi không thù không oán, ngươi dựa vào cái gì giết ta chứ?

Đồng thời, thiếu nữ áo trắng trên không trung liền phát ra một tiếng hét to:

-Tặc tử! Ngươi dám động đến sư muội ta, dù chân trời góc biển ta cũng thề sẽ truy sát ngươi, sau đó chà đạp ngươi đến chết!

Tần Lập quay sang thiếu nữ váy vàng kia nhếch miệng cười:

-Tiểu cô nương! Sau này chúng ta còn gặp lại!

Vừa nói, thân thể hóa thanh một đạo quang mang vàng nhạt, cực nhanh biến mất trong không khí.

Con cự thú có huyết mạch Thư kia đang rít gào, nhìn trúng thiếu nữ áo trắng, đuổi theo sát không bỏ!

Thiếu nữ váy vàng ngơ ngác đứng đó, nhìn một gốc Lãnh Ngọc Hoa còn sót lại trước mặt, một giọt nước mắt rơi xuống từ khóe mi, căm giận khóc to:

-Xấu xa vô sỉ! Coi chừng Đại sư tỷ đánh chết ngươi, đánh chết ngươi, đánh chết ngươi!

Tần Lập cùng thiếu nữ áo trắng và con cự thú, một chạy một đuổi trong khoảnh khắc liền bay ra ngoài hai ba mươi dặm ở ngoài khơi xa!

Sư đệ sư muội của thiếu nữ áo trắng này căn bản không thể theo kịp, chỉ có thể dừng lại ở trên đảo, nhìn hai người một thú đã sớm mất bóng dáng mà than thở. Đồng thời trong lòng đều chờ đợi lần này Đại sư tỷ có thể bắt cái tên đáng chết kia đem về, bọn họ hận không thể ăn tươi nuốt sống Tần Lập!

-Ngươi trốn không thoát đâu! Ngày hôm nay chính là ngày chết của ngươi!

Thân hình thiếu nữ áo trắng như lưu thủy hành vân, giống như giòi gặm tận xương cốt, đuổi theo sau Tần Lập như âm hồn bất tán. Trong giọng nói lạnh băng, tràn ngập oán niệm cùng phẫn nộ vô tận:

-Ta sẽ bắt sống ngươi trở về, áp giải về sơn môn của ta, cắt đứt gân tay gân chân của ngươi. Sau đó nối chúng lại, hủy đi đan điền của ngươi, phế bỏ toàn bộ tu vi, chọc mù hai mắt của ngươi, sau đó cho ngươi làm người hầu nữ đệ tử đổ bồn cầu thấp hèn nhất! Ta sẽ cho ngươi….sống không bằng chết!

Con bà nó, nữ nhân này quả nhiên ác độc mà! Thân hình Tần Lập dán xuống mặt biển, vừa chạy trong lòng vừa mắng, chẳng qua hắn thật sự không sợ nữ nhân này có thể đuổi kịp!

Một mặt, Tần Lập có tự tin rất lớn với khinh công độc bộ thiên hạ của mình, về mặt khác, cho đến giờ nữ nhân này vẫn không nhìn rõ thực lực chân chính của Tần Lập, cho rằng hắn cũng chỉ là dựa vào chiến kỹ mạnh mẽ mới có khả năng lợi hại như vậy.

Nhưng căn bản nàng không nghĩ đến, lực lượng trong cơ thể Tần Lập căn bản không phải là nguyên lực mà là Tiên Thiên Tử Khí!

Không dám nói lực lượng Tần Lập hiện tại hùng hậu hơn so với Hàn Mai, nhưng ít ra lấy loại tốc độ này bay cả một ngày, thiếu nữ áo trắng kia đừng mơ đuổi kịp Tần Lập!

Tần Lập dám chạy rất xa, thiếu nữ áo trắng này lại chưa chắc dám đuổi theo xa như vậy!

Nguyên nhân rất đơn giản, nàng căn bản không dám rời đám sư đệ sư muội quá xa, vạn nhất xảy ra nguy hiểm gì, nàng căn bản không gánh vác nổi!

Trọng yếu hơn, là con cự thú kinh khủng kia giống như nhận định thiếu nữ áo trắng này là đại địch sinh tử, chạy nửa ngày như thế lại vẫn đuổi theo tiếp!

Kỳ thật nếu như con cự thú này không đuổi theo Hàn Mai mà quay đầu trở lại, sợ rằng Hàn Mai cũng không dám truy sát Tần Lập như vậy, bởi vì đám sư đệ sư muội của nàng căn bản không phải là đối thủ của cự thú này!

Tần Lập tròng mắt xoay chuyển, la lớn:

-Cự thú huynh phía sau, có thể nghe hiểu lời ta nói không? Chúng ta liên thủ, đánh cho nữ nhân này tro bụi đầy đầu, ném xuống biển cho cá ăn, thế nào?

Thiếu nữ áo trắng Hàn Mai sắc mặt tái mét, trong mắt tràn đầy vẻ oán độc, nghiến răng nghiến lợi.

Lúc này, con cự thú kia ngẩng đầu phát ra một tiếng rít tràn ngập phẫn nộ. Tiếng rống to này làm cho trời đất cũng phải biến sắc, lập tức gió thổi mây bay, mây đen cuồn cuộn như sinh ra từ hư không!

Tần Lập đã từ tiếng rống giận này nghe được thứ mình dự đoán được. Thân hình giữa không trung đột nhiên nhanh chóng quay ngược lại, vẽ thành một vòng cung thật lớn, lại bay về phía con cự thú kia!

-Cự thú huynh! Chúng ta cùng nhau đối phó nữ nhân kiêu ngạo này!

Tần Lập vừa nói, Ẩm Huyết Kiếm rời vỏ, một đạo kiếm khí hóa thành một cầu vồng màu tím chém về phía thiếu nữ áo trắng Hàn Mai!

-Muốn chết!

Thiếu nữ áo trắng muốn nghiến nát răng, cũng phát ra một đạo kiếm khí đánh về phía kiếm khí của Tần Lập!

Ầm ầm!

Một tiếng như sấm nổ chợt vang lên, lực kiếm khí va chạm phát ra đánh cho bầu trời đen vặn vẹo, nơi tiếp xúc phát ra ánh sáng chói mắt chiếu rọi giữa bầu trời đen này! Lúc này, cự thú kia há miệng, phun ra một đoàn lửa đỏ tươi, ngọn lửa kia lập tức hóa thành một hình rồng dài giương nanh múa vuốt đánh về phía thiếu nữ áo trắng!

Trong trời đất, giữa không trung giấy lên lửa đỏ tận trời, không gian vặn vẹo, bầu trời cuồn cuộn mây đen, nhìn qua thật giống như ngày tận thế!

Thiếu nữ áo trắng kia cũng không dám đỡ một đòn này, thân thể chợt lóe, tránh sang bên cạnh. Lúc này, đạo kiếm khí màu tím thứ hai, thứ ba của Tần Lập ẩn chứa kiếm ý có sát khí sắc bén theo đó mà đến!

Cái tên chết tiệt này, rốt cuộc tu luyện chiến kỹ gì, lại có thể dễ dàng phát ra kiếm ý như vậy! Trong lòng cô gái áo trắng nghĩ, đôi mắt nhìn Tần Lập lại trở nên cực kì lạnh lẽo, thầm nghĩ: Xem ra không thể bắt giữ nười này, giữ hắn lạu quả thật là hậu hoạn vô cùng! Khi không sẽ tăng thêm cho mình một đại địch!

Cho nên, dù liều mạng bị thương cũng phải giết người này!

Đúng lúc này, con cự thú kia đột nhiên xuất hiện biến dị không thể tưởng tượng!

Yến Linh Điêu

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả:Tiểu Đao Phong Lợi

342. Chương 346: Tức Đến Hộc Máu

Con cự thú kia, quả thật có được huyết mạch cc – Thư. Tuy rằng huyết mạch đã không còn thuần chủng nhưng cũng không phải là loại dễ chơi, ngày thường nó chính là vương giả duy nhất trên phương viên vạn dặm quanh đây!

Tên bang chúng ee đưa thiếu nữ áo trắng tới đây, đích xác không phải có lòng tốt gì, chỉ hi vọng họ đầu đến lưỡng bại câu thương với cự thú này, cho mình chiếm một ít tiện nghi.

Bản tình người vốn tham lam, loại hành vi này trên dưới ee đều không cảm thấy có chỗ nào quá đáng.

Cự thú này bị thiếu nữ áo trắng khiêu khích làm nhục hai lần ba lượt, kiêu ngạo ẩn sâu trong huyết mạch cc rốt cuộc bắt đầu thức tỉnh!

Vốn bầu trời âm trầm, những vầng mây đen như mực cuồn cuộn kéo tới, càng tụ càng nhiều!

Trời sinh dị tượng, nhất định có chuyện kì dị!

Theo cự thú không ngừng rít gào, sắc mặt thiếu nữ áo trắng dần dần trở nên có chút khó coi.

Sơn môn Nguyệt Diêu Tiên Cung, có cc Thư trấn thủ, mà tuyệt kỹ của Thư chính là loại ngẩng mặt rống giận này!

Tiếng rống này có lực sát thương cực mạnh, lấy thực lực Hàn Mai hiện tại, nàng căn bản không thể chống lại!

Mặc dù cự thú trước mắt này không phải là Thư huyết thống thuần khiết, nhưng nàng cũng không phải là sư tổ Nguyệt Diêu Tiên Cung đạt đến cảnh giới đáng sợ!

Càng làm cho nàng không nén giận nổi, là nam nhân đáng chết kia lại vô sỉ thừa dịp mình gặp nguy, nháy mắt nàng ngây người lại chém tới một kiếm!

Hiện tại thiếu nữ áo trắng Hàn Mai đã xác định: chiến kỹ nam nhân này tu luyện tuyệt không phải loại bình thường!

Hắn chỉ bằng vào cảnh giới Chí Tôn lại có thể phát ra kiếm ý liên tục, đồng thời mỗi kiếm đều ẩn chứa loại khí thế bễ nghễ thiên hạ, người này tuyệt đối không phải người thường!

Đáng tiếc, nàng cũng không phải là thần thánh, tới hôm nay mới coi như nhìn ra chỗ đáng sợ chân chính của Tần Lập, nhưng giữa hai người vì đủ loại hiểu lầm qua lại mà hiện tại đã là tử địch.

Ngao hống!

Theo cự thú lại gầm lên một tiếng, thân hình Tần Lập lui nhanh về phía sau, thiếu nữ áo trắng Hàn Mai sắc mặt lập tức đại biến, oa một tiếng phun ra một ngụm máu, thần sắc suy yếu, trong mắt xẹt qua một tia kinh sợ.

Nhìn lại cự thú lúc này, hình dạng bên ngoài không thấy thay đổi, nhưng đôi mắt đã bắn ra thần thái khác hoàn toàn! Đồng thời, lửa đỏ vờn quanh thân thể nó đã từ màu đỏ ban đầu chuyển thành một màu lam yêu dị!

Bầu trời phương viên mấy trăm thước xung quanh bị ngọn lửa này nướng đến cực nóng, giống như đứng trên bề mặt núi lửa phun trào. Hơn nữa, ngọn lửa này cũng không biết nhận người, cũng sẽ không bởi Tần Lập tạm thời cùng phe với cự thú mà không làm tổn thương đến hắn.

Cho nên Tần Lập mới phải lập tức lùi lại, thân hình một mực lùi về đến chỗ an toàn. Đồng thời Tần Lập cũng lãnh hội được tiếng rống kinh khủng của cự thú.

Trong tiếng rống của cự thú này ẩn chứa một loại công kích tinh thần cường đại, dù là hiện giờ tinh thần lực của Tần Lập cũng vô cùng cường đại, căn bản không dám có chút xem nhẹ. Bởi vậy, cách làm sáng suốt nhất chính là cách con cự thú cuồng bạo này xa một chút.

Thiếu nữ áo trắng Hàn Mai hiển nhiên cũng dự kiến đến điểm này, chẳng qua động tác của nàng hơi chậm hơn Tần Lập một chút, hơn nữa cự thú cũng công kích thẳng về phía nàng!

Mắt thấy con cự thú dữ tợn này lại há to miệng, phát ra một tiếng rít gào, đồng thời phun ra một con rồng lửa màu lam bắn về phía thiếu nữ áo trắng!

Thiếu nữ áo trắng bị tiếng rống giận này chấn đến phun ra một ngụm máu nữa, đôi mắt cực kỳ oán độc nhìn Tần Lập cùng cự thú này, thân hình chợt lóe, lấy ra trong người một viên đan dược nhanh chóng ăn

vào, trong lòng rõ ràng: ngày hôm nay bất luận là giết cự thú này hay giết tên vô sỉ chết tiệt kia đều là chuyện không có khả năng! May là mấy người tiểu sư muội hẳn là đã hái xong Lãnh Ngọc Hoa rồi, có hoa kia thì môn phái có thể luyện chế rất nhiều Lãnh Ngọc Đan, lúc này coi như hoàn thành được nhiệm vụ! Về phần hai sư đệ đã chết, ôi, cứ coi như trả giá cho lịch lãm!

Trong lòng Hàn Mai chuyển động nhanh như chớp, suy nghĩ cẩn thận những điều này liền không chút do dự, thân thể biến thành một dải vầu vồng trắng bay vút về phía hòn đảo nhỏ kia.

Đan dược vừa dùng vào miệng liền tan chính là Lãnh Ngọc Đan có hiệu quả trấn áp thương thế thần kỳ! Đáng tiếc Lãnh Ngọc Đan trong sư môn bọn họ cũng đã không còn nhiều lắm, lần này đi ra chính là tới Đông Hải này thu thập một ít Lãnh Ngọc Hoa trở về. Bởi vì loại hoa này ngoại trừ sinh sống trên một ít đảo nhỏ, các nơi khác không cách nào sinh trưởng, cũng không thể nuôi trồng!

Nguyệt Diêu Tiên Cung cách mỗi trăm năm đều sẽ phái người đi ra tìm loại linh hoa này, không tưởng được trên đảo nhỏ có linh hoa lại gặp phải một cự thú kinh khủng như vậy.

Thiếu nữ áo trắng vừa đề phòng cự thú cùng nam nhân vô sỉ kia chết tiệt kia đuổi theo, trong lòng vừa âm thầm thề lần này trở về sư môn cần phải khổ luyện, sớm muộn gì cũng có ngày phải tìm lại người thanh niên kia, trả thù tất cả sỉ nhục ngày hôm nay!

Làm cho nàng thở dài một hơi, là cự thú cùng tên vô sỉ kia cũng không đuổi theo mà lại dừng ở nơi đó không biết làm gì.

Mặc kệ, tuy rằng cự thú kia vô cùng mạnh mẽ nhưng trí tuệ lại không cao, dường như ngay cả nói cũng không được, tốt nhất là trở mặt đánh với tên vô sỉ kia.

Tốt nhất là lưỡng bại câu thương!

Ở trong lòng Hàn Mai vừa nghĩ, trước mắt đã nhìn thấy hòn đảo nhỏ kia, chờ nàng bay gần một chút, liền thấy đám sư đệ sư muội đang phi hành trên khu rừng rậm tại hòn đảo nhưng giống như đang tìm kiếm gì đó. Một ngọn lửa giận vô danh bốc lên trong lòng, Hàn Mai lớn tiếng quát lớn:

-Các ngươi không giúp tiểu sư muội thu thập linh hoa, bay loạn làm gì? Cự thú kia bị ta dẫn rời đi, lập tức sẽ trở về. Các ngươi…các ngươi thật tức chết ta!

Càng làm cho Hàn Mai phẫn nộ là tiểu sư muội của nàng lại ở giữa đoàn người đang bay loạn như ruồi không đầu kia. Nhưng không đợi nàng chất vấn lại nghe thấy một trận khóc than:

-Hu hu…

Thiếu nữ váy vàng vẻ mặt ủy khuất, mi mắt ngậm sương nhìn nàng, giống như tìm được người đáng tin cậy:

-Đại sư tỷ! Cái tên vô sỉ kia, hắn, hắn lấy…

-Muội nói mau! Hắn lấy cái gì?

Hàn Mai thấy bộ dạng tiểu sư muội như vậy, trong lòng xuất hiện một trận vô lực, đồng thời cũng dâng lên một cỗ dự cảm không tốt. Dường như tên vô sỉ kia vừa rồi bay ra từ hòn đảo này!

-Hắn lấy tất cả linh hoa, đều lấy hết rồi! Hắn không nói lý mà…Hu hu!

-Cái gì?

Hàn Mai cảm giác được thương thế bị Lãnh Ngọc Đan trấn áp xuống mơ hồ có khuynh hướng nghiêm trọng, một trận khí huyết bốc lên trong ngực, thiếu chút nữa phun ra một ngụm máu.

-Tất cả? Làm…làm sao có thể chứ?

Cưỡng chế kinh ngạc cùng phẫn nộ trong lòng. Hàn Mai dừng giữa không trung, lớn tiếng quát hỏi.

-Còn…còn có một gốc!

Thiếu nữ váy vàng đáng thương lấy từ trong nhẫn trữ vậy ra một gốc Lãnh Ngọc Hoa, gốc hoa giống như một món hàng mỹ nghệ, lộng lẫy yêu kiều tản ra sinh cơ vô tận!

Chẳng qua lúc này, ở trong gió lại có chút hiu quạnh, nhẹ nhàng chập chờn. Nhưng nó giống như hung hăng tát trên mặt Hàn Mai một bạt tai, nàng như thấy dáng cười của tên vô sỉ kia!

-Vô sỉ! Tức chết ta!

Hàn Mai ngẩng đầu phát ra một tiếng gầm giận dữ, một ngụm máu rốt cuộc không ngăn được phun ra.

-Đại sư tỷ! Tỷ làm sao vậy?

-Đại sư tỷ! Không có chuyện gì chứ?

-A! Đại sư tỷ bị thương!

-Đại sư tỷ…

Đám người này lập tức xúm lại, quan tâm hỏi.

Hàn Mai suy yếu nhấc tay, uể oải nói:

-Nhanh lên đi, rời khỏi nơi này trước, cẩn thận cự thú kia quay lại.

-Thế nhưng Lãnh Ngọc Hoa…

Có người vừa mở miệng, đã bị Hàn Mai cắt đứt:

-Giữ được mạng trước rồi nói. Đi!

Một tiếng rống lớn giống như nhắc nhở mọi người. Trên mặt đoàn người này biểu tình cực kỳ đặc sắc, ánh mắt đều rất phức tạp. Một phen kinh lịch này để lại cho đám đệ tử đích truyền của chưởng môn Nguyệt Diêu Tiên Cung trước giờ luôn cao cao tại thượng một khóa học thực tế sinh động! Dùng bài học khắc sâu nói cho bọn họ đạo lý: nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên!

Đồng thời, một nam tử trẻ tuổi vóc người cao lớn, diện mạo anh tuấn, đã chôn xuống ấn tượng không thể xóa nhòa trong cảm nhận của những người này!

Oán hận cũng được, phẫn nộ cũng được, dù sao những người này vô cùng kiêu ngạo, cao cao tại thượng bị người thanh niên này đánh cho bỏ chạy trở về!

Biến dị kinh khủng trên người cự thú này cũng khiến Tần Lập nhanh chóng rút lui. Cũng không phải tất cả linh thú đều giống như Xà Xà, Kim Điêu cùng Tiểu Hồ Ly, bản thân đã có linh trí xấp xỉ loài người.

Bọn họ đều là bởi vì hóa thành hình người mới khiến họ dần dần tiếp cận phương thức suy nghĩ của loài người. Mà từ Thái Cổ tới nay vẫn có nhiều thần thú thực lực kinh khủng đến cùng cực, căn bản không hóa thành hình người!

Cũng không phải nói chúng nó trí tuệ thấp, ngược lại trí tuệ của chúng căn bản không kém cạnh gì loài người. Không biến thành hình người là bởi vì chúng có được huyết thống vô cùng cao cấp, để cho chúng có loại kiêu ngạo gần như biến thái!

Chúng nó khinh thường hóa thành hình người!

Cự thú trước mắt này, tuy rằng Tần Lập không nhận ra nhưng cũng có thể cảm nhận được trên người nó nhất định có huyết mạch thần bí, bằng không thì không có khả năng ở thời khắc mấu chốt phát sinh biến dị như vậy.

Nhưng lúc Tần Lập muốn rời đi, cự thú như biến sắc mặt, ngọn lửa màu lam trên người nháy mắt biến mất, cỗ khí thế bễ nghễ thiên hạ cũng biến mất không thấy.

Không ngờ, lại trở về bộ dạng trước đó!

Tần Lập nhìn mà trợn mắt há mồm, thầm nghĩ: cái tên này lại chỉ có thể duy trì trạng thái vô địch trong thời gian nháy mắt như thế, nếu thiếu nữ áo trắng kia rời đi chậm một chút, sợ rằng còn có thể kéo đám sư đệ sư muội kia tới vây sát cự thú với mình rồi.

Nghĩ đến đó, nhìn thiếu nữ áo trắng đã biến mất bóng dáng, trong lòng Tần Lập ngược lại cảm thấy có chút may mắn.

Nếu cự thú này khôi phục nguyên trạng, Tần Lập tự tin có thể dễ dàng rời đi trước mắt nó, vì vậy cười nói:

-Cự thú huynh! Cảm ơn đã giúp ta vượt qua một kiếp, sau này chúng ta còn gặp lại.

Nói rồi, Tần Lập xoay người muốn chạy. Trong lòng nghĩ cự thú kinh khủng như thế, dù là bộ dạng hiện tại cũng không phải mình có khả năng đối phó, cho nên hẹn về sau đi.

Cũng không ngờ tới, con cự thú này bỗng nhiên miệng nói tiếng người, giọng nói cực kỳ trầm thấp, giống như một lão nhân già nua.

-Người thanh niên, chờ một chút!

Khóe miệng Tần Lập kịch liệt co quắp một chút, quay người lại lộ ra một dáng cười như mình vô hại:

-Cái này, này…cự thú huynh! Hóa ra huynh cũng biết nói tiếng người à?

Yến Linh Điêu

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả:Tiểu Đao Phong Lợi

343. Chương 347: Quà Tặng Của Cự Thú

Đôi mắt của cự thú nhìn chằm chằm vào Tần Lập, trông thấy Tần Lập có chút sợ hãi, thầm nghĩ trong lòng: Người này có phát hiện những linh hoa của ta bị lấy đi không, muốn lấy về đến đây sao? Nếu như thế, còn không bằng vừa rồi có thể nhanh chóng chạy trốn với yêu nữ áo trắng kia.

Tuy nhiên, chuyện cũng không giống như suy nghĩ của Tần Lập. Thần sắc cự thú bình tĩnh, âm thanh vang lên giống như chuông:

-Nhân loại trẻ tuổi, ta sẽ phải chết, có thể thỉnh cầu ngươi làm cho ta một việc được không?

Ặc…Tần Lập nhìn một con sinh vật với khuôn mặt dữ tợn giống như kỳ lân trong truyền thuyết với vẻ kinh ngạc, cảm nhận được sinh mệnh lực mênh mông còn tràn đầy, khóe miệng co giật kịch liệt, không biết nên nói cái gì cho phải.

Cự thú cũng không vội vã, chỉ là lơ lửng trên không trung, lặng lẽ nhìn Tần Lập, ngọn lửa đỏ tươi quay quanh toàn thân nó, cháy hừng hực, u ám trên bầu trời cũng chưa tán đi làm con cự thú nổi bật như thần thú trong truyền thuyết!

-Này! Cự thú huynh! Ngài không phải đang nói giỡn chứ? Sinh mệnh lực của người không có khuynh hướng suy kiệt gì, sinh cơ bừng bừng như trước, người không có chịu thương tổn gì trên tay đám người kia, như thế nào…như thế nào sẽ chết chứ?

Hơn nữa, đối với các loại bảo vật, tuy rằng Tần Lập cũng có tâm tư khát vọng nhưng bởi vì hắn giao tiếp với nhiều linh thú, bên người cũng có linh thú hóa hình, cho nên sâu trong nội tâm, theo bản năng cũng coi linh thú trở thành một loại sinh vật có chỉ số thông minh cao, đối với khát vọng của bọn họ, cũng không mãnh liệt như vậy.

Điều này giống như Tiên Thiên linh thể như là Thượng Quan Thi Vũ. Trên Thiên Nguyên Đại Lục, người có Tiên Thiên linh thể, dường như là thịt Đường tăng trên thế giới trước kia mà Tần Lập sinh sống, không nói trường sinh bất lão nhưng tăng trưởng công lực, rèn luyện thân thể hơn xa hầu hết thiên tài địa bảo và linh dược. Nhưng ngoại trừ một số rất ít võ giả biến thái, thì gần như không ai đánh chủ ý này.

Cho nên, bản tâm Tần Lập cũng không hi vọng mắt thấy con cự thú uy phong lẫm liệt tử vong, nếu không hắn cũng không nói muốn liên thủ với cự thú này, chuyện đối phó với yêu nữ áo trắng, hắn vừa chạy trốn, vị tất yêu nữ áo trắng dám đuổi theo ra xa.

-Trong thân thể của ta có lưu lại máu của thần thú thượng cổ! Tuy rằng huyết mạch đã không còn thuần khiết, thậm chí có thể nói có chút phai nhạt, nhưng sự kiêu ngạo và tôn nghiêm của tổ tiên vĩ đại của mình được di truyền xuống là không thể vứt bỏ, đối mặt với sự khiêu chiến thì phải trực tiếp nghênh chiến…

Cự thú tự nói với tiếng nói trầm thấp, trong lòng Tần Lập không kìm nổi kinh ngạc, khó trách đám người yêu nữ áo trắng kia liều lĩnh vây công cự thú này vốn cũng không đơn thuần là muốn dẫn nó rời đi, mà là muốn bắt giết nó!

-Thực lực của nhân loại trẻ tuổi kia rất mạnh, hơn nữa năng lực của nàng vẫn chưa triển lộ ra hoàn toàn. Nếu ta không đánh thức huyết mạch viễn cổ thì sẽ bị nàng dùng bí thuật giết chết, nhưng loại thức tỉnh huyết mạch này đối với loại linh thú có huyết thống không tinh khiết mà nói, cả đời…chỉ có một lần!

Tần Lập nhìn con cự thú này có chút ngơ ngác, không dám tin hỏi:

-Ý của ngươi là…chỉ cần thức tỉnh huyết mạch viễn cổ, ngươi sẽ chết?

-Đúng vậy?

Cự thú không vui không buồn, trả lời vô cùng rõ ràng, trong đôi mắt thật lớn dường như còn lộ ra ý cười thản nhiên:

-Người thanh niên! Không cần cảm thấy bi thương vì ta, ta đã sống quá lâu rồi. Trên thực tế cái chết chính là bắt đầu luân hồi, ta cũng không có biến mất, ta sẽ trở lại nơi tụ tập tổ tiên viễn cổ, ở nơi đó ta sẽ nhìn thấy tổ tiên chân chính!

Tần Lập đối với sự bình tĩnh của cự thú này thì rất khâm phục. Chết, hắn cũng không sợ, nhưng tin rằng nếu như hắn tới loại sống chết trước mắt, vị tất có thể thong dong bình tĩnh như cự thú này.

Nguyên nhân? Đại khái là những người hắn không thể dứt bỏ được!

Đây có lẽ là sự khác nhau giữa người và thú!

-Như vậy ngươi muốn ta làm việc gì cho ngươi chứ?

Tần Lập thấy con cự thú có gan nhìn thẳng vào tử vong của mình, trong lòng không kìm nổi có chút kính nể hơn.

-Ta muốn ngươi giúp ta tiêu diệt môn phái nhân loại vây công chúng ta!

Rốt cuộc cự thú cũng nói ra yêu cầu kinh người của nó.

-Cái gì?

Tần Lập quả thực hoài nghi mình đã nghe sai rồi, hắn nói tiếp:

-Trước đây thấy cự thú huynh dường như là một con thú rất bình thường, như thế nào mà bắt đầu mê sảng chứ? Đừng nói Nguyệt Diêu Tiên Cung, cho dù là yêu nữ áo trắng, Tần Lập ta hiện tại cũng chưa thể chiến thắng nha!

-Ta cũng không phải vì cừu hận của mình. Chính miệng nhân loại này nói môn phái bọn họ dường như có một con thần thú thượng cổ với huyết thống thuần khiết đang trấn áp sơn môn bọn họ. Thần thú như thế nào có thể làm thủ hộ sơn môn cho người khác? Huyết mạch thức tỉnh nói cho biết, tất cả những người nào làm nhục thần thú đều phải chết!

Cự thú phát ra tiếng rít gào, âm thanh như tiếng sấm.

-Đương nhiên, ngươi cũng không phải là giúp ta không công. Người thanh niên! Ngươi cũng hãy lấy đi thân thể của ta sau khi ta chết, dường như đối với ngươi mà nói cũng được coi như là bảo vật, không nên cự tuyệt…

Dường như nhìn ra một chút tiếc nuối trong mắt Tần Lập, cự thú lạnh nhạt nói:

-Sau khi ta chết còn có thể có chút tác dụng, đây là một chuyện chắc hẳn là chuyện cao hứng, tựa như…vô số năm qua, ta ăn qua nhiều linh thú! Chúng nó bị ta giết, sau đó ta ăn no bụng, chúng nó cho dù chết cũng có ý nghĩa, ta cũng vậy…

-Được rồi! Ta có thể đáp ứng ngươi, ta sẽ tận lực làm, nhưng ngươi cũng biết, bằng vào thực lực của ta trong khoảng thời gian ngắn sẽ không có khả năng có loại năng lực này!

Tần Lập cũng không muốn lừa gạt con cự thú thoạt nhìn rất thiện lương.

-Ta đương nhiên rõ điều này. Ngươi đến đây, đến trước người ta, ta muốn mang tất cả năng lượng tinh thuần nhất trong cơ thể truyền qua cho ngươi!

Cự thú vẫn bình tĩnh như trước, nói:

-Năng lượng trong cơ thể ta cũng lấy từ tinh hoa thiên địa, cũng là năng lượng căn nguyên tinh thuần nhất, cho nên giữa hai người cũng không có xung đột!

-Như vậy cũng có thể?

Tần Lập nhìn cự thú có chút nghi hoặc, không phải là Tần Lập không tin lời nói truyền công này, trái lại đối với trình độ con cự thú hắn không tin tưởng quá lớn!

Phải biết rằng, đây cũng không phải là đứa bé đi chơi nhà người ta, mà hơi vô ý một chút liền có thể nguy hiểm đến tính mạng nha!

-Tin ta đi, sự kế thừa của linh thú hơn xa nhân loại các ngươi!

Cự thú nói rất có lòng tin.

Tần Lập do dự một chút, vẫn lắc đầu:

-Quên đi! Cự thú huynh! Ý tốt của huynh ta tâm lĩnh, nhưng phương pháp này thật sự khiến lòng ta lo lắng…

Trong mắt cự thú cũng không thất vọng nhiều lắm, thân hình nhẹ nhàng run, liền nói tiếp:

-Một khi đã như thế, vậy được rồi, ta tặng nội đan của ta cho ngươi, chỉ như vậy thì tốc độ tăng cấp của ngươi sẽ không chậm lại. Tuy nhiên, dùng lời nói của ngươi thì như vậy rất an toàn, không có nguy hiểm gì!

Cự thú nói xong, cũng không đợi Tần Lập cự tuyệt, liền mở ra chiếc miệng to như chậu máu, từ trong miệng nhả ra một nội đam toàn thân màu hoàng kim to bằng nắm tay. Bên ngoài nội đan còn được bao bọc một màn sương mù dày đặc. Một luồng hương thơm từ trong nội đan truyền ra, năng lượng sinh cơ bừng bừng và mênh mông đều từ trong nội đan truyền ra.

Nội đan này dường như bản thân có linh tính, biết được kết cục của mình, vừa rồi bị cự thú phun ra khỏi miệng, liền muốn chuồn đi nhưng lại bị cự thú kiềm chế trên không trung.

-Ăn nó vào!

Âm thanh cự thú từ trước đến giờ vẫn luôn nghiêm khắc và chân thật.

Tần Lập bất đắc dĩ, vái chào thật sâu về phía cự thú, vừa há miệng thì một luồng hấp lực khổng lồ xuất hiện hút về phía nội đan kia, nói đến cũng lạ, nội đan to khoảng chừng nắm tay, không hề có cản trở gì đã bị Tần Lập hút vào!

Phải biết rằng, nội đan là nguồn suối cung ứng sức lực cho linh thú. Nó giống như đan nguyên trong đan điền của võ giả nhân loại, hoàn toàn là do năng lượng thể áp súc cấu thành!

Sau khi Tần Lập nuốt nội đan này vào, liền cảm giác kỳ kinh bát mạch trong nháy mắt phát động, vốn kinh mạch đang rộng mở trong nháy mắt nuốt nội đan này vào liền giống như gặp con lũ lớn, nháy mắt bị lấp đầy.

Đồng thời, nội đan này nhanh chóng tiến vào đan điền, chậm rãi bao vây viên tinh hạch màu tím kia. Vốn viên tinh hạc màu tím trơn bóng, giờ phút này rốt cuộc cũng nhìn không ra bản thể là hình dáng gì.

Cho dù Tần Lập nhìn vào trong cũng không cách nào xuyên thấu vào trong nội đan để thấy tinh hạch màu tím!

Tần Lập có thể cảm giác rõ ràng thân thể của mình đang phát sinh biến hóa. Loại lực lượng cường đại này khiến hắn có loại cảm giác bành trướng không gì đánh phá nổi!

Tần Lập biết đây chính là tác dụng phụ mà lực lượng bạo tăng mang tới!

Lực lượng chợt tăng mạnh, rất dễ khiến người ta mất đi mình. Tuy nhiên đối với Tần Lập mà nói, điều này cũng không có gì bởi vì lực lượng tinh thần của Tần Lập sớm đã đạt tới cảnh giới Phá Toái Hư Không!

Nếu Tần Lập nguyện ý, hắn hiện tại thậm chí có thể dùng tinh thần lực phá toái hư không! Chỉ là trình độ mạnh mẽ của thân thể hắn vẫn còn chưa đủ để cho hắn phá toái hư không mà thôi!

Cự thú nhìn thấy mọi thứ mĩ mãn, nhìn vào trong ánh mắt Tần Lập cũng có hơn mấy phần từ ái, không ngờ phát ra mấy tiếng cười trầm muộn:

-Ha ha ha! Tốt lắm! Ngươi quả nhiên là thiên tài trong nhân loại! Thể chất của ngươi đủ để cho ngươi hướng lên cao nhã! Có lẽ ngày này sẽ không quá lâu. Ta rất chờ mong!

Cự thú nói xong, liền hướng tới chỗ nó sinh sống trên hải đảo, chậm rãi bay trở về, theo đó tốc độ phi hành nhanh hơn. Tần Lập dần dần từ trên người cự thú cảm giác được loại biến hóa kinh người này!

Nó…không ngờ lại lần nữa…thức tỉnh huyết mạch viễn cổ!

Không đúng…đây cũng không phải là nó thức tỉnh huyết mạch viễn cổ mà là con cự thú này trong khoảnh khắc trước khi chết, tất cả huyết mạch sẽ khôi phục lại đến thời viễn cổ, trở thành trạng thái thần thú, lấy tư thái cao ngạo để nghênh đón cái chết!

Đây mới là phong thái có được của một con thần tnhu1 khi đối mặt với cái chết!

Nhìn con cự thú bộc phát ra khí thế kinh thiên, khi bay qua trên đường biển, vốn sóng gợn mãnh liệt thì giờ đây tất cả đều khôi phục lại trạng thái yên tĩnh! Sự xúc động của Tần Lập rất lâu không thể bình tĩnh. Con cự thú này và mình có thể nói không biết nhau, nhưng có thể trước khi chết còn hào phóng tặng nội đan cho mình.

Nếu mình không tuân thủ lời hứa, vậy cũng sẽ không xuất hiện bất cứ trừng phạt nào, chẳng lẽ con cự thú này không biết sao? Không, nó nhất định biết! Từ trong lời nói lưu loát như nhân loại của nó, Tần Lập có thể cảm giác được, con cự thú này dường như cũng từng sống ở thế giới nhân loại trong một thời gian ngắn, có lẽ cũng từng phong vân quá tháo!

Đoàn người yêu nữ áo trắng đã sớm rời khỏi đảo nhỏ này. Cho nên khi Tần Lập và cự thú này trở về, trên đảo là một mảnh yên lặng, không có một chút âm thanh nào!

Thân hình cự thú rơi xuống, ánh mắt an tường, nhìn nơi mình sống qua rất nhiều năm, trong mắt rốt cuộc hiện lên một chút lưu luyến nhàn nhạt.

Yến Linh Điêu

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả:Tiểu Đao Phong Lợi

344. Chương 348: Trầm Long Hưng Nhận Sai!

Tần Lập khẽ thở dài một tiếng, thu thân thể khổng lồ của Thiên Cơ Môn vào trong nhẫn trữ vật, theo tinh thần lực của Tần Lập không ngừng tăng lên, diện tích của nhẫn trữ vật cũng không ngừng tăng trưởng. Hiện giờ gần như cũng được lấp đầy, một vùng Lãnh Ngọc Hoa chiếm cứ một nơi to lớn.

Tần Lập đứng ở trên bờ biển, gió biển nhẹ nhàng thổi lên, sóng biển không ngừng bào mòn bờ cát, mặt trời buổi chiều tối chiếu vào trên người Tần Lập, kéo cái bóng của hắn dài ra.

Cũng là lúc nên quay về Huyền Đảo rồi!

Sau khi hội hợp với đoàn người Xà Xà và Lãnh Dao, con thuyền lớn bắt đầu xuất phát về phía Hải Thành.

Một chuyến này, lão Trương xem như buôn bán lời mỹ mãn. Cuộc sống của lão sắp xảy ra thay đổi long trời lở đất, tất cả người trong nhà đều cười toe toét.

Đối với chuyện mấy ngày nay Tần Lập trải qua các loại nguy cơ khó khăn, Lãnh Dao và Xà Xà ít nhiều có chút hiểu biết, thấy Tần Lập bình yên quay về, hơn nữa còn mang về Lãnh Ngọc Hoa là mục tiêu lần này bọn họ tìm kiếm, tự nhiên rất vui mừng rồi.

Nhất là Lãnh Dao, ở trên thuyền không kìm nổi bắt đầu luyện chế Cố Bản Đan. Vốn nàng đối với những đan dược này cũng không đủ nhận thức, nhưng từ trên tầm nhìn không ngừng nâng cao, rốt cuộc Lãnh Dao ý thức được những đan dược này đặt ở trong bất cứ siêu cấp đại môn phái hay ở giới thế tục đều tạo thành chấn động to lớn!

Công hiệu của những đan dược này quả thực giống như Thần đan!

Cho dù so sánh với những đan dược trog Hoàng Kim Cung cũng không kém chút nào! Phải biết rằng, giống như viên đan dược mà Tần Lập cho Thượng Quan Thi Vũ, thứ nhất không sản xuất, thứ nhì là hạn chế rất lớn! Tiên Thiên linh thể tìm hết thế giới này có thể tìm được mấy người?

Đồng thời, nghe Xà Xà nói với Tần Lập về chuyện phát sinh xung đột với những người từ nơi Cực Tây, họ còn rất trẻ nhưng có được bản lĩnh rất mạnh, trong lòng Lãnh Dao cũng lớn mật phỏng đoán, những người đến từ nơi Cực Tây, trong môn phái bọn họ hiển nhiên cũng có phương pháp tạo ra đan dược như thượng cổ đan phương!

Nếu không cho dù bắt đầu tu luyện từ trong bụng mẹ cũng tuyệt đối không có khả năng chỉ có hai mươi mấy tuổi mà đã đạt tới cảnh giới Phá Toái Hư Không!

Trong thượng cổ đan phương còn lưu lại mấy loại đan dược được xưng là Thần phẩm, tài liệu cần để luyện chế đan dược này, Lãnh Dao mới nghe lần đầu, muốn tìm được những thiên tài địa bảo này còn khó hơn lên trời!

Một đường bình yên…

Sau khi trở lại Hải Thành, trong ánh mắt lưu luyến không rời của một nhà lão Trương, Tần Lập mang theo Xà Xà và Lãnh Dao mướn một chiếc xa ngựa xa hoa, bắt đầu quay về!

Hiện tại Tần Lập cũng biết, Bộ Vân Yên, Triệu Thiên Thiên và Tiểu Hồ Ly bị người của Nguyệt Diêu Tiên Cung mang đi, xem ra chắc là thu làm đệ tử, không có ác ý gì. Hơn nữa, cho dù Nguyệt Diêu Tiên Cung có ác ý gì, thì bằng vào thực lực của Tần Lập hiện giờ cũng không có năng lực ngăn cản.

Mà từ trên một thân thực lực xuất thần nhập hóa của cô gái áo trắng thì có thể thấy được, kinh nghiệm thực chiến của nàng không tính là quá nhiều, giống như Tần Lập, nếu không từng trải qua vô số trận chiến lớn nhỏ, chỉ sợ Tần Lập muốn thoát khỏi tay nàng còn không quá dễ dàng!

Ít nhất, hiện tại Tần Lập đã biết vị trí đại khái của Nguyệt Diêu Tiên Cung, mà bây giờ việc cần làm chỉ có bốn chữ: NÂNG CAO THỰC LỰC!

Huyền Đảo.

Từ khi cc bị diệt môn, tất cả các môn phái gia tộc trên Huyền Đảo tham gia đều lấy được lợi ích tương đối lớn, nhưng có hai thức bọn họ dự đoán được nhưng hoàn toàn không có được! Truyện “Duy Ngã Độc Tôn ” được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc (LuongSonBac.com)

Thứ nhất, đó chính là rất nhiều quốc gia mà cc nắm trong tay trong giới thế tục! Chuyện này đều là cơ mật được niêm phong cất giữ, cho dù trong cc cũng chỉ có một số ít cao tầng mới biết được chi tiết cụ thể, mà những bí mật đó, từ khi cc bị diệt môn đến nay cũng phong kín trong thời gian dài.

Thứ hai, đó chính là những chí bảo mà cc miệt mài cất giữ hơn vạn năm, các loại công pháp, chiến kỹ, vô số tuyệt thế trân bảo, vũ khí, thôi giáp, còn có những thiên tài địa bảo tuyệt thế khó tìm…cũng không nghĩ tới tất cả đều bị người khác lấy đi trước, hơn nữa khói độc giấu trong bảo thất kia còn độc chết không ít người.

Cục tức nào vẫn nghẹn trong lồng ngực của những gia tộc môn phái trên Huyền Đảo. Nếu không thể hoàn toàn phát tiết ra, qua một thời gian dài, chỉ sợ đều sẽ tích tụ thành bệnh.

Thiên Cơ Môn.

Trầm Long Hưng thả người nằm trên ghế trong sân, đối mặt với ánh nắng ấm áp buổi chiều, híp mắt suy nghĩ tâm sự.

Con trai Trầm Nhạc có quan hệ tốt với Tần Lập, lúc ban đầu Trầm Long Hưng cũng không quá mức quan tâm. Làm một người thừa kế tương lai của một đại phái siêu cấp, giao hữu khắp nơi là chuyện tốt!

Hơn nữa, mỗi thế hệ sẽ có phương thức tồn tại của thế hệ đó. Là phụ thân của Trầm Nhạc, Trầm Long Hưng vui mừng nhìn thấy nhi tử mình đã trưởng thành. Nếu tất cả đều nấp sau lưng trưởng bối thì làm sao có thể đủ cánh bay cao, thẳng đến chính tầng mây chứ?

Tuy nhiên, từ sau khi phát hiện thực lực chân chính của Tần Lập, Trầm Long Hưng đối với Tần Lập đã bắt đầu lưu ý. Đây là lưu ý chứ không lo, tốc độ tăng tiến của Tần Lập, không ngờ khiến cho một môn chủ của môn phái lớn như ông bắt đầu có cảm giác hoảng sợ!

Nếu cứ như vậy mà phát triển nữa, toàn bộ Huyền Đảo chỉ sợ không đến ngàn năm phải hoàn toàn phụ thuộc vào Tần gia!

Hiện tại các thế lực siêu câp tuy rằng còn có lão tổ tông cảnh giới Phá Toái Hư Không tọa trấn, nhưng sau một trận chiến với cc, cường giả đến từ nơi Cực Tây, tuy đối phương bị đánh bại, nhưng vẫn khiến Trầm Long Hưng có loại cảm giác nguy cơ.

Có trời mới biết võ giả mạnh mẽ bên Cực Tây có thể đến thăm nơi này hay không? Còn có gã Tần Lập này, thoạt nhìn hiện tại Tần gia dường như còn rất yếu, tùy tiện một ngón tay của một siêu cấp thế lực đều có thể bóp chết bọn họ, nhưng thực tế như vậy sao?

Căn cứ vào nhân viên tình báo của Thiên Cơ Môn, nói hiện tại Tần gia có ba võ giả thực lực siêu cường, một nữ hai nam, có người từng chứng kiến, trước đây cc phái người đến tập kích Tần gia, chính là ba người này đúng lúc xuất hiện để ngăn trở. Nghe nói ba người này đều có được thực lực qq, thậm chí có thể đạt tới cảnh giới Địa Tôn hay Thiên Tôn!

Còn có cô gái áo đen xinh đẹp bên cạnh Tần Lập cũng là một nhân vật hung dữ…

Nghĩ tới đây, Trầm Long Hưng liền có loại cảm giác, trước đây mình…dường như làm sai rồi. Tần Lập này không nên đắc tội, trước đây ánh mắt mình bị một số lợi ích trước mắt che lại, ngược lại nhi tử Trầm Nhạc thì lại nhìn xa trông rộng.

Đây chỉ sợ là tai hại mà kẻ bề trên nhiều năm mang đến…không coi ai ra gì! Tuy nói ông đã cảm thấy mình rất xem trọng Tần Lập, nhưng trên thực tế vẫn không làm sao đặt người thanh niên thiên tài mới xuất hiện này ở trong mắt.

Hiện tại xem ra lại là sai lầm của ông, nhất là sự diệt vong lần này của cc, trong đó kho báu trọng tâm của cc lại trống rỗng, giống như một cái tát hung hăng đánh lên mặt tất cả quần hùng trên Huyền Đảo!

Đây cũng là lần đầu tiên khiến Trầm Long Hưng có loại cảm giác mình đã già.

Quên đi! Trầm Long Hưng thở dài ra một tiếng thật mạnh, thầm nghĩ: Ta cũng nên đi theo bước chân của các đời tổ tiên, tiến vào sau núi bế quan tu luyện! Trầm Long Hưng nghĩ trong lòng, nhẹ giọng nói:

-Đi gọi thiếu môn chủ đến!

Hơn nữa, nửa năm gần đây tâm tình Trầm Nhạc cũng vẫn không được tốt cho lắm. Chung quy hắn cảm thấy mình thẹn với bằng hữu, rất có lỗi với Tần Lập.

Trầm Nhạc này, ngày thường nhìn qua giống như bất cần đời, thậm chí có chút giống như dân ăn chơi trác táng. Nhưng trên thực tế cũng là người có nội tâm kín đáo, tình cảm tinh tế.

Hắn biết chuyện ngày đó của mình có chút tổn thương đến Tần Lập, mặc dù nhìn qua, hắn đã hết lòng quan tâm giúp đỡ Tần Lập, nhưng không thể không thừa nhận, nếu thái độ của hắn kiên quyết một chút, phụ thân Trầm Long Hưng của hắn vị tất sẽ đặt tâm tư trên người Tần Lập chứ!

Theo nhìn nhận của Trầm Nhạc, loại biện pháp này quả thực là ngu không ai bằng! Hắn tự hỏi đối với sự hiểu biết mấy phần của mình về Tần Lập, biết Tần Lập đối với vi trí bá chủ của Huyền Đảo này căn bản không có bất cứ ý nghĩ gì.

Càng đừng nói hiện tại Tần Lập cũng không có thực lực trở thành bá chủ, đối mặt với lo lắng của phụ thân, Trầm Nhạc vẫn cho là sai, chẳng lẽ nói, trên đời này xuất hiện một người có thể uy hiếp thì nhất định phải chết sao?

Tuy nhiên, hắn cũng không có thực lực chỉ trích phụ thân của mình, cũng không muốn đi chỉ trích, mặc kệ tốt xấu gì thì người đó vẫn là phụ thân của mình, không phải sao?

Về điểm ấy, vị hôn thê mới Lãnh Phương Phỉ của Trầm Nhạc, hoàn toàn đứng về phía Trầm Nhạc. Lãnh Phương Phỉ cũng cho rằng, Tần Lập tương lai sẽ mạnh mẽ!

Hơn nữa, Lãnh Phương Phỉ còn nói về Tần Lập, sở dĩ ngay từ đầu Băng Thiên Nhai quan hệ tốt với Tần Lập, tuyệt không cùng là địch với hắn là bởi vì một vị thái thượng trưởng lão của Băng Thiên Nhai am hiểu thuật bói toán thời thượng cổ đã từng tiến hành bói toán về Tần Lập, có được quẻ tượng cũng chỉ là một mảnh mơ hồ! Hơn nữa, trong mơ hồ lóe ra hào quang màu vàng!

Mà vị thái thượng trưởng lão bói toán kia, phun máu tươi tại chỗ, bị thương không nhẹ!

Phải biết rằng, vị thái thượng trưởng lão kia, hơn một trăm năm trước cũng đã có được thực lực Thiên Tôn. Hiện giờ lại bị quẻ tượng phản phệ, nguyên nhân chỉ có một, chính là thành tựu tương lai của Tần Lập kia, không thể hạn lượng, ít nhất phải vượt qua thái thượng trưởng lão Băng Thiên Nhai kia.

Trầm Nhạc nghe xong, lời này, rất lâu không nói, sau đó hỏi vì sao Lãnh Phương Phỉ không nói sớm, Lãnh Phương Phỉ cười nhạt, nói với Trầm Nhạc: "Cho dù muội sớm nói ra chuyện này thì chàng có thể ngăn cản phụ thân sao? Chàng sẽ tin tưởng sao?"

Trầm Nhạc im lặng không nói, thật sự nếu như Lãnh Phương Phỉ sớm nói ra, chỉ sợ Trầm Nhạc sẽ cho rằng Băng Thiên Nhai có mưu đồ với Thiên Cơ Môn chứ! Cái gọi là vợ chồng đồng tâm, nhưng đồng tâm này cũng là cùng đứng trên cơ sở.

-Thiếu môn chủ! Môn chủ cho gọi ngài qua.

Một giọng nói nhẹ nhàng vang lên ở cửa phòng Trầm Nhạc.

Khi Trầm Nhạc tới tiểu viện u tĩnh khác biệt kia, nhìn phụ thân nằm trên ghế, rất thích phơi nắng, không biết vì sao đột nhiên có loại cảm giác cay cay nơi sống mũi, một ít oán niệm với phụ thân vô tình tan thành mây khói.

-Nhạc nhi! Con đang trách ta sao?

Trầm Long Hưng vẫn híp mắt, thản nhiên nói.

-Con không dám.

-Không cám…vậy mới là lạ. Ha ha! Điều này cũng không trách con. Đời người luôn làm ra mấy chuyện hồ đồ, phụ thân tự hỏi suốt đời anh minh, gần như không có quyết định sai lầm, chỉ có hai chuyện…thứ nhất, cô con, trước đây nếu ta không theo tính nết của nàng thì nàng cũng sẽ không rơi vào kết cục bi thảm như vậy. Một chuyện khác, là thái độ đối xử với Tần Lập, ta trước sau cũng không cùng tiến cùng lùi, hiện giờ phải thừa nhận là ta sai rồi!

-Phụ thân…

Giọng nói của Trầm Nhạc có chút nghẹn ngào, đôi mắt đỏ lên.

Trầm Long Hưng khoát tay, cười tự giễu, nói tiếp:

-Người già thì phải chịu già, cho dù bằng vào tu luyện thâm hậu, có được tuổi thọ hơn mấy trăm năm, nhưng về mặt tuổi tác có loại suy nghĩ chung quy không bằng sự mẫn tuệ sâu sắc của người thanh niên. Cho nên ta quyết định, ngay ngày hôm nay, ngươi chính là Môn chủ của Thiên Cơ Môn! Mà ta cũng thoái ẩn ra hậu sơn tu luyện!

Trầm Nhạc nghe vậy quá bất ngờ, sợ hãi.

Yến Linh Điêu

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả:Tiểu Đao Phong Lợi

345. Chương 349: Đường Về!

-Phụ thân….đang yên lành, ý ngài là gì?

Trầm Long Hưng nhìn nhi tử đã trưởng thành, khóe miệng gợi lên một chút vẻ tươi cười. Vốn ông còn lo lắng, nhất mạch họ Trầm có thể suy sụp ở trong tay con trai mình, bị các trưởng lão khác hệ thay thế hay không? Hiện tại xem ra mình cũng có chút lo lắng dư thừa, Thiên Cơ Môn tới thế hệ của Trầm Nhạc chỉ có thể mạnh hơn!

-Không có gì, chỉ là phụ thân mệt mỏi, nhiều năm trôi qua như vậy, cũng nên nghỉ ngơi một chút!

Ánh mắt Trầm Long Hưng nhìn Trầm Nhạc với vẻ ôn hòa.

-Có mối quan hệ thân thiện với Tần Lập, liền giao cho con. Nhớ kĩ, bất cứ lúc nào cũng không nên đắc tội với người này!

Thoáng nghe thấy lời ấy, Trầm Nhạc không kìm nổi ngơ ngác nhìn phụ thân, hắn không nghĩ tới trong miệng phụ thân lại nói ra lời này.

Không cho Trầm Nhạc có nhiều cơ hội để suy nghĩ, Trầm Long Hưng tiếp tục nói:

-Hơn nữa, ta giao cho con một lễ vật mà môn chủ đời trước truyền lại, con hãy ghé sát tai đến đây!

Trầm Long Hưng nói thầm mấy câu bên tai Trầm Nhạc. Trầm Nhạc biến sắc mặt, cả giận nói:

-Bọn họ dám như thế?

Trầm Long Hưng cười lạnh vài tiếng:

-Nhạc nhi! Tuy rằng con đã đủ thành thục nhưng đối với việc nắm giữ lòng người vẫn còn có chút khuyết điểm. Thiên hạ náo nhiệt, đều vì lợi ích! Đừng nhìn vẻ bề ngoài, mọi người dường như đều kính sợ siêu cấp môn phái, nhưng trên thực tế, dưới hành động của những gia tộc môn phái này thì sẽ hiểu rõ. Chuyện tuyệt đối không giống như con nghĩ. Nếu có chut lợi ích, bọn họ sẽ không quản cái gì thế lực lớn hay là thế lực nhỏ. Mẫu thân và lão tử bọn họ đều dám bán đứng, đối phó với một tiểu tử cánh vẫn chưa cứng cáp như Tần Lập và một gia tộc thực lực không quá mạnh mẽ như Tần gia, bọn họ còn có điều gì không dám làm?

-Bọn họ dựa vào cái gì mà dám khẳng định như thế? Bảo tàng của cc khẳng định là trên tay Tần Lập sao?

Trầm Nhạc cau mày, vẻ mặt đầy nghi vấn.

-Hài tử! Chỉ sợ nguyên nhân vì con áy náy với Tần Lập, cho nên tin tức về Tần gia, con cũng không chú ý gì sao?

Trầm Long Hưng đột nhiên mở mắt, từ trên ghế nắm đứng dậy, khí thế của kẻ bề trên nhiều năm dưỡng thành lại một lần nữa phát ra từ trên người ông.

-Tần gia…gần đây Tần gia như thế nào?

Trầm Long Hưng nói đúng, gần đây Trầm Nhạc đối với chuyện ở Tần gia thật sự không có quá mức chú ý. Sự tình xảy ra tại buổi tiệc tân hôn hắn cảm thấy rất có lỗi với Tần Lập. Trong khoảng thời gian này hắn cùng với Lãnh Phương Phỉ ngao du thiên hạ, rất chú ý đến chuyện bên ngoài.

-Khoảng thời gian gần đây thực lực cc tăng trưởng mạnh, thực lực con cháu ưu tú trong gia tộc cũng nhanh chóng tăng lên, đồng thời tài lực của Tần gia cũng không biết là tăng lên bao nhiêu lần so với quá khứ!

-Tần gia không phải…từ trong tay Vương gia chiếm được mấy phần quốc gia thế tục và mạch khoáng linh thạch sao?

-Hồ đồ!

Trầm Long Hưng nhìn con trai có chút chưa chính chắn:

-Linh thạch là tài nguyên không thể tái sinh! Khai thác được bao nhiêu cũng sẽ không lấy ra bán! Những quốc gia thế tục mà Tần gia vừa mới tiếp nhận, trong thời gian ngắn thì Tần gia căn bản không thể lấy được bao nhiêu!

Trầm Nhạc nhìn phụ thân, lẩm bẩm nói:

-Chẳng lẽ nói, phần tài phú kia của cc thật sự nằm trên tay Tần gia?

Trầm Long Hưng nhẹ nhàng gật gật đầu, lạnh lùng nói:

-Không ở trong tay Tần gia thì ở trong tay ai chứ? Chung quy không thể mọc cánh bay đi! Nhạc nhi, ta giao cho con chuyện này, muốn xử lý thế nào thì theo ý của con. Nếu quyết định buông tay thì cứ buông tay. Ngày mai ta sẽ tuyên bố thoái vị, sau đó sẽ đi vào vách núi ở hậu sơn để bế quan, sau này không có việc gì thì đừng đến đó làm phiền ta.

Thiên Cơ Môn, trong một đêm môn chủ bỗng nhiên tuyên bố thoái vị nhường hiền, thiếu môn chủ Trầm Nhạc có cảnh giới Hợp Thiên, tuổi trẻ liền lên giữ chức môn chủ! Môn chủ đời trước Trầm Long Hưng sau ngày Trầm Nhạc lên làm môn chủ, ngày hôm sau lặng lẽ quy ẩn, bế quan tu luyện.

Tân môn chủ kế nhiệm, trên dưới Thiên Cơ Môn là một mảnh vui mừng!

Chỉ có điều, đối mặt với tình huống này lại có người mừng người lo.

Trầm Long Hưng vốn dĩ có thực lực Chí Tôn đảm nhiệm vị trí môn chủ, hơn nữa Thiên Cơ Môn còn có lão tổ tông Trầm Trọng có cảnh giới Phá Toái Hư Không tọa trấn, khiến cho các phe phái đều không dám không theo, đều tôn Trầm Long Hưng làm môn chủ.

Nhưng có tin nói, trong quá trình Trầm Trọng đối chiến cùng với cường giả cc, bản thân bị trọng thương, cho dù tịnh dưỡng thì thực lực cũng không có khả năng khôi phục như lúc trước, thậm chí còn có thể thụt lùi theo diện rộng! Thậm chí còn có lời đồn, lão tổ tông Trầm Trọng hiển nhiên ngã xuống!

Đương nhiên, mấy tin tức này đại đa số mọi người cũng không tin, cũng không có người nào dám ngang nhiên phản đối Trầm Nhạc.

Tuy nhiên không công nhiên phản đối cũng không phải bọn họ cam tâm tình nguyện nhận người thanh niên Trầm Nhạc này làm người lãnh đạo. Bằng mặt không bằng lòng là một điều không thể tránh được.

Thiên Cơ Môn tổng cộng có bốn phe phái lớn!

Một mạch lợi hại nhất tự nhiên là mạch họ Trầm này. Mà Thiên Cơ Môn cũng do họ Trầm sáng lập!

Lúc ban đầu sáng lập Thiên Cơ Môn, có bốn đại trưởng lão, một trong số đó chết trận, thực lực đời sau không tốt, cho nên dần dần xuống dốc, còn ba đại trưởng lão còn lại, phân biệt là họ Tôn, họ Lý cùng với họ Hỏa!

Đến hiện tại, thực lực mạnh nhất của ba đại phe phái còn sống ở Thiên Cơ Môn, là ba thái thượng trưởng lão, phần biệt là Địa Tôn Tôn Trung, Nhân Tôn Lý Thái và Nhân Tôn Hỏa Phong!

Ba thái thượng trưởng lão này hiện giờ đều đang bế quan tu luyện, mà ngay cả lần đại hôn trước của Trầm Nhạc, cc đến phá thì ba vị thái thượng trưởng lão cũng chỉ đi ra tọa trấn, gần như không có động thủ lần nào.

Có Trầm Trọng ở đây, ba thái thượng trưởng lão này đều rất bận rộn, sợ Trầm Trọng sinh ra lòng nghi ngờ, sinh ra ác cảm với bọn họ.

Tuy nhiên hiện giờ Trầm Trọng đang bị trọng thương, sau khi bế quan tu luyện vẫn không hề có động tĩnh. Ba vị thái thượng trưởng lão này cũng đều hoài nghi Trầm Trọng bị thương nặng, ít nhất trong mấy chục năm sẽ không cách nào hồi phục.

Cho nên, trái tim xuẩn động không biết bao năm rốt cục lần đầu tiên lộ ra một chút nảy sinh khác thường!

Bởi vì Địa Tôn Tôn Trung có thực lực mạnh nhất, vả lại suy nghĩ chín chắn, cho nên Lý Thái và Hỏa Phong đều do lão cầm đầu. Lúc bình thường Trầm Long Hưng chủ trì Thiên Cơ Môn, ba vị thái thượng trưởng lão này chưa bao giờ khoa tay múa chân, suốt ngày bế quan.

Nhưng Trầm Long Hưng không biết vì sao lại đột nhiên quy ẩn!

Sau khi hậu nhân của ba vị thái thượng trưởng lão thông báo tin tức, ba người rốt cuộc ngồi xuống cùng bàn luận.

-Trầm Long Hưng đang làm tốt như thế sao đột nhiên muốn truyền chức vị môn chủ cho thằng nhóc Trầm Nhạc kia chứ?

Tính cách Hỏa Phong đúng như tên của lão, hấp tấp, nóng nảy.

-Ta cảm thấy lần bao vây diệt trừ cc, Thiên Cơ Môn chúng ta tổn thất to lớn, nhưng không có được nhiều chỗ tốt nên hắn bắt đầu có ý lui.

Lý Thắng với sắc mặt khô vàng, giống như nuôi dưỡng không tốt, nhưng trong đôi mắt thỉnh thoảng hiện lên tinh quang và một thân nguyên lực dao động mênh mông, bất kỳ ai cũng không dám coi thường lão già khô gầy này.

-Hừ! Nói đến chuyện này là thấy tức giận, trước đây Trầm Long Hưng hắn cam đoan thề sống thề chết, công phá cc xong tất nhiên có thể đạt được lợi ích lớn nhất! Con cháu lão phu trong trận chiến này đã chết hai mươi ba người, nhưng lợi ích…ngay cả cọng lông cũng không có! Con mẹ nó mà!

Hỏa Phong giận dữ nói:

-Nếu không phải nể mặt lão tổ tông, ta đã sớm họp buộc tội môn chủ hắn, lại không nghĩ đến hắn chạy quá nhanh.

Tôn Trung lạnh nhạt cười, nói:

-Hơn nữa chuyện này thật sự là lỗi của Trầm Long Hưng, tuy nhiên lúc ấy chúng ta đều đáp ứng rồi. Cho nên, nói đến chuyện này chúng ta cũng có trách nhiệm, sau này không cần đề cập nữa. Hiện tại chúng ta cần bàn chính là làm sao có thể hạ tiểu tử Trầm Nhạc xuống!

-Còn có thể làm sao, khiến hắn phạm phải sai lầm không thể tha thú! Môn phái bị tổn thất lớn, hắn trên cương vị môn chủ còn nán lại không xuống sao? Cho dù lão tổ tông đi ra hoàn toàn không hao tổn gì thì cũng không có gì để nói!

Lý Thái cười gian xảo, nói.

-Đúng vậy! Chính là nên như vậy.

Tôn Trung gật gật đầu tán thưởng, nhìn Lý Thái:

-Không biết Lý trưởng lão nghĩ ra được thượng sách gì hay chưa?

Lý Thái cười nói:

-Tôn trưởng lão không tốt nha, ngài rõ ràng đã nghĩ ra, vì sao còn muốn hỏi ta?

Hỏa Phong nhìn hai người bí hiểm ngươi tới ta đi, liền nói với vẻ có chút mất kiên nhẫn:

-Các người lề mề, có cái gì hãy mau nói ra!

Lý Thái nhìn vào mắt Tôn Trung, thản nhiên nói:

-Thiếu môn chủ không phải vừa mới đảm nhiệm vị trí môn chủ, liền hành động phá vỡ phủ định của lão tử không muốn tiếp cận, yêu cầu Thiên Cơ Môn thân thiện với Tần gia, và quan hệ tốt với Tần gia! Mà tình thế hiện tại trên Huyền Đảo, phong vân cũng rất biến ảo, rất nhiều gia tộc môn phái đều muốn động tới Tần gia. Thiếu môn chủ hắn không ngờ nói muốn phái người đi đóng ở thành Phong Sa, tương trợ Tần gia, đây không phải là cơ hội tốt sao?

Hỏa Phong chậm rãi nói:

-Những người đó thấy người của Thiên Cơ Môn chúng ta, còn không chịu lui binh, lại làm sao có cơ hội cho thằng nhóc Trầm Nhạc kia phạm sai lầm?

Lý Thái và Tôn Trung nhìn nhau cười, đều từ trong mắt đối phương nhìn thấy thứ mình muốn.

Trước không nói bao hàm tất cả siêu cấp gia tộc môn phái khác có thể đánh rớt chiêu bài Thiên Cơ Môn này, cho dù Trầm Nhạc thực sự không phạm sai lần thì bọn họ cũng sẽ khiến hắn phạm sai lầm!

Theo cc diệt vong, Tân Tần đế quốc mạnh mẽ một thời cũng dần dần đi đến con đường không thể nghịch chuyển mà suy bại!

Mà suy sụp của một đế quốc cũng biểu hiện cho sự quật khởi của một đế quốc!

Liên minh năm nước theo Tân Tần đế quốc diệt vong, rốt cuộc cũng sụp đổ! Giữa các nước trên thực tế là như thế, mãi mãi là lợi ích được đặt lên hàng đầu.

Luận thực lực, Tư La quốc muốn mạnh hơn một chút, quan chỉ huy của Tư La quốc cũng rất lợi hại, nhưng Thanh Long quốc vì nguyên nhân có Tần Lập và một số người, cho nên xuất hiện rất nhiều cao thủ Thiên cấp và Địa cấp. Cho nên trong liên minh năm nước, hiện tại hai nước này là mạnh nhất!

Cũng bởi vì liên minh nhiều năm, nhìn qua giữa năm nước này tạm thời vẫn gió êm sóng lặng, sau khi chia cắt lãnh thổ của Tân Tần quốc đều tự mình vội vàng phát triển.

Nhưng sự cường thế của Tư La quốc và Thanh Long quốc càng ngày càng tăng, chỉ sợ chiến hỏa mới, không đến mấy chục năm nữa sẽ lại dấy lên.

Đám người Tần Lập trên đường đi về, cũng nghe qua chuyện này. Tần Lập và Lãnh Dao đều không kìm nổi có chút thổn thức. Cái gọi là thế sự xoay vòng, bất quá chỉ có thế.

Băng Mộng Vân theo sự suy sụp của Tân Tần đế quốc cũng biến mất vô ảnh vô tung. Hiện giờ Tần Lập cũng không có hận ý với bà như lúc trước, dù sao bà cũng thành toàn cho vị hôn thê Thi Vũ của mình.

Nghĩ đến Thượng Quan Thi Vũ, trong lòng Tần Lập dần dần nóng lên. Đột nhiên hắn phát hiện, mình đi vào thế giới này đã nhiều năm, thanh tâm quả dục của mình ngăn ham muốn, tâm trong sáng như hòa thượng…nhưng hết lần này đến lần khác, không ngờ còn có người cho rằng hắn là hạt giống phong lưu.

Điều này quả thực hơi quá đáng!

Yến Linh Điêu

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả:Tiểu Đao Phong Lợi

346. Chương 350: Tần Công Tước Trở Lại

Một ngày, chiếc xa ngựa của đám người Tần Lập một lần nữa lăn bánh trên những con đường của Thanh Long quốc. Các loại kiến trúc hai bên đường vẫn như xưa, những tiếng rao bán của các tiểu thương vang lên liên tiếp.

Cảnh tượng phồn hoa đã nói cho mấy người Tần Lập biết rằng nơi này không có bị ngọn lửa chiến tranh lan tới, vẫn phồn vinh như trước đây.

Lãnh Dao nhìn xuyên qua cửa xe ngựa, nhìn cảnh tượng bên ngoài, giọng nói có phần xa xăm:

-Nơi này, còn có ngôi nhà của chúng ta. Không biết A Hổ đại ca hiện giờ thế nào?

Nói xong, nàng lại nhìn Tần Lập cười nói:

-Đúng rồi, công tử vẫn là Công tước của quốc gia này mà! Nếu công tử không rời đi, chỉ sợ đã được phong làm thân vương!

Tần Lập cười cười, không nói gì. Vinh hoa phú quý của thế gian đã sớm thành mây khói. Cái mà Tần Lập theo đuổi cũng đã sớm nâng lên một độ cao mới.

Tuy nhiên, nhớ tới A Hổ, trong đầu Tần Lập tự nhiên lại xuất hiện lầu đầu gặp mặt giữa hai người, ngày mà hắn mới đi vào thế giới này chưa lâu.

-Hắc, tiểu tử, ngươi không nên tu luyện loại chiến kỹ này, lão già này là kẻ lừa đảo đó.

Tần Lập không nhịn được than nhẹ một tiếng, thời gian trôi qua thật nhanh. Tuy chưa đến mười năm nhưng mấy năm nay chuyện mà Tần Lập trải qua thì nhiều lắm, cho nên khi nhớ về những chuyện ở thành Hoàng Sa trước kia, cũng có cảm giác như cách cả một thế hệ vậy.

Hơn nữa, hiện tại hình ảnh kiếp trước trong đầu Tần Lập ngày một ít đi. Hắn đã sớm dung nhập vào thế giới này. Tất cả những chuyện kiếp trước ngày càng giống trong mơ.

Lãnh Dao ngồi đối diện Tần Lập, nhìn bộ dáng Tần Lập lúc này nàng nhớ tới thời điểm gặp Tần Lập năm xưa. Lúc đó chỉ là một thiếu niên mười mấy tuổi, ngay từ đầu nàng cũng không xem trọng Tần Lập, cảm thấy rất bất mãn với quyết định của A Hổ mang theo một đứa nhỏ mười mấy tuổi đi mạo hiểm trong rừng rậm, nơi mà tùy thời có thể tử vong.

Hiện giờ nghĩ lại cảm thấy thật ngọt ngào. Chỉ tiếc lúc trước mọi người ở cùng nhau, hiện giờ chỉ còn mình nàng đi theo bên cạnh Tần Lập. Mà giờ khắc này, Tần Lập đã trưởng thành, trở thành một thanh niên anh tuấn, ánh mắt kiên nghị, đôi mày kiếm thẳng tắp, mũi cao thẳng, góc cạnh rõ ràng. Nhất là đôi mắt, chợt thấy thì vô cùng trong sáng nhưng nhìn thật kĩ dường như lại thấy bao tang thương.

Lãnh Dao nhìn ngắm mà không khỏi ngây ngốc, thầm nghĩ: Kiếp này mình sẽ không rời khỏi hắn.

Lúc này, bên ngoài có tiếng huyên náo. Ngay sau đó liền nghe thấy những tiếng mắng chửi từ xa xa, đồng thời còn có tiếng quát tháo lớn tiếng mở đường của quan binh.

-Hoàng gia phá án, mọi người mau tản ra, nhanh chóng tránh đường.

Một con đường rất rộng được mở ra, xe ngựa và người đi hai bên đường né sang bên. Người xa phu đánh xe cho Tần Lập đến từ quốc gia Đông Phương xa xôi, tại nơi này lại biểu hiện mười phần cẩn thận. Trước hết đánh xe ngựa tránh sang một bên đường, lại đậu lại đó.

Là người kiếm ăn bên ngoài hàng năm, hắn biết rõ, mặc kệ ở đâu thì cũng có hai loại người là không được đụng chạm vào: Một là người giang hồ, một lời không vừa ý liền rút đao nói chuyện. Một loại khác chính là quan phủ. Bọn họ có thể không trực tiếp rút đao nói chuyện với ngươi, nhưng nếu ngươi rơi vào tay họ, còn không bằng bị một đao giết chết của người giang hồ, bởi vì kết quả cuối cùng, khẳng định là sua khi nhận hết tra tấn, người cũng không còn!

Tần Lập ngồi ở trong xe ngựa, hơi nhíu mày, lập tức lại giãn ra. Loại chuyện này luôn tồn tại ở một góc của thế giới này. Người hoàng gia nếu không chút kiêu ngạo gì mới là không bình thường, cho nên Tần Lập cũng không để trong lòng.

Tuy nhiên, từ tiếng nghị luận của những người dân lại khiến Tần Lập và Lãnh Dao chợt biến sắc!

-Công tước đại nhân là người tốt mà, sao đột nhiên Hoàng Thượng lại hạ lệnh bắt huynh đệ của Công tước đại nhân? Phải biết, năm đó chính Công tước là người đã lấy lại thể diện cho Thanh Long quốc đó!

-Người tốt cái rắm! Ngươi chưa nghe qua quan phủ người ta nói, Công tước thân là chủ nhân thành Hoàng Sa mà nhiều năm không ở trên lãnh địa của mình, ngược lại giao cho huynh đệ hắn là A Hổ. A Hổ tham lam háo sắc, gây tai họa cho dân chúng địa phương, bệ hạ nhiều lần khuyên bảo chẳng những A Hổ không thu liễm, ngược lại còn ngày càng táo tợn thêm, nói hắn là huynh đệ của Công tước, ai dám làm gì hắn!

-Đây đều là tin đồn đứng không hả? Là thật hay không còn chưa biết, hơn nữa thành Hoàng Sa vốn chính là lãnh địa của Tần Công tước, hắn xử lý thế nào là chuyện của hắn, việc gì bệ hạ phải quan tâm chứ?

-Huynh đệ, ngươi nói nhỏ chút, chẳng lẽ ngươi muốn quan binh gây tai ương cho tất cả mọi người sao? Loại chuyện này không đơn giản. Năm đó ngai vị của bệ hạ không ổn, tất nhiên phải mạnh mẽ mượn sức Công

tước đại nhân, hiện giờ ngôi vị của hắn đã ổn, còn đánh thắng một trận lớn, tự nhiên muốn toàn lực thu hồi lại một chút rồi!

-Haiz, dù sao cũng đáng tiếc cho hán tử A Hổ này. Nghe nói hắn là người không tệ, hơn nữa còn cực kỳ giàu có. Lần này hắn bị bắt, gia sản kếch xù của hắn chỉ sợ cũng bị thu mất!

-Còn phải nói.

Tần Lập và Lãnh Dao liếc mắt nhìn nhau, đều nhìn ra sự căm giận nồng đậm trong mắt đối phương.

-Ta đi!

Lãnh Dao nói xong, mở cửa xe ngựa, nháy mắt đã tới trước chiếc xe tù lớn bằng sắt.

Mỗi một thanh sắt của chiếc xe chở tù nhân to bằng một cánh tay, trông cực kì kiên cố. Bên trong xe tù là một đại hán bị vô số xiềng xích trói lại. Hắn không hề nhúc nhích, mặc kệ đồ ăn mà người xem liên tục ném ra. Lòng trắng lòng đỏ trứng gà chảy đầy trên mặt hắn.

"Người này là A Hổ đại ca sao?" Lãnh Dao thầm nghĩ, hai mắt dần đỏ lên. Năm đó khi nàng chạy nạm là A Hổ nhận nàng. Nhiều năm giao tình như vậy, đã coi nhau như huynh muội!

Mắt thấy huynh trưởng của mình lại phải chịu khuất nhục như thế này, trong lồng ngực Lãnh Dao như dấy lên một ngọn lửa hừng hực, tức giận bừng bừng, thân mình lăng không bay lên, đánh về phía chiếc xe chở tù nhân.

-Không tốt, có người muốn cướp tù!

Một binh sĩ tỉnh táo la lớn.

-Bảo vệ tốt phạm nhân!

-Bắn cho cô ta rơi xuống, đừng cho cô ta tiếp cận xe chở tù nhân!

Trong lúc nhất thời, binh sĩ phụ trách canh giữ chiếc xe tù lớn tiếng hô hào.

Khóe miệng Lãnh Dao nhếch lên khinh thường, trong tay đột nhiên xuất hiện một thanh đoản kiếm, một kiếm dựng lên, nghênh hương những binh sĩ chặn đứng nàng.

Người nọ ngay cả kêu thảm cũng không nổi, liền bị một kiếm của Lãnh Dao xuyên qua yết hầu, từ trên không rơi xuống!

Vù! Vù! Vù! Vù! Tiếng của những mũi tên phá không vang lên, những binh sĩ ở dưới gặp chuyện không tốt đều phát động nỏ tiễn trong tay, bắn về phía Lãnh Dao.

Nụ cười khinh thường của Lãnh Dao ngày càng đậm, đôi mắt bình tĩnh lại chớp động quang mang điên cuồng!

Thảm cảnh gia tộc bị giết vĩnh viễn khắc sâu vào linh hồn Lãnh Dao. Nàng cũng từng tự phát thệ, nếu tương lai mình có năng lực, nhất định phải bảo vệ thân nhân của mình!

Ai dám động vào người thân của nàng, nàng liền liều mạng với kẻ đó!

Đối mặt với cường lực đang lao tới, Lãnh Dao vẫn không hề sợ hãi, ngay cả động tác tránh né cũng lười làm. Những lợi khí giết người trong mắt người khác liên tục bắn lên hộ thể cương khí của nàng.

Từ khi quần chúng vang lên kinh hô, không ít người theo bản năng đều nhắm mắt lại. Tuy rằng nữ nhân này là kẻ cướp tù, nhưng chỉ nhìn thoáng qua cũng thấy đó chính là một mỹ nữ quốc sắc thiên hương!

Mắt thấy đại mỹ nhân bị bắn thành con nhím là cảnh tượng mà nhiều người không muốn thấy.

Nhưng màn kế tiếp lại khiến cái cằm của vô số người suýt rơi xuống đất, bởi vì những mũi tên này vào lúc gần sát đến người Lãnh Dao lại giống như gặp phải một dòng suối, tất cả đều dán sát qua thân thể Lãnh Dao, không tự chủ được chệch sang hai bên!

Không để cho những binh sĩ này bắn loạt tên thứ hai, thân thể Lãnh Dao hóa thành tàn ảnh, giết tất cả không chừa một ai!

Cỗ xe tù bằng sắt vẫn đậu ở đó.

Hán tử bị trói trong xe cuối cùng cũng chậm rãi mở mắt ra. Những lòng đỏ lòng trắng trứng chảy xuống, sau đó liền thấy một đôi mắt hổ bắn ra hào quang khó tin. Miệng hắn hơi giật giật, rốt cuộc cũng phát ra một tiếng, khiến cho Lãnh Dao lệ rơi đầy mặt.

-Là Lãnh Dao muội sao? Ta, ta…đây là ảo giác sao?

-A Hổ đại ca, là ta, công tử cũng đến đây rồi!

Lãnh Dao nghẹn ngào nói, lúc này Tần Lập cũng từ trong xe ngựa đi ra.

Sắc mặt Tần Lập mười phần bình tĩnh. Sâu trong mắt hắn là một ngọn lửa phẫn nộ. Thân thể hắn chậm rãi dâng lên, chỉ một ngón tay về phía chiếc xe tù bằng sắt thép. Chiếc xe tù bằng sắt thép nhìn có vẻ kiên cố bỗng ầm một tiếng, vỡ tung!

Mọi người đều trợn mắt há mồm nhìn người thanh niên đứng giữa không trung như thần tiên! Những người vừa mới ném trứng gà và đồ ăn thấy vậy đều sợ tới mức mất hết ba hồn bảy vía, không chịu được phải trốn sâu vào trong đám đông, lủi đi mất.

Trong quần chúng, có người do dự nói:

-Là…là Tần Công tước!

-Là Tần Công tước đã trở lại!

-Tần Công tước tới cứu huynh đệ hắn!

-Trời, thật là Tần sư phụ. Tần sư phụ vẫn đẹp trai, phong thái như năm đó a. Không, càng đẹp trai hơn năm đó!

Bàn tay Tần Lập lại chỉ một ngón tay, thủy nguyên tố từ bốn phương tám hướng trên trời tụ tập lại, chậm rãi hình thành một con thủy long, sau đó từ từ rơi xuống đỉnh đầu A Hổ.

Chỉ trong khoảnh khắc con thủy long đã rửa sạch toàn bộ rác rưởi trên đầu A Hổ, lộ ra gương mặt thô cuồng của A Hổ.

Tần Lập chỉ một chỉ thứ ba, tất cả mọi người đều cảm giác một luồng sóng nhiệt đập vào mặt, không kìm được phải lui về sau.

Lại nhìn trên người A Hổ bắt đầu bốc lên nhiệt khí, quần áo vừa mới bị nước tưới ướt trong nháy mắt đã được hong khô!

Cạch cạch. Xích sắt trên người A Hổ cũng theo chỉ thứ ba của Tần Lập mà rơi hết xuống đất. Ánh mắt Tần Lập dừng ở bả vai bị xích sắt xuyên qua của A Hổ, máu đã đông thành khối, đã lâu rồi.

Hiển nhiên, trước đó A Hổ đã phải chịu mọi đòn tra tấn, nhưng hắn vẫn thủy chung không hề phát ra một tiếng rên rỉ!

-Ca ca, huynh phải chịu khổ rồi!

Tần Lập chậm rãi nói.

-Bốp! Bốp! Bốp!

Từ xa xa, có người vừa vỗ tay vừa thong thả ung dung nói:

-Chậc chậc, không hổ là thanh niên thiên tài nhất của Thanh Long quốc từ trước tới nay, không hổ là người có thể lấy thực lực bản thân một mình đấu với cường giả từ địa phương thần bí! Tại hạ rất khâm phục!

Yến Linh Điêu

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả:Tiểu Đao Phong Lợi

347. Chương 351: Nguyên Nhân Cừu Hận

-Ngươi là ai?

Tần Lập trong lòng khẽ động, lập tức cảm giác được chuyện xảy ra có chút quái lạ. Từ miệng vết thương của A Hổ có thể thấy được vết thương này khẳng định không phải ngày một ngày hai, hơn nữa đột nhiên xuất hiện việc này lại khiến Tần Lập cảm thấy được dường như có một cái bẫy đang chờ mình chui vào!

Nhìn người đi tới bộ mặt tin tưởng mười phần, ánh mắt Tần Lập thâm thúy mà lạnh băng "Thật sự là bẫy sao? Chỉ tiếc là cái bẫy này tròng vào ai còn chưa biết được!"

Người tới là một người đàn ông trung niên râu cá trê khoảng bốn mươi tuổi, mặt vuông chữ điền, đôi mắt sáng ngời có phần lóe tinh quang, mặc một chiếc áo dài màu xanh, sau lưng đeo một thanh trường kiếm phong cách cổ xưa, toàn thân nhìn tiên phong đạo cốt, một đường đi đến nhìn thì thong thả nhưng tốc độ lại rất nhanh!

Hai tay hắn để ở trong áo, hai mắt nhìn chằm chằm Tần Lập, lạnh lùng nói:

-Chúng ta lặp đi lặp lại đưa hắn đi dạo phố một tháng, hôm nay là ngày cuối cùng. Quả nhiên ngươi không kìm nổi đã xuất hiện. Rất tốt!

Dạo phố một tháng?

Hai mắt Lãnh Dao chợt trở nên vô cùng lạnh băng, như hai thanh kiếm nhọn bắn lên mặt người trung niên.

Người trung niên lại mặc kệ như không có gì, chỉ thản nhiên nhìn Tần Lập cười lạnh nói:

-Đã đến rồi thì cũng đừng nghĩ rời đi nữa!

Khó trách nhiều người như vậy ném đồ ăn hư, trứng thối lên người A Hổ, nguyên lai loại cực khổ này A Hổ đã chịu đựng một tháng!

Trong lòng Tần Lập không thể bình tĩnh, hắn không để ý người trung niên này mà đi tới gần A Hổ, thò tay giữ chặt cổ tay A Hổ, dần dần nhíu mày lại.

Kinh mạch A Hổ là một mảnh hỗn loạn, đan điền cũng bị phong vế, nhất là hai vai bị xích sắt xuyên qua làm cho thương thế hắn trở nên hết sức nghiêm trọng.

Nhìn đôi môi khô nứt của A Hổ, Tần Lập thở phào một cái.

-Huynh đệ, ngươi không nên tới!

Đôi mắt A Hổ rưng rưng, trong mắt tràn ngập cảm động, nhưng lại nói:

-Ta đã bị phế rồi, cùng lắm chết là xong. Ngươi thật sự không nên tới!

Tần Lập lại ngẩng đầu nhìn người trung niên này, chậm rãi hỏi:

-Ngươi là ai?

-Ta? Vô danh tiểu tốt mà thôi. Chuẩn xác mà nói, là khổ chủ của một đồng môn bị ngươi giết mà thôi. Đúng, một trong những khổ chủ.

Sắc mặt hắn bình tĩnh nhìn Tần Lập, lập tức cười chỉ vào A Hổ:

-Ngươi xem, hắn gặp chuyện như vậy! Nếu đổi lại là ngươi thì rất là có ý tứ nhỉ!

Lúc này, có rất nhiều quân đội từ những hướng xa xa hướng tới nơi Tần Lập, xếp thành hàng mà đến!

Theo sát khí trên người những quân nhân này phát ra có thể cảm giác được đây là một đội quân đã từng ra chiến trường, trải qua núi thây biển máu!

Đám người vây xem rốt cuộc cảm giác được chuyện không bình thường, rất nhiều người lúc này muốn rời khỏi. Đáng tiếc chính là bốn phương tám hướng đã hoàn toàn bị quân đội này bao vây!

-Khổ chủ?

Tần Lập híp mắt, trên người trung niên trước mặt này hắn cảm nhận được dao động nguyên lực rất mạnh. Thực lực của hắn ít nhất là cảnh giới Hợp Thiên trở lên! Từ khi đi tới thế giới này, Tần Lập đã giết rất nhiều người, thật sự là không đoán được người này đến từ đâu.

Lúc này Xà Xà cũng từ trong xe ngựa đi ra, đứng một chỗ với Tần Lập.

Thấy Xà Xà, mắt người trung niên kia sáng lên, không kìm được lên tiếng khen ngợi:

-Người ta nói Tần công tử trẻ tuổi phong lưu, quả nhiên không sai. Nữ tử bên người đều là bậc sắc nước hương trời, thật sự làm người ta hâm mộ.

Tần Lập không để ý người này nữa mà dùng Tiên Thiên Tử Khí chậm rãi chăm sóc kinh mạch thân thể A Hổ, đồng thời giải cấm chế đan điền của hắn. Sau đó hắn coi như nơi không người lấy trong lòng ra một cái bình, mở ra lấy hai viên đan dược, nhẹ giọng nói:

-Ăn đi!

Trên mặt A Hổ tràn đầy kinh ngạc, hắn nằm mơ cũng không nghĩ tới thực lực của mình không ngờ còn có thể trở lại! Huynh đệ chia tay mấy năm không ngờ lại thần kỳ như vậy!

Sau khi nhìn A Hổ ăn vào hai viên đan dược, Tần Lập nhẹ giọng hỏi:

-Vợ con, người nhà huynh đâu?

A Hổ nghe vậy, rốt cuộc không kìm nổi, hai mắt rơi lệ:

-Bị bọn họ giết!

-Ai? Hoàng thất Thanh Long sao?

Khóe miệng Tần Lập không kìm nổi co giật. Hắn còn nhớ rõ khi A Hổ nói mình không muốn rời khỏi Thanh Long quốc, trên khuôn mặt còn hiện lên vẻ tươi cười ngượng ngùng. Nụ cười đó là bởi vì hắn đã có con, hắn đã thực hiện được giấc mộng của cha mẹ, trở nên nổi bật!

"Triệu Tinh Hải, ngươi chẳng lẽ cũng giống ca ca ngươi, làm Hoàng đế rồi thì bắt đầu trở nên thiển cận sao?"

Tần Lập dùng sức cầm tay A Hổ, trầm giọng nói:

-Yên tâm, ta sẽ báo thù cho huynh!

Trên mặt Lãnh Dao lúc này cũng đầy lệ, nàng có chút không dám tin:

-Vợ cùng nhi tử đều bị giết? Ai giết?

-Ta giết!

Không đợi A Hổ trả lời, tên trung niên nhìn qua tướng mạo đường đường, một thân chính khí cười nói:

-Ta dẫn người đến nhà hắn hỏi thăm tung tích Tần công tử. Đáng tiếc người này không thức thời, trước tiên ta giết đứa nhỏ, rồi cho người cưỡng hiếp vợ hắn trước mặt hắn. Ha ha! Vị cô nương này, thế nào? Ta như vậy đủ thẳng thắn thành khẩn chứ hả?

Những người vây xem có chút không dám tin nhìn người trung niên này, miệng há thật to. Bọn họ nằm mơ cũng không thể tưởng tưởng được phản tặc quốc gia bị họ làm nhục một tháng này nhìn qua không ngờ lại là bị oan! Mà nguyên nhân chính là tên cung phụng vô cùng chính nghĩa này. Giờ khắc này hắn lại làm cho người ta có một cảm giác vô sỉ đến cực điểm.

-Ha ha! Đám ngu dân các ngươi! Quả nhiên là Hoàng thất nói gì, các ngươi tin cái đo!

Người trung niên hết sức hào sảng ngửa mặt lên trời cười vài tiếng, khinh thường những người vây quanh, sau đó vẻ mặt khiêu khích nhìn Lãnh Dao:

-Muốn giết ta sao? Động thủ đi!

-Muốn chết!

Lãnh Dao nghiến răng, thân hình hóa thành một bóng mờ, tốc độ cực nhanh xông tới người trung niên này.

-Đến thật là tốt!

Nam nhân trung niên hét to một tiếng, hai tay giấu trong áo giơ lên, trên bầu trời xuất hiện hơn mười đạo ánh sáng màu bạc đồng thời bắn về phía Lãnh Dao, che kín những chỗ yếu hại trên người nàng!

Nhìn qua Lãnh Dao giống như là chủ động xông vào ám khí vậy!

Từ dao động lực lượng mênh mông trên mặt ám khí với tiếng xé gió thê lương có thể thấy được nếu đánh lên người, bất kì ai cũng không thể may mắn né tránh!

Thân hình Tần Lập chợt lóe, ống tay cuồn cuộn nổi lên, giữa không trung vang lên một loạt tiếng "đinh đinh đang đang". Ám khí đều rơi vào trong tay Tần Lập. Đồng thời Tần Lập lật tay đem ám khí này bắn trả về phía nam nhân trung niên kia!

Hết thảy mọi chuyện xảy ra nhanh như tia chớp, người trung niên kia hừ lạnh một tiếng, toàn thân đột nhiên bộc phát ra một cỗ khí thế kinh thiên, dùng khí thế sét đánh không kịp bưng tai rút trường kiếm sau lưng đánh rơi toàn bộ ám khí. Đồng thời trường kiếm nổi lên một luồng ánh sáng mờ, hung hăng chém về phía Tần Lập!

-Đi chết đi!

Người trung niên gầm lên một tiếng, trong giọng nói mang theo hận ý vô tận.

Ầm!

Tiếng nổ này chấn cho không ít người xem ở xung quanh mũi mồm đổ máu, thậm chí có một số người yếu ớt bị chết ngay tại chỗ!

Lại nhìn Tần Lập, kiếm chưa ra, hai tay bình tĩnh đứng đó mà thanh kiếm trong tay người trung niên kia không ngờ đã gãy, chỉ còn lại chuôi kiếm được hắn nắm trong tay!

Khóe miệng hắn trào ra một tia máu, vẻ mặt không dám tin nhìn Tần Lập, trong mắt tràn ngập kinh hãi, miệng lẩm bẩm nói:

-Không có khả năng! Điều đó không có khả năng! Ngươi là một thằng nhóc hai mươi, như thế nào có thể là đối thủ của ta? Như thế nào có thể là đối thủ của ta!

Trên bầu trời lại có hai ba mươi người bay tới, có đủ nam nữ già trẻ. Đại đa số người đều nhìn Tần Lập với ánh mắt mang theo cừu hận nồng đậm.

Lúc này, lại tó một loạt tiếng hô quát từ xa xa truyền đến.

-Bệ hạ tới!

Quân đội trên phố tự động tránh sang hai bên tách ra một con đường, một đội xe ngựa xa hoa tới đây. Một chiếc xe ở giữa có một dấu hiệu, chính là dấu hiệu mà chỉ hoàng thất Thanh Long mới có!

Nội tâm Triệu Tinh hải lúc này hết sức mâu thuẫn, lo lắng không yên.

Hắn đối với Tần Lập cũng không có hận ý, cho dù Tần Lập tự tay giết ca ca hắn. Bởi vì nếu không có Tần Lập ra tay, cho tới hôm nay hắn cũng chỉ có thể ở nước khác làm một Vương tử lưu lạc. Khôi phục nghiệp lớn chỉ sợ chỉ có thể là một câu nói suông. Nếu hắn có thực lực mạnh mẽ, hắn sẽ tự tay giết cha và anh sao, càng đừng nói tiểu muội Triệu Thiên Thiên hắn cưng chiều nhất còn đang bên cạnh Tần Lập.

Cho nên hắn không có bất kỳ lí do gì để đối phó với Tần Lập.

Nhưng chuyện trên đời này chính là trùng hợp như thế. Tổ tiên hoàng thất Triệu gia có một số người sau khi tu luyện đến cảnh giới Phá Thiên thì tiến vào Huyền Đảo. Nhưng tổ tiên này ở Huyền Đảo lại không phải người khống chế chân chính sau lưng hoàng thất!

Người chân chính khống chế sau lưng hoàng thất Triệu gia là người đến từ nơi thần bí ở phương Tây, khoảng cách đến Thanh Long quốc hơn vạn dặm.

Quốc gia đó bản thân hết sức cường đại, cường giả như mây. Lãnh thổ quốc gia đó lại có mấy nơi thần bí, từ mấy ngàn năm trước, Thanh Long quốc này đã là một quốc gia thế tục bị một trong số các nơi thần bí đó khống chế.

Chỉ là môn phái kia cực kỳ khiêm tốn, hơn nữa cách quá xa, có thể vài chục, thậm chí vài trăm năm mới phái người đến đây một lần. Cho nên khi bọn họ biết tin tức quốc gia khống chế lúc trước bị diệt thì Thanh Long quốc đã lập được mấy chục năm rồi!

Đương nhiên cũng giống như là Hỏa kiếm Vương gia trên Huyền Đảo, quốc giathế tục trong mắt bọn họ cũng chỉ là thổ địa rộng lớn tùy thời có thể đưa ra trao đổi, bọn họ cũng không cần.

Cho nên Thanh Long quốc liền thành một nước phụ thuộc của môn phái kia. Nhưng rất nhanh môn phái kia đã quên chuyện này, quá khứ đã thật lâu cũng không phái người tới đây.

Cho đến khi Tân Tần quốc cùng Liên minh năm nước bắt đầu bùng nổ chiến tranh, lảo quốc vương của hoàng thất Thanh Long mới nhớ tới việc đi cầu viện thế lực sau lưng.

Vì thế, khi chiến tranh gần kết thúc, môn phái kia rốt cuộc phái người tới đây, nhưng lại không có nhiều công dụng. Không được bao lâu thì chiến tranh kết thúc.

Mà môn phái đó rốt cuộc có người nhớ tới mấy ngàn năm trước, từng có đệ tử môn phái rời đi, hơn nữa ở Thanh Long quốc phát hiện một nơi thần bí, sau đó thành lập một môn phái tên là Cực Nhạc Thiên Cung!

Cũng bởi vì vậy, Thanh Long quốc mới bị môn phái ở xa kia thu làm nước phụ thuộc. Mà lần này, đệ tử được môn phái kia phái tới đây cũng nhận được nhiệm vụ nhìn xem môn phái có liên quan đến bọn họ tới giờ phát triển thế nào. Lại không nghĩ rằng, đón tiếp bọn họ dĩ nhiên là một đống hoang tàn đổ nát!

Yến Linh Điêu

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả:Tiểu Đao Phong Lợi

348. Chương 352: Lời Nói Ác Độc

Kì thật nguyên vốn nói về tâm lý, những người này cũng không có đặt nặng môn phái Cực Nhạc Thiên Cung ở trong lòng. Nhiều lắm thì, chẳng qua cũng chỉ là năm đó từ trong sư môn tách ra thành một chi phái nhỏ mà thôi. Thậm chí ngay cả vị trí chưởng quản của địa phương thần bí Cực Nhạc Thiên Cung này trong môn phái cũng không có người nào quan tâm tới.

Ở trong mắt những người chân chính có thực lực trong môn phái cùng gia tộc, chỗ thần bí này cũng không có gì đáng giá, chẳng qua chỉ là linh khí sung túc hơn một chút, các loại linh vật cùng thiên tài địa bảo cũng nhiều hơn một chút mà thôi.

Trên thực tế, ngay cả chính vị trí địa phương thần bí của bọn họ, cũng chưa có thể hoàn toàn thăm dò hết được, đâu có nhiều tâm tư như vậy đi thăm dò một chỗ thần bí khác nữa chứ?

Cũng chỉ có những thế lực gia tộc lớn như trên Huyền Đảo mới có lòng tham không đáy, mưu toan thống nhất thiên hạ, gom tứ hải về một mối mới mò tới.

Nhưng Cực Nhạc Thiên Cung dù không được những người này đặt ở trong lòng thế nào đi nữa, chung quy môn phái cũng có quan hệ dây mơ rễ má với bọn họ, như thế làm sao có thể trơ mắt nhìn môn nhân mình bị chết thảm chứ?

Vì thế, đám người này ở Cực Nhạc Thiên Cung gian khổ tìm kiếm, thông qua các dấu hiệu đặc biệt của đồng môn, thật đúng là làm cho bọn họ tìm ra một chút manh mối: không biết người trưởng lão nào bị Tần Lập giết chết, trước khi chết đã lưu lại một dấu hiệu thần bí. Dấu hiệu này cũng chỉ có người Cực Nhạc Thiên Cung mới có thể xem mà hiểu được.

Kì thật dấu hiệu này cũng là một cái tên mà thôi. Chỉ có điều cái tên này ở Thanh Long quốc lại rất nổi tiếng như vậy! Căn bản không cần tốn công đi thăm dò, chỉ cần hỏi một tiếng, theo từ trong miệng mọi người từ trên xuống dưới đều có thể nghe nói tới cái tên Tần Lập đầy sắc thái truyền kì đó!

Vì thế, đám đệ tử đại phái đến từ địa phương thần bí phương Tây - Thiên Trì quốc liền đi ra từ chỗ thần bí Cực Nhạc Thiên Cung, đi vào hoàng thành thành Thanh Long. Khi gặp mặt Hoàng đế Triệu Tinh Hải, trực tiếp đưa ra lệnh muốn cả nước truy nã Tần Lập.

Triệu Tinh Hải vừa nghe, tự nhiên là không nguyện ý. Không nói thân phận hắn ở ngôi vị hoàng đế, chỉ nói riêng một điều muội muội Triệu Thiên Thiên của hắn còn đang ở một chỗ với Tần Lập, e là sớm đã thành nữ nhân của Tần Lập rồi. Hắn cũng không muốn làm khó Tần Lập. Càng đừng nói, một thân bản lãnh quỷ thần khó lường của Tần Lập khiến cho Triệu Tinh Hải cũng không thể nào xem trọng kế hoạch báo thù của đám người này.

Cho nên Triệu Tinh Hải dùng lời nói uyển chuyển khuyên nhủ, nói Tần Lập nhiều năm trước cũng đã rời Thanh Long quốc đi đâu không biết rõ tung tích.

Những người này đương nhiên sẽ không tin, càng không chấp nhận kết quả này. Bọn họ ngàn dặm xa xôi tìm đến nơi này, cũng đã không giúp gì được cho Thanh Long quốc, sau đó hỏi đến tiền bối trong sư môn thì đã bị người ta tiêu diệt. Bọn họ nếu không thể làm ra chút chuyện lập uy, vậy chẳng phải là cũng bị thiên hạ xem thường sao?

Bởi vậy, những người này uy hiếp Triệu Tinh Hải: Tần Lập không ở đây vậy những người có liên quan đến hắn, dù sao cũng có người ở đây chứ! Bắt hết người có liên quan đến hắn, chúng ta thật không tin là hắn không tới!

Cánh tay chung quy là không lớn bằng bắp đùi, Triệu Tinh Hải bị những người này ép buộc phải hạ lệnh bắt cả nhà A Hổ. Vốn hắn không tính động gì tới người nhà A Hổ, hắn biết mối quan hệ giữa A Hổ cùng Tần Lập, không có việc gì thì ai nguyện ý làm ác nhân chứ!

Nhưng không nghĩ tới, bởi vì có người mật báo làm cho chuyện Tần Lập diệt sát Cực Nhạc Thiên Cung có bằng chứng xác thực nhất! Bởi vậy nhóm người này giận tím mặt tím gan. Người trung niên vừa mới đối chiêu với Tần Lập kia, không ngờ chính là người ra tay tàn sát cả nhà A Hổ!

Không ai ngờ được cái loại người tới từ địa phương thần bí cao cao tại thượng này lại làm ra chuyện giết hại người thường. Ngày đó thành Hoàng Sa máu chảy thành sông! Cả nhà A Hổ từ trên xuống dưới hơn trăm người, ngay cả chó mèo cũng không thoát!

Người mật báo chuyện này chính là Bộ Đồng!

Bộ Kinh Phong con hắn một lần ra đi không trở lại, hơn nữa thân phận của Bộ Đồng tương đối cao, nên hắn biết lai lịch cùng việc làm gần đây của nhóm người này, cũng không phải là chuyện khó khăn gì.

Bộ Đồng nghe nói cả môn phái Cực Nhạc Thiên Cung bị tiêu diệt, trong cơn phẫn nộ hắn chạy tới mật báo, khẳng định tột danh của Tần Lập.

A Hổ ở trong vòng kết giới Tần Lập bày ra, máu hòa cùng nước mắt tuôn rơi, dùng tốc độ nhanh nhất kể lại một lần mọi chuyện đã xảy ra với Tần Lập. Hai mắt Tần Lập bắn ra sát khí nồng đậm lạnh như băng, không thể không nói từ khi đi vào thế giới này, đến hiện tại thì đây chính là lần đầu tiên mà Tần Lập bị kích động nổi lên sát khí lớn như vậy!

Trước đây những lúc hắn giết người, tuy rằng lúc ấy cũng đều là quá giận, không thể kiềm chế nhưng cũng không giống như hiện tại, linh hồn hắn cũng đều đau buốt đến cùng cực!

-Là ta...hại cả nhà huynh rồi!

Tần Lập trầm mặc một hồi lâu, chậm rãi nói:

-Đại ca! Thực xin lỗi! Mối thù này ta nhất định sẽ báo cho huynh!

A Hổ nắm tay Tần Lập, mắt hổ rưng rưng, bi thương nói:

-Chuyện này không trách công tử! Huynh đệ! Người trong giang hồ chính là ngày ngày lăn lộn dưới làn đao mũi kiếm, A Hổ ta mấy năm nay cũng là cừu gia vô số, chẳng qua bọn họ không có năng lực báo thù mà thôi! Hận là hận những người này, không ngờ lại lấy người nhà của ta để trút giận, thử hỏi mẫu thân ta già cả hơn tám mươi tuổi, suốt đời hiền lành mẫu mực, chưa từng làm một chuyện ác nào cũng bị bọn chúng mổ bụng phanh gan, tàn sát tại chỗ; hài tử của ta mới có vài tuổi đầu đâu có năng lực trêu chọc ai? Vậy mà cũng bị đám hung thủ này chém một đao vào đầu! Ta căm thù bọn chúng!

A Hổ nói xong, thống khổ quá độ mà ngất đi.

Lúc này, xa giá của Triệu Tinh Hải đã đi tới khu vực phụ cận, Tần Lập cũng theo lời kể của A Hổ mà biết đại khái. Cho nên, đối với Triệu Tinh Hải, Tần Lập cũng không quan tâm đến hắn. Lúc này sát khí đầy người của Tần Lập đã phủ trùm lên người trung niên đối diện cùng đám nam nữ già trẻ tập trung phía sau hắn.

-Đúng là Tần Công tước? Ôi! Ngươi hà tất phải khổ vậy chứ!

Triệu Tinh Hải người còn chưa ló mặt mà tiếng nói đã truyền tới. Vừa dứt tiếng, hắn chậm rãi bước xuống xe, ánh mắt phức tạp nhìn thanh niên anh tuấn trước mặt.

Nói xong, lại nhìn về phía nam nhân trung niên khóe miệng đầy máu tươi kia, do dự một chút, vẫn là nói:

-Hồng cung phụng…ngươi! Chuyện này có thể…châm chước một chút hay không? Có lẽ…trong chuyện này còn có hiểu lầm gì không?

-Hiểu lầm cái rắm! Cẩu Hoàng đế! Lão nương biết ngôi vị hoàng đế này của ngươi là như thế nào mà có! Không phải là tên tiểu tạp chủng Tần Lập này giết ca ca của ngươi, mới cho ngươi lên làm Hoàng đế sao? Tiểu tạp chủng này giết nhi tử của ta, nhi tử duy nhất của ta…châm chước? Châm chước con mẹ ngươi!

Một nữ nhân giống như người điên từ trong đám người lao tới, chỉ vào Triệu Tinh Hải mắng chửi ầm lên.

Mọi người ở đây đều chiếu ánh mắt lên người nữ nhân điên cuồng này. Ở phía sau nàng ta, Bộ Đồng vọt ra với vẻ mặt kinh hoàng, giơ tay tát cho lão bà của mình một cái, sau đó xấu hổ hướng về phía mọi người nói:

-Người đàn bà này điên rồi! Bệ hạ ngàn vạn lần đừng chấp nhặt cùng nàng!

Tần Lập nhíu nhíu chân mày, ánh mắt cũng dừng lại trên người cha ruột của Bộ Vân Yên này, tâm tình có chút phức tạp. Vừa rồi A Hổ nói với hắn, cũng không có đề cập tới tên Bộ Đồng này, bởi vì A Hổ cũng không biết là do Bộ Đồng mật báo mới khiến cho cả nhà hắn bị tàn sát.

Nhưng hiện tại nữ nhân này tự mình nhảy ra, dám chỉ vào mặt Triệu Tinh Hải chửi ầm lên, sau đó đám cung phụng thực lực mạnh mẽ kia không ngờ lộ ra một bộ dáng nhìn quen không trách. Bất luận là ai chỉ cần hơi có chút năng lực suy nghĩ, chỉ sợ đều đã biết là chuyện gì xảy ra rồi.

Triệu Tinh Hải chiếu ánh mắt lên người Bộ Đồng, giọng điệu trở nên cực kỳ lạnh lẽo:

-Bộ Phó viện trưởng! Ngươi thật to gan!

-Ha ha! Bộ Đồng! Ngươi không cần sợ, có ta bảo vệ ngươi, xem trên đời này có ai dám động tới ngươi!

Người trung niên được Triệu Tinh Hải gọi là Hồng cung phụng nhìn thấy cảnh này, không khỏi làm mặt lạnh cười nói.

-Hồng sư đệ! Người này chính là Tần Lập? Hắn đánh người bị thương?

Tiếng nói lanh lãnh phát ra, một thiếu nữ nhìn qua chỉ chừng mười bảy mười tám tuổi chậm rãi đi tới, lời nói ra lại khiến cho người ta kinh ngạc.

Một thiếu nữ tuổi còn trẻ, không ngờ lại kêu một người trung niên hơn bốn mươi tuổi là sư đệ, hơn nữa, xem ra Hồng cung phụng còn lộ ra vẻ mặt đương nhiên là thế.

Hồng cung phụng gật gật đầu, có chút hổ thẹn nói:

-Đệ bất tài! Người này đích thực có chút bản lãnh!

Thiếu nữ một thân váy dài màu xanh, váy dài quét đất chậm rãi đi tới. Thiếu nữ này dung mạo xinh đẹp, nhưng đôi mặt lại dường như có loại lực lượng câu hồn đoạt phách người ta. Ngay cả Hồng cung phụng vào thời điểm nói chuyện cùng nàng đều cúi đầu, không dám nhìn thẳng vào hai mắt của nàng, dường như chỉ cần liếc mắt nhìn một cái liền sẽ bị nàng câu mất hồn phách!

Sắc mặt thiếu nữ này có hơi tái nhợt, giống như người có bệnh nhưng phối hợp với hai tròng mắt của nàng càng tăng thêm vài phần thần bí!

Có mấy người từ rất xa vây xem không cẩn thận nhìn vào hai mắt của nàng, không ngờ trở nên như mất hết hồn vía, lững thững đi tới bên này, hai mắt mơ màng, hạ thân lại giương cao lên…trong miệng còn sùi bọt mép, hoàn toàn chính là một bộ dáng không muốn sống.

-Rác rưởi!

Thiếu nữ hừ lạnh một tiếng, vung tay lên, ba bốn người kia bị văng ra xa, lập tức đầu người rơi xuống, máu tươi bắn tung tóe!

Aaaaaa!

Lập tức trong đám người vây xem phát ra một tràng tiếng kinh hô hoảng sợ. Đối mặt với loại nữ nhân giống như ác ma này, ai còn có gan dám ở lại chỗ này xem náo nhiệt? Không cẩn thận thì ngay cả tính mạng mình cũng phải giao cho người ta!

Triệu Tinh Hải nhìn thấy thế, khắp người cũng phát lạnh, lớn tiếng nói:

-Cho đám dân chúng rời đi!

Quân đội trấn giữ bên kia liền tránh ra chừa một lối đi. Đám dân chúng này còn có không ít người trong tay còn cầm trứng thối, rau cải rữa nát, vừa rồi còn tiếc nuối không có cơ hội ném mấy thứ này vào mặt A Hổ, hiện tại điên cuồng chạy trối chết hận cha mẹ sao chỉ sinh cho mình có hai cái chân.

Đây cũng là nguyên nhân Tần Lập không hề ngăn cản cô gái đó ra tay giết người. Cái gọi là người đáng thương tất có chỗ đáng hận, đám dân chúng này chưa đáng phải chết, nhưng vẫn không dậy nổi đồng tình của hắn!

-Hì hì hì! Tiểu ca ca đẹp trai có ý tứ! Ngươi thế nào, không dám nhìn ta à? Ngươi thấy sao…hình dạng ta có đẹp hay không?

Hai mắt cô gái không kiêng nể gì nhìn chằm chằm trên người Tần Lập, cười quyến rũ nói.

-Tiện nhân! Thật đúng là tiện nhân dâm loàn, không khác gì đám Cực Nhạc Thiên Cung kia! Quả thật rất đê tiện!

Lãnh Dao rất hiếm khi dùng ngôn ngữ biểu lộ ra sự phẫn nộ của mình, mà lúc này nhìn bộ dáng của thiếu nữ, rốt cuộc không kìm nổi lạnh lùng nói.

Sắc mặt cô gái lập tức trở nên thập phần khó coi. Nàng không nghĩ tới mấy người trước mắt này dường như không sợ Thiên Ma Câu Hồn Đại Pháp của nàng! Nàng ta không biết rằng, Lãnh Dao cũng thế, Tần Lập cũng thế hay là Xà Xà cũng cậy, ai nấy đều có lực lượng tinh thần hơn nàng quá xa thì làm sao có thể bị bí pháp của nàng mê hoặc được?

Tần Lập hai mắt dừng ở nửa bộ ngực cao ngất lộ ra ngoài của thiếu nữ áo xanh, bĩu môi:

-Ngươi đẹp ư? Ngươi là mù hay là choáng váng? Ngươi có tư cách gì nói mình đẹp? Ta từng gặp qua nữ nhân không biết xấu hổ, nhưng chưa từng thấy qua người không biết xấu hổ như ngươi! Mở đôi mắt chó của ngươi nhìn kỹ lại ngươi xem! Nhìn lại xem bộ ngực chai cứng của ngươi kia, đưa tay sờ thử cái mông khô quắt của ngươi kia, nhìn lại cái mặt như bánh bao chiều của ngươi kia xem…ngươi như thế nào không biết xấu hổ, nói chính ngươi đẹp? Nếu ta là ngươi. Ta đã sớm tìm cây thắt cổ chết bà nó cho rồi!

Yến Linh Điêu

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả:Tiểu Đao Phong Lợi

349. Chương 353: Uy Lực Một Kiếm

-A!

Thiếu nữ áo xanh phát ra một tiếng kêu bén nhọn cao vút, tựa như một mũi tên sắc bén xuyên tới tầng mây!

Tiếp thep, trong hai mắt thiếu nữ áo xanh này không ngờ phát ra cái nhìn u ám, nhìn thẳng vào Tần Lập, trong giọng nói không còn chút yêu kiều quyến rũ nào, ngược lại lạnh như băng dường như làm cho người ta có cảm giác đang đi vào một ngôi mộ hoang lạnh lẽo.

-Tiểu nghiệt súc! Ngươi muốn chết!

Hây!

Thiếu nữ áo xanh cách Tần Lập vốn không xa lắm, lần này lại xông tới như một tia chớp tung một chưởng đánh về phía đại huyệt trên ngực Tần Lập. Đồng thời, trên thân thể nàng ta cũng tản phát ra mọt hương thơm thoang thoảng như có như không, mùi vị nhàn nhạt nhưng không gay mũi chút nào, nhưng lại làm cho người ta có một loại cảm giác có dư vị vô tận, càng ngủi vào càng thích thú, quả thực linh hồn đều phải rơi vào trong đó!

Đây chính là một loại biểu hiện rằng đã tu luyện Thiên Ma Câu Hồn Đại Pháp đến cảnh giới cao cấp, từ thân thể phát ra mùi vô hình vô sắc, mê hoặc chúng sinh!

Với khoảng cách gần như vậy, nếu như bị thiếu nữ áo xanh này chụp trúng, cho dù là Tần Lập chỉ sợ thân mình cũng phải bị trọng thương, luồng lực mênh mông kia chấn động đến bầu không khí chung quanh đều hơi co rút lại!

Khóe miệng Tần Lập nổi lên một vẻ trào phúng mờ nhạt. Với một tốc độ khó tin, hắn lách thân mình qua một bên, sau đó giơ chân lên, mạnh mẽ tung một cước!

Một cước này của Tần Lập làm cho người ta có cảm giác đó chỉ là bước chân bình thường mà dường như là thiếu nữ áo xanh tự mình chủ động đưa thân mình chạm vào!

Bất quá ai cũng đều biết rõ điều đó là không có khả năng!

Thiếu nữ áo xanh cũng không phải kẻ ngốc, tuy rằng bị Tần Lập dùng lời nói ác độc mắng đến giận tím mặt. Nhưng thân là một võ giả, như thế nào có thể chủ động tự đưa thân mình đụng vào chân người ta?

Duy nhất chỉ có một kết quả, đó chính là…tốc độ của Tần Lập quá nhanh!

Ầm!

Một tiếng kêu thảm thiết vang lên, kèm theo đó là một tràng tiếng xương cốt gãy vụn khiến cho người ta sợ hãi. Lại nhìn thân mình thiếu nữ áo xanh bị một cước của Tần Lập đá bay ra xa mấy chục thước, ở không trung liên tục phun ra máu tươi tung tóe. Sau đó ẦM một tiếng rơi xuống trước mặt đám binh sĩ bên kia.

Hết thảy đều phát sinh quá nhanh, nhanh đến mức đồng môn muốn cứu nàng ta đều không kịp ra tay!

Mãi cho đến khi thiếu nữ áo xanh miệng phun máu rơi xuống nằm trên mặt đất, mấy đồng môn của nàng ta mới bừng tỉnh chợt chạy tới. Lại chỉ nhìn thấy thiếu nữ có địa vị rất cao trong môn phái này đã trợn trắng hai mắt, hơi thở mong manh, hiển nhiên là không thể sống nổi!

-Đồ con hoang! Ta liều mạng với ngươi!

-Ngươi dám giết sư muội của ta! Ta liều mạng với ngươi!

-Tần Lập! Ta nhất định phải bầm thây ngươi vạn đoạn!

Có ba người bộ dạng điên cuồng lập tức bay lên không trung đánh về hướng Tần Lập!

1 vừa định phản ứng, bên tai nghe thấy tiếng Tần Lập lạnh lùng nói:

-Không cần giúp ta! Ta muốn tự tay giết đám súc sinh này!

Tần Lập nói xong, thân mình cũng bay lên không trung.

Thân mình hắn như một tia chớp bắn thẳng tới một lão già khô gầy râu tóc bạc trắng mặt đầy nếp nhăn. Động tác bàn tay của hắn cũng không có phô trương thanh thế gì, chỉ giống như một ưng trảo bình thường, hung hăng chụp vào yếu hầu của lão già!

Chiêu này chính là chiêu thức vận dụng quyền cước trong chiến kỹ Cửu Thiên Thập Địa Duy Ngã Độc Tôn!

Tần Lập luôn luôn thích sử dụng kiếm, nhưng hôm nay bởi vì hổ thẹn với tình trạng của A Hổ, dã tính luôn chôn sâu trong lòng hắn rốt cuộc cũng đã bộc phát ra!

Cánh tay còn lại của hắn thì lại hóa thành vô số tàn ảnh, đánh úp về phía một tên trẻ tuổi nhìn thoáng qua chừng hơn hai mươi tuổi rất có phong độ.

Nhanh! Nhanh đến khó tin!

Từ lúc ba người đối phương bay lên không trung đánh tới đến lúc Tần Lập ra tay đánh trả, ở trong mắt hầu hết mọi người căn bản đều chưa kịp nhìn rõ thì hết thảy…cũng đã chấm dứt!

Lão già khô gầy râu tóc bạc trắng kia, đôi mắt lồi ra ngoài, chỗ yết hầu là một cái lỗ thủng đỏ tươi, máu tươi từ nơi đó bắn ra tung tóe, một mùi máu tanh tràn ngập trong không trung.

Tên trẻ tuổi diện mạo anh tuấn rất phong độ kia, trên gương mặt vốn ngạo mạn của hắn lúc hày hoàn toàn không nhìn ra hình dạng gì, bị đánh đến nỗi máu thịt bầy nhầy!

Bị Tần Lập chụp một cái nát tan, tựa như rơi từ trên bầu trời xuống, đập mạnh xuống mặt đất vậy!

Cái này cũng chưa tính là ngoan độc, nhìn xem người thứ ba!

Người thứ ba là một thiếu phụ yêu mị nhìn qua chừng hơn ba mươi tuổi, vẻ mặt bi thương, trong hai mắt bắn ra vẻ oán hận nồng đậm. Nàng ta cầm trong tay một thanh trường kiếm màu bạc lưỡi hẹp, nhanh như ánh sao băng đâm thẳng ngay tim Tần Lập!

Vốn ba người đồng môn này, xưa nay đã nhiều lần phối hợp với nhau nên vô cùng ăn ý. Thời điểm ba người công kích về phía Tần Lập đã hoàn toàn chặn đứng tất cả đường lui của Tần Lập, trong đó cũng có chiếu cố lẫn nhau, làm cho Tần Lập căn bản trốn không thể trốn, tránh cũng không thể tránh!

Ở trong mắt bọn họ, xem ra Tần Lập chỉ còn con đường chết!

Thế nhưng thực lực của Tần Lập đã hoàn toàn ra ngoài dự liệu của họ, quả thực nhanh đến không một nhân loại nào có thể làm được!

Tần Lập nhanh như một tia chớp liền phá vỡ một kích tất sát của ba người!

Đợi đến khi Tần Lập giết chết hai người, mũi kiếm của nữ nhân còn cách trái tim Tần Lập cũng chỉ còn một phân. Trên gương mặt xinh đẹp của thiếu phụ xuất hiện vẻ điên cuồng, nàng ta nghiến răng nghiến lợi, thời khắc này thậm chí đã quên mọi bi thương, chỉ còn cừu hận.

-Đi chết đi!

Tiếng quát của thiếu phụ lạnh như băng!

Khóe miệng Tần Lập lại nổi lên một nụ cười khinh thường nồng đậm. Vẻ tươi cười lạnh lùng kia khiến trong lòng thiếu phụ nhảy dựng lên. Nàng ta thật không biết: chết đến nơi rồi mà người trẻ tuổi này không ngờ còn cười được?

-Rắc! Rắc! Rắc!

Cực kì đột ngột, liên tiếp vang lên tiếng sắt thép bị bẻ gãy giòn tan.

Lại nhìn tới thanh trường kiếm lưỡi hẹp phi thường bất phàm trong tay thiếu phụ, không ngờ đâm vào thân thể nhìn như mong manh của Tần Lập kia, lại bị chấn cho gãy vụn, vỡ tan thành mười mấy khúc rơi trên mặt đất!

Sau đó, trong lúc ánh mắt thiếu phụ kia đang kinh hãi, Tần Lập vươn tay nắm lại thành quyền, hung hăng tung một quyền đánh ngay trên phía ngực thiếu phụ!

Ầm!

Một tiếng vang dội, thân thể thiếu phụ giống như một bao cát bị Tần Lập tung một quyền đánh bay ra ngoài!

Mà một quyền này lại bao gồm vô tận phẫn nộ trong lòng Tần Lập!

Tiên Thiên Tử Khí có thể cứu người nhưng cũng có thể biến thành lợi giết người. Cho nên khi quyền của Tần Lập đánh vào thân thể thiếu phụ thì gần như trong khoảnh khắc Tiên Thiên Tử Khí đã phá hủy kinh mạch toàn thân của thiếu phụ. Sau đó xông vào đan điền, ầm ầm phá hủy đan điền không biết đã tu luyện bao nhiêu năm của thiếu phụ!

Nắm tay đánh vào thân thể thiếu phụ, nhìn qua bên ngoài cũng không có phá vỡ mảy may da thịt mềm mại của nàng, thế nhưng tất cả xương cốt toàn thân nàng ta đã bị chấn vỡ trong nháy mắt!

-Đây là kết cục cho việc giết người nhà huynh đệ của ta!

Cơn phẫn nộ trong lòng Tần Lập không mảy may giảm xuống chút nào, căn bản Tần Lập không tin trên đời này còn có người nào dễ dàng giết chết mình như thế, điều này cũng không thể nói những người này có tầm nhìn thiển cận. Trên thực tế, trong đám người bọn chúng bị Tần Lập giết chết, thậm chí có cả mấy tên đã đạt tới cảnh giới Chí Tôn!

Với thực lực Chí Tôn đi vào giới thế tục này thì có cái gì có thể được bọn họ đặt vào trong mắt?

Thế nhưng sự thật lại vô cùng tàn khốc nói cho bọn họ biết rằng: ngay ở giới thế tục cũng không phải là địa phương an toàn, cũng không phải có thể để mặc bọn họ muốn làm gì thì làm!

Bên kia còn lại mười sáu mười bảy người, lúc này đưa mắt nhìn nhau một cái, đều từ trong mắt đối phương nhìn thấy vẻ hoảng hốt cùng sợ hãi: "Đối địch với người trẻ tuổi yêu nghiệt như thế, quả thực chính là đầu óc có bệnh mà!"

Tuy nhiên, lúc này nói gì cũng đều đã muộn!

-Kết trận!

Có người hét to một tiếng, kinh tỉnh đám người đang sững người ra đó. Trong nháy mắt lúc Tần Lập phóng tới, mười sáu người lập tức kết thành một vòng trận pháp, bao vây Tần Lập ở bên trong.

-Kết cái rắm!

Tần Lập cười lạnh một tiếng nói đầy vẻ khinh thường khiến cho đám người này phẫn nộ cố sức phát động trận pháo dùng thiên đao vạn quả bắt người.

Tuy nhiên, kế tiếp sự phẫn nộ của bọn họ đã biến thành nỗi sợ hãi khủng bố!

Trong tay của Tần Lập không biết từ khi nào xuất hiện một thanh bảo kiếm bắn hàn khí ra bốn phía, thân mình hắn giống như một con quay, chỉ quay một vòng liền điểm ra một kiếm!

Rồi thanh bảo kiếm lập tức chui vào vỏ kiếm, biến mất ở trong tay Tần Lập!

Thậm chí, rất nhiều người căn bản là không nhìn thấy Tần Lập xuất kiếm!

Quá nhanh như vậy!

Lại nhìn tới vòng người đang vây quanh Tần Lập, trong lúc đó ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi đều như bị trúng phép định thân của Tề Thiên Đại Thánh, đứng như trời trồng ở đó, không thể động đậy.

Triệu Tinh Hải sớm đã bị bầu không khí này làm cho sợ tới mức cả người lạnh run cầm cập, thiếu chút nữa ngất đi. Hắn cố gắng lắm mới duy trì được tôn nghiêm của bậc đế vương, cố sức không lùi lại nửa bước, để mặt cho hai tên hộ vệ kèm hai bên người. Hắn trợn mắt há hốc mồn nhìn một màn trước mắt này.

Hắn chỉ nghe được đám cung phụng hoàng gia kia nói một câu: "Kết trận!", sau đó lại nghe thấy Tần Lập khinh thường nói một tiếng: "Kết cái rắm" tiếp sau đó…một đám mười sáu người này đều đứng ở nơi đó…thật sự…kết cái rắm chó…

Cái này…cái này đến tột cùng là xảy ra chuyện gì? Cho dù ở sâu trong nội tâm Triệu Tinh Hải vẫn là nghiêng về phía Tần Lập nhưng giờ phút này hắn cũng không kìm nổi có loại kích động muốn chửi "con mẹ nó".

Con bà nó, hắn nói kết cái rắm, các ngươi liền thành thành thật thật đứng ở đó?

Lại nhìn tới gã đại hán vừa mới hô kết trận kia, ánh mắt nhin về phía Tần Lập, cứ giống như là gặp quỷ, khóe miệng co giật kịch liệt, mồm há hốc, không khí thổi vào trong miệng, chỉ thấy bên ngoài yết hầu của hắn đột nhiên vỡ ra một sợi màu đỏ, một dòng máu tươi chậm rãi…chậm rãi chảy ra.

-Hay! Hay! Kiếm nhanh!

Vừa dứt lời, một luồng máu đỏ tươi từ cổ hắn bắn ra, máu tươi tung tóe đầy trời!

-Cực Lạc…Thần Cung…sẽ…trả thù…ngươi!

Một nữ nhân hai mắt gắt gao trừng trừng nhìn Tần Lập, dường như muốn ghi nhớ bộ dáng người này đợi đến kiếp sau, vẻ cừu hận trong mắt nồng đậm như thực chất đến không hóa giải được. Vừa nói xong ,trên cái cổ trắng nõn của nàng ta cũng hiện ra một dây màu đỏ, theo lời nói sợi dây đỏ dần dần rõ nét, cuối cùng vỡ ra, máu tươi phun tống ra!

Còn lại mười bốn người kia đều bị dạo cho hồn vía lên mây. Ai nấy đều đã nhìn ra, nếu không nói lời nào còn có thể kéo dài một chút hơi tán. Chỉ cần lên tiếng nói thì hẳn là phải chết không thể nghi ngờ!

Loại cảm giác này quả thực làm cho người ta kinh hoảng, trước sau lại có bốn người không kìm nổi muốn dùng tay che yết hầu của mình, hoặc là muốn thử sờ xem yết hầu của mình rốt cuộc có bị tách ra hay không!

Nhưng máu tươi lại lập tức tuôn ra, nhiễm đỏ bàn tay, bốn người đều kêu to một tiếng ngã trên mặt đất. Lại có năm người thò tay vào túi run rẩy lấy ra đan dược, định thông qua đan dược giữ mạng. Thế nhưng vừa nuốt đan dược vào, sức nuốt đó lại kích động tới vết kiếm trên yết hầu, kích phát càng thêm dễ dàng nứt toát ra!

Cuối cùng chỉ còn lại có năm người…trên mặt hoàn toàn mất đi huyết sắc, ánh mắt chớp chớp đầy vẻ sợ hãi, đứng ở nơi đó cũng không dám có một cử động nào!

Mà gã nam nhân trung niên đầu tiên đối chưởng cùng Tần Lập, hai mắt nhìn như muốn nứt ra, mấy lần miệng mở ra lại khép lại, hai chân lặng lẽ thối lui về phía sau.

Đối mặt với sát thần như thế, trong lòng hắn sớm đã tràn ngập kinh hoàng!

Yến Linh Điêu

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả:Tiểu Đao Phong Lợi

350. Chương 354: Hành Hạ Đến Chết

Nam nhân trung niên được xưng là Hồng cung phụng hết lần này tới lần khác tự an ủi trong lòng: "Ta cũng không phải không quan tâm đến sống chết của đồng môn mà một mình chạy trốn. Ta chịu nhục nhã như vậy, hoàn toàn là vì bọn họ. Ta không phải là đối thủ của người thanh niên này, có xông lên cũng là đi chịu chết. Cho nên, ta ôm theo mối cừu hận của bọn họ, trở lại sư môn cầu viện trợ, để sư môn phái ra người mạnh hơn đến giết chết tên này! Đến lúc đó, ta sẽ đốt vàng mã dâng hương cầu siêu cho những người đã chết này! Nhất định…nhất định!

Ngay lúc Hồng cung phụng đã hoàn toàn dồn sức, chuẩn bị một cú đào thoát thì giọng nói lạnh như băng nhưng đầy chế giễu của Tần Lập lại vang lên sau lưng hắn.

-Như thế nào? Muốn chạy? Không chào hỏi ai lại đi sao? Nghe nói…ngươi vẫn là cung phụng hoàng gia, lén lén lút lút trốn đi như vậy, mặt mũi…có điểm không được dễ coi lắm nha! Vừa rồi, chính ngươi nói "Thời điểm ngươi giết cả nhà huynh đệ ta, giết thực thống khoái? Đám đồng môn của ngươi tuy rằng đều có phần, nhưng người ta hận nhất lại chỉ có một mình ngươi! Biết vì sao ta lưu lại cái mạng chó của ngươi tới giờ không? Ngươi quay đầu nhìn lại xem, huynh đệ của ta đang dùng cái ánh mắt gì nhìn ngươi kìa! Cứ như vậy mà bỏ qua không để ý tới, ngươi nhẫn tâm được sao?

Giọng nói của Tần Lập đều đều lạnh lùng, lại khiến cho mọi người ở đây đều có loại cảm giác không rét mà run. Người thanh niên này nhìn vẻ về ngoài ôn nhu như ngọc, lại hành động như bão táp lôi đình, trong lời nói nghe ra ôn hòa dễ nghe lại ẩn chứa vô tận sát khí.

Trong ánh mắt Triệu Tinh Hải nhìn về phía Tần Lập, giờ phút này chứa đầy vẻ vui mừng. Hắn có lý do để vui mừng: Cho tới nay. Hắn đều tỏ thái độ kiên quyết không đối địch với Tần Lập! Cho dù thực lực của đám cao thủ Hồng cung phụng đều mạnh mẽ khiến cho người ta sợ hãi, hắn cũng không thay đổi thái độ của mình.

Cho dù là hạ lệnh tịch biên nhà của A Hổ, đó cũng là hắn bị ép phải làm. Tin rằng Lãnh Dao cũng thế, Tần Lập cũng thế, đều không có lý do trách tội lên đầu hắn.

Về phần cả nhà A Hổ bị giết, cũng là vị Hồng cung phụng cùng đám người trước mắt này gây ra, cùng Hoàng đế hắn cũng không có chút quan hệ nào.

Triệu Tinh Hải thầm nghĩ, ánh mắt lại chuyển về phía Bộ Đồng cả người run rẩy đứng ở một bên và nữ nhân điên khùng kia cũng đã sững người ở đó, trong mắt hắn rốt cuộc hiện lên một chút sát khí không thể ngăn chặn, hắn lạnh lùng ra lệnh:

-Người đâu! Bắt cặp nam nữ này ngay cho ta!

Oai nghiêm của Hoàng đế há có thể xâm phạm? Không nghĩ tới chính mình lại có ngày bị con dân của mình, mà còn là con dân có tước vị chỉ vào mũi mình mà mắng như vậy. Quả thực không thể dễ dàng tha thứ được!

Ngươi tưởng ngươi là Tần Lập sao? Cho dù là Tần Lập cũng không có nói quá lời với trẫm như thế!

Mấy tên thị vệ như lang như hổ lập tức xông tới bắt giữ Bộ Đồng cùng lão bà điên của hắn đang thất thần đứng đó.

Lãnh Dao chợt nghĩ tới Bộ Vân Yên, thấy Tần Lập vẫn thờ ơ đứng ở đó, miệng mấp máy muốn nói cái gì nhưng cuối cùng vẫn bỏ qua, yên lặng nhìn Bộ Đồng mặt xám như tro tàn bị bắt mang đi.

Hồng cung phụng lộ ra vẻ cười sầu thảm, nghiêng đầu nhìn Triệu Tinh Hải khôi phục một thân phong độ của hoàng giả, giọng nói của hắn chỉ trong phút chốc ngắn ngủn mà đã trở nên thập phần khàn khàn:

-Tiểu Hoàng đế! Ngươi tốt! Tốt lắm! Phi thường tốt! Thật là ta đã xem thường trí tuệ cùng sự quyết đoán của đế vương nhân gian! Không ngờ ta ngay cả một….

Hồng cung phụng nói đến đây, ngón tay đột nhiên búng về phía Triệu Tinh Hải, loại tốc độ này Triệu Tinh Hải cùng đám hộ vệ của hắn hoàn toàn không có biện pháp gì để phản ứng lại. Trong ánh mắt Triệu Tinh Hải rốt cục hiện lên vẻ kinh hoàng.

Tần Lập đã sớm đề phòng Hồng cung phụng, cười lạnh một tiếng. Ngón tay búng ra giữa không trung phát ra một tiếng nổ "ÂM" đinh tai nhức óc, nhìn lại Hồng cung phụng, hắn thừa cơ hội này thân mình mạnh mẽ phóng vào giữa đám quan binh trên mặt đất.

Hắn biết, tại trước mặt người trẻ tuổi này muốn phi hành trên không trung mà chạy trốn khẳng định là tự tìm đường chết, không bằng vọt vào giữa đám người thường này, có lẽ còn có vài phần hi vọng sống sót.

Hắn đánh cuộc với tính mạng, chính là tin rằng Tần Lập sẽ không đại khai sát giới đám người thường đó!

Ý tưởng tự nhiên là hay, thế nhưng sự thật lại vô cùng tàn khốc: tại đây còn có người có cảnh giới cao hơn rất nhiều so với hắn…cao hơn nhiều lắm…nhiều lắm!

Xà Nữ vẫn không có ra tay, sớm đã ở chỗ này vò đầu bứt tóc chờ đợi, nàng cảm giác được Tần Lập đang rất phẫn nộ, cho nên mới không dám xông lên hỗ trợ. Nhưng hiện tại tên này muốn chạy trốn, ta đây hiển lộ một chút thực lực giam cầm hắn tại đó, dù sao cũng không tính là vi phạm cấm lệnh nha!

Sau khi đã nghĩ kĩ, Xà Nữ nhìn Hồng cung phụng ở phía trước chuyển mình làm ra động tác chạy trốn, nàng liền thẻ cái lưỡi thơm tho, thật cẩn thận nhìn thoáng qua Tần Lập.

Tần Lập mỉm cười nhìn nàng lộ ra vẻ tán dương, Xà Nữ như là nhận được phần thưởng, trong lòng nàng thập phần ngọt ngào.

Kì thật cho dù Xà Nữ không ra tay, Hồng cung phụng cũng không có bất kì cơ hội nào có thể trốn vào giữa đám người được. Tần Lập quay đầu, nhìn vẻ mặt dữ tợn đầy nước mắt của A Hổ, nhẹ giọng nói:

-Đại ca! Tên này…giao cho huynh!

-Hảo huynh đệ! Ngươi không cần cảm thấy áy náy bất cứ chuyện gì! Người chết cũng không thể sống lại, đây là số mạng của họ! Hôm nay, người nhà của ta ở dưới cửu tuyền cũng có thể yên lòng nhắm mắt rồi!

A Hổ nói xong, từ đôi mắt hổ chảy ra hai hàng huyết lệ, ngay cả đám binh sĩ lãnh khốc vẫn đang canh giữ ở bốn phương tám hướng nhìn cảnh đó đều không kìm nổi vẻ xúc động.

Nhìn vị đại hán mình đầy thương tích đang đi từng bước một tới phía mình, trong lòng Hồng cung phụng dâng lên một nỗi sợ hãi thật lớn, tay chân hắn hoàn toàn không cách nào nhúc nhích được!

Loại cảm giác này, so với quỷ đè trên giường còn khủng bố hơn vô số lần! Bởi vì quỷ đè cũng chỉ là dọa người, chẳng qua cũng chỉ là bóng đè, nhưng cảnh trước mắt này lại là chân thật…là chờ đợi tử vong từng phút từng giây!

-Tần Lập!

Giọng khàn khàn trong cổ họng Hồng cung phụng lại phát ra âm thanh chói tai:

-Ngươi và ta đều xem như là thế ngoại cao nhân, kẻ sĩ có thể chết chứ không thể nhục! Ngươi mau mau cho ta một cái chết thống khoái!

"Bốp!"

A Hổ giơ tay lên, bàn tay thật lớn tát một cái trên gương mặt đã thay đổi hình dạng bởi vì sợ hãi cùng phẫn nộ của Hồng cung phụng kia, phát ra một tiếng giòn tan.

Nửa bên mặt của Hồng cung phụng lập tức nhanh chóng phù lên, răng trong miệng hắn cũng bị một cái tát tràn ngập cừu hận của A Hổ này đánh nát hết một nửa!

-Giờ phút này ngươi còn muốn chết thống khoái? Thời điểm ngươi hành hạ đến chết người nhà già trẻ của ta, hành hạ đến chết thê nhi của ta, không phải ngươi nói rất thống khoái sao? Không phải nói giết người thích lắm hay sao? Không phải nói…giết người phải giết từng chút từng chút một, từ từ rút ra nỗi sợ hãi mới đã ghiền sao?

Bốp bốp bốp bốp! A Hổ vừa đánh vừa gào thét, mỗi chữ ứng một cái tát quật trên mặt Hồng cung phụng!

-Hiện tại ngươi lại muốn sĩ diện? Không thể nhục? Hôm nay lão tử sẽ cho ngươi nhận hết sỉ nhục mà chết, sau đó khi ngươi còn thừa lại một hơi thoi thóp, ném ngươi xuống hầm nhà vệ sinh, cho giòi bọ chui vào miệng mũi ngươi đến chết…

A Hổ nói xong, xé rách tung quần áo của Hồng cung phụng, lộ ra thân thể da thịt trắng nõn như trẻ con, nhưng nhìn qua cực kì tráng kiện. Chỉ xé vài cái, A Hổ đã lộ sạch quần áo trên người Hồng cung phụng, hiện trước mắt thân người trần truồng như nhộng, trên mặt sưng phù giống như đầu heo đang đứng như trời trồng ở đó, trong mắt bộc phát ra đủ loại ánh mắt sợ hãi, phẫn nộ, cừu hận.

Xà Nữ cùng Lãnh Dao không khỏi "xì" một tiếng đồng thời quay đầu đi.

A Hổ thò tay nắm lấy hạ thể Hồng cung phụng, trên gương mặt dữ tợn mà vặn vẹo, cười lạnh một tiếng dùng sức…trong giây lát…Hồng cung phụng phát ra một tiếng thét thảm thiết dường như không phải của con người.

Thanh âm này xuyên tận trời cao, chỉ sợ hơn phân nửa thành Thanh Long này mọi người đều nghe tiếng. Thanh âm cực kì bi thảm, người nghe được sợ tới mức toàn bộ đều lùi vào trong nhà, không dám bước ra ngoài dù chỉ nửa bước.

A Hổ một tay bóp nát hạ thể Hồng cung phụng, lại từng tấc từng tấc bóp nát từng khúc xương cốt của kẻ thù. Tiếng gãy nghe "răng rắc răng rắc" khiến đám binh sĩ thiết huyết ở bốn phương tám hướng kia cùng Hoàng đế Triệu Tinh Hải rốt cuộc không kìm nổi mà sắc mặt tất cả đều trở nên cực kỳ khó coi.

Triệu Tinh Hải càng chịu không thấy xoay người qua một bên nôn thốc nôn tháo.

A Hổ lại cười, tiếng cười lại giống như là tiếng khóc:

-Cha mẹ, lão bà, tiểu Hổ…các ngươi đều nhìn thấy phải không? Nghe được phải không? Ta báo thù cho các ngươi! Hung thủ sát hại các ngươi ở đây…tất cả đều ở đây, một tên cũng không thoát!

Tên cừu địch lớn nhất, người các ngươi hận nhất, muốn giết chết nhất…ta tự tay bóp nát từng đốt xương của hắn! Thủ pháp của ta tốt lắm, ta có thể cam đoan, làm cho hắn không chết mà vẫn còn tỉnh táo! Ta để cho hắn tận hưởng mùi vị thống khổ nhất trong cuộc sống, sau đó ném hắn còn sống xuống hố phân! Hu hu…các ngươi đều nhìn thấy chứ? Nghe được chứ? Nhìn thấy chưa!

A Hổ ngửa mặt lên trời gào lên, bóp nát một đốt xương của Hồng cung phụng. Hồng cung phụng rốt cuộc chịu không được loại tra tấn này, hai mắt trợn ngược, phát ra một tiếng thét thê lương rồi hôn mê bất tỉnh.

A Hổ ngẩng đầu nhìn thoáng qua Tần Lập, Tần Lập hiểu ý nhẹ bước đi tới, đưa vào trong cơ thể Hồng cung phụng một tia Tiên Thiên Tử Khí.

Hồng cung phụng từ từ tỉnh lại, vừa thấy Tần Lập thì làm sao mà không biết đã xảy ra chuyện gì! Cái loại đau nhức toàn thân này đã khiến hắn ngay cả chút tâm tư oán hận Tần Lập cũng không nảy sinh ra được, chỉ có thể nằm rên rỉ trên mặt đất.

Tần Lập hờ hững nhìn hắn. Mặc dù Tần Lập cũng không thích loại phương thức hành hạ tra tấn một người đến chết đi sống lại này lắm. Nhưng mối cừu hận như thế, tin rằng đổi lại là hắn có thể còn tàn ác hơn so với A Hổ!

Cho nên, đối với chuyện này, hắn chỉ biết ủng hộ huynh đệ của mình. Về phần thiện ác ư? Như thế nào là thiện ác?

-Lão gia cung phụng uy phong lẫm lẫm! Loại mùi vị này có dễ chịu không?

Lúc này A Hổ đã phát tiết được phần nào cừu hận cùng bi phẫn ngập đầy trong lòng, hai mắt nhìn chằm chằm vào gương mặt vặn vẹo vì thống khổ của Hồng cung phụng kia, cười thảm nói.

-Hắc hắc…hắc…hắc…mùi vị…mùi vị thực…không tồi…không tồi! Theo ta giết…con ngươi…giết…lão bà ngươi…thời điểm…đó sảng….sảng khoái như nhau!

Trong mắt Hồng cung phụng giờ phút này chỉ còn lại vẻ điên cuồng:

-Đúng rồi! Làn da…lão bà…của ngươi…thật trắng…ha ha, ha ha ha! Ta một kiếm đâm vào…phía dưới của nàng…cảm giác…thực…thực…A…

Không chờ hắn nói xong, A Hổ nện một quyền vào miệng Hồng cung phụng, làm một chữ cuối cùng hắn phải nuốt vào bụng. Một quyền này đập vỡ nát miệng của Hồng cung phụng.

Nắm tay A Hổ cũng bởi vì dùng sức quá độ mà bị rách mấy chỗ, máu tươi đầm đìa. Nhưng hắn hoàn toàn không quan tâm, cười lạnh nói:

-Muốn chọc giận ta? Ngươi tưởng sẽ thành công ư? Tuy nhiên, ngươi lại vẫn còn sống! Miệng của ngươi vỡ nát, một hồi…ngươi sẽ uống thoải mái hơn nha!

Trong ánh mắt Hồng cung phụng lúc này tràn ngập vẻ oán độc, nhưng không còn có khí lực nói ra dù chỉ một chữ. Vừa rồi hắn muốn chọc tức khiến cho A Hổ giết hắn thì đã dùng hết toàn bộ tinh lực rồi.

A Hổ nói xong, một tay xách Hồng cung phụng cả người đã mềm nhũn, hướng về phía một binh sĩ lành lạnh nói:

-Dẫn ta đi tìm nhà vệ sinh!

Yến Linh Điêu

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả:Tiểu Đao Phong Lợi

351. Chương 355: Khởi Đầu Hành Động Ngấm Ngầm Ở Huyền Đảo

Cuối cùng A Hổ một mình mang Hồng cung phụng ném xuống hố phân. Sau khi giết sạch đám cao thủ còn sót lại, A Hổ từ chối Tần Lập ba lần bảy lượt muốn giữ lại nhưng cuối cùng hắn vẫn bỏ đi. Tuy nhiên, cũng không phải là A Hổ nản nòng thoái chí, cũng không phải báo thù xong mà hắn mất đi động lực sống trên đời.

Mà hắn phải về thành Hoàng Sa, nơi đó còn có sản nghiệp to lớn mà Tần Lập lưu lại cho hắn, hắn muốn nói cho mọi người đều biết: A Hổ hắn vẫn còn sống! Sống thật tốt!

Hắn muốn cho cha mẹ vợ con hắn ở dưới cửu tuyền đều thấy được hắn là một nam nhân kiên cường. Hơn nữa, nhất định phải duy trì hương hỏa của gia tộc kéo dài mãi mãi.

Mặc dù A Hổ tưởng niệm cực kỳ sâu nặng đối với vong thê cùng nhi tử, nhưng hắn cũng là một nam nhân đỉnh thiên lập địa, cho nên, hắn phải kiên cường mà sống!

Tần Lập đối với chuyện này cũng không nói gì thêm. Hắn biết năm đó A Hổ đã không lựa chọn theo mình tiến vào Huyền Đảo, hiện tại cũng hơn phân nửa sẽ không đi theo bên mình. Trong lòng Tần Lập tràn ngập áy náy, cũng chỉ có thể dặn dò giao phó cho Triệu Tinh Hải, để vị Hoàng đế Thanh Long quốc thay mình chiếu cố tới vị huynh trưởng trong giới thế tục này.

Triệu Tinh Hải tự nhiên là luôn miệng đáp ứng, cho dù đám cung phụng đều bị Tần Lập giết sạch, hắn cũng hoàn toàn không quan tâm!

Đám cung phụng đó có lẽ Hoàng đế khác sẽ thích, cảm thấy được đó là một đám thế ngoại cao nhân như Thần, có bọn họ ở trong nước thì sẽ không còn lo ngại gì. Nhưng ở trong mắt Triệu Tinh Hải, đám cung phụng này chỉ là một bọn quỷ hút máu! Bọn họ hút sạch tinh hoa của quốc gia, làm cho sự tồn tại của hoàng thất như thùng rỗng kêu to!

Quốc gia cùng quốc gia chiến đấu với nhau đều là dựa vào đội quân sắt thép bách chiến bách thắng mà không phải là đám cung phụng cao cao tại thượng bọn họ!

Mấy năm nay ở Thanh Long quốc đã có không ít cao thủ thực lực hùng mạnh, đối với Hoàng đế Triệu Tinh Hải mà nói, có Y lão thành công đột phá Thiên cấp cầm đầu, tạo thành cung phụng hoàng thất Thanh Long quốc của chính mình thì đáng tin cậy hơn xa so với người từ các địa phương thần bí tới, hơn nhiều lắm!

Càng đừng nói, có Triệu Thiên Thiên bên cạnh Tần Lập, dù thế nào hắn cũng phải nể một chút tình hương khói, không có khả năng hoàn toàn thờ ơ nhìn Thanh Long quốc rơi vào cảnh nước sôi lửa bỏng mà không để ý. Nhất là lúc này đây, Triệu Tinh Hải xem như tận mắt chứng kiến đứa con hoang xuất hân từ Tần gia thành Hoàng Sa của Thanh Long quốc này rốt cục có thực lực khủng bố như thế nào.

Lấy sức một người nhưng lại có thể diệt sát toàn bộ đám cao thủ thực lực kinh thiên đến từ địa phương thần bí. Người như thế, trong thiên hạ còn có ai là đối thủ của hắn?

Đương nhiên, đây chỉ là cái nhìn trong mắt đế vương Triệu Tinh Hải tại giới thế tục mà thôi, nhưng cho dù Huyền Đảo thần kỳ, người có gan khinh thị Tần Lập cũng thật không nhiều lắm!

Nhưng hiện giờ Tần Lập không ở Huyền Đảo, tin tức này cũng đã sớm lan truyền ra ngoài.

Cho nên, hiện giờ ở Huyền Đảo đang nổi lên phong ba bão táp, thập phần náo nhiệt.

Thành Phong sa, tại Tần gia.

Kim Điêu cùng Linh Ưng, Mạc Ưng đều ở trong phòng riêng của mình, nhắm mắt dưỡng thần. Một đoạn thời gian gần đây, Tần gia dường như lại có cảm giác bấp bênh, rất nhiều gia tộc cùng môn phái bất kể lớn nhỏ đều đang rục rịch ngóc đầu dậy.

Thực lực của Tần gia đích thực cũng không tính là hùng mạnh. Nếu không nhờ ba người bọn họ tọa trấn, chỉ sợ lúc này thật sự đã không thể tồn tại được.

Đáng nhắc tới chính là tân nhiệm môn chủ của Thiên Cơ Môn, mang theo mười đại cao thủ trong Thiên Cơ Môn, vào nửa tháng trước đã tới thành Phong Sa, tiến vào Tần gia tuyên bố cùng Tần gia cùng tiến cùng lùi!

Hành động này khiến cho rất nhiều người trên Huyền Đảo đều ồ lên. Bọn họ hoàn toàn không hiểu nổi, Trầm Nhạc vì cái gì lại coi trọng Tần Lập như vậy? Cho dù Tần Lập hùng mạnh đến mấy đi nữa, cho dù hắn hai mươi tuổi đạt tới cảnh giới Chí Tôn…nhưng cũng chỉ là một thân một mình hắn mà thôi!

Tùy tiện một môn phái gia tộc cao cấp nào, nếu bất kể cái giá phải trả cùng hậu quả, nếu muốn tiêu diệt sạch Tần gia cùng Tần Lập, đối với bọn họ xem ra cũng không phải là chuyện khó khăn gì lắm.

Mà ngay cả Lâm Hằng lúc trước giao hảo cùng Tần Lập thập phần tốt đẹp thì lúc này cũng đã giữ thái độ trầm mặc, giữ một khoảng cách với Tần gia bằng cách tự mình bế quan tu luyện.

Như vậy, Trầm Nhạc nắm trong tay một thế lực siêu cấp, như thế nào dám đánh cược vào trên một người thanh niên mới hai mươi tuổi như thế?

Liền sau đó, Tiền gia phú giáp thiên hạ cũng phái tới năm cường giả Chí Tôn tiến vào Tần gia, tuyên bố gia tộc Tiền gia cùng tiến thối với Tần gia!

Thê tử của Trầm Nhạc, Lãnh Phương Phỉ đại biểu cho Băng Thiên Nhai tuyên cáo Băng Thiên Nhai ủng hộ Tần gia vô điều kiện!

Thôi gia đã bị diệt, Tàng Kiếm Sơn Trang - một thế lực đại siêu cấp trên Huyền Đảo vào thời điểm Thôi gia bị thiệt thòi nặng liền giữ thái độ trầm mặc, hiện tại cũng không có tham gia vây công Tần gia.

Thái độ của Hỏa Kiếm Vương gia, Nộ Kiếm Tiêu gia cùng Sát Kiếm Lâm vào lúc này đều như nhau. Tuy rằng bọn họ cũng không có phái người đến tham gia vây công Tần gia, nhưng ở sau lưng lại làm chuyện châm lửa thổi gió để cho người ta chiến đấu mình làm ngư ông…cũng là làm không ít.

Đối với các thế lực siêu cấp tồn tại cả vạn năm như bọn họ mà nói, cái gì tình hữu nghị sớm muộn đều sẽ sớm tan thành mây khói, duy chỉ có lợi ích mới là vĩnh hằng!

Tần gia hiện nay ở trong mắt bọn họ quả thực chính là một con dê béo không có chủ nhân bảo vệ!

Tần gia hiện tại ngồi ôm tài phú cả vạn năm tích lũy của Thôi gia nhưng lại không có căn cơ thâm hậu cùng thực lực kinh người như Thôi gia năm đó.

Đừng nhìn Tần gia hiện tại có ba cao thủ vô danh đang tọa trấn kia, nghe nói thực lực rất mạnh mẽ; đừng nhìn Tiền gia phú giáp thiên hạ cùng Thiên Cơ Môn dốc sức tương trợ Tần gia.

Ở trong mắt nhiều người, động cơ của Thiên Cơ Môn cùng Tiền gia, bản thân nó đã là có vấn đề!

Cái gọi là vô sự bợ đỡ săn đón, phi gian tức đạo!

Gần như không ai muốn tinh rằng: bọn họ làm như vậy là vì hữu tình! Hữu tình giá trị mấy lượng bạc chứ? Đối với người bình thường mà nói, hữu tình còn có thể là di chứng quý báu…còn nếu dùng tiền tài lợi ích để đánh giá hữu tình thì đúng là một loại sỉ nhục và coi rẻ hai chữ hữu tình rồi!

Nhưng đối với con cháu các đại gia tộc chân chính mà nói, hữu tình đối với bọn họ quả thực nếu so với thiên tài địa bảo quý hiếm nhất trên thế gian này thì còn quý hiếm hơn!

Cho nên, cho dù Trầm Nhạc vẫn kiên trì theo lý luận hữu tình của hắn, nhưng ở trong mắt quần hùng trên Huyền Đảo, hắn chẳng qua cũng chỉ là một con chim non chưa trưởng thành, vậy mà đã quyết định bay cao trên không trung…thật không biết suy nghĩ!

Còn Tiền gia, đối với rất nhiều người mà nói, thật sự có vài phần khó giải quyết. Căn cơ của Thiên Cơ Môn trong mấy năm gần đây đã dần dần trồi lên mặt nước.

Tiền gia trước kia vẫn rất khiêm tốn, thế nhưng theo hai năm Tần Lập quật khởi này, Tiền gia dường như cũng đột nhiên nhảy vọt lên, để lộ ra vài phần thực lực kinh khủng cũng khiến không ít người nhìn thấy mà phát lạnh.

Cái sự liên hợp của đông đúc phú hào gia tộc nhỏ tạo thành một thực lực tuyệt đối không để cho người ta khinh thường!

Nhưng các gia tộc cùng môn phái đó quyết tâm muốn nuốt gọn Tần gia, cũng hoàn toàn không quan tâm, cho dù Tần gia là một con cự thú hung mãnh, bọn họ cũng có thể cắt xén từng chút một như tằm ăn dâu.

Càng đừng nói, Tần gia còn chưa đạt đến trình độ khiến cho người ta kiêng kị từ xa!

Hơn nữa gia chủ của Vương gia, Lâm gia cùng Tiêu gia đều có lý do tin tưởng rằng: một khi chỗ hổng của Tần gia bị mở ra, Tàng Kiếm Sơn Trang vẫn đang trầm mặc khiêm tốn đó rất có thể sẽ tùy thời lao đến chia phần một chén canh!

Với thực lực của Tàng Kiếm Sơn Trang, đến lúc đó cho dù bọn họ ngang ngược đòi chia một chén canh, tin rằng các gia tộc và môn phái thực lực không bằng bọn họ cũng không dám hó hé điều gì.

Chỉ có điều cái loại cảm giác này, chung quy vẫn khiến cho người ta khó chịu. Vì thế Vương gia, Lâm gia cùng Tiêu gia mấy ngày trước đã tuyên bố dứt khoát: "Ba gia tộc kết thành quan hệ đồng minh, cùng tiến cùng thối!"

Cái này chẳng khắc nào tuyên bố thẳng với quần hùng trên Huyền Đảo về thái độ của ba gia tộc đối với Tần gia. Ngay cả đồng chí Tàng Kiếm Sơn Trang ngươi nếu muốn nhúng tay vào thì nhanh tay, bằng không sau này muốn nhập bọn cũng sẽ không còn cơ hội!

Đáng tiếc chính là, ba nhà bên này lên tiếng thúc giục thì Tàng Kiếm Sơn Trang bên kia ngay cả chút động tĩnh cũng không có. Ngược lạu chuyện này khiến không ít người bàng quan đều tràn trề thất vọng.

Hiện tại toàn bộ Huyền Đảo thật giống như vũng nước sôi sùng sục. Bản thân nó đang sôi trào, lại bị một người điên cuồng quấy lên, diễn biến của nó lại càng làm cho người ta cảm giác như bị áp lực cực lớn đè lên mình.

Trong một biệt viện ở Tần gia, Trầm Nhạc mang theo phu nhân Lãnh Phương Phỉ cùng mười đại cao thủ Thiên Cơ Môn. Trong số này còn có cả mấy người Tôn Trung,Lý Thái,Hỏa Phong.

Ba người họ định đem tới phiền phức cho Trầm Nhạc, để hành động trợ giúp Tần gia của Trầm Nhạc lần này trở thành một chuyện hỏng bét, thậm chí trở thành trò cười cho toàn bộ Huyền Đảo. Thế nhưng Trầm Nhạc cũng không phải một kẻ ngu ngốc, cũng không có dẫn theo nhiều người mà chỉ lựa chọn trong những người tinh nhuệ nhất, thực lực đứng đầu bên trong Thiên Cơ Môn tuyển ra mười người, bao gồm ba lão Thái thượng trưởng lão muốn gây rối đó để mang đến đây.

Tuy rằng rất muốn kháng mệnh không tuân theo, nhưng vì để về sau có thể danh chính ngôn thuận bước lên ngôi vị môn chủ Thiên Cơ Môn, nên ba lão Thái thượng trưởng lão thâm niên này cũng chỉ có thể nhẫn nhịn. Nhưng mà nhịn thì nhịn, chuyện gây phiền toái vẫn phải tìm cơ hội. Dù sao cũng không thể để tên tiểu tử Trầm Nhạc này quá mức đắc ý.

Hỏa Phong tính tình nóng nảy hấp tấp, thích hợp nhất làm loại chim đầu đàn gây rối này, bởi vì hắn quen thói chống đối với môn chủ, nguyên nhân chỉ vì lão thuộc hàng trưởng bối đồng lứa với phụ thân của Trầm Long Hưng!

Toàn bộ người trong môn phái đều biết lão như người điên điên khùng khùng, tính tình nóng nảy, thêm một điểm là thâm niên của lão thực sự là quá lớn. Tuy nói thế giới này là thực lực vi tôn nhưng có vài thời điểm, thật đúng là không thể hoàn toàn nói như vậy được. Ít nhất, trong một vài thế thực căn cơ thâm hậu, các nhân tố về nhân mạch, danh vọng, từng trải…đều là nhân tô trọng yếu để quyết định thân phận, địa vị của một người.

Cho nên, cho tới nay thật ra không có người nào đi chấp nhặt cùng lão.

Tuy nhiên, mấy trăm năm qua Hỏa Phong vẫn luôn sử dụng một chiêu điên điên khùng khùng này đến lô hỏa thuần thanh, hơn nữa trăm lần như một đều chính xác. Lần này, nhất định phải bôi tro trát trấu đầy mặt mũi tên tiểu tử Trầm Nhạc này mới được!

Trầm Nhạc cùng Lãnh Phương Phỉ hai người vừa kết hôn, hơn nữa Lãnh Phương Phỉ còn mang theo từ sư môn đến đây một quyển bí tịch song tu!

Hai người suốt ngày dính như keo cùng một chỗ, chuyện tình cảm riêng tư ngày càng quấn quýt. Lãnh Phương Phỉ bề ngoài nhìn qua không có biến hóa gì lắm, nhưng chuyện thầm kín bên trong khuê phòng lại dịu dàng biết điều, hơn nữa rất rành chuyện phong tình, dùng lời nói dịu dàng với Trầm Nhạc, đó chính là mị lực quyến rũ!

Cho nên, mặc dù ai người tới thành Phong Sa này cũng không có đình chỉ chuyện song tu, một mặt làm cho tình cảm giữa hai người càng thêm hài hòa. Mặt khác, loại bí tịch này đối với sự tăng tiến thực lực thì ít nhất ở dưới cảnh giới Phá Toái Hư Không đều có hiệu quả rất lớn!

Thực lực của Trầm Nhạc vẫn ngừng lại ở cảnh giới Hợp Thiên, thế mà trong thời gian gần đây liền mơ hồ có cảm giác dường như sắp đột phá. Điều này khiến Trầm Nhạc vô cùng vui mừng, rốt cuộc cũng càng thêm quyết tâm kiên định phải liên tục song tu.

Hỏa Phong không quản tới thị nữ ngăn cản, ngang ngược xông vào phòng riêng của Trầm Nhạc. Hai người vừa định cởi áo, tháo thắt lưng…mọi người đều biết chuyện ấy mà bị quấy rầy, bất kể nam nữ thì lửa giận hừng hực thiêu đốt trong lồng ngực kia phải lớn tới mức nào.

Yến Linh Điêu

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả:Tiểu Đao Phong Lợi

352. Chương 356: Đánh Cuộc

Thực lực của Hỏa Phong đã đạt tới cảnh giới Nhân Tôn, thần thức cường đại như thế thì làm sao lại không nhận biết được vị Tiểu môn chủ mới nhậm chức và phu nhân của mình đang làm gì? Tuy vậy, hắn hoàn toàn không thèm để ý, hơn nữa còn có cảm giác vui sướng khi có người gặp họa!

"Tiểu tử, ngươi không phải là rất có năng lực sao? Ta cứ xông vào đó, ngươi làm gì được ta nào?!"

Không thể không nói lão quái Hỏa Phong sống gần ngàn năm này, chỗ mà người ta coi như là thiếu hụt thì thực tế lại là ưu điểm lớn nhất, hoặc chính là chỗ mà hắn dựa vào!

Lão biết rõ trong lòng Trầm Nhạc đang suy nghĩ điều gì nhưng lão không thèm để ý, căn bản là lão không lo lắng đến hậu quả!

"Ngươi muốn làm gì? Muốn quản ta hay sao? Ngươi phải biết rằng, tên tiểu tử nhà ngươi thì không xứng để ngồi trên ngai vàng môn chủ của Thiên Cơ Môn mà khoa chân múa tay!

Thế là đủ rồi!

-Tiểu môn chủ, lão Hòa đến đây tìm ngươi có việc!

Sau khi tiến vào sân, Hỏa Phong tùy tiện lớn tiếng hét lên. Hỏa Phong dáng người khôi ngô, cái đầu trọc lóc, nhìn bộ dáng thì chỉ khoảng bốn mươi tuổi, nhìn không giống một lão quái vật đã sống gần ngàn năm chút nào cả!

-Hỏa Thái thượng trưởng lão, Môn chủ nói đừng tới quấy rầy ngài! Ngài đang tu luyện!

Thị nữ muốn khuyên can nhưng không thể, chỉ có thể đứng sau phía sau Hỏa Phong, vẻ mặt oan ức nhỏ giọng nói.

-Luyện công? Luyện công gì? Mẹ hắn! Lão tử thấy chính là tuyên dâm bạch nhật! Cứ làm ra bộ dáng thần thần bí bí, tưởng lão tử là kẻ điếc sao? Ngươi không nghe thấy thanh âm rên rỉ kia sao?

Hỏa Phong nói chuyện khiến tỳ nữ kia đỏ bừng hết mặt, không thốt ra được câu nào nữa!

Trầm Nhạc khoác một chiếc áo dài vào rồi đi ra, thấy Hỏa Phong cười lạnh nói ra mấy câu này với thị nữ thì trong lòng cảm thấy khó chịu. Tuy nhiên ngoài mặt Trầm Nhạc cũng không biểu hiện gì khác thường mà lại thản nhiên nói:

-Hỏa trưởng lão đã già mà vẫn tráng kiện, thấy chuyện nam nữ vẫn lộ ra bộ dáng hưng phấn như thế! Hay là để hôm nào ta tuyển ra mấy mỹ nữ mang tới chỗ lão Hỏa nha!

-Hừ,Hỏa Phong đừng làm ra bộ dáng như thế, Hỏa lão ta từ trước tới nay cũng chưa từng ham sắc dục!

Không đợi Hỏa Phong nói xong, Trầm Nhạc ra vẻ giật mình nói:

-Khó trách! Kẻ thối miệng, tính tình cũng thối như thế chỉ sợ là không có nữ nhân nào nguyện ý đi theo hầu hạ!

-Hắc, hắc, Tiểu Môn chủ, ngươi muốn khoa môi múa mép với lão Hỏa ta sao? Chỉ sợ ngươi không phải là đối thủ đâu!

Hỏa Phong nghiêng mắt nhìn Trầm Nhạc, trong ánh mắt lộ ra vẻ khinh thường không chút che giấu:

-Thời điểm lão Hỏa ta cãi nhau với gia gia ngươi thì phụ thân ngươi còn chưa ra đời đâu!

-Láo xược!

Trầm Nhạc đột nhiên nheo mắt lại, lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Hỏa Phong, chậm rãi nói:

-Hỏa Trưởng lão, đầu tiên, gặp ta ngươi phải gọi là "Môn chủ". Ngươi nếu không phục thì hai ta đấu nhau, nhìn xem có phải là ta còn cường đại hơn ngươi không? Còn nữa, tốt nhất là đừng có mà cậy già trước mặt ta! Ta không tiêu hóa được bộ dáng của ngươi đâu! Đưa phụ thân ta ra nói ư? Lời này ngươi thử nói trước mặt phụ thân ta đi! Hãy xem người nện kẻ thối tha người thành cái dạng gì?

-Ồ! rốt cuộc cũng phải tức giận sao? Ha ha, ở trong mắt ta, ngươi chỉ là một tên tiểu tử mà không đủ sức phục chúng! Ngươi còn muốn đánh ta sao? Hay là muốn thu hồi lại chức vị Thái thượng Trưởng lão này? Chưa nói tới việc ngươi có đủ tư cách làm thế hay không, cho dù ngươi có quyền như thế thì đối với việc thu hồi chức vị Thái thượng Trưởng lão này, lão tử ta còn ước ngươi làm vậy đó! Ngươi tưởng lão tử thật sự nguyện ý ở lại cái địa phương khỉ ho cò gáy này làm hộ vệ cho đám rác rưởi ngươi sao? Thật nực cười!

-Đây là mục đích mà ngươi tới đây sao?

Ngoài mặt Trầm Nhạc vẫn trầm ổn, bình tĩnh nhưng trong lòng đã sớm hận không thể ăn tươi nuốt sống được lão già này. Phụ thân đang bế quan, lão Tổ tông cũng thế. Toàn bộ Thiên Cơ Môn hiện tại nhìn qua dường như rất bấp bênh với việc ủng hộ Tần gia. Tuy rằng biết có vô số trở ngại nhưng sự khó chịu trong lòng đúng là không tránh được.

Nhưng khiến Trầm Nhạc buồn bực chính là lão bà của mình cũng coi như kinh tài tuyệt diễm, một thiên tài ngàn năm khó gặp nhưng muốn đột phá cảnh giới Chí Tôn thì vẫn như là xem hoa trong sương mù, còn xa chưa đến. Nếu không, để lão bà ra tay, một tát liền lập tức khiến lão già này răng lợi lẫn lộn!

-Mục đích của ta? Tiểu Môn chủ, ngài là vị Môn chủ Thiên Cơ Môn cao cao tại thượng, lão gia hỏa như ta thì có mục đích gì chứ? Tuy nhiên, ta chỉ muốn hỏi ngài một câu. Trong lòng của Tiểu Môn chủ rốt cuộc đang nghĩ cái gì? Vì cái gì mà lôi kéo lực lượng tinh nhuệ của Thiên Cơ Môn tới nơi này làm hộ vệ cho một gia tộc rác rưởi như Tần gia? Chẳng lẽ ngài muốn chống lại xu thế của Huyền Đảo? Muốn đối mặt chống đối với ba đại thế lực kia sao?

Hỏa Phong đích xác không lỗ mãng như mặt ngoài biểu hiện. Lời nói của hắn kỳ thật rất trật tự, hơn nữa âm thầm tạo ra vô số cạm bẫy, dù muốn hay không cũng phải mắc vào!

Tuy nhiên, Trầm Nhạc lại không phải là loại người không có đầu óc, căn bản là không lập tức trả lời thẳng vào những vấn đề này mà cười lạnh nói:

-Xu thế của Huyền Đảo là gì? Ta không biết, còn mong Hỏa Trưởng lão giải thích cho ta nghi hoặc này! Còn nữa ba đại thế lực nào? Ai muốn chống lại bọn họ? Bọn họ tuyên bố đối phó với Tần gia hay sao?

-Được, ngài đã giả ngu thì lão gia hỏa ta sẽ giải thích một phen vậy! Mạch chảy ngầm của Huyền Đảo hiện tại đã bắt đầu khởi động! Tần gia giống như một cái kho báu khổng lồ mà bọn họ lại không có chút năng lực nào để chống đỡ. Kho báu này ai mà chẳng muốn đi lên cắn một cái! Ba đại thế lực tuy rằng không công khai tuyên bố đối phó với Tần gia nhưng chỉ cần là người có chút đầu có thì cũng có thể nhìn ra chuyện gì đang diễn ra! Tiểu Môn chủ, đối với câu trả lời của ta thì ngài vừa lòng rồi chứ?

Hỏa Phong vẻ mặt như đang diễn kịch, tươi cười nhìn Trầm Nhạc, trong ánh mắt mang theo vài phần thương hại. Kì thật trước đây, hắn vẫn ưa thích Trầm Nhạc bởi vì tính tình Trầm Nhạc hào sảng, không có kiểu cách lọc lõi như đám con cháu quý tộc. Nhưng mấy lão già kia đúng là sai lầm rồi! Tự nhiên lại đi bế quan, hơn nữa còn đem chức vụ Môn chủ cực kì trọng yếu của Thiên Cơ Môn truyền cho một tiểu tử hoàn toàn không thể phục chúng!

Từ đó, Hỏa Phong mới thấy Trầm Nhạc không vừa mắt, hơn nữa lại bị Tôn Trung và Lý Thái ở sau lưng xúi giục. Giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời. Hỏa Phong tuy không ngốc nhưng bản tính dễ xúc động lại rất khó thay đổi. Sau khi nói ra hắn cũng thật sự không thèm nghĩ xem vị Tiểu Môn chủ Trầm Nhạc này sẽ như thế nào.

Dù sao lão tử cũng là vì Thiên Cơ Môn mà thôi!

Đây chính là điểm tựa lớn nhất của Hỏa Phong! Nhìn chung, lịch sử có rất nhiều ví dụ: Một số chuyện bị phá hủy bởi một số người tự cho mình chính là trung thần. Bi kịch nhất chính là cho tới khi chết, bọn họ đều không chịu thừa nhận mình là một người phá hoại!

Vẻ mặt Trầm Nhạc vẫn thản nhiên nhìn Hỏa Phong, lạnh nhạt nói:

-Hỏa Phong Trưởng lão, nếu ta nói cho ngươi ta đến thủ hộ Tần gia mà không có nửa điểm tâm tư, chỉ một phần là vì giao tình của ta với Tần Lập, còn chín phần hoàn toàn là vì sự phát triển của Thiên Cơ Môn trong tương lai thì khẳng định là ngươi sẽ không tin đúng không?

-Ha ha ha ha, lời này của Tiểu Môn chủ chỉ đi lừa đứa trẻ ba tuổi thôi, tất nhiên là không thể tin được!

Hỏa Phong vểnh mặt lên trời cười lớn, sau đó lại nhìn Trầm Nhạc nói:

-Tiểu Môn chủ, nói trắng ra hành động của ngài quả thực chính là châu chấu đá xe, bất chấp lí lẽ!

Trầm Nhạc vừa định lên tiếng thì đột nhiên từ phía sau lưng hắn truyền tới một thanh âm thản nhiên:

-Hỏa Trưởng lão, mọi người đều nói con người quan trọng là ở da mặt, ngài đã sống già đời như thế mà ở trước mặt tiểu bối không lưu lại chút da mặt nào hay sao? Ngài đừng trừng mắt nhìn ta, lại đừng nói nữ nhân không có tư cách nói đạo lý! Ngài có dám đánh cuộc với ta không?

Hai tròng mắt của Trầm Nhạc trừng lên nhìn Lãnh Phương Phỉ lạnh như băng nhưng vẫn lộ ra phong tình vạn chủng từ phía sau đi ra, lớn tiếng nói:

-Đánh cuộc cái gì?

Vẻ mặt Lãnh Phương Phỉ lộ ra nét thương hại nhìn Hỏa Phong rồi lạnh nhạt nói:

-Ta cược là dù không có Thiên Cơ Môn trợ giúp, aaa trợ giúp thì Tần gia cũng chắc chắn vượt qua cửa ải khó khăn này! Từ nay về sau không còn ai có thể cản trở sự phát triển của Tần gia được! Cử chỉ của Phu quân ta lần này chính là vì ngày sau, khi Tần gia trở thành đại gia tộc cường đại nhất trên Huyền Đảo thì sẽ không đảo ngược đầu giáo nhằm vào chúng ta mà thôi! Cho nên điều chúng ta muốn chỉ là tự bảo vệ mình mà thôi!

-Thúi lắm!

Hỏa Phong mặc kệ người trước mặt mình là một nữ nhân yêu kiều, giọng điệu vẫn không thay đổi chút nào:

-Vợ chồng son các ngươi quả là cá mè một lứa! Nói hươu nói vượn!

Tính tình của Trầm Nhạc cực tốt nhưng khi nghe những lời này cũng khó có thể khống chế được, chứ đừng nói Lãnh Phương Phỉ ở Băng Thiên Nhai cũng không phải là hạng người vô danh. Lập tức mày liễu của nàng dựng thẳng lên, lạnh lùng quát:

-Hỏa Trưởng lão sống cũng đã được mấy ngàn năm, ngay cả một cái đánh cuộc cũng không dám theo sao? Không đánh cuộc cũng được, về sau ta ra ngoài sẽ nói rằng ngươi ngay cả một nữ nhân cũng sợ. Cho nên…đình viện của ta sau này ngươi không được tiến vào! Hiện tại ngươi có thể lăn đi được rồi!

Trầm Nhạc cũng lộ ra vẻ âm trầm nhìn Hỏa Phong, không nói gì nhưng trong lòng tràn ngập sự phẫn nộ khiến hắn cũng sắp không nhịn được nữa, sắp phải bạo phát. Nhưng cuối cùng hắn vẫn mạnh mẽ khắc chế tâm tình, Trầm Nhạc rất rõ ràng mấy vị Thái thượng Trưởng lão kia muốn cái gì. Bọn họ hi vọng nhất chính là mình không khắc chế nổi cảm xúc, phải bộc phát ra, sau đó sẽ nhân cơ hội này mà công kích mình. Hiện tại thê tử đã ra mặt, hắn cũng không cảm giác bị mất mặt! Những câu nói của Lãnh Phương Phỉ quả thật đã dồn Hỏa Phong tới tận chân tường!

Hỏa Phong quả thực cũng mau bị chọc giận! Hắn không nghĩ tới một tiểu nha đầu tuổi tác so với số lẻ của hắn cũng không bằng mà lại dám nói với hắn những lời như thế! Nếu không phải trong lòng còn có chút cố kị thì hắn đã lao tới tát mấy cái nát mặt nữ nhân này!

Thở sâu mấy hơi cho hết giận, Hỏa Phong lạnh lùng nói:

-Đánh cuộc thì đánh cuộc, các ngươi thua thì sao?

Trầm Nhạc cười lạnh nhìn Hỏa Phong:

-Chúng ta thua thì vị trí Môn chủ này ta cũng không còn mặt mũi nào mà đảm nhiệm nữa! Ta sẽ đem vị trí này truyền cho người có năng lực!

-Ngươi như thế nào là có năng lực? Tiểu Môn chủ, ngươi chém gió vừa thôi!

Hô hấp của Hỏa Phong bỗng trở nên hơi dồn dập.

Thiên Cơ Môn là một trong nhưng siêu cấp thế lực trên Huyền Đảo! Nếu có thể quản lý một thế lực như thế này, làm chưởng môn nhân mới là không sống uổng phí cuộc đời này!

Cho nên, dù là một lão nhân đã sống rất già đời rồi nhưng Hỏa Phong cũng không thể không động tâm đối với vị trí này được!

-Đây không phải là chuyện tình mà Hỏa Trưởng lão ngài có thể hỏi! Đến lúc đó phải là do Hội nghị Trưởng lão quyết định!

Trầm Nhạc cười lạnh nhìn thoáng qua Hỏa Phong.

-Hừ! Có gì đặc biệt hơn người chứ!

Hỏa Phong phẫn nộ nói.

-Hỏa Trưởng lão, nếu ngươi thua thì sao?

Lãnh Phương Phỉ nói.

-Không có khả năng!

-Cái gì mà không có khả năng? Tiểu nữ nhận thấy Hỏa Trưởng lão khi nói tới vấn đề thực tế thì lại một mực từ chối, quả thực có chút không thống khoái!

-Được, ta nếu thua thì tùy các ngươi xử trí!

Cái bộ mặt già của Hỏa Phong cũng phải nóng lên, không kìm được lớn tiếng nói.

Nãy giờ vẫn nghe lén bên ngoài, hai người Tôn Trung và Lý Thái liếc mắt nhìn nhau, than nhẹ một tiếng. Mặc dù bọn họ đều nhận định Tần gia chắc chắn thất bại nhưng mọi chuyện đều có thể xảy ra. Hỏa Phong rốt cuộc bị cặp vợ chồng son này dồn vào thế bí này! May mắn không phải là hai người bọn họ.

-Nói hay lắm! Ngài thua thì tùy chúng ta xử trí!

Lãnh Phương Phỉ cười lạnh một tiếng, sau đó hướng về phía thị nữ nói:

-Tiễn khách!

Yến Linh Điêu

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả:Tiểu Đao Phong Lợi

353. Chương 357: Sát Khí Của Tần Lập!

Hỏa Phong Trưởng lão đành phải lầm bầm mấy câu rồi đi ra. Lãnh Phương Phỉ nhìn Trầm Nhạc vẫn đang cố gắng nhẫn nhịn oán giận nói:

-Những kẻ này sao không biết thức thời nhỉ?

Trầm Nhạc than nhẹ một tiếng rồi cười khổ nói:

-Người đạt tới cảnh giới Chí Tôn vốn là những cường giả siêu nhiên trên Huyền Đảo rồi! Trong suy nghĩ của bọn họ dù có người vượt qua cảnh giới Chí Tôn thì số lượng cũng rất ít, căn bản không thể có thái độ bình thường được. Do đó, cả đám này đều rất tự cao tự đại! Trong mắt bọn họ, chúng ta ủng hộ Tần gia, trợ giúp Tần Lập chính là không biết thức thời nhất!

-Xì!

Lãnh Phương Phỉ bĩu môi, thầm nghĩ: "Đúng là một đám người thiển cận, không biết nhìn người! Chẳng lẽ bọn họ không biết nữ tử mặc hắc y thần bí bên người Tần Lập kia thực lực đã đạt tới cảnh giới Phá Toái Hư Không ư? Muốn gây chuyện với Tần gia, muốn lăm le tài phú của Tần gia? Những suy nghĩ như thế hiện tại thế mà cũng nghĩ ra được. Tần Lập hiện tại không ở đây nhưng chẳng lẽ không quay về sao? Một khi hắn trở lại, nếu muốn báo thù thì có kẻ nào, gia tộc, môn phái nào có thể chống cự được những thủ đoạn báo thù như lôi đình của hắn chứ?"

Kì thật Lãnh Phương Phỉ có thể nghĩ đến chuyện này thì những kẻ gây chuyện với Tần gia tự nhiên cũng đã nghĩ tới. Chỉ là khi lợi ích đập vào đầu lại khiến cho người ta không thể kìm lòng tham được, đều suy nghĩ một cách tích cực. Bọn họ vẫn vịn vào yếu tố tâm lý may mắn, dù sao chúng ta không giết người của Tần gia thì dù Tần Lập có trả thù, chẳng lẽ lại muốn đại khai sát giới!

Một khi hắn dám đại khai sát giới thì nhiều anh hùng hào kiệt như vậy trên Huyền Đảo chẳng lẽ chỉ để bày cho đẹp thôi sao? Không sai, bên người Tần Lập có một lực lượng rất cường đại nhưng nếu đặt trên toàn cảnh của Huyền Đảo mà nhìn thì cũng không được coi là cái gì. Kiến đông giết voi! Không kẻ nào dám tự nhận mình là vô địch thiên hạ!

Cũng vì ôm loại tâm tư này nên những gia tộc kia mới dám không kiêng nể gì đả động tới những khoản sinh ý của Tần gia ngay khi Tần Lập vừa mới rời đi một đoạn thời gian.

Hiện nay, toàn bộ Tần gia đã hoàn toàn lui về thành Phong Sa, bế quan không tiếp khách. Về phần các công chuyện làm ăn đến đan dược thì toàn bộ đều đình chỉ lại trong khoảng thời gian này!

Có gọi là chèn ép khẳng định không phải dăm ba câu ba hoa mà có thể nói ra rõ ràng được! Cũng không phải một mình Tần Lập đại khai sát giới là có thể thay đổi được tình hình hiện tại. Trừ phi lúc này Tần gia có thể đưa ra thủ đoạn kinh nhân, chấn nhiếp tất cả mọi nhà. Như thế chắc là mới có kết quả! Nếu không, Tần gia cũng chỉ có thể ngày càng yếu hơn, đến cuối cùng co súc lại trong thành Phong Sa, sau đó bị người bên ngoài lật đổ!

Loại chuyện như thế này trước kia cũng không phải là chưa từng có. Dưới đại thế kia, cho dù ngươi có bản lĩnh thông thiên cũng khó tránh khỏi phải thất bại thảm hại! Tựa như thân phận Hạng Võ của Tần Lập trước khi xuyên phá không gian, dù có được thực lực chống lại vạn người, dù có một đội quân thép vô địch nhưng vì nhiều nguyên nhân khác nhau, cuối cùng tự khắc sẽ thất thủ. Thậm chí ngay cả nữ nhân yêu quý của mình cũng không thể bảo vệ được. Kiêu hùng mạt lộ khiến người ta không thể không cảm thán! Thực lực con người không phải là hoàn toàn quyết định được đại cục!

Hiện nay, Tần gia dường như đang gặp phải xu thế này. Toàn bộ con cháu của gia tộc gần như không thể đi ra khỏi thành Phong Sa! Hơn nữa, phàm là những gia tộc muốn làm ăn với Tần gia thì cũng đều bị uy

hiếp, hoặc là thu mua, hoặc là dưới áp lực cực lớn này cũng đoạn tuyệt quan hệ với Tần gia. Hiện nay Tần gia giống như một hòn đảo cô độc, bốn bề là địch, tứ cố vô thân!

Thái độ của Tiền gia và Thiên Cơ Môn không thể nói là không có chút tác dụng nào nhưng dưới đại thế kia, lại chỉ có thể đi một bước, lùi một bước mà thôi!

Càng đừng nói mấy vị Thái thượng Trưởng lão của Thiên Cơ Môn đang từ sau lưng suy nghĩ làm thế nào mới có thể khiến Trầm Nhạc xấu mặt, làm sao cho hắn không thể tiếp tục nắm giữ chức vị Môn chủ này!

Dưới tình hình này, tình cảnh nội bộ của Tần gia như thế nào?

Trong đình viện của Tần Văn Hiên, trong căn phòng không ngừng truyền ra những thanh âm rên rỉ rất nhỏ. Tần Hàn Nguyệt đang cẩn thận giúp trượng phu của mình rửa sạch vết thương trên mặt và một số vết thương trên người.

Tần Văn Hiên cắn răng chịu đựng nằm trên giường, không ngừng hít sâu những hơi khí lạnh. Cũng khó trách một võ giả cảnh giới Hợp Thiên mà vẫn phải như thế, thương thế trên người hắn đúng là không nhẹ một chút nào!

Trên mặt hắn đã hoàn toàn sưng tấy lên, nơi xanh, nơi thâm đỏ. Rất nhiều chỗ còn bị tụ huyết. Trên người hắn, trước ngực, sau lưng đều bị tụ huyết, nhìn rất kinh người! Nhưng vấn đề là ở chỗ có thể đánh cho một võ giả cảnh giới Hợp Thiên thành ra bộ dạng như thế này thì thực lực của người ta ray khẳng định là mạnh hơn Tần Văn Hiên rất nhiều. Sự tinh chuẩn trong lúc hạ thủ cũng khiến người ta phải kinh ngạc!

Nhiều vết thương như vậy nhưng không ngờ lại không có chỗ nào đặc biệt nghiêm trọng cả, đa phần chỉ là để hành hạ tra tấn mà thôi, không có mục đích khác!

Tần Hàn Nguyệt vừa đau lòng vừa giúp trượng phu xử lý vết thương, oán giận nói:

-Chàng cũng thật là! Biết rõ là những người đó hiện tại đang muốn gây chuyện với chúng ta mà không được. Sao chàng lại chủ động đi trêu chọc bọn họ, thậm chí ngay cả ở tiểu lâu lại đánh nhau với người ta nữa.

-A…nhẹ chút!

Tần Văn Hiên bật thốt lên một câu, sau đó vẻ mặt phẫn nộ nói:

-Nguyên bản ta cũng không muốn động thủ trong tửu lâu kia. Đám kia giễu cợt chúng ta châu chấu đá xe, ta đã nhẫn nhịn. Nhưng không thể đơn giản bỏ qua bọn chúng sỉ nhục nhi tử ta được, một câu cũng không được!

-Haizz!

Tần Hàn Nguyệt thở dài một tiếng trong lòng! Kì thật nàng hiểu trượng phu mình hơn ai hết. Trượng phu mình yêu thương nhi tử không ít hơn mình chút nào, tuy mặt ngoài hắn không muốn biểu đạt, đó là bởi vì Tần Lập quá mức ưu tú! Ưu tú đến độ khiến cho bậc làm phụ thân như hắn không biết trước mặt nhi tử mình nên biểu đạt sự quan tâm của bản thân mình như thế nào nữa nên gần như hoàn toàn không để lộ ra.

Hơn nữa từ sâu trong lòng Tần Văn Hiên đối với mẹ con Tần Lập vẫn rất áy náy. Hắn không muốn bị người khác nói rằng năm đó khi nhi tử nghèo túng thì mặc kệ, còn nay nhi tử đã tiến bộ, thành công thì bậc làm phụ thân như hắn lại đi theo nịnh bợ…

Loại cảm giác nào thật sự rất khó chịu!

-Là kẻ nào động thủ với chàng? Lẽ ra dù không địch lại thì chàng cũng không đến mức thảm như thế chứ!!

Tần Hàn Nguyệt đã vào Huyền Đảo được mấy năm, nhãn giới và kiến thức đã tăng lên rất nhiều! Nàng đối với cường giả cũng không ôm loại tâm tình kính sợ như trước đây.

-Là người của Phong gia ở Phong Thành! Bọn họ phong tỏa tất cả các chuyện làm ăn của chúng ta ở Phong Thành, mạnh mẽ phong tỏa hàng hóa của chúng ta! Haizzz, lúc ấy được Tần Tỏa đưa về. Tần Tỏa nói Lão tổ tông cũng quay về một lần, chỉ nói có năm chữ: “Chờ Tần Lập xử lý!”. Thực lực của Phong gia trên Huyền Đảo cũng coi như thuộc loại đứng đầu. Dù được Thiên Cơ Môn và Tiền gia trợ giúp nhưng cũng chỉ

là đảm bảo Tần gia ta không bị đánh phá. Còn chuyện làm ăn của Tần gia thì chúng ta phải tự mình xử lý. Nhưng thực lực của chúng ta…

Tần Văn Hiên nói xong lại thở dài một tiếng, trong lòng thầm hận thực lực của mình không ăn thua gì, nếu không chắc chắn sẽ đánh cho Phong gia kia tơi bời khói lửa!

-Đúng vậy, nếu ba gã bằng hữu thực lực cường đại của con mình có thể ra tay thì Phong gia tuyệt đối không thể là đối thủ được!

Tần Hàn Nguyệt nói xong lại cười khổ nói tiếp:

-Nếu ba người bọn họ rời khỏi thành Phong Sa thì chắc là ngay sau đó sẽ có vô số người đến Tần gia ta gây phiền toái!

-Thì ra như thế! Đám người đê tiện vô liêm sỉ kia không ngờ bây giờ cũng dám nghênh ngang đi lại ở thành Phong Sa. Còn dám ở trong tửu lâu sỉ nhục Tiểu Lập. Nguyệt Nhi, ngươi nói những lúc như thế thì sao ta có thể tha thứ cho được! Bọn kia ức hiếp ngay trên đầu chúng ta đó! Haizz!

Nhìn đôi mắt trũng xuống kia của trượng phu, hai mắt Tần Hàn Nguyệt cũng ửng đỏ, hơi ươn ướt, nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay của trượng phu nói:

-Chàng làm thế là đúng đó!

Lúc này bên ngoài bỗng nhiên truyền đến một trận thanh âm ầm ĩ. Tần Hàn Nguyệt nhíu mày, trên mặt lộ ra chút thần sắc giận dữ, thầm nghĩ: "Chẳng lẽ đánh phu quân ta như thế này còn chưa đủ sao? Còn đến tận cửa Tần gia ta bắt nạt? Không được, ta phải đi tìm ba vị bằng hữu của Lập Nhi để nhờ bọn họ lấy lại thể diện mới được!"

Tuy rằng Kim Điêu cùng Linh Ưng, Mặc Ưng chưa nói rõ quan hệ với Tần Lập nhưng ai cũng đều hiểu rằng, quan hệ của bọn họ với Tần Lập đều cực kỳ tốt đẹp. Thậm chí so với Thiên Cơ Môn và Tiền gia thì còn tốt hơn!

Bởi vì cho tới hôm nay chỉ có ba người bọn họ lặng lẽ thủ hộ Tần gia!

Tần Hàn Nguyệt vừa bước ra khỏi cửa thì một thị nữ đã xồng xộc chạy từ bên ngoài vào, vẻ mặt rất kích động. Tần Hàn Nguyệt nhíu nhíu đôi mi thanh tú, quát khẽ:

-Nhìn bộ dáng của ngươi kìa, còn ra thể thống gì nữa! Trời sập à? Phải chú ý tới thân phận của mình, ngươi là người của Tần gia!

Thị nữ kia bị Tần Hàn Nguyệt quát thì mới cúi đầu, vẻ mặt oan ức, nhỏ giọng nói:

-Vâng, con biết sai rồi! Phu nhân, là…là Tần Lập thiếu gia đã trở về!

Thị nữa này ủy khuất nói xong, mới ngẩng đầu lên thì đã phát hiện phía trước không còn ai nữa, chỉ cảm thây một cơn gió thổi qua, không kìm được phải thầm than: "Còn nói ta nữa không? Không thấy người cũng hưng phấn đến độ ấy sao?"

Nói xong, thị nữ vẫn không kìm nổi phải nở ra một nụ cười, cũng không để vào lòng những lời mắng vừa rồi của Tần Hàn Nguyệt!

Bởi vì đối với tất cả những người của Tần gia mà nói thì Tần Lập trở về, Tần gia như lấy lại linh hồn, như có người chèo chống!

Ba người Tần Lập, Lãnh Dao và Xà nữ cũng không cưỡi ngựa, nhìn qua rất phong trần, mệt mỏi. Một đường luôn chạy nhanh rốt cuộc đã về tới nhà!

Nhìn bộ dáng cao hứng của những người này, trong lòng Tần Lập lại có vài phần cảm động. Hắn rốt cuộc có cảm giác trở về nhà. Tuy nhiên, Tần Lập lại rõ ràng cảm giác được những người này như đang che giấu tâm sự gì đó, đang cố đè nén trong lòng. Với thần thức mẫn tuệ của mình, Tần Lập liền lập tức phát hiện ra loại cảm xúc này trong lòng những người Tần gia.

Trên thực tế, mấy người Tần Lập cũng là vì nghe được Tần gia gặp chuyện nên mới gấp gáp trở về, cũng may là Tần gia cũng chưa phát sinh đại sự gì!

Kim Điêu, Mặc Ưng và Linh Ưng thấy Tần Lập trở về cũng lộ ra vẻ mặt vui sướng. Thông qua truyền âm thuật của Kim Điêu, Tần Lập dần dần minh bạch chuyện gì đã xảy ra đối với Tần gia trong những ngày qua.

Nhất là chuyện vừa phát sinh, phụ thân hắn không ngờ vì giữ thanh danh của hắn nên bị người ngoài đánh đập ngay trong địa bàn của Tần gia!

Vẻ mặt tươi cười của Tần Lập dần trở nên âm trầm! Hắn không kìm nổi nhìn thoáng qua Kim Điêu. Không đợi hắn đặt câu hỏi, Kim Điêu liền truyền âm giải thích nói:

-Ta nghĩ chủ nhân nhất định muốn chính mình trở về trả thù, nên không dám tự tiện ra tay. Hơn nữa, trong thành Phong Sa bây giờ có rất nhiều cường giả, ngày đêm giám thị nhất cử nhất động của Tần gia, nếu ta rời khỏi phủ đệ của Tần gia thì sợ rằng sẽ có người tiến vào.

-Ta hiểu rồi, ngươi làm tốt lắm!

Tần Lập nói xong, cặp mắt nhíu lại, ánh mắt trở nên lạnh như băng. Hắn lúc này lại thấy mẫu thân Tần Hàn Nguyệt đang vội vã chạy lại chỗ mình.

Trượng phu bị đánh chật vật như thế, Tần Hàn Nguyệt cũng kìm nén không nổi rơi một giọt lệ. Nhưng hiện tại, rốt cuộc thấy nhi tử ngày nhớ đêm mong đã trở về thì nước mắt đã không kìm được nữa, hai hàng lệ ròng ròng chảy xuống.

Yến Linh Điêu

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả:Tiểu Đao Phong Lợi

354. Chương 358: Được

Tần Lập lao tới ôm lấy Tần Hàn Nguyệt, không thốt lên lời! Địa vị của Tần Hàn Nguyệt trong lòng hắn không thể thay thế được. Dù sao cũng là cốt nhục chí thân, huyết mạch tương liên. Lúc này, cảm giác xấu hổ khi đối mặt với Tần Hàn Nguyệt ngay khi vừa xuyên giới tới thế giới này cũng đã hoàn toàn tiêu biến.

-Con, con trở về là tốt rồi, là tốt rồi!

Tần Hàn Nguyệt ôm con, tất cả sự lo lắng, quan tâm đều lộ ra hết!

Mọi người của Tần gia hốc mắt ai cũng đều ửng đỏ. Giờ phút này, trong lòng của tất cả mọi người đều rất phấn khởi!

Ngay cả Tần Tỏa, trong lòng cũng âm thầm than thở: "Hảo huynh đệ của ta, cuối cùng ngươi cũng đã trở lại! Nếu còn không về thì ca ca có thể đã không gắng gượng được nữa rồi!"

Tần Lập đợi cho tâm tình của mẫu thâm ổn định lại một chút rồi mới trầm giọng nói:

-Mẫu thân, đưa con đi gặp phụ thân!

Tần Hàn Nguyệt nghe thấy thế thì ngẩn ra, lập tức hốc mắt lại đỏ lên, cúi đầu nhẹ "ừm" một tiếng, trong lòng lại dâng lên niềm vui khôn tả. Nàng biết nhi tử của mình đến lúc này mới coi như chân chính chấp nhận phụ thân của nó! "Văn Hiên, tội của ông đã được tha thứ rồi!" Tần Hàn Nguyệt cao hứng hét lên trong lòng!

Đẩy cửa phòng ra, Tần Văn Hiên đang nằm đó nhắm mắt dưỡng thần. Những thương thế này sẽ không lưu lại di chứng gì cho hắn, qua mười ngày nửa tháng rồi cũng sẽ tốt! Nhưng sự phẫn nộ và ấm ức trong lòng thì không thể dễ dàng qua đi được! Hơn nữa, ở trong thành Phong Sa, trong Tần gia, Tần Văn Hiên cũng được coi là một người có danh vọng. Thậm chí còn có nhiều người biết rằng hắn chính là phụ thân của Tần Lập!

Đánh vào mặt hắn thì trên thực tế chẳng khác nào đánh vào mặt Tần Lập!

Trên thực tế, việc sỉ nhục Tần gia của người Phong gia của Phong Thành này là đang thăm dò trước khi có hành động mạnh mẽ hơn một chút. Bọn họ muốn thử xem Tần gia sẽ có phản ứng như thế nào, là phản ứng dữ dội hay là vẫn ẩn nhẫn chịu nhục!

Nếu là mạnh mẽ phản kháng thì thật là tốt! Tất cả những gia tộc chuẩn bị giây máu ăn phần đối với tài phú của Tần gia đều muốn thấy trường hợp này! Còn nếu cứ ẩn nhẫn chịu nhục thì cũng không sao! Cứ như thế, như tằm ăn dâu, hao mòn dần sự tôn nghiêm của Tần gia. Cuối cùng, cho dù Tần Lập trở về thì Tần gia lúc ấy cũng chỉ là một đám xác không hồn!

Chỉ sợ là người của Phong gia không tính trước được là Tần Lập đã trở về! Tuy nhiên, bọn họ đã đi tới bước này, cho dù Tần Lập trở về thì bọn họ cũng không cảm thấy có gì không ổn!

Tần gia và các gia tộc môn phái khác hiện tại đang vây trong một trạng thái cân bằng vi diệu! Một khi có phương này đánh vỡ trước thì sau đó sẽ dẫn đến cục diện không chết không ngừng!

Cho nên bọn họ tin tưởng rằng, Tần Lập tuổi còn trẻ như thế, có thể tu luyện đến cảnh giới như vậy, hơn nữa căn cứ vào những biểu hiện của hắn thì cũng là một người thông minh. Hắn sẽ không đến mức làm ra hành động tự hủy đi gia viên như thế!

Tần Văn Hiên mở to đôi mắt, đột nhiên ngẩn ra, khóe miệng co giật kịch liệt! Hắn tuyệt đối không nghĩ tới rằng lúc này đây lại đối diện với nhi tử mà mình rất tự hào này! Hắn tuyệt đối không muốn đưa bộ mặt hiện tại ra gặp nhi tử của mình! Hắn chính là một nam nhân, là một người cha! Bị người ta đánh cho thành bộ dáng như thế này lại bị nhi tử của mình nhìn thấy, cảm giác xấu hổ trong lòng khiến Tần Văn Hiên cực kì giận dữ, thậm chí muốn lập tức chết đi cho đỡ nhục nhã!

Chính là Tần Lập lại mở miệng nói một câu khiến tất cả sự xấu hổ và giận dữ của hắn hóa thành cảm động tràn trề, thậm chí có cảm giác muốn khóc thét lên!

-Phụ thân, con xin lỗi! Do con về chậm mới khiến phụ thân chịu khổ!

Tần Lập quỳ một gối xuống, nắm lấy tay của Tần Văn Hiên, một cỗ Tiên Thiên Tử Khí theo kinh mạch Tần Văn Hiên tiến vào cơ trong cơ thể, khiến những miệng vết thương trên người hắn dần dần bình phục!

Hai mắt Tần Văn Hiên lặng lẽ ứa ra hia hàng lệ. Người trung niên nho nhã anh tuấn này có bao nhiêu lời nhưng giờ khắc này tất cả đều mắc nghẹn nơi cổ họng, không thốt ra được chữ nào!

Tần Hàn Nguyệt cũng lệ tràn đầy mặt, lặng lẽ đứng một bên. Còn những người khác cùng tới là Lãnh Dao và Xà Nữ thì đều yên lặng rời đi, giữ ngoài cửa. Không ai muốn lúc này có người đến quấy rầy ba người một nhà này!

Theo Tiên Thiên Tử Khí từ Tần Lập tiến vào, một màn kinh người đã xuất hiện. Tần Hàn Nguyệt nhìn lại thậm chí quên cả khóc, khóe miệng nhếch lên, giật mình nhìn sự biến hóa trên khuôn mặt trượng phu mình!

Tần Văn Hiên chỉ cảm thấy những nơi bị thương thì cảm giác đau đớn đã dần biến mất. Những nơi này đang truyền tới một cảm giác hơi nóng ấm, cực kỳ thoải mái khiến hắn cảm giác như muốn ngủ thiếp đi! T

Thanh âm của Tần Lập như có ma lực thần kỳ. Cảm xúc của Tần Văn Hiên có chút kích động, chậm rãi nhắm hai mắt lại, nhẹ nhàng phát ra một tiếng rên khẽ! Tần Lập quả thật bị tình thương trầm lắng của phụ thân làm cho cảm động! Cho dù ở sâu trong nội tâm vẫn có chút mâu thuẫn với phụ thân mình nhưng thân thể và máu huyết của Tần Lập là do ông mà có. Tần Lập cũng đã sớm chấp nhận sự thật người này chính là phụ thân mình! Tuy nhiên, Tần Lập cũng tạm thời để ông ngủ đã, cũng tránh đi tình cảnh xấu hổ không biết nên nói điều gì!

Mà lúc này, trên mắt Tần Văn Hiên chỉ còn lại những vết thương mờ mờ. Trên người ông gần như đã không còn thấy cảm giác đau đớn từ những vết thương kia nữa. Cả người cũng đã hồi phục lại bộ dạng tuấn tú như thế!

Ở bên cạnh nhìn thấy một màn này, Tần Hàn Nguyệt trợn mắt há mồm, không kìm nổi phải lên tiếng hỏi:

-Tần Lập, con làm như thế nào?

Tần Lập cười cười nói:

-Lực lượng này cũng bình thường mà thôi, không tính là khó! Nếu mẫu thân thích, hôm nào có thời gian con sẽ dạy cho người! Hiện tại con muốn đi ra xem thế nào đã!

Tần Lập nói xong liền thu liễm nụ cười, hai mắt cũng dần trở nên âm lãnh!

Tần Hàn Nguyệt nhìn thoáng qua trượng phu của mình đã nhanh chóng rơi vào giấc ngủ say, mở cửa phòng đi ra ngoài, sau đó nhẹ giọng hỏi:

-Con muốn xả giận cho phụ thân con ư?

Tần Lập hít sâu một hơi, chậm rãi gật gật đầu, sau đó cười lạnh nói:

-Đúng thế, con cũng nên vì Tần gia mà xuất thủ một lần!

-Con đã từng nghĩ tới mình làm như thế thì sẽ có hậu quả như thế nào không?

Lúc này Tần Hàn Nguyệt ngược lại rất tỉnh táo, tuy thấy bộ dáng của trượng phu như thế nàng đã rất đau lòng, cực kỳ thống hận những kẻ bại hoại đó nhưng trong lòng nàng lại càng lo lắng cho an nguy của Tần Lập. Nàng hiện tại cũng đã hoàn toàn hòa nhập vào Tần gia, tự nhiên cũng lo lắng cho gia tộc này! Tần Hàn Nguyệt không muốn rằng vì cừu hận cá nhân mà liên lụy tới cả Tần gia!

Tần Lập gật gật đầu nói:

-Mẫu thân, con biết người đang lo lắng điều gì. Nhưng mẫu thân hãy yên tâm đi, con sẽ có chừng mực! Có một số người, một số gia tộc môn phái, nếu không thật sự giáo huấn cho thật đau thì vĩnh viễn cũng sẽ không biết…cái gì mới là giáo huấn chân chinh!

Tần Lập nói xong, bước đi ra ngoài!

Trước đại sảnh, đám người Tần Tỏa hầu như đều đã ngồi ở đó. Nếu nói trong Tần gia người nào hiểu Tần Lập nhất, ngoại trừ những người thân thiết bên cạnh Tần Lập thì chỉ có thể là Tần Tỏa!

Tần Tỏa rõ ràng rằng vẻ bề ngoài ôn hòa anh tuấn của Tần Lập kia lại thực sự luôn ẩn chứa một tâm tính cao ngạo! Đây cũng chính là nguyên nhân mà Tần Tỏa căn bản không chút ghen tị với địa vị đặc biệt của Tần Lập trong Tần gia!

Tần Tỏa rất rõ ràng, dù thế nào đi nữa thì Tần Lập cũng không thật sự coi trọng vị trí gia chủ của Tần gia. "Nếu hắn thật sự coi trọng thì nhường cho hắn là tốt nhất, bởi vì hắn nhất định cường đại hơn mình rất nhiều lần!"

Thực lực của Tần Tỏa mặc dù có hạn, thiên tư võ học cũng có hạn nhưng về mặt nhìn người thì cũng không thua kém gì Trầm Nhạc, cực kì tinh tường!

Thấy Tần Lập đi tới, Tần Tỏa lập tức đứng lên. Hắn tuy rằng không cảm nhận được chút sát khí nào trên người Tần Lập nhưng trong lòng hắn lại hiểu rõ Tần Lập lúc này muốn làm cái gì nhất!

Bởi vậy, không đợi Tần Lập lên tiếng, Tần Tỏa cũng đã chủ động nói:

-Những người đó ta vẫn cho người giám sát. Lúc này bọn chúng đã trở lại quán trọ ở ngay trên một con đường ở phía Tây! Ta mang ngươi tới đó!

Tần Lập như cười như không nhìn về phía Tần Tỏa ngày càng ưu việt hơn, nói:

-Huynh không sợ ta sẽ kéo gia tộc vào vũng bùn ư? Còn các vị?

Tần Lập nói xong lại nhìn thoáng qua những nhân vật cao tầng của Tần gia đang đứng trong phòng.

Tần Tỏa cười hắc hắc, thanh âm tràn ngập mùi vị huyết tinh:

-Tới cũng một đao, lùi cũng một đao! Con mẹ nó! Dù sao cũng là chết! Còn không bằng lừng lẫy thanh danh một chút, khiến cho đám vương bát đản kia mở to đôi mắt cẩu của chúng nhìn mà xem Tần gia ta cũng không phải là thứ dễ chọc!

Có người nhỏ giọng lầm bầm:

-Gia chủ nói sai rồi, vương bát đản thì ánh mắt cũng là vương bát đản!

Đám người này lập tức cười ầm lên, cỗ không khí bi tráng liền tiêu tan đi một phần!

Đám nhân vật cao tầng này đều lên tiếng:

-Tần Lập thiếu gia, chúng ta đi với ngươi!

-Giết mẹ chúng nó đi, lão tử nhẫn lâu lắm rồi!

-Tần Lập thiếu gia, chúng ta cũng không sợ chết! Nhưng chúng ta sự nhất là bị sỉ nhục! Đi cho bọn chúng biết tay đi!

-Đúng vậy! Phong gia rất khinh thường ta, bọn họ muốn thăm dò cũng đã thăm dò! Đầu tiên là thô bạo đoạt hàng hóa của chúng ta ở Phong Thành, đạp phá cửa hàng của chúng ta. Hiện tại lại tìm tới tận cửa sỉ nhục chúng ta! Huynh đệ, ngươi không cần lo lắng gia tộc sẽ như thế nào. Nếu lần này Tần gia chúng ta không thể tự mình đứng dậy thì không bằng giải tán mẹ gia tộc này đi, ai lo thân người nấy thì cũng còn hơn là bị người ta làm nhục như lúc này!

Vẻ mặt Tần Tỏa quyết đoán nhìn Tần Lập nói:

-Từ lúc này trở đi, toàn bộ Tần gia sẽ do Tần Lập điều hành, bất kì ai cũng không được cãi lời!

-Vâng!

Tất cả nhân vật cao tầng trong phòng đại biểu cho tất cả mọi người trong Tần gia, khi tới thời điểm chọn lựa sinh tử tồn vong đều ngưng tụ lại, không còn chút ân oán cá nhân nào nữa!

Tần Lập cười khổ, khoát khoát tay nói:

-Nếu các vị đã tín nhiệm ta như thế thì được! Tất cả mọi người hãy yên tâm, không nghiêm trọng như các vị đã nghĩ đây, cho nên cũng không cần bi tráng!

Muốn tấn công Tần gia ta sao? Muốn đánh phá tất cả cửa hàng cửa hiệu của Tần gia ta sao? Muốn từ đó mà hủy đi Tần gia của ta sao? Thật là đáng chê cười! Trên Huyền Đảo này, tất cả âm mưu quỷ kế của các gia tộc, môn phái nhằm vào Tần gia thì dưới con mắt của Tần Lập thì tất cả đều giống như trò đùa mà thôi!

Nếu tất cả mọi người đều cảm thấy Tần gia ta yếu đuối thì như vậy lại càng tốt! Lấy đồ của ta, ta muốn cho các ngươi phải tự thân mang trả gấp đôi! Đánh phá của ta, ta muốn ngươi phải sửa chữa, chỉnh trang lại thật tốt rồi ta lại đánh phá các ngươi một phen! Còn các ngươi lại còn muốn ăn chia gia tài của Tần gia ta sao, muốn hủy Tần gia ta sao? Thật xin lỗi, các ngươi đều đi chết đi!

Yến Linh Điêu

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả:Tiểu Đao Phong Lợi

355. Chương 359: Phong Gia

Một trăm ba mươi năm trước, Phong Huyền từ cảnh giới Dung Thiên đột phá đến cảnh giới Chí Tôn, một thân chiến kỹ gia truyền Thiên Ưng Thập Nhị Trảo của Phong gia đã tu luyện đến mức xuất thần nhập hóa. Có thể nói là người giỏi nhất của Phong gia từ xưa đến nay.

Kỳ thật trên xx này, cao thủ như Phong Huyền không phải số ít. Đây cũng là nhân tố trọng yếu vì sao rất nhiều gia tộc môn phái thoạt nhìn thực lực chỉ bậc trung thậm chí là bậc thấp có gan chính diện khiêu khích Tần gia.

Thế giới này, tất cả những võ giả đều không phải huênh hoang khoác lác, đều ở trên giang hồ để lại tên tuổi của mình. Có rất nhiều võ giả tán tu từ trước tới nay không chút tên tuổi, nhưng thực lực của bọn họ cũng rất có khả năng đạt tới một cảnh giới làm người ta ngạc nhiên thán phục.

Dù sao, võ giả ty luyện đến trình độ nhất định, tu tâm dưỡng tính thỏa đáng là rất trọng yếu. Đây cũng là nguyên nhân vì sao các trưởng lão, Thái thượng trưởng lão có thực lực mạnh mẽ trong các đại tộc đại phái đều thích bế quan tu luyện.

Bởi vậy, các cường giả Chí Tôn nổi danh trên xx có khi chỉ có mấy chục người phân bố trong các thế lực siêu cấp. Bởi vì là thế lực siêu cấp, cho dù ngươi muốn che giấu nhưng rất nhiều thời điểm không lộ ra chút thực lực sẽ bị người khinh thường. Nhưng trên thực tế, võ giả Chí Tôn chân chính xa xa vượt qua số lượng này. Phong gia kì thật cũng được coi là một gia tộc đại biểu cho điều này. Thực lực Phong gia, từ trong đám con cháu trẻ tuổi có rất nhiều võ giả cảnh giới Phá Thiên cùng cảnh giới Hợp Thiên là có thể nhìn ra. Là cơ sở cho một gia tộc, bọn họ mới là người quyết định thực lực tổng hợp của một gia tộc.

Mười lăm năm trước, thực lực Phong Huyền rốt cuộc đột phá Nhân Tôn, đạt tới Địa Tôn. Cho dù là trong Phong gia cũng chỉ có mấy người là biết được điều này, xem như là một bí mật tuyệt đối trong gia tộc.

Thôi gia xx, một trong bảy đại thế lực siêu cấp bị sụp đổ. Con quái vật này vốn Phong gia căn bản không dám đi đụng vào!

Cho dù thực lực Phong Huyền đã đạt tới cảnh giới Địa Tôn, bọn họ cũng không dám đi sờ mông lão hổ Thôi gia. Ngay cả ý niệm này trong đầu cũng chưa từng có.

Giang hồ luôn luôn là gió mây đột biến. Ai cũng thật không ngờ Thôi gia có căn cơ hùng hậu đến mức làm người ta khó có thể tưởng tượng, thực lực mạnh mẽ làm cho người ra run rẩy, hành động hung hăng càn quấy, con cháu gia tộc kiêu ngạo hống hách không ngờ trong mấy tháng thời gian ngắn ngủi hôi phi yên diệt, tan thành mây khói!

Sự thật này khiến cho vô số gia tộc môn phái trên xx bị kinh ngạc đồng thời cũng khiến rất nhiều nhà có dã tâm hưng phấn không thôi.

Thời loạn sẽ có kiêu hùng!

Những lời này, bất kỳ lúc này cũng đều không sai!

Người Phong gia bản năng ý thức có thể cảm giác được cơ hội thuộc về bọn họ đã tới. Kết cục vốn có của xx bọn họ không có năng lực phá vỡ. Giữa các thế lực này tuy rằng ngẫu nhiên có xung đột, nhưng loại xung đột sống mái với nhau đã ít lại càng ít. Bởi vì không ai có thể chịu đựng được loại hậu quả mang tính hủy diệt này.

Nhưng hiện tại lại không như vậy nữa, Thôi gia không ngờ bị diệt!

Không nói gì khác, chỉ nói đến việc buôn bán Thôi gia để lại trên xx này cũng đủ khiến mọi người đỏ mắt. Càng không nói đến tài phú Thôi gia tích lũy hơn vạn năm. Phần tài phú này cho dù đại năng cảnh giới Phá Toái Hư Không cũng sẽ động tâm! Bởi vì võ giả đạt tới một cảnh giới nhất định, tiêu hao các loại thiên tài địa bảo sẽ đạt tới một mức độ kinh người. Không có tài phú "Phú khả địch quốc" chống đỡ, một đại năng tu luyện đều có thể khiến cho một gia tộc suy sụp!

Cho nên sau khi biết được bảo tàng của Thôi gia không ngờ bị Tần gia đoạt được toàn bộ, dã tâm của Phong Huyền bắt đầu cấp tốc bành trướng!

Nhưng Phong gia từ trước tới giờ luôn luôn khiêm tốn, ngay từ đầu cũng không có hành động khác người gì mà chỉ thông bái cho tất cả con cháu Phong gia để cho bọn họ làm tốt chuẩn bị chiến đấu!

Mà toàn bộ Phong gia bắt đầu trở nên không bình tĩnh, giống như gió nổi mây phun, các gia tộc thế lực một cỗ lại một cỗ tràn vào thành Phong Sa. Sau đó là tin tức ba đại thế lực siêu cấp trên xx: Sát Kiếm Lâm gia, Nộ Kiếm Tiêu gia, Hỏa Kiếm Vương gia ngấm ngầm ở sau đổ dầu vào lửa bị Phong Huyền biết được. Lúc này lão ta biết cơ hội để Phong gia quật khởi đã tới!

Phàm mọi chuyện muốn thành công nhất định phải có trả giá. Như thế nào mới có thể chiếm được lợi ích lớn nhất trong quá trình bao vây tiễn trừ Tần gia này, Phong Huyền cùng gia chủ Phong gia và một đám cao tầng cũng khổ tâm suy nghĩ rất lâu.

Ngay từ đầu, rất nhiều người cũng không đồng ý cách làm cấp tiến như vậy. Tỷ như là đoạt hàng hóa trong hiệu buôn của Tần gia ở Phong Thành, đã thương con cháu cùng hạ nhân Tần gia, đập biển hiệu cửa hàng Tần gia...rất nhiều người đều lo lắng như vậy sẽ bị Tần gia trả thù điên cuồng.

Nhưng Phong Huyền lại rất có tự tin kiên trì quan điểm của mình. Trong ý nghĩ của Phong Huyền, không phải Tần gia không muốn trả thù mà là căn bản không dám, cũng không có năng lực đó!

Tần gia tính cái gì? Tần gia được xem là một gia tộc bậc trung, trên thực tế bọn họ có một cường giả Chí Tôn sao? Nhưng Phong gia có! Phong gia chẳng những có hắn – cường giả Địa Tôn thực lực siêu cường tọa trấn, còn có sáu Thái thượng trưởng lão cảnh giới Nhân Tôn! Còn có mấy chục con cháu cảnh giới Dung Thiên, hơn trăm người cảnh giới Hợp Thiên cùng mấy trăm người cảnh giới Phá Thiên!

Thực lực như thế cần thiết phải sợ một Tần gia hay sao?

Rất nhiều gia tộc và môn phái lại thêm ba đại gia tộc đổ thêm dầu, nếu mà không thể diệt Tần gia, đó quả thực chính là gặp quỷ!

Lại nói đến Tần Lập cùng mấy bằng hữu bên cạnh hắn, Phong Huyền lại càng không quan tâm. Cho dù cường đại đến đâu, cho dù cường đại hơn cả thiên tài Chí Tôn Thôi Lãnh của Thôi gia thì nhiều nhất chẳng qua cũng chỉ là cảnh giới Nhân Tôn, đó cũng đã là đánh giá hắn rất cao! Chẳng qua là ỷ vào tu luyện chiến kỹ cường đại cùng bộ pháp thần kỳ mà thôi, hổ dữ cũng không chịu nổi một đám sói, càng đừng nói đến Tần gia Tần Lập kia, cao nhất cũng chỉ là một con hổ nhỏ, còn không đạt tới thực lực làm cho người ta run rẩy cùng sợ hãi!

Hành động của Thiên Cơ Môn cùng Tiền gia ở trong mắt Phong gia lại càng khinh thường không thèm để ý. Nếu nói bọn họ dám trắng trợn gây áp lực cho Tần gia, gia tộc môn pháo đả kích Tần gia là chân tiểu nhân thì như vậy trong mắt Phong Huyền, Thiên Cơ Môn cùng Tiền gia chân chính là ngụy quân tử!

Nói đi cũng phải nói lại, đều không phải vì trong tay Tần gia nắm giữ tài phú kinh người! (Typer: ngu dễ sợ, Tiền gia ham tài phú làm gì…)

Cho nên, sau khi tổng hợp nhiều nguyên nhân lại, Phong Huyền rốt cuộc xác định, hoặc là không chơi, nếu đã chơi phải chơi thật lớn. Muốn cho tất cả các gia tộc môn phái trên xx đều phải đưa mắt nhìn, đều động dung và chìm vào sợ hãi!

Đúng vậy, không ai quy định, trên thế giới này nhất định là như vậy. Như vậy thiên hạ đã sớm thống nhất, làm gì còn đại thế lực, đại gia tộc gì nữa!

Lúc này đây Phong Huyền mang theo hơn ba mươi con cháu Phong gia đi vào thành Phong Sa. Mục đích chính là muốn tiến thêm một bước, tạo áp lực với Tần gia, đồng thời cũng muốn hiển lộ một chút thực lực của Phong gia cho Tần gia cùng những môn phái gia tộc xem náo nhiệt!

Đánh Tần Văn Hiên, kỳ thật vốn không nằm trong kế hoạch của Phong Huyền. Đúng thật là khéo, không coi là cố ý, tuy nhiên đánh thì cũng đánh rồi, lại có thể làm sao hả?

Tần gia dám phản kháng sao? Cho nên sau khi Phong Tử Kỳ, một võ giả cảnh giới Dung Thiên, huyền tôn của Phong Huyền hành hung Tần Văn Hiên, Phong Huyền nghe xong cũng chỉ cười nhạt.

Ngay tại cửa nhà ngươi khi dễ ngươi, đây chính là lực lượng mà cường giả nên có!

Tuy rằng sau khi Phong Huyền nghe nói người bị đánh chính là phụ thân rất mơ hồ của Tần Lập đã từng được truyền khắp xx, nhưng lão vẫn thong dong cười, cười cười với Phong Tử Kỳ có chút không yên:

-Cháu ngoan không cần lo lắng. Cho dù Tần Lập đích thân tới, ta cũng muốn cho hắn đi vào rồi nằm xuống mà ăn đánh!

Phong Tử Kỳ năm nay hơn một trăm năm mươi tuổi, trên xx được coi là trẻ tuổi đầy hứa hẹn. Đối với Tần Lập mấy năm gần đây quật khởi, hắn tự nhiên rõ ràng hơn gia gia rất nhiều!

Nhưng đồng dạng hắn cũng không tận mắt thấy Tần Lập chiến đấu, càng không nhìn thấy bản thây Tần Lập. Giải đấu Chí Tôn, tuy rằng Phong gia cũng phái đi mấy tiểu bối để tăng kiến thức nhưng Phong Tử Kỳ không có đi, bởi vì hắn đã quá hạn mức tuổi cao nhất. Cho nên, đối với việc tiểu bối trong gia tộc hình dung thực lực của Tần Lập, hắn có chút không cho là đúng, cho rằng bọn họ phóng đại quá mức mà thôi.

Dù sao võ giả trong chốn giang hồ, đại đa số đều thích phóng đại sự thật đã trải qua, để biểu hiện kiến thức rộng rãi của mình.

Cho nên sau khi nghe thấy lời nói này của Phong Huyền, Phong Tử Kỳ cũng liền cảm thấy an tâm, cười nói:

-Gia gia thực lực mạnh mẽ, tự nhiên không cần phải đặt cái loại tiểu nhân vật như Tần Lập ở trong lòng. Xem ra lần này, Phong gia chúng ta thật sự là từ xx mà quật khởi!

Phong Huyền lấy tay vuốt chòm râu dài, trong mắt đắc ý không thể khống chế, lạnh nhạt nói:

-Tương lai xx, nhất định là đặt một nét bút đậm cho ngày quật khởi của Phong gia!

-Phì!

Một tiếng cười lạnh hết sức đột ngột vang lên ở cửa phòng sau lưng bọn họ. Ngay sau đó truyền tới một giọng nói thản nhiên của nam nhân, giọng nói rất êm tai nhưng lời nói lại khiến mấy người Phong gia ở trong phòng biến đổi sắc mặt, trong mắt toàn bộ lộ ra vẻ khó tin.

-Quật khởi? Ta thấy là nhanh chóng bị xóa tên mới đúng! Thật sự là một đám không biết sống chết, chết đến nơi còn ngồi đó tâng bốc lẫn nhau. Thật sự là buồn cười!

Khuôn mặt Phong Huyền đỏ bừng, lão vừa rồi bởi vì đắc ý, lời nói ra cũng thấy mình có chút đỏ mặt. Tuy nhiên đó cũng chỉ là nói trước mặt người nhà, không có gì không được. Nhưng giờ phút này không ngờ có người có thể đến tận của phòng của bọn họ, nghe thấy lời nói của bọn họ mà không ai có thể phát hiện ra!

Lúc này, thể diện coi như mất hết!

-Thủ vệ bên ngoài đều chết hết sao?

Trong mắt Phong Huyền lộ ra một vẻ giận dữ.

Phong Tử Kỳ lạnh lùng quát:

-Người nào? Lăn ra đây cho ta, đồ giấu đầu lòi đuôi!

Ngay khi Phong Tử Kỳ vừa dứt lời thì Phong Huyền hét lớn một tiếng:

-Cẩn thận!

Chỉ thấy ván cửa phòng khách sạn nhìn như kiên cố đột nhiên toàn bộ vỡ vụn thành vô số mảnh nhỏ, giống như tên bay đầy trời, phóng tới mọi người trong phòng.

Phong Huyền hừ lạnh một tiếng, hai tay múa máy, trên không trung lập tức xuất hiện rất nhiều tàn ảnh như Ưng trảo, một cỗ năng lượng dao động cường đại từ trong phòng trào ra!

Mảnh gỗ vụn đập tới giống như bị một cỗ lực lượng thần kỳ khống chế, bị dừng lại ở khoảng cách không đến nửa thước trước mặt mọi người Phong gia, sau đó lạch cạch rơi xuống đất, hóa thành mảnh vụn đầy đất!

Trong bụi mù, từ bên ngoài đi vào mấy bóng người!

Yến Linh Điêu

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả:Tiểu Đao Phong Lợi

356. Chương 360: Làm Ngươi Nhục Mà Chết

Con ngươi Phong Huyền chợt co rút mạnh, thân hình giống như một con hùng ưng vồ mồi, vồ tới người trẻ tuổi cầm đầu kia. Đôi tay biến chỉ thành trảo, tay trái chộp vào mặt đối phương, tay phải hung hăng đâm vào tim đối phương!

Hai chiêu tinh túy nhất trong Thiên Ưng Thập Nhị Trảo trong nháy mắt được Phong Huyền thi triển ra không chút do dự!

Phong Huyền có tự đại đến cỡ nào, giờ phút này cũng có thể rõ ràng một sự thật: đối phương có thể dưới sự đề phòng của một đám con cháu Phong gia mà lặng yên không một tiếng động đến nơi này cũng đã chứng minh thực lực hết sức cường đại. Lúc này nếu không tiên hạ thủ vi cường, tất nhiêu sẽ bị tổn thất lớn!

Tổn thất này Phong Huyền cũng không muốn gánh chịu. Phong gia cũng không chịu đựng nổi!

-Chết!

Theo một tiếng hét to của Phong Huyền, hai trảo này của lão đã đến gần thân thể người trẻ tuổi anh tuấn kia. Khóe miệng Phong Huyền nổi lên một tia cười lạnh.

Võ giả trọng yếu nhất không phải thực lực lớn nhỏ mà là bình tĩnh lúc nguy hiểm và năng lực phản ứng. Nói trắng ra chính là kinh nghiệm giang hồ!

Tiểu tử kia, tuy rằng thực lực ngươi không kém nhưng kinh nghiệm lịch duyệt còn quá non đi!

Trong nháy mắt, Phong Huyền đột nhiên nhìn thấy một tia cười lạnh lùng trong mắt đối phương, trong lòng máy động, lập tức cảm thấy được có chỗ nào không đúng. Nhưng việc đã đến mức này, còn muốn đổi chiêu đã không còn kịp nữa, hắn chỉ có thể ngoan tâm, dồn toàn lực bùng nổ vào trong hai trảo này. Cho dù đối phương muốn phản kích cũng sẽ bị thương nặng!

Trước mắt mọi người đột nhiên lóe lên một luồng hào quang chói mắt, giống như là mặt trời giữa trưa vậy, mãnh liệt bùng nổ ra!

Phong Huyền cảm thấy được hai tay mình hơi lạnh, còn không kịp phản ứng đã xảy ra chuyện gì, bụng đột nhiên truyền đến một cỗ lực lượng thật lớn, đưa thân hình lão hung hăng bắn ra ngoài!

"Ầm" một tiếng vang lên!

Một vách tường rất dày, nặng sau lưng Phong Huyền bị lão mạnh mẽ xô ra một lỗ thủng hình người. Lão bị một cước của đối phương đá bay ra ngoài!

Người đá lão tự nhiên chính là Tần Lập!

Thiên Ưng Thập Nhị Trảo đối mặt chiến kỹ Cửu Thiên Thập Địa Duy Ngã Độc Tôn, bại hoàn toàn!

Lúc này, bên ngoài truyền đến tiếng kêu thảm của Phong Huyền:

-Ngón tay…ngón tay của…A! Ngón tay của ta!

Phong gia bao trọn một đình viện trong khách sạn này, đình viện này xây dựng hết sức xa hoa, đình đài thủy tạ, giả sơn hoa viên, các loại hoa cỏ, gỗ cây quý hiếm đều đủ cả.

Mà Phong Huyền rơi đúng vào một mặt cỏ ở sau nhà, làm đổ rạp một nửa đám hoa tươi đang nở rộ, nằm trong bụi hoa mùi hương động lòng người, đôi mắt Phong Huyền như muốn nứt ra!

Hai tay lão, mười ngón tay không ngờ bị đứt tám ngón, mà hai ngón tay cái còn lại cùng cái bụng đau nhức nhắc nhở Phong Huyền: Lão chẳng những bị phế hai tay, không bao giờ có thể thi triển ra Thiên Ưng Thập Nhị Trảo, ngay cả đan điền đều có khả năng bị một cước của đối phương phế bỏ!

Lúc này lão không kìm nổi phát ra một tiếng kêu sợ hãi.

Hết thảy mọi chuyện xảy ra trong nháy mắt, đợi cho đám người Phong gia phản ứng lại thì mọi chuyện đã xong!

-Rác rưởi! Thực lực có vậy mà cũng dám chủ động khiêu khích, thậm chí là tới tận cửa khi nhục Tần gia? Ngươi thật sự cho rằng Tần gia không có người sao?

Đôi mắt Tần Lập xuyên thấu qua lỗ thủng trên vách tường nhìn lên người Phong Huyền đang nằm trong bụi hoa ngoài vườn, từng câu đều bén nhọn như dao, cắm vào trong lòng Phong Huyền.

Phong Huyền là người từng trải, trong nháy mắt liền hiểu được mình đã sai lầm, rất rất sai rồi!

Thực lực gia tộc mà lão kiêu ngạo, cảnh giới Địa Tôn mà lão kiêu ngạo ở trong mắt người ta không ngờ giống như là rác rưởi, như trò chơi vậy, quả thực là không chịu nổi một kích!

Mặc dù đã hiểu nhưng biểu tình Phong Huyền vẫn như là gặp quỷ vậy, vẻ mặt khó tin, miệng kêu thảm hóa thành tiếng thì thào lẩm bẩm:

-Làm sao lại thế được? Làm sao lại thế được? Ngươi…ngươi là Tần Lập? Ngươi đã đạt tới cảnh giới Thiên Tôn?

Mấy vấn đề này của Phong Huyền khiến cho đám người Phong gia vốn ngây như phỗng sợ tới mức mặt vàng như đất, một đám mặt trắng bệch thê thảm. Không nói phản kháng, ngay cả dũng khí chạy trốn cũng hoàn toàn mất hết!

Tần Lập vung tay lên, hai tên con cháu Tần gia từ lỗ thủng trên vách tường xông ra ngoài, cũng không để ý miệng vết thương trên người Phong Huyền mà lấy ra một sợi dây thừng nhỏ đến đáng thương muốn trói chặt Phong Huyền lại.

Phong Huyền cho dù không tên không tuổi trên xx nhưng tốt xấu gì cũng là cao thủ cảnh giới Địa Tôn. Hiện giờ hai tên tiểu tử thoạt nhìn bộ dạng vừa mới đột phá Thiên cấp, dùng ngay cả một sợi dây thừng trói gà cũng không chặt để trói mình. Đây…đây nào phải đuổi bắt gì, đây rõ ràng là làm nhục trắng trợn!

Cỗ lửa giận trong lồng ngực nháy mắt bốc lên, lão giận dữ hét:

-Tiểu tử dám làm nhục ta! Ta liều mạng với các ngươi!

Tuy đan điền đã bị thương nặng, ngón tay cũng bị chặt mất tám ngón nhưng muốn đánh hai tên con cháu Tần gia nhãi nhép này quả thực rất dễ dàng! Mà lúc này, một giọng nói lạnh nhạt không nghe ra được chút cảm xúc này của Tần Lập nhẹ nhàng vang lên, giống như một xô nước lạnh dập tắt hoàn toàn lửa giận trong lòng Phong Huyền!

-Dám giết một người Tần gia ta, ta giết trăm tên dòng chính Phong gia ngươi! Giết hai tên con cháu Tần gia, liền giết chết hai trăm người các ngươi! Xem con cháu Phong gia các ngươi chết nhiều hay là con cháu Tần gia ta chết nhiều?

-Ngươi…ngươi…ngươi uy hiếp ta!

Phong Huyền dùng nguyên lực phong bế miệng vết thương, thân hình run rẩy, chậm rãi từ trong bụi hoa đứng dậy. Mà hai tên con cháu Tần gia đứng ở kia, bộ dáng rõ ràng có chút khẩn trương, đang đẩy lão từ lỗ thủng trở về, nghiến răng nghiến lợi nói:

-Ngươi muốn giết cứ giết, làm nhục ta như thế là có ý gì? Thật sự coi người Phong gia ta đều là dạng tham sống sợ chết sao?

-Ha ha! Ha ha ha ha!

Tần Lập giống như nghe được truyện tiếu lâm buồn cười nhất trên đời vậy, ngửa đầu cười ha ha, khóe mắt đều cười ra nước mắt. Nhưng quỷ dị là trên mặt hắn không ngờ một chút vẻ tươi cười cũng không có.

Cười to hồi lâu Tần Lập mới ngừng lại, đôi mắt bắn ra lửa giận nồng đậm, nhìn thẳng vào mặt Phong Huyền, không chút che giấu sát khí, nói:

-Ngươi cho là, ngươi còn có thể sống? Chẳng qua là, hiện tại ta còn không muốn giết ngươi, biết vì sao không?

Tần Lập thở ra một hơi thật dài, trong lòng thầm nghĩ: “Người kia vài năm nay vì muốn mình nhận hắn, yên lặng chấp nhận rất nhiều chuyện, chịu đựng áp lực rất lớn. Ta tuy rằng không thích hắn, tuy rằng hận hắn khiến mẫu thân chịu đựng cực khổ mười mấy năm. Nhưng hắn…dù sao cũng là phụ thân ta, đây là sự thật mà không người nào có thể thay đổi được”.

“Cho nên, trên đời này, ai dám động đến hắn một chút, ta lấy mạng kẻ đó!”

nghĩ rồi, Tần Lập ngẩng đầu, hai mắt đỏ thẫm nhìn Phong Huyền, gằn giọng từng từ một:

-Làm nhục? Các ngươi cũng hiểu được làm nhục? Các ngươi cũng không muốn bị người khác làm nhục? Ha ha! Các ngươi không xứng nói hai chữ này!

Một đám con cháu Tần gia phía sau Tần Lập giờ này khắc này, ánh mắt nhìn về phía Tần Lập đã không chỉ là loại sùng bái trong quá khứ nữa mà còn có thêm vài phần cảm động, phấn chấn và…kiêu ngạo!

Một gia tộc cũng tốt, một môn phái cũng vậy, nhất định phải có linh hồn thuộc về mình. Loại linh hồn này cũng không phải là linh hồn duy trì lối suy nghĩ của một con người, mà là như quân đội, cái loại gọi là quân

hồn. Linh hồn có thể làm cho cả gia tộc có được một loại khí thế từ trước đến nay chưa từng có - không sợ chuyện gì!

Vì cái gì mỗi lời nói, việc làm của một con cháu đại tộc đều có một cỗ khí thế cường đại, đây đều không phải là thực lực sau lưng bọn họ, phần nhiều đó là loại linh hồn thuộc về gia tộc hoặc là môn phái được tích lũy từ tháng này qua năm khác

Tần gia trong quá khứ không có thứ này. Con cháu gia tộc tự nhiên không có loại khí thế này. Nhưng giờ phút này, như vậy cho dù thực lực Tần gia tạm thời còn ở vị trí thấp, nhưng chẳng được bao lâu, gia tộc này sẽ chân chính quật khởi!

Một thế lực có được linh hồn, chỉ cần không hoàn toàn bị tiêu diệt, như vậy sớm muộn gì cũng sẽ có một ngày Đông Sơn tái khởi!

Xà Xà đi theo bên cạnh Tần Lập đột nhiên cảm thấy trái tim tựa hồ như có cái gì đó đang che lấp, muốn xông phá loại trói buộc này, muốn biểu đạt điều gì nhưng ngay cả bản thân nàng ta cũng không biết mình muốn biểu đạt cái gì, chỉ là trong cơ thể vốn máu lạnh, giờ phút này dường như đang...sôi trào!

Đôi mắt Phong Huyền nhìn Tần Lập bắn ra hai hào quang oán hận ác độc. Lão đang nhìn Tần Lập đột nhiên cắn răng, cười lạnh nói:

-Tần Lập, ngươi quả nhiên rất mạnh, mạnh hơn nhiều so với lời đồn! Tuy nhiên...ngươi quá kiêu ngạo, ngươi cho là lấy Phong gia ta lập uy sẽ khiến tất cả mọi người sợ Tần gia ngươi? Tỉnh lại đi, đừng có mà nằm mơ! Tần gia ngươi trong mắt mọi người hiện giờ quả thật chính là đứa trẻ ba tuổi trên người đầy châu báu. Ngươi cho là bọn họ sẽ bỏ qua cho các ngươi? Ha ha ha ha!

Ánh mắt Tần Lập nhìn Phong Huyền mang theo vài phần thương hại, càng nhiều lại là vẻ trào phúng:

-Sinh tử của Tần gia, quan hệ rắm gì đến ngươi? Trước tiên làm tốt chuẩn bị thân bại danh liệt đi! Tần Tỏa, huynh nói cho ta biết, au là người đả thương phụ thân ta, là ai???

Đôi mắt Tần Tỏa đảo qua một đám người Phong gia đang run rẩy sợ hãi, cuối cùng dừng trên mặt Phong Tử Kỳ, giọng căm hận:

-Chính là hắn!

Thân thể Phong Tử Kỳ khẽ run lên, sắc mặt càng thêm tái nhợt. Hắn ngẩn đầu, vẻ bối rối trong mắt chợt lóe qua. Cũng không phải bất kỳ người này cũng có thể làm được như Phong Huyền: Không sợ chết!

Tuy nhiên, biểu hiện của Phong Tử Kỳ coi như bình thường, không có làm Phong gia quá mất thể diện. Chung quy cũng là con cháu đại tộc, hắn lạnh nhạt cười, hướng về phía Tần Lập nói:

-Chính là ta, đánh đã đánh rồi, ngươi muốn giết ta cứ việc tới đây. Nếu ta võ nghệ không bằng, bị ngươi giết cũng không còn lời nào để nói! Ta cũng không giống một số người, chỉ có thể dựa vào nhi tử mà rửa hận cho mình! Ha ha!

Bốp!

Không đợi tiếng nói như đứt hơi của Phong Tử Kỳ chấm dứt, Xà Xà bên cạnh x cũng đã xông ra ngoài, cánh tay mảnh khảnh nhìn như không có lực nâng lên, hung hăng tát w một cái thật mạnh, miệng khinh thường nói:

-Rõ ràng là sợ muốn chết, còn muốn giả bộ mạnh mẽ? Rác rưởi!

Tiểu Xà Xà theo Tần Lập lâu như vậy, rốt cuộc cũng từ trên người Tần Lập học được vài thứ. Đáng mừng, thật đáng mừng!

Phong Tử Kỳ ôm mặt, ánh mắt tràn ngập vẻ kinh hãi, phẫn nộ, nhục nhã, có chút khó tin nhìn hắc y nữ tử xinh đẹp tuyệt trần này. Nhìn dáng người làm người khác bốc lửa trong lòng của nàng, hắn bỗng nhiên rùng mình một cái. Bởi vì hắn rốt cuộc cũng nhớ được hắc y nữ tử đi theo Tần Lập này là ai!

Yến Linh Điêu

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả:Tiểu Đao Phong Lợi

357. Chương 361: Quỳ Xuống

Vào ngày đại hôn của Trầm Nhạc Thiên Cơ Môn.

Một đám cường giả Thôi gia tới gây sự, một hắc y nữ tử mạnh mẽ kéo trở lại một đại năng Phá Toái Hư Không muốn xé rách không gian thoát đi. Hắc y nữ tử đó được người trẻ tuổi Huyền Đảo ngầm xưng là đẹp nhất, cường hãn nhất, thần bí nhất Huyền Đảo. Không phải chính là vị trước mắt này sao? Nếu là quá khứ, Phong Tử Kỳ nhìn thấy hắc y nữ tử trong truyền thuyết còn phải ngưỡng mộ một phen, trong lòng thầm ý dâm một hồi nhưng hôm nay, lúc đối mặt với hắc y nữ tử này, hắn chỉ cảm giác được cả người lạnh run, có loại cảm giác không dám thở.

Ánh mắt hắc y nữ tử này giống như là lưỡi đao đâm thẳng vào nội tâm Phong Tử Kỳ, đâm phá một chút tôn nghiêm cùng kiên cường nhỏ bé của hắn thành mảnh nhỏ. Phong Tử Kỳ miệng ấp úng, dường như muốn nói một chút gì đó để tìm về một chút tôn nghiêm, nhưng khi đối diện với ánh mắt cực kỳ ác liệt của hắc y nữ tử này, chung quy muốn nói gì cũng không thành lời.

Tần Lập sắc mặt lạnh lùng đứng tại chỗ, thần thức khổng lồ tản mát ra bốn phương tám hướng, tràn lan toàn thành Phong Sa. Thần thức giống như một đám sương, nhẹ nhàng xẹt qua một đám thân thể dao động rõ ràng, khóe miệng hắn không kìm nổi hiện ra một ý cười lạnh lẽo.

Xem ra vẫn có rất nhiều người quan tâm đến nhất cử nhất động ở nơi này.

Quả nhiên, người có dã tâm trên đời này cho tới bây giờ nhiều hơn trong tưởng tượng rất nhiều! Cổ họng Phong Huyền trở nên cực kì khàn khàn, trong nháy mắt như đã già thêm mấy chục tuổi.

Bất kì ai đột nhiên gặp loại đả kích này, chỉ sợ đều không thể dửng dưng không để ý.

Cho nên võ giả giống như Phong Huyền, cũng đã được coi là hạng người tâm tính tu vi cường đại rồi.

Trong đôi mắt lão, tất cả đều là vẻ phẫn nộ cùng oán độc, hướng về phía Tần Lập, khàn khàn nói:

-Tần Lập! Giết người chẳng qua là đầu rơi xuống đất, có chuyện gì, ngươi cứ việc tính vào lão phu! Là lão phu cho hắn đi đánh phụ thân ngươi. Khoản nợ này có thể coi như là tính vào lão phu là được. Hừ! Làm khó một vãn bối cũng không phải hành động của kẻ anh hùng.

Tần Lập làm ra vẻ mặt ngu ngốc nhìn Phong Huyền, lắc đầu nói:

-Thứ nhất, ta năm nay vừa mới được hai mươi tuổi, cho nên không nên coi ta trở thành lão bất tử giống như ngươi. Thứ hai, ta cho tới bây giờ chưa từng là một anh hùng, cũng không muốn làm một anh hùng.

-Ngươi thật ra có thể coi ta là một…ác nhân - một ác nhân tội ác tày trời. Anh hùng…đều là để giẫm đạp! Dùng để khi dễ! Chỉ có ác nhân mới có thể khiến người khác gặp ác mộng, đồng thời làm người ta sợ hãi.

Lời này của Tần Lập vừa nói ra, không ít con cháu Tần gia đều có vẻ mặt kinh ngạc, ngạc nhiên, sau đó đều trầm tư. Có một số không kìm lòng lắc đầu, nhưng càng nhiều lại lộ ra vẻ đồng tình.

Biểu hiện của Xà Xà cùng Lãnh Dao thì trực tiếp hơn nhiều, trong mắt đều là tia sáng kỳ dị liên tục nhìn Tần Lập. Hiển nhiên hai nữ nhân xinh đẹp này, ở sâu trong nội tâm cũng không phải là hạng người hiền lành gì.

-Ngươi…

Phong Huyền sống đã nhiều năm như vậy, chỉ sợ cũng là lần đầu tiên nghe đến lí luận này, cả người tức giận run run, chòm râu dưới cằm rung rung. Cả nửa ngày lão cũng không nói tiếp được một lời.

Còn có thể nói gì? Nói Tần Lập chấp nhận đọa lạc? Nói hắn là người mê hoặc người khác sao? Vậy thì cũng phải có tư cách đó! Bởi vì hiện tại Tần Lập là dao thớt, mà lão là thịt cá. Lão có tư cách gì mà tranh luận chuyện này với Tần Lập?

-Ngươi rốt cuộc muốn thế nào?

Hiện tại Phong Huyền hoàn toàn bất đắc dĩ, lão dường như cảm giác được trong mắt Tần Lập này sát khí tuy đậm nhưng dường như là đang băn khoăn một chút gì đó. Giống như…giống như không dám trực tiếp giết người. Vừa nghĩ đến đây, Phong Huyền tạm thời quên mất đau đớn, đầu óc nhanh chóng vận chuyển lập tức nghĩ đến một lý do: thành Phong Sa hiện tại nhân tài khắp nơi, cường hào ác bá khắp nơi đều tụ tập về.

Nếu lúc này mà Tần Lập dám đại khai sát giới, như vậy chỉ sợ ngay sau đó Tần gia sẽ bị đám người kia đả kích điên cuồng! Loại thời điểm này, đừng nói rất nhiều gia tộc vốn có giao tình với Phong gia, cho dù không có cũng sẽ lợi dụng cơ hội này, giơ lá cờ vì bằng hữu trút giận, đứng về phía chính nghĩa, khởi xướng tấn công Tần gia! Phong Huyền trong nháy mắt đã nghĩ thông suốt mọi chuyện, trên mặt lão chậm rãi lộ ra một tia cười lạnh. Chẳng qua miệng vết thương đau đớn cũng đang nhắc nhở lão, người trẻ tuổi trước mặt này, cũng không phải hạng người nhân từ. Nếu thực sự chọc giận hắn, không chừng hắn sẽ liều lĩnh bất chấp.

Nghĩ vậy, Phong Huyền nói tiếp:

-Tần Lập, chúng ta không ngại nói trắng ra. Ta biết ngươi băn khoăn cái gì, không bằng chúng ta làm một cái giao dịch!

Ánh mắt Tần Lập từ trên người Phong Tử Kỳ chuyển đến trên mặt Phong Huyền, không tỏ vẻ gì nhưng không biểu hiện ra ý tứ phản đối.

Phong Huyền tự cho là đoán trúng tâm tư Tần Lập, nói:

-Những gì Phong gia chúng ta đã làm lúc trước, mặc dù có chút quá đáng. Nhưng đây cũng là thuận theo đại thế của Huyền Đảo này…

Lão còn chưa nói xong liền bị Tần Lập không kiên nhẫn cắt ngang.

-Con mẹ ngươi, nói như rắm!

Tần Lập đột nhiên mắng như tát nước:

-Còn tưởng rằng miệng chó của lão có thể nói ra lời có đạo lý gì đó, không nghĩ tới đến lúc này rồi mà lão còn không quên tô son trát phấn cho sai lầm của mình! Thuận theo đại thế? Thuận theo…đại thế con mẹ ngươi! Lão nghĩ rằng ta đang băn khoăn cái gì? Lão cho rằng ta không dám giết lão, là bởi vì lo lắng các gia tộc rác rưởi đang rình coi nơi này? Lão thật sự là ngu ngốc!

Tần Lập nói xong, rút Ẩm Huyết kiếm ra khỏi vỏ, vung lên phát ra một cỗ kiếm khí.

Bên trong kiếm khí ẩn chứa một cỗ sát khí giết chóc thuần túy. Vừa rồi Phong Huyền đã bị thương nặng, cho dù lão ở trạng thái đỉnh phong cũng căn bản không thể ngăn cản một kiếm này. Cho nên thân thể Phong Huyền lập tức bị đạo kiếm khí này chém thành hai mảnh! Khoảnh khắc trước khi chết, trong lòng Phong Huyền tràn ngập kinh ngạc, nghi hoặc cùng khó hiểu. Lão không rõ vì sao người trẻ tuổi này nói ra tay là ra tay, nhưng lại tùy ý kiêu ngạo chửi đám gia tộc môn phái đang ngầm chú ý ở xung quanh. Chẳng lẽ hắn không hiểu được tàng phong nội liễm sao?

Chẳng lẽ hắn không sợ những gia tộc, môn phái này điên cuồng trả thù sao? Phong Huyền bị một kiếm của Tần Lập bổ đôi, kết quả này địch thật ra ngoài dự đoán của rất nhiều người. Những người thủy chung dùng thần thức chú ý nơi này đều bị một câu nói vô cùng kiêu ngạo của Tần Lập làm cho sửng sốt. Ngay sau đó, Phong Huyền liền bị chém chết!

Một đám người Phong Tử Kỳ của Phong gia đều đứng ngây như phỗng, gần như mất năng lực suy nghĩ.

Bọn họ đều ngây ngốc nhìn Tần Lập, quên phẫn nộ, quên đả kích, quên chỉ trích. Còn lại chỉ là vô cùng vô tận…sợ hãi!

-Được rồi. Vừa rồi ta mới thất thần một chút, lão già đã liên tưởng đến nhiều thứ như vậy. Hiện tại, tới phiên ngươi!

Tần Lập ngẩng đầu, bình tĩnh nhìn Phong Tử Kỳ:

-Ngươi dám ra tay đả thương người, mà lại còn đánh thương có chừng có mực như vậy. Trước đó, ngươi nhất định là vì hành vi cử chỉ của mình mà cảm thấy kiên ngạo, đúng không? Có phải hay không? Ngươi nhất định cảm thấy rằng ngươi khống chế chiêu thức đã đạt tới một cảnh giới lô hỏa thuần thanh, tuy rằng thực lực của ngươi chưa tới Chí Tôn nhưng ngươi nhất định cho rằng cho dù võ giả Chí Tôn cũng không có gì đặc biệt hơn ngươi!

Tần Lập thản nhiên nói, miệng Phong Tử Kỳ lại càng ngày càng mở lớn, khó tin nhìn Tần Lập. Trong lòng hắn ngạc nhiên lại càng kinh sợ "Người này, hắn như thế nào biết được suy nghĩ trong lòng mình?"

Trên thực tế, đối phó với người như thế, Tần Lập làm sao cần phải đi thăm hỏi tinh thần thức hải của hắn!

Từ biểu tình của hắn đã có thể nhìn ra rất nhiều thứ.

-Tần Lập, ngươi…ngươi không sợ Tần gia bị diệt sao? Ngươi không sợ toàn bộ Phong…Phong gia điên cuồng trả thù?

Phong Tử Kỳ lắp bắp nói, trái tim càng ngày càng trùng xuống. Bởi vì hắn phát hiện, vẻ khinh thường trong mắt Tần Lập kia theo lời nói của mình càng ngày càng nồng đậm.

Nhưng hắn không muốn chết. Chết vinh không bằng sống nhục. Phong Tử Kỳ vẫn không thể hiểu được đám người chết để bảo toàn danh tiết kia.

Cho dù danh tiết có thể bảo vệ, nhưng ngươi biết được hả? Đều nói, người có thể luân hồi chuyển kiếp, nhưng có ai nhớ được kiếp trước? Lại có ai có thể đưa trí nhớ đến kiếp sau?

Trong lòng Phong Tử Kỳ cảm giác được quan điểm của mình là chính xác. Hơn nữa uy áp và khí thế trên người Tần Lập càng ngày càng mạnh, giống như một hòn đá lớn đặt trên ngực hắn, khiến hắn có loại cảm giác khó thở.

Cũng trong giờ khắc này, có vô số người nấp trong bóng tối âm thầm chú ý nhất cử nhất động ở nơi này. Thậm chí đã có rất nhiều người đều đã chuẩn bị sẵn sàng.

Chỉ cần Tần Lập lại giết một người Phong gia, bọn họ liền lập tức đồng thời xông lên đánh vào Tần gia. Bởi vì ngay tại ngày hôm nay, người của Hỏa Kiếm Vương gia, Nộ Kiếm Tiêu gia, Sát Kiếm Lâm gia đã đến thành Phong Sa. Hơn nữa, lúc này toàn bộ đều là đại nhân vật. Mọi người đều đã cảm giác được, lúc này Tần gia đúng là khó thoát kiếp nạn.

"Phịch" một tiếng.

Hai chân Phong Tử Kỳ mềm nhũn, quỳ trước mặt Tần Lập. Cái quỳ này dường như là vỡ đê Trường Giang, sợ hãi cùng ý chí cầu sống mãnh liệt tràn ra. Cho dù Phong Tử Kỳ muốn khống chế cũng đã hoàn toàn không thể làm được. Trong lúc nhất thời, những người chú ý tới nơi này đều có thể nghe thấy tiếng Phong Tử Kỳ gào thét nhận sai với Tần Lập. Giờ khắc này những ồn ào náo động của thành Phong Sa dường như đều im lặng trong khoảng khắc đó!

-Tần công tử…Tần thiếu gia! Ta…ta biết sai rồi!

-Ta đáng chết, ta không nên đi trêu chọc phụ thân ngài. Ta là súc sinh! Ngài…ngài cho ta một con đường sống đi! Cầu xin ngài!

Đường đường là một công tử dòng chính của Phong gia, võ giả cảnh giới Dung Thiên, con cháu quý tộc anh tuấn phong độ. Giờ phút này nước mắt chảy ra, hình tượng mất hết, quỳ ở đây giống như một nô tài chỉ cầu sống sót!

-Phì!

Lãnh Dao cùng Xà Xà, mộ đám con cháu Tần gia đều không kìm nổi, trong lòng khinh thường loại người nhu nhược này.

Cùng lúc đó, không biết bao nhiêu người cũng đều làm ra động tác giống như vậy.

Mà một đám con cháu Phong gia khác không bị áp lực của Tần Lập đều khó tin nhìn cảnh tượng trước mặt. Trên mặt, trong mắt đều có loại nhục nhã quả thực làm bọn họ bi phẫn muốn chết, đều hận không thể một kiếm đâm chết rác rưởi Phong Tử Kỳ này, đã hủy sạch thanh danh của Phong gia.

Bọn họ không biết rằng, một mình Phong Tử Kỳ bị uy áp khổng lồ của Phong Tử Kỳ áp bách, có thể chịu đựng đến lúc này đã xem như không tồi! Đổi lại người khác cũng chưa nhất định kiên trì lâu như Phong Tử Kỳ rồi mới hỏng mất. Lỗ hổng này mở ra, cũng không thể vá trở lại, Phong Tử Kỳ giống như con chó điên quỳ ở đó, liên tục dập đầu. Cái trấn vốn trơn bóng giờ phút này máu me bê bết!

Hơn nữa, bộ dáng nước mắt lẫn lộn của hắn nhìn vô cùng chật vật.

Yến Linh Điêu

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả:Tiểu Đao Phong Lợi

358. Chương 362:tính Sổ Đi!

Lúc này bên ngoài đã truyền đến một trận tiếng bước chân, giọng nói đặc biệt của Trầm Nhạc từ xa xa đã truyền đến:

-Thật là huynh đệ của ta đã trở về? Các ngươi không gạt ta chứ?

Có người nói tiếp:

-Môn chủ! Đương nhiên ta không gạt ngài, Tần công tử thực sự đã trở về!

Thân ảnh một đoàn người cũng theo tiếng nói xuất hiện ở cửa viện, một đám con cháu Tần gia tránh ra một con đường để Trầm Nhạc tiến vào.

Trầm Nhạc vừa vào cửa, nhìn một màn trước mắt cũng không nhịn được nao nao. Hắn vừa nghe nói Tần Lập trở về liền lập tức đến Tần phủ tìm, lại được báo là Tần Lập đi ra ngoài. Sau đó, mấy Thái thượng trưởng lão cảnh giới Chí Tôn aa bằng vào thần thức cường đại nhanh chóng tìm tới đây, lại nhìn thấy cảnh tượng trước mắt.

Mấy Thái thượng trưởng lão aa trong lòng có quỷ, cũng không nhịn được ngây ra đó, nhìn về phía Phong Tử Kỳ đang quỳ ở đó không ngừng dập đầu, trong mắt nổi lên vẻ khinh thường nồng đậm.

-Thật sự là một phế vật mà!

Tôn Trung quay sang phun nước miếng, lớn tiếng nói.

Tôn Trung nói càng như một thanh kiếm đâm nhọn vào tim đám con cháu Phong gia, đám con cháu Phong gia này không ai nhìn ai đều trừng mắt phẫn nộ nhìn Tôn Trung.

-Ha ha ha! Nhìn ta làm gì? Ta nói sai hay sao? Phong gia coi như là gia tộc có tiếng Huyền Đảo, không ngờ tới nơi này lại xuất hiện giống nòi như vậy! Ha ha ha ha!

Tôn Trung cười to, giọng nói tràn ngập khoái ý.

Tần Lập quay đầu lại, nhàn nhạt nhìn thoáng qua Tôn Trung, không để ý đến hắn, nhìn sang Trầm Nhạc cười nói:

-Huynh đệ! Cám ơn!

Nói xong lại quay sang Lãnh Phương Phỉ bên cạnh Trầm Nhạc chắp tay nói:

-Ra mắt tẩu tử!

Lãnh Phương Phỉ mặt ửng đỏ, trả lễ với Tần Lập.

Trầm Nhạc lại tùy tiện đi tới, cho Tần Lập một cái ôm, cười to nói:

-Nếu là huynh đệ vậy thì không cần nói cám ơn, đệ có thể trở về thì tốt rồi!

Cái gọi là thử lửa biết vàng, một tấm lòng son của Trầm Nhạc không hề có tính toán khác cũng làm cho Tần Lập cảm động, không nói thêm gì nữa.

Lúc này, Hỏa Phong cùng đi theo Trầm Nhạc nhìn thấy Phong Tử Kỳ quỳ dưới đất, cũng không nhịn được trào phúng nói:

-Mặt mũi Phong gia, bị ngươi làm mất hết rồi! Ngươi sao không chết đi?

Phong Tử Kỳ hồn nhiên không phát giác, quỳ ở đó kêu thảm như trước:

-Tần công tử tha mạng! Tần công tử tha mạng!

Lý Thái đứng ở một bên âm dương quái khí nói:

-Tần công tử thật là quá uy phong mà, người này không biết phạm sai lầm gia, khiến Tần công tử sỉ nhục như vậy, giết người chẳng qua là đầu rơi xuống đất…

Tần Lập xoay người, cắt đứt lời Lý Thái:

-Ngươi là ai?

-Ặc…ta là Thái thượng trưởng lão aa, Lý Thái!

Lý Thái có chút mất hứng nói, trong lòng thầm mắng Tần Lập giả nai, bởi vì lúc Trầm Nhạc đại hôn, Trầm Long Hưng đã giới thiệu cho Tần Lập toàn bộ cao tầng aa. Hiện tại làm trò trước mặt nhiều người, làm bộ không nhận ra hắn, quả thật quá đáng mà!

-Ngươi có tư cách gì chỉ trỏ xoi mói vào chuyện Tần gia chúng ta?

Tần Lập nhàn nhạt nói một câu, sau đó xoay người sang chỗ khác, không để ý tới Lý Thái nữa.

Trầm Nhạc vừa vào cửa đã truyền âm cho hắn, nói ba vị Thái thượng trưởng lão này là chuyên tới phá đám, bảo Tần Lập không cần để ý tới bọn họ.

Trầm Nhạc hữu tình, tự nhiên Tần Lập không thể bất nghĩa, xem ra mấy lão già này không nhìn môn chủ Trầm Nhạc, tự tiện nói vượt cấp là có thể nhìn ra được bọn họ không hề có lòng tôn trọng với Trầm Nhạc.

Đã như vậy, làm nhục bọn họ một chút, lại có gì ngại?

-Ngươi…từ lúc lão phu chào đời tới nay, lần đầu tiên gặp phải loại tiểu nhân như ngươi! Chúng ta luôn giúp Tần gia ngươi còn giúp sai nữa! Hừ! Môn chủ, ngài tự giải quyết cho tốt, chúng ta đi!

Lý Thái mượn lời Tần Lập, lập tức phát tác xoay người muốn rời đi.

Tôn Trung và Hỏa Phong theo sát rời đi, lúc bước đi ánh mắt nhìn về phía Trầm Nhạc với ý vị sâu sa.

Tần Lập căn bản không để mấy người này trong lòng, cười cười, vẻ mặt bỡn cợt nói với Trầm Nhạc:

-Trầm huynh! Môn chủ như huynh thật chỉ có vẻ ngoài mà thôi, mặc kệ là tôm tép cá nhỏ nào cũng dám khiêu khích uy nghiêm của huynh cả!

-Tiểu tử! Ngươi nói cái gì? Có dám lập lại một lần nữa?

Hỏa Phong tính tình táo bạo liền khựng lại đứng đó, đôi mắt như chuông đồng nhìn chằm chằm Tần Lập, lạnh lùng nói:

-Việc nhà người khác, vốn không nên để người ngoài lắm miệng. Chẳng qua ngươi đã muốn biết, như vậy ta liền thỏa mãn ngươi là được.

Tần Lập cười cười, nói:

-Nếu như người như các ngươi sinh ra ở Tần gia thì đã sớm bị đá ra ngoài rồi!

-Ha ha ha! Tốt! Tốt! Không hổ là người trẻ tuổi đứng đầu Huyền Đảo mà!

Tôn Trung chế trụ lửa giận sắp bùng nổ, lớn tiếng cười nói:

-Tần công tử không phải gia chủ Tần gia, nhưng còn hơn cả gia chủ Tần gia, lão phu bội phục!

Tần Tỏa đứng bên cạnh, hắc hắc cười nói:

-Lão nhân gia! Ngài đừng phí sức, Tần Lập ở Tần gia chính là nhất ngôn cửu đỉnh! Tần gia ta có quy củ này, cho nên ngài nên cố lo lắng cho chính bản thân đi. Tuổi tác lớn như vậy, còn nóng tính như thế, coi chừng bị chết cháy đó. Hay là tìm một hồ nước thối cho mình giảm nhiệt đi, nếu không, ta biết mấy thanh lâu không tệ ở thành Phong Sa, có cần ta làm hết tình địa chủ hay không? Hắc hắc!

-Ngươi muốn chết!

Hỏa Phong hét lớn một tiếng, liền phóng về phía Tần Tỏa, cánh tay vung lên, tát về phía mặt Tần Tỏa.

Tuy rằng không dùng sức quá mạnh, nhưng nếu cái tát này đánh xuống, sợ rằng một nửa khuôn mặt Tần Tỏa cũng bị phế đi!

Tần Tỏa căn bản không tránh thoát một tát của Hỏa Phong, nhưng sắc mặt hắn cũng không thay đổi, dù ngay cả ánh mắt cũng không chút dao động. Cứ đứng ở nơi đó, như là khinh thường không thèm tránh né!

Bộp!

Trong không khí vang lên một tiếng động trầm thấp, nhìn lại thì thân thể Hỏa Phong đã giống như một bao cát bị đánh bay, đụng sập cả tường gian phòng đối diện, thân thể hung hăng bay ra ngoài!

-Hỏa trưởng lão!

Tôn Trung cùng Lý Thái hoảng sợ, thân hình lao ra ngoài cực nhanh, tiếp lấy thân thể Hỏa Phong.

Nhìn lại Hỏa Phong, miệng phun ra từng ngụm máu lớn, mặt như giấy vàng, hơi thở mong manh, hiển nhiên bị trọng thương.

Làm cho mọi ngươi cảm thấy kinh khủng chính là không một ai nhìn thấy…đến cùng là ai ra tay!

-Tần Lập! Ngươi là kẻ vong ân phụ nghĩa, lấy oán trả ơn! Aa ta có lòng tốt tới giúp Tần gia ngươi, ngươi lại đối đãi ân nhân như thế! Ngươi còn là người sao?

Tôn Trung nháy mắt phản ứng lại, xoay người chỉ vào Tần Lập chửi ầm lên, từng cái mũ tội lỗi chụp lên đầu Tần Lập.

-Cút!

Tần Lập căn bản không có ý muốn tranh luận với lão, vốn đã cảm thấy bất mãn bọn họ cắt đứt mình thu thập Phong Tử Kỳ, thấy bộ dạng ra vẻ đạo mạo của Tôn Trung, Tần Lập liền nổi giận.

Trầm Nhạc biết lúc này phải tới bản thân Môn chủ hắn ra mặt. Vốn hắn muốn chậm rãi tính toán, lại không ngờ vừa thấy mặt huynh đệ của mình liền được hắn tặng cho một phần đại lễ. Nếu còn không biết lợi dụng, vậy Trầm Nhạc cũng sẽ không xứng làm môn chủ aa nữa.

-Trong mắt các ngươi, có còn môn chủ ta hay sao? Hừ! Lần này tới đây, mấy người các ngươi ngoài sáng trong tối liên tục xúi giục các trưởng lão khác, cùng thông đồng kết phát với các ngươi. Chẳng những gây trở ngại chứ không giúp gì cho Tần gia, còn âm thầm truyền tin cho các gia tộc môn phái khác, thậm chí dù ngay cả Môn chủ ta cũng nằm trong mưu tính của các ngươi! Ngày hôm nay, ta ở chỗ này, lấy thân phận Môn chủ aa tuyên bố: Ba ngươi các ngươi bị trục xuất khỏi aa! Sau này còn ai dám sinh ra dị tâm gì khác, kết cục của các ngươi chính là tấm gương!

-Ha ha ha ha! Ta xem ai dám!

Tôn Trung ngửa mặt cười to, sau đó chỉ vào Trầm Nhạc mắng:

-Tiểu súc sinh ngươi, rốt cuộc cũng nói ra chút lòng dạ hẹp hòi của mình rồi sao? Thanh lý những trưởng lão từng lập đại công cho aa chúng ta! Bằng Trầm gia nhất mạch các ngươi, nếu chúng ta rời khỏi, aa lập tức chia năm xẻ bảy! Hơn nữa ngươi căn bản là không có tư cách hạ xuống mệnh lệnh này!

-Nếu ta nói hắn có thì sao đây?

Trong không khí truyền tới một giọng nói bình thản không nghe ra được tâm tình gì, nhưng giọng nói này lại giống như một tiếng sấm sét, nổ vang trong lòng ba người Tôn Trung. Ba ngươi này lập tức mặt vàng

như đất, trong ánh mắt tràn ngập hoảng sợ cùng tuyệt vọng, bọn họ làm sao cũng không nghĩ tới, lão tổ tông Trầm Trọng của Trầm gia lại xuất hiện tại đây vào lúc này! Thảo nào tiểu tử Trầm Nhạc này vẫn không hề có vẻ sợ hãi, đáng tiếc hiện tại có hối hận nhưng cái gì cũng chậm mất rồi.

Tôn Trung ầm một tiếng quỳ xuống, trong giọng nói tràn ngập bi thống hối hận:

-Lão tổ tông! Ta sai rồi! Xin lão tổ tông cho vãn bối một cơ hội sửa sai đi!

Tôn Trung cúi đầu, lúc nói ra nhưng lời này, trong mắt bắn ra quang mang độc ác, vừa lúc bị Trầm Nhạc nhìn thấy. Trầm Nhạc cười lạnh nói:

-Các ngươi thật sự cho rằng những âm mưu của các ngươi, lão tổ tông không biết một chút nào hay sao? Nhanh cút đi. Thừa dịp lão tổ tông còn chưa nổi giận, quay về nói cho đám đồ tử đồ tôn của các ngươi một tiếng, ai muốn gây sự, Trầm Nhạc ta tiếp nhận tới cùng! Nhưng mà hậu quả, hy vọng các ngươi có thể gánh được!

Tôn Trung cùng Lý Thái lúc này nào còn dám nói lời dư thừa gì, vội kéo Hỏa Phong lên, lo sợ không yên như chó nhà có tang mà chạy đi.

Lúc này Trầm Nhạc cùng Tần Lập liếc nhìn lẫn nhau, Xà Xà đứng đó bĩu môi. Vốn loại kỹ xảo nho nhỏ này nàng khinh thường sử dụng, chẳng qua là ba võ giả Chí Tôn, phất tay diệt đi là được!

Nàng lại không hiểu rõ, nếu làm theo tính toán của nàng, aa sẽ thật sự chia năm xẻ bảy. Mà hiện giờ dọa sợ ba Thái thượng trưởng lão này, sau khi bọn họ rời đi khẳng định sẽ trở về aa quản thúc nghiêm người trong mạch của mình. Thực sự chọc giận đại năng như Trầm Trọng, vậy thì hậu quả không phải bọn họ có thể chịu đựng được.

Biến cố bất thình lình, giống như một vở hài kịch tới nhanh đi cũng nhanh. Trầm Nhạc cùng Lãnh Phương Phỉ tâm tình lại rất tốt, tuy rằng bên người bọn họ chỉ còn lại bảy đại cao thủ, nhưng bảy người này có năm là thuộc về Trầm gia nhất mạch, hai người còn lại cũng rất thân cận với Trầm gia nhất mạch. Hơn nữa, tất cả đều là võ giả cảnh giới Chí Tôn, còn có thể tránh đồng môn tương tàn. Kết quả này, đối với Trầm Nhạc mà nói thì cũng là kết quả mà hắn hi vọng nhất.

Lúc này Tần Lập chuyện chú ý lên người Phong Tử Kỳ, cũng không bởi biểu hiện của Phong Tử Kỳ mà sinh ra ý nghĩ thương hại gì, Tần Lập lành lạnh nói:

-Phong Tử Kỳ! Bỏ qua cho ngươi cũng không phải không thể. Chẳng qua ngươi ở trước mặt nhiều người sỉ nhục phụ thân ta, cũng làm ông ấy trọng thương, lại nói lời sỉ nhục Tần gia, món nợ này chúng ta cần phải tính cho kỹ!

Phong Tử Kỳ run run ngẩng đầu nhìn Tần Lập, đột nhiên có một loại cảm giác, thần sắc của đối phương nhìn thật giống như một con sói đói vừa phát hiện được một con dê béo.

Phong Tử Kỳ không nhịn được rùng mình một cái.

Yến Linh Điêu

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả:Tiểu Đao Phong Lợi

359. Chương 363: Hỏa Long Vương Thắng

Phương Tử Kỳ lúc này đã hoàn toàn bị Tần Lập dọa cho vỡ mật. Người là như thế, nếu như có thể cố lấy dũng khí, như vậy không để ý sinh tử, cũng không phải là chuyện gì khó, nhưng nếu khí thế đã suy tàn, vậy muốn nghịch chuyển thất bại thì hầu như trở thành một nhiệm vụ bất khả thi.

Phương Tử Kỳ chính là như vậy, không ai biết hắn phải chịu đựng bao nhiêu áp lực, không ai biết lúc này trong lòng hắn đau khổ, xấu hổ và nhục nhã bao nhiêu.

Chẳng qua cũng bởi vì như thế mới khiến trong đầu hắn sinh ra một loại ý niệm đập nồi dìm thuyền: dù sao cũng đã như vậy, có mất mặt hơn nữa thì thế nào chứ?

-Ngươi muốn tính thế nào?

Phương Tử Kỳ ngẩng đầu, nhìn khuôn mặt trẻ tuổi anh tuấn của Tần Lập, trước mắt chỉ cảm giác một trận hoảng hốt, trong lòng hiện lên một ý nghĩ kỳ quái: người này thật sự chỉ mới hai mươi tuổi? Không phải một lão quái sống cả mấy trăm mấy ngàn năm?

-Ngươi dùng tay nào đánh phụ thân ta, liền chặt bỏ tay đó xuống.

Tần Lập nhàn nhạt nói, biểu tình giống như đang nói: Ngày hôm nay thời tiết thật là tốt.

Phương Tử Kỳ ngẩng mạnh đầu, hai mắt đỏ đậm, trên gương mặt trắng bệch rốt cuộc hiện lên chút huyết sắc, môi tức giận run run nói:

-Tần Lập! Ngươi…ngươi thật quá đáng. Ta đã chịu thua, chịu cúi đầu, ngươi còn khi dễ người như thế! Ngươi…ngươi quá khi dễ người!

Trầm Nhạc, Lãnh Phương Phỉ cùng với các võ giả Thiên Cơ Môn đều trợn mắt há mồm. Một màn trước mặt làm cho bọn họ đối với tính cách của Tần Lập càng hiểu sâu hơn một tầng, xem ra thân nhân là nghịch lân của Tần Lập! Nếu ai chạm vàođó, kẻ đó chờ xui xẻo đi!

-Khi dễ ngươi? Loại rác rưởi như ngươi, ta có thể lưu lại một mạng chó của ngươi cũng đã rất nể tình rồi! Khi dễ ngươi sao? Ha ha…lúc ngươi khi dễ người khác, lẽ nào cho tới giờ chưa từng nghĩ tới, bản thân mình cũng sẽ có một ngày như thế?

-Ta…ta…

Phương Tử Kỳ nghiến răng nghiến lợi, giống như nảy sinh lòng dạ ác độc, nhưng lại nói ra một câu làm người Phong gia xấu hổ muốn sự sát:

-Không chặt tay có được không?

-Không được!

Tần Lập nói, chắc như đinh đóng cột, không có bất kỳ một con đường thương lượng khác.

Sắc mặt Phương Tử Kỳ lại một lần nữa không còn một giọt máu, hắn biết bản thân mình hôm nay chẳng những danh tiếng, ngay cả một thân thực lực cũng hoàn toàn phế bỏ. Nếu may mắn có thể lưu lại một mạng, nhưng Phong gia còn có khả năng tiếp thu một kẻ mất mặt nhu nhược như hắn sao?

Ngay khi Phương Tử Kỳ không còn hi vọng, thậm chí bắt đầu có ý nghĩ tự sát, bên ngoài bỗng truyền đến một giọng nói của một lão già:

-Tần công tử! Có thể cho lão hủ vài phần thể diện, buông tha tên rác rưởi không có cốt khí này, chờ trở về ta sẽ tự mình nói chuyện với gia chủ Phong gia, cho Tần gia một câu trả lời!

Theo tiếng nói này, một lão già từ bên ngoài lướt vào.

Rất nhiều người trốn từ góc bí mật gần đó xem náo nhiệt, lúc này toàn bộ không nhịn được bắt đầu hưng phấn. Bởi vì lão già mới tới này, hầu như tất cả bọn họ đều nhận biết!

Hỏa Kiếm Vương gia, võ giả Địa Tôn bảy trăm năm trước, gia chủ Vương gia năm đó, Hỏa Long Vương Thắng!

Dù là người chỉ nghe tới danh hiệu Vương Thắng, lần đầu tiên gặp qua cũng có thể nhận ra được nhân vật truyền kỳ Huyền Đảo này. Bởi vì tóc của Vương Thắng toàn một màu đỏ!

Một đầu tóc dài, xõa trên vai, giống như lửa đỏ thiêu đốt, đỏ tươi chói mắt! Giống như máu tươi lưu chuyển, đập vào mắt người!

Tóc của Vương Thắng cũng không phải ngay lúc đầu đã có màu đỏ. Hỏa kiếm Vương gia, con cháu dòng chính có thể tu luyện một môn chiến kỹ cao thâm nhấtm được xưng là: chiến kỹ Hỏa Long!

Chiến kỹ này có chút cùng loại với chiến kỹ Duy Ngã Độc Tôn, loại chiến kỹ Hỏa Long này tuy nói không có chỗ thiếu hụt chí mạng nào, nhưng cũng yêu cầu người tu luyện cực cao. Lịch sử Vương gia từ xưa đến nay hơn vạn năm, cũng chỉ có hai mươi mấy người có thể tu luyện loại chiến kỹ này!

Sau khi tu thành, không ai không phải hào kiệt một phương, hơn nữa cảnh giới chiến kỹ Hỏa Long càng cao, lông tóc toàn thân sẽ càng chuyển sang đậm màu, nghe nói đến cùng sẽ biến thành một màu đỏ máu!

-Không ngờ là Vương lão gia tử Vương Thắng. Ha ha! Hắn làm sao cũng hạ sơn rồi? Sự tình thật là náo nhiệt mà!

-Không sai! Thoạt nhìn thực lực lão gia tử Vương Thắng nâng cao rất nhiều hơn trước kia, ngươi xem màu sắc tóc, lông mi cùng chòm râu của lão đỏ như máu vậy!

-Ừ! Nhiều năm qua như thế, thực lực Vương lão gia tử cũng có thể đạt đến cảng giới Thiên Tôn rồi chứ?

-Ta đoán rất có thể đột phá đến Phá Toái Hư Không rồi!

-Khả năng không lớn lắm…Phá Toái Hư Không, toàn Huyền Đảo có bao nhiêu người? Vương gia cũng chỉ có lão tổ tông kia, nhưng mà sau lần hợp chiến cùng Thôi gia ở Thiên Cơ Môn, tất cả đều đi bế quan rồi…

-Hắc! Nói lại vị lão tổ tông Thiên Cơ Môn kia mới gọi là cường hãn, vừa rồi lại xuất hiện ở chỗ này, tọa trấn cho tôn tử của mình. Thật là đáng tiếc, không thể thấy Thiên Cơ Môn nội chiến!

Theo những người trốn trong góc xem náo nhiệt bàn tán to nhỏ, Vương Thắng râu tóc một màu đỏ máu cũng đứng trước mặt Tần Lập.

Một cỗ khí tức cổ xưa khổng lồ, theo thân hình cao lớn của Vương Thắng đập về phía Tần Lập.

Vương Thắng nhàn nhạt nhìn thoáng qua Phương Tử Kỳ đứng bên kia, trong mắt hiện lên một tia chán ghét.

Tần Lập hơi híp mắt, nhìn thoáng qua lão già tóc đỏ thân hình cao lớn tướng mạo quái dị này, trong lòng thầm nghĩ: "Tới đây ra oai phủ đầu? Các ngươi không nhịn được muốn động thủ rồi sao?"

Phương Tử Kỳ thấy lão già tóc đỏ này, bị ánh mắt như đao bén của lão quét qua người, cả người liền không nhịn được run lên. Người khác không biết, làm con cháu dòng chính của Phong gia, Phương Tử Kỳ tự nhiên rõ ràng lão già này là người phương nào, càng rõ ràng hơn quan hệ giữa Phong gia và Vương gia.

Tần Lập nhìn lướt qua Xà Xà muốn rục rịch bên cạnh, nhàn nhạt nói:

-Ngươi là người Phong gia?

-Không phải!

Vẻ mặt Vương Thắng ngạo nghễ nhìn Tần Lập, chẳng qua trong mắt hiện lên một tia kính nể. Bởi vì lão vừa thử người thanh niên này một chút, khí thế của mình lại không làm hắn lùi về sau nửa bước!

Đây đã đủ chứng minh, người thanh niên này có được danh tiếng lớn đến vậy trên Huyền Đảo này cũng không phải quạt gió thổi lửa, mà có tài năng thật sự!

Đối với Vương Thắng mà nói, có thể cho người trẻ tuổi như Tần Lập đứng ngang vai với mình, đã coi như không tệ rồi!

Tuy nhiên, lão vẫn còn xem thường Tần Lập.

Càng xem thường lá gan của Tần Lập!

-Không phải?

Tần Lập đột nhiên nâng cao giọng, trong giọng nói tràn ngập khó hiểu cũng phẫn nộ:

-Không phải thì ngươi chen vào làm gì? Cho ngươi vài phần mặt mũi? Ta biết ngươi là ai sao? Nếu có người đánh phụ thân ngươi, ta muốn ngươi cho ta vài phần mặt mũi buông tha hung thủ đánh người, ngươi sẽ đáp ứng sao?

-Tiểu tử! Ngươi còn trẻ tuổi, nói chuyện như vậy không sợ giảm thọ sao?

Trước kia lúc Vương Thắng bế quan tu luyện ở Vương gia, chuyện về Tần Lập đã nghe qua một đống lớn. Mọi người đồng thời nhắm mắt nhắm mũi thừa nhận thực lực bản thân Tần Lập, cũng đều không nhịn được bỏ thêm lên người Tần Lập một ít từ ngữ trang điểm.

Tỷ như: cuồng vọng, kiêu ngạo, bá đạo, càn quấy…

Bởi vậy, Vương Thắng đối với tính cách của Tần Lập cũng có nhiều lí giải. Hôm nay hắn mới phát hiện, có lẽ hình dung như vậy còn xa xa mới được một phần trăm sự thật. Tần Lập này, đối mặt với lão tiền bối đức cao vọng trọng như mình cũng dám có thái độ hành sự như thế, có thể thấy được người này cuồng ngạo tới mức nào.

-Hắc hắc! Lão gia hỏa này, lão ít đưa ra bộ dáng thế ngoại cao nhân đức cao vọng trọng đi, trước tự giới thiệu mình là người nhà ai? Không có lý nào lại đi cứu một tên rác rưởi không liên quan gì với mình chứ?

Lúc này Tần Lập lại giống như không nóng vội thu thập Phương Tử Kỳ, cũng không nóng vội tính sổ nữa, ôm hai tay có hứng thú nhìn Vương Thắng.

Nếu đã quyết định phải lập uy, nếu đã quyết định phải đánh đau một ít người, Tần Lập dứt khoát không che giấu, càng lười che trái giấu phải với những người này.

Có cần sao? Thái độ ngươi tốt một chút, khiêm tốn một chút, dịu ngoan một chút, bọn họ sẽ không khi dễ ngươi nữa?

Ngược lại, những người đó chỉ cho rằng ngươi mềm yếu dễ đánh, chỉ có thể càng thêm nghiêm trọng!

Lần này người ba đại gia tộc xem ra đã có chút không nhịn được, lão già này làm Tần Lập không nhìn rõ nông cạn, sợ rằng đã đạt đến cảnh giới Thiên Tôn, thậm chí là cao hơn một tầng.

Tuy nhiên bên cạnh mình còn có một tay đấm siêu cấp mà, trong lòng Tần Lập hoàn toàn không sợ lão già này, thậm chí còn suy tính có cần lão gia này ra để lập uy hay không!

Vương Thắng một đầu tóc đỏ dài, nhìn qua làm cho người khác có cảm giác không giận mà uy, một đôi mắt hết sức lợi hại chằm chằm nhìn vào Tần Lập, thấy đối phương không hề e sợ đối diện với mình, Vương Thắng đột nhiên mỉm cười. Nhìn lướt qua Trầm Nhạc cùng Lãnh Phương Phỉ đứng bên cạnh vẻ mặt như xem kịch, nhàn nhạt nói:

-Trầm Nhạc? Nhóc con ngươi lẽ nào muốn làm bộ không nhận ra lão phu sao?

Trầm Nhạc sờ mũi, trên mặt mang theo vài phần bất đắc dĩ, hơi khom người với Vương Thắng, chắp tay nói:

-Vãn bối Trầm Nhạc, ra mắt Vương tiền bối!

-Hừ! Vậy ngươi nói cho thằng nhỏ Tần Lập cuồng vọng này, ta là ai!

Vương Thắng đối với thái độ của Trầm Nhạc dường như rất hưởng thụ, không nhịn được nói.

Không đợi Trầm Nhạc nói gì, Lãnh Phương Phỉ cùng bảy võ giả Chí Tôn Thiên Cơ Môn sắc mặt đều thay đổi, trở nên rất khó coi!

Vương Thắng làm như thế, hiển nhiên là khinh thường Trầm Nhạc. Mặc kệ nói thế nào đi nữa, Trầm Nhạc cũng là Môn chủ một đại thế lực siêu cấp, nếu như thật sự dựa theo quy củ trên Huyền Đảo, Vương Thắng này cũng phải chủ động biểu hiện ra ba phần tôn trọng. Mà hiện giờ lão lại sai bảo Trầm Nhạc như thế, có thể thấy được trong lòng lão căn bản không đặt Môn chủ Trầm Nhạc vào trong mắt.

Đầu óc Trầm Nhạc không ngốc chút nào, hắn nhàn nhạt nhìn thoáng qua Vương Thắng rồi trầm giọng nói:

-Vương Thắng tiền bối! Ta tôn trọng ngài là nhân vật thành danh trên Huyền Đảo, lấy lễ vãn bối đối đãi với ngài. Tuy nhiên, dường như tiền bối quên một việc, ta là Môn chủ Thiên Cơ Môn!

-Ha ha ha ha!

Vương Thắng nghe xong, không nhịn được ngửa mặt cười to, trong sắc mặt tái mét của người Thiên Cơ Môn, lão cười to nửa ngày mới thở dài một tiếng:

-Huyền Đảo này quả thực thay đổi rồi! Trường Giang sóng sau đè sóng trước, một đời mới thay thế một đời cũ mà! Xem ra lão già như ta nên thành thật bế quan tu luyện mới phải, chỉ là nghĩ thật buồn cười, người nào cũng có thể trở thành Môn chủ một phái. Ha ha, ha ha ha!

Lãnh Phương Phỉ giận tím mặt, cùng bảy võ giả Chí Tôn Thiên Cơ Môn phía sau đều bộc phát ra một cỗ khí thế kinh người.

Trong không khí, lại một lần nữa tràn ngập một cỗ khí tức khẩn trương!

Yến Linh Điêu

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả:Tiểu Đao Phong Lợi

360. Chương 364: Che Giấu Lời Nói Sắc Bén

Thực lực của Vương Thắng từ một trăm ba mươi năm trước đã sớm thành công đột phá Địa Tôn, đạt đến cảnh giới Thiên Tôn!

Năng lực nhận biết của lão cũng cực kỳ mạnh mẽ, ngay từ lúc giọng Trầm Trọng vừa vang lên, lúc đầu Vương Thắng cũng hoảng sợ, thầm nói quả nhiên là lão tổ tông Trầm gia kia tới. Chủ động thiên vị Tần gia, sự tình thật đúng là có chút khó khăn, ít nhất là lão không có bao nhiêu dũng khí chống lại vị lão tổ tông kia.

Bất quá đợi đến khi ba Thái thượng trưởng lão của Thiên Cơ Môn bị dọa chạy mất, Vương Thắng liền cảm giác được sự tình có chút không đúng. Lúc đó lão tổ tông Vương gia trở về từ Thiên Cơ Môn liền lập tức bế quan, trước khi bế quan cũng nói cho gia chủ Vương gia là những người cảnh giới Phá Toái Hư Không tham dự chiến đấu bản thân đều trọng thương, ít nhất trong vòng trăm năm khó có thể khôi phục được.

Chuyện này Vương Thắng biết rõ, mà hiện giờ cách chuyện kia còn chưa qua một năm, Trầm Trọng liền có thể xuấ hiện ở chỗ này. Vương Thắng lập tức sinh ra hoài nghi: Dù là Trầm Trọng kia thực lực có mạnh đến thế nào đi nữa, có được linh dược tốt cỡ nào cũng không có khả năng khôi phục lại trong khoảng thời gia ngắn như thế, càng không thể đích thân chạy tới nơi này, đi quản chuyện tình nhà khác!

Bởi vậy, Vương Thắng lập tức kết luận: chuyện này nhất định do vị tân nhiệm môn chủ Thiên Cơ Môn trước mắt này, một đứa trẻ con chưa dứt sữa bày ra!

Cũng không thể nói ba vị Thái thượng trưởng lão bị dọa chạy kia lá gan quá nhỏ, thật sự là Trầm Trọng ở trong cảm nhận của bọn họ có một ảnh hưởng quá sâu rộng. Đối với Thiên Cơ Môn mà nói, Trầm Trọng tồn tại giống như một vị thần sống!

Căn bản không một ai dám ngỗ nghịch chống lại lão!

Cho nên, bọn người Tôn Trung Lý Thái căn bản không nghĩ tới sẽ có người giở trò trước mặt Trầm Nhạc, to gán lớn mật giả mạo tổ tông hắn!

Căn cứ vào suy đoán này, Vương Thắng mới có thể làm ra hành động thử vừa rồi, dù là Trầm Trọng thực sự ở nơi này cũng sẽ không bởi những lời vừa nói của lão mà làm ra bất cứ hành động này.

Dù sao, trên Huyền Đảo này, người làm việc không kiêng nể gì cả như Tần Lập, hơn nữa không theo lẽ thường tình, đã ít lại còn thiếu!

Trầm Nhạc đặt tay lên chuôi kiếm, gân xanh đầy trán. Đừng nhìn hắn bình thường một bộ dáng hi hi ha ha, nhưng làm Môn chủ một phái, bị người ta vũ nhục như vậy, nếu còn không thể phản kích, danh tiếng Thiên Cơ Môn chắc chắn sẽ gặp phải thiệt hại nghiêm trọng trước nay chưa từng có!

Cố nén lửa giận trong lòng, Trầm Nhạc lạnh lùng nói:

-Vậy sao? Lời của lão nói, là đại biểu cho toàn Vương gia?

-Ấy…

Vương Thắng đang đắc ý liền nghẹn lại, bởi vì…đích xác lão không dám nói có thể đại biểu cho toàn bộ Vương gia! Trước không nói nếu như lão dám nói mình có thể đại biểu Vương gia, gia chủ Vương gia sẽ nghĩ chuyện này thế nào, chỉ nói giữa Thiên Cơ Môn cùng Vương gia, thật không dễ nói ai mạnh ai yếu!

Đừng nhìn thực lực Trầm Nhạc kém lão rất nhiều, cộng thêm toàn bộ những võ giả mà Trầm Nhạc mang đến, Vương Thắng cũng không sợ. Nhưng khơi mào chiến tranh giữa hai thế lực lớn, Vương Thắng còn chưa có dũng khí này. Tuy nói nhìn qua nội bộ Thiên Cơ Môn đang sinh ra vết rách, thậm chí có khuynh hướng phát sinh nội chiến, nhưng nếu có ngoại địch xâm nhập, bọn họ khẳng định sẽ lập tức tụ lại một chỗ!

Đây chính là nguyên nhân trọng yếu mà các thế lực siêu cấp có thể bảo tồn vạn năm!

Nội bộ có thể tranh, có thể cướp, thậm chí có thể phát sinh một ít đấu tranh không nhẹ không nặng. Nhưng một khi có ngoại địch xâm lấn, thì nhất định phải đoàn kết đối ngoại.

Đạo lý môi hở răng lạnh, hầu như mọi người đều hiểu!

Vương Thắng nói những lời vừa rồi, nếu như có thể lý giải là hành vi cá nhân của lão, nhưng vậy những lời của Trầm Nhạc thực sự có chút ác độc, lập tức bức Hỏa Long Vương Thắng đến góc tường.

Tuy nhiên Vương Thắng cũng không phải đèn cạn dầu, lập tức cười lạnh nhìn Trầm Nhạc đánh trả:

-Tiểu tử! Ta không thể đại biểu toàn bộ Vương gia, lẽ nào ngươi lại có thể đại biểu toàn bộ Thiên Cơ Môn?

Nếu như nói Trầm Nhạc nói rất ác độc, Vương Thắng đồng dạng cũng không kém gì!

Thiên Cơ Môn vừa mới mâu thuẫn nội bộ, bị rất nhiều người nhìn vào mắt, đồng dạng ghi tạc trong lòng. Hơn nữa Trầm Nhạc còn trẻ tuổi như vậy, có thể phục hay không đích thật là một vấn đề. Cho dù có một lão tổ tông tọa trấn, nhưng quản lý một thế lực siêu cấp, muôn ngàn vấn đề, cũng không phải một võ giả mạnh mẽ là có khả năng chiếu cố hết được.

Trầm Nhạc bĩu môi cười, nói như đính đóng cột:

-Ta có thể! Bởi vì ta là Môn chủ một phái! Mà lão…lão tính là thứ gì? Lão vũ nhục ta, chẳng khác nào vũ nhục Thiên Cơ Môn! Lão thật coi Thiên Cơ Môn ta không dám khai chiến với Vương gia lão sao? Vương Thắng…lão có dám đặt cược một lần?

Sắc mặt Vương Thắng lúc này cũng biến đổi, lão làm thế nào cũng không nghĩ đến một người thanh niên thực lực kém mình một trời một vực lại dám hung hăng gây sự như thế. Những lời nói ra, làm cho lão thật có cảm giác đâm lao phải theo lao.

-Các ngươi…

Vương Thắng híp mắt, vươn tay chỉ vào bảy võ giả Chí Tôn sắc mặt âm trầm bên cạnh Trầm Nhạc:

-Các ngươi cũng nghĩ như vậy?

Đang đang đang!

Một trận tiếng động binh khí rời vỏ lập tức vang lên!

Bảy người này không ai nói gì, nhưng đều lạnh lùng nhìn Vương Thắng, dùng hành động của mình nói cho Vương Thắng: bọn họ đứng về phía Môn chủ trẻ tuổi của mình.

-Tốt! Tốt! Ha ha! Thiên Cơ Môn quả nhiên là đại phái siêu cấp, Vương Thắng ta coi như biết đến lần đầu! Trầm Nhạc Môn chủ! Lão phu ta sai rồi, không nên nói đùa như thế với ngài. Ha ha! Ngài đừng chấp nhặt với lão bất tử ta.

Hết sức kỳ dị, thái độ của Vương Thắng lại mềm xuống. Hắn xin lỗi như thế, đích xác ngoài dự liệu của mọi người.

-Trời ạ! Lão già này thật sự là Hỏa Long Vương Thắng sao? Cái Vương Thắng tính tình nóng nảy kia sao? Ta có nhìn lầm hay không?

-Môn chủ trẻ tuổi của Thiên Cơ Môn này thật đúng là kiên cường mà! Dám bức một người Vương gia danh tiếng thành như vậy, thật trâu!

-Vương Thắng lại chịu thua sao…

-Ôi! Không đánh nhau rồi!

-Đúng vậy! Thật tiếc nuối mà!

Mọi người đều đang bàn tán, đều cảm thấy có chút khó mà tin nổi. Dù sao, nhiều năm trước, cái tên Hỏa Long Vương Thắng đã vang vọng Huyền Đảo! Cũng từng là một đời gia chủ Vương gia bàn tay sắt, hiện tại bị một hậu bối ép phải xin lỗi tại chỗ, cũng làm không ít người thổn thức: Năm tháng không buông tha người mà!

Trên mặt Tần Lập không có bất cứ dao động gì, nhưng trong lòng lại mọc lên một cỗ dự cảm không tốt. Hỏa Long Vương Thắng này, nhìn thế nào cũng không giống loại người dễ dàng thỏa hiệp, nhưng lại khăng khăng cố ý, thỏa hiệp ngoài dự đoán của mọi người!

Đây có ý nghĩa gì?

Những lão già có thể sống đến tuổi như Vương Thắng đều là hạng người già hóa thành tinh. Một màn này, cũng không thể nói là Trầm Nhạc thắng, hay là Thiên Cơ Môn áp đảo Vương gia.

Chỉ có thể nói Vương Thắng nhịn nhục nhất thời, còn có mưu tính lớn hơn!

Bọn họ tề tụ ở thành Phong Sa, có khả năng mưu tính duy nhất, tự nhiên chính là Tần gia!

Nghĩ vậy, Tần Lập đột nhiên trừng mắt về phía Phong Tử Kỳ, lành lạnh nói:

-Bảo ngươi phế đi hai tay, có phải không muốn xuống tay hay không? Có cần ta tới giúp ngươi?

Những người âm thần quan sát nơi này, tinh thần lập tức chấn động, thầm nói: Trò hay rốt cuộc bắt đầu diễn rồi! Tần Lập này…quả nhiên là một đương sự không an phận mà! Vương Thắng nổi danh Vương gia, đại tài danh tiếng lừng lẫy Huyền Đảo một thời, có thể thỏa hiệp cùng Thiên Cơ Môn, chẳng lẽ còn có thể thỏa hiệp với Tần gia nho nhỏ của ngươi sao?

Quả nhiên, giọng Vương Thắng cũng đồng thời vang lên:

-Tần công tử! Ngươi đây là không muốn cho lão phu phần mặt mũi này?

-Ngươi tính là cái thứ gì?

Tần Lập nói, giống như một tảng đá lớn ném vào hồ nước bình lặng, lập tức nhấc lên ngàn cơn sóng lớn! Mà còn chưa xong, Tần Lập cũng không thèm liếc tới Vương Thắng, cười lạnh nói:

-Lớn tuổi rồi, tốt nhất trốn đi tìm hiểu thiên đạo, tìm hiểu cảnh giới võ đạo chí cao không tốt sao? Không nên chen vào loại chuyện này. Khi dễ ta? Vương Thắng ngươi có mặt mũi sao? Nếu mà thua…cái mặt già của ngươi cũng sẽ mất hết! Ta hảo tâm khuyên lão một câu, nghe hay không thì tùy ở lão. Tuy nhiên lúc thật sự mất hết mặt già, ngươi cũng đừng có trách ta!

Tần Lập nói nhưng lời này, tràn ngập trào phúng, hơn nữa mùi vị uy hiếp quá nồng đậm. Dù ngay cả Lãnh Dao cùng các con cháu Tần gia trong lòng đều hô to sảng khoái, đồng thời cũng không nhịn được lau mồ hôi lạnh vì Tần Lập, rất sợ Vương Thắng này đột nhiên bộc phát tấn công Tần Lập.

Chỉ có bản thân Tần Lập, giống như không có chuyện gì, đứng ở đó, ánh mắt như đao bắn về phía Phong Tử Kỳ quát to:

-Còn chưa động thủ!

-Ta xem ai dám làm thương tổn hắn!

Vương Thắng cũng nhét lớn một tiếng, thân hình bỗng nhiên chợt lóe, che trước mặt Phong Tử Kỳ, lạnh lùng nói:

-Phong gia phụ thuộc vào Vương gia ta, động tới Phong gia chính là động đến Vương gia ta!

Đôi mắt Vương Thắng bắn ra hai đạo quang mang tràn ngập lửa giận, nhìn Tần Lập cười lạnh nói:

-Ta rất muốn nhìn xem, có phải là tất cả thanh niên trên Huyền Đảo này đều có dũng khí không sợ chết?

Tần Lập khẽ than một tiếng, trên mặt hiện ra biểu tình bất đắc dĩ, ngay khi đó tất cả mọi người đều nghĩ Tần Lập sẽ bị thế lực Vương gia bức ép phải lựa chọn thỏa hiệp.

Tần Lập ngẩng đầu, nhìn Vương Thắng rồi thở dài nói:

-Xem ra Vương gia ngươi cũng thật sự quyết định chen tay vào chuyện này rồi, hiện tại muốn xé rách da mặt sao? Lúc đầu ở trên hội đấu giá, Vương gia cùng Tần gia ta, giữa hai bên cũng coi như tương đối hòa hợp…

-Khí thế Tần Lập yếu đi. Ôi! Lần này bị Vương gia chiếm đoạt trước rồi!

Một võ giả Tiêu gia nhìn thấy một màn này, quay sang người bên cạnh thở dài.

-Tần gia…xong rồi!

Lâm Hằng vẻ mặt tiếc hận lắc đầu nhìn người bên cạnh thở dài, không biết là hắn tiếc hận bị Vương gia đoạt trước hay là tiếc hận tình hữu nghị giữa hắn cùng Tần Lập.

Cùng lúc đó, hầu như tất cả những người quan tâm đến nơi này đều nói với người bên cạnh những lời như vậy. Bởi vì trong lời Tần Lập nói, đã mơ hồ có chút lấy lòng Vương gia, kết quả như vậy tự nhiên không cần nói cũng biết.

-Ha ha ha! Chính xác, lúc trước Tần gia cùng Tần gia giao dịch vẫn còn rất không tệ! Tiểu tử, kẻ thức thời là tuấn kiệt, ngươi nói không sai, chẳng qua có thật sự xé rách da mặt hay không, vậy còn phải nhìn vào quyết định của ngươi!

Trong lòng Vương Thắng cũng thở phào một cái, vẻ mặt ngạo nghễ nhìn Tần Lập. Trong lòng nghĩ: Tiểu tử này đúng là không ngốc, biết bảo tồn thực lực, xem ra thành tựu ngày sau của hắn cũng sẽ không quá thấp! Bất quá chờ Vương gia ta hoàn toàn chiếm đoạt Tần gia, dù là ngươi có phát triển thế nào, cũng chỉ là võ giả tán tu mà thôi, một con cá nhỏ, làm sao gây ra sóng lớn chứ?

Cho nên, Vương Thắng trong lòng hưng phấn thậm chí không thấy Tần Lập đánh mắt ra hiệu cho hắc y nữ tử bên cạnh. Tuy nhiên, làm một võ giả cảnh giới Thiên Tôn, bất cứ một tia sát khí nhỏ nào trong không khí, cũng không thoát khỏi cảm giác của lão.

Sắc mặt Vương Thắng chợt đại biến, quát to một tiếng:

-Muốn chết!

Yến Linh Điêu

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả:Tiểu Đao Phong Lợi

361. Chương 365: Đều Choáng Váng?

Một luồng kiếm ý mạnh mẽ tột đỉnh, gắt gao tập trung vào chỗ yếu hại của Vương Thắng. Đối với loại người tâm khí cao ngạo như Vương Thắng mà nói, chuyện này đương nhiên không thể dễ dàng tha thứ, nhất là dưới khí thế suy nhược của Tần Lập, người bên cạnh Tần Lập không ngờ còn vọng tưởng đánh lén hắn, càng làm cho Vương Thắng giận không thể át chế, thậm chí dưới tình huống quá mức tự tin, hắn quên rằng điều võ giả cần duy trì nhất là sự bình tĩnh.

Quên đi suy nghĩ một chút, một người có thể dùng kiếm ý chế trụ người, thật sự cần dùng thủ đoạn đánh lén sao? Thật sự không phải đối thủ của lão sao?

Vương Thắng vừa dứt lời, một luồng năng lượng cuồng bạo ầm ầm bắn tới, nương theo nó là một lời nói trào phúng tràn ngập lạnh giá:

-Ngươi mới là muốn chết!

Ầm!

Một tiếng nổ long trời ầm ầm vang lên, thân hình Vương Thắng bị luồng lực lượng cuồng bạo này quét qua, lập tức vang lên một trận âm thanh xương cốt vỡ vụn!

Thân thể cao lớn của Vương Thắng, vừa rồi phát ra một luồng nóng bỏng kinh người, giống như gặp nước lũ, lập tức bị dập tắt vô ảnh vô tung!

Thân thể cũng bị đánh ra ngoài một cách mạnh mẽ, vốn bức tường kia xuất hiện lỗ hổng thì hiện tại hoàn toàn bị đâm cho sụp xuống. Gian phòng này cũng không thể chịu đựng được trọng tải như thế, ầm ầm sụp xuống!

Tất cả mọi người trong phòng dùng tốc độ nhanh nhất nhảy ra ngoài, lại nhìn bên cạnh Vương Thắng xuất hiện một bóng dáng màu đen, chỉ dùng một loại trạng thái không thể địch nổi công kích về phía Vương Thắng!

-Lưu lại cho lão một hơi!

Giọng nói của Tần Lập không lớn, nếu không lắng nghe thậm chí có chút nghe không rõ.

Mà bóng dáng màu đen trong không khí lại giống như phát ra một tiếng hừ lạnh từ mũi, dừng công kích lại, nhìn Vương Thắng một đầu tóc dài màu đỏ tươi như máu không ngờ hoàn toàn biến mất, cũng không biết Xà Xà làm như thế nào, khiến cho Vương Thắng này có một cái đầu hoàn toàn trọc lốc.

Sau khi Xà Xà đình chỉ công kích, Vương Thắng rơi trên mặt đất với vẻ măt uể oải, miệng không ngừng phun máu tươi ra ngoài, một đôi ma9t1 thật lớn gắt gao nhìn chằm chằm Xà Xà, trong ánh mắt tràn đầy vẻ hoảng sợ và không dám tin.

Nhìn qua, Vương Thắng dường như cũng không bị thương quá nghiêm trọng, nhưng trên thực tế, xương cốt trên người hắn đã không còn mấy chỗ lành lặn, phần lớn đều bị Xà Xà công kích một hồi hung hăng đánh cho gẫy đi, thậm chí là vỡ vụn. Nếu không phải bằng vào một luồng ý niệm cường đại, đổi lại là người thường thì đã sớm ngã xuống đất hôn mê rồi.

-Ngươi…ngươi đến tột cùng là ai? Như thế nào có thể…có được thực lực Phá Toái Hư Không?

Đầu Vương Thắng biến thành trọc lốc, khiến người ta có loại cảm giác rất là quái dị, bản thân lão lại ngây thơ chưa phát hiện ra điều này.

Mà lời này của Vương Thắng khiến những người âm thầm rình coi vẫn chưa phục hồi lại tinh thần theo biến cố này lập tức hoảng sợ nhìn nhau. Bọn họ đã từng hoài nghi, hắc y nữ tử bên cạnh Tần Lập, rất có thể có thực lực đạt tới cảnh giới Thiên Tôn, nếu không thì sẽ không có khả năng cùng đối chiến với võ giả có cảnh giới Phá Toái Hư Không của Thôi gia mà không có bất cứ thương tổn gì.

Đây cũng là vì chuyện lúc đó phát sinh quá nhanh, rất nhiều người căn bản là không thấy rõ ràng. Sau một kích của Xà Xà, lại không có thi triển thực lực cảnh giới Phá Toái Hư Không nữa. Cho nên, rất nhiều người tuy rằng vẫn đang hoài nghi nhưng chưa bao giờ có người chấp nhận tin rằng nàng có được thực lực cảnh giới Phá Toái Hư Không.

Bởi vì điều đó quá mức không thực tế!

Phá Toái Hư Không a! Đó không phải là cảnh giới Phá Thiên! Nhìn khắp xx, ngàn vạn năm qua, có thể đạt được cảnh giới này, có danh tiếng, cũng có trên dưới một trăm người. Cùng một thế hệ, chỉ sợ cung không vượt qua mười, làm sao có thể đột nhiên xuất hiện một cường giả như vậy?

Kì thật trong lòng rất nhiều người, không tin Tần gia có thể có được cường viện như thế! Dựa theo lý giải của người thường, nếu Tần gia có thể có một võ giả có thực lực cảnh giới Phá Toái Hư Không tọa trấn, không nói xưng hùng xưng bá trên xx, nhưng ít ra không có khả năng dễ dàng tha thứ cho một số gia tộc môn phái làm nhục họ.

Phải biết rằng, ngay trong đoạn thời gian này, tất cả các nơi kinh doanh của Tần gia trên xx đều gần như phải chịu đả kích mang tính hủy diệt. Dường như mặc kệ là loại thế lực nào, đều dám cưỡi trên đầu Tần gia.

Lãnh Dao nhìn thấy đầu Vương Thắng trọc lốc, ngẫm lại vừa rồi với mái tóc màu đỏ có dáng vẻ kiêu ngạo ương ngạnh, mạnh mẽ nín cười, khóe miệng co giật kịch liệt, một đám con cháu Tần gia bên cạnh lão đều cảm thấy vui vẻ trong lòng, đồng thời nghi hoặc khó hiểu với hiện tượng này.

Chỉ sợ ôm nghi vấn này còn có rất nhiều người đang ẩn nấp xung quanh.

Tần Lập không quan tâm chuyện này, trực tiếp hỏi:

-Đánh nhau thì đánh nhau, cạo sạch tóc trên đầu lão làm gì chứ?

Trong lúc nhất thời, vành tai vô số người đều vểnh lên muốn nghe xem nữ tử siêu cấp cường hãn này nói cái gì.

Xà Xà bĩu môi nói:

-Ta không quen nhìn bộ dáng kiêu ngạo vẫy tóc của lão, cắt tóc lão, nhìn xem lão còn kiêu ngạo như thế nào?

-Ha ha ha…

Ở đây không biết bao nhiêu người rốt cuộc kìm không nổi cất tiếng cười to.

Khuôn mặt Vương Thắng từ tái nhợt rồi trở nên đỏ, lại từ đỏ chuyển sang tím, cuối cùng trở nên xanh mét, từ trong miệng phát ra một câu:

-Tiền bối khinh người quá đáng!

-Ây da! Hiện tại biết gọi tiền bối sao?

Tần Lập cười lạnh một tiếng, sau đó bỗng nhiên lạnh mặt, cả giận nói:

-Cút! Lập tức biến khỏi nơi này, nhớ kỹ, hôm nay ta không giết lão, không phải sợ thế lực Vương gia của lão, mà là đơn thuần là không muốn giết lão, chỉ muốn cho lão một giáo huấn mà thôi! Cho lão hiểu được, muốn bức người thì cũng phải có thực lực. Không có thực lực đó thì không nên xuất hiện ở trước mặt ta.

Tần Lập nói xong, không thèm nhìn cặp mắt oán độc của Vương Thắng, nói tiếp:

-Còn có những đám hỗn tạp âm thầm nhìn nơi này, các ngươi đều nghe lão tử nói đây: "Trước kia các ngươi đối xử với Tần gia như thế nào thì Tần gia cũng sẽ không quên. Tục ngữ nói "Bánh ít đi, bánh quy lại", hoặc là tự mình chủ động đến nhận sai, bồi thường gấp đôi những tổn thất tạo thành cho Tần gia, hoặc là chờ lão tử tìm đến trước cửa đấy! Nhớ kỹ, bất cứ một môn phái và gia tộc chiếu cố Tần gia, mặc kệ lớn hay nhỏ đều sớm được ghi chép hết. Cho nên, không cần có tâm tư cầu may nào.

Tần Lập nói với khuôn mặt lạnh lùng, nhìn lướt qua Vương Thắng, lạnh nhạt nói:

-Còn chưa chút, muốn ta tiễn lão một đoạn sao?

Vương Thắng đột nhiên giống như một con dã thú cuồng bạo, giận dữ hét về phía Tần Lập:

-Tiểu tử miệng còn hơi sữa! Nếu ngươi không dựa vào vị tiền bối bên cạnh ngươi thì ngươi dám kiêu ngạo như thế sao? Ngươi hãy nhớ kỹ cho ta…

Ầm!

Không ai thấy Tần Lập ra tay như thế nào…không, là ra chân, dù sao khi một tiếng trầm muộn vang lên, thân hình Vương Thắng đã như con tôm từ trên mặt đất bay lên, mạnh mẽ văng ra ngoài.

Một cước này của Tần Lập, không ngờ đá Vương Thắng bay ra xa hơn hai mươi thước, nện về phía một đám phòng ốc phía sau khách sạn, phát ra một tiếng nổ ầm ầm.

Sau đó mười mấy người từ những hướng khác nhau với tốc độ cực nhanh xông tới nơi đó, hiển nhiên đều là người Vương gia.

Tần Lập bĩu môi, nói:

-Nhớ kỹ cái gì? Ta không muốn nhớ kỹ cái gì. Người như ta hiểu biết đối cới cừu hận, đều là có cừu hận thì phải báo tại chỗ! Không có bản lĩnh đó, đều thanh thật trở về ẩn nấp, nói lời chó má làm gì?

Nói xong, Tần Lập chuyển hướng về phía Phong Tử Kỳ đang có vẻ mặt dại ra:

-Ngươi thấy đúng không?

Cơ thịt trên mặt Phong Tử Kỳ muốn co giật, đột nhiên thoáng nhẫn tâm nhằm về phía Tần Lập, hai tay không biết từ khi nào xuất hiện ra hai thanh chủy thủ xanh thẳm, đồng thời giận dữ thét:

-Tần Lập! Ngươi giết ta đi!

-Nghĩ thật là hay!

Tần Lập quát lạnh một tiếng khinh thường, cũng đồng thời nhằm về phía Phong Tử Kỳ, khoảnh khắc thân thể hai người sắp đụng nhau, đôi tay cả Tần Lập nhẹ nhàng phất lên một cái…Phong Tử Kỳ liền phát ra một tiếng kêu thảm thiết thê lương, hai tay của hắn không ngờ bị chính hai thanh chủy thủ của mình cắt đứt!

Hai cánh tay lập tức máu chảy như suối!

Sau đó Tần Lập phất tay trên người Phong Tử Kỳ một chút, lập tức cầm máu cho hắn, đồng thời phân phó với con cháu Tần gia:

-Dùng thuốc tốt, đừng cho hắn chết, sau đó mang về Tần phủ!

Tần Lập không cảm thấy lời nói vừa rồi của mình khiến đám người âm thầm nhìn trộm đều phẫn nộ không thôi, thậm chí có một số thanh niên có nhiệt huyết, kích động đến muốn xông lên để quyết đấu cao thấp với Tần Lập.

Đáng tiếc bọn họ đều bị người bên cạnh kiềm chế, giỡn hay sao? Không thấy hắc y nữ tử bên cạnh Tần Lập sao, vẻ mặt nàng biểu hiện đánh còn chưa đã tay đâu!

Võ giả có cảnh giới Phá Toái Hư Không, có thể có bao nhiêu cao thủ Chí Tôn cùng lên thì mới có thể giết chết đối phương? Gia tộc nào có thể chịu tổn thất như vậy? Siêu cấp thế lực cũng không dám!

Đám người Phong gia, tất cả cũng đều buông lỏng chống cự, được con cháu Tần gia trói chặt, mang về Tần phủ.

Mắt thấy đám con cháu Tần gia vênh váo tự đắc mang đi đám con cháu Phong gia với vẻ mặt ủ rũ, cảm thụ trong đó thì cũng chỉ có những người thật sự đang ẩn nấp mới có thể hiểu được.

Trong lúc nhất thời, nhìn qua thành Phong Sa giống như là bình lặng, trên thực tế đã trở nên giống như núi lửa sắp phun trào. Các đoàn thế lực, lớn lớn nhỏ nhỏ tụ tập lại một chỗ thương thảo đối sách.

Thực lực Tần gia đã bắt đầu trồi lên mặt nước, có một đại nhân vật có cảnh giới Phá Toái Hư Không tọa trấn, thử tưởng tượng trước đây nghĩ muốn thắng dễ dàng Tần gia, đã là một trò cười!

Nhưng nếu muốn bọn họ dễ dàng buông tha, thậm chí là bồi thường gấp đôi cho Tần gia, chẳng những không ai cam tâm, cũng quá mất mặt nha!

Gần như hầu hết gia tộc, môn phái trên xx, toàn bộ xuất động tinh nhuệ, sau đó liền rơi vào một kết cục, hiện tại trước mặt bọn họ phát sinh một vấn đề chính là: Ai có thể áp chế đại nhân vật có cảnh giới Phá Toái Hư Không của Tần gia?

Nếu như bên ta cũng có thể có một đại nhân vật có cảnh giới Phá Toái Hư Không, thật tốt biết bao! Đây…gần như là cùng một hi vọng xa vời của tất cả thế lực đối địch với Tần gia.

Rất nhanh, trong phủ đệ của Tần gia liền phát ra một tiếng hoan hô thật lớn, âm thanh cực lớn, toàn bộ thành Phong Sa đều nghe được hết, càng khiến cho vô số người không dám dòm ngó gì nữa, thậm chí còn có người quá sức run sợ.

Không ít các gia tộc và môn phái có thực lực bình thường đã bắt đầu rút lui có trật tự, thể diện thật sự rất quan trọng, nhưng cho dù quan trọng như thế nào thì cũng không quan trọng hơn tính mạng chứ?

Mạng cũng không có, thể diện cho quỷ nhìn sao?

Tần Văn Hiên cảm thấy cuộc đời của mình, lần đầu tiên ngủ ngon như vậy. Nếu không phải tiếng hoan hô đinh tai nhức óc, thậm chi hắn còn có thể tiếp tục ngủ nữa. Hắn mở to mắt, khóe miệng hàm chứa một chút tươi cười. Từ lúc chào đời tới nay, đây cũng là lần đầu vui vẻ giống như hôm nay.

Bởi vì nhi tử của hắn rốt cuộc cũng chấp nhận hắn rồi!

Yến Linh Điêu

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả:Tiểu Đao Phong Lợi

362. Chương 366: Hết Giận!

Tần Văn Hiên nhẹ giọng gọi một người thị nữ, nhìn thấy sắc mặt vui mừng của thị nữ kia, hỏi với vẻ mặt khó hiểu:

-Bên ngoài có chuyện gì vậy? Thoạt nhìn bộ dáng của người rất cao hứng?

Trên khuôn mặt xinh đẹp của thị nữ kia có mấy nốt tàn nhang, nhìn qua có thêm mấy phần đáng yêu, nghe thấy lời nói của Tần Văn Hiên, hưng phấn nói:

-Chúc mừng lão gia! Thiếu gia dẫn người ra ngoài, bắt về hung thủ dám cả gan đả thương lão gia, nghe nói, còn làm trọng thương cao thủ Chí Tôn của Vương gia nữa chứ!

-Cái gì? Vương gia…Vương gia nào?

-Hỏa Kiếm Vương gia, một trong những thế lực siêu cấp trên Huyền Đảo nha! Nghe nói gã cao thủ Chí Tôn kia, gọi cái gì là Hỏa Long Vương Thắng, một người rất nổi danh, đi ra nói chuyện thay Phong gia, lại khiến cho tiểu thư Tiểu Tuyết bên cạnh thiếu gia đánh cho trọng thương. Ôi! Hôm nay con mới biết được, tiểu thư Tiểu Tuyết không ngờ lại lợi hại như vậy……

Thị nữ kia nói với vẻ hưng phấn, cũng có chút vui mừng múa máy tay chân.

Tần Văn Hiên không kiềm chế nổi có chút ngây người. Bỗng nhiên hắn cảm thấy có một thứ gì đó đè trên ngực mình, khiến đôi mắt hắn có chút đỏ lên, khóe mắt có chút ướt át.

Tần Văn Hiên cố sức nhanh chóng nháy mắt vài lần, thị nữ kia vội vàng hỏi:

-Lão gia! Ngài làm sao vậy? Có phải không thoải mái hay không? Có cần con đi gọi thầy thuốc tới hay không?

Tần Văn Hiên cười cười ôn hòa, nói:

-Không cần, ngươi lui xuống đi, một lát tự mình ta sẽ đi ra ngoài.

Xưa nay Tần Văn Hiên đối với hạ nhân rất tốt, cho nên thị nữ này cũng không bối rối trước mặt ông, sau khi nghe thấy liền hoan hô một tiếng liền chạy ra ngoài. Đại bộ phận người của Tần gia đều tập trung ở phòng ngoài, mà ngay cả một số hạ nhân đều không có việc gì cũng đi ngang qua, liền muốn nhìn một chút thiếu gia nhà mình đại triển thần uy như thế nào, bắt sống những người dám cả gan khi nhục người của Tần gia.

Những con cháu Phong gia bị trói lại, trên mặt một đám đều không kiềm nổi lộ ra vẻ xấu hổ và giận dữ. Đã có bao giờ, gia tộc như Tần gia dám chỉ trỏ trước mặt bọn họ chứ?

Nhưng hiện tại chẳng những người ta chỉ trỏ trước mặt bọn họ, thậm chí còn bắt giữ bọn họ về, dây thừng trói chặt bọn họ, nhỏ bé đến đáng thương, mà ngay cả đứa bé mười mấy tuổi đều có thể vùng vẫy đứt, càng đừng nói những con cháu Phong gia có thực lực cũng không tính là yếu, nhưng bọn họ có ai dám vùng vẫy chứ?

Chỉ sợ Tần Lập kia và một đám người Tần gia không có ý tốt, đều ước gì bọn họ vùng vẫy, sau đó lập tức đánh chết tại chỗ.

Cho nên, đây không chỉ là sự nhục nhã to lớn, cũng là một âm mưu!

Đường đường là con cháu Phong gia, làm sao có thể bị như thế này? Bởi vậy, không có một con cháu Phong gia nào dám thử bứt đứt, tuy nhiên loại tư vị bị những người Tần gia này vây xem, thực sự rất khó chịu.

Càng quá phận chính là, tiểu gia tộc dưới hạng ba đáng chết không có gia giáo như Tần gia này, không ngờ không có phép tắc đến nỗi ngay cả đám hạ nhân cũng đến đây vây xem bọn họ, hơn nữa một tốp lại một tốp…rốt cuộc có một con cháu Phong gia không kìm nổi kháng nghị:

-Tần Lập! Nên nhớ ngươi cũng là nhân vật có tiếng tăm lừng lẫy trên Huyền Đảo, làm sao có thể làm nhục chúng ta như thế? Cho con cháu Tần gia của ngươi làm nhục chúng ta, cũng thôi đi, thắng làm vua thua làm giặc, cũng không có gì hay để nói, nhưng ngay cả một đám hạ nhân, cũng có thể đến nơi này chỉ trỏ chúng ta, Tần gia ngươi…ngay cả một chút quy củ ấy cũng không có sao?

Sau khi đám con cháu Phong gia này nói xong, vốn Tần Lập đang híp mắt suy tính, hai mắt đã chậm rãi mở ra, dừng trên người con cháu Phong gia này, thấy đối phương cúi đầu, rồi lại có dáng vẻ không cam lòng, Tần Lập cười lạnh trong lòng, nhìn lướt qua đám hạ nhân đang có vẻ khó chịu, tùy tiện chỉ một người thanh niên hai mươi tuổi, nói:

-Người kia…là ngươi, đúng, ngươi đi ra!

Người hạ nhân Tần gia này, từ lúc tổ tông khởi đầu thì luôn phục vụ cho Tần gia, hết đời này qua đời khác đều hết dạ trung thành, hơn nữa Tần Lập đối với người trong gia tộc luôn luôn che chở, cho nên người thanh niên này rất tự nhiên đứng ra.

-Đi đánh vào miệng hắn!

Tần Lập phân phó một cách thản nhiên:

-Muốn đánh như thế nào thì đánh như thế đấy, chỉ cần không đánh chết là được rồi.

-Tần Lập! Ngươi đừng quá đáng quá!

Khuôn mặt con cháu Phong gia kia đỏ lên, không thể tưởng tượng được một lời nói của mình không ngờ lại đưa tới nhục nhã lớn hơn, nhìn ánh mắt đồng tình của đồng bạn, con cháu Phong gia này cũng đang nghĩ, mắt thấy hạ nhân Tần gia này đi từng bước về phía mình, trong lòng không kìm nổi hung hăng, thầm nghĩ: "Nếu hắn thực sự dám đi tới làm nhục ta thì cho dù liều mạng ta cũng phải giết hắn!"

Lời nói của Tần Lập lúc này cũng vang lên một lần nữa:

-Không nên phản kháng, mặt của người Phong gia ngươi, chính là bị thiếu ăn tát! Nếu ngươi dám phản kháng, làm tổn thương mọt người Tần gia ta, ta liền giết một trăm người Phong gia ngươi! Không tin ngươi cứ thử xem!

-Ngươi…

Hai tay con cháu Phong gia siết lại, không kìm nổi trầm tĩnh lại, nhưng đôi mắt lại tập trung vào hạ nhân tuổi trẻ của Tần gia, nói một cách lạnh lùng:

-Ngươi nghĩ cho kỹ, ngươi dám đánh ta sao? Ngàn vạn lần không nên…

-Bốp!

Người hạ nhân Tần gia này, trên mặt không có chút cảm xúc, giơ tay lên tát một cái vừa nặng vừa kêu, cắt ngang lời nói tiếp của con cháu Phong gia này, chặn ngay cổ họng.

Phòng khách to như vậy trong nháy mắt trở nên cực kì yên tĩnh, mà ngay cả rất nhiều con cháu Tần gia đều không kìm nổi bội phục dũng khí của người thanh niên này.

Dù sao, đối mặt với con cháu tinh anh của một đại gia tộc, vừa nhìn thấy loại người có thực lực không kém, còn dám giơ tay lên, vậy yêu cầu dũng khí cũng không phải bình thường!

-Tạp chủng ngươi này!

Con cháu thanh niên Tần gia mắng lớn một tiếng, bàn tay không biết là hưng phấn, khẩn trương hay là kích động có chút hơi hơi run rẩy, nhưng hắn lại một lần nữa giơ bàn tay thô ráp của mình lên, lại mạnh mẽ tát một cái lớn vào con cháu Phong gia này!

Bốp!

Một tiếng này dường như vang ở trong lòng tất cả người Phong gia.

-Đám tạp chủng các ngươi tự cho là cao cao tại thượng, khinh thường Tần gia ta, làm sao không nghĩ tới có ngày hôm nay? Ngươi còn hỏi ta có dám đánh ngươi hay không? Ta đã chứng minh cho ngươi xem rồi đó!

Bốp!

-Thân ca ca của ta ở Phong Thành bị đám súc sinh Phong gia các ngươi đánh cho trọng thương. Hôm trước…hôm trước đã chết, hu hu… ta đánh chết tên súc sinh ngươi, ta đánh chết ngươi!

Bốp!

Bốp!

Bốp!

Từng tiếng từng tiếng vang lên trong lòng mọi người. Con cháu Phong gia này vào giờ khắc này cũng không kìm nổi hạ thấp đầu mà họ từng ngẩng cao, trong lòng toàn bộ đều có đủ loại tư vị hỗn tạp, không biết cảm xúc là gì.

Tần Tỏa muốn cho người tiến đến gần ngăn cản hạ nhân Tần gia quá mức kích động này, Tần Lập dùng ánh mắt ra hiệu cho hắn dừng lại, truyền âm cho Tần Tỏa:

-Quên đi! Cho hắn đánh đi, đánh chết cũng kệ. Người Tần gia ta cũng nên xuất ra cơn giận chứ!

Tần Lập nói xong, ngồi ở phía trên, con mắt nheo lại, trong lòng lại dâng lên từng luồng sát khí mãnh liệt. Tuy rằng trước đây hắn biết người Tần gia có chết, có thương, nhưng nghe nói cùng với tận mắt chứng kiến chung quy là khác nhau.

Nô bộc hạ nhân của Tần gia thì làm sao? Bọn họ không phải người sao? Bọn họ đáng chết sao? Bọn họ vốn không có hỉ nộ ái ố, thất tình lục dục sao?

Không! Cho dù la con chó của Tần gia cũng cao quý hơn cái gọi là con cháu dòng chính của đại tộc đại phái!

Cho nên, thiếu nợ Tần gia ta, các ngươi hãy ngẫm lại, phải làm sao mới có thể bình ổn luồng ác khí ở trong lòng ta!

-Chủ nhân! Hiện tại sát khí của ngươi thật hung mãnh nha!

Giọng nói của Xà Xà bên cạnh vang lên trong lòng Tần Lập. Tần Lập ngẩng đầu lên, thấy trên mặt cô gái hiếu chiến này hiện lên biểu tình hưng phấn, lại nhìn những người khác chung quanh mình, đều bị sát khí của mình trong lúc vô ý phát tán ra dọa sợ, mà ngay cả hạ nhân Tần gia đang kích động kia vào giờ phút này cũng ngừng tay.

Lại nhìn con cháu Phong gia kia, khuôn mặt bị đánh đến huyết nhục mơ hồ, nằm trên mặt đất rên rỉ không thôi, không thể không nói, người này cũng thật sự có thể nhẫn nhịn, bị câu nói của Tần Lập khiến máu chảy đầm đìa, không dám phản kháng, thậm chí cũng không dám vận công chống cự. Tuy nhiên lại nói tiếp, thương thế của hắn cũng không nghiêm trọng lắm, chỉ là một chút vết thương ngoài da mà thôi. Dù sao thực lực của hạ nhân Tần gia cũng chỉ là Huyền cấp! Đối mặt với võ giả có thân thể cực kỳ mạnh mẽ, cũng chỉ có thể khiến người ta tạo thành một chút vết thương ngoài da.

Tuy nhiên, vết thương tinh thần của con cháu Phong gia này, e rằng cả cuộc đời này cũng khó có thể khép lại.

-Tốt lắm! Cơn tức cũng ra hết rồi, mọi người giải tán đi.

Tần Lập phất tay, một đám người xem náo nhiệt lập tức lui đi, sau đó lại cho người xem xét những con cháu Phong gia này. Cuối cùng triệu tập một đám cao tầng của Tần gia, thương nghị trong phòng nghị sự để tính toán xem bước tiếp theo nên làm gì.

Tần Lập không ngồi ở vị trí chủ vị, mặc dù địa vị của hắn ở Tần gia rất siêu nhiên, nhưng Tần Lập vẫn không muốn cho người ta có cảm giác lấn chủ. Nếu không muốn trở thành gia chủ của Tần gia như vậy thì cần gì phải khiến cho người ta không vui?

Tần Tỏa đưa đẩy một hồi, phát hiện Tần Lập thật sự không muốn ngồi ở vị trí kia, liền có chút không yên xen lẫn mấy phần vui mừng ngồi xuống.

Hiện tại toàn bộ đám người Tần gia đối với Tần Lập cũng có loại cảm giác ỷ lại rất mạnh, dường như chỉ cần Tần Lập ở đây, tất cả nguy cơ, mọi chuyện đều có thể được giải quyết thích đáng. Chỉ cần Tần Lập ở đây, bọn họ sẽ không có cảm giác hoảng hốt, e rằng…đối mặt với loại quái vật lớn như Hỏa Kiếm Vương gia, bọn họ cũng không hề sợ hãi!

Cho dù là gia tộc mạnh mẽ như Thôi gia, lúc đó chẳng phải ngã dưới tay thiếu gia sao?

-Huynh đệ tốt của ta, bước tiếp theo của chúng ta nên làm như thế nào vậy?

Tần Tỏa nghiêm mặt, nhìn Tần Lập cười hì hì hỏi. (Typer: nghiêm mặt mà còn cười, ta bó tay toàn tập…)

Nhưng mà, những cao tầng của Tần gia ở trong phòng nghị sự, đối với chuyện này cũng như không thấy, không ai đứng ra nói Tần Tỏa không có uy nghiêm của gia chủ. Trên thực tế, cho dù đổi thành bọn họ, khi đối mặt với Tần Lập cũng phải cung kính kêu một tiếng Lập thiếu gia, không dám lên mặt chút nào!

Đây cũng không phải khi Tần Lập vừa mới tiến vào Tần gia, còn có người dám có chút nghi ngờ hay thậm chí bất kính với hắn, còn cần phải nhờ đám người lão tổ tông Tần gia Tần Lĩnh Sơn và Tần Hải Dương lấy cường quyền đàn áp.

Hiện tại những người này, sự kính sợ với Tần Lập hoàn toàn phát ra từ nội tâm. Có thể nói, không có Tần Lập, thì cũng không có Tần gia như hiện tại. Mặc dù nguy cơ tứ phía nhưng đồng dạng, cũng tồn tại thiên đại kỳ ngộ vạn năm khó gặp, chỉ cần vận dụng đúng lúc, ai dám nói Tần gia không phải siêu cấp thế lực kế tiếp trên Huyền Đảo chứ?

Tần Lập cười cười, nói:

-Huynh là gia chủ, xử lý vấn đề này, huynh còn có nhiều biện pháp hơn so với ta nữa!

-Nhìn thấy đệ, ta sẽ không có chủ ý…

Yến Linh Điêu

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả:Tiểu Đao Phong Lợi

363. Chương 367: Hạ Nhân Tần Gia Cũng Không Thể Trêu Ghẹo!

Lời nói của Tần Tỏa khiến mọi người phát ra một trận cười vang đầy thiện ý.

Tần Lập cũng lắc đầu bất đắc dĩ, nói:

-Trước tiên, vấn đề đầu tiên không phải suy nghĩ làm thế nào vãn hồi tổn thất của Tần gia ta, tổn thất chúng ta hứng chịu, nóng lòng vãn hồi cũng không có lợi ích gì. Cho nên, ta cho rằng, chuyện thứ nhất là phải xả giận! Một gia tộc không thể có thực lực, nhưng không thể đánh mất khí thế! Hôm nay sự bùng nổ cảm xúc của hạ nhân, các người đều nhìn thấy trong mắt, nói vậy, trong lòng các người cũng đồng dạng cảm thấy hả giận rồi chứ?

Tần Lập nhìn thấy vẻ chấp nhận của mọi người, cười nhạt nói:

-Đoạn thời gian trước, tổn thất của Tần gia là không cần phải nói, cũng gặp nhiều ủy khuất và tủi nhục, cho nên làm sao có thể xuất ra một ngụm ác khí đã nghẹn trong lòng mọi người mới là chuyện đầu tiên chúng ta phải làm!

Lúc này, một vị trưởng lão của Tần gia nói:

-Lập thiếu gia! Ta hiểu ngươi muốn giúp gia tộc trút giận, nhưng hiện tại đám gia tộc môn phái có chủ ý với chúng ta rất nhiều. Nếu bọn họ thật sự cùng tiến lên mà nói, cho dù tuyệt thế cường giả như Tiểu Tuyết cũng rất khó có thể ngăn cản được!

Rất nhiều người đều gật đầu chấp nhận, Tần Tỏa cũng cau mày nói:

-Trái lại ta có thể hiểu được ý của Tần Lập, nếu chúng ta có đủ thực lực, mục đích làm như vậy không chỉ đơn giản là trút giận mà còn là một loại chấn nhiếp, có thể khiến rất nhiều gia tộc và môn phái không có thực lực biết khó mà rút lui. Như vậy cũng có thể bớt rất nhiều phiền toái, hưng hiện tại vấn đề là, chúng ta…thật sự có thực lực này hay sao? Tiêu gia, Vương gia, Lâm gia ba đại gia tộc này cũng đủ khiến cho chúng ta đau đầu. Nếu không thể khiến cho bọn họ bỏ qua chủ ý với chúng ta, cho dù tạm thời có thể khôi phục sinh ý này, nhưng sớm muộn gì cũng phải bị bọn họ cắn nuốt, tổng hợp lại nội tình và thực lực của bọn họ, thật sự là quá cường đại!

Lúc này, lại có người nói tiếp:

-Đúng vậy! Vũ lực mạnh mẽ, ở trong khoảng thời gian ngắn thật sự có thể kinh sợ những người này, nhưng những người đó không chỉ chơi ngoài sáng, bọn họ dùng thủ đoạn ngầm khiến cho người ta khó lòng phòng bị nha! Trước kia bọn họ dám trắng trợn làm việc này là vì bọn họ tính sai thực lực của chúng ta, một khi bọn họ chân chính nhận rõ thực lực chân chính của Tần gia, như vậy dùng ám chiêu đâm lén sau lưng, là chuyện không thể tránh khỏi.

Mỗi một người phát biểu ý kiến của mình, nói cũng rất có đạo lý, không thể không nói, mỗi gia tộc phát triển lâu dài, cùng với những người ổn trọng lão thành là không thể chia tách ra.

Nhưng một gia tộc có thể kiên quyết tiến thủ hay không, một cái kết cục mới mẻ vững chắc có thể khai sáng ra hay không, không có người như Tần Lập là không được!

Rất nhiều lúc, ngươi không mạo hiểm, thì không thể có được thu hoạch như ngươi muốn!

Đây quả thực là chắc chắn!

Sau khi mọi người nói một hồi, mới phát hiện Tần Lập ngồi ở chỗ kia, trước sau cũng không phát biểu quan điểm của mình, không khỏi đều ngậm miệng lại. Nếu cho bọn họ lựa chọn, hiện tại thì bọn họ thà rằng chạy theo Tần Lập!

Bởi vì tình thế trước mắt đã bức Tần gia đến bờ vực thẳm, đi từng bước về phía trước, có thể là một vùng tiên cảnh mà cũng có thể là vực sâu vạn trượng. Mà vào thời điểm này, cũng chỉ có người như Tần Lập mới có thể dẫn theo bọn họ đi tới mà không sợ gì cả.

Tần Lập thấy mọi người đều nhìn về phía mình, cười nói:

-Mọi người nói cũng có mấy phần đạo lý. Tuy nhiên ta vẫn kiên trì, phải trút giận rồi mới nói, ta nói là trút giận, cũng không phải là hành động theo tình cảm, cũng không phải sự xúc động của người thanh niên, mà chỉ làm như vậy mới có thể khiến Tần gia trong khoảng thời gian ngắn, mọi người đều có một sự phát triển thật lớn!

Tần Lập nói xong, nhìn mọi người có chút khó hiểu, chậm rãi nhẹ giọng nói:

-Chiến đấu mới là phương thức tốt nhất để phát triển một gia tộc, cũng chỉ có chiến đấu mới là lửa thử vàng của người có thực lực tốt nhất, cũng chính là hòn đá mài dao.

Tần Lập nói xong, trong phòng nghị sự là một mảnh yên tĩnh, tất cả mọi người nhìn Tần Lập. Đến lúc này, bọn họ mới thật sự có chút hiểu được người thanh niên nhìn qua rất anh tuấn, chẳng những thực lực siêu quần mà thủ đoạn…cũng thật sự đủ tàn nhẫn nha!

Cứ như vậy, con cháu Tần gia tất nhiên sẽ có chút thương vong, dù sao chiến tranh không phải là đưa bé đi dạo chơi, khẳng định sẽ có người chết! Nhưng đồng dạng, nếu thật sự từ lúc bắt đầu, Tần gia từ một gia tộc kinh doanh không tranh đoạt biến thành gia tộc chiến đấu, có thể đoán được, không mất bao nhiêu năm thì bộ mặt tinh thân của đám người Tần gia sẽ tăng trưởng rất lớn!

Cái gọi là hồn võ giả chính là thứ này!

Vì sao có gia tộc không lớn, thành viên cũng không nhiều nhưng cũng rất ít người dám chủ động trêu chọc, chính là vì bọn họ hiếu chiến, tựa như năm đó Thiên Sát Môn bị Tần Lập tiêu diệt, nếu không gặp phải loại người còn ác hơn kẻ điên thì Thiên Sát Môn sẽ lấy tư thái kiêu ngạo tiếp tục tồn tại.

Tần Tỏa cúi đầu, lời nói của Tần Lập khiến tim hắn đập thình thịch, nhưng hắn cũng không thể là người đầu tiên lên tiếng đồng ý. Bởi vì hắn là gia chủ của cả Tần gia! Hắn phải lo lắng cho đám người trong gia tộc, Tần Lập có thể không chút cố kỵ nhưng hắn thì không được!

Lúc này có một trưởng lão giơ tay lên, trầm giọng nói:

-Ta đồng ý cách làm của Lập thiếu gia!

Trưởng lão này vừa nói, mười mấy người ở đây đồng thời hướng ánh mắt về phía lão. Vì bối phận của trưởng lão này ở Tần gia cũng khá tốt, thuộc loại đức cao vọng trọng, bình thường cũng rất ít khi nghe lão phát biểu ý kiến gì.

Quả nhiên thấy mọi người đều nhìn mình, trưởng lão này nhìn qua thì giống một người tuổi già sức yếu, chậm rãi nói:

-Nếu chuyện này phát sinh mười năm trước, ta tuyệt đối không tán thành, bởi vì làm như vậy rất có thể khiến Tần gia rơi vào vực sâu vạn kiếp bất phục, nhưng hiện tại…ta tin rằng, có Lập thiếu gia ở đây, có một đám người đi theo bên cạnh Lập thiếu gia, Tần gia chỉ càng ngày càng tốt hơn! Hơn nữa, ta đề nghị, xuống tay với những tiểu thế lực bình thường trên danh sách thực lực, bồi thường gấp hai sao? Quá ít, quá ít, ít nhất cũng phải mười lần, nếu không đồng ý liền diệt bọn họ.

Nói xong, trưởng lão tuổi già sức yếu chậm rãi ngồi xuống, cụp mắt lại, nhìn qua giống như đang ngủ. Nhưng lúc này còn ai có thể coi lão là mọi người không biết gì, lão già sẽ nhanh chết? Chẳng những trong lòng rất hiểu, hơn nữa thủ đoạn làm việc quả thực còn muốn ác hơn Tần Lập nha!

Tần Lập cũng có mấy phần tán dương vị trưởng lão nhìn qua xưa nay ít nói này, cười gật gật đầu, nói:

-Điều này ta thật sự sơ sót. Được! Mười lần hai mươi lần cũng được, cho đám người Kim Điêu, Linh Ưng và Mặc Ưng đều tự dẫn một đội nhân mã. Hiện tại có thể phân tán ra ngoài, công việc cụ thế, các ngươi tự an bài là được.

Tần gia vạn năm rốt cuộc sau hội nghị lần này, từ một gia tộc thủ nghiệp ổn trọng biến thành một gia tộc tràn ngập mũi nhọn, đầy tính công kích!

Không biết vận mệnh của những gia tộc và môn phái sắp phát sinh chuyển biến nếu như biết chuyện này do chính mình tạo thành thì sẽ suy nghĩ như thế nào?

Lúc này Tần Tỏa lại hỏi:

-Con cháu Phong gia này, chúng ta…phải xử lý ra sao?

Vấn đề này cũng chắn ngang trong lòng một đám thượng tầng của Tần gia, căn cơ của Phong gia cũng hơn xa Tần gia. Tần gia giết, làm bị thương, bắt một đám người Phong gia, không biết trong lòng Tần Lập rốt cuộc nghĩ như thế nào. Tuy rằng những người này đều suy đoán, nhưng cũng không thể hoàn toàn xác định.

Tần Lập cười nói:

-Không xử lý!

-Không xử lý?

Tần Tỏa nhíu mày, hiển nhiên có chút không hiểu lời nói của Tần Lập.

Nhìn vẻ mặt đồng dạng mịt mờ của mọi người, Tần Lập cười nói:

-Hiện tại chỉ sợ tất cả mọi người đều đang chờ xem, xem chúng ta xử lý những con cháu Phong gia này như thế nào. Trong những người này, có mấy người thoạt nhìn có địa vị rất cao.

Mọi người gật đầu tán thành.

Tần Lập nói tiếp:

-Nhưng…chúng ta vì sao phải quan tâm đến bọn hắn chứ? Giam giữ là được rồi. Đại trưởng lão của Phong gia phỏng chừng cũng là đại nhân vật mạnh nhất trong gia tộc bọn họ, bị chúng ta chém thì tin rằng sau

khi Phong gia biết chuyện này, nhất định không thế át chế cơn giận, thậm chí còn rất nhiều người muốn thoáng một cái vọt tới thành Phong Sa tìm chúng ta báo thù.

Tần Lập nói xong, khóe miệng nhếch lên, cười lạnh nói:

-Vấn đề là, bọn họ dám sao?

Tần Tỏa chậm rãi gật đầu, con ngươi sáng lên, nói:

-Ta có chút hiểu rõ, nếu Phong gia không dám tới tìm chúng ta báo thù, như vậy sẽ dùng biện pháp khác. Hơn nữa, có rất nhiều con cháu trọng yếu trong gia tộc bọn họ còn ở trong tay chúng ta, thậm chí chúng ta cũng không cần làm gì, chờ Phong gia chủ động đưa tới cửa, như vậy quyền chủ động liền nằm trong tay chúng ta! Đến lúc đó, những tổn thất của chúng ta, phải đòi lại từ bọn họ gấp trăm ngàn lần…!

Tần Lập lắc đầu, cười nói:

-Không! Không cần bọn họ trả lại!

Thấy mọi người khó hiểu, Tần Lập nói tiếp:

-Ta muốn chính là…tiêu diệt toàn bộ Phong gia!

Lời này của Tần Lập vừa ra khỏi miệng, tất cả mọi người đều rơi vào sợ hãi, mà ngay cả trưởng lão Tần gia tuổi già sức yếu kia, cũng không kìm nổi hơi há to miệng, giật mình nhìn Tần Lập.

-Lý do?

Tần Tỏa hỏi.

-Hạ nhân của Tần gia ta khổ cực cao, vì Tần gia ta mà bị giết chết, ta nên báo thù cho bọn họ, ta sẽ cho Tần gia một lý do chính đáng.

Tần Lập thản nhiên nói:

-Ta muốn cho bọn họ biết, cho dù là hạ nhân của Tần gia, cũng không phải là người…bọn họ có thể đắc tội!

Tê!!!

Trong phòng nghị sự, không kìm nổi vang lên tiếng hít khí lạnh liên tiếp, thậm chí có trưởng lão đang uống nước liền bị sặc, liên tục ho khan, khuôn mặt hiện lên đỏ bừng.

-Làm…làm như vậy có được không?

Tần Tỏa nhìn Tần Lập mà không biết làm sao.

Tần Lập cười hắc hắc:

-Được! Vì sao không được? Lần này vì chuyện này mà thương vong của Tần gia tổng cộng là bao nhiêu người? Trên danh sách không phải toàn bộ chứ? Phàm là gia tộc có liên quan, một nhà cũng không tha!

Âm thanh Tần Lập tràn ngập một luồng hương vị thiết huyết, trên khuôn mặt lạnh lùng tràn ngập sát khí, đến hiện tại, Tần Lập mới xuất lửa giận kìm nén trong lòng, phóng xuất ra.

Mọi chuyện, đều vì Tần Lập mà dựng lên, như vậy cũng để cho hắn kết thúc là hơn!

Ngay khi những gia tộc môn phái đang đau khổ thương nghị đối sách trong thành Phong Sa, bất cứ ai cũng không nghĩ ra, một hồi mưa máu gió thanh tràn lan toàn bộ Huyền Đảo đang hình thành!

Yến Linh Điêu

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả:Tiểu Đao Phong Lợi

364. Chương 368: Âm Mưu Của Phong Gia

Phong thành, Phong gia.

Gia chủ Phong Bất Biến triệu tập tất cả hơn trăm người thuộc cao tầng gia tộc tại đại sảnh, so với quy mô chưa đến hai mươi người của Tần gia thì lớn hơn nhiều.

Hơn nữa, từ sự xa hoa cực kỳ và sự tinh xảo của đại sảnh nghị sự cũng đủ để nhìn ra được chênh lệch giữa hai gia tộc.

Tuy nhiên, lúc này Phong Bất Biến lại không hề đắc ý, lại càng không dám khinh thường Tần gia thành Phong Sa chút này. Khuôn mặt hắn vặn vẹo vì thống khổ và phẫn nộ, biến một người trung niên vốn tướng mạo đường đường chính chính thành một ác nhân với bộ mặt dữ tợn.

Bộp!

Một trưởng lão gầy như que củi, chòm râu rất dài, hung hăng vỗ xuống mặt bàn gỗ lim. Từ cái bàn phát ra một tiếng nổ ầm và tiếng kẽo kẹt do không chịu nổi lực đánh thì có thể thấy được trưởng lão này hiện giờ tức giận cỡ nào.

-Còn thương nghị cái gì nữa? Dẫn thẳng người tới giết cho xong! Ta không tin Tần gia kia ngoài một nhân vật thần bí ra còn có thể có thực lực cường hãn thế nào! Giết sạch con cháu Tần gia, ta không tin bọn chúng còn có thể ngẩng đầu lên được!

-Đúng, giết thẳng tới Tần gia! Giết cho bọn chúng một manh giáp cũng không còn!

-Để Tần gia biết kết cục khi đắc tội với Phong gia ta!

Từ những tiếng nghị luận khác nghe ra được, người có cùng tâm tư với trưởng lão kia có rất nhiều.

Mà ý kiến trái ngược cũng vậy.

-Giết? Lấy cái gì mà giết? Trước tiên không nói chúng ta còn có rất nhiều con cháu nằm trong tay Tần gia, nếu chúng ta giết đến, những người đó chắc chắn khó giữ được mạng. Lại nói, một đại nhân vật cảnh giới Phá Toái Hư Không, chúng ta lấy gì đi chống cự? Có thể dùng số lượng để đánh bại sao? Mục đích của Phong gia ta là muốn tiến lên một tầng tại xx, trở thành siêu cấp thế lực chứ không phải là kẻ hồ đồ đi làm con chim đầu đàn, bị người ta lợi dụng còn không biết!

Một lão già mặt trắng, vẻ mặt phúc hậu không chút khách khí nói.

-Đúng vậy, trưởng lão Phong Bình nói có lý. Phong Bình trưởng lão là đệ đệ ruột thịt của Phong Huyền Đại trưởng lão, sao không hận Tần gia chứ? Có thể không muốn giết Tần Lập sao? Đối với chúng ta, nếu cứ giết thẳng tới như thế ngược lại lại thỏa mãn ý nguyện của nhiều người đó.

-Nếu không giết, chẳng lẽ muốn cho chúng ta đường đường là Phong gia lại phải cúi đầu nhận sai trước Tần gia kia sao? Hừ, muốn thì các ngươi đi đi, ta không đứng dậy nổi đâu!

Trưởng lão khô gầy giận dữ nói.

Phong Bất Biến khoát tay áo, chậm rãi nói:

-Được rồi, dừng cả đi, cứ như vậy chì chẳng có nghĩa gì cả. Hiện giờ chuyện chúng ta phải làm, đầu tiên là cầu viện tới Vương gia!

Lời nói của Phong Bất Biến khiến nghị sự đường yên lặng, chỉ còn lại tiếng nói của một mình hắn:

-Một thế hệ anh tài của Vương gia, Hỏa Long Vương Thắng cũng phải chịu thiệt trong tay Tần Lập, các ngươi thấy, bằng vào gia tộc như Vương gia có thể từ bỏ ý đồ sao? Cho nên, trước tiên chúng ta phải phái người đi Vương gia cầu viện, phải nói làm sao cho thật oan ức. Haiz, thời điểm này thực không có biện pháp, con đường trở thành siêu cấp gia tộc của Phong gia ta còn quá dài!

Phong Bất Biến không nhịn được thở dài một tiếng, nhìn vẻ mặt nghiền ngẫm của mọi người nói tiếp:

-Sau đó lập tức phái người âm thầm đưa cho Tần gia một lượng tài bảo lớn, cứ dựa vào…dựa vào số tài sản mà chúng ta đoạt được từ Tần gia…gấp mười, đúng, gấp mười là được! Sau đó đưa cho Tần gia những cửa hàng này, cũng đáp ứng về sau sẽ không gây khó xử cho Tần gia nữa, chuộc lại số tinh anh đệ tử của chúng ta!

-Cái gì? Gấp mười? Không được, ta không đáp ứng!

Hiển nhiên trưởng lão khô gầy ở trong Phong gia cũng có chút địa vị, không đợi Phong Bất Biến nói xong đã lớn tiếng phản đối:

-Dựa vào cái gì mà phải xuất ra nhiều tài phú của gia tộc như vậy? Luận thực lực, căn cơ của Phong gia ta hoàn toàn mạnh hơn Tần gia kia không biết bao nhiêu lần, việc này so với cắt đất đền tiền thì có gì khác nhau? Gia chủ, người chẳng lẽ phải làm tội nhân thiên cổ của Phong gia sao?

-Phong Văn, ngươi ít nói hươu nói vượn đi, Tần gia có đại nhanh vật cảnh giới Phá Toái Hư Không, chúng ta có sao? Tần gia có Tần Lập một thiếu niên kinh tài tuyệt diễm, chỉ hai mươi tư tuổi đã đạt tới cảnh giới Chí Tôn, Phong gia có sao? Tần gia còn có vài nhân vật thần bí cảnh giới Chí Tôn tọa trấn, việc này ngươi lại cố ý xem nhẹ. Hơn nữa, ngươi chỉ là một trưởng lão, thời điểm gia chủ nói chuyện ngươi có thể câm miệng lại trước hay không?

Lão già Phong Bình vẻ mặt phúc hậu híp mắt, không chút lưu tình châm chọc lão già khô gầy Phong Văn. Hiển nhiên bọn họ đều là những người cùng thế hệ.

Mâu thuẫn giữa hai người có lẽ đã tồn tại từ lâu. Khuôn mặt khô gầy của Phong Văn không vì những lời nói của Phong Bình mà có biến hóa gì, chỉ cười lạnh nói:

-Chí Tôn tính là cái rắm! Ngươi và ta người nào không phải Chí Tôn? Ngươi sợ, lão tử không sợ! Lão tử đã sống nhiều năm như vậy, không sợ chết một chút nào!

-Đúng đùng, ta cũng không sợ chết!

-Ta cũng không sợ! Con cháu Phong gia sao có thể là hạng người sợ chết?

-Đúng vậy, ta ủng hộ Phong Văn trưởng lão!

-Ủng hộ cái con khỉ, không sợ chết với hồ đồ đi vào chỗ chết là hai việc khác nhau! Các ngươi không có óc hả? Mẹ nó, võ giả cảnh giới Chí Tôn, ngươi thích chống lại hả?

-Ta thích thì ta chống đó, lão tử ở dưới có trứng, không giống đồ rác rưởi nhà ngươi…

-Ngươi nói ai rác rưởi?

-Ta nói ngươi thì sao?

-Ngươi muốn chết?

-Ngươi…

-Đủ rồi!

Phong Bất Biến không nhịn được quát lớn một tiếng, trấn áp toàn bộ những tiếng cãi vã trong nghị sự đường, cả đại sảnh liền lặng ngắt như tờ.

-Các ngươi thì có óc sao? Các ngươi thì có chỉ số thông minh cao lắm sao? Các ngươi có thực lực mạnh lắm sao?

Ánh mắt Phong Bất Biến chậm rãi đảo qua từng người. Người bị hắn liếc nhìn phần lớn đều cúi đầu, không dám phản bác. Ngay cả Phong Văn và Phong Bình cũng lý trí chọn lựa câm miệng, chưa đến mức chọn cách đối nghịch với Phong Bất Biến.

Đại gia tộc có quy củ của đại gia tộc. Nếu mà ai cũng có thể đối nghịch với lời nói của gia chủ, vậy mà cái ngày mà gia tộc bị giải tán chỉ sợ không còn xa.

Huống chi, thực lực của Phong Bất Biến cũng không yếu. Từ ba mươi năm trước đã đột phá Dung Thiên, đạt tới cảnh giới Chí Tôn! Tuy rằng chỉ là Nhân Tôn, nhưng Phong Bất Biến chỉ chưa đến một trăm năm mươi tuổi, cho dù là trên xx cũng coi như hạng người trác tuyệt!

-Nhìn lại các người xem có dạng gì? Một Tần gia, một võ giả cảnh giới Phá Toái Hư Không đã khiến cho các ngươi thất thố như thế, cho dù Phong gia ta có căn cơ của siêu cấp thế lực, nhưng các người thì có cái khí độ trầm ổn của siêu cấp thế lực không?

Lời nói của Phong Bất Biến khiến nhiều trưởng lão đỏ mặt. Đúng vậy, đối mặt với Tần gia, đối mặt với nguy cơ sắp đến, bọn họ đều mất đi bình tĩnh và thong dong.

Nhìn lại Tiêu gia, Vương gia và Lâm gia những siêu cấp thế lực xem, họ đều trầm ổn thế nào, đều có khí khái thấy núi cao sụp đổ mà sắc mặt không thay đổi.

Phong Bất Biến cũng không nói thêm. Làm gia chủ của một gia tộc, quản lý một đám võ giả kiệt ngạo bất tuân đối với hắn thật sự không dễ dàng.

Thở dài một hơi, Phong Bất Biến nói tiếp:

-Lúc này, bồi thường cho Tần gia để chuộc lại con cháu Phong gia ta, đầu tiên là cho người ta có cảm giác yếu nhược. Là một gia tộc dựa vào Vương gia, những hành động mấy năm nay của chúng ta đã khiến Vương gia cảm thấy bất an. Khiến cho người ta nghĩ chúng ta yếu sẽ khiến Vương gia cảm thấy yên tâm, càng khiến Tần gia khinh thường chúng ta, còn có thể chuộc lại đám con cháu Phong gia ta! Đừng quên, người thừa kế chức gia chủ Phong gia ta đang ở nơi nào!

Lời này của Phong Bất Biến khiến rất nhiều người lập tức ngậm miệng. Đúng vậy, những hành động của Phong gia mấy năm qua không tránh thoát được ánh mắt của Vương gia, hiển nhiên là Vương gia không muốn Phong gia trở nên mạnh mẽ, cho nên hành động này của Phong Bất Biến nhất định sẽ làm tan biến một ít nghi ngờ trong lòng Vương gia. Hơn nữa, còn có thể đẩy xz lên trước.

Phong Bất Biến hài lòng nhìn biểu tình của mọi người, nói tiếp:

-Chẳng lẽ các ngươi đều cho là ta không muốn báo thù? Phong Huyền Đại trưởng lão là người có thực lực mạnh nhất Phong gia, một trong những trưởng lão có danh vọng cao nhất. Tổn thất ông ấy là tổn hại lớn của Phong gia ta, thậm chí là tổn thất lớn nhất của cả Phong Thành này! Thù này sao có thể không báo? Chỉ cần bước đầu tiên của chúng ta có thể thành công, sau đó, chúng ta liền xem Vương gia, Tiêu gia và Lâm gia tranh đấu với Tần gia, cơ hội của chúng ta sẽ tới!

-Bây giờ phái người đi giết?

Phong Văn trưởng lão khô gầy lên tiếng dò hỏi, giọng nói đã không còn có cảm giác hùng hổ dọa người nữa.

-Giết cái gì? Chúng ta có thể giết ai?

Phong Bất Biến cười tự giễu, nói:

-Nhiệm vụ hiện tại của chúng ta chính là đứng một bên mà quan khán! Trước kia chúng ta đã quá mức liều lĩnh, tự lao về mũi nhọn! Lúc này nhìn xem người khác đấu lẫn nhau chẳng phải là tốt sao? Ngươi cho là Vương gia, Tiêu gia, Lâm gia thực sự có thể buông tha cho võ giả thần bí bên cạnh Tần Lập được sao? Buồn cười! Bọn họ muốn đối phó nhất chính là nhân vật thần bí kia đó!

-Vậy chúng ta lên làm gì?

Phong Văn không còn phẫn nộ, lão nhìn gương mặt dữ tợn của Phong Bất Biến, nhìn ra được Phong Bất Biến tuyệt đối không từ bỏ ý đồ.

-Chúng ta sẽ âm thầm làm việc, phái ra lực lượng tinh nhuệ âm thầm thu mua, hạ độc, ám sát…tóm lại, dùng hết tất cả biện pháp có thể nghĩ đến, phá hoại lực lượng Tần gia! Chúng ta phải phối hợp với Vương gia!

Phong Bất Biến nói xong câu đó, trên mặt hiện lên vẻ cười âm hiểm.

Trưởng lão Phong Bình mặt trắng phúc hậu giật mình nói:

-Ta hiểu rồi, chiêu này của gia chủ trước hết là tự hất bát nước bẩn lên người mình, giải trừ nghi ngờ của Tần Lập đối với Phong gia ta, đồng thời còn có thể tranh thủ rất nhiều thứ từ Tần gia!

Phong Bất Biến gật đầu:

-Đúng vậy, tuy rằng võ giả Chí Tôn của Phong gia ta khá nhiều, thậm chí không dưới siêu cấp thế lực, nhưng quan trọng nhất…võ giả cảnh giới Phá Toái Hư Không thì chúng ta lại không có. Cho nên, điều chúng ta phải làm là thông qua phương thức chậm rãi thẩm thấu, không gây chú ý, lại tranh thủ lợi ích lớn nhất!

Phong Văn vỗ đùi một cái, lớn tiếng nói:

-Hay, chiêu này của gia chủ tuy rằng khiến người ta có chút khó chịu, nhưng có thể khiến cho Tần gia nếm phải đau khổ, cứ làm vậy đi!

Gương mặt thoạt nhìn trắng nõn như trẻ con của Phong Bình hiện lên vẻ âm lãnh, nói:

-Hi vọng Tần Lập kia đừng rơi vào tay ta, bằng không ta nhất định khiến cho hắn sống không bằng chết!

Yến Linh Điêu

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả:Tiểu Đao Phong Lợi

365. Chương 369: Thật Là Đen Tối

Tần Lập nhìn gương mặt hưng phấn của Tần Tỏa, hơi nhíu mày. Dựa vào tính tình của Tần Lập, cho dù Phong gia thỏa hiệp cũng không thể nhanh như vậy, không nói gì khác, nói một ít vấn đề về thể diện thì Phong gia đã không thể lảng tránh.

-Làm sao vậy? Lần này là Phong gia lén phái người mang đến, bọn họ không hi vọng chúng ta lộ ra chuyện này, nói là muốn dùng những tài vật này để chuộc lại đám con cháu Phong gia ở đây.

-Chuộc? Nói cho họ, nghĩ cũng đừng nghĩ! Những tài vật đó ngay cả bồi thường còn chưa tính nữa! Đây chỉ là bước đầu tiên nhận lỗi của Phong gia mà thôi, hiểu chưa?

Tần Lập dường như chẳng hề nghĩ ngợi, nói thẳng.

-Ặc!

Cơ mặt Tần Tỏa co giật vài cái, thầm nghĩ vị huynh đệ này của hắn thật sự quá độc ác. Lần này tài vật mà Phong gia đưa tới phải gấp mười lần tổn thất của Tần gia do Phong gia gây ra! Hiển nhiên là hắn không ngờ Tần Lập chỉ mở miệng ra, khép miệng vào một cái đã phủ nhận tất cả. Không biết trưởng lão Phong Bình của Phong gia lúc nghe thấy có tức đến hộc máu hay không?

-Cái đó, Tần Lập, lần này họ đưa tới gấp mười lần tổn thất của chúng ta!

Tần Tỏa cảm thấy là mình vẫn có nghĩa vụ phải nói cho Tần Lập một tiếng. Việc này cũng không chứng tỏ là Tần Tỏa nói hộ cho Phong gia. Là một đứa con ngoan được một gia tộc hiền hậu ôn hòa nuôi lớn, Tần Tỏa cảm thấy như vậy có chút không tốt.

Ở xx, phân tranh giữa các gia tộc rất thông thường, những thủ đoạn này cũng chỉ là bình thường mà thôi. Hành động này của Phong gia, theo như Tần Tỏa thấy đã là biểu hiện cúi đầu nhận sai rồi. Khuyên người phải có lòng khoan dung, đây là cách xử sự nhất quán xưa nay của Tần Tỏa.

Lại không nghĩ rằng tới chỗ của Tần Lập lại không thể thực hiện được.

Tần Lập lắc đầu, nghiêm túc nhìn Tần Tỏa nói:

-Tần Tỏa, huynh có thực sự muốn gia tộc chúng ta trở nên mạnh mẽ hơn, người khác không dám khi dễ hay không?

-Đương nhiên!

Tần Tỏa nói như chém đinh chặt sắt:

-Đối với gia tộc ta một mực trung thành và tận tâm. Không cần hoài nghi, ta chỉ…

Tần Lập phất tay cắt ngang lời nói của Tần Tỏa, cười nói:

-Vậy là tốt rồi, có phải huynh thấy, ta làm vậy có chút quá đáng hay không?

Tần Tỏa ngượng ngùng gật gật đầu, nói:

-Loại chuyện này trên xx cũng là bình thường. Ta thấy, chúng ta giết Đại trưởng lão của Phong gia thì thù đánh đập thúc thúc cũng đã được báo. Hiện giờ đại gia tộc Phong gia này đã cúi đầu nhận sai với Tần gia ta rồi, không bằng thả cho bọn họ một con đường.

-Thả?

Khóe miệng Tần Lập nhếch lên một nụ cười lạnh:

-Huynh quên những lời mà đệ nói trong hội nghị cao tầng của gia tộc rồi sao?

-Cái đó tất nhiên là không quên. Chính là trước khác nay khác mà. Ai cũng không ngờ là Phong gia lại phản ứng nhanh như vậy. Tần gia ta hiện giờ đã gây thù hằn nhiều rồi, việc này đối với sự phát triển của chúng ta không có ưu đãi gì cả.

Dù sao thì cũng đang nói lý, Tần Tỏa không sợ tranh luận với Tần Lập một phen, vì hắn hiểu tính tình của Tần Lập, tranh luận với hắn sẽ không làm cho hắn tức giận.

Tần Lập đúng là không tức giận, chỉ là có hơi thất vọng. Đối phương gần như dùng một kế hoãn binh đã khiến rất nhiều người như Tần Tỏa bị lừa. Hơn nữa từ thái độ của Tần Tỏa thì người Tần gia có cùng quan điểm cũng không ít. Kỳ thực, nói đến đây cũng là do tư tưởng cổ hủ quấy phá!

Tần Lập không nhịn được thầm than một tiếng, hỏi:

-Người Tần gia nghĩ giống huynh còn nhiều không?

-Đệ làm sao mà biết được?

Tần Tỏa có chút giật mình, hắn không nghĩ được là huynh đệ này của mình lại có suy nghĩ sắc bén như vậy. Loại trực giác này mạnh mẽ đến đáng sợ.

-Chẳng lẽ huynh không nhìn ra ở đây có âm mưu hay sao? Chẳng lẽ huynh không nhận ra kế hoãn binh của Phong gia hay sao? Tần Tỏa, huynh thực là khiến cho đệ thất vọng! Đại trưởng lão Phong gia chết trên tay chúng ta, một kẻ dòng chính bị ta phế bỏ hai tay, không ngờ bọn họ còn xuất ra lượng lớn tài vật như vậy để thầm đổi lại những con cháu trong gia tộc, lại còn không muốn lộ ra, vũng trộm tiến hành, huynh nói xem, chuyện này còn gì để nói hay không?

Tần Tỏa bị Tần Lập nói khiến cho đỏ mặt, hỏi:

-Còn có thể nói gì nữa?

-Huynh nghĩ lại, chỗ dựa vững chắc của Phong gia là Vương gia, thời gian trước đây Phong gia bộc lộ thực lực, nếu huynh là người Vương gia, huynh có vui không?

-Sẽ không!

Tần Tỏa thành thành thật thật hồi đáp.

-Chính là như vậy. Thứ hai, Phong gia muốn chuộc lại những người này làm gì? Giữa những người này có thể có đại nhân vật của Phong gia hay không? Huynh có điều tra qua không?

-Không có!

Mặt Tần Tỏa hiện lên vẻ hổ thẹn. Những việc đó vốn là việc của hắn, vậy mà hắn lại quên mất.

-Các người a, có chút nóng đầu lên, tự tại quá đó!

Tần Lập nói xong, thở phù một cái:

-Loại gia tộc như Phong gia này nếu thật sự muốn sống mái với Tần gia, cho dù có thể bị chúng ta tiêu diệt, nhưng chúng ta cũng phải chịu thương vong thảm trọng, điều này tránh không được. Nhưng hiện tại bọn họ lại dùng một phương thức khác, thậm chí là bất chấp thể diện của mình giải quyết chuyện này. Huynh nghĩ kỹ lại đi, chuyện này có gì đáng nói?

Lời nói của Tần Lập khiến Tần Tỏa dần rơi vào trầm tư. Hắn nghĩ ngợi, ánh mắt chậm rãi đưa lên:

-Ta biết rồi, Phong gia đầu tiên là tung hỏa mù với chúng ta, đồng thời che mắt Vương gia! Bọn họ không muốn người khác biết thực lực chân chính của Phong gia, thà rằng mất hết thể diện cũng không chịu tung con bài tẩy ra. Trong số con cháu Phong gia bị bắt kia nhất định có một nhân vật có thân phận đặc biệt khiến Phong gia không tiếc bất cứ giá nào cũng phải chuộc lại.

Tần Lập gật gật đầu, cười nói:

-Tốt lắm, nếu huynh đã hiểu được thì huynh biết nên làm gì chưa?

-Được, ta biết rồi!

Tần Tỏa hưng phấn đi ra ngoài, sau một lát thì Tần Lập chợt nghe thấy một trận gào thét từ phía sảnh tiếp khách.

-Tần gia các ngươi quả thực khinh người quá đáng! Thành ý! Còn phải như thế nào mới tính là thành ý? Tổn thất của các ngươi chúng ta đã bồi thường gấp mười rồi, chẳng lẽ như vậy còn chưa tính là thành ý hay sao?

Phong Bình mặt trắng xưa nay dường như là một người hiền lành, nhưng giờ phút này cũng không nhịn được lửa giận trong lòng. Tần gia này thực là quá đáng, mình đã mang đến một lượng lớn tài vật đến để làm lễ vật nhận lỗi của Phong gia mà đám con cháu Phong gia một người cũng không thả. Lại nói, nếu không phải lần này mang đến tài vật gấp mười thì không có chuyện thả người!

Lần này Phong Bình đến thành Phong Sa cũng là để thu lại di thể của đại ca Phong Huyền. Thấy di thể ca ca bị người ta một nhát chém đôi, chết vô cùng thê thảm, Phong Bình đã nổi lên lửa giận, hừng hực thiêu đốt tâm can lão. Lại không nghĩ tới Tần gia này lại vô lại như thế, khiến cho lão có loại xúc động, hận không thể một tát đánh chết tên súc sinh yếu ớt kia.

Nhưng mà, lão không dám!

Phong Bình có thực lực cảnh giới Chí Tôn, có thể mơ hồ cảm giác được ngay trong Tần Phủ này ít nhất cũng có vài tồn tại mạnh đến mức khiến lão phát run. Căn bản là lão không dám biểu hiện chút ý đồ công kích nào, càng không nói, lần này lão phải dịch dung cải trang, tránh khỏi tai mắt ngầm của Vương gia để tới Tần Phủ.

Một khi lão bộc phát ra, như vậy một ít cố gắng trước giờ của Phong gia liền tan nát.

-Tốt, tốt, Tần gia chủ, ta cũng biết hiện giờ chủ nhân của Tần gia là gã thanh niên Tần Lập đó. Ta cũng không muốn làm khó ngươi, ngươi đi nói với Tần Lập, các ngươi muốn tài bảo, chúng ta có thể đáp ứng. Nhưng chờ ta mang những thứ đó đến, ta nhất định phải mang theo những người con cháu Phong gia đi.

Phong Bình nghĩ thông suốt, lúc này quyết đoán nói.

-Ha ha, đâu có, đâu có.

Tần Tỏa đối với câu nói châm ngòi mờ mịt của Phong Bình thì hoàn toàn lơ đễnh. Tần gia là do Tần Lập định đoat, vậy thì làm sao? Không thể tưởng tượng được là Tần Lập lại nói trúng rồi, Phong gia này có âm mưu! Điều kiện hà khắc vậy mà họ cũng có thể đáp ứng.

Phải biết rằng, điều kiện như thế này cho dù là đại gia tộc như Phong gia muốn thực hiện toàn bộ cũng phải tổn thương tới gân cốt đó! Cho nên, cũng khó trách Tần Tỏa phải tặc lưỡi.

Thậm chí Phong Bình không dám đưa ra yêu cầu cho lão nhìn thấy đám con cháu Phong gia, lão sợ lộ ra dấu vết gì thì rất không xong. Cho nên, sau khi đáp ứng yêu cầu của Tần gia liền vội vàng rời đi.

Cho dù lấy tài lực Phong gia mà muốn gom góp được số tài phú như yêu cầu, không có vài ngày cũng là một chuyện bất khả thi.

Lặng lẽ rời khỏi, Tần Phủ nhìn thành Phong Sa nguy nga hùng vĩ, trong lòng thầm phát thệ: Tần Lập, Tần gia, các ngươi cứ chờ đó cho ta, chờ ngày Tần gia các ngươi diệt vong ta sẽ xem sắc mặt các ngươi lúc đó sẽ thế nào!

Mà lúc này Tần Lập đang ở cùng Tần Tỏa, hai người đều cười tươi.

-Tần Lập, huynh thực sự phục đệ. Không nghĩ tới Phong gia này lại quyết đoán như vậy, xem ra mưu đồ của bọn họ không nhỏ! Cục tức như vậy mà cũng có thể nuốt xuống, thật là bội phục!

Tần Lập lắc đầu, cười nói:

-Thực ra gia tộc như vậy lại càng đáng sợ, bởi vì họ hiểu được ẩn nhẫn, hiểu được cách ứng biến, cũng hiểu cách dùng kỳ mưu để ứng phó những sự khác thường, càng hiểu việc sử dụng âm mưu quỷ kế! Đúng rồi, ba vị cung phụng đưa người ra ngoài đã có tin tức chưa?

Ba cung phụng chính là Kim Điêu, Linh Ưng và Mặc Ưng, mấy ngày trước bọn họ dẫn con cháu Tần gia thông qua địa đạo mới đào của Tần gia, yên lặng rời khỏi thành Phong Sa, đánh về phía các gia tộc môn phái thực lực bình thường, muốn giết khiến đối phương không kịp trở tay!

Tần Tỏa cười hắc hắc nói:

-Bên Kim cung phụng đã có tin tức, chim ưng đưa thư truyền về có nói bọn họ đã diệt một gia tộc, hai môn phái nhỏ, đều là những kẻ tham dự sự việc trước kia, hơn nữa đã giết không ít người Tần gia ta, mà tổn thất của bên ta không lớn, chỉ có hai người trọng thương. Đây đều là nhờ Kim cung phụng có thực lực cường đại mới có thể bảo hộ tốt cho đám con cháu Tần gia ta, quả thực là kỳ tích!

Chưa hết, Tần Tỏa tán thưởng:

-Ba vị cung phụng thật sự là lợi hại, thư tín được truyền về bằng chim ưng của họ hiệu suất hơn xa chim ưng do chúng ta huấn luyện.

Tần Lập cười cười, không có trả lời, hắn thầm nghĩ:

-Kim Điêu này là tổ tông của chim ưng, một đám súc sinh chưa khai mở linh trí dám không nghe lời sao?

Lúc này, bỗng có người báo lại:

-Tần Lập thiếu gia, Lâm gia công tử cầu kiến.

Yến Linh Điêu

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả:Tiểu Đao Phong Lợi

366. Chương 370 Lâm Hằng Cảnh Cáo

Lâm Hằng? Tần Lập thu lại vẻ cười, biểu tình có chút phức tạp. Kinh nghiệm hai kiếp làm người, thuở nhỏ bấp bênh đã khiến lý giải đối với nhân tình thế thái của Tần Lập hơn xa người bình thường, thậm chí ngay cả những lão quái vật đã sống vài trăm năm cũng không thể thấu triệt được như Tần Lập.

Đối với Lâm Hằng này, Tần Lập luôn luôn nhiệt tình, đồng thời cũng duy trì vài phần tỉnh táo. Dù sao thì Lâm Hằng cũng là con cháu đại gia tộc, bình thường đều vì cái gọi là lợi ích gia tộc mà buông tha cho người hữu tình.

Đây cũng là nguyên nhân mà nhiều con cháu đại tộc cảm thán bên người không có bằng hữu.

Ở Thiên Cơ Môn, thật ra Tần Lập cũng đã nhận thức rõ điểm này, nhưng ngay lúc đó thì Lâm Hằng đối với Tần gia, đối với Tần Lập vẫn còn chút tình cũ, có phần che chở.

Sau đó Tần Lập lấy bảo tàng của Thôi gia, quan hệ đồng minh của Tần gia và Lâm gia liền ngang với thùng rỗng kêu to. Mặc dù vậy, Lâm Hằng cũng không làm ra chuyện gì có lỗi với Tần Lập, đương nhiên Tần Lập càng không làm chuyện có lỗi với Lâm Hằng.

Nhưng quan hệ của hai người cũng từ chuyện đó mà trở nên có phần khó xử.

Lâm gia phản bộ, chèn ép Tần gia đều khiến cho tình bằng hữu giữa Tần Lập và Lâm Hằng bị phủ lên một bóng ma thật lớn.

Mà lúc này, nhìn lại lựa chọn của Trầm Nhạc thực không thể làm cho người ta thổn thức. Cùng là con cháu đại tộc nhưng lựa chọn lại hoàn toàn khác nhau.

Cho nên, cho dù Trầm Nhạc giao hảo với hắn là có mục đích, nhưng Tần Lập vẫn toàn lực trợ giúp cho Trầm Nhạc.

Đơn giản là, vào thời điểm mà hắn khó khăn nhất thì Trầm Nhạc đã đứng ra.

-Để cho hắn vào đi, quên đi…ta đi nghênh đón hắn.

Tần Lập nói xong, đứng dậy sửa lại quần áo một chút, mặt mang theo một nụ cười ra ngoài đón Lâm Hằng.

Tần Tỏa khẽ lắc đầu, cũng đi theo ra ngoài, tuy nhiên lại không đi cùng Tần Lập. Hắn biết, đây là chuyện giữa Tần Lập và Lâm Hằng, có mình ở đó liền biến thành cuộc nói chuyện giữa hai gia tộc.

Thấy Tần Lập, đồng tử hai mắt Lâm Hằng hơi co lại, lập tức lộ ra vẻ tươi cười, chắp tay chào:

-Tần huynh đệ, cứ để cho người khác dẫn ta vào là được, đâu cần tự mình đi ra.

Tần Lập cũng cười nói:

-Lâm huynh đến chơi, tiểu đệ tất nhiên phải cho Lâm huynh thể diện chứ!

Lâm Hằng cười khổ, theo Tần Lập đi vào trong, trong lòng lại không nhịn được có cảm giác chua xót. Nói thật, hắn tuyệt đối không muốn đứng đối mặt với Tần Lập, nếu được lựa chọn thì hắn thà giống như Trầm Nhạc, kiên định đứng về phía Tần Lập.

Nhưng vấn đề là, Trầm Nhạc là nhi tử duy nhất của môn chủ Thiên Cơ Môn, mà mình…lại chẳng phải là người duy nhất kế thừa chức vị gia chủ Lâm gia! Mặc dù mình đã từng có ý kiến rất nhiều, nhưng nguyên nhân chân chính là vì thái độ của gia tộc đối với Tần gia không bảo trì nhất trí, cho nên vị trí người kế thừa Lâm gia cũng đừng mong nữa.

Mặc dù Lâm Hằng từ trước tới giờ chưa từng nghĩ sẽ làm gia chủ Lâm gia, nhưng việc không muốn so với mất đi tư cách là hai chuyện hoàn toàn khác nhau. Cho nên trong lòng Lâm Hằng vẫn có cảm giác mất mát.

Hắn thực sự hâm mộ Trầm Nhạc, mặc dù tình cảnh Trầm Nhạc trước mắt nhìn qua không tốt lắm, Thiên Cơ Môn thực sự vì lựa chọn của hắn mà xuất hiện vết rách lớn, thậm chí Trầm Nhạc có thể rơi vào kết cục bị cô lập hoàn toàn.

Nhưng ít ra là Trầm Nhạc chưa chưa từng làm chuyện có lỗi với bằng hữu.

Hai người tới một gian phòng khách, sau khi hạ nhân bưng trà lên, đóng cửa lại rời đi, trong phòng chỉ còn lại Lâm Hằng ngồi đối diện với Tần Lập.

Lâm Hằng không nóng nảy, Tần Lập lại không vội, ngồi yên tại chỗ, nâng chung trà lên làm bộ uống một ngụm. Trên thực tế, bất kể là kiếp trước hay kiếp này Tần Lập đều không có nhiều hiểu biết về trà đạo, cho nên không thể bằng Lâm Hằng là con cháu danh gia vọng tộc, đối với trà đạo thực sự rất tinh thông.

-Tần huynh đệ, không thể tưởng tượng nổi, chúng ta lại gặp nhau như thế này, cảm giác giữa chúng ta thật sự là lạ lẫm đi rất nhiều. Haiz, nhân sinh vô thường, rốt cuộc cũng không thể quay về tình trạng như trước kia được nữa.

Tần Lập cười cười, cũng không nói gì thêm.

Lâm Hằng lại nói tiếp:

-Tần huynh đệ, nói thật, ta thật sự không nghĩ đến lúc chúng ta lại ở trạng thái đối địch. Bằng thực lực Tần gia hiện giờ đúng là không đủ để chống lại tất cả các gia tộc trên Huyền Đảo, sao lại không buông tay, lui từng bước một, ta cam đoan, trong vòng mười năm Tần gia có thể đi vào hàng ngũ gia tộc cao cấp!

-Buông tay như thế nào, lui về sau như thế nào?

Tần Lập thản nhiên cười, nói:

-Mang bảo tàng đoạt được từ Thôi gia xuất ra tám phần, phân cho các gia tộc và môn phái trên Huyền Đảo này…

Lâm Hằng cũng không che che đậy đậy, mà nói thẳng nguyên nhân mà các gia tộc trên Huyền Đảo vây công Tần gia.

Tần Lập lại lắc đầu:

-Chúng ta không có bảo tàng Thôi gia nào cả, ta thật sự không rõ ràng lắm, lời đồn này là ai thả ra.

Biểu tình Lâm Hằng có chút xấu hổ. Thả ra tin tức này tất nhiên không thể thiếu Lâm gia, tuy nhiên, hắn biết rõ là đây cũng không phải là lời đồn, bảo tàng Thôi gia khẳng định ở trong tay Tần gia. Nhưng Tần Lập lại phủ nhận khiến Lâm Hằng có phần không ngờ tới.

-Tần huynh đệ, nơi này chỉ có hai người chúng ta, chúng ta người sáng mắt không nói bằng tay, hiện tại ngươi phủ nhận điểm này, thật sự là cần thiết sao?

Tần Lập cười cười, nói:

-Vì sao lại phải giấu? Có là có, mà không có là không có! Huống chi bảo tàng của Thôi gia có quan hệ gì với người khác chứ? Người có năng lực thì có thể lấy. Ha ha, ý đồ tới đây của Lâm huynh ta đã rõ rồi, có những chuyện không cần phải nói, ai muốn tiêu diệt Tần gia, cứ tới đây mà diệt!

Tần Lập sắc mặt bình tĩnh nói xong, giọng nói thậm chí không chút cáu giận, nhưng lời này vào tai Lâm Hằng thật chói tai. Không phải kiêu ngạo, mà là tự tin mạnh mẽ vào thực lực bản thân!

Bởi vì, loại tự tin này, bản thân Lâm Hằng hắn cũng có!

Tuy nhiên, tự tin của hắn là dựa vào căn cơ thâm hậu của Lâm gia, mà không như Tần Lập, có phần…tự tin mù quáng!

Tần Lập lúc này cười nói:

-Được rồi, Lâm huynh, huynh hôm nay có thể tới đây cũng đã chứng tỏ thái độ của huynh. Huynh thân bất do kỷ ta cũng hiểu, cho nên chúng ta không nói những chuyện vô nghĩa này nữa. Ta đã an bài cho người mời Trầm Nhạc đến đây, chúng ta cùng nhau uống mấy chén rượu. Thời điểm Trầm Nhạc đại hôn vì đủ chuyện mà không được gặp nhau một chút, lần này không nên bỏ lỡ.

-Việc này..

lúc này Lâm Hằng là được phái tới, trên mình mang theo nhiệm vụ. Nếu hắn không thể thuyết phục được Tần Lập thì phải trở về phục mệnh, nhưng trước mắt hắn chỉ có thể cười khổ.

Tiệc rượu được chuẩn bị rất nhanh, Trầm Nhạc mang theo phu nhân Lãnh Phương Phỉ tới dự tiệc.

Bên Tần gia, Tần Lập cùng Lãnh Dao tiếp khách còn Xà Xà thì ở trong phòng bế quan tu luyện, tới cảnh giới của nàng mà muốn đột phá thì chẳng những cần khổ luyện, mà còn cần có ngộ tính cực cao, cho nên mặc dù sống lâu nhưng vẫn phải tận dụng thời gian mà tu luyện.

Trầm Nhạc vừa nhìn thấy Lâm Hằng liền hừ một tiếng, không cấp cho Lâm Hằng chút khí sắc nào. Tình bạn giữa hai người trước kia có thể nói là khá nồng hậu.

Không nghĩ tới chỉ vì một lựa chọn mà đôi hảo hữu ngày xưa hiện giờ lại đối lập với nhau, sắp thành người dưng nước lã.

Lâm Hằng có phần xấu hổ cười, gật gật đầu với Lãnh Phương Phỉ, nói:

-Đệ muội cũng tới rồi.

Lãnh Phương Phỉ tất nhiên sẽ không khó chịu với Lâm Hằng, mỉm cười đáp:

-Ra mắt Lâm công tử!

-Ngươi gọi ai là đệ muội?

Trầm Nhạc hầm hừ nói:

-Lâm Hằng, xem như Trầm Nhạc ta nhìn lầm người. Lâm gia ngươi muốn đối phó Tần gia cũng thôi đi, không nghĩ tới ngươi cũng thành lính hầu, thân làm thuyết khách. Không biết Lâm gia cho ngươi ưu đãi gì, là cho ngươi đảm nhiệm chức gia chủ hả?

Cũng không chờ Lâm Hằng kịp lên tiếng, Trầm Nhạc lại nói:

-Cũng phải, nếu thật sự có thể lấy được bảo tàng của Thôi gia từ Tần gia, đúng là có thể cho ngươi làm gia chủ!

-Trầm Nhạc…ta…

Gương mặt anh tuấn của Lâm Hằng tràn ngập vẻ bất đắc dĩ. Là bằng hữu, hắn rất hiểu Trầm Nhạc là người như thế nào, cho nên hắn sẽ không quá để ý đến thái độ của Trầm Nhạc.

-Ta cái gì mà ta, nếu ngươi dám thoát ly Lâm gia, ta lập tức có thể cho ngươi một vị trí trưởng lão của Thiên Cơ Môn!

Trầm Nhạc trợn mắt xem thường, bĩu môi nói.

Đối với thái độ hùng hùng hổ hổ của Trầm Nhạc, Lâm Hằng chỉ có thể cười khổ.

Lúc này Tần Lập đứng ra hòa giải, nói:

-Được rồi, hôm nay tụ tập lại một chỗ không nói chuyện khác, chúng ta uống rượu!

-Đúng, uống rượu, lão tử sớm đã muốn say một trận!

Trầm Nhạc đĩnh đạc nói.

Lãnh Phương Phỉ nhìn như lạnh lùng, nhưng trên thực tế tâm tư của nàng rất tinh tế. Là thủ tịch đệ tử của Băng Thiên Nhai, Lãnh Phương Phỉ lại ngồi yên không nói một lời, vì nàng biết, giữa ba người này cũng không vì gia tộc đối lập mà thực sự quyết liệt với nhau.

Nếu thật sự đoạn tuyệt thì sẽ không có thái độ hiện tại, muốn ngồi cùng một bàn uống rượu ư, mơ đi cưng!

Lãnh Phương Phỉ cẩn thận rót rượu cho ba người, đến cuối cùng, ngay cả người có tửu lượng cực tốt như Tần Lập cũng có chút say. Tuy ba người bọn họ có thể vận công bức rượu ra ngoài cơ thể nhưng mà không ai làm như vậy.

Trầm Nhạc uống đến hai mắt đỏ bừng, đầu lưỡi cũng líu lại, nắm chặt cổ tay của Lâm Hằng, nói:

-Lâm Hằng, Trầm Nhạc ta từ nhỏ không có được nhiều bằng hữu, chỉ có duy nhất một bằng hữu, đó là ngươi…sau lại quen biết Tần Lập, ba người chúng ta, vốn có thể trở thành một giai thoại của Huyền Đảo…nhưng ngươi, lại vì lý do gia tộc mà đứng đối lập với chúng ta, ta hiểu ngươi…thật sự hiểu ngươi, tuy nhiên, ngươi hôm nay chạy tới đây làm thuyết khách, khiến ta…thực tức giận, cực kỳ giận! Nếu không…ngươi gia nhập Thiên Cơ Môn đi, ta cho ngươi một cái…chức vị phó Môn chủ…vừa hay mấy lão già này nhìn ta không vừa mắt, ta xem bọn hắn một người cũng không vừa mắt!

Lâm Hằng cũng mơ mơ màng màng nói:

-Tới địa ngục đi, ta gia nhập Thiên Cơ Môn, lão tử nhà ta sẽ giết ta a! Haiz, dù sao lần này ta quyết định rồi…ta chỉ quan khán, tuyệt đối không ủng hộ việc làm khó Tần gia, tuyệt đối…không bày mưu tính kế! Nhưng mà…các ngươi phải cẩn thận, Lâm gia, còn có một…lão tổ tông..cảnh giới Phá Toái…

Lâm Hằng nói xong, đầu gục xuống bàn, ngủ mất.

Trầm Nhạc cả người chấn động, ngẩng đầu trao đổi ánh mắt với Tần Lập, ánh mắt hai người cùng trong trẻo mà lạnh lùng, làm gì có nửa điểm men say. Trầm Nhạc có chút phức tạp nhìn qua Lâm Hằng đã say túy lúy đang ngủ gục, khẽ thở dài:

-Huynh đệ, ta thật sự đã trách nhầm ngươi!

Yến Linh Điêu

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả:Tiểu Đao Phong Lợi

367. Chương 371: Ngươi Không Xứng

Rượu, quả thực cũng uống không ít, Tần Lập cũng tốt, Trầm Nhạc cũng tốt, chẳng lẽ không nhận ra rằng Lâm Hằng đang cố ý giả say hay sao? Làm được điều này cũng không phải dễ dàng. Phải biết rằng, tin tức này cho dù ở cc cũng là bí mất chỉ có vài người ít ỏi có thể nắm giữ, nhưng Lâm Hằng lại thông qua phương thức này nói ra. Nguyên nhân, hai người tự nhiên rõ ràng, Lâm Hằng vẫn còn nghĩ không muốn mất đi hai bằng hữu này, cho nên hắn đã bán đứng lợi ích gia tộc!

-Lâm huynh uống say rồi, tìm người đưa hắn về đi!

Trầm Nhạc nhìn Tần Lập, nhẹ giọng nói. Ánh mắt hắn nhìn về phía Lâm Hằng đang nằm sấp không còn sắc bén giống như trước kia nữa.

-Ta…chưa say…ta còn có thể uống!

Lâm Hằng mơ mơ màng màng ngẩng đầu, lẩm bẩm nói. Một màn này, vừa lúc làm cho hai tên tùy tùng Lâm Hằng mang tới chứng kiến. Hia người đi tới, đỡ lấy Lâm Hằng rời đi.

Trong phòng lúc này chỉ còn lại ba người Tần Lập, Trầm Nhạc và Lãnh Phương Phỉ.

Trầm Nhạc nhìn Tần Lập, cười khổ nói:

-Tiểu tử Lâm Hằng này, vẫn rất coi trọng tình cảm. Loại tin tức như vậy, hơn phân nửa không giả. Không thể tưởng tượng được, cc vô thanh vô tức, đột nhiên có tới hai cường giả cảnh giới Phá Toái Hư Không, thực sự làm cho người ta không thể ngờ nổi! Tuy nhiên, đây cũng không phải là tin tức tốt!

Tần Lập gật gật đầu, cười nói:

-Lâm Hằng nhắc nhở chúng ta, điều này chứng minh hai cường giả kia, thực sự có thể ở ngay bên trong thành Phong Sa, chúng ta cẩn thận chú ý một chút là được. Loại võ giả thực lực như vậy, hơn phân nửa sẽ không dễ dàng ra tay, mục tiêu của hắn chắc chắn là Tiểu Tuyết!

Trầm Nhạc gật đầu, sau đó đảo mắt nhìn Tần Lập, trong ánh mắt hiện rõ sự hâm mộ, nói:

-Ca ca ta thật sự rất bội phục đó, có thể tìm được trợ thủ mạnh mẽ như vậy? Ngươi nói thực đi, có phải có một sư môn cường đại đến biến thái chống lưng hay không?

Tần Lập nao nao, cười nói:

-Về phần thân thế của ta, ta nghĩ các ngươi hẳn là rõ ràng hơn chính ta, đều biết ta sao có thể có sư môn cường đại?

-Không đúng, ngươi khẳng định là có, thực sự gặp quỷ, không ngờ lại có trợ thủ cường đại như vậy. Haiz, nếu như ta cũng có trợ thủ như vậy, cũng không đến nỗi bị những lão già chết tiệt kia cản trở!

Trầm Nhạc cảm thán, đưa ánh mắt nhìn về phía Tần Lập, chớp động một chút quang mang giảo hoạt.

Tần Lập thấy thế hơi giật mình, lập tức nói:

-Vậy sư môn của tẩu tử không thể đưa ra một ít cường giả tới giúp đỡ ngươi hay sao?

Khuôn mặt đẹp lạnh lùng của Lãnh Phương Phỉ hơi lộ ra nụ cười thản nhiên, chế nhạo nói:

-Nguyên bản ta cảm thấy được, Tần công tử là một thiên tài võ giả kinh tài tuyệt diễm, một thân chính khí lẫm liệt, không nghĩ tới cũng sẽ vì huynh đệ mà sử dụng loại tính kế cỏn con này.

Lãnh Phương Phỉ nói xong, liếc mắt nhìn Trầm Nhạc một cái, hừ lạnh nói:

-Ngươi cho là ta không biết trong lòng ngươi suy nghĩ cái gì sao? Ta là thê tử của ngươi, chẳng lẽ không thể nhìn địa vị của ngươi bị uy hiếp hay sao chứ? Ta đã truyền tin về sư môn từ rất sớm rồi, bên kia cũng đã hồi âm lại, hiện tại, người của sư môn ta hẳn là đã tới rồi. Là tám trưởng lão Băng Thiên Nhai cảnh giới Chí Tôn, như vậy ngươi vừa lòng chưa?

-Trời ạ, tám người? Bọn họ không phải mưu đồ với sản nghiệp của Thiên Cơ Môn chúng ta chứ?

-Ngươi…ngươi…thực tức chết ta rồi!

Lãnh Phương Phỉ dở khóc dở cười nhìn phu quân của mình nói:

-Tám vị tiền bối sư môn của ta đều là thanh tâm quả dục, tâm trong sáng, tính tình không thích tranh đấu. Nếu không phải là vì giúp ta, người ta mới không thèm tới. Nếu như ngươi không thích chào đón, ta sẽ nói họ quay về là được!

-Hoan nghênh, đương nhiên là hoan nghênh. Không chào đón mới là thằng ngốc. Hắc hắc.

Trầm Nhạc lập tức như tia chớp hôn lên khuôn mặt Lãnh Phương Phỉ một cái, sau đó cười dài nói:

-Vẫn là lão bà của ta tốt nhất.

Khuôn mặt của Lãnh Phương Phỉ đỏ lựng, thần kỳ không trách tội Trầm Nhạc, chỉ đỏ mặt giận dữ nói:

-Làm trò trước mặt Tần công tử, một chút đứng đắn cũng không có!

Tần Lập tủm tỉm cười nhìn đôi vợ chồng này, nhưng trên thực tế rất bội phục Trầm Nhạc, có thể làm cho một mỹ nữ lãnh diễm này đổi thành tính tình như vậy, bản lãnh rất không nhỏ.

Một đêm không có chuyện, sáng sớm hôm sau, thành Phong Sa bỗng nhiên có rất nhiều nhân vật với sắc mặt xanh mét khẩn cấp rời đi.

Sau đó là một tin tức kinh người chậm rãi lan truyền ra!

Hai ngày trước, vài môn phái và gia tộc đang chèn ép Tần gia vô cùng tàn nhẫn, chỉ trong một đêm, toàn bộ đội quân tinh nhuệ hầu như bị giết sạch sẽ. Mà những kẻ tham dự vụ đuổi giết người Tần gia không có người nào có thể chạy thoát được.

Tất cả tài bảo, bị càn quét sạch trơn, sau đó ở địa phương vô cùng bắt mắt có lưu lại năm chữ to dùng máu tươi viết lên:

"Nợ máu trả bằng máu!"

Đúng vậy, đây là chuyện tốt của ba đội ngũ Kim Điêu, Linh Ưng và Mặc Ưng làm ra. Bản tính của chim ưng chính là thị sát, một đoạn thời gian ở Tần gia đều bị đè nén đến phát điên, mà hiện tại có cơ hội, tự nhiên phải tàn sát một phen.

Lần này phái đi chính là đội quân tinh nhuệ nhất của Tần gia nhiều năm qua bồi dưỡng. Thực lực của bọn họ chưa chắc đã đặc biệt mạnh mẽ, nhưng tuyệt đối không kém, trên cơ bản đều là võ giả cảnh giới Hợp Thiên và cảnh giới Dung Thiên. Đối mặt với tiểu gia tộc hay tiểu môn phái bình thường, đối phương ngay cả cơ hội phản kháng cũng không có!

Nguyên bản bọn họ không phải là đối thủ của Tần gia, càng đừng nói đã đem hơn phân nửa tinh nhuệ trong môn phái tới thành Phong Sa gây rối. Cho nên, bị Tần gia một kích phá tan, hoàn toàn nằm trong dự liệu.

Bởi vì mọi người nằm mơ cũng không thể tưởng tượng được, Tần gia cũng dám trong thời khắc nguy cơ vạn phần mà làm ra hành động điên cuồng như vậy.

Đây cũng là phản ứng đầu tiên của rất nhiều người sau khi biết được tin tức này.

Mà những gia tộc và môn phái bị đả kích hầu như mang tính hủy diệt, phản ứng không hẹn mà cùng chọn lựa phương án trước tiên trở về xem xét. Bởi vì bọn họ cũng không dám tin tưởng tin tức này là sự thật.

Tuy nhiên, cũng có phản ứng quá khích, ngay buổi sáng khi mặt trời lên ba con sào đã có một đội nhân mã vọt tới trước cửa Tần gia, nghĩ muốn phá tan cánh cửa lớn ngàn vạn năm không ai động tới này.

Bất quá, tất cả đều bị đệ tử tinh nhuệ của Tần gia chặn bên ngoài.

Tuy rằng không tính là cao cấp thế lực, thế nhưng cũng là gia tộc lưu truyền lại vạn năm, lại có thể dễ dàng bị tấn công vào như vậy sao?

Trong lúc hai bên đang giằng co, Tần Lập mang theo Lãnh Dao với sắc mặt bình tĩnh đi ra.

Đối phương ước chừng có hơn bảy mươi người, hơn năm mươi võ giả hoàng y, già trẻ đều có, chia làm hai hàng, đứng chắn trước của lớn Tần gia. Còn hơn hai mươi người trang phục khác nhau nhưng theo khí thế từ thân thể của họ phát ra thì thực lực cũng không kém.

Hơn hai mươi người này, mơ hồ lấy một lão giả nhìn bề ngoài chừng sáu mươi tuổi là người cầm đầu.

Lão già này mặc một bộ tử sam (Typer: sam = áo dài), dáng người vừa phải, lông mi dài phất phơ, sắc mặt hồng nhuận, đôi con ngươi bắn ra tinh quang sắc bén, giờ phút này còn ẩn chứa bi thương và phẫn nộ.

Sau lưng lão già đeo một thanh trường kiếm hình thức khá cổ xưa, đứng một chỗ, khí thế không giận mà uy.

-Ha ha, làm cái gì vậy? Đều nhường đường cho ta, ta muốn đi ra ngoài uống rượu chúc mừng một chút.

Trên mặt Tần Lập bỗng nhiên nở nụ cười, nhìn đám người bi phẫn muốn chết này, hắn thấy rất vui vẻ. Cũng không phải là vui vẻ chứng kiến người khác đau đớn thống khổ, mà là vì đám người này quá ngu ngốc mà cảm thấy buồn cười!

Tần Lập vừa dứt lời, chỉ thấy trên mặt đám người này đều là một màu xanh mét, căm tức nhìn lại.

Bên cạnh lão giả, một thanh niên chừng hơn hai mươi tuổi, lập tức trợn mắt như muốn nứt ra chỉ vào Tần Lập mắng:

-Tần Lập! Tên súc sinh ngươi, ta muốn giết ngươi báo thù cho ca ca của ta!

Sắc mặt Tần Lập trong nháy mắt trở nên âm trầm, hai mắt dừng lại trên người gã thanh niên trẻ tuổi nhìn qua còn lớn hơn mình vài tuổi này, thanh âm lạnh như băng nói:

-Làm gì có đạo lý này, không có dạy dỗ! Người nhà ngươi chết sạch hay sao? Cho một thằng nhóc con như ngươi nói chuyện với ta như vậy?

-Khẩu khí các hạ thật lớn, ngươi mới bao nhiêu tuổi mà dám gọi người ta là nhóc con?

Đôi mắt lão già mặc tử sam dừng lại trên người Tần Lập, sau đó nói tiếp:

-Ngươi chính là Tần Lập sao? Tốt lắm, ta muốn quyết một trận tử chiến với ngươi!

Giờ khắc này, bốn phương tám hướng đã có rất nhiều người nghe tin mà tới xem.

Liếc mắt một vòng, Tần Lập thậm chí còn nhìn thấy Lâm Hằng sắc mặt tái nhợt đứng trong đám người, hiển nhiên hắn trở về cũng không dụng công bức rượu, làm ra bộ dáng cùng bằng hữu đoạn tuyệt quan hệ, bộ dạng say mèm này sẽ làm cho người cc không hoài nghi hắn đã tiết lộ gì đó.

Không khí trước cửa Tần Phủ dần dần trở nên vô cùng khẩn trương. Phần lớn đám người xem náo nhiệt sắc mặt không tốt lắm. Thoạt nhìn, rất có thể muốn thừa cơ hội đồng loạt xông lên hoàn toàn tiêu diệt Tần gia.

Mà lúc này, Trầm Nhạc cũng đã mang theo một đám cường giả Thiên Cơ Môn tiến về phía Tần Phủ, lười biếng dựa vào một đầu sư tử đá thật lớn đặt trước đại môn Tần Phủ. Vẻ mặt xem náo nhiệt nhìn về phía quần hùng bên kia.

Tiền gia vẫn rất thần bí, cũng bỗng nhiên xuất hiện hơn ba mươi người, từ xa xa gấp gáp chạy đến. Sau đó cũng dừng lại trước một đầu sư tử đá khác.

Phản ứng của hai đại thế lực này làm cho mí mắt không ít người vây xem giật giật, chẳng qua hiện tại là tên đã lên dây, không thể không phát. Cho dù ở phía trước có là núi đao biển lửa thì đám người này cũng tuyệt đối quyết định xông vào một phen!

Bởi vì cho dù tính toán như thế nào đi nữa, thực lực của đối phương hiển nhiên vẫn mạnh mẽ hơn so với bên Tần gia rất nhiều.

-Quyết một trận tử chiến? Vì cái gì?

Vẻ mặt Tần Lập mờ mịt, sau đó là tức giận bừng bừng nhìn lão già mặc tử sam, biểu tình vô cùng chân thực.

-Tần Lập, ngươi đừng giả nai! Gia tộc chúng ta, ba ngày trước đều bị Tần gia các người giết hết! Các ngươi đúng là táng tận lương tâm, ngay cả trẻ con cũng không buông tha, người người đều có thể tru diệt!

Lão già mặc tử sam nói xong, "Keng" một tiếng lập tức rút thanh trường kiếm sau lưng ra, chỉ vào phía Tần Lập:

-Hôm nay, ta sẽ vì toàn bộ Đồ gia mà đòi lại công bằng. Tần Lập, ngươi nạp mạng cho ta!

Tần Lập khẽ cau mày, trong nháy mắt lão già vừa nói ra lời này, trong đầu Tần Lập đảo qua rất nhiều suy nghĩ. Cả nhà bị giết sạch? Xem bộ dạng bi phẫn của lão già này, không giống như là giả bộ. Chẳng lẽ có người sau khi đội ngũ của Tần gia rời đi, tiến hành một hồi đồ sát lần thứ hai đối với bọn họ hay sao?

Nghĩ vậy, Tần Lập không khỏi nhìn lướt qua trận doanh bên phía Vương gia, Tiêu gia và cc bên kia, khoảng cách xa như vậy, hơn nữa vội nhìn thoáng qua, tự nhiên là không nhìn ra điều gì.

Lúc này, lão già mặc tử sam đã xông lên, thân hình giống như chớp lóe, trường kiếm đâm thẳng vào cổ họng Tần Lập.

-Đấu với ta? Ngươi không xứng!

Thanh âm của Tần Lập, vừa rơi vào trong tai mỗi người thì quyết đấu đã kết thúc. Gần như không ai thấy rõ Tần Lập ra tay thế nào, chỉ nghe thấy trong không khí truyền tới một tiếng vang nho nhỏ, lại nhìn vào ngực lão già mặc tử sam đã bị cắm vào nửa thanh kiếm, nửa thanh còn lại vẫn đang ở trong tay của lão!

Yến Linh Điêu

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả:Tiểu Đao Phong Lợi

368. Chương 372: Ngươi Không Phải Người

Thân hình Tần Lập không biết từ khi nào đã đến bên cạnh lão già mặc tử sam, dùng thanh âm chỉ có hai người nghe thấy, giọng điệu thản nhiên, tràn ngập trào phúng nói:

-Sách lược của Tần gia ta, chỉ giết tinh anh. Như vậy, lão nhân gia, ngài đã bị lợi dụng rồi! Tuy nhiên, muốn diệt Tần gia ta thì ngươi phải chết!

Trong cổ họng của lão già mặc tử sam không ngừng chảy ra máu tươi. Nhất thời, hai mắt trợn trừng như muốn nói cái gì đó. Thế nhưng còn không nói ra lời thì cổ họng đã phun ra đầy máu tươi, "Phịch" một tiếng ngã xuống dưới đất, thân hình co giật vài cái rồi tuyệt khí!

Ầm!

Tất cả mọi người Đồ gia giống như bị phát điên, lập tức xuất hiện một mảnh rối loạn, hơn hai mươi người điên cuồng lao tới. Còn có vài nười lập tức nhảy tới bên cạnh lão già mặc tử sam, kêu khóc, mắng mỏ, còn có người muốn xông tới liều mạng với Tần Lập nhưng bị mấy người bên cạnh hết sức kéo lại.

Đùa à? Tần Lập dùng bàn tay trần bẻ gãy bảo kiếm mà gia tộc bọn họ đặc biệt chú tạo, một chiêu cũng còn chưa dùng thì đã giết chết gia chủ của bọn họ, bọn họ xông lên thì khác gì đi tìm chết?

Lúc này, trong không khí đột nhiên vang lên thanh âm già nua:

-Tần gia, Tần Lập quả nhiên bá đạo, một lời không hợp liền giết đối phương ngay lập tức. Xem ra, cứ như thế này thì Huyền Đảo không thể tha cho Tần gia các ngươi rồi!

-Nói như rắm! Đồ giấu đầu lòi đuôi, có giỏi thì lăn ra đây, hoặc là thành thành thật thật ẩn nấp đi, ngươi không nói cũng không ai bảo ngươi là câm điếc!

Tần Lập lớn tiếng mắng, lập tức làm cho kẻ vừa phát ra tiếng nói không kìm được nổi giận lôi đình, đồng thời cũng làm cho không ít người lĩnh hội sự cường thế của Tần Lập. Xem ra, người trẻ tuổi này thực sự không sợ hãi tí nào a!

Không gian đột nhiên vặn vẹo, một thân ảnh màu xám từ trong hư không dần dần hiện ra.

Toàn bộ hiện trường vô cùng yên tĩnh!

Thậm chí ngay cả người Đồ gia vốn vô cùng hỗn loạn cũng lập tức dừng lại không kêu khóc, há to miệng, khó có thể tin tưởng một màn trước mặt này.

Người vây xem bốn phía lại kinh hãi không hiểu, có thể lấy phương thức này xuất hiện nếu không phải là cường giả cảnh giới Phá Toái Hư Không thì còn có thể là gì cơ chứ?

-Trời, người này là người gia tộc nào? Ta không nghĩ tới thực sự nhìn thấy cường giả cảnh giới Phá Toái Hư Không khi còn sống, ta không phải là đang nằm mơ chứ?

-Khẳng định là một trong ba đại gia tộc, đã biết chắc chắn là bọn họ đã có sự chuẩn bị gì đó, không nghĩ tới lại có hậu thủ cường đại như vậy.

-Đúng vậy, Tần gia dường như cũng có một cường giả cảnh giới Phá Toái Hư Không, tuy nhiên lúc này…có lẽ bọn họ xong đời rồi.

-Đúng, Tần gia chỉ có một võ giả cảnh giới Phá Toái Hư Không mà thôi, người khác đều không đáng nói! Chỏ cần cuốn lấy người mạnh nhất Tần gia, vậy thì hôm nay chính là ngày Tần gia diệt vong!

-Ha ha ha. Ta xem tên súc sinh Tần Lập này còn có thể kiêu ngạo được nữa hay không!

Có người cười ngất nói:

-Người Tần gia, giết toàn bộ Thiên Tinh phái ta, hôm nay chính là gặp phải báo ứng!

-Ừhm! Hôm nay Tần gia chắc chắn sẽ bị diệt vong!

-Tiểu tử, ngươi chẳng những cuồng vọng vô cùng, hơn nữa lời nói của ngươi cũng đủ độc địa. Tuy nhiên, ta thật sự muốn nhìn một chút, tim của ngươi rốt cuộc là có màu gì? Làm sao có thể làm được chuyện giết chết toàn bộ gia tộc người khác mà vẫn giữ được vẻ mặt vô tội mà đứng ở chỗ này!

Lão già áo xám đột nhiên xuất hiện, khuôn mặt gầy khô, lại tràn ngập vẻ trào phúng nhìn Tần Lập.

-Ha ha. Ngươi đang nói cái gì, ta nghe không hiểu. Ta chỉ biết là, trước đó có rất nhiều người Tần gia ta đã chết thảm dưới tay những người này. Ta tự hỏi Tần gia chúng ta trước đó chưa hề đắc tội với bất cứ một môn phái, gia tộc nào. Thế mà một đoạn thời gian trước đó, sinh ý của gia tộc chúng ta gặp phải đả kích mang tính hủy diệt, người Tần gia chúng ta cũng vô cớ bị các ngươi giết chết. Cho nên, lão vương bát đản ngươi vừa nói cái gì, lão tử hoàn toàn không hiểu.

Làm càn!

Lão già áo xám tức giận quát:

-Nhiều gia tộc bị giết như vậy, ngươi dám nói không phải Tần gia các ngươi gây nên? Nhiều người vô tội như vậy, làm sao trêu chọc Tần gia ngươi? Chẳng lẽ ngươi không muốn trước mặt quần hùng Huyền Đảo giải thích một chút hay sao chứ?

-Giải thích cái rắm!

Tần Lập nhìn lão già áo xám, giống như nhìn một tên ngu ngốc.

-Ngươi có phải nghe không hiểu tiếng người hay không? Lão tử lại nói chuyện với một lũ súc sinh hay sao? Giải thích? Vậy ai cho ba trăm bảy mươi đệ tử đã chết của Tần gia chúng ta một lời giải thích? Muốn giải thích? Cũng được, lão vương bát đản ngươi không phải là đại nhân vật cảnh giới Phá Toái Hư Không hay sao chứ? Ngươi lại đây thử xem, nhìn xem có phải ngươi đã là thiên hạ vô địch hay không?

Lâm Hằng đang lẫn trong đám người nhìn Tần Lập với vẻ mặt phức tạp, trong lòng thầm xin lỗi, đối với chuyện Tần Lập nhục mạ tổ tông của mình mà cười khổ không thôi.

Hắn không nghĩ tới, mình nhắc nhở Tần Lập nhưng vẫn không hề có tác dụng gì hết, chỉ sợ đây cũng là nguyên nhân mà cao tầng Lâm gia cho phép hắn tiến vào Tần phủ khuyên nhủ Tần Lập. Bọn họ căn bản không sợ chính mình nói ra việc Lâm gia còn có một lão tổ tông cảnh giới Phá Toái Hư Không.

-Tiểu tử cuồng vọng! Xem ra, nếu không cho ngươi một bài học sâu sắc thì ngươi thực sự không biết trời cao đất rộng là gì!

Lão già áo xám nói xong, thân hình như lưu thủy hành vân, lưu loát sinh động nhẹ nhàng lướt về phía Tần Lập, tốc độ này nhanh đến khó tin.

Đúng lúc này, bên cạnh Tần Lập đột nhiên hiện lên một đạo bóng dáng màu đen, lấy tốc độ nhanh hơn nhiều lao thẳng vào lão già áo xám!

Ầm ầm!

Một tiếng nổ đinh tai nhức óc vang lên.

Một cỗ khí thế kinh đào hải lãng hướng bốn phương tám hướng tràn ra, đám người xung quanh bị khí thế này lập tức bị oanh kích tới xiêu xiêu vẹo vẹo. Nhất là đám người Đồ gia, tất cả đều bị cỗ lãng khí này đẩy văng ra xa!

Một vết nứt sâu lập tức xuất hiện, phá nát phiến đá lớn màu xanh giữa quảng trường. Tiếp đó, vô số vết nứt từ trung tâm tràn ra, giống như mạng nhện hướng bốn phương tám hướng tản ra. Rất nhiều người đều không thể đứng thẳng được, sắc mặt vô cùng hoảng sợ nhanh chóng thối lui lại phía sau!

Trong tiếng nổ lớn, chỉ nghe thấy tiếng kêu đau đớn của lão già áo xám, thân thể lăng không thối lui về phía sau. Mà bóng người màu đen kia vẫn đứng tại chỗ, ánh mắt lạnh lùng trào phúng nhìn lão già áo xám, không chút động đậy!

Sặc!

Đám người kinh hồn chưa tỉnh lạu, không kìm nổi phát ra tiếng kinh hô sợ hãi, bọn họ thực sự đã bị cảnh tượng vừa rồi dọa khiếp sợ. Trước đó, rất nhiều người đã biết được Tần gia có một nữ tử cảnh giới Phá Toái Hư Không, thực lực vô cùng mạnh mẽ, chỉ là bọn họ tuyệt đối không nghĩ tới, người đó lại cường đại như thế này!

Vừa rồi còn có rất nhiều người tính toán muốn thừa dịp này đồng loạt xông lên, đem Tần gia san thành bình địa, sau đó tận lực cướp đoạt càng nhiều bảo vật càng tốt.

Thế nhưng hiện tại, khi thế cục vẫn còn chưa hoàn toàn rõ ràng, không còn có kẻ nào có gan dám sinh ra loại ý niệm này trong đầu!

Bởi vì tất cả mọi người, trong nháy mắt này đều phát hiện ra một bí mật kinh người, đó chính là tảng đá lớn nứt nẻ trên quảng trường, chính là từ nơi nữ tử đang đứng kia, giống như là nan quạt hướng về phía bọn họ lan truyền ra.

Nói cách khác, tử chỗ hắc y nữ tử kia tới đại môn vạn năm Tần gia cùng với hai đầu sư tử đá uy phong lẫm liệt, đã trải qua mưa gió vạn năm, không hề có chút hư hao nào!

Rốt cuộc là có được thực lực mạnh mẽ như thế nào mới xuất hiện loại tình huống này?

Hai võ giả cảnh giới Phá Toái Hư Không tỷ đấu với nhau, không ngờ lại xuất hiện tình huống áp đảo như thế này, quả thực làm cho người ta khó có thể tin nổi.

Lão già áo xám cũng không hề bị thương nhưng mất thể diện trầm trọng. Bản thân trước mặt đông đảo quần hùng Huyền Đảo, lấy phương thức xuất hiện làm cho người khác phải kinh sợ, thế mà chỉ một chiêu bị người khác đánh văng ra ngoài. Hơn nữa khi bị đánh văng đi, lão vẫn còn kịp nhìn ra nữ tử này còn rất trẻ. Việc này quả thực làm cho lão không thể chấp nhận nổi.

Cắn răng một cái, lão già áo xám lại nhằm về phía hắc y nữ tử, cũng không nói một lời, khí thế toàn thân bùng phát dữ dội, không khí theo thân ảnh lão già áo xám chớp động, hoàn toàn vặn vẹo, nhìn qua vô cùng quỷ dị!

Ầm! Ầm! Ầm!

Liên tiếp vang lên những tiếng nổ, tất cả mọi người vây xem chung quanh đều không thể tránh khỏi, phải thối lui xa hơn.

Cuộc chiến đấu của võ giả cảnh giới Phá Toái Hư Không, nếu là hoàn toàn buông thả không chút cố kỵ quả thực chính là một hồi tai nạn. Quảng trường trước đại môn Tần gia vốn không tính là lớn, mà giờ khắc này đã vô cùng gồ ghề, cảnh tượng giống như ngày tận thế!

Mà đại môn Tần gia được thủ hộ phía sau hắc y nữ tử lại vẫn vững như trước, không hề có chút điểm ảnh hưởng nào.

Nhìn bộ dáng nhàn nhã của hắc y nữ tử, lão già áo xám càng đánh càng kinh hãi. Huyền Đảo tuy rằng rất lớn, cũng ẩn chứa rất nhiều bí mật. Thế nhưng võ giả nhân loại có thể đạt tới cảnh giới này, nguyên lực liên miên không dứt, như trong biển rộng mênh mông thì có mấy người có được năng lực như thế này?

Đột nhiên, trong đầu lão già linh quang chợt lóe, quát lớn:

-Ngươi không phải là người!

-Ngươi mới không phải là người! Lão già này, ngươi thực sự là già mà mất nết. Không nghĩ tới, tuổi ngươi đã gần đất xa trời như vậy, ngay cả một nữ tử trẻ tuổi cũng đùa giỡn!

Lời nói của Xà Xà càng làm cho lão già có cảm giác muốn hộc máu đương trường.

Mà ngay cả đám người đang thối lui kia nghe thấy những lời này cũng vì lão già áo xám mà cảm thấy mặt của mình nóng bừng bừng. Nói thế nào đi nữa thì lão nhân đạt tới cảnh giới như vậy, cho dù không đạt tới cảnh giới vô cầu vô dục thì ít nhất cũng không thể đùa giỡn một nữ tử trước mặt mọi người như thế chứ! Mặc dù nữ tử này có chút mạnh tới biến thái, nhưng tốt xấu gì cũng là một mỹ nữ trẻ tuổi nha!

-Ta nói là, ngươi thật sự không phải là nhân loại!

Lão già áo xám bế quan nhiều năm, tuy rằng không mất đi năng lực nói chuyện nhưng dù sao năng lực diễn đạt trong lời nói cũng không thể bằng được những năm lăn lộn trong giang hồ, thậm chí ngay cả người Lâm gia cũng không kìm nổi mà cúi đầu, không biết phải nói cái gì cho phải.

-Trời ạ! Vị lão tiền bối này, thực sự là đến giúp chúng ta sao?

Trong đám đông, có một nữ tử sắc mặt không tốt hỏi người bên cạnh.

-Không biết! Ta không biết hắn!

Người bên cạnh lập tức thanh minh.

-Thực sự là quá đáng, chiến thì chiến, lớn tuổi như vậy rồi, có thể làm lão tổ tông của người khác mà không ngờ nói ra những lời như vậy với một nữ nhân!

-Khụ khụ! Lão đang giúp chúng ta đó, chẳng lẽ ngươi lại hi vọng nữ nhân Tần gia kia thắng lợi hay sao?

Hi vọng cái rắm! Lão tử hi vọng người Tần gia chết sạch, thế nhưng ngươi xem tình hình như thế này, chúng ta tốt nhất rời đi thì hơn. Người Tần gia hẳn là còn không đến trả thù gia tộc chúng ta, chúng ta nhanh chóng chạy về, coi như mọi chuyện chưa hề phát sinh.

-Đúng vậy, gia tộc chúng ta còn chưa bị Tần gia trả thù. Tần gia điên rồi, bọn họ ai cũng dám giết. Hiện tại ta mới biết được, nguyên lai người ta đã nắm chắc trong tay.

Đám người chung quanh đang vây xem, theo từng tiếng nghị luận đã có rất nhiều người chậm rãi thối lui, chuẩn bị rời đi.

Xà Xà hung hăng đánh một chưởng về phía lão già áo xám, lạnh lùng nói:

-Lão già kia, ngươi hãy tự trọng một chút! Đừng tỏ vẻ gì cả! Ai không phải người, ngươi nói rõ ràng cho ta, nếu không hôm nay, bổn cô nương không để ngươi yên!

Ầm!

Ầm!

Ầm!

Xà Xà giống như là đang phát điên, từng đạo năng lượng cường đại không ngừng oanh kích về phía lão già áo xám.

Yến Linh Điêu

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả:Tiểu Đao Phong Lợi

369. Chương 373:diệt Sát

Hồi tưởng lại chuyện ngày hôm qua, sau khi vợ chồng Trầm Nhạc rời đi, đối với lời cảnh cáo của Lâm Hằng, trong lòng Tần Lập cũng chỉ có duy nhất một nhân tuyển, tự nhiên chính là Xà Xà. Tuy nhiên, một mình Xà Xà đi nghênh địch, cũng không phải là kế sạch vẹn toàn.

Dù sao thì Xà Xà mới đột phá đến cảnh giới Phá Toái Hư Không chưa lâu, Tần Lập cũng không muốn mạo hiểm như vậy. Hơn nữa, nếu như hai người lâm vào cục diện giằng co, như vậy những người khác rất có thể cùng xông lên, đến lúc đó, cho dù có Tiền gia và Thiên Cơ Môn trợ giúp thì Tần gia cũng sợ là không tránh khỏi nguy hiểm rồi.

Trừ phi có thể nghĩ ra một biện pháp, lấy thế lôi đình trấn áp vị võ giả cảnh giới Phá Toái Hư Không của Lâm gia kia. Cứ như vậy, đám gia tộc môn phái đang rục rịch chắc chắn sẽ phải suy nghĩ cẩn thận một phen, có tiếp tục muốn thừa cơ hội này tấn công Tần gia nữa hay không cũng khó nói.

Lúc đó, đúng lúc thấy Xà Xà, Tần Lập linh cơ chợt động. Nghĩ loại linh thú có thiên phú cường đại đến biến thái như Xà Xà, không biết sau khi học Trấn Áp Quyết thì sẽ xuất hiện tình huống như thế nào!

Trấn Áp Quyết, sở dĩ được xưng là tuyệt kỹ nghịch thiên chính là bởi vì học tập nó, không cần phải tốn thời gian quá dài. Nếu như là kẻ có thiên phú trác tuyệt mà nói, chỉ trong thời gian rất ngắn đã có thể phát ra uy lực vô cùng to lớn.

Bởi vì Trấn Áp Quyết chính là trong nháy mắt lấy ra năng lượng vô cùng cường đại trong linh thạch, sau đó sử dụng cho chính mình hoặc là trấn áp đối phương. Mà dùng cho chính mình, đây là biến hóa do Xà Xà nghĩ ra.

Võ giả tới cảnh giới như Tần Lập, chỉ có thể dùng nó để trấn áp đối phương, bởi vì năng lượng trong tinh thạch vô cùng mãnh liệt, cho dù là võ giả cảnh giới Chí Tôn cũng không thể chịu đựng được năng lượng tập trung trùng kích trong nháy mắt.

Mà khi Xà Xà học tập Trấn Áp Quyết lại cảm giác được thân thể của chính mình dường như có thể chịu đựng được năng lượng trong một khối linh thạch trung cấp trong nháy mắt trùng kích. Vì vậy, nàng liền thử nhiệm một chút!

Không thể không nói, kẻ tài cao thì gan cũng lớn! Hành động rất mạo hiểm của Xà Xà không ngờ lại khai sáng cho Tần Lập hiểu ra một cách dùng, một biến hóa khác của Trấn Áp Quyết.

Mà nếu như là linh thạch thượng phẩm thì cũng không phải là loại cảnh giới như Xà Xà có thể chịu đựng được, Xà Xà từng thử qua một chút, thiếu chút nữa làm cho chính mình bị thương, đành phải buông tha.

Trở lại hiện tại, vị lão tổ tông cảnh giới Phá Toái Hư Không của Lâm gia đã bị Xà Xà liên tiếp tung ra những đòn công kích vô cùng hung mãnh làm cho hầu như không còn lực để chống trả!

Nguyên bản là hai võ giả thực lực sàn sàn như nhau, dưới tình huống một bên trở nên mạnh mẽ, xuất hiện kết quả nghiêng hẳn sang một bên cũng không khó lý giải.

Vị lão tổ tông Lâm gia này, bộ quần áo màu xám trên người hiện tại đã rách tơi tả, bộ dạng giống như một tên ăn mày thấp kém. Mà thân thể thì lại bị những đòn công kích mãnh liệt của Xà Xà chấn cho liên tục hộc máu.

Trên thực tế, lão già áo xám cũng không đến nỗi thụ thương nghiêm trọng như vậy, chỉ là thoạt nhìn cực kỳ thê thảm, làm cho hắn giận đến nỗi không thể kiềm chế, nhưng cũng không có biện pháp nào!

-Lão già kia, đây là kết cục của cái miệng dơ bẩn!

Thân thể lả lướt động lòng người đột nhiên dừng lại giữa không trung, một cỗ khí tức kinh khủng chậm rãi lan truyền ra ngoài, khóe miệng nở nụ cười lạnh như băng nói:

-Ngươi có thể chết được rồi!

-Chờ một chút, chờ một chút!

Một vị lão giả đứng bên cạnh gia chủ Lâm gia, đột nhiên la lớn:

-Vị nữ tiền bối kia, xin hạ thủ lưu tình. Lâm gia chúng ta sẽ rời khỏi ngay lập tức!

Lão già này, Tần Lập cũng nhận ra. Đó chính là một vĩ trưởng lão cao cao tại thượng của Lâm gia, Địa Tôn Lâm Dương.

Đôi con ngươi lạnh như băng của Xà Xà chậm rãi hiện ra một tia khinh thường, hướng về phía lão già áo xám vô cùng thê thảm kia, nói:

-Nguyên lai là người của Lâm gia!

Đám người đang vây xem xa xa không kìm nổi phát ra một trận kinh hô, trong ánh mắt nhìn về phía trận doanh Lâm gia tràn đầy thần sắc phức tạp.

Ai cũng không nghĩ tới, vị đại nhân vật cảnh giới Phá Toái Hư Không kia dĩ nhiên là đến từ Lâm gia. T

Nói như vậy, Lâm gia ngoại trừ lão tổ tông Lâm Thái Bình còn có một cường giả cảnh giới Phá Toái Hư Không thứ hai?

Tuy nói lão già này đã bị đánh bại, nhưng ai dám thật sự đi cười nhạo lão?

Hơn nữa, Lâm gia che giấu cũng thật sự là rất sâu, cho dù là lúc đối mặt với đám người Thôi gia hùng hổ dọa người vẫn không đem con bài này ra. Mà lần này, nếu như không phải Tần gia có một võ giả thực lực cường đại đến biến thái, chỉ sợ vẫn không một ai biết lão già này chính là người Lâm gia!

-Ngươi cũng sợ sao?

Khí tức khủng bố từ thân thể Xà Xà phát ra, không hề giảm đi. Đôi con ngươi trong trẻo như nước mùa thu mang theo nét khinh người nhìn lão già áo xám.

-Ngươi cũng sợ sao?

Bốn chữ này dường như là bốn thanh trọng chùy hung hăng nện vào trong lòng lão già áo xám. Lão hiểu được, Lâm Dương kêu dừng là ý tứ của gia chủ. Mặc kệ như thế nào đi nữa, một võ giả cảnh giới Phá Toái Hư Không còn sống tốt hơn nhiều so với võ giả cảnh giới Phá Toái Hư Không đã chết.

Chỉ cần lão còn sống, Lâm gia còn có hai đại nhân vật cảnh giới Phá Toái Hư Không, tuyệt đối không ai dám chủ động trêu chọc. Nếu lão chết đi, lão tổ Lâm Thái Bình lại tiến vào trạng thái bế quan, trong vòng

trăm năm khó có thể xuất quan. Như vậy trong vòng trăm năm này, Lâm gia cho dù không có nguy cơ, thế nhưng tuyệt đối sẽ tiến vào một thời kì đình trệ!

Rất khó lại có một cơ hội phát triển hơn nữa!

"Rốt cuộc là tôn nghiêm của ta quan trọng hơn, hay là lợi ích của gia tộc quan trọng hơn?"

Lão già áo xám lâm vào tình trạng đau khổ giãy dụa, lão vẫn chưa từ bỏ ý định.

Ngẩng đầu lên, đôi mắt già nua mang theo biểu tình khẩn cầu, hướng về phía Xà Xà nói:

-Rốt cuộc thì ngươi là người hay là linh thú?

Những lời này của hắn, trên thực tế cũng mang theo dụng tâm vô cùng nguy hiểm ác độc, không quản nói như thế nào, chiến đấu cũng tốt, tranh đoạt cũng thế, đều là chuyện của nhân loại, phương diện này, nếu như là linh thú tham dự vào mà nói…

Đến lúc đó, Tần gia cũng sẽ bị đồng loại xa lánh. Bởi vì cấu kết với linh thú, chính là một việc mà tất cả mọi người không thể dễ dàng tha thứ!

Quả nhiên sau khi lão già áo xám nói ra những lời này, tất cả mọi người xung quanh không dám tin nhìn hắc y nữ tử trên không trung, còn có rất nhiều người chuyển ánh mắt về phía Tần gia.

Phẫn nộ, vui vẻ, cười nhạo, không tin…đủ loại cảm xúc hiện lên trên mặt mỗi người trong đám đông xa xa.

Nhưng thực tế trên mặt Tần Lập không chút biến đổi, vẫn đứng nguyên tại chỗ. Biết rõ thân phận của Xà Xà, toàn bộ Tần gia cũng không có bao nhiêu người! Mà cho dù biết thì có làm sao cơ chứ?

Chỉ cần thực lực của chính mình có thể trấn áp được tất cả đám người này, như vậy bọn họ có phẫn nộ hơn nữa thì cũng có thể làm được cái gì cơ chứ?

Nhân loại và linh thú là tử địch của nhau, đó là sự thật không cần bàn cãi. Nếu có chút cấu kết, vô luận là nhân loại hay là linh thú cũng sẽ không tha thứ cho loại chuyện như vậy. Nhưng còn có một trường hợp, nếu như nhân loại có thể nhận được sự thề nguyền trung thành của linh thú, làm cho linh thú trở thành sủng vật của chính mình, như vậy, chẳng những là không có sai lầm mà ngược lại chính là một công lớn!

Chỉ là thực lực của Xà Xà quá cường đại, không ai chịu tin Xà Xà chính là sủng vật của Tần Lập. Hơn nữa Tần Lập cũng căn bản không dùng phương thức này để thanh cho mình. Trong mắt hắn, Xà Xà chính là một nhân loại, một nữ tử xinh đẹp! Cho nên, Tần Lập sẽ không, cũng không muốn dùng phương thức này để giải vây cho chính mình.

Giảng đạo lý với một đám người muốn giết ngươi, điên à? Tìm lý do, không phải là bị coi thường sao?

Xà Xà tại thế giới loài người lâu như vậy, đối với chuyện tình này tự nhiên là biết rất rõ ràng, nàng thậm chí không quay đầu liếc mắt nhìn Tần Lập một cái, bởi vì nàng rất có lòng tin với Tần Lập. Nàng biết, vị chủ nhân này của nàng, từ trước tới giờ, bất cứ lúc nào cũng sẽ không bán đứng nàng.

Cho nên, sau khi lão già áo xám nói ra những lời này, Xà Xà chỉ nhìn thoáng qua trận doanh Lâm gia trên mặt đất xa xa, liền cực kì phẫn nộ nói:

-Lão già kia, ngươi nhiều lần sỉ nhục ta, quả thực không thể tha thứ! Nguyên bản nhìn quan hệ của thiếu gia đối với Tứ công tử nhà các ngươi, ta đã tha cho ngươi một mạng, nhưng mà, chính ngươi muốn tìm chết! Cư nhiên dùng phương pháp này để hãm hại ta, quả thực là tức chết ta mà, ngươi đi tìm chết đi!

Xà Xà nói xong, không để ý tới hai người Lâm Dương và Lâm Tử Tường phía dưới đang cầu xin, đem một thân khí tức khủng bố tới mức tận cùng hoàn toàn bộc phát ra. Trong đôi mắt của nàng, không hề có nửa điểm cảm xúc, bình tĩnh giống như thời khắc bão táp sắp xảy ra!

Đồng thời, Xà Xà truyền âm tới lão già áo xám nói:

-Lão già kia, ngươi đã đoán đúng. Bổn cô nương chính là linh thú, thậm chí là linh thú đã sống vạn năm! Vậy thì sao chứ? Hì hì, được rồi, ta cho ngươi trở thành một con quỷ chết rõ ràng!

-A, ngươi là linh thú, ngươi là linh thú, chính ngươi thừa nhận!

Lão già áo xám điên cuồng rít gào, thanh âm giống như tiếng sấm oanh tạc, vang lên ầm ầm.

Trong đám người vây xem phía dưới, có rất nhiều người không nhịn được mà lắc đầu.

-Aiz, vị lão tổ tông Lâm gia này, hắn ngu ngốc thế! Cho dù cô gái kia có là linh thú đi nữa, thì nàng cũng ngốc tới mức tự thừa nhận hay sao chứ?

-Đúng vậy, phỏng chừng là bị kích thích đến nổi điên!

-Ta nghĩ, chúng ta nên nhanh chóng rời khỏi đây là tốt nhất. Tần gia không phải loại môn phái như chúng ta có khả năng xen vào.

-Đúng vậy Lục huynh, haiz, ta thật sự hối hận, lẽ ra không nên nghe bọn họ xúi giục, tài bảo của Thôi gia có nhiều hơn nữa thì cũng vần phải có mạng để mang đi.

Trong đám người có thêm rất nhiều người lặng lẽ lui về phía sau. Mà hiện trường đang khẩn trương, thậm chí không một ai chú ý mấy người mang theo ý muốn rút lui bọn họ.

-Ngu ngốc!

Sau khi trong miệng Xà Xà thốt ra hai lời này, thân thể trong chớp mắt bộc phát ra một cỗ lực lượng kinh thiên động địa, giống như sóng lớn nuốt trời, lập tức nhanh chóng thôn phệ lão già áo xám.

Ngay cả cơ hội tự bạo Xà Xà cũng không lưu lại cho lão già áo xám. Vừa rồi thừa dịp còn đang nói chuyện, nàng lại một lần nữa hấp thu toàn bộ năng lượng trong một khỏa linh thạch trung cấp, sau đó trong nháy mắt liền thi triển ra. Cỗ lực lượng cường đại đến khiếp người, làm cho lão già áo xám không có năng lực phản kháng, trực tiếp hóa thành tro bụi!

Cảnh tượng này khiến cho vô số người có mặt tại nơi này cả đời khó có thể quên được! Một đại nhân vật cảnh giới Phá Toái Hư Không, đại biểu cho võ giả có lực lượng cao nhất trên Huyền Đảo, không ngờ cứ như vậy, dưới ánh mắt của bọn họ bị người ta giết chết tại chỗ!

Lâm Dương và Lâm Tử Tường cùng với đám người Lâm gia dại ra tại chỗ. Giờ khắc này tâm bọn họ giống như tro tàn, ngay cả năng lực suy nghĩ cũng đã đánh mất rồi.

Lâm Hằng nhịn không được nhắm hai mắt lại, khẽ thở dài một tiếng, trong lòng thầm nghĩ:

"Lão tổ tông rơi vào tình cảnh này, chỉ có thể trách chính bản thân ngươi, vì cái gì muốn chấp nhất đối với thân phận của một nữ nhân cơ chứ!"

Lâm Hằng lại nhìn thoáng qua Lâm Tử Tường đang ngẩn người, trong lòng đau đớn than thở:

"Haiz, phụ thân a, hiện tại ngươi biết rõ vì cái gì mà ta lại ngăn cản ngươi rồi chứ? Sự thần bí của Tần Lập, căn bản không phải người và những trưởng bối gia tộc có thể lí giải. Có lẽ có người có thể giết chết Tần Lập, diệt Tần gia, nhưng đó chắc chắn không phải là thế lực trên Huyền Đảo!" (Typer: tác giả ngu sao mà cho Tần Lập chết, hết truyện thì sao…)

Trên bầu trời, cỗ năng lượng kinh người kia thật lâu mới tiêu tan hết. Xà Xà ngừng lại giữa không trung, còn có loại cảm giác lực lượng mạnh mẽ dần dần trôi đi, trong lòng thầm nghĩ:

"Khi nào thì ta mới có được loại lực lượng mạnh mẽ mê người như vậy cơ chứ?"

Yến Linh Điêu

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả:Tiểu Đao Phong Lợi

370. Chương 374: Cường Thế Đến Cùng Cực!

Lão tổ cảnh giới Phá Toái Hư Không bị giết đối với một gia tộc hay môn phái đều có tính đả kích trầm trọng, thậm chí có tính hủy diệt!

Hơn nữa, hắc y nữ tử đang đứng ở giữa không trung kia lại giống như một chiến thần! Cả người nàng tản mát ra một cỗ khí tức lạnh như băng, khiến cho người ta toàn thân lạnh giá, gần như hoàn toàn mất đi dũng khí!

Vương gia, Tiêu gia, Lâm gia và những gia tộc môn phái lớn bé trên Huyền Đảo, tất cả mọi người đều chìm vào yên tĩnh!

Tần Lập lúc này đứng đó, chậm rãi nói:

-Còn có ai muốn đứng ra chịu chết không?

Lời nói của Tần Lập khiến tất cả mọi người đều cảm thấy mặt nóng ran lên, cả người dường như bị người ta hung hăng cho ăn một cái bạt tai vậy!

Phía Tiêu gia, đứng ở giữa là một nam nhân tuổi còn trẻ. Hắn thật sự không chịu đựng được loại áp lực này, không kìm nổi phải hét lớn lên:

-Tần Lập, ngươi chẳng qua chỉ là ỷ vào một con đàn bà mà thôi! Hừ, ngươi thì có bổn sự gì chứ?

Lời nói của tên trẻ tuổi này còn chưa chấm dứt, hắn chỉ cảm thấy được đại não của mình truyền tới một trận đau đớn kịch liệt, giống như bị một cây thiết côn nóng cháy cắm thẳng vào trong óc, rồi không ngừng khuấy động trong đó!

-AAAAA!

Tên trẻ tuổi của Tiêu gia này phát ra một tiếng kêu cực kỳ thê lương thảm thiết rồi lập tức ngã xuống mặt đất, hai tay ôm đầu, cuộn hết người lại, kêu lên thảm thiết!

-Tần công tử hạ thủ lưu tình!

Lập tức, Đại công tử Tiêu gia Tiêu Trường Thiên hét lớn lên! Nhưng đáng tiếc là hắn đã muộn, tên trẻ tuổi kia sau khi kêu rên một lúc thì thân mình co giật kịch liệt, chỉ một lát sau đã khí tuyệt thân vong!

Những người vốn đang ngây ngốc đứng đó vào lúc này đều không kìm được phải hít sâu mọt ngụm lương khí. Bọn họ đều là những người trong giang hồ, không có mấy người mà chưa từng dính qua máu huyết, chưa từng giết người. Nhưng bọn họ lại chưa từng thấy qua thủ đoạn giết người như thế!

Chẳng lẽ đây là sát nhân vô hình trong truyền thuyết?

Nếu trước đó, ánh mắt bọn họ nhìn về phía hắc y nữ tử kia chứa đầy sự kính sợ và sợ hãi thì lúc này đây, người cho bọn họ có cảm giác như thế lại nhiều thêm một người, đó chính là Tần Lập!

-Còn có ai không muốn sống nữa không?

Tần Lập như trước đứng tại chỗ, thản nhiên nói.

Lúc này, có một trung niên lập tức ôm lấy thi thể của người trẻ tuổi này, nước mắt dàn dụa, nhìn Tần Lập gào lên:

-Tần Lập, ngươi là tên súc sinh! Ngươi sẽ không chết tử tế được đâu! Ngươi giết con ta, ta liều mạng với ngươi!

Tần Lập hờ hững nhìn người trung niên này, nói:

-Con ngươi là kẻ đáng chết!

-Ngươi dựa vào cái gì? Ngươi mới là kẻ đáng chết! Con ta còn chưa từng giết ai cả, cho tới hôm nay vẫn chưa làm điều ác gì! Nó vì sao mà đáng chết? Dựa vào cái gì? Dựa vào cái gì?

Người trung niên này dường như đã phát điên, nỗi đau mất con khiến hắn trở nên điên cuồng, thậm chí quên mất người trước mặt này có thủ đoạn cực kỳ lăng lệ, quyết đoán!

Tuy nhiên, lời nói của hắn cũng khơi dậy sự oán hận của rất nhiều người! Một lời không hợp liền đẩy người ta vào chỗ chết! Loại chuyện này chỉ có ma đầu mới làm được!

-Tần Lập là một ác ma!

Một nữ nhân trong đám người kia đột nhiên hô lên.

-Đúng, Tần Lập chính là một ma đầu, chỉ cần không thuận theo hắn thì hắn liền ra tay giết người!

-Mọi người phải tiêu diệt ác ma này, cùng tiến lên! Ta không tin hắn có thể ngăn cản được!

Có người cổ động.

-Tần Lập, ngươi dựa vào cái gì mà kiêu ngạo như thế? Ngươi là kẻ cuồng sát!

Trong đám người kia vang lên đầy những lời mắng nhiếc, công khai lên án Tần Lập! Xà Nữ lúc này đã hạ xuống bên người Tần Lập, bên trong cặp mắt như thu thủy kia trong phút chốc bắn ra hai đạo sát khí nồng đậm!

Những kẻ này còn chưa nhận đủ giáo huấn sao? Bọn chúng muốn chết?

Tần Lập cảm nhận được tâm tình của Xà Nữ, khẽ cười nói:

-Bọn họ đã muốn thế thì không trách được rồi!

Người trung niên Tiêu gia đang ôm thi thể kia thấy Tần Lập không trả lời thì càng đắc thắng, ngẩng đầu lên kiêu ngạo hướng về phía Tần Lập quát lớn:

-Tần Lập, ngươi dựa cái gì mà giết người? Dựa vào cái gì mà giết một người vô tội?

-Dựa vào cái gì???

Thanh âm của Tần Lập vô cùng nhỏ nhưng lại trấn áp hết thảy thanh âm tại nơi này. Những kẻ đang kêu gào lúc này cũng ngậm miệng hết lại, trên mặt co giật, ánh mắt tập trung về người trẻ tuổi đang đứng trước đại môn Tần phủ!

-Giết đám người rác rưởi như các ngươi cũng cần phải có lý do sao?

Trên mặt Tần Lập mang theo vẻ tươi cười nồng đậm, cặp mắt như bình tĩnh kia lại bốc lên hai luồng hỏa nhiệt, chậm rãi nói:

-Nếu các ngươi cần một lý do! Được, được! Ta cho các ngươi lý do!

Toàn bộ nơi này có chừng mấy ngàn người, lúc này cực kỳ yên lặng, thậm chí có thể nghe được tiếng tim mình đang đập! Ánh mắt mọi người đều dừng lại trên người Tần Lập!

-Các ngươi đáng chết!

Tần Lập cười lớn nói:

-Đây là lý do của lão tử, các ngươi thích chứ?

-Tần Lập, ngươi dám trêu đùa quần hùng thiên hạ sao? Ngươi không sợ trời phạt sao?

Tiêu gia Gia chủ Tiêu Vô Tình lạnh lùng nhìn Tần Lập, chậm rãi nói:

-Tần gia ngươi làm việc nghịch thiên, quần hùng Huyền Đảo ta cùng nhau tiến lân, ngươi chẳng lẽ không sợ Tần gia diệt vong sao?

-Ha ha ha ha!

Tần Lập không kìm nổi ngửa mặt lên trời cười lớn, nhìn vị Gia chủ Tiêu gia có thần tình đầy chính nghĩa này, cười khểnh nói:

-Ngươi là kẻ ngu à? Tần gia ta làm việc nghịch thiên? Ngươi ngu thật! Ngươi có dám chém gió với ta một chút không? Đám rác rưởi các ngươi xa xôi ngàn dặm cố tình tới Tần gia ta, các ngươi đầu tiên là phá hủy hết thảy chuyện làm ăn của ta trên Huyền Đảo, khiến cho Tần gia ta tổn thất thảm trọng, rất nhiều con cháu đều chết dưới độc thủ của các ngươi, sau đó lại tề tụ tại thành Phong Sa, ý đồ nhằm vào tài phú của Tần gia ta! Đám tổ tông các ngươi cũng không phải là đối thủ của Tần gia ta, khó khăn lắm mới có thể xuất hiện một đại nhân vật cảnh giới Phá Toái Hư Không cũng bị diệt sát. Các ngươi sợ! Các ngươi chột

dạ, nhưng các ngươi không cam lòng, còn định lấy đại nghĩa áp chế chúng ta sao? Còn muốn đứng trên thế bại mà toàn thân trở ra sao? Trên đời này làm gì có chuyện nào tốt như thế?

Lời nói của Tần Lập khiến sắc mặt của tất cả những người đang vây quanh Tần phủ đều trở nên cực kỳ khó coi.

-Không phải các ngươi nói ta là ác ma sao? Là kẻ sát nhân điên cuồng sao? Là ma đầu thì sao? Tới mà giết ta này!!!

Nét cười trên mặt Tần Lập sớm đã biến mất, thay vào đó là khuôn mặt cực kỳ lạnh lùng, tràn ngập sát khí!

-Sao lại không có ai đi ra mà giết ta? Sao không có dám dũng cảm khiêng đại kỳ đồ ma? Đến đi, đám vương bát đản, bại hoại, súc sinh các ngươi đến mà giết ta! Các ngươi nếu không dám tới đây giết ta, nhưng ta lại muốn giết hết các ngươi! Ha ha ha ha! Ta là ma đầu cuồng sát!

Tần Lập nói xong, thân mình làm bộ tiến lên phía trước.

Đám người kia vốn đang vây quanh Tần phủ ở phía xa xa lập tức phát ra những tiếng hét hoảng sợ đến cực độ! Rất nhiều người lập tức quay đầu bỏ chạy, chỉ hận cha mẹ chỉ sinh cho mình có hai cái đùi ít ỏi! (Typer: làm người không muốn mà toàn muốn làm súc sinh!!!!)

-Chạy sao? Nghe cho rõ đây, hạn cho các ngươi trong vòng một tháng phải đền bù cho Tần gia ta gấp trăm lần những tổn thất mà các ngươi tạo ra! Đích thân Môn chủ, Gia chủ của các ngươi phải đi tới nơi này, quỳ xuống xin Tần gia tha thứ! Nếu không, lão tử sẽ diệt sát toàn bộ nhà các ngươi!

Âm thanh của Tần Lập giống như tiếng sấm giữa trời! Những người chạy trốn có rất nhiều kẻ không kìm nổi cũng phải lảo đảo, thiếu chút nữa mặt đã cắm thẳng xuống đất!

Quá đáng!

Vô đạo!

Đây là chuyện tình mà con người có thể làm sao? Đây là chủ ý mà chỉ có ác ma mới có thể nghĩ ra được!

Tuy nhiên thế thì sao? Giờ khắc này thì làm gì có ai dám đối mặt với Tần Lập? Hiện này, bọn họ rốt cuộc mới phát hiện ra rằng, nguyên lai thực lực của Tần gia đã vô thanh vô tức vượt xa bọn họ!

Cho dù có được tài phú kinh người của Thôi gia cũng không thể trong thời gian ngắn phát sinh biến hóa kinh khủng như thế được. Chỉ có một nguyên nhân để giải thích, đó chính là Tần Lập quá mạnh mẽ!

Hắn thậm chí đã cường đại đến độ khiến cả ba đại gia tộc cùng tới cũng không thể hét lên được câu nào cả!

Chẳng lẽ nói ngay cả khi ba đại gia tộc Vương gia, Lâm gia, Tiêu gia cùng hợp nhau lại cũng không phải là đối thủ của Tần Lập?

Đương nhiên không phải là như thế! Cho dù có Xà Nữ bên cạnh Tần Lập thì Tần gia vẫn không thể là đối thủ của ba nhà kia. Vấn đề ở đây là lòng người ủng hộ hay không! Những người trong cùng một gia tộc kia đều có tính toán riêng chứ đừng nói tới ba gia tộc vốn không phải cùng một chiến tuyết! Huống hồ bọn họ cũng không dám mạo hiểm như thế, bởi vì bọn họ sẽ không thể chịu nổi tổn thất!

Không cần ba nhà này liên minh, chỉ cần một trong ba nhà đem toàn lực ra thì cũng có thể dễ dàng tiêu diệt được Tần gia! Nhưng vấn đề là không có người nào có thể cam đoan Tần Lập và hắc y nữ tử kia không chạy trốn!

Trước mắt không nói, nếu là hai người này trốn đi thì ba đại gia tộc này sẽ gặp phải sự trả thù khủng bố như thế nào! Lại nói trong chiến đấu, thực lực của hai người này cũng đủ để cho ba đại gia tộc bị tổn hại thảm trọng đến mức khó có thể chấp nhận được.

Nguyên tưởng rằng, Lâm gia có một võ giả cảnh giới Phá Toái Hư Không tọa trấn thì lần công kích Tần gia này, bọn họ sẽ thoải mái như đi du ngoạn mà thôi! Cũng không ai ngờ rằng, vương bài mà bọn họ dựa vào lại chỉ như gà chó trước mặt Tần gia mà thôi, bị người ta giải quyết quá mức dễ dàng!

Nghĩ muốn đứng ở thế thượng phong, dùng đại nghĩa để áp bách Tần gia thì lại bị sự sáng suốt, sự khiêu khích, châm chọc, hơn nữa là những lời nói phân rõ trắng đen của Tần Lập phá hủy hoàn toàn!

Hiện tại, bọn họ còn có biện pháp nào nữa? Trong lòng mọi người đều nhanh chóng cảm thấy hối hận. Những người quyết định cho việc hôm nay hận không thể thu hồi lại cái miệng của mình! Tần gia vốn phát triển quá chậm chạp, nếu bọn họ dùng một chút thủ đoạn, muốn thôn tính Tần gia thì cũng không phải là việc gì khó.

Chỉ có thể trách bọn họ không thể kiên nhẫn! Chỉ có thể trách bọn họ vì cuộc chiến với Thôi gia gây ra tổn thất thảm trọng mà giận chó đánh mèo vu oan cho Tần gia! Chỉ có thể trách bọn họ quá mức tham lam đối với tài bảo của Thôi gia mà thôi!

Kết quả, một gia tộc buôn bán bình thường không tranh giành với người khác lại bị bọn họ mạnh mẽ bức thành một gia tộc tràn đầy huyết tinh, như lang sói, tràn đầy tính chất công kích!

Hơn nữa, gia tộc này lại đang giẫm đạp lên địa vị của bọn họ!

Chỉ tiếc, trên đời này không có "nếu", lại càng không có "giá như"!

Sự quật khởi của Tần gia đã không thể ngăn cản được nữa! Con bài chưa lật của Tần gia ở một trận chiến này cũng đã lộ ra! Như thế thì sao? Một gia tộc có được một võ giả thực lực cường đại đến biến thái, võ giả này có thể dễ dàng tiêu diệt cường giả cảnh giới Phá Toái Hư Không! Một gia tộc như thế thì sau này còn ai dám tới trêu chọc?

Rốt cuộc, Tiêu gia, Vương gia và Lâm gia dường như đạt thành một hiệp nghị vô hình, Gia chủ ba nhà đồng thanh nói.

Ba đại gia tộc này cuối cùng cũng giống như thủy triều mà rút lui!

-Đừng quên đám người các ngươi cũng giống như những gia tộc môn phái khác, các ngươi gây tổn thất cho Tần gia bao nhiêu thì bồi thường gấp trăm lần cho ta! Gia chủ các ngươi cũng phải tự thân mang tới, đứng tại quảng trường này quỳ xin lỗi Tần gia!

Tần Lập nhìn theo bóng dáng của ba đại gia tộc, thanh âm lạnh như băng vang lên:

-Ai không nghe thì hãy chờ phụ thân hắn tự mình tới bái phỏng đi!

Gàviệttrì

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả:Tiểu Đao Phong Lợi

371. Chương 375: Thiếu Gia Nói

Ba đại gia tộc kia, mỗi người đều lộ ra biểu tình khuất nhục, sau khi nghe được lời này của Tần Lập, nhất tề đứng lại, nhiều người thậm chí còn phẫn nộ quay lưng nhìn về phía Tần Lập. Nhìn vẻ mặt kia thì chỉ hận là không thể ăn tươi nuốt sống Tần Lập được! Chỉ là khi nhìn thấy hắc y nữ tử lãnh diễm bên cạnh hắn thì loại cảm giác phẫn nộ và ủy khuất này lại giống như bị dội một gáo nước lạnh vào đầu, khiến đáy lòng bọn họ cũng phải phát lạnh, không thể không mạnh mẽ áp chế cảm xúc xuống!

Gia chủ Lâm gia Lâm Tử Tường nhìn Tần Lập, lại thoáng nhìn qua Tứ tử Lâm Hằng, như muốn nói điều gì đó với hắn. Lâm Hằng thấy ánh mắt phụ thân nhìn nhưng lại quay mặt đi chỗ khắc, làm bộ như không phát hiện ra điều gì!

Lâm Tử Tường cố đè nén lửa giận trong lòng, chậm rãi nói:

-Cử chỉ này của Tần công tử có phải là có chút thái quá rồi không? Phải biết rằng Lâm gia ta cũng còn có một Lão tổ tông cảnh giới Phá Toái Hư Không!

-Tiêu gia ta cũng có!

Gia chủ Tiêu gia Tiêu Vô Tình cũng nói.

Gia chủ Vương gia Vương Lâm cũng chậm rãi nói:

-Vương gia ta cũng có! Tần công tử, làm người nên chừa lại đôi chút, ngày sau còn dễ đối mặt!

-Ai thèm đối mặt với các ngươi?

Tần Lập cười nhạt nói tiếp:

-Nếu hôm nay Tần gia ta không có một cường giả cảnh giới Phá Toái Hư Không tọa trấn thì các người thật sự lưu lại cho Tần gia một con đường hay sao?

-Điều ngươi nói hết thảy đều là vấn đề giả thiết. Chẳng lẽ ngươi không sợ sau trăm năm nữa, ba cường giả cảnh giới Phá Toái Hư Không của ba nhà ta liên hợp công kích, bằng vào Tần gia ngươi có thể chống cự hay sao?

Khuôn mặt của Vương Lâm cực kỳ âm trầm đáng sợ. Loại khuất nhục này, đừng nói là thấy, dù là nghĩ cũng chưa từng nghĩ tới!

-Hắc hắc, chuyện tình ngươi nói đó là một trăm năm sau! Một trăm năm sau lâu lắm, lão tử chỉ thích nói tới thời gian một sớm một chiều thôi!

Tần Lập thản nhiên nói, sau đó vẻ mặt lạnh lùng, hiện lên một nụ cười lạnh như băng, nói tiếp:

-Các ngươi có thể không đáp ứng! Tuy nhiên hãy nhớ kĩ rằng thời hạn chỉ có một tháng! Nếu không, ta chắc chắn sẽ huyết tẩy gia tộc các ngươi!

Trầm Nhạc đứng phía sau Tần Lập, nghe thấy câu nói này cũng cảm thấy phải chịu áp lực cực lớn, ánh mắt nhìn về phía Tần Lập tràn đầy cảm giác bội phục! Không thể nào không phục được! Hôm nay nếu đổi lại là hắn, là Thiên Cơ Môn, bị nhiều gia tộc và môn phái vây công như thế chỉ sợ muốn toàn thân thoát đi cũng đã khó khăn lắm rồi!

Đồng thời trong lòng Trầm Nhạc cũng không kìm nổi tự thấy may mắn, thầm nghĩ: "May là ta và Tần Lập là người cùng thuyền!"

Trầm Nhạc không khỏi nhớ tới phụ thân vào đêm trước khi chia tay. Phụ tử hai người đêm đó đã thành thật nói chuyện với nhau một phen. Trầm Long Hưng đã nói qua, Huyền Đảo sớm muộn gì cũng là thiên hạ của Tần gia! Tần Lập chắc chắn trưởng thành, trở thành một cường giả tuyệt thế khiến cho không ai không khuất phục!

"Xem ra, lựa chọn là phụ thân là tuyệt đối chính xác!" Nhìn biểu tình xấu hổ của Lâm Hằng, Trầm Nhạc trong lòng lầm nghĩ: "Có một phụ thân biết nhìn xa trông rộng quả là một chuyện không tồi!"

-Đi!

Vương Lâm cắn răng một cái, muốn lập tức thoát khỏi địa phương mà hắn đang cảm thấy rất nhục nhã này, rời đi đã rồi nói chuyện! Về phần thời hạn một tháng mà Tần Lập nói kia, đến lúc đó nếu mà Tần Lập thật sự dám tới, Vương gia chắc chắn sẽ dốc toàn lực lưu hắn lại! Lúc này Vương gia cũng không tổn thất gì nhiều, vẫn còn mấy vị võ giả cảnh giới Thiên Tôn và Địa Tôn, cũng không tin Tần Lập thật sự có thể huyết tẩy Vương gia!

Ôm ý tưởng giống như Vương Lâm còn có Gia chủ Tiêu gia Tiêu Vô Tình và Lâm gia Lâm Tử Tường. Sự thống hận của bọn họ vào lúc này đã tới cực điểm!

Đợi cho tới khi tất cả mọi người rời đi, Tần Lập đầu tiên là đi tới trước mặt nhóm người của Tiền gia rồi ôm quyền chân thánh nói:

-Tần Lập đại biểu Tần gia cảm ơn Tiền gia đã trượng nghĩa viện thủ! Tần Lập đã mở thiết yến ở trong Tần phủ để chiêu đãi các vị bằng hữu!

Cầm đầu Tiền gia là một lão già mặc hồng bào, với bộ râu quai nón, hai mắt giống như chuông đồng, làn da màu cổ đồng, nhìn qua giống như một đầu sư tử. Đây chính là Thủ tịch Đại trưởng lão của Tiền gia Tiền Vân. Thực lực của hắn đã đạt tới cảnh giới Thiên Tôn!

Tiền Vân trưởng lão thấy tác phong của Tần Lập cường thế và bá đạo như thế thì liền cảm thấy được người thanh niên này rất hợp với khẩu vị của mình, không khỏi cảm thấy bội phục với ánh mắt của Gia chủ Tiền Đa Đa.

Hướng về phía Tần Lập đang chắp tay, Tiền Vân trưởng lão cười lớn nói:

-Tần công tử quả là anh hùng xuất thiếu niên, là rồng trong loài người! Cho dù Tần công tử không mời, lão phu cũng phải dày mặt xin một chén rượu!

Tần Lập mang theo vẻ mặt cười hiền, làm sao có thể nhìn ra được chính là thanh niên này vừa mới cường thế khiến cho người ta cũng phải mất hết khí thế? Tần Lập cười nói:

-Tiền trưởng lão quá khách khí rồi, mời vào trong!

Sau khi cho người dẫn những võ giả Tiền gia vào trong, Tần Lập lại tới trước mặt Trầm Nhạc. Không đợi hắn lên tiếng, Trầm Nhạc đã cười khổ nói:

-Trầm Nhạc ta hôm nay đúng thật là mở rộng tầm mắt. Căn cơ của Tần gia không ngờ lại thâm hậu như thế! Thực lực của Tần huynh đệ đã cường đại như thế! Cho dù chúng ta không đến thì Tần gia cũng sẽ không gặp phải chút nguy hiểm nào cả!

Tần Lập khoát tay nói:

-Trầm huynh sao lại nói như thế? Nếu không phải có các vị tọa trấn lâu như thế thì chỉ sợ khi ta trở về, trước mắt đã chỉ còn là một đống hoang tàn rồi! Cho nên đại ân của Trầm huynh đối với Tần gia, Tần Lập nguyện khắc cốt ghi tâm!

Lãnh Phương Phỉ mạnh mẽ đứng bên cạnh Trầm Nhạc cũng cười nói:

-Huynh đệ hai người các ngươi sẽ không ở chỗ này mà quăng bom chứ? Các ngươi là huynh đệ tốt của nhau, còn nói nhiều lời khách khí như thế làm gì?

Tần Lập cười nói:

-Tẩu tẩu nói rất đúng, là ta đã khách khí rồi! Đi! Chúng ta đi vào nói chuyện!

Lúc này đây yến tiệc đang diễn ra khiến mọi người có cảm giác cực kỳ thống khoái. Toàn bộ Tần phủ, tất cả mọi người, con cháu đều ăn uống cực kỳ thống khoái!

Còn có điều gì kích động hơn điều này? Còn có cái gì có thể giúp tăng cường lực ngưng tụ của một gia tộc hơn điều này? Không khoa trương một chút nào cả! Mấy tháng này, trên dưới Tần gia đều đã trải qua một hồi khảo nghiệm sinh tử! Ngay ngày hôm qua, tất cả mọi người đều không ai có thể nghĩ rằng sự tình lại có thể xoay chuyển như thế này! Bọn họ lại giành được chiến thắng một cách thoải mái như thế!

Trên bàn rượu, Đại trưởng lão Tiền gia Tiền Vân và một vị trưởng lão của Thiên Cơ Môn cùng ngồi uống rượu với nhau. Hai người cũng không sử dụng nguyên lực để bức rượu ra, uống cực kỳ thống khoái! Toàn bộ yến hội tràn ngập một bầu không khí rộn rã!

Khi mọi người đang đối ẩm, có một hạ nhân của Tần gia đi tới trước mặt Tần Lập, đang định ghé tai nói nhỏ. Thần thức của Tần Lập vốn vẫn bao phủ, sớm đã biết điều gì đã xảy ra nên cười nói:

-Ở đây không có người nào không thuộc phe mình cả, lớn tiếng nói cũng được!

Lời nói của Tần Lập khiến cho ấn tượng về Tần Lập trong lòng những người Tiền gia và Trầm gia nháy mắt được đề cao thêm một bậc! Cái gì gọi là thẳng thắn? Cái gì gọi là quang minh lỗi lạc?

Đây chính là điều đó!

Thủ đoạn lăng lệ và tàn nhẫn, cường thế hùng hổ bức nhân của Tần Lập trước kia khiến cho những người dù ở cùng chiến tuyến cũng phải nảy sinh đôi chút lo lắng. Cứ như thế này thì sau này Tần gia sẽ càng ngày càng phát triển, Tần Lập sẽ càng ngày càng kiêu ngạo, bá đạo. Biết đâu đến một ngày lại chỉ mũi kiếm về phía bọn họ?

Nhưng lúc này, khi địch nhân đi rồi, thái độ của hắn đối với bọn họ lại thân thiết, ôn hòa, không có chút thái độ gì cả, rốt cuộc cũng khiến những người này thả lỏng tâm tình, đồng thời sinh ra một chút cảm khái "Làm bằng hữu với người như Tần Lập đúng là một loại hạnh phúc to lớn, là địch nhân của hắn chính là bất hạnh lớn nhất trong đời!"

Kẻ hạ nhân của Tần gia này hơi nao nao, tuy nhiên cũng lập tức nói:

-Vâng, bên ngoài có tới một đám người, chính là gia nhân của Phong gia ở Phong Thành. Bọn họ mang tới đây hơn trăm xe tiền tài vật chất, chính là đang ở bên ngoài chờ gặp công tử!

Hai chân mày của Tần Lập nhướn lên, thản nhiên nói:

-Bảo bọn họ chờ đó!

W nghe thế lập tức trở nên hưng phấn. Không nghĩ tới động tác của Phong gia lại có thể nhanh như thế! Lúc này mới không tới ngày thứ hai mà thôi! Trời ạ, không biết rốt cuộc bọn họ từ đâu mà gom góp được nhiều tài vật như thế?

Phong gia vống không muốn nhanh thế đã mang tài vật tới cho Tần gia, bởi vì công phu "Sư tử ngoạm" của Tần gia, dù là Phong gia cũng sẽ phải thương cân động cốt!

Nhất là một đám chủ chiến của Phong gia cực lực phản đối Phong Bình, cho rằng hành động này của Phong Bình chính là đang bán đứng gia tộc!

Ai cũng không thể ngờ được, những gia tộc trên Huyền Đảo, bao gồm cả Lâm gia, Tiêu gia cùng Vương gia lại thất bại thối lui. Nhanh thế mà thực lực của Tần gia đã hiện ra rõ ràng. Thực lực cường đại đến độ khiến người ta phải run rẩy!

Phái chủ chiến của Phong gia lập tức không thốt lên lời!

Ai cũng biết chuyện Phong gia bức bách Tần gia. Bất kể là người như thế nào, chỉ cần suy nghĩ một chút, nếu mình rơi vào trường hợp của Tần gia thì cũng tuyệt đối không thể buông tha cho Phong gia được!

Cho nên, dưới sự thúc đẩy của toàn bộ Phong gia, không ngờ chỉ trong một đêm mà bọn họ đã triệu tập được rất nhiều tài bảo, hàng hóa. Không thể không nói đại gia tộc chính là đại gia tộc! Tới thời điểm sinh tử tồn vong thì mọi người đều từ bỏ thành kiến, toàn tâm toàn ý làm một chuyện thì lực lượng sinh ra quả thực kinh người!

Hơn nữa, Phong gia lại triệu tập rất nhiều khoái mã, không để ý tới sự sống chết của đám thiên lý mã cực kỳ trân quý đắt tiền này, chỉ mất thời gian nửa ngày từ khắp nơi vận chuyển số tài bảo này đưa tới Tần gia!

Nhìn quảng trường đã bị phá thành mảnh nhỏ nhưng đại môn và hai con sư tử đá rất lớn và hung mãnh lại không chút tổn hại của Tần gia, nội tâm Phong Bình cực kỳ phức tạp!

Một ngày trước thôi, nơi này vẫn còn là một quảng trường xa hoa khí phái mà chỉ một ngày sau đã trở thành sỉ nhục của hơn sáu phần thế lực trên Huyền Đảo!

Phong Bình cũng nghe tới câu nói vô cùng kiêu ngạo của Tần Lập, tuy nhiên hắn cũng cảm thấy được rằng trước đó mình cũng đã ước định rất tốt với Tần Lập. Toàn bộ Phong gia cúi đầu trước hắn đã là vô cùng nhục nhã rồi. Lúc này nhìn lại thì đây đúng là một quyết định sáng suốt! Cho nên trong lòng hắn vẫn rất tự tin!

Hạ nhân kia đi vào thông báo một lúc liền đi ra, đứng lại nhìn về phía lão già mặt trắng nhìn có chút phúc hậu nhưng cũng mang theo vài phần tiều tụy. Hạ nhân của Tần gia này trong lòng là một trận sảng khoái, thầm nhủ: "Các ngươi cũng phải có ngày hôm nay sao? Lúc trước, khi bắt nạt Tần gia ta, chắc các ngươi cũng không thể tưởng tượng được một ngày sẽ có kết cục như thế này a!"

Tên hạ nhân chỉ có thực lực Huyền cấp lục giai này đi tới trước mặt Phong Bình, dương đầu, vênh váo, ho khan một tiếng rồi nói:

-Thiếu gia chúng ta đang tiếp rượu khách nhân nên bảo ngươi chờ đi!

Khuôn mặt của Phong Bình lập tức trở nên méo mó. Hắn dường như hoài nghi chính mình đã nghe nhầm, mở to hai mắt. Hắn hận không thể chụp lấy hạ nhân Tần gia không khác gì con kiến này.

-Ngươi nói cái gì?

Hạ nhân Tần gia bị khí thế của Tần gia đẩy về sau hai bước. Hắn lập tức phẫn nộ, đứng vững thân hình, sắc mặt có chút tái nhợt nhưng vẫn như trước gằn từng chữ một:

-Thiếu gia nhà ta nói ngài đang uống rượu, bảo ngươi cứ chờ đi!

__Gàviệttrì__

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả:Tiểu Đao Phong Lợi

372. Chương 376: Bá Đạo

Ngươi…ngươi…các ngươi quả là khinh người quá đáng!

Khuôn mặt của Phong Bình lập tức đỏ lên. Khí thế toàn thân trong giây lát đã hoàn toàn bộc phát ra, liên tục bức lui hạ nhân Tần gia này. Hắn vung tay lên, tức giận quát:

-Ta…ta…sẽ giết tên nô tài ngươi! Ngươi dám sỉ nhục ta sao?

Hôm qua Tần gia đại thắng rất oai phong khiến cho lòng can đảm của tên gia nhân này cũng tăng lên rất nhiều, tuy bị khí thế kinh khủng của Phong Bình liên tục bức lui về phía sau, ngay cả muốn thốt lên lời cũng rất khó khăn nhưng không chút yếu thế nói:

-Được, giết đi! Xem ta có sợ không? Ngươi mới là hạng người sợ chết!

-Ngươi…cẩu nô tài!

Dư quang trong mắt Phong Bình lóe lên, trở nên do dự. Khí thế của hắn cũng lập tức suy yếu đi đôi chút! Giết một tên cẩu nô tài như thế đối với hắn mà nói thì chẳng qua cũng chỉ là một cái nhấc tay mà thôi. Nhung nếu thật sự giết hắn thì Phong gia đúng là nguy rồi!

Hắn ngẫm nghĩ và đánh giá lại câu nói vô cùng kiêu ngạo của Tần Lập, thậm chí ngay cả ba đại gia tộc cũng không thể may mắn thoát khỏi. Mặc kệ Gia chủ của ba đại gia tộc kia có thật sự thực hiện đúng như lời Tần Lập nói, mang theo phần tài vật gấp trăm lần thiệt hại gây ra cho Tần gia không nhưng địa vị của Tần gia, của Tần Lập từ hôm nay trở đi nhất định sẽ nổi danh khắp Huyền Đảo!

Nghĩ thế, tâm tình của Phong Bình thực sự bình tĩnh trở lại. Hắn ngẫm lại, nỗi đau vì chính mình phải chờ đợi tại nơi này so với cả gia tộc phải chịu nhục thì thật sự chưa tính là cái gì cả!

-Được! Được! Ta chờ ở chỗ này!

Phong Bình cắn răng hít hà một hơi rồi nói, xoay người quay trở lại chỗ đoàn người Phong gia. Nhìn vẻ mặt ủy khuất của đám con cháu nhà mình, Phong Bình vốn đã bình tĩnh trở lại nhưng lửa giận lại bốc lên, thầm nghĩ:

-Đây là vì sao? Phong gia ta sao lại rước vào cái chuyện điên rồ này?

Gần hai canh giờ sau, yếu tiệc trong đại sảnh Tần phủ đã qua ba tuần rượu. Trầm Nhạc đã ngà say rồi, đến đầu lưỡi cũng hơi chút líu ríu, cười hì hì nói:

-Lão đệ, ngươi xử lý người của Phong gia như thế nào đây?

Những người của Tiền gia cũng đều đưa mắt nhìn Tần Lập, bọn họ đều muốn biết thái độ của nhân vật nổi tiếng trên Huyền Đảo này đối với gia tộc đã gây tổn hại và làm nhục gia tộc mình như thế nào!

-Ha ha, chúng ta uống rượu, uống rồi thì đi ngủ!

Khuôn mặt anh tuấn của Tần Lập hiện ra một nụ cười nhạt:

-Phong gia? Phong gia nào?

Bá đạo! Quả nhiên rất bá đạo! Những người của Trầm gia và Tiền gia nghe xong thì trong đầu đều có một suy nghĩ như thế! Xem ra, Phong gia muốn vượt qua cửa này thì thật sự rất khó!

Đại trưởng lão Tiền gia Tiền Vân cười lớn nói:

-Bậc trượng phu phải là như thế! Không dễ dãi được! Thống khoái!

Tần Lập cười cười, thầm nghĩ: "Phong gia, không bắt Gia chủ các ngươi quỳ gối ngoài quảng trường đã là cho các ngươi thể diện lớn lắm rồi! Ta thật hi vọng các ngươi làm ra một vài hành động quá khích a!

Thời gian chính ngọ, cánh cửa đại môn của Tần phủ chậm rãi mở ra, tinh thần của tất cả mọi người trong Phong gia lập tức rung lên, thầm nghĩ Tần gia này quả đúng là quá đáng, không ngờ đến tận bây giờ mới chịu đi ra. Hai mắt của Phong Bình ngước nhìn về phía đại môn, thầm nghĩ Tần Lập đi ra chắc chắn phải đùa bỡn mình một phen. Hắn cố gắng ngăn chặn cơn tức giận trong lòng, tự nhủ mình ngàn vạn lần không được nóng giận!

Trong lòng nghĩ thế, hắn còn nhìn qua đám người Phong gia bên cạnh với ánh mắt cảnh cáo rồi nhẹ giọng nói:

-Lát nữa, mặc kệ người của Tần gia nói cái gì, các ngươi cũng không được xen vào, biết chưa?

Người của Phong gia cũng đã nghe tới chuyện một con cháu trực hệ của Tiêu gia ăn nói lung tung liền bị Tần Lập diệt sát tại chỗ. Lúc này đây, cho dù con cháu trong lòng có bất mãn đến mấy thì tính mạng cũng trọng yếu hơn nhiều! Cả đám đều gật gật đầu.

Mà khi Phong Bình lại tiếp tục nhìn về phía đại môn Tần phủ thì cũng ngẩn người ra. Lão chỉ thấy một đám người Tiền gia và Trầm gia dường như say rượu đang xiêu vẹo đi ra khỏi Tần phủ, được người của Tần gia mang đi tới biệt viện nghỉ ngơi.

Tần Lập cũng đứng ở ngoài đại môn qua lại với đám người kia, hoàn toàn không thèm liếc mắt nhìn về phía đám người Phong gia.

Liêu xiêu như những kẻ xay, người của Tiền gia và Trầm gia hướng ánh mắt nhìn về phía Phong gia như một đám động vật khiến cho tất cả người Phong gia đều rất phẫn nộ. Thiên Cơ Môn cũng thôi nhưng Tiền gia thì Phong gia luôn không thèm để vào mắt!

Một gia tộc mà thở ra toàn mùi tiền, một tên Gia chủ mà đầu óc toàn nghĩ tới đầu cơ buôn bán thì làm sao có thể được Phong gia để vào mắt? Nhưng lúc này đây, thần tình người ta lại trào phúng nhìn mình, sau đó một mạch đi thẳng!

Khó khăn lắm mới chờ được người của hai nhà kia rời đi, Phong Bình cảm thấy khuôn mặt mình như đã già thêm vài phần. Hắn ho nhẹ một tiếng, sau đó tiến tới mấy bước định lên tiếng thì thấy Tần Lập xoay người, cũng không thèm liếc mắt nhìn hắn một cái, cùng mấy hạ nhân ngắm trăng một chút rồi lại trở vào.

Cánh cửa thật nặng của Tần phủ chậm rãi khép kín, bóng dáng của Tần Lập cũng dần khuất bên trong.

Phong Bình và tất cả đám con cháu Phong gia ở phía sau hắn đều trợn mắt há mồm nhìn một màn này, đứng ngây như tượng ở đó, gần như không nghĩ được cái gì nữa cả!

Cái gì gọi là quá trớn?

Cái gì gọi là cuồng vọng?

Cái gì gọi là bá đạo?

Trong lòng mỗi người Phong gia lúc này đều cùng như vậy, không kìm nổi mà phải hiện lên những suy nghĩ như thế!

Ngẫm lại những người bọn họ gặp phải trong quá khứ mà bọn họ cho là quá trớn thì trước sự kiêu ngạo của Tần Lập thì cũng phải gọi bằng cụ. So với những người kia cũng không có chút bá đạo với kiêu ngạo nào!

Đêm lạnh như nước! Toàn bộ người của Phong gia đứng đó, nhìn qua cực kỳ thê thảm. Nhưng bao gồm cả Phong Bình, không một ai trong số bọn họ dám phát ra một âm thanh bất mãn nào!

Nghĩ tới phiến mặt đất dưới chân mình, nghĩ tới nữ tử thần bí cảnh giới Phá Toái Hư Không trong Tần phủ kia, ngẫm lại cảnh ngộ của những môn phái, gia tộc vây công Tần gia thì bọn họ dường như cũng có thể chịu đựng được, không than vãn bất cứ điều gì!

Ở rất xa, Trầm Nhạc quay đầu nhìn xuyên qua bóng đêm, khi thấy đoàn đội của Phong gia thì trong đầu đã không còn chút men say nào nữa, không kìm nổi mở miệng nói khẽ:

-Tiểu Phỉ, phu quân của nàng là nhất!

Lãnh Phương Phỉ cũng không kìm nổi phải cảm thán:

-Con người Tần Lập này, đối với bằng hữu thật chân tình nhưng đối với địch nhân thì quả là tâm ngoan thủ lạt!

-Phu nhân sai rồi!

Một vị trưởng lão của Thiên Cơ Môn nhẹ giọng nói:

-Nếu Tần công tử mà là hạng người tâm ngoan thủ lạt thì chỉ sợ toàn bộ Huyền Đảo này đã tràn ngập mưa máu gió tanh, làm sao có thể dễ dàng buông tha cho Phong gia được!

Lãnh Phương Phỉ chợt ngẩn ra, lại nói:

-Đối với Phong gia mà nói, như thể chẳng lẽ còn không bị đả kích sao?

Trầm Nhạc nắm lấy bàn tay Lãnh Phương Phỉ, cười khẽ:

-Tần Lập vốn cũng muốn hoàn toàn tiêu diệt Phong gia nhưng lại không ngờ Phong gia bị dọa cho vẫn phải chào thua! Trong lòng Tần Lập bây giờ đang rất buồn bực đó!

Lãnh Phương Phỉ không kìm nổi líu cả lưỡi, thầm nghĩ: "Chẳng lẽ đây là ân oán giang hồ sao? Xem ra lâu nay Băng Thiên Nhai cũng đúng như phu quân nói, đơn thuần như một tờ giấy trắng!

Sáng sớm ngày thứ hai đã tới, lại thêm một ngày tu luyện!

Hiện tại số lượng Tiên Thiên Tử Khí tích lũy trong cơ thể Tần Lập đã đạt tới một mức kinh người, mà thực lực của Tần Lập cũng từ cảnh giới Địa Tôn vô tình chạm tới cánh cửa cảnh giới Thiên Tôn.

Loại gia tăng thần tốc này một phần là do bản thân Tần Lập rất cần cù khổ luyện, mặt khác là do hắn tu luyện Chiến phù, Tiên Thiên Tử Khí quyết pháp và dùng nhiều loại đan dược đặc biệt. Đối với những người khác mà nói thì những cửa ải mà cả đời họ cũng khó có thể vượt qua thì đối với Tần Lập mà nói thì cũng chẳng có cảm giác gì cả! Hiện tại thực lực của mình đã tăng lên, đối với những nguy cơ của Tần gia, Tần Lập cũng không cần quá mức lo lắng!

Thực lực gia tăng, tự nhiên lòng tin cũng được tăng lên!

Đối với loại cảm giác mới này của mình, Tần Lập tin tưởng mình có thể đạt tới cảnh giới Thiên Tôn mà không khó khăn gì! Có lẽ thời điểm đột phá cảnh giới Phá Toái Hư Không thì mới mang cho hắn một chút khó khăn!

Sau khi giao chiến cùng người ở nơi Cực Tây, Tần Lập cũng nhận thức được một sự thật rằng dù là nơi Cực Tây thì cũng có rất nhiều võ giả bình thường. Dù sao cường giả cũng phải đi từng bước một mới đề cao được thực lực, không có ai vừa sinh ra đã là tuyệt thế cường giả! Nhưng những người cường đại hơn mình thì ở nơi đó khẳng định là có rất nhiều!

"Thực lực của mình dù ở trên Huyền Đảo cũng không thể coi là đứng đầu, càng không nói là ở nơi Cực Tây! Trước đây có thể nói cùng lắm thì không qua bên kia nhưng hiện tại, Bộ Vân Yên, Tiểu Hồ Ly và Triệu Thiên Thiên đều ở bên đó." Tần Lập không có khả năng hoàn toàn mặc kệ bọn họ được! Đó không phải là con người Tần Lập!

Cho nên mặc dù với tuổi của mình mà có được thực lực như thế, đủ để người ta cảm thấy kinh hãi nhưng trong lòng Tần Lập cũng luôn tự nhủ phải gia tăng thực lực của mình nhanh hơn nữa!

Sau khi ăn điểm tâm, Tần Lập đi qua thăm hỏi Lâm Vân Lan. Lâm Vân Lan ở Tần phủ chưa được lâu, trải qua việc điều dưỡng trong thời gian dài như thế, thương thế đã hoàn toàn khôi phục. Trạng thái tinh thần cũng nhờ có Tần Hàn Nguyệt làm bạn suốt ngày nên đã tốt hơn rất nhiều. Dưới không khí trên dưới Tần gia đều cần cù tu luyện, Lâm Vân Lan cũng bắt đầu tiếp tục tu luyện.

Gặp mặt Tần Lập, Lâm Vân Lan cực kỳ cao hứng, vui vẻ nói chuyện. Sau một lúc, có hạ nhân tiến vào cửa thông báo:

-Thiếu gia, Gia chủ Nhất gia mang theo rất nhiều tài bảo đang quỳ gối ở quảng trường bên ngoài, cầu xin thiếu gia tha thứ!

-A!

Lâm Vân Lan không kìm nổi phải thờ dài một hơi nhẹ. Nàng bởi vì vẫn luôn ở trong Tần phủ nên những chuyện phát sinh trong thời gian gần đây cũng biết khá nhiều. Ở phía sau, nàng cũng đã thường xuyên thầm mắng và cực kỳ thống hận những môn phái gia tộc kia. Nhưng nàng chưa từng nghĩ tới sự việc lại xảy ra đột biến như thế, lời đồn của hạ nhân quả nhiên là thật!

Lâm Vân Lan nhìn người con rể của mình lại càng thêm thuận mắt. Bởi vì trước mặt nàng, Tần Lập luôn thực hiện lễ tiết hậu sinh vãn bối nhưng trước mặt kẻ địch thì lại giống như một sát thần, khiến người ta phải sợ hãi.

Ngay cả những gia tộc và môn phái vốn luôn thèm thuồng gia sản của Thôi gia mà Tần gia đã thu được, nghĩ muốn giây máu ăn phần thì lúc này chẳng phải cũng đều chấp nhận thất bại rồi sao!!! Phong gia ở bên ngoài đã đợi mãi, hiện tại lại có thêm một gia tộc khác, Gia chủ lại đích thân tới quỳ gối cầu xin tha thứ! Thật sự là hiển hách!

"Con gái ta đã tìm được một vị hôn phu thật tốt!"

Lâm Vân Lan thầm nghĩ.

Gàviệttrì

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả:Tiểu Đao Phong Lợi

373. Chương 377: Phụt!!!

Đả tự: endlesskid – Lương Sơn Bạc

Tần Lập cáo từ Lâm Vân Lam, đi ra ngoài sân đúng lúc nhìn thấy Tần Tỏa mang theo vài người kích động chạy tới, nhìn thấy Tần Lập liền hưng phấn cười nói:

-Ha ha, không nghĩ tới thực sự có gia tộc khác đến, xem ra bọn họ thật sự sợ rồi!

Tần Tỏa cười, nhìn thấy trên mặt Tần Lập không có bao nhiêu vui vẻ, nhịn không được hỏi:

-Tần Lập, thoạt nhìn ngươi không cao hứng cho lắm?

Tần Lập hơi lắc đầu hỏi:

-Ca ca có biết là gia tộc nào tới không?

-Ách…

Tần Tỏa còn chưa biết gia tộc đến bái phỏng là gia tộc nào, chỉ nghe thấy báo có gia tộc đến bồi tội nhận sai liền lập tức chạy đi tìm Tần Lập báo tin vui.

Lúc này, bên cạnh Tần Lập có người nhẹ giọng nhắc:

-Là Trần gia, cách thành Phong Sa khoảng một trăm ba mươi dặm.

Tần Tỏa gật đầu, tựa hồ nghĩ đến cái gì đó, nụ cười trên mặt dần dần thu liễm lại.

Tần Lập lại hỏi:

-Vậy ca ca có biết Trần gia này mang tới cho Tần gia chúng ta bao nhiêu tổn thất và thương vong hay không?

-Ta biết, đương nhiên biết!

Trên mặt Tần Tỏa dần dần hiện lên biểu tình phẫn nộ, căm hận nói:

-Tần gia chúng ta tại phạm vi thế lực Trần gia bảo của Trần gia có hai cửa hàng rất lớn. Nửa tháng trước, lúc đó Tần gia gặp phải nguy cơ tràn ngập thì Trần gia trước giờ vẫn luôn khách khí vô cùng lại đột nhiên gây khó dễ với Tần gia chúng ta, cho người tới phá hủy hai cửa hàng đó, cướp đi toàn bộ dược liệu và đan dược bên trong, thậm chí còn đánh thương nặng sáu tiểu nhị, đánh thương nhẹ hai chưởng quỹ, còn có những con cháu cảnh giới Hợp Thiên của Tần gia chúng ta cũng bị giết. Trong sáu tiểu nhị bị trọng thương thì có bốn người tàn phế, sau này không còn khả năng làm việc, còn hai người….không chịu nổi đã chết rồi.

Tần Tỏa nói tới đây, vành mắt không nhịn được có chút ửng đỏ, thanh âm run run nói:

-Tần Lập, ta sai rồi, ta dĩ nhiên không nghĩ tới việc này.

Tần Lập xua xua tay, nhẹ giọng nói:

-Huynh phải lo lắng cho toàn cục của gia tộc, cũng không coi là sai. Chẳng qua, ta hi vọng ca ca có thể nhớ kĩ một điểm, cho dù là một tiểu nhị của Tần gia chúng ta, một hạ nhân cũng không phải người mà người khác có thể vũ nhục được! Muốn trở thành một gia tộc cường đại, điều đầu tiên phải có chính là thực lực và trách nhiệm bảo hộ người của gia tộc mình.

Tần Lập cũng không nói nhiều lời, hắn tin tưởng rằng Tần Tỏa có thể nghĩ thông suốt rất nhanh, triệt để hiểu rõ ý tứ mà bản thân mình muốn nói.

Hắn khoát tay áo, nói tiếp:

-Ca ca nhanh chóng triệu tập toàn bộ người trong Tần phủ tới, để cho bọn họ nhìn thấy tận mắt, kẻ dám vũ nhục người Tần gia chúng ta sẽ phải chịu kết cục như thế nào! Nếu như muốn báo thù, vậy thì để cho bọn họ tự mình đem cừu nhân ra đây cho khổ chủ tự mình đi báo!

Tần Tỏa nao nao, đôi mắt lập tức sáng lên, hắn biết, nếu thực sự làm như vậy thì toàn bộ Tần gia sẽ trở nên ngưng tụ vô cùng, thậm thí đáng sợ chưa từng có từ trước đến nay.

Đừng nói là loại gia tộc như bọn họ, chỉ sợ là những thế lực siêu cấp trong Huyền Đảo cũng chưa bao giờ có hành động điên cuồng như Tần Lập.

Rất nhanh, hơn một nghìn người trên dưới Tần gia, tất cả đệ tử, nô bộc và hạ nhân trong các biệt viện, thậm chí trong toàn bộ thành Phong Sa đều được triệu tập tới, tổng cộng có hơn một vạn người!

Đây còn là do một số người có cương vị đặc biệt, không có cách nào rời khỏi, bằng không tổng nhân số còn nhiều hơn gấp đôi.

Tục ngữ nói, nhân sổ thượng vạn, vô biên vô duyên! (Nhiều không kể hết!)

Toàn bộ sân rộng trước cửa Tần phủ bị người Tần gia vây quanh chật như nêm, bốn tiểu nhị trọng thương chưa chết của Tần gia cũng được người khác dùng xe đẩy tới tham gia, nhìn thấy mấy trăm người Trần gia đông nghịt đang quỳ dưới đất, đôi mắt của bốn tiểu nhị này lập tức mở lớn, nhiệt lệ theo gương mặt cuồn cuộn tuôn rơi.

Tâm tình kích động, thậm chí có chút không thể kiểm soát được hành động, bên cạnh bốn người bọn họ vào lúc này đều là người thân cũng không kìm nổi đều chảy nước mắt, đồng thời an ủi bốn tên tiểu nhị đang ngồi trên xe đẩy.

Mấy trăm người Trần gia nguyên bản quỳ ở đó cảm thấy vô cùng nhục nhã khó chịu, thế nhưng đột nhiên phát hiện ra đệ tử Tần gia cuồn cuộn đi tới, càng lúc càng nhiều. Đến cuối cùng, dĩ nhiên có tới hơn vạn người, khi người đến đứng đông nghịt thì cơn xấu hổ và giận dữ trong lòng bỗng nhiên biến thành sợ hãi!

Đó là một loại run sợ thâm nhập vào sâu trong linh hồn, nguyên bản Trần gia chỉ là một tiểu gia tộc, thực lực của bọn họ còn xa mới có thể so sánh được với Tần gia, cho dù là Tần gia khi chưa có Tần Lập cũng mạnh hơn bọn họ không biết bao nhiêu lần.

Càng đừng nói đến Tần gia hiện tại, sớm đã không phải là một gia tộc lấy tổ huấn "Hòa khí phát tài" làm tiêu chuẩn hoạt động như xưa nữa rồi!

Đám người Phong gia cũng đến bồi tội ở một góc, nhìn thấy một màn này đều có cảm giác da đầu tê dại. Mặc dù trong lòng bọn họ rất rõ ràng, đám người Tần gia đến vây xem xung quanh, hơn phân nửa đều có thực lực rất yếu, sợ rằng tùy tiện vài người từ trận doanh Phong gia cũng có thể xông vào giết chết vài người trong đám người Tần gia ở đây mà không tốn hơi sức.

Nhưng khi hơn vạn người Tần gia đến đông đủ, trong lòng bọn họ chỉ có cảm giác vô cùng sợ hãi. Cho tới bây giờ, bọn họ bỗng nhiên phát hiện ra, nguyên lai Tần gia cũng đã là một đại gia tộc chân chính!

Chỉ trong chốc lát đã có thể triệu tập được nhiều tộc nhân như vậy!

Đồng thời, những người này đều không nhịn được nghi ngờ: Tần gia triệu tập nhiều người đến đây như vậy, rốt cuộc là bọn họ muốn làm gì?

-Tần gia rốt cuộc muốn làm gì?

Giữa đoàn người xem náo nhiệt đứng rất xa, có người hiện rõ nét kinh khủng trên mặt hỏi người bên cạnh.

-Trời mới biết Tần gia muốn làm cái gì, Tần gia thật sự không giống như trước kia nữa rồi!

-Đúng vậy, quá kinh khủng rồi! Tần gia thật sự là một đại gia tộc a, chỉ một lúc như vậy mà đã triệu tập được hơn vạn người, ngươi xem, còn có nhiều người đang không ngừng cuồn cuộn tiến vào kìa!

-Haiz, xem ra lần này, Tần gia thật sự muốn làm lớn chuyện rồi!

-Làm lớn chuyện? Làm lớn chuyện gì? Giết người sao? Lẽ nào bọn họ không sợ những gia tộc kia phản kháng lại hay sao?

-Sợ?

Có người khinh thường nói:

-Ta xem những gia tộc môn phái kia sợ mới đúng! Ngươi không thấy gia chủ Trần gia, tới cửa Tần gia không dám nói hai lời mà lập tức quỳ xuống, không dám ngẩng đầu lên hay sao?

-Hừ, đáng đời! Năm đó, Trần gia bọn họ đã tới xen Tần gia kiến tạo cửa hạng tại phạm vi Trần gia bảo, nhưng khi Tần gia gặp phải nguy cơ, bọn họ cư nhiên bỏ đá xuống giếng, đập cửa hàng Tần gia, đánh chết mấy tiểu nhị của Tần gia. Người như thế, quả thực là nên giết!

-Chỉ là mấy tiểu nhị mà thôi, Tần gia làm như vậy cũng có chút quá đáng mà!

-Quá đáng? Ngươi thực sự là…hết thuốc chữa a. Nguyên nhân chính là vì loại thái độ đối ngoại này của Tần gia cho nên sau này không có người nào dám tới trêu chọc. Còn bên trong, nếu như ngươi là tiểu nhị Tần gia, vậy ngươi có thể quyết một lòng thuần phục Tần gia hay không?

-Ách…

Đủ mọi nghị luận của đám người đang vây xem không hề ảnh hưởng tới bên này, hơn một vạn người của Tần gia yên tĩnh tới mức kim châm rơi cũng có thể nghe được, không có người nói chuyện, càng không có ai nghị luận. Nhưng nếu có ai chú ý một chút tới con mắt của những người Tần gia đứng đây, có thể thấy rõ ràng trong mắt hầu hết người Tần gia đều tràn ngập vẻ cảm động và kiên nghị vô cùng.

Có một gia tộc cường thế như vậy quả thực là may mắn của tất cả mọi thành viên gia tộc, càng làm cho lực ngưng tụ của Tần gia trong nháy mắt này đã có được sự thăng hoa triệt để!

Tựa như lời Tần Lập đã nói qua vậy, linh hồn của một gia tộc…được hình thành!

Mà lúc này trong đám người Trần gia đang quỳ một chỗ có không ít kẻ tham dự vào việc đập phá cửa hàng Tần gia, đánh bị thương tiểu nhị, mặt càng xám xịt như màu đất, thân hình không tự chủ run lên tựa hồ như đang dự đoán chính mình sẽ phải đối mặt với cái gì.

Nhưng bọn họ cũng không có bất cứ lựa chọn nào, có một số người Trần gia lén nhìn vị Gia chủ Trần gia quỳ gối trước mặt, cái mông vểnh cao, trong lòng ngũ vị lẫn lộn, rất không dễ chịu, thầm nghĩ trong lòng: "Nếu gia chủ của chúng ta có phần quyết đoán như vậy, cho dù là diệt tộc thì cũng không uổng bản thân sinh ra trong Trần gia này. Đáng tiếc chính là, chúng ta lại sinh ra trong một gia tộc vô cùng mềm yếu!"

Gia chủ Trần gia Trần Hỏa đang quỳ tại chỗ thì nghe thấy tiếng bước chân phía trước, sau đó lại thấy trước mặt mình đột nhiên xuất hiện một đôi giày màu đen, đây là chân của nam nhân tuổi còn trẻ, Trần Hỏa thầm nghĩ trong lòng: "Đây chính là Tần Lập hay sao?"

Đầu của hắn không dám ngẩng lên, vẫn cúi đầu xuống lên tiếng nói:

-Tội nhân Trần Hỏa, đến đây bồi tội với Tần gia, xin Tần công tử đại nhân đại lượng mà buông tha cho toàn thể Trần gia!

Cảm giác khuất nhục, xấu hổ và giận dữ, không cam lòng dần dần tuôn ra trong lòng Trần Hỏa, thế nhưng vì sinh tồn của toàn bộ gia tộc họ Trần này, hắn phải nhẫn nhịn. Trần Hỏa biết, đám tộc nhân đang quỳ phía sau kia, nói không chừng đang thầm oán trách hắn, bởi vì trước kia chính là Trần Hỏa hắn ra mệnh lệnh nhằm vào Tần gia!

"Thế nhưng, nếu như không có người đó giật dây đằng sau, ta cũng không đến nỗi không tự lượng sức mình đến cầm trứng chọi đá!"

Trần Hỏa thầm nghĩ, chính mình còn ủy khuất hơn tất cả!

Yên lặng!

Trên mặt sân lồi lõm này, yên lặng không một tiếng động, ánh mắt mọi người đều rơi vào khuôn mặt lạnh lùng nghiêm nghị của Tần Lập kia.

Trần Hỏa đợi hồi lâu, nhưng không nghe được bất cứ câu trả lời nào, người kia vẫn đứng trước mặt hắn, không nhúc nhích, cũng không nói câu nào.

-Tội nhân Trần Hỏa, đến đây bồi tội với Tần gia, xin Tần công tử đại nhân đại lượng mà buông tha cho toàn thể Trần gia!

Thanh âm của Trần Hỏa có chút thay đổi, mang theo tiếng khóc nức nở, trong vòng sinh mệnh một trăm ba mươi năm của hắn, loại tràng diện này chính là lần đầu tiên! Khí tràng cừu hận của hơn một vạn người, làm cho Trần Hỏa chỉ có tu vi cảnh giới Phá Thiên cảm thấy áp lực vô cùng to lớn, thậm chí không thể thở nổi, tinh thần lung lay tan vỡ.

-Trần Hỏa, ngươi biết sai rồi?

Một đạo thanh âm nhàn nhạt, mang theo vài phần trêu tức vang lên trong đầu Trần Hỏa.

-Như vậy, ngươi ngẩng đầu lên đi!

Trần Hỏa không kìm nổi nhanh chóng ngẩng đầu lên, nhìn thanh niên có khuôn mặt tuấn mỹ như ngọc phía trước, mũi đau xót, nước mắt không kìm nổi chảy ra, liên tục dập đầu nói:

-Tần công tử đại nhân đại lượng mà buông tha cho Trần gia chúng ta, buông tha cho Trần gia chúng ta!

Tần Lập nhìn lướt qua bốn tiểu nhị trọng thương tàn phế ngồi trên xe đẩy cách mình không xa, thanh âm ôn hòa nói:

-Các ngươi có điều gì muốn nói hay không? Đừng khẩn trương, muốn nói cái gì thì cứ thoải mái nói ra!

Mấy tiểu nhị này rõ ràng còn có chút sợ hãi nhìn Tần Lập, thế nhưng khi ánh mắt nhìn về phía Trần Hỏa thì tràn ngập sự thù hận ăn sâu vào trong cốt tủy!

Một tiểu nhị nhìn qua hơn bốn mươi tuổi, do dự một chút cắn răng một cái, tự đẩy chiếc xe đang ngồi đến trước mặt Tần Lập, hỏi:

-Thiếu gia, thực sự cái gì cũng có thể?

Tần Lập gật đầu.

Vị hán tử hơn bốn mươi tuổi này, nhịn không được lần thứ hai trào lệ nóng, nức nở nói:

-Thiếu gia, ta không hối hận làm tiểu nhị của Tần gia ba mươi năm, ô ô ô!

Sau đó, đôi mắt của tiểu nhị nhìn Trần Hỏa, quay đầu về phía Trần Hỏa, đồng dạng cũng là khuôn mặt nước mắt tuôn rơi, lại tràn ngập đau khổ cầu xin, hung hăng nhổ một ngụm nước bọt! T

-Phụt!!!

__Gàviệttrì__

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả:Tiểu Đao Phong Lợi

374. Chương 378:ngươi Tự Sát Đi

Đả tự: endlesskid – Lương Sơn Bạc

Trần Hỏa ngạc nhiên lặng người tại chỗ, cho dù chết hắn cũng nghĩ không ra, đời này dĩ nhiên bị một tiểu nhân vật nhổ nước bọt vào mặt. Thiên Nguyên đại lục, không có mấy chữ "bị nhổ nước bọt vào mặt mà không dám phản kháng". Cho dù có, Trần Hỏa cũng chưa bao giờ nghĩ tới bản thân mình lại có thể làm được, một cỗ lửa giận theo đáy lòng bốc lên ngùn ngụt, muốn phát ra ngoài tựa như muốn đứng dậy liều mạng với gã tiểu nhị này.

Chỉ là khi Trần Hỏa vừa mới có chút cử động, lại kinh khủng phát hiện tai, chính mình không thể mở miệng nói chuyện, thân thể không động đậy nổi, thậm chí ngay cả con mắt muốn chuyển động một chút cũng trở thành hi vọng xa vời!

-Ôi ôi…

Trong cổ họng của hắn phát ra thanh âm khe khẽ, khóe miệng co giật kịch liệt, phảng phất như muốn biểu đạt cái gì đó nhưng một câu cũng không thể phát ra ngoài được.

Loại tư vị này, quả thực là sống không bằng chết!

Mà tiểu nhị Tần gia đang rơi vào tâm trạng vô cùng kích động, nhưng không hề phát hiện ra bất cứ dị thường nào, cánh tay phải của hắn, từ vài trở xuống đã bị cắt đứt, chỉ còn lại ống tay áo, bên trong trống không, khi cơn gió nhẹ thổi thoáng qua, ống tay áo theo gió tung bay lất phất.

Hai chân, từ đầu gối trở xuống đã hoàn toàn bị chặt bỏ, nếu như không phải lúc bị thương được chữa trị kịp thời, hơn nữa Tần gia không tiếc thuốc men thì mạng của hắn sợ là sớm mất đi rồi.

Làm tiểu nhị tại cửa hàng quanh năm tại Trần gia bảo, làm sao có thể không nhận ra vị đại nhân vật địa vị cao cả Trần Hỏa của Trần gia cơ chứ? Ngày hôm đó, Trần Hỏa mang theo mấy chục tinh anh Trần gia, lấy thế lôi đình vạn trạng đập tan, cướp đoạt toàn bộ số dược liệu trong hai cửa hàng của Tần gia.

Tiểu nhị còn nhớ rất rõ ràng, chưởng quỹ lúc đó đã hỏi Trần Hỏa:

-Trần gia chủ, sao ngươi có thể làm như vậy?

Mà Trần Hỏa thì lại kiêu ngạo không gì sánh được, cười lạnh nói:

-Tần gia các ngươi sắp bị diệt tộc rồi, mấy thứ này nếu chúng ta không thu thì người khác cũng thu, không bằng thành toàn cho chúng ta có phải tốt hơn không!

Chưởng quỹ lúc đó lại hỏi:

-Lẽ nào ngươi không sợ Tần gia qua được một kiếp này sẽ trả thù lại Trần gia các ngươi hay sao?

Trả lời chưởng quỹ là một cái bạt tai vô cùng vang vọng, chỉ một cái bạt tai ấy, vị chưởng quỹ tuổi thất tuần rụng hết hai hàm răng, sau đó Trần Hỏa nghênh ngang rời đi.

Mà cánh tay phải và hai cái chân của tiểu nhị này chính là vì muốn bảo vệ tài vật của Tần gia nên đã bị đám người Trần gia hung tàn không gì sánh được, trực tiếp cứng rắn chặt bỏ đi!

Tiểu nhị nghĩ trong đầu, giơ lên cánh tay trái còn sót lại, chỉ vào khuôn mặt đầy khuất nhục của Trần Hỏa chửi ầm lên:

-Tên vương bát đản ngươi cũng có ngày hôm nay sao? Ngươi còn nhớ kỹ, nửa tháng trước, khi ngươi mang người tới đập phá cửa hàng Tần gia chúng ta thì kiêu ngạo như thế nào? Ta bảo vệ tài vật nàh mình, ngươi còn nói cái gì? Tên súc sinh ngươi, ngươi mắng ta là đồ cẩu nô tài chết tiệt, chủ tử cũng sắp chết rồi, nô tài còn trung tâm, đem tứ chi của hắn chặt xuống để cho hắn trở thành một con chó không có nanh vuốt…Trần Hỏa, ngươi chắc không hề nghĩ tới, ngươi cũng sẽ có một ngày bị con chó không còn nanh vuốt như ta nhổ thẳng nước bọt vào mặt đúng không?

Tiểu nhị càng nói càng kích động, đến cuối cùng không thể nhịn được nữa mà khóc rống lên.

Ngươi Tần gia vây xem chung quanh không thiếu người rơi lệ tại chỗ, bọn họ bị sự trung thành và tao ngộ của tiểu nhị làm cho cảm động, về phương diện khác thì bọn họ thực sự thống hận đám người Trần gia hung ác không thôi. Cũng không hề thiếu đệ tử Tần gia chưa hiểu rõ mọi chuyện cho lắm, giờ khắc này, ánh mắt nhìn về phía người Trần gia cũng hiện rõ sự thống hận, hận không thể ăn tươi nuốt sống tại chỗ.

Trong lúc tiểu nhị còn đang gào khóc thảm thiết, cảm giác có người vỗ nhẹ vào vai chính mình, sau đó, hắn nghe thấy thanh âm ôn hòa nhất mà cả đời của hắn không thể quên:

-Huynh đệ, nhớ kỹ, ngươi cho tới bây giờ cũng không là chó, ngươi là người! Ngươi là người của Tần gia! Trên đời này, không có ai có quyền quyết định sinh tử của ngươi, Tần gia cũng không được! Ngươi làm việc vì Tần gia, Tần gia cho ngươi thù lao, ngươi vì Tần gia mà bị thương, Tần gia sẽ nuôi dưỡng ngươi cả đời! Ngươi là công thần của Tần gia, không nên coi thường chính mình, ngươi so với đám người đang quỳ ở đây không biết cao quý hơn bao nhiêu lần, bọn họ làm ngươi bị thương, phải để lại cái mạng bồi thường, hiểu chưa?

Tiểu nhị này cũng là một hán tử, nghe được lời này, càng không nhịn được khóc rống lên, vừa khóc vừa nức nở nói;

-Thiếu gia đại đức, tiểu nhân mãi mãi khắc sâu!

Trong đám đông vạn người vây xem, có hơn phân nửa chỉ là bàng chi, hạ nhân, tiểu nhị và nô bộc. Lời nói của Tần Lập bọn họ đều nghe rất rõ ràng, thu hết mọi lời vào trong tai.

Bọn họ từ lúc chào đời cho tới nay, chưa từng có người nào coi trọng bọn họ như vậy! Chưa từng có người nào thực sự đứng trên lập trường của bọn họ mà suy nghĩ! Chưa từng có người nào có thể nói được những lời làm cho sâu trong lòng bọn họ ấm áp đến thế!

Ngoại trừ Tần Lập ra thì không còn ai khác!

Cho dù có rất nhiều người đứng phía sau không nhìn thấy, nhưng mà bọn họ đều nghe thấy rõ ràng, nghe tiểu nhị nói, nghe Tần Lập nói đều không nhịn được mà nức nở khóc òa lên.

Một màn chấn động lòng người bỗng nhiên xảy ra, trong hơn một vạn người ở đây có tới hơn sáu nghìn người không có bất cứ dấu hiệu nào đột nhiên quỳ xuống mặt đất, quỳ xuống mặt quảng trường tràn đầy vết nứt, cùng hô to:

-Thiếu gia đại đức! Thiếu gia đại đức!

Tràng diện như vậy, đừng nói là mấy người Tần Tỏa, thậm chí ngay cả Môn chủ siêu cấp thế lực như Trầm Nhạc, thân phận tôn quý vô cùng cũng chưa từng gặp qua.

Lấy quyền thế, dùng võ lực đi áp bức người khác, bọn họ có thể sẽ quy thuận nhưng tuyệt đối sẽ không quy thuận!

Mà ngày hôm nay, một màn chấn động lòng người này, đủ làm cho bọn họ suốt đời khó quên, tất cả mọi người nhìn thấy một màn này, trong lòng đã sinh ra ấn ký không thể xóa nhòa, đồng thời, ảnh hưởng đối với bọn họ có thể nói to lớn không gì sánh được!

Đám người vây xem bốn phía cũng đều không nhịn được dừng chỉ trỏ thảo luận, đều trừng mắt há miệng hỏi lẫn nhau.

-Xảy ra chuyện gì vậy?

Tràng cảnh này, cho dù là Tần Lập cũng hoàn toàn không nghĩ tới, thân thể của hắn chậm rãi lăng không bay lên, làm cho tất cả mọi người phía sau có thể nhìn thấy mình, lớn tiếng nói:

-Các ngươi đều đứng lên! Nhớ kỹ, các ngươi là người của Tần gia! Tần gia sẽ là chỗ dựa vững chắc cho các ngươi! Sau này, không bao giờ làm cho các ngươi phải chịu bất cứ ủy khuất nào! Mặc kệ là ai, mặc kệ là thế lực nào, chỉ cần hắn khi dễ các ngươi, hắn chính là địch nhân của Tần gia, chính là địch nhân của Tần Lập ta!

-Thiếu gia uy vũ!

Trong đám người không biết là ai trong lúc kích động hô lên một tiếng, nhất thời khiến cho tất cả mọi người cùng cộng hưởng.

Thậm chí ngay cả đệ tử Tần gia đang đứng thẳng cũng không nhịn được tâm tình kích động gào thét:

-Thiếu gia uy vũ!

Thanh âm rung trời, càng chấn động lòng người!

Mỗi một gia tộc nếu như có thể làm cho trên dưới đồng lòng như vậy, lực ngưng tụ của gia tộc đó thực sự vô cùng đáng sợ. Cỗ khí thế lúc này, coi như là Xà Xà với cảnh giới Phá Toái Hư Không đứng phía sau Tần Lập cũng không nhịn nổi âm thầm líu lưỡi. Nàng không nghĩ tới, trong hơn một vạn người, đại đa số đều có thực lực rất yếu, dĩ nhiên có thể hình thành được khí thế cường đại như thế, ngay cả nàng cũng phải động dung.

Đợi khi tất cả mọi người đều đứng lên, Tần Lập hạ xuống dưới mặt đất, sau đó buông cấm chế trên người Trần Hỏa, nếu như vừa rồi Trần Hỏa còn nghĩ muốn liều mạng, nhưng hiện tại, điểm dũng khí ít ỏi này của hắn đã bị khí thế vô hình của hơn một vạn người hình thành phá tan thành từng mảnh nhỏ.

Thân hình hắn giống như bùn nhão, mềm yếu ngã xuống mặt đất. Tần Lập coi thường nhìn hắn một cái, hỏi:

-Ngươi kêu những kẻ tham dự việc khi nhục người Tần gia ta tự mình đi lên hay là để cho người của ta tự mình đến tìm?

Lúc này, trong mấy trăm người Trần gia bỗng nhiên truyền đến một tiếng hét lớn:

-Mẹ nó, lão tử không muốn làm một con sâu dập đầu, không phải là một cái mạng hay sao? Lão tử không sợ, các huynh đệ, gia chủ là kẻ bất lực, chúng ta còn chờ hắn tới bắt chúng ta giao ra hay sao? Liều mạng, giết một người Tần gia là đủ vốn, giết hai tên là đã có lời rồi!

-Không sai! Con mẹ nó, không phải là chết hay sao? Tên rác rưởi ngu ngốc đáng thương bị chặt mất hai đùi một cánh tay kia, chính là lão tử ra tay chặt đứt đấy, không chỉ là hắn, còn có một người, nghe nói đã chết. Lão tử có lời rồi, liều mạng thôi!

-Liều mạng!

Lập tức trong đoàn người Trần gia có hơn mười người đều đứng dậy, khuôn mặt dữ tợn, hai mắt đỏ sậm lớn tiếng gào thét điên cuồng. Bọn họ đều không thể chịu nổi loại khuất nhục này, không chịu nổi loại áp lực chờ chết, còn không bằng oanh oanh liệt liệt một hồi. Ít nhất, chết như vậy còn để lại một chút danh tiếng người cương liệt!

-Ha ha, dũng khí thực sự có một chút, bất quá cũng chỉ cái dũng của kẻ thất phu mà thôi.

Một thanh âm lạnh thấu xương đột nhiên bao phủ trên đầu toàn bộ đám người Trần gia, khuôn mặt lạnh lùng nghiêm nghị của Tần Lập mang theo một tia cười nhạt nói:

-Các ngươi thực sự cho rằng, ta còn cho các ngươi một cơ hội để thương tổn người Tần gia chúng ta hay sao?

Tần Lập bùng phát khí thế, khí cơ tập trung vào đám đệ tử Trần gia đứng lên, sau đó hướng về phía mấy người bên cạnh nói;

-Đi, tới lôi bọn họ ra ngoài, chặt đứt tay chân, phế bỏ đan điền, sau đó để cho đám người hận bọn họ nhất đi báo thù, muốn hành hạ như thế nào thì hành hạ như vậy!

Thân hình Tần Tỏa khẽ run lên, bởi vì thủ đoạn sắc bén của vị huynh đệ này mà một lần nữa cảm thấy rét run, thấp giọng hỏi:

-Ngay tại đây?

-Đúng, ngay tại đây!

Khi hung thủ với thân thể không cử động được bị lôi ra ngoài, toàn bộ hơn vạn người Tần gia có mặt tại đây đều phát ra tiếng hoan hô đinh tai nhức óc, thanh âm kia làm cho cả thành Phong Sa đều khẽ chấn động!

Mà mấy tên hung thủ Trần gia sát thương người Tần gia lúc đầu nghe nói tùy tiện báo thù, cả đám đều điên cuồng hào khí ngút trời, nhưng lúc này lại sợ đến tè ra quần!

-Này, đừng đánh chết, ta còn chưa động thủ đó!

-Nhị bá, ngươi để ta kết liễu hắn đi, phụ thân của ta bị hắn giết. Hu hu. Ta muốn đích thân giết chết hắn!

-Lời vô ích, phụ thân của ngươi cũng là đệ đệ của ta, ta cũng muốn giết!

-Vậy…chúng ta cùng nhau giết!

Cả một đám người Tần gia điên cuồng, gần như mất đi lí trí, hoặc là dùng nắm đấm, hoặc là dùng chân đá, hoặc là dùng kiếm đâm, hoặc là dùng đao chém…chỉ chốc lát, đã giết chết mấy chục người tại chỗ!

Trên mặt quảng trường vốn nhấp nhô lồi lõm, một lần nữa bị máu tươi nhuốm đỏ.

Máu chảy thành sông!

Một cỗ khí tanh nồng đậm tràn ngập không gian xung quanh quảng trường.

Đám người còn lại của Trần gia tất cả đều quỳ nguyên tại chỗ, không phát ra một tiếng khóc than nào, có hối hận, có sợ hãi. Bên phía Phong gia cũng không dễ chịu gì, kết quả của đám hung thủ Trần gia tựa hồ như biểu thị kết quả của hung thủ Phong gia, rất nhiều người trong đám Phong gia mặt đã trắng bệch, không còn một giọt máu.

Trần Hỏa quỳ tại chỗ, thần tình ngốc dại, thân thể không tự chủ được run lên, cơ mặt cũng liên tục co quắp, hắn ngước đôi mắt vô thần lên, nhìn Tần Lập, thanh âm khàn khàn làm cho người khác phải sợ hãi.

-Tần công tử…đủ rồi chứ?

Tần Lập nhìn hắn một cái, nói:

-Ngươi tự sát đi!

Gàviệttrì

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả:Tiểu Đao Phong Lợi

375. Chương 379:báo Thù

Đả tự: endlesskid – Lương Sơn Bạc

Trần Hỏa nhất thời ngạc nhiên sững người, hồn bay lơ lửng, đôi mắt vô thần ngơ ngác nhìn Tần Lập, không dám tin tưởng hỏi lại:

-Tần công tử, ngài… Ngài nói cái gì?

-Ngươi cho là, ngươi hạ mệnh lệnh giết chết người Tần gia ta, bây giờ có một đám chết thay, ngươi sẽ không còn việc gì nữa rồi?

Tần Lập cười lạnh nói:

-Nếu như là gia tộc khác vốn đối địch với Tần gia, ta có thể không truy cứu nữa, thế nhưng Trần gia các ngươi… Năm đó, khi Trần gia còn chưa quật khởi, chủ động tới dựa vào Tần gia chúng ta, cầu Tần gia chúng ta chuyển cửa hàng bán đan dược đến Trần gia bảo, ngươi có thể phủ nhận sao? Vì vậy, khi Trần gia các ngươi xé rách da mặt, thời khắc các ngươi sát thương đệ tử Tần gia chúng ta, ngươi, đã trở thành một tiểu nhân bội bạc! Vì vậy, chính ngươi tự sát đi, ngươi chết rồi, ta bảo đảm, không truy cứu trách nhiệm Trần gia các ngươi nữa, sau này Trần gia như thế nào không còn nửa điểm quan hệ với Tần gia!

- Ha ha ha ha ha…

Trong cổ họng của Trần Hỏa phát ra tiếng cười thảm quái dị khó nghe, bỗng nhiên đứng dậy, đệ tử Tần gia bên cạnh Tần Lập vừa muốn động thủ, bị Tần Lập ngăn lại.

Chỉ thấy Trần Hỏa đứng lên, duỗi thẳng thắt lưng, xoay người, quay về phía đám người Trần gia, lớn tiếng nói:

-Ta Trần Hỏa, cam nguyện chết đi, để đổi lấy hy vọng sinh tồn cho toàn bộ Trần gia! Hiện tại, ta lấy thân phận gia chủ, tuyên bố quyết định cuối cùng, hậu nhân của Trần Hỏa ta, sau này cũng không cho phép đảm nhiệm Trần gia gia chủ, cũng xin chư vị tinh anh Trần gia, có thể nhìn vào việc Trần Hỏa hiến thân vì gia tộc, đối xử tử tế đối với thê nhi và hậu nhân Trần Hỏa ta!

Trần Hỏa nói, cười thảm một tiếng, lật tay, hung hăng đánh một chưởng vào trái tim mình, tâm mạch lập tức bị chấn nát, ngã xuống đất mà chết.

-Gia chủ…

-Phụ thân!

-Gia chủ đã chết!

Đám người còn lại của Trần gia, đều là tâm phúc dòng chính cùng Trần Hỏa, thấy gia chủ đã chết, tất cả đều vô cùng bi ai, đều khóc rống lên.

-Được rồi, lưu lại tài vật, còn các ngươi có thể đi!

Tần Tỏa khẽ thở dài một tiếng, phất tay nói. Tuy biết rõ Trần gia bội bạc đối với Tần gia, cũng biết nếu như Tần gia ngã xuống thì Trần gia cũng chắc chắn càng thêm khi nhục Tần gia nặng nề hơn. Nhưng lúc này, Tần Tỏa vẫn có cảm giác chính mình là một ác bá. Nhìn đám người Trần gia đang khóc sướt mướt thảm thương, phảng phất như là một đám tiểu nữ nhân bị bức hiếp mà khóc, càng nhìn tâm càng phiền hơn.

Tần Lập nhàn nhạt cười, hắn không để ý người khác nghĩ thế nào về hắn, Từ khi thế giới kia trong đầu hắn mờ nhạt đi, bắt đầu quên rất nhiều tri thức học được trong thế giới đó, rất nhiều lời mà lão tổ tông đã từng nói qua, hiện tại nghĩ đến, dùng trong thế giới này, đều là hoàn toàn có hiệu quả.

Được làm vua thua làm giặc! Trảm thảo trừ căn! (Nhổ cỏ tận gốc)

So sánh mà nói, Tần Lập nghĩ mình đã đủ nhân từ rồi. Nếu như kẻ ngã xuống là Tần gia, vậy thù sợ là ngay cả một đứa trẻ con cũng không thể sống sót được.

Vừa nghĩ, ánh mắt của Tần Lập chậm rãi chuyển sang Phong Bình đang có chút chết lặng một bên, như cười như không nói:

-Ngươi… là gia chủ Phong gia?

Phong Bình nao nao, lập tức cung kính nói:

-Tại hạ là Phong Bình trưởng lão Phong gia, ra mắt Tần công tử. Phong gia đúng là đã đắc tội với Tần gia, Phong Bình mang theo người nhà vội tới Tần gia xin nhận tội.

-Vậy, biết nên làm thế nào rồi chứ?

Tần Lập nhàn nhạt hỏi.

Phong Bình cắn răng một cái, quyết tâm, lớn tiếng nói:

-Tất cả những đệ tử Phong gia lúc đầu tham dự đả thương người Tần gia, bước ra khỏi hàng!

Mười mấy người mặt xám như tro tàn, dường như mười mấy cái xác không hồn chậm rãi bưới ra. Bọn họ cũng không thể không đứng ra, bọn họ tại Phong gia, cũng đều có cha mẹ vợ con phải nuôi nấng chăm sóc. Nếu như hôm nay bọn họ không đứng ra dập tắt cơn lửa giận của Tần gia, như vậy không những chính bọn họ không có kết cục gì tốt, thậm chí ngay cả người nhà của bọn họ cũng théo đó gặp tai ương.

Đây chính là chỗ khác nhau giữa một đại gia tộc chân chính và một tiểu gia tộc địa phương như Trần gia. Trần Hỏa tại Trần gia coi như một gia chủ nhất ngôn cửu đỉnh, cũng đủ cường thế, thế nhưng tại thời khắc nguy cấp những người đó lại hoàn toàn không nghe theo mệnh lệnh của hắn, thậm chí còn muốn bạo phát phản kháng, có thể thấy được trước đó Trần gia chưa hề có kinh nghiệm gì để ứng phó với loại tình huống như thế này.

Mà Phong gia lại không giống, gia quy của Phong gia cực kì nghiêm ngặt, không ai dám vi phạm, coi như là con của gia chủ phạm sai lầm, vẫn phải dựa vào gia quy để trách phạt nghiêm khắc.

Đây cũng chính là nguyên nhân vì sao mà Phong gia vẫn có thể truyền thừa muôn đời cho tới ngày nay! Phỏng chừng Trần gia, trải qua một phen đả kích trầm trọng, nếu có thể tiếp tục kiên trì vượt qua rất có thể có sự biến hóa thoát thai hoán cốt. Bất quá điều này không phải là điều Tần Lập cần quan tâm tới.

Mười mấy người Phong gia đứng ra, từ biểu tình mà nói, đã hoàn toàn chết lặng, thoạt nhìn, từ đáy lòng bọn họ đã tiếp nhận chuyện này, ai bảo thực lực của gia tộc không mạnh mẽ bằng người ta đây?

Bằng không, hiện tại chính là bọn hắn vui vẻ giơ lên đao mổ, thoải mái cắt ngang cổ người Tần gia rồi!

Tần Tỏa nhìn mười mấy đệ tử Phong gia, da đầu nhiều ít có chút tê dại, trong lòng thầm nghi, đệ đệ của hắn chẳng lẽ lại muốn đại khai sát giới hay sao? Miệng mấp máy, Tần Tỏa định nói cái gì đó, thế nhưng rốt cuộc lại ngậm miệng.

Tròng mắt Tần Lập chuyển động, bỗng nhiên quay đầu đi, hỏi Tần Tỏa:

-Được rồi, bên trong gia môn chúng ta, vẫn còn giam giữ một đám đệ tử Phong gia đúng không?

Tần Tỏa gật đầu, hắn cũng muốn biết, Tần Lập rốt cuộc là muốn xử lý như thế nào đối với đám đệ tử Phong gia kia đây.

-Uhm, bọn họ ăn chực tại Tần gia chúng ta nhiều ngày như vậy, chúng ta vẫn nhiệt tình chiêu đãi, nhất định tốn không ít tiền đúng không?

Tần Lập làm như có thật hỏi.

Tần Tỏa lập tức gật đầu nói:

-Đích xác, ta đôi đãi với khác nhân của Tần gia, luôn luôn như vậy. Cho dù là phạm nhân, cũng không phải chịu bất cứ thiệt thòi nào!

Trong lòng lại oán thầm :"Không thiệt thòi? Những người đó chỉ kém không chết đói? Đã liên tiếp vài ngày liền, mỗi ngày mỗi người chỉ được phát một chiếc banh bao hoặc là bánh bột ngô cố ý làm cho thật cứng, nước cung chỉ có một ít, chỉ đủ để đảm bảo người không đói bụng chết mà thôi.

Phong Bình đứng một chỗ, có chút há hốc mồm, hắn cũng không rõ rốt cuộc trong lòng Tần Lập đang suy nghĩ cái gì, sao lại đột nhiên nhắc tới những người đó. Trong đầu của hắn, đột nhiên hiện lên một ý niệm, giống như trong đêm đen đột nhiên lóe lên một tia chớp :"Tên súc sinh Tần Lập này, hắn không phải là còn

ngại thiếu tiền đấy chứ? Khốn kiếp, số vốn lưu động này hầu như đã là khả năng lớn nhất của Phong gia có thể lấy ra được rồi! Thậm chí ngay cả rất nhiều thiên tài địa bảo vô giá, các loại linh thạch, vẫn thạch, kim loại hiếm có, tất cả đều đã cống hiến ra hết rồi a!"

Không đợi Phong Bình nói, chỉ thấy ánh mắt của Tần Lập rơi vào đám thân nhân của những kẻ đứng ra chịu chết, nhàn nhạt nói:

-Kỳ thực, các ngươi có thể không cần chết!

Lời nói này của Tần Lập, giống như là tiếng sấm nổ vang trên đất bằng, khi nổ vang trong đám thân nhân và chính bản thân những kẻ vốn sớm trở thành cái xác không hồn, bọn họ đột nhiên ngẩng đầu, hô hấp gấp gáp nhìn Tần Lập, rất nhiều người còn không nhịn được nuốt khan một ngụm nước bọt, sau đó, mọi người, đều đưa ánh mắt tập trung lên người Phong Bình,

Người làm chủ ở đây chính là Phong Bình, hắn không nói lời nào, bọn họ tự nhiên không dám tự ý nói loạn cái gì, điều này coi như là không có quy củ, phải chịu phạt nặng! Cho dù bọn họ bị xử chết, thế nhưng người nhà cũng sẽ bị liên lụy đến.

Phong Bình rốt cuộc đã triệt để hiểu rõ, gã Tần Lập này, rốt cuộc là muốn tiếp tục bóc lột Phong gia a! Thế nhưng, hắn có thể cự tuyệt sao? Hắn dám cự tuyệt sao?

Hắn không dám!

Đừng xem hắn trong Phong gia có địa vị cao cả, thuộc tầng lớp trưởng lão chủ sự cao nhất, thế nhưng hắn cũng không dám đưa ra quyết định vứt bỏ đám đệ tử gia tộc không để ý tới! Phong gia có tổ huấn :" Hậu nhân Phong gia, phải dốc hết sức bảo hộ cho con cháu Phong gia được an toàn!"

-Tần công tử… Còn có yêu cầu gì?

Phong Bình đầy khổ sáp hỏi.

Tần Lập nhàn nhạt cười nói:

-Yên tâm, ta cũng không muốn Phong gia các ngươi táng gia bại sản, ta chỉ là muốn Phong gia các ngươi giúp tìm vài loại thiên tài địa bảo mà thôi. Lát nữa, ta sẽ cho người làm một cái danh sách và số lượng yêu cầu, trong vòng một năm, Phong gia các ngươi có thể đưa ra được những thứ này, như vậy, những kẻ kia, tất cả đều không cần chết, đám đệ tử ở lại làm khách trong Tần phủ, chúng ta cũng nhất định trả về! Nhưng, chi phí nuôi dưỡng bọn họ, khụ khụ, thức ăn của Tần gia rất tốt đó!

Tần Lập cũng hiểu được bản thân có chút quá phận, bất quá, vẫn là câu nói kia, ngày hôm nay nếu như kẻ ngã xuống là Tần gia, vậy thì kết cục nhất định là tan nhà nát cửa!

Vì vậy, hành vi của mình, tuyệt đối không quá phận!

Phong Bình còn có quyền cự tuyệt sao? Lưu lại mười mấy người, bị giải vào trong nhà lao Tần gia, Phong Bình mang theo một đám người, bóng lưng tập tễnh nặng nề rời khỏi,

Buổi chiều cùng ngày, lại có thêm mười mấy gia tộc và môn phái, đi tới trước sân rộng Tần gia. Gia chủ cũng tốt, chưởng môn cũng tốt, tất cả đều rất tự giác quỳ xuống một chỗ, cầu xin Tần gia tha thứ.

Đối với việc xử trí những gia tộc, môn phái nhỏ này, Tần Lập đều giao hết cho Tần Tỏa, chỉ nhắc một điểm quan trọng với Tần Tỏa, tài vật thiếu, tuyệt đối là không được, không muốn đại khai sát giới, có thể, nhưng hung thủ sát hại đệ tử Tần gia, nhất định phải diệt trừ!

Đối mặt với yêu cầu đó của Tần Lập, Tần Tỏa cuối cùng chỉ là thở dài một hơi, dù sao cái sân rộng này, Tần gia cần phải tu bổ lại, hắn thực sự không hy vọng, trên bầu trời sân rộng này, lúc nào cũng tràn ngập một cỗ khí tức kinh khủng.

Tần Lập cũng rất hiểu rõ điểm ấy, biết cách làm của chính mình ngày hôm qua, đã làm cho rất nhiều người kinh sợ, tự nhiên cũng lười tự minh đi xử lý những chuyện còn lại.

Mà giờ khắc này, toàn bộ Huyền Đảo, cũng trở nên thần hồn nát thần tính!

Kim Điêu, Linh Ưng và Mặc Ưng dẫn theo ba đội nhân mã ra ngoài, lấy thế lôi đình vạn quân tập kích tiêu diệt mười mấy gia tộc môn phái nhỏ. Những gia tộc môn phái nhỏ này, đều đã từng giết đệ tử Tần gia, sau đó lại cự tuyệt không tới nhận lỗi, tự cho là thực lực của mình rất mạnh, nhưng trước mặt Kim Điêu, Linh Ưng và Mặc Ưng, lại yếu đuối đến đáng thương.

Lực lượng tinh nhuệ đã bị tiêu diệt trực tiếp giống như bẻ cành củi khô, sau đó quét sạch bảo khố quan trọng của gia tộc môn phái, mà thần kỳ chính là, mặc kệ những gia tộc môn phái ẩn dấu bảo vật trân quý tốt như thế nào, nhưng vẫn bị người Tần gia tìm ra được.

Trên thực tế, bọn họ không hề biết, trong mỗi mội đội ngũ của Tần gia, đều có một linh thú cường đại với đôi con mắt vô cùng lợi hại mà nhân loại không thể so sánh được.

Tần Lập tính toán thời gian, thông qua thư tín, mỗi ngày đều cung cấp cho bọn Kim Điêu danh sách, những kẻ dám can đảm không tới nhận tội, đều bị thống nhất tiêu diệt!

Thời gian hai mươi ngày, thoáng cái đã trôi qua, có khoảng một trăm hai mươi gia tộc và môn phái, thế lực sơ cấp, trung cấp, cao cấp đều có, đi tới phiến sân rộng đã bị tàn phá không trụ nổi này của Tần gia, mang theo rất nhiều tài bảo, chịu nhận xin lỗi, quỳ xuống cầu xin Tần gia tha thứ.

Cũng có hơn bốn mươi gia tộc môn phái, bị bọn Kim Điêu lấy thế lôi đình vạn quân, trừ đi lực lượng tinh nhuệ, làm cho bọn họ hầu như không có cơ hội xoay người nào.

Mà Lâm gia, Vương gia, và Tiêu gia, mãi cho tới ngày thứ hai mươi chín, vẫn như trước không hề có bất cứ động tĩnh nào!

Gàviệttrì

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả:Tiểu Đao Phong Lợi

376. Chương 380:đối Tượng Lập Uy

Trong mấy ngày này mấy người Lãnh Dao, lâm Văn Lan, Tần Hàn Nguyệt, Tần Văn Hiên, tất cả đều dùng Bạo Nguyên Đan, Cố Bản Đan và Tinh Nguyên Đan sau đó bế quan tu luyện.

Tiểu Hắc ở mấy ngày hôm trước, rốt cục đã xuất quan, đột phá cảnh giới Dung Thiên tiến vào cảnh giới Chí Tôn.

Trong hơn hai mươi ngày này, Tần Lập đều làm hộ pháp cho mọi người. Hiện tại, phụ mẫu của hắn, cùng đám người Lãnh Dao và Lâm Văn Lan, tất cả đều đã vượt qua cảnh giới nguy hiểm nhất kia.

Không thể không nói, bản đan phương thượng cổ Ô Quận Vương lưu lại, đích xác có được công hiệu rất nghịch thiên. Sau khi dùng đan dược, thực lực của bôn người đều hiện ra trạng thái tăng vọt, đến lúc này vẫn chưa có ngừng!

Thời gian còn lại chỉ là bọn họ tự mình tiêu hóa từng chút, từng chút năng lượng này, chuyển hóa thành lực lượng bản thân.

Hiện tại, Tần gia đã lộ ra trạng thái phi thường cường đại, trừ bỏ ba đại gia tộc, tất cả những môn phái đối địch với Tần gia, gần như tất cả đều hoặc là đã bị tiêu diệt, hoặc là thành thành thật thật đến chịu nhận lỗi.

Tần gia giết chóc đâm máu, quả thật cũng đã dọa cho bọn họ sợ đến ngây người. Bọn họ đều e sợ sự trả thù của Tần gia rơi xuống trên đầu nhà mình, nên chịu nhận lỗi thì cứ chịu nhận lỗi là tốt rồi.

Kim Điêu, Linh Ưng cùng Mạc Ưng sau khi mang người đi hăng say chiến đấu đẫm máu, cũng mang theo con cháu Tần gia còn sống sót đang trên đường trở về.

Hiện tại, ánh mắt của mọi người đều tập trung vào Tần gia cùng ba đại gia tộc, bọn họ đều muốn nhìn thử xem rốt cuộc ba đại gia tộc, có thể nghe theo lời Tần Lập, đến nơi đây chịu nhận lỗi hay không. mà nếu như bọn họ không đến, thì Tần Lập sẽ phản ứng như thế nào?

Tần Lập nằm trên ghế dưới dàn cây nho trong tiểu viện của mình, hơi nhắm mắt lại, nắng chiếu xuyên qua dàn nho chiếu loang lổ trên người hắn.

Lúc này Tần Tỏa từ bên ngoài đi vào, sắc mặt trầm ổn, rốt cục lúc này mỗi cái giơ tay, nhấc chân của hắn đều có phong phạm của một tộc trưởng đại gia tộc. Hắn nhìn Tấn Lập, nhẹ giọng hỏi:

- Ba đại gia tộc đến nay vẫn chưa có động tĩnh nào. Ta nghĩ, bọn họ sẽ không đến đây, ngươi định xử lý chuyện này như thế nào?

- Đánh tới nơi! Ta muốn bồi dưỡng cho toàn bộ con cháu Tần gia vững chãi lên, phải làm cho cả Tần gia cương thịnh, nhất định phải có nhiều tài lực để chống đỡ. Tài phú thu được từ Thôi gia cũng đủ để chúng ta sử dụng mấy trăm thậm chí tời mấy ngàn năm, nhưng mà không ai lại ngại nhiều tiền phải không? Nó lại không cắn tay ta!

Câu nói của Tần Lập làm cho Tần Tỏa không kìm nổi cười rội lên, gật đầu nói:

- Chuyện là phải như vậy! Nhưng ba đại gia tộc dễ đối phó vậy sao? Ngươi thật sự có thể cam đoan, bên trong ba đại gia tộc, sẽ không giống như Lâm gia như vậy, xuất hiện một lão tổ có cảnh giời Phá Toái Hư Không chứ? Dù sao, cỡ gia tộc như bọn họ không hẳn đều lấy hết trứng đặt lên một cái rổ, cũng không có khả năng phô trương ra hết mọi con bài của mình.

Tần Lập mở to con mắt, nhìn thoáng qua Tần Tỏa, chỉ ghế xích đu trống bên cạnh, sau đó nói:

- Sao có năng lực như thế chứ? Ha ha! Võ giả cảnh giới Phá Toái Hư Không trên Huyền Đảo này, cảnh giới của bọn họ đích thật là có tăng tiến nhiều. Nhưng trên thực tế, bọn họ không lợi hại bằng cõ giả cảnh giới Phá Toái Hư Không ở địa phương cực Tây!

Cảnh giới của Tần Tỏa rất thấp, hắn có vẻ khó mà hiểu được lời nói của Tần Lập, không kìm nổi hỏi:

- Cài này còn có cái gì khác nhau sao? Tăng lên thực lực, xét đến cùng, không phải là tăng lên về lực lượng hay sao?

Nói xong hắn cũng ngồi xuống ghế xích đu, sau đo nằm ngả lưng, thoải mái thở phào một cái, trong khoảng thời gian này, Tần Tỏa thật rất bận rộn, quá nhiều tài bảo cuồn cuộn không ngừng chuyển về Tần gia, mà số lượng tài phú đó kỳ thật đã vượt qua con số tài bảo của Thôi gia lúc trước.

Nhưng khiến cho người ta cảm thấy thật mỉa mai chính là: hiện tại lại không còn có người nào đánh chú ý tới số tài bảo này.

Tần Lập gật đầu, lại lắc đầu, nói:

- Ta chưa có đạt tới cảnh giới Phá Toái Hư Không, nên cũng không dám hoàn toàn khẳng định. Nhưng tuyệt đối không giống như huynh nói chủ ý là tăng lên về lực lượng như vậy. Cảnh giới Phá Toái Hư Không trong đó đã là một loại chuyển đổi từ chiến kỹ đến pháp thuật!

- Pháp thuật?

Tần Tỏa lộ vẻ mặt khó hiểu nhìn Tần Lập.

- Đúng! Pháp thuật chính là pháp và thuật!

Tần Lập nhẹ giọng nói:

- Pháp là pháp tắc, tỷ như nói pháp tắc của thủy, pháp tắc của hỏa, pháp tắc của không gian, pháp tắc của phong…sau khi đạt tới cảnh giới Phá Toái Hư Không, một điểm rõ ràng nhất chính là võ giả nắm trong tay pháp tắc không gian nhất định nào đó, có được năng lực xé rách hư không, tiến hành bản lãnh chuyển dời qua hư không. Nhưng về phương diện này, mỗi người đối với mức độ khống chế và hiểu biết về pháp tắc không gian không giống nhau. Về trình độ cũng có phân chia ra cao thấp. Cái này thật giống như nhận được một kho báu, có người có chìa khóa, có người không có chìa khóa. Tuy rằng không dễ hiểu lắm, tuy nhiên tạm thời ta cũng chỉ biết có bao nhiêu thôi.

Tần Tỏa nhăn mày, khẽ thở dài một chút, nói:

- Dường như ta có hơi hiểu một chút lời ngươi nói, giống như Tiểu Tuyết cô nương chiến đấu với lão tổ Lâm gia kia. thực rõ ràng lão tổ Lâm gia kia, chính là người không có chìa khóa, lão chỉ biết sử dụng theo thói quen từ trước tức là dùng lực lượng để chiến đấu.

- Đúng vậy! Nhưng thật ra Tiểu Tuyết cũng không có chìa khóa!

Tần Lập khẽ thở dài một tiếng, trong đầu hiện ra nữ nhân áo trắng của Nguyệt Diệu Tiên Cung gặp được trên biển lúc trước, còn là một Thánh nữ. Mấy người Vân Yên cũng ở nơi đó, hi vọng họ có thể học tập có kết quả. Địa phương cực Tây, quả nhiên thần bí cương đại, võ giả cảnh giới Phá Toán Hư Không ở đó, hơn phân nửa đều nắm giữ pháp và thuật!

Lúc này Tần Tỏa lại hỏi:

- Về thuật kia, có phải là chỉ về cách thức và phương pháp vận dụng pháp tắc hay không? Giống như cách thức và phương pháp chúng ta vận dụng đối với nguyên lực chiến kỹ?

Tần Lập gật đầu, nhìn Tần Tỏa cười nói:

- Thực lực của huynh tuy rằng không mạnh nhưng năng lực lĩnh ngộ lại khiến người ta tán thưởng!

Tần Tỏa có chút ngượng ngùng cười cười, sau đó nói:

- Hảo đệ đệ! Khi nào thì ngươi cấp cho ta mấy viên đan dược thần kỳ kia, để thực lực của ca ca cũng tăng lên, được không?

Tần Lập gật đầu nói:

- Đây là đương nhiên! Ta nói rồi, ta liều mạng vơ vét tài sản của các gia tộc môn phái đó như vậy, chính là vì để làm cho thực lực của cả Tần gia, có một không hai trên Huyền Đảo! Phải từ trên căn bản đuổi theo bọn họ, đồng thời vượt qua bọn họ, sau đó…bỏ bọn họ xa rất xa sau mình!

Tần Tỏa thoáng nao nao, trước kia tuy rằng hắn sớm đã biết Tần Lập có dự định chấn hưng Tần gia thành Phong Sa, nhưng từ trước tới nay chưa từng nghe chính miệng hắn nói ra như thế.

Cho nên, Tần Tỏa lập tức liền cực kỳ hớn hở cáo từ rời đi, chuẩn bị đi sắp xếp một chút, chọn lựa con cháu ưu tú trung thành trong gia tộc họ Tần, chuẩn bị ở tương lai không lâu, nhận huấn luyện, trở thành lực lượng trung kiên quật khởi của Tần gia!

Thậm chí ngay cả mục đích hắn đến nơi đây định hỏi Tần Lập chuyện làm thế nào xử lý ba đại gia tộc, hắn cũng quên mất. Mà trên thực tế, Tần Tỏa luôn được xưng là một người tinh tế, lại thật sự quên sao? Không hẳn!

Kỳ thật hiện tại, người bên trong Tần gia cũng giống như người bên ngoài, đều đang chờ xem Tần Lập sẽ xử lý chuyện ba đại gia tộc như thế nào?! Dù sao, lời nói của Tần Lập cũng nói ra rồi.

Mà ba đại gia tộc là thế lực siêu cấp trên Huyền Đảo, trong mắt trong lòng người Huyền Đảo, luôn có một cảm giác không thể chiến bại, không thể lật đổ được!

Cái loại nội tình thâm hậu đến khiến cho người ta phát lạnh này, đâu phải người bình thường có thể chống lại? Cho nên, cũng có thể nói là Tần Tỏa cố ý bỏ qua vấn đề này, miễn cho Tần Lập vạn nhất thật sự rút lui có trật tự, hắn còn có cớ để nói, tránh làm cho Tần Lập khó xử.

Kỳ thật hiện tại cho dù chuyện giữa Tần gia và bao đại gia tộc không giải quyết được gì, cũng tuyệt đối không ai dám lật lọng với Tần gia như thế nào nữa, một tháng giết chóc đẫm máu này, thế mạnh của Kim Điêu, Linh Ưng và Mạc Ưng, đã lưu lại tận đáy lòng người Huyền Đảo một dấu ấn không thể xóa nhòa.

Nhưng nói như vậy, chung quy sẽ khiến cho người ta cảm thấy có chút tiếc nuối, đương nhiên, sự tiếc nuối này là không thể nhìn xem tận mắt trận chiến phấn khích, hay là không thể nhìn xem hai bên lưỡng bại câu thương hay là chuyện còn chờ các bên thương thảo.

Mà ở trong lòng Tần Lập, kỳ thật ngay từ đầu, trong khoảnh khắc cùng ba đại gia tộc kia xé rách da mặt thì sớm đã hạ quyết tâm!

Rất nhiều người đều biết Tần gia đang lập uy, mà đối tượng tốt nhất để lập uy, cũng không phải các môn phái gia tộc bị Kim Điêu, Linh Ưng và Mạc Ưng tàn sát quá mức đó.

Tuy rằng cũng không tính là lớn, nhưng trên Huyền Đảo các gia tộc môn phái đều có uy tín danh dự, đa số thực lực không kém, diệt bọn họ, chính là lập uy tốt nhất.

Khiến cho các thế lực định rục rịch ngóc đầu, cũng không dám có bất kỳ thái độ xem thường nào nữa đối với Tần gia.

Nhưng thực ra, Tần Lập căn bản không định dùng các gia tộc môn phái này để lập uy, diệt bọn họ chính là trả thù cho Tần gia!

Không hơn không kém!

Chân chính bị Tần Lập tuyển chọn làm đối tượng lập uy chính là: ba đại gia tộc!

Lá gan của Tần Lập cho đến bây giờ vẫn luôn luôn rất lớn. ý đồ của hắn căn bản không phải chỉ đơn giản là một cái Huyền Đảo.

Ngay từ đầu Tần gia đã đi trên con đường không có lối quay lại. Hiện tại sẽ không có người nào nghĩ rằng: Tần gia là một gia tộc có thể tùy ý khi dễ. Nhưng đồng dạng, hiện tại kẻ thù địch của Tần gia cũng quá nhiều!

Ba đại gia tộc đã xé rào không nể mặt Tần gia! Cho dù không có việc này, Tần Lập cũng muốn tìm cơ hội lật đổ bọn họ. Không dẫm đạp lên các thế lực siêu cấp này, vĩnh viễn Tần gia cũng đừng nghĩ thay thế được thế lực siêu cấp siêu việt trên Huyền Đảo, chân chính trở thành thế lực thứ nhất trên Huyền Đảo!

Mặt trời đã ngả sang màu vàng, dần dần lặn xuống hướng tây. Khóe miệng của Tần Lập chậm rãi nổi lên một vẻ tươi cười mờ nhạt, hắn biết rằng ba đại gia tộc sẽ không đến nhận lỗi, nếu đến bọn họ sẽ không còn là ba đại gia tộc nữa rồi.

Cho nên, ta sẽ làm theo lời ta, đích thân đi thăm viếng các ngươi!

Mấy ngày nay Tần Lập mở ra ký ức kế thừa của Hồ Diên Bác trong đầu hắn, bên trong trí nhứ này đích xác có rất nhiều thứ về cảnh giới Phá Toái Hư Không trở lên, giải thích về pháp tắc, vận dụng về thuật. Để tiêu diệt triệt để tính đắc thù của Xà Xà, vì nàng hắn lựa chọn vài loại trong đó, cho Xà Xà dốc lòng mấy ngày tu luyện.

Ngày thứ ba mươi, sáng sớm đã có mưa nhỏ rơi xuống, trong không khí tràn ngập hương vị tươi mát. Trên quảng trường trước cửa phủ Tần gia, kia đã trở nên rất cũ nát không chịu nổi. Đột nhiên từ ba phương hướng, chậm rãi kéo đến ba đội nhân mã, giống như là trước đó đã thương lượng kỹ với nhau, đồng một loạt mỗi đội nhân mã, đều có ước chừng một trăm người.

Tập trung tới quảng trường Tần gia, lập tức đám kỵ sỹ này, cùng cưỡi ngựa dưới chân bọn họ, hầu như không nhìn thấy quảng trường tả tơi của Tần gia, đều phi ngựa như giẩm trên đất bằng.

Trong đó một đội nhân mã, toàn bộ mặc trang phục màu đen, trên lưng đeo trường kiếm; một đội nhân mã khác, toàn bộ mặc trang phục màu vàng, đồng dạng trên lưng đeo kiếm; đội nhân mã cuối cùng, đồng loạt mặc trang phục màu đỏ sậm.

Ba đôi nhân mã này tập trung cùng một chỗ, hình thành một khí tràng cường đại, khiến cho người ta không dám nảy sinh ra chút lòng khinh thị nào!

Tiểu Mùi

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả:Tiểu Đao Phong Lợi

377. Chương 381: Ba Đại Gia Tộc Bị Thiệt Hại Nghiêm Trọng

Mưa càng lúc càng lớn, hạt mưa rơi trên mặt đất, phát ra tiếng vang lộp bộp liên tục không ngừng.

Dần dần, cả trời đất dường như bị màn mưa này nối liền nhau, bầu trời ảm đạm như bị sụp xuống, trên mặt đất nước mưa chậm rãi dâng lên, tràn ngập khắp nơi.

Tên môn nhân Tần gia canh gác đại môn kia, bởi vì biểu hiện anh dũng đã được thăng chức, nhưng vẫn như trước là người gác cổng canh giữ nơi này. Dù sao, cổng chính của Tần gia này không phải ai cũng có thể trông coi.

Gã môn nhân nhìn thấy ba đội kỵ sĩ xa lạ bên ngoài, thoáng nao nao trong lòng đang suy nghĩ có nên hay không đi bẩm báo một tiếng, lại đột nhiên nhìn thấy hơn ba trăm người này nhảy xuống chiến mã, đồng loạt bước tới, không ngờ tiếng bước chân nện trên mặt đất vang dội xuyên qua màn mưa to mịt mù này, lại khiến cho người ta cảm giác chấn động toàn thân.

Ba đội ngũ hướng tới cửa Tần gia, hình thành thế xung phong!

Sau đó, chỉ thấy hai ba chục người ở hàng đầu tiên cùng giơ cánh tay lên, hung hăng kích tới hướng cổng chính Tần gia, với một khí thế mạnh mẽ không tưởng tượng được.

Một luồng lực lượng như đào núi lấp biển, mãnh liệt cuốn tới!

Thậm chí bọn họ không hề lên tiếng nói câu gì, không có chút up hiếp gì, có chăng chỉ là đồng một loạt công kích, với thực lực thật khiến cho người ta run rẩy!

Đây chính là đội tinh nhuệ chân chính trong ba đại gia tộc! Đây mới là lực lượng ngầm chân chính của ba đại gia tộc!

Sắc mặt gã môn nhân Tần gia lúc này chợt trở nên có hơi tái nhợt. Tuy nhiên, hắn vẫn không có lùi bước, thầm phát thệ phải giữ vững vị trí, cùng sống cùng chết với cổng chính của Tần gia!

Tần gia cấp cho hắn mọi thứ, như vậy, hết thảy mọi thứ của hắn, cũng có thể tùy thời tùy lúc trả lại cho Tần gia. Đây là một hứa hẹn ngầm tượng trưng cho lòng trung thành của người hầu!

Ầm ầm !

Một tiếng nổ rung trời động đất, một tràng tiếng chiến mã hí vang, còn kèm theo một hồi tiếng gào thét.

Đồng tử gã môn nhân Tần gia này đang co rụt, lại chậm rãi nở ra, bởi vì, trước mắt hắn nhìn thấy đám người đang công kích tới với một lực lượng uy thế không thể chống đỡ kia, giống như là sóng biển va vào vách núi, đang mãnh liệt cuồn cuộn cuốn trở lại.

Bên kia lập tức một màn người ngã ngựa đổ!

Một bóng người toàn thân đen nhánh, đứng sừng sững trên không trung trước cổng Tần gia. Một đôi mắt sáng như nước, bắn ra tia hào quang rét lạnh, nhìn đám ngựa kia lồng lộn phóng chạy, bảy tám người tử thương, thế nhưng sắc mặt đám người đó vẫn không có lộ ra nửa điểm kinh hoàng.

Lúc này Tần Lập cũng xuất hiện bên cạnh Xà Xà, có chút kinh ngạc nhìn thoáng qua những người bị một chiêu ẩn chứa pháp thuật của Xà Xà khiến cho bị bắn trở về.

Những người này, thoạt nhìn ngay cả đầu cũng không nhúc nhích, mặt không chút thay đổi, giống như là tử sĩ bình thường. Thậm chí để bảo tồn nguyên lực trong cơ thể, đám võ giả có thực lực trác tuyệt đó, vẫn để mặc cho nước mưa rơi ướt đẫm thân thể bọn họ.

"Phương thức ba đại gia tộc chịu nhận lỗi, quả thực không ình thường!" Trên mặt Tần Lập, mang theo vẻ tươi cười ôn hòa, nhưng trong lòng, lại cảm giác được một tia chấn động, bằng vào Tiên Thiên Tử Khí cường đại, Tần Lập đã có phần hiểu được, nhóm người này định làm cái gì.

Trong ba đội ba trăm người này thực lực yếu nhất cũng có cảnh giới Dung Thiên, mạnh nhất ít nhất có thực lực Nhân Tôn, thậm chí có thể có Địa Tôn ẩn thân trong đó!

Không cần phải nói, đây nhất định là đám lực lượng tinh nhuệ nhất của ba đại gia tộc, sau đó, lấy lòng quyết tử đến nơi đây, mục đích hiển nhiên là một lần hành động quyết tiêu diệt Tần Lập, loại trừ nữ nhân hắc y, san bằng Tần gia!

Bởi vậy cũng đủ để nhìn ra ba đại gia tộc đã hoàn toàn phẫn nộ, động tới chân hỏa, đã tồn tâm tư thề không diệt trừ được Tần Lập không bỏ qua.

Xuất ra đội tinh nhuệ này là muốn thông qua tự bạo, dùng phương thức tự sát tập thể để đổi mạng với Tần Lập

Tần Lập truyền âm cho Xà Xà :

-Cẩn thận, bọn chúng muốn thông qua phương thức tự bạo, để đổi mạng với chúng ta!

Xà Xà gật gật đầu, đột nhiên truyền âm cho Tần Lập nói:

-Ta dùng hai khối cực phẩm linh thạch, đại khái có thể thi triển Trấn Ấp Quyết một chút thời gian.

Tần Lập bỗng nhiên nghĩ đến, Xà Xà là võ giả cảnh giới Phá Toái Hư Không nha, nếu do nàng thi triển Trấn Ấp Quyết, hiển nhiên sẽ thu được kết quả kỳ diệu!

Chính lúc này, mỗi một đội nhân mã đều tự bay lên mười người! Khí thế toàn thân đều sâm nghiêm, đều một vẻ mặt quyết liệt, khiến Tần Lập lập tức biết rằng ba mươi người này là bay tới để làm gì, bởi vì còn lại hơn hai trăm bảy mươi người kia, đúng lúc ba mươi người này bay lên, đều đồng loạt cấp tốc bay lui về phía sau!

-Trấn!

Tần Lập quát lạnh một tiếng. Từ trên người Xà Xà, bỗng nhiên bộc phát ra một cỗ uy áp khổng lồ không thể địch nổi, ba mươi người võ gia kia đã bắt đầu ép bách đan nguyên, chuẩn bị hướng lại đây tự bạo, đột nhiên cảm giác như bầu không khí trở nên vô cùng sền sệt, đừng nói thân thể ngay cả ý niệm trong đầu bọn chúng muốn nhúc nhích thân mình một chút, dường như đều trở thành một loại mong ước xa vời!

Xoát!

Chợt lóe lên một luồng sáng màu tím hòa tan trong mưa ánh lên màu sắc tuyệt đẹp.

Ba mươi người phóng lên này, tựa như theo cơn mưa tầm tả từ trên trời trút xuống, rơi trên mặt đất.

Trong lúc đó tử quang lại lóe lên, nhanh như một tia chớp, lại có hơn hai mươi võ giả bị cắt đứt yết hầu, ngã xuống đất mà chết!

Trên bầu trời Xà Xà vẫn đứng ở đó, không nhúc nhích, sắc mặt lại có hơi tái nhợt, nàng cũng để mặc cho mưa to như trút xối trên mình, nước mưa không ngừng theo mái tóc dài tú lệ của Xà Xà chảy xuống dưới.

Trong mắt Xà Xà nhưng lại lóe ra hào quang hưng phấn, Trấn Ấp Quyết quả nhiên thật mạnh mẽ!

Hai khối linh thạch trở nên trong suốt như thủy tinh, từ trong tay Xà Xà rơi xuống, ngay lập tức lại có hai khối cực phẩm linh thạch khác xuất hiện trong tay Xà Xà. Chỉ thấy thân ảnh Xà Xà chợt lên, ngay sau đó, liền hiện ra trên không trung phía trên đám võ giả kia.

Trấn Áp Quyết, lại trấn ép xuống những người này!

Luồng sáng màu tím tuyệt đẹp kia ngay lập tức lại liên tục bùng lên… Trong mắt đám võ giả của ba đại gia tộc dù đã quyết tâm hẳn phải chết, rốt cục vẫn không thể ngăn chặn hiện ra vẻ kinh hoàng và sợ hãi!

Không sợ chết, không có nghĩa sẽ không sợ hãi.

Bọn họ đích xác bị cách giết người khủng bố này làm cho chấn kinh rồi. Bởi vì ngay cả cơ hội tự bạo đối phương cũng không lưu lại cho bọn họ, trong nháy mắt ngắn ngủn như vậy, hơn ba trăm người đã chết hơn phân nửa!

Hơn nữa, lúc đó vẫn đang không ngừng tiến hành giết chóc!

"Xoẹt" một tia chớp lóe sáng, một tiếng sấm vang lên trên bầu trời. Dường như trời đất cũng không thể chịu đựng loại áp lực cực lớn này, rốt cục dường như cũng nổi giận.

Mưa to, mưa tầm tã như trút nước, từ trên bầu trời xám xịt đổ ào xuống!

Một trăm sáu mươi tám… Một trăm bảy mươi lăm… Hai trăn hai mươi ba… Hai trăm năm mươi sáu!

Ở thời điểm nguyên lực mênh mông như biển cả của Xà Xà kia rốt cuộc bị hao hết, Tần Lập giết gọn hai trăm năm mươi sáu người!

Tần Lập không phải là hạng người hung tàn cuồng bạo khát máu, nhưng giờ khắc này , hắn so với ác ma cuồng bạo khát máu, còn khiến cho người ta cảm thấy kinh hoàng hơn!

Thật giống như sát thần chốn địa ngục Tu La, quơ lưỡi hái tử thần điên cuồng thu gặt tính mạng tươi sống của người ta.

Trên quảng trường còn lại không đến sáu mươi người!

"A!" Cũng không biết là ai, đột nhiên phát ra một tiếng kêu sợ hãi cực kỳ bi thảm khủng bố, rồi xoay người bỏ chạy!

Ầm!

Ở bên cạnh người nọ, rốt cục có người không thể chịu đựng thêm loại áp lực này liền tự bạo nổ tung. Thậm chí không nghĩ phải xông tới chỗ Tần Lập trên không trung, mà lại tự bạo ngay giữa đám đồng bạn của hắn!

Lại có ba mươi mấy người bị họa lây, bị luồng lực lượng mãnh liệt cuồng bạo này, đánh trúng bay đi bốn phía, không chết cũng trọng thương!

Ẩm Huyết kiếm trong tay Tần Lập phát ra âm thanh hưng phấn, mũi kiếm sắc bén run bần bật, tỏa ra khí tức khát cầu máu tươi, Ẩm Huyết kiếm cùng Tần Lập vọt vào giữa đám võ giả còn lại. Kiếm khí màu tím thật đẹp mà thần bí, không có chút mùi vị tử vong nào, nhưng lại đang không ngừng tạo thành chết chóc.

Ầm !

Lại là một tiếng nổ vang, thân mình Tần Lập cũng bị bắn tung về phía sau. Cuối cùng một tên võ giả đạt tới cảnh giới Địa Tôn, rốt cục không kìm nổi tự bạo!

Tần Lập ở trên không trung liên tiếp phun ra mấy ngụm máu tươi, một bóng người màu đen lướt tới ôm lấy hắn.

Là Tiểu Hắc!

Trong mắt Tiểu Hắc lóe ra vẻ không càm lòng, bởi vì Tần Lập ra nghiêm lệnh cho nó, tuyệt đối không cho phép nó ra tay, chờ đến khi Tần Lập cùng Xà Xà đều không thể tiếp tục được nữa, nó mới có thể trở thành đội kì binh.

Mà hiện tại, hơn ba trăm người đối phương này, ở thời gian chưa tàn một nén nhang, toàn bộ đều bị giết!

Còn lại mười mấy võ giả bị trọng thương đến ngay cả nhúc nhích cũng không có năng lực, nằm trên quảng trường bị tàn phá kinh khủng của Tần gia kia, hai mắt vô thần ngẩng nhìn lên bầu trời, để mặc cho những hạt mưa to trút xuống trên người bọn họ, mà cũng không có chút phản ứng nào.

Một kích toàn lực của ba đại gia tộc hoàn toàn bị thất bại như thế, bị thất bị nhanh chóng rõ ràng như thế. Thật giống như một hòn đá ném xuống mặt biển cả gần như không làm nổi lên được một chút bọt sóng nào đáng kể.

Tần Lập bị võ giả Địa Tôn kia trước khi chết tự bạo gây thương tích, thương thế cũng không nhẹ. Cũng may mà Tần Lập có vô số loại linh dược, cũng may là thân thể hắn trải qua cải tạo thần kỳ của Chu Quả và Cửu Chuyển Bạch Ngọc Liên, cũng may mắn hắn tu luyện tinh thuần chiến kỹ Cửu Thiên Thập Địa Duy Ngã Độc Tôn cùng Tiên Thiên Tử Khí.

Tuy nhiên, kể từ hôm đó, Tần Lập liền biến mất không thấy, có người nói hắn đi bê quan, cũng có người nói Tần Lập bị trọng thương đã chết. Đủ loại cách nói, đủ mọi lời đồn xôn xao.

Dù sao có một điều có thể xác nhận :Tần gia hiện tại, toàn bộ Huyền Đảo không người nào dám trêu chọc!

Trận đại chiến kinh thế trong mưa này, tuy rằng ngay ngày hôm đó gần như không có người lạ nào chứng kiến, nhưng vẫn cứ truyền lan ra ngoài, làm cho vô số người rơi vào khủng hoảng, cảm thấy phát lạnh toàn thân.

Nhất là những người trong gia tộc chủ động đến nhận lỗi này, nguyên vốn lúc đầu còn có người không tán thành gia tộc vứt bỏ mặt mũi đến nhận sai, nhưng sau khi nghe được tin tức ba đại gia tộc bị thiệt hại trầm trọng, tất cả đều toát mồ hôi ướt đẫm, lưng phát lạnh!

Cho nên, mặc dù sau trận chiến đó Tần Lập vẫn không có xuất hiện, nhưng cũng không có người nào dám trên chọc Tần gia.

Mà ba đại gia tộc đã bị thiệt hại nặng, tuy rằng không hẳn từ này về sau không gượng dậy nổi, nhưng lại bị Tiền gia, Thiên Cơ Môn, Tàng Kiếm Sơn Trang và Băng Thiên Nhai chụp lấy cơ hội, cùng với Tần gia bắt đầu như tằm ăn lên từng bước lũng đoạn thế lực và sinh ý của ba đại gia tộc này. Dần dần, ba đại gia tộc vậy mà đã có dấu hiệu suy yếu.

Còn Thiên Cơ Môn, Tàng Kiếm Sơn Trang và Băng Thiên Nhai thì lại trở thành ba đại thế lực siêu cấp hiện nay trên Huyền Đảo! Tiền gia cùng Tần gia, cũng mơ hồ có dấu hiệu tiếng vào hàng ngũ thế lực siêu cấp.

Nhất là Tần gia lại biến thành một gia tộc địa vị cao cả, đến ngay cả Thiên Cơ Môn, Tàng Kiếm Sơn Trang cùng Băng Thiên Nhai ba đại thế lực siêu cấp mới tạo thành này, cũng đều tỏ ý nguyện trọn đời giao hảo thân thiện với Tần gia!

Thời gian trôi qua cực nhanh, nhoáng một cái đã hai năm lặng lẽ mà qua.

Lúc này thời tiết thật tốt, bầu trời quang đãng, ngàn dặm không mây! Quảng trường trước cửa chính Tần gia sớm đã hoàn toàn được tu sửa, lót từng miếng đá cẩm thạch trơn nhẵn, sáng bóng có thể soi được mặt người!

Trên quảng trường một đám con cháu thiếu niên Tần gia đang dốc sức khắc khổ tu luyện, mồ hôi mồ kê nhễ nhại.

Thỉnh thoảng truyền tới tiếng hò hét, khiến cho người ta có cảm giác sinh cơ vô hạn.

Tiểu Mùi

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả:Tiểu Đao Phong Lợi

378. Chương 382: Lần Nữa Xâm Nhập Cấm Địa

Bởi vì gia chủ đã nói cho bọn họ biết sau này gia tộc nhất định sẽ trở thành thế lực siêu cấp, mà cả nhóm bọn họ chính là lực lượng hạch tâm trung kiên sau này!

Đương nhiên, đối vời các vị thiếu niên này mà nói, chuyện đó vị tất bọn họ quan tâm tới, bởi vì tuổi của chúng hiện giờ chính là tuổi ham chơi nhất trong đời của người tuổi trẻ.

Chân chính khiến cho bọn chúng dốc sức tu luyện như vậy, là Kim giáo đầu, Linh giáo đầu cùng Mặc giáo đầu đang ngồi híp mắt phơi nắng trên ghế tại trung tâm quảng trường!

Về chuyện xưa của ba vị giáo đầu một nam hai nữ này, ở Tần gia từ trên xuống dưới không ai không biết.

Năm đó họ dẫn theo đám con cháu Tần gia quét ngang Huyền Đảo, nay đám con cháu đó đã trở thành tinh nhuệ, nòng cốt. Ba vị giáo đầu đúng là đều lập công lớn, hơn nữa thực lực cường đại đến khiến cho người ta nghĩ tới mà run sợ.

Nhất là Kim giáo đầu, rất nhiều người đều truyền miệng nhau nói rằng hắn đã tiến vào cảnh giới Phá Toái Hư Không!

Không hề ít đám thiếu niên con cháu Tần gia đã từng tận mắt thấy qua: thời điểm Kim giáo chủ bắt đầu tu luyện, không gian xung quanh hắn không ngừng vặn vẹo.

Càng làm cho đám con cháu Tần gia kính sợ nhất, thậm chí là sợ hãi, kỳ thật vẫn là Đại giáo đầu Tiểu Tuyết!

Nữ nhân này xuất quỷ nhập thần, quanh năm ăn mặc hắc y, xinh đẹp đến làm cho người ta không dám nhìn ngay mặt. Thỉnh thoảng lại xuất hiện trước mặt bọn chúng, tên nào nghịch ngợm quấy rối, không nghe lời, sẽ bị Tiểu Tuyết giáo đầu hung hăng giày vò. Phương pháp tra tấn của nàng vô cùng kỳ quặc đủ hình đủ dạng, không làm tổn thương đến bản thân nhưng lại làm cho người ta cảm thấy thống khổ vạn phần.

Hơn nữa, xem ra ba vị Kim giáo đầu, Linh giáo đầu và Mặc giáo đầu dường như mơ hồ cảm giác là họ sợ hãi đối với vị Tiểu Tuyết giáo đầu này.

Kỳ thật, đám thiếu niên này muốn nhìn thấy nhất vẫn là người trong truyền thuyết của Tần gia kia. Bọn chúng có một số phải gọi người trong truyền thuyết đó bằng thúc thúc, có một số gọi là ca ca, còn một số thậm chí phải gọi là gia gia, thái gia gia… tình huống này cũng thường xuất hiện trong các đại gia tộc.

Thế nhưng để bọn chúng có chút thất vọng là: người trong truyền thuyết đó đã hai năm rồi, nhưng vẫn chưa một lần xuất hiện tai nơi này. Rốt cuộc người ấy đã đi đâu rồi?

Vấn đề này, trên Huyền Đảo rất nhiều người đều muốn biết.

Tại cấm địa của Huyền Đảo, khu vực đó vừa nhìn mênh mông vô tận như rơi vào trong biển cả bao la. Địa bàn của gia tộc Hắc Kim Thần Báo, giờ phút này bầu không khí đầy căng thẳng, dường như không khí cũng cô đọng lại.Hai phương nhân mã đang giằng co nhau.

Nhìn theo số lượng, dường như có điều rất không tương xứng, bởi vì một bên có tới hơn một ngàn, mà bên kia chỉ có ba người, chuẩn xác mà nói là hai người và một báo.

Thời gian hai năm, không có lưu lại trên mặt Xà Xà chút giấu vết năm tháng gì. nhìn qua vẫn yêu kiều quyến rũ như trước. Trên gương mặt thanh lệ thoát tục của nàng thủy chung vẫn giữ nguyên vẻ điềm nhiên phớt lờ.

Thời gian hai năm qua, tuy rằng nhìn bề ngoài không có biến hòa gì, nhưng nhất cử nhất động của Xa Xà lại càng ngày càng giống một tiểu thư khuê các của nhân loại. Còn thực chất bên trong có phải vậy hay không thì cũng chỉ có trời mới biết.

Biến hóa của Tần Lập xem ra ngược lại có phần rõ ràng hơn. Trên gương mặt anh tuấn sắc nét ấy rõ ràng có thêm vài phần thành thục ổn định, thiếu đi vài phần linh hoạt sắc bén.

Giờ phút này, hắn bình tĩnh nhìn đám Hắc Kim Thần Báo đối diện kia tràn ngập xao động, lại cảm thấy có vài phần kinh ngạc, nguyên vốn từ trên người Tiểu Hắc, hắn có thể cảm nhận được tộc đàn Hắc Kim Thần Báo nhất định là rất mạnh, nhưng hôm nay gặp mới biết rằng tộc đàn Linh Thú này không chỉ rất mạnh mà còn phi thương cường đại!

Chỉ riêng xao động của đám báo trước mặt này, từ trên khí tức của chúng có thể cảm nhận được, không ngờ tất cả đều ở cảnh giới Phá Thiên cùng cảnh giới Dung Thiên!

Loại thực lực này, chỉ sợ đều có thể trực tiếp so sánh với thế lực siêu cấp trên Huyền Đảo.

Càng đừng nói các con Hắc Kim Thần Báo này, cũng không phải là thực lực mạnh nhất, theo như lời của Tiểu Hắc nói, đam này chỉ là tinh nhuệ mà thôi. Từ những con Hắn Kim Thần báo này, cũng đủ để nhìn ra, Tiểu Hắn năm đó bị người ta đoạt đi báo mẹ thương yêu, đồng thời bị trục xuất ra khỏi tộc đàn cũng không phải là chuyện lạ gì mấy.

Lúc này, đám Hắc Kim Thần Báo kia, tách ra nhường một con đường, có hai ba mươi người theo đó chậm rãi đi ra.

Dẫn đầu là một lão già, thân trên để lộ ra cơ bắp săn chắc, bộ râu trên mặt khiến Tần Lập nhớ tới bộ dáng Trương Phi, quanh bên hông quấn một tấm da thú, chân để trần, một đôi mắt thật lớn như chuông đồng, lấp lóe tinh quang.

Bên cạnh lão già là một thiếu nữ có làn da ngăm đen nhưng diện mạo lại thập phần tươi xinh, trên người mặc vày dài màu đen tự nhiên linh thú biến hóa hình thành, mái tóc mượt dài tới thắt lưng, dáng người vô cùng yểu điệu, mỗi cái giơ tay nhấc chân đều khiến cho người ta có cảm giác như thập phần phù hợp với quy luật thiên nhiên.

Tiểu Hắc vừa nhìn thấy thiếu nữ này, lập tức cảm xúc của hắn thiếu ổn định, hô hấp trở nên dồn dập, hai mắt dần dần ửng đỏ. Tần lập cảm nhận được rõ ràng giờ phút này Tiểu Hắc cực kỳ hưng phần kích động cùng bàng hoàng lẫn lộn.

Thiếu nữ kia vừa nhìn thấy Tiểu Hắc, cũng ngẩn người ra, trên gương mặt nhỏ nhắn lập tức lộ ra biểu tình vui mừng, nàng thận trọng nhìn thoáng qua Tần Lập cùng Xà Xà, sau đó nhỏ giọng kêu một tiếng:

- Ba Nhĩ!

Những năm gần đây, Tiểu Hắc gần như đã quên cái tên này, chỉ khi hắn ở riêng một mình, mới có thể thỉnh thoảng nhớ tới quá khứ đủ loại chuyện cũ ở trong tộc đàn Hắc Kim Thần Báo.

Gần như là phản xạ có điều kiện, hắn bật thốt ra:

- Thái Hồng!

- Hừ!

- Loạn rồi!

Hai tiếng hừ lạnh phân biệt từ trong mũi hai người phát ra.

Một cái trong đó chính là phẫn nộ đơn thuần của thiếu nữ trẻ đó, trong một tiềng hừ này bao hàm rất nhiều ý tứ hàm xúc.

Mà tiếng hừ thứ hai kia có vẻ ghen ghét, dường như lại có phần nào kính sợ…

Hai mắt của Tiểu Hắc nhìn chằm chằm vào mặt người trẻ tuổi diện mạo thực anh tuấn trong đám người kia, trong cổ họng hắn phát ra tiếng grừ grừ. sau đó lạnh lùng nói:

- Sâm Lâm! Ta đã trở về! Chuyện ngươi hãm hại ta năm đó, hôm nay ta quay về tìm ngươi nói cho rõ ràng!

- Có cái gì mà nói! Lúc trước ngươi lén trộm bảo vật của mọi người. Sau đó lại mang tội chạy trốn! Mấy năm nay tìm ngươi còn không thấy, không nghĩ tới ngươi dám tự mình đưa tới cửa. Hôm nay, ta phải vì tộc đàn Hắc Kim Thần Báo rửa sạch vết nhơ ngươi cấu kết với nhân loại này!

Giọng nói của thanh niên đó thập phần lạnh giá, giống như là phát ra từ tảng băng.

Lão già kia ho nhẹ một tiếng, trong ánh mắt nhìn về phía Tiểu Hắc, hiện lên một chút vẻ tiếc hận, sau đó trầm giọng nói:

- Ba Nhĩ! Không nghĩ ngươi sa đọa như vậy, lại làm sủng vật của nhân loại, ngươi dẫn nhân loại tới đây làm gì? Còn muốn nhúng chàm vào thánh vật của tộc đàn Hắc Kim Thần Báo hay sao?

Tâm tình của Tiểu Hắc bỗn nhiên kích động lên, thân hình hóa thành hình người, biến thành một thanh niên có diện mạo anh tuấn, làn da ngăm đen, trên môi còn có một hàng râu đen mờ nhạt, hắn lớn tiếng nói:

- Đại trưởng lão! Ta không có làm sủng vật của nhân loại! Hai người kia đều là bằng hữu của ta! Huống chi, nữ nhân này nàng cũng là linh thú đấy!

Trước khi đến đây, Xà Xà đã nói qua với Tiểu Hắc, nàng không ngại thân phận mình bị tộc đàn linh thú biết. Bởi vì nếu thực lực của Đại trưởng lão trong gia tộc Tiểu Hắc thật sự rất mạnh, cũng có thể từ khí tức của nàng mà phán đoán ra được.

Đây là bản năng của linh thú! Cho nên, cũng không cần gì phải giấu giếm.

- Cái gì? Nàng cũng là linh thú!

Lão già râu quai nón thoáng nao nao, hai mắt chằm chằm nhìn lên người Xà Xà, sau đó hai mắt nheo lại trong giây lát, giống như thử nghiệm một chút, trên nét mặt lại hiện ra vài phần kinh sợ:

- Xin hỏi, ngài là tiền bối…từ Huyền Vũ phong tới?

Hình dáng bên ngoài của Xà Xà quá trẻ, nhưng đối với linh thú biến hóa hình mà nói, bề ngoài chính là một cái gì đó có thể tùy ý sửa chữa, bọn họ cũng không thèm để ý.

Dù sao, lối suy nghĩ giữa con thú và nhân loại trong đó còn có chênh lệch khoảng cách khá xa.

Trừ những linh thú có cách suy nghĩ không toàn vẹn như nhân loại, mới có thể không có ý làm cho mình trở nên xinh đẹp hơn một chút. Bởi vì thích chưng diện là thiên tính của nhân loại, mà sinh tồn thì lại là bản năng của loài thú.

Xà Xà không nghĩ tới Đại trưởng lão của tộc Hắc Kim Thần báo lại có kiến thức như thế, nàng cũng không phủ nhận, thản nhiên gật đầu.

Thần thái lão già râu quai nón trở nên kính cẩn hẳn lên. Tuy rằng cả đám Hắc Kim Thần Báo đều không rõ ràng lắm vì sao Đại trưởng lão đột nhiên trở nên khách sáo như vậy, nhưng Đại trưởng lão là cường giả có thực lực cùng địa vị cao nhất trong tộc đàn của bọn chúng, lời nói của lão chính là ý chỉ của tộc đàn! Không ai có thể đủ ngỗ nghịch! Cũng không ai dám ngỗ nghịch!

- Như vậy xin hỏi, tiền bối quá bộ tới tộc đàn Hắc Kim Thần Báo chúng ta, có chuyện gì vậy?

Xà Xà mỉm cười, lấy tay chỉ Tần Lập nói:

- Ta là theo hắn đến xem náo nhiệt mà… hắn thì tới giúp bằng hữu của hắn. Ừ! Chình là tiểu Hắc Báo này!

Phù!!!!

Lão già râu quai nón không kìm nổi hít một hơi khí lạnh. Lúc này mới dùng ánh mắt thật sự đánh giá tên nhân loại trẻ tuổi Tần Lập này. Tuy nhiên, ngay cả Xà Xà hiện tại đều nhìn không thấu tu vi của Tần Lập, càng đừng nói là lão.

Nhìn cả buổi lão cũng thể nhìn ra được chút gì. Lão có thể nhìn ra lai lịch của Xà Xà, là bởi vì trên toàn bộ Huyền Đảo, linh thú có thể đột phá cảnh giới Chí Tôn đạt tới Phá Toái Hư Không, chỉ tồn tại trên ngọn Huyền Vũ Phong thần bí khó lường kia mà thôi.

Mà Huyền Vũ phong lại chính là 'Thánh địa' của toàn bộ cộng đồng linh thú trên Huyền Đảo!

Cũng là cấm địa!

Cô gái Thái Hồng bên cạnh lão già, rõ ràng trở nên cực kỳ cao hứng, mà gã thanh niên anh tuấn phía sau nàng, thì gương mặt trở nên vô cùng âm trầm, nhất là hai mắt đầy oán hận nhìn đám người Tiểu Hắc cùng Tần Lập, ánh mắt xoay tới xoay lui, dường như hắn có chủ ý muốn phá hỏng điều gì.

Nếu không có tồn tại của Xà Xà, lão già râu quai nón rất có thể sẽ trực tiếp đuổi Tiểu Hắc ra khỏi tộc đàn, thậm chí có thể gán cho hắn cái tội danh cấu kết với nhân loại. Tuy nhiên hiện tại lão không có cái gan dám làm như vậy.

Chỉ có thể nhìn Tiểu Hắc hỏi:

- Ngươi lần nay trở về, chính là muốn xóa đi tội danh năm đó sao?

Lúc này Tiểu Hắc trong ánh mắt cố sức ra hiệu của Thái Hồng, vẻ mặt hắn rất bình tĩnh chỉ vào Thái Hồng nói:

- Ta muốn mang nàng đi!

- Không được ! Nàng là của ta !

Gã thanh niên anh tuấn kia hướng về phía Tiểu Hắc nhe răng gầm gừ thị uy nói :

- Ai cũng không được phép đoạt Thái Hồng mang đi, nếu không ta liều mạng cùng hắn !

Lão già râu quai nón cũng ngẩn người ra, lập tức có hơi tức giận nhing Tiểu Hắc :

- Ba Nhĩ, chẳng lẽ ngươi không biết ta chuẩn bị gả Thái Hồng cho Sâm Lâm sao ?

- Bọn họ còn chưa chung sống với nhau phải không ?

Tiểu Hắc dưới ánh mắt căm tức của Sâm Lâm ngạc nhiên hỏi một câu, ngay sau đó mừng như điên nói :

- Vậy thì tốt quá ! Vừa đúng lúc ta có thể mang nàng đi rồi !

- Ngươi muốn chết !

Gã hắc bào thanh niên Sâm Lâm lớn tiếng rít gào nói.

- Ngươi dựa vào cái gì ?

Lão già râu quai nón cũng không hề phẫn nộ, ngược lại sắc mặt bình tĩnh hỏi Tiểu Hắc một câu.

- Thực lực !

Tiểu Hắc thập phần kiên định nói, sau đó tựa như khiêu khích chuyển ánh mắt nhìn gương mặt biến sắc cực kỳ khó coi của gã thanh niên Hắc Kim Thần Báo Sâm Lâm bên kia.

Tiểu Mùi

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả:Tiểu Đao Phong Lợi

379. Chương 383: Tiểu Hắc Báo Thù Ký

Khuôn mặt Tiểu Hắc lộ ra một tia tươi cười tự tin, dùng năm ngón tay chỉ vào Sâm Lâm:

- Ta muốn bằng vào thực lực đánh bại hắn, khiến tự hắn nói ra chân tướng chuyện hãm hại ta năm xưa! Sau đó, ta còn muốn mang Thái Hồng đi, làm cho Thái Hồng có một cuộc sống hạnh phúc nhất!

Cô gái tên Thái Hồng mặc váy đen, nghe lời nói của Tiểu Hắc, đôi con ngươi xinh đẹp lập tức sáng lên. Từ cách ăn mặc của nàng, có thể nhìn ra, linh thú hóa hình giống cái này hết sức mong chờ và thích thú cuộc sống của nhân loại.

- Ngươi quả thật là đang nằm mơ!

Hắc Kim Thần Báo Sâm Lâm giọng âm u, lớn tiếng rít gào:

- Thái Hồng chỉ thích sinh sống trong khu rừng này. Thái Hồng thích, cũng chỉ có ta!

- Sâm Lâm, ngươi không nên nói lung tung. Ta đã không còn thích ngươi nữa!

Thái Hồng quay đầu đi, hướng về phía linh thú Sâm Lâm trẻ tuổi anh tuấn, nói:

- Lúc trước ta đồng ý ngươi, chỉ là vì muốn chọc ghẹo Ba Nhĩ mà thôi. Không nghĩ tới, ngươi, lại hãm hại Ba Nhĩ, nói hắn trộm bảo bối của người khác!

- Cái gì? Thái Hồng! Ngươi… ngươi làm sao có thể nói vậy chứ?

Đôi mắt Sâm Lâm bắn ra hào quang không thể tin, nhìn đám Hắc Kim Thần Báo có chút xao động kia, phẫn nộ nói:

- Ngươi có chứng cứ gì mà nói ta hãm hại Ba Nhĩ!

Tần Lập, Xà Xà và Tiểu Hắc cũng có chút nghi hoặc nhìn cô gái xinh đẹp bên cạnh Đại trưởng lão, không rõ vì sao nàng đột nhiên nói ra lời này.

Thái Hồng hít sâu một hơi, nhìn phụ thân ánh mắt đang nghi ngờ nhìn mình, chậm rãi nói:

- Vốn ta nghĩ rằng Ba Nhĩ sẽ không bao giờ… trở lại nữa. Ta đã chuẩn bị quên chuyện này đi. Sâm Lâm. Ngươi có biết ta vì sao đột nhiên không đồng ý gả cho ngươi không hả? Chính là bởi vì, hai tháng sau khi Ba Nhĩ rời đi, có một lần, những lời ngươi nói với những người đó, đã bị ta nghe thấy tất cả. Đây hết thảy vốn là âm mưu của ngươi. Ngươi kết hợp với những người đó, vào thời điểm ngươi chiến đấu với Ba Nhĩ, tất cả mọi người đến xem nhưng những người đó lại nhân cơ hội mang bảo bối đến giấu trong nhà Ba Nhĩ, sau

đó lại lặng lẽ chạy đến làm bộ xem náo nhiệt. Hừ! Sau đó, lúc ngươi phân chia bảo bối cho những người đó, ta đều nhìn thấy. Ngươi còn muốn phản bác lời ta không?

Khuôn mặt anh tuấn của Sâm Lâm đột nhiên trở nên tái nhợt, khóe miệng co giât cổ họng phát ra tiếng rít gào trầm thấp. Tuy nhiên khi nhìn thấy Đại trưởng lão đứng ở đó, vẻ mặt thất vọng nhìn mình, Sâm Lâm rùng mình. Hắn lập tức nghĩ đến, gia tộc Hắc Kim Thần Báo trừng phạt đối với người phản bội, lập tức quỳ trên mặt đất, lệ rơi đầy mặt hướng về phía Đại trưởng lão nói:

- Đại trưởng lão. Ngài phải tin tưởng ta, ta tuyệt đối không làm loại chuyện này. Đại trưởng lão, nể tình cha ta vì gia tộc chết trận, ngài nhất định phải tin tưởng ta a!

Đại trưởng lão từ phản ứng của Sâm Lâm đã hiểu rõ là chuyện gì xảy ra, không kìm nổi thở dài một tiếng. Ông nhìn con gái mình, trong lòng bỗng thật hối hận. Năm đó vì sao không tin tưởng Ba Nhĩ, may mắn là con gái còn chưa gả cho Sâm Lâm. Đại trưởng lão lại nhìn thoáng qua Ba Nhĩ đã trở nên thành thục, chậm rãi nói:

- Sâm Lâm! Nể tình phụ thân đã chết của ngươi…

- Phụ thân!

Cô gái Thái Hồng phẫn nộ kêu một tiếng.

- Ngươi trước tiên câm miệng! Đều là chuyện do ngươi làm ra!

Đại trưởng lão nổi giận nói, sau đó nhìn Sâm Lâm lại nhìn thoáng qua Ba Nhĩ, nói:

- Ba Nhĩ. Ngươi muốn quyết đấu với hắn phải không?

- Đúng!

Tiểu Hắc vẻ mặt kiên định trả lời.

- Được! Tuy nhiên, đây là chuyện bên trong gia tộc Hắc Kim Thần Báo ta, người khác không thể chen vào!

Đại trưởng lão nhìn Tần Lập cùng Xà Xà bên kia, lão hiểu được nếu nữ tử linh thú cường đại kia ra tay, thì ngay cả lão cũng không thể ngăn cản.

- Đại trưởng lão. Đây là việc riêng của ta, ta sẽ không để người khác nhúng tay vào!

Tiểu Hắc trả lời.

- Tốt lắm, như vậy ta đồng ý ngươi quyết đấu với Sâm Lâm. Hơn nữa, sau khi quyết đấu, ta cho phép ngươi, mang Thái Hồng đi!

Đại trưởng lão có hồ đồ thế nào đi nữa cũng sẽ không thể không quan tâm đến con gái mình. Làm sao lão không thể nhìn ra biến hóa của Ba Nhĩ trong mấy năm nay. Hơn nữa, có thể đi theo bên cạnh linh thú cường đại này, đối với toàn tộc Hắc Kim Thần Báo đều có lợi ích. Bởi vì sớm muộn gì, Hắc Kim Thần Báo cũng đều sẽ trở về tộc quần của chúng.

Nếu có thể ở trong lịch lãm đạt được thực lực càng cường đại, như vậy nên để chúng nó đi lịch lãm.

Đây cũng là quy củ của gia tộc Hắc Kim Thần Báo từ xưa tới nay.

Sâm Lâm đứng dậy, hai mắt bắn ra hào quang oán độc, hung ác nhìn chằm chằm Tiểu Hắc, lớn tiếng nói:

- Ba Nhĩ. Ta nhất định sẽ giết ngươi!

- Hừ. Đừng vội mạnh miệng, ta cũng sẽ không bỏ qua ngươi.

Tiểu Hắc cười lạnh, thầm nghĩ :"Chỉ bằng thực lực của ngươi, muốn giết ta, quả thực chính là nằm mơ!"

Cho dù Sâm Lâm mấy năm nay đột nhiên tăng mạnh, từ cảnh giới Dung Thiên đạt tới cảnh giới Chí Tôn, Tiểu Hắc cũng đều không chút sợ hãi, bởi vì mấy năm nay Tiểu Hắc đã theo Tần Lập học rất nhiều. Kiến thức, đã hoàn toàn không phải cái loại linh thú như Sâm Lâm cho tới bây giờ chưa từng ra khỏi cấm địa của Huyền Đảo có thể so được.

Hắc Kim Thần Báo, trời sinh hiếu chiến. Nghe nói có trận chiến có thể xem, một đám linh thú dạng báo không thích hóa hình vẻ thích thú lập tức bắt đầu xao động, cổ họng phát ra tiếng gầm gừ trầm thấp hình thành một bầu không khí làm huyết mạch người ta sôi sục.

Tần Lập cùng Xà Xà được mời ngồi ở một chỗ với Đại trưởng lão. Một là vì tỏ vẻ tôn trọng, hai là vì đề phòng bọn họ ra tay giúp Tiểu Hắc.

Cô gái Thái Hồng ngồi cạnh Tần Lập, vẻ mặt tò mò quan sát Tần Lập.

- Hey! Thế giới nhân loại, thật sự chơi rất vui sao?

Nhìn cô gái khờ dại ngây thơ nhưng lại không thiếu khôn khéo, Tần Lập mỉm cười nói:

- Đương nhiên. Chờ đến lúc đó, để Ba Nhĩ mang ngươi đi, ngươi sẽ biết!

- Ngươi cứ vậy khẳng định Ba Nhĩ có thể thắng lợi? Sâm Lâm chính là tuấn kiệt trẻ tuổi của gia tộc Hắc Kim Thần Báo chúng ta đó!

Đôi mắt tinh thuần xinh đẹp của Thái Hồng nháy nháy, tò mò hỏi.

- Ngươi hy vọng ai thắng?

Tần Lập cười hỏi.

- Ta? Ta đương nhiên hy vọng Ba Nhĩ có thể chiến thắng! Hừ, năm đó Sâm Lâm lừa ta, hắn nói Ba Nhĩ đối xử rất tốt với một nữ nhân khác, còn nói…

- Khụ khụ…

Khóe miệng Đại trưởng lão khẽ co giật, ho nhẹ hai tiếng. Cô gái lập tức ngậm miệng lại, đôi mắt chuyển qua nhìn Ba Nhĩ cùng Sâm Lâm ở trong sân. Ánh mắt nhìn về phía Ba Nhĩ thỉnh thoảng toát ra vài phần nhu tình.

Ở một khoảng đất hết sức trống trải, Sâm Lâm khiêu khích nhìn Tiểu Hắc, cười lạnh nói:

- Tiểu Hắc. Năm đó ta không bằng ngươi, tuy nhiên hiện tại, ngươi đã nhiều năm không được ăn bảo bối có thể tăng thực lực rồi. Ngươi nhất định không phải đối thủ của ta. Lát nữa ta nhất định sẽ xé rách da ngươi, lấy ruột gan và tim phổi ngươi ra, sau đó dùng móng vuốt sắc bén của ta móc ra vài cái lỗ ở trên ruột của ngươi khiến ngươi thống khổ vạn phần mà lại nhất thời không thể chết được!

- Đừng nằm mộng! Sâm Lâm. Năm đó ngươi không phải đối thủ của ta, hiện tại ngươi vẫn như trước không phải đối thủ của ta.

Tiểu Hắc khinh miệt nhìn Sâm Lâm, sau đó cười trào phúng:

- Ngươi cho là, trên thế giới này chỉ có bảo bối ở nơi này có thể tăng thực lực sao? Thật sự là buồn cười. Nói với ngươi, ngươi vĩnh viễn sẽ không hiểu rõ được. Chờ ngươi chết đi, hy vọng kiếp sau ngươi có thể đầu thai làm người, khi đó ngươi sẽ hiểu rõ, ngươi nông cạn đến mức nào!

- Ngao!

Sâm Lâm cho tới bây giờ chưa từng rời khỏi nơi cấm địa, đối với bên ngoài có mong chờ cũng có sợ hãi. Đối mặt với Ba Nhĩ từ ngoài trở về, tự nhiên trong tâm lý hắn thấp hơn người ta một khoảng. Nghe xong lời của Tiểu Hắc, hắn giận không thể át, rít gào, thân hình vồ tới Tiểu Hắc, trực tiếp biến về bản thể là một con báo đen cường tráng to lớn!

Hắn vồ tới, mang theo một tiếng xé gió thê lương, hơn nữa trong miệng liên tiếp phun ra mười mấy mũi băng tiễn, bắn tới toàn thân Tiểu Hắc!

Băng tiễn là kỹ năng nguyên tố của Hắc Kim Thần Báo. Sâm Lâm ở trong tộc quần Hắc Kim Thần Báo trẻ tuổi, thi triển kỹ năng băng tiễn luôn luôn là người nổi bật. Mà ngay cả Tiểu Hắc năm xưa, về mặt này cũng kém hơn hắn một chút.

Thân thể Tiểu Hắc cũng không biến về bản thể, dường như muốn cao cao tại thượng như vậy làm nhục Sâm Lâm. Trên mặt hắn mang theo vẻ khinh miệt trào phúng, một tay vung lên, một luồng cương khí hộ thể

lập tức xuất hiện trước mặt. Mười mấy mũi băng tiễn đánh lên cương khí hộ thể của Tiểu Hắc, không khí chỉ xuất hiện mười mấy vòng gợn sóng vặn vẹo nhợt nhạt, ngay cả gợn sóng quá lớn cũng không thể nổi lên!

- Ông!

Rất nhiều Hắc Kim Thần Báo đứng vây xem xung quanh, đều phát ra một tiếng kinh hô không thể kiềm chế, mở to hai mắt, khó tin nhìn Tiểu Hắc.

Thân thể Đại trưởng lão cũng không ý thức đứng bật dậy. Là người lãnh đạo cao nhất của tộc quần Hắc Kim Thần Báo, lão đối với thực lực của mỗi người trẻ tuổi tuấn kiệt trong tộc đều hiểu rõ trong lòng.

Ba Nhĩ năm đó, cho dù mạnh hơn Sâm Lâm một chút, vậy cũng là có giới hạn. Tuy rằng Ba Nhĩ còn không đánh trả, nhưng cái gọi là "Hành gia thân thân thủ, liền tri hữu một hữu" (người trong nghề nhìn thoáng qua, liền biết rõ thật giả, cao thấp). Đám người Đại trưởng lão vừa nhìn liền rõ, Ba Nhĩ hiện tại, đối với Sâm Lâm đã có ưu thế áp đảo.

Đây, đã không phải vấn đề có thể thắng hay không, mà là xem tâm tình Ba Nhĩ, xem hắn muốn thắng thế nào!

Trong mắt cô gái Thái Hồng cũng liên tục lóe sáng, đứng bật dậy lớn tiếng cổ vũ cho Ba Nhĩ.

Trong lòng Sâm Lâm dâng lên một cỗ ghen ghét ngập trời, điên cuồng rít gào một tiếng. Thân hình giống như tia chớp màu đen, lại xông tới Ba Nhĩ.

Hắn không tin, chỉ vài năm thời gian, tiểu Ba Nhĩ đã được tăng lên lớn như vậy!

- Ầm!

Một tiếng trầm muộn vang lên, một cước mạnh mẽ của Tiểu Hắc đánh lên bụng Sâm Lâm, hung hăng đá hắn bay ra, sau đó "Phịch" một tiếng, ngã trên mặt đất.

Thân thể Tiểu Hắc như bóng với hình xông tới Sâm Lâm. Tay phải hắn nâng cao lên, hướng tới cái đầu báo thật lớn của Sâm Lâm, vỗ xuống.

- Ba Nhĩ. Thủ hạ lưu tình!

Đại trưởng lão cao giọng hét lên.

Tay của Tiểu Hắc, ở khoảng cách cái đầu to lớn của Sâm Lâm không đến một ngón tay, khó khăn dừng lại. Thân hình Sâm Lâm run run, hắn đã hoàn toàn bị cỗ sát khí kinh người trên thân đối phương phát ra dọa sợ. Hắn biết, nếu không phải Đại trưởng lão kêu dừng, cái đầu của mình tuyệt đối đã bị Ba Nhĩ vỗ nát.

- Nể tình phụ thân hắn từng chết trận vì chủng tộc chúng ta, vả lại hắn cũng không tạo thành thương tổn quá lớn cho ngươi, bỏ qua cho hắn một lần đi!

Vẻ mặt Đại trưởng lão chân thành nhìn Tiểu Hắc. Tuy rằng lão cũng rất giận Sâm Lâm lừa mình, nhưng nhớ tới phụ thân Sâm Lâm, lão lại mềm lòng.

Tiểu Hắc nhìn sợ hãi cùng cầu xin trong mắt Sâm Lâm, ha ha cười nói:

- Buông tha hắn? Có thể! Tuy nhiên, Đại trưởng lão, Ba Nhĩ - Tiểu Hắc ta, đã là người thắng lợi, đúng không?

- Ba Nhĩ - Tiểu Hắc?

Cô gái Thái Hồng lẩm bẩm trong miệng:

- Đổi tên lúc nào thế?

Tiểu Mùi

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả:Tiểu Đao Phong Lợi

380. Chương 384: Lại Được Bản Đồ Thái Cổ

Trong nháy mắt Tiểu Hắc xoay người, ai cũng không thấy Sâm Lâm nằm trên mặt đất, trong đôi mắt hắn thật lớn bắn ra hai luồng hào quang oán hận. Trong nháy mắt hắn bật dậy, một mũi băng tiễn sắc bén hung hăng bắn về phía Tiểu Hắc gần ngay trước mắt. Đồng thời Sâm Lâm há cái mồm to đỏ như chậu máu cắn vào gáy Tiểu Hắc, hai móng vuốt lớn bén nhọn đồng thời chụp vào nơi tim Tiểu Hắc.

Hắn muốn một đòn phải giết!

Khí thế cuồng bạo hung ác của Sâm Lâm, bộ dạng vồ tới băng tiễn nháy mắt bắn tới Tiểu Hắc, còn có đám Hắc Kim Thần Báo đứng xem náo nhiệt xung quanh, cô gái Hắc Kim Thần Báo Thái Hồng biểu tình thất kinh và Đại trưởng lão vẻ mặt kinh ngạc cùng phẫn nộ, cùng với Tần Lập, Xà Xà biểu tình bình tĩnh không có nửa điểm dao động.

Hết thảy mọi thứ dường như đều ngừng chuyển động trong náy mắt, thời gian như ngừng trôi vậy!

Khi hết thảy mọi chuyện khôi phục bình thường, mũi băng tiễn phải giết kia của Sâm Lâm phát ra một tiếng 'phốc' giống như gặp lực cản thật lớn, thuận theo cái gáy của Tiểu Hắc lệch sang bên cạnh.

- Phốc!

Băng tiễn cắm vào vai trái của một tên hắc kim đang đứng xem náo nhiệt bên cạnh.

Mà cái mồm to như chậu máu cùng móng vuốt sắc nhọn của Sâm Lâm căn bản không có bất kỳ cơ hội chạm tới thân thể Tiểu Hắc. Bởi vì thân hình Tiểu Hắc trong nháy mắt giống như thuấn di, rất thần kỳ tiến về phía trước hai , ba bước.

Tất cả công kích của Sâm Lâm đều bị trượt.

- Cạp!

Thanh âm nhỏ bé giống như là tiếng vuốt mèo chộp vào thủy tinh, có một loại cảm giác làm người ta rất khó chịu. Đây là âm thanh mà Sâm Lâm cắn vào khoảng không.

Sâm Lâm theo bản năng cảm giác được không tốt, xoay người muốn chạy trốn thì đã thấy Tiểu Hắc không biết từ khi nào đã di động đến đối diện hắn. Không đợi Sâm Lâm có bất kỳ phản ứng gì, Tiểu Hắc há miệng, mấy trăm mũi băng tiễn sắc bén chỉ bằng ngón tay xuất hiện đầy trời, bắn về phía Sâm Lâm.

- Phốc! Phốc! Phốc!…

Một loại tiếng động vang lên, nhìn lại Sâm Lâm, trên đầu, vai, thân thể, lưng đâm đầy loại băng tiễn này. Máu tươi nhanh chóng nhiễm đỏ băng tiễn trắng tinh, chậm rãi chảy xuống dưới.

- Đây mới là băng tiễn! Mới là kỹ năng Hác Kim Thần Báo nên nắm giữ.

Tiểu Hắc nói một câu, sau đó chuyển thân hướng về đám Hắc Kim Thần Báo ở bốn phía xem náo nhiệt phát ra một tiếng rít gào từ trong đáy lòng.

Đôi mắt báo thật lớn của Sâm Lâm đang từ từ mờ đi, theo một tiếng rít gào này của Tiểu Hắc, thân hình "phịch" một cái, ngã xuống đất.

- Ba Nhĩ! Ba Nhĩ!

Bốn phương tám hướng đột nhiên vang lên một loạt tiếng hô điên cuồng rung trời, tất cả hắc Kim Thần Báo đều máu nóng sục sôi, không ngừng hô điên cuồng.

Trên mặt Tiểu Hắc rốt cục lộ ra vẻ tươi cười. Từ đầu đến cuối, hắn không nhìn Sâm Lâm đã chết một lần nào nữa.

Hắn đã buông tha cho Sâm Lâm một lần, không nghĩ tới Sâm Lâm còn muốn giết hắn, cho nên lần thứ hai này, hắn giết Sâm Lâm. Cho dù là Đại trưởng lão cũng không thể nói được gì.

Hơn nữa, là một gia tộc Hắc Kim Thần Báo dũng mãnh, biểu hiện của Tiểu Hắc đã được đám tinh anh trong gia tộc tôn kính và tán thành.

Từ vẻ mặt đám Hắc Kim Thần Báo nhìn về phía Tiểu Hắc mang theo sự kinh sợ và hơi cúi đầu, là có thể thấy rõ.

Tần Lập cùng Xà Xà cũng không kìm nổi, đứng dậy hướng tới Tiểu Hắc ý bảo: Đậy là một thắng lợi thuộc về Tiểu Hắc, nó rốt cục ở gia tộc Hắc Kim Thần Báo một lần nữa lấy lại địa vị và tôn trọng.

Trong mắt Đại trưởng lão có tiếc hận cũng có vui mừng. Bất kể thế nào, Sâm Lâm cũng là dũng sĩ tuổi trẻ trong gia tộc Hắc Kim Thần Báo, thực lực xuất chúng, hơn nữa phụ thân có công đã chết đi của hắn, ít nhiều có chút đáng tiếc. Tuy nhiên, trong lòng Đại trưởng lão phần nhiều là cao hứng, đó là: gia tộc Hắc Kim Thần Báo rốt cục một lần nữa xuất hiện một thiên tài!

Nghĩ rồi Đại trưởng lão cao giọng hét lớn:

- Ta tuyên bố, người thắng lợi là — Ba Nhĩ —Tiểu Hắc!

Lão vừa mới nghe Ba Nhĩ nói, Hắc Kim Thần Báo trưởng thành có quyền lời vì chính mình lấy một cái tên. Tên cũng không phạm húy.

- Hắn chiến thắng quyết đấu, đồng thời ta tuyên bố: Ba Nhĩ- Tiểu Hắc có thể trở về gia tộc! Hơn nữa, cảnh ngộ bất công mà Tiểu Hắc đã phải chịu, ta đại biểu gia tộc xin lỗi Tiểu Hắc!

Đại trưởng lão nói xong, hơi cúi đầu với Tiểu Hắc. Đối với Đại trưởng lão mà nói, ở trong tộc quần Hắc Kim Thần Báo, đây đã xem như là biểu đạt xin lỗi cao nhất rồi.

Tiểu Hắc cũng đưa tay phải lên ngực trái, hướng về phía Đại trưởng lão hơi khom người, nói:

- Ta chấp nhận lời xin lỗi của Đại trưởng lão!

Đám Hắc Kim Thần Báo đứng xung quanh, lại từ yết hầu phát ra tiếng rít gào như hoan hô:

- Ba Nhĩ! Ba Nhĩ! Ba Nhĩ!

Cô gái Hắc Kim Thần Báo Thái Hồng có chút ngượng ngùng đi đến trước mặt Tiểu Hắc, khẽ nói:

- Ba Nhĩ! Ta…ta bằng lòng gả cho ngươi!

- Ngao! Ngao!

Cả tộc Hắc Kim Thần Báo đều phát ra tiếng tru, vì đôi tình lữ này mà hoan hô không thôi.

Tuy nhiên, trong đám Hắc Kim Thần Báo cũng có mấy tên vẻ mặt thay đổi, có chút sợ hãi lui về phía sau. Bọn chúng tự nhiên là đám Hắc Kim Thần Báo năm đó đã cấu kết với Sâm Lâm hãm hại Tiểu Hắc.

Trong mắt Đại trưởng lão lóe lên tia quang mang phức tạp, nhìn con gái mình không chờ đợi được rúc vào lòng người khác, bất kể là nhân loại hay là linh thú đều ít nhiều có chút khó chịu.

Chuyện nơi đây, Tần Lập quyết định từ trước. Bởi vì hai năm thời gian, mấy lão tổ tông Tần gia đã thành công đột phá đến cảnh giới Thiên Tôn, cũng không biết Thi Vũ đã thật sự đạt tới cảnh giới Phá Toái Hư Không hay chưa. Chuyện của Tiểu Hắc, đã xem như giải quyết hoàn hảo, thực hiện hứa hẹn năm đó của Tần Lập. Bây giờ, cũng là lúc đi xử lý chuyện của mình.

Trên Huyền Đảo, ba đại gia tộc từ hai năm trước đã bị Tần Lập đánh trọng thương, tất cả đều làm rùa rụt đầu, bảo tồn thực lực. Đại khái muốn chờ trăm năm sau, lão tổ xuất quan mới tính tiếp chuyện Tần gia.

Tuy nhiên, đến lúc đó bọn họ còn có thực lực lay động Tần gia hay không đã thành một chuyện không thể nói trước.

Tần Lập nhìn Tiểu Hắc và Thái Hồng, sau đó nói với Đại trưởng lão:

- Chuyện đã giải quyết tốt đẹp, chúng ta cũng nên rời đi.

Đại trưởng lão nhìn Tiểu Hắc cùng con gái Thái Hồng, có chút không muốn gật đầu, nói:

- Tốt rồi, bọn nó có thể đi theo bên cạnh các vị, ta cũng rất yên tâm.

- Phụ thân!

Thái Hồng có chút không muốn nhìn Đại trưởng lão, trong đôi mắt đẹp đã ngân ngấn lệ.

- Đi thôi, đừng quá tưởng nhớ phụ thân. Sớm muộn gì có một ngày, các ngươi cũng sẽ trở về. Ba Nhĩ cố gắng lên. Vị trí Đại trưởng lão gia tộc Hắc Kim Thần Báo, sẽ giữ lại cho ngươi.

Tiểu Hắc sửng sốt, ấp úng:

- Đại trưởng lão, ta…

- Ha ha! Ngươi đã là mục tiêu mà nhiều người hướng tới. Ngươi nhìn bọn họ, hỏi xem có phải vậy không?

Đại trưởng lão nói xong, nhìn đám Hắc Kim Thần Báo ở bốn phía.

- Ba Nhĩ! Ba Nhĩ!

Tiếng gầm rung trời, đại biểu tiếng lòng của hầu hết Hắc Kim Thần Báo. Chủng tộc linh thú, đều là người mạnh đứng đầu. Thực lực của Tiểu Hắc đủ để cho hắn nhận được loại tôn trọng này.

Tần Lập nhìn thoáng qua Xà Xà, nói:

- Chúng ta đi thôi!

- Chờ một chút!

Đại trưởng lão bỗng nhiên nghĩ tới cái gì đó, mở miệng nói:

- Các vị bồi dưỡng Ba Nhĩ, Hắc Kim Thần Báo cũng là một gia tộc biết có ân phải trả. Trong tộc chúng ta, có một thánh vật. Tuy nhiên, đối với chúng ta mà nói, lại không có lợi ích gì. Có lẽ, đối với các ngươi lại có tác dụng!

Đại trưởng lão nói xong cho người tới Thần Miếu của tộc Hắc Kim Thần Báo lấy một hộp gỗ thoạt nhìn có vẻ cổ xưa. Sau đó trước mặt Tần Lập mở hộp gỗ này ra.

Ánh mắt Tần Lập lập tức nhìn chằm chằm vào đồ vật trong hộp gỗ. Bởi vì hắn nhìn thấy một đồ vật hết sức quen thuộc, một…Quyển trục cổ xưa, không biết được làm từ da thú gì.

Cho dù là Tần Lập cũng không khỏi lộ ra vài phần kinh ngạc. Thật sự là rất khiến hắn cảm thấy kinh ngạc. Nơi này không ngờ có thể phát hiện ra bản đồ Thái cổ.

- Vật này, các người từ nơi nào lấy được?

Tần Lập nhìn Đại trưởng lão hỏi.

Đại trưởng lão cũng từ ánh mắt Tần Lập nhìn ra một chút gì đó, tuy nhiên nếu đã quyết định đưa ra, lão cũng không hối hận nữa. Lại nói, thứ này ở trong tộc Hắc Kim Thần Báo đã được hơn vạn năm lịch sử, bọn họ từ đó đến nay chưa từng nghiên cứu ra ý nghĩ cụ thể của tấm bản đồ này.

Ký thật cũng rất bình thường, bởi vì tấm bản đồ này có nhiều mảnh. từ phương đông đến phương tây, tất cả những nơi thần bí nếu là không biết được chuyện này, thì làm gì có ai mà nghiên cứu rõ được.

Lại nói, thời đại Thái cổ đến giờ đã rất nhiều nơi biến đổi thật lớn. Thế sự xoay vần, cho dù người có bản đồ này cũng không dám nói nhất định tìm được hết các nơi thần bí.

- Tấm bản đồ này, là tổ tiên chúng ta truyền lại tới nay. Cụ thể nó có tác dụng gì, ta cũng không biêt.

Đại trưởng lão thử hỏi dò một câu:

- Nó rất quý báu sao?

Nói xong lão vẫn đưa bản đồ cho Tần Lập.

Tần Lập cảm thán nhân phẩm của Đại trưởng lão.

- À, rất quý báu!

Sau đó hắn gật đầu nói:

- Nói thế nào nhỉ, với ta mà nói, đích thật là rất quý báu nhưng đối với Đại trưởng lão mà nói, nó đúng là không có tác dụng gì nhiều. Như vậy đi, vì cảm ơn Đại trưởng lão đã tặng bản đồ này cho ta, ta cũng đưa cho Đại trưởng lão một viên đan dược.

- Đan dược?

Cặp mắt Đại trưởng lão sáng lên. Lúc lão còn trê, rất nhiều, rất nhiều năm trước đây cũng từng tiến vào thế giới loài người tiến hành lịch lãm, đối với đan dược của nhân loại, tự nhiên là không xa lạ. Không nói cao cấp, cho dù đan dược chữa thương bình thường, đối với bọn họ mà nói, đều là cực kỳ đắt tiền.

Tần lập lấy ra một viên Tinh Nguyên Đan đưa cho Đại trưởng lão, bỗng thấy ánh mắt Đại trưởng lão lộ ra biểu tình thất vọng, không kìm nổi nói:

- Viên đan dược này, là đưa cho ngươi. Thực lực của Đại trưởng lão, nếu ta đoán không sai hẳn là đã đạt tới cảnh giới Địa Tôn, đúng không?

Trên mặt Đại trưởng lão lại có chút hoảng sợ, không thể tưởng tượng được thanh niên nhân loại này không ngờ có thể liếc mắt nhìn rõ thực lực mình.

Tần Lập cười nói:

- Viên đan dược này, có thể làm cho cảnh giới tinh thần của Đại trưởng lão từ Địa Tôn tăng lên đến cảnh giới Phá Toái Hư Không!

Tê!!!!

Đại trưởng lão hít một ngụm khí lạnh thật sâu, kinh hãi nhìn viên đan dược này. Ánh mắt đã sớm thay đổi.

Lúc này Tần Lập bỗng nhiên nảy ra một ý nghĩ trong đầu, từ trong lòng lấy ra một tờ giấy, trên giấy vẽ không ít hình thực vật giao cho Đại trưởng lão. Đồng thời, còn đưa cho lão một bình đan dược chữa thương lớn do Tần gia sản xuất.

- Đan dược chữa thương này, tặng cho Đại trưởng lão. Nếu Đại trưởng lão có thể tìm được thực vật này, ta có thể dùng đan dược chữa thương này, hoặc đan dược khác đổi với người!

Tần lập cười nói.

Tiểu Mùi

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả:Tiểu Đao Phong Lợi

381. Chương 385: Thi Vũ Xuất Quan

- Thật sao?

Ánh mắt Đại trưởng lão đột nhiên sáng hơn cả mặt trời giữa trưa. Lão như nghĩ đến một ngày bộ tộc Hắc Kim Thần Báo ở bên trong cấm địa Huyền Đảo trở thành chủng tộc mạnh nhất.

Không chút nghĩ ngợi, Đại trưởng lão gật mạnh đầu:

- Thành giao! (Giao dịch hoàn thành)

Bên trong cấm địa Huyền Đảo, tộc quần linh thú lớn cũng không chỉ có bộ tộc Hắc Kim Thần Báo. Còn có tộc Dực Hổ, Bạch Hùng… thực lực không kém so với tộc Hắc Kim Thần Báo. Sâm Lâm đã bị Tiểu Hắc giết chết kia, phụ thân của hắn năm xưa bởi vì chiến đấu với tộc Dực Hổ mà chết. Linh thú tuy rằng đều tự có truyền thừa, thậm chí có thể tự thành chiến kỹ và công pháp, nhưng ở phương diện luyện đan, luyện khí… lại không thể bằng được nhân loại có tố chất thân thể thua kém.

Cho nên, đại đa số tộc quần linh thú, trông coi các nơi sinh trưởng linh hoa linh thảo chỉ có thể dùng phương pháp nguyên thủy, ăn linh hoa linh thảo này. Mặc dù năm tháng dài lâu, cũng mò mẫm ra một bộ phương

pháp của mình. Nhưng bất kể thế nào, tác dụng của linh hoa linh thảo này cũng không thể sánh với đan dược tràn đầy tinh hoa.

Bởi vì cừu hận tự nhiên giữa nhân loại và linh thú khiến cho căn bản không có người giao dịch loại này với linh thú. Cho dù có người muốn làm yếu đi lòng đề phòng của linh thú với nhân loại, cũng sẽ khiến cho đám người mạo hiểm gan to hơn trời kia vô duyên cớ nạp mạng.

Cấm địa Huyền Đảo, cũng không phải chỉ là nói chơi.

Mà chủng tộc Hắc Kim Thần Báo lại bởi vì có trao đổi với nhân loại Tần Lập này, càng bởi vì linh thú siêu cường Xà Xà ở cạnh Tần Lập, cho nên hợp tác giữa bọn họ khiến Đại trưởng lão đáp ứng không có bất kỳ băn khoăn gì.

Tần Lập tự nhiên cũng rất cao hứng. Những thứ hắn mang theo bên người đều là thiên tài địa bảo mà Lãnh Dao căn cứ bản đan phương thượng cổ tuyển chọn ra. Mấy thứ này, đối với nhân loại mà nói, muốn tìm được khó khăn rất lớn. Nhưng mà đối với linh thú chủ nhân của khu rừng rậm to lớn này, lại đơn giản rất nhiều.

Cho nên, đây là một hợp tác hai bên cùng có lợi!

Từ biệt bộ tộc Hắc Kim Thần Báo, Tần Lập mang theo Xà Xà, Tiểu Hắc cùng Thái Hồng rời khỏi cấm địa Huyền Đảo.

Tới loại cảnh giới như bọn họ, Xà Xà lại có khí tràng vô cùng khổng lồ, ra vào cấm địa trong mắt người Huyền Đảo như đi ở đất bằng.

Nửa tháng sau, bọn họ rời khỏi cấm địa Huyền Đảo. Tiểu Hắc cùng Thái Hồng đi về phía Tần gia thành Phong Sa. Tần Lập thì lại mang theo Xà Xà muốn về nhà, bước lên đường trở về đỉnh Huyền Vũ.

Trong Hoàng Kim Cung trên đỉnh Huyền Vũ.

Ba năm thời gian lặng lẽ trôi qua. Thượng Quan Thi Vũ yên tĩnh ngồi trên một bồ đoàn, mái tóc dài xõa thẳng thắt lưng, khuôn mặt tuyệt mỹ lộ ra khí chất cao quý.

Đồng thời, không gian không nhìn thấy quanh thân thể nàng đang vặn vẹo không ngừng. Nếu lúc này nếu có người dám đến gần nàng, nháy mắt sẽ bị loại không gian vặn vẹo này gây thương tích. Người thực lực yếu, thậm chí rất có khả năng bị không gian này cắn nát.

Hai mắt Thi Vũ khép hờ, thật lâu sau chậm rãi mở ra. Đôi con ngươi sáng ngời, hiện lên một vẻ tưởng niệm nhàn nhạt. Theo sau, nàng đứng lên, đi ra cửa, nhìn thấy Tần Tuyết và ba cô gái Tần gia dòng thứ từ tám, chín tuổi biến thành mười một, mười hai tuổi đang khắc khổ tu luyện ở bên ngoài.

Thấy Thượng Quan Thi Vũ đi ra, mấy cô bé kia hưng phấn chạy tới, kêu lên:

- Tỷ tỷ xuất quan rồi!

Thi Vũ hướng về phía mấy cô bé cười tươi, sau đó hướng về phía Tần Tuyệt khẽ gật đầu, kêu lên:

- Tỷ Tỷ.

- Thế nào rồi? Đột phá chưa? Lần này muội bế quan thật lâu, khoảng chừng một năm đó!

Trên mặt thanh lệ thoát tục của Tần Tuyết mang theo nụ cười thản nhiên, dịu dàng hỏi.

- Đột phá rồi, rốt cục đột phá!

Nghĩ lại các loại gian nan lúc đột phá, Thượng Quan Thi Vũ cảm khái rất nhiều, trong đầu càng nhớ đến Tần Lập. Cũng không biết thời gian hơn ba năm nay, hắn rốt cục thế nào, có biến hóa gì không?

Tần Tuyết cũng hiểu được Thi Vũ tưởng nhớ nhất là cái gì, nói:

- Tần Lập từ đó vẫn chưa tới, có lẽ có chuyện ràng buộc. Tuy nhiên ta nghĩ rằng, hắn rất nhanh sẽ đến.

Lúc này, một cô bé Tần gia dòng thứ, bỗng nhiên chỉ ra ngoài nói:

- Bạch Viên bá bá lại tới tìm muội chơi rồi!

Hôm nay không có buổi chầu sớm, nên lúc mặt trời vừa lên cao, Hình bộ Thượng thư Hạ Khánh Chi lê cái cơ thể mỏi mệt chậm chậm lên kiệu rời khỏi nha môn Hình bộ, đi thẳng đến phủ Thái sư.

Tiêu thái sư cũng đang ngồi ở phòng bên chờ Hạ Khánh Chi từ sớm, nhìn thấy Hạ Khánh Chi, câu đầu tiên đã hỏi ngay:

- Có liên quan gì đến Hàn Mạc không?

Hạ Khánh Chi đầu tiên thi lễ, rồi mới chau mày nói:

- Thái sư, việc này thực ra không đơn giản như vẻ bề ngoài của nó. Nhưng mà,...hiện giờ chúng ta vẫn chưa tìm ra bất cứ chứng cứ nào bất lợi cho Hàn Mạc, hơn nữa...!

Ông ta ngẩng đầu nhìn Thái sư một chặp, chỉ nhìn thấy đôi con người sắc lẹm của thái sư đang nhìn vào mình, mới nói tiếp:

- Hơn nữa từ miệng Vi Ly, việc này hình như có liên quan đến một kế hoạch của Mộ Dung Hạc!

- Kế hoạch?

Tiêu thái sư nheo mắt, vuốt vuốt ngọc như ý trong tay, hỏi:

- Kế hoạch gì?

Hạ Khánh Chi nhìn trái nhìn phải một hồi, rồi mới nói khẽ:

- Thái sư, là vì, Mộ Dung Hạc muốn giết Hàn Mạc?

Bàn tay đang vuốt ve ngọc như ý của Tiêu thái sư bỗng dừng lại, thần sắc u ám:

- Giết Hàn Mạc?

- Vâng.

Hạ Khánh Chi nói khẽ:

- Vi Ly cũng là tâm phúc của Mộ Dung Hạc.

- Tâm phúc thì tâm phúc, có biết hắn đến từ đâu đến không?

Giọng nói của Tiêu thái sư khản đặc như tiếng mài một thanh đao sét rỉ:

- Cái tên Vi Ly gì đó, ngươi đã điều tra gốc gác của hắn chưa?

- Lúc Mộ Dung Hạc thu nhận hắn vào Báo đột doanh đã tra qua.

Hạ Khánh Chi cẩn thận nói:

- Tên Vi Ly này là người quận Ngô, tôi cũng đã phái người đến huyện nơi hắn ở thăm dò rồi, có lẽ không phải là giả.

- Hắn đã nói những gì?

Tiêu thái sư hỏi.

Hạ Khánh Chi có hơi trầm ngâm, mới nói tiếp:

- Theo Vi Ly nói, Mộ Dung Hạc xin lệnh điều binh từ Ngạc Thanh Lôn, mục đích là điều Hàn Mạc ra ngoài thành, mượn cớ là đi bắt giặc cỏ ở Nguyệt Quang tự, tìm cơ hội thủ tiêu Hàn Mạc. Vi Ly nói, Mộ Dung Hạc đã ngầm hứa với mới bọn chúng rằng diệt Hàn Mạc rồi hắn có thể sẽ được làm Chỉ huy sứ của Báo đột doanh, lúc đó sẽ thăng chức cho những kẻ có công, ngoài ra còn được thưởng bạc...

- Ngu xuẩn!

Tiêu thái sư cười bất mãn:

- Lão phu đã căn dặn Mộ Dung Hạc, Hàn Mạc trong bụng đã sớm đề phòng, không được xem thường thằng nhỏ đó, trong lúc này càng không thể động thủ với hắn. Không ngờ y lại mất kiên nhẫn như thế, bỏ lời dặn

của lão phu ngoài tai mà đi giết Hàn Mạc. Y chết không đáng tiếc, chỉ là làm hỏng cả thế cờ của lão phu, bao tâm huyết của lão phu đổ vỡ trong giây lát. Ngu xuẩn hết chỗ nói!

Hạ Khánh Chi vội nói:

- Vâng, Mộ Dung Hạc … cũng thật là dại dột. Với năng lực của y, không có Thái sư giúp sức thì y chẳng làm nên trò trống gì.

Tiêu thái sư nhìn Hạ Khánh Chi một hồi, rồi hỏi:

- Thế rồi, sau đó thế nào?

- Vi Ly và Tằng Khánh theo Mộ Dung Hạc lên đến đỉnh núi, thì nghe trong thiền viện vọng ra tiếng ẩu đả. Mộ Dung Hạc lúc ấy rất lấy làm lạ, vì theo tin Mộ Dung Hạc được biết, Nguyệt Quang tự là một ngôi chùa thanh tịnh yên ổn, nói rằng có giặc cỏ ẩn nấp chẳng qua là cái cớ để dụ Hàn Mạc ra ngoài. Ở đó ít người lui tới, Mộ Dung Hạc cũng đã suy xét kỹ lưỡng rồi mới chọn địa điểm đó. Trong chùa có ẩu đả, thật ra nằm ngoài dự tính của Mộ Dung Hạc. Y bèn dẫn theo Vi Ly và Tằng Khánh vào trong xem rốt cuộc là chuyện gì. Nhìn thấy Hàn Mạc đang bị mấy hòa thượng vây đánh!

Hạ Khánh Chi chậm rãi nói tiếp:

- Mộ Dung Hạc thấy tình hình như thế, tuy rất ngạc nhiên, nhưng lại định mượn sức mấy tên hòa thượng đó nhân tiện khử luôn Hàn Mạc. Có điều bọn chúng cũng không ngờ rằng mấy tên hòa thượng đó không phải là bọn giặc cỏ tầm thường, đã phát hiện ra hành tung của bọn họ, thế là bọn họ cũng bị cuốn vào cuộc chiến. Mộ Dung Hạc và Tằng Khánh giết được mấy tên, nhưng cuối cùng đều bị giết. Hàn Mạc và Vi Ly cuối cùng giết được hai tên còn lại. Vi Ly lục soát cơ thể chúng, tìm được cái này…

Ông ta lấy từ trong tay áo ra năm mảnh hắc trúc, nói:

- Đây là hắc trúc, cho nên mới xác định mấy tên đó đúng là Hắc Kỳ ẩn nấp ở Nguyệt Quang tự.

Tiêu thái sư lim dim, ngồi im nghe Hạ Khánh Chi kể hết, mới nói:

- Một ngôi chùa thanh tịnh, lại nhảy ra bọn Hắc Kỳ …sao có thể trùng hợp như vậy…

Nghĩ ngợi một lát, cất tiếng hỏi:

- Đã phái người đến hiện trường ?

Rồi ạ.

Hạ Khánh Chi nói:

- Ngôi chùa đã bị thiêu rụi, các thi thể nằm trong chùa khó lòng nhận dạng. Nếu không có cư dân gần đó nhìn thấy đến chữa cháy, e rằng cả ngọn núi cũng bị thiêu sạch rồi.

- Đốt núi?

Tiêu thái sư vuốt vuốt ngọc như ý, cười nhạt nói:

- Đốt thi thể, đốt chùa hòng phi tang mọi dấu vết, thật gian xảo! bây giờ chỉ còn có thể nhờ vào cái miệng để nói lý.

Hạ Khánh Chi nói khẽ:

- Ý thái sư là…Vi Ly nói dối?

- Việc này cũng không hẳn, nhưng trong Nguyệt Quang tự, nhất định có việc gì đó mờ ám xảy ra.

Tiêu thái sư chậm rãi nói:

- Bỗng nhiên nhảy ra mấy tên Hắc Kỳ, phóng hỏa đốt núi, nghe ra có gì đó không ổn lắm…

Hạ Khánh Chi nhăn mày:

- Muốn truy cứu đều cần có tội chứng, nhưng giờ cả nhân chứng hay vật chứng đều đã bị thiêu hủy. Vật chứng khó tìm, mà lời cung của Vi Ly không có chút gì bất lợi cho Hàn Mạc, cho dù chúng ta thay đổi khẩu cung của Vi Ly, cũng không cách nào định tội Hàn Mạc được. Hàn gia cũng không để yên cho đâu!

Cười nhạt nói tiếp:

-Thi Vũ! Trước giờ muội không phải là trói buộc, ở trong lòng ta, muội là bảo bối quý giá nhất ta nhận được trên đời này, không ai có thể thay thế được!

Say lòng người, không gì hơn lời tình nhân. Thượng Quan Thi Vũ ánh mắt mê ly, nhìn vào khuôn mặt góc cạnh rõ ràng của Tần Lập, trong lòng trở nên vô cùng ôn nhu.

Lúc này, bên trên Huyền Vũ Phong truyền ra từng đạt tiếng nổ động trời, thỉnh thoảng truyền đến mấy tiếng rống giận.

Thi Vũ có chút lo lắng nhìn thoáng qua Tần Lập, nhẹ giọng hỏi:

- Không lo sao?

Tần Lập lắc đầu, cười nói:

- Không có chuyện gì. Xà Xà cũng đã là cường giả cảnh giới Phá Toái Hư Không rồi. Con vượn già kia rõ ràng đố kỵ, cứ để bọn họ chơi đi.

- Nhưng đừng bị thương, vậy thì không tốt. Ba bạch vượn kia mấy năm nay rất trông nom ba tiểu cô nương gia tộc, thậm chí được bọn họ trợ giúp, đã có hai đứa đạt đến Hợp Thiên cảnh, một đứa cũng đạt được Phá Thiên cảnh đỉnh phong rồi. Nếu là trước đây, căn bản không dám tưởng tượng.

Thượng Quan Thi Vũ ôn nhu nói, sau đó đôi tròng mắt cực đẹp nhìn vào mặt Tần Lập, cười hỏi:

- Hiện giờ có phải thực lực thiếp thân mạnh hơn phu quân hay không?

- Khụ khụ…

Tần Lập xấu hổ vuốt mũi, cười khổ nói:

- Lão bà đại nhân thần công cái thế, phu quân ta cam bái hạ phong?

-Thôi đi! Lúc huynh tới đây còn rõ ràng bay lên rất kiêu ngạo như vậy!

Thượng Quan Thi Vũ khẽ cắn vai Tần Lập một chút. sau đó nói:

- Muội luôn cảm thấy thực lực của huynh không thể tính theo lẽ thường, nhiều người so ra còn lợi hại hơn còn không thua trên tay huynh sao? Phu quân! Chiến kỹ huynh tu luyện, thật là độc nhất vô nhị trên đời này sao?

Ầm ầm ầm!

Những tiếng nổ trên bầu trời làm cho cả tòa Huyền Vũ Phong cũng không ngừng run lên. Có lẽ tất cả linh thú trên Huyền Vũ Phong này, hiện giờ hẳn đều thành thành thật thật tìm một chỗ trốn cho thật kỹ rồi.

Tần Lập suy nghĩ một chút, sau đó nói:

- Có thể là vậy, ít nhất thì chiến kỹ Duy Ngã Độc Tôn trừ ta ra, còn chưa thấy người thứ hai tu luyện thành công.

Thượng Quan Thi Vũ suy nghĩ một chút, lại hỏi:

- Phu quân! Tuy rằng muội đã đạt đến cảnh giới Phá Toái Hư Không, nhưng lại không biết vận dụng lực lượng này, nhưng Phiêu Linh Kiếm Quyết lại luyện rất thuần thục. Nhưng nếu thật sự chống lại võ giả cảnh giới Phá Toái Hư Không, muội nghĩ mình khẳng định không phải đối thủ của người ta.

Tần Lập nao nao, không ngờ tới Thi Vũ lại nhìn thông thấu như vậy. Nên biết rằng, không phải người nào cũng có thể nhìn thẳng vào khuyết điểm của bản thân, nhất là người có cảnh giới Phá Toái Hư Không, không cần làm gì khác, chỉ cần bằng vào uy áp cũng đã khiến cho đối thủ không sinh ra được chút phản kháng nào.

Dù là bản thân Tần Lập, hiện tại chỗ dựa lớn nhất cũng là cảnh giới chiến kỹ Duy Ngã Độc Tôn tầng thứ tư: kiếm ý, nhân kiếm hợp nhất. Đây là cảnh giới rất nhiều võ giả Phá Toái Hư Không cũng không thể nắm giữ hoàn toàn!

Cho nên, đừng thấy Thi Vũ hiện tại trên cảnh giới đã đạt đến Phá Toái Hư Không, nhưng tính thực lực nàng cũng không phải đối thủ của Tần Lập.

Cường giả Phá Toái Hư Không chân chính, hay là những người dựa vào cố gắng của bản thân mình từng bước tu luyện đến cảnh giới này, lĩnh ngộ cùng lý giải đổi với võ đạo đều sẽ hình thành một loại lý luận đặc biệt.

Cũng chính là vận dụng "Pháp" và "Thuật" Tần Lập nói- Nhưng trên thực tế, tuyệt đại đa số võ giả Phá Toái Hư Không, bao gồm cả lão già tử đồng Ma Võ Xương khi xưa ở Thôi gia, kể cả Hàn Mai thánh nữ Nguyệt Diêu Tiên Cung cũng không thể hoàn toàn nắm giữ loại bổn nguyên võ đạo này. Đây cũng gián tiếp nói rõ một vấn đề: truyền thừa nhận được từ Hô Diên Bác trong đầu Tần Lập theo đời sau đã bắt đẩu suy sụp, đa phần các võ giả cảnh giới Phá Toái Hư Không vẫn dựa vào "Lượng" hay là nguyên lực hùng hậu đi chiến đấu.

Về phần chiến kỹ, chỉ cần đi vào tầng lớp Chí Tôn, phương diện chiến kỹ đều là lô hỏa thuần thanh rồi

Cho nên, ai nắm giữ càng nhiều lực lượng pháp tắc, người đó sẽ có được thực lực làm người ta hâm mộ sợ hãi.

Nghĩ vậy, Tần Lập mỉm cười nói:

- Không sao cả, chúng ta còn có rất nhiều thời gian, huynh dạy muội cách nắm giữ và vận dụng các loại pháp thuật!

- Pháp thuật?

Thượng Quan Thi Vũ đối với hai chữ này có vẻ cực kỳ xa lạ và khó hiểu, Tần Lập nói:

- Cái gọi là pháp thuật, chính là nắm giữ cùng vận dụng các loại pháp tắc trên thế giới này. Võ giả ở trước cảnh giới Phá Toái Hư Không, tất cả đều dựa vào thân thể mạnh mẽ, nguyên lực ít nhiều, lấy chiến kỹ mạnh yếu phân ra thắng bại. Nhưng sau khi đạt đến cảnh giới Phá Toái Hư Không, đã có thể ngưng tụ kiếm ý, sau đó sử dụng pháp tắc trong thiên địa chống địch. Như là nói Hỏa Kiếm Vương gia, Vương gia lấy chiến kỹ thuộc tính hỏa trứ danh Huyền Đảo. Trong chiến kỹ con cháu Vương gia, trên kiếm khí có thể thi triển ra ngọn lửa, phát huy ra uy lực lớn hon nữa. Hoặc là nói chiến kỹ Băng Thiên Nhai có thể thi triển ra kiếm khí thuộc tính hàn băng, tăng cường uy lực chiến kỹ. Kỳ thật những thứ này đều là vận dụng pháp thuật; chẳng qua rất nhiều thứ thời đại Thái cổ đều thất truyền, người đời sau chỉ biết hình ngoài mà không biết cái thần bên trong!

Thượng Quan Thi Vũ chăm chú lắng nghe, hàng mi thanh tú khẽ nhướng, giống như có điều cảm ngộ.

Lúc này, chiến đấu trên Huyền Vũ Phong vẫn kịch liệt như trước, từ trong tiếng cười duyên của Xà Xà cùng lão viên Bạch Trung Sơn liên tục rống giận, có thể nghe ra Xà Xà cũng không bị thiệt.

- Muội xem, giống như Xà Xà cùng lão vượn Bạch Trung Sơn kia, một người là cường giả tiến vào cảnh giới Phá Toái Hư Không vô số năm, mà người còn lại mới vào cảnh giới Phá Toái Hư Không chỉ mấy năm mà thôi, vì sao còn có thể đánh ngang nhau?

Tần Lập chậm rãi nói:

- Chính là bởi vì mấy năm nay ta dạy cho Xà Xà không ít cách nắm giữ cùng vận dụng pháp thuật. Cho nên đừng nhìn Bạch Trung Sơn nguyên lực vô cùng hùng hậu, nhưng nếu thật sự liều mạng, chưa chắc sẽ là đối thủ của Xà Xà!

- Có và không có pháp thuật, lại chênh lệch lớn đến như thế?

Tuy rằng mấy năm này, số lần nàng xuất quan Hoàng Kim Cung ít tới đáng thương, nhưng cái này cũng không cản trở nàng hiểu biết rất sâu về lão vượn Bạch Trung Sơn này. Biết rõ lão là một linh thú siêu cường sâu không đoán được, không thể ngờ tới trong miệng Tần Lập, lão vượn Bạch Trung Sơn lại không phải đối thủ của Xà Xà.

- Đương nhiên rồi, đây mới chỉ là cảnh giới Phá Toái Hư Không. Muội có biết vì sao lão vượn Bạch Trung Sơn vẫn dừng lại ở cảnh giới Phá Toái Hư Không, mà không thể đột phá cảnh giới Đan Nguyên Anh Hóa

hay không?

Mấy năm nay, Tần Lập vẫn lợi dụng thời gian rảnh rỗi nắm giữ ký ức quý giá Hô Diên Bác lưu cho hắn, cũng biết được rất nhiều chuyện

Thi Vũ lắc đầu mờ mịt, bộ dạng mê man kia thật là khả ái, ánh mắt nhìn Tần Lập cũng tràn ngập sùng bái: Phu quân của minh, tuy rằng trên thực lực còn không đạt đến cảnh giới Phá Toái Hư Không, nhưng ở trong mắt Thượng Quan Thi Vũ, phu quân mới là người cường đại nhất trên đời này!

- Chính là bởi vì Bạch Trung Sơn không thể lĩnh ngộ chân chính vận dụng pháp tắc trong thiên địa, cho nên đan nguyên - hay là nội đan, mặc kệ mạnh đến cỡ nào cũng sẽ không hóa anh, đạt đến bước chuyển hoán từ lượng biến sang chất biến.

Tần Lập nói đến đó, không nhịn được lắc đầu có chút tiếc nuối, thầm nghĩ tuy nói Hô Diên Bác thu dưỡng mấy con sủng vật nhỏ này, nhưng cũng thật quá không chịu trách nhiệm, cũng không truyền thụ cho chúng nó bất cứ tri thức cao thâm gì.

Lẽ nào vị Tiên hiền đại tài Thái cổ này, đối với linh thú dị tộc luôn có lòng nghi kỵ đề phòng rất nặng?

Tuy nhiên cũng là năm đó Hô Diên Bác căn bản không ngờ tới, những sủng vật nhỏ hắn thu dưỡng năm đó có một ngày sẽ có được thực lực mạnh mẽ như vậy?

Có cần chỉ điểm một chút cho lão vượn tính tình táo bạo kia hay không? Nếu như lão gia hỏa này vẫn còn giống như trước kia, quật cường ngang ngược, không coi ai ra gì, ta cũng sẽ không để ý tới nó, tùy ý cho nó tự sinh tự diệt là được. Đây không phải là ta ích kỷ, chỉ là không có quan hệ với ta, còn có chút căm thù ta, vì sao ta còn phải để ý tới hắn chứ?

Tần Lập thầm nghĩ.

Tiểu Mùi

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả:Tiểu Đao Phong Lợi

383. Chương 387: Tam Viên Quy Tâm

Đúng lúc này, hai người đột nhiên cảm giác được giữa trời không có một cỗ hơi thở âm hàn chậm rãi lan ra.

Trong lòng Tần Lập khẽ động, nói với Thi Vũ:

- Xem kìa, đây là Xà Xà nắm giữ và vận dụng pháp thuật!

Tần Lập nói, ôm eo Thi Vũ bay lên không, cao giọng nói:

- Xà Xà! Được rồi, đừng chơi nữa!

Trong không khí truyền ra một tiếng rít gào vừa sợ vừa bực, sau đó chỉ thấy lão vượn Bạch Trung Sơn bị đông cứng thành một khối băng thật lớn, rớt từ không trung xuống bên dưới.

Hiển nhiên Xà Xà cùng không làm thật, cho nên ở giữa không trung Bạch Trung Sơn đã phá vỡ khối băng, băng vụn bắn tung tóe mặt đất, sau đó Bạch Trung Sơn vững vàng hạ xuống mặt đất.

Trong đôi mắt lão tràn ngập kinh ngạc, ngước nhìn Xà Xà, chậm rãi hạ xuống từ trên không, ưu nhã như một công chúa cao quý, trầm giọng hỏi:

- Ngươi, ngươi dùng thủ đoạn gì?

Xà Xà nhìn thoáng qua Tần Lập cùng Thượng Quan Thi Vũ bay tới, giọng mềm mại nói:

- Hì hì! Ta không nói cho lão, nếu muốn biết, vậy hỏi hắn đi!

Lúc này hai con bạch vượn Bạch Trung Tuyết cùng Bạch Trung Hỏa nhảy đến bên cạnh Bạch Trung Sơn, thân thiết nhìn huynh trưởng chúng có bị thương hay không.

Bạch Trung Sơn không nhìn tới ánh mắt quan tâm của đệ đệ muội muội, chuyển ánh mắt phức tạp nhìn về phía Tần Lập, trong miệng thì thào:

- Pháp thuật chủ nhân nói năm đó, không ngờ lại là thật. Ta vẫn không để ở trong lòng, cho rằng trên đời này chỉ có lực lượng bản thân mới là mạnh mẽ nhất, mới coi như là cường giả chân chính!

Nói rồi, Bạch Trung Sơn nhìn thoáng qua đệ đệ Bạch Trung Hỏa cùng muội muội Bạch Trung Tuyết bên cạnh, than một tiếng:

- Mà thôi, từ hôm nay trở đi hai người các ngươi theo bên người Tần công tử, hắn chính là chủ nhân mới của các ngươi.

Bạch Trung Tuyết cùng Bạch Trung Hòa đối với thái độ của huynh trưởng đều cảm thấy kinh ngạc không thôi. Nhất là Bạch Trung Tuyết, luôn luôn chướng mắt Tần Lập, không nhịn được lớn tiếng nói:

- Ta không cần theo người này! Chẳng lẽ đại ca không cần chúng ta nữa sao? Hu hu…

Lúc này, ba tiểu cô nương bàng chi Tần gia cũng sợ hãi chạy tới, trong đó một tiểu cô nương xinh xắn đáng yêu đi tới bên cạnh Bạch Trung Sơn, nắm tay lão nói:

- Bạch Viên bá bá! Ngài làm sao vậy?

- Ha ha! Bá bá không sao cả, không có chuyện gì. Sau này con phải biết nghe lời, chờ khi nào bản thân mình có lực lượng Chí Tôn thì cứ tới đây vấn an Bạch Viên bá bá, có được không?

Tiểu cô nương dường như dự cảm được điều gì, không nhịn được nước mắt tràn mi, nức nở nói:

- Con không muốn xa Bạch Viên bá bá, con muốn Bạch Viên bá bá theo con mà….

Tuy rằng Bạch Trung Hỏa không rõ vì sao đại ca đột nhiên ra quyết định như vậy, nhưng cho tới nay hắn vẫn là người tương đối thân cận Tần Lập, không nhịn được khuyên nhủ:

- Đại ca! Vì sao huynh không theo cùng chúng ta chứ?

Bạch Trung Tuyết ở bên cạnh mắt đỏ lên tức giận nói:

- Muốn đi các người cứ đi, chủ nhân trong lòng ta chỉ có một thôi! Hơn nữa, ta sẽ không muốn rời khỏi Huyền Vũ Phong này!

Lúc này Xà Xà nhìn thoáng qua Bạch Trung Tuyết, khẽ bĩu môi nói:

- Tiểu nha đầu! Năm đó không phải ngươi rất kiêu ngạo nói với ta là cả đời này ta cũng không cách nào vượt qua ngươi sao? Như vậy hiện giờ ngươi xem, hì hì, dù ngay cả đại ca các ngươi tôn kính nhất, sùng bái nhất, cũng đã không phải là đối thủ của ta nữa rồi!

- Hừ! Là ta nói thì thế nào! ít nhất thì ta có tôn nghiêm, ta sẽ không đi theo một loài người yếu ớt! Không là không!

Bạch Trung Tuyết rít gào, nhe răng trợn mắt la lớn.

- Loài người yếu ớt?

Xà Xà ra vẻ nhìn Bạch Trung Tuyết rất ngu ngốc, cười lạnh nói:

- Tiểu nha đầu, mau tỉnh lại đi! Mở to mắt của ngươi nhìn lại cho kỹ, loài người trước mắt kia mạnh hơn ngươi không biết bao nhiêu lần! Yếu? Nếu ngươi có thể chạm tới một góc áo của hắn, sau này ta liền bái ngươi làm thầy?

- Thật sao?

Bạch Trung Tuyết hai mắt phẫn nộ nhìn chằm chằm Xà Xà, vô số năm qua thực lực của hai người vẫn tương đương, tính cách tính tình lại không hợp nhau, vẫn cứ luôn đối đầu.

Mà nay thấy thực lục bản thân Xà Xà đã hoàn toàn vượt xa nàng, trong lòng Bạch Trung Tuyết thật không biết cảm giác gì. Không ngờ tới lại có cơ hội lật ngược, lập tức không hề suy nghĩ liền gật đầu chấp nhận.

Thật sự là Bạch Trung Tuyết vẫn luôn khinh thường Tần Lập, làm nàng hoàn toàn không đặt Tần Lập vào mắt.

Tần Lập cười khổ nhìn thoáng qua Xà Xà, thầm nhủ con rắn nhỏ này thật không an phận, chỉ biết tìm phiền toái cho mình. Tuy nhiên thái độ Bạch Trung Tuyết đối với hắn trước giờ cũng làm Tần Lập cảm thấy vài phần khó chịu.

Tần Lập nhàn nhạt cười nói:

- Nếu cô thua thì sao?

- Ta? Thua? Không có khả năng!

Bạch Trung Tuyết cực kỳ tự tin lớn tiếng nói:

- Nếu ta thua, mặc cho ngươi xử trí!

Xoạt!

Một thanh kiếm tản ra sát ý kinh khủng, đặt trên yết hầu Bạch Trung Tuyết, truyền đến giọng nói lười biếng của Tần Lập:

- Cô thua!

Bạch Trung Hỏa cùng Bạch Trung Sơn chợt trừng lớn mắt, kinh hãi không thôi, chúng nó lại không thấy được Tần Lập ra tay thế nào! Thậm chí ngay cả Xà Xà cùng Thượng Quan Thi Vũ cũng không thấy rõ được Tần Lập ra tay như thế nào, chỉ biết Bạch Trung Tuyết vừa dứt lời, Tần Lập đứng cách Bạch Trung Tuyết hơn mười thước đã đặt thanh Ẩm Huyết Kiếm lành lạnh lên yết hầu Bạch Trung Tuyết.

Bạch Trung Tuyết vẫn chưa biến ảo hình người, trên mặt vượn tràn ngập hoảng sợ khó tin. Một lúc lâu, nàng mới phản ứng lại, lớn tiếng phẫn nộ nói:

- Ngươi gian lận! Không tính!

- Được.

Tần Lập xoạt một tiếng, thu hồi thanh kiếm.

Bạch Trung Tuyết lại thừa dịp này phóng người lên, hóa thành một phiến tàn ảnh, một cỗ lực lượng bài sơn đảo hải đánh về phía Tần Lập.

- Không biết xấu hổ!

Xà Xà không chút lưu tình lớn tiếng châm chọc.

Tuy nhiên Bạch Trung Tuyết đã hoàn toàn bất chấp Xà Xà châm chọc, luôn nóng lòng muốn chuyển bại thành thắng chiếm cứ suy nghĩ của nàng.

Xoạt!

Lại một tiếng vang nhỏ khó nghe thấy, Ẩm Huyết Kiếm giống như chưa từng sinh ra ma sát gì với không khí, lại một lần nữa đặt lên yết hầu Bạch Trung Tuyết.

Thân thể Bạch Trung Tuyết trong khoảnh khắc sững ra đó, thậm chí cảm giác yết hầu mình có chút ngứa ngứa, còn có chút đau đớn. Bảo kiếm vô cùng sắc bén mang theo sát ý vô tận, chỉ riêng kiếm khí cũng làm người ta phát sợ rồi

- Cô lại thua!

Tiếng nói Tần Lập vẫn lười biếng như trước, giống như là không nâng tinh thần nổi.

Bạch Trung Tuyết giận dữ, nhe răng nhếch miệng phát ra một tiếng gầm gừ uy hiếp, vừa định phản bác lần nữa, lại nghe Bạch Trung Sơn hét lớn một tiếng.

- Được rồi! Không chê mất mặt sao? Bạch Trung Sơn cả giận nói:

- Bình thường ta dạy muội thế nào? Thua chính là thua, nào có chuyện lật lọng? Nếu như Tần công tử là địch nhân, vậy muội chẳng biết đã chết bao nhiêu lần rồi! Còn ngụy biện cái gì? Thua bởi truyền nhân của lão chủ nhân rất mất mặt sao?

- Oa oa oa!

Bạch Trung Tuyết không nhịn được khóc lớn.

Tần Lập khẽ lắc đầu, thu hồi kiếm lại, thấy Tần Tuyết chậm rãi đi từ bên Hoàng Kim Cung tới, không nhịn được lộ ra một vẻ cười ôn hòa đi tới nói:

-Tỷ tỷ!

- Ha ha! Rốt cuộc đệ tới rồi, mấy năm nay Thi Vũ vẫn tưởng nhớ đệ mãi.

Tần Tuyết hì hì lớn tiếng cười nói với Tần Lập.

Sắc mặt Bạch Trung Sơn có chút phức tạp, than thở một tiếng rồi nói:

- Được rồi! Đừng khóc nữa. Tần công tử cũng sẽ không làm gì muội đâu, sau này Tiểu Tuyết và Tiểu Hỏa liền đi theo bên cạnh hắn, nhìn con rắn đang đắc ý kia, các người không hâm mộ sao? Muốn bản thân có loại thực lực này, phải dựa vào bản thân, không biết phải mất bao nhiêu năm nữa!

Bạch Trung Sơn nói xong, thần tình có chút mất mát, bản thân lão cũng không biết bao nhiêu năm rồi vẫn không đột phá, giống như mọc rễ ở cảnh giới Phá Toái Hư Không này. Mặc kệ lão cố gắng thế nào, dùng hết các loại phương pháp, thử hết các loại thiên tài địa bảo trên Huyền Vũ Phong, cũng không có một chút dấu hiệu đột phá.

Nghĩ tới đại nạn của mình cũng không còn bao nhiêu năm nữa, cho nên lão cũng không cần phải đi ra bên ngoài trải nghiệm mưa gió, còn không bằng thủ ở nơi này, an tĩnh vượt qua quãng đời còn lại.

Bạch Trung Tuyết ngừng khóc, nhìn Xà Xà đắc ý vênh vang, lại không nhịn phẫn nộ, thầm nói nếu không phải nàng ta, làm sao mình lại mất hết mặt mũi như thế? Nhưng hiện tại nàng căn bản không phải đối thủ của người ta, lén nhìn thoáng qua Tần Lập bên kia, trong lòng Bạch Trung Tuyết âm thầm thề nhất định mình phải đuổi kịp con rắn kiêu ngạo chết tiệt này!

Lúc này Tần Lập quay đầu lại nhìn Bạch Trung Sơn nói:

- Bạch Trung Sơn! Lẽ nào lão không muốn đột phá một bước tiếp theo sao? Lẽ nào lão không muốn đột phá tiến thêm một bước sao? Lẽ nào lão không muốn truy đuổi tầng thứ võ đạo cao hơn sao?

Lão vượn Bạch Trung Sơn sờ sờ đầu tiểu cô nương Tần gia bên cạnh, trên mặt lộ ra biểu tình hiền lành, thở dài nói:

- Tần công tử! Kỳ thật ta hiểu rõ ý của ngươi, năm đó lão chủ nhân từng nói qua chuyện các loại pháp tắc trên thế giới này, đáng tiếc ta tuổi tác đã quá lớn, không có hy vọng đột phá gì nữa.

- Chuyện phải do người làm, không thử thì làm sao biết nhất định không được? lão nhìn Xà Xà đi, mới mấy năm mà đã có biến hóa lớn như vậy, lẽ nào lão không chút động tâm sao?

Tần Lập tiếp tục dụ dỗ, lão vượn này coi như không thể đột phá, vậy cũng là một cường giả siêu cấp. Có lão trấn thủ Tần gia, như vậy dù là các gia tộc môn phái Huyền Đảo ngóc đầu trở lại, hắn cũng sẽ không còn bất cứ lo lắng gì nữa.

Bạch Trung Hỏa cùng Bạch Trung Tuyết cùng đồng thời khuyên nhủ:

- Đại ca, theo cùng chúng ta đi!

- Đại ca! Nếu như đại ca không đi, ta cũng không đi!

Ba tiểu cô nương bàng chi Tần gia cũng ở bên cạnh kéo tay Bạch Trung Sơn làm nũng.

- Bạch Viên bá bá! Đi cùng chúng con đi, ở trong gia tộc chúng con cái gì cũng có!

- Đúng vậy! Đi nhà của chúng con, con nói ba ba mụ mụ làm thức ăn ngon cho ngài!

Lúc này Bạch Trung Sơn hơi ngẩng đầu, ngại ngùng nhìn Tần Lập:

- Tần công tử thật sự không để ý chúng ta đắc tội trước kia?

Tần Lập lắc đầu cười nói:

- Làm sao chứ, ta hiểu tình cảm của các người đối với lão sư, càng hiểu cảm tình của mọi người với Hoàng Kim Cung. Hơn nữa những năm gần đây nếu như không có các người, chỉ sợ bí mật Hoàng Kim Cung đã sớm bị người khác phát hiện, ta hẳn phải cảm ơn mọi người mới phải, làm sao còn trách được chứ?

Bạch Trung Sơn từ trong lời Tần Lập nói, cảm nhận được hắn rất chân thành, trong lòng dâng lên một cỗ cảm động, trầm giọng nói:

- Nếu như vậy, Tần công tử không chê lão già ta, vậy sau này phải phiền Tần công tử rồi!

Ba tiểu cô nương cũng không nhịn được hoan hô, dù ngay cả Bạch Trung Tuyết cùng Bạch Trung Hỏa cũng hiện rõ vui mừng trên mặt.

Nên biết rằng ba huynh muội bọn họ nhiều năm qua chưa từng rời xa nhau, có huynh trưởng bên người sẽ luôn cảm thấy an tâm.

Trong mắt Xà Xà cũng nổi lên một tia ý cười nhàn nhạt. Ba con vượn này rốt cuộc vẫn đi theo chủ nhân, chỉ là ta đã vượt lên đầu chúng nó, sau này cũng tuyệt sẽ không để chúng đuổi theo!

****

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả:Tiểu Đao Phong Lợi

384. Chương 388: Tứ Đại Hiểm Địa, Gợn Sóng Lại Nổi!

Mọi người nhìn Tần Lập phát động trận pháp, sau đó mắt thấy Hoàng Kim Cung chậm rãi biến mất trước mắt. Mấy người Thượng Quan Thi Vũ cùng Tần Tuyết ít nhiều cũng có chút lưu luyến.

Ở Hoàng Kim Cung ba năm, đối với mỗi gốc cây ngọn cỏ lâu ngày đều sinh cảm tình. Trong nhẫn của Tần Lập cũng chứa không ít các loại dị quả quý hiếm hái trong hậu viện Hoàng Kim Cung.

Hôm nay Tần Lập đã đạt đến cảnh giới Thiên Tôn, cũng không phải có thể hái lấy tất cả các loại quả, tuy nhiên đây cũng đã làm hắn rất thỏa mãn, bởi vì các loại dị quả quý hiếm này đều có công hiệu cải tạo thân thể người thần kỳ.

Tần Lập lại dọn trong nhẫn không gian, đưa Cửu Chuyển Bạch Ngọc Liên cùng gốc chu quả không biết tên, cùng với phần lớn thiên tài địa bảo, bao gồm cả Lãnh Ngọc Hoa cùng Điệp Lan thu được trên biển, toàn bộ di dời vào trong Hoàng Kim Cung. Đến tận đây, cuối cùng Tần Lập cũng dọn trống nhẫn không gian của mình.

Tuy nhiên không biết vì sao, dù là đã nhổ di dời tất cả các loại thiên tài địa bảo, nhưng bên trong nhẫn vẫn trải dày một tầng đất như trước, mảnh đất này đều ẩn chứa linh tính cực lớn.

Thi thể con linh thú có huyết thống của Thư kia, vẫn nằm trong nhẫn của Tần Lập. Tần Lập từ trong ký ức của Hô Diên Bác biết được khi võ giả đạt đến cảnh giới Phá Toái Hư Không là có thể luyện chế Linh Khí, mà thú cốt của Thư, chính là một trong những tài liệu chủ chốt luyện chế Linh Khí!

Cái gọi là Linh Khí kỳ thật cũng là một loại vũ khí, nhưng có thể tồn trữ lượng lớn thiên địa linh khí, thậm chí là Linh Khí tốt nhất còn có thể phụ trợ chủ nhân, có tác dụng tăng cường uy năng pháp thuật.

Nếu như một võ giả Phá Toái Hư Không lĩnh ngộ pháp tắc thâm hậu, cầm một thanh bảo kiếm Linh Khí tác chiến, vậy uy lực hắn bạo phát ra sẽ rất kinh người!

Võ giả như vậy, ở thời đại Thái Cổ hết sức bình thường, nhưng tới hiện giờ… ít nhất Tần Lập cũng chưa thấy một ai có Linh Khí!

Tới cảnh giới Đan Nguyên Anh Hóa, có thể luyện chế Bảo Khí. Cái gọi là Bảo Khí, còn cao hơn Linh Khí một tầng, uy lực phát ra Linh Khí cũng còn xa mới sánh bằng.

Nói cho đơn giản, ở thời đại Thái Cổ, một võ giả cảnh giới Phá Toái Hư Không cầm Bảo Khí trong tay, chống lại võ giả Đan Nguyên Anh Hóa bình thường, cũng không nhất thiết sẽ thua đối phương!

Bởi vậy có thể thấy rõ uy lực của Bảo Khí!

Mà khi thực lực võ giả đạt đến cảnh giới Lôi Kiếp, có thể luyện chế một loại pháp bảo gọi là "Kiếp Khí", uy lực Kiếp Khí lớn đến mức không thể tưởng tượng, có người nói Kiếp Khí vừa xuất hiện, trời đất liền biến sắc!

Tuy nhiên, loại bảo vật như Kiếp Khí thì ít nhất phải là cường giả cảnh giới Lôi Kiếp mới có thể sử dụng, võ giả dưới Lôi Kiếp căn bản không cách nào sử dụng bảo vật mạnh mẽ đến cực điểm này.

Sau khi vượt qua Lôi Kiếp, đạt đến cảnh giới Địa Tiên, pháp bảo luyện chế ra sẽ có tên là Thánh Khí! Kỳ thật Hoàng Kim Cung này, chính là một Thánh Khí!

Năm đó Hô Diên Bác đại tài, bản thân chính là một đại tông sư luyện khí, lại có cảnh giới Địa Tiên, lúc này mới có thể khiến Hoàng Kim Cung có được uy năng giống như thần Tích.

Luyện khí là một môn bản lĩnh cao thâm, cũng không phải người nào cũng có thể làm được. Cho nên mặc dù trong lòng Tần Lập rất hướng tới, có thể lấy Ẩm Huyết Kiếm luyện chế thành Linh Khí, Bảo Khí, thậm chí là Kiếp Khí Thánh Khí, nhưng cũng không ôm hy vọng quá xa vời. Không biết nơi cực Tây kia có đại sư luyện khí hay không, nếu như có thì thật muốn kiến thức loại uy lực này một phen.

Đoàn người yên lặng rời khỏi Huyền Vũ Phong. Hoàng Kim Cung Trên đỉnh Huyền Vũ Phong bị trận pháp che giấu, không đạt tới cảnh giới Đan Ngyên Anh Hóa, Tần Lập sẽ không quay lại nơi này. Thứ nhất, không cách nào khống chế Hoàng Kim Cung; thứ hai cũng không tiến vào tầng hai Hoàng Kim Cung được, cái này giống như nắm trong tay một tòa bảo tàng, nhưng không cách nào lấy được bảo bối gì bên trong, làm cho người ta hết sức phiền muộn.

Ba con bạch vượn bởi vì phải đi vào thế giới loài người, cũng đều hóa thành hình người.

Lão vượn Bạch Trung Sơn sau khi hóa thành hình người, là một lão nhân râu tóc bạc trắng hiền lành, có lẽ không quá quen với hành vi loài người, cho nên cử chỉ còn ít nhiều dáng dấp loài vượn

Bạch Trung Tuyết hóa thành loài người, lại là một hình dáng thiếu nữ xinh đẹp, mắt ngọc mày ngài, hoạt bát khả ái, tương phản thật lớn so với hình tượng trước kia.

Bạch Trung Hỏa lại hóa thành một thanh niên anh tuấn hơn ba mươi tuổi, mày rậm mắt to, hơn nữa cử chỉ hết sức trầm ổn. Từ bề ngoài rất khó tưởng tượng, đây là một linh thú sống vô số năm.

Mười mấy ngày sau, đoàn người đã về đến Tần gia.

Lúc này Tần Lập đã rời Tần gia hơn nửa năm, chẳng những bên ngoài hết sức quan tâm đến tung tích Tần Lập, ngay cả rất nhiều người trong nội bộ Tần gia cũng đều đang suy nghĩ: Lúc nào Lập thiếu gia có thể trở về.

Hiện tại rốt cuộc cũng trở lại, trên dưới Tần gia tràn ngập vui mừng. Mà tin tức Tần Lập xuất hiện cũng nhanh chóng khuyếch tán ra ngoài làm cho các gia tộc môn phái luôn mong mỏi Tần Lập xảy ra chuyện hoàn toàn thất vọng.

Hai năm qua Tần gia phát triển hết sức nhanh chóng, có các loại đan dược duy trì, hơn nữa con cháu Tần gia đã bị Tần Lập ảnh hưởng, tu luyện khắc khổ. Thực lực chỉnh thể Tần gia đã không thể khinh thường.

Ba huynh muội Bạch Trung Sơn lần đầu tới thế giới loài người, cũng đều cảm thấy hết sức mới mẻ. Trên dưới Tần gia đối với bọn họ cực kỳ trọng hậu, làm cho bọn họ cứ thấp thỏm mãi cũng hoàn toàn tiêu trừ

Tuy rằng Bạch Trung Sơn đã từng đi vào thế giới loài người, tuy nhiên đã là chuyện rất nhiều năm trước, hơn nưa lúc đó cũng lấy thân phận một vị khách qua đường, tự nhiên cảm giác không giống so với hiện tại.

Ba tiểu cô nương bàng chi Tần gia mới mười hai mười ba tuổi, cũng đã có được thực lực làm người ta sợ hãi. Tin tức này bị Tần Tỏa hạ lệnh phong tỏa, liệt vào cơ mật tối cao của Tần gia.

Nên biết rằng, dù là Thôi Lãnh Chí Tôn Thôi gia năm đó, lúc mười hai mười ba tuổi cũng không có loại thực lực này! Hơn nữa con quái vật Thôi gia kia vẫn luôn ẩn dấu tin tức này rất sâu, thẳng đến khi Thôi Lãnh đã tiến vào cảnh giới Chí Tôn mới thả ra ngoài chút bóng gió. Tần gia hiện tại còn xa không bằng thế lực Thôi gia khổng lồ năm đó, tự nhiên càng phải bảo vệ ba tiểu cô nương này thật tốt

Có thể nói ba tiểu cô nương vốn là bàng chi, đã định trước cả đời không có bất cứ cơ hội phát triển nào, bởi vì Tần Lập, số phận đã xảy ra biến hóa hoàn toàn. Các nàng, bao gồm cả người nhà các nàng, địa vị ở Tần gia thoáng cái trở nên hết sức quan trọng!

Tần Lập đem không ít bảo vật lấy từ trong Hoàng Kim Cung lưu cho mấy người Lãnh Dao cùng Lâm Vân Lan Tần Hàn Nguyệt. Bản thân Lãnh Dao chính là nữ nhân của Tần Lập, hơn nữa chiếm một địa vị rất quan trọng trong sự phát triển tương lai của Tần Lập, cho nên để Lãnh Dao nhanh chóng nâng cao là việc Tần Lập phải làm.

Thượng Quan Thi Vũ cũng từ Tần Lập biết được chuyện Lãnh Dao, nàng cũng không nói gì thêm. Thời gian ba năm, nói dài cũng không dài nhưng trên thực tế cũng đủ làm rất nhiều chuyện. Mà Tần Lập lại không phát sinh quan hệ có tính thực chất gì với Lãnh Dao, điều này làm cho trong lòng Thượng Quan Thi Vũ hết sức cảm động.

Theo Tần Lập thấy đây là lẽ thường, nhưng ở trong mắt cô gái Thượng Quan Thi Vũ này từ nhỏ nhìn quen thê thiếp thành đàn, liền trở nên không bình thường nữa.

Tần Hàn Nguyệt lại hết sức hy vọng nhi tử cùng Thi Vũ có thể lập tức thành thân. Tần Lập cùng Thượng Quan Thi Vũ thương lượng một hồi cũng đáp ứng. Cảm tình giữa hai người hết sức vững chắc, hơn nữa nhiều năm trôi qua, rất nhiều người cùng tuổi với Tần Lập đều đã thành thân từ lâu.

Tuy nhiên kế hoạch luôn luôn không nhanh bằng biến hóa, ngay khi phu phụ Tần Hàn Nguyệt cùng Tần Văn Hiên cao hứng bừng bừng chuẩn bị hôn lễ cho nhi tử, từ giới thế tục một lần nữa truyền đến tin tức quan trọng.

Thành Hoàng Sa Thanh Long quốc gần đây đột nhiên nổi lên sóng gió, giống như trong một đêm xuất hiện rất nhiều cường giả xa lạ, đám người kia cử chỉ khác biệt rất lớn với võ giả thế tục. A Hổ một lần nữa phát triển ở thành Hoàng Sa, lập tức cảm giác được dị thường, cuối cùng phát hiện những cường giả thần bí xa lạ này, mục tiêu chính là tứ đại hiểm địa thành Hoàng Sa.

Đây cũng không phải là nguyên nhân chủ yếu để A Hổ vận dụng phương pháp liên hệ con cháu Tần gia ở giới thế tục liên lạc với Tần Lập. Chỗ trọng yếu nhất chính là hồ Phượng Hoàng - một trong tứ đại hiểm địa, nước hồ bỗng nhiên khô cạn, sau đó ở trong đáy hồ lộ ra một trận pháp vô cùng khổng lồ. Trận pháp hình tròn, bên trên có các đường hoa văn cực kỳ phức tạp lại rất thần bí, sau đó giống như có một loại năng lượng thần kỳ, người bình thường căn bản không tới gần nơi đó được.

Cũng chính bởi vì hồ Phượng Hoàng thực sự khô cạn, lộ ra trận pháp khổng lồ này mới dẫn tới các cường giả thần bí xa lạ kia. Sau đó lại có người có ở khe Ưng Chủy cùng khu Tuyệt Sát, phát hiện ra trận pháp khổng lồ đồng dạng!

Hiện tại, chỉ có đầm Phệ Hồn còn chưa phát hiện ra, tuy nhiên đã có người phát hiện tứ đại hiểm địa giống như có sự kêu gọi lẫn nhau. Không tính đầm Phệ Hồn, ba trận pháp ở hồ Phượng Hoàng, khe Ưng Chủy cùng khu Tuyệt Sát, nhìn từ không trung liền tạo ra một hình tam giác hết sức tiêu chuẩn!

Như vậy, nếu chỗ đầm Phệ Hồn có loại trận pháp thần bí này, sẽ trở thành một hình vuông, giữa chúng có sự kêu gọi lẫn nhau!

Đương nhiên, những điều này cũng là các cường giả thần bí tới thành Hoàng Sa phát hiện. A Hổ cảm thấy chuyện này không bình thường, liền vận dụng phương pháp liên hệ con cháu Tần gia do Tần Lập lưu lại, để bọn họ truyền chuyện này về Huyền Đảo.

Sau khi Tần Lập nghe được tin tức này, cũng hết sức khiếp sợ. Đồng thời, trong lòng Tần Lập sinh ra một suy nghĩ: từ khi hắn tiếp xúc đến các loại điển tịch cùng truyền thừa, dường như đều là cực Tây phải cường

đại hơn nơi này.

Càng về phía Tây càng mạnh, đây hầu như là một nhận thức chung trong lòng các võ giả nơi cực Tây.

Nhưng vấn đề ở chỗ, bất luận là Hoàng Kim Cung hay là bản đồ thái cổ Tần Lập nắm giữ, đều xuất hiện ở phương Đông cách xa cực Tây!

Phương diện này, có một cách giải thích nào hay không?

Cái Tên tứ đại hiểm địa thành Hoàng Sa, dường như đã truyền lưu không biết bao nhiêu năm, từ lúc còn chưa có Thanh Long quốc, tứ đại hiểm địa đã nổi danh trong các nước xung quanh rồi

Kẻ mạo hiểm phát hiện tứ đại hiểm địa lúc ban đầu là ai, đã không thể tra cứu. Nhưng tất cả những kẻ mạo hiểm về sau đều biết tứ đại hiểm địa Hoàng Sa Thanh Long, gần như là cấm địa võ giả, người bình thường đi vào chính là tự tìm đường chết. Thật sự làm các võ giả sợ hãi không gì khác chính là vô số linh thú cường đại chiếm giữ tứ đại hiểm địa!

Đây cũng là chỗ làm Tần Lập không giải thích được, bởi vì tuy rằng tứ đại hiểm địa rất hung hiểm nhưng đối với cường giả chân chính trên Huyền Đảo mà nói cũng không tính là gì. Thế nhưng vì sao nơi đó lại đột nhiên nhảy ra một cái trận pháp khổng lồ chứ? Trận pháp này, có quan hệ gì tới cực Tây, cùng rất nhiều truyền thuyết Thái Cổ thần bí hay không?

Tần Lập quyết định phải muốn đích thân đi một chuyến dò xét xem đến cùng là thế nào!

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả:Tiểu Đao Phong Lợi

385. Chương 389: Tin Tức Của Tấm Bản Đồ Thái Cổ Thứ Tư!

Cổ thành Hoàng Sa phong cách cổ xưa mà phồn hoa, lại bởi vì chuyện bốn nơi hiểm địa mà nổi phong ba.

Sáng sớm, khí trời sương mù còn bao phủ trên toàn bộ bầu trời thành Hoàng Sa, còn vờn quanh trên không chưa tiêu tan, ánh nắng mặt trời mới nhú, chiếu lên màn sương mù này thành một lớp vàng óng ánh.

Thành Hoàng Sa nguy nga càng tăng thêm vài phần tang thương và thần bí.

Tần Lập nắm tay Thượng Quan Thi Vũ, hai người đứng ở ngoài thành, nhìn một màn này. Thật lâu sau, hai người nhìn nhau cười. Thượng Quan Thi Vũ dịu dàng nói:

- Nhìn nơi này, cảm giác giống như là một cảnh mộng, rất nhiều ký ức về quá khứ đều có chút mơ hồ. Nguyện vọng lớn nhất thời ấu thơ chính là có thể ra ngoài phủ nhìn xem một lần, mọi người nói ánh vàng buổi sáng sớm…

Tần Lập nắm bàn tay nhỏ bé thoáng có hơi lạnh của Thượng Quan Thi Vũ, cười nói:

- Bây giờ muốn nhìn cái gì thì nhìn nó đi!

Thi Vũ gật gật đầu, khẽ thở dài:

- Đáng tiếc lại không còn có tâm tình như ngày xưa đó!

Tần Lập nắm chặt tay Thượng Quan Thi Vũ, truyền hơi ấm của mình cho nàng, nhẹ giọng nói:

- Thế giới của chúng ta sớm đã không còn bình thường nữa. Chúng ta rốt cuộc không thể trở về được cuộc sống người thường nữa rồi!

Thi Vũ nhoẻn miệng cười:

- Kỳ thật như vậy cũng tốt lắm! Chỉ cần có thể ở cùng một chỗ với huynh, đi bất cứ nơi đâu muội cũng không sợ!

Lúc này đây hai người ra ngoài còn Xà Xà, Kim Điêu, Linh Ưng, Mặc Ưng cùng Tam Viên, cùng với Tiểu Hắc và Thái Hồng, tất cả đều lưu lại Tần gia. Một là để trấn thủ Tần gia, dạy con cháu Tần gia; hai là

bản thân chúng cũng đều cần tu luyện để đột phá. Trừ Xà Xà ra, Tần Lập phân phát Bạo Nguyên Đan, Cố Bản Đan và Tinh Nguyên Đan cho mấy linh thú đó, còn như có thể đột phá tới trình độ nào, vậy thì tự bản thân bọn chúng thôi.

Đám linh thú này đều là thành viên thuộc tổ chức của Tần Lập, tương lai nếu thật sự phải chống lại các đại môn phái ở địa phương cực Tây, nếu không đạt tới thực lực nhất định nào đó, thậm chí có thể ngay cả cơ hội xuất thủ cũng không có.

Cho nên, lúc này đi ra ngoài chỉ có Tần Lập và Thi Vũ, thực lực của Tần Lập thủy chung vẫn đang vững bước tăng lên, mà Thi Vũ hiện tại điều cần thiết nhất là thông qua chiến đấu để rèn luyện chính mình.

Sau khi hai người vào thành, cũng không có kinh động đến bất cứ người nào, chỉ tùy tiện tìm một khách điếm ở trọ. Sau đó bắt đầu dịch dung. Tần Lập trở thành một thanh niên chừng ba mươi tuổi, dáng người gầy yếu, sắc mặt vàng như nến; Thi Vũ thì bị Tần Lập giả trang thành một thiếu phụ thôn quê khoảng hai mươi sáu hai mươi bảy tuổi.

Tần Lập nhìn bộ dáng của Thi Vũ, cười thầm không thôi. Thi Vũ soi gương nhìn hình dáng của mình, sau đó cũng vì ý thích quái gở của Tần Lập mà cảm thấy bất đắc dĩ.

Tuy nhiên hai người đích xác cũng không thích hợp dùng mặt thật của mình ở thành Hoàng Sa, nơi này là nơi họ sinh ra và lớn lên. Cho dù đã qua rất nhiều năm, đã có nhiều biến hóa, nhưng vẫn sẽ có rất nhiều người nhận ra được bọn họ.

Hai người đi trên đường phố thành Hoàng Sa, vô tình đi ngang qua võ quán Phương Chính của Phương gia. Tần Lập nhìn thấy không khỏi có chút thổn thức, nói:

- Năm đó chính là ở trong này, ta hoàn toàn trở mặt cùng hai người Tần Phong và Tần Hổ. Ôi! Thoáng một cái thời gian đã trôi qua mười mấy năm!

Thượng Quan Thi Vũ dịu dàng nhìn Tần Lập, nói:

- Hai huynh đệ kia! Hẳn là đều còn sống?

Tần Lập gật gật đầu, cười khổ nói:

- Có lẽ đang ẩn tránh ở một góc nào đó, liều mạng tu luyện chuẩn bị tìm ta báo thù đấy!

- Huynh hối hận vì chuyện đã làm năm đó sao?

Đôi mắt trong suốt sáng ngời của Thi Vũ nhìn chằm chằm Tần Lập, đột nhiên hỏi. Tần Lập lắc đầu, cười nói:

- Đương nhiên không hối hận! Năm đó nếu ta không làm như vậy, người chết chính là ta!

Tần Lập nói xong, nắm tay Thi Vũ đi vào một tửu quán không lớn, nhưng trang trí rất cổ kính. Bởi vì là buổi sáng sớm nên trong tửu quán chưa đông khách lắm, chưởng quầy ở bên trong quầy xem sổ sách, còn tên tiểu nhị thì ngồi gục đầu trên bàn ngủ gà ngủ gật.

Hai người vừa bước vào, tiểu nhị lập tức tỉnh lại, cười nói một hơi bằng giọng địa phương thành Hoàng Sa:

- Hoan nghênh nhị vị khách quan! Mời vào trong!

Tần Lập và Thi Vũ về đến nơi đây, cảm nhận sâu nhất chính là giọng nói quê hương nơi này. Tuy rằng thành thị này lưu lại cho hai người phần ký ức cũng không tính là tốt lắm, nhưng nghe được giọng nói quê hương vẫn cảm thấy thật thân thiết.

Tần Lập thuận miệng kêu vài món thức ăn đặc sắc của tửu quán, tiểu nhị lập tức sửng sốt, sau đó cười nói:

- Khách quan trước kia đã tới nơi này rồi à? Chọn món đều là món ăn chiêu bài của chúng tôi

Tần Lập thản nhiên cười, gật gật đầu, không nói gì.

Tiểu nhị nhanh nhẹn đi báo cho đầu bếp phía sau, sau đó lại bưng tới nước trà. Thừa dịp trong tửu lâu chưa đông người lắm, lại thấy Tần Lập cũng rất thuận mắt, liền tự lân la tới nói:

- Phải nói thành Hoàng Sa chúng ta thật đúng là tà môn! Nơi này vốn bình yên đâu được một vài năm, lại bắt đầu nổi sóng gió! Gần đây rất nhiều người lại ào ào cuốn tới nơi đây. Nghe nói nha, ở bốn đại hiểm địa có người phát hiện bảo tàng thời đại cổ đấy!

Tần Lập cùng Thượng Quan Thi Vũ đưa mắt nhìn nhau một cái, cười nói:

- Ồ!? Vậy ngươi nói xem, phát hiện bảo tàng gì?

Tiểu nhị nhìn lướt quanh một vòng, trong tửu lâu trống rỗng, chưởng quầy như trước vẫn đang xem sổ sách, sau đó mới hạ thấp giọng nói:

- Nghe nói ở địa phương đó toàn bộ đều là tài bảo vàng bạc! Tuy nhiên, dường như cần phải có chìa khóa mới có thể mở ra được. Đúng vậy! Gần đây rất nhiều cường giả từ bốn phương tám hướng đều đi tới thành Hoàng Sa tìm kiếm chìa khóa để mở ra bảo tàng. Nếu ngài đợi tới buổi trưa sẽ thấy rất nhiều giang hồ hiệp khách.

Tần Lập cười cười, biết từ miệng tiểu nhị này cũng không có khả năng nghe được bao nhiêu tin tức, liền thuận miệng hỏi một câu:

- Vậy, ngươi có biết những cường giả này là từ địa phương nào tới không?

Tiểu nhị có hơi tiếc nuối lắc đầu, nói:

- Những người đó đều rất cuồng ngạo! Đâu có khách sáo như khách quan vậy. Nói cho ngài biết, những người đó cả đám đều mắt cao hơn đỉnh đầu, bộ dáng phi thường kiêu ngạo, dường như ở trong mắt bọn họ chúng ta chỉ là con kiến… ngài nói xem làm sao mà không giận cho được?

Tiểu nhị nói xong, lại thở dài một tiếng:

- Ôi! Năm đó thời điểm ba đại gia tộc huy hoàng, đám người từ ngoài đến này, nào dám kiêu ngạo như vậy? Nếu như trở lại thời Tần Hầu, bọn họ cũng không dám. Đáng tiếc là Tần Hầu đã đi biệt tích rất nhiều năm, không thấy quay về nữa. Công tước gia A Hổ lại xảy ra chuyện như vậy! Thật là thế sự vô thường mà!

Tần Lập nhìn thoáng qua Thượng Quan Thi Vũ, gặp ánh mắt Thi Vù đang dịu dàng nhìn hắn, vì thế cười nói:

- Công tước A Hổ, mấy năm nay thế nào rồi?

- Ngài cũng biết Công tước A Hổ à? Hà hà! Nhắc tới Công tước A Hổ, thật đúng là người tốt, chưa bao giờ ỷ thế hiếp người, đáng tiếc người tốt không được báo đền. Mấy năm trước gặp phải nhà tan cửa nát, còn bị bắt dẫn đi, sau lại không biết vì cái gì lại đã trở lại. Lúc ấy Thượng Quan gia cùng Phương gia hai đại gia tộc kia, thừa dịp chiếm đoạt không ít sản nghiệp của Công tước A Hổ. Công tước A Hổ vừa trở về, hai nhà kia lại vội vàng không ngừng trả lại tài sản. Hiện tại Công tước A Hổ chính là người có thế lực nhất của thành Hoàng Sa.

- Vậy là tốt rồi!

Tần Lập nhẹ giọng nói, trong ánh mắt hiện lên một chút hoài niệm, dường như tưởng nhớ lại ngày xưa, lúc A Hổ mang theo đám người hắn, Lãnh Dao cùng Bộ Vân Yên vào núi mạo hiểm.

Lúc này, lại có khách tiến vào, tiểu nhị liền cáo lỗi Tần Lập, sau đó đi tiếp đón người khác.

Thượng Quan Thi Vũ nhỏ giọng nhẹ nhàng nói:

- Nếu không thì mau chóng đến thăm A Hổ, đại ca?

Tần Lập do dự một chút, lại lắc đầu:

- Quên đi! Chúng ta cùng huynh ấy hiện tại đã hoàn toàn là người của hai thế giới, tốt hơn là không nên quấy nhiễu cuộc sống bình yên của huynh ấy.

Lúc này, đám khách mới vào gồm có bốn người, ngồi ở cách Tần Lập mấy bàn, phi thường im lặng, chỉ có một người nhìn lướt qua Tần Lập cùng Thượng Quan Thi Vũ, rồi thu hồi ánh mắt. Trên người cả hai đều không có chút dao động, không khác gì người thường, hoàn toàn không đáng để bọn họ lãng phí ánh mắt.

Tần Lập đã hoàn toàn thu liềm khí tức. người khác căn bản không thể tra ra được. mà Thượng Quan Thi Vũ… thì những người đó thực lực kém quá xa, căn bản là cảm nhận không tới.

- Sư huynh! Huynh nói cái gì bốn đại hiểm địa này, thật sự có bí mật kinh thiên gì hay sao?

Một hán tử trung niên mặc trang phục màu vàng, hỏi lão già áo xám ngồi ở chủ vị.

Lão già áo xám dáng người thực gầy, khuôn mặt thoạt nhìn trông thực dài, chòm râu dưới cằm phất phơ, hai mắt nhìn qua còn có chút đục ngầu, lão mà đi trên đường trông y hệt như một lão già bình thường.

Ai cũng sẽ không nghĩ tới trong thân thể một lão già bình thường như vậy lại có thứ lực lượng khiến cho người ta e ngại.

Lão già đánh giá Tần Lập cùng Thượng Quan Thi Vũ trở thành hai người dân thường, nói chuyện cũng không chút kiêng kị. Hơn nữa, bọn họ nói với nhau cũng là chuyện phố lớn ngõ nhỏ trong thành Hoàng Sa đều biết, cũng không có gì kiêng kị.

- Bí mật, khẳng định là có! Tuy nhiên, chưa chắc đã có bảo tàng gì! Bốn địa phương đó ta đã ở trên không trung xem qua, nếu xâu chuỗi lại với nhau, thực rất có thể sẽ hình thành một cái trận pháp thật lớn. Còn như trận pháp này để làm cái gì, vậy thì đoán không ra. Tuy nhiên theo ta suy đoán, thực rất có thể có liên quan với thời đại Thái Cổ.

Lão già nói rất khẳng định.

Tần Lập cùng Thượng Quan Thi Vũ đều chấn động trong lòng, đều từ trong mắt đối phương hiện lên vẻ không thể tin được.

Phải biết rằng, cho dù ở Huyền Đảo, người có thể nói ra bốn chữ "thời đại Thái Cổ" này cũng không có bao nhiêu người.

Mọi người đều biết tồn tại thời đại Thái Cổ, nhưng niên đại đã qua quá lâu rồi, mà ngay cả rất nhiều lịch sử về thời đại thượng cổ, đều không thể biết tới, không có chứng cớ, càng đừng nói đủ loại truyền thuyết về thời đại Thái Cổ.

Phần đông mọi người nghe nói tới đều giống như nghe kể chuyện thần thoại.

Mà không ngờ mấy người này, lại có thể nói ra bốn đại hiểm địa có liên quan với thời đại Thái Cổ, sao có thể không khiến cho người sợ hãi?

Lúc này, tiểu nhị bưng đồ ăn lên, Tần Lập liền cầm hũ rượu, tự châm tự uống, vừa lưu ý nghe bốn người bên kia nói chuyện.

- Thời đại Thái Cổ? Chính là thời đại của tấm bản đồ môn phái chúng ta truyền lưu kia hay sao? Ta thấy đồ án trên trận pháp thật giống như đồ án phía sau tấm bản đồ đó!

Lại một người trung niên mặt chữ điền mặc trang phục màu vàng, thuận miệng nói.

-Khạc!

Lão già tằng hắng một tiếng, trừng mắt nhìn người trung niên một cái, lại thấy Tần Lập cùng Thượng Quan Thi Vũ bên kia đang ngồi đối ẩm, mỉm cười ngọt ngào với nhau. Lão yên lòng, chẳng qua là một cặp vợ chồng bình thường có chút tiền tới đây cải thiện cuộc sống mà thôi, không có gì đáng chú ý. Tuy nhiên lão vẫn hướng về phía người trung niên, hạ thấp giọng khiển trách:

-Về sau ở bên ngoài đừng nói lung tung.

Người trung niên có vẻ xấu hổ cúi đầu. Tấm bản đồ Thái Cổ đó ở trong môn phái bọn họ cũng là một trong những bảo vật trân quý nhất, được liệt vào chuyện cơ mật cao nhất trong môn phái là nghiêm khắc cấm truyền ra ngoài.

Lúc này lão già dịu giọng, xoa dịu nói:

- Không phải ta định trách ngươi! Nhưng hiện tại thành Hoàng Sa nơi này, dường như đã kinh động rất nhiều võ giả các địa phương thần bí, không phải ai cũng đều không hiểu biết như vậy, vạn nhất đối phương nghe nói về thứ đó, ngươi nói lung tung chỉ sợ sẽ dẫn tới họa sát thân đó.

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả:Tiểu Đao Phong Lợi

386. Chương 390: Giả Ngốc!

Không ngờ rằng Tần Lập và Thi Vũ, trong lòng hai người sớm đã bị chấn động tới tột đỉnh. Bản đồ Thái Cổ, không nghĩ tới ở địa phương này lại nghe được tin tức về bản đồ Thái Cổ.

Hiện tại trong tay Tần Lập đã có ba tấm bản đồ, một tấm thu được từ tay mẫu thân Thi Vũ, một tấm lấy từ Thôi gia, còn một tấm là vừa mới thu được từ tộc đàn Hắc Kim Thần Báo nơi đó.

Tần Lập cũng từng thử qua, nghĩ muốn ráp ba tấm bản đồ này với nhau, nhưng lại phát hiện ba tấm bản đồ này hoàn toàn thuộc ba vị trí khác nhau. Hiện tại Tần Lập cũng không dám xác định bản đồ đầy đủ gồm có bao nhiêu mảnh bản đồ.

Bản đồ này, ta nhất định phải thu lấy.

Bởi vì bản đồ Thái Cổ này, chẳng những đánh dấu toàn bộ các địa phương thần bí trên Thiên Nguyên Đại Lục, đồng thời mặt sau nó là một trận pháp thật lớn cực kỳ phức tạp, cũng phi thường thần bí, hấp dẫn người ta muốn tìm hiểu đến tột cùng là cái gì.

Tần Lập âm thầm bám một chút lực lượng tinh thần vào trên người lão già kia. Coi như đánh dấu để lại một lũ thần thức ở trên người lão già. Mặc kệ là trao đổi hay là thông qua cách nào khác, đều phải thu được bản đồ này.

Tần Lập thầm nghĩ trong lòng. Lúc này, bên trong tửu quán lại có người khác lục tục kéo đến, sắp tới giữa trưa, thực khách bắt đầu đông hẳn lên. Bốn người bên này cũng bắt đầu uống rượu dùng cơm, ngừng nói chuyện với nhau.

Lại nói tiếp, bốn người này coi như là rất cẩn thận, nhìn bên ngoài gần như không lộ ra chút sơ hở gì, chỉ tiếc là bọn họ nhìn lầm Tần Lập cùng Thượng Quan Thi Vũ hai người này, lầm vì đã xem hai người bọn họ thành người dân thường.

Lúc này trong lòng Tần Lập đột nhiên nghĩ đến một vấn đề, nếu ba đại hiểm địa trong bốn đại hiểm địa đều lộ ra trận pháp cổ quái kia. Như vậy, có thể hay không hấp dẫn tất cả người giữ các phần còn lại của bản đồ Thái Cổ đến đây tìm hiểu kết quả?

Càng nghĩ càng cảm thấy khả năng này rất lớn, trong lòng Tần Lập rốt cục kích động cả lên. Hơn nữa, lần này hắn dẫn theo Thi Vũ ra ngoài tuy nói là muốn nhìn lại xem nơi này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng nguyên nhân lớn nhất là muốn cùng Thi Vũ đi khắp nơi để lịch lãm rèn luyện, cũng có thể giải tỏa khuây khỏa.

Cũng không ngờ lại có thể có thu hoạch như thế.

Người bên trong tửu quán dần dần thêm đông đúc. Chung quanh Tần Lập và Thi Vũ cũng đều có người ngồi, đều tự ăn cơm nói chuyện với nhau, rất nhiều người nhưng đều đàm luận về một đề tài, đó chính là…bốn đại hiểm địa.

Trong đó, Tần Lập phân biệt rõ ràng, có một số người chính là võ giả giới thế tục bình thường, thực lực hơn phân nửa là Huyền cấp cùng Địa cấp, chỉ có số ít mấy người là Thiên cấp.

Nhìn những người này không e dè lớn tiếng đàm luận, Tần Lập không khỏi cảm thấy vài phần buồn cười, chênh lệch giữa võ giả địa phương thần bí cùng võ giả giới thế tục thật sự là quá lớn. Hoàn toàn là hai thế giới khác nhau, hiện tại lại xen lẫn cùng một chỗ, nhìn biểu tình hờ hững trên mặt võ giả đến từ các địa phương thần bí thì có thể biết rằng bọn họ cũng không có cảm giác gì với các giang hồ hào khách đang lớn tiếng đàm luận này.

Đám giang hồ hào khách dường như cũng có điều phát hiện. Tuy nhiên ở bên ngoài, không thể tùy tiện gây chuyện, là chuyện tự giác của đại đa số người trong giang hồ. Nhưng không tránh khỏi có một số ít người tính tình táo bạo, quái dị. Hơn nữa người trong giang hồ muôn hình muôn vẻ, người thuộc hạng nào cũng đều có.

Tần Lập đã tận lực cải trang cho Thi Vũ giống như một thiếu phụ thôn quê, tuy nhiên thoạt nhìn vẫn còn thập phần xinh đẹp, nhất là đôi mắt long lanh linh động của Thi Vũ kia thì không thể che lấp được. Cho nên, có người không ngăn được ánh mắt nhìn về hướng Thượng Quan Thi Vũ.

Thượng Quan Thi Vũ tuy rằng kinh nghiệm chiến đấu không tính là phong phú lắm nhưng cảnh giới đạt đến mức ấy, đối với các loại ánh mắt gian tà như thế, sao nàng có thể không cảm nhận được chứ!

Đôi mi thanh tú khẽ nhíu lại, buông đũa xuống. Thượng Quan Thi Vũ nói với Tần Lập:

- Phu quân! Muội ăn no rồi, chúng ta đi thôi!

Tần Lập ở trong này cũng đã thu được tin tức mong muốn, vì thế gật đầu, đứng dậy, vén màn, cùng Thi Vũ sóng vai rời đi.

Hai người đang trên đường về khách điếm, Tần Lập cười khổ nói:

- Thật đúng là hạng người nào đều có, những người tà tâm không sợ chết đó theo tới rồi!

Thi Vũ ngưng mắt nhìn thoáng qua Tần Lập, hừ một tiếng:

- Đều là lỗi ở huynh! Thiếu phụ quê mùa thì quê mùa, còn biến thành xinh đẹp như vậy, để cho người ta theo dõi?

Tần Lập bật cười ha hả, thầm nghĩ: 'Ta biến muội thành Dạ Xoa, muội bằng lòng sao?"

- Nếu không, chúng ta tìm chỗ hẻo lánh cho muội luyện tập? Tần Lập thương lượng cùng Thượng Quan Thi Vũ.

Thi Vũ bĩu môi, nói:

- Chỉ mấy tên bất nhập lưu gì đó, bọn chúng cũng xứng sao?

Bảy tám người đi theo phía sau kia, sợ là đến chết cũng không nghĩ tới, mục tiêu bọn chúng nhắm tới, đều không phải là con cừu non yếu đuối ngoan ngoãn, mà là sư tử hung mãnh khủng bố.

Bọn họ nhìn hai người phía trước vừa nói chuyện với nhau, vừa đi tới chỗ hẻo lánh, cả bọn đều hưng phấn không thôi. Còn đang suy nghĩ phải làm thế nào để hưởng dụng thiếu phụ thôn quê này đây, lại không nghĩ tới người ta căn bản là dẫn đường cho bọn họ đi vào tử lộ.

Vô tình, Tần Lập mang theo Thi Vũ lại đi vào vùng phế tích của Tần gia năm xưa, hiện tại nơi này đã mọc đầy cỏ dại cùng các loại cây tạp, có một số cây đã mọc rất cao. Hơn nữa vốn trước kia nơi này đã có sẵn những cây cổ thụ lâu năm, hiện giờ đã biến nơi này thành một khu rừng nhỏ.

Cũng có người từng nghĩ tới phải lợi dụng địa phương này, nhưng hễ là người có quyết định này, mới vừa bắt đầu thực hiện, trong nhà sẽ có người chết đi một cách khó hiểu, ngay cả vì sao mà chết cũng không kiểm tra được.

Vì thế, tin tức địa bàn cũ của Tần gia năm đó là nhà có ma dần dần truyền ra ngoài, nếu không phải nhà có ma, năm đó như thế nào có thể bị giết cả nhà? Hơn nữa, hiện tại trên vùng đất dữ này, có vong linh những người Tần gia đã chết thủ vệ, người nào chủ ý tới vùng đất này, đều chết bất đắc kỳ tử, thậm chí ngay cả có một số người trẻ tuổi chọn chỗ này hẹn hò yêu đương, cũng đều chết một cách kỳ bí. Cho nên đến cuối cùng, không còn có người nào dám đánh chủ ý tới khu đất này. Thậm chí cũng không có người dám tới nơi này, ban ngày đều yên tĩnh đến có chút dọa người.

Tần Lập nhìn vùng đất hoang vu, trong lòng thoáng cảm khái. Hắn cũng không có nghe các loại truyền thuyết ở thành Hoàng Sa mấy năm nay, cho dù nghe nói đương nhiên hắn cũng sẽ không tin cái gì vùng đất dữ, nhà có ma.

Hắn đang vô thức nghĩ tới đám Hắc y nhân năm đó hủy diệt Tần gia, sau lại còn đuổi giết mình, từ đó đến nay dường như sớm đã mai danh ẩn tích.

Mà Tần gia hùng mạnh ở thành Hoàng Sa phồn hoa năm đó, hiện giờ sớm đã tan thành mây khói.

Hai người hồn nhiên làm như không phát hiện đám người theo dõi phía sau, lững thững đi vào khu rừng thập phần vắng lặng trước mặt, Tần Lập nhẹ giọng thở dài:

- Nơi này chính là Tử Thần Viên năm đó, thuở nhỏ mẫu thân ta ngụ ở chỗ này. Tiểu viện này toàn bộ Tần gia đều thập phần đỏ mắt thèm thuồng. Lúc đó Tần Hoành Viễn, vì để cho ta cưới muội nên trả lại nơi này cho mẫu thân ta. Ta ở chỗ này cũng không bao lâu! Ha ha!

Thượng Quan Thi Vũ mơ màng ôm cánh tay Tần Lập, dịu dàng nói:

- Còn có muội bên huynh!

Tần Lập cười nói:

- Đúng vậy! Còn có muội bên người ta!

Lúc này, bảy tám người từ rất xa bên kia đi tới, cả đám người vây quanh một thanh niên khoảng hai mươi tuổi, thanh niên này mi thanh mắt sáng, mặt trắng như ngọc, dáng người cao to, toàn thân phủ áo choàng màu trắng, trông có vẻ phong lưu phóng khoáng, chỉ có điều hai mắt khi nhìn người làm cho người ta có một loại cảm giác có chút âm nhu, không có cái khí chất của nam nhi.

- Ha ha! Tiểu nương tử thật sự là có nhã hứng, không ngờ có thể tìm được một chỗ u nhã tĩnh mịch như vậy để nói chuyện yêu đương. Tuy nhiên, dường như nàng tìm sai đối tượng rồi! Nhìn lại xem người bên cạnh nàng này… chậc chậc! Nàng sao có thể coi trọng người như thế vậy?

Gã thanh niên lộ vẻ mặt gian tà nhìn Thượng Quan Thi Vũ, nói tiếp:

- Theo ta đi! Ta sẽ làm cho nàng trở nên cao quý hơn cả công chúa trên đời này! Nàng không nên mặc nhưng thứ xiêm y rẻ tiền đó, ta sẽ dùng xiêm y lộng lẫy nhất trên đời tặng cho nàng!

"Đúng là bệnh thần kinh mà!" Trong lòng Tần Lập không kìm nổi thầm than! Gã thanh niên này thật là bệnh không nhẹ, không ngờ lần đầu tiên gặp mặt một thiếu phụ thôn quê lại lãng mạn như thế. Tuy nhiên nghĩ kỹ lại, nếu Thi Vũ thực sự là thiếu phụ thôn quê, không chừng đúng là có khả năng bị hắn mê hoặc. Dù sao, còn cao quý hơn cả công chúa… ở trong mắt phụ nữ khắp thiên hạ đều rất dễ bị mê hoặc.

Đáng tiếc, số mạng của gã công tử này thật đúng là xui xẻo.

Thi Vũ cũng không thèm liếc nhìn hắn, thản nhiên nói:

- Ngươi theo ta làm gì? So với ngươi ta mạnh hơn gấp cả trăm lần, ngàn lần, vạn lần không chừng…hạng người như ngươi căn bản không đáng để ta nói chuyện. Nếu đặt ngươi cùng một chỗ để so sánh chẳng khác nào làm nhục phu quân ta.

Nói xong, Thượng Quan Thi Vũ thâm tình chân thành nhìn Tần Lập:

- Phu quân! Muội nói đúng không?

- Đúng vậy!

Tần Lập dõng dạc đáp, hoàn toàn không xem nhóm người này ở trong mắt.

- Tiểu tử! Ngươi muốn chết! Biết điều thì mau cút đi! Hạng dân thường như ngươi vĩnh viễn cũng không biết thế giới này có bao nhiêu nguy hiểm đâu!

Bên cạnh gã thanh niên anh tuấn âm nhu, một nam nhân trung niên vẻ mặt âm lãnh, lành lạnh nhìn chằm chằm Tần Lập, phóng xuất ra một cỗ sát khí, phủ chụp về hướng Tần Lập.

Người bình thường làm sao có thể chịu đựng được loại sát khí này, không sợ tới mức tè ra quần sao! Dường như người trung niên đã nhìn thấy trước bộ dáng của gã thanh niên sắc mặt vàng như nến này, cho dù đối phương chịu đựng được năng lực mạnh mẽ đó thì cũng sợ tới mức tè ra quần. Hắn không kìm nổi bật cười

ha hả. Với hắn mà nói, thỉnh thoảng vẫn lấy người bình thường như con kiến này để vui đùa cũng là chuyện rất thú vị.

Cái gọi là ý thế hiếp người, không cậy thế… thì đâu có khi dễ người? Còn lấy yếu thắng mạnh, thì đều là kẻ biến thái mới có thể làm được. Võ giả như bọn chúng chỉ thích ỷ thế hiếp người, hơn nữa cũng chỉ có khi ỷ thế hiếp người là thống khoái nhất.

Gã trung niên này đang cười cười bỗng nhiên phát hiện có vẻ không đúng, bởi vì dường như là thanh niên đối diện kia hoàn toàn không có cảm nhận được sát khí phát ra từ trên người hắn, chỉ lộ vẻ mặt ngơ ngác nhìn hắn.

- Nương tử! Người này đầu óc có bệnh hay sao? Hắn cười cái gì ngốc nghếch như con heo vậy?

Tần Lập làm vẻ mặt ngơ ngác nhìn Thượng Quan Thi Vũ.

Thượng Quan Thi Vũ không kìm nổi cười khì một tiếng. Nụ cười này lại khiến đám người đối phương, toàn bộ nhìn thấy đều ngẩn người tại chỗ. Trước kia bọn họ không biết cái gì gọi là nụ cười khuynh thành, hiện tại rốt cục bọn họ đã hiểu rõ.

Nụ cười của Thượng Quan Thi Vũ khiến hết thảy đám người chung quanh, toàn bộ đều ảm đạm thất sắc, dường như trong thiên địa chỉ còn lại có nụ cười tươi dịu ngọt đến cực điểm của nàng mà thôi.

Gã thanh niên anh tuấn một thân áo choàng màu trắng kia, hai mắt đăm đăm nhìn ngẩn ngơ tại đó.

Sau một lúc lâu, người trung niên âm lãnh bên người hắn mới bừng tỉnh, chợt hiểu, nữ nhân này cười, là bởi vì châm chọc người bên cạnh hắn… mà ra.

Người trung niên giận tím mặt, chỉ vào Tần Lập cười lạnh nói:

- Tiểu súc sinh! Đây là chính ngươi tự tìm đường chết! Đừng trách ta!

****

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả:Tiểu Đao Phong Lợi

387. Chương 391: Thư Hùng Đại Đạo!

Người trung niên nói xong, thân hình nhanh như tia chớp phóng vọt tới Tần Lập, vung nắm tay hung hăng đánh về phía ngực Tần Lập. Hắn ra tay phi thường tàn nhẫn, còn muốn một quyền đánh chết Tần Lập!

Mà tốc độ của Tần Lập còn nhanh hơn so với hắn, nhoáng một cái núp tránh ở phía sau Thượng Quan Thi Vũ, la lớn:

- Nương tử! Hắn muốn giết người kìa!

Gã trung niên hoảng sợ thu quyền, nụ cười của nữ nhân xinh đẹp như vậy, cho dù là thiếu phụ thôn quê, hắn cũng không nhẫn tâm ra tay độc ác, càng đừng nói nữ nhân này còn là nữ nhân Thiếu chủ của hắn muốn.

Cái gọi là ra chiêu dễ thu tay mới khó! Nguyên vốn người trung niên này định một quyền đánh chết Tần Lập, tuy rằng không dùng hết toàn lực cũng không kém là bao nhiêu, cấp kỳ thu lại, lập tức có cảm giác một cơn khó chịu từ đan điền truyền đến, khiến hắn cảm thấy cực kỳ bị đè nén. May mà hắn nghĩ rằng Tần Lập là người dân thường, nên không có quán chú nguyên lực, bằng không lần này đã đủ để bản thân hắn bị trọng thương rồi!

Hắn thu tay lại, Thượng Quan Thi Vũ lại ra tay!

Thân thể Thượng Quan Thi Vũ yểu điệu lưu loát như nước chảy mây bay, so với mây bay nước chảy còn sinh động hơn không biết bao nhiêu lần, mọi người chỉ thấy hoa mắt một cái, thân thể gã trung niên này liền bay tung về phía sau.

Bùm một tiếng, ngã trên mặt đất, xoay trở hồi lâu cũng không đứng dậy được.

Lập tức tất cả đám người đều kinh ngạc đến ngây người, hai mắt gã thanh niên anh tuấn như đứng tròng, nhìn chằm chằm vào Thượng Quan Thi Vũ cùng Tần Lập, lạnh lùng nói:

- Không... không ngờ hai vị cũng là người đồng đạo! Quả thật là tại hạ có mắt không tròng!

- Phì! Ai là đồng đạo với ngươi?

Tần Lập phi một tiếng, vẻ mặt khinh thường, sau đó nghiêng đầu nhìn Thượng Quan Thi Vũ:

- Nương tử! Chúng ta đi! Gà ở nhà hẳn sắp đẻ trứng rồi, về trễ coi chừng để cho bọn nhà lão Tam trộm mất đó! Biểu hiện của muội tốt lắm, để tối vi phu thưởng cho muội ăn trứng gà luộc!

Thượng Quan Thi Vũ ngọt ngào cười:

- Cảm ơn phu quân!

Hai người một hỏi một đáp, làm cho đám người đối phương tức giận đến sôi máu lên. Tới lúc này, nếu còn không nhìn ra bị người ta trêu chọc bọn họ, vậy thì bọn họ thực cũng uổng sống tới nay.

Gã thanh niên cười lạnh nói:

- Các ngươi thực cho là ta sợ các ngươi sao? Tôn trưởng lão. ngươi đi bắt nữ nhân này cho ta! Ta cũng không tin bọn họ có thực lực rất mạnh!

Tần Lập vừa thấy người kêu là Tôn trưởng lão này liền bật cười, đối phương là một lão già nhìn qua chừng năm mươi tuổi, mặt mũi xấu xí, dáng người gầy ốm thấp bé, nhất cử nhất động của lão, thật ra giống khỉ hơn giống người.

Tôn trưởng lão mắt thấy vẻ cười nhạo trong mắt Tần Lập, người có chỗ thiếu hụt, thiên tính hơn phân nửa trong tâm lý cất dấu vài phần tự ti mặc cảm, rất sợ người khác cười nhạo chỗ thiếu hụt của họ. Cho nên nhìn thấy vẻ mặt của Tần Lập, Tôn trưởng lão lập tức nổi giận đùng đùng, thân mình hóa thành một cái bóng mờ, ở trên không trung công kích về hướng Tần Lập.

Tốc độ như sao băng, nhanh như tia chóp. Trong nháy mắt vọt tới trước mặt Tần Lập, vươn bàn tay khô gầy, vồ vào đầu Tần Lập.

Một luồng lực lượng mênh mông, mãnh liệt cuốn tới, nếu để lão chụp trúng, cho dù là một tảng đá lớn, cũng có thể bị một cái tát này thành nát vụn, càng đừng nói là đầu người.

Tần Lập bĩu môi, nói:

- Tôn trưởng lão! Thu thần thông của ngài lại đi!

Nói xong, trong tiếng cười ha hả, phát sau mà đến trước, bay lên tung một cước đá vào ngực Tôn trưởng lão, một cước này nhìn như đơn giản bình thường, không ngờ lại khiến Tôn trường lão có loại cảm giác hoàn toàn không thể né tránh, chỉ có thể gắng gượng, trong nháy mắt đó dồn toàn thân nguyên lực rót lên ngực, cứng đối cứng chịu một cước này của Tần Lập.

Bốp!

Một tiếng kêu lên, thân mình Tôn trường lão bị đá bay trở về, rơi phịch mông xuống đất, "oa" một tiếng phun ra một búng máu tươi, thần sắc lập tức ủ rũ xuống.

Đây còn là Tần Lập chỉ sử hai phần lực, nếu Tần Lập dùng hết toàn lực, một cước này đủ để biến Tôn trưởng lão thành bột phấn!

Lần này, sắc mặt gã thanh niên áo trắng đại biến. Trong nhóm người bọn họ này, thực lực mạnh nhất chính là Tôn trưởng lão, một thân thực lực đã đạt tới cảnh giới Nhân Tôn. Ai cũng không nghĩ tới hai người thoạt nhìn như người bình thường, không ngờ lại có thực lực khủng bố như vậy!

Đến lúc này bọn họ sao không biết rằng mình đã đá phải thiết bản?

Gã thanh niên cho người dìu đỡ Tôn trưởng lão cùng người trung niên, thanh âm hơi hơi có chút run rẩy nói:

- Chúng ta đi thôi!

- Đi? Ta cho các ngươi đi hồi nào?

Tần Lập tựa cười như không cười nhìn gã thanh niên áo trắng, vẻ mặt vô cùng đắc ý, khiến người ta nhìn thấy đều có loại tâm tình muốn tung một cước đá vào mặt Tần Lập.

- Các ngươi còn muốn thế nào?

Gã thanh niên sắc mặt xanh mét nói. Trong lòng lại cảm thấy chính mình quả thực xui xẻo, tự nhiên đi đụng tới người ta. Khó khăn lắm mới nhập thế lịch lãm lần đầu, muốn học theo đồng môn trong môn phái vào đời lịch lãm rèn luyện, vừa mới chọc ghẹo con gái nhà người ta, lại không nghĩ rằng lần đầu tiên ra tay, liền đụng phải hai người khủng bố như vậy.

Đến ngay cả Tôn trưởng lão thực lực mạnh nhất, mới một chiêu đã bị người ta đánh bại. Không kìm nổi, hắn nhớ tới lời phụ thân nói: giang hồ hung hiểm, trong giới thế tục cũng ẩn tàng nhiều cao thủ! Gã thanh niên cảm thấy phụ thân nói thực chính xác.

- Ta muốn thế nào à?

Tần Lập cười lạnh, sau đó lớn tiếng nói:

- Thư Hùng Đại Đạo chúng ta, từ trước đến nay chỉ có chúng ta cướp bóc của người khác, còn chưa từng bị người ta chủ động khi dễ. Đồ thấp hèn các ngươi này, không ngờ lại dám chòng ghẹo nương tử của ta! Ngươi nói đi, ngươi nghĩ phải làm thế nào giải quyết chuyện này? Nói không xong, ta thật sẽ không bỏ qua cho ngươi. Nói lời thật với ngươi, Thư Hùng Đại Đạo chúng ta, trên tay dính máu tươi, có thể dìm ngươi chết đuối trong đó!

Thượng Quan Thi Vũ thấy Tần Lập nói bậy nói bạ, đỏ mặt, trong lòng thầm "xì" một tiếng, thầm nghĩ: 'Thật đúng là nói hươu nói vượn! Cái gì mà Thư Hùng Đại Đạo, khó nghe muốn chết! Tuy nhiên, thật ra lại làm người ta có cảm giác kích thích mới mẻ nha! Xem ra làm cường đạo, cũng rất thích thú đây!"

- Thư… Thư Hùng Đại Đạo? Các ngươi… các ngươi là cường đạo?

Gã thanh niên trợn mắt há hốc mồm nhìn hai người Tần Lập cùng Thượng Quan Thi Vũ. Nhất là trong ánh mắt nhìn về phía Thượng Quan Thi Vũ chứa đầy vẻ tiếc hận và khó hiểu: một đóa hoa xinh đẹp như vậy mà làm cường đạo! Cho dù hắn nhìn không ra Thượng Quan Thi Vũ dịch dung, nhưng cũng có thể từ cặp mắt long lanh của Thượng Quan Thi Vũ nhìn ra nàng rất xinh đẹp. Nhưng hắn tuyệt đối không nghĩ tới, hai người này… lại là cường đạo?

Loại cảm giác này thật giống như một người cao quý thanh nhã đi trà lâu, uống trà điệu nghệ, cử chỉ tao nhã, khí chất cao quý, diện mạo cũng là khuynh quốc khuynh thành, làm cho người ta có một loại cảm giác cao quý không thể phàn nàn chỗ nào được. Sau đó lại há miệng nói: 'Tiểu nữ ta chỉ bán mình không bán nghệ…"

Loại cảm giác này, làm cho người ta không kìm nổi muốn hộc máu.

-Như thế nào? Bộ dáng ta không giống cường đạo sao? Tần Lập cười hắc hắc lạnh giọng nói:

- Cường đạo sẽ viết chữ "Cường đạo" trên mặt mình hay sao?

- Cái này… cái này đương nhiên không phải.

Gã thanh niên áo trắng lúc này cũng không làm sao hiểu được, rốt cuộc hai người này là đang chọc ghẹo bọn họ, hay đúng thật là cái gì Thư Hùng Đại Đạo.

Hơn nữa, có cường đạo dám cướp trên đầu bọn họ, từ trước tới nay cũng là loại chuyện không dám tưởng tượng.

- Vậy còn không mau mau lấy thứ gì đáng giá giao ra đây? Không muốn sống nữa sao? Hai mắt Tần Lập lành lạnh nhìn chòng chọc vào gã thanh niên, trong lòng càng lúc càng cảm thấy thích thủ.

Khó trách người ta đều thích người khác là người tốt, còn chính mình làm kẻ ác. Loại cảm giác này quả thực không tệ!

Với bệnh tình hiện tại của Bích di nương, nhiều nhất là một tháng, nếu Hàn Thanh vẫn không thể đem hai vị thuốc hiếm đó về kịp thời thì bệnh tình của Bích di nương vô phương cứu chữa.

Bích di nương hình như đang ngủ, tuy sắc mặt tái nhợt, nhưng trong giấc ngủ say, vẫn còn đẹp hiền dịu như một đóa bách hợp.

Hàn Mạc nhìn đăm đăm vào di nương đang say ngủ, trong lòng rộn lên thương cảm. Hắn cũng không dám khẳng định rằng Hàn Thanh có thể đem được hai vị thuốc mà người Nam Phong xem là báu vật này về được không. Nếu thật không có cách nào đem về được, người phụ nữ đẹp này sẽ phải rời khỏi thế giới này không lâu nữa.

Trong lòng Hàn Mạc nghe chua xót vô cùng.

Bích di nương hình như cảm nhận được hơi thở của Hàn Mạc bên song cửa, nhẹ nhàng mở mắt ra. Nhìn thấy Hàn Mạc lặng lẽ đứng bên giường thì bất ngờ sửng sốt, rồi trong phút chốc bình tĩnh lại, nở một nụ cười yếu ớt.

- Mạc nhi, con…con đến lúc nào vậy?

- Con phải rời kinh.

Hàn Mạc đáp nhỏ nhẹ:

- Phải rời khỏi đây một thời gian, cho nên đến thăm di nương, từ biệt người!

Bích di nương cảm thấy hơi bất ngờ, gắng gượng ngồi dậy, cơ thể quá mỏng manh yếu ớt. Hàn Mạc vội đến đỡ bà ngồi dậy.

- Lúc nào đi?

Bích di nương nhìn chăm chăm Hàn Mạc, cất tiếng hỏi.

- Chậm nhất là mờ sáng ngày mốt.

Hàn Mạc đáp.

Bích di nương khẽ gật đầu, có vẻ nghỉ ngợi, trong con ngươi có thứ ánh sáng lạ thường. Rồi gượng cười nói:

- Thế con phải cẩn trọng nhé, ở bên ngoài…phải biết tự chăm sóc mình!

Hàn Mạc gật đầu:

- Con biết rồi.

Bích di nương trầm ngâm, trong phòng trỡ nên yên ắng.

Bà nhỏ nhắn yếu ớt như thủy tinh dễ vỡ, bà hiểu rõ bệnh tình của mình, nghĩ rằng lần từ biệt này không biết còn sống được đến lúc Hàn Mạc trở về không.

Li biệt làm cho người ta rất thương tâm, mà cái tử biết là làm người ta đau lòng nhất.

Trâm ngâm hồi lâu, Hàn Mạc lên tiếng:

- Hàn Thanh đã có tin tức, đệ ấy tìm ra thuốc rồi, không lâu nữa sẽ đem về đến… Di nương à, bệnh của di nương không cần phải lo lắng nữa, thuốc về tới thì ắt trị lành.

Hắn buộc phải nói một lời nói dối lương thiện.

Hắn phải làm cho người phụ nữ này có một tia hi vọng, hi vọng kì tích sẽ xuất hiện. Lời nói dối thiện ý, cũng là việc duy nhất Hàn Mạc có thể làm lúc này.

Bích di nương mỉm cười, bà cười rất đẹp, cất tiếng nhỏ nhẹ nói:

- Tốt lắm, ta sẽ không sao cả, con… không cần phải lo!

- Người chú ý nghỉ ngơi.

Hàn Mạc cười rất tươi:

- Con phải đi rồi!

Bích di nương gật đầu rất nhẹ, Hàn Mạc quay lưng bước đi, trong lòng nhói đau vì không nỡ.

- Mạc nhi!

Tiếng Bích di nương gọi sau lưng.

Hàn Mạc dừng bước, cố nén nỗi buồn trong lòng, quay lại với một nụ cười:

- Di nương, còn có việc gì à?

- Con…

Bích di nương nhìn Hàn Mạc với đôi mắt đầy lệ, một lốt lâu mới nói:

- Con nhớ chăm sóc cho Thẩm nhi!

- Ngoài Thẩm nhi, con cũng chăm sóc cho người nữa.

Hàn Mạc đáp:

- Con sẽ quay về thật sớm, đợi con về nhé.

Cơ thể yếu ớt của Bích di nương khẽ rung lên xúc động, rồi khẽ gật đầu:

- Ừm!

- Lúc con về, di nương nhớ nấu cháo cho con ăn…!

Hàn Mạc vừa nói vừa cười ha ha:

- Cháo di nương nấu, thiên hạ vô song!

- Ừm!

Bích di nương gật đầu, nói:

- Ta sẽ đợi con về

Quyền Thần

Tác Giả: Sa Mạc

~o0o~

Quyển thứ 4 - Giông tố Nghi Xuân

290. Chương 290 : Sàm Sỡ Tú Công Chúa

Nhóm dịch: BachKhiet

Nguồn:metruyen

Hàn Mạc từ biệt gia đình trong ánh mắt xót xa của Hàn phu nhân, cưỡi ngựa rời phủ, dự định đến Tây hoa thính sắp xếp một ít việc, nhưng mới đi chưa được mười thước đã thấy gương mặt khó ưa của Khương công công đang cung kính đứng đợi:

-Hàn đại nhân, công chúa cho mời!

Hàn Mạc cũng không bất ngờ. Mộ Dung Hạc bị giết, hiển nhiên Tú công chúa sẽ có phản ứng, hơn nữa mình sắp rời kinh, Tú công chúa nhất định sẽ muốn gặp lại một lần.

Tú công chúa mặc xiêm y lụa mỏng màu đen, lộ ra thân hình đầy đặn hấp dẫn, làn da trắng như tuyết càng thêm nổi bật. Chỉ có điều vẻ mặt Tú công chúa thoạt nhìn có hơi ảm đạm, không như ngày trước lả lơi phong tình, nét u buồn thoáng trong ánh mắt càng khiến dung mạo của nàng bội phần quyến rũ. Nàng dựa

khẽ vào một bên ngọc tháp, lúc Hàn Mạc đi thẳng đến cúi đầu thi lễ, nàng mới như hơi giật mình lấy lại tinh thần, mời Hàn Mạc đến ngồi bên sập gụ, nén tiếng thở dài:

-Ta đúng là không ngờ đến kết cục này, nhưng ta cũng đã mơ hồ biết sẽ có chuyện như vậy. Có một số việc vốn không thể thay đổi, giống như con người ngươi vậy, nhất định sẽ làm như vậy.

Nàng nói mấy lời này hơi có vẻ kỳ quái, người bình thường nghe được ắt sẽ không hiểu đầu đuôi thế nào. Ngay cả Hàn Mạc có mơ hồ hiểu ý tứ nhưng cũng không thể đoan chắc, mỉm cười nói:

-Cô cô hôm nay sao vậy, úp úp mở mở rất là khó hiểu

Đôi mắt đẹp của Tú công chúa hơi chớp nhẹ, chăm chú nhìn Hàn Mạc, thở dài:

-Ta biết, nếu Thi Liên Vân đêm đó bị giết, ngươi nhất định sẽ tìm cách báo thù Mộ Dung Hạc, cho nên ta phái người cứu Thi Liên Vân, là muốn ngươi và Mộ Dung Hạc không dấn sâu vào oán thù. Chỉ có điều đến

Thoạt nhìn, Ánh Nguyệt chính là tên thanh kiếm này. Tần Lập tiện tay múa vài cái, trên thân kiếm Ánh Nguyệt quả nhiên lóe ra hào quang giống như một ánh trăng. Cân nặng, độ dài của bảo kiếm đều khiến Tần Lập cảm thấy vừa lòng.

Hắn nhìn Thượng Quan Thi Vũ khẽ cười nói:

- Xem ra đất dữ của Tần gia này ngược lại là bảo địa của ta. Nàng xem, thu hoạch hôm nay không nhỏ!

Thượng Quan Thi Vũ cười yêu kiều, không kìm nổi trợn mắt nhìn Tần Lập một cái. "phì" một cái nói:

- Chàng đúng là biết nói hươu nói vượn. Đặt cái tên ai chẳng được, tại sao cứ muốn gọi là Thư Hùng Đại Đạo? Quả thực khó nghe chết người!

Tần Lập dí sát mặt đến cười hì hì nói:

- Vậy nàng xem nên gọi là gì? Uyên Ương Đại Đạo?

-Phì!

Cho dù Thượng Quan Thi Vũ điềm đạm cao quý cũng không thể không bị Tần Lập làm cho tức giận dở khóc dở cười.

Tần Lập thu lại bộ dạng vui đùa, trầm giọng nói:

- Xem ra, lần này chuyện tứ đại hiểm địa thành Hoàng Sa, không quá đơn giản đâu! Trong tay chúng ta, cộng thêm mấy tấm theo lời mấy người kia tổng cộng là năm tấm rồi! Loại bản đồ này, theo ta suy đoán, sẽ không vượt quá mười tấm. Nếu có thể thu đủ bản đồ, lại sẽ xảy ra chuyện gì đây?

Hai tròng mắt Thượng Quan Thi Vũ ngưng lại, vừa định nói chuyện bỗng nhiên cùng Tần Lập liếc mắt nhìn nhau một cái. nói:

- Xem ra địa phương này ngày hôm nay nhất định sẽ không bình thường, không ngờ lại có người đến đây.

Tần Lập gật gật đầu, kéo tay Thượng Quan Thi Vũ. Thân hình hai người chợt lóe, lập tức biến mất khỏi đống hoang tàn này.

Ngay khi thân hình hai người vừa biến mất dạng, bốn người gặp được ở tửu lâu buổi sáng lập tức xuất hiện ở nơi này. Bốn người chia ra các nơi, cẩn thận tìm tòi một hồi, nhưng lại không tìm được thứ mà bọn họ muốn tìm.

Lão già gầy yếu kia sắc mặt hết sức khó coi, lấy tay không ngừng vuốt râu, chân mày nhíu thật chặt. Tuy rằng lão ta không nói gì nhưng ai nấy đều thấy được, tâm tình lão già giờ phút này hết sức không tốt.

Người trung niên mặt chữ điền mặc trang phục màu vàng kia, lại là vẻ mặt áy náy cúi đầu. Hắn không nghĩ đến, mình nhất thời nói lỡ không ngờ lại bị người có tâm tư nghe được.

Bởi vì ngay khi Tần Lập cùng Thượng Quan Thi Vũ rời đi khỏi, lão già này trong giây lát cảm thấy được có chút không bình thường. Rượu và thức ăn trong tửu lâu này giá cả tuy không đắt đỏ bao nhiêu nhưng tuyệt đối không phải là người thường có thể tiêu phí!

Mà thanh niên kia mang theo một thôn nữ, tuy rằng toàn thân nhìn qua hết sức bình thường, nhưng bất kể là cử chỉ hay lời nói thậm chí là loại khí chất vô hình trung (trong lúc vô tâm, vô ý) toát ra từ trên người, làm sao có thể là người thường?

Hơn nữa, sau khi hai người rời khỏi, lập tức có bảy, tám người rời đi. Điều này càng làm cho lão già cảm thấy không đúng, trong mắt lão già này, giá trị tấm bản đồ Thái Cổ kia vượt xa hơn bảo kiếm của đại sư Âu Lương Tử gì đó không biết bao nhiêu lần.

Bởi vì tại nơi thần bí của môn phái bọn họ, cùng với những môn phái chi nhánh của bọn họ đều nhận được lệnh đi ra, căn cứ tấm bản đồ kia, tìm được nơi thần bí!

Bởi vậy, trong mắt lão già này, tin tức này tuyệt đối không thể lộ ra bất kỳ tin đồn nào! Chẳng sợ ra tay giết chết đôi nam nữ tuổi trẻ kia cũng sẽ không đáng tiếc!

Đáng tiếc chính là, chờ đến lúc bọn họ ra tới, người của hai phe đối phương đã hoàn toàn không thấy tung tích. Cho đến khi đám người thanh niên áo dài trắng mang theo một người đỡ một người còn cõng một người khác, vẻ mặt uể oải trở về đúng lúc bị bốn người lão già tìm thấy mới đi theo con đường của đám người kia, tìm vào nơi mảnh đất hoang tàn ở nơi phồn hoa nhất của thành Hoàng Sa.

Nhưng khi bọn họ tìm đến nơi đây, một nam một nữ kia cũng đã biến mất không thấy.

Người trung niên áo vàng mặt chữ điền kia cúi đầu, nhỏ giọng nói:

- Sư huynh! Đều là lỗi của ta, người xử phạt ta đi!

Lão già thở dài một tiếng, nói:

- Xử phạt ngươi có ích lợi gì? Hy vọng đối phương không phải cố ý nhằm vào chúng ta là tốt rồi.

- Vậy chúng ta…còn tìm hay không? Người trung niên mặt chữ điền cẩn thận hỏi.

- Không tìm nữa! Chủng ta hiện tại lên đường đi đầm lầy Phệ Hồn kia trước. Hiện tại chỉ có nơi đó là không có phát hiện trận pháp. Chúng ta đi qua xem có thể tìm ra trận pháp kia hay không, lại xem nếu bốn trận pháp đều xuất hiện thì sẽ có biến hóa gì xảy ra. Dù sao tấm bản đồ kia, chúng ta nhất định phải bảo vệ cho tốt. Ta có một loại dự cảm, tấm bản đồ trong tay chúng ta, nhất định có liên quan đến trận pháp trong tứ đại hiểm địa này!

Lão già híp mắt nói, rồi sau đó khoát tay ra:

- Chúng ta đi thôi!

(*) Xao trá lặc tác: Dọa dẫm vơ vét tài sản, dọa nạt tống tiền.

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả:Tiểu Đao Phong Lợi

389. Chương 393: Cứu… Hay Là Không Cứu?

Người trung niên mặt chữ điền lại hỏi:

- Sư huynh. Vậy ngộ nhỡ hai người kia tiết lộ tin tức ra…

Trên mặt lão già gầy yếu hiện ra vẻ dữ tợn, trầm giọng nói:

- Nếu không ra ngoài dự đoán của ta, bọn họ nhất định cũng sẽ đi tứ đại hiểm địa. Nếu gặp được, trực tiếp giết chết là xong!

Người trung niên mặt chữ điền cùng hai người khác đều khẽ sửng sốt, lập tức ánh mắt lộ ra vẻ kiên quyết, gật gật đầu.

Tin tức bản đồ Thái Cổ quyết không thể có bất kỳ sơ xuất gì. Phàm là người biết chuyện này, đều phải giết chết!

Đợi cho bốn người này đi một hồi lâu, ở nơi sâu trong đống đổ nát Tần gia, thân hình Tần Lập cùng Thượng Quan Thi Vũ hiện ra. Trong mắt Thượng Quan Thi Vũ mang theo vài phần không dám tin, nhìn Tần Lập hỏi:

- Chuyện này, nếu nói sai rõ ràng đều là lỗi của bọn họ. Là chính bọn họ không cẩn thận để lộ ra, như thế nào đến giờ, không ngờ lại đổ tội lên đầu chúng ta.

Tần Lập cười nhàn nhạt, nói:

- Vừa rồi nàng còn truyền âm với ta, không muốn có chủ ý với bản đồ Thái Cổ trên người bốn người này, hiện tại nàng thấy rồi chứ? Đây là lòng người, đây là giang hồ. Hành tẩu giang hồ, người quá thiện lương luôn dễ dàng bị tính kế. Hôm nay nếu lời bọn họ bị chúng ta nghe thấy là bởi vì thực lực chúng ta cao hơn bọn họ nhiều lắm. Nếu ngược lại, thực lực bọn họ cao hơn chúng ta rất nhiều, vậy… hôm nay chết chính là

hai người chúng ta. Những người này tuyệt không có nửa điểm do dự. Cũng không có liên quan gì đến cừu hận.

Thượng Quan Thi Vũ gật gật đầu, lộ ra vẻ mặt suy tư. Thật lâu sau mới nhẹ nhàng thở dài một hơi, sau đó nói:

- Vậy hiện tại chúng ta?

-Đầm lầy Phệ Hồn! Tần Lập nhẹ giọng nói.

Đầm lầy Phệ Hồn ở phía đông thành Hoàng Sa, khoảng cách thành Hoàng Sa hơn ba trăm năm mươi dặm. Đầm lầy cũng không lớn, phạm vi chỉ khoảng hơn bảy mươi dặm. Nhưng chính phạm vi hơn bảy mươi dặm này lại khiến rất nhiều võ giả ở nơi thần bí đều cảm thấy có chút sợ hãi. Đây cũng là nguyên nhân vì sao trận pháp ở nơi này chậm chạp không xuất hiện.

Giống như nơi khác, đối với võ giả thế tục mà nói giống như cấm địa. Đám linh thú cường đại làm cho bọn họ không có sức chống cự, khó mà tiến vào. Nhưng mà đối với võ giả ở nơi thần bí mà nói, lại không tính là cái gì. Ỷ vào người đông thế mạnh, đồng loạt xông lên, gần như không có bất kỳ linh thú nào có thể ngăn cản.

Cho nên, sau khi trận pháp ở hồ Phượng Hoàng lộ ra, trận pháp ở khe Ưng Chủy và Tuyệt Sát cũng trước sau bị người tìm ra.

Chỉ có đầm lầy Phệ Hồn này, rất nhiều người đã bị dễ dàng lúc trước làm mê hoặc, cũng không quá để tâm nơi này, vẫn như trước áp dụng sách lược cũ, một đường đạp bằng xông thẳng tới.

Lại không nghĩ rằng, ở trong này bọn họ gặp được trở ngại thật lớn!

Đầu tiên, điểm chết người nhất chính là chướng khí và sương độc trong đầm lầy này. Mặc kệ ngươi là võ giả cảnh giới Phá Thiên hay là võ giả Chí Tôn, trtr khi ngươi có thể không cần hô hấp. Mà thậm chí có sương độc không cần phải hít vào. Chỉ cần bám vào làn da sẽ bắt đầu ăn mòn cả người.

Chỉ cần dính một chút nhỏ, trừ khi có dũng khí tráng sĩ đoạn cổ tay, lập tức chặt đứt nơi đó. Nếu không, cũng chỉ có một con đường- Chết!

Tiếp đó chính là các loại sinh vật kịch độc trong đầm lầy Phệ Hồn. Những sinh vật kịch độc này, thậm chí đại đa số đều không phải là linh thú, chỉ là côn trùng cùng động vật nhỏ bình thường. Nhưng độc tính trên người chúng nó lại khiến mọi người cảm thấy sợ hãi.

Mấy ngày trước, có một võ giả cảnh giới Hợp Thiên đến từ một nơi thần bí. Dựa theo cảnh giới này, hộ thể cương khí đã rất mạnh, sương độc cùng chướng khí và công kích của một số động vật đối với hắn không có tổn hại gì. Nhưng là, có một sinh vật đầm lầy gần như trong suốt không ngờ có thể chui qua hộ thể cương khí của võ giả kia, sau đó cắn hắn một nhát. Kết quả, không quá thời gian một nén nhang, võ giả kia toàn thân thối rữa mà chết.

Bất kỳ đan dược giải độc ai cũng không có hiệu quả!

Đây đã là võ giả ở nơi thần bí thứ sáu bị chết. Cho nên, tới ngày hôm nay, bên ngoài đầm lầy Phệ Hồn tụ tập rất nhiều võ giả thực lực mạnh mẽ, nhưng bọn họ không dám tùy tiện tiến vào trong.

Hơn nữa, hiện tại mọi người đều có một nhận thức chung chính là: Muốn vạch trần bí mật tứ đại hiểm địa, chỉ có chân chính làm lộ ra toàn bộ bốn trận pháp thật lớn kia mới có thể thật sự vạch trần. Nếu không, những người này khẳng định là phí công một hồi!

Bởi vì ba đại hiểm địa kia, trừ bỏ một cái trận pháp ra thì bọn họ không tìm được thứ gì có giá trị. Cho nên, rất nhiều người đều phỏng đoán, sau khi bốn trận pháp thật lớn đều lộ ra, có lẽ sẽ có ai đó phát sinh, ít nhất cũng là một đầu mối quan trọng! Về phần đến lúc đó ai có năng lực chiếm được lợi ích và ưu đãi từ đây, vậy thuần túy là xem vận khí và thực lực!

Lúc Tần Lập mang theo Thượng Quan Thi Vũ đến đây. Rất nhiều người đã dừng lại ở ngoài đầm lầy Phệ Hồn. Khắp nơi đều có thể thấy võ giả thực lực không tầm thường, quan hệ lẫn nhau cũng không có thân thiết bao nhiêu. Giờ phút này, cũng không hề thiếu những người tới sau gan lớn, tiến vào trong đầm lầy

Phệ Hồn. Tuy nói ba nơi hiểm địa trước không tìm được thứ gì, nhưng cũng không có nghĩa là ở nơi hiểm địa thứ tư này cũng không có ai. Người muốn chiếm tiện nghi, vẫn là có rất nhiều.

Dưới tình huống như vậy, cũng không ai đi ngăn cản bọn họ, lại càng không có người cảnh cáo những người mới vào sau này.

Hiện tại võ giả tụ tập ở nơi này, gần như toàn bộ đều là người đến từ các nơi thần bí. Thần thức của Tần Lập đã ở trong đám người cảm nhận được vài võ giả thực lực rất cường đại, dao động nguyên lực hết sức mỏng manh nhưng trên thực tế xấp xỉ tu vi hiện tại của Tần Lập. Tần Lập trong lòng rõ ràng: Không nên xem thường anh hùng thiên hạ. Huyền Đảo tuy rằng là một nơi thần bí rất lớn, nhưng cũng không phải nói lên rằng ở những nơi thần bí khác không bằng Huyền Đảo. Quan điểm này, tuyệt đối là sai lầm.

Theo bí mật của tứ đại hiểm địa được vạch trần, có lẽ sẽ xuất hiện võ giả càng cường đại. Cho nên, Tần Lập và Thi Vũ nhất định phải cẩn thận hơn mới được.

Lúc Tần Lập và Thi Vũ đến đây lại dịch dung một lần. Thi Vũ lại một lần nữa trở về hình tượng một thiếu nữ trẻ cực kỳ xinh đẹp, quần áo đắt tiền. Hơn nữa, Thi Vũ trời sinh khí chất thanh lãnh, nàng tới khiến mọi người cảm thấy trước mắt như sáng ngời.

Tần Lập thì hóa thân thành bộ dáng một quý công tử khoảng ba mươi tuổi, một thân áo dài màu lam xa hoa, thắt lưng treo một thanh bảo kiếm hết sức hoa lệ, vỏ kiếm không ngờ khảm đầy các loại bảo thạch, đủ mọi màu sắc, lòe lòe tỏa sáng.

Khuôn mặt anh tuấn cùng dáng người phiêu dật lập tức khiến rất nhiều nữ nhân nơi này mắt sáng ngời. Sau đó lúc thấy Thượng Quan Thi Vũ, cho dù nữ nhân trời sinh ghen tị cũng không thể thầm than ở trong lòng: Thật là một đôi Kim Đồng Ngọc Nữ!

Trong đám người, lão già gầy yếu kia có chút nghi hoặc nhìn Tần Lập cùng Thượng Quan Thi Vũ. Lão chung quy cảm thấy rằng đôi tình lữ nam anh tuấn, nữ xinh đẹp trẻ tuổi này có chút quen mắt, nhưng lại không nhớ rõ đã gặp ở nơi nào. Hơn nữa, nam tử trẻ tuổi này dường như hết sức mẫn cảm, lập tức chú ý tới có người đang nhìn chằm chằm vào hắn.

Lão già gầy yếu có chút xấu hổ hướng về phía Tần Lập cười khẽ, gật đầu sau đó quay mặt đi chỗ khác. Trong lòng nghi hoặc lại cũng không vì vậy mà giảm bớt chút nào, nghĩ thầm: "Như thế nào gần đây tình lữ trẻ tuổi đột nhiên nhiều lên vậy hả?"

Trong đám người, có người nói:

- Con mẹ nó, nơi quỷ quái này, làm hại tiểu sư muội ta trúng độc, đến nay còn hôn mê bất tỉnh. Các vị bằng hữu, ai có đan dược giải độc cực tốt. Hồng Nhạn Môn ta, nguyện ý mua giá cao!

Trong đám người, lại có người nói tiếp:

- Nếu thật sự có thuốc giải độc tốt, người của chúng ta cũng không chết đi. Huynh đệ, không phải là ta gở mồm, vẫn là chuẩn bị hậu sự cho sư muội ngươi đi!

- Haizzz! Đúng vậy. Sương độc cùng chướng khí ở nơi chết tiệt này quá lợi hại. Gặp quỷ, nơi quỷ quái này, kỳ thật cái gì cũng không có! Còn…con mẹ nó…khiến chúng ta tổn thất thảm trọng! Sớm biết như vậy, chúng ta đã không tới!

Trong đám người, khắp nơi đều vang lên tiếng bàn luận. Gần như đại đa số người đều chút nản chí muốn rút lui. Nếu có thể thấy ích lợi, đương nhiên không ai bỏ qua. Nhưng hiện tại cái gì cũng nhìn không thấy, mà nguy cơ lại rất lớn, ai lại ngốc đến mức muốn chủ động chịu chết?

Người trong môn phái tiểu sư muội trúng độc kia, sắc mặt đều rất khó coi, tuy nhiên cũng biết người ta nói lời thật. Những người chết mấy ngày hôm nay, toàn bộ đều là trúng độc mà chết.

Cho tới bây giờ, bọn họ mới chính thức xác định, cái tên đầm lầy Phệ Hồn khủng bố này đích thật là địa phương xứng với cái tên.

- Sư huynh! Tiểu sư muội, nàng… sắp không được rồi!

Một nam tử trẻ tuổi mang theo tiếng khóc nức nở, hết sức vội vàng nói.

Không ít người đều xúm về phía nơi đó, tuy nói quan hệ lẫn nhau cơ bản đều không quen thuộc, thậm chí hoàn toàn không biết. Nhưng đều là người trong giang hồ, đều có loại cảm giác thỏ chết cáo đau lòng.

- Ôi! Đáng tiếc! Một cô nương như hoa như ngọc, mắt thấy sắp chết đi. Quên đi, quên đi! Không nhìn nữa!

Có người thầm thì khe khẽ, từ trong đám người tách đi ra, vẻ mặt tiếc hận.

- Đúng vậy. Nơi này rất nguy hiểm, ai nói thế tục giới mặc người đi ngang? Loại hung hiểm này, đồng dạng khiến người mất mạng!

- Sư phụ! Nếu không chúng ta trở về đi. Nơi này rất nguy hiểm, cái gì cũng đều nhìn không thấy…

Tần Lập cùng Thượng Quan Thi Vũ cũng đi qua, nhìn thấy trên mặt đất có một cái thảm. Một cô sái xinh đẹp hơn hai mươi tuổi bọc trong thảm, hai mắt nhắm nghiền, môi có chút biến thành màu đen, vẫn không nhúc nhích. Nếu như không phải cảm nhận được một tia khí mạch yếu ớt kia, thậm chí còn nghĩ rằng nàng đã chết.

Thượng Quan Thi Vũ tâm địa thiện lương, nghiêng đầu nhìn thoáng qua Tần Lập, nhẹ giọng nói:

- Còn cứu được không?

Tần Lập trước khi Thi Vũ hỏi đã dùng Tiên Thiên Tử Khí tra xem thương thế cô gái này, đích thật là rất nặng. Tuy nhiên, muốn cứu trị, đối với Tần Lập mà nói cũng không tính là quá khó khăn. Cửu Chuyển Bạch Ngọc Liên tuy rằng bị Tần Lập di chuyển sang Hoàng Kim Cung nhưng lá của nó cũng được Tần Lập giữ lại vài miếng, chỉ bằng một mảnh nhỏ cỡ móng tay hẳn là có thể giải độc cho cô gái này. Tuy nhiên nếu như vậy, hai người còn muốn khiêm tốn, ẩn giấu cũng thật quá khó khăn.

Hơn nữa, trước khi người khác đối với sương độc và chướng khí này còn không có cách nào, hai người bọn họ nhất định sẽ trở thành tiêu điểm của mọi người!

Cứu… hay là không cứu đã trở thành lựa chọn của Tần Lập. Từ nhân tính mà nói, bất kỳ ai cũng không muốn thấy cô gái như vậy hương tiêu ngọc vẫn. Nhưng nếu suy nghĩ về phương diện khác, cứu cũng mang đến rất nhiều tai họa về sau.

Tần Lập tự cho rằng mình không phải quân tử thiện lương gì, nhưng cũng không phải là ác nhân tội ác tày trời. Nghĩ một hồi.Trong ánh mắt chờ đợi của Thượng Quai Thi Vũ, Tần Lập ho nhẹ một tiếng, đi ra phía trước.

- Để cho ta nhìn một chút.

****

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả:Tiểu Đao Phong Lợi

390. Chương 394: Thiện Duyên!

Môn phái này, nhân số thật không ít, chừng hai mươi mấy người, già có trẻ có. Nghe thấy lời nói Tần Lập, bọn họ đều hướng ánh mắt nhìn về phía Tần Lập. Còn có những người vây xem khác, cũng đều chuyển ánh mắt nhìn về phía Tần Lập.

- Công tử có biện pháp cứu sư muội ta? Tại hạ… tại hạ vô cùng cảm kích! Nhất định…

Người trung niên vừa mới lên tiếng hỏi thuốc giải thoạt nhìn cũng là đầu lĩnh môn nhân phái này, vẻ mặt cảm kích, nói năng lộn xộn.

Người trẻ tuổi ngồi xổm trước cô gái, đôi mắt đỏ bừng tràn đầy cảm kích và chờ đợi, trực tiếp quỳ gối trước mặt Tần Lập, có chút nghẹn ngào nói:

- Xin công tử ra tay cứu giúp. Lương Lạc vô cùng cảm kích!

Tần Lập vội đỡ hắn dậy, nói:

- Ta sẽ cố hết sức!

Trong đám người, lúc này truyền đến một hồi tiếng bàn luận.

- Công tử trẻ tuổi này đến từ nơi thần bí nào? Hắn thật sự có thể chữa khỏi cho cô gái này sao?

- Ai biết được. Xem ra cũng có vài phần bản lĩnh. Bằng không, làm sao dám đứng ra?

- Ôi! Mặc kệ nói thế nào, có hy vọng cũng tốt hơn là chờ chết. hv vọng có thể cứu lại được. Hiện tại, bảo tàng chó má còn không phát hiện, đã tổn thất nhiều người như vậy. Đúng thật là bất hạnh của võ giả nhân loại chúng ta!

- Đúng vậy, đúng vậy. Hy vọng công tử này có thể cứu sống nàng. Như vậy, sinh mạng mọi người chúng ta cũng có thêm vài phần bảo đảm!

Tần Lập mắt điếc tai ngơ làm như không nghe tiếng bàn luận của mọi người, đi tới trước mặt cô gái, ngồi xồm xuống. Hắn đưa tay đặt lên cổ tay lạnh lẽo của nữ tử, đưa vào một cỗ Tiên Thiên Tử Khí, sắc mặt không khỏi biến đổi. Vừa rồi điều tra ở cự ly xa, cũng không thể phán đoán hoàn toàn bệnh tình của cô gái. Không nghĩ tới độc này đã trộn lẫn vào trong máu.

Loại độc này, nếu không có giải dược, cho dù nguyên lực có hùng hậu đến đâu cũng không có khả năng bức độc ra. Căn bản không thể nào cứu chữa.

Người trẻ tuổi kêu Lương Lạc kia hết sức khẩn trương nhìn chăm chăm biểu tình của Tần Lập. Thấy Tần Lập biến sắc, thanh âm không khỏi run rẩy hỏi:

- Công tử, sư muội ta… nàng…

Những người khác cũng đều lộ vẻ khẩn trương nhìn Tần Lập. Nơi này mấy trăm người, không ngờ không có bất kỳ thanh âm ầm ỹ nào.

Tay kia Tần Lập nhẹ nhàng đong đưa, không nói gì.

Lúc này, một mảnh lá Cửu Chuyển Bạch Ngọc Liên nhỏ lặng yên xuất hiện trong lòng bàn tay phải của Tần Lập, trực tiếp bị Tần Lập bóp nát, biến thành chất lỏng. Tần Lập cầm cổ tay cô gái này, mạnh mẽ ép mảnh lá Cửu Chuyển Bạch Ngọc Liên thành chất lỏng, đưa vào trong máu cô gái!

Đây là một bản lĩnh cực kỳ cao minh, hơn nữa trước mặt mấy trăm người không ngờ không có ai thấy được rốt cục Tần Lập làm cái gì.

Trong giây lát, trên người Tần Lập bộc phát ra một cỗ dao động nguyên lực cực kỳ cường đại, khiến người chung quanh lập tức cả kinh đồng thời nhìn về phía Tần Lập đang khép hờ hai mắt Bọn họ đều lùi về phía sau, sau đó đưa mặt nhìn nhau, đều từ trong mắt đối phương thấy được một chút kinh ngạc cùng chờ đợi.

Kinh ngạc chính là thực lực người trẻ tuổi này không ngờ lại mạnh như thế. Dao động nguyên lực trong nháy mắt vừa rồi khiến cho rất nhiều người có thực lực cường đại ở đây đều không kìm nổi phải biến sắc, phán đoán tu vi công tử trẻ tuổi này ít nhất đã là cảnh giới Chí Tôn!

Đây rốt cục là con cháu nhà ai, tuổi trẻ như vậy không ngờ đã có tu vi mức này? Tuy nói võ giả trong những nơi thần bí cho dù tuổi tác rất lớn cũng có thể giữ được dung mạo trẻ tuổi. Nhưng vấn đề là, dung mạo có thể thay đổi, mà ánh mắt thì không thể!

Đôi mắt Tần Lập hết sức trong suốt, làm cho người ta vừa nhìn đã biết là một người trẻ tuổi.

Tuy nhiên, cũng chính vì Tần Lập biểu hiện ra thực lực cường đại mới khiến cho những người này đối với hắn tràn ngập tin tưởng. Bọn họ đều hy vọng hắn có thể cứu sống được cô gái trẻ này.

Mà những người môn phái cô gái, tất cả đều nín thở, mở to hai mắt nhìn. Nhìn trên đầu Tần Lập toát ra từng sợi sương trắng, trong lòng đều tràn ngập cảm kích.

Không thể không cảm kích. Không chút quen biết, người ta lại tiêu hao nguyên lực để ra sức cứu giúp. Loại tình nghĩa này là khó được nhất!

Thượng Quan Thi Vũ cũng hiểu được. Tần Lập không muốn cứu được quá dễ dàng! Nếu quá dễ dàng đã chữa trị được cho cô gái, như vậy tất nhiên sẽ dẫn ra một loại hành động liên tiếp về sau. Đây chính là hậu quả mà Tần Lập không hy vọng gặp được.

Huống chi, cho dù Tần Lập không muốn môn phái này báo đáp điều gì, nhưng cứu chữa dễ dàng và khó khăn, loại cảm kích sinh ra cũng tuyệt đối có khác nhau.

Thật lâu sau, ngay khi đám người vây xem xung quanh đều đã cảm thấy có vài phần không kiên nhẫn thì thấy trên mặt cô gái này chậm rãi xuất hiện một tia huyết sắc. Màu đen trên môi cũng chậm rãi rút đi, lồng ngực dưới tấm thảm che cũng chậm rãi nhấp nhô.

Đột nhiên, nàng khẽ "Ưm" một tiếng, mạnh mẽ ngồi dậy há mồm "Ọc" một tiếng phun ra một ngụm máu tươi màu đen. Búng máu từ trong miệng cô gái phun ra rất xa, tưới trên mặt đất, không ngờ phát ra một tiếng "Xèo". Hoa cỏ bị dính vào, trong nháy mắt héo rũ, biến thành màu đen sau đó úa nát!

Đám người phát ra một tiếng thét kinh hãi, không kìm nổi lại lùi xa một chút. Đồng thời, ánh mắt nhìn về phía Tần Lập tràn ngập vẻ tôn kính.

Người con sái trẻ tuổi chậm rãi mở mắt, thấy cổ tay của mình đang được một công tử anh tuấn cầm lấy, trong lòng lập tức quýnh lên, vừa muốn giãy ra liền nghe tiếng quát trầm thấp của Tần Lập:

- Đừng động!

Tần Lập nói rồi buông cổ tay cô gái, vỗ nhẹ sau lưng nàng, đưa vào một cỗ Tiên Thiên Tử Khí. Cô gái mở miệng, lại phun ra một búng máu màu đen. Tinh khí thần, so với vừa rồi lại tốt hơn vài phần.

Ngược lại Tần Lập, nhìn qua có vẻ uể oải không tinh thần, tuy nhiên vẫn hướng về phía đám người môn phái cô gái, cười ảm đạm nói:

- May mắn không làm nhục mệnh!

- Cảm ơn, cảm ơn công tử!

- Đại ân đại đức của công tử, Hồng Nhạn Môn chúng ta suốt đời không quên!

- Cảm ơn công tử!

Một loạt tiếng cảm ơn từ trong miệng người Hồng Nhạn Môn vang lên, lại nhìn người vây xem xung quanh, vẻ mặt đều kính nể nhìn Tần Lập, kìm lòng không đậu phát ra tiếng vỗ tay.

Trong đám người, có cô gái không kìm nổi thấp giọng khóc:

- Nếu là vị công tử này đến sớm vài ngày, phụ thân ta cũng không phải chết. Hu Hu…

Lúc này, tiểu sư muội Hồng Nhạn Môn cũng đã rõ ràng mình được vị công tử anh tuấn này cứu giúp, lập tức có chút ngượng ngùng. Vừa rồi nàng mới tỉnh lại, còn tưởng người này là kẻ xấu xa. Nàng cũng là người tính tình trong sáng, lập tức giọng nói ôn nhu:

- Lục Khởi cảm tạ ân cứu mạng của công tử!

Tần Lập cười nhàn nhạt, nói:

- Độc tố trong thân thể cô tuy rằng đã bị ta bức ra nhưng không thích hợp tiếp tục ở lại chỗ này. Lát nữa kêu sư huynh cô đưa về thành nghỉ ngơi đi, ít nhất ba tháng, không nên xuống giường. không nên ra gió, ăn nhiều một chút thuốc bổ dinh dưỡng. Ba tháng sau là khỏi hẳn rồi.

Trên thực tế, Tần Lập là đang bịa chuyện. Thực lực cô gái trẻ này đại khái giữa cảnh giới Phá Thiên và cảnh giới Hợp Thiên. Độc bị bức ra, đồng thời kinh mạch cũng bị Tiên Thiên Tử Khí của Tần Lập cải tạo qua. Cho dù hiện tại ở lại chỗ này so với quá khứ cũng mạnh hơn nhiều

Tuy nhiên, Tần Lập vừa rồi nhìn thấy trong mắt cô gái không ngờ thấy một chút yếu tố tình cảm nhàn nhạt. Điều này làm Tần Lập cảm thấy nhức đầu. Chuyện anh hùng cứu mỹ nhân, Tần Lập không chút chờ mong, càng không nói đến bên người còn có Thượng Quan Thi Vũ tình cảm chân thành. Cho dù Thi Vũ

không ở bên cạnh, Tần Lập cũng không dám tùy tiện trêu đùa cô gái khác. Bởi vì, nữ tử bên cạnh hắn đã quá nhiều rồi!

Quả nhiên, Lục Khởi vừa nghe lời nói của Tần Lập, trong mắt hiện lên một vẻ mất mát nhàn nhạt, tuy nhiên vẫn nói:

- Còn chưa biết tôn tính đại danh của công tử, ngày sau Lục Khởi làm thế nào trả ân cứu mạng của công tử?

Người trẻ tuổi Lương Lạc bên cạnh Lục Khởi dường như cảm giác được tiểu sư muội có chút không bình thường, ánh mắt nhìn về phía Tần Lập ít nhiều có chút phức tạp. Hắn tự nhiên không hy vọng tiểu sư muội chết đi, nhưng hắn đồng dạng không hy vọng tiểu sư muội đi yêu người khác.

Tần Lập nhàn nhạt cười:

- Cũng là người trong giang hồ, cần ai phải quen thuộc. Tại hạ là ai cũng không trọng yếu. Cô nương chỉ cần chú ý giữ gìn sức khỏe của mình cho tốt, ngày sau không nên dễ dàng vào hiểm địa mới là chuyện nên làm nhất!

Tần Lập nói xong, hướng về phía mọi người cười, nói:

- Độc chướng trong đầm lầy Phệ Hồn này, ta thật sự không sợ. Nếu các vị tin tưởng ta, liền chờ ở chỗ này. Ta đi xem có thể tìm ra trận pháp kia hay không!

Nói xong, hắn nháy mắt với Thượng Quan Thi Vũ, hai người cùng nhau hướng về chỗ sâu trong đầm lầy, tự tin đi vào.

Lúc này, Lục Khởi thấy Thượng Quan Thi Vũ tuyệt sắc khuynh thành, trong lòng lập tức dâng lên một cỗ tình cảm đau thương: "Khó trách hắn không nguyện nhìn ta thêm một cái, nguyên lai bên người đã có giai nhân như vậy. Ta tuyệt đối không bằng, nhưng người này, thật sự là rất hấp dẫn!"

Không nói những người xung quanh bàn luận chuyện này thế nào, người Hồng Nhạn Môn may mắn cỡ nào, con gái chưởng môn bọn họ. Tiểu sư muội mọi người thích nhất tìm được đường sống trong chỗ chết! Tần Lập mang theo Thượng Quan Thi Vũ, lúc này đã bắt đầu xâm nhập vào trong đầm lầy Phệ Hồn.

Sương độc cùng chướng khí, Tần Lập và Thi Vũ tự nhiên không sợ. Thi Vũ đã sớm được là Cửu Chuyển Bạch Ngọc Liên cải tạo thân thể, mà Tần Lập lại từng ăn hoa của Cửu Chuyển Bạch Ngọc Liên. Các loại kịch độc trên thế gian này đối với hai người bọn họ gần như hoàn toàn không hiệu quả.

Thi Vũ thấy nơi này đã không có người, không kìm nổi khẽ cười nói:

- Tại sao phải chạy nhanh như vậy? Ta thấy cô gái kia muốn lấy thân báo đáp chàng đó!

Tần Lập kéo Thượng Quan Thi Vũ, ôm nàng vào lòng. Cảm thụ giai nhân mềm mại trong ngực, mùi hương nhàn nhạt đưa lên mũi, hắn cười khổ nói:

- Nàng chê ta thiếu nợ tình còn ít sao?

Thi Vũ quay đầu đi. Trắng mắt liếc nhìn Tần Lập một cái, sâu kín nói:

- Không sao! Nhiều một người cũng là nhiều, nhiều mười người cũng là nhiều. Muội không ngại…ô…

Thượng Quan Thi Vũ nói xong, đôi mắt cực đẹp trong giây lát trừng lớn thì thấy Tần Lập vẻ mặt cười xấu xa đang hôn tới. Nàng rõ ràng có thể né tránh, nhưng mặt phấn ngượng ngùng, khẽ nhắm hai mắt, để mặc miệng của Tần Lập hôn lên đôi môi mình.

Thật lâu sau, Thượng Quan Thi Vũ mới từ trong ngây ngất đẩy Tần Lập ra, hơi thở hơi chút hỗn loạn, sẵng giọng:

- Chàng xấu lắm, không ngờ ở loại địa phương này câu dẫn người ta!

Tần Lập cười hắc hắc, nhẹ nhàng ôm vòng eo thon đầy co giãn của Thượng Quan Thi Vũ, không tiếng động đi vào nơi sâu trong đầm lầy. Mỹ nhân ân, khó tiêu thụ nhất. Thi Vũ đối với hắn như vậy, hắn làm sao có thể khi phụ Thi Vũ?

Cuộc đời này của hắn, chỉ cần có đám người Thi Vũ cùng Lãnh Dao ở bên cạnh cũng đã thấy đủ. Những người khác, vẫn không nên trêu chọc là hơn.

Tuy nhiên, hành động lần này của Tần Lập cũng coi như kết một thiện duyên. Tuy nói nơi thần bí không qua lại với nhau, nhưng thêm một bằng hữu so với thêm một kẻ địch thì tốt hơn nhiều.

****

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả:Tiểu Đao Phong Lợi

391. Chương 395: Màn Trời Màu Lam!

Bên trong đầm Phệ Hồn, khắp nơi đều là khói độc, khí độc, hai người Tần Lập tự do đi ngang trong đó. Phương viên hơn bảy mươi dặm, kỳ thật cũng không tính là quá lớn, hai người chỉ tốn hai canh giờ đã đi khắp nơi.

Ngoại trừ một ít linh thú sống dưới nước tương đối mạnh ra, hai người Tần Lập vẫn chưa tìm được bất cứ đầu mối có giá trị nào.

Tần Lập khẽ cau mày suy tư: Lẽ nào trận pháp thứ tư kia vốn không tồn tại? Bằng không làm sao tìm khắp mảnh ao đầm này, Tiên Thiên Tử Khí thâm nhập sâu dưới mấy chục thước, cũng không tìm được một chút dị thường nào?

Thượng Quan Thi Vũ cũng không nhịn được có chút lo lắng. Lấy thực lực hiện tại của hai người, loại bay giữa không trung này, nguyên lực trong cơ thể ít nhất cũng có thể chống đỡ họ bay cả ngày. Nhưng ở giữa đầm Phệ Hồn này, hoàn cảnh ác liệt, dù là hai người không sợ khói độc khí độc, nhưng ở lâu dài trong nơi này cuối cùng cũng không phải chuyện vui vẻ gì.

- Đi, chúng ta bay cao một chút, trước nhìn trận pháp ở ba nơi hồ Phượng Hoàng, khe Ưng Chủy cùng khu Tuyệt Sát rồi nói!

Tần Lập nói, kéo tay Thượng Quan Thi Vũ, Tiên Thiên Tử Khí trong cơ thể bắt đầu vận hành, thân thể Tần Lập lơ lửng bất chợt, giống như một một mảnh lông chim chậm rãi bay lên.

Thượng Quan Thi Vũ bị Tần Lập lôi kéo, cũng vận hành nguyên lực trong cơ thể, nàng là Tiên Thiên linh thể, ở phương diện này cũng không kém Tần Lập nhiều lắm. Bởi vậy hai người giống như thần tiên quyến lữ, nắm tay bay lên!

Hai người một hơi bay cao đến hơn ngàn thước, lúc này nhìn lại tam đại hiểm địa xa xa, hai người đều cả kinh, thầm nghĩ thảo nào nơi này thu hút nhiều người đến đây như vậy.

Nguyên lai ba nơi trận pháp kia đều có một cỗ khí thế xông thẳng lên trời!

Cỗ khí tức thê lương cổ xưa khổng lồ kia dường như từ thượng cổ đến đây, làm cho tâm thần người ta khẽ chấn động. Khí thế kia hoàn toàn đè nén khí thế của hai người xuống!

- Lợi hại như vậy!

Thượng Quan Thi Vũ che miệng kinh hô, nàng cũng lần đầu tiên nhìn thấy loại trận pháp thần kỳ này, trong lòng một trận kích động. Hơn nữa khí tức của nàng, dường như mơ hồ hòa hợp với ba nơi trận pháp đó. Thượng Quan Thi Vũ không kìm lòng được, đã muốn bay về phía ba nơi trận pháp kia.

Lập tức bị Tần Lập kéo lại, quát khẽ:

-Thi Vũ!

Trong đôi mắt Thượng Quan Thi Vũ lập tức khôi phục thanh minh, đồng thời hiện lên vẻ hoảng sợ, nói:

- Vừa rồi muội cảm giác bên kia giống như có âm thanh đang kêu gọi muội, làm cho muội không kìm lòng được đã muốn đi sang bên kia!

Tần Lập trầm giọng nói:

- Trận pháp này rất cổ quái, cách nó xa một chút!

Thượng Quan Thi Vũ gật đầu, hai người nhìn lại bên dưới từ trên cao, gần như nhìn không thấy bên trong đầm Phệ Hồn, tất cả đều bị các loại khói độc cùng chướng khí đủ màu sắc che lấp. Ánh mặt trời lóe lên, liền xuất hiện sương mù đủ mọi màu sắc, thoạt nhìn hết sức mỹ lệ.

Nhưng những sương mù xinh đẹp này, đối với con người lại hết sức chí mạng!

Tần Lập lấy Tiên Thiên Tử Khí bắt đầu chậm rãi bao phủ bên dưới, đi qua làn khói độc đủ mọi màu sắc, lúc này Tần Lập đột nhiên sinh ra một cỗ cảm giác cổ quái.

Giống như thân thể của mình đột nhiên thoáng cái trở nên vô cùng khổng lồ, đội trời đạp đất! Giống như nếu hắn muốn, vươn taylà có thể chạm đến đám mây trên bầu trời!

Giống như thế giới này, ở trong mắt hắn thoáng cái nhỏ đi rất nhiều. Tần Lập bỗng nhiên giật mình, chợt nội thị tinh thần thức hải, vốn Tần Lập chỉ có thể nhìn thấy đôi bàn chân to lớn của người khổng lồ không biết tên đứng trên mặt tinh thần thức hải còn hiện giờ đã có thể nhìn đến đầu gối của người khổng lồ kia!

Chân người khổng lồ này, không ngờ do một tầng kim loại màu trắng bạc bao bọc, giống như một loại chiến giáp. Bên trên kim loại lưu chuyển ánh sáng lành lạnh làm cho người ta không rét mà run.

Tần Lập đi ra từ tinh thần thức hải, trong đầu chợt hiện một tia hiểu ra. Cái loại cảm giác đội trời đạp đất vừa rồi cũng không phải là ảo giác, mà là tinh thần lực của hắn đã mạnh mẽ đến một cảnh giới nhất định, sau đó đứng từ trên cao nhìn xuống bên dưới mới có thể sinh ra một loại cảm giác này.

Nghĩ vậy, tâm tình Tần Lập bất chợt trở nên tốt hơn, uể oải do tạm thời không tìm được trận pháp trong đầm Phệ Hồn hoàn toàn bị ném đi.

Lúc này, Thượng Quan Thi Vũ ở bên cạnh Tần Lập khẽ giọng hỏi:

- Phu quân! Huynh… không sao chứ?

Tần Lập quay đầu lại, nhìn gương mặt thân thiết của Thượng Quan Thi Vũ, nói:

- Huynh không sao, muội làm sao vậy?

- Cũng không có gì, chỉ là vừa nãy cảm giác huynh đột nhiên thoáng cái trở nên vô cùng vĩ đại làm cho muội có một cảm giác áp bức rất mạnh.

Thượng Quan Thi Vũ cười ôn nhu, sau đó nói:

- Có thể là ảo giác của muội thôi.

Tần Lập nhẹ giọng nói:

- Cũng không phải là muội gặp ảo giác, đây là bởi tinh thần lực của huynh.

Thượng Quan Thi Vũ nao nao, lập tức vui mừng nói:

- Thật sao? Vậy thật tốt quá!

Tần Lập biết, chỉ có người thật sự quan tâm đến mình mới có thể lập tức thể hiện ra loại phản ứng này. Nếu đổi thành người khác, sợ rằng sẽ lập tức cảm giác sợ hãi mới đúng.

Lúc này, thần thức của Tần Lập đã chậm rãi bao phủ toàn bộ đầm Phệ Hồn ở bên trong. Dù là loại cảnh giới như Tần Lập, muốn dùng tinh thần lực bao phủ hoàn toàn đầm Phệ Hồn, cũng cực kỳ trắc trở.

Tần Lập dừng nói chuyện, khuôn mặt nghiêm nghị, dụng tâm cảm nhận tất cả mọi thứ trong đầm Phệ Hồn

Tinh thần lực của Tần Lập, nhìn thấy vài đoàn võ giả đang cẩn thận chậm chạp đi xuyên trong đầm Phệ Hồn, bọn họ hoàn toàn không cảm thấy được Tần Lập dò xét

Loại cảm giác này, làm Tần Lập sinh ra một loại thỏa mãn rất kỳ diệu, giống như mình là một người bàng quan, đứng ở trên một trình độ rất cao đang quan sát những người này. Mà những người này, chẳng qua là một đám kiến hôi mà thôi!

Tần Lập lập tức giật mình tỉnh lại, nghĩ đến ý nghĩ vừa rồi, trong lòng xấu hổ, đồng thời cũng không khỏi toát đầy mồ hôi lạnh, thầm nghĩ làm sao mình lại có loại suy nghĩ này?

Lúc này, thần thức khổng lồ của Tần Lập rốt cuộc cảm nhận được có chút dị thường ở dải đất sát biên giới đầm Phệ Hồn, ở nơi đó, dường như có một lực hút thần kỳ, chậm rãi cắn nuốt mất thần thức hắn thả đến đó!

Tuy rằng cực kỳ chậm chạp, chậm đến mức gần như không cách nào phát hiện được, nhưng vẫn để cho Tần Lập cảm giác ra, cũng kinh ngạc không thôi. Kéo tay Thi Vũ, nhanh chóng bay đến nơi đó.

Đợi hai người xuyên qua tầng tầng sương mù đến được nơi đó, Tần Lập nhìn cảnh tượng trước mắt, không khỏi nao nao. Nơi này hắn cùng Thi Vũ đã từng bay qua bên trên, là một mảnh bụi cây trôi nổi bên trên ao đầm, dùng sức dậm chân cũng có thể lắc lư, thậm chí người thực lực mạnh có thể thúc đẩy mảnh bụi cây trôi nổi này, lội về phía trước!

Bởi vậy Tần Lập cùng Thi Vũ cũng không quan tâm nhiều, không ngờ tới thần thức của Tần Lập lại bị một nơi như thế này cắn nuốt, thật sự làm người ta nghi hoặc khó hiểu.

Tần Lập nhìn hòn đảo nhỏ trôi nổi này, sau đó nói:

- Thi Vũ! Muội tránh ra một chút!

Vừa nói lấy trong nhẫn ra thanh danh kiếm Ánh Nguyệt cướp được từ chỗ thanh niên áo trắng kia, quán chú Tiên Thiên Tử Khí vào, Ánh Nguyết liền phát ra tiếng ngâm trong trẻo.

Chỗ mi tâm Tần Lập lập tức sinh ra một cỗ kiếm ý bắn về phía hòn đảo nhỏ. Kiếm ý trực tiếp đi qua đảo nhỏ, đâm xuống chỗ sâu trong hòn đảo!

Đồng thời, danh kiếm Ánh Nguyệt trong tay vung lên, đánh thẳng xuống hòn đảo nhỏ bên dưới!

Ầm!

Một cỗ lực lượng mạnh mẽ trước tiên theo kiếm ý của Tần Lập, giống như cá sấu khổng lồ phản kích trở lại, vừa lúc đánh lên một kiếm hung mãnh của Tần Lập, phát ra tiếng nổ ầm ầm!

Hòn đảo nhỏ này lập tức bị cỗ lực lượng khổng lồ này đánh tan tác, sau đó từ sâu trong mảnh ao đầm này, liền bắn ra một cột ánh sáng trắng, tia sáng chói mắt, chiếu lên tận trời!

Tần Lập cùng Thượng Quan Thi Vũ dùng tốc độ cực nhanh lui ra sau mấy trăm thước, sau đó nhìn cột ánh sáng này chậm rãi lan tràn bốn phương tám hướng, càng ngày càng to, càng ngày càng mạnh! Phát ra ánh sáng lóa mắt thần mê, giống như hút cả ánh sáng của bầu trời!

-Đi!

Tần Lập quát khẽ một tiếng, kéo Thượng Quan Thi Vũ nhắm một hướng phóng đi.

Ở khu biên giới đầm Phệ Hồn, một đám người trợn mắt há mồm nhìn một màn này, cảm nhận được cỗ khí tức thê lương xa xưa khổng lồ, toàn bộ không nói nên lời.

Lục Khỉ kiên trì đứng ở nơi này không lui lại, trên người bọc một tấm thảm dày, hai mắt mê ly nhìn quầng sáng phóng lên cao, trong lòng đang suy nghĩ: người kia thật là một cường giả tuyệt thế, nhiều võ giả như vậy cũng không làm nên chuyện gì, hắn lại chỉ dùng thời gian ngắn liền làm ra được!

Tuy rằng không có bất cứ một chứng cớ gì có thể chứng minh chuyện này do Tần Lập gây ra, nhưng ở trong lòng Lục Khỉ đã nhận định chuyện này chính do Tần Lập làm!

Cũng chỉ có hắn mới làm được! Đây là một loại lòng tin kỳ diệu, là trực giác trời sinh của một nữ nhân.

Lúc này, hai người Tần Lập cùng Thượng Quan Thi Vũ bay nhanh về phía này, thoạt nhìn bộ dáng có vài phần chật vật. Đương nhiên, đây là Tần Lập cùng Thượng Quan Thi Vũ cố ý giả vờ biểu hiện ra.

Quần áo trên người Tần Lập có chút rách, tóc có chút mất trật tự, sắc mặt Thượng Quan Thi Vũ cũng đỏ lên, ngực kịch liệt phập phồng, cũng có vẻ vài phần chật vật.

- Bên trong xảy ra chuyện gì?

Hai người vừa mới đặt chân đứng vững trên mặt đất, lập tức có người khẩn cấp hỏi.

- Không biết.

Tần Lập lắc đầu. nói:

- Chúng ta dạo một vòng ở bên trong, không phát hiện được gì. Lúc vừa mới định rời đi, đột nhiên nghe thấy một tiếng nổ, sau đó… cột sáng kia liền xuất hiện, hơn nữa cột sáng kia còn mang theo một lực hút thần bí, thiếu chút nữa hút cả hai người chúng ta vào trong đó!

Đám người kia bừng tỉnh đại ngộ, đều gật đầu. Từ đáy lòng bọn họ, cũng không cho rằng loại động tĩnh này là Tần Lập có thể làm ra, nếu không hai người này cũng quá lợi hại đi chứ?

- Mau nhìn!

Có người bỗng nhiên chỉ tay lên bầu trời, mọi người liền ngẩng đầu quan sát.

Lại thấy một tầng màn sáng màu u lam bỗng nhiên bao phủ trên đỉnh đầu mọi người, bên trên màn sáng lưu chuyển gợn sóng, thật là mê người. Nhưng sắc mặt mọi người đều thay đổi bởi vì ánh mặt trời ở bên trên đã hoàn toàn bị màn sáng u lam này cắt đứt ở bên ngoài!

Có người bỗng nhiên bay vụt lên trên bầu trời, bay lên đến mấy trăm thước, sau đó kinh ngạc nhìn trận pháp ở tứ đại hiểm địa bắn ra bốn cột ánh sáng, ở trong không trung tụ thành một điểm!

Sau đó, màn sáng màu lam này chính từ điểm đó, lan tràn ra bốn phương tám hướng, sau đó hoàn toàn bao phủ nhốt mọi người ở bên trong!

- Trời ạ! Đây rốt cuộc xảy ra chuyện gì vậy?

Trong đám người, có người thì thào tự nói nhưng cũng đại biểu tiếng lòng của mọi người.

****

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả:Tiểu Đao Phong Lợi

392. Chương 396: Thái Cổ Thần Miếu!

Nếu như nói ngay từ lúc đầu, mọi người đều chờ đợi kỳ tích phát sinh, xuất hiện hiện tượng khó giải thích được, thì lúc này đây, trong tim nhiều người lại bắt đầu đánh trống, bởi vì tất cả những điều này, hoàn toàn vượt quá sự tưởng tượng của mọi người. Cái gọi là thần tích cũng không khác hơn thế!

Lúc này, một ít người thực lực hơi mạnh, đột nhiên cảm giác được mặt đất dưới chân đột nhiên bắt đầu chậm rãi chấn động.

Sắc mặt mọi người, rốt cuộc thay đổi!

- Xảy ra chuyện gì? Dưới chân sao lại chấn động? Có người kinh hô.

- Là thần tức giận rồi!

- Tức giận chó má, đây rõ ràng là động đất mà!

- A! Dưới chân ta xuất hiện khe nứt kìa!

Mọi người loạn thành một đoàn, tránh né tứ tán. Còn mấy người ở không trung, lại thấy một màn làm linh hồn bọn họ chấn động.

Ngay ở hơn trăm dặm xa, vị trí trung tâm tứ đại hiểm địa, một kiến trúc vô cùng khổng lồ đang chầm chậm… chui lên khỏi mặt đất.

Còn những vết nứt giống như mạng nhện, theo nơi đó lấy một tốc độ không thể tin nổi nứt nẻ tràn ra!

Ngay lúc này, đất rung núi chuyển. Tiếp đó là núi lở đất sụp!

Ầm ầm! Ầm ầm!

Từng đợt tiếng nổ bắt đầu vang lên từ bốn phương tám hướng, mọi người trợn trừng mắt nhìn một tòa núi lớn cách đó không xa, sau một trận run rẩy mãnh liệt, ầm ầm sụp đổ!

Tình cảnh này, giống như ngày tận thế!

Vô số loài động vật điên cuồng trốn tránh bốn phía, các loài chim đều bay lên, che kín bầu trời!

Có rất nhiều loài chim hình thể khổng lồ bay lên những nơi cao hơn, dường như muốn đánh vỡ nhà tù màu lam này, nhưng không một con nào có thể thành công.

Người bên dưới trợn trừng mắt nhìn những đàn chim đánh lên bức màn màu lam này, bởi vì không bay ra được mà loạn thành một đám.

- Con bà nó, lần này chơi lớn rồi!

Trong đám người có kẻ mặt vàng như đất nhìn một màn này, khẩn trương lẩm bẩm nói.

Loại uy thế do đất lung núi chuyển tạo thành, hoàn toàn không phải võ giả loài người có thể tạo thành, những người bay ở trên trời đều khựng trên không trung, trợn mắt há mồm nhìn một màn trước mắt, ở nơi trung tâm tứ đại hiểm địa, tòa kiến trúc khổng lồ trồi lên kia, đang không ngừng đẩy lên cao.

Sau đó, những kiến trúc ở các nơi khác cũng hoàn toàn bị kéo lên, toàn bộ đều là những kiến trúc xa xưa chui từ dưới đất lên ở ngay trước mắt những người khác.

Màn sáng màu lam bao phủ phương viên mấy trăm dặm một tòa cổ miếu to lớn vô cùng, theo tràng cảnh như ngày hủy diệt này, mọc lên khỏi mặt đất từng chút một!

Kéo dài suốt nửa ngày, tòa cổ miếu này mới hoàn toàn mọc lên.

Đội trời đạp đất!

Trước mắt mọi người xuất hiện một tòa thần miếu khổng lồ, cao mấy trăm dặm, phương viên hơn trăm dặm!

Mọi người, kể cả Tần Lập trong đó, toàn bộ đều trợn mắt há mồm nhìn nó, đều thấy miệng lưỡi khô khốc, trong mắt tràn ngập không thể tin nổi, thậm chí đầu óc cũng ngừng năng lực tự hỏi!

Mọi thứ, quả thật quá kinh người!

Nếu như nói Hoàng Kim Cung trước kia đủ để chấn động thế nhân, như vậy so sánh với tòa thần miếu khổng lồ khủng khiếp này, Hoàng Kim Cung quả thật nhỏ bé như một con kiến hôi!

Nếu như nói Hoàng Kim Cung là người làm ra, như vậy tòa thần miếu này tuyệt đối chỉ có thần mới làm ra nó được!

- Thật quá đồ sộ! Cả đời ta, đây là một màn thần kỳ nhất từng thấy qua!

- Lão tử không đi một chuyến mất công, dù là không được bảo vật gì, chỉ nhìn thấy thần tích này cũng đã không uổng cuộc đời rồi!

Thần miếu hình tứ phương, vòm tròn, chóp đỉnh nhọn, xuyên thẳng trời mây!

Cả tòa kiến trúc nhìn qua rất đơn giản, nhưng quy mô này, lại làm cho linh hồn mọi người run lên.

Làm cho người ta có một loại xúc động muốn quỳ bái!

-Tìm cửa chính!

Trong đám người không biết ai nói một câu đầu tiên, sau đó mọi người giống như điên lên, ồ ạt đổ xô đi tìm nơi có cửa chính thần miếu.

Tần Lập cũng không lựa chọn tìm kiếm trước, từ khi tòa thần miếu này chui từ dưới đất lên, trong lòng hắn giống như có một loại cảm giác, dường như tòa thần miếu này cùng bản thân có một loại liên quan khó hiểu.

Tần Lập vô thức nghĩ đến người khổng lồ đội trời đạp đất ở trên tinh thần thức hải của mình, tuy nhiên lập tức lại lắc đầu. Chuyện của bản thân mình là hắn rõ ràng nhất, hắn vốn không thuộc về thế giới này, linh hồn đến từ Địa Cầu xa xưa, cùng thần miếu này có thể kéo quan hệ gì chứ?

Có khả năng kéo quan hệ cùng thần miếu này, ngược lại chính là bốn tấm bản đồ Thái Cổ mang theo trên người mình!

Thần miếu đâm thẳng trời mây, bên trên lại không có một vết nứt, tường màu đen, nhìn không ra chất liệu gì, giống như nó hoàn toàn do một khối sắt đen cô đọng thành!

Trên vách tường cũng không có bất kỳ hoa văn hay dấu ấn gì, bên trên chỉ tản ra khí tức thê lương cùng to lớn, khiến người ta khó bảo trì bình tĩnh.

Lúc này, đoàn người dần dần tản đi, tất cả đều nhanh chóng muốn tìm cửa chính vào thần miếu này. Tần Lập lại thấy đoàn người Hồng Nhạn môn vẫn đứng yên ở đây như cũ, không ít người đều nhìn về phía hắn.

Lúc này, người trung niên tướng mạo nho nhã, nhìn qua có vẻ là người dẫn đầu Hồng Nhạn môn, đi về phía Tần Lập chắp tay nói:

- Ra mắt công tử, tại hạ là Tưởng Hằng - Tam trưởng lão Hồng Nhạn môn, không biết có thể đi cùng đường với công tử?

Tần Lập mỉm cười, nói:

- Ta họ Tần, nếu như không thành vấn đề, mọi người có thể cùng đi dò xét bên trong tòa thần miếu này rốt cuộc có gì.

Tần Lập liếc thấy Lục Khởi nghe thấy mình đáp ứng, trong mắt hiện lên vẻ vui mừng nồng đậm, trong lòng không nhịn được thở dài. Giả vờ như không thấy, kéo tay Thượng Quan Thi Vũ, nhẹ giọng hỏi:

- Muội thấy sao?

Thượng Quan Thi Vũ rõ ràng ý của Tần Lập, nhẹ nhàng gật đầu, cười nói:

- Muội nghe theo phu quân.

Lục Khi bên kia một lần nữa trở nên ảm đạm, tuy nhiên có thể đi cùng Tần Lập, tâm tình vẫn còn không kém. Không vui nhất có lẽ chính là người thanh niên Lương Lạc kia, hết lần này tới lần khác hắn lại không tìm ra được lý do cự tuyệt nào. Đầu tiên Tần công tử người ta cứu tiểu sư muội sau đó mấy người bọn họ đều nhìn ra Tần công tử này thực lực rất mạnh, kể cả cô gái tuyệt mỹ bên cạnh hắn cũng không phải võ giả bình thường. Có đồng bạn như vậy đi cùng, phương diện an toàn tự nhiên thêm vài phần bảo đảm.

Giữa mọi người cũng có thể hỗ trợ lẫn nhau, hơn nữa Tần công tử này dường như cũng nhìn ra tiểu sư muội khác thường. Người ta cũng một mực lảng tránh, sau đó cùng cô gái tuyệt mỹ kia hết sức thân thiết, chính là không muốn dẫn tới hiểu lầm.

Cho nên, Lương Lạc cũng chỉ có thể cảm thán năng lực bản thân mình quá kém, không thể lấy được phương tâm của tiểu sư muội. Xem ra chỉ có thể chờ lúc sau khi xong chuyện ở nơi này, rời đi cũng không cách nào gặp lại nữa, có thể khi đó tiểu sư muội sẽ tiếp thu mình.

Đoàn người mang theo tâm tư riêng, đi về một hướng.

Bởi vì không ai biết cửa chính thần miếu ở đâu, chỉ có thể không ngừng đi theo tường thần miếu, tính toán cũng phải đi hơn nửa vòng, xem chừng thế nào cũng tìm được.

Trên đường, Tưởng Hằng Tam trưởng lão Hồng Nhạn môn cùng Tần Lập trò chuyện với nhau rất vui. Thoạt nhìn Tam trưởng lão này cũng là một người chính trực, cũng không tìm hiểu lai lịch xuất thân của Tần Lập,

mà đàm luận một ít chuyện Thượng cổ thậm chí là thời đại Thái Cổ, có chút thứ làm Tần Lập được lợi không ít.

Lục Khởi trải qua Tần Lập trị liệu, kỳ thật thương thế đã không nặng, cho nên dọc theo đường đi cũng có chút hoạt bát. Nàng đi theo bên người Tam trưởng lão, nghe Tam trưởng lão giảng giải cố sự thời đại Thái Cổ, đột nhiên xen vào hỏi:

- Vì sao các người đều một lời kết luận kiến trúc khổng lồ này là thần miếu, mà không phải là đại loại như cung điện gì đó?

Tam trưởng lão thoáng nhìn Lục Khởi, mỉm cười đáp:

- Từ thời đại Thái Cổ, đến thời đại Thượng cổ, tất cả thần miếu kỳ thật hình dáng không khác lắm, đều là loại kiến trúc mái vòm bốn phương. Đương nhiên, từ thời đại Thượng cổ tới nay cũng đã trải qua nhiều năm, ở giữa còn có mấy đoạn tín ngưỡng đứt gãy. Thế cho nên người hiện tại bất luận là võ giả nơi thần bí hay là người trong thế tục, tín ngưỡng đối với thần đều đã kém rất nhiều. Cho nên số lượng thần miếu giảm thiếu kịch liệt, hơn nữa bởi vì mất đi truyền thừa, rất nhiều thần miếu đời sau đều xây dựng thành đủ loại, làm người ta hoa cả mắt. Thần ở thời đại Thái Cổ, cho tới hôm nay gần như không ai nhận biết nữa.

Tần Lập khẽ cười nói:

- Tưởng Trưởng lão đối với thời đại Thái Cổ thật có rất nhiều nghiên cứu!

Ký ức truyền thừa của Hô Diên Bác trong đầu Tần Lập nói cho hắn biết, Tam trưởng lão này nói đều là sự thật!

Người ở thời đại Thái Cổ hết sức trung thành với tín ngưỡng, tuy nhiên khi bộc phát trận chiến với Vực Ngoại Thiên Ma, tín ngưỡng của mọi người đối với thần bắt đầu suy sụp.

Bởi vì khi Vực Ngoại Thiên Ma tử đồng sau lưng có hai cánh trắng trợn xâm nhập Thiên Nguyên đại lục, ngoại trừ võ giả Thiên Nguyên đại lục phấn khởi phản kháng ra, không có bất cứ một vị thần nào tới trợ giúp bọn họ!

Tưởng Hằng mỉm cười, dường như đối với Tần Lập hoàn toàn không phòng vệ, cười nói:

- Ta có vinh hạnh tiếp xúc không ít văn hiến bảo tồn hoàn hảo từ thời đại Thái Cổ, trải qua trăm năm nghiên cứu, ít nhiều cũng có chút lý giải phong thổ dân tình thời đại Thái Cổ. Hơn nữa, bên trên một quyển kinh thư thời đại Thái cổ cũng có trình bày về tòa thần miếu này, nói thần miếu cao ngàn dặm, phương viên trăm dặm. Lúc đó ta còn tưởng rằng là nói bậy, trên đời này làm sao có kiến trúc cao như vậy? Lại không ngờ tới hôm nay thật sự để ta nhìn thấy!

Tần Lập sững sờ, lập tức bừng tỉnh đại ngộ, thầm nói thảo nào mọi người đều bỏ đi rồi, duy độc có người Hồng Nhạn môn ở lại nơi này, hóa ra Tam trưởng lão Tưởng Hằng lại biết rõ lai lịch tòa thần miếu này!

Nếu như không phải mình phát thiện tâm cứu Lục Khởi, xem ra Tam trưởng lão này tuyệt đối không có khả năng nói ra chuyện này, hiện tại người ta nói ra chẳng khác gì đang báo ân với mình!

Nghĩ vậy, Tần Lập chắp tay với Tam trưởng lão, nói:

- Vậy phải cảm ơn!

- Một chút việc nhỏ, không đáng nhắc đến! Tam trưởng lão nhìn Tần Lập mỉm cười:

- Không so được Tần công tử đại nhân đại nghĩa!

- Các người đang nói cái gì vậy?

Lục Khởi có chút khó hiểu nhìn Tam trưởng lão cùng Tần Lập.

Hai người cười ha ha, không ai để ý tới nàng, Lục Khởi tức giận dậm chân, ánh mắt xoay chuyển, liền chạy đến chỗ Thượng Quan Thi Vũ, ngọt ngào kêu một tiếng tỷ tỷ, sau đó lôi kéo Thượng Quan Thi Vũ sang một bên lặng lẽ nói chuyện.

Lúc này Tam trưởng lão than nhẹ một tiếng, nói:

- Thần miếu xuất hiện, nói vậy không lâu sau sẽ xảy ra đại sự, ít nhất, những người ở bên cực Tây có khả năng sẽ đến rất nhanh! Mà những thứ bên trong thần miếu, kỳ thật không một ai lấy đi được!

****

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả:Tiểu Đao Phong Lợi

393. Chương 397: Thần Miếu Hiện, Phân Tranh Nổi Lên!

Lúc này Tần Lập đối với Tam trưởng lão này thật ngày càng thêm hiếu kỳ, thật muôn hỏi rõ Tam trưởng lão này rốt cuộc là võ giả nơi thần bí nào, lại biết được nhiều chuyện tình như vậy, ngay cả nơi cực Tây dường như cũng hết sức hiểu rõ.

Nên biết rằng, dù là Tần Lập đối với cực Tây rất hiểu biết, tuyệt đại đa số cũng đều đến từ ký ức truyền thừa của Hô Diên Bác. Mà bên trong ký ức truyền thừa của Hô Diên Bác, phần nhiều là đủ loại kỹ năng: luyện đan, luyện khí, còn có rất nhiều ký ức về trận chiến tranh năm đó.

Chính vì thế, cho tới nay Tần Lập đều cho rằng mình hẳn là người hiểu biết nhất về trận chiến tranh cùng biến đổi về thời đại Thái Cổ năm đó! Bởi vì trong đầu hắn, có ký ức của người đích thân trải qua nhưng năm đó!

Nhưng Tam trưởng lão Tưởng Hằng này, thoạt nhìn đối với thời đại Thái Cổ, có nhận thức cùng nghiên cứu hết sức sâu sắc.

- Vì sao?

Tần Lập đối với Tam trưởng lão nói không ai có thể lấy đi bát cứ thứ gì trong thần miếu, cảm thấy có chút hiếu kỳ.

- Không có chìa khóa, không ai đánh mở ra cửa thần miếu mà chìa khóa này…. Từ thời đại Thái Cổ, đã rơi rớt khắp các góc Thiên Nguyên đại lục, không có tin tức, muốn tụ tập đủ, gần như không có khả năng!

- Chìa khóa?

Tần Lập cău mày, thầm nghĩ chìa khóa này lẽ nào chính là bản đồ Thái Cổ bị chia làm nhiều phần?

Tam trưởng lão cười khổ nói:

- Chìa khóa là một tấm bản đồ! Đầu tiên, chỉ có tụ tập toàn bộ những bản đồ lại với nhau, mới có thể nhận được gợi ý về chìa khóa! Đương nhiên, đây là ghi chép trên kinh thư kia, ta ngay cả hình dáng bản đồ kia cũng chưa từng thấy qua.

- Không ngờ là như vậy, bên trong thần miếu này có cái gì đáng để phí nhiều công sức như thế?

Tần Lập lại hỏi.

Tam trưởng lão lắc đầu cười:

- Cái này cũng không biết, tuy nhiên bản đồ Thái Cổ kia ta lại có biết chút ít, có người nói tấm bản đồ Thái Cổ hoàn chỉnh, bên trên đánh dấu tất cả các nơi thần bí trên Thiên Nguyên đại lục! Mặt sau là bản đồ về chìa khóa thần miếu! Ôi, năm đó ta lại không tin đây là sự thật, nơi thần bí trên Thiên Nguyên đại lục nhiều không đếm hết lại là bởi một trận chiến tranh bộc phát mới xuất hiện. Là do rất nhiều siêu cấp cường giả Thái Cổ mở ra, giống như một nơi tránh nạn, vì bảo hộ một chút huyết mạch cuối cùng cho loài người. Mà địch nhân, lại muốn lấy được tấm bản đồ này, như vậy có thể phá hủy tất cả những nơi thần bí…Cho nên, bản đồ Thái Cổ hoàn chỉnh, giá trị bản thân nó cũng đã là báu vật vô giá rồi!

Tần Lập cười khổ nói:

- Tam trưởng lão lại tín nhiệm ta như vậy, chuyện trọng yếu như thế liền tùy ý nói cho ta, tại hạ không biết phải làm sao mới tốt!

- Ha ha! Tần công tử trị liệu cho tiểu sư muội, miễn cho ta bị sư môn trách phạt, tại hạ nói chút tin tức đó thật sự không tính là gì.

Tam trưởng lão lắc đầu, nhìn bước tường đen cách đó không xa, sau đó nói:

- Thần miếu đã xuất hiện, dù là ta không nói chỉ sợ đám người ở cực Tây kia sẽ tới rất nhanh, đến lúc đó đây cũng sẽ không coi là bí mật nữa. Cho nên, còn không bằng báo trước cho Tần công tử biết, coi như tống một cái nhân tình. Ha ha!

- Phân tình của Tam trưởng lão, Tần Lập tâm lĩnh!

Người ta đã nói đến mức này, nếu như Tần Lập còn ngay cả tên cũng không cho đối phương biết, vậy cũng thật có chút quá đáng.

Tam trưởng lão mỉm cười, sau đó nói:

- Ta xưa nay thích nghiên cứu điển tịch Thượng cổ cùng Thái Cổ, đối với những thứ huyền diệu khó giải thích đặc biệt thấy hứng thú, cho nên có thể ít nhiều nhìn ra chút dấu vết từ trên người Tần công tử. Nếu là người bên ngoài, ta sao có thể tùy ý nói ra chuyện này? Tuy rằng không phải là cơ mật gì quá lớn, nhưng cũng không phải ai cũng có thể nắm giữ.

Tần Lập nao nao nói:

- Sao? Tam trưởng lão có thể nhìn ra điều gì?

Sắc mặt Tưởng Hằng có chút cổ quái, nói:

- Tướng mạo Tần công tử, càng nhìn càng giống người chết yểu, nhưng hôm nay mang theo thực lực vô thượng. Hơn nữa, thần miếu Thái Cổ kia dường như cùng Tần công tử có liên quan không đứt… ôi, thực lực ta có hạn, cũng chỉ có thể nhìn ra chút điểm ấy.

Nào không biết, lời Tưởng Hằng nói đã làm trong lòng Tần Lập dậy sóng tận trời!

Đây là lần đầu tiên hắn đi tơi thế giới này, ngoại trừ ký ức Hô Diên Bác lưu lại ra, là người đầu tiên còn sống, hơn nữa nhìn rất bình thường, có thể nhìn ra thân phận chân chính của hắn!

Mặc dù không nhìn ra hoàn toàn, nhưng đây cũng đã đủ làm Tần Lập kinh hãi rồi!

- Hơn nữa…

Tam trưởng lão nhìn thoáng hai bên, tuy rằng lúc hai người nói chuyện tới cực Tây đều dùng truyền âm, nhưng hắn vẫn vô thức nhìn thoáng xung quanh, sau đó mới truyền âm nói với Tần Lập:

- Kỳ Thật bên trên kinh thư kia còn có một câu nói về thần miếu này, cho tới nay ta cũng không thể lý giải được!

- Là lời nào?

- Thần miếu hiện, phân tranh nổi lên, huy hoàng tái hiện!

Tam trưởng lão cười khổ nói:

- Nhưng lời này nhìn như đơn giản, nhưng bên trong giấu diếm vô số huyền cơ. Thần miếu xuất hiện, vì sao lại nổi lên phân tranh, cái gọi là huy hoàng tái hiện, lại là huy hoàng thế nào?

Tần Lập nghe xong cũng lâm vào trầm tư. Bên trong ký ức truyền thừa từ Hô Diên Bác, không biết vì sao lại cứ nhất loạt thiếu mất chuyện về thần miếu. Lẽ ra nếu như thần miếu này thật là ở trong tay siêu cấp cường giả thời đại Thái Cổ, như vậy Hô Diên Bác làm một cường giả đại tài thời đại Thái Cổ, không có lý do gì không biết sự tồn tại của nó!

Hay là nói Hô Diên Bác nghĩ tòa thần miếu Thái Cổ này không có quan hệ gì tới Tần Lập, cố gắng quên đi đoạn ký ức này?

Tần Lập lắc đầu cười tự giễu, hiện tại thực lực của mình còn không đến cảnh giới Phá Toái Hư Không, tuy nói chống lại võ giả cảnh giới Phá Toái Hư Không thì Tần Lập cũng biện pháp chiến đấu, nhưng nói từ bản

chất dù sao hắn cũng vẫn là võ giả Chí Tôn. Thần miếu này rõ ràng cất dấu vô số bí mật, thậm chí thần bí đến mức Hô Diên Bác cũng không biết chút nào, bản thân mình sao còn phải hao tốn tinh thần vì nó?

Sự tình đến khi cần phải bộc lộ, tự nhiên sẽ rõ ràng chân tướng, có gấp cũng vô ích thôi.

Trên thực tế, Tần Lập thật là đoán sai. Tòa thần miếu này tồn tại, Hô Diên Bác đương nhiên phải biết đến, bởi vì tòa thần miếu này ở thời đại Thái Cổ là thánh địa của cả Thiên Nguyên đại lục!

Nhưng mà, khi không gian đại ma pháp sư bày tòa đại trận kinh thế, trên thực tế Hô Diên Bác đã sớm chết đi. Linh hồn của lão ở trong Hoàng Kim Cung, tự nhiên không có khả năng biết khi đó các không gian đại ma pháp sư vượt qua lôi kiếp này, lúc bày tòa đại trận kinh thế đã lấy Thái Cổ thần miếu này làm trung tâm!

Nói cách khác, tòa Thái Cổ thần miếu này chịu tải tất cả các nơi thần bí trên Thiên Nguyên đại lục này! Nếu như nói nắm giữ bản đồ Thái Cổ, chẳng khác nào nắm giữ tất cả nơi thần bí trong thiên hạ, như vậy… Khống chế được Thái Cổ thần miếu, chẳng khác nào khống chế tất cả các nơi thần bí!

Cho nên, tòa siêu cấp thần miếu tang thương xa xưa, dù ngay cả đại tài thời đại Thái Cổ cũng không biết do ai xây dựng, ngày hôm nay phá đất trồi lên tái hiện thế gian, đã được giao cho một ý nghĩa mới!

Tuy nhiên Tần Lập dù không biết việc này, cũng có thể rõ ràng một điểm: một quái vật khổng lồ như vậy xuất hiện, tất nhiên sẽ khiến cả Thiên Nguyên đại lục quan tâm. Tuy nói nơi cực Tây cách nơi này cực kỳ xa xôi, từ bên kia qua nơi này thậm chí khô khan giống như hư không hoành độ.

Nhưng trước đó không phải cũng có người tới từ cực Tây sao? Hơn nữa, cũng không phải tất cả đều là cường giả siêu cấp!

Cho nên, từ đó xem ra người bên cực Tây cũng không phải không thể tới đây, mà là không chịu đi!

Phương Đông đối với họ mà nói thật sự quá yếu, thật sự không có gì đáng để họ quan tâm. Nhưng thần miếu xuất hiện, nhất định sẽ thay đổi cách cục!

Thậm chí Tần Lập đã có thể dự kiến được, ở tương lai không xa, người cực Tây xuất hiện ở phương Đông đại lục sẽ ngày càng nhiều.

Bọn người Tần Lập cùng Tam trưởng lão trò chuyện một đường, Lục Khởi từ hai người nói chuyện không có được tin tức hữu dụng gì, chỉ còn cách lôi kéo Thượng Quan Thi Vũ sang một bên nói chuyện phiếm. Tuy rằng tính tình Thượng Quan Thi Vũ lạnh lùng, nhưng khí chất trên người cực kỳ cao quý, cũng không làm cho người ta có cảm giác cao ngạo, cho nên tuy rằng một mực lắng nghe, rất ít nói chuyện, nhưng cảm giác của Lục Khởi đối với nàng vẫn rất tốt

- Thượng Quan tỷ tỷ! Tỷ cùng Tần đại ca quen biết lúc nào vậy?

Con mắt linh động của Lục Khởi đổi tới đổi lui, muốn thám thính từ Thượng Quan Thi Vũ càng nhiều chuyện về Tần Lập.

Thượng Quan Thi Vũ mỉm cười, nói:

- Tỷ cùng huynh ấy là đính thân từ nhỏ.

- A? Thật sao?

Lục Khởi có chút không tin, hai người xứng như vậy lại là loại chỉ phúc vi hôn nghe chán chết này, nghĩ lại thật là phá hỏng cảnh tượng mà!

- Đương nhiên rồi! Khi đó chúng ta chỉ mới mười mấy tuổi, coi như là đám hỏi giữa gia tộc đi!

Thượng Quan Thi Vũ nói, trong đầu nhớ tới lúc lần đầu tiên nhìn thấy Tần Lập năm đó, khóe miệng không khỏi lộ ra một tia cười ấm áp.

Mấy đại gia tộc thành Hoàng Sa năm đó, cho tới giờ còn cường thịnh như trước cũng chỉ có một nhà Phương gia, dù là Phương gia cũng phải dưới A Hổ. Cho nên, sự tình Thượng Quan gia cùng Tần gia trước kia, dù là người bản địa thành Hoàng Sa cũng đã rất ít người đề cập tới, càng đừng nói nhưng võ giả đến từ nơi thần bí, sẽ càng không rõ những lời đồn này.

- Còn là đám hỏi giữa gia tộc nữa… Trời ạ! Nhưng mà tỷ cùng Tần đại ca thật là xứng đôi mà!

Lục Khởi có chút hâm mộ nói.

Thượng Quan Thi Vũ mỉm cười:

- Tỷ thấy sư huynh trẻ tuổi của muội cũng rất quan tâm muội mà!

Lương Lạc ở bên kia nghe thấy, trong mắt hiện vẻ cảm kích, đồng thời lỗ tai cũng dựng thẳng, muốn nghe cuối cùng thì mình có địa vị gì ở trong lòng tiểu sư muội.

Khóe mắt Lục Khởi lướt qua Lương Lạc không xa, nhỏ giọng lẩm bẩm:

- Nhưng người ta chỉ coi hắn trở thành ca ca thôi.

Thượng Quan Thi Vũ nhàn nhạt cười cười. Lương Lạc ở bên kia trong mắt không nén được hiện ra vẻ thất vọng mất mát.

Lúc này, phía trước bỗng có người kích động đứng lên la lớn:

- Nhìn kìa, cửa lớn thần miếu ở nơi này!

Ánh mắt mọi người đều bị thu hút đến. Mà lúc này, những người tụ tập ở các nơi cũng nhìn từ xa đến, dường như còn có rất nhiều người đang lớn tiếng nói gì đó.

Lúc này Tần Lập cùng Tam trưởng lão cũng ngừng nói chuyện, nhìn bức tường đen vẫn bằng phẳng ở phía trước chợt lõm vào một khối. Lúc đi tới, mới phát hiện xuất hiện trước mắt là một cánh cửa màu vàng sậm, nhưng vẫn cứ như mới, rộng năm trăm thước, cao hai ngàn thước, vô cùng khổng lồ!

****

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả:Tiểu Đao Phong Lợi

394. Chương 398: Lực Lượng Thần Bí Khủng Bố!

Ồ!

Tuy rằng theo thể tích của thần miếu này có thể phán đoán ra cửa vào thần miếu cùng sẽ không nhỏ lắm, nhưng hai cánh cửa trước mắt này, vẫn khiến cho người ta kìm lòng không được phát ra tiếng kêu kinh ngạc.

Tuy rằng so sánh với toàn thể thần miếu, cửa vào này nhỏ bé có chút đáng thương, nhưng nếu so với các võ giả đứng phía dưới, ở trước mặt nó con người giống như con kiến bình thường!

Mà nếu so con người với toàn hình thể thần miếu thì ngay cả con kiến cũng không bằng, nhiều lắm chỉ có thể tính là một hạt bụi!

Đứng ở trước cửa khổng lồ này ngẩng đầu nhìn lên, căn bản là không nhìn thấy đỉnh thần miếu. Quầng sáng màu lam sậm kia cũng không biết khi nào lặng lẽ biến mất.

Mọi người đứng ở trước cửa thần miếu ngước nhìn về phía trước hoàn toàn không thấy đỉnh, chỉ có thể thấy vách tường màu đen kia không ngừng tỏa ra phía ngoài khí tức phong cách cổ xưa thê lương. Quả thực giống như một cái lồng phủ chụp từ trên trời xuống!

May mà, cái lồng này không phải là thật sự, nếu không gần như không ai có thể tránh khỏi bị bao bọc trong đó.

Từ cánh cửa thần miếu lõm vào trong đi xuống, ước chừng có mấy trăm thước, mà mấy trăm thước này đều là các bậc thang rộng mấy thước, từng bậc một kéo dài từ dưới lên trên.

Giờ phút này, mọi người đều đứng ở bên ngoài bậc thang. Có một số người bay lên trên không trung, muốn tới gần cánh cửa chính vàng ánh đó để nhìn xem, lại bị một luồng lực lượng vô hình chặn lại ở bên ngoài.

æ b® M;QÌB i?b M; v +ª #"+ i? M; M¨v ç m ?Q¨M iQ¨M F?¬M; i? #QÈ+ H M çQÊ+X

h–M G"T +MM; ç€K M;QÌB h K i`QÎM; H½Q çB iÈB- +kM; F?¬M; +¦ ;•v +?9 w M?B m
+O K¼B M;QÌB ç m #` M?[M; ?Q p,M F€ /` i` M +€M? +Y K¨m p¨M; F?´M; H² M¨v

h–M G"T HB + K„i K°i +€B HB M M?bM ` #ªM ç²- ç²M; i?ÌB +¦ i? i?'v iW i`QM; K„
Km®M HQ¢B i`W ?„M +MM; h?B ok- i?Q€M; H°` p F?B T bÊX

G½Q ;B¨ M?Q bB M?Q K°M; M?bM +?^K +?^K +€M? +Y i?–M KB m K¨m p¨M;- i`QM
M;¢+ M?B M pmB KWM;X L?B m M,K [m - H½Q M;?B M +Sm i'K #ªM ç² h?€B *´ i`
?B m #B i ç M i"M tQÆM; iOvX L?'i H¨ i`"M ç² F?¬M; i`¼M p M Î K†i b m #ªM ç²- i'
p,M ç¦ ç m çQÊ+ H½Q ;?B M?È Î i`QM; ç–mX

:BÌ T?9i M¨v pW M?bM i?'v- F?¬M; M;Ì `'i M?B m Mûi p) i` M #ªM ç² +MM; i` M +Y

S?€i ?B M M¨v b Q +¦ i? F?¬M; F?B M H½Q FQ+? ç°M; çQÊ+X hmv `^M; +?d +¦ K°
i? T?O M?"M, i`QM; iQÆM; H B #'i F H¨ B Km®M KÎ` +€M? +Y iÁ i?–M KB m M
K°i T?–M HÊB Q+? +O #¼M ?¼5

hmv M?B M- i¢K i?ÌB +–M T?ªB H¨K +?QM? H¨ M?'i ç`M? T?ªB #ªQ p #Q K"i M¨v
F?¬M; FbK M´B i`WM; K„i M?bM M;QÌB bQ ç # M +¢M? K°i +€B- i?–K M;?o, óL m
i?b ç•m +¦ #` M;QÌB F?€+ #B i pB + M¨v\ æ€M; iB + ç¬B pÊ +?²M; FB ç½ #B M K'
H¢B M?'i ç`M? b) F?¬M; #Ä [m +?Q #¼M ?¼5 "ÎB pb +?d +¦ M;QÌB +? i KÈB +¦ i?

h`QM; HÁM; h–M G"T ç²M; /¢M; +kM; H¨ F?B T bÊ F?¬M; i?¬BX "ªM ç² i`QM; i v
#®M i'K5

J¨ i`"M T?€T F?¬M; i`¼M p M Î K†i b m #®M i'K #ªM ç² M¨v +kM; çQÊ+ h–M G"T ;?
i¢B- F?¬M; M;Ì +¦ i? ç®B SM; pÈB K°i MY ?Q p,M i` M +€M? +Y i?–M KB m5

æB m M¨v +?ŠM; T?ªB H¨ M¦B `ä #ªM ç² h?€B *´ F?¬M; i`¼M p M M¨v- M,K ç¦ i´M;
T?–M\ J¨ T?–M i?S M,K M; v i¢B i`QM; i v #®M M;QÌB FB 5

ó"'i F M?Q i? M¨Q- i +kM; M?'i ç`M? T?ªB H'v çQÊ+ p¨Q i v5ô

G9+ M¨v K¼B M;QÌB ç½ /MM; ? i #B M T?€T ç iÈB ;–M +€M? +Y i?–M KB m ç m
M¦B çB p¨QX

æ9M; H9+ M¨v i`QM; ç€K M;QÌB- +¦ K°i H½Q ;B¨ H†M; H) ?QÈM; iÈB #"+ i? M; +?'

L?[M; M;QÌB F?€+ H"T iS+ #¨M i€M b¬B M´B

@ S?Q i`QÈ+ F?¬M; T?ªB ç m i?Y [m `²B b Q\ h` M #"+ i? M; +¦ K°i Hm²M; HU+
F?¬M; i? çB H M- M?Q i? M¨Q +ÁM +¦ M;QÌB çB i?Y\

@ >W5 *¦ H) M;QÌB i i?U+ +¦ iBM iQÎM; pÈB i?U+ HU+ +O +?QM? KbM? ç'v5

@ æ9M; `²B5 *?9M; i +S M?bM t2K- /M b Q p¨Q F?¬M; çQÊ+ K¼B M;QÌB +kM; F?–
M;QÌB +¦ i? KÎ` - +?9M; i ç m +¦ i? çB i?2Q p¨Q5

æ M; M¦B +?mv M- F?Q i? i` M M;QÌB H½Q ;B¨ FB #„i ç–m +?"K `½B #°+ T?€i` -
çQÊ+ / Q ç°M; i`QM; F?¬M; F?Q +?mM; [m M?- H¨K +?Q M;QÌB i +¦ +ªK ;B€+ M?Q

J¼B M;QÌB T?Q /QÈB F?¬M; F?ÄB M?bM M? m ?QªM; bÊ- ç m F?¬M; M;?o iÈB M;
M;Ì H¢B ~M i¨M; K°i pä ;Bª i?U+ HU+ K¢M? K) M?Q i? X

@ h?U+ HU+ H½Q ;B¨ M¨v Qi M?„i +kM; ç½ ç¢i iÈB *?Q h¬M i`Î H M ç•v\

@ h i?'v Qi M?'i +kM; H¨ æ` h¬M- i?"K +?Q `'i +¦ i? ç¢i iÈB +ªM? ;BÈB h?B M h–

@ æ9M; p"v- M;QÆB +¦ i? +ªK M?"M çQÊ+ / Q ç°M; i`QM; F?¬M; F?Q +MM; F?Q
h?"i ç9M; H¨ F K¢M?5

@ L m i +¦ i?U+ HU+ i? M¨v i?b i®i `²B- i?"i H¨ ?•K K° M? 5

@ > ? 5 L;QÆB M^K KÆ çB i?¬B5 *?Q h¬M / /¨M; ç°i T?€ M?Q p”v b Q\

@ >W5 L;QÆB +kM; F?¬M; K¢M? ?ÆM bQ pÈB i ç•m5

h?2Q iB M; #¨M i€M +O K¼B M;QÌB- i?•M ?bM? H½Q ;B¨ M¨v `’i +?”K `½B- M?QM
H M #”+ i? M; T?Q i` MX æB çQÊ+ ç¢B F?€B +?WM; K°i T?–M # #”+ i? M;-

H½Q ;B¨ #¶M; M?B M M;WM; H¢B i¢B ç¦- F?¬M; M?9+ M?Q+?X

hQ¨M ?B M i`QÌM; BK H†M; M?Q iÌ- K¼B M;QÌB ç m +¦ p +,M; i?ŠM; M?bM H½Q
#B M +® ;bX

G9+ M¨v- H½Q ;B¨ FB ç°i M?B M +?”K `½B [Mv i` M #”+ i? M;- pÈB +€+? [m€ ç–m
i?¨M? FQM?- #€B H¢v iÁ i?–M KB m po ç¢B i? HQÆM; M¨vX

Í T?Q /QÈB ç°i M?B M K¼B M;QÌB ç m bBM? ` K°i HQ¢B ªQ ;B€+- /QÌM; M?Q +¦ K
p¨Q K†i K¨ ç M- H¨K +?Q M;QÌB i FbK HÁM; F?¬M; çQÊ+ [m€ bKT tm®M;- i`QM; ç-
i?ªM5

:B®M; M?Q H¨ ç°i M?B M KÎ F?B m ` p”v- iBM? i9v +O +?B M F„ i`QÈ+ FB F?¬M
#° ç m +¦ i? ?B m çQÊ+c p’M ç i`QÈ+ F?¬M; M;?o ` - H”T iS+ ç m +¦ i? M;?o i?–

h–M G”T- h?QÊM; Zm M h?B ok +MM; pÈB ç€K M;QÌB h K i`QÎM; H½Q hQÎM; >^M;
t K°i +?9i- M?QM; HQ¢B +ªK ;B€+ M¨v +kM; ç²M; i?ÌB `ÆB p¨Q i`QM; ç–m #¼M ?½
ok ç m F?¬M; FbK M´B- +?”K `½B [m€ tm®M;X

J¼B M;QÌB- ç m M?Q bB M?Q K°M; [Mv H¢v Î i`QÈ+ +Y i?–M KB m- K’v i`,K M;QÌ
çSM; Î MÆB ç¦X >ÆM M[- +kM; +?d +¦ h–M G”T- i`QM; M?€v K„i ç¦ i`QM; iBM? i?
G”T ç°i M?B M bBM? ` K°i Hm²M; HU+ HQÊM; p¬ +MM; +QÌM; ç¢B #¨B tQ+? HU+
` M¨v5

*?Q M M- i`QM; ç–m h–M G”T imv `^M; +kM; +¦ HBM? [m M; +?Êi H¦2- M?QM; +?d
F€ M;„M M;OB M?Q p”v- HB M T?K+ ?²B iBM? i?–M H¢B- ?„M HB M i`¬M; i?’v K°i K
+?’M ç°M; M¨vX

h?”K +?Q h–M G”T +kM; F?¬M; #B i ç•v H¨ i®i ? v H¨ t’m5

*kM; K v K°i K¨M M¨v +kM; F?¬M; FûQ /¨B H•m H„K- i?ÌB ;B M ç¢B F?€B +?WM; i¨M
ç m F?¬B T?K+ i`’M ioM? H¢BX >ÆM M[ - i` M K†i K¼B M;QÌB ç m i`¨M ç–v p pn
i?ÌB ;B M M;„M M;OM pW `²B- M?[M; M;QÌB M¨v ç m M?”M çQÊ+ `’i M?B m HoM?

J¼B M;QÌB +kM; F?¬M; +?9 w iÈB bU F?€+ i?QÌM; +O h–M G”TX h K i`QÎM; H½Q
i?QÎM; M¦B,

@ E?¬M; ?´ H¨ i?–M KB m ç M?’i çQ¢i i?B M ç` i¢Q ?¦ 5 E?Q iS+ T?€i ` +kM; +
çB m HoM? M;°X > ? 5 J°i +€B #bM? +ªM? [m’v M?B m i M?B m M,K- F?¬M; M;
h?”i bU H¨ ç€M; KWM;5 h–M H½Q ç 5 oW `²B M;QÆB +¦ i?m ?Q¢+? ;b F?¬M;\

h–M G”T +QÌB M¦B,

@ h?”i H¨ ?´ i? M- pW `²B i +kM; +?ŠM; i?m ?Q¢+? çQÊ+ ;bX

h K i`QÎM; H½Q hQÎM; >^M; +¦ +?9i F€ [m€B M?bM i?Q€M; [m h–M G”T- H¢B M?bI
M FB - i`QM; HÁM; +ªK i?’v p¬ +MM; M;?B ?Q†+- imv M?B M +kM; F?¬M; +¦ ?ÄB

G9+ M¨v- +¦ M;QÌB ç°i M?B M +ªK i?’v +¦ +?9i F?¬M; i?Q+? ?ÊT- K¼B M;QÌB ç m
i?U+ HU+ `’i K¢M? i` M #”+ i? M; FB pšM +ÁM [m€ `¢T Î ç¦ F?¬M; M?9+ M?Q+?X

.–M /–M- K¼B M;QÌB ç m M;WM; #¨M i€M- ç m M?bM H M T?Q H½Q ;B¨ pšM M?Q i
ç¦X

h–M G”T F?) +,m K¨v- hB M h?B M hY E?Q ?QÈM; H M i` M i` tûi- Î # M ;Ì #”+ i? M
+ªM- imv M?B M +kM; F?¬M; iQM? H¨ K¢M? H„KX h?–M i?S+ +O ?„M ;B®M; M?Q
?QÈM; iÈB i?,K /Á H½Q ;B¨ FB X

E?B i?–M i?S+ +O h–M G”T i?,K /Á iÈB i` M M;QÌB H½Q ;B¨- iQ¨M #° /’m ?B m bB
bYM; b®i- F?¦2 KB M; +Q ;B”i p¨B +€B M?QM; i?–M i?S+ +kM; F?¬M; /WM; H¢B- iE
KB m /Á tûiX

hÈB +Y `²B- +€M? +Y K¨m p¨M; çdM? i?B M H”T ç` çSM; bWM; b[M; Î MÆB ç¦ ;•v
;B€+ €T #€+? F?´M; H²X h?–M i?S+ Km®M tmv M [m +€M? +Y M¨v iB M p¨Q # M
F?ª M,M;5

L m F?¬M; T?ªB h–M G”T #^M; i®+ ç° `’i M? M? i?m ?²B i?–M i?S+ i`Î p - +?d bÊ #ª

@ æB M i`QÎM; H½Q5 æB M i`QÎM; H½Q5 L;¨B H¨K b Q p”v\

G9+ M¨v- M;QÌB +MM; K¬M T?€B +O H½Q ;B¨ F?˜M i`QÆM; H H MX

@ æB M i`QÎM; H½Q5 L;¨B i`Î p çB5

@ æB M i`QÎM; H½Q H¨K b Q p”v\ *¦ T?ªB H½Q

@ E?¬M; +¦ F?ª M,M;5 æB M i`QÌM; H½Q K°i i?•M i?U+ HU+ ç½ ç¢i iÈB +ªM? ;BÈ
i? tªv ` #’i i`„+ çQÊ+\

L;QÌB i`QM; K¬M T?€B H½Q ;B¨ # M M¨v- i’i +ª ç m i`Î M M p¬ +MM; F?˜M i`QÆM;

h–M G”T i? M M? K°i iB M;- +kM; F?¬M; M¦B ;b, K°i H¨ F?¬M; Km®M /šM iÈB +?9
/M ?„M M¦B ` M;QÌB i +kM; +?Q +?„+ ç½ iBM- M¦B F?¬M; +?WM; +ÁM +¦ i? +?Q
i i?b F?´X

h K i`QÎM; H½Q hQÎM; >^M; çSM; # M +¢M? h–M G”T H¢B M?bM ` p¨B T?–M K M
G”T,

@ h–M H½Q ç 5 G½Q ;B¨ FB +¦ T?ªB tªv ` #„i i`„+ ;b `²B ? v F?¬M;\

h–M G”T i?’v h K i`QÎM; H½Q +¦ i? M?bM ` KbM? #B i +?mv M M¨v- +kM; F?¬M;
;”i ;”i ç–m- +¦ +?9i iB + Mm®B M¦B,

@ s2K ` iÁ i?–M KB m M¨v F?¬M; v M ´M M?Q #B m ?B M Î # M M;Q¨B M?Q p”v ç
K°i HU+ HQÊM; +U+ F€ F?OM; #®X GU+ HQÊM; M¨v +,M #ªM F?¬M; T?ªB +?9M; i

h K i`QÎM; H½Q ;”i ;”i ç–m- M;–K +?’T M?”M M¦B,

@ æ9M; p”v- bQ pÈB i?–M KB m M¨v- HU+ HQÊM; +O +?9M; i [mª i?U+ [m€ M?Ä
[mª i?”i +¦ T?–M [m€ KS+ iU + Q iU ç¢B5 h` M çÌB M¨v- i²M i¢B K¢M? ?ÆM +?9M;

h K i`QÎM; H½Q M¦B tQM;- M? ;B¼M; M¦B pÈB h–M G”T,

@ G½Q ç 5 LÆB M¨v i F?¬M; ç`M? iB T iK+ Î H•mX h +?m˜M #` /šM M;QÌB [m v p
+O i H¨ +QM ;€B +O +?QÎM; K¬M- M m tªv ` çB m b B H–K- i i?”i F?¬M; +?`m
*?Q M M +ÁM T?ªB ç i¢ h–M H½Q ç ç½ +Sm iB m bQ Km°B i X *?9M; i +?B i v H
+ÁM +¦ +Æ ?°B +¦ i? ;†T H¢B5

h–M G”T ¬K [mv M ?QÈM; p T?Q h K i`QÎM; H½Q hQÎM; >^M;- KdK +QÌB M¦B,

@ a m M¨v ;†T H¢B5

h K i`QÎM; H½Q tQ v M;QÌB H¢B- i”T i`mM; ç€K ç²M; K¬M- b m ç¦ i`QÈ+ ? i `ÌB çB
GK+ E?ÎB H° ` p #’i ç„+ /o- i`QM; €M? K„i M?bM p T?Q h–M G”T +kM; `ä `¨M; H
L¨M; ç`M? M¦B ;b ç¦ pÈB h–M G”T M?QM; +m®B +MM; pšM F?¬M; i? M¦B ` X æB i
`ÌB çB # H–M M;QªM? ç–m H¢BX

h–M G”T i?–K i? M M? K°i iB M; i`QM; HÁM;, óæ–v +?d H¨ ;B’+ K°M; ?Q¨B tm•M
`’i M?B m M,K b m- F?B GK+ E?ÎB ç½ H¨K K - F?B ?²B iQÎM; H¢B +m°+ ;†T ;Ð #’i
K°M; ç T +O i?ÌB i?B m M[+O M¨M;Xô

h–M G”T M;?o ç M ç•v- M„K #¨M i v K K K¢B +O h?QÊM; Zm M h?B ok- M? ;B¼M;

- Chúng ta cũng đi thôi, ở lại chỗ này cũng không có thu hoạch được gì. Hơn nữa, tòa thần miếu này xuất hiện, Đông Phương… sẽ không yên bình nữa rồi!

****

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả:Tiểu Đao Phong Lợi

395. Chương 399: Thi Vũ Phát Uy!

Ở trong đám đông người, Tần Lập còn nhìn thấy một số con cháu các gia tộc đến từ Huyền Đảo, thực lực cũng không tính là mạnh lắm. Hiển nhiên, cũng đều là các gia tộc sau khi nghe tin, liền phái người đi điều tra tình hình. Nhưng cũng có thể đoán được không cần tới bao lâu, địa phương này sẽ trở thành một chỗ hấp dẫn người nhất trên Thiên Nguyên Đại Lục!

Đến lúc đó, bất kể võ giả cảnh giới thực lực mạnh mẽ đến mức nào, toàn bộ đều sẽ không kìm được đến nơi đây tìm hiểu cho tới cùng!

Đối với Tần Lập mà nói, hắn cũng không quan tâm sẽ có cường giả như thế nào đến nơi đây tra xét bí mật của thần miếu. Tưởng Hằng cũng nói qua, chìa khóa của thần miếu có liên quan với bản đồ Thái Cổ, mà bản đồ này tổng cộng có tám phần thì hết bốn phần ở trong tay mình, còn có một tấm cũng có khả năng rất lớn có thể thu được.

"Như vậy, chỉ cần chính mình bất động, cánh cửa của thần miếu Thái Cổ này cũng không có người nào có thể mở ra được!"'

Hơn nữa Tần Lập tự biết: "Cho dù gom hết tất cả lực lượng của mình hiện có, cũng khẳng định không đủ để đối kháng với một môn phái của địa phương cực Tây. Nếu như bên đó thật sự biết chính mình có trong tay bản đồ Thái Cổ, cưỡng ép cướp đoạt, vậy thì mình trừ bỏ chạy ra, tuyệt đối không có con đường thứ hai có thể đi."

"Thực lực vẫn còn quá yếu."

Tần Lập thầm nghĩ trong lòng, ánh mắt dần dần trở nên kiên định. Bởi vì hắn còn trẻ, còn có thời gian! về phần sau khi thần miếu này xuất hiện sẽ khiến cho thế giới này biến hóa như thế nào thì không cần quan tâm tới.

Lúc này, dường như đa số mọi người cũng đều ý thức được tiếp tục ở lại chỗ này, cũng sẽ không có chuyện tốt gì phát sinh, đám người bắt đầu dần dần tán đi, chỉ có số ít người si mê nghiệp võ, bị linh quang thoáng hiện trong đầu vừa rồi kia làm cho mê hoặc, nên tiếp tục ở lại chỗ này.

Mà cái lão già quỳ chết trên bậc thang kia cũng không ai dám động tới lão, càng không có người nào dám đi tới gần.

Bốn người sư huynh đệ lão già gầy ốm bên kia thấy Tần Lập cùng Thượng Quan Thi Vũ rời đi, liền đưa mắt nhìn nhau một cái rồi cùng đều lén lút đi theo phía sau.

Từ đầu đến giờ, lão già gầy ốm vẫn luôn thấy đôi tình nhân Tần Lập cùng Thượng Quan Thi Vũ này cảm giác như rất quen mắt, sau đó vẫn không nhớ nổi đã từng gặp qua hai người này ở địa phương nào. Nhưng vừa rồi ngay lúc lão già kia quỳ rạp ở trên bậc thang thần miếu, trong nháy mắt đó linh quang chợt lóe trong đầu lão già gầy ốm, giống như là đột nhiên thông suốt.

Trong đầu lão, hình dáng của Tần Lập cùng Thượng Quan Thi Vũ cùng hán tử mặt vàng và thiếu phụ thôn quê kia, dần dần chồng lên nhau.

Thuật dịch dung!

Trong nháy mắt, lão già gầy ốm hiểu ra, ngày đó nghe hai người cô gái và người trẻ tuổi Hồng Nhạn Môn kia nói chuyện với mình, chính là hiện ra tại trước mắt bọn họ.

Đồng thời rốt cục lão cũng không biết người thanh niên và nữ nhân bên người hắn thuộc môn phái địa phương thần bí nào!

Lúc ấy sau khi lão già gầy ốm nghĩ thông suốt, lão lại chú ý quan sát ánh mắt của Tần Lập cùng Thượng Quan Thi Vũ một hồi lâu, lão càng thêm khẳng định phán đoán của mình, đồng thời trong lòng cảm thấy càng thêm bất an.

Với thực lực người thanh niên này, hiển nhiên không phải là hạng người bình thường, nếu hai người này thật sự biết bản đồ Thái Cổ có liên quan với thần miếu, sau này lúc trở về sư môn lan truyền ra ngoài, ảnh hưởng đối với bọn họ quả thực chính là trí mạng!

Lão già gầy ốm một thân thực lực đã đạt tới cảnh giới Thiên Tôn! Đồng thời ba người sư đệ của lão, yếu nhất cũng là cảnh giới Dung Thiên, còn hai người kia một là Nhân Tôn, một người là Địa Tôn.

Nếu như vây giết hai người trẻ tuổi này, hiển nhiên nắm chắc sẽ thành công!

Bởi vậy, khi thấy Tần Lập cùng Thượng Quan Thi Vũ rời đi, sư huynh đệ lão già bốn người liền đuổi theo phía sau.

Tần Lập cùng Thượng Quan Thi Vũ giống như không hề phát hiện, hai người một đường du sơn ngoạn thủy, thời điểm sắp tới thành Hoàng Sa, tới một chỗ phía trước khu rừng thập phần vắng lặng, Tần Lập và Thi Vũ liền ngừng lại.

Tần Lập hướng về phía phía sau nói:

- Mấy vị bằng hữu suốt dọc đường đi theo tại hạ, có chuyện gì sao?

Bên kia lão già gầy ốm cùng ba sư đệ của lão hiện ra thân hình, có chút phức tạp nhìn Tần Lập, chậm rãi nói:

- Hai vợ chồng các hạ quả thật là thâm tàng bất lộ! Ngày đó ở bên trong tửu lâu thành Hoàng Sa, đúng là hai vợ chồng các ngươi thì phải?

Tần Lập ảm đạm cười, không có phủ nhận, hỏi ngược lại:

- Vậy thì sao?

Người trung niên mặt chữ điền mặc trang phục màu vàng quát to:

- Tặc tử! Thưa nhận là tốt rồi, dám nghe lén chúng ta nói chuyện. Hôm nay huynh đệ chúng ta theo tới đây chính là giết các ngươi!

Người trung niên mặt chữ điền mấy ngày nay vẫn luôn bị chuyện này đè nặng trong lòng, cơn tức đầy mình không thể phát tiết, thấy Tần Lập lại thừa nhận, lập tức vừa thẹn vừa giận, ngay sau đó không thể nhịn được nữa bộc phát ra.

Tần Lập cười ha hả, không thèm quan tâm nói:

- Mấy người các ngươi thật là không có đạo lý, tửu lâu kia cũng không phải là nhà riêng của các ngươi! Bản thân tửu làu chính là chỗ tiếp đón khách vãng lai bốn phương tám hướng. Các ngươi nói chuyện với nhau lớn tiếng như vậy, muốn không nghe cũng khó, chẳng lẽ bởi vì nghe các ngươi nói chuyện thì chúng ta phải chết sao?

Người trung niên mặt chữ điền cười lạnh nói:

- Đúng vậy, nghe thì phải chết, không cần kêu oan! Các ngươi tự nhận mình xui xẻo là được rồi!

Nói xong, hắn rút ra thanh bảo kiếm sau lưng, một thân khí thế trong giây lát bộc phát ra, không khí chung quanh dường như đều theo đó cô đọng lại.

- Đi chết đi!

Người trung niên mặt chữ điền nổi giận gầm lên một tiếng, một luồng kiếm khí chém tới hướng Tần Lập. Đúng là hắn muốn một kiếm phải chém chết Tần Lập!

-Hừ!

Thượng Quan Thi Vũ hừ lạnh một tiếng, vốn nàng đối với chuyện giết người đoạt bảo này, trong lòng vẫn luôn có chút mâu thuẫn. Dù sao, nàng đã được giáo dục, cũng trải qua môi trường cuộc sống của nàng từ nhỏ đến khi trưởng thành nàng là một thiếu nữ thập phần thiện lương.

Giết người đoạt bảo trong giáo điều nàng học từ nhỏ đó chính là chuyện xấu người xấu mới làm. Thượng Quan Thi Vũ cũng nhìn ra được khát vọng của Tần Lập đối với tấm bản đồ Thái Cổ trong tay bốn người này, tuy rằng ngoài miệng nàng chưa từng nói điều gì, nhưng về mặt tâm lý, nhiều ít vẫn còn có chút không tán thành.

Nếu như mua hoặc trao đổi, nàng sẽ cảm thấy dễ chịu hơn.

Nhưng không nghĩ tới chính là đối phương lại chỉ vì hai người mình nghe được bọn họ nói chuyện liền muốn giết người.

Chẳng lẽ, đây chính là cái gọi là giang hồ ư?

Trong lòng Thượng Quan Thi Vũ không khỏi cảm thấy phi thường thất vọng! Đối mặt với một kiếm thập phần hung ác này, nàng không cần né tránh, thậm chí ngay cả Huyết Ngọc Kiếm cũng không có lấy ra, bằng hai tay không đón tiếp công kích của người trung niên mặt chữ điền kia.

Người trung niên kia vốn là muốn trước hết giết chết Tần Lập, dù sao Thượng Quan Thi Vũ này hình dáng yểu điệu như tiên, dung mạo khuynh quốc khuynh thành, thật sự là khiến cho người ta khó có thể xuống tay. Thật đáng giận, không ngờ tên nam nhân lại núp tránh ở sau lưng nữ nhân, mà nữ nhân này cũng không biết sống chết như thế… Người trung niên mặt chữ điền bỗng nảy sinh lòng ác độc, lạnh lùng quát:

- Chính ngươi muốn chết, đừng trách ta!

Trên thân kiếm của hắn trong giây lát bộc phát ra một luồng kiếm khí màu trắng chói mắt, kiếm khí như thực chất, trực tiếp đâm vào yết hầu Thượng Quan Thi Vũ.

Thân hình Thượng Quan Thi Vũ ở trong không khí đột nhiên tăng tốc, gã trung niên mặt chữ điền chỉ cảm thấy hoa mắt một cái, hoàn toàn mất đi bóng dáng Thượng Quan Thi Vũ.

Đồng thời, hắn nghe sư huynh thét lên một tiếng kinh hãi, mới vừa muốn làm ra phản ứng, lại cảm giác trên ngực của mình truyền đến một lực lượng khổng lồ, lập tức chấn vỡ toàn thân kinh mạch của hắn, hủy hoại chỉ trong chốc lát!

Gã trung niên mặt chữ điền “oa” một tiếng, phun ra một ngụm máu tươi, ngã lăn trên mặt đất!

-A!

Lão già gầy ốm phát ra một tiếng thét phẫn nộ điên cuồng:

- Giết sư đệ ta! Yêu nữ! Ta phải giết ngươi!

- Bớt nói nhảm đi!

Thượng Quan Thi Vũ rốt cục hiểu được vì sao suốt một đường này Tần Lập để mặc cho mấy người này đi theo, cũng rốt cục hiểu được chuyện giang hồ chân chính là thế nào.

Cái gì đạo nghĩa giang hồ, cái gì trượng nghĩa nhiệt huyết..

Cái loại sát khí lóe lên trong khoảnh khắc này, cũng chỉ trên mình một số ít người mới có thể nhìn thấy, hầu hết đều là bộ dáng của những người này.

Âm độc, hiểm ác! Chỉ vì người khác vô tình nghe bọn họ nói chuyện, mà ra tay giết người! Đây mới chân chính là giang hồ âm độc! Mới là giang hồ hiểm ác!

Thượng Quan Thi Vũ đối mặt với lão già gầy ốm có cảnh giới Thiên Tôn cũng không dám xem thường. Huyết Ngọc Kiếm ra khỏi vỏ, một đạo kiếm khí đỏ như máu chém về phía lão già gầy ốm!

Lão già giật mình cả kinh, lão không nghĩ tới nữ nhân này lại khó chơi như thế, vốn tưởng rằng lão ra tay là có thể dễ như trở bàn tay. Thế nhưng người trong nghề vừa ra tay, liền biết ngay có hay không có bản lãnh. Chống lại nữ nhân tuyệt đẹp này không ngờ lại làm cho lão có cảm giác như bị áp bức thật lớn!

Hai người này quả nhiên không phải hạng người bình thường!

Lập tức, trong lòng lão già dâng lên một sự cảnh giác, bảo kiếm trong tay lão xuất hiện một quầng hào quang mãnh liệt, chém về phía Thượng Quan Thi Vũ.

Thượng Quan Thi Vũ lắc mình né tránh. Huyết Ngọc Kiếm trong tay đột nhiên hóa thành hàng ngàn hàng vạn quang hoa màu đỏ của máu, lập tức bao quanh lão già gầy ốm trong đó. Một chiêu thức tinh nhuệ trong Phiêu Linh Kiếm Quyết được Thượng Quan Thi Vũ thi triển ra, thật khiến cho người ta có cảm giác vừa xinh đẹp vừa cực kỳ khủng khiếp.

Nhưng mà che dấu sau vẻ kinh diễm này cũng chính là cánh tay của tử thần!

"Ầm" một tiếng vang!

Lão già gầy ốm dùng hết toàn lực mới tiếp được một kiếm này, phát ra một tiếng nổ ầm vang.

Cỗ lực lượng này lập tức làm cho cây cối chung quanh chạm trúng đều bị gẫy đoạn. Mà ngay cả trên mặt đất đều nứt rạn, xuất hiện các khe hở thực rộng giống như mạng nhện bình thường.

Luồng lực lượng dồi dào này cũng đánh bật thân thể lão già gầy ốm thối lui về phía sau.

Lại nhìn Thượng Quan Thi Vũ, vẫn đứng ở tại chỗ không nhúc nhích mảy may nào, ánh mắt khinh miệt nhìn lão, sau đó nàng chỉ Huyết Ngọc Kiếm trong tay về phía lão già, quát khẽ:

- Chết đi!

Một thanh kiếm màu đỏ tươi đột nhiên hiện ra tại trước mắt lão già gầy ốm, phía trên thanh kiếm còn có ngọn lửa cháy hừng hực, trên ngọn lửa kia truyền đến sức nóng kinh người.

"Hóa hư vi thực!"

Uy lực này đã hoàn toàn vượt qua năng lực của bản thân chiến kỹ có thể triển hiện ra!

Hai mắt của lão già gầy ốm trợn trừng, loại thủ đoạn công kích này, lão đã từng nghe nói qua nhưng chưa hề thấy qua, không nghĩ tới trên cuộc đời này chính mình lại có thể trải qua một lần.

Đáng tiếc cái giá phải trả... lại là tử vong!

Ý niệm này vừa nảy ra trong đầu lão, thanh kiếm đỏ tươi kia cũng đã chém tới trước mắt lão. Lão già mới vừa định há miệng la lên, lại hoàn toàn không có cơ hội nào nữa!

Đầu của lão bị thanh kiếm này chém rơi, hai mắt còn đang mở to nhìn, theo đầu lâu quay cuồng, rơi từ trên xuống mặt đất, lại lăn ra thật xa, hai mắt trợn trừng, đến chết cũng không thể nhắm mắt!

Một mĩ nữ tuyệt đẹp như tiên trên chín tầng trời, trong khoảng khắc đó, liền giết chết hai người, ngay cả Tần Lập cũng có hơi ngẩn người, thầm nghĩ: "Thượng Quan Thi Vũ ở trước mặt mình luôn dịu dàng ôn nhu, như thế nào đột nhiên dường như là biến đổi thành người khác."

Hai tên hoàng y nhân còn lại đều bị một màn trước mắt này chấn động đến quên cả chạy trốn.

Lúc này, Thượng Quan Thi Vũ bỗng nhiên như là phục hồi tinh thần lại, nhìn cảnh giết chóc do chính mình gây ra, nàng cảm thấy trong bụng sôi lên sùng sục, không kìm nổi quay mặt qua chỗ khác.

Tần Lập nhìn chòng chọc vào hai tên hoàng y nhân, một cỗ tinh thần lực vô cùng khổng lồ ép tới, quát hỏi:

- Tấm bản đồ ở đâu?

****

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả:Tiểu Đao Phong Lợi

396. Chương 400: Lòng Người Phức Tạp!

Hai người này vốn là gần như bị uy lực khủng bố của chiêu thức Thượng Quan Thi Vũ vừa thi triển ra dọa cho vỡ mật, hiện giờ bị tinh thần lực khổng lồ của Tần Lập áp bách như thế, tinh thần liền hoàn toàn hỏng mất, quỳ sụp xuống mặt đất, nước mắt nước mũi lẫn lộn, tranh nhau nói.

- Ở trên người sư huynh… ở trên người sư huynh!

Tần Lập không nói gì, đi tới lục trên người lão già gầy ốm, tìm ra một quyển trục cổ xưa, liền mở ra xem, quả nhiên chính là bản đồ Thái Cổ!

Tần Lập mừng rỡ trong lòng, thật đúng là đi mòn gót giày tìm được không phí chút công phu!

Hơn nữa, cũng nhờ mấy tên chết tiệt này, nếu bọn chúng trước đó không nảy sinh ra ác ý với Tần Lập và Thượng Quan Thi Vũ đi, thì đâu có mất mạng như thế?

Tần Lập cho dù là muốn cướp đoạt bản đồ này, cũng sẽ không tùy tiện giết người, bởi vì mục đích của Tần Lập chỉ là bản đồ Thái Cổ, mà bốn người này lại muốn giết người diệt khẩu!

Cho nên, điều này cũng ứng với câu cách ngôn kia: "Ác giả ác báo vần xoay, hại nhân nhân hại sự nay đã thường"'.

- Chúng ta đều sai rồi! Tha chúng ta đi… tha cho chúng ta đi!

Hai tên hoàng y nhân quỳ trên mặt đất, dập đầu cầu xin tha thứ.

Thượng Quan Thi Vũ liên tiếp giết chết hai người, cơn giận trong lòng cũng được giải tỏa phần nào, tuy rằng cũng biết giết người diệt khẩu là phải làm, nhưng tâm của nàng không độc không làm được. Tuy nhiên nàng cũng không làm ảnh hưởng tới Tần Lập, lẳng lặng đứng ở nơi đó, im lặng như cô gái nhà bên, đôi mắt trong sáng nhìn Tần Lặp chăm chú, muốn nhìn xem nam nhân của mình rốt cục sẽ xử lý chuyện này như thế nào.

Tần Lập ảm đạm cười, phất tay một cái, hai luồng kình lực vô hình nhập vào trong thân thể hai tên này, cả hai tên lập tức hoảng sợ không thôi.

Tần Lập cũng không nói thêm gì, nắm bàn tay nhỏ bé của Thượng Quan Thi Vũ, nói:

- Chúng ta đi thôi!

Thi Vũ có chút kỳ quái nhìn thoáng qua hai người kia, gật gật đầu, nhu thuận nắm cánh tay Tần Lập, hai người cùng nắm tay nhau rời đi. Sau đó mới lặng yên truyền âm hỏi Tần Lập:

- Phu quân! Huynh động tay động chân gì trên người hai tên kia vậy?

-Ha ha…

Tần Lập cười cười, nói:

- Hai tia tinh thần lực mà thôi! Nếu hai tên đó không sinh ra ý niệm báo thù rửa hận trong đầu thì sẽ không có chuyện gì xảy ra, nếu như sinh ra…

Ầm!

Ầm!

"Ầm ầm"

Tần Lập còn chưa dứt lời, đã truyền đến hai tiếng nổ ầm vang!

Hai luồng khí mãnh liệt trực tiếp ở trên cương khí hộ thể của hai người đó bùng phát ra, đẩy bay Tần Lập cùng Thượng Quan Thi Vũ về phía trước mấy chục thước!

Lại nhìn hai người kia, lúc này đã bị hai luồng lực lượng này nổ tan xương nát thịt!

Thượng Quan Thi Vũ quay đầu lại liền sửng sốt đến ngẩn người.

Nhìn thấy một màn này, đôi môi đỏ mọng đáng yêu của nàng khẽ mấp máy định hỏi gì đó nhưng lại thôi không thốt ra.

Tần Lập cười khổ nói:

- Không ngờ bọn chúng đã vậy còn quá vội vàng tìm cái chết! Tinh thần lực kia bị ta bắn vào giữa đan điền bọn chúng, kết hợp với tinh thần thức hải của chúng, chỉ cần nảy sinh ra ý niệm muốn trả thù trong đầu, trong nháy mắt đó sẽ nổ tung đan nguyên của chúng, giống như tự bạo vậy.

Thượng Quan Thi Vũ có vẻ khó tin nhìn Tần Lập, thật lâu sau mới nói với vẻ mặt hết biết:

- Như vậy cũng được sao?

Sau khi chứng kiến thần miếu Thái Cổ, đối phương đánh chết hai người đồng môn của mình và còn bị cướp đi tấm bản đồ Thái Cổ vô giá, gặp phải tình cảnh như thế mà không nảy sinh ra tâm tư báo thù, quả thực chính là không có khả năng!

Tần Lập không muốn tự tay giết hai người đó nhưng dùng phương thức như vậy cũng thu được kết quả như nhau.

Thượng Quan Thi Vũ ngẫm nghĩ, đột nhiên cảm thấy được con người quả thật phức tạp, giang hồ quả nhiên hiểm ác, sâu kín nói:

- Phu quân! Cái này… chính là giang hồ sao? Có phải trong thiên hạ nơi nơi đều như thế hay không?

Tần Lập mỉm cười nhìn Thượng Quan Thi Vũ, nhẹ giọng hỏi:

- Năm đó thì Tần gia, Thượng Quan gia ở thành Hoàng Sa… Hiện tại thì các gia tộc trên Huyền Đảo, muội đều nhìn thấy trong mắt, thậm chí bản thân trải qua rất nhiều chuyện. Muội nói xem, bọn họ có phải đều như thế hay không?

Thượng Quan Thi Vũ trầm mặc một lúc lâu, sau đó mới gật gật đầu, có vẻ buồn bã nói:

- Huynh nói đúng! Trước đây muội không biết việc này, nhưng sau lại xảy ra nhiều chuyện như vậy, cũng giúp muội hiểu được chút đạo lý. Nhưng mà vì sao phải như vậy chứ? Chẳng lẽ nhất định phải giết tới giết lui mới có thể chứng tỏ được mình sao?

- Đây là “nhân tại giang hồ, thân bất do kỷ”!

Tần Lập nhớ tới đủ chuyện ở kiếp trước, không kìm nổi cảm thán một câu.

Thượng Quan Thi Vũ bỗng nhiên nhoẻn miệng cười, nói:

- Tuy nhiên, chỉ cần có thể luôn ở bên cạnh huynh, dù chuyện gì xảy ra muội cũng không quan tâm!

Tần Lập dịu dàng nhìn Thượng Quan Thi Vũ, khẽ cười nói:

- Ta cũng vậy!

Kỳ thật Thi Vũ chỉ là có chút không vượt qua được một cửa ải kia trong lòng mình, tuy rằng vừa rồi nàng quá giận, tự tay đánh chết hai người. Nhưng bản tâm của nàng cũng không thích cuộc sống đầy giết chóc tanh máu này. Thế nhưng nàng lại cực kỳ yêu Tần Lập, ngay từ đầu nàng cố không thèm nghĩ tới, đến sau này mới miễn cưỡng chấp nhận.

Mãi đến hiện tại, sau khi tự tay chém chết hai người muốn làm chuyện bất lợi cho bọn họ, nàng mới thực sự xem như là hiểu rõ về thế giới này.

Kỳ thật đúng là như thế, cho dù ngươi không muốn làm tổn thương người khác, cũng sẽ có người muốn tới gây thương tổn cho ngươi.

Lòng người là thứ phức tạp nhất trên đời này. Điều này thật ra lúc Thi Vũ còn nhỏ cũng đã biết rồi

Năm đó linh khí tích tụ trong người nàng khiến cho da dẻ toàn thân biến thành màu xanh lam, vì thế mọi người xem nàng như là yêu nghiệt. Nhưng lại bị thế mạnh của gia gia nàng áp chế, không ai dám để lộ ra ngoài mặt.

Đến lúc một nữ nhân của Thượng Quan gia ngày đó chọc thủng giấy cửa sổ thấy mặt nàng, hoảng sợ la lên một tiếng "Á! Quỷ!", khiến cho tới hôm nay trong ký ức Thượng Quan Thi Vũ vẫn còn mới như ngày hôm qua. Sau đó nhìn ánh mắt của những người khác, nàng mới hiểu được vẻ khác thường trong những ánh mắt đó đại biểu cho ý nghĩ gì.

Thi Vũ vẫn chính là một thiếu nữ thập phần thông minh, nàng nghĩ thông suốt những điều đó, tự nhiên cũng sẽ không thèm nghĩ nhiều tới hành vi của mình nữa, rốt cục vẫn còn thiếu sót.

Thế giới này, thực lực vi tôn, không cần biết đúng sai!

Giống như Tần Lập từng nói với nàng câu nói kia: "Lịch sử, luôn từ kẻ chiến thắng viết ra!"

"Hơn nữa chính mình cũng đã có thực lực đứng vững ở thế giới này. Như vậy, nếu không thể tự tay viết nên trang lịch sử của thế giới này thì thật đúng là một chuyện thật đáng tiếc!"

Nghĩ vậy, Thượng Quan Thi Vũ nở nụ cười tươi đẹp, sau đó hỏi:

- Hiện tại chúng ta đã có năm tấm bản đồ phải không?

Tần Lập gật gật đầu, thở dài nói:

- Nếu ta không đoán sai, còn có ba tấm. Nhưng hoàn toàn chưa có lộ ra. Nhất là thần miếu xuất hiện, các người nắm trong tay bản đồ Thái Cổ, chỉ sợ sẽ lại im hơi lặng tiếng không dám để lộ chút phong thanh nào! Nếu muốn thu được ba tấm bản đồ đó thật sự rất khó khăn!

Thi Vũ gật gật đầu, sau đó nói:

- Cũng không sao! Sớm hay muộn cũng biết thôi! Mặc kệ ở trong tay ai, chúng ta đều phải tìm biện pháp thu lấy là được!

-Ồ!?

Tần Lập có chút kinh ngạc nhìn thoáng qua Thượng Quan Thi Vũ, cười nói:

- Muội không ngại ta đi cướp đồ của người khác là không tốt sao?

Thượng Quan Thi Vũ cău cái mũi đáng yêu cười nói:

- Chúng ta không cướp của người khác, người khác cũng tới cướp của ta, đúng không?

Tần Lập khẽ co giật khóe miệng, không nói gì gật gật đầu, hắn cũng không biết Thi Vũ thay đổi thế này là tốt hay xấu. Tuy nhiên ít nhất có thể xác định một điểm: Sau này khẳng định Thi Vũ sẽ không còn sợ bị người lợi dụng vì tính thiện lương của nàng!

Từ xưa đến nay, chuyện bởi vì tính thiện lương mà bị người ta lợi dụng, thậm chí làm hại, nơi nào cũng có. Chuyện xưa về người nông phu và con rắn cũng không phải chỉ ở thế giới trước đây của Tần Lập mới có.

Khi hai người về tới thành Hoàng Sa, khắp nơi bên trong thành Hoàng Sa đều có thể thấy võ giả từ thần miếu Thái Cổ nơi đó quay về. Đồng thời, đủ loại lời đồn đãi về thần miếu Thái Cổ cùng với một tốc độ cực nhanh lan truyền ra ngoài.

Không những là võ giả cường đại ở các địa phương thần bí, cho dù người dân thường trong giới thế tục, khi nghe nói về thần tích như thế cũng đều kích động không thôi. Hơn nữa còn xảy ra ở lãnh thổ Thanh Long quốc.

Lập tức, thành Hoàng Sa nơi này trở nên phồn vinh hơn vô số lần so với trước đây!

Người đi hành hương tới bái tế thần miếu không kể xiết.

Hoàng thất Thanh Long quốc liền trực tiếp hạ lệnh tu sửa một con đường thật tốt từ thành Hoàng Sa thẳng tới thần miếu!

Tuy nhiên sự náo nhiệt này, Tần Lập và Thi Vũ cũng không quan tâm. Thần tích như thế muốn không làm cho thế gian này chấn động cũng là chuyện không có khả năng.

Tần Lập cùng Thượng Quan Thi Vũ quyết định đi thăm A Hổ!

Dù sao, A Hổ cũng xem như là một bằng hữu cuối cùng của Tần Lập ở lại giới thế tục. Đương nhiên, còn có Tây Qua, mặc dù Tây Qua đã mất tích rất nhiều năm, cũng không biết tiểu tử này đến tột cùng chạy đi nơi đâu. Thậm chí ngay cả Tây Qua có còn sống ở trên đời này hay không, Tần Lập cũng không dám khẳng định. Tuy rằng Tần Lập nhận định tiểu tử Tây Qua này thông minh lanh lợi, còn có một thân cơ trí hơn người, nhưng nhiều năm qua như vậy, Tây Qua lại chưa từng trở về thành Hoàng Sa, cũng không có truyền về chút tin tức gì khiến cho hiện tại Tần Lập cũng dần dần trở nên có phần không còn tự tin nữa.

Cũng may cha mẹ của Tây Qua nhờ A Hồ quan tâm chăm sóc vẫn còn sống rất khỏe. Điều này cùng an ủi Tần Lập phần nào.

Phủ đệ của A Hổ rất dễ tìm, chính là phủ Công tước của Tần Lập năm đó. Tuy nhiên hai người Tần Lập vì không muốn để cho người khác chú ý, vẫn là chọn thời điểm đêm xuống mới đến thăm.

Người gác cửa là một thanh niên khoảng hơn hai mươi tuổi, cũng là một kẻ dưới tay tâm phúc của A Hổ, đã sớm nhận được mệnh lệnh của chủ nhân. Nói là sắp tới có thể sẽ có hai người trẻ tuổi một nam một nữ đến thăm, bảo hắn ngàn vạn lần không được chậm trễ.

Cho nên Tần Lập cùng Thượng Quan Thi Vũ vừa tới, gã môn nhân lập tức khách sáo bảo hai người vào phòng chờ một chút, sau đó tự mình chạy như bay vào báo cáo.

Không bao lâu, A Hổ vội vã đi ra, thấy Tần Lập, hắn hơi sửng sốt một chút, mãi đến lúc Tần Lập lộ ra nụ cười quen thuộc, A Hổ mới thử kêu một câu:

- Là Tần lão đệ?

- Là ta!

Tần Lập gật gật đầu, nhẹ giọng nói.

- Thi Vũ ra mắt A Hổ đại ca!

Thượng Quan Thi Vũ biết người trước mắt này, tuy rằng thực lực bình thường, mà còn là người trong giới thế tục, nhưng ở trong lòng Tần Lập lại có địa vị rất trọng yếu.

- Đệ muội khỏe! Mời vào bên trong!

A Hổ vẻ mặt kích động, đưa hai người đi vào.

Người hầu trong trạch viện số lượng cũng không nhiều. A Hổ dẫn hai người đi thẳng vào phòng tiếp khách, sau đó phân phó người đi chuẩn bị rượu thịt

Sau khi ngồi vào chỗ của mình, A Hổ mới có chút cảm khái nói:

- Nếu lão đệ không chủ động tìm đến, gặp ở trên đường, ta cũng không dám nhận người quen nha!

A Hổ nói xong, đột nhiên lại nói:

- Đúng rồi, trước đây không lâu, ở khu nhà cũ Tần gia nơi đó xuất hiện Thư Hùng Đại Đạo, có phải là lão đệ cùng đệ muội không?

****

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả:Tiểu Đao Phong Lợi

397. Chương 401: Giết Chóc Trong Đêm!

Tần Lập cùng Thượng Quan Thi Vũ nhìn nhau ngạc nhiên, không khỏi sững sờ tại chỗ. Với thực lực của hai người, vào lúc trêu đùa người thanh niên áo trắng ban ngày hôm nay, chung quanh khẳng định không có khả năng có người khác. Một khi đã vậy, vậy thì là ai đã truyền danh hiệu Tần Lập bịa đặt đó ra ngoài? Chẳng lẽ… là tự thanh niên áo trắng kia sao?

Những loại chuyện mất mặt này, hắn như thế nào lại chủ động truyền ra?

Bởi vì hai người ở trước mặt A Hổ cũng không ngụy trang cho nên A Hổ vừa nhìn đã đoán ra manh mối, cười nói:

- Đám người kia hình như rất sốt ruột, hơn nữa thực lực đều rất mạnh, thoạt nhìn chắc đều là loại người giống như các ngươi, đều đến từ nơi thần bí. Trong thời gian gần đây, bọn họ đều đi khắp nơi hỏi chuyện Thư Hùng Đại Đạo.

Tần Lập cười nói:

- Lúc ấy chúng ta dịch dung, thanh niên kia muốn đùa giỡn Thi Vũ, bị chúng ta trừng phạt một chút. Không nghĩ tới còn dám tìm người tới trả thù. Thật là có ý tứ.

A Hổ cũng cười ha ha nói:

- Quên đi. Loại chuyện này không nói cũng thế. Những người đó tuy rằng thoạt nhìn cũng không yếu, nhưng huynh đệ của ta làm sao lại có thể sợ bọn họ. Chúng ta từ khi chia tay ở thành Thanh Long đã rát lâu không sập. Hôm nay phải uống đến say mới được!

Tần Lập cũng cười gật đầu.

Không bao lâu, có người hầu đưa rượu và thức ăn lên. Tần Lập cùng A Hổ uống rượu, Thi Vũ im lặng ngồi ở bên cạnh, mỉm cười nghe hai người nói chuyện những ngày mạo hiểm năm xưa.

Hai người mới vừa uống một hồi liền có người tiến vào bẩm báo, nói ngoài cửa có một đám người đến tìm A Hổ đại nhân.

A Hổ mày nhăn lại, không vui nói:

- Không phải đã nói, hôm nay huynh đệ của ta tới, ai cũng không gặp sao?

Người giữ cửa trả lời:

- Lão gia! Những người đó đến… khí thế rất hung hăng, có điểm như thế ngoại cao nhân mà ngài nói. Nói rằng không gặp ngài không thể. Ngài xem…

A Hổ trải qua nhiều năm tu luyện như vậy, lại thêm Tần Lập đưa đan dược, cũng đã đột phá Thiên cấp, thực lực đạt tới cảnh giới Phá Thiên. Thực lực này trong thế tục đã là rất cao rồi. Đây cũng là nguyên nhân căn bản vì sao A Hổ ở thành Hoàng Sa không người nào dám trêu chọc hắn.

Mà ngay cả Thượng Quan gia thực lực dần khôi phục cũng chưa bao giờ dám trêu chọc A Hổ. Nói trắng ra, vẫn là vì thực lực A Hổ đủ mạnh!

A Hổ cău mày, vừa muốn nói chuyện. Tần Lập ở một bên nói:

- Đi gặp một chút cũng được. Dù sao huynh vẫn còn phải phát triển ở nơi này.

A Hổ nghĩ lại cũng đúng. Đắc tội quá nhiều người đối với hắn cũng không có chỗ tốt gì. Vì thế đứng dậy, hướng về phía Tần Lập xin lỗi cười nói:

- Huynh đệ ở đây chờ. Vi huynh đi ra rồi về ngay!

A Hổ cùng người trông cửa kia đi ra ngoài. Thượng Quan Thi Vũ ngưng thần một lát, khinh thường cười nói:

- Thật đúng là âm hồn không tiêu tan. Tên kia không ngờ mang theo một đám người tới đây!

Thần thức Tần Lập cũng vào lúc người canh cửa kia bẩm báo đã dò xét những người ở ngoài cửa phủ A Hổ một cách rõ ràng, nghe vậy cười nói:

- Lúc thần miếu chưa xuất hiện, tấm bản đồ này cũng chỉ là một tấm bản đồ Thái Cổ rất có giá trị mà thôi, nhưng lại không trọn vẹn. Nhưng Thần Miếu vừa xuất hiện, đồ án phức tạp trên cửa tất nhiên sẽ khiến cho rất nhiều người chủ ý. Nhất là những người nắm trong tay bản đồ Thái Cổ lại càng cảm thấy được sự quý báu của bản đồ Thái Cổ. Thứ quý báu như vậy mất đi, đổi lại là ai cũng đều sốt ruột, không phải sao?

- A Hổ đại ca có thể gặp nguy hiểm hay không? Thượng Quan Thi Vũ có chút lo lắng hỏi.

- Huynh ấy?

Tần Lập cười cười, lắc đầu nói:

- Nếu thanh niên kia đầu óc không có bệnh, hẳn là sẽ không làm khó loại "địa đầu xà" như đại ca đâu. Hắn đến tìm đại ca, hẳn là vì tra tìm ra tung tích hai chúng ta mà không phải là vì chuyện khác.

Quả nhiên sau một lát, A Hổ bĩu môi, vẻ mặt khinh thường trở về, khí phách hào sảng ngồi ở ghế rộng phủ lông thiên nga bên cạnh, cười lạnh nói:

- Rõ ràng có việc muốn cầu người, còn làm bộ huênh hoang vênh váo, chỉ bằng tính tình của bọn họ, muốn tìm được mới gọi là quái!

Thượng Quan Thi Vũ phì cười, Tần Lập cũng không nhịn được cười nói:

- Cho dù những người đó phần đức tốt đẹp, rất có lễ phép cũng không có hy vọng gì, đúng không?

- Ha ha, cũng đúng!

A Hổ cười lớn, lại cùng Tần Lập nâng chén uống tiếp.

Tần Lập cũng không dùng nội lực bức rượu cho nên uống đến nửa đêm cũng có chút say. Hắn cùng Thi Vũ ở lại căn phòng năm xưa. Căn phòng này, A Hổ vẫn cho người quét dọn, hơn nữa chưa bao giờ cho người khác vào ở.

Thi Vũ nhiều năm như vậy, vẫn là lần đầu tiên ở trong một phòng với Tần Lập, trong lòng có chút khẩn trương, đồng thời dường như cũng có vài phần chờ mong.

Đáng tiếc, Tần Lập chỉ ôm nàng vào trong ngực liền "khò khò" ngủ say.

Điều này làm cho Thượng Quan Thi Vũ thở dài nhẹ nhàng một hơi, đồng thời cũng không kìm nổi sinh ra vài phần mất mát. Nhìn Tần Lập ngủ rất ngon, lộ ra nụ cười như trẻ thơ. Thi Vũ cũng nhoẻn miệng cười, gối đầu lên cánh tay Tần Lập, chìm vào giấc ngủ.

Cũng đúng lúc này, ở ngoài phủ của A Hổ có một đám ngưỡi mặc hắc y che mặt. Trong đó một nam tử dáng người cao to, ánh mắt tối tăm lộ ra sau mặt nạ, trầm giọng hỏi người bên cạnh:

- Các ngươi thật sự thấy rõ, có một nam một nữ tiến vào trong phủ người này sao? Một người cạnh hắn nhẹ giọng nói:

- Bẩm công tử, Tiểu nhân đích thật thấy một nam một nữ vào trong phủ này. Tuy nhiên, bộ dáng hai người kia cùng với hai người ngày trước khác nhau khá nhiều. Nhất là nữ nhân kia, khí chất cao quý, cực kỳ xinh đẹp!

Thanh niên âm hiểm khóe miệng lộ ra một tia cười lạnh:

- Quản hắn có phải hay không, trước bắt lại thẩm vấn một phen rồi nói! Thái độ của Công tước thành Hoàng Sa này vừa rồi đối với ta, cho rằng ta nhìn không ra sao? Hừ! Hắn nhất định biết tung tích của Thư Hùng Đại Đạo.

Bên cạnh thanh niên còn có bảy, tám người mặc hắc y bịt mặt đều không nói gì, nhưng đều oán thầm trong lòng. Thói háo sắc của Thiếu môn chủ không phải ngày một ngày hai, toàn môn phái gần như không ai không biết.

Nhất là thái độ ứng phó lấy lệ của Công tước thế tục giới ngày hôm nay đối với Thiếu môn chủ, càng làm cho Thiếu môn chủ lòng dạ hẹp hòi, có thù tất báo này cảm thấy phẫn nộ.

Tầm quan trọng của tấm bản đồ kia, hiện tại toàn môn phái đều đã biết. Mà Thiếu môn chủ làm mất tấm bản đồ đó, nếu thật sự không tìm lại được, chỉ sợ thân phận người thừa kế của hắn cũng đều gặp nguy hiểm!

Bởi vì môn phái này cũng không chỉ có một hệ phụ thân Thiếu môn chủ, mà phụ thân Thiếu môn chủ này, cũng chính là chưởng môn nhân cũng không phải chỉ có một con trai là Thiếu môn chủ này.

Giữa mấy huynh đệ bọn họ vốn không hợp nhau, đều đang cạnh tranh vị trí đó. Bởi vậy, Thiếu môn chủ này mới thần tốc mang cứu binh tới như thế, cho dù huyết tẩy toàn bộ thành Hoàng Sa này cũng phải lùng bằng được đôi Thư Hùng Đại Đạo chết tiệt kia.

Thanh niên âm u lạnh lùng vung tay lên:

- Xông lên! Trừ bỏ đôi nam nữ kia, những người khác không để sót một ai!

Trong bóng tối, Tần Lập nhìn như ngủ rất say sưa bỗng nhiên mở mắt, trong giọng nói lộ ra vài phần lạnh băng:

- Quấy giấc mộng đẹp của người, đáng chết!

Thượng Quan Thi Vũ cũng nhíu mày, nói:

- Những người này rất quá đáng rồi. Chẳng lẽ bọn họ nhìn thấy chúng ta vào đây?

Tần Lập nghĩ một chút, nói:

- Lúc chúng ta đi vào, trên đường đích xác còn có một số người đi đường, không nghĩ tới, bọn họ không ngờ còn có cơ sở ngầm. Tuy nhiên bằng vào diện mạo, bọn họ có chết cũng không có khả năng nhận ra chúng ta. Cho nên nói, tên Thiếu môn chủ chó má gì gì này thật sự là chán sống. Quả thật là vô pháp vô thiên (coi trời bằng vung)!

Nói xong, hai người từ trên giường xuống, lặng lẽ mở cửa. Thân hình giống như tia chớp biến mất trong không khí.

Thanh niên âm u này mang đến đây tổng cộng mười mấy người, trong đó ba bốn người là tùy tùng tâm phúc của hắn, những người khác đều là tinh nhuệ thực lực rất mạnh trong môn phái.

Trong đó hai người mạnh nhất đều là trưởng lão trong phái, mặc dù trong phái xếp hạng không cao nhưng đều có thực lực Địa Tôn.

Nếu không phải thứ mất đi là bản đồ Thái Cổ, bọn họ tuyệt đối không dễ dàng tiến vào thế tục giới, hơn nữa làm ra chuyện giấu đầu lộ đuôi này. Thật sự là tấm bản đồ này quá trọng yếu, để lộ ra chút tiếng đồn nào, đối với bọn họ mà nói đều là trí mạng.

Một đám người hắc y bịt mặt đều nhảy vào trong sân tường cao vây quanh, thân hình vừa ổn định thì hai trưởng lão cảnh giới Địa Tôn kia đột nhiên kinh hô một tiếng:

- Không tốt! Mau lui lại!

Hai đạo kiếm khí phân biệt từ hai hướng khác nhau chém tới đám người này.

Một đạo kiếm khí màu tím xán lạn, lộng lẫy trong bóng đêm này gần như không thể nhìn rõ, tốc độ nhanh không ai sánh kịp. Một đạo kiếm khí khác màu đỏ tươi, nhưng lại có thể nhìn được, giống như một sợi tơ nhỏ thiêu đốt, tản ra khí tức lạnh lẽo!

Đám người này gần như không hề có bất kỳ cơ hội chạy trốn nào, trừ hai trưởng lão cảnh giới Địa Tôn thân hình lui thật nhanh, tránh thoát hai đạo kiếm khí này công kích, những người khác còn lại đều bị hai đạo kiếm khí này chém giết sạch sẽ!

Thanh niên âm u kia vừa mới nhảy lên đầu tường liền thấy một màn này, thiếu chút nữa cả kinh từ trên đầu tường trực tiếp ngã xuống. Phản ứng đầu tiên là xoay người bỏ chạy!

Mặc kệ hai người ra tay công kích này có phải là Thư Hùng Đại Đạo hay không, trước Tiên giữ được tính mạng rồi nói. Mà hai trưởng lão cảnh giới Địa Tôn kia đã toàn thân toát mồ hôi lạnh.

Nhưng không đợi bọn họ làm ra phản ứng thứ hai, không khí dường như đột nhiên trở nên vô cùng dính sền sệt, với thực lực mạnh mẽ của hai trưởng lão Địa Tôn này, muốn nhúc nhích một chút cũng đều trở nên cực kỳ khó khăn.

Bên tai truyền đến một tiễng hừ lạnh, hai trưởng lão Địa Tôn gần như không phục hồi tinh thần lại, hai cái đầu trong khoảnh khắc bị chém rơi.

Đây không thể nói hai người khinh địch, thật sự là đối thủ của bọn họ, cảnh giới cường đại đến mức không thể tưởng tượng, cùng bọn họ căn bản không phải một cấp độ!

Tần Lập một kiếm chém rụng đầu hai Địa Tôn này, sau đó mắt lạnh lẽo nhìn thanh niên âm u bị pháp thuật của Thi Vũ vây khốn, trong mắt bùng nổ một đoàn sát khí.

Năm xưa người nhà A Hổ chính là bởi vì bị mình liên lụy mới bị người tiêu diệt, không nghĩ tới loại chuyện này không ngờ thiếu chút nữa xảy ra lần thứ hai! Nếu là A Hổ thật sự bởi vì chuyện này mà chết thảm, vậy cả đời Tần Lập cũng không tha thứ cho chính mình.

Người thân và bằng hữu luôn là giới hạn của Tần Lập. Những người này coi thường người thế tục, động một cái liền muốn tiêu diệt cả nhà người ta. Loại cặn bã như vậy, để lại tác dụng gì?

- Không… không nên giết ta!

Trong mắt thanh niên âm u lộ ra sợ hãi vô tận. Hắn thế nào cũng đều không thể tưởng tượng được, nơi này không ngờ lại ẩn nấp võ giả cường đại như thế. Nếu sớm biết vậy, cái gì Thư Hùng Đại Đạo, cái gì bản đồ Thái Cổ, đều gặp quỷ đi thôi!

- Nói! Các ngươi là ai, tới nơi này làm gì?

Giọng nói Tần Lập hết sức trầm thấp, tràn ngập từ tính, cùng giọng nói Thư Hùng Đại Đạo hôm trước có khác biệt về bản chất.

Thanh niên âm u lúc này hối hận ruột đều sắp biến xanh, trong lòng chửi lớn tên báo tin cho mình kia. Đáng tiếc là đã chết, nếu không hắn đều có lòng bóp chết tên kia.

Người này làm sao là cái gì Thư Hùng Đại Đạo, giết sạch người bên mình rồi mới hỏi vấn đề. Đây rõ ràng là một sát thần!

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả:Tiểu Đao Phong Lợi

398. Chương 402: Gió Nổi!

- Ta… ta là… Thiếu môn chủ của… Thiết Kiếm môn! Đừng giết ta, các ngươi muốn cái gì, ta đều có thể đáp ứng!

Trong mắt thanh niên âm u hiện giờ còn lại chỉ có sợ hãi cùng hối hận.

- Thiết Kiếm môn?

Tần Lập nhíu mày. Nơi thần bí rất nhiều, hơn nữa đều không hề có quan hệ qua lại lẫn nhau. Bởi vậy Thiết Kiếm môn này là môn phái thế nào, hắn chưa bao giờ nghe nói qua.

Thanh niên âm u thấy đối phương do dự lập tức nói tiếp:

- Thiết Kiếm môn cũng là một môn phái rất lớn, vừa rồi hai trưởng lão cảnh giới Địa Tôn bị các ngươi giết chết, ở trong Thiết Kiếm môn cũng thuộc hạng bình thường. Bên trong môn phái cao thủ vô số, các ngươi giết ta, cũng không có chỗ tốt nào!

- Thật không?

Trên mặt Tần Lập đột nhiên lộ ra nụ cười trêu đùa nói:

- Dù sao đều đã giết nhiều người các ngươi như vậy, chắc rằng Thiết Kiếm môn các ngươi cũng sẽ không bỏ qua chúng ta! Giết thêm ngươi cũng không sao cả! Nếu thả ngươi, trong môn phái các ngươi có nhiều cao thủ cường đại như vậy tìm chúng ta báo thù. Vậy làm sao bây giờ đây?

Thanh niên âm u thầm hận cái miệng thối của mình vì sao lại nói trong phái cao thủ nhiều như mây hả? Nói thẳng ra môn phái nhỏ yếu đáng thương không chừng đối phương trực tiếp bỏ qua cho mình. Hắn vội vàng thề thốt:

- Khương Hoa ta thề với trời, nếu nói chuyện này ra, chết không được tử tế!

Tần Lập bấm tay bắn ra một cỗ tinh thần lực vào đan điền Khương Hoa, cười lạnh nói:

- Ngươi đi đi. Hy vọng ngươi có thể giữ lời hứa của mình.

Thanh niên âm u nao nao, không nghĩ tới đối phương dễ dàng bỏ qua cho mình như vậy. Trong khi khẩn trương vạn phần, hắn thậm chí không thấy động tác của Tần Lập, càng không cảm giác được có bất kỳ dị thường gì?

-Như thế nào? Còn muốn ở lại sao? Tần Lập lạnh lùng hỏi.

Khương Hoa này sợ vãi tè xoay người bỏ chạy, thân hình trong bóng đêm giống như một đạo quỷ mị, trong nháy mắt chạy ra rất xa. Sau đó chợt nghe một tiếng nổ "Bùm" không biết chấn động sụp bao nhiêu cửa hàng hai bên đường, cỗ lực lượng đó trực tiếp nổ ra một cái hố thật sâu trên mặt đất!

Cảm thụ sóng khí không ngừng đánh tới, Tần Lập nhún nhún vai, giơ hai tay, vẻ mặt bất đắc dĩ nói với Thượng Quan Thi Vũ:

- Nhìn thấy không, người làm chuyện lớn đều có thể ẩn nhẫn, mà người như thế lại căn bản không hiểu được ẩn nhẫn là cái gì. Xoay người, vừa có cơ hội giữ được mạng đã liền nghĩ đến muốn trả thù thế nào, phải tàn sát cả nhà A Hổ thế nào…

Thượng Quan Thi Vũ trợn trắng mắt liếc nhìn Tần Lập:

- Được rồi, nhanh cho người đến thu dọn đi, ôi! Muội thấy, A Hổ đại ca tiếp tục ở lại chỗ này cũng không an toàn. Nơi này xảy ra chuyện lớn như vậy, Thiết Kiếm môn nếu thật sự dùng lực lượng cường đại, không có khả năng không tra hỏi ra. Cho nên, tiếp tục ở lại chỗ này sẽ rất nguy hiểm!

Tần Lập cười lắc đầu. Hồi tối lúc uống rượu với A Hổ, hắn cũng biết A Hổ hiện tại đã có mười mấy nữ nhân, cũng có mấy đứa con rồi. A Hổ đã quyết định ở lại nơi này cắm rễ, hơn nữa sẽ tiếp tục phát triển gia tộc của mình. Nếu có thể rời đi, rất nhiều năm trước A Hổ đã tiến vào Huyền Đảo.

- Chúng ta ở lại trong này, ở lại một đoạn thời gian là được. Phiền toái Thiết Kiếm môn nếu là từ chúng ta gây ra, vậy do chúng ta giải quyết dứt khoát là xong.

- Ở lại ít ngày?

Thượng Quan Thi Vũ nhìn Tần Lập, nhẹ giọng hỏi:

- Vậy thực lực của chàng…

Tần Lập thở ra một hơi, nói:

- Đột phá về cảnh giới chỉ kém một chút, cho nên cho dù trở về nơi tu luyện của gia tộc cũng giống nhau cả thôi, ở lại chỗ này, chúng ta còn có thể thường xuyên nắm bắt một ít tin tức về Thần Miếu.

Thượng Quan Thi Vũ nghĩ một chút, cảm thấy lời Tần Lập cũng thật chí lý. Lấy thực lực hai người trước mắt cũng gần như không ai có thể uy hiếp đến bọn họ. Mà bản thân nàng cũng cần trải qua không ngừng chiến đấu để ma luyện mình. Cho nên, nghĩ rồi Thi Vũ cũng đồng ý ở lại.

A Hổ kỳ thật đã sớm nghe thấy động tĩnh nơi này, đợi cho sau khi mọi chuyện chấm dứt, phái người suốt đêm xử lý đống thi thể, sau đó lại lấp bằng cái hố to bị nổ ra trên mặt đất kia đi.

Về phần cửa hàng tổn hại ở hai bên đường cũng chỉ có thể chờ trời sáng rõ rồi mới đi xử lý. Cũng may hiện tại A Hổ ở thành Hoàng Sa có uy vọng rất cao, cũng không tạo thành ảnh hưởng quá lớn.

Như thế, sau nửa tháng, người trong thành Hoàng Sa gần như đạt tới một con số khủng bố. Các tửu lâu nhà trọ lớn toàn bộ chật ních, mà ngay cả rất nhiều nhà dân đều bắt đầu cho thuê để kiếm tiền.

Chẳng những là bản thân Thanh Long quốc, người những quốc gia khác cũng đều nghe tin bắt đầu xông tới bên này như hành hương, chỉ nghĩ cũng rõ, không được mấy tháng, thành Hoàng Sa sẽ trở thành một đại đô thị siêu cấp phồn hoa.

Tòa cổ thành này cũng là lần đầu tiên bộc phát ra sinh cơ cường đại như thế.

Mà đồng thời, người của Thiết Kiếm môn cũng rốt cục có rất nhiều người tiến vào trong thành Hoàng Sa, bắt đầu bí mật dò la tung tích đám người Thiếu môn chủ Thiết Kiếm môn. Tiếng nổ ban đêm hôm đó bị rất nhiều người nghe thấy, cho nên A Hổ trong khoảng thời gian này lại trở thành người bận rộn nhất.

Hắn thường xuyên phải gặp mặt đám cường giả Thiết Kiếm môn. Bởi vì không có chứng cớ trực tiếp chứng minh hắn có liên quan đến chuyện này, cho nên đám người Thiết Kiếm môn cũng rất thần kỳ, không đặc biệt làm khó dễ A Hổ. Như thế khiến cho Tần Lập cùng Thượng Quan Thi Vũ nhẹ nhàng thở ra.

Trên thực tế, cũng không phải là người Thiết Kiếm môn phân rõ phải trái, thiện lương bao nhiêu mà là bởi vì võ giả ở nơi thần bí vào thành Hoàng Sa hiện tại nhiều lắm, hơi có chút gió thổi cỏ lay liền sẽ khiến người khác chú ý.

Cho nên mặc dù chưởng môn nhân Khương Dũng của Thiết Kiếm môn biết rõ bài vị bản mạng của đứa con sớm vỡ vụn, trong lòng phi thường muốn đồ sát toàn thành Hoàng Sa nhưng lại không có gan đó, chỉ có thể âm thầm không ngừng tìm kiếm manh mối về Thư Hùng Đại Đạo.

Điều này cũng khiến cho bốn chữ 'Thư Hùng Đại Đạo" này ở trong lòng rất nhiều võ giả nơi thần bí ở thành Hoàng Sa biến thành thật sự thần bí, rất có danh tiếng. Thậm chí có không ít người, công nhiên tuyên bố muốn khiêu chiến Thư Hùng Đại Đạo.

Còn có một chút tình lữ trẻ tuổi không sợ chết tự xưng chính là Thư Hùng Đại Đạo, sau đó bị Thiết Kiếm môn chém giết. Môn phái gia tộc sau lưng những tình lữ trẻ tuổi này vì thế gây chiến, kết thành tử cừu với Thiết Kiếm môn.

Điều này cũng là Tần Lập cùng Thượng Quan Thi Vũ chưa từng nghĩ đến. Thành Hoàng Sa phồn hoa, đồng thời cũng bởi vì đám cường giả siêu cấp cuồn cuộn tràn vào dần dần trở nên không bình tĩnh. Các loại mâu thuẫn dẫn phát chiến đấu xuất hiện liên miên.

Đối mặt loại hiện tượng này, hoàng quyền trong thế tục hoàn toàn không có bất kỳ năng lực gì để ngăn cản, chỉ có thể trơ mắt nhìn mọi chuyện xảy ra trước mắt bọn họ.

Tuy nhiên, loại tình huống này rốt cục vào nửa năm sau bắt đầu giảm bớt.

Bởi vì, người ở Cực Tây đã đến!

Trong một lần xung đột, hơn ba mươi người của một môn phái ở nơi thần bí cứng đầu khó bảo bị một người đối phương chém giết toàn bộ!

Hiện trường máu chảy thành sông, mà tất cả người vây xem đều câm như hến. Người giết người kia, tuổi nhìn qua còn không đến ba mươi, diện mạo anh tuấn, thoạt nhìn hết sức nho nhã.

Nguyên nhân xảy ra tranh chấp cũng rất đơn giản, hơn ba mươi người của môn phái nơi thần bí này, một đệ tử trong đó trêu ghẹo nữ tử xinh đẹp bên người thanh niên anh tuấn này. Bởi vì lúc ấy bên người thanh niên anh tuấn này chỉ có hai người, bên kia ỷ người đông thế mạnh, nói lời trêu ghẹo người ta.

Ngay từ đầu, thanh niên anh tuấn này cùng nữ nhân xinh đẹp bên cạnh hắn cũng không chấp nhặt với đối phương Không nghĩ tới, lại bị coi là biểu hiện yếu đuối, đối phương được thế lấn tới, không ngờ lại muốn tới động chân động tay.

Thanh niên này mới đột nhiên nổi giận, ra tay làm bị thương tên đùa giỡn kia, hơn nữa cũng không làm bị thương quá nặng, cũng coi như là đủ nể thể diện. Lại không nghĩ rằng cứ như vậy lại ngược lại làm tăng cảm hứng của tên đùa giỡn kia. Đại khái môn phái này cũng đã kiêu ngạo hung hăng quen rồi, còn muốn giết chết người thanh niên này.

Vì thế, sau một trận chiến đấu, quần áo trên người thanh niên này không nhăn một nếp, mà hơn ba mươi người đối phương toàn bộ mất mạng!

Chuyện này cũng rốt cục khiến cho con cháu gia tộc môn phái nơi thần bí kiêu ngạo ương ngạnh bắt đầu có chút thu liễm. Đồng thời, có rất nhiều người đều nói đôi thanh niên nam nữ này chính là Thư Hùng Đại Đạo ngày đó.

Tuy nhiên Thiết Kiếm môn kia làm sao còn có lá gan đi trêu chọc hai người này? Cho nên đến cuối cùng, Thiết Kiếm môn dứt khoát tra cũng không tra nữa, mang theo rất nhiều môn nhân, chán nản rời khỏi nơi thị phi thành Hoàng Sa này.

Theo võ giả nơi Cực Tây bắt đầu xuất hiện ở thành Hoàng Sa, bầu không khí toàn thành Hoàng Sa rốt cục ngấm ngầm trở nên khẩn trương.

Dù sao, rất nhiều nơi thần bí đều có nghe đồn về nơi cực Tây. Thậm chí môn phái như Hồng Nhạn Môn còn giữ lại một ít tài liệu lịch sử cùng sách cổ từ thời Thái Cổ, đối với trận chiến tranh thời Thái Cổ kia cũng hiểu biết một chút, càng rõ ràng thực lực của nơi Cực Tây.

Cho nên, mặc dù rất nhiều môn phái nơi thần bí còn ở lại thành Hoàng Sa nhưng đại đa số đều trở nên khiêm tốn ẩn nhẫn, cũng không dám giống như trước, đối mặt với người thường thế tục yếu ớt coi trời bằng vung. Bởi vì trong mắt nơi Cực Tây kia, đám võ giả ở nơi thần bí cũng không mạnh hơn người thường là bao!

Tần Lập cùng Thượng Quan Thi Vũ mỗi ngày đều ở lỳ trong nhà. Tần Lập cũng không ngừng hấp thu trí nhớ Hô Diên Bác truyền thừa, thường xuyên dạy cho Thi Vũ một ít nắm giữ và vận dụng pháp tắc.

Cho tới bây giờ, hiểu biết của Thi Vũ đối với pháp thuật đã xa xa vượt qua một võ giả Phá Toái Hư Không. Trừ bỏ kinh nghiệm chiến đấu còn không tính là đặc biệt phong phú, nàng đã chân chính được coi là một cường giả!

Thực lực Tần Lập cũng đã tới cảnh giới Thiên Tôn. Võ giả Thiên Tôn hơn hai mươi tuổi, cho dù ở nơi Cực Tây cũng không dễ thấy, đủ để được xưng là thiên tài!

Chiến kỹ Cửu Thiên Thập Địa Duy Ngã Độc Tôn tầng thứ tư: Kiếm ý, cảnh giới Thân Kiếm Hợp Nhất cũng được Tần Lập tu luyện đến mức lô hỏa thuần thanh. Nhưng muốn tiến thêm một bước nữa lại càng là muôn vàn khó khăn.

Tần Lập cũng hiểu được, chỉ sợ chỉ có ngày mình đột phá đến cảnh giới Phá Toái Hư Không thì chiến kỹ Duy Ngã Độc Tôn mới có thể tiến thêm một bước. Hơn nữa, mỗi một tầng chiến kỹ Duy Ngã Độc Tôn đều mang cho hắn rất nhiều ngạc nhiên vui mừng khác nhau. Hắn thật chờ mong đột phá tiếp theo lại có biến hóa thế nào.

Tiên Thiên Tử Khí trong cơ thể biến hóa lại không lớn, dường như cũng có liên quan đến cảnh giới của hắn. Cảnh giới nếu không đột phá, Tiên Thiên Tử Khí muốn tăng lên cũng là chuyện không có khả năng.

Mà chính vào lúc này, một tin tức về Tần Lập bị người ác ý truyền ra.

****

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả:Tiểu Đao Phong Lợi

399. Chương 403: Tấm Bản Đồ Thứ Sáu Xuất Hiện!

Theo rất nhiều võ giả Huyền Đảo tiến vào thành Hoàng Sa cùng với đồ án thần bí trên cửa thần miếu truyền đi, đại khái là cừu gia của Tần Lập; có lẽ là dư nghiệt Thôi gia năm xưa; có lẽ là người có cừu oán với Tần Lập ở trên Huyền Đảo, hết sức ác ý thả ra một tin tức: Trong tay Tần Lập có bản đồ Thái Cổ!

Kỳ thật tin tức này, theo nhận thức của Tần Lập thuần túy chính là vu oan hãm hại ác ý!

Bởi vì năm tấm bản đồ trong tay Tần Lập, cách thức đoạt được đều cực kỳ bí ẩn, căn bản không bị người ngoài phát hiện. Tấm bản đồ lấy được từ nơi mẫu thân Thi Vũ, khẳng định là hết sức bí ẩn, mẫu thân Thi Vũ căn bản không có khả năng nói ra. Tấm bản đồ lấy từ Thôi gia, ở Thôi gia chính là một tuyệt mật, mà gia chủ Thôi gia sớm đã chết, cũng không có khả năng truyền ra.

Tấm lấy từ gia tộc Hắc Kim Thần Báo lại không có khả năng truyền ra.

Mà hai tấm cuối cùng, toàn bộ đều là sau khi Tần Lập vào thành Hoàng Sa mới chiếm được. Bốn lão già kia từ đâu tới, hiện tại còn là một bí ẩn, cũng không phát hiện có người tới tìm bọn họ.

Về phần tấm bản đồ của Thiết Kiếm môn, Tần Lập vẫn là sau khi dịch dung hóa thân thành Thư Hùng Đại Đạo chiếm được. Hiện tại ở trong thành Hoàng Sa này, Thư Hùng Đại Đạo ít nhất có ba, bốn đôi, lại như thế nào có khả năng hoài nghi đến trên đầu Tần Lập?

Bởi vậy, Tần Lập và Thi Vũ đều kết luận, đây nhất định là cừu gia gây nên, cố ý hắt nước bẩn lên người bọn họ mà thôi.

Bởi vì hiện tại người ở nơi Cực Tây tới, đã đưa ra một cái giá cực kỳ mê người, cần mua tin tức bản đồ Thái Cổ, chỉ cần tin tức là thật là có thể chiếm được đan dược, chiến kỹ, công pháp cùng vũ khí cực phẩm!

Sau khi kiến thức được võ giả nơi Cực Tây thực lực vô cùng mạnh mẽ, không ai không mơ mộng đan dược, chiến kỹ, công pháp và vũ khí của bọn họ mới thật là kỳ quái.

Hiện tại bốn chữ "bản đồ Thái Cổ" này rất mẫn cảm, hơi có một chút manh mối, những người đó đều không bỏ qua!

Cho nên đối mặt với tình huống này, Tần Lập cùng Thượng Quan Thi Vũ vừa tức giận lại cảm thấy buồn cười. Nói là hắt nước bẩn, trên thực tế trong tay Tần Lập chẳng những có bản đồ Thái Cổ, hơn nữa số lượng còn không ít. Bởi vì một mình hắn đã nắm giữ hơn một nửa!

Tuy nhiên, loại chuyện này ai lại nói ra chứ?

Vỉ bảo đảm an toàn, Tần Lập từ hai tháng trước đã cùng Thượng Quan Thi Vũ chuyển ra ngoài, chuyển đến một khu nhà cao cấp mà A Hổ đã mua từ rất nhiều năm trước.

Hơn nữa, hai người lại dịch dung thành hai người thoạt nhìn hoàn toàn không có quan hệ gì tới quá khứ.

Tần Lập biến thành một người trung niên gầy yếu hơn bốn mươi tuổi, khuôn mặt nhìn qua hết sức bình thường. Thuộc loại hình tượng ném vào đống người là tìm không thấy.

Thượng Quan Thi Vũ thì dịch dung trở thành một thiếu phụ ba lăm, ba sáu tuổi, nhìn qua có chút quyến rũ. Điều này cũng không có biện pháp, đôi mắt của nàng quá mức linh động, cho dù muốn che giấu cũng không có khả năng che giấu được hoàn toàn.

Cho nên chỉ có thể tương kế tựu kế, ăn mặc thành một thiếu phụ phú quý.

Mặc kệ thế nào, hai người cũng đều xem như hoàn toàn đảo điên hình tượng trong quá khứ. Hiện tại cho dù Tần Hàn Nguyệt đứng ở đây chỉ sợ cũng không thể nhận ra hai người.

Mà điều khiến Tần Lập cùng Thi Vũ duy nhất có chút lo lắng kỳ thật vẫn là Tần gia thành Phong Sa ở trên Huyền Đảo!

Nguyên nhân rất đơn giản. Nếu như quá khứ, người nơi Cực Tây chưa đến đây, bằng vào đám linh thú kia, thực lực Tần gia ở Huyền Đảo có thể nói là đứng đầu, không người nào dám trêu chọc.

Nhưng nếu đã có người hắt nước bẩn lên mình- vu oan hãm hại. Như vậy có thể có người nào tiết lộ vị trí lối vào Huyền Đảo cho người ở nơi Cực Tây, do đó gây bất lợi đối với người nhà của mình hay không?

Lẽ ra loại chuyện này gần như không thể nào phát sinh. Cái gọi là dưới cái ổ lật nhào không có trứng lành, đạo lý này ai cũng hiểu. Nhưng trên đời này, người phát rồ cho tới bây giờ cũng không ít, ai biết sẽ có người thật sự làm vậy hay không?

Cho nên, Tần Lập cho người lặng yên truyền tin trở về, làm cho Tần Tỏa chuẩn bị sẵn sàng. Một khi thật sự có người nơi Cực Tây tiến vào Huyền Đảo, như vậy sẽ lập tức toàn tộc dời đi!

Dù sao hiện tại trong tay Tần Lập có năm tấm bản đồ Thái Cổ, cũng không sợ tìm không thấy nơi thần bí thích hợp.

Sau khi tin tức này truyền đi, Tần Lập cùng Thượng Quan Thi Vũ lại chiếm được một tin tức. Đó chính là: tin tức tấm bản đồ thứ sáu xuất hiện.

Tin tức này, ít nhiều có chút làm cho người ta bất ngờ; rồi lại làm cho người ta cảm thấy được cũng là hợp lý.

Bởi vì người thả ra tin tức này, hoàn toàn chính là… người nắm giữ tấm bản đồ. Chuẩn xác mà nói, người có bản đồ Thái Cổ này xuất hiện, bị người phát hiện.

Người này đến từ một nơi thần bí không lớn, bên trong có ba môn phái lớn, hai mươi mấy gia tộc. Cả nơi thần bí, ước chừng hơn trăm vạn dân cư.

Tuy rằng không lớn nhưng đồng dạng tranh chấp không ngừng. Giữa các gia tộc môn phái có quan hệ thông gia, lại có quan hệ đối địch. Cho nên cho tới nay, chiến tranh lớn không có nhưng chiến đấu nhỏ thì không ngừng.

Mà người có tấm bản đồ Thái Cổ này đến từ Long Đằng Các, một trong ba phái lớn.

Hơn nữa, vẫn còn là một người trẻ tuổi thực lực bình thường, thân phận cực kỳ thấp!

Nếu không phải Thái Cổ thần miếu xuất thế, người trẻ tuổi tên Long Ẩn này thậm chí rất có khả năng cả đời sống không tiếng tăm gì, cuối cùng cũng không tiếng tăm gì mà chết đi. Lúc còn sống đã không hưởng thụ đến cuộc sống tốt, vậy sau khi chết cũng tuyệt đối không có người nhớ tới hắn.

Long Ẩn năm nay hai mươi ba tuổi, thực lực đáng thương chỉ có Địa cấp, tuyệt đối thuộc loại người không thiên phú không thân phận địa vị. Được đến tấm bản đồ này, còn phải nói Long Ân này có một tổ tiên tốt.

Ở trong Long Đằng Các, tổ tiên Long Ẩn vốn là một trưởng lão có địa vị rất cao, năm xưa cũng từng sất trá phong vân, thực lực đạt tới cảnh giới Thiên Tôn.

Tuy nhiên, trong một một lần vào thế tục giới thám hiểm, thân chịu trọng thương trở về môn phái, không kịp chữa trị đã chết. Tấm bản đồ này, chính là tổ tiên Long Ẩn thám hiểm giành được nhưng không giao cho môn phái, mà truyền từng thế hệ trong gia tộc mình.

Mà sau khi tổ tông thực lực mạnh mẽ kia chết đi, gia tộc Long Ẩn dần dần suy sụp. Mãi cho đến đời Long Ẩn này, hoàn toàn suy thoái.

Long Ẩn thực lực chỉ có Địa cấp nhưng chỉ số thông minh không kém. Hắn biết, nếu mình tiếp tục ở lại Long Đằng Các, trừ bỏ bị coi khinh, thậm chí gặp nhục nhã, không có con đường thứ hai có thể đi.

Mà nếu có thể tiến vào thế tục giới, bằng vào thực lực cùng trí thông minh của hắn, ít nhất có thể giành được một cuộc sống giàu có, cũng không phải chuyện khó khăn.

Hơn nữa, ở trong môn phái, với điều kiện của hắn, hôn nhân cũng là vấn đề. Nếu tới thế tục giới, bằng vào hắn ba mươi tuổi có thể đạt tới thực lực Địa cấp, cái dạng gì nữ nhân mà không kiếm được?

Bởi vậy, ba năm trước, Long Ẩn này liền đưa ra yêu cầu xin rời khỏi môn phái, đi vào thế tục để phát triển.

Long Đằng Các thật dễ dàng đồng ý thỉnh cầu của Long Ẩn, bởi vì bọn họ vốn cũng cần nhất những người này đi vào thế tục kinh doanh công việc buôn bán của môn phái, cùng lúc gia tăng thu nhập của môn phái. Về phương diện khác cũng có thể làm cho môn phái chiếm được các tin tức từ thế tục giới.

Cứ như vậy, Long Ẩn bị phái đến thành Hoàng Sa Thanh Long quốc, ở nơi này, hắn có nhà, hơn nữa còn có vợ xinh đẹp như hoa cùng vài tiểu thiếp mềm mại xinh đẹp, cuộc sống hết sức thoải mái.

Nhưng một đoạn thời gian trước, một tên trong môn phái nhìn hắn không thuận mắt, địa vị lại cao hơn hắn rất nhiều, cho người hạ một mệnh lệnh rất tổn hại. Đó chính lã cưỡng chế Long Ẩn trong một năm, buông tha hết thảy ở thế tục, phải trở về Long Đằng Các, nếu không coi như là phản bội môn phái.

Điều này làm cho Long Ẩn vô cùng phẫn nộ rồi lại không thể có cách nào khác. Hắn không muốn trở lại nơi không có chút tình người kia, không muốn mặc người khi dễ, lại càng không muốn không tiếng tăm gì già đi, chết đi!

Ở nơi này, hắn có nhà, có thê thiếp nương tựa vào hắn, có đứa nhỏ đáng yêu đang tập tễnh học đi. Hắn thống hận tên đồng môn có chút thù nhỏ với hắn, cứ như thế chính hắn hướng đến cái chết nhưng lại không có bất cứ năng lực gì để phản kháng.

Đúng lúc này…thần miếu ngang trời xuất thế!

Tin tức thần miếu xuất hiện, vừa mới truyền ra thì Long Ẩn đang bị chìm trong buồn rầu cùng phẫn nộ. Thế cho nên chuyện đủ để thiên hạ chấn động này cũng không có khiến hắn chú ý quá nhiều.

Mà toàn thể Long Đằng Các đối với chuyện này lại cực kỳ chú ý, phái ra rất nhiều đệ tử đi tới thành Hoàng Sa. Long Ẩn lại phụ trách tiếp đài. Điều này làm cho hắn có thể tạm thời ở lại nơi này, không cần phải lập tức trở về môn phái.

Mà đệ tử của Long Đằng Các hãm hại Long Ẩn cũng tạm thời đặt hết tinh lực vào thần miếu, tạm thời bỏ qua Long Ẩn.

Long Ẩn lúc này mới cảm thấy được thần miếu có lẽ là một cơ hội tốt để mình có thể ở lại thế tục. Theo sau mà đến, các loại đồ án phức tạp trên cửa thần miếu kia cũng bị người vẽ lại, rồi truyền tán ra ngoài.

Khi Long Ẩn lần đầu tiên nhìn thấy đồ án trên cửa thần miếu, gần như bị dọa ngây người. Bởi vì hình vẽ này cùng với tấm bản đồ thần bí tổ tiên hắn truyền lại, quả thật là giống như đúc!

Long Ẩn thậm chí tìm được mấy chỗ đồ án hoàn toàn giống nhau. Lúc ấy, trái tim của hắn đều nhảy lên đến cổ họng, trong lòng lập tức rõ ràng, tấm bản đồ gia truyền tổ tiên hắn để lại quý báu đến mức nào.

Vì thế, Long Ẩn ý nghĩ thông minh lập tức nghĩ tới vài cách thức giải quyết!

Cách thứ nhất: cất kỹ tấm bản đồ này, không cho ai biết, để cho nó thành một tuyệt mật. Bởi vì hắn rõ ràng, chỉ cần cầm tấm bản đồ này liền nhất định có thể chiếm được lợi ích tương đối khổng lồ!

Cách thứ hai: Hiến tấm bản đồ này cho môn phái, như vậy bản thân mình cũng bởi vậy mà đạt được lợi ích cùng địa vị cực cao, ít nhất, đệ tử Long Đằng Các kia dám hãm hại hắn, khẳng định sẽ bị hắn dẫm nát dưới chân!

Tuy nhiên, hai cách đó đều bị hắn gạt bỏ. Cách thứ nhất, nếu tấm bản đồ này tiếp tục ở trong tay hắn, trong khoảng thời gian ngắn không có khả năng sinh ra bất kỳ ưu đãi nào, ngược lại một khi lộ ra, rất có khả năng gặp họa sát thân!

Cách thứ hai có thể thi hành nhưng bởi vì thực lực Long Ẩn rất thấp, một khi dâng tấm bản đồ này ra, trong thời gian ngắn đích xác có khả năng đạt được tài phú cùng địa vị rất cao, nhưng là sau này thì sao? Đời sau của mình có thể giữ được địa vị cùng tài phú này sao?

Đáp án hiển nhiên là không thể! Long Ẩn trước đó thậm chí đã làm tốt tính toán cắm rễ ở thế tục. Hắn không muốn con của mình trở thành người quá cường đại, chỉ cần bọn họ có thể sinh sống hạnh phúc, vậy là đủ rồi.

Bởi vậy, khi Long Ẩn đã gạt bỏ hai cách kia, bỗng nhiên cảm giác được tấm bản đồ trong tay mình thực là…phỏng tay! Đây chính là thứ đồ chơi chết người a!

Mà chính vào lúc này, người ở nơi Cực Tây đưa ra cái giá làm người ta không thể từ chối. Cần mua tấm bản đồ này, thậm chí là manh mối của bản đồ.

Tinh thần Long Ẩn lập tức trở nên linh hoạt!

****

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả:Tiểu Đao Phong Lợi

400. Chương 404: Hàn Mai Phẫn Nộ!

Vì vậy, Long Ấn cất giấu tấm bản đồ kia thật kỹ, liền lặng yên để lão bà mang theo con cái đi nhà thân thích tạm lánh một thời gian mới một mình đi tới khách sạn nơi đóng quân của những người ở cực Tây.

Mà đám người Long Ấn tìm tới không ai khác, chính là những người Nguyệt Diêu Tiên Cung.

Hàn Mai Thánh nữ Nguyệt Diêu Tiên Cung từng có qua lại với Tần Lập, bất ngờ cũng ở trong đó!

Ngoại trừ Hàn Mai ra, còn có mấy trưởng lão cùng Chấp sự Nguyệt Diêu Tiên Cung. Đoàn người bọn họ thực lực rất mạnh, trong tất cả thế lực cực Tây ở thành Hoàng Sa, có thể coi là cực mạnh!

Bởi vì Nguyệt Diêu Tiên Cung ở nơi cực Tây bản thân đã là một môn phái rất lớn, bên trong môn phái nữ chiếm đa số, có quan hệ thông gia với rất nhiên đại tộc đại phái nơi cực Tây, quan hệ rắc rối phức tạp. Hơn nữa các đời đệ tử môn phái này thiên tư thông minh, cộng thêm các loại linh dược, tu luyện công pháp chiến kỹ tốt nhất thế gian này, thực lực đa số đều rất mạnh

Lẽ ra tin tức Long Ấn nói ra bản thân mình có bảo đồ muốn bán cho Nguyệt Diêu Tiên Cung hẳn phải rất bí ẩn mới đúng. Loại tin tức này, phàm là có thể nắm giữ, cũng tuyệt không thể để lộ ra ngoài.

Nhưng mà trên đời này trước giờ sẽ không thiếu người cố ý, Long Ấn là một kẻ có tiền ở bản địa thành Hoàng Sa, đột nhiên lại xuất hiện ở trong khách sạn nơi Nguyệt Diêu Tiên Cung đóng quân. Lúc rời đi còn là do một vị Chấp sự địa vị rất cao ở Nguyệt Diêu Tiên Cung tự mình tiễn đưa.

Một màn này rơi vào trong mắt rất nhiều người, lập tức sinh ra rất nhiều liên tưởng. Tuy rằng không đến mức lập tức kết luận trong tay Long Ấn có bản đồ Thái Cổ nhưng nhất định trong tay hắn có nắm giữ tin tức liên quan. Đây là điều chắc chắn!

Nếu như không, lấy tính tình kiêu ngạo của đám nữ nhân Nguyệt Diêu Tiên Cung kia, làm sao có khả năng phái một Chấp sự ra đưa tiễn?

Cho nên mới nói, trên đời không có việc gì khó, chỉ sợ người không có lòng! Một cử động không để vào mắt của Nguyệt Diêu Tiên Cung, làm có thể từ đó nhìn ra rất nhiều manh mối.

Mà môn phái nhìn ra đầu mối này, đồng dạng cũng đến từ cực Tây, nhưng trên thực lực lại kém hơn rất nhiều so với Nguyệt Diêu Tiên Cung!

Bọn họ thậm chí không dám đi bắt cóc Long Ấn ép hỏi ra tin tức bảo đồ, bởi vì nếu bị Nguyệt Diêu Tiên Cung biết được, toàn bộ môn phái bọn họ rất có thể sẽ bị diệt sạch!

Mà người ở môn phái nhỏ phát hiện ra chuyện này, cùng Nguyệt Diêu Tiên Cung còn có một chút khuất tất. Nói là khuất tất kỳ thật cũng không coi như nghiêm trọng lắm.

Chính là người này năm đó coi trọng một nữ đệ tử Nguyệt Diêu Tiên Cung, muôn tới cầu thân lại bị cự tuyệt thì không nói còn bị rất nhiều người đối phương cười nhạo một trận, nói hắn cóc mà đòi ăn thịt thiên nga!

Cái khuất tất này nói sâu không sâu, nói cạn không cạn, dù sao đây cũng liên quan đến tôn nghiêm của một người.

Vì vậy ngay ngày hôm sau, trong thành Hoàng Sa liền truyền ra một tin tức: Long Ấn phú hào thành Hoàng Sa biết tin tức bản đồ Thái Cổ, đồng thời muốn bán tin tức này cho cường giả cực Tây ở tại khách sạn Nghênh Bát Phương!

Lập tức liền oanh động cả thành Hoàng Sa!

Nên biết rằng, kể từ khi thần miếu hiện thân nửa năm qua, đây chính là lần đầu tiên có được tin tức xác thật về tàng bảo đồ. Nhưng tin tức trước đó như là trong tay Tần Lập Huyền Đảo có bản đồ, đa số người tuy rằng quan tâm, nhưng có khối người coi như là không có lửa thì sao có khói. Mà lần này, lại nói có chứng có cớ, đặc biệt là Long Ấn này có rất nhiều người bản địa thành Hoàng Sa nhận thức, ở thành Hoàng Sa cũng coi như có chút danh tiếng.

h–M G”T +MM; h?QÊM; Zm M h?B ok #B i +?mv M M¨v- +kM; H¨ M;?2 >´ M¦BX >
`^M; F?¬M; +¦ ;B Q ibM? [m€ b•m M?QM; +kM; +QB M?Q +¦ [m2M #B iX *?Q M M
M¨v- +kM; F?¬M; H”T iS+ ibK h–M G”T K¨ HB M +?¢v iÈB +?¶ GQM; ‘M iU KbM? t€

æ®B K†i pÈB M;QÌB +¦ [mv M i? M?’i i?¨M? >Q¨M; a - GQM; ‘M i?”i +kM; F?¬M;
#ªM i?•M KbM? #bM? i?QÌM;- M?QM; €M? K„i GQM; ‘M H¢B +U+ + Q- Î i`QM; K¬M
M?QM; Î i` M ;BÈB i? iK+ ?„M H¢B F?¬M; bÊ ;bX æ†+ #B i H¨ ?B M ;BÌ ?„M ç½ çQ
#ªQ, B /€K ç®B T?¦ ?„M- L;mv i .B m hB M *mM; HB M /B i F ç¦5

æ²M; i?ÌB GQM; ‘M iW L;mv i .B m hB M *mM; H’v çQÊ+ `’i M?B m ç M /QÊ+- +¬M
#ªQX æ²M; i?ÌB L;mv i .B m hB M *mM; ç€T SM; GQM; ‘M, M m M?Q çQ i’K #ªM
p”v L;mv i .B m hB M *mM; +¦ i? bmv M;?o i?m GQM; ‘M H¨K ç iY M;Q¢B K¬M- i`
i?•K ç GQM; ‘M i`QM; pÁM; p¨B +?K+ M,K i?U+ HU+ +¦ i? ç°i T?€ ç M +ªM? ;BÈB

>ÆM M[- i`QÈ+ H9+ GQM; ‘M ç°i T?€ ç M +ªM? ;BÈB *?Q h¬M- L;mv i .B m hB M
ç¦M; ;B[Î MÆB M¨v- +QB M?Q M #¨B +?Q ?„M K°i #ªQ iB m +QÌM; ç¢B5

æB m FB M M?Q p”v- GQM; ‘M M^K KÆ +kM; F?¬M; M;?o iÈB- H”T iS+ ç€T SM; M;

L?QM; F?¬M; M;Ì `^M;- +ÁM +?Q çÊB ç M F?B ? B # M ;B Q /`+?- +?mv M M¨v HB

L?QM; K¨ F?B ç®B K†i pÈB >´- GQM; ‘M iU M?B M +?®B +½B çO çB m- M¦B +,M #
M?Q #ªM i?•M ?„M +¦ #ªQ ç²- H¨K b Q +¦ i? H’v ` - b Q F?¬M; ç H¢B +?Q +QM +?

J†+ /M >´ F?¬M; H’v çQÊ+ iBM iS+ ;b ?[m /KM; iW GQM; ‘M M?QM; +kM; F?¬M; +
çB mX G9+ iÈB M?¨ GQM; ‘M- >´ M?bM i?’v K°i +¬ ;€B t H¢- H¢M? HMM; F?¬M; M
p¨Q FBM? M;?B K K¢Q ?B K M?B m M,K- i?2Q #ªM M,M; +ªK M?”M çQÊ+ K°i +¶ M;
M¨vX

æÊB ç M F?B >´ H†M; H) `ÌB çB- h?QÊM; Zm M h?B ok M? ;B¼M; ?ÄB,

@ S?m [m•M5 L;mv i .B m hB M *mM; +?QM? H¨ +?¶ +€+ M¨M; "° i, i, iÈB T?ªB F?

h–M G”T ;”i ç–m- +QÌB M¦B,

@ L;?2 M¦B >¨M J B h?€M? M[K¬M T?€B FB H¢B tm’i ?B M- M[M?•M FB H¢B ?
?bM? /¢M; +O ?mvM? ?B M i¢B- M¨M; i H¨K b Q +kM; F?¬M; M;?o iÈB- +kM; F?–

h?QÊM; Zm M h?B ok +?2 KB M; +QÌB F?),

@ >mvM? çB iÈB ç•m +kM; b) F?B M +?Q +QM ;€B M;QÌB i +?9 w ? i5

h–M G”T iQ€i K² ?¬B- i?–K M?O ç•v H¨ +€B ;b +?S- M;QÌB i ?”M i `’i ? v b Q\

h?B ok i` m çM h–M G”T K°i +?9i- b m ç¦ H¢B ?ÄB,

@ *?9M; i ;BÌ T?ªB H¨K ;b\ L;?2 M¦B H9+ M¨v L;mv i .B m hB M *mM; FB iÈB F?¬
M[>¨M J B +kM; ç½ `’i F?¦ ç®B T?¦- M?B m M;QÌB M?Q p”v- Km®M +?B K çQÊ+ i
F?¬M; +¦ F?ª M,M;X *ÁM GQM; ‘M FB ?B M ;BÌ M^K i`QM; pÁM; #ªQ ?° +O L;mv
ç€M? +?O w iÈB ?„M- bÊ `^M; +¨M; i? K F?¦X

h?B ok M¦B tQM;- H¢B v m Èi M¦B,

@ >m®M; +?B M;?2 >´ M¦B GQM; ‘M +kM; F?¬M; T?ªB F ç¢B ;B M ç¢B €+ ;b- +
K¢M? K) +QÈT çQ¢i iW i`QM; i v M;QÌB i X

h–M G”T F?) i?Î /¨B,

@ æ9M; p”v5 hmv `^M; +?9M; i ç½ `’i +® ;„M; i`Î i?¨M? M;QÌB t’m- M?QM; +m®B +
;BÈB ?¢M- HQ¢B +?mv M M¨v +?9M; i b) F?¬M; H¨KX L?QM; K¨- i’K #ªM ç² M¨v +
+kM; T?ªB H’v çQÊ+5 .M b Q +S +?Ì ç¦- iBM iS+ M¨v H° ` M;Q¨B- L;mv i .B m hB
çQÊ+ i’K #ªM ç² h?€B *´ FB +kM; F?¬M; T?ªB K°i +?mv M / /¨M;5

J¨ ;BÌ T?9i M¨v- >¨M J B h?€M? M[L;mv i .B m hB M *mM; ç M; T?€i çB M H M i`Q

aU ibM? H–M i`QÈ+- >¨M J B +kM; F?¬M; #` M;?B K T?¢i ;b- i?"K +?Q M; v +ª M¦
+kM; ç m #B i >¨M J B H¨ i?B M +?B FB m M[- H¨ ?v p¼M; +O iQÆM; H B +O L;m
ç` p` h?€M? M[`'i ;–M pÈB +?QÎM; K¬M M?•M- i?"K +?Q ç` p` +ÁM Km®M + Q ?A

B ,M MQ `YM; KÐ F?¬M; +¦ +?mv M H¨K- ç®B M;?`+? pÈB K°i M;QÌB +¦ iB M ç² M?

L?QM; b m HQM; F?ŠM; ç`M? pšM +ÁM +¦ M;QÌB #¨M i€M K°i +?9i- /M b Q ç°B M
M;QÌB- HBM? ?Q H¢B F?¬M; +¦- M; v +ª ?"m /m +¦ ?mv i K¢+? +O h?Q +kM; F?
K½ ç–m ç–v i`Q #KB- ,M K°i +9 #m²M #U+ [m v i`Î p bQ K¬MX

*?mv M M¨v imv `^M; i` M # M;Q¨B F?¬M; +¦ M;QÌB M¨Q M¦B M?QM; M?[M; M;QÌB
H9i •K i?–K +QÌB M?¢Q K°i T?2MX L¦B >¨M J B pb i?M ?"M +€ M?•M +O KbM?- H
ç M +m®B +MM; ? B i v i`®M; i`ÆM- +ÁM #` M;QÌB i i` m +?¼+ K°i T?2MX

hmv `^M; F?¬M; B /€K M¦B M?[M; çB m M¨v +?Q >¨M J B M?QM; >¨M J B H¨K b Q
#–m F?¬M; F?Q [m€B /` M?Q i? \ •T HU+ +O M¨M; H"T iS+ i,M; p¼i- ?"M w pÈB h–
+U+ F€ K½M? HB iX

G9+ M¨v i?–M KB m tm'i i? - M¨M; K°i H–M M[+?O ç°M; tBM çB iÈB T?QÆM; æ¬
i? M?bM i?'v i M M K M?•M ç iB M FB - H¨K +?Q M¨M; i`Î i?¨M? i`Á +QÌB +O +
ç`M? T?ªB T? #Ä ?„M- K M; p L;mv i .B m hB M *mM; ç ?„M H¨K F ?–m iB iB M

L K M?•M FB iU M?B M M¨M; F?¬M; ;†T T?ªB- F€ i?"i >¨M J B +kM; #B i Km®M ;†
;B®M; M?Q KÁ FBK ç€v #B MX L?QM; M m +¦ i? H'v çQÊ+ #ªM ç² h?€B *´- ç®B pÈ
K¬M T?€B +¦ +?¶ i®i `'i HÈMX *?ŠM; M?[M; +¦ i? F?B M +€+ bU ibM? i`QÈ+ ç•v i
i? M•M; + Q mv p¼M; +O M¨M; i`QM; K¬M T?€B i? K K°i #"+5

G¨K K¬M T?€B MÆB +U+ h•v- Hw ;BªB ç®B pÈB i?–M KB m ?B M M?B M T?ªB + Q
M¨v `'i M?B m- M¨M; `'i `ä i–K [m M i`¼M; +O i?–M KB m- `'i `ä `¨M; i'K #ªM ç² h?
M;?o i? M¨Q5

J„i i?'v b) M?"M çQÊ+ i'K #ªM ç² h?€B *´ FB - M?QM; Î ;B[H¢B K°i H–M M[tªv
E?¬M; #B i i M ç€M; +? i M¨Q T?€i i€M iBM iS+ M¨v ` M;Q¨B F?B M +?Q # M;¨v ;-
M;QÌB iÈB #€B T?ÄM; ?Q†+ +?9+ KWM; +€+ M¨M;- KK+ çQ+? çQÆM; M?B M H¨ Kı
i? M? iW +?¶ +€+ M¨M;5

*€+ M¨M; iU M?B M b) F?¬M; i?W M?"M çB m M¨vX E?¬M; b BX L;mv i .B m hB
h•v- M?QM; p'M ç Î +?¶ MÆB +U+ h•v F?¬M; +?d +¦ K°i ç¢B T?€B L;mv i .B m hB

GQ¢B +?mv M M¨v K°i F?B #` K¼B M;QÌB #B i çQÊ+- M?Q p"v HÊB Q+? iQ HÈM Î K
T?€B +O +€+ M¨M; ç°+ +?B K M[X

>¨M J B M?bM M?[M; M;QÌB F?€+ i`QM; T?ÁM;- H¢M? HMM; M¦B,

@ *?mv M M¨v M?'i ç`M? T?ªB i` +?Q ` K M? K®B- `®i +m°+ H¨ B ç H° ` iBM iS
M?Q ç +?Q i #B i- imv i F?¬M; M?•M M?QÊM;5

G9+ ç¦- #B i +?mv M M¨v +?d +¦ M,K i`QÎM; H½Q L;mv i .B m hB M *mM;- # *?'T
æ` p` M?[M; M;QÌB M¨v imv `^M; i?'T ?ÆM >¨M J B K°i +?9i- M?QM; ç b® im´B ç
?ÆM M[i?U+ HU+ +kM; F?¬M; FûK >¨M J B K°i +?9i M¨Q5

"ÎB p"v- ç®B pÈB >¨M J B M¦B +?mv M F?¬M; F?€+? F?Q F?¬M; HQm ibM? M?Q i
i`QM; T?ÁM; +kM; F?¬M; M?`M çQÊ+ +¦ +?9i i? v ç´BX

h`QM; ç¦ K°i M[M?•M p¦+ /€M; M¦M; #ÄM;- M?bM [m +?d ?ÆM # KQÆB im´B- K†
M?Ä M? M¦B,

@ h?€M? M[5 GÌB +O +¬ H¨ +¦ w ;b ç•v\ G) M¨Q +¬ ?Q¨B M;?B i`QM; +?9M; i +
M¨v\

L[M?•M /€M; /'T M¦M; #ÄM; M¨v M¦B tQM;- i` M K†i #ªv M;QÌB F?€+ ç m H° ` p ;

.m v L;½ æ°+ h¬M

h€+ ;Bª,hB m æ Q S?QM; GÊB

9yRX *?QÆM; 9y8, LY æ K5

J°i #¨ H½Q €Q p¨M;-p K†i ç–v M T M?,M M?bM [m ? i bS+ ;B¨ Mm ?W K°i iB M;-;

@ v +O h?€M? M[iU M?B M H¨ i`QM; +?9M; i +¦ F T?ªM #°BX G½Q i?•M F?¬M; `ª
ç®B pÈB +?9M; i ç•v +¦ +?¶ i®i ;b\ æ–m ¦+ ?ÄM; K'i `²B b Q\

æ¬B K„i tBM? ç T +O >¨M J B H¢M? HMM; [mûi [m #¨ H½Q €Q p¨M; M¨v- M?¨M M

@ L[M?B +O J¢+ i`QÎM; H½Q F?¬M; T?ªB ;ª +?Q +QM i?S # +O i?¨M? +?O i?¨M

@ L;QÆB ç M; ?Q¨B M;?B i \

"¨ H½Q €Q p¨M; i`ÊM K„i M?bM >¨M J B- ;B¼M; M¦B i`Î M M ? i bS+ b„+ M?¼M +M

>¨M J B +QÌB F?BM? i?QÌM;,

@ h`QM; HÁM; B +¦ [m,- iU F ç¦ #B i5

@ h h h i?"i +?Q M?bM [m F M¨Q iU +?Q H¨ ç9M; ;B®M; M?Q M;QÆB5

"¨ H½Q €Q p¨M; iS+ ;B"M ç M KS+ b„+ K†i i€B Kûi- çSM; /"v ç˜v +Y T?'i i v #Ä çB

h`QM; T?ÁM; M?'i i?ÌB `ÆB p¨Q v M ioM?- #–m F?¬M; F?Q ? i bS+ t'm ?´- +kM; F
+?mv MX "®M i`QÎM; H½Q +ÁM H¢B HB + M?bM HšM M? m- ç²M; i?ÌB çSM; /"v M¦

@ h?€M? M[tBM #Èi ;B"M- +?9M; i +€Q HmB i`QÈ+X

L¦B `²B #®M i`QÎM; H½Q +kM; F?¬M; i? K M?bM iÈB >¨M J B- ç m [m v M;QÌB çB

*?'T bU + Q +'T L;mv i .B m hB M *mM;-i` M +Æ #ªM ç m çB H¢B Î # M M;Q¨B- tY i
F?ûQ HûQ çQ ç˜v ?ÆM M?[M; M;QÌB F?€+ M?B mX

h`QM; ç¦ +¦ K°i +¬ ;€B p€v ç2M- M?bM [m +?d +¦ ?ÆM ? B KQÆB im´B- /B M K¢Q
M?m M¦B,

@ h?€M? M[+–M ;b T?ªB M?Q p"v- M;¨B `ä `¨M; F?¬M; T?ªB ?Q¨B M;?B M;QÌB i`Q

>¨M J B M Q M Q- F?¬M; M;?o iÈB i•K iQ +O KbM? #` M;QÌB i M?bM i?'m- b„+ K
M¦B,

@ * Q *?'T bU- F€ i?"i i +kM; F?¬M; T?ªB Km®M i` M? +½B pÈB J¢+ i`QÎM; H½Q
+O #¨ i - +ÁM +¦ #®M p` i`QÎM; H½Q F?€+- #¼M ?¼ +¦ +QB h?€M? M[i ` ;b ç•m
pK H–M i`QÈ+ i ç½ i?'i #¢BX L?QM; L;mv i .B m hB M *mM; +?9M; i +¦ M;QÌB M
M M;Q¨B K¨ +?Q iWM; i?'i #¢B\ L m M?Q i i?¨M? i?¨M? i?"i i?"i Î i`QM; +mM; I
+mM; +?O i?Q€B p` iB T M?"M +?S+ pK +mM; +?O- i HB M F?¬M; +¦ #'i +S b B b¦i
H¨ bBM? ?Q¢i i Km®M5 h F?¬M; [m M i•K F?¬M; H¨K çQÊ+ +mM; +?O- i +?d Km®
L;mv i .B m hB M *mM; +¨M; i? K FB M ç`M?- pb b Q #¼M ?¼ F?¬M; i? ?B m +?Q

* Q *?'T bU M?m Kb [mv M `k- KB M; F?) ;B"i- i`QM; HÁM; M;?o, h?€M? M[+O i
i` M çÌB M¨v K†+ F H¨ i? iK+ ? v H¨ +?9M; i - +?d +–M MÆB +¦ M;QÌB- Km®M H¨K
H¨K M;QÌB ç½5 *¬ bm®i M;¨v i? M? + Q H½M? ç¢K- + Q + Q i¢B i?QÊM;- F?¬M; c
K„i- p"v +ÁM +¦ B b) + K i•K ibM? M;mv M +?Q +¬ b B F?B M +?S\

hmv M?B M HQ¢B HÌB M¦B M¨v- * Q *?'T bU p¢M p¢M H–M F?¬M; i? M¦B ` KB M;-
M[M¨v +¦ K°i i`€B iBK FB m M;¢Q +Ð M¨QX L m #ªM i?•M KbM? M¦B ` - M¨M; i I
+?WM; b) +ÁM ;?B ?"M +?QM? KbM? M[X

Nghĩ vậy, Cao Chấp sự mỉm cười nói:

- Tâm tư của Thánh nữ mọi người đều biết, đều là làm việc vì tiên cung, cũng đều là vì tốt cho tiên cung. Chỉ là có thể suy nghĩ có chút không giống. Thánh nữ cũng không cần để ý quá mức. Làm sao nắm được tấm bản đồ Thái Cổ vào tay mới là chuyện quan trọng nhất!

- Bọn họ? Ta thấy bọn họ căn bản không muốn làm việc cho tiên cung!

Hàn Mai oán giận một tiếng, cũng không nhắc lại nữa. ngược lại cău mày nói:

- Cái tên Long Ấn kia, chúng ta đã đáp ứng nhiều điều kiện hậu đãi như vậy, vì sao hắn còn không chịu lập tức giao bản đồ cho chúng ta?

Cao Chấp sự cười nói:

-Thánh nữ yên tâm, cái này ta đã an bài tốt. Tối hôm nay, Long Ấn kia sẽ giao bản đồ cho chúng ta, sau đó Thánh nữ mang theo bản đồ cùng năm vị trương lão nhanh chóng trở về tiên cung là được. Những chuyện còn lại ở đây cứ để ba vị Chấp sự chúng ta xử lý là được!

Hàn Mai nghe xong lời này, sắc mặt giãn ra, thầm nghĩ, nhìn Cao Chấp sự người ta biết làm việc thế nào? Chỉ biết làm việc, không tham công. Người như thế, chờ sau này ta tiếp nhận chức cung chủ, nhất định phải đề bạt nàng lên vị trí trưởng lão! Hừ, có chút người vô duyên vô cớ chiếm vị trí kia nhưng chuyện gì cũng không làm, đến lúc đó đều đi làm Thái thượng trưởng lão bế quan dưỡng lão là được!

- Tốt! Buổi tối hôm nay ngàn vạn lần không được xảy ra bất cứ sai lầm gì, chỗ Long Ấn, ta đi cùng các ngươi!

- Được! Cứ theo lời Thánh nữ.

Cao Chấp sự cười duyên dáng, trong lòng biết Thánh nữ này cũng thật là nóng nảy, sợ rằng lại có sai lầm gì, kỳ thật Thánh nữ cũng quá lo lắng rồi.

Một đoạn thời gian gần đây, tuy rằng nói rất nhiều người tìm hiểu tấm bản đồ này, bao gồm cả những người nơi cực Tây tới chúc mừng Nguyệt Diêu Tiên Cung lấy được bản đồ Thái Cổ, nhưng chuyện này cũng không trọng yếu. Quan trọng là hiện nay ở trong thành Hoàng Sa này, thực lực mạnh nhất vẫn là đoàn người của các nàng.

Hơn nữa Cao Chấp sự cũng biết, năm vị trưởng lão chỉ là nhìn Hàn Mai không vừa mắt, không muốn để nàng dễ dàng thu được công lao từ trên trời rớt xuống như vậy mà thôi. Thật sự tới thời khắc mấu chốt, vẫn sẽ ra tay giúp đỡ, dù sao quy củ của Nguyệt Diêu Tiên Cung cực kỳ sâm nghiêm. Cung chủ cực kỳ cố chấp, căn bản không cho phép có người khác nói ra nói vào về người thừa kế của mình. Cho nên, năm vị trưởng lão chẳng qua chỉ đùa giỡn tính tình, làm khó Hàn Mai một chút.

Bằng không một khi chuyện này xảy ra bất cứ sai lầm gì, năm vị trưởng lão đồng dạng cũng khó thoát trách phạt!

Cùng lúc này, năm vị trưởng lão Nguyệt Diêu Tiên Cung cũng ở trong một gian phòng khác, bốn vị trưởng lão đang an ủi bà lão áo vàng đang nổi giận kia.

- Mạc trưởng lão đừng tức giận. Thánh nữ là dạng tính tình gì bà không phải hôm nay mới biết được. Cô ta trời sinh là loại người cao ngạo, lại bởi vì chút tin tức này lộ ra ngoài liền phát chút tính tình, cũng không tránh được.

Một bà lão áo xám nói.

- Phát điên lên ta không quan tâm, nhưng cô ta dựa vào cái gì hắt nước bẩn lên người chúng ta? Nha đầu kia càng ngày càng quá đáng, lúc còn nhỏ luôn miệng kêu trưởng lão thật thân thiết, cũng thật khiêm tốn. Nhưng càng lớn càng như đổi một người khác, ôi! Thật là lòng người khó dò mà!

Một thiếu phụ quyến rũ mặc váy đỏ sậm, nhìn qua khoảng ba mươi tuổi, lời nói nhỏ nhẹ, ngôn từ lại rất sắc bén.

Bà lão áo vàng, cũng chính là Mạc trưởng lão Nguyệt Diêu Tiên Cung giọng căm hận nói:

- Ta rất rõ ràng, cô ta là thấy lão thân liền không vừa mắt. Cô ta đố kỵ lão thân đưa Linh Khí Thanh Hồng Kiếm truyền cho nha đầu Phi Nguyệt, mà cô ta vẫn khinh thường mấy nàng Phi Nguyệt là người đến từ phương Đông. Hừ, dựa vào cái gì khinh thường người ta? Phi Nguyệt chỉ dùng không đến ba năm liền đạt đến cảnh giới Thiên Tôn, tốc độ nàng cấp như vậy, hoàn toàn có thể so ngang với cô ta, cô ta chỉ là đố kỵ thôi!

Bà lão áo xám cười khổ nói:

- Nếu Mạc sư tỷ đã biết thế, cần gì phải tranh chấp với nàng ta? Lúc này tấm bản đồ Thái Cổ kia, chúng ta nhất định phải lấy được, không thể xảy ra một chút sai lầm. Nếu thật xảy vấn đề, chúng ta đồng dạng cũng sẽ gặp tai ương.

Mạc trưởng lão cười lạnh nói:

- Chúng ta còn gặp tai ương gì? Chính cô ta bảo thủ, còn đặt ánh mắt hoài nghi nhắm vào chúng ta, xảy ra sai lầm gì thì cũng chính là vấn đề của cô ta!

Thiếu phụ váy đỏ khẽ cười nói:

- Được rồi được rồi! Mặc kệ nói như thế nào thì chúng ta cũng là người Nguyệt Diêu Tiên Cung, Thánh nữ chỉ là tham công sốt ruột. Kỳ thật, ta thấy nha đầu Phi Nguyệt kia thật không tệ, bồi dưỡng cho tốt một chút. Ha ha, cung chủ của chúng ta dường như cũng không phải Thánh nữ năm đó đâu!

Mấy trưởng lão khác đều nao nao, nhìn về phía thiếu phụ vậy đỏ. Mạc trưởng lão trợn mắt há mồm nói:

- Hồ trưởng lão! Ý của ngươi là gì?

- Ta cái gì cũng chưa có nói.

Thiếu phụ váy đỏ Hồ trưởng lão mắt đầy ý cười, lắc đầu nói.

……..

Buổi tối, vào lúc canh ba, cửa phủ Long Ấn đột nhiên mở ra, nghênh đón một nhóm mười mấy người.

Trong bóng tối, không biết có bao nhiêu ánh mắt đều nhìn chằm chằm vào đây.

Hàn Mai ưỡn ngực rảo bước, hoàn toàn không nhìn những ánh mắt đang nhìn trộm. Trong lòng nàng cười lạnh, đêm nay nếu như có người dám ra tay cướp giật, vậy nàng không ngại đại khai sát giới!

Tần Lập cùng Thượng Quan Thi Vũ đồng dạng cũng trốn trong chỗ tối, tuy nhiên bởi vì có A Hổ an bài, hai người ẩn dấu càng sâu hơn những người khác! Đến lúc này, bao gồm cả đoàn nữ nhân Hàn Mai thực lực mạnh mẽ, không ai có thể phát hiện tung tích Tần Lập.

- Phu quân! Huynh nói những người này thật sự sẽ ra tay chém giết tranh đoạt tấm bản đồ Thái Cổ kia sao? Nếu thật như huynh nói, mấy trưởng lão Nguyệt Diêu Tiên Cung kia ít nhất cũng có thực lực Phá Toái Hư Không, mấy người Chấp sự kia cũng đều có cảnh giới Thiên Tôn đỉnh phong, thực lực mạnh như thế, những người này còn dám tới cướp?

Tần Lập cười cười, nói:

- Thi Vũ! Muội đối với nhân tính tham lam vẫn còn chưa nhìn thấu hoàn toàn. Huynh còn nhớ từng nhìn qua một câu như thế này: khi hiệu quả đạt tới 50% thì sẽ có người dám bí quá hóa liều; đến khi lợi ích đạt tới 100%, sẽ có người dám liều lĩnh mọi chuyện; mà khi lợi ích đạt tới 300%, dù là biết rõ bị mất đầu, cũng sẽ có người điên cuồng đi làm! Ha ha, tấm bản đồ Thái Cổ này quả thật quá quan trọng, huynh dám nói ngày hôm nay người tới đây sẽ không thể buông tha nó!

- Vậy làm sao có thể bảo đảm được tấm bản đồ kia sẽ lọt vào trong tay họ chứ? Vạn nhất bọn họ không lấy được thứ gì, chẳng phải không công một hồi? Không chừng còn bỏ lại cả tính mạng.

- Ha ha! Cái gọi là đục nước béo cò, có thể mò lấy cá, chưa chắc là người cực mạnh. Ai lấy được, còn có thể giữ lấy, thì là kẻ đó tốt số! Ra tay, sẽ có cơ hội! Nếu như không ra tay, thì một chút cơ hội cũng không có!

Lúc này, đoàn người Hàn Mai đã tiến vào phòng khách trong phủ Long Ấn. Long Ấn vẻ mặt cười xòa đi tới, khom người với Hàn Mai:

- Ra mắt Thánh nữ.

- Không cần đa lễ, Long Ấn! Ngươi biết ý đồ hôm nay chúng ta đến đây, tấm bản đồ kia đặt ở chỗ ngươi thật sự không làm người ta an tâm. Ngươi vẫn nên giao ra đây, chuyện ta đáp ứng ngươi tuyệt không đổi ý! Nhưng mà... nếu ngươi muốn đổi ý, vậy cũng không được!

Hàn Mai không cho Long Ấn bất cứ cơ hội phản bác nào, thái độ cường ngạnh, đi thẳng vào vấn đề.

Long Ấn vẻ mặt cười ngượng, nói:

- Được! Được! Ta lập tức đi lấy.

Kỳ thật trong lòng Long Ấn vẫn có chút hối hận, bởi vì hai ngày này có rất nhiều người tìm tới hắn! Người Nguyệt Diêu Tiên Cung chỉ phụ trách bảo hộ an toàn của hắn, mặc kệ chuyện khác. Còn những người kia vừa nhìn thấy Long Ấn, liền đưa ra bảng giá cao vượt xa Nguyệt Diêu Tiên Cung.

Việc này làm cho Long Ấn động tâm, đồng thời lại không nhịn được cảm thấy hối hận. Sớm biết như vậy, còn không bằng ngay từ đầu hắn thả tin tức ra ngoài để cho mọi người cạnh tranh. Ai ra giá cao nhất, điều kiện tốt nhất, liền giao bản đồ cho người đó.

****

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả:Tiểu Đao Phong Lợi

402. Chương 406: Cướp!

Hiện tại hay rồi, người ta không đợi kịp tới tận cửa đòi, cũng chỉ có thể đưa cho các nàng. Bởi vì Long Ấn nhìn ra thái độ chuyển biến của Thánh nữ, biết rằng nếu như mình không giao ra, rất có thể sẽ mất mạng tại chỗ. Hơn nữa lật lọng đối với hắn thật không có chỗ gì tốt cả, ngày sau phải dựa vào ngọn núi lớn Nguyệt Diêu Tiên Cung này, cũng là một chuyện không tệ!

Nghĩ vậy, vốn trong lòng có chút không bình hành của Long Ấn cũng dần dần trở nên cân đối, xoay người lại đi về phía hậu viện.

Hàn Mai bỗng nhiên nói:

- Chờ một chút!

Long Ấn khựng lại, quay đầu nhìn Hàn Mai có chút không rõ.

Hàn Mai nhàn nhạt nói:

- Ta đi cùng với ngươi!

Năm trưởng lão liếc nhìn nhau. Hồ trưởng lão váy đỏ chậm rãi nói:

- Thánh nữ! Không cần chúng ta đi theo cùng sao?

- Không cần!

Hàn Mai lạnh lùng nói một câu, sau đó nhìn về phía Long Ấn, nói:

- Đi thôi!

Kỳ thật ở trong lòng Hàn Mai cũng hy vọng năm vị trưởng lão có thể theo cùng, chuyện này nàng không muốn lại xuất hiện bất cứ sơ xuất gì nữa.

Nhưng nàng không chịu nổi ánh mắt cùng ngữ khí âm dương quái khí của mấy trưởng lão này. Nhất là từ khi ba cô gái bình thường đến từ phương Đông gia nhập vào Nguyệt Diêu Tiên Cung, mấy trưởng lão đối với ba cô gái này đặc biệt tốt. Nhất là Mạc trưởng lão, càng đem một thanh Linh Khí truyền cho ả hồ mị Lệnh Hồ Phi Nguyệt kia! Nên biết rằng, Linh Khí này cả Nguyệt Diêu Tiên Cung, số lượng cũng không nhiều lắm!

Nhất là Linh Khí kia còn là một thanh bảo kiếm Hàn Mai đã thích rất nhiều năm. Năm đó Mạc trưởng lão từng nói qua sẽ đưa thanh kiếm này tặng cho nàng, sau này lại lựa chọn lờ đi.

Những điều này là nguyên nhân làm Hàn Mai chướng mắt đối với những trưởng lão đó. Chỗ quan trọng nhất là Hàn Mai nhìn ra một ít manh mối: một ít cao tầng cùng trưởng lão trong môn phái có rất nhiều người không quá thích nàng tiếp nhận chức cung chủ! Hơn nữa, càng làm cho Hàn Mai lo lắng là sư phụ của nàng, cung chủ Nguyệt Diêu Tiên Cung hiện tại, cũng không phải là Thánh nữ năm đó!

Mà Thánh nữ đột nhiên chết một cách ly kỳ, sư phụ của nàng mới đột nhiên bước lên!

Có những suy đoán này, Hàn Mai cũng từng muốn lung lạc mấy trưởng lão, kết quả lại phát hiện đối phương dầu muối không vào, hoàn toàn không quan tâm tới nàng. Đặc biệt là lúc này, nàng làm cho môn phái bị một ít tổn thất, loại trạng thái đối lập này càng thêm mạnh mẽ.

Hàn Mai vừa đi vừa nghĩ, đi cùng Long Ấn tới hậu viện Long gia. Tới bên trong, Long Ấn đi tới một nơi giống như nhà chứa củi, mở cửa chui vào trong, sau đó quay đầu lại nói với Hàn Mai:

- Thánh nữ chờ ở cửa một chút là được, đồ vật ở bên trong, ta lập tức lấy ra ngay.

Hàn Mai cău mày nhìn thoáng qua hoàn cảnh nơi này, sau đó nói:

- Vậy ngươi nhanh lên một chút!

- Lập tức xong ngay!

Long Ấn tràn đầy tự tin nói, bởi vì tấm bản đồ Thái Cổ này, kể cả một ít tài bảo của hắn, ngay từ lúc vừa bắt đầu xây dựng trạch viện đã giấu ở nơi này. Ngoại trừ hắn ra, tuyệt đối không thể có người thứ hai biết bí mật nơi đây.

Bên dưới căn phòng củi này có một gian mật thất không lớn, bên trong mật thất có một cây đèn nhỏ, ngọn đèn u ám, tuy nhiên miễn cưỡng chiếu sáng gian phòng không lớn này.

Long Ấn có chút không bỏ được lấy ra một hộp gỗ cổ xưa, lại nhìn thoáng qua các bảo vật khác trong mật thất, sau đó khẽ thở dài một hơi. Hắn cũng biết, từ hôm nay trở đi, an nguy của mình liền gửi gắm vào Nguyệt Diêu Tiên Cung.

Đi lên trên, khởi động cơ quan, hắn cũng không sợ bí mật này bị Hàn Mai biết. Người ta khẳng định chướng mắt chút đồ vật của mình, chính mình lộ bí mật ra trước mặt nàng, ngược lại có thể làm Thánh nữ nghĩ mình là một người thẳng thắn nữa.

Long Ấn đóng xong cơ quan, xoay người ra cửa, đưa hộp gỗ cho Hàn Mai nói:

- Thánh nữ Điện hạ, chính là thứ này!

Hàn Mai vừa vươn tay tiếp nhận, trong khoảng khắc cảm nhận được một cỗ nguy hiểm tới gần. Nàng đã sớm có chuẩn bị, lúc này trong tay hiện ra một thanh trường kiếm màu bạc tản ra ánh sáng lành lạnh, một đạo kiếm khí bổ về phía bầu trời.

Ầm Ầm!

Một tiếng nổ lớn hết sức đột ngột, vang vọng cả bầu trời đêm!

Thân thể Long Ấn phản ứng cực nhanh, lùi về bên trong phòng củi, trong lòng khẩn trương vô cùng. Thầm nghĩ may là mình đã đưa hộp gỗ ra ngoài, nếu như mất trong tay mình, vậy thì nguy rồi!

Hàn Mai lạnh lùng hừ một tiếng, thân thể bay lên không trung, một tay nắm hộp gỗ, một tay cầm kiếm. Thân kiếm một lần nữa bộc phát ra một dải vòng cung màu bạc, chém về phía một chỗ trong bóng đêm.

- Ha ha ha! Oai phong của Thánh nữ Nguyệt Diêu Tiên Cung quả nhiên không phải chuyện đùa!

Giữa không trung, truyền tới lời nói tuy nhìn như tán thưởng, nhưng tràn ngập mùi vị trêu tức.

Sau đó, một thân ảnh màu trắng lấy tốc độ mắt thường căn bản không nhìn rõ, nháy mắt xuất hiện trước mặt Hàn Mai!

Phá Toái Hư Không!

Trong lòng Hàn Mai lúc này cũng giật mình!

Cũng không phải là nàng không muốn đưa hộp gỗ chứa bản đồ Thái Cổ vào trong nhẫn trữ vật, thật sự là đối phương căn bản không cho nàng cơ hội này!

Thậm chí ngay cả cơ hội thở dốc cũng không lưu cho nàng!

- Muốn chết!

Hàn Mai có thể trở thành Thánh nữ Nguyệt Diêu Tiên Cung, tự nhiên cũng không phải hạng người hời hợt. Hừ lạnh một tiếng, không khí quanh người đột nhiên trở nên vặn vẹo, sau khoảnh khắc, thân thể của nàng xuất hiện ở trên bầu trời phòng khách Long gia.

Hơn nữa, đồng thời năm trưởng lão Nguyệt Diêu Tiên Cung cũng đi ra, đồng thời bay lên không trung, bảo hộ Hàn Mai ở giữa.

Mạc trưởng lão quát khẽ:

- Thánh nữ! Còn không mau thu đồ vật vào trong nhẫn?

Hàn Mai ngưng thần mở ra nhẫn trữ vật, mà đúng lúc này trong không khí truyền đến một hồi cười như chuông bạc, một cái bóng không rõ, như quỷ mị tiếp cận Hàn Mai, nhanh đến mức khó tin nổi!

Cuối cùng công kích của năm trưởng lão đồng thời thất bại, sau đó một cánh tay trắng nõn tinh xảo, bộp một tiếng nắm lấy hộp gỗ trong tay Hàn Mai, khẽ kêu:

- Buông tay!

Hàn Mai vừa vội vừa giận, thực lực của đối phương rõ ràng cao hơn nàng nhiều, trở tay đâm một kiếm về phía cái bóng này, nhưng đồng thời nàng lại cảm giác có một cỗ lực lượng không cách nào chống cự được truyền tới từ hộp gỗ, nương theo đó là một cảm giác nóng rực tràn tới!

Hàn Mai vô thức buông lỏng tay, sau đó cái bóng kia phát ra một hồi cười như chuông bạc, lướt trong không khí bay đi xa. Từ đầu đến cuối cũng chỉ là chuyện trong nháy mắt, nhanh đến mức không thể tin nổi.

Thậm chí dù ngay cả cô gái kia diện mạo thế nào, căn bản không ai nhìn thấy rõ!

Sau đó nam tử tập kích Hàn Mai lúc đầu cũng theo hồi cười kia lặng yên biến mất trong không khí

Trong bóng đêm, không biết có bao nhiêu người quan tâm nơi này, vào lúc này cũng trợn tròn mắt. Bởi vì bọn họ thậm chí còn không rõ rốt cuộc xảy ra chuyện gì, tiếp đó cũng không nhìn rõ người ta rốt cuộc chạy mất thế nào, bỏ chạy đi đâu!

Nói ra, quả thật khó mà tin nổi!

Còn lại Hàn Mai cùng năm vị trưởng lão, ánh mắt dại ra, hai mặt nhìn nhau.

Một lúc lâu sau, trong miệng Hàn Mai mới phun ra mấy chữ:

- Thư Hùng Đạo Tặc!

Lúc này ở ngoài thành Hoàng Sa, người thanh niên vừa mới ra tay cướp đoạt hộp gỗ trong tay Hàn Mai, trên mặt lộ ra vẻ cười hưng phấn. Nam tử này, không ngờ là một người thanh niên mập mạp không râu, nhìn qua cũng chỉ hai bảy hai tám tuổi, một đôi mắt nhỏ lóe ra quang mang giảo hoạt, khuôn mặt vừa nhìn là có thể làm người ta liên tưởng tới bánh bao.

Nữ lại che mặt, nhưng từ đôi mắt linh động là có thể thấy được là một mỹ nhân.

- Sư muội! Muội thật là, Bách Biến Vô Ảnh Bộ lại có tiến bộ rồi!

Thanh niên béo kia vẻ mặt tươi cười lấy lòng, đi tới trước mặt cô gái kia nịnh nọt.

- Cút đi, cách ta xa một chút! Cả ngày chỉ biết chiếm tiện nghi của ta!

Cô gái kia cười nũng nịu, thân hình chợt lóe, né tránh bàn tay heo của thanh niên béo trắng kia len lén thò sang bên dưới.

- Hắc hắc! Chúng ta còn xa lạ gì nữa, sư phụ cũng nói rồi, sớm muộn gì muội cũng gả cho ta. Sờ một chút sợ cái gì, cũng sẽ không mang thai…

Thanh niên béo trắng kia nhếch miệng cười hì hì nói.

- Hừ! Vậy cũng không cho ngươi sờ!

Cô gái kia trợn trắng mắt liếc đối phương, sau đó nói:

- Được rồi, sư huynh đừng náo loạn nữa, chúng ta nhanh xem tấm bản đồ này cùng tấm trong tay chúng ta có phải giống nhau không!

Lúc này người thanh niên béo trắng kia mới thu dáng cười lại, vẻ mặt chính sắc nói:

- Được! Nhưng mà ở đây sao?

Cô gái kia dường như rõ ràng sư huynh mình kiêng kỵ cái gì, cười nói:

- Cứ yên tâm, ở trong vòng năm dặm quanh nơi này, không tồn tại bất cứ người nào!

Thanh niên béo trắng kia gật đầu, dường như hắn rất tin tưởng vào bản lĩnh của sư

muội, sau đó nói:

- Vậy lấy ra xem thử, nếu không thành vấn đề, chúng ta lập tức trở về sư môn. Lúc này ai còn muốn ở lại địa phương quỷ quái nậy chứ, yêu nữ Hàn Mai kia cũng không phải dễ chọc!

- Hì hì! Ta cũng không sợ các nàng!

Cô gái kia phát ra tiếng cười thanh thúy dễ nghe:

- Thánh nữ cái gì, Nguyệt Diêu Tiên Cung cái gì cũng không đáng sợ!

- Sư muội đừng khinh địch, muội ỷ vào Bách Biến Vô Ảnh Bộ mới lợi hại như vậy.

Nếu đơn đả độc đấu, muội cũng không phải đối thủ của Hàn Mai kia. Muội phải hiểu được điều này, bằng không sau này muội sẽ chịu thiệt thòi!

Thanh niên béo trắng kia nghiêm trang cảnh cáo, tay lại lặng lẽ mò tới mông của cô gái kia.

Cô gái che mặt khẽ xoay người, một lần nữa tránh thoát, sau đó nói:

- Được rồi được rồi, người ta biết rồi!

Nói rồi, lấy ra hộp gỗ, sau đó mở ra. Bên trong hộp gỗ là một quyển trục cổ xưa, hai người sắc mặt vui vẻ, cô gái kia cẩn thận mở quyển trục ra, ngay sau đó, sắc mặt hai người đều thay đổi, trở nên cực kỳ khó coi.

Thanh niên béo trắng kia ném bản đồ xuống đất, sắc mặt tái mét, mắng:

- Mẹ nó! Chúng ta đều bị vương bát đản Long Ấn kia đùa giỡn rồi!

Cô gái kia nháy mắt phản ứng lại, tức giận nói:

- Hắn lưu bản đồ thật sự lại, sau đó lấy đồ giả ra cho chúng ta cướp đi, để cho mọi người nghĩ lầm là chúng ta thật sự lấy được bản đồ… Mẹ nó! Dám để lão nương ôm tiếng xấu! Sư huynh, đi giết hết bọn chúng!

- Giết cái gì!

Thịt béo trên mặt thanh niên béo trắng kia run lên, trong đôi mắt nhỏ lóe lên quang mang:

- Hiện giờ trở lại không phải muốn chết sao? Một đám bà lão Nguyệt Diêu Tiên Cung ước gì chúng ta quay về chịu chết nữa!

- Vậy làm sao bây giờ?

Cô gái kia hiển nhiên hết sức phẫn nộ:

- Chúng ta bị thiệt, còn không phải chịu không công sao? Ta nuốt không trôi cục tức này!

- Chờ xem!

Thanh niên béo trắng kia ngữ khí lạnh lẽo, nói:

- Làm béo gia chịu thiệt như vậy, sớm muộn béo gia ta cũng sẽ tìm trở về! Tiểu yêu nữ Hàn Mai, còn có Long Ấn kia… các ngươi chờ đó cho lão tử!

****

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả:Tiểu Đao Phong Lợi

403. Chương 407: Hoàng Tước Ở Phía Sau!

Một nam một nữ này, nói xong, với một tốc độ cực nhanh, lại quay trở lại hướng về thành Hoàng Sa.

Hai người trong cơn phẫn nộ, cũng không có người nào chú ý tới, một bóng người tựa như làn khói mờ, ngay tại một chỗ cách hai người không xa đang lặng lẽ hút tấm bản đồ giả kia vào tay, sau đó từ phía sau bọn họ thừa bóng đêm chạy đi.

Tần Lập nguyên vốn muốn nhìn thử xem hai người này rốt cuộc đến đây làm gì. Nhưng thật không ngờ, bản đồ hai người này cướp được lại là đồ giả!

Phát hiện này, khiến Tần Lập cũng có hơi giật mình, bởi vì một màn diễn ra lúc ấy, vẫn ở trong vòng bao trùm của thẩn trong thần thức Tần Lập, nhất cử nhất động của mọi người đều nằm trong tay Tần Lập. Hàn Mai cùng các người Nguyệt Diêu Tiên Cung đó, căn bản không có khả năng giả bộ!

Mà vừa rồi gã thanh niên vừa mập vừa trắng cùng thiểu nữ có thân pháp thực thông linh huyền diệu kia cũng không cần phải diễn trò ở tại chỗ vắng vẻ không người này làm gì. Như vậy, thực rất có thể chuyện này chính là Long Ấn ngay từ đầu đã tính kế tốt hết thảy! Hắn biết rõ sẽ có người tới cướp bản đồ Thái Cổ, cho nên căn bản là không có lấy ra bản đồ thực! Xem ra trường hợp này cũng không hẳn là vậy, bởi vì với thực lực của Long Ấn, thực khó có thể hiểu rõ được chân chính thực lực về cảnh giới của những người đó sẽ mạnh như thế nào, một khi không có người nào cướp đi, hắn lại đưa cho Nguyệt Diêu Tiên Cung một tấm bản đồ Thái Cổ giả mạo, vậy thì thật đúng là ông cụ chán sống ăn thạch tín rồi

Cho nên, chuyện này có khả năng nhất chính là: ngay từ đầu là Hàn Mai cùng Long Ấn hai đương sự này đã thương lượng trước với nhau diễn trò, nhằm vào kẻ cướp bóc có thể xuất hiện!

Bởi vì đoạn thời gian gần đây, toàn bộ trong thành Hoàng Sa tụ tập rất nhiều võ giả thực lực rất mạnh, trong đó cũng không ít người đến từ địa phương cực Tây bên kia. Dưới tình huống như vậy, vì để nắm chắc, Hàn Mai cùng Long Ấn diễn ra trò đó để chuyển đi tầm mắt theo dõi của mọi người không chú ý vào bọn họ nữa, sau đó mới lén lút hoàn thành giao dịch với nhau.

Minh tu sạn đạo ám độ trần thương!

Cho dù không ai dám tới cướp đoạt tấm bản đồ Thái Cổ này, như vậy, càng khiến Nguyệt Diêu Tiên Cung xem thường, tiến hành giao dịch lần thứ hai là tốt rồi. Một tên thực lực bình thường như Long Ấn, hơn nữa cả nhà già trẻ lại đều ở trong lòng bàn tay người, lại dám làm ra chuyện gì khác sao?

Tần Lập càng nghĩ càng cảm thấy suy đoán của mình chính xác, chân tướng càng rõ ràng. Trong lòng hắn thầm nghĩ: "May mà mình còn lưu lại Thi Vũ ở nơi đó, cũng không biết hiện tại đối phương có chuyển giao tấm bản đồ đi hay chưa?"

Theo Tần Lập suy đoán, tấm bản đồ mười phần còn ở trong phòng chứa củi sau nội viện của Long Ấn.

Thân hình Tần Lập giống như là một làn khói mờ nhạt, không có dẫn tới chú ý của người nào, về tới bên người Thượng Quan Thi Vũ, Tần Lập truyền âm nói:

- Thế nào, đám nữ nhân Nguyệt Diêu Tiên Cung đã rời đi chưa?

Thượng Quan Thi Vũ khẽ gật gật đầu, sau đó nói:

- Đi rồi! Hơn nữa thoạt nhìn đều rất phẫn nộ. Tuy nhiên, có chút kỳ quái là, người của Nguyệt Diêu Tiên Cung lúc trước bảo hộ cho nhà Long Ấn vẫn còn ở lại trong đó! Chẳng lẽ Thánh nữ Hàn Mai này, vẫn là hạng người biết giữ lời hứa? Cũng không muốn làm khó Long Ấn?

Tần Lập truyền âm, nói:

- Tấm bản đồ là giả!

- Giả?

Trong giọng nói của Thi Vũ rõ ràng đầy vẻ kinh ngạc, nàng quay đầu nhìn Tần Lập, nói:

- Như thế nào lại là giả? Chẳng lẽ đây là Nguyệt Diêu Tiên Cung cùng Long Ấn kết hợp với nhau…diễn trò hay sao?

Tần Lập thầm tán thưởng, liếc mắt nhìn Thượng Quan Thi Vũ một cái, cười nói:

- Không hổ là lão bà của ta, quả thực là thông minh! Bọn họ đúng là đang diễn trò!

Thượng Quan Thi Vũ giật mình nói:

- Khó trách, từ đầu đến cuối muội cảm thấy chuyện này có gì đó không đúng. Tuy rằng thân thủ hai người ra tay cướp bản đồ đó đều rất cao, nhưng cũng không phải là võ giả mạnh gì lắm, nhất là thiếu nữ kia, giật bản đồ Thái Cổ từ trong tay Hàn Mai có điểm rất thoải mái! Năm trưởng lão cảnh giới Phá Toái Hư Không, còn thêm một Thánh nữ Hàn Mai cũng là cảnh giới Phá Toái Hư Không, không ngờ đều không có biện pháp để đối phương cướp lấy, điều này có điểm rất không thực tế! Hơn nữa, Hàn Mai vừa rồi lại giận dữ, chỉ trích năm trưởng lão kia, mà năm trưởng lão cũng không có lưu tình phản kích Hàn Mai ngay tại chỗ. Cuối cùng, song phương bất mãn tản đi. Tất cả đều đi rồi, nhưng vẫn để lại tên đệ tử Nguyệt Diêu Tiên Cung ban đầu kia ở lại nhà Long Ấn. Theo lẽ mà nói bản đồ đã không còn, Long Ấn cũng sẽ không có gì nguy hiểm nữa. Cho dù trong điều kiện là phải bảo hộ cho hắn, nhưng xảy ra chuyện lớn như vậy, mà trên người nữ đệ tử lạnh như băng đó, muội cũng không có cảm nhận được chút dị thường nào!

Tần Lập mỉm cười, nói:

- Theo như lời muội nói có thể nhìn ra được đệ tử Nguyệt Diêu Tiên Cung ở lại nhà Long Ấn nơi này, hẳn chính là tâm phúc thân tín của Hàn Mai! Mà chuyện này cũng chỉ có hai người nàng ta cùng Hàn Mai mới biết được! Còn những người khác bao gồm các trưởng lão Nguyệt Diêu Tiên Cung, tất cả đều hoàn toàn không biết nội tình bên trong!

Thượng Quan Thi Vũ có chút kinh ngạc, sau đó nói:

- Nữ nhân này thật đúng là không tầm thường, đáng được gọi là túc trí đa mưu!

Nói xong, nét mặt lại giãn ra cười, nói:

- Tuy nhiên, phu quân của ta còn lợi hại hơn! Đến lúc đó, bọn họ sẽ trợn tròn mắt! Hì hì!

Từ khi Thi Vũ bắt đầu vào Tứ Quý cốc tu luyện, tính tình nàng trở nên càng thêm lãnh đạm. Tần Lập vẫn hiếm khi có thể trông thấy Thi Vũ lộ ra vẻ mặt tươi cười này. Điều đó đủ để chứng tỏ sau khi Thi Vũ đột phá đến cảnh giới Phá Toái Hư Không, đã xảy ra biến đổi rất lớn: trở nên thoải mái và tự tin hơn so với trước đây!

Đối với Tần Lập mà nói, đây là chuyện tốt.

…….

Tại phủ của Long Ấn trở nên vắng lặng. Đám người âm thầm vây xem cũng đều rời khỏi nơi này. Nếu bản đồ Thái Cổ đã xuất hiện, lại bị cường giả thần bí cướp đi, vậy còn ở lại chỗ này có ích lợi gì?

Đêm khuya, một bóng người lén lút đi ra từ trong phòng của Long Ấn, chính là Long Ấn!

Bên ngoài tối đen như mực, giơ tay không thấy năm ngón tay.

Long Ấn rất tinh tường địa hình nhà mình, đi rất nhanh tới căn phòng chứa củi. Hắn liếc mắt nhìn quanh một cái, khắp nơi đều vắng lặng, chỉ có tiếng côn trùng kêu rỉ rả.

Long Ấn thuần thục mở ra cánh cửa phòng chứa củi, sau đó rất nhanh mở cửa địa đạo, phi thân tiến vào. Cánh cửa phát ra kẽo kẹt một tiếng, sau đó khép lại.

Long Ấn theo địa đạo ngắn ngủn đi xuống dưới, dưới ánh đèn lờ mờ, Long Ấn dựa vào tường, lấy tay xoa nhẹ trên ngực, dưới ngọn đèn mờ lúc sáng lúc tối, trông gương mặt hắn rất căng thẳng.

Lúc này Long Ấn mới đi tới góc tường, nơi đó đặt một đống hũ sành cũ nát, hắn đi đến đống hũ sành phía dưới, đầu tiên là nhìn ra ngoài một hồi có lẽ là xem có bị người nào phát hiện hay không? Sau khi thấy vẫn yên tĩnh không có chuyện gì hắn mới dọn mấy hũ sành ra.

Bên dưới lộ ra một hẩm ngầm, bên trong không lớn lắm. Hắn phát ra một tiếng reo nhỏ, nhưng thật ra trong lòng hắn rất khẩn trương, nên tự xoa dịu mình một chút.

Long Ấn khom người chui xuống, lại mở ra một cánh cửa ngầm, sau đó rất nhanh từ bên trong lấy ra một cái hộp gỗ màu đen. Mặt trên hộp gỗ còn bị khóa lại. Long Ấn lấy chìa khóa ra mở khóa, mở nắp hộp lên.

Dưới ánh mắt đầy vẻ mong chờ mừng vui của hắn, dần dần biến thành kinh ngạc hốt hoảng. Long Ấn chỉ cảm thấy trong đầu óc trống rỗng, nét mặt vốn đang có chút khẩn trương, ở dưới ánh đèn mờ vẫn thấy rõ đã trở nên trắng bệch!

Bởi vì bên trong hộp gỗ… trống rỗng không có một vật gì!

- Cái này… sao có thể? Sao có khả năng chứ?

Long Ấn rất nhanh xoay người, nhìn quét một vòng dưới tầng hầm, trong căn phòng nhỏ đến mức tiếng hít thở, còn thêm tiếng tim của hắn đập thình thịch kia hắn đều có thể nghe rõ ràng.

Ngay sau đó, Long Ấn như là phát điên lên rồi, hắn nắm hũ sành cũ nát vứt tung tóe. Có một số bị ném vỡ nát, thậm chí mảnh vỡ cắt đứt tay Long Ấn, máu tươi không ngừng chảy tuôn ra, nhưng dường như Long Ấn không hề có cảm giác. Hắn không ngừng điên cuồng lục tung trong mật thất nhỏ hẹp này.

Đến cuối cùng, vật dụng trong mật thất bị hắn làm thành đống đổ nát, mà tấm bản đồ Thái Cổ chân chính, vẫn không cánh mà bay mất!

Long Ấn thất hồn lạc phách ngã ngồi dưới đất, miệng than thở:

- Xong rồi, xong rồi!

Mồ hôi từ trên trán Long Ấn ào ào chảy xuống. Long Ấn vẫn dửng dưng như không biết.

Khó trách bộ dáng của hắn lúc này một bộ như cha mẹ chết, thật sự là bởi vì chính Long Ấn hắn mấy ngày nay có chút đắc ý vênh váo, mọi điều kiện yêu cầu của hắn, Thánh nữ Hàn Mai của Nguyệt Diêu Tiên Cung đều gật đầu đáp ứng tất cả. Hơn nữa, sau khi Long Ấn nhìn thấy nữ đệ tử của Nguyệt Diêu Tiên Cung bảo hộ hắn kia, hắn lại phạm một sai lầm mà bất cứ nam nhân cũng rất dễ phạm phải… Hắn hiến kế với Hàn Mai, trước lấy một tấm bản đồ giả để thử xem sẽ có người cướp hay không, sau đó sẽ ngấm ngầm thực hiện giao dịch.

Hàn Mai nghe xong, tự nhiên phi thường cao hứng. Sau đó Long Ấn nhân cơ hội nói ra với Hàn Mai, nói rằng dù sao nữ đệ tử Nguyệt Diêu Tiên Cung này cũng phải bảo vệ hắn rất nhiều năm, không bằng ban cho hắn nữ đệ tử này để làm bình thê thì tốt lắm!

Quý tộc của Thanh Long quốc mới có thể được hưởng đãi ngộ một vợ cả, hai bình thê, bốn người thiếp. Tuy nhiên Long Ấn tự nhiên không cần điều này, chỉ cần cuộc buôn bán này thành công, về sau thậm chí ngay cả hoàng thất Thanh Long quốc hắn cũng không cần để vào mắt, càng đừng nói một chức tiểu quý tộc nho nhỏ.

Hàn Mai thoáng do dự một chút rồi cũng đáp ứng. Nguyệt Diêu Tiên Cung cũng không cấm nam nữ cưới nhau. Nữ đệ tử kia thực lực tuy rằng không tệ, cũng đạt tới cảnh giới Dung Thiên, nhưng đối với Nguyệt Diêu Tiên Cung mà nói, chỉ cần có thể thu được một tấm bản đồ Thái Cổ, cho dù gả nữ đệ tử này cho hắn cũng đâu có mất mát gì?

Dù sao chuyện này qua đi, Long Ấn coi như cũng là đệ tử ngoại môn của Nguyệt Diêu Tiên Cung thì có cưới sư tỷ đồng môn làm vợ, chuyện này cũng không có gì ghê gớm.

Nhưng bất kể thế nào, Long Ấn cũng không nghĩ tới, lại có người thừa dịp thời điểm hắn không chú ý, lẻn vào phòng chứa củi này, trộm lấy đi bản đồ Thái Cổ thật của hắn!

Điều này làm cho hắn… phải giải thích sao với Hàn Mai đây? Hơn nữa, nghĩ đến nữ đệ tử bảo hộ hắn kia, sau khi biết mình bị gả cho Long Ấn, nàng ta lộ ra vẻ mặt không cam lòng cùng oán hận. Long Ấn nghĩ tới kìm lòng không được rùng mình một phát.

Long Ấn hoàn toàn ngẩn người ở trong này, ngồi bệch dưới đát, thời gian rất lâu cũng không có đứng lên. Hắn đã hoàn toàn trở nên mờ mịt, cho dù hắn có trấn định mấy đi nữa, gặp phải loại chuyện này, cũng khó tránh khỏi tinh thần luống cuống. Không biết rốt cuộc mình nên làm thế nào mới có thể giải thích rõ với Hàn Mai.

Lúc này, bên dưới tầng hầm ngầm nhỏ hẹp bỗng nhiên truyền tới một tiếng cười khẽ khiến Long Ấn đang ngồi dưới đất sợ tới mức lập tức nhảy dựng lên, hai mắt hắn bắn ra vẻ hoảng sợ, hô lớn:

- Ai đó?

Long Ấn nhặt lên thanh kiếm trên mặt đất, xoảng một tiếng, kiếm ra khỏi vỏ. Sau đó quét kiếm một vòng quanh mật thất, nhưng trừ không khí, hắn cũng không chém trúng vật gì.

Kiếm khí làm nổi lên luồng gió, làm ngọn đèn chao đảo lúc sáng lúc tối, thiếu chút nữa bị dập tắt.

****

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả:Tiểu Đao Phong Lợi

404. Chương 408: Hành Động Diễn Trò Của Long Ấn!

- Ai? Người nào? Lăn ra đây… cho lão tử! Lăn ra đây!

Giọng nói của Long Ấn nghèn nghẹn, tinh thần của hắn đều sắp hỏng mất rồi, dường như hắn phát cuồng hô to.

- Ha ha! Đừng la lớn! Không có người nào nghe đâu! Nếu ngươi muốn mạng sống, muốn còn đường ăn nói với nữ nhân Hàn Mai kia thì ngươi phải ổn định lại, chúng ta nói chuyện. Ta cam đoan có thể giúp ngươi qua được cửa ải này!

- Ngươi… ngươi là người hay quỷ?

Thân mình Long Ấn lại bất ngờ xoay một vòng, trong mắt đầy vẻ kinh hãi, bởi vì cho đến lúc này, hắn cũng không nhìn thấy người nào!

Bên trong tầng hầm ngầm u tối, không khí vặn vẹo một trận, một người trung niên khoảng hơn bốn mươi tuổi, tướng mạo cực kỳ bình thường, chậm rãi hiện rõ thân hình.

Nhìn mặt Long Ẩn đầy vẻ sợ hãi, Tần Lập mỉm cười. Ngọn đèn lay động, ánh sáng chập chờn khiến cho cái cười của Tần Lập nhìn qua càng có vẻ dữ tợn và khủng bố hơn. Long Ấn sợ tới mức thụt lui ra sau ba bốn bước, đặt mông ngồi phịch dưới đất, run run hỏi:

- Ngươi.. ngươi rốt cuộc là ai?

- Ha ha! Long Ấn. Ngươi là người thông minh mà, biết ta là ai, đối với ngươi cũng không có chỗ gì tốt!

Tần Lập nói giọng rất nhỏ nhẹ, rất hờ hững, dường như cũng không phải phát ra từ trong miệng hắn. Ánh mắt Long Ấn nhìn chằm chằm vào miệng Tần Lập, thậm chí không thấy hắn mở miệng nói chuyện.

Tuy nhiên lời nói của Tần Lập cũng làm cho Long Ấn dần dần tỉnh táo lại, hắn ngồi dưới đất, ánh mắt phức tạp nhìn Tần Lập, cất giọng khàn khàn nói:

- Bản đồ bị ngươi lấy đi rồi phải không? Vì sao còn không đi, một tiểu nhản vật như ta đâu còn có gì để nói? Hay là ngươi muốn… đối nghịch cùng Nguyệt Diêu Tiên Cung?

Long Ấn nói xong, bỗng nhiên phản ứng lại, vô cùng hoảng sợ nhìn Tần Lập, hoảng hốt nói:

- Không được… tuyệt đối không được! Ta đã trở thành đệ tử ngoại môn của Nguyệt Diêu Tiên Cung, ta tuyệt sẽ không họp tác cùng ngươi đối phó với bọn họ! Ngươi… ngươi bỏ ý định đó đi! Trừ phi ngươi giết ta!

Tần Lập cũng không nóng vội, cười dài nhìn Long Ấn ở nơi này biểu hiện lòng trung thành, chờ hắn nói xong. mới thản nhiên nói:

- Đã nói rồi! Ngươi có kêu rát cổ họng cũng không có ai nghe được. Cho nên, ngươi không cần biểu lộ lòng trung thành ở trong này, không có tác dụng gì đâu! Tốt hơn là bàn xem làm thế nào ứng phó qua trót lọt được Hàn Mai kia rồi nói sau. Bằng không, ta tin rằng ngươi cũng hiểu, Hàn Mai tuyệt sẽ không bỏ qua cho ngươi. Cho dù ngươi nói thực bản đồ bị ta lấy đi, nhưng Hàn Mai cũng không có khả năng tin tưởng!

- Vì cái gì?

- Bởi vì ngươi đã dùng chiêu này lừa gạt người một lần rồi! Lần thứ hai ngươi nói nàng sẽ tin tưởng sao? Nàng sẽ không cho rằng ngươi là muốn giữ lại bản đồ thực để đổi lấy ích lợi lớn hơn nữa hay sao?

Tuy rằng Long Ấn vũ lực không mạnh nhưng không có nghĩa là trí lực của hắn cũng rất kém cỏi, hơi chút suy nghĩ một chút, hắn liền nghĩ thông suốt lời nói của Tần Lập là chính xác: Hàn Mai tuyệt đối sẽ không tin tưởng lời nói của hắn.

Long Ấn suy sụp nói:

- Vậy ngươi nói xem… phải làm sao bâv giờ?

Tần Lập mỉm cười nói:

- Hàn Mai đã thấy qua tấm bản đồ chân chính kia chưa?

Long Ấn lắc lắc đầu:

- Nàng ta đương nhiên chưa thấy qua, nếu nàng thấy thì đã sớm cầm đi rồi!

- Vậy là tốt rồi! Ngươi giao tấm bản đồ giả này cho nàng, không phải kết thúc tốt sao?

Tần Lập nói xong, lấy lấm bản đồ nhặt được từ gã thanh niên mập phỉ nơi đó, ném trả lại cho Long Ấn.

Long Ấn nhặt lên, chỉ nhìn thoáng qua liền sửng sốt đứng lặng tại chỗ, thật lâu sau mới nhìn Tần Lập, lắp bắp hỏi:

- Ngươi… ngươi chính là người hôm nay cướp bản đồ?

Cũng khó trách Long Ấn lại hỏi ra vấn đề như vậy. Bởi vì tấm bản đồ này, vốn là tổ tiên của Long Ấn, vì để giữ an toàn bản đồ thực đã chế ra tấm giả này! Đương nhiên hắn liếc mắt một cái là có thể nhận ra được!

Trên đời này, có thể nhìn ra bản đồ này là đồ giả, trừ người có được bản đồ Thái Cổ, ngoài ra có lẽ cũng chỉ có Long Ấn này!

- Ta nói rồi, biết nhiều đối với ngươi không có chút chỗ tốt gì. ngươi là người thông minh, hẳn là hiểu được điểm ấy.

Trong giọng nói của Tần Lập mang theo vài phần bất mãn.

Cả người Long Ấn khẽ run lên, sau đó gật đầu nói:

- Đúng! Ta nhiều lời rồi!

Giờ phút này, Long Ấn cũng đã hoàn toàn tỉnh táo lại, người này thực lực rất khủng bố, chính mình ở trong này chậm trễ cả buổi, la to như vậy, bên ngoài không ngờ không có nửa điểm phản ứng.

Hiển nhiên, tầng hầm ngầm đã bị người trung niên này bày ra kết giới!

Cẩn thận suy nghĩ một chút, người trung niên này nói cũng có vài phần đạo lý. Hàn Mai chưa nhìn thấy bản đồ thực, nàng cũng tuyệt đối không thể tưởng được bản đồ giả đó mau như vậy lại trở về đến đây, hơn nữa chuyển một vòng vẫn là lọt vào tay của nàng.

Tuy nhiên, Long Ấn lại nghĩ tới một vấn đề, hắn nhìn Tần Lập, thật cẩn thận hỏi:

- Nhưng… ngài như thế nào có thể xác định, Nguyệt Diêu Tiên Cung nơi đó không có bản đồ Thái Cổ thực chứ? Vạn nhất Thánh nữ Hàn Mai đã từng thấy qua bản đồ thực, chẳng phải là nàng liếc mắt một cái liền nhìn ra đây là đồ giả hay sao?

Tần Lập cười lắc đầu, thầm nghĩ: ”Sáu tấm bản đồ thực đều ở trong tay của ta, còn có một tấm ở trong tay gã thanh niên béo phì nơi đó. Cả tấm bản đồ Thái Cổ hoàn chỉnh tổng cộng có thể chỉ có tám phần, trên tay Hàn Mai gần như không có khả năng có bản đồ Thái Cổ chân chính!

Nghĩ vậy, Tần Lập nói:

- Yên tâm đi! Trên tay nàng không có bản đồ Thái Cổ. Ngươi chỉ cần đưa cho nàng bản đồ này, cho dù vạn nhất nàng thật sự có bản đồ Thái Cổ, ngươi cũng không cần sợ hãi, ngươi cứ nói bản đồ thực được ngươi cất giấu rồi. Đến lúc đó, khẳng định ta sẽ ra mặt giúp ngươi!

Long Ấn vốn muốn hỏi nếu ngươi không đến thì làm sao? Tuy nhiên lại nghĩ tới, chính mình hiện tại trừ một chiêu này ra, đích xác cũng không còn biện pháp gì nữa.

Cũng chỉ có thể gật gật đầu, tự nhận không hay ho, trong lòng nghĩ: “Khi người ta quá đắc ý, quả nhiên không thể quá hí hửng, nhất định phải hạ mình xuống thấp.”

Long Ấn lấy tấm bản đồ Thái Cổ giả, hơi chỉnh đốn một chút, phủi đi tro bụi trên mặt, ngẫm nghĩ một chút lại cuốn lại, sau đó ném vào bên trong một chút bụi lăn qua lăn lại rồi giải thích nói:

- Thánh nữ kia thích sạch sẽ! Ta cứ nói chỗ nguy hiểm nhất mới là an toàn nhất, bản đồ thực này ta treo ngay tại phòng chứa lương thực, nàng cũng phải tin!

Tần Lập gật gật đầu, rất tán thưởng trí thông minh của Long Ấn, sau đó khẽ cười nói:

- Chuyện này sớm muộn gì cũng có ngày bị phát hiện. Ngươi nếu lo lắng Hàn Mai sẽ trả thù ngươi, chờ trót lọt lần này ngươi hãy mau tìm cách dọn đi. Được rồi, ta nói như thế là hết lời, chúc ngươi may mắn!

- Đúng rồi nếu ngươi muốn làm cho nữ nhân bên ngoài kia yêu thương ngươi, ta dạy cho ngươi một chiêu! Ghé tai lại đây!

Tròng mắt Tần Lập xoay chuyển, cười tà, nói.

Nói xong, thân hình Tần Lập chậm rãi biến mất trong tầng hầm u tối.

Mãi đến lúc thân hình Tần Lập hoàn toàn biến mất, Long Ấn mới đánh bạo ho khan vài tiếng, phát hiện quả nhiên không có người nào, hắn thầm nghĩ: ”Như vậy cũng đúng! Người này thoạt nhìn bình thường, nhưng chiêu lừa gạt thiếu nữ thật rất lợi hại nha!

Lúc này, bên ngoài phòng chứa củi truyền tới một giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng:

- Còn chưa xong sao? Mò cái gì lâu vậy?

Thanh âm này lập tức dọa cho Long Ấn toát ra một thân mồ hôi lạnh, hắn lấy tay vỗ nhẹ trên ngực, hít thở mấy hơi mới trầm giọng nói:

- Đang suy nghĩ một số chuyện, đã tới rồi!

Trong lòng lại suy nghĩ về lời nói của Tần Lập vừa rồi, tuy rằng hắn không biết bản đồ Thái Cổ này tổng cộng có bao nhiêu tấm, nhưng có một điều rất hiển nhiên, tấm bản đồ kia là giả, sớm muộn gì có một ngày sẽ bị Hàn Mai biết. Như vậy, Hàn Mai nhất định sẽ không bỏ qua cho hắn, tên đầu sỏ gây ra chuyện này!

Long Ấn thầm kêu khổ trong lòng, thầm nghĩ: “Một lần động tâm mê sắc của mình, không ngờ làm cho mình tiến thối lưỡng nan! Nữ nhân bên ngoài kia, mình muốn hay là không đây? Nếu bây giờ bỗng nhiên từ chối, chỉ sợ ngược lại sẽ khiến cho Hàn Mai hoài nghi.” Nghĩ đến đây, Long Ấn cắn răng một cái, thầm nghĩ: “Liều mạng thôi! Có cái gì ghê gớm chứ! Nữ nhân đều giống nhau, thực lực cường đại thì sao chứ? Thực lực cường đại cũng là nữ nhân! Chỉ cần biến nàng thành người của ta, cái gì nàng cũng sẽ nghe lời ta!”

Long Ấn vừa nghĩ trong lòng, vừa mở cửa phòng, nghênh ngang đi ra. Thấy mỹ nhân xinh đẹp lạnh lùng kia đang đứng bên ngoài phòng chứa củi, lạnh lùng nhìn hắn.

Long Ấn thầm bội phục thực lực của người trung niên kia, đồng thời đánh bạo đi đến trước mặt mỹ nhân, định động tay động chân, thế nhưng vẫn là bị ánh mắt lạnh giá của đối phương làm khựng lại, không dám! Tuy nhiên ngoài miệng hắn lại cười hì hì nói:

- Làm khó nương tử quan tâm vi phu như vậy…

- Hừ! Không biết xấu hổ!

Trong lòng mỹ nữ lạnh như băng tuy không cam lòng nhưng cũng biết chuyện này đã thành định cục, chính mình về sau sẽ phải trở thành thê tử của nam nhân thực lực yếu nhược này. Cho nên, mặc dù chưa nhìn Long Ấn với vẻ mặt hảo cảm nhưng cũng không nói thêm gì.

Long Ấn cười hắc hắc, vươn tay nắm bàn tay của nữ nhân này, thon dài mịn màng, nhẵn nhụi… quả nhiên là cực phẩm! Long Ấn thầm tán thưởng.

Nữ nhân này có lẽ vì bất ngờ, không nghĩ tới Long Ấn được một tấc lại muốn tiến một thước, sắc mặt lập tức trở nên một màu đỏ ửng, đồng thời trong mắt hiện lên một chút uất giận, vừa định dùng sức thoát ra, trong tay lại bỗng nhiên nhiều thêm một cái quyển trục

Long Ấn dùng tay kia đưa cho nàng quyển trục, bỗng nhiên trầm giọng nói:

- Tỷ tỷ! Thực xin lỗi…

Nữ nhân lạnh như băng này thoáng nao nao! Có lẽ không nghĩ tới người vừa thực lực kém cỏi, vừa háo sắc này lại xin lỗi nàng, trong lúc nhất thời cũng có chút mơ màng, theo bản năng nói:

-Cái gì… cái gì thực xin lỗi?

- Ta làm cho tỷ tỷ chịu ủy khuất rồi!

Khi Long Ấn nói câu này, hắn cũng không có buông bàn tay nữ nhân lạnh như băng, thanh âm trầm lắng nói:

- Kỳ thật Long Ấn là thật sự thích tỷ tỷ, cũng không phải theo đuổi tỷ tỷ như một món hàng hóa. Từ lần đầu tiên nhìn thấy tỷ tỷ, Long Ấn đã rất ngưỡng mộ tỷ tỷ, nhưng Long Ấn biết mình không xứng, không

xứng trở thành nam nhân của tỷ tỷ, chỉ có thể gặp ở trong mộng, trằn trọc. Ngày đó không biết bị ma hành quỷ ám hay sao, liền cầu thân cùng Thánh nữ. Không nghĩ tới, Thánh nữ lại đáp ứng! Nhưng tỷ tỷ ngàn vạn lần không nên oán trách Thánh nữ, dù sao, chuyện của Tiên Cung cao hơn tình cảm của cá nhân mình…

Long Ấn nói câu này khiến nữ nhân lạnh như băng ngẩn người lặng ở nơi đó, cũng quên rút bàn tay về, ngơ ngác đứng trong màn đêm, đôi mắt dần ửng đỏ.

Long Ấn nói tiếp:

- Trong chuyện này, ngàn sai vạn sai đều là lỗi của Long Ấn: Long Ẩn không nên để lộ tâm tình của mình ra, lại càng không nên cầu thân cùng Thánh nữ. Cho nên, khi tỷ tỳ trở về giao bản đồ, nói với Thánh nữ… nói rằng… cứ nói Long Ấn đã biết sai lầm rồi, tự biết mình không xứng với đệ tử của Tiên Cung, còn xin Thánh nữ… thu hồi mệnh lệnh đã ban ra thì tốt lắm!

Mỹ nữ lạnh như băng của Nguyệt Diêu Tiên Cung nghe xong, không kìm nổi rơi lệ, nước mắt chảy theo hai má, chậm rãi rơi xuống, sâu kín nói:

- Ngươi cần gì phải nói ra như vậy, người ta chỉ là không cam lòng… không cam lòng bị trở thành như món hàng hóa chuyển qua chuyển lại. Nếu ngươi sớm nói câu này, người ta cần gì phải lạnh nhạt với ngươi chứ… Hiện tại ngươi còn muốn đổi ý, ngươi… ngươi nghĩ ta là người như thế nào chứ!

Lãnh mỹ nữ nói xong rút tay ra, thân mình nhoáng một cái, đột ngột bay lên khỏi mặt đất, lập tức biến mất trong bóng đêm mờ mịt.

Long Ấn nhìn theo hướng lãnh mỹ nữ biến mất, trong lòng đắc ý cười hà hà mấy tiếng.

****

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả:Tiểu Đao Phong Lợi

405. Chương 409: Người Áo Xám Thần Bí!

Tần Lập chờ đến lúc này, mới từ trong phủ Long Ấn rời đi, trong lòng không kìm nổi cười khoái chí: “Hàn Mai ơi Hàn Mai! Tiểu yêu nữ ác độc ngươi này, ngươi xem ta như con kiến, muốn giết liền giết. Ngươi cao cao tại thượng, không thể khinh nhờn, giống như là Thánh nữ thật sự! Ta đây sẽ cho ngươi hiểu rằng, thái dương, không phải phát ra hào quang cho riêng mình ngươi! Ta muốn cho ngươi biết, cái gì kêu là ”tiền mất tật mang“! Hơn nữa, ta thực muốn nhìn thử xem, ngày nào đó ngươi nắm rõ chân tướng trong tay ngươi là đồ giả, còn có mặt mũi nào để tiếp tục vị trí Thánh nữ cao cao tại thượng ở Nguyệt Diêu Tiên Cung!”

“Thánh nữ của Nguyệt Diêu Tiên Cung? Vân Yên mạnh hơn nhiều so với ngươi! Tiểu Hồ Ly cũng mạnh hơn so với ngươi! Thiên Thiên cũng mạnh so với ngươi!”

Tần Lập thầm nghĩ, thân hình giống như một làn khói nhẹ biến mất ở trong thành.

Trở về lại chỗ ở, lúc đó mặc dù đã là sau nửa đêm, Thượng Quan Thi Vũ vẫn chưa ngủ, đang chờ Tần Lập trở về.

Hai người thắp sáng ngọn đèn, sau đó dưới ánh đèn, Tần Lập lấy ra sáu tấm bản đồ Thái Cổ, mở ra, dựa theo văn lộ phía sau may dính lại nhau. Quả nhiên, cả tấm bản đồ Thái Cổ, đích xác bị phân ra thành tám phần, hiện tại Tần Lập chỉ còn thiếu hai phần góc trên và góc dưới bên trái.

Trong hai tấm còn lại, đã biết một tấm ở trong tay thanh niên béo trắng kia, mà một tấm khác thì lại chưa biết tăm hơi ở đâu, gần như không có biện phép tra được chút manh mối nào.

Bởi vì cũng không phải mọi người đều sẽ dùng bản đồ này để đổi lấy ích lợi. Nếu như bị một thế lực cường đại nào đó nắm trong tay, tất nhiên sẽ không để lộ ra nửa điểm phong thanh.

Tuy nhiên Tần Lập cùng Thượng Quan Thi Vũ, cũng không hề sốt ruột quá mức. Hơn nữa, hai người đã thành kẻ được lợi lớn nhất trong cuộc đua về ích lợi của thần miếu này!

Thành Hoàng Sa, từ khi lời đồn về thần miếu Thái Cổ lan truyền rộng rãi, đã trở thành một trong thành thị lớn nhất của Thanh Long quốc!

Rất nhiều thương nhân có tầm nhìn đều xây dựng rầm rộ trong thành Hoàng Sa, xây tửu lâu cùng nhà trọ loại hình lớn. A Hổ lại có quyết đoán, xuất ra rất nhiều tiền tài tích lũy mấy năm nay, ở ngoài thành Hoàng Sa hơn mười dặm, phá đất động công, chuẩn bị xây dựng một tòa thành mới!

Đương nhiên, bối cảnh sau lưng cũng có Tần Lập ủng hộ và bày mưu đặt kế. Bởi vì ai nấy đều có thể nhìn ra, thành Hoàng Sa nơi này ngày sau phát triển, thậm chí có thể trở thành thành thị phồn hoa nhất ở phương Đông!

Chi vì thành thị này, người có quyền thế nhất, đương nhiên muốn nắm trong tay hết thảy quyền khống chế.

Đáng nhắc tới chính là, sau khi tin đồn chuyện này lan ra, Long Ấn đưa ra đề nghị với Hàn Mai, nói là muốn rời xa thành Hoàng Sa bởi vì Long Đằng Các cũng đã biết chuyện này, chỉ sợ sẽ tìm tới gây phiền toái cho Long Ấn.

Hàn Mai tuy rằng không sợ Long Đằng Các trả thù, nhưng nghĩ để giảm bớt phiền toái cũng liền gật đầu đáp ứng. Hàn Mai nghĩ rằng: "Dù sao chính mình còn có cơ sở ngầm ở bên cạnh Long Ấn, hơn nữa bản đồ cũng đã lấy rồi, Long Ấn này chết hay sống cũng không quan trọng."

Nhưng nàng sao có thể tưởng tượng được, bản đồ của mình là đồ giả!

Khi nàng biết được, muốn trả thù thì kẻ tâm phúc của mình kia, cả thân xác và tâm hồn sớm đã thuộc về Long Ấn rồi… Đó là chuyện rất nhiều năm sau, có quốc chủ của một tiểu quốc vùng duyên hải phương Đông này đã sửa thành họ Long.

Thời điểm dòng người ào ào hướng tới thành Hoàng Sa, Tần Lập cùng Thượng Quan Thi Vũ lặng lẽ rời đi. Hai người chuẩn bị tìm một địa phương thần bí hoàn toàn không ai biết đến.

Bởi vì đoạn thời gian gần đây, thành Hoàng Sa truyền lan một tin tức về bản đồ Thái Cổ, thực thực giả giả, nhưng trong đó có lời đồn hung hiểm nhất, nghe ra cũng chân thật nhất, chính là ở Huyền Đảo, một trong các địa phương thần bí có Tần Lập, con cháu Tần gia nắm trong tay bản đồ Thái Cổ!

Vì để an toàn, Tần Lập đã quyết định di dời toàn bộ Tần gia ra khỏi Huyền Đảo!

Đương nhiên, hết thảy chuyện này, đều phải tiến hành cực kỳ bí mật, hơn nữa không thể lưu lại chút dấu vết gì. Cho nên, Tần Lập một mặt thông báo cho Tần Tỏa, bảo Tần Tỏa triệu tập hầu hết tinh nhuệ trong gia tộc, chuẩn bị rời Huyền Đảo bất cứ lúc nào; mặt khác, mọi sinh ý của Tần gia ở Huyền Đảo, bắt đầu giao cho một số bàng chi của Tần gia xử lý.

Cứ như vậy, cho dù Tần gia di dời ra khỏi Huyền Đảo, công chuyện làm ăn buôn bán của Tần gia trong khoảng thời gian ngắn cũng sẽ không có ảnh hưởng gì, về phần số phận của bàng chi này, có Thiên Cơ Môn cùng Tiền gia Phú Giáp Thiên Hạ trông nom, tin rằng cũng sẽ không có người làm khó bọn họ.

Dù sao muốn di dời hoàn toàn một gia tộc khổng lồ ra khỏi Huyền Đảo mà thần không hay quỷ không biết, khả năng tính rất nhỏ, rất dễ lưu lại dấu vết

Mà chỉ cần Tần Lập còn sống, chỉ cần thế lực Tần Lập tồn tại như cũ, các thế lực đó muốn rục rịch dòm ngó cũng phải suy nghĩ lại chính mình có đủ sức chổng lại Tần Lập hay không mới được.

Tần Lập lựa chọn địa phương thần bí, cũng thực xảo diệu, ngay tại trong một dãy núi cách cửa vào Huyền Đảo không đến ba trăm dặm!

Dãy núi đó vốn là địa bàn của linh thú, cho dù là võ giả cảnh giới Chí Tôn muốn ngang dọc trong dãy núi cũng không có khả năng.

Lúc trước ở chỗ Tần Lập lần thứ hai gặp được Tiểu Hồ Ly cùng con cự hùng khổng lồ kia chiến đấu, chính là một cánh đồng hoang vu bên cạnh dãy núi. Càng đi sâu vào trong càng nhiều các loại linh thú mạnh mẽ!

Linh thú không giống như nhân loại, tuổi thọ của chúng nó rất lâu dài. Cho nên trong ngàn vạn năm, đến tột cùng có bao nhiêu linh thú tu luyện đến cảnh giới rất cao, đây là một cái bí mật không người nào biết được.

Tần Lập lựa chọn địa phương này, chính là kết luận địa phương thần bí này hẳn là vô chủ!

Dù sao bản đồ này ở vào thời đại quá lâu năm, đến tột cùng có bao nhiêu địa phương thần bí bị phát hiện, ai cũng không nắm rõ được, nhưng theo thành Hoàng Sa nơi đó có thể tìm ra địa phương thần bí vô chủ, sợ là không nhiều lắm.

Dãy núi này quả thực rất lớn, quá rộng lớn, dùng phi hành cũng không thực hiện được, mấy chục tới trăm dặm coi như còn có thể, nhưng nếu khoảng cách quá dài thể lực tiêu hao cũng rất lớn!

Hơn nữa, trong dãy núi này, đến tột cùng ẩn giấu bao nhiêu linh thú mạnh mẽ, vẫn không ai biết chính xác. Cho nên hai người hết sức cẩn thận tiến vào, bởi vậy tốc độ cũng không nhanh.

Trong núi khí hậu thập phần oi bức ẩm ướt, cây cối cao lớn che lấp mặt trời, trong rừng cây tòa lan khắp nơi hương vị hồn tạp tươi mát và mục nát hòa cùng một chỗ.

Hơn mười ngày sau, rốt cục hai người đi tới chỗ địa phương thần bí đánh dấu trên bản đồ Thái Cổ kia.

Một ngọn núi lớn, nằm chắn ngang trước mặt hai người. Ngọn núi lớn cao tới bảy tám ngàn thước, nhìn từ chân núi lên trên khoảng bốn năm ngàn thước, cũng đã là tuyết trắng, còn có mây trắng lơ lửng quanh nó.

Tiếp tục lên trên nữa, địa thế càng hiểm yếu, thập phần dốc đứng, mà chỗ cửa vào địa phương thần bí này ngay tại đỉnh ngọn núi!

Hai người đi dọc theo đường đi này, cũng không có gặp phải linh thú mạnh mẽ, hơn phân nửa đều bị khí tức của hai người dọa cho từ xa xa đã bỏ chạy rồi. Cho nên, suốt đoạn đường đến nơi đây, hai người đều thở một hơi dài nhẹ nhõm, đồng thời cũng nhiều ít có chút lơi lỏng cảnh giác.

- Nghỉ một lát rồi đi tiếp!

Tần Lập lấy bình nước ra, uống mấy ngụm, sau đó ánh mắt nhìn chằm chằm đỉnh núi, nói:

- Xem ra. địa phương thần bí nơi này, hẳn là không có người!

Thượng Quan Thi Vũ gật gật đầu, mấy ngày liền bôn ba, tuy rằng thể lực tiêu hao không lớn nhưng tinh thần dù sao cũng có chút mỏi mệt, nàng nhẹ giọng nói:

- Đúng vậy, hy vọng chúng ta sẽ không đi một chuyến vô ích. Hơn nữa, muội hy vọng đó là một địa phương rất đẹp, tốt nhất là… bốn mùa như mùa xuân! Bên trong còn không có linh thú cường đại!

Nói đến linh thú cường đại, Tần Lập thoáng nao nao, trong lòng vừa động. Mấy ngày này, thủy chung Tần Lập cảm thấy dường như mình quên tính tới điều gì, nhưng lại nghĩ không ra. Thi Vũ vừa nói như vậy, Tần Lập rốt cục phản ứng lại, chính mình quên tính… là linh thú!

Thấy vẻ mặt Tần Lập chợt ngưng trọng, Thi Vũ cũng sửng sốt, lập tức nói:

- Hẳn không phải… thực có linh thú cường đại gì chứ?

Tần Lập cười khổ nói:

- Chỉ mong là không có!

Khi nói chuyện, hai người liếc nhìn nhau một cái, đều từ trong mắt đối phương, thấy một chút vẻ kinh ngạc. Thân thể hai người, gần như là cùng một lúc biến mất trong không khí, đều tự bắn về phía sau chừng hơn trăm thước!

Một luồng hàn khí băng lạnh thấu xương, hung hăng kích vào chỗ hai người vừa mới đứng.

Ầm một tiếng vang!

Lập tức vang lên một tiếng nổ đinh tai nhức óc!

Ngay sau đó, không gian truyền đến một trận vặn vẹo kịch liệt, một bóng người áo xám, thân thể lóe mấy cái liền hiện ra tại trước mặt Thượng Quan Thi Vũ, phất tay tung một chưởng, một luồng hàn khí băng lạnh, kèm theo một lực lượng mãnh liệt kích về hướng Thượng Quan Thi Vũ.

Thi Vũ vừa mới bắn lui, trong nháy mắt Huyết Ngọc Kiếm cũng đã xuất hiện trong tay, nàng hừ lạnh một tiếng, Huyết Ngọc Kiếm quét qua một đạo kiếm khí đỏ như máu, chém về phía thân ảnh người áo xám kia.

Người áo xám phát ra một tiếng cười lạnh khinh thường, đang định tiếp tục công kích Thượng Quan Thi Vũ, nhưng bỗng nhiên thấy luồng kiếm khi đỏ như máu đó, ở trên không trung với một quỹ đạo bất quy tắc, chỉ trong nháy mắt đã chém đến trước thân mình.

Lúc này, người áo xám mới kinh hãi, thân mình chợt lóe, hiện ra tại một phương vị khác, đôi mắt tam giác bắn ra hào quang âm lãnh, gắt gao nhìn chằm chằm vào Thượng Quan Thi Vũ, không nói một lời nào.

- Ngươi là ai?

Tần Lập cầm trong tay Ẩm Huyết kiếm, ánh mắt lấp lóe nhìn người áo xám. Trong lòng kinh ngạc không thôi, người áo xám này, rõ ràng đã đạt tới cảnh giới Phá Toái Hư Không. Hơn nữa trong chiêu thức của hắn còn kèm theo pháp thuật công kích rất mạnh, nếu như bị hàn băng khí kia bắn trúng, trong nháy mắt sẽ làm đông lạnh kinh mạch lại. Võ giả mạnh đến mấy đi nữa, chỉ cần kinh mạch bị đông lạnh, bản thân hắn cũng tương đương bị mất đi hơn nửa cái mạng rồi.

Trong mắt người áo xám lóe ra hào quang hung ác, cũng không thèm đáp lời, nhìn lướt qua Tần Lập, đột nhiên hét lớn một tiếng, phóng tới công kích Tần Lập.

Trong không khí liên tiếp truyền đến dao động và vặn vẹo kịch liệt!

Tần Lập lạnh lùng cười, kiếm ý của Duy Ngã Độc Tôn chỉ trong nháy mắt chỉ về hướng người áo xám.

Người áo xám cả kinh, không nghĩ tới người này trông có vẻ yếu nhược, không ngờ so ra còn mạnh hơn nàng kia. Thân hình hắn liên tục lóe lên trên không trung, nhưng vẫn không cách nào tránh thoát điểm tập trung của kiếm ý.

Lập tức hắn càng khẩn trương, hung quang trong mắt càng tăng lên, hai tay kết thành một cái dấu ấn kỳ quái, trên bầu trời đột nhiên xuất hiện một khối băng thật lớn hơn mười thước vuông!

Như là một khối vẩn thạch từ trên chín tầng trời rơi xuống, hung hăng đập xuống phía Tần Lập!

Thượng Quan Thi Vũ ở bên kia dùng Huyết Ngọc Kiếm chỉ lên, khối băng kia ầm ầm vỡ vụn, bùm bùm rơi trên mặt đất, như là cơn mưa đá, trông thật khủng bố.

Mà trong mắt người áo xám lúc này rốt cục hơi lộ ra vẻ khiếp sợ, nhìn thoáng qua Tần Lập cùng Thượng Quan Thi Vũ với ánh mắt oán độc rồi thân hình chợt lóe, rốt cục lui đi.

Thượng Quan Thi Vũ cùng Tần Lập liếc nhìn nhau, đều tự thở ra nhẹ nhõm.

- Đấy là người hay là linh thú? Như thế nào một câu cũng không nói, vừa tới liền công kích chúng ta?

Thượng Quan Thi Vũ cău mày nói.

- Linh thú!

Tần Lập nhẹ giọng trả lời, ngẩng đầu nhìn về phía đỉnh ngọn núi tích lũy tuyết trắng kia, nghĩ thầm: “Chẳng lẽ còn thực bị Thi Vũ nói trúng rồi? Địa phương thần bí này đã bị linh thú mạnh mẽ chiếm cứ?”

****

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả:Tiểu Đao Phong Lợi

406. Chương 410: Chém Giết!

Khi hai người đi lên đến đỉnh ngọn núi này, đưa mắt nhìn quanh, bốn phương tám hướng dãy núi kéo dài liên miên. Các ngọn núi đẹp nổi lên nối tiếp nhau, hùng vĩ xinh đẹp, nhìn không thấy cuối, làm cho người ta có một loại cảm giác rộng mở hoành tráng.

- Nơi này thật sự là không tồi!

Thượng Quan Thi Vũ thở phào một cái, khẽ giang hai tay ra, mái tóc đón gió bay phấp phới.

Tần Lập nhắm mắt ngưng thần, bắt đầu tìm kiếm lối vào nơi thần bí. Không bao lâu, thần thức liền bắt được một cỗ đao động năng lượng kỳ dị, đại khái khoảng thời gian một nén hương thời gian thì năng lượng kia lại dao động một lần.

Tần Lập đi đến trước một khối đá to, nói:

- Chính là nơi đây!

Thi Vũ cũng đồng dạng nhắm mắt ngưng thần, thật lâu thật lâu mới mở to mắt, có chút bội phục nói:

- Nếu là để muội tìm kiếm, nhất định là không nhanh như chàng vậy đâu!

Tần Lập cười hắc hắc, nói:

- Đây là sở trường đặc biệt, bắt chước không được!

Thượng Quan Thi Vũ trợn trắng mắt nhìn Tần Lập một cái rồi nói:

-Đúng rồi. Tên vừa rồi rất mạnh ấy, sẽ không về tới đây rồi sau đó kêu một đám người đến đây chờ tấn công chúng ta chứ?

Tần Lập ngơ ngác. Không nói ai khác, vừa rồi phương hướng người áo xám chạy trốn tuy rằng không phải lên núi nhưng ai dám cam đoan tên kia không phải là từ nơi khác đánh lạc hướng mà lên?

- Vậy đi, nàng chờ một lát để ta cảm giác một chút!

Tần Lập nói xong, đứng trước mặt khối đá lớn, thần thức giống như thủy ngân bắt đầu lan tràn ra ngoài theo cánh cửa năng lượng vô hình này bắt đầu thẩm thấu vào bên trong.

Một cỗ lực lượng kháng cự khổng lồ từ bốn phương tám hướng tràn tới bao vây quanh thần thức của Tần Lập, dường như muốn đuổi thần thức của hắn ra vậy.

Thần thức của Tần Lập lại không chút di động, thẳng tắp về phía trước giống như một dòng sông chảy mạnh. Lực lượng kháng cự này giống như là đá cát bùn nơi dòng sông vậy, hoàn toàn không có chút ảnh hưởng gì.

Được một lúc thì hơi gặp chút khó khăn. Cánh cửa năng lượng cũng không phải là phá giải dễ dàng như vậy. Nếu không phải Tần Lập có Tiên Thiên Tử Khí Quyết, thần thức cũng không có khả năng cường đại như thế.

Hiện tại Tần Lập tự nhiên là không cảm giác được quá dài. Trên thục tế, Tiên Thiên Tử Khí Quyết là công pháp tu tiên, mà thế giới này cũng chỉ có vượt qua lôi kiếp, đạt tới cảnh giới Địa Tiên. Thần thức của cường giả cảnh giới đó mới có thể so sánh được với thần thức do Tiên Thiên Tử Khí Quyết biến hóa mà ra.

Dưới Địa Tiên, không có thần thức của một ai có thể mạnh hơn Tần Lập!

Nơi cuối của cánh cửa năng lượng giống như là một cái lò xo khổng lồ, thần thức Tần Lập tiến lên vài lần đều bị đẩy ngược trở về, tuy rằng không bị thương nhưng cái loại cảm giác này cũng không phải tốt gì. Hơn nữa, Tần Lập cũng không dám dùng sức quá mức, nếu thật sự làm hỏng cánh cửa năng lượng này sẽ xuất hiện hậu quả như thế nào, hắn cũng không biết. Nhưng mà chắc rằng cũng không làm cho người ta cảm thấy khoái trá.

Rốt cục vào thời điểm Tần Lập đã có chút không kiên nhẫn, cánh cửa năng lượng rốt cục xuất hiện một khe hở rất nhỏ, tựa như trên bầu trời ngẫu nhiên sẽ xuất hiện một vết rách vậy, bị thần thức Tần Lập nhanh

chóng nắm chắc cơ hội. Sau đó thần thức nhanh chóng tiến lên, dựa vào khe hở rất nhỏ này xé ra một vết nứt thật lớn.

Thần thức rốt cục giống như là nước lũ tràn tới mãnh liệt. Thần thức tuy rằng không có mắt, nhưng trên thực tế so với ánh mắt còn có hiệu quả hơn. Địa hình chung quanh xuất hiện đầy đủ trong đầu Tần Lập.

Có ý tứ chính là bên kia cánh cửa không ngờ cũng là một ngọn núi lớn vô cùng. Mà nơi thần thức Tần Lập đi qua cũng không có người nào cường đại. Mãi cho đến khi thần thức của hắn lan tràn đến phạm vi mười dặm cách ngọn núi này mới cảm giác được có vài cỗ đao động rất mạnh. Trong lòng phỏng đoán, dao động này hẳn là ít nhất cũng phải từ cảnh giới Chí Tôn trở lên!

Hơi thở kéo dài dường như dung nhập làm một với tự nhiên, nếu không phải là người có thần thức biến thái như Tần Lập, cho dù người có cảnh giới Phá Toái Hư Không như Thi Vũ cũng khó có thể phát hiện được.

Khóe miệng Tần Lập không kìm nổi lộ ra một tia cười lạnh: "Xem ra, nơi thần bí này thật sự không yên bình như trong tưởng tượng của mình!"

Người áo xám kia quả thực chính là người ở trong nơi thần bí này, bởi vì thần thức của Tần Lập đã cảm giác đến hắn, Tần Lập thậm chí có thể cảm nhận được trong tinh thần lực của người áo xám này ẩn chứa cảm xúc phẫn nộ.

Xem ra, vừa rồi không chiếm được tiện nghi khiến cho người áo xám này cực kỳ tức giận, đang chờ chính mình và Thi Vũ đi vào, sau đó chặn đầu một kích đây!

Tuy nhiên Tần Lập cũng có chút kỳ quái, người áo xám này là như thế nào biết mình muốn đi vào trong nơi thần bí này nhỉ? Chẳng lẽ chỉ là tình cờ gặp may sao?

Tần Lập lắc đầu, cảm thấy được khả năng này không lớn. Nhưng chuyến đi này của mình, trừ Thi Vũ căn bản không có người thứ hai nào biết mục đích.

Nghĩ cũng không rõ, Tần Lập cũng sẽ không đi nghĩ nhiều làm gì. Thần thức lặng lẽ rút về, sau đó cười với Thi Vũ:

- Đám người kia quả nhiên đang mai phục bên đối diện đấy!

Thi Vũ cũng ngẩn ra, nói:

- Bọn họ như thế nào biết chúng ta muốn đi vào nơi này?

Tần Lập lắc lắc đầu, cười khổ nói:

- Không biết! Tuy nhiên đám người kia bộ dạng dường như rất cẩn thận. Linh thú có thể đạt tới loại trình độ này, thật là có chút khó hiểu a!

Đôi mày liễu của Thi Vũ nhíu lại, nhẹ giọng nói:

- Đúng vậy. Cho dù là bọn Xà Xà cùng Kim Điêu cũng có chút trí tuệ, nhưng so với tâm tư phức tạp của nhân loại đều coi như đơn thuần đáng yêu. Cho dù là lão vượn kia cũng chỉ là tính tình khó chịu, đa nghi cũng vẫn chưa được tính là chỉ số thông minh trác tuyệt cỡ nào. Có thể mặt ngoài cười cợt, chịu thiệt còn biết mai phục, muội chung quy cảm giác được sau lưng điều này dường như có bóng dáng của nhân loại?

- Nàng cũng có cảm giác này?

Tần Lập nhìn thoáng qua Thi Vũ, cười khổ nói:

- Ta cũng có!

- Vậy chúng ta… tiến vào hay không? Thi Vũ nhẹ giọng hỏi.

- Đương nhiên là vào! Tần Lập cười nhàn nhạt:

- Chờ ta tiến vào trước, dẫn dắt đám người kia rời đi, xem bọn họ rốt cục muốn làm cái gì. Một lát sau nàng hãy vào sau.

Thi Vũ có chút lo lắng nhìn Tần Lập, dịu dàng nói:

- Nếu không để muội vào trước đi!

Tần Lập vỗ vỗ bờ vai Thi Vũ:

- Làm sao có chuyện để nữ nhân của mình dẫn đầu?

Nói xong, thân hình hắn chợt lóe, liền vọt vào trong cánh cửa năng lượng này.

Thi Vũ nhìn bóng dáng Tần Lập biến mất, khẽ dậm chân, dẩu môi lên, đôi mắt xinh đẹp có chút lo lắng, càng nhiều là cảm động.

Nàng cũng rõ ràng, hiệu quả việc mình tiến vào trước chưa chắc có thể vượt qua Tần Lập. Bởi vì tính tình người này từ trước đến giờ chưa bao giờ chịu thiệt.

Sau khi Tần Lập tiến vào trong cánh cửa năng lượng, cảm giác được một cỗ lực lượng khổng lồ lập tức bao vây thân thể của mình, dường như muốn dùng loại lực lượng tinh thần này tẩy tủy thân thể của hắn vậy.

Mà thân thể Tần Lập đã trải qua các loại trân phẩm tuyệt thế cùng với chiến kỹ Cửu Thiên Thập Địa Duy Ngã Độc Tôn cải tạo, căn bản là không cần loại tẩy tủy này. Cho nên cỗ lực lượng khổng lồ làm người ta khó thể kháng cự kia lại không có chút biện pháp gì đối với Tần Lập, chỉ bao vây thân thể của hắn, nháy mắt truyền tống hắn sang bên kia cánh cửa.

Thân thể Tần Lập vừa mới xuất hiện liền cảm giác được có vài đạo công kích đồng thời đánh về phía mình. Nếu không phải trước đó có phòng bị, thật đúng là sẽ bị đánh không kịp trở tay.

Thân thể Tần Lập giống như là một con cá chạch giảo hoạt, mới vừa xuất hiện liền sử dụng Thiên Cân Trụy, rơi nhanh xuống đất, mấy đạo công kích hết sức cường đại kia lập tức thất bại. Có hai cỗ lực lượng cường đại còn va chạm vào nhau, ở trên không trung phát ra một tiếng "ầm" vang trời.

Chân Tần Lập vừa chạm đất, không kịp xem tình hình xung quanh thì mấy đạo công kích kia như bóng với hình đánh tới. Thân hình hắn giống như quỷ mị, nháy mắt biến mất.

Mà nơi hắn dừng chân lập tức bị đánh ra một cái hố thật lớn sâu hơn mười thước. Đá vụn cùng bùn đất, cây cỏ bắn ra bốn phía, uy lực kinh người.

Tần Lập hừ lạnh một tiếng, cũng thật sự có chút nổi giận. Công kích không chút lý do gì của đối phương này khiến hắn hết sức căm tức. Cho dù là chống cự lại kẻ xâm lược, ít nhất cũng muốn hỏi một chút đối phương mới phải chứ? (nói người mà chả nghĩ đến ta gì nhỉ A_A)

Ẩm Huyết kiếm trong nháy mắt ra khói vỏ, một cỗ kiếm ý Duy Ngã Độc Tôn nháy mắt tập trung vào một người tấn công, động tác người kia lập tức bị kiềm hãm, phát ra một tiếng kêu hoảng sợ.

Mấy người tấn công khác càng giống như điên cuồng đánh về phía Tần Lập. Bất kể hy sinh một đồng bạn cũng muốn đánh Tần Lập nát thành tro bụi.

Nếu Tần Lập cố ý muốn chém giết người bị kiếm ý tập trung, vậy cũng không tránh được sẽ bị công kích kia giết chết.

Thân thể Tần Lập lại chợt lóe, kiếm khí màu tím tung hoành trên bầu trời quét về phía mấy người tấn công kia. Cho dù né tránh cũng không thể cho đối phương được dễ chịu.

Mấy người tấn công kia đại khái không nghĩ tới Tần Lập còn có thể sử dụng ra chiêu thức như vậy, đều hoảng sợ lui ra bốn phía, sau đó ổn định thân hình bao vây Tần Lập vào trong.

Hai bên, bắt đầu giằng co!

Người áo xám kia, đôi mắt tam giác nhìn chằm chằm vào Tần Lập, trong mắt bắn ra hào quang oán độc. Dường như Tần Lập là kẻ thù giết cha của hắn vậy.

Mấy người khác cũng đều mặc đồ xám, khuôn mặt đều như bãi bổ cù (bác nào ngày xưa từng chơi bổ cù thì biết cái bãi nó thế nào; méo mó, lồi lõm…)? không ngờ không có một ai nhìn thuận mắt.

- Người xâm lấn – Chết!

Trong đó một người áo xám một mái tóc trắng dài; một khuôn mặt ngựa, môi dầy khụ chìa ra ngoài giống như là hai cái lạp xưởng dán trên mặt; lạnh lùng nói.

Sau đó hắn cong người, đạp nát một khối đá lớn dưới chân, bản thân thì mượn lực phản chấn bắn về phía Tần Lập. Một đôi bàn tay to như quạt mo mang theo sức mạnh vạn quân hung hăng vả vào đầu Tần Lập.

Sức mạnh một cái vả này cho dù là đánh lên sắt đá cũng có thể đánh nát càng không nói đến đầu người nữa.

Người áo xám xấu xí này vừa động, mấy người còn lại cũng đều động theo. Công kích cường đại mãnh liệt lại giống như sóng dữ, gào thét hướng tới Tần Lập.

Toàn thân Tần Lập trong khoảnh khắc bộc phát ra một cỗ khí thế kinh thiên, một luồng kiếm ý như quân lâm thiên hạ, tập trung vào người áo xám xấu xí lên tiếng nói. Một đạo kiếm khí màu tím giống như từ bên ngoài tinh không bay tới với một loại tốc độ nhanh đến tận cùng, chém về phía người áo xám xấu xí này.

- Hâyyyy!!!

Người áo xám hét lớn một tiếng, đôi bàn tay to như quạt mo kia nghênh đón luồng kiếm khí khiến hắn bỗng cảm thấy hoảng sợ.

- Phốc!

- A!!!

Một tiếng kêu thê lương thảm thiết, đôi bàn tay to của người áo xám này bị đạo kiếm khí màu tím sắc bén này chém rơi trong nháy mắt!

Lại nhìn Tần Lập, trong sự tấn công của mấy người kia, thân hình nhanh chóng quay ngược trở lại, không ngờ tìm được một nơi trống trải, vọt vào. Sau đó thân hình khi lướt ngang qua một người áo xám, hào quang Ẩm Huyết kiếm lóe lên!

Một vòi máu tươi lại phụt ra!

****

Cường Thuần Khiết

Duy Ngã Độc Tôn

407. Chương 411: Thôn Trang Biến Mất

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

Biên Dịch: Tepga

Yết hầu người áo xám kia bị Ẩm Huyết kiếm xé ra một lỗ lớn, cái đầu thiếu chút nữa đều bị chém rụng, chết ngay tại chỗ.

May người áo xám còn lại phát ra tiếng rít gào điên cuồng, nhất là người áo xám đã từng giao thủ với Tần Lập và Thi Vũ ở bên ngoài lại càng giận không thể át. Nhân loại này thực lực rõ ràng kém mình rất nhiều nhưng lại trong khoảnh khắc giết chết một người, làm bị thương nặng một người khác.

Toàn bộ thực lực của người áo xám này theo hắn phẫn nộ hoàn toàn bộc phát ra.

Lúc này cũng không ai chú ý ở nơi cánh cửa năng lượng. khi nào thì nữ nhân kia sẽ ra đây.

Những người này vừa liều mạng, thế yếu của Tần Lập lập tức hiện ra. Cũng may đám người áo xám này hiểu biết về pháp thuật hết sức có hạn, nếu không Tần Lập cũng chỉ có đường chạy trốn.

Chiến kỹ Duy Ngã Độc Tôn cực kỳ mạnh mẽ, xa xa cao hơn những người áo xám này dựa vào lực lượng và tốc độ đánh bừa. Cho nên, tuy rằng ở vào thế yếu nhưng Tần Lập cũng không biểu hiện ra xu hướng thua trận quá nhiều.

Lúc này, một hồi dao động ở cánh cửa năng lượng xuất hiện. Thượng Quan Thi Vũ tay cầm Huyết Ngọc kiếm xuất hiện. Nàng cảm giác thấy cảnh trước mặt, thậm chí còn không đợi dùng ánh mắt nhìn rõ, một kiếm vung lên bổ về phía người áo xám bị Tần Lập chém hai tay.

Người áo xám kia đang ôm hai tay đứt kêu oa oa, muốn nhanh chóng nối lại, làm sao nghĩ đến trên đầu không ngờ lại xuất hiện thêm một người cho nên căn bản không có một chút phòng bị nào.

Mà cho dù có phòng bị, hắn bị trọng thương cũng không phải đối thủ của Thượng Quan Thi Vũ, bị một kiếm này của nàng bổ thẳng vào, bị cỗ năng lượng khổng lồ này mạnh mẽ đánh thành cặn bã!

Một kiếm của Thi Vũ chém giết người áo xám này, trên khuôn mặt lạnh tràn đầy phẫn nộ lập tức nhằm về phía mấy người áo xám đang vây công Tần Lập.

Có Thi Vũ gia nhập, Tần Lập lập tức thoải mái hơn rất nhiều. Ẩm Huyết kiếm thần xuất quỷ mạt, hơn nưa khinh công thân pháp độc nhất vô nhị, đám người áo xám này căn bản không động tới góc áo của Tần Lập, lại bị hắn đánh trúng liên tục.

Cảnh giới Thiên Tôn đỉnh- thương tổn tạo thành tuyệt đối không phải người thường có thể chịu được. Mấy người áo xám còn lại dưới sự hợp lực công kích của Tần Lập và Thi Vũ rất nhanh rơi vào hoàn cảnh xấu.

Người áo xám lúc đầu công kích Tần Lặp và Thi Vũ bi phẫn nổi giận gầm lên một tiếng, xoay người bỏ chạy. Mấy người khác cũng không để ý đến thi thể đồng bạn trên mặt đất, hướng về phía rừng cây rậm rạp bên dưới chân núi bắn đi như điện.

Thi Vũ yêu kiều quát một tiếng, vừa định đuổi theo lại bị Tần Lập gọi lại.

- Đừng đuổi theo!

Thi Vũ quay đầu lại, quan tâm nhìn thoáng qua Tần Lập, hỏi:

- Làm sao vậy?

Tần Lập thở hổn hển. Đừng thấy vừa rồi chiến đấu rất ngắn nhưng tiêu hao rất kinh người. Nếu Thi Vũ không đến, Tần Lập cũng sẽ chạy đi. Bởi vì cho dù chiến kỹ Duy Ngã Độc Tôn cường đại đến đâu, nhưng vẫn có chênh lệch về cảnh giới. Nếu đám người áo xám kia đủ thông minh, chơi trò đánh kéo dài, như vậy Tần Lập nhất định không phải đối thủ.

- Không sao. Chỉ là có chút thoát lực!

Tần Lập nói xong, đặt mông ngồi ở trên một tảng đá bên cạnh, cười khổ nói:

- Xem ra, muốn chiếm lĩnh nơi thần bí này, không quá dễ dàng a!

Thi Vũ đi tới, cũng học theo Tần Lập ngồi xuống, nhẹ giọng thở dài:

- Đúng vậy. Nếu đám linh thú nơi đây cũng giống như những người áo xám này, vậy chúng ta thật là không có cơ hội gì.

Thi Vũ nói xong, lại nhíu mày, nghi hoặc nói:

- Bên trong nơi thần bí này, như thế nào có thể xuất hiện nhiều linh thú cường đại như vậy? Phu quân… điều này có phải là có chút không hợp lý không hả?

Tần Lập cười cười, nói:

- Cũng không có gì không hợp lý. Không chừng nơi thần bí này có một số thiên tài địa bảo mà chúng ta không biết, ăn vào thực lực liền tăng rất nhanh thì sao! Hơn nữa, những người áo xám này cũng không phải tất cả đều là linh thú, ít nhất người vừa mới bị ta giết kia là không phải. Tuy nhiên, tên bị nàng đánh thành cặn kia, lại đúng là linh thú hóa hình. Con bà nó! Thật sự rất mạnh, ta thiếu chút nữa liền kiên trì không được mà phải chạy rồi!

- Không được nói tục!

Thượng Quan Thi Vũ trợn trắng mắt nhìn Tần Lập một cái, sẵng giọng nói.

Lúc này, Tần Lập đưa mắt nhìn ngọn núi hiện tại bọn họ đang đứng, chung quanh bốn phương tám hướng cũng giống như bên ngoài, dãy núi trùng trùng điệp điệp, liếc mắt nhìn không thấy cuối. Cũng không biế người áo xám này sau khi biến mất sẽ trốn đến nơi nào.

Tần Lập đoán nơi ở của người áo xám này cách nơi này hẳn là không quá xa, nếu không như thế nào có thể trong thời gian ngắn như vậy liền gọi đến mấy tên cường đại như thế đến giúp đỡ.

Nghỉ ngơi một hồi, cảm giác thấy tốt hơn, Tần Lập đứng dậy, nói:

- Chúng ta đi thôi!

Hai người theo một đường nhỏ mọc đầy cỏ dại đi xuống chân núi. Thi Vũ nhíu mày nhìn con đường dưới chân, nhẹ giọng nói:

- Cảm giác đây như một con đường nhưng dường như là hoang phế rất nhiều năm rồi. Thật sự là kỳ quái.

Thi Vũ nói xong, ngồi xổm xuống sau đó bỗng kinh ngạc kêu lên:

- Phu quân, chàng xem này!

Lúc này Tần Lập cũng đã nhìn thấy, giấu trong bụi cỏ dĩ nhiên là hai vết bánh xe thoạt nhìn rất cổ xưa. Chỉ là bởi vì rất nhiều năm rồi, đại bộ phận bánh xe đều đà hoàn toàn nhìn không rõ, chỉ còn lại một số nơi giữ gìn hoàn hảo, thoạt nhìn có vẻ rõ ràng.

Vẻ mặt Thi Vũ khiếp sợ, đứng dậy nhìn Tần Lập nói:

-Chẳng lẽ là nơi này tại rất nhiều năm trước kia là nhân loại chiếm vị trí chủ đạo?

Tần Lập cũng nhíu mày, nhẹ giọng nói:

- Người vừa mới bị ta giết chính là một nhân loại, thực lực của hắn khoảng giữa Nhân Tôn và Địa Tôn, cho nên nơi này thật quái dị. Dựa theo nhân loại cơ hồ là không có khả năng ở cùng một chỗ với linh thú. Mà người ta giết kia rõ ràng là người, nhưng khí thế phát ra lại không khác dã thú quá nhiều.

- Nhìn vết bánh xe này, hoang phế chỉ sợ đã rất nhiều năm rồi. Chúng ta đi theo đường này hẳn là có thể tìm được đáp án!

Thi Vũ nhẹ giọng nói rồi sau đó theo con đường nhỏ hoang vắng này nhìn xuống phía dưới.

Cỏ hoang um tùm, cây cối hai bên che khuất mặt trời. Thật sự rất khó tưởng tượng nơi này cũng từng có xe ngựa của nhân loại đi qua.

Hai người đi theo đường nhỏ bỏ hoang này đi hơn nửa canh giờ. Sau khi đi vòng qua một ngọn núi trước mắt bỗng rộng mở trong sáng, xuất hiện một thung lũng thật lớn. Thung lũng rộng chừng hơn hai mươi dặm, dài ít nhất phải vài trăm dặm!

Trong thung lũ còn có một con sông rộng khoảng mười mấy thước, tiếng nước ào ào không ngừng chảy xuôi. Hai bên bờ sông có rất nhiều kiến trúc, từ xa nhìn lại, kiến trúc màu xám này mang đến cho người ta một cảm giác thê lương phong cách cổ xưa nhưng lại yên tĩnh dường như không hề có một chút sức sống nào.

Hai người liếc mắt nhìn nhau, đều từ trong mắt đối phương nhìn ra một chút kinh ngạc. Tốc độ hai người gia tăng, nhanh chóng đến gần khu kiến trúc này.

Sau khi đến gần, hai người mới phát hiện khu kiến trúc này có một số đã bắt đầu suy tàn.

Hơn nữa, trong khu nhà, lối đi giữa các phòng đã bị cỏ hoang cao hơn thân người phủ kín.

Hai người nhanh chóng dạo qua một vòng, không phát hiện ra một bóng người nào. Sau đó tìm một khu nhà có vẻ lớn, xa hoa, đi vào.

Trong sân, đồng dạng phủ kín cỏ hoang, các loại chim kêu líu ríu bị hai người làm động kinh hãi bay lên, sau đó lại hạ xuống trên đỉnh một căn phòng rường cột chạm trổ, lớn mật đánh giá hai vị khách không mời mà đến này. Trong tiếng kêu to còn lộ rõ kinh ngạc và kỳ quái của chúng.

- Nơi này, thoạt nhìn đã hoang phế rất nhiều năm. Năm xưa chắc cũng là một thôn xóm nhỏ rất phồn hoa a!

Thượng Quan Thi Vũ cảm khái, tiện tay đẩy ra cửa phòng sảnh trước, cũng chính là nơi tiếp khách. Cánh cửa không biết chế bằng gỗ gì, lặng yên không tiếng động mở ra, không bởi vì năm tháng trôi qua mà trở nên mục nát.

Trong phòng, khắp nơi đều là tro bụi thật dày, nhưng từ sự trang trí có thể thấy chủ nhân gian phòng này năm xưa nhất định rất có địa vị.

Hai người nhẹ nhàng đi tới, trên mặt đất xuất hiện dấu chân liên tiếp. Tần Lập đánh giá các vật phẩm khắp nơi trong phòng, phát hiện trên bàn còn bày một ấm trà cùng mấy cái chén, trong chén đã bị tro bụi ngập đầy. Tần Lập mở ấm trà, bên trong đã sớm cạn nhưng từ trong lòng ấm có thể nhìn ra có dấu nước. Hắn nói:

- Nhìn qua nơi này vẫn chưa sập phá hư gì, nhưng là nguyên nhân gì khiến người ở nơi này đột nhiên biến mất nhỉ?

- Chẳng lẽ là đám linh thú hóa hình mà chúng ta vừa gặp đã công chiếm nơi này? Giết sạch nhân loại nơi đây?

Chân mày Thi Vũ nhíu chặt, nói.

Tần Lập lắc đầu nói:

- Vừa rồi chúng ta cũng đã dạo qua một vòng nhưng không phát hiện ra bất kỳ một bộ hài cốt nào…

Tần Lập nói rồi đi đến trước một giá sách sát vách tường, từ bên trên rút ra một quyển sách. Đây là một bản thảo. Tần Lập thổi bay tro bụi bên trên, sau đó mở ra. Bên trong vẽ đủ loại thực vật, phía dưới còn có chú thích.

Đây là một bản thảo ghi chép các loại thiên tài địa bảo ở nơi thần bí này, ở trong đó có hơn một trăm tám mươi loại. Tần Lập lật đến sau cùng, lông mày lập tức nhăn lại. Bởi vì mấy loại thực vật vẽ sau cùng này, Tần Lập có loại cảm giác như đã từng quen biết.

Hắn bỗng nhiên nghĩ tới, trên bản đan phương thượng cổ kia dường như cũng có ghi lại!

Chú thích phía dưới dường như có chút cẩu thả. Tần Lập cẩn thận phân biệt một chút, phát hiện đặc tính của các loại thiên tài địa bảo trên giấy cũng không hoàn thiện, nhưng cũng nói trúng ba, bốn phần.

Cuối cùng chú thích kia còn viết, nói đây là một phát hiện kinh người, loại linh dược này nếu có thể khai phá toàn bộ công hiệu sẽ chiếm được lợi ích thật lớn mà người ta không thể tưởng tượng được.

Đằng sau còn có rất nhiều giấy trắng.

Tần Lập nghĩ đến đám người áo xám cường đại, thầm nghĩ: “chẳng lè những người ở đây, chỉ là vì gặp loại đồ vật này mà bị linh thú công kích?”

Loại khả năng này đích xác có thể tồn tại, tựa như cấm địa không người nào đặt chân trên Huyền Đảo vậy. Bất luận ngươi mạnh mẽ bao nhiêu, khi đối mặt với ngàn vạn các loại linh thú mạnh mẽ, lực lượng đơn bạc đều có vẻ nhỏ yếu đáng thương.

-Phu quân, chàng xem này! Ta tìm được nhật ký chủ nhân nơi này!

Thượng Quan Thi Vũ kinh hô, sau đó nói:

- Bọn họ dự đoán đến nguy hiểm tới gần, đã chuẩn bị chạy trốn. Dường như là có liên quan đến một loại linh dược thần kỳ!

Tần Lập đi đến bên cạnh Thi Vũ, nhìn những dòng chữ ở trong bản nhật ký kia, càng cảm giác được dự đoán của mình rất có khả năng gần với chân tướng sự thật. Rất có khả năng là người nơi này phát hiện ra loại thiên tài địa bảo đó, mang đến tai họa cho bọn họ.

****

Cường Thuần Khiết

Duy Ngã Độc Tôn

408. Chương 412: Nhân Loại Bị Nô Dịch!

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

Dịch giả: Tepga

Biên: Tepga

Nhưng là người trong thôn xóm rất lớn này đều đã đi đâu rồi? Chạy trốn? Nếu là chạy trốn, nhiều năm như vậy, nơi thần bí này như thế nào vẫn không bị người phát hiện?

Nếu đã chết, vì sao nơi này không có một bộ hài cốt? Bộ dạng cũng không giống như là bị phá hư.

Lúc này, vẻ mặt Tần Lập bỗng nhiên thay đổi, truyền âm với Thi Vũ :

- Có người đang tới nơi này!

Tần Lập nói xong, đưa tay ra, kéo lại cánh cửa căn phòng này.

Lúc hai người đi vào thôn xóm đều hết sức cẩn thận, cũng không dẫm cho cỏ hoang ngả rạp xuống. Tuy nhiên, nếu đến đây là linh thú, bằng vào mùi vị cũng có thể tìm dc dấu vết hai người để lại.

Tuy nhiên trong căn phòng này, Tần Lập rất có tin tưởng dùng Tiên Thiên Tử Khí che giấu sạch khí bất kì dấu vết nào của hai người.

Nói cách khác, nếu đối phương tới đây quả thật là linh thú, như vậy chỉ có thể lần theo dấu vết đến ngoài cửa khu nhà này, sau đó …. sẽ hoàn toàn mất đi tung tích của hai người.

Trừ khi, bọn họ có thể tiến vào trong căn phòng này. Tuy nhiên, nếu như vậy thì Tần Lập cùng Thượng Quan Thi Vũ lại chiếm cứ quyền chủ động.

Ít nhất, nếu muốn đánh phủ đầu một kích là một chuyện dễ dàng.

Phỏng chừng kẻ địch cũng sẽ không liều lĩnh xông vào căn phòng này. Nếu cũng đủ thông minh liền một đòn đánh sập căn phòng này, như vậy Tần Lập cùng Thượng Quan Thi Vũ tất nhiên phải từ bên trong ra ngoài.

Tuy nhiên, nhìn kiến trúc này ít nhất đã có vài chục năm, thậm chí là hơn trăm năm chưa từng có người ở mà vẫn được bảo tồn vẹn toàn cũng đủ nói lên đám linh thú này đều không phải loại thích bạo ngược phá phách.

Thần thức của Tần Lập giống như thủy ngân lan tràn vô hạn ra ngoài. Sau khi cảm giác được người tới, Tần Lập lập tức cả kinh. Bởi vì trong đám người đang tới kia, có một người thực lực dường như cực kì mạnh mẽ, không ngờ thiếu chút nữa đã phát hiện ra hắn!

Đối phương dường như cực kì mẫn cảm với thần thức, vào lúc thần thức của Tần Lập trải qua, tuy rằng không cảm giác tới nhưng vẫn đứng ở đó, một đôi mắt âm u nhìn thôn xóm trước mắt đã hoang phế nhiều năm này.

Những người đi theo người đó, tất cả cũng đều đứng lại. Mấy người trong đó lúc nhìn về phía kiến trúc này, trong mắt chợt có một tia phức tạp lóe lên rùi biến mất.

Tần Lập truyền âm cho Thi Vũ :

- Cẩn thận! Trong đám người tới đây, có một người thực lực siêu mạnh! Tổng cộng có mười sáu người, nếu không ổn, chúng ta bỏ chạy khỏi nơi này. Cùng lắm thì lại đi tìm một nơi thần bí khác!

Hoàn cảnh của Tần gia hiện tại tuy rằng không nhìn ra nguy hiểm gì, nhưng nếu là kẻ địch thực sự có cừu oán cố ý hấp dẫn đám người ở nơi Cực Tây tới Huyền Đảo, như vậy Tần gia liền không nhất định sẽ an toàn nữa.

Nhất là đám người Ma Võ Xương chết trong tay Tần Lập, tuy rằng chỉ có mấy lâu la Lãnh Thu Cung nhưng Lãnh Thu Cung rất có khả năng là một môn phái do người có con ngươi màu tím chủ trì.

Nếu lần này bọn họ cũng đi tới phương đông, một khi tiến vào Huyền Đảo thì rất có khả năng tra được đám người Ma Võ Xương đã chết. Đến lúc đó, tìm không thấy Tần Lập, trút giận vào Tần gia cũng không phải là không có khả năng.

Cho nên, vì tránh đêm dài lắm mộng, ý tưởng của Tần Lập là muốn nhanh chóng tìm được một nơi có thể an bài người của gia tộc. Nếu nơi này thật sự bị một linh thú mạnh mẽ siêu cấp chiếm cứ, vậy Tần Lập sẽ không chút do dự chạy khỏi đây.

Cho dù muốn có chủ ý gì, đó cũng là chuyện ngày sau. Ít nhất hiện tại, không phải thời điểm tốt.

Thời gian trôi qua từng phút từng giây.

Người bên ngoài mà Tần Lập cảm giác được: tướng mạo xấu xí, đôi mắt một lắn một nhỏ; tóc trên đầu toàn bộ đều đổ sang màu vàng, hết sức thưa thớt lại còn bện thành bím nhỏ buông xuôi sau đầu; nếp nhăn đầu mặt như hang ngàn hàng vạn rãnh nhỏ. Loại diên mạo này, ban ngày đều cảm thấy khủng bố, nếu buổi tối gặp được chỉ sợ còn dọa người hơn cả quỷ.

Tuy nhiên, những người tới đều tụ tập hết lại đây.

Người chung quanh coi hắn là người đứng đầu.

Nhóm người này tổng cộng có mười sáu người, trong đó bốn năm người tuy rằng diện mạo không anh tuấn bao nhiêu nhưng ít ra cũng không dọa người. Hơn nữa, từ ánh mắt có thể thấy được, bốn năm người này hẳn đều là nhân loại.

Những người khác, toàn bộ mặt đều méo mó lồi lõm, không phải miệng méo thì mắt xếch, nếu không là tỉ lệ ngũ quan có vấn đề. Nói chung là muốn bao nhiêu khó coi thì có bấy nhiêu.

- Đại vu sư! Như thế nào không đi tới phía trước ?

Một võ giả bộ dạng nhân loại, vẻ mặt nịnh bợ hỏi.

- Bốp!

Một cái tát giòn tan vang lên, hung hăng đánh lên mặt võ giả nhân loại này. Một tên xấu xí vóc dáng không cao, người gầy như cây sậy gầm lên mắng:

- Láo xược! Đại vu sư là cái gì? Là loại ti tiện như ngươi có thể lên tiếng hỏi sao?

Người tuy rằng xấu xí vô cùng nhưng thốt ra ngôn ngữ nhân loại lại hết sức lưu loát.

Ở sâu trong dôi mắt võ giả bị đánh hiện lên một tia oán giận, tuy nhiên lại vội vàng cúi đầu, nói luôn mồm:

-Tiểu nhân sai rồi. Tiểu nhân biết sai rồi!

-Hừ! có phải nhìn thấy nơi này lại nhớ đến quá khứ của các ngươi?

Tên quỷ xấu xí gầy như cây sậy kia cười lạnh nói:

-Không nên nghĩ tới nữa. Thời đại nhân loại thuộc về đám xấu xí các ngươi đã hoàn toàn trôi qua rồi! Nơi này, là thiên hạ của Thần thú!

-Câm miệng!

Một giọng nói nhàn nhạt tràn ngập uy nghiêm vang lên lập tức khiến cho tên quỷ xấu xí này ngậm miệng lại.

Lão già xấu xí vô cùng kia sau khi nói ra một câu, nghiêng đầu nhìn thoáng qua người vừa bị đánh và mấy người bộ dạng bình thường trong đáy mắt hiện lên một vẻ chán ghét nói:

-Ngươi, ngươi…ngươi nữa. Năm người các ngươi, đi ra, tìm từng nhà cho ta.

Mấy người diện mạo bình thường đều giận mà không dám nói gì, thành thật đứng ra, mở ra cánh cửa từng nhà sau đó vào trong cẩn thận tìm tòi một hồi, rồi lại rời đi tìm kiếm ở nhà tiếp theo không chút qua loa. Bởi vì bọn họ biết, bản lĩnh của Đại vu sư cường đại đến mức không thể tưởng tượng. Nếu muốn lừa gạt hắn, như vậy kết cục sẽ là bị móc tim moi gan, ăn tươi nuốt sống!

-Phu quân, làm sao bây giờ?

Thượng Quan Thi Vũ nhìn Tần Lập, có chút lo lắng hỏi.

Đối phương tìm tòi như vậy, muốn tìm được bọn hộ quả thật là một chuyện dễ dàng. Hơn nữa, Tần Lập cũng nói cho Thi Vũ phỏng doán trong lòng mình.

Thi Vũ đối với mấy người đi điều tra tràn ngập đồng tình, cũng không muốn làm thương tổn đến bọn họ. Nhất là nghe người bên ngoài nói cái gì: Nhân loại xấu xí các ngươi, trong lòng Thi Vũ liền cảm thấy rất phẫn nộ.

Diện mạo nhân loại khi nào đến lượt linh thú có thể bình phẩm lung tung? Cang làm cho Thi Vũ khó hiểu là, lúc linh thú hóa hình đều sẽ nhào nặn diện mạo của mình hoàn mỹ một chút. Làm sao mà đám linh thú này, một tên lại một tên đều khó coi như vậy?

-Không phải sợ. Cùng lắm thì chúng ta chạy trốn là được!

Tần Lập nhe răng cười, nói lời thật. Trong lòng hắn cũng không thật sự có cảm xúc khẩn trương quá lớn.

Lão già đối với thần thức cực kì mẫn cảm kia, người khiến cho Tần Lập không nhìn ra sâu cạn, cũng chính là đại vu sự gì đó, thực lực cũng chưa chắc mạnh hơn Thi Vũ bao nhiêu!

Cho dù lão là cường giả cảnh giới Toái Đan Thành Anh, vậy thì lại thế nào chứ? Đánh không lại chẳng lẽ còn không chạy được sao?

Hơn nữa, thần thức vô cùng cường đại của Tần Lập cũng rất nhạy cảm nắm được: Mấy người bị Đại vu sư phái ra, dường như là võ giả nhân loại, ở sâu trong đáy lòng đều có một loại cừ hận được chôn dấu rất sâu mà lại đang dao động rất mãnh liệt.

Nói cách khác, mấy võ giả bị Đại vu sư phái đi lục soát rất có khả năng chính là những người ở trông thôn trang này năm xưa!

Đang khi nghĩ ngợi, cánh cửa căn phòng hai người đang nấp bên trong bị đẩy ra kêu "kẹt" một tiếng. Người vào, rõ ràng thấy được Tần Lập cùng Thượng Quan Thi Vũ nhưng lại không có làm bất kì động tác nào, vào nhà lục soát tỉ mỉ một vòng, rồi sau đó xoay người đi ra ngoài.

Hắn hoàn toàn coi Tần Lập cũng Thượng Quan Thi Vũ như không khí!

Đợi cho sau khi người nọ rời đi, Thượng Quan Thi Vũ trợn mắt há mồm nhìn Tần Lập truyền âm hỏi:

-Chàng…chàng làm như thế nào vậy? Hắn vì sao lại không nhìn thấy chúng ta? Trời ạ! Chẳng lẽ chàng đã tiến vào cảnh giới Phá Toái Hư Không? Vừa rồi sử dụng pháp thuật không gian sao?

Tần Lập đưa tay véo mũi Thượng Quan Thi Vũ một cái, giọng sủng nịnh truyền âm nói:

-Làm gì mà thần kỳ như vậy được! Vừa rồi hắn không phải là không phát hiện ra ta, mà là hắn làm như không thấy ta!

-Làm như không thấy? Là có ý tứ gì?

Thượng Quan Thi Vũ lúc này giống như một cục cưng tò mò, ngay cả loại khẩn trương vừa rồi cũng trong lúc vô ý bị nàng hoàn toàn quên đi.

-Trước khi hắn đi vào, ta đã truyền âm cho hắn, nói ta ở trong căn phòng này, kêu hắn không nên để lộ ra bất kì sơ hổ nào sau đó tìm có hội liên lạc với ta!

-Đơn giản như vậy sao?

-Đương nhiên! Vậy nàng cho là vì sao?

Đôi mày thanh tú của Thượng Quan Thi Vũ nhíu lại, đôi mắt cực kì linh động nhìn lên người Tần Lập chuyển tới chuyển lui, nói:

-Không đúng! Chàng truyền âm cho hắn, chợt nghe thấy giọng người xa lạ, hắn nhất định sẽ rất kinh ngạc chứ? Chàng không phải nói lão quái… À, là Đại vu sư bên ngoài kia là người phi thường mẫn cảm sao? Chẳng lẽ lão ta không cảm ứng được?

Tần Lập cười nói:

-Đây là kinh nghiệm cá nhân! Nàng cũng nhìn thấy, người vừa đi vào, hái má sưng húp, chính là người vừa rồi bị tát đó, đúng không?

Thượng Quan Thi Vũ gật gật đầu, trong mắt hiện lên một tia phẫn nộ:

-Đúng. Chính là hắn bị đánh, Thứ xấu xí này thật sự là đáng giận!

-Người này bị tát một cái hung hăng nhưng không có bất kì phản ứng gì, còn có thể nói xin lỗi trước. Nàng thấy, điều này có ý nghĩa gì?

Tần Lập cười dẫn dắt cho Thượng Quan Thi Vũ.

-Nói rõ…nói rõ người này hoặc là thần kinh đã chết lặng, hoặc là … loại người có thể hết sức ẩn nhẫn!

Hai hàng lông mày đen sẫm thanh tú của Thi Vũ khẽ nhíu, giật mình nói:

-Muội hiểu rồi. Người này phi thương biết ẩn nhẫn, hơn nữa tính tình cương nghị. Thuộc loại người gặp biến cố không sợ hãi phải không?

Tần Lập gật gật đầu, cho Thượng Quan Thi Vũ một cái nhìn khen thưởng, trong lòng nhưng lại đang do dự: "Mình có nên nhảy vào vũng nước đục này hay không?" Rất hiển nhiên, nơi nay cũng không phải là không có nhân loại, mà rất có khả năng số lượng nhân loại còn không ít. Nhưng lại không biết vì nguyên nhân gì nơi này xuất hiện rất nhiều linh thú cường đại, đánh bại nhân loại nhưng lại không giống như linh thú giết sách nhân loại mà lại lựa chọn biến nhân loại thành nô lệ của bọn chúng!

Tần Lập và Thi Vũ đến đây rõ ràng khiến cho người kia hết sức vui mừng ngạc nhiên. Bởi vì võ giả có thể giấu được thần thức của Đại vu sư, nhiều năm như vậy bọn họ vẫn là lần đầu tiên gặp được!

Nói cách khác, cái ngày mà nhân loại bị nô dịch, rất có khả năng bởi vì hai người thần bí ngày tới mà xảy ra thay đổi!

Cường Thuần Khiết

Duy Ngã Độc Tôn

409. Chương 413: Đấu Tranh!

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

Dịch giả: Tepga

Biên: Tepga

Cho nên võ giả nhân loại này cũng đúng như Tần Lập nói, biểu hiện hết sức bình thường, cũng không khiến cho Đại Vu sư kia cảm nhận được bất cứ dị thường nào.

Năm võ giả nhân loại dùng cả một buổi, mới lục soát hết các phòng ốc một lần, nhưng không tìm được bất cứ dấu vết có giá trị gì ở nơi này.

Đại Vu sư vừa già lại xấu cau mày, bằng vào cảm giác cùng truy tìm theo mùi của hắn, hắn tin tưởng rằng hai tên võ giả nhân loại ngoại lai dám sát hại thần thú kia nhất định đang trốn ở một chỗ nào đó trong thôn này, nhưng lại tránh thoát năm người lục soát!

Đây cũng không phải Đại Vu sư quá tự tin vào bản thân, mà tinh thần lực của hắn vừa rồi vẫn bám theo năm người này, chỉ cần tâm tình bọn họ biểu hiện hơi chút dao động sẽ bị hắn nhận ra. Dù là năm nô lệ nhân loại này muốn giả vờ như không thấy, cũng sẽ không thoát khỏi mắt hắn!

Đây cũng là nguyên nhân căn bản Đại Vu sư dám để cho năm nhân loại này đi tìm kiếm đồng loại của họ! Đại Vu sư tự nhận mình hiểu biết về loài người rất sâu, dao động tâm tình của con người là phức tạp nhất trong tất cả các sinh vật, tâm tư của nhân loại cũng là khó suy đoán nhất.

Nhưng chính bởi thế, kẽ hở của nhân loai cũng ngày càng nhiều, bọn họ sẽ bởi vì tâm tình biến hóa mà sinh ra dao động tinh thần khác nhau: kinh ngạc, phẫn nộ, hưng phấn, bất ngờ… Các loại tâm tình, đều sẽ có phương thức thể hiện khác nhau.

Mấy năm nay Đại Vu sư đã nghiên cứu hết sức thấu đáo những điều này, cho nên hắn không tin đước có nhân loại nào giở trò nay dưới mí mắt của mình.

Năm võ giả nhân loại cúi đầu tời phục mệnh, trong lòng cũng thấp thỏm bất an. Bởi vì bọn hộ không tìm được người, dựa theo tính cách của đám dã thú tàn bạo này, rất có thể sẽ rời vào trừng phạt nghiêm khắc.

Tên xấu xí gầy còm kia trực tiếp đi về phía năm võ giả nhân loại. Trên thực tế, tên còm nhom này thuần túy la dạng cáo mượn oai hùm, thực lực của nó thậm chí còn không mạnh bằng năm võ giả nhân loại kia. Nhưng ỷ vào là thủ hạ tâm phúc của Đại Vu sư, chẳng những mọi người đều rất sợ nó, ngay cả phần lớn những linh thú này cũng đều rất sợ hãi nó.

Cũng là vì cái tên gọi Bái này có chỉ số thông minh trác tuyệt, rất nhiều hành động của Đại Vu sư nhằm vào nhân loại đều là do tên này nghĩ ra được. Trình độ thông minh của nó, thậm chí làm nhiều người cảm thấy xấu hổ.

Bái trở thành phụ tá đắc lực của Đại Vu sư, là hạng nhân vật không thể thiếu bên người Đại Vu sư, đi tới đâu hắn cũng sẽ mang theo nó.

-Năm tên nhân loại xấu xí mà còn ti tiện kia, các ngươi không hoàn thành nhiện vụ Đại Vu sư sai khiến. Ta tuyên bố: năm tên các ngươi…buổi tối hôm nay, sẽ bị móc tim mà chết!

Tên Bái vừa gầu vừa xấu cười nanh ác tàn nhẫn nói.

-Được rồi! Đừng dọa bọn chúng nữa. lưu lại chúng ta còn hữu dụng!

Lúc này Đại Vu sư quay đầu lại, nhìn người áo xám gặp Tần Lập lúc trước, giọng trầm thấp hỏi:

-Điền Thử! Người lặp lại lần nữa, hai nhân loại kia có bộ dạng gì?

Người áo xám gọi Điền Thử này, khóe miệng có rút mấy cái, dường như rất không muốn nói ngôn ngữ nhân loại, cong lên quẹo xuống đáp:

-Hồi bẩm Đại Vu sư! Hai nhân loại kia là một nam một nữ, diện mạo xấu vô cùng, nam không già, nữ trẻ hơn nam một chút!

Đại Vu sư nhíu mày, thầm nghĩ trông cậy vào người này hình dung tướng mạo hai nhân loại kia, xem ra không có hi vọng quá lớn.

Rõ ràng ở nơi này, vì sao ta lại không cảm giác được? Đại Vu sư càng cảm thấy trong lòng bất an, thầm nghĩ lẽ nào thật sự có nhân loại bên ngoài xâm lấn, bọn chúng muốn làm gì? Giải cứu nhân loại ở đây?

Nghĩ vậy, trong lòng Đại Vu sư hừ lạnh một tiếng, hai con mắt một lớn một nhỏ đảo loạn vòng vo, rơi vào người năm võ giả cả nhân loại sau đó quay sang Bái vừa xấu vừa lùn nói:

-Ngươi vừa nói…muốn xử tử năm tên cả nhân loại này phải không?

-Hồi bẩm Đại Vu sư, năm tên này không hoàn thành nhiệm vụ quang vinh của Đại Vu sư giao cho bọn chúng, theo lý nên bị xử tử, phải móc tim chúng ra. Loại tim của bọn chúng ăn rất là ngon!

Bái nói, còn vươn lưỡi ra liếm liếm , bộ dạng hồi tưởng mùi vị.

Ngoại trừ võ giả chịu đòn trước đó, trên mặt bón người khác đều lộ ra thần sặc phẫn nộ và tuyệt vọng, nghiến răng nghiến lợi như muốn phát tác.

-Đừng nhúc nhích!

Võ giả lúc trước bị Bái đánh, giọng trầm thấp hét lên một tiếng:

-Các ngươi muốn liên lụy mọi người sao?

-Còn muốn nhịn, một ngày nào đó cũng rơi đầu thôi? Còn tiếp tục như vậy, ai cũng không sống đươc, trước sau cũng thế, không bằng thống khoái một chút! Cả ngày đào tim móc tim, móc con mẹ ngươi! Thứ rác rưởi như ngươi, có gan đánh với ta một trận, xem lão tử không làm gì được ngươi sao?

Một võ giả nhân loại không nhịn được nữa, đứng ra chỉ vào Bái vừa gầy vừa xấu mắng to.

Võ giả này bộc phát ra một thân khí thế cực kì cường hãn lập tức dọa Bái gầy còm chạy trốn phía sau Đại Vu sư, giọng bén nhọn phẫn nộ:

-Phản rồi! Các ngươi phản rồi. Đại Vu sư, ngài xem xem, đám quỷ xấu ti tiện này, bọn chúng muốn tạo phản kìa!

Đại Vu sư hắc hắc cười lạnh mấy tiếng, sau đó nói:

-Hắn muốn chết, vậy thành toàn cho hắn, ngươi đi đánh với hắn đi!

-Ta… Ta…

Thân thể Bái rụt lui ra sau, nhỏ giọng nói:

-Đại Vu sư… Ngài biết mà, trí lực thì ta siêu quần, võ lực của ta… võ lực của ta lại không siêu quần nổi!

-Bảo ngươi đánh thì ngươi cứ đánh! Sợ cái gì, không phải có ta đây sao?

Đại Vu sư lắc lắc bìm tóc, khinh thường nói.

Bái gầy còm đầu tiên là sửng sốt một chút, lập tức nghĩ tới điều gì, trên mặt nhe răng cười , quay sang võ giả kia cười lạnh nói:

-Tốt! Tốt! Ngươi cho là ta thật sự sợ ngươi sao? Hừ, ngươi muốn thống khoái một chút, ta sẽ không cho ngươi toại nguyện! Thứ ti tiện, nhân loại các ngươi đều đáng chết! Ta phải nghĩ làm sao dày vò người đến chết đây?

Bái nói, chậm rãi đi về phía võ giả nhân loại này. Đột nhiên, thân thể lóe lên một mảnh tàn ảnh, co tay thành chộp, nhắm thẳng hướng trái tim võ giả nhân loại này.

-Ta vẫn luôn thích ăn trái tim nhân loại, đó là thứ ngon nhất tren đời này. Hắc hắc!

Võ giả nhân loại này giận tím mặt, bàn tay trần tung ra lực lượng mạnh mẽ đánh về phía Bái gầy còm. Đáng tiếc, chính là kình lực đủ để phá vỡ cả một ngọn núi này giống như đánh vào bị bông, hoàn toàn tan mất trong không khí!

Người này cũng bất chấp, quay sang Đại Vu sư mắng:

-Tên súc sinh hung tàn nhà ngươi, sớm muộn gì cũng sẽ thảm hại hơn lão tử!

Võ giả nhân loại này nói xong, phất tay đánh về phía Thiên Linh Cái của mình!

Ngay khi tay hắn còn cách đầu một bàn tay, thân thể lại đột nhiên không động đậy một cách kì dị, giống như bị cố định tại chỗ. Hắn mắng ầm lên:

-Lão súc sinh, ngươi tuyệt đối sẽ không chết tử tế! Đừng tưởng rằng tất cả nhân loại đều yếu ớt như chúng ta, hôm nay không phải đã có người ngoài vào được sao? Còn giết một con súc sinh, ha ha ha ha, lão tử thật vui vẻ. Tuy rằng không phải lão tử giết, nhưng lão tử cũng thấy đủ rồi! Ngươi kia lão súc sinh ngươi cũng không tìm ra, nhất định có thể lột da ngươi xuống, nghiền ngươi thành tro! Ha ha ha ha, tới đây đi! Giết ta đi, vừa lúc lão tử cũng muốn xem tim của ta rốt cuộc có màu gì! Lão tử ở dưới chờ đám súc sinh tàn bạo các ngươi!

-Câm miệng!

Bái từ từ đi tới hung hăng tát một cái lên mặt võ giả nhân loại đánh cả hàm răng của hắn rơi xuống, mặt cũng nhanh chóng sưng vù lên. Nhưng hai mắt hắn vẫn chằm chằm trừng Đại Vu sư.

Không biết vì sao, Đại Vu sư lại có một cảm giác lông tóc dựng đứng. Trước kia, hắn chưa từng cảm thấy qua! Đây không phải một dấu hiệu tốt, ngày hôm nay bởi vì có người ngoài xâm lấn, làm chúng nó tổn thất một đồng loại thực lực rất mạnh, làm cho đoàn người này thấy được hi vọng, trong dòng máu chưa bao giờ an phận, một lần nữa trở nên nóng bỏng.

Nhất định phải nhanh chóng tìm ra hai tên nhân loại đáng chết kia! Trước tiên sử dụng tên này , hi vọng có thể dụ ra hai tên nhân loại đáng chết kia.

Chỉ cần bọn chúng không nhịn nổi đi ra, Đại Vu sư liền có đủ lòng tin giết chết hai nhân loại kia!

Đại Vu sư đột nhiên quát nói:

-Giết chết hắn! Ăn tim của hắn! Nhân loại đáng chết!

-Giết!

-Giết!

Mấy con linh thú hóa hình vô cùng xấu xí bên cạnh Đại Vu sư, cũng bắt đầu điên cuồng rít gào rống lên, nóng giận gào thét.

Trong gian phòng bên kia, Thượng Quan Thi Vũ gấp gáp nhìn Tần Lập, răng ngọc nghiến chặtm truyền âm cho Tần Lập nói:

-Đàn súc sinh này! Muộc nhất định phải giết sạch chúng!

Tần Lập cũng vô cùng phẫn nộ, trong lòng lại rất rõ ràng. Chờ khi đoàn người này lùi về, chậm rãi giết chóc mới là biện pháp tốt nhất. Nhưng trơ mắt nhìn một võ giả nhân loại bị linh thú móc tim, đồng thời ăn sống, loại cảm giác này thật quá khó tiếp thu!

Chỉ số thông minh của Bái quả nhiên cao tuyệt, nó thoáng cái đã nhìn ra dụng ý của Đại Vu sư, nhe răng cười. Xoạt một tiếng, tùy tiện xé nát áo của võ giả nhân loại này, lộ ra thân thể cường tráng bên trong.

Bái cười hắc hắc:

-Cũng không tệ lắm, ta rất ít ăn được tim của võ giả có thực lực như ngươi. Chẳng qua mấy ngày trời, ta sẽ dược ăn rất nhiều! Các ngươi không nên chọc giận Đại Vu sư, các ngươi co rằng hai tên xấu xí tời từ bên ngoài kia là có thể giải cứu được tất cả các ngươi sao? Đó là không có thể nào, ngươi nhìn xem. Tim của ngươi sẽ bị ta móc ra, nhưng đồng loại của các ngươi…những nhân loại xấu xí kia căn bản không dám xuất hiện ở nơi này! Ha ha ha!

-Đừng nằm mơ, muốn dùng lão từ làm mồi? Muốn ăn cứ ăn! Thống khoái một chút đừng có lề mà lề mề, súc sinh ngươi!

Bị nhìn thấy, Bái cũng không tức giận, nhe răng nói:

-Được!

Nói rồi, hung hăng chộp tời ngực võ giả nhân loiaj này. Võ giả nhân loại này cũng thật cường hãn, nhìn chằm chằm vào Bái, mắt cũng không chớp một cái.

Phanh!

Thân thể Bái bị đánh hung hăng bay ra ngoài, chính là bởi một võ giả bên cạnh đánh lén đắc thủ. Vừa định tiến lên hoàn toàn giết Bái, lại bị Đại Vu sư phản ứng lại, nổi giận đánh một quyền thành thịt nát bay đầy trời!

Bái lại bị mọt quyền của võ giả này đánh bay, miệng phun máu tươi, ngực lõm vào một khối lớn! Miệng còn mơ hồ kêu gào:

-Đại Vu sư! Giữ lại mấy tên nhân loại xấu xi ti tiện này cho ta, ta muốn móc hết tim bọn chúng ra!

Cường Thuần Khiết

Duy Ngã Độc Tôn

410. Chương - 414: Dò Tìm Bí Mật Của Sào Huyệt Linh Thú!

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

Dịch giả: Tepga

Biên: Tepga

-Ha ha ha ha! Súc sinh ngươi, bản thân đã sắp chết còn muốn ăn chúng ta? Dù là ăn, cũng không tới phiên súc sinh ngươi đâu. Ha ha ha!

Võ giả nhân loại bị khống chế cười to điên cuồng, nước mắt lại không ngừng rơi xuống.

Đại Vu sư nhìn thoáng quá Bái tinh thần đang nhanh chóng yếu đi, trên khuôn mặt vô cùng xấu xí lộ ra thần sặc phẫn nộ, vung tay lên:

-Lập tức trở về, mang Bái đi uống Thần Thủy! Ăn Thần Thảo! Đi!

Nhóm người này cuối cùng cũng thối lui, lưu lại võ giả nhân loại chết thảm kia. Máu thịt đầy đất, ở trên thôn trang cỏ hoang mọc um tùm này, càng tăng them vài phần khí tức thê lương.

Trước khi Đại Vu sư rời đi, còn tràn ngập không cam lòng nhìn thoáng qua thôn xóm này, trong lòng lại thề sau khi trở về nhất định phải tăng cường phòng bị, chỉ cần hai nhân loại kia dám tới, liền nhất định làm chúng có đi không về!

Thẳng đến khi toàn bộ đám người này rời đi, hai người mới đi ra từ chỗ ẩn thân. Lúc này Thượng Quan Thi Vũ vành mắt đỏ bừng, dùng sức mím môi, toàn thân đày khí tức phẫn nộ. Nếu như không phải có Tiên Thiên Tử Khí che giấu, chỉ sợ đã sớm bị Đại Vu sư kia phát hiện.

Cho nên, ngay từ bắt đầu kế sách của Đại Vu sư đã dùng không kém, ít nhất hắn cũng kéo lên phẫn nộ của Thượng Quan Thi Vũ. Nhưng Đại Vu sư làm sao cũng không nghĩ ra đươc, trên đời này lại Tiên Thiên Tử Khí thần kì như thế.

-Đám súc sinh này, ta nhất định phải giết các ngươi!

Thượng Quan Thi Vũ nghiến răng nghiến lợi nói ra mấy chữ từ trong miệng.

Đã trả qua nhiều chuyện, vốn Thượng Quan Thi Vũ đơn thuần thiện lương, rốt cuộc đã kích phát ra một tia thô bạo từ bên trong. Đây cũng ứng với câu nói kia: người trong giang hồ, thân không thuộc về mình!

Chuyện này vốn không có liên quan gì đến mấy người Tần Lập, nhưng Thượng Quan Thi Vũ gặp chuyện bất bình rút đao tương trợ, dù là Tần Lập cũng không nói gì. Bởi vì ngay cả Tần Lập cũng đã quyết định phải xông vào nơi linh thú thống trị này, nhìn xem đám linh thú xấu xí lại hung bạo này rốt cuộc là thứ gì, lại bắt nhân lọia trở thành nô lệ của bọn chúng.

Hơn nữa, Đại Vu sư trước khi đi bởi vì phẫn nộ buộc miệng nói ra hai câu, cũng khiến cho Tần Lập chú ý. Đại Vu sư nói mang theo Bái trở về uống Thần Thủy, ăn Thần Thảo… Hai loại này, có thể chính là chuyện ghi chép bên trên bản nhật kí hai người vừa xem hay không?

-Hiện tại chúng ta làm thế nào? Đi theo sau?

Thượng Quan Thi Vũ nhẹ giọng hỏi.

Tần Lập gật đầu, vón hắn nghĩ để nhân loại đối phương trở lại liên hệ với mình. Dù sao biết người biết ta, mới có thể trăm trận trăm thắng, hiện giờ bản thân không có một chút hiểu biết gì về Đại Vu sư cùng đám linh thú hóa hình này. Ngoại trừ biết chúng nó có thực lực cường đại tính tình tàn bạo ra, những cái khác đều không biết.

Nếu như có người lén lút trở lại, kể rõ tình huống cụ thể của Đại Vu sư, như vậy sẽ tốt hơn rất nhiều. Nhưng mà hiện giờ xem ra, những người này bị đám linh thú kia quản lý rất chặt, muốn đi ra sợ rằng khó bằng trời, thậm chí còn dâng mạng không công. Đã như vậy, còn không bằng đi theo phía sau đám linh thú kia, dò xét một lần!

Đám linh thú kia có cái mũi nhạy cảm, đồng dạng Tần Lập cũng có Tiên Thiên Tử Khí thần kì! Vừa nãy Tần Lập cũng đã lưu lại một tia thần thức ở trên một còn linh thú và một võ giải nhân loại, khoảng cách không quá xa, Tần Lập luôn có thể tìm được.

Về đêm, màn trời phủ xuống, những ngôi sao lóe lên.

Tần Lập cùng Thượng Quan Thi Vũ leo lên một ngọn núi rất cao, thần thức của hai ngươi một đường truy đuổi tới tận đây. Đứng ở trên ngọn núi nhìn xuống phía dưới, đều không nhịn được hít một hơi lạnh.

Phía dưới là một thung lũng, không lớn cũng không nhỏ, phương viên khoảng ba mươi dặm.

Còn bốn phương tám hướng, lại đều là những ngọn núi cao giống như dưới chân hai người! Một của ra vào cũng không có!

Nói cách khác, mặc kệ là linh thú hay là nhân loại muốn đi vào nơi này, bất cứ là đi từ hướng nào thì cũng phải leo qua một ngọn núi thật cao!

Đối với linh thú mà nói, cái này cũng không tính là gì. Nhưng dù là võ giả cảnh giới Chí Tôn, leo qua một ngọn núi lớn như thế, cũng sẽ cảm thấy mệt mỏi rã rời!

Cũng không phải môi trường nào cũng có thể để người ta bay lên được!

Cường giả cảnh giới Chí Tôn, nếu như ở khu vực trống trải, bằng vào một hơi nguyên lực có thể không ngừng bay lên phía cao, bay mấy trăm thước thậm chí một ngàn thước cao cũng thậ không phải việc khó, nhưng bọn họ cũng không thể duy trì liên tục lâu lắm.

Coi như là võ giả siêu việt cảnh giới Chí Tôn, cường giả đạt đến Phá Toái Hư Không, cũng không có khả năng bay trên trời cao quá lâu. Thời tiết phức tạp trên không trung, tiêu hao thể lực đối với võ giả đều là một con số kinh khủng.

Mà bay ở tầng trời thấp, bay qua những ngọn cây phập phồng cao vút, vậy cũng không thành vấn đề. Nhưng thời gian kéo dài, đồng dạng cũng sinh ra tiêu hao rất lớn!

Không ai có thể đảm bảo trên đường đi sẽ không đột nhiên xuất hiện địch nhân, nếu người tiêu hao thể lực quá lớn, thì vốn ngươi mạnh hơn đối phương, cũng sẽ bị đối phương đánh bại!

Cho nên, Tần Lập cùng Thượng Quan Thi Vũ vừa thấy địa hình ở đây, liền cơ bản biết vì sao nhân loại lại thất bại. Nơi này, quả thật không có biện pháp công chiếm.

Bởi vì không phải mọi võ giả đều có khả năng như Tần Lập, có thể tu luyện công pháp thần kì che giấu khí tức, có được chiến kĩ cường đại khiêu chiến vượt cấp. Cũng không có khả năng như Thượng Quan Thi Vũ, trời sinh linh thể, tốc độ tu luyện không gì sánh kịp, dưới tình huống đồng cấp, tích lũy nguyên lực cũng vượt quá xa những người khác.

Đại bộ phận đều là võ giả bình thường, cho dù là một thiên tài tu luyện, trong vòng trăm năm tối đã cũng chỉ đạt tời trình tự Chí Tôn. Còn các võ giả nơi cực Tây bên kia, cùng võ giả nơi thần bí phương Đông, lại có khác biệt về bản chất.

Hậu duệ đại nhân vật thời đại Thái Cổ, bản thân đã có được huyết mạch thần kì cùng vô số phối phương linh đan cùng với các loại công pháp chiến kĩ, trên cơ sở đã không thể so sánh nổi.

Đương nhiên, làm cho Tần Lập cũng cảm thấy chấn động, chính là vị trí hai người đứng hiện tại ở phía Đông thung lũng này, mà ở vị trí phía Tây, có một tòa thành khổng lồ!

Tòa thành cao có đến ba bốn trăm thước!

Tòa thành này kéo dài đến mười mấy dặm, quy mô to lớn, khí thế hùng hồn. Nhưng Tần Lập cùng Thi Vũ vẫn nhìn ra, tòa thành này còn rất mới! Thậm chí bộ dạng không tới mười năm!

Tuy nói vị trí hai người đứng cách thung lũng bên dưới một góc vuông bảy tám cây số, nhưng tòa thành này vẫn làm cho người ta một loại cảm giác trùng kích rất mạnh!

Rất chấn động!

Tòa thành này là do đám linh thú kia xây dựng lên? Hiển nhiên không phải! Tần Lập nhìn mấy trăm người ở lều trại bên kia, trong lòng dần có một tia hiểu ra.

Đồng thời, cũng mọc lên một cỗ cảm giác không rét mà run, nếu như thật sự như thế, như vậy đám linh thú này…thật quá kinh khủng!

Mặt trước của tòa thành này, có lẽ là ở vị trí trung tâm thung lũng, ánh đèn sáng ngời. Bằng vào thị lực của hai người, đều có thể thấy nơi đó dựng lên rất nhiều cọc gỗ, bốn võ giả nhân loại còn sống đi theo Đại Vu sư tìm kiếm Tần Lập cũng Thượng Quan Thi Vũ buổi sáng, lúc này đã bị cột bên trên cọc gỗ.

Bốn phía xung quanh vây rất nhiều người, trận doanh nhân loại cùng linh thú hoàn toàn tách biệt. Tần Lập tính toàn sơ lược, số lượng nhân loại phải vượt xa số lượng linh thú.

Số lượng linh thú chỉ có không tới ba mươi con!

Đương nhiên, không tới ba mươi con này đều là linh thú hóa hình thực lực rất mạnh, các linh thú hóa hình cấp thấp khác đều cảnh giới bốn phía, có lẽ không có tư cách tiến vào nơi này. Xung quanh Tần Lập cùng Thượng Quan Thi Vũ cũng có mười mấy con thực lực không kém, hơn nữa là linh thú hết sức mẫn cảm với hoàn cảnh, chỉ là không thể phát hiện ra ngay bên người chúng nó ẩn giấu hai vị sát thần.

Bên phía nhân loại, có khoảng ba trăm người, nam nữ già trẻ đều có, lấy cảnh giới Tần Lập cùng Thượng Quan Thi Vũ, đều có thể nhìn ra rõ ràng biểu tình trên mặt những người này.

Trên mặt đa số mọi người đều là chết lặng, giống như bị cột trên cọc gỗ không phải là thân nhân cũng đồng loại của bọn họ. Biểu tình chết lặng, thờ ơ, nhưng Tần Lập vẫn có thể cảm nhận được trên người bọn họ một cỗ bi ai cùng phẫn nộ thật sâu…Cùng với sợ hãi!

Đối mặt tử vong, đích xác rất ít người có thể thản nhiên đối mặt.

-Bọn chúng muốn bắt mấy người kia khai đao, nhưng mà tên súc sinh Bái kia ban ngày đúng ra bị thương rất nặng, lẽ nào lại khỏi nhanh như vậy?

Tần Lập cau mày, nhẹ giọng nói.

Giống như nghiệm chứng suy đoán của Tần Lập, tên Bái còn nhom xấu xí kia nghênh ngang đi ra từ một gian phòng, phía sau còn có mấy tên hộ vệ cẩn thận hầu hạ.

Ánh mắt Tần Lập cùng Thượng Quan Thi Vũ đồng thời lộ ra tia kinh hãi. Mấy canh giờ, chỉ mấy canh giờ, vốn Bái trọng thương sắp chết lại khỏi hẳn một cách thần kì! Hơn nữa nhìn qua bộ dạng còn nhảy nhót loạn xạ, nào còn chút vẻ bị thương nặng sắp chết?

Hai người liếc nhìn lẫn nhau, đều hiểu được bên trong nơi thần bí này tất nhiên có sự vật vô cùng thần kì!

Kì thật ngẫm lại cũng có thể lý giải. Ở thời đại Thái Cổ xa xôi, lúc nơi thần bí còn chưa hình thành, Thiên Nguyên đại lục khổng lồ như thế, vậy có một ít nơi thần kì cũng là chuyện bình thường.

Sau đó, nơi thần bí hình thành, bao bọc nhưungx nơi thần bí này lại, như vậy những nơi này cũng thành chỗ thần kì của những nơi thần bí.

Kì thật coi như là giới thế tục, cũng có rất nhiều nơi mà nhân loại cũng khó đặt chân. Những nơi này đồng dạng cũng thần bí vô cùng, thậm chí hết sức kinh khủng!

Trong mắt hai người đều lộ ra vài phần hưng phấn cùng động tâm. Vốn là Tần Lập chỉ muốn tìm một nơi thần bí ngăn cách, khiến địch nhân không thể tìm ra.

Lại không ngờ rằng, lại đụng tới một nơi như vậy!

Nơi thần bí này, ta nhất định phải lấy được! Trong lòng Tần Lập nghĩ.

Lúc này, Đại Vu sư trong vòng vây một đám linh thú đi tới từ một hướng khác, lập tức gây ra một trận tung hô. Những người bên phía nhân loại toàn bộ quỳ sát xuống, nghênh đón Đại Vu sư tới.

Tần Lập tính toán, số lượng linh thú bên trong thung lũng cũng có khoảng bảy tám mươi! Bảy tám mươi con linh thú này, trên người mỗi con đều tản ra khí tức không kém. Nếu như hiện giờ trực tiếp lao xuống, kết quả không khác gì chịu chết.

Cho nên, nhất định phải nghĩ biện pháp vừa có thể cứu ra những người này, còn có thể đả kích trầm trọng Đại Vu sư!

Cường Thuần Khiết

Duy Ngã Độc Tôn

411. Chương 415: Người Không Sợ Chết!

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

Dịch giả: Tepga

Biên: Tepga

Lúc này, Thi Vũ ở bên cạnh khẽ giọng nói:

-Phu quân! Muội có thể diệt trừ toàn bộ đám linh thú mai phục xung quanh, hẳn có thể khiến cho Đại Vu sư kia tức giận chứ?

Tần Lập nhíu mày, nhìn Thi Vũ nhỏ giọng nói:

-Đừng hồ đồ! Đám linh thú dưới kia cũng không dễ chọc, Muội chọc giận chúng nó, hai người chúng ta có thể chạy được hay không còn chưa nói, đám người bên dưới xem ra không thoát được.

Thi Vũ khẽ mím môi, quật cường nhìn Tần Lập nói:

-Phu quân! Đây là lần đầu tiên từ lúc muội chào đời tới nay muốn giết người như vậy! Không, là giết súc sinh!

Tần Lập ngưng thần suy nghĩ một hồi, đột nhiên hỏi:

-Bộ pháp khinh công huynh dạy cho muội, muội luyện tập như thế nảo?

Thi Vũ cười khẽ:

-Huynh cũng không phải không phát hiện, không thể kém hơn huynh sao?

Tần Lập vuốt mũi, thầm nói dù là muội nói sự thật cũng không cần không lưu tình như vậy chứ? Chẳng qua hắn chỉ là quan tâm sẽ loain, sức chiến đấu của Thi Vũ hiện tại mặc dù so không bằng Tần Lập, nhưng vẫn mạnh hơn rất nhiều so với những võ giả cảnh giới Phá Toái Hư Không ngang hàng. Bên trong sào huyệt linh thú này, người mạnh nhất chính là Đại Vư sư kia! Ngoại trừ hắn ra, những kẻ khác tuy rằng đều rất mạnh, nhưng thật ra không đủ đe dọa.

Nghĩ vậy, Tần Lập trầm giọng nói:

-Thi Vũ! Nhớ kĩ, ngàn vạn lần đừng ham chiến, đánh không lại thì bỏ chạy, mặc kệ muội chạy đến nơi nào, huynh cũng sẽ tìm được muội!

Nói rồi, trong lòng Tần Lập than nhẹ một tiếng. Sớm biết như vậy, mang theo Bạch Trung Sơn bên người thì tốt rồi. Chẳng qua nghĩ lại mình tới đây là giết linh thú, nếu thật sự mang theo lão vượn cố chấp kia, nói không chừng còn xảy ra chuyện khác nữa.

Khẽ lắc đầu, Tần Lập thở ra một hơi. Hắn luôn luôn rất ít làm chuyện không nắm chắc, dù là không địch lại thì cũng sẽ nghĩ trước đường lui. Chuyện hoàn toàn không nắm chắc, vốn Tần Lập chỉ làm qua một lần, chính là Cực Nhạc Thiên Cung năm đó, mà nay lại là lần thứ hai!

Bởi vì lúc này đàn linh thú kia đã hoàn toàn khác biệt với linh thú bình thường, chúng nó còn giảo hoạt hung ác tàn bạo hơn cả nhân loại. Nếu như nói linh thú cùng nhân loại rơi vào trạng thái đối địch tự nhiên, chém giết lẫn nhau thì rất dễ lý giải. Tần Lập cũng tốt, Thi Vũ cũng vậy, cũng sẽ không cảm thấy khó có thể tiếp thu.

Nhưng hiện tại đàn linh thú này lại bắt một đám nhân loại, trở thành nô lệ của chúng nó, bị chúng nó sai khiến… Đây… đây còn là linh thú sao?

Hơn nữa, đám quỷ xấu xí đáng chết này, lại còn nói là nhân loại xấu xí, con mẹ thật là…không có thẩm mỹ mà!

Trên núi, một đầu linh thú thứ nhất nhanh chóng bị Thi Vũ chém giết vô thanh vô tức. Nhưng Tần Lập vẫn để cảm giác được, trái tim treo cao rốt cuộc cũng buông lỏng.

Lập tức Tần Lập cười tự giễu, bản thân mình kéo theo Thi Vũ rời Huyền Đảo, không phải chính là để nàng có được lịch lãm cùng kinh nghiệm chiến đấu sao. Mà cho tới nay, mình đều kéo nàng theo bên người, bảo hộ nàng giống như một bảo mẫu, Thi Vũ làm sao có được lịch lãm chân chính?

Nghĩ vậy, tâm tình khẩn trương của Tần Lập rốt cuộc hoàn toàn thả lỏng. Hít sâu một hơi, thân thể như hòa hợp cùng hoàn cảnh xung quanh, dần dần tan biến trong không khí.

Trên quảng trường rộng lớn bên ngoài tòa thành, Bái diễu võ dương oai nhe răng cười, đi tới trước mặt các võ giả nhân loại bị trói chặtm vươn đầu lưỡi dài liếm môi tàn nhẫn nói:

-Một hồi nữa tim của các ngươi sẽ trở thành thức ăn của Đại Vu sư vĩ đại, Bái vĩ đại thứ hai. Các ngươi…chuẩn bị xong rồi chứ?

Mấy võ giả nhân loại này cũng biết số phận của mình, không nói một lời, thậm chí ngay cả tiếng mặng cũng không có. Dứt khoát nhắm mắt, không thèm liếc tới Bái.

Điều này làm cho Bái chuẩn bị nghênh tiếp một trận mắng to, sau đó từ đó tìm thấy khoái cảm liền ngược lại phẫn nộ, giống như một quyền hung hăng đánh vào không khí. Ban ngày bản thân bị trọng thương, vẫn áp chế tức giận, bởi vì mấy tên nhanh loại này không phối hợp, hoàn toàn không cách nào phát tiết ra.

Bái tròng mặt xoay chuyển, lấy trong tay thủ hạ một cí roi, cươif hung ác vung roi lên, hung hăng quất roi lên mặt một võ giả nhân loại.

Võ giả nhân loại kia lập tức bị một roi này quất cho da tróc thịt bong, Bái cũng không sử dụng nguyên lực, bằng không một roi này sẽ đánh nát đầu người kia, trái tim sẽ không tươi ngon nữa.

-Mắng ta đi! Các ngươi câm điếc rồi sao? Hắc hắc, nhân loại yếu ớt xấu xí các ngươi, không phải vẫn thích mắng cho sướng miệng sao? Sao không mắng nữa?

Bái kiêu ngạo hét to, tiếng nói truyền ra thật xa giữa bầu trời đêm yên tĩnh.

Lúc này, bên trong đám người cách đó không xa truyền ra tiếng khóc nhỏ đè nén. Trên mặt Bái lộ ra sắc mặt vui mừng, chuyển ánh mắt về phía giữa đám nhân loại.

Đám nhân loại kia theo ánh mắt của bái đều cúi đầu, có người ra sức bịt miệng đứa nhỏ.

Tiếng khóc vừa rồi, là một đứa bé trai vangl ên, bởi vì người bị đánh chính là phụ thân nó!

Bái cảm giác được một tia khoái ý, cười to nói:

-Hắc hắc! Thằng nhãi nhân loại xấu xí kia, sợ không? Phụ thân của ngươi, đợi lát nữa sẽ bị ta móc tim ăn tươi đó!

Đứa bé trai kia lập tức khóc lớn, dù ngay cả mẫu thân nó cũng khong cách nào khống chế được tiếng khóc của đứa nhỏ.

Đứa bé càng khóc lớn, Bái càng cười thỏa mãn:

-Khóc đi, dùng sức khóc đi, chờ người trưởng thành ta lại ăn tim của ngươi! Thịt trẻ con tuy rằng không tệ, nhưng mà tim lại kém một chút, không ngon bằng người trưởng thành cường tráng!

Võ giả nhân loại mặt bị đánh da trước thịt bong kia, lúc này bỗng nhiên từ từ mở mắt, Trong đôi mắt, bị máu bao trùm, thoạt nhìn thật dọa người.

Một roi vừa nãy, kéo dài từ đỉnh đầu cho đến khóe miệng, hết sức chuẩn xác. Rất hiển nhiên, con Bái súc sinh này bình thường đã làm không ít chuyên như thế.

-Đừng khóc!

Võ giả nhân loại này, lời nói trước sau vẫn trầm ổn bình tĩnh, giống như có ma lực thần kì, đứa bé trai kia, con hắn lập tức ngừng khóc.

-Nhi tử, bình thường ta dạy con thế nào? Con là một nam tử hán! Nam nhan chảy máu không đổ lê! Con phải nhớ kẽ kể thù của chúng ta là ai, nhớ phải để tỏng lòng, cho dù chết cũng không được quên! Một ngày nào đó, đàn súc sinh xấu xí này đều sẽ chết dưới đao kiếm của nhân loại chúng ta! Cho nên, dù là đối mặt với tử vong, cũng phải kiên định tín niệm này. Không phải sợ, càng đừng khóc!

Nam nhân nói đến đó, giọng nghiêm khắc hỏi:

-Nghe rõ rồi chứ?

Đứa bé trai kia vẻ mặt ủy khuất, miệng nhỏ cong lên, cố nên bi thương nấc nghẹn, không cho mình khóc ra tiếng. Thân thể run run, mang theo nức nở trả lời:

-Nghe rõ rồi!

-Hừ, còn biết giáo dục đời sau.

Bái nhếch môi, tròng mắt đảo loạn, ánh mắt lạnh lẽo không ngừng quét tới quét lui trên người đứa bé trai, giống như đang do dự điều gì.

Sau một lát, hắn nghiêng đầu nói với người bên cạnh:

-Đi! Bắt lấy thằng nhãi con kia, bóp chếp nó cho ta! Không phải thiết mất một trái tim trưởng thành sao? Ta chấp nhận! Hừ, có thời giân đi ra bắt một đám nhân loại nữa là được! Ngươi muốn giáo dục con cháu, ta không cho ngươi như nguyện! Đánh bại chúng ta? Nằm mơ đi!

-Ngươi dám!

Võ giả nhân loại khuôn mặt máu thịt mơ hồ kia đột nhiên bộc phát ra khí thế kinh người, vô cùng dữ tợn căm giận rống to:

-Súc sinh ngươi, ngay cả một đứa nhỏ cũng không buông tha!

-Hắc hắc hắc! Rốt cuộc ngươi phẫn nộ rồi sao? Tốt, ta thích loại phản ứng này của ngươi. Chờ chút…các ngươi đều phản ứng giống như hắn, ta càng hài lòng. Súc sinh sao? Cứ tùy ngươi đi!

Bái vẻ mặt đắc ý cười lớn, sau đó mắt lạnh nhìn người bên cạnh, lạnh nhạt nói:

-Ngươi còn không đi?

Người bên cạnh Bái do dự một chút, chậm rãi đi về phía đoàn người, trong đám người bỗng nhiên truyền ra tiếng mắng.

-Họ Vương kia, người cũng là nhân loại, lẽ nào ngươi muốn tàn sác đồng loại của mình sao?

-Súc sinh! Đầu phục thứ súc sinh đó, ngươi ngay cả súc sinh cũng không bằng!

-Vương Hỏa! Năm đó lão phu không nên cứu sống ngươi, cho ngươi trực tiếp chết đi là tốt rồi, bớt cho ngươi trở lại tàn hại chúng ta!

Nguyên lai kẻ hầu bên cạnh Bái lại là một gã nhân loại, giống như võ giả nhân loại Tần Lập giết chết buổi sáng, đều là nhân loại tuyên thệ thuần phục đàn linh thú xấu xí này!

Tên gọi là Vương Hỏa này ngẩng đầu, trên mặt vặn vẹo lộ ra một tia cười hung ác:

-Muốn trách thì trách các người không thức thời! Cái nơi này vốn là địa bàn linh thú, là nhân loại chiếm cứ sau, còn muốn cướp giật thánh dược của linh thú đại nhân! Cho nên, tất cả nhân loại đều đáng chết! Mà ta…Hiện giờ ta là tôi tớ của Bái đại nhân, ta có được quyền lực cao hơn các ngươi rất nhiều! Ta sống rất tốt!

-Bại hoại!

-Súc sinh!

-Cặn bã!

Trong đám người truyền ra tiếng mặng phẫn nộ đến cực điểm.

Bái cười rất hài lòng, hắn thích thấy tràng cảnh nhân loại tương tàn cùng đồng loại. Kì thật vốn Bái cũng không biết tim của nhân loại là thú mỹ vị gì, chiêu này cũng là do tên Vương Hỏa kia dạy cho hắn, cho nên tên Vương Hỏa này rất biết lấy lòng Bái.

Đại Vu sư ngồi trên cao cao, hai mắt khép hờ, thần sắc lạnh nhạt, giống như một màn trước mắt hoàn toàn không có bất cứ ảnh hưởng gì tới hắn. Tùy ý cho Bái phát huy, bởi vì hắn đối với việc hôm nay Bái gặp nạn cũng rất phẫn nộ. Đám nhân loại này có một chút hy vọng, liền cảm thấy mặt trời đã tới, liền dám vô pháp vô thiên! Không cho bọn chúng chút bài học khắc sâu, bọn chúng sẽ vĩnh viễn không ghi nhớ kĩ!

Lúc này Vương Hỏa từng bước chậm rãi đi tới trước mặt đứa bé trai kia, vẻ mặt cười hung ác. Một phụ nhân bên cạnh đứa bé đã sớm cả người run lên, săc mặt tái nhợt, cố gắng muốn che đứa nhỏ ra sau lưng mình.

Còn đứa bé quật cường này, lại dũng cảm đứng trước người mẫu thân, không chút sợ hãi nhìn Vương Hỏa.

-Thằng nhãi con, ngươi sẽ chết rất nhanh, ngươi không sợ sao? Ngươi có biết, chết là cảm giác gì không?

Vương Hỏa lộ ra hàng rằng trắng, lành lạnh nói.

-Ngươi chết một lần, sẽ biết là cảm giác gì. Ta không sợ chết, lại càng không sợ loại bại hoại đầu nhập vào súc sinh như ngươi!

Tiếng nói thanh thúy của đứa bé, ở trong trời đêm này truyền ra thật xa, quanh quẩn thật lâu.

-Tốt! Không hổ là con của lão tử!

Hán tử bị cột trên cọc, vẻ mặt máu thịt không rõ lớn tiếng cười to.

laohactu

Duy Ngã Độc Tôn

412. Chương 416: Khống Chế Tinh Thần!

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

-Được! Thằng nhãi con! Vậy lão tử liền giết chết ngươi!

Vương Hỏa bị đứa nhỏ này mắng chửi, cơn tức trong lòng đột nhiên bùng nổ, vươn tay chụp về phía đứa nhỏ.

Người mẹ của đứa nhỏ giữ chặt tay con mình, thân tình tuyệt vọng, Trông đám người, trên mặt mọi người đều lộ ra thần sặc phẫn nộ cùng tuyệt vọng.

-Chờ một chút!

Đại Vu sư vẫn ngồi ở chỗ đó không nhúc nhích, đột nhiên há mồm nói.

Vương Hỏa liền ngưng lại, tay hắn còn ở trên đầu đứa nhỏ, vẻ mặt kinh ngạc nhìn Đại Vu sư. Còn Bái ở bên kia cũng có vẻ nghi hoặc nhìn Đại Vu sư, trong lòng lấy làm kì quái: hôm nay Đại Vu sư như thế nào lại đột nhiên nhúng tay vào loại chuyện này.

"Chẳng lẽ Đại Vu sư mềm lòng rồi ư? Điều này…không có khả năng a!" Trong lòng Bái thầm nghĩ, còn chưa kịp nói ra, liền thấy Đại Vu sư đưa hai mắt nhìn về phía bóng đêm mặt phía đông ngọn núi, chân mày bắt đầu nhăn tí lại.

Trong lòng Bái đột nhiên vừa động, hắn biết nhất định là hai tên nhân loại đáng chết kia lại xuất hiện! Đại Vu sư vĩ đại nhất đã phát hiện ra bọn chúng!

Nghĩ vậy, Bái liếm liếm môi, thầm nghĩ: "Hai tên võ giả nhân loại kia, dường như rất mạnh, không biết trái tim của chúng, có càng tươi ngon hơn một chút hay không?"

Đại Vu sư từ trên ghế chậm rãi đứng dậy, ánh mắt lóe sáng nhìn dãy núi phía Đông, đột nhiên phân phó:

-Lập tức đi lên mặt đông ngọn núi, tìm cho ra hai tên nhân loại chết tiệt kia cho ta! Bọn chúng…đang giết chóc thủ hạ của chúng ta ở đó!

.

Toàn bộ đám linh thú biến hóa bên này đều xôn xao náo động, phẫn nộ không thôi. Cả đám đều không thể tưởng được, hai tên nhân loại kia lại to gan lớn mật như thế, dám chạy tới nơi này ra tay giết hại "người" của chúng nó!

Đại Vu sư vung tay lên:

-Tất cả đều đi đi! Phải chắc chắn đánh chết hai người kia! Không cần bắt sống, các ngươi không có bản lãnh đó! An toàn của ta, còn không cần đến các ngươi bảo hộ!

Cả đám linh thú chừng bảy tám mươi con, ầm ầm đáp ứng một tiếng, thừa bóng đêm phóng lên nhắm hướng Đông núi cao, rất nhanh chạy đi.

Đại Vu sư nhìn Bái đứng ở nơi đó, sau đó lại nhìn thoáng qua Vương Hỏa, nói:

-Các ngươi tiếp tục đi!

Lúc này trong đám người xao động một hồi, rất nhiều năm qua, lại tình huống này vẫn là lần đầu tiên phát sinh! Những người này đều ý thức đươc cơ hội dường như đã đến rồi! Hiện tại cường giả nơi này, chỉ có một mình Đại Vu sư!

Về phần Bái ư…Bái ở trong mắt rất nhiều người, chỉ là một con cáo mượn oai hùm, là đồ rác rưởi mà thôi!

Đại Vu sư lạnh lùng nhìn đám người, trong hai mắt một lớn một nhỏ đều bắn ra tia hào quang hung ác tàn bạo, lành lạnh nói:

-Các ngươi ai muốn chết cứ thử xem!

Lời nói của Đại Vu sư khiến rất nhiều người kìm lòng không được thân người run run. Năm đó, chính là lão khốn cực kì xấu xí này, dẫn theo đàn linh thú đông đúc giết chết toàn bộ cường giả nhân loại ở địa phương thần bí này. Cho tới bây giờ, trong trận doanh nhân loại, mạnh nhất cũng chỉ thực lực Địa Tôn, và thêm mấy võ giả cảnh giới Nhân Tôn.

Tuy nhiên đối với Đại Vu sư mà nói, các võ giả này căn bản là không tạo thành chút uy hiếp gì.

Vương Hỏa âm lạnh cười nói:

-Bái đại nhân! Thằng nhãi con này?

Bái phất tay lên:

-Giết!

Vương Hỏa cắn răng một cái, chụp một cái vào đầu đứa nhỏ, chỉ cần chụp trúng, lập tức liền có thể đánh nát đầu của đứa nhỏ yếu ớt. Đối với Vương Hỏa mà nói, đầu của đứa nhỏ còn mềm hơn trái dưa hấu.

Đại Vu sư làm mặt tỉnh ngồi ở đó, nhưng trên thực tế, tinh thần lực của nó đã tập trung vào cả đám người ở trận doanh nhân loại. Đồng thời, còn phóng rất nhiều thần thức lan tràn đi ra ngoài, nếu tên võ giả nhân loại kia xâm nhập vào trong này, chỉ cần hắn vừa xuất hiện, Đại Vu sư lập tức sẽ bùng phát chém chết ngay!

Bái nhe răng cười, đứa nhỏ không biết sợ, mấy võ giả nhân loại bị cột vào cây cột kia đày phẫn nộ, bầu không khí trong trận doanh nhân loại đầy bi thương ai oán, mọi hình ảnh đều dừng ở giờ khắc này.

Đại Vu sư đột nhiên thần săc chợt ngưng trọng, vừa lộ ra thần sắc nghi thần nghi quỷ. Đột nhiên Vương Hỏa hét lớn một tiếng, xoay người phóng vọt tới chỗ Bái cách gần hắn, tốc độ đó đã hoàn toàn bộc phát ra tất cả thực lực của Vương Hỏa, nhanh đến không gì sánh kịp!

Mà ngay cả Đại Vu sư, cũng không thể nghĩ tới, trong thân thể Vương Hỏa đã bị hắn hạ cấm chế, hoàn toàn thần phục chúng, trở thành nô lệ của chúng, lại đột nhiên quay giáo phản kích!

Tất cả mọi người bị một màn này sợ đến ngây người, bao gồm Bái trên mặt nó còn đang nhe răng cười!

Ầm!

Rắc…Rắc!

Một tràng tiếng kêu vang, đó là tiếng xương cốt gãy vụn!

Bái không hay ho rồi, bị một kích này của Vương Hỏa bắn bay đi thật xa, gần như tất cả xương cốt trước ngực toàn bộ vỡ vụn! Té trên mặt đất, ở trên mặt nó còn giữ vẻ nhe răng cười, thân thể không ngừng co giật, run run, máu tươi từ trong miệng nó không ngừng phun ra lai láng.

Lúc này đây, ngay cả thần tiên cũng cứu không được nó!

Đại Vu sư phát ra một tiếng rống giận bi phẫn, giơ tay phách không chộp một trảo về hướng Vương Hỏa, trong không khí vặn vẹo một trận, lập tực xuất hiện một bàn tay khổng lồ đầm đía máu tươi, hung hăng chụp vào Vương Hỏa.

Dựa theo lẽ thường mà nói, thực lực của Vương Hỏa vừa mới đột phá đến cảnh giới Chí Tôn, là khẳng định không tránh thoát một trảo này của Đại Vu sư, thế nhưng lại một lần nữa xuất hiện một màn quỷ dị!

Thân mình Vương Hỏa vặn vẹo một cái, khó khăn lắm mới tránh thoát một trảo của Đại Vu sư, sau đó hung hăng tung một quyền, trực tiếp đánh xuyên qua thần thể một con linh thú biến hóa hình đang ngẩn người ở đó, mang theo thi thể con linh thú bị một quyền đánh chết này, hắn lại tung một cưới đá vào đan điền con linh thú khác ở bên cạnh, trực tiếp đã nổ tung đan điền của con linh thú đó, lực bùng nổ thật lớn đánh cho thân mình Vương Hỏa bị bắn bay đi thật xa.

Tất cả mọi người trong đám người bên kia bị luồng lực lượng cực lớn này đánh bạt ra ngoài, kìm lòng không được đều lộ vẻ mặt hoảng sợ.

Bốn võ giả nhân loại bị trói trên cây cột cũng bị lực lượng này đánh trúng cả cột cả người cùng bay tung ra phía sau.

Mãi đến lúc này, trảo thứ hai của Đại Vu sư, bàn tay khổng lồ máu chảy đầm đìa, mới nắm được Vương Hỏa trong tay, bàn tay bản thể của Đại Vu sư dồn sức bóp mạnh một cái, lại nghe Vương Hỏa cười điên cuồng "Ầm" một tiếng…tự bạo rồi!

Lập tức làm cho bàn tay khổng lồ đầy máu tươi của Đại Vu sư kia bị nổ tung tan nát, đồng thời cũng khiến cho mười mấy con linh thú biến hóa ở chung quanh, không kịp chạy trốn bị nổ khiến cho bản thân bị trọng thương, thậm chí có con bị chết thảm đương trường!

Đại Vu sư đứng ở nơi đó trợn mắt như muốn nứt ra, không nghĩ tới trong khoảnh khắc, không những phụ tá đắc lực mà hắn xem trọng nhất bị giết chết, mà ngay cả đám linh thú còn lại nơi này, tất cả cũng đều bị gã nhân loại phát cuồng này dùng phương thực tự bạo nổ tung chết.

Đại Vu sư phát ra một tiếng rít gào phẫn nộ đến cực điểm, sau đó xoay đầu lại, hai mắt nhìn chòng chọc vào giữa đám người, cắn răng nói:

-Ai làm, bước ra cho ta! Bằng không, ta giết chết tất cả những người này!

Bởi vì ngay vừa rồi, Đại Vu sư cũng đã cảm giác được sự tình có chút không đúng, dường như có một tia lực lượng tinh thần cực nhỏ, đột phá vào thần thức của nó, nhưng bởi vì tia lực lượng tinh thần này rất nhỏ, cũng quá yêu, thậm chí còn kém một đầu dã thú bình thường, cũng không bằng một nhân loại bình thường!

Cho nên Đại Vu sư cũng chỉ là lộ ra chút thần sắc nghi thần nghi quỷ, nhưng không nghĩ rằng biến dị đã xảy ra ngay sau đó, tên Vương Hỏa rất sợ chết kia không ngờ lại nổi cơn điên!

Đại Vu sư thật không tin là tên Vương Hỏa kia lương tâm chợt nổi dậy, dùng phương thức tự sát để rửa sạch vết nhơ trên người hắn, một tên nhân loại có thể cấp trái tim người cho Bái ăn, như thế nào có thể đột nhiên làm ra hành vi tự sát đền tội đến bực này?

Cho nên, dứt khoát là có người đang phá rối! Hơn nữa, hẳn chính là một tia thần lực rất nhỏ vừa rồi kia đã ảnh hưởng tới Vương Hỏa!

Đại Vu sư đoán rất chính xác, bởi vì Tần Lập đã đến đây!

Ngay tại phụ cận này, bản thân Tần Lập không có ra tay, mà là dựa vào lực lượng tinh thần mạnh mẽ, khống chế Vương Hỏa, đột nhiên bạo phát làm loạn, khiến cho Đại Vu sư tổn thất vô cùng nghiêm trọng.

Đối mặt với uy hiếp của Đại Vu sư, Tần Lập không thể tự mình hành động, bởi vì cho dù hắn đi ra, cũng không phải là đối thủ của Đại Vu sư. Như vậy, nhóm người đáng thương này sẽ chết. Hiện tại hắn phải làm chính là kéo dài thời gian cho Thi Vũ! Đại Vu sư phái đi những người đó, mạnh nhất chỉ có tên linh thú áo xám kêu là Điền Thử, các con khác đều không đáng ngại. Tin rằng với chỉ số thông minh của Thi Vũ, khẳng định nàng có thể làm ra lựa chọn tốt nhất, trước loại bỏ tên nanh vuốt này, sau đó mới thu thập mấy tên khốn kia!

Theo tiếng rống giận của Đại Vu sư, đám người kia trừ mấy người vừa mới bị họa lây, trọng thương không thể nhúc nhích, ngoài ra toàn bộ người còn lại đều đứng ở nơi đó, dựa vào cùng một chỗ, bốn võ giả nhân loại bị trói vào cột, giờ phút này cũng đều vùng vẫy thoát khỏi trói buộc, trở lại trong trận doanh nhân loại.

Người thê tử của võ giả bị đánh kia đang cẩn thận chăm sóc lau miệng vết thương đồng thời bôi thuốc cho trượng phu.

Không ai để ý tới uy hiếp của Đại Vu sư, cùng lắm thì chết là xong!

Những năm gần đây, số lượng dân cư nhân loại, đã từ mấy mươi vạn lúc trước, đến hiện tại chỉ còn lại có không đến hai ngàn người! Hôm nay tụ tập ở trong này chỉ là một bộ phận mà thôi, còn có một số đang làm nô lệ ở bên trong phía sau tòa thành.

Mà số người tụ tập ở trong này, hơn phần nữa đều là bởi vì trong người nhà có thực lực không tệ, cũng không ảnh hưởng đến quyền uy của Đại Vu sư, bị buộc phải làm các việc vặt cho Đại Vu sư.

Tỷ như đi thu thập linh dược, tỷ như đi săn bắt món ăn thôn quê, tìm kiếm linh thạch các thứ… Cho nên hơn ba trăm người này, ở trong trận doanh nhân loại coi như là được đãi ngộ tốt nhất.

Ngay cả như vậy, đám linh thú hơi có chút bất mãn, sẽ hành hạ nhân loại một cách tàn nhẫn cho đến chết. Mà tên Vương Hỏa kia còn sức sinh hơn đám súc sinh, lại ở mấy chục năm trước đây sau khi hoàn toàn đầu nhập vào linh thú, đưa ra đề nghị móc trái tim.

Năm đó ở địa phương thần bí này, nhân loại đã từng vô cùng phồn vinh, nhưng gần như hầu hết mọi người đều ngã xuống trong quá trình xây dựng tòa thành này.

Hiện tại tổng cộng còn lại một ít nhân loại như vậy, kéo dài hơi tàn, sống không bằng chết, đối với đa số người mà nói đã không còn phân biệt, tuy rằng cái chết khiến cho người ta sợ hãi, nhưng ít ra có thể không cần phải chịu khuất nhục bị nô dịch cho đám súc sinh!

Trên gương mặt xấu xí không chịu nổi của Đại Vu sư kia, nổi lên thần sắc dữ tợn, lúc này ở xa xa cũng không ngừng có linh thú nghe động tĩnh bên này nên gấp rút chạy trở về.

-Bắt đám nhân loại xấu xí chết tiệt đó, đều…!

Đại Vu sư vô cùng phẫn nộ lớn tiếng phân phó.

Mà đúng lúc này, một luồng kiếm khí màu tím vô cùng rực rỡ cắt ngang qua bầu trời đêm, giống như từ trên trời giáng xuống, hung hăng chém về phía Đại Vu sư, cắt ngang lời nói của Đại Vu sư!

laohactu

413. Chương 417: Đàm Phán Như Thế!

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

Một kiếm này cực kỳ kinh diễm, giống như từ ngoài bầu trời bay tới, không có bất kỳ dấu hiệu báo trước nào!

Cho dù cường giả rất mạnh, ở thời điểm cảm xúc cực độ bất ổn, đều sẽ sinh ra tâm lý dao động trong nháy mắt như vậy, mà lúc này là dễ dàng bị người áp chế

nhất!

Thực lực của Đại vu sư, đích xác cường đại đến làm cho người ta rung động, nhưng người dù có mạnh đến mấy đi nữa cũng có lúc phải phạm sai lầm!

Hiển nhiên, Đại vu sư phẫn nộ cùng khinh địch, chính là sai lầm lớn nhất của hắn!

Đối mặt với một kiếm kinh diễm này, khóe miệng Đại vu sư nổi lên một vẻ cười lạnh khinh thường. Hắn vung tay lên, một bàn tay khổng lồ tích máu đỏ tươi, đón tiếp luồng kiếm khí màu tím này.

Ầm ầm!

Một tiếng nổ vang giống như tiếng sấm sét trong thiên địa!

Lực lượng cường đại đó lan đến gần mặt đất, lập tức làm cho mặt đất xuất hiện vô số vết nứt, giống như là một mạng nhện thật lớn giăng sát mặt đất. Rất nhanh lan ra bốn phương tám hướng, tòa thành cực lớn cách nơi này mấy trăm thước, đều bị chấn động rung lên từng hồi, rất nhiều vách tường đã xuất hiện vết nứt!

Những nhân loại đó lập tức có mười mấy người bị cỗ lực lượng này quét trúng miệng phun máu tươi, bản thân bị trọng thương. Tất cả đều vô cùng hoảng sợ, thối lui về phía sau thật xa.

Mà lúc này, Đại vu sư cũng bất chấp đám nhân loại ,bởi vì ngay lúc hắn đón chặn luồng kiếm khí nàv, một lực lượng tinh thần so với sợi tóc còn nhỏ hơn vô số lần, như là một mũi tên nhọn, hung hãn bắn vào tinh thần thức hải của Đại vu sư!

Hết thảy sự việc xảy ra nhanh như một tia chớp, đúng vậy dao động cảm xúc của Đại vu sư lợi hại nhất, phẫn nộ nhất trong nháy mắt!

Ầm!

Bên trong tinh thần thức hải của Đại vu sư, lập tức nổi lên một cơn gió lốc mãnh liệt!

Dập tắt tinh thần công kích của Tần Lập, nhưng đồng dạng, tại trong khoảng khắc này trong đầu của Đại vu sư cũng là đau như muốn nứt ra, hắn điên

cuồng phẫn nộ rít gào, hướng tới chỗ hắn cho rằng Tần Lập an thân, hung hăng tung ra một chưởng.

Bàn tay khổng lồ đầm đìa máu tươi hung hăng chụp vào trong không khí khiến cho không gian dao động vặn vẹo một trận, không gian nơi đó, bị bàn tay khổng lồ này chụp một cái nát tan, một tràng tiếng ầm ầm như tiếng sấm nổ vang, chỗ không gian kia sụp xuống, lập tức làm cho mặt đất phía dưới bị đè ép thành một cái hố sâu thật lớn phạm vi mấy chục thước sâu bảy tám chục thước!

Nhưng mà, lại là bốn mũi tên lực lượng tinh thần, hung hãng bắn vào giữa tinh thần thức hải của Đại vu sư. Đại vu sư điên cuồng rít gào, tinh thần lực hung mãnh trong tinh thần thức hải kia mạnh mẽ đập nát lực lượng tinh thần của Tần Lập.

Tinh thần lực của Tần Lập bắn vào tinh thẩn thức hải của Đại vu sư, giống như một chiếc thuyền nhỏ trong sóng ba đào giữa biển khơi, nhưng lại tựa như một

cây gậy có thể quấy đục một ao nước. Tinh thần lực của Tần Lập mục đích chính là muốn phá hư. Đại vu sư không kìm nổi ôm đầu, vận dụng toàn bộ tinh lực

dùng để tiêu diệt tinh thần lực của Tần Lập. Hắn rít gào, bộc phát ra toàn bộ khí tức mạnh mẽ trên người.

Khiến cho những con linh thú biến hóa hình vừa gặp rút trở về, căn bản là không dám tới gần hắn!

Bởi vì có một con tới cách Đại vu sư hơi gần một chút, đã bị Đại vu sư chụp Huyết Thủ thật lớn một cái biến thành bột phấn, cả đám linh thú đều hoảng sợ lui ra

thật xa.

Công kích bằng Tinh thần lực, một khi đắc thủ, cho dù là chí cường giả như Đại vu sư, cũng căn bản không có bất cứ biện pháp nào chống cự. Điều hắn có thể

làm, chính là bộc phát ra toàn bộ thực lực của mình, không cho địch nhân thừa cơ hội này tiếp tục công kích nữa!

Rốt cục, Đại vu sư phát ra một tiếng thét thê lương, thân mình hóa thành một đạo tàn ảnh, biến mất trong bầu trời đêm!

Mấy con linh thú biến hóa đứng xa xa, đều hai mặt nhìn nhau, không đợi chúng kịp có phản ứng. Tần Lập… xuất hiện!

Đối mặt với Đại vu sư, Tần Lập trừ vừa rồi may mắn công kích đắc thủ, ngoài ra đích thật là không có biện pháp gì khác, nhưng đổi mặt với đám linh thú cảnh

giới đều ở Địa Tôn cùng Thiên Tôn này, Tần Lập nhưng sẽ không khách sáo chút nào!

Từng luồng kiếm khí màu tím xinh đẹp, cắt qua bầu trời đêm yên tĩnh, không lưu tình chút nào chém về phía đám linh thú.

Mấy con linh thú lúc này cũng chợt tỉnh lại, lập tức bao vây chung quanh Tần Lập, chuẩn bị kết hợp chém giết Tần Lập. Không thể không nói, đám linh thú cường đại này khiến Tần Lập cũng có cảm giác vô cùng kinh sợ.

Tuy nhiên, thân thể linh hoạt cùng chiến kỹ mạnh mẽ của Tần Lập kia, nhất định là kết cục của đám linh thú đó.

Nhoáng một cái, thân hình Tần Lập vọt tới trước mặt một con linh thú biến hóa, hung hãng nện một quyền trên gương mặt vô cùng xấu xí của nó. Trên nắm tay Tần Lập, mang theo một tầng hàn quang màu tím thật dày, đập cho gương mặt xấu xí của con linh thú kia, lặp tức nát vụn!

Trở tay tung một kiếm đâm vào đan điền một con linh thú khác, đâm nát vụn nội đan con linh thú này, ngay cả tiếng kêu thảm thiết đểu chưa kịp phát ra, con linh thú này đã bị Tần Lập đâm chết.

Đổi mặt với con linh thú phía sau phóng tới. Tần Lập cùng không thèm quay đầu lại. thân minh uốn cong về phía trước, một chân mạnh mẽ đá về phía sau: "rắc" một tiếng, một cước đá gãv chân con linh thú đang phóng tới. Rút ra thanh Âm Huvết Kiếm đang cắm trong đan điền con linh thú kia, xoay người chém một nhát, lập tức con linh thú bị đá gãy chân kia bị chém làm hai đoạn!

Trong khoảnh khắc ba con linh thú cường đại chết oan chết uổng, còn có ba con phát ra một tiếng kêu hoảng sợ, xoav người bỏ chạy!

Đại vu sư cũng bỏ chạy, chúng nó như thế nào có thể là đối thủ của gã nhân loại này? Vừa rồi chỉ là một phút ấm đầu, muốn giết Tần Lập để tranh công với Đại vu sư. trong nháy mắt bị làm thịt ba con, bài học bằng máu rốt cục khiến chúng nó tỉnh ngộ lại.

Tên nhân loại trước mắt này, ngay cả Đại vu sư đều không thể trêu vào!

Chạy chạy. mấy con linh thú biến hóa hình xấu xí không chịu nổi này, lại có một con bị một kiếm chém giết. Mấy con còn lại đều vô cùng hoảng sợ bỏ chạv tứ tán, một con trong đó, quá hoảng hốt không kịp chọn đường chạy thẳng tới đám người ở đó.

Mấy con linh thú biến hóa hình này, ngàv thường đi theo bên mình Đại vu sư, được Bái hun đúc dạy dỗ rất sâu, mà ở trong đàn linh thú bọn chúng, Bái là giảo hoạt nhất, quỷ kế đa đoan. đã từng dùng qua tính chất con người để uy hiếp nhân loại đi vào khuôn khổ.

Trên thực tế ,mãi cho đến giờ, đàn linh thú chúng nó toàn bộ cũng đều làm như vậy, dùng những người nhà của nhân loại đó để uy hiếp bọn họ, không nghe lời liền bắt người nhà ra xử tử.

Cho nên trong đầu con linh thú này chợt lóe linh quang, đột nhiên nó như thông suốt. liền vọt vào trong đám người, sau đó hướng về phía Tần Lập đuổi theo hét lớn:

- Đứng lại! Bằng không ta sẽ giết người này! Ta muốn đàm phán!

Bàn tay con linh thú xấu xí nắm đầu tóc của một lão nhân,che ở trước mình của nó, hung tợn rít gào nói.

Tần Lập quả nhiên đứng ờ nơi đó, mặt khác những con linh thú chạy trốn bốn phía vừa thấy, đều chạy tới vọt vào trong đám người, đều hung tợn tự bắt lấy một nhân loại, hướng tới Tần Lập nhe răng trợn mắt uy hiếp.

Tần Lập lạnh lùng cười, hỏi:

- Các ngươi ai có thể làm chủ? Muốn nói chuyện gì?

- Ta có thể!

- Ta làm chủ!

- Ta là thủ hạ vĩ đại thứ ba của Đại vu sư, ta làm chủ!

Bảy tám con linh thú đều nhao nhao la hét, con nào cũng muốn làm chủ. Cuối cùng, vẫn là do con linh thú vĩ đại thứ ba kia, một con linh thú lổ tai thỏ, mặt dài, đầy lông trắng toát, còn có cái miệng thỏ làm chủ.

Tần Lập nhìn tên xấu xí này, thiếu chút nữa cười ra tiếng, thầm nghĩ: “Đây rõ ràng chính là một con thỏ. khi nào thì con thỏ cũng trờ nên bạo lực như vậy chứ?”’

Kỳ thật Tần Lập cũng biết, các loại sinh vật trên thế giới này, cùng sinh vật trên địa cầu có khác biệt rất lớn. Có rất nhiều dã thú tương tự như ở địa cầu, chi có điều về tính tình lại có khác biệt như trời và đất.

- Ngươi muốn nói chuvện gì? Con thỏ!

Tần Lập nhìn con linh thú xấu xí này, thản nhiên hỏi.

- Con thỏ?

Tên xẩu xí nàv lộ vẻ mặt nghi hoặc, đồng thời có chút mờ mịt hỏi linh thú hai bên:

- Chúng ta nói chuyện gì?

- Ngu xuẩn, đương nhiên là muốn tên nhân loại này buông tha chúng ta, bằng không chúng ta liền giết người!

Có một con linh thú biến hóa hình hai con mắt lồi ra phía ngoài, đồng tử to bè, tròng giống con ếch lớn tiếng nói.

Con linh thú thỏ lặp lại nói:

- Đúng, ngươi phải buông tha cho chúng ta, bằng không chúng ta liền giết chết những nhân loại này!

- Thật không?

Khóe miệng Tần Lập nổi lên một chút ý cười cổ quái, thản nhiên hỏi.

- Đúng vậy, đúng vậy!

Bảy tám con linh thú, ở trong đám người gật gật đầu liên hồi.

Đột nhiên, con linh thú thỏ quát to một tiếng, đôi mắt nguyên vốn là màu đỏ biến thành màu đỏ tươi, hướng tới con linh thú bên cạnh tát một cái.

Con linh thú kia bất ngờ không kịp đề phòng, nửa cánh tay, lặp tức bị con linh thú thỏ tát một cái đứt lìa rơi xuống, quá đau nó hét thảm một tiếng. Đúng lúc này một luồng kiếm khí màu tím, chém con linh thú thỏ rơi đầu.

Trong lòng Tần Lập không kìm nổi thầm kêu đáng tiếc, tinh thần lục khống chế linh thú vẫn còn kém một chút, thiếu chút nữa không khống chế được để cho con linh thú thỏ này phát cuồng giết người.

- Còn có ai muốn đàm phán với ta?

Hai mắt Tần Lập bắn ra tia hào quang lành lạnh, lạnh lùng nhìn đám linh thú hỏi.

Mấy con linh thú run sợ trong lòng, hai mặt nhìn nhau, chỉ số thông minh của chúng, rất khó nghĩ ra được: vì cái gì tên nhân loại này, vẫn không thèm bận tâm con tin trong tay chúng như vậy?

Đúng lúc này, trong đám người mấy võ giả nhân loại thực lực cường đại, đột nhiên phát động công kích, năm con linh thú lập tức bị đánh chết trong nháy mắt!

Tuy nhiên, cũng bởi vì mấy võ giả nhân loại tùy tiện phát động công kích, có ba con tin trong tay linh thú bị giết chết, còn có hai người bị thương nghiêm trọng.

Tuy nhiên đây cùng vì nhân loại bị linh thú chiếm lĩnh gia viên, biến thành nô lệ, tới nay là một trận thắng lợi vĩ đại nhất. Cho nên, mặc dù có người bi thương, nhưng đại đa số người, đều phát ra tiếng rống giận phát tiết ra áp lực tận đáy lòng không biết bao nhiêu năm qua.

Tiếng hò rung trời!

Còn lại hai con linh thú, đứng giữa đám người, run cầm cập, hoàn toàn không biết làm sao. Bị đám người phẫn nộ ào tới đánh chết tươi.

Tần Lập cùng không có ngăn cản, bởi vì hắn biết, những người này chịu áp lực đã lâu lắm rồi, thậm chí đã bắt đầu trờ nên tê liệt, nếu không để cho bọn họ phát tiết một chút, rất nhiều người thậm chí sẽ điên lên mất, thậm chí có thể uất nghẹn mà chết!

Mãi đến khi kia hai con linh thú biến hóa hình thực lực rất mạnh kia bị xé thành mảnh nhỏ, thậm chí tìm không thấy một khối đầy đủ, lúc đó có người bắt đầu khóc ầm lên, càng ngày càng nhiều người trào nước mắt.

Mà ngay cả hán tử cái mặt bị đánh cho máu thịt lẫn lộn kia, kẻ đã rống giận "nam nhận đổ máu không đổ lệ", giờ phút này cũng không kìm nổi lệ nóng doanh tròng. Mọi người đểu quav mặt về một hướng quỳ xuống hướng về phía Tần Lập..

Trong bóng đêm lửa trại bập bùng, phát ra sóng nhiệt cuồn cuộn.

Một màn này làm cho người ta rung động!

Không có người nào nói chuyện, tất cả mọi người đều chảy lệ, trong ánh mắt nhìn về phía Tần Lập, tất cả đều đầy vẻ cảm kích.

Ở thời khắc bọn họ gần như tuyệt vọng, Tần Lập giống như từ trên trời giáng xuống, chẳng những Đại vu sư kinh sợ bỏ chạy, còn chém giết nhiều linh thú biến hóa mạnh mẽ như vậy, cứu bọn họ thoát cảnh khốn cùng.

Nói Tần Lập là phụ mẫu tái sinh ra bọn họ, tuyệt không quá đáng, một cái quỳ này, Tần Lập nhận chịu là thích đáng!

Khó khăn vất vả lắm mới khuyên can được nhưng người này. Lúc này, một thân ảnh màu trắng từ xa xa bay vút đến giống như tiên bay trên bầu trời

Những người này lập tức có chút bối rối, Tần Lập lớn tiếng nói:

- Không phải sợ người đến chính là thê tử của ta!

Đám người đang xao động dần dần yên tĩnh lại, nhìn thấy nữ nhân kia bộ dáng tướng mạo chừng ba mươi lăm ba sáu tuổi tuy rằng không tính là rất xinh đẹp, nhưng tại trong mắt nhóm người ở đây, hai người chính

là người tốt nhất trên đời này! Đương nhiên, đây là nguyên nhân Tần Lập cùng Thượng Quan Thi Vũ cũng không có thay đổi giả dạng.

Nhìn trên trang phục màu trắng của Thượng Quan Thi Vũ dính nhiều vết máu, trong lòng Tần Lập chợt thấy lo lắng, thân thiết hỏi:

- Không có việc gì chứ?

Thượng Quan Thi Vũ lắc đầu, nói:

- Không sao, đều là máu của địch nhân!

Giờ phút này tuy rằng Thượng Quan Thi Vũ lộ ra vẻ dịu dàng tươi cười với Tần Lập, nhưng một thân sát khí này, vẫn là khiến cho người ta sợ hãi.

Lúc này, gã võ giả ban ngày gặp qua Tần Lập ở thôn trang kia, mạnh dạn đi lên ,hướng về phía Tần Lập cùng Thượng Quan Thi Vũ thi lễ, sau đó trầm giọng nói:

-Tại hạ là Tôn Hải! Xin mời hai vị tiền bối, đi vào trong tòa thành nói chuyện.

- Toàn thể tòa thành này là các ngươi xây dựng?

Thượng Quan Thi Vũ nhẹ giọng hỏi thời điểm nàng ở đỉnh núi, liền cảm giác tòa thành này thực rung động, khí thế hùng vĩ, quy mô khổng lồ.

Hiện tại nhìn thấy ở trước mặt, cái loại cảm giác nguy nga hùng tráng càng thêm mãnh liệt hơn lên.

Nói đến tòa thành này, trên mặt rất nhiều người, đều lộ ra biểu tình bi phẫn. Võ giả kêu là Tôn Hải trầm giọng đáp:

- Tòa thành này, là tất cả nhân loại ở chỗ địa phương thần bí này, cùng chung sức xây dựng nên. Cũng có thể nói đây là tòa thành dùng sinh mệnh chồng chất lên mà thành, bởi vì quá trinh xây dựng tòa thành này mà người chết, gần tới ba mươi vạn người!

- Cái gì?

Thượng Quan Thi Vũ không kìm nổi hoa dung thất sắc, hai mắt kinh hãi nhìn Tôn Hải. Nàng không hiểu về kiến trúc, thật rất khó tưởng tượng, xây dựng một tòa thành thế này, không ngờ lại phải chết nhiều người như vậy.

- Ôi! Đám kia súc sinh, bắt chúng ta làm việc cả ngày chẳng phân biệt ngày đêm. Rất nhiều người, cho dù là võ giả thực lực rất mạnh, đều cứ như vậy mệt lã suy kiệt chết tươi!

Tôn Hải nói giọng cảm hận.

- Vậy sao các ngươi… không phản kháng?

Thượng Quan Thi Vũ cảm thấy được có chút khó tin, hôm nay nàng giết chừng bảy tám con linh thú thực lực rất mạnh, những con còn lại này, không biết vì cái gì, cùng một lúc đều buông bỏ không công kích nàng, tất cả đều chạy về phía chỗ sâu trong rừng rậm.

Nhưng Thi Vũ vẫn nghĩ rằng: ba mươi vạn người! Nhiều người như vậy, nếu như đồng thời đồng lòng phản kháng, cho dù Đại vu sư kia thực lực mạnh đến đâu đi nữa, cũng khó có thể chống cự được?

- Phản kháng? Như thế nào không phản kháng chứ!

Tôn Hải vừa đi, vừa thở dài trong ánh mắt mang theo vẻ bi thương thật sâu:

- Có một lần, chừng hơn một vạn nhân loại thực lực rất mạnh liên hợp lại, nghĩ muốn lật đổ Đại vu sư của chúng nó. Nhưng không nghĩ rằng, Đại vu sư sớm có an bài dùng rất nhiều linh thú, uy hiếp người nhà của chúng ta, nếu chúng ta không vứt bỏ ý định chống cự, tất cả người nhà chúng ta sẽ bị giết chết.

laohactu

Duy Ngã Độc Tôn

414. Chương 418: Kiếm Trảm Song Lang!

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

Khó khăn vất vả lắm mới khuyên can được nhưng người này. Lúc này, một thân ảnh màu trắng từ xa xa bay vút đến giống như tiên bay trên bầu trời.

Những người này lập tức có chút bối rối, Tần Lập lớn tiếng nói:

- Không phải sợ người đến chính là thê tử của ta!

Đám người đang xao động dần dần yên tĩnh lại, nhìn thấy nữ nhân kia bộ dáng tướng mạo chừng ba mươi lăm ba sáu tuổi tuy rằng không tính là rất xinh đẹp, nhưng tại trong mắt nhóm người ở đây, hai người chính là người tốt nhất trên đời này! Đương nhiên, đây là nguyên nhân Tần Lập cùng Thượng Quan Thi Vũ cũng không có thay đổi giả dạng.

Nhìn trên trang phục màu trắng của Thượng Quan Thi Vũ dính nhiều vết máu, trong lòng Tần Lập chợt thấy lo lắng, thân thiết hỏi:

- Không có việc gì chứ?

Thượng Quan Thi Vũ lắc đầu, nói:

- Không sao, đều là máu của địch nhân!

Giờ phút này tuy rằng Thượng Quan Thi Vũ lộ ra vẻ dịu dàng tươi cười với Tần Lập, nhưng một thân sát khí này, vẫn là khiến cho người ta sợ hãi.

Lúc này, gã võ giả ban ngày gặp qua Tần Lập ờ thôn trang kia, mạnh dạn đi lên ,hướng về phía Tần Lập cùng Thượng Quan Thi Vũ thi lễ, sau đó trầm giọng nói:

-Tại hạ là Tôn Hải! Xin mời hai vị tiền bối, đi vào trong tòa thành nói chuyện.

- Toàn thể tòa thành này là các ngươi xây dựng?

Thượng Quan Thi Vũ nhẹ giọng hỏi thời điểm nàng ở đỉnh núi, liền cảm giác tòa thành này thực rung động, khí thế hùng vĩ, quy mô khổng lồ.

Hiện tại nhìn thấy ở trước mặt, cái loại cảm giác nguy nga hùng tráng càng thêm mãnh liệt hơn lên.

Nói đến tòa thành này, trên mặt rất nhiều người, đều lộ ra biểu tình bi phẫn. Võ giả kêu là Tôn Hải trầm giọng đáp:

- Tòa thành này, là tất cả nhân loại ở chỗ địa phương thần bí này, cùng chung sức xây dựng nên. Cũng có thể nói đây là tòa thành dùng sinh mệnh chồng chất lên mà thành, bởi vì quá trinh xây dựng tòa thành này mà người chết, gần tới ba mươi vạn người!

- Cái gì?

Thượng Quan Thi Vũ không kìm nổi hoa dung thất sắc, hai mắt kinh hãi nhìn Tôn Hải. Nàng không hiểu về kiến trúc, thật rất khó tưởng tượng, xây dựng một tòa thành thế này, không ngờ lại phải chết nhiều người như vậy.

- Ôi! Đám kia súc sinh, bắt chúng ta làm việc cả ngày chẳng phân biệt ngày đêm. Rất nhiều người, cho dù là võ giả thực lực rất mạnh, đều cứ như vậy mệt lã suy kiệt chết tươi!

Tôn Hải nói giọng cảm hận.

- Vậy sao các ngươi… không phản kháng?

Thượng Quan Thi Vũ cảm thấy được có chút khó tin, hôm nay nàng giết chừng bảy tám con linh thú thực lực rất mạnh, những con còn lại này, không biết vì cái gì, cùng một lúc đều buông bỏ không công kích nàng, tất cả đều chạy về phía chỗ sâu trong rừng rậm.

Nhưng Thi Vũ vẫn nghĩ rằng: ba mươi vạn người! Nhiều người như vậy, nếu như đồng thời đồng lòng phản kháng, cho dù Đại vu sư kia thực lực mạnh đến đâu đi nữa, cũng khó có thể chống cự được?

- Phản kháng? Như thế nào không phản kháng chứ!

Tôn Hải vừa đi, vừa thở dài trong ánh mắt mang theo vẻ bi thương thật sâu:

- Có một lần, chừng hơn một vạn nhân loại thực lực rất mạnh liên hợp lại, nghĩ muốn lật đổ Đại vu sư của chúng nó. Nhưng không nghĩ rằng, Đại vu sư sớm có an bài dùng rất nhiều linh thú, uy hiếp người nhà của chúng ta, nếu chúng ta không vứt bỏ ý định chống cự, tất cả người nhà chúng ta sẽ bị giết chết.

"Máu chảy ruột mềm, không đến vạn bất đắc dĩ, ai lại lựa chọn cá chết lưới rách?" Tần Lập cùng Thượng Quan Thi Vũ ngẫm nghĩ, cũng đích thật là đạo lý này, nếu không hai người bọn họ, cần gì phải đi ngàn dặm xa xôi rời thành Hoàng Sa, rời Thần Miếu vô cùng náo nhiệt, chạy tới chỗ này tìm kiếm địa phương thần bí chứ? Cũng không phải là vì muốn tìm một môi trường an toàn cho người nhà, để người khác không có cách nào dùng người nhà đến uy hiếp bọn họ sao? Nghĩ vậy, Tần Lập bỗng nhiên cất tiếng nói:

- Đại vu sư nhất định là dùng phương pháp luộc ếch, từng chút từng chút một cho các ngươi thích nghi với hoàn cảnh rồi như tằm ăn lên hết sạch. Ngav từ ngày đầu tiên xây dựng tòa thành, hắn đã nghĩ tới kết quả này, đáng tiếc chính là: lúc ấy cho dù các ngươi nhìn ra được, cũng không có chút biện pháp nào!

Tôn Hải tuy rằng không quá hiểu được ý tứ luộc ếch là gì, tuy nhiên trong phần cuối câu nói Tần Lập nói lại giúp cho hắn hiểu ra, liên tục gật đầu, cuối cùng thở dài một tiếng, nói:

- Hiện tại. toàn bộ tòa thành, chi còn lại hơn hai ngàn người, những người này, toàn bộ địa phương thẩn bí này, chỉ sợ cũng chỉ còn lại có bao nhiêu người vậy thôi. Nếu như không có các ngài đến, chỉ sợ những người chúng ta này, cũng không tới mấy năm nữa toàn bộ sẽ bị Đại vu sư chúng nó giết sạch!

Thực lực của Đại vu sư khiến trong lòng Tần Lập vẫn còn sợ hãi đích thật là rất mạnh. Đổi lại là võ giả cảnh giới Phá Toái Hư Không bình thường khác, bị Tần Lập đánh lén như thế, chỉ sợ đương trường phải hỏng mất thậm chí nổi điên lên dễ dàng bị giết chết! Nhưng Đại vu sư nàv chỉ là bị thương, lại có thể dễ dàng chạy thoát đi. Hơn nữa, lần trốn thoát này nếu muốn bắt lại được nó, chi sợ cũng thập phần khó khăn, trừ phi nó chủ động quay lại báo thù.

- Nếu nó không trở lại, chúng ta nếu muốn tìm tới nó, là một chuyện rất khó đây! Tần Lập khẽ thở dài một tiếng.

- Nỏ nhất định sẽ quay lại!

Tôn Hải thập phần khẳng định nói không đợi Tần Lập hỏi, liền nói tiếp:

- Nó xây dựng tòa thành này, mục đích chính là độc chiếm Thần tuyền, độc bá Linh dược này! Giờ ta sẽ dẫn các ngài đi xem. Tuy nhiên, ờ chỗ đó có hai con linh thú biến hóa hình thực lực rất cường đại đang bảo vệ, chúng nó trừ phi chết, nếu không sẽ không rời khỏi chỗ đó nửa bước!

'Thần tuyền? Linh dược?" Hai thứ này cũng không phải lần đầu tiên Tần Lập nghe nói ở thời điểm con Bái bị thương. Đại vu sư đã từng nói qua Thần Tuyền cùng Thần Thảo. Nói như vậy, chẳng lẽ ở bên trong địa phương thần bí này, thật sự cất dấu thứ thần kỳ gì đó sao?

- Thực lực rất cường đại? Mạnh đến cỡ nào? Thượng Quan Thi Vũ ở một bên hỏi.

- Ha ha! Đối với chúng ta mà nói là thực lực rất mạnh, tuy nhiên đối với hai vị thì cũng không tính là gì. Hai con linh thú trông coi đó, đại khái đều là cảnh giới Thiên Tôn!

Tòn Hải nhẹ giọng nói hắn hiện tại đổi với hai người Tần Lập cùng Thượng Quan Thi Vũ này, nhất là với Tần Lập, quả thực đã bội phục sát đất, toàn bộ hy vọng của hắn đều ký thác ở trên người Tần Lập.

Nhiều năm như vậy, không có người thứ hai nào có thể cho hắn loại cảm giác này, càng không có người thứ hai nào có thể dễ dàng như thế đánh cho Đại vu sư hoảng sợ bỏ chạy!

Tiếp theo, mọi người tiến vào bên trong cổ bảo, ở bên ngoài nhìn vào chỉ cảm thấy khí thế rộng rãi quy mô khổng lồ, tiến vào đến bên trong mới có thể cảm nhận được sự xa hoa lộng lẫy! Các lối đi thông thoáng sạch sẽ, toàn bộ đều lót bằng đá cẩm thạch, được mài bóng đến mức có thể soi rõ hình người! Những kiến

trúc đó nhìn qua thật nguy nga tráng lệ, chi riêng vẻ bên ngoài đã làm cho người ta lưu luyến quên đường về rồi.

Đầy đủ tiện nghi, hệ thống sinh hoạt hoàn chỉnh, làm cho tòa thành này không chỉ nhìn xinh đẹp, về phương diện sử dụng cũng được chọn dùng các loại tài liệu cực kỳ vượt mức quy định.

Ngay cả Tần Lập cùng Thượng Quan Thi Vũ trước nay đối với nhưng thứ này cũng không mẫn cảm lắm, đều không kìm nổi thầm tán thướng trong lòng. Tòa thành này, thật sự có thể nói là được xây dựng bởi kết tinh của trí tuệ nhân loại! Chỉ tiếc là thứ này phải đổi bằng cái giá của sinh mệnh rất nhiều người. Cho nên mặc dù trong lòng cảm thán, nhưng hai người cũng không có biểu hiện cảm xúc ấy ra ngoài.

Theo lối đi thông thoáng trong tòa thành, một hàng người tới phía sau tòa thành, nguyên vốn tòa thành xa hoa đủ mọi màu sắc, đến nơi đâv là hết không thấy.

Chiếm chổ nơi đây là một phòng ốc thật lớn được xây bằng những phiến đá màu xanh, nhìn từ độ dầy của những phiến đá kia xem ra vách tường của phòng ốc này, ít nhất rộng tới hai mươi thước! Hai tên cực kỳ xấu xí đang canh giữ trước cửa phòng ốc này, ánh mắt có chút dại ra nhìn đoàn người hùng dũng đi tới.

Trong đó một con linh thú mặt dài dường như là lang sói, lộ ra răng nanh sắc nhọn, âm trầm nói:

- Các ngươi dám xông vào cấm địa, không muốn sống nữa sao? Tôn Hải cười ha ha nói:

- Lang vệ sĩ! Không muốn sống là các ngươi! Xem như nhiều năm qua, hai các ngươi chỉ là giữ cửa, cho tới bây giờ không có tham gia giết chóc nhân loại, chúng ta tha cho các ngươi một con đường sống. Đại vu sư đều đã chạy, các ngươi cũng tự mình đi thôi! Bằng không, tính mạng của các ngươi hôm nay phải giao lại ở chỗ này!

- Ha ha ha ha!

Con linh thú biến hóa hình mặt dài cười ha hả, sau đó dùng tay chỉ vào Tôn Hải, lạnh lùng nói:

- Đám nhân loại xấu xí các ngươi này,thật là điên rồi! Nếu các ngươi đã không nghe khuyến cáo, muốn xông vào Thánh điện, như vậy, các ngươi đi chết đi!

Lang vệ sĩ nói xong. ngưỡng mặt lên trời phát ra một tiếng tru dài rất nhiều người trong này chịu không nổi, bịt lổ tai sắc mặt tái nhợt.

Thượng Quan Thi Vũ phát ra một tiếng hừ lạnh, tay vung thanh Huyết Ngọc Kiếm thân hình như sao băng đâm vào lang vệ sĩ.

Sát khí cường đại cùng uy áp kinh người từ trên Huyết Ngọc Kiếm bộc phát ra khiến tên lang vệ sĩ giật mình cả kinh, song chưởng hóa thành móng vuốt sói ở không trung giao nhau chộp một cái, lập tức hai luồng kình lực sắc bén đánh úp về phía Thượng Quan Thi Vũ.

Còn tên kia đồng dạng cũng là mặt lang sói vẫn không nói gì phi thường âm hiểm lẻn đi tới bên cạnh Thượng Quan Thi Vũ, thân mình trong giây lát phóng vọt lên trên. Thân mình hắn kéo dài vô số tàn ảnh ,hung hăng tấn công tới Thi Vũ, đồng thời cái đầu của nó hóa thành đầu sói há miệng to như cái bồn máu, mạnh mẽ cắn vào yết hầu của Thượng Quan Thi Vũ! Tôn Hải cỏ chút khẩn trương nhìn Tần Lập, hắn chỉ nhìn thấy thực lực của Tần Lập, nhưng không có thấy qua Thượng Quan Thi Vũ chiến đấu. Không biết đạt tới cảnh giới gì, đối mặt với vây công hai con linh thú cảnh giới Thiên Tôn, nàng có thể đứng vững hay không? Tuy nhiên thấy trên mặt Tần Lập không có chút lo lắng gì, nét mặt vẫn tươi cười nhìn Thượng Quan Thi Vũ nghênh địch.

Huyết Ngọc Kiếm trong tay Thi Vũ đối với linh thủ có tác dụng áp chế thật lớn, làm cho hai lang vệ sĩ nàv theo bản năng có cảm giác run sợ, dường như Thượng Quan Thi Vũ là một con cự thú thái cổ, ở phương diện huvết mạch đã có thể hoàn toàn áp chế chúng nó lại! Tuy nhiên hai tên này thực lực đích xác cũng rất mạnh ,hơn nữa phối hợp cực kỳ ăn ý, đổi là người bình thường thật đúng là không thể không chịu thiệt với chúng.

Tuy nhiên Thi Vũ hiện giờ, sớm đã không phải là cô gái đơn thuần chân chất nhân từ, nương tay như ngàv xưa, đối mặt đám linh thú dám biến nhân loại trở thành nô lệ, đúng là trong đầu nàng không có nửa điểm ý niệm nhẹ tay lưu tình.

Huyết Ngọc Kiếm đột nhiên giống như cái mặt quạt bình thường, xuất hiện vô số tàng ảnh bóng kiếm, trực tiếp đánh vào đầu lang vệ sĩ. Tay trái nàng không ở không liền điểm một chỉ vào tên lang vệ sĩ đang đánh úp tới bên cạnh. Trên bầu trời đột nhiên xuất hiện một thanh Huyết Ngọc Kiếm khác, như thực chất với tốc độ nhanh đến không gì sánh kịp, tản ra uy áp bàng bạc cùng sát khí kinh người! Hết thảy, đều phát sinh cực nhanh, rất nhiều người chỉ thấy hoa mắt một cái, lại nhìn con lang vệ sĩ đang đối mặt với Thượng Quan Thi Vũ kia, cái đầu cực lớn của nó bị chém rụng! Con bên cạnh bị một kiếm đâm xuyên tim! Một chiêu! Chỉ dùng một chiêu! Hai con lang vệ sĩ cường đại không ngờ toàn bộ bị chém chết dưới một kiếm! Cho dù trước đó đã nghĩ hai lang vệ sĩ không phải đối thủ của hai người này, nhưng không ai có thể nghĩ tới quá trình… lại nhẹ nhàng thoải mái như thế! Tất cả mọi người đều sợ đến ngây người!

laohactu

Duy Ngã Độc Tôn

415. Chương 419: Thần Thủy, Thần Thảo!

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

Ai cũng không nghĩ tới, nữ nhân này không ngờ lại cường hãn tới mức độ như vậy, chỉ mới dùng một chiêu a! Đó là hai linh thú cảnh giới Thiên Tôn, không phải hai linh thú Thiên cấp. Hơn nữa, Huyết Ngọc kiếm đâm thủng trái tim lang vệ sĩ bên cạnh, đang dần dần biến mất . Loại pháp thuật công kích này đã hoàn toàn vượt qua sự tưởng tượng của bọn họ.

- Bốp… bốp…

Tần Lập nhẹ vỗ tay, tán thưởng nhìn Thượng Quan Thi Vũ, khẽ cười nói:

- Thi Vũ. Nàng rốt cuộc trở thành một cao thủ chân chính!

Khuôn mặt Thi Vũ ửng đỏ. tuy rằng bộ dáng bể ngoài nhìn qua vẫn là hơn ba mươi tuổi, nhưng vẻ thẹn thùng khiến Tần Lập nhìn mà ngẩn ngơ. không kìm nổi nghĩ thầm: ”Cô nàng này chỉ sợ là ăn mặc thành một lão bà bà tám mươi, chi sợ đồng dạng cũng sẽ mê người?’ Tôn Hải ở phía sau trong lòng đã hoàn toàn bị vui sướng thật lớn tràn ngập. Hắn thậm chí có một loại cảm giác như nằm mơ, lại nhìn những người khác, cũng đều sững sờ ở đó dường như còn chưa tỉnh lại từ rung động vừa rồi.

Tất cả những người ở đây đều có một loại cảm giác như lạc vào giấc mộng, thẳng đến khi Tôn Hải đẩy cánh cửa bọn họ không dám đến gần, đi vào căn phòng thật lớn mà đối với bọn họ đó là cấm địa.

Mọi người mới đột nhiên tỉnh ngộ lại. Đây… không phải mộng, đây là sự thật! Không ai hoan hô, nhưng trên mặt mọi người đều nổi lên vẻ kích động, trong mắt phần lớn lệ nóng lưug tròng. Bọn họ rốt cục thấy được ánh rạng đông của thắng lợi! Tôn Hải mang theo Tần Lập cùng Thượng Quan Thi Vũ đi vào giữa phòng, nơi đó có một cái suối nguồn, nước trong suốt .Cách hơn mười thước đều có thể cảm giác được cỗ khí tức lãnh liệt nó phát ra.

Nếu không phải là như vậy, phỏng chừng mọi người đều coi nó trở thành một con suối bình thường. Nếu khát, sẽ ghé vào bên cạnh sảng khoái uống mấy ngụm.

Nhưng là một con suối như vậy, nước sinh ra được Đại vu sư xưng là Thần Thủy. Tần Lập cùng Thượng Quan Thi Vũ nhìn nhau, nếu Lãnh Dao ở nơi này đại khái có thể giải thích huyền bí trong đó.

Hiện tại Tần Lập và Thi Vũ cũng không có biện pháp nào. Thần thức Tần Lập tuy rằng rất mạnh- nhưng là không thể phân tích ra nước suối này có công hiệu cụ thể gì.

- Đây là Thần Thủy!

Tôn Hải đi đến trước con suối, tán thưởng nói:

- Nước suối này, nhìn thì rất phổ thông, nhiều nhất chỉ có thể gọi là một cái nguồn suối lạnh, nhưng trên thực tế lại có công hiệu rất thần kỳ. Chỉ cần không chết, bất kể thương nặng thế nào, uống nước suối này vào đều sẽ nhanh chóng chuyển biến tốt đẹp. Không nói thoáng một cái khỏi hẳn, nhưng cũng gần như vậy!

- Thật sự thần kỳ như vậy!

Thượng Quan Thi Vũ ít nhiều có chút không tin, đi qua vươn tay muốn thử thử nước con suối này một chút thì lại bị Tôn Hải kêu ngừng lập tức.

- Đừng động !

Thanh âm Tôn Hải rất lớn dọa Thi Vũ nhảy dựng, có chút buồn bực nhìn Tôn Hải. Tôn Hải có chủt ngượng ngùng giải thích:

- Rất xin lỗi, ta không phải cố ý dọa người. Nước suối này không thể đụng vào! Người đã thấy linh thú hóa hình nơi này, mỗi tên đều xấu xí vô cùng phải không?

Thi Vũ cùng Tần Lập đồng loạt gật đầu, trên thực tế hai người cũng cảm thấy có chút nghi hoặc. Không phải nói sau khi linh thú hóa hình liền nhất định biến ra đẹp hơn, chí ít cũng không xấu đến mức độ này chứ?

Tôn Hải cười khổ nói:

- Ngay từ đầu, ai cũng không biết nước suối này trừ bỏ có thể cứu sổng người, còn có hiệu quả như vậy. Đó chính là, bất kể là ai, chỉ cần uống nước suối này dung mạo sẽ biến xấu, uống càng nhiều thì càng xấu vô cùng. Các vị xem Đại vu sư. nước suối phối hợp Thần Thảo, chẳng những có công hiệu chữa thương, còn có hiệu quả tăng thực lực rất nhanh. Cho nên, đám Đại vu sư mỗi ngày đều dùng bởi vậy chúng nó đều xấu vô cùng!

Thi Vũ nghe xong, không khỏi nghĩ mà sợ, lùi về sau hai bước Tần Lập cũng có chút dở khóc dở cười, nguyên bản còn tưởng rằng đây là thứ tốt gì ,nhưng không nghĩ tới tác dụng phụ đã vậy còn quá lớn. Đừng nói Thi Vũ, cho dù là hắn ,sau khi nghe xong cũng không nguyện ý đến gần mấy thứ này.

Tuy nhiên Tần Lập tin tưởng, nếu lấy ít hàng mẫu trờ về cho Lãnh Dao, hẳn là có thể trừ bỏ tác dụng phụ này, thậm chí có khi còn thu được kỳ hiệu khác ấy chứ.

Chi cần xử lý Đại vu sư, nơi thần bí này, quần thể thành bảo này cũng hợp lý trở thành sản nghiệp của Tần Lập. Đến lúc đó. chu,ển dời gia tộc đến đây rồi lại làm nghiên cứu cũng không muộn.

- Thần Thảo kia, ở nơi nào? Tần Lập hòi.

- Chính ở hậu viện!

Tôn Hải chỉ vào cửa sau căn phòng nói.

Chờ sau khi Tần Lập cùng Thượng Quan Thi Vũ nhìn thấy Thần Thảo, cũng bị linh khí do cây cỏ phát ra làm hoảng sợ. Linh khí này nồng đậm đến một trình độ nhất định, thậm chí cảm giác thấy có một số ngưng kết thành thực thể. Cây Chu quả năm xưa Tần Lập chiếm được kia, chẳng qua cũng chỉ như thế mà thôi! Mà nơi này, không ngờ có một mảnh lớn, nhìn qua ít nhất cũng vài mẫu. Hơn nữa, theo Tôn Hải nói tốc độ Thần Thảo này sinh trưởng vô cùng nhanh, giống như rau hẹ vậy. Vừa thu gặt một gốc, lại sẽ mọc một gốc mới.

Điều này làm cho Tần Lập cùng Thi Vũ đều kinh ngạc không thôi, thầm nghĩ nếu có thể trừ khỏi tác dụng phụ của nó như vậy con cháu Tần gia muốn tăng thực lực nhanh hơn trước đây không biết bao nhiêu lần. Phát hiện này khiến trong lòng Tần Lập hết sức ngạc nhiên vui mừng.

Lúc này. hắn quay đầu nhìn Tôn Hải bên cạnh, cười hỏi:

- Đại vu sư đã chạv trốn, cho dù trờ về thế lực của hắn cũng bị thiệt hại nghiêm trọng. Các ngươi có tính toán gì không?

- Tính toán…

Tôn Hải nhìn thoáng qua mấy võ giả có vẻ mạnh, những nưgời đó đều có vẻ mặt mờ mịt. Bọn họ bị bắt đến nơi đây, làm nô lệ cho linh thú đã rất nhiều năm. Thậm chí trước đây đều đã trở nên chết lặng, trở nên quen loại cảm giác bị súc sinh sai khiến.

Bởi vậy, đột nhiên trạng thái cuộc sống này bị thay đổi, bọn họ thật đủng là có chút cảm thấy không biết làm gì.

Lúc này Tôn Hải khom người hướng về phía Tần Lập, nói:

- Không biết mục đích tiền bối đến nơi này, là gì vậy?

Tần Lập nghĩ thầm trong lòng: 'Tôn Hải này là một nhân tài có thể đào tạo, có lối suy nghĩ rất nhanh, hết sức thông minh!" Tần Lập cũng khôngnói dối, trực tiếp nói thẳng:

- Ta muốn vì gia tộc của ta, tìm được một nơi cư trú!

Tôn Hải hơi trầm mặc một chút, tuy nhiên loại chuyện này cũng rất bình thường. Tổ tiên bọn họ năm xưa cũng trong lúc vô ý tìm tới nơi này, hiện tại bị người xa lạ xông tới cũng đúng là bình thường. Lại nói, mảnh đất nơi này, là thuộc về Đại vu sư, mà không phải là của hơn hai ngàn nhân loại già yếu bọn họ.

- Vậy không biết chúng ta cũng có thể tiếp tục ở lại nơi này hay không? Cùng gia tộc của tiền bổi đồng thời sở hữu nơi thần bí này? Đương nhiên, những tòa thành này chúng ta sẽ không chiếm dùng. Nơi này đối với chúng ta mà nói, chỉ làm nhớ lại khuất nhục!

Tôn Hải trầm ngâm rồi nói.

Những người khác, cũng không có nảy ra ý phản đối. Có thể thấy Tôn Hải trong đám người này vẫn có uy vọng rất cao.

Tần Lập cười nói:

- Đương nhiên là có thể! Tất cả chúng ta đều là nhân loại, nơi thần bí này vốn là vật vô chủ, không phải thuộc về một ai! Nếu các ngươi nguyện ý, thậm chí có thể nhập vào giaa tộc của ta ,trở thành một dòng thứ cũng được. Nếu không, như vậy hai bên chung sống hòa bình là được.

Nói là chung sống hòa bình, kỳ thật Tần Lập rất rõ ràng. Những người bọn Tôn Hải đối với Tần gia căn bản sẽ không sinh ra bất kỳ ảnh hưởng gì! Mà một khi Tần gia vào ở nơi này. rung động đối với bọn họ mà nói, là tương đổi lớn! Cho dù bọn họ hiện tại không đồng ý bị quản lý, tin tưởng không cần bao nhiêu năm cũng sẽ bị Tần gia dần dần thôn tính.

Cá lớn nuốt cá bé, đây là quy luật sinh tồn.

Nếu không phải vậy, e rằng nhân loại đã sớm bị diệt sạch. Tôn Hải nghĩ một lúc. sau đó

nói:

- Điều này. chúng ta cần thương lượng một chút. Tuy nhiên trước mắt, tiền bối còn phải đề phòng Đại vu sư trả thù. Tuy rằng linh thú sống ở nơi này cũng không nhiều, nhưng trên thực tế, tất cả linh thủ trong nơi thần bí này Đại vu sư đều có thể triệu tập lại. Tuy rằng thực lực mỗi một linh thú chưa chắc đã mạnh. nhưng liên hợp lại, cũng là một cỗ lực lượng kinh khủng!

Tần Lập gật gật đầu, nói:

-Ta biết!

Tôn Hải lại nói:

- Tuy nhiên chưa chắc Đại vu sư đã làm vậy. Bởi vì số lượng Thần Thủy có hạn, hắn làm như vậy phải đưa ra một bộ phận Thần Thủy cùng Thần Thảo chia cho đám linh thú kia! Đại vu sư sẽ không nguyện ý làm vậy! Cho nên, ta đoán Đại vu sư có khả năng nhất là dẫn tàn quân đánh lén chúng ta!

Tần Lập gật gật đầu, sau đó mọi người rời khỏi nơi này. Tôn Hải tự mình đóng cửa lại. Cánh cửa này chỉ cần khóa lại, trừ khi cậy mạnh phá hỏng, nếu không bắt kể Thần Thủy hay là Thần Thảo, người khác đều không có khả năng động vào.

Tôn Hải bố trí Tần Lập cùng Thượng Quan Thi Vũ đến nghỉ ở một gian phòng khách. Trong suy tính của hắn, hai người lớn tuổi như vậy khẳng định đã là vợ chồng, lại không nghĩ rằng trên thực tế hai người đều hơn hai mươi tuổi, còn chưa kết hôn.

Tuy nhiên hai người ở cùng một phòng cũng không phải là lần đầu tiên. Cho nên cũng đều thấy bình thường.

Đợi sau khi tất cả mọi người rời đi, lúc này đã là sau nửa đêm! Thượng Quan Thi Vũ nhẹ giọng hỏi:

- Thực lực Đại vu sư kia mạnh đến mức nào? Tần Lập nghĩ nghĩ, nói:

- Rất mạnh, ta hoài nghi hắn… đã đạt tới cảnh giới Đan Nguyển Anh Hóa!

- Cái gỉ? Không có khả năng vậy chứ? Đan Nguyên Anh Hóa… loại cường giả cảnh giới này, chỉ sợ nơi Cực Tây cũng không có bao nhiêu, nơi này làm sao có thể xuất hiện?

Thượng Quan Thi Vũ giật mình che miệng nói.

- Ha ha! Có ai không có khả năng. Đều là lão yêu quái sống hơn vạn năm, phỏng chừng không được vài năm lão vượn Bạch Trung Sơn cũng có thể đạt tới loại cảnh giới này!

Tần Lập lộ ra vẻ suy t,. chậm rãi nói:

- Hơn nữa, có Thần Thủy cùng Thần Thảo cổ quái này, bọn họ có thể tăng lên cảnh giới như thế cũng không phải là chuyện khôn có khả năng!

- Nếu Đại vu sư vừa già vừa xấu kia thật sự là cường giả cảnh giới Đan Nguyên Anh Hóa, vậy muốn giết hắn, vẫn thật không dễ dàng!

Thượng Quan Thi Vũ nhẹ giọng nói:

- Hơn nữa, chàng nói bọn Tôn Hải sẽ cam tâm tình nguyện như vậy để gia tộc chúng ta tiến vào nơi này hay sao? Bọn họ có thể sẽ cho rằng đây là mới thoát miệng hang sói lại vào miệng hổ?

Tần Lập cười thản nhiên:

- Đừng nói là chúng ta cứu bọn họ, cho dù bọn họ thật sự cho là như vậy, vậy thì lại có thể thế nào? Thi Vũ, nhớ kỹ: Vĩnh viền không nên để cho người khác có cơ hội lợi dụng sự thiện lương của ngươi ! Thiện lương có thể, nhưng cho rằng thiện lương là dễ bắt nạt, vậy tuyệt đối không được!

laohactu

Duy Ngã Độc Tôn

416. Chương 420: Uy Hiếp!

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

Đại vu sư sợ là cũng bị tinh thần công kích xuất quỷ nhập thần của Tần Lập dọa sợ, liên tiếp ba ngày không thấy xuất hiện lại. Nhưng bất kể là Tần Lập và Thi Vũ, hay là đám người Tôn Hải đều không tin Đại vu sư lại dễ dàng như vậy từ bỏ Thần Thủy củng Thần Thảo. Đã không có loại đồ vật này, Đại vu sư muốn quật khởi cũng chẳng qua chỉ là một câu nói suông!

Ngày thứ tư, Tần Lập đang tu luyện trong phòng đột nhiên trong lòng sinh ra cảnh giác, cảm thấy có một cỗ thẩn thức từ bên ngoài lan tràn tiến vào. Khi gặp Tiên Thiên Tử Khí của hắn, cỗ thần thức kia dường như con chuột gặp mèo, hết sức nhanh chóng né tránh.

Tần Lập trong lòng khẽ động, thần thức nhanh chóng đuổi theo, theo cỗ thần thức kia đuổi ngược lại. Rốt cục, ở sau núi phía sau tòa thành- Tần Lập cảm ứng được sự tồn tại của Đại vu sư, hơn nữa ở bên cạnh Đại vu sư còn có mười mấy khí tức có vẻ mạnh mẽ.

Hiển nhiên, Đại vu sư lợi dụng thời gian mấy ngày này thu thập tàn quân và tìm mấy kẻ giúp đỡ đến.

Tần Lập lặng yên truyền âm cho Thi Vũ, sau khi nói vài câu thì ra cửa, đi tới hậu viện sau tòa thành.

Cỏ người thấy Tần Lập cùng Thi Vũ đều chào hỏi, mà Tần Lập thì rất trực tiếp nói cho đối phương muốn đi phía sau lấy Thần Thủy và ăn Thẩn Thảo. Giọng Tần Lập nói chuyện không lớn, rất bình thường, nhưng độ lớn cũng đủ để cho Đại vu sư nghe thấy! Thần thức Tần Lập cũng vẫn đều tập tru vngào Đại vu sư, cảm giác được lúc mình nói ra, tinh thần lực của Đại vu sư sinh ra một tia dao động rất nhỏ! Tần Lập cười

lạnh đột nhiên nghĩ đến một câu: "Cầm thú học lừa bịp cỡ nào, cũng chỉ là trò cười mà thôii!" Đại vu sư đã không còn quân sư quạt m,. thật sự cũng chỉ là một đại súc sinh cường đại mà thôi. Mưu kế nó có thể nghĩ đến, không ai khác ngoài mang theo một đám súc sinh đến ần phòng có Thần Thủy, sau đó chiếm về cho mình. Sau đó rồi dẫn quân đi ra chém giết Tần Lập.

'Tiểu súc sinh. cho ngươi nhìn xem cái gì mới kêu mưu kế chân chính!" Tần Lập nghĩ thầm trong lòng, dùng Tiên Thiên Tử Khí bao phủ Thượng Quan Thi Vũ, sau đó hai người đi đến trước cửa phòng Thần Thủy,Tần Lập cảm giác được ,tâm tính dao động của Đại vu sư càng trở nên mạnh mẽ, dường như hưng phấn, còn có cả phẫn nộ.

"Cạch" một tiếng, khóa bị mở ra.

Tần Lập đưa một ngón tay chỉ vào trước, sau đó thân thể, rồi mang theo Thi Vũ giống như hai linh hồn khôn hề có sức nặng, bay về phía một góc tường giữa hai tòa thành nơi hậu viện. Mà trong cảm giác của Đại vu sư, Tần Lập cùng Thượng Quan Thi Vũ thì đã tiến vào trong phòng kia! Đại vu sư luôn luôn phi thường tự hào về năng lực cảm giác của mình.

Bởi vì cảnh giới của hắn, đã đạt tới một độ cao mới. một độ cao người khác không thể nắm giữ và hiểu được! Cho nên, Đại vu sư căn bản không tin, có người nào có thể che giấu dưới thần thức của mình! Ngày trước hắn chịu thiệt trong tay Tần Lập cũng chỉ cảm thấy rằng mình không đoản trước tinh thần lực cổ quái như vậy mà thôi. Đại vu sư cũng không cho rằng mình không phải đối thủ của nhân loại kia ở trong lòng hắn, trên thế giới này đã không có ai là đối thủ! Cho nên, hắn cảm giác được hai người đi vào lãnh địa tư nhân vốn thuộc về mình- một cỗ lửa giận lập tức bộc phát ra. Hắn đứng lên, hướng về phía một đám linh thú hóa hình bên cạnh:

- Mọi người cùng tiến lên. Chỉ cần có thể giết hai nhân loại kia, Đại vu sư ta quyết không đổi xử tệ với mọi người!

Một linh thú hóa hình diện mạo thoạt nhìn có vẻ bình thườn g- một lão già mặt đỏ tóc trắng vuốt râu nói:

- Chỉ cần Đại vu sư có thể phân chia Thần Thủy cùng Thần Thảo cho chúng ta dùng chung, như vậy cho dù nguyện trung thành với Đại vu sư cũng không có ai không thể! Đại vu sư vốn là cường giả vĩ đại nhất ở nơi này

Đại vu sư gật gật đầu, hung tợn nói:

- Chỉ cần giết hai nhân loại kia, về sau Thần Thủy cùng Thần Thảo liền cho các ngươi sử dụng chung

Đám linh thú này, rốt cục không kìm nổi trở nên xao động. Mục đích chúng nó đến đây chính là vì hai thứ này. Tuy rằng uống Thần Thủy ăn Thần Thảo sẽ làm dung mạo xảy ra biến hóa.

Chẳng qua chúng nó vốn là súc sinh thú tính, chúng nó ngược lại cho rằng xấu xí là đẹp. cho rằng tướng mạo nhân loại mới là xấu xí chân chính!

- Xông lên! Bao vây gian phòng kia. Không có mệnh lệnh của ta, không được phá hư kiến trúc trong tòa thành!

Đại vu sư trầm giọng phân phó, thầm nghĩ nếu kiến trúc bị phá hư, về sau sẽ không tìm được nhiều người như vậy để sửa chữa xây dựng! Đám linh thú này đồng loạt đáp ứng, mỗi tên đều tự bộc phát khí thế toàn thân. Giống như mãnh hồ xuống núi xông về phía ăn phòng kia.

Tần Lập và Thi Vũ nấp ờ chân tường, nhìn đám linh thú này từng tên xẹt qua đầu mình. Thượng Quan Thi Vũ đều không kìm nổi có loại cảm giác vỗ tay khen Tần Lập.

Giữa ban ngày, hai người đứng ở chỗ này, đám linh thú thực lực không thấp hơn cảnh giới Chí Tôn không ngờ đối với hai người sống làm như không thấy! Nói cách khác, Tiên Thiên Tử Khí của Tần Lập đã lại đạt tới một cảnh giới mới. gần đến mức có thể hòa hợp làm một thể với môi trường xung quanh mình! Bản lĩnh này, cho dù là võ giả cảnh giới Phá Toái Hư Không cũng không thể làm được! Cho dù Đại vu sư này là siêu cấp cường giả Đan Nguyên Anh Hóa, hắn… cũng không làm được! Bởi vì Tần Lập đứng ở đây mà hắn lại không thể phát hiện. Đây chính là điểm mà Đại vu sư không bằng Tần Lập! Đại vu sư là người cuối cùng, hắn đứng dậy, đôi mắt một to một nhỏ chớp chớp, thân hình chầm chậm lên không. Hắn muốn dùng

một loại tư thế vương giả trở về, trở lại lãnh địa của mình. Hắn muốn thấy cảnh đám nhân loại xấu xí ti tiện này khóc rống chảy nước mắt quỳ xuống đất cầu xin tha thứ- Hắn muốn cho tất cả mọi người biết, nơi này, chỉ có thể có một kẻ siêu nhiên, đó chính là hắn - Đại vu sư! Đại vu sư bay lên, lúc bay vọt qua tường thành- thần thức còn tập trung ở trên người hai người trong phòng kia. Hắn phát hiện, hai cổ tinh thần lực này, giờ phút này đang dừng ở nơi Thần Thủy.

Trong lòng Đại vu sư không kìm nổi sinh ra một cỗ lửa giận, ở trên bầu trời rít gào:

- Kẻ xâm lấn đê tiện, ta… Đại vu sư đã trở lại! Đi ra nhận lấy cái chết!

Mà điều khiển Đại vu sư phẫn nộ chính là. hai cỗ lực lượng tinh thẩn kia dường như bị dọa choáng váng, ngay cả một chút dao động cũng không có, vẫn đứng lại ở nơi đó như trước, không nhúc nhích!

- Các ngươi cho rằng không đi ra, ta liền không có biện pháp gì với các ngươi sao?

Thân hình Đại vu sư chậm rãi hạ xuống, hạ tới t trước cửa phòng kia, cười lạnh nói:

- Cho dù hủy Thần Thủy cùng Thần Thảo, ta cũng phải giết các ngươi ! Chẳng những là các ngươi, ngay cả những nhân loại trong tòa thành này, ta đều muốn giết sạch!

- Hừ. ngươi nếu dám tiến vào, chủng ta liền hủy con suối này, cũng hủy diệt cả Thần Thảo! Chúng ta chết, các ngươi cũng đừng hy vọng tốt lành!

Một giọng nói nữ nhân trẻ tuổi từ trong phòng vang lên!

Thượng Quan Thi Vũ ở chân tường kinh ngạc mở to hai mắt nhìn, nhìn thấy Tần Lập ngưng thần, môi khẽ động. Nàng thậm chí có một loại cảm giác rất hoang đường, dường như đang nói, chính là nàng vậy!

- Điều này… Điều này sao có thể chứ?

Thượng Quan Thi Vũ quyết định chờ chuyện nơi đây xong xuôi, nhất định phải hỏi Tần Lập thật kỹ, rốt cục là chuyện gì xảy ra.

"Giọng nói của mình- như thế nào có thể từ trong phòng kia truyền ra?"

Đại vu sư nghiến răng nghiến lợi, hắn thật đúng là sợ hai người kia hủy diệt cả Thần Thủy và Thần Thảo. Bởi vì đó mới là nơi căn hắn

- Vậy các ngươi nói xem, các ngươi rốt cục muốn thế nào?

Đôi mắt Đại vu sư gắt gao nhìn chằm chằm kiến trúc được tạo thành từ đá xanh khổng lồ này, giọng nói vô cùng lạnh lẽo.

- Cho đám lâu la đáng chết của ngươi lùi ra. Cút càng xa càng tốt! Giọng nói nữ nhân lạnh băng lại vang lên.

Đại vu sư do dự một chút, đột nhiên cảm giác được phải là hai nhân loại kia sợ hắn mới đúng mà không phải là hắn sợ hai kẻ đó. Chỉ cần mình đề phòng được tinh thần công kích của nam nhân chết tiệt kia, vậy thì hai người đó cộng vào cũng không phải đối thủ của hắn! Nghĩ vậy, Đại vu sư cười lạnh nói:

- Được. Ta cho các ngươi hài lòng!

- Nói xong, hắn vung tay lên , toàn bộ đám linh thú vây quanh cửa đều lùi ra. Dưới ý của Đại vu sư, toàn bộ lùi về phía sâu trong tòa thành- nhưng không ai rời đi tòa thành.

- Hiện tại còn muốn thế nào?

Đại vu sư càng khẳng định , hai nhân loại kia căn bản không phải đối thủ của mình. Nếu khôn phải mình nhất thời sơ ý, không có khả năng tạo nên thiệt hại nặng nề như vậy! Hôm nay tuyệt đối không thể cho hai nhân loại kia an toàn rời đi!

- Ngươi cũng cút đi, quái vật xấu xí. Cút càng xa càng tốt! Chúng ta lấy một chút Thần Thủy cùng Thần Thảo sẽ rời khỏi nơi này! Nếu không chúng ta sẽ phá hủy nơi này!

Đại vu sư hàng năm dùng phương thức uy hiếp để sử dụng nhân loại làm việc cho mình, rốt cục cũng thưởng thức cảm giác bị nhân loại uy hiếp, trong lòng cảm giác một cỗ nghẹn khuất rất mãnh liệt nhưng lại không có biện pháp đi phản bác cái gì.

Lúc này, hắn rốt cục vô cùng hoài niệm thời điểm Bái còn sống, loại chuyện này bình thường đều là Bái ra mặt liền có thể giải quyết

- Ta kêu ngươi cho đám súc sinh thủ hạ của ngươi cút khỉi cổ bảo này, cút đi thật xa, ngươi không nghe thấy sao? Có phải muốn cho ta hủy nguồn suối Thần Thủy này hay không?

Giọng nói lạnh như băng dần dần trờ nên có chút không kiên nhẫn.

Đại vu sư cắn răng một cái, thầm nghĩ: 'Ta liền mai phục ở bên ngoài nơi tinh thần lực của các ngươi không chạm tới. Ta cũng không tin các ngươi còn không ra!" Nghĩ rồi, Đại vu sư hung tợn nói:

- Được! Ta đồng ý!

Nói xong, hắn mang theo đám linh thú lăng không bay lên. hướng về phía ngoài tòa thành bay đi.

Mà ngay trong khoảnh khắc Đại vu sư xoay người, lăng không nhảy lên, hai cỗ lực lượng khổng lồ hung hãn bắn về phía thân thể Đại vu sư! Đồng thời kèm theo còn có một cỗ tinh thần lực cực kỳ linh hoạt tựa như một mũi tên thần, ầm ầm đánh vào tinh thần thức hải của Đại vu sư!

Đại vu sư vẫn đặt trọng tâm thần thức ở trong phòng, như thế nào lại nghĩ đến ngay tại phía sau mình không ngờ ẩn nấp hai võ giả cường đại như thế! Phản ứng trong lúc vội vã, một cỗ lực lượng rộng lớn như biển lớn từ trong thân thể Đại vu sư bộc phát ra. Hai bàn tay khồng lồ đầm đìa máu tươi xuất hiện trong không trung, va chạm với hai cỗ lực lượng đánh về phía hắn cùng một chỗ.

-Ầm!!!

Một vùng tòa thành lớn chung quanh căn bản không chịu được loại lực lượng này đánh vào, lập tức ầm ầm sụp đổ, bốc lên đầy trời khói bụi! Mà cỗ tinh thần lực kia của Tần Lập lại đem tinh thần thức hải của Đại vu sư trong nháy mắt không kịp phòng bị, phá hư bảy tám phần! Lập tức, Tần Lập ngưng tụ linh lực toàn thân, một đạo kiếm ý Cửu Thiên Thập Địa Duy Ngã Độc Tôn xen lẫn một cỗ khí thế bề nghễ thiên hạ đánh về phía Đại vu sư!

laohactu

Duy Ngã Độc Tôn

417. Chương 421: Kiếm Chém Đại Vu Sư!

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

Bên trong tinh thần thức hải của Đại vu sư loạn thành một đoàn, đúng lúc đầu đau muốn nứt ra, một kiếm kinh thiên này của Tần Lập chém tới! Cho đến lúc này, Đại vu sư mới đột nhiên hiểu được, mình lại trúng kế! Hai người trong phòng kia căn bản không phải hai kẻ xâm lấn! Rất có khả năng vốn là hai nhân loại nô lệ chết tiệt!

Đại vu sư đáng thương đến hiện tại còn không ý thức được trong phòng kia, căn bản một người cũng không có! Đại vu sư đối mặt một kiếm phải giết này, cũng bộc phát ra toàn bộ lực lượng của mình,trong thời gian như một tia chớp lóe, ba bốn bàn tay khổng lồ đầy máu đánh về phía đạo kiếm ý này của Tần Lập! Như mà, chiêu thức vốn dừng lại ở mức ba phần pháp thuật, bảy phần lực lượng này căn bản không thể ngăn cản được kiếm ý mạnh mẽ do chiến kỹ Cửu Thiên Thập Địa Duy Ngã Độc Tôn sinh ra! Bàn tay khổng lồ khủng bố đầm đìa máu tươi này, theo một kiếm của Tần Lập bị chém thành vô số mảnh nhỏ với thế như chẻ tre, bay ra bốn phía!

Mắt thấy cỗ kiếm ý sát khí vô cùng bễ nghễ thiên hạ này chém tới trước mặt, Đại vu sư rốt cục phát ra một tiếng gầm sợ hãi, bộc phát ra một cỗ lực lượng khiến người không thể kháng cự! Đây đã là cội nguồn lực lượng của Đại vu sư, vận dụng một lần sẽ sinh ra ảnh hưởng xấu không thể xóa nhòa đối với thực lực

của hắn. Nhưng mà, tới giờ khắc này nếu không thi triển ra, hắn tuvệt đối sẽ bị cỗ kiếm ý Tần Lập phát ra đánh cho thành mảnh nhỏ! Cho dù hắn đã tới cảnh giới Toái Đan Thành Anh cũng không tránh được loại kết cục này.

Mà đúng lúc này, Thượng Quan Thi Vũ mỗi tay cầm một viên linh thạch thượng phẩm, khẽ quát một tiếng lạnh lùng. Một cỗ lực lượng càng thêm khổng lồ , giống như sóng biển bị cơn lốc cuồn cuộn cuốn lên, lập tức đánh nát một vùng tòa thành lớn chung quanh thành bột mịn! Đồng thời, cũng mạnh mẽ áp chế cỗ lực lượng mênh mông như núi sông không thể lay động của Đại vu sư xuống dưới trong khoảnh khắc một nháy mắt!

Chỉ có thời gian một nháy mắt này, cũng đủ!

Kiếm ý Tần Lặp không thể ngăn cản hướng vào trong kinh mạch thân thể Đại vu sư, lập tức phá hư tất cả kinh mạch trong thân thể hắn hầu như không còn. Thân thể Đại vu sư ngay tại khoảnh khắc này giốna như là một món đồ sứ đầy vết rạn nứt.

Theo cỗ kiếm ý bễ nghễ thiên hạ này một lần lại một lần trùn2g kích, thức hải Đại vu sư rốt cục ầm ầm nổ tung, chia năm xẻ bảy! Sau đó, một thứ gì đó kim quang lấp lóe bằng nắm tay như tia chớp bay lên bầu trời. Tần Lập cầm Ẩm Huyết kiếm trong tay, đứng trên bầu trời Ẩm Huyết kiểm run rẩy không thể át, phát ra loại tiểng kêu hưng phấn! Hai mắt Tần Lập trừng lớn, hướng về phía kim quang lấp lóe bằng nắm tay bay lên bầu trời kia, phát ra một tiếng rống lớn:

- Đi xuống cho ta!

-Ầm!!!

Thứ bằng nắm tay này trong giây lát bộc phát ra một luồng hào quang như mặt trời chói chan, cực kỳ chói mắt, đồng thời bộc phát ra một cỗ lực lượng kinh người! Ai cũng không thể tưởng tượng được thứ này không ngờ lại có uy lực như vậy! ẩm Huyết kiếm đánh lên thứ lóe ra kim quang này không ngờ phát ra một tiếng vang như chạm vào kim thiết, lại giống như sấm đánh giừa trời quang! Vật nhỏ kia bị một nhát chém của Ẩm Huyết kiếm này, mạnh mẽ chém rơi xuống bên dưới bụi rậm, mà hào quang phủ kín lúc này cũng thu lại một ít . Làm cho người ta có thể thấy rõ ràng, thứ bằng nắm tay màu vàng này dĩ nhiên là một con ngạ lang màu vàng thu nhỏ!

Kim lang? Khó trách lại hợp ý với tên kêu là Bái kia như thế, thật đúng là Lang và Bái , ngưu tầm ngưu, mã tầm mã !

Ý niệm này trong nháy mắt hiện lên trong đầu Tần Lập, lập tức thân thể hắn cũng không chút ngừng lại vọt lên, lại một kiếm chém về phía ngạ lang màu vàng này! Ngạ lang màu vàng lăn vài vòng trên mặt đất, hào quang màu vàng chói mắt trên người cũng theo đó nhạt đi không ít. Trong đôi mắt lóe ra hào quang vô cùng phẫn nộ. Nhưng nó không có bất kỳ ý niệm đánh trả nào trong đầu, chỉ có thể như một con chuột, nhanh chóng chạy trốn vòng quanh tòa thành.

Đan Nguyên Anh Hóa, quả nhiên là cường giả Đan Nguyẻn Anh Hóa! Tần Lập cảm thán trong lòng nếu không phải dùng phương thức đánh lén, hơn nữa Đại vu sư khinh địch, vậy hắn và Thi Vũ tuvệt đối không phải đối thủ của Đại vu sư.

Thân hình Tần Lập cũng như một làn khói nhẹ, đuổi theo con tiểu lang màu vàng không bỏ. Hai bên thủy chung không kéo dãn khoảng cách, về phần Thi Vũ, sau khi dùng lực lượng toàn thân dẫn phát Trấn Áp Quyết, bị thoát lực trong nháy mắt, cho nên hiện tại đang khôi phục.

Tần Lập đuổi theo, bỗng nhiên thân hình đứng lại. Đại vu sư đã chỉ còn một viên Nội Đan Anh Hóa tuy rằng không rõ vỉ sao nhân loại này không đuổi theo, nhưng bản thân lại không chút ngừng lại, ngược lại bộc phát ra tốc độ càng nhanh bay vút hướng ra phía ngoài tòa thành! Lúc này, Tần Lập trợn hai mắt, khóe miệng nổi lên một tia cười lạnh khinh thường, không gian trước người vặn vẹo một hồi, ngay sau đó đã xuất hiện phía sau Nội Đan Anh Hóa tiểu lang màu vàng! Tần Lập không ngờ trong trận chiến sống mái này lại… đột phá!

Tuy rằng nhìn qua Tần Lập cũng không bị bất kỳ thương tổn nào, nhưng trên thực tế, từ khi bắt đầu tính kế Đại vu sư, đến lúc lấy kiếm ý mạnh mẽ phá hủy thân thể Đại vu sư, rồi lại vừa rồi truy đuổi điên cuồng

đã làm hao tổn toàn bộ lực lượng của hắn. Nếu không phải trùng hợp trong nháy mắt này, đột phá bình cảnh. tiến nhập vào cảnh giới Phá Toái Hư Không chi sợ Tần Lập cũng chỉ có thể mặc kệ Đại vu sư chạy trốn! Mà hiện tại… Tần Lập không động tâm niệm, chiêu thức vốn không thể thi triển rốt cục có thể thi triển ra! Trong thiên địa, xuất hiện vô số đạo kiếm khí màu tím giống như mưa sao băng vậy, giăng mắc khắp nơi, chắn phía trước Đại vu sư. Mà Đại vu sư bởi vì tốc độ quá nhanh, căn bản không có bất kỳ phản ứng nào, đâm đầu vào trong bẫy rập do kiếm khí tạo thành! Lập tức dẫn phát tất cả kiếm khí, một trận chém giết điên cuồng xảy ra!

Đại vu sư phát ra một tiếng rít gào như điên cuồng, Tần Lập trong giây lát cảm giác không đúng, thân hình lui nhanh về phía sau, nhưng vẫn còn chậm! Cho dù là võ giả cảnh giới Phá Toái Hư Không tự bạo, Tần Lập đều có thể biết trước hơn nữa tránh khỏi, nhưng Đại vu sư này là một siêu cấp cường giả Đan Nguyên Anh Hóa chân chính!

Thiên địa trong nháy mắt nổ ra một vùng kim quang vô cùng chói mắt , dường như là mặt trời ban trưa. Vô số luồng hào quang chói mắt lóe lên, "xoẹt" một tiếng chiếu vào thân thể Tần Lập! Ngay sau đó chính là một tiếng nổ thật lớn trầm đục, như là muốn nổ vỡ mặt đất! Thân thể Tần Lập giống như lá cây bị gió lốc cuốn đi, trong giây lát văng ra ngoài.

- Phịch!

Thân thể Tần Lập hung hãn va chạm lên một vách tường tòa thành cao cao phía sau, lập tức đánh vào cự thạch dày chừng hai mươi thước tạo thành một cái lỗ hình người, mạnh mẽ đánh thủng! Mà Đại vu sư cũng hoàn toàn biến mất khỏi thế gian này, trước khi chết Nội Đan Anh Hóa bộc phát ra một cỗ oán khí kinh người, tích tụ ở không trung đưa tới rất nhiều mây đen.

Mà hậu quả do Đại vu sư tự bạo tạo thành là cực kỳ khủng bố. Nơi phía trước tòa thành khoảng ngàn thước cũng chính là quảng trường nhỏ vốn là nơi đám linh thú hành hạ nhân loại đến chết đã hoàn toàn không nhìn thấy bộ dáng cũ, biến thành một cái hố thật lớn phạm vi hai ba dặm, sâu chừng bảy. tám mươi thước! Nước ngầm bên dưới ồ ồ bắn ra ngoài. Như vậy không được bao lâu, bên ngoài tòa thành sẽ tạo thành một hồ nước thật lớn, trở thành một nơi ngày sau con cháu Tần gia chơi đùa.

Ý niệm này trong nháy mắt hiện lên trong đầu Tần Lập, lập tức thân thể hắn cũng không chút ngừng lại vọt lên, lại một kiếm chém về phía ngạ lang màu vàng này! Ngạ lang màu vàng lăn vài vòng trên mặt đất, hào quang màu vàng chói mắt trên người cũng theo đó nhạt đi không ít. Trong đôi mắt lóe ra hào quang vô cùng phẫn nộ. Nhưng nó không có bất kỳ ý niệm đánh trả nào trong đầu, chỉ có thể như một con chuột, nhanh chóng chạy trốn vòng quanh tòa thành.

Đan Nguyên Anh Hóa, quả nhiên là cường giả Đan Nguyẻn Anh Hóa! Tần Lập cảm thán trong lòng nếu không phải dùng phương thức đánh lén, hơn nữa Đại vu sư khinh địch, vậy hắn và Thi Vũ tuvệt đối không phải đối thủ của Đại vu sư.

Thân hình Tần Lập cũng như một làn khói nhẹ, đuổi theo con tiểu lang màu vàng không bỏ. Hai bên thủy chung không kéo dãn khoảng cách, về phần Thi Vũ, sau khi dùng lực lượng toàn thân dẫn phát Trấn Áp Quyết, bị thoát lực trong nháy mắt, cho nên hiện tại đang khôi phục.

Tần Lập đuổi theo, bỗng nhiên thân hình đứng lại. Đại vu sư đã chỉ còn một viên Nội Đan Anh Hóa tuy rằng không rõ vỉ sao nhân loại này không đuổi theo, nhưng bản thân lại không chút ngừng lại, ngược lại bộc phát ra tốc độ càng nhanh bay vút hướng ra phía ngoài tòa thành! Lúc này, Tần Lập trợn hai mắt, khóe miệng nổi lên một tia cười lạnh khinh thường, không gian trước người vặn vẹo một hồi, ngay sau đó đã xuất hiện phía sau Nội Đan Anh Hóa tiểu lang màu vàng! Tần Lập không ngờ trong trận chiến sống mái này lại… đột phá!

Tuy rằng nhìn qua Tần Lập cũng không bị bất kỳ thương tổn nào, nhưng trên thực tế, từ khi bắt đầu tính kế Đại vu sư, đến lúc lấy kiếm ý mạnh mẽ phá hủy thân thể Đại vu sư, rồi lại vừa rồi truy đuổi điên cuồng đã làm hao tổn toàn bộ lực lượng của hắn. Nếu không phải trùng hợp trong nháy mắt này, đột phá bình cảnh. tiến nhập vào cảnh giới Phá Toái Hư Không chi sợ Tần Lập cũng chỉ có thể mặc kệ Đại vu sư chạy trốn! Mà hiện tại… Tần Lập không động tâm niệm, chiêu thức vốn không thể thi triển rốt cục có thể thi triển ra! Trong thiên địa, xuất hiện vô số đạo kiếm khí màu tím giống như mưa sao băng vậy, giăng mắc khắp nơi, chắn phía trước Đại vu sư. Mà Đại vu sư bởi vì tốc độ quá nhanh, căn bản không có bất kỳ phản

ứng nào, đâm đầu vào trong bẫy rập do kiếm khí tạo thành! Lập tức dẫn phát tất cả kiếm khí, một trận chém giết điên cuồng xảy ra!

Đại vu sư phát ra một tiếng rít gào như điên cuồng, Tần Lập trong giây lát cảm giác không đúng, thân hình lui nhanh về phía sau, nhưng vẫn còn chậm! Cho dù là võ giả cảnh giới Phá Toái Hư Không tự bạo, Tần Lập đều có thể biết trước hơn nữa tránh khỏi, nhưng Đại vu sư này là một siêu cấp cường giả Đan Nguyên Anh Hóa chân chính!

Thiên địa trong nháy mắt nổ ra một vùng kim quang vô cùng chói mắt , dường như là mặt trời ban trưa. Vô số luồng hào quang chói mắt lóe lên, "xoẹt" một tiếng chiếu vào thân thể Tần Lập! Ngay sau đó chính là một tiếng nổ thật lớn trầm đục, như là muốn nổ vỡ mặt đất! Thân thể Tần Lập giống như lá cây bị gió lốc cuốn đi, trong giây lát văng ra ngoài.

- Phịch!

Thân thể Tần Lập hung hãn va chạm lên một vách tường tòa thành cao cao phía sau, lập tức đánh vào cự thạch dày chừng hai mươi thước tạo thành một cái lỗ hình người, mạnh mẽ đánh thủng! Mà Đại vu sư cũng hoàn toàn biến mất khỏi thế gian này, trước khi chết Nội Đan Anh Hóa bộc phát ra một cỗ oán khí kinh người, tích tụ ở không trung đưa tới rất nhiều mây đen.

Mà hậu quả do Đại vu sư tự bạo tạo thành là cực kỳ khủng bố. Nơi phía trước tòa thành khoảng ngàn thước cũng chính là quảng trường nhỏ vốn là nơi đám linh thú hành hạ nhân loại đến chết đã hoàn toàn không nhìn thấy bộ dáng cũ, biến thành một cái hố thật lớn phạm vi hai ba dặm, sâu chừng bảy. tám mươi thước! Nước ngầm bên dưới ồ ồ bắn ra ngoài. Như vậy không được bao lâu, bên ngoài tòa thành sẽ tạo thành một hồ nước thật lớn, trở thành một nơi ngày sau con cháu Tần gia chơi đùa.

Tuy nhiên tình huống hiện tại của Tần Lập có chút không ổn, vốn hắn cũng đã hao hết lực lượng của mình, sau đó đột phá trong chiến đấu lại bị lực lượng Đại vu sư tự bạo sinh ra đánh lén vách tòa thành vô cùng cứng rắn.

Đừng nói Tần Lập lúc ấy đã hoàn toàn không có lực lượng, cho dù là thời kỳ mạnh nhất của hắn, khiến hắn mở ra toàn bộ cương khí hộ thể cũng đồng dạng tạo thành thương tổn nghiêm trọng.

Cho nên, đã ba ngày trôi qua, Tần Lập vẫn chìm trong trạng thái hôn mê, hơn nữa, tình trạng rất xấu. Thượng Quan Thi Vũ sợ hãi, nàng chưa từng gặp qua Tần Lập chịu thương nghiêm trọng như vậy , ý nghĩ bình tĩnh lúc trước, bây giờ đã sớm mất đi rất nhiều, không biết thế nào cho phải.

Mà Tôn Hải đã vài lần tiến đến thỉnh cầu, muốn lấy Thần Thủy cho Tần Lập dùng nhưng nghĩ đến tác dụng phụ của Thần Thủy; Thượng Quan Thi Vũ vẫn đang không ngừng do dự. Nàng thủy chung tin tưởng Tần Lập có thể bằng vào năng lực của mình- một lần nữa khôi phục lại. Bởi vì cho tới nay, Tần Lập trong mắt nàng đều là nam nhân đỉnh thiên lập địa, không có ai có thể làm khó hắn!

- Phu nhân! Nếu thật sự không cho cậu ấy dùng Thần Thủy, chi sợ là không ổn!

Tôn Hải lần thứ tư, đứng ở cửa phòn Tần Lập, trong mắt mang theo một chút sầu lo nói.

Đại vu sư đã chết, tin tức này khiến mỗi người đều khóc rống chảy nước mắt ,cũng khiến uy vọng của Tần Lập trong lòng đám người này lên cao tới mức tột đỉnh! Tần Lập vì cứu bọn họ mà bản thân bị thương nặng, điều này làm cho mọi người nơi này đều cảm thấy vô cùng áy náy, hận không thể bị thương là chính bọn họ mà không phải ân công

Đôi mắt Thượng Quan Thi Vũ đỏ bừng, thầm khóc không biết mấy lần, nàng cắn răng

nói:

- Chờ một chút! Chờ thêm một ngày nữa, nếu… chàng còn không tỉnh lại, như vậy liền nghe lời ngươi, cho chàng dùng Thần Thủy!

Kỳ thật Thượng Quan Thi Vũ quan tâm cũng không phải là khuôn mặt Tần Lập- Đối với nàng mà nói, năm xưa khi làn da nàng màu xanh, Tần Lập chưa bao giờ từng ghét bỏ nàng, nàng như thế nào lại ghét bỏ Tần Lập biến thành bộ dạng gì? Thi Vũ chi hy vọng nam nhân của mình có thể dựa vào lực lượng bản thân mà tỉnh lại. Bởi vì Tần Lập từng nói với nàng, chỉ có ở ranh giới sống chết, tu vi mới có thể tăng lên rất nhanh!

Nếu một võ giả không trải qua khảo nghiệm sinh tử, như vậy, bất kể là tới khi nào, loại võ giả này đều chỉ có thể được xưng là cao thủ! Mà không phải là cường giả!

Đây giốna như là có người cao to, lực lượng rất mạnh nhưng bị người đánh cho một tát cũng không dám trả đòn thậm chí còn có thể bị dọa khóc! Người như thế, ngươi có thể nói hắn khôn có thực lực sao? Đương nhiên không thể! Người như thế khuyết thiểu, là gan dạ! Cho nên, võ giả không có kinh nghiệm chiến đấu, vĩnh viễn chỉ có thể là một cao thủ có võ công. Võ giả không trải qua khảo nghiệm sinh tử, vĩnh viễn không thể trở thành một cường giả chân chính!

Lúc này. cảm giác của Tần Lập về ngoại giới hoàn toàn đắm chìm ở sâu trong trí nhớ, dường như nhớ về thời thiếu niên trên địa cầu.

Đó là một đoạn thời gian u ám nhất trong cuộc đời Tần Lập, bộ dạng hắn thật nhỏ gầy, cũng không có gan dạ quá lớn. Cho dù đám trẻ lang thang nhỏ hơn hắn, đều dám khi dễ hắn.

Chịu đói, bị thương , đó là chuyện bình thường! Thẳng đến khi Tần Lập gặp được người hắn cảm kích nhất trong đời!

Lão đạo sĩ!!!

Tiểu Mùi

Duy Ngã Độc Tôn

418. Chương 422: Siêu Cấp Tăng Lên.

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

Là lão đạo sĩ cho hắn sinh mệnh lần thứ hai, dạy cho hắng đủ loại công phu quyền cước đao kiếm các loại lưu phái, các loại khinh công… Lão đạo sĩ lại cho hắn tới trường, để hắn có được thứ căn bản càn có để đặt chân trong xã hội này – tri thức cùng lực lượng!

Đương nhiên, ấn tượng sâu nhất của Tần Lập chính là tình cảnh lão đạo sĩ lấy ra Tiên Thiên Tử Khí Quyết giống như dâng bảo vật.

Lúc nhỏ nhìn thứ này, giống như là tiên pháp! Nhưng mà, chính thứ này lại dày vò Tần Lập rất nhiều năm. Từ lúc đầu vận hành công pháp đầy mong chờ, đến sau dù biết rõ là giả, cũng có thói quen mỗi ngày vận hành một lần.

Thế cho nên sau khi Tần Lập trưởng thành, đói với chuyện này vẫn canh cánh trong long. Thương xuyên nghĩ tới lão đạo sĩ thật là bất lương, cái tiên pháp chó má gì chứ, rõ ràng là gạt người mà! Nếu không, bản than lão đạo sĩ đã sớm thành tiên rồi? Nghĩ vậy, Tần Lập không khỏi cảm thấy buồn cười.

Thượng Quan Thi Vũ vẫn canh giữ bên người Tần Lập, bỗng nhiên phát hiện khóe miệng Tần Lập hiện lên một chút ý cười, giống như trong mộng gặp phải chuyện gì rất hay.

Trái tim vẫn treo cao của Thi Vũ rốt cuộc cũng buông xuống, nàng biết Tần Lập đã không có chuyện gì nữa! Tần Lập nghĩ đến lão đạo sĩ, trong long dâng lên một cỗ tưởng niệm cùng bi thương nồng đậm.

Nhiều năm qua như vậy, lão đạo sĩ có còn sống không? Dù là lão đạo sĩ còn sống, chính mình có thể quay trở về đó sao? Vui buồn mừng giận, thất tình lục dục của con người, lần lượt hiện ra sâu trong kí ức của Tần Lập, không ngừng gột rửa tâm hồn Tần Lập.

Tinh thể tử sắc ở trong đan điền, bắt đầu chậm rãixảy ra biến hóa! Quá trình này rất dài, dài dằng dặc đến mức làm Tần Lập cảm giác thời gian như trôi qua mấy thế kỷ!

Vì vậy hắn cảm thấy rất nhàm chán, liền bắt đầu tìm kiếm kí úc về truyền thừa Hô Diên Bác trong thế giới tinh thần. Luyện đan, luyện khí, vận dụng các loại trận pháp, các loại phong thổ dân tình thời đại Thái Cổ!

Đến sau, chiến kỹ Cửu Thiên Thập Địa Duy Ngã Độc Tôn được Tần Lập không ngừng suy diễn, không ngừng tu luyện ở trong tinh thần thức hải. Ở trong quá trình dài dòng này, Tần Lập đột nhiên phát hiện có một sự thật mà hắn vẫn quên.

Đó chính là, chiến kỹ Cửu Thiên Thập Địa Duy Ngã Độc Tôn cũng không phải là loại chiến kỹ dựa vào lực lượng cùng kỹ xảo, mà tinh túy chân chính của nó là ở trên mặt khí thế.!

Loại khí thế bễ nghễ thiên hạ, bá đạo chỉ tiến không lùi mới là tinh túy chân chính của chiến kỹ này! Còn các loại công pháp bên trong chiến kỹ Cửu Thiên Thập Địa Duy Ngã Độc Tôn, hoàn toàn là để cải tạo than hteer võ giả!

Nói cách khác, thông qua không ngừng cải tạo thân thể võ giả, để cho người tu luyện đến cảnh giới có thể thừa nhận được khí thế bễ nghễ này!

Cảnh giới chiến kỹ Duy Ngã Độc Tôn tầng thứ nhất, là chiêu thức cùng lục lượng, đối với việc này từ lúc Tần Lập vừa tu luyện cũng sáng tỏ.

Duy Ngã Độc Tôn tầng thứ hai – uy áp tinh thần. Nhất là sau khi dung hợp Tiên Thiên Tử Khí, lực lượng tinh thần của Tần Lập mạnh mẽ cùng cực, thần thức của hắn vẫn luôn vượt qua tu vi mấy cấp bậc! Đây cũng là nguyên nhân căn bản vì sao có thể nhiều lần lừa gạt được Đại Vu sư đạt tới Nguyên Anh hóa!

Chiến kỹ Duy Ngã Độc Tôn tầng thứ ba, là cường đại bắp thịt, gân cốt! Nếu không phải Tần Lập đã sớm tu luyện đến tầng cảnh giới này, trước khi chết Đại Vu sư tự bạo nội đan anh hóa, cũng đủ để nổ Tần Lập tan xương nát thịt rồi! Dù là nổ hắn không chết, nhưng đánh lên trên mặt tòa thành bằng đá tảng dày hai mươi thước, đổi thành người khác cũng đã đủ biến thành thịt nát.

Nhưng Tần Lập lại chỉ lâm vào trạng thái hôn mê, có thể thấy được thân thể hắn hiện giờ mạnh mẽ cỡ nào!

Chiến kỹ Duy Ngã Độc Tôn tầng thứ tư, kiếm ý - cảnh giới Nhân Kiếm Hợp Nhất! Nếu không có loại cảnh giới mạnh mẽ này, Tần Lập cũng tuyệt đối không có khả năng nhiều lần khiêu chiến vượt cấp nhiều võ giả mạnh mẽ hơn mình rất nhiều. Thậm chí kiếm ý của hắn làm cho Đại Vu sư đã Đan Nguyên Anh Hóa cũng cảm thấy run rẩy, không dám đánh bậy!

Còn hiện giờ, Tần Lập đang đột phá chiến kỹ Cửu Thiên Thập Địa Duy Ngã Độc Tôn cảnh giới tầng thứ năm – Thay Đổi Huyết Mạch!

Trong truyền thuyết, các tuyệt thế cường giả thời kỳ Thái Cổ, tất cả đều có được huyết mạch truyền thừa. Bất luận là người hay linh thú, huyết mạch truyền thừa của bọn họ đều mạnh mẽ đến mức làm người khác khó mà tin được! Bọn họ đã tu luyện đến hóa cảnh, đời sau bọn họ mượn vào huyết mạch của bọn họ truyền thừa xuống, trời sinh đã có được thực lực cùng lĩnh ngộ võ đạo mà người khác khó có thể với tới!

Đương nhiên, loại huyết mạch này sẽ theo thời gian dần dần loãng đi, càng ngày càng yếu, đến sau này thậm chí khó có thể thức tỉnh. Nhưng chỉ cần thức tỉnh, người này tất nhiên sẽ trở thành siêu cấp cường giả!

Thứ này vốn Tần Lập không có được, nhưng chiến kỹ Cửu Thiên Thập Địa Duy Ngã Độc Tôn có một không hai, lại đang thay đổi huyết mạch của Tần Lập! Sau khi đột phá tầng cảnh giới này, Tần Lập sẽ bay lên một độ cao mới, chẳng những bản than được lợi vô cùng, dù ngay cả con cháu hắn cung được vô số lợi ích!

Chiến kỹ Cửu Thiên Thập Địa Duy Ngã Độc Tôn tần thứ sáu, cũng là tầng cuối cùng, loại cảnh giới này cực kỳ huyền diệu, gọi là Tinh Thần Hóa Thực! Tuy nhiên, hiện tại Tần Lập cũng không biết loại cảnh giới này , chiến kỹ Cửu Thiên Thập Địa Duy Ngã Độc Tôn mỗi khi đột phá một tầng, đều là dưới tình huống Tần Lập không hề chuẩn bị liền đột nhiên xuất hiện.

Kể cả lúc này cũng thế, kim quang Đại Vu sư bộc phát trước khi chết, cũng không phải kim quang bình thường, mà là tinh hoa Đại Vu sư tu luyện hai vạn năm!

Cái này cũng không phải nói nháy mắt trước khi chết Đại Vu sư đột nhiên tỉnh ngộ đưa mấy thứ kia truyền cho Tần Lập, mà là hoàn toàn muốn thong qua tinh hoa bản than tu luyện cả đời tạo thành mang ra đánh giết Tần Lập! Đổi lại là người khác, cho dù là cường giả cảnh giới Đan Nguyên Anh Hóa đồng dạng, chỉ sợ cũng sẽ thật sự bị một kích cuối cùng của Đại Vu sư Đánh chết!

Đáng tiếc, hắn lại gặp phải Tần Lập!

Những quầng sang màu vàng này chẳng những không đánh chết Tần Lập, ngược lại còn kích thích chiến kỹ Cửu Thiên Thập Địa Duy Ngã Độc Tôn đột phá lần nữa! Không ngờ cải tạo huyết mạch toàn thân của Tần Lập, khiến Tần Lập chân chính có được tiềm chất cùng cơ hội trở thành tuyệt thế cường giả!

Cái gọi là tuyệt thế cường giả, chính là Địa Tiên, là loại đại tài có thể đi qua vũ trụ hư không! Chẳng qua lúc này Tần Lập cũng đồng dạng không biết việc này, hắn chỉ cảm thấy chiến kỹ Duy Ngã Độc Tôn của mình lại đột phá lần nữa!

Đồng thời, ngay nháy mắt huyết mạch Tần Lập lại phát sinh thay đổi triệt để, Tiên Thiên Tử Khí hình thành khí xoáy tụ trong đan điền trải qua quá trình ngưng kết dài dòng quá sức, đột nhiên bắt đầu nhanh chóng co rút lại! Tốc độ kia nhanh đến mức không gì sánh bằng, gần như chỉ trong nháy mắt, trong đan điền Tần Lập kiền hình thành một đứa bé màu tím!

Đan Nguyên Anh Hóa!

Thực lực Tần Lập ngay sau khi đột phá cảnh giớ Phá Toái Hư Không, lại vô cùng thần kỳ đột phá lần nữa! Dù ngay cả bản thân Tần Lập cũng bị loại hiện tượng này dọa ngây ra, làm sao có thể chứ?

Bản thân mình sao có thể cứ như vậy đột phá tới cảnh giới Đan Nguyên Anh Hóa? Hơn nữa… đứa trẻ sơ sinh màu tím nhỏ bằng nắm tay này, hai mắt khép hờ, long mi, con mắt, mũi, lỗ tai không quá rõ rang, ngoại trừ ánh mắt không mở ra thì thật giống như một Tần Lập thu nhỏ lại, hoàn toàn không có gì khác!

Đây… đây thật giống như người tu luyện cảnh giới Đan Nguyên Anh Hóa khác sao? Bản than Tần Lập cũng không khỏi có chút hoài nghi.

Nhưng mặc kệ thế nào, thay đổi trong đan điền cũng đã là sự thật, Tần Lập thầm nghĩ: Chẳng lẽ tia sáng màu vàng Đại Vu sư bắn tới cơ thể mình trước khi chết đã thành toàn cho mình? Nếu như thế, vậy hắn phải cảm tạ con sói kia mới đúng…

Kỳ thật trong lòng Tần Lập cũng hết sức rõ rang, sợ rằng khoảnh khắc Đại Vu sư chết đi, là muốn dùng những tia sáng này chem. Giết Tần Lập mà thôi. Lại không biết vì sao, ngược lại thành toàn cho thực lực của mình đạt được nâng lên một bước mới!

Dòng máu sau khi thay đổi, chậm rãi chảy qua thân thể Tần Lập, Tần Lập có một loại cảm giác, đó là cảm giác bễ nghễ thiên hạ chân chính!

Giống như hiện giờ mình đã có được lực lượng hủy thiên diệt địa!

Loại cảm giác này, làm cho người ta mê muội, thảo nào những đời đế vương nhân gian đều mê luyến quyền thế như vậy, thảo nào tất cả võ giả đều khao khát mình trở nên càng mạnh mẽ hơn! Đến khi ngươi có được lực lượng mạnh hơn người khác vô số lần, loại cảm giác thiên hạ ở trong tay này, thật là thích quá!

Đồng thời Thượng Quan Thi Vũ cảm giác được thân thể Tần Lập đang không ngừng tản ra một cỗ khí thế kinh người, cỗ khí thế này cực kỳ sắc bén lại thèm tràn ngấp khí phách.

Dù nàng là cường giả cảnh giới Phá Toái Hư Không, bị khí thế này bao phủ cũng phát ra một nỗi sợ hãi từ sâu tận linh hồn. Đây là một loại khí thế coi rẻ mọi người như kiến hôi! Cũng may cỗ khí thế này tới nhanh đi cũng nhanh, vù một cái đã không thấy tăm hơi. Thi Vũ giụi mắt, thậm chí cảm giác mình vừa nằm một giấc mộng.

Lúc này Tần Lập mở hai mắt, ngước nhìn Thượng Quan Thi Vũ nhẹ giọng hỏi:

- Thi Vũ! Đã qua bao lâu rồi?

Thi Vũ mừng rỡ nhìn Tần Lập, hai hàng lệ nóng theo khuôn mặt chảy

xuống, cố gắng mím môi kéo tay Tần Lập ôn nhu nói:

- Năm ngày, huynh đã hôn mê năm ngày rồi!

- Mới năm ngày thôi?

Tần Lập khẽ cau mày, ở bên trong tinh thần thức hải cảm giác như đã qua mấy ngàn năm, trong nháy mắt Tần Lập mở mắt ra thậm chí có chút sợ hãi.

Sợ hãi nhìn thấy là một cảnh tượng thương hải tang điền. Sợ nhất mở mắt ra, thời gian đã trôi qua mấy ngàn năm, tất cả những người quen thuộc đền biến mất! Còn may, mới trôi qua năm ngày – Tần Lập thầm nhủ.

Trở tay cầm bàn tay có chút lạnh lẽo của Thi Vũ, Tàn Lập nhẹ giọng:

- Thi Vũ! Đừng sợ, huynh đã khôi phạc rồi!

Thi Vũ vươn tay, nhẹ nhàng dựa lên ngực Tần Lập, nhắm mắt lại lẩm bẩm nói:

- Lần sau không được làm người ta sợ như vậy nữa, huynh nếu chết muội cũng không muốn sống nữa!

Trong mắt Tần Lập hiện lên một tia nhu tình, mỉm cười nói:

- Chúng ta đều sẽ không chết, chúng ta đều sẽ sống rất tốt!

Hai người ôn tồn một hồi, bỗng nhiên Thi Vũ nhớ tới chuyện vừa rồi, hỏi:

- Phu quân,! Vừa nãy trước khi huynh tỉnh lại trên người sao lại đột nhiên tản ra một cỗ khí tức làm người ta sợ hãi như vậy?

- Có sao?

Tần Lập nhíu mày, nhớ tới một màn xuất hiện trước khi mình tỉnh lại, nội thị người khổng lồ xuất hiện trên tinh thần thức hải.

Tiểu Mùi

Duy Ngã Độc Tôn

419. Chương 423: Đan Nguyên Anh Hóa.

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

Nguyên bản Tần lập theo lực lượng tinh thần từng bước mạnh lên, đã có thể thấy được đầu gối của người khổng lồ trên tinh thần thức hải. Mà bởi lần nâng cấp điên cuồng này, trong nháy mắt Tần Lập vừa tỉnh lại liền nhìn thoáng qua người khổng lồ kia, nhưng lại thấy được… mặt của người khổng lồ đội trời đạp đất nọ!

Khuôn mặt lạnh lùng nghiêm nghị, góc cạnh rõ rang, hàng mi cho Tần Lập một loại cảm giác rất thành thục. Người khổng lồ nhắm hai mắt, trên khuôn mặt giống như trải qua tang thương muôn đời, phát ra hơi thở cổ xưa, phong thái thê lương, hơn nữa cực kỳ mạnh mẽ!

Tuy rằng nhắm hai mắt lại, nhưng làm cho người ta có một cảm giác bễ nghễ thiên hạ!

Không biết vì sao, ngay lúc đó trong đầu Tần Lập bỗng nhiên hiện lên một ý nghĩ: Cửu Thiên Thập Địa, Duy Ngã Độc Tôn! Cũng chính là trong nháy mắt này, thân thể Tần Lập đột nhiên phát ra một cỗ khí tức làm cho Thi Vũ cảm thấy run rẩy và sợ hãi, đồng thời Tần Lập tỉnh lại.

Khẽ lắc đầu, Tần Lập vẫn không thể xác định hoàn toàn người khổng lồ kia đến cùng là ai, là mình kiếp trước, hay là bởi tu luyện chiến kỹ Cửu Thiên Thập Địa Duy Ngã Độc Tôn diễn sinh ra.

Chẳng qua những việc này Tần Lập đều không quan tâm, bởi vì Tần Lập có một loại trực giác đây không phải là chuyện xấu!

Tuy rằng người khổng lồ đội trời đạp đất trong tinh thần thức hải phát tán ra một cỗ khí tức rất mạnh mẽ, rất bá đạo, nhưng lại làm cho Tần Lập một loại cảm giác rất thân thiết.

- Có, loại cảm giác này làm cho muội trong nháy mắt cảm giác như đang trong mơ vậy!

Thi Vũ trong lòng còn sợ hãi nói:

- có thể là bởi vì thực lực của huynh tăng lên mà thôi.

- Cái gì, thực lực của huynh lại tăng lên?

Trên mặt Thi Vũ lộ ra biểu tình mừng rỡ, kinh ngạc nói:

- Vậy hiện tại huynh cảnh giới gì?

Tần Lập lại mang biểu tình xấu hổ cười cười nói:

- Dường như… Dường như là Đan Nguyên Anh Hóa…

- A!

Thi Vũ kinh hô một tiếng, ngây ngốc ra đó, sợ rằng dù cho ai nghe được tin tức này cũng đều kinh ngạc ngây người.

Vốn tuy rằng trên thực lực Tầm Lập đủ để chọi cứng với một võ giả cảnh giới Phá Toái Hư Không, thậm chí chọn dùng phương thức đánh lén, tính kế siêu cấp cường giả Đan Nguyên Anh Hóa nhu Đại Vu sư.

Nhưng thực lực chân chính của Tần Lập, lại chỉ là Chí Tôn thôi!

Nếu như chân chính đối địch một võ giả cảnh giới Phá Toái Hư Không, Tần Lập có thể miễn cưỡng chiến thắng, nhưng nếu đối kháng chính diện một cường giả ĐAn Nguyên Anh Hóa, Tần Lập không có bất cứ cơ hội gì!

Nên biết rằng trong quá trình tính kế Đại Vu sư, Thi Vũ cũng đồng dạng phát ra tác dụng trọng yếu! Nếu không có Thi Vũ xử dụng Trấn Áp Quyết, trấn trụ Đại Vu sư trong nháy mắt, Tần Lập làm sao có thể đánh lén thành công?

Nhưng hiện tại, sau một hồi chiên đấu sinh tử, Tần Lập lại đạt tới cảnh giới Đan Nguyên Anh Hóa này!

Đây… đây còn là chuyện một nhân loại có thể làm được sao? Linh thú như Đai Vu sư, chỉ sợ cũng tu luyện mấy vạn năm, mới có thể đạt tới cảnh giới này.

Còn Tần Lập lại chưa tới ba mươi tuổi đó! Hắn còn rất trẻ tuổi, con đường tương lai còn rất dài. Hiện tại đã đạt đến cảnh giới Đan Nguyên Anh Hóa rồi, vậy sau này hắn dẽ trở thành một cường giả thế nào nữa?

Không ai dám chắc chắn!

Bởi vì nhìn cả lịch sử võ giả nhân loại, chỉ sợ không ai có thể ở vào tuổi của Tần Lập đạt tới cảnh giới này! Dù là Hàn Mai thánh nữ Nguyệt Diêu Tiên Cung, thiên tư trác tuyệt, sau đó dốc sức toàn môn phái bồi dưỡng, cũng chỉ đạt tới cảnh giới Phá Toái Hư Không mà thôi.

Đừng nhìn cảnh giới Phá Toái Hư Không cùng Đan Nguyên Anh Hóa chỉ kém một cánh cửa, nhưng mà chỉ một cửa kia lại giống như khoảng cách lạch trời! Thượng Quan Thi Vũ đã đạt đến cảnh giới Phá Toái Hư Không hết sức rõ ràng, muốn đột phá cảnh giới này làm cho đan nguyên phát sinh biến hóa về chất, ngưng tụ thành anh là một chuyện khó khăn cỡ nào.

Mà nam nhân của mình, sau một trận chiến sinh tử, trọng thương một lần lại cứ thế đột phá!

- Chẳng lẽ huynh là thần linh chuyển thế?

Một lúc lâu sau, Thượng Quan Thi Vũ nói ra một câu ngay cả chính nàng cũng không tin nổi.

Nhưng mà tin tức này cũng làm cho Thi Vũ thật sự mừng rỡ không biết nói sao.

Đủ loại lo lắng trước đó, về các tộc nhân Tần gia, về siêu cấp cường giả nơi cực Tây, tất cả mọi chuyện ở thời khắc này hoàn toàn hóa thành hư ảo.

Tuy rằng không dám nói thực lực Tần Lập đã đứng ở đỉnh thế giới này, nhưng ít ra hắn đã cao hơn rất nhiều những cường giả đã tu luyện không biết bao nhiêu năm!

- Thật tốt quá!

Một lúc lâu, Thi Vũ phục hồi tinh thần lại, nhào vào lòng Tần Lập, vẻ mặt vui sướng.

Hai người Tần Lập đứng trên đỉnh ngọn núi, nghĩ tới mấy ngày trải qua ở nơi thần bí này, hai người đều không nhịn được có chút thổn thức.

Đám người Tôn Hải còn ở bên trong, bọn họ cần thời gian trọng chỉnh gia viên, cũng cần thời gian tu dưỡng bản thân. Cũng không phải như mọi người đều có thể nhanh chóng chuyển biến từ thân phận nô lệ thành một người tự do như vậy.

Tần Lập cùng Thi Vũ thậm chí không lo lắng Thần Thủy cùng Thần Thảo bị bọn họ chiếm. Ở trước mặt thực lực tuyệt đối, đám người kia căn bản không có chút cơ hội nào.

Dù là lúc Tần Lập chưa đọt phá, bọn họ cũng tuyệt đối không thể là đối thủ của Tần gia!

- Hiện giờ chúng ta lập tức trở về Huyền Đảo?

Thi Vũ ôn nhu hỏi.

Tần Lập gật đầu:

- Việc này không nên chậm trễ, sớm làm xong mọi chuyện càng sớm càng an tâm. Hơn nữa huynh đã đạt tới cảnh giới Đan Nguyên Anh Hóa, cũng có thê trở lại Huyền Vũ Phong mang Hoàng Kim Cung đi!

Đôi mắt sáng của Thượng Quan Thi Vũ dừng trên mặt Tần Lập, đột nhiên nói:

- Nếu như đưa cả con cháu Tần gia vào bên trong Hoàng Kim Cung, không biết như vậy có được không?

Tần Lập lắc đầu cười khổ, nói:

- Đạt đến cảnh giới Đan Nguyên Anh Hóa, huynh chỉ có thể miễn cưỡng khống chế Hoàng Kim Cung mà thôi. Miễn cưỡng không chế này, là huynh huynh chỉ có thể mang theo Hoàng Kim Cung. Nhung mà con cháu hạch tâm Tần gia sẽ không dưới mười vạn, huynh làm sao có thể một lần chứa tất cả bọn họ vào trong Hoàng Kim Cung? Trừ khi có thể đạt tới cảnh giới Đại Tiên mới làm được điều đó. Trước đó đừng mơ tới!

Thi Vũ lè lưỡi, cũng hiểu được ý nghĩ của mình có chút mơ mộng viển vông.

Nhưng mà nói tới Hoàng Kim Cung, Tần Lập lại nhớ rất rõ sau Đan Nguyên Anh Hóa, chẳng những có thể khống chế Hoàng Kim Cung, còn có thể tiến vào tầng hai Hoàng Kim Cung! Không chỉ như thế, cảnh giới Đan Nguyên Anh Hóa có thể chế luyện Bảo Khí! Trong thời gian bị thương này, Tần Lập đã học tập toàn bộ rất nhiều tri thức qua một lượt, thâm chí bao gồm cả các loại luyện đan thuật Hô Diên Bác lưu lại.

Tuy rằng không dám nói nhất định có thể thành Luyện Khí Sư, nhưng ít ra trên lý luận đương thời đã không ai sánh bằng Tần Lập!

Linh Khí, Bảo Khí, Kiếp Khí, Thánh Khí! Bản thân mình hiện tại chỉ có thể luyện chế Bảo Khí, nếu như cho các nàng Thi Vũ một kiện Bảo Khí, vậy sau này còn sợ ai? Cho dù là các môn phái cực Tây, cũng không xa xỉ được như thế!

Đến bây giờ, Tần Lập ngay cả một kiện Linh Khí cũng chưa thấy qua! Tuy rằng hắn tin tưởng nơi cực Tây nhất định có Linh Khí Bảo Khí thậm chí Kiếp Khí Thánh Khí tồn tại, nhưng số lượng cũng tuyệt đối không nhiều lắm!

Xây nhà cao vạn thước cũng phải bắt đầu từ đất nền, Tần Lập quyết định bắt đầu luyện chế Linh Khí trước, cho nên hiện tại hắn có chút khẩn cấp muốn trở về Huyền Đảo, đi vào Hoàng Kim Cung tầng thứ hai. Bởi vì Tần Lập tin tưởng, bên trong Hoàng Kinh Cung tầng thứ hai nhất định có rất nhiều thứ hắn muốn! Tầng thứ nhất đã xuất hiện đan dược tạo nên võ giả cảnh giới Phá Toái Hư Không, tầng thứ hai còn có khả năng bình thường được sao?

Ở đây cách cửa cào Huyền Đảo cũng không xa, Tần Lập cũng không cần bao lâu đã đi tới cửa Huyền Đảo, sau khi đi vào liền thẳng một đoạn đường hơn một tháng trở lại Tần gia!

Tần Tỏa trải qua một thời gian chuẩn bị dài như vậy, đã chỉnh lý phần lớn tài nguyên Tần gia chuẩn bị hoàn thiện xong, chỉ chờ Tần Lập trở về.

Hơn nữa còn có một tin tức tốt, chính là mấy lão tổ tông Tần gia bế quan mấy năm, rốt cuộc tất cả đều đột phá đến cảnh giới Chí Tôn, trở thành cường giả Chí Tôn! Một khoảng trước thời gian vừa trở về Tần gia.

Vốn gia tộc có người đột phá tới trình độ Chí Tôn quả thật là một đại sự kinh thiên động địa, dù sao thế lực siêu cấp Huyền Đảo hiện tại cũng chỉ biểu hiện ra bên ngoài mười mấy cường giả Chí Tôn mà thôi.

Nhưng hiện tại, bao gồm cả bản thân mấy lão tổ tông Tần gia, chưa từng cảm thấy đột phá cảnh giới Chí Tôn có gì đặc biệt hơn người. Bởi vì bảy linh thú trấn thủ ở Tần gia, tùy tiện một người cũng cực kỳ cường đại.

Giống như Xà Xà và lão vượn Bạch Trung Sơn cùng nhận được đan dược, một người đã tiến vào cảnh giới Phá Toái Hư Không, một người đã bắt đầu rảo bước tiến lên một tầng cao hơn! Cũng chính bởi có bọn họ tồn tại, cho tới giờ Tần gia giống như tường đồng vách sắt, không có bất kỳ người nào dám dễ dãi khiêu khích Tần gia.

Tần Lĩnh Sơn vừa nhìn thấy Tần Lập, hết sức hưng phấn. Lão đã biết được thực lực hiện tại của Tần Lập đã mạnh hơn rất nhiều so với mấy lão tổ tông bọn họ.

Nếu như lão biết hiện tại Tần Lập đã sớm tiến vào một trình độ cao hơn, không biết sẽ có biểu tình gì. Là cảm thán Tần Lập yêu nghiệt, hay là cảm thán mộ phần tổ tiên Tần gia hiển linh phù hộ?

Không có kẻ thù xâm lấn như tưởng tượng, trong lòng Tần Lập cũng thở phào nhẹ nhõm. Để gia tộc làm tốt chuẩn bị di chuyển đại quy mô, Tần Lập một mình một người đi lên Huyền Vũ Phong.

Bởi vì ngoại trừ Xà Xà, toàn bộ các linh thú khác đều đang bế quan tu luyện.

Linh Ưng cùng Mặc Ưng sau khi dùng đan dược, đề tù Địa Tôn đỉnh phong đi thẳng vào cảnh giới Thiên Tôn trung kỳ, hiện tại đều đang bế quan củng cố cảnh giới.

Kim Điêu vốn là Thiên Tôn sơ kỳ, trực tiếp đột phá Thiên Tôn đỉnh phong, còn kém một chút xíu là tiến vào cảnh giới Phá Toái Hư Không. Hiện tại đang chuẩn bị nhất loạt đột phá đến cảnh giới Phá Toái Hư Không.

Còn Bạch Trung Tuyết nguyên bản cũng là Thiên Tôn bậc cao, sau khi dùng đan dược trực tiếp đột phá tới Phá Toái Hư Không sơ kỳ.

Nguyên bản Bạch Trung Hỏa là Thiên Tôn đỉnh phong, lại đạt đến cảnh giới Phá Toái Hư Không trung kỳ.

Duy nhất còn đang bế tử quan, chỉ có lão vượn Bạch Trung Sơn! Sau khi dùng vài loại đan dược thần kỳ, lão vượn Bạch Trung Sơn từ sau khi Tần Lập đi rồi vẫn bế quan cho đến giờ! Xem ra lão vượn này đã không biết bao nhiêu năm không nâng cấp được, rất có thể mượn cơ hội này nội đan hóa anh, nhất loạt chạy thẳng vào cảnh giới mới Đan Nguyên Anh Hóa! Tần Lập biết đương nhiên hết sức hài lòng, mà còn có một người tăng cấp tác động vào lòng Tần Lập, đó chính là Lãnh Dao.

Tiểu Mùi

Duy Ngã Độc Tôn

420. Chương 424: Bảo Khí.

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

Làm nữ nhân duy nhất được Tàn Lập thừa nhận ngoại trừ Thi Vũ, Tần Lập vẫn hết sức quan tâm đối với Lãnh Dao. Lần này trở về ngoại trừ Bạch Trung Sơn bế tử quan, người Tần Lập không phát hiện ra chính à Lãnh Dao! Trước khi Tần Lập mang theo Thi Vũ rời đi,Lãnh Dao cũng bế quan, qua thời gian như vậy, Lãnh Dao vẫn chưa xuất quan như trước.

Nếu bình thường xảy ra chuyện như vậy, chỉ có 2 loại khả năng: Thứ nhất, bế quan thất bại, tẩu hỏa nhập ma, thậm chí tử vong! Thứ hai, chính là thực lực có bước nâng cao quá mức. cho nên người bế quan cần thời gian rất dài để hoàn thiện, thích ứng với cỗ lực lượng đột nhiên mạnh lên này!

Tần Lập dùng thức đảo quan nơi Lãnh Dao tu luyện, phát giác cơ năng sinh lý của nàng đều tốt, như vậy cũng chỉ có loại khả năng thứ 2 xảy r: Sau khi Lãnh Dao dùng đan dược, thực lực có bước nâng cao nhảy vọt!

Sau khi có được kết luận này, Tần Lập cũng hoàn toàn yên tâm, lưu lại Thi Vũ an tâm tu luyện ở Tần gia, một mình Tần Lập đi trên đường tới Huyền Vũ Phong.

Nếu trở lại Tần gia, Tần Lập cùng Thi Vũ cũng đều khôi phục diện mao vốn có của mình. Đã đạt tới cảnh giới Đan Nguyên Anh Hóa, Tần Lập muốn thử lăng không phi hành thời gian dài một chút.

Quả nhiên, lực lượng cùng sức chịu đựng của cơ thể vượt xa trước kia, đều tiến vào một cảnh giới mới, một loại cảnh giới mà trước kia Tần Lập không cách nào lý giải được! Thậm chí tốc độ có thể so sánh với Kim Điêu bá chủ không trung!

Tới được Huyền Vũ Phong, Tần Lập mở trận pháp ra tiến vào Hoàng Kim Cung. Đứng ở Hoàng Kim Cung lần thứ nhất, Tần Lập chậm rãi phóng xuất ra khí tức mạnh mẽ Đan Nguyên Anh Hóa, một cánh cửa im hơi lặng tiếng mở ra trên đỉnh đầu Tần Lập! Cánh cửa này rộng mười thước vuông, muốn đi lên chỉ có thể bay.

Chẳng qua đối với Tần Lập mà nói hoàn toàn không có gì khó khăn. Thân ảnh chợt lóe, đã bay lên tới Hoàng Kim cung tầng hai, cánh cửa kia cũng đóng lại không tiếng động.

Tần Lập đứng ở trong đại sảnh trống trải, nhìn mọi nơi xung quanh, không nhịn được sững ra.

Cung điện chủ Hoàng Kim Cung cực kì khổng lồ, cao hơn ngàn thước, mỗi một tầng đều cao hơn ba trăm thước, cho nên Tần Lập đứng trên mặt đất trải vàng ròng ở tầng thứ hai, đối với cung điện Hoàng Kim Cung mà nói thật giống như một con kiến!

Mà Hoàng Kim Cung tầng thứ hai cùng với Tần Lập tưởng tượng trước đó lại hoàn toàn bất đồng! Vừa tiến vào, liền có một loại áp lực vô cùng mạnh mẽ, từ bốn phương tám hướng ép lại! Trên mặt đất cả hai tầng này, hoàn toàn trống vắng, cái gì cũng không có!

Tất cả mọi thứ, đều đang… trôi nổi giữa không trung!

Giống như ở trong trạng thái không trọng lực, giữa không trung nổi lơ lửng mấy trăm món vật phẩm, rất nhiều vật phẩm đều tản ra vầng sáng nhu hòa mạnh mẽ. Nếu như không nhìn kỹ, thậm chí sẽ sinh ra một loại ảo giác, cho rằng mình đang ở giữa bầu trời đêm, đang nhìn những ngôi sao phủ khắp bầu trời!

Trong đó phần lớn đồ vật, từ hình dạng Tần Lập căn bản không nhận ra là thứ gì, bằng vào tri thức luyện khí của Tần Lập, tuyệt đại đa số hẳn đều thuộc tài liệu sử dụng luyện khí.

Tuy nhiên trong đó cũng có ba bốn thứ, Tần Lập còn nhận ra được, nhưng nơi những thứ kia xuất hiện, làm cho Tần Lập lại có cảm giác rất hoang đường.

Tỷ như trên đỉnh đầu Tần Lập, khoảng chừng cách mấy trăm thước cao ở không trung, trôi nổi lơ lửng một con dấu hình vuông cỡ bàn tay.

Nhìn qua con dấu tạo hình cổ xưa trang nhã, không ngừng xoay tròn giữa không trung, Tần Lập thấy bên trên con dấu, ở chỗ tay cầm có khắc một con quái thú hình dạng như kỳ lân, chỉ vài vết khắc nhưng hoàn toàn biểu hiện ra được thần vận.

Phía dưới con dấu còn có khắc chữ, Tần Lập đứng trên mặt đất dùng thần thức tập trung nó, tỉ mỉ quan sát một hồi mới phát hiện trên đó khắc ba chữ "Hô Diên Bác".

Khẽ lắc đầu, thầm nghĩ vị đại tài này đặt con dấu mình dùng ở nơi này làm gì? Chẳng lẽ là một kiện Linh Khí?

Trừ nó ra, còn có một nghiên mực màu đen cổ xưa trôi ở giữa không trung, ở trên nữa là một cái chặn giấy màu xanh đậm, một bút long nhìn qua rất bình thường, không ngờ lại trôi nổi ở nơi cao nhất… Những thứ này đều là văn nhân thường dùng, xuất hiện ở nơi này lẽ nào đều là bảo vật hay sao?

Nghĩ vậy, thân thể Tần Lập muốn bay lên không trung, mặt đất lại đột nhiên sinh ra một lực hút lớn! Lần này tuy rằng Tần Lập cũng nhảy lên cao hơn mười thước, nhưng khoảng cách đến con dấu gần nhất cũng trăm thước, hiển nhiên là còn kém xa!

Điều này làm cho Tần Lập không nhịn được thất kinh, thầm nghĩ không phải Hô Diêm Bác nói là cảnh giới Đan Nguyên Anh Hóa có thể tiến vào tầng hai sao. Không lẽ nói sau khi tiến vào tầng hai, chỉ dựa vào cảnh giới Đan Nguyên Anh Hóa còn không chiếm được các loại bảo vật nổi lơ lửng trên không trung?

Lấy cảnh giới của Tần Lập hiện na, muốn bay lên trời cao vạn thước, nếu như không kể hao tổn lực lượng, một hơi cũng có thể bay lên được. Nhưng hiện tại ngay ở trăm thước cũng không bay lên nổi… Trọng lực tầng thứ hai Hoàng Kim Cung này, so với bên ngoài còn lớn hơn gấp trăm lần? Bà nội nó…

Tần Lập hết chỗ nói, nhìn con dấu trên đỉnh đầu, cắn răng một cái, trong lòng vùng lên, thầm nói ta còn không tin ngày hôm nay còn không lấy nổi con dấu này hay sao? Tần Lập vận chuyển Tiên Thiên Tử Khí Quyết, trong nháy mắt thân thể tràn ngập một cổ lực lượng khổng lồ, cắn răng một cái, phóng mạnh về phía trước!

Soạt!

Không khí truyền đến một trận dao động cùng vặn vẹo kịch liệt, võ gả cảnh giới Đan Nguyên Anh Hóa bộc phát ra toàn bộ thực lực, mang theo uy thế thật là kinh người.

Nhưng mà, Hoàng Kim Cung tầng thứ hai này giống như mang theo một cổ lực lượng thần kỳ, trọng lực lớn kinh người.

Sauk hi Tần Lập bộc phát ra toàn bộ thực lực, khó khăn lắm mới tiếp xúc đến sát con dấu kia. Đầu ngón tay vừa chạm vào con dấu, một thân thực lực liền khô kiệt, đông thời trên con dấu kia cũng không ngừng truyền tới một cỗ cảm giác nặng nề như núi cao, hoàn toàn không có cảm giác nắm giữ một cách nhẹ nhàng.

Lúc này, thân thể Tần Lập bắt đầu rơi xuống mặt đất. Đứng ở trên mặt đất trải vàng ròng, Tần Lập cong lưng thở hổn hển, trong lòng vô cùng kinh hãi.

Lẽ nào đây mới là uy lực chân chính của Hoàng Kim Cung sao? Lại có thể sản sinh ra trọng lực lớn hơn một trăm lần so với bên ngoài! Bản thân mình là võ giả cảnh giới Đan Nguyên Anh Hóa, không ngờ ngay cả một con dấu cũng không lấy được!

Hơn nữa, con dấu kia còn nặng nề giống như một ngọn núi lớn! Đến bây giờ đầu ngón tay Tần Lập còn có cảm giác mơ hồ đau đớn! Điều này làm cho Tần Lập đột phá đến cảnh giới Đan Nguyên Anh Hóa còn hưng phấn, sinh ra một chút tâm tình kiêu ngạo tự mãn liền như một chậu nước lạnh tạt vào tắt ngấm!

Làm Hoàng Kim Cung có thể chống đói Vực Ngoại Thiên Ma công kích cả một canh giờ, cho tới nay Tần Lập nghĩ mình đã đủ coi trọng nó rồi, không ngờ tới uy lực chân chính của Hoang Kim Cung còn xa không phải đơn giản như mình nghĩ.

Ví như hiện tại, đối mặt với những bảo vật nổi lơ lửng trên không trung này Tần Lập sinh ra một loại cảm giác vô lực thật sâu. Nhưng mà đồng dạng, một màn trước mắt này cũng để Tần Lập sinh ra một quyết tâm càng trở lên mạnh hơn! Hơn nữa, những thứ này tạm thời không lấy được cũng là một chuyện tốt, dù là có thể miễn cưỡng lấy được thì chỉ sợ không cách nào sử dụng.

Trong đầu Tần Lập đồng thời sinh ra một suy nghĩ khác: nơi này thật ra là một chỗ tu luyện tuyệt hảo! Còn con dấu khắc tên Hô Diên Bác kia, khẳng định là một món bảo vật chân chính! Có lẽ là Linh Khí, hoặc thậm chí là Bảo Khí!

Mà thứ này lại nổi lơ lửng ở vị trí thấp nhất, như vậy có thể tưởng tượng những thứ trôi nổi trên cao kia, cho dù là một khối khoáng mạch rách nát đều nhất định là thiên tài địa bảo!

Gặp phải lần này, dập tắt chút tâm tư kiêu ngạo tự mãn của Tần Lập, đồng thời cũng kích khởi lòng phấn đấu của Tần Lập.

Dùng thời gian tròn một canh giờ, đến cuối cùng gần như hao hết thực lực toàn thân, Tần Lập mới nắm được con dấu này vào tay, đồng thời cũng nhanh chóng thúc đẩy Tiên Thiên Tử Khí rót vào trong con dấu này. Lập tức, con dấu bỗng nhiên nhẹ hẫng, bị Tần Lập nắm lấy kéo xuống khỏi không trung!

Rõ ràng là một con dấu chỉ bằng nắm tay, nhưng cầm trong tay nếu như không thúc đẩy Tiên Thiên Tử Khí lại giống như cầm một tòa núi lớn! Dù là loại Võ giả Đan Nguyên Anh Hóa như Tần Lập, cũng căn bản không nổi!

Đây là một món Bảo Khí! Tần Lập lấy được con dấu này vào tay, lập tức phán đoán ra uy lực của con dấu này.

Đầu tiên, Bảo Khí bất luận là trọng lượng hay uy lực đều vượt xa phạm trù Linh Khí đạt tới.

Linh Khí bình thường đều là phong ấn lượng lớn linh khí vào bên trong vũ khí, thời điểm đối địch liền bộc phát ra linh khí bên trong, có thể sản sinh ra lực lượng công kích gấp mấy lần bình thường, sinh ra lực phá

hoại manh hơn.

Còn Bảo Khí bất luận là lượng linh khí hay chất liệu bản thân nó, đều không phải Linh Khí có thể so sánh. Đồng thời, trên tốc độ hồi phục linh khí, Bảo Khí cũng không phải Linh Khí có thể theo kịp.

Năm đó Hô Diên Bác là một đời Đại Tông sư luyện kim, tuyệt thế cường giả có thể luyện chế ra loại Thánh Khí Hoàng Kim Cung này, thì há có thể kém cỏi? Con dấu này màu xanh đen, nắm trong tay truyền ra một cỗ khí tức cổ xưa, đồng thời cực kỳ ôn hòa, giống như nắm một khối noãn ngọc.

Không biết chế bằng chất liệu gì, dù là Tần Lập đã nắm giữ lý luận luyện kim thuật, nhưng với trình độ phân biệt chất liệu thì lại kém rất nhiều.

Chỉ biết là thứ luyện chế ra con dấu này nhất định không phải vật phàm, thầm nghĩ xem ra sau này phải tìm hiểu các loại tài liệu cần luyện khí hơn mới được.

Trên bầu trời trôi nổi các bảo vật sáng lòe lòe, có lượng lớn đều là nguyên vật liệu, mỗi một món đều có lai lịch và công dụng đặc biệt thuộc về chính chúng.

Nếu như Tần Lập có thể nhận rõ tất cả các loại tài liệu này, còn có thể lấy đến đồng thời luyện chế thành công, vậy Tần Lập có thể được xưng là một đời đại sư luyện khí rồi! Đáng tiếc là hiện tại Tần Lập lấy đến con dấu này, đã mất sức chín trâu hai hổ mới miễn cưỡng lấy được. Còn như những thứ còn lại, hiển nhiên không phải thời gian ngắn có thể lấy tới!

Đến bây giờ, Tần Lập mới hiểu được vì sao Hô Diên Bác nói không đến cảnh giới Đan Nguyên Anh Hóa căn bản không có khả năng khống chế Hoàng Kim Cung, đừng nói Hoàng Kim Cung, dù ngay cả con dấu Bảo Khí này, Tần Lập muốn khống chế hoàn toàn cũng rất khó khăn.

Muốn khống chế Hoàng Kim Cung đi đè chết người khác như Hô Diên Bác, đối với Tần Lập hiện tại mà nói, chỉ sợ là một giấc mơ tốt đẹp mà xa vời.

Tiểu Mùi

Duy Ngã Độc Tôn

421. Chương 425: Tu Luyện Dưới Áp Lực Nặng.

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

Tiên Thiên Tử Khí của Tần Lập, không ngừng đưa vào trong Ấn Chương (con dấu), mà cái Ấn Chương này giống như là một cái hồ sâu khô cạn nước, dường như rót vào bao nhiêu cũng không no! Mãi đến khi đứa trẻ màu tím trong cơ thể Tần Lập kia màu sắc có hơi trở thành nhàn nhạt, trong đầu Tần Lập cũng hơi cảm thấy từng cơn mê muội, lúc này cái Ấn Chương đó mới ngừng hút thu. Mà lúc này, Tần Lập mặc dù đã gần như xuất hiện triệu chứng hư thoát, nhưng lại có thể hoàn toàn không chế Ấn Chương này! Tần Lập ý niệm vừa động, Ấn Chương vù một cái liền bay ra ngoài, dựa theo điều khiển của Tần Lập, hướng tới nghiên mực màu đen phong cách cổ xưa nổi lơ lửng trên không trung kia muốn đụng vào nó! Kết quả, còn chưa dụng tới nghiên mực kia thì cái Ấn Chương liền bởi vì Tần Lập kế tiếp không còn chút lực nào, từ không trung lại bay ngược lại theo con đường cũ, vù một cái, tự động bay vào trong đan điền của Tần Lập.

Tần Lập hoảng sợ, vội nội thị quan sát, phát hiện Ấn Chương xuất hiện trong đan điền, liền bị đứa trẻ màu tím chộp cầm vào tay. Dường như được bú mẹ, đứa trẻ màu tím rất nhanh trở lên sinh cơ bừng bừng, Tiên Thiên Tử Khí lưu động qua lại giữa hai bên như ân cần chăm sóc lẫn nhau.

Mà Tần Lập lúc này đã hoàn toàn thoát lực, không thể không lộ vẻ mặt cười khổ ngồi dưới đất, bắt đầu khôi phục trở lại.

Đồng thời, trong đầu hắn hiện lên một loạt tư liệu về Bảo Khí.

Về Linh Khí, võ giả cảnh giới Phá Toái Hư Không có thể khống chế, sử dụng, có thể phát huy gấp mấy lần thực lực bản thân võ giả. Thậm chí cho dù chống lại cường giả Đan Nguyên Anh Hóa cũng có cơ hội ngang tài ngang sức! Về Bảo Khí, võ giả cảnh giới Phá Toái Hư Không miễn cưỡng có thể khống chế, tuy nhiên,

mỗi ngày nhiều lắm chỉ có thể sử dụng một lần! Bởi vì sau mỗi lần sử dụng sẽ tiên hao hết toàn thân lực lượng không còn gì. Cho nên, cho dù võ giả cảnh giới Phá Toái Hư Không có được Bảo Khí, dơn giản cũng vẫn là không muốn xuất ra thì tốt nhất. Chẳng những vạn bất đắc dĩ, mà ngàn vạn lần không thể sử dụng.

Nếu không cho dù ta dùng Bảo Khí diệt xong một cường giả Đan Nguyên Anh Hóa, nhưng nếu có người khác dòm ngó bảo vật của mình, trong lúc lực lượng của mình hao hết, gần như rơi vào trạng thái hư thoát, thì dù là ngay cả một tên Chí Tôn cũng có thể dễ dàng giết chết mình! Bởi vậy, Bảo Khí đối với võ giả cảnh giới Phá Toái Hư Không mà nói, thật đúng là không có tác dụng lớn lắm, kẻ có được nó ngược lại sẽ bị người ta dòm ngó.

Mà võ giả cảnh giới Đan Nguyên Anh Hóa, sử dụng Bảo Khí, mỗi ngày có thể sử dụng ít nhất hơn một trăm lần! Nói cách khác, võ giả cảnh giới Đan Nguyên Anh Hóa, gần như là có thể thoải mái khống chế Bảo Khí tiến hành đối địch.

Đây cũng là nguyên nhân trong lòng Tần Lập nảy sinh nghi hoặc, nếu cảnh giới Đan Nguyên Anh Hóa có thể thoải mái sử dụng Bảo Khí, vậy vì sao mình chỉ dùng có một lần, liền gần như tiêu hao hết tất cả năng lượng trong cơ thể? Bỗng nhiên, Tần Lập nghĩ tới trọng lực bên trong đại điện, hắn như được khai sáng đầu óc: không nghĩ tới tầng hai của Hoàng Kim Cung này, ưu điểm lớn nhất không phải nguyên liệu liệu khí lơ lửng đầy trời kia, cũng không phải mấy món bảo vật thành phẩm kia, mà chính là bản thân loại trọng lực gấp trăm lần với bên ngoài này! Đây mới chân chính là giá trị của nó! Cảnh giới như nhau, vì sao có người lợi hại hơn so với người khác? Tỷ như nói cảnh giới Chí Tôn, từ thấp đến cao, lực lượng của võ giả có thể được từ hai vạn cân đến năm mươi vạn cân.

Võ giả cảnh giới Nhân Tôn, lực lượng có được hai vạn đến bốn vạn cân, có người, có thể đạt tới lực lượng ba vạn bảy ngàn cân, thậm chí ba vạn chín ngàn cân, mà có người, thì chỉ có lực lượng ba vạn hai ngàn cân, hoặc ba vạn ba ngàn cân.

Bọn họ cùng một tầng thứ, cùng một cảnh giới như nhau, nhưng thực lực lại xuất hiện phân biệt mạnh yếu.

Trong đó, có liên quan với thiên phú của võ giả, nhưng cùng hoàn cảnh, cùng phương thức tu luyện của Hậu Thiên, càng là có liên quan quan trọng nhất! Cố gắng hay không cố gắng, tự nhiên không cần phải nói. Võ giả có thể đột phá cảnh giới Dung Thiên, tiến vào cảnh giới Chí Tôn, không thể không cố gắng! Cho nên nói, hoàn cảnh cùng phương thức tu luyện này, mới là thứ nhân tố chân chính dẫn tới tính quyết định! Nói một cách đơn giản, nếu Tần Lập mỗi ngày đều có thể tu luyện ở chỗ trọng lực gấp trăm lần ngoại giới này, như vậy hắn có thể đạt tới trạng thái đỉnh của mỗi một cảnh giới! Có thể chạm tới mức giới hạn lực lượng tầng cao nhất kia! Nói cách khác, hắn trước sau vẫn dẫn đầu người khác! Trên cùng một cảnh giới, cùng cùng một cấp bậc, hắn sẽ chân chính trở thành tồn tại vô địch! Cho dù không có chiến kỹ Cửu Thiên Thập Địa Duy Ngã Độc Tôn, cho dù không có Tiên Thiên Tử Khí Quyết, chỉ cần Tần Lập có được một chỗ tu luyện mà mọi người đều tha thiết ước mơ như vậy, cứ chiếu như thế hắn có thể trở thành một tuyệt thế cường giả! Nghĩ đến đây, một chút thất vọng trong lòng Tần Lập lúc trước vì không chiếm được nhiều bảo vật, đã hoàn toàn biến mất không còn! Ngược lại biến thành là vô tận vui sướng! Hơn nữa, Tần Lập cũng quyết định, cho dù đi ra ngoài, cái vật chất Ấn Chương này, cũng muốn cho nó thối rữa ở trong bụng! Ừ! Cứ yên vị ở ngay tại đan điền kia là tốt lắm! Không đến thời điểm vạn bất đắc dĩ, tuyệt đối sẽ không lấy nó ra đối địch! Dùng lời nói của người trong giang hồ chính là: “ Cái Bảo Khí Ấn Chương này, chính là tuyệt kỷ con bài chưa lật của Tần Lập!” Không đến lúc sống chết trước mắt, tuyệt đối sẽ không sử dụng! Hơn nữa, với thực lực của Tần Lập hiện giờ, gần như cũng không có ai, có thể cho hắn sử dụng Bảo Khí! Đừng nói, ở loại địa phương này, tiêu hao tuy nói rằng rất nhanh, nhưng khôi phục cũng nhanh hơn rất nhiều lần so với bên ngoài. Không bao lâu, Tần Lập lại khôi phục đến trạng thái khỏe manh như lúc đầu.

Tuy nhiên, lần này Tần Lập không hề vọng tưởng thu lấy toàn bộ bảo vật nổi lơ lửng trên không trung đại điện này nữa, mà là tung ra Bảo Khí Ấn Chương, không ngừng tiến hành tu luyện.

Tuy nhiên, mỗi lần sử dụng toàn thân lực lượng đều đã tiêu hao không còn, nhưng theo luyện tập số lần không ngừng gia tăng, bất kể là khống chế năng lực, cùng độ chính xác đánh vào mục tiêu, hay là tốc độ phi hành, đều có tăng lên thấy rõ so với lúc ban đầu.

Hơn nữa, mỗi lần Tần Lập hao hết lực lượng toàn thân, sau đó tiếp tục một lần nữa tu luyện trở lại, hắn luôn cảm nhận được lục lượng của chính mình có một chút tăng so với lần trước.

Tuy rằng thực rất nhỏ, gần như nhỏ đến khó có thể phát hiện, hơn nữa mỗi một lần đều khiến cho Tần Lập mệt đến gần như hư thoát, nhưng Tần Lập vẫn cảm thấy vô cùng mừng rỡ.

Vì thế, trong vô thức Tần Lập vẫn tu luyện suốt tại tầng hai trong Hoàng Kim Cung, thậm chí dường như hắn quên bẵng thời gian! Mãi đến khi Tần Lập cảm thấy cái loại áp lực cực lớn này, ép tới làm cho hắn cảm giác hít thở không thong, hắn mới đột nhiên hiểu rằng, dưới môi trường trọng áp này, cũng không thể ở trong đó lâu lắm! Dù sao Tần Lập cũng là người từ địa cầu xuyên qua tới, có chút hiểu biết phần nào về trọng lực, nhưng với người thường mà nói, chỉ sợ dưới trọng lực gấp hai, ba lần, cũng đã không thể chịu đựng, nếu là gấp một trăm lần, người thường đi vào, ngay lập tức sẽ bị ép thành bột mịn! Nếu không phải hắn đã đạt tới cảnh giới Đan Nguyên Anh Hóa, căn bản ngay cả tiến vào đây cũng là một loại hy vọng xa vời! Lúc này Tần Lập đã hiểu rõ dụng ý của Hô Diên Bác, hiểu rõ vì sao chỉ có đạt tới cảnh giới Đan Nguyên Anh Hóa, mới có thể đi vào tầng hai.

Rất hiển nhiên, loại trọng lực này giúp tăng lên thực lực võ giả, có chỗ tố đúng là kinh người! Vừa mới tu luyện đã giúp hắn thu được lọi ích phi thường lớn, lúc này v đã hoàn toàn củng cố cảnh giới Đan Nguyên Anh Hóa.

Hiện tại Tần Lập cũng hoàn toàn thích ứng với đủ loại uy năng của cảnh giới Đan Nguyên Anh Hóa này, ra tay cũng có thể khống chế tinh thuần và chuẩn xác, mà không còn xuất hiện loại tình trạng không khống chế được như trước đó.

Kỳ thật để hiểu rõ chỗ tốt này, tỷ như một người bình thường, đột nhiên trong tay hắn có lực lượng ngàn vạn cân, như vậy, giống như trước đó hắn chụp bắt các thứ, ví dụ như chụp phải một chai bia, như vậy chai bia này sẽ bị bóp nát ngay! Chỉ dựa vào hắn dần dần quen với việc khống chế lực đạo, như thế mới sẽ không xuất hiện loại tình huống này nữa.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao Kim Điên bọn chúng đã đột phá, nhưng vẫn còn phải bế quan, bởi vì chỉ có như vậy, mới có thể chân chính nắm giữ lực lượng chúng hiện đang nắm trong tay.

Nghĩ tới Lãnh Dao mấy người đều có thể đã xuất quan, hơn nữa từ khi Thần Miếu thái cổ xuất thế đến nay, có thể sẽ có rất nhiều cường giả từ địa phương cực Tây tới rồi, rời khỏi Huyền Đảo sớm ngày nào thì có thể yên tâm sớm ngày đó.

Tần Lập có hơi lưu luyến bước ra ngoài tầng thứ hai Hoàng Kim Cung. Mới vừa đến bên ngoài, trọng lực trở lại trạng thái bình thường.

Tần Lập lập tức có cảm giác như rồng về biển rộng, loại cảm giác này quả thực quá mỹ diệu! Tần Lập ngẩng đầu, nhìn thoáng qua mặt trời trên đỉnh đầu, xác định thời gian một chút, phát giác mình tiến vào tầng thứ hai Hoàng Kim Cung, thời gian đã gần tới một canh giờ, trong lòng thầm nghĩ: “Hy vọng thời điểm lần sau tiến vào trong này tu luyện, có thể kiên trì thời gian lâu hơn! Chờ sau này khi nào mấy người Thi Vũ đạt tới cảnh giới này, liền để cho bọn họ cùng tiến vào trong này tu luyện!

Yên lặng vận dụng pháp quyết khống chế Hoàng Kim Cung, Tần Lập phát hiện, Hoàng Kim Cung đang chậm rãi nhỏ đi, thong qua ký ức kế thừa của Hô Diên Bác, Tần Lập cũng biết, thực lực của chính mình càng mạnh, tốc độ thu nhỏ của Hoàng Kim Cung sẽ càng nhanh. Hơn nữa, quá trình này là không thể bị quấy rầy! Cho nên, điều này cũng liền đánh mất ý niệm trong đầu của Tần Lập muốn mang Hoàng Kim Cung ở trên người, đi đến đâu mang đến đó.

Bởi vì một khi bị hậu duệ con ngươi màu tím hoặc đám người địa phương cực Tây kia biết lai lịch Hoàng Kim Cung mà phát hiện, như vậy sẽ dẫn phát một hồi chiến đấu kịch liệt! Phàm là người biết tồn tại của Hoàng Kim Cung, không nghi ngờ sẽ tìm cách thu lấy nó!

Dùng thời gian gần một canh giờ, Tần Lập mới thu nhỏ Hoàng Kim Cung, lại thành cỡ nắm tay, sau đó thu vào trong đan điền, ngay cả Tần Lập đã là chủ nhân của Hoàng Kim Cung, nhưng vẫn có cảm giác như trong thân thể đang chứa một ngọn núi lớn, vô cùng nặng nề.

Tuy nhiên lúc này đây, Tần Lập phát thề phải mang theo Hoàng Kim Cung, bởi vì Huyền Đảo nơi này đã không còn an toàn! Giải thi đấu Chí Tôn từ thượng cổ đến nay, đã thực hiện không biết bao nhiêu lần, một khi có người địa phương cực Tây tiến vào nơi này, biết được tin tức Hoàng Kim Cung, tất nhiên sẽ đi Huyền Vũ Phong tìm kiếm.

Tần Lập cũng không nghĩ rằng một cái trận pháp đó có thể mê hoặc mọi người.

Cho nên, cho dù hiện tại mang theo Hoàng Kim Cung có chút khó khăn, nhưng dù sao so với bị người khác phát hiện thì tốt hơn nhiều.

Mang theo Hoàng Kim Cung, nếu muốn phi hành trên không trung như trước, đã không có khả năng, tuy nhiên tốc độ chạy của Tần Lập lúc này cũng đã đạt tới một loại cảnh giới khó tin.

Tuy rằng không nhanh bằng phi hành, nhưng cũng không tình là chậm lắm. Hơn mười ngày sau, Tần Lập về tới Tần gia.

Lúc này, mấy người Lãnh Dao vẫn chưa xuất quan. Linh Ưng, Mặc Ưng, Kin Điêu cùng Bạch Trung Hỏa, Bạch Trung Tuyết đều đã xuất quan. Thực lực cảu mỗi người đều có tăng lên trên diện rộng, kính ý trong lòng đối với Tần Lập, cũng đều khiến chúng nó thừa nhận tân chủ nhân này rồi!

Lại qua nửa tháng, rốt cục Lãnh Dao xuất quan, mà thực lực của Lãnh Dao tăng lên lai khiến Tần Lập cũng cảm thấy vô cùng kinh ngạc, không ngờ một lần lại đột phá đến cảnh giới Chí Tôn, đạt đến Nhân Tôn đỉnh phong!

Tiểu Mùi

Duy Ngã Độc Tôn

422. Chương 426: Khác Nhau.

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

Tần Lập cũng là sau này mới biết được, Lãnh Dao hơi phục dùng hai viên Bạo Nguyên Đan, trong quá trình bế quan, thiếu chút nữa không khống chế nổi bị luồng lực lượng mênh mông mà lại mạnh mẽ kia nổ tan xác mà chết.

Sau lần đó Tần Lập sợ không thôi, nghiêm khắc trách mắng Lãnh Dao một chút, tuy nhiên trong lòng Tần Lập cũng hiểu rằng Lãnh Dao là không muốn kém hơn người khác nhiều lắm, không muốn cho người ta cảm giác chịu gánh nặng.

Nữ nhân mặt ngoài lạnh lùng, trong lòng đầy nhiệt huyết này, thực chất bên trong cũng là cực độ hiếu thắng.

Lãnh Dao cũng tự biết mình đuối lý, phá lệ làm nũng cùng Tần Lập, còn trùng hợp bị Thượng Quan Thi Vũ nhìn thấy, lập tức Lãnh Dao xấu hổ đến bỏ chạy một nước.

Cứ như vậy, lại qua vài ngày, lão vượn Bạch Trung Sơn xuất quan. Tần gia từ trên xuống dưới cũng đã chuẩn bị thỏa đáng, ngay tại trước khi rời đi Huyền Đảo! Lão vượn Bạch Trung Sơn rốt cuộc cũng đã đạt được ý nguyện nguyên anh hóa nội đan, tiến vào cảnh giới Đan Nguyên Anh Hóa! Trong khoảnh khắc đột phá đó, lão vượn không kìm nổi lệ già tuôn ra giàn dụa. Nó tuyệt đối không nghĩ tới, chính mình lại cũng có một ngày như vậy, mà cơ hội này là Tần Lập ban cho chúng! Bởi vậy, Bạch Trung Sơn sớm đã từ lúc ban đầu chán ghét Tần Lập nhưng hiện tại ngược lại vô cùng tôn kính Tần Lập! Nhất là sau khi Bạch Trung Sơn hoàn toàn quen thuộc với lực lượng của mình, vừa xuất quan nó định khoe khoang với Tần Lập một chút thì lại vô cùng hoảng sợ phát hiên ra, nó vẫn như trước nhìn không thấu tiểu chủ nhân của mình! Lão vượn chưa nói chuyện này với bất cứ người nào, bởi vì điều này quả thực chính là khiến cho người ta cảm thấy rất kinh hãi, rốt cục tiểu chủ nhân là tu luyện như thế nào? Làm sao có thể tăng lên nhanh như vậy? tuy rằng trước đây lão cũng nhìn không thấu thực lực Tần Lập, nhưng nó biết tiểu chủ nhân khẳng định chưa tới cảnh giới Phá Toái Hư Không. Nhưng hiện giờ đối mặt với Tần Lập, lão cảm giác như đang đối mặt với một ngọn núi lớn, khiến cho lão cảm thấy không thể chiến thắng! Lão vượn chỉ có thể cảm khái, tu vi trên võ đạo là không thể so sánh. Nếu cứ cứng rắn so đấu ắt sẽ bị thương!

Tần gia sắp rời khỏi Huyền Đảo, một sự kiện lớn như vậy không có khả năng không để lộ chút tiếng gió nào. Dù sao thời gian dài như vậy tới nay, các loại tài nguyên của Tần gia, tất cả đều bắt đầu thu về, người khác đều thấy trước mắt.

Đồng thời, trong nội bộ Tần gia cũng sinh ra một số ý kiến bất đồng. Có một số cao tầng Tần gia cho rằng: hiện tại ở Huyền Đảo, Tần gia có thế lực khổng lồ, có thể nói là một trong những gia tộc mạnh nhất Huyên Đảo. Hơn nữa cùng giao hảo với Thiên Cơ Môn, Tiền gia Phú Giáp Thiên Hạ và Băng Thiên Nhai, thật sự là không cần phải... thần hồn nát thần tính, trông gà hóa cuốc đến nỗi rút lui đại quy mô ra khỏi Huyền Đảo như vậy.

Không cần phải vứt bỏ cơ nghiệp đang phát triển hiện nay.

Đương nhiên, bởi vì người đưa ra quyết định này là nhân vật Tần Lập, hiện tại là linh hồn của Tần gia, rất nhiều người tuy rằng bất mãn, nhưng cũng không có biểu hiện ra thái đọ kịch liệt thái quá.

Nhưng đưa ra ý kiến nói lý là không thể tránh được.

Vì thế, sau khi Tần Lập nghe nói, liền mỉm cười, trong đầu xuất hiện một cái chủ ý: Vốn ý của Tần Lập cũng không muốn mang tất cả người của Tần gia, trước còn muốn để cho bàng chi của Tần gia ở lại Huyền Đảo xử lý một số sinh ý và trông giữ trang viên Tần gia nơi này.

Tuy nhiên quyết định này Tần Lập vẫn trù trừ chưa quyết định nói ra.

Dù sao, bàng chi cũng là người của Tần gia, ở lại đây thực tế có thể sẽ gặp phải đủ loại bất hạnh. Dù sao, chủ lực của Tần gia đều rời đi. Cho dù Thiên Cơ Môn, Tiền gia cùng với Băng Thiên Nhai nhớ tới mối giao hảo, nhưng cũng không có khả năng mọi chuyện đều quản tới được? Không nghĩ tới lại có người dòng chính cao tầng của Tần gia muốn rời đi. Rốt cuộc Tần Lập quyết định, phải ngả lá bài theo chân bọn họ, nói rõ ràng tất cả, còn muốn theo mình thì theo, không sợ nguy hiểm muốn ở lại chỗ này, như vậy thì lưu lại là được.

Dù sao những người ở lại cùng chính mình cũng sẽ không có quan hệ lớn lắm! Cho tới nay, cảm tình của Tần Lập đối với Tần gia cũng có chút phức tạp, nếu không có các lão tổ tông Tần gia tín nhiệm Tần Lập như vậy, Tần Lập cũng tuyệt đối không có khả năng quan tâm với Tần gia giống như hiện nay!

Tần Lập triệu tập tất cả cao tầng tần gia đến phòng hội nghị, ước chừng có tới mấy trăm người. Trước đó bọn họ cũng không biết Tần Lập gọi bọn họ tới vì nguyên nhân gì.

Tất cả mọi người phía dưới đều bàn tán xôn xao.

- Ngươi nói xem Lập thiếu gia gọi chúng ta tới làm cái gì?

- Hẳn là trước khi rời đi tổng động viên đây! Dù sao ta quyết định cùng đi theo Lập thiếu gia thôi!

- Ta không nghĩ như vậy! Dã tâm của Lập thiếu gia vẫn che giấu tốt lắm! Tần Tỏa đúng là ngốc! Cũng không biết vì sao các lão tổ tông nghĩ thế nào, không ngờ lại đáp ứng rời Huyền Đảo! Rời khỏi Huyền Đảo, đám người chúng ta này, không phải tất cả đều trở thành phụ thuộc Tần Lập hắn sao? Lập thiếu gia gắn nói thế nào, chúng ta phải nghe thế đó sao! Lập thiếu gia hắn nói không muốn làm gia chủ Tần gia. Hừ! Ta thấy đều là nói cho có, rõ ràng là hắn muốn nuốt gọn Tần gia đấy!

Trong đám người, có một người trẻ tuổi mặt như ngọc, đầy vẻ ghen tị nhìn Tần Tỏa ngồi giữa trên đài cao, thấp giọng nói.

Người trẻ tuổi này, cùng thế hệ với Tần Tỏa, Tần Lập bọn họ, tên là Tần Vũ, một thân thực lực vôn cũng không tính là cao lắm, chỉ đạt tới Phá Thiên. Nhưng hai năm nay, bởi vì là dòng chính Tần gia nên được dùng không ít đan dược tốt, hơn nữa Tần Lập từ Thôi gia lấy được rất nhiều chiến kỹ cùng công pháp cao cấp, khiến cho thực lực của Tần Vũ đột nhiên tăng mạnh, đến hiện tại đã đạt tới cảnh giới Dung Thiên đỉnh phong.

Cả người, tuy rằng chưa nói tới có bao nhiêu ngang ngược, nhưng đắc ý là không thể tránh được. Hơn nữa bởi vì Tần Tỏa bận rộn quản lý sự vụ của gia tộc, ít thời gian tu luyện, nên hiện tại thực lực còn không bằng hắn.

Cộng thêm danh tiếng của Tần Lập hơn phân nửa đều ở bên ngoài, rất nhiều người trong nội bộ Tần gia, cung không cho rằng Tần Lập thật sự có thực lực manh như vậy.

Cho nên không ít người tuy rằng khách sáo với Tần Lập, nhưng trong lòng vẫn có chút không cho là đúng.

Con người chính là như thế! Ta không thể trông cậy vào mọi người đều có được tấm lòng biết ơn!

- Tân Vũ! Ngươi nói bậy cái gì vậy? Tần gia nhờ có Tần thiếu gia mới quật khởi. Nếu không có Lập thiếu gia, ngươi có thể từ cảnh giới Phá Thiên đạt tới cảnh giới Dung Thiên sao?

Có người bất mãn câu nói của Tần Vũ, ở một bên thấp giọng bẻ lại.

Tần Vũ hừ một tiếng, không nói gì thêm nữa.

Nhưng ngược lại bên cạnh có người nói:

- Tình thế Tần gia ở Huyền Đảo đang phát triển tốt như vậy mà lại vứt bỏ thực đáng tiếc!

Lời này dẫn tới không ít người đồng ý. Chưa nói tới là muốn lật đổ Tần Lập, từ góc độ xuất phát lời nói của bọn họ cũng đúng sự thật.

Lúc này, Tần Lập đi lên phòng họp an vị chỗ cao trước khan đài, tất cả tiếng bàn tán xôn xao phía dưới, theo Tần Lập đến liền thoáng ngừng lại, sau đó đột nhiên yên tĩnh lại.

Đám người Tần Vũ đối với Tần Lập mặc dù có chút ghen tị, nhưng không thừa nhận cũng không được, hiện tại địa vị Tần Lập ở Tần gia, đã không người nào có thể với tới.

Tần Tỏa ngồi ở bên cạnh Tần Lập, hắng giọng một tiếng, sau đó mở miệng nói:

- Hôm nay tạm thời triệu tập mọi người đến nơi đây, là có một việc muốn thương lượng một chút cùng mọi người, trưng cầu ý kiến các ngươi.

Tần Tỏa nói xong, nhìn thoáng qua Tần Lập bên cạnh, Tần Lập khẽ gật đầu.

Tần Tỏa nói tiếp:

- Mọi người đều biết, gia tộc hiện tại phát triển không tệ, trên Huyền Đảo đã mơ hồ có đánh sâu vào thế lực siêu cấp, có thể nói, tình thế phát triển rất tốt. Cho nên, rất nhiều người có thể đều không hiểu, vì cái gì, dưới tình huống như vậy chúng ta còn đưa ra quyết định phải di dời cả tộc.

Phía dưới yên lặng như tờ, tất cả mọi người đều chờ lời nói kế tiếp của Tần Tỏa.

- Đích xác, trước đây ta chưa từng giải thích qua với mọi người vì lý do gì, lúc ấy bởi vì lo lắng, cho nên, đây là sơ xuất của ta. Hôm nay, ở trong này, trước mặt toàn tộc tất cả dòng chính cùng cao tầng, ta xin lỗi mọi người!

Tần Tỏa nói xong, đúng lên, hướng phía dưới khẽ khom người. Tiếp theo, ngồi xuống tiếp tục nói:

- Nguyên nhân nhờ có Tần Lập, Tần gia chúng ta thu được rất nhiều lợi ích. Thậm chí là ích lợi từ trước tới nay chúng ta không thể tưởng tượng. Mọi người đang ngồi đây có thể nói, đều là kẻ được hưởng từ lợi ích thật lớn này! Thực lực của rất nhiều người đều có tăng lên với mức độ lớn, đây là chuyện tốt. Nhưng kèm theo ích lợi thật lớn này, cũng còn có phiêu lưu tương đối lớn! Cũng không phải tất cả đều thích Tần gia chúng ta. Ừ phải nói là đại bộ phận môn phái gia tộc trên Huyền Đảo đều không thích Tần gia chúng ta.

Tần Tỏa nói lời này, khiến phía dưới truyền đến một hồi tiếng cười nhẹ. Đâu phải chỉ không thích, quả thực vô số môn phái gia tộc đều hận Tần gia đến chết đi được.

- Tuy nhiên, chúng ta cũng không e ngại các gia tộc môn phái đó. Cho dù ba thế đại siêu cấp, hiên tại chúng ta cũn hoàn toàn không sợ!

Trên mặt Tần Tỏa mang theo vài phần vẻ tự hào, lớn tiếng nói.

Tuy nhiên, trong lời nói của Tần Tỏa cũng làm cho rất nhiều người Tần gia càng them nghi hoặc: nếu không sợ các thế lực cường đại, như vậy Tần gia làm sao còn phải di dời chứ? Lúc này Tần Tỏa nhìn thoáng qua Tần Lập, nếu nói tiếp thì có thể phải đề cập tới một số cơ mật thật sự, Tần Lập nhẹ giọng nói:

- Tiếp theo để ta nói đi!

Tần Tỏa gật đầu, hiện tại thực lực bản thân Tần Lập, bao gồm thực lực của Xà Xà, lão vượn Bạch Trung Sơn, trừ một ít người, hầu hết người trong Tần gia đều không được rõ lắm.

- Là như thế này, hiện tại có một thế lực, cũng không phải thuộc về Huyền Đảo, bọn họ rất cường đại, mạnh đến các ngươi không thể tưởng tượng được đâu! Các thế lực siêu cấp trên Huyền Đảo ở trước mặt bọn họ, chỉ giống như gà chó bằng sành! Thế lực này hiện tại đã thò vòi của bọn họ tới Đông Phương, vươn tới phía Huyền Đảo.

- Có lẽ, không rời khỏi Huyền Đảo, cũng sẽ không có bất cứ nguy hiểm gì. Nhưng rất có thể, khi thế lực đó thật sự tới, thì toàn bộ tất cả gia tộc môn phái trên Huyền Đảo, đều sẽ rơi vào cảnh ngập đầu tai ương!

Lời nói của Tần Lập giống như một luồng sấm sét giáng xuống, lập tức khiến cho tất cả mọi người phía dưới sửng sốt đến ngẩn người tại chỗ. Gần như đều đánh mất năng lực suy nghĩ. Trước đó bọn họ như thế nào cũng không nghĩ tới, lại sắp phát sinh chuyện như vậy.

Tần Lập không có cho bọn họ nhiều thời gian lo lắng, nói tiếp:

- Cho nên, vì để an toàn ta lại lần nữa tìm một địa phương thần bí, địa phương đó đã bị chúng ta công kích chiếm giữ, có sẵn kiến trúc, có tài nguyên rất tốt. Hơn nữa, nơi đó gần như không có thế lực nào khác. Ta đã thương nghị cùng Tần Tỏa, quyết định di dời cả tộc đến địa phương đó. Nhưng trong mọi người dường như có rất nhiều người không đồng ý quyết định này. Bởi vậy, hôm nay ta nói thẳng ra với mọi người những lời này, hy vọng mọi người không nên truyền ra ngoài. Đều là con cháu Tần gia, ta hy vọng gia tộc có thể càng ngày càng phát triển hơn lên.

Tần Lập nhấn mạnh tiếp:

- Ta nói hết lời như thế, đi theo đường nào, mọi người tự mình cân nhắc là được. Tuy nhiên trước hết ta có một lời khuyến cáo: Nếu quyêt định lưu lại tiếp tục phát triển ở Huyền Đảo, như vậy về sau có chuyện gì xảy ra, đều không liên quan tới gia tộc Tần gia!

Tần Lập nói xong, trong lòng cũng thở phào một cái, chuyện di dời phải tùy theo ý mỗi người, loại chuyên này ai cũng không can thiệp được. Chính mình đã nói ra hết rõ ràng như vậy, nếu còn có người quyết định ở lại, như vậy sau này xảy ra chuyện gì, cũng không quan hệ với mình!

Tiểu Mùi

Duy Ngã Độc Tôn

423. Chương 427: Gặp Kẻ Thù Nơi Ngõ Hẹp.

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

Cuối cùng vẫn là có mấy chục vị dòng chính Tần gia, bao gồm Tần Vũ lựa chọn lưu lại. Bọn họ cho rằng Tần Lập là nói chuyện giật gân đe dọa. Huyền Đảo tồn tại ở thế giới này cũng không phải ngày một ngàv hai, từ thượng cổ đến nay, cũng đã trải qua biết bao ngàn vạn năm cho tới bây giờ cũng chưa từng phát sinh chuyện có người từ ngoài đến xâm nhập. Cho nên, bọn họ không cho rằng ở tại chỗ này, Tần gia sẽ thật sự bị diệt vong. Cho dù có người từ ngoài đến xâm nhập, vậy cùng bọn họ nào có quan hệ gì? Còn có thể đều giết sạch hay sao?

Hiện tại sản nghiệp của Tần gia rất nhiều, cho dù Tần Tỏa mang đi một sổ lượng lớn tài nguyên nhưng tài sản cố định của Tần gia ờ Huyền Đảo cũng là một con số kinh người.

Hơn nữa, những người này lưu lại đây, trong lòng còn có dã vọng lớn hơn nữa, đó chính là Tần gia vốn là một gia tộc, chia ra làm hai! Như vậy, vị trí gia chủ đương nhiên cũng thêm ra một người!

Những người lưu lại này sẽ chân chính nhập chủ lớp cao tầng, trở thành quyết định quyết sách của Tần gia. Dựa vào trước đây các gia tộc bị đánh hạ xuống đáy, cùng Thiên Cơ Môn, Tiền gia Phú Giáp Thiên Hạ có quan hệ với Tần gia, cùng với sự uy hiếp của Tần Lập ,cũng khiến cho các gia tộc trên Huyền Đảo cũng không dám động tới Tần gia.

Vì những lẽ đó, những người này liền có lý do lưu lại, tuy rằng sẽ từ một gia tộc sắp trở thành thế lực siêu cấp, biến thành một gia tộc trung bình, tuy nhiên lại trở thành gia tộc chính bọn nó có quyền định đoạt!

Hơn mười mấy vị dòng chính Tần gia, đại biểu cho mười mấy phòng chi nhánh của Tần gia. số người nhân lên tương ứng chừng hơn hai vạn! Hơn nữa rất nhiều bàng chi cùng tôi tớ. Tần gia trang còn lại trên Huyền Đảo, cũng xem như một thế lực rất lớn.

Mà quan trọng nhất, là trên tay bọn họ, tuy rằng không có nhưng phổi phương đan dược, nhưng Tần Lập lại cấp cho bọn họ các loại đan dược cao cấp cũng đủ để chống đỡ ba trăm năm!

Thời gian ba trăm năm, cũng đủ để cho thực lực của bọn họ được tăng lên trên diện rộng! Hơn nữa người của Tần gia chân chính đắc tội với các môn phái gia tộc trên Huyền Đảo đều đi rồi, những người đó muốn báo thù, cũng không đến mức tìm tới trên đầu bọn họ. Huống chi Tần Lập chỉ là dời khỏi Huyền Đảo, cũng chưa chết đi, nếu muốn đối phó với số người Tần gia lưu lại này, các thế lực cũng phải cân nhắc một chút, có thể chịu đựng được lửa giận của Tần Lập hay không.

Đây đều là các vấn đề những người Tần gia lưu lại này sớm đã suy nghĩ rõ ràng. Bởi vậy, bọn họ đều rất kiên quyết

Tần Tỏa mặc dù hơi có chút thất vọng, còn định khuyên nhủ đám người quvết định lưu lại đó, tiếc rằng những người đó tâm ý đã quyết. Tần Tỏa cũng không tiện nói thêm gì nữa.

Các lão tổ tông Tần gia đều thấy rõ việc này trong mắt, nhưng đều giữ thái độ im lặng. Bởi vì đối với toàn bộ gia tộc Tần gia, điều đó cũng có thể nói là một chuyện tốt, nói rõ sức ảnh hưởng của gia tộc càng ngày càng phát triển mở rộng.

Tới ngày Tần gia di dời, vợ chồng Trầm Nhạc cùng Tiền Đa Đa gia chủ Tiền gia Phú Giáp Thiên Hạ bỗng nhiên dẫn người đến thăm.

Đại đội nhân mã đã xuất phát, do Thượng Quan Thi Vũ dẫn dắt, chậm rãi rời Huyền Đảo. Dù sao loại chuyện này muốn giấu cũng không giấu được người khác, không bằng thoải mái rời đi. Chỉ cần không có ai biết rốt cuộc Tần gia đi đâu là tốt rồi

Bên trong phòng khách, trong mắt Trầm Nhạc nhìn Tần Lập nhiều ít có chút phức tạp, cười khổ nói:

- Gia tộc Tần gia di dời khỏi Huyền Đảo! Nói đi là đi! Rốt cuộc ngươi đã biết tin tức gì

vậy?

Tiền Đa Đa gia chủ Tiền gia Phú Giáp Thiên Hạ ở một bên, dường như cũng có chút suy nghĩ nhìn Tần Lập, bọn họ đều không rõ vì cái gì Tần gia ờ Huyền Đảo đang phát triển thật tốt, đột nhiên lại muốn di dời. Nếu nói không có lý do, đánh chết bọn họ cũng không tin! Hơn nữa còn có một điểm, chỉ số thông minh cùng tầm nhìn của Tiền Đa Đa và Trầm Nhạc, đều hơn xa tầm mắt của đám con cháu Tần gia lưu lại vẫn tự cho là đủng kia.

Tần Lập cười nói:

- Có thể có tin tức gì đó. Tuy nhiên chỉ là phòng bị chuyện chưa xảy ra thôi. Đừng nói với ta, các người đối với chuyện địa phương cực Tây một chút đều không biết. Mấv lão già ờ Thôi gia kia, đến từ địa phương cực Tây là chết như thế nào, các người cũng đều biết rõ ràng. Huynh nói xem, nếu ta không di dời gia tộc đi, đám người địa phương cực Tây kia đến đây, sẽ bỏ qua ta sao?

Tần Lập nói lời này, nói thật thật giả giả, Trầm Nhạc và Tiền Đa Đa cơ hồ cũng đều không tìm ra chút sơ suất nào. Tuy nhiên nói đi nói lại, hai người vẫn là không tin tường lắm, Tần Lập chỉ dựa vào lý do này mà rời đi.

Trầm Nhạc lộ vẻ mặt buồn bã, nói:

- Hảo huynh đệ! Huynh đệ chúng ta cùng một hội, chẳng lẽ ngươi liền nhẫn tâm bỏ chúng ta lại như vậy sao?

Lãnh Phương Phi ở một bên không khỏi có chút mĩm cười. Phu quân mình này là người đứng đầu một phái ngày thường lúc nào cũng rất oai nghiêm, nói chuyện cũng là nhất ngôn cửu đinh. Nhưng vừa tới trước mặt Tần Lập, dường như hành vi liền trở nên không thuần chính nữa rồi. Tuy nhiên điều này cũng nói rõ quan hệ giữa hai người.

Tần Lập nói:

- Quê hương của ta trên thế tục là thành Hoàng Sa Thanh Long quốc nơi đó, có Thần Miếu thái cổ xuất thế, các huynh đều biết chứ?

Trầm Nhạc cùng Tiền Đa Đa tinh thần hai người thoáng nâng lên, cùng một lúc nhìn Tần Lập. Tiền Đa Đa gật đầu nói:

- Tin tức này, ta đích xác đã sớm biết, cũng nghe nói không hề ít người trong môn phái địa phương cực Tây. Đúng rồi ta dường như nghe người ta nói trong tay ngươi…

Tiền Đa Đa nói đến đây, đột nhiên im miệng, có vẻ áy náy nhìn Tần Lập., sau đó nói:

- Hay là Tần lão đệ là vì chuyện bản đồ này, mới phải đưa cả gia tộc rời Huyền Đảo?

Trầm Nhạc cũng bị cả kinh trợn mắt nhìn Tần Lập, nói như hét:

- Được đấy! Tần Lập! Ngươi chơi không đẹp! Ngươi có bản đồ thái cổ trong tay, không ngờ cũng không nói cho chúng ta biết.

Lãnh Phương Phi ở một bên ngầm bấm phu quân mình một cái, trách:

- Chuyện lớn như vậy, trong nội bộ Tần gia cũng chưa chắc mọi người đều biết, sao lại nói lung tung vậy?

Tần Lập lắc đầu cười khổ nói:

- Nếu ta thực sự có bản đồ thái cổ thì tốt rồi vấn đề là đây là có người cố ý hãm hại ta! Ta di dời gia tộc đi, cùng điều này nhiều ít cũng có chút quan hệ. Có điều không lớn, ta chỉ là cảm thấy đám người địa phương cực Tây kia ào ạt kéo tới Đông Phương, đối với chúng ta mà nói không phải là chuyện tốt .Trên Huyền Đảo Tần gia rất đông cừu gia, những người đó không dám công khai báo thù, nhưng âm thầm tung ra một ít lời đồn gì đó rất dễ dàng. Huynh xem, đến ngay cả các huynh đều tin lời đồn đãi kia, người khác sẽ không tin sao?

Trầm Nhạc cùng Tiền Đa Đa ngẫm nghĩ một chút, đạo lý này cũng đúng, mặc kệ trong tay Tần Lập có phải có bản đồ thái cổ hay không, nhưng đến ngay cả bọn họ cũng không biết, người khác như thế nào có thể biết được. Cho nên, rõ ràng là tin tức đồn đãi ở bên ngoài Tần Lập có trong tay bản đồ thái cổ, tuyệt đối là bịa đặt!

Tiền Đa Đa khẽ thở dài:

- Tần huynh đệ thật có quyết đoán… Có thể di dời toàn bộ một gia tộc khổng lồ. Đáng tiếc chúng ta lại không được, liên quan tới quá nhiều thứ. Hiện giờ cũng chỉ có thể chúc lão đệ ẩn dật được tốt!

Tần Lập khẽ thở dài:

- Tần gia cũng lưu lại không ít người, ngày sau mong rằng nhị vị huynh trưởng có thể chiếu cố nhiều hơn!

Trầm Nhạc cùng Tiền Đa Đa gật đầu đáp ứng ngay, bọn họ đều rất có lòng tin tưởng thực lực của Tần Lập, đều tin chắc sau này thành tựu của Tần Lập là không thể lường được. Bởi vậy, đối với yêu cầu của Tần Lập nhờ chiếu cố cho số người Tần gia lưu lại này, cũng không một chút phân vân liền đáp ứng ngay.

Đưa tiễn vợ chồng Trầm Nhạc, Lãnh Phương Phi cùng với Tiền Đa Đa gia chủ Tiền gia xong, Tần Lập cũng vẫy tay từ biệt nhưng người Tần gia ở lại, rồi nhoáng một cái lướt đi.

Một đám người đứng ở trước mặt Tần Vũ. Tẩn Vũ đã trở thành tân gia chủ của Tần gia thành Phong Sa! Hơn nữa, trừ hắn ra còn có bảy tám mươi lão già Tần gia có được thực lực cảnh giới Dung Thiên, đều trở thành trưởng lão Tần gia.

Tần Vũ khẽ thở dài mặc kệ nói thế nào, vốn trước đây đều cùng chung một đại gia tộc, hiện giờ tách ra, dù sao cũng có phần thương cảm.

Lúc này, bên cạnh Tần Vũ có người nhẹ giọng nói:

- Gia chủ! Trở về đi! Hiện tại gia tộc trăm chuyện ngổn ngang, còn cần gia chủ quyết sách!

Ánh mắt có chút thương cảm của Tần Vũ, dần dần trờ nên kiên định lại, hắn thỏa thuê mãn nguvện nói:

- Được! về nhà! Ta muốn bọn họ sẽ nhìn thấy: sau trăm năm Tần gia thành Phong Sa phát triển thế nào trẽn Huyền Đảo.

Nhân số mấy vạn, trải dài không thấy cuối.

Đại đội nhân mã Tần gia lần này, đội ngũ thập phần khổng lồ chừng tám chín vạn người, trước sau kéo dài năm sáu mươi dặm!

Toàn bộ Huyền Đảo đều lâm vào chấn động. Trước đó mặc dù có lời đồn,nhưng ai nấy đều bất ngờ, không nghĩ tới Tần gia lại thật sự quyết đoán như vậy, nói đi là đi!

Lâm gia, Vương gia cùng Tiêu gia ba thế lực siêu cấp có chút mâu thuẫn vói Tần gia, đều giữ thái độ trầm mặc một cách khác thường, không có một gia tộc nào đứng ra phát biểu quan điểm gì của mình.

Tần Lập theo kịp Thượng Quan Thi Vũ phía trước. Hai người ngồi trong xe ngựa, Thi Vũ tựa vào vai Tần Lập, nhẹ giọng nói:

- Phu quân! Huynh nói chúng ta làm như vậv có thật sự chính xác không? Muội thấy tâm tình rất nhiều người đều không được tốt lắm! Rời xa quê hương, thành Phong Sa đủng là quê hương của bao đời Tần gia sinh sổng vô số năm nha!

Tần Lập nhẹ giọng nói:

- Có lẽ không bao lâu, bọn họ sẽ thấy may mắn vì lựa chọn của mình. Trên thực tế, Thi Vũ, muội biết không? Ta muốn mang đi cũng chỉ là mấy người mà thôi!

Thi Vũ nhẹ nhàng gật đầu, dịu dàng nói:

- Muội đương nhiên hiểu được, huynh là không muốn cho gia tộc này bị diệt vong. Các môn phái địa phương cực Tây kia nếu như tìm được Huvền Đảo, môn phái bị tiêu diệt trước nhất chính là Tần gia, đúng không?

- Đúng vậy! Hy vọng sau khi chúng ta dời đi, con cháu Tần gia còn lại có thể tránh thoát một kiếp này!

Tần Lập thở dài hơi nhắm hai mắt lại, tuy rằng mọi chuyện đều do mấy người Tần Tỏa xử lý và chủ trì nhưng Tần Lập vẫn cảm thấy hơi mỏi mệt.

Tần Lập ngồi thoải mái trong xe ngựa dần dần nhắm mắt lại ngủ chập chờn.

Đội ngũ phía trước đột nhiên dừng lại, dần dần truyền tới mấy người Tần Lập nơi này.

Tần Lập mở to mắt, khẽ nhíu mày, lúc này có người bay nhanh truyền lại tin tức, ở chỗ lối ra Huyền Đảo có người chặn lại, đồng thời tuyên bố muốn gặp Tần Lập.

Đám Người Xà Xà bị Tần Lập ra lệnh cưỡng chế không đến trường hợp vạn bất đắc dĩ, không được tùy tiện ra tay. Bởi vì bọn họ đều là lá bài chưa lật trong tay Tần Lập, không đến thời khắc mấu chốt Tần Lập không muốn để người khác biết.

Tần Lập biết trước một chuyến này sẽ không được suôn sẻ lắm, nhưng vẫn không nghĩ tới lại có người chặn mình ngay ở lối ra này.

"Rốt cục là ai đây?" Tần Lập thầm nghĩ trong lòng, đứng lên nói với Thi Vũ:

- Muội cùng đi với ta xem sao!

Thi Vũ gật gật đầu, cùng Tần Lập bay lên không trung tới lối ra vào Huvền Đảo, Vừa tới nơi, vừa thấy mặt, hai bên đểu sửng sốt nhìn nhau!

Tiểu Mùi

Duy Ngã Độc Tôn

424. Chương 428: Lão Già Gầy Gò.

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

Tần Lập như thế nào cũng không nghĩ tới, đến đây không ngờ là đoàn người Hàn Mai.

Mà Hàn Mai đại khái cũng không đoán ra được, người trẻ tuổi ngày trước ở trên biển rộng, trêu đùa nàng khiến nàng thiệt hại hai đồng môn, còn mất đi toàn bộ Lãnh Ngọc Hoa không ngờ là Tần Lập mấy ngày nay bị lời đồn độc ác cho rằng có bản đồ Thái cổ ở thành Hoàng Sa.

Một cỗ hận ý ngập trời từ trong lòng Hàn Mai dáng lên, trong đôi mắt đẹp bắn ra hào quang ác độc, nhìn Tần Lập lạnh lùng cắn răng cười nói:

- Không thể tưởng được, ngươi chính là Tần Lập. Chúng ta… thật đúng là oan gia ngõ hẹp a!

Lúc này đám người Xà Xà cũng từ phía sau đi tới, Hàn Mai vừa nhìn liền xác nhận rõ Tần Lập trước mắt đúng là người trẻ tuổi ngày đó khiến nàng hận không thể bầm thây vạn đoạn!

Lần này bọn họ tới, chính là vì tới tìm Tần Lập gây phiền toái. Không nghĩ tới, thật là khéo thay, Tần Lập này không ngờ lại là cái người mà mình thống hận nhất trong đời này!

Nguyên bản trong lòng Hàn Mai ít nhiều có vài phần cảm tình tự trách, nhưng sau khi thấy Tần Lập, một chút lòng áy náy kia hoàn toàn biến mất không còn hình dạng. Mà thay vào đó, là oán hận vô cùng vô tận!

Tần Lập mặt mang đầy mờ mịt nhìn Hàn Mai.

- Tần Lập! Ngươi bớt giả ngu đi! Ngày đó ở trên biển…

Hàn Mai nói đến đây, bỗng nhiên ngậm miệng lại, nhìn thoáng qua mấy trưởng lão Nguyệt Diêu Tiên Cung, sau đó khuôn mặt hoàn toàn lạnh băng:

- Dù sao hôm nay gặp ngươi, ta tuvệt đổi không buông tha cho ngươi nữa!

Lúc này, Hồ trưởng lão của Nguyệt Diêu Tiên Cung mặc một bộ váy dài màu đỏ đậm khiến cho nhìn qua bà ta chỉ như thiếu phụ hơn ba mươi tuổi càng thêm mê người. Bà đi tới bên cạnh Hàn Mai nhẹ giọng nhắc nhở:

- Thánh nữ điện hạ. Đừng quên ý đồ chân chính hôm nay chúng ta tới đây, về phần ân oán cá nhân của điện hạ, vẫn là ngầm giải quyết thì tốt hơn.

Giọng điệu Hồ trưởng lão có chút mờ ám, nghe ra làm cho người ta có một loại cảm giác, giống như Tần Lập là một kẻ phụ tình, phụ bạc Hàn Mai, mà Hàn Mai này chạy tới để bắt đền.

Sắc mặt Hàn Mai biến xanh mét,nói:

- Nữ tử áo đen phía sau người này chính là dùng độc giết hai gã đệ tử của Nguyệt Diêu Tiên Cung ta. Đây… cũng là ân oán cá nhân?

Hồ trưởng lão vừa muốn nói gì, lại nghe thấy Xà Xà ở bên kia cười lạnh nói:

- Yêu nữ áo trắng, nghĩ không ra ngươi cũng dám ngặm máu phun người chúng ta trước bao nhiêu người. Ngươi có dám nói ra, ngày đó hai sư đệ của ngươi kia, vì sao mà chết không? Ngươi dám trước mặt mọi người,nói ngày hôm đó vì cái gì mà gây nên xung đột không? Nươi không dám! Ngươi chỉ là một tiện nhân không hơn không kém!

- Ngươi! Ngươi nói ai là tiện nhân ?

Hàn Mai giận tím mặt. Nhiều năm như vậy, nàng chưa từng nghe qua lời nói ác độc như thế. Không nghĩ tới, khi gặp Tần Lập, liên tiếp người nào cũng đều dám nói lời vũ nhục nàng.

Hàn Mai thuận tay rút ra một thanh trường kiếm màu bạc ,trên thân kiếm lóe hào quang.

Cặp mắt Tần Lập hơi híp lại, hơi chút sửng sốt một chút. Thanh kiếm trong tay Hàn Mai đã không phải là thanh kiếm lúc trước ở trên biển, cùng với gần đây một đoạn thời gian đánh với hai sư huynh muội mập mạp ở thành Hoàng Sa!

Thanh kiếm này… là linh khí!

Là ai có khả năng ở trong một thời gian ngắn, cải tạo một thanh bảo kiếm bình thường thành linh khí?

Trong lòng Tần Lập không kìm nổi có vài phần hồ nghi, ánh mắt đảo qua mọi người bên cạnh Hàn Mai. Trong đó năm trưởng lão, ba Chấp sự, Tần Lập đều gặp qua tuy nhiên lúc này bên cạnh Hàn Mai có thêm một lão già gầy gò nhìn qua khoảng hơn sáu mươi tuổi. Nhìn thấy người này khiến Tần Lập hơi cảm thấy kinh hãi, bởi vì từ đầu lão nhân này đã đứng ở đây nhưng mọi người đều theo bản năng bỏ qua lão.

Cũng không phải nói những người này không coi ai ra gì, không đem lão già gầy gò này vào mắt, mà là lão già gầy gò này dường như hòa hợp làm một với hoàn cảnh chung quanh làm cho người ta kìm lòng không đậu mà bỏ qua lão!

Lão già gầy gò chú ý tới ánh mắt Tần Lập, hướng về Tần Lập nhe răng cười, lộ cả hàm răng nhìn hết sức buồn cười.

Nhưng Tần Lập một chút cảm giác buồn cười cũng không có, ngược lại thấy được lão nhân này thật không đơn giản.

Sau khi Hàn Mai rút kiếm ra, lão già gầy gò này đột nhiên mở miệng nói chuyện, giọng nói cũng khô cằn giống như con người lão:

- Ta nói Tiểu Mai nhi àk, làm sao cơn tức lớn vậy? Lần này chúng ta đến là vì chiếm được tấm bản đồ kia, cũng không phải là tới đắc tội người ta!

Kỳ quái chính là Hàn Mai tính tình nóng nảy; ngay cả trưởng lão cũng không nể mặt, nghe thấy lời nói lão già này không glại thật thần kỳ thu kiếm về, phẫn nộ trừng mắt ,nhìn Tần Lập một cái, hừ lạnh một tiếng thầm nghĩ: “Tiểu tử, lần này coi như ngươi gặp may. Tuy nhiên, nếu ta đã biết ngươi là ai, ngươi còn muốn chạy thoát khỏi lòng bàn tay ta, lại là nằm mộng! Ta nhất định phải bắt ngươi trở về, phế bỏ thực lực của ngươi, biến ngươi trở thành một người hầu cấp thấp nhất, thấp hèn nhất của Nguyệt Diêu Tiên Cung!”

Lão già gầy gò nhe răng cười với Tần Lập, nói:

- Người trẻ tuổi, Nghe nói trong tay ngươi có một tấm bản đồ Thái cổ. Ngươi xem, vì tấm bản đồ này chúng ta ngàn dặm xa xôi tìm đến đây. Mà ngươi thì sao, cũng mang cả gia tộc quy mô lớn rời đi, mục đích cũng không ai ngoài tránh đi tai mắt nười đời- Kỳ thật, cần gì phải làm vậy. Ngươi chi cần giao tấm bản đồ kia ra đây, ta cam đoan không ai dám thương hại tộc nhân của ngươi!

Lúc này Xà Xà, Kim Điêu, Linh Ưng, Mặc ưng, ba huynh muội Bạch Trùng Sơn, Tiểu Hắc và Thải Hồng, mấv lão tổ Tần gia đều đi tới phía sau Tần Lập.

Lão già gầy gò này sau khi nhìn qua, không kìm nổi âm thầm kinh hãi. Nhất là Tần Lập cùng lão vượn Bạch Trùng Sơn khiến hắn có cảm giác nhìn không thấu. Mà Xà Xà, Bạch Trung Hỏa, Bạch Trung Tuyết cùng đám Kim Điêu mỗi người đều có dao động cường đại khiến lão già cảm nhận được kinh hãi không thôi. Thầm nghĩ thế giới phương đông khi nào thì có thế lực cường đại như vậy?

Xem ra tình báo về Tần Lập lúc trước chiếm được, có chút sai lầm!

Tuy nhiên, cho dù là vậy lão già gầy gò này cũng không quá mức để ý. Với lão mà nói, toàn bộ thế giới phương đông, không có người nào có thể được hắn coi trọng.

Đây cũng khôn phải là cuồng vọng, mà là sau khi có được lực lượng tuyệt đối mà tự nhiên sinh ra ý niệm trong đầu. Bởi vì cho dù ờ nơi Cực Tây, lão cũng không phải là một người không tên tuổi!

- Lão già! Ngươi thật ra đủ trực tiếp, ta rất thích. Ngươi so với yêu nữ mặc quần áo trắng tâm địa đen tối này mạnh hơn nhiều!

Tần Lập nhe răng cười với lão già gầy gò, không chút để ý ánh mắt tức giận của Hàn Mai.

- Đúng vậy, lão đầu ta đây liền thích người trẻ tuổi ngay thẳng dứt khoát! Người trẻ tuổi nếu hiểu lễ nghĩa, sẽ làm người rất ưa thích! Cho nên, giao tấm bản đồ Thái cổ mang họa sát thân kia ra đây, ta cam đoan ngươi bình yên! Ta cũng cam đoan, từ nay về sau Tiểu Mai nhi sẽ không tìm ngươi phiền toái.

Lão già gầy gò nhàn nhạt cười, sau đó nghiêng đầu nhìn Hàn Mai:

- Có phải hay không, Tiểu Mai Nhi?

Hàn Mai dậm chân, sẵn giọng với lão già:

- Sư bá! Người này… Mai nhi cùng hắn có thù rất sâu! Hắn… người của hắn giết hai sư đệ của Tiểu Mai, còn cướp lấy tất cả Lãnh Ngọc Hoa!

- Đủ rồi!

Lão già gầy dường như có chút không kiên nhẫn, thản nhiên nói:

- Võ giả phiêu bạc giang hồ, kỹ nghệ không bằng người thì phải cúi đầu nhận thua! Ta thấy, ngươi xa xa không bằng người trẻ tuổi này. Bị thiệt thòi, đối với ngươi cũng là chuyện tốt, thua thiệt mới tiến bộ! Ta thấy ngươi, như thể nào chả tiến bộ gì cả!

Lão già gầy gò nói xong, thản nhiên nhìn lướt qua Hàn Mai, mấy trưởng lão và Chấp sự cao cấp của Nguyệt Diêu Tiên Cung kia, trên mặt đều mang theo ý cười thản nhiên, thầm nghĩ cuối cùng cũng có người có thể trị được cô gái kiêu ngạo này!

- Nhưng thực lực của hắn rò ràng kém đệ tử rất nhiều, nếu không phải hắn sử dụng âm mưu quỷ kế…

Hàn Mai nhìn sắc mặt sư bá dần dần trở nên khó coi, giọna nói càng lúc càng nhỏ dần. Đến cuối cùng đành phải thành thật nói:

- Mai nhi hết thảy nghe theo sư bá!

- Đấy, như vậy mới phải chứ, Tiểu Mai nhi ngoan lắm, sư bá đã giúp biến bảo kiếm của ngươi thành linh khí. Làm người, phải hiểu được thấy đủ và cảm ơn mới đúng!

Lão già gầy gò nói xong, bộ dáng một chút cũng không coi đám người Tần Lập bên kia vào đâu. Trên thực tế, rất nhiều lời lão cũng là cố ý nói cho Tần Lập nghe.

Dụng ý tự nhiên là ngầm cảnh cáo Tần Lập, nói cho người trẻ tuổi này, kỹ không bằng người thì thành thành thật thật, đừng chống cự!

- Là bản đồ gì a? Bèn trong gia tộc bọn ta, có rất nhiều bản vẽ thời Thượng cổ, trong đó có một số tác phẩm danh gia không tồi. Nếu lão nhân gia ngài thích, ta làm chủ đưa tặng ngài một bộ là được!

Tần Lập vẻ mặt tươi cười, đối với lão già gầy gò xưng hô từ lão nhân đến lão nhân gia, nhìn qua quả thực là cực kỳ khách sáo nhưng lời nói ra lại khiến vẻ mặt lão già không nhịn được khẽ co giật.

Bên kia Hàn Mai cười lạnh trong lòng: "Đồ chó, ngươi dám trêu chọc sư bá lão nhân gia, thật sự là chán sống! Xem ra, ngươi không có hy vọng gì trở thành kẻ hầu thấp hèn đê tiện nhất Nguyệt Diêu Tiên Cung. Chọc giận sư bá, kết cục chi có một - Chết!"

- Ha ha! Tiểu tử, ngươi xem, chúng ta vừa rồi còn trò truyện rất tốt, có phải không hả? Ta cũng dạy dỗ vãn bối của ta rồi, thù hận giữa các ngươi cũng xóa bỏ. Đương nhiên, điều kiện đầu tiên là ngươi giao ra tấm bản đồ kia, mới có khả năng. Bằng không, tiểu tử ngươi thật sự cho rằng, giết đệ tử của Nguyệt Diêu Tiên Cung ta là có thể bình yên vô sự sao?

Trên mặt lão già gầy gò vẫn mang ý cười như trước, nhưng lời nói đã mang theo một tia sát khí.

- Lão già, đầu óc ngươi có vấn đề sao? Hả ? Ngươi nghe ai nói trong tay ta có bản đồ? Người khác nói gì ngươi liền cho là đúng sao? Vậy nếu ta nói vị Thánh nữ điện hạ này của Nguyệt Diêu Tiên Cung các ngươi vì cầu yêu không được, thẹn quá thành giận muốn giết ta. Ngươi cũng tin tưởng sao?

Tần Lập khinh thường nhìn lão già gầy gò, bĩu môi nói tiếp:

- Hơn nữa, ta cũng không cho rằng, ngươi trở mặt với ta là một lựa chọn chính xác!

- Ha ha ha ha!

Lão già gầy gò đột nhiên cất tiếng cười to tiếng cười vô cùng lạnh lẽo. Đôi mắt lão trong giây lát bắn ra hai đạo hào quang sắc bén chói mắt, nhìn Tần Lập trầm giọng nói:

- Đừng giả ngu, cũng đừng tìm chết! Hiện tại cho ngươi hai lựa chọn: giao bản đồ ra, hoặc là… toàn bộ bị ta giết chết!

Tiểu Mùi

Duy Ngã Độc Tôn

425. Chương 429: Ngươi Còn Kém Nhiều Lắm.

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

Khuôn mặt Hàn Mai vô cùng băng lãnh nhìn Tần Lập, vừa rồi lời nói của hắn lại kích thích thật mạnh vào trái tim cao ngạo mà mẫn cảm của vị Thánh nữ điện hạ này. Hơn nữa, sau khi thấy được một đám quốc sắc thiên hương Thượng Quan Thi Vũ, Lãnh Dao và Xà Xà phía sau Tần Lập, không chút nào kém nàng thì hận ý trong lòng đối với Tần Lập càng sâu.

Nàng hiện tại vô cùng hy vọng chờ mong sư bá có thể đại phát lôi đình, dùng thủ đoạn chớp nhoáng giết chết tên chó đẻ này!

Cho nên, nghe giọng nói sư bá rốt cục giận dữ, trong lòng Hàn Mai vui sướng vô cùng.

Tần Lập nhìn biểu tình trên mặt Hàn Mai, trong lòng càng cảm thấy buồn cười, quay đầu lại nhìn thoáng qua lão vượn Bạch Trung Sơn, cười nói:

- Lão Bạch, ngươi đi thử thử xem lão già này trình độ thế nào?

- Tuân lệnh, công tử!

Lão vượn Bạch Trung Sơn sải bước đi ra, khuôn mặt mũi hếch lên trời, khinh thường nhìn lào già gầy gò này thản nhiên nói:

- Vật nhỏ, công tử nói, để cho ta dạy dỗ ngươi!

Lão già gầy gò không giận mà lại cười, nhìn lão vượn Bạch Trung Sơn, miệng thốt:

- Ngươi đã nguyện ý tìm chết, ta đây liền… Còn chưa dứt lời, thân thể gầy gò đã biến mất!

Ngay sau đó, trước mặt lão vượn Bạch Trung Sơn đột nhiên phát ra một tiếng nổ giòn

tan!

Thanh âm cũng không lớn, nhìn qua cũng không có dao động lực lượng quá lớn, nhưng chỉ có người thực lực đạt tới một cảnh giới nhất định mới biết được, hai người này cũng không dùng toàn bộ thực lực. Một chiêu này, chi là thử mà thôi!

Quả nhiên ngay sau đó, lão vượn Bạch Trung Sơn đột nhiên thân thể viễn độn, thoát ra ngoài đoàn xe Tần gia, sau đó trên bầu trời truyền ra từng loạt tiếng nổ như sấm.

Hàn Mai không kìm nổi hơi biến sắc, trong ý nghĩ của nàng, bên cạnh Tần Lập tuyệt đối không thể xuất hiện võ giả quá cường đại. Nhưng sự thật lại khiến nàng cảm thấy khó chấp nhận, không ngờ có thể có người giao thủ cùng sư bá, hơn nữa ít nhất từ tình hình hiện tại mà xem, còn không phán ra thắng bại!

Tuy nhiên cũng chỉ là cường giả mạnh một chút mà thôi! Trong lòng Hàn Mai nghĩ thầm, sau đó từng bước đi ra phía trước, kiếm chỉ Tần Lập lạnh lùng nói:

- Tần Lập. Giao bản đồ ra, bằng không hôm nay các ngươi, ai cũng đều đừng nghĩ rời khỏi nơi này!

- Ngu ngốc!

Tần Lập vẻ mặt ngu ngốc nhìn Hàn Mai.

Loại ánh mắt này khiến Hàn Mai có loại cảm giác muốn nổi điên, đây nào phải là khinh thị, rõ ràng là không đếm xỉa!

Hàn Mai thở ra một hơi, lạnh băng nói:

- Tần Lập, miệng lưỡii lợi hại, có ý nghĩa sao? ở trên biển, để cho ngươi may mắn chạy thoát, nếu không phải có con linh thú kia hỗ trợ, ngươi cho là ngươi có thể bình yên thoát đi sao? Hôm nay ta có thể đáp ứng, chỉ cần nguơi giao bản đồ Thái cổ trong tay ra đây, ta có thể làm chủ tha cho ngươi một mạng!

- Người nơi Cực Tây các ngươi, đều cuồng ngạo và vô tri giốna như ngươi vậy sao?

Tần Lập khẽ lắc đầu, sau đó nhìn Hồ trưởng lão mặc y phục màu đỏ:

- Tỷ tỷ, ta nói vậy đúng không?

Hồ trưởn lão nao nao. Đã không biết bao nhiêu năm không ai cùng bà ta nói như vậy. Hơn nữa bộ dạng Tần Lập anh tuấn tiêu sái, làm cho người ta có một loại cảm giác đặc biệt, cho dù là muốn có phản cảm, đều không thể có. Bà ta không kìm nổi nũng nịu cười nói:

- Tiểu đệ đệ, nguời Cực Tây chúng ta, nhưng đều là rất khiêm tốn đó!

- Hồ trưởng lão! Chú ý lời nói cùng thân phận của ngươi!

Hàn Mai tức giận sôi lên, nếu không phải là muốn tấm bản đồ kia, nàng hiện tại thật sự muốn một kiếm đâm xuyên yết hầu tên khốn này, xem hắn làm thế nào ở đó nói hươu nói vượn.

- Thánh nữ điện hạ! Lời nói cùng thân phận của ta, còn không cần ngài nhắc nhở, ngài trước tiên tự quản mình cho tốt là được! Chờ khi nào ngài có thể lên bảo tọa cung chủ, trở thành chưởng môn của Nguyệt Diêu Tiên Cung thì lại nói!

Giọn điệu Hồ trưởng lão thản nhiên, không chút nào để ý uy hiếp của Hàn Mai.

Hàn Mai giọng căm giận nói:

- Được lắm. Ta không quản các ngươi, tự ta sẽ đi giành bản đồ Thái cổ, cùng các nguơi không quan hệ!

Nói xong, một luồng sáng như cầu vồng màu bạc chợt chém tới Tần Lập!

Trước đó, ngay cả một chút dấu hiệu cũng không có .Có thể thấy, Hàn Mai đã hận Tần Lập tới cực điểm, hận không thể một kiếm chém chết!

Nhất là bảo kiếm trong tay Hàn Mai, dĩ nhiên là một linh khí, cỗ lực lượng ở trên truyền ra cực kỳ mạnh mẽ. Nếu không phải thực lực Tần Lập tăng lên, nếu vẫn còn là cảnh giới Thiên Tôn lúc trước, thật đúng là không phải đối thủ của nàng!

Tuy nhiên, hiện tại Hàn Mai nằm mơ cũng không thể ngờ được, người nàng hận nhất trong đời này lại ở trong một thời gian ngắn có biến hóa long trời lở đất!

Thực lực hắn đã tăng lên tới trình độ nàng khôna thể hiểu nổi.

Ám Huyết kiếm trong tay Tần Lập được rút ra trong nháy mắt, sau đó dùng một loại tốc độ nhanh đến khó tin nhằm về phía Hàn Mai, một kiếm bổ về phía bảo kiếm linh khí màu bạc trong tay nàng ta!

Tốc độ Tần Lập hoàn toàn vượt qua sự tưởng tượng của Hàn Mai. Nàng thậm chí ngay cả cơ hội phân ứng cũng không có, chợt nghe bên tai truyền đến một tiếng nổ vang!

Hàn Mai lặp tức cảm giác được, một cỗ lực lượng mênh mông mãnh liệt như sóng lớn đánh về phía mình, hung hăng đánh bay thân thể nàng ta đi, ở trên không trung, không kìm nổi phun ra một ngụm máu tươi, liên tiếp lui ra chừng vài trăm thước mới ổn định thân hình. Lại nhìn trường kiếm trong tay, trong mắt lộ ra kinh hãi không dám tin.

Bảo kiếm màu bạc trong tay nàng vừa mới thành linh khí không ngờ chỉ còn lại chuôi kiếm.

Không ngờ bị một kiếm của Tần Lập, bổ thành nát vụn!

- Ngươi kém quá xa!

Giọng nói thản nhiên của Tần Lập tràn ngập khinh thường, giống như một cái búa tạ hung hăng đánh lên trái tim cao ngạo mẫn cảm của nàng ta.

Kinh sợ đan xen, Hàn Mai giận dữ công tâm, lại phun ra một ngụm máu tươi.

Lúc này, mấy trưởng lão khác của Nguyệt Diêu Tiên Cung thấy tình thế không tốt đều lăng không nhảy ra vây quanh Tần Lập.

Hồ trưởng lão bộ dạng thiếu phụ vẻ mặt kinh hãi nhìn Tần Lập, hoảng sợ nói:

- Tiểu gia hỏa, thân thủ thật cao!

Tần Lập cười nhàn nhạt, nói:

- Chẳng lẽ tỷ tỷ cũng muốn là địch với ta phải không? Hồ trưởng lão lúc này thu vẻ hoảng sợ, nũng nịu cười nói:

- Tỷ tỷ như thế nào lại cùng ngươi là địch đây? Chỉ là tỷ tỷ không thể trơ mắt nhìn đồng môn của mình bị người khi dễ, phải không?

Mạc trưởng lão mặc y phục màu vàng nhìn Tần Lập trầm giọng hỏi:

- Tiểu tử ngươi chẳng lẽ thực lực đã đạt tới cảnh giới Phá Toái Hư Không?

Đám người Mạc trưởng lão vừa rồi đều cơ hồ nhìn không rõ ràng động tác của Tần Lập, từ dao động lực lượng trên người hắn cũng không thể phán đoán ra thực lực chân chính của hắn.

Nhưng Hàn Mai là võ giả cảnh giới Phá Toái Hư Không thì lại chinh xác một trăm phần trăm! Tần Lập có thể một kiếm chém rụng bảo kiếm linh khí trong tay Hàn Mai, sau đó đánh bay ra ngoài liền đủ chứng minh thực lực của hắn không kém Hàn Mai. Nếu bỏ qua thành kiến thực lực võ giả phương đông rất yếu trong lòng bọn họ, thực lực Tần Lập này thậm chí mạnh hơn Hàn Mai không biết bao nhiêu lần!

Hàn Mai ngơ ngác đứng trên mặt đất, sắc mặt trắng bệch, đầu óc trống rỗng gần như mất năng lực suy nghĩ. Có loại cảm giác như trời đất quay cuồng, dường như đang nằm mơ.

Tần Lập nhìn lão bà hoàng y, thản nhiên nói:

- Ta thật sự không có bản đồ Thái cổ gì, các vị đều là đại nhân vật đến từ nơi Cực Tây, cần gì phải chấp nhặt với ta chứ?

Lúc này, từ xa truyền đến vài tiếng nổ ầm ầm, sau đó chỉ thấy lão vượn Bạch Trung Sơn khí phách hiên ngang quay về như điện xạ, trong chốc lát một cỗ khí tức cường đại bộc phát ra.

Đám người Mạc trưởng lão cả kinh gần như không nói nên lời, đều trợn mắt há mồm nhìn lão già áo trắng mặt mũi vênh váo ưỡn ngực bên cạnh Tần Lập.

Tần Lập bị bao vây ở giữa, trên mặt không đổi sắc cười hỏi:

- Lão già kia đâu?

Bạch Trung Sơn bĩu môi, nói:

- Lão già kia không phải đối thủ của ta, bị một đòn của ta bắn vào trong ngọn núi bên kỉa rồi!

- Ngươi nói như rắm ấy! Ngươi chẳng qua là lực lớn một chút, nếu nói về kỹ xảo, một trăm ngươi hợp lại một chỗ cũng không phải đối thủ của ta!

Một giọng nói hổn hển tức giận vang lên, lão già gầy gò mặt xám mày tro lăng không bay trở về, trên người đầy bùn đất đầy mặt phẫn nộ.

Bạch Trung Sơn nhếch miệng cười:

- Dù sao ngươi đánh không lại ta!

Lào già gầy gò nhìn Tần Lập, lại nhìn chuôi kiếm trong tay Hàn Mai đang ngây ngốc đứng kia, khẽ lắc đầu nói:

- Tiểu tử, không thể tưởng tượng được ngươi thật sự có bản lĩnh. Lão nhân ta kỹ không bằng người, hôm nay đến đây là dừng!

Nói xong, hướng về phía Hàn Mai hô:

- Tiểu Mai nhi, đi thôi! Lúc trước tài liệu thiếu, về sư môn sư bá lại luyện chế một thanh linh khí nữa cho ngươi là được.

Lúc này Hàn Mai ngẩng đầu, hai mắt đẫm lệ mơ hồ nhìn lão nhân gầy gò, như là chịu ủy khuất thật lớn. Sau đó trong mắt bắn ra hào quang vô cùng oán độc, nhìn thoáng qua Tần Lập xoay người bước đi.

Lào già gầy gò hướng về phía Tần Lập nhe răng cười, nói:

- Tiểu tử, ngươi nên ẩn nấp cho kỹ. Lần sau gặp mặt sẽ không dễ dàng cho ngươi chạy mất như vậy!

Nói xong, trừng mắt với Bạch Trung Sơn:

- Ngươi chờ đó!

Bạch Trung Sơn vẻ mặt khinh thường:

- Thua rồi nói vài câu gỡ thể diện, ai chẳng nói được.

Lão già gầy gò vừa định trừng mắt lại mạnh mẽ ép xuống. Lão quỷ đầu bạc này đích xác lực lớn vô cùng, nguyên lực trong cơ thể cũng quá hùng hồn, khiến lão thậm chí có loại cám giác tú tài sập phải binh lính, thầm nghĩ phương đông này khi nào thì cũng có loại võ giả cường đại mức này?

Kỳ thật trong lòng lão già gầy gò rất rõ ràng, lào già đầu bạc cùng mình chiến đấu này cảnh giới không yếu hơn lão, trong lòng đối với thực lực tổng thể của phương đông lập tức cao hơn một tầng. Thầm nghĩ, ý tưởng quá khứ không coi phương đông ra gì, xem ra là sai rồi!

Nghĩ rồi, lão già gầy gò vung tay lên, ở nơi lối vào Huyền Đảo đột nhiên xuất hiện một lỗ hổng lớn, một đám người Nguyệt Diêu Tiên Cung từ lỗ hổng này đi ra ngoài!

Hàn Mai vô cùng oán độc nhìn thoáng qua Tần Lập, giờ phút này nàng đã tin tưởng, trong tay Tần Lập nhất định có bản đồ Thái cổ!

Hồ trưởng lão bộ dạng thiếu phụ kiều mỵ kia trước khi đi còn đá lông nheo Tần Lập sau đó mới lắc mông rời đi.

Đợi sau khi đám nguời kia biến mất, lỗ hổng nơi cánh cửa năng lượng ra vào Huyền Đảo mới chậm rãi đóng lại.

Vô số người Tần gia chứng kiến cảnh tượng này không khỏi cảm thán, thầm nghĩ đi cùng Tần Lập thật sự là một lựa chọn chính xác. Võ giả đối phương cường đại như thế, đều chịu thiệt trong tay Tần Lập.

Xà Xà sau khi đám người kia đi rồi, bước tới cạnh Tần Lập hỏi:

- Vì sao muốn buông tha cho bọn họ?

- Ngươi cho là có thể giữ chân bọn họ lại đây sao? Tần Lập khẽ lắc đầu, nói:

- Hơn nữa, phía sau chúng ta còn có nhiều tộc nhân như vậy, không phải là ai cũng có thể chống đỡ được lửa giận của một lão quái Đan Nguyên Anh Hóa!

Tần Lập nói xong, đồng dạng vung tay lên. Cửa năng lượng lối vào Huyền Đảo lại một lần nữa bị xé ra một lỗ hổng lớn hơn. Tần Lập hướng về phía đám người Tần Tỏa trợn mắt há hốc mồm, nói:

- Đi thôi!

Bức bình phong cách trở nơi thần bí cùng thế tục không biết bao nhiêu năm, ở trước mặt cường giả cảnh giới Đan Nguyên Anh Hóa không ngờ lại yếu ớt không chịu nổi như vậy!

Tần Tỏa mắt nhìn thấy tất cả, rốt cục hoàn toàn hiểu được vì sao Tần Lập cường đại như thế, bọn Bạch Trung Sơn cường đại như vậy lại vẫn kiên trì muốn chuyển dời khỏi Huyền Đảo.

Nguyên lai, ở trước mặt cường giả chân chính, chỉ cần tìm thấy nơi vào, bất kỳ nơi thần bí nào, đối với bọn họ mà nói cũng coi như chẳng có ai!

Tiểu Mùi

Duy Ngã Độc Tôn

426. Chương 430: Thế Gian Kỳ Vật.

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

Đợi cho tất cả người Tần gia đều đi qua đã là chuyện sau đó vài canh giờ. Tần Lập cùng Bạch Trung Sơn thay phiên nhau mở cửa Huyền Đảo, đến cuối cùng đều mệt đến mức gần như hư thoát. Tuy nhiên đây cũng là một phương pháp tốt nhất, Tần gia không phải không có linh thạch, nhưng vấn đề là nếu dung linh thạch mở cửa Huyền Đảo, sẽ bị truyền đi các nơi, đến lúc đó triệu tập hết lại cũng mất rất nhiều thời gian.

Đêm dài lắm mộng, hiện tại như vậy tuy rằng rất mệt nhưng mà tất cả tộc nhân Tần gia đều có thể tụ tập ở cùng một chỗ.

Theo đáy hẻm núi, người Tần gia chậm rãi đi về hướng nơi thần bí bên kia.

Mất thời gian hơn nửa tháng, Tần gia mới đưa tất cả tài vật đến nơi ở mới của mình. Mà chuyện xóa dấu vết thì giao cho đám Bạch Trung Sơn.

Là linh thú vô cùng cường đại, các loại linh thú trong phạm vi mấy trăm dặm dưới uy áp của nó đều phải hỗ trợ.

Cứ như vậy, hai tháng sau, con đường từ Huyền Đảo đến nơi ở mới của Tần gia mới khôi phục bộ dáng vốn có. Cho dù có người biết Tần gia vào trong dãy núi này cũng căn bản không thể tìm kiếm.

Làm xong hết thảy, Tần Lập cuối cùng thở dài nhẹ nhõm một hơi, cảm giác gánh nặng đặt trên vai mình đã trở nên nhẹ nhàng hơn.

Lãnh Dao đi vào quần thể tòa thành này, đầu tiên là muốn đi xem Thần Thủy cùng Thần Thảo. Trải qua xem xét, rốt cục nàng xác nhận hai loại thứ này đều là những thứ được nhắc tới trên đan phương Thượng cổ.

Thần Thủy vốn có tên là Lãnh Liệt Thánh Thủy, bởi vì nguồn suối nằm ở nơi huyệt mạch tinh hoa của địa tâm (tâm trái đất) , trải qua mấy vạn năm thậm chí là mấy chục vạn năm phát triển, dần dần có được công hiệu thần kỳ. Hơn nữa, mỗi một loại Lãnh Liệt Thánh Thủy bởi vì ở huyết mạch tinh hoa địa tâm khác nhau, tác dụng cũng hoàn toàn khác nhau.

Lãnh Liệt Thần Thủy nơi này chủ yếu là có kỳ hiệu chữa thương, có được công năng tái sinh. Chỉ cần không chết, thương nặng đến mấy sau khi uống Lãnh Liệt Thần Thủy đều có thể sống sót.

Tuy nhiên trải qua Lãnh Dao phân tích, bên trong nước suối này còn ẩn chứa một loại độc tố. Loại độc tố này đối với cơ thể người không có hại lớn, nhưng dung nhiều sẽ cải tạo chất lượng cơ thịt con người, nhất là trên mặt. Do đó sẽ tạo thành tình trạng bộ mặt xấu xí vô cùng.

Giống như Đại vu sự khi trước xấu xí vô cùng, không biết đã dung bao nhiêu nước suối này mới trở nên như vậy.

Mà làm cho người ta dở khóc dở cười nhất là, Lãnh Liệt Thần Thủy nơi này trừ công hiệu gần như cải tử hoàn sinh, lợi ích lớn nhất cũng chỉ là cải tạo cường độ than thể mà thôi, cũng không có hiệu quả tăng lên thực lực rất nhiều.

Nếu đám Đại vu sư có thể nghe thấy lời này, không biết sẽ có ý nghĩ gì.

Mà Thần Thảo kia mới là thứ tốt chân chính, hơn nữa, loại cây cỏ trưởng thành giống như cây trúc, có dạng từng đốt, có một cái tên làm cho bộ mặt Lãnh Dao có chút đỏ hồng.

Long Tiên Thảo!

Tiên, bất kể là người ở thế giới nào, gần như đều có một hiệu quả được công nhận, đó chính là tráng dương. Mà Long Tiên Thảo này lại không phải là tráng dương mà là làm lớn mạnh thứ như nguyên lực!

Căn cứ ghi chép trên đan phương Thượng cổ: Long Tiên Thảo, ăn sống có thể đạt được nguyên lực khổng lồ, là kỳ vật thế gian. Sinh sống ở nơi khô ráo, không có ánh mặt trời, hơn phân nửa là sống gần nơi có Lãnh Liệt Thần Thủy. Nếu luyện chế, phối hợp với dược liệu phụ trợ, một khi thành công, công hiệu mạnh hơn Bạo Nguyên Đan rất nhiều lần! Có thể dùng nhiều lần không có hại.

Đây cũng khó trách sau khi Lãnh Dao thấy Thần Thảo này, có bộ dáng mắt trừng miệng há, kinh ngạc không thể nói điều gì.

Cho tới nay, Tần Lập cùng Lãnh Dao đều theo thói quen gọi ngững đan phương lấy được từ nơi Ô Quận Vương là đan phương Thượng cổ. Bởi vì Ô Quận Vương chính là một siêu cấp cường giả thời thượng cổ.

Nhưng trên thực tế, theo Tần Lập tiếp nhận Hoàng Kim Cung, được truyền thừa rất nhiều trí nhớ từ nơi Hô Diên Bác, cũng đã rõ ràng một điểm: Ô Quận Vương rốt cục có phải người thời đại Thượng cổ hay không, cũng khó mà nói rõ. Nhưng mà những bí tịch đan phương này lại không phải là sản vật của Thời thượng cổ. Ô Quận Vương có thể là người thay đổi, nhưng đan phương tuyệt đối là từ thời Thái cổ, sản vật của thời đại các lưu phái văn minh huy hoàng nhất!

Mà trên đan phương Thượng cổ có nhắc tới rất nhiều thiên tài địa bảo, đừng nói là gặp, ngay cả nghe Lãnh Dao cũng chưa từng nghe nói tới. Tuy nhiên điều này cũng không ảnh hưởng sự si mê của Lãnh Dao đối với nó, suốt ngày nghiên cứu gần như nhớ rõ mỗi một loại thiên tài địa bảo nhắc tới trong đan phương.

Cho nên, vào lúc chợt nhìn thấy Long Tiên Thảo, Lãnh Dao liếc mặt một cái liền nhận ra.

Ở trong phòng này chỉ có Lãnh Dao cùng Tần Lập, lúc có mặt Thi Vũ, Lãnh Dao rất ít khi đến trước mặt Tần Lập. Thi Vũ cũng rõ rang điểm này cho nên hai người rất ăn ý, tránh né lẫn nhau, miễn gặp phải xấu hổ khi dùng một loại thái độ thân thiết nói chuyện!

-Tần Lập. Chàng có biết giá trị cây cỏ này không? Nếu biết, ta tin tưởng lúc trước tuyệt đối chàng sẽ không để cho đám người Tôn Hải kia trông coi đâu.

Lãnh Dao có chút cảm khái nói ra, sau đó ngồi xuống si mê nhìn đám cỏ.

Tần Lập nhìn Lãnh Dao, có chút bất đắc dĩ lắc đầu nói:

-Nha đầu , đừng quá si mê mấy thứ này. Muốn tăng thực lực, quan trọng nhất là phải cố gắng tu luyện không ngừng, đan dược chỉ là phụ trợ mà thôi!

-Đúng vậy! Đan dược chỉ là phụ trợ!

Lãnh Dao đứng lên, đôi mắt đẹp hiện vẻ cười cười nhìn chằm chằm Tần Lập, khẽ nói:

-Nhưng chàng có biết có đan dược này, tăng thực lực là một chuyện dễ dàng cỡ nào không ?

Lãnh Dao đi đến bên người Tần Lập, lớn mật kéo tay Tần Lập, đặt bàn tay tinh xảo nhỏ bé trong bàn tay ấm áp của hắn, nói:

-Lúc trước ta kinh ngạc bởi viên Càn Khôn Đan của Thi Vũ. Viên đan dược đó hạn chế rất cao, không phải Tiên Thiên linh thể không thể dùng. Đột phá đến cảnh giới Phá Toái Hư Không còn phải mất thời gian ba năm! Nhưng lúc này, sau khi thấy Long Tiên Thảo này ta không kinh ngạc nữa, chỉ cần có mấy thứ này, cảnh giới Phá Toái Hư Không không khó đột phá!

Lãnh Dao tin tưởng trăm lần nói. Có người nói nữ nhân tự tin là đẹp nhất, Lãnh Dao vốn là một mỹ nhân tuyệt đẹp, hiện giờ ở trước mặt Tần Lập tìm lại sự tự tin lại khiến cho cả người nàng được bao trùm trong một tầng màu sắc mê người.

Tần Lập vươn tay, khẽ sờ trên khuôn mặt mềm mại như vỏ trứng mỏng thổi mạnh là vỡ của Lãnh Dao, sau đó cười nói:

-Thật sự dễ dàng vậy sao?

Khuôn mặt Lãnh Dao đỏ lên, nhưng không tránh né mà nghiêm túc nhìn Tần Lập, gật đầu nói:

-Thật sự dễ dàng như vậy! Các loại tài liệu trong tay chúng ta cũng đủ nhiều, đây còn không bao gồm những thứ thiên tài địa bảo ở Hoàng Kim Cung mà hiện tại chàng có thể dùng đến!

Hoàng Kim Cung được Tần Lập bố trí tới một cấm địa nơi thần bí nhân loại khó có thể đặt chân vào. Tần Lập lại dựa theo trí nhớ của Hô Diên Bác, bố trí trận pháp kỹ càng che giấu Hoàng Kim Cung.

Nhưng Thi Vũ, Lãnh Dao, cùng với bốn người Xà Xà, Bạch Trung Sơn cũng được biết vị trí cụ thể của Hoàng Kim Cung và cũng có thể tiếng vào hậu viện Hoàng Kim Cung!

Đây cũng là vì tiện cho Lãnh Dao ngày sau lấy dược liệu luyện chế đan dược. Cho nên Lãnh Dao đối với chuyện Hoàng Kim Cung coi như biết rất rõ ràng.

Lãnh Dao nhẹ giọng nói:

-Lúc trước ta còn tưởng rằng rất nhiều thiên tài địa bảo ghi lại trên đan phương Thượng cổ đều đã tuyệt tích. Không nghĩ tới còn có thể may mắn nhìn thấy. Thật sự quá may mắn!

Tần Lập ôm bờ vai Lãnh Dao, nhẹ giọng nói:

-Cũng đừng quá khổ cực, nhớ kỹ phải giữ sức khỏe của mình, mới là căn bản.

Lãnh Dao nhẹ nhàng gật đầu, tựa vào ngực Tần Lập. Loại cảm giác thoải mái an toàn này khiến cho Lãnh Dao cảm thấy trên đời này mình là người hanh phúc nhất.

-Đúng rồi. Độc tố bên trong Lãnh Liệt Thần Thủy. ta có thể trừ khỏi, ngày sau con cháu Tần gia tu luyện khó tránh khỏi bị thương, thứ này tuyệt đối là thần phẩm chữa thương!

Lãnh Dao than thở nói.

Tần Lập cười hắc hắc, thầm nghĩ nếu là như vậy, đám con cháu Tần gia có tư chất tốt coi như có khổ khó chịu rồi. Với đám Kim Điêu nghiêm khắc nói, con cháu Tần gia muốn nhàn hạ cũng khó!

-Tuy nhiên… đan dược do Long Tiên Thảo luyện chế ra, lại phải khống chế. Hơn nữa, người dùng nghiêm cấm truyền ra ngoài!

Sắc mặt Lãnh Dao bắt đầu trở nên nghiêm túc , có chút lo lắng nói:

-Chàng xem, một cái Nguyệt Diêu Tiên Cung có thể náo động toàn bộ phương đông, hơn nữa người tới chỉ là một góc nhỏ thực lực chân chính của bọn họ. Loại đan dược này, ta dám cam đoan cho dù là đại phái như Nguyệt Diêu Tiên Cung nơi Cực Tây cũng khống chế cực kỳ nghiêm khắc. Hơn nữa, bọn họ thậm chí cũng không thể có tài liệu tốt như vậy. Từ Thánh nữ Hàn Mai kia có thể biết được nếu nàng ta từ nhỏ đã dùng đan dược do Long Tiên Thảo luyện chế, như vậy hiện tại nàng tuyệt đối sớm đạt tới cảnh giới Phá Toái Hư Không đỉnh rồi!

- Ồ? Ý của nàng là, đan dược do Long Tiên Thảo luyện chế ra cũng chỉ có thể đạt tới cảnh giới Phá Toái Hư Không? Mà không thể đạt tới Đan Nguyên Anh Hóa?

Tần Lập có chút tò mò hỏi, mặc dù hắn cũng biết rất nhiều kiến thức luyện đan, nhưng Hô Diên Bác dù sao cũng là Đại tong sư Luyện khí, về mặt Luyện đan cũng không phải là điểm mạnh.

Lãnh Dao gật gật đầu, khẽ cười nói:

-Đan Nguyên Anh Hóa, đó là hiểu được thiên địa, đoạt quyền của thiên địa. Mạnh mẽ đưa Thần hồn của mình vào trong Đan Nguyên, khiến cho Đan Nguyên vốn không có linh tính, tư tưởng gì trở thành một vật có linh tính. Thần kỳ như vậy, làm sao đan dược có thể làm ra được? Cho dù có, phỏng chừng cũng là Thần luyện chế ra.

Tần Lập gật gật đầu, thầm nghĩ cũng đúng là đạo lý này. Cho nên nói võ giả có thể tu luyện luyện tới cảnh giới Đan Nguyên Anh Hóa đều là người có may mắn rất lớn.

Quá trình này không biết có khó khăn cỡ nào, nhưng mà lại cần rất nhiều cơ duyên và vận khí.

Tựa như bản thân Tần Lập, căn bản là không nghĩ tới một trận chiến sinh tử khiến cho thực lực của hắn tăng lên nhảy vọt. Rất hiển nhiên, điểm này có quan hệ trực tiếp tới chiến kỹ Cửu Thiên Thập Địa Duy Ngã Độc Tôn và Tiên Thiên Tử Khí Quyết mà hắn tu luyện.

Nhưng vận khí cũng tuyệt đối chiếm bộ phận lớn nhất!

Trải qua Lãnh Dao nhắc nhở, Tần Lập cũng tỉnh táo lại. Nguyên bản ý tưởng chế tạo hàng loạt võ giả cảnh giới Phá Toái Hư Không cũng không sự thật. Những thứ mà hắn nắm trong tay, không cần biết là thứ gì, nhưng chỉ cần truyền ra ngoài thậm chí sẽ càng chấn động mãnh liệt Thần Miếu xuất thế!

Đến lúc đó, cho dù Tần gia ẩn nấp nới sâu nhất đại dương chỉ sợ cũng bị người ta tìm ra.

Cho nên nói, cho dù luyện chế ra loại đan dược trên đan phương Thượng cổ này, cũng phải hoàn toàn bảo vệ bí mật này mới được!

Nghĩ rồi, Tần Lập thở phào một cái. Hắn đã có điều kiện tốt nhất sống yên ổn trên thế giới này, tiếp theo là làm thế nào thu hoạch được lợi ích lớn nhất trong thời đại nhất định sẽ gió nổi mây phun này!

Cường Thuần Khiết

Duy Ngã Độc Tôn

427. Chương 431: Tu Luyện Điên Cuồng.

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

Đám người Tôn Hải sau khi biết được nhân số cùng sự mạnh mẽ của mấy người Tần gia, trực tiếp tuyển chọn gia nhập Tần gia. Toàn bộ quá trình trơn tru thuận lợi, thậm chí một chút xung đột nhỏ cũng không xảy ra.

Sau đó Tần Lập mang theo lão vượn Bạch Trung Sơn đi vào Hoàng Kim Cung tầng hai, bắt đầu bế quan tu luyện.

Bạch Trung Sơn mới vừa vào tầng thứ hai, đã bị loại trọng lực này ép tới không thở nổi, sau khi bộc phát toàn bộ thực lực, miễn cưỡng ở được thời gian một nén nhang, sau đó nói cái gì cũng không chịu quay lại nữa.

Bởi vì ở Hoàng Kim Cung tầng hai, Bạch Trung Sơn thậm chí có một loại cảm giác bị tử vong bao phủ. Vừa cảm thán Tần Lập biến thái, lại sinh ra lòng sợ hãi với Hoàng Kim Cung tầng hai.

Tần Lập bất đắc dĩ, để Bạch Trung Sơn mang theo một ít thiên tài địa bảo trong Hoàng Kim Cung trở lại gia tộc phục mệnh. Mặc dù có một dãy lớn tòa thành, nhưng cả Tần gia vẫn đang trong trạng thái phá cũ lập mới.

Tất cả mọi chuyện đều phải làm mới, chẳng qua phàm là người lựa chọn theo Tần Lập đi tới nơi này, cũng không có bất cứ một câu oán hận nào.

Khai khẩn ruộng đất, xây dựng phòng ốc, đào kênh mương… mọi người đều bộc phát ra toàn bộ nhiệt tình, thậm chí làm người ta kinh ngạc. Kỳ thật điều này cũng dễ lý giải, tự tay mình xây dựng trang viên, cùng với những gì tổ tiên đã làm tốt, hoàn toàn là hai khái niệm.

Nhất là hiện tại Tần gia có Luyện Đan Tông Sư Lãnh Dao tồn tại, phẩm chất đan dược của Tần gia hoàn toàn không thể so sánh với trước kia. Con cháu Tần gia dưới sự giáo dục của Kim Điêu, Linh Ưng, Mặc Ưng, tốc độ tăng lên cũng khá nhanh.

Tần Lập ở trong tầng hai Hoàng Kim Cung, một lần bế quan lại là một năm!

Bởi vì trong lòng Tần Lập rất rõ ràng: bản đồ Thái Cổ tổng cộng tám tấm, có sáu tấm đã nằm trên tay mình, bản thân mình không xuất hiện, không ai có thể mở ra Thái Cổ Thần Miếu được!

Cho nên bên ngoài có loạn thì cứ để nó loạn, bản thân mình chỉ cần có được thực lực mạnh mẽ, mới có thể ngang dọc thế gian này!

Có thể nói những cường giả Cực Tây xuất hiện, cũng kích thích Tần Lập rất mạnh, làm cho hắn rõ ràng: không có thực lực tuyệt đối, sẽ bị người khác khống chế!

Nếu như không có thực lực cực mạnh, lúc đó chỉ một mình Hàn Mai cũng có thể tùy ý nhục nhã hắn!

Càng đừng nói cường giả tử đồng bị Tần Lập chém giết, môn phái chỗ bọn chúng một khi tra ra chuyện này, tuyệt đối sẽ không bỏ qua mình!

Còn chúng nữ Bộ Vân Yên, Triệu Thiên Thiên cùng Lệnh Hồ Phi Nguyệt ở Nguyệt Diêu Tiên Cung sống thế nào, có bị người khác khi dễ hay không? Năm đó các nàng nhất định là bị mãnh mẽ mang đi, thậm chí ngay cả cơ hội cáo biệt với mình cũng không có!

Chuyện này làm ở sâu trong lòng Tần Lập vẫn đè nén một cỗ lửa giận, nếu như mình có thế lực càng mạnh hơn Nguyệt Diêu Tiên Cung, bọn họ sao dám mang người của mình đi như thế?

Tất cả mọi thứ, tóm lại chỉ là hai chữ: thực lực!

Tần Lập cởi trần thân trên, mồ hôi như mưa liều mạng tu luyện trên tầng hai Hoàng Kim Cung!

Lần liều mạng như vậy trước đó là lúc nào, thậm chí Tần Lập đã có chút không nhớ rõ nữa, hình như là ở kiếp trước, những ngày lão đạo sĩ dạy mình. Lúc vừa tiếp xúc với khinh công, hắn cũng giống như bây giờ, trên đùi hai cột túi mạt sắt, điên cuồng tu luyện.

Lúc này nếu có người ngoài nhìn thấy Tần Lập, nhất định sẽ không thể tin được đây lại là một siêu cấp cường giả Đan Nguyên Anh Hóa! Nếu không biết, còn tưởng là một võ giả trong võ quán bình thường khoe khoang lực lượng nữa chứ!

Hơn nữa phương thức phô trương làm người ta cười sặc sụa... Không ngừng tung một ấn chương bằng nắm tay ra, sau đó thì ngồi dưới đất thở hổn hển nghỉ ngơi, nghỉ ngơi một hồi lại ném tiếp!

Không ai biết, chỉ là một cái ấn chương bình thường màu đỏ sậm như thế, lại là một Bảo Khí nặng hai trăm vạn cân!

Sau khi Tần Lập có được Ấn Chương này. Trong trí nhớ tìm kiếm một hồi, rốt cuộc tìm ra tư liệu về Ấn Chương Bảo Khí này.

Ấn Chương này, là Hô Diên Bác lấy một trăm vạn cân tinh kim, một trăm vạn cân linh ngọc cực phẩm, cùng với năm mươi vạn cân linh thạch thượng phẩm, còn có vô số các tài liệu hi hữu, trộn lại luyện hóa toàn bộ, sau đó mạnh mẽ luyện chế thành một cái ấn chương!

Bên trên Ấn Chương là một quái thú cùng loại với Kỳ Lân, cũng là một loại Thái Cổ Thần Thú, tên gọi Bảo Kỳ! Những đường cong nhìn như đao cắt, kỳ thật là trong quá trình luyện chế, hình dạng bản thân bảo vật ngưng kết thành, đó là do ý niệm Hô Diên Bác tạo ra! Cũng chính là trạng thái đỉnh cao của chiến kỹ Cửu Thiên Thập Địa Duy Ngã Độc Tôn Tần Lập tu luyện – Tinh Thần Hóa Thật! Lấy ý niệm tinh thần thành đao, tạo hình cho bảo vật này! Một trọng bảo như vậy, vốn không nên là một món Bảo Khí, chẳng qua lúc đó Hô Diên Bác chỉ có cảnh giới Đan Nguyên Anh Hóa! Về sau cảnh giới không ngừng tăng lên, cũng từng nghĩ luyện chế lại một lần, nhưng ngẫm lại rồi thôi. Ấn Chương Bảo Khí này, coi như là một loại hoài niệm quá khứ của Hô Diên Bác.

Tần Lập đào móc ở trong góc ký ức của Hô Diên Bác về ấn chương này, cũng không khỏi cảm thấy chấn động. Bởi vì bản thân mình hiện tại đồng dạng cảnh giới Đan Nguyên Anh Hóa, nhưng bảo hắn đi luyện chế Bảo Khí, tuyệt đối không đạt tới cảnh giới như Hô Diên Bác năm đó, động một cái là luyện chế trăm vạn cân.

Đừng nói có thể tìm được nhiều tài liệu như vậy hay không, coi như là có tài liệu, hiện tại Tần Lập cũng không cách nào khống chế.

Đây cũng là nguyên nhân căn bản vì sao Hô Diên Bác có thể lấy luyện khí nhập đạo. Trên phương diện luyện khí, lão chính là một siêu cấp thiên tài!

Tần Lập không ngừng tu luyện khắc khổ, lúc đầu chỉ có thể ở trong tầng hai Hoàng Kim Cung chỉ một canh giờ.

Dần dần, một canh giờ thêm một nén nhang. Đến bây giờ, sau một năm Tần Lập có thể ở trong tầng hai Hoàng Kim Cung lien tục hai canh giờ, nhưng còn là hai canh giờ liều mạng tu luyện.

Hai canh giờ sau, mới thoát khỏi cái loại trọng lực kinh người của tầng hai Hoàng Kim Cung này, truyền tống ra ngoài.

Sau đó sáng sớm mỗi ngày, Tần Lập đều ngồi ở nơi cao nhất Hoàng Kim Cung, hấp thu Tiên Thiên Tử Khí! Thế cho nên thời gian chỉ một năm, đứa bé màu tím trong cơ thể Tần Lập đã trở nên rất sống động, chỉ là hai mắt vẫn đóng chặt như trước.

Tuy nhiên Tần Lập cũng rõ ràng, muốn cho nó mở mắt ra, chỉ có hai khả năng: Thứ nhất là thân thể bị hủy, toàn bộ linh trí ký ức chuyển dời đến Đan Nguyên Anh Hóa này, dùng để chạy trốn! Loại thứ hai, là thiên lôi phủ xuống, phải độ kiếp ngay!

Cho nên trong khoảng thời gian ngắn, Tần Lập cũng không cho rằng mình có thể tu luyện đến cảnh giới Lôi Kiếp, cũng không hy vọng hiện tại liền đối mặt Lôi Kiếp. Lực lượng con người có mạnh hơn đi nữa, thì nhân định thắng thiên chỉ là một loại khẩu hiệu, mà không phải là sự thật!

Thân thể Tần Lập trải qua chiến kỹ Cửu Thiên Thập Địa Duy Ngã Độc Tôn tầng thứ năm cảnh giới thay đổi huyết mạch, lại ở tầng hai Hoàng Kim Cung tu luyện tròn một năm. Thân thể đã tu luyện đến cảnh giới gần như Kim Cương Bất Hoại của Phật gia!

Tuy rằng không dám kết luận hoàn toàn, nhưng trên cơ bản hôm nay võ giả Đan Nguyên Anh Hóa như Tần Lập, đúng là có một không hai!

Đừng nói Đan Nguyên Anh Hóa, coi như là võ giả cảnh giới Chí Tôn cũng rất ít ai điên cuồng luyện thể như Tần Lập. Đa số mọi người đều biết chỉ cần nguyên lực đủ sung túc, chỉ cần uy lực chiêu thức đủ cường đại, như vậy là đủ rồi!

Võ giả có thể tu luyện đến Chí Tôn, lại có người nào thân thể kém được? Thọ mệnh cũng đủ dài, ai sẽ liều mạng làm một chuyện chỉ có người thường mới làm như thế?

Cái này nếu bị người khác biết, nhất định sẽ mắng hắn là kẻ ngốc. Ai lại đi đội trọng lực một trăm lần, điên cuồng tu luyện một năm!

Tần Lập đương nhiên không ngốc, hắn không ngừng tu luyện trong hoàn cảnh này, hiểu rõ ràng sẽ được lợi vô cùng! Cảm nhận chân thật được mình biến hóa thật lớn!

Bình thường mà nói, một người cảnh giới Đan Nguyên Anh Hóa cũng không dám đứng bất động, không cần cương khí hộ thể mạnh mẽ chịu một chưởng của võ giả cảnh giới Chí Tôn.

Bởi vì đạt đến cảnh giới Chí Tôn, loại lực lượng này đã vượt quá sức tưởng tượng của con người. Nát ngọc phá núi, bóp nát sắt thép, tuyệt không nói chơi!

Thân thể con người, làm sao có thể cứng hơn sắt thép ngọc đá? Đây là hiểu biết của mọi người!

Nhưng Tần Lập hiện tại, đứng đó không vận hành cương khí hộ thể, mạnh mẽ chịu một chưởng của võ giả cảnh giới Chí Tôn, không nói là không mất lông tóc, cũng không kém đi đâu!

Nói cách khác, nếu như Tần Lập bộc phát toàn bộ cương khí hộ thể, bộc phát thực lực toàn thân, lấy phương thức đồng quy vu tận đánh một chiêu trực diện với đối thủ cảnh giới Đan Nguyên Anh Hóa. Đối phương bị Tần Lập đánh thành cặn bã, bản thân Tần Lập cũng sẽ không bị thương quá nặng!

Đây, mới là thu hoạch chân chính!

Một năm sau, khi Tần Lập cảm giác tiếp tục tu luyện ở tầng hai Hoàng Kim Cung cũng sẽ không còn hiệu quả nữa, rốt cuộc quyết định xuất quan!

Thời gian một năm, Tần gia cũng đại biến dạng, dãy tòa thành dưới thời đại linh thú thống trị vẫn luôn mang không khí trầm lặng, hôm nay hoàn toàn thay đổi sức sống.

Các loại cửa hàng san sát, dù thân là con cháu Tần gia, muốn có được đan dược hoặc là một ít thứ cao cấp, đồng dạng cũng cần điểm cống hiến.

æB K +®M; ?B M M¨v- çÆM ;BªM M?'i H¨ +¦ i? çB i`¬M; ;B[iB K i?m®+- ?Q†+ i?
i`¼i HQÆM; i?U+ H¨ b) M?"M çQÊ+X h`ªB [m [m€ i`bM? M;¨M p¢M M,K- ç½ bÈK
i?B MX

" M M;Q¨B /½v iÁ i?¨M?- +kM; tm'i ?B M `'i M?B m FB M i`9+ KÈB- /Q M;QÌB ?–
t•v /UM; H MX

*ÁM +¦ K°i Qi i` M; pB M #B i pB M +?B ` t•v /UM; Î +€+ MÆBX E?B M +?Q pMM;
;B€+ bS+ b®M; /²B /¨QX

h?ÌB ;B M K°i M,K- h–M G"T ç M; iB M #°- M?[M; M;QÌB F?€+ +kM; ç M; i,M; H M
hB M h?ªQ Hmv M +? ` ç M /QÊ+- h?B ok >¨M L;mv i G½M? . Q- +MM; pÈB h–M o
h–M hmv i- K'v H½Q i´ h–M ;B - h–M hÄ - Kšm i?•M h?B ok /MM; HQ¢B ç M /QÊ+ M
i`W h?B ok ç½ tm'i [m M- M?[M; M;QÌB F?€+ ?–m M?Q ç m ç M; i`QM; # [m MX

*?Q M M- F?B h–M G"T i`Î p +?d M?bM i?'v K°i KbM? h?B okX

h`QM; T?ÁM;- h?B ok iU Î i` M M;QÌB h–M G"T- b„+ K†i çÄ YM;- K€B i¦+ `®B HQ¢
oW M½v i?B m +?9i M[? B M;QÌB ç½ pQÊi [m ` M? ;BÈBX

L m F?¬M; T?ªB +m®B +MM; h–M G"T HQm H¢B K°i iB HBM? i`Q- +?d bÊ H9+ M¨v
i?B m T?K `²BX

@*?Ì #¼M ?¼ tm'i [m M- ç Kšm i?•M i´ +?S+ ?¬M H +?Q +?9M; i 5

h–M G"T ¬K h?B ok p¨Q HÁM;- ?Qi H'v KMB ?QÆM; M[M?•M i?•M i? iªM ` - M? ;B

@V5

h?B ok +?Ì HÌB M¨v ç½ H•m- HQ M?Q ç€T SM;- KQ K„i #m¬M; tm®M;- b„+ K†i çÄ Y
ç¬B K„i b€M; M;ÌB /WM; i` M K†i h–M G"T- +¦ # T?–M ;B½v /K - #ªv T?–M FB M ç

@G½M? . Q +kM; +MM; +QÈB +?mM; çB5

*€B M¨v

/m+/ Q;B

.mv L;½ æ°+ h¬M

9k3X *?QÆM; 9jk, a) h?¨M? h?•M h?m°+X

h€+ ;Bª, hB m æ Q S?QM; GÊB

h–M G"T H„+ ç–m +QÌB F?´- iQ /mv h?B ok +?mv M ?Q€M i?"i M? M?- [mª i?"i ;B
i?QÌM; b) ç°i M?B M M¦B K°i +•m- H¨K ?„M +ªK i?'v ? i +?¶ M¦BX

@ Jm°B M¦B M;?B K i9+X

h?B ok /U p¨Q h–M G"T- v m Èi M¦B,

@ Jm°B ?B m `ä ibM? w +O ?mvM? ç®B pÈB Km°BX G¨K M[M?•M- Km°B iU M?B M
F?€+ +?B b M K M?•MX L?QM; G½M? . Q i?2Q ?mvM? +kM; ç½ M?B m M,K M?Q
Q€M F?¬M; ?®B pšM +S i?2Q ?mvM?- +ÁM T?ªB i?W M?"M €T HU+ p¬ ?bM? iU
>mvM? t2K- i?U+ HU+ +O M¨M; i,M; H M [mª i?"i H¨ +'T #"+ i?B M i¨B bB m +'T-
F?¬M; T?ªB H¨ i?B M i¨B bB m +'T ;b- +¦ i? i?'v `ä M¨M; +® ;„M; ;'T M?B m H–M
M?Q p"v- T?m [m•M M?šM i•K M?bM i? M? tm•M +O M¨M; F?¬M; M;WM; i`¬B [m
#¢+ T?"M H HQB K°i KbM? b Q\

@ >mvM?

h–M G"T h?B ok +¦ +?9i ?´ i? M- ? B M;QÌB +MM; K°i +?¶ #bM? i?QÌM; ç m b) +® ;
X > B çÌB H¨K M;QÌB- M?QM; h–M G"T pšM +¦ +?9i F?¬M; #B i H¨K b Q tY Hw HQ¢

>¬K M v #` h?B ok `'i M;?B K i9+ M?„+ iÈB- i`QM; HÁM; h–M G"T +ªK ç°M;- M?Q
ç€T SM;- ? v +U imv i KÈB ç9M;X æ€T SM;- `'i +¦ i? b) H¨K i´M i?QÆM; HÁM; +O
SM;- ;B®M; M?Q h?B ok M¦B- H) M¨Q KbM? +¦ i? M?šM i•K M?bM ,G½M? . Q im´B
T?Q b Q\

@ æQÊ+ `²B5 S?m [m•M- ?mvM? H¨ ç¢B M? ?mM; ç°B i`ÌB ç¢T ç'i- F?¬M; M M F?

h?B ok +QÌB i` m i`¼+ h–M G"T- b m ç¦ +KT KB K„i- H¬M; KB /¨B ç"K M? M?¨M; +

@ >mvM? F?¬M; #B i- h?B ok çÊB M;¨v M¨v ç½ H•m- G½M? . Q L¨M; +kM; M?Q i?

h–M G"T Km®M ç¢B ?¬M- iBM iS+ M¨v M? M? +?¦M; i`mv M HQm F?„T h–M ;B - K¼
i?B m ;B Km®M F i ?¬M `²B- ç•v +?QM? H¨ ç¢B bU FBM? i?B M ç°M; ç` K¨X

L?[M; M;QÌB +ÁM ç M; # [m M- i'i +ª ç m M? M? +?¦M; tm'i [m M M; vX

L?'i H¨ T?m T?K h–M >¨M L;mv i +MM; h–M o,M >B M- +¨M; pmB KWM; +QÌB iQ2 i
L;mv i M;?2 h?B ok M¦B Km®M G½M? . Q +MM; M? m ;ª +?Q h–M G"T- h–M >¨M L;r
+kM; F?¬M; M?`M çQÊ+ +ªK i?'v FQM? T?K+ pb HÁM; /¢ h?B okX h–M o,M >B M +
#` h–M >¨M L;mv i i?m i?"T K°i i`"M- M;mv M M?•M F?¬M; +–M M¦B +kM; #B iX

L;mv M #ªM /U i?2Q w K'v H½Q i´ i¬M;- +?mv M M¨v M?'i ç`M? T?ªB H¨K HÈM K
M?[M; #ˆM; ?[m +O h–M G"T i` M >mv M æªQ iÈB /UX

"ªQ ;²K +ª h?QÊM; Zm M h?B i ;B ;B h?B ok +MM; #¼M M;QÌB >´ Î i?¨M? >Q¨M
KÌB iÈBX

hmv M?B M +€B M¨v H¢B #` h–M G"T +MM; h?B ok +MM; M? m T?O ç`M?X LÆB h–
K°i i? M;Q¢B ç¨Q M;mv M- ?Q¨M iQ¨M Î i`¢M; i?€B +€+? Hv M;Q¢B ;BÈBX

J°i F?B #` M;QÌB F?€+ #B i T?QÆM; p` +K i? - M?Q p"v M¦B #ªQ i?O #Q K"i ;b M[
M FB - çWM; M¦B H½Q ;B iY h?QÊM; Zm M h?B i p®M #ÎB +?mv M h?mM;QrD Z
+€+? F?¬M; i? t¦ M?Á pÈB h–M G"T +MM; h?B ok- /M H¨ F?¬M; +¦- +kM; F?¬M; i

>B M i¢B M;QÌB M?bM +?ˆK +?ˆK h?QÊM; Zm M ;B - >´ M?'i ç`M? F?¬M; QiX h?¬
iQ+?- +kM; b) F?¬M; #bM? i?QÌM;X

hmv `ˆM; h–M GoM? aÆM M;?o M?Q p"v +¦ +?9i tBM H¶B h–M G"T- M?QM; H¨ +kM
i?"i- +kM; b) F?¬M; FB M i`b M[X L?QM; /M H¨ M°B #° ;B i°+ h–M ;B - +kM; çO M

J°i M;¨v p¨Q K°i i?€M; b m- M;¨v H¨M? i?€M; i®i- ;BÌ H¨M? ç½ ç M- iB M; T?€Q #
#ªQ- +ª h–M ;B p¬ +MM; M€Q M?B iX

Jšm i?•M h?B ok +MM; h–M >¨M L;mv i - h–M o,M >B M `'i ?¨B HÁM; iB T M?"M #
M?„+ iÈB- H¨ G•K o•M G M i?m G½M? . Q H¨K M;?o M[- +S M?Q p"v G½M? . Q +
F?¬M; +? F?¬M; K M[X

o¨Q M;¨v ?¬M H - G½M? . Q +MM; h?B ok ç m p¨M? K„i çÄ YM;- i•K M;mv M M?B
i?Ä HÁM;X L?'i H¨ G½M? . Q- K½B +?Q ç M F?B #` çQ p¨Q ç°M; T?ÁM;- pšM +ÁM

*?QM? H¨ ?¢M? T?9+ iÈB [m€ ç°i M?B M- M¨M; i?"K +?Q ?Q¨B M;?B +¦ T?ªB H¨ Kb
M,K [m - M¨M; ?–m M?Q /MM; ?ÆM MY i?ÌB ;B M /MM; i` M # [m M im Hmv MX

æQÊ+ `'i M?B m M;QÌB +?d ç¢Q- /QÈB +€+ HQ¢B ç M /QÊ+ T?K i`Ê- G½M? . Q ?
i,M; H M ç M +ªM? ;BÈB æ` h¬M5

GQ¢B i®+ ç° i,M; +'T M¨v- i?"i bU i?2Q M?Q HÌB h?B ok- H¨ +'T #"+ bB m +'T i?B

L?QM; G½M? . Q pšM F?¬M; +ªK i?'v i?Ä K½M M?Q i`QÈ+- M m F?¬M; +¦ ç¢B ?¬
iK+ # [m M im Hmv M- i?ŠM; +?Q ç M F?B çm´B F`T h?B ok KÈB i?¬BX

h•K M;mv M M?B m M,K `®i +m°+ i?U+ ?B MX *MM; K°i ç K- h–M G"T iW K°i M;Q
M K M?•M- +ÁM h?B ok +MM; G½M? . Q- +kM; iW i?B m M[#B M i?¨M? i?B m T?
H†M; +?SM; FB M ibM? +ªK ;B[# M;QÌBX

æ M +m®B +MM;- h–M G”T pšM #` G½M? . Q çm´B i`Î p T?ÁM; h?B okX G½M? .
ok K°i HQ¢B +ªK ;B€+ i` M? bOM;X hmv M¦B ? B M;QÌB ç½ bÈK M¦B `ä iW i`QÈ+-
T?•M HÈM M?Ä- M?QM; i`QM; HÁM; G½M? . Q- pšM H’v h?B ok H¨K ç–mX

L[M?•M i?QM; KBM?- Hm¬M Hm¬M #B i T?ªB tY Hw HQ¢B +?mv M M¨v M?Q i? M

h–M G”T +¦ +?9i ?´ i?2MF F?) ?¬M i` M i`€M G½M? . Q- ç„T +?,M +?Q M¨M; tQM;-
okX :B[? B M;QÌB b m ç¦ H¢B i`B M KB M K°i T?2M- F?¬M; +–M T?ªB M¦BX

a€M; bÈK ?¬K b m- h?B ok bÈK idM? H¢B- +¦ +?9i bB K M?bM h–M G”T M;O b v- i
p b m- i +MM; ?„M `®i +m°+ F?¬M; +?b Hb M[ - +m®B +MM; i`Î i?¨M? i? iY +O

E?¦2 KB M; h–M G”T ?B M H M K°i iB +QÌB- K°i i v ç†i i` M pÁM; 2Q M?Ä i`ÆM K
i`QÊi tm®M; /QÈB- i?•M i? h?B ok F?) `mM H MX æ H¢B +€M? i v i€+ [m€B +O

@ æSM; H M im Hmv M5 a€M; bÆK +ÁM M;?`+? M;ÊK M?Q i? 5

h–M G”T FûQ h?B ok ¬K p¨Q HÁM;- M?„K K„i H¢B i?b i?¨Q M¦B,

@ hW M v p b m- pQÆM; F?¬M; iªQ i`B m M[5

@ *9i çB5

h?B ok i`ÊM i`„M; K„i- ;B½v i`QM; HÁM; h–M G”T tm®M;- +kM; F?¬M; +® F} +ªM?
v T?K+ M;?B K ;B¼M; M¦B,

@ Jm°B +ÁM T?ªB /•M; i`¨ +?Q #¨ #¨ M[5

JQÌB M;¨v b m- G½M? . Q H¢B K°i H–M M[+?bK p¨Q im Hmv M +MM; Hmv M ç M-
G½M? . Q çm´B i?2Q- ç²M; /¢M; #„i ç–m ` bS+ im Hmv MX

h–M G”T M?¨K +?€M- [mv i ç`M? çB iÈB i?¨M? >Q¨M; a t2K i?Y- pb p”v H HQB K°
#Q- i?B i`B M F?BM? +¬M; # v pKi p T?Q h? M? GQM; [m®+X

h?ÌB ;B M K°i M,K- çO ç tªv ` `’i M?B m +?mv MX æ–m iB M- i?¨M? >Q¨M; a KÈB
i?¨M? +?O >´ i`Î i?¨M? M;QÌB ;B¨m +¦ M?’i i?¨M? i?` M¨vX

J¨ [m M ? ;B[>´ +MM; h–M G”T- +kM; #ÎB pb h–M G”T #B M K’i `’i H•m K¨ M?¢i

>¬K M v h?€B *´ h?–M JB m ç½ i?¨M? K°i MÆB ?¨M? ?QÆM; +O +ª ç¢B HK+5

>Q¨M; i?’i h? M? GQM; [m®+ T?€B K°i ç°B [m•M +?mv M ç¦M; Î tmM; [m M? h?€B
i`”i iU MÆB M¨vX

*?d H¨ +€M? +Y h?–M JB m- +?Q iÈB M v pšM +?Q B KÎ ` çQÊ+X æB m M¨v H¨
M?bM # M i`QM; h?–M JB m ç m i?’i p¼M;X

*?ŠM; [m çB m M¨v +kM; F?¬M; ªM? ?QÎM; ç` p` h?–M JB m i`QM; K„i M;QÌB çÌB
` K°i +¶ HU+ HQÊM; +QÌM; ç¢B i?–M #Q- +¦ i? H¨K +?Q `’i M?B m pä ;Bª pšM Î #
/šM /„iX

ob p”v- +kM; +¦ M;¨v +¨M; M?B m pä ;Bª +€+ +’T #”+ çB iÈB MÆB M¨v im Hmv MX

G9+ ç–m- M;QÌB Km®M K¢M? K) iÈB ;–M h?–M JB m- +kM; F?¬M; T?ªB F?¬M; +¦-
+K+ i®iX h’i +ª ç m F?¬M; +¦ M;Q¢B H , *> hX

*?Q iÈB #•v ;BÌ- imv `^M; # M M;Q¨B b¦M; ;B¦ b¬B i`¨Q- çO HQ¢B i`mv M i?mv i p
h?–M JB m M¨v pšM bWM; b[M; M?Q i`QÈ+- ç°B i`ÌB ç¢T ç’i- BK H†M; F?¬M; iB
HQÆM; t tQ 5

G¢B M¦B >¨M J B i?¨M? M[L;mv i .B m hB M *mM;- i?2Q M;QÌB bQ K¬M `ÌB F?ÄB
H¢B i?¨M? >Q¨M; a - K¨ i?¬M; [m #Q i?m”i K¬M T?€B- ?Q F?¬M; ?Q¨M? ç° i`Î p b

Những đại môn phái cùng gia tộc xa xưa nơi cực Tây, hầu như đều có những bí thuật của riêng mình. Loại bí thật này, võ giả cảnh giới Phá Toái Hư Không bình thường có thể dựa vào không gian pháp tắc " Xé mở không gian " , tiến hành hư không hoành độ.

Chẳng qua nói thì đơn giản, nhưng võ giả cảnh giới Phá Toái Hư Không thật sự làm được hư không hoành độ cũng không nhiều! Cái này cần phải nắm giữ pháp tắc không gian cực kỳ tinh thâm mới được. Ví dụ như Đại Ma Pháp Sư không gian hệ thời đại Thái Cổ, bọn họ thậm chí có thể thuấn di định vị!

Cái này so với hư không hoành độ càng thêm lợi hịa không biết bao nhiều lần!

Nhưng những môn phái này cũng có biện pháp của mình, dựa vào linh thạch, dựa vào một ít trận pháp truyền xuống từ thời đại Thái Cổ. Chỉ cần nắm giữ điểm tọa độ, là có thể dựa vào những vật ngoài này thực hiện mục đích hư không hoành độ!

Chỉ là việc này, những võ giả phương Đông trước đó căn bản không tiếp xúa đến, tự nhiên cũng không cách nào lý giải. Giống như võ giả Chí Tôn Huyền Đảo năm đó, dựa vào hai chân chạy tới phương tây, dùng rất nhiều năm cuối cùng mới thấy được thành Thông Thiên. Chuyện như vậy, ở trong mắt người cực Tây, quả thật là hành vi còn ngu ngốc hơn cả ngu ngốc!

Đây cũng là vì sao Thái Cổ Thần Miếu vừa hiện thế, bên kia lập tức liền có người cực Tây đi tới.

Sau khi Hàn Mai trở lại sư môn, nộp tấm bản đồ lên cho sư môn, một chuyến này Hàn Mai coi như lập công lớn!

Trải qua nhiều vị danh túc thực lực siêu cường ở Nguyệt Diêu Tiên Cung, có rất nhiều nghiên cứu đối với thời đại Thái Cổ giám định, đều xác nhận tính xác thật của tấm bản đồ. Đương nhiên, bọn họ chỉ căn cứ vào chất liệu cùng những gì vẽ trên bản đồ, dựa vào kinh nghiệm phán đoán mà thôi. Dù sao trong tay Nguyệt Diêu Tiên Cung cũng không có loại bản đồ Thái Cổ này.

Sư phụ Hàn Mai, chưởng giáo chí tôn Nguyệt Diêu Tiên Cung – Minh Nguyệt Thượng Nhân, là một mỹ phụ trung niên nhìn qua chỉ hơn bốn mươi tuổi. Một thân thực lực, sâu không thể đoán, đã đạt tới hóa cảnh!

Minh Nguyệt Thượng Nhân là một người rất biết quản lý mọi chuyện, đối với sự vụ môn phái, từ khi tiếp nhận chức vụ chưởng giáo đến nay đã mấy trăm năm, quản lý mọi chuyện ngay ngắn rõ ràng. Rất nhiều chưởng giáo tiền nhiệm rời bế quan tu luyện, hoặc là rất nhiều Thái thượng trưởng lão, trưởng lão, một ít danh túc truyền kỳ trong phái, đều rất thỏa mãn với vị chưởng môn nhân này. (danh túc : lão tiền bối danh tiếng)

Nếu như nói khuyết điểm duy nhất của Minh Nguyệt Thượng Nhân, đó chính là bao che khuyết điểm.

ducdaogia

Duy Ngã Độc Tôn

429. Chương 433: Bộ Vân Yên.

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

Vị chưởng môn nhân đại phái nơi cực Tây này, cũng không siêu thoát phạm trù con người. Chỉ cần là người, thì có tư tâm, thì có thất tình lục dục, thứ này không phải người thông qua tu luyện là có thể tu luyện đến không còn nữa.

Nếu như một người muốn hoàn toàn vô dục vô cầu, cái gì cũng không muốn, cái gì cũng không cần, vậy hắn sống còn có bao nhiêu ý nghĩa đây?

Đệ tử Minh Nguyệt Thượng Nhân thương yêu nhất , chính là Thánh nữ Hàn Mai. Thuở nhỏ thiên tư trác tuyệt, bất luận học điều gì cũng nhanh hơn gấp đôi, thậm chí gấp nhiều lần người khác.

Thông minh lanh lợi, hiểu chuyện nghe lời, đó là đánh giá của bản thân Minh Nguyệt Thượng Nhân với vị đệ tử này.

Nhưng theo tuổi tăng dần, cái loại cảm giác ưu việt cao cao tại thượng này, làm cho Hàn Mai ngày càng giống như một Thánh Nữ, đồng thời cũng làm cho quan hệ giữa nàng với rất nhiều người trong môn phái càng trở nên mờ nhạt. Đến bây giờ, hầu như đa số người trong Nguyệt Diêu Tiên Cung, đều sinh ra một ít nhận định không tốt về Hàn Mai.

Đây cũng không thể nói là lỗi của người khác, nhưng trong lòng Minh Nguyệt Thượng Nhân vẫn cho rằng Hàn Mai là một nhân tài ưu tú, ngày sau có thể tiếp chưởng Nguyệt Diêu Tiên Cung!

Dù sao, ai cũng có thời trẻ tuổi, ai cũng có những năm huênh hoang bộc lộ tài năng. Cho nên theo Minh Nguyệt Thượng Nhân thấy, một ít khuyết điểm trên người Hàn Mai có thể xem như không có.

Lần này Hàn Mai tự thân xuất mai, dùng một kế sách liền chiếm được tấm bản đồ Thái Cổ này, đủ để chứng minh trí tuệ cùng năng lực của Hàn Mai.

Hơn nữa, mấy người Hồ trưởng lão cùng Mạc trưởng lão trở lại môn phái, cũng không lựa chọn nói thêm gì với Minh Nguyệt Thượng Nhân. Bởi vì trong lòng các nàng đều rõ ràng, tính cách vị chưởng giáo đại nhân này, dù là có nói cũng không có lợi gì.

Chẳng qua cái tên Tần Lập này, lần đầu tiên truyền khắp Nguyệt Diêu Tiên Cung!

Nguyệt Diêu Tiên Cung chiếm cứ một quần núi rộng lớn, phong cảnh tú lệ, linh khí sung túc, mỗi ngọn núi đều có một ngọn linh mạch.

Ba người Bộ Vân Yên cùng Triệu Thiên Thiên, cùng Lệnh Hồ Phi Nguyệt tất cả đều là môn hạ của vị Mạc trưởng lão áo vàng này, trở thành đệ tử thân truyền của Mạc trưởng lão.

Lúc Tần Lập vì làm Thánh nữ chịu nhục, mà danh vang Nguyệt Diêu Tiên Cung, Triệu Thiên Thiên cùng Lệnh Hồ Phi Nguyệt đang trong bế quan, Bộ Vân Yên lại thông qua thực lực của mình, ở Nguyệt Diêu Tiên Cung trở thành một Chấp sự.

Cho nên, Bộ Vân Yên liền biết chuyện này trước nhất, khi nàng nghe được cái tên Tần Lập nói ra từ các trưởng bối hoặc là đồng môn sư môn, trong lòng mừng rỡ thiếu chút khiến nàng thất thố!

Đặc biệt nghe nói Tần Lập làm Thánh nữ bị thiệt, làm cho danh túc Khổ Trúc Thượng Nhân, sư huynh Minh Nguyệt Thượng Nhân cũng phải chịu thua bỏ chạy, trong lòng Bộ Vân Yên vừa mừng rỡ, còn có vài phần nghĩ mà sợ.

Vào lúc đó nàng thiếu chút nói với sư phụ bản thân nàng nhận biết Tần Lập, một khi lời này lộ ra ngoài, vậy mấy người Thánh nữ Hàn Mai vốn nhìn nàng không vừa mắt, nói không chừng sẽ nghĩ đến kế hoạch gì đó.

Có khả năng nhất, chỉ sợ sẽ dùng các nàng up hiếp Tần Lập, giao ra bản đồ Thái Cổ!

Bộ Vân Yên cẩn thận từng chút che giấu tâm tư của mình, nàng quyết định tìm cơ hội nói chuyện này cho Triệu Thiên Thiên cùng Lệnh Hồ Phi Nguyệt, đừng để các nàng lộ ra sơ hở. Nếu không những ngày sau này, sẽ không dễ chịu gì.

Chẳng qua có thể ở nơi này nghe được tin tức của Tần Lập, Bộ Vân Yên thật rất vui vẻ. Những năm gần đây, tuy rằng thực lực tăng lên rất nhanh, nhưng ba nàng lại vẫn không vui.

Chuyện năm đó là thế này: Đoàn người Nguyệt Diêu Tiên Cung chia làm mấy nhóm đi phương Đông thu thập một ít thiên tài địa bảo chỉ phương Đông mới có, đồng thời cũng tìm trong phương Đông một ít đệ tử tư chất tốt, chuẩn bị mang về trong cung tiến hành bồi dưỡng.

Trong lúc vô ý Mạc trưởng lão thấy Triệu Thiên Thiên, phát hiện Triệu Thiên Thiên tư chất hết sức ưu tú, thuộc về loại thiên tài mấy chục năm mới xuất hiện một. Sau đó lại thấy Lệnh Hồ Phi Nguyệt tu chất càng tốt hơn, tuy rằng tư chất Bộ Vân yên hơi kém chút, nhưng thân thể đã được Tần Lập dùng Tiên Thiên Tử Khí tẩy tủy, sao có thể kém được chứ?

Cho nên, Mạc trưởng lão động lòng yêu tài, lập tức trực tiếp nói với ba cô gái muốn mang các nàng đi, sau đó hỏi các nàng có người nhà không.

Ba cô gái tự nhiên không chịu nói thật, nói không có người nhà, nhưng không đồng ý bị mang đi như vậy. Tiếc rằng Mạc trưởng lão thực lực quá mạnh mẽ, trên giới thế tục đã vô pháp vô thiên quen rồi, cho rằng mình muốn thu đồ đệ, đối phương nào có đạo lý từ chối. Lúc đó liền mạnh mẽ mang ba người đi, sau đó dùng linh lục ghi lại câu nói Tần Lập nghe được trong phòng.

Theo Mạc trưởng lão nghĩ, câu nói kia chưa chắc có người nghe được, chẳng qua cũng coi như mình lưu lại một lời. Suy nghĩ cũng thông thoáng, tự nhiên không nhiễm nhân quả gì nữa.

Kỳ thật Mạc trưởng lão sao có thể nghĩ đến cái gọi là nhân quả, trừ khi không có sinh ra bất kỳ điều gì, chỉ cần có xuất hiện, làm thế nào không có nhân quả?

Nhưng mặc kệ nói thế nào, Mạc trưởng lão đối với ba đồ đệ này cũng rất tốt. Có thứ gì tốt, có chuyện tốt gì, cũng sẽ nghĩ tới mấy đồ đệ này trước tiên.

Cứ nhau vậy, các nàng Bộ Vân Yên bị mạnh mẽ đưa tới môn phái khổng lồ nơi cực Tây này. Nhiều năm qua đi, các nàng thậm chí ngay cả sơn môn Nguyệt Diêu Tiên Cung cũng chưa bước ra!

Bởi vì cả Nguyệt Diêu Tiên Cung thật sự quá to lơn, giữa các ngọn núi đều cách nhau mấy chục thậm chí mấy trăm dặm, truyền tin lẫn nhau đều dùng công cụ chuyên môn.

Trải qua những ngày không thích ứng ban đầu, các nàng Bộ Vân Yên dần dần cũng thích ứng loại sinh hoạt này.

Đồng thời các nàng cũng đều rõ ràng, loại cơ hội này cũng không tệ, không phải ai cũng có cơ hội bái nhập môn phái nơi cực Tây. Truyện “Duy Ngã Độc Tôn ” được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc (LuongSonBac.com)

Vì thế, ba người sau khi trải qua thời gian ban đầu, cũng bắt đầu chuyên tâm khắc khổ tu luyện. Thực lực Bộ Vân Yên nâng lên cũng cực nhanh, cho đến giờ đã tới cảnh giới Nhân Tôn. Lúc này Triệu Thiên Thiên đang bế quan, có hy vọng đột phá đến cảnh giới Địa Tôn!

Lợi hại nhất đương nhiên là Lệnh Hồ Phi Nguyệt, chuyện Tiểu Hồ Ly là linh thú, sợ rằng cả Nguyệt Diêu Tiên Cung ngoại trừ con Thái Cổ Thần Thú Thư trông cửa kia ra, không có người thứ hai biết được!

Đương nhiên, dù là Thư biết, cũng tuyết đối không nói ra. Năm đó nó thua một chiêu bởi đối phương, bị thương, làm người thủ hộ Nguyệt Diêu Tiên Cung nhiều năm như vậy, hiện giờ tính lại cũng đã sắp tới thời gian nó rời đi, nó sẽ không nhiều chuyện làm gì.

Cho nên, hiện tại danh tiếng Lệnh Hồ Phi Nguyệt ở trong Nguyệt Diêu Tiên Cung, gần với Thánh nữ Hàn Mai! Lúc này bế quan là đang trùng kích cảnh giới Phá Toái Hư Không!

Mạc trưởng lão trở lại gian phòng của mình, Bộ Vân Yên vội vàng đi lên, rót trà cho sư phụ xong, sau đó ra sau lưng Mạc trưởng lão, xoa bóp vai cho sư phụ.

Mạc trưởng lão thích nhất Bộ Vân Yên là vì điểm này, nàng thật biết lấy lòng người. So sánh với Hàn Mai suốt ngày cao cao tại thượng, mặt lạnh như tiền, nhìn thấy là phiền rồi.

-Yên Nhi! Cũng là con hiểu chuyện, sư phụ thích nhất chính là con đó!

Mạc trưởng lão mắt khép hờ, một chuyến đi phương Đông này tuy có thu hoạch, nhưng hết sức uể oải. Đặc biệt là kiến thức được phương Đông lại có võ giả thiên tài tuyệt diễm như Tần Lập, Mạc trưởng lão đã bị đả kích không nhỏ.

Nàng thậm chí cảm giác được, mình động thủ với Tần Lập, tám chin phần mười sẽ không phải là đối thủ của Tần Lập!

- Hì hì! Sư phụ, một chuyến này cũng mệt mỏi lắm rồi, lát nữa Yên Nhi nấu vài món cho sư phụ, chuẩn bị nước tắm Bách Hoa Lộ, sư phụ nghỉ ngơi cho tốt đi!

-Yên Nhi ngoan, qua vài ngày nữa sư phụ đi chưởng môn tiền nhiệm cầu vài viên đan dược, cho thực lực của con lại nâng cao diện rộng!

-Sư phụ! Vì sao phải đi cầu chưởng môn tiền nhiệm? Chỗ chưởng giáo Minh Nguyệt Thượng Nhân…

Bộ Vân Yên cẩn thận, kéo chuyện sang bên nay.

Mạc trưởng lão nhanh miệng thẳng thắn hừ lạnh một tiếng, nói:

-Nàng ta? Thứ tốt của nàng ta đều chon ha đầu Hàn Mai không lương tâm kia rồi! Nào còn thứ gì cho chúng ta nữa?

Bộ Vân Yên khẽ cười một tiếng:

-Sư phụ đừng giận! Đồ nhi cũng không muốn sư phụ vì vậy mà xảy ra chuyện không vui với chưởng giáo đại nhân. Được rồi, lần này ra ngoài có chuyện gì mới mẻ hay không, sư phụ nói cho Yên Nhi nghe một chút đi?

Bộ Vân Yên nói, làm Mạc trưởng lão cực kỳ hưởng thụ, híp mắt hưởng thụ đệ tử xoa bóp, cười khẽ nói:

-Chuyện mới mẻ, cũng không phải truyền khắp môn phái sao. Chẳng qua nói lại, nha đầu Hàn Mai kia lần này bị thiệt thòi nặng, may là đối phương không nặng tay hạ sát thủ, nếu không sư phụ con sau khi về lại còn bị phạt nữa!

- Sư phụ nói chút đi mà!

Trong giọng nói Bộ Vân Yên toát ra vài phần khoái y. Cũng không phải ngụy trang mà bởi vì trước giờ Hàn Mai đều rất chướng mắt các nàng Bộ Vân Yên, đối với đệ tử tới từ phương Đông hoàn toàn là một loại kỳ thị, cũng không bởi nguyên nhân gì.

Mạc trưởng lão cười nói:

-Nghe nói lúc tiểu gia hỏa Tần Lập kia còn chưa đủ thực lực, bị Hàn Mai thiếu chút nữa giết chết, chạy trốn tránh không kịp. À đúng rồi, khu vực kia cũng cách quê nhà các con không xa! Ôi! Không ngờ tới mấy năm ngắn ngủi, tiểu gia hỏa kia trưởng thành nhanh như vậy, dù là vi sư… cũng không dám nói thắng được đối phương!

Mạc trưởng lão người nói vô tâm, Bộ Vân Yên người nghe hữu ý. Nội tâm rung động, thầm nghĩ lúc đó chính là Tần Lập nghe nói mấy người mình mất tích, mới đi ra tìm các nàng!

Nhất thời, Bộ Vân Yên nhớ tới khuôn mặt anh tuấn của Tần Lập, không khỏi có chút thất thần, lực tay cũng mạnh thêm vài phần, thẳng đến khi làm cho Mạc trưởng lão nhíu mày, Bộ Vân Yên mới tỉnh ngộ lại, cuống quit nói:

-Xin lỗi sư phụ! Đồ nhi nghe ngài nói, thoáng cái nhớ nhà.

-Ài! Quên đi, cũng không có gì. Năm đó sư phụ mang các con đi như vậy, nhất định đều có oán hận. Đừng nóng vội, qua mấy năm nữa chờ lúc các con đều đạt tới cảnh giới Phá Toái Hư Không, sư phụ cho các con về nhà xem. Lúc không tới thực lực đó, vẫn đừng nên đi thì tốt hơn, hiện giờ phương Đông thật loạn lắm!

Bộ Vân Yên khẽ dạ một tiếng, sau đó hỏi:

-Nói như vậy, phương Đông cũng có võ giả thực lực rất mạnh?

Mạc trưởng lão gật đầu, thở dài nói:

-Thần Miếu xuất hiện, thiên hạ loạn lạc, từ nay phân tranh tuyệt sẽ không ít!

Bộ Vân Yên ánh mắt mê ly, trong lòng âm thầm thề nhất định phải đẩy nhanh tốc độ tăng cấp, đến lúc đó gặp lại Tần Lập, nhất định phải làm bọn họ thất kinh!

ducdaogia

Duy Ngã Độc Tôn

430. Chương 434: Lãnh Thu Cung Trả Thù.

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

Trên đường lộ Thành Hoàng Sa, đi tới một đám người mặc vải bố, những người này tướng mạo phần lớn bình thường không có gì đặc sắc. Duy chỉ có điểm khiến cho người ta chú mục tới, là cặp mắt của bọn hắn,

nhìn thoáng qua cũng thật bình thường, nhưng nếu nhìn thật kỳ, thì giống như ánh sao đêm trên bầu trời, rực rỡ mê người!

Nhóm người này đại khái có mười mấy người, có lão già, cũng có người trẻ tuổi tất cả đều là nam nhân.

Tuy nhiên, một đám người như vậy, cũng vẫn không làm cho người khác chú ý gì nhiều. Bởi vì hiện tại bên trong thành Hoàng Sa, quả thực quá đông người, muôn hình muôn vẻ! Có khối người còn quái dị hơn so với bọn họ, cho nên, cũng không có ai chú ý tới đoàn người này.

Bọn họ ở bên trong thành Hoàng Sa mới, tìm được một khách điếm không lớn lắm. Khách điếm này tổng cộng chỉ có hai mươi mấy phòng đôi, được nhóm người này bao hết toàn bộ.

Sau đó, đều tự vào phòng nghỉ ngơi, trong đó có ba người cùng vào chung một phòng. Sau khi vào trong phòng, ba người nhìn nhau một cái, trước dùng thần thức dò xét động tĩnh chung quanh một vòng, xác định không có ngoại nhân, sau đó ba người ngồi vây quanh cùng một chỗ.

Trong ba người tuổi lớn nhất là một lão già khoảng tám mươi tuổi, nhìn qua thập phần già nua chỉ có hai mắt là lấp lánh hào quang.

Còn có một lão già chừng hơn năm mươi tuổi, thân thể béo phì, mặt trắng không có râu, khóe miệng vểnh lên, thoạt nhìn như là con hổ cười, làm cho người ta có một loại cảm giác người này đầy vẻ âm hiểm.

Trẻ tuổi nhất là hán tử chừng hơn bốn mươi tuổi mặt đỏ, thoạt nhìn gương mặt hắn đỏ bừng giống như người vừa uống rượu, tóc cắt rất ngắn dựng đứng.

Lão già già cỗi đầu tiên là dùng sức chớp chớp mắt, một màn kỳ quái liền xảy ra, hai mắt của lão theo chớp động đó giống như ánh sao lấp lánh hào quang, dần dần không ngờ lại biến thành… đồng tử thuần túy màu tím!

Hai người kia cũng giống hệt như lão già, sau mấy lần dùng sức chớp chớp mắt, sau đó cũng biến thành đồng tử màu tím!

Con ngươi màu tím!

Con ngươi màu tím rốt cục cũng đi tới thành Hoàng Sa này. Đây là từ cuối thời kì thái cổ, từ quần thể ở ngoại vực, trải qua vô số năm phát triển cùng sinh sôi nẩy nở, rốt cục trở thành một bộ phận của Thiên Nguyên Đại Lục ở thế giới này.

Tất cả người có huyết mạch con ngươi màu tím thuần khiết, thực chất bên trong sẽ có sẵn một loại kế thừa, đó chính là… bọn họ không thuộc loại thế giới này, bọn họ muốn giết chết tất cả cường giả ở thế giới này, sau đó, chiếm lĩnh tài nguyên sung túc của toàn bộ tinh cầu! Điều này thực khiến cho người ta khó có thể tin được!

Kỳ thật người chân chính có huyết mạch con ngươi màu tím thuần khiết, cho tới bây giờ đã gần như không tồn tại, chỉ có mười mấy người như vậy, mỗi người đều là tồn tại giống như một đế vương!

Là đối tượng để tất cả chủng tộc con ngươi màu tím đều nguyện trung thành vô điều kiện!

Giống như mấy lão già này, huyết mạch của họ cũng không phải thuần khiết trăm phần trăm, nhưng so sánh với đám người Ma Võ Xương bị Tần Lập giết chết năm đó, mấy người họ cũng đều là tồn tại vô cùng cao quý!

Mấy người này chính là nhân vật cao tầng của Lãnh Thu Cung, một đại phái ở địa phương cực Tây.

Trải qua vô sô năm diễn biến, hầu hết huyết mạch con ngươi màu tím tương đối thuần khiết, đều tiến hóa ra một bản lĩnh mới, đó chính là đồng tử có thể biến hóa!

Kỹ năng này được chủng tộc con ngươi màu tím xưng là tinh mâu! Nữ nhân sử dụng sẽ trở nên càng có năng lực!

Nhưng người có thể sử dụng tinh mâu có một điều kiện tiên quyết, đó chính là, huyết mạch con ngươi màu tím cần phải cao hơn bảy thành huyết mạch toàn thân! Nói cách khác, hậu duệ con ngươi màu tím ở dưới bảy thành huyết mạch con ngươi màu tím, cũng không thể có năng lực giống như mấy người này.

Bên trong gia tộc con ngươi màu tím, chế độ cấp bậc phi thường sâm nghiêm, địa vị cao thấp cũng không phải dựa theo thực lực mà là hoàn toàn dựa theo nhiều ít huyết mạch con ngươi màu tím mà quyết định!

Đương nhiên, huyết mạch con ngươi màu tím càng cao, nhận được truyền thừa cũng sẽ càng nhiều, thực lực cũng sẽ càng mạnh.

Tuy rằng Thiên Nguyên Đại Lục trải qua phát triển nhiều năm như vậy, cảnh tượng sơm đã không phải như năm đó, nhưng tất cả con ngươi màu tím, cũng không bao giờ quên một sự kiện, đó chính là… tiêu diệt võ giả bản xứ ở thế giới này!

Mà khi kiệt tác của hơn một vạn Đại Ma Pháp Sư không gian kia, khiến tất cả con ngươi màu tím rơi vào thống hận!

Chỉ là bọn họ cũng không biết mắt trận của tòa đại trận kinh thế năm đó ở địa phương nào, cho đến khi Thần Miếu thái cổ xuất thế, làm cho bọn họ ngửi được một chút mùi vị bất đồng.

Khác biệt với những người muốn tới nơi này tìm kiếm bảo vật, con ngươi màu tím đến nơi đây, thuần túy chỉ là muốn nhìn xem Thần Miếu đột nhiên xuất hiện, có thể có lien quan tới trận đại chiến dai dẳng năm đó hay không, có thể hình thành mối lien quan gì với địa phương thần bí này hay không!

Vì thế gian này tồn tại, cũng chỉ có hai ba chỗ khiến người ta hoàn toàn không thể nắm lấy như vậy mà thôi, thái cổ Thần Miếu chính là một trong số đó!

Hơn nữa, lần này họ đến đây, còn mang theo một nhiệm vụ, đó chính là truy ra nơi hạ lạc của mấy tên đệ tử môn phái được phái đi năm đó! Năm đó có người của họ phát hiện một chỗ địa phương thần bí rất lớn ở Đông Phương, lập tức Lãnh Thu Cung phái ra bốn người, dùng trận pháp xuyên không gian, đưa bọn họ tới Đông Phương.

Rất nhiều năm qua đi, bốn đệ tử ngoại môn kia bỗng dưng im bặt không còn chút tin tức, điều này làm cho cao tầng Lãnh Thu Cung phi thường phẫn nộ. Người có huyết mạch con ngươi màu tím gần như là không thể làm phản, như vậy, bọn họ im bặt tin tức, duy nhất một điều có thể tính đó là đã chết!

Thế nhưng võ giả phương Đông yếu kém, người nào có thể dễ dàng giết sạch toàn bộ bọn họ như thế? Hiện tại, ba người này đã biết kẻ sát hại đệ tử Lãnh Thu Cung là ai rồi.

Bởi vì bọn họ dựa theo bản đồ chỗ địa phương thần bí kia lưu lại ở Lãnh Thu Cung, ở mấy tháng trước đã đi vào bên trong đó, không phí bao nhiêu hơi sức liền tra được nguyên nhân.

Tất cả mọi chuyện đều có lien quan tới một người… là Tần Lập!

Nhóm người này lại lập tức đuổi tới thành Phong Sa, nhưng ở nơi đó chỉ thấy còn lại có một ít con cháu gia tộc Tần gia, còn tên Tần Lập kia thì từ một năm trước, đã mang theo phần lớn tộc nhân rời khỏi Huyền Đảo, không biết tung tích!

Nhóm người này cũng không có làm khó đám con cháu Tần gia còn lai, bọn họ cũng không muốn đả thảo kinh xà… nếu như Tần Lập có thể giết chết đệ tử ngoại môn của Lãnh Thu Cung, đã nói lên ít nhất hắn cũng có thực lực rất mạnh, sau lưng hắn hẳn còn có một thế lực sâu không lường được.

Đây đều là những thứ các cao tầng Lãnh Thu Cung điều tra được, danh tiếng của Tần Lập vang dội khắp Huyền Đảo, muốn biết điều này cũng không khó.

Hiện tại sự kiện xảy ra trước mặt đám con ngươi màu tím này, là Tần Lập đã đi rồi, không có lưu lại chút dấu viết gì. Không có người nào biết hắn làm thế nào che dấu được một cái gia tộc khổng lồ như thế, hoàn hảo như thế, đến ngay cả một chút manh mối cũng không lưu lại cho người ngoài.

Lão già già cỗi nhất ngồi ở thủ vị, trầm giọng nói:

-Dựa theo cách nói của những người đó, Tần Lập này đa mưu giảo hoạt, nếu đã mang theo toàn bộ gia tộc chạy đi, trong khoảng thời gian ngắn, rất khó tìm được tung tích hắn. Cho nên, trọng tâm của chúng ta hiện nay không bang đặt ở Thần Miếu kia đi!

Lão già béo gật gật đầu, nói giọng căm hận:

-Không nghĩ tới mấy tên đệ tử đó không được việc gì! Kế hoạch dự trù của trăm năm, không ngờ bị một đứa nhỏ làm đảo loạn rối tinh rối mù! Thậm chí ngay cả tấm bản đồ Thái cổ của Thôi gia kia cũng bị tên Tần Lập đó lấy mất! Thật đúng là vô dụng!

Lão già già cỗi thở dài, nói:

-Thôi gia cũng coi như giảo hoạt, giấu diếm chuyện trong tay có bản đồ Thái cổ thật kỹ. Bằng không nhất định chúng ta đã thu được rồi. Chuyện này, tạm thời bỏ qua một bên đi! Không thể vì chuyện này làm ảnh hưởng tới mục đích chính của chuyến đi này của chúng ta!

Hán tử mặt đỏ từ đầu đến giờ không nói gì, lúc này lộ vẻ mặt phẫn nộ nói:

-Vì cái gì phải bỏ qua? Chúng ta đi lần này có hai mục đích: thứ nhất, tìm được nơi hạ lạc của mấy đệ tử ngoại môn, nếu như bị giết… thì việc phải làm trước nhất… là phải báo thù cho bọn họ! Chẳng lẽ các ngươi đã quên tôn chỉ của con ngươi màu tím là gì rồi sao? Thứ hai, mới là tra xét Thần Miếu Thái cổ kia, rốt cuộc có lien quan tới cách khống chế tòa đại trận thái cổ địa phương thần bí hay không? Cho nên, theo ý của ta là trước tìm cho được Tần Lập kia, tiêu diệt toàn bộ chủng tộc hắn! Bởi vì Thần Miếu Thái cổ chúng ta đều không thể mở cửa ra được, còn nói gì tới chuyện tra xét?

-Ngươi không cần nói lung tung, ai quên tôn chỉ của con ngươi màu tím?

Lão già béo nhíu mày, nói.

-Tần Lập ở đâu không rõ, đi đâu tìm ra hắn?

Hán tử mặt đỏ cười lạnh, nói:

-A Hổ thành chủ thành Hoàng Sa mới này, chính là huynh đệ của Tần Lập! Chuyện này ở thành Hoàng Sa mọi người đều biết!

-Còn có việc này sao?

Lão già già cỗi có hơi bất ngờ nhìn hán tử mặt đỏ.

Hán tử mặt đỏ cười lạnh nói:

-Từ trước đến nay các ngươi không xem người trong thế tục vào mắt, đương nhiên sẽ không chú ý tới loại chuyện này. Chỉ cần chú ý hỏi thăm một chút, liền có thể biết được rất nhiều chuyện!

-Vậy ý của ngươi là…

Lão già béo nhìn hán tử mặt đỏ.

-Ý của ta chính là, trực tiếp giết chết cả nhà A Hổ kia, sau đó tung ra lời đồn: chính là chúng ta giết nguyên nhân là vì Tần Lập. Sau đó chúng ta cứ ở ngay tại đây chờ, ta thật không tin, Tần Lập sẽ không đến ứng chiến!

- Nếu hắn không đến thì sao?

Lão già béo hỏi.

- Hắn sẽ tới!

Hán tử mặt đỏ lớn tiếng nói:

-Ta đã nghiên cứu rất kỹ người này, tính tình đặc biệt bao cha cho người thân bên canh hắn, chúng ta giết cả nhà huynh đệ hắn, hắn sẽ không báo thù vì huynh đệ sao?

Lão già cỗi kia ngẫm nghĩ một chút rồi gật đầu nói:

-Không sai, tính tình của Tần Lập này, ta căn cứ những chuyện trước đây của hắn, nhiều ít cũng có xác định, đích xác đúng như lời Ngũ trưởng lão nói, là một người rất bao che bênh vực bảo vệ cho người thân!

Lão già béo ngẫm nghĩ một hồi, vẫn là đưa ra cái nhìn bất đồng:

-Con ngươi màu tím chúng ta ẩn nhẫn nhiều năm, cho dù ở địa phương cực Tây, trước nay cũng có thể đã lừa gạt các môn phái gia tộc khác, nhưng ngàn vạn lần không nên vì chuyện này làm bại lộ bản thân chúng ta! Với thực lực của chúng ta tiêu diệt một gia tộc bình thường, loại chuyện này tốt hơn là phải nghĩ kỹ trước khi làm!

-Hừ! Các đại môn phái ở địa phương cực Tây đó, ở mặt ngoài một đám đều làm như hòa khí vui vẻ, sau lưng các chuyện diệt đoạt bảo, lại có gia tộc nào không có làm qua?

Hán tử mặt đỏ khinh thường nói tiếp:

-Cửu trưởng lão! Nếu ngươi sợ… ngươi có thể không tham gia mà!

Lão già béo trừng mắt nhìn hán tử mặt đỏ một cái, mắng:

-Ngươi thúi lắm! Ta mới không sợ!

-Không sợ! Vậy ngươi do dự cái gì? Thành Hoàng Sa này tuy rằng tụ tập không ít người địa phương cực Tây… tuy nhiên vậy thì thế nào chứ? Chẳng qua cũng chỉ là một đám gà đất chó sành, không chịu nổi một kích!

Lời nói của hán tử mặt đỏ, khiến lão già cỗi kia rơi vào trầm tư.

Quả thực, Lãnh Thu Cung ở địa phương cực Tây cũng đều xem như đại phái nổi danh, tuy rằng so ra kém đại phái Nguyệt Diêu Tiên Cung một chút, nhưng ít ra, khẳng định thực lực cũng không tính là yếu nhược.

Càng đừng nói sau lưng bọn họ còn ẩn giấu mười mấy đế vương huyết thống con ngươi màu tím thuần khiết! Đây mới là chỗ hy vọng của toàn bộ chủng tộc con ngươi màu tím!

Chỉ cần họ còn sống, sự phục hưng của con ngươi màu tím vẫn có hy vọng!

ducdaogia

Duy Ngã Độc Tôn

431. Chương 435: Lãnh Thu Cung Là Hí Viện Nào Thế ?

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

Tại phủ thành chủ thành Hoàng Sa mới, A Hổ được phong làm Thân vương Thành Long quốc, đang tươi cười uống rượu cùng một người trẻ tuổi anh tuấn.

Người hầu trong phủ đối với việc này đều nhiều ít có chút kỳ quái, ở trong mắt bọn họ, Hoàng Sa Vương thập phần khí phách, ở trước mặt bất kỳ người nào, cũng không có dáng vẻ quá lấy lòng như vậy. Cho dù là lúc thụ phong Thân Vương Thanh Long quốc, đối mặt với Hoàng đế bệ hạ, cũng là một bộ dáng bình tĩnh. Cũng sẽ không đặc biệt thân cận với bất cứ ai. Khí chất uy nghiêm trên người của hắn luôn khiến cho người ta kính sợ.

Như thế nào hôm nay đối mặt với một thanh niên hai mươi mấy tuổi này, không ngờ lại lộ ra cái loại vui vẻ và nồng nhiệt bọn họ chưa bao giờ thấy qua, dường như là gặp lại huynh đệ thất lạc nhiều năm vậy.

Hơn nữa người tuổi trẻ đó tướng mạo anh tuấn, khí độ trầm ổn, vừa thấy liền biết không phải người tầm thường. Khí thế của Hoàng Sa Vương ở trước mặt người trẻ tuổi này, không ngờ lại không dậy lên một chút nào!

Cái gọi là chỉ kéo dài cuộc sống ở trong núi không nhìn được bộ mặt thật này, ở rất nhiều thời điểm, tự bản thân mình là không cảm nhận được, chỉ có những người ngoài cuộc đứng xem, mới có thể nhìn thấy đặc biệt rõ ràng. Cho nên ngay cả bản thân A Hổ cũng không hề chú ý tới những… điều này.

Tần Lập tuy rằng vẫn xem A Hổ là huynh đệ, xem hắn như là huynh trưởng của mình, nhưng A Hổ xưa nay đều tự mình hiểu lấy, hắn biết rất rõ chính mình có thể có hôm nay là do đâu. Nếu không nhowf có Tần Lập, hắn sẽ được phong tước Vương? Cho dù thực lực của hắn mạnh đến mấy đi nữa, hoàng thất Thanh Long cũng không có khả năng phong cho hắn là một dòng họ khác làm Vương!

Ở rất nhiều năm trước, A Hổ đối với tần Lập vẫn luôn là một loại kính sợ trong lòng. Năm đó hồi Tần Lập còn là một thiếu niên, thực lực của hắn biểu hiện ra ngoài, cũng đã làm cho A Hổ tán thưởng và kinh ngạc. Càng đừng nói hiện nay thực lực của Tần Lập sớm đã vượt khỏi trình đọ hiểu biết của A Hổ.

Cho nên, ở trước mặt người trẻ tuổi như vậy, chút khí thế tích lũy ấy của A Hổ làm sao còn có thể phát ra được.

Tần Lập đi vào thành Hoàng Sa, cũng không có đi làm chuyện gì, bởi vì nếu muốn tìm tung tích của hai tấm bản đồ thái cổ còn lại, cũng không phải là chuyện dễ dàng. Cho nên Tần Lập lặng lẽ đi tới nơi này, cùng A Hổ uống chén rượu, ôn lại chuyện xưa.

-Năm đó thời điểm ta lần đầu tiên vào núi mạo hiểm, gặp được một con linh thú Hoàng cấp. Lúc đó dường như thực lực của ta cũng chỉ có Hoàng cấp, đối mặt với tên thân thể khổng lồ kia, toàn bộ tay chân thân mình của ta đều toát mồ hôi lạnh. Nhưng ta lại không có chỗ nào lẫn trốn, cũng không có biện pháp chạy trốn, chỉ có kiên trì…

A Hổ hơi có vẻ mơ màng, nhớ lại cảnh tượng nhiều năm trước.

Tần Lập mỉm cười lắng nghe, rất nhiều thời điểm nghe một chút cuộc đời người khác trải qua, đối với tăng lên cảnh giới của chính mình, cũng có chỗ tốt thật lớn.

Hai người ai cũng không có vận công bức rượu, bởi bì không phải lúc tất yếu, uống rượu vốn chính là để giải tỏa tâm tư, để vui vẻ, nếu vận dụng công pháp thông ra ngoài thì còn có ý nghĩa gì nữa?

Tình trạng trong đầu có cảm giác choáng váng này, Tần Lập đã rất nhiều năm cũng chưa có, loại thể nghiệm này làm cho hắn nhớ lại những ngày trước khi xuyên tới thế giới này. Trong lòng Tần Lập nổi lên cảm giác như đang hưởng thụ, khóe miệng hắn thoáng lộ ra ý cười.

Đột nhiên, Tần Lập cảm giác có vài sóng dao động thập phần cường đại, đang tra xét tới phủ của A Hổ nơi này, hắn không khỏi nhíu mày, vẫy tay gọi viên quản gia của A Hổ, nói:

-Đại ca A Hổ uống hơi nhiều, ngươi cho người dìu hắn về phòng nghỉ ngơi đi!

Viên quản gia ở Vương phủ của A Hổ cũng là sau này tìm đến, trước đây chưa có gặp qua Tần Lập, hơn nữa đêm nay A Hổ cũng không có nói lên tên của Tần Lập, cho nên viên quản gia này cũng không biết: người trẻ tuổi này chính là ân nhân đã giúp cho lão gia có được ngày hôm nay.

Tuy nhiên biểu hiện của A Hổ buổi tối hôm nay, vị quản gia này đều nhìn thất trong mắt, bởi vậy, biểu hiện đối với cũng cực kỳ. Liền phân phó người dìu A Hổ về phòng nghỉ ngơi.

Lại xoay người, hướng về phía Tần Lập cung kính nói:

-Công tử! Ta đã cho người chuẩn bị sẵn phòng…

Tần Lập cười cắt ngang câu nói của quản gia, nói:

-Bên ngoài đến đây vài vị bằng hữu, ta đi trước gặp họ, các ngươi thu dọn đi là tốt rồi.

Tần Lập nói xong, thân hình chợt nhoáng một cái, biến mất ở tại chỗ, lưu lại vị quản gia há hốc mồm, giương mắt nhìn khắp nơi, vẻ mặt giống như gặp quỷ. Hắn nhìn bàn ăn chén đĩa hỗn độn, trong miệng than thở:

-Ta không phải đang nằm mơ chứ?

Bên ngoài phủ A Hổ, thân ảnh Tần Lập chậm rãi hiện ra, tùy tiện ngồi lên tấm bảng đá hạ mã ở trước cổng phụ, hắn cúi thấp đầu trên gương mặt lạnh lùng kia, hiện lên một màn sát khí.

Rốt cục, vẫn còn có người… đánh chủ ý tới trên người A Hổ, từ lần trước bởi vì chính mình mà làm lien lụy cả nhà A Hổ bị giết, sau đó Tần Lập đã phát thệ, nếu còn có người dám làm hại tới A Hổ, thậm chí chỉ toát ra ý niệm này trong đầu, chính mình đều sẽ không bỏ qua!

Lãnh Thu Cung chia làm ngoại môn cùng nội môn, như đám người Ma Võ Xương lần trước, chính là đệ tử ngoại môn, mà hôm nay tới đây, đồng dạng cũng đều là người ngoại môn của Lãnh Thu Cung.

Tuy nhiên đám người ngoại môn Lãnh Thu Cung do lão già già cỗi cầm đầu, thân phận lại phi thường cao!

Thường thường người ta biết rằng, địa vị của nội môn nhất định phải cao hơn so với ngoại môn, trên thực tế, hầu hết dưới mọi tình huống đích thật cũng đúng như vậy.

Đệ tử ngoại môn hơn phân nửa đều là thiên tư bình thường, không có cơ hội tu luyện đến cảnh giới rất cao, nên bị phân đến ngoại môn, về sau khi trưởng thành được phái đi xử lý các loại công chuyện của môn phái, vì môn phái khổng lồ nên các công việc đảm đương cũng rất nặng nề.

Nhưng cũng không tuyệt đối, cho dù ở ngoại môn, cho dù không có thiên tư tuyệt hảo, cũng có thể có cơ hội trở thành nhân vật khiến người ta phải ngước mặt nhìn lên!

Lão già già cỗi là Tam trưởng lão ngoại môn của Lãnh Thu Cung. Năm đó khi lão gia nhập vào mon phái huyết mạch con ngươi màu tím vừa thành lập này, thiên tư tuy rằng cũng coi như không tệ, nhưng lúc đó lại cũng không có biểu hiện ra đúng tiêu chuẩn tương ứng, nên bị phân chia đến ngoại môn.

Có lẽ điều này đã kích động lão, hoặc là có tài nhưng phát triển chậm nên lão già này ở ngoại môn biểu hiện càng ngày càng xuất sắc! Mãi đến sau này thành tựu còn vượt trội hơn rất nhiều đệ tử nội môn, nhảy vọt một cái trở thành trưởng lão ngoại môn, xếp hàng thứ ba! Một thân thực lực sâu không lường được! Đến ngay cả rất nhiều trưởng lão nội môn, nhìn thấy lão đều phải tiếp đãi trọng hậu mấy phần. Lúc này phái lão ra ngoài, coi như là để áp trận cho đội ngũ này, tác dụng như một kẻ tâm phúc.

Cho nên, buổi tối hành động hôm nay, lão già cũng không có đi theo tới đây, ở trong ý nghĩ của lão xem ra đi diệt người phàm ở giới thế tục, căn bản không đáng vận dụng lực lượng quá cường đại.

Cho nên, cả hai người Cửu trưởng lão lão già béo và Tam trưởng lão hán tử mặt đỏ, lão đều giữ lại ở nhà trọ, chỉ phái ra mười tên đệ tử Lãnh Thu Cung hành sự mà thôi.

Mười tên đệ tử Lãnh Thu Cung này, cũng không phải là nhân vật thực lực yếu nhược như trong tưởng tượng. Trên thực tế, đám người này, tùy tiện một người thảy vào môn phái địa phương thần bí ở phương Đông, đều có thể thoải mái trở thành cấp bậc trưởng lão!

Mười đệ tử ngoại môn Lãnh Thu Cung cảnh giới Chí Ton, bọn họ dựa vào công pháp cao thâm, lặng yên không một tiếng động tiến tới cổng phủ thành chủ. Đang chuẩn bị công phá cổng đi vào, đối với bọn họ mà nói, ở Lãnh Thu Cung, tuy rằng là đệ tử ngoại môn không được coi trọng lắm, nhưng ở giới thế tục này, tồn tại của bọn họ… chính là giống như Thần!

Về phần lén lú đi giết người ư? Không… đó không phải là phong cách của bọn họ! Muốn giết, cho tới bây giờ đều là từ cửa chính công thẳng vào, quang minh chính đại tiêu diệt địch nhân!

Địa vị trong môn phái không như ý, khiến cho nhóm người này ở trước mặt địch nhân yếu hơn so với mình, có một loại cảm bệnh trạng gần như là kiêu ngạo.

Diệt môn!

Loại chuyện này cũng không phải lần đầu tiên bọn họ đi làm, bởi vì cho dù ở địa phương cực Tây, cũng không phải đều là thế lực lớn mạnh đến vô cùng vô tận như nhau, đám người bọn họ chính là vì môn phái chịu tiếng xấu thay cho người khác, xử lý các loại chuyện bẩn thỉu trong cuộc sống.

Lúc này người cầm đầu đột nhiên thấy phía trên tấm bảng đá hạ mã trước cổng phủ thành chủ, bỗng nhiên… nhiều ra thêm một người!

Trong phút chốc khiến long tơ của hắn lập tức toàn bộ dựng thẳng đứng lên, da đầu đều có chút run lên, một luồng hơi lạnh từ sau lưng chạy đến. Bởi vì vừa rồi hắn đứng ở xa xa nhìn cổng phủ thành chủ, trên tấm đá này đúng là trống rỗng!

Càng khiến hắn cảm thấy hoảng sợ chính là: rõ ràng người này ngồi ở chỗ đó, hai mắt của mình có thể nhìn thấy hắn, nhưng thần thức lại không thể nào tập trung vào người ấy được!

Dường như ở đó chỉ có một đám không khí, dường như người kia chỉ là một cái bong… Gã cầm đầu này là đệ tử ngoại môn của Lãnh Thu Cung, thực lực đã đạt tới cảnh giới Thiên Tôn đỉnh phong. Hắn có hơi chột

dạ nhìn thoáng qua mấy người bên cạnh, lại ở trong mắt bọn họ phát hiện thần sắc kinh hoàng y hệt như mình.

"Gặp phải cao thủ rồi!"

Đây là ý niệm duy nhất trong đầu hắn giờ phút này: "Nhưng người tuổi trẻ này là ai đây? Không phải chân chính là Tần Lập kia chứ?"

Lắc lắc đầu, gã cầm đầu trước tiên phủ định ý tưởng này của mình, thầm nghĩ: "Tần Lập không cả khả năng xuất hiện tại đây lúc này, nếu không không cần nói tới mình, lúc này có rất nhiều người lăm le muốn cướp đoạt bảo đồ trong tay Tần Lập mà!"

"Hơn nữa, nghe nói bản lĩnh dịch dung của Tần Lập thập phần cao minh, căn bản sẽ không tùy tiện phô bày thực lực của hắn ra trước mặt người khác. Càng đừng nói địa phương này vốn là gia hương của Tần Lập, có rất nhiều người nhận ra hắn."

"Một khi đã như vậy, người này thực có thể chính là một gã trẻ tuổi tuấn kiệt của môn phái nào khác của địa phương cực Tây, bằng vào chính minhg không thể tập trung vào người hắn được, xem ra, thậm chí rất có thể là con cháu dòng chính nội môn của môn phái nào đó!"

Lãnh Thu Cung tuy rằng rất mạnh, nhưng ở địa phương cực Tây vẫn luôn hết sức khiêm tốn hạ thấp mình, cũng không thể dễ dàng đi khiêu khích người khác. Một là để che dấu sự thật của con ngươi màu tím; hai lầ cũng không muốn đệ lộ thái độ thực lực ra ngoài. Cho nên, vô số năm qua, ở địa phương cực Tây Lãnh Thu Cung mặc dù có chút danh tiếng, nhưng phần nhiều lại là hạ thấp một cách thần bí.

Bởi vậy, cũng khiến cho môn hạ đệ tử dưỡng thành thói quen không tùy tiện đắc tội với các thế lực không hơn kém mình lắm.

-Vị bằng hữu này! Chúng ta là đệ tử ngoại môn của Lãnh Thu Cung, cùng người nhà này có cừu oán, nếu như không có việc gì, xin mời tránh ra cho!

-Đệ tử ngoại môn… đồ rác rưởi!

Tần Lập nói giọng lạnh như băng, trong giọng nói không dấu được vẻ thất vọng.

Nhưng cũng hoàn toàn chọc giận đám đệ tử ngoại môn Lãnh Thu Cung này, gã cầm đầu cười lạnh một tiếng:

-Bằng hữu khẩu khí thật lớn, chẳng lẽ chỉ có đệ tử nội môn các ngươi mới là thiên chi kiều tử? Những người khác đều là rác rưởi hay sao?

-Đệ tử nội môn các ngươi, cũng đều là rác rưởi!

Tần Lập say rượu mắt lờ đờ nhập nhèm ngẩng đầu, vẻ mặt mờ mịt nhìn người trước mặt mười phần phẫn nộ gần đạt tới đỉnh điểm hỏi:

-Các ngươi là ai? Lãnh Thu Cung… là hí viện nào thế?

Gã đệ tử ngoại môn Lãnh Thu Cung này cả mặt xanh mét, phẫn nộ gầm nhẹ một tiếng:

-Giết!

Yến Linh Điêu

Duy Ngã Độc Tôn

432. Chương 436 :đồ Ngốc! Ngươi Rất Mạnh Sao?

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

Mười võ giả cảnh giới Chí Tôn, cũng không có vì Tần Lập là người trẻ tuổi mà sinh ra chút ý niệm khinh thị gì trong đầu, ôm tâm trạng sư tử vồ thỏ cũng dùng toàn lực, mười người cùng hợp lực công kích, muốn một kích phải giết!

Trong không khí bởi vì dao động nguyên lực cường đại mà sinh ra vặn vẹo kịch liệt, trên mặt đường lót đá phiến, thế mà theo thân hình mười người này, toàn bộ nứt toát ra như mạng nhện, không ngừng lan tràn ra bốn phương tám hướng, nhìn thấy mà phát sợ!

Thậm chí có một số đá tảng vô cùng cứng rắn, trực tiếp hóa thành bột mịn! Loại thực lực này làm cho người ta có một loại cảm giác vạn vật đều sẽ bị bọn họ nghiền nát, hủy diệt! Tần Lập giống như càng say nhiều hơn, mờ mịt nhìn những gương mặt dữ tợn đang cấp tốc tiếp cận mình.

Những đệ tử ngoại môn huyết mạch con ngươi màu tím Lãnh Thu Cung này, cũng không có phát hiện: đồng tử của Tần Lập… cũng không có bởi vì khẩn trương mà sinh ra chút dấu hiệu co rút gì, ngược lại khóe miệng nổi lên một chút ý cười khinh thường.

Bởi vì tốc độ quá mau, những người này hoàn toàn không thấy rõ điểm ấy. Ở trong lòng bọn họ đề nghĩ rằng cho dù người trẻ tuổi này là võ giả cảnh giới Phá Toái Hư Không, cũng khẳng định không chống lại được một kích hợp lực của mười võ giả Chí Tôn!

Ngay lúc chiêu thức của những người này phát ra sắp đánh tới Tần Lập, trong nháy mắt, chợt sáng lên một màn mây tía kinh điển!

Ở trong mắt đám con ngươi màu tím này, trong thiên địa chỉ còn lại có một vầng hào quang màu tím rực rỡ chói mắt!

Bọn họ rất kinh ngạc, rất ngạc nhiên, rất sợ hãi, vì cái gì người thanh niên này lại có thể thi triển ra kiếm khí màu tím, còn muốn thuần khiết hơn so với màu sắc đôi mắt của đế vương bọn họ!

Không có kiếm ý, chỉ có sát ý! Đối phó với đám con ngươi màu tím Chí Tôn hung tàn khát máu này, chỉ cần dựa vào sát ý, như vậy là đủ rồi!

Không có tiếng nổ ầm vang, không có diệt vong gì lớn… Có chăng, chỉ là một luồng kiếm khí rực rỡ tươi đẹp mà tràn ngập sát ý sắc bén đến không thể địch nổi!

Mười võ giả con ngươi màu tím cảnh giới Chí Tôn này, vẻ dữ tợn trên mặt kia còn chưa tan đi, liền hiện ra trên mặt bọn họ mộ vẻ vừa kinh ngạc vừa sợ hãi… không thể áp chế được run rẩy toàn thân.

Khiến cho trên nét mặt của bọn họ tại trong nháy mắt này, nhìn qua cực kỳ phấn khích, đủ loại cảm xúc hỉ nộ ái ố của con người không ngờ lại có thể đồng thời thấy được trên mặt bọn họ.

Duy nhất chỉ là không có giải thoát trong truyền thuyết! Đúng vậy, không ai muốn chết! Bọn họ cũng căn bản là không ngờ chính mình phải chết!

Thế nhưng mười người này bị một kiếm của Tần Lập… toàn bộ bị chém giết!

Phù phù!

Đầu lâu của người cầm đầu rơi trên mặt đường lót đá đã nứt vỡ thành như mạng nhện kia, phát ra một tiếng vang "lộp cộp".

Ngay sau đó, chin đầu người đều tới tấp rơi xuống, mắt mở thật to, đồng tử của mọi người đều hiện ra một chút màu tím, đủ loại biểu tình như trước vẫn còn đọng lại trên mặt bọn họ.

Chết không nhắm mắt!

Tần Lập nhìn mười thi thể này, ngay cả ý niệm lưu lại một người sống trong đầu cũng không có. Tần Lập tra Ẩm Huyết kiếm vào vỏ, huy động hai tay, một sóng nhiệt cực nóng trong nháy mắt bao phủ toàn bộ mười thi thể, sau chốc lát, các thi thể đều biến mất không còn chút dấu vết. Chỉ còn lại một mùi cháy xém không rõ thoang thoảng trong không khí,cùng trên mặt đất vỡ vụn một khoảnh lớn.

Tần Lập cầm trong tay Ẩm Huyết kiếm, chậm rãi đi theo một hướng. Mỗi một bước đều như nước chảy mây trôi, giống như được đo rất chính xác, thập phần đều đặn. Nhìn thoáng qua tốc độ hẳn cũng không mau, nhưng mà dường như là "súc địa thành thốn" . Chỉ trong khoảnh khắc, Tần Lập liền biến mất ở trên đường phủ thành chủ này!

Mãi đến lúc Tần Lập biến mất, người gác cổng của phủ A Hổ, mới hồi phục tinh thần lại, hết thảy quá trình phát sinh vừa rồi kia, thời gian chỉ là chớp mắt hai ban lần mà thôi, hắn đã hoàn toàn bị dọa đến ngây người, thậm chí không nhìn rõ đã xảy ra chuyện gì.

Đến lúc thân ảnh Tần Lập biến mất trên đường phố, hắn mới chợt phản ứng lại, lao ra ngoài cổng chính. Nhìn từng tảng lớn đá lót mặt đường vỡ vụn, hắn lại phát sốt, thân mình không kiềm được run run.

Lão già già cỗi tĩnh tọa trong phòng khách điếm, đột nhiên mở to hai mắt, đôi con ngươi màu tím chợt lóe rồi biến mất, đôi mắt trở nên giống như ánh sao rực rỡ trong bóng đêm, khiến cho người ta có một loại cảm giác mơ mơ màng màng. Nhưng mà, giờ phút này trong mắt lão già, lại xuất hiện một chút vẻ ngưng trọng cùng khó hiểu.

Tới cảnh giới thực lực như lão, đối với rất nhiều chuyện, đều có một loại cảm ứng theo bản năng, trong lòng hơi có chút báo động nào đó, làm cho thời điểm tu luyện đều không có biện pháp tập trung tinh lực.

Lão mở cửa phòng, gõ nhẹ lên vách phòng của hán tử mặt đỏ cách một bức vách. Hán tử mặt đỏ là Ngũ trưởng lão ngoại môn Lãnh Thu Cung, lúc này đang ngồi trên giường tĩnh tọa, nghe thấy tiếng gõ cửa, chậm rãi thu công, sau đó nhìn vào lão già, có chút nghi hoặc nói:

- Tam trưởng lão như thế nào lại đây, có việc gì sao?

Lão già nói:

- Không có việc gì, ta chỉ là cảm giác buổi tối hôm nay, người chúng ta phái đi dường như có hơi ít.

Hán tử mặt đỏ chợt ngẩn người ra, hắn biết thực lực của Tam trưởng lão cao hơn rất nhiều so với mình, lão nói như vậy, nhất định là đã cảm ứng được gì đó, vì thế nói:

- Ta đi xem thử…

Đúng lúc này, lão già bỗng nhiên cắt ngang lời hắn, ngưng trọng nói:

- Không cần, hắn đã tới rồi!

- Ai?

Hán tử mặt đỏ ngạc nhiên nhìn Tam trưởng lão tuổi già sức yếu.

- Tần… Lập!

Tam trưởng lão nghiến răng nghiến lợi, trong mắt hiện lên vẻ hận ý nồng đậm.

- Cài này… sao có thể?

Hán tử mặt đỏ lộ vẻ mặt không dám tin nhìn Tam trưởng lão luôn luôn trầm tĩnh, thầm nghĩ: “Tam trưởng lão hẳn là không nói mê sảng chứ? Tần Lập? Tần Lập như thế nào có thể xuất hiện tại nơi này? Tìm hắn còn tìm không thấy đâu? Xuất hiện không phải rất tốt sao? Vừa lúc giết chết hắn ngay tại chỗ!”

Lúc này, lão béo Cửu trưởng lão, cũng từ trong phòng mình đi tới, nhìn lão già hỏi:

- Tam trưởng lão! Đã xảy ra chuyện gì?

- Tới nhất định là Tần Lập! Người chúng ta phái đi… chỉ sợ đều đã gặp phải bất trắc rồi! Trong ánh mắt Tam trưởng lão lộ ra một vẻ hối hận, ngàn tính vạn tính, như thế nào cũng không có tính đến Tần Lập kia, không ngờ hiện tại lại có mặt ở thành Hoàng Sa, khơi khơi tánh mạng mười đệ tử ngoại môn.

Ở trên người Tam trưởng lão, chuyện này là chưa từng phát sịnh. Vốn lão đã thập phần thống hận Tần Lập, hiện tại hận cũ cừu mới lại khiến Tam trưởng lão hận không thể rút gân lột da Tần Lập.

- Tam trưởng lão dựa vào đâu có thể kết luận người nọ chính là Tần Lập?

Hán tử mặt đỏ vẫn có phản ứng không chịu, bởi vì điều này thật sự rất khó có thể tin được.

- Trực giác!

Tam trưởng lão nói xong, thân mình đột nhiên biến mất ở tại chỗ.

Ngay sau đó, hai người hán tử mặt đỏ cùng lão già béo, cùng đưa mắt nhìn nhau một cái, cũng đều biến mất tại chỗ.

Quả nhiên, ngay tại trước cửa khách điếm, đứng một người tuổi còn trẻ nghiêng nghiêng ngả ngả, toàn thân bốc mùi rượu, nhìn qua guống như một hán tử say rượu, đang nghiêng đầu đánh giá Tam trưởng lão đột nhiên xuất hiện.

Tần Lập vận công bức hết hơi rượu toàn thân ra ngoài. Giao thủ với cường giả chân chính, bất cứ nhân tố nào không thể khống chế đều phải loại trừ đi. Một chút hơi rượu ấy tuy rằng không có gì, nhưng đối chiến với cao thủ, trong phút chốc đều có thể quyết định thắng bại, cho nên, Tần Lập không cho phép mình lơi lỏng cảnh giác.

Bởi vì không biết đã từng có bao nhiêu cao thủ, đã chết vì khinh địch.

Ngay sau đó Ngũ trưởng lão cùng Cửu trưởng lão cũng xuất hiện, đều có chút ngẩn người nhìn người trẻ tuổi toàn thân nồng nặc mùi rượu này. Từ trên người hắn không cảm nhận được chút dao động nguyên lực nào, hai người không khỏi hai mặt nhìn nhau: "Đây là Tần Lập mà Tam trưởng lão nói tới sao? Người trẻ tuổi giống như một con ma men này, có thể giết chết mười tên đệ tử ngoại môn cảnh giới Chí Ton của chúng ta sao?"

Làm sao có khả năng chứ!

- Các ngươi… các ngươi là ai? Sáu người các ngươi… chận đường của ta làm gì đây?

Tần Lập lầu bầu nói đứt quãng, mắt say lờ đờ, thân mình lảo đảo, đánh giá ba người này, sau đó không kìm nổi phì ra một tiếng cười:

- Ồ? Còn là ba cặp anh em sinh đôi? Tướng mạo… còn giống nhau như đúc!

- Tần Lập! Đừng giả bộ! Ta biết là ngươi!

Tam trưởng lão trầm giọng nói, hai mắt bắn ra hai tia sáng lạnh như băng, lành lạnh nói:

- Không nghĩ tới ngươi lại lặng lẽ quay về núp ở thành Hoàng Sa. Hiện tại ta cho ngươi hai lựa chọn: Một là bị chúng ta hành hạ đến chết không toàn thây; hai là giao ra bản đồ thái cổ, sẽ lưu lại cho ngươi một bộ thi thể toàn bẹn!

- Lão già… sinh đôi! Huynh đệ các ngươi như thế nào đồng thời… há mồm nói chuyện? Các ngươi ai… là lão Đại, ai là lão Nhị?

Ánh mắt Tần Lập đờ đẫn, xem ra một chút thần thái cũng không có, ngơ ngác nói.

- Tam trưởng lão đừng nhiều lời cùng hắn, đánh chết tên rác rưởi này là được!

Hán tử mặt đỏ nói xong, mạnh mẽ phóng vọt tới phía trước Tần Lập, huy động tay phải, hung hăng tung một chưởng vào đại huyệt trên ngực Tần Lập!

Một luồng lực lượng mãnh liệt mênh mông phát ra từ tay hán tử mặt đỏ.

Một cỗ lực lượng như vậy, đừng nói là người, cho dù chắn ở trước mặt hắn là một cái cửa sắt rắn chắc, cũng có thể bị cú đánh của hắn tử mặt đỏ này biến thành nát vụn!

Hơn nữa một chưởng này của hắn, biến hóa vô cùng, chặn vô số đường lui, cho dù Tần Lập muốn tránh, cũng hoàn toàn không có cách nào tránh né!

Nhưng khiến hán tử mặt đỏ thật không ngờ, chính là Tần Lập như trước vẫn ngơ ngác đứng ở nơi đó, không có làm ra động tác né tránh gì, giống như là bị dọa cho hoảng sợ đến ngây người.

Trên mặt hán tử mặt đỏ không kìm nổi lóe lên vẻ cười dữ tợn, thầm nghĩ: "Chính là ngươi muốn chết, đừng trách ta!"

Khí lực trên tay hắn chẳng những không có thu hồi, ngược lại còn tăng lên vài phần! Muốn một kích đánh Tần Lập thành mảnh vụn!

- Dừng…

Lão già Tam trưởng lão đột nhiên cảm giác có điều không thích hợp, theo bản năng hô lên một tiếng, nhưng đã không kịp, bàn tay của hán tử mặt đỏ Ngủ trưởng lão, đã chạm vào ngực Tần Lập.

Ngũ trưởng lão dường như thấy viễn cảnh thân thể Tần Lập này, bị lực lượng một kích của mình đánh cho thành thịt vụn.

Hai mắt hắn lộ ra vẻ hưng phấn, trên gương mặt đỏ bừng kia, lại bắn ra hồng quang bốn phía.

Ầm!

Rắc rắc!

Vang lên một tiếng nổ nặng nề, Ngũ trưởng lão cảm giác một kích này của mình dường như đánh vào kim thạch cứng rắn nhất trên đời, rõ ràng hắn nghe thấy tiếng xương cốt cả cánh tay mình vỡ vụn.

Xương cốt trên cánh tay vỡ vụn, trong nháy mắt đâm xuyên qua da thịt, lộ ra từng mảnh xương bén nhọn! Xương trăng lổm chổm máu thịt lẫn lộn! A! Ngũ trưởng lão phát ra một tiếng kêu dồn dập thảm thiết, mắt như muốn nứt ra!

"Tại sao có thể như vậy? Tại sao có thể như vậy! Chính mình đánh vào đó còn là một con người sao? Thân thể con người sao có thể cứng rắn đến mức độ này? Ta là một cường giả cảnh giới Phá Toái Hư Không mà! Không phải loại người thường suy nhược mà! Đây không phải sự thật! Tuyệt không phải sự thật!"

Trên gương mặt hồng nhuận của Ngũ trưởng lão kia, giờ phút này hoàn toàn biến thành một màu trắng bệch, trên trán hắn từng giọt từng giọt mồ hôi lớn rơi xuống.

Đến lúc này, hắn mới nghe được tiếng kêu của Tam trưởng lão. Sau đó… hắn nhìn thấy người trẻ tuổi hình dạng như con ma men này, đang ngẩng đầu nhìn về phía hắn, lộ ra một vẻ tươi cười vô tội vạ, nhìn ra vô cùng châm biếm!

Một tiếng nói không hề có chút men say, thoang thoảng bay vào trong tai Ngũ trưởng lão, khiến sắc mặt hắn trong nháy mắt trở nên xanh mét, vô cùng khó coi.

- Đồ ngốc! Ngươi rất mạnh sao?

Yến Linh Điêu

Duy Ngã Độc Tôn

433. Chương 437: Giết Sạch

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

"Ngu ngốc… Ngươi rất mạnh sao?"

Ầm Ầm Ầm Ầm Ầm Ầm!

Sáu từ này giống như sáu nhát búa tạ hung hăn nện vào trong lòng Ngũ trưởng lão. Một ngúm máu tươi từ trong miệng phun ra, đầu óc lão trở nên trống rỗng.

Toàn bộ thế giới bắt đầu nhanh chóng rời khỏi lão, những thanh âm, cảnh tượng vốn có trong khoảnh khắc này đều trở nên vĩnh hằng!

Ngũ trưởng lão gian nan cúi đầu, nhìn bàn tay với những ngón tay thon trắng nõn của người thanh niên đánh lên ngực mình, lộ ra một nụ cười sầu thảm.

Thân thể Ngũ trưởng lão giống như là một cái áo bông đã rách, nhẹ nhàng bay ra ngoài. Tất cả kinh mạch trong cơ thể bị Tần Lập thi triển chiến kỹ Duy Ngã Độc Tôn đánh tan nát!

- Ngũ trưởng lão!!!

Bàn lão giả (lão già mập mạp) phát ra một tiếng gào thê lưởng thảm thiết. Lão cùng Ngũ trưởng lão có tình bằng hữu hơn hai trăm năm, xưa nay tuy rằng ý kiến thường xuyên không hợp, rất hay cãi nhau ầm ỹ, có đôi khi thậm chí còn muốn động thủ. Nhưng trên thực tế, tình cảm giữa hai người lại vô cùng bền chắc!

Mắt thấy Ngũ trưởng lão bị một chiêu đánh chết, nỗi đâu trong lòng Bàn lão giả, quả thực là như tan nát ruột gan.

Vèo!

Điên cuồng nổi giận gầm lên một tiếng, xông về phía Tần Lập, quát lớn:

- Đi chết đi!

Khóe miệng Tần Lập kéo lên một ý cười lạnh lẽo, Ẩm Huyết kiếm vung lên, tia sáng màu tím lộng lẫy rực rỡ trong nháy mắt hiện, nhanh không gì sánh kịp, ánh sáng bảy màu giống như ngân hà bắc ngang chín tầng trời, trong nháy mắt bao phủ Bàn lão giả.

Bàn lão giả ngay cả cơ hội xuất thủ cũng không có, một chiêu được coi là sắc bén nhất chỉ thi triển được một nửa đã bị cắt ngang!

Mạo điệt lão giả(tám, chín mươi tuổi) Tam trưởng lão cũng gầm lên một tiếng giận dữ. Một thanh bảo kiếm phong cách cổ xửa "choeng" một tiếng rút ra khỏi vỏ, một luồng hào quang màu máu chém về phía Tần Lập.

Tam trưởng lão cũng không có ý đồ đi cứu Bàn lão giả Cửu trưởng lão, bởi vì căn bản là không kịp. Lão chỉ hy vọng một kiếm này sẽ khiến cho Tần Lập không thể không xoay người tự cứu.

Như vậy, Cửu trưởng lão còn có cơ hội sống sót bởi vì nếu Tần Lập dám không quay người ngăn cản một chiêu này, như vậy cho dù hắn chém chết Cửu trưởng lão, thì chính hắn cũng sẽ bị một kiếm của Tam trưởng lão chém chêt!

- Ầm!

Thân hình vốn gầy gò của Tần Lập đột nhiên như hóa thành kim cương, cả người lẫn kiếm hợp vào làm một đánh về hướng Cửu trưởng lão.

Thân thể mập mạp của Cửu trưởng lão không chút ảnh hưởng đến tốc độ, cũng cực kỳ nhanh chóng muốn trảnh khỏi đạo kiếm khí sắc bén này của Tần Lập.

Đáng tiếc chính là, đạo kiếm khí này nhanh hơn tốc độ của lão!

Kiếm khí trong nháy mắt đánh lên thân thể Cửu trưởng lão, đánh tan nát hộ thể cương khí mà lão ngưng tụ toàn thân nguyên lực tạo ra. Sau đó Tần Lập cầm Ẩm Huyết kiếm trong tay, thân hình cũng đồng thời tới gần sát phía trước Cửu trưởng lão.

- Phốc!

Ẩm Huyết kiếm đâm vào yết hầu Bàn lão giả Cửu trưởng lão, ánh tím lóe lên. Ẩm Huyết kiếm rút ra, thân thể Tần Lập đồng thời chuyển sang bên cạnh cửu trưởng lão.

Lúc này, một kiếm của Tam trưởng lão mới đánh tới nơi, lại đánh lên trên thân thể Cửu trưởng lão vừa chết. Một cỗ lực lượng khổng lồ như sóng thần trong nháy mắt đánh thân thể mập mạp của Cửu trưởng lão thành tro bụi!

Tam trưởng lão phát ra một tiếng rống giận bi phẫn:

- Tần Lập! Ta thề phải giết ngươi!

Thanh âm vô cùng thê lương, mang theo hận ý vô tận không ngừng quanh quẩn trong bầu trời đêm ở tân thành Hoàng Sa. Trong nháy mắt này, không biết làm kinh động đến bao nhiêu võ giả.

Tần Lập hắc hắc cười lạnh nói:

- Ngươi đã giết đồng môn của mình, nhưng lại muốn đổ tội cho ta. Lão già này, thủ đoạn của ngươi quá bỉ ổi!

Vừa nói, thân hình Tần Lập vội vàng lui nhanh, hướng về phía ngoài thành tân thành Hoàng Sa.

Lão già Tam trưởng lão đang rất hận, làm sao có thể buông tha cho Tần Lập, đuổi theo Tần Lập như một tia chớp.

Bóng hai người vừa biến mất, không biết có bao nhiêu người lợi dụng bóng đêm tiến lại đây. Đại đa số người chỉ nhìn thoáng qua tình cảnh nơi này liền lập tức đuổi theo phương hướng hai người biến mất.

Tần Lập không ngờ lại hiện thân!

Trên người hắn, chính là có bản đồ Thái cổ. Chỉ cần chiếm được bản đồ Thái cổ, cũng tưởng đương chiếm được tài phú kinh người!

Ý tưởng này xuất hiện trong đầu vo số người. Trong đó Bạch Bàn thanh niên (béo trắng) tự xưng Bàn gia lần trước Tần Lập đã gặp cùng với người con gái trẻ tuổi đi cùng hắn cũng xuất hiện ở nơi này.

Nàng kia truyền âm nói với Bạch Bàn thanh niên:

- Sư huynh. Tần Lập thật sự xuất hiện rồi? Hắn thực sự lợi hại như trong lời đồn sao?

- Shyt!

Bạch Bàn thanh niên nhổ một ngụm nước bọt xuống đất, cười lạnh nói:

- Hắn làm sao lợi hại bằng Bàn gia ta? Bàn gia chỉ dùng một tay đều có thể vùi dập hắn!

- Cứ khoác lác đi!

Nữ tử trẻ tuổi bĩu môi không hề để ý đến vị sư huynh thích tự tâng bốc này.

Bạch Bàn thanh niên liếc mắt nhìn nữ tử trẻ tuổi bên cạnh, hắc hắc cười nói:

- Sư muội à! Ngươi sẽ không phải là có ý nghĩ gì với tên mặt trắng kia chứ? Ta cảnh cáo ngươi, ngươi là của ta. Ai cũng đừng muốn cướp ngươi khỏi ta!

- Thúi lắm. Lão nương chả thuộc về ai cả!

Nữ tử trẻ tuổi cười lạnh một tiếng, thân hình chợt lóe thi triển Bách Biến Vô Ảnh Bộ, trong nháy mắt bỏ xa Bạch Bàn thanh niên ở phía sau.

- Hừ! Trước tiên gửi ở trên người ngươi mà thôi, sớm muộn gì cũng là của ta!

Bạch Bàn thanh niên trợn mắt khinh thường, đồng dạng tăng tốc độ đuổi theo nàng kia.

Người ở bốn phương tám hướng đuổi theo hai người Tần Lập, giờ phút này cũng đều đang giao lưu với nhau.

- Tần Lập kia biến mất hơn một năm, cũng di chuyển gia tộc khỏi nơi thần bí Huyền Đảo kia, không ai có thể tìm được hắn. Hiện giờ đột nhiên xuất hiện, có thể nào là giả hay không?

- Không có khả năng! Nghe nói bản đồ Thái cổ kia không phải chỉ có một tấm, mà là có rất nhiều tấm. Trên người Tần Lập kia cho dù có, cũng là không trọn vẹn. Cho nên, hắn nhất định cần phải chiếm đủ những tấm bản đồ còn lại mới có thể mở được cửa Thần Miếu Thái cổ!

- Đúng vậy! Tần Lập xuất hiện ở nơi này, chắc là muốn chiếm những tấm bản đồ Thái cổ còn lại kết quả bị kẻ thù phát hiện mới vội vàng thoát thân. Hừ! Tần Lập trong truyền thuyết kia là đệ nhất tuấn kiệt trẻ tuổi trên Huyền Đảo gì đó, ta thấy cũng chỉ là hạng bình thường. Tùy tiện một người ở nơi cực Tây chúng ta, bắt hắn quá dễ dàng!

- Không nên khinh địch. Tần Lập kia có thể làm ra nhiều chuyện kinh thiên động địa như vậy, hiển nhiên thực lực của hắn cũng không yếu! Có lẽ cũng không yếu hơn Thánh nữ Hàn Mai của Nguyệt Diêu Tiên Cung kia đâu!

- Hừ! Đây là đánh giá hắn quá cao! Một chục tên Tần Lập cũng không bằng một Hàn Mai!

- Đó là ngươi thích người ta!

- Vậy thì không phải, ngươi thích Thánh nữ Hàn Mai, nhưng người ta lại không coi trọng ngươi! Ha ha!

- Ha ha! Ha ha ha!

Tam trưởng lão đều tức giận muốn bể phổi. Tốc độ Tần Lập kia nhìn qua thì không nhanh, hơn nữa thủy chung không dùng hết toàn lực. Bởi vì bằng vào năng lực của Tam trưởng lão, đương nhiên nhìn ra Tần Lập thủy chung dùng một loại tốc độ không đổi chạy đi.

Tam trưởng lão đồng thời cũng cảm giác được phía sau có một đám người đuổi theo, thầm nghĩ: "Một đám ngu ngốc, quả thực còn ngu hơn cả heo! Các ngươi đuổi theo cái gì? Bản đồ Thái cổ nếu dễ dàng chiếm được, lão tử đã sớm cầm trong tay, còn đến phiên các ngươi hay sao? Thực nghĩ rằng Tần Lập này là cá trên thớt sao? Ta ngược lại hy vọng các ngươi có thể gặp hắn!"

Tần Lập vốn ra khỏi thành chính là không muốn chiến đấu ở trong thành Hoàng Sa. Nếu thật sự đánh thẳng tay, hủy diệt kiến trúc là chuyện nhỏ, mà còn sẽ gây tai họa lien lụy vô số người bình thường.

Cho dù là không tính vì A Hổ, Tần Lập cũng không muốn làm vậy.

Cho nên hắn chuẩn bị ra khỏi thành mới chiến đấu với lão già Tam trưởng lão này. Nhưng không nghĩ tới, lão già này thật ngu ngốc hét lớn kinh động toàn bộ người trong tân thành Hoàng Sa. Hiện tại có rất nhiều võ giả đuổi theo tới nơi này, tuy rằng trong lòng Tần Lập cũng không sợ nhưng hắn rất là phản cảm.

Xoay người nhìn thoáng qua khoảng cách của Tam trưởng lão cùng với mình, Tần Lập lạnh lùng cười đột nhiên lấy Ấn chương chưa từng sử dụng ra, hướng về Tam trưởng lão hung hăn đập tới.

Tam trưởng lão đang liều mạng đuổi theo, làm sao còn nghĩ đến Tần Lập có ám khí. Cái thứ chỉ bằng nắm tay kia lại mang đến cho lão một loại áp lực cực lón.

Tam trưởng lão cắn răng một cái, thanh bảo kiếm phong cách cổ xưa trong tay bộc phát ra một mảnh hào quang đỏ như máu, hung hăng bổ về hướng vậy bằng nắm tay.

Trong lòng còn thầm mắng: "Tiểu nghiệt súc, khinh người quá đáng! Chờ một kiếm của ta đánh bay thứ rác rưởi này của ngươi, xem ngươi còn có biện pháp gì? Hôm nay không giết ngươi…"

Mới vừa nghĩ đến đây, bảo kiếm truyền từ Thái cổ trong tay Tam trưởng lão cùng Ấn Chương của Tần Lập va chạm vào nhau. Một cỗ lực lượng khổng lồ, giống như Thái Sơn áp đỉnh khiến cho Tam trưởng lão lập tức có cảm giác không bình thường, nhưng đã quá muộn.

- Ầm! Ầm!

Thanh bảo kiếm được truyền từ thời Thái cổ trong tay Tam trưởng lão vỡ thành vô số mảnh nhỏ, sau đó Ấn Chương hung hăng đánh lên người lão. Thân thể lão đã được tinh luyện lập tức bị đánh nát thành mảnh vụn!

Một đứa trẻ mới sinh bằng nắm tay lập tức từ trong đan điền Tam trưởng lão nhảy ra, phát ra một tiếng thê lương như chuột, hóa thành một luồng hào quang hướng về phía bầu trời chạy trốn.

Trên Ấn Chương kia mạnh mẽ bộc phát ra một luồng hào quang chói mắt, giống như là mặt trời mọc trong bóng đêm, hào quang bắn ra bốn phía nhanh chóng đuổi kịp Đan Nguyên Anh Hóa của Tam trưởng lão. "Phịch" một tiếng đập nát Đan Nguyên Anh Hóa của lão, và hút sạch tinh hoa!

Tam trưởng lão, một đời cường giả Đan Nguyên Anh Hóa, chết oan chết uổng!

Sau khi Ấn Chương kia hấp thu sạch sẽ tinh hoa trên Đan Nguyên Anh Hóa của Tam trưởng lão, hóa thành một tia chớp bắn vào trong đan điền của Tần Lập. Đồng thời, một dòng nước ấm từ đan điền của hắn bắt đầu khuếch tán vào trong kinh mạch.

Hao tổn sinh ra vừa rồi Tần Lập chiến đấu trong nháy mắt đã hoàn toàn được bổ sung tràn đầy.

Tần Lập nao nao. Tuy rằng hắn từ trong truyền thừa của Hô Diên Bác, biết được rằng Bảo Khí có thể tự động hấp thu mọi vật tinh hoa trong thiên địa, nhưng lại không nghĩ rằng Bảo Khí không ngờ có thể bổ sung năng lượng của chủ nhân. Phát hiện này khiến hắn vô cùng kinh ngạc, thầm nghĩ: "Khó trách trong lòng đám võ giả nơi cực Tây kia, một món Linh Khí đều có hấp dẫn thật lớn. Quả nhiên là có nguyên nhân!"

Tần Lập vừa đánh chết lão già Tam trưởng lão này, mấy chục người từ các phương hướng phía sau trong nháy mắt xuất hiện, thấy cảnh tượng trước mắt đều có chút ngẩn người!

Bọn họ tuy rằng không biết thực lực mấy người đã chết, nhưng tốc độ có thể nhanh như vậy, chung quy không thể là kẻ yếu. Như thế nào chỉ trong khoảnh khắc đã bị Tần Lập diệt trừ?

Chẳng lẽ chỉ là cái loại chuyên về tốc độ mà vũ lực lại rất kém cỏi sao?

Cái loại là nghề nghiệp có chuyên môn, loại khả năng này tuy rằng không lớn, nhưng cũng không phải không có khả năng.

Một đám người đều đưa ánh mắt nghi ngờ nhìn về hướng Tần Lập.

Yến Linh Điêu

Duy Ngã Độc Tôn

434. Chương 438: Một Quyền Đập Hộc Máu

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

Mà Tần Lập lại giống như không nhìn thấy đám người này, thản nhiên nhìn về phía đám người. Tất cả mọi người không kìm nổi bắt đầu đề phòng, nhưng Tần Lập lại đi xuyên qua khe hở giữa đám người, như muốn trở về.

Quá cuồng ngạo rồi!

Trong lòng mọi người đồng thời dâng lên một ý tưởng như vậy.

Một lão già mặc đồ đen, râu tóc hoa râm trực tiếp chắn trước mặt Tần Lập, thản nhiên nói:

- Bằng hữu xin dừng bước!

Giọng nói lão tuy rằng rất nhạt nhẽo, nhưng tràn ngập uy lực làm cho người ta có một loại cảm giác của kẻ bề trên.

Trong đám người, lập tức có người lên tiếng bàn luận:

- Hắc! Không nghĩ tới người của Hải gia cũng tới, lúc này thật sự là sôi động rồi!

- Hải gia? Hải gia nơi cực Tây?

- Trừ bọn họ, thiên hạ này còn có Hải gia thứ hai khiến ta bất ngờ sao?

Người lên tiếng trước khinh thường hừ một tiếng, sau đó đổi thành một giọng điệu cung kính:

- Nơi cực Tây rất nhiều môn phái, gia tộc, nhưng nếu có thể chân chính được gọi là gia tộc môn phái hạng nhất thì phải là: Nguyệt Diêu Tiên Cung là một, thành Thông Thiên là một, Hải gia… cũng coi như là một nhà! Còn có mấy môn phái gia tộc lánh đời, nhưng đều gần như không xuất thế, cho nên không tính!

- Chỉ ba nhà bọn họ? Lãnh Thu Cung chẳng lẽ không tính sao?

Có người hỏi.

- Lãnh Thu Cung? Thực lực Lãnh Thu Cung nghe nói rất mạnh, tuy nhiên bọn họ chưa bao giờ lui tới với người khác, môn phái phong bế cũng không thu đồ đệ bên ngoài. Hắc! Tuy nhiên, mấy người chết hôm nay đều là từ Lãnh Thu Cung. Tần Lập này, lá gan thật lớn, thật sự là người trẻ tuổi không biết trời cao đất rộng. Giết trưởng lão ngoại môn của Lãnh Thu Cung. Lãnh Thu Cung làm sao bỏ qua cho hắn?

Lúc này, Tần Lập bình tĩnh nhìn lão già râu tóc hoa râm trước mặt, vẻ mặt lạnh nhạt nói:

- Có việc sao?

- Lão hủ là Hải Kim Tôn!

- Woaaa!

Lão già râu tóc hoa râm vừa nói ra mấy chữ này, lập tức gây cho đám người một trận ồn ào kinh hãi. Không ít người, ánh mắt nhìn về phía Hải Kim Tôn này đều có chút thay đổi.

Hải Kim Tôn, đã từng là tuyệt thế thiên tài của Hải hia ở nơi cực Tây. Thực lực vào lúc được 387 tuổi đã đạt tới cảnh giới Đan Nguyên Anh Hóa!

Nơi cực Tây, cường giả rất nhiều. Cảnh giới Lôi Kiếp không phải là không có. Nhưng trên thực tế, từ Chí Tôn đến Phá Toái Hư Không, là một nút chặn đầu tiên.

Nói cách khác, võ giả nơi cực Tây chỉ cần chịu tu luyện trên cơ bản không có người thấp hơn cảnh giới Chí Tôn! Nhưng từ cảnh giới Chí Tôn đột phá đến Phá Toái Hư Không, có người có thể chỉ cần vài chục năm, ví dụ như là Thánh nữ Hàn Mai của Nguyệt Diêu Tiên Cung tuổi thực tế năm nay là bốn mươi tám!

Cho nên, Hàn Mai có thể nói là tuyệt thế thiên tài, mấy trăm năm khó có một người!

Mà từ Phá Toái Hư Không đến cảnh giới Đan Nguyên Anh Hóa ít nhất cần thời gian năm trăm năm! Đây cũng không phải là nói ngươi muốn ngộ đạo là có thể ngộ đạo.

Tích lũy linh khí trong thiên địa, lĩnh ngộ đối với cảnh giới võ đạo, nắm trong tay linh hồn cùng tinh thần lực/ Hơi chút sai lầm chỉ một tia, sẽ thất bại.

Hậu quả thất bại cũng không phải bất kỳ người nào có khả năng chịu đựng được. Tuyệt đối sẽ không tẩu hỏa nhập ma- trực tiếp tử vong!

Cho nên, không đến cảnh giới nhất định, tuyệt đối không có người nào đi thử xông phá cảnh giới Đan Nguyên Anh Hóa. Phá Toái Hư Không cũng đã là rất cường đại rồi!

Đồng dạng, võ giả cảnh giới Phá Toái Hư Không nếu là nắm giữ pháp tắc thiên địa, sử dụng lực lượng pháp thuật rất thuần thục, như vậy giá trị vũ lực của hắn tuyệt đối làm cho người ta run rẩy!

Cho nên, cho dù là những môn phái gia tộc được truyền thừa từ Thái cổ ở nơi cực Tây cũng rất ít xuất hiện võ giả cảnh giới Đan Nguyên Anh Hóa trước một trăm tuổi!

Một lần có một người, đó là một chuyện lớn chấn động thời đại!

Hải Kim Tôn này, hơn 150 năm trước đã thành công tiến vào cảnh giới Đan Nguyên Anh Hóa, hiện tại hơn 150 năm qua đi, Hải Kim Tôn hơn 500 tuổi đã sớm ổn định ở cảnh giới Đan Nguyên Anh Hóa. Cho dù là ở nơi cực Tây, lão cũng là nhân vật số một không ai dám khinh thị.

Lại nhìn những người bên cạnh Tần Lập, duy chỉ có lão vượn Bạch Trung Sơn, lão ta sống không biết mấy vạn năm vẫn phải dựa vào sự trợ giúp của Tần Lập mới gian nan đột phá đến cảnh giới Đan Nguyên Anh Hóa.

Lại nói Xà Xà, đồng dạng cũng là linh thú sống hơn vạn năm, nếu không có Tần Lập, nàng còn không biết dừng lại ở cảnh giới Thiên Tôn đỉnh bao lâu nữa.

Cho nên, nếu đám người nơi cực Tây này biết được thực lực hiện tại của Tần Lập đã đạt tới cảnh giới Đan Nguyên Anh Hóa, nhất định sẽ kinh hãi biến thành tượng gỗ.

Hải Kim Tôn xem như là tuyệt thế thiên tài, như vậy Tần Lập chính là một tên tuyệt thế biến thái!

Cho nên, dù Tần Lập dùng tốc độ khó tin đánh chết vài trưởng lão ngoại môn Lãnh Thu Cung cũng tuyệt đối không có bất kỳ người nào nghĩ rằng thực lực Tần Lập có phải đã đạt tới cảnh giới Đan Nguyên Anh Hóa hay không!

Bởi vì… đó căn bản là một chuyện không có khả năng!

Đây không phải là chuyện mà người thiên tài cỡ nào là có thể làm được! Ngàn vạn năm qua, đã cắm rễ thật sâu, hình thành quán tính trong cảm nhận của tất cả võ giả.

Cho nên, khi Hải Kim Tôn đứng ra ngăn cản Tần Lập, rất nhiều người đều kinh ngạc vạn phần đồng thời bộ dạng đều như xem kịch vui. Thầm nghĩ xem Tần Lập này còn dám kiêu ngạo nữa hay không.

- Vậy, người muốn cái đồ vật gì, có thể hay không nói cho ta?

- Ngươi muốn biết? Có thể, nhưng ta nói xong sẽ giết ngươi!

Diễm Tuyết Cơ khẽ cười.

Hàn Mạc thở dài, không nói gì nữa.

Diễm Tuyết Cơ thân hình có vẻ hơi tê cứng nên khẽ động đậy. Trong lúc vô ý chạm vào chân Hàn Mạc, hắn đột nhiên nổi hứng trêu đùa lấy chân mình hướng tới chân nàng khều khều. Diễm Tuyết Cơ đành phải co chân về nhưng Hàn Mạc lại đưa chân theo trêu đùa nàng, lần này Diễm Tuyết Cơ lại không co chân về nữa mà tùy ý để chân Hàn Mạc dán sát chân nàng.

- Bọn họ mặc dù nghi ngờ ta, nhưng lúc này có lẽ đã giảm bớt, hơn nữa có ngươi yểm trợ, ta vẫn còn có cơ hội.

Diễm Tuyết Cơ nhẹ nói, nàng xoay người nằm thẳng:

- Hắn trúng hai chưởng của ta mặc dù không chết nhưng trong thời gian ngắn không thể bình phục, ta sẽ khôi phục trước hắn, hai ngày sau khi ta khôi phục sẽ thử công lực lại lần nữa.

- Ta đây chỉ có thể chúc lão bản may mắn.

Hàn Mạc bất đắc dĩ nói.

- Đúng rồi, công phu gia hỏa kia gọi là Quỷ Cốc thủ ư? Tại sao lợi hại như thế, lại có thể đem huyết dịch đánh thành độc huyết?

Diễm Tuyết Cơ nói:

- Quỷ Cốc thủ là một tuyệt kỹ Quỷ cốc môn, chẳng qua là môn nhân Quỷ cốc có thể học thành không nhiều, muốn học nó thì từ nhỏ đem tay ngâm trong độc thủy chịu được thống khổ, quanh năm suốt tháng, bàn tay liền mang độc tố. Quỷ Cốc thủ đánh ra, trúng chưởng thì sẽ trúng độc, độc tố một khi xâm nhập lục phủ ngũ tạng, cho dù Đại La Kim Tiên cũng phải chết. Lão nương nếu không phải là vận khí chống đỡ, sớm đã chết ở trong tay hắn. Trước ta không biết lai lịch hắn, hắn một chưởng này đánh ra, ta mới đoán được thân phận của hắn. Hắn hiển lộ chưởng này, vì tin tưởng ta nhất định không thể không chết, nếu không thì tuyệt sẽ không dễ dàng dùng sở học độc môn của mình.

Hàn Mạc nghe nói muốn luyện Qủy Cốc thủ từ nhỏ phải ngâm tay vào độc thủy thì không khỏi rùng mình.

- Ta nói cho ngươi những chuyện này, là để cho ngươi hiểu rõ. Hạ gia tịnh không dễ đối phó, thực lực bọn họ so với ngươi không hề kém.

Diễm Tuyết Cơ bình tĩnh nói.

Hàn Mạc nhẹ nhàng cười, nói:

- Ai nói ta muốn đối phó Hạ gia ?

- Ngươi nói dối.

Diễm Tuyết Cơ lập tức phản đối:

- Tuy nhiên ân oán của ngươi cùng bọn chúng, lão nương cũng không hứng thú muốn biết, chỉ cần ngươi không cản trở công việc của ta thì chuyện của hắn lão nương cũng không quản!

Hàn Mạc “à” một tiếng, cũng không trả lời.

- Ta mệt rồi!

- Ta cũng mệt rồi!

Hàn Mạc nói.

- Ta muốn nghỉ ngơi, ngươi không quay về sao?

Diễm Tuyết Cơ nhẹ giọng hỏi.

Hàn Mạc thản nhiên cười:

- Ngươi đang như vậy ta có thể trở về sao? Ngươi tạm thời còn chưa phục nguyên khí, ta nếu đi, bọn họ nhất thời phái tới một Ảnh Tử vệ hóa trang thành thích khách đến thăm dò, khi đó ngươi đánh hay là không đánh? Ngươi nếu không đánh, một khi bị bọn họ khống chế, phát hiện ngươi bị thương thì sẽ ra sao. Nếu ngươi đánh, ngươi cảm thấy bằng thương thế hiện tại, là đối thủ của bọn họ sao?

Diễm Tuyết Cơ khẽ trầm ngâm nói:

- Đầu óc của ngươi rất thông minh.

Nàng xoay lưng về phía Hàn Mạc nhẹ nhàng nói:

- Cho ta nghĩa, cũng sinh ân.

Rồi không nói thêm lời nào nữa.

Nàng không biết, tư thế nàng như vậy mê hoặc vô cùng. Đôi kiều đồn phong sung mãn nhô lên, tóc mây sóng xõa, mùi hương thoang thoảng trôi nổi làm cho Hàn Mạc ở phía sau sinh ra cảm giác quái dị.

Đêm tối u tĩnh, hai người hơi thở tựa hồ đều có chút gấp rút.

Hàn Mạc hơi hướng Diễm Tuyết Cơ nhích lại gần, tuy trời tối nhưng vẫn nhìn thấy bờ vai trắng ngần cùng những đường cong hoàn mỹ, bên dưới người hắn nóng dần lên, ánh mắt lại dán vào phần nở nang nhất cơ thể. Cặp mông.

Cái loại cảm giác kích thích này lập tức tràn ngập toàn thân, thân hình hắn lại nhích lên phía trước làm bụng hắn chạm vào mông của Diễm Tuyết Cơ.

Diễm Tuyết Cơ nhè nhẹ run rẩy, nhưng không nói gì, thân hình cũng không động đậy.

Lá gan Hàn Mạc lại lớn thêm, một bàn tay nhẹ nhàng đặt lên vòng eo thon thả bóng loáng như ngọc của nàng.

Diễm Tuyết Cơ khẽ rên một tiếng, một bàn tay giữ lấy tay Hàn Mạc để hắn không động đậy nữa. Nhưng lúc này này thân thể Hàn Mạc đã nóng lên, mặc dù tay bị nắm nhưng nó như biến thành thủy xà không ngừng động động xoa nắn vòng eo thon thả của nàng. Cảm giác thật là kích thích.

Diễm Tuyết Cơ tựa hồ không thích ứng, thân thể giật giật, mông không ngừng nhúc nhích. Cái này thật sự là muốn bị lấy mạng đây.

Quyền Thần

Tác Giả: Sa Mạc

~o0o~

Quyển thứ 4 - Giông tố Nghi Xuân

331. Chương 331: Cứ Làm Theo Sách

Nhóm dịch: BachKhiet

Nguồn:metruyen

Diễm Tuyết Cơ thấy khoảng giữa hai đùi bỗng nóng ran, cảm giác có một vật cực kỳ cứng rắn chạm vào mông mình, thân thể mềm mại của nàng lập tức run rẩy như chú thỏ nhỏ khi bị thợ săn nhìn thấy, chỉ trong chốc lát mỗi tấc da thịt trên cơ thể nàng tựa hồ đều cứng lên.

Nàng là một thiếu phụ nhưng lại chưa từng trải qua trái cấm của thế gian. Cũng chẳng ai biết được cơ thể nàng cực kỳ mẫn cảm. Đêm trước cùng Hàn Mạc cận kề thân thể chẳng qua đó chỉ là diễn kịch che mắt địch nhân, thật là vạn bất đắc dĩ mới làm vậy. Nhưng lần này lại khác, đêm khuya thanh vắng, cô nam quả nữ nằm sát bên nhau.

Hàn Mạc là thanh niên hỏa khí đang thịnh, nàng mặc dù là cao thủ võ lâm kiến thức tất nhiên không tầm thường, nhưng nữ tử cuối cùng vẫn là nữ tử, vẫn có ham muốn ái ân hoan lạc. Cho nên lúc này bị Hàn Mạc khiêu khích khiến tâm thần thiếu chút nữa rời khỏi thể xác mà phiêu linh.

- Ngươi muốn làm gì?

Diễm Tuyết Cơ nhẹ giọng trách cứ.

Hàn Mạc ép "tiểu đệ" của mình vào mông của Diễm Tuyết Cơ cảm thấy ấm áp, sảng khoái vô cùng, chỉ chực rên lên một tiếng. Tuy nghe Diễm Tuyết Cơ trách cứ, nhưng không phản kháng mà dịu dàng nói:

- Làm cái gì? Không có… a… ta làm cái gì sao?

- Tha cho ngươi, ngươi còn không dứt! Không đánh ngươi một trận, ta thấy ngươi còn không biết trời cao đất rộng!

Những lời này của Tần Lập khiến đám người chung quanh vội vàng thối lui đều không kìm nổi toát mồ hôi lạnh đầy đầu, thầm nghĩ: "Lời nói bưu hãn như vậy, thật sự là lần đầu tiên trong đời được nghe!"

Bạch Bàn thanh niên trợn mắt há hốc mồm than thở:

- Bàn gia coi như là mở rộng kiến thức. Con mẹ nó… trên đời này còn có người càng không biết xấu hổ hơn so với Bàn gia! Bàn gia muốn cùng hắn làm bằng hữu. Cùng hắn là địch, đều là… ngu ngốc!

Mập mạp nói xong, cảm giác bên hông đau nhói, xoay người nhìn Tiểu sư muội của mình, nói:

- Ngươi tại sao nhéo ta?

Nói xong mới cảm thấy được không khí có chút không bình thường, phát hiện có người đối diện hắn trợn mắt giận dữ.

Mập mạp cũng vừa hay nhận biết đối phương, đúng là đám người của Hải gia đi cùng Hải Kim Tôn. Hắn vừa mới nói cùng Tần Lập là địch đều ngu ngốc, chẳng phải chính là nói người Hải gia sao? Vì thế, vẻ mặt mập mạp nghiêm chỉnh hướng về phía đám người Hải gia mặt xanh mét, giải thích:

- Thật có lỗi! Ta không có ý nói các ngươi là ngu ngốc…

- Tiểu tử! Ngươi muốn chết!

Một người Hải gia bên kia lập tức giận tím mặt, đang muốn xông lên solo cùng mập mạp.

Mập mạp tốc độ cực nhanh lui ra phía sau sư muội mình, sau đó ló đầu ra, lấm la lấm lét vẻ mặt vô tội nói:

- Sư muội! Bảo vệ ta!

Sư muội mập mạp trợn mắt khinh thường, hướng về mấy người Hải gia đang tức giận xông lên não, xinh đẹp cười nói:

- Sư huynh ta không phải ý nói vậy, tat hay hắn xin lỗi các vị. Địch nhân của các vị là tên kia, không phải chúng ta!

Người chung quanh thấy cảnh này, không khỏi đều toàn thể hết lời để nói. Thầm nghĩ đôi thanh niên nam nữ này đều không phải là loại tầm thường, đều đủ xấu xa!

Mấy người Hải gia kia vẻ mặt giận dữ quay đầu, không hề để ý đến sư huynh muội mập mạp. Mà lúc này, chiến đấu bên kia cũng khiến cho mọi người không ngừng kinh hô, tự nhiên cũng không ai chú ý đến nơi này nữa.

Nguyên lai lúc này Tần Lập chính đang áp chế bầm dập Hải Kim Tôn.

Nếu vừa rồi Tần Lập nói ra những lời đó làm cho người ta nghĩ rằng hắn cuồng ngạo vô biên, vô sỉ vô đối. Như vậy giờ phút này, tất cả mọi người đều hoàn toàn sợ ngây người.

Chỉ thấy Tần Lập đang dùng một loại tư thế như Thiên Thần hạ phàm, một quyền nhanh hơn một quyền, một quyền nặng hơn một quyền đập về phía Hải Kim Tôn. Mỗi một quyền đều phát ra một tiếng nổ lớn.

Hải Kim Tôn chỉ có thể vừa lui về sau, vừa bị động nghênh đón với vẻ mặt hoảng sợ. Thậm chí ngay cả cơ hội phản công phát ra tuyệt chiêu của bản thân cũng không có!

Lại nói, công phu quyền cước chính là tuyệt kỹ của Hải gia. Nếu người bình thường dùng quyền cước đến đối chiến với người Hải gia, vậy nhất định sẽ bị người cười rụng răng.

Nhưng lúc này, không ai có thể cười ra được, bởi vì một màn này làm cho người ta cảm thấy quá mức rung động! Chỉ sợ là qua mấy trăm, mấy ngàn năm, có người nhớ tới trận chiến hôm nay đều thổn thức không thôi.

Thân thể Tần Lập quả thật không phải là thân thể nhân loại. Bởi vì hắn đã hoàn toàn vượt qua cực hạn mà võ giả nhân loại có khả năng đạt tới.

- Lão già không biết xấu hổ nhà ngươi, thích hay không?

- Ầm!

Thân thể Hải Kim Tôn lui sau một bước, sắc mặt đau khổ!

- Không có việc gì ngươi đi làm con chó chặn đường?

- Ầm!

Thân thể Hải Kim Tôn lại lui về phía sau một bước, máu tươi lại tràn ra ngoài khóe miệng.

- Lão già này, còn dám đánh lên sau lưng ta. Ta không biết ngươi, ngươi lại muốn giết ta. Chẳng lẽ các gia tộc môn phái truyền lưu muôn đời các ngươi, từ trước đến nay chính là không phân biệt phải trái như vậy sao?

- Ầm! Ầm! Ầm!

Thân thể Hải Kim Tôn lại liên tục lui về sau.

Mà làm cho người ta vô cùng hoảng sợ nhất là, từ đầu đến cuối, không có ai cảm nhận được cho dù là một tia dao động nguyên lực nào từ trên thân thể Tần Lập.

Hải Kim Tôn kỳ thật cho đến bây giờ cũng không chịu nội thương quá nặng, nhưng làm cho người ta vò đầu bứt tai, không biết nghĩ gì chính là Tần Lập thủy chung chế trụ Hải Kim Tôn gắt gao, khiến cho một đại nhân vật cảnh giới Đan Nguyên Anh Hóa ngay cả một cơ hội phản kích cũng không có! Đây đã không thể dùng kỳ tích để hình dung, thậm chí có thể xưng là thần tích!

- Có phục hay không?

Tần Lập vung nắm tay, một quyền hung hăng nện lên nắm tay Hải Kim Tôn đưa ra cản. Nắm tay Hải Kim Tôn lúc này đã máu thịt lẫn lộn, nhìn qua làm cho người ta cực kỳ sợ hãi.

- Phục cái rắm! Tần Lập… ngươi… ngươi nhớ kỹ cho ta. Ngươi trêu chọc Hải gia, Hải gia tuyệt đối không bỏ qua cho ngươi!

Hải Kim Tôn thở hồng hộc, rít lên mấy chữ này qua kẽ răng.

- Phì! Ngươi đánh không lại ta!

Tần Lập cười lạnh, lại là một quyền.

- Ầm!

Lại một tiếng trầm đục vang lên, cánh tay Hải Kim Tôn truyền đến một cảm giác chết lặng. Mỗi khi hai quyền va chạm nhau, lão cảm giác được nắm tay Tần Lập giống như là một thứ cứng rắn nhất trên đời. Đánh lên đó, cánh tay không ngừng chết lặng, đến hiện tại đều gần như không có cảm giác đau nữa.

Nhưng Hải Kim Tôn tinh thông quyền cước trong lòng lại rất rõ ràng, điều này có ý nghĩa gì. Nếu đối phương liên tục không ngừng đánh tiếp, cả cánh tay của lão đều rất có khả năng bị phế.

Nhưng mà, lão lại không chiếm được bất kỳ cơ hội nào để trả đòn, buồn bực quả thật muốn chết.

Hơn nữa, lời nói của Tần Lập cũng chọc giận người, có thể làm người sống tức chết, có thể làm người chết tức giận sống lại rồi chết đi! Ngươi nói với hắn cái gì, hắn căn bản không trả lời, ngược lại ném ra một câu càng khó nghe hơn!

Mấy người Hải gia ở bên kia lúc này rốt cục không kìm nổi, bọn họ đã nhìn ra biến hóa tình hình. Nếu ra tay vây công Tần Lập, có lẽ sẽ bị người chê cười, nhưng nếu không rat ay giúp đỡ Hải Kim Tôn, như vậy thiên tài mấy trăm năm mới có của Hải gia này, chỉ sợ thật sự muốn hủy trong tay Tần Lập.

Tần Lập này tuy rằng không có nguyên lực cường đại gì, nhưng lực lượng khủng bố này, quả thật là cái thế vô song. Nói hắn có khí lực dời núi ngăn song, mọi người ở đây cũng đều tin tưởng.

Nghĩ vậy, mấy người Hải gia đồng thời bộc phát, không có phát ra bấy kỳ âm thanh nào, giống như mấy con hung ưng đánh về phía vậy săn, đồng loạt công tới Tần Lập.

- Ha ha ha ha!

Tần Lập cất tiếng cười to, nắm tay trái tiếp túc đánh về phía Hải Kim Tôn, tay phải cầm Ẩm Huyết kiếm, sau đó cười nói:

- Đây là đại gia tộc nơi cực Tây. Ha ha ha! Một cái đánh không lại liền đi lên một đám, thực thống khổ! Đến đây, hôm nay trước mặt anh hung thiên hạ, xem Hải gia các ngươi trước đây ta chưa từng nghe qua, rốt cục uy phong tới trình độ nào!

- Thực… con mẹ nó… thống khoái…

Bạch Bàn thanh niên mới nói dứt lời, miệng của hắn đã bị sư muội che đi, sau đó vẻ mặt xin lỗi nhìn người Hải gia bên kia gần như muốn bung nổ. Một bàn tay ngọc chỉ chỉ hướng Tần Lập:

- Qua bên kia đi… Sư huynh ta bị… Ngốc!

…….

Ầm Ầm!

Ầm Ầm!

Ầm Ầm!

Ba tiếng nổ như sấm sét, ba đạo vô hình kiếm khí hung hăng đánh bay ba người tấn công Tần Lập, sau đó Tần Lập tay trái quyền, tay phải điên cuồng đánh về Hải Kim Tôn!

Hắn gầm lên một tiếng:

- Nhận thua! Không nhận thua lão tử đập chết ngươi!

Ầm!

Ầm!

Ầm!!!

Nắm tay Tần Lập vung lên tốc độ nhanh không gì sánh kịp, rất nhiều người đều cảm giác nắm tay Tần Lập vung lên liền ngừng lại, ngay cả tàn ảnh cũng không nhìn ra. Đó là bởi vì tốc độ ra quyền của Tần Lập đã vượt qua thị lực của bọn họ vô số lần!

Lịch lãm trong tầng hai Hoàng Kim Cung làm sao những người này có khả năng hiểu được?

- Rắc… Rắc!

Một tiếng xương cốt vỡ vụn vang lên giòn tan, cánh tay Hải Kim Tôn rốt cục không thể chịu đựng thêm loại lực lượng khổng lồ như núi đè, mạnh mẽ bị đập xương cốt vỡ ra!

- Ta phục rồi! Tần công tử! Hải gia chúng ta nhận thua. Ngài mau dừng tay… mau dừng tay đi mà!!!

Một người Hải gia giọng nói mang theo tiếng nấc kêu lên.

Tần Lập vung cao nắm tay, dừng ở nơi cách đầu Hải Kim Tôn một xích (33.33cm)! Nếu người này không hô lên, một quyền này của Tần Lập sẽ đập đầu của Hải Kim tôn thành dưa hấu nát!

Lại nhìn Hải Kim Tôn đứng ở kia vẻ mặt tro tàn như bố mẹ bị chết!!!

Yến Linh Điêu

Duy Ngã Độc Tôn

436. Chương 440: Hồ Tiểu Bàn

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

Lúc này, Tần Lập uy phong lẫm liệt, giống như thiên thần hạ phàm, một cỗ khí phách ngạo nghễ thiên hạ vô hình bao trùm xung quanh, hình thành một cỗ khí phách thuốc về Tần Lập, thuộc về Cửu Thiên Thập Địa Duy Ngã Độc Tôn!

Đây không phải là khí vương giả trong truyền thuyết gì, mà thuần túy là một loại khí thế do lực lượng sản sinh ra! Đó là một loại cảm giác không thể địch nổi!

Hải Kim Tôn sắc mặt như tro tàn, trong lòng… cũng như tro tàn, đầu óc trống rỗng. Cho đến giờ lão vẫn không nghĩ ra nổi, xem chừng vĩnh viễn cũng không cách nào nghĩ ra được: vì sao mình đường đường là siêu cấp cao thủ cảnh giới Đan Nguyên Anh Hóa hậu kỳ, lại không minh bạch thua trên tay Tần Lập (vì a TL nhà ta là nv 9 ^^!)

Hơn nữa, còn là dưới đối địch chính diện, người ta ngay cả nguyên lực cũng không sử dụng tới…

Loại chuyện này truyền ra ngoài, sợ rằng cũng không có người tin tưởng. Bởi vì đây quả thật đi ngược lại lẽ thường, đi ngược nhận thức của mọi người, căn bản là một chuyện không thể tin nổi.

Hai mắt lão không còn thần thái trước đó, chòm râu hoa râm lay động trong gió, nhưng không còn cảm giác oai hùng bừng bừng trước kia, ngược lại làm cho người ta cảm giác như mộ địa anh hùng hiu quạnh.

Hải Kim Tôn biết mình thua rồi, thua hoàn toàn. Tuy nhiên lão không rõ vì sao lại thua, nhưng lúc này lão thật tâm phục khẩu phục!

Chẳng qua việc này cùng với chuyện lão thống hận Tần Lập, hận không thể lập tức giết ngay Tần Lập cho thống khoái, là hai chuyện hoàn toàn khác nhau.

Hải Kim Tôn gian nan nâng tay lên, cánh tay truyền tới đau đớn kịch liệt, cũng không chút ảnh hưởng hận ý trong lòng lão. Lão đang chờ, chờ Tần Lập giễu cợt lão, chế nhạo lão, châm chọc lão!

Lão không quan tâm, ngược lại sát khí hận ý với Tần Lập càng thêm nồng nặc, giết Tần Lập lại càng thêm thoải mái!

Nhưng làm Hải Kim Tôn cùng mọi người đều có chút bất ngờ, Tần Lập chỉ nhàn nhạt nhìn thoáng qua Hải Kim Tôn, trong ánh mắt tràn ngập thương hại, sau đó không nói gì nữa, xoay người rời đi.

Hải Kim Tôn gần như điên cuồng, loại thái độ này của Tần Lập càng vượt xa mở miệng châm chọc lão, chế nhạo lão, đùa cợt lão, càng làm cho lão không cách nào tiếp thu. Bởi vì đối phương rõ ràng là không để mình vào mắt mà!

Hoàn toàn dứt khoát không nhìn tới! Ánh mắt thương hại nói rõ ngay từ đầu Tần Lập đã không để lão vào trong mắt!

Cánh tay còn lại của Hải Kim Tôn nắm chặt, nắm gắt gao, trên trán gân xanh phồng lên, răng cắn muốn nát. Vẫn không nhịn được, từ trong kẽ răng phun ra mấy chữ.

- Tần Lập! Ngày hôm nay thua dưới tay ngươi, Hải mỗ tâm phục khẩu phục! Chẳng qua, ngươi nhớ kỹ: Hải gia tuyệt không bỏ qua cho ngươi!

- Ngu ngốc!

Tần Lập ném lại hai chữ, cũng không quay đầu lại bỏ đi.

Mấy chục người nơi này, phân biệt thuộc về rất nhiều gia tộc cùng môn phái, nhưng không có một ai dám ra tay ngăn cản Tần Lập!

Ngay lúc những người này tắt tiếng tập thể, hai mặt nhìn nhau. Giọng nói nhàn nhạt của Tần Lập truyền từ xa tới:

- Thành chủ A Hổ tân thành Hoàng Sa là huynh đệ của ta, ai dám động tới hắn, ta tất giết sạch!

Người thanh niên béo nhìn bóng lưng Tần Lập đi xa, cùng bộ pháp giống như lưu thủy hành vân, nhìn như thong thả, nhưng khoảnh khắc đã đi ra thật xa, sắc mặt cũng có chút nghiêm túc. Quay sang sư muội có chút dại ra thì thào nói:

- Bộ pháp của Tần Lập, còn mạnh hơn rất nhiều so với Bách Biến Vô Ảnh Bộ của chúng ta! Hơn nữa… thực lực này, ai dám nói hắn chỉ cậy vào sức mạnh?

Những người có cách nghĩ đồng dạng với thanh niên béo kia hiển nhiên có rất nhiều, đa số những người này đều sắc mặt phức tạp. Vốn bọn họ chỉ nghĩ dùng phương pháp nào lấy được bản đồ Thái Cổ từ trong tay Tần Lập.

Về phần thực lực của Tần Lập, theo bọn họ thấy tuy không phải bình thường, nhưng cũng không phải võ giả cường đại gì. Cho nên những người này hầu như chưa bao giờ lo lắng tới việc bọn họ không đánh lại Tần Lập, thì phải làm gì đây.

Cũng may ngày hôm nay rốt cuộc bọn họ hiểu được, một người có thể bằng vào lực lượng thuần túy đánh một võ giả cảnh giới Đan Nguyên Anh Hóa đến mức không có lực trả đòn, dù ngay cả cơ hội phản kích cũng không có, mạnh mẽ bị đánh gãy một cánh tay!

Người dũng mãnh như vậy, còn có ai dám dễ dãi khiêu khích?

Thanh niên béo kia đột nhiên nghĩ tới gì đó, kéo tay sư muội bay vút như chớp về phía Tần Lập rời đi.

Hải Kim Tôn vẫn đứng đó như trước, mặc cho người nhà Hải gia xử lý thương thế trên cánh tay. Mặc kệ đau đớn cỡ nào, đều cắn răng chịu đựng không rên một lời, làm cho người khác cũng sinh vài phần kính nể.

Lúc này đã tới hửng đông, phía đông đã lộ ra một vệt màu trắng bạc, một tia tử khí hoa lệ óng ánh cũng xuất hiện ở nơi đó.

Tần Lập thấy tia tử khí đó, liền đứng lại nhắm mắt ngưng thần hấp thu cỗ năng lượng tinh thuần nhất thiên địa này. Chiến đấu vừa rồi, ngoại trừ bản thân Tần Lập, không ai biết cuối cùng hắn hao tổn bao nhiêu lực lượng.

Không biết, đương nhiên cho rằng Tần Lập chỉ bằng vào sức mạnh, bằng vào tu luyện dưới trọng lực áp bức gấp trăm lần ở tầng hai Hoàng Kim Cung, mới có thể chiến thắng Hải Kim Tôn.

Còn trên thực tế, sự thật chân chính là Tần Lập vận hành Tiên Thiên Tử Khí Quyết, hoàn toàn dùng Tiên Thiên Tử Khí hấp thu trong cơ thể chuyển hóa thành lực lượng khổng lồ vô cùng vô tận!

Tần Lập trước kia dùng Tiên Thiên Tử Khí chuyển hóa thành nguyên lực. Bởi vì nguyên lực cũng được, hay Tiên Thiên Tử Khí cũng thế, trên thực tế đều là linh khí trong thiên địa. Cuối cùng, chúng đều do công pháp chuyển hóa thành lực lượng thi triển ra ngoài.

Ở cảnh giới hiện tại, Tần Lập đã không cần phải đi theo hệ thống võ giả thế giới này, chuyển biến Tiên Thiên Tử Khí thành nguyên lực dùng đối địch.

Nếu hắn muốn, chỉ cần trực tiếp lấy Tiên Thiên Tử Khí Quyết chuyển hóa thành năng lượng khổng lồ, sau đó biến thành lực lượng kinh khủng, như vậy là đủ rồi!

Bởi vì bản thân Tiên Thiên Tử Khí đã mạnh hơn thiên địa linh khí rất nhiều! Trước Đan Nguyên Anh Hóa, Tần Lập còn không dám làm như thế, bởi vì lúc đó thân thể hắn còn chưa đủ để chịu đựng lực lượng do Tiên Thiên Tử Khí chuyển hóa ra.

Nhưng cảnh giới nâng cao, tu luyện dưới trọng lực của Hoàng Kim Cung, cùng với chiến kỹ Cửu Thiên Thập Địa Duy Ngã Độc Tôn tầng thứ năm – Huyết Mạch Chuyển Hóa… Tất cả những thứ này, tạo nên thực lực dọa người của Tần Lập hôm nay!

Nhưng cho dù nói thế nào thì Hải Kim Tôn cũng là một võ giả Đan Nguyên Anh Hóa thực lực rất mạnh, làm sao là một kẻ hời hợt được? Muốn áp chế một cường giả như vậy hoàn toàn không có lực đánh trả, vừa rồi Tần Lập tiêu hao một lượng thể lực, là một con số kinh người!

Ít nhất, tiêu hao hết năm phần!

Hấp thu xong một tia Tiên Thiên Tử Khí cuối cùng, Tần Lập quay lại nhàn nhạt nói với cánh đồng hoang ở mấy trăm thước phía sau:

- Đã nhìn lâu như vậy rồi, hai vị, không muốn đi ra nói vài lời sao?

Kỳ thật Tần Lập đã sớm thấy hai người kia đang rình coi mình, nhưng hắn không quan tâm. Cử động của mình ở trong mắt người khác chỉ là nhắm mắt điều tức một hồi mà thôi, hơn nữa trên người hai người này cũng không có ác ý gì, phần nhiều là một loại hiếu kỳ.

Chỗ trọng yếu nhất, Tần Lập lại biết hai người kia. Chính là đôi tình lữ trẻ tuổi cướp tấm bản đồ giả do Hàn Mai cố ý thả ra!

Sau đó, tấm bản đồ giả này lại bị cho là đồ thật, trở về trong tay Hàn Mai!

Đây là điểm làm cho Tần Lập thỏa mãn nhất, Hàn Mai lấy một tấm bản đồ giả, trở về sư môn tranh công. Chờ tương lai chân tướng rõ ràng khắp thiên hạ, biểu tình của nàng nhất định rất đặc sắc!

Cũng chính vì vậy, mới khiến Tần Lập đối với đôi tình lữ này cũng không có ác cảm gì.

Thanh niên béo kia kéo tay sư muội, mi mắt cụp xuống kéo nhau ra, bộ dạng rụt rè giống như đã làm sai chuyện gì đó. Người không biết phẩm tính tên mập mạp này, nhất định sẽ cho rằng kẻ này là một đứa nhỏ ngoan ngoãn vô hại.

- Cái này… Hắc hắc! Tần công tử, thật ngại quá, ta cùng sư muội rất ngưỡng mộ Tần công tử, muốn kết giao với Tần công tử một chút, cho nên… cho nên mới theo tới đây. Cái này… chúng ta cũng không có ý định nhìn trộm Tần công tử tu luyện!

Mập mạp thề thốt nói, trên mặt còn lộ ra tươi cười lấy lòng, làm cho sư muội bên người hắn có một loại cảm giác vô cùng xấu hổ. Mập mạp này, càng ngày càng không biết xấu hổ mà!

Tần Lập phất tay cười, nhìn thoáng xa xa những người dừng chân bên kia, lại không dám tới gần, nói:

- Gặp nhau tức là có duyên, ta mời uống một ly thế nào!

- Hắc hắc! Sao lại không biết xấu hổ như thế, hay la để ta mời đi.

Mập mạp vẻ mặt hòa khí khách sáo. Những người theo sau trợn mắt há mồm mà nhìn hắn cùng Tần Lập kề vai sát cánh rời đi, giống như là lão bằng hữu quen biết rất nhiều năm.

Hải Kim Tôn băng bó xong cánh tay, chòm râu hoa râm phất phới trong gió, trong đôi mắt bắn ra quang mang vô cùng oán độc, nói với người bên cạnh:

- Tên mập mạp chết tiệt kia là người nơi nào, dường như là xông lên cùng chúng ta, vì sao bộ dáng cùng Tần Lập kia lại quen thuộc như thế?

Nhắc tới mập mạp này, người Hải gia vẻ mặt giận dữ, trong đó một lão già giọng căm hận nói:

- Ai biết mập mạp này nhảy ra từ chỗ nào, lúc ngài chiến đấu cùng Tần Lập, hắn ở bên kia nói bậy nói bạ, thật là đáng ghét!

Hải Kim Tôn bộ mặt âm tình bất định, chậm rãi nói:

- Tạm thời đừng để ý tới người khác, lập tức truyền tin về gia tộc, mời trưởng lão Chấp pháp tới đây!

- Này… có được không?

Một người Hải gia có chút chần chờ nói.

- Không có gì không được, trong tay Tần Lập kia có bản đồ Thái Cổ!

Hải Kim Tôn lạnh lùng nói.

Tân thành Hoàng Sa, trong một tửu lâu vừa mới mở cửa từ sáng sớm, liền nghênh tiếp mấy vị khách, chính là ba người Tần Lập cùng sư huynh muội mập mạp.

Tần Lập muốn một nhã gian, tùy tiện chọn vài món ăn, một bầu rượu. Ngồi xuống xong, mập mạp mới bắt đầu tự giới thiệu mình.

- Tần công tử! Tại hạ tên là Hồ Tiểu Bàn, đây là sư muội ta, Lý Bình.

Mập mạp có chút ngượng ngùng nói, tên của hắn xác thật rất đặc biệt. Bởi vì lúc hắn sinh ra thật béo tròn, phụ thân không có văn hóa của hắn liền trực tiếp đặt một cái tên như vậy, sau này tuy rằng kháng cự nhiều lần, nhưng cũng không giải quyết được gì.

Tần Lập vừa lúc đang uống trà, nghe được cái tên này thiếu chút phun ra. Cố nén nuốt trà trong miệng xuống, ánh mắt có chút quái dị nhìn thoáng qua mập mạp này, thầm nói cái tên này thật là thích hợp với hắn. Hồ của hồ thuyết bát đạo (nói bậy nói bạ), Bàn thì đương nhiên của bàn tử (mập mạp)…

Hồ Tiểu Bàn cũng rõ ràng cái tên của mình, làm người khác buồn cười, chớp mắt nói tiếp:

- Ta cùng sư muội đều là đệ tử một môn phái nhỏ bất nhập lưu ở sát biên giới cực Tây. Đi sang bên này, chỉ là tới giúp vui, nhìn xem Thái Cổ Thần Miếu trong truyền thuyết. May mắn quen biết Tần công tử, thật là không uổng chuyến đi này!

Yến Linh Điêu

Duy Ngã Độc Tôn

437. Chương 441: Ứng Vận Mà Sinh

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

Tần Lập vừa định nói, đột nhiên cảm giác được có một cỗ dao động tinh thần cực kỳ quái dị đang dò thám nhẫn trữ vậy trên tay mình. Trong lòng khẽ động, làm ra vẻ không biết, ở xung quanh nhẫn bày ra một tầng gai nhọn tinh thần phản kích.

Lúc này, sư muội mập mạp Lý Bình bỗng nhiên thét lên, sau đó hai tay ôm đầu cố nén đau đớn phát ra từ tinh thần thức hải, trong mắt cũng phát ra quang mang vô cùng sợ hãi.

Tần Lập giả vờ không biết gì, kinh ngạc hỏi:

- Làm sao vậy?

Trong lòng mập mạp hận nghiến răng nghiến lợi, hắn biết sư muội làm gì, cũng rõ ràng người trước mắt này khẳng định đang giả vờ hồ đồ. Trong lòng vừa thầm trách sư muội lỗ mãng, cùng càng thêm hiểu rõ Tần Lập vài phần. Thầm nghĩ người này chẳng những thực lực vô cùng mạnh mẽ, bộ pháp hết sức thần kỳ, nhưng… con mẹ nó, cũng thật là âm hiểm mà!

Trong lòng nghĩ vậy, trên mặt mập mạp lại cố ra vẻ tươi cười, trong mắt tràn ngập sầu lo thở dài một tiếng:

- Ôi! Nhìn qua thì sư muội ta là một người rất khỏe mạnh, trên thực tế nàng lại có bệnh!

- Có bệnh?

Trong lòng Tần Lập cười ngất, muốn nhìn xem mập mạp này có thể biên tạo ra cái gì.

- Đúng vậy! Từ trong bụng mẹ đã có bệnh, không biết lúc nào phát tác. Đi xem qua y sư nổi danh, kết quả người ta nói tiểu sư muội ta sẽ không sống quá hai mươi lăm tuổi.

Mập mạp nói đến đây, còn nặn ra hai giọt nước mắt, biểu tình nhìn thật đau khổ, nếu không biết xảy ra chuyện gì khẳng định sẽ bị hắn lừa gạt.

Tần Lập cũng vẻ mặt nghiêm nghị nói:

- Như vậy… thật là đáng tiếc, thật là một cô nương tốt mà!

Lý Bình ở một bên đầu đau muốn nứt ra, trong lòng lại thống hận tột đỉnh hai nam nhân chết tiệt dối trá này. Đầu lão nương đã đau đến như thế này, hai nam nhân chết tiệt các ngươi còn ở đó giả vờ không biết xảy ra chuyện gì. Mập mạp đáng chết, ngươi còn trù ẻo lão nương, ngươi chờ đó cho ta!

Cũng may Tần Lập cũng không làm thật, bằng không Lý Bình đã sớm biến thành một người ngu ngốc, nào còn có năng lực ở đó mắng chửi. Cho nên một lát sau Lý Bình liền khôi phục lại được, biết nam tử trẻ tuổi anh tuấn trước mắt này chẳng những thực lực siêu quần, những phương diện khác cũng cực kỳ xuất chúng như tướng mạo của hắn!

Xong bữa cơm, có tên Hồ Tiểu Bàn hoạt náo viên ở đây, ba người đều ăn rất vui vẻ. Sau khi ăn xong, lúc rời đi Hồ Tiểu Bàn đã bắt đầu xưng huynh gọi đệ với Tần Lập.

- Thực lực Tần huynh thật làm người ta kính ngưỡng, chẳng qua nghe nói Tần huynh đi ra từ nơi thần bí, đoàn người ở cực Tây đều là mắt cao hơn trán, khinh thường nhất là võ giả nơi thần bí. Đây còn không sao, chân chính cần lo lắng là thường xuyên có một ít môn phái hoặc gia tộc nơi cực Tây tìm được cửa ra vào một nơi thần bí, sẽ trực tiếp tấn công vào chém giết cướp bóc! Tần huynh nên cẩn thận!

Mập mạp vẻ mặt thành khẩn nhìn Tần Lập nói, nhưng trong lòng thì nghĩ như thế nào, vậy cũng không biết.

Tần Lập cũng gật đầu nghiêm túc, trầm giọng nói:

- Đa tạ Hồ huynh đệ nhắc nhở, ta sẽ chú ý!

- Gọi mập mạp là được rồi!

Hồ Tiểu Bàn vỗ vỗ bộ ngực béo mập của mình, đĩnh đạc nói.

Sau khi chia tay, hai sư huynh muội Hồ Tiểu Bàn cùng Lý Bình trở lại phòng. Vừa vào phòng, đóng cửa lại, Hồ Tiểu Bàn liền bị Lý Bình đè lên giường, khóa chặt hai tay, vẻ mặt hung ác nhìn mập mạp.

Hai mắt ti hí của mập mạp lộ ra vẻ mờ mịt, biểu tình trên mặt nhìn thật sợ hãi, run run nói:

- Ta nói tiểu sư muội à, cái này… cái này… Tuy rằng sư huynh luôn luôn thích chiếm chút tiện nghi của muội, nhưng mà huynh thật không phải người tùy tiện! Chẳng qua… chẳng qua nếu như muội ép, sư huynh ta, ta cũng chỉ có thể theo muội… Ô ô!

- Đi chết đi! Mập mạp đáng chết! Ngươi bớt giả bộ cho lão nương! Chính ngươi nói những gì hôm nay, sẽ không phải chỉ uống chút rượu liền quên mất rồi chứ?

Lý Bình hung ác nhìn chằm chằm hai mắt mập mạp, cười lạnh nói:

- Giỏi lắm, nói ta có bệnh, nói lão nương sống không quá hai mươi lăm tuổi, ngươi thật là giỏi mà… Mập mạp đáng chết, nếu nhớ không lầm thì năm nay ngươi cũng đã sáu mươi bảy tuổi, lão nương cũng đã năm mươi bốn tuổi rồi! Sống không quá hai mươi lăm tuổi? Vậy lão nương là quỷ hay sao?

Đệ tử trong môn phái nơi cực Tây, tuy rằng rất nhiều người nhìn qua rất trẻ tuổi, thậm chí có người giống như mười mấy tuổi. Nhưng chân chính trẻ tuổi, lại có được thành tựu rất cao cũng chỉ là phượng mao lân giác. Dù sao, không phải mọi người đều có được số mệnh gần như thần kỳ của Tân Lập.

Hầu như tất cả những người thoạt nhìn trẻ tuổi, đều là bắt đầu từ nhỏ đã dùng các loại linh dược bồi dưỡng, dùng các loại dược liệu cực phẩm rèn đúc thân thể, trải qua bế quan tu luyện nhiều năm, mới có thể làm bọn họ còn trẻ tuổi đã đạt được thực lực rất mạnh, cũng làm tốc độ già yếu của bọn họ hết sức chậm chạp. Trên mặt bọn họ, hầu như không nhìn thấy dấu vết năm tháng để lại.

Cũng đồng dạng, tuy rằng những người này tuổi đã rất lớn, nhưng cái gọi là tướng do tâm sinh, cho nên những đệ tử bề ngoài trẻ tuổi này tính tình cũng gần như thanh niên.

Mập mạp mắt thấy trốn không khỏi, chỉ còn cách cúi đầu xuống, lúc ngẩng đầu lên lần nữa, trong đôi mắt tràn ngập thâm tình. Nhìn vào hai mắt mỹ lệ nhưng tràn ngập lửa giận của Lý Bình, dùng ngữ khí đau thương nói:

- Bình Nhi, ngày hôm nay muội cũng quá hồ đồ! Muội có biết không, tên gia hỏa Tần Lập kia đã hạ thủ lưu tình? Muội có biết không, nếu như muội xảy ra chuyện gì bất ngờ, ta sẽ biến thành dạng gì? Muội có biết hay không, không có muội… ta căn bản không sống nổi! (Sến quá *_*)

Lý Bình bị mập mạp nói ba câu biết không liền sững sờ ra đó, tiếp theo mắt đỏ lên, hai mắt lưng tròng nhìn mập mạp. Lửa giận tràn ngập trong hai mắt thoáng cái tiêu tán, khẽ dựa vào trong lòng mập mạp, giống như làm nũng lại ôn nhu nói:

- Người ta… người ta chẳng qua là hiếu kỳ mà thôi! Hơn nữa người ta làm như vậy còn không phải vì tên mập mạp đáng ghét không có lương tâm ngươi sao! Muốn trở thành chưởng môn, ngươi không có thành tích làm mọi người tin phục, là một chuyện căn bản không có khả năng! Ngươi nói chúng ta là môn phái nhỏ, ôi, nếu thật sự là môn phái nhỏ thì tốt rồi, nhưng trên thực tế…

Lý Bình lại thở dài một tiếng:

- Hiện tại có không biết bao nhiêu người đang chờ ngươi phạm sai lầm nữa!

Mập mạp vươn tay vỗ vỗ lưng Lý Bình, cười nói:

- Chờ Bàn gia ta phạm sai lầm lớn? Vậy để cho bọn họ chờ đi! Nhưng mà Bình Nhi, ta có một cách nghĩ, muốn thương lượng với muội.

- Có ý tưởng gì?

Lý Bình nằm trong lòng mập mạp ngẩng đầu lên, hai mắt như nước nhìn mập mạp. Đừng nhìn hai người tuổi tác rất lớn, nhưng trên thực tế thời gian bọn họ dùng bế quan tu luyện, tổng cộng đã vượt quá bốn mươi năm!

Loại bế quan tu luyện này, hoàn toàn là tu luyện khô khan, không có bất cứ mội loại tiếp xúc với bên ngoài gì. Cho nên, bất luận là nơi cực Tây, hay các nơi thần bí trên Thiên Nguyên đại lục, những võ giả đi ra từ các nơi này cũng không thể dựa trên tuổi tác đánh giá lịch duyệt cùng tâm tính được.

Rất nhiều lão nhân hơn trăm tuổi, thật ra cũng không có bao nhiêu từng trải giang hồ, càng không khác gì với những thanh niên.

Mập mạp chậm rãi nói:

- Chuyện trong tay ta có bản đồ Thái Cổ, ngoại trừ sư phụ ta là chưởng môn ra, những người khác, dù là trưởng lão môn phái cũng không biết. Chuyện này vốn là lịch đại chưởng môn truyền từ đời này sang đời khác. Ta biết được hoàn toàn là bởi vì muội… Cho nên, vốn ta nghĩ có thể lấy thêm được một tấm bản đồ Thái Cổ, cũng không phải muốn cố định địa vị của mình trong môn phái, mà là muốn xem trong bản đồ Thái Cổ này rốt cuộc có gì thần kỳ. Chỉ là hiện tại muội cũng thấy rồi, bản đồ này ở trong tay chúng ta không phải là một chuyện tốt, những chuyện giết choc sinh ra từ bản đồ Thái Cổ này, đã nhiều lắm rồi!

- Vậy huynh muốn làm gì?

Lý Bình cau đôi mi thanh tú nhìn mập mạp. Sư phụ của mập mạp, chính là chưởng môn nhân "môn phái nhỏ", đồng thời còn là phụ thân của Lý Bình!

- Ý của huynh là tấm bản đồ trong tay môn phái chúng ta, dứt khoát đưa cho Tần Lập kia là được rồi!

Mập mạp nói, lời không dọa chết người không thôi.

- A! Chuyện này dứt khoát không được!

Lý Bình kiên quyết nói:

- Đừng nói cha muội sẽ không đáp ứng, muội cũng sẽ không đáp ứng! Mập mạp đáng chết, rốt cuộc ngươi nghĩ cái gì chứ? Dựa vào cái gì lấy bản đồ trong tay chúng ta tặng cho người khác? Không ai biết trong tay chúng tay có bản đồ Thái Cổ! Hơn nữa, dù là huynh muốn dẫn họa về đông, cũng không cần thiết mà. Hiện giờ bản thân Tần Lập cũng đã là cái đích nhắm tới của mọi người rồi…

- Bình Nhi! Muội vẫn còn chưa hiểu ý huynh.

Mập mạp khẽ cười nói:

- Chúng ta lớn lên cùng nhau từ nhỏ, Bình Nhi, muội nói sư huynh ta là loại người chịu bị thiệt sao?

Lý Bình chớp mắt suy nghĩ một hồi. Không cần phải nói, hai người lớn lên cùng một chỗ từ nhỏ, mập mạp đáng ghét này thật không phải loại người dễ chịu thiệt. Tuy rằng thực lực ở môn phái không tính là cực mạnh, nhưng trí tuệ tuyệt đối xếp vào mấy hạng đầu! Người bình thường muốn đối phó hắn, kết quả cuối cùng thường đều là bị mập mạp chơi xỏ.

Chính là bởi vì điểm ấy, mới đắc tội không ít đồng môn, mới khiến nhiều người đưa ra ý kiến phản đối việc mập mạp tiếp nhận chức chưởng môn. Lý do hết sức đơn giản: chính là đưa một người tinh minh như thế lên làm chưởng môn, những người khác trong môn phái còn có đường sống sao?

Loại tiếng nói này tuy rằng không đại biểu cho cả môn phái, nhưng cũng là một cỗ lực lượng không nhỏ. Cho nên Lý Bình mới mang theo mập mạp muốn lấy được bản đô Thái Cổ, sau đó cống hiến cho môn phái. Có được thành tích như vậy, cho dù có người phản đối thì chưởng môn nhân đã không có ý kiến nữa.

Nhưng hiện tại mập mạp chẳng những không muốn cướp lấy tấm bản đồ mới, ngược lại còn muốn đem tấm bản đồ trong tay giao cho Tần Lập vừa nhận thức lại không có giao tình gì, điều này làm cho Lý Bình rất khó chịu.

Mập mạp nói tiếp:

- Muội có lẽ không tra cứu quá trình trưởng thành của Tần Lập này, nhưng mà huynh đã nghiên cứu qua, hắn mới chân chính là thiên tài tuyệt thế! Muội có còn nhớ không, lúc chúng ta còn bé, trong môn phái có một Thái Thượng trưởng lão tinh thông thuật bói toán?

Lý Bình nhíu đôi mi thanh tú, suy nghĩ một chút mới nói:

- hình như là có một người như thế, chẳng qua lúc chúng ta lớn lên thì ngài ấy đã tọa hóa rồi mà!

Mập mạp gật đầu:

- Đích thật là đã sớm tọa hóa. Nhưng muội có biết, trước khi ngài ấy tọa hóa đã bói một quẻ cuối cùng, có biết đó là gì không?

Lý Bình suy nghĩ một chút, nói:

- Hình như phụ thân có nói qua, trước khi vị Thái Thượng trưởng lão kia tọa hóa, phụ thân từng hỏi ngài ấy thiên hạ đại thế tương lai. Vị Thái Thượng trưởng lão kia nói… Thần miếu xuất hiện, bảo đồ tặng người, người ứng vận ở tại phương Đông…

Yến Linh Điêu

Duy Ngã Độc Tôn

438. Chương 442: Người Đại Số Mệnh!

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

Lý Bình nói đến đây, bỗng nhiên ngừng lại, đôi tròng mắt mỹ lệ lộ ra ánh sáng không thể tin nổi. Nhìn sang mập mạp, khóe miệng hơi trù trừ một chút, nói:

- Thần Miếu xuất hiện, bảo đồ tặng người, người ứng vận ở tại phương Đông… Mập mạp đáng chết, ngươi nói là bảo đồ chính là bản đồ Thái Cổ? Muốn tặng cho người ứng vận, chính là Tần Lập này?

Mập mạp khẽ gật đầu, sau đó nói:

- Cho nên mới nói, sư phụ ngài ấy nhất định sẽ đáp ứng chuyện này. Bởi vì Thái Thượng trưởng lão sau đó còn nói một câu, chính là người ứng vận không thể đối địch, nếu có thể đi theo cùng người ứng vận, vậy môn phái sẽ hưng thịnh trường tồn, bằng không, trong trăm năm môn phái ắt gặp đại nạn!

- Thế nhưng… Thế nhưng làm sao huynh xác định Tần Lập chính là người ứng vận?

Lý Bình không dám hoài nghi Thái Thượng trưởng lão trong môn phái mình, bởi vì vị Thái Thượng trưởng lão kia năm đó có thuật bói toán vô cùng linh nghiệm thần kỳ, chưa bao giờ sai!

- Muội ngẫm lại…

Mập mạp kéo tay Lỳ Bình ngồi trên giường, sau đó thần sắc vô cùng nghiêm túc nói, một tay lặng lẽ đặt trên đùi sư muội, nhẹ nhàng vuốt ve.

Lý Bình mặt cười ửng đỏ, khẽ thở hổn hển, nhưng lại không ngăn cản. Trên thực tế, mập mạp đáng ghét này vẫn là kẻ có tà tâm lại không có gan trộm, nhiều lắm là chiếm chút tiện nghi, lớn mật như ngày hôm nay thật không nhiều lắm. Nhưng lòng của nàng đã sớm thuộc về mập mạp này, cho nên chẳng những không có phản cảm, trong lòng còn mơ hồ có vài phần mừng rỡ cùng mong chờ.

- Tần Lập kia năm nay mới hơn hai mươi tuổi, một thân thực lực ngay cả tuyệt thế thiên tài của Hải gia, cường giả Đan Nguyên Anh Hóa cũng không phải đối thủ. Muội nghĩ xem, Tần Lập kia còn không phải người ứng vận? Dù là nơi cực Tây, muội còn có thể tìm được người mạnh như vậy sao?

Mập mạp nói, làm cho Lý Bình rơi vào trầm tư, gần như quên mất bàn tay của mập mạp này càng lúc càng mò lên trên…

Chuyện này không phải chuyện đùa, làm nàng cũng không thể không lo lắng thận trọng. Dù sao chuyện này liên quan đến lợi ích môn phái, cũng có khả năng liên lụy tới cách nhìn của phụ thân với mập mạp.

- Có người nói con út của thành chủ thành Thông Thiên, năm nay chỉ ba mươi tuổi, nhưng cũng đã tiến vào cảnh giới Đan Nguyên Anh Hóa… Chuyện này không biết là thật hay giả.

Lý Bình bị tay heo của mập mạp trêu chọc sắc mặt ửng đỏ, cả người nhũn ra, cố chịu đựng hỏi.

- Con út của thành chủ thành Thông Thiên, huynh cũng nghe nói là một thiên tài ngàn năm mới xuất hiện. Chẳng qua hắn có thể đánh Hải Kim tôn tiến vào cảnh giới Đan Nguyên Anh Hóa mấy chục năm trước tới mức không cách nào hoàn thủ, mạnh mẽ đánh gãy một cánh tay được sao?

Mập mạp cười lạnh một tiếng, sau đó nói:

- Người khác đều cho rằng Tần Lập kia nhất định có được kỳ ngộ gì, chỉ là một thân cậy mạnh, nhưng muội cũng cho là như vậy sao?

Lý Bình gần như xụi lơ ở trong lòng mập mạp, nũng nịu ngâm khẽ:

- Huynh nói thế nào thì là thế đó. Sư huynh… muội… muội…

Mập mạp cúi đầu hôn lên đôi môi đỏ mọng kiều diễm ướt át của Lý Bình, lửa nóng hừng hực nháy mắt bốc cao.

Tần Lập trở lại phủ thành chủ, nhanh chóng gặp lại A Hổ. Đối với chuyện tối hôm qua, A Hổ không nói một chữ, Tần Lập biết mặc kệ thế nào A Hổ cũng sẽ không sinh ra lòng oán hận gì với mình, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy hổ thẹn. Nếu như không phải bởi vì mình, tuy rằng A Hổ sẽ không có những gì ngày hôm nay, nhưng phụ mẫu vợ con cũng sẽ không vì vậy mà chết.

Nhớ tới môn phái tàn sát cả nhà A Hổ, trong mắt Tần Lập hiện lên một tia sát khí lạnh băng. Bất luận thế nào, Tần Lập cũng tuyệt không bỏ qua cho môn phái ở Thiên Trì quốc kia! Đến lúc này, còn chưa có một môn phái nào làm Tần Lập thống hận như vậy. Dù là nữ nhân Hàn Mai ở Nguyệt Diêu Tiên Cung, Tần Lập cũng chưa từng nghĩ tới muốn giết nàng, chỉ muốn cho nàng bài học mà thôi.

Duy độc môn phái tàn sát cả nhà A Hổ năm đó, bất luận thế nào Tần Lập cũng sẽ không bỏ qua cho chúng! Chắc chắn, đối phương cũng nghĩ như thế!

Chạng vạng, Hồ Tiểu Bàn một mình hừ theo điệu nhạc đi tới phủ A Hổ cầu kiến Tần Lập. Lúc Tần Lập nhìn thấy mập mạp này, luôn cảm thấy đối phương có chút không giống như lúc sáng sớm, cụ thể khác chỗ nào Tần Lập lại không nói nên lời. Dù sao mập mạp này hiện tại mặt mày hớn hở, tươi cười đầy mặt, giống như nhặt được tiền vậy, làm cho người ta có một cảm giác rất thiếu bị đánh.

Tần Lập không biết ý đồ của mập mạp này, lúc sáng hắn giáo huấn sư muội mập mạp này một chút, người này không phải chạy tới khởi binh hỏi tội chứ?

Chẳng qua khi mập mạp nói ra ý đồ của hắn tới đây, dù ngay cả Tần Lập cũng giật mình hồi lâu mới phục hồi lại. Một lúc sau, mới ngẩng đầu nhìn vào hai mắt ti hí của mập mạp, nhàn nhạt hỏi:

- Vì sao?

Cái gọi là vô sự hiến ân cần, không gian tức là trộm. Tần Lập căn bản không tin mập mạp này lại hảo tâm như thế, lấy bản đồ Thái Cổ tặng cho mình.

Hơn nữa, hiện tại trong tay ai có bản đồ Thái Cổ còn không cất kỹ sợ bị người khác biết, nhưng mập mạp này lại bày ra trước mắt mình.

Tuy rằng trước đó Tần Lập cũng nghe trộm được hai sư huynh muội nói chuyện, biết trong tay bọn họ xác thật có bản đồ Thái Cổ, nhưng đối với ý đồ của mập mạp tới đây vẫn không quá rõ ràng. Chuyện này chưa làm rõ, Tần Lập sẽ không tiếp nhận bản đồ của mập mạp.

Mập mạp vẻ mặt thản nhiên nhìn Tần Lập, trong lòng cũng đang suy nghĩ: Tần Lập này quả nhiên không phải người thường, sau khi mình nói ra những lời này, Tần Lập cũng không có kích động như tưởng tượng, ngược lại hỏi mình vì sao. Hơn nữa nhìn bộ dạng kia, nếu mình không nói ra nguyên nhân, thì Tần Lập sẽ không tiếp nhận!

- Cái này…

Mập mạp trầm ngâm một chút, nhìn thoáng qua xung quanh, sau đó mới cắn răng nói chuyện một quẻ cuối cùng của Thái Thượng trưởng lão năm đó.

Trong lòng Tần Lập khẽ động, cũng không hỏi mập mạp dựa vào cái gì xác định mình chính là người kia, bởi vì những lời đồng dạng, Tần Lập đã nghe qua không chỉ một lần.

Từ vị chưởng môn Băng Thiên Nhai thần bí cho đến Tưởng Hằng trưởng lão Hồng Nhạn Môn, còn có rất nhiều kỳ ngộ trên người mình, đã làm Tần Lập cơ bản kết luận: mình chính là người ứng vận theo như những người kia nói!

Cái gọi là người ứng vận, là chỉ người ứng hợp với thiên hạ đại thế, thuận theo đại thế mà sinh ra loại người đại số mệnh!

Kỳ thật người như thế, mỗi cách mấy trăm năm đều xuất hiện một người. Ví dụ rõ rệt nhất, chính là đế vương khai quốc ở giới thế tục! Những người này không ai không phải ứng với số mệnh mà sinh ra, số phận bọn họ cùng thiên hạ đại thế dung hợp cùng một chỗ. Cho nên mỗi lần đều có thể thoát ra khỏi tuyệt cảnh, sau đó sáng tạo đại nghiệp bất hủ muôn đời. Ở trong thế giới võ giả, đồng dạng cũng có người ứng theo thời vận sinh ra. Thuở nhỏ bọn họ đã có một mặt xuất phát không giống với người thường. Ví dụ như Thượng Quan Thi Vũ trời sinh linh thể, lúc còn nhỏ không biểu hiện ra thiên phú võ giả gì, nhưng ở thời đại thiếu nữ bị phát hiện là Tiên Thiên Linh Thể, tốc độ tu luyện lại cực kỳ kinh người! Nếu như nàng bắt đầy liền bái nhập đại môn phái nơi cực Tây, như vậy tất nhiên thực lực sẽ mạnh hơn bây giờ rất nhiều!

Tỷ như nói nữ nhân Hàn Mai kia, tuy rằng tính cách làm người ta chán ghét, nhưng không thể không thừa nhận nàng cũng là người ứng mệnh mà sinh, thiên tư trác tuyệt làm người ta đỏ mắt thậm chí đố kỵ!

Khoong tới năm mươi tuổi, đã đạt tới cảnh giới Phá Toái Hư Không đỉnh phong, cũng không phải người thường có thể làm được.

Hơn nữa mập mạp này cùng sư muội hắn, kỳ thật hai người cũng đều là người có số mệnh, đều trẻ tuổi đã có thực lực rất mạnh.

Số mệnh thiên hạ, không có khả năng chỉ rơi vào một người, nếu như vậy, người này cũng không nhất định chịu đựng nổi. Nhưng có một điểm rất nhiều người đều tin, đó chính là giữa những người theo số mệnh mà sinh, tất nhiên tồn tại chuyện số mệnh nhiều ít, nói cách khác, nhất định có tồn tại người có đại số mệnh!

Thiên tư của bọn họ, con đường phát triển của bọn họ thật không thể tin nổi, làm cho người ta ngưỡng vọng, làm cho người ta không thể sinh ra nổi lòng đố kỵ!

Nhìn vào con đường phát triển của Tần Lập, hiển nhiên hắn là một người có đại số mệnh!

Lúc bé đau khổ, thời đại thiếu niên bắt đầu bộc lộ tài năng, hắn không sinh ra nơi cực Tây cường giả tụ tập, cũng không sinh ra ở nơi thần bí linh khí dư thừa.

Hắn chỉ là con tư sinh của một tiểu thư con nhà giàu nơi thế tục. Dưới tình huống như vậy, tu luyện một quyển chiến kỹ người nào luyện kẻ đó chết chắc, lại trong thời gian vài năm ngắn ngủi từ một kẻ ngay cả võ giả Hoàng cấp cũng không tới, trở thành Thiên cấp. Sau đó một đường đột nhiên tăng mạnh, tốc độ tăng cấp làm người ta trợn mắt há mồm.

Thời gian mười mấy năm, đã trở thành một siêu cấp cường giả cảnh giới Đan Nguyên Anh Hóa!

Mà rất nhiều thanh niên được xưng thiên tài, ở tuổi như Tần Lập, dù là nơi cực Tây chỉ là Phá Thiên, hay là cảnh giới Chí Tôn… đây còn là dùng không biết bao nhiêu linh dược bảo bối chồng chất ra.

Nhìn lại vận số của Tần Lập, mấy lần tìm được đường sống trong chỗ chết, kết cục hắn phải chết lại bị hắn dễ dàng phá vỡ, sau đó còn có thể thu được chỗ tốt cực lớn từ trong đó ra. Từ Chu Quả, Cửu Chuyển Bạch Ngọc Liên năm đó, đến sau là Hoàng Kim Cung.

Mỗi một bước của Tần Lập, nhìn như mạo hiểm, rồi lại cảm giác là đương nhiên, giống như mấy thứ này trời sinh nên dành cho hắn. Vận số của hắn tốt đến mức tận cùng!

Một người như vậy, ngươi nói hắn không phải là người mang đại số mệnh, vậy còn có thể là ai?

Nhìn lại bản thân mình từ khi tới Thiên Nguyên đại lục mấy năm nay, từng chút từng chút cũng thật đúng như lời những người này nói. Bốn phần cố gắng, vận số lại phải chiếm sáu phần!

Bởi vì người ra sức cố gắng nhiều không đếm hết, nhưng người có thể đạt được thành tựu trong thời gian ngắn như thế, lại chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay!

Trong đầu Tần Lập suy nghĩ ngàn vạn, mập mạp cũng không cắt đứt Tần Lập, mà ngồi tại chỗ vẻ mặt ý cười say sưa, dường như đang nghĩ tới chuyện tốt đẹp gì đó.

Một lúc lâu sau, Tần Lập mới chậm rãi nói:

- Được! Nhân tình của Hồ huynh, Tần Lập tâm lĩnh. Sau này trong Thần Miếu nếu thật có vật gì, vậy không thể thiếu Hồ huynh một phần!

Mập mạp vẻ mặt tươi cười:

- Vậy cứ định như thế, ta tin tưởng Tần huynh cũng không phải người không giữ lời!

Nói rồi, trong người lấy ra một hộp gỗ, đưa cho Tần Lập.

Tần Lập mở ngay tại chỗ, bên trong một quyển trục da thú nằm yên, một cỗ khí tức xa xưa tang thương đập vào mặt. Mở quyển trục ra, những dấu hiệu bên trên đánh dấu các nơi thần bí trên Thiên Nguyên đại lục, phía sau là những hoa văn thần bí, giống như đúc với hoa văn trên cánh cửa Thần Miếu!

Trong lòng Tần Lập thở phào một cái, bảy tấm bản đồ! Còn lại một tấm cuối cùng, Tần Lập cũng ước chừng nơi hạ lạc của nó, xem ra là lúc phải đi xem nơi cực Tây rồi!

Yến Linh Điêu

Duy Ngã Độc Tôn

439. Chương 443: Thiên Trì Quốc!

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

Tần Lập xuất quỷ nhập thần kia, không ngờ lại biến mất.

Trong tân thành Hoàng Sa, rất nhiều người đều đang đàm luận về đề tài này, diệt mấy trưởng lão ngoại môn Lãnh Thu Cung địa phương cực Tây, lại cặt đứt một tay Hải Kim Tôn tuyệt thế thiên tài của Hải gia. Sau khi quấy tung tân thành Hoàng Sa này lại vô thanh vô tức mất đi bóng dáng.

Rất nhiều người đều đang phỏng đoán hướng đi của Tần Lập, bọn họ cũng hoàn toàn không nghĩ ra đến tột cùng Tần Lập muốn làm gì? Tuy nhiên có một điều: gần như hầu hết mọi người đều bị thủ đoạn lôi đình của Tần Lập dọa cho hoảng sợ, không còn có người nào dám đánh chủ ý tới trên đầu A Hổ.

Cũng vì nguyên nhân chính là huynh đệ của Tần Lập, Hoàng Sa Vương A Hổ này, trở thành chính danh chủ nhân của thành Hoàng Sa, bất luận là võ giả địa phương thần bí cũng vậy, hay là những võ giả địa phương cực Tây cũng thế, không còn có người nào dám xem thường thế tục quý tộc thực lực rất yếu này. Đơn giản chỉ vì người đứng sau lưng A Hổ, chính là Tần Lập.

Kỳ thật rất nhiều người cũng căn bản vì khinh thường dùng thủ đoạn uy hiếp để được tấm tang bảo đồ kia. Mặc dù có kẻ bại hoại, nhưng số lượng chung quy là số ít. Đại đa số người, vẫn là muốn đường đường chính chính thu được bản đồ thái cổ, sau đó mở ra Thần Miếu, để nhìn xem rốt cuộc bên trong Thần Miếu ẩn chứa thứ gì.

Vào lúc này Tần Lập lại sớm đã bước trên đường đi tới phương Tây. Là cường giả cảnh giới Đan Nguyên Anh Hóa, Tần Lập chọn dùng phương pháp độ hư không, chỉ cần thời gian không tới nửa tháng, liền đi vào Thiên Trì quốc. Nơi này gần như là quốc gia tận cuối cực Tây của giới thế tục.

Đây là một cái siêu cường quốc, diện tích lãnh thổ mênh mông bát ngát, sản vật phong phú, tiêu chuẩn cuộc sống dân chúng đều rất cao. Điểm này, dọc theo đường đi Tần Lập tai nghe mắt thấy, có thể cảm nhận được.

Tùy tiện một cái trấn nhỏ, thậm chí là một cái thôn đều có khách sạn, cũng sẽ có mấy tửu quán, hơn nữa giá hàng thập phần rẻ tiền. Mà tới thành phố lớn, cảnh phồn hoa sầm uất lại làm cho người ta rơi vào ngạc nhiên và thán phục.

Tuy nhiên phía sau vầng hào quang phồn hoa phủ chụp ấy, đồng dạng cũng có một số chuyện u ám ẩn ở bề trái của nó.

Tần Lập ngồi trong một gian tửu lâu, một mình một người uống rượu, không có dịch dung, hắn mặc một thân áo dài màu lam, trên tay cũng không có mang theo vũ khí, nhìn qua giống như một thư sinh anh tuấn văn nhã.

Khiến cho không ít nữ khách đều hướng ánh thu ba, liếc mắt đưa tình với Tần Lập.

Nam nhân thích nữ nhân xinh đẹp, đồng dạng nữ nhân cũng thích nam nhân ưu tú.

Tần Lập đối với điều này vẫn biểu hiện lãnh đạm thờ ơ. Hắn ngồi ở đó cúi đầu uống rượu, không có một tia phản ứng. Hiện giờ tâm tính của Tần Lập cùng với trước kia sớm đã xảy ra biến hóa thật lớn. Cùng với giới thế tục này, mặc kệ hắn có nguyện ý thừa nhận hay không, đều đã là người của hai thế giới khác biệt.

Lúc này, ngoài cửa bỗng nhiên đi vào một nhóm nữ nhân, các nàng đều tuyệt sắc xinh đẹp, xiêm y trên người màu sắc rực rỡ như hoa như bướm.

Trong mắt mỗi nữ nhân dường như đều phơi phới xuân tình, lả lơi động lòng người, khiến cho người ta vừa liếc mắt nhìn một cái liền không kìm nổi lại quay nhìn lần thứ hai. Toàn bộ thực khách trong tửu lâu đều bị kinh động, rất nhiều nam nhân đều lộ ra nét mặt trao đi hồn phách. Thậm chí tại đương trường có kẻ chảy cả nước dãi (Trư ca ^^!).

Duy chỉ có Tần Lập không có biến hóa gì, vì không để cho mình quá mức nổi bật như hạc trong bầy gà, Tần Lập vẫn là ngẩng đầu, dùng ánh mắt thưởng thức, đánh giá những nữ nhân này.

Vừa lơ đãng nhìn một cái, trong lòng Tần Lập thoáng động: "Những nữ nhân này đều không đơn giản đây!" Tuy rằng Tần Lập không có lão luyện về chuyện ong bướm, để dựa vào dáng vẻ đặc trưng bên ngoài, có thể kết luận có phải còn nguyên vẹn xử nữ hay không. Nhưng tinh thần lực của Tần Lập lại vô cùng mạnh mex, dựa theo căn nguyên tinh thần của những nữ nhân này, họ đều cực kỳ phản cảm đối với các nam nhân trong tửu lâu.

Hơn nữa tu tưởng cùng dung mạo bề ngoài của các nàng cũng hoàn toàn khác biệt.

Nói cách khác, nếu ai cho rằng những nữ nhân này đều là mấy em thực lả lơi tùy tiện, mà tới trêu chọc, chỉ sợ kết cục sẽ rất thê thảm.

Những nữ nhân này cũng chú ý tới Tần Lập, phát giác công tử trẻ tuổi môi hồng răng trắng này có phần không giống như những người khác. Nữ nhân cầm đầu cao gầy, toàn thân xiêm y lụa mỏng trắng toát, đeo hai bong tai thật khoa trương, đôi mắt phượng chớp chớp nhìn về phía Tần Lập, lộ ra một nụ cười mê người. Nhưng vẫn không nói gì, dẫn theo các nữ nhân kia đi thẳng tới cầu thang tách biệt rất lớn, vòng eo vặn vẹo tao nhã, gót sen nhẹ nhành bước lên lầu.

Phía sau, lưu lại một trận tiếng nuốt nước bọt, quả thực là rất dụ hoặc, xem ra mọi người đều cảm thấy thật thỏa nguyện.

Cũng có không ít người dùng ánh mắt ghen tỵ nhìn Tần Lập, bởi vì nàng kia chỉ nở nụ cười dành riêng cho một mình Tần Lập. Không ít người đều thầm mắng trong lòng: "Tên bạch diện thư sinh này quả nhiên là khiến cho nữ nhân vui thích trong lòng! Con bà nó! Lão tử như thế nào lại không có gương mặt trắng trẻo vậy chứ? Ái chà! Chỉ có một thân vũ lực cường đại, lại có ích lợi gì chứ?"

Ngay lúc các mỹ nữ lên lầu, đột nhiên ngoài của tửu lâu truyền vào một giọng nói trong trẻo:

- Chư vị tỷ tỷ chậm một chút, tiểu đệ một đường đi theo chư vị tỷ tỷ, chẳng lẽ chư vị tỷ tỷ không định mời tiểu đệ đi lên uống chén trà sao?

Bên trong tửu lâu mọi người đều ghé mắt nhìn lại, chỉ thấy ngoài cửa đi vào một nam nhân trẻ tuổi, toàn thân trang phục màu trắng, bộ dáng chừng hai mươi tuổi bảy tuổi, tướng mạo vô cùng anh tuấn, mày dài mặt như ngọc mắt sáng như sao, trong tay cầm quạt xếp, trên đầu tóc thắt bím đội kim quan.

Mọi người không khỏi thầm tán thưởng một câu: "Quả là đẹp! Một chàng công tử xinh đẹp!"

Phía sau nam nhân trẻ tuổi, còn đi theo một đám tùy tùng, ước chừng có bảy tám người, người trẻ tuổi nhất, xem ra cũng có hơn năm mươi tuổi, đều mặc áo đen, sau lưng đeo bảo kiếm, từ khí thế cũng những người này triển hiện ra, có thể thấy thực lực dường như đều không tầm thường.

Trong các mỹ nữ kia, một nàng mặc xiêm y màu xanh, dáng vẻ hoạt bát đáng yêu, quay đầu lại khinh bỉ nhìn thoáng qua công tử này, khẽ hé miệng, cất tiếng nói thập phần giòn tan như châu rơi chậu ngọc:

- Ta nói, ngươi có phiền hay không vậy? Ngươi đã theo chúng ta ba ngày, chúng ta nơi này không ai thích ngươi đâu, ngươi làm ơn thu hồi cái bộ dáng tiêu sái phẩy phẩy cái quạt xếp trong tay ngươi kia cho người ta nhờ? Cầm cái loại quạt đó mà không biết xấu hổ, ngươi chẳng là thứ tốt lành gì? Mau mau cút ngay, cách chúng ta xa một chút…

- Hỗn láo!

Một lão già bên cạnh nam nhân tuổi trẻ, lạnh giọng quát.

Trong mắt người thanh niên hiện lên một chút tối tăm, lập tức hướng về phía lão già bên cạnh khẽ lắc đầu, sau đó xoát một cái, mở rộng cái quạt trong tay, cười nói:

- Nam nữ ân ái, vốn là chuyện tốt đẹp nhất trên thế gian này, có cái gì không dám phô bày ra chứ? Cho dù không dám thừa nhận, nhưng lén lút lại có ai, không muốn tận mắt nhìn thử một lần xem bức tranh gì đó trên cây quạt của ta?

Theo người thanh niên mở rộng cây quạt, mọi người trong tửu lâu thấp giọng phát ra một tràng tiếng kinh hô, không ít ánh mắt nam nhân lập tức sáng ngời,một ít nữ khách cũng đều sắc mặt đỏ bừng, thẹn thùng cúi đầu, lại dùng dư quang khóe mắt, không ngừng quan sát cảnh tượng trên bức tranh trên cây quạt kia.

Tần Lập cười thầm trong lòng, bức tranh trên cây quạt này, dĩ nhiên là một bộ làm tình… Hơn nữa vừa thấy chính là danh gia làm ra, nhân vật đều cực kỳ phong phú hấp dẫn, đủ loại tư thế động tác, thập phần sinh động.

"Phì!"

Thiếu nữ áo xanh "xì" một tiếng, xấu hổ đỏ mặt, cả giận nói:

- Đồ chết bầm!

Trong mắt thiếu nữ cầm đầu hiện lên vẻ tức giận, sắc mặt ngược lại thập phần bình tĩnh, thản nhiên nói:

- Tiểu Lục, không cần theo chấp nhặt với bọn họ.

Nói xong, xoay người đi vào phòng cách biệt trên lầu, cả đám thiếu nữ cùng theo phía sau, nối đuôi nhau mà vào.

Ở sâu trong đáy mắt người thanh niên thoáng hiện lên chút phẫn nộ, tuy nhiên che dấu vô cùng tốt, nếu không chú ý rất ít người có thể nhìn ra được. Hắn cười dài chỉ cái bên cạnh Tần Lập nhìn tiểu nhị có hơi xấu hổ đứng ở nơi đó:

- Chúng ta hãy ngồi ở đây đi!

Tần Lập thấy gã tiểu nhị kia dường như thở phào một cái, vội vàng ân cần kéo ghế mời những người này ngồi xuống.

Tần Lập phát hiện dường như tiểu nhị nhận biết người thanh niên này, hơn nữa bộ dáng của hắn hình như rất kính sợ. Trong lòng không nén nổi thầm buồn cười, cúi đầu xuống uống chén rượu của mình. Bởi vì Tần Lập sớm nhìn ra đám người thanh niên này, thực lực cũng không bằng các thiếu nữ diêm dúa kia. Nếu muốn cậy mạnh cũng chỉ có thể tự rước lấy nhục mà thôi. Cho nên chuyện ức hiếp dân nữ, cũng không có khả năng xảy ra trên người các thiếu nữ này, chính mình cũng không cần phải… làm cái chuyện người tốt để tăng thêm cừu địch.

Nam nhân tuổi trẻ đó sau khi ngồi xuống mới thấy Tần Lập, phát hiện không ngờ cũng là một nam nhân anh tuấn, hắn không khỏi hơi nhíu mày, nhưng cũng không nói gì. Thân phận địa vị của hắn vô cùng cao quý, không đáng chấp nhặt cùng người thường, chuyện làm giảm giá trị con người của mình, hắn sẽ không tùy tiện đi làm.

Nếu không có nhóm thiếu nữ đều lả lơi đến tận xương, hơn nữa đều là cái loại nữ nhân có sức quyến rũ tự nhiên này, khẳng định hắn sẽ không động tâm. Thiếu nữ trong giới thế tục bình thường, cho dù là quốc sắc thiên hương, kỳ thật cũng đều khó nhập vào pháp nhãn của hắn.

Tần Lập ăn cơm rất nhanh, sau khi ăn xong liền gọi tiểu nhị lại tính sổ, ý muốn sớm một chút rời khỏi chỗ thị phi này. Đúng ra không phải là sợ cái gì, cho dù là hai đám người này cùng tiến lên, cũng không đủ một bàn tay của Tần Lập, nhưng loại phiền toái này không ai muốn chủ động dính vào.

Không nghĩ tới chính là: hắn nhanh, đám thiếu nữ kia tốc độ còn nhanh hơn, bên này tiểu nhị cầm tiền của Tần Lập vừa rời đi, đám thiếu nữ kia cùng lúc từ trên lầu ăn xong đi xuống.

Thiếu nữ xinh đẹp cầm đầu phát hiện người thanh niên kia còn chưa có rời đi, đôi mi thanh tú khẽ nhíu lại, trong mắt thoáng hiện lên vẻ khó chịu, thầm nghĩ: “Nếu không phải sư phụ không cho chúng ta gây chuyện ở bên ngoài, thì đã sơm rat ay giáo huấn ngươi rồi. Theo phía sau người ta hoài, quả thực chán ghét hết mức.”

Thiếu nữ đột nhiên nhìn thấy Tần Lập, ánh mắt tức thì sáng ngời, nhãn châu xoay chuyển, nhẹ bước đi tới phía Tần Lập. Cái bàn chỗ Tần Lập ngồi là dựa vào cửa sổ, ngược lại với hướng ra của tửu lâu. Cho nên, thấy thiếu nữ đi thẳng về phía mình, Tần Lập cũng hơi nao nao.

Các thực khách bên trong tửu lâu lại thấy các thiếu nữ xinh đẹp, giống như trăm hoa đua nở, tranh nhau khoe sắc, mọi người đều hứng thú mắt nhìn không chớp.

Gã thanh niên ngồi cách Tần Lập một cái bàn, thấy thiếu nữ đi tới còn tưởng rằng là tìm hắn. Loại cảnh này hai ngày vừa qua hắn đã trải qua ba bốn lần, đều là đối phương cảnh cáo hắn không được đi theo nói linh tinh, hắn đã nghĩ rằng hôm nay chắc nói tốt hơn hay sao.

Trên mặt lộ vẻ tươi cười, vừa định nói chuyện, lại thấy thiếu nữ đi ngang bên cạnh hắn mặt không chút thay đổi, nhìn cũng không them liếc nhìn hắn một cái, hoàn toàn xem hắn như là không khí.

Gã thanh niên còn đang há miệng, sắc mặt cực kỳ xấu hổ, vẻ tươi cười sượng cứng trên mặt, trong mắt hắn rốt cục hiện lên vẻ phẫn nộ.

Yến Linh Điêu

Duy Ngã Độc Tôn

440. Chương 444:băng Hỏa Ngư!

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

- Vị công tử này! Tiểu nữ xin chào! Khi vừa mới vào đã thấy rất quen mặt, có phải trước đây chúng ta đã gặp hay không?

Thiếu nữ vừa cất tiếng nói, thanh âm mềm mại, dáng vẻ yểu điệu quyến rũ, làm cho người ta không kìm nổi dâng lên một cảm giác vừa thấy đã có cảm tình.

Tần Lập thở nhẹ một hơi, thầm nghĩ: "Chẳng lẽ bộ dáng của mình thật giống người tốt như vậy?" Hắn ngẩng đầu, nhìn thiếu nữ xinh đẹp bề ngoài diêm dúa lả lơi, nhưng trên thực tế ánh mắt trong suốt như nước, nói:

- Cô nương! Cô nhớ sai rồi, ta chưa gặp qua cô lần nào!

Tần Lập nói vừa dứt lời, rõ ràng cảm nhận được gã thanh niên ở bàn bên cạnh kia thở dài một hơi nhẹ nhõm, nhưng cũng giác được những ánh mắt khác thường của thực khách trong tửu lâu. Tần Lập cười thầm trong lòng: "Những người đó chỉ sợ đều xem mình như là tên khốn không có can đảm đây? Có mỹ nữ sáp lại gần mà lại từ chối."

Thiếu nữ kia cũng không giận, dường như đã đoán được Tần Lập sẽ có phản ứng như vậy, nàng ta nở nụ cười quyến rũ:

- Công tử không mời ta ngồi xuống nói chuyện sao?

Bên trong tửu lâu ánh mắt đám người kia đều đứng tròng, cả đám đều tức giận mắng thầm: "Ông trời mù mắt rồi! Chuyện thế này sao không rơi vào mình? Mỹ nữ như thế, không ngờ lại chủ động đi tới kết giao với nam nhân! Chuyện này… này quả thực là cơ hội diễm ngộ tha thiết ước mơ đây!"

Cả một đám thiếu nữ phía sau thiếu nữ áo trắng này, dường như cũng có chút không ngờ, nhưng họ đều biểu hiện rất bình tĩnh, đứng ở nơi đó lẳng lặng nhìn.

Tần Lập không cần nhìn cũng biết gã thanh niên kia, khẳng định trong lòng vô cùng căm ghét mình. Một màn trước mắt này nhìn qua có hơi buồn cười, thiếu nữ này rõ ràng là muốn gây họa cho người, muốn kéo Tần Lập xuống nước, nhưng nhất cử nhất động vẫn cứ làm cho người ta không thể hận nàng được.

Tần Lập cười khổ nói:

- Cái này… cũng không cần thiết đâu? Chúng ta không quen biết, lại tình cờ gặp nhau như bèo nước vô tình, sau hôm nay chỉ sợ sẽ không còn cơ hội gặp lại. Lúc này… ta còn có việc sẽ không quấy rầy.

Tần Lập thấy tiểu nhị đi tới thối lại tiến lẻ, lập tức đứng lên, định đi ra ngoài.

- Này! Người này, ngươi thật không có lễ phép chút nào? Ngươi còn có phải nam nhân không?

Cô gái áo xanh mồm miệng lanh lợi rốt cục không kìm nổi bộc phát ra, trợn mắt nhìn Tần Lập. Nàng ta thật sự cảm thấy rất phẫn nộ, nam nhân này thật quá tệ. Đại sư tỷ của mình chưa từng có thái độ đối đãi với một người nam nhân nào như vậy.

Tần Lập tựa cười như không cười nhìn thoáng qua cô gái áo xanh, thản nhiên nói:

- Ta có phải nam nhân hay không, chỉ có nữ nhân của ta mới biết được!

Nói xong, cứ như vậy nhẹ nhàng lướt qua giữa các thiếu nữ, cầm lấy tiền lẻ trong tay tiểu nhị đang trợn mắt há hốc mồm, rồi ra ngoài tửu lâu.

Lưu lại phía sau một lô ánh mắt, vô số người đều giận dữ thầm nghĩ trong lòng: "Trên đời này không ngờ còn có kẻ không biết phong tình như thế."

Một câu nói của Tần Lập kia: "Ta có phải là nam nhân hay không, chỉ có nữ nhân của ta mới biết được!" Cũng khiến cho cô gái áo xanh xấu hổ đến sắc mặt ửng đỏ, chu miệng, dậm chân mắng:

- Nam nhân không có người nào tốt!

Ở sâu trong đôi mắt thiếu nữ áo trắng thoáng hiện lên một chút thất vọng. Dựa vào trực giác nàng nhận ra người nam nhân trẻ tuổi anh tuần này thực không đơn giản, vì thế chủ động tới kết giao một phen, nhưng không nghĩ rằng đối phương so với tưởng tượng của mình còn dứt khoát hơn nhiều, ngay cả cơ hội nói chuyện cũng không dành cho nàng chút nào.

Lúc này, trong lòng gã thanh niên kia vô cùng đắc ý, thầm nghĩ: "Xem ra tên kia thức thời, biết nữ nhân bản công tử coi trọng, không phải cỡ hắn có thể trêu chọc được."

Lúc này, gã thanh niên đứng dậy, xoát một tiếng mở quạt ra, cố ý để lộ bức tranh kia ra trước mặt thiếu nữ, đồng dạng lộ ra một vẻ tươi cười mê người, nói:

- Tỷ tỷ hà tất phải làm như thế! Tiểu đệ say mê tỷ tỷ cuồng dại, không bằng cứ để tiểu đệ làm chủ, mời chư vị tỷ tỷ đi Ngự Hoàng Viên dùng cơm được không?

"Ồ!"

Bên trong tửu lâu truyền đến một tràng tiếng ồ kinh sợ, rất nhiều ánh mắt nhìn về phía công tử trẻ tuổi này, đã mang theo vài phần sợ hãi.

Ngự Hoàng Viên, đó chính là nơi hoàng gia chuyên dùng để chiêu đãi khách quý.

Người bình thường, cho dù là đại thương nhân phú khả địch quốc, nếu muốn đi vào Ngự Hoàng Viên dùng cơm, cũng là chuyện hoàn toàn không có khả năng.

Vốn mọi người đều thấy được công tử trẻ tuổi này là người cao quý, không nghĩ tới dĩ nhiên là nhân vật cao quý đến không tưởng tượng được, tuy rằng không ai nhận biết chàng công tử này, nhưng chỉ bằng vào một câu nói kia của hắn, cũng đủ để cho các cô nương khắp thành nơi vào điên cuồng.

Thiếu nữ áo trắng chán ghét nhìn thoáng qua gã công tử trẻ tuổi, thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng nói:

- Ý tốt của công tử chúng ta xin tâm lĩnh! Tuy nhiên chúng ta không phải là người cùng một thế giới, tốt hơn là miễn đi!

Nói xong, hướng về phía các thiếu nữ nói:

- Chúng ta đi!

- Không phải người cùng một thế giới? Ha ha…

Công tử trẻ tuổi khẽ cười một tràng, ngay sau đó nói:

- Chẳng lẽ, các ngươi thực cho rằng: các ngươi đã cao quý đến mức có thể coi rẻ chúng sinh sao? Không… các ngươi đều sai lầm rồi, sai lầm thật tệ hại! Trên đời này, cho tới bây giờ đã không còn phân biệt cái gì thế tục, cũng không phân biệt cái gì địa phương thần bí cùng địa phương cực Tây. Có chăng chính là võ giả thực lực mạnh yếu bất đồng!

Những lời nói của công tử trẻ tuổi này, khiến cho thân hình thiếu nữ áo trắng hơi chấn động, có chút kinh ngạc liếc nhìn gã thanh niên một cái, ngay sau đó lạnh nhạt nói:

- Ồ! Phải không? Vậy cùng chúng ta có quan hệ gì?

Nói xong, mang theo chúng nữ rời khỏi tửu lâu.

- Không tin thực lực của chúng ta sao? Ha ha…

Trong mắt gã công tử thoáng hiện lên vẻ u tối, sau đó cùng theo đi ra ngoài.

- Đại sư tỷ! Tên kia vẫn đi theo chúng ta, làm sao bây giờ?

Một người trong đám thiếu nữ hỏi thiếu nữ áo trắng.

- Cái gì làm sao bây giờ? Trực tiếp động thủ, hung hăn giáo huấn cho bọn chúng một phen, sau đó bảo chúng cút đi!

Cô gái áo xanh hung tợn nói, bộ dáng tức giận trông thật đáng yêu, nàng ta vẫn còn đang ghi hận câu nói trêu đùa vừa rồi của Tần Lập, nên dồn hết nỗi căm hận lên người gã thanh niên này.

- Được rồi! Người nọ nói thật ra cũng không có gì không đúng! Trên đời này, kỳ thật vốn là chẳng phân biệt cái gì giới thế tục hay là địa phương cực Tây. Đều ở chung trên một đại lục, có chăng chỉ là phân chia trên phương diện thực lực, cũng không có sai biệt lắm. Trước đây, ta thật đúng là có hơi xem thường người trẻ tuổi này, có lẽ hắn cũng có chỗ dựa sau lưng. Chúng tar a ngoài làm chính sự lần này, không nên rước lấy những phiền toái vô ích.

Trong đám người, có một nữ nhân tuổi xem ra khá lớn chừng ba mươi, toàn thân mặc áo choàng đen, chậm rãi nói.

Thiếu nữ áo trắng gật đầu nói:

- Đúng vậy, chúng ta tốt hơn là mau mau chạy tới Thiên Trì, lấy cho được vật kia,. Sau đó rời khỏi nơi này ngay. Dù sao nơi này cũng không phải là địa bàn của chúng ta.

Một đám người nói xong, bắt đầu đi ra hướng ngoài thành. Tòa thành lớn này là hộ thành của hoàng thành Thiên Trì quốc, cách hoàng thành chỉ có chừng mấy chục dặm, mà tên nước gọi là Thiên Trì quốc cũng do có Thiên Trì kia. Nó ở trên đỉnh một ngọn núi cao hơn vạn thước, ở phía đông cách hoàng thành chừng hơn bảy mươi dặm.

Ngọn núi đó người bình thường căn bản là khó có thể trèo lên, cho dù là võ giả thực lực không kém, nếu muốn thành công đi lên đỉnh núi cũng không dễ dàng. Vách núi dốc ngược, địa thế hiểm ác, đủ loại linh thú mạnh mẽ ở khắp nơi trên đó.

Cho nên, Thiên Trì này mặc dù là tượng trưng cho Thiên Trì quốc, nhưng trên thực tế, người tận mắt thấy qua Thiên Trì cũng không nhiều.

Trong truyền thuyết Thiên Trì sâu tới hơn ngàn thước. Vốn ngọc núi này trước đây là một núi lửa thật lớn, sau lại núi lửa tắt đi, nơi này chưa đầy nước, trở thành một hồ thiên nhiên thật lớn, trên rộng dưới hẹp.

Trong Thiên Trì có sinh sống một loại sinh vật tên là Băng Hỏa Ngư, nghe nói có thể chui vào trong dung nham nóng chảy, còn có thể bơi xuyên qua lại tự do ở trong Hàn Băng vạn năm.

Hàng năm vào mùa xuân, Băng hỏa Ngư sẽ chui vào trong dung nham, theo dòng dung nham, xuyên qua đến một địa phương cực hàn không ai biết đến, rồi đẻ trứng ở giữa hàn băng, sau đó mới di chuyển một đường dài trở về.

Lúc đó sẽ có rất nhiều Băng Hỏa Ngư chết trên đường quay về, cũng chính là ở giữa dòng dung nham mà người bình thường không thể đến gần.

Tóm lại, đây là một loại sinh vật trong nước được thần hóa, gần như không ai hiểu biết về loại sinh vật này, nhưng vạn nghìn năm qua, truyền thuyết về Băng Hỏa Ngư lại chưa bao giờ đứa đoạn.

Hứng thú của mọi người đối với nó cũng chưa từng suy giảm. Tuy nhiên đối với một vài gia tộc cùng môn phái cổ lâu đời từ thời đại thái cổ lưu truyền tới nay mà nói, chuyện này cũng không phải là một truyền thuyết.

Đây là một sự thật đến không thể còn chuyện gì thật hơn.

Thế gian kỳ vật, mỗi thứ đều có thể khiến cho người ta cảm giác thật khó tin, tye như nói bên trong địa phương thần bí hiện tại Tần gia đang đóng quân đó, có được Lãnh Liệt Thánh Thủy công hiệu như Thần, thậm chí có thể khởi tử hối sinh; cùng với Long Tiên Thảo loại thực vật có thể đạt được rất nhiều nguyên lực. Không có loại nào mà không phải là thế gian kỳ vật.

Công hiệu lớn nhất của Băng Hỏa Ngư này, cũng không phải là tăng lên trên phương diện vũ lực, mà bởi vì Băng Hỏa Ngư sinh trưởng ở môi trường đặc biệt, tạo nên cho nó có một loại công hiệu thần kỳ, đó là… trú nhan.

Trên đời này, nếu nói chuyện gì có thể đạt được tất cả nữ nhân đồng tình, chỉ sợ cũng chính là thanh xuân vĩnh trú, ngoài ra tài phú địa vị, đều không phải là điều đạt được đồng tình.

Nhưng tuổi thanh xuân thật sự có thể giữ được mãi mãi sao? Đáp án là không thể!

Hạ Học Chi đắc ý vuốt cái cằm nhẵn thín, trăm phương nghìn kế của gã chính là vì giờ khắc này.

Tội không thể trách đám đông, vả lại sư gia có tiếng, Tô Khắc Ung bức tử quan chức thanh liêm Hạ Đạt, làm dấy lên tinh thần quần chúng, trình lên nha môn đòi lại công bằng, mà Tô Khắc Ung điên cuồng ngang ngược, mọi người không kiềm chế được, nên đã ngộ sát Tô Khắc Ung.

Giải thích rất rõ ràng, vì lời giải thích hợp lý này, Hạ Học Chi đã hy sinh Hạ Đạt , mà chủ ý này, đều là đề xuất của Từ tiên sinh.

Tiêu diệt được Tô Khắc Ung là đã giải quyết được tai hoạ ngầm, cũng giải quyết được một đối thủ phiền toái nhất.

Hắn không cho phép có ngoài ý muốn sinh ra, tuy các khoản mục của Thanh lại nha môn làm rất rõ ràng, nhưng như người đời thường nói, lưới trời tuy thưa nhưng khó thoát, những thứ trong khoản mục này, thứ này thứ nọ quá nhiều, nếu muốn che giấu toàn bộ cũng đã là chuyện rất khó khăn.

Nếu như Tô Khắc Ung không chết, nói không chừng sẽ bị hắn tìm được thứ gì đó.

Hạ Học Chi không thể mạo hiểm, hắn biết người muốn lật đổ thế lực của Hạ gia rất nhiều, một khi đã nắm được điểm yếu, Hạ gia nhất định sẽ bị suy giảm thế lực, là người đứng đầu của Hạ gia, Hạ Học Chi kiên quyết sẽ không để xảy ra chuyện như thế.

Loại bỏ tai hoạ tiềm ẩn, đương nhiên phải loại trừ tận gốc.

Hạ Học Chi đương nhiên phải loại trừ, cái chết của Tô Khắc Ung, chưa chắc triều đình sẽ không tiếp tục phái người điều tra rõ khoản mục, nhưng hắn cũng tin chắc rằng, đã có lời giáo huấn của Tô Khắc Ung, quan viên sau này tuyệt đối sẽ không dám lỗ mãng, càng không dám coi thường, nếu không tiến vào Nghi Xuân sẽ có chuyện bất ngờ xảy ra.

Dù sao trong quan trường, nhưng quan viên ngoan cố không hiểu tình thế như Tô Khắc Ung là rất ít.

Hắn thực sự đắc ý với kiệt tác của mình, chờ đợi Tô Khắc Ung chết dưới quyền cước của đám đông, hắn cảm thấy một bóng lưng lóe lên bên mình, một người xông vào trong viện.

Hắn chưa thấy rõ là ai, chỉ nhìn thấy bóng người phi thân lên phía trước, nắm lấy thắt lưng một gã quan viên, nhấc bổng lên, lớn tiếng quát :

- Kẻ nào dám lỗ mãng?

Âm thanh mạnh mẽ hùng hồn, trầm thấp lạnh lùng, trong sân tuy rất ồn ào, nhưng âm thanh này át hẳn cả những âm thanh hỗn loạn khác, âm vang cả trong sân.

Nó giống như tiếng sấm sét, càng giống như một khúc nhạc hài hoà xuất hiện một âm phù mạnh.

Tuy bên trong vẫn có người động thủ, nhưng phần lớn đều bị tiếng quát này dừng tay, không ít người nhìn về phía phát ra âm thanh, chỉ nhìn thấy một tướng quân mặc nón giáp sắt giơ cao hai tay, uy phong lẫm liệt đang đứng ở giữa sân, đôi mắt lạnh lùng như một tảng băng một nghìn năm vậy.

Không phải Hàn Mạc thì có thể là ai?

Tên quan viên bị nhấc lên kêu quàng quạc, lại nghe tiếng Hàn Mạc cao giọng quát:

- Các ngươi nghe đây, đả thương mệnh quan triều đình, đáng tội chém đầu.

Hắn tướng mạo thanh tú, nhưng tay có thể nhấc nổi tên quan viên, tiếng như sấm dậy, trong lúc nhất thời khiến cho mọi người đứng im.

Rất nhiều người lập tức tỉnh ngộ, người mà bọ chúng đang đánh đập đường đường là một Thị lang bộ lại, là mệnh quan của triều đình, tuy mọi người đều nghe lời dặn của Hạ Học Chi, đám đông liền đến Lại ti nha môn gây rối, nhưng Hạ Học Chi không nói phải đánh chết Tô Khắc Ung.

Hạ Học Chi vốn định để mọi chuyện trông có vẻ tự nhiên, làm cho Tô Khắc Ung bị đánh chết là thật, cho nên không dặn dò người nào phải cố ý giết chết Tô Khắc Ung.

Hắn chẳng qua chỉ xúi giục vài người oán hận Tô Khắc Ung, vì oán hận mà ra tay mà thôi, sự việc cũng đúng như hắn dự liệu, nếu Hàn Mạc không lộ diện, đám người này đương nhiên trong lúc xúc động sẽ đánh chết Tô Khắc Ung.

Nhưng Hàn Mạc vừa hô lên, mọi người liền ý thức được, Tô Khắc Ung là mệnh quan triều đình, nếu xảy ra án mạng, thì hậu hoạ thật khó lường.

Đám người lập tức yên tĩnh lại.

Tô Khắc Ung lúc này đang nằm co quắp trên mặt đất, tay ôm đầu, toàn thân bê bết máu, quả thực là bị đánh không nhẹ, nhưng có điều từ đầu chí cuối không hề kêu la một tiếng, bây giờ toàn thân không động đậy, không biết là còn sống hay chết.

Hàn Mạc nhíu mày tiến đến, tên quan bị nhấc trong tay rơi xuống mặt đất, liền kêu "ối" một tiếng rồi lăn lông lốc trên mặt đất.

Hàn Mạc tiến lên, mọi người đều biết hắn là tướng quân của Ngự lâm quân, nếu xảy ra chuyện, Ngự lâm quân đều có thể tới bất cứ lúc nào, vị tướng quân trẻ tuổi này quả thực là nhân vật không thể tuỳ tiện đắc tội, liền đua nhau tản ra.

Hàn Mạc đến bên cạnh Tô Khắc Ung, chỉ thấy áo của hắn đã rách ra từng mảnh, nhiều chỗ lộ da thịt, một bên ống tay áo bị xé rách toạc, lộ ra một bên cánh tay, trên cánh tay có những vết thương đang rỉ máu, tím bầm, mũ quan đã bị xé tọac, đầu tóc bù xù, trông rất thê thảm.

Hàn Mạc lo lắng người này đã bị đánh chết, khẽ gọi:

- Tô đại nhân, ngài sao rồi?

Tô Khắc Ung vẫn không nhúc nhích, Hàn Mạc bất giác đưa tay lên mũi xem xét hơi thở, thấy hơi thở tuy yếu ớt, nhưng cũng may còn có, điều đó chứng minh người này vẫn chưa chết, chỉ e là bị đánh bất tỉnh nhân sự.

Hạ Học Chi tràn ngập phẫn nộ, kế hoạch sắp thành công thì bị Hàn Mạc phá hỏng, trong lòng dấy lên lòng hận thù, nhưng lúc này không được tỏ thái độ, bước nhanh vào trong sân, trầm giọng quát :

- Các ngươi thật to gan, Tô thị lang là mệnh quan triều đình, các ngươi dám đánh hắn, tất cả không muốn sống nữa sao?

Mọi người đều biết Hạ Học Chi đang diễn trò, nhưng lúc này không dám hé lời.

Hạ tri huyện vừa rồi cũng tham gia ẩu đả trong đám người đó, lúc này hắn tiến lên, hạ giọng nói:

- Đại lão gia, tiểu nhân chỉ nhất thời tức giận!

- Tức giận?

Hạ Học Chi cao giọng

- Tức giận thì có thể động thủ sao? Bề tôi phạm thượng, đó là tội lớn, các ngươi thật hồ đồ, Tô đại nhân dù có không phải, cũng không đợi đến lượt ngươi mạo phạm.

Vào lúc này, ngoài cửa bỗng nhiên vọng tới tiếng kêu sợ hãi:

- Nguy rồi, nguy rồi, Ngự lâm quân đến!

Quyền Thần

Tác Giả: Sa Mạc

~o0o~

Quyển thứ 4 - Giông tố Nghi Xuân

j j d X * ? Q Æ M ; j j d , h ? ” i : B ª G š M G ° M

Nhóm dịch: BachKhiet

Nguồn:metruyen

Tiếng kêu từ bên ngoài làm cho tất cả quan viên thân sĩ đều giật mình kinh hãi, sắc mặt của Hạ Học Chi cũng thay đổi, Hàn Mạc thoáng nhếch mép cười đắc ý, nghe tiếng vó ngựa bên ngoài, tiếng ngựa hí vang, từ xa đến gần, chốc lát đã tới trước cửa Thanh lại nha môn, có tới hàng trăm người đến, mình mặc áo giáp, tay cầm đao, ai nấy đều oai phong lẫm liệt, khí thế kinh người.

Người đi đầu, mặc khôi giáp màu nâu, râu dài, đó là Tiết Thiệu, xoay người xuống ngựa, dẫn hai tên kỵ

nhiên xinh đẹp tuyệt vời, nhất định đều thuộc loại lô đỉnh cực phẩm. Hơn nữa, trọng yếu nhất là những nữ nhân này toàn bộ đều là xử nữ băng thanh ngọc khiết. Hừ! Đều muốn thông qua dáng vẻ lả lơi bề ngoài để che dấu nội tâm đơn thuần của họ, quả thực là quá tốt!

Một lão già khác nghiêm mặt nói:

- Thiếu chủ nói đúng vậy! Những nữ nhân này đều là đỉnh lô cực phẩm! Hơn nữa, một khi bị phá thân, bằng vào thần công của chúng ta, hoàn toàn có thể làm cho họ quyết một mực như vậy, cho dù thả họ trở về địa phương cực Tây, cũng không phải không tốt, chúng ta… coi như có một đám nằm vùng ở địa phương cực Tây. Ha ha…

- Ha ha ha!

Gã thanh niên cười ha hả, rất vừa lòng với câu nói của lão già này, hắn lớn tiếng nói:

- Bắt lấy các nữ nhân này, các ngươi cũng đều có chỗ tốt! Thiên Trì quốc không phải hàng năm đều cung cấp trên dưới một trăm đỉnh lô cực phẩm sao? Đến lúc đó, ta sẽ xin phụ thân cấp cho các ngươi mỗi người một nàng!

- Thiếu chủ nói thật sao?

Một lão già kích động đến sắc mặt đỏ ửng.

- Này, Thiếu chủ nhà ngươi có khi nào thì nói dối chứ?

Gã thanh niên khinh khỉnh xem thường, sau đó nói tiếp:

- Cho nên, mọi người mau chóng hành động đi! Ta đi thăm cha ta, các ngươi đi mang các bông hoa đó về! Nhớ lấy, chuyện này ngàn vạn lần không được để cho người khác biết, nếu không phần thưởng cho các ngươi… Hừ!

- Hiểu rồi hiểu rồi! Thiếu chủ yên tâm, chúng ta biết phải làm gì!

Cả đám người rối rít đáp ứng, sau đó cùng gã thanh niên cấp tốc lao đi về hướng tây bắc thảo nguyên.

Lúc này trong lòng Tần Lập đã sớm nổi lên một mảnh sát khí, thầm nghĩ: "Cực Nhạc Thần Cung này cùng Cực Nhạc Thiên Cung năm đó thật đúng là y hệt nhau, đều là tu luyện loại công pháp hại người lợi ta này. Hơn nữa, xem ra bọn chúng còn là kẻ phía sau màn nắm trong tay Thiên Trì quốc. Thiên Trì quốc mấy năm nay, tất nhiên cũng Trợ Trụ vi ngược không ít. Không trách thời điểm mình tiến vào Thiên Trì quốc, nơi nơi đều có thể nghe được cái gì Hoàng đế tuyển tú đủ loại linh tinh. Xem ra, lúc này lại sắp đến thời hạn mỗi năm một lần dâng lên đỉnh lô cho Cực Nhạc Thần Cung đây."

"Một đám cặn bã! Giết sạch các ngươi, để xem các ngươi còn có thể đi ra ngoài gây họa hại người hay không? A Hổ, kẻ thù của huynh ta sẽ thay huynh báo thù! Đồng thời, cũng thay trời hành đạo."

Tần Lập vừa thầm nghĩ trong lòng, vừa như một làn khói nhẹ đuổi theo hướng gã thanh niên.

Chỗ địa phương thần bí này, nhỏ hơn rất nhiều so với trong tưởng tượng của Tần Lập. Hơn nữa gần như tất cả đều là thảo nguyên, rất ít thấy dãy núi, cho nên, trên đỉnh núi này, ở trong mắt Tần Lập, nhiều lắm cũng chỉ có thể xem như một ụ đất cao một chút mà thôi.

Một canh giờ sau, từ xa xa từng kiến trúc lớn rải rác, hiện ra trước mặt Tần Lập.

Yến Linh Điêu

Duy Ngã Độc Tôn

442. Chương 446: Không Nói Lý Lẽ, Trực Tiếp Giết!

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

Những kiến trúc này nhìn qua đều cổ kính, lại được ánh mặt trời chiếu vào sinh ra một màn sương mù bao trùm khiến cho người ta nhìn vào có một cảm giác tràn đầy phong cách cổ xưa.

Các loại cây cỏ hoa lá trồng xen kẽ giữa khoảng cách các gian phòng, hương hoa tiếng chim, hết sức u nhã tĩnh mịch.

Tần Lập không kìm nổi thầm than trong lòng, quả nhiên là một loại gạo nuôi một trăm loại người. Một nơi tràn ngập tình thơ ý họa như thế cũng không thể hun đúc tâm linh người nơi này gần sát tự nhiên, trở nên thuần phác mà ngược lại nuôi dưỡng ra một đám bại hoại đàn ông Thải âm bổ dương, nữ nhân Thải dương bổ âm..

Cho nên, cảnh đẹp như thế ngược lại làm cho người ta có một loại cảm giác hết sức châm biếm.

Thân hình Tần Lập xuyên qua trong không khí, giống như một làn khói nhẹ đi theo phia sau người trẻ tuổi trang phục màu trắng, nhưng lại không ai có thể nhìn ra sự tồn tại của Tần Lập.

- Thiếu chủ đã về!

Ở phía trước một căn phòng rường cột chạm trổ xa hoa, hai thị nữ xinh đẹp cất giọng nhu mì chào người trẻ tuổi áo trắng.

- Ừ! Cha ta đâu?

Người trẻ tuổi nhìn không chớp mắt, làm như không thấy hai cô gái quyến rũ này, ai không biết còn tưởng hắn là một quân tử văn nhã. Trên thực tế, người trẻ tuổi này căn bản là không dám nảy sinh ý niệm gì trong đầu đối với hai thiếu nữ này, bởi vì hai nàng này đều là phụ thân hắn, cũng chính là cung chủ Cực Nhạc Thần Cung này độc chiếm.

- Cung chủ đang đọc sách trong thư phòng.

Một cô gái răng trắng mắt sáng mỉm cười, sau đó khẽ nháy mắt với người trẻ tuổi.

Người trẻ tuổi tỏ vẻ hiểu ý, tỏ rõ lúc này tâm tình phụ thân cũng không tệ lắm, hắn nở một nụ cười mê người với cô gái. Tuy rằng hắn không dám chiếm của độc của phụ thân, nhưng như vậy chỉ hiểu mà không diễn đạt bằng lời, vẫn làm hắn có một loại cảm giác thật sướng khoái. Nữ nhân bên người cung chủ Cực Nhạc Thiên Cung, làm gì có người nào kém cỏi?

Đi tới trước cửa, người trẻ tuổi gõ nhẹ, cung kính nói:

- Phụ thân, con đã về. Có thể vào không ạ?

Bên trong truyền đến một giọng nói uy nghiêm:

- Vào đi!

Thái độ người trẻ tuổi vô cùng cung kính, khẽ đẩy cửa ra, thấy phụ thân ngồi ở sau một cái bàn thật lớn, thân thể dựa lên một cái ghế phủ da thú mềm mại, trên mặt lộ ra vẻ hưởng thụ. Một thanh âm kỳ quái vang lên ở bên kia bàn, cũng chính phát ra từ thân dưới phụ thân người trẻ tuổi này.

Mà người trẻ tuổi này dường như đã nhìn quen cảnh này, mắt không liếc ngang liếc dọc, đứng ở cửa cung kính nói:

- Bẩm phụ thân. Thiên Trì quốc hết thảy đều tốt, không có bất kỳ dị thường gì.

- Ừ…

Người trung niên nho nhã nhìn qua khoảng bốn mươi tuổi ngồi trên ghế thản nhiên ừ một tiếng, sau đó nói:

- Gần đây rất nhiều võ giả nơi cực Tây bên kia đều chạy tới phương đông, muốn đi giải bí mật Thần Miếu thái cổ kia, cho nên gần đây ngươi nhất định phải điệu thấp, đừng tưởng Cực Nhạc Thần Cung chúng ta có chút thế lực mà có thể đi tùy tiện trêu chọc người nơi cực Tây kia. Nội tình của bọn họ không phải ngươi có thể tưởng tượng đươc.

Nói xong, lông mày nhướng lên, nhìn thoáng qua người trẻ tuổi:

- Ba nhi, ngươi nghe rõ không?

Người trẻ tuổi nhanh chóng khom người, nói:

- Con nhớ rõ!

- Ừ, còn có chuyện gì sao?

Người trung niên bỗng nhiên khẽ nhíu mày, thân thể khẽ run lên, trên mặt lộ ra một biểu tình kỳ quái, không phải phẫn nộ mà dường như là rất hưởng thụ, thật lâu sau mới thở phào một hơi.

Lúc này, từ thân dưới của hắn một nữ tử trẻ tuổi xinh đẹp đứng lên, miệng ngậm chặt cười quyến rũ với người trẻ tuổi rồi đi qua bên người hắn ra ngoài.

Người trẻ tuổi kêu Ba nhi này thủy chung không dám ngẩng đầu liếc mắc nhìn nữ nhân đến một cái.

Thẳng đến khi nàng ra ngoài rồi mới có chút hâm mộ nhìn thoáng qua phụ thân của minh, nói:

- Chúc mừng phụ thân, Cực Lạc Thần Công lại tinh tiến.

Người trung niên lộ ra một nụ cười khen thưởng, sau đó nói:

- Mọi thứ của ta sớm muộn đều là của ngươi, vị trí này cũng do ngươi tới ngồi. Tuy nhiên hiện tại ngươi phải nhớ kỹ không nên quá phóng túng. Tuy là thải bổ, nhưng những thứ thải bổ cũng không tinh thuần. Đợi cho thực lực ngươi đạt tới cảnh giới Phá Toái Hư Không, ngươi sẽ phát hiện lực lượng không đủ tinh thuần quả thực là một chuyện nguy hiểm muốn chết. Năm xưa ta cũng giống ngươi, thải bổ khắp nơi, không nghe lời lão nhân. Kết quả hiện tại, mỗi ngày đều phải dùng cực phẩm đỉnh lô hút đi một ít tinh nguyên, phỏng chừng ít nhất phải mất trăm năm nữa, mới có thể hoàn toàn đạt được lực lượng đang có. Lực lượng phải tinh thuần, lúc đó mới đột phá cảnh giới Đan Nguyên Anh Hóa. Đến lúc đó, không ai là đối thủ của ta trong cảnh giới đó.

Đối mặt sự chân thành của phụ thân, người trẻ tuổi Ba nhi dường như có chút cảm động, nhưng hắn vẫn không có nói ra việc mình muốn làm. Bởi vì hắn tin tưởng, những nữ tử kia nhất đọnh tốt hơn những đỉnh lô cực phẩm trong toàn Cực Nhạc Thần Cung vô số lần.

Nếu hấp thu nguyên âm của những nữ tử đó, như vậy thực lực của hắn rất có khả năng từ Nhân Tôn hiện tại mà trực tiếp nhảy lên cảnh giới Phá Toái Hư Không.

Cũng chính là cường giả có thực lực giống phụ thân.

Hơn nữa, hắn còn trẻ tuổi như vậy, siêu việt phụ thân hắn, trở thành cung chủ mạnh nhất Cực Nhạc Thần Cung từ trước đến nay cũng đều không phải là chuyện không có khả năng.

Cho nên, hắn chỉ là chọn mấy lời dễ nghe, nịnh bợ phụ thân một chút sau đó lại nói chuyện phiếm một hồi, phỏng chừng những người đó đều đã lấy xong Dục Vọng Hoa (*) , hắn cúi người hành lễ với phụ thân nói:

- Phụ thân tiếp tục tu luyện, con xin cáo lui, không quấy rầy phụ thần nữa.

Người trung niên gật gật đầu, nói:

- Tiểu Ba, nhớ kỹ lời của phụ thân. Hiện tại tu luyện mới là chuyện trọng yếu nhất, chuyện thải bổ ngàn vạn lần không gấp được. Còn nữa, những người nơi cực Tây kia, quyết không thể trêu chọc.

Người trẻ tuổi vỗ ngực, lớn tiếng nói:

- Phụ thân cứ yên tâm, con biết đúng mực.

Người trung niên hài lòng gật gật đầu. Đứa con này từ nhỏ đã thông minh lanh lợi, quan trọng nhất là hiểu chuyện, biết tiến lùi cho nên hắn mới có thể đem vị trí cung chủ Cực Nhạc Thần Cung chuẩn bị về sau truyền cho đứa con này.

Người trẻ tuổi này đi không lâu, lại có ba nữ tử vóc người yểu điệu từ bên ngoài tiến vào, sau khi thấy người trung niên này đều lộ ra nụ cười kiều mị. Sau khi tới gần, mới phát hiện ba nữ tử này trên người đều mặc loại sa mỏng liếc mắt có thể nhìn xuyên.

Nơi mấu chốt như ẩn như hiện, thậm chí so với không mặc gì còn mê người hơn. Nụ cười của những nữ tử này, lẳng lơ dâm đãng, giọng nói mê hồn làm cho người ta kìm lòng không đậu, huyết mạch sôi sục.

Ba nữ tử này trước sau cùng người trung niên này hoan hảo, năng lực của hắn chỉ sợ làm vô số nam nhân phải thán phục đỏ mắt. Hơn một canh giờ không ngờ không một lần bắn ra.

Tần Lập đứng trên đỉnh phòng này, lạnh lùng nhìn người trung niên này càng ngày càng hưng phấn, càng ngày càng điên cuồng dã thú. Hắn chinh chiến với ba nữ tử đư các nàng hết đợt cao triều này đến đợt cao triều khác, ngay cả sức để kêu to cũng không còn, mới đột nhiên gầm nhẹ một tiếng, biểu tình trên mặt vô cùng dữ tợn rồi lại có vẻ cực kỳ sảng khoái.

Một đạo kiếm khí màu tìm lạnh lẽo sắc bén lóe lên hào quang cực kỳ rực rõ bổ gian phòng này ra làm hai giống như là bổ dưa thái rau vậy.

Người trung niên cung chủ Cực Nhạc Thần Cung vào khoảnh khắc lên tới đỉnh… bị một kiếm Tần Lần bổ đôi.

Mà thật khéo chính là ba nữ nhân kia không một ai bị Tần Lập giết chết, ngay cả một vêt thương cũng không có.

Đều là mấy cải đỉnh lô đáng thương, cho dù họ đã làm chuyện xấu nhưng cũng không phải quá ác độc gì, một đám người đáng thương mà thôi, giết họ không có ý nghĩa gì.

Mọi việc xảy ra nhanh như một tia chớp, cho nên ba nữ tử kia con ngươi trong nháy mắt mở lớn nhưng ngay cả tiếng thét chói tai cũng không phát ra, trực tiếp bị dọa ngất đi.

Tuy nhiên, đám hộ vệ bên ngoài Cực Nhạc Thần Cung thì đều như nổi điên. Phòng của cung chủ bị một kiếm bổ đôi, cung chủ một chút động tĩnh cũng không có, sống chết không biết. Nếu thật sự là có nguy hiểm, bọn họ cũng đừng mong sống sót.

Phải biết rằng, bên trong Cực Nhạc Thần Cung, thực lực mạnh nhất cũng không phải là cung chủ mà là lão quái vật Thái Thượng trưởng lão không biết đã sống mấy trăm, ngàn năm!

- Bắt thích khách!

Có người vừa hô to vừa xông tới Tần Lập.

Khóe miệng Tần Lập nổi lên một tia ý cười, nếu hắn không muốn những người này hô lên, bọn họ đã sớm chết. Mực đích của hắn chính là muốn chém giết toàn bộ những người thực lực cường đại trong toàn Cực Nhạc Thần Cung này.

Môn phái như thế, từ trên xuống dưới không có gì khác nhau, toàn bộ đều là cặn bã, bại hoại. Giết sạch là tốt nhất.

Đợi cho đám hộ vệ này hô xong, kiếm khí Ẩm huyết trong tay Tần Lập đảo qua, yết hầu bọn họ lập tức xuất hiện một tia máu, thân hình theo quán tính vọt tới gần Tần Lập rồi sau đó "Phịch phịch" toàn bộ ngã xuống trước mặt Tần Lập. Trên cổ từng người đều có máu tươi điên cuồng phụt ra ngoài, nhanh chóng nhuộm đỏ mặt đất.

Mà lúc này từ bốn phương tám hướng không ngừng truyền đến dao động mãnh liệt, từng bóng người theo những dao động mãnh liệt này gắt gao vây quanh Tần Lập.

- Ngươi là ai?

Một lão già tóc bạc mặt đỏ, đôi mắt bắn ra hòa quang căm phẫn, giận dữ nhìn Tần Lập:

- Dám đến Cực Nhạc Thần cung ta giương oai?

- Tần Lập!

Biểu tình Tần Lập cực kỳ ác liệt, toàn thân tản ra một cỗ sát ý mãnh liệt khiến cho những người vây quanh hắn cảm nhận được một áp lực cực lớn.

Đây là Tần Lập cố ý làm ra, hắn không muốn những kẻ cặn bã này chết thoải mái, hắn muốn bọn họ chết trong sợ hãi cực độ. Nếu không chẳng phải là quá tiện nghi cho bọn họ sao?

Những người tới đây, lúc này có vào người hít khí lạnh thật sâu. Cái tên này, bọn họ rất quen thuộc.

- Tần Lập?

Lão già mặt đỏ tóc trắng nhíu mày, dường như chưa từng nghe qua cái tên này.

Lúc này, bên người lão có một người lớn tiếng nói:

- Thái Thượng trưởng lão. Người này chính là tên Tần Lập đã diệt những đệ tử chúng ta phái đi Thanh Long quốc. Thư máu đệ tử chúng ta gửi về trước khi chết có viết chi nhanh Cực Nhạc Thần Cung chúng ta chính là bị hủy trong tay hắn.

- Cái gì? Ngươi dám giết đệ tử Cực Nhạc Thần Cung ta?

Lão già giận dữ quát.

- Lão tử cái gì mà không dám làm? Hôm nay đến đây chính là muốn giết sạch các ngươi!

Tần Lập cười lạnh nói.

- Muốn chết! Giết!!!

Lão già Thái Thượng trưởng lão giận dữ quát một tiếng, vung tay lên. Lập tức có mười mấy người xông tới Tần Lập, từ nguyên lực dao động trên người bọn họ, mười mấy người này ít nhất đều có thực lực Chí Tôn.

Khó trách thiếu chủ tiểu Ba của Cực Nhạc Thần Cung lại tin tưởng tràn đầy như vậy. Tuy nhiên, tự tin quá mức chính là biểu hiện của… vô tri!

Tần Lập vung thanh Ẩm Huyết kiếm trong tay, tử quang lóe lên, máu vung đầy trời.

Cường Thuần Khiết

Duy Ngã Độc Tôn

443. Chương 447: Huyết Tẩy Cực Nhạc Thần Cung.

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

Bên trong Cực Nhạc Thần Cung này, cung chủ chính là một trong những người có thực lực mạnh nhất, ngay cả hắn đều không hề có năng lực phản kháng đã bị một kiếm Tần Lập đánh chết, càng đừng nói đến những người vây quanh. Cũng chẳng qua là nạp mạng oan uổng mà thôi.

Tuy nhiên đám người Cực Nhạc Thần Cung cũng đích xác là phi thường hung hãn, gần như không ai sợ chết, toàn bộ đều điên cuồng xông về Tần Lập, thậm chí có mấy tên ý đồ dùng cách tự bạo đan nguyên để cùng chết với Tần Lập.

Đến cuối cùng, nghe thấy một tên chắc là trưởng lão Cực Nhạc Thần Cung kêu lên, Tần Lập mới hiểu được vì sao những người này lại biểu hiện hung hãn như vậy, không chút sợ chết.

Nguyên lai, trong cơ thể bọn họ không ngờ bị cung chủ hạ một loại độc, giải dược duy nhất nằm trong tay cung chủ. Hiện giờ cung chủ bị Tần Lập đánh chết, tất cả bọn họ nhất định đều phải chết.

Bởi vì loại giải dược này ở Cực Nhạc Thần Cung cũng chỉ có vào ngày đảm nhiệm cung chủ mới được truyền thụ, cho nên ngay cả con trai cung chủ, người trẻ tuổi duy nhất kế thừa Cực Nhạc Thần Cung vào thời điểm này cũng không biết.

Một khi đã vậy, đằng nào cũng là chết còn không bằng sảng khoái một chút. Ít nhất, trong mắt bọn họ, đây là biểu hiện bọn họ dũng cảm, không sợ chết.

Trước sau đã có vài trăm tên võ giả Cực Nhạc Thần Cung không muốn sống, người trước ngã xuống người sau liền xông lên, bị Tần Lập giết chết. Đương nhiên, trong này cũng có một bộ phận sợ chết, không dám xông lên.

Tuy nhiên cũng không quan hệ, hỗn loạn nơi Cực Nhạc Thần Cung này nhanh chóng truyền ra, đã có rất nhiều đỉnh lô thực lực không tồi chịu nhục rất nhiều năm bắt đầu vùng dậy phản kháng.

Những đám sợ hãi không dám xông lên hơn phân nửa đều là thực lực không mạnh bao nhiêu, cho nên một trận chiến đấu đẫm máu thuộc về một bên sát hại mở ra trong Cực Nhạc Thần Cung.

Đến cuối cùng, bên cạnh Tần Lập đã sớm không còn ai. Tần Lập lại dùng thần thức đảo một vòng tìm kiếm, lại tìm ra mấy trưởng lão che dấu thật sâu, thực lực rất mạnh, đồng loạt chém chết không chút do dự.

Lấy hung bạo trị hung bạo, tuy rằng không phải cách giải quyết vấn đề tốt nhất, nhưng cũng là cách nhanh nhất để giải quyết vấn đề. Tần Lập không có thời gian để mất công với bọn họ, càng không có thời gian để phân biệt giữa bọn họ ai tốt ai xấu.

Cho dù là người tốt, vào trong Cực Nhạc Thần Cung này, tu luyện công pháp tà ác cũng nhất định đi lên con đường hại người. Cho nên, một đường giết qua, không có sai lầm.

Hết thảy, chỉ dùng thời gian một nén nhang.

Một đại môn phái tai họa thế gian mấy ngàn, hơn vạn năm đã bị Tần Lập huyết tẩy không còn gì. Toàn bộ Cực Nhạc Thần Cung không còn có một võ giả có thể triển khai phản kích.

Đương nhiên, còn sót mấy con cá nhỏ, chính là Thiếu chủ Cực Nhạc Thần Cung cùng một đám tay sai của hắn. Đó cũng là một tên súc sinh, Tần Lập tuyệt không bỏ qua cho hắn.

Cho nên, đợi cho đám nam nữ đỉnh lô trong Cực Nhạc Thần Cung tỉnh ngộ lại. muốn đi tìm ân nhân thần bí kia thì bóng dáng Tần Lập sớm biết mất.

Ở bên bờ Thiên Trì, năm sáu nữ tử vặn vẹo trên mặt đất, quần áo trên người vẫn còn nguyên giống như đang ngủ vậy.

Đỉnh núi này cao hơn vạn thước, khí hậu cực kỳ rét lạnh, cũng may đám nữ tử này thực lực cũng không tầm thường bằng không nằm ngủ ở đây không bị chết cóng thì cũng không kém mấy.

Thiếu chủ tiểu Ba mặc áo trắng, nhìn qua phong lưu phóng khoáng, xòe chiết phiến vẽ bức tranh dâm đồ trong tay, ở nơi giá rét đông lạnh này tự nhiên tiêu sái phe phẩy chiết phiến khóe miệng còn mang một tia ý cười thản nhiên.

Vừa rồi thực thuận lợi, Dục Vọng hoa không hổ là chí bảo Cực Nhạc Thần Cung, quả nhiên là lợi hại. Mấy nữ tử này vừa ngửi qua mùi Dục Vọng hoa đều ngất đi.

Nếu không cho bọn họ thuốc giải, qua thời gian một nén nhang nữa, độc tính chân chính lợi hại của Dục Vọng hoa sẽ bắt đầu phát tác. Thứ này được xưng là một trong những loại dâm dược lợi hại nhất, hiệu quả có thể tưởng tượng.

Điều khiến cho Thiếu chủ tiểu Ba của Cực Nhạc Thần Cung ít nhiều có chút khó chịu chính là nữ tử áo trắng kia không ngờ lại không có trên bờ. Xem ra, nàng ta xuống nước muốn bắt cái gì, hắn còn phải ở nơi này chờ, nhất định phải bắt đủ đám thiếu nữ này mang về. Đến lúc đó, một rồng mười phượng, so với phụ thân còn uy phong hơn.

Tiểu Ba nghĩ trong lòng, trên mặt lộ ra vẻ cười đắc ý. Theo hắn, những nữ tử này quả thực rất dễ dàng chiếm được. nếu không phải phụ thân giữ Dục Vong hoa quá kỹ, hắn đã sớm chiếm vào tay.

Lúc này, mặt hồ cách đó không xa đột nhiên bắn ra một cột nước. Ngay sau đó, một con sóng khổng lồ dâng lên ở mặt nước Thiên Trì. Chỉ thấy nữ tử áo trắng kia, phía sau là bốn nữ tử khác đang từ mặt nước bay ra như tia chớp.

Trong không khí truyền đến một tiếng rít gào như sấm dậy, chính là con quái vật khổng lồ đuổi theo sau bọn họ.

Chỉ riêng cái cổ lộ ra khỏi mặt nước đã dài hơn trăm thước.

Cột nước vừa rồi chính là do nó bắn ra, sóng lớn ngập trời cũng là do nó làm ra, ý đồ cắn nuốt sạch mấy nhân loại đáng chết này.

- Grào!!!

Lại một tiếng gầm giận dữ, con quái vật lớn này rít gào, cái cổ giống như cổ rắn, cái đầu hình tam giác há ra một bồn máu thật to lộ ra răng nanh to lớn sắc bén bên trong. Nó dùng một tốc độ cực nhanh đớp tới đám nữ tử áo trắng.

Nữ tử áo trắng tay đánh ngược lại một chưởng. Một ngọn lửa sáng màu làm hung hăng đánh lên trên cái miệng quái vật làm nó phát ra một tiếng tru thảm thiết.

- Ào!!!

Cái cổ thật dài của nó đập vào mặt nước Thiên Trì, nước bắn ngập trời.

Lúc này nữ tử áo trắng liếc mắt được dị thường trên bờ, phát ra một tiếng quát khẽ đầy phẫn nộ. Trong tay hai thanh kiếm vừa nhỏ vừa mỏng chỉ vào Thiếu chủ Cực Nhạc Thần Cung tiểu Ba, thân hình nhanh như tia chớp vọt tới.

Vẻ tươi cười trên mặt tiểu Ba không đổi, chiết phiến trong tay "bốp" một cái thu lại, sau đó tay chỉ vào một cô gái trên mặt đất…

Đoản kiếm của nữ tử áo trắng dừng trước mặt tiểu Ba, hai mắt như phun ra hai ngọn lửa, phẫn nộ quát:

- Tên súc sinh! Ngươi đã làm gì với các nàng thế?

- He he! Tỷ tỷ kích động làm gì. Tiểu đệ thấy bọn họ quá mệt mỏi, để bọn họ nghỉ ngơi một hồi mà thôi.

Chân mày tiểu Ba khẽ nhíu, sau đó thản nhiên nói:

- Tiểu Ba một lòng say mê tỷ tỷ, trời cao chứng giám. Chỉ cần tỷ tỷ đồng ý làm nữ nhân của ta, ta sẽ cứu tỉnh những vị tỷ tỷ này.

- Nếu… ta không đáp ứng thì sao?

Trong đôi mắt quyến rũ của nữ tử áo trắng lúc này tràn ngập sát khí.

- Ngươi sẽ đáp ứng.

Thiếu chủ Cực Nhạc Thần Cung khẽ cười:

- Dục vọng hoa, ngươi đã nghe nói qua chưa? Chắc là những người cao cao tại thượng đến từ đại môn phái nơi cực Tây các ngươi nhất định là chưa từng nghe qua. Ta đây sẽ giảng giải tri thức cho ngươi.

Nói xong, hắn vuốt vuốt áo, thản nhiên nói:

- Dục Vọng hoa, tục truyền là một loại thực vật thúc đẩy dục vọng mãnh liệt nhất. Chỉ cần trúng độc, chẳng sợ ngươi là nữ tử trung trinh, sau khi hôn mê một thời gian nhất định cũng sẽ biến thành… Hắc hắc! Biến thành một nữ nhân… dâm đãng. Nếu không thể dùng thuốc giải đúng lúc, không thể giải phóng lửa dục ra ngoài. Kết quả duy nhất, chính là chết! Ha ha!

- Đê tiện!

- Vô sỉ!

- Hạ lưu!

- Không biết xẩu hổ!

Đám người nữ tử áo trắng tức giận không kìm nổi đều run rẩy thân hình, mắng to.

- Ha ha! Tùy tiện các ngươi nói. Đợi sau khi các ngươi trở thành nữ nhân của ta, các ngươi sẽ biết. Nguyên lai, thế gian này không ngờ còn có chuyện tuyệt vời như thế!

- Ngươi đừng mơ!

Đoản kiếm trong tay nữ tử áo trắng chỉ vào tiểu Ba, lạnh lùng quát:

- Cho dù là chết, ta cũng sẽ không theo tên súc sinh ngươi!

- Ha ha! Muộn rồi!

Thiếu chủ Cực Nhạc Thần Cung cười ha ha, nói:

- Nếu vừa rồi ngươi trực tiếp xông lên chiến đấu với ta, vậy ít nhất cũng thật có chút phiền phức. Bởi vì thực lực ngươi rất mạnh, không biết ta có thể kiến trì đến lúc dược hiệu sinh ra tác dụng hay không. Tuy nhiên hiện tại, ha ha ha. Ngươi cho là mấy người bọn họ lúc trước bị hôn mê, là bị làm sao? Ngươi cho là trừ đám người từ nơi cực Tây các ngươi, những người khác đều là ngu ngốc? Tiểu cô nương, hộ thể cương khí ngươi rất tự tin căn bản không thể ngăn cản được Dục Vọng hoa ăn mòn. Ngã xuống đi!

Theo một tràng tiếng cười to càn rỡ của tiểu Ba, nữ tử áo trắng đột nhiên cảm thấy cả người khô nóng, trong nháy mắt nghĩ rằng mình trúng kế. Đoản kiếm trong tay chỉ vào yết hầu, muốn tự sát.

Thà chết, nàng cũng muốn giữ vững danh tiết của mình.

Nhưng nhìn vẻ tươi cười tràn ngập đắc ý cùng châm chọc của đối phương, nữ tử áo trắng đột nhiên cảm giác được cả người không có sức lực. Gió lạnh đỉnh núi thổi lên quần áo lụa mỏng của nàng đột nhiên khiến nàng thấy lạnh cả người. Lỗ tai nàng trong nháy mắt không nghe được thanh âm gì, chỉ có thể nghe thấy tiếng tim đập "thình thịch" của chính mình.

Dường như thế giới này trong nháy mắt rời nàng càng ngày càng xa, càng ngày càng mơ hồ.

Trong khi hoảng hốt, nữ tử mặc lụa mỏng thấy một bóng người từ xa xa xông về đây cực nhanh. Trong tai nghe thấy tên Thiếu chủ Cực Nhạc Thần Cung đáng giận kia hét lên một tiếng kinh hãi.

"Là thật sao?" thần trí nữ tử mặc lụa trắng đã mơ hồ, thân thể mềm nhũn rốt cuộc hôn mê ngã xuống đất.

Tuy nhiên vị Thiếu chủ Cực Nhạc Thần Cung giờ phút này cảm giác hưng phấn còn lại không được một nửa. Nguyên nhân rất đơn giản, cái người mà hắn cho rằng rất thức thời kia không ngờ lại thật quỷ dị xuất hiện nơi này. Hơn nữa, từ sát khí trên thân người này tản ra khiến người ta sợ hãi thì thấy, hắn đến không có thiện ý.

- Ta nói, ngươi như thế nào lại tới nơi này?

Tiểu Ba nhíu mày, trên mặt anh tuấn tràn ngập khó hiểu, nghi hoặc nhìn Tần Lập hỏi.

Mà mấy tùy tùng phía sau lưng hắn đều từ sát khí trên người Tần Lập phát ra cảm giác được có chút không tốt vì thế vây tròn Thiếu chủ vào trong, vẻ mặt hung dữ nhìn Tần Lập.

Tần Lập cũng không nói lời thừa, nói thẳng:

- Đưa thuốc giải, cho ngươi được toàn thây!

Tám chữ này nói ra bá đạo vô cùng, làm cho Thiếu chủ Cực Nhạc Thần Cung cùng mấy tùy tùng của hắn đều trợn mắt há hốc mồm đứng sững tại chỗ sau một lúc lâu không phục hồi lại được.

Tiểu Ba hồi lâu mới phản ứng lại, khó tin nhìn Tần Lập, khóe miệng co giật hỏi:

- Ngươi nói cái gì?

- Ngươi không có não à? Ta nói ngươi giao thuốc giải, sau đó ta cho ngươi chết toàn thây!

Vẻ mặt Tần Lập bình tĩnh nhìn vị Thiếu chủ Cực Nhạc Thần cung anh tuấn tiêu sái này.

Cường Thuần Khiết

Duy Ngã Độc Tôn

444. Chương 448: Tương Phùng Hà Tất Tằng Tương Thức.

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

Dường như nghe đến truyện cười hài hước nhất trên đời, thiếu chủ Cực Nhạc Thần Cung tiểu Ba cười nghiêng ngả, đôi mắt gắn ra hai luồng sáng lạnh lẽo nhìn Tần Lập như một thằng ngu, lạnh lùng nói:

- Vậy ngươi có biết không? Dục Vong hoa không chỉ có tác dụng với nữ nhân, đối với nam nhân cũng có hiệu quả?

Một người bên cạnh hắn cũng cười hắc hắc:

- Nam nhân trúng độc này, gặp cái gì cũng đều có hứng thú. Ha ha! Tiểu tử, ngươi chết chắc rồi! Những nữ nhân này đều là của Thiếu chủ chúng ta. Bên kia cách đây không xa, ta thấy dường như còn có mấy tảng đá có lỗ, ngươi có thể đi thử xem! Ha ha ha ha!

- Ha ha ha ha!

Đám người bọn họ không kìm nổi bật tiếng cười vang, tiếng cười hết sức vui vẻ, vui vẻ đến tột cùng.

Bởi vì trong hiểu biết của bọn họ, còn chưa bao giờ có tình huống người nào không dùng thuốc giải mà tránh được độc của Dục Vọng hoa. Đó quả thực là một chuyện không có khả năng!

Cho nên, vừa rồi nếu Tần Lập đến đây lập tức động thủ, có lẽ còn có một đường cơ hội. Nhưng hiện tại, lại nửa điểm cơ hội cũng không có!

Nữ tử mặc lụa trắng thầm hận trong lòng. Vừa rồi nàng chỉ hôn mê trong nháy mắt lập tức liền tỉnh lại, nhưng miệng không thể nói, thân không thể động. Một thân nguyên lực dồi dào tựa như là một vũng nước chết, căn bản không chút phản ứng. Đồng thời, một luồng cảm giác khô nóng không ngừng làm xói mòn linh trí của nàng.

Đến giờ nàng mới hiểu được, độc của đối phương không ngờ lợi hại như thế. Ác độc nhất chính là làm cho thần trí của ngươi được thanh tỉnh. Nói cách khác, dùng độc tính không ngừng xói mòn tâm linh, kích thích bản năng nguyên thủy nhưng từ đầu đến cuối ngươi đều rõ ràng đang đối mặt cái gì, đang làm gì!

Vừa rồi khoảnh khắc nàng thanh tỉnh, rõ ràng nghe thấy tiếng Tần Lập nói chuyện. Nàng hy vọng cỡ nào muốn nói cho hắn: “Nhanh ra tay đi, đừng do dự, vô nghĩa!”

Đáng tiếc chính là, nàng ngay cả một chút thanh âm cũng không thể phát ra, tất cả mọi lời hò hét kêu gào đều chỉ trong đáy lòng. Loại cảm giác này quả thực sống không bằng chết.

Tần Lập nhìn đám người đang cười hết sức vui vẻ này, cũng cười rộ theo. Tuy nhiên, trên mặt hắn là cười lạnh, trong mắt tràn ngập sát khí!

Xem ra mình một chút cũng không có giết lầm. Cực Nhạc Thần Cung này cùng Cực Nhạc Thiên Cung kia không có gì khác nhau. Cũng đều là một đám bại hoại cặn bã!

Mình cho dù không phải người tốt gì, nhưng không thể làm ra chuyện bỉ ổi như vậy!

- Cười đủ rồi chứ?

Giọng của Tần Lập đột nhiên khiến đám người Thiếu chủ ngây ngốc sững sờ.

Trên khuôn mặt anh tuấn của Thiếu chủ Cực Nhạc Thần Cung mang theo vài phần kinh hoảng, hỏi người bên cạnh:

- Hắn vì sao còn không ngã xuống?

- Ặc… đây có thể là bởi vì thể chất tên này có chút đặc biệt! Kiên trì thời gian dài hơn một chút?

Có người trả lời.

- Có thể nào, người này có thuốc giải hay không?

Có người suy đoán.

- Nói như rắm. Loại thuốc giải này, trừ Cung chủ cùng Thái Thượng trưởng lão mấy đời, cũng chỉ có Thiếu chủ mới có! Hắn làm sao có thể có được?

Ngay khi đám người này tranh luận không ngớt, Tần Lập nhìn thoáng qua mấy nữ tử trên mặt đất. Trong đó có vài người sắc mặt đỏ bừng, hai chân không tự giác cọ sát vào nhau dường như đang cố gắng chịu đựng, biểu tình cực kỳ thống khổ.

Trong lòng hắn biết không thể nhiều lời với đám người này, trong mắt chợt lóe vẻ lạnh lẽo, đứng nguyên không có động tác gì. Mấy người Cực Nhạc Thần Cung đang tranh luận ầm ĩ đột nhiên đều ngậm miệng, ánh mắt lộ ra vẻ cực kỳ sợi hãi. Lúc nyaf, đột nhiên đầu của bọn họ đều vỡ tung ra!

- Bộp!

- Bộp!

- Bộp!

Máu tươi cùng óc bắn tung tóe đầy người đầy mặt Thiếu chủ Cực Nhạc Thần Cung.

- A!!!

Thiếu chủ Cực Nhạc Thần Cung này phát ra một tiếng kêu hoảng sợ đến cực điểm, vẻ mặt khủng hoảng nhìn Tần Lập, cả người phát run, không dám tin nói:

- Ngươi… ngươi như thế nào còn có thể không bị trúng độc Dục Vọng hoa? Không có khả năng… không có khả năng! Trên đời này, vốn không có người trúng độc Dục Vong hoa mà không ngã! Tuyệt đối không!

Vị Thiếu chủ này từ nhỏ đã sống trong môi trường rực rỡ gấm hoa, từ nhỏ đến lớn đều nghe những lời khen ngợi (rên rỉ thì có), chưa từng gặp qua loại cảnh tượng hung tàn tanh máu như này. Cho nên, một chút dũng khí cho tới bây giờ không có bao nhiêu, trong nháy mắt toàn bộ hầu như đã đánh mất.

Sở dĩ nói, dũng khí của con người cho tới bây giờ cũng không phải là dựa vào thực lực cap thấp mà tính toán.

Tần Lập có chút thương hại nhìn Thiếu chủ Cực Nhạc Thần Cung gần như bị dọa ngất đi, trong lòng không kìm nổi nghĩ thầm: "Người như thế này, cho dù hôm nay không chết dưới kiếm của mình, hắn thật sự có thể tiếp nhận cai quản một môn phái, trở thành đứng đầu một phái sao?"

- Giao thuốc giải ra đây!

Hai mắt Tần Lập nhìn chằm chằm vào mặt Thiếu chủ Cực Nhạc Thần Cung, lạnh lẽo nói:

- Ta nói một lần cuối cùng. Đưa… thuốc giải… ra… đây!!!

Một câu này, Tần Lập đã dùng đến tinh thần chấn nhiếp công kích, Thiếu chủ Cực Nhạc Thần Cung "Phịch" một cái quỳ trên mặt đất, trên trang phục màu trắng hoàn mỹ đều dính đầy máu và óc người khác, nước mắt chảy ròng ròng:

- Ta giao… ta giao… Tha cho ta!

Tần Lập đón lấy bình sứ, từ tinh thần dao động của Thiếu chủ Cực Nhạc Thần Cung, Tần Lập kết luận tên này không nói dối vì thế than nhẹ nói:

- Hiện tại ngươi chết đi, còn hạnh phúc hơn là đợi những cô nương phẫn nộ này xé xác ra từng mảnh rất nhiều!

- A… A!!!

Thiếu chủ Cực Nhạc Thần Cung nghe Tần Lập nói vậy đột nhiên xoay người bỏ chạy. Thực lực hắn không ngờ toàn bộ bộc phát ra, tốc độ cho dù là người sở trường về tốc độ cũng không kìm nổi phải ngạc nhiên thán phục.

Tần Lập cong tay bắn ra một luồng kình khí Tiên Thiên Tử Khí, bắn xuyên tim Thiếu chủ Cực Nhạc Thần Cung từ phía sau "Phốc" một tiếng, một lỗ máu hiện ra. Thiếu chủ Cực Nhạc Thần Cung chết ngay tại chỗ, nằm vật ở ven hồ Thiên Trì.

Tần Lập đến gầm đám nữ tử. Đầu tiên là cứu trị những người bị nặng trước, sau đó lại cho tất cả mọi người đều ăn giải độc.

Thế gian vạn vật tương sinh tương khắc. Dục Vọng hoa này đích xác là phi thường bá đạo như thế, nhưng lại cũng có những thứ hoàn toàn khắc chế thuộc tính của nó.

Mười mấy nữ tử này sau một lát đều tỉnh táo lại, mỗi người đều sắc mặt đỏ bừng, xấu hổ không chịu nổi. Bởi vì từ đầu đến chí cuối bọn họ đều ở trong một loại trạng thái thân thể không thể động, miệng không thể nói, nhưng thần trí lại vô cùng thanh tỉnh. Điều này khiến cho bọn họ bởi vì những ý niệm vừa sinh ra trong đầu mà ngượng ngùng không thôi.

Hơn nữa còn được một người trẻ tuổi anh tuấn tiêu sái như vậy cứu chữa, trong lòng các loại cảm xúc cảm kích, thầm mếm, vui mừng, ngượng ngùng… đủ loại, hết sức phức tạp.

Ngay cả nữ tử áo lụa trắng đều ngây ngốc dưới đất, kinh ngạc Tần Lập hồi lâu mới đột nhiên phục hồi tinh thần. Hai gò má đỏ bừng, hai mắt trong veo, làm sao còn loại quyến rũ xinh đẹp lúc trước?

Nàng đứng lên, khom người hướng về Tần Lập, hết sức ôn nhu nói:

- Đa tạ ân công cứu mạng. Uyển nhi và các vị sư muội cảm ơn công tử!

Một đám nữ tử lúc này đều hồi phục tinh thần, còn có mấy người thầm rơi lệ, trong lòng nghĩ mà sợ không thôi. Nếu không phải gặp được vị công tử này rút kiếm tương trợ, chỉ sợ hiện tại bọn họ đã gặp bất trắc. Chết, cũng không đáng sợ, đáng sợ là sau khi bị người làm nhục mà còn bị không chế!

Bởi vì ngay trước khi Tần Lập xuất hiện, Thiếu chủ Cực Nhạc Thần Cung không chút che dấu lời nói này, đã cho những người bị hôn mê ngã xuống trước nghe được cái loại "cảm thụ" kia, thật sự là sống không bằng chết!

Tần Lập khoát ta, nói:

- Trên đường gặp bất bình, rút kiếm tương trợ, cũng không có gi cả. Chỉ là các vị cô nương về sau nên cẩn thận một chút mời được. Phải biết rằng, giang hồ hiểm ác!

Tần Lập nói xong mỉm cười:

- Tại hạ còn có chuyện, tạm biệt tại đây.

Nói xong, thân hình chợt lóe, thản nhiên rời đi,

- A!!!

Lý Uyển thấy Tần Lập biến mất, la lớn:

- Còn không biết tôn tính đại danh của công tử…

Đồng thị thiên nhai luân lạc nhân,

Tương phùng hà tất tằng tương thức…

Giọng nói Tần Lập từ nơi rất xa truyền lại.

Dịch thơ:

Cùng một lứa bên trời lận đận,

Gặp gỡ nhau lọ sẵn quen nhau

(.st)

(Chả hiểu bác nào dịch thơ khó hiểu quá)

- Ta là con gái của thành chủ thành Thông Thiên!

Lý Uyển dùng hết sức hô về phía Tần Lập biến mất, cũng không biết hắn có nghe thấy hay không. Sau khi hô xong, sắc mặt nàng đỏ bừng trong lòng còn kinh hoàng không thôi. Thầm nghĩ: "Như thế nào mình còn không biết xấu hổ như vậy? Người ta cũng không có ý muốn kết giao với mình, mình như thế nào còn vội vàng nói cho người ta biết tên cùng lai lịch của mình?"

Lén nhìn sang hai bên, sợ một đám tỷ muội chê cười. Nhưng nàng lại bỗng phát hiện, trên mặt những người khác đều là vẻ buồn bã thất vọng.

Lắc lắc đầu, chuyến đi lần này thật thất bại, không nghĩ tới đáy Thiên Trì này, không tìm được Băng Hỏa Ngư mà lại gặp con quái thú khủng bố kia, thiếu chút nữa còn bị nó ăn. Còn gặp loại chuyện này, quả thực là một chuyến đi xui xẻo!

Tuy nhiên, nghĩ lại chuyện này chưa chắc đã là chuyện xấu. Mặc kệ thế nào, coi như bọn tỷ muội đều mở mang kiến thức, lần sau gặp loại chuyện này hẳn là biết phải xử lý như thế nào.

Hơn nữa, còn bởi vì chuyện này mà gặp được một người trẻ tuổi anh tuấn thực lực cường đại mà còn hết sức trượng nghĩa. Chỉ tiếc, người ta không muốn để lại tên họ!

Đất trời rộng lớn, còn có thể gặp lại sao?

Trong khoảng thời gian ngắn, nữ tử áo trắng không kìm nổi có chút buồn bã.

Tần Lập lúc này đã sớm rời ngọn Thiên Trì. Chuyện ở Thiên Trì quốc đã xong, tự nhiên không cần thiết phải dừng ở đây lâu. Câu cuối cùng Lý Uyển nói, Tần Lập vẫn nghe thấy, trong lòng rất bất ngờ. Không nghĩ tới mình tùy ý cứu những nữ tử này, không ngờ còn có lai lịch như thế.

Tuy nhiên, Tần Lập cũng không muốn cùng những môn phái nơi cực Tây có nhiều qua lại. Lúc này đi nơi cực Tây chính là chiếm được tấm bản đồ Thái cổ thứ tám, còn có một việc đã ở trong lòng hắn rất nhiều năm.

Đó chính là: Bộ Vân Yên, Triệu Thiên Thiên, Lệnh Hồ Phi Nguyệt!

Năm đó ba người ở thế tục bị Nguyệt Diêu Tiên cung mang đi, đến hiện tại đã qua rất nhiều năm vẫn không có tin tức. Hơn nữa, hận thù không nhỏ giữa Hàn Mai cùng Tần Lập, Tần Lập cần phải xác nhận trước một chút. Đó chính là ba người bọn họ ở Nguyệt Diêu Tiên cung có được hài lòng không?

Hơn nữa, Tần Lập cuối cùng còn có một chút tâm tư riêng, đó chính là muốn tận mắt nhìn thấy nơi cực Tây từng vô cùng huy hoàng thời Thái cổ đến tột cùng có bộ dáng thế nào!

Duy Ngã Độc Tôn

445. Chương 449: Ngươi Thì Tính Là Thứ Gì ?

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

Nơi cực Tây, theo truyền thuyết đi theo một con đường xưa hoang phế, một đường đi thẳng phía Tây, đến cuối cùng sẽ gặp một tòa thành vô cùng to lớn. Tòa thành này, chính là thành Thông Thiên.

Đi qua thành Thông Thiên, lại có vô số núi cao sông rộng. Trong đó, còn có vô số gia tộc môn phái chi chit như sao trên trời. Thời đại Thái Cổ huy hoàng, sáng lạn chói mắt nhất chính là ở nơi này.

Nửa tháng sau, bên ngoài thành Thông Thiên xuất hiện một người thanh niên anh tuấn, bộ dáng thoạt nhìn phong trần mệt mỏi. Đó chính là Tần Lập vẫn cực khổ đi đường xa.

Ngẩng đầu nhìn lên tòa thành trì khổng lồ cao ngàn thước này, trong lòng Tần Lập tràn ngập cảm khái. Nhớ khi đó mình lần đầu nghe tới thành Thông Thiên thì còn không tin, thành Thông Thiên thật sự có tường thành cao như vậy sao? Nơi đó thật sự có cường giả như mây sao?

Còn lúc này, thực lực của mình đã sớm không so sánh với năm đó nữa, mà những lời đồn đãi như thần hóa về thành Thông Thiên, cũng đã xuất hiện trước mắt mình.

Mấy ngày này tuy rằng Tần Lập không gặp phải nguy hiểm gì, nhưng cũng ăn không ít trái đắng. Hắn không giống con cháu gia tộc môn phái nơi cực Tây, có được tọa độ chuẩn xác, có thể thông qua linh thạch tiến hành hư không hoành độ. Tần Lập hoàn toàn phải dựa vào thực lực mạnh mẽ của bản thân, không ngừng hư không hoành độ, không ngừng tìm kiếm, cuối cùng rốt cuộc tìm tới nơi này.

Có thể nói coi như là nếm trải đủ gian khổ, mới mò mẫm tới sát biên giới nơi cực Tây.

Còn vị trí chi tiết Lãnh Thu Cung cùng Nguyệt Diêu Tiên Cung, Tần Lập còn cần chậm rãi tìm tòi, tra cứu đầu mối trong thành Thông Thiên mới được.

Mặc kệ nói thế nào, hôm nay Tần Lập cũng đã coi như đi vào nơi cực Tây.

Địa hình nơi cực Tây đích xác có bất đồng rất lớn với phương Đông. Ở nơi này tùy tiện chọn một ngọn núi, một thâm cốc, hoặc một con sông lớn, đều lộ ra một cỗ khí tức thê lương xa xôi. Giống như ngay từ đầu, những địa phương này đã là như vậy. Năm tháng đổi dời, biến cả thành ruộng dâu, nhưng nơi này giống như chưa từng phát sinh thay đổi gì cả.

Dù ngay cả một khối đá tảng ven đường, cũng có thể lộ ra loại khí tức đến từ viễn cổ, im lặng kể lại huy hoàng năm đó.

Linh khí địa phương này càng nồng đậm hơn phương Đông chẳng biết bao nhiêu lần, hiện tại rốt cuộc Tần Lập rõ ràng vì sao trên bản đồ Thái Cổ không có dánh dấu nơi thần bí ở cực Tây.

Bởi vì căn bản là không cần thiết.

Địa phương ngay dưới chân Tần Lập, còn cách thành Thông Thiên mấy chục dặm, độ dày linh khí cũng đã gấp hai ba lần Huyền Đảo.

Gấp hai gấp ba, đây là khái niệm gì? Cũng không phải là võ giả Huyền Đỏa tu luyện ba tháng là có thể so với võ giả nơi cực Tây tu luyện một tháng. Nhất là thời kỳ cơ sở ban đầu, lượng linh khí ít nhiều càng gần như định trước thành tựu suốt đời người.

Cái này giống như người trong giới thế tục, lẽ nào thật sự không có nổi một thiên tài sao? Thật sự mọi người đều không bằng võ giả nơi thần bí sao?

Nguyên nhân chính là vì linh khí không đủ sung túc, cho nên mới nói võ giả nơi thế tục, hầu như tuyệt đại đa số cấp bậc thiên tài, thành tựu cả đời cao nhất cũng chỉ tu luyện đến Thiên cấp.

Một số ít có thể tu luyện đến cảnh giới Phá Thiên, đó quả thật rất thưa thớt như lông phượng sừng lân.

Trong lòng Tần Lập cảm khái, sau đó đi vào bên trong thành Thông Thiên. Đi tới cửa thành, mới chú ý tới của thành này lại có thủ vệ.

Có người nói thành Thông Thiên là do rất nhiều môn phái cùng gia tộc cấu thành một Liên minh rời tạc. Trong đó người mạnh nhất là một hệ Lý gia làm thành chủ. Nếu là một Liên minh rời rạc, cửa thành lại còn có thủ vệ, ở nơi này có cần thiết sao?

Tuy nhiên sau khi Tần Lập vào cửa thành, cũng không phát hiện thủ vệ kia liếc hắn một cái, trong lòng liền hiểu được. Thủ vệ cửa thành này hẳn không phải là vì phòng người, nói cho chuẩn xác, những thủ vệ này rất có thể là phụ trách đống mở cửa thành… Lúc gặp kẻ thù xâm lấn, có thể lập tức đóng chặt cửa thành lại, hạ khóa ngàn cân xuống.

Kiến trúc bên trong thành Thông Thiên đa số đều có phong cách cổ kính, ý nhị mười phần, so với kiến trúc phương Đông phải nhiều thêm vài phần nội tình lịch sử. Phong cách kiến trức lại hết sức gần gũi, rường cột chạm trổ, đình đài thủy tạ.

Hai hàng cổ thụ mọc bên đường, trong không khí tràn ngập mùi vị tươi mát, đi trên đường làm người ta lưu luyến quên lối về.

Tần Lập tùy tiện vào ở một nhà khách sạn trung bình. Thành Thông Thiên này coi như là thành thị phồn hoa nhất nơi cực Tây, cho nên có rất nhiều buôn bán được tiến hành ở nơi này.

Tần Lập đi trên đường lại thấy được những cửa hàng chuyên bán Linh Khí, trong lòng cảm thấy hết sức hứng thú. Sauk hi an bài xong gian phòng khách sạn, Tần Lập đi dạo một vòng, tới một cửa hàng Linh Khí cách khách sạn không xa.

Cửa hàng cổ kính, bên trong quầy hàng vừa nhìn cũng rất có bề dày lịch sử, rất nhiều nơi mài dũa bóng loáng. Mặt bàn bằng thủy tinh trong suốt, làm cho người ta có một loại cảm giác phú quý bức người, nhưng vẫn rất thoải mái.

Bên trong cửa hàng đã có một nhóm người, hai nam hai nữ, nhìn qua đều rất trẻ tuổi, bộ dạng đều khoảng hai lăm hai sáu tuổi. Từ trên ăn mặc là có thể thấy những người này xuất thân không kém.

Tần Lập đi vòa, bốn người này chỉ nhàn nhạt nhìn lướt qua Tần Lập, liền không thèm lại Tần Lập lần nữa, mà hết sức chuyên chú trả giá với tiểu nhị bên trong cửa hàng.

- Cây thương Linh Khí này, là dùng xương linh thú cảnh giới Phá Toái Hư Không chế tạo thành, dù cho là do Kim Đại sư tự tay luyện chế, nhưng cũng không có giá một ngàn khối linh thạch được.

Một cô gái vóc người nhỏ nhắn, dung mạo khả ái nói thật nhanh.

Tiểu nhị kia cau mày vẻ mặt đau khổ, nói:

- Khách quan! Luyện chế Linh Khí cũng không phải nói là xác suất thành công trăm phần trăm. Coi như là Đại sư luyện khí như Kim Đại sư, mười lần thành công hai ba lượt cũng đã tính là cao rồi. Cho nên các vị chỉ thấy thành phẩm, liền cảm giác giá trị không cao như vậy, nhưng nếu tính vào hao tổn luyện chế thất bại… Một ngàn khối linh thạch, thật sự không đắt mà!

- Phốc xuy!

Nam tử anh tuấn mặc quần dài màu xanh ngọc bên cạnh cô gái nhỏ nhắn kia không nhịn được cười lạnh một tiếng, nhìn tiểu nhị nhàn nhạt nói:

- Dựa theo ngươi nói như vậy, cây sáo Linh Khí chế tạo bằng xương linh thú cảnh giới Đan Nguyên Anh Hóa trong tay ta, có phải nên bán một vạn khối linh thạch hay không?

Nói rồi, nam tử trẻ tuổi nhẹ nhàng ước lượng cây sáo trắng ngọc trơn bóng trong tay, sau đó nói:

- Năm trăm khối linh thạch, nếu như được thì Linh Khí này chúng ta lập tức lấy đi. Nếu như không được, chúng ta đi một nhà khác mua, không cần lãnh phí miệng lưỡi?

Người thanh niên mặc áo choàng đen bên cạnh nam tử quần dài xanh ngọc khẽ nhíu nhíu mày, nhẹ giọng nói:

- Ta cảm thấy, một món Linh Khí năm trăm khối linh thạch có chút đắt. Bành huynh, sư môn của huynh không phải chuyên môn luyện khí sao? Nói bọn họ luyện chế một món Linh Khí là được rồi.

Người thanh niên quần dài xanh ngọc than khẽ một tiếng, nói:

- Văn huynh có điều không biết, tiểu sư muội này của ta thật sự là… Ôi! Thật sự là quá bướng bỉnh. Linh Khí thật tốt vào trong tay nàng, không tới một tháng khẳng định biến thành phế phẩm. Sư môn ta luyện chế Linh Khí xác suất thành công có thể một hai phần mười đã không tệ rồi. Ôi, đám đệ tử đều tranh nhau, đừng nhìn sư muội là con gái chưởng môn, nhưng sư phụ ta chưa bao giờ dung túng cho nàng.

Người thanh niên mặc áo choàng đen chợt nói:

- Ồ! Ta hiểu được rồi, đã như vậy thì xem Bành huynh là bằng hữu, năm trăm khối cực phẩm linh thạch… Mặc dù có hơi đắt, nhưng mà Kim Đại sư cũng coi như là Đại sư luyện khí…

- Ha ha!

Một tiếng cười khẽ đột nhiên vang lên trong cửa hàng, lập tức cắt đứt lời người thanh niên mặc áo choàng đen nói.

Mấy người trong phòng đều nhìn về phía người cười, chính là người thanh niên thoạt nhìn có chút mệt mỏi phong trần vừa đi vào cửa hàng.

Còn chưa đợi bốn người nói gì, tiểu nhị bên trong cửa hàng liền không nhịn được, người này cười ngay chỗ mấu chốt, rõ ràng là đang cười nhạo Kim Đại sư.

Kim Đại sư là ai? Cả cực Tây này, hầu như không có ai không biết tới Kim Đại sư. Kim Đại sư chính là một vị Tông sư luyện khí.

Bản thân ngài ấy có cảnh giới Đan Nguyên Anh Hóa, đã từng luyện chế Bảo Khí thành công. Tuy rằng cả đời cũng chỉ luyện chế ra hai món Bảo Khí, nhưng trên đời này Kim Đại sư cũng đã đạt tới cảnh giới luyện khí đỉnh phong rồi.

Địa vị cùng danh tiếng Kim Đại sư ở cả cực Tây đều rất cao, dù là thành chủ thành Thông Thiên, cung chủ Nguyệt Diêu Tiên Cung… gặp được Kim Đại sư cũng phải lễ ngộ ba phần, hiện giờ lại bị một tên mao đầu tiểu tử cười nhạo.

Thiên lý ở đâu chứ?

- Ngươi cười cái gì?

Tiểu nhị trong cửa hàng, nhìn qua thực lực cũng không kém, khí thế bộc phát ra lạnh lung nhìn Tần Lập.

Không biết vì sao, hắn vừa nhìn thấy Tần Lập liền không vừa mắt, khí chất trên người giống như nhà quê nông thôn, nhìn bộ dạng phong trần mệt mỏi, nói không chừng là người bình thường từ quốc gia thế tục phương Đông chạy tới hành hương.

Tần Lập thấy thái độ tiểu nhị này, khẽ chau mày, nhàn nhạt nhìn tiểu nhị nói:

- Thế nào, ở chỗ các ngươi ngay cả cười cũng không được?

- Ha ha ha!

Bốn thanh niên bên này, hai nam hai nữ đều không nhịn được cười to. Cảm thấy tên phong trần mệt mỏi này thật ra rất thú vị.

- Đương nhiên không phải, chỉ là khi khách của ta đang nhắc tới Kim Đại sư, ngươi dựa vào cái gì lại dám phát ra tiếng cười khinh thường? Ngươi cho rằng ngươi là ai? Kim Đại sư là người ngươi có thể cười nhạo? Ngươi có tư cách gì cười nhạo ngài ấy?

Tiểu nhị này có lẽ là tôn sung tột độ Kim Đại sư kia, nói cả một loạt lời nhắm vào Tần Lập. Nhìn biểu tình, hận không thể bóp cổ Tần Lập chất vấn.

Hắn có mạnh hơn đi nữa cũng chỉ là một tiểu nhị, đương nhiên không dám làm như vậy. Chẳng qua, Tần Lập dám.

Ầm!

Tần Lập một tay bóp chặt cổ tiểu nhị này, không ai thấy Tần Lập ra tay thế nào, chỉ cảm thấy hoa mắt lên, tiểu nhị đã bị Tần Lập bóp cổ, nâng cao khỏi mặt đất.

- Ngươi thì tính là thứ gì?

Khóe miệng Tần Lập hiện lên một tia cười lạnh, như cười như không nhìn tiểu nhị sắc mặt đỏ lên, giãy dụa trong tay mình.

- Ngươi chỉ là một tiểu nhị trong cửa hàng này mà thôi, thực lực của ngươi chỉ có cảnh giới Dung Thiên đáng thiên, có phải ngươi chán sống rồi hay không? Ngươi có hiểu đạo lý người tới là khách? Ngươi có tư cách nào nói với ta như vậy? Kim Đại sư rất giỏi sao? Nhìn mấy thứ rách nát hắn luyện chế này, ta thật không nhìn ra hắn có chỗ nào dám mang danh hiệu Đại sư. Hay là nói hắn họ Kim, tên là Đại sư? _.___!

Duy Ngã Độc Tôn

446. Chương 450: Vạch Trần Âm Mưu.

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

Tần Lập vừa nói ra, vốn bốn người thanh niên đang xem náo nhiệt lập tức sững sờ, sắc mặt đều không ngờ tới. Một vị Đại sư luyện khí bọn họ hết sức tôn kính thậm chí sùng bái, ở trong miệng người thanh niên này, lại bị coi thành không đáng một đồng. Cái này… có chút quá đáng đi chứ?

Tiểu nhị này sắc mặt tím ngắt, liều mạng giãy dụa khỏi tay Tần Lập, tròng mắt lồi ra, mắt thấy sẽ bị Tần Lập bóp chết tươi sống. Tần Lập cười lạnh một tiếng, vừa định buông tiểu nhị này ra, trong phòng truyền tới một giọng nói nhẹ nhàng tràn ngập tôn nghiêm:

- Tiểu huynh đệ có chút quá mức, sao lại trước mở miệng đả thương người, sau lại cố ý hành hung. Không biết tiệm nhỏ của ta sao lại đắc tội ngài, làm ngài tức giận đến như thế?

Trong giọng nói người này, nghe không ra bao nhiêu khói thuốc súng, nhưng từ trong giọng uy nghiêm kia, vẫn có thể cảm giác được người ta thật không thoải mái. Tần Lập cười thản nhiên, ném tiểu nhị sắp tắt thở này xuống. Tiểu nhị này điên cuồng ho khan một trận, thở hổn hển xong, hai mắt nhìn Tần Lập cực kỳ thù hận.

Tần Lập nhàn nhạt nói:

- Chó dữ cắn người, chó lại còn có lý. Ngươi đừng dung ánh mắt này nhìn ta, cẩn thận ta giết ngươi!

Tần Lập hai mắt nhàn nhạt liếc tiểu nhị này.

Có thể là bị lời nói bình tĩnh lại lộ ra vẻ điên cuồng của Tần Lập hù dọa, tiểu nhị này quả thật là không dám nhìn Tần Lập nữa.

Lúc này, trong phòng đi ra một lão nhân bề ngoài khoảng năm mươi tuổi, chòm râu dài uy nghiêm, ánh mắt hòa ái, da mặt hồng hào, thân cao hai thước, nhìn qua có một phong phạm không giận mà uy.

Người này vừa đi ra, bốn thanh niên đầu tiên là sững sờ, lập tức vẻ mặt chuyển thành mừng rỡ.

Cô gái vóc người nhỏ nhắn nói trước:

- Kim Đại sư! Hóa ra ngài vẫn ở nơi này!

- Kính chào Kim Đại sư!

Một cô gái cao gầy nhìn qua có vẻ nội hướng, ngại ngùng nói.

- Bái kiến Kim Đại sư! Gia phụ Bành Vạn Tam mấy năm trước từng cầu Kim Đại sư hai món Linh Khí!

Người thanh niên quần xanh ngọc vẻ mặt cung kính bước lên nói.

- Kim Đại sư! Tại hạ Văn Bân, gia sư Thu Thủy Tử, vẫn muốn gặp lại đại sư, mời ngài chỉ dạy tri thức luyện khí.

Người thanh niên áo choàng đen vẻ mặt cũng cung kính nói.

- À à! Thu Thủy Tử, ta nhớ rồi, ta nhớ rồi! Đã nhiều năm không gặp Thu chưởng môn, không ngờ hắn vẫn còn nhớ mãi như vậy. Chờ lúc ta rảnh rỗi nhất định sẽ tự mình đi thăm!

Kim Đại sư thấy mình bị nhiều người nhận ra, sắc mặt hòa hoãn hơn nhiều, cùng hàn huyên với mấy người vãn bối.

Kim Đại sư nhìn về phía người thanh niên họ Bành kia nói:

- Ta nhớ phụ thân ngươi, chấp sự ngoại môn Nguyệt Diêu Tiên Cung.Không tệ, thật không tê, thế hệ trẻ tuổi đều đi lên. Ha ha, mấy lão già chúng ta, đã sắp dạt khỏi giang hồ rồi!

Kim Đại sư thở dài như có ám chỉ, sau đó nhàn nhạt liếc mắt nhìn Tần Lập, trong ánh mắt tràn ngập ý khinh thường. Nhìn tiểu nhị kinh hồn chưa định đứng đó, Kim Đại sư vẻ mặt ôn hòa hỏi:

- Không sao chứ?

Tiểu nhị cảm động đến rơi nước mắt nói:

- Đại sư! Tiểu nhân không sao cả. Người này thật ghê tởm, quấy rối Đại sư thanh tu, đều là tiểu nhân sai lầm!

- Đây không trách ngươi, trên đời này có trăm loại người, người vô tri nơi nào cũng có, không cần để ý tới người như thế.

Kim Đại sư nói, nhìn Tần Lập:

- Người thanh niên, nhớ kỹ: trên đời này không phải nơi này cũng có thể tùy ý cho ngươi giương oai. Hôm nay ngươi rất may mắn, ngươi gặp phải ta. Nếu như gặp phải người tính tình táo bạo, sợ rằng hiện tại ngươi đã nằm trên mặt đất rồi. Ngươi đi đi, ta không chấp nhặt với ngươi.

Tần Lập cười khẽ, nói:

- Kim Đại sư thật là lòng dạ rộng rãi. Chẳng qua tại hạ vừa nghe nói một việc, cảm thấy rất khó hiểu, không biết Kim Đại sư có thể giải thích nghi hoặc này hay không?

- Làm càn!

Người thanh niên gọi Văn Bân nhướng mày, không nhịn được nói:

- Đây không phải nơi ngươi có thể ở, nhanh cút đi! Kim Đại sư hảo tâm không chấp nhặt với ngươi, ngươi lại còn dây dưa không ngớt. Thành Thông Thiên, không phải là nơi cho ngươi dương oai!

Tần Lập như cười như không nhìn người thanh niên Văn Bân này, như tự nói:

- Thế nào? Sợ bị ta vạch trần? Ha ha, sợ thì đừng làm chuyện đuối lý!

- Ngươi… Ngươi nói cái gì, ta không hiểu!

Sắc mặt Văn Bân hơi đổi, lơ đãng nhìn lướt qua Kim Đại sư, sau đó dũng khí hung hồn lạnh lùng nói với Tần Lập:

- Tiểu tự! Đừng không biết thức thời, cẩn thận rước họa vào thân!

Lúc này, người thanh niên họ Bành cùng cô gái vóc người nhỏ nhắn bên cạnh hắn dường như cảm giác không đúng, hai ngươi vô thức lùi ra sau.

Tần Lập cười cười, nhìn Kim Đại sư nói:

- Nếu như ngươi thật là Đại sư luyện kim, cần gì phải làm trò xiếc buồn chán này? Dịch dung không cực khổ sao? Còn nữa, trình độ luyện khí gà mờ của ngươi, những thứ này luyện ra chính ngươi không cảm thấy mất mặt sao?

Tần Lập nói, lại chuyển hướng cô gái vóc người nhỏ nhắn hỏi:

- Xin hỏi vị tiểu thư này, tất cả Linh Khí trước kia đều là cô mua ở cửa hàng này phải không? Mà lần đầu tiên, hẳn là do người này dẫn các người tới chứ?

Cô gái nhỏ nhắn kia nhìn Tần Lập, gật đầu, lại hỏi:

- Ngươi có ý gì? Văn Bân cùng sư huynh ta là hảo bằng hữu, ngươi đừng có chia rẽ nha!

Văn Bân gật mạnh đầu, nhìn Tần Lập tức giận nói:

Tiểu tử! Ngươi chán sống rồi phải không? Dám tới thành Thông Thiên dương oai, chúng ta chưa từng gặp ngươi, ngươi lại tới đây khiêu khích chia rẽ, rốt cuộc ngươi có tâm tư gì?

Người thanh niên họ Bành mặc quần xanh ngọc hơi nhăn mày lại, sâu trong ánh mắt chợt lóe qua một tia nghi hoặc rồi biến mất. Hiển nhiên, trong lòng hắn cũng không bình tĩnh như vậy, có thể là nghĩ tới gì đó.

Còn Kim Đại sư bị Tần Lập châm chọc khiêu khích nói một hồi, cũng bắt đầu phẫn nộ chỉ Tần Lập quát lớn:

- Ngươi nhanh cút cho ta! Nơi này ta không chào đón ngươi! Không nên ép ta dùng võ lực đánh đuổi ngươi đi!

Tần Lập nhe răng cười:

- Kim Đại sư! Nghe nói một thân thực lực của ngài đã đạt đến cảnh giới Đan Nguyên Anh Hóa, như vậy có thể thi triển một chút cho ta mở rộng tầm mắt hay không?

- Ngươi tính là thứ gì? Tiểu tử, ngươi còn không xứng cho ta ra tay.

Kim Đại sư vuốt râu, hai mắt nửa hờ nửa khép, bộ dạng biểu hiện rất khinh thường Tần Lập.

- Ngươi còn giả trang nữa sao, không biết Kim Đại sư chân chính nhìn thấy loại giả danh lừa bịp như ngươi có thể lập tức tát chết ngươi hay không!

Tần Lập nói, thân hình khẽ động, mọi người chỉ cảm thấy hoa mắt, sau đó nghe một tiếng hét kinh hãi. Đợi khi mọi người mở mắt nhìn rõ xảy ra chuyện gì, tất cả không nhịn được ngây ngốc ra đó.

Trong tay Tần Lập cầm một chum râu thật dài, dính một tấm mặt mỏng như cánh ve. Mặt nạ này nhìn qua thật giống như chế bằng da người, lông mi miệng mũi,trông rất sống động!

Tới lúc này, nếu như nói người thanh niên họ Bành kia còn không nhìn ra đây là một âm mưu tỉ mỉ nhằm vào mình, vậy có thể nói hắn thật sự là ngu ngốc rồi. Tuy rằng trong lòng cực kỳ thống hận Văn Bân, nhưng lại cũng rõ ràng thế lực sư môn Văn Bân cũng không kém so với sư môn mình. Nếu thật sự náo loạn, ngoại trừ mất mặt xấu hổ, cũng sẽ không có kết quả gì tốt.

Biện pháp duy nhất, chỉ có chấp nhận ngậm bồ hòn, sau này không lui tới với hắn nữa là được.

Cô gái bên cạnh Văn Bân lúc này đột nhiên bùng nổ. Cô gái xinh đẹp thoạt nhìn ngượng ngùng nội hướng này, vẻ mặt nhìn Văn Bân không thể tin nổi, một lúc lâu mới nói:

- Văn Bân! Không ngờ ngươi vẫn luôn dối gạt ta! Ngươi nên biết rằng ta thích là ngươi, không phải là Kim Đại sư gì, cũng không phải là Linh Khí gì! Ngươi ngay cả ta cũng gạt, ngươi… Ngươi thật quá đáng!

Nói rồi, cô gái cao gầy hung hăng trừng mắt Văn Bân, xoay người bỏ đi.

Văn Bân miệng mở ra, muốn nói gì, lại ngậm miệng lại, than khẽ một tiếng. Ánh mắt một lần nữa nhìn lại Tần Lập, đã tràn ngập oán độc, lạnh nhạt nói:

- Ngươi hại ta phản bội bằng hữu, phản bội tình lữ. Tiểu tử, ngươi chết chắc rồi!

Kim Đại sư bên kia lúc này cũng phục hồi tinh thần lại, oán độc nhìn Tần Lập, lạnh lùng nói:

- Ngươi quản chuyện ngươi không nên quản. Tiểu tử, ngươi sẽ không có kết cục tốt đâu.

Tần Lập mỉm cười, lắc đầu lẩm bẩm:

- Đầu năm nay, kẻ giả danh lừa bịp, đều khí thế hung hồn như vậy sao?

Nói rồi, xoay người ra cửa, không thèm để ý tới ánh mắt oán độc của mấy người phía sau.

Trên thực tế, Tần Lập gây chuyện thị phi ở nơi này, thuần túy chính là cố ý, bởi vì hắn cũng không quan tâm.

Hắn hoàn toàn không biết gì về hắc bạch lưỡng đạo nơi cực Tây, cũng không biết giữa các gia tộc cùng môn phái nào trong giang hồ, cái nào là đối địch, cái nào là đồng minh. Lãnh Thu Cung cùng Nguyệt Diêu Tiên Cung, mỗi nơi ở vị trí nào, Tần Lập cũng hoàn toàn không biết.

Cho nên, không bằng dứt khoát làm chút động tĩnh, quấy nước cho đục, tin rằng người Lãnh Thu Cung cùng Nguyệt Diêu Tiên Cung, thậm chí là Hải gia kia nhận được tin của hắn, đều sẽ chủ động tới tìm!

Hiện tại, Tần Lập so với năm đó càng có một loại sức mạnh cường đại. Nơi cực Tây có võ giả cảnh giới Lôi Kiếp hay không hắn không biết, nhưng cho dù có thì cũng sẽ không dễ dàng xuất hiện trước mặt mình!

Về phần cảnh giới Đan Nguyên Anh Hóa, Tần Lập tự tin năm ba người cảnh giới này tới thì hắn cũng không sợ hãi!

Chính bởi vì loại sức mạnh này, mới khiến Tần Lập có một loại khí thế trước giờ chưa từng có.

Cửu Thiên Thập Địa, Duy Ngã Độc Tôn!

Nó cần yêu cầu, chính là loại khí thế và tâm tình như vậy!

Duy Ngã Độc Tôn

447. Chương 451: Trả Thù.

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

Sau khi trở lại khách sạn, Tần Lập gọi người chuẩn bị nước tắm, tẩy đi một thân uể oải, nằm trên giường nghỉ ngơi một hồi, đột nhiên có người gõ cửa. Người gõ cửa là tiểu nhị khách sạn này, khom người với Tần Lập nói:

- Công tử! Bên ngoài có người yêu cầu muốn gặp ngài!

Thần thức Tần Lập đảo qua, phát hiện lúc này công tử trẻ tuổi họ Bành kia đang chờ một mình bên ngoài.

- Mời hắn vào đi!

Tần Lập nói, phủ thêm áo khoác.

Người thanh niên họ Bành kia vẫn một bộ áo xanh ngọc ban ngày, sau khi vào liền hơi khom người với Tần Lập, vẻ mặt chân thành nói:

- Đa tạ huynh đài chỉ điểm vừa rồi, nếu không thì đến giờ chúng ta vẫn luôn bị lừa gạt.

Tần Lập mĩm cười, nói:

- Chuyện này không có gì, chỉ là thuận tay mà thôi.

Tần Lập nói mời người thanh niên này ngồi xuống.

Người thanh niên họ Bành kia ngồi xuống rồi nói:

- Tại hạ họ Bành, tên Suất, là đệ tử Thiên Diệp Phái thành Thông Thiên. Chẳng hay huynh đài là…

Tần Lập khẽ lắc đầu, nói:

- Ta không phải người thành Thông Thiên, lần này tới đây cỏ chút chuvện cần xử lý. Không biết tên Văn Bân kia là đệ tử phái nào?

Lúc này trên mặt Bành Suất dần hiện ra vẻ tức giận, có chút phẫn nộ nói:

- Đừng nói nữa, lần này ta tới chính là cảnh báo huynh đài nhất định phải cẩn thận Văn Bân kia trả thù! Còn có tên giả mạo Kim Đại sư kia, ta vừa điều tra ra, lai lịch người kia cũng không nhỏ.

- Ồ? Vậy huynh nói một chút.

- Văn Bân và ta quen biết nhiều năm, hắn là đệ tử Thiết Chưởng Môn bên trong thành Thông Thiên. Phụ thân hắn là một Trưởng lão Thiết Chưởng Môn nắm thực quyền trong tay, cho nên cho tới giờ ta vẫn không nghĩ tới hắn lại liên hợp người khác âm mưu gạt ta. Thực lực Thiết Chưởng Môn cũng không kém, tương xứng với Thiên Diệp Phái chúng ta. Chỗ quan trọng nhất là sau lưng Thiết Chưởng Môn này, chính là Lý gia thành chủ thành Thông Thiên!

Bành Suất oán hận nói sau đó thờ dài một tiếng:

- So sánh lại, Thiên Diệp Phái chúng ta bởi vì từ xưa tới nay đều tương đối hòa bình, đệ tử trong phái rất ít đi ra ngoài gây chuyện, cũng không biết nịnh bợ thế lực cường đại, cho nên…

Bành Suất nói đến đây liền ngừng lại, chẳng qua Tần Lập cũng nghe hiểu được. Có lẽ là do sau lưng Thiết Chưởng Môn này có chỗ dựa vững chắc, xem ra chính bởi nguyên nhân này mới làm người thanh niên Văn Bân kia không kiêng dè uy hiếp mình như vậy, lại còn không quan tâm tới sự thật lừa dối Bành Suất.

- Tên giả mạo Kim Đại Sư kia, hắn có lai lịch gì? Tần Lập nhớ tới Bành Suất vừa nói thuận miệng hỏi.

- Tên kia, địa vị tên kia còn lớn hơn nữa!

Bành Suất hít một hơi thật sâu, nhìn Tần Lập hỏi:

- Hải gia, chẳng hay huynh đài có nghe nói qua?

- Hải gia? Chính là Hải gia Hải Kim Tôn gì đó?

- Không sai chính là Hải gia kia! ở cả Cực Tây bên này, thế lực Hải gia hầu như không ai dám chọc tới, cũng chỉ có mấy môn phái có thể chống lại bọn họ. Đắc tội Hải gia, chẳng khác nào mất nửa cái mạng! Nếu như bị Hải gia nhìn chằm chằm, vậy chờ chết đi, chân trời góc biển, tuyệt không có chỗ trốn!

Bành Suất nói đến đây, trên mặt hiện vài phần hối hận , nói:

- Đều là ta làm liên lụy huynh đài nếu như không phải hôm nay ta mang sư muội ra chọn Linh Khí, huynh đài sẽ không bênh vực lẽ phải…

Tần Lập khoát khoát tay, cắt lời Bành Suất, trong lòng lại tăng hảo cảm với người thanh niên tính tình trung hậu này, cười nói:

- Không sao cả, ta không sợ bọn họ. Lẽ nào tên giả mạo Kim Đại sư này, là người Hải gia hay sao?

Bành Suất gật đầu. nói:

- Kim Đại Sư là nhân vật truyền kỳ nơi cực Tây, am hiểu luyện chế Linh Khí. Phàm là Linh Khí ngài ấy luyện chế ra, giá trị đều rất cao, cực kỳ đắt đỏ. Nhưng Kim Đại Sư làm người thần long thấy đầu không thấy đuôi gần như rất ít cỏ người gặp qua ngài ấy. Người này coi rượu như mạng, cho nên bình thường sẽ vì một bầu rượu mà luyện chế một thanh Linh Khí cho người ta. Bởi vậy Kim Đại Sư còn có một danh hào, gọi là Túy Tiên! Kim Đại Sư ở cả Cực Tây, địa vị cực cao. Xem ra huynh đài cũng không phải người Cực Tây, cho nên có lẽ không nghe nói chuyện này.

Tần Lập gật đầu, nói:

- Không sai! Đích xác ta không phải người bên này.

Bành Suất nói tiếp:

- Nơi Cực Tây, ngoại trừ Kim Đại Sư ra còn cỏ rất nhiều Luyện Khí Sư. Trong đỏ tuvệt đại đa số đều đi ra từ Hải gia, bọn họ trình độ tốt xấu lẫn lộn, có tốt cũng có không tốt .Cửa hàng Linh Khí của Hải gia làm ăn cũng coi như được, người bình thường muốn có Linh Khí cũng không phải cầm tiền tới là mua được ngay, còn phải hẹn trước. Năm ngoái bỗng nhiên Văn Bân tới tìm ta, thần bí nói cho ta biết hiện tại Kim Đại Sư ở ngay chỗ hắn, đừng để ta lộ ra chuyện này. Nói là Kim Đại Sư thích uống rượu, thích thanh tĩnh…

Lúc này trong lòng Tần Lập đã coi như rõ ràng toàn bộ âm mưu hình thành thế nào. cũng không thể nói là Bành Suất thiếu cảnh giác. Loại chuyện này người bình thường đều dễ mắc mưu, bởi vì ngay trong tiềm thức, sẽ cho rằng không ai dám cả gan giả mạo đại nhân vật cấp bậc Tông Sư như thế. Hơn nữa rõ ràng ngay ban ngày, cho rằng kẻ lừa gạt cũng khẳng định không có lá gan lớn như vậy.

Trên thực tế, lá gan của kẻ lừa đảo thường thường phải lớn hơn chúng ta tưởng tượng rất nhiều! Lá gan không lớn, làm sao dám đi gạt người?

- Ôi! Tên giả mạo Kim Đại Sư, ta rất khó khăn mới tra ra trước khi vào cửa hàng, hắn vẫn ở tại Hải gia, hiển nhiên hắn là người Hải gia. Từ tuổi hắn mà xem, đám Linh Khí giả mạo của Kim Đại Sư cũng không phải do hắn luyện chế ra, như vậy rất có thể chuyện này là do chính Hải gia bày ra! ít nhất thì có cao tầng Hải gia biết chuyện này, cho nên sau khi ta biết chuyện này rồi, lập tức tới nói cho huynh đài. Nếu như không có chuyện gì quan trọng, thì huynh nên rời khỏi đây nhanh đi! Đắc tội nhưng người này, thật sự không có kết cục tốt . Nếu huynh có chuyện cần làm, nếu có thể thì cứ giao cho ta là được.

Tần Lập cười cười, sau đó nói:

- Cũng không phải chuyện gì đặc biệt, sẽ không cần phiền tới huynh. Tuy nhiên vẫn cảm tạ huynh tới đây nói cho ta biết những chuyện này, hiện tại ta lại muốn thỉnh giáo hai vấn đề khác.

- Ồ! Vậy huynh cứ nói.

Ấn tượng của Bành Suất với Tần Lập không tệ, hơn nữa Tần Lập cho hắn một cảm giác sâu không thể dò, giống như mình không phải đối mặt vói một người thanh niên cùng tuổi, mà là một lão quái vật thực lực sâu như biển.

- Huvnh có biết địa chỉ chi tiết hai môn phái Nguyệt Diêu Tiên Cung cùng Lãnh Thu Cung không?

Nếu như không phải Bành Suất này làm người thành thật, Tần Lập sẽ không hỏi vấn đề này. Nhất là Lãnh Thu Cung, chính mình muốn tới đó tìm kiếm hạ lạc bản đồ Thái cổ, loại chuyện này nếu lan truyền ra ngoài tất nhiên sẽ làm đối phương cảnh giác.

Đây khác với việc Tần Lập xuất hiện gây chuyện, Lãnh Thu Cung không rõ Tần Lập đang chủ động tìm kiếm bọn họ! Cho nên mới nói, đây là hai chuyện từ hai góc nhìn khác nhau.

- Nguyệt Diêu Tiên Cung? Lãnh Thu Cung? Huynh tìm hai môn phái này làm gì? Bành Suất hỏi rồi mới phát giác lỡ miệng, nhanh chóng nói:

- Không phải ta nghi ngờ huynh đài. Hai môn phái này, một cái được công nhận là siêu cấp đại phái nơi Cực Tây, trong phái cường giả như mây, là môn phái hết sức cúi thấp; một cái không thu đồ đệ bên ngoài cũng không xảy ra xung đột gì với thế lực khác, nhưng được công nhận là môn phái rất mạnh.

- Vị trí cụ thể của họ… Nguyệt Diêu Tiên Cung ở trên Tân Nguyệt Sơn cách một ngàn năm trăm dặm phía Tây thành Thông Thiên, địa bàn phương viên mấy ngàn dặm đều là của bọn họ, về phần Lãnh Thu Cung, môn phái này ở ven U Minh Hồ, ở phía Bắc thành Thông Thiên hơn ba ngàn dặm, ở nơi đó ít dấu chân người, địa hình phức tạp, đừng nói là người thường, cho dù là võ giả cảnh giới Chí Tôn cũng rất dễ hãm sâu trong đó.

-Ha ha, rất cảm ơn!

Tần Lập đứng lên gật đầu vói Bành Suất, sau đó nói:

- Tính danh tại hạ không tiện nói chẳng qua chuyện này sẽ không có ảnh hưởng gì với Thiên Diệp Phái các người chứ?

Bành Suất oán hận nói:

- Sẽ có ảnh hưởng gì? Bản thân bọn họ đã đuối lý, nếu như chuyện này truyền ra ngoài mặc kệ là Thiết Chưởng Môn hay Lý gia, thậm chí là Hải gia, mặt mũi cũng sẽ khó coi. Còn chúng ta bị thiệt, cũng chỉ cỏ thể chấp nhận, bằng không nói ra thì chúng ta cũng tự mình mất mặt! Kỳ thật cũng tốt, chuyện này làm ta nhận rõ bộ mặt bằng hữu, sau này không lui tới với hắn nữa.

Tần Lập cười cười, nói:

- Như vậy thì tốt, huynh nên nhanh về đi. Thời gian kẻo dài sợ rằng sinh ra sự cố khác, ta ở nơi này huynh không cần lo lắng, qua hôm nay ta liền rời đi.

Bành Suất gật đầu, nói:

- Vậy huynh đài bảo trọng! Nói xong, liền đứng dậy rời đi.

Đợi Bành Suất đi rồi, Tần Lập trở lại phòng, trên mặt lộ biểu tình như cười như không, thì thào lấm bẩm:

- Lý gia… Hải gia. Ha ha! Thú vị!

Trong lòng Tần Lập cũng không coi đây là một chuyện, tin rằng nếu đổi phương sáng suốt thì sẽ không tìm mình phiền phức. Dù sao đuổi lý là bên bọn hắn, danh tiếng lừa gạt cũng không dễ nghe, làm lớn chuyện cũng không có chỗ tốt gì với bọn họ.

Đáng tiếc là Tần Lập vẫn đánh giá cao tâm tính Văn Bân cùng tên nam tử trẻ tuổi giả mạo Kim Đại sư. Sau khi Tần Lập đi rồi hai người bọn họ bắt đầu nghiên cứu làm sao trừ khử Tần Lập.

Lý do của bọn họ rất đơn giản: Cùng lúc oán hận Tần Lập vạch trần âm mưu của bọn họ, một mặt khác chính là bọn họ sợ Tần Lập nói ra chuyện này. Nếu như thật sự lan truyền ra ngoài như vậy bất luận là Thiết Chưởng Môn hay Lý gia, hoặc Hải gia bên này, mặt mũi sẽ rất khó coi.

Cho nên bọn họ nghĩ giết người diệt khẩu là phương thức giải quyết tốt nhất!

Muốn giết người diệt khẩu như vậy đầu tiên phải phỏng đoán thực lực của Tần Lập, cùng với an bài tốt những sự tình về sau. Nói cách khác, dù là không giết được Tần Lập, cũng không thể lưu lại bất cứ nhược điểm gì, bằng không đúng là biến khéo thành vụn.

Văn Bân cùng tên giả mạo Kim Đại sư, còn có tiểu nhị kia đều trực tiếp kết luận Tần Lập ít nhất có thực lực cảnh giới Phá Toái Hư Không. Bởi vì ba người này, đều là võ giả cảnh giới Chí Tôn, đặc biệt Văn Bân đã tới cảnh giới Thiên Tôn. Tên giả mạo Kim Đại Sư cũng có thực lực Địa Tôn.

Ở trước mặt Tần Lập, bọn họ cảm giác Tần Lập là một người sâu không thể lường, nhưng bọn họ cũng không cho rằng thực lực Tần Lập có thể đạt tới cảnh giới Đan Nguyên Anh Hóa.

Võ giả cảnh giới Đan Nguyên Anh Hóa nơi Cực Tây tuy rằng không ít, nhưng trẻ tuổi như Tần Lập gần như không thấy một người! Làm kẻ lừa đảo, bọn họ thường quan sát người khác càng thêm tỉ mỉ. Tần Lập không phải thoạt nhìn trẻ tuổi là trẻ tuổi thật sự!

Duy Ngã Độc Tôn

448. Chương 452: Sát Thủ Xếp Thứ Bảy Bảng!

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

Một khi đã như vậy, nếu muốn trực tiếp giết người diệt khẩu, tốt nhất vẫn là có thể có một cường giả cảnh giới Đan Nguyên Anh Hóa, ít nhất cũng khiến đối phương ngay cả cơ hội phản kháng cũng không có, liền bị giết chết ngay.

Văn Bân cùng người trẻ tuổi đầu bóng lưỡng giả mạo Kim Đại Sư kia ngồi cùng một chỗ, xem ra hai người đều rất phẫn nộ. Người đầu bóng lưỡng này đích thật là tới từ Hải gia, đại biểu ích lợi một bên, nhưng chuyện này, lại cũng không phải là thượng tầng Hải gia bàv mưu đặt kế.

Loại làm chuyện giả mạo người khác này, đối với thanh danh của một gia tộc, cũng có tổn thất rất lớn. Cho nên, Hải gia cho dù có càn quấy mấy đi nữa, cũng không có khả năng làm loại chuyện này.

Cho nên, trong lòng người đầu bóng lưỡng cũng rất lo lắng bị Hải gia biết chuyện, hắn chỉ hy vọng có thể mau mau tiêu diệt cho bằng được Tần Lập, sau đó còn phải nghĩ biện pháp chặn miệng tên Bành Suất kia. Cực phẩm linh thạch lừa lấy của Bành Suất trước đây cùng đừng nghĩ nuốt trôi, thành thành thật thật phun ra, sau đó lại dùng Hải gia cùng Lý gia uy hiếp một chút, để hắn câm miệng là được.

Ngược lại Văn Bân không hề lo lắng về Bành Suất, hắn cùng Bành Suất quen biết rất nhiều năm, hắn khá hiểu biết tính cách của Bành Suất, không phải thuộc hạng người thích gây chuyện thị phi. Dựa theo cách nghĩ của Văn Bân,linh thạch đó căn bản là cũng không cần trả lại cho hắn, hắn cũng sẽ cam nguyện ngậm bồ hòn làm ngọt.

Chỉ có một vấn đề duy nhất, chính là trên người người nọ có thể vạch trần âm mưu của họ, chỉ cần có thể tiêu diệt được người nọ, vậy thì không có gì phải lo lắng nữa rồi.

Sau khi cùng chung đạt thành nhận thức này, hai người bắt đầu cân nhắc tìm người nào để làm chuyện này. Tuy nói đây là một thế giới cường giả vi tôn, nhưng tùy tiện giết người rốt cục cũng sẽ vướng vào thanh danh không tốt đẹp gì.

Biện pháp tốt nhất chính là mời một người không liên can gì tới, giao cho hắn một khoản tiền tài để hắn đi ám sát Tần Lập, người này phải có sẵn hai điều kiện: một là yêu tiền tài; hai là thực lực mạnh.

Văn Bân cùng thanh niên đầu bóng lưỡng liếc nhìn nhau, đồng thời cùng cười rộ lên, bọn họ đồng thời nghĩ tới một người.

Tào Hồng.

Là sát thủ tiếng tăm lừng lẫy ở địa phương Cực Tây. Có người hiểu chuyện căn cứ vào số lần những sát thủ đắc thủ cùng thực lực hơn người, làm ra một bảng xếp hạng sát thủ.

Tào Hồng đứng hàng thứ bảy trên bảng.

Một thân thực lực xuất thần nhập hóa, tuy nhiên có rất nhiều lời đồn đãi rằng: Tào Hồng này chỉ có cảnh giới Phá Toái Hư Không đỉnh phong, nhưng hắn lại thành công đánh giết được hai võ giả có cảnh giới Đan Nguyên Anh Hóa.

Xuất đạo hơn bảy mươi năm, người này từ trước tới nay chưa bao giờ ám sát thất bại, hơn nữa. Tào Hồng có ba thứ không giết.

Thứ nhất, không giết con cháu thế gia đại phái; thứ hai, không giết võ giả thực lực thấp hơn cảnh giới Phá Toái Hư Không; thứ ba, không giết nữ nhân.

Về điểm thứ nhất này, Tào Hồng thông minh nhất ở chỗ, địa phương Cực Tây thế gia san sát như rừng, tuy nói ở mặt ngoài thực lực mạnh nhất chính là thành Thông Thiên, Nguyệt Diêu Tiên Cung cùng Hải gia.

Nhưng trên thực tế, ai nấy đều biết, kế thừa của địa phương Cực Tây là truyền từ thời đại thái cổ.

Từ thời đại các gia tộc cùng môn phái kia kế thừa tới nay, ít nhất cũng đều đã trải qua mười mấy vạn năm, trên ý nghĩa đó quả thực sao có kẻ yếu được?

Nói không chừng tiểu thế gia nào đó không có gì nổi bật, bên trong liền cất dấu một lão tổ tông cảnh giới Lôi Kiếp nữa đấy. Loại chuyện này cũng không phải là không có tiền lệ.

Có người sẽ nói, nếu như vậy, Tào Hồng đó còn có thể giết được ai chứ?

Kỳ thật địa phương Cực Tây, cũng không phải tất cả thế lực đều truyền lại từ thời đại thái cổ, dù sao cũng có một số người tới sau, cùng với thời đại thượng cổ hình thành một số gia tộc cùng môn phái.

Trận đại chiến thời đại thái cổ kia, kỳ thật gần như làm cho cả nền văn minh thái cổ đều bị hủy diệt, bằng không vì cái gì hiện tại không có võ giả sử dụng đấu khí ? Vì cái gì không có đại ma pháp sư?

Đều là thất truyền ở trận đại chiến có một không hai thời đại thái cổ kia.

Cho nên, cho dù là những gia tộc môn phái đó kế thừa từ thời đại thái cổ, hơn phân nửa ở thời đại thái cổ lúc đó, cũng đều là loại gia tộc môn phái bất nhập lưu, may mắn tránh được một kiếp mới kế thừa cho tới hôm nay.

Đương nhiên, trải qua mười mấy vạn năm thậm chí mấy mươi vạn năm tích lũy, gia tộc lúc trước dù có yếu kém, thì hiện giờ cũng đều có nội tình cực kỳ thâm hậu. Cho nên, điều thứ nhất Tào Hồng không giết, chính là không giết loại con cháu của thế gia môn phái cổ xưa này.

Thứ hai không giết là không giết võ giả thực lực yếu hơn cảnh giới Phá Toái Hư Không. Lý do cũng rất đơn giản: giết kẻ yếu cũng không thể thể hiện ra chân chính giá trị của bản thân.

Muốn giết thì giết cường giả mà người khác đều có chút kiêng kị, chỉ có như vậy, mới có thể khiến uy danh của mình vĩnh viễn không hạ thấp.

Thứ ba không giết là không giết nữ nhân.

Điều này có lời đồn đãi rằng: Tào Hồng tướng mạo mi thanh mục tú, cực kỳ tuấn lãng, suốt ngày thích xen lẫn trong đám nữ nhân, mà nữ nhân cùng đều rất thích hắn.

Nghe nói năm đó từng có người ra giá năm trăm khối cực phẩm linh thạch, muốn hắn đi giết một nữ nhân của Nguyệt Diêu Tiên Cung. Không ngờ Tào Hồng lại tung một đao làm thịt người chủ thuê này.

Từ đó về sau, vốn Tào Hồng có hai điều không giết, biến thành ba hạng không giết.

Mà khiến cho danh tiếng của Tào Hồng lan truyền lại là hai lần ám sát nhằm vào võ giả cảnh giới Đan Nguyên Anh Hóa kia. Một người trong đó là chưởng môn một môn phái rất nổi danh, môn phái này thành lập không bao lâu chỉ không đến một ngàn năm, nhưng thế lực khuếch trương cũng cực nhanh, đồng thời rước lấy không ít cừu gia. Cho nên có người ra giá cả, mua cái mạng của chưởng môn môn phái này, kỳ hạn là ba tháng.

Tào Hồng tiếp nhận nhiệm vụ, chuyện này vào lúc ấy cũng rất chấn động, người chưởng môn môn phái này, cũng biết Tào Hồng muốn ám sát hắn ,cho nên lúc nào cũng đề phòng cẩn mật, bên người tập hợp cao thủ, thường ngày đều ru rú ở trong nhà, gần như không để cho người ta bất cứ cơ hội ám sát nào.

Mắt thấy thời gian ước định đã sắp hết, Tào Hồng trước sau không có ló mặt. Lúc ấy rất nhiều người đều suy đoán lung tung nói: Tào Hồng không dám tới ám sát người này rồi, có phải là khiếp đảm hay không?

Kết quả, ngay tại buổi tối của ngày cuối cùng thực hiện nhiệm vụ, vị chưởng môn cảnh giới Đan Nguyên Anh Hóa này, bị phát hiện chết ở trên giường nhà mình, ở bên ngoài có rất nhiều hộ vệ canh giữ như vậy, mà không ai biết Tào Hồng làm thế nào mò vào giết người được.

Sau lại, không biết là ai tiết lộ bí mật này ra, thì ra là vị chưởng môn môn phái này vốn thích nữ sắc, hơn nữa thường xuyên tới thanh lâu tìm hoan lạc. Sau lại khi biết Tào Hồng muốn ám sát hắn, nên không đi thanh lâu nữa, mà sai kẻ dưới tay đến thanh lâu rước người đẹp đứng đầu bảng về nhà mình.

Tào Hồng trước tiên liền dịch dung một phen, tiến vào một thanh lâu danh tiếng nhất ở thành Thông Thiên, kết bạn với một ả đứng đầu bảng ở nơi đó. Tào Hồng ra tay hào phóng, sau khi dịch dung càng anh tuấn tiêu sái, rất nhanh liền chiếm được tâm hồn của ả này, hai người thường xuyên quấn quýt cùng một chỗ, suốt ngày không ra khỏi cửa.

Sau đó Tào Hồng vì để cho nữ nhân này nổi danh, chỉ cho nàng rất nhiều chủ ý mấu chốt. Nữ nhân này nguyên vốn đã nổi bật tài nghệ vẹn toàn, sau khi dựa theo chỉ đạo của Tào Hồng tiếng tăm càng thêm vang dội.

Đến khi đạt tới cái loại chỉ bán nghệ không bán thân, đều có vô số người có thân phận xếp hàng thỉnh mời nàng.

Vị chưởng môn môn phái kia, đương nhiên cũng nghe nói tới chuyện này, vì thế cũng cho người đến mời, lần đầu tiên, lần thứ hai, đều rất có lễ phép, mời tới chính là xướng ca múa hát. Lần thứ hai thì sao, vị chưởng môn này liền đưa ra ý muốn cùng nhau hoan lạc, nữ nhân này tâm tình đều ở trên người Tào Hồng, tự nhiên là không đáp ứng. Sau đó vị chưởng môn này liền hứa cấp một số tiền lớn, đồng thời lại uy hiếp, nói nếu không theo thì sẽ tìm người giết nàng.

Nữ nhân này tuy rằng cũng có chút thực lực, nhưng so với đối phương là chưởng môn một phái tự nhiên là không có cách nào khác, lặp tức bị buộc phải gật đầu chấp thuận. Sau khi trở về khóc lóc kể lể với Tào Hồng. Phản ứng của Tào Hồng, đương nhiên là giận tím mặt, sau đó an ủi nữ nhân, bảo nàng không cần lo lắng, chờ đến lúc đó, hắn đến ứng phó.

Lúc này Tào Hồng cùng nữ nhân này, đã cùng quấn quýt chung sống gần ba tháng, đã quen thuộc với một ít động tác của nữ nhân này, thậm chí thần thái giọng điệu nói chuvện, đều thông thuộc. Vì thế, tại thời điểm vị chưởng môn lại một lần nữa mời tới, Tào Hồng bảo nữ nhân này hóa trang hắn thành bộ dáng của nàng, thay thế nữ nhân này đi vào môn phái kia.

Những người đến mời đó hoàn toàn không nhận ra nữ nhân này là nam nhân giả trang. Vì thế, vị chưởng môn kia, cứ như vậy xảy ra bi kịch.

Hành tung của Tào Hồng thực bí ẩn, gần như rất ít có người có thể chân chính gặp mặt thật của hắn, hơn nữa hắn tinh thông thuật dịch dung, hơn phân nửa trà trộn ở bên trong thanh lâu sòng bạc. Người bình thường nếu muốn tìm đến hắn, gần như là chuyện không có khả năng.

Tuy nhiên, thanh niên đầu bóng lưỡng này lại có biện pháp, bởi vì tuy rằng hắn chỉ là một bàng chi, nhưng người của Hài gia nếu muốn tìm đến một sát thủ, vẫn là không tốn sức nhiều lắm.

Cho nên, vào lúc ban đêm, ngay tại bên trong một sòng bạc, tìm được Tào Hồng đang ôm hai cô nương, uống rượu đến mơ mơ màng màng, đang ở đó đánh bài lớn tiếng hò hét.

ã thanh niên đầu bóng lưỡng và Văn Bân đứng ở trước mặt Tào Hồng. Hai tay của Tào Hồng đang tuần tra qua lại tới lui trên cơ thể hai cô nương xinh đẹp mặc rất ít áo trên người, dường như hoàn toàn không cảm giác được có người đến bên người hắn.

Văn Bân nhíu nhíu mày, truyền âm nói với gã thanh niên đầu bóng lưỡng:

- Đây là Tào Hồng? Sát thủ thứ bảy bảng Tào Hồng, hắn… bộ dạng hắn như vậy có thể giết người sao?

Hai người vốn là truyền âm đối thoại, nhưng không đợi gã thanh niên đầu bóng lưỡng trả lời, Tào Hồng này bỗng nhiên xoay người lại liếc mắt nhìn Văn Bân một cái, ánh mắt đó thực bình thản, nhìn không ra hỉ nộ ái ố, nhưng lại khiến cơ thể Văn Bân phát lạnh run, dường như là bị tử thần rình bên mình, cả người hắn mất tự nhiên, rồi lại kìm lòng không được thối lui ra sau mấy bước.

Gã thanh niên đầu bóng lưỡng nhìn thoáng qua Văn Bân có vẻ trách cứ, thầm nghĩ: "Ngươi tưởng rằng ngươi truyền âm thì người khác một chút cũng không cảm nhận được sao? ở trước mặt người có tinh thần lực mạnh mẽ, truyền âm cũng hoàn toàn không đáng tin cậy. Càng đừng nói ánh mắt hoài nghi cùng tinh thần dao động kia đã tố giác tâm tình của ngươi."

- Tìm ta làm gì?

Tào Hồng đi theo hai người ra bên ngoài, thản nhiên hỏi.

Gã thanh niên đầu bóng lưỡng vẻ mặt cung kính nói:

- Muốn mời ngài giết người!

- Ngươi có biết quy củ của ta?

Ánh mắt Tào Hồng thực bình tĩnh, không có khinh thường, cũng không có cao ngạo, cái gì cũng không có, nhìn không ra chút biểu tình nào.

- Biết biết! Người chúng ta muốn giết đó là từ vùng khác tới, không có cơ sở ở nơi này… Văn Bân cười nói.

- Thực lực thế nào?

Tào Hồng nhìn thanh niên đầu bóng lưỡng hỏi, thậm chí không thèm liếc mắt nhìn Văn Bân một cái.

Sắc mặt Văn Bân có chút khó coi, bất đắc dĩ có việc cầu người hắn đành phái chịu đựng.

Gã thanh niên trầm ngâm nói:

- Ít nhất có cảnh giới Phá Toái Hư Không đỉnh phong!

- Được! Năm trăm khối cực phẩm linh thạch, trước trả tiền, sau giết người !

Tào Hồng thản nhiên nói xong, nhìn Văn Bân còn há mồm muốn nói cái gì, nói tiếp:

- Yên tâm, trừ phi ta chết, bằng không giết không được đối phương, ta sẽ trả tiền lại!

Văn Bân xấu hổ cười cười, không nói gì nữa, chờ gã thanh niên đầu bóng lưỡng lấy ra linh thạch giao thẳng cho Tào Hồng. Sau đó hai người rời đi, Tào Hồng lại xoay người đi vào sòng bạc.

Duy Ngã Độc Tôn

449. Chương 453: Ám Sát Thất Bại!

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

Văn Bân nhìn gã thanh niên đầu bóng lưỡng hỏi :

- Hắn có thể làm được không?

Gã thanh niên than nhẹ một tiếng nhìn Văn Bân nói:

- Lần sau ngàn vạn lần ngươi phải chú ý dùng người thì không được nghi ngờ người, nghi người thì không dùng người. Thái độ của ngươi đêm nay, kỳ thật đã có hơi chọc giận Tào Hồng đó. Cứ chờ đi, hắn sẽ nói cho ngươi, xác định rõ người kia khi nào thì sẽ chết.

Sắc mặt Văn Bân có hơi ửng đỏ, xấu hổ gật gật đầu, không nói gì… nhưng trong lòng lại nghĩ: "Khi giải quyết xong chuyện này phải hạn chế qua lại với gã thanh niên này. Thành chủ Thành Thông Thiên, Tôn gia cùng Hải gia tuy rằng không xem là đổi địch, nhưng quan hệ cũng không thật tốt lắm, nếu như bị Tôn gia biết mình cấu kết với người Hải gia ở trong thành Thông Thiên để tính kế con cháu các môn phái thành Thông Thiên, nhất định sẽ cực kỳ phẫn nộ."

Bởi vì Tôn gia luôn luôn rất chú trọng tới thanh danh… hơn nữa thập phần bảo vệ các môn phái gia tộc trong thành Thông Thiên. Nếu không đối với các môn phái gia tộc trong thành Thông Thiên mà nói: tuy rằng Tôn gia thế lực rất mạnh! Nhưng người ta cùng lắm thì không ở lại thành Thông Thiên mà dọn đến

nơi khác là được. Cứ như vậy thế tất sẽ ảnh hưởng đến toàn bộ phồn vinh cùng nhân khí của thành Thông Thiên.

Gã thanh niên đầu bóng lưỡng có lẽ cũng biết sau chuyện này, hợp tác giữa hai người sẽ tách ra. Tuy nhiên cũng không sao cả, bởi vì hắn thông qua Văn Bân đã bán được mấy chục kiện Linh Khí thứ phẩm, đến lúc đó cho dù mình bứt ra rời đi, những người đó có tìm cũng chỉ có thể tìm được Văn Bân nơi đó mà thôi.

Đến lúc đó Văn Bân muốn nói đây là âm mưu của Hải gia cũng không có bằng chứng, nói không tốt còn sẽ khiến cho hai thế lực lớn dẫn tới bất hòa với nhau. Trong lòng của gã thanh niên đầu bóng lưỡng và Văn Bân, mỗi người đều mang tâm tư riêng của mình rời đi.

Tần Lập ở bên trong khách điếm, sau khi dùng xong cơm chiều, hắn ngồi một mình ở đó chờ đối phương trả thù! Nếu đợi buổi tối hôm nay không có tới như vậy ngàv mai Tần Lập liền quyết định rời nơi này đi thẳng đến Lãnh Thu Cung. Nếu đổi phương không có trả thù hắn cũng không có truyền lan chuyện này ra ngoài. Như vậy đã nói lên đối phương tuyệt đối là người thông minh, còn nếu đối phương phái người tới báo thù: Tần Lập vừa lúc có thể dựa vào cơ hội lần này thử một chút xem địa phương Cực Tây bên này sâu cạn thế nào. Mãi đến lúc đêm đã khuya vẫn không có bất cứ động tĩnh gì. Tần Lập mĩm cười, dù sao hắn đã biết vị trí cụ thể của Lãnh Thu Cung và Nguyệt Diêu Tiên Cung, đối phương tới hay không chuyện này cũng không lớn, với hắn mà nói cũng không có quan hệ gi.

Đột nhiên nét cười trên mặt Tần Lập cứng đờ, chân mày nhíu nhíu, cười thầm trong lòng: hai người kia thấy thế nào đều là hạng người "trừng mắt tất báo", nếu không tìm người tới báo thù thì thật đúng là ngoài ý liệu. Hiện tại xem ra quả nhiên là tìm người lại đây, hơn nữa còn không phải người tầm thường, ít nhất đó là một cao nhân tinh thông ám sát không có một chút dao động nào, thậm chí so với con chuột còn nhẹ nhàng hơn rất nhiều lần. Tuy nhiên thần thức của Tần Lập không giống như người thường: trong phạm vi thần thức bao trùm bất cứ vật thể nào đều không thể che giấu được.

Một người mặc y phục màu đen đang đi từng bước, chính là dùng một loại nện bước rất kỳ quái tiếp cận phòng của mình. Khách điếm này tổng cộng có mấy tầng, ở giữa mỗi tầng đều có một hành lang rộng hai bên mới là phòng. Mà người này ở bên trong hành lang, mơ hồ như lơ lửng, thân thể giống như là không có sức nặng, hơn nữa dùng ánh mắt gần như nhìn không thấy bóng dáng của hắn.

Thần thức của Tần Lập vẫn đi theo sát người này, sau đó hắn đi tới cửa phòng. Lúc này Tần Lập có cảm giác buồn cười! Người này thật lạ, thật muốn nhìn xem rốt cuộc hắn làm thế nào tiến vào.

"Cốp cốp cốp" thực khiến Tần Lập có điều ngoài ý liệu, không ngờ người này lại gõ cửa. Hai mắt Tần Lập trợn thật lớn thầm nghĩ: "Người này chẳng lẽ có bệnh sao? Dùng phương thức lặng lẽ tiến vào nhà trọ, sau đó lặng yên không một tiếng động tiếp cận đến nơi đây. Rồi không ngờ lại nghênh ngang gõ lên cánh cửa."

Đột nhiên thần thức của Tần Lập vừa động, phát hiện thân ảnh người này không ngờ biến mất không thấy. Thần thức của Tần Lập lập tức mở rộng phạm vi bao phủ, hắn mới giựt mình có cảm giác chỉ ngay trong nháy mắt người này lại hiện ra ở ngoài nhà trọ. Tốc độ quả thật rất nhanh! Cho dù là chính Tần Lập cũng rất khó làm được nhanh như vậy! cỏ chút hứng thú! Khóe miệng Tần Lập nổi lên một chút ý cười.,hắn thản nhiên đi tới mở cửa phòng ra, làm bộ nhìn chung quanh một vòng, cũng không phát hiện có ai, hắn lầu bầu một câu:

- Ai mà thiếu đạo đức như vậy. Đêm hôm khuya khoắc gõ cửa.

Khi Tần Lập lẩm bẩm nói hắn cảm giác trong phòng của mình, chỗ cửa sổ lặng lẽ mở ra trong nháy mắt rồi khép lại, một thân ảnh giống như làn khói mờ trong phút chốc chui xuống dưới giường mình!

"Bốp" một tiếng Tần Lập đóng cửa lại, trong lòng lại vừa ngạc nhiên vừa thán phục: Quả là cao nhân! Từ khi đi vào thế giới này còn không có gặp qua người có thủ đoạn ám sát cao minh như thế ! Nếu không phải là mình, người này thực rất có thể sẽ thành công.

Bởi vì mặc kệ là ai nghe thấy tiếng gõ cửa, luôn phải mở cửa ra nhìn xem một vòng, bởi vì bất luận người càng mạnh đều càng hiếu kỳ! Cho dù gặp phải người kiên quyết không mở cửa, thì với bản lĩnh xuất quỷ nhập thần của người này nếu muốn ám sát cũng không phải là việc khó.

Tần Lập cười thầm trong lòng, không biết giờ phút này sát thủ có phải nghĩ rằng đã gõ cửa lừa được mình

mở cửa dễ dàng như thế hay không? Trong lòng vừa nghĩ Tần Lập trở lại giường than một câu nằm lên giường, vận dụng cương khí hộ thể trong khoảnh khắc trải rộng khắp toàn thân.

Đúng lúc này dưới giường đột nhiên bùng l6en một luồng sát khí lạnh lẽo, theo cổ sát khí này một thanh đao vô cùng sắc bén cắt sắt như cắt đậu hủ bình thường, xuyên thủng qua ván giường cứng rắn đâm vào hậu tâm của Tần Lập… phát ra một tiếng "Keng" như tiếng sắt thép va chạm nhau. Một đao kia giống như đâm vào trên mặt kim loại không thể phá vỡ. Tần Lập khẽ nâng cánh tay phải lên, hung hăng chụp xuống dưới giường một cái, tức thì chụp lấy cổ tay cầm đao, thuận thế tung ngón tay xuyên qua lớp áo chế trụ mạch môn của đối phương. Tần Lập phát ra một tiếng cười lạnh khinh thường.

- Thực lực không tồi đáng tiếc lại là sát thủ! Nói đi ngươi muốn chết như thế nào? Người hắc y mặt anh tuấn này, hai mắt gắt gao nhìn chằm chằm vào Tần Lập, toát ra vẻ không dám tin! Đến hiện giờ Tào Hồng cũng không nghĩ ra mình lộ ra sơ hở chỗ nào! Ám sát Tần Lập hắn có vô số phương pháp, mà phương pháp hắn sử dụng này cũng là loại sơ hở nhiều nhất, nhưng bởi vì vừa rồi hắn đã dùng thần thức tra xét qua nơi này, cũng không có bất cứ chút động tĩnh gì khiến cho đối phương chú ý. Bởi vậy Tào Hồng liền kết luận, người này khẳng định không phải là đối thủ của mình! Nếu không hắn đã có thể chọn dùng phương thức khác ít sơ hở hơn tới ám sát người này. Nhưng khiến hắn tuyệt đối không nghĩ tới: "Đánh bắt nhạn cả đời lần này lại bị nhạn mổ mắt! Người này đúng là một cao thủ, mà lại là một cao thủ sâu không lường được!" Nghĩ vậy mặt Tào Hồng xám như tro tàn, không còn chút ý niệm phản kháng nào trong đầu. Hắn trầm giọng nói:

- Rơi vào tay ngươi, chính là tài không bằng người. Nếu muốn giết muốn mổ thế nào tùy ngươi!

- Ha ha! Chẳng lẽ ngươi cũng không muốn nói với ta chút gì sao? Tần Lập tựa cười như không cười nhìn Tào Hồng:

- Như là nói ai sai ngươi tới giết ta, có lẽ ta sẽ cao hứng bỏ qua cho ngươi cũng không chừng.

- Ngươi có thể chê cười ta thực lực không bằng ngươi. Tuy nhiên, ngươi cũng không thể xem ta trờ thành là ngu ngốc!

Tào Hồng bĩu môi có chút khinh thường nhìn Tần Lập, trong ánh mắt tràn ngập vẻ kiêu ngạo cùng bướng bỉnh.

- Nói như vậy ngươi là người không sợ chết?

Tần Lập nắm giữ mạch môn của Tào Hồng, ngồi ở trên giường, trên mặt nhìn không ra vẻ hỉ nộ.

Tào Hồng đảo cặp mắt trắng dã nhìn lướt qua Tần Lập nói:

- Ta mới vừa nói không muốn xem ta trở thành kẻ ngu ngốc, không ngờ ngươi lại hỏi ra một câu kém trí như vậy: có thể còn sống ai muốn đi tìm chết?

- Vậy ngươi không muốn tranh thủ một chút à, Tần Lập có chút kỳ quái nhìn Tào Hồng.

- Tranh thủ cái gì? Ta tới giết chính là ngươi, không phải là tìm tới ngươi tâm sự. Nếu đã giết ngươi không thành thì có bị ngươi giết chuyện này cũng rất công bình! Nhiều năm như vậy chết ở trên tay ta cũng có mấy chục người, nhưng cho tới bây giờ ta luôn không cho bọn họ cơ hội. Cho nên ta cũng không trông cậy vào ngươi có thể cho ta cơ hội

Tào Hồng nói với sắc mặt bình tĩnh, Nhưng Tần Lập lại ở trong dao động tinh thần của Tào Hồng, cảm nhận được một dục vọng muốn sống mãnh liệt. Hiển nhiên nội tâm gã sát thủ này khác xa không bình tĩnh giống như biểu hiện bên ngoài trên mặt hắn như vậy.

Nghĩ vậy Tần Lập mĩm cười, sau đó nói:

- Nói như vậy ta cho ngươi một một cơ hội chỉ cần ngươi trả lời ta một vấn đề, hôm nay ta sẽ bỏ qua ngươi.

- Ta chưa từng có thói quen bán đứng chủ thuê.

Tào Hồng thản nhiên nói. Giờ khắc này, không ngờ hắn lại bình tĩnh trở lại một cách thần kỳ, ngay cả Tần Lập cũng không thể theo trong dao động tinh thẩn của Tào Hồng tìm ra được một chút sơ hở nào.

- Không! Ta hỏi không phải vấn đề này, là chuyện của ta: ngươi có hiểu biết về Lãnh Thu Cung không?

Nhìn Tần Lập dường như tùy ý hỏi, Tào Hồng lại ngẩn người ở đó. Nghe tới mấy chữ Lãnh Thu Cung này, thoáng cái trong mắt hắn hiện lên một chút thần sắc phức tạp. Hắn không nghĩ tới người này lại hỏi ra một vấn đề kỳ quái như thế! Hắn nhìn thoáng qua Tần Lập nói:

- Nếu ta nói, ngươi thật sự sẽ bỏ qua cho ta?

- Ngươi không có lựa chọn, chỉ có thể đánh cuộc một lần xem ta có phải là hạng người thủ tín hay không?

Tần Lập khẽ cười nói tiếp:

- Hơn nữa ta đến thành Thông Thiên lần đầu tiên cũng không quen biết tiếp xúc qua với ai. Tính cả tiểu nhị ở khách điếm cũng không hơn mười người. Cho nên hai tên thuê mướn ngươi kia, không cần ngươi nói ta cũng biết là ai rồi!

Tào Hồng nhìn vào Tần Lập, muốn từ trên mặt đối phương nhìn ra điều gì, đáng tiếc chính là hắn cũng không nhìn ra chút gì, ngẫm nghĩ một lát hắn đáp lời:

- Lãnh Thu Cung là môn phái rất thần bí, từ trước đến nay không tiếp xúc cùng ngoại giới, cho nên không mấy ai biết về tin tức của bọn họ.

Khi nói chuyện Tào Hồng cảm nhận được trong mắt Tần Lập chợt lóe sát khí, trên ngón tay nắm giữ mạch môn của mình bỗng nhiên ngưng tụ ra vài phần lực lượng khiến cho người ta sợ hãi.

Con người chính là như thế, nếu như Tần Lập tại trong nháy mắt đó giết Tào Hồng, khiến hắn ngay cả chút phản ứng sống còn cũng không có đã chết ngay, thì tự nhiên đã chết không còn gì để nói. Nhưng Tần Lập lúc ấy không có giết hắn, lại nói với hắn lời này, đương nhiên Tào Hồng không nghĩ cứ như vậy vô duyên cớ vô cớ chết đi. Không sợ chết không phải là muốn chết!

- Tuy nhiên đối với Lãnh Thu Cung ta thật ra có biết một phần, Tào Hồng vội vàng nói.

Tần Lập mĩm cười, liền buông mạch môn trên tay Tào Hồng. chỉ chiếc ghế dựa trong phòng:

- Ngồi xuống nói đi.

Tào Hồng thở phào một cái không có bất cứ ý niệm chạy trốn nào trong đầu, ngược lại lột bỏ khăn trùm đầu, thành thành thật thật ngồi ở đó.

Duy Ngã Độc Tôn

450. Chương 454: Thoát Khỏi Gông Xiềng!

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

Tần Lập thầm nghĩ trong lòng: "Đây cũng là một người thông minh.

Thật không biết, Tào Hồng trong lòng đang cảm thấy may mắn, may mắn chính mình đủ thông minh, không có phản kháng, không nghĩ chạy trốn. Mặc dù trong lòng còn không thể hoàn toàn xác định thực lực chân chính của Tần Lập, nhưng Tào Hồng lại rất rõ ràng thực lực của chính mình, hắn đích thật là cảnh giới Phá Toái Hư Không đỉnh phong, mà đối phương có thể dễ dàng khống chế được mình như thế, còn dám buông ra như vậy, chứng tỏ người ta có đủ thực lực, căn bản là không sợ hắn chạy trốn.

Thực lực như thế ít nhất cũng là Đan Nguyên Anh Hóa.

Cho nên, trong lòng Tào Hồng chẳng những không có thống hận Tần Lập, ngược lại thái độ toát ra một tia cung kính. Đối với cường giả người ta luôn có một sự kính sợ tự nhiên. Hắn cũng không hận hai người chủ thuê kia, dù sao, nhiệm vụ là tự hắn tiếp nhận, càng đừng nói giữa hắn cùng Lãnh Thu Cung trong đó, còn có một đoạn cừu hận khắc cốt ghi tâm.

Tào Hồng cố dằn lại cảm xúc, mở miệng nói:

- Lãnh Thu Cung đó, có lời đồn là môn phái của hậu duệ con ngươi màu tím lập ra…

- Chờ một chút…

Tào Hồng vừa mới nói một câu, đã bị Tần Lập cắt ngang. Trong lòng Tần Lập lại giống như nổi sóng ba đào mãnh liệt, vẻ kinh ngạc hoảng sợ trong lòng hiện ra cả trên mặt, có chút khó tin nhìn Tào Hồng, nói:

- Ngươi nói chính là thật sự?

Tào Hồng trong lòng thầm đắc ý, thầm nghĩ: "Chính mình hẳn là sẽ không chết, nếu không tung ra điểm gì đó có chất lượng, người này nhìn như hòa nhã hiền lành, nhưng trên thực tế là một người tâm ngoan thủ lạt, nói không chừng sẽ tung một kích giết mình ngay."

- Đương nhiên là thật! Chuyện này thật ra ở địa phương Cực Tây cũng không phải là bí mật.

Khi Tào Hồng nói ra câu này hắn cẩn thận nhìn thoáng qua Tần Lập, thấy Tần Lập chú tâm nghe, hắn mới nói tiếp:

- Có lẽ ngài từ vùng đất bên ngoài tới đây? Kỳ thật người ở địa phương Cực Tây này phần lớn đều biết, trận đại chiến thời đại thái cổ kia, cũng chính là trận chiến giữa vực ngoại Thiên Ma là con ngươi màu tím cùng cường giả bản địa Thiên Nguyên Đại Lục lúc đó.

- Nếu biết vậy vì sao không trực tiếp đi tiêu diệt bọn chúng? Chẳng lẽ các ngươi không biết, bên trong kế thừa con ngươi màu tím, còn có một âm mưu là muốn tiêu diệt tất cả võ giả trên Thiên Nguyên Đại Lục sao?

Tần Lập có chút khó tin nhìn Tào Hồng. Cho tới hôm nay, Tần Lập mới hiểu được sự tình so với trong tưởng tượng của mình còn phức tạp hơn nhiều, vốn trước đây hắn cho rằng hẳn là hai cái chủng tộc đối lập nhau, không nghĩ tới họ lại biết nhau, sau đó còn cùng tồn tại với nhau nhiều năm như vậy.

Tào Hồng cười khổ một tiếng, nói:

- Tiêu diệt bọn họ? Ai có năng lực này? Nói xong, hắn nói tiếp thật rành mạch:

- Hãy nói tới mấy thế lực lớn ở địa phương cực Tây đi: Một là Nguyệt Diêu Tiên Cung, đây là một môn phái một nhà toàn nữ nhân, tôn chỉ của môn phái chính là không tranh chấp với thế giới bên ngoài nói đúng ra là ngươi đừng tới chọc ta, ta cũng không chọc ngươi. Hai là Hải gia, thì trong mắt chỉ có lợi ích, chỉ cần có lợi, bọn họ đều có thể hợp tác với bất cứ ai. Ba là Thành Thông Thiên, là từ rất nhiều gia tộc cùng môn phái tạo thành liên minh rời rạc, không có chiến tranh còn tốt, một khi phát sinh chiến tranh thì không có người nào lại tình nguvện chủ lực nhà mình bị hao tổn. Cho nên, không đến mức thời khắc sinh tử trước mắt, giữa các thế lực nàv tuyệt đối không thể có đoàn kết thực sự với nhau.

- Vậy cứ để mặc cho chúng phát triển ư?

Tần Lập mày mặt nhăn nhó, trên nét mặt đầy sầu lo, hiện tại rốt cục hắn đã hiểu rõ vì cái gì Lãnh Thu Cung dám nghênh ngang phái người đi ra giang hồ.

- Đương nhiên cũng không tính là để mặc cho họ phát triển, giữa nhau trong đó. dù sao cũng có hạn chế hành động và cản trở.

Thần sắc Tào Hồng, cũng có chút bất đắc dĩ, nói:

- Bởi vì mười mấy vạn năm lại đây, Lãnh Thu Cung cũng vẫn rất hạ thấp, chưa bao giờ chủ động trêu chọc gây chuyện. Nhiều năm như vậy, bọn họ cũng chẳng khác nào đã cắm rễ ở Thiên Nguyên Đại Lục. Thế giới này, vốn cũng chưa nói tới là lãnh thổ của ai, cho nên, chỉ cần bọn họ không chủ động công kích người khác, người khác cũng không có lý do gì đi công kích bọn họ.

Tần Lập ngẫm nghĩ, cũng đồng ý với quan điểm này của Tào Hồng, quả thực trải qua thời gian mười mấy vạn năm, phần lớn người ta thậm chí đều đã quen với sự tồn tại của con ngươi màu tím.

Nghĩ vậy Tần Lập lắc lắc đầu, nói:

- Nhưng con ngươi màu tím từ xưa tới nay vẫn không quên chuyện báo thù, bọn họ lúc nào cũng nỗ lực chuẩn bị.

Tào Hồng cười nói:

- Điểu này ai có thể quản được chứ? Tuổi thọ con người có thể sống bao lâu? Cho dù có thể sống tới ngàn năm, vậy thì chuyện sau ngàn năm đó, còn có ai lại quan tâm tới? Mặc kệ như thế nào, cũng không phải đã là thái bình mười mấy vạn năm rồi sao? Không ai nguyện ý chủ động đi đánh vỡ loại cân đối này. Hơn nữa, ai hành động trước, người đó nhất định sẽ có kết cục bi thảm! Đã như thế, ai sẽ là người đầu tiên đứng ra chiến đấu cùng con ngươi màu tím chứ?

Tần Lập thầm nghĩ: "Chuyện này nói đến cùng, chính là võ giả nhân loại không đủ đoàn kết! Nếu như tất cả mọi người có thể giống như thời đại thái cổ, giống như nhưng tiên hiền hồi đó, đoàn kết lại, chân thành hợp tác, thì đám con ngươi màu tím này nếu muốn quang minh chính đại sống ở địa phương Cực Tây như thế, căn bản là không có khả năng."

Nghĩ vậy, Tần Lập đột nhiên cảm thấy thật có vẻ trào phúng: Hô Diên Bác ké tài năng thái cổ kế thừa cho mình nhưng trí nhớ đó, đối mặt với sự thật hiện giờ, có vẻ không thích hợp và có cảm giác bất lực.

"Bằng vào một người mình, có thể đánh bại tất cả con ngươi màu tím, tiêu diệt toàn bộ bọn họ được sao?"

"Hơn nữa, chính mình cũng là một cái linh hồn nước ngoài chẳng lẽ tất cả con ngươi màu tím thì đều là tà ác? Nhìn lại thành Thông Thiên xem, nhìn lại Hải gia xem, nhìn lại Nguyệt Diêu Tiên Cung- chẳng lẽ nhưng thế lực này đều là chính nghĩa hay sao?"

Nghĩ tới đây, Tần Lập đột nhiên sinh ra một cảm giác đơn độc trống trải: "Chính mình vất vả cố gắng liều mạng tu luyện như thế, vì để chuẩn bị sự phản công quy mô của con ngươi màu tím, rốt cục có cần thiết hay không, hay là làm chuyện vô ích?"

Nhìn Tần Lập thất thần, tại trong nháy mắt đó Tào Hồng thoáng nảy sinh ra ý muốn chạv trốn. Tuy nhiên lập tức hắn liền cảm giác bầu không khí trong phòng chợt ngưng đọng lại, Tào Hồng lập tức đánh mất dũng khí chạy trốn, thầm nghĩ trong lòng: "Người này thật biến thái cũng quá mức cường đại mình không nên có ý đồ đi thách thức lòng kiên nhẫn của người này."

Tần Lập đột nhiên tự giễu cười, thầm nghĩ: "Xem ra ý niệm trong đầu ta xem con ngươi màu tím trở thảnh địch nhân, thật đúng là có điều không cần thiết, bọn họ nếu không xem ta trở thành thù địch, ta cần gì phải đối đãi với bọn họ như địch nhân? Tấm bản đồ thái cổ thứ tám, nhất định là phải thu lấy, tuy nhiên thái độ đổi với con ngươi màu tím, cũng nên phát sinh một ít thay đổi rồi ít nhất, không đến mức phải xem chủng tộc này là cừu địch."

"Điều mình cần làm, chính là làm sao cho người nhà cùng thân nhân của mình, đều có thể sống khoái hoạt hạnh phúc qua ngày, được như vậy cũng đã đủ rồi."

"Chuyện giữ gìn hòa bình thế giới Thiên Nguyên Đại Lục, ai muốn người đó làm đi thôi, lão tử không thèm quan tâm."

Trong nháy mắt, khối gông xiềng đặt ở trong lòng Tần Lập rất nhiều năm nay, rốt cục hoàn toàn được giải tỏa, phóng thích, còn lại là một Tần Lập hoàn toàn mới… một Tần Lập hoàn toàn sống vì chính mình.

Bất luận là Ô Quận Vương năm đó, hay là Hô Diên Bác sau này, đều đã là thời đại của người quá khứ. Thế giới này theo thời gian trôi qua, đã xảy ra rất nhiều biến hóa rồi.

Có ý thức gian nan khổ cực, đây là chuyện tốt, tuy nhiên ý thức gian nan khổ cực rất mãnh liệt, thậm chí liên hệ cả toàn bộ an nguy của thế giới vào bản thân mình, thì quả thật không còn cần thiết nữa rồi.

Nghĩ đến đây, Tần Lập nhìn Tào Hồng thản nhiên nói:

- Vậy, hãy nói về chuyện Lãnh Thu Cung kỹ càng tỉ mỉ đi.

- Ta từng có một bằng hữu chính là người có huyết mạch con ngươi màu tím, tuy nhiên, đó đã là chuyện của mấy chục năm về trước.

Trên mặt Tào Hồng lộ ra vẻ tưởng nhớ lại, trong mắt hiện lên một chút dịu dàng.

Tần Lập theo bản năng có cảm giác vị bằng hữu của Tào Hồng kia hẳn là một nữ nhân.

- Ta quen biết nàng thực ngẫu nhiên, cỏ một lần ta nhận tiền của chủ thuê, đi ám sát một người thực lực rất mạnh. Nhưng trong quá trình ám sát người nọ, ta cứu một thiếu nữ. Lúc ấy, ta cũng không biết nàng

là con ngươi màu tím. Sau lại, nàng yêu ta, nàng là nữ nhân thực lực rất yếu, lúc ấy nàng cũng mới hơn hai mươi tuổi mới chỉ có thực lực Thiên cấp, ở bên trong Lãnh Thu Cung nàng cũng không có tiền đồ gì, huyết mạch con ngươi màu tím của phụ thân nàng cũng không tính nhiều lắm, mà mẫu thân nàng lại là người Thiên Nguyên Đại Lục. Cho nên, người như nàng ở bên trong Lãnh Thu Cung, không được coi trọng, không có chút địa vị gì.

Tào Hồng nói tới đây, trên mặt lộ ra vẻ tươi cười:

- Tuy nhiên, nàng rất thông minh, trừ tốc độ tu luyện rất chậm ra, các thứ khác nàng học một biết mười. Nếu như đây không phải là thế giới dùng võ vi tôn, ta nghĩ, nàng nhất định có thể trưởng thành làm một đại sư nghệ thuật! Đáng tiếc chính là ngày vui ngắn chẳng tầy gang, có người Lãnh Thu Cung phát hiện nàng đi lại với ta, vì thế, liền giết chết nàng…

Tào Hồng nói tới đây, nắm chặt nắm tay, móng tay cắm thật sâu vào da thịt, trên trán nổi vồng gân xanh:

- Đám súc sinh kia không có bất cứ lý do gì, không có cho nàng bất kỳ cơ hội nào để biện giải, liền trực tiếp giết chết nàng tại chỗ. Chờ đến khi ta biết chuyện này, ta từng xông vào Lãnh Thu Cung ba mươi bảy lần, mỗi lần… đều bị đánh bại.

Tào Hồng cười thảm một tiếng:

- Người đời đều biết ta là sát thủ xếp thứ bảy bảng, chưa bao giờ thất bại nhiệm vụ nào. Thế nhưng bọn họ đâu biết rằng, ta là kẻ bất lực ngay cả mối cừu của nữ nhân mình cũng báo không được.

Tào Hồng nói đến đây, úp mặt vào hai bàn tay, bả vai hơi lun run, bi phẫn đến cực điểm.

Tần Lập không nghĩ tới, trên người người này lại còn có chuyện xưa như vậy. Xem ra hắn yêu tha thiết nữ nhân có huyết mạch con ngươi màu tím kia, trách không được vừa rồi nghe ra trong lời nói của hắn, đối vói con ngươi màu tím cũng không phải thống hận như vậy, hóa ra còn có một đoạn tình ái như vậy.

- Với thực lực của ngươi, nếu muốn lẻn vào Lành Thu Cung, hẳn không phải là chuyện khó.

Tẩn Lập có hơi khó hiểu nhìn Tào Hồng, nếu chính mình không có Tiên Thiên Tử Khí, không có thần thức mạnh như vậy, mình cũng rất khó phát hiện Tào Hồng này tiếp cận.

Chẳng lẽ bên trong Lãnh Thu Cung, yếu nhất đều là võ giả Đan Nguyên Anh Hóa hay sao? Chuyện này hiển nhiên là không có khả năng! Nếu thật sự như vậy, Lãnh Thu Cung đã sớm tiêu diệt tất cả môn phái ở địa phương Cực Tây rồi, đâu còn chờ cho tới hôm nay?

- Bên trong Lãnh Thu Cung có nuôi dưỡng một loại linh thú rất thần kỳ, loại linh thú nàv thực lực bản thân rất yếu, Thiên cấp cũng không đến, nhưng linh giác của chúng còn lợi hại hơn so với võ giả Đan Nguyên Anh Hóa. Một khi có người xa lạ tiếp cận, đều bị chúng nó phát hiện hơn nữa trước tiên liền cảnh báo…

Tần Lập lắc đầu cười khổ, thầm nghĩ: "Tào Hồng này cũng thật xui xẻo, đổi lại là bất cứ địa phương nào, hắn đều có thể âm thầm lẻn vào, dùng hết các loại biện pháp cũng có thể giết chết mục tiêu. Thế mà ở Lãnh Thu Cung nơi này, không ngờ không địch lại một con linh thú Thiên cấp."

Duy Ngã Độc Tôn

451. Chương 455: Sợ Hãi!

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

Tần Lập bỗng nhiên nhìn Tào Hồng.,hỏi:

- Thành công ám sát hai võ giả cảnh giới Đan Nguyên Anh Hóa kia, cũng là chuyện sau khi nàng chết hả?

Tào Hồng có chút kỳ quái nhìn Tần Lập:

- Ngươi làm sao biết?

Tần Lập mĩm cười, không nói thêm gì nữa. Nếu không phải bị loại kích thích này, tin tưởng Tào Hồng chấp nhận ăn mặc giống nữ nhân cũng nhất định phải ám sát võ giả cảnh giới Đan Nguyên Anh Hóa kia.

Tần Lập nahĩ nghĩ, bỗng nhiên lại hỏi:

- Ngươi có muốn báo thù hay không ?

- Nằm mơ đều muốn!

Tào Hồng nghiến răng nghiến lợi nói.

- Được, vậy thì đi theo ta, Tần Lập nói.

**

Tần Lập cũng không áp dụng thêm bất kỳ biện pháp gì để dự phòng Tào Hồng đột nhiên chạy trốn. Bởi vì Tần Lập có thể cảm giác được, Tào Hồng đối với Lãnh Thu Cung có loại hận ý ăn vào xương tủy.

Tần Lập cũng không đi tìm Văn Bân cùng tên thanh niên trọc đầu kia để báo thù, bởi vì không cần thiết. Thực lực hai người kia đối với Tần Lặp mà nói, căn bản không tạo thành uy hiếp gì. Hiện tại mục đích hàng đầu là phải đi Lãnh Thu Cung, tìm tung tích tấm bản đồ Thái cổ thứ tám. Chỉ cần tìm được bản đồ đó, như vậy nghĩa rằng đã nắm giữ chìa khóa cửa Thẩn Miếu Thái cổ.

Cứ như vậy, khi nào đi mở Thần Miếu Thái cổ hoàn toàn do Tần Lập quyết định. Đối mặt với kiến trúc viễn cổ cao chọc trời như Thần tích kia, trong lòng Tần Lập không chỉ tràn ngập kính sợ, mà còn đầy tò mò.

Hắn cũng rất muốn nhìn một chút xem bên trong Thẩn Miếu Thái cổ không phải sức người có thể xây dựng được, rốt cục cất giấu cái gì.

Tần Lập cùng Tào Hồng bắt đầu lên đường đi về hướng Lãnh Thu Cung.

Tào Hồng trả lại tiền thù lao cho thanh niên đầu trọc kia, nói rõ hắn không thể giết chết mục tiêu, nhưng cũng không nói với thanh niên đầu trọc chuyện gì khác về Tần Lập. Bởi vì Tào Hồng biết, thanh niên đầu trọc sẽ không từ bỏ ý đồ, nhất định còn có thể đi tìm sát thủ đứng đầu bảng để ám sát Tần Lập.

Khi Tào Hồng nói chuyện nãy với Tần Lập, Tần Lập chi cười thản nhiên, cũng không nói gì. Với cảnh giới Tần Lập hiện tại, sát thủ muốn đến gần hắn , gần như là một chuyện không có khả năng.

Trên đường, Tào Hồng vẫn do dự một chút rồi nói với Tần Lập:

- Công tử! Cái Sát thủ bảng này, chẳng qua là do người nhàm chán rỗi việc làm ra, đại bộ phận sát thủ đều có danh tiếng, rất nhiều người đều biết. Bởi vì sát thủ lợi hại chân chính đều không có tiếng tăm quá lớn. Danh tiếng đối với bất kỳ nghề nghiệp gì đều rất trọng yếu, nhưng đổi với sát thủ mà nói, danh tiếng ngược lại là một trói buộc. Nhưng ở trên Sát thủ bảng, có một người cũng là ngoại lệ. Nếu là cố chủ lúc trước của ta mời được hắn, vậy công tử phải rất cẩn thận mới được. Ta không hy vọng cừu của ta còn chưa báo, công tử đã chết trong tay sát thủ.

Tần Lập cười nói:

Vậy ý của ngươi là, nếu cừu của ngươi đã được báo, ta bị sát thủ giết chết, cũng không sao hả?

Tào Hồng xấu hổ cười cười, gật đầu thừa nhận:

- Tuy rằng nói ra ngài rất mất hứng, nhưng ta thật sự nghĩ vậy.

- Rất tốt, rất tốt! Nói thật mặc dù có chút làm người ghét, nhưng không thể không nói, người không biết nói dối vẫn có điểm đáng yêu.

Tần Lập dừng chân, mặc kệ linh khí sung túc chunh quanh không ngừng tiến vào thân thể, tụ tập vào đan điền, chăm sóc Bảo khí Ấn Chương nơi đan điền. Hắn nhìn Tào Hồng nói:

- Ta cũng không hy vọng ngươi dễ dàng chết đi, cho nên sau khi vào Lãnh Thu Cung, tự ngươi phải cẩn thận một chút. Một khi đối phương thật sự xuất hiện thực lực đặc biệt mạnh mẽ hoặc là quá nhiều võ giả bao vây, có khả năng ta sẽ không chiếu cố được ngươi.

Tào Hồng thản nhiên nói:

- Yên tâm, ta sẽ tự bảo vệ tốt chính mình. Ngài đừng quên, bản năng của một sát thủ chính là ẩn nấp.

Tào Hồng nói xong, nhìn lướt qua Tần Lập, thầm nghĩ trong lòng: 'Trừ khi gặp được loại biến thái như ngươi, nếu không cho dù Huyết sắc Tịch Dương (Hoàng hôn màu máu) đứng đầu Sát thủ bảng có đến cũng chưa chắc có thể phát hiện được ta!"

- Đúng rồi! Ngươi nói cho ta một chút về chuyện Sát thủ bảng. Chuyện này, thật thú vị! Tần Lập tùy ý nói, chân không ngừng bước, thân hình giống như mây bay nước chảy.

Trên đường không còn ai khác, có thể tận tình biểu lộ ra thực lực bản thân.

Tào Hồng trong lòng cười thầm: "Ngoài miệng nói thoải mái, trong lòng còn không phải có chút lo lẳng? Cũng không biết tên thanh niên đầu trọc kia có thể nào thật sự mời sát thủ khác đến ám sát Tần Lập hay không?"

- Người mà vừa rồi ta nhắc công tử cẩn thận, đứng đầu trên Sát thủ bảng. Người đó tên gì, bộ dạng chân chính thế nào, rất có người biết. Người ta đặt cho một ngoại hiệu - Huyết Sắc Tịch Dương?

- Huyết Sắc Tịch Dương?

- Đúng vậy! Nghe nói người đó giết người có một thói queng bình thường đều lựa chọn ra tay vào một buổi hoàng hôn thời tiết đẹp trời. Lâu dần, mọi người gọi hắn là Huyết sắc Tịch Dương. Trong số những người bị hắn giết, cảnh giới Đan Nguyên Anh Hóa không biết bao nhiêu người, hơn nữa, người này khác với ta. Hắn bất kể là người nào cũng giết mặc kệ người đại tộc đại phái hay là phụ nữ, người già và trẻ em. Chỉ cần có người ra giá tốt, hắn không chút kiêng kỵ gì. Bởi vậy, còn có người gọi hắn là cuồng sát!

Tào Hồng nói, ánh mắt chớp lóe, có chút ghen tị lại có chút khinh thường nói:

- Người này không có nguyên tắc, không có giới hạn, không ai biết hắn từ nơi nào đi ra. Dù sao nơi Cực Tây rất nhiều môn phái gia tộc đều đang truy nã hắn, nhưng nhiều năm như vậy qua đi, hắn vẫn tiêu dao tự tại như trước. Thi thoảng lại truyền ra có người chết trong tay hắn.

- Đứng thứ hai Sát thủ bảng, cũng không ai biết tên thật, tất cả mọi người gọi hắn là Dạ Mạc. Người này ám sát, thích ra tay vào thời điểm đêm khuya tĩnh mịch. Tuy nhiên, nyười này trong trảm năm gần đây, đã rất ít xuất hiện ở giới sát thủ, gần như rất ít người nghe thấy tin tức về hắn.

Tào Hồng than nhẹ một tiếng, nói:

- Đứng thứ ba gọi là Thiên Nhai, nhìn thấy hắn, chẳng khác nào nhìn thấy thiên nhai, ý nghĩa cuộc đời đi tới cuối. Người nàv vẫn nhỡn nhơ sống ờ nơi Cực Tây này như trước. Top 3 trên Sát thủ bảng, đều là đối tượng truy bắt của các đại tộc đại phái, thậm chí có người thông qua phát nhiệm vụ để dụ bắt bọn họ, nhưng lại chưa từng có người thành công, thường thường tổn thất càng thêm thảm thiết nặng nề. Ba người này rất thần bí, hành tung mơ hồ không ổn định. Nhiệm vụ bọn họ tiếp nhận, hơn phân nửa là thông qua rất nhiều tầng quan hệ tìm tới bọn họ, gần như không gặp mặt cố chủ.

Tần Lập gật đầu, thầm nghĩ nơi Cực Tây này, quan hệ lẫn nhau rắc rối phức tạp, giống như một thế giới lớn. Đó cũn là nguyên nhân căn bản phương Đông không cường đại bằng phương Tây. Cho dù giữa các nơi thần bí, đoạn tuyệt trao đổi giao lưu giữa các gia tộc môn phái, tuy rằng cũng giữ lại được huyết mạch võ giả, nhưng cũng bởi vậy mà khiến cho võ giả phương Đông bảo thủ, rất ít xuất hiện cường giả siêu cấp chân chính.

Mà phương Tây ngược lại, nghề sát thủ tốt như vậy, rất nhiều người bị áp lực bức bách không ngừng tu luyện, đột phá chính mình, tiến bộ đi lên truy tìm đỉnh càng cao hơn.

Tào Hồng nói tiếp:

- Đứng thứ tư Sát thủ bảng, đến thứ bảy là ta, kỳ thật tất cả mọi người đều không có quan hệ gì, thực lực cũng không biết ai mạnh hơn ai một chút, xếp hạng, cũng chỉ căn cứ đánh chết đối tượng mạnh yếu thế nào mà xếp. Hừ, nếu ta không có ba không giết, xếp thứ tư cũng không thành vấn đề.

Từ trong giọng nói Tào Hồng có thể thấy được hắn cũng không coi sát thủ thứ tư, năm, sáu ra ai, ít nhất, là không sợ bọn họ.

- Huyết Sắc Tịch Dương, Dạ Mạc, Thiên Nhai…

Tần Lập nhẩm lại một lần, lập tức mĩm cười. Sát thủ cường đại tới đâu, cũng không xa rời bản chất võ giả. Bọn họ cũng là võ giả, không có gì đáng sợ!

Thành Thông Thiên, nơi ở Tổng đường Thiết Chưởng Môn.

Chưởng môn nhân Thuy Thủy Tử bộ mặt "chỉ tiếc rèn sắt không thành thép" (*) nhìn Văn Bân đang quỳ gối trước mặt mình, trong mắt đầy thất vọng.

(*) : Rất thất vọng bởi người mình đặt hy vọng không có ý chí!

Thu Thủy Tử cả đời đời không lập gia đình, lúc Văn Bân còn trong tã lót đã được Thu Thủy Tử mang đi nuôi dưỡng. Quan hệ giữa hai người, tuy rằng không có huyết thống nhưng tình như cha con.

Thuy Thủy Tử cũng coi Văn Bân trở thành Thiết Chương Môn tương lai để bồi dưỡng, hy vọng chờ Văn Bân trưởng thành, mình có thể thoái vị nhường hiền, sau đó một lòng tuy luyện.

Mấy năm nay, Văn Bân cũng rất ít khi khiến lão thất vọng. Kết giao bằng hữu rộng rãi, đối xử hiền lành, ở trong các thanh niên cùng thế hệ ở thành Thông Thiên này coi như là một người trẻ tuổi rất xuất sắc.

Hơn nữa, thực lực hắn đã đạt tới cảnh giới Phá Toái Hư Không, không kém bao nhiêu so với những người cùng lứa tuổi của đại tộc đại phái. Thu Thủy Tử thậm chí muốn tìm một cơ hội thích hợp đến cầu thân thành chủ thành Thông Thiên, cầu ông ta gả con gái Lý Uyển cho Văn Bân.

Như vậy, Thiết Chương Môn về sau cho dù không thể quật khởi thành một đại phái, nhưng ít ra cuộc đời này của Văn Bân không còn phải lo lắng gì.

Nhưng khiến cho lão không nghĩ tới là, tên đồ đệ giống như con này, không ngờ lại làm ra chuyện giống như vậy, vì cực phẩm linh thạch không ngờ lại cấu kết với người của Hải gia, mà lại còn lừa môn phái trong thành Thông Thiên.

Loại hành vi này, nếu là những người khác ở Thiết Chưởng Môn, Thu Thủy Tử nhất định đánh chết không chút do dự sau đó mang đầu tới cửa xin lỗi.

Nhưng người này… là tên đồ đệ có tình nghĩa như cha con, lão căn bản không thể hạ ngoan tâm (hổ dữ không ăn thịt con).

Nhưng phẫn nộ trong lòng như thế nào cũng không thể khống chế được. Thu Thủy Tử tức giận run run, lấy tay chỉ vào Văn Bân, nói:

- Nhươi nói xem, rốt cục là chuyện gì xảy ra. Ngươi như thế nào có thể cấu kết với người của Hải gia?

Văn Bân sau khi thanh niên đầu trọc một lần thuê sát thủ chưa đánh chết được Tần Lập, lại nhắc Văn Bân phải thuê người đứng đầu Sát thủ bảng – Huyết Sắc Tịch Dương đi ám sát tên lo chuyện bao đồng, chặt đứt con đường tài phú. Văn Bân rốt cục có chút sợ, cũng không phải sợ cái gì, mà hắn đột nhiên nghĩ đến, loại chuyện này không thể làm lớn ra. Bởi vì một khi lớn chuyện, thanh niên đầu trọc rất có khả năng vỗ mông bỏ đi, Hải gia cũng không thừa nhận chuyện này có liên quan tới bọn họ.

Nhưng Văn Bân hắn, ở thành Thông Thiên này về sau còn mặt mũi nào hoành hoành? Hơn nữa, hắn cũng tra được người trẻ tuổi xen vòa kia đã rời khỏi thành Thông Thiên. Nếu như vậy, không cần thiết phải truy cứu chuyện này, tất cả mọi người đều yên ổn thật tốt biết bao.

Nhưng thanh niên đầu trọc lại không đồng ý, nói cái gì cừu hận bị người vũ nhục trước mặt, nhất định phải báo.

Văn Bân càng nghĩ càng sợ hãi, sợ chuyện này trong tương lai thật sự truyền ra, chẳng những hắn ở thành Thông Thiên không sống yên ổn không nói, còn luyên lụy tới toàn Thiêt Chưởng Môn..

Bởi vì thành chủ Lý gia tuyệt đối không tha thứ hắn dựa vào tên tuổi Lý gia đi làm loại chuyện này. Lại càng không dễ dàng tha thứ hắn cấu kết Hải gia.

Hai điều này, đủ để chon vùi toàn bộ Thiết Chưởng Môn.

Bởi vậy, Văn Bân sợ hãi thật sâu trong lòng, cuối cùng vẫn lựa chọn nói chuyện này cho sư phụ hắn, Thu Thủy Tử. Bởi vì hắn biết, sư phụ sẽ không trơ mắt nhìn Thiết Chưởng Môn suy sụp, lại càng không trơ mắt nhìn hắn thân bại danh liệt.

Duy Ngã Độc Tôn

452. Chương 456: Tinh Thần Công Kích.!

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

Thu Thủy Tử đương nhiên sẽ không trơ mắt nhìn mọi việc xảy ra, nhưng thất vọng cùng phẫn nộ trong lòng không thể tránh khỏi.

Văn Bân thành thành thật thật quỳ gối, nói:

- Sư phụ! Ngài đừng giận, đều là tại con nhất thời hồ đồ, ham chiếm tiện nghi bị ích lợi che mắt, Ngay từ đầu con căn bản không biết người kia là người Hải gia. Sư phụ! Ngài phải tin tưởng con, con thật sự không biết mà!

- Không biết, là có thể đi lừa gạt bằng hữu của mình? Không biết, là có thể đồng lõa với người khác?

Vẻ mặt Thu Thủy Tử thất vọng nhìn Văn Bân, thở dài một hồi.

Văn Bân cúi đầu, bộ dạng nhìn rất uể oải nhưng trong mắt lại lóe lên hào quang hung ác tối tăm, trong lòng đối với người trẻ tuổi vạch trần âm mưu của mình lại dâng lên một cỗ hận ý mãnh liệt. Hắn hận thanh niên đầu trọc lừa hắn, lại càng hận Tần Lập vạch trần hắn.

Người đều là như vậy, phạm sai lầm bình thường trước tiên không phải nghĩ lại hành vi của mình mà là đi oán giận người khác, tìm đủ loại lý do để chối bỏ trách nhiệm của mình.

Thu Thủy Tử trầm giọng nói:

- Chuyện này, còn có ai biết?

- Người trẻ tuổi kia, còn có Bành Suất Thiên Diệp phái cùng sư muội hắn. Còn có… nữ tử mà con quen biết, còn có tiểu nhị cửa hàng. Chỉ vậy thôi…

- Nơi Thiên Diệp phái, ngươi không cần lo lắng. Ngươi lừa người ta bao nhiêu, ta đi trả người ta bấy nhiêu.

Thu Thủy Tử chậm rãi nói:

- Về phần tiểu nhị cùng nữ nhân ngươi quen biết, tìm cơ hội diệt khẩu đi!!!

- Hả?

Văn Bân ngẩng đầu, có chút khó tin nhìn sư phụ vẻ mặt dữ tợn, giọng nói có chút run rẩy:

- Sư phụ! Không cần giết Linh Linh được không? Nàng… nàng tuy rằng thất vọng về ta, nhưng nàng sẽ không nói chuyện này ra đâu! Sư phụ, cầu ngài đó!

Thu Thủy Tử thở dài một tiếng nói:

- Bân nhi. Người làm chuyện lớn, có nhiều ý nhân từ trong đầu là không thành công. Hiện tại nàng không nói, nhưng không chắc về sau nàng cũng không nói ra. Trên đời này, người có thể giữ bí mật, chỉ có một loại. Đó chính là… người chết!

- Nhưng… Bành Suất kia…

Văn Ban ngẩng đầu, ý đồ thuyết phụ sư phụ, lại bị Thu Thủy Tử cắt ngang:

- Ta trả lại tổn thất cho hắn, lại bồi thường một khoản nhất định. Thiên Diệp phái tuy rằng thực lực ngang với chúng ta, nhưng luôn luôn khiêm tốn ẩn nhẫn, loại chuyện này lan truyền ra ngoài, đối với bọn họ cũng không có lợi ích gì. Mà tiểu nhị cùng nữ nhân ngươi kia lại khác, bọn họ rất có thể vào lúc lơ đãng sẽ nói

chuyện này ra. Người Hải gia hợp tác với ngươi, thề giết người trẻ tuổi vạch trần các ngươi, là chính xác đó. Hận chỉ là một chuyện, trọng yếu nhất, vẫn là diệt khẩu!

- Nhưng là…

- Không nhưng nhị gì nữa. Từ hôm nay bắt đầu, ngươi trước tiên bế quan, ta sẽ tuyên bố ngươi tu luyện ba năm. Ba năm hẳn là sẽ che giấu được chuyện này, về phần nữ nhân kia, với điều kiện của ngươi, về sau muốn dạng nữ nhân nào mà không có? Nếu chuyện này không lộ ra ngoài, cho dù là con gái thành chủ, cũng không phải không có khả năng.

Nguyên bản Văn Bân đối với sự sắp xếp của sư phụ còn có vài phần bất mãn trong lòng, tuy nhiên khi nghe nói có thể lấy được con gái thành chủ, trên mặt lập tức lộ ra biểu tình hưng phấn, ngạc nhiên vui mừng nói:

- Thật sao?

Thu Thủy Tử thản nhiên nói:

- Tự nhiên là thật. Con gái thành chủ sớm muộn gì cũng phải lập gia đình. Gả cho ai mà không phải là gả?

- Vậy… con kính cẩn nghe theo lệnh sư phụ, hiện tại đi bế quan.

Nhìn đệ tử vui mừng khấp khởi rời đi, Thu Thủy Tử thở dài một tiếng, trong lòng nổi lên vài phần chua xót, thầm nghĩ: "Nếu chuyện này không xảy ra, như vậy ngươi thật sự có khả năng lấy được con gái thành chủ. Tuy nhiên chuyện này đã xảy ra, cho dù thành chủ không phát hiện, nhưng ta còn mặt mũi nào đi cầu thân?"

Ý nghĩ của Thu Thủy Tử rất đơn giản, đó chính là trước tiên ém nhẹm chuyện này, hai ba năm sau, đến lúc đó là loại tình huống nào cũng còn chưa biết trước. Hơn nữa, trải qua hai ba năm bế quan, tâm tính đồ nhi của mình chắc là cũng tăng lên rất lớn, hẳn có thể hiểu được nỗi lòng của mình.

Đương nhiên, chuyện trọng yếu nhất hiện tại chính là đi diệt khẩu tiểu nhị cùng nữ nhân kia, sau đó đi xin lỗi Thiên Diệp phái. Thu Thủy Tử nghĩ thầm trong lòng, tốt nhất là ngay cả thanh niên đầu trọc kia cũng ngầm xử lý luôn.

Như vậy, ngay cả một tia sầu lo cuối cùng đều giải trừ được. Ngoài mặt đích thật không ai đám giết người Hải gia, nhưng sau lưng? Thần không hay quỷ không biết, đến lúc đó ai cũng không biết.

Thu Thủy Tử nghĩ thầm, khóe miệng nổi lên một tia ý cười lạnh lẽo. Vì đồ nhi này, chuyện gì lão cũng có thể làm được.

- Người đâu!!!

Thu Thủy Tử thản nhiên hô vọng ra ngoài.

Lãnh Thu Cung nằm trong một dãy núi như trong tranh, bầu trời xanh thẳm, không khí trong lành, linh khí vô cùng dày đặc. Trong dãy núi, còn có một số thung lũng, trăm hoa đua nở, mặt cỏ xanh biếc theo gió thổi mà lay động.

Về lại nơi này, hô hấp của Tào Hồng có chút dồn dập. Trong mắt hắn lộ ra hận ý nồng đậm.

Ngọn núi chính của Lãnh Thu Cung ngay trước mặt hai người hai trăm dặm. Nơi đó là cung chủ Lãnh Thu Cung sinh sống, trong phạm vi ngàn dặm đều là lãnh địa Lãnh Thu Cung. Các đỉnh núi, đều có cao tầng của Lãnh Thu Cung cư trú.

Trưởng lão, Thái thượng trưởng lão, một số lão quái vật sống không biết bao nhiêu năm… Đại đa số bọn họ danh tiếng không lừng lẫy, nhưng thực lực lại đều rất cường đại. Vạn nghìn năm qua, chính bởi vì sự tồn tại của đám cường giả này mới khiến cho gần như không có ai dám xông vào Lãnh Thu Cung.

Bởi vì chỉ một chút không cẩn thận, một ngọn núi không chút bắt mắt có thể là nơi ở của một lão quái vật mấy trăm, thậm chí mấy ngàn tuổi, thực lực sâu không lường được.

- Kẻ thù của ngươi, ở ngọn núi nào?

Tần Lập nhìn Tào Hồng hỏi.

- Cách nơi này còn hơn ba trăm dặm. Trên ngọn núi đó chỉ có một trưởng lão cảnh giới Đan Nguyên Anh Hóa, nhưng cảnh giới Phá Toái Hư Không lại có ít nhất mấy chục người. Hơn nữa, con linh thú có cái mũi linh mẫn đáng chết kia, ở trên mỗi ngọn núi đều có.

Tần Hồng oán hận nói, sau đó nhìn thoáng qua Tần Lập, nói:

- Chẳng lẽ ngươi trước tiên muốn báo thù cho ta hay sao?

Tần Lập cười cười, nói:

- Ta mang ngươi đi vào trong đó, báo thù cho ngươi, quấy rối Lãnh Thu Cung một mảnh hỗn loạn. Ta muốn thừa cơ hội đó, đi làm một chuyện. Ngươi có thể chạy thoát được không?

Tào Hồng thoáng do dự một chút, hắn biết loạn cơ hội ngàn năm một thuở này, nếu bỏ lỡ chỉ sợ cả đời này cũng không có cơ hội để báo thù.

Nghĩ đến nữ tử mình yêu tha thiết, Tào Hồng cắn răng hung hăn nói:

- Trốn không thoát thì sao? Chỉ cần có thể chết đám súc sinh kia… lão tử cho dù chết, cũng chấp nhận.

Tần Lập gật gật đầu, nói:

- Vậy được, ta giúp ngươi báo thù rửa hận, ngươi giúp ta hấp dẫn sự chú ý của những người đó. Chúng ta không ai nợ nhau!

Nói xong, Tần Lập vươn tay ra. Tào Hồng không chút do dự, vỗ tay với Tần Lập coi như lời thế.

Sau khi quyết định, hai người liền bay vút lên ngọn núi đó. Nơi Lãnh Thu Cung này hết sức yên lặng, ngẫu nhiên có đệ tử đi tuần tra quanh núi, phần lớn tính cảnh giác không quá cao. Kỳ thật cũng không thể nói tính cảnh giác của bọn họ không mạnh, thật sự là bởi vì một người thực lực mạnh hơn bọn họ rất nhiều, mà người kia lại là một ẩn núp chuyên gia.

Cho nên, mãi cho tới khi đến chân núi ngọn núi theo lời Tào Hồng, cũng không ai phát hiện ra tung tích hai người.

- Không thể tiếp tục đi tới nữa!

Tào Hồng trậm giọng nói:

- Thần thức linh thú kia cực kỳ nhạy cảm, nếu đi tới một chút nữa, nó sẽ phát hiện, hơn nữa đầu tiên sẽ phát cảnh báo. Nơi này một khi bị kinh động, như vậy muốn giết bọn họ là một chuyện khó có khả năng.

Tần Lập gật gật đầu, đứng yên buông thần thức khổng lồ tràn ra phía ngọn núi. Cảm nhận được một vài cỗ khí tức có vẻ cường đại, đột nhiên hắn cảm nhận được một cỗ dao động tinh thần hết sức kỳ lạ. Thần niệm khẽ động, bộ dạng của vật đó lập tức xuất hiện trong đầu Tần Lập.

- Có phải là một con linh thú giống như chó, hai lỗ tay nhọn một cách đặc biệt, miệng rất ngắn, bộ lông hơi đen?

Tần Lập truyền âm với Tào Hồng.

Tần Hồng kinh hãi nhìn Tần Lập. Ngọn núi này cách ngọn núi kia ít nhất cũng hai dặm, hơn nữa ngọn núi này tuy rằng không quá lớn, nhưng phạm vị cũng có mười dặm, cao chừng bốn, năm ngàn thước. Tần Lập không ngờ chỉ trong khoảnh khắc liền tìm được tung tích con linh thú kia, hắn là làm thế nào?

Tào Hồng nghĩ thầm trong lòng, gật mạnh đầu:

- Chính là nó!

Tần Lập nghĩ thầm, khó trách Tào Hồng rất kiêng kị con linh thú này. Nếu không phải mình dùng thần thức thăm dò, nhất định sẽ bị con linh thú này phát hiện. Hiện tại tìm được tung tích nó, phải nghĩ biện pháp khiến nó câm miệng mới được.

Tần Lập nghĩ thầm trong lòng, rồi dùng một chút lực lượng tinh thần nhẹ nhàng trêu chọc con linh thú này. Quả nhiên, nó lập tức ngẩng đầu, cảnh giác nhìn bốn phía.

Đại khái cảm giác được cỗ dao động này có chút khác nhân loại, trong mắt cũng lộ ra vẻ hồ nghi. Nó không phát ra âm thanh cảnh báo mà đứng dậy, khắp nơi tìm kiếm ngọn nguồn cỗ dao động tinh thần.

Bởi tầm quan trọng của linh thú này, địa vị chúng trong Lãnh Thu Cung cũng rất đặc thù, có thể chạy loạn khắp nơi. Cho nên, nó đứng dậy đi bộ khắp nơi cũng không có khiến cho đệ tử Lãnh Thu Cung nơi này không sinh ra đề phòng.

Tần Lập cứ vậy dùng tinh thần lực câu dẫn con linh thú này từng chút một. Từ ngọn núi đi xuống, mãi cho đến khi cách Tần Lập cùng Tào Hồng không đến năm trăm thước, Tào Hồng đều thấy con linh thú này.

Hắn lại trợn mắt há mồm phát hiện một vấn đề. Linh thú lẽ ra sớm nên phát hiện bọn họ, lại đang có chút táo bạo đi tới đi lui như đang tìm cái gì.

Tào Hồng đưa mắt nhìn Tần Lập, Tần Lập cười hắc hắc, khẽ nói:

- Đến đây!!!

Tần Lập vừa dứt lời, Tào Hồng cảm giác được một cỗ dao động thản nhiên từ nơi Tần Lập phát ra. Hắn còn không hiểu được rốt cục Tần Lập định làm gì, thì thấy con linh thú cách năm trăm thước kia đột nhiên há to miệng, thè cái lưỡi màu đỏ, dường như muốn kêu lên, lại không kêu được một tiếng, "Phịch" một tiếng, ngã lăn ra đất… bất động!

- Đây… đây là tinh thần công kích?

Tào Hồng cảm giác cả người lạnh băng, thì thào lầm bẩo, ánh mắt nhìn lại về phía Tần Lập đã hoàn toàn thay đổi.

Duy Ngã Độc Tôn

453. Chương 457: Xông Lên Núi.

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

Đây còn là người sao?

Tào Hồng giờ phút này, trong long chỉ có một ý nghĩ trong đầu: "Quá khủng bố rồi! Nói ra quả thật là kinh thế hãi tục!"

"Người này rốt cục lai lịch thế nào?" Tào Hồng bỗng nhiên nghĩ đến một vấn đề vẩn vơ: "Lãnh Thu Cung không biết thế nào trêu vào một đối thủ như vậy, thật sự là xui tám đời!"

"Đây quả thật là giết người vô hình à! Khó trách sau khi hắn bắt mình, cũng không chút để ý thả lỏng mình. Nguyên lai người ta không sợ mình chạy trốn". Nghĩ vậy, Tào Hồng lại một lần nữa cảm thấy vài phần may mắn và sợ hãi. May mắn mình có chút sáng suốt, lúc ấy căn bản không nghĩ chạy trốn. Nếu không hiện tại chỉ sợ đã sớm biến thành một cái xác.

Tuy nhiên Tào Hồng giờ phút này trong lòng càng nhiều là một cỗ hưng phấn trước nay chưa từng có.

Đây là một nam nhân sau nhiều năm bị cừu hận giày vò, sau khi có hy vọng báo thù, rốt cục một lần nữa tràn ngập sức sống. Trong lòng hắn tràn ngập hưng phấn sắp báo thù được.

Tào Hồng thậm chí bắt đầu nghĩ, lúc bắt được mấy đệ tử Lãnh Thu Cung năm xưa vô tình hành hạ nữ nhân của mình đến chết, phải tra tấn bọn họ thế nào.

- Ngưng thần, có người tới!

Tần Lập thấy Tào Hồng dường như có chút mất khống chế tình cảm của mình, liền đánh thức một câu.

Tào Hồng trong giây lát tỉnh táo, yên lặng gật đầu. Hắn biết, mình có thể báo thù hay không, hy vọng toàn bộ đặt lên người thanh niên này.

Bên kia có đệ tử Lãnh Thu Cung đi tới nơi linh thú kia chết, bằng vào thính lực của Tào Hồng, căn bản không nghe được đối phương đang nói gì. Nhưng Tào Hồng cũng có bản lĩnh, hắn biết đọc ngôn ngữ môi.

Hai đệ tử Lãnh Thu Cung đang nghi hoặc khó hiểu nói chuyện với nhau.

- Thánh khuyển từ trước đến giờ không chạy loạn, như thế nào hôm nay lại lạc đường nhỉ?

Một đệ tử Lãnh Thu Cung trẻ tuổi nói với người bên cạnh.

- Ai biết, có lẽ thánh khuyển phát hiện cái gì đó!

Tên đệ tử kia nói.

- Không thể nào! Lãnh Thu Cung chúng ta trước giờ luôn khiêm tốn ẩn nhẫn, không có kẻ thù nào. Lại nói, có ai dám dễ dàng đến gây phiền phức với chúng ta hả?

- Ha ha! Nhiều năm trước có một tên, yêu một hạ nhân nơi chúng ta, sau đó hạ nhân kia bị xử tử, kết quả người kia như bị điên muốn đến báo thù nhưng mỗi lần đều bị thánh khuyển phát hiện.

- Ngươi nói là tên rác rưởi kia hả, cái loại người này đối với chúng ta căn bản không có bất kỳ uy hiếp nào.

Hai gã đệ tử Lãnh Thu Cung nói chuyện, lơ đãng làm nhục khiến sắc mặt Tào Hồng xanh mét, môi run run. Làm nhục hắn, hắn có thể chịu được. Nhưng trong giọng nói đối phương cái loại khinh thường nữ nhân mình âu yếm kích thích Tào Hồng thật mạnh, hắn ngầm thề rằng hôm nay cho dù chết ở nơi này cũng phải giết sạch kẻ thù.

Tào Hồng đang suy nghĩ, đột nhiên Tần Lập ở bên cạnh giống như một tia chớp bắn ra ngoài. Chờ khi Tào Hồng phản ứng lại, Tần Lập đã hoàn toàn biến mất. Lại nhìn hai tên đệ tử Lãnh Thu Cung phía trước đột nhiên ngã xuống, sau đó Tào Hồng mới nhìn thấy thân hình Tần Lập đứng đó, trong nháy mắt kéo hai tên kia vào bụi cỏ. Toàn bộ mọi động tác giống như lưu thủy hành vân, thẳng đến khi hoàn thành, Tào Hồng mới thấy rõ.

Tào Hồng vội vàng phi tới như điện xạ, tới gần Tần Lập mới phát hiện tròng mắt hai đệ tử Lãnh Thu Cung đang xoay tròn. Nguyên lai họ không bị Tần Lập giết, chỉ bị khống chế.

Thấy Tào Hồng, một tên đệ tử đột nhiên biến sắc, tên kia cũng suy nghĩ một hồi, sắc mặt thay đổi trở nên trắng bệch, trong lòng đều đang kinh hô: "Thật sự là gặp quỷ, như thế nào người kia đột nhiên xuất hiện ở nơi này? Thánh khuyển đi đâu rồi? Vì sao không phát hiện hai kẻ xâm nhập này?"

Hai đệ tử Lãnh Thu Cung này muốn hô thật lớn, nhắc nhở đồng môn cẩn thận kẻ thù bên ngoài xâm nhập. Đáng tiếc là bọn họ căn bản không có biện pháp phát ra nửa điểm thanh âm.

- Giết bọn họ, xả giận đi!

Tần Lập nói rồi xoay người đi, đi qua nơi con linh thú bị hắn dùng tinh thần lực giết chết, ngồi xổm xuống cẩn thận nghiên cứu.

Tào Hồng quay đầu nhìn lướt qua Tần Lập, giọng nói tràn ngập hận ý nhưng không mất lý trí:

- Công tử! Giết chết hai tên súc sinh này ở đây, động tĩnh có quá lớn hay không?

- Chỉ cần ngươi đừng cho bọn họ phát ra tiếng động, thì không việc gì!

Tần Lập cũng không quay đầu, thản nhiên nói.

Hai người nói chuyện cũng không truyền âm, hai đệ tử Lãnh Thu Cung nghe vào trong tai, trong mắt đều lộ ra vẻ hoảng sợ, trong lòng biết hôm nay không thể may mắn thoát khỏi.

Một tên trong đó lập tức mặt như màu đất, ánh mắt lộ vẻ cầu xin, ý tứ là: "Chuyện năm xưa không lien quan chúng ta, giết ta thì được gì hả?"

Người khác thì trợn mắt giận dữ nhìn Tào Hồng, rất có ý uy hiếp.

Tào Hồng cười hắc hắc, đưa tay rút thanh đao gẫy tùy thân ra, dùng đao vỗ vỗ trên mặt tên đệ tử Lãnh Thu Cung trợn mắt kia, cười lạnh nói:

- Lão tử tới đây đã không tính toán còn sống trở về. Ngươi không cần dùng loại ánh mắt này nhìn ta. Không chừng, rất nhanh chúng ta có thể gặp mặt ở thế giới kia đó!

Nói xong, hắn đặt đao vào cổ họng tên đệ tử Lãnh Thu Cung này, ấn xuống một cái… Máu tươi lập tức phun trào. Tào Hồng cố ý xoay miệng vết thương sang bên kia, máu tươi văng sang đầy mặt tên bên cạnh, làm hắn sợ phát run cả người.

Tào Hồng trong nháy mắt cắt đầu tên đệ tử Lãnh Thu Cung này, cầm trong tay, nhìn tên đệ tử trong mắt tràn đầy sợ hãi, chết không nhắm mắt, không tiếng động kêu lên một tiếng cười đầy sầu thảm, sau đó cầm cái đầu đi đến trước mặt tên đệ tử bị dính đầy máu.

- Ngươi cũng muốn chết như vậy sao?

Tào Hồng hết sức tàn nhẫn hỏi.

Tên đệ tử Lãnh Thu Cung kia miệng không thể nói, thân không thể động, hai mắt bắn ra vẻ cầu xin, nước mắt chảy ra như suối.

Tào Hồng lạnh lùng cười:

- Nữ nhân năm xưa của ta, chết thảm trong tay Lãnh Thu Cung các ngươi, các ngươi đã từng có ai mềm lòng chỉ trong giây lát? Hiện tại, muốn lão tử mềm lòng, nằm mơ nhé!

Nói xong, lại một đao cắt đầu tên đệ tử Lãnh Thu Cung này, ném cả vào trong bụi cỏ, cẩn thận lau khô vết máu trong tay mình. Tào Hồng thở phào một hơi, thi lễ thật sâu với Tần Lập:

- Ân nghĩa của công tử, Tào Hồng khó mà báo đáp. Nếu hôm nay Tào Hồng có thể báo đại cừu, sống sót chạy đi, về sau Tào Hồng nguyện làm nô bộc đi theo làm tùy tùng hầu hạ công tử.

Tần Lập xoay người, khẽ cười nói:

- Vậy ngươi tự bảo vệ mình, ngàn vạn lần đừng chết ở đây!

Nói xong, hai người bắt đầu phóng lên núi. Động tĩnh nơi này không khiến cho bất kỳ người nào chú ý, bởi vì Tần Lập vẫn đều dùng Tiên Thiên Tử Khí bao phủ phạm vi mười thước, người ngoài căn bản không thể thăm dò nơi này.

Lại nói đây là địa bàn Lãnh Thu Cung, tuy rằng không phải là trung tâm, nhưng cũng không phải ranh giới, cho nên tính cảnh giác của mọi người sẽ dần dần mà giảm xuống. Hơn nữa, hiện tại là ban ngày, bầu trời xanh thẳm, ánh mặt trời ấm áp, ai có thể nghĩ đến loại thời gian này sẽ có người thần không hay quỷ không biết tiến vào?

Trên ngọn núi này là một vị Chấp sự cao cấp ngoại môn của Lãnh Thu Cung. Lại nói, thật khéo chính là, đám người Ma Võ Xương năm xưa bị Tần Lập giết chết chính là cấp dưới của người ở đây. Đám người Ma Võ Xương không có tư cách nói chuyện trực tiếp với hắn. Người này tên là Lâu Thành Phương, là Chấp sự cao cấp của Lãnh Thu Cung, địa vị thậm chí không thấp hơn trưởng lão nội môn.

Đoạn thời gian trước, ba cao tầng Lãnh Thu Cung bị Tần Lập giết chết: Mao điệt trưởng lão, hán tử mặt đỏ, lão già mập mạp kỳ thật đều là trưởng lão nội môn, nhưng địa vị bọn họ còn không cao bằng Lâu Thành Phương.

Quyền thế trong tay Lâu Thành Phương rất lớn, cho nên hắn được ở một mình trên một ngọn núi, cách ngọn núi cao nhất, cũng chính là nơi cung chủ sinh sống cũng không xa, chỉ hơn trăm dặm. Hai nơi hỗ trợ cho nhau, có chuyện gì có thể truyền qua lại rất nhanh.

Hôm nay Lâu Thành Phương ít nhiều có chút cảm giác tâm thần không yên, loại cảm giác này từ sau khi hắn tiến vào cảnh giới Đan Nguyên Anh Hóa gần như chưa từng có. Tính sơ sơ, đã hơn hai trăm năm.

Hôm nay không biết vì sao, từ sáng sớm thức dậy liền cảm giác được giống như sắp xảy ra chuyện gì.

Kỳ thật thực lực tới cảnh giới Đan Nguyên Anh Hóa, rất nhiều chuyện nhất là dự cảm nguy hiểm thường thường đều chuẩn xác. Tuy nhiên Lâu Thành Phương lại không nghĩ ra mình sẽ xảy ra chuyện gì, nơi này lại có nguy hiểm gì.

Có thánh khuyển hộ sơn phòng thủ, cho dù võ giả thực lực tới cảnh giới Đan Nguyên Anh Hóa muốn thần không hay quỷ không biết mò lên cũng là chuyện không có khả năng.

Trên ngọn núi của hắn còn có mấy chục cường giả cảnh giới Phá Toái Hư Không, cho dù có kẻ địch bên ngoài xâm lấn, tin tưởng cũng có thể bắt sống. Như vậy, bất an trong lòng, rốt cục đến từ nơi đâu?

Tới giữa trưa, loại cảm giác này càng rõ rang hơn, vì thế Lâu Thành Phương từ nơi thanh tu của mình đi ra. Lập tức bên ngoài vài thị nữ đi tới, chờ chủ nhân dặn bảo.

Ánh mắt Lâu Thành Phương rơi vào bên người mấy thị nữ này, trong đầu đột nhiên rất kỳ quái xuất hiện một khuôn mặt. Hắn khẽ nhíu mày, người thị nữ kia đã chết rất nhiều năm, là chính hắn hạ lệnh xử tử. Nguyên nhân là thị nữ kia dám thong đồng người bên ngoài, hơn nữa còn muốn quyết định chung thân với đối phương.

Lâu Thành Phương tuy rằng không háo sắc, nhưng không thể dễ dàng tha thứ nữ nhân bên cạnh mình theo người khác. Vì thế, hắn hạ lệnh tàn nhẫn giết chết thị nữ kia.

Tên nam nhân của thị nữ, mới đầu còn vài lần tới đây tìm hắn trả thù, nhưng đáng tiếc đều bị thánh khuyển hộ sơn phát hiện. Cũng chính vì vậy mới khiến cho hắn ta không bị sa lưới.

"Chẳng lẽ người kia lại trở về báo thù? Thực lực hắn, một mình mình có thể dễ dàng giết chết. Đúng rồi..." Lâu Thành Phương đột nhiên có cảm giác trên núi có chút quá mức im lặng, cẩn thận suy nghĩ, mới nghĩ rằng không thấy thánh khuyển hộ sơn.

- Các ngươi, ai nhìn thấy thánh khuyển đâu không?

Lâu Thành Phương nhìn mấy thị nữ, trầm giọng hỏi.

- Bẩm chủ nhân, thánh khuyển vừa rồi dường như xuống núi đi chơi. Hai đệ tử đang đi tìm nó, còn chưa trở về.

Một thị nữ thấp giọng trả lời.

- Không hay rồi!

Lâu Thành Phương kêu thầm một tiếng trong lòng, bởi vì cỗ cảm giác bất an kia chuyển thành một luồng sát khí như thực chất ngay tại phía sau hắn, đang bao phủ lại.

Một loại cảm giác sợ hãi chưa từng có trong nháy mắt lan ra khắp toàn thân Lâu Thành Phương.

Duy Ngã Độc Tôn

454. Chương 458: Cường Sát.

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

- Kẻ nào?

Lâu Thành Phương kinh hô một tiếng, đồng thời thân thể lao lên trước, muốn né tránh cỗ sát khí bao phủ sau lưng lão.

Nhưng đối phương lại giống như đã tính trước lão sẽ có phản ứng như vậy, lại hai đạo kiếm khí hung ác phóng tới từ ngay trước mặt lão.

Lúc này Lâu Thành Phương cực kỳ hoảng sợ, lấy thực lực của lão, đã có không biết bao nhiêu năm chưa gặp phải tràng cảnh hung hiểm như thế này. Huyết mạch thuộc về Tử đồng sâu trong cơ thể nháy mắt thức tỉnh, hai tròng mắt đồng thời biến thành màu tím, trên người bùng nổ một cỗ hộ thể cương khí cực mạnh, hai tay vung lên, một cỗ lực lượng cực mạnh đánh về phía hai cỗ kiếm khí.

Hai cỗ kiếm khí hung mãnh bị Lâu Thành Phương đánh tan, nhưng Lâu Thành Phương biết đối phương cũng là một người rất mạnh, khẳnh định còn có chuẩn bị phía sau. Cho nên, thân người Lâu Thành Phương đột nhiên đảo hướng xuống mặt đất, sau đó bắn nhanh ra ngoài như một mũi tên.

Lâu Thành Phương phản ứng không thể nói không nhanh, thực lực của lão quyết không thể nói là yếu. Đáng tiếc, người lão đụng phải lại là Tần Lập!

Một cỗ đau đớn không thể nào chịu đựng nổi bỗng nhiên bùng phát giữa tinh thần thức hải của Lâu Thành Phương. Lâu Thành Phương không nhịn được hét thảm một tiếng, cả người trực tiếp rơi xuống mặt đất, lại mạnh mẽ lăn tròn, lăn vào trong rừng cây bên cạnh.

Tinh thần thức hải bị phá hoại, mang tới hậu quả nghiêm trọng vượt xa thân thể bị thương. Trong khoảnh khắc vừa rồi, Lâu Thành Phương gần như mất đi năng lực phản kháng.

Hơn nữa, lão cũng bị đả kích bất thình lình làm đờ ra. Đối phương là ai, làm sao lại đi tới ngọn núi này, lão có thù hận gì với hắn… Lão đã hoàn toàn không có tinh lực đi hỏi nữa.

Trong đầu, chỉ có thể nghĩ tới một chuyện duy nhất, chính là: chạy trốn!

Thời khắc này, bản năng sống của con người hoàn toàn bộc lộ ra. Mặc dù đan nguyên đã hóa anh có thể chạy trốn, nhưng không tới vạn bất đắc dĩ, ai sẽ chọn dùng phương thức này?

Nên biết rằng đan nguyên hóa anh dù bỏ chạy được, nhưng muốn khôi phục lại lần nữa thì không có thời gian mấy trăm năm, là một việc căn bản không có khả năng.

Hơn nữa, đây còn là dưới tình huống tìm được thân thể thích hợp.

Bằng không, cũng chỉ có thể tìm chỗ trốn tránh, đến cuối cùng hoặc là rơi vào miệng linh thú cường đại, hoặc là chán nản chờ chết.

Đan nguyên hóa anh nếu như không tìm được thân thể thích hợp, sẽ dần dần héo rũ từ vong.

Lâu Thành Phương hét lớn một tiếng, giống như tiếng sấm rền, chấn động rừng núi xung quanh run run, cả người hung hăng đâm xuống mặt đất bên dưới.

Lão muốn mượn lực ngũ hành, chạy ra bên ngoài.

Tần Lập cười lạnh một tiếng, Ẩm Huyết Kiếm trong tay chem. Ra một quầng sáng lửa đỏ hoa mỹ, hung hăng chém xuống vùng đất Lâu Thành Phương chui vào. Cả vùng rừng núi… lập tức bốc cháy.

Thế lửa nhanh chóng lan tràn ra ngoài, một đạo kiếm khí này của Tần Lập ẩn chưa nguyên tố thuộc tính hỏa cực kỳ tinh thuần. Cho nên, mặc kệ là đất đai hay đá tảng, toàn bộ đều bốc cháy.

Về phần hoa cỏ cây cối, càng thiêu đốt hừng hực.

Mặt đất lập tức bị nhiệt lượng kinh người nung nóng đỏ, thân thể Lâu Thành Phương đột nhiên bắn lên khỏi mặt đất, trong đôi mắt lóe lên ánh sáng tím điên cuồng, trên người bộc phát ra khí thế mạnh mẽ.

Một lần nữa gầm to phẫn nộ, một kích hung hăng đánh về phía Tần Lập. Một kích này ẩn chứa toàn bộ lực lượng của một võ giả cảnh giới Đan Nguyên Anh Hóa.

Cho dù là Tần Lập, cũng không dám đón đỡ một kích này. Cho nên, thân hình Tần Lập chợt lóe, tránh thoát một kích điên cuồng của Lâu Thành Phương sau đó lại một đạo kiếm khí đỏ lửa đánh về phía Lâu Thành Phương.

Ầm!

Một tiếng nổ vang lên trên ngọn núi, cỗ lực lượng khổng lồ lập tức san bằng cả ngọn núi này. Đất đá khu vực mấy trăm thước đều bay lên trời, tràng cảnh thật là dọa người.

Mười mấy bóng người từ trên các đỉnh núi khác lập tức phóng như chớp về bên này.

Hiển nhiên, tất cả các võ giả trên các ngọn núi kia, trong nháy mắt này đã bị kinh động.

Tần Lập nhìn Lâu Thành Phương, khóe miệng hiện một tia cười mỉa mai. Lâu Thành Phương bản năng cảm giác được một cỗ nguy hiểm kinh người, không đợi lão có dị động, chỉ thấy thân kiếm bắn ra một đạo kiếm khí màu tím giống như tròng mắt mình.

Một dãy ánh sáng màu tím hoa lệ này, dường như lão đã thấy qua ở nơi nào, trong nhất thời không nghĩ ra được. Lúc vừa mới cử động, đã không còn kịp nữa.

Kiếm khí trực tiếp xỏ xuyên qua đan điền Lâu Thành Phương, đánh lên đan nguyên hóa anh kia đến nát bấy.

Lúc này Lâu Thành Phương phun mạnh một ngụm máu tươi, hai mắt vô cùng hoảng sợ nhìn người thanh niên vừa hiển lộ thân hình trên bầu trời. Hắn đến chết cũng không nghĩ ra, vì sao thực lực người thanh niên này lại mạnh tới như vậy. Chẳng lẽ là một đại nhân vật vượt qua Lôi Kiếp? Nhưng trong ấn tượng, cả nơi cực Tây cũng không có tiền bối Lôi Kiếp trẻ tuổi như vậy mà?

Đan nguyên hóa anh bị hủy, cả người Lâu Thành Phương lập tức rơi xuống mặt đất đã bị lửa đỏ nuốt trọn. Lúc này, đột nhiên có một bóng người chộp lấy Lâu Thành Phương, phóng đi như chớp.

Trong lòng Lâu Thành Phương liền buông lỏng, thầm than cuối cùng cũng không bị chết cháy nữa.

Cho dù chết, cũng phải chọn kiểu chết cho thoải mái có mặt mũi hơn chứ =))

Các võ giả trên ngọn núi này, lập tức chuyển tất cả lực chú ý lên trên người Tần Lập, vẫn không nhìn kỹ người cứu đi Lâu Thành Phương.

Bởi vì nếu là kẻ thù, tại sao không lập tức đánh chết Lâu Thành Phương tại chỗ, cần gì phải lao lực cứu lão đi? Cho nên, mười mấy cường giả cảnh giới Phá Toái Hư Không đều xúm tới chỗ Tần Lập.

Trên mặt những người này đều mang theo vẻ tức giận không thể nén nổi. Không có một ai hỏi bất cứ vấn đề gì, vô số công kích sắc bén hung mãnh đánh về phía Tần Lập.

Ầm ầm ầm ầm!

Từng tiếng nổ đinh tai nhức óc vang lên.

Nơi Tần Lập vừa đứng bộc phát một đoàn ánh sáng cực kỳ chói mắt, một cỗ lực lượng dâng trào mãnh liệt lập tức phá hủy tất cả mọi thứ trong phương viên mấy trăm thước.

Người trên đỉnh núi chạy không kịp, cùng với những kiến trúc cổ xưa khí thế, toàn bộ bị một kích này hủy hoại trong khoảnh khắc.

Trên mặt đất lưu lại một cái hố tu sâu mấy chục thước, cỗ lực lượng này thiếu chút san bằng cả ngọn núi.

Những người kia sau khi đánh ra một kích này, toàn bộ đều dừng lại, sững sờ nhìn cái hố sâu kia. Một kích vừa rồi, chỉ là bản năng theo phẫn nộ sai khiến bọn họ đánh ra mà thôi.

Bọn họ cũng tin tưởng, không ai có thể chạy thoát được công kích kinh khủng như vậy.

Nhưng độ phá hoại bọn họ tạo ra lại quá đáng một chút, cho dù là Lâu Thành Phương không truy cứu chuyện này, nhưng sợ rằng Cung chủ cũng buộc bọn họ nói cho rõ.

Nhưng người kia đã bị bọn họ đánh thành cặn bã rồi, bọn họ làm sao nói rõ đây?

Nhưng người này hai mặt nhìn nhau, không có chủ ý ngay. Lúc này, đột nhiên có người nói:

- Nhanh đi tìm Lâu chấp sự!

Lúc này nhưng người kia mới phản ứng lại, xoay người đi về phái Lâu Thành Phương biến mất.

Đúng lúc này, dị biến xuất hiện.

Một quầng sáng hoa mỹ màu tím không chút dấu hiệu xuất hiện từ trên không trung, chém ngang chặn đường đám đệ tử Lãnh Thu Cung.

Đoàn người lập tức phát ra một trận kinh hô, có hơn phân nữa đoàn người vội vàng tránh né. Nhưng vẫn có mười mấy người lại bị một kiếm này chém đứt ngang eo.

- Người kia không chết!

Có người bi phẫn hét lớn.

Sau đó, mọi người đều vô cùng kinh hoàng đánh loạn xạ lên bầu trời, nhưng không đánh trúng cái gì, không có bất cứ ai xuất hiện ở trên đó.

Những người này thật sự bị dọa sợ, thực lực của đối phương hiển nhiên vượt xa bọn họ, xuất quỷ nhập thần. Hơn nữa dù là có chết, cũng quyết tâm phải chém giết tất cả bọn họ.

Nếu nói không sợ, vậy tuyệt đối là một việc không có khả năng. Huyết mạch tử đồng thì sao chứ? Lúc sống chết trước mắt, bọn họ cũng sẽ sợ hãi!

Trong đó một võ giả tử đồng Phá Toái Hư Không, vừa lớn tiếng rống giận, vừa vung kiếm chém loạn xạ, dùng tinh thần lực càn quét tìm kiếm tung tích địch nhân.

Ầm!

Thân thể võ giả tử đồng cảnh giới Phá Toái Hư Không này đột nhiên bị đánh thành cặn bã.

Hắn ngay cả một chút phản ứng cũng không có.

Những người khác cũng chỉ thấy một tia sáng màu tím chợt lóe lên, nhưng căn bản không thấy được người kia ở nơi nào, thần thức càng không nhận thức đối phương tồn tại.

- Nhanh… nhanh đi cầu cứu! Có cường địch tấn công!

Có người gáo khóc thảm thiết điên cuồng hét lên.

Mắt thấy xa xa xung quanh có vô số bóng người phóng như chớp về phía này, khóe miệng Tần Lập nổi lên một tia cười lạnh, trong lòng thầm nghĩ: Tào Hồng, kế tiếp phải xem ngươi, hy vọng ngươi có thể chịu được.

Nghĩ vậy, lại đánh chết một gã võ giả cảnh giới Phá Toái Hư Không, sau đó nhắm phương hướng ngọn núi chính Lãnh Thu Cung, thân người dán xuống mặt đất, lặng yên rời đi.

……..

Lâu Thành Phương mơ mơ màng màng, cảm giác mình đi vào một sơn động. Lão có một loại trực giác, người cứu mình hết sức quen thuộc này, nhưng không phải là đệ tử Lãnh Thu Cung. Bởi vì đệ tử Lãnh Thu Cung cứu lão, khẳng định phải lập tức đưa lão đi núi chính tiến hành trị liệu.

Mà con đường này, lại không phải đi núi chính.

Lâu Thành Phương trong lòng hoảng hốt, cố ép mình mở mắt, nhưng lại nhìn thấy một bộ mặt xa lạ.

Đúng vậy, khuôn mặt này làm lão rất xa lạ.. Nhưng tỉ mỉ ngẫm lại, hình như còn có chút quen thuộc, hình như thấy qua chỗ nào rồi. Đáng tiếc, tinh thần thức hải của lão vừa bị Tần Lập phá hoại nghiêm trọng, mỗi khi lão cố gắng nghĩ tới gì đó, liền cảm giác đầu đau muốn nứt ra.

Rốt cục, khi đối phương ném lão xuống mặt đất cứng trong sơn động, một tảng đá nhọn trực tiếp chọc trúng eo lão, cỗ đau đớn kia làm lão thiếu chút không thở nổi. Lúc này Lâu Thành Phương đột nhiên hiểu được, người này… tuyệt không phải đệ tử Lãnh Thu Cung.

Nhất định là kẻ thù!

- A! Ngươi… ngươi… là ngươi!

Trong đầu Lâu Thành Phương chợt lóe lên một chuyện, rốt cục nhận ra được người trước mắt là ai, trong lòng lập tức chìm xuống đáy cốc.

- Hắc hắc! Là ta. Thế nào, không nghĩ tới ta lại xuất hiện trước mặt ngươi phải không?

Tào Hồng cười thảm, lạnh lùng nhìn Lâu Thành Phương, trong mắt tràn ngập đau khổ cùng phẫn nộ.

- Ha ha ha ha! Hóa ra là tên phế vật này, bao nhiêu năm ngay cả ngọn núi của ta cũng không lên được. Hôm nay nếu không có trợ giúp mạnh mẽ, ngươi cho là bằng vào phế vật như ngươi có thể làm gì được ta?

Khóe miệng Lâu Thành Phương hiện vẻ khinh thường nồng đậm.

- Ngươi không cần cố làm ta tức giận, ta sẽ không cho ngươi chết dễ dàng như vậy đâu.

Thần sắc Tào Hồng nháy mắt bình tĩnh lại, nhàn nhạt nói:

- Ngươi nói không sai, không có chủ nhân hỗ trợ, ta vĩnh viễn cũng không làm gì được ngươi. Nhưng hiện giờ… Họ Lâu kia, ta là dao thớt, ngươi là thịt cá… Ở đây có khoảng hơn một trăm loại phương pháp tra tấn ngươi, ta muốn thử từng cái một trên người ngươi. Trước đó ngươi phải nhịn xuống, ngàn vạn lần đứng chết nha!

Duy Ngã Độc Tôn

455. Chương 459: Chọc Phải Tổ Ong Vò Vẽ.

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

- Ngươi là tên súc sinh, tên điên. Ngươi là một tên phế vật, một tên phế vật ngay cả nữ nhân của mình cũng không có cách nào bảo hộ. Ha ha ha, còn vọng tưởng muốn mang thị nữ bên người ta đi? Lão tử dù là giết nàng ta, cũng sẽ không cho nàng ta đi với ngươi. Muốn giết ta? Tới đây? Tới giết ta đi chứ?

Lâu Thành Phương đột nhiên lớn tiếng gào thét điên cuồng, tròng mắt màu tím trở nên vô cùng điên dại, cười to như điên.

Trong mắt Tào Hồng, lộ ra thần sắc vô cùng đau khổ.

Bốp!

Rốt cuộc hắn không nhịn được, một quyền hung hăn nện lên mặt Lâu Thành Phương. Một nửa mặt Lâu Thành Phương nhanh chóng sưng phù lên.

- Đúng, cứ như thế, đánh mạnh lên nữa, ngươi chưa ăn cơm sao? Tên phế vật này!

Lâu Thành Phương mơ hồ hỗn loạn nói, sau đó phun máu cùng răng trong miệng ra, miệng đầy máu cười nói:

- Ngươi có muốn biết nữ nhân ngươi yêu, năm đó chết như thế nào không? Ha ha ha, ngươi là đồ ngốc, năm đó ngươi còn bảo lưu lại tấm thân xử nữ cho nàng ta. Kết quả, kết quả lại bị mấy chục hạ nhân Lãnh Thu Cung luân phiên…

Ầm!

Một khối đá lớn hung hăn nện lên miệng Lâu Thành Phương, đưa những lời lão nói nuốt ngược trở lại.

Trong mắt Tào Hồng chảy lệ máu, cắn răng nói:

- Cho ngươi còn nói!

Dời tảng đá đi, không nhìn bộ mặt đã bị đánh nát bét của Lâu Thành Phương, Tào Hồng rút đoản đao quấy trộn một trận trong miệng Lâu Thành Phương, lập tức xé nát cái lưỡi của lão.

Lâu Thành Phương không nhịn được đau đớn chết ngất đi, Tào Hồng giống như dã thú bị thương, điên cuồng rít gào:

- Nói đi? Nói nữa đi? Sao ngươi không nói nữa đi?

……

Hành động của hai người Tần Lập cùng Tào Hồng, quả thật giống như là chọc vào tổ ong vò vẽ, lập tức náo loạn cả Lãnh Thu Cung.

Vô số người bị kinh động, đều chạy tới ngọn núi của Lâu Thành Phương.

Còn Tần Lập lại thừa cơ hội này, lặng lẽ lẻ vào ngọn núi chính Lãnh Thu Cung.

Ngọn núi chính hết sức hiểm trở, rất nhiều kiến trúc san sát lẫn nhau, thấp thoáng trong những dãy cổ thụ che trời. Thân hình Tần Lập giống như quỷ mị, hoàn toàn tránh thoát những trạm gác ngầm ở các nơi trên ngọn núi chính, đồng thời đánh giá những kiến trúc trên ngọn núi chính Lãnh Thu Cung.

J¬M T?€B #bM? i?QÌM; ç m b) +¦ MÆB +?mv M /MM; ç +'i ;B[+?B M F„ +¬M; T?€T
M v h?€B *´ h?–M JB m ç½ tm'i i? - M m M?Q i'K #ªM ç² i?S i€K i?"i bU Î i`QM; i
M?Q p"v ç®B T?QÆM; M?'i ç`M? b) #ªQ ?° M;?B K F?„+X Pi +¦ F?ª M,M; +'i Î MÆB
iBM iS+ p #ªM ç² h?€B *´- M;QÊ+ H¢B +ÁM +¦ p¨B T?–M F?ª M,M;X

Pi M?'i i?b i`QÈ+ F?B h–M G"T H'v çQÊ+ iBM iS+ p i'K #ªM ç²- +ÁM F?¬M; i? #S
MÆB M¨v H¨ G½M? h?m *mM;- h–M G"T +kM; F?¬M; +?Q `^M; KbM? H¨ K¢M? M?'i>
i?W iW t tQ - M m M?Q F?¬M; +¦ K'v ç¢B M?•M p"i +ªM? ;BÈB G¬B EB T i¼ i`'M
i? M¨QX

>ÆM M[- +QB M?Q H¨ pä ;Bª +ªM? ;BÈB æ M L;mv M M? >¦ - +?d +–M b® HQÊM
M?B M F?¬M; T?ªB ç®B i?OX *?Q M M- Î G½M? h?m *mM; M¨v +?d +¦ i? /MM; i
K¢M?X

h–M G"T çB iÈB K°i +,M M?¨ H–m M?Ä Î ;B[bQÌM M9B- HB M M;WM; #QÈ+X h?•
i`QM; `WM;- T?€i ?B M HQ+ HQÊM; T?ÁM; p MÆB M¨v K¢M? ?ÆM MÆB F?€+ `'i
F?¬M; M¦B +?mv M pÈB M? m- #B m ibM? i` M K†i K¶B M;QÌB `'i M;?B K i9+X

*?ŠM; H) +?QM? H¨ MÆB M¨v\ h`QM; HÁM; h–M G"T M;?o p"v- +~M i?"M ~M ;B'm i?
i`b [m M b€i ç°M; ioM? # M i`QM;X

J°i H€i b m- #¶M; M?B M +¦ M;QÌB çB iÈB ;–M K°i ç iY G½M? h?m *mM; çSM; ;€+
M;QÌB FB F?¬M; +?9i i? v ç´B M¦B,

@ h?O /K5

L;QÌB M¨v +mM; FQM? M¦B,

@ "~K bQ i?9+- i T?KM; F?~m /K +mM; +?O ç M ç•v i?¬M; #€Q +€+ #` i?O ?°X oW
>m JBM? S?QM;- bÊ `^M; +¦ F ç`+? i`¨ i`°M p¨Q +¦ KK+ çQ+? F?€+X *?Q M M +m
i,M; K¢M? ç T?ÁM;- çWM; ç ç`+? M?•M +¦ +Æ ?°BX

æ iY G½M? h?m *mM; FB M? M?¨M; ;"i ç–m- M?¨M M?¢i M¦B,

@ h ç½ #B i- M;QÆB M? M? +?¦M; `ÌB çBX

@ hm•M K M?5

æ iY G½M? h?m *mM; iÈB çQ iBM HB M +mM; FQM? ?¨M? H pÈB ç iY i?O p - b
`ÌB çBX

a m F?B ç iY M¨v çB `²B- K'v ç iY G½M? h?m *mM; çSM; ;€+ # M M;Q¨B ç m çB iÈ
M;,K ç2M- M?bM [m F?QªM; ?ÆM #®M KQÆB im´B M?Qm K¨v- M¦B,

@ h`,K M;¨M M,K [m - +?d +¦ +?¶ >m JBM? S?QM; H¨ ? B H–M # HQÊi +¦ M;QÌB t
i?b H–M b m +MM; H¨ K'v +?K+ M,K i`QÈ+- G•m h?¨M? S?QÆM; H¨K *?'T bU + Q +
Hm¬M +¦ M;QÌB iÈB +?¶ ?„M FB K +?mv M\

@ L,K ç¦ +¦ M;QÌB +QB i`¼M; i?` M[+O ?„M- F i [mª i?`i M[ FB #` K°i ç€K i?O ?¢
+?¨ ç¢T ?¨M? ?¢ ç +? iX L K M?•M +QB i`¼M; i?` M[FB ? B H–M # HQÊi iÈB i`ª
E?mv M T?€i ?B MX

J°i ç iY G½M? h?m *mM; p K†i i`¨Q T?9M; M¦B,

@ G•m h?¨M? S?QÆM; H¨K M;QÌB HÁM; /¢ ? T ?ÁB- H¨K pB + F?¬M; +¦ M;mv M i„-
i`Q *?'T bU + Q +'TX L m F?¬M; +¦ K°i i?•M i?U+ HU+ >W5

@ Zm M çB5 *?mv M M¨v +kM; F?¬M; +¦ HB2M [m M ;b iÈB +?9M; i - +?9M; i +?d
çQÊ+ `²BX

h–M G"T M;?2 ? i M?[M; +?mv M K'v M;QÌB M¨v M¦B p¨Q i B- M?QM; H¢B F?¬M; M?
;bX hmv M?B M ?„M +kM; ?B m çQÊ+ K°i çB K- ç¦ H¨ MÆB M¨v F?¬M; T?ªB #bM? i

"ÎB pb M?[M; ç iY Î # M M;Q¨B M¨v- / Q ç°M; M;mv M HU+ i` M i?•M K¶B M;QÌB
i`®M i`QM; +?¶ i®B- / Q ç°M; H¢B +¨M; i? K K¢M? K)X

hW ç iY pW iÈB #€Q iBM +¦ i? T?€M çQ€M ` çQÊ+- F?m H–m M¨v F?¬M; T?ªB
;B[ç² p"i [m M i`¼M;X

.M H¨ i'K #ªM ç² h?€B *´ F?¬M; Î MÆB M¨v- p"v Î ç•v +kM; F?¬M; T?ªB +?¶ #bM? i

S?ªB H¨K b Q KÈB +¦ i? /šM M?[M; M;QÌB M¨v `ÌB çB\ h`QM; HÁM; h–M G"T +•M M
tm®M; K°i F?m FB M i`9+ ç²M; /¢M; i` M bQÌM M9B +€+? ç¦ ?ÆM i`,K i?QÈ+X

EB M i`9+ # M FB T?ªB HÈM ?ÆM # M M¨v M?B m- `QÌM; +°i i`¢K +?¶- iªM ` F?
iQ HÈMX *?'i HB m FB M i`9+ F?¬M; F?€+ # M M¨v- ç²M; /¢M; ç m /MM; `QÌM; ;¶X

h–M G"T i"T i`mM; K°i iB iBM? i?–M HU+ H¢B- b m ç¦ H'v M;mv M i® i?m°+ iQM?
K°i iB iBM? i?–M HU+ M¨vX >ÆB /MM; HU+ K°i +?9i- K°i iB iBM? i?–M HU+ #€K M
M?Q K°i KkB i M M?¼M- #„M H M K€B ?B M #ˆM; ?¶ Î F?m FB M i`9+ FB X

æ•v F?€+ pÈB i M HY #bM? i?QÌM;- iBM? i?–M HU+ Î +ªM? ;BÈB ;–M M?Q M;QM; i
?Ä M;mv M i® #€K p¨Q- M; v +ª iªM; ç€ +kM; +¦ i? ç®i i?¨M? i`Q i¨M- +¨M; çWM
G"T iS+ HB M i?'v K€B ?B M FB tQ¢i K°i iB M;- K°i M;¼M HY HB M #®+ + Q- M;
M;mv M i® i?m°+ iQM? ?Ä iBM? i?m–M M?€v K„i +?•K M;ÁB +ª iÁ FB M i`9+- K°i
H M + QX

æ iY i?O ?° # M M¨v HB M FBM? ?¬,

@ h¨M; i?Q H•m #®+ HY `²B5

@ *¦ +?mv M ;b\ a Q H¢B ç°i M?B M #„i HY \

J°i M;QÌB F?€+ p K†i FBM? M;¢+ M?bM # M FB X

_'i M?B m M;QÌB # M h¨M; i?Q H•m H"T iS+ #` FBM? ç°M;- `'i M?B m ç iY #„i ç–
?¨M? /"T HY X L?QM; HY M¨v +?QM? H¨ /Q ?Ä M;mv M i® iBM? i?m–M M?'i ç®i H
M?Q p"v\

GY HÈM M? M? +?¦M; H M i`¨M b M; `'i M?B m FB M i`9+ tmM; [m M?- `'i M?B m
;¼B M?Ä- K M; MQÈ+ iÈB /"T HY X

h? HY +¨M; H9+ +¨M; HÈM- +¨M; H¨K +?Q ç iY G½M? h?m *mM; T?B M Km°M- H

L;¼M M9B +?QM? G½M? h?m *mM; +¦ ç` i? `'i + Q- MÆB M¨v +¦ ;B¦ H¨ +?mv M #b
B +QB ç•v H¨ +?mv M ;b HÈMX L?QM; H9+ M¨v H¢B M´B ;B¦- `ä `¨M; H¨ HY ç´ i?
+„M Mm®i iWM; iªM; HÈM FB M i`9+- ç²M; i?ÌB i?2Q M?[M; F?m `WM; +´ i?K #„i ç-

@ *QM K M¦5

J°i ç iY G½M? h?m *mM; +€+? h–M G"T F?¬M; t T?šM M° K„M; K°i iB M;- M? M?
/¼M ` K°i F?QªM; i`®M; M;,M HY H M iÈBX

L?[M; M;QÌB i`€M? Î ;¦+ i®B +kM; ç m çB ` - +MM; M? m /¼M / T M?[M; F?m H–m
i`®M; `°M; F?QªM; KQÌB i?QÈ+- /MM; M;,M i? HY X

"®M ;½ ç iY G½M? h?m *mM; + M? i`QÈ+ +Y F?m H–m FB - i`QÈ+ b m pšM i?Ì Æ
M?QM; i?•M i? H¢B pšM F?¬M; M?9+ M?Q+?- i?O p[M; Î MÆB M¨vX

h–M G"T +¨M; +ªK ;B€+ çQÊ+ # M i`QM; +,M H–m M¨v +'i /'m K°i #Q K"i `'i HÈM-
+QÌB t'm t - H¢B K°i iB iBM? i?–M HU+ #„M p T?Q +,M H–m # M M¨vX

sQ¢i5

J°i M;¼M HY i`U+ iB T #®+ H M- H9+ M¨v #®M ç iY i?O p F?¬M; +?9i /B ç°M; +
K¨M i`QÈ+ K„i M¨v- ç½ pQÊi [m M?"M i?S+ +O #¼M ?¼X "¼M ?¼ M;?o M€i ¦+ +k
`®i +m°+ H¨ +?mv M ;b- H¨K b Q ç M; K ç T ç°i M?B M F?B F?¬M; H¢B #®+ +?€v\

"¼M ?¼ M? M? +?¦M; K M; MQÈ+ iÈB /"T i„i HY X

G9+ M¨v- M;¼M M9B +?QM? G½M? h?m *mM; +kM; #„i ç–m M€Q M?B i- `'i M?B m b M; # M M¨vX

J'v M;QÌB i?O ?° +,M H–m H9+ M¨v +kM; Hm®M; +m®M; i v +?•M- +?d +¦ i? KÎ +Y ç¦ +MM; M? m T?€i HU+ ç€M? # v M?[M; MÆB #` +?€v ` M;Q¨BX L?Q p"v- +,M H– i`¨M M;"T M;mv +ÆX

*ÁM h–M G"T H¢B i?W /`T +Æ ?°B M¨v- M? M? +?¦M; T?¦M; p¨Q # M i`QM; +,M H–

h`QM; ?QªM; HQ¢M- F?¬M; B T?€i ?B M # M i`QM; H–m H¢B M?B m i? K K°i M;Q

h–M G"T çB p¨Q i`QM; H–m- ~M ;B'm tQM; i?•M ?bM?- +?Êi M;?2 K°i ç iY M¦B,

@ J m çB ` - +,M H–m b„T b"T `²B5

@ o"v ç` +mM; H¨K b Q ç•v\

J°i ç iY p K†i HQ H„M;X

@ æ¦M; FQM +Y p¨Q ç` +mM;5

*¦ M;QÌB i`–K ;B¼M; M¦BX

@ æQÊ+5

J'v M;QÌB F?€+ ç²M; i?ÌB çB p¨Q i`QM; +,M H–mX

h–M G"T i?2Q Î T?Q b m- M?bM M?[M; M;QÌB M¨v çB p¨Q # M i`QM; +MM; +,M H +•M- K°i +€M? +Y ç€ K¨m ç2M i?"i HÈM +?"K `½B `ÆB tm®M; # M /QÈBX

h–M G"T F?¬M; bmv M;?o M?B m- /MM; i®+ ç° M? M? M?'i T?¦M; p¨Q ç` ç¢Q M¨v× ç2M M†M; M HB M –K –K ?¢ tm®M;- ?Q¨M iQ¨M +„i çSi pÈB # M M;Q¨BX

G¨K h–M G"T +¦ +?9i FBM? M;¢+- b m F?B +€M? +Y M¨v ?¢ tm®M;- ç iY # M M;Q M;?2 çQÊ+ +?9i ;b- /M M; v +ª i?–M i?S+ +O hB M h?B M hY E?Q +kM; F?¬M; tm

h–M G"T iU M?B M F?¬M; #B i ?¨M? ç°M; H–M M¨v +O ?„M- [mª i?"i H¨ +?¼+ p¨Q +?QM? G½M? h?m *mM;- +€+ ç iY ;–M M?Q /®+ iQ¨M #° HU+ HQÊM; ` X *,M H–m tm®M;- HB M ?Q¨M iQ¨M #` ?Ov /B i- bKT ç´ i M i¨M?X

a m ç¦- K°i iB M; `®M; ;B"M M?Q b'K ` M p M; p¼M; +ª #–m i`ÌB M;¼M M9B +?QM?

@ "¼M +?m°i M?„i T?QÆM; M¨Q- /€K ç M G½M? h?m *mM; ;•v +?mv M- H,M ` ç•v

J°i +¶ iBM? i?–M HU+ H¢M? #,M;- i`¨M M;"T b€i w- i`QM; M?€v K„i F?B ç M; M¦B +¨M [mvûi # Q i`MK +ª M;¼M M9BX

.mv L;½ æ°+ h¬M

98eX *?QÆM; 9ey, *m²M; G¬B h¬M :BªX5

h€+ ;Bª, hB m æ Q S?QM; GÊB

hBM? i?–M HU+ F?´M; H² FB H¨K K¼B M;QÌB +ªK ;B€+ +ª M;QÌB `ûi `mMX æ iY FûK K°i +?9i #` iBM? i?–M HU+ M¨v çªQ [m - `'i M?B m M;QÌB +ª M;QÌB T?€i `mMX M?kM ` M;½ M;²B /QÈB ç'i- b m M¨v +kM; T?ªB # M? M†M; K°i i`"MX

*¶ iBM? i?–M HU+ M¨v iÈB M? M?- çB +kM; M? M?- M?QM; i`QM; M?€v K„i M¨v ç½ +?QM? G½M? h?m *mM; K°i H–M- M?QM; +kM; F?¬M; T?€i ?B M ` #'i +S ?B M iQ

J¼B M;QÌB #` iBM? i?–M HU+ çªQ [m - ç m H¨ ç iY G½M? h?m *mM;

Giữa không trung, một lão già áo xám, hốc mắt hãm sâu, đôi tròng mắt tản ra u quang màu tím, lúc này đang cau mày, vẻ mặt giận dữ lẩm bẩm:

- Làm sao có thể chứ? Không có ngoại địch, làm sao lại bốc lửa? Những tên đáng chết kia, cuối cùng trốn chỗ nào rồi? Lấy tinh thần lực của ta, không có khả năng tìm không ra hắn. Lẽ nào… là đệ tử trong phái gây ra?

Lão già trầm ngâm một chút, lập tức phủ định cách nghĩ này. Lãnh Thu Cung không tuyển nhận đệ tử không có huyết mạch tử đồng. Mỗi một đệ tử, đều bị tẩy não từ nhỏ, thực lực bình thường thì thậm chí cả đời cũng chưa từng ra khỏi Lãnh Thu Cung. Bọn họ căn bản không có khả năng làm ra loại chuyện này.

Hơn nữa lão già này cũng phát hiện ra mồi lửa cũng không bình thường, giống như lửa vô căn, hơn nữa rất khó dập tắt. Như là từng đống lớn căn lầu bị đánh bay ra vừa rồi, rơi trên mặt đất cháy hết phần gỗ, ngay cả đất bên dưới cũng bốc cháy theo.

Thân thể lão già chậm rãi rơi xuống, đi tới trước vùng đất bốc cháy kia. Đệ tử Lãnh Thu Cung nhìn thấy lão già này, tất cả đều lộ ra thái độ vô cùng cung kính.

- Ra mắt Thái thượng trưởng lão!

Lão già khoát khoát ta, nói:

- Không cần đa lễ, đi gọi tất cả những người ở nơi này tới đây.

Đám đệ tử Lãnh Thu Cung phụ trách nơi này cúi đầu, nơm nớp lo sợ đi tới. Lão nhân trước mắt này, cho bọn hắn mượn mấy lá gan nữa cũng không dám trêu chọc. Cho dù là cung chủ đích thân tới, nhìn thấy lão nhân này cũng phải dùng thái độ cung kính đối đãi.

Vì lão nhân này, chính là một trong những Thái thượng trưởng lão Lãnh Thu Cung – Cuồng Lôi Tôn Giả!

Một thân thực lực, từ lâu đã tiến vào cảnh giới Lôi Kiếp!

Cũng may Tần Lập phản ứng nhanh nhạy, vận số thật tốt, trước khi lão quái vật cảnh giới Lôi Kiếp này tới liền đi vào một nơi hoàn toàn cách trở thần thức. Bằng không thì dù Tần Lập có Tiên Thiên Tử Khí hộ thể, chỉ sợ cũng sẽ bị lão già này phát hiện ra.

Bởi vì thực lực Cuồng Lôi Tôn Giả thật sự mạnh mẽ quá mức.

- Ai tới nói xem, vừa rồi xảy ra chuyện gì?

Sắc mặt Cuồng Lôi Tôn Giả có chút khó coi, bằng thực lực của lão lại không thể lập tức tìm ra tên quấy rối đáng chết kia. Tuy rằng bên Tàng thư các vì cứu tương đối kịp, tất cả bí tịch công pháp Lãnh Thu Cung tích lũy nhiều năm qua đều dời ra được, nhưng từng đống lớn kiến trúc Tàng thư các, toàn bộ gần như bị đốt sạch. Nếu như cứu trễ một chút, sợ rằng tất cả thư tịch bên trong đã bị đốt sạch rồi.

Loại tổn thấy này, cho dù là Cuồng Lôi Tôn Giả cũng không thể chịu nổi.

Bên trong Tàng thư các có các ghi chép của những tiên hiền tử đồng từ thời đại Thái Cổ, có chiến kỹ công pháp hết sức cường đại, còn có những bản tàn phiến trân quý thời đại Thái Cổ, ví dụ như ma pháp học, luyện kim học…

Tuy rằng mấy thứ này đều là thứ bình thường ở thời đại Thái Cổ, ở thời đại đó không có giá trị gì. Nhưng ở thời hiện tại chỉ còn lại một loại chức nghiệp chiến kỹ, giá trị mấy thứ kia đã không thể đo lường.

- Hồi bẩm Tôn giả, ta là đội trưởng thủ vệ Tàng thư các, ngày hôm nay cũng không xảy ra hiện tượng gì khác thường. Trước khi bốc lửa, sứ giả cung chủ đã tới cảnh báo, mấy người chúng ta phải hết sức cẩn thận, không có bất cứ sơ sẩy nào…

Đội trưởng thủ vệ Tàng thư các này nói càng ngày càng nhỏ, nguyên nhân rất đơn giản: tuy rằng bản thân hắn không thẹn với lòng, cũng không có bất cứ sơ sẩy nào, nhưng lửa kia làm sao mà ra?

Nhất là nói như vậy ngay trước mặt Thái thượng trưởng lão, có thể khiến cho Thái thượng trưởng lão bất mãn hay không?

Trong khi đội trưởng thủ vệ này trong lòng bất an, nghe Thái thượng trưởng lão ừ một tiếng không có tâm tình gì, trong lòng lập tức đại định. Biết dù là Thái thượng trưởng lão có bất mãn, cũng sẽ chấp nhận mình trả lời.

Tiếp đó, Thái thượng trưởng lão Cuồng Lôi Tôn Giả quay sang thủ vệ căn lầu mới bắt lửa kia, nhàn nhạt hỏi:

- Chỗ các ngươi cũng như vậy?

Trong đó một đệ tử Lãnh Thu Cung đứng ra, thấp giọng hồi đáp:

- Đúng vậy! Tôn giả, chúng ta phát hiện bên kia bắt lửa, cũng không tự tiện rời cương vị, vẫn thụ vệ ở nơi này. Nhưng lửa kia lại đột nhiên cháy lên, chúng ta… chúng ta cũng không biết vì sao, xung quanh cũng không có gì cả.

Cuồng Lôi Tôn Giả nhàn nhạt khoát tay, nói:

- Không trách các ngươi, đều xuông đi.

Những người này hai mặt nhìn nhau, có lẽ không nghĩ tới Cuồng Lôi Tôn Giả lại bỏ qua cho bọn họ đơn giản như vậy. Nên biết rằng, cho tới giờ Cuồng Lôi Tôn Giả cũng không phải là người tính tình tốt gì, là người tính tình táo bạo có tiếng cả Lãnh Thu Cung. Bằng không cũng không đến mức bên này vừa cháy, Cuồng Lôi Tôn Giả bên kia là người đầu tiên xuất hiện.

Tuy nhiên nếu lão đã không truy cứu chuyện này, như vậy cung chủ cơ bản cũng sẽ không truy cứu chuyện bọn họ thất trách nữa.

Tuy rằng không biết nguyên nhân, nhưng những người này vẫn lập tức khom người trước Cuồng Lôi Tôn Giả, cùng hô to:

- Đa tạ Tôn giả không trách tội!

Kỳ thật không phải Cuồng Lôi Tôn Giả không muốn truy cứu trách nhiệm của bọn họ, mà là ngay cả chính lão cũng không tìm được nguyên nhân gây cháy. Làm Thái thượng trưởng lão địa vị cực cao trong Lãnh Thu Cung, lão làm gì có mặt mũi trách cứ những đệ tử thấp hơn lão không biết bao nhiêu bậc này?

Có một điểm Cuồng Lôi Tôn Giả có thể xác định, lửa này cũng không phải ngẫu nhiên sinh ra, khẳng định là có người phóng hỏa. Hơn nữa thực lực người này khẳng định hết sức mạnh mẽ, thậm chí cũng rất có thể là lão bất tử cùng cấp bậc với mình.

Nghĩ vậy, Cuồng Lôi Tôn Giả càng thêm cảm thấy phẫn nộ, võ giả cảnh giới Lôi Kiếp nào không phải lão gia hỏa sống mấy ngàn năm, làm sao lại bỉ ổi chạy tới môn phái khác phóng hỏa chứ?

Lúc này, một bóng người nhanh chóng đi tới, phía sau còn có một đám người. Người này đi tới bên cạnh Cuồng Lôi Tôn Giả, đầu tiên cúi người hành lễ, sau đó khách khí hỏi:

- Tôn giả, có tra được gì không?

Người này chính là Hà Vô Nhai cung chủ Lãnh Thu Cung, mặc một thân trường bào màu vàng, cả người nhìn thật tiên phong đạo cốt, đôi mắt thật giống người thường, chỉ là thỉnh thoảng hiện lên một tia quang mang màu tím.

- Cung chủ tới rồi, thật là xấu hổ, ta cũng không tra được bất cứ gì. Chỉ có thể khẳng định điểm này: lửa kia là có người cố ý phóng ra, nhưng thực lực người này xem chừng cũng không kém gì ta.

Cuồng Lôi Tôn Giả mặt già mang theo vài phần xấu hổ, có chút tức giận nói:

- Nếu như bị ta tìm ra, khẳng định sẽ không bỏ qua cho hắn.

Hà Vô Nhai cười khổ một chút, nói:

- Vừa rồi chỗ Huệ Minh Phong có người chém giết không ít đệ tử Lãnh Thu Cung ta, cũng cướp đi chủ núi Lâu Thành Phương. Hiện tại ta hoài nghi, có người chuyên môn tới báo thù.

- Hừ! Tiểu tử Lâu Thành Phương kia vẫn cứ tâm thuật bất chính, năm đó chính hắn xung đột với người bên ngoài, vì một thị nữ huyết thống không thuần khiết mà kết thù với người ta, bị cướp thì cướp đi, chết cho thanh tịnh!

Cuồng Lôi Tôn Giả lạnh lùng nói, vốn lão đã không nhìn vừa mắt Lâu Thành Phương, hơn nữa sự tình hôm nay rất có khả năng lien quan đến hắn, bởi vậy một mặt táo bạo của Cuồng Lôi Tôn Giả rốt cuộc thể hiện ra. Ngay trước mặt cung chủ, cũng không nói một chút khách khí.

Hà Vô Nhai biết tính tình Cuồng Lôi Tôn Giả, tự nhiên sẽ không vì lão nói như vậy mà tức giận, chỉ nói:

- Đối phương có phải là hoàn toàn tới trả thù hay không, bây giờ còn không thể kết luận, làm phiền Tôn giả hỗ trợ tra xét một chút.

- Vậy thì không thành vấn đề, ta cũng đang muốn tìm ra tên quấy rối kia đây!

Cuồng Lôi Tôn Giả liền sảng khoái đáp ứng ngay.

Hà Vô Nhai thở phào một cái. Có Cuồng Lôi Tôn Giả tọa trấn, trên cơ bản Lãnh Thu Cung sẽ không xảy ra đại loạn gì. Tuy rằng phía sau Lãnh Thu Cung rất nhiều cường giả, nhưng không phải ai cũng như Cuồng Lôi Tôn Giả, dễ dàng xuất hiện trước mặt mọi người.

Đám người danh túc kia, mấy chục năm không xuất quan một lần cũng là chuyện bình thường. Chỉ cần trời không sập xuống, những người đó đều sẽ ít đi ra ngoài. Bọn họ hầu như dùng tất cả thời gian dùng trên tu luyện, căn bản không để ý tới các loại tục sự.

Hà Vô Nhai nhìn căn lầu sụp đổ trước mặt, chân mày nhăn lại, thở dài nói:

- Quấy nhiễu lăng tẩm tổ tiên, thật là tội lỗi!

Nghe Hà Vô Nhai nói những lời này, dù ngay cả Cuồng Lôi Tôn Giả luôn luôn cuồng ngạo cũng không khỏi sắc mặt nghiêm nghị quay về phía căn lầu sụp đổ hành lễ, sau đó oán giận nói:

- Đừng để cho ta bắt được tên đáng chết kia!

……

Cửa lớn hạ xuống, cắt đứt tất cả lien hệ với bên ngoài, thần thức Tần Lập thử bốn phương tám hướng bất cứ một góc độ nào, cũng không cách nào xuyên thấu ra ngoài, hoàn toàn mất đi liên hệ với ngoài kia. Trong lòng cũng không nhịn được sinh ra vài phần thấp thỏm, địa cung này rốt cuộc là nơi nào? Chẳng lẽ là một cái bẫy của đối phương?

Ngẫm lại khả năng không lớn, người Lãnh Thu Cung cũng không phải thần, làm sao tính toán ra Tần Lập muốn tới? Cho dù là người Lãnh Thu Cung biết được Tần Lập muốn tới đây, cũng không cần phải tiêu hao lớn như vậy? Thế này cũng quá để mắt Tần Lập hắn rồi.

Trong lòng nghĩ vậy, thần thức Tần Lập lại tìm kiếm xuống phía dưới, kết quả cũng thế. Thần thức của hắn không cách nào xuyên thấu vách tường hai bên, về phần phía trước… Phía trước căn bản không cần thần thức, mắt Tần Lập có thể thấy đây là một thông đạo thật dài.

Thông đạo liếc mắt không nhìn đến cuối, giống như một con đường thông vào tận trong núi.

Bên trong thông đạo không có ngọn đèn gì, một mảnh đen kịt. Tần Lập chậm rãi đi xuống phía dưới. Còn may, bên trong thông đạo này không tồn tại bất cứ cơ quan gì.

Càng đi sâu vào, càng có một cỗ khí sâm hàn. Dù ngay cả Tần Lập cũng phải vận công chống lại cỗ khí sâm hàn không biết sinh ra từ đâu.

Trong lòng Tần Lập kinh hãi không thôi, bản thân mình đã là võ giả cảnh giới Đan Nguyên Anh Hóa, trên Thiên Nguyên Đại Lục này không tính là cấp đỉnh, nhưng cũng không phải hạng thường.

Nhưng hàn khí này ngay cả mình cũng phải vận công chống lại, nếu là võ giả bình thường tới thì còn không bị đông lạnh thành cột băng? Nơi này chỉ sợ ngay cả võ giả cảnh giới Chí Tôn cũng không thể đi vào.

Trong lòng nghĩ vậy, đi thẳng một đường xuống phía dưới, đi qua một góc quẹo phía trước, nơi xa xa bỗng nhiên thêm một ánh đèn mờ nhạt.

Duy Ngã Độc Tôn

457. Chương 461: Ta Là Con Ngươi Màu Tím ?

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

Nơi đó, như trước vẫn là hành lang hẹp dài lạnh lẽo, khí lạnh dày đặc đó càng ngày càng mãnh liệt, Tần Lập thậm chí có loại ảo giác, khí lạnh dày đặc này giống như là có sinh mệnh cùng trí tuệ, liều mạng muốn phá vỡ cương khí hộ thể của hắn để nhập vào.

Tần Lập đúng là không biết: sở dĩ cung chủ Lãnh Thu Cung Hà Vô Nhai cùng Cuồng Lôi Tôn Giả cũng không có ai quan tâm có người tiến vào địa cung hay không, nguyên nhân trọng yếu nhất là do có luồng hàn khí bên trong địa cung này, không phải là người có huyết mạch con ngươi màu tím thuần khiết, căn bản là không thể chống lại được. Nếu hiện tại đi ở trong này không phải Tần Lập, mà là một võ giả cảnh giới Đan Nguyên Anh Hóa địa phương cực Tây, như vậy đã sớm bị luồng hàn khí dày đặc này đông lạnh thành tảng băng hình người rồi.

Sở dĩ Tần Lập có thể kiên trì đến hiện tại mà không có chuyện gì, nguyên nhân căn bản nhất là nhờ có Tiên Thiên Tử Khí trong cơ thể Tần Lập. Tiên Thiên Tử Khí chính là một loại khí năng lượng tinh thuần nhất trong thiên địa. Loại này gần như có thể ăn mòn triệt tiêu hết thảy.

Mà hàn khí dày đặc trong thông đạo địa cung này, đồng dạng cũng là một loại linh khí trong thiên địa. Chỉ có điều Tiên Thiên Tử Khí là hình thành có sẵn trong thiên địa. Nói cách khác, từ lúc khai thiên lập địa đã tồn tại loại năng lượng này rồi.

Mà lai lịch của hàn khí dày đặc này, nói tới đúng là có hơi khủng bố, bởi vì chúng nó đều là sau này luyện chế ra tới, và nguyên liệu để luyện chế ra loại hàn khí dày đặc này là linh hồn.

Hơn nữa phải là linh hồn cỉa võ giả thực lực cực kỳ cường đại, rồi dùng một loại tà thuật luyện chế thành hàn khí, không có tư tưởng. Loại hàn khí này sau khi xâm nhập vào cơ thể, chẳng những có thể làm đông lạnh thân xác, còn có thể làm đông lại tư tưởng của con người.

Linh hồn thuộc tính là âm, cho nên nói loại khí này kỳ thật chính là khí cực âm từ đầu chí cuối.

Không thể không nói, sự nhận biết của Tiên Thiên Tử Khí là độc nhất vô nhị trên đời này, thế mà Tần Lập cũng không biết loại hàn khí này là từ đâu tới, là chuyện gì xảy ra, nhưng lại có cảm giác rất nhạy cảm hàn khí này không giống như hàn khí ở các vùng đất lạnh giá.

Hàn khí ở các vùng đất lạnh là cái lạnh thuần túy, đơn thuần là nhiệt độ thấp, cũng không giống như có sinh mệnh, khiến cho người ta có cảm giác sởn tóc gáy này.

Tần Lập cũng không có nghĩ nhiều, dọc theo ánh đèn tiếp tục đi xuống phía dưới.

Cuối thông đạo dẫn tới một tòa cung điện ngầm khổng lồ.

Theo bậc cấp thông đạo thật dài dẫn đi xuống, đập vào mắt Tần Lập đầu tiên, ở chính giữa cung điện ngầm là một cái đền thủy tinh cực kỳ khổng lồ.

Tỏa ra ánh sáng màu vàng dịu dàng nhưng sáng ngời, phối hợp với những ngọn đèn thủy tinh trên vách bốn phía cung điện, làm cho toàn bộ cung điện ngầm, được chiếu sáng như dưới ánh mặt trời.

Mà hàn khí dày đặc kia, tới chỗ cuối thông đạo này liền hoàn toàn biến mất. Tần Lập nhớ lại một hồi, tại trong mảnh đất này trong thông đạo thật dài là chỗ hàn khí mạnh nhất.

Lắc lắc đầu, không nghĩ chuyện hàn khí nữa, Tần Lập tập trung quan sát tòa địa cung thần kỳ. Địa cung này thoạt nhìn có hình chữ nhật, bề rộng chừng năm mươi thước, bề dài có tới ba trăm mét.

Thần kỳ nhất là cả tòa địa cung nằm gọn ở trong bụng ngọn núi cao nhất Lãnh Thu Cung, nhưng không có một cây cột chống đỡ nào.

Tần Lập không khỏi ngạc nhiên và thán phục, người có thể kiến tạo tòa địa cung này, khẳng định cũng là tồn tại cấp bậc cỡ như Hô Diên Bác kia. Nghĩ vậy, trong đầu Tần Lập đột nhiên chợt lóe tinh quang, thầm nghĩ: "Người trong Lãnh Thu Cung coi trọng nơi này như thế, chẳng lẽ nói, địa cung này… là tổ tiên của con ngươi màu tím, của đám vực ngoại Thiên Ma hai cánh sau lưng kia đã xây dựng nên từ thời đại thái cổ hay sao?"

Tần Lập càng nghĩ càng cảm thấy rất có khả năng như vậy. Loại kiến trúc ngầm quy mô này cũng không phải người bình thường có khả năng kiến tạo ra được. Cũng giống như Hoàng Kim Cung đều là do cường giả có thực lực đạt tới cảnh giới nhất định nào đó mới có thể kiến tạo nên.

Càng kinh người chính là bên trong địa cung này, trước mặt Tần Lập đường thông đạo ngầm rộng mười thước, nối thẳng tới cuối cung điện ở dưới lòng đất.

Nơi đó… ở phía trên sau bậc thang cuối cùng, là một cái ngai vàng lấp lánh ánh sáng… màu tím.

Hai bên đường, còn lại là sông núi khắp nơi thu nhỏ lại như sa bàn.

Những cảnh sông núi này nhìn qua cực kỳ giống y như thật, Tần Lập đi qua còn chăm chú một lúc, sau đó không kìm nổi chấn động toàn thân.

Đây là một bức tranh rất thật… Rõ ràng chính xác là sông núi khắp nơi.

Chỉ có điều sông núi này, đều bị rút nhỏ rất nhiều lần. Ngay tại trong cảnh sông núi này, còn thấy các loại chim bay cá nhảy sinh sống, nhưng các thứ cũng đều bị rút nhỏ rất nhiều lần.

Có một con hùng ưng bỗng nhiên phát hiện Tần Lập, phát ra một tiếng kêu to bén nhọn, bay vọt tới hướng Tần Lập tại đây, nhưng sau khi bay đến độ cao nhất định nào đó, dường như là đụng phải một tầng cái lồng năng lượng vô hình ngăn chặn bị bắn trở về.

Tại trong nháy mắt đó, Tần Lập cảm giác được, trên thân con hung ưng kia đúng là có dao động nguyên lực.

Hiển nhiên đó là một con linh thú.

Chẳng qua là theo cái đầu của nó mà nói, so với hùng ưng bình thường còn nhỏ hơn rất nhiều mà thôi.

Thần thức của Tần Lập hướng theo núi rừng sông nước trong này tra xét tới, không ngoài dự liệu thần thức của hắn bị ngăn cản ở bên ngoài, hoàn toàn không thể tra xét vào được. Tần Lập lại cẩn thận quan sát một hồi, thở phào một cái, hắn cũng không có phát hiện tung tích nhân loại ở trong cảnh sông núi này.

Nếu ở trong này mà phát hiện có tồn tại con người bị thu nhỏ lại vô số lần, vậy thì Tần Lập thật sự không biết nên nói thế nào mới phải.

Nhìn những ngọn núi lớn xanh biếc, dòng nước chảy xiết trong đó, mối nghi hoặc trong lòng Tần Lập càng ngày càng đậm, sông núi bị rút nhỏ vô số lần này, đến tột cùng… là từ đầu mà ra đây?

Bỗng nhiên, trong đầu Tần Lập linh quang chợt lóe, nghĩ đến một loại khả năng.

Thời đại thái cổ lúc trước, trận đại chiến có một không hai giữa cường giả Thiên Nguyên Đại Lục và Vực Ngoại Thiên Ma trong lúc đó bùng nổ kéo dài. Trong lúc, hơn một vạn đại ma pháp sư Thiên Nguyên Đại Lục chung sức nỗ lực, thiết trí vô số địa phương thần bí trên Thiên Nguyên Đại Lục, vì Thiên Nguyên Đại Lục lưu lại một phần hương khói.

Chuyện này, bất kể là kế thừa Hoàng Kim Cung, hay là ở địa phương khác, Tần Lập nghe nói đều là đáp án như vậy.

Như vậy, ở thời điểm những đại ma pháp sư này chế tác trận pháp kinh thiên đó, thì con ngươi màu tím… sẽ làm cái gì chứ? Những sông núi bị rút nhỏ vô số lần này, có phải chăng là bị cường giả tuyệt thế trong con ngươi màu tìm năm đó, dùng trận pháp gì đó biến thành nhỏ, sau đó mang vào trong địa cung này hay không?

Nghĩ vậy, Tần Lập không kìm nổi ngẩng đầu, nhìn tới tận cuối, chỗ ngai vàng cao cao tại thượng kia, trong lòng kia ngạc không thôi. Không thể tưởng được, sự cường đại của Vực Ngoại Thiên Ma này, quả nhiên không phải mình có khả năng tưởng tượng được.

Từ thời đại Thái cổ đến nay, năm tháng trôi qua quá lâu rồi, cho dù là những… sông núi trong đó là tổ tiên con ngươi màu tím năm đó từ Thiên Nguyên Đại Lục đào ra, đồng thời phong ấn cho đến hiện tại, cũng không có khả năng tìm được chút dấu vết gì.

Càng không biết biết được sông núi thu nhỏ lại này, đến tột cùng có phải lãnh thổ Thiên Nguyên Đại Lục hay không?

Lúc này trong lòng Tần Lập, lại sinh ra một cái ý tưởng: "Chẳng lẽ địa cung khổng lồ này, chính là dùng để chứa sông núi khắp nơi bị phong ấn trong này? Nhưng các thứ này thì có ích lợi gì chứ? Hay là nói… các thứ này kỳ thật đều là vật bồi táng?"

Nghĩ đến vật bồi táng, trong đầu Tần Lập xuất hiện đủ loại truyền thuyết về vị quân vương cổ đại kia trước khi mình xuyên qua, nghe nói Tần Thủy Hoàng sau khi chết, liền tự tang thân mình ở trong một cái tòa thành địa cung vô cùng to lớn được xây sẵn, bên trong địa cung dùng thủy ngân làm sông, chở quan tài của hắn ở trên mặt tới lui tuần tra, giống như quân vương tuần tra lãnh địa của mình.

Chẳng lẽ nói, tòa địa cung này so với địa cung của Tần Thủy Hoàng kia cao cấp hơn không biết bao nhiêu lần, cũng chỉ có công dụng bồi tang thế này sao?

Tần Lập vừa nghĩ vừa chậm rãi đi tới gần ngai vàng.

Ngai vàng đó cũng không biết bằng chất liệu gì tạo thành, tỏa ra hào quang màu tìm, làm cho người ta có cảm giác rực rỡ lóa mắt. Thậm chí từ trên ngai vàng Tần Lập cảm nhận được một cỗ Tiên Thiên Tử Khí tinh thuần.

Đồng thời, Tần Lập đột nhiên cảm giác được trong tinh thần thức hải của mình truyền đến một trận rung động, hắn vội nội thị hoảng sợ phát hiện, người khổng lồ trong tinh thần thức hải kia, không ngờ đang chậm rãi mở hai mắt.

Càng khiến cho Tần Lập trợn mắt há hốc mồm, hoảng sợ không nói nên lời, còn ở phía sau: nam nhân xa lạ trong tinh thần thức hải của hắn, lúc này mở cặp mắt ra lại là… đồng tử màu tím.

Một màu tím vô cùng tinh thuần. Trực tiếp từ trong tinh thần thức hải của Tần Lập bắn ra hai tia sáng màu tím, rơi xuống phía trên chiếc ngai vàng kia, mà ngai vàng đó, thì dường như là phối hợp hô ứng, bùng phát ra vầng hào quang màu tím càng thêm chói mắt.

- Này… này đến tột cùng là chuyện gì xảy ra?

Tần Lập trợn mắt há hốc mồm đứng ở nơi đó, cũng không nhúc nhích.

Chẳng lẽ ta là con ngươi màu tím?

Không biết sao trong đầu Tần Lập đột nhiên sinh ra một ý niệm cực kỳ vớ vẩn như vậy! Ngay sau đó hắn phủ định ý niệm này trong đầu! Người khác có thể không biết lai lịch đích thật của Tần Lập, nhưng chính bản thân hắn sao lại không biết? Hắn tuyệt đối không thể là cái gì con ngươi màu tím, linh hồn của hắn thuộc về con cháu Viêm Hoàng không hơn không kém.

Bất cứ ai cũng không thể thay đổi sự thật này.

Về phần nói con ngươi màu tím cũng là đại năng từ địa cầu xuyên qua tới đây, điều đó lại càng bậy bạ, ít nhất Tần Lập chưa từng nghe nói qua trong truyền thuyết thần tiên ở địa cầu, trừ số ít người bị sét đánh chết, ngoài ra đâu còn có người nào là con ngươi màu tím mà sau lưng lại có hai cánh.

Như vậy, người khổng lồ đỉnh thiên lập địa con ngươi màu tím bên trong tinh thần thức hải của mình, từ đâu ra?

Cũng may địa cung này cũng không có bởi vì chút biến hóa này mà xảy ra hiện tượng gì khác thường, Tần Lập chỉ là kinh hoảng luống cuống trong nháy mắt, liền bình tĩnh trở lại.

Đầu tiên, màu đồng tử người khổng lồ này giống y như đúc màu tím nhạt của Tiên Thiên Tử Khí, cũng không phải là cái loại màu tím đậm của con ngươi màu tím Tần Lập đã gặp qua.

Tiếp theo, Tần Lập hồi tưởng lại, người khổng lồ trong tinh thần thức hải của mình, từ khi Tiên Thiên Tử Khí của mình tăng lên, dần dần thấy chân, thắt lưng của người khổng lồ… từng chút một, cuối cùng mới thấy rõ mặt người khổng lồ này.

Cho nên nói, người khổng lồ trong tinh thần thức hải này, tám chin phần mười là do tu luyện Tiên Thiên Tử Khí Quyết mà ra. Về phần nói vì cái gì ở trong này lại đột nhiên mở hai mắt, đối với chuyện này, Tần Lập cũng chỉ có thể cho rằng là một sự trùng hợp mà thôi.

Có lẽ, vấn đề xảy ra là do ở trên chiếc ngai vàng.

Tần Lập vừa nghĩ trong lòng, vừa chậm rãi đi vào vòng hào quang ngai vàng tỏa ra dày đặc, đồng thời, người khổng lồ con ngươi màu tím đỉnh thiên lập địa trong tinh thần thức hải của Tần Lập, bắn ra tia sáng màu tím vẫn hòa lẫn cùng với vầng hào quang của ngai vàng này.

Dường như ở chỗ sâu trong linh hồn phát ra một lời kêu gọi, Tần Lập kìm lòng không được, bước tới ngai vàng… ngồi xuống.

"Ầm!"

Theo Tần Lập vừa ngồi lên ngai vàng, toàn bộ Lãnh Thu Cung trong phạm vi ngàn dặm một trận đất rung núi chuyển.

Gió nổi mây phun, thiên địa biến sắc.

Một vầng hào quang màu tím từ trên đỉnh ngọn núi cao nhất Lãnh Thu Cung chiếu thẳng hướng phía chân trời.

Không biết có bao nhiêu dánh túc con ngươi màu tím đã bao năm không có xuất thế, đều từ chỗ bế quan ẩn cư của mình bắn vọt ra ngoài, đôi mắt dõi nhìn về hướng ngọn núi cao nhất Lãnh Thu Cung, tất cả đều lộ ra vẻ cực kỳ hoảng sợ.

Duy Ngã Độc Tôn

458. Chương 462: Tân Vương Giả.!

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

Trong đó một lão già nhìn không ra tuổi, sau lưng không ngờ mọc một đôi cánh thật lớn, lông trên cánh đen như mực, bén nhọn như thiết lấp lóe hàn khí mãnh liệt.

Hai cánh bất chợt rung lên, liền bay về hướng đỉnh ngọn núi cao nhất Lãnh Thu Cung. Hai mắt căn bản không có che dấu chút nào, hoàn toàn là một màu tím tinh thuần.

Đây là một Đế vương con ngươi màu tím.

Tồn tại cao nhất, quyền uy tuyệt đối có được huyết mạch con ngươi màu tím tinh thuần nhất. Lão già giống như vậy, chỉ sợ toàn bộ Thiên Nguyên Đại Lục cũng tìm không ra mấy người.

Trong lúc nhất thời, không biết có bao nhiêu danh túc con ngươi màu tím, đại nhân vật Lãnh Thu Cung đều đi tới ngọn núi cao nhất. Trên mặt tất cả mọi người đều mang vẻ kinh hãi.

Đã bao nhiêu năm Lãnh Thu Cung vẫn yên lặng, nhưng cái truyền thuyết kia vẫn lưu truyền tới nay.

Một cái truyền thuyết về Vương giả của con ngươi màu tím.

Đây là do các tổ tiên của con ngươi màu tím năm xưa lưu lại một lời tiên đoán: "Thần Miếu ra, phân tranh tái khởi, Vương giả buông xuống."

Thần Miếu Thái Cổ xuất thế được một đoạn thời gian rồi, nhưng lời tiên đoán của tổ tiên con ngươi màu tím lưu truyền tới nay đó, nhưng vẫn không có nửa điểm động tĩnh. Thế cho nên bao gồm rất nhiều đại

nhân vật ở bên trong con ngươi màu tím, trong lòng đều có điều hoài nghi, cho rằng tổ tiên con ngươi màu tím truyền lưu lại lời tiên đoán kia cũng không chuẩn xác.

Mà hôm nay chuyện đã xảy ra trên ngọn núi cao nhất Lãnh Thu Cung nơi này, lại ra ngoài dự liệu của rất nhiều người, cũng khiến cho vô số đại nhân vật con ngươi màu tím rơi vào chấn động.

Chuyện gì khác, những người có huyết thống con ngươi màu tím thuần khiết nhất này đều có thể bỏ mặc, chỉ cần không có người muốn tiêu diệt Lãnh Thu Cung, chỉ cần không phải phát sinh chuyện trời sụp đất lở, bọn họ đều không có bất cứ phản ứng gì.

Nhưng đây là lời tiên đoán của tổ tiên ứng nghiệm, bọn họ rốt cuộc cũng ngồi không yên.

Hà Vô Nhai cung chủ Lãnh Thu Cung, cùng với Cuồng Lôi Tôn Giả ở thời điểm chuyện này phát sinh, cả hai đang ngồi cùng nhau uống trà đàm đạo. Chấn động đó xảy ra, tronh nháy mắt, hai người đều bằng tốc độ nhanh nhất vọt ra ngoài, thấy một vầng mây tía tinh thuần đến cực điểm phóng thẳng lên chín tầng trời.

Trong nháy mắt Lãnh Thu Cung từ trên xuống dưới bị chấn động xôn xao đến dường như sôi trào.

Hai người liếc nhìn nhau, đều từ trong mắt đối phương thấy vẻ không dám tin cùng… không cam lòng.

Đúng vậy, chính là không cam lòng.

Thời gian đã qua mười mấy vạn năm, đủ để biển cả biến thành ruộng dâu, có rất nhiều chuyện kỳ thật sớm đã xảy ra biến hóa. Trên thực tế bộ tộc con ngươi màu tím, cũng đã dung nhập vào Thiên Nguyên Đại Lục. Hiện tại còn có thể bảo trì huyết thống thuần khiết nhất, thật ra cũng chỉ còn có mấy lão tổ tong còn sống sót từ năm đó.

Lời tiên đoán của tổ tiên, Hà Vô Nhai vẫn luôn không đồng tình, hắn cho rằng: con ngươi màu tím bảo trì trạng thái hiện nay, là một chuyện quá tốt rồi! Bọn họ cũng không cần Tân Vương giả làm gì.

Nhất là dưới tình huống Lãnh Thu Cung đã trở thành thế lực bộ tộc con ngươi màu tím lớn nhất, xuất hiện Tân Vương giả, cũng có ý nghĩa nguyên vốn cung chủ Lãnh Thu Cung quyền thế lớn nhất, trên đầu lại thêm ra một người.

Mà người nọ phẩm tính thế nào, tính cách ra sao, thậm chí là ai… bọn họ đều hoàn toàn không biết gì cả. Có trời mới biết bộ tộc con ngươi màu tím rơi vào trong tay hắn, có thể bị hủy diệt hay không?

Lúc này, năm lão tổ Đế vương con ngươi màu tím với hai cánh sau lưng giống như năm vầng sáng lấp lánh, dừng ở trước mặt Hà Vô Nhai và Cuồng Lôi Tôn Giả.

Hà Vô Nhai cùng Cuồng Lôi Tôn Giả, hai người thoáng nao nao, vội vàng hướng năm người này thi lễ.

- Ra mắt năm vị lão tổ!

Hai người cung kính noi.

Cuồng Lôi Tôn Giả nhìn thoáng qua năm vị lão tổ, trong lòng âm thầm so sánh một phen chênh lệch giữa mình cùng năm vị lão tổ này. Hắn không khỏi sinh ra một tia khinh thường, thầm nghĩ: "Năm vị lão tổ này, đều là còn sống sót từ trận đại chiến cuối thời kì Thái cổ năm đó, tới hôm nay, lực lượng của họ, chẳng qua cũng chỉ là cảnh giới Lôi Kiếp đỉnh phong. Mà ta tính theo số tuổi mà nói, so với họ nhỏ hơn rất nhiều, nhưng cũng đồng dạng đạt tới cảnh giới Lôi Kiếp, tiếp qua mấy ngàn năm nữa, thậm chí ta có thể vượt qua họ, trở thành cường giả siêu cấp cảnh giới Địa Tiên. Mà năm vị lão tổ… đều chỉ là dựa vào thời gian tích lũy từng chút từng chút một mới đạt tới trình độ hiện nay. Một ngày nào đó, ta cũng sẽ trở thành lão tổ chí cao vô thượng của bộ tộc con ngươi màu tím."

Từ đồng tử năm lão già bắn ra tia sáng tím tinh thuần, đồng thời gật đầu, trong đó một lão già nhìn không ra tuổi, nhìn Hà Vô Nhai trầm giọng nói:

- Cung chủ! Đúng thật lời tiên đoán của tổ tiên ứng nghiệm, có Vương giả buông xuống?

Lão tổ con ngươi màu tím vừa nói ra khỏi miệng, khiến cho trong lòng Hà Vô Nhai có chút bất mãn: "Một đám lão bất tử! Các ngươi thật hy vọng có Vương giả buông xuống sao? Chẳng lẽ các ngươi không rõ, có

tân Vương giả sinh ra, đối với Lãnh Thu Cung có ý nghĩa gì sao? Hay là nói, tâm tư các ngươi vốn bất mãn với cung chủ, muốn lợi dụng cơ hội này chiếm lấy?"

Hà Vô Nhai tuy rằng bất mãn trong lòng, nhưng không có biểu lộ ra trên mặt chút nào, hắn mỉm cười nói:

- Lão tổ tông! Rất nhiều năm không có nhìn thấy ngài, xem ra thực lực lại có điều tinh tiến, vừa rồi ở nơi này, đích thật là sinh ra vài phần dị biến. Tuy nhiên, ta cảm thấy vị tất đã có Vương giả gì sinh ra, chỉ sợ lão tổ còn có điều không biết…

Hà Vô Nhai nói còn chưa dứt lời, đã bị lão tổ Đế vương khác cắt ngang, người này dáng khô gầy, trên mặt dọc ngang đầy vết nhăn, lão tổ này chặn lời nói:

- Cung chủ khi dễ đám lão già chúng ta không chịu nổi hay sao? Chúng ta còn chưa có già lẫn: tử quang này rõ ràng là từ địa cung phóng ra, hướng thẳng lên chin tầng trời, tất nhiên là có người vào địa cung, hơn nữa đã ngồi vào ngai vàng kia. Lời tiên đoán của tổ tiên, chính là bất kể là ai ngồi trên ngai vàng đó, hắn đều là tân Vương giả của bộ tộc con ngươi màu tím dẫn dắt bộ tộc đi về hướng huy hoàng chân chính.

- Đúng vậy! Lời tiên đoán của tổ tiên, chưa từng có sai! Hà Vô Nhai! Ngươi thân là cung chủ Lãnh Thu Cung đời thứ bảy, chẳng lẽ ngươi quên lời thề khi ngươi trở thành cung chủ sao?

Một lão già sắc mặt uy nghiêm nhìn qua chỉ có hơn năm mươi tuổi, trong hai mắt đôi con ngươi màu tím gắt gao nhìn chằm chằm vào Hà Vô Nhai, chậm rãi hỏi.

Lão già này thật không đơn giản, bởi vì lão từng là cung chủ Lãnh Thu Cung đời thứ ba, cũng là một trong năm lão tổ tông Đế Vương con ngươi màu tím sống sót từ thời đại thái cổ tới nay, là một người duy nhất đã từng chân chính chưởng quản thế lực lớn Lãnh Thu Cung của chủng tộc con ngươi màu tím này.

Cho nên, nếu là người khác nói ra có thể Hà Vô Nhai giả bộ hồ đồ, nhưng đối mặt với lời chất vấn của vị cung chủ đời thứ ba này, hắn cũng không dám ứng phó cho qua chuyện.

Hà Vô Nhai cười hai tiếng, nói:

- Các vị lão tổ hà tất tức giận, ta còn chưa có nói hết lời. Ta cũng không phải loại người không biết đại thế. Nếu như con ngươi màu tím xuất hiện tân Vương giả, ta cũng đồng dạng là vỗ tay tỏ ý vui mừng. Chỉ có điều hôm nay, đã xảy ra một sự kiện thế này, ta nghĩ nên báo cho các vị lão tổ biết rõ một chút…

Hà Vô Nhai liền kể lại chuyện đã xảy ra ở Huệ Minh Phong nơi đó, vừa mới xảy ra trên thủ hộ lâu địa cung cùng với chuyện cháy Tàng Thư Các, hết thảy đều nói một lần cho năm vị lão tổ biết.

Vẫn là vị cung chủ đời thứ ba kia, sau khi nghe xong, nhướng mày, nhẹ giọng nói:

- Chuyện này cùng sự xuất hiện của tân Vương giả con ngươi màu tím có cái gì quan hệ? Không nói chút chuyện nhỏ đó, cho dù tân Vương giả từng giết qua tộc nhân con ngươi màu tím, chúng ta cũng cần phải tuân thủ quy củ của lão tổ tông lưu lại, phụng vụ vị vương này.

Lúc này Cuồng Lôi Tôn Giả ở một bên thản nhiên nói:

- Các vị lão tổ, chúng ta sao không dứt khoát tiến vào địa cung nhìn thử xem, rốt cục tân Vương giả kia là ai?

Hà Vô Nhai cảm kích nhìn thoáng qua Cuồng Lôi Tôn Giả, cũng tán thành nói:

- Đúng vậy! Chúng ta hãy đi vào xem sao!

Năm vị lão tổ đưa mắt nhìn nhau một cái, đồng thời gật gật đầu, bởi vì bọn họ cũng muốn nhìn xem, Vương giả mới của bộ tộc con ngươi màu tím, rốt cục là người như thế.

Tần Lập mới vừa ngồi lên trên ngai vàng liền cảm giác có một lực lượng vô cùng hùng hậu, dũng mãnh điên cuồng tiến vào thân thể của mình. Hắn vừa định chống lại luồng lực lượng không rõ lai lịch này, lại hoảng sợ phát hiện, thân thể của chính mình căn bản là không động đậy được nữa.

Chỉ có thể để mặc cho luồng lực lượng mênh mông mãnh liệt này cuồn cuộn như song biển ào ào chạy khắp nơi kinh mạch trong thân thể mình, dũng mãnh điên cuồng chảy vào, sau đó tụ tập về hướng đan điền của Tần Lập.

Trên ngai vàng Tiên Thiên Tử Khí dựng thẳng lên trời cao, hoàn toàn bao phủ thân thể Tần Lập cùng với ngai vàng.

Tần Lập chỉ là kinh ngạc như vậy trong nháy mắt, lập tức hắn liền cảm giác được luồng lực lượng này, cũng không giống như cái loại hàn khí dày đặc khiến cho người ta có cảm giác tà ác trong thông đạo địa cung lúc nãy.

Mà lực lượng đang dũng mãnh chảy vào thân thể hắn lúc này vô cùng tinh thuần, y hệt như Tiên Thiên Tử Khí hắn từng hấp thu trên đỉnh Huyền Vũ phong ở Huyền Đảo ngày đó, đều là năng lượng tinh thuần nhất thiên địa.

Trong lòng Tần Lập kinh ngạc không thôi, đến bây giờ hắn cũng không sao hiểu được, hết thảy đến tột cùng là chuyện gì xảy ra?

Muốn hắn tin rằng chính mình là con ngươi màu tím, đó là một chuyện căn bản là không có khả năng, đừng nói bản thân Tần Lập là từ địa cầu xuyên qua đến đây, là con cháu chính tông của Viêm Hoàng.

Chỉ nói riêng khối thân thể cha mẹ của Tần Lập, đó cũng chính tông trăm phần trăm là người Thiên Nguyên Đại Lục, trên người bọn họ không có khả năng có một chút xíu nào huyết mạch của con ngươi màu tím.

"Chẳng lẽ nói, chính mình tu luyện Tiên Thiên Tử Khí Quyết, cùng bộ tộc con ngươi màu tím này, còn có cái gì liên hệ hay sao? Nhưng… nhưng Tiên Thiên Tử Khí Quyết này, rõ ràng chính là lão đạo sĩ đưa cho mình…"

Tần Lập nghĩ vậy, trong đầu bỗng nhiên máy động, hắn đột nhiên hồi tưởng lại: "Thời điểm lão đạo sĩ giao Tiên Thiên Tử Khí Quyết cho mình, từng nói qua: Tiên Thiên Tử Khí Quyết này, là lão dựa theo cổ nhân lưu truyền lại, lão rút lấy tinh hoa, thêm vào một chút cải biến, sau đó hình thành một bộ tâm pháp."

Như vậy, nói một cách nghiêm khắc: Tiên Thiên Tử Khí Quyết cũng không phải do lão đạo sĩ sáng chế ra.

Thế nhưng ở địa cầu khi nào thì xuất hiện qua chủng tộc con ngươi màu tím này chứ? Đến ngay cả trong chuyện thần thoại cổ tích, Tần Lập cũng không từng nghe nói qua.

Thế nhưng mặc kệ Tần Lập nghĩ thế nào, Tiên Thiên Tử Khí vô cùng tinh thuần trên cái ngai vàng vẫn đang cuồn cuộn không ngừng dũng mãnh chảy vào trong đan điền Tần Lập. Càng khiến Tần Lập cảm thấy ngạc nhiên và vui mừng là lực lượng vô cùng cường đại này, cũng không có làm cho lực lượng của chính mình sinh ra cái loại có cảm giác đột phá, mà là hoàn toàn hấp thu vào mình.

Nếu nói từ Đan Nguyên Anh Hóa đột phá đến cảnh giới Lôi Kiếp, cần chính là chất, như vậy hiện tại Tần Lập hiện tại thu được chính là lượng.

Năng lượng vô số kể cuồn cuộn chảy vào thân thể Tần Lập, sau đó ở trong cơ thể Tần Lập Tiên Thiên Tử Khí Quyết trực tiếp tự động vận hành, nén ép những lực lượng này, toàn bộ đều nén ép… rồi lại nén ép.

Mà chỗ đan nguyên của anh hóa trong đan điền Tần Lập, tựa như cái bình không đáy điên cuồng hấp thu những năng lượng sau khi Tiên Thiên Tử Khí nén ép. Nhìn qua ngoại trừ màu sắc trở nên đậm hơn thì cũng không có biến hóa gì khác.

Rốt cục, không biết qua thời gian bao lâu, luồng mây tím dựng thẳng lên trời cao từ trên đỉnh ngọn núi cao nhất Lãnh Thu Cung kia dần dần biến mất, sau đó năng lượng từ trên ngai vàng đang dũng mãnh vào thân thể Tần Lập, cũng theo đó ngừng lại.

Tần Lập chậm rãi mở hai mắt, trong ánh mắt lấp lánh ánh sáng tím, rực rỡ lóa mắt.

Duy Ngã Độc Tôn

459. Chương 463: Lão Tổ Đế Vương.

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

Trong lòng Tần Lập còn đang thưởng thức dư vị cảm giác này, loại cảm giác nắm giữ lực lượng cực kỳ khổng lồ như thế, quả thực là quá mỹ diệu.

Tần Lập cảm giác lực lượng của mình lại tiến tới một lĩnh vực mới, nhưng hiển nhiên không phải cảnh giới Lôi Kiếp mà dường như theo khoảnh khắc vừa mới bắt đầu kia, thực lực của hắn liền đi theo một con đường khác hoàn toàn mới.

Nếu nói theo Đan Nguyên Anh Hóa đến Lôi Kiếp, là biến hóa tăng lên cảnh giới, nếu nói đó là tăng lên về chất, như vậy sau khi Tần Lập hấp thu lực lượng mênh mông vô cùng trên ngai vàng này, đối với tích lũy về lượng đã đạt tới một mưc độ khiến cho người ta sợ hãi.

Bởi vì Tần Lập cảm giác chính mình hiện tại, đối mặt với võ giả siêu cấp Lôi Kiếp, cho dù không sử dụng Bảo Khí Ấn Chương cất giấu trong đan điền kia, cũng sẽ không sinh ra chút lòng sợ hãi nào.

Vừa nghĩ trong lòng, Tần Lập vừa vuốt ve tay vịn trên ngai vàng, có hơi lành lạnh, nhưng thập phần ôn nhuận, trong lòng thầm đoán: "Cái ngai vàng này không biết dùng chất liệu gì chế thành, như thế nào có thể có được nguồn năng lượng thần kỳ như thế?"

Đúng lúc này, ánh mắt Tần Lập chợt ngưng trọng, ngồi trên ngai vàng hắn nhìn tới chỗ đầu đường địa đạo xa hơn trăm thước kia, đột nhiên xuất hiện thân ảnh một đoàn người.

Ánh mắt mọi người đều nhìn quét vào vô số núi sông thu nhỏ chân thật trong địa cung này, rồi chiếu trên người thanh niên ngồi trên ngai vàng… cao cao tại thượng kia.

Ánh mắt Hà Vô Nhai hơi lóe sáng một cái, dâng lên một ý niệm tham lam trong đầu, chiếc ngai vàng này bấy lâu nay chính là giấc mộng của hắn.

Biết bao nhiêu lần, hắn một mình tiến vào địa cung này, đối mặt với tử quang phát ra trên ngai vàng, trong lòng luôn vô cùng khát vọng: "Nếu như mình có thể ngồi vào trên vị trí đó, vậy mới chân chính là lãnh tụ của bộ tộc con ngươi màu tím."

Phải biết rằng, Lãnh Thu Cung là thế lực con ngươi màu tím lớn nhất, nhưng Lãnh Thu Cung muốn sở hữu tất cả con ngươi màu tím thì chỉ có chân chính trở thành Vương giả của tất cả con ngươi màu tím, mới có thể hiệu lệnh thiên hạ.

Mới có thể có được quyền lực… chân chính… cao nhất.

Đáng tiếc, mỗi lần Hà Vô Nhai tiến vào địa cung, xuyên qua hàn khí dày đặc nồng đậm trong địa cung, đến được nơi đây, đều đã bị lực lượng vô hình trên chiếc ngai vàng kia ngăn chặn, căn bản không thể tiến thêm một bước.

Hà Vô Nhai cũng từng ảo tưởng rằng, chờ khi nào đột phá đến cảnh giới Lôi Kiếp, sẽ tới nơi này thí nghiệm một lần nữa, bởi vì hắn cũng được xem là nhân vật thiên tài trong bộ tộc con ngươi màu tím. Hơn nữa, cũng giống như Cuồng Lôi Tôn Giả, trong lòng hắn cũng coi thường không hề xem các lão tổ Đế Vương con ngươi màu tím ở trong mắt. Hắn nghĩ rằng các lão tổ Đế Vương đó đều là dựa vào thời gian, từng chút một bò lên cho tới cảnh giới hôm nay.

Thật đáng hận! Vị trí này hiện tại không ngờ lại ngồi một người trẻ tuổi… xa lạ. Hơn nữa… thực rất có thể chính là người phóng hỏa quấy rối vừa rồi.

Càng khiến cho Hà Vô Nhai có cảm giác thập phần khó chịu, là điều mà bất cứ ai ngồi ở vị trí cung chủ như hắn, chỉ sợ đều sẽ nghĩ như vậy, chẳng những trên đỉnh đầu đột nhiên có thêm một thái thượng hoàng, hơn nữa người này còn không phải là kẻ tốt lành gì…

Hà Vô Nhai đang suy nghĩ trong lòng, chỉ thấy năm lão tổ Đế Vương con ngươi màu tím, không ngờ lại hướng tới người trẻ tuổi trên ngai vàng kia, chậm rãi… quỳ xuống.

Trong lòng Hà Vô Nhai đại hận, nhưng lúc này hắn cũng không thể biểu hiện ra bất cứ điều gì khác thường. Tuy rằng trong lòng hắn cũng không xem trọng năm lão tổ Đế Vương này, nhưng thực lực của hắn chung quy còn kém một tầng. Bằng vào lời kêu gọi của các lão tổ Đế Vương, nếu muốn phế chức cung chủ của hắn, cũng không phải là chuyện hoàn toàn không có khả năng.

Cho nên, Hà Vô Nhai cũng chỉ có thể cắn răng chịu đựng, theo sau quỳ xuống, hai mắt nhắm lại, thầm nghĩ: "Coi như ta quỳ lạy ngai vàng đi!"

Trong lòng Cuồng Lôi Tôn Giả cũng thực ngán ngẩm, hắn cũng căn bản là không tin gì vào lời tiên đoán của lão tổ tông năm nữa. Đương nhiên, nếu người ngai vàng lựa chọn là hắn, tự nhiên hắn sẽ tin rồi.

Thế nhưng hiện tại ngai vàng lựa chọn chính là một người còn trẻ xa lạ một cách vô lý. Trong lòng hắn cũng rất không tình nguyện đột nhiên thêm ra một Vương giả như vậy.

Ôm trong lòng mối tâm tư giống như Hà Vô Nhai, Cuồng Lôi Tôn Giả cũng quỳ xuống theo.

Những người này vừa quỳ xuống, phía sau còn có mười mấy người giới cao tầng Lãnh Thu cung, đều là cấp bậc Thái thượng trưởng lão con ngươi màu tím, cũng đều nối theo quỳ xuống.

Cuối chỗ thông đạo địa cung, cả đám người đông nghìn nghịt đều quỳ xuống.

Tần Lập nhìn xem có hơi ngẩn người. Ở trong này thần thức không có tác dụng gì nhiều, vừa rồi hắn lại đang đắm chìm trong nỗi vui mừng tăng lên thực lực, cho nên, khi hắn trông thấy đám người này thì họ đã vào tới nơi rồi.

Tần Lập đã làm tốt chuẩn bị nhân cơ hội chạy trốn, nhưng không nghĩ rằng tất cả đối phương lại đều hướng về phía hắn quỳ xuống, trong lòng Tần Lập dâng lên một cảm giác cực kỳ vớ vẩn. Hắn thầm nghĩ: "Chẳng lẽ ta ngồi ở vị trí này, thì ta liền trở thành vua của con ngươi màu tím sao?"

Điều này… như thế nào có thể?

Trong các Đế Vương con ngươi màu tím, Mặc Ly là cung chủ Lãnh Thu Cung đời thứ ba, quỳ theo thế ngũ thể cụng đất ở nơi đó, vẻ mặt thành kính, chậm rãi nói:

- Cung nghênh Vương giả buông xuống!

Bốn lão tổ Đế Vương con ngươi màu tím kia, toàn bộ đồng loạt mở miệng nói:

- Cung nghênh Vương giả buông xuống!

Hà Vô Nhai cùng Cuồng Lôi Tôn Giả, cùng với mười mấy Thái thượng trưởng lão Lãnh Thu Cung phía sau, là giới cao tầng tuyệt đối, liêc mắt nhìn nhau một cái tạm dừng chút xíu.

Mặc Ly xoay người lại, thản nhiên liếc nhìn nhóm người này một cái, trong lòng đám người Hà Vô Nhai tức thì chấn động, vội vàng trăm miệng một lời nói:

- Cung nghênh… Vương giả buông xuống!

Tần Lập càng kinh ngạc, thật không biết dùng từ gì mới có thể hình dung, hắn trợn trừng mắt nhìn đoàn người con ngươi màu tím này, nhất là mấy lão già cầm đầu, phía sau đều mọc đôi cánh đen nhánh, lông cánh từng cái sắc bén như đao, lấp lóe ánh hàn quang.

- Các ngươi… nghĩ sai rồi? Ta không phải là con ngươi màu tím!

Tần Lập ngồi trên ngai vàng thốt ra. Nói xong trong lòng hắn có chút hối hận, thầm nghĩ: "Còn không bằng trước lừa gạt mấy lão già này! Nếu làm cho đối phương nhất thời nổi giận, xông lên bắt mình, nhiều cường giả như vậy, nếu muốn chạy thoát quả thật là có chút khó khăn đây."

Hà Vô Nhai ngẩng mạnh đầu lên, thầm nghĩ: "Tiểu tử! Đây chính là tự ngươi muốn chết! Không ngờ lại thừa nhận mình không phải con ngươi màu tím!" Hắn cố nén chịu đựng không nói gì, muốn nhìn thử xem các lão tổ Đế Vương nói như thế nào.

Trên mặt Mặc Ly không có một chút kinh ngạc nào, lão ngẩng đầu lên đôi đồng tử màu tím lóe ra hào quang, nhìn Tần Lập, cung kính nói:

- Vương của ta! Đây là lời tiên đoán của tổ tiên bộ tộc con ngươi màu tím truyền xuống, ai có thể ngồi được trên ngai vàng này, người đó chính là Vương giả của bộ tộc con ngươi màu tím…

Mặc Ly nói xong, trong đầu bỗng nhiên xuất hiện một hình ảnh cực kỳ xa xôi, hình ảnh thậm chí đã có chút mơ hồ, nhưng một ít đoạn ngắn trong đó, trải qua mười mấy vạn năm, lại như trước vẫn có ấn tượng khắc sâu trong đầu lão.

Đó là mấy trăm tổ tiên của bộ tộc con ngươi màu tím năm đó đi vào Thiên Nguyên Đại Lục, mỗi người bọn họ đều có được thực lực Địa Tiên, có thể vượt qua không gian vũ trụ, có thể xé rách hư không. Họ là tiên phong, chân chính là tổ tiên của tất cả con ngươi màu tím trên Thiên Nguyên Đại Lục hiện giờ.

Năm đó chính là mấy trăm lão tổ con ngươi màu tím thực lực siêu cường, mỗi người từ trong thân thể mình rút ra một lực lượng nhất định, rót vào chí bảo của bộ tộc con ngươi màu tím… đó chính là bên trong ngai vàng Chí Tôn này.(bh tiện nghi cho a Lập)

Đồng thời còn lưu lại lời tiên đoán trong đoạn kinh điển lưu truyền lại cho đời sau: "Thần Miếu xuất, phân tranh khởi, Vương giả hàng lâm."

Mặc Ly nhớ rất rõ ràng, khi đó, lão chỉ là một chiến sĩ cấp thấp trong bộ tộc con ngươi màu tím, căn bản là không có năng lực vượt hư không, nhưng lại bị các lão tổ tông đó dùng Truyền Tống Trận cường đại, truyền tống tới thế giới này.

Lúc ấy lão tận mắt chứng kiến một đoàn lão tổ tông siêu cường liên hợp lại, đưa ra lời tiên đoán cho tương lai bộ tộc con ngươi màu tím, đồng thời đoán được rằng: "Sẽ có một tân Vương giả buông xuống bộ tộc con ngươi màu tím, dẫn dắt con ngươi màu tím một lần nữa đi tới huy hoàng."

Ấn tượng lúc ấy có một sự kiện khắc sâu nhất, chính là các lão tổ tông tiên phong bộ tộc con ngươi màu tím đó, từng nói qua: "Ai có thể ngồi được trên ngai vàng này, người đó… sẽ trở thành Vương giả của bộ tộc con ngươi màu tím."

"Tất cả người con ngươi màu tím, cần phải phục tùng bất kỳ mệnh lệnh gì của Vương giả vô điều kiện. Cho dù có chết!"

Đến giờ hồi tưởng lại, Mặc Ly còn có thể nhớ rõ nỗi kính sợ trong lòng của mình năm đó, trải qua mười mấy vạn năm, đều không có phai mờ. Lời tiên đoán của mấy trăm siêu cấp tài năng tiên phong con ngươi màu tím đó vẫn luôn nằm trong trí nhớ của lão cho tới hôm nay.

Bốn lão tổ Đế Vương con ngươi màu tím kia, cũng như nhau đều là vẻ mặt thổn thức, thực hiển nhiên họ đều nhớ lại tình cảnh thịnh vượng năm đó.

Bởi vì lúc ấy là thời điểm chiến đấu kịch liệt nhất giữa con ngươi màu tím cùng cường giả bản địa Thiên Nguyên Đại Lục, song phương đều chết vô số, đã rơi vào cảnh lưỡng bại câu thương.

Chiến sĩ hai bên đều đã không còn hùng tâm như lúc ban đầu, thậm chí cũng không còn tin tưởng bao nhiêu vào chiến thắng. Chính dưới tình huống như vậy, hơn một vạn đại ma pháp sư cường giả bản địa Thiên Nguyên Đại Lục, đã bày ra đại trận kinh thế hãi tục kia.

Mà mấy trăm đại năng siêu cấp con ngươi màu tím cảnh giới Địa Tiên, đồng thời cũng phong ấn núi rừng khắp nơi, phong ấn ngai vàng của con ngươi màu tím, lưu truyền lại lời tiên đoán cho đời sau.

Cho nên, Mặc Ly với vẻ mặt cung kính ngẩng đầu, chậm rãi nói:

- Vương của ta! Không thể nghi ngờ: Ngài chính là tân Vương giả của toàn bộ tộc con ngươi màu tím, xin ngài dẫn dắt bộ tộc con ngươi màu tím, tái hiện lại cảnh huy hoàng đi!

- Ta…

Tần Lập trợn mắt nhìn mọi người. Lúc này, thần thức vô cùng cường đại của Tần Lập, đột nhiên thực mẫn cảm sâu sắc bắt giữ được một tia ác niệm.

Tần Lập đưa mắt nhìn tới đám người kia, chỉ thấy rất nhiều người đều đang cúi đầu, nhưng ánh mắt lấp lóe sáng. Nhất là có mấy lão già ở phía sau năm lão tổ Đế Vương, dao động trên người năng lượng thập phần kịch liệt, dường như đều giữ trong lòng ác niệm với mình.

"Con bà nó, đây là một cái bẫy."

Tâm niệm vừa động, trên thân thể Tần Lập bùng phát ra một vầng sáng tím, vù một tiếng liền biến mất trên ngai vàng, ngay sau đó liền hiện ra tại phía sau mọi người, tiếp đó… mọi người đều mất đi tung tích Tần Lập.

Trên mặt năm lão tổ Đế vương đều lộ ra vẻ mặt bất đắc dĩ, xem ra nếu muốn thuyết phục tân Vương giả thừa nhận thân phận của mình, còn cần phải có thời gian.

Vừa rồi thật ra bọn họ là có thể ngăn Tần Lập lại, nhưng họ cũng không có bất cứ hành động gì, bởi vì đó là đại bất kính đối với Vương giả.

Năm vị lão tổ Đế vương, năm đó đều là tận mắt nhìn thấy Vương giả bộ tộc con ngươi màu tím, thực rõ ràng cường đại đến cỡ nào, tân Vương giả của bọn họ hôm nay, sớm muộn gì cũng có một ngày, sẽ mạnh như vậy, sẽ là Đại tướng dẫn dắt bộ tộc con ngươi màu tím, một lần nữa tiến tới huy hoàng.

Bọn họ tuyệt đối tin tưởng điều này.

Hà Vô Nhai cùng đám người Cuồng Lôi Tôn Giả, vừa rồi cũng có cơ hội ngăn chặn Tần Lập, tuy rằng cơ hội không lớn nhưng tuyệt đối là có, nhưng bọn họ cũng không có bất cứ hành động gì. Đối với đám người Hà Vô Nhai mà nói, người này không thừa nhận mình là Vương giả của con ngươi màu tím, tự mình rời khỏi là tốt nhất, kết quả trực tiếp bị người giết chết lại càng tốt.

Cho nên, cho dù có thể ngăn chặn Tần Lập, bọn họ cũng tuyệt sẽ không hành động như vậy.

Duy Ngã Độc Tôn

460. Chương 464: Đều Mang Ý Xấu!!

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

Mặc Ly dẫn đầu đứng dậy, những cao tầng Lãnh Thu Cung khác đều đứng dậy theo. Mặc Ly quay đầu lại nhìn Hà Vô Nhai chậm rãi nói:

- Tân Vương giả mới buông xuống tuy nhiên Tân Vương còn không thích ứng loại thay đổi này, tạm thời rời đi. Chúng ta trước tiên tìm Tân Vương sau đó khuyên bảo trở về. Chuyện này tạm thời trước tiên không nên tuyên truyền rộng rãi, đợi cho Tân Vương hoàn toàn thích ứng thân phận này, lúc quyết định trở về mới tuyên truyền ra ngoài. Đây là việc trọng đại của bộ tộc tử đồng chúng ta. Hà Vô Nhai, ngươi ngàn vạn lần không được sai lầm, hiểu chưa?

Một câu cuối cùng của Mặc Ly đã là vẻ mặt và lời nói rất nghiêm túc. Lão già này sống mười mấy vạn năm, trải qua tràng đại chiến có một không hai thời Thái cổ, bọn họ cái gì không từng gặp, cái gì tâm tư có thể giấu được bọn họ… Những lão già này, sở dĩ không muốn trở mặt với Hà Vô Nhai, nguyên nhân trọng yếu nhất chính là trong thân thể bọn họ đều là máu của tộc tử đồng.

Không muốn tự giết lẫn nhau, chỉ vậy mà thôi.

Nhưng nếu Hà Vô Nhai thật sự làm ra chuyện gì, như vậy Mặc Ly cũng không ngại vì nghênh đón Tân Vương mà giết người lập uy.

Hà Vô Nhai cung kính gật đầu nói:

- Lão tổ yên tâm, Vô Nhai biết nên làm thế nào!

- Vậy là tốt rồi!

Mặc Ly cùng bốn lão tổ Đế Vương tử đồng liếc mắt nhìn nhau, thân hình chợt lóe biến mất trong thông đạo địa cung.

Sau khi về phòng, Hà Vô Nhai chờ tất cả mọi người ngồi xuống, trên mặt mỗi người đều cực kỳ âm trầm. Chuyện hôm nay, đã hoàn toàn ra ngoài dự đoán của bọn họ. Về phần lúc trước có người quấy rối, so với chuyện hiện tại đã hoàn toàn không trọng yếu nữa. Cho nên, Tào Hồng thật sự là bởi vì vậy mà tránh được một kiếp.

Cuồng Lôi Tôn Giả tính tình nóng nảy, đầu tiên đứng lên cả giận nói:

- Cung chủ. Ta đi tìm tiểu tử kia, giết chết hắn không phải là xong hết rồi?

Không đợi Hà Vô Nhai nói chuyện, một lão già khác đứng lên, chậm rãi nói:

- Kế này của Cuồng Lôi Tôn Giả không ổn, căn bản không thể thực hiện được. Trước không nói có thể tìm được tung tích người trẻ tuổi kia hay không, cho dù tìm được, nếu giết chết bị mấy Đế Vương lão tổ biết, có thể buông tha ngươi không?

- Vậy chẳng lẽ thật sự phải đưa tiểu tử kia làm Vương hay sao?

Cuồng Lôi Tôn Giả mặt đầy tức giận, hắn gần như có thể xác định hai lần hỏa hoạn trước đều là tiểu tử kia lam. Hiện tại chẳng những không thể tìm hắn trả thù, ngược lại đối phương xoay người biến đổi, còn thành vương giả của toàn tộc bọn họ. Điều này làm cho Cuồng Lôi Tôn Giả đầy một bụng tức.

- Đương nhiên không thể!

Lão già vừa nói chuyện, nói thẳng:

- Không nói đến tiên đoán của lão tổ tông, hôm nay sau mười mấy vạn năm còn có chuẩn xác hữu dụng như trước hay không. Cho dù tiên đoán là sự thật, nhưng là tiên đoán chỉ là một lời tiên đoán. Người thanh niên này, không thể lưu lại. Chúng ta hiện tại sống rất tốt, cũng không cần cái gọi là Tân vương giả buông xuống. Tin tưởng Cung chủ càng không thích có người đột nhiên trèo lên đầu…

Hà Vô Nhai gật đầu, hắn đương nhiên không thích. Là thứ lực cường đại nhất tộc tử đồng, địa vị Cung chủ Lãnh Thu Cung tới nay đều cực kỳ cao thượng, cho dù tử đồng không phải Lãnh Thu cung nhìn thấy Hà Vô Nhai cũng phải vài phần lễ độ. Có thể nói, cung chủ Lãnh Thu Cung tuy rằng không phải tộc trưởng tộc tử đồng, nhưng địa vị cũng ngang với tộc trưởng.

Dưới tình huống này, không ai thích trên đầu mình có thêm một người quản lý. Cho dù là trên danh nghĩa, cũng không được.

Hà Vô Nhai chậm rãi mở miệng:

- Vậy ý của Bích Thủy Tôn Giả, chuyện này phải xử lý thế nào?

Lão già vừa nói chuyện vừa cười thản nhiên, nói:

- Nếu muốn giải quyết người này, cũng không khó. Cung chủ nghĩ lại, trên đời này cũng không chỉ có năm Đế Vương lão tổ sống sót từ thời đại đó…

Ánh mắt Hà Vô Nhai lóe lên, nhìn Bích Thủy Tôn Giả, chậm rãi nói:

- Ý của ông là… những Đế vương lão tổ tử đồng bên ngoài không gia nhập Lãnh Thu Cung?

Bích Thủy Tôn Giả gật đầu, cười lạnh nói:

- Đám người đó đều là hạng kiêu ngạo bướng bỉnh, bọn họ ngay cả Lãnh Thu Cung cũng không chịu gia nhập, làm sao lại thừa nhận Vương giả không hiểu ra sao đột nhiên xuất hiện này?

Cuồng Lôi Tôn Giả nói:

- Bích Thủy! Ngươi đừng quên, đám người đó đều là lão quái vật sống sót từ thời đại kia. Tư tưởng bọn họ có ngoan cố không thay đổi như năm vị lão tổ chúng ta hay không, ai cũng không biết chắc.

Hà Vô Nhai cho là đúng, gật đầu nói:

- Đúng vậy. Mấy Đế Vương lão tổ bên ngoài, các đời Lãnh Thu Cung lên ngôi đều thăm hỏi bọn họ, hơn nữa thỉnh cầu bọn họ gia nhập Lãnh Thu Cung lại đều bị từ chối không có ngoại lệ. Vạn nhất bọn họ không có hứng thú với chuyện này…

Bích Thủy Tôn Giả mỉm cười lắc đầu, nói:

- Đây là hai việc khác nhau. Cung chủ cứ yên tâm giao chuyện này cho ta, ta nhất định làm tốt. Phải biết rằng, mấy Đế Vương lão tổ đó, không giống mấy người trong môn phái chúng. Bọn họ căn bản không thể chấp nhận có cái gì Tân Vương giả cưỡi trên đầu bọn họ. Chỉ cần chúng ta cho người đem tin tức này, lơ đãng truyền cho bọn họ, giao bức tranh của người trẻ tuổi cho bọn họ. Cung chủ, ngài nói, bọn họ sẽ có phản ứng gì?

Hà Vô Nhai nghĩ một hồi, đích thật, mấy lão già đó không nổi giận mới là lạ. Một tiểu tử chưa dứt sữa, làm thế nào xứng cưỡi lên đầu lên cổ bọn họ?

Bích Thủy Tôn Giả nói xong, lại nói tiếp:

- Đây chỉ là thứ nhất, còn có thứ hai.

Hà Vô Nhai có chút kinh ngạc nhìn Thái thượng trưởng lão từ trước đến nay nổi tiếng vì trí tuệ, hỏi:

- Thứ hai là gì?

Bích Thủy Tôn Giả nói:

- Thứ hai, chính là phát tán tin tức này cho mấy thế lực lớn biết.

- Phát tán cho bọn họ? Chẳng lẽ, ngươi muốn liên thủ với những người đó?

Sắc mặt Hà Vô Nhai hơi biến, mặc kệ thế nào, chuyện này đều là nội bộ của tộc Tử đồng, hắn không muốn người ngoài tham gia vào.

- Không! Đương nhiên không phải là liên thủ. Cung chủ, ngài nghĩ kỹ lại xem. Bộ tộc Tử đồng chúng ta cùng võ giả bản địa trên Thiên Nguyên Đại Lục yên bình mười mấy vạn năm, nguyên nhân căn bản là vì cái gì?

Bích Thủy Tôn Giả hỏi.

- Nguyên nhân căn bản… thì phải là thực lực hai bên ngang ngửa nhau, mọi người thế lực ngang nhau, hơn nữa chúng ta cũng không biểu hiện ra bất kỳ địch ý nào. Mười mấy vạn năm qua đi, bộ tộc Tử đồng trên thực tế đã dung nhập thế giới này, từ căm thù, cừu thị lúc đầu đến hiện tại đã không có cảm giác gì, cho nên mới có thể hòa bình ở chung.

Hà Vô Nhai nghĩ rồi trả lời.

Bích Thủy Tôn Giả gật đầu, nói:

- Lời nói Cung chủ rất đúng. Trên thực tế, hiện tại chúng ta đã được thế giới này tiếp nhận, nhưng nếu đột nhiên chúng ta có thêm một Vương giả, một Vương giả có thể một lần nữa dẫn dắt Tử đồng tộc đi tới huy hoàng… Ngài nói những thế lực siêu cấp kia, có thể cảm thấy sợ hãi hay không?

Hà Vô Nhai đầu tiên suy nghĩ một hồi, sau đó trên mặt hắn dần dần hiện ra vẻ vui mừng, cuối cùng cười lớn nói:

- Kế này của Bích Thủy Tôn Giả rất hay. Ha ha ha! Chúng ta chỉ cần thả ra một chút tin tức, ừ, chỉ là một chút. Tự bọn họ sẽ đi tìm người trẻ tuổi không hay ho kia, đúng không. Người đó trừ khi tránh ở một góc nào đó cả đời không ra, nếu không chỉ cần hắn xuất hiện, tất nhiên sẽ là cục diện bị người hò hét đánh đập.

Bích Thủy Tôn Giả cười nói:

- Không sai, chính là như vậy.

Hà Vô Nhai đứng lên, xoa xoa tay, sau đó nhìn mười mấy Thái thượng trưởng lão Lãnh Thu Cung đang ngồi đây, trầm giọng nói:

- Chuyện hôm nay chúng ta thương lượng, xin các vị giữ bí mật, ngàn vạn lần không thể truyền ra ngoài. Tin tưởng các vị cũng đều hiểu được, chúng ta không cần lãnh tụ Vương giả gì cả!

- Cung chủ yên tâm. Chúng ta tuyệt đối không truyền ra ngoài.

- Yên tâm đi cung chủ, chúng ta đều biết nên làm thế nào.

- Chúng ta đều ước gì tiểu tử kia chết!

Hà Vô Nhai nghe những người này trả lời, trên mặt lộ ra nụ cười vui vẻ.

Mấy ngày sau, chuyên đã xảy ra trên Lãnh Thu Cung đã truyền khắp toàn bộ nơi Cực Tây.

Chuyện lớn như vậy, kỳ thật cho dù không cố ý giấu diếm, đều là một chuyện rất khó, gần như không có khả năng cản đừng nói đám người Hà Vô Nhai còn có ý trợ giúp phát tán tin tức.

Tử đồng yên lặng mười mấy vạn năm không ngờ lại xuất hiện Tân vương giả. Tin tức này rung động tất cả các môn phái cùng thế gia lớn nơi Cực Tây.

Tin tức này thậm chí so với Thần Miếu Thái Cổ xuất thế càng thêm khiến người ta rung động và sợ hãi. Bởi vì Thần Miếu xuất thế, mang tới chỉ là một ít bí mật thời viễn cổ và lời đồn, nhiều nhất bên trong có một ít bảo vật.

Nhưng Tân Vương giả tộc Tử đồng sinh ra… có thể ý nghĩa lại một hồi chiến tranh lâu dài sắp bùng nổ hay không… Không ai nói trước được.

Cho nên, Tân Vương giả tộc Tử đồng rốt cục là người ra sao, đều thành chuyện mọi tộc đại phái nơi Cực Tây cộng đồng quan tâm.

Hải gia!

Hải Kim Tôn tuyệt thế thiên tài Hải gia bởi vì Tần Lập biến mất, ngày trước về tới gia tộc, giờ phút này hắn đang ngồi cùng gia chủ Hải gia bàn luận chuyện Tân vương giả Tử đồng sinh ra.

Gia chủ Hải gia Hải Thế Hùng là một võ giả cảnh giới Đan Nguyên Anh Hóa đỉnh phong, nhìn qua hơn ba mươi tuổi trên thực tế đã hơn ba nghìn tuổi, cũng từng là thiên tài của Hải gia. Đương nhiên, so với thiên phú của Hải Kim Tôn thì kém hơn một chút.

Tuy nhiên Hải Thế Hùng am hiểu sở trường là quản lý gia tộc. Hải gia truyền thừa từ Thái cổ cho tới nay đã thành một con quái vật lớn.

Chuyện tộc Tử đồng xuất hiện Tân vương giả, theo quan điểm của Hải Thế Hùng, đây không phải là một chuyện đáng sợ gì, ngược lại là một cơ hội khó có được.

Mấy ngàn năm gần đây, tất cả các gia tộc tuy rằng ngẫu nhiên có tranh chấp nhỏ, nhưng nói tóm lại đều là thời đại hòa bình. Gia tộc nếu muốn phát triển lớn mạnh, nếu không có nhân tốt bên ngoài kích thích, đều sẽ có vẻ khó khăn.

Trừ khi có thể phát sinh chiến tranh. Cái gọi là loạn thế sinh ra kiêu hùng chính là đạo lý này. Cường giả chân chính căn bản không sợ hãi chiến tranh, bởi vì chỉ có ở loạn thế mới có càng nhiều cơ hội.

Hải Thế Hùng nói:

- Tộc Tử đồng bình tĩnh nhiều năm như vậy, từ cuối thời Thái cổ trận chiến tranh kia chấm dứt cho tới hôm nay đột nhiên xuất hiện một Vương giả, thật là có chút kỳ quái. Người này… Rốt cục là ai?

Hải Kim Tôn mỉm cười nói:

- Nơi này, ta có một dự đoán. Có một người rất gần Lãnh Thu Cung lúc truyền tới tin tức đó.

- Là ai?

- Tần Lập!

Hải Kim Tôn mặt mỉm cười nói.

Duy Ngã Độc Tôn

461. Chương 465: Lời Đồn Chó Ngáp Phải Ruồi!

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

- Tần Lập?

Hải Thế Hùng có chút kỳ quái nhìn thoáng qua Hải Kim Tôn.

Hải Kim Tôn cười nói:

- Chính là tên có cừu oán với ta…

- Ách…

Hải Thế Hùng dở khóc dở cười nhìn thiên tài sau hắn bốn đời, nói:

- Như vậy có vẻ như trò đùa không?

Hải Kim Tôn lắc đầu nói:

- Không, gia chủ. Ta không phải công báo tư thù. Theo ý ta, Tần Lập kia khủng bố xa xa so với Tân vương giả Tử đồng gì đó. Người có biết, ở phương Đông hiện tại có lời đồn gì không?

- Ồ? Lời đồn gì?

Hải Thế Hùng cũng biết, vãn bối này có chỉ số thông minh rất cao, nhận xét về rất nhiều so với mình thậm chí còn thông suốt hơn nhiều.

- Lời đồn kia, một nửa trước hẳn là gia chủ cũng từng nghe nói, đó là "Thần Miếu xuất, phân tranh khởi, huy hoàng tái hiện."

Hải Thế Hùng gật đầu tỏ vẻ mình đích xác nghe qua lời đồn đó, tuy nhiên hắn không rõ lời đồn này có quan hệ gì với Tần Lập kia.

Hải Kim Tôn nói tiếp:

- Một nửa sau lời đồn này, nói… Tần Lập này chính là người ứng nghiệm lời đồn.

- Cái gì?

Hải Thế Hùng vẻ mặt kinh ngạc nhìn Hải Kim Tôn, nói:

- Điều… điều này sao có thể chứ?

- Đương nhiên có thể! Gia chủ, ngài nghĩ lại xem. Xuất thân Tần Lập kia, ta từng điều tra kỹ càng. Sinh ra trong một nước nhỏ thế tục phương Đông, thân phận lúc đó là con hoang không thể lộ ra ngoài. Trước mười mấy tuổi, thực lực ngay cả Hoàng cấp thấp nhất trong cấp bậc thế tục Thiên Địa Huyền Hoàng cũng không bằng nhưng trong mười mấy năm ngắn ngủi đạt được đủ loại kỳ ngộ. Lần trước ta gặp hắn, không ngờ bị hắn cậy mạnh đánh hộc máu. Người như thế, gia chủ cho rằng chỉ là người thường sao?

Nói đến chuyện mình bị đánh hộc máu, trong mắt Hải Kim Tôn lại lóe ra phẫn nộ cùng không cam lòng. Đây là sỉ nhục lớn nhất đời này của hắn.

Hải Thế Hùng hít đâu một ngụm khí lạnh. Là một gia chủ thế lực lớn, trong gia tộc cường giả mây, Hải Thế Hùng đương nhiên rõ ràng một người thường thế tục muốn thành một cao thủ là một chuyện khó bao nhiêu. Thậm chí có thể nói, người thường thế tục cả đời có thể đột phá Thiên cấp, đạt tới cảnh giới Phá Thiên đã là một thành tựu rất cao.

Mà Tần Lập này không ngờ chỉ mười mấy năm ngắn ngủi từ một người thường không ai biết tên trở thành một võ giả có địa vị ngang cảnh giới Đan Nguyên Anh Hóa, thậm chí còn chiếm chút thượng phong. Đây quả thật không thể coi là người thường.

Hải Kim Tôn thấy gia chủ trầm tư, thừa dịp nóng rèn sắt:

- Hơn nữa, gia chủ thậm chí không biết. Tần Lập này chẳng những tinh thông thuật dịch dung, hơn nữa tâm pháp nguyên lực hắn tu luyện, kiếm khí phát ra cũng là màu tím.

- Ồ? Còn có chuyện đó?

Hứng thú của Hải Thế Hùng rốt cục bị thiên tài gia tộc khơi gợi lên. Nguyên nhân rất đơn giản, võ giả trên Thiên Nguyên Đại Lục tu luyện nguyên lực tâm pháp cùng chiến kỹ có trăm ngàn loại, nhưng chiêu thức thi triển ra đều mang theo Ngũ Hành. Trung gian sẽ có biến hóa, như chiến kỹ thủy hệ sẽ phát ra thủy, băng hệ… Hỏa hệ cũng có thể dẫn ra rất nhiều chủng loại, thậm chí có người chuyện môn tìm kiếm Thiên ngoại chi hỏa, sau khi tu luyện dung nhập trong chiến kỹ tăng cường uy lực chiến kỹ.

Nhưng lại chưa từng nghe nói qua có kiếm khí màu tím. Kiếm khí màu tím này là một loại nguyên tố nào, Hải Thế Hùng chưa từng nghe nói. Hắn suy tư thật lâu, cũng không tìm được đáp án, sau đó nói:

- Tộc Tử đồng cũng không có ai sử dụng kiếm khí màu tím?

Hải Kim Tôn cười nói:

- Cho nên nói, chúng ta bảo hắn đúng là Vương giả, hắn có phải hay không thì cũng là đúng!

Hải Thế Hùng nghe được trợn mắt há hốc mồm, cơ mặt co giật kịch liệt, nhìn vãn bối cười dài ngồi đối diện mình, trong lòng không kìm được sinh ra một luồng khí lạnh. Thầm nghĩ ai cùng người này là địch, thật đúng là không hay ho. Đây làm sao còn là vu oan, rõ ràng là trực tiếp chục mũ.

Kỳ thật Hải Thế Hùng cùng Hải Kim Tôn cũng không biết, bọn họ đánh bậy đánh bạ quyết định bịa đặt Tần Lập là Tân vương giả Tử đồng, thật đúng là không phải vu oan hãm hạ, mà là chuyện đúng như đinh đóng cột.

Lúc này Tần Lập mang theo Tào Hồng rời khỏi Lãnh Thu Cung trên đường đi tới Nguyệt Diêu Tiên Cung.

Tào Hồng đối với động tĩnh gây ra ở Lãnh Thu Cung đến hiện tại vẫn còn sợ hãi, đối với sự cường đại của Tần Lập lại có một nhận thức hoàn toàn mới, cảm thấy được đi theo người này thật đúng là may mắn của mình. Người ta một người quấy rối toàn Lãnh Thu Cung hỗn loạn không chịu nổi, đến cuối cùng vẫn thong dong trốn thoát, không phục không được.

Tào Hồng quyết tâm đi theo Tần Lập, Tần Lập cũng nói lai lịch của mình cho Tào Hồng. Đối với chuyện xảy ra ở Lãnh Thu Cung, Tần Lập cũng không có nói bởi vì nó quá ly kỳ, đến hiện tại hắn cũng không rõ ràng lắm. Vương tọa trong Lãnh Thu Cung như thế nào lại chọn lựa hắn, mà trên người hắn cũng không có chút gì huyết mạch Tử đồng.

Chỉ sợ mọi chuyện này đưa cho lão đạo sĩ năm xưa dạy hắn Tiên Thiên Tử Khí Quyết mới có thể giải thích một phần. Đáng tiếc là, Tần Lập rốt cục không thể quay về thế giới kia, cũng không biết lão đạo sĩ hiện tại còn có ở nhà hay không.

Cho nên, bí mật này chỉ có thể sống để bụng chết mang theo, trừ khi có một khi ngày xuất hiện kỳ tích giải bỏ bí ẩn này.

Tuy nhiên, Tần Lập không nói không có nghĩa là người khác không nói. Trên đường đi, lời đồn Lãnh Thu Cung xuất hiện Tân vương giả cũng đã truyền ra rất rộng rãi.

Tào Hồng ngay từ đầu nghe nói, ánh mắt nhìn Tần Lập có chút chớp lóe. Thật sự không phải hắn sợ Tần Lập làm gì hắn, mà loại chuyện này thật sự làm người ta cảm thấy rất khó tin.

Tần Lập cũng không giải thích điều gì. Tuy nhiên hai người càng đi, các lời đồn nghe được càng ngày càng thái quá. Tin tức mới nhất được nghe không ngờ nói Tần Lập chính là Tân vương giả tộc Tử đồng, hơn nữa không ngờ nói có sách mach có chứng quá trình Tần Lập trưởng thành, Đến cả công pháp chiến kỹ Tần Lập sử dụng đồng loạt bị người nói ra, vì thế, tên Tần Lập trong một đêm hoàn toàn vang vọng nơi Cực Tây.

Đối với kết quả này, Tần Lập cũng không thể nói gì được, thậm chí hắn không biết làm thế nào đối mặt ánh mắt hiếu kỳ của Tào Hồng. Tần Lập hiểu thầm trong lòng, người thả lời đồn này khẳng đọnh không biết mình gặp phải cái gì trên ngọn núi cao nhất nơi Lãnh Thu Cung. Đây nhất định là một người cực kỳ hiểu mình tạo lời đồn.

Nhưng vấn đề là, người tạo lời đồn hết sức cao minh, làm cho người ta muốn phản bác cũng không biết phải phản bác thế nào. Huống chi, đối với Tần Lập mà nói, đây căn bản không phải lời đồn mà là sự thật.

Đối với người bịa đặt, trong lòng Tần Lập ít nhiều có đoán ra. Ở nơi Cực Tây này, có cừu oán với hắn lại hiểu biết về hắn chỉ có hai người. Một người là Thánh nữ Hàn Mai của Nguyệt Diêu Tiên Cung. Người kia là vị Hải gia tuyệt thế thiên tài Hải Kim Tôn bị mình đập hộc máu.

Về phần một chút phiền toái gặp phải ở thành Thông Thiên, căn bản không là gì cả. Nếu hắn không nói với Tào Hồng, Tào Hồng căn bản không biết hắn là người thế nào, càng không nói đến thanh niên đầu trọc cùng thanh niên môn phái nhỏ Văn Bân.

Bởi vậy, Tần Lập có một loại cảm giác dở khóc dở cười, thầm nghĩ tạo hóa trêu người. Cũng may Tào Hồng này cũng tỏ vẻ thông hiểu, bởi vì nữ nhân cả đời này hắn yêu chính là một người có huyết mạch Tử đồng, cho nên hắn đối với việc Tần Lập rốt cục có phải Tân vương giả Tử đồng hay không, căn bản không cần thiết, biểu hiện lòng quyết tâm đi theo.

- Công tử. Hiện tại mọi mũi nhọn đều chỉ về phía người. Chẳng những đám tử đồng tìm người, mà tất cả các thế lực nơi này đều đang tìm người. Người đã không thích hợp dùng diện mạo hiện tại đi lại nơi Cực Tây. Tuy rằng công tử không sợ bọn họ, nhưng chung quy sẽ có phiền toái.

Tào Hồng sau khi hành hạ Lâu Thành Phương đến chết, đã hoàn toàn một lòng kiên định đi theo Tần Lập. Là một sát thủ, chỉ có được danh tiếng nhất thời, nếu muốn đột phá cảnh giới, không có một chỗ dựa vững chắc, đó là việc rất khó khăn. Mà Tần Lập bất kể phương diện nào đều rất thích hợp trở thành chỗ dữa vững chắc cho hắn.

Hơn nữa, Tào Hồng mấy ngày gần đây trong các loại lời đồn, sau khi hiểu biết rất nhiều chuyện về Tần Lập lại càng kiên định ý nghĩ của mình.

Tần Lập gật gật đầu. Bộ dạng hiện tại của hắn, nếu vào Nguyệt Diêu Tiên Cung cho dù không có xô xát với Hàn Mai lúc trước, bằng vào tính tình quá thừa tinh thần trọng nghĩa của nàng ta chỉ sợ cũng không khiến hắn sống yên.

Vì thế, hai ngày sau Tần Lập lại cải trang thành một thanh niên 23, 24 tuổi, làn da ngăm đen, mày rậm mắt to làm cho người ta có một cảm giác trung hậu.

Tào Hồng thì đã ước định trước với Tần Lập, khi nào, dùng phương thức gì gặp mặt sau đó âm thầm lẻn vào. Bởi vì hai người cùng một chỗ, mục tiêu có chút quá rõ ràng. Tào Hồng nấp trong bóng tối, có thể tìm hiểu cho Tần Lập một ít tin tức hữu dụng.

Tần Lập sau khi tách khỏi Tào Hồng, lập tức tăng tốc độ đi về Nguyệt Diêu Tiên Cung. Hắn cũng không sợ Tào Hồng sẽ bán đứng mình, bởi vì cho dù Tào Hồng lật lọng, nói chuyện của mình ra cũng không phải chỉ khiến lời đồn càng thêm chân thực một chút. Mà bản thân Tào Hồng, sẽ trở thành đích của mọi người, căn bản mất nhiều hơn được, đối với hắn không có ưu đãi gì.

Trong lúc nhất thời, toàn bộ nơi Cực Tây bởi vì cái tên Tần Lập này trở nên gió nổi mây phun. Thế cho nên sau khi Bộ Vân Yên nghe về những lời đồn này, cũng không biết nói gì. Thầm nghĩ nam nhân mình thích, thật đúng là đi đến đâu cũng không được yên ổn.

Đồng thời, Bộ Vân Yên cũng không kìm nổi có chút lo lắng cho Tần Lập. Nàng càng tin tưởng Tần Lập không thể là người Tử đồng, mà cho dù đúng, nàng vẫn như trước không thay đổi lòng mình.

Tử đồng thì sao chứ? Cứ Tử đồng thì là kẻ ác sao? Võ giả bản thổ trên Thiên Nguyên Đại Lục chẳng lẽ đều là người tốt hay sao?

Cứ nói ngay Thánh nữ Hàn Mai này, từ bản chất nàng đích xác không phải người xấu gì, nhưng nàng tuyệt đối không tính là người tốt. Việc này sau khi xảy ra, thái độ Hàn Mai đối với Bộ Vân Yên, Triệu Thiên Thiên cùng Lệnh Hồ Phi Nguyệt ác liệt hơn trước kia rất nhiều.

Bởi vì thân phận của nàng ta, đám Bộ Vân Yên cũng không trước mặt cãi cọ với nàng, chỉ có thể yên lặng ẩn nhẫn, đồng thời liều mạng tu luyện. Trong lòng nghẹn một hơi sớm muộn cũng phải rời xa nữ nhân làm người ta chán ghét này.

Lúc này, Tần Lập đứng trước cửa sơn môn Nguyệt Diêu Tiên Cung, nhìn sơn môn to lớn phong cách cổ xưa trước mắt, biểu tình hàm hậu giống như bị khí thế khoáng đạt của sơn môn này làm sợ ngây người.

Duy Ngã Độc Tôn

462. Chương 466: Nguyệt Diêu Tiên Cung!

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

- Này, tiểu tử kia. Đây không phải là nơi ngươi nên tới. Nhanh rời đi!

Một giọng nữ giòn tan đột nhiên vang lên dưới sơn môn.

Tần Lập nhìn thoáng qua cô gái mặc bộ váy màu vàng này. Tuổi nàng không lớn, chỉ khoảng 17,18 tuổi, mắt sáng răng trắng, làn da trắng nõn, mặt trái xoan, thật đúng là một mỹ nhân.

- Vị tiểu muội này, ta tới nơi này bái sư học nghệ.

Trên mặt ngăm đen của Tần Lập lộ ra nụ cười hàm hậu, nhìn qua rất chân thật.

- Bái sư học nghệ?

Cô gái nháy đôi mắt linh động, nhìn chằm chằm Tần Lập từ trên xuống dưới, sau đó lắc đầu:

- Không được. Tuổi ngươi quá lớn rồi. Ngươi năm nay, chắc đã ba mươi nhỉ? Ngươi bỏ lỡ tuổi tốt nhất tu luyện chiến kỹ, vẫn là về nhà đi thôi.

Tần Lập không nói gì, thầm nghĩ bộ dạng ta hiện tại cũng chỉ hơn hai mươi tuổi thôi, ngươi lại một lời tăng thêm mười tuổi. Ánh mắt kiểu gì thế?

Cô gái thấy Tần Lập đứng bất động, mặt lộ vẻ thất vọng, trong lòng ít nhiều có chút không đành lòng. Nơi Cực Tây tuy rằng cường giả như mây, nhưng đồng dạng cũng có dân chúng bình thường. Đối với những người đó mà nói, có thể bái vào một đại phái, cho dù là tiểu nhị nhóm lửa làm cơm cũng có thể kiếm được một khoản tương đối khá, đối với việc chi tiêu trong gia đình có tác dụng trọng yếu. Dù sao, môn phái lớn tới đâu cũng là người mà ra, mà người thì luôn phải ăn uống, sinh hoạt. Việc này cũng phải có người đi làm.

Cho nên, cô gái nhìn thoáng qua Tần Lập, cảm thấy được đại ca này thật hàm hậu vì thế động lòng trắc ẩn, nhẹ giọng nói:

- Tuổi của ngươi muốn bái sư học nghệ thật sư là không được. Võ công từ nhỏ mà luyện thành, mà ngươi hiện tại gân cốt đã thành hình, cho dù có danh sư chỉ điểm ngươi cũng không có khả năng đạt thành tựu to lớn.

Cô gái nghĩ thầm trong lòng: "Đương nhiên, nếu có người ban cho ngươi mấy viên đan dược, là có thể dịch cân tẩy tủy. Loại đan dược này ngay cả ta cũng không chiếm được, làm thế nào có thể cho ngươi đây?"

Nghĩ trong lòng, cô gái nói tiếp:

- Đương nhiên, nếu ngươi không chê, nơi chúng ta còn thiếu vài hạ nhân đốn củi. Nếu ngươi có sức lực, chặt được nhiều củi, thu nhập cũng rất khả quan đó. Ít nhất cũng khiến cho người nhà của ngươi, được sống những ngày thoải mái.

Nghe cô gái có lòng tốt chỉ điểm, Tần Lập thầm dở khóc dở cười, trong đầu bỗng nhớ tới đoạn ngày được lão đạo sĩ thu dưỡng. Ở trên núi, mỗi ngày lão đạo sĩ dạy hắn võ công các loại lưu phái, sau đó là đốn củi, nhóm lửa nấu cơm… những chuyện vốn thuộc về lão đạo sĩ đều do Tần Lập đi làm.

Đoạn trí nhớ này chôn sâu trong óc, gần như đã bị phủ đầy bụi lại một lần nữa khiến tâm thần Tần Lập rung động. Những ngày đó, gần như là thời gian tốt đẹp nhất trong đời Tần Lập.

Nghĩ rồi, khóe miệng Tần Lập nổi lên một nụ cười ấm áp.

Cô gái dường như bị nụ cười của Tần Lập thu hút, nghĩ thầm: "Thật chất phác a! Nghe nói có thể kiếm tiền liền lộ ra nụ cười vui vẻ như thế. Nếu ta có thể dễ dàng thỏa mãn như vậy, thật sự tốt biết bao, miễn cho ngày nào cũng ngóng trông sư phụ lúc nào có thể ban thưởng viên đan dược tẩy tủy tiếp theo."

- Tiểu Anh, con đang làm gì đó?

Một giọng nữ nhân khá uy nghiêm nhưng còn trẻ từ trong sơn môn vang lên.

- A, Sư… sư phụ! Con không làm gì.

Cô gái dường như bị giọng nói này làm hoảng sợ, vội vàng giải thích.

Lúc này từ trong sơn môn một nữ tử nhìn qua khoảng 18,19 tuổi đi ra, bộ dạng hết sức tinh trí. Thấy ngoài sơn môn có một thanh niên trung hậu làn da ngăm đen, tướng mạo coi như anh tuấn, hơi sững người nhìn Tiểu Anh có chút luống cuống chân tay, chậm rãi hỏi:

- Hắn là ai?

- Sư phụ. Hắn… hắn là tới bái sư học nghệ. Con… con nói tuổi hắn quá lớn, gân cốt thành hình không thể tu luyện. Sau đó… sau đó con lại kêu hắn đi làm hạ nhân đốn củi. Dù sao đối với người thường mà nói, thu nhập đó cũng không ít.

Cô gái ấp úng nói, đôi tay mân mê gấu áo, sắc mặt đỏ bừng có vẻ hết sức khẩn trương.

Sư phụ? Tần Lập liếc mắt một cái đánh giá nữ tử mặc trang phục màu trắng này, từ nguyên lực dao động trên người tản ra hẳn là thực lực giữa cảnh giới Phá Thiên và cảnh giới Hợp Thiên. Tần Lập bỗng sinh cảm khái trong lòng. Cho tới nay, hắn tiếp xúc đều là trung tâm cao tầng, cho dù ở Tần gia, hắn cũng đều rất ít giao lưu với những người ở tầng thấp nhất. Hiện tại nghĩ lại, bất kỳ một gia tộc, đại phái nào đều có tầng dưới chót như vậy. Bọn họ đều là đá tảng của môn phái, chuyện náo động, vĩnh viễn không tới phiên họ.

Nhưng trên thực tế, đối với một môn phái mà nói, họ đồng dạng là nhân vật không thể thiếu. Chỉ tiếc, rất ít có người đưa ánh mắt nhìn về phía họ.

Nữ tử mặc trang phụ trắng, đôi mi thanh tú nhíu lại, nhẹ giọng nói:

- Người như thế, trực tiếp đuổi đi là được. Nguyệt Diêu Tiên Cung, ai cũng muốn vào là vào hay sao? Lại nói, một đoạn thời gian gần đây, rất không bình tĩnh, cẩn thận gian tế trà trộn, đến lúc đó ngươi liền không gánh được tội.

- Nhưng sư phụ, hắn không giống loại người đó đâu. Chúng ta… chúng ta giúp hắn, được không?

Cô gái váy vàng có chút gấp gáp, đáng thương nhìn sư phụ nàng.

- Ôi, ngươi, lòng dạ quá mềm yếu, hơn nữa chừng nào ngươi có thể bỏ được tật xấu nói lắp đây? Ta là sư phụ ngươi, không phải kẻ địch, ngươi sợ ta làm gì? Lúc nói với nam nhân này, ta thấy ngươi nói thật trôi chảy a!

Nữ tử áo trắng than thở hai câu, sau đó nhìn thoáng qua Tần Lập đứng ở đó, nói:

- Đồ đệ ta cầu xin cho ngươi, ta cũng làm trái một lần. Nhưng ngươi nhớ kỹ, sau khi vào Nguyệt Diêu Tiên Cung phải tuân thủ quy củ, nơi nam nhân không được đi, quyết không thể đặt chân nữa bước… Nếu không bị những đệ tử tính tình táo bạo gặp phải, đánh cho tàn phế còn là nhẹ, rất có khả năng ngay cả mạng cũng mất. Lời không nên nói, không cần nói linh tinh. Nguyệt Diêu Tiên Cung là môn phái nữ tử làm chủ, nam đệ tử rất ít. Giữa nam nữ đệ tử có thể kết hợp, nhưng đệ tử Nguyệt Diêu Tiên Cung không phải loại như ngươi có thể với cao, hiểu chưa?

Nữ tử áo trắng nói đến cuối, vẻ mặt và lời nói rất nghiêm khắc. Nàng tuy không có nhiều kinh nghiệm tình cảm, nhưng có thể nhìn được, đệ tử duy nhất của mình dường như rất có hảo cảm với nam nhân này. Phải dập tắt ngọn lửa này ở trạng thái nguyên thủy, vạn lần không thể để phát triển thêm.

Tần Lập trong lòng không cho là đúng trên mặt lại lộ ra biểu tình hết sức lo sợ, dùng sức gật đầu, nói:

- Ta hiểu được, ta hiểu được.

- Còn có, ngươi phải nhớ kỹ, nhất định phải tuân thủ quy củ,ở tại địa phương của mình, ngàn vạn lần không được đi loạn. Nhớ lấy điều này, sau đó chăm chỉ làm việc, cũng có cơ hội được đề bạt.

Nữ tử áo trắng xem ra cũng có vài phần thủ đoạn, đầu tiên là cây gậy, sau đó là củ cà rốt. Thủ đoạn vừa đánh vừa xoa, sử dụng thật là thuần thục.

- Thật sự, còn có thể được đề bạt?

Tần Lập vẻ mặt ngạc nhiên vui mừng nhìn nữ tử trang phục trắng, tia mong chờ trong mắt thậm chí khiến trong lòng nữ tử áo trắng có một loại cảm giác gây tội ác. Có cái gì mà đề bạt? Chẳng là từ đốn củi tăng lên đầu mục đốn củi =)) , cũng coi như là tăng lên hả?

Tuy nhiên nàng vẫn gật đầu, vẻ mặt nghiêm túc:

- Đó là tự nhiên. Bằng không ngươi cho là nhiều quản sự ngoại môn như vậy, đều là từ đâu mà ra?

Nói đến đây, nữ tử áo trắng cười cười:

- Ngươi có võ công không?

Nàng không cảm giác được trên người Tần Lập một chút dao động nguyên lực nào, tự nhiên theo bản năng cho rằng là một người thường.

Tần Lập cười ngây ngốc nói:

- Ta là võ giả Hoàng cấp!

Hoàng… hoàng cấp!!!

Nhìn thanh niên này, thế nào cũng đã hơn hai chục tuổi. Nơi Cực Tây linh khí đầy đủ, nếu từ tám, chin tuổi tu luyện đến 12,13 tuổi, người ngốc đến đâu cũng đã là Hoàng cấp. Mà đến tuổi này, không tu luyện còn đỡ, nếu tu luyện không đến Địa cấp có thể được xưng là ngu ngốc.

Không nghĩ tới người này vẻ mặt còn kiêu ngạo, giống như Hoàng cấp là cảnh giới Lôi Kiếp vậy…

Nữ tử áo trắng khóe miệng khẽ co giật, mặt không chút thay đổi đật đầu thản nhiên nói:

- Rất tốt! Lúc đốn củi phải dùng đến. Tiểu Anh, con dẫn hắn đến kho củi báo tin.

Cô gái váy vàng ngược lại rất vui vẻ. Tuy rằng nàng là đệ tử chính thức của Nguyệt Diêu Tiên Cung nhưng ở trong Nguyệt Diêu Tiên Cung cho tới giờ đều là ở tầng dưới chót, không có địa vị gì. Tuy rằng không ai khi dễ nàng, nhưng cũng không ai chú ý liếc mắt nhìn nàng nhiều một cái. Hiện tại có thể trợ giúp một người, khiến nàng cảm giác mình cũng không phải cái gì đều vô dụng.

Vui vẻ gật đầu, nàng cười với Tần Lập, nói:

- Đi thôi.

Tần Lập đi theo sau cô gái về phía trong sơn môn. Dọc theo đường đi, đụng với không ít đệ tử cấp thấp Nguyệt Diêu Tiên Cung, cô gái Tiểu Anh đều vẻ mặt cung kính, lui qua một bên nhường đường cho người ta.

Kỳ thật đường rất rộng cũng rất bằng phẳng, nhưng thái độ của nàng khiến trong lòng Tần Lập cảm thấy có chút chua xót. Bởi vì Tiểu Anh nhường đường cho người ta, đối phương cũng chỉ là một số đệ tử cấp thấp, mà lại còn khinh thường không thèm để ý. Về phần Tần Lập, càng là trực tiếp không nhìn.

Đi một quãng đường khá dài, quẹo trái phải mấy lần tiến vào một nơi kiến trúc có vẻ giản dị, Tiểu Anh cười với Tần Lập, nói:

- Đây là nơi hạ nhân ở lại, tận cùng trong khu nhà kia là kho củi. Kho củi cũng có phân công rõ ràng, có người phụ trách đốn củi, có nugời phụ trách chất lên xe, có người phụ trách đưa đi các nơi. Ta mang ngươi đi, xem có thể giúp ngươi tìm một công việc nhẹ nhàng hay không. Kỳ thật ta cảm thấy, phụ trách đưa đi các nơi là nhẹ nhàng nhất, còn có thể gặp rất nhiều cường giả. Không chừng vận khí tốt sẽ cơ duyên ấy chứ!

Tần Lập gật đầu, có ý muốn hỏi một chút tin tức bọn Bộ Vân Yên, nhưng cũng biết rõ như vậy rất dễ dàng làm kinh động người khác. Dù sao mình hiện tại trong mắt người khác là một người bình thường, tùy tiện hỏi vấn đề này, nhất định khiến người ta có cảnh giác. Chỉ là hy vọng mấy người Bộ Vân Yên sẽ không giống cô gái này – một chút địa vị cung không có – là tốt rồi.

Duy Ngã Độc Tôn

463. Chương 467: Thiên Thiên, Đã Lâu Không Gặp!

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

Đi tới phòng củi, thiếu nữ trực tiếp dẫn Tần Lập đi vào, một tráng hán hơn bốn mươi tuổi bên trong đi ra nghênh đón, nhìn thấy là Tiểu Anh, trên mặt hiện vẻ mỉm cười:

- Tiểu Anh cô nương sao lại rảnh rỗi tới chỗ chúng ta vậy?

- Lý thúc! Ta tới đưa người cho thúc đây.

Tiểu Anh chỉ vào Tần Lập, nói:

- Lý thúc an bài cho hắn làm chuyện tốt một chút, hắn rất đáng thương, muốn kiếm chút tiền gửi về nhà.

Tiểu Anh nói xong, lại mỉm cười với Tần Lập:

- Lý thúc là một người rất tốt, theo thúc ấy làm việc cho tốt, có thời gian ta trở lại tìm ngươi.

Nói xong, liền xoay người chạy đi, bước chân nhẹ nhàng, bóng váy vàng tung bay theo gió, giống như một con bướm lượn lờ giữa vườn hoa.

Trong lòng Tần Lập, nháy mắt này nhẹ nhàng xúc động.

Loại cảm giác này không liên quan tới tình yêu, mà là một loại thoải mái nhẹ nhàng sâu trong nội tâm. Tần Lập đã cách sinh hoạt người thường quá mức xa xôi, nếu như không phải Tần Lập muốn tránh né tử đồng cùng các môn phái gia tộc truy đuổi, hơn nữa lo lắng tình hình các nàng Bộ Vân Yên, cũng không có khả năng cải trang dịch dung tới Nguyệt Diêu Tiên Cung, càng không có khả năng lấy cách nhìn của người bình thường quan sát thế giới này.

- Hắc! Lão đệ, đừng sững sờ nữa, Tiểu Anh là cô nương tốt, tuy nhiên không phải hạng người hạ đẳng như chúng ta có thể tưởng niệm đâu.

Người trung niên Lý thúc đi tới, vỗ vỗ vai Tần Lập cười nói:

- Ở đây làm việc cho tốt, có chút ánh mắt, làm lâu năm, cố gắng lăn lộ lên chức quản sự nho nhỏ… vậy là phát đạt rồi. Đi thôi, người thanh niên!

Tần Lập mỉm cười, đi theo phía sau Lý thúc.

- Đây là gian phòng cậu ở. Nguyệt Diêu Tiên Cung rất nhân từ, gian phòng hạ nhân chúng ta ở đều rất tốt. Phòng củi chúng ta nguyên lai có ba mươi ba người, tính thêm cậu nữa thì là ba mươi bốn. Việc mỗi ngày cũng không nặng lắm. Trước tiên cậu cứ theo ta, đưa củi cho các viện trưởng lão là được rồi.

Tiểu Anh nói câu kia, Lý thúc vẫn ghi chặt trong lòng. Đừng nhìn địa vị Tiểu Anh trong Nguyệt Diêu Tiên Cung không cao, nhưng so sánh với những hạ nhân thì vẫn rất có địa vị. Hơn nữa, mấy người Lý thúc cũng đều thích tiểu cô nương Tiểu Anh khả ái này.

Tần Lập gật đầu tạ ơn Lý thúc, sau đó trở lại gian phòng. Tuy rằng trong phòng đơn sơ, nhưng cũng coi như được, so sánh với nhà người thường đã tính là không tệ rồi. Tường vôi trắng không dính hạt bùi, một cái giường gỗ, bên trên chăn nệm rất sạch sẽ. Trên mặt đất có bàn ghế, còn có ấm chứa nước. Trên vách tường lại còn treo một thanh thiết kiếm.

Tần Lập gật đầu, Nguyệt Diêu Tần Cung này quả nhiên có vài phần khí thế đại phái.

Qua một hồi, Lý thúc quay lại nói cho Tần Lập một ít quy củ Nguyệt Diêu Tiên Cung. Đơn giản là hạ nhân có giác ngộ hạ nhân, không nên nói thì không nên nói, không nên nghe thì không nge, không nên làm thì không làm.

Tần Lập biểu hiện mình nhớ kỹ, Lý thúc cười hì hì nhìn Tần Lập, cảm thấy người thanh niên này cũng không tệ, vì vậy nói:

- Được rồi, còn chưa biết tên cậu nữa?

- Ta gọi là Tần Phương.

Tần Lập thuận miệng nói.

- Tốt! Tần Phương, hiện giờ cậu theo ta đi đưa cửa cho mấy biệt viện trưởng lão.

Lý thúc nói xong, phân phó người chuẩn bị xe ngựa, sau đó chuẩn bị củi đốt bó sẵn.

Sau khi hoàn tất mọi việc, Lý thúc gọi Tần Lập lên xe ngựa, ngồi trên đỉnh đống củi, theo con đường lát đá chạy lên đỉnh ngọn núi.

Không ít người trong phòng củi đều hâm mộ nhìn Tần Lập, cảm thấy người thanh niên này thật tốt số, vừa tới là được Lý thúc chiếu cố. Hình như Tiểu Anh cô nương cũng đối với hắn không tệ, còn tự mình đưa tới. Không ít người trong lòng đều nghĩ: nếu một lúc nào đó mình có được vận số tốt như thế, vậy thì tốt rồi.

Đều là bình dân chất phác, tuy rằng hâm mộ, nhưng không có đố kỵ.

Trên thực tế, cũng không phải là ngay từ đầu đã là vậy, mà là nữ nhân ở Nguyệt Diêu Tiên Cung đều quá cố chấp, nam nhân căn bản không có địa vị gì. Dù ngay cả nam nhân đệ tử bên trong Nguyệt Diêu Tiên Cung cũng không hề có địa vị, càng đừng nói những hạ nhân bọn họ nơi này.

Dần dần, các hạ nhân trong Nguyệt Diêu Tiên Cung cũng học được cụp đuôi làm người, rất ít chủ động tìm chuyện dây vào người. Bởi vì một khi bị quản sự biết được, nhẹ thì đánh chửi, nặng thì trục xuất ra ngoài.

Có thể vào làm kiếm tiền ở nơi này thật không dễ dàng, rất ít người sẽ tự đập chén cơm của mình.

Ngồi trên xe ngựa, Lý thúc nói cho Tần Lập một ít chuyện thú vị ở Nguyệt Diêu Tiên Cung, vừa thành thạo đánh xe ngựa.

- Ở Nguyệt Diêu Tiên Cung này, tổng cộng có sáu phòng củi giống chỗ chúng ta. Chúng ta phụ trách sáu vị Trưởng lão nội môn, ba vị Chấp sự ngoại môn cùng năm vị Hộ pháp. Năm chỗ còn lại, có phụ trách Trưởng lão, cũng có phụ trách chỗ Cung chủ. Chỗ phụ trách Cung chủ là tốt nhất, bởi vì nếu lúc Cung chủ tâm tình tốt, thỉnh thoảng sẽ ban thưởng mấy viên đan dược.

Lý thúc nói đến đó, trên mặt lộ ra biểu tình hâm mộ, nói:

- Những đan dược này, đều là bảo bối đó, đáng giá rất nhiều tiền!

- Đáng giá? Những đan dược này ban thưởng xuống, không phải giữ lại cho mình dùng sao?

Tần Lập có chút hiếu kỳ hỏi.

- Giữ lại cho mình dùng? Trời ạ… tiểu tử phá sản này, đan dược bảo bối như vậy, làm sao có thể giữ lại dùng cho mình? Vậy quả thật là lãng phí bằng trời những đan dược chữa thương thánh phẩm mà. Lẽ nào lúc cậu đốn củi, tay bị trầy một chút, cũng phải dùng đan dược chữa thương hay sao?

Lú thúc nhìn Tần Lập lắc đầu mãi, thầm nghĩ người thanh niên đúng là không biết cuộc đời khó sống qua ngày mà, tận tình khuyên bảo:

- Nhìn ra được, Tiểu Anh cô nương đối với cậu rất tốt, cậu đối với nàng ta cũng có vài phần tưởng niệm ^^! . Nếu cậu thật sự muốn cưới được cô nương như vậy, không có tiền thì làm thế nào đây? Dù là Tiểu Anh cô nương đồng ý theo cậu, cũng phải nhìn tiên cung người ta có chịu thả người hay không. Chẳng qua, không có nhiều hy vọng. Ta ở nơi này hơn ba mươi năm rồi, chưa từng thấy hạ nhân nào có thể lấy cô nương tiên cung cả, đừng tin tưởng mấy truyền thuyết với cổ tích, đó đều là chuyện gạt người!

Tần Lập gật đầu cười khổ. Lúc này xe ngựa đã lên trên một ngọn núi, đỉnh núi trong mây, cổ thụ che trời, trong rừng dòng suối chảy vang ầm ầm, trong không khí quanh quẩn mùi vị tươi mát, linh khí nồng hậu làm người ta không nhịn được muốn say mê trong đó.

- Ngọn núi này là nơi ở của Hồ trưởng lão. Chẳng qua bình thường Hồ trưởng lão cũng không ở nơi này, rất ít khi nhìn thấy ngài.

Lý thúc nói, thành thạo đánh xe ngựa tới một nơi hẻo lánh, nói với Tần Lập:

- Đưa củi tới nơi đó là được rồi.

Hai người Tần Lập cùng lão Lý dời từng bó từng bó củi xuống khỏi xe ngựa, sau đó chất đống chỉnh tề. Lão Lý đối với Tần Lập làm việc nhanh nhẹn ra sức, rất tán thưởng.

- Tần Phương à, cậu rất có thiên phú làm chuyện này đó. Lúc ở nhà, bình thường cũng làm chuyện này sao?

- Ấy… Đúng vậy!

Khóe miệng Tần Lập khẽ co rút.

Một xe củi, cũng đủ dùng mười ngày, cho nên bỏ củi xong, đứng bên cạnh chờ quản sự ký nhận, lão Lý thở dài một hơi, nói với Tần Lập:

- Chúng ta sống, không cần phải mệt chết, chỉ cần nhớ kỹ củi đốt bên này sắp hết, trực tiếp đưa sang là được rồi.

Tần Lập yên lặng gật đầu. Lúc này, thần thức Tần Lập khẽ động, trong rừng xa xa bỗng nhiên xuất hiện mấy bóng người, một người trong đó rất giống Triệu Thiên Thiên. Tần Lập ngưng thần nhìn tới.

Lúc này, bên tai bỗng nhiên truyền đến một giọng nữ rất sắc nhọn, khinh thường lạnh lẽo nói:

- Tên nhà quê, nhìn loạn cái gì đó? Có biết quy củ Nguyệt Diêu Tiên Cung hay không?

Tần Lập quay đầu, có chút ngạc nhiên nhìn cô gái vừa nói. Đó là một quản sự phòng củi bên này, nhìn trang phục, hẳn là một đệ tử Nguyệt Diêu Tiên Cung.

- Nói ngươi đó, không có kiến thức, lẽ nào cấp trên của ngươi không nói cho ngươi biết sao, ở Nguyệt Diêu Tiên Cung này không được nhìn loạn khắp nơi?

Cô gái này diện mạo thật không kém, hàng mi cong vút, môi nhỏ anh đào, mấy nếp tàn nhan trên mặt lại không ảnh hưởng mỹ quan. Chẳng qua nói những lời này, làm người ta cảm giác hết sức khó chịu.

Tần Lập khẽ cau mày, vừa định nói, lão Lý bên này vội tới hòa giải:

- Cao quản sự! Thật xin lỗi, Tần Phương là mới tới thôi, không hiểu quy củ. Ngài đừng chấp nhặt với hắn, trở về ta sẽ giáo huấn hắn sau.

Lão Lý nói, không ngừng nháy mắt ra hiệu với Tần Lập, ý bảo Tần Lập nhanh lên nhận lỗi. Tần Lập lại giống như không phát hiện, đứng sững ở đó, trên mặt hiện vẻ tươi cười hàm hậu, nhưng làm cho Cao quản sự này một loại cảm giác châm chọc.

Lúc này, mấy người bên kia đi về phía bên này, Tần Lập tập trung nhìn tới, trong lòng khẽ chấn động. Giữa mấy cô gái đi tới, có một người xác thật chính là Triệu Thiên Thiên.

Mắt sáng mi liễu, môi hồng mặt phấn, mái tóc dài không buộc lại, xõa bay trên vai, mặc một thân quần dài lụa trắng, sâu trong đôi mắt ngưng kết mấy điểm ưu sầu.

Cao quản sự nhìn thấy mấy cô gái này, vội vàng thu hồi vẻ giận dữ trên mặt, thay bằng bộ dạng tươi cười, thái độ hết sức cung kính nói:

- Bái kiến các vị sư thúc!

Mấy cô gái gật đầu, trong đó một người hỏi:

- Xảy ra chuyện gì?

- À, không có chuyện gì cả. Một hạ nhân không hiểu quy củ, ta đã giáo huấn hắn rồi, không ngờ vẫn kinh động các vị sư thúc, thật là có lỗi.

Cao quản sự vẻ mặt tươi cười lấy lòng.

Ánh mắt mấy cô gái rơi trên người Tần Lập, lập tức dời đi. Một thanh niên nông thôn không có kiến thức mà thôi, các nàng đi tới hỏi chuyện, chẳng qua là quá nhàm chán. Bởi vì Triệu Thiên Thiên tâm tình không tốt, mấy sư tỷ muội cùng nàng ra giải sầu.

Chỉ có Triệu Thiên Thiên, đôi mi thanh tú cau lại, nhìn chằm chằm hai mắt Tần Lập, dường như nghĩ tới cái gì, nhưng lại không dám xác định.

Cao quản sự thấy Triệu Thiên Thiên nhìn chằm chằm Tần Lập, còn cau mày, cho rằng vị đệ tử được Mạc trưởng lão yêu thích bất mãn với người này. Nếu quả thật là vậy, lão nhà quê không may kia, hôm nay chỉ có thể cút ngay.

Cao quản sự vừa muốn nói, Triệu Thiên Thiên liền bắt được biểu tình Cao quản sự, nhàn nhạt trực tiếp nói:

- Ồ, cũng không có gì, ai vừa tới cũng đều không thích ứng, qua vài ngày là tốt rồi.

Nói xong liền dẫn đoàn người đi xa.

Cao quản sự nhẹ giọng nói:

- Cung tiễn các vị sư thúc!

Chờ mấy người đi không bóng ảnh, mới hung hăng trừng mắt Tần Lập mắng:

- Tên nhà quê, tính hôm nay ngươi gặp may , nhanh cút đi, đừng đứng đây chứng mắt!

Nào không biết, giờ phút này trong lòng Triệu Thiên Thiên đã dậy sóng ngập trời. Vừa rồi ở bên tai này, truyền đến một giọng nói quen thuộc mà nàng ngày mong đêm nhớ.

"Thiên Thiên! Vẫn tốt chứ, đã lâu không gặp, muội lại càng thêm xinh đẹp hẫn dẫn hơn nhiều!"

Duy Ngã Độc Tôn

464. Chương 468: Tuyệt Thế Công Pháp!

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

Giọng nói này, không phải Tần Lập thì còn là của ai?

Huynh ấy tới rồi! Huynh ấy thật sư tới đón chúng ta rồi!

Triệu Thiên Thiên cố nén kích động trong lòng, không dám biểu lộ ra một chút nào vì nàng biết, tình cảnh hiện tại của Tần Lập nguy hiểm cỡ nào. Vào lúc này, huynh ấy còn dám chạy tới Nguyệt Diêu Tiên Cung, Triệu Thiên Thiên rất rõ ý đồ của Tần Lập tới đây, huynh ấy nhất định tới vì ba tỷ muội mình.

Nhất định là vậy!

Tin tức này, ta nhất định phải lập tức nói cho Bộ tỷ tỷ cùng Lệnh Hồ tỷ tỷ.

Triệu Thiên Thiên cố nén kích động trong lòng, theo mấy sư tỷ muội chạy về phía ngọn núi Mạc trưởng lão.

Trên đường trở về, lão Lý không nhịn được oán giận Tần Lập:

- Tần Phương à, người thanh niên nóng tính cũng rất là bình thường, nhưng cậu phải nhận rõ chuyện tình và nơi chốn ngày hôm nay nguy hiểm cỡ nào chứ. Ôi! Cũng trách ta không nói trước cho cậu chuyện này, tính tính Cao quản sự này coi như kém lắm, rất nhiều người đều bị nàng ta mắng. Nhưng thân phận chúng ta là hạ nhân, chẳng lẽ còn có thể phản kháng sao? Hôm nay là mấy đệ tử cao cấp tâm tính tốt, nếu người ta tâm tình không tốt, bát cơm của cậu liền không còn nữa rồi.

Tần Lập mới gặp lại Triệu Thiên Thiên xa cách đã lâu, tâm tình thật tốt, hắc hắc cười nói:

- Lý thúc cứ yên tâm đi, vận số của ta luôn luôn rất tốt.

- Ôi!

Lão Lý thở dài, lắc đầu thầm nói cho dù vận số tốt, cũng không có khả năng mỗi lần đều tốt số được. Đợi đến khi cậu không tốt số nữa, ngay cả khóc cũng không có chỗ khóc.

Sau khi Triệu Thiên Thiên trở lại núi chỗ Mạc trưởng lão, chia tay với các sư tỷ muội, lập tức chạy tới chỗ Bộ Vân Yên ở. Bộ Vân Yên đang đọc sách trong phòng, nghe tiếng đập cửa, đứng dậy mở cửa ra. Lại thấy Triệu Thiên Thiên sắc mặt vui mừng đứng trước cửa phòng, sau đó vẻ mặt lấm la lấm lét quay đầu nhìn xung quanh vài lần, mới đi vào phòng Bộ Vân Yên.

Sau đó Triệu Thiên Thiên vui vẻ nói:

- Bộ tỷ tỷ! Có chuyện tốt, tỷ đoán xem là chuyện gì?

Ba cô nàng Bộ Vân Yên, Triệu Thiên Thiên cùng tiểu hồ ly Lệnh Hồ Phi Nguyệt, mấy năm gần đây, đều một mực ở cùng nhau, tình cảm như bay tỷ muội, liền cười mắng:

- Có chuyện gì thì nói đi, đừng úp úp mở mở nữa!

Trước kia, Bộ Vân Yên vừa nói như thế, Triệu Thiên Thiên sẽ không nhịn được liền nói ra ngay. Nhưng hôm nay, Triệu Thiên Thiên lại quyết tâm thắt gút một lần, cười hì hì nhìn Bộ Vân Yên nói:

- Van cầu muội đi, muội liền nói cho tỷ, bằng không đánh chết muội cũng không nói. Hì hì!

Trong lòng Bộ Vân Yên khẽ run lên, có thể làm Triệu Thiên Thiên vui vẻ như vậy, trên đời này chỉ sợ cũng chỉ có một người, đó chính là Tần Lập. Gần đây có lời đồn Tần Lập đi vào nơi cực Tây, hơn nữa lời đồn càng ngày càng thái quá, nói Tần Lập là cái gì tân vương giả cúa tộc tử đồng, không ít người còn đang tìm kiếm tung tích Tần Lập.

Lẽ nào… Tần Lập lại đi tới Nguyệt Diêu Tiên Cung?

Không thể không nói trí tuệ Bộ Vân Yên xác thật rất cao, nháy mắt ngắn ngủi liền tìm được đáp án gần như sự thật từ sự vui mừng hiện rõ trên nét mặt Triệu Thiên Thiên.

- Tỷ không cầu muội, muốn nói thì muội nói, không nói thì thôi.

Sau Bộ Vân Yên đã đoán ra sự thật, trong lòng đại định, đồng thời cũng thầm lo lắng hậu quả. Lần này Tần Lập đi tới Nguyệt Diêu Tiên Cung có thể bị nhận ra hay không, mấy người mình phải biểu hiện như thế nào. Dù sao Bộ Vân Yên không giống Triệu Thiên Thiên, tâm tư vô cùng đơn thuần, nàng phải suy nghĩ rất nhiều.

Triệu Thiên Thiên khẽ cong môi, nói:

- Thật là không thú vị, tỷ đoán được rồi sao? Tỷ sẽ không thể làm bộ không đoán được sao? Thật là… Bộ tỷ tỷ, muội còn không dám tin, đến giờ muội còn có một cảm giác đang nằm mơ…

- Suỵt!

Bộ Vân Yên vươn ngón tay ngọc, đặt lên cánh môi hồng nhuận của mình, khẽ giọng nói:

- Lẽ nào muội muốn cho người cả thế giới này biết được: hắn tới rồi sao?

- Ối…

Lúc này Triệu Thiên Thiên mới nhận ra mình thất thố, cười duyên nói:

- Được rồi, muội biết rồi. Tần ca huynh ấy thật rất biết ẩn giấu mình, tỷ đoán hiện giờ huynh ấy có thân phận gì?

- Thân phận gì?

Đôi mắt đẹp của Bộ Vân Yên nhìn thẳng Triệu Thiên Thiên, trong lòng thầm than: lại một nha đầu hãm sâu vào, nhiều năm qua như vậy, vẫn không hề có chút thay đổi nào.

- Huynh ấy không biết làm sao trà trộn vào phòng củi, làm một hạ nhân. Ha ha!

Triệu Thiên Thiên không nhịn được, che miệng cười khẽ, sau đó nói:

- Còn bị một quản sự nho nhỏ của Hồ trưởng lão giáo huấn một trận, cười chết ta!

- Hì hì!

Bộ Vân Yên cũng không nhịn được cười to. Chuyện về Tần Lập, tuy rằng các nàng không được ra ngoài, nhưng cũng nghe không ít. Nhất là Tần Lập làm Thánh nữ Hàn Mai chịu thiệt mấy lần, thậm chí ngay cả Khổ Trúc Thượng Nhân sư huynh chưởng giáo Chí Tôn cũng không thể chiếm được tiện nghi từ chỗ Tần Lập. Sau đó Hải Kim Tôn tuyệt thế thiên tài Hải gia, bị Tần Lập đánh đến hộc máu cũng truyền ra, ngược lại làm Hàn Mai thêm vài phần mượn cớ cho thất bại của mình.

Nhưng mặc kệ nói thế nào, một siêu cấp cường giả như vậy, lại chạy đi làm cu li, thật làm cho người ta khó mà tin nổi.

Lập tức vẻ mặt tươi cười trên mặt Bộ Vân Yên dần dần thu lại, khẽ thở dài một tiếng.

- Tỷ tỷ, tỷ làm sao vậy?

Triệu Thiên Thiên còn đang cười, thấy Bộ Vân Yên bỗng nhiên không cười nữa, trong lòng kỳ quái. Bộ tỷ tỷ dùng tình sâu nhất đối với Tần Lập, lẽ nào Tần ca tới rồi, nàng lại không vui sao? Hay là thấy ta gặp được Tần ca trước, nàng ấy mất hứng?

Đang suy nghĩ miên man, Bộ Vân Yên khẽ thở dài:

- Hắn tới Nguyệt Diêu Tiên Cung, tất nhiên là vì chúng ta. Vì chúng ta, hắn tình nguyện đi làm một cu ly cấp thấp nhất, chúng ta… có thể cười hắn sao?

Triệu Thiên Thiên nghe xong, nao nao, lập tức thu vẻ cười đùa lại, trong mắt thoáng hiện giọt lệ, mím môi nhỏ giọng nói:

- Tỷ tỷ, là muội sai rồi.

- Ha ha! Muội cũng không sai, không uổng công tỷ muội chúng ta tương tư hắn nhiều năm như vậy.

Bộ Vân Yên kéo vai Triệu Thiên Thiên, ôn nhu nói:

- Đi gọi Phi Nguyệt tới đây, nói chuyện này cho nàng, nhất định Phi Nguyệt sẽ rất vui vẻ.

- Ừ! Muội đi ngay!

Triệu Thiên Thiên nhanh nhẹn đáp ứng, sau đó xoay người chạy ra ngoài.

Tam tỷ muội Bộ Vân Yên tụ lại cùng nhau thương nghị một trận, ra một quyết định: Tạm thời phải làm bộ không nhận ra Tần Lập, không thể kinh động bất kỳ người nào. Cho dù thế nào, ba người các nàng ở Nguyệt Diêu Tiên Cung cũng coi như đệ tử cao cấp, đột nhiên lại liên hệ với một hạ nhân đưa củi, không làm người ta sinh nghi là chuyện không thể nào.

Cứ thế, liên tiếp qua mấy ngày, Tần Lập từ từ thích ứng công tác này, cả người cũng trở nên cúi thấp. Hơn nữa bằng bộ dạng trung hậu thành thật hiện tại của hắn, chuyện Cao quản sự tới gây hấn xảy ra như ngày đầu tiên, sẽ không tái diễn nữa.

Tần Lập cũng không vội vã liên hệ với các nàng Bộ Vân Yên, bởi vì mỗi cách tám mười ngày sẽ đi sang bên kia đi đưa củi một lần, sẽ luôn có cơ hội gặp mặt.

Hiện giờ ở bên ngoài lời đồn thổi rất mạnh, Tần Lập cũng muốn trốn ở nơi này một thời gian, qua những ngày thanh tịnh, củng cố thực lực bản thân cho tốt.

Cỗ năng lượng hấp thu từ trên vương tọa ở địa cung Lãnh Thu Cung, lúc đó còn không còn cảm thấy gì, chỉ cho rằng đó là một cỗ năng lượng mạnh mẽ. Càng về sau, Tần Lập càng cảm giác được, đó là một cỗ lực lượng kinh khủng thế nào.

Hiện tại năng lượng trong cơ thể hắn, Tiên Thiên Tử Khí đã hoàn toàn áp súc tràn đầy đan điền, lúc này đã rỗng tuếch. Đây cũng là nguyên nhân căn bản làm cho trên người Tần Lập không có một chút dao động, bởi vì Tiên Thiên Tử Khí đã bị đa nguyên hóa anh hấp thu.

Dù ngay cả Ấn Chương Bảo Khí kia, hiện giờ nhìn bên ngoài cũng mạnh mẽ hơn trước rất nhiều. Những chi tiết bên trên Ấn Chương, trước kia không nhìn thấy, hiện giờ đã có thể thấy được rõ ràng.

Còn đan nguyên hóa anh càng thêm khủng khiếp, tử quang dày đặc lưu chuyển lên xuống, thỉnh thoảng có vài tia chớp vờn quanh. Tia chớp này chẳng những không gây ra bất cứ tổn thương gì, ngược lại mỗi lần chớp lên, lực lượng Tần Lập sẽ tăng cường vài phần.

Đưa tất cả lực lượng nội liễm vào trong đan nguyên, đan điền Tần Lập liền trồng rỗng. Hiện giờ mỗi ngày Tần Lập đều tiêu hao hết trăm viên linh thạch thượng phẩm, loại tốc độ này quả thật quá mức kinh người. May mà trong nhẫn của Tần Lập có lượng lớn linh thạch, bằng không sẽ bị dùng hết rất nhanh.

Mà năng lượng do linh thạch sinh ra, sau khi tới đan điền liền nhanh chóng ngưng tự vào trong đan nguyên. Trong lòng Tần Lập có một loại trực giác mơ hồ: lực lượng của mình đã quá cường đại, dường như mơ hồ có một cảm gáci không cách nào khống chế.

Một khi tới lúc hoàn toàn không cách nào khống chế, như vậy cũng là lúc đột phá lần nữa.

Người khổng lồ đội trời đạp đất trong tinh thần thức hải, lúc này lại nhắm hai mắt, không mở ra nữa. Nhưng hiện tại Tần Lập đã có thể hoàn toàn nhìn rõ toàn thân người khổng lồ này.

Thẳng đến lúc này, Tần Lập mới đột nhiên phát hiện một bí mật mới.

Bí mật này, thậm chí có thể phá vỡ những nhận thức của Tần Lập từ trước tới giờ. Bởi vì, lúc Tần Lập chìm đắm tư duy vào tinh thần thức hải, đột nhiên có thể thấy được sau lưng người khổng lồ này.

Người khổng lồ cởi trần thân trên, sau lưng làn dau màu đồng cổ, bên trên rất nhiều chữ viết đỏ rực dày đặc. Vừa nhìn sơ qua, còn tưởng là máu tươi ngưng kết thành.

Những chữ này, Tần Lập thề rằng trước đó chưa bao giờ thấy, có một chút chữ giống với Địa Cầu đã từng học, nhưng cũng không hoàn toàn tương đồng. Nhưng Tần Lập đều nhận biết tất cả.

Dù ngay cả bản thân Tần Lập, cũng không rõ ràng lắm đây rốt cuộc có chuyện gì.

Đây là một loại tâm pháp.

Bên trên cùng, viết ba chữ: "Tử Khí Quyết"

Tần Lập nhìn đến đó, trong lòng không khỏi sinh ra mấy phần nghi hoặc. Bản thân mình tu luyện là Tiên Thiên Tử Khí Quyết, mà tâm pháp này lại không có hai chữ Tiên Thiên. Đây… là có chuyện gì vậy chứ?

Trong lòng nghĩ vậy, Tần Lập xem một lượt từ trên xuống. Dần dần, vẻ mặt không tín nhiệm của Tần Lập bắt đầu thối lui, thay vào đó, là sắc mặt ngưng trọng cùng chăm chú.

Xem tới cuối cùng, trong lòng Tần Lập vô cùng kinh hãi. Bộ tâm pháp viết sau lưng người khổng lồ này, rõ ràng là bản tinh hoa của Tiên Thiên Tử Khí Quyết.

Tần Lập gần như có thể khẳng định: Tiên Thiên Tử Khí Quyết nguyên tác chính là bộ tâm pháp này. Tiên Thiên Tử Khí Quyết chỉ là công pháp hấp thu một tia Tiên Thiên Tử Khí, còn bộ tâm pháp này lại không chỉ như vậy, nó bao hàm toàn diện, gần như bao gồm toàn bộ các phương thức hấp thu tất cả khí tinh hoa trong thiên địa.

Bao gồm cả tinh hoa ánh trăng, mặt trời, rừng núi, kinh thạch, đất, lửa… Tất cả những thứ tinh túy sinh ra trong trời đấy này, bộ công pháp này lại có thể hấp thu toàn bộ.

Tuyệt thế công pháp!

Đây tuyệt đối là tuyệt thế công pháp xưa nay chưa từng có!

Diệt Thuần Khiết

Duy Ngã Độc Tôn

465. Chương 469: Chủ Thành Thông Thiên!

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

- Trời ạ! Đây mới là siêu cấp công pháp lợi hại nhất trên đời này!

Tần Lập lẩm bẩm tự nói, trong đầu bỗng nhiên hiện lên một ý nghĩ kỳ quái: Tiên Thiên Tử Khí Quyết, nguyên bản vẫn có một loại cảm giác không thể hoàn toàn xứng đôi với chiến kỹ Cửu Thiên Thập Địa Duy Ngã Độc Tôn, mà hiện giờ loại cảm giác này đã hoàn toàn biến mất!

Nếu như hiện tại Tần Lập chỉ có cảnh giới Chí Tôn, như vậy thấy bộ công pháp này, nhất định sẽ cười nhạt. Bởi vì rất nhiều thứ trên bộ công pháp, đều làm người ta cảm thấy hoang đường, căn bản không có khả năng thực hiện.

Còn tới cảnh giới như Tần Lập hiện tại, sẽ không sinh ra ý nghĩ như vậy. Rất nhiều thứ vốn không có khả năng lý giải, đến lúc này tự nhiên có thể giải thích được.

Cho nên, khi Tần Lập nhìn đến bộ công pháp này rồi, có một loại cảm giác như lấy được chí bảo. Vừa lúc hiện tại an toàn, trốn ở nơi này có thể tu luyện bộ công pháp Tử Khí Quyết.

Về phần hỏi vì sao trong tinh thần thức hải của mình lại có một người khổng lồ; vì sao lại có một công pháp ở phía sau lưng người khổng lồ như tồn tại từ xa xưa này; vì sao Tiên Thiên Tử Khí Quyết rõ ràng là lão đạo sĩ giao cho hắn, rồi lại thấy trên này… Tất cả những điều này, Tần Lập đã hoàn toàn không thèm nghĩ nữa.

Tồn tại tức là hợp lý!

Câu danh ngôn ngàn đời này nói không sai chút nào, bất cứ vật gì đều có nguyên nhân xuất hiện. Sức người có hạn, chuyện không giải thích được trên đời này nhiều không đếm hết.

Tựa như bản thân Tần Lập xuyên qua đến Thiên Nguyên Đại Lục này, chính nó đã khó tin nổi rồi.

Nếu tồn tại, đó chính là lễ vật trời cao ban cho mình, làm gì không tu luyện?

Trong thời gian một tháng kế tiếp, ngoại trừ ban ngày đưa củi, thời gian ban đêm Tần Lập hoàn toàn dùng trên tu luyện Tử Khí Quyết. Công pháp này vượt xa Tiên Thiên Tử Khí Quyết hắn tu luyện trước đây, cao cấp hơn vô số lần. Thời gian gần đây, Tần Lập đều tu luyện Nguyệt Linh Khí!

Làm cho Tần Lập cảm thấy hưng phấn, thần kỳ cũng không thể tin nổi, lúc Tần Lập hấp thu Nguyệt Linh Khí đầy một tháng, bên trong đan điền của hắn bỗng nhiên nhiều thêm một mặt trăng nhỏ bằng móng tay!

Tạm thời gọi là mặt trăng đi, bởi vì viên tròn tròn bằng móng tay này hoàn toàn là do Nguyệt Linh Khí tích lũy ngưng kết thành, chậm rãi xoay tròn quanh đan nguyên hóa anh!

Tần Lập có thể cảm giác được rõ ràng thực lực của mình đang lớn mạnh. Phong Linh Khí, Thủy Linh Khí, Lôi Điện Khí, Hỏa Linh Khí… Chỉ cần có cơ hội, Tần Lập đều sẽ hấp thu ít nhiều.

Dần dần, sau ba tháng, chỗ đan điền Tần Lập đã tồn trữ rất nhiều các loại tinh hoa trong thiên địa. Thiên địa tinh hoa pha tạp như vậy, cũng không xuất hiện bất cứ hỗn loạn nào. Giống như ở thế giới bên ngoài, những thiên địa tinh hoa linh khí này ở cùng nhau hài hòa, hơn nữa chậm rãi hình thành một hệ thống giống như một tiểu thế giới, không ngừng vận hành!

Làm Tần Lập vô cùng mừng rỡ, là Tử Khí Quyết này cùng chiến kỹ Cửu Thiên Thập Địa Duy Ngã Độc Tôn đều kêu gọi lẫn nhau. Giữa hai bên còn muốn dung hợp hơn cả Tiên Thiên Tử Khí Quyết cùng chiến kỹ Duy Ngã Độc Tôn!

Nếu như nói lúc Tần Lập tu luyện Tiên Thiên Tử Khí Quyết cùng chiến kỹ Duy Ngã Độc Tôn trước kia, có thể phát huy ra mười phần uy lực. Như vậy hiện tại, Tần Lập có thể phát huy ra hai mươi phần uy lực!

Dưới cảnh giới tương đồng, uy lực tăng lên gấp đôi!

Đây… đây là khái niệm gì? Nếu như bị người khác biết Tần Lập có lượt kỳ ngộ này, sợ rằng lập tức sẽ bị người ta coi là quái vật. Bởi vì đổi lại là người khác, thì chuyện này căn bản không có khả năng xảy ra!

Nếu như hiện giờ Tần Lập chiến đấu với người khác, như vậy hắn gần như có thể sử dụng bất kỳ một loại nguyên tố nào tiến hành công kích pháp thuật, mà không giống như trước chỉ có thể dựa vào kiếm khí, kiếm ý đối địch.

Pháp thuật ùn ùn, có thể làm cho bất cứ một đối thủ đồng cấp nào tan vỡ, thậm chí ngay cả đại năng cảnh giới Lôi Kiếp, Tần Lập cũng không sợ hắn!

Trong thời gian ba tháng này, bên ngoài tìm kiếm tung tích Tần Lập khắp nơi. Đối với lời đồn Tần Lập là Vương giả tộc tử đồng, lại càng xôn xao!

Bởi vì trong lúc này xảy ra một đại sự kinh thiên động địa.

Mấy lão tổ tử đồng đế vương Lãnh Thu Cung, lại đánh một trận với các lão tổ tử đồng đế vương tán tu, đánh rất hung dữ. Tuy rằng không có gây ra mạng người, nhưng bên Lãnh Thu Cung cũng có bốn người bị thương, sáu lão tổ tử đồng đế vương đối phương cũng bị thương ba người.

Lẽ ra nguyên nhân chiến đấu giữa hai bên không nên bại lộ ra ngoài, lại không biết vì sao, hết lần này tới lần khác lại bị truyền ra. Nói là lão tổ tử đồng bên Lãnh Thu Cung đều thờ phụng Tần Lập làm tân vương

giả bộ tộc tử đồng bọn họ, còn các lão tổ tử đồng đế vương tán tu lại không ủng hộ chuyện này, thậm chí muốn tìm ra giết chết Tần Lập.

Cho nên giữa hai bên bộc phát một trận chiến không tránh khỏi, kết quả chiến đấu là không ai có được chỗ tốt gì.

Có người nói quá trình chiến đấu kinh thiên động địa, sau đó có người còn chạy tới hiện trường chiến đấu xem qua. Rất nhiều ngọn núi vốn rất cao, toàn bộ đều bị san bằng. Nơi vốn là bình nguyên, giờ trở thành hố sâu trăm thước. Toàn bộ hiện trường là một mảnh hỗn độn, cảnh tượng như ngày tận thế.

Kỳ thật nguyên bản chuyện này không có liên quan gì tới Tần Lập, nhưng sau khi trải qua nhiều truyền bá, tân vương giả bộ tộc tử đồng gây ra trận chiến giữa hai phe lão tổ tử đồng, lại trở thành Tần Lập

Cái gọi là ba nười thành hồ, lời đồn vĩnh viễn là thứ đáng sợ nhất trên đời này. Nhất là nhiều lúc lời đồn có thể làm người ta không phân rõ chân tướng sự thật, hơn nữa rất nhiều người thúc đẩy, vì vậy lời đồn liền biến thành sự thật!

Thành Thông Thiên, phủ thành chủ.

Thành chủ Lý Long Xuyên cầm một bức họa nhìn vài lần, khẽ bĩu môi, ném bức họa sang một bên, nhìn về phía người bên cạnh cười lạnh nói:

- Xem ra Hải gia thật không an phận mà, loại chiêu số đục nước béo cò này còn lấy ra dùng, cũng không ngại mất mặt!

Bên cạnh đứng một văn sinh trung niên khoảng năm mươi tuổi, để một chòm râu dê, nhàn nhạt cười nói:

- Chẳng qua chiêu số này dùng rất tốt, ít nhất thì người thanh niên gọi Tần Lập này cũng thật không may, đắc tội Hải Kim Tôn. Kết quả hiện tại hết đường chối cãi, ngay cả mặt mũi cũng không dám lộ ra.

- Nói lại thì ta cũng có vài phần hứng thú với Tần Lập này.

Lý Long Xuyên nhìn qua khoảng lục tuần, khuôn mặt gầy gò, nếp nhăn trên mặt không nhiều lắm. Đầu đội kim quan buộc tóc, mặc một bộ mãng bào màu vàng xám, khí độ uy nghiêm, càng giống một đế vương nhân gian. (mãng bào: áo bào thêu hình rồng bốn móng, dành cho vương tước, của hoàng đế thì hình rồng có năm móng)

- Ồ! Thành chủ cũng biết người này?

Văn sĩ trung niên mỉm cười, rất có hứng thủ hỏi.

- Đương nhiên! Ta cũng có chút hiểu biết về Tần Lập này. Người này sinh ra ở thế tục, bên trong một gia tộc bình thường, địa vị không cao. Sau này tu luyện một loại chiến kỹ Cửu Thiên Thập Địa Duy Ngã Độc Tôn, loại chiến kỹ này kỳ thật ta cũng xem qua, căn bản không dám thử. Bên phương Đông đại lục có không ít người tu luyện qua, kết quả không ai có thể chịu nổi mấy lần niết bàn, đến cuối cùng đều chết sạch. Chỉ có Tần Lập này, không biết vì sao vận số tốt đến như vậy, tu luyện chiến kỹ này rồi, thực lực đột nhiên tăng mạnh, nhưng người lại không có chuyện gì. Sau đó thực lực đạt đến Thiên cấp, lại đi vào một nơi thần bí gọi là Huyền Đảo, không ngờ tới nơi đó lại là chỗ hắn chân chính quật khởi.

Lý Long Xuyên than thở:

- Tuy rằng gia tộc võ giả phương Đông kia thực lực rất yếu, nhưng bằng vào một người trẻ tuổi như Tần Lập, mới trong ngắn ngủi mấy chục năm, dốc sức trở thành cục diện trước mắt. Thật là đáng bội phục!

- Thành chủ nói không sai, nói tiếp Huyền Đảo kia đúng là địa phương thần kỳ. Ta cũng vừa nghe nói, Hoàng Kim Cung không ngờ vẫn ở tại Huyền Đảo!

Văn sĩ trung niên khẽ thở dài:

- Nếu như chuyện này bị chúng ta biết sớm, có thể còn có cơ hội kiến thức tác phẩm tiêu biểu văn minh thời đại Thái Cổ huy hoàng. Thánh Khí đó! Cho tới bây giờ vẫn chưa từng thấy qua.

Lý Long Xuyên cười cười, khoát khoát tay:

- Thứ kia đều là cơ duyên, không thấy được cũng không cảm thấy tiếc nuối. Nếu có cơ duyên, sau này tự nhiên sẽ gặp được, không cần cưỡng cầu!

- Thành chủ nói phải.

Văn sĩ trung niên vẻ mặt thụ giáo, dù là ai cũng không nhìn ra, văn sĩ trung niên này kỳ thật là một cánh tay quan trọng nhất bên người Lý Long Xuyên, được xưng Cuồng Long – Lý Dịch Xuyên! Là thân đệ đệ Lý Long Xuyên, bề ngoài văn nhược, thực lực lại vô cùng mạnh mẽ, một thân thực lực đã sớm đạt tới cảnh giới Đan Nguyên Anh Hóa đỉnh phong!

- Dịch Xuyên à, gần đây phải phân phó tốt tộc nhân, còn có các môn phái thành Thông Thiên, cố gắng đừng tham dự vào chuyện tân vương giả tử đồng. Chuyện này đối với chúng ta không có chỗ gì tốt, Hải gia chấp nhận dây dưa, vậy cứ để bọn họ dây dưa đi! Đương nhiên, nếu có cơ hội thì ta cũng muốn gặp mặt Tần Lập này!

- Ta đã biết.

Lý Dịch Xuyên nói xong, liền muốn đi ra ngoài.

Lúc này, ngoài cửa bỗng truyền tới một giọng nói thanh thúy dễ nghe:

- Cha! Con đã trở về!

Theo giọng nói này, một bóng người liền tiến vào, dường như muốn trực tiếp nhào tới Lý Long Xuyên. Đột nhiên thấy Lý Dịch Xuyên ở nơi này, bóng người kia liền dừng lại, vuốt mũi, cười xấu hổ:

- Thúc thúc cũng ở đây!

Lý Dịch Xuyên cưng chiều nhìn thoáng qua cô gái chạy vào, cười nói:

- Uyển Nhi đã về rồi sao? Thúc thúc có việc đi trước, trở lại tới tìm thúc thúc. Gần đây vừa có một món Linh Khí, tin rằng con sẽ rất thích!

- A! Cám ơn thúc thúc!

Lý Uyển nhìn bóng lưng Lý Dịch Xuyên đi ra cười vui vẻ.

- Lão tam, đừng cứ luôn sủng nịnh nó như vậy, nhìn nó bị chiều thành bộ dạng gì kia!

Lý Long Xuyên nhìn bóng lưng Lý Dịch Xuyên nói, trên mặt lại lộ dáng cười vui vẻ, có người cha nào lại không thích con gái mình?

- Lần này, có thu hoạch gì không?

Lý Long Xuyên cười ha ha nhìn tiểu nữ nhi Lý Uyển. Tính từ tuổi, hắn đủ để làm tổ gia gia nữ nhi này, cho nên ngoài miệng hắn nói đệ đệ sủng ái Lý Uyển, trên thực tế chính hắn càng thêm sủng ái có thừa. Người khác đều rõ ràng, chỉ có chính hắn cho rằng mình là một người cha khiêm khắc.

- Thu hoạch gì chứ, đừng nói nữa…

Lý Uyển vừa nói, đi tới chỗ Lý Long Xuyên, ánh mắt đột nhiên rơi xuống bức họa đặt trên bàn. Tròng mắt xinh đẹp của Lý Uyển, bất chợt ngưng lại.

- Ân công? Cha, sao ngài lại có bức họa của huynh ấy? Ngài biết người kia là ai không?

Lý Uyển liên tiếp tung ra mấy câu hỏi, làm cho phụ thân Lý Long Xuyên của nàng bị hỏi sững sờ.

- Thế nào… Uyển Nhi, con nhận biết người này sao?

Lý Long Xuyên cau mày hỏi, trong lòng lại dâng lên một cảm giác không tốt. Nữ nhi lớn rồi, tự nhiên sẽ có người trong lòng, nhưng nếu như thích người thanh niên này… Vậy thì phiền phức, có thể to lắm đó!

Diệt Thuần Khiết

Duy Ngã Độc Tôn

466. Chương 470: Mưa Gió Đổi Hướng Nhanh!

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

- Đúng rồi, con vừa mới gọi hắn là gì? Ân công?

Lý Long Xuyên lộ vẻ mặt nghi hoặc nhìn con gái, hắn có chút nghĩ không thông, con gái mình thế nào có thể nhấc lên quan hệ cùng Tần Lập.

- Đương nhiên rồi, hắn đã cứu con cùng cả sư tỷ muội, đương nhiên là ân công của con. Đáng tiếc là lúc ấy hắn không có lưu lại tên liền bỏ đi, con vẫn luôn muốn tìm hắn để cảm tạ đấy!

Lý Uyển có vẻ tiếc nuối nói xong, sau đó lại lộ vẻ mặt nghi hoặc nhìn Lý Long Xuyên:

- Cha từ đâu có bức họa của hắn vậy? Người này rất nổi danh à?

Lý Long Xuyên cũng không có trả lời con gái, mà trầm giọng hỏi:

- Con nói hắn cứu con, đến tột cùng là chuyện gì xảy ra? Nha đầu ngươi đó, gặp phải nguy hiểm, vì sao không cầu cứu?

- Không phải người ta không cầu cứu, mà căn bản là không kịp mà!

Lý Uyển hướng về phía phụ thân làm nũng cười, sau đó nói:

- Chuyện là như vầy…

Chờ Lý Uyển nói xong, Lý Long Xuyên giận tím mặt, lạnh lùng thốt:

- Một cái môn phái nho nhỏ, cũng dám làm nhục nữ nhi của ta, đáng chết!

- Bọn khốn đó đã bị ân công giết hết rồi, cha không nên nổi giận. Lúc ấy tuy rằng rất nguy hiểm, nhưng cũng may ân công xuất hiện đúng lúc…

Nghe con gái mở miệng cái là ân công này ân công nọ, lại nhì mặt mày hớn hở của nàng kia, Lý Long Xuyên càng nhíu sát đôi chân mày, thanh âm trầm thấp xuống, chậm rãi nói:

- Uyển Nhi này, con thực không biết, người thanh niên cứu con này là ai sao?

- Hắn là ai vậy, cha không nói người ta sao biết được!

- Hắn là Tần Lập!

Lý Long Xuyên thở dài trong lòng một tiếng, thầm nghĩ: "Người này nếu không phải là Tần Lập thì tốt quá! Có thể cứu con gái mình, tự nhiên nói rõ thực lực không kém, diện mạo cũng không tệ, nhân phẩm càng không cần phải nói. Nếu hắn không phải Tần Lập, thậm chí mình có thể đem gả con gái cho hắn!"

"Đáng tiếc, hắn là Tần Lập, hắn là nhân vật bi kịch nhất định sẽ bị hy sinh kia. Lý gia tự nhiên có thực lực chống lại cùng Hải gia, thế nhưng vì người khác mà chống lại Hải gia, đừng nói người trong thành Thông Thiên sẽ không đáp ứng, mà ngay cả chính Lý Long Xuyên mình cũng không thể tự thuyết phục. Nhất là hiện tại kẻ truy tìm Tần Lập, cũng không phải chỉ một mình nhà Hải gia, mà toàn bộ các môn phái lớn nhỏ địa phương cực Tây, đều đang truy tìm người thanh niên này."

"Còn có đám cường giả huyết mạch tử đồng kia nữa, bọn họ đều đang truy tìm tung tích Tần Lập. Người này, bất kể như thế nào cũng không thể may mắn sống sót dưới rất đông cường giả vây đánh như thế (vẫn sống chứ ^^!) . Nếu ta bảo vệ hắn, gần như chẳng khác nào đặt thành Thông Thiên vào tình thế đối lập với toàn bộ các môn phái ở địa phương cực Tây!"

"Bảo hộ tân Vương giả tử đồng? Chỉ có kẻ điên rồ mới có thể làm loại chuyện này. Về phần Tần Lập đến tột cùng có phải tân Vương giả tử đồng hay không, điều này cũng không trọng yếu, quan trọng là hiện tại mọi người đều cho rằng chính là hắn!"

- Tần Lập… hắn… hắn chính là Tần Lập? Trời ạ! Con nói hắn như thế nào có thực lực mạnh như vậy, đám hạ lưu kia, dùng độc hoa đều không thể hạ độc được hắn. Thì ra hắn chính là Tần Lập! Tuy nhiên cha này, con không tin hắn là cái gì tân vương giả tử đồng, con nghe nói trước đây Tần Lập có đánh nhau một trận

với Hải Kim Tôn của Hải gia, đánh đập Hải Kim Tôn đến miệng phun máu tươi, lần này rõ ràng chính là Hải gia đặt điều giá họa!

Lý Uyển lòng đầy căm phẫn phát tiết ra, sau đó nói:

- Cha… cha nhất định phải giúp con… giúp con tìm ân công. Người ta có ân với con gái, cha sẽ không để cho con gái mình thành kẻ vong ân phụ nghĩa chứ? (tưởng góa phụ chứ =)))

Lý Uyển giở trò nũng nịu ở trước mặt phụ thân, nhưng cũng là một thiếu nữ rất thông minh, nàng gần như ở trong nháy mắt ngắn ngủn, liền biết nỗi khó xử của phụ thân. Cho nên, căn bản là không để cho Lý Long Xuyên có cơ hội phản bác, liền nói thẳng như vậy. Một chiêu này, Lý Uyển thử nghiệm cả trăm lần chưa từng thất bại.

Tuy nhiên hôm nay, nàng nhất định phải thất vọng, bởi vì sau khi Lý Long Xuyên nghe xong, không có lập tức từ chối nàng, nhưng lại không có trả lời, mà là khẽ nhíu mày, ngồi ở đó trầm tư thật lâu.

- Cha… cha đáp ứng con được không!

Lý Uyển đi đến sau lưng Lý Long Xuyên, longf không yên đấm bóp vai phụ thân.

- Uyển Nhi! Chuyện này, không phải cha không giúp con, thật sự là bởi vì bản thân chuyện này liên lụy tới rất nhiều chuyện, không phải là nhỏ đâu!

Lý Long Xuyên thở dài một tiếng, sau đó nói:

- Tần Lập này quả thực chính là kẻ gây tai họa, ai có quan hệ với hắn đều không hay ho…

Chuyện liên quan đến con gái mình, Lý Long Xuyên ngay cả xu hướng đều cải biến. Lúc trước lão còn luôn mồm nói với đệ đệ lão đối với Tần Lập này thực có hứng thú, nhưng hiện tại biết con gái có thể đã yêu mến Tần Lập, vốn mọi hứng thú của Lý Long Xuyên đối với Tần Lập, lập tức biến mất không cần.

Với hạng người đạt tới địa vị cùng cảnh giới như lão, thì danh lợi linh tinh gì đó, thật sự chẳng khác nào mây khói, không có gì ghê gớm. Người trẻ tuổi như thế nếu có thể chiêu về dưới trướng của mình, như vậy lực lượng thành Thông Thiên sẽ mạnh thêm vài phần. Nhưng nếu muốn lão dùng con gái để đổi lấy, lão sẽ không đáp ứng.

- Hừ, đám người các ngươi suốt ngày chỉ biết tính kế đủ loại, ta mặc kệ, hôm nay ta sẽ phóng tin ra ngoài, nói Tần Lập là ân nhân của Lý Uyển ta, người nào muốn gây bất lợi cho hắn, chính là đối nghịch với Lý Uyển ta!

Lý Uyển giậm chân giận dỗi, xoay người đi ra ngoài. (ôi nữ nhi hướng ngoại)

- Ngươi… ngươi không thể dùng thành Thông Thiên và…

- Người không có nghe rõ sao? Ta nói chính là … Ta lấy danh nghĩa Lý Uyển ta! Là… danh… nghĩa… cá… nhân!

Lý Uyển giận thở hổn hển, nói gằn từng chữ một, xong xoay người đi ra ngoài.

Còn lại Lý Long Xuyên trợn mắt há hốc mồm ở ghế trên, một lúc lâu cũng chưa phục hồi tinh thần lại. Thật lâu sau, lão mới thở dài một tiếng: “Con gái trưởng thành rồi!”

Lập tức, trên mặt Lý Long Xuyên khôi phục bình thường, ho nhẹ một tiếng. Lý Dịch Xuyên mới vừa biến mất, lại từ một cái cửa ngầm bên cạnh đi ra, biểu tình trên mặt rất kỳ quái, dường như là cố nén nhịn cười.

- Hừ! Muốn cười thì cười đi, đừng nghẹn họng đứng đó!

Lý Long Xuyên thấy bộ dáng đệ đệ này, không kìm nổi chế nhạo một câu.

- Ha ha ha ha! Mắc cười chết mất! Thành chủ, ca ca tốt của ta! Huynh vừa rồi còn khen lấy khen để Tần Lập kia, không nghĩ tới Uyển Nhi vừa ra, huynh liền lập tức cải biến chủ ý, cuối cùng còn bị Uyển Nhi nói cho một hồi. Thế nào, có muốn đệ di dàn xếp cục diện rối rắm này hay không? Áp chế lời nói của Uyển Nhi ở trong thành Thông Thiên?

Đến cuối cùng, Lý Dịch Xuyên vẫn là đứng ở phía huynh trưởng. Đây cũng là chuyện không thể làm khác được, trẻ con có thể phạm sai lầm, cũng có thể gây rối, nhưng người lớn dù gì cũng không thể bắt chước theo làm càn được?

Nhưng để cho Lý Dịch Xuyên có chút không nghĩ tới là Lý Long Xuyên lại ảm đạm cười nói:

- Con bé nếu muốn báo ân, để mặc nó được rồi!

- Vậy Hải gia… còn có Nguyệt Diêu Tiên Cung bên kia…

Lý Dịch Xuyên có hơi khó hiểu nhìn vị huynh trưởng thực lực sâu không lường này.

- Bọn họ? Bọn họ thì làm sao chứ? Thành Thông Thiên ta trầm mặc, cũng không có nghĩa chúng ta sợ người nào, để cho đám người này biết cũng tốt! Địa phương cực Tây này, không phải là nhà riêng của một gia tộc nào đó! Chẳng lẽ bọn họ được phép báo thù, Lý gia ta lại không được phép báo ân hay sao?

Lý Dịch Xuyên trầm mặc một chút, lập tức gật gật đầu, nói:

- Ty chức hiểu rõ!

Tuy rằng là thân huynh đệ, nhưng Lý Dịch Xuyên nhiều năm qua như vậy, làm chuyện công chức đều là rất đúng nơi đúng chỗ. Lý Long Xuyên có thể trở thành vị thành chủ uy chấn một phương có tài trí mưu lược kiệt xuất, điều đó cùng nỗ lực của đệ đệ này không thể tách rời ra được.

- Dịch Xuyên này! Những năm gần đây, ngươi vẫn bôn ba ngược xuôi, kỳ thật từ nhỏ thiên phú của ngươi còn tốt hơn ta, hẳn phải sớm tiến vào cảnh giới Lôi Kiếp trước cả ta nữa, nhưng bởi vì ca ca, nên làm chậm trễ ngươi. Mới đây bọn chúng thu được ở biển sâu nội đan của một con linh thú Đan Nguyên Anh Hóa, vẫn còn tươi sống, ngươi cầm lấy luyện hóa cho mình dùng đi.

Lý Long Xuyên có chút cảm khái nói tiếp:

- Nhiều năm như vậy, chỉ có hai huynh đệ chúng ta tận lực khổ sở chống đỡ cục diện của thành Thông Thiên, mấy lão tổ tông kia đều không xuất thế, vì thế khổ cho ngươi rồi.

- Ca ca! Cái này không được rồi, nội đan kia là mọi người gian khổ mới đánh bắt được, đệ cầm nó có chút không ổn. Đệ thấy thực lực của Uyển Nhi, dường như đã tới lúc đột phá đỉnh phong…

Không đợi Lý Dịch Xuyên nói dứt lời, Lý Long Xuyên liền khoát tay:

- Không có kinh nghiệm thực chiến, cho dù đạt tới Lôi Kiếp cũng như không có! Cấp cho nó là lãng phí, về sau có cơ hội nói sau, cái này cho ngươi chính là cho ngươi, bọn họ không thể có ý kiến!

- Vậy đa tạ ca ca!

Trên mặt Lý Dịch Xuyên cũng nổi lên vẻ vui mừng, nội đan của một con linh thú cảnh giới Đan Nguyên Anh Hóa còn sống, cực kỳ hiếm có, cho dù các thế lực lớn của thành Thông Thiên, nếu muốn thu được cũng không dễ dàng như vậy.

Sau đó trong thành Thông Thiên bắt đầu truyền lan ra ngoài một tin tức, tin tức này truyền lưu rất nhanh, rất nhiều người sau khi nghe nói, phản ứng đầu tiên là rất kinh ngạc.

Tần Lập tân vương giả tử đồng, lại là ân nhân cứu mạng của con gái thành chủ? Chuyện này… này rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Trước tiên vô số người đều bắt đầu điên cuồng tìm hiểu chuyện này. Rốt cục, từ một người sư tỷ của Lý Uyển nơi đó truyền ra:

Thì ra là Lý Uyển cùng một đám sư tỷ muội đi mạo hiểm, gặp phải nguy hiểm, thiếu chút nữa khó giữ được trinh bạch, may là Tần Lập đi ngang qua nơi đó, cứu thoát bọn họ, sau đó ngay cả tên cũng không có lưu lại liền phiên nhiên rời đi.

Nếu không phải bởi vì chuyện tân vương giả tử đồng lần này, thanh danh của Tần Lập lan truyền rộng lớn, chỉ sợ Lý Uyển nếu muốn biết ân nhân là ai, thật đúng là không dễ như vậy.

Chuyện này vừa lan truyền ra, rất nhiều người có địch ý với Tần Lập, lập tức giảm bớt một mảng lớn.

Nhất là thành Thông Thiên nơi này, uy vọng của thành chủ khá cao. Vốn trước đó thành chủ bên này không có bất cứ động tĩnh gì, mọi người mới theo xu thế náo nhiệt như vậy, thế nhưng sau khi phủ thành chủ truyền ra tin tức này, rất nhiều người liên lập tức tỉnh táo lại, cân nhắc cẩn thận, chuyện này có lẽ vị tất giống như lời đồn đãi. Nhất là sau khi các loại sự tích của Tần Lập truyền lưu ra, rất nhiều người đều tỉnh táo lại, Tần Lập người ta vốn đã có hận thù với Lãnh Thu Cung, như thế nào có thể là huyết mạch tử đồng?

Không có huyết mạch tử đồng, thì như thế nào có thể trở thành vương giả của bọn họ? Đây quả thực chính là nói xấu người ta!

Tin tức này vừa truyền ra, có người vui mừng có người lo âu. Thấp thỏm không yên nhất phỏng chừng chính là Văn Bân con của chưởng môn phái Thiết Chưởng Môn. Lúc ấy Tần Lập đi vào bên này, vẫn chưa dịch dung, cho nên trong tay hắn cũng có bức họa của Tần Lập kia, nguyên vốn lúc đầu còn rất hưng phấn, cảm thấy tên Tần Lập này khẳng định sẽ không có kết cục tốt, chuyện lo lắng trước đây có thể không cần lo lắng nữa.

Văn Bân thậm chí đã chuẩn bị tốt, tìm cơ hội cầu hôn con gái của thành chủ.

Nhưng không nghĩ rằng, mưa gió lại đổi hướng nhanh như vậy, Tần Lập không ngờ lại trở thành ân nhân của Lý Uyển con gái thành chủ.

Bởi vì một khi thành chủ truy cứu tới chuyện này, Văn Bân kia thật đúng là chịu không nổi.

Diệt Thuần Khiết

Duy Ngã Độc Tôn

467. Chương 471: Lên Mặt Ức Hiếp Người!

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

- Lý gia làm như vậy, tất nhiên có thâm ý của họ. Chẳng lẽ, bọn họ là muốn bảo vệ Tần Lập hay sao?

Hải Thế Hùng khẽ cau mày, nhỏ giọng nói.

- Chuyện này không có gì khó hiểu, trước đây ta cũng đã đoán trước rồi, thành Thông Thiên sẽ không dễ dàng để cho chúng ta dựa vào thế lực cổ kiêu ngạo như vậy. Chỉ có điều ta thật không ngờ, Tần Lập lại còn nhấc lên quan hệ cùng con gái của Lý Long Xuyên, đây là điều ngoài ý liệu của ta!

Hải Kim Tôn thản nhiên nói xong, sau đó than nhẹ một tiếng:

- Tên Tần Lập này phải diệt trừ, nếu để mặc cho hắn phát triển nữa, sớm muộn gì cũng có ngày, sẽ trở thành mối họa tâm phúc lớn của Hải gia ta!

Hải Thế Hùng lúc này, cũng đồng ý với quan điểm của Hải Kim Tôn, gật đầu nói:

- Đúng vậy, dựa theo cơn sóng gió tân vương giả tử đồng xuất hiện, loại trừ người này đi. Ít nhất không thể để thành Thông Thiên thành công lập quan hệ với hắn. Kim Tôn! Chuyện này giao cho ngươi đó! Toàn lực lượng Hải gia, ngươi có thể tùy ý vận dụng, tốt nhất có thể mau mau tìm ra Tần Lập, diệt trừ hắn, không thể để vì chuyện này mà xảy ra xung đột ngay mặt cùng thành Thông Thiên!

Hải Kim Tôn gật gật đầu:

- Ta hiểu rồi.

Tại Nguyệt Diêu Tiên Cung.

Minh Nguyệt thượng nhân cùng một nhóm Thái thượng trưởng lão, trưởng lão, hộ pháp cùng cao cấp chấp sự của Nguyệt Diêu Tiên Cung cùng quây quần một chỗ, Hàn Mai ngồi ở bên cạnh Minh Nguyệt thượng nhân, trên mặt lạnh băng không có chút biểu tình gì, thanh âm nói chuyện cũng lạnh lẽo như hàn băng.

- Tần Lập người này, phải loại trừ! Bộ tử tử đồng tuy rằng đã dung nhập vào trong thế giới này, nhưng không phải cùng tộc loại ắt có ngày có dị tâm. Ai cũng không thể cam đoan, bọn họ có thể lại phát động

chiến tranh hay không? Cho nên, bất kể thế nào, cũng không thể để cho bọn họ nhiều ra thêm một Vương giả. Tần Lập này cùng ta có đụng độ nhau vài lần, thực lực của hắn tăng lên cực kỳ dị thường, lúc ấy ta đã cảm thấy có điều gì đó không đúng, không nghĩ tới, hắn lại có huyết mạch tử đồng. Người của chúng ta truyền về tin tức không có sai, lời đồn của Hải gia có thể không cần chú ý tới, nhưng người của chúng ta truyền tin tức về, nhất định phải coi trọng. Lãnh Thu Cung xuất hiện tân vương giả tử đồng kia, chính là Tần Lập!

Hàn Mai nói xong, Minh Nguyệt thượng nhân ngồi ở thủ vị khẽ nhíu đôi mi thanh tú lại, có chút do dự rồi nói:

- Cho dù Tần Lập đúng thực là tân vương giả tử đồng, chúng ta cũng không cần phải phản ứng mãnh liệt như vậy chứ? Như vậy chăng phải là đúng ý của Hải gia rồi sao?

Mạc trưởng lão như trước mặt một thân y phục màu vang, trên gương mặt phủ đầy nếp nhăn thoáng hiện vẻ trào phúng, nói:

- Ta cũng thấy lời cung chủ nói không sai! Tần Lập có phải tân vương giả tử đồng hay không, có quan hệ gì với chúng ta chứ? Cho dù đúng là hắn, hắn cũng không có ở lại bộ tộc tử đồng, bộ tộc tử đồng cũng không có toát ra nửa điểm chiến ý. Chỉ vì một chút ân oán riêng tư, mà kéo toàn bộ môn phái vào trong nguy cơ chiến tranh, có… đáng không!?

Hàn Mai lạnh lùng noi:

- Mạc trưởng lão! Ngài nói lời này là có ý tứ gì? Ý của ngài là ta muốn báo tư thù à?

Hàn Mai nói xong, đôi mắt xinh đẹp nhìn chằm chằm vào Mạc trưởng lão.

- Ta cũng không nói ngươi.

Mạc trưởng lão chuyển mắt, nhìn cũng không liếc mắt nhìn Hàn Mai một cái.

- Ngài nói đúng là ta! Ngoại trừ ta ra, Nguyệt Diêu Tiên Cung không ai có ân oán với Tần Lập. Đúng vậy, theo thù riêng mà nói, ta hận không thể chém ngàn vạn đao biến Tần Lập thành mảnh vụn. Nhưng Mạc trưởng lão này! Ngài đừng quên, trước đây một thời gian vì chuyện bản đồ thái cổ, Khổ Trúc thượng nhân đã chịu thiệt trong tay Tần Lập!

Lồng ngực Hàn Mai thở phập phồng, có vẻ cực kỳ phẫn nộ.

Mạc trưởng lão cười lạnh nói:

- Vậy thì thế nào? Khổ Trúc thượng nhân cũng không nói tới chuyện này. Hơn nữa, vốn chúng ta là làm sai trước, nói dễ nghe, là vì hòa bình của toàn bộ Thiên Nguyên Đại Lục; còn nói khó nghe một chút, chúng ta mang theo một đám người, đi tìm bắt ép người ta giao ra bản đồ thái cổ, hành vi này có khác gì cường đạo chứ?

- Ngươi… ngươi nói ta là cường đạo?

Hàn Mai đứng bật lên, trợn mắt nhìn Mạc trưởng lão.

- Chẳng lẽ không đúng?

Mạc trưởng lão cười lạnh, không hề mảy may sợ hãi Thánh nữ môn phái này.

- Đủ rồi!

Minh Nguyệt thượng nhân cau mày, khẽ quát một tiếng:

- Đều ngồi xuống đi!

Hàn Mai thở phì phì ngồi phịch xuống ghế, nói:

- Thái cổ Thần Miếu xuất thế, các thế lực khắp nơi đều tận lực chú ý tới động tĩnh nơi đó. Đúng lúc này, Tần Lập lại chạy tới địa phương cực Tây bên này, còn chạy tới Lãnh Thu Cung, nói hắn không phải tân vương giả tử đồng, các ngươi tin tưởng sao? Nếu chúng ta không tiên hạ thủ vi cường, chờ tới thời điểm đám tử đồng Lãnh Thu Cung kia tấn công tới cửa, thì có thể đã chậm rồi!

Hồ trưởng lão giọng điệu dịu dàng nhẹ giọng nói:

- Thánh nữ luôn miệng nói suy nghĩ vì môn phái, chẳng lẽ Thánh nữ lại không nhìn ra được, Hải gia đang dựa vào chuyện này gây sức ép sao? Hay là nói, Thánh nữ vốn đã muốn kết hợp cùng Hải gia?

- Hồ trưởng lão! Ngươi đừng ngậm máu phun người! Hàn Mai ta đường đường là Thánh nữ Nguyệt Diêu Tiên Cung, sao có thể hợp tác cùng Hải gia?

Hàn Mai bị tức đến sắp hộc máu, nàng không nghĩ ra, vì cái gì tất cả mọi người cố ý nhằm vào mình, chẳng lẽ mình là hạng người đáng ghét vậy sao? (đúng rồi đấy bé ạ)

Hồ trưởng lão khóe miệng hơi nhếch, lộ ra một nụ cười mỉm, cũng chẳng thèm trả lời một câu.

Các hộ pháp cùng trưởng lão khác đang ngồi quanh, cũng đều tỏ vẻ không tán thành lắm với ý của Hàn Mai, tuy rằng không nói rõ ra, thậm chí là có chiều hướng ba phải, nhưng cũng đều mơ hồ lộ ra ý phản đối.

- Được rồi, chuyện này tạm thời gác lại đi, trước nhìn xem động tĩnh rồi nói sau.

Minh Nguyệt thượng nhân vẻ mặt bất đắc dĩ.

Hàn Mai thấy sư phụ dường như cũng không đồng ý với mình, rốt cục cơn giận kéo tới, ngồi ở chỗ đó, đôi mắt đỏ bừng, trong lòng thầm nghĩ: "Tần Lập, đều là do tên đáng chết ngươi! Đừng để ta tìm được ngươi, nếu tìm được ngươi, tất nhiên ta sẽ không bỏ qua ngươi!"

Hàn Mai dường như quên một điều, thực lực của Tần Lập hiện tại đã hơn xa nàng, tuy nhiên trong người đang phẫn nộ, có lẽ mất đi một ít lý trí rồi.

Sau khi trở về nơi ở của mình, Hàn Mai bùng phát cơn tức vô cớ, làm cho đám người hầu bên cạnh mình bị dọa tới mức quá hoảng sợ, thở cũng không dám thở mạnh.

Một thị nữ bên người Hàn Mai vì một chút chuyện nhỏ, bị Hàn Mai mắng cho té tát vào mặt, vô cùng ủy khuất, bởi vì từ trước tới giờ Hàn Mai cũng chưa từng mắng chửi nàng ta như vậy.

Thị nữ này dưới tâm tình buồn bực, muốn đi ra ngoài tản bộ giải sầu, một đường đi tới, khi đi tới của vào sơn môn. Bỗng nhiên lại nhìn thấy một đệ tử trong môn phái, theo dấu hiệu trên trang phục có thể thấy được đó chỉ là một tên đệ tử cấp thấp, đang nói chuyện vừa nói vừa cười vui vẻ cùng một người trẻ tuổi làn da ngăm đen, diện mạo mộc mạc chất phác.

Mà người trẻ tuổi đó mặc quần áo, cũng là trang phục hạ nhân không hề địa vị ở Nguyệt Diêu Tiên Cung. Thị nữ này từ Hàn Mai nơi đó chịu ủy khuất, giờ khắc này, rốt cục không kìm nổi bộc phát ra.

Nàng ta hùng hổ đi tới chỗ hai người kia, đi tới trước mặt cô gái, không đợi đối phương kịp phản ứng, liền giơ tay hung hăng tát một cái vào gương mặt trắng trẻo của cô gái.

"Bốp!"

Một tiếng vang giòn tan, tất cả mấy người ở đây đều ngẩn người.

Tần Lập cũng là tình cờ gặp được Tiểu Anh, bởi vì một đoạn thời gian gần đây, đều lo tu luyện Tử Khí Quyết, rất ít ra ngoài, hôm nay theo hạn định, Tần Lập đi giao củi xong, không có chuyện gì liền tùy ý đi một vòng.

Bên trong Nguyệt Diêu Tiên Cung tuy rằng có rất nhiều chỗ cấm, nhưng phụ cận sơn môn này, cũng không quản lý nghiêm ngặt lắm, đi tản bộ cũng không có ai để ý. Nhưng nếu là từ bên ngoài tiến vào thì sẽ bị kiểm tra nghiêm ngặt. Người bình thường nếu muốn tiến vào sơn môn Nguyệt Diêu Tiên Cung, cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Tiểu Anh vẫn luôn là một trong số đệ tử canh giữ sơn môn, gặp mặt Tần Lập, tự nhiên hết sức cao hứng, liền báo với quản sự thủ sơn môn một tiếng, rồi chạy tới cùng Tần Lập tâm sự, hỏi Tần Lập một chút gần đây sống như thế nào.

Nhưng không nghĩ rằng, lại gặp phải chuyện tai bay vạ gió thế này.

Tiểu Anh lấy tay ôm má, đôi mắt lập tức đỏ lên, nước mắt lóng lánh hiện ra quanh hốc mắt, vẻ mặt ủy khuất và khó hiểu nhìn thiếu nữ mà cách ăn mặc có vẻ cao hơn mình rất nhiều cấp bậc, nàng nghẹn ngào hỏi:

- Người vì sao đánh người?

- Đồ đê tiện! Ngươi còn có mặt mũi hỏi ta sao? Tự ngươi làm chuyện gì, chính ngươi còn không rõ sao?

Ả thị nữ này vốn là loại người cao cao tại thượng, có thể trở thành thị nữ bên người Thánh nữ, đối với bản thân chính là một loại vinh quang. Nếu ngày sau Hàn Mai tiếp nhiệm vị trị chưởng môn Nguyệt Diêu Tiên Cung, như vậy mấy thị nữ thân cận như nàng ta, có thể thăng cấp thẳng lên thành hộ pháp, so với chấp sự còn muốn cao hơn một bậc! Nếu như thực lực lại không có trở ngại, trở thành trưởng lão cao cao tại thượng, cũng không là chuyện khó.

Hồ trưởng lão cùng Mạc trưởng lão hiện nay, sở dĩ ở trước mặt Minh Nguyệt thượng nhân đều dám nói như thế, nguyên nhân chính vì năm đó họ đều là thị nữ thân cận bên người Minh Nguyệt thượng nhân! Chuyện này, gần như tất cả giới cao tầng Nguyệt Diêu Tiên Cung đều biết.

- Ta… ta làm cái gì?

Tiểu Anh gần như ủy khuất sắp bật khóc lớn tiếng, nhưng đang ở bên cạnh Tần Lập, nàng cảm thấy như vậy rất mất mặt. Mà trọng yếu hơn là nàng đã từ phục sức của đối phương nhìn ra thân phận, đây là người thân cận bên người Thánh nữ, ai dám trêu chọc? Thế nhưng phần ủy khuất trong lòng kia lại không ngừng dâng lên cuồn cuộn.

Tần Lập đã qua hai kiếp sống làm người, làm sao còn nhìn không ra nữ nhân với cách ăn mặc rất cao quý này, vừa thấy liền biết địa vị không thấp, lại đang cố ý kiếm chuyện. Nhất là Tiểu Anh vô duyên vô cớ bị đánh một cái tát, điều này khiến cho Tần Lập phi thường phẫn nộ.

Trong nháy mắt vừa rồi đó, Tần Lập thật muốn trực tiếp rat ay giết chết nữ nhân này rồi!

Điều này cũng không phải là Tần Lập có ý đồ cùng ý tưởng gì với Tiểu Anh. Trong lòng Tần Lập chỉ xem Tiểu Anh như là một tiểu muội muội đáng yêu. Bản tính thiện lương đơn thuần cùng nhiệt tình của Tiểu Anh đã làm cho Tần Lập cảm thấy thực thoải mái.

Cố nén cơn phẫn nộ trong lòng, Tần Lập nhìn ả thị nữ, trầm giọng nói:

- Vị cô nương này! Chuyện này không có quan hệ gì với Tiểu Anh cô nương, chúng ta chỉ là ngẫu nhiên gặp…

Không đợi Tần Lập nói dứt lời, đã bị ả thị nữ này cắt ngang, thanh âm bén nhọn nói:

- Ngươi hạng người thân phận ti tiện, ai nói chuyện với ngươi chứ? Ngươi có tư cách gì nói chuyện với ta? Ngươi từ đâu tới đây? Không hiểu quy củ sao? Nơi này có phần ngươi lên tiếng sao? Ngươi cút ngay cho ta! Ta giáo huấn đệ tử Nguyệt Diêu Tiên Cung, không tới phiên ngươi xen mồm vào! Chờ một lát thu thập tới ngươi… đồ không hiểu quy củ!

Lúc này Tiểu Anh nhìn Tần Lập, nhỏ giọng nói:

- Tần Phương ca! Huynh đi nhanh đi, nàng… nàng là thị nữ bên người Thánh nữ, đều là ta không phải, làm liên lụy tới huynh…

- Ngươi cũng câm miệng cho ta! Đồ đệ tiện! Ngươi coi trọng thứ ti tiện này vậy à? Thật đúng là trời sinh một đôi đẹp mặt, đều là đồ đê tiện! Quản sự của ngươi đâu? Quản sự của ngươi là ai? Mau lăn ra đây cho ta, như thế nào quản hạ nhân như thế, không hiểu quy củ hay sao?

Bên kia một cô gái trẻ tuổi cũng không lớn lắm, nơm nớp lo sợ đi tới, thấp giọng nói:

- Ta… ta là quản sự nơi này! Tiểu Anh nàng… không phạm cái gì lắm…

"Bốp!"

Yến Linh Điêu

Duy Ngã Độc Tôn

468. Chương 472: Gã Sai Vặt Đưa Củi Đáng Sợ!

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

Ả thị nữ bên người Hàn Mai này vênh váo nhìn nàng, vẻ mặt khinh thường, mới vừa rồi chịu ủy khuất ở chỗ Thánh nữ, giờ khắc này tất cả đều tìm lại rồi, tâm tình cực kỳ sảng khoái.

Nhìn những người này bị mình mắng, chửi té tát cũng không dám phản bác, một cảm giác về sự ưu việt cao cao tại thượng tự nhiên sinh ra, trong lòng cười lạnh:

- "Đúng rõ ràng là khi dễ các ngươi, tìm các ngươi gây chuyện, các ngươi có năng lực làm gì chứ? Cũng giống như tiểu thư mắng ta ta không dám phản bác, ta dùng các ngươi để trút cơn giận, các ngươi dám phản bác sao?"

- Đồ không có mắt! Ngươi tưởng ngươi là ai? Ta không hỏi ngươi, ngươi có tư cách lên tiếng sao? Nó phạm hay không phạm sai lầm, là ngươi có thể định đoạt sao? Ai phụ trách các ngươi? Đi gọi nó tới đây! Cả một đám, nửa điểm quy củ cũng không có, thật không biết các ngươi làm thế nào trà trộn vào Nguyệt Diêu Tiên Cung!

Sau một lát, sư phụ của Tiểu Anh vội vã chạy tới, nhìn thấy thị nữ này, đầu tiên là sửng sốt, vội vàng làm mặt tươi cười đi tới, thật cẩn thận hỏi:

- Nguyên lai là Cố Chấp sự, Cố Chấp sự như thế nào có thời gian rảnh rỗi tới sơn môn nơi này vậy?

Tuy rằng là thị nữ bên người Hàn Mai, nhưng họ cũng đều có một ít thân phận, ngày thường thay Hàn Mai xử lý các loại việc vặt so ra cũng tương đối nhiều.

Sư phụ của Tiểu Anh liếc mắt một cái liền nhận ra đây là Cố Chấp sự, thị nữ thân cận bên cạnh người Thánh nữ, trong lòng không kìm nổi thầm kêu khổ, thầm nghĩ: "Đứa nhỏ Tiểu Anh này cũng không giống như người hay gây chuyện, như thế nào lại trêu chọc tới bà cô này vậy?"

Phải biết rằng, thị nữ bên người Thánh nữ, về sau đều có tiền đồ cực kỳ rực sáng, cho dù là một số hộ pháp trưởng lão, cũng sẽ không đi đắc tội với họ.

Cái gọi là vua nào triều nấy, mỗi một đời chưởng môn, đều sẽ sử dụng tâm phúc của mình. Đây cũng là nguyên nhân chủ yếu vì sao môn phái nào cũng đều có Thái thượng trưởng lão.

Hầu hết Thái thượng trưởng lão, nghe ra có hơi to lớn, nhưng trên thực tế trong tay bọn họ cũng không có thực quyền gì, thực quyền chân chính, đều nắm giữ trong tay những chấp sự, hộ pháp cùng trưởng lão đương nhiệm!

Cho nên, sư phụ của Tiểu Anh mặc dụ ở trong môn phái cũng có chút địa vị, có thân phận chấp sự, nhưng đối mặt kẻ tâm phúc bên người Thánh nữ, cũng không thể không dè dặt, tỏ ra thái độ kính cẩn.

- Ngươi là?

Thị nữ này thật ra là nhận biết sư phụ của Tiểu Anh, nhưng giờ phút này nàng ta đang kiếm chuyện, làm sao có thể cấp cho đối phương này mặt mũi chứ?

- Ta là Chấp sự phụ trách sơn môn, ta tên là Vu Tiểu Nghệ, không biết tiểu đồ như thế nào trêu chọc Cố Chấp sự, làm Cố Chấp sự phát hỏa lớn như vậy.

Vu Tiểu Nghệ nói xong, trừng mắt một cái nhìn Tiểu Anh thần tình còn đang ủy khuất.

- Còn không mau đến xin lỗi Cố chấp sự!

- Nhưng… ta…

Tiểu Anh cực kỳ uất ức, không nghĩ tới sư phụ đến đây cũng không có nói giúp mình.

Tần Lập đứng một bên, nhẹ thở dài một tiếng, lại thấy cách đó không xa, đang đi tới một nữ nhân mặc y phục giống y như Cố Chấp sự này.

- Không có gì cũng vậy! Mau xin lỗi Cố Chấp sự đi!

Vu Tiểu Nghệ nôn nóng trong lòng gấp đến độ không kiềm được, nàng biết tiểu đồ đệ của mình nhìn qua như lạc quan đơn thuần thiện lương, nhưng cũng là người cố chấp, nếu nàng ta cảm thấy rằng mình đúng, vậy thì cho dù có chết nàng ta cũng không chịu nhận lỗi.

Thế nhưng vấn đề là rất nhiều thời điểm, những chuyện thị phi đúng sai đâu dễ dàng phân định như thế? Thế giới này cũng không phải chỉ có hai loại màu sắc trắng đen, hai loại thiện ác!

Bên kia nữ nhân ăn mặc giống như Cố Chấp sự chậm rãi đi tới, nàng ta cũng bị Hàn Mai mắng cho một hồi, sau đó tâm tình không tốt đi ra ngoài tản bộ giải sầu, nhưng không ngờ lại gặp được một màn này.

- Muội muội, chuyện gì xảy ra vậy? Sao lại phát hỏa dữ dội như vậy?

Vốn Cố Chấp sự cảm thấy chuyện cũng không có gì quan trọng, mình xả cục tức trong lòng ra một chút, chỉ cần đối phương nói lời xin lỗi mình một tiếng, thì mọi chuyện xong xuôi, tất cả đều thoải mái. Không nghĩ tới lúc này đột nhiên đến đây một người cùng một thân phận giống như mình, hơn nữa đối phương lớn hơn nàng ta không ít, còn phải xưng hô với người ta là tỷ tỷ, Cố Chấp sự lập tức cảm thấy có hơi xấu hổ, vì thế thản nhiên nói:

- Hai kẻ không tuân thủ quy củ, bị ta nắm được.

- Chúng ta không có không tuân thủ quy củ!

Tiểu Anh dũng cảm ngẩng đầu lên nhìn Cố Chấp sự nói, trong đôi mắt lệ doanh tròng, nhưng lại đầy vẻ quật cường.

- Tiểu Anh! Ngươi im miệng đi!

Vu Tiểu Nghệ sư phụ Tiểu Anh quát lớn, sau đó cười cầu tình cũng Cố Chấp sự bồi tội nói:

- Cố Chấp sự! Ngài đại nhân đại lượng đừng chấp nhất, chỉ là một đứa nhỏ thôi, đừng chấp nhặt với nó được không?

Ả thị nữ bên người Hàn Mai mới vừa tới này, tính tình so ra mềm mỏng một chút, thấy thế trong lòng đại khái đã đoán được chuyện gì xảy ra, nhất định là Cố Chấp sự bị ủy khuất ở Thánh nữ nơi đó, chạy đến đây để phát tiết.

- Muội muội, không có chuyện gì lớn, cứ coi như xong đi.

Suy nghĩ một chút, nàng vẫn là khuyên một câu, dù sao đường đường là thị nữ bên người Thánh nữ, cùng phân cao thấp với một đám đệ tử cấp thấp, nếu để truyền ra ngoài cũng không dễ nghe lắm, lại khiến người ta chê cười.

Nhưng cũng không nghĩ tới, không khuyên giải còn tốt, nàng này vừa khuyên, ả thị nữ họ Cố ngược lại càng nổi điên, lớn tiếng nói:

- Coi như xong cái gì? Dựa vào cái gì bỏ qua? Ta đây là dựa theo môn quy làm việc! Đám không có mắt này, không giáo huấn chúng, chúng sẽ leo lên đầu! Nhìn đi, ngươi nhìn lại xem, lúc này còn dám tranh cãi với ta! Thật là một chút quy củ cũng không có! Vu Chấp sự! Dựa theo môn quy, ngươi nói tiên đồ đệ của ngươi này, nên xử trí thế nào đây?

Nói xong, ả thị nữ họ Cố lạnh lùng nhìn Vu Tiểu Nghệ bên kia, vẻ mặt vênh váo khinh tường, thầm nghĩ: "Nếu ngươi dám thiên vị đồ đệ của ngươi, ta lập tức thu thập ngươi ngay! Đừng tưởng rằng ngươi có chức vị bằng ta, thì có tư cách trực tiếp đối thoại với ta! Ngươi không xứng!"

Vu Tiểu Nghệ lập tức lộ vẻ mặt khó xử nhìn đồ đệ của mình, trong lòng thở dài không thôi.

- Như thế nào? Vu Chấp sự, nói không nên lời sao? Ta đây thay ngươi nói cho: "Dưới phạm thượng, vả miệng hai mươi cái, nghiêm trọng thì trục xuất khỏi Nguyệt Diêu Tiên Cung!" Hôm nay tâm tình của ta tốt, không chấp nhặt với các ngươi, vả miệng hai mươi cái là được, thực nếu trục xuất nàng ta khỏi Nguyệt Diêu Tiên Cung, chỉ sợ đời này đều phế bỏ. Ta là người nhân từ, tuy nhiên…

Cố Chấp sự nói đến đây, lạnh lùng nhìn lướt qua Tần Lập đứng ở một bên, chỉ tay vào hắn, nói:

- Tên hạ nhân ti tiện này, hoàn toàn không biết cái gì kêu là quy củ, người như thế là ai chiêu mộ vào Nguyệt Diêu Tiên Cung? Chúng ta không cần hạng người như vậy, trục xuất hắn đi thôi!

Tần Lập nao nao, thầm nghĩ: "Cơn tức này rốt cục bốc lên tới đầu ta rồi đây!?"

Thị nữ tới sau cũng thật sửng sốt, thầm nghĩ: địa vị của họ tuy rằng rất cao, nhưng trực tiếp xử lý chuyện trong phạm vi quản hạt của Chấp sự khác như vậy, còn là có chút quá phận? Hơn nữa nàng rất rõ ràng, Hàn Mai vừa mới phát hỏa, là bởi vì đã bị cả một nhóm trưởng lão phản đối, loại thời điểm này thì càng không nên tạo thêm phiền phức cho tiểu thư.

Vì thế nàng tiến đến nói nhỏ bên tai Cố Chấp sự:

- Muội muội! Chuyện không lớn lắm cứ coi như xong đi, hiện tại rất nhiều người đều nhìn chằm chằm vào tiểu thư đấy!

- Tỷ tỷ! Chuyện này, tỷ đừng có xen vào!

Chấp sự họ Cố này cũng là người tâm cơ thâm trầm, thầm nghĩ: "Sơn môn nơi này đều thuộc về quản hạt của Hồ trưởng lão, mà Hồ trưởng lão cùng Mạc trưởng lão lại đều có ý tưởng đen tối với tiểu thư. Tuy rằng không có nhắm vào tiểu thư, nhưng trên thực tế, ai nấy đều biết hai trưởng lão kia cùng tiểu thư không hợp nhau. Nếu thông qua chuyện này, làm lớn chuyện một chút, không chừng vừa lúc giúp tiểu thư hả giận đây?"

Nghĩ vậy, Cố Chấp sự lạnh lùng nhìn Vu Tiểu Nghệ, lành lạnh nói:

- Như thế nào, Vu Chấp sự? Chẳng lẽ còn phải kinh động tới chấp pháp công đường hay sao?

Tiểu Anh chỉ là đứa nhỏ vô tư, nhưng không phải là không có chỉ số thông minh, đã nhìn ra chuyện này sắp liên lụy đến sư phụ, nàng cắn răng một cái, nói:

- Sư phụ, người động thủ đi!

Nói xong, rốt cục không kìm nổi nước mắt tuôn ra.

- Hừ! Còn biết khóc! Xem ra vẫn còn muốn giữ mặt mũi đấy! Vừa rồi cùng đồ ti tiện này tán gẫu không phải rất vui vẻ sao?

Cố Chấp sự châm chọc.

Trong lòng Tần Lập nổi lên cơn phẫn nộ, bất cứ ai bị gán cho một câu hạ nhân "đồ ti tiện" này "đồ ti tiện" kia, đều sẽ phẫn nộ, công phu nhẫn nhịn của Tần Lập đã đủ mạnh, nhưng lúc này cũng không có khả năng trơ mắt nhìn Tiểu Anh lần thứ hai bị làm nhục.

Hắn ngẩng đầu, nhìn Cố Chấp sự, thản nhiên nói:

- Cố Chấp sự! Ngươi là đại nhân vật bên người Thánh nữ, không cần phải chấp nhặt với đám hạ nhân chúng ta? Ngươi muốn phát tiết, cũng phát ra rồi, giết người cũng chỉ đầu rơi xuống đất là xong! Chẳng lẽ, ngươi phải chà đạp người khác dưới chân mới thấy thoải mái hay sao?

Nếu lời này là Hàn Mai nói ra, thì thị nữ họ Cố này tất nhiên không có nửa điểm phản ứng, còn có thể đổi thái độ khiêm cung xin lỗi, nhưng lời này lại nói ra từ trong miệng một tên hạ nhân đưa củi, Cố Chấp sự lập tức phẫn nộ không thể nín nhịn được.

Nàng ta giơ tay chỉ vào Tần Lập mắng:

- Ngươi câm miệng cho ta! Cẩu nô tài ti tiện! Ai nói chuyện với ngươi, cái gì xả giận, các ngươi ở trong này nói chuyện yêu đương trái với môn quy, ta dựa theo môn quy làm việc, ngươi đã bị trục xuất khỏi Nguyệt Diêu Tiên Cung, mau cút ra ngoài cho ta, bằng không ta gọi chấp pháp công đường thanh lý đồ rác rưởi ngươi đó!

"Bốp!"

"Bốp!"

G”T iS+ p M; H M ? B iB M; pW p M; /°B pW ;BÁM i M- h–M G”T i?•M ?bM? +?Êi
*® *?’T bU M¨v ? B +€B- ?mM; iÊM M¦B,

@ L;QÆB +QM #¨ M¦5 æ² F?¬M; #B i t’m ?´- ;BÌ bªM; F?Q€B +?Q \ L m F?¬M; bª
K’v +€B +?Q M;QÆB i?QªB K€B / +?`m5

h’i +ª K¼B M;QÌB ç m bYM; b®i çSM; H†M; i¢B +?¶- ;B®M; M?Q iQÊM; ;¶ #bM? i?
F?¦+- +€B KB M; M?Ä M?„M F?) ?€ ` - i`ÊM K„i M?bM h–M G”T M?Q M?bM K°i +QM
M?[M; M;QÌB F?€+- M;˜M M;QÌB i¢B ç¦X

J½B ç M H9+ iW i` M K†i i`mv M ` +ªK ;B€+ `€i M¦M;- *® *?’T bU pšM +?Q ?²B T?
F?¦ iBM M?bM h–M G”T- K¬B `mM `mM- ? B # M K€ i`QM; M?€v K„i bQM; T?M H M-
i` M ;QÆM; K†i i`„M; MäM +O ª5

.B i h?m–M E?B i

.mv L;½ æ°+ h¬M

9eNX *?QÆM; 9dj, æ L;?` *O >² h`QÎM; G½QX

h€+ ;Bª, hB m æ Q S?QM; GÊB

a m K°i H€i- *® *?’T bU i`QM; M?€v K„i ?²B T?K+ iBM? i?–M- t¬M; p h–M G”T M
H M- K°i +¶ FbM? T?QM; ç€M? p T?Q h–M G”T- KB M; T?€i ` K°i iB M; F m i? H

@ *˜m M¬ i¨B- i ;B i M;QÆB5

@ "`+?5

J°i iB M; p M; M†M; M - i?•M ?bM? *® *?’T bU i`QM; M?€v K„i +QM; H¢B ;B®M; I
+QÈ+ +O h–M G”T ç€ # v ` t ?ÆM KQÌB i?QÈ+- K°i M;KK K€m iQÆB T?mM ` X h`
?½B bÊ b i- ;B½v /K p¨B +€B F?¬M; çSM; H M M´BX

h’i +ª K¼B M;QÌB M;•v M;®+ i¢B +?¶- i`QM; ç–m hB m M? H¢B +¨M; i`®M; `¶M;-
óh–M S?QÆM; F?¬M; M;Ì H¢B #B i pä +¬M;\ h`ÌB ¢5 >„M F?¬M; M;Ì H¢B #B i pä +
?¢B M?Q i? +?S\ æ•v `®i +K+ H¨ +?mv M ;b\ h ç M; M^K KÆ b Q\ô

L[iY # M M;QÌB *® *?’T bU H9+ M¨v #’i +?’T FBM? M;¢+- M? M? +?¦M; +?¢v iÈB
M¨M; /”v- ?ÄB,

@ Jm°B Km°B- F?¬M; b Q +?S\

@ Jm°B F?¬M; pB + ;bX L? M?- çB M¦B +?Q iB m i?Q- tBM iB m i?Q H¨K +?O +?Q

h`QM; KB M; *® *?’T bU ç m H¨ K€m iQÆB- ? B K„i #„M ` ?¨Q [m M; p¬ +MM; +W
+ÁM H¦2 H M ?¨Q [m M; bÊ ?½BX h?U+ HU+ +O M¨M; i imv `^M; F?¬M; iQM? [m
;BÈB æ` h¬M- ?B M i¢B F?¬M; M;Ì #` K°i +QÈ+ +O ;½ b B p†i çQ +OB ç€ # vX

æB m M¨v M¦B ` - F?¬M; B +¦ i? iBM iQÎM;- M?QM; bU i?”i H¢B ç½ tªv ` X

*¨M; M;¨v +¦ +¨M; M?B m ç iY L;mv i .B m hB M *mM; t9K H¢B ç•v- ç m F?¬M; `ä `
L?bM K’v ç iY i?O bÆM FB - Km®M çB [m t2K `®i +K+ tªv ` +?mv M ;bX

J¨ pW `²B i®+ ç° ` i v +O h–M G”T `’i M? M?- #¼M ?¼ +,M #ªM F?¬M; i?’v `ä `¨M
i?b K¼B +?mv M ç½ F i i?9+X æ M ?B M i¢B- i’i +ª K¼B M;QÌB # Q ;²K om hB m L;
M?Q K°M; ªQ- /QÌM; M?Q ? i i?ªv i`QÈ+ K„i ç m ;B®M; ?Q F?¬M;- F?¬M; +?•M i?”

G9+ M¨v i M i?` M[iÈB b m p K†i ?QªM; bÊ M?bM h–M G”T- H¢M? HMM; ?ÄB,

@ L;QÆB `®i +K+ H¨ B- i`¨ i`°M p¨Q L;mv i .B m hB M *mM; i `®i +K+ H¨ +¦ w ç² ;

E?¬M; i? F?¬M; M¦B- M;QÌB +¦ i? çB i?2Q # M +¢M? >¨M J B +kM; F?¬M; T?ªB
M[iY M¨v pW ` F?ÄB KB M;- +?ŠM; F?€+ M¨Q +?KT Kk ?¨M? ç°M; +O h–M G”TX

:B M i # M M;Q¨B H M p¨Q- i`¨ i`°M p¨Q L;mv i .B m hB M *mM; KQm ç² ;•v `®B #
? B # M +?B M ç'm K°i i`"M- *® *?'T bU [m M; pBM? #` i?QÆM;

J†+ F +?•M iQÈM; bU i?"i H¨ ;b- M?QM; iW F?Qª M? F?„+ HÌB M¨v M¦B ` F?ÄB KB
HQ¢B F i [mª M¨vX L¦B +€+? F?€+- HÌB M¦B +O M[M?•M M¨v pW ` F?ÄB KB M; +
G"T i°B +? i- F?¬M; +¦ #'i F€ +Æ ?°B tQ v M;QÌBX

"ÎB pb F?¬M; B [mv ç`M? ?¢ M?•M çQ +OB F?¬M; i? #B i pä +¬M;- M?QM; i'i +ª
HU+ [m€ K¢M? K) +ÁM +?¢v iÈB H¨K ?¢ M?•M çQ +OB- M?'i ç`M? H¨ K M; i•K iQ #

*?Q M M M[M?•M M¨v i`QÈ+ i M /MM; HÌB M¦B ;„i ; Q M;,M +?†M h–M G"TX

h–M G"T H° ` K°i MK +QÌB +?'i T?€+- M¦B,

@ h F?¬M; `ä M;QÆB ç M; M¦B ;bX

@ E?¬M; [m M ? X L;QÌB F?€+ ?B m H¨ çQÊ+- h?€M? M[?B m H¨ çQÊ+X

h?` M[ç M; /bm *® *?'T bU +QÌB H¢M? K°i iB M;,

@ L;QÆB +¦ M;Kv i` M; M[+kM; p¬ Q+?- i?U+ HU+ +O M;QÆB iW ç•m iÈB\ L;Q
+ªM? ;BÈB æ` h¬M çdM? H¢B #` M;QÆB ç€M? i?¨M? i`¼M; i?QÆM;X :B[H¢B HÌB
*?QÎM; ;B€Q +?Q i¬M çBX

@ > ? - i?U+ HU+\ L;QÆB H¨ M¦B #ªM HoM? ç€M? M;QÌB +O i \ hW M?Ä i?¬M +?
M[H¢B i?Q+? +„M M;QÌBX J¶B M;¨v i ç€M? M? m pÈB ç€K +?¦ ç¦- ç€M? M?B m-
F?¬M; +ÁM +QM +?¦ M¨Q +¦ i? +„M çQÊ+ i X h ?B M i¢B ç½ H¨ pä ;Bª >Q¨M; +'T

h–M G"T +QÌB +?'i T?€+- p K†i FB m M;¢Q,

@ h +kM; ç½ H¨ pä ;Bª M?"T T?˜K- +?Q M M M;QÆB M¦B i +¦ i?U+ HU+X i KB M

@ L;QÆB

h?` M[ ç®B i?Q¢B pÈB h–M G"T i?B m +?9i M[ #` iS+ ;B"M ?°+ K€m- i v /bm *® *?'
M¦B Hm¬M K²K,

@ æQÊ+- çQÊ+ H„KX h F?¬M; ç'm pä K²K pÈB M;QÆBX h¦K H¢B- ç M H9+ ç¦ M;Q
M[- b) +¦ M;QÌB i?m i?"T M;QÆBX L m M;QÆB /€K +?¢v- ?W- om *?'T bU +MM; ç
KQm +O M;QÆBX

h–M G"T HB + K„i F?BM? i?QÌM;- i`QM; HÁM; i?–K K„M;, L;mv M iQÎM; `^M; M[M?
K°i +?9i- M?QM; F?¬M; M;Ì +kM; H¨ K°i HQ¢B M;QÌB pÈB *® *?'T bU M¨v5 G½Q
*?QÎM; ;B€Q +?Q i¬M +O +€+ M;QÆB ç M ç•v- H½Q iY +kM; F?¬M; +–M +?¢v5ô

æ9M; H9+ M¨v- i` M #–m i`ÌB #¶M; M?B M p M; H M K°i ;B¼M; M¦B i?ªM M?B M,

@ ±\ Í i`QM; T?¢K pB + B [mªM +O i - F?B M¨Q i?b ç M HQÊi M;QÌB F?€+ ?Q +?•M
M[\ L¦B +?Q M¨M; i H¨K ;b\ L¨M; i Km®M H¨K ;b\ *?ŠM; H) H¨K h?€M? M[çO H•m
;B€Q +?Q i¬M ? v b Q\ >ÆM M[- ? B M? ç–m +€+ M;QÆB [mªM pB + i?"i `°M; ç¦
+O i X *ÁM +?KT Kk +?Q ? B ç iY +'T i?'T F?¬M; M M i?•M +O i H¨ ç²M; KQm\ >
H€ ; M M¨v ?ª5

J°i +•m +m®B +MM; #B M i?¨M? +U+ F€ M;?B K F?„+- i?2Q M?[M; HÌB M¨v- >² i`Q
K¨m çÄ tm'i ?B M i`QÈ+ K†i K¼B M;QÌBX

om hB m L;? i?'v >² i`QÎM; H½Q- p°B p¨M; çB [m p K†i Ov F?m'i M¦B,

@ aQ T?K

@ h®i H„K5 hB m L;? - M;QÆB H¨K `'i ç9M;X *¦ bQ T?K H¨K +?O +?Q M;QÆB- t2K

>² i`QÎM; H½Q M¦B tQM;- i?'v hB m M? pšM çSM; M;~M M;QÌB Î FB - i`QM; K„i ?B
L¨M; i pW iW MÆB ç iY #€Q iBM #B i +?mv M ;b ç½ tªv ` X G¨ i`QÎM; H½Q +?O
/¨B M?Q p"v +kM; +?Q M?"M çQÊ+ iBM iS+- p"v i?"i bU [m€ i?'i #¢BX

@ L;QÆB H¨ hB m M? ?ª- H¢B ç•vX

>² i`QÎM; H½Q pšv i v pÈB hB m M?X

hB m M? +?–M +?Ì çB [m - om hB m L;? çSM; K°i # M i?9+ ;BK+,

@ aQ i´ ;¼B M;QÆB Fb - +ÁM F?¬M; M? M? [m X

om hB m L;? imv `^M; H¨ ç iY >² i`QÎM; H½Q M?QM; #ÎB pB i?U+ HU+ F?¬M; K¢M?
ç€K bQ i, Km°B +kM; F?¬M; tm'i +?9M;- `'i Qi +¦ HQ¢B +Æ ?°B ;†T bQ T?KX

hB m M? çB iÈB i`QÈ+ K†i >² i`QÎM; H½Q- i?B H ,

@ hB m M? ` K„i bQ i´X

@ V5

>² i`QÎM; H½Q bÌ F?m¬M K†i hB m M? +ÁM ?^M /'m i v- /`m /¨M; M¦B,

@ aQ i´ #B i M;QÆB +?`m Q M F?m'i- F?¬M; T?ªB bÊ- +¦ bQ i´ H¨K +?¶ /U +?Q M;
.B m hB M *mM; `'i H•m `²B ?ª\

@ L,K M,K ¢

LQÈ+ K„i hB m M? F?¬M; FbK M´B H¢B +?ªv ` - F?¬M; M;?o iÈB bQ i´ p K†i ¬M ?
M¨M;X Nv F?m'i +MM; F?´ bÎ i`QM; HÁM; hB m M? M?Q ibK çQÊ+ MÆB ;BªB T?¦M

@ ±- çS #û M;Q M- çWM; F?¦+X G€i M[ç bQ T?K M;QÆB çB ç M +?¶ i H'v K'v pB
i®i- i,M; i?U+ HU+ H M- p b m +¦ B /€K F?B / M;QÆB- M;QÆB HB M ?mM; ?,M;

>² i`QÎM; H½Q M¦B- F?¬M; FbK M´B H¢M? HMM; M?bM i?Q€M; [m *® *?'T bU p K

E?¬M; i? F?¬M; M¦B- >² i`QÎM; H½Q [mv M + Q +?S+ i`¼M; H•m M;¨v- +¶ F?Q i
tm'i ?B M HB M FBM? bÊ K¼B M;QÌBX *® *?'T bU +MM; i?` M[ H9+ i`QÈ+ +ÁM FB
i`QÎM; H½Q- M; v +ª i?Î K¢M? +kM; F?¬M; /€KX

L;mv M M?•M `'i çÆM ;BªM- #ÎB pb i?•M T?"M >² i`QÎM; H½Q ?B M i¢B +ÁM + Q
+?9i- Qi M?'i +kM; H¨ M; M; M? mX *?Q M¦B p b m i? M¨Q- Qi M?'i ?B M i¢B #¼
>² i`QÎM; H½QX

G9+ M¨v >² i`QÎM; H½Q +?mv M K„i b M; ?QÈM; h–M G"T- K°i ç¬B K„i imv i ç T [m
h–M G"T- K M; i?2Q p¨B T?–M ?² M;BX

*® *?'T bU Î # M FB i?'v +Æ ?°B iÈB- ;B¼M; ç°+ €+ M¦B,

@ >² i`QÎM; H½Q- M;QÌB M¨v M?'i ç`M? H¨ i`QÎM; H½Q Î M;Q¨B p¨Q

@ *•K KB M;5

>² i`QÎM; H½Q tQ v M;QÌB- H¢M? HMM; M?bM *® *?'T bU,

@ L;QÆB H¨ M;QÌB # M +¢M? h?€M? M[- M¦B +?mv M T?ªB +˜M i?"M K°i +?9i- #B
K„i M¨Q +O M;QÆB i?'v M;QÌB i H¨ ;B M i \ L;QÆB +¦ +?SM; +È ;b\ .U p¨Q +€B
B [mv ç`M? ?¢ M?•M çQ +OB F?¬M; i? #B i pä +¬M;\ >ÆM M[- i?2Q i çQÊ+ #B
H¨ iÈB #€B bQ ?¼+ M;? X æ² M?B hB m L;? +O i pb F?ªQ b€i M?•M T?˜K +O ?,
pB + M†M; M?¼+X *€+ M;QÆB i?b #B i +€B ;b\

>² i`QÎM; H½Q M¦B HÌB M¨v- `'i +¦ Hw H)- H"T iS+ H¨K *® *?'T bU +MM; i?` M[# M
HÌB çQÊ+X *?Q /M H¨ ?¼ #B i `ä >² i`QÎM; H½Q ,M M¦B #W #½B M?QM; +kM; F?¬

>B M i¢B `®i +K+ ?¼ +ªK M?"M çQÊ+ çB K F?¦ tY +O iB m i?Q- M;mv M H B ç€K
+QÌM; i? M?Q p"vX

@ hB m iY- H¨K F?¬M; i X *¦ M;mv M w #€B H¨K K¬M ?¢ +O i F?¬M;\

Hồ trưởng lão cười tủm tỉm nhìn Tần Lập, cảm giác người thanh niên này có tiềm lực rất lớn. Nàng tuy rằng khinh thường Hàn Mai cùng mấy thị nữ xưa nay vênh váo tự đắc, nhưng lại rất rõ ràng thực lực bọn họ cũng không yếu.

Mà trên người trẻ tuổi này lại không có bất kỳ dao động nguyên lực gì lại có thể đánh một võ giả cảnh giới Địa Tôn thành trọng thương, chỉ có hai loại khả năng. Một : người trẻ tuổi này là tuyệt thế cường giả, thâm tàng bất lộ. Hai : đây là một siêu cấp thiên tài tư chất vạn năm khó gặp.

Loại thiên tài này, trong lịch sử đã từng có mấy người, cho dù trước khi bọn họ được tu luyện, đều biểu hiện ra thực lực kinh người. Một khi bước vào tu luyện, nhanh chóng sẽ trở thành tuyệt thế cường giả.

Mặc kệ người trẻ tuổi này là một loại nào, chỉ cần có thể kéo hắn tới bên cạnh mình, đều chỉ có lợi mà không có hại.

Hồ trưởng lão cười tủm tỉm nhìn Tần Lập, chờ đợi câu trả lời của hắn. Bên kia Cố Chấp sự cùng thị nữ đều oán hận nhìn chằm chằm vào Tần Lập, trong lòng vừa hận vừa đố kỵ. Nếu Tần Lập thật sự bái vào làm môn hạ Hồ trưởng lão, về sau có Hồ trưởng lão che chở, muốn báo thù gần như là chuyện không có khả năng.

Hồ trưởng lão thấy Tần Lập lộ ra vẻ do dự , nói tiếp:

- Ta biết trong tương lai thành tựu của ngươi không thể tính được. Không sao, ngươi bái làm môn hạ của ta, cũng không tính làm đồ đệ của ta. Ta có thể đi cầu cung chủ, tìm Thái thượng trưởng lão thực lực mạnh nhất Nguyệt Diêu Tiên Cung làm sư phụ của ngươi. Đến lúc đó, bối phận của ngươi không chừng còn cao hơn cả ta. Ta chỉ hy vọng, ngươi tính là một chi của ta… tuy rằng ngươi vốn thuộc về một chi của ta.

Ý tứ của Hồ trưởng lão chính là chuyện Tần Lập làm hạ nhân đưa củi, bởi vì nơi này thật sự là địa bàn của Hồ trưởng lão.

- Như vậy có thể sao?

Tần Lập nhìn Hồ trưởng lão hỏi.

- Đương nhiên có thể!

Hồ trưởng lão khẽ cười nói.

- Được, ta đồng ý.

Tần Lập nói. Điều chân chính khiến Tần Lập thay đổi chủ ý kỳ thật là câu nói: "Ta có thể đi cầu cung chủ, tìm Thái thượng trưởng lão thực lực mạnh nhất Nguyệt Diêu Tiên Cung làm sư phụ của ngươi". Bởi vì Tần Lập cũng muốn mở mang kiến thức, người mạnh nhất Nguyệt Diêu Tiên Cung – một trong các thế lực lớn nhất nơi Cực Tây sẽ là cảnh giới gì.

Cố Chấp sự cùng thị nữ bên cạnh đều không kìm nổi thở dài một tiếng, đứng dậy lặng yên rời đi. Bọn họ phải nhanh chóng nói chuyện này cho tiểu thư biết, để cho tiểu thư chuẩn bị về tâm lý.

Diệt Thuần Khiết

Duy Ngã Độc Tôn

470. Chương 474: Nghi Ngờ.

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

Trận phong ba này kết thúc như một trò khôi hài. Chuyện thị nữ Cố Chấp sự bên cạnh Hàn Mai kiêu ngạo quá đầu, bị một hạ nhân đưa củi đánh thành trọng thương nhanh chóng truyền khắp Nguyệt Diêu Tiên Cung.

Khi Hàn Mai nghe nói đến chuyện này, thiếu chút nữa tức giận thở hắt ra.

Nàng một mặt là thầm hận thị nữ của mình tại thời điểm này còn gây chuyện cho mình, về mặt khác cũng là thống hận Hồ trưởng lão không nể mặt mình. Trước mặt nhiều người như vậy làm khó xử thị nữ của mình. Những lời đó không phải là đánh lên mặt mình sao?

- Hai tiện tỳ không ra hồn!

Hàn Mai ngồi trên một cái ghế chạm trổ tinh tế, lạnh lùng nhìn hai thị nữ quỳ phía dưới. Thị nữ hộ Cố đã ăn thuốc chữa thương, nhưng tinh thần vẫn ủ rũ không phấn chấn, quỳ ở phía dưới, cúi đầu rơi lệ nhìn qua hết sức ủy khuất.

- Cố Vũ, ngươi thật là có bản lĩnh, thật uy phong nha! Nghe nói lúc ấy ngươi ở sơn môn chỉ trích, khí thế kinh người, dọa rất nhiều người ở nơi đó sợ không dám nói một tiếng?

Giọng nói âm u của Hàn Mai khiến sau lưng Cố Vũ dâng lên một luồng khí lạnh, nức nở không ngừng:

- Tiểu thư, Vũ nhi sai rồi, xin tiểu thư tha thứ cho Vũ nhi một lần. Vũ nhi cũng không dám nữa!

- Không dám nữa?

Giọng nói Hàn Mai thản nhiên, nghe không ra bất kỳ cảm xúc gì.

- Đúng vậy! Vũ nhi không dám nữa!

Cố Vũ quỳ ở đó, ngay cả dũng khí thanh minh cũng không có. Tuy nhiên nàng lại không nghĩ rằng, vừa rồi nàng ở sơn môn tác oai tác quái, người bên kia có phải cũng có tâm tư giống nàng hiện tại hay không?

- Đồ vô dụng! Ngươi là người của ta, dựa vào cái gì bị người ta khi dễ như vậy? Vì sao không dám? Vì sao không dám? Bọn họ khi dễ ngươi như thế nào, ta sẽ cho ngươi khi dễ trở lại! Không dám là ý tứ gì? Nếu ngay cả tâm tư trả thù cũng không có, ngươi không phải rác rưởi thì là cái gì? Ta muốn một thị nữ rác rưởi làm gì?

Liên tiếp những lời nói của Hàn Mai làm Cố Vũ ngây ngốc sững sờ quỳ tại chỗ, ngẩng đầu nhìn Hàn Mai, vẻ mặt như "lê hoa đái vũ", nhìn qua thật là đáng thương. (như hoa lê sau mưa)

Thị nữ quỳ bên cạnh Hàn Mai nhẹ giọng nói:

- Muội tử ngốc, tiểu thư rõ ràng là muốn báo thù cho ngươi. Ngươi là người của tiểu thư, ngươi mất mặt, tiểu thư đẹp mặt sao? Người của tiểu thư, như thế nào có thể bị người khác khi dễ như vậy?

Lúc này Cố Vũ mới phản ứng lại, dịu dàng nói:

- Tiểu thư, Vũ nhi biết sai rồi…

- Giỏi. Vậy nói xem, rốt cục là chuyện gì xảy ra.

Hàn Mai mặt không biểu tình ngồi ở đó nghe hai thị nữ không giấu diếm gì cũng không khoa trương kể lại hết thảy mọi chuyện xảy ra. Hai bàn tay ngọc vốn phủ lên tay vịn không biết từ khi nào nắm lại, trên cánh tay trắng nõn nổi lên gân xanh rõ ràng.

- Nói như vậy, ngay từ đầu ngươi chỉ là muốn giáo huấn hai hạ nhân không hiểu quy củ kia sao?

- Đúng vậy, tiểu thư. Tiểu cô nương kia tuy rằng là đệ tử cấp thấp nhưng cũng là đệ tử Nguyệt Diêu Tiên Cung chúng ta, như thế nào có thể ở cùng một chỗ với hạ nhân đưa củi? Cho nên, muội dựa theo môn quy, giáo huấn bọn họ một phen, sau đó chuẩn bị đuổi hạ nhân đưa củi kia đi…

- Làm như vậy, cũng không sai. Tuy rằng sơn môn là vi phạm quản lý của Hồ trưởng lão, tuy nhiên nếu nàng ta quản không tốt, chúng ta giúp nàng quản cũng không có gì sai.

Hàn Mai như cổ vũ Cố Vũ vậy, lại giống như thì thào tự nói, sau đó ngẩng đầu hỏi:

- Khi ngươi muốn trừng phạt đệ tử cấp thấp kia, hạ nhân đưa củi đột nhiên ra tay, đả thương ngươi?

- Đúng vậy, tiểu thư. Là Vũ nhi vô năng, làm mất mặt tiểu thư. Tuy nhiên tốc độ người kia thật sự rất nhanh, Vũ nhi ngay cả nửa điểm phản ứng cũng không có, đã bị hắn đánh bay.

Cố Vũ nói xong, còn sờ lên mặt mình, cảm giác được trên mặt còn sót lại cảm giác nóng rát.

Đừng thấy nàng kiêu ngạo ương ngạnh trước mặt người ngoài, nhưng ở trước mặt Thánh nữ Hàn Mai này lại nhu thuận như là mèo nhỏ.

- Hừ! Một hạ nhân đưa củi lại mang tuyệt kỹ trên người, hắn đi vào Nguyệt Diêu Tiên Cung ta muốn làm gì? Hồ trưởng lão thật là có chút kỳ cục, không bắt hắn lại nghiêm hình tra khảo, không ngờ còn muốn chiêu mộ người như vậy vào Nguyệt Diêu Tiên Cung? Nàng muốn làm gì?

Trong đầu Hàn Mai đột nhiên nghĩ tới Tần Lập, hàm răng cắn chặt, trong mắt bắn ra hào quang phẫn hận, thầm nghĩ: "Nam nhân đời, không một ai là thứ tốt!"

Hàn Mai nói đến Hồ trưởng lão, Cố Vũ cùng thị nữ kia cũng không dám tiếp lời. Dù sao, đó không phải là chuyện mà người có thân phận như họ có thể bàn luận.

Lúc này Cố Vũ nói:

- Tiểu thư. Hồ trưởng lão từng nói, muốn tìm một người thực lực mạnh nhất Tiên Cung chúng ta làm sư phụ Tần Phương kia!

- Người mạnh nhất… Ồ, chờ một chút. Người vừa nói cái gì? Ngươi nói hạ nhân đưa củi kia gọi là Tần Phương?

Đôi mày liễu thanh tú của Hàn Mai nhíu lại, nhìn Cố Vũ.

- Đúng vậy. Muội nghe đệ tử cấp thấp của chúng ta gọi hắn là Tần Phương đại ca.

Cố Vũ nói.

- Tần Phương… Tần Phương… Tần Lập… Nhất định là hắn!

Ánh mắt Hàn Mai bỗng nhiên sáng ngời, khóe miệng nổi lên một tia cười lạnh lẽo, trong lòng nghĩ thầm: "Tần Lập ơi Tần Lập, không thể tưởng được ngươi không ngờ lại to gan lớn mật dám đi vào Nguyệt Diêu Tiên Cung chúng ta sinh sự. Hơn nữa, bản lĩnh đặt tên của ngươi, cũng quá kém một chút nhỉ?"

"Ngươi không ngờ còn muốn ở Nguyệt Diêu Tiên Cung ta bái sư học nghệ? Thật sự là chuyện cười lớn nhất thiên hạ! Tuy rằng không biết ngươi có mục đích gì mà đến Nguyệt Diêu Tiên Cung ta, tuy nhiên ngươi nếu đã đến, còn muốn bình yên rời đi sao? Ngươi cho là người khác không nhận ra ngươi, ngươi có thể hung hăn càn quấy như vậy sao?"

"Nói đúng ra, còn thật là phải cảm tạ Vũ nhi. Nếu không có nàng, ngươi còn không lộ ra dấu vết, để cho một con sói thời khắc ẩn nấp bên người ta, thật là có chút nguy hiểm đó!"

Hàn Mai càng nghĩ càng đắc ý, cười lạnh nghĩ tiếp: "Hồ trưởng lão ơi Hồ trưởng lão. Ngươi thông minh một đời, không ngờ nhìn không ra người này là Tần Lập. Ngươi không phải muốn tiến cử hắn bái sư sao? Rất tốt! Ta cho ngươi cơ hội này! Chờ đến lúc bái sư, tan gay mặt vạch trần hắn, xem ngươi làm sao xử lý!"

"Muốn đấu với ta? Chỉ một lần ta liền muốn mạng của ngươi!"

- Tiểu thư, tiểu thư?

Cố Vũ cùng thị nữ thấy Hàn Mai thất thần, nhẹ giọng hô.

- Ồ, không có việc gì. Vũ nhi, ngươi đi lĩnh mấy viên đan dược tốt, trở về nghỉ ngơi cho khỏe. Chuyện này, ngươi không cần hỏi nữa, ta sẽ đi xử lý thật tốt!

Hàn Mai thản nhiên mệnh lệnh.

- Dạ.

Cố Vũ cùng thị nữ liếc mắt nhìn nhau, tuy rằng không biết tiểu thư nghĩ gì nhưng họ đều hiểu tính tình tiểu thư, tuyệt đối không chịu thiệt.

Tần Lập đi theo Hồ trưởng lão tới nơi ở của nàng, khiến rất nhiều người cảm thấy ngạc nhiên chính là Hồ trưởng lão trực tiếp mang Tần Lập vào khuê phòng chưa từng nam nhân nào được tiến vào.

Tần Lập cũng không phải lần đầu vào khuê phòng nữ nhân, nhưng tiến vào khuê phòng Hồ trưởng lão vẫn cảm thấy mặt có vài phần nóng. Trong phòng màu đỏ làm chủ, làm cho người ta có một cảm giác ấm áp, trong phòng còn có một mùi hương của nữ nhân.

Nhìn bộ dạng Tần Lập có chút lúng ta lúng túng, Hồ trưởng lão cười yêu kiều một tiếng, nói:

- Ngồi đi!

Tần Lập ngồi trên ghế, mặt lộ ra một biểu tình mất tự nhiên. Điều này không cần phải ngụy trang, thật sự là nói chuyện ở nơi này làm cho người ta có một loại cảm giác mờ ám, mập mờ.

- Ngươi rốt cục là ai?

Tần Lập có chút không nghĩ tới câu nói đầu tiên của Hồ trưởng lão dĩ nhiên là vấn đề này. Nhìn Hồ trưởng lão vẻ mặt nghiêm túc, tươi cười biến mất nhìn mình, Tần Lập nghĩ thầm: "nữ nhân của Nguyệt Diêu Tiên Cung quả nhiên không một ai đơn giản".

- Ta… ta là Tần Phương, từ nhỏ tới lớn ở trong một thôn trang.

- Được rồi, được rồi, nơi này chỉ có hai ta, tuyệt đối không có người thứ ba nghe chuyện giữa chúng ta. Người trẻ tuổi, không cần ngụy trang nữa. Nói xem, ngươi tới Nguyệt Diêu Tiên Cung có mục đích gì?

Hồ trưởng lão nói xong, không ngờ đi qua phía Tần Lập, vươn tay sờ hai má Tần Lập.

Tần Lập nao nao, hắn không cảm nhận được bất kỳ chút địch ý nào từ trên người Hồ trưởng lão. Lúc này bàn tay mềm mại tinh xảo của Hồ trưởng lão đã chạm lên mặt Tần Lập, khẽ "A" một tiếng, lập tức thu tay về, ánh mắt sáng quắc nhìn chằm chằm Tần Lập:

- Thuật dịch dung thật cao minh, không ngờ cảm giác không ra dấu vết giả nào!

Tần Lập cười khổ nhìn Hồ trưởng lão, nói:

- Ta không rõ ngươi đang nói gì, cái gì thuật dịch dung hả?

Hồ trưởng lão như cười như không nhìn Tần Lập, nói:

- Tần Phương, Tần Lập… Hai cái tên này thật đúng là gần nhau nhỉ. Ngươi có phải khinh thường thay hình đổi dạng mới chọn một cái tên tương tự như vậy, ỷ vào thuật dịch dung vô cùng cao minh, dùng phương thức này nói cho người khác: ta chính là Tần Lập, nhưng các ngươi không có chứng cớ gì! Tiểu tử kia, ngươi đừng quên, chúng ta đã gặp mặt. Ta tuy rằng thực lực không bằng ngươi, nhưng ta có một bản lĩnh thần kỳ. Ta đối với ánh mắt người khác, có bản lĩnh gặp qua là không quên!

Hồ trưởng lão nói rồi lui về sau mấy bước, chậm rãi ngồi trên giường trải khăn màu đỏ, tủm tỉm cười nhìn Tần Lập, biểu tình mang theo vài phần mập mờ, nhẹ giọng nói:

- Ngươi xem, nơi này của ta chưa từng có nam nhân nào có thể bước vào, ngươi là người thứ nhất! Chẳng lẽ, ngươi không muốn nói gì với ta sao?

- Ta thật sự không rõ ngươi đang nói gì cả!

Tần Lập quyết định chủ ý, đánh chết không thừa nhận. Thật không phải hắn sợ cái gì, mà là Tần Lập cảm giác được tinh thần lực của Hồ trưởng lão cũng không kiên định như lời nàng ta khẳnh định. Rất hiển nhiên, nàng ta chỉ hoài nghi mà thôi, nếu mình thừa nhận đó mới là ngốc!

- Khách khách! Ngươi còn thật là biết giả bộ. Tuyệt thế thiên tài của đại lục phương Đông; tuyệt thế thiên tài của Hải gia ảm đạm thất sắc trước mặt ngươi; Thánh nữ của Nguyệt Diêu Tiên Cung chúng ta bị ngươi trêu đùa đủ kiểu; Tân vương giả bộ tộc tử đồng! Tần Lập à Tần Lập, ngươi thật đúng là một người làm cho người ta đoán không ra, sờ không thấu, khiến người khác mê muội đó!

Giọng nói Hồ trưởng lão có chút mê ly hư ảo, nghe giống như âm thanh của tự nhiên.

Trong lòng Tần Lập khẽ chấn động, thầm nghĩ nữ nhân này không ngờ biết mị thuật lợi hại như vậy, trên mặt lộ ra một nụ cười chất phác, nói:

- Tần Lập là ai? Có cùng họ với ta à!

- Ôi, được rồi. Ngươi đã không muốn nhận, ta cũng không miễn cưỡng ngươi. Tuy nhiên, ngươi nghe cho kỹ, Cừu hận của ngươi cùng Hàn Mai ta mặc kệ, đó là chuyện của các ngươi. Nhưng nếu ngươi dám làm ra chuyện nguy hại đến Nguyệt Diêu Tiên Cung ta, ta sẽ không buông tha cho ngươi! Đừng cho rằng thực lực ngươi hơn ta, nhưng đừng quên, nơi này là… Nguyệt Diêu Tiên Cung!

Diệt Thuần Khiết

Duy Ngã Độc Tôn

471. Chương 475: Minh Nguyệt Thượng Nhân.

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

Tần Lập lắc đầu nói:

- Tuy rằng ta không rõ trưởng lão đang nói gì, nhưng ta có thể cam đoan ta sẽ không nguy hại đến Nguyệt Diêu Tiên Cung. Đây thật sư là một địa phương tốt, mỹ nữ như mây…

- Khách khách! Thật không? Vậy ngươi thấy ta thế nào?

Hồ trưởng lão cười yêu kiều, đôi mắt quyến rũ nhìn Tần Lập chớp chớp.

Có người nói thiếu phụ hơn ba mươi tuổi là mê nhân, phong tình nhất. Hồ trưởng lão này nhìn qua giống như là một quả dưa chin, tỏa ra mùi thơm mê người, làm cho người ta không kìm nổi muốn đi lên cắn một ngụm.

- Ngươi… rất đẹp!

Tần Lập có chút xấu hổ, khuôn mặt đen đỏ bừng lên.

- Thật không?

Hồ trưởng lão cười ha ha, sau đó đứng dậy, đi tới bên cạnh Tần Lập hỏi:

- Ta đây gả cho ngươi, được không hả? Ngươi có khi nào chê tỷ tỷ già quá không?

- Ặc…

Tần Lập thật không còn lời để nói.

- Hí hí!

Hồ trưởng lão cười vươn tay ngón tay tinh xảo, chỉ lên đầu Tần Lập nói:

- Nói chơi với ngươi đó. Ngươi muốn lấy ta, ta còn không muốn gả cho ngươi đâu!

- ……..

Tần Lập một đầu đầy hắc tuyến.

Lúc này Hồ trưởng lão gần như đã kết luận trong đầu, người trẻ tuổi trước mắt vẻ chất phác da màu đen này chính là Tần Lập. Nàng không nói dối, đúng thật là nàng có bản lĩnh nhìn qua ánh mắt người khác là không quên. Bản lĩnh này rất nhiều người ở Nguyệt Diêu Tiên Cung đều biết.

Tuy nhiên, Hồ trưởng lão cũng không tính toán nói chuyện về Tần Lập ra ngoài. Cho tới nay, nàng chưa từng có ác cảm gì với Tần Lập. Về phần đệ rử Nguyệt Diêu Tiên Cung chết trong tay Tần Lập theo lời Hàn Mai, Hồ trưởng lão có chút không cho là đúng. Trước không nói Hàn Mai làm thế nào xảy ra xung đột với Tần Lập, chiến đấu chết người là chuyện quá bình thường. Hơn nữa, từ kinh lịch của Tần Lập mà xem, đây tuyệt đối là người trẻ tuổi đáng giá khen ngợi.

Mà Hàn Mai thì sao, giống như một đứa nhỏ bị nuông chiều thành hư. Nàng có lẽ có một ngày sẽ thành thục, nhưng không phải hiện tại. Nếu hiện tại giao Nguyệt Diêu Tiên Cung vào tay Hàn Mai, như vậy Nguyệt Diêu Tiên Cung có khả năng thật sự đi xuống dốc!

Nguyệt Diêu Tiên Cung đã cường đại quá nhiều năm, nhưng bất luận là Hồ trưởng lão hay lão bà áo vàng Mạc trưởng lão thậm chí là cung chủ Minh Nguyệt thượng nhân đều cho rằng Nguyệt Diêu Tiên Cung đã đi vào một ngõ cụt.

Nếu không thể làm ra một ít thay đổi, như vậy chờ khi những lão tổ tông, Thái thượng trưởng lão, Khổ Trúc thượng nhân mất đi, Nguyệt Diêu Tiên Cung sẽ có một ngày suy sụp.

Nguyên nhân rất đơn giản, Nguyệt Diêu Tiên Cung có điểm quá âm thịnh dương suy!

Nếu muốn thay đổi loại cục diện này, nhất định phải tuyển nhận thêm nhiều nam đệ tử. Nhưng nam đệ tử ưu tú thà rằng lựa chọn thành Thông Thiên hoặc là một ít môn phái thực lực hơi yếu hơn cũng không chọn Nguyệt Diêu Tiên Cung.

Nguyên nhân chính là bởi vì có một Thánh nữ cường thế như Hàn Mai khiến cho hầu hết nữ đệ tử trong Nguyệt Diêu Tiên Cung đối với nam nhan đều là khinh thường không thèm để ý.

Chẳng sợ là người nam nhân họ thích, cũng sẽ lấy một loại tư thế cường ngạnh để đối mặt.

Người đều có tôn nghiêm, bất kể là nam hay nữ. Hơn nữa, ở trên thế giới nam quyền này, tự tôn của nam nhân càng mạnh, càng đừng nói đến võ giả. Ai muốn cúi đầu trước nữ nhân?

Đám người Hồ trưởng lão từng nghĩ cố gắng thay đổi loại cục diện này nhưng quá khó khăn. Bởi vì nữ tôn nam ti đã là truyền thống ở Nguyệt Diêu Tiên Cung, muốn phá bỏ truyền thống này cần phải có một nam nhân cực kỳ cường thế, gia nhập làm chủ Nguyệt Diêu Tiên Cung.

Chỉ có người như thế dẫn dắt, Nguyệt Diêu Tiên Cung mới có thể chân chính quật khởi, mới có thể thịnh vượng lâu dài không suy!

Điểm này, ngay cả Minh Nguyệt thượng nhân đều có cùng quan điểm!

Tuy rằng Minh Nguyệt thượng nhân đã tuyển Hàn Mai làm người thừa kế trong tương lai của mình, nhưng nếu thật sự có một nam đệ tử kinh thế hãi tục ngang trời xuất thế như vậy Minh Nguyệt thượng nhân sẽ vì tương lai của Nguyệt Diêu Tiên Cung mà thay đổi chủ ý của mình.

Chuyện này, ngay cả chính Hàn Mai cũng không biết.

Tuy nhiên, Hàn Mai nhiều năm như vậy đã tận lực làm một chuyện. Đó chính là cực lực chèn ép nam đệ tử Nguyệt Diêu Tiên Cung khiến cho trong nam đệ tử Nguyệt Diêu Tiên Cung rất ít có người có tiếng.

Đây có lẽ là một loại bản năng, cũng là một loại ích kỷ. Bất kể là Hồ trưởng lão hay là Mạc trưởng lão đều phi thường phản cảm Hàn Mai làm vậy. Bởi vậy sau khi Hồ trưởng lão phát hiện Tần Lập, phản ứng đầu tiên chính là có thể đưa nam nhân đã từng trêu chọc Hàn Mai đủ điều này, lôi kéo vào môn phái. Hắn tuyệt đối có năng lực dẫn dắt Nguyệt Diêu Tiên Cung đi càng xa, càng cao hơn!

Cho nên, Hồ trưởng mới ở trước mặt mọi người nói tìm người mạnh nhất Nguyệt Diêu Tiên Cung làm sư phụ cho Tần Lập. Hồ trưởng lão tin tưởng chỉ cần vị lão tổ tông kia chịu ra mặt, Tần Lập này nhất định trốn không thoát khỏi lòng bàn tay!

Bởi vì Tần Lập cho dù cường đại tới đâu cũng chỉ là một võ giả Đan Nguyên Anh Hóa, cảnh giới giống Hải Kim Tôn mà thôi. Mà vị lão tổ tông kia đã là đại năng cảnh giới Lôi Kiếp!

Hơn nữa, hơn ba nghìn năm trước, vị lão tổ tông kia đã tiến vào cảnh giới Lôi Kiếp!

Từ Lôi Kiếp đến Địa Tiên, có một đoạn đường rất dài phải đi, giống như một rãnh trời. Ở thời Thái cổ, có thể đạt tới cảnh giới Địa Tiên, trong mười vạn có một người đã là không tồi. Mà hôm nay, trong trăm vạn phỏng chừng không có một!

Cho nên, cảnh giới Lôi Kiếp gần như đã đại biểu mạnh nhất trên Thiên Nguyên Đại Lục!

Khi Hồ trưởng lão nói ý nghĩ của mình cho Minh Nguyệt thượng nhân, Minh Nguyệt thượng nhân vừa nghe Hàn Mai cáo trạng cũng ngẩn người ra.

Bà ta nhìn Hồ trưởng lão cười khổ:

- Hồ trưởng lão. Vừa rồi Mai nhi đã tới nơi này, nàng một mực chắc chắn Tần Phương này chính là Tần Lập. Mà ngươi hiện tại muốn đề cử hắn cho Vĩnh Xuân thượng nhân. Vạn nhất hắn thật là Tần Lập… Chúng ta chẳng phải là ở thế bị động?

- Tiểu thư. Ngài cũng biết tính tình Hàn Mai thế nào. Ta không phải có thành kiến với nàng, ít nhất trong vòng trăm năm nàng không thích hợp trở thành chưởng giáo chí tôn Nguyệt Diêu Tiên Cung! Hơn nữa, mấy năm nay chúng ta vẫn đang cố gắng tìm kiếm nam đệ tử ưu tú. Tần Phương này, tuyệt đối là siêu cấp thiên tài so với Hải Kim Tôn còn ưu tú hơn! Cho dù hắn là Tần Lập, vậy thì sao? Bất kể ai lãnh đạo, Nguyệt Diêu Tiên Cung vẫn là Nguyệt Diêu Tiên Cung, cũng không thể biến thành Tần Diêu Tiên Cung phải không? Nguyệt Diêu Tiên Cung chúng ta năm xưa vào thời Thái cổ cũng chỉ là môn phái nhỏ, lão tổ đời thứ hai cũng không phải con gái của khai sơn lão tổ. Ngay cả Hàn Mai, cũng chẳng phải là một đệ tử của Nguyệt Diêu Tiên Cung sao? Cho dù Tần Phương thật sự là Tần Lập trong truyền thuyết kia, nhưng chỉ cần hắn trở thành đệ tử Nguyệt Diêu Tiên Cung, chỉ cần hắn có năng lực đó, để hắn làm chưởng môn Nguyệt Diêu Tiên Cung thì đã làm sao?

- Nhưng nếu hắn thật sự là Tần Lập, không nói hắn có cừu với Hải gia, lại giằng co không ngớt với tộc tử đồng…

Minh Nguyệt thượng nhân trầm ngâm, đôi mày thanh tú nhíu lại.

- Ha ha! Tiểu thư. Cho dù không có Tần Lập, không có tộc tử đồng, chúng ta cùng Hải gia từ trước tới giờ đã hòa bình ở chung sao?

Hồ trưởng lão cười nhàn nhạt:

- Có thời điểm, thích hợp phát sinh một chút xung đột chiến tranh, ngược lại có thể kích thích tăng cường thực lực và lực ngưng tụ của môn phái đó.

- Ngươi…

Minh Nguyệt thượng nhân có chút bất đắc dĩ liếc qua Hồ trưởng lão. Hai người nói chuyện riêng tư với nhau vẫn rất tùy tiện. Hồ trưởng lão gọi Minh Nguyệt thượng nhân là tiểu thư bởi vì nàng ta từng là thị nữ bên người của Minh Nguyệt thượng nhân. Thực lực bản thân cũng hơn nửa là do Minh Nguyệt thượng nhân truyền cho.

- Nơi Mai nhi… Ôi!

Minh Nguyệt thượng nhân lại thở dài một tiếng. Hiển nhiên, bà ta đối với đệ tử này cũng rất đau đầu. Mặc dù là mặt ngoài bà rất bảo hộ đệ tử của mình, nhưng trên thực tế khuyết điểm của Hàn Mai, Minh Nguyệt thượng nhân rõ ràng hơn bất kỳ ai. Bà ta cảm thấy được, thời gian có thể làm cho Hàn Mai trở nên càng thành thục, người trẻ tuổi, phải cho cơ hội bọn họ phạm sai lầm.

- Nói câu này tiểu thư không nên tức giận.

Hồ trưởng lão nhẹ giọng nói:

- Tiểu thư năm xưa, không phải cũng không có thân phận Thánh nữ sao? Thánh nữ năm đó… A a!

- Quên đi, không nên nói tới!

Minh Nguyệt thượng nhân lập tức ngắt lời Hồ trưởng lão, sau đó nói:

- Người nếu đã nói vậy, như thế ta đi gặp lão tổ tông Vĩnh Xuân thượng nhân. Nếu lão tổ tông chịu đáp ứng, vậy thử xem Tần Lập này… ồ, Tần Phương này có thể gánh vác được phần trọng trách này hay không! (Nguyên bản: Trương Phong này… nhưng mình nghĩ là bên dịch sai nên mình sửa lại thành Tần Phương)

Hồ trưởng lão cười xinh đẹp, đứng dậy cáo từ.

Chờ Hồ trưởng lão đi rồi, Minh Nguyệt thượng nhân khẽ day trán, than nhẹ một tiếng đứng dậy đi ra bên ngoài. Phất tay ngăn cản mấy tùy tùng đi theo, Minh Nguyệt thượng nhân nhìn thoáng qua một ngọn núi ngoài vài trăm dặm, lại nhìn lướt qua rừng cây um tùm bên cạnh, thân hình chợt lóe, biến mất trong hư không.

Thật lâu sau, từ trong rừng cây rậm rạp có một người đi ra. Người này quốc sắc thiên hương, mặc một bộ váy dài trắng như tuyết, biểu tình lạnh như băng dường như có một cỗ khí lạnh từ trên người phát ra.

Người này chính là Hàn Mai.

Hàn Mai suy đoán trong lòng: "Hồ trưởng lão rốt cục cùng sư phụ nói gì, lúc đi ra đầy mặt tươi cười? Mà sau khi Hồ trưởng lão đi rồi, sư phụ lập tức ra khỏi cửa. Bà muốn đi làm gì?"

Trong đầu Hàn Mai bỗng nhiên chợt sáng, nghĩ đến một chuyện sắc mặt tái nhợt. Tay nắm thành quyền, gân xanh nổi lên, thân hình cũng chợt lóe biến mất.

Minh Nguyệt thượng nhân một đường bay nhanh, đi vào một ngọn núi nhìn không mấy nổi bật. Ngọn núi này chỉ cao khoảng năm, sáu trăm thước, độ dốc thấp, mọc đầy các loại cổ thụ che trời làm cho người ta có một loại cảm giác vắng vẻ thanh tịnh.

- Lão tổ tông! Minh Nguyệt xin bái kiến!

Giọng nói Minh Nguyệt thượng nhân không lớn, như là nói chuyện bình thường.

Một lát sau, từ trong ngọn núi này đột nhiên truyền ra một chuỗi tiếng giòn tan như chuông bạc, nghe như một cô gái mười bảy, mười tám tuổi.

- Sao ngươi lại tới đây? Vào đi!

Trong khi nói chuyện, trước mặt Minh Nguyệt thượng nhân bỗng biến đổi. Những cây cối che trời vốn hết sức dày đặc đột nhiên tách ra hai bên, ở trước mặt bà ta xuất hiện một con đường rộng vài thước.

- Pháp lực lão tổ tông lại thăng tiến, thật đáng mừng!

Minh Nguyệt thượng nhân kinh ngạc ca ngợi, sau đó cất bước đi vào trong.

- Chẳng qua là một chút tài mọn mà thôi, không có gì đáng ăn mừng!

Giọng nói kia vẫn giòn tan dễ nghe như trước, làm cho người ta hết sức thoải mái. Thậm chí Minh Nguyệt thượng nhân có một loại ảo giác, giọng nói lão tổ tông dường như hòa làm một với ngọn núi này.

Đây mới là cảnh giới chí cao vô thượng chân chính!

Đây mới là mục đích cuối cùng để theo đuổi!

Minh Nguyệt thượng nhân nghĩ thầm trong lòng, ngẩng đầu nhìn thấy trong một động phủ phía trước, một cô gái mặc váy hoa vẻ mặt điềm tĩnh đứng đó, đang tưới cây cho một gốc hoa trước cửa.

Diệt Thuần Khiết

Duy Ngã Độc Tôn

472. Chương 476: Cảnh Giới Sinh Ra Khí Chất!

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

- Bái kiến lão tổ tông!

Tuy rằng đứng trước mặt nàng nhìn qua chỉ là một cô gái hoa quý, nhưng Minh Nguyệt thượng nhân lại không dám có chút ý bất kính nào. Bởi vì cô gái này, chính là một trong những lão tổ tông Lôi Kiếp còn lại ở Nguyệt Diêu Tiên Cung.

Hơn nữa sức chiến đấu, lý luận, thực chiến cùng với vận dụng các loại pháp thuật, có thể nói là người mạnh nhất, đứng đầu Nguyệt Diêu Tiên Cung.

Ở một ngàn năm trước, cái tên Vĩnh Xuân thượng nhân đã hết sức nổi danh nơi cực Tây. Vĩnh Xuân thượng nhân cả đời không gả, độc thân một mình, đảm nhiệm cung chủ Nguyệt Diêu Tiên Cung hơn bảy trăm năm.

Một thân thực lực đạt tới hóa cảnh, có thể xưng là một đời nhân vật truyền kỳ.

Chẳng qua sau này hoàn toàn ẩn cư, cũng cực ít xuất thế, lạc thú lớn nhất mỗi ngày là trồng hoa, nuôi chim. Trồng hoa cũng không phải kỳ hoa gì, chỉ là hoa dại có thể tùy ý thấy được trong rừng núi. Dùng lời nàng ta nói, nàng vốn là một thiếu nữ bình thường, bởi vì sau khi bị phát hiện là Tiên Thiên Linh Thể, liền một bước tới đỉnh cao. Cho nên, trồng hoa dại bình thường mới thích hợp với nàng nhất.

Vĩnh Xuân thượng nhân nói khiêm tốn, nhưng không một ai dám coi nàng là một cô gái bình thường.

Lúc Minh Nguyệt thượng nhân đối mặt với Vĩnh Xuân thượng nhân, thậm chí có một loại ảo giác: nàng ta đứng ngay trước mặt mình, nhưng giống như hòa hợp một thể với hoa cỏ cây cối, từng tảng đá từng mảnh đất, chính mình không phải đối mặt với một người, mà là một ngọn núi.

Mặc dù ngọn núi này cũng không tạo cho nàng áp lực gì, nhưng vẫn làm cho nàng có một cảm giác cao không thể với.

Trong lòng Minh Nguyệt thượng nhân không khỏi than thở: Đây là cảnh giới, chỉ chênh lệch mỗi một cảnh giới, nhưng lại khác nhau lớn đến như vậy. Làm cho người ta cảm thán: tiềm lực của con người là vô hạn. Những Địa Tiên cường đại ở thời đại Thái Cổ năm đó, lại sẽ có bộ dạng gì nữa>

Thiếu nữ mặc váy hoa tính tế, tưới nước cho những bong hoa trước cửa hang động, trên mặt hiện một tia cười vui vẻ, nhìn Minh Nguyệt thượng nhân nhàn nhạt hỏi:

- Minh Nguyệt! Cô đã mấy chục năm chưa tới chỗ ta rồi? Hôm nay sao lại có thời gian như vậy?

Minh Nguyệt thượng nhân có chút xấu hổ cười nói:

- Đó không phải sợ quấy rầy lão tổ tông thanh tu sao, ngày thường ta cũng phân phó các đệ tử không được đi vào khu vực này…

- Được rồi được rồi! Minh Nguyệt, cô biết ta không thích dong dài, nói thẳng đinh, cô tới làm gì.

Đôi mắt tinh thuần đến mức làm con tim người ta loạn nhịp của thiếu nữ, nhìn thẳng vào Minh Nguyệt thượng nhân.

Minh Nguyệt thượng nhân không dám có chút giấu diếm, nói hết những điều mình biết cho thiếu nữ trước mắt này.

- Ồ? Còn có người thanh niên như vậy? Thú vị!

Thiếu nữ váy hoa ánh mắt sáng lên, khóe miệng nổi lên một tia tươi cười, nói:

- Cô nói là dịch dung này, ngay cả nha đầu Hồ Tiểu Nguyệt cũng nhìn không ra?

- Đúng vậy! Tiểu Nguyệt nói nàng ta còn sờ thử, cũng không cảm giác được người này dịch dung. Nhưng bằng vào kinh nghiệm phán đoán, người này… hẳn chính là Tần Lập, cũng là tân vương giả tử đồng trong lời đồn.

Minh Nguyệt thượng nhân nói đến Hồ trưởng lão sờ mặt Tần Lập, mặt cũng có chút nóng lên, thầm mắng nha đầu Hồ Tiểu Nguyệt này trước giờ đều giữ mình trong sạch, không thèm liếc nhìn tới nam nhân, hiện giờ lại đi sờ mặt một người nam nhân… không lẽ lại coi trọng tiểu tử kia chứ?

Minh Nguyệt thượng nhân bị ý nghĩ của nàng làm chính mình hoảng sợ, nhanh chóng khôi phục tinh thần, nhìn thiếu nữ váy hoa.

Thiếu nữ váy hoa tùy ý ngồi trên một tảng đá phẳng trước cửa động, thân người nghiêng về trước, hai tay nâng má hồng nói:

- Trực giác đứa nhỏ Tiểu Nguyệt kia còn rất chuẩn xác, như vậy được rồi. Cô dẫn tiểu tử kia tới đây, để ta xem xem hắn rốt cuộc là yêu nghiệt phương nào, tới Nguyệt Diêu Tiên Cung ta muốn làm gì. Nếu như… hắn có lòng xấu xa, hừ hừ!

Thiếu nữ hừ hai tiếng trong mũi.

Minh Nguyệt thượng nhân cười khổ, thầm nghĩ lão tổ tông tu luyện tới cảnh giới Lôi Kiếp, phản lão hoàn đồng rồi, liền ngay cả tính cách cũng không khác gì một đứa nhỏ vậy. Nghĩ thế, Minh Nguyệt thượng nhân

không nhịn được nghĩ đến một ngày mình đột phá đến cảnh giới Lôi Kiếp, có phải cũng nên thay đổi hình tượng một chút không?

Đến lúc đó, nếu như không đảm nhiệm chức Cung chủ, cũng không cần phải đau khổi duy trì hình dạng truy niên hiện tại nữa.

Trong lòng nghĩ vậy, Minh Nguyệt thượng nhân lại thuận miệng thưa vâng, lui ra ngoài.

Lưu lại thiếu nữ váy hoa, lão tổ tông Nguyệt Diêu Tiên Cung này vẫn ngồi trên tảng đá như trước, hai tay bấm đôt, lông mi nhăn lại, khi thì giãn ra. Một lúc lâu sau, mới thì thào lẩm bẩm:

- Thật sự là kỳ quái, ta lại không suy tính ra số phận người này. Lẽ nào, hắn là loại người mang đại số mệnh sao? Cũng chỉ có loại người này, mới làm Thiên Cơ Thần Toán của ta mất đi hiệu lực. Thật là thú vị, dù sao nhàn rỗi cũng rất buồn chán, không bằng tìm chút chuyện làm, thu một người đại số mệnh làm đồ đệ… Hình như cũng thật không tệ mà.

- Tần Phương, lão tổ tông đáp ứng gặp ngươi rồi!

Hồ trưởng lão vẻ mặt vui mừng đi tới trước cửa phòng Tần Lập lớn tiếng nói. Mấy thị nữ phía sau Hồ trưởng lão hai mặt nhìn nhau, cho tới giờ các nàng chưa từng thấy Hồ trưởng lão lại có thái độ này đối với một nam nhân nào.

Bản thân Hồ trưởng lão lại hồn nhiên không phát giác, gõ cửa phòng Tần Lập:

- Quỷ tiểu tử lười, nhanh lăn ra đây!

Tần Lập ngáp dài một cái, đẩy cửa phòng đi ra, mắt nhập nhèm nhìn Hồ trưởng lão, gục đầu híp mắt nói:

- Làm cái gì, không biết quấy nhiễu giấc mộng người khác là rất không lễ phép hay sao?

Hồ trưởng lão tức đến nghiến răng nghiến lợi, mấy thị nữ phía sau nàng đều che miệng cười trộm.

- Được rồi, đừng có giả vờ nữa. Quần áo của ngươi chỉnh tề như vậy, mặc quần áo cũng không nhanh như vậy, rõ ràng ngươi một mực tu luyện mà!

Hồ trưởng lão trắng mắt liếc Tần Lập, sau đó nói:

- Nhanh chuẩn bị một chút đi, đi theo ta, lát nữa Cung chủ sẽ đích thân dẫn ngươi đi gặp lão tổ tông. Ngươi phải nghe kỹ, lão tổ tông không giống như chúng ta, người lớn tuổi rồi, liền vui buồn thất thường, cho nên mặc kệ ngươi nhìn thấy cái gì, cũng không cần nói lung tung, có biết không? Chọc giận lão tổ tông, ngươi sẽ không chịu nổi đâu!

Bản thân Hồ trưởng lão cũng không rõ vì sao mình lại cố lý làm Tần Lập hiểu lầm lão tổ tông là một lão thái bà. Kỳ thật lời của nàng đã rất bất kính, may là nơi này chỉ có mấy thị nữ thân tín của nàng, không có người ngoài.

Tần Lập gật đầu , nói:

- Ta biết rồi!

Minh Nguyệt thượng nhân gặp được Tần Lập, cũng cẩn thận đánh giá mấy lần, không thể nào tìm được một chút kẽ hở trên người Tần Lập. Kỳ thật, đây lại chính là kẽ hở lớn nhất.

Dù sao thực lực Tần Lập bày rõ ra đó, có thể một cước đá bay một võ giả cảnh giới Địa Tôn, không có thực lực thì sao có thể làm được? Mà người như vậy, làm thế nào lại là một đứa nhỏ miền núi bình thường?

- Đi thôi! Lát nữa đừng nói lung tung!

Minh Nguyệt thượng nhân cũng nhắc nhở Tần Lập một câu, nhưng không dong dài trực tiếp như Hồ trưởng lão. Kỳ thật trong lòng cũng sợ Tần Lập thấy lão tổ tông là một thiếu nữ mười sáu mười bảy tuổi mà hô to gọi nhỏ.

Trong lòng Tần Lập còn nghĩ: làm gì sợ ta nói lung tung? Thấy lão nhân gia, nên biểu thị tôn kính mới đúng chứ.

Kết quả, nháy mắt nhìn thấy Vĩnh Xuân thượng nhân, dù là Tần Lập cũng không nhịn được thất thần chốc lát. Hắn nhìn Minh Nguyệt thượng nhân cùng Hồ trưởng lão rất cung kính đi tới chào, miệng gọi lão tổ tông, trong lòng thậm chí sinh ra một cảm giác khôi hài.

Lão tổ tông? Cái này sao có thể chứ?

Ánh mắt cô gái này tinh thuần như trẻ con, làn da trắng nõn mà sáng bóng, vóc người thon thả, hàng mi quấn chặt, từ đó xem ra, rõ ràng là một thiếu nữ chưa xuất giá mà.

Thấy Tần Lập nhìn chằm chằm lão tổ tông, trong lòng Minh Nguyệt thượng nhân cùng Hồ trưởng lão đều toát mồ hôi cho hắn, nhưng lại ở ngay trước mặt Vĩnh Xuân thượng nhân, không dám lên tiếng nhắc nhở.

- Tiểu tử kia, ngươi xem có đủ chưa? Có cần dành thời gian cho ngươi nhìn đủ?

Vĩnh Xuân thượng nhân mặc váy hoa cười dài nói, trên khuôn mặt trắng nõn, lại có chút đỏ ửng.

- Khụ khụ…

Tần Lập ho khan, che giấu mình lúng túng, sau đó nói:

- Cô thật sự quá trẻ tuổi, ta còn tưởng rằng…

- Còn tưởng rằng ta là một lão thái bà giống như Mạc trưởng lão phải không? Hì hì!

Thiếu nữ váy hoa không đợi Tần Lập nói xong, liền cắt lời hắn, cười hì hì nói:

- Nha đầu Mạc trưởng lão kia cứ thích giả thâm trầm, hóa trang già để gạt người. Ta đây cứ thích bộ dáng này, ngươi thích không?

- Thích!

Tần Lập thẳng thắn hồi đáp, ngược lại có chút ngoài dự liệu của Vĩnh Xuân thượng nhân cùng Minh Nguyệt thượng nhân và Hồ trưởng lão.

Trong lòng Hồ trưởng lão thầm hận: đồ không lương tâm, lẽ nào ngươi chỉ thích thiếu nữ? Không thích nữ nhân thành thục? Nếu không thì vì sao lúc đối mặt với ta lại giả vờ thuần khiết như vậy, nói năng lắp bắp, đối mặt với lão tổ tông lại thẳng thắn như thế.

- Hì hì, thật sao? Ta thật vui lắm!

Thiếu nữ vẻ mặt tươi cười sáng lạn.

Nói lại, Vĩnh Xuân thượng nhân thật sự không tính là loại nữ nhân quốc sắc thiên hương xinh đẹp khuynh quốc khuynh thành. Ngũ quan của nàng không tính là tinh xảo, chỉ có thể nói là coi được. Ít nhất thì trong mười mấy vạn đệ tử Nguyệt Diêu Tiên Cung, có ít nhất hơn phân nửa là xinh đẹp hơn nàng.

Nhưng luận khí chết, lại không ai có thể so được với Vĩnh Xuân thượng nhân.

Loại nhiệt tình rộng rãi này, bình thản như nước sâu bên trong, làm trong lòng không kìm được sinh ra một cảm giác thoải mái. Ở cùng với người như vậy, không nói được là vì sao, nhưng luôn cảm thấy cả người đều thoải mái.

Sở dĩ Tần Lập trả lời như thế, đó là bởi cảnh giới Tần Lập đã là Đan Nguyên Anh Hóa, chỉ có đạt đến loại cảnh giới này, mới có thể cảm nhận được loại cảm giác đó.

Cho nên lời Tần Lập nói, Minh Nguyệt thượng nhân có thể hiểu được, Vĩnh Xuân thượng nhân cũng hiểu được, mà Hồ trưởng lão thực lực kém hơn mộ tầng, lại không cách nào hiểu rõ.

Cái này giống như một đám lão nhân đang bàn luận một chuyện lịch sử thú vị, một người không có văn hóa ngồi bên cạnh, tự nhiên sẽ cảm thấy không có hứng thú.

Chỉ có người thực lực tiếp cận mức này, trên khí chất tự nhiên cũng có chỗ tương tự.

Cho nên, Vĩnh Xuân thượng nhân cũng nói rất trực tiếp:

- Tốt lắm, ngươi cứ ở tại nơi này đi.

- Được!

Tần Lập cũng vẻ mặt tự nhiên hồi đáp.

Trên đường trở về, rốt cuộc Hồ trưởng lão không nhịn được hỏi Minh Nguyệt thượng nhân:

- Tiểu thư! Cô nói… cô nói Tần Phương cứ ở lại chỗ Vĩnh Xuân thượng nhân, này… này có được không? Nếu lan truyền ra ngoài…

Minh Nguyệt thượng nhân nhàn nhạt nhìn thoáng qua Hồ trưởng lão nói:

- Ngươi không tới cảnh giới kia, ngươi sẽ không hiểu…

Tiếp đó lại than nhẹ một tiếng:

- Ngươi lại làm cho Tiên Cung một chuyện tốt thật lớn, chỉ là đáng tiếc, Mai Nhi nàng…

Diệt Thuần Khiết

Duy Ngã Độc Tôn

473. Chương 477: Đưa Cho Ngươi Thế Lực.

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

- Tiểu tử kia, nghe nói thuật dịch dung của ngươi rất lợi hại, có thể cho ta xem tướng mạo sẵn có của ngươi hay không?

Vĩnh Xuân thượng nhân ngồi trên tảng đá trơn bóng, nhìn chằm chằm Tần Lập không chuyển mắt, cười hì hì hỏi.

- Tiền bối nói đùa, từ nhỏ ta đã có tướng mạo này, cha mẹ đưa cho, muốn sửa cũng không sửa được!

Tần Lập nhìn thiếu nữ trước mặt cười khổ nói, giống như có cảm giác không đành lòng lừa dối nàng.

- Ôi! Thật là nhàm chán, mấy người thanh niên các ngươi thật là một đời giảo hoạt hơn một đời. Người thời đại chúng ta, rất là thuần phác mà.

Thiếu nữ chống tay lên má, hai má phồng lên, bộ dạng thật là hết sức khả ái.

Thậm chí Tần Lập có một loại kích động, muốn nhào tới xoa nắn mặt nàng, sau đó nói cho nàng: có thể đừng đáng yêu như thế hay không? ^^!

- Được rồi, ngươi đồng ý gia nhập Nguyệt Diêu Tiên Cung ta hay không? Nếu như… ngươi bái ta làm thầy, thân phận của ngươi thoáng cái liền biến thành lão tổ Nguyệt Diêu Tiên Cung đó.

Thiếu nữ chớp động hàng mi thật dài, lông mi nhướng lên, nhìn vào Tần Lập.

- Bái nàng làm thầy? Nàng có thể dạy ta điều gì?

Tần Lập hỏi.

- À… Một ít pháp thuật, chiêu thức võ công… đều có thể dạy cho ngươi. Đương nhiên, chiến kỹ Cửu Thiên Thập Địa Duy Ngã Độc Tôn ngươi tu luyện, loại này thì ta không có.

Thiếu nữ cười hì hì nhìn Tần Lập.

"…"

Kỳ thật Tần Lập cũng biết, lấy thực lực thiếu nữ này, muốn che giấu thân phận mặt nàng quả là một việc rất khó. Thở dài một tiếng, nói:

- Nếu tiền bối đã biết thân phận của ta, vì sao không lập tức trừ khử ta đi?

- Trừ khử ngươi làm gì?

Thiếu nữ vẻ mặt kinh ngạc Tần Lập, sau đó cười đó nói:

- Rốt cuộc ngươi chịu thừa nhận mình chính là tiểu tử Tần Lập kia rồi sao? Vậy ngươi cho ta xem tướng mạo sẵn có của ngươi đi, ta thích tiểu bạch kiểm, không thích hình dạng của ngươi bây giờ!

"..."

- Có được không? Cho ta xem hình dạng vốn có của ngươi, ta để ngươi làm lão tổ Nguyệt Diêu Tiên Cung. Bên trong Nguyệt Diêu Tiên Cung có mười mấy vạn nữ đệ tử, ngươi có thể xây dựng một hậu cung thật to...

"..."

- Không phải nam nhân đều thích như vậy sao? Lẽ nào ngươi cho rằng nữ đệ tử Nguyệt Diêu Tiên Cung đều là hạng bồ liễu, không xứng với ngươi?

Trên mặt thiếu nữ hiện lên một tia phẫn nộ.

"..."

Tần Lập tiếp tục im lặng không nói, thật sự không biết nên nói gì với lão tổ tông Nguyệt Diêu Tiên Cung tính tình tinh quái này cho tốt nữa.

- Ôi! Thật là lòng tham mà, mười mấy vạn nữ đệ tử cũng không thỏa mãn được ngươi T_T , vậy ta giúp ngươi giải quyết nguy cơ Hải gia thì sao? Hiện giờ Hải gia đang tìm ngươi khắp nơi đó, nếu ngươi chịu đáp ứng gia nhập Nguyệt Diêu Tiên Cung, ta liền giúp ngươi bãi bình chuyện này. Lão tổ tông Hải gia còn thiếu ta một cái nhân tình đó.

- Vì sao tiền bối cứ muốn ta gia nhập Nguyệt Diêu Tiên Cung chứ? Lẽ nào tiền bối không biết ta là tân vương giả bộ tộc tử đồng hay sao?

Tần Lập khiêu khích nhìn thiếu nữ nói.

- Vậy thì thế nào chứ? Hiện giờ tử đồng chẳng qua cũng là một chủng tộc trên Thiên Nguyên Đại Lục, nếu ngươi thành vương giả của bọn họ, lại thành thủ lĩnh Nguyệt Diêu Tiên Cung, không phải rất tốt sao? Có được hai thế lực lớn, trên đời này còn có ai có thể chống lại ngươi nữa chứ?

Thiếu nữ vẫn mỉm cười như trước.

Tần Lập than khẽ một tiếng, đối mặt với lão tổ tông Nguyệt Diêu Tiên Cung hành động không theo lẽ thường này hắn cũng hết sức bất đắc dĩ. Trong lòng cười khổ: không ngờ tới vì cô nương Tiểu Anh kia, lại dẫn ra nhiều chuyện nối tiếp như vậy.

Vĩnh Xuân thượng nhân dường như đùa giỡn đủ rồi, nhàn nhạt nói:

- Tiểu tử kia, ngươi phải hiểu một việc: gia nhập Nguyệt Diêu Tiên Cung đối với ngươi mà nói chỉ có lợi, mà không có bất kỳ chỗ hại nào. Ngươi ngẫm lại, có tài nguyên khổng lồ cho ngươi sử dụng, có rất nhiều cường giả làm việc cho ngươi, thậm chí dù cả những lão tổ tông bế quan nhiều năm chúng ta cũng sẽ đứng sau lưng trợ giúp ngươi...

- Như vậy vì sao hết lần tới lần khác tiền bối lại chọn ta chứ?

- Bởi vì năm nay ngươi còn không tới ba mươi tuổi, nhưng đã là võ giả cảnh giới Đan Nguyên Anh Hóa.

Thiếu nữ vẻ mặt đương nhiên nói.

- Chỉ bằng nguyên nhân này?

- Nguyên nhân này còn chưa đủ sao?

Thiếu nữ vẻ mặt hiếu kỳ nhìn Tần Lập, nói tiếp:

- Thành tựu của ngươi là có một không hai, thiên tài như vậy môn phái nào lại không muốn? Hiện giờ nếu thả ngươi ra ngoài, nói ngươi chịu gia nhập Hải gia, thề rằng vĩnh viễn không phản bội, ngươi xem xem Hải gia có vui vẻ tiếp nhận, đồng thời nâng ngươi trở thành khách quý hay không?

- Sợ rằng nguyên nhân thực lực ta tăng lên nhanh như vậy, mới là thứ chân chính bọn họ muốn có được.

Tần Lập nhàn nhạt nói.

Trong mắt thiếu nữ, xẹt qua một tia dị sắc, nhìn Tần Lập có chút kinh ngạc, nói:

- Không ngờ rằng ngay cả cái này ngươi cũng nghĩ tới. Không sai, thành tựu của bản thân ngươi tuy rằng rất cao, kỳ thật đối với thế lực chân chính mà nói, thật không tính là gì. Một người cảnh giới Đan Nguyên Anh Hóa đánh không lại ngươi, như vậy ba người thì sao? Năm mười người hai mươi người thì sao? Người ta người đông thế mạnh, ngươi cũng chỉ có đường chạy. Chạy không thoát, thậm chí còn có khả năng mất mạng. Nhưng kinh nghiệm của ngươi, vì sao ngươi có thể tăng lên nhanh như vậy, cùng với những bí mật trên người ngươi, mới là thứ làm mọi người cảm thấy hứng thú.

- Kể cả tiền bối ngài?

Tần Lập nhướng mày, nhìn Vĩnh Xuân thượng nhân nói.

- Đương nhiên!

Vĩnh Xuân thượng nhân vẻ mặt đương nhiên nói:

- Chẳng lẽ ngươi không rõ giá trị của mình sao? Nếu như ta là ngươi, vừa rồi chắc chắn một mực không thừa nhận thân phận.

Tần Lập cười khổ nói:

- Ở trước mặt cô, không thừa nhận thân phận có ý nghĩa sao?

- Không có ý nghĩa, chẳng qua thì ít nhất trong lòng cũng có chút an ủi chứ.

Vĩnh Xuân thượng nhân cười hì hì, sau đó nói:

- Kỳ thật ta cũng không giống như những người kia. Bọn họ muốn có được bí mật của ngươi, sẽ không từ mọi thủ đoạn, còn ta thì chỉ muốn lưu lại ngươi, muốn ngươi cam tâm tình nguyện chia sẻ bí mật này. Bởi vì Nguyệt Diêu Tiên Cung đã là của ngươi, ngươi không đưa đồ cho người một nhà, lẽ nào ngươi còn muốn đưa cho người khác?

Tần Lập nhìn Vĩnh Xuân thượng nhân hết biết nói gì:

- Trước không nói người Nguyệt Diêu Tiên Cung sẽ chấp nhận loại đề nghị sai lầm của nàng hay không, dù là ta chân chính trở thành cung chủ Nguyệt Diêu Tiên Cung, nàng cho rằng những người đó sẽ thật sự chịu nghe lệnh của ta sao?

- Đương nhiên rồi!

Vĩnh Xuân thượng nhân khẳnh định nói:

- Không nghe lời ngươi thì nghe ai? Ngươi là Cung chủ, Cung chủ có quyền bảo các nàng làm bất cứ chuyện gì. Dù là chúng ta, cũng phải nhường lễ ba phần đối với Cung chủ. Bằng không, ngươi cho là Nguyệt Diêu Tiên Cung làm sao truyền lưu từ thời đại Thái Cổ cho đến bây giờ? Ngươi cho là mọi người đều ích kỷ như vậy, muốn khống chế thế lực trong tay mình sao? Nếu quả thật như vậy, Minh Nguyệt sẽ nghĩ biện pháp trực tiếp giết ngươi ngay, mà không tùy ý để ngươi thay thế ái đồ Hàn Mai Thánh nữ mà nàng thích nhất.

Tần Lập ngẫm lại, thật đúng là có chuyện như vậy. Nguyệt Diêu Tiên Cung cho hắn ấn tượng ban đầu rất kém, chủ yếu là bởi các nàng Bộ Vân Yên mạnh mẽ bị bắt đi, hơn nữa Hàn Mai kiêu ngạo ương ngạnh không nói lý lẽ.

Mà nay Tần Lập đã thấy Bộ Vân Yên, Triệu Thiên Thiên cùng với Lệnh Hồ Phi Nguyệt, tuy rằng không có cơ hội nói nhiều, nhưng ít ra Tần Lập biết các nàng ở nơi này cũng không tệ, cũng không bị ngược đãi gì.

Mà Thánh nữ Hàn Mai, tuy rằng ở bên ngoài kiêu ngạo ương ngạnh, thật quá cuồng vọng, nhưng ở trong nội bộ Nguyệt Diêu Tiên Cung, nàng ta cũng không được hoan nghênh gì. Nói cách khác, Nguyệt Diêu Tiên Cung này nói trên tổng thể, vẫn là một môn phái không kém.

Lúc này Vĩnh Xuân thượng nhân yếu ớt nói:

- Kỳ thật lúc khai sơn tổ sư gia thành lập môn phái Nguyệt Diêu Tiên Cung này, ban đầu là để những nữ nhân đáng thương khắp thiên hạ có được một chỗ sống yên phận, chưa bao giờ nghĩ tới tranh giành điều

gì, đối nghịch với người nào, chiến tranh với người nào. Tuy rằng cho tới hôm nay, Nguyệt Diêu Tiên Cung đã trở thành đại phái nơi cực Tây, nhưng trên thực tế tôn chỉ vẫn không đổi, chỉ là nếu muốn tiếp tục phát triển về sau đã ngày càng khó. Ở thế giới võ lực chí tôn này, nữ nhân muốn tìm được một khối thiên đường sinh tồn đã rất không dễ dàng. Cho nên, chúng ta vẫn luôn muốn tìm được một nam nhân thiên tư trác tuyệt tới thống lĩnh môn phái này, không vì cái gì khác, chỉ vì có thể bình an phát triển về sau.

Tần Lập im lặng, hắn biết những lời này Vĩnh Xuân thượng nhân nói là thật lòng. Ban đầu lúc ở Huyền Đảo, bên trong những gia tộc, chuyện về lão tổ gia tộc năm sáu trăm tuổi cưới một thiếu nữ mười sáu tuổi kéo dài con cháu nhiều không kể xiết. Nhiều nữ nhân cả đời không có địa vị gì, dù là tu luyện rất mạnh, nhưng vẫn như cũ.

Trên đời này, môn phái lấy nữ làm chủ, trước giờ Tần Lập chỉ thấy một cái là Băng Thiên Nhai thần bí, mà nay Nguyệt Diêu Tiên Cung này, là môn phái lớn nhất lấy nữ làm chủ mà Tần Lập thấy qua.

Có thể phát triển trở thành một trong ba thế lực lớn nơi cực Tây, cũng thật sự rất khó.

- Nam nhân thiên tư trác tuyệt trên đời này cũng không thiếu mà!

Đích xác, nơi cực Tây bên này địa linh nhân kiệt, muốn tìm được một đứa bé trai thiên phú trác tuyệt, cũng không phải một chuyện khó khăn.

Vĩnh Xuân thượng nhân nghe xong, than khẽ một tiếng, sau đó nói:

- Người giống như ngươi, vạn năm khó khăn lắm mới xuất hiện một người, cũng là ở Hải gia hoặc thành Thông Thiên… Về phần Nguyệt Diêu Tiên Cung, bên trong cũng có chút người không muốn nhìn thấy đệ tử nam quá xuất sắc. Vấn đề này ta cũng không có cách nào giải quyết, cuối cùng ta cũng không thể giết hết bộ phận người đó được.

Tần Lập biết Vĩnh Xuân nói chính là loại nữ nhân như Hàn Mai, cũng rất hiểu được tâm tình của Vĩnh Xuân, chẳng qua hiện giờ muốn Tần Lập đáp ứng, thật là không có nhiều khả năng.

Cũng không phải nói Tần Lập kiêu căng, một thế lực lớn như vậy nhìn mà thèm, thật sự là Tần Lập có một loại phản cảm sâu bên trong lòng đối với loại thế lực siêu cấp này.

Nghĩ lại khi xưa, hắn cũng từng là thủ lĩnh một thế lực mạnh mẽ, địa vị còn là loại siêu nhiên, cũng không quản lý nhiều sự việc trong phái. Nhưng đến cuối cùng, còn không phải bị nhiều người đố kỵ, liên hợp lại mưu hại hắn.

Tần Lập nhớ rõ, trước lúc hắn cùng những người đó đồng quy vu tận, từng hỏi những người đó: Các ngươi muốn danh, ta cho. Các ngươi muốn lợi, ta cũng cho. Vì sao các ngươi còn phải làm như vậy?

Những người đó trả lời, vẫn còn mới nguyên trong ký ức Tần Lập.

"Bản thân sự tồn tại của ngươi, đã là không hợp lý. Ngươi trẻ tuổi như vậy, chiếm lấy vị trí kia, lúc nào ngươi mới chết già? Chúng ta chờ không nổi nữa, không có bất kỳ một bang phái nào giống như chúng ta, chuyện gì trái pháp luật đều không làm, ngươi coi đây là bang hội giang hồ thời cổ đại sao?"

Cho nên, từ khi Tần Lập tái thế làm người, sống lại ở Thiên Nguyên Đại Lục, đối với chuyện thành lập thế lực này đều cực kỳ cẩn thận. Thế lực do mình dựng lên càng thêm cẩn thận từng chút, càng đừng nói như bây giờ, trực tiếp tiếp nhận một thế lực siêu cấp cường đại.

Sẽ có bao nhiêu người phản đối hắn đây? Tần Lập không cần nhìn, cũng có thể tưởng tượng ra.

Diệt Thuần Khiết

Duy Ngã Độc Tôn

474. Chương 478: Câm Miệng!

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

- Được rồi, ta không bức ngươi, ngươi cũng không cần sốt ruột trả lời, chỉ cần ngươi nhớ kỹ đoạn nhân tình này, ngày sau nếu Nguyệt Diêu Tiên Cung thật sự gặp nạn, đừng khoanh tay đứng nhìn là được. Thế nào, yêu cầu này thì ngươi cũng có thể đáp ứng chứ?

Bên trong đôi mắt tinh thuần của thiếu nữ, hiện một tia tinh quang mang giảo hoạt, nhìn Tần Lập nói.

- Được, cái này ta có thể đáp ứng.

Tần Lập gật đầu, có xích mích với mình cũng chỉ có mỗi một mình Hàn Mai, những người khác trong Nguyệt Diêu Tiên Cung cũng chưa từng đắc tội mình. Ngược lại như Hồ trưởng lão, kể cả chưởng giáo chí tôn Nguyệt Diêu Tiên Cung, cung chủ Minh Nguyệt thượng nhân cùng với vị lão tổ Vĩnh Xuân thượng nhân thực lực sâu không thể lường trước mắt này, đều có ý muốn giao hảo với mình.

Đã như vậy, mình lấy ra chút thành ý, hẳn cũng phải thôi?

Trong những ngày kế tiếp, Tần Lập liền ở lại động phủ của Vĩnh Xuân thượng nhân, hắn đích xác học được rất nhiều thứ từ Vĩnh Xuân thượng nhân. Không ngờ tới thiếu nữ bề ngoài thuần phác khả ái này, lại có lý giải thâm hậu về các loại nguyên tố thiên địa như vậy, trực tiếp thay đổi quan điểm trước kia của Tần Lập.

Bởi vì trước khi Tần Lập tiếp xúc đến võ giả nơi cực Tây, lý giải pháp thuật hầu như rất kém cỏi, trên cơ bản vẫn dựa vào chiến kỹ đối địch. Mà ở chỗ Vĩnh Xuân thượng nhân, Tần Lập đã thấy được cường giả chân chính nơi cực Tây, lý giải cùng vận dụng pháp thuật đồng dạng cũng rất mạnh mẽ.

- Võ giả sống nơi cực Tây này, người biết vận dụng lý giải pháp thuật tinh thông như tiền bối, có nhiều không?

Tần Lập vung một thanh phi đao do phong nguyên tốt kết thành, bắn vào giữa khối đá lớn, tảng đá kia liền bị xuyên qua một lỗ thủng bằng ngón cái thật sâu.

Vĩnh Xuân thượng nhân ở bên cạnh gật đầu tán thưởng, nói:

- Ngươi thật sự không tệ, ít nhất thì trong những người trẻ tuổi, ta chưa thấy người ưu tú hơn người. Chẳng qua ở thế hệ trước, coi như là cảnh giới Đan Nguyên Anh Hóa, vẫn có rất nhiều người có thể nắm giữ và vận dụng các loại nguyên tố trong thiên địa. Người có thể tiếp xúc đến, đa phần đều có cảnh giới Đan Nguyên Anh Hóa, như là tuyệt thế thiên tài Hải Kim Tôn của Hải gia kia, tuy rằng cũng là cảnh giới Đan Nguyên Anh Hóa, nhưng hẳn là sư phụ hắn còn chưa truyền thụ cho hắn lý giải cùng vận dụng nguyên tố pháp tắc thiên địa. Cho nên người ngàn vạn lần đừng tưởng rằng võ giả nơi cực Tây này đều không biết tới thứ đó.

Vĩnh Xuân thượng nhân ngồi trên tảng đá, khoanh hai tay, thân người nghiêng về trước, chậm rãi nói:

- Môn phái lưu truyền từ thời đại Thái Cổ tới nay, cho dù là một môn phái rất yếu, nhưng các loại kiến thức lại không thiếu.

Tần Lập gật đầu, biểu thị mình đã rõ. Mấy ngày nay, Tần Lập lý giải cùng nắm giữ Tử Khí Quyết, trên cơ bản đã đạt tới một cảnh giới thuần thục, phối hợp cùng chiến kỹ Cửu Thiên Thập Địa Duy Ngã Độc Tôn, uy lực thi triển chiêu thức phải mạnh hơn trước đây rất nhiều.

Nhoáng cái, một tháng yên lặng trôi qua. Hôm nay Tần Lập đang thảo luận chiêu thức cùng Vĩnh Xuân thượng nhân, bỗng nhiên có người đi tới. Đó là một cô gái Tần Lập chưa gặp qua, nhẹ nhàng lướt tới, trên mặt mang theo vài phần lo lắng.

Vĩnh Xuân thượng nhân gọi nàng lên, nữ đệ tử này thấy Tần Lập bên cạnh, nao nao. Có lẽ không nghĩ tới ở chỗ lão tổ tông lại còn có một người ngoài, hơn nữa còn là một nam nhân.

Vĩnh Xuân thượng nhân khoát tay tùy ý nói:

- Có chuyện gì, cứ nói thẳng đi.

- Vâng.

Cô gái này nhìn thoáng qua Tần Lập, trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc, sau đó nói:

- Có rất nhiều vị tiền bối danh túc Hải gia đột nhiên đến thăm Tiên Cung chúng ta, Cung chủ bảo đệ tử tới thông báo cho ngài một tiếng.

- Ta đã biết, còn có việt gì không?

Sắc mặt Vĩnh Xuân thượng nhân không có bất cứ biến hóa gì, nhàn nhạt nói.

- Còn có là... Thánh nữ bỗng nhiên không thấy đâu, đã mất tích hơn mười ngày rồi.

Nữ đệ tử này nhỏ giọng nói.

Vĩnh Xuân thượng nhân cau hàng mi thanh tú lại, gật đầu ừ một tiếng, sau đó nhìn Tần Lập cười nói:

- Xem ra tiểu nha đầu kia đã biết ngươi ở nơi này rồi.

Tần Lập cười khổ, không nói gì. Hắn đương nhiên biết Hàn Mai hận hắn tận xương, hơn nữa trọng yếu nhất là hắn còn xỏ Hàn Mai một kế. Đến bây giờ Hàn Mai cũng không biết tấm bản đồ Thái Cổ mình giao lên, kỳ thật là đồ giả...

Nếu như biết chuyện này, chỉ sợ cũng sẽ tính lên đầu mình thôi? Tuy nhiên Tần Lập cũng không quan tâm cái này, hiện giờ hắn đứng bên cạnh lão tổ tông Nguyệt Diêu Tiên Cung, Hàn Mai đã mất đi tư cách đối thoại trực tiếp với mình! Nàng ta, kể cả những người bên cạnh nàng, không phải đều thích nói tư cách sao?

- Được rồi, ta đã biết, ngươi trở về đi.

Vĩnh Xuân thượng nhân xua nữ đệ tử tới báo tin đi rồi, vẫn ngồi trên tảng đá trầm tư, lầm bầm nói:

- Tiền nối danh túc Hải gia? Đám lão bất tử kia tới đây làm gì?

Tần Lập nói:

- Hẳn là tới đây vì ta, không biết làm sao bọn họ biết được ta ở nơi này.

Tần Lập nói vậy, nhưng trong lòng lại nghĩ: không phải là Hàn Mai tiết lộ ra ngoài chứ?

Kỳ thật trong lòng Vĩnh Xuân thượng nhân cũng có ý nghĩ như vậy. Hơn nữa, Minh Nguyệt thượng nhân truyền tin tới đây, tuyệt không chỉ đơn giản là thông báo cho nàng một tiếng như thế. Đầu tiên là nhắc nhở Tần Lập: người Hải gia tới, ngươi phải cẩn thận. Còn có một khả năng, là Minh Nguyệt thượng nhân đã bị áp lực rất lớn!

Được xưng là tiền bối danh túc Hải gia, làm sao lại là hạng người hời hợt?

Lúc này Vĩnh Xuân thượng nhân bỗng nhiên đứng dậy, nói:

- Tần Lập, ngươi ở lại nơi này, ta đi xem đám lão già Hải gia kia tới làm gì? Khi dễ môn phái nữ nhân chúng ta sao?

Tần Lập lắc đầu, nói:

- Ta cùng đi với ngài! Sự tình là bởi vì bản thân ta dựng lên, hơn nữa hình dạng ta hiện giờ, Hải gia căn bản là không nhận ra.

Vĩnh Xuân thượng nhân nhìn thoáng qua Tần Lập, sau đó yên lặng gật đầu, nói:

- Vậy đi thôi!

Hai người cùng nhau bước đi, bay vứt về phía ngọn núi chính Nguyệt Diêu Tiên Cung. Nữ đệ tử rời đi lúc trước thậm chí còn không cảm giác được hai người bay vụt qua, cho nên chờ lúc nàng tới đại điện Nguyệt Diêu Tiên Cung, phát hiện Vĩnh Xuân thượng nhân cùng người thanh niên da ngăm đen đã ở đó, kinh ngạc không thôi.

Chủ yếu là kinh ngạc người thanh niên da ngăm đen kia làm sao có tốc độ nhanh như vậy, bản thân mình không cảm nhận được trên người hắn có một chút dao động nguyên lực mà!

Kỳ thật ngay cả Vĩnh Xuân thượng nhân, trong lòng cũng vô cùng kinh ngạc. Nàng không ngờ tới mình đã dùng toàn lực, lại không thể nào dứt bỏ Tần Lập!

Đương nhiên, nếu như nàng sử dụng phương pháp hư không hoành độ, vẫn có tự tin nháy mắt bỏ xa Tần Lập. Nhưng nếu đồng dạng dùng khinh thân thuật, nàng lại không theo kịp được Tần Lập!

Bởi vì cảnh giới của nàng bày rõ ra đó, cho nên lúc tới đại điện, Vĩnh Xuân thượng nhân dùng ánh mắt như xem quái vật nhìn thoáng qua Tần Lập, sau đó cất bước đi vào.

Đệ tử Nguyệt Diêu Tiên Cung ngoài cửa vừa định ngăn cản Tần Lập, Vĩnh Xuân thượng nhân khẽ hừ một tiếng, hai đệ tử kia lập tức ngậm miệng quay trở về, trong lòng sợ không nhẹ. Hai người đều kinh ngạc nhìn Tần Lập, trong lòng nghĩ: Đây là hạ nhân đưa củi phát sinh xung đột với thị nữ bên người Thánh nữ một thời gian trước đây sao? Đây là vận số chó má gì, lại được Vĩnh Xuân thượng nhân ưu ái, còn đi theo bên cạnh lão tổ tông Vĩnh Xuân, thật là khó tin nổi mà!

Vĩnh Xuân thượng nhân có chút tự tat a làm, căn bản không để ý tới người khác nghĩ như thế nào, nghênh ngang đi vào trong.

Đại điện Nguyệt Diêu Tiên Cung hết sức khổng lồ, mấy cây cột thô to chống đỡ đại điện cao ba mươi thước. Bên trên cột vẽ đầy các đồ án tinh mỹ, gây cho người ta một cảm giác rộng rãi hùng hồn.

Trên mặt đất đại điện trải ngọc thạch xanh biếc mài láng bóng mịn, tản ra khí tức cổ xưa vĩnh hằng.

Lúc này trên đại điện đã có rất nhiều người, đang tranh luận kịch liệt gì đó. Vĩnh Xuân thượng nhân đột nhiên đi vào, làm những người đang tranh luận chợt ngừng lại.

Mọi người xoay người lại, ánh mắt nhìn về phía Vĩnh Xuân cùng Tần Lập bên cạnh.

Đám người Hải gia, lúc nhìn thấy Vĩnh Xuân thượng nhân đầu tiên là khẽ sững sờ, lập tức có vài người mặt hiện vẻ tươi cười. Tiếp đó trong đám người đi ra một người thanh niên bề ngoài chỉ hơn hai mươi tuổi, diện mạo anh tuấn, mặt trắng không râu, một thân áo dài màu xanh, cả người thể hiện vẻ phong lưu phóng khoáng.

Hai mắt người kia rơi vào người Vĩnh Xuân, cười to nói:

- Vĩnh Xuân, đã lâu không gặp, xem ra cô lại có tiến bộ, thật là đáng mừng mà!

Tần Lập theo bên cạnh Vĩnh Xuân thượng nhân, nhìn thấy Hải Kim Tôn ở giữa trận doanh Hải gia đang gắt gao nhìn vào hắn, mày cau lại, trên mặt còn mang theo vẻ nghi hoặc.

Trong lòng Tần Lập cười lạnh, muốn tìm ra chứng cứ dịch dung của gia gia ngươi? Nằm mơ đê!

Vĩnh Xuân thượng nhân nhìn thoáng qua người thanh niên này, nhàn nhạt nói:

- Hóa ra là ngươi đã tới, thảo nảo tiểu Minh Nguyệt lại phái người cầu cứu ta. Hải Ngự Phong, lẽ nào ngươi càng sống lâu càng giống trẻ con? Lại đích thân chạy tới làm khó một tiểu bối?

Vĩnh Xuân thượng nhân nói lời này không chút khách khí, làm không ít người bên Hải gia hiện vẻ giận dữ. Bọn họ tuyệt không nhận ra thiếu nữ này là ai, nhưng khẩu khí lớn như vậy chắc hẳn là tiền bối Nguyệt Diêu Tiên Cung. Nhưng mặc kệ là ai, sỉ nhục lão tổ Hải gia bọn họ, điều này không thể nào tha thứ được!

Người thanh niên gọi Hải Ngự Phong này, trên mặt lại không hiện ra biểu tình không vui gì, cười nói:

- Vĩnh Xuân! Cô vẫn giống như trước đây vậy, chúng ta tới đây chẳng qua là muốn bái phỏng mà thôi, nào có gây chuyện gì. Thuận tiện là muốn một người của quý phái, người kia là kẻ thủ của Hải gia ta, trốn ở chỗ các ngươi, các người hẳn không biết chuyện này.

Vĩnh Xuân thượng nhân nhướng mày, đôi tròng mắt tinh thuần như nước nhìn lướt qua Hải Ngự Phong, nói:

- Thật là kỳ quái, từ trước đến nay Nguyệt Diêu Tiên Cung chúng ta thu đồ đệ rất nghiêm ngặt, làm sao có khả năng thu cừu địch Hải gia các ngươi vào đây chứ?

Hải Ngự Phong còn chưa nói, Hải Kim Tôn bên cạnh đã chỉ vào Tần Lập, lớn tiếng nói:

- Tần Lập, ngươi còn muốn ngụy trang tiếp sao? Trốn ở phía sau lưng nữ nhân, ngươi không cảm thấy mất mặt sao?

Vĩnh Xuân thượng nhân nhàn nhạt nói:

- Hải Ngự Phong, người Hải gia các ngươi đều không có quy củ như thế sao?

Hải Ngự Phong cau mày nhìn thoáng qua Hải Kim Tôn, lạnh lùng quát:

- Ngươi câm miệng cho ta!

Hải Kim Tôn oán độc nhìn thẳng Tần Lập, ngậm miệng lại, nhưng đột nhiên lại thấy môi Tần Lập mở ra ngậm lại, im lặng nói với hắn: "Câm miệng!"

Đồng thời vẻ mặt trào phúng, làm cho cơn tức giận trong lòng Hải Kim Tôn lập tức sôi trào bùng nổ.

Diệt Thuần Khiết

Duy Ngã Độc Tôn

475. Chương 479: Mâu Thuẫn Leo Thang!

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

Lúc này, một lão già bên cạnh Hải Kim Tôn ho nhẹ một tiếng, ngăn lại không để hắn phát tác, hướng về phía Vĩnh Xuân thượng nhân mỉm cười nói:

- Vĩnh Xuân! Chúng ta quen biết nhiều năm, trước đây Nguyệt Diêu Tiên Cung hợp tác cùng Hải gia, vẫn luôn qua lại thân thiết, thật sự không đáng vì một người không có quan hệ với các ngươi mà phá hủy giao tình giữa chúng ta?

"Có quỷ mới có giao tình với các ngươi!"

Vĩnh Xuân thượng nhân hừ một tiếng trong lỗ mũi, cười lạnh nói:

- Bớt khách sáo đi! Ta thật không rõ lắm các ngươi đang nói cái gì!

Vẻ tươi cười trên mặt lão già không thay đổi, thản nhiên nói:

- Vĩnh Xuân! Có thể ngươi còn không biết thì phải, nói cho chúng ta biết tin tức này cũng là người trong quý phái đo!

Vĩnh Xuân thượng nhân thản nhiên "ừ" một tiếng, trong lòng lại vô cùng phẫn nộ, đột nhiên nghĩ đến chuyện thứ hai người nữ đệ tử kia nói với mình, nói Thánh nữ mất tích rất nhiều ngày rồi. Vĩnh Xuân thượng nhân vừa nghĩ trong lòng, vừa nhìn thoáng qua vẻ mặt xấu hổ của Minh Nguyệt thượng nhân, sau đó hướng về phía lão già nói:

- Ai nói? Ngươi kêu người đó ra lặp lại lần nữa với ta xem!

- Lão tổ! Chuyện là ta nói.

Một giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng, hơi có chút run rẩy, từ cửa đại điện vang lên. Thánh nữ Hàn Mai mất tích nhiều ngày đang cùng mấy người chậm rãi đi vào đại điện.

Đồng tử của Vĩnh Xuân thượng nhân hơi co rụt lại, không ai nhìn thấy trong mắt của nàng trong nháy mắt hiện lên một tia phẫn nộ, bởi vì mấy người ở cùng bên Hàn Mai kia, không phải ai khác, mà chính là mấy vị lão tổ trong Nguyệt Diêu Tiên Cung, địa vị tương đương với Vĩnh Xuân.

Mấy người kia, giờ phút này sắc mặt đều có chút phức tạp nhìn Vĩnh Xuân thượng nhân, có hai người trong mắt còn mang theo vài phần xấu hổ, nhưng mấy người còn lại đều làm mặt lạnh cười cười nhìn Vĩnh Xuân thượng nhân! Dường như đang nói: "Vĩnh Xuân, ngươi cũng có ngày hôm nay!"

Lại nói tiếp, trong chuyện này còn có một đoạn ẩn tình sâu xa, năm đó thời điểm Vĩnh Xuân thượng nhân nổi bật tột đỉnh, kỳ thật còn có thêm mấy người đồng môn thực lực cũng không kém nàng bao nhiêu, nên mấy trăm năm lúc đó, là mấy trăm năm Nguyệt Diêu Tiên Cung huy hoàng nhất từ trước tới nay.

Thật đúng là thiên tài xuất hiện lớp lớp, cao thủ tụ tập như mây trên trời.

Nhưng cái gọi là "văn vô đệ nhất, võ vô đệ nhị", bất kể là môn phái nào, đều luôn có một người thực lực mạnh nhất, được cho là nhân vật đại biểu. Những người cùng thời đại với Vĩnh Xuân này, sớm tạo nên huy hoàng cho Nguyệt Diêu Tiên Cung, nhưng cũng trở thành nỗi bi ai của chính họ. Nếu họ không sinh cùng

một thời đại với Vĩnh Xuân, mà là trước hoặc sau, như vậy, tùy tiện người nào trong số họ cũng đều có thể nói là hạng người thiên tài kinh thế hãi tục.

Nhưng bởi vì Vĩnh Xuân, thành ra thay vì hào quang thuộc về họ, đều bị Vĩnh Xuân che mất. Thời điểm đó Vĩnh Xuân ở địa phương cực Tây, so với thiên tài Hải Kim Tôn có thể nói là tuyệt thế hiện nay, thật không biết nổi bật hơn không biết bao nhiêu lần.

Cho nên, những người đồng môn cùng thời với Vĩnh Xuân lúc đó, kỳ thật cảm tình đối với Vĩnh Xuân đều có phần mâu thuẫn. Cùng lúc, sự tồn tại của Vĩnh Xuân, đích xác đã mang đến cho Nguyệt Diêu Tiên Cung vô số vinh dự cùng danh vọng, nhưng về phương diện khác họ cũng rất ghen tị với Vĩnh Xuân, họ cho rằng nàng chẳng qua chỉ là thực lực hơi mạnh hơn mình một chút, mà lại chiếm hết tiên cơ. Nếu lúc ấy đổi lại để họ làm người đại biểu của Nguyệt Diêu Tiên Cung, đồng dạng cũng có thể giành được vinh dự cùng thành tựu thật lớn cho Nguyệt Diêu Tiên Cung.

Loại chuyện này, kỳ thật không có đúng sai, nhưng cũng vì nguyên nhân này, sau đó khi Vĩnh Xuân đảm nhiệm chức cung chủ vô số năm trước sau vẫn luôn hết sức khiêm tốn hạ thấp mình, gần như sắp mờ nhạt trong tầm mắt của các hậu bởi ở Nguyệt Diêu Tiên Cung, cũng chỉ có một số cao tầng, mới biết được Vĩnh Xuân thượng nhân lợi hại. Rất nhiều đệ tử tuy rằng nghe nói qua tiếng tăm của Vĩnh Xuân thượng nhân, nhưng căn bản không có nhìn thấy, càng không biết thực lực của Vĩnh Xuân đến tột cùng cao thâm đến mức nào.

Lẽ ra, nhóm người họ hiện tại đều đã thành nhân vật cấp bậc lão tổ tông Nguyệt Diêu Tiên Cung, vậy thì mối oán hận năm đó hẳn phải sớm vứt đi rồi mới đúng. Trên thực tế cũng đúng như vậy, mọi người thường ngay gần như không có lui tới, cuộc sống giữa nhau như nước song không phạm nước giếng, đều lẳng lặng tu luyện cùng một mục đích làm hậu thuẫn vững chắc cho Nguyệt Diêu Tiên Cung.

Mà nguyên nhân chính vì Tần Lập xuất hiện, làm cho cục diện vốn yên bính này bị phá vỡ.

Hàn Mai không nghĩ tới chẳng những Tần Lập dám đến đây, mà không ngờ lại còn chiếm được sự ủng hộ một cách khó hiểu của chưởng giáo chí tôn cùng rất nhiều vị trưởng lão! Điều này làm cho Hàn Mai bỗng nhiên dâng lên một cảm giác nguy cơ thật lớn! Có thể trở thành Thánh nữ của Nguyệt Diêu Tiên Cung, các loại thiên phú tự nhiên không cần phải nói, chỉ số thông minh của Hàn Mai cũng khá cao, nàng ta chỉ có khuyết điểm duy nhất, đó chính là lòng dạ hẹp hòi! Điều này xưa nay gần như không hiển lộ ra, lại trở thành khuyết điểm lớn nhất của nàng.

Người khác không biết Tần Lập được đưa đến chỗ Vĩnh Xuân thượng nhân, và còn ở lại nơi đó, nhưng Hàn Mai sao có thể không biết, lúc ấy Hàn Mai chỉ có một ý niệm trong đầu: "Mình sắp bị thay thế rồi!"

Dù rằng nàng cũng cho là ý niệm này rất vớ vẩn, nhưng cũng không phải không có khả năng!

Thông lệ của Nguyệt Diêu Tiên Cung gần đây luôn là… đưa lên người có tài năng, kẻ bất tài hạ xuống!

Chưởng giáo chí tôn Minh nguyệt thượng nhân hiện tại, năm đó cũng không phải là Thánh nữ trong cung, Thánh nữ năm đó vô đức, phạm phải sai lầm nghiêm trọng, bị đuổi thẳng ra khỏi Nguyệt Diêu Tiên Cung, vì thế Minh Nguyệt thượng nhân mới lên làm chưởng giáo chí tôn, trở thành cung chủ Nguyệt Diêu Tiên Cung.

Hàn Mai tuyệt đối không cho phép mình giống như Thánh nữ đời trước, nói chính xác là đánh mất vị trí cung chủ. Bởi vì thời gian gần đây, giới cao tầng Nguyệt Diêu Tiên Cung khi nói chuyện phiếm với nhau đã bắt đầu có dấu hiện thường ví nàng với Thánh nữ đời trước.

Đây không phải là một dấu hiện tốt.

Trong lòng Hàn Mai nhận định Tần Phương chính là Tần Lập, trên đời này không thể có nhiều thiên tài tuyệt thế như vậy? Thiên tài cũng không phải đậu nành, gieo một cái là có thể thu hoạch nắm. Cho nên, Hàn Mai một mặt sai kẻ tâm phúc dưới tay, bí mật truyền báo tin tức cho Hải gia Tần Lập đang ở Nguyệt Diêu Tiên Cung. Mặt khác, nàng ta lặng lẽ xuất cung, đến những ngọn núi các tổ tông Nguyệt Diêu Tiên Cung ở nơi đó cáo trạng!

Không thể không nói, một chiêu này của Hàn Mai quả thực rất cao minh! Mấy lão tổ tông cùng thời với Vĩnh Xuân năm đó vẫn luôn chờ đợi Vĩnh Xuân phạm phải sai lầm, đợi đến mấy trăm năm cũng không thấy

một lần nào. Thế mà hôm nay, không ngờ Vĩnh Xuân lại bao che cho một tên có cừu oán với Hải gia, hơn nữa còn có thể là tân vương giả của bộc tộc tử đồng, cho ở lại Nguyệt Diêu Tiên Cung, và còn cho ngủ lại ở động phủ của mình.

Tuy nói rằng vì bối phận tuổi tác Vĩnh Xuân rất cao, sẽ không có người lấy quan hệ nam nữ mà kiếm chuyện. Thế nhưng Vĩnh Xuân truyền thụ võ công cho Tần Lập, chuyện này thì không thể chạy thoát đâu được, ai cũng không thể chống chế.

Những người này sau khi biết chuyện, lập tức kích động phẫn nộ, chuẩn bị đi tìm Vĩnh Xuân hỏi cho ra lẽ, nhưng đều bị Hàn Mai tới khuyên ngăn. Hàn Mai kêu chờ đợi chính là ngày hôm nay, ngày Hải gia tới cửa gây khó dễ!

Nàng muốn cho Tần Lập lúc này đây, liền rơi xuống đáy vực sâu muôn đời muôn kiếp không ngóc đầu lên được!

Nàng ta đã thay đổi chủ ý, nàng không nghĩ sẽ lưu lại Tần Lập loại người nguy hiểm này làm tên hạ nhân đê tiện ở bên mình nữa! Bởi vì Tần Lập này trời sinh ra là một hạ nhân đê tiện! Bằng không hắn như thế nào có thể giả dạng một gã sai vặt giao củi?

Nàng quyết định lần này sẽ làm cho Tần Lập bỏ mạng tại chỗ! Bị tiêu diệt triệt để! Chỉ có như vậy, nàng mới có thể yên tâm, cũng chỉ có như vậy, mới sẽ không có bất cứ người nào dám giành địa vị cung chủ Nguyệt Diêu Tiên Cung này với nàng nữa!

Mấy lão tổ tông Nguyệt Diêu Tiên Cung này bị Hàn Mai nói động tâm, liền quyết định làm chỗ dựa cho Hàn Mai. Nói Hàn Mai không cần sợ hãi, Vĩnh Xuân dù có mạnh đến mấy đi nữa cũng chỉ sàn sàn với bọn họ. Hơn nữa bọn họ nhiều người như vậy, Vĩnh Xuân chỉ có một mình! Huống chi, Vĩnh Xuân còn có thể vì một người ngoài mà thật sự động thủ với họ hay sao?

Mà Minh Nguyệt thượng nhân cùng các trưởng lão, ở dưới miêu tả của Hàn Mai, cũng đều trở thành người không biết thức thời, nếu cứ như vậy, họ cũng sẽ không thích hợp ở lại vị trí cũ trước đây nữa.

Các lão tổ tông này đồng ý với Hàn Mai, sau khi giải quyết chuyện này sẽ cho Hàn Mai trở thành cung chủ Nguyệt Diêu Tiên Cung!

Có lời cam đoan của các lão tổ tông, Hàn Mai quả thực hưng phấn đến sắp ngất đi. Vốn trước đi nàng ta chỉ nghĩ không từ thủ đoạn để giết cho bằng được Tần Lập mà thôi, nhưng không ngờ thu hoạch lại lớn đến như thế.

Càng trọng yếu hơn là các lão tổ tông này đều cho rằng Hàn Mai là kẻ tài năng thiên phú nếu được đào tạo hẳn sẽ không kém hơn so với Vĩnh Xuân năm đó, nên họ đều quyết về sau cùng nhau chỉ đạo, bồi dưỡng cho nàng ta thành một cường giả siêu cấp hơn hẳn Vĩnh Xuân thượng nhân! Một lần nữa tạo ra một nhân vật mới đại biểu cho Nguyệt Diêu Tiên Cung!

Thanh âm Hàn Mai có chút run rẩy, nhưng không phải vì sợ hãi, mà là kích động!

Nàng phớt lờ ánh mắt thất vọng của sư phụ Minh Nguyệt thượng nhân, thầm nghĩ: "Sư phụ, ngài thật là lão hồ đồ, không ngờ lại coi trọng hạng người thân phận đê tiện Tần Lập này, ngài vốn là người ta tôn kính nhất, nhưng hiện tại, ôi! Về sau đồ nhi hiếu thuận với ngài cho tốt là được!"

Về phần Hồ trưởng lão, Mạc trưởng lão và cả đám trưởng lão Nguyệt Diêu Tiên Cung, Hàn Mai căn bản không thèm liếc mắt nhìn một cái: "Vua nào triều thần nấy, sau khi mình lên chức cung chủ, liền để họ làm chức Thái thượng trưởng lão cho tốt là được rồi! Sau đó trong tương lai mấy ngàn năm, dần dần chết đi trong trầm mặc, cũng không ai rỗi hơi đi chú ý tới bọn họ!"

Hàn Mai cùng mấy lão tổ Nguyệt Diêu Tiên Cung đứng phía sau, còn có hai thị nữ thân cận của nàng đứng hai bên, đúng là thị nữ Cố Vũ và Phương Hương. Cố Vũ nhìn về phía Tần Lập trong ánh mắt còn chứa đầy cừu hận cùng oán độc, trong lòng cười lạnh: "Đồ chó! Để xem hôm nay ngươi sẽ chết như thế nào!"

Chính Cố Vũ là người cầm tín vật của Hàn Mai đi thông báo với Hải gia. Hơn nữa, Cố Vũ cũng đã biết tin tiểu thư sắp lên ngôi vị cung chủ. Tiểu thư có nói, khi nàng lên làm cung chủ, chính mình cùng Phương Hương sẽ là hộ pháp, đợi khi nào đạt tới cảnh giới Phá Toái Hư Không, sẽ lập tức thăng lên làm trưởng lão!

Có thể nói, tương lai hai người đều là tiền đồ vô hạn, trước mắt là một đường thẳng tắp đi lên!

Ngày đó Tần Lập mang tới cho nàng cảm giác khuất nhục, hôm nay rốt cục có thể hoàn toàn bộc phát ra rồi!

Vĩnh Xuân thản nhiên nhìn thoáng qua Hàn Mai, trên mặt không có chút biểu tình gì, thản nhiên nói:

- Ngươi là phản đồ của Nguyệt Diêu Tiên Cung, không ngờ còn dám trở về? Lá gan của ngươi thật là không nhỏ!

Hàn Mai bị bất ngờ ngẩn người ra, khó tin nhìn Vĩnh Xuân thượng nhân.

Mọi người tại trường, bao gồm cả đám người Hải gia đang mang vẻ mặt chờ xem nhiệt, tất cả đều sửng sốt ngẩn ngơ.

Bên cạnh Hàn Mai một nữ nhân trẻ tuổi diện mạo xinh đẹp, bĩu môi cười nói:

- Hì hì! Vĩnh Xuân! Ngươi vẫn là hấp tấp như vậy nhỉ! Đứa nhỏ Hàn Mai này thân phận là Thánh nữ Nguyệt Diêu Tiên Cung, khi nào thì thành đồ vứt đi? Chúng ta như thế nào không biết?

Vĩnh Xuân thượng nhân thản nhiên nhìn thoáng qua Minh Nguyệt thượng nhân, sau đó nói:

- Các ngươi sống uổng phí mấy ngàn năm rồi? Môn quy của Nguyệt Diêu Tiên Cung là gì?

Hàn Mai nghe xong lời nói của Vĩnh Xuân thượng nhân, đầu tiên là ngẩn ra, sau đó sắc mặt trong giây lát trở nên tái nhợt, môi cũng hơi run run, trên gương mặt xinh đẹp, giờ phút này hiện đầy vẻ hoảng sợ.

Diệt Thuần Khiết

Duy Ngã Độc Tôn

476. Chương 480: Ta Thích Thế!

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

Nguyệt Diêu Tiên Cung có quy củ, Thánh nữ rời chỗ ở của mình hơn ba ngày, thì phải báo cho cung chủ biết, bất kể đi đâu. Cho dù là đi tới chỗ ở của lão tổ tông Nguyệt Diêu Tiên Cung, cũng cần phải báo cho cung chủ biết.

Bởi vì thân phận địa vị của Thánh nữ rất đặc thù, nên không thể tùy ý đi loạn.

Hơn nữa, Nguyệt Diêu Tiên Cung còn có một quy củ còn nghiêm ngặt hơn là: bất kẻ vì lý do gì cấu kết với ngoại phái, đều phải bị trừng phạt nghiêm khắc nhất: Trục xuất khỏi môn phái!

Hàn Mai phạm vào cả hai điều này!

Bởi vì nàng chính miệng thừa nhận, là nàng nói cho Hải gia: Tần Lập ở Nguyệt Diêu Tiên Cung, và nàng cũng không báo cáo tự ý vắng mặt, xem quy củ Tiên Cung như không có, chạy tới chỗ lão tổ tông Nguyệt Diêu Tiên Cung cáo trạng.

Vốn trước đó, Hàn Mai nghĩ tới hết thảy mọi chuyện này, tưởng rằng việc mình làm đều không chê vào đâu được. Công khai bức cung chủ thoái vị, cũng khiến cho mọi người đều nói không ra lời.

Đây không phải là âm mưu, đây là "dương mưu" quang minh chính đại! Làm cho tất cả mọi người đều biết rõ là mưu đồ công khai, nhưng chỉ có thể á khẩu không trả lời được!

Thế nhưng khiến cho lưng nàng phát lạnh, tới chết cũng không nghĩ tới: "Chuyện này chính mình lập kế hoạch rất lâu, không ngờ bản thân nó đã tồn tại lỗ hổng quá lớn như vậy!"

Hàn Mai không phải không nghĩ tới nên báo một tiếng cho sư phụ Minh Nguyệt thượng nhân, nhưng thái độ của sư phụ đối với Tần Lập, làm cho nàng đánh mất ý niệm này trong đầu. Nếu chuyện này để cho Minh Nguyệt thượng nhân, hơn nữa, biết mình muốn truyền báo tin tức của Tần Lập cho Hải gia, khẳng định sư phụ sẽ không đồng ý. Mà nếu nàng thành công lên làm cung chủ, chuyện này rất nhanh sẽ bị áp chế đi. Chỉ khi nào nàng thất bại, thì điều đó không thể nghi ngờ sẽ trở thành lý do để người khác công kích nàng!

Hàn Mai kỳ thật không nghĩ tới Hải gia lại dễ dàng bán đứng nàng như vậy. Nếu nàng không thừa nhận, Hải gia sẽ nói ra trước mặt mọi người, lúc đó bị đả kích sẽ không là Vĩnh Xuân thượng nhân, mà là toàn bộ Nguyệt Diêu Tiên Cung! Cho nên, Hàn Mai đứng ra thừa nhận. Nhưng nàng không nghĩ tới, chỉ một câu nói của Vĩnh Xuân thượng nhân đã ném thẳng nàng từ thiên đường xuống địa ngục. Hàn Mai ngây ngốc, ngây ra như phỗng đứng ở nơi đó, sắc mặt xám như tro tàn.

Minh Nguyệt thượng nhân thở dài một tiếng thật sâu, khóe miệng hơi hơi co giật vài cái, dường như muốn nói điều gì, nhưng vẫn là nhịn xuống không nói, chỉ nhìn về phía Hàn Mai, trong ánh mắt đầy vẻ thất vọng.

Mà Cố Vũ cùng Phương Hương đang mơ màng trong mộng đẹp, mơ tương lai sẽ trở thành trưởng lão, cũng đều tỉnh mộng rồi lại chết lặng ở nơi đó. Như thế nào họ cũng không tưởng được, chỉ trong nháy mắt, tình thế đã chuyển biến một cách vô tình như vậy.

Họ từ những người có công trạng lớn, nhoáng một cái liền biến thành tội nhân của Nguyệt Diêu Tiên Cung! Nghĩ đến thủ đoạn xử lý phản đồ của Nguyệt Diêu Tiên Cung, hai người cùng rùng mình một cái.

Toàn bộ thời gian này Hàn Mai ngẩng đầu, hai mắt chứa đầy vẻ oán độc, nhìn Vĩnh Xuân thượng nhân, chậm rãi hỏi:

- Vì cái gì?

- Bởi vì ngươi vi phạm môn quy!

Vĩnh Xuân thượng nhân hạ ánh mắt xuống, thản nhiên nói. Nàng biết điều Hàn Mai muốn hỏi là vì sao lại nhằm vào nàng, nhưng Vĩnh Xuân thượng nhân không nghĩ sẽ trả lời vấn đề ngu xuẩn này.

"Vì cái gì? Hỏi chính ngươi đí! Chính ngươi không biết vì cái gì sao?" Vĩnh Xuân thượng nhân lười hỏi như vậy, đối mặt với hạng người ích kỷ hẹp hỏi này, nàng ngay cả hứng thú nói chuyện cũng không có. Hạng người như thế, hoàn toàn không xứng làm Thánh nữ của Nguyệt Diêu Tiên Cung! Càng không nên trở thành chưởng môn của Nguyệt Diêu Tiên Cung!

- Tốt, tốt!

Hàn Mai ngẩng đầu lên rất nhanh, vẻ sợ hãi cùng oán độc trong mắt đã biến mất không thấy, có chăng chỉ là cừu hận thật sâu, nàng nhìn về phía Tần Lập:

- Tần Lập! Ngươi quả có thủ đoạn! Ta thật bội phục! Ta thật sự rất bội phục, thua ở dưới tay ngươi mấy lần, Hàn Mai ta tâm phục khẩu phục! Tuy nhiên, Tần Lập! Ngươi nhớ kỹ cho ta, giữa chúng ta không chết không ngừng!

Hàn Mai nói xong, hướng tới Minh Nguyệt thượng nhân dập đầu lạy ba cái, sau đó đứng lên, nói:

- Nếu ta bị trục xuất khỏi Nguyệt Diêu Tiên Cung, như vậy, đồ vật của ta, có phải đều trả lại cho ta hay không?

Minh Nguyệt thượng nhân trầm mặc một lúc lâu, mới nói:

- Đi lấy vật Hàn Mai giao lại trước kia, trả lại cho nàng!

Hồ trưởng lão chần chừ một lúc, nói:

- Cái này…

Minh Nguyệt thượng nhân thở dài một tiếng:

- Chúng ta giữ thứ đó có ích lợi gì? Chúng ta không muốn tranh bá Thiên hạ, lại không muốn giành lấy trọng bảo tuyệt thế gì cả, cứ coi như là một chút tình cảm riêng của ta là được rồi! Trả lại cho nàng ta đi!

Hồ trưởng lão trầm giọng nói:

- Biết rồi.

Nói xong xoay người rời đi. Không lâu sau, cầm ra một cái hộp gỗ giao cho Hàn Mai. Hàn Mai tiện tay thu hộp gỗ vào nhẫn không gian, cũng không để ý tới vẻ tham lam toát ra từ trong mắt đám người Hải gia kia. Nàng lạnh lùng cười, xoay người bước đi.

Cố Vũ cùng Phương Hương liếc mắt nhìn nhau một cái, cũng kêu lên:

- Tiểu thư! Chúng ta cũng đi theo người!

Hàn Mai dừng chân lại, thản nhiên nói:

- Các ngươi quyết định rồi?

- Quyết định rồi! Chúng ta có chết cũng cũng sẽ đi theo Mai tỷ!

Cố Vũ lớn tiếng nói.

Sắc mặt Hàn Mai hơi dịu lại một chút, nàng cũng hiểu rằng, hai thị nữ này ở lại Nguyệt Diêu Tiên Cung, khẳng định sẽ không có kết cục tốt. Hiện giờ mình rời đi dù sao cũng cần có người ở bên cạnh hầu hạ chính mình. Hai người theo mình rất nhiều năm, quen thuộc và hiểu rõ ý mình:

- Tốt! Vậy chúng ta đi thôi.

Hàn Mai căn bản không có nhìn lại bất cứ người nào, bởi vì nàng biết, cho dù là lão tổ Nguyệt Diêu Tiên Cung, cũng không có cách nào thay đổi tình thế này được, cùng với ở lại chỗ này chịu nhục, chẳng thà sớm rời đi.

Thời điểm đi đến cửa điện, Hàn Mai nghiêng người, nhìn thoáng qua Tần Lập, lạnh lùng nói:

- Tần Lập! Chúng ta chờ xem!

Mấy lão tổ Nguyệt Diêu Tiên Cung, giờ này khắc này, đều cảm thấy trên mặt mình không ánh sáng, vốn đều muốn quên đi, cứ như vậy rời đi, nhưng vừa nhìn lại Tần Lập, mấy lão tổ liếc nhìn nhau một cái, một người trong đó mỉm cười nói:

- Vĩnh Xuân! Ngươi thay thế cung chủ đạt phát thần uy, thanh lý phản đồ của Nguyệt Diêu Tiên Cung, như vậy kế tiếp, có phải nên nói rõ về người trẻ tuổi bên cạnh ngươi với chúng ta hay không?

- Hắn là đồ đệ ta.

Vĩnh Xuân thượng nhân vẫn như cũ bình ổn đứng ở nơi đó thản nhiên nói:

- Các ngươi cứ lặp đi lặp lại Tần Lập này Tần Lập kia, nói nửa ngày, ta căn bản không biết Tần Lập là ai, ta hiện tại nói cho các ngươi, người trẻ tuổi này là ta thu làm đồ đệ, tên là Tần Phương.

Hải Ngự Phong thật lâu vẫn không nói gì, đúng lúc này thản nhiên nói:

- Vĩnh Xuân! Ngươi cần gì phải thế chứ! Vì một người ngoài mà phải chịu hạ mình, hà tất tự làm khổ mình như vậy chứ? Nói lời thật mất lòng, hôm nay, bất kể như thế nào, chúng ta cũng phải dẫn người này đi!

- Ha ha! Hải Ngự Phong! Rốt cục ngươi chịu nói ra mục đích của mình rồi sao? Ngươi tưởng Nguyệt Diêu Tiên Cung là địa phương nào? Muốn mang hắn đi, phải bước qua thi thể của ta rồi hẳn nói!

Vĩnh Xuân thượng nhân ngẩng đầu, đôi mắt tinh thuần, bình tĩnh nhin chăm chú vào Hải Ngự Phong. Bầu không khí trong đại điện chợt căng thẳng lên.

Cảnh giới Lôi Kiếp đấu với nhau, loại cơ hội ngàn năm một thuở này khó gặp, nhưng đồng dạng sự nguy hiểm cũng là rất kinh người!

Lúc này, một lão tổ Nguyệt Diêu Tiên Cung thản nhiên nói:

- Vĩnh Xuân! Ngươi lần này có hơi quá lố rồi!? Với thân phận địa vị của ngươi, nếu muốn thu đồ đệ, không công bố cho toàn bộ Nguyệt Diêu Tiên Cung, điều này thích hợp sao? Chẳng lẽ ngươi muốn cho chưởng giáo chí tôn, sau này bỗng dưng thêm ra một lão tổ tông hai mươi mấy tuổi sao?

- Ta muốn thế!

Vĩnh Xuân cũng không thèm liếc mắt nhìn vị lão tổ này một cái, thản nhiên nói:

- Ta làm chuyện gì còn phải để các ngươi chỉ dạy sao? Đừng tưởng rằng mình ăn nhiều cơm hơi lớn tuổi một chút, là có thể che dấu đi sự thật năm đó tò tò đi theo phía sau ta, nước mũi chảy ròng kêu tỷ tỷ ta dạy võ công!

- Ngươi…

Vị lão tổ vừa nói chuyện, lập tức phẫn nộ nói không ra lời.

Tần Lập cười thầm trong lòng, tính tình Vĩnh Xuân hắn thực rất thích, muốn nói cái gì liền nói cái đó, không hề che dấu chút nào. Nhìn như không có chút tâm cơ nào, nhưng ngay cả Hàn Mai là một nữ nhân có chỉ số thông minh rất cao, đều dễ dàng bị nàng tìm ra sơ hở, đồng thời tung một kích trí mạng.

- Tốt lắm tốt lắm, cũng không cần lầm ĩ, trước hãy giải quyết chuyện trước mắt này rồi nói sau.

Một lão tổ Nguyệt Diêu Tiên Cung, ở một bên lên tiếng giải hòa.

Vĩnh Xuân nhướng mày, nhìn Hải Ngự Phong, nói:

- Chúng ta nơi này không có người ngươi muốn tìm, người bên cạnh ta không hề có liên quan tới ngươi. Nếu ngươi muốn cưỡng ép dẫn hắn đi, hãy qua cửa ải của ta trước đã!

Hải Ngự Phong mỉm cười, gật gật đầu, nói:

- Ta đang có ý này!

- Nếu ngươi bị thua thì sao?

Trong đôi mắt tinh thuần của Vĩnh Xuân lộ ra vài phần khiêu khích.

- Không có khả năng!

Hải Ngự Phong cực kỳ có tự tin nói:

- Ta không có khả năng thua!

- Phải không? Nếu ngươi thua phải lập tức cút khỏi Tiên Cung cho ta! Về sau ít đến chỗ ta nơi này làm ra vẻ!

Vĩnh Xuân không chút khách khí lạnh lùng nói.

- Ôi, Vĩnh Xuân! Ngươi ta nhiều năm không gặp, ngươi cần gì phải tuyệt tình như thế chứ? Được rồi, nếu ta bại dưới tay ngươi, ta vĩnh viễn không bước vào Nguyệt Diêu Tiên Cung! Tuy nhiên, người này…

Hải Ngự Phong nói xong, chỉ ngón tay vào Tần Lập:

- Hắn cũng vĩnh viễn ở trong Nguyệt Diêu Tiên Cung đừng hòng ra ngoài!

- Ngươi có ý tứ gì?

Vĩnh Xuân lạnh lùng nhìn Hải Ngự Phong.

Hải Ngự Phong nói:

- Ta sẽ tăng thêm người ở bên ngoài! Hắn chỉ cần ra khỏi Nguyệt Diêu Tiên Cung, hẳn phải chết!

- Ha ha! Nếu ta ra ngoài Nguyệt Diêu Tiên Cung mà không chết thì ngươi chính là con rùa khốn kiếp hay sao?

Ai cũng không nghĩ tới, Tần Lập từ đầu vẫn không nói gì, đột nhiên cười mộc mạc nói ra một câu long trời lở đất như vậy.

- Muốn chết!

Thân hình Hải Ngự Phong hơi nhoáng lên một cái, một cỗ uy áp khổng lồ, cuồn cuộn mãnh liệt ập tới Tần Lập. Mà làm cho người ta cảm thấy vô cùng kinh hãi là cỗ uy áp này, không ngờ không có va chạm vào bất cứ đồ vật gì trong đại điện.

Lực khống chế, đã đạt tới cảnh giới đăng phong tạo cực!

"Ầm!" Trong không khí bỗng nhiên nổ vang một tiếng giòn tan, thân hình Vĩnh Xuân cũng hơi vừa động, trong nháy mắt ngăn chặn công kích của Hải Ngự Phong. Các đồ vật trong đại điện này nọ, đều không có bất cứ biến hóa gì, nhưng các cường giả chân chính ở đây đều là toát một thân mồ hôi lạnh, mọi người đều biết rằng: trong nháy mắt vừa rồi, hai cường giả tuyệt thế này đã chạm nhau một chiêu! Xem ra là đánh ngang tay, nhưng người chân chính sáng suốt, vẫn nhìn ra Vĩnh Xuân thượng nhân nhỉnh hơn một chút!

Bởi vì Hải Ngự Phong là người chủ động công kích, mà Vĩnh Xuân là bất ngờ phòng ngự! Tuy nhiên không ai biết trong khoảnh khắc vừa rồi, đến tột cùng Hải Ngự Phong dùng mấy thành công lực, cong không ai biết Vĩnh Xuân dùng mấy thành công lực, cho nên, hai người ai mạnh ai yếu quả thực khó nói.

Hải Ngự Phong mỉm cười:

- Vĩnh Xuân! Tên đồ đệ này của ngươi, cũng thực không có quy củ gì cả!

- Ta thích thế!

Vĩnh Xuân đứng đó giống như tòa núi lớn, nhướng mày nói với vẻ mặt không có gì quan trọng.

Diệt Thuần Khiết

Duy Ngã Độc Tôn

477. Chương 481: Hào Quang Vạn Trượng!

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

- Nếu đã như thế, nhiều lời vô ích, chúng ta đánh một trận được rồi!

Hải Ngự Phong nói xong, thần hình chợt lóe, ngay sau đó liền hiện ra trên bầu trời bên ngoài.

Vĩnh Xuân thượng nhân nhìn thoáng qua Minh Nguyệt thượng nhân cùng các lão tổ Nguyệt Diêu Tiên Cung kia, thản nhiên nói:

- Các ngươi nếu không sợ mất mặt, cứ mặc cho ta chống đỡ là được rồi!

Nói xong, thân hình cũng nhoáng một cái biến mất tại chỗ.

- Nàng ta có ý tứ gì vậy?

Một lão tổ Nguyệt Diêu Tiên Cung căm giận nói.

Nguyên vốn bởi vì chuyện Hàn Mai, họ cũng đã rất mất mặt, hiện tại thêm chuyện Tần Lập này nữa, thành kiến của họ đối với Vĩnh Xuân thượng nhân càng đậm thêm. Nhưng họ cũng đều biết, hôm nay nếu

Vĩnh Xuân bị đánh bại, như vậy cũng xem như toàn bộ Nguyệt Diêu Tiên Cung thua.

Cho nên, mặc kệ trong lòng có không thoải mái mấy đi nữa, những người này tất cả đều đi ra ngoài trợ trận cho Vĩnh Xuân. Không vì cái gì khác, tất cả chỉ vì vinh dự của Nguyệt Diêu Tiên Cung.

Nhưng họ đối với Tần Lập, thấy thế nào cũng không sao vừa mắt được.

Thừa dịp Vĩnh Xuân đi ra ngoài, Tần Lập còn chưa đi, một lão tổ Nguyệt Diêu Tiên Cung hướng về phía Tần Lập lạnh lùng nói:

- Thức thời, đừng tự mình cút khỏi Nguyệt Diêu Tiên Cung! Đừng tưởng rằng có Vĩnh Xuân che chở ngươi, ngươi sẽ có thể bình yên vô sự. Chuyện hôm nay, còn chưa giải quyết xong đâu! Chờ xong chuyện Hải gia, sẽ quay lại tính sổ tiếp với ngươi.

Nói xong, thân hình chợt lóe, cũng biến mất ở trong không khí.

Tần Lập nổi lên một chút cười lạnh nơi khóe miệng, thầm nghĩ: "Ngươi tính là cái gì, đơn đả độc đấu, lão tử chỉ năm mươi chiêu là có thể làm thịt ngươi rồi! Cứ tưởng mình là đại năng đương thời sao? Khó trách năm đó bị Vĩnh Xuân đè ép ở dưới, người như thế, cho dù tới cảnh giới Địa Tiên, cũng bị người ta giẫm trên đầu."

Những người Hải gia cũng đều tranh nhau rời đi, thời điểm Hải Kim Tôn đi ngang qua bên người Tần Lập, hắn cười gằn hai tiếng.

- Ngươi khùng à!

Tần Lập mở miệng mắng ngay mặt:

- Hắc hắc cái gì? Nếu muốn ăn phân thì vào nhà vệ sinh đi!

- Tần Lập! Ngươi hãy đợi đấy!

Hải Kim Tôn tức giận đến sắc mặt đỏ bừng, hung hăn trừng mắt nhìn Tần Lập, rồi phẩy tay áo bỏ đi.

Cuối cùng, trong đại điện chỉ còn lại có Minh Nguyệt thượng nhân cùng với đám người Hồ, Mạc trưởng lão. Minh Nguyệt thượng nhân than nhẹ một tiếng, ánh mắt phức tạp nhìn thoáng qua Tần Lập rồi cũng đứng dậy rời đi.

Mặc kệ nói như thế nào, Hàn Mai cũng là đệ tử bà yêu thích. Hơn nữa tính tình Minh Nguyệt cực kỳ bao che khuyết điểm, chuyện ngày hôm nay nếu không phải Vĩnh Xuân áp đảo chặt chẽ, thậm chí bà ta đã có thể áp chế lại.

Khiến Minh Nguyệt thượng nhân cũng không nghĩ tới là tính tình Hàn Mai lại cương liệt như thế, nói đi là đi, hơn nữa đi không hề lưu luyến. Cho nên, mặc dù theo lý trí, Minh Nguyệt thượng nhân cũng biết lão tổ tông làm đúng, bởi vì tính cách của Hàn Mai như vậy, thật sự là không thích hợp trở thành chưởng giáo chí tôn của Nguyệt Diêu Tiên Cung.

Lòng dạ quá mức hẹp hòi, điều này đừng nói là theo tuổi tác tăng lên và lịch duyệt có thể làm thay đổi bản tính, mà ngược lại sẽ càng ngày càng tồi tệ, vĩnh viễn cũng không có khả năng thay đổi, có chăng chỉ là che giấu đi mà thôi.

Nói cách khác đó mới chính là mối nguy hiểm. Nhưng theo tình cảm mà nói, Minh Nguyệt thượng nhân còn là có chút không chịu đựng được biến cố này. Cho nên đối với Tần Lập bà ta có cảm giác hết sức phức tạp và mâu thuẫn.

Đợi cho Minh Nguyệt thượng nhân cũng rời khỏi, sau đó Hồ trưởng lão nhìn thoáng qua Tần Lập, lén dựng thẳng lên ngón tay cái với Tần Lập. Tần Lập cười khổ một tiếng rồi cũng đi theo ra ngoài.

Bên ngoài, giữa không trung, Vĩnh Xuân thượng nhân cùng Hải Ngự Phong Hải gia, hai người đang đối diện nhau.

Hải Ngự Phong như trước hai tay buông xuôi, một bộ dáng hờ hững xem thường, cười hỏi:

- Vĩnh Xuân! Vừa mới ngươi đã hỏi ta nếu bại thì sao? Như vậy đi, kẻ đến cũng không thể phi lễ, ngươi nói trước đi nếu ngươi bị đánh bại thì sao? Phải chăng liền để mặc cho ta mang Tần Lập đi?

- Ta sẽ không thua!

Vĩnh Xuân trả lời, cũng giống như Hải Ngự Phong, cũng là tự tin đến khiến cho người ta không nói được lời nào.

- Một khi ngươi bại thì sao? Hai người chúng ta, chung quy phải có một người thắng sao?

Hải Ngự Phong thật rất có kiên nhẫn hỏi.

- Ta bị đánh bại thì thua. Còn có thể mang hắn đi được không, đó là chuyện của ngươi!

Vĩnh Xuân thực rất vô lại trả lời.

- Được, Vĩnh Xuân! Hãy nhớ rõ lời nói của ngươi1

Đối với Hải Ngự Phong mà nói, một tên như Tần Lập, kỳ thật vốn cũng không cần hắn tự mình ra tay, lần này đến Nguyệt Diêu Tiên Cung, đúng ra là hắn muốn nhìn lại Vĩnh Xuân một chút.

Bởi vì năm đó, giữa hắn cùng Vĩnh Xuân còn một đoạn chuyện xưa. Năm đó, Vĩnh Xuân tuy rằng không phải là mỹ nữ tuyệt thế, nhưng bởi vì thực lực mạnh mẽ cùng bối cảnh Nguyệt Diêu Tiên Cung lúc đó, nên

trở thành đối tưởng ở địa phương cực Tây được rất nhiều thanh niên tuấn kiệt tranh nhau truy đuổi. Hải Ngự Phong cũng là một trong số đó.

Hơn nữa, năm đó Hải Ngự Phong cùng Vĩnh Xuân, hai người được người ta xưng là kim đồng ngọc nữ, là hai người cùng thời được xem trọng nhất.

Ngay từ đầu song phương dường như đều có chút ý tứ với nhau, nhưng sau này không biết vì sao, hai người trở mặt. Hải gia còn thiếu Vĩnh Xuân một mối nhân tình lớn, đương nhiên, kẻ sau màn sẽ không để cho ngoại nhân biết.

Nhưng giữa hai người kể từ đó về sau không còn lui tới nữa. Lúc ấy cũng rất nhiều người biết chuyện, cũng có không ít người vì thế cảm thấy tiếc hận, cảm thấy một đôi đẹp như vậy lại tan vỡ thật đáng tiếc.

Nhưng nguyên nhân vì sao, cũng chỉ có chính đương mới biết rõ, hiện tại đoạn lịch sử đó đã bị phủ đầy bụi từ lâu rồi.

Nếu Hải Ngự Phong không nghe nói có nam nhân vào ở trong động phủ của Vĩnh Xuân thượng nhân, trong lúc nhất thời tâm huyết dâng trào, hắn cũng không có khả năng xuất hiện ở tại địa phương này.

Bởi vì hắn cảm thấy ghen ghét.

Xem ra quả thực vớ vẩn, nhưng sự thật chính như thế, đích xác là hắn ghen! Nữ nhân hắn yêu mến điên cuồng năm đó, đối với bất cứ nam nhân nào đều không đổi sắc, không ngờ lại có thể cho phép một người tuổi còn trẻ ở lại trong động phủ của mình.

Tuy rằng song phương niên kỉ bối phận chênh lệch quá nhiều, nhưng cường giả chân chính ở địa phương cực Tây, đâu có ai đặt vấn đề chênh lệch này ở trong mắt? Bọn họ có được tuổi thọ vô hạn, trong mắt người phàm tục họ chẳng khác gì thần tiên.

Tuổi tác với bọn họ mà nói căn bản không là vấn đề! Về phần nói bối phận… song phương không thân cũng chẳng quen, bối phận tính cái rắm gì chứ!

Cho nên, quả thực Hải Ngự Phong có cảm giác ghen tị, hơn nữa nam nhân có thể đi vào động phủ của Vĩnh Xuân kia, không ngờ còn là một tên cừu địch của Hải gia, còn là một thiên tài tuyệt thế lợi hại nhất mấy vạn năm mới xuất hiện ở khắp Thiên Nguyên Đại Lục. Càng làm cho Hải Ngự Phong cảm thấy khó tin là người này… Con bà nó! Còn là tân vương giả của bộ tộc tử đồng…

Điều này còn có thiên lý nữa sao? Như thế nào chuyện tốt trên đời này, đều bị hắn giành lấy chứ?

Người như thế, hoặc là thu để mình dùng, hoặc là ngay lập tức thừa dịp hắn chưa đủ lông đủ cánh diệt trừ hắn.

Thiên tài như vậy quả thực thật đáng sợ! Căn bản không phải những thiên tài xuất hiện tại các môn phái gia tộc bình thường có thể so sánh được. Một khi thực lực của hắn đạt tới cảnh giới nhất định nào đó, đủ lông đủ cánh, đến lúc đó toàn bộ Thiên Nguyên Đại Lục, sẽ không còn người nào là đối thủ của hắn.

Đến lúc đó, cái gì Hải gia, cái gì tử đồng, cái gì thành Thông Thiên hay là Nguyệt Diêu Tiên Cung, hết thảy sẽ bị người này dẫm nát dưới chân.

Điều này, đối với Hải gia có được kế thừa từ Thái Cổ mà nói, quả thực chính là mối sỉ nhục tày trời, hoàn toàn không thể chịu đựng nổi. Cho nên, người như vậy phải diệt trừ!

- Đừng nhiều lời! Ra tay đi!

Vĩnh Xuân nhìn về phía Hải Ngự Phong, trong ánh mắt tịnh không dao động, không có một tia gợn sóng làm cho Hải Ngự Phong thất vọng không thôi.

Hắn chung quy vẫn luôn nghĩ rằng: Vĩnh Xuân sẽ còn nhớ tới đoạn tình cũ giữa hai người năm đó, tuy rằng không có quan hệ thực chất gì cả, nhưng mối quan hệ giữa hai người năm đó, đích thật rất tốt.

Nếu sau lại không phát sinh một sự kiện kia, chỉ sợ hai người hiện tại đã trở thành đôi tình lữ đang cùng nhau rong rủi giang hồ khiến cho người ta hâm mộ rồi.

Ánh mắt Hải Ngự Phong lộ vẻ buồn bã, trầm giọng nói:

- Được, Vĩnh Xuân! Ngươi hãy cẩn thận!

Nói xong, thân hình Hải Ngự Phong, đột nhiên biến mất không thấy, trong không khí chỉ xuất hiện một tia dao động mờ nhạt, theo sau đó là một trận cuồng phong mãnh liệt, như cơn gió lốc cuồn cuộn cuốn tới phía Vĩnh Xuân.

Vĩnh xuân khẽ nhếch miệng, thầm nghĩ: "Ba ngàn năm rồi, ngươi vẫn không có một chút tinh tiến sao?"

Vừa nghĩ, Vĩnh Xuân vẫn đứng tại chỗ, vung tay lên, trong nháy mắt một làn gió nhẹ cực kỳ dịu dang ấm áp, nghênh đón cơn lốc hung mãnh đánh úp lại này.

Cơn lốc nhìn như có thể thổi quét sạch vạn vật trong thế gian này, dường như tảng hàn băng cứng rắn gặp phải ánh mặt trời nóng cháy, không ngờ chỉ trong khoảnh khắc tan thành mây khói.

Đột nhiên, làn gió nhẹ ấm áp Vĩnh Xuân tiện tay tung ra đó, giống như ánh mặt trời mới mọc lên đỏ rực, bùng phát ra hào quang vạn trượng.

Vầng hào quang này không ngờ tựa như ánh nắng mặt trời chiếu rọi xuống bao phủ vạn vật trong thiên địa, vầng hào quang đó khiến cho mọi người phía dưới, gần như trong nháy mắt, đều không kìm được đưa tay che ánh mắt. Đồng thời theo bản năng phát ra một tiếng thét kinh hãi.

Mặc kệ là các lão tổ Nguyệt Diêu Tiên Cung, hay là những danh túc Hải gia, cả một đám đều há to miệng, trợn mắt nhìn Vĩnh Xuân đứng trên bầu trời như một vị Thần nhân.

Ai nấy cũng không thể tưởng được, thực lực của Vĩnh Xuân đã tiến tới một loại cảnh giới bọn họ gần như không thể hiểu được.

Mà Hải Ngự Phong thì bị vầng hào quang này bao phủ ở bên trong. Mọi người bị chiếu sáng đến mắt không thể mở ra, bất cứ ai cũng không biết tình trạng hiện tại của hắn thế nào, càng không ai biết bên trong hào quang cực kỳ chói mắt này, đang ẩn dấu sát khí gì trong đó.

"Ầm!"

Bỗng dưng vang lên một tiếng nổ như sét đánh, làm cho cả toàn núi lớn đều rung động, bỗng không sinh ra một tia chớp càng thêm chói mắt bổ về phía Vĩnh Xuân.

Lôi Kiếp.

Trong lòng Tần Lập vừa động, không chớp mắt nhìn một màn trên bầu trời này. Thần thức hắn cũng đang cảm giác mọi biến hóa trong thiên địa chung quanh.

Chỉ thấy theo xuất hiện của tia chớp này, trên bầu trời gió nổi mây phun, mây đen nhanh chóng tụ tập lại, cuồn cuộn mà tới nổi lên tiếng rít gào, giống như từng con từng con viễn cổ cự thú ào tới.

Cùng lúc đó, ngay tại hướng sơn môn Nguyệt Diêu Tiên Cung đột nhiên vang lên một tiếng rống giận kinh thiên động địa.

"Grào!"

Tần Lập đột nhiên nhớ tới trong truyền thuyết Nguyệt Diêu Tiên Cung có một con thái cổ dị thú trấn thủ sơn môn… Gọi là Thứ!

Trận chiến đấu giữa hai người, không ngờ đã làm kinh động tới nó.

Theo một tiếng rít gào của thần thú Thư kia, mây đen cuồn cuộn trên bầu trời, tựa như bọt xà phòng bị thổi mạnh, trong nháy mắt tứ phân ngũ liệt, rất nhanh tiêu tán sạch.

Mà tia chớp đang bổ về phía Vĩnh Xuân, bị nàng với vẻ mặt mỉm cười… chộp vào trong tay.

Vĩnh Xuân lúc này giống như một vị nữ thần, tay cầm một tia chớp không ngừng lấp lóe xỏ xuyên qua thiên địa, gương mặt lạnh lùng nhìn Hải Ngự Phong ở đối diện, thản nhiên nói:

- Hải Ngự Phong! Ngươi không còn là đối thủ của ta nữa rồi!

Nói xong, quay quay tia chớp trong giây lát, rồi hung hăng ném về phía Hải Ngự Phong.

Mà vầng hào quang sáng trắng chói mắt trong thiên địa kia trong nháy mắt biến mất. Lại nhìn tới thân mình Hải Ngự Phong, bị tia chớp này hung hăng đánh tung ra ngoài.

Phía dưới tất cả người Hải gia, không thể ngăn chặn phát ra một tiếng kinh hô. Lão tổ Hải Ngự Phong thực lực siêu cường của họ, không ngờ… bị đánh bại.

Diệt Thuần Khiết

Duy Ngã Độc Tôn

478. Chương 482: Hải Gia Bại Lụi!

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

Mọi người đều bị kinh ngạc đều ngây người ở tại chỗ, bao gồm cả Hải Ngự Phong bị tia chớp của mình đánh trúng, trên khuôn mặt anh tuấn của hắn giờ phút này hiện rõ vẻ kinh hồn bạt vía. Hắn không dám tin đứng ở đó, nhìn Vĩnh Xuân ở trên không khung như nữ thần, trong mắt lóe ra hào quang không thể tin.

Nàng như thế nào có thể trở nên cường đại như vậy? Vĩnh Xuân năm xưa cho dù hơn hắn một chút, nhưng tuyệt đối không có khả năng có ưu thế áp đảo như hiện tại.

Những năm gần đây, thực lực Hải Ngự Phong tăng lên rất nhanh, tuy rằng không thể đột phá đến cảnh giới Địa Tiên nhưng hắn rất tự tin, võ giả cảnh giới Lôi Kiếp, hắn không sợ một ai.

Bởi vì hắn đối với khống chế pháp tắc thiên địa đã đạt tới một cảnh giới làm người ta sợ hãi. Tựa như tia chớp vừa rồi nếu bổ lên người một võ giả cảnh giới Đan Nguyên Anh Hóa, hắn rất có tin tưởng có thể trực tiếp bổ đối phương thành tro bụi.

Ngay cả cặn cũng không để lại.

Mà Vĩnh Xuân không ngờ đồng dạng nắm giữ loại pháp tắc này, hơn nữa năng lực lý giải cùng khống chế tuyệt đối mạnh hơn hắn không biết bao nhiêu lần.

Vĩnh Xuân đã hạ thủ lưu tình.

Điểm ấy không thể nghi ngờ bởi vì Hải Ngự Phong cũng không bị thương. Trường hợp vừa rồi, nhìn như mạo hiểm nhưng Vĩnh Xuân căn bản không bộc phát ra toàn bộ thực lực.

Cảm giác chua xót của thất bại từ đáy lòng dâng lên, khóe miệng Hải Ngự Phong nổi lên một tia cười ảm đạm.

- Vĩnh Xuân! Nhiều năm không thấy, thực lực của ngươi càng ngày càng mạnh. Ta thua!

Cường giả chân chính, thua là thua. Bất kể lúc trước kiêu ngạo bao nhiêu, cả vú lấp miệng em đến mức nào nhưng bọn họ cũng không vì thái độ của mình mà đổ tại cho bất kỳ lý do nào. Nếu mọi chuyện đều vì mình mà lấy lý do này nọ, như vậy bọn họ không có khả năng có thành tựu ngày nay.

- Ta sẽ tuân thủ lời hứa, rời khỏi Nguyệt Diêu Tiên Cung.

Hải Ngự Phong nói xong, đôi mắt tràn ngập phức tạp, nhìn thoáng qua Tần Lập đứng ở bên kia vẻ mặt đồng dạng khiếp sợ, cười ảm đạm:

- Tần Lập, lần này coi như vận khí của ngươi tốt. Lần sau gặp mặt, ta sẽ không bỏ qua cho ngươi.

Tần Lập vừa rồi đích xác bị sự cường đại của Vĩnh Xuân làm rung động, sau đó lại nghĩ đến những cường giả thời đại Thái cổ - võ giả cảnh giới Địa Tiên lại là một tình trạng như thế nào?

Cho dù là Vĩnh Xuân cảnh giới Lôi Kiếp, ở trong thế giới kiếp trước của Tần Lập đã là giống như thần tiên.

Những lão quái vật có thể hô phong hoán vũ, có thể sử dụng nguyên tố Ngũ Hành trong thiên địa để công kích, sống lâu đến mấy ngàn năm, thậm chí hơn vạn năm… người như vậy không phải thần tiên thì là cái gì?

Nhưng trên thế giới này, bọn họ đồng dạng cũng là người, cũng có thất tình lục dục, cũng có sự yêu thích của mình. Như vậy có phải là những thần tiên kiếp trước mình sung bái, kỳ thật cũng chính là những người như Vĩnh Xuân? Bọn họ cũng không phải thần, kỳ thật cũng là người?

Trong lòng suy nghĩ, Tần Lập bỗng nhiên nghe thấy những lời này của Hải Ngự Phong, phục hồi tinh thần lại, mỉm cười vẻ mặt vô tội nhìn Hải Ngự Phong:

- Ta cùng Hải gia các ngươi không cừu không oán, thậm chí không biết các ngươi. Ngươi cớ sao phải tận lực bức bách?

- Không cừu không oán sao?

Khóe miệng Hải Ngự Phong nổi lên một tia cười lạnh nói:

- Trước mặt chân nhânh không nói láo. Tần Lập, ngươi cũng không nên có bất kỳ tâm tư may mắn nào, ta tất sẽ trừ diệt ngươi!

Trong lòng Tần Lập nổi lên một cỗ lửa giận. Hắn cùng Hải gia này kỳ thật cũng không có cừu hận quá lớn. Chỉ đánh với Hải Kim Tôn một trận, nhưng Hải Kim Tôn kỹ nghệ không bằng người, thua cũng không phải là bình thường sao?

Chẳng lẽ trên đời này chỉ cho phép các ngươi khi dễ người, không cho người ta trả đòn?

Còn có một việc nữa là chuyện thanh niên đầu trọc giả trang luyện khí đại sư họ Kim bị Tần Lập vạch trần. Nếu Hải gia là loại gia tộc khí phách có gan dám chịu trách nhiệm, ngược lại hẳn nên cảm tạ hắn mới phải, bởi vì hắn ngăn cản những người kia làm bại hoại thanh danh Hải gia.

Mà Hải Ngự Phong này coi như là tiền bối cao nhân rồi, lại luôn miệng nói trừ diệt Tần Lập?

Dựa vào cái gì?

"Chẳng lẽ mình thiên phú cực cao, thực lực tăng nhanh, cũng làm e ngại Hải gia các ngươi?"

Tuy nhiên, những lời này Tần Lập cho rằng không cần phải nói ra. Người ta nếu một lòng muốn diệt trừ mình, mình cần gì phải đi nói lý lẽ với người ta?

Lời nói của Hải Ngự Phong đã nói rất rõ ràng, nói rõ cho mọi người: Hải gia ta thực kiêng kị Tần Lập, cho nên phải diệt trừ hắn miễn cho ngày sau hắn quật khởi, xử lý Hải gia ta!

Kỳ thật ai cũng biết, đây là một giả thiết thật ngu ngốc. Trước không nói đến Tần Lập nhất định có thể quật khởi hay không, cho dù thật sự quật khởi chẳng lẽ nhất định trở mặt với Hải gia ngươi sao?

Thế giới này rất lớn cũng không phải chỉ một nơi Cực Tây này là có lẽ có chút nguy hiểm. Muốn diệt trừ người khác, Hải gia này bá đạo kiêu ngạo cũng đích xác khiến người ta xem mà cảm thán.

Lúc này Vĩnh Xuân từ không trung hạ xuống đứng bên cạnh Tần Lập, thản nhiên nói:

- Hải Ngự Phong, ngươi đây là ép ta ra tay với ngươi sao?

Hải Ngự Phong nao nao, trong mắt hiện lên một tia phẫn nộ và ghen tị thật sâu, mỉm cười nói:

- Vĩnh Xuân, ngươi không rõ. Hải gia ta không phải chỉ có một mình Hải Ngự Phong ta. Chuyện này, cũng không phải do ta quyết định. Mà Nguyệt Diêu Tiên Cung các ngươi, có năng lực bảo hộ người này bao lâu? Không phải là ta giáp mặt châm ngòi, bởi vì nội bộ Nguyệt Diêu Tiên Cung các ngươi đều vì người này mà sinh ra vết rạn nứt. Ha ha. Tần Lập hắn đường đường là một nam nhân, có thể vẫn luôn nhẫn nhịn đứng sau nữ nhân?

- Hải Ngự Phong, ngươi câm miệng cho ta!

Vĩnh Xuân mày liễu dựng đứng, trên người tản ra một cỗ sát khí mãnh liệt. Nàng thật sự nổi giận, lạnh nhạt nói:

- Đừng bức ta ra tay với ngươi. Phép khích tướng này của ngươi, không cảm thấy rằng có chút thấp kém sao? Cái gì gọi là đứng sau lưng nữ nhân? Đừng quên, Hải Ngự Phong ngươi trước ba mươi tuổi ngay cả

cảnh giới Phá Toái Hư Không còn không đến, thành thành thật thật đi sau đít trưởng bối nhà ngươi giả bộ con cháu đó. Ngươi có tư cách gì, nói hắn như vậy?

Sắc mặt Hải Ngự Phong xanh mét, gật gật đầu thản nhiên nói:

- Tốt! Vĩnh Xuân, ta cũng không nói nhiều với ngươi. Ngươi cố gắng mà bảo vệ tình nhân bé nhỏ của ngươi cho tốt đi!

Nói xong, hắn quay người hướng về phía đám con cháu, đệ tử Hải gia nói:

- Chúng ta đi!

- Hải Ngự Phong! Ngươi ngậm máu phun người! Cái gì tình nhân bé nhỏ?

Vĩnh Xuân tức giận khuôn mặt trắng bệch. Nàng ta tuy rằng nhìn như tuổi rất trẻ, nhưng dù sao tuổi đã rất nhiều rồi, hơn nữa chưa từng có từng trải về cảm tình. Đối với Tần Lập cũng chỉ là thích thiên phú võ học của hắn, làm gì có ý gì khác. Mà lời nói của Hải Ngự Phong lúc này, chỉ sợ không được bao lâu sẽ truyền ra ngoài: Lão tổ tông Vĩnh Xuân thượng nhân của Nguyệt Diêu Tiên Cung coi trọng một thanh niên không đến ba mươi tuổi…

Đây quả thật là một lời vu khống trắng trợn.

- Ha ha! Không có gì, ngươi đừng cho là thật!

Bản lĩnh chọc giận của Hải Ngự Phong không chút nào kém thực lực của hắn.

- Chờ một chút!

Tần Lập từ đầu đến giờ vẫn không nói chuyện bỗng nhiên gọi giật lại đám người Hải gia đang chuẩn bị rời đi.

- Ồ? Gì thế? Tần công tử nguyện ý từ sau lưng nữ nhân đứng ra, giống một nam nhân chân chính đối mặt chúng ta?

Lời nói Hải Kim Tôn chuẩn bị đã lâu, rốt cục nói ra sau đó lạnh lùng nhìn Tần Lập.

- Bại tướng dưới tay, ngươi tính là vật gì? Ngươi cũng có tư cách cùng ta nói chuyện như vậy? Lão tử tránh ở sau lưng nữ nhân, ngươi ngay cả ta cũng không bằng, vậy ngươi là cái thá gì?

Lời nói châm chọc khiêu khích của Tần Lập ập vào Hải Kim Tôn, sau đó nói:

- Cút sang một bên, nơi đây không có chuyện của ngươi.

- Tần Lập, ta muốn giết ngươi!

Hải Kim Tôn thiếu chút nữa bị lời nói của Tần Lập chọc giận hộc máu, giận tím mặt.

- Lui ra phía sau.

Hải Ngự Phong quát khẽ một tiếng, ngăn cản Hải Kim Tôn xúc động, hai mắt híp lại nhìn Tần Lập từ trên xuống dưới, đột nhiên cười nói:

- Không hổ là nam nhân có thể khiến Vĩnh Xuân coi trọng, đích xác có vài phần không giống người thường. Ngươi gọi chúng ta lại, là có ý gì? Nói với ta, hẳn là có thể chứ?

Tần Lập cười gật gật đầu nói:

- Ngươi nghe thật kỹ cho lão tử! Muốn giết ta đúng không? Tốt lắm! Từ hôm nay trở đi, ta thề trước mặt mọi người, tất diệt Hải gia các ngươi!!!

Tần Lập vừa nói lời này, tất cả mọi người trợn mắt há hốc mồm. Đám người Hải gia thì giận tím mặt, mà đám người Nguyệt Diêu Tiên Cung thì dùng cặp mắt nhìn kẻ ngu ngốc mà nhìn về phía Tần Lập.

Trong lòng bọn họ đều nghĩ: “Người này đầu óc có bệnh à? Hắn điên sao? Tiêu diệt toàn Hải gia? Khoác lác có thể nào kinh người như vậy sao? Hải gia là gia tộc thế nào? Đó là một thế lực siêu nhiên nổi danh

ngang với Nguyệt Diêu Tiên Cung. Một cái Hải Ngự Phong đã có thể tiêu diệt ngươi dễ dàng, ngươi lấy cái gì tiêu diệt toàn gia tộc người ta?"

- Ngươi điên rồi!

Vĩnh Xuân vẻ mặt lo lắng nhìn Tần Lập.

Vĩnh Xuân vừa dứt lờ, một lão tổ tông Nguyệt Diêu Tiên Cung – một nữ nhân xinh đẹp nhìn qua hơn ba mươi tuổi, thản nhiên nói:

- Ngươi thề là ngươi thề, không nên liên lụy đến Nguyệt Diêu Tiên Cung. Nguyệt Diêu Tiên Cung luôn luôn lấy hòa bình phát triển là chính, tôn chỉ của Nguyệt Diêu Tiên Cung là phản chiến. Cho nên, lời này của ngươi chỉ có thể đại biểu cá nhân ngươi, không chút quan hệ với Nguyệt Diêu Tiên Cung!

- Đúng vậy! Mặc kệ ngươi là Tần Lập hay là Tần Phương, lời nói của ngươi chỉ có thể đại biểu cá nhân ngươi. Ngươi đừng hòng kéo Nguyệt Diêu Tiên Cung xuống nước!

Một lão tổ khác của Nguyệt Diêu Tiên Cung nói.

- Vĩnh Xuân! Ngươi thấy được không? Nam nhân ngươi coi trọng này, chậc chậc, thật sự là kiêu ngạo đó! Tiêu diệt Hải gia ta, ha ha ha! Được, ta sẽ chờ ngươi đến tiêu diệt!

Hải Ngự Phong dường như hết sức vui vẻ, nhưng trong mắt lại không có chút ý cười, lóe ra sát khí lạnh băng xoay người bước đi.

Một đám người Hải gia đều dùng ánh mắt cừu hận nhìn Tần Lập dường như đang nhìn một người chết.

Đợi cho tất cả người Hải gia đều đi, mấy lão tổ Nguyệt Diêu Tiên Cung đều đi về phía Tần Lập. Vĩnh Xuân lập tức chắn trước mặt Tần Lập, lạnh lùng nhìn những người đang vây quanh.

Tần Lập vươn tay, nhẹ nhàng gạt Vĩnh Xuân sang một bên, cười nói:

- Yên tâm, ta không sao! Ta không có thói quen để nữ nhân che gió chắn mưa cho ta.

- Tần Lập, ngươi không nên tin…

Lời nói Vĩnh Xuân trực tiếp bị Tần Lập cắt ngang:

- Lời nói bọn họ, ta không quan tâm. Ân tình tiền bối đối với ta, Tần Lập ghi nhớ trong lòng.

Tần Lập nói xong, bỗng nhiên truyền âm cho Vĩnh Xuân:

- Giúp ta chiếu cố ba nữ tử đến tử phương Đông, môn hạ của Mạc trưởng lão: Bộ Vân Yên, Triệu Thiên Thiên, Lệnh Hồ Phi Nguyệt.

Tần Lập nói xong, ngẩng đầu, nhìn đám lão tổ Nguyệt Diêu Tiên Cung, chậm rãi nói:

- Ta biết các ngươi muốn nói cái gì, ta có thể nói thẳng. Ta đến Nguyệt Diêu Tiên Cung cũng không phức tạp như các ngươi tưởng tượng, cũng không muốn kéo các ngươi xuống nước. Cho nên, các ngươi không cần sợ. Một lát nữa ta sẽ rời khỏi đây!

Diệt Thuần Khiết

Duy Ngã Độc Tôn

479. Chương 483: Vĩnh Xuân Thu Đồ Đệ!

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

Vĩnh Xuân há miệng nhưng vẫn không nói ra lời nào, trầm mặc một hồi. Câu nói vừa rồi của Tần Lập làm nàng rất chấn động!

"Ta không có thói quen để nữ nhân che gió chắn mưa cho ta!"

"Chẳng lẽ… trong lòng hắn, ta là một nữ nhân mà không phải một lão bà sống mấy ngàn năm?"

Sợi tơ lòng của Vĩnh Xuân không biết vì cái gì mà khẽ rung động, tạo nên từng hồi sóng gợn lăn tăn!

Đợi khi Vĩnh Xuân phục hồi tinh thần, Tần Lập đã đi rất xa. Vĩnh Xuân rất muốn mở miệng gọi hắn lại nhưng không biết nên dùng lý do gì. Nàng rất thưởng thức Tần Lập, thậm chí nguyện ý giúp hắn đi diệt Hải gia. Nhưng vào tình huống hiện tại nàng cũng không thể giữ Tần Lập ở lại Nguyệt Diêu Tiên Cung.

Dù sao hôm nay trước mặt mọi người Tần Lập nói ra lời ấy, chẳng khác nào tự đặt bản thân vào một trường hợp vạn kiếp bất phục. Nếu Tần Lập còn ở lại Nguyệt Diêu Tiên Cung, như vậy chẳng phải là Nguyệt Diêu Tiên Cung đứng về phía Tần Lập, đối lập với Hải gia sao?

Hải gia muốn tiêu diệt Tần Lập, Tần Lập ngược lại muốn diệt Hải gia. Đây đã là cục diện không chết không thôi!

Cho dù Vĩnh Xuân có địa vị chí cao vô thượng ở Nguyệt Diêu Tiên Cung cũng không có thể dưới tình huống như vậy giữ Tần Lập ở lại Nguyệt Diêu Tiên Cung. Cho nên, khi Tần Lập nói muốn rời đi, nàng hẳn là nên thở phào nhẹ nhõm, nhưng… vì sao trong lòng lại có phiền muộn, lo lắng đây?

Vĩnh Xuân trầm mặc một hồi, nhìn bóng lưng Tần Lập dần biết mất trong mắt mọi người, nhìn thoáng qua đám lão tổ sắc mặt đang rất phức tạp, thản nhiên nói:

- Một ngày nào đó, các ngươi sẽ hối hận vì chính hàng động của mình hôm nay!

Vĩnh Xuân nói xong, thong thả rời đi.

- Hối hận? Là hối hận không sớm phát hiện chuyện này!

Một lão tổ bĩu môi, nhìn lướt qua bóng dáng Vĩnh Xuân rời đi.

- Ha ha! Mọi chuyện coi như giải quyết, không nghĩ tới Vĩnh Xuân không ngờ thật sự động xuân tâm. Có ý tứ.

Một lão tổ khác vẻ mặt khinh miệt:

- Đáng tiếc! Tiểu tử kia không biết sống chết, dám nói ra lời kiêu ngạo như vậy. Tính toán của Vĩnh Xuân lúc này, coi như uổng phí!

- Muốn cho chúng ta hối hận, chúng ta cứ chờ xem là được!

Từng người một lên tiếng, rồi chào Minh Nguyệt mà rời đi.

Còn lại Minh nguyệt thượng nhân cùng một đám cao tầng Nguyệt Diêu Tiên Cung. Vẻ mặt Hồ trưởng lão có chút mất mát, kỳ thật nàng giống như Vĩnh Xuân thượng nhân, phi thường coi trọng Tần Lập, lại không ngờ sự tình lại diễn ra như vậy, trong lòng hết sức thống hận Hàn Mai. Nếu không phải nàng ta mật báo cho Hải gia, làm sao sẽ xảy ra chuyện như thế này?

Cũng may Hàn Mai bị đuổi khỏi Tiên Cung, khiến cho cảm giác khó chịu của Hồ trưởng lão giảm đi rất nhiều.

Tâm tình phức tạp nhất và cũng khó chịu nhất chỉ sợ chính là Minh Nguyệt thượng nhân. Ái đồ Hàn Mai phạm sai lầm rất lớn, bị người nắm lấy nhược điểm đuổi khỏi môn phái, mà Tần Lập nhất định có thể trở thành tuyệt thế cường giả cũng bị Hải gia và một đám lão tổ Tiên Cung ép buộc phải rời đi.

Hôm nay đối với cả Nguyệt Diêu Tiên Cung mà nói, có thể nói là một ngày đen tối. Nhìn xem một đám cao tầng Nguyệt Diêu Tiên Cung phía sau mặt lộ biểu tình may mắn, Minh Nguyệt thượng nhân than nhẹ một tiếng trong lòng, thầm nghi: “Cho dù không có Hải gia cùng các lão tổ làm khó dễ, chỉ sợ những cao tầng này đại đa số đều phản đối Tần Lập ở lại Nguyệt Diêu Tiên Cung thôi!”

Thật sự là một đám người thiển cận! Nguyệt Diêu Tiên Cung đã dần dần không có loại không khí lúc ban đầu. Tranh quyền đoạt lợi, ích kỷ lạnh lùng đã bắt đầu lan tràn trong môn phái!

Cùng với như vậy, còn không bằng đặt cược lên Tần Lập, liều một hồi với Hải gia!

Minh Nguyệt thượng nhân nghĩ thầm trong lòng, cho mọi người tản đi, rời đi mang theo vài phần sầu lo.

Chuyện này, sau vài canh giờ truyền khắp Nguyệt Diêu Tiên Cung.

Khi Bộ Vân Yên, Triệu Thiên Thiên cùng Lệnh Hồ Phi Nguyệt nghe nói đến chuyện này, ba người tụ lại cùng một chỗ, một hồi lâu không nói nên lời. Vốn tưởng rằng lúc này Tần Lập đến đây, bọn họ rất rõ ràng vì sao hắn không tạm biệt bọn họ chỉ bởi vì sợ liên lụy đến họ.

Nhưng trong lòng ba người, cho dù chết cũng muốn chết cùng một nơi với Tần Lập!

Nếu Tần Lập thật sự bặp bất trắc, họ sống trên đời này, lại còn ý nghĩa gì nữa?

Lệnh Hồ Phi Nguyệt chớp chớp mắt, nhiều năm sống cùng nhân loại khiến cho Lệnh Hồ Phi Nguyệt cơ hồ đã hoàn toàn trở thành nhân loại. Hiện tại rất nhiều lúc nàng thậm chí đã quên sự thật mình là linh thú.

Nàng nhìn thoáng qua Bộ Vân Yên cùng Triệu Thiên Thiên, nhẹ giọng nói:

- Bộ tỷ tỷ! Nếu không chúng ta cũng đi thôi. Chúng ta đi tìm công tử!

Triệu Thiên Thiên vẻ mặt kiên định nói:

- Tần đại ca không muốn liên lụy chúng ta, mới lặng yên rời đi. Tuy rằng chúng ta không thể giúp được gì, nhưng ở lại chỗ này trong lòng sẽ càng đau khổ hơn!

Bộ Vân Yên đang do dự, nàng hiểu được với thực lực hiện tại của ba người, đi theo bên cạnh Tần Lập chỉ trở thành gánh nặng cho Tần Lập mà thôi, còn khiến cho hắn phân tâm chiếu cố. Nhưng nàng cũng quả thật không muốn tiếp tục ở lại chỗ nàu. Tần Lập đã nói cho bọn họ Tần gia hiện tại ở nơi nào, nếu hiện tại bọn họ rời khỏi nơi Cực Tây, cũng có thể tìm được nơi thần bí hiện tại của Tần gia.

Nhưng cho dù về nhà, trừ việc mang đến một tin tức không tốt cho Thượng Quan Thi Vũ thì có thể làm được gì?

Đang khi Bộ Vân Yên do dự, bên ngoài đột nhiên vang lên một giọng nói thản nhiên:

- Ta có thể vào không?

Ba người đều cả kinh bởi vì bọn họ căn bản không cảm giác được có người đến gần, thực lực đối phương hiển nhiên rất mạnh. Nghe giọng nói như là một thiếu nữ, hết sức thanh thúy!

Bộ Vân Yên hít một hơi thật sâu, nói:

- Ai đó?

Cửa phòng khẽ bị đẩy ra, một cô gái mặc váy hoa mỉm cười tiến vào nhìn ba người vẻ mặt mê man, nói:

- Ta là Vĩnh Xuân!

- Vĩnh… Xuân? Hả? Lão tổ Vĩnh Xuân thượng nhân!

Bộ Vân Yên đầu tiên ngây ra, lập tức vẻ mặt kinh hô nhìn thiếu nữ này.

Nàng cùng Triệu Thiên Thiên và Lệnh Hồ Phi Nguyệt đều biết trước khi Tần Lập rời đi đã từng ở nơi của Vĩnh Xuân thượng nhân nhưng họ chưa bao giờ gặp qua Vĩnh Xuân thượng nha, còn tưởng rằng nhìn qua là một lão thái bà bảy, tám mươi tuổi. Không nghĩ tới dĩ nhiên là một "tiểu cô nương" thoạt nhìn còn trẻ hơn bọn họ!

Triệu Thiên Thiên cùng Lệnh Hồ Phi Nguyệt há miệng, kinh ngạc không thôi, trong mắt tràn đầy vẻ khó tin.

- Ngài… ngài thật sự là lão tổ Vĩnh Xuân?

Bộ Vân Yên phục hồi tinh thần, không thể tin được hỏi một câu.

- Đương nhiên. Ở nơi này dường như còn không có ai dám giả mạo ta chứ!

Vĩnh Xuân cười thản nhiên, nhìn ba cô gái xinh đẹp động lòng người, thầm nghĩ Tần Lập kia không chịu lấy diện mạo thật gặp người thật sự là một kẻ phong lưu. Truyền thuyết diện mạo vốn có của Tần Lập là một người hết sức anh tuấn, đáng tiếc là không được gặp qua.

Vĩnh Xuân đương nhiên không biểu lộ ra ý tưởng trong lòng, cười thản nhiên:

- Ta tới đây là bởi vì khi Tần Lập đi đã nhờ ta chiếu cố các ngươi, cho nên các ngươi không cần đa tâm!

Vĩnh Xuân nói rồi, đưa mắt đánh giá ba người từ trên xuống dưới, sau đó ánh mắt dừng ở Lệnh Hồ Phi Nguyệt, dần dần mày liễu Vĩnh Xuân khẽ nhíu lại, thật lâu sau bỗng nhiên cười nói:

- Ngươi đã là cảnh giới Phá Toái Hư Không?

Lệnh Hồ Phi Nguyệt nhu thuận gật đầu, vừa rồi bị Vĩnh Xuân nhìn chằm chằm, trong lòng nàng hết sức không yên, ngay cả Bộ Vân Yên cùng Triệu Thiên Thiên cũng trong hai năm gần đây mới ít nhiều biết một chút về lai lịch thân phận của nàng, mà vẫn còn là do nàng vô tình cố ý để lộ ra. Cho tới nay, Tiểu Hồ Ly đều rất tự tin, cho rằng chỉ cần mình không nói sẽ không có ai biết được sự thật mình là một linh thú hóa hình.

Nhưng hiện tại xem ra không phải vậy. Ít nhất, vừa rồi ánh mắt Vĩnh Xuân nhìn nàng, khiến cho Tiểu Hồ Ly có một cảm giác bị nhìn rõ. Cung may Vĩnh Xuân thượng nhân không vạch trần tại chỗ, khiến Tiểu Hồ Ly nhẹ thở một hơi.

- Phá Toái Hư Không, không tệ. Lát nữa các ngươi đều theo ta đi, về sau ta dạy các ngươi!

Vĩnh Xuân cười thản nhiên, như là quyết định cái gì.

Ba người nhất thời ngẩn ra, khó tin nhìn Vĩnh Xuân thượng nhân, Cho dù bọn họ chưa từng gặp Vĩnh Xuân, nhưng ít ra cũng đã từng nghe nói. Đây chính là một lão tổ thân phận cao nhất còn sót lại của Nguyệt Diêu Tiên Cung.

Đối phương là người có thân phận địa vị như vậy, thế nào đột nhiên coi trọng ba người bọn họ? Điều này làm cho ba người có một loại cảm giác như mộng ảo, giống như nằm mơ, cảm giác hết thảy đều không chân thực.

- Như thế nào? Không muốn?

Vĩnh Xuân khẽ cười nói.

- A! Không có, không có! Chúng ta đương nhiên nguyện ý, chỉ là… sư phụ của chúng ta…

Trên mặt Bộ Vân Yên lộ ra mấy phần khó khăn.

Mấy năm nay, Mạc trưởng lão trừ bỏ lúc ban đầu mạnh mẽ mang bọn họ đi, khiến ba người có chút không thoải mái ra thì đối với bọn họ quả thực hết sức tận tâm. Có thể nói, đối với bọn họ phi thường tốt!

- Không sao. Ta nói với nàng một tiếng là được!

Vĩnh Xuân lơ đễnh nói. Đích xác, thân phận nàng thế nào, thân phận Mạc trưởng lão là gì? Lại nói, chuyện này Mạc trưởng lão cao hứng còn không kịp. Đệ tử được Vĩnh Xuân thượng nhân coi trọng, cho dù không trở thành cung chủ Tiên Cung nhưng ngày sau tiền đồ rạng rõ, nàng làm sư phụ cũng được thơm lây.

Bởi vì ba người bái làm môn hạ Mạc trưởng lão đã rất nhiều năm, không có bất kỳ ai có thể phủ nhận chuyện này.

Trong phòng, Tiểu Anh cùng sư phụ Vu Tiểu Nghệ ngồi đối diện nhau, đôi mắt Tiểu Anh đỏ hồng, sắc mặt Vu Tiểu Nghệ cũng không dễ nhìn.

Họ không nghĩ tới, tùy tiện chiêu mộ một người vào Nguyệt Diêu Tiên Cung không ngờ chính là Tần Lập bên ngoài bàn tán ồn ào huyên náo. Mà hiện nay, người này còn có mâu thuẫn với một bộ phận người trong Tiên Cung, sau đó rời đi.

Thánh nữ Hàn Mai cũng bởi vì chuyện này mà bị trục xuất khỏi cung.

Mà Tiểu Anh, trên cơ bản được tính là ngọn nguồn chuyện này. Người bên cạnh bọn họ gần như không ai cho rằng hai thầy trò Tiểu Anh từ nay về sau còn có cuộc sống yên ổn ở Nguyệt Diêu Tiên Cung.

Mà Tiểu Anh biết được Tần Lập rời đi còn gặp phải cừu gia lớn như vậy, vẫn đều lo lắng cho Tần Lập, khóc rất lâu mãi cho đến khi sư phụ Vu Tiểu Nghệ đến tìm.

- Sư phụ. Con sẽ không còn gặp lại Tần Phương… Tần Lập đại ca nữa hả?

Tiểu Anh vẻ đáng thương hỏi Vu Tiểu Nghệ.

Vu Tiểu Nghệ cười khổ trong lòng, thầm nghĩ: "Đồ đệ ngốc, Tần Lập đại ca ngươi có thể còn gặp lại hay không, ta không rõ lắm. Bản thân chúng ta, còn có thể ở lại Nguyệt Diêu Tiên Cung này bao lâu, đều là vấn đề a!"

Lúc này, cửa phòng mở ra, là Hồ trưởng lão sư phụ Vu Tiểu Nghệ. Mà ánh mắt Hồ trưởng lão nhìn về phía thầy trò Vu Tiểu Nghệ không ngờ mang theo vài phần hâm mộ.

- Hai tiểu nha đầu các ngươi vận khí thật tốt, lão tổ tong Vĩnh Xuân coi trọng các ngươi! Theo ta đi!

Vu Tiểu Nghệ cùng Tiểu Anh không kìm nổi ngây ngốc tại chỗ.

Diệt Thuần Khiết

Duy Ngã Độc Tôn

480. Chương 484: Theo Ta Đi!

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

Hàn Mai đi ra khỏi cửa chính Nguyệt Diêu Tiên Cung, đứng lại quay đầu nhìn thoáng qua bỗng nhiên lệ rơi đầy mặt. Đây là nơi nàng sinh sống từ nhỏ, ở nơi này, nàng được vinh dự quá nhiều, được ca ngợi quá nhiều. Lúc nàng còn rất nhỏ đã trở thành Thánh nữ Nguyệt Diêu Tiên Cung, mà Thánh nữ Nguyệt Diêu Tiên Cung cho tới bây giờ đều chỉ có một. Hơn nữa, nếu không có vấn đề gì, Thánh nữ tất nhiên sẽ trở thành cung chủ đời tiếp theo.

Từ Thái Cổ đến nay, chỉ có ba Thánh nữ vì các loại nguyên nhân mà không thể trở thành cung chủ. Hôm nay, nàng trở thành người thứ tư!

Hơn nữa, còn bằng vào phương thức mất mặt nhất bị đuổi khỏi Nguyệt Diêu Tiên Cung.

Điều này làm cho trong lòng Hàn Mai, tình cảm dành cho Nguyệt Diêu Tiên Cung trở nên cực kỳ phức tạp. Một phương diện, nơi này chính là nhà của nàng, là nơi nàng lớn lên, nàng rất thích nơi này, rất lưu luyến những ngày ở Nguyệt Diêu Tiên Cung. Mặc khác, nàng lại thống hận nơi này, thống hận Tần Lập, Vĩnh Xuân, bọn Hồ trưởng lão, Mạc trưởng lão. Thậm chí nàng còn có vài phần oán hận sư phụ Minh Nguyệt thượng nhân vô tình.

Nếu Minh Nguyệt chịu giúp nàng, cũng không đến mưc bị đuổi khỏi môn phái, nhiều nhất cũng chỉ bị hủy thân phận Thánh nữ là cùng.

- Các ngươi đều chờ đó! Một ngày nào đó, ta sẽ cho các ngươi biết hôm nay các ngươi phạm sai lầm, là nghiêm trọng cỡ nào! Ta muốn cho tất cả các ngươi đều hối hận lời đã nói, chuyện đã làm hôm nay!

Vẻ mặt Hàn Mai oán hận, thì thào lẩm bẩm, bên cạnh hai thị nữ Cố Vũ, Phương Hương cũng đều lệ rơi đầy mặt, ảm đạm không lên tiếng.

Hàn Mai nói rồi xoay người, không quay đầu lại nhanh chóng rời đi.

Vừa đi được ba, năm dặm, còn chưa rời khỏi phạm vi thế lực Nguyệt Diêu Tiên Cung thì đột nhiên đôi mày thanh tú của Hàn Mai nhíu lại, dừng chân. Phương Hương cùng Cố Vũ không biết gì cho nên cũng dừng lại theo.

Hàn Mai thản nhiên nói:

- Người nào? Xuất hiện đi!

- Ha ha! Hàn Mai cô nương, Nguyệt Diêu Tiên Cung có mắt không tròng, sao không đến Hải gia ta?

Một gã thanh niên trẻ tuổi khoảng hơn hai mươi, tác phong nhanh nhẹn xuất hiện trước mắt Hàn Mai.

Người này, cũng là một con cháu lần này Hải gia mang tới. Vào lúc Hàn Mai rời đi, hắn được lệnh của cao tầng Hải gia, lặng lẽ đi theo sau Hàn Mai.

Nên biết rằng, thực lực Hàn Mai tuy rằng không đặc biệt mạnh mẽ, nhưng ưu thế lớn nhất của nàng, lại là tuổi trẻ!

Hàn Mai tuyệt đối xứng danh tuyệt thế thiên tài, hơn ngàn năm khó có một người. Người như vậy, ở bất kỳ nơi đâu đều là đối tượng tranh đoạt. Nếu Hải gia gặp được, làm sao có chuyện thả khỏi tay?

Hàn Mai nao nao, lập tức trong lòng dân lên một luồng oán khí càng lớn hơn, thầm nghĩ: "Các ngươi nhìn thấy không? Các ngươi nhìn thấy không? Hàn Mai ta không phải là không có ai muốn! Ta vừa rời khỏi bên này, bên kia liền có người mời ta gia nhập! Sư phụ, chúng ta sớm muộn cũng có ngày gặp lại. Đến lúc đó, ta muốn xem ngươi nhìn lại rốt cục ta có phải kém hơn Tần Lập kia hay không!"

Trong lòng suy nghĩ, Hàn Mai thản nhiên nói:

- Ngươi có thể đại biểu Hải gia?

Trong giọng nói, lộ ra một vẻ coi rẻ nhàn nhạt. Hải gia tuy rằng thế lớn, nhưng không có nghĩa tất cả mọi người của Hải gia đều có thân phận cùng địa vị rất cao.

Ít nhất, với thân phận Hàn Mai, có thể trực tiếp đối thoại với gia chủ Hải gia.

Thanh niên này cũng không giận, dường như rất hiểu biết tính tình Hàn Mai, cười nói:

- Ta tự nhận không thể làm chủ!

- Không thể làm chủ được, ngươi đi theo ta làm gì? Đừng đi theo ta nữa, nếu không ta không khách khí với ngươi!

Hàn Mai không chút nể mặt người trẻ tuổi này, lạnh băng nói.

- Hàn cô nương nghe ta nói hết lời được không?

Sắc mặt ngiời trẻ tuổi này không chút thay đổi, sau đó nói tiếp:

- Ta vừa mới nhận lệnh của cao tầng Hải gia, nếu Hàn cô nương chịu gia nhập Hải gia ta, một vị trí trưởng lão là không thể chạy thoát. Mặt khác, có thể bàn lại. Hàn cô nương, vị trí trưởng lão Hải gia cũng không thấp kém hơn thân phận Thánh nữ của cô đó, hơn nữa…

Người trẻ tuổi nói đến đây, bỗng im bặt không nói tiếp nữa, nhưng trong lòng Hàn Mai rất rõ ràng, hơn nữa cái gì? Hơn nữa ngươi cũng không còn là Thánh nữ!

Những lời này tuy rằng không nói hết, nhưng vẫn khiến trong lòng Hàn Mai không sảng khoái, vì thế nàng lạnh lùng nói:

- Cảm ơn ý tốt của Hải gia các ngươi, tuy nhiên ta nghĩ, vẫn là không cần!

Nói xong, nàng xoay người bước đi!

Người trẻ tuổi dường như cũng tự trách mình lắm miệng, sau đó vội vàng hô lên:

- Chờ một chút, Hàn cô nương! Ta… ta cả gan tự làm chủ, nói cho Hàn cô nương một chuyện.

Hàn Mai dừng bước, nhưng không quay đầu, thản nhiên nói:

- Nói đi!

- Vậy, Hàn cô nương biết người tên Lý Tình chứ?

Lúc thanh niên này nói, còn chuyên môn nhìn sang hai bên.

Hàn Mai khẽ chấn động toàn thân, cái tên Lý Tình này vừa quen thuộc vừa xa lạ, nàng làm sao có thể quên được. Ngày thường, Hàn Mai rất kiêng kị cái tên này, nếu ai nhắc đến trước mặt nàng, nhất định nàng sẽ nổi giận.

Bởi vì người này, thân phận chính là Thánh nữ Nguyệt Diêu Tiên Cung cùng thời đại với Minh Nguyệt thượng nhân sư phụ Hàn Mai!

Nhưng trong khi tranh đoạt vị trí, bởi vì phạm rất nhiều sai lầm, bị người công kích buộc tội cuối cùng thua bởi Minh Nguyệt thượng nhân có địa vị thanh danh gần với nàng ta nhất.

Sau khi mất vị trí cung chủ, Lý Tình biến mất khỏi Nguyệt Diêu Tiên Cung, không biết tung tích. Hôm nay nghe người Hải gia tùy tiện nhắc tới, Hàn Mai đột nhiên nghĩ đến một khả năng, chẳng lẽ năm xưa Lý Tình mất vị trí Thánh nữ, chính là bởi vì Hải gia này? Chuyện năm xưa, rất nhiều người cũng không rõ ràng rốt cục đã xảy ra chuyện gì, tựa như hôm nay mình bị mất thân phận Thánh nữ, bị trục xuất khỏi cung, cũng có vô số đệ tử cấp thấp căn bản không biết đã xảy ra chuyện gì.

Hôm nay nàng mất vị trí Thánh nữ cũng chính là bởi vì Hải gia không chút do dự bán đứng nàng truyền tin cho bọn họ. Nếu Hải gia không nói ra chuyện này, nàng cần gì phải thừa nhận?

Nàng không nói, làm sao có thể bị Vĩnh Xuân thượng nhân nắm lấy nhược điểm?

Cho nên, người trẻ tuổi Hải gia không nhắc đến chuyện này còn đỡ, nhắc tới Hàn Mai ngược lại thật sự giận dữ, trong lòng cũng dâng lên vài phần sát khí, miễn cưỡng ngăn chặn, thản nhiên nói:

- Chuyện này, có quan hệ gì với các ngươi?

- Ha ha! Cùng chúng ta thật ra không có quan hệ, tuy nhiên năm xưa sau khi Lý Tình rời khỏi Nguyệt Diêu Tiên Cung liền lựa chọn gia nhập Hải gia, trở thành phu nhân phòng thứ mười bảy của gia chủ.

Người trẻ tuổi Hải gia này nói:

- Nếu Hàn cô ngương chịu gia nhập Hải gia, tin tưởng Lý Tình trưởng lão cũng sẽ phi thường vui vẻ!

- Phốc!

Không khí vang lên một tiếng xé gió rất nhỏ, lại nhìn ngực của thanh niên Hải gia kia, cắm một thanh trường kiếm màu bạc. Chuôi kiếm, nằm trong tay Hàn Mai.

Phương Hương cùng Cố Vũ sững người tại chỗ, khó tin nhìn cảnh tượng trước mắt. Họ không biết vì sao tiểu thư lại đột nhiên rút kiếm giết người.

Thanh niên Hải gia kia cũng trợn mắt há hồm nhìn chằm chằm Hàn Mai, trong mắt tràn ngập không hiểu và phẫn nộ, vừa há mồm phun ra một ngụm máu tươi.

- Vì sao?

Vẻ mặt Hàn Mai bình tĩnh, lạnh như hàn băng vạn năm, thản nhiên nói:

- Bởi vì ngươi rất hạ tiện!

Nói xong rút kiếm ra, thân hình thanh niên Hải gia mềm nhũn ngã xuống đất, ngừng thở bỏ mạng. Đôi mắt hắn trừng lớn, chết không rõ ràng. Hắn đến chết cũng không biết mình hạ tiện ở chỗ nào!

Hàn Mai nhìn thoáng qua thanh bảo kiếm màu bạc trong tay, trên thân kiếm không một vết máu, thu kiếm vào vỏ. Nàng giống như là giải thích với Phương Hương cùng Cố Vũ, lại giống như tự lẩm bẩm:

- Chẳng lẽ hắn không biết, năm xưa Lý Tình tranh đoạt vị trí cung chủ với sư phụ, thiếu chút nữa giết chết ta? Chẳng lẽ hắn cho rằng, phu nhân của Hải gia, ta thích lắm sao? Thật là trò cười!

- Bốp bốp bốp!

Trong rừng cây cách đó không xa đột nhiên truyền đến vài tiếng vỗ tay, một giọng nói già nua trầm thấp chậm rãi vang lên:

- Tiểu nha đầu. Tâm thật độc, kiếm thật nhanh, thiên phú thật xuất sắc! Không tồi, thật sự là không tồi!

Khí tức Hàn Mai bị kiềm hãm, lạnh lùng nhìn rừng cây đối diện, hừ một tiếng:

- Người nào, đi ra! Đừng giả thần giả quỷ!

- Ha ha!

Theo một tiếng cười khẽ, một lão già mặc áo đen tóc bạc trắng chậm rãi từ rừng cây đi ra. Đôi tử đồng tản ra màu tím nhàn nhạt, sau lưng còn có một đôi cánh thật lớn.

Đôi cánh kia màu đen sẫm, từng cây lông như sắt, sắc bén như đao!

Tử đồng!

Đế Vương trong Tử đồng!

Trong truyền thuyết, chỉ có người tộc Tử đồng có huyết mạch thuần tịnh nhất, mà lại phải có huyết mạch hoàng tộc mới có thể mọc cánh sau lưng! Tử đồng như vậy, được xưng là Đế Vương trong Tử đồng!

Không nghĩ tới, ở nơi này không ngờ có thể xuất hiện Đế Vương lão tổ trong tộc Tử đồng! Nỗi lòng Hàn Mai trong nháy mắt hạ xuống đáy vực sâu, ở trước mặt lão quái vật cảnh giới này, trong đầu nàng ngay cả ý niệm chạy trốn cũng không có.

Mình như thế nào xui xẻo như vậy? Trong lúc nhất thời, trong lòng nàng nảy sinh một cơn oán hận thật lớn, oán hận đối với mọi người, lạnh lùng nhìn Đế Vương Tử đồng đối diện:

- Ngươi tới giết ta?

Lão già cười quái dị hai tiếng, nói:

- Giết ngươi? Giết một tiểu cô nương như ngươi làm gì? Ngươi cho là Tử đồng đều là quái vật thị huyết tàn nhẫn sao? Đừng sợ, Tử đồng không đáng sợ như ngươi nghĩ đâu. Ta đích thật là tới nơi này muốn giết người, tuy nhiên không phải ngươi, mà là một tiểu tử tên Tần Lập. Tiểu cô nương, ngươi nhận biết hắn hay không?

- Hắn? Ta đương nhiên biết!

Vẻ mặt Hàn Mai oán hận biểu lộ không sót, nghiến răng nghiến lợi nói:

- Cho dù hắn hóa thành tro, ta đều nhận ra hắn!

- Ồ? Tiểu cô nương, ngươi có cừu oán với hắn?

Lão già Tử đồng có chút bất ngờ nhìn Hàn Mai.

- Ta cùng hắn… thù sâu tựa biển!

Hàn Mai nói.

- Vậy ngươi nói cho ta biết, hắn ở đâu? Ta giúp ngươi giết hắn!

Lão già cười hắc hắc, mặt âm trầm khủng bố.

- Hắn ở trong Nguyệt Diêu Tiên Cung, ta khuyên ngươi vẫn không nên xông vào. Bên trong Nguyệt Diêu Tiên Cung có rất nhiều lão tổ tông cảnh giới Lôi Kiếp. Một mình ngươi xông vào, không giết được hắn, còn có khi bỏ mạng ở đó.

Hàn Mai thản nhiên nói.

Lão già gật gật đầu, sau đó đánh giá Hàn Mai từ trên xuống dưới vài lần, nói:

- Ngươi thiên tư trác tuyệt, vừa rồi ta nghe các ngươi nói chuyện, nói ngươi bị trục xuất khỏi Nguyệt Diêu Tiên Cung? Chẳng lẽ có liên quan đến Tần Lập kia?

Hàn Mai gật gật đầu không nói gì nhưng cừu hận trong mắt đã nói rõ hết thảy.

- Ha ha! Vậy thật là tốt, không bằng, ngươi theo ta đi. Bái ta làm thầy, ta có thể cho ngươi trở thành cao thủ tuyệt thế trong thời gian rất ngắn! Sau đó tự thân tìm Tần Lập kia báo thù, giết hắn!

Lão già nhe răng cười nói.

Diệt Thuần Khiết

Duy Ngã Độc Tôn

93RX *?QÆM; 938, •+ æ°+5

h€+ ;Bª, hB m æ Q S?QM; GÊB

o K†i >¨M J B M;?B M;Ì M?bM H½Q ;B¨ M¨v- H¢M? HMM; ?ÄB,

@ E?¬M; T?ªB iY ç²M; F?¬M; i?m M;QÌB F?¬M; +¦ ?mv i K¢+? iY ç²M; ? v b Q\ L
p”v\

G½Q ;B¨ +QÌB F?BM? i?QÌM;,

@ L;QÆB M¦B H¨ G½M? h?m *mM;5 h F?¬M; T?ªB H¨ G½M? h?m *mM;5

@ o”v M;QÆB H¨\

>¨M J B +¦ +?9i #’i M;Ì M?bM H½Q ;B¨ M¨v- M¨M; ?B m #B i p iY ç²M; F?¬M; M?B
ç²M; ç pQÆM; H½Q i´ M¨v H¢B F?¬M; T?ªB H¨ M;QÌB G½M? h?m *mM;X

@ G½Q T?m H¨ M;QÌB #° i°+ iY ç²M;- M?QM; F?¬M; i?m°+ p G½M? h?m *mM;- ?B

G9+ ç pQÆM; iY ç²M; M¨v M¦B p G½M? h?m *mM;- p K†i F?¬M; +?Q H¨ ç9M;X

>¨M J B /Q /U K°i +?9i- M¨M; `’i `ä `¨M;- çWM; M?bM ç pQÆM; iY ç²M; H½Q i´ M¨
?B M H¨M?- i?Q¢i M?bM #° /¢M; ?Á €B / ;–MX G9+ bQ iY ,M MQ- M?bM # M;Q¨B
F?ª €B- M?QM; M m ?mM; iQM? #°+ T?€i- H¨ +¦ i? ;B i M;QÌB i`QM; M?€v K„iX

*?Q M M- imv `^M; >¨M J B F?¬M; +?’T M?”M H½Q ;B¨ M¨v Km®M M?”M KbM? H¨K ç
H½Q ;B¨ FB M¦B K°i +•m +¦ i? H¨K KbM? i`QM; i?ÌB ;B M M;„M i`Î i?¨M? imv i i?
J B i?”i b•mX

oä ;Bª iÈB +ªM? ;BÈB M?’i ç`M?- +,M #ªM F?BM? i?QÌM; M¦B /®BX hU M?Q ç p
i?U+ HU+ +O H½Q- Km®M H¨K i?b i`U+ iB T çB H¨K H¨ çQÊ+- +,M #ªM F?¬M; +–
F?€+- i?”K +?Q HW ;¢iX

*?Q M M- >¨M J B iBM iQÎM; ç pQÆM; iY ç²M; M¨v M¦B ç m H¨ bU i?”i5

>Qi b•m K°i ?ÆB- >¨M J B +?”K `½B M¦B,

@ æQÊ+- i ç€T SM;5

@ hB m i?Q

S?QÆM; >QÆM; +MM; *® ok ç m F?¬M; M;Ì `^M; >¨M J B H¢B ç€T SM; H½Q i´ ç
#B i `^M;- #€B M?”T H¨K K¬M ?¢ ç pQÆM; iY ç²M; H½Q i´- M;¨v b m i€B tm’i +¦ i?
iY ç²M;5 Jm®M bY ç´B +kM; F?¬M; +¦ +€+? i? v ç´B5

>¨M J B +QÌB M?¢i- M¦B,

@ *€+ M;QÆB M m F?¬M; Km®M i?2Q i - i?b +S `ÌB çBX > B M;QÌB +€+ M;QÆB ç½
i?QÌM; iQM? ibM? i F?¬M; i®i- b) M´B M¦M; pÈB +€+ M;QÆB- ç¦ H¨ #ÎB i +QB +
?¨M;- H¨ i, Km°BX *?Q M M +€+ M;QÆB v M i•K- F?¬M; Km®M i?2Q i - i?b ibK K°
H’v i?U+ HU+ +O +€+ M;QÆB +kM; b) F?¬M; #` F?B / - b m M¨v b®M; v M´M ?Á

@ hB m i?Q

> B i?` M[ç m çÄ ?²M; K„iX "bM? ioM? bmv tûi- +€+ M¨M; ç m ç²M; w i?2Q >¨M J
M¨v i?b B +kM; M?bM `ä, h`QM; HÁM; >¨M J B +?d +ÁM H¢B i?M ?”M- b m M¨v +?
i?M ?”MX L m +ÁM i?2Q M¨M;- +?ŠM; M?[M; F?¬M; +¦ iB M ç² ;b ç€M; M¦B- M;QÊ+
p¨Q ç¦X

L?QM; >¨M J B M¦B M?[M; HÌB M¨v- H¨K +?Q ? B i?` M[ ç m +ªK ç°M; F?¦+ ` - M?QM
H”T iS+ iÄ i?€B ç° Km®M HQm H¢BX

a•m i`QM; ç¬B K„i >¨M J B ?B M H M K°i iB i?’i p¼M;X h? ;B M M¨v [mª M?B M M
B b) i?”i bU ` bS+ pb M;QÌB F?€+5 G¨K çB m ;b- +kM; T?ªB +¦ +€B ;B€ +O M¦5

>¨M J B M;?o ç M ç¦- F?Q€i i v,

@ æ m çB çB5

@ hB m i?Q5 o”v- +?9M; i çB ç•v

*® ok [m€ tm®M;- /”T ç–m pÈB >¨M J BX

S?QÆM; >QÆM; H¢B i`QM; M?€v K„i ç¦- iW i`QM; K„i >¨M J B i?’v çQÊ+ K°i iB i?
iS+ `MM; KbM?- çSM; ç¦ /Q /U M¦B,

@ hB m i?Q5 h i pšM Km®M i?2Q ?–m ?¢ # M +¢M? iB m i?Q- F?¬M; #B i +¦ i`Î i
? v F?¬M;

>¨M J B M Q M Q- HB + M?bM S?QÆM; >QÆM; i?”i b•m- +QÌB M?Êi M?¢i,

@ E?¬M; bÊ +?`m F?´- i?b +S i?2Q i 5

*® ok M?bM S?QÆM; >QÆM; F?¬M; `ä `¨M; H„K- i?–K M;?o pb b Q M¨M; H¢B ç°i M
[m i`QM; HÁM; M¨M; ç½ [mv i- [mv i ç`M? `ÌB t MÆB i?` T?B M¨vX *¦ M;QÌB M¦B
HU+ M;QÌB Î ç¦ +¨M; v m- #ˆM; i?U+ HU+ +O M¨M;- M¦B F?¬M; +?WM; +ÁM +¦ i? I
M[pQÆM; F?¬M; +?WM;

oW M;?o M?Q p”v- *® ok pW b b9i iBM? i?–M HB M #B M K’i F?¬M; +ÁM- +ªK i?
M¨Q KbM? F?¬M; çB çQÊ+5

*® ok #B M ?¦ >¨M J B M?bM p¨Q i`QM; K„i- çÊB M?€v K„i F?B *® ok MûM +äB HA
`ÌB çB- >¨M J B tm’i FB K5

h?”K +?Q M; v +ª +Æ ?°B ç *® ok ?ÄB K°i +•m pb b Q +kM; F?¬M; HQm H¢B +?Q M
i?OM; b m HQM; *® ok- KkB FB K tmv M [m i`QÈ+ #° M;U+ + Q p9i +O M¨M;X

h`QM; ç–m *® ok M?€v K„i HB M b€M; `ä- M¨M; H”T iS+ ?B m çQÊ+ pb b Q S?QÆ
L¨M; H° K°i iB +QÌB i?ªK- i`QM; HÁM; *® ok i?–K M¦B, hB m i?Q- K°i M;¨v M¨Q ç¦
/QÈB FB K +O M;QÌB F?€+5

S?QÆM; >QÆM; i”M K„i i?’v *® ok +? i çB- bÊ ç M M¶B b„+ K†i i€B M?Êi- K¬B `m
` - i?B m +?9i M[ M;½ M;²B tm®M; ç’iX h`QM; HÁM; M;?o K¨ bÊ F?¬M; i?¬B- M
M?Q *® ok- bÊ `ˆM; ?B M i¢B ç½ MˆK /QÈB K†i ç’i- i`Î i?¨M? K°i +¶ i?B i? `²BX

@ æQÊ+ `²B5 S?QÆM; >QÆM;- M;QÆB F?¬M; +–M bÊ- +?d +–M i?2Q i +?Q i®i- i
M m i +¦ T?9 [mw- i’i M?B M F?¬M; i?B m çQÊ+ K°i T?–M +O M;QÆB5

>¨M J B M?¨M M?¢i M¦B,

@ h +?€M ;?ûi F T?ªM #°B5

G½Q i´ ç pQÆM; iY ç²M; pšM çSM; # M +¢M? M?bM- +¦ p `’i M?šM M¢BX h?’v >¨
M M;QÌB M¨M;- +QÌB M¦B,

@ æ² M?B M;Q M- [mª M?B M `’i i¨- +¦ T?QM; T?¢K +O i M,K ç¦5

:B¦ M´B H M- i`QM; F?¬M; F?Q i`¨M M;”T KMB K€m iQÆB M?¨M M?¢i- *® ok +? i i
i?–M i?€B- F?¦2 KB M; H¢B H° K°i iB +QÌB i`¨Q T?9M;X

E?¬M; #B i H¨ iU +QÌB M?¢Q KbM?- ? v H¨ +?•K +?¼+ M;QÌB F?€+X

h–M G”T çSM; Î +Y bÆM K¬M- i?ª i?–M MB K ` - i’i +ª bU p”i i`QM; T?QÆM; pB M
?B M i`QM; ç–m h–M G”TX

J°i ç€K pä ;Bª >ªB ;B K B T?K+ Î +Y L;mv i .B m hB M *mM;X >B M M?B M #¼M
b) ibK +Æ ?°B `ÌB F?ÄB L;mv i .B m hB M *mM;5

E?¦2 KB M; h–M G”T ?B M K°i iB +QÌB H¢M?- i?–M MB K #„i ;B[çQÊ+ K°i p”i iQ
G”T t i [m - [m€B p”i iQ HÈM FB /QÌM; M?Q +¦ çB K +ªK SM;- i?–M i?S+ h–M G”T
iB T # v p T?QÆM; ?QÈM; ç¦X

hBM `^M; ç€K M;QÌB >ªB ;B FB #’i Hm”M M;?o i? M¨Q +kM; F?¬M; ` çQÊ+- h–M
ibK +QM h?€B *´ /` i?9 ;€+ +Y bÆM K¬M h?Q5

.M H¨ çQ¨M M;QÌB >ªB ;B +MM; M? m iB M H M- #¼M ?¼ +kM; F?¬M; /€K çB i` m
#ªM F?¬M; B M;?o iÈB h–M G”T H¢B +¦ H€ ; M HÈM M?Q p”vX

>ªB EBK h¬M M¦B,

@ G½Q i´ i¬M;5 s2K ` h–M G”T ?¬K M v b) F?¬M; `ÌB L;mv i .B m hB M *mM;- +¦
ooM? sm•M i?QÊM; M?•M +?’M M?B T `²BX

a„+ K†i >ªB L;U S?QM; +¦ +?9i F?¦ +QB- imv M?B M pšM ;”i ç–mX .M b Q- ?¬K M v
?B M ` - [mª i?U+ [m€ KS+ FBM? M;QÌBX

L,K ç¦ >ªB L;U S?QM; +MM; M¨M; i?U+ HU+ F?¬M; FûK M? m K’v- ?B M ;BÌ Î i`QÈ-
M?Q F?¬M; +¦ # Q M?B m bS+ +?®M; i`ªX L?Q p”v t2K ` - Qi M?’i T?ªB KÌB p` H½Q
;B i°+ çB ` - KÈB +¦ i? ç€M? #¢B ooM? sm•M FB X

>ªB L;U S?QM; M?bM i?B i? ç iY ç½ +? i çB FB - b„+ K†i p¬ +MM; F?¦ +QB- +„M

@ >¨M J B- L;mv i .B m hB M *mM;- +€+ M;QÆB F?BM? M;QÌB [m€ ç€M;5

G9+ M;QÌB >ªB ;B `ÌB çB ibK çQÊ+ i?B i? M;QÌB +QM +?€m FB - H”T iS+ `ä `¨M;
>¨M J B ;B i +? iX

*?Q M M- ?”M w +O #¼M M;QÌB >ªB L;U S?QM; ç®B pÈB L;mv i .B m hB M *mM;
h–M G”T H¢B ;BªK çB `’i M?B mX

E€ i?”i ç T?–M M;QÌB >ªB ;B ç m F?¬M; #B i ;b p h–M G”T- F?¬M; #B i i?b iU M
v m ;?ûi H¨K ;bX Gw /Q #¼M ?¼ Km®M ;B i h–M G”T +?d +¦ ? B çB K, ç¦ +?QM? H
#ªM ç² h?€B *´ i` M M;QÌB h–M G”T- +ÁM Km®M /B i i`W K°i imv i i? i?B M i¨B H9

"¦T +? i M;mv +Æ +ÁM i`QM; i`SM; MQÈ+- ç•v H¨ +?mv M +€+ i? HU+ HÈM i?Q+? H
çO H¬M; çO +€M? H¢B ç°M; i?O- #¼M ?¼ F?¬M; i?Q+? +?9i M¨QX L?Q p”v- i?b /
#ªM i?•M +kM; b) i?QÆM; +•M ç°M; +®iX

>ªB L;U S?QM; M?bM i?Q€M; [m T?QÆM; ?QÈM; L;mv i .B m hB M *mM;- M?¨M M

@ *?9M; i çB5

h?•M ?bM? h–M G”T # v p9i çB- F?B b„T iÈB ;–M K°i bÆM +®+ b•m i?ŠK- H¢B +ªK
i?”K +?Q H¨K +?Q h–M G”T +¦ +ªK ;B€+ F?¬M; i?Î M´BX

*kM; K v K°i i?•M i?U+ HU+ +O h–M G”T +kM; F?¬M; i? F?BM? i?QÌM;- K¢M? K
FBM? F?OM; M¨v- ç€T tm®M; M;Q¨B +Y bÆM +®+X

G9+ M¨v- K†i ç’i /QÈB +?•M h–M G”T #„i ç–m `mM; M? - iW +?¶ b•m M?’i bÆM +®
M?[M; +´ i?K +?2 i`ÌB i¢Q i?¨M?- +?”K `½B M•M; H M K°i +QM /½ i?9 F?´M; H² K’v

>bM? /¢M; F?¬M; F?€+ #B i H„K pÈB +QM /` i?9 +¦ ?mv i K¢+? +O h?Q K¨ h–M G
F?Q i? H¢B F?€+ t M?Q i`ÌB pÈB ç’i5

L m M?Q +QM h?Q i` M #B M F?B ç¦ +¦ HQ¢B F?Q i? M¨v- bÊ `^M; >¨M J B M; v +ª
+¦X

@ hB m iY M?•M HQ¢B FB - M;QÆB iÈB MÆB M¨v H¨K ;b\ G) M¨Q M;QÆB F?¬M; #

h?Q H¢B F?¬M; T?šM M° ? v M¦M; Mªv M?Q i`QM; iQÎM; iQÊM; +O h–M G”T- K¨ `
p’M ç M¨vX

æ•v +kM; F?¬M; T?ªB M¦B iQM? ibM? +QM h?Q M¨v i®i i? M¨Q- K¨ H¨ #ÎB K°i iB i
+?Q h?Q +ªK ;B€+ p¬ +MM; i?•M i?B i- KÈB çB ` ;†T ?„MX

"^M; F?¬M;- ;B®M; M?Q i?ÌB çB K ooM? sm•M +MM; >ªB L;U S?QM; +?B M ç'm ;•v
iB T i`¼+ ;B"M h?Q- M¦ KÈB `Qi ;¨Q K°i iB M; i`U+ iB T +?'M i M ç€K K•v ç2M >ªB
ç²M; i?ÌB iB M; ?®M; +O h?Q +kM; ªM? ?QÎM; `'i HÈM iÈB iBM? i?–M HU+ +O >ª
+ÁM /kM; F?Q +?B M ç'm iB T M[X

"^M; F?¬M;- /M H¨ >ªB L;U S?QM; F?¬M; T?ªB ç®B i?O ooM? sm•M- +kM; F?¬M;
ç M M?Q p"vX

h–M G"T KdK +QÌB M¦B,

@ hB M #®B- M,K ç¦ p½M #®B Î i` M #B M T?Q æ¬M; ç¢B Hm+- ;†T çQÊ+ HBM? i
#®B- iWM; +MM; M¦ F p B +?B M ç'mX æ€M; iB + M¦ ç½ +? i- i`QÈ+ F?B +? i M¦ i
;†T çQÊ+ iB M #®B- ?v p¼M; i +¦ i? +Sm iB M #®B ` M;Q¨B

h–M G"T pW M¦B- i?ª i?B i? HBM? i?9 +¦ ?mv i K¢+? h?Q pšM ç†i i`QM; M?šM
M;Q¨BX

h?Q ?Q¨M iQ¨M M;~M ` - H9+ ? B K„i i?"i HÈM M?bM +¶ i?B i? i` M K†i ç'i- iQ€i `
;B¼M; ?ÄB,

@ G¨ B ;B i M¦\

@ G¨ >¨M J B h?€M? M[L;mv i .B m hB M *mM;- imv M?B M ?B M i¢B >¨M J B ç½
*mM; `²B5

h–M G"T M¦BX

h?Q i?Î K¢M? K'v ?ÆB- +€B ç–m iQ HÈM /[iÊM F?¬M; M?bM ` #B m ibM? ;b- M?Q
a m ç¦ M¦B,

@ L m M¦ ç½ +?Q M;QÆB H'v çQÊ+ i?B i? +O M¦- +?SM; KBM? HÌB M;QÆB M¦B
+kM; F?¬M; +¦ F?ª M,M; +¦ çQÊ+ i?B i? +O M¦X h?B i? M¨v M;QÆB +S ;B[H'v-
M;QÆB i?2Q i iÈB ç•vX

L¦B `²B- HB M `Ki ç–m i`Î p¨Q F?m `WM; `"K # M /QÈBX

.B i h?m–M E?B i

.mv L;½ æ°+ h¬M

93kX *?QÆM; 93e, G K a„+ J°M; ©Q Zmª5

h€+ ;Bª, hB m æ Q S?QM; GÊB

h–M G"T F?¬M; +?9i /Q /U- i?2Q h?Q çB p¨Q F?m `WM; M¨vX a m K°i H9+- F?m i
#bM? ioM?- iB M; F m M?[M; HQ¢B +?BK `ûQ `„i- p M; H M i`QM; F?m `WM; +´ i?K

LÆB M¨v HBM? F?Q `'i bmM; i9+- H¨K M;QÌB i +¦ K°i +ªK ;B€+ i?–M i? M? F?Q bª
M i`QM;- h–M G"T KÈB T?€i ?B M Î ;B[ i?•K +®+ M¨v H¢B +¦ K°i ? M; ç°M; `'i H

> M; ç°M; + Q +?WM; i`,K i?QÈ+- `°M; #ªv i€K +?K+ i?QÈ+- # M i`QM; i?"i b•m-
+m®BX

h?Q çB Î T?Q i`QÈ+- h–M G"T i?2Q Î T?Q b m- +¦ +?9i ?B m F€ ç€M? ;B€ p€+? iQ
"ÎB pb h–M G"T pW #QÈ+ p¨Q ? M; ç°M; M¨v- HB M +ªK ;B€+ çQÊ+ HBM? F?Q #®
HQ¢B +` K ;B€+ ç"T i?ŠM; p¨Q K†iX

L?bM F„ H¢B- KÈB T?€i ?B M i` M p€+? ? M; ç°M; M¨v- F?¬M; M;Ì F?ªK ç–v p¬ b®
M?ÄX

Tần Lập khẽ giật mình, xem ra hang động này không phải do sức người mở ra, mà là thiên nhiên hình thành, không ngờ là một… mỏ linh thạch thiên nhiên.

Bên ngoài đã có nhiều linh thạch nguyên thạch như vậy, như thế đào sâu bên dưới, bên trong sẽ ẩn giấu một mạch khoáng linh thạch khổng lồ.

Tuy nhiên nơi này bị Thư chiếm cứ. Tuy rằng Thư dựa theo ước định thủ hộ Nguyệt Diêu Tiên Cung một vạn năm, nhưng trong một vạn năm này, Nguyệt Diêu Tiên Cung đừng nghĩ tới chuyện khai thác mỏ linh thạch này ra ngoài.

Càng là võ giả cao cấp, lượng nhu cầu đối với linh thạch càng lớn. Ví như võ giả cảnh giới Đan Nguyên Anh Hóa như Tần Lập, nếu nguyên lực trong cơ thể là tu luyện thiên địa linh khí, như vậy tới cảnh giới này, hấp thu thiên địa linh khí đã quá chậm, phải có linh thạch cung ứng. Tiêu hao linh thạch mỗi ngày, đã là một con số kinh người.

Nói cho đơn giả, một mỏ khoáng linh thạch cỡ trung, nếu khai thác bình thường thì linh thạch nó sản xuất ra cũng chỉ đủ cung ứng cho hai võ giả Đan Nguyên Anh Hóa.

Cho nên linh thạch này ở trong mắt võ giả cao cấp chính là đồng tiền thông hành, có thể dùng để đổi rất nhiều thiên tài địa bảo.

Nghĩ vậy, Tần Lập không khỏi buồn cười, sợ rằng năm đó người ở Nguyệt Diêu Tiên Cung cũng không biết nơi này là một mỏ khoáng linh thạch, trấn áp Thư ở nơi này không biết là kiếm lời hay bị thiệt nữa.

Tần Lập sẽ không tin Thư lại thờ ơ với những linh thạch này. Quả nhiên, đi vào bên trong, hang động này liền xuất hiện một vài đường rẽ, có rất nhiều ngõ ngách đều vừa đủ dung nạp thân thể của Thư. Từ trên vết tích, những con đường kia hẳn đều do Thư đào ra.

Dường như biết Tần Lập nghĩ gì, Thư ở bên trong hang động ồm ồm nói:

- Đây là một mỏ linh thạch khổng lồ, năm đó người Nguyệt Diêu Tiên Cung cũng không biết trên địa bàn của họ có một bảo tàng như vậy. Ta thua dưới đám người kia liên thủ công kích, cảm ứng được mỏ khoáng linh thạch ở chỗ này, vì vậy đáp ứng bọn họ thủ hộ Nguyệt Diêu Tiên Cung thời gian một vạn năm. Trong một vạn năm này, ta đã sắp hấp thu xong mỏ linh thạch khổng lồ này rồi. Linh thạch ở nơi này đã không còn thừa mấy nữa.

"…"

Tần Lập nhìn bóng lưng khổng lồ của Thư hết chỗ nói, thầm nhủ trí tuệ của tên to con này không thấp một chút nào. Ai nói nhân loại là sinh vật thông minh nhất chứ? Quả thực là sai vô cùng sai. Không biết chờ sau khi Thư rời đi, người Nguyệt Diêu Tiên Cung phát hiện bí mật nơi này, sẽ có biểu tình gì? Chuyện trước giờ vẫn luôn lấy tự ngạo, kết quả lại phát hiện là một chuyện vô cùng buồn cười. Đám tổ tiên Nguyệt Diêu Tiên Cung năm đó hao hết tâm tư giam Thư ở tại nơi này, nếu dưới suối vàng có biết được, có thể bị tức đến hộc máu, chết thêm một lần nữa hay không?

Thư mang theo Tần Lập đi hơn nửa giờ, rốt cuộc đi tới đầu hang động bên kia. Trước mắt Tần Lập sáng ngời, người đã bước ra bên ngoài.

Hiện ra dưới chân bọn họ, cũng là một sơn cốc, mà cảnh sắc sơn cốc này quả thật đẹp đến nỗi làm người ta hít thở không thông. Hiện ra trước mắt Tần Lập, là một thế giới giống như chỉ có trong mộng.

- Đây… đây là nơi nào?

Tần Lập nhìn những đóa hoa đủ màu sắc phủ khắp núi đồi, ngửi hương thơm trong làn gió nhẹ, kinh ngạc hỏi.

- Nơi này, gọi là Mộng Ảo Cốc!

Thư nhẹ giọng nói, giống như sợ quấy nhiễu những con ong mật đang lấy mật của những đóa hoa, sau đó nói:

- Người Nguyệt Diêu Tiên Cung cũng không biết nơi này. Đây, là một tiểu thế giới!

- A?

Tần Lập sững sờ, vội ngẩng đầu lên nhìn mặt trời chói mắt bên trên, nhìn lại bầu trời xanh thẳm trong vắt, xa xa là dãy núi nhìn như vô tận, mọc lên những cổ thụ che trời…

Tần Lập khó tin thốt lên:

- Đây… đây chẳng lẽ không phải là nơi trên Thiên Nguyên Đại Lục? Hay là nói nơi này giống như những nơi thần bí do các Đại ma pháp sư thời đại Thái Cổ phong ấn lại, là một nơi bị ngăn cách?

Thư xoay người lại, có chút bất ngờ nhìn thoáng qua Tần Lập. Không ngờ tới người thanh niên tản ra khí tức làm nó rất thoải mái này, lại biết được rất nhiều sự tình.

- Trên Thiên Nguyên Đại Lục, kỳ thật ẩn chứa vô số điều thần bí. Ngươi nói nơi thần bí, ta biết, đó là những chỗ phong ấn mà thành. Còn nơi này, là theo Thiên Nguyên Đại Lục sinh ra, đã tồn tại những tiểu thế giới như nơi này. Hoàn toàn giống như bên ngoài, nhưng là hai vị diện bất đồng. Ta mang ngươi tới nơi này, là bởi chỗ này có vài loại trân bảo hiếm thấy, coi như lễ vật ta tặng cho ngươi.

Thư nói, thân thể to lớn chậm rãi bay lên không trung, bay vào bên trong.

- Vì sao lại đối đãi với ta tốt như vậy?

Tần Lập thật sự rất khó hiểu, lẽ nào bởi vì một câu mình giúp hậu duệ Thư huyết thống không thuần khiết kia hay sao? Khả năng này rất nhỏ, trước mắt con Thư huyết thống thuần khiết này, thực lực sâu không đoán được, dù ngay cả Tần Lập cũng không có cách nào nhìn thấu nó đến cùng đã đạt tới cảnh giới gì. Hơn nữa nó ít nhất cũng sống mấy vạn năm, thậm chí là mười mấy vạn năm, sinh mệnh dài dòng để cho nó từng trải những điều nhân loại không thể so sánh được, còn có cái gì để nó nhìn không ra chứ?

Nói cái gì ta nhìn ngươi thuận mắt, vậy càng không thể tin, bản thân mình có cái gì đáng để đối phương nhìn thuận mắt?

- Bởi vì ngươi là người ứng vận theo lời tiên đoán ở Thiên Nguyên đại lục.

Thư trả lời, làm Tần Lập nghe được đồng thời trong lòng cũng càng thêm nghi hoặc: vì sao nó cũng nhìn ra điểm này?

Lẽ nào ta thật sự là bởi lời tiên đoán Thiên Nguyên đại lục mới xuyên qua hay sao? Nếu quả thật là thế, vậy cái thế giới này cũng quá thần kỳ đi chứ? Hay là nói trong sâu thẳm thật sự có một bàn tay, đang điều khiển tất cả mọi thứ?

Trong lòng Tần Lập nghĩ lung tung, đi theo sau Thư không nói gì nữa. Đi tới bên cạnh một hồ nước u tĩnh trong sơn cốc, thân thể to lớn của Thư hạ xuống.

Tần Lập đánh giá cảnh sắc xung quanh, hoàn cảnh nơi này cực kỳ u tĩnh, nước suối lưu chuyền róc rách, âm thanh ưu mỹ như một khúc nhạc. Bốn phía là những cổ thụ che trời, thân cây thẳng tắp, nếu không hiểu rõ nơi này, sợ rằng bay ở trên trời cũng khó tìm được nơi đây.

Bên cạnh hồ nước, một gốc cây thu hút sự chú ý của Tần Lập. Chỉ cao hai thước, thô to bằng cánh tay người trưởng thành, toàn thể xanh biếc, giống như được tạo thành từ ngọc bích, tản ra ánh sáng nhàn nhạt.

Những nhánh cây bên trên cũng giống như thế, màu xanh ngọc biếc, tản ra ánh sáng lưu chuyền.

Vừa nhìn, còn tưởng là giả. Gốc cây này không có lá cây, một mảnh cũng không có, chỉ có cành cây trụi lủi, bên trên kết chừng hai ba mươi trái cây màu lam. Trái cây lớn như trái nhãn, toàn thân bóng loáng, lóng lánh ánh sáng màu lam, dính trên cây giống như một viên ngọc bích.

- Loại trái cây này, ta gọi là Lam Sắc Mộng Ảo. Mỗi một viên làm người ta tăng trưởng năm trăm năm công lực.

Thư nói, giống như nhớ tới điều gì, dừng một chút, nói tiếp:

- Ngươi cứ mang hết chúng đi.

- Cái này sao được, thứ quý giá như thế, tiền bối cho ta hai ba viên là được rồi…

Tần Lập thật sự sợ ngây ra, tuy rằng không biết năm trăm năm công lực cuối cùng là bao nhiêu, nhưng hắn biết rõ giá trị của thứ này. Một khi truyền ra, tuyệt đối có thể oanh động toàn Thiên Nguyên đại lục.

- Thứ này đối với ta đã vô dụng.

Ngữ khí của Thư đột nhiên có chút thương cảm:

- Năm đó đám tổ tiên Nguyệt Diêu Tiên Cung kia liên thủ chiến đấu với ta, lúc phong ấn, ta cũng vì vậy mà bị thương. May là linh thạch bên trong hang động này mới làm ta khôi phục lại. Sau đó ta mới phát hiện loại quả màu lam này, khi tới cảnh giới Lôi Kiếp ăn vào đã không có hiệu quả lớn nữa. Tốt nhất là cảnh giới Phá Toái Hư Không dùng Lam Sắc Mộng Ảo Quả, bởi vì dùng khoảng ba viên thì công lực sẽ tăng trưởng đến giới hạn đột phá, còn lại chỉ là trình độ lĩnh ngộ võ đạo mà thôi. Chỉ cần lĩnh ngộ được, là có thể tiến vào cảnh giới Đan Nguyên Anh Hóa.

- Ngay cả bình cảnh cũng không có?

Tần Lập kinh ngạc hỏi.

Thư khẽ lắc đầu nói:

- Cái gọi là bình cảnh, kỳ thật là bản thân thiếu thực lực, muốn mạnh mẽ đột phá. Dưới tình huống bình thường, tu luyện là chuyện xuôi buồm thuận gió, nào có bình cảnh?

Tần Lập mới lần đầu nghe được cách nói như thế, đầu tiên là bất ngờ, sau đó cau mày suy nghĩ một hồi, trên mặt hiện vẻ tươi cười, quay về phía Thư thi lễ thật sâu:

- Đa tạ tiền bối chỉ giáo!

- Cái này không có gì, ngươi mang hết những trái cây này đi. Cây này không rời khỏi nước suối kia được, năm ngàn năm quả này sẽ chín một lần. Lúc ta vừa nhìn thấy, nó còn là cây non. Vốn là có hai gốc, ta thử di dời một gốc nhưng thất bại, nó chỉ có thể sinh trưởng ở một nơi. Lần kết quả tiếp theo là năm ngàn năm sau, đến lúc đó ngươi nhớ kỹ nơi này trở lại tìm là được.

Tần Lập cười khổ, dù tới cảnh giới Đan Nguyên Anh Hóa, hắn cũng không dám nói có thể sống năm ngàn năm, vậy thật là khó tin mà. Năm ngàn năm… quả thật là lịch sử phát triển của nhân loại còn gì.

Thư nhìn thoáng qua Tần Lập, sau đó nói:

- Có phải ngươi nghĩ rằng đi vào nơi này rất dễ hay không?

Tần Lập suy nghĩ một chút, gật đầu nói:

- Không sai, đi theo con đường kia là trực tiếp tới nơi này, đương nhiên không khó rồi. Chờ sau này ngài rời đi, Nguyệt Diêu Tiên Cung rất dễ dàng phát hiện nơi này còn gì? Đến lúc đó, khẳng định sẽ khống chế nơi này.

Trên cái đầu to lớn dữ tợn của Thư, miệng nó khẽ nhếch lên, có vẻ như đang cười:

- Người thanh niên, ngươi quá coi thường địa phương này. Nhanh hái những trái cây kia xuống đi, bằng không chúng ta không đủ thời gian nữa.

Diệt Thuần Khiết

Duy Ngã Độc Tôn

483. Chương 487: Hắn Có Sát Khí Với Ngươi!

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

Tần Lập hơi sửng sốt, tuy nhiên vẫn nhanh chóng hái trái cây xuống, bỏ vào trong nhẫn trữ vật. Thư cũng không nói gì, lại dẫn Tần Lập tìm vài loại khoáng thạch kim loại chưa từng thấy qua, vừa nhìn liền biết là tài liệu hiếm thấy, hẳn dùng để luyện kim.

- Được rồi, có thể giúp ngươi cũng chỉ như thế, sau này chỉ phải dựa vào chính ngươi. Người thanh niên, chúng ta hẳn còn có cơ hội gặp lại.

Thư nói xong, thân hình khổng lồ đột nhiên khẽ chấn động, sinh ra một cỗ lực lượng như sóng triều, thân thể Tần Lập liền bay vụt lên cao.

- Tiền bối, đợi đã…

Trước mắt Tần Lập bỗng nhiên biến đổi, vẫn là ở trên khu thâm cốc kia. Tần Lập phục hồi tinh thần lại, liền có một loại cảm giác hư ảo, lập tức Tần Lập vươn dài tinh thần lực hùng hồn của mình ra ngoài xa.

- Nhanh rời khỏi nơi này đi, người Nguyệt Diêu Tiên Cung sẽ tới rất nhanh. Nơi đó đã bị ảo giác phong ấn, nếu như năm ngàn năm sau ngươi còn có thể trở lại nơi này, lúc đó ngươi sẽ có thực lực đi vào trong đó.

Giọng nói của Thư vang lên giữa tinh thần thức hải của Tần Lập. Tần Lập ngây người một chút, sau đó kiểm tra nhẫn trữ vật của mình, hơn ba mươi trái cây như ngọc bích vẫn yên tĩnh nằm bên trong nhẫn, ngoài ra còn có không ít khoáng thạch kim loại hiếm. Chúng đều đang nhắc nhở Tần Lập: tất cả những gì hắn vừa trải qua đều là sự thật, không phải đang nằm mơ.

Trong lòng Tần Lập không khỏi cảm thấy có chút hoảng sợ, may mà Thư này không có bất kỳ ý muốn hại mình, nếu như thật sự có, sợ rằng hắn đã chết cũng không biết thế nào.

Cho tới nay Tần Lập cũng không đồng ý lắm về đẳng cấp võ giả trên Thiên Nguyên đại lục. Võ giả cần phân cấp bậc, cái này thật ra bình thường, giống như những lưu phái võ công ở kiếp trước Tần Lập, cũng đều có phân chia đẳng cấp.

Nhưng nếu như nói cấp thấp thì nhất định đánh không lại cấp cao, Tần Lập sẽ không đồng ý. Người có kinh nghiệm từng trải, kinh nghiệm chiến đấu có phong phú hay không, thời gian tâm tình… rất nhiều nhân tố bên ngoài, kỳ thật đều có thể ảnh hưởng tới phương hướng cuộc chiến, thậm chí có thể quyết định thắng bại.

Cái này giống như thực lực Hải Kim Tôn rõ ràng không thể kém hơn Tần Lập, nhưng căn bản không phải đối thủ của Tần Lập. Phương diện này nguyên nhân chủ yếu là bởi kinh nghiệm thực chiến của Hải Kim Tôn không phong phú, chỉ là một cao thủ phái lý luận. Còn Tần Lập, các loại kinh nghiệm chiến đấu là tích lũy từ kiếp trước tới kiếp này, nào phải Hải Kim Tôn có thể so sánh?

Cái này giống một người có lực lượng hai vạn cân, chiến kỹ mạnh yếu, đầu tiên quyết định bởi bộ phận phát huy. Như là nói chiến kỹ Thần cấp, có thể phát huy ra lực lượng một vạn chín ngàn chín trăm cân, còn chiễn kỹ cao cấp lại chỉ có thể phát huy ra lực lượng một vạn bảy ngàn cân; chiến kỹ trung cấp chỉ có thể phát huy lực lượng một vạn năm ngàn cân.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao chiến kỹ trong mắt võ giải chiếm một địa vị vô cùng quan trọng.

Còn lại là tâm pháp nguyên lực, đồng dạng cũng quyết định thực lực võ giả thể hiện ra ngoài.

Những thứ này đều rất quan trọng, nhưng quan trọng hơn vẫn là kinh nghiệm chiến đấu rèn luyện kỹ càng.

Không có kinh nghiệm chiến đấu, các mặt khác có mạnh thế nào đi nữa, vậy cũng chỉ có thể xưng là một cao thủ, nhưng tuyệt đối không xưng được là cường giả.

Cường giả là cái gì? Mạnh hơn người khác, mới gọi là cường giả!

Mà trên Thiên Nguyên đại lục, thể hiện mạnh hơn người khác một cách đơn giản nhất, chính là người khác không phải đối thủ của ngươi.

Tần Lập đứng ở giữa không trung, yên lặng nhìn kỹ rừng rậm cổ thụ che trời xanh um tươi tốt ở thâm cốc phía dưới, xoay người rời đi, nhanh chóng biến mất trong không khí.

Phương hướng Tần Lập đi tới là thành Thông Thiên. Tấm bản đồ Thái Cổ thứ tám, Tần Lập không thể tìm thấy ở Lãnh Thu Cung, tạm thời hắn cũng không có ý nghĩ này nữa. Một chuyến hành trình cực Tây này đối với Tần Lập, thu hoạch cực lớn.

Chẳng những thăm dò được cái thế lực lớn nơi cực Tây này cuối cùng mạnh cỡ nào, thực lực cũng được tăng lên. Tuy rằng chẳng hiểu thế nào lại trở thành tân vương giả tử đồng tuy nhiên Tần Lập cũng không thèm lưu ý tới chuyện này.

Bởi vì loại thế lực như Hải gia, bọn họ nếu muốn trừ bỏ người nào, dù là không có chuyện này thì khẳng định cũng sẽ tìm ra một đống lớn lý do đường hoàng. Người không rõ chân tướng thậm chí sẽ còn vỗ tay vui vẻ.

Cho nên có phải là tử đồng hay không, cái này cũng không quan trọng. Nguyệt Diêu Tiên Cung mà Tần Lập cũng không muốn, càng đừng nói Lãnh Thu Cung nữa, đều cùng đi gặp quỷ hết đi, lão tử không chơi với các ngươi.

Trong lòng Tần Lập nghi: hiện tại trong tay có hơn ba mươi Lam Sắc Mộng Ảo Quả, dựa theo cách nói của Thư, hơn ba mươi Lam Sắc Mộng Ảo Quả này cơ bản có thể thành tựu cho mười người chuẩn Đan Nguyên Anh Hóa!

Các thế lực lớn bên cực Tây, chỗ cực mạnh cũng không phải là bên trong bọn họ có bao nhiêu lão tổ tông cảnh giới Lôi Kiếp, mà là ở chỗ số lượng môn hạ khổng lồ, tổng số lượng đệ tử Chí Tôn cùng với không ít cao tầng Đan Nguyên Anh Hóa.

Cường giả cảnh giới Phá Toái Hư Không, cũng đều có không ít.

Những chỗ này mới làm Tần Lập chân chính giật mình, bởi vì giống như bọn họ nói: một võ giả Đan Nguyên Anh Hóa không phải đối thủ của ngươi, như vậy năm mười người hai mươi người thì sao?

Xa luân chiến, hao cũng phải hao chết ngươi!

Cho nên, kế sách duy nhất là phải mau chóng nâng cao thực lực của người mình, mới là chuyện cần phải làm nhất.

Hai nàng Bộ Vân Yên cùng Triệu Thiên Thiên, thực lực hiện tại còn ở cảnh giới Chí Tôn, Lệnh Hồ Phi Nguyệt lại đã bước vào cảnh giới Phá Toái Hư Không. Trên thực tế, nhất là Bộ Vân Yên cùng Triệu Thiên Thiên, tiến bộ của hai nàng gần như có thể hình dung là đột nhiên tăng mạnh.

Nhưng ở nơi cực Tây, loại thực lực này cũng chỉ có thể cố gắng bảo vệ mình mà thôi. Tuy rằng không tính là quá yếu, nhưng chưa nói tới mạnh cỡ nào.

Chẳng qua Tần Lập tin tưởng Vĩnh Xuân sẽ giúp mình chiếu cố các nàng thật tốt. Nguyệt Diêu Tiên Cung chân chính thống hận chỉ có mỗi bản thân hắn, bọn họ không biết Bộ Vân Yên, Triệu Thiên Thiên cùng Tiểu Hồ Ly có quan hệ với mình. Hiện giờ dưới tình huống Hàn Mai bị trục xuất khỏi sư môn, thậm chí Tiểu Hồ Ly có cơ hội trở thành một trong những người tiếp nhận chức Thánh nữ Nguyệt Diêu Tiên Cung.

Cho nên Tần Lập không nghĩ tới chuyện mạnh mẽ mang các nàng đi theo, để các nàng ở lại Nguyệt Diêu Tiên Cung mới là cách làm tốt nhất.

Tần Lập vẫn một bộ dáng hạ nhân đưa củi trước đó, đi ở trong đoàn người cũng không có ai chú ý tới hắn. Sau khi vào thành Thông Thiên, tìm được chỗ hẹn trước với Tào Hồng, Tần Lập trực tiếp đi tới đó.

Tào Hồng cũng không ở đây, sân viện không lớn này thu dọn rất sạch sẽ. Hơn nữa tuy rằng không lớn, nhưng chim sẽ cũng đủ ngũ tạng, bên trong đình đài thủy tạ, núi giả suối nhỏ đều đầy đủ.

Tần Lập ngồi trên ghế đá trong lương đình nghỉ ngơi, nhắm mắt dưỡng thần. Bên ngoài bỗng nhiên vang lên một tiếng động cực nhỏ, thần thức Tần Lập đảo qua, liền biết Tào Hồng đã trở về.

Mấy ngày nay Tào Hồng thật không vui vẻ, hắn không nghĩ tới tên thanh niên đầu bóng lưỡng chết tiệt kia tìm không được Tần Lập, lại đánh chủ ý tới trên người hắn.

Tào Hồng ở thành Thông Thiên nhiều năm như vậy, tự nhiên cũng có con đường của mình. Sau khi biết được chuyện này, Tào Hồng giận tím mặt, chuẩn bị đi ám sát tên thanh niên đầu bóng lưỡng kia, nào ngờ tên kia đã sớm bỏ chạy khỏi thành Thông Thiên.

Sau đó Tào Hồng mới nghe nói Lý Uyển con gái thành chủ thành Thông Thiên tuyên bố công khai: Tần Lập là ân nhân cứu mạng của nàng!

Lúc này Tào Hồng mới bừng tỉnh, thảo nào tên đầu bóng lưỡng kia muốn giết mình, hóa ra là muốn giết người diệt khẩu mà!

Tào Hồng trong thời gian dài như vậy, vẫn không cho Thiên Nhai cơ hội đối mặt. Bởi vì Tào Hồng biét thực lực của mình so với Thiên Nhai vẫn có chênh lệch rất lớn.

Nói cách khác, chính là một khi hai người gặp mặt, Tào Hồng không có hy vọng bỏ chạy.

Bởi vì danh tiếng Thiên Nhai, thật sự quá lớn!

Tào Hồng chưa từng ôm tâm lý may mắn gì trong lòng, cho nên tới giờ hắn đều luôn rất cẩn thận. Ví dụ như bây giờ, Tào Hồng liếc mắt liền nhìn ra, bên trong sân viện của mình… có người!

Tuy rằng cửa lớn vẫn khóa, ổ khóa vẫn nguyên vẹn không hao tổn, thậm chí trước cửa ngay cả một dấu chân cũng không có. Nhưng bất luận một sát thủ nào, đều có một bản năng gần như thần kỳ, đó chính là: Trực giác!

Trực giác của Tào Hồng rất linh nghiệm, từ khi xuất đạo tới nay chưa bao giờ xảy ra sai lầm gì.

Bỗng nhiên hắn có chút khẩn trương, nếu như trong sân thật là Thiên Nhai, như vậy hiện giờ hắn muốn bỏ chạy cũng đã chậm rồi. Tào Hồng rất rõ ràng, nếu đối phương dám quang minh chính đại xuất hiện trong sân viện của hắn, vậy cũng nắm giữ được hành tung của hắn, nếu như hiện giờ hắn quay đầu bỏ chạy, vậy đó mới là một loại nhục nhã lớn nhất với chính mình.

Tào Hồng hắn chết cũng sẽ không làm loại chuyện này.

Tào Hồng khẽ thở dài một tiếng, lập tức trở nên bình tĩnh lại, lấy chìa khóa ra, hai tay vững vang mở cửa, sau đó đi vào sân. Làm một người sát thủ ưu tú, phải có tố chất tâm lý hơn người, đó là thứ cơ bản nhất. Bản thân đã báo thù lớn, tiếc nuối duy nhất là không thể đi theo Tần công tử lưu lạc.

Trong lòng Tào Hồng nghĩ vậy, trực tiếp đi tới hậu viện. Thường ngày, hắn cũng thích nằm trên ghế ở lương đình hậu viện nhìn mặt trời về chiều. Mà nay, xem chừng không thấy được mặt trời ngày mai nữa.

Tào Hồng đi tới, lại thấy được một người thanh niên da ngăm đen, ăn mặc rất bình thường, đang nằm trên ghế dài, híp mắt lại, thoạt nhìn giống như đang ngủ.

Tào Hồng nhất thời thở phào một cái, hắn liếc mắt liền nhận ra được, người trước mặt này chính là Tần Lập!

- Công tử, ngài đã trở về!

Giọng Tào Hồng mang theo vài phần kích động, đó là kích động phát ra từ nội tâm. Bởi vì người thanh niên trước mắt này thần kỳ cỡ nào, Tào Hồng đã tận mắt thấy rõ.

Tần Lập mở mắt, gật đầu mỉm cười, sau đó nói:

- Tào Hồng à, ngươi đi ra ngoài thật không cẩn thận mà, còn để lại cái đuôi ở bên ngoài.

- A?

Tào Hồng bỗng sững sờ, trong lòng vừa động, thầm nghĩ lẽ nào trực giác của mình vừa nãy là chính xác? Chỉ là phán đoán sai phương hướng địch nhân? Nhưng trên đời này có thể theo dõi sau lưng mình, còn khiến mình không cách nào phát hiện được… cũng không có mấy ai cả.

Lúc này Tào Hồng vẫn không cảm ứng được, vẻ mặt thất bại nhìn Tần Lập cười khổ nói:

- Công tử, ta vẫn không cảm giác được, không lẽ thực lực của đối phương mạnh hơn ta rất nhiều hay sao?

Tần Lập cười cười, lắc đầu:

- Hắn còn cách nơi này rất xa, khoảng chừng mười dặm đường nữa.

- Cái gì?

Lúc này Tào Hồng sững sờ ở đó, nhìn Tần Lập không thể tin được. Tuy rằng hắn biết người thanh niên này rất mạnh mẽ, tuy rằng hắn biết Tần Lập có rất nhiều bản lĩnh thần kỳ, nhưng bất luận thế nào Tào Hồng cũng không nghĩ ra được, Tần Lập lại tới cảnh giới hùng mạnh như vậy.

Người theo dõi mình cách xa mười dặm, lại vẫn bị công tử tra xét ra. Đây… đây còn là chuyện con người có thể làm được sao?

- Công tử, ngài… ngài sao cảm ứng được?

Tào Hồng nghẹn họng trân trối nhìn Tần Lập.

- Hắn có sát khí với ngươi!

Tần Lập nhàn nhạt nói.

Diệt Thuần Khiết

Duy Ngã Độc Tôn

484. Chương 488: Sát Thủ Quyết Đấu!

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

Mãi đến một lúc sau, khi cỗ sát khí từ xa kia đuổi tới gần, bao phủ toàn bộ tiểu viện của Tào Hồng này, Tào Hồng càng thêm bội phục Tần Lập, có thể nói là phục sát đất!

Nguyên vốn nỗi lo lắng bất an ở trong lòng Tào Hồng, giờ phút này đã biến mất, từ cách xa như vậy có thể phát hiện đối phương, mà đối phương không phát hiện được bên này, có nghĩa thực lực của công tử hơn xa Thiên Nhai không biết bao nhiêu lần! Nếu như vậy mà trong lòng Tào Hồng còn không hết cảm thấy sợ hãi vậy thì hắn căn bản là không thích hợp trở thành một tên sát thủ xuất sắc, không bằng dùng tiền tích góp tìm một cô nương xinh đẹp, trốn ở một địa phương nào đó không ai biết để dưỡng già đi thôi.

Tào Hồng ưỡn thẳng ngực, đối với cỗ sát khí bên ngoài bao phủ lại đây không che dấu chút nào, thản nhiên nói:

- Thiên Nhai! Ngươi đã đến rồi, đừng thị uy nữa!

Trong không khí truyền đến một tiếng cười lạnh khe khẽ, thanh âm cực kỳ bén nhọn, nghe vào tai khiến cho người ta có cảm giác sởn tóc gáy. Ngay cả Tần Lập, cũng không thể từ trong thanh âm của đối phương nghe ra là nam hay nữ.

- Tào Hồng! Sát thủ xếp thứ bảy bảng! Ta luôn cảm thấy bảng sát thủ có gì đó không đúng. Tuy nhiên, cho dù có không đúng đi nữa, ta bài danh cao hơn ngươi, điều đó cũng là sự thật không thể bàn cãi! Cho nên… ngươi không cảm thấy ngươi nói lời này, có hơi xấu hổ hay sao?

- Xấu hổ? Không, Thiên Nhai! Đã sớm nghe nói ngươi là một tên bất nam bất nữ, không nghĩ tới lời đồn đãi là đúng sự thật, hắc hắc!

Tào Hồng cười trông hết sức thô bỉ, khiến Tần Lập có loại kích động muốn tung một cước đá bay hắn ra ngoài.

- Ngươi muốn chọc giận ta sao? Yên tâm đi! Người sắp chết dù sao cũng có quyền mắng vài câu cho hả giận!

Giọng nói bất nam bất nữ này thật âm trầm khủng bố, từ xa phát tới gần rồi xuất hiện trên bầu trời tiểu viện.

Thực hiển nhiên, lúc ban đầu khi cỗ sát khí kia bao phủ tiểu viện, bản thân Thiên Nhai còn ở ngoài xa mấy dặm!

Vận mệnh… Thật đúng là khó mà nói!

Tuy nhiên, từ đầu đến cuối, Thiên Nhai cũng không có khả năng phát hiện trong tiểu viện này còn có tồn tại của người thứ hai. Điều đó làm cho Tào Hồng tăng cao lòng tin đến sắp bùng nổ lên rồi!

Bên kia một nhân ảnh nhoáng một cái hiện ra tại trên không trên tiểu viện, một nam nhân… cách ăn mặc lại trang điểm cực kỳ xinh đẹp, không chê vào đâu được. Chỉ có điều là một nam nhân trang điểm xinh đẹp, hơn nữa, vừa nhìn là có thể nhìn ra là nam nhân kỳ quái!

Nhìn kỹ có thể nhìn thấy hàm râu quai nón cạo sạch, gương mặt trán đầy phấn hồng, môi bôi son đỏ tươi, trên đầu cài đủ các loại trang sức nhỏ, toàn thân mặc một bộ xiêm y màu đỏ rực rỡ?

Khẳng định rất ít có người trông thấy qua. Trang điểm thế này quả thực khiến cho người ta nhìn thấy là muốn ói. Trông thật ghê tởm!

Nhưng mà, một người như vậy nhưng cỗ sát khí trên người hắn phát ra, lại như thực chất bình thường hướng thẳng vào Tào Hồng. Mà cũng đúng lúc Thiên Nhai bay tới trên bầu trời tiểu viện này, hắn mới không thể kiềm được phát ra một tiếng kinh hô.

Bởi vì, hắn nhìn thấy Tần Lập!

Hắn nhận biết Tần Lập sao? Không, hoàn toàn không biết, hắn có thấy qua bức họa vẽ hình Tần Lập, là một người trẻ tuổi tướng mạo anh tuấn dáng người cao to, mà người trước mắt lại là một thanh niên làn da hơi đen, mày rậm mắt to, giữa hai người trong đó có bản chất bất đồng. Ánh mắt của sát thủ, vẫn luôn rất lợi hại!

Nguyên nhân chủ yếu khiến Thiên Nhai kinh hô, cũng vì nhìn thấy người này vẫn đứng ở đó, mà tinh thần lực của hắn từ đầu đến cuối vẫn không thể cảm nhận được có sự hiện diện của người thứ hai!

Điều đó chẳng phải đã nói ra thanh niên là da ngăm đen này, là một võ giả thực lực siêu cường?

Cũng may Thiên Nhai là cường giả sát thủ xếp thứ ba bảng, tố chất tâm lý thật tốt không phải là người bình thường, hắn chỉ thoáng sửng sốt như vậy một lát, lập tức khẽ cười nói:

- Ồ, Tào Hồng! Ngươi thực rất khá! Còn tìm được đến đây một người giúp đỡ, xem ra người này thực lực rất mạnh đấy!

Tào Hồng cười lạnh nói:

- Dù sao so với ngươi mạnh hơn là được! Ngươi cho rằng hôm nay ngươi còn có thể còn sống rời đi sao?

- Vì cái gì không thể chứ? Ta đến là để giết ngươi, không phải để giết hắn! Nếu giết không được ngươi, ta trở về hồi lại nhiệm vụ là được, vì cái gì phải tranh ngươi chết ta sống chứ?

Thiên Nhai chớp chớp mắt suy nghĩ, giả bộ một bộ dáng vô tội vạ, biểu tình giống như đúc một cô nương. Nếu đặt ở trên mặt một cô gái xinh đẹp, khẳnh định có thể mê hoặc chết người, thế nhưng xuất hiện ở trên mặt Thiên Nhai, chỉ có thế khiến cho người ta không ngừng sôi dạ dày muốn ói.

- Tào Hồng! Ngươi đi đấu với hắn đi!

Tần Lập ngẩng đầu nhìn thoáng qua Thiên Nhai:

- Ta cho các ngươi có hội một trận đấu công bình!

- A? Công tử! Ngài bức bách không phải muốn ta đi chịu chết sao?

Tào Hồng lộ vẻ mặt đau khổ nhìn Tần Lập, thầm nghĩ: "Thiên Nhai mạnh đến mức nào chứ! Không phải người địa phương cực Tây, vĩnh viễn cung không thể biết được. Cho dù là cường giả siêu cấp cảnh giới Lôi Kiếp, cũng phải đề phòng khi bị Thiên Nhai ám sát nữa là!"

Tần Lập thản nhiên cười cười, nói:

- Không có chân chính trải qua sống chết trước mắt, làm sao có thể xem nhẹ sinh tử?

Tần Lập nói lời này, nhưng thật ra khiến Thiên Nhai trên bầu trời thầm chấp nhận sâu sắc, cảm thấy kính nể, cung tay nói:

- Không thể tưởng được vị công tử này có thể nói ra lời khiến người tỉnh ngộ như thế! Quả thực không tầm thường! Tào Hồng… ta cho ngươi một lần cơ hội, ta sẽ khống chế thực lực của mình ở cảnh giới Phá Toái Hư Không, đánh với ngươi một trận, như thế nào?

Tào Hồng ngẩn ra, hỏi:

- Lời ấy thật sao?

- Hừ! Thiên Nhai ta từ khi xuất đạo tới nay, lời nói nói ra còn chưa bao giờ là giả!

Thiên Nhai ngẩng cao đầu, vẻ mặt kiêu ngạo nói, bộ dáng thật giống một nữ nhân kiêu hãnh.

Tào Hồng cố nén nhịn không nhìn thần thái của Thiên Nhai, bởi vì hắn sợ không kìm nổi phải ói ra.

Mà Thiên Nhai thì cười lạnh trong lòng: "Thật đúng là ngu ngốc! Ngươi đấu với một người cảnh giới Thiên Tôn, ngươi áp chế thực lực lại cảnh giới Thiên Tôn đánh với hắn, hắn có thể là đối thủ của ngươi sao? Cho dù áp chế thực lực mấy đi nữa, nhưng cảnh giới căn bản cũng không thay đổi! Bằng vào cảnh giới cao hơn một cấp, ngươi sao có thể là đối thủ của ta chứ?"

Nếu không có trợ giúp của thanh niên là da ngăm đen mà hắn có cảm giác hoàn toàn nhìn không thấu này, Thiên Nhai đã sớm xuống tay giết chết Tào Hồng ngay rồi!

Tào Hồng hít sâu một hơi, quay đầu lại nhìn thoáng qua Tần Lập, bỗng nhiên thoải mái cười:

- Công tử! Nếu ta chết đi, nhớ nhặt xác cho ta, đến lúc đó lập một tấm mộ bia vô danh là được!

- Ngươi thật tự biết mình, biết nếu khắc tên ngươi, sẽ có vô số người quật mộ ngươi cho hả giận.

Thiên Nhai châm chọc khiêu khích nói.

Tào Hồng cười lạnh vài tiếng:

- Ngươi cũng vậy thôi!

- Ở nơi này đánh ư?

Thiên Nhai nhìn thoáng qua bốn phía, dường như không có bao nhiêu người chú ý tới nơi đây. Địa phương này vốn chính là nơi cư ngụ của người dân thường thành Thông Thiên, võ giả thực lực mạnh cũng không nhiều. Hơn nữa bình thường họ cũng rất ít khi quản tới chuyện của người khác.

Tào Hồng nói:

- Cách thành nam ba mươi dặm, có một chỗ đất trống.

Thiên Nhai gật gật đầu, nói:

- Vậy ta tới đó trước chờ ngươi

Nói xong, lại nhìn thoáng qua Tần Lập một cái thật sâu, thân hình chợt lóe biến mất trong không khí.

Thiên Nhai đi rồi, Tào Hồng chà xát hai tay vào y phục, trong lòng bàn tay đầy mồ hôi! Thiên Nhai gây áp lực cho Tào Hồng, hơn xa ở vẻ bên ngoài đơn giản như vậy.

Nhưng Tào Hồng vẫn không hỏi lại Tần Lập điều gì, nếu hỏi lại hắn sẽ không phải là Tào Hồng, lại càng không phải một sát thủ xuất sắc. Trước trận đấu này, tâm trạng của Tào Hồng trở nên vô cùng bình tĩnh!

Cách thành Thông Thiên ba mươi dặm là một vùng hoang dã rất vắng vẻ. Địa phương này bình thường rất ít có người lui tới. Tào Hồng cùng Tần Lập, hai người theo sát phía sau Thiên Nhai tới chỗ này.

Thiên Nhai nhìn thoáng qua Tào Hồng, nói:

- Ra tay đi, ta nhường ngươi ba chiêu!

Tào Hồng cũng không nói nhiều, rút đoản đao, thân mình hóa thành một làn khói nhẹ, ở không trung lưu lại tàn ảnh kéo dài, phóng thẳng tới Thiên Nhai, cánh tay huy động, đoản đao vạch ra trên không trung ba đường đao khí sắc bén mãnh liệt!

Thiên Nhai hơi nao nao, thu hồi vẻ đùa cợt trên mặt, nhiều ít cũng thật sự chú ý, mặc kệ nói thế nào, đối thủ như Tào Hồng này cũng đáng để hắn đối địch nghiêm túc.

- Xem rõ nha, ta dùng chính là lực lượng Phá Toái Hư Không!

Giọng Thiên Nhai nói đầy tự tin, dường như nói với Tần Lập, cũng như muốn nói cho Tào Hồng biết: "Cho dù ta chỉ dùng lực lượng Phá Toái Hư Không, ngươi cũng không phải đối thủ của ta!"

"Keng!"

Một tiếng vang giòn tan, không có sinh ra loại dao động cường đại như các trận đấu của võ giả bình thường, nhưng tốc độ của hai người đều nhanh đến làm cho người ta hoa cả mắt!

Tuy nhiên, ở trong mắt Tần Lập lại thấy rất rõ ràng, từng chiêu từng thức của hai người, Tần Lập đều nhìn xem ràng mạch. Hơn nữa đối với động tác kế tiếp của hai người trong trận đấu, hắn phán đoán cực kỳ chuẩn xác.

Thấy thực lực của Thiên Nhai, Tần Lập không khỏi có chút bội phục, đối phương quả nhiên là áp chế lực lượng đến cảnh giới Phá Toái Hư Không, nhưng ý thức vẫn còn cao hơn rất nhiều so với Tào Hồng!

Giống như một người trưởng thành chiến đấu cùng một thiếu niên: người trưởng thành cho dù áp chế lực lượng đến trình độ ngang bằng với thiếu niên, nhưng bất kể là kinh nghiệm hay là lịch duyệt, đều phải mạnh hơn thiếu niên không biết bao nhiêu lần. Cho nên, nếu Tào Hồng muốn đạt được thắng lợi quả thực rất khó khăn!

Động tác của sát thủ, vô cùng ngắn gọn, không chú trọng hình thức, chỉ chú trọng lực sát thương. Cho nên, trận chiến đấu giữa hai người cũng không tính là phấn khích gì đặc biệt.

Nhưng Tần Lập vẫn như trước nhìn xem thật hứng thú. Trong nháy mắt, Tào Hồng cùng Thiên Nhai đã trải qua hơn ba mươi chiêu, sau đó Tào Hồng… dần dần lộ ra dấu hiệu thất bại!

Nói lời thật, nếu không có Tần Lập một người sâu không lường được như vậy đứng ở một bên, Thiên Nhai đã sớm tung một đao giết chết Tào Hồng rồi! Thế nhưng nguyên nhân vì sự hiện diện của Tần Lập làm cho trong lòng Thiên Nhai có điều kiêng kị rất sâu đậm, hắn sợ một khi mình không khống chế được lực lượng, dùng hết toàn lực giết chết Tào Hồng, nếu vậy khẳng định Tần Lập sẽ lập tức ra tay ngay!

"Keng keng keng!"

Lại là vài tiếng vang ngắn ngủi thập phần trong trẻo, thanh âm không tính là quá lớn, động tác của hai người quá nhanh, một chiêu không thành công, liền rất nhanh tận lực bồi tiếp theo một chiêu, gần như cũng không có sử dụng lực lượng cường đại để cứng rắn công kích.

Đột nhiên, Thiên Nhai tung một đao đâm vào hướng trái tim Tào Hồng, mà một đao của Tào Hồng cũng đâm vào hướng đan điền Thiên Nhai, nhưng hai người… cũng không có ai thu tay lại! Xem ra, đều muốn một chiêu này phải phân ra cao thấp!

Trong mắt Thiên Nhai, bắn ra hai tia sáng, cắn răng một cái, lực lượng trên người hơi phóng xuất mạnh lên một chút. Noi cách khác, hắn đã vận dụng lực lượng của cảnh giới Đan Nguyên Anh Hóa!

Đúng là một chút lực này, giúp cho tốc độ của hắn tronh nháy mắt lại tăng lên một phần, tốc độ nhanh hơn so với Tào Hồng!

"Trước khi đao của Tào Hồng đâm vào đan điền của mình, Tào Hồng cũng đã chết rồi! Hơn nữa, chỉ dùng một chút xíu lực lượng này, gã thanh niên ở một bên đang xem trận chiến kia, khẳng định là không thể phát hiện được!"

Thiên Nhai vừa nghĩ trong lòng, trong mắt đã lộ ra vẻ dữ tợn, quát lên một tiếng lớn:

- Chết đi!

Diệt Thuần Khiết

Duy Ngã Độc Tôn

485. Chương 489: Đế Vương Đột Kích!

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

Ánh mắt Tào Hồng vô cùng bình tĩnh, nắm đoản đao trong tay không một chút run rẩy, không có nửa điểm do dự tiếp tục đâm vào đan điền Thiên Nhai!

Khóe miệng Tào Hồng còn nổi lên một vẻ tươi cười mơ hồ. Trong nháy mắt này, trong đầu hắn đột nhiên xuất hiện hình bóng nữ nhân yêu thương đã chết nhiều năm trước, khuôn mặt tươi cười đơn thuần kia, cùng đôi đồng tử màu tím nhạt kia, là mê người như thế, xinh đẹp như vậy!

Cái chết kỳ thật cũng không đáng sợ như trong tưởng tượng!

Thời gian trong khoảnh khắc này dường như ngừng lại, vẻ dữ tợn trên mặt của Thiên Nhai, khóe miệng mỉm cười của Tào Hồng… đều trong nháy mắt này ngưng lại!

"Crắc… Crắc!"

Đột ngột vang lên một tiếng kêu cực kỳ bén nhọn chói tai, cây chủy thủ trong tay Thiên Nhai kia có thể nói là bảo đao, không ngờ… bị đứt đoạn!

Vẻ tươi cười dữ tợn, sượng cứng trên gương mặt đầy son phấn của Thiên Nhai, trong mắt hắn cũng hiện ra thần sắc không thể tưởng tượng, chủy thủ của hắn là chém sắt như chém bùn!

Cho dù Tào Hồng mang trước ngực miếng hộ tâm, cũng không có khả năng ngăn cản được một đao này của mình!

Trong khoảnh khắc này, Thiên Nhai cảm giác được nơi đan điền mình một trận đau đớn dữ dội, hắn cúi đầu nhìn không thể tin nổi lại thấy đoản đao trong tay Tào Hồng đã hung hăng đâm vào bụng, đang cắm ngay vào đan nguyên anh hóa của Thiên Nhai!

Trong mắt Tào Hồng tại trong nháy mắt đó, cũng lộ ra vẻ kinh ngạc khó tin. Vẻ kinh ngạc này, vừa lúc bị Thiên Nhai bắt giữ được.

Giọng nói bén nhọn bất nam bất nữ của Thiên Nhai, lập tức vang lên:

- Các ngươi… các ngươi gian trá! Các ngươi không giữ tín nghĩa!

Nói xong, một dòng máu tươi từ khóe miệng Thiên Nhai tràn ra, thân thể hắn, đã không còn dậy nổi nửa điểm lực lượng, chỉ dựa vào một mối tín niệm không cam lòng cuối cùng chống đỡ cơ thể hắn.

- Không giữ lời hứa? Là ai trước vận dụng lực lượng Đan Nguyên Anh Hóa?

Thanh âm của Tần Lập thản nhiên vang lên, có chút khinh thường nhìn Thiên Nhai nói:

- Vốn ta còn tưởng rằng ngươi là một trang hán tử, không chiếm tiện nghi của người khác, không nghĩ tới ngươi cũng chỉ là đồ xảo trá gian dối. Ngươi tưởng rằng ngươi chỉ vận dụng một chút lực lượng Đan Nguyên Anh Hóa, người khác sẽ không cảm ứng được sao? Có phải lúc ấy ngươi cảm thấy rằng ngươi đặc biệt thông minh hay không?

Câu nói của Tần Lập chứa đầy ý châm chọc, thế nhưng Thiên Nhai vẫn hồn nhiên không biết, hai mắt mơ hồ nhìn thẳng vào Tần Lập, không để ý tới khóe miệng tràn ra máu tươi, cùng cơn đau truyền ra từ trong bụng:

- Ngươi… ngươi vừa mới nói… Ngươi vốn tưởng rằng, ta là một trang hán tử? Thật vậy… sao?

Tần Lập gật gật đầu, thản nhiên nói:

- Công pháp tu luyện làm cho ngươi biến thành như hiện tại, nhưng chỉ cần ngươi có một tâm hồn của nam nhân chân chính, ngươi sẽ vĩnh viễn là trang hán tử. Đáng tiếc, ở khoảnh khắc cuối cùng kia, khi ngươi bắt đầu vận dụng lực lượng Đan Nguyên Anh Hóa, ngươi đã là một tên tiểu nhân không hơn không kém! Kỳ thật làm tiểu nhân cũng không có gì, nhưng ngươi không hay ho chính là gặp phải một người mạnh hơn ngươi.

- Đúng! Ta là nam nhân, ta là trang hán tử, ta xảo trá, ta chết chưa hết tội, ta… là một… nam nhân!

Trên mặt Thiên Nhai gần như lộ vẻ điên cuồng, nói lắp bắp không ngừng.

Lúc này Tào Hồng cũng đã hiểu chuyện gì xảy ra, vốn thời điểm cuối cùng đối với trợ giúp của Tần Lập, hắn còn có chút ý phản đối, bởi vì hắn cũng không muốn dùng phương thức này giành được thắng lợi. Cũng không nghĩ là đối phương xảo trá trước, cho nên, một luồng lực lượng hùng hồn, theo cánh tay Tào Hồng trút vào thanh đoản đao trên tay, trong nháy mắt chấn vỡ đan điền của Thiên Nhai.

- An tâm đi! Ta sẽ chôn cất thi thể ngươi!

Tào Hồng nhẹ giọng nói.

Lúc này khóe miệng Thiên Nhai lại lộ ra một vẻ tươi cười giải thoát, xem ra cực kỳ hài lòng.

Tần Lập than nhẹ một tiếng, lách người qua một bên, Tào Hồng đào một cái hố to, chôn cất thi thể Thiên Nhai. Sau đó lặng lẽ đến bên cạnh Tần Lập, nói:

- Công tử! Cám ơn ngài, lại lần nữa cứu ta một mạng!

- Cứu ngươi chính là tâm của ngươi! Nếu hắn không xảo trá, ta sẽ nhìn cái ngươi hai người đồng quy vu tận. Tào Hồng! Ngươi có trách ta không?

Tần Lập thản nhiên nói.

- Không trách… đương nhiên không trách! Không dối gạt công tử, vừa rồi trong lòng ta còn có hơi oán giận công tử nhúng tay vào đấy! Tào Hồng ta muốn chính là công bình chiến đấu! Trường hợp này nếu hắn không xảo trá, ta lại gian trá, như vậy ta nghĩ tu vi của ta, vĩnh viễn cũng sẽ không thể tăng lên được! Bởi vì trong lòng đã bị lực lượng khác chi phối!

Tần Lập đối với Tào Hồng có thể nói ra lời nói này, cũng có chút kinh ngạc, xoay người vỗ vỗ bả vai Tào Hồng, cười nói:

- Ngươi chân chính là một nam nhân!

Tào Hồng nhếch môi, cười cười không ra tiếng, nhìn thoáng qua nấm mộ mới đắp bên cạnh, thở dài một tiếng:

- Kỳ thật hắn cũng có thể như vậy!

- Đi thôi!

Tần Lập nói xong, hướng tới thành Thông Thiên đi đến:

- Ta chuẩn bị quay về phương Đông, ngươi muốn đi theo ta không?

- Đương nhiên! Ta là người hầu của công tử, tự nhiên là phải đi theo công tử.

Tào Hồng nói với vẻ mặt đương nhiên là thế.

- Công tử cũng không thể bỏ mặc ta lại đây…

Chuyện như vậy, ở thành Thông Thiên thường xuyên phát sinh, cũng không có bao nhiêu người quan tâm tới, lại càng sẽ không có người nghĩ đến, ở địa phương hoang vắng phía nam thành Thông Thiên ba mươi dặm này, không ngờ lại mai táng cao thủ… Thiên Nhai sát thủ xếp thứ ba bảng!

Tần Lập cùng Tào Hồng không có quay lại tiểu viện, nơi đó, thực rất có thể đã bị người ta chú ý, nếu Thiên Nhai có thể tìm tới đó, như vậy người khác cũng nhất định có thể tìm được.

Hiện tại Tần Lập chỉ muốn quay về để gặp Thi Vũ bọn họ, về phần đám người thanh niên đầu bóng lưỡng đó, căn bản là Tần Lập không quan tâm tới, hắn đã thề phải tiêu diệt Hải gia, Hải gia nếu bị tiêu diệt, gã thanh niên đầu bóng lưỡng đó có năng lực chạy đi đâu mà sợ? Để hắn làm một con chó nhà tang, xem ra so với giết hắn, còn khiến hắn khó chịu bội phần?

Hai người vào ngụ ở một nhà khách điếm, chuẩn bị sáng mai sẽ rời thành Thông Thiên.

Lúc nửa đêm, Tần Lập đang ngủ bỗng nhiên tỉnh lại, thần thức của hắn cũng không có bắt giữ chút dị thường gì, nhưng Tần Lập lại có cảm giác dường như có người đang quan sát mình!

Tần Lập hơi kinh hãi, trong lòng thầm nghĩ tính đặc thù của Tiên Thiên Tử Khí, khiến cho dù là cường giả cảnh giới Lôi Kiếp, cũng rất khó lặng yên tới gần Tần Lập. Chẳng lẽ, trên đời này thật sự còn có người đạt tới cảnh giới Địa Tiên?

Nếu như đối mặt cường giả Lôi Kiếp, trong lòng Tần Lập còn cảm thẩy có thể ứng phó được, nhưng đối mặt với cường giả Địa Tiên tồn tại cao nhất trong truyền thuyết như vậy, Tần Lập thật đúng là một chút đề kháng cũng không có!

Tần Lập bắt đầu nhớ lại, bản thân mình sau khi từ Nguyệt Diêu Tiên Cung đi ra, dọc theo đường đi vẫn luôn rất cẩn thận, hẳn là sẽ không bị người nào đuổi kịp, như vậy đối phương làm thế nào phát hiện ra mình được?

Tần Lập rất muốn quy kết cảm giác này là do mình quá tưởng tượng, nhưng Tần Lập hiểu rất rõ về đặc tính của Tiên Thiên Tử Khí, nếu không có nguy hiểm mình tuyệt đối sẽ không giật mình tỉnh giấc!

Tào Hồng ở phòng kế vách còn đang ngủ, kỳ thật đồng dạng tính cảnh giác của Tào Hồng mười phần chặt chẽ, nhưng chung quy cảnh giới còn kém rất nhiều so với Tần Lập, mà ngay cả Tần Lập cũng miễn cưỡng mới có thể cảm giác được một chút xíu dị thường, Tào Hồng căn bản không có khả năng phát hiện được điều gì.

Tần Lập chậm rãi ngồi dậy, điều tiết tâm tình mình đến trạng thái linh hoạt nhất. Trong đêm tối trống vắng, Tần Lập chậm rãi phóng thần thức ra, giống như thủy ngân thấm trong đất, vững vàng nhưng nhanh chóng lan tràn ra khắp bốn phương tám hướng!

Một dặm… mười dặm… mười ba dặm… hai mươi dặm!

Gần như đạt tới cực hạn hiện nay Tần Lập có khả năng đạt tới!

Phạm vi hai mươi dặm, hết thảy trong đó chỉ cần tâm niệm Tần Lập vừa động, đều sẽ hiện ra trong óc Tần Lập!

Mà trong vòng hai mươi dặm, lại là cái gì cũng không có phát hiện!

Tần Lập kinh ngạc không thôi, thầm nghĩ: “Chẳng lẽ thần niệm của đối phương còn mạnh hơn so với mình?” Võ giả cảnh giới Lôi Kiếp thần niệm cường đại bao nhiêu, Tần Lập thật đúng là không rõ lắm, nhưng hắn nghĩ dù sao cũng hẳn là không mạnh hơn mình bao nhiêu mới đúng?

Đang lúc Tần Lập nghi hoặc, đột nhiên có một bóng hình với một loại hình tượng mau đến mức tận cùng, bóng dáng kia trong nháy mắt hiện ra tại trong óc Tần Lập, đó là một người sau lưng mọc hai cánh!

Đế vương tử đồng!

Cũng trong nháy mắt này, Tần Lập hiểu được mình bị lừa rồi!

Đối phương chính là muốn tìm ra mình! Hơn nữa hẳn là cũng biết thần thức của mình rất mạnh, cho nên mới ở địa phương rất xa sinh ra sát niệm với mình. Cứ như vậy, khẳnh định trong lòng mình sẽ có điều cảm ứng, nhưng cũng không có cách nào bắt giữ được tung tích của đối phương.

Muốn tìm nơi phát ra sát niệm này, khẳng định Tần Lập phải dùng thần thức đi tra xét, nếu đối phương không bằng Tần Lập, như vậy khẳnh định cảm ứng không được thần thức của Tần Lập, nhưng đối phương đế vương tử đồng này, là tồn tại cường đại hơn so với Tần Lập!

Tự nhiên lập tức có thể cảm ứng được thần thức của Tần Lập, hơn nữa còn truy tra theo cỗ thần thức này lại đây!

Tần Lập suy nghĩ cẩn thận hết thảy điều này trong mắt, liền cắt đứt thần thức đang lan tràn ở ngoài, nhưng mà cũng còn hơi chậm. Tần Lập biết, đối phương ít nhất đã kết luận mình đang ở ngay trong thành Thông Thiên.

Đối với một cường giả cảnh giới Lôi Kiếp, nếu muốn sưu tầm một người ở trong một tòa thành, kỳ thật cũng không khó khăn.

Tần Lập thầm nguy tính trong lòng, thoáng một cái đứng lên, mở cửa phòng, sau đó gõ cửa Tào Hồng, Tần Lập vừa đứng lên, Tào Hồng cũng đã tỉnh, bởi vì Tần Lập cũng không có cố ý áp chế.

Cho nên, thời điểm Tần Lập gõ cửa, Tào Hồng lập tức mở ra cửa phòng, nhẹ giọng hỏi:

- Công tử! Xảy ra chuyện gì?

- Chúng ta lập tức rời khỏi thành Thông Thiên!

Tần Lập chỉ nói một câu này, sau đó xoay người bước đi.

Tào Hồng cũng hiểu nhất định có nguy cơ gì đó đang đến, cho nên không một chút do dự đi theo phía sau Tần Lập.

Khoảng cách hai mươi dặm đối với một cường giả mà nói, thật sự không tính là gì. Hơn nữa, đối phương còn có một đôi cánh! Đôi cánh đó cũng không phải để bài trí cho đẹp!

Cho nên, Tần Lập mang theo Tào Hồng còn chưa kịp ra khỏi thành Thông Thiên, cũng đã có thể cảm ứng được đối phương cách mình không tới mười dặm!

Nếu tiếp tục đi như vậy khẳng định không phải là biện pháp tốt. Thật sự đối mặt với một cường giả cảnh giới Lôi Kiếp, có toàn thân trở ra hay không, trong lòng Tần Lập thật sự không có tin tưởng quá lớn, hơn nữa rất có thể đối phương cũng không phải chỉ có một người!

Bởi vậy trong đầu Tần Lập ngay cả ý niệm thử chiến một trận với cường giả Lôi Kiếp cũng không có, bởi vì một khi bị quấn lấy, có thể kết cục chính là cái chết!

Tần Lập lấy ra một khối cực phẩm linh thạch, trên người đột nhiên bộc phát ra một khí tức cường hãn đến cực điểm, khí tức này giống như sóng biển ba đào, từng đợt từng đợt dâng lên khắp bốn phương tám hướng thành Thông Thiên!

Đừng nói thực lực mạnh mẽ, cho dù là võ giả cảnh giới Phá Tiên đều bị luồng khí tức đột ngột phát ra này làm bừng tỉnh.

Trong nháy mắt toàn bộ thành Thông Thiên, sáng lên vô số ngọn đèn!

Diệt Thuần Khiết

Duy Ngã Độc Tôn

486. Chương 490: Dương Danh Thành Thông Thiên!

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

Không biết có bao nhiêu người bị tỉnh giấc mộng, chỉ số ít người thần kinh mạnh mẽ theo bản năng mắng một tiếng quấy nhiễu người ta tỉnh mộng. Còn hầu hết đều là vẻ mặt hoảng sợ đi ra cửa, hoặc chỉ dùng thần niệm quét qua thành Thông Thiên dò xét tình huống, trong lòng đều thầm suy đoán: "Người nào kiêu ngạo như vậy, dám ở trong thành Thông Thiên bộc phát ra khí thế cường đại như vậy?"

Cái này giống thời điểm Thiên Nhai cùng Tào Hồng chiến đấu, đều phải ra khỏi thành đánh nhau, một khi ở trong thành tạo ra động tĩnh thật to, khẳng định sẽ có người đến quản.

Dù sao, thành Thông Thiên này có thành chủ!

Toàn bộ thành Thông Thiên theo hành động của Tần Lập như vậy, đủ loại thần niệm lập tức đan vào cùng một chỗ, loạn thành một đống!

Trên bầu trời, cái thân ảnh kia dần dần bay gần tới, trước tiên liền cảm giác có điều không đúng, bởi vì cỗ khí thế bạo vọng lại kia, thậm chí có thể dư sức chống cự lại hắn, hắn không tin thực lực của Tần Lập có thể mạnh như thế

Kỳ thật vốn hắn cũng không nghĩ có thể phát hiện Tần Lập trong thành Thông Thiên. Bọn họ mấy lão tổ Đế vương tán tu tử đồng, chia ra mấy đường, sau đó đều tự mình điều tra tung tích Tần Lập.

Lão tổ Đế vương tử đồng này, tên là Khúc Trực, là một lão tổ đế vương trong số tử đồng tán tu. Sau khi nghe nói bộ tộc tử đồng xuất hiện cái gì tân vương giả, Khúc Trực liền thề nhất định phải tìm ra tân vương giả này để xử lý!

Cũng không phải nói lão có tin vấn đề huyết mạch tử đồng của đối phương hay không, mà là Vương giả của bộ tộc tử đồng, từ trước đến nay đều là người mạnh nhất mới có thể đảm nhiệm, mới có thể được mọi người tin phục.

Nếu đối phương được xưng là tân Vương giả, như vậy chỉ cần xử lý hắn, chính mình sẽ thay thế được chức vị tân Vương giả kia!

Mặc dù cho tới bây giờ không nghĩ tới trở thành Vương giả của bộ tộc tử đồng, nhưng cơ hội này lại gần như trở thành cơ hội không nguyện ý buông tha của tất cả cường giả siêu cấp tử đồng tộc!

Hơn nữa, các Đế vương tán tu tử đồng này, bọn họ cũng không tin vào lời tiên đoán của các lão tổ tông ở thời đại Thái Cổ đó!

Đây mới chân chính là nguyên nhân thúc đẩy khiến cho bọn họ dám xuống tay với Tần Lập!

Bọn họ cho rằng lời tiên đoán của các lão tổ tông thời đại Thái Cổ kia hoàn toàn không chính xác. Hơn nữa Tần Lập này lại còn là một người sinh trưởng ở Thiên Nguyên đại lục!

Hắn có tài đức gì có thể trở thành Vương giả của bộ tộc tử đồng chứ? Sao có thể trở thành Vương giả mang tới tin mừng mà tất cả tử đồng gặp mặt đều phải chào hỏi chứ?

Chỉ có một đáp án: "Hắn không xứng!"

Tên Tần Lập đó cũng thật sự đủ giảo hoạt, lá gan cũng đủ lớn, làm cho Hải gia cũng phải chịu thiệt, còn khiến cho Nguyệt Diêu Tiên Cung xáo trộ đến rối tinh rối mù, hiện tại không ngờ nhanh như vậy liền xuất hiện ở thành Thông Thiên!

Hôm nay, nhất định phải giết bằng được cái gì tân Vương giả tử đồng danh bất chính ngôn bất thuận này!

Khúc Trực vừa nghĩ trong lòng, vừa đẩy nhanh hơn tốc độ bay tới thành Thông Thiên nơi này. Thế nhưng không nghĩ rằng, theo cỗ khí thế kia bùng phát lên, khiến cho toàn bộ thành Thông Thiên loạn thành một đống!

Rốt cuộc lão không có cách nào phân biệt được thần thức của người nào thuộc về Tần Lập. Hơn nữa, khiến lão càng thêm kinh hãi còn đang ở phía sau.

Dường như là cảm nhận được khí tức của Khúc Trực, từ bên trong thành Thông Thiên, bùng phát lên mười mấy khí thế kinh người, hướng thẳng lên bầu trời cao. Mười mấy nhân ảnh theo sau khí thế đó, trong nháy mắt bay tới hướng Khúc Trực bên này.

"Các ngươi đều bay về hướng ta làm gì? Chẳng lẽ các ngươi không cảm giác được khí thế kia chính là ở trong thành bạo phát ra hay sao?" Trong khoảnh khắc này, Khúc Trực cảm thấy mình quả thực oan uổng muốn chết.

Mà nhóm người này bay ra tới đây, sao lại không biết khí thế kia là từ trong thành phát ra, nhưng bọn hắn ai cũng không ngốc, tự nhiên có thể cảm giác được trên bầu trời còn có một dao động khí tức cường đại.

Mà người nọ trong thành thực rất có thể là người ở thành Thông Thiên, muốn thông qua phương thức này cảnh báo bọn họ!

Dưới tình thế xui xẻo như thế, Khúc Trực đành bỏ lỡ cơ hội đối mặt với Tần Lập. Thịt chưa ăn được ngược lại còn dẫn tới rắc rối vào thân.

Mười mấy nhân ảnh bay lên đến nơi, rất nhanh phát hiện ra Khúc Trực, đồng thời cũng bao vây quanh lão. Trên mặt mỗi người đều mang theo vài phần kinh sợ.

Người tới là ai, toàn bộ mọi người đều biết.

Đế vương tử đồng!

Một Đế vương cảnh giới Lôi Kiếp, lén lút đi vào thành Thông Thiên, lão muốn làm gì? Nếu không nhờ có người cảnh báo, chỉ sợ thật sự sẽ bị lão Đế vương tử đồng này mò vào trong thành Thông Thiên!

Nếu lại bị lão thành công làm ra chuyện gì đó, vậy thì mọi người trong thành Thông Thiên này đúng là mất hết mặt mũi rồi!

Cầm đầu đám người đúng là Lý Long Xuyên thành chủ thành Thông Thiên, hai mắt hắn hờ hững nhìn chằm chằm vào Đế vương này, đánh giá lão vài lần, mới chậm rãi nói:

- Các hạ đến thành Thông Thiên ta muốn làm gì sao?

Tuy rằng tử đồng tộc đã chân chính dung nhập vào thế giới Thiên Nguyên đại lục, nhưng giữa nhau không cùng một chủng tộc, chung quy vẫn còn có một tầng ngăn cách. Nhất là cùng với tử đồng huyết thống thuần khiết này, thật sự chưa nói tới có giao tình gì cả.

Mọi người thường ngày không xâm phạm lẫn nhau, coi như cũng rất tốt. Hiện tại tử đồng chủ động đi vào thành Thông Thiên, chẳng lẽ là muốn gây hấn sao?

Tuy rằng là lão tổ Đế vương tử đồng, nhưng Khúc Trực đối mặt với đông đảo cường giả như thế, cũng không dám tỏ thái độ quá cường ngạnh, lão dừng thân hình lại, thu hồi đôi cánh thật lớn sau lưng, nhìn Lý Long Xuyên, trầm giọng nói:

- Ngươi là ai?

- Ta là thành chủ thành Thông Thiên.

Lý Long Xuyên thản nhiên nhìn Khúc Trực, hắn không sao biết được, lão tổ Đế vương trước mắt này là người của Lãnh Thu Cung, hay là tán tu của bộ tộc tử đồng. Nhưng mặc kệ lão đến từ phương nào, Lý Long Xuyên đều phải đề phòng rất cẩn thận, bởi vì một khi nổi lên tranh chấp, vậy cũng không phải là vấn đề một cá nhân hay hai cá nhân, mà là hai cái thế lực cường đại trong đó đối thoại với nhau.

- Thì ra là Lý thành chủ, tại hạ Khúc Trực, Đế vương tán tu tử đồng tộc. Trên đường đi qua nơi đây, là bởi vì phát hiện tung tích cừu địch, cũng không có ý tứ gì khác.

Thần thức của Khúc Trực vẫn như trước sưu tầm ở trong đám thần thức hỗn loạn thành Thông Thiên, đồng thời phóng thần thức bao trùm toàn bộ mọi lối ra vào thành Thông Thiên, lão không nghĩ buông bỏ một cơ hội như vậy.

Rất nhiều người ở trong nháy mắt, liền phán đoán ra cừu địch trong miệng Khúc Trực là ai, đồng thời đều chuyển ánh mắt về hướng Lý Long Xuyên, bởi vì bọn họ cũng đều biết, con gái Lý Uyển của Lý Long Xuyên, tiểu công chúa thành Thông Thiên, trước đó vài ngày công khai tuyên bố, Tần Lập là ân nhân cứu mạng của nàng! Cho nên, những người này muốn biết Lý thành chủ sẽ xử lý chuyện này ra sao.

- Các hạ truy tìm chính là Tần Lập?

Lý Long Xuyên nói với sắc mặt bình tĩnh, nhìn không ra chút biểu tình gì, nhưng hắn vừa hỏi câu này, trong lòng Khúc Trực lập tức thầm kêu không tốt, sự tình phiền toái rồi. Nếu chuyện này không quan hệ với Lý Long Xuyên, nếu Lý Long Xuyên không muốn quản tới, thì có thể trực tiếp yêu cầu Khúc Trực không được giết người ở thành Thông Thiên, mà không phải hỏi một câu người bị truy sát là ai.

Khúc Trực vừa nghĩ, gật gật đầu nói:

- Có lẽ chính là tên Tần Lập kia, hắn không xứng trở thành tân Vương giả của bộ tộc tử đồng chúng ta, ta phải vì bộ tộc tử đồng thanh lý môn hộ!

Khúc Trực nói lời này, cũng rất có trình độ, lão không cố ý xem nhẹ một sự thật quan trọng, đó chính là Tần Lập không phải tử đồng. Mà nói ra chuyện này trở thành chuyện riêng của bộ tộc tử đồng của mình. Cứ như vậy, cho dù Lý Long Xuyên muốn bảo vệ Tần Lập, cũng sẽ cảm thấy không được tự nhiên.

Lý Long Xuyên ảm đạm cười nói:

- Phải không? Ta nghe nói Tần Lập này, cũng không phải tử đồng gì cả, mà là một thiên tài sinh trưởng ở Thiên Nguyên đại lục! Như thế nào có thể liên quan tới bộ tộc tử đồng các ngươi? Các ngươi hẳn không nên tin vào lời đồn vô cớ chứ? Ngàn vạn lần đừng bị người khác châm ngòi, bị người ta lợi dụng!

Là võ giả cảnh giới Lôi Kiếp, gần như là tầng lớp đứng đầu Thiên Nguyên đại lục, Lý Long Xuyên nói ra lời này, đúng là đã có phần coi trọng rồi.

Khúc Trực quả nhiên có hơi giận, nhướng lông mày lên, nói:

- Thị phi thiệt giả, ta tự nhận biết không cần Lý thành chủ nhắc nhở, Lý thành chủ có ý tứ gì? Chẳng lẽ muốn bảo vệ Tần Lập kia hay sao?

Lý Long Xuyên mỉm cười:

- Bảo hộ thật ra chưa nói tới, nhưng ở trong thành Thông Thiên ta nơi này, các hạ vẫn nên thành thật một chút thì tốt. Ta tuyệt đối không có ý nhằm vào toàn bộ chủng tộc tử đồng, bởi vì cho dù là người nào đến thành Thông Thiên, cũng muốn tuân thủ quy củ của ta nơi này!

Khúc Trực hừ một tiếng, nói:

- Điều này không cần Lý thành chủ nhắc nhở, ta tự mình biết! Ngài yên tâm, ta tuyệt đối sẽ không động tới mảy may tên Tần Lập kia ở trong thành Thông Thiên, tuy nhiên, hắn tốt nhất cầu khẩn đừng rời thành Thông Thiên!

- Bộ tộc tử đồng thực rất giỏi sao?

Có người bỗng nhiên lạnh giọng nói:

- Phạm vi thế lực thành Thông Thiên là chu vi hơn hai ngàn dặm! Các hạ hẳn sẽ không cho rằng phạm vi thế lực thành Thông Thiên, chỉ gói gọn trong một tòa chủ thành thành Thông Thiên này chứ?

- Đúng rồi, đế vương tử đồng lão hủ cũng gặp qua, hơn nữa còn có luận bàn qua, lão hủ may mắn thắng nửa chiêu…

- Các ngươi đây là có ý tứ gì?

Trên đôi cánh sau lưng Khúc Trực, từng cọng lông chim sắc bén như đao khẽ động, bầu không khí chung quanh lập tức ngưng trọng hẳn lên.

Lý Long Xuyên cười ha ha, nói:

- Không có ý tứ gì! Tất cả mọi người trước tan đi, đều tự về nhà ngủ tiếp đi! Khúc Trực bằng hữu, chúng ta không đón tiếp ngài, ngài tự rời đi thôi!

Khúc Trực chậm rãi thở phào một cái, sau đó nói:

- Tốt! Tại hạ lãnh giáo uy phong của thành Thông Thiên!

Nói xong, hai cánh mở rộng, thân hình bay đi hướng tới phương xa, thoáng cái biến mất trong bóng đêm mờ mịt.

Chờ hắn đi rồi, có người hỏi Lý Long Xuyên:

- Thành chủ! Tần Lập thật sự ở ngay trong thành Thông Thiên à?

Có người tiếp lời nói:

- Hẳn là không sai được, vừa rồi trong nháy mắt kia, cỗ dao động thật sự rất mạnh, cao thủ Lôi Kiếp thành Thông Thiên, cùng với chúng ta xem như đều rất quen thuộc, chỉ có khí tức đó là xa lạ. Hơn nữa, chẳng lẽ các ngươi không có cảm nhận được sao, khí tức vừa rồi đó có một loại cảm giác… bễ nghễ thiên hạ!

- Đừng nói câu này ngươi vừa nói, ta thật ra đã nghĩ tới rồi! Thật có loại khí tức như vậy, ta còn tưởng rằng chỉ mình ta nghĩ thế chứ.

- Tần Lập đó… không phải chỉ có cảnh giới Đan Nguyên Anh Hóa sao? Hắn sao có thể tăng lên nhanh như vậy?

Trong số những người này, còn có người không kìm nổi đưa ra nghi vấn của bản thân mình.

Lý Long Xuyên không nói gì, chỉ nhìn theo hướng Khúc Trực rời đi, dường như đang nghĩ đến điều gì đó.

Thật lâu sau, Lý Long Xuyên mới nói:

- Nếu chư vị có cơ hội gặp Tần Lập, cho ta một chút mặt mũi, không nên làm khó hắn.

- Nói chi vậy! Chúng ta đều rất có hứng thú với Tần Lập, muốn nhìn thử xem người trẻ tuổi này rốt cục có chỗ nào thần kỳ, không ngờ lại có thể làm cho nhiều thế lực quan tâm coi trọng.

- Đúng vậy, lại còn là một người trẻ tuổi đến từ phương Đông. Quả thực rất lợi hại, thực lực tăng lên nhanh như vậy!

Mọi người nói xong, đều ào ào rời đi.

Đến cuối cùng, chỉ còn lại có Lý Long Xuyên cùng một lão gì bên cạnh hắn. Lão già nhìn thoáng qua Lý Long Xuyên, nhẹ thở dài:

- Long Xuyên! Nhóm người chúng ta cũng đồng dạng mang lòng dạ bất lương đây!

Duy Ngã Độc Tôn

487. Chương 491: Thù Cũ

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

Lý Long Xuyên cũng than nhẹ một tiếng, sau đó nói:

- Tốc độ Tần Lập quật khởi quá nhanh. Nói thật, ngay cả trong lòng của ta đều có chút không tin, cũng có chút ghen tị a!

Lão già gật gật đầu, nói:

- Hy vọng đứa nhỏ Tần Lập đó có thể tránh thoát được một kiếp này. Dù sao, bí mật trên người hắn quá mức hấp dẫn người, nếu ai có thể chiếm được bí mật này, như vậy liền có khả năng trong vài chục năm thậm chí là mười mấy năm tạo nên được một thế lực khổng lồ! Hơn nữa, trên người hắn, theo ta đoán nhất định có bản đồ Thái Cổ. Rất nhiều lúc, lời đồn cũng không hoàn toàn vô căn cứ, ta tin tưởng Tần Lập có được thực lực này. Nếu không phải nha đầu Uyển Nhi kia, ta thậm chí muốn đích thân gặp người trẻ tuổi Tần Lập này.

Lão già mỉm cười:

- Ta thích nha đầu kia, cho nên, ta sẽ để ý đến nàng!

Lý Long Xuyên gật đầu, thầm nghĩ: "Tần Lập, nếu ngươi cũng đủ thông minh, nên thừa cơ hội vừa rồi rời đi. Nếu ngươi ở lại thành Thông Thiên, sớm hay muộn sẽ nộp mạng mình đi vào!"

Lúc này Tần Lập đúng như trong suy nghĩ của Lý Long Xuyên, kỳ thật đã sớm rời khỏi thành Thông Thiên.

Tường thành Thông Thiên cao mấy ngàn thước đối với Tần Lập cùng Tào Hồng mà nói cũng không tính là vấn đề gì cho nên vào thời điểm hai bên giằng co, Tần Lập đã dùng Tiên Thiên Tử Khí bao phủ Tào Hồng, rất nhanh rời khỏi thành Thông Thiên.

Lúc này, hắn đã ở ngoài thành Thông Thiên hơn trăm dặm!

Cho dù Đế vương lão tổ tử đồng Khúc Trực đuổi tới chỉ sợ cũng không cách nào tìm được Tần Lập!

Bởi vì Tần Lập cùng Tào Hồng lúc này trốn trong một khu rừng nguyên thủy vạn dặm, cây cổ thụ che trời hoàn toàn bao phủ dãy núi vạn dặm này.

Thẳng đến hơn mười ngày sau, Tần Lập cùng Tào Hồng mới rời khỏi khu rừng này.

Trong lúc đó hai người cũng mấy lần gặp linh thú thực lực mạnh mẽ, tuy nhiên Tần Lập chỉ hơi chút phóng khí tức ra, những linh thú kia đều chủ động tránh né.

Linh thú tu luyện đến cường đại gần như không có một tên nào chỉ số thông minh thấp, rat ay với một kẻ đi ngang qua thực lực sâu không lường được là một hành vi rất không lý trí. Trừ khi Tần Lập biểu hiện ra ý tứ muốn chiếm lĩnh địa bàn của kẻ nào mới có linh thú chủ động công kích, nếu không, không ai nguyện ý trêu chọc loại đối thủ cường đại mà thần bí này.

Lại qua mấy tháng, Tần Lập trở lại phương Đông!

Tần Lập không đi Thanh Long quốc, trực tiếp mang theo Tào Hồng đi tới nơi thần bí của Tần gia. Tuy nhiên khi hai người tới gần nơi thần bí của Tần gia, bỗng nhiên phát hiện rất nhiều võ giả thực lực không bình thường quanh quẩn một chỗ trong dãy núi này như đang tìm kiếm cái gì.

Trong ba ngày, hai người gặp chừng hơn trăm người!

Người mạnh nhất thực lực có cảnh giới Phá Toái Hư Không, yếu nhất cũng có cảnh giới Dung Thiên!

Trong lòng Tần Lập có một loại dự cảm không tốt, thầm nghĩ chẳng lẽ đã xảy ra chuyện? Hay là vì đám người này nghe được tin tức gì mới có thể đến đây tìm kiếm?

Hai người tránh khỏi những người đó, Tần Lập một đường về lên đỉnh núi lớn nơi thần bí của Tần gia lại phát hiện, ngay cả trên ngọn núi này cũng có người!

Tào Hồng nhìn thoáng qua Tần Lập, nhẹ giọng hỏi:

- Công tử, có cần ta đi điều tra xem những người này làm gì không?

Tần Lập đối với thực lực Tào Hồng vẫn rất yên tâm, hắn cũng có chút tò mò vì sao lại có người tìm tới nơi này. Lẽ ra lúc hắn đưa người của Tần gia di chuyển đến nơi này, chắc là không để lộ ra bất kỳ tin tức nào a?

Bởi vì nơi này không có tọa độ chuẩn xác cho nên Tần Lập chỉ có thể mang theo Tào Hồng dùng phá toái hư không cự ly ngắn mà đi.

Tốc độ tuy nhanh nhưng tiêu hao thể lực lại rất lớn.

Không bao lâu Tào Hồng trở lại, trong mắt có một chút giận dữ, nhìn Tần Lập có chút do dự.

- Làm sao vậy?

Tần Lập nhìn Tào Hồng, thản nhiên hỏi.

- Huyền Đảo!

Tần Lập khẽ cau mày, Huyền Đảo? Ở lại trên Huyền Đảo tuy rằng cũng là người Tần gia nhưng Tần Lập cũng không quá để ý những người đó.

Gia tộc quá mức khổng lồ, trừ bỏ những người dòng chính, ai quản nhiều được như vậy. Lại nói, lúc trước cũng không phải Tần Lập không muốn đưa đám người kia đi, mà là đám Tần Vũ chủ động ở lại.

Tuy nhiên cho dù như vậy, Thiên Cơ Môn cùng Tiền gia, cùng với Băng Thiên Nhai cũng không nên thấy chết mà không cứu chứ! Chẳng lẽ, có người đột nhiên dùng khí thế lôi đình diệt dòng thứ Tần gia kia?

Nghĩ vậy, Tần Lập thản nhiên nói:

- Ngươi đã nghe được gì, nói kỹ càng tỉ mỉ cho ta.

Tào Hồng than nhẹ một tiếng, sau đó nói:

- Ta vừa mới bắt được một người, từ trong miệng hắn hỏi được. Hiện tại người trải rộng nơi đây, bao gồm mấy hôm nay chúng ta gặp được đều đến từ một môn phái tên là Thiết Huyết Đường, dường như cũng là môn phái nơi thần bí gần Cực Tây. Môn phái này thực lực không tệ, mà lại cùng Hải gia nơi Cực Tây có chút quan hệ.

Hải gia? Tần Lập cau mày, thầm nghĩ như thế nào lại có liên quan với Hải gia.

Tào Hồng cũng thấy được chuyện này có chút bất ngờ, nói tiếp:

- Mấy năm trước môn phái này thu một đệ tử gọi là Bàng Văn, nguyên bản cũng ở Huyền Đảo. Bàng Văn này giỏi luồn cúi nịnh bợ, hơn nữa nghe nói thiên phú hắn rất cao, rất nhanh đứng vững chân ở Thiết Huyết Đường, sau đó, chuyện kế tiếp liền có liên quan cùng công tử!

Tần Lập khi nghe đến cái tên Bàng Văn này liền nhớ tới Thiên Sát Môn bị mình tiêu diệt, trong lòng cười khổ. Đây là cái giá của việc nhổ cỏ không trừ tận gốc sao? Chẳng qua lúc ấy Bàng Văn bỏ trốn mất dạng, căn bản không thể nào tím kiế, không nghĩ tới một tiểu nhân vật không ngờ cũng có thể làm ra nhiều chuyện gây sức ép như vậy.

Tần Lập cũng đồng dạng may mắn trong lòng. May mắn mình đều di dời gia tộc đi rồi, tuy nhiên nói đến cùng, nếu không dời đi thì nhóm người Bàng Văn tìm tới này cũng chưa chắc thật sự dễ dàng tiêu diệt Tần gia như vậy!

Ít nhất lưỡng bại câu thương là không thành vấn đề!

Hơn nữa, có lão vượn Bạch Trung Sơn cảnh giới Đan Nguyên Anh Hóa ở đó, Tần gia không chừng còn không gặp phải chuyện gì!

Tuy nhiên, đây cũng vừa vặn nói lên chân lý lưới trời lồng lộng thưa mà không lọt. Thật sự là cưỡng cầu không được.

Tào Hồng cười khổ nói:

- Danh tiếng công tử ở nơi Cực Tây lan truyền rất rộng, đã truyền đến phương Đông này. Sau khi Thiết Huyết Đường biết được chuyện này, bởi vì bọn họ có quan hệ cùng Hải gia cho nên tự nhiên coi công tử là cừu địch. Kết quả, tên Bàng Văn kia giống như là có cừu với công tử, liền mang theo rất nhiều tinh anh Thiết Huyết Đường vào Huyền Đảo, đánh bất ngờ Tần gia ở Huyền Đảo. Mấy nghìn người Tần gia bị chết, một số chạy thoát, một số bị bắt sống sau đó ép hỏi nơi ở của những người khác trong gia tộc…

Tần Lập nghe đến đây đã hiểu rõ. Lúc bọn họ rời khỏi Huyền Đảo, tuy rằng không nói với đám Tần Vũ là đi nơi nào, nhưng Tần Lập từng vô ý nói qua cách lối vào Huyền Đảo không xa. Một câu nói vô tâm lúc trước, hiện tại bị người ta lợi dụng. Nhất là những tộc nhân Tần gia ở lại, mấy nghìn người bị giết. Có thể tưởng tượng đó là một cảnh tượng thảm thiết cỡ nào!

Bàng Văn! Tần Lập híp mắt, hiện lên một tia sát khí sắc bén.

Chuyện này rất hiển nhiên là Bàng Văn lợi dụng cơ hội này để báo phục Tần gia, nhưng lại không nghĩ rằng chủ lực Tần gia đã sớm rời đi. Vì hả giận, Bàng Văn mới cho người giết hại tộc nhân Tần gia, sau đó rất nhanh rời khỏi Huyền Đảo, sưu tầm tung tích gia tộc của Tần Lập.

- Bàng Văn kia cũng ở nơi này?

Tần Lập thản nhiên hỏi, nhưng Tào Hồng từ trong lời nói của Tần Lập cảm nhận được một cỗ mùi vị mưa gió sắp tới.

- Cũng ở đây, dường như là trên đỉnh núi!

Tào Hồng nhíu mày nói, trong lòng cũng vì loại chuyện này mà cảm thấy hết sức bất đắc dĩ. Bàng Văn kia hiển nhiên là cừu địch lúc trước của công tử, thậm chí có thể là một con cá lọt lưới duy nhất. Nhưng một con cá lọt lưới mượn loại thế này, lại có thể mang đến nguy hại lớn như vậy.

Nguyên bản Tào Hồng đối với Tần Lập di dời gia tộc còn có chút không cho là đúng, cảm thấy được với thực lực cùng danh vọng của hắn, không ai dám đi tìm hắn quấy rầy. Cho dù là Hải gia cũng không dám dễ dàng diệt gia tộc người khác, bởi vì cá tuy rằng sẽ chết, nhưng lưới đồng dạng cũng sẽ rách!

Cho nên Tần Lập ở Nguyệt Diêu Tiên Cung nói ra lời muốn tiêu diệt Hải gia mới có thể khiến rất nhiều người cảm thấy rằng Tần Lập nói mạnh miệng, một mình hắn căn bản không thể diệt sạch Hải gia.

Một gia tộc khổng lồ như Hải gia, cho dù ngươi giết từng người từng người, không mất vài năm cũng không thể giết hết được!

Tuy nhiên, đối với Tần Lập mà nói, cái gọi là diệt Hải gia của hắn, cùng với nói là diệt còn không bằng nói là hủy diệt. Tiêu diệt một gia tộc không dễ dàng, nhưng hủy diệt một gia tộc thì đơn giản hơn rất nhiều.

Biện pháp đơn giản nhất là giết sạch toàn bộ cường giả của gia tộc đi! Như vậy khẳng định nguyên khí gia tộc này sẽ bị thương nặng, cho dù có ngày "Đông Sơn tái khởi" thì cũng khẳng định khó có thể tái hiện huy hoàng năm xưa. Tần Lập cũng không muốn dính vào giết chóc quá nặng, nhưng nếu đối phương muốn giết hắn, hắn khẳng định phải phản kích!

Tựa như Bàng Văn này, trong suy nghĩ của hắn, Tần Lập diệt toàn bộ Thiên Sát Môn, là kẻ thù lớn nhất của hắn đời này. Nhưng nếu lúc trước Tần Lập không tiêu diệt Thiên Sát Môn, Thiên Sát Môn cũng tuyệt đối không bỏ qua cho Tần Lập.

Cho nên, cái thứ ân cừu này, một khi dính vào rất khó nói ai đúng ai sai! Tần Lập cho tới bây giờ không cho rằng mình thiện lương gì, lấy ơn báo oán quyết không làm, nhưng lấy oán báo oán chính là tính cách của Tần Lập.

Cho nên nghe nói Bàng Văn ngay trên đỉnh núi, khóe miệng Tần Lập nổi lên một tia cười lạnh. Còn có Thiết Huyết Đường này nữa, nếu tham dự giết hại dòng thứ Tần gia, như vậy ai cũng đừng muốn sống rời đi.

Có lẽ trong phái này cũng có người tốt không tham dự giết chóc, nhưng điều này không trọng yếu… trọng yếu nhất là kết quả.

Kết quả chính là bọn họ đều tham dự!

- Đi! Theo ta đi giết người!

Thân hình Tần Lập bật dậy, giống như một tia chớp bay lên đỉnh núi.

Máu nóng của Tào Hồng trong nháy mắt bị thiêu đốt. Có loại cơ hội chiến đấu quang minh chính đại, quỷ mới nguyện ý đi ám sát!

Một tiếng rít gào vang vọng dãy núi!

Diệt Thuần Khiết

Duy Ngã Độc Tôn

488. Chương 492: Phá Kiếm Trận.

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

Trên đỉnh núi, có mấy lão già chòm râu hoa râm đang hơi hơi nhíu mày, thăm dò khắp nơi. Đột nhiên, có một lão già hai mắt khép hờ, bỗng mở ra bắn ra hai luồng tinh quang, vui vẻ nói:

- Tìm được rồi!

Bàng Văn ở bên cạnh trên mặt lập tức hiện ra vẻ vui mừng, hai mắt tràn ngập cừu hận bắn ra hai luồng hào quang điên cuồng, cắn răng nói:

- Tìm được rồi… rốt cục là tìm được rồi. Trời cao đối xử với ta không tệ, Tần Lập, ta trước tiên đem người nhà của ngươi bầm thây vạn đoạn, sau đó ở trong này chờ ngươi tới.

Đúng lúc này, một tiếng rít hùng hồn đến cực điểm vang vọng dãy núi, đám người trên núi đều biến sắc.

Trong đó một lão già trên người bộc phát ra chiến ý mãnh liệt, cười lạnh nói:

- Bọn họ tới thật đúng lúc.

Bàng Văn đối với Tần Lập ít nhiều có chút tâm lý bóng ma, nghe thấy tiếng thét dài dẫn phát ra thiên địa cộng hưởng, nhíu mày nói:

- Sư phụ, kẻ này có thực lực thế nào?

Lão già trên người tản mát chiến ý cười nhàn nhạt, kiêu ngạo nói:

- Tiếng huýt sáo này, ta cũng có thể phát ra!

Nói rồi, lão già hít sâu một hơi, trong giây lát phát ra một tiếng gầm giận dữ, như dời núi lấp biển đánh về phía tiếng huýt sáo phía dưới.

Trong không khí, nơi mắt thường nhìn không thấy, dao động nguyên lực cường đại không ngừng va chạm cùng một chỗ, triệt tiêu lẫn nhau cuối cùng cả hai thanh âm đều im lặng.

Lào già a a cười, nhìn Bàng Văn nói:

- Thế nào? Đồ đệ ngoan, không cần sợ bọn họ!

Bàng Văn cảm thấy cực kỳ yên tâm, giận dữ hét:

- Tiểu tử Tần Lập, Bàng Văn tổ tông nhà ngươi ở đây, có dám đi lên?

Đang khi nói chuyện, từ rất xa bắn tới một bóng người, tốc độ như sao băng tia chớp. Những người trên đỉnh núi thậm chí chỉ có thể cảm giác được đang tới là một người, thậm chí không thể chụp được dấu vết của hắn, chỉ có thể nhìn thấy tàn ảnh người này để lại.

Lão già cả người tràn ngập chiến ý đột nhiên cả kinh, hô lên:

- Tiếng huýt gió không phải người này phát ra, đồ đệ cẩn thận.

Nói xong, song chưởng lào già đẩy một cái, một cỗ lực lượng khổng lồ từ trên cao đánh về phía người xông tới, miệng quát lớn:

- Lăn xuống!

Người tới không né không tránh, một tay vung lên. Một cỗ lực lượng cường đại hơn lão già này vô số lần lập tức đánh trở lại.

Giống như sóng thần cuốn tới, lại như núi tuyết sụp đổ, giống như thác nước đổ xuống từ độ cao ba ngàn thước, bắn lên bọt nước ngập trời.

- Ầm!

Toàn bộ đỉnh núi phát ra một tiếng nổ ầm, giống như giữa trời quang đột nhiên có sét đánh, cả ngọn núi lớn đều chấn động run rẩy, vô số vết nứt thật lớn từ đỉnh núi tràn ra bốn phương tám hướng.

Lại nhìn lão già bị một chưởng của người kia đánh cho thân hình như lá không trong gió, bị bắn ra ngoài không chút cản trở.

Tất cả mọi người cực kỳ kinh hãi nhìn cảnh tượng này. Lão già bị một chưởng đánh bay, thân thể ở trong không trung đầu tiên là biến mất một chân, sau đó là một cái chân nữa, cuối cùng thân thể, cánh tay đều trong khoảng khắc hóa thành tro tàn.

Trong không khí còn giữ lại một khí tức cực nóng như dung nham, sư phụ Bàng Văn bái ở Thiết Huyết Đường bị một chưởng người tới đánh cho thàng cặn.

Người kia lúc này mới hạ xuống đỉnh núi, mọi người đều nhìn về phía hắn, trợn mắt há hốc mồm ngây ra như phỗng.

Phải biết rằng, từ dưới chân núi lên trên vốn là nằm ở thế yếu, bình thường cho dù thực lực hơn một chút cũng sẽ bị thua khi đối kháng thuần túy bằng lực lượng như thế này.

Mà người này từ dưới lên trên, một chưởng nhìn như tùy ý đánh ra không ngờ đánh cho sư phụ của Bàng Văn, một cường giả cảnh giới Phá Toái Hư Không ngay cả cặn cũng không tìm thấy nửa điểm.

Đây… là thực lực như thế nào?

- Bàng Văn, ta tới rồi. Ta đang ở đây!

Người tới mặc một bộ trường báo màu tím, dáng người cao to, cực kỳ anh tuấn. Đôi mắt lạnh như băng không chút cảm tình dừng trên người Bàng Văn, lạnh lùng nói.

Người trước mắt tuy rằng có chút biến hóa so với những năm trước, nhưng cho dù hắn hóa thành tro, Bàng Văn cũng nhận ra. Không phải Tần Lập thì là ai?

- Tần… Tần Lập. Ngươi… ngươi như thế nào có thể có được thực lực này?

Vẻ đắc ý trên mặt Bàng Văn còn không hoàn toàn biến mất, cứng đờ trên mặt, vẻ kinh hãi cùng không dám tin.

- Ngươi cho rằng lời đồn là giả?

Vẻ mặt Tần Lập trào phúng nhìn Bàng Văn:

- Năm xưa trên Huyền Đảo, ngươi tựa như một thằng ngốc, không nghĩ tới hiện tại ngươi không phải giống mà là thật sự thành ngu ngốc!

- Tần Lập! Ngươi cho là ngươi nhất định có thể thắng ta sao? Thiết Huyền Đường ta cường giả vô số, ta cũng không tin ngươi có thể đánh thắng tất cả chúng ta.

Một lão già đứng bên cạnh, trong mắt lửa giận hừng hực thiêu đốt, lớn tiếng quát.

- Không sai. Nguyên lai ngươi là Tần Lập, xem ra lời đồn không giả. Ngươi chính là một kẻ đồ tể tâm ngoan thủ lạt ra tay ác độc như thế. Tần Lập, hôm nay ngươi đừng nghĩ còn sống rời khỏi ngọn núi này.

Tào Hồng lúc này đã bay lên, mắt băng lãnh nhìn người nói chuyện, không kìm nổi nói:

- Công tử tâm ngoan thủ lạt? Các ngươi thật sự dám nói linh tinh a! Tần gia trên Huyền Đảo là ai tiêu diệt? Các ngươi dám nói không phải các ngươi?

- Là chúng ta thì lại thế nào? Trước đây Tần Lập tàn sát cả Thiên Sát Môn, hắn làm mùng một, chúng ta liền làm được mười rằm!

Lại một lão già lớn tiếng nói.

- Hay cho một cái mùng một, mười rằm. Một khi đã vậy, đánh là xong, còn vô nghĩa cái gì?

Trên người Tào Hồng chiến ý bốc lên, hơn nữa vừa rồi một chưởng Tần Lập đánh cường giả Phá Toái Hư Không thành cặn lại kích thích Tào Hồng thật sâu. Hắn không nghĩ tới, thực lực chân chính của công tử không ngờ lại mạnh đến thái quá như vậy.

Võ giả Đan Nguyên Anh Hóa không phải Tào Hồng chưa thấy, nhưng võ giả Đan Nguyên Anh Hóa cường đại như công tử, Tào Hồng lại chưa bao giờ gặp.

- Bày trận!

Một lão già trầm giọng quát, lập tức có mấy chục người bao vây Tần Lập và Tào Hồng vào trong. Mỗi người đều tự rút vũ khí, làm cho người ta kinh ngạc là nhóm người này không ngờ đều đủ cả mười tám chủng loại binh khí.

Đao thương kiếm kích búa rìu côn bổng… Binh khí trong tay mỗi người đều không giống nhau.

Trận vừa lập, Tần Lập cùng Tào Hồng liền cảm nhận được một cỗ khí thế rất mạnh hình thành, áp lực vô hình bắt đầu áp bách tới hai người.

- Chém!!!

Một lão già trong đó ra lệnh một tiếng, những người ở phía trước tự cầm binh khí tấn công về phía Tần Lập cùng Tào Hồng.

Bọn họ phối hợp với nhau kín không một kẽ hở.

Võ giả công kích, chiêu thức hoàn mỹ tới đâu cũng sẽ có sơ hở, cũng có lỗ hổng. Nhưng sơ hở cùng lỗ hổng của những người này vừa lúc được người bên cạnh bổ khuyết, lỗ hổng của người bên cạnh lại được người tiếp theo nữa bổ khuyết. Cứ như vậy, đại trận mấy chục người tạo thành không ngờ nhìn qua không chút sơ hở.

Cho dù là siêu cấp cường giả cảnh giới Lôi Kiếp bị vây trong trận này cũng không có biện pháp dễ dàng thoát khỏi.

Trận pháp?

Khóe miệng Tần Lập nổi lên một tia ý cười lạnh băng. Người có hoàn mỹ đến đâu cũng sẽ có nhược điểm, đồng dạng trận pháp cũng thế.

Có lẽ nó đã hoàn mỹ đến không có khuyết điểm, nhưng nhất định tồn tại nhược điểm.

Hiện tại Tần Lập phải tìm được một điểm yếu đó.

Dưới thần thức Tiên Thiên Tử Khí, thực lực mọi người đều không thể nào che giấu.

Tuy nhiên, sau khi Tần Lập tra ra đồng dạng cũng thấy âm thầm kinh hãi. Thực lực Thiết Huyết Đường này thật sự là không kém, tuy nhiên vừa lúc dùng bọn họ luyện tập. Nếu ngay cả một cái Thiết Huyết Đường đều không diệt được, vậy còn nói gì đến diệt Hải gia?

Trận pháp này mỗi người sử dụng binh khí khác nhau, cái gọi là lấy thừa bù thiếu, vừa lúc ứng với lời này. Giữa những người này, binh khí có thể bù cho nhau, có thể bổ khuyết lỗ hổng còn sót của nhau.

Một vòng tiếp một vòng, hoàn thành một liên kết hoàn chỉnh.

Công kích giống như thủy triều, một đợt lại một đợt, cho nên nếu người bị nhốt bên trong công kích, căn bản đừng nghĩ được nghỉ ngơi. Mỗi khi ngươi phản kích một người, người khác sẽ đều công kích ngươi.

Mà nếu ngươi sử dụng chiêu thức quần thể công kích, lại làm yếu yu lực chiêu thức.

Cho nên, đại trận này của Thiết Huyết Đường cho tới nay rất ít khi lấy ra sử dụng, nhưng đã sử dụng là bao giờ cũng thuận lợi. Bọn họ dùng đại trận này, thậm chí đã từng giết cường giả cảnh giới Lôi Kiếp, càng không nói đến Tần Lập chỉ có cảnh giới Đan Nguyên Anh Hóa.

Bọn họ vốn không tin Tần Lập này có thể từ trong trận chạy trốn.

Bàng Văn cũng trong đại trận này.

Hai mắt hắn không lúc nào không tràn ngập cừu hận và oán độc nhìn chằm chằm Tần Lập. Trải qua vô số lần phối hợp, mỗi một bước phải ra chiêu gì, phải đi vị trí nào, Bàng Văn nhắm mắt lại đều có thể làm được.

Nhưng hắn nhất định phải mở to hai mắt, hắn muốn tận mắt chứng kiến Tần Lập này bị chết như thế nào.

Nhược điểm, ngay trên người Bàng Văn.

Động tác của hắn hoàn mỹ không tỳ vết, nhưng trong tim hắn tràn ngập cừu hận, cũng khó có thể làm được phối hợp hoàn mỹ cùng người khác.

Tần Lập lạnh lùng cười, một đạo kiếm khí hung hăng đánh về phía Bàng Văn.

Mọi người bên đó đều ra chiêu công kích Tần Lập khiến cho Bàng Văn thong dong tránh một kiếm của Tần Lập. Ánh mắt hắn nhìn Tần Lập tràn ngập khiêu khích, khóe miệng nổi lên vẻ khinh thường.

Tần Lập xoay người đón đỡ, Tào Hồng bên cạnh rất ít có động tác, đứng tựa lưng với Tần Lập, khôi phục bản sắc của một sát thủ. Sát thủ, phải làm chính là một kích phải giết.

Sau mấy chiêu, Tần Lập lại đối mặt Bàng Văn, lại hung hăng đâm một kiếm vào hắn. Tốc độ không nhanh, lực lượng không lớn, thậm chí ngay cả chiêu thức cũng không quá tinh diệu.

Một kiếm này hàm xúc tràn ngập ý tứ làm nhục, làm cho người ta cảm giác là Tần Lập đâm ra một kiếm này, toàn thân đều là sơ hở.

Đây rõ ràng là chiêu thức cực độ khinh thường đối phương mới có thể sử dụng. Ý tứ chính là: đối mặt ngươi, ta cũng không cần phòng thủ.

Bàng Văn tự nhiên hiểu được ý tứ của Tần Lập, cảm thấy giận tím mặt, nhưng lại mạnh mẽ áp chế xuống, thầm nghĩ: "Tần Lập, ngươi đừng mong chọc giận ta, ta tuyệt không mắc mưu ngươi. Dù sao hôm nay sau khi giết ngươi rồi đi vào giết người nhà ngươi cũng giống nhau."

Mà những người khác thấy Tần Lập toàn thân sơ hở, lập tức triển khai công kích mãnh liệt, chiêu thức cực kỳ linh hoạt sắc bén, khắp người đều bị phủ kín, các đại huyệt trên người đều bị binh khí đối phương tập trung. Cứ như vậy, đối với mắt xích Bàng Văn bảo hộ thoáng bị buông lỏng.

Tần Lập chờ chính là giờ khắc này.

Hắn hừ lạnh một tiếng, toàn thân đột nhiên bộc phát ra một cỗ khí thế kinh thiên, dường như trong lúc vô tình trở nên cực kỳ cao lớn, một cỗ cảm giác bễ nghễ thiên hạ nảy lên trong lòng mỗi người.

Còn không đợi bọn họ nghĩ đến là vì sao, Ẩm Huyết Kiếm trong tay Tần Lập liên tiếp lóe lên ánh sáng tím chói mắt.

Trong nháy mắt đánh chết Bàng Văn tâm thần không yên ngay tại chỗ.

Diệt Thuần Khiết

Duy Ngã Độc Tôn

489. Chương 493: Tần Gia Cường Đại.

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

Công kích của những người khác đánh lên Tần Lập lại bị một cỗ lực lượng vô hình ngăn cản. Rất nhiều võ giả thực lực cảnh giới Phá Toái Hư Không thậm chí có một số cảnh giới Đan Nguyên Anh Hóa trong nháy mắt cảm nhận được lực cản khổng lồ, một kích toàn lực dường như đánh vào một ngọn núi cao không thể phá vỡ.

Cả đám không khỏi cả kinh há hốc mồm, bọn họ căn bản không thể tưởng tượng được, Tần Lập này cường đại bao nhiêu mới có được hộ thể cương khí mạnh mẽ cỡ này?

Một kiếm Tần Lập đánh chết Bàng Văn, cho dù có hộ thể cương khí bảo hộ nhưng cũng bị mấy chục người hợp kích đánh cho hộc máu. Hắn cường đại cỡ nào chung quy cũng là người, cho dù cường giả cảnh giới Lôi Kiếp bị một đòn toàn lực của đám người này cũng không có khả năng bình yên vô sự.

Trận pháp này của Thiết Huyết Đường không thể không nói đích xác rất mạnh. Đây cũng còn là do thực lực Thiết Huyết Đường không đủ cường đại, nếu mà là cường giả Hải gia bày ra đại trận này, như vậy chỉ sợ Tần Lập cũng chỉ có nước thừa dịp trận pháp chưa thành mà bỏ trốn mất dạng.

Bởi vì thực lực những người này nếu đánh một đấu một trừ bỏ mấy võ giả cảnh giới Đan Nguyên Anh Hóa, còn lại đều không thể địch lại Tần Lập.

Mà một khi bọn họ kết thành trận pháp, lại phát huy ra mấy lần uy lực bản thân, khiến cho người như Tần Lập trong thời gian ngắn đều có loại cảm giác hết đường xoay sở.

Tào Hồng bị công kích không nhiều, bởi vì đám người này biết Tần Lập mới là chính chủ, chỉ cần giết Tần Lập, Tần gia nhất định diệt vong.

Hơn nữa, bản đồ Thái Cổ trên người Tần Lập cũng hấp dẫn tham lam của đám người này. Làm cho bọn họ chân chính mạo hiểm tuyệt không phải cừu hận của Bàng Văn mà là bản đồ Thái Cổ trên người Tần Lập, giải thưởng của Hải gia cùng với rất nhiều bảo vật của Tần gia.

Ích lợi mới là nguyên nhân chân chính khiến Thiết Huyết Đường công kích Tần gia, vây sát Tần Lập.

Tào Hồng thừa dịp đám người này sửng sốt, nháy mắt đánh chết hai võ giả cùng cảnh giới với mình, sau đó thân hình biến mất. Hắn biết mình nên làm gì, ở lại chỗ này rất có khả năng trở thành trói buộc của công tử. Khắp vùng núi này, không phải còn có rất nhiều người thực lực không mạnh hay sao?

Nếu tham dự việc giết hại người nhà công tử, như vậy, đều đi chết hết đi.

Tần Lập đánh chết Bàng Văn, bị vết thương nhẹ cũng không quá để ý. Hắn thừa dịp đám người này thất thần, Tào Hồng phá vây, trong nháy mắt ánh sáng tím chói mắt bùng lên, chung quanh Tần Lập hình thành một mảnh lưới tia sáng màu tím khổng lồ.

- Vương giả Tử đồng!

Có người không kìm nổi phát ra một tiếng chói tai đầy hoảng sợ.

- Hắn thật sự là vương giả tử đồng trong truyền thuyết!

Lại có người không kìm nổi đưa tay che miệng, vẻ mặt tuyệt vọng nhìn Tần Lập.

Lúc này, trên đỉnh núi truyền đến một trận dao động năng lượng rất nhỏ, rất nhiều người đột nhiên xuất hiện trước mắt mọi người.

Lão vượn Bạch Trung Sơn, Bạch Trung Tuyết, Bạch Trung Hỏa, Kim Điêu, Linh Ưng, Mặc Ưng, Xà Xà… Thượng Quan Thi Vũ, Lãnh Dao, Tần Lĩnh Sơn, Tần Hải Dương, Tần Hải Giang, Tần Hải Hà… Tiểu Hắc, Thái Hồng, Tần Văn Hiên, Tần Hàn Nguyệt, Tần Tuyết… Còn có rất nhiều con cháu Tần gia.

Bọn họ đều tử nơi đó đi ra, thấy Tần Lập tất cả mọi người không kìm nổi phát ra một tiếng gọi ngạc nhiên vui mừng.

- Tần Lập đã trở lại!

- Lập thiếu gia!

- Tiểu Lập!

- Phu quân!

- Con trai…

Cái gì xưng hô cũng có, trên mặt mọi người tràn ngập vui mừng, sau đó không chút do dự xông lên giết đám người trên đỉnh núi này.

Đám người Bàng Văn tìm ở gần đây nhiều người, người Tần gia làm sao lại không hay biết chút nào? Lão vượn Bạch Trung Sơn đã xin đi mấy lần, muốn dẫn người đi ra giết sạch đám người chết tiệt này nhưng đều bị đám người Thượng Quan Thi Vũ cự tuyệt.

Tần gia hiện tại tuy rằng gia chủ vẫn là Tần Tỏa, mọi chuyện đều do Tần Tỏa xử lý nhưng có liên quan đến bọn Bạch Trung Sơn gần như đều nghe theo Thượng Quan Thi Vũ.

Bởi vì bọn Bạch Trung Sơn, Xà Xà cũng chỉ nghe theo Thượng Quan Thi Vũ điều khiển.

Bọn họ đi theo Tần Lập, đạt được lợi ích quá khứ không thể tưởng tượng, mà Thượng Quan Thi Vũ là phu nhân của Tần Lập, bọn họ tự nhiên biết nên dùng thái độ gì đối xử với Thượng Quan Thi Vũ.

Cho nên, đối với đám linh thú Bạch Trung Sơn mà nói, Tần gia trừ Tần Lập, lời nói có trọng lượng nhất chính là Thượng Quan Thi Vũ, tiếp đó là Lãnh Dao.

Những người khác, đám Bạch Trung Sơn gần như không chút nể nang.

Hôm nay bọn họ cảm giác được bên ngoài đang xảy ra chiến đấu kịch liệt, bởi vì dao động đó ở bên trong đều có thể cảm giác được. Đệ tử canh gác vội vàng chạy tới báo cáo cho Thượng Quan Thi Vũ.

Đám người Thượng Quan Thi Vũ lúc này liền hoài nghi có thể là Tần Lập về đến, bằng không còn có ai sẽ phát sinh xung đột với những người ở ngoài? Hơn nữa, lửa giận của đám Bạch Trung Sơn đã đạt tới một mức nhất định. Là cường giả Đan Nguyên Anh Hóa, Bạch Trung Sơn có thể áp chế mình nhiều ngày như vậy, trong quá khứ quả thực chính là kỳ tích.

Lão vượn tính tình nóng nảy, sau khi đi ra thậm chí chưa chào hỏi với Tần Lập lời nào liền trực tiếp đánh về phía người Thiết Huyết Đường, phát ra một tiếng rít gào phẫn nộ:

- Đám rác rưởi các ngươi, ra đã sớm muốn xé xác các ngươi! Chịu chết đi.

Ánh mắt thanh lãnh của Bạch Trung Tuyết nhìn chằm chằm những người muốn chạy trốn vào rừng, thân thể hóa thành một tia sáng vọt sang bên đó.

Bạch Trung Hỏa chào hỏi Tần Lập một tiếng rồi phóng sang một hướng khác.

Tiểu Hắc mang theo Thái Hồng cũng đồng dạng nhằm một phương hướng.

Kim Điêu mang theo Linh Ưng cùng Mặc Ưng bay quanh bầu trời, Xà Xà ngồi trên lưng Kim Điêu, phàm là địch nhân một mực đánh chết.

Đáng giá nhắc tới chính là rất nhiều con cháu Tần gia trải qua nhiều năm tôi luyện cùng tăng thực lực rốt cục hình thành một sức chiến đấu làm người ta không dám khinh thường.

Bọn họ tốp năm tốp ba kết thành trận, tuy răng uy lực không lớn như Thiết Huyết Đường nhưng đối phó với kẻ địch thực lực mạnh hơn mình cũng không có vẻ cố hết sức.

Càng trọng yếu hơn là trong đám con cháu Tần gia này, trải qua nhiều năm kinh nghiệm tẩy lễ, rốt cục trở nên thành thục. Bọn họ không còn là hoàn khố thế gia trác táng mà đã thành một đám chiến sĩ không sợ máu.

Không ngừng có người ngã xuống, cũng không ngừng có người điền vào, mỗi người đều mặt lạnh lùng, hai mắt tỏa ra hào quang cừu hận. Bởi vì trước đó, bọn họ đều từ tin tức Bạch Trung Sơn tra xét được, biết được chuyện gì xảy ra trên Huyền Đảo.

Mặc dù đại bộ phận con cháu Tần gia ở lại trên Huyền Đảo đều là dòng thứ, nhưng một bút không viết được hai chữ Tần. Mặc kệ thế nào, bọn họ đều là người một nhà.

Thậm chí có người quan hệ phi thường tốt, hiện tại biết được Tần gia Huyền Đảo bị tàn sát hầu như không còn, chỉ có số ít chạy thoát ra ngoài. Con cháu Tần gia bên này, người nào không nghẹn đầy một bụng lửa giận, nhìn thấy kẻ thù, ai không đỏ mắt?

Thượng Quan Thi Vũ thi triển Phiêu Linh Kiếm Quyết, Huyết Ngọc Kiếm trong tay không ngừng lóe lên hào quang đỏ như máu. Mà dáng người uyển chuyển của Thi Vũ dường như là tiên nữ hạ phàm, mỗi một kiếm đều mang đi một mạng của kẻ địch, nhưng nhìn qua không có chút ý tứ giết chóc.

Lãnh Dao thâm tình liếc nhìn Tần Lập, trong mắt tràn ngập tưởng niệm, mỉm cười. Thân hình nàng hóa thành một tia chớp vọt vào giữa đám địch nhân. Ngay khi Tần Lập có chút lo lắng, chuẩn bị tùy thời cúu nàng thì thấy hai tay Lãnh Dao không ngừng bắn ra hạt châu màu đỏ, mỗi một hạt châu đó rơi xuống giữa đám người sẽ nổ ầm ầm, uy lực hết sức kinh người.

Trời ạ! Đây là đồ chơi gì? Như thế nào giống hệt lựu đạn? Tần Lập đứng ngây ra há hốc mồm nhìn xem, trong đầu thậm chí hiện lên hình ảnh một loại vũ khí kiếp trước.

Bởi vì rất nhiều người Tần gia đột nhiên xuất hiện, Tần Lập vốn là người bận rộn nhất không ngờ lại thành nhàn nhã nhất.

Những người đến từ Thiết Huyết Đường như thế nào có thể tưởng tượng được một gia tộc trong nơi thần bí ở phương Đông không ngờ lại có nhiều cường giả như vậy.

Lúc này bọn họ mới hiểu được, tin tức về Tần gia bọn họ chiếm được ở Huyền Đảo cùng sự thật khác biệt lớn cỡ nào. Quả thực là một trời một vực.

Tuy nhiên, hiện tại nghĩ gì cũng đã muộn. Những người muốn chạy thoát rất nhiều người đã bị Tào Hồng ám sát. Trên bầu trời còn có ba linh thú phi hành khủng bố.

Còn có một nữ nhân khủng bố ngồi trên một con linh thú trong số đó, gặp người liền giết.

Tần Lập không có kêu người để lại người sống, bởi vì không cần thiết. Hiện tại Tần Lập đã biết những người này đến từ Thiết Huyết Đường, mà Thiết Huyết Đường dường như có chút quan hệ với Hải gia.

Vậy là đủ rồi.

Thiết Huyết Đường này, Tần Lập tuyệt đối không bỏ qua.

Lúc này, có một số người Thiết Huyết Đường bị bắt sống, cũng bị đưa đến trước mặt Tần Lập. Ở trước mặt Tần gia cường thế như vậy, những đệ tử Thiết Huyết Đường vốn bướng bỉnh kiêu ngạo giờ phút này đều như gà chọi bị thua, hạ thấp cái đầu cao ngạo. Chỉ là trong lòng bọn họ vẫn cảm thấy khó tin.

Trong một gia tộc nhỏ nơi phương Đông, như thế nào có thể có nhiều cao thủ như vậy? Ngay cả những con cháu đệ tử cấp thấp đều có thực lực không bình thường.

Loại gia tộc có thực lực này, thậm chí không kém một số môn phái nhỏ ở nơi Cực Tây, như thế nào có thể xuất hiện ở phương Đông?

Lúc này, một nơi dưới chân núi bỗng nhiên vang lên một tiếng nổ vang, ánh mắt mọi người đều bị hấp dẫn. Lúc này chỉ thấy một bóng người như tia chớp xông về phía Tần Lập trên đỉnh núi.

- Bảo vệ Lập thiếu gia.

Một đám con cháu Tần gia nhanh chóng chắn trước Tần Lập, tuy rằng bọn họ biết thực lực Lập thiếu gia mạnh hơn bọn họ vô số lần, nhưng đây là hành vi gần như bản năng.

Tần gia có Tần Lập mới có thể cường đại.

Đây là nhận thức chung của mỗi con cháu đệ tử Tần gia.

- Công tử. Cứu mạng! Mau gọi thủ hạ của người đừng công kích ta, chúng ta là một…

Khiến đám con cháu đệ tử Tần gia không ngờ chính là người này dường như là thủ hạ của Lập thiếu gia, mọi người không khỏi có chút kinh ngạc nhìn Tần Lập.

Rất rõ ràng mọi người đều có thể nhìn ra người này thực lực cũng rất cường đại.

Đuổi phía sau Tào Hồng, không phải ai khác, chính là Xà Xà.

Giờ phút này Xà Xà vẻ mặt tươi cười, đuổi theo Tào Hồng giọng giòn tan nói:

- Này, ngươi đừng chạy mà! Đánh với ta một trận được không? Ta thề không đả thương ngươi đâu!

Tào Hồng liều mạng lắc đầu, giọng thê lương:

- Ngươi đừng mơ. Ta… ta đánh không lại ngươi, ta thừa nhận còn không được sao? Ta không đánh với ngươi. Công tử… mau cứu mạng!

Diệt Thuần Khiết

Duy Ngã Độc Tôn

490. Chương 494: Hải Gia? Giết!

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

Đoàn con cháu Tần gia nhìn nhau, Tần Lập cười khoát khoát tay:

- Không cần để ý tới bọn họ!

Xà Xà thông minh cỡ nào, làm sao không nhìn ra Tào Hồng là người của Tần Lập? Xà Xà làm như vậy, chẳng qua là cho Tào Hồng một bài học phủ đầu mà thôi!

Mọi người đều biết võ giả nơi Cực Tây bên kia có thực lực mạnh mẽ, lợi hại vượt xa võ giả phương Đông. Cho nên, đối với võ giả tới từ Cực Tây, đều sẽ tự nhiên mang một loại cảm giác kính sợ!

Loại cảm giác này ngày thường cũng không có gì, nhưng ở Tần gia, lại không được! Người con cháu Tần gia sung bái, chỉ có duy nhất một người! Đó chính là Tần Lập!

Dù là lão vượn Bạch Trung Sơn cùng Xà Xà, đều vô cùng cung kính với Tần Lập. Hiện tại lại xuất hiện một người thực lực mạnh mẽ, lại còn tới từ Cực Tây.

Trong lòng Xà Xà tự nhiên ít nhiều có chút không phục, muốn phân cao thấp với hắn, nói cho hắn biết: Đừng tưởng rằng ngươi là người mạnh mẽ nhất bên cạnh công tử!

Tuy rằng cách nghĩ của Xà Xà có chút buồn cười, nhưng không thể không nói, Xà Xà làm như vậy… thật là không sai!

Tuy rằng Tào Hồng vô cùng cung kính Tần Lập, đó bởi vì thực lực Tần Lập quá mức mạnh mẽ! Mạnh đến mức muốn giết hắn, thì hắn ngay cả cơ hội bỏ chạy cũng không có!

Còn những người trong gia tộc Tần Lập, nguyên bản thật đúng là không được Tào Hồng nhìn vào mắt. Nguyên nhân rất đơn giản: Giống như Xà Xà nghĩ, Tào Hồng cảm thấy phương Đông xuất hiện một người như Tần Lập đã là một việc rất yêu nghiệt rồi, làm sao có khả năng có nhiều võ giả thực lực mạnh như thế?

Tuy rằng Tào Hồng chỉ có cảnh giới Phá Toái Hư Không, nhưng hắn cũng là một sát thủ từng ám sát thành công võ giả Đan Nguyên Anh Hóa! Ở sâu trong nội tâm có một cỗ kiêu ngạo của mình, cho tới giờ sẽ không chịu kém người nào!

Thấy bên Tần gia xuất hiện rất nhiều người, Tào Hồng ít nhiều cũng nổi lòng muốn khoe khoang tranh phần thắng, muốn khoe khoang một phen trước mặt đông đảo người Tần gia.

Kỳ thật điều này cũng rất bình thường, dù sao hắn lựa chọn đi theo Tần Lập, nếu không thể lấy ra thực lực cùng thủ đoạn làm cho người ta tin phục, kết quả chỉ có thể bị người ta khinh thường, tuyệt đối không có người đồng tình với hắn.

Cho nên dưới tình huống như vậy, ngay từ đầu khi Xà Xà công kích hắn, hắn cũng không nói ra thân phận của mình, mà muốn chế phục cô gái nóng bỏng này, mới bày ra thân phận bản thân. Đến lúc đó, tất cả người Tần gia, ai không đánh giá cao hắn?

Vì vậy, trong lòng hai người có mục đích gần như giống nhau, sau khi giao thủ đều tạo ra động tĩnh lớn, nhưng lại không lấy ra bản lãnh liều mạng.

Mà vốn Tào Hồng nghĩ rằng có thể dễ dàng chiến thắng, sau khi qua mấy chiêu mới phát hiện mình sai đến thái quá. Cô gái này không chỉ diện mạo xinh đẹp, thực lực cũng quá kinh người!

Thực lực Xà Xà đã đạt tới cảnh giới Phá Toái Hư Không đỉnh phong! Chỉ kém một bước, là có thể đột phá đến cảnh giới Đan Nguyên Anh Hóa!

Hơn nữa, làm một con linh thú sống hơn vạn năm, lực lượng tích lũy trong cơ thể Xà Xà, nào phải hạng như Tào Hồng có thể so sánh?

Bởi vậy, Tào Hồng rất bi kịch trở thành đối tượng cho Xà Xà chà đạp, đến cuối cùng bất đắc dĩ nói ra quan hệ với Tần Lập. Nhưng yêu nữ áo đen này lại nói hắn gạt người, công kích càng thêm cá hơn.

Đến cuối cùng, Tào Hồng thật sự bất đắc dĩ, mới xám xịt chạy tới cầu viện Tần Lập, Tần Lập lại một bộ dáng xem hài kịch, Tào Hồng bất đắc dĩ chỉ có thấy quay đầu lại nhìn Xà Xà cười khổ nói:

- Bà cô ơi, ta sai rồi, còn chưa được sao? Buông tha ta đi…

Xà Xà nhìn thoáng qua Tần Lập, thấy Tần Lập cười hì hì nhìn nàng, Xà Xà bĩu môi nói:

- Buông tha ngươi, được chứ, chỉ cần ngươi hô to ba lần: Võ giả nơi Cực Tây không bằng võ giả phương Đông, ta liền bỏ qua cho ngươi!

Xà Xà vừa nói xong, rất nhiều con cháu Tần gia liền không nhịn được trở nên hưng phấn. Rất đơn giả, dù là biết rõ mình không bằng võ giả Cực Tây bên kia, nhưng lòng hiếu thắng cũng vẫn tồn tại trong lòng mỗi võ giả. Nếu ngay cả chút tâm tư đó cũng không có, vậy còn tập võ làm gì?

Cho nên, Xà Xà nói thế lập tức làm những thanh niên trẻ tuổi này, không nhịn được máu nóng sôi trào.

Ai nói phương Đông liền yếu ớt? Chúng ta có Bạch Trung Sơn, có Xà Xà tỷ! Còn có Bạch Trung Tuyết, Bạch Trung Hỏa, còn có Kim giáo đầu… Có rất nhiều người mạnh hơn bọn họ!

Tào Hồng vẻ mặt đau khổ, không nhịn được trầm mặc. Loại chuyện này đã liên quan đến tôn nghiêm của võ giả, cho dù chết hắn cũng sẽ không nói ra những lời này.

Tào Hồng vừa muốn nói chuyện, Tần Lập bên kia đã ho khẽ:

- Được rồi! Xà Xà, vui đùa không được quá trớn, vậy thì không tốt lắm!

- Ta giới thiệu với mọi người một chút, đây là Tào Hồng, là trợ thủ ta mang về từ Cực Tây, sau này sẽ theo ta. Sau này mọi người là người một nhà!

Xà Xà cười duyên, cơ hội làm người tốt đã cho công tử, hài kịch nàng đã diễn xong, nhìn Tào Hồng cười nói:

- Ta là Tiểu Tuyết, sau này còn nhờ Tào tiên sinh chỉ giáo nhiều hơn.

Tào Hồng thấy Xà Xà lùi bước, chút oán khí vừa dâng lên trong lòng cũng tan đi, cười khổ nói:

- Nào có, hẳn là ta phải xin chỉ giáo mới phải!

Tần Lập lại giới thiệu cho Tào Hồng các thành viên khác. Lúc giới thiệu đến lão vượn Bạch Trung Sơn, Tào Hồng mới chính thức kinh ngạc. Vốn là hắn nghĩ bên người Tần Lập có một người như Xà Xà đã là giỏi lắm rồi, hiện giờ hắn mới phát hiện mình sai tới thái quá.

Vừa nãy Kim Điêu, Linh Ưng cùng Mặc Ưng, Bạch Trung Tuyết cùng Bạch Trung Hỏa, mấy người Thượng Quan Thi Vũ, thoạt nhìn cũng không kém hơn bản thân Tào Hồng. Mà khi nhìn tới Bạch Trung Sơn, lão già tóc trắng này chỉ đứng đó, nhưng lại cho Tào Hồng một cảm giác như ngọn núi lớn, cỗ áp lực kia thậm chí ép hắn không thở nổi!

Thế mới biết, không ngờ bên người Tần Lập lại là cao thủ như mây! Bạch Trung Sơn, Bạch tiên sinh trước mắt này, càng sâu không thể lường!

Bạch Trung Sơn cũng có ý muốn kinh sợ Tào Hồng, dù không thich Xà Xà gì, nhưng dù sao chúng nó cũng là linh thú trên đỉnh Huyền Vũ. Dùng lời của nhân loại nói là có duyên trưởng thành cùng nhau, mới cùng nhau đi theo dưới trướng Tần Lập. Nếu như Xà Xà bị người ta coi thường, Bạch Trung Sơn cũng không có mặt mũi gì nữa.

Tào Hồng lần này thật là tâm phục khẩu phục, hành lễ thật sâu với Bạch Trung Sơn:

- Sau này hy vọng Bạch tiên sinh có thể chỉ giáo nhiều hơn!

Lão vượn chỉ là tính tình nóng nảy, cũng không có nghĩa lão ta là một người không nói lý lẽ. Sau khi thái độ Tào Hồng mềm xuống, Bạch Trung Sơn cũng sẽ không được thế không buông tha người.

- Mọi người đều đi theo bên cạnh công tử, làm việc vì công tử, chỉ bảo lẫn nhau là nên làm!

Lúc này, con cháu Tần gia từ bốn phương tám hướng bên ngoài bắt đầu trở về, hoặc là bắt sống, hoặc là giết hết đối phương.

Linh Ưng cùng Mặc Ưng lại dò xét một vòng, không phát hiện có kẻ nào chạy thoát.

Lúc này, trên đỉnh núi có hai mươi mấy người Thiết Huyết Đường bị bắt sống, trói ở nơi đó, trên mặt mỗi người đều khiếp sợ kinh hãi. Bọn họ căn bản không ngờ tới người nhà Tần Lập lại mạnh mẽ đến thế, nếu biết sớm như vậy, bọn họ tuyệt đối không có khả năng dễ dàng đụng tới chuyện xúi quẩy này.

Lúc này bọn họ đi tới tổng cộng hơn trăm người, hiện tại lại chỉ còn hơn hai mươi. Những người khác, tất cả đều bị chém giết tại chỗ. Nhìn tốc độ xử lý thi thể của đám con cháu Tần gia, liền nhìn ra được người ta căn bản không phải làm chuyện này lần đầu!

Trong đó một trưởng lão Thiết Huyết Đường, nhìn về phía Tần Lập ở xa nói:

- Tần Lập công tử, lão hủ muốn nói vài lời!

Tần Lập nhàn nhạt nhìn thoáng qua đám võ giả Thiết Huyết Đường bị phong ấn kinh mạch, sau đó trói gô lại, sau đó mặt không chút thay đổi nhìn trưởng lão Thiêt Huyết Đường vừa nói:

- Ngươi muốn nói cái gì?

- Tần công tử! Tất cả chuyện này chỉ là một hồi hiểu lầm! Đều là tên tiểu nhân Bàng Văn kia gièm pha, mới khiến chúng ta làm ra chuyện đại sai này. Chỉ cần Tần công tử thả chúng ta rời đi, Thiết Huyết Đường cam nguyện bồi thường tất cả tổn thất của Tần gia!

Trưởng lão này ánh mắt chớp động, vẻ mặt bi thương, nếu không biết xảy ra chuyện gì, thật là sẽ bị hắn che mất.

- Bồi thường tất cả tổn thất của Tần gia? Các ngươi bồi thường được không?

Tần Lập cười lạnh nói:

- Các ngươi giết nhiều con cháu Tần gia như vậy, một câu bồi thường tổn thất là xong?

Tần Lập nói, nhìn đám con cháu Tần gia hai mắt đã bắt đầu đỏ lên:

- Các người bắt sống làm gì? Đều giết đi!

Đám con cháu Tần gia đã sớm muốn giết bọn họ, vấn đề là trước đó Tần Lập không nói gì, mà bắt những người này là bọn Bạch Trung Sơn, cho nên vẫn không rat ay.

Hiện tại mắt thấy Tần Lập mở miệng nói lời này, lập tức trở nên kích động, rút vũ khí chuẩn bị giết những người kia.

- Tần Lập, ngươi không được làm bậy! Thiết Huyết Đường chúng ta là bang chi Hải gia! Ngươi dám giết chúng ta?

Trưởng lão kia căn bản không nghĩ tới Tần Lập tàn nhẫn như vậy, nói giết là giết, ngay cả chút đường lui cũng không lưu cho bọn họ.

Vừa rồi sở dĩ bọn họ chịu bị bắt sống, là cho rằng Tần Lập không có khả năng trực tiếp ra lệnh giết, dù thế nào cũng phải đàm phán với Thiết Huyết Đường một phen chứ!

Mà thực lực bản thân Thiết Huyết Đường cũng không yếu, hơn nữa có khối bảng vàng Hải gia, không sợ Tần Lập không nể tình. Mặc dù bọn họ cũng biết giữa Tần Lập cùng Hải gia có thù oán, nhưng cái này có là gì. Hải gia thế lực khổng lồ, Tần Lập còn dám ngạng khangs hay sao?

Lại không ngờ rằng Tần Lập lại dám trực tiếp giết bọn họ, biết sớm như thế còn không bằng tự bạo, làm một cú chót cá chết lưới rách, ít nhất cũng có thể bảo toàn danh tiết!

- Bàng chi Hải gia? Ha ha, danh hào thật lớn, ta sợ lắm đó!

Tần Lập mặt âm trầm, cười lạnh mấy tiếng, vung tay:

- Giết!

Lập tức một trận tiếng gào khóc thảm thiết vang lên, không ai lại muốn chết, nếu như chết trong chiến đấu thì còn thôi đi, không phản ứng kịp thì người đã chết rồi. Nhưng giống như bây giờ, bị bắt sống, lại bị xử tử, cả quá trình phản ứng lại, không ai sẽ không sợ hãi tử vong.

Chẳng qua đám con cháu Tần gia đã sớm không kiềm chế được, nào quản bọn người này là ai, cũng căn bản sẽ không lưu ý bất luận cảm giác nào của bọn họ, giơ kiếm là đâm, nâng đao là chém.

Trong nháy mắt, hai mươi mấy người Thiết Huyết Đường này, từ trên xuống dưới, mặc kệ thân phận nào, tất cả đều chết oan chết uổng!

Trên đỉnh ngọn núi tràn ngập mùi máu tanh nồng đậm, bị gió thổi qua, liền nhanh chóng tán đi. Nhưng tràng diện máu chảy thành sông trong lòng mọi người, lại không dễ dàng tiêu trừ như thế.

Đợi đến khi xử lý những thi thể này xong, Tần Lập nhìn lại ngọn núi này. Hắn biết, hiện tại coi như là nơi này, cũng đã không còn đặc biệt an toàn nữa!

Một ý nghĩ mơ hồ thật lâu trong lòng Tần Lập, dần dần bắt đầu trở nên rõ ràng.

Diệt Thuần Khiết

Duy Ngã Độc Tôn

491. Chương 495: Muốn Làm Cho Các Người Đều Mạnh Lên!

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

Trận pháp, bất luận là trong thần thoại cổ đại ở kiếp trước Tần Lập, hay là thời đại Thái Cổ Thiên Nguyên đại lục này, đều có đề cập một bộ phận rất dài. Cho đến hôm nay, vẫn còn có thể tùy ý thấy được ứng dụng trận pháp trên Thiên Nguyên đại lục. Ví dụ nổi danh nhất, chính là các nơi thần bí trải khắp Thiên Nguyên đại lục, tồn tại của nó, kỳ thật chính là bởi đông đảo Đại ma pháp sư thời đại Thái Cổ hợp lực lại, chế tạo một đại trận kinh thiên.

Bao gồm trận pháp hư không hoành độ mà một số ít môn phái nơi Cực Tây nắm giữ, chỉ cần có điểm tọa độ rõ ràng, là có thể tiến hành truyền tống. Tốc độ truyền tống vượt xa gấp nhiều lần võ giả có thể đạt tới!

Chẳng qua cho đến hôm nay, đạo trận pháp đã không còn lưu truyền. Dù là một ít môn phái lưu truyền từ thời đại Thái Cổ tới nay, còn nắm giữ một ít bí tịch trận pháp, nhưng bởi vì rất nhiều tài liệu đã tuyệt tích, bí tịch trận pháp này cũng giống như bản đan phương Thái Cổ của Tần Lập, rất nhiều thứ biết là có thể làm được, phải làm như thế nào, nhưng không thể làm ra được!

Trận pháp còn lưu truyền đến hiện tại, cơ bản là ảo trận ở nơi ra vào các nơi thần bí. Nếu không phá giải được, người sẽ lạc ở đó, tuy rằng không bị công kích, nhưng rất khó trốn ra!

Nếu như ở chỗ này có thể bố trí một tòa ảo trận thật lớn, che giấu ngọn núi này lại, như vậy lúc có ngoại xâm tìm tới, ít nhất cũng không có khả năng tìm tới nơi này dễ dàng như vậy.

Dù sao, gia tộc lớn như Tần Lập, một lần di chuyển cần rất nhiều năm mới hòa hoãn lại được, có vài thứ không phải dùng kinh tế có thể bù đắp.

Ví như các chi nhánh ở tại Huyền Đảo, cũng lưu lại lượng lớn tài phú, hiện giờ bị Thiết Huyết Đường tàn sát toàn bộ, tài phú này cũng trở thành mây khói.

Hơn nữa thực lực Tần gia hiện tại, vượt xa gia tộc suy nhược năm đó. Đủ loại đan dược, hơn nữa có Thánh Thủy cùng Long Tiên Thảo trong tòa thành duy trì, có luyện đan cấp bậc tông tư Lãnh Dao ở đó, nếu tốc độ tăng trưởng Tần gia quá chậm, vậy chính họ cũng cảm thấy xấu hổ.

Nếu như vậy, Tần gia cũng sẽ không sợ chiến đấu nữa. Hơn nữa lần lượt chiến đấu, tuy rằng mỗi lần đều sẽ có thương vong, nhưng đồng dạng, con cháu Tần gia sống sót, tâm tính bọn họ, sức chiến đấu cùng chiến kỹ… tổng hợp lại, mỗi lần sẽ nâng cao thực lực rất lớn, tốc độ vượt xa tự mình bế quan tu luyện!

Cái này ứng với câu nói: Chiến sĩ chân chính, đều tôi luyện ra từ trong máu lửa!

Nhưng những con cháu Tần gia này còn cần thời gian, ít nhất thì trước khi đến cảnh giới quang minh chính đại nghênh địch, so với các môn phái mạnh mẽ nơi Cực Tây, còn có chênh lệch rất lớn.

Cho nên Tần Lập quyết định ở nơi này bày ra một tòa ảo trận thật lớn. Ảo trận là một loại trận pháp được ứng dụng phổ biến nhất, cũng là một loại đơn giản nhất!

Chỉ cần có linh thạch, vậy là được!

Dự trữ linh thạch của Tần gia hiện tại, đã đạt đến con số kinh người. Ít nhất thì duy trì một cái ảo trận, sẽ không có bất cứ vấn đề gì.

Sau khi Tần Lập quyết định, liền đi vào vùng thần bí, trở lại tòa thành.

Lâu ngày gặp lại, mọi người tự nhiên trò chuyện vô cùng náo nhiệt. Sau khi trò chuyện một lúc lâu, Tần Lập gọi nhất điêu nhị ưng tam vượn, còn có Xà Xà vào trong phòng gặp riêng.

Nhìn bảy người, trên thực tế là bảy con linh thú hình người, trong đầu Tần Lập bỗng nhiên hiện lên một hình ảnh thật là thú vị. Bản thân mình là người ứng vận theo như lời Tam trưởng lão Hồng Nhạn Môn, cùng với rất nhiều người khi Thần Miếu xuất hiện ở Thiên Nguyên đại lục, còn là tân vương giả bộc tộc tử đồng do rất nhiều người nhận định, sau đó bên cạnh mình còn tụ tập rất nhiều linh thú thực lực cực mạnh…

Đây thật là một cảm giác rất kỳ dị, dường như cho tới nay không ai có thể làm được như Tần Lập, sinh ra liên quan với đủ mọi lưu phái.

Không nói cái khác, chỉ nói Thái Cổ dị thú Thư huyết thống thuần khiết gác ở Nguyệt Diêu Tiên Cung, loại ý đối với Tần Lập, làm hắn cảm động, đồng thời sinh ra một tia mê man.

Lẽ nào mình đúng thật là ứng vận mà sinh ra trên thế giới này?

Xà Xà chớp động đôi mắt cực đẹp, nhìn Tần Lập đang ngẩn người không nhịn được hỏi:

- Công tử, ngài gọi chúng ta tới đây, nhưng bản thân lại ngẩn ra đó…

- A! Thật ngại quá.

Tần Lập phục hồi tinh thần lại, vẻ mặt xin lỗi, trong lòng lại rộng mở thanh minh. Quản nhiều chuyện như vậy làm gì? Chỉ cần mình cũng những người bên cạnh có thể sống tốt, như vậy là đủ rồi!

- Hiện giờ các ngươi đã có thực lực gì rồi? Bạch tiên sinh nói trước đi.

Tần Lập nhìn lão vượn Bạch Trung Sơn. Bởi vì trở thành một trong những giáo đầu con cháu Tần gia, lão vượn được tôn xưng là Bạch tiên sinh. Bạch Trung Sơn cũng rất thích xưng hô này, có xưng hô này mới làm lão chân chính dung nhập vào thế giới nhân loại này. Nhìn con cháu Tần gia do mình dạy dỗ cõ thể hung hãn không sợ chết giết địch, Bạch Trung Sơn có một loại cảm giác kiêu ngạo.

Đây không phỉa là kiêu ngạo vì mình, mà là kiêu ngạo vì các đệ tử của mình.

Trong phòng tuyệt đối là người một nhà, hơn nữa bọn họ đều hiểu rõ lẫn nhau, Bạch Trung Sơn cũng không có gì phải giấu diếm, nói thẳng:

- Hiện tại ta là cảnh giới Đan Nguyên Anh Hóa, vừa củng cố xong. Đây cũng là nhờ công tử, bằng không đời này ta cũng không có cơ hội đột phá tới cảnh giới này.

Tần Lập mỉm cười nói:

- Đây là lão tích lũy ngàn vạn năm qua, không có quan hệ nhiều tới ta. Tuy nhiên, nếu lão đã là cảnh giới Đan Nguyên Anh Hóa, lần này lão không cần thứ này nữa!

Lão vượn Bạch Trung Sơn vừa nghe, trừng lớn mắt nói:

- Công tử, ngài cũng không thể nặng bên này nhẹ bên kia được!

Tần Lập buồn cười, thầm nghĩ không ngờ lão vượn này lại có một mặt thú vị như vậy. Nặng bên này nhẹ bên kia? Lúc nào lão ta học được từ này?

Tần Lập khoát khoát tay cười nói:

- Đúng là có chút thứ tốt, chẳng qua ngay cả bản thân ta cũng không có chút tác dụng, đối với người cảnh giới Đan Nguyên Anh Hóa không có tác dụng lớn.

Lão vượn vừa nghe bản thân công tử cũng không dùng, lắc đầu có chút thất vọng, tuy nhiên vẫn ngồi ở đó, muốn nhìn xem cuối cùng là thứ gì.

Tần Lập nhìn Bạch Trung Hỏa, hỏi:

- Hiện tại ngươi đã tới cảnh giới gì?

- Hồi bẩm công tử, hiện tại ta đã tới cảnh giới Phá Toái Hư Không trung kỳ.

Bạch Trung Hỏa nhìn Tần Lập có chút hưng phấn. Từ khi theo Tần Lập, thực lực của bọn họ đều có tăng trưởng rất lớn. Nếu là trước đó, đây là một chuyện không cách nào tưởng tượng.

- Ừ, ngươi có thể được!

Tần Lập vừa nói, trên tay lại xuất hiện ba viên trái cây giống ngọc bích, lóe lên ánh sáng u lam, nhìn qua thật là cực kỳ mê người.

- Một lần dùng ba viên Lam Sắc Mộng Ảo Quả này, sau đó bế quan tu luyện, hẳn có thể làm nội đan của ngiơi trực tiếp hóa anh, tiến vào cảnh giới tiếp theo!

- Thật sao!

Lúc này Bạch Trung Hỏa vẻ mặt hưng phấn nhận lấy ba viên Lam Sắc Mộng Ảo Quả từ tay Tần Lập.

Bạch Trung Tuyết không đợi Tần Lập hỏi, liền nói nhanh:

- Công tử, ta… ta cũng đã là cảnh giới Phá Toái Hư Không sơ kỳ rồi…

- Ha ha! Không thể thiếu phần cô được!

Tần Lập lại đưa cho Bạch Trung Tuyết ba viên Lam Sắc Mộng Ảo Quả.

Kim Điêu vừa đột phá tới cảnh giới Phá Toái Hư Không, đây cũng là bởi hiện tại Tần gia có đan dược mạnh mẽ. Loại tốc độ nâng cao này, cho dù là các môn phái gia tộc nơi Cực Tây, cũng không dám tưởng tượng nổi!

Cho nên, Kim Điêu may mắn có được ba viên Lam Sắc Mộng Ảo Quả.

Kế tiếp là Xà Xà cảnh giới Phá Toái Hư Không đỉnh. Hầu như có thể khẳng định, dù là không có Lam Sắc Mộng Ảo Quả, Xà Xà cũng không cần lâu lắm lại có thể đột phá đến cảnh giới Đan Nguyên Anh Hóa.

Chẳng qua có loại bảo vật thần kỳ này, Xà Xà tự nhiên là vui vẻ tiếp thu.

Còn lại Linh Ưng cùng Mặc Ưng, đáng thương hề hề nhìn Tần Lập. Hai người các nàng còn kém một chút, hiện tại chỉ có cảnh giới Thiên Tôn đỉnh, kỳ thật đã tăng lên rất nhanh rồi!

Tần Lập suy nghĩ một chút, nhìn Kim Điêu muốn nói lại thôi, vẫn cho Linh Ưng cùng Mặc Ưng mỗi người ba viên Lam Sắc Mộng Ảo Quả, tuy nhiên cũng cảnh cáo các nàng hiện tại không được sử dụng. Lúc các nàng đạt đến cảnh giới Phá Toái Hư Không trung kỳ mới dùng tới, tranh thủ một lần liền đột phá đến Đan Nguyên Anh Hóa.

Sau khi Tần Lập trở về, trực tiếp chia phần cho sáu linh thú, dù ngay cả hai vị thê tử Thượng Quan Thi Vũ cùng Lãnh Dao còn không có. Bọn người Bạch Trung Sơn tự nhiên nhìn vào mắt, cảm kích trong lòng.

Bọn họ đều là linh thú lớn lên trên núi, đoạt thiên địa tạo hóa, có thể tu luyện thành hình người. Trải qua ngàn vạn năm tháng dài dòng, bọn họ đều có được thực lực làm người ta hâm mộ cùng trí tuệ không kém nhân loại.

Nhưng bọn họ vẫn cảm thấy cô tịch, thù hận thiên nhiên làm bọn họ rất khó chân chính dung nhập vào quần thể nhân loại. Lão vượn Bạch Trung Sơn, năm đó cũng từng đi vào thế giới nhân loại, thậm chí đi vào giới thế tục, thấy rõ nhân loại ngươi lừa ta gạt đấu đá lẫn nhau. Bởi vậy tư tưởng trở nên vô cùng cực đoan, cho rằng vì nhân loại đều ích kỷ hung tàn, nhân tính lãnh bạc.

Năm đó Xà Xà cũng từng đi vào giới thế tục, thậm chí còn bị Hoàng đế quốc gia nhìn trúng, muốn nạp nàng làm phi tử. Lúc đó Xà Xà cảm thấy thú vị, mỗi đêm sử dụng ảo thuật, mê đảo Hoàng đế quốc gia đó đến nỗi không màng triều chính, bởi vậy về sau diệt vong. Mà làm Xà Xà thật không ngờ tới, tất cả tội danh lại đều rơi xuống đầu nàng, nói nàng là yêu nghiệt, mê hoặc quân vương, muốn bắt nàng thiêu sống…

Xà Xà năm đó không có thực lực mạnh như vậy, chỉ có thân thủ Hợp Thiên cảnh, nhưng ở một quốc gia thế tục, đã là tồn tại vô địch. Sau khi giết rất nhiều người, Xà Xà trở lại đỉnh Huyền Vũ, về sau bắt đầu trở nên phong bế, không đi ra nữa.

Chỉ có sau khi gặp Tần Lập, Bạch Trung Sơn cùng Xà Xà mới chân chính là linh thú tiếp xúc đi với nhân loại, mới đột nhiên rõ ràng: ở trong nhân loại, cũng có tồn tại đáng để bọn họ đi theo.

Cũng chính nhờ Tần Lập, bọn họ mới có được đột phá ước mơ tha thiết, tuy rằng còn cách đỉnh Thiên Nguyên đại lục rất xa, nhưng bọn họ đều tin tưởng: nếu có thể đi theo bên cạnh công tử, sớm muộn gì bọn họ cũng có ngày bước lên đỉnh cao!

- Công tử, cám ơn ngài!

Xà Xà dịu dàng cúi người hành lễ với Tần Lập.

Lão vượn Bạch Trung Sơn, Bạch Trung Tuyết, Bạch Trung Hỏa, Kim Điêu, Linh Ưng cùng Mặc Ưng, tất cả đều đứng lên, cung kính hành lễ với Tần Lập.

Tần Lập cười khoát khoát tay:

- Các người đi theo ta, ta làm cho mọi người càng thêm mạnh hơn! Đó đều là chuyện phải làm mà thôi!

Kế tiếp Tần Lập gọi Tào Hồng vào, không nói gì thêm, trực tiếp cho Tào Hồng ba viên Lam Sắc Mộng Ảo Quả.

Diệt Thuần Khiết

Duy Ngã Độc Tôn

492. Chương 496: Ấm Áp!

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

Tào Hồng sững sờ, một hồi lâu cũng không nói gì. Một lúc sau mới ngẩng đầu lên, vành mặt có chút đỏ ửng, tay cầm ba viên Lam Sắc Mộng Ảo Quả có chút run nhè nhẹ. Cái này đối với một sát thủ mà nói, quả thật là vấn đề chí mạng, nhưng Tào Hồng lại như không cảm giác được, cười nói:

- Công tử sẽ không sợ ta dùng xong quả này, đột phá rồi bỏ chạy?

Tần Lập cười nói:

- Ta đối với ngươi cho tới giờ cũng không có bất kỳ ràng buộc gì, nếu như cảm thấy theo ta không tốt, ngươi có thể tùy thời rời đi!

Tào Hồng nao nao, lập tức cúi người thật sâu với Tần Lập, trầm giọng nói:

- Tuy rằng Tào Hồng ta là một sát thủ, tự nhận đã làm rất nhiều chuyện xấu, nhưng bình sinh trọng tình. Công tử không phụ Tào Hồng, Tào Hồng đương nhiên vĩnh viễn không phụ công tử!

Cuối cùng, Tần Lập mới gọi Thượng Quan Thi Vũ cùng Lãnh Dao vào phòng. Lam Sắc Mộng Ảo Quả còn có mười một viên, Tần Lập cũng không trực tiếp lấy ra, mà kéo hai nàng tới, hít sâu một hơi, ngửi mùi hương trên người hai nàng, say sưa nói:

- Thơm quá!

Lãnh Dao mặt xấu hổ đỏ bừng, Thượng Quan Thi Vũ cũng trắng mắt liếc Tần Lập, nhưng hai nàng cũng không tránh khỏi vong tay Tần Lập. Tân hôn không lâu, hai nàng bắt đầu bế quant u luyện, Tần Lập lại rời đi rất lâu, hôm nay mới trở về, nói không nhớ là không thể nào.

Ôn tồn một phen, ba người mới cảm thấy tốt hơn, Tần Lập nhìn Thi Vũ nói:

- Thi Vũ, muội sắp đột phá đến cảnh giới Đan Nguyên Anh Hóa rồi?

Thi Vũ có chút kinh ngạc hỏi:

- Huynh làm sao biết được?

Tần Lập cười cười, thầm nghĩ không hổ là Tiên Thiên Linh Thể, tốc độ tiến triển này thật làm người ta giật mình. Lấy từ trong nhẫn ra ba viên Lam Sắc Mộng Ảo Quả đưa cho Thượng Quan Thi Vũ nói:

- Ăn nó vào, bế quan mấy ngày lập tức có thể đột phá đến cảnh giới Đan Nguyên Anh Hóa.

- Thật sao?

Thượng Quan Thi Vũ vẻ mặt mừng rỡ tiếp nhận, ôn nhu nhìn Tần Lập nói:

- Phu quân, cám ơn huynh.

Tần Lập cười nói:

- Muội và ta đã là phu thê đồng lòng, còn nói cám ơn gì nữa.

Thi Vũ khẽ lắc đầu, nói:

- Nhiều năm như vậy, chúng ta từ những tiểu nhân vật nơi thế tục, từng đi tới hôm nay, muội làm còn không nhiều hơn Lãnh Dao. Tất cả mọi người đều cố gắng, còn muội lại chỉ hưởng thụ thành quả mọi người khổ cực làm ra, muội…

Lãnh Dao nhìn thoáng qua Thượng Quan Thi Vũ có chút động tình, dung mạo lãnh diễm lộ ra một tia mỉm cười:

- Tỷ tỷ sao lại nói những lời này, chúng ta là người một nhà mà!

- Đúng! Lãnh Dao nói rất đúng, chúng ta là người một nhà, tuy hai mà một!

Tần Lập nói.

- Phu quân! Nếu muội đột phá tới cảnh giới Đan Nguyên Anh Hóa, sau này sẽ không còn phải bế quan tu luyện nữa, để cho muội theo bên cạnh phu quân đi, mặc kệ mưa gió, chúng ta đều phải cùng nhau đối mặt.

Lãnh Dao gật đầu, nói:

- Đúng vậy! Phu quân, muội cũng nghĩ như thế, hiện tại muội luyện chế ra vài loại đan dược mới. Đừnh nhìn hiện giờ muội chỉ có thực lực Thiên Tôn, nhưng dù gặp phải võ giả cảnh giới Phá Toái Hư Không, muội cũng có năng lực tự bảo vệ mình. Nếu như đối phương không cẩn thận, thậm chí sẽ bị muội tính kế.

Vẻ mặt Tần Lập kinh ngạc nhìn Lãnh Dao:

- Thật sao? Muội đột phá tới cảnh giới Thiên Tôn nhanh như vậy?

Lãnh Dao hơi có chút đắc ý thoáng nhìn Tần Lập, nói:

- Tốc độ tăng lên của tỷ tỷ quá nhanh, làm cho muội xấu hổ. Cho nên, muội chỉ có thể chọn dùng biện pháp đầu cơ trục lợi. Trong đan phương Thái Cổ có vài loại đan dược có thể nâng cao thực lực diện rộng trong thời gian ngắn, tài liệu trong tay muội có hạn, chỉ có thể cho mình dùng trước…

Lãnh Dao nói, còn thè lưỡi vô cùng đáng yêu.

Thi Vũ ở bên cạnh nói:

- Không sai, chuyện này Lãnh Dao đã thương lượng với muội, là muội đồng ý. Hơn nữa có vài loại đan dược Lãnh Dao đã luyện chế ra, uy lực rất mạnh mẽ, nếu như Lãnh Dao sử dụng những đan dược này, muội khẳng định không phải đối thủ.

- Tỷ tỷ khiêm tốn quá.

Lãnh Dao có chút ngại ngùng nói.

Thi Vũ lắc đầu, vẻ mặt nghiêm túc nói:

- Không phải khiêm tốn, uy lực của mấy loại đan dược kia thật quá mạnh mẽ, cho nên dù là phu quân cũng nhất định phải bảo mật, hơn nữa cũng phải cẩn thận. Tuy rằng đan phương Thái Cổ ở trong tay chúng ta nắm giữ, nhưng rất khó đảm bảo môn phái nơi Cực Tây sẽ không có đan phương cùng loại…

Tần Lập nhìn hai nàng bộ dạng thật hòa thuận vui vẻ, trong lòng vô cùng thoải mái. Không có nam nhân nào lại muốn thấy hậu viện nhà mình bốc lửa, hiện tại hai nàng có thể ở chung hài hòa, làm cho Tần Lập cảm thấy mình là nam nhân hạnh phúc nhất trên đời này.

Tuy nhiên hắn cũng có vài phần hiếu kỳ với đan dược hai nàng nói, nhất là lúc Lãnh Dao chiến đấu với đám người Thiết Huyết Đường, bay lượn như bươm bướm, tiện tay bắn ra những thứ phát nổ như lựu đạn, uy lực mạnh tới kinh người. Không ít cao thủ Thiết Huyết Đường, chính là bị thứ này nổ chết.

Lẽ nào đó là đan dược? Tần Lập nhìn Lãnh Dao có chút nghi hoặc.

Lãnh Dao mỉm cười giải thích:

- Phu quân còn nhớ trên đan phương Thái Cổ có ghi chép Linh Bạo Đan cùng Hắc Ma Đan?

Tần Lập khẽ nhíu mày, suy nghĩ một chút, cuối cùng là trí nhớ hắn không tệ lắm mới nhớ ra chuyện này, gật đầu nói:

- Huynh nhớ ra rồi, lẽ nào muội bắn ra thứ có thể phát nổ, chính là Linh Bạo Đan?

Lãnh Dao gật đầu có chút tự hào:

- Phu quân không ngờ tới được, tài liệu Linh Bạo Đan ở ngay bên trong nơi thần bí này. Muội luyện chế ra mấy trăm viên, lát nữa huynh cũng cầm một ít, uy lực của nó cho dù là võ giả cảnh giới Phá Toái Hư Không cũng phải đau đầu không thôi.

Thượng Quan Thi Vũ ở bên cạnh gật mạnh đầu, rất hiển nhiên, Thượng Quan Thi Vũ hẳn đã trực tiếp cảm thụ uy lực Linh Bạo Đan, mới cảm giác sâu như thế.

- Hắc Ma Đan kia, truyền thuyết dù là Địa Tiên nhiễm phải, không chết cũng phải lột da, muội cũng luyện chế ra?

Tần Lập kinh ngạc hỏi.

Lãnh Dao gật đầu nói:

- Đáng tiếc chỉ luyện chế ra một viên Hắc Ma Đan. Tài liệu tìm kiếm quá khó khăn, hơn nữa cũng không có cơi hội thí nghiệm, không biết thật sự có uy lực mạnh mẽ như trong truyền thuyết hay không.

Lãnh Dao nói rồi, lấy trong nhẫn trữ vật ra một bình sứ nhỏ giao cho Tần Lập, nói:

- Cái này chứa Hắc Ma Đan, muội đã dùng tài liệu khác bao phủ đan dược lại, lúc sử dụng chỉ cần truyền nguyên lực vào bắn ra, để nó nổ trước mặt địch nhân. Trong phạm vi trăm thước, cho dù chỉ dính vào da một chút, sẽ trúng kịch động toàn thân.

Lãnh Dao nói, lại lấy ra một bình sứ lớn hơn, nói:

- Đây là thuốc giải, trong thời gian một nén nhang, dùng thuốc giải sẽ đảm bảo an toàn tính mạng.

Tiếp theo, Lãnh Dao lại giao cho Tần Lập một trăm viên Linh Bạo Đan. Tuy rằng nói hiện giờ có khả năng phu quân đã không cần thứ này nữa, nhưng Linh Bạo Đan uy lực mạnh mẽ, một khi lực lượng khô kiệt, Linh Bạo Đan đúng là bảo bối hộ mệnh.

Trong lòng Tần Lập cũng không khỏi có chút cảm khái. Đúng như những gì Thi Vũ vừa nói, thời gian mấy chục năm, sinh hoạt của bọn họ xảy ra rất nhiều thay đổi, rất nhiều chuyện ở quá khứ xem ra là không thể nào, hiện tại tất cả đều thực hiện được. Hơn nữa theo thực lực tăng cao, ánh mắt mở rộng, thế giới này ở trong mắt Tần Lập, đã bắt đầu dần dần trở nên rõ ràng.

Tần Lập đưa cho Lãnh Dao ba viên Lam Sắc Mộng Ảo Quả, sau khi biết được giá trị của loại quả này, Lãnh Dao cất giữ vô cùng quý trọng, nói cho mình không tới cảnh giới Phá Toái Hư Không đỉnh, tuyệt đối không được sử dụng Lam Sắc Mộng Ảo Quả.

Trong tay Tần Lập còn năm viên Lam Sắc Mộng Ảo Quả, tạm lưu lại. Bốn vị lão tổ Tần gia, Tần Hải Dương, Tần Hải Giang, Tần Hải Hà, Tần Lĩnh Sơn, đều ở trong khoảng Nhân Tôn cùng Địa Tôn. Tốc độ tăng lên của bọn họ còn xa không bằng những người trẻ tuổi Lãnh Dao cùng Thi Vũ, cho nên Lam Sắc Mộng Ảo Quả đối với bọn họ cũng không có tác dụng lớn.

Tần Lập cũng không để các lão tổ tông tham dự bất cứ trận chiến nào, tồn tại của bọn họ đối với cả gia tộc Tần gia, đều rất quan trọng.

Tuy rằng thực lực của bọn họ không phải cao nhất, nhưng bọn họ là trụ cột tinh thần cho cả Tần gia.

Nếu như nói Tần Lập là trụ cột chống đỡ Tần gia, như vậy bốn vị lão tổ Tần gia chính là những câu trụ khác chống đỡ Tần gia, đồng dạng không thể thiếu được.

Cuối cùng, Tần Lập cho phụ mẫu cùng Tần Tuyết vào phòng nói chuyện.

Phu phụ Tần Hàn Nguyệt cùng Tần Văn Hiên nhìn thấy Tần Lập, mặt đầy mừng rỡ, càng nhìn càng yêu thích. Tần Hàn Nguyệt còn tới sờ mặt Tần Lập, có chút đau lòng nói:

- Con trai bảo bối, mẫu thân cảm thấy con lại gầy đi?

Tần Tuyết ở bên cạnh cười nói dịu dàng nhìn Tần Lập, nhìn thấy Tần Lập, nàng cũng rất vui vẻ.

Trong lòng Tần Lập xẹt qua một tia ấm áp, nói:

- Mẫu thân, con không ốm, nhưng mẫu thân lại càng ngày càng xinh đẹp!

- Tiểu tử thối!

Tần Hàn Nguyệt trắng mắt liếc Tần Lập:

- Ngay cả lão nương ngươi cũng dám đùa giỡn…

- Hắc hắc, mẫu thâu sao lại già? Mẫu thân vĩnh viễn luôn trẻ tuổi. Tỷ, tỷ nói có đúng không?

Tần Lập nhìn Tần Tuyết cười nói.

Tần Tuyết cũng cười gật đầu, năm đó nàng cũng từng có chút tưởng niệm đối với Tần Lập, hiện tại hoàn toàn bị loại quan hệ thân tình không có huyết thống với Tần gia, nhưng còn hơn cả quan hệ huyết thống này thay thế. Cảm thấy làm tỷ tỷ của Tần Lập, cũng không có gì không tốt.

Mấy người ngồi xuống cười nói, Tần Văn Hiên hỏi vài lời về tình huống nơi Cực Tây, Tần Lập nói từng lời, ba người nghe đều cảm thấy vô cùng kinh hiểm.

Tần Hàn Nguyệt nói:

- Con trai bảo bối, mẫu thân không cho con làm chuyện mạo hiểm như vậy nữa. Tuy nhiên lần mạo hiểm này coi như đáng giá, các nàng Bộ cô nương đều tốt, mẫu thân cũng yên tâm.

Tần Văn Hiên ở bên cạnh trong lòng cười khổ, thầm nói nàng yên tâm cái gì chứ? Yên tâm mấy người con dâu của nàng an toàn?

Tần Hàn Nguyệt như nhìn thấu suy nghĩ của Tần Văn Hiên, trắng mắt liếc trượng phu, nói:

- Nói cho ngươi, nhi tử là nhi tử, ngươi là ngươi. Ngươi nên thành thật tu luyện đi, dám sinh ra suy nghĩ khác, xem ta…

Tần Hàn Nguyệt nói đến đó, mới nghĩ tới trước mặt nhi tử nữ nhi, hơi có chút xấu hổ, hừ một tiếng không nói câu kế.

Tần Lập nhìn thoáng qua phụ thận mình có chút đồng tình. Trong lòng âm thầm may mắn, may là Thi Vũ không giống mẫu thân mình, bằng không thì mình cũng sẽ bị…

Tần Lập hỏi Tần Tuyết:

- Hiện giờ tỷ tỷ đã tới cảnh giới gì rồi?

Tần Tuyết còn chưa nói, Tần Hàn Nguyệt đã xen vào:

- Trước giờ tỷ tỷ ngươi vẫn vô cùng cố gắng. Lãnh Dao có đan dược gì tốt nhất đều đưa cho nàng. Cho nên, hiện giờ tỷ tỷ ngươi cũng đã tới cảnh giới Địa Tôn rồi.

Vốn Tần Lập căn bản không nghĩ tới Tần Tuyết có thể đạt đến cảnh giới này, hiện giờ nghe thấy không khỏi kinh ngạc, nhìn Tần Tuyết nhếch ngón cái:

- Tỷ tỷ, thật là giỏi!

Tần Tuyết mặt cười ửng đỏ, có chút xấu hổ, trong lòng lại ngũ vị tạp trần không ngừ bốc lên. Bản thân mình cố gắng như vậy, không phải là không muốn bị người ta xem thường hay sao?

Hiện tại có được một câu khen thưởng của đệ đệ, đối với Tần Tuyết mà nói, thật là tuyệt vời hơn bất cứ lời tình từ nào trên đời này.

Tần Hàn Nguyệt nhìn một màn này cảm thấy mỹ mãn, ấm áp như vậy, trong lòng thật thoải mái.

Diệt Thuần Khiết

Duy Ngã Độc Tôn

493. Chương 497: Báo Thù!

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

Bởi vì có các loại đan dược trợ giúp, Tần gia phát triển nhanh chưa từng có, bồi dưỡng ra rất nhiều con cháu ưu tú, về chỉnh thể thực lực của gia tộc tăng lên rất nhiều cấp bậc.

Tần Tỏa tin rằng, nếu giờ phút này Tần gia trở lại Huyền Đảo, như vậy, có thể dễ dàng trở thành bá chủ của toàn bộ Huyền Đảo! Điểm ấy không thể nghi ngờ!

Nhưng mà thủy chung vẫn còn có một tảng đá lớn chắn ngang ở trong lòng Tần Tỏa, thậm chí làm cho hắn có cảm giác như bị ngạt thở.

Đó chính là, thảm án những bàng chi Tần gia ở lại Huyền Đảo bị giết hại!

Không báo mối cừu này, Tần Tỏa cảm giác chính mình cả đời này sẽ ăn không ngon, ngủ không yên. Gần đây hắn thường xuyên mơ thấy Tần Vũ, cả người đầm đìa máu tươi, tìm đến mình đòi nợ, khóc nói là mình đã bỏ rơi bọn họ, bằng không bọn họ đâu có bị giết chết.

Mỗi khi từ trong mộng bừng tỉnh lại, Tần Tỏa đều không sao hiểu được vì cái gì mình lại mộng như vậy. Thời điểm lúc trước dời đi, là do bọn hắn cực lực yêu cầu lưu lại, hơn nữa đưa ra quyết định di dời gia tộc là Tần Lập, thế mà Tần Vĩ này không dám đi tìm Tần Lập khóc lóc kêu oan, lại đến làm phiền mình. Tuy nhiên Tần Tỏa cũng hiểu đạo lý ban ngày có điều suy nghĩ thì đêm tối có mộng, thực rất có thể là trong lòng hắn vẫn còn ôm lòng áy náy đối với đám người Tần Vũ, nếu không cũng không có khả năng mơ thấy bọn họ.

Mối cừu hận này bị Tần Tỏa ghi tạc thật sâu trong lòng, hắn phát thề: nhất định phải đích thân dẫn người tiêu diệt Thiết Huyết Đường kia! Đường đường chính chính báo thù rửa hận cho các tộc nhân chết đi!

Ngay ngày hôm ấy đám người Thiết Huyết Đường bị Tần Lập xử tử, tuy rằng toàn bộ đều là hung thủ, nhưng cũng không phải là tất cả, còn lâu mới tiêu tan lửa giận trong lòng Tần Tỏa.

Ông trời có mắt, Tần Lập đã trở lại, bằng không bên này rồi sẽ có một trận chiến quyết tử.

Tần Tỏa suy đi nghĩ lại, cảm thấy rằng tốt hơn là tìm Tần Lập nói ra ý nghĩ của chính mình.

- Huynh đệ! Ngươi xem, phần lớn con cháu gia tộc chúng ta đều đã tăng lên rất cao, thực lực của bọn họ cũng chẳng kém gì so với bất kỳ một địa phương thần bí nào, điều khiếm khuyết duy nhất chính là kinh nghiệm chiến đấu. Lúc này có nên hay không là thời điểm dẫn bọn chúng đi ra ngoài lịch lãm rèn luyện một chút?

Tần Tỏa úp úp mở mở nói ra ý nghĩ của chính mình.

Hắn sợ Tần Lập hiểu lầm, thứ quyền bính này, bất kể gia tộc hay quốc gia đều là một sự kiện rất nhạy cảm. Tuy rằng Tần Tỏa là gia chủ, Tần Lập cũng chưa bao giờ tỏ ra có hứng thú với quyền lực, nhưng toàn bộ Tần gia từ trên xuống dưới, kỳ thật đều biết rằng người chủ chân chính của gia tộc này, chỉ có một người!

Đó chính là Tần Lập!

Tuy nhiên trong đầu Tần Lập thực sự chưa bao giờ có ý niệm tranh quyền với Tần Tỏa. Nói đến quyền lực của một gia tộc, sớm đã không hề tồn tại trong tầm mắt Tần Lập, nếu không hắn hoặc là trở thành Vương của tử đồng, hoặc là trở thành Cung chủ của Nguyệt Diêu Tiên Cung, mặc dù nếu muốn hoàn toàn nắm trong tay hai nơi đó đều rất khó, nhưng Tần Lập cũng không phải không có lòng tin có thể làm được.

Nguyên nhân căn bản nhất, vẫn là ở chỗ bản thân Tần Lập không có hứng thú đối với những thứ quyền lực này!

- Ha ha! Huynh trưởng cần gì phải hỏi ta, Tần gia hiện tại, cũng tới lúc đi ra ngoài kinh lịch rèn luyện rồi. Mấy ngày này, ta sẽ bố trí một tòa ảo trận thật lớn trên núi ở bên ngoài, cho dù có người tìm đến, cũng không thể dễ dàng tấn công tiến vào. Hơn nữa thực lực của Bạch Trung Sơn bọn họ, trong thời gian ngắn nữa còn có thể tăng lên trên diện rộng. Bởi vậy cho dù thật sự có người tấn công vào, cũng không có gì phải sợ, chỉ cần đối phương tới không phải là toàn bộ tinh nhuệ của môn phái gia tộc, chúng ta sẽ không sợ!

Trong mắt Tần Lập mơ hồ xuất hiện một chút vẻ tự hào, hắn nói tiếp:

- Cũng là thời điểm để cho mọi người biết Tần gia chúng ta cũng không phải là cá thịt trên bàn muốn ăn lúc nào thì ăn. Nếu muốn tới Tần gia ta chiếm tiện nghi, thì phải chuẩn bị sẵn bị thiệt thòi lớn đi!

- Đúng... đúng vậy!

Tần Tỏa bị Tần Lập nói một hồi thập phần kích động, lớn tiếng nói:

- Ai muốn chiếm tiện nghi của Tần gia ta, chúng ta sẽ cho hắn biết thế nào là lễ độ!

Nói xong, Tần Tỏa cười hì hì nhìn Tần Lập nói:

- Huynh đệ! Ngươi nói Thiết Huyết Đường kia...

Tần Lập có chút kinh ngạc nhìn thoáng qua Tần Tỏa, hỏi:

- Hay là huynh trưởng muốn đích thân dẫn người đi báo thù?

Tần Tỏa gật gật đầu thật mạnh, nói:

- Bàng chi của gia tộc cũng đều là thân nhân của chúng ta mà!

Tần Lập than nhẹ một tiếng, tuy rằng những người đó chủ động yêu cầu lưu lại, chẳng khá nào là chia tách khỏi gia tộc, gây ra nội bộ lục đục. Nhưng trên căn bản mà nói vẫn như trước là cùng một gốc sinh ra, có đánh nhau gãy xương bể đầu cũng là tộc nhân đồng tông đồng họ.

Nghĩ vậy, Tần Lập thản nhiên nói:

- Ta nhớ rõ ta nói rồi, hạ nhân của Tần gia, cũng không phải bọn chúng có thể chạm tới, bọn chúng giết rất nhiều con cháu bang chi Tần gia chúng ta, chúng ta tự nhiên không thể bỏ qua cho bọn chúng! Thiết Huyết Đường! Tốt! Chúng ta phải xông vào tận ổ, để nhìn xem nó là cái dạng đầm rồng hang hổ gì!

Điền Trì quốc tiếp giáp Thiên Trì quốc, là một tiểu quốc điền sản dồi dào phong phú, cư dân an cư lạc nghiệp, hoàng thất pho thường nhân hậu, thuế má thấp đến mức cơ hồ khiến người ta có cảm giác như không có.

Dân chúng nơi này, một ngày ba bữa cơm tất có thịt bò, cuộc sống tiêu chuẩn cao làm cho người ta có chút không dám tin!

Tuy nhiên, đây là trước kia! Bắt đầu từ ba tháng trước đột nhiên cả nhà hoàng thất bị giết, quốc dân Điền Trì quốc liền bắt đầu rơi vào những ngày tai ương. Tân hoàng thất lệnh cho bọn họ, phải trồng một loại thực vật tên là Huyết Ma.

Loại thực vật này tự thân nó đã có chất kịch độc, không thể dùng để ăn, cũng không thể bán lấy tiền, mà hoàng thất lại đưa ra giá cả rẻ mạt.

Dân chúng Điền Trì quốc bắt đầu từ ba tháng trước, lập tức từ trên thiên đường rơi xuống địa ngục, tiêu chuẩn cuộc sống không biết giảm xuống bao nhiêu lần.

Hơn nữa, tân hoàng thất thi hành biện pháp chính trị cực kỳ tàn bạo, đừng nói người thường, cho dù là quân cận vệ hoàng gia, hơi có chút bất mãn liền giết chết ngay.

Cũng không phải không có người phản kháng, hoàng thất cũ bị tiêu diệt, quân đội các nơi ở Điền Trì quốc trực tiếp tạo phản, còn có rất nhiều dân chúng thanh tráng gia nhập quân đội, phát thệ phải báo thù cho hoàng thất.

Thế nhưng loại phản kháng này, ở trong mắt tân hoàng thất quả thực ngây thơ đến buồn cười, không đến ba ngày, các nơi khởi nghĩa toàn bộ bị dập tắt, đại lượng quân đội bị tàn sát tại chỗ không còn một mống!

Thi hành câu nói của tân hoàng chính là: "Đều là một đám rác rưởi, nuôi chúng cũng không ích lợi gì, vừa lúc thừa dịp chúng tạo phản, đều giết sạch đi!"

Hung tàn như thế, ác độc như thế, làm sao còn xem như là một Quân vương nhân loại bình thường? Rõ ràng chính là một tên đồ tể tay đầy máu tanh!

Dân chúng Điền Trì quốc bỏ chạy tỵ nạn rất nhiều, tuy nhiên chỉ cần bị bắt lại khẳng định là tử tội, ngay cả như vậy, người bỏ trốn cũng vô số kể.

Nguyên vốn quốc gia an bình thịnh vượng làm cho người ta hâm mộ này, gần như trong một đêm biến thành địa ngục như hiện tại, vô số người đều không rõ, chuyện này rốt cục là vì sao?

Sau lại, có người biết nội tình, cho một lời giải thích gần đúng với sự thật, nói ra trên căn bản là do loại thực vật Huyết Ma này đã hại chết vương thất Điền Trì quốc, cũng hủy diệt hạnh phúc và yên bình của quốc gia này!

Nguyên nhân rất đơn giản, phạm vi mấy ngàn dặm, chỉ có đất đai Điền Trì quốc là thích hợp nhất để gieo trồng loại độc vật này! Nếu đem gieo trồng tại cái địa phương khác, căn bản không thể sống được!

Mà tân hoàng thất này trước khi hoàng thất cũ bị giết đã từng thương thảo qua, muốn hoàng thất cũ ra mệnh lệnh cho dân chúng cả nước gieo trồng loại thực vật này.

Mà lúc đó Hoàng đế Điền Trì quốc vừa lúc biết về tai hại của loại thực vật Huyết Ma này, dùng hột nghiền nát thành bột, có thể hút, hút sẽ nghiện, đến lúc đó nếu một ngày không hút, sẽ bị hành đến chết đi sống lại (ma túy à T_T).

Mà chất lỏng Huyết Ma có chứa kịch độc, nếu thấm vào cơ thể người dù chỉ một chút xíu cũng cũng có thể độc chết một cao thủ thực lực rất mạnh!

Cho nên, loại trăm hại không một chút lợi này, ở Điền Trì quốc vốn từ trước đã nghiêm cấm gieo trồng!

Bởi vậy, Hoàng đế Điền Trì quốc không chịu truyền xuống mệnh lệnh này, liền bị giết chết ngay tại chỗ, sau đó lại bức bạch thành viên hoàng thất khác hạ đạt mệnh lệnh này, ai đồng ý truyền lệnh sẽ đưa người đó lên làm Hoàng đế.

Thế nhưng khiến đám hung thủ này không ngờ tới là, mấy trăm người trong hoàng thất Điền Trì quốc từ trên xuống dưới, không ngờ lại không có một người nào đồng ý cúi đầu phục tùng bọn họ!

Hoàng thất trong giới thế tục cũng có khí tiết thuộc về chính mình!

Bọn họ như thế nào đồng ý cúi đầu khuất phục trước một đám ác ma?

Kết quả, cả nhà hoàng thất Điền Trì quốc toàn bộ bị giết! Từ lão già chín mươi xuống đến trẻ con còn trong tã lót, không có người nào tránh thoát khỏi lưỡi đao đồ tể của đối phương.

Chuyện này, thậm chí chấn động một số quốc gia chung quanh. Nhưng mà, sau một đoạn thời gian, tất cả mọi lời nghi ngờ chất vấn toàn bộ biến mất không còn, thậm chí không ai dám công khai bàn tán tới chuyện này nữa.

Tuy nhiên, vẫn có lời đồn đãi truyền ra ngoài, đồ sát cả nhà hoàng thất Điền Trì quốc, là một môn phái tên là Thiết Huyết Đường. Môn phái này đến từ một địa phương rất thần bí, mỗi một đệ tử đều có thực lực cường đại khiến cho người ta run rẩy!

Không ai dám đối nghịch với bọn họ!

Dân chúng Điền Trì quốc rơi vào cảnh khổ cực lầm than, kêu trời không thấu kêu đất không xong. Cuộc sống tốt đẹp ngày nào đã tan thành mây khói, mà hôm nay lưu lại cho họ chỉ có vô tận thống khổ!

Về phần loại thực vật Huyết Ma này rốt cục dùng để làm gì, điều này cũng không ai biết, chỉ sợ cũng chỉ có người trong tân hoàng thất Điền Trì quốc mới biết rõ mà thôi.

Tần Lập mang theo Thượng Quan Thi Vũ, Lãnh Dao, Xà Xà, Bạch Trung Sơn, Bạch Trung Hỏa, trừ Lãnh Dao, những người khác đều đã đột phá cảnh giới Đan Nguyên Anh Hóa. Về phần Bạch Trung Tuyết cùng Kim Điêu, kỳ thật cũng đã đột phá, chỉ có điều là vừa mới đột phá, còn chưa củng cố, nên đang trong tình trạng bế quan.

Hiện tại cách ngày Tần Lập trở về gia tộc, đã qua hơn bảy tháng, Tần Tỏa đã không còn kiên nhẫn nữa rồi, khẩn cấp muốn báo thù, muốn tiêu diệt sạch Thiết Huyết Đường. Cho nên, sau khi bố trí xong một tòa ảo

trận thật lớn, Tần Lập mới mang theo mọi người, lặng lẽ đi tới bên này, chuẩn bị tìm cho bằng được Thiết Huyết Đường.

Lần này Tần Tỏa dẫn theo ba mươi tên con cháu tinh anh của Tần gia!

Những tên con cháu tinh anh này cùng giống nhau đều đạt tới cảnh giới Chí Tôn, hơn nữa ở dưới trợ giúp của đan dược thực lực đã đạt tới Địa Tôn!

Chỉ riêng thực lực của đội này, gần như đã có thể quét ngang toàn bộ Huyền Đảo rồi!

Tần Tỏa lúc này cũng đã đạt tới cảnh giới Nhân Tôn, lần này hắn phát thề phải báo thù cho những tộc nhân gia tộc chết đi. Hắn còn có điều khác với Tần Lập, trong lòng Tần Lập chỉ có những người thân cận nhất bên cạnh mình là quan trọng, bởi vì linh hồn của Tần Lập dù sao cũng thuộc về thế giới trước kia. Cho nên, dù sẽ vì những tộc nhân Tần gia chết đi mà báo thù, nhưng không có mãnh liệt như Tần Tỏa như vậy.

Bởi vì Tần Tỏa đúng là cùng với rất nhiều người trong số những người chết đi đó, đều cùng nhau lớn lên từ thuở nhỏ với hắn!

Nhà tửu lâu này rất rộng lớn, nhưng thật vắng khách. Chưởng quầy cùng tiểu nhị tửu lâu nhìn thấy bọn họ một đoàn bốn mươi ngươi bước vào, đều kinh ngạc lại dường như có chút sợ hãi.

Bởi vì hình như nhìn ra những người này không phải là người bình thường, nhưng nơi này là hoàng thành của Điền Trì quốc, hiện tại Điền Trì quốc không giống như trước đây. Nếu là ngày xưa, đừng nói là bốn mươi người này, cho dù thương đội có mấy trăm người tới cũng có thể nhìn thấy thường xuyên.

Thế nhưng hiện tại, thương đội còn dám đi ngang qua Điền Trì quốc, ít chi lại ít, đại quy mô lại càng không thấy.

Nguyên nhân chính là tân hoàng thất hiện nay, đối với thương đội qua lại, nhẹ thì đoạt lấy hàng hóa, nặng thì trực tiếp tiêu diệt, hoàn toàn không có quy củ, càng không có đạo lý gì đáng nói!

Diệt Thuần Khiết

Duy Ngã Độc Tôn

494. Chương 498: Đồ Chó!

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

- Khách quan, ngài đây là … thương đội sao?

Tiểu nhị chần chừ một hồi, rốt cục vẫn là tới hỏi một câu, đám người này nói là thương đội mà không có đoàn xe, không có mang theo nhiều hàng hóa.

Hơn nữa mặc dù những con cháu trẻ tuổi kia mặc đồng phục, trên người cũng đều có một khí chất thực đặc thù, vừa thấy liền biết không giống như người bình thường, tiểu nhị chỉ sợ đây là một đám quý tộc nước ngoài không biết tình hình Điền Trì quốc hiện nay, thì đúng là tới đây hy sinh mạng sống vô ích.

Tần Tỏa mỉm cười, nói:

- Chúng ta không phải thương đội, chúng ta là đi ngang qua nơi này.

Tiểu nhị thầm nghĩ: “Quả nhiên là thế, những người của thương đội đó, làm sao có khí chất như nhóm người trước mắt này? Vừa thấy liền biết đều là con nhà đại phú đại quý rồi!” Tiểu nhị nhìn thoáng qua tửu lâu bên trong trống rỗng, không có người nào, hắn nhẹ giọng nói:

- Khách quan! Nhìn ngài cũng giống người trong giới phú quý, nếu không có chuyện gì thì mau mau rời khỏi Điền Trì quốc này đi…

Tần Tỏa thầm than trong lòng một tiếng, thầm nghĩ: “Loại chuyện này quả nhiên là tồn tại ở đây!” Dọc theo đường đi kỳ thật bọn họ đã nghe không dưới hai mươi người nói về tình hình Điền Trì quốc hiện nay. Tần Tỏa xuất thân từ địa phương thần bí đương nhiên rất rõ ràng, chuyện này khẳng định là do thế lực địa phương thần bí nào đó, đã tiến vào thế tục khống chế quốc gia này.

Nếu hắn là một võ giả tuổi còn trẻ đầy nhiệt huyết, nhất định sẽ nghĩ tới phải làm thế nào mới có thể đánh đuổi đám tà ác này đi. Nhưng đáng tiếc hắn là một tộc trưởng gia tộc, trên người hắn, gánh vác trọng trách phát triển gia tộc lớn mạnh, hắn không có khả năng tùy tiện vào chốn nguy hiểm, càng không thể tùy ý đưa toàn bộ gia tộc rơi vào cảnh nguy hiểm.

Tuy nhiên ba mươi tên con cháu tinh anh Tần gia hắn mang tới này, thật ra cũng không trẻ hơn tộc trưởng bao nhiêu, bọn họ sớm cũng đã đầy lòng căm phẫn, nếu không nhờ có gia tộc nhiều năm bồi dưỡng khiến cho bọn họ đạt tới mức độ kỷ luật nghiêm minh, thì e là sớm đã đòi lại công lý cho dân chúng Điền Trì quốc rồi.

Tiểu nhị này lại lập lại một lần xác định thêm những điều đám người Tần Tỏa nghe được trước đây, sau đó hắn cẩn thận nhìn thoáng qua bàn bên Tần Lập, ở đó Thượng Quan Thi Vũ, Xà Xà cùng Lãnh Dao đều thuộc vào hạng mỹ nữ tuyệt sắc khuynh thành, người như vậy đi đến đâu cũng đều khiến cho người ta chú ý, tuy nhiên, tại Điền Trì quốc lúc này thật sự có hơi quá nổi bật.

Tuy rằng họ đều dùng khăn che gương mặt, nhưng cứ nhìn theo dáng điệu thướt tha tao nhã kia, da thịt mịn màn trắng nõn cùng một thân khí chất cao quý đó, đều đủ để có thể phán đoán ra phía sau tấm khăn che mặt tất nhiên là một giai nhân tuyệt sắc, càng đừng nói nhìn kỹ xuyên qua lớp khăn che mặt như ẩn như hiện, cũng có thể thấy được mờ mờ ảo ảo dung mạo tuyệt trần.

- Khách quan! Các ngài cùng các nữ khách quan kia, là cung đi với nhau à?

Tần Tỏa gật gật đầu.

Tiểu nhị than nhẹ một tiếng, nói:

- Vậy các ngài thừa dịp trời chưa tối hãy mau mau rời nơi này đi! Điền Trì quốc đã không phải là Điền Trì quốc trước kia nữa, các ngài mang theo nữ quyến xuất hành như vậy, thật sự rất nguy hiểm! Ngài cũng đừng chê ta nhiều lời, ta nói đều là sự thật.

Tần Tỏa lại gật gật đầu, cười nói:

- Ta biết, cảm ơn ngươi nhiều!

Tiểu nhị phát hiện những khách nhân này tuy rằng đối với mình thực khách sáo, nhưng dường như đã biết về tình hình Điền Trì quốc hiện nay, hơn nữa trên mặt không hề có dáng vẻ sợ hãi, hắn chỉ có thể thở dài thầm nghĩ: "Các ngươi chưa thấy qua uy lực của hoàng thất Điền Trì quốc hiện tại, tự nhiên là không sợ, chờ đến lúc các ngươi biết, nhất định sẽ hối hận vì sao không nghe lời ta sớm một chút rời đi,"

Không nói đến trong lòng tiểu nhị này nghĩ như thế nào, bên kia đám người Tần Lập cũng sớm nghe vào tai những lời đối thoại ở bên này. Đưa mắt nhìn nhau một cái, Xà Xà tùy tay bố trí một cái kết giới, sau đó lạnh lùng nói:

- Tân hoàng thất Điền Trì quốc này đáng chết!

Bạch Trung Sơn cũng gật đầu với vẻ mặt phẫn nộ, rất ít thấy lão đồng ý với Xà Xà, lúc này lại trầm giọng nói:

- Đúng là đáng chết! Người như thế ngay cả linh thú cũng không bằng.

Bạch Trung Hỏa là một trong ba con vượn, tính tình các thứ gần với con người nhất, cũng là một kẻ ôn hòa nhất, tuy nhiên cho dù là Bạch Trung Hỏa, cũng không kìm nổi tức giận nói:

- Dọc theo đường đi, chúng ta đã nghe nói rất nhiều về chuyện Điền Trì quốc, ta có một suy đoán, không phải công tử nói Thiết Huyết Đường kia ở ngay tại phụ cận Điền Trì quốc này hay sao? Ngài nói xem đám người hoàng thất giết hại Điền Trì quốc này, có thể hay không chính là bọn chúng?

Thượng Quan Thi Vũ ở một bên nhẹ nhàng gật đầu, nói:

- Ta cũng nghĩ như vậy.

Thượng Quan Thi Vũ nói xong, Lãnh Dao cũng tỏ vẻ đồng ý với Thượng Quan Thi Vũ.

Lúc này mọi người đều nhìn về phía Tần Lập từ đầu đến giờ vẫn không lên tiếng, mà Tần Lập lại vẫn ngồi đó ngẩn người ra, hình như hoàn toàn không có nghe mọi người đang nói chuyện.

Thượng Quan Thi Vũ mới vừa định đẩy tay Tần Lập một cái, hỏi hắn vì sao ngẩn người như thế, bỗng Tần Lập phục hồi tinh thần lại, hướng về phía Thượng Quan Thi Vũ nhe răng cười, sau đó nói:

- Vừa mới nhìn một chút tân hoàng thất Điền Trì quốc này, kết quả, các ngươi đoán xem ta phát hiện cái gì nào?

Đối với một thân bản lĩnh quỷ thần khó lường của Tần Lập này, mọi người sớm đã lĩnh giáo qua, hoàn toàn không ai hoài nghi Tần Lập đang nói dối, mọi người đều quay đầu về hướng Tần Lập.

Lãnh Dao hỏi:

- Chẳng lẽ tân hoàng thất Điền Trì quốc này, có liên quan với Thiết Huyết Đường phải không?

Tần Lập khẽ gật gật đầu, trong mắt hiện ra vẻ không tưởng tượng, nói:

- Chẳng những có liên quan với Thiết Huyết Đường, các người có biết bọn họ khống chế Điền Trì quốc, gieo trồng Huyết Ma, mục đích chân chính là gì không?

Xà Xà liếc nhìn Tần Lập trắng dã con mắt một cái, nói:

- Nói thì nói mau đi, đừng úp úp mở mở!

- Thiết Huyết Đường, kỳ thật chính là một thế lực cấp dưới cao tầng thuộc Hải gia, đều là đến từ Hải gia. Nói cách khác, Thiết Huyết Đường chân chính là chi nhánh của Hải gia, hơn nữa thuộc loại chi nhánh vô cùng trung thành.

Tần Lập nói xong, cười lạnh nói:

- Các người có biết, Hải gia đã khống chế những cao tầng ngoại môn kia cùng những người không nghe lời như thế nào không?

Thượng Quan Thi Vũ che miệng kêu lên:

- Không phải là dùng Huyết Ma này chứ?

Tần Lập gật gật đầu, thở dài nói:

- Không thể tưởng được thủ đoạn của Hải gia ác độc như thế, bọn họ trộn lẫn chất lỏng Huyết Ma này vào đan dược tăng lên thực lực. Đương nhiên cho vào liệu lượng rất ít, nhưng trải qua tích lũy lâu dài, sau khi cao thủ này thực sự trưởng thành là lúc cũng không thể bỏ được cái gốc Huyết Ma. Huyết Ma này là một bí mật lớn nhất của Hải gia, đúng ra không thể gieo trồng một cách công khai gióng trống khua chiêng như vậy, nhưng gần đây Hải gia khuếch trương quá lợi hại. Hơn nữa Hải gia xuất ra một lão tổ tông rất lợi hại, có thể làm kinh sợ tất cả những kẻ có lòng nghi ngờ, vì thế giao thẳng cho Thiết Huyết Đường ra mặt để làm chuyện này.

Tần Lập nói xong, mọi người quanh bàn đều không kìm nổi kinh ngạc đến ngây người. Trên đường đến đây Lãnh Dao đã nhìn thấy hình dáng Huyết Ma. Tại các địa phương gieo trồng Huyết Ma, đều có quân đội canh gác nghiêm mặt, những quân nhân đó, vừa thấy liền biết không phải người bình thường, thực lực kém nhất đều là võ giả cảnh giới Phá Thiên.

Chỉ là bọn họ đều không nghĩ tới, Thiết Huyết Đường gieo trồng Huyết Ma này, lại là để phục vụ cho Hải gia. Mà không ngờ Hải gia lại dùng loại thực vật này để khống chế người khác, thật sự là đáng giận đến cực điểm.

Điều này làm cho Tần Lập nhớ tới nha phiến ở thế giới trước kia trong kiếp trước của mình, trong lòng hắn sinh ra một mối cảnh giác thật lớn: “Hải gia đột nhiên gieo trồng Huyết Ma với số lượng nhiều như vậy có thể cũng là có ý như thế giới đó hay không?”

Tần Lập nghĩ đến các loại sinh ý của Hải gia, sinh ý về đan dược cũng chiếm một bộ phận rất lớn, nếu bọn họ trộn thêm Huyết Ma này vào trong đan dược, lâu ngày chày tháng, chẳng phải là để cho bọn họ khống

chế tất cả người mua đan dược hay sao? Sau đó đồng thời với thu hoạch ích lợi kinh người, vô hình trung lại khống chế không biết bao nhiêu gia tộc cùng môn phái.

Hải gia này nhất định phải loại trừ.

Còn có Huyết Ma ở Điền Trí quốc này nữa, nhất định cũng không thể lưu lại. Kiên quyết không thể để cho Hải gia có cơ hội như vậy. Hơn nữa, hẳn là phải tìm cơ hội công bố chuyện này đến địa phương Cực Tây.

Loại chuyện này cũng giống như Hải gia tạo tin đồn về Tần Lập, hướng đi của lời đồn là không cần chứng cớ.

Tần Lập nghĩ đến đây, đột nhiên thần sắc vừa động, nhẹ giọng nói:

- Bên ngoài có người đến đây!

Xà Xà thu hồi kết giới, thay bằng một dáng vẻ yêu kiều yếu đuối, giả như thục nữ đang ăn cực kỳ thùy mỵ.

Mà ngay đến Bạch Trung Hỏa luôn hiền lành phúc hậu cũng không kìm nổi thầm oán trách: "Năm đó thời điểm ngươi cắn nuốt các linh thú khác miệng dính đầy máu tươi, so với bây giờ còn đẹp hơn!"

Tuy nhiên, cử chỉ yêu kiều của Xà Xà này, ở trong mắt người khác, thật đúng là dáng vẻ của một tiểu thư khuê các con nhà có lễ bộ.

Bên ngoài tửu lâu dậy lên một tràng tiếng ồn ào nho nhỏ, sau đó một đám người đi vào. Nhóm người này vây quanh một người trẻ tuổi nhìn qua chừng hai mươi tuổi như sao trời vây quanh vầng trăng sáng.

Người thanh niên này môi hồng răng trắng, mặt như quan ngọc, mày dài, tóc vấn cao đầu đội kim quan, mặc áo choàng tơ trắng viễn màu vàng, dáng người cao lớn, hai mắt cực kỳ có thần, hơn nữa đã đạt tới cảnh giới nội liễm, trong mắt nhìn không ra nửa điểm tinh quang, nhưng lại làm cho người ta vừa thấy liền biết, người thanh niên này không phải là người tầm thường.

Gã thanh niên thấy trong đại sảnh tửu lâu ngồi ba bốn mươi người, hắn hơi hơi chau mày, hắn không thích nhất cảnh ồn áo huyên náo này. Tuy nhiên khi ánh mắt hắn lướt qua nhìn thấy mấy mỹ nữ Thượng Quan Thi Vũ, Xà Xà cùng Lãnh Dao, tức thì trong ánh mắt hắn lộ ra một chút kinh ngạc và thích ý, nhưng vẫn không nói gì, ung dung mang theo cả đám tùy tùng đi lên tầng hai tửu lâu. Lão chưởng quầy tự mình đi ra đón tiếp, cúi đầu khom lưng dẫn nhóm người này lên lầu hai.

Tiểu nhị nhìn thấy nhóm người này, cũng làm ra một bộ dáng ngoan ngoãn cúi chào, mãi đến khi tất cả đám người khuất bóng trên lầu hai, hắn mới thở phào một cái.

Tần Tỏa nhìn thoáng qua đám người, nhỏ giọng hỏi tiểu nhị:

- Bọn họ là ai?

Tiểu nhị giơ ngón trỏ đặt trên môi, thở dài một tiếng, sau đó nói nhỏ:

- Người trẻ tuổi này thật khó lường, các ngài ngàn vạn lần không nên đắc tội với hắn! Khách quan! Không phải ta đuổi các ngài đi, nhưng cơm nước xong rồi, các ngài mau mau rời đi đi! Vừa rồi dường như hắn rất có hứng thú với các nữ khách quan kia, hắn là người hoàng thất…

Tiểu nhị mới vừa nói tới đây, bên kia một tên tùy tùng xuất hiện ngay trên bậc thang lầu, nhìn nhóm người trong đại sảnh, hắn thản nhiên nói:

- Tiểu nhị! Ở nơi này tính hết cho công tử nhà ta, cho những người này rời đi đi! Đừng làm ồn công tử cần thanh tĩnh!

Nói xong, lại nhìn thoáng qua đám người Thượng Quan Thi Vũ, nói:

- Các vị tiểu thư! Công tử nhà ta mời các người lên trên uống chén rượu.

Tiểu nhị sắc mặt lập tức suy sụp xuống, vẻ mặt bất đắc dĩ nhìn đám người Tần Tỏa, lại nhìn vị tùy tùng kia, khó xử nói:

- Đại nhân… cái này… này không được rồi?

- Ngươi làm sao vậy? Bảo ngươi làm cái gì, ngươi làm cái đó? Như thế nào, ngươi khi công tử nhà ta không mời nổi các vị tiểu thư này sao?

Gã tùy tùng lộ vẻ mặt đương nhiên, lạnh lùng nói.

"Phù!"

Đôi mắt Xà Xà lóe ra sát khí lạnh như băng, lạnh lùng nhìn gã tùy tùng đứng trên bậc thềm trên cao nhìn xuống, khẽ hé cặp môi đỏ:

- Đồ chó! Công tử chó nhà ngươi tính là cái gì chứ?

Duy Ngã Độc Tôn

495. Chương 499: Quản Cha Ngươi Là Ai

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

Tần Lập thầm cười khổ trong lòng, nếu dựa theo cách của hắn, đại khái sẽ trực tiếp lẻn vào hoàng cung Điền Trì quốc, sau khi thu được tin tức mình muốn biết, sau đó trực tiếp dọn dẹp sạch sẽ những tên bại hoại của Thiết Huyết Đường, tiếp theo tìm kiếm bồi dưỡng một người vốn có huyết mạch hoàng thất của Điền Trì quốc đưa lên làm Hoàng đế.

Tần Lập cũng không phải thánh nhân, một quốc gia giàu có phong phú như vậy, vì cái gì không khống chế ở trong tay mình. Đối với Điền Trì quốc mà nói, đó cũng là chuyện mừng vui lớn, hoàn toàn chính là một chuyện đôi bên cùng có lợi.

Tuy nhiên Xà Xà vĩnh viễn là chủng loại trực tính hơn so với hắn, Tần Lập nghĩ thầm: "Cũng tốt, ai bảo gã thanh niên này muốn chết, hiện tại lại tạo mâu thuẫn để nàng ta bộc phát ra, càng đỡ mất công sức."

Tuy nhiên Xà Xà lại mắng cho gã tùy tùng sửng sốt ngẩn người tại chỗ, trợn mắt há hốc mồm nhìn Xà Xà, trong mắt đầy vẻ không dám tin.

Điền Trì quốc hiện tại… không ngờ còn có người dám mắng tiểu vương gia nhà mình như vậy? Tuy rằng ở bên ngoài xưng hô là công tử, nhưng thân phận công tử nhà mình này, lại là đứa con đẻ của Hoàng đế đương nhiệm Điền Trì quốc.

Đứa con duy nhất.

Tiểu vương gia về sau chính là Hoàng đế Điền Trì quốc.

Đúng vậy, bọn họ là người từ địa phương thần bí ra tới, bọn họ đến từ Thiết Huyết Đường, nhưng gian sơn này cũng là nằm trong tay người nhà của tiểu vương gia.

Nguyên vốn trước đó bọn họ không biết là thế tục có gì tốt, thế nhưng khi chân chính lĩnh hội được cái tư vị quyền lực tuyệt vời này thì ngay cả đám tùy tùng cũng đều sinh ra cùng một ý tưởng: "Thà làm Đế vương thế tục, chứ không làm gia chủ ở địa phương thần bí."

Tay nắm đại quyền sinh sát, bễ nghễ thiên hạ. Cảm giác này, tư vị này, cho dù là một lý rượu độc, bọn họ cũng sẽ cam tâm tình nguyện uống xong rồi nắm lấy.

Thời gian dài như vậy tới nay, bọn họ gần như giết hết toàn bộ tất cả người Điền Trì quốc dám đối nghịch với bọn họ, từ vương công đại thần, xuống đến dân chúng bình dân, chỉ cần dám đối nghịch cùng hoàng thất, như vậy chỉ có một loại phương thức giải quyết: Xử tử.

Bọn họ chính là đại biểu cho pháp luật, bọn họ là đại biểu cho chí cao vô thượng.

Cho nên, gã tùy tùng này trước tiên bất ngờ không kịp phản ứng lại, mà chỉ ngơ ngẩn đứng ở nơi đó; tiếp theo hắn giận tím mặt, hai mắt bắn ra hai tia sáng lạnh, cười hắc hắc nói:

- Vị tiểu thư này tính tình còn thật nóng nảy! Công tử nhà ta chỉ thích người như vậy…

Gã tùy tùng vừa nói, trên người vừa tản phát ra một luồng dao động nguyên lực thập phần khủng bố. Không ngờ người này lại là một cao thủ đã đạt tới cảnh giới Dung Thiên.

Đáng tiếc chính là người hắn gặp phải mạnh hơn hắn vô số lần.

Xà Xà không chờ hắn nói xong, nhón tay lấy trên bàn một chiếc đũa, ném về phái gã tùy tùng, chiếc đũa này không ngờ lại phát ra một tiếng xé gió cực kỳ bén nhọn, giống như mũi tên bắn ra từ một cây trường cung, trong nháy mắt bắn thẳng vào miệng gã tùy tùng, đâm xuyên trong miệng hắn ló ra phía sau đầu.

Hơn nữa, tinh chuẩn nhất chính là chiếc đũa này chiếu thẳng vào trong miệng gã tùy tùng kia trong nháy mắt, rồi dường như là bị một lực lượng thần kỳ dẫn dắt, đột ngột dừng lại, cứ như thế sỏ xuyên đính ngay trong miệng gã tùy tùng.

Trong mắt gã tùy tùng đầy vẻ hoảng sợ cùng không dám tin, bùm một tiếng, từ trên bậc thang lầu lăn xuống, trong miệng cũng không nói ra câu nào, vĩnh viễn hắn cũng không còn cơ hội để nói.

Lần này, lập tức dẫn tới cảnh giác của những người trên tầng hai tửu lâu. Trong nháy mắt rất nhiều người lao xuống tới, đầu tiên có người nhìn thoáng qua gã tùy tùng bị chiếc đũa bắn chết, phát hiện hắn đã tắt thở, lập tức phẫn nộ quát lớn:

- Kẻ nào giết người của chúng ta!

Hai ba mươi người vừa rồi, tất cả đều nhảy ra, đầu tiên là ngăn chặn lối ra vào của tửu lâu, sau đó lại có người rất nhanh bay đi báo tin. Lúc này, gã thanh niên anh tuấn mặc áo bào trắng viền vàng kia chậm rãi đi xuống, sắc mặt trông rất khó coi.

Về phần chưởng quầy của tửu lâu, lúc này đã xụi lơ trên tầng hai tửu lâu, hắn bị dọa đến sớm đái trong quần. Rất nhiều năm sau, khi hắn đã trở thành lão bản của đại tửu lâu lớn nhất đế đô Điền Trì quốc, nhớ lại một màn hôm nay này, hắn vẫn đầy lòng cảm khái, nói với hậu nhân của mình rằng: "Việc buôn bán, nhất định phải giữ thành tín, bởi vì việc làm của con người luôn ở dưới mắt nhìn của ông trời, bởi vì cho dù con người có kiêu ngạo, có cường đại, có lợi hại đến đâu đi nữa, cũng có thể có tồn tại khắc chế bọn họ."

- Các ngươi thật to gan!

Gã thanh niên vừa đi, vừa thản nhiên nói xong, hai mắt dừng trên mặt những người Tần gia ở lầu một, hỏi:

- Ai giết?

Mọi người Tần gia đều vừa ăn uống vừa chuyện trò vui vẻ, không ai thèm để ý đến hắn.

Gã thanh niên biến sắc càng thêm khó coi, tăng cao giọng hỏi lại một lần nữa:

- Ai giết?

Mọi người Tần gia vẫn như trước chuyện trò vui vẻ, ăn to nói lớn. Đám con cháu tinh anh của Tần gia kia đều còn trẻ tuổi, lại đầy nhiệt huyết, đối với chiếc đũa thần của Tiểu Tuyết giáo sư vừa bắn chết tên tùy tùng chó cậy gần nhà, gà cậy gần chuồng kia, cả đám đều sảng khoái không chịu nổi, lớn tiếng bàn tán.

- Ha ha! Tửu lâu này đồ ăn làm không tệ nha!

- Ừ! Ăn ngon, đã lâu không có nếm qua món ngon như vậy!

- Cũng đúng! Hơn nữa loại phong vị này ta là lần đầu tiên ăn được, trước mắt đều không thể tưởng được, thức ăn còn có cách thực hiện như thế!

- Ăn đi ăn đi! Ăn nhiều một chút, ăn nhiều một chút!

Sắc mặt gã thanh niên giờ phút này đã là một màu xanh mét, bỗng nhiên hắn nở nụ cười, mặc dù trong ánh mắt của hắn không có chút ý cười nào, ngược lại lạnh như băng gần như có thể đông lạnh người ta thành khối băng.

- Tốt! Tốt lắm! Bổn vương đã thật lâu không nhìn thấy người không sợ chết như vậy!

Gã thanh niên này thích cải trang vi hành, rốt cục mất đi kiên nhẫn, nói ra thân phận thật của hắn mà ai nấy đều biết. Vốn hắn cũng chỉ hy vọng nhóm người này có thể bị dọa một cú sốc, sau đó hoang mang rối

rít quỳ sụp xuống đất nhận sai. Dù sao Điền Trì quốc tác oai tác quái mấy tháng gần đây, cho dù là các quốc gia ở chung quanh cũng đều có nghe biết. Gã thanh niên không tin nhóm người này nghe được bản thân mình đến đây, lại không sợ hãi.

- Này đồ ăn thật sự ngon lắm! Ăn đi! Ta cũng muốn học cách làm thế nào. Ngươi nói xem, nếu ta hỏi sư phụ nếu nướng ở đây, họ có thể dạy tay hay không?

- Cỡ ngươi? Mau nhìn lại xem! Tướng ngươi múa đao ném thương còn được, nấu ăn ư? Ha ha ha! Ngươi khẳng định không làm được!

- Ngươi sao biết ta không làm được?

- Ta nói ngươi không làm được thì ngươi không được!

- Ta nói ta làm được!

"..."

Gã thanh niên áo bào trắng căm tức đến ngứa hàm răng, một người bên cạnh hắn bộ dáng như quản gia, vẻ mặt cũng canh mét, quát lớn:

- Ba nữ nhân kia lưu lại, những người khác đều giết sạch cho ta, một tên cũng không lưu lại!

Hắn vừa dứt lời, đám tùy tùng bên người đã sớm đều kiềm chế không được, liền xông tới mọi người Tần gia bên này. Gã tiểu nhị tửu lâu vẫn đứng ở bên Tần Tỏa, đã sợ tới mức sắc mặt trắng bệch.

Rất nhiều năm sau, nhớ lại một màn ngày hôm nay, dù đã trở thành chưởng quỹ của đại tửu lâu này, trong ký ức của hắn hãy còn như mới, hắn nói: "Lúc ấy đám người kia cùng một lúc phóng tới, đoàn khách nhân ngồi trong đại sảnh đều xông lên, còn nhanh hơn so với bọn hắn, song phương chiến đấu thật không có kịch liệt như trong tưởng tượng, hoàn toàn chính là một bên giết chóc."

Chẳng qua đối tượng bị đồ sát, ngay từ đầu gã tiểu nhị đã đoán sai lầm mà thôi.

Đám con cháu tinh anh Tần gia này, sớm cũng đã không nhẫn nại nổi, nếu không phải gia chủ và Lập thiếu gia đều không nói gì, bọn họ đã sớm phóng lên rồi.

Hiện tại không ngờ thấy đối phương vọt lại đây, Tần Tỏa thản nhiên nói một câu:

- Toàn bộ giết, ngay cả tên công tử chó kia cũng không cần lưu lại!

Tần Tỏa nói thanh âm không lớn, nhưng cũng đủ để gã công tử anh tuấn áo bào trắng kia nghe thấy được, hắn phẫn nộ đến mức đứng ở nơi đó lớn tiếng gào to:

- Trước hết giết tên đầu đảng kia!

Đôi chân mày liễu của Xà Xà dựng thật thẳng, vừa định đứng dậy tham chiến, lại bị Lãnh Dao bên cạnh nàng giơ tay giữ lại, Lãnh Dao cười nói:

- Tỷ tỷ! Nhường cho đám trẻ đi thôi! Những tên này không đáng để tỷ tỷ rat ay!

Xà Xà xoay chuyển nhãn châu, ngẫm nghĩ một chút, cảm thấy Lãnh Dao nói thực rất có đạo lý: "Đám người này như thế nào đáng để ta, Xà Xà vĩ đại này ra tay chứ? Ừ! Hẳn là để đám trẻ này có một ít cơ hội rèn luyện."

Bạch Trung Sơn, Bạch Trung Hỏa, Lãnh Dao, Thi Vũ, Xà Xà, Tần Lập mấy người đều bình thản chịu đựng gian khổ ngồi ở đó, cũng không nhúc nhích chút nào, căn bản không ai có thể tới gần bên cạnh bọn họ. Còn ba mươi tên con cháu tinh anh Tần gia, tựa như ba mươi con mãnh hổ xuống núi, bọn họ thực lực cường đại, bọn họ không chỗ nào sợ hãi.

Chỉ trong khoảnh khắc, những tên tùy tùng của gã thanh niên, liền bị giết sạch sẽ. Mà con cháu Tần gia bên này, chỉ có hai ba người bị vết thương nhẹ trên tay, ngay cả trọng thương cũng không có một người.

Trên sàn tửu lâu máu chảy thành sông.

Mùi máu tanh nồng nặc, tràn lan làm cho người ta ngửi tới là buồn nôn.

Từ đầu đến cuối đám người Tần Lập chỉ ngồi ở đó, động cũng chưa động, nhìn hiện trường máu chảy thành sông, thậm chí sắc mặt cũng không có chút biến hóa.

Điều này cũng không phải nói trong lòng Thi Vũ và Lãnh Dao hoàn toàn thờ ơ không chút động lòng, mà là họ đã đạt tới một loại cảnh giới ngoại vật không thể quấy nhiễu.

Gã thanh niên áo báo trắng ngay từ đầu đầy tin tưởng, nhưng chỉ trong khoảnh khắc trong mắt liền chứa đầy sợ hãi và hối hận: "Mình trêu chọc phải một đám người gì đây? Như thế nào lại đáng sợ như vậy, thực lực của bọn họ như thế nào có thể cường đại như thế?"

Mắt thấy đối phương đã có người phóng vọt tới hắn, gã thanh niên vội rút ra một thanh bảo kiếm, hoành ngang trước ngực, lạnh lùng nói:

- Các ngươi không nên sai lầm, biết ta là ai không? Cha ta là Hoàng đế Điền Trì quốc! Các ngươi ai dám giết ta?

- Quản cha ngươi là ai!

Một gã con cháu tinh anh Tần gia cầm trong tay một thanh trường đao hung hăng bổ tới, hai mắt phủ kín tơ máu đỏ tươi, cắn chặt hàm răng, một đao này thậm chí cắt đứt bầu không khí, tiếng rít xé gió, hung hăng chém về phía gã thanh niên.

Gã đệ tử tinh anh Tần gia sử đao này, chính là một bàng chi, thân ca ca của hắn, ở lại Huyền Đảo, bị chết dưới đao của Thiết Huyết Đường. Cừu hận trong lòng hắn đối với Thiết Huyết Đường cao như trời sâu như biển, làm sao thèm để ý tới cha của gã thanh niên này là ai, cha ngươi cho dù là thành chủ Thông Thiên thành, ta cũng cứ giết ngươi không chùn tay.

Thực lực gã thanh niên này, kỳ thật không có yếu như vậy, thực lực hắn đã đạt tới Nhân Tôn, nếu buông ra một trận chiến, không hẳn không có khả năng kiên trì một hồi với gã con cháu tinh anh Tần gia này.

Đáng tiếc, lá gan của hắn đã hoàn toàn bị dọa phá nát rồi. Hắn tựa như đóa hoa trong nhà ấm, tuy rằng thực lực rất mạnh nhưng căn bản không có trải qua mưa gió, làm sao còn có lá gan chiến một trận với gã con cháu Tần gia mang đầy lòng cừu hận?

Thấy đối phương chém tới một đao, toàn bộ tửu lâu đều bắt đầu lay động, gã thanh niên áo báo trắng phát ra một tiếng kêu thảm thiết hoảng sợ đến cực điểm, thân mình cấp tốc phóng vọt vào vách tường phía sau.

Ầm một tiếng vang.

Vách tường dày cộm bị đụng mạnh thành một cái lỗ thủng thật lớn. Bên ngoài cấp tốc chạy tới một đám người, giương mắt như sắp nứt nhìn thấy một người mặc áo bào trắng, thân mình ở trên không trung bắn ra một luồng máu đỏ tươi, sau đó đứt thành hai đoạn.

Duy Ngã Độc Tôn

496. Chương 500: Đệ Tử Tinh Anh Lịch Lãm

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

- Công tử!

- Thái tử đã chết!

- Vương gia bị giết rồi!

Toàn bộ bên ngoài tửu lâu nhất thời trở nên hỗn loạn, tiếng hò hét cái gì cũng có.

Bởi vì Thiết Huyết Đường đảo điên hoàng thất Điền Trì quốc, đến hiện tại cũng chỉ tuyển người đảm nhiệm Hoàng đế quốc gia này, chưa quyết định tiến hành phương thức gì truyền lại hoàng quyền. Cho nên, người khác nhau, xưng hô với người trẻ tuổi áo trắng này cũng khác nhau.

Gọi hắn công tử tụ nhiên là tùy tùng bên người hắn. Gọi hắn là Vương gia là người trong Thiết Huyết Đường, bởi vì hắn không kế thừa ngôi vị hoàng đế nhưng phụ thân hắn ít ra cũng là Hoàng đế Điền Trì quốc, gọi hắn một tiếng Vương gia cũng không có vấn đề gì.

Mà gọi hắn là Thái tử là đám binh sĩ Điền Trì quốc mới đầu hàng tân hoàng thất.

Tuy nhiên những người này bất kể là binh sĩ bản quốc ăn nói khép nép hay là đám đệ tử Thiết Huyết Đường ngày thường cao cao tại thượng, giờ này khắc này đều cảm giác tay chân lạnh lẽo, một cỗ hàn khí từ sau lưng bọn họ dâng lên.

Bởi vì bất kể xưng hô người trẻ tuổi áo trắng này là cái gì, hắn đã bị giết rồi.

Nếu không thể tìm được hung thủ, như vậy tất cả bọn họ liền chờ chết đi thôi.

Cho dù vị trí Hoàng đế Điền Trì quốc cũng không lớn bao nhiêu nhưng tuyệt đối không phải ai cũng có thể ngồi lên. Nhất là đám đệ tử trong Thiết Huyết Đường càng thêm rõ ràng một chuyện, đó chính là hiện tại người làm Hoàng đế Điền Trì quốc càng là một vị cường giả chân chính.

Bởi vì Hoàng đế Điền Trì quốc hiện tại – họ Hải!

Chỉ một cái họ này như vậy là đủ rồi.

Càng kinh người chính là người tên Hải Thiên Nam này ở Thiết Huyết Đường vẫn là Phó Đường chủ có thực quyền. Mà thân phận chân chính của hắn là con thứ ba mươi tám của đương kim gia chủ Hải gia Hải Thế Hùng.

Tuy không phải dòng chính nhưng Hải Thiên Nam cũng có bản lĩnh, không đến sáu trăm tuổi đã tu luyện đến cảnh giới Phá Toái Hư Không, ở trong đám đồng lứa Hải gia tuy không nổi tiếng bằng nhân tài về sau xuất hiện Hải Kim Tôn, nhưng coi như là nhân vật số một.

Sau khi tiến vào Thiết Huyết Đường, ngay cả Đường chủ Thiết Huyết Đường Hải Phong đều phải cung kính gọi hắn một tiếng "thúc", bình thường người khác đều hết sức tôn kính.

Đây là bởi vì bản thân Hải Thiên Nam có thực lực, tiền đồ vô lượng hơn nữa lại là con của gia chủ đương quyền. Đại gia tộc tuy rằng chú ý huyết mạch, chú ý môn đăng hộ đối nhưng thật sự tới địa vị như Hải gia, chênh lệch giữa dòng chính và dòng thứ ngược lại không lớn bao nhiêu. Hết thảy dựa vào thực lực.

Bằng không, bọn họ dựa vào cái gì mà có thể kéo dài mười mấy vạn năm, tồn tại từ thời Thái Cổ cho tới ngày hôm nay.

Hải Thiên Nam ở Thiết Huyết Đường làm Phó Đường chủ có chút nhàm chán, vừa lúc bên Hải gia âm thầm giao cho bọn họ một cái nhiệm vụ. Đó chính là gieo trồng đại lượng Huyết Ma.

Loại chuyện này, người bình thường đi làm Hải gia cũng không thể yên tâm, cho nên liền giao chuyện này cho Hải Thiên Nam. Hơn nữa cũng cho Hải Thiên Nam đảm nhiêm Hoàng đế quốc gia thế tục này.

Hải Thiên Nam cũng quả nhiên rất cường thế, trước tiên là đàm phán với hoàng thất Điền Trì quốc, đàm phán không thành trực tiếp huyết tẩy toàn bộ hoàng thất Điền Trì quốc, sau đó lại dùng các thủ đoạn bạo lực đi trấn áp các phong trào khởi nghĩa cần vương.

Tổng cộng không mất đến một năm hắn đã hoàn toàn nắm trong tay toàn bộ Điền Trì quốc. Không thể không nói, người này trừ bỏ giết chóc sâu nặng ra cũng thật sự là một nhân vật kiêu hùng làm chuyện lớn.

Hiện tại, con trai độc nhất của hắn bị người ta giết ngay trên đường phố, ngay tại địa bàn của hắn, ngay dưới mắt của hắn… Thử nghĩ một chút, đổi lại người khác, ai sẽ bỏ qua?

- Nhanh đi bẩm báo Hoàng thượng. Đi mau, đi mau!

Có người cố gắng trấn định lớn tiếng chỉ huy, sau đó thanh âm bén nhọn kêu lên:

- Bao vây tòa tửu lâu này cho ta, vây tròn thật kín, ngay cả một con ruồi cũng không được lọt qua. Lão tử nói cho các ngươi, hôm nay nếu có một người từ tửu lâu chạy thoát, các ngươi liền chờ cùng lão tử chôn cùng với Vương gia đi.

Kỳ thật không cần hắn nói, những người này đều hiểu được bọn họ nên làm gì, lập tức có người cuồn cuộn không ngừng từ xa xa vọt tới, bao vây tửu lâu này chật như nêm cối.

Những người đi đường bên ngoài tửu lâu đều trốn đi xa xa, hoảng sợ nhìn cảnh tượng trước mắt, không biết lúc này là ai gặp xui xẻo. Tuy nhiên cái tin tiểu vương giả trẻ tuổi anh tuấn nhưng làm nhiều việc ái kia không ngờ bị người ta một đao chém làm hai đoạn cũng giống như mọc cánh, nhanh chóng từ đế đô Điền Trì quốc lan tràn ra ngoài.

Bên trong tửu lâu, Tần Tỏa nhìn Tần Lập, hỏi:

- Hiện tại làm gì bây giờ?

Tần Lập mỉm cười:

- Giết ra ngoài!

- Giết hết?

Tần Tỏa lại hỏi một câu.

- Chặn đường thì giết!

Đôi mắt Tần Lập nhíu lại, nhẹ giọng nói một câu, quyết định vận mệnh đám đệ tử Thiết Huyết Đường làm ác lâu ngày ở bên ngoài kia.

Xà Xà vẻ mặt hưng phấn nhảy tới bên cạnh Tần Lập, lớn tiếng hỏi:

- Ta thì sao, ta thì sao?

- Cô cùng ta xem náo nhiệt!

Trên mặt Tần Lập lộ ra một tia cười thản nhiên:

- Những kẻ như con kiến này đáng để cô ra tay sao?

- Oài…

Vẻ mặt Xà Xà uể oải, thở dài một tiếng:

- Nhưng người ta muốn giết người mà! Cơ hội tốt bao nhiêu, thật là đáng tiếc!

Thượng Quan Thi Vũ cùng Lãnh Dao liếc mắt nhìn nhau, trao đổi một ánh mắt thầm nghĩ: “Sát nhân cuồng này, quyết không thể để nàng làm nữ nhân của phu quân được. Nếu không, thật là đáng sợ!”

Bạch Trung Sơn cùng Bạch Trung Hỏa lúc này đều thật bình tĩnh, bọn họ không hoạt bát giống Xà Xà, đối với đám người ở bên ngoài kia cũng không có hứng thú gì. Bọn họ cần làm chính là trông thật kỹ đám con cháu Tần gia bọn họ dạy dỗ, không nên để bọn họ bị người ta giết chết là được. Cho dù là bị thương nặng, chỉ cần không cụt tay gãy chân bọn họ cũng không rat ay.

Bởi vì chỉ có trải qua loại ma luyện thiết huyết này mới có thể trưởng thành một cường giả chân chính.

Ba mươi tên con cháu Tần gia đồng loạt phát ra tiếng gầm giận dữ, sóng khí rung trời. Tòa tửu lâu khổng lồ này rốt cục chịu không nổi phụ trọng “ầm ầm” sụp đổ, tuy nhiên cũng là trạng thái phát tán, sập ra bốn phương tám hướng.

Sớm tại vừa rồi, chưởng quầy tửu lâu đã mang theo một đám tiểu nhị cùng đầu bếp trốn vào trong hầm ngầm. Náo nhiệt bậc này không xem cũng thôi, cho dù sau này bị giết vậy sống được thêm bao nhiêu hay bấy nhiêu.

Tửu lâu ầm ầm sụp đổ làm hoảng sợ đám người vây xem chung quanh. Vòng vây kìm lòng không đậu mà lùi về phía sau.

Đúng lúc này, ba mươi con cháu tinh anh Tần gia cùng nhau xông ra ngoài, trực tiếp đánh về phía chắn trước mặt, cũng là đám đệ tử mạnh nhất của Thiết Huyết Đường.

- Giết!

Chỉ có ba mươi người nhưng sát khí cùng khí thế phát ra trên người bọn họ lại còn đáng sợ hơn ba trăm người thậm chí là ba nghìn, ba vạn người.

Không gian trong thiên địa phảng phất đều có chút mất ổn định, từng đợt dao động mãnh liệt theo sau sinh ra, trên bầu trời gió nổi mây phun, mây đen cuồn cuộn. Mặt đất ầm ầm run rẩy, không ngừng có vết nứt thật lớn lan tràn ra bốn phương tám hướng.

Ba mươi võ giả cảnh giới Chí Tôn trải qua một phen giết chóc, cỗ sát khí được ngưng tụ thành đã đạt đến cảnh giới có thể khiến thiên địa biến sắc.

Nhìn đám người giống như ác ma từ vực sâu trước mắt, cả người tràn ngập sát khí, đám người Thiết Huyết Đường không tự chủ sinh ra một cơn sợ hãi càng sâu.

Tuy nhiên, bọn họ cũng không có lựa chọn nào khác. Cùng nhóm người này chiến đấu, nhiều nhất chỉ là chết. Giết một tên đủ vốn, giết hai tên lời một, mà nếu bị Thiết Huyết Đường trách phạt, đó là sống không bằng chết.

Cho nên dưới loại tâm tính này kích thích, đám đệ tử Thiết Huyết Đường cũng bộc phát ra tiềm lực cao nhất và dũng khí lớn nhất.

- Giết!

Bọn họ cũng đồng dạng hét lớn một tiếng, đồng dạng dùng ánh mắt lạnh như băng gắt gao nhìn chằm chằm đám con cháu tinh anh Tần gia đang xông tới.

Hai bên đồng thời cuốn vào nhau.

Không thể không nói, đám đệ tử Thiết Huyết Đường bộc phát ra toàn bộ dũng khí cũng không phải là không chịu nổi một kích như vậy. Lão vượn Bạch Trung Sơn cùng Bạch Trung Hỏa hai tay không thể không ngừng bắn ra kình lực ngăn cản công kích có thể làm thương nặng con cháu Tần gia, trong lúc nhất thời cũng có chút luống cuống chân tay.

Bạch Trung Sơn hung hăng nhe răng, nếu không phải công tử có lệnh, hắn thật sự rất muốn trực tiếp xông lên, xé nát đám địch thủ nhỏ yếu như con kiến này.

Xà Xà vẻ mặt chờ mong nhìn Tần Lập, nói:

- Công tử, công tử! Người xem kia. Tiến độ người của chúng ta quá chậm, đến hiện tại còn không giết được một phần ba số người đối phương, này sao được! Thời gian chúng ta thật gấp đó!

Tần Lập trợn trắng mắt, cũng không để ý đến Xà Xà. Kỳ thật lúc này Tần Lập thậm chí không muốn cho Bạch Trung Sơn cùng Bạch Trung Hỏa âm thầm hỗ trợ. Cũng không phải hắn lãnh huyết, không bận tâm tộc nhân của mình, mà là hắn không muốn cho đám con cháu tinh anh này nảy sinh cảm giác ỷ lại.

Phải biết rằng ba mươi người này là nhân tài kiệt xuất trong tương lai của Tần gia, bọn họ chẳng những có thực lực cường đại, những mặt khác đều phi thường ưu tú, phẩm đức nhân tính đều là tuyển chọn cao nhất, đều là những nhân tài có thể dùng làm việc lớn.

Sau này Tần Lập tính toán trọng dụng những người này.

Nếu lúc này không thể ma luyện, như vậy về sau thành tựu của bọn họ nhất định không đủ.

Tuy nhiên lời này của Tần Lập không có biện pháp nói ra miệng, hiện tại không chừng Tần Tỏa cũng cảm thấy Tần Lập có chút nghiêm khắc quá mức, đối với đám con cháu tinh anh này quá mức hà khắc, làm cho bọn họ nhận nhiệm vụ nhiều phiêu lưu như vậy.

Nếu Tần Lập lại cấm Bạch Trung Sơn cùng Bạch Trung Hỏa âm thầm hỗ trợ, một khi xuất hiện thương vong, cho dù Tần Tỏa không nói ra miệng nhưng trong lòng nhất định sẽ oán giận hắn.

Tần Lập than nhẹ một tiếng. Kỳ thật toàn chiến cuộc đều trong sự khống chế của hắn, dưới thần thức cường đại, làm thế nào có con cháu Tần gia tử vong?

Tuy nhiên lời này Tần Lập càng không có biện pháp nói ra. Hắn vừa nói, vậy chuyện phía trước đều phí công. Tính ỷ lại là thứ đáng sợ nhất. Người một khi hình thành tính ỷ lại, nếu không xảy ra biến cố đặc biệt lớn lao, như vậy cả đời sẽ không thay đổi tính.

Tần Vân Văn, một trong số đám con cháu tinh anh Tần gia, là hậu nhân dòng chính của lão tổ Tần Hải Hà, năm nay năm mươi lăm tuổi, thực lực đạt tới cảnh giới Nhân Tôn.

Ở trong đám người cùng lứa, có thể nói là nhân tài kiệt xuất.

Tướng mạo Tần Vân Văn nhìn qua tựa như hơn hai mươi tuổi, cũng giống như đám con cháu trẻ tuổi Tần gia lúc đầu khinh thường Tần Lập, dần dần coi trọng, rồi hoài nghi, đến hiện tại cực độ sùng bái coi Tần Lập như thần. Chẳng sợ Tần Lập nói muốn bọn họ đi chịu chết, bọn họ cũng đều lập tức thi hành.

Đây là danh vọng cá nhân mà người khác hâm mộ cũng không được, Tần Lập tại phương diện này đã đạt tới một cảnh giới đỉnh.

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

——oo0oo——

497. Chương 501: Một Chiêu Đánh Chết!

Tần Vân Văn cắn răng, trong tay cầm một thanh bảo đao sắc bén ra sức chém giết. Hắn muốn cho Lập thiếu gia thấy sự cố gắng của mình, sự phấn đấu của mình. Hắn rất hiểu khổ tâm lúc này của Tần Lập, là vì cho bọn họ được lịch lãm. Đám người Tần Vân Văn cũng rất thích loại lịch lãm này.

Một đao lại chém ngã một địch nhân xông lên, Tần Vân Văn nghĩ thầm: "Ở Tần gia, nếu muốn trở nên nổi bật nhất định phải đưa ra bản lĩnh tương ứng. Tần Vân Văn ta tuyệt đối không cam lòng đứng dưới người khác, ta cũng phải cố gắng, phải mạnh hơn."

Trong quá trình chiến đấu, hơi chút thất thần sẽ sinh ra hậu quả nghiêm trọng không thể chịu nổi. Hai đệ tử Thiết Huyết Đường toàn thân đẫm máu, một người bị đứt một tay, người kia bị đâm thủng ngực phải, trong khi hỗn loạn vừa lúc tới bên cạnh Tần Vân Văn, bọn họ từ trong mắt đối phương nhìn ra sự tuyệt vọng.

Trận chiến đấu thực lực không cân bằng hôm nay bọn hắn chưa từng gặp phải. Thực lực đối phương quá mạnh mẽ, mạnh đến mức làm bọn họ cảm thấy tuyệt vọng. Trận chiến đấu này tuyệt đối là thập tử vô sinh.

Một khi đã vậy, kéo một tên chết theo cũng tốt.

Hai người tâm ý tương thông, đồng thời xông tới Tần Vân Văn, thiên địa linh khí chung quanh trong nháy mắt trở nên không ổn định, dao động nguyên lực cực kỳ dữ dội.

Chờ khi Tần Vân Văn phục hồi tinh thần lại, hai người này đã cách hắn còn không đủ ba bước.

Cho dù hắn có thể một đao chặt rụng đầu hai người này, nhưng hai người này tự bạo gần như là chuyện không thể tránh khỏi. Tần Vân Văn sửng sốt trong giây lát, trong mắt tràn ngập không cam lòng cùng tuyệt vọng, còn có một tia hối hận. Trong trận chiến sinh tử như thế nào còn có thể thất thần a.

Trước mắt hiện lên vô số hình ảnh không trọn vẹn, từ nhỏ đến lớn, cha mẹ mong đợi vào hắn, cùng với tộc nhân huynh đệ cùng trưởng thành, sùng bái đối với Lập thiếu gia… trong nháy mắt này đều hiện lên trong tinh thần thức hải của Tần Vân Văn.

"Lập thiếu gia, rất xin lỗi, ta thật sự… thật sự muốn cùng ngài chứng kiến một thời đại huy hoàng sinh ra!" Tần Vân Văn nghĩ thầm.

- Phốc! Phốc!

Hai tiếng rất nhỏ vang lên, hai tên đệ tử Thiết Huyết Đường đánh về phía Tần Vân Văn thân hình mềm nhũn ngã vào bên cạnh Tần Vân Văn, thiên địa linh khí chung quanh trong nháy mắt khôi phục bình tĩnh.

Tần Vân Văn lập tức phản ứng lại, một đao chém một tên đệ tử Thiết Huyết Đường đánh về phía mình thành hai nửa, nhìn về phía bên kia. Hắn thấy Lập thiếu gia đang cười ôn hòa với hắn, đồng thời trong tay truyền đến giọng của Lập thiếu gia.

"Thời điểm chiến đấu, không thể thất thần. Lần sau nếu lại gặp tình huống này, sẽ không có người nào giúp ngươi nữa."

Trong nháy mắt này Tần Vân Văn có loại xúc động muốn rơi lệ. Kẻ sĩ vì tri kỷ mà chết, Tần Vân Văn hắn chính là kẻ sĩ, mà tri kỉ - chính là Lập thiếu gia.

Tần Vân Văn lắc mạnh đầu, lồng ngực giờ phút này đều bị mồ hôi lạnh thấm đẫm, hắn như bừng tỉnh, trong lòng lớn tiếng kêu gào: Không có lần sau, tuyệt đối sẽ không có lần sau.

Tần Vân Văn gào thét, rống giận, vung bảo đao trong tay xông về phía kẻ địch.

Lão vượn Bạch Trung Sơn nhìn thoáng qua Tần Lập, trong nháy mắt vừa rồi, lão thật sự nghĩ đến tiểu tử Tần Vân Văn kia sẽ bị kẻ địch tự bạo mà chết cùng, thậm chí ngay cả người chung quanh cũng bị ảnh hưởng.

Không nghĩ rằng thời khắc mấu chốt, Tần Lập vẫn ra tay. Xem ra, công tử cũng không phải thật sự máu lạnh.

Tần Lập không nghĩ rằng, hành động này của hắn không ngờ khiến ấn tượng của Bạch Trung Sơn đối với hắn tốt hơn vài phần. Đây coi như là một thu hoạch ngoài ý muốn.

Chiến đấu đã bắt đầu tiến vào hồi kết thúc, ba mươi con cháu tinh anh Tần gia, mỗi người đều đẫm máu nhưng ánh mắt bọn họ lại sáng ngời chưa từng có. Toàn thân tản ra một luồng sát khí làm người ta sợ hãi, trong mắt tràn ngập tự tin.

Trận chiến này khiến cho trong lòng ba mươi người này sinh ra cùng chung một lòng tin cường đại, đối với con đường phát triển của bọn họ sau này tạo nên một nhân tố quan trọng.

Hoàng thất Điền Trì quốc lúc này cũng bắt đầu có quân đội cuồn cuộn không ngừng kéo tới, tuy nhiên đám quân nhân này hầu hết là con dân của Điền Trì quốc, bất đắc dĩ mới phải đầu hàng Thiết Huyết Đường, chịu sự chỉ huy lãnh đạo của Hải Thiên Nam.

Hiện tại thấy không ngờ có người cường thế như vậy, ngay cả đám hộ vệ, cũng chính là những đệ tử Thiết Huyết Đường đều bị giết không còn manh giáp, bọn họ đi lên có tác dụng gì? Huống chi, đám người như sát thần này, rất có thể chính là tới tiêu diệt hoàng thất Điền Trì quốc, vậy cũng tương đương báo thù cho bọn họ.

Tuy rằng bọn họ đầu hàng, nhưng hầu hết quân nhân trong lòng đều cảm thấy vô cùng khuất nhục, nguyên nhân chủ yếu nhất khiến bọn họ đầu hàng bởi vì người nhà của bọn họ.

Người nhà bọn họ đều ở trong thành thị này, nếu bọn họ không đầu hàng, Hải Thiên Nam sẽ hạ lệnh tàn sát toàn thành.

Cho nên, nhìn thấy loại tình huống trước mắt, đám tướng lãnh quân đội này dứt khoát đến vây mà không tấn công.

Tuy nhiên đội quân hộ vệ Điền Trì quốc cũng chính là đội quân do đệ tử Thiết Huyết Đường tạo thành cũng không thể không lên. Địch nhân cường đại hoàn toàn ngoài dự đoán của bọn họ, cường đại đến mức làm bọn họ sinh ra một cỗ run rẩy từ trong đáy lòng.

Hiện tại không ít đệ tử Thiết Huyết Đường rốt cục cảm nhận được khi bọn họ tận tình tàn sát đám người của Điền Trì quốc, những người bị giết kia có loại cảm giác gì.

Sợ hãi, hối hận, phẫn nộ cùng không cam lòng đan xen một chỗ, căn nuốt tâm linh bọn họ, làm cho bọn họ cảm thấy vô cùng dày vò. Đây là một trận chiến tràn đầy tuyệt vọng, cũng là một hồi gần như giết chóc đơn phương.

Đám người không biết từ đâu chui ra này, kẻ nào đều như sát thần. Càng làm cho đệ tử Thiết Huyết Đường cảm thấy sợ hãi chính là, bên kia có sáu, bảy người thủy chung vẫn đứng yên, chuyện trò vui vẻ. Dường như đối với cảnh tượng máu chảy thành sông bên này, không có chút cảm giác nào.

Hôm nay xem như Thiết Huyết Đường gặp hạn.

Gần như tất cả đệ tử Thiết Huyết Đường trong lòng đều sinh ra ý nghĩ như vậy, cho dù cuối cùng Hải Thiên Nam có thể giết chết những người này, có thể vì bọn họ báo thù rửa hận. Nhưng trải quan trận này, thực lực Thiết Huyết Đường hao tổn thật lớn là một chuyện không thể tránh khỏi.

Đúng lúc này rất nhiều võ giả cao cấp phái hoàng cung, rốt cục bay về phía bên này.

Lại nói, một quốc thế tục nho nhỏ như Điền Trì quốc, Thiết Huyết Đường cho dù coi trọng tới mức nào cũng không có khả năng phái ra nhiều cao thủ ở lại trấn thủ nơi này. Nhất là gần đây rất nhiều việc, tỷ như là đám người Bàng Văn đi tìm tung tích Tần Lập, còn có một số người còn đi làm việc khác.

Nhưng nguyên nhân chính vì địa vị đặc thù của Hải Thiên Nam mới khiến cho Đường chủ Thiết Huyết Đường Hải Phong phái ra sáu võ giả cảnh giới Phá Toái Hư Không, thêm Hải Thiên Nam nữa, tổng cộng là bảy người. Đối với một quốc gia thế tục mà nói, đội hình như vậy quả thực là hoa lệ đến tận cùng.

Lại không nghĩ rằng, không ngờ hôm nay lại có chỗ để dùng.

Ngay từ đầu Hải Thiên Nam nghe được tin dữ con chết truyền đến căn bản không tin là thật, thậm chí dưới cơn giận thiếu chút nữa giết chết tên quan truyền tin. Nhưng sau đó lại có vài người tới báo tin, Hải Thiên Nam cho dù không tin cũng không thể không tiếp nhận sự thật, bởi vì hắn biết rõ ở trong quốc gia này kỳ thật không ai dám lừa gạt hắn.

Phục hồi tinh thần lại, Hải Thiên Nam giận tím mặt, rít gào, gọi toàn bộ sáu võ giả cảnh giới Phá Toái Hư Không tới, xông về phía chiến trường bên này.

Chờ khi hắn tới, liền thấy rất nhiều quân nhân bản thổ Điền Trì quốc canh giữ bốn phía, cùng với đám dân chúng đi tìm hiểu tin tức nói chuyện tào lao hi hi ha ha, mà trong chiến trường lại là máu chảy thành sông.

Lúc này Hải Thiên Nam cực kỳ giận dữ, thầm nghĩ: "Tốt lắm. Đám chó mèo các ngươi chung quy vẫn còn là một đám sói nuôi dưỡng chưa trưởng thành, chờ khi ta báo cừu cho con trai, nhất định sẽ bầm thây các ngươi vạn đoạn."

- Con ta, con ta ở chỗ nào?

Hải Thiên Nam thống khổ la lớn, trong lòng tràn ngập hối hận vì sao không để đứa con lại Thiết Huyết Đường, cho dù ở lại hoàng cung không cho hắn đi ra ngoài cũng tốt, như vậy ít nhất sẽ không gặp được tai họa bất ngờ như thế.

- Hoàng thượng! Tiểu vương gia… ở đây!

Bên kia có mấy đệ tử Thiết Huyết Đường rơi lệ đầy mặt bảo vệ thi thể tiểu vương gia bị chém đứt ngang lưng.

Hải Thiên Nam trong khoảnh khắc thấy thi thể đứa con bị chém thành hai đoạn, thiếu chút nữa bị hôn mê, một cơn mê muội thật lớn đánh lên não, gào thê lương tiến lên, ôm đứa con đã sớm dứt khí khóc rống.

Sáu võ giả cảnh giới Phá Toái Hư Không phía sau Hải Thiên Nam đều theo kịp, bảo vệ bên cạnh Hải Thiên Nam, đề phòng có ngừa thừa cơ hội này tập kích Hải Thiên Nam.

Vẻ mặt bọn họ đều xanh mét, bọn họ không nghĩ tới không ngờ có người dám đến chủ động trêu chọc Thiết Huyết Đường.

Ba mươi tên tinh anh Tần gia lúc này đã trở về đội ngũ, đệ tử Thiết Huyết Đường chết không còn mấy người, toàn trường cực kỳ máu tanh, vô cùng thê thảm.

Mà đám quân đội cùng dân chúng bên ngoài, trên mặt đều lộ ra hào quang hưng phấn được giải hận. Đối với bọn họ mà nói, những người này hủy ruộng vườn nhà cửa bọn họ, giết chết huynh đệ, cướp tỷ muội bọn họ khiến cho quốc gia chìm vào nước sôi lửa bỏng, quả thực lực là chết không hết tội.

Hải Thiên Nam khóc lớn một hồi, sau đó hai mắt trở nên đỏ thẫm, chậm rãi đứng dậy nhìn sang phía đám người Tần Lập, nghiến răng nghiến lợi:

- Các ngươi… dám giết con ta. Ta muốn các ngươi… nợ máu trả bằng máu.

Sáu võ giả Phá Toái Hư Không của Thiết Huyết Đường cũng đều đi theo bên cạnh Hải Thiên Nam, trên người tản ra dao động nguyên lực dữ dội, một lão già áo xám nhìn chằm chằm sang phía đám người Tần Lập, rống lên hỏi:

- Các ngươi là người phương nào? Thiết Huyết Đường cùng các ngươi lại có thù hận gì, đáng cho các ngươi hạ sát thủ như thế?

Hải Thiên Nam nói:

- Không cần nhiều lời với bọn họ. Đem những người bọn họ... tất cả đều giết!

Xà Xà vẻ mặt hưng phấn nhìn Tần Lập hỏi:

- Công tử! Hiện tại ta có thể ra tay sao?

Thái độ của Xà Xà càng thêm chọc giận đám người Hải Thiên Nam, hắn hét lớn một tiếng, vồ về phía Xà Xà, phẫn nộ quát:

- Yêu nữ! Ta trước tiên đưa ngươi đi cùng con ta!

Xà Xà cười yêu kiều một tiếng, đầy mặt khinh thường nói:

- Loại chó, vẫn là tự ngươi đi xuống cùng con ngươi đi!

Nói xong, tay ngọc giơ lên, một luồng hào quang màu lam mờ bắn về phía Hải Thiên Nam.

Hải Thiên Nam lúc này cảm giác được một cỗ lực lượng khiến người ta sợ hãi đánh về phía mình, lập tức kinh hãi, vừa định né tránh, nhưng lại làm sao có thể tránh được một kích toàn lực của Xà Xà?

- Ầm!

Một tiếng nổ, thân thể Hải Thiên Nam bị luồng lam quang này bắn cho thành cặn.

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

——oo0oo——

498. Chương 502: Cướp Đoạt Trí Nhớ

Yên tĩnh!

Toàn trường, một mành tĩnh mịch.

Sáu gã võ giả cảnh giới Phá Toái Hư Không đều ngây ngốc tại chỗ, miệng há hốc, thậm chí quên hô hấp. Bọn họ trợn mắt nhìn phía Hải Thiên Nam biến mất, trống không không còn gì-

Bốn phương tám hướng, những người quân nhân bản thổ Điền Trì quốc cùng dân chúng vây xem đều sững sờ tại chỗ, mở to hai mắt há hốc mồm ngây ngốc nhìn cảnh tượng trước mắt. Bọn họ thậm chí không thấy rõ đã xảy ra chuyện gì.

Nhưng không một ai dám phát ra nửa điểm thanh âm.

Trường hợp mấy nghìn người vây xem không ngờ có thề đạt tới trình độ kim rơi có thể nghe thấy, mọi người đều có thể nghe được tiếng tim đập của chính mình. Tất cả dân chúng Điền Trì quốc vậy xem đều muốn biết đã xảy ra cái gì, nhưng không ai dám há mồm hỏi.

- A!

Một trong sáu. võ giả cảnh giới Phá Toái Hư Không rốt cục nổi giận gầm lên một tiếng, phá tan sự yên tĩnh trong nháy mắt, tiện tay đánh ra một đoàn quang mang màu đỏ lửa, đánh về phía Xà Xà.

Bên kia Bạch Trung Hỏa khoát tay, một luồng ánh sáng màu trắng chói mắt như mặt trời bắn ra chặn lại, miệng quát lạnh:

- Chi biết khi để nữ tử, là thứ gì vậy …

Ầm!

Một tiếng nổ vang lên, đoàn hào quang màu lửa đỗ bị ánh sáng màu trắng cắn nuốt trong nháy mắt, sau đó hung hăng đánh lên người tên võ giả này. Thân thể tên này lập tức bị đánh thành cặn.

- Woaaa!

Những người vây xem bốn phương tám hướng lúc này rốt cục thấy chuyện gì xảy ra, lập tức kìm lòng không đậu phát ra một tiếng kinh hô. Trên mặt mọi người chậm rãi, chậm rãi, rốt cục… hiện lên một tia vui mừng.

Rốt cục, có người lá gan lớn đần, hét lớn một tiếng:

- Giết hay lắm!

- Giết hay lắm!

Huyết tính trong đáy lòng mấy ngàn người bị áp bức rốt cục trong nháy mắt này bộc phát mạnh mẽ, tiếng la rung trời, đinh tai nhức óc.

Cùng lúc, Bạch Trung Sơn, Thượng Quan Thi Vũ phân biệt xông lên đón hướng hai võ giả cảnh giới Phá Toái Hư Không trong mắt tràn ngập tuyệt vọng, căn bản không cho hắn bất kỳ cơ hội nào chạy trốn, thậm chí là cơ hội tự bạo.

Toàn bộ đều là một chiêu đánh chết.

Cuối cùng, mấy võ giả cảnh giới Phá Toái Hư Không còn lại ngây ngốc tại chỗ, không biết tại sao bọn họ hoàn toàn mất dũng khí tự bạo, cũng không có tin tưởng chạy trốn, đại não trống rỗng thậm chí toàn bộ tinh thần thức hải đều trống rỗng.

Trong lòng bọn họ tràn ngập những dấu chấm hỏi thật lớn: “Những người này từ đầu tới? Đây còn là người sao? Còn là người sao? Còn là người sao?”

-Này… không công bình…

Đột nhiên một võ giả cảnh giới Phá Toái Hư Không dường như chịu không nổi loại áp lực cực lớn này, đột nhiên hỏng mất lệ rơi đầy mặt lớn tiếng rống giận:

- Không công bình… Các ngươi… Các ngươi thực lực mạnh hơn chúng ta rất nhiều lẩn… Đây là khi dễ người…

-Phì!

Trong đám người xem náo nhiệt, có người nhìn rõ ràng, mắt thấy đám súc sinh gây tai họa toàn bộ Điển Trì quốc sắp bị người giết sạch, rốt cục khôi phục dũng khí, hướng về phía người lên tiếng này phi một tiếng khinh miệt, nồi giận mắng:

- Tên súc sinh ngươi! Lúc các ngươi dẫn người giết đàn chúng Điền Trì quốc ta có từng

nghĩ đến công bình hay không? Lúc các ngươi cướp tỷ muội chúng ta, con gái chúng ta, có từng nghĩ đến công bình hay không? Lúc các ngươi tàn sát hết cả hoàng thất yêu dần của chúng ta, có từng nghĩ đến công bình hay không?

- Đúng vậy! Các ngươi không chi là một đám súc sinh, mà còn là một đám tiểu nhân đê tiện…

Lại có người nối tiếp:

- Nguyên lai lúc các ngươi chiếm thượng phong, các ngươi liền đại biểu cho quyền thì các ngươi liền đại biểu cho quy củ, cho luật pháp. Khi các ngươi gặp người mạnh hơn, các ngươi mới nghĩ đến công bình? Phi! Chúng ta đều hận không thể làm ngươi chết nhanh hơn!

- Đúng! Giết hắn…

- Anh hùng. Giết đám súc sinh này. Con gái của ta chính là bị bọn họ cướp đi… ô ô.

- Muội muội ta cũng bị bọn họ cướp đi, đám súc sinh trời đánh này, bọn họ không phải người.

- Giết hắn!

- Giết hắn!

Bốn phương tám hướng, quần chúng vẻ kích động, tiếng giết vang lên như sóng dậy.

Hai tên võ giả cảnh giới Phá Toái Hư Không sắc mặt trắng bệch đứng tại chỗ, bị dân chúng bình thường thế tục mà bọn họ vẫn coi là con kiến này măng cho câm miệng không trả lời được.

Rốt cục hai võ giả cảnh giới Phá Toái Hư Không đưa ra tôn nghiêm thuộc về võ giả, ngẩng đầu, nhìn đám người Tần Lập nói:

- Động thủ giết chúng ta đi!

- TỔng bộ Thiết Huyết Đường ồ nơi nào?

Tần Lập nhìn hai người này, trực tiếp hỏi.

Hai võ giả này nao nao, lập tức cười thảm lên, nguyên bản còn tưởng rằng vì xung đột mà trêu vào người không thể trêu chọc, hiện tại mới biết, nào phải xung đột gì đâu. người ta vốn là tới vì Thiết Huyết Đường bọn họ.

- Đừng nghĩ từ miệng chúng ta biết được bất kỳ tin tức gì về Thiết Huyết Đường. Tuy nhiên, chúng ta ngay ở dưới chờ ngươi, nhất định sẽ có người báo thù rửa hận cho chúng ta!

Một võ giả Phá Toái Hư Không lạnh mặt nói, sau đó rút trường kiếm sau lưng, đặt ngang lên cổ định tự sát.

Tần Lập vẫn không có bất kỳ động tác nào bỗng nhiên động. Không ai thấy rõ chuyện gì, chỉ trong nháy mắt Tần Lập liền xuất hiện bên cạnh hai người này, khống chế hai người bọn họ sau đó vẻ mặt bình tĩnh nói:

- Nếu ta không muốn các ngươi chết, các ngươi muốn chết cũng thật không dễ dàng.

- Ngươi… ngươi rốt cục là ai? Sĩ có thể giết không thể nhục!

Một võ giả cảnh giới Phá Toái Hư Không mặt đỏ bừng, hắn phát hiện mình một chút khí lực cũng không tụ tập nổi, muốn tự bạo lại càng là chuyện không có khả năng, không khỏi sinh ra vài phần sợ hãi.

Võ giả tới cảnh giới bọn họ, tử vong cũng không phải là một chuyện quá đáng sợ. Nhưng nếu bị người bắt sống, còn mất đi tất cả lực lượng vốn có, mặc người xầm lược, đối với bọn họ mà nói so với chết còn đáng sợ hơn.

- Ha ha, ta làm nhục các ngươi, các ngươi có ý kiến gì?

Tần Lập lộ ra bộ mặt tươi cười đáng giận, nhìn hai võ giả Phá Toái Hư Không ngoài mạnh trong yếu này, bộ dạng mười phần ác ma.

Tiệp theo, sắc mặt Tẩn Lập bỗng nhiên biến đổi, cả giận nói:

- Các ngươi chăng lẽ chưa từng khi dễ người khác như vậy? Lúc các ngươi giết hại người khác, có từng nghĩ tới minh sẽ có hôm nay? Các ngươi tuyệt đối không nghĩ vậy, ta nói đúng chứ? Yên tâm, ta sẽ không hỏi các ngươi bất kỳ vấn đề gi. Đừng tưởng rằng các ngươi không mở miệng, ta không có cách nào biết được những gì ta muốn biết.

Tần Lập nói xong, tại mọi người nín thở nhìn chăm chú, tinh thần lực trực tiếp đâm phá tinh thần thức hải của một võ giả cảnh giới Phá Toái Hư Không, cướp trí nhớ bên trong.

Loại thù đoạn nảy bình thường mà nói nếu không phải thâm cừu đại hận hoặc tới mức cực kỳ trọng yếu, sẽ không dễ dàng có người sử dụng. Bởi vì quá mức ác độc.

Rất nhiều truyền thuyết trên Thiên Nguyên Đại Lục có sự khác biệt không lớn với kiếp trước của Tẩn Lập. Mọi người tin tưởng, sau khi chết là có linh hồn, hơn nữa có thể luân hồi chuyển kiếp.

Mà Tẩn Lập xuyên qua, kỳ thật cũng chẳng khác nào đan giản chứng minh chuyện này. Hơn nữa, võ giả trên Thiên Nguyên Đại Lục đều sống rất lâu dài, mấy trăm tuổi đều xem như còn trẻ, lão quái vật sống mấy ngàn năm chỗ nào cũng có, mà mấy linh thú bên cạnh Tẩn Lập đều là những lão yêu tinh sống han vạn năm.

Nếu đặt ở kiếp trước của Tần Lập, quả thực là thần tiên chân chính. Kỳ thật bản thân Tần Lập cũng đã sớm biến thành thần tiên trong mắt người thường.

Cho nên, linh hồn con người, là tồn tại. Mà trực tiếp dùng tinh thần lực cướp trí nhớ, sau khi chiếm được trí nhớ cũng tương đương trực tiếp giết chết linh hồn.

Sau khi chết đi, cũng không có bất kỳ ý thức gì, không có linh hồn chuyền thệ, triệt để tiêu vong trên đời này.

Tần Lập rất nhanh chiếm được tin tức mình muốn ở trong tinh thần thức hải của võ giả cảnh giới Phá Toái Hư Không này, nghiêng người, nhìn về phá người kia

Trong nháy mắt Tần Lập nghiên người, người bị Tần Lập hủy diệt linh hồn "phịch" một tiếng ngã nằm trên đất, sắc mặt vặn vẹo dữ tợn, trong mắt tràn ngập thống khổ, ngay cà biểu tinh này đều có thể dọa vô số người. Có thể thấy được, trước khi chết người này bị thống khổ mức nào.

Tần Lập nhìn võ giả Phá Toái Hư Không vẻ mặt sợ hãi này, mỉm cười:

- Ngươi tự nói hay là ta động thủ?

- Ta nói. ..Ta nói… Ngươi hỏi cái gì, ta cũng nói hết…

Võ giả cảnh giới Phá Toái Hư Không này hàm răng không ngừng chạm vào nhau, toàn thân run rẩy. Võ giả tới loại cảnh giới như hắn, như thế nào chưa từng nghe qua thủ đoạn cướp lấy trí nhớ? Chỉ là bọn họ chỉ nghe nói mà chưa từng nghe qua bất kỳ người nào có được loại năng lực này.

Hôm nay rốt cục được chứng kiến, chì tiếc hắn không có một chút cảm giác khoái trá mở rộng tầm mắt nào. Bởi vì phần kiến thức này tạo dựng nên trên cơ sở bọn họ là người bị hại. Nhìn đồng bạn chết thảm, võ già cảnh giới Phá Toái Hư Không nào còn nửa điểm phong độ cùng tôn nghiêm của võ giả cao cấp, chỉ thiếu không quỳ xuống dập đầu cầu Tần Lập.

- Ta đột nhiên không muốn biết cái gì nữa.

Tẩn Lập cười nhàn nhạt, nhìn đối phương ngẩng đầu lên, ánh mắt tràn ngập oán độc cùng tuyệt vọng, nói:

- Bởi vì thứ ta muốn biết, vừa rồi đã biết. Nghe ngươi lặp lại lần nữa, có ích lợi gì?

- Vậy ngươi giết ta… giết ta… giết ta…

Võ giả cảnh giới Phá Toái Hư Không này cũng biết mình khẳng định không có kết cục tốt, không khỏi điên cuồng lớn tiếng rít gào về phía Tần Lập.

Mày liễu Xà Xà dựng thẳng; định xông lại một chưởng vỗ chết người này, dám hò hét với công tử, trực tiếp giết chết, thì lại bị Tần Lập ngăn lại. Tần Lập nhìn thoáng qua đám quân nhân cùng dân chúng chung quanh, từ trong mắt bọn họ thấy được chờ đợi, thản nhiên cười nói:

- Xà Xà! Cô không biết là, giao người này cho đám dân chúng kia, sẽ càng thích hợp hay sao?

Xà Xà chi là đơn thuần nhưng chi số thông minh rất cao, tròng mắt xoay chuyển liền nghĩ ra dụng ý Tần Lập làm vậy, không khỏi cười dài nói:

- Vậy nghe theo công tử!

Tần Lập lúc này hướng về bốn phía hô lớn:

- Các vị hương thân phụ lão Điền Trì quốc. Chúng ta chỉ là trên đường đi ngang qua, nghe nói đám người tản bạo bất nhân, làm hai quốc gia, khi nhục dân chúng, do đó ra tay, thay phụ lão Điền Trì quốc trừ bỏ đám người này. Hiện tại, một người còn lại này thực lực rất mạnh, còn có một số bị chúng ta bắt lấy, hiện

tại ta giao hắn cho các vị. Bọn họ đã mất năng lực phản kháng, tùy ý các vị xử trí Điền Trì quốc, từ nay về sau lại là lãnh thổ của các vị.

Đám người vây xem im lặng, ngay sau đó đột nhiên tiếng hoan hô rang trời nổ lên, vô số người lệ rơi đầy mặt, miệng gào thét những lời người khác nghe không hiểu. Vô số người điên cuồng xông tới phía đám người đã bị khống chế.

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

——oo0oo——

499. Chương 503: Thu Một Quốc Gia!

Thượng Quan Thi Vũ đứng ở bên cạnh Tẩn Lập, nhìn Tần Tỏa kích động dân tâm, nhỏ giọng cười nói:

- Muội xem Tần Tỏa thật ra rất thích hợp làm Hoàng đế Điền Trì quốc này!

Tần Lập liền sững sờ, tiệp đó gật đầu cười nói:

- Huynh cũng cho là như thế, hắn đích xác rất thích hợp! Ha ha…

Lãnh Dao đứng bên cạnh, trên khuôn mặt lạnh lùng, khóe miệng lại cong lên một ý cười nhàn nhạt, cảm thấy Tần Lập cùng Thi Vũ đang bố trí Tần Tỏa rất nhàm chán, nhưng cũng thật thú vị.

Thậm chí ở trong lòng Lãnh Dao còn đang tưởng tượng một chút, nếu Tần Tỏa trở thành Hoàng đế Điền Tri quốc, sẽ là một cảnh tượng như thế nào. Nhưng mà nghĩ đi nghĩ lại, cũng không cảm thấy soái khí bằng phu quân mình.

Tên võ giả cảnh giới Phá Toái Hư Không kia, bị chà đạp tới một cảnh giờ, đến cuối cùng bị giày vò tới chết. Bởi vì trình độ cứng cỏi của thân thể võ giả cảnh giới Phá Toái Hư Không, căn bản không phải người bình thường có thể tổn thương được.

Đừng nói dùng tay trần, dù là dùng đao chém, người thường cũng không tổn thương hắn chút nào. Tuy nhiên trên người, vẫn phải còn có nhược điểm, ví dụ như thất khiếu, lại nói như là bộ vị nào đó…

Nói chung, vị võ giả Phá Toái Hư Không này trước khi chết, nhất định cảm giác vô cùng giải thoát.

Các đệ tử Thiết Huyết Đường khác đã nhanh chóng bị những người đang phẫn nộ này xé thành mảnh nhỏ, không ít người khóc rống, sau đó điên cuồng phát tiết đánh chết tươi những đệ tử Thiết Huyết Đường này.

Thượng Quan Thi Vũ nhìn bình dân bách tính giống như phát điên, than khẽ một tiếng,

nói:

- Phu quân, chúng ta đi thôi!

Tần Lập gật đầu, muốn khống chế Điền Trì quốc này cũng không vội nhất thời, nên đi diệt Thiết Huyết Đường rồi tính tiếp. Thiết Huyết Đường cũng cách Điền Trì quốc không xa lắm.

Trong lòng nghĩ vậy, Tần Lập gọi Tần Tỏa tới, chuẩn bị để Tần Tỏa lưu lại mấy con cháu tinh anh Tần gia trợ giúp Điền Trì quốc thành lập chính quyền, tốt nhất là có thể tìm thấy người có huyết mạch hoàng thất Điển Tri quốc. Không tói mức bất đắc dĩ, Tần Lập cũng không muốn cho người Tần gia đi làm Hoàng đế này, Tần gia chỉ cần đứng sau màn khống chế là đủ rồi!

Giống như nhìn ra đoàn người này phải đi, bách tính điên cuồng phát tiết cùng quân nhân duy trì trật tự chậm rãi an tĩnh lại. Không biết là ai dẫn đầu quỳ xuống, hét lớn:

- Ân nhân, ngài đừng đi, làm Hoàng đế Điền Tri quốc chúng ta đi!

“Làm Hoàng đế Điền Trì quốc chúng ta đi!”

Tiếng nói của mấy ngàn người chấn động rung trời, còn có rất nhiều người đang cuồn cuộn từ bốn phương tám hướng đi sang bên này. Tin tức thế lực Thiết Huyết Đường ờ Điền Tri quốc bị diệt, lấy một tốc độ kinh người lan truyền ra bên ngoài.

Rốt cuộc, trong thành Đế đô nghe thấy tiếng pháo nổ đầu tiên. Tiệp đó, không bao lâu sau tiếng pháo kéo dài liên miên, bầu không khí vui mừng theo tòa thành Đế đô xông lên tận trời. Người hơi có chút thực lực, liền có thề cảm nhận được cỗ khí tức do dân tâm ngưng tụ thành.

Nhìn bốn phương tám hướng vô số người quỳ gối, Tẩn Lập cũng không nhịn được có chút xúc động. Khoát khoát tay, Tần Lập chậm rãi nói:

- Chúng ta không có ý muốn chạm vào ngôi vị Hoàng đế Điền Trì quốc. Có ai biết được, hiện giờ Điền Tri quốc còn có hậu nhân huyết mạch hoàng thất hay không?

Lời Tần Lập nói không lớn, nhưng rõ ràng truyền vào trong tai mỗi người.

Trong quân đội, một nam nhân có vẻ là Thiếu tướng đứng lên, chậm rãi đi về phía đoàn người Tần Lập bên này. Đi tới gần Tần Lập, khom người xuống, sau đó nói:

- Hồi bầm ân công, tại hạ là Thống lĩnh cấm vệ quân Đồng Phương. Theo ta được biết, tiên đế còn có một Tần phi, có một ấu tử còn lại trên đời. Lúc Điền Trì quốc xảy ra chuyện, Tần phi vừa lúc mang ấu tử trờ về nhà mẹ ở nước láng giềng thăm người thân.

Đồng Phương vừa nói xong, rất nhiều người đều thầm toát mồ hôi thay hắn, thầm than tên này ăn ngay nói thẳng tới choáng váng hay sao? Hiện tại là lúc nào mà ngươi nói chuyện này. Lẽ nào ngươi không nhìn ra được người ta hỏi câu này, chỉ là hy vọng có thể danh chính ngôn thuận leo lên ngôi vị hoàng đế ngôi vị hoàng đế Điền Trì quốc? Ngươi sao còn nói sự thật như vậy chứ? Trực tiếp một câu còn có huyết mạch hoàng thất truyền lưu bên ngoài?

Đồng Phương nói xong, trong lòng cũng không nhịn được âm thầm hối hận, thầm than mình bị dọa choáng váng hay sao, lại nói ra những lời này trước đám sát thần kia Cũng không phải Đồng Phương hối hận vì vậy mà mình kết thúc sinh mệnh, mà là sợ rằng những người này sẽ tim tới giết đi huyết mạch duy nhất của tiên đế.

Đồng Phương vốn là Thống lĩnh cấm vệ quân Điền Tri quốc, lúc hoàng thất phát sinh huyết án, hắn cũng từng muốn dẫn quân phản kháng. Cho dù là chết, hắn cũng phải xà thân, nhưng không ngờ rằng Hải Thiên Nam trực tiếp nói cho hắn: Nếu như ngươi dám phản kháng tạ, các ngươi chết không nói, ta lập tức hạ lệnh đồ thành!

Cho nên, Đồng Phương cũng chỉ có thể chịu nhục, chịu đựng tiếng mắng như thủy triều từ trong nước, yên lặng làm việc. Cũng may bởi vì Điền Trì quốc dân giàu nước mạnh, trên cơ bản bình dân bách tính đều có thể đọc sách biết chữ, có chút văn hóa. Sau một thời gian, Đồng Phương chịu nhục tự nhiên cũng được mọi người chấp nhận.

Không chấp nhận cũng không có cách nào, Thiết Huyết Đường quả thật quá mạnh mẽ, cũng quá cố chấp. Những người như bọn họ, ở trong mắt Thiết Huyết Đường không khác gì con kiến hôi, tiện tay là có thể bóp chết.

Nhưng mà, dù là những kẻ tồn tại như ma vương trong mắt bình dân bách tính, lại chỉ trong nháy mắt vung tay, bị người ta tiêu diệt toàn bộ.

Như vậy những người trước mắt này, nếu muốn chính quyền Điền Trì quốc, thì ai dám cản trò? Chẳng qua lời Tần Lập nói, lập tức làm Đồng Phương cảm thấy mình lấy tâm tiểu nhân đo lòng quân tử:

- Nếu như vậy, các người đón ấu tử kia trở về, nên để cho người huyết thống Hoàng thất thừa kế Đế vị, mới có thể phục chúng. Hy vọng các người trải qua một lần kiếp nạn này, hoàng thất còn thể thể tiếp tục hết mình vì dân chúng!

Tần Lập vừa nói xong, Đồng Phương trực tiệp quỳ rạp xuống, vị nam nhân ngay thẳng này, hai mắt rưng rưng, nghẹn ngào nói:

- Ân công đại nghĩa, Đồng Phương hồ đồ. Vừa nãy trong lòng còn phỏng đoán ân công, xin ân công trị tội!

Tẩn Lập khoát tay, nói:

- Ngươi đứng lên đi, chuyện này không thể tránh được. Dù sao lòng người khó đò, ngươi làm cũng không sai. Bên Thiết Huyết Đường, các người có thể yên tâm, chúng ta sẽ tiêu diệt bọn chúng, các người sẽ không cẩn buồn phiền nữa. Nhưng mà cục diện rối rắm hiện giờ, phải cần các ngươi tự giải quyết!

- Ân công xin dừng bước!

Thấy mấy người Tần Lập muốn đi, Đồng Phương liền nóng nảy, nếu như nói hiện giờ hắn còn không nhìn ra những người này không giống như Thiết Huyết Đường, vậy hắn đã không xứng làm Thiếu tướng Điền Trì quốc nữa. Hắn nhìn ra được, người ta căn bản không có một chút hứng thú nào với quốc gia giàu có này, nếu không phải vi diệt Thiết Huyết Đường, người ta cũng căn bản không có hứng thú đi ngang qua nơi này.

- Còn có chuyện gì sao?

Trong lòng Tần Lập rất lõ ràng suy nghĩ trong lòng Đồng Phương, hắn biết Đồng Phương muốn nói gì, hắn cũng đang chờ Đồng Phương mở miệng. Đối với Tần Lập mà nói,chuyện này cũng không có gì, một đất nước nho nhỏ mà thôi, không phải chuyện gì lớn.

Kỳ thật Tần Lập khống chế quốc gia, mục đích chủ yếu không phải là vì tài nguyên và khoáng sản, mà là vì mười vạn con cháu Tần gia có được một nơi lịch lãm tốt.

Tần Lập đột nhiên nghĩ đến, Tần gia hiện tại không khác gi gia tộc tiên gia trong thần thoại truyền thuyết ở kiếp trước, thọ mệnh bình quân gần như rất dài, ẩn cư ở noi mà người thường không biết, có được thực lực mà người thường khó có thề hiểu được. Tuy rằng sinh hoạt ở trên cùng một hành tinh, nhưng lại giống như ở hai thế giới.

Cho tới này, bởi vì bản thân ở trong loại hoàn cảnh này, Tần Lập cũng chưa từng nghĩ tới phương diện đó, mãi gần đây mới nghĩ tới vấn đề này. Hơn nữa, Tần Lập vẫn cho rằng giới thế tục mới là noi tốt nhất cho người ta lịch lãm.

Tần Lập kiếp trước, cồ nhân có câu: Đọc vạn quyển sách, đi ngàn dặm đường! Đặt ở Thiên Nguyên đại lục, cũng có thể áp đụng đồng dạng. Mặc kệ ngươi tu luyện thế nào, thiên tài ra sao, nhưng ngươi không có trải qua đủ loại sự tinh, thì cũng chỉ là một cao thủ lý luận giống như Hải Kim Tôn, căn bản không chịu nồi một kích. Chỉ có lăn lộn chìm nồi noi thế tục, mới có thề chân chính cảm ngộ được thế gian muôn vẻ, mói có thể không sợ hãi đối mặt với đủ mọi chuyện xảy ra, trấn định xử lý mọi chuyện.

Đồng Phương cần thận nhìn Tần Lập, dùng giọng khẩn cầu thấp giọng nói:

- Có thể dời bước nói chuyện hay không?

Tần Lập mim cười, một tay vung lên, Đồng Phương cảm giác được tiếng động ồn ào bốn phía, trong nháy mắt này liền biến mất, không khỏi kinh hãi nhìn Tần Lập. Bản thân hắn cũng có thực lực Thiên cấp, tự nhiên biết rõ kết giới là chuyện thế nào. Nhưng người vẫn chưa ra tay này, thực lực mạnh mẽ đến thế?

Đồng Phương đè nén kinh hãi trong lòng, nói:

- Có thể mời ân công lưu lại vài người, ngày sau chờ Hoàng đế đăng cơ, sau đó làm hộ quốc cung phụng Điền Trì quốc chúng ta hay không?

Tẩn Lập cười khẽ nói:

- Ngươi yên tâm, nguy cơ Thiết Huyết Đường sẽ trôi qua rất nhanh…

- Ân công, tuy rằng nguy cơ Thiết Huyết Đường sẽ trôi qua nhanh chóng, nhưng ai biết tương lại còn có Thiết Huyết Đường thứ hai? Thậm chí là thứ ba nữa hay không?

Đồng Phương thở dài một tiếng, nói tiếp:

- Lúc tiên đế tại vị, đã từng muốn tìm cường giả ở những nơi thần bí làm cung phụng Điền Trì quốc, đáng tiếc vẫn không có đường đi. Rất nhiều nước nhỏ ở xung quanh cũng giống như chúng ta, quốc gia quá nhỏ, căn bản không lọt vào mắt người ta được. Nếu ân công cứu cả một nước Điền Trì quốc, vậy Đồng Phương cả gan thỉnh cầu ân công, lại giúp chúng ta…

Đồng Phương rất rõ ràng, vị công tử trẻ tuổi anh tuấn trước mắt này chỉ có thể lấy tình lay động, dụ lợi thì người ta lập tức phất áo ra đi ngay. Thật sự lưu ý chút lợi ích của ngươi, người ta vì sao không tự mình làm Hoàng đế?

Tần Lập thoáng do dự một chút, khẽ gật đầu nói:

- Cũng được, ta lưu lại năm người, trợ giúp các ngươi qua cửa ải khó khăn này. Chờ Hoàng đế kế vị, nếu có nghi ngờ, tùy thời có thể cho năm người bọn họ rời đi.

- Sẽ không có chuyện đó, vĩnh viễn không có, ta nhất định sẽ nói rõ vói Hoàng đế, thuyết phục Hoàng thái hậu!

Đồng Phương tự tin trăm lần nói.

Nói chơi sao, loại cường giả này mời cũng mời không tới, dù là Hoàng thượng thật sự đầu óc hôn mê, tin lời người gièm pha muốn đuổi hộ quốc cung phụng, tin rằng bách tính cả nước cũng sẽ không đáp ứng. Đương nhiên, bản thân hắn là Thiếu tướng tay nắm binh quyền, cũng sẽ không đáp ứng chuyện đó.

Tần Lập an bài xong chuyện này, cũng không dừng lại nơi này lâu, mà trực tiệp mang những người còn lại đi tới nơi thần bí Thiết Huyết Đường.

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

——oo0oo——

500. Chương 504: Thủ Đoạn Bức Cung Của Xà Xà!

Vì tránh đêm dài lắm mộng, đoàn người đẩy nhanh tốc độ tiến lên. Tới ngày thứ ba, liền đi tới vùng núi bên ngoài chỗ thần bí Thiết Huyết Đường.

Nếu không có Tần Lập dùng phương thức cướp lấy ký ức, biết được phương thức ra vào Thiết Huyết Đường, thật sự sẽ rất khó tìm tới chỗ thẩn bí này. Bói vì trên bản đồ Thái cổ trong tay Tẩn Lập. cũng không có ghi lại nơi thần bí Thiết Huyết Đường này.

Cửa ra vào noi thẩn bí Thiết Huyết Đường, đặt ở phía sau một thác nước thật lớn.

Còn cách xa mười mấy dặm, là có thể nghe được tiếng nước vang rền. Một con sông chảy xiết ngay trước mắt mọi người, nước sông thật trong suốt, thậm chí có thể thấy cá bơi qua lại bên dưới.

Hai bên bờ sông cây cối xanh um tươi tốt, cùng các loại hoa dại cò dại làm bạn với nhau. Không khí tươi mát. linh khí dư thừa, nơi này không có một chút dấu hiệu hơi người. Tìm kiếm ti mi hai bên bờ sông, cũng không tìm ra được dấu tích người đi qua.

Nếu không phải Tần Lập tìm từ trong đầu võ giả Phá Toái Hư Không kia có được tin tức cửa ra vào Thiết Huyết Đường, thật đúng là khó có thê tin nôi, đối phương lại có thê che giấu vết tích tốt đến thế.

Trên thực tế. cho tới nay người đi ra ngoài Thiết Huyết Đường, đều là đi bằng đường thủy.

Đây cũng là nguyên nhân căn bản vì sao hai bên bờ sông gai mọc thành bụi, cò đại trải rộng, không có một chút vết tích con người.

Không thể không nói người Thiết Huyết Đường thật là e dè cẩn thận. Nếu không phải Tần Lập dùng phương pháp này. tin rằng muốn tìm được cửa ra vào Thiết Huyết Đường chân chính, tuyệt đổi sẽ rất khó.

Mỗi lần Thiết Huyết Đường có người đi ra, đều trực tiếp dùng thuyền gỗ xuôi đòng, đến ngoài mấy trăm dặm mới bò thuyền lên bờ. Đợi đến lúc trở về, cũng dùng phương pháp đổng dạng. Tuy răng ngược dòng mà lên, nhưng đối vói võ giả thực lực cực mạnh mà nói. đây căn bản không phải là vấn để gì. Hơi thả ra chút nguyên lực, cũng đủ chống đỡ cho thuyền gỗ ngược dòng cao tốc đi tới.

Còn đoàn người Tẩn Lập, lại không sử dụng thuyền gỗ, mà là lăng không phi hành dọc theo bờ sông.

Mỗi khi có người kiệt sức, sẽ tìm một chỗ đặt chân, nghi ngơi xong lại một lần nữa đạp không phi hành. Cái này, cũng là một loại lịch lãm của Tân Lập đối với mọi người.

Bởi vì cho dù là cảnh giới siêu cấp cường giả như Bạch Trung Sơn, sử dụng loại phương thức "Thảo Thượng Phi" này, sau khi lăng không phi hành một khoảng cách cũng sẽ cảm thấy vô cùng uể oải. Thế cho nên sau khi nghỉ ngơi ba lần. lão vượn già này rốt cuộc không nhịn được bắt đầu oán giận.

- Ta nói công tử à, không bằng chúng ta làm một chiếc bè gỗ nhỏ ngược dòng đi lên. Không để lại dấu vết, còn dùng ít sức hơn. Giống như bây giờ, tới Thiết Huyết Đường rồi cũng yếu ớt vô lực, lấy cái gì chiến đấu với người ta chứ.

Tần Lập quét nhìn Bạch Trung Sơn vẻ mặt oán niệm, nhàn nhạt nói:

- Có lưu lại dấu vết hay không, có liên quan gì tới chúng ta? Hơn nữa lão không cảm thấy, sau mỗi lần nghỉ ngơi, khoáng cách kiên trì đều xa hơn lần trước hay sao?

Bạch Trung Sơn gãi gãi đầu, vẻ mặt nghi hoặc nói:

- Có sao?

Xà Xà bên cạnh hừ một tiếng:

- Giả ngốc!

Bạch Trung Sơn bĩu môi. nói:

- Nhưng điều này có ích lợi gi chứ? Dù là thời gian kiên trì lâu hơn, nhưng ở thời điểm chiến đấu. ngoại trừ bỏ chạy, dường như không có tác dụng gì mà?

Xà Xà không nhịn được châm chọc nói:

- Làm sao mà vô dụng. Lúc đánh không lại, ngươi chạy còn nhanh hơn người khác, cách người ta càng xạ ngươi càng có thể sống sót được. Còn nữa. thời điểm chiến đấu. công pháp khinh thản của ngươi càng mạnh, đồng dạng cũng có thể nhanh chóng khống chế kẻ địch. Đừng nói với ta là ngay cả những điều này ngươi cũng không biết.

Bạch Trung Sơn hừ lạnh một tiếng, không để ý tới Xà Xà. Chẳng qua trong lòng cũng đồng ý với cách nói của Xà Xà. chỉ là hắn nghĩ hiện giờ mới bắt đầu huấn luyện loại năng lực này. có chút cảm giác bỏ gốc lấy ngọn.

Giống như nhìn thấu tâm tư Bạch Trung Sơn Tần Lập nói:

- Tuy rằng chúng ta đều có thọ mệnh đủ dài có thê chậm rãi tu luyện. Nhưng nếu như mỗi bước đều đi sớm hơn người khác, mỗi bước xa một chút, như vậy trải qua mấy chục mấy trăm năm ngươi sẽ nhìn ra chênh lệch chân chính lớn cỡ nào. Cho nên. tu luyện nên là tùy lúc tùy chỗ. mà không phải tìm một chỗ chuyên môn mỹ danh viết là bế quan. Bế quan là cần thiết, nhưng nếu thời khắc nào cũng phải bế quan vậy thì không tất yếu.

Tần Lập nói vậy, làm Bạch Trung Sơn và tất cả các con cháu tinh anh Tần gia đều lâm vào trầm tư.

Sau khi nghỉ ngơi, đoàn người tiếp tục xuất phát. Lúc này. không còn có người nào trong lòng thầm oán Tần Lập làm điều thừa nữạ không cần dùng bè gỗ ngược dòng đi lên.

Rất nhanh, mọi người liền đi tới trước thác nước lớn kia. Thác nước cao thấp tới mấy trăm thước, thật làm cho người ta có một loại cảm giác Ngân Hà đổ xuống trần gian.

Tiếng nước nổ vang thật lớn. che giấu tất cả âm thanh xung quanh. Một màn đồ sộ như vậy. làm cho con cháu Tần gia đang có chút uế oải không nhịn được tâm thần rung lên.

Thác nước đồ xuống vùng nước bên dưới, vẩy lên bọt nước cao mấy chục thước. Ánh mặt trời đi qua những bọt nước này. hình thành một màn sương bày màu. đẹp không gì tả được.

- Thiết Huyết Đường này thật là biết tìm một chỗ tốt mà.

Tần Tỏa đi tới bên cạnh Tần Lập. cảm khái nói. Phải thừa nhận, thiên nhiên tạo hóa xuất sắc như thần cảnh đẹp trong thiên hạ nhiều không sao kể hết.

Tần Lập gật đầu. bồng nhiên thân hình chợt lóe. biến mất tại chỗ. Sau phút chốc, bên trong thác nước truyền ra tiếng đánh nhau thật nhỏ. Mọi người đều ngẩn rạ không ai ngờ tới phía sau thác nước lại có người.

Tiếp đó. chỉ thấy Tần Lập mang theo một người đi qua thác nước, đi tới gần mọi người liền ném người đó xuống đất.

Đây là một nam tử bề ngoài khoảng hơn ba mươi tuổi, vóc người gầy còm. diện mạo xấu xí. Té trên đất. bị chế trụ cũng không thành thật, đôi mắt gian không ngừng chạy qua Thượng Quan Thi Vũ Lãnh Dao cùng trên đôi chân của Xà Xà.

Xà Xà cũng mặc kệ nhiều chuyện, đi tới hung hăng đạp lên chân người kia. Chi nghe một tiếng răng rắc. xương đùi người này lặp tức bị đạp gãy. phát ra một tiếng hét thảm thiết thê lương. Tuy nhiên giữa tiếng nước nô vang này. tiếng hét thảm kia thậm chí không làm người ở ngoài mười thước nghe rõ được.

- Thoải mái không?

Xà Xà lạnh lùng nhìn người này. thầm nói ngươi cho ngươi là công tử? Có thê nhìn tùy tiện? … A! Không phải! Công tử cũng không được nhìn tùy tiện, người ta cũng không phải là người nữ nhân tùy tiện.

Người này lớn tiếng kêu thảm:

- Giết người mà. giết người mà. các ngươi là ai? Dựa vào cái gì bắt ta. dựa vào cái gì đánh gãy chân ta. ta làm sai cái gì chứ?

Người này kêu la. Tần Lập căn bản liếc mắt một cái cũng lười, mà khẽ cau mày. thần thức dò thám xuyên qua cánh cửa vào nơi thẩn bí. cảm nhận tình huống bên kia.

Còn Xà Xà mặc váy ngắn ngồi xồm xuống, hai chân trắng nõn mềm mại. hơn nữa dài thẳng lộ ra ngoài như cười như không nhìn tên đang kêu thẳm này. ôn nhu nói:

- Ngoan nào. ta sẽ không khi dễ ngươi. Nói cho tỷ tỷ. có phải ngươi là người Thiết Huyết Đường không?

- Phải… A! Không phải ta không biết cái gì là Thiết Huyết Đường!

Người này bị Xà Xà vừa toát ra mị thế mẻ đến ngây ngốc mơ hồ. thuận miệng thừa nhận.

chẳng qua ngay sau đó liền cảnh tỉnh lại, liên tục phủ nhận.

- Răng rắc!

Xà Xà vươn ngón tay thon nhỏ như ngọc ra, bẻ gãy một cánh tay của người này. Tên này một lần nữa phát ra tiếng hét thảm thê lương.

Lãnh Dao cùng Thượng Quan Thi Vũ nhìn thoáng qua Xà Xà, đều tránh sang bên cạnh, không muốn đứng chung một chỗ với bạo lực cuồng này, miễn cho sinh ra bóng ma tâm lý.

Bạch Trung Sơn bĩu môi, biểu thị khinh thường với hành vi của Xà Xà, nhưng thực tế trong lòng lại cảm thấy vô cùng sảng khoái. Tất cả linh thú gần như đều giống nhau, cam chịu nguyện tắc có ân báo ân. có thù báo thù.

Giống như Tiểu Hồ Ly, năm đó được Tần Lập cứu. sau nàng liều lĩnh trợ giúp Tần Lập. Nếu có thù, như vậy tuyệt đối không tồn tại lòng từ bi gì. Từ bi đối với kẻ địch, chính là tàn nhẫn với bản thân. Chuyện lấy ơn báo oán. linh thú sẽ không làm, chi có lấy oán báo oán mới là nguyên tắc của linh thú.

Bạch Trung Hỏa lại nhàn nhã đứng đó. hâm mộ nhìn Tần Lập. Hắn biết rõ công tử đang làm cái gì. thâm nghĩ rõ ràng là cùng một tâng cũng cảnh giới, nhưng ngay cả đại ca cũng phải thừa nhận công tử mạnh hơn hắn nhiều lắm. Nếu như chiến đấu cùng công tử. có thể qua được ba mươi chiêu, vậy là thắng rồi.

Công tử rốt cuộc làm sao mới đạt đến độ cao hôm nay vậy? ở trong lòng Bạch Trung Hóa suy đoán, cũng âm thầm thể rằng minh nhất định phải theo sát phía sau công tử. tranh thủ đạt tới độ cao mà trước kia mình không dám tưởng tưởng.

- Bà cô à, ngài muốn hòi cái gi. Ngài không hỏi ra, ta… ta đều nói hết. ta đều nói hết còn không được sao?

Tên thanh niên gầy còm kia khóc tang đau khô cầu xin. Nguyên nhân rất đơn giản, chi mới một lúc như vậy, một chân, còn có ba ngón tay của hắn đã bị Xà Xà phế bỏ rồi.

Hơn nữa cái nữ nhân ghê tởm này chẳng những không mở miệng hòi hắn một vấn đề nào. ngược lại ánh mắt còn hứng thú bừng bừng nhìn tới ngón tay thứ tư của hắn…

- Hi hì! Ta hỏi ngươi, ngươi lại gạt ta thì sao đây? Ta cũng không biết lời ngươi nói có phải thật hay không mà!

Xà Xà cười đùa giỡn, chà đạp người ta thật là rất thú vị.

- Ta… ta gạt cô, cô cứ mang ta bẩm thây vạn đoạn. Không…. cô tùy tiện dằn vặt ta, ta khăng định không dám gạt ngài nữa!

Nhìn ánh mắt Xà Xà không có hảo ý. thanh niên này ngay cả ý nghĩ tự sát cũng có. Hắn chẳng qua là một thám báo Thiết Huyết Đường phái ra thôi, thực lực lẽ ra cũng coi như không tệ, vừa đột phá đến cảnh giới Phá Toái Hư Không, vốn là lòng tin bành trướng, cảm giác thiên hạ không hơn thế này, nhưng ngay ngày đầu tiên ra ngoài tuần tra, liền gặp loại tình huống này.

Trong lòng quả thật hối hận muốn chết, cái này xúi quầy cỡ nào, mới giống như mình, vận số kém đến thế?

- Vậy ta hỏi ngươi, đây là tổng bộ Thiết Huyết Đường phải không?

Xà Xà nhìn như tùy ý. nhưng đôi mắt lại ngắm tới ngắm lui hai tay người này, liếc đến nồi người kia sống lung lạnh toát.

- Phải, đây là tổng bộ!

- Như vậy hiện tại bên trong có bao nhiêu võ giả? Đan Nguyên Anh Hóa có bao nhiêu người? Phá Toái Hư Không có bao nhiêu người? Chí Tôn có bao nhiêu người?

Xà Xà không nhanh không chậm hỏi.

Lúc này, Tần Lập cũng đã thu hồi thần thức, rất hứng thú nhìn Xà Xà tra tấn bức cung, cảm thấy cô nàng này không làm công tác tình báo quả thật quá đáng tiếc. Linh thú trời sinh giỏi ngụy trang mà!

-Ta…

Thanh niên vừa định nói ta không biết, ngón tay thứ tư truyền đến một trận đau đớn xé nát cõi lòng, "A" thảm một tiếng, vốn đã bị chà đạp yếu ớt tàn hơi. hiện giờ càng dứt khoát ngất đi.

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

——oo0oo——

501. Chương 505: Cường Công Quang Minh Chính Đại!

Một lúc lâu sau, người thanh niên xấu xí này mới mơ màng tỉnh lại, hắn hy vọng cỡ nào những gì vừa trải qua chỉ là giấc mộng!

Đập vào mắt vẫn là gương mặt tươi cười như hoa kia. Chẳng qua, hiện giờ gương mặt này trong mắt người thanh niên này, so với ác ma còn kinh khủng hơn vô số lần.

Hắn ủ rũ yếu ớt nói:

- Ta chẳng qua muốn nói, ta nói cho cô, cô… cô lại hủy một ngón tay của ta Cô… cô cũng quá độc ác đi chứ?

- Ác độc? Không thấy nha!

Xà Xà vè mặt vô tội nhìn thanh niên Hiện tại, sau đó cười hì hi nói:

- Hiện tại ngươi có thề nói rồi chứ?

-Ta nói,ta nói…

Người thanh niên này nằm dài, linh hồn như đã không thuộc về mình nữa. Hắn biết, bất luận thế nào thì hắn cũng sẽ không sống qua ngày hôm nay. So với việc bị chà đạp đến chết, còn không bằng cầu một cái thống khoái. Mấy năm nay hắn chưa từng làm việc gì tốt, chuyện xấu lại làm không ít, hiện tại chết đi cũng coi như báo ứng, không nói tới hối hận gì…

- Phần lớn cao thủ Thiết Huyết Đường đều đã phái ra ngoài. Hiện giờ, ở trong môn phái còn có một lão tổ Đan Nguyên Anh Hóa vừa tới từ Hải gia, ngoài ra còn có chưởng môn cũng có cảnh giới Đan Nguyên Anh Hóa Những võ già khác như cảnh giới Phá Toái Hư Không có hơn ba mươi, cảnh giới Chí Tôn có hai trăm…

Xà Xà nhìn thoáng qua Tần Lập, Tần Lập đối chiếu với những gi mình thảm tra nắm được, phát hiện ngoại trừ lão tổ Đan Nguyên Anh Hóa Hải gia vừa tới ra, những cái khác đều không khác gì, người thanh niên này cũng không nói dối.

Tần Lập gật đầu, nhỏ giọng nói với Xà Xà:

- Cho hắn một cái thống khoái đi!

Xà Xà cười hi hi nhìn thanh niên này nói:

- Chúc mừng ngươi! Rốt cuộc ngươi qua cửa, được giải thoát rồi!

Người thanh niên này nằm dưới đất, yếu ớt cười khổ nói:

- Trước khi chết, ta… ta có một vấn đề muốn hỏi… muốn hỏi các người. Cuối cùng các người là ai? Là Nguyệt Diêu Tiên Cung ? Hay là thành Thông Thiên?

Thượng Quan Thi Vũ cùng Xà Xà ngang tàng, làm cho thanh niên này vô thức cho rằng đoàn người này tới từ Nguyệt Diêu Tiên Cung.

Tần Lập nhìn thoáng qua thanh niên kia, lạnh nhạt nói:

- Ta là Tần Lập!

Thanh niên này đầu tiên sững sờ, sau đó ánh mắt sáng lên, bừng tỉnh đại ngộ nói:

- Khó trách, khó trách. Hóa ra ngài là Tần Lập, quả nhiên danh bất hư truyền. Ta chết không oan, không oan!

Nói rồi, lại lẩm bẩm thì thào:

- Không ngờ tới ta lại gặp được vương giả tử đồng trong truyền thuyết. Đan Nguyên Anh Hóa trẻ tuổi nhất. Ha ha ha, chẳng qua là ta đi trước bọn họ một bước mà thôi…

Xà Xà vung tay lên, một tia quang mang bắn vào cổ họng thanh niên này, ngay lúc hắn đang lẩm bẩm thì thào liền chết đi. Lại vung một cồ kình lực, cuốn thi thể hắn ném vào dòng sông, nhanh chóng bị cuốn trôi.

Xà Xà giống như làm một chuyện nhỏ nhặt không đáng nói, nhìn Tần Lập:

- Chúng ta đi vào ngay chứ?

Xà Xà tra khảo thanh niên này, kỳ thật cũng không phải là nàng tàn nhẫn thị sát thế nào, hoặc nàng là một nữ nhân bạo ngược. Tuy rằng Tần Lập chiếm được không ít tin tức về Thiết Huyết Đường, nhưng ít nhiều gì cũng là mấy ngày trước. Nếu như không ép hỏi thanh niên kia, như vậy sẽ không thề nào biết được tổng bộ Thiết Huyết Đường lại thêm một cao thủ Hải gia.

Đồng dạng là cảnh giói Đan Nguyên Anh Hóa, nhưng căn cứ lĩnh ngộ lực lượng pháp tắc sâu cạn, thực lực cũng sẽ bất đồng. Nếu biết trước, vậy tốt hơn là đột nhiên tập kích.

Thác nước đổ từ trên cao xuống, tiếng nước nổ vang rền, mọi người nối đuôi đi vào phía sau thác nước. Tần Lập nhìn thoáng qua Xà Xà cùng Bạch Trung Sơn. cười nói:

- ở bên trong chỉ có hai võ già cảnh giới Đan Nguyên Anh Hóa, mà chúng ta lại có năm người. Chúng ta lén lút đi vào, sau đó ám sát, hay là quang minh chính đại đánh vào, bạo lực

đánh giết tất cả người bên trong?

Ánh mắt Xà Xà lập tức sáng ngời, không ngừng lóe lên như sao trời, nhìn Tần Lập hưng phấn nói:

- Đánh vào đi!

Thượng Quan Thi Vũ cùng Lãnh Dao ở bên cạnh lắc đầu bất đắc dĩ, thầm nghĩ: Quả nhiên là một nữ bạo lực mà!

Bạch Trang Sơn nhìn Tần Lập hỏi:

- Có thể tiến công quang minh chính đại hay sao?

- Chỉ cần có thể ngăn cản ba mươi võ giả cảnh giới Phá Toái Hư Không, có gì không thể?

Tần Lập mỉm cười, trong lòng cũng nghĩ những con cháu Tần gia tinh anh này tiếp nhận lịch lãm đã đủ để họ trưởng thành, nhưng vẫn còn không đủ.

Mưu kế chân chính, là dương mưu (mưu kế bày ra rõ ràng)! Là quang minh chính đại!

Lấy thực lực vô cùng mạnh mẽ, tiến lên đường đường chính chính, mới là việc mà gia tộc chân chính hùng mạnh thích làm nhất.

Còn âm mưu quỷ kế, tính kế tính tới tính lui, cũng không phải không được, nhưng những thứ này nói chung quy là thấp kém. Đều là khi thực lực hơn kém không nhiều, hoặc là không nắm chắc tình huống, mới phải làm như vậy.

Chân chính có được thực lực ngạo nghễ thiên hạ, còn phải tính toán nhỏ nhặt, vậy thật không có ý nghĩ.

Quả nhiên, hai mươi lăm con cháu tinh anh Tần gia còn lại, kể cả Tần Tỏa bên trong đều cảm thấy trong người máu nóng sôi trào. Tuy rằng không nói gì, nhưng ánh mắt đã bán đứng nội tâm của bọn họ.

Thượng Quan Thi Vũ cùng Lãnh Dao tự nhiên là không có ý kiến gì, Bạch Trung Hỏa cũng gật đầu biểu thị đồng ý.

Tần Lập hít sâu một hơi, trầm giọng quát một tiếng. Một cổ Tiên Thiên Tử Khí mạnh mẽ cùng cực, nháy mắt tràn ngập kinh mạch toàn thân. Đến cuối cùng, càng ngày càng mạnh, theo hai tay Tần Lập, ầm ầm đánh ra.

Kình lực đánh thẳng về phía phiến đá phía sau thác nước này.

Ầm ầm!

Một tiếng vang trầm tháp nhưng vô cùng lớn, đánh văng thác nước này ra ngoài. Mọi người chỉ cảm thấy không gian xung quanh một mảnh hỗn loạn, tiệp đó trước mắt lại xuất hiện một khoảng trống kỳ dị.

Tần Lập dẫn đầu đi vào, thân thể biến mất trong khoảng trống kia Mọi người không có bất kỳ do dự gì, đều theo Tần Lập đi vào trong.

Sau khi đi vào, mọi người mới hiểu được vì sao Tần Lập phải hỏi có muốn quang minh chính đại đánh vào hay không. Bởi vi cửa vào, là ở ngay giữa một đống kiến trúc lớn.

Mà cửa vào noi thần bí này, lại bị Tần Lập một kích đánh phế bỏ. Mấy tên đệ tử Thiết Huyết Đường canh gác lối vào, trực tiếp bị đánh thành cặn bã.

Động tĩnh lớn như vậy, lập tức kinh động trên dưới toàn bộ Thiết Huyết Đường, vô số bóng người nhanh chóng bay tới bên này.

Tần Lập khẽ quát một tiếng:

- Các ngươi nghe kỹ, gặp phải người không đánh lại, đừng cậy mạnh, tất cả có chúng ta

đây!

-Rõ!

Hai mươi lăm con cháu tinh, anh Tần gia quát lớn vang rền, sau đó năm người một tổ nghênh đón địch nhân.

Chiến đấu, triển khai trong nháy mắt!

Cùng lúc đó, trong đại sảnh tiệp khách của Thiết Huyết Đường, chường môn Thiết Huyết Đường Hải Phong đang cùng uống trà với một lão già tóc bạc nhưng khuôn mặt hồng hào, xung quanh còn có bảy tám người đang hầu.

- Thất ca! Năm đó từ biệt, chúng ta đã có hơn ba trăm năm không gặp rồi!

Hai Phong như cảm khái nói

- Đúng vậy! Thập Thất à, năm đó gia tộc tìm được nơi bí ẩn này, gia chủ ca ca cho đệ tới đây mở ra môn phái thảnh lập thế lực, lúc đó ta còn có chút không hiểu. Hải gia ta không lô như vậy, vì sao còn phải làm loại chuyện này? Hiện giờ nghĩ lại, gia chủ ca ca mưu tính sâu xa mà. Nếu như không có môn phái đệ âm thầm làm việc, rất nhiêu chuyện gia tộc khó làm, cũng không có cách nào khác.

Lão già tóc bạc mặt hồng kia cười nói:

- Chẳng qua lẩn này huynh tói là muốn nói cho đệ một chuyện. Hẳn đệ cũng nghe nói gần đây Hải gia chúng ta chuẩn bị dựa thế leo lên một tầng thứ, chính là người thanh niên tên gọi Tần Lập mới xuất hiện gần đây.

Hải Phong gật đầu, nói:

- Đệ cũng nghe nói chuyện này, nói Tần Lập kia vô cùng thần kỳ, là vương giả bộ tộc tử đồng gi đó, còn có người nói hắn là người ứng vận theo lời tiên đoán Thân Miếu. Đệ còn nghe nói, người này còn không tới ba mươi tuổi, nhưng đánh bại cả đứa nhỏ Kim Tôn?

Lão già tóc bạc mặt hồng cười khẽ một tiếng, gật đầu nói:

- Không thể nói như vậy, đứa nhỏ Kim Tôn kinh nghiệm thực chiến không được, cũng có chút sơ ý khinh địch. Một thân thực lực của Tần Lập cũng không thể khinh thường. Lần này huynh đi ra, cũng chính là bời sự kiện này. Trước đó đệ báo lên gia tộc, nói muốn diệt thế lực gia tộc Tần Lập, hiện giờ thế nào? Có tin tức truyền về chưa?

Hải Phong lắc đầu, nói:

- Còn chưa có!

Lão già tóc bạc mặt hồng lại hỏi:

- Huyết ma thảo bên Điên Trì quốc không có vẩn đề gi chó?

Hài Phong cười tự tin, nói:

- Thất ca cứ yên tâm đi, bên Điền Trì quốc có lượng lớn cao thủ Thiết Huyết Đường chúng ta tọa trấn. So sánh với người trong thế tục, những cao thủ của chúng ta quả thật tồn tại như là thần. Cho đù có người muốn gây sóng gió, cũng không gây ra nổi gợn sóng. Mấy quốc gia nhỏ xung quanh muốn rục rịch, bị ta phái hai người liền trực tiếp trấn áp.

Lão già tóc bạc mặt hồng cười hài lòng nói:

Thập Thất, trong những năm qua đệ làm rất tốt. Huynh nghĩ tiếp tục như thế qua vài năm nữa, chờ gia chủ ca ca lui xuống, có lẽ đệ sẽ có cơ hội lên làm kế nhiệm gia chủ, cũng sẽ quanh vinh trăm năm đó!

Hải Phong cười cẩn thận, trong lòng hắn đã có suy nghĩ này tù rất lâu, chẳng qua vẫn không nói rõ trước mặt người ngoài mà thôi, hôm nay bị người ta nhắc tới, hắn cũng không muốn nhiều lời làm gì. Bởi vì nói nhiều, làm cho người ta phát hiện tâm tư của hắn, vậy thì không tốt.

Đúng lúc này, xa xa phát ra tiếng nồ ầm ầm, mặt đất giống như đang run rẩy, trần nhà bị chấn động bụi bặm rơi xuống mịt mù.

Hải Phong cùng lão già tóc bạc kia bị bất ngờ ngần ra. Lúc này, có người nhanh chóng chạy từ bên ngoài vào, đứng ở cửa phòng hô gấp:

- Đường chủ! Có người hủy diệt cánh cửa đi thông bên ngoài, đồng thời đánh vào đây!

-Cái gì?

Hài Phong hai mắt trừng thật lớn, thất thanh nói:

- Sao lại thế chứ?

Người đã đánh vào đây, lúc này không cần nói, bên kia tiếng hét rung trời, ngoại trừ người điếc không nghe được ra, người thường đều có thể nghe rõ.

Sắc mặt Hải Phong nháy mắt trở nên tái mét, cực kỳ khó coi. Bên này vừa mới nói nói cười cười, không ngờ tới đã bị người ta lập tức đánh tới cửa. Hơn nữa, cánh cửa đi thông bên ngoài cũng bị hủy diệt, cái này đã không còn là vấn đề mặt mũi nữa, sau này các đệ tử thực lực hoi yếu, muốn đi ra ngoải hoặc trở vào đã là chuyện không thể nào nữa.

Nói cách khác, hủy diệt cánh cửa nơi thần bí, chẳng khác nào cơ bản hủy đi noi thần bí này.

Hải Phong có thể nào không túc giận?

Lúc này lão già tóc bạ kia chợt híp mắt, kinh hô:

- Không ngờ là hắn!

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

——oo0oo——

502. Chương 506: Là Người, Hay Là Thần?

Hài Phong nhìn lão già tóc bạc mặt hồng hào với vẻ mặt ngạc nhiên, hỏi:

- Thất ca nhận biết người tói?”

Sắc mặt lão già hạc phát đồng nhan thập phần khó coi. trầm giọng nói:

- Người tới chính là Tẩn Lập!

- Cái gì?

Hải Phong lần này cả kinh không phải là nhó. trong khoảnh khắc hắn nghĩ đến một loại khả năng, nín giọng nói:

- Đội ngũ ta phái đi Đông phương kia…

- Đừng nghĩ tới nữa, khẳng định đều tiêu hết rồi!

Lão già hạc phát đồng nhan nheo mắt. nhìn trận chiến đấu kịch liệt bén kia, trong mắt lóe sáng, không biết nghĩ đến điều gì.

- Thất ca! Chúng ta mau mau ra ngoài giết bọn chúng đi!

Hải Phong trợn mắt sắp nứt ra la lớn, nơi này chính là nhiêu năm tâm huyết của Hài Phong! Thế trận lớn như vậy. đã có mấy cao thủ Thiết Huyết Đường bị giết chết, nhìn thế mạnh của đối phương quả thực không thê ngăn cản được.

Lão già hạc phát đồng nhan một tay giữ chặt Hải Phong, trầm giọng quát:

- Giết cái gì? Muốn chết sao? Ngươi mở to mắt nhìn kỹ lại xem. thực lực của đối phương cường đại đến cỡ nào! Chúng ta đi mau, mau tìm địa phương trốn đi!

- Thất ca!

Hải Phong giận tím mặt, bởi vì phẫn nộ gương mặt căng đến đỏ bừng, giọng nói của Hài Phong cùng hơi có chút run rẩy:

- Thất ca! Không nghĩ tới huynh lại là hạng người tham sống sợ chết như vậy! Thiết Huyết Đường là tâm huyết cả đời ta! Thiết Huyết Đường không còn. ta dù có sống còn có ý nghĩa gì chứ? Nếu trốn huynh trốn đi! Ta muốn theo các huynh đệ ta chết cùng một chỗ!

Hải Phong nói xong, thét dài một tiếng, phóng thẳng lên không trung, giận dữ hét:

- Tần Lập !!! Đừng giết đệ tử ta. có bản lĩnh đấu với ta đi!

Lão già hạc phát đồng nhan mắt thấy ngăn không được Hải Phong, không khỏi thở dài một tiếng, lắc đầu, thầm nghĩ: "Nếu muốn chết, ngươi tự đi chết đi! Kim Tôn cũng không phải là đối thủ của tiểu tử kia, càng đừng nói vừa nhìn là biết tiểu tử đó không chi là một võ giả Đan Nguyên Anh Hóa, ta thật không muốn đi chịu chết!" Lão già hạc phát đông nhan nghĩ đến đây. thân hình chợt lóe. biến mất ờ trong không khí.

Thế nhưng lão lại không nghĩ tới. ớ trước thần thức cường đại đến biến thái của Tần Lặp kia, động tác này của lão hoàn toàn là vô dụng! Tân Lập truyền âm cho Bạch Trung Sơn, đuổi theo lão già hạc phát đồng nhan, sau đó cười dài một tiếng, mạnh mẽ phóng tới đón đâu Hải Phong.

Một chưởng lực hung mãnh từ Hải Phong phóng ra. kích về hướng Tẩn Lập. Ẩm Huyết kiếm trong tay Tần Lập, phát ra tiếng kêu hưng phân, không né không tránh, phóng vọt lên đón một chưởng của Hải Phong! Ẩm! Giữa không trung bùng phát ra một tiếng nổ vang như tiếng sấm. cổ lực lượng khổng lồ kia lập tức giống như gợn sóng lan tràn công kích ra bốn phương tám hướng, công phá toàn bộ không gian thành mảnh nhò. từng không gian loạn lưu xuyên qua xuyên lại.

Lại nhìn thân mình Hải Phong bị bắn lùi về phía sau cả trăm thước, khóe miệng tràn ra một dòng máu tươi, thần tình, hoảng sợ nhìn Tần Lập. Hắn không thể tưởng tượng, một người trẻ tuổi không đến ba mươi tuổi, cho dù bắt đầu tu luyện từ trong bụng mẹ, cũng đâu có thể tích lũy nhiều công lực như thế? Mà một chưởng này vẫn là đối phương phát sau mà đến trước, chính mình bị bật lui cả trăm thước, mà đổi phương chẳng những không có lui bước nào. ngược lại tiếp tục cầm kiếm phóng vọt lại hướng mình! Tuy nhiên trong lòng Hải Phong vẫn không một chút hối hận, hắn kiên quyết thà chết cùng một chỗ với Thiết Huyết Đường!

Dưới tình huống ung dung không sợ. thực lực của Hải Phong rốt cục cũng bộc phát ra một lần mạnh nhất trong suốt cuộc đời này! Hoàn toàn dùng đấu pháp lấy mạng đổi mạng cùng Tần Lập! Trên bầu trời không ngừng truyền đến tiếng nổ ẩm vang, luồng lực lượng này. chăng những oanh kích không gian chung quanh hai người loạn thành một đổng, mà ngay cả phòng ốc trên mặt đất. tất cả từng mảng từng mảng lớn cũng đểu bị huỷ diệt.

Trên mặt đất từng vết nứt thật lớn. từ dưới chân hai người không ngừng lan ra xa, vỡ ra, giống như một mạng nhện không lồ! Hải Phong bộc phát ra toàn bộ thực lực Đan Nguyên Anh Hóa. hơn nữa ớ dưới tình huống không thiết sống, trong lúc nhất thời Tần Lập quả thật có chút không làm gì được hắn.

Tuy nhiên đây cũng là Tần Lập không có ý sử dụng Bảo Khí. bằng không Ấn Chương vừa ra, lập tức có thể chấm dứt trận chiến ngay. Hơn nữa, thậm chí ngay cả pháp thuật Ngũ Hành trong Tử Khí Quyết Tần Lập cũng không sử dụng. Khó có được cơ hội luyện tập thế này, thực lực của đối phương thực tại không thiếu, hon nữa kinh nghiệm thực chiến phong phú, nếu không nhân cơ hội này luyện tập một chút kỹ năng chiến đấu của mình, thì quả thực chính là một loại lãng phí! Chiến kỹ Cửu Thiên Thập Địa Duy Ngã Độc Tôn này là chiến kỹ thuần túy gặp càng mạnh thì càng mạnh hơn!

Nhằm vào chiêu số của địch nhân, mặc kệ đối phương sử dụng bất kỳ chiến kỹ gì. đểu có thê trực tiếp khắc chế! Thực lực của Tân Lập càng mạnh, loại cảm giác này lại càng rõ rệt. Chiêu số của Hải Phong thế lớn lực mạnh, mỗi một chiêu đểu là đấu pháp không thiết sống, nhìn qua dường như hắn chiêm thế thượng phong, nhưng ai chịu không nôi tự người đó biết! Bời vi mỗi một chiêu hắn vừa mới phát rạ, lại phát hiện đối phương đã tìm được cách phá giải. Nếu không phái Hải Phong sử dụng đấu pháp đổng quy vu tận, chi sợ trận chiến đã sớm kết thúc rồi. Tuy rằng Hài Phong đang trong chiến đấu, nhưng là mắt hắn nhìn bổn

phương tai nghe tám phương, mắt thấy đệ tử Thiết Huyết Đường của mình càng đánh càng giám nhản số, trong lòng hắn không khói cuống cuồng xao động cả lẻn.

Hắn cũng rất thống hận Thất ca nhát gan sợ chết. Rất nhiều năm về trước, thời điểm hai người đều còn là đứa nhò. Thất ca đã như thế. không nghĩ tới. mấy ngàn năm sau, đã đạt tới cành giới Đan Nguyên Anh Hóa, Thất ca vẫn còn ý chí như vậy! Thật sự là tên rác rưởi không có tiền đồ! Hải Phong thầm mắng trong lòng, vừa suy nghĩ vừa né tránh một kiếm của Tần Lập, hắn giận dữ quát to:

- Tần Lập! Ngươi ta xưa nay không oán không cừu, vì sao ngươi tới hủy tông môn ta?

Ngày xưa không oán, ngày nay không cừu? Tẩn Lập nhìn vẻ mặt ngu ngốc của Hài Phong, nguyên vốn không muốn trả lời hắn, tuy nhiên Bạch Trung Sơn bên kia vẫn chua giải quyết được lão già hạc phát đồng nhan. Tần Lập cười lạnh nói:

- Ngươi phái người đi diệt cả nhà ta, giết chết rất nhiêu đệ tử Tần gia ta, ngươi còn dám nói vói ta: ngày xưa không oán ngày nay không cừu sao? Ngươi là kẻ ngu ngốc sao?

- Ngươi… Tiểu tử, hôm nay không cần tánh mạng, bất cứ giá nào ta cũng muốn kéo ngươi cùng chết!

Hải Phong nghiến răng nghiến lợi giận dữ hét.

Tần Lập cười lạnh một tiếng:

- Cũng là ngươi tự mình chết đi, ta còn chưa có sống đủ đâu!

"Ầm!" Một tiếng nổ rung trời từ xa xa truyền đến. lực lượng đó vô cùng khổng lồ. kích thăng vào không gian, toàn bộ địa phương thân bí này. đã sắp bị đám võ giả cảnh giới Đan Nguyên Anh Hóa phá thành từng mánh nhỏ, dường như tùy thời đều có thể hỏng mất.

Hải Phong sửng sốt. đột nhiên nghĩ đến cái gì. cười lạnh lớn tiếng nói:

- Ha ha. Thất ca! Huynh cũng bị ngăn càn lại sao?

Thanh âm truyền ra thật xa. Từ xa xa truyền đến một tiếng hừ lạnh, lạnh đến cực điểm, mang theo một mùi vị hốt hoảng, không phải lão già hạc phát đồng nhan kia còn có thể có ai. Hải Phong cười ha hả:

- Muốn chạy trốn, trốn không xong à? Thất ca! Hãy lấy dũng khí của một nam nhân, theo chúng ta cùng nhau tử chiến đi!

Hải Phong nói xong, hai bàn tay áp lại, một đoàn hỏa cầu cực nóng, bỗng dưng xuất hiện trong tay hắn, sau đó hung hăng ném về phía Tẩn Lập.

- Tiêu tử! Ta đốt cháy ngươi!

- Rốt cục không kìm nổi sử dụng phập thuật công kích rồi sao?

Tẩn Lập hờ hững cười, tiện tay vung lên một cái. một cái chắn màu lam xuất hiện ngăn chặn hóa câu này. ngay sau đó cái chắn màu lam này biến hóa thành vô sổ băng tiễn, cuộn cuộn mãnh liệt bắn về phía Hải Phong. Hải Phong sợ hãi cả kinh, nói:

- Đây là công phu gì?

- Công phu giết người!

Tần Lập quát lạnh một tiếng, trong phạm vi mấy trăm thước chung quanh tất cả hỏa nguyên tố toàn bộ ngưng kết ờ trên tay mình. Ngọn lửa đó gần như nhìn không ra màu sắc gì, nhưng độ nóng cực kỳ đó lại khiến tất cả mọi người đang chiến đấu đều cảm nhận được, quá sợ hãi, đêu thối lui về bốn phía. Hải Phong cũng đứng lặng ớ nơi đó. chính hắn tu luyện chiến kỹ chính là hỏa thuộc tính, mà theo hắn đột phá Phá Toái Hư Không, đạt tới cảnh giới Đan Nguyên Anh Hóa. lĩnh ngộ cũng là hỏa nguyên tố. nhưng đối với loại phương pháp ngưng tụ hòa nguyên tố này của Tần Lập, hắn cũng là chưa từng nghe nói. càng đừng nói là nhìn thấy.

Tần Lập thản nhiên nhìn thoáng qua Hải Phong, nói:

- Ngươi thật ra là một hán tử. đáng tiếc là sinh tại Hải gia!

Nói xong, Tần Lặp nhẹ nhàng đẩy hai tay. lập tức xuất hiện… một màn khiến cho người ta sợ hãi! Trên bâu trời nhìn không thấy ngọn lửa. nhưng lại thấy thân thê Hài Phong chi trong nháy mắt bị hòa tan, vốn chỗ Hài Phong đứng đó, chi còn lại có một hình người bang tro! Làn gió thôi qua lập tức bị tiêu tán, tựa như nơi đó cho tới bây giờ cũng không có xuất hiện người nào!

Đây là công phu gì? Chẳng những đám đệ tử Thiết Huyết Đường trong lòng khó hiểu… trợn mắt nhìn như sắp nứt ra, mà ngay cả người phe Tần Lập bên này. cũng đều bị rung động đến tột đỉnh, đối phương là cường giả siêu cấp cảnh giới Đan Nguyên Anh Hóa! Không ngờ cứ như vậy vô thanh vô tức bị đốt cháy thành tro tàn!

Đây chẳng lẽ cũng là chiến kỹ sao? Hay là thần kỹ? Chiến kỹ Cửu Thiên Thập Địa Duy Ngã Độc Tôn… thật sự cường đại như vậy sao? Công tử hắn rốt cuộc là người, hay là thần? Một chiêu này của Tần Lập, đã hoàn toàn vượt khỏi tri thức về chiến kỹ của võ già Thiên Nguyên Đại Lục, cũng lập tức đánh tan dũng khí ít ỏi còn sót lại trong lòng những người này. Khiển cho trận chiến đấu kế tiếp, xa xa không phấn khích như vừa rồi.

Tất cả mọi người đều bị chấn động đến không biết nên nói cái gì mới phái. Ngay cả Thượng Quan Thi Vũ cũng khiếp sợ không thôi, theo nàng thực lực tăng lên. tự nhiên cũng biết ưu thế thể chất cường đại của bản thân mình là Tiên Thiên linh thể. ở trên đời này. đó chính là mấy ngàn năm thậm chí mấy vạn năm mới có thê thấy một người. Thế mà phu quân mình lại là thể chất gì chứ? Lại làm cho chính một Tiên Thiên linh thể như nàng ở trước mặt hắn, không ngờ ngay cả một chút xíu ưu thế cũng không có! Mắt thấy đuổi kịp hắn, bằng hắn trở thành võ giả cảnh giới Đan Nguyên Anh Hóa, nhưng hiện tại nàng mới đột nhiên phát hiện, chẳng những nàng không đuổi theo kịp Tần Lập. ngược lại khoảng cách giữa song phương càng ngày càng xa! Một thân thực lực của phu quân đã hoàn toàn vượt khỏi nhận biết của nàng! Hắn là thần linh chuyển thế hay sao?

Thượng Quan Thi Vũ nghĩ đến đây. Bên kia lão già hạc phát đồng nhan bị Bạch Trung Sơn áp chế. Vốn thực lực của lão đã không băng lão quái Bạch Trung Sơn sống cả vạn năm này. hơn nữa lại không có cái dũng khí liều chết chiến đấu, thêm vào đó vừa rồi cũng nhìn thấy một màn Hải Phong bị một chiêu của Tân Lập đốt cháy thành tro kia. Trong lòng bị chấn động thật sâu. lão nghĩ rằng mình nhất định phái còn sống trờ về. để truyền báo tin tức này cho Hải gia. bới vì chuyện này quả thực quá trọng yếu: “Cho nên. ta không thê chết được!”

Lão già hạc phát đồng nhan không ngừng tự nhủ trong lòng, thế nhưng lão già râu tóc bạc trắng trước mắt này, tựa như một con quái vật quấn lấy lão không buông tha không nói gì, giống như lực lượng cũng vĩnh viễn sẽ không suy kiệt, một chiêu tiếp một chiêu, như sóng biên không ngừng công kích lão: “Không được, nhất định phải chạy!”Lão già hạc phát đông nhan dường như liều mạng tung một chiêu đánh về phía Bạch Trung Sơn, sau đó xoay người chụp vào hư không một trảo, không gian lập tức bị xé mớ một cái khe thật lớn. thản hình lào già vọt thăng vào giữa cái khe nứt này!

Rốt cục phải chạy ra ngoài không gian tìm đường sống! Trong lòng lão già hạc phát đồng nhan thớ ra một hơi thật dài. có loại cảm giác may mắn sống sót sau tai nạn.

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

——oo0oo——

503. Chương 507: Giết Gà Dọa Khỉ!

Loại tùy ý xé mở không gian, hư không qua sông này, thực rất tùy tiện không biết truyền đua đến địa phương nào. Nhưng vào lúc này lão đã hoàn toàn bất chấp tất cả, mặc kệ như thế nào, trước thoát khỏi hiểm cảnh này rồi tính sau.

Ngay sau đó, sắc mặt lão chợt đại biến.

“Ầm!”

Một tiếng nổ nặng nề vang lên trong tai lão già hạc phát đồng nhan, cảm thấy tinh thần thức hải của mình như bị nổ tung, lão phát ra một tiếng kêu thảm thiết thê lương, ngay sau đó mất đi tri giác.

Thân mình lão già hạc phát đồng nhan trong nháy mắt chìm sâu vào trong hư không này, cái khe không gian trong nháy mắt khép lại.

Cách chỗ lão già này vài trăm thước, Tần Lập từ giữa không trung, một đường rơi thẳng xuống, vẫn là Lãnh Dao phát hiện sự tình có chút không đúng, liền bay thẳng lại đây, ờ thời điểm thân thể Tần Lập sắp rơi chạm mặt đất, nàng đỡ lấy Tần Lập.

- Phu quân! Huynh… huynh không sao chứ?

Nhìn dáng vẻ Lãnh Dao sắp khóc tới noi, Tần Lập lộ ra một nụ cười, khoát tay áo, chậm rãi ngồi dưới đất, thở phào một cái, nói:

- Còn kém như vậy một bậc, người này chạy thật là nhanh, tuy nhiên về sau hắn cũng chỉ có thể trở thành một kẻ ngu ngốc!

Lúc này, lão vượn Bạch Trung Sơn từ không trung hạ xuống, đi tới trước mặt Tần Lập. vẻ mặt xấu hổ nói:

- Công tử! Ngài không sao chứ?

Tần Lập lắc đầu:

- Không có việc gi.

- Đều là ta… Ôi! Không nghĩ tới người nầy liều mạng cũng muốn chạy trốn.

Bạch Trung Sơn vẻ mặt xấu hổ nói, cảm giác phi thường chán nản. Tuy nhiên, lão phi thường cảm thấy hứng thú với chiêu thức gi đó Tần Lập vừa mới dùng để đối phó với lão già hạc phát đồng nhan kia. Bời vì cùng một lúc lão già hạc phát đồng nhan xé mở không gian, chuẩn bị chạy trốn, trong nháy mắt đó Bạch Trung Sơn cảm nhận được một sóng dao động tinh thần cường đại, sau đó đối phương phát ra một tiếng hét thảm, hiển nhiên là bị trọng thương.

- Tinh thần công kích!

Tần Lập nhẹ giọng nói, sau đó chậm rãi nhắm hai mắt lại:

- Ta cần nghi ngơi một lát!

Bạch Trung Sơn trầm giọng nói:

- Công tử yên tâm, ta sẽ giết sạch bọn chúng!

Nói xong, thân mình hóa thành một luồng sáng trắng nhằm thẳng về phía những tên đệ tử còn thừa lại của Thiết Huyết Đường.

Không hoàn thành nhiệm vụ công tử giao phó, còn làm cho công tử thiếu chút nữa bị thương, tâm tình Bạch Trung Sơn lúc này thập phần tồi tệ, lão phóng vọt vào trong đám đệ tử Thiết Huyết Đường đại khai sát giới.

Bên kia đám người Thượng Quan Thi Vũ cùng Bạch Trung Hỏa, đều vô cùng quan tâm tới Tần Lập, lại thấy Bạch Trung Sơn nồi giận đùng đùng quay lại tàn sát, liền biết Tần Lập hắn là không có gì đáng ngại.

Trong nháy mắt vừa rồi, Tần Lập gần như là thuấn di hơn một ngàn thước, sau đó chính là lão già kia hét thảm một tiếng, rồi Tần Lập từ trên không trung rơi xuống.

Ai nấy đều trông thấy nhưng không ai hiểu được rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Chỉ có số ít người cảnh giới đạt tới mức độ nào đó, mới biết được vừa rồi nhất định là Tần Lập đã dùng tinh thần công kích.

Lãnh Dao ngồi ở bên người Tần Lập, khẽ cắn bờ môi, trong lòng thầm nghĩ: ‘Ta thật sự là vô dụng, đến hiện tại vẫn như trước không thể chia sẽ gánh nặng cho phu quân. Nghe nói Bộ tỷ tỷ mấy người hiện tại thực lực cũng đều rất giỏi, ta cũng không thể để thấp hơn họ.”

Như là biết trong lòng Lãnh Dao nghĩ đến điểu gì, Tần Lập đưa tay vuốt khuôn mặt mịn màng của Lãnh Dao, cười nói:

- Muội đã rất ưu tú rồi! Nếu Tần gia không có muội, tuyệt đối sẽ không phát triển được như hôm nay. Hơn nữa, thực lực của muội tăng lên, đủ đề cho vô số người tự xưng là thiên tài phải cảm thấy xấu hổ!

- Nhưng muội... muội muốn trợ giúp huynh phần nào!

Lăng Dao ngẩng đầu, sắc mặt đỏ ừng ngưng mắt nhìn Tẩn Lập, trong mắt tràn ngập thâm tình.

- Nàng ngốc! Muội luôn luôn là người trợ giúp ta quan trọng nhất, không người nào có thể thay thế!

Tần Lập nhẹ giọng nói.

Lúc này, chiến cuộc bên kia gần như đã kết thúc.

Bên phía Thiết Huyết Đường, hai võ giả cảnh giới Đan Nguyên Anh Hóa, một bị đốt thành tro, người kia sinh tử không biết, còn lại những võ giả Phá Toái Hư Không cùng cảnh giới Chí Tôn này, tất cả đều đánh mất dũng khí để tiệp tục liều mạng, tất cà đều quỳ trên mặt đất... đầu hàng.

Có người dẫn đầu, tức có người đi theo! Đúng là vẫn còn số ít người thà chết chứ không chịu khuất phục, tuy nhiên đều đã chết.

Lúc này Tần Lập đã khôi phục năng lực hành động, vừa rồi trong thoáng chốc đó, gần như rút sạch toàn bộ lực lượng có trên người Tần Lập. Đầu tiên là thuấn đi ra ngàn thước, sau đó lại cách vài trăm thước ngưng tụ tinh thần lực oanh kích tinh thần thức hải của lão già hạc phát đồng nhan. Tinh thần thức hải khổng lồ phong phú của Tần Lập trong nháy mắt thiếu chút nữa khô cạn.

Mãi cho đến hiện tại, Tần Lập vẫn còn cảm giác trong đầu trống rỗng, dường như cái gì cũng không có. Hắn không khỏi tự cảnh báo trong lòng, lần sau ngàn vạn lần không thể chơi kiểu như vậy nữa.

"Tinh thần lực của minh nhìn như vô cùng mạnh mẽ, nhưng chung quy không phải là Thần, chưa đạt được tới loại cảnh giới chi dùng thần niệm liền lập tức giết chết đối phương."

Tần Tỏa đi lại gần Tần Lập, chỉ những tên buông vũ khí đầu hàng, nói:

- Những người đầu hàng đó, làm sao bây giờ?

Bọn họ vốn tới đây chính là báo thù rửa hận, sau khi trải qua giết chóc một hồi ở Tần gia, ở địa phương thần bí, cùng với Điền Trì quốc rồi tới trận giết chóc vừa rồi này. Sau mấy trận chiến mối hận ý trong lòng cũng đã giải tòa không còn nhiều lắm.

Nêu những người này điên cuồng phản kháng, vậy thì có giết chết bọn chúng tự nhiên cũng không có bất cứ gánh nặng gì về tâm lý. Thế nhưng những người này bị dọa cho tan nát lá gan, đến ngay cả võ giả cảnh giới Phá Toái Hư Không, cũng không đánh, quỳ ở đó đầu hàng.

Giết kẻ không phản kháng, trà phi là hạng ma đầu khát máu, người bình thường vẫn sẽ có gánh nặng về tâm lý.

Tần Lập liếc mắt nhìn Lãnh Dao bên người một cái, Lãnh Dao ngầm hiểu liền từ trong chiếc nhẫn trữ vật lấy ra một lọ đan dược, đưa cho Tần Tỏa, thanh âm giòn tan nói:

- Đan dược này tên là Não Thần Đan, mỗi năm dùng một lần, một lần dùng một viên, lại vừa bảo đảm được mạng sống nếu không phát tác Còn như nổi lòng phản bội, sẽ bị tra tấn ba ngày ba đêm mới có thể chết đi.

Thanh âm của Lãnh Dao không có che dấu chút nào, bị đám người đầu hàng đang quỳ kia nghe thấy, trong đám người lập tức có rất nhiều người giận tím mặt, đều ngẩng đầu vẻ mặt oán độc nhìn Lãnh Dao, trong lòng đều suy nghĩ: "Một nữ nhân xinh đẹp, không ngờ lại ác độc như thế! Đây không phải rõ ràng là khống chế chúng ta biến chúng la thành con rối hay sao?"

- Các huynh đệ! Chúng ta vì muốn giảm bớt thương vong cho hai bên, nên có hảo ý đầu hàng, không nghĩ tới người ta chăng những không cảm kích, không tin tưởng chúng ta, không ngờ lại còn xuất ra thứ kịch độc như thế muốn khống chế chúng ta, độc chết chúng ta, chúng ta cũng không phải kẻ ngu ngốc, cùng với bị tra tấn chết, không bằng liều mạng với chúng!

- Đúng! Không bằng liều mạng, giết một tên hòa vốn, giết hai tên còn có thể được lời!

- Liều mạng với bọn chúng! Ta cũng không tin chúng ta nhiều người như vậy, vây công mấy người bọn chúng, còn không giết chết được một tên?

Nhóm người đang quỳ đầu hàng này chừng hai ba trăm, trong đó có bảy tám người rống giọng kêu gào xúi giục, hai ba trăm người này bắt đầu xao động cả lên.

Xà Xà hừ lạnh một tiếng, thân mình hóa thành một luồng gió xoáy màu đen, vọt vào giữa đám người đang quỳ ở đó, trong nháy mắt xông xáo giữa đám người, sau đó chợt nghe vài tiếng kêu trầm đục, bảy tám người vừa rồi kích động đám đông kia, bị Xà Xà bắt lấy khống chế tất cà, đồng thời ném ngã lăn trên mặt đất.

Sau đó Xà Xà cười lạnh nói:

- Giết chết chúng ta một người? Bằng vào đám rác rười các ngươi này à! Công tử nhà ta nhân từ, không muốn chém tận giết tuyệt bọn ngươi, khống chế các ngươi đó là xem trọng các ngươi lắm rồi! Các ngươi sao không tự mở to mắt nhìn lại xem, chúng ta khi đến đây bao nhiêu người, hiện tại còn bao nhiêu người? Dựa vào đám rác rưởi các ngươi này, giết được một người của chúng ta sao?

Xà Xà vừa mới ra tay trong nháy mắt, chế trụ bảy tám người này, không ngờ toàn bộ đều là võ giả cảnh giới Phá Toái Hư Không, kết quả này so với lời nói của nàng còn có lực chấn động han.

Phải biết rằng, những người này tuy rằng hạ vũ khí đầu hàng, nhưng cũng không có bị phong tòa công lực, mà ngay cả cơ hội phản kháng cũng không có, trong nháy mắt đã bị người ta bắt lấy.

Tuy rằng có thể nói Xà Xà tập kích bất ngờ, nhưng một người hai người bị bắt lấy, còn có thể xem như đánh lén, nhưng bảy tám người… Ai dám nói nàng là đánh lén?

Hơn nữa theo lời Xà Xà nói, đám con cháu Tần gia này đến bao nhiêu người, hiện tại vẫn là bao nhiêu người đó, mặc dù có bị thương vài người, nhưng hoàn toàn đều là vết thương nhẹ vẫn đầy đủ đứng ở tại chỗ, dang lộ vẻ mặt trào phúng nhìn bọn họ.

- Các ngươi… các ngươi muốn làm gì? Chúng ta đã đầu hàng, chúng ta tay không tấc sắt, các ngươi chẳng lẽ muốn giết chúng ta hay sao? Chẳng lẽ chúng la bất mãn cũng không được phép phát ra vài câu hay sao?

Một võ giả bị Xà Xà chế trụ ném ra ngoài lớn tiếng kêu gào, cố sức che dấu nội tâm hắn đã bắt đầu sợ hãi.

Xà Xà nhìn thoáng qua Lãnh Dao, sau đó hỏi:

- Muội muội! Não cái gì đan của muội này, có phương pháp nào thúc giục nhanh chóng hay Không?

- Não Thần Đan.

Lãnh Dao nói:

- Có phương pháp thúc giục hiệu lực nhanh chóng: chỉ cần cho người dùng, đồng thời đưa nguyên lực vào trong thân thể hắn cuồn cuộn không ngừng, sẽ nhanh chóng thúc đẩy dược hiệu…

- Tốt! Không cần nói nữa!

Xà Xà nhìn TầnTỏạ, nói:

- Đưa lại đây một viên!

Lúc này Tần Tỏa đã biết Xà Xà muốn làm gì, nghiêng đầu nhìn thoáng qua Tần Lập, thấy Tần Lập không có tỏ ý gì, Tần Tỏa mở bình đan dược lấy ra một viên giao cho Xà Xà.

Xà Xà cầm viên độc dược, mặt không chút đổi sắc đi tới chỗ tên võ giả Phá Toái Hư Không kêu gào to nhất, một đám người quỳ bên kia, giờ phút này lặng ngắt như tờ, tất cả đều lộ vẻ mặt sợ hãi nhìn mỹ nữ hắc y vừa đẹp vừa lạnh như băng này.

- Ngươi… ngươi… ngươi muốn làm gì? Nói cho ngươi biết ta là bàng chi Hải gia! Ngươi giết ta, Hải gia sẽ không bỏ qua cho ngươi!

- Hải gia cho tới bây giờ cũng chưa từng muốn bỏ qua cho chúng ta!

Xà Xà vừa nói, vừa ngồi xổm xuống, giơ tay sờ cằm người này, bóp miệng hắn, sau đó thồ bạo nhét viên độc dược vào miệng người này, lại đẩy cằm của hắn hướng lên trên, viên độc dược vừa vào miệng lập tức tan ra, người này vừa định phun ra ngoài, lại bị Xà Xà hung hẵng tát một cái trên mặt. kìm lòng không được nuốt trọn toàn bộ dược vật xuống bụng.

Xà Xà cầm lấy tóc người này giữ hắn lại, sau đó một chưởng chụp trên lưng người này, nguyên lực hùng hậu cuồn cuộn không ngừng đưa vào trong thần thể hắn.

Không lâu sau, chi thấy trên trán người này, bắt đầu toát ra mồ hôi lạnh, khớp hàm đầu tiên là cắn thật chặt dường như không muốn để phát ra âm thanh.

Xà Xà không có dừng tay, tiệp tục đưa nguyên lực vào trong kinh mạch của hắn. Hai hàm răng trên dưới của hắn bắt đầu đánh vào nhau.

Cốp Cốp Cốp Cốp…

Thanh âm này, giống như tiếng chuông báo tử, đám người quỳ phía dưới kia, cùng với mấy tên võ giả bị Xà Xà bắt ra chế trụ, tất cả đều xám mặt như màu đất, bọn họ từ trên vẻ mặt tên bị Xà Xà bắt uống Não Thần Đan, có thể nhìn ra hắn chịu đựng thống khổ đáng sợ đến cỡ nào.

- A giết ta đi… Cầu xin ngươi… giết ta đi, cho ta chết thống khoái đi… Ta… ta không chịu nổi. ..đau chết mất mau giết ta… giết ta…

Rốt cục, hai mắt người này chảy ra hai hàng huyết lệ, bắt đầu điền cuồng gào thét lên.

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

——oo0oo——

504. Chương 508: Rốt Cuộc Là Cái Gì?

Xà Xà thấy thế liền vội vàng rụt tay mình về, đứng dậy. vẻ mặt đầy chán ghét, hơi ngưng thân một cái, thủy nguyên tố ngưng tụ chung quanh, trước người nàng xuất hiện một cái bong bóng nước, sau đó xòa một cái, bong bóng nước xà nước ra, Xà Xà dùng sức tẩy rửa hai tay của mình.

Một màn này lại làm cho đám người quỳ ở đó càng thêm kinh sợ, giờ phút này đám người đó đều ở trong lòng chửi má nó không biết bao nhiêu lần, thẳm nghĩ Hải gia rốt cuộc gặp phải là thuộc hạng người gì đây? Như thế nào đều khủng bố như vậy?

- Giết ta đi… giết ta đi…

Gã võ già bị Xà Xà ép uống Não Thần Đan lăn lộn quay cuồng trên mặt đất. điên cuồng xé rách thân thể của chính mình. Một lát sau. cả mặt mày cùng thân mình hắn đêu bị cào cấu đến máu thịt lẫn lộn. không còn chút khí lực nào. Đây cũng không phải vì bị Xà Xà chế trụ, mà là tác dụng của Não Thần Đan, một khi phát tác lên sẽ làm cho cà người không dậy nôi chút khí lực nào.

- Hắn phải chịu đựng như vậy qua ba ngày mới chết à?

Xà Xà với vẻ mặt nghi hoặc nhìn Lãnh Dao hỏi.

Lãnh Dao trả lời với giọng trong trẻo nhưng lạnh lùng:

- Dưới tình huống bình thường, một khi Não Thân Đan phát tác sẽ làm cho người ta liên tục cào phá da thịt của mình, khí lực cũng không có. Buộc phải chịu đựng cái loại thống khổ như vạn con kiến cắn xé trái tim này. Tuy nhiên vì ngươi dùng lực không tốt. có điêu cô gắng chịu đựng một ngày thì không thành vấn để!

- ổ! Thì ra vấn đề là do ta.

Xà Xà có vẻ thất vọng nói:

- Vậy lần sau ngươi nói cho ta biết, nên khống chế như thế nào nha!

Hai mỹ nữ tuyệt trần không hề nhìn gã đệ tử Thiết Huyết Đường lăn lộn quay cuồng trên mặt đất. phát ra tiếng kêu la thảm thiết thê lương, mà lại ở tại đó thảo luận về công hiệu của Não Thần Đan. Tân Tỏa trông thấy da đâu cũng có chút co giật.

Tuy nhiên để Tẳn Tỏa cảm thấy có điều kỳ quái là hai mươi lăm tên con cháu tinh anh Tần gia phía sau hắn. cả một đám trên mặt không một chút đổi sắc, chết tiệt! Nhìn thật kỹ. còn có thể từ trong mắt không ít người thấy vẻ hưng phấn trong đó.

Tẩn Tòa quay nhìn một vòng, vẫn không thể từ trong mắt một người nào phát hiện nửa điểm vẻ đồng tình thương cảm. Hắn không khỏi nhớ tới câu nói của Tần Lập kia: "Nhân từ với địch nhân, là tàn nhẫn với chính mình!" Tần Lập còn kê câu chuyện xua: "Nông phu và con rắn!" Dần dần Tẳn Tỏa nghĩ thông suốt, vì cái gì mình không thể trớ thành thành viên trong ba mươi tên con cháu tinh anh Tần gia. Đây không chi là vấn đề thực lực.

Lãnh Dao lắc đầu nói:

- Loại lực đạo này ta cũng không có nắm giữ, đan dược này ta cũng chưa có dùng lần nào. chỉ là cảm thấy hay hay mới luyện chế ra thử. Nếu không, ngươi có thể tìm tiếp một tên khác thử xem!

- Cũng đúng!

Mắt Xà Xà sáng rực lên. ánh mắt chiểu xuống bảy tám tên vừa mới bị nàng khống chế ném ra này.

- Tha mạng… ta sai lầm rồi, cô nãi nãi tha mạng… ta nguyện ý đầu hàng, nguyện ý ăn độc dược này. nguyện ý thề trung thành với các ngài, ngàn vạn lần đừng làm cho ta giống như hắn mà!

- Chúng ta sai lầm rồi, chúng ta đểu nguyện ý ăn thuốc này. đừng giày vò chúng ta…

Bảy tám người này, không có một người nào biểu hiện ra dũng khí "không bằng liều chết" mà bọn họ vừa mới tự mình nói ra. tất cả đêu là vẻ mặt cầu xin nhìn đám người Xà Xà. Chỉ sợ ớ trong lòng bọn họ. cả đời đểu sẽ lưu lại bóng ma ngày hôm nay. Nếu như… bọn họ còn có thể có người nối dõi. cũng nhất định sẽ báo cho hậu thế răng: "Ngàn vạn lân đừng xem những người này là địch, thời điểm thực lực không bằng người, tuyệt đối không thể cậy mạnh…"

Xà Xà cười lạnh vài tiếng, phất tay một cái trực tiếp đánh chết tên đang không ngừng lăn lộn kêu rên thanh âm đã khàn khàn trên mặt đất.

Sứ mạng của hắn đã hoàn thành, tiếp tục tra tấn hắn, chỉ có thể tỏ ra nhóm người mình này quá mức âm độc ác độc. mà gần như cũng giống vậy.

Quá nhiên, người này vừa chết, không ít người đều lộ ra vẻ mặt như trút được gánh nặng.

Tần Tỏa cho người đi phân phát Não Thần Đan. xong canh chừng những người này ăn vào. như thế cũng mất vài canh giờ mới làm xong chuyện này. Cũng may mà Lãnh Dao lúc trước luyện chế đan dược số lượng khá nhiều, chừng hơn một ngàn viên. Nói cách khác, thật đúng là không đủ vào đâu.

Cũng có một số thực lực không đến cảnh giới Chí Tôn. rõ ràng cũng không cần cho ăn loại dược vật này. bởi vì cho dù để bọn họ ờ lại chỗ này. bọn họ cũng căn bản không ra được cửa ra vào đã bị Tần Lập phá nát.

Chi có người thực lực đạt tới cảnh giới Phá Toái Hư Không, mới có thể xé mở không gian rời địa phương thần bí này được. Bởi vậy, một số lão già phụ nữ và trẻ em Thiết Huyết Đường bên này, Tần Lập bọn họ cũng không động tới người nào.

Dù sao cứ cho bọn họ ở trong này tự cấp tự túc. cũng không đói chết, vậy cứ để bọn họ tự sinh tự diệt là được. Tuy rằng không làm ra loại chuyện đồ sát cả nhà người ta thực sự. nhưng chuyện trợ giúp gia quyên cùng hậu nhân của cừu địch như vậy, Tần Lập cũng không muốn làm.

Sau khi kiểm kê, võ giả cánh giới Phá Toái Hư Không của Thiết Huyết Đường đầu hàng tổng cộng mười bảy người, còn lại đều đã chết; cảnh giới Chí Tôn có tám mươi ba người; số còn lại chi là võ giả dưới Chí Tôn. Toàn bộ số võ giả dưới Chí Tôn. Tần Lập đều lưu lại ớ trong khu vực địa phương thần bí này. nói cho bọn họ. một năm sau sẽ có người đưa tới cho họ Não Thẩn Đan, sau đó sẽ mang bọn họ rời đi.

Bời vì một năm sau, thế lực của Tần gia. cũng đã đạt tới trình độ đủ để khống chế cùng tiêu hóa những người này. Những võ giả cảnh giới Chí Tôn và cảnh giới Phá Toái Hư Không mới là chủ lực. ít nhất, đây cũng là một lực lượng cường đại. Hơn nữa, ở thời điểm đối mặt với Hải gia, để cho bọn họ đi tiên phong, không biết người của Hải gia khi nhìn thấy sẽ là một bộ mặt như thế nào đây?

Suy nghĩ cẩn thận, Tần Lập vẫn là quyết định trước đưa nhóm người này về chỗ địa phương thần bí của Tần gia. tạm thời hắn cũng không muốn cho chuyện Não Thẩn Đan lan truyền ra ngoài. Hải gia gieo trông huyết ma, còn phải chọn một tiêu quốc thế tục cách xa địa phương cực Tây. đồng thời thông qua môn phái khống chế để làm loại chuyện này.

Một khi chuyện Não Thẩn Đan lan truyền ra ngoài, vậy chính mình thật sự sẽ trờ thành cái đích cho mọi người chỉ trích. Cũng không phải là nói những người đó có bao nhiêu chính nghĩa, mà là bọn họ sẽ có cảm giác sợ hãi.

Bọn họ sợ hãi có một ngày Tần Lập cường đại lên rồi. cũng sẽ buộc bọn họ ăn loại đan dược tà ác Não Thần Đan này để khống chế.

về phần những người lưu lại bên trong chỗ địa phương thần bí này, bới vì lối vào đã bị hủy. dù có ngoại nhân muốn tiến vào, cũng không thê tìm được cửa vào. Tùy tiện xé mở không gian, tiến vào không chừng chính là tới một địa phương khác. Đến ngay cả Tần Lập, cũng phải nhớ kỹ chuẩn xác tọa độ lối vào. lân sau đến đây mới có thê trực tiếp xé mở không gian tiến vào đúng chỗ.

Hơn nữa, điểu quan trọng nhất là: kỳ thật Tần Lập còn biết rõ một chuyện, trên bản đan phương thái cổ kia, đích xác có ghi lại rất nhiều đan dược rất độc ác. ví dụ như Hắc Ma Đan kia, ngay cả đại năng siêu cấp cảnh giới Địa Tiên, võ giả cảnh giới Lôi Kiếp đều phải sợ thứ đó. một viên có thể độc chết cả một đám.

Nhưng Tần Lập nhớ là từ trước tới nay chưa từng nhìn thấy qua bất cứ văn tự nào liên quan tới Não Thần Đan. Cho nên. Tân Lập vừa rồi vẫn luôn hoài nghi, tuy nhiên thấy bộ dáng trịnh trọng của Lãnh Dao kia. lại không giống như là giả dối.

Cho đến lúc con cháu Tần gia mang theo một đám người Thiết Huyết Đường rời khỏi địa phương thần bí này, Tần Lập mới tìm được cơ hội. gọi Lãnh Dao lại, hòi:

- Não Thần Đan… thật sự có công hiệu như muội nói vậy sao?

Lãnh Dao đua ra vẻ mặt vô tội nhìn Tần Lập gật gật đầu, nói:

- Đương nhiên mà!

"……" Tần Lặp hết ý kiến, nhìn Lãnh Dao:

- Như thế nào cho tới bây giờ ta không nghe muội nói qua?

- Huynh cũng không hỏi qua mà!

Trong đôi mắt cực xinh đẹp của Lãnh Dao đầy vẻ vô tội. ngay sau đó dần dần hiện ra một chút ý cười, rồi bật cười rộ lên, cười một hồi lâu, nàng mới nói:

- Còn tưởng răng huynh sẽ không hỏi tới chứ! Đang muốn tìm cơ hội nói cho huynh rõ chân tướng, không nghĩ tới huynh cũng có lúc không kìm nổi tò mò.

- Hi hì!

Tần Lập ngây ngô cười hai tiếng, bị nữ nhân của mình xem thường, cứ tiếp nhận có gì ghê gớm chứ.

Lãnh Dao khẽ thở dài một hơi. nói:

- Làm gì có loại độc dược thế này, cho dù là có, nếu muốn luyện chế. trước tiên muội cũng sẽ nói trước với huynh rồi! Đan dược ác độc như thế, luyện chế ra chi sợ ngay cả con cháu Tần gia chúng ta cũng sẽ có nghi ngờ. bọn họ sẽ nghĩ tới bên trong thức ăn của bọn họ. ngày nào đó có thể cũng bị cho loại dược vật này vào hay không.

- Vậy sao trước mặt mọi người muội còn nói ra.

Tần Lập có chút khó hiểu nhìn Lãnh Dao.

Lãnh Dao mỉm cười, kéo cánh tay Tần Lập. đá văng một hòn sòi nhó dưới chân, khoan thai nói:

- Đây là muội giúp huynh thử một chút tâm tình của đám con cháu tinh anh huynh lựa chọn ra mà thôi! Muội nhìn ra được những người này. đêu là huynh trọng nhiệm sau này. Gia tộc này. tuy rằng là đại ca Tần Tỏa quản lý. nhưng trên thực tế. ai nấy đều biết, huynh mói là trung tâm của gia tộc. Tuy rằng huynh không có dã tâm, nhung về sau… về sau chúng ta…

Lãnh Dao đó mặt. ngượng ngùng nói:

- về sau chúng ta có con cháu, Tần Tỏa đại ca cũng có con cháu, giữa bọn chúng có thể dẫn tới tranh chấp hay không? Tuy rằng, chúng ta cũng không hề hứng thú vói quyền lực trong gia tộc. nhưng muội lại hy vọng đám con cháu tinh anh huynh lựa chọn ra này, chỉ nghe theo mệnh lệnh của một mình huynh!

Nhìn bộ dáng Tần Lập có chút sững sờ, Lãnh Dao chậm rãi nói tiếp:

- Đây là một cái mầm móng cực hạn của muội cùng Thi Vũ tỷ tỷ nghĩ ra! Chúng ta có thể không cần bất cứ quyền lực gì trong gia tộc. nhưng chúng ta còn ở trong gia tộc này. thi phải duy trì địa vị siêu nhiên cho đến lúc chúng ta không muốn ở lại gia tộc nữa mới thôi!

Trong lòng Tần Lập dâng lên một mối cảm động, những năm gần đây. chính mình vẫn luôn hối hả ngược xuôi, trong nhà cũng chi có Thi Vũ. Lãnh Dao. cùng với cha mẹ lo liệu đủ thứ chuyện liên quan tới mình.

Nghĩ vậy Tần Lập ôm thân thể yếu ớt của Lãnh Dao vào lòng, nhẹ giọng nói:

- Vất vả cho muội rồi!

Lãnh Dao mim cười, nói:

- Huynh phải nói là vất vả cho chúng ta, còn có Thi Vũ tỷ tỷ. Nàng cũng lặng lẽ làm rất nhiêu chuyện, bằng không huynh cho là chỉ dựa vào vũ lục. ở trong gia tộc huynh có thể có được danh vọng cao như vậy hay sao?

Tần Lập gật gật đầu, không nói gì, chỉ yên lặng ôm sát Lãnh Dao trong lòng.

Một lát sau, Tần Lập bỗng nhiên nhớ tới vấn đề mình vừa nghĩ tới. hỏi:

- Nếu không là cái gì Não Thân Đan. vậy muội cho người nọ ăn thứ gi đó. rốt cuộc là thứ gì?

- Không có gì đâu, chi là một loại đan dược tăng cường thực lực bình thường thôi!

Lãnh Dao cười nói tiếp:

- Chi có điều loại đan dược này cần phối họp dùng chung với một vài loại đan dược khác, nếu dùng riêng lẻ sẽ trúng độc. mà thời gian trúng độc. vừa lúc là một năm sau. Nói cách khác, một năm sau nếu không dùng giải dược, bọn họ kỳ thật sẽ chết… Tuy nhiên, chỉ cần dùng giải dược thì không có việc gì. về phần nói một năm sau. đến lúc đó. tin rằng những người này hẳn đã đôi tâm tính rồi, cũng sẽ cải tà quy chánh, nếu thật sự còn có ý muốn tim phiền toái, chi có thể xử lý dọn sạch thôi!

Tần Lập lúc này. cũng chỉ có thể bất đắc dĩ lắc đầu cười khổ. thầm nghĩ: “Người này cũng không hay nói dối, ngẫu nhiên nói một lần, không ngờ ngay cả chính mình cũng bị lừa gạt.”

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

——oo0oo——

505. Chương 509: Hải Gia Cũng Không Phải Đoàn Kết Như Một.

Nơi Cực Tây Hải gia.

Gia chủ Hải Thế Hùng giận giữ trên hội nghị gia tộc. quá thực chính là giận không thể át, trong phòng hội nghị thật lớn chỉ có thể nghe thấy một mình lão gầm gừ.

- Các ngươi là làm như thế nào? Ta đã nói với các ngươi thế nào? Huyết ma? Loại đồ vật này, như thế nào có thể lấy đến quốc gia thế tục gieo trồng? Ta đã sớm nói. muốn Thiết Huyết Đường mua một mảnh đất ở Điền Trì quốc, tụ mình trồng trọt. Bọn họ đều đã làm cái gi? Cậy mạnh đi hủy một quốc gia là chủ ý của ai? Quả thực chính là ngu không ai bằng. Quốc gia thế tục là có thể tùy ý khi dễ sao? Hiện tại thì hay rồi! Thiết Huyết Đường bị Tẩn Lập diệt, chuyện huyết ma mất thấy đã không thể giấu được. Các ngươi tự nghĩ xem. tín nhiệm của ta đối với các ngươi có phái bị các ngươi coi là một loại dung túng? Gia tộc lớn như vậy. ta giao chuyện trọng yếu như vậy cho các ngươi xử lý, các ngươi liền cho ta một kết quá như vậy sao?

Một đám người đông nghịt phía dưới đều lặng ngắt như tờ. Hải Kim Tôn ngồi bén cạnh Hải Thê Hùng, mặt không chút thay đôi. môi mím chặt.

Hải Thế Hùng hít sâu một hơi, giơ giơ một tờ giấy trong tay lên. nói:

- Nghi là bị Tẩn Lập tiêu diệt, noi thẩn bí của Thiết Huyết Đường bị hủy. không thể tiến vào, nghi là bị người giết sạch không còn… Nghi… nghi… Các ngươi trà bỏ nghi ngờ. võ đoán thì còn có thể đua ra chút chứng cớ xác thực hay không?

Lúc này. phía dưới vang lên một thanh âm nho nhó:

- Gia chủ. có thê! Ta có thê chứng minh đoàn người Tần Lập đích xác từng tiến vào Điền Trì quốc, hơn nữa giết sạch Thiết Huyết Đường ờ Điền Trì quốc, trực tiếp cướp chính quyên. Đến hiện tại, còn có năm tên con cháu Tần gia ở lại Điền Trì quốc…

- Chúng ta đây lập tức phái người đi giết bọn họ.

Lại một người Hải gia nói.

- Giết cái rắm!

Hải Thế Hùng chưa bao giờ nói lời thô tục trước mặt mọi người, rốt cục không kìm nổi. Lão nhị người lên tiếng, là một Chấp sự cao cấp của Hải gia, địa vị rất cao, phụ trách một màng lớn công việc làm ăn của Hải gia. Hải Thế Hùng lấy tay chi vào người này. cả giận nói:

- Ta hiện tại thật hoài nghi ánh mắt của mình, đưa ngươi đặt lên vị trí Chấp sự cao cấp có phải là một quyết định chính xác hay không. Giết giết giết, ngươi chi biết giết. Giết mấy tên con cháu Tần gia có ích lợi gì? Tẩn Lập thì sao? Tần Lập không chết, giết người nhà của hắn trừ bỏ có thể chọc giận hắn, còn có thể chiếm được ích lợi gì?

Vô tình, Hải Thế Hùng đã hoàn toàn từ không coi tên thanh niên Tần Lập vào trong mắt. đến hiện tại đã đặt ớ vị trí ngang hàng với mình. Chuyên biến này, bản thân lão có lẽ không nhận thấy được, nhưng Hải Kim Tôn ngồi bên cạnh lại rõ ràng cảm giác được.

Người phía dưới lúc này ấp a ấp úng. rốt cục không dám nói tiếp nữa. Câu nói đầu tiên đã dẫn hóa lên đâu mình, không khỏi trong lòng thâm hận bản thân lắm miệng.

Hải Thế Hùng trầm mặc một hồi. tiếp theo giọng âm u nói:

- Chuyện thứ hai. ta cũng vừa mói nghe nói. Các ngươi hiện tại có một số người, có năng lực a! Mượn tên tuổi Hải gia, làm một số chuyện tổn hại thanh danh Hải gia. Có người nào chủ động đứng ra thừa nhận chuyện này hay không?

Đám người phía dưới một hồi ngạc nhiên, nhìn lẫn nhau. Nếu nói chuyện thứ nhất Hải Thê Hùng nói chính là sai lâm về sách lược, làm sai chuyện, như vậy chuyện thứ hai này, tính chất có thể có chút nghiêm trọng.

Nếu nói nhẹ thì là dĩ quyền mưu tư (dùng quyền lực trong tay để mưu lợi cá nhân), nếu nói theo hướng nghiêm trọng thì đó là: Bán đứng gia tộc a. Ai là người bán đứng gia tộc?

Phản đồ!

Trong đám người, một lão già tuổi chừng bảy mươi, chậm rãi đứng dậy, ho nhẹ một tiếng:

- Gia chủ, là lão hủ dạy đồ đệ không nghiêm, khiển cho liệt đồ (đồ đệ kém; đồ đệ hư)

mạo danh Kim Đại Sư. chế tác Linh Khí thấp kém đi bán, sau khi bị người vạch trần, không ngờ mượn danh nghĩa Hải gia thuê sát thủ. Trước sau thuê sát thủ. sát thủ xếp thứ bảy bảng Tào Hồng, sau khi Tào Hồng thất bại biến mất lại thuê sát thủ xếp thứ ba Thiên Nhai. Thiên Nhai dường như cũng bị đánh bại, bởi vì Tần Lập vạch trần liệt đồ còn sống nhăn răng, mà Thiên Nhai lại biến mất. Đồ đệ của ta lại một lần nữa dùng danh nghĩa Hải gia, thuê sát thủ bảng đứng đâu Huyết sắc Tịch Dương cùng thứ hai Dạ Mạc. đến hiện tại còn không có bất kỳ tin tức gì. Lão thủ nguyện thay thế liệt đồ, tiếp nhận gia pháp.

Woaaaa

Sau khi lão già này nói xong, tất cả nhân vật cao tầng Hải gia có trong phòng hội nghị đêu kinh ngạc ngây người sững sờ tại chỗ. Bọn họ không nghĩ tói, ngay ở dưới mắt bọn họ không ngờ đã xảy ra nhiều chuyện như vậy mà bọn họ không biết. Tuy nói Hải gia: gia tộc lớn. nghê nghiệp nhiều, tùy tiện một việc buôn bán đều cực kỳ khổng lồ.

Nhưng loại chuyện này. trong quá khứ chua từng xảy ra. tính chất quả thực rất ác liệt.

Đầu tiên, giả mạo Kim Đại Sư cũng đã là một chuyện tội không thể tha, lão nhân này muốn gánh tội thay cho đồ đệ, vậy có khả năng sao? Kim Đại Sư là ai? Đó là người cho dù gia chủ Hải Thế Hùng này gặp đều phải khách khách khí khí nói chuyện, mượn danh tiếng lão nhản gia đê luyện chế Linh Khí cho người ta? Đây… Đây không phải quá hô đồ sao? Người này để thanh danh Hải gia đi đâu rồi?

Bị người vạch trần không ngờ còn dám mượn danh nghĩa Hải gia, thuê cao thủ trên bảng sát thủ. Mẫn cảm nhất chính là Huyết sắc Tịch Dương cùng Dạ Mạc, Thiên Nhai đều là sát thủ từng giết người Hải gia.

Hải gia cũng luôn luôn tìm kiếm, truy nã bọn họ.

Mà người này dám dùng danh nghĩa Hải gia. thuê ba sát thủ này đi giết người khác?

Đầu óc tên này có vấn để sao?

Hải Thế Hùng liếc mắt nhìn lão già này một cái, không khói nhíu mày một hồi. Lão già này không phái ai khác, chính là thân Nhị thúc của hắn (chú ruột thứ hai).

Hải Thế Hùng biết chuyện này vẫn là bởi vì một phong thư Kim Đại Sư gửi tới. Là đại sư luyện khí nơi Cực Tây. Kim Đại Sư đã rất nhiều năm chưa từng xuất thế truyền thuyết Kim Đại Sư đang du lịch các nơi trên Thiên Nguyên Đại Lục, thu thập tìm kiếm các loại kim loại hiếm cùng khoáng sản, muốn có thể luyện chế ra càng nhiêu Bảo Khí trong đời này. Cho nên vẫn rất ít có người biết hành tung của Kim Đại Su.

Nhưng chuyện này không biết tại sao lại truyền tới trong tai Kim Đại Sư. vì thế Kim Đại Sư liên viết một phong thư gửi cho Hải Thế Hùng. Trong thư cũng không nói gì kịch liệt, chi là hy vọng Hải Thế Hùng có thể trói buộc thành viên gia tộc, về sau loại chuyện như vậy không nên để xảy ra lần nữa.

Nhưng Hải Thế Hùng là ai? Đường đường gia chủ Hải gia.

Người ta viết cho lão một phong thư như vậy. tuy rằng lời nói khẩn thiết, không có điểm nào kịch liệt, nhưng lão hận không được Kim Đại Sư viết thư mắng vài câu.

Người ta bình thản như thế, nhưng đối với Hài The Hùng mà nói, so với hung hăng tát lên mặt lão còn khó chịu hơn.

Chuyện mà một người hành tung bất định, du lịch trong thiên hạ đều biết, mình làm gia chủ gia tộc này. không ngờ lại không hay biết? Đây gọi là chuyện gì?

Kim Đại Sư ở trong thư thậm chí không nêu tên bọn họ. hon nữa bới vi thư này chính là hôm nay mới nhận được, cho nên Hài Thế Hùng thậm chí chưa kịp điêu tra chuyện này. Ngay tại trên hội nghị gia tộc hỏi ra, lại không ngờ rằng, chính là môn hạ của thân Nhị thúc của mình…

Điều này làm cho Hải Thế Hùng có một loại cảm giác vô cùng tức giận, lại không biết nên nói cái gì.

Lúc này. ngồi ớ trên đài, Hải Kim Tôn vẫn không nói chuyện, thản nhiên nói:

- Hải Minh trường lão. Ngài biết lời nói này của ngài, có ý nghĩa gì không?

Hài Kim Tôn, tuyệt thế thiên tài vạn ngàn năm mới xuất hiện của Hải gia, lòi nói của hắn vẫn luôn luôn có trọng lượng. Cho nên. hắn vừa lên tiếng, những tiếng nghị luận phía dưới liền lập tức biến mất. Trong phòng hội nghị năm, sáu trăm người lặng ngắt như tờ.

Trưởng lão đứng lên gọi là Hải Minh, trên khuôn mặt đầy nếp nhăn lập rức bối rối một hồi. ho khan hai tiếng, nói:

- Lão hủ nói qua, đồ đệ hư tự nhiên là lỗi của sư phụ. Ta làm sư phụ hắn, tiếp nhận thay cho hắn.

Giọng nói Hải Kim Tôn cũng trớ nên lạnh như băng:

- Hải Minh trưởng lão. Đồ đệ ngươi phạm lỗi, ngươi tiếp nhận không nổi.

Ánh mắt Hải Minh lóe ra, bắn ra hai luồng tinh quang làm người ta sợ hãi, đứng thẳng thắt lung, một cỗ khí thế cường đại lập tức bộc phát ra, toàn bộ phòng hội nghị lập tức bị một cỗ khí tràng mạnh mẽ bao phủ. Chi tuy nhiên trong nháy mắt khí tràng này liền biến mất không thấy khiến không ít người trợn mắt há hốc mồm, hoài nghi vừa rồi có phải đang nằm mơ hay không. Hải Minh trường lão luôn luôn điệu thấp, lại có khí thế cường đại thế này?

- Hải Kim Tôn! ở Hải gia, địa vị của ngươi còn không cao bằng lão phu. Cho dù tương lai ngươi có thể là gia chủ. nhưng hiện tại, ngươi còn không phải là một thiên tài vạn ngàn năm mới có của Hải gia sao?

Hải Minh trướng lão phát ra hai tiếng cười khinh thường nói:

- Kỳ thật Hải gia không thiếu nhất, chính là thiên tài. Ta có cái gì không tiếp nhận nổi? Chẳng phải là chết mà thôi sao? Một hậu sinh tiểu bối nhà ngươi, thấp hơn ta bảy. tám đời. đêu là tiêu tử bối phận huyền tôn, vân tôn của ta. Ngươi nói chuyện với ta như vậy, thích hợp sao?

Khuôn mặt Hải Kim Tôn trướng đỏ bừng, từ nhỏ đến lớn. chưa từng có người nào chống đối với hắn như thế lại thêm gia chủ yêu quý, mỗi lần mời họp hội nghị gia tộc đều cho hắn ngồi cạnh, dần dần tạo thành tính tình cao ngạo như vậy. Hắn lại không nghĩ rằng. hôm nay một trưởng lão gia tộc bình thường rất không nổi bật. không ngờ nói những lời khiến cho hắn tổn thương tự ái.

Hải Kim Tòn không khỏi giận tím mặt, đứng bật dậy, muốn phát hỏa.

- Làm gì? Ngồi xuống!

Hải Thế Hùng ớ bên cạnh khẽ quát một tiếng, trầm giọng nói:

- Còn cãi nhau cái gì? Còn ngại gia tộc không đủ loạn sao? Cũng không sợ mất mặt xấu hổ.

Hải Thế Hùng nhìn lướt qua Hài Kim Tôn sắc mặt âm trầm ngồi xuống, thớ dài. chậm rãi nói:

- Hải Mình trướng lão. Chuyện này, ngươi cũng có sai. Đồ đệ ngươi làm ra chuyện mức này, ta tin tưởng, trước đó là ngươi không biết. Loại chuyện này. dứt khoát không có đạo lý cho ngươi gánh tội thanh. Việc cấp bách phải làm là kêu đồ đệ ngươi trớ về, nên xử lý như thế nào. chúng ta sẽ dựa theo gia pháp. Ta làm gia chủ nhiều năm không có thành tựu gì to lớn, nhưng ít ra về mặt công chính là không có bất kỳ vấn đê gì.

Hải Minh ngồi ớ bên kia, khóe miệng nhếch lên một tia cười lạnh, thẳm nghĩ: “Công chính? Nếu công chính, ngươi đã không nên để Hải Kim Tôn ngồi ở vị trí kia! Hắn tính là cái gì? Thiên tài? Từ Thái cổ đến nay, thiên tài ngã xuống không đếm xuê. Đồ đệ kia của ta nếu trở về. có thể thoát chết sao? Nghĩ muốn lừa hắn về, sau đó cho các ngươi lập uy? Nằm mơ đi thôi! Tuy nhiên, tên Tân Lập kia… Lão hủ tuyệt không bỏ qua cho ngươi!”

***

- Hắt… xì!

Tần Lập sắp về đến nơi gia tộc dừng chân, đột nhiên hắt xì một cái, đây chính là chuyện rất ít gặp. Trong lúc nhất thời, Lãnh Dao cùng Thượng Quan Thi Vũ đều quan tâm nhìn Tần Lập.

Tần Lập sờ sờ mũi. nói:

- Có người đang mắng ta!!!

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

——oo0oo——

506. Chương 510: Uy Lực Của Linh Bạo Đan!

Thượng Quan Thi Vũ cùng Lãnh Dao liếc mắt nhìn Tần Lập một cái, bĩu môi quay sang hướng khác.

Tần Lập vô tội chớp chớp mắt. đột nhiên sắc mặt hơi đổi. hướng về Bạch Trung Sơn ở bên cạnh nói:

- Ngươi mang theo những người này đi, sau khi về gia tộc. nếu Tào Hồng đã xuất quan, kêu hắn tạm thời ở lại đó. chi điểm con cháu Tần gia các loại kỹ xảo ám sát.

- Công tử. vậy còn người?

Bạch Trung Sơn khẽ nhíu mày. phóng thân thức ra, nhưng lại không cảm giác được gì. Nhưng trực giác nói cho hắn khẳng định đã xảy ra chuyện gì.

Thượng Quan Thi Vũ cùng Lãnh Dao đểu lộ vẻ quan tâm nhìn Tần Lập, Thượng Quan Thi Vũ dịu dàng nói:

- Phu quân, đã xảy ra chuyện gì?

- Không có gì! Một lão bằng hữu tới tìm ta. Yên tâm, ta khẳng định không việc gì.

Tần Lập cười nói. vẻ mặt thoải mái dễ dàng.

Nhưng ngay cả Xà Xà đều biết chuyện không đơn giản như vậy, chắc là chuyện rất nguy hiểm. Cho nên Xà Xà không kìm nổi hỏi:

- Công tử? Có phải có địch nhân hay không? Chúng ta nhiều võ giả cảnh giới Đan Nguyên Anh Hóa như vậy. chẳng lẽ còn không đánh lại một người đối phương?

Tần Lập trầm giọng nói:

- Xà Xà, đừng hồ đồ. Cô mau đi theo lão Bạch đi.

Tần Lập nói xong, chuyển hướng Thượng Quan Thi Vũ, trong mắt hiện lên một tia xin lỗi. Hắn cũng muốn một mực mang theo hai thê tử ở bên người, đang tiếc là trời không chiều người, luôn luôn có loại phiền toái như vậy tìm đến hắn.

Thượng Quan Thi Vũ khẽ cắn môi. thật lâu sau trên khuôn mặt xinh đẹp động lòng người kia mới hiện ra một tia tươi cười nhàn nhạt:

- Phu quân! Nếu thật sự có chuyện, vậy nhanh đi thôi. Ta tin tưởng chàng sẽ không gặp chuyện gì ngoài ý muốn.

Lãnh Dao yên lặng nhìn Tần Lập. vẻ mặt không muốn.

Bên kia Bạch Trung Sơn tuy rằng vẫn không cảm nhận được nguy hiểm gì như trước, nhưng vẫn thúc giục mọi người:

- Được rồi, chúng ta đi nhanh đi.

Tần Lập đứng tại chỗ. nhìn đám người nhanh chóng rời đi. ánh mắt không nỡ rời xa của Thượng Quan Thi Vũ cùng Lãnh Dao khiến trong lòng Tần Lập hơi hơi đau xót. Đồng thời, một cỗ lửa giận từ lâu chưa từng dâng lên. rốt cục bốc cháy.

Theo thực lực tăng cao. ánh mắt nhìn xa rộng, Tần Lập đã rất ít bởi vì chuyện gì mà giận không thể áp chế. Nhưng có một số người, thật sự rất chán ghét.

Tỷ như Hải gia. lúc ban đầu xảy ra xung đột vẫn là cùng tên gọi là thiên tài Hải Kim Tôn tự cao tự đại. sau lại xảy ra các loại chuyện, xung đột liên hồi khiến cho mâu thuẫn hai bên trớ nên không thể hóa giải.

Nhưng xét cho đến cùng, đều là đại gia tộc Hải gia muốn nhân cơ hội sinh sự, muốn nhân cơ hội phát triển thực lực gia tộc. Tần Lập. chi bất quá là một cái cớ mà thôi.

Mà bản đồ Thái cổ trong tay Tần Lập tựa như thân phận Tân vương giả Tử đồng của hắn, đêu là chuyện vốn không ai có thể xác định, nhưng trải qua Hải gia bịa đặt khắp nơi. giả cũng biết thành sự thật, càng đừng nói vốn là sự thật.

Bên Lãnh Thu Cung cũng thực chán ghét. Tần Lập mặc dù ở Lãnh Thu Cung chiếm được lợi ích rất lớn, nhưng đây cũng là vận khí của hắn. cỗ khí cực âm trong thông đạo địa cung Lãnh Thu Cung, nếu là người khác chỉ sợ đã sớm chết trong thông đạo. Cho nên. Tần Lập cũng không biết rằng chiếm ưu đãi ở chỗ đó là chiếm tiện nghi của Lãnh Thu Cung.

Nói trắng ra. Lãnh Thu Cung cũng chẳng tốt lành gì.

Hơn nữa, tên Đế Vương Tử đồng đuổi giết Tần Lập, dường như còn không phải đến từ Lãnh Thu Cung, như vậy hắn như thế nào có thể biết tin tức này? Chỉ dựa vào một Hải gia. hắn có thể xác định chuyện này sao?

Phương diện này, khẳng định không thiếu bàn tay của đám người Lãnh Thu Cung. Tần Lập cho tới bây giờ chưa từng nghĩ qua muốn làm cung chủ Lãnh Thu Cung, nhưng đối phương không ngờ bởi vì chuyện này mà đuổi giết hắn.

Trong mắt Tần Lập dần dần hiện lên một tia sát khí lạnh lẽo. Nếu muốn giết ta, như vậy liền thử xem rốt cục là ai giết ai.

Thẳng đến khi bọn Thi Vũ đã đi được nửa canh giờ. một cỗ khí tức khổng lồ như mây bay từ bầu trời phía xa quét tới hướng Tần Lập.

Tần Lập vận Tiên Thiên Tử Khí, hoàn toàn bảo vệ thân thể của mình, trốn trong một vùng núi rừng rậm rạp.

Tần Lập sở dì không có trực tiếp chạy trốn, một là vì cho bọn Thi Vũ có thời gian rời đi, nếu không đối phương rất có khả năng đuổi theo phương hướng bọn Thi Vũ rời đi. Thứ hai, Tần Lập cũng muốn kiêm nghiệm một chút xem Tiên Thiên Tử Khí của mình có thể trốn được siêu cấp cường giả cảnh giới Lôi Kiếp hay không.

Hô hấp của Tần Lập gần như vào trạng thái ngưng lại. ngay cả trái tim cũng rất lâu mới đập một nhịp. Tần Lập thử gọi tinh Đan Nguyên Anh Hóa trong đan điền, sau đó phụ gia một chút thần thức của mình bám lên trên Đan Nguyên Anh Hóa kia.

Thân thể Tần Lập giờ khắc này xuất hiện một loại trạng thái rất kỳ dị, trái tim hắn cũng hoàn toàn ngừng đập, hô hấp hoàn toàn ngưng hẳn, cả người nhìn qua tựa như đã chết, nhưng thân thê lại hết sức mềm mại. không khác gì người sống.

Mà Đan Nguyên Anh Hóa trong đan điền Tần Lập lúc này lại đột nhiên mở hai mắt. trong mắt hoàn toàn là màu tím tinh thuần, thản thể cũng là màu tím, phía trên tòa ra hào quang như mộng ảo.

Đan Nguyên Anh Hóa chi lớn bằng nắm tay. trong tay nắm chặt một Ấn Chương bằng hạt đậu. Ấn Chương nhìn qua giản dị tự nhiên, cũng đã bị Tẩn Lập săn sóc đạt tới trạng thái phản phác quy chân.

Cỗ khí tức kinh khủng trên đầu, liền dừng lại ớ chỗ này. Lúc này, một giọng nói như chuông đông vang vọng bâu trời phía trên Tân Lập.

- Tẩn Lập! Không cần nấp nữa, ta biết ngươi ở trong này. số người ta đuổi theo, thiếu một người, cũng chỉ có thể là ngươi phát hiện. Nếu ngươi không ra, ta sẽ đuổi theo đám người kia, giết sạch bọn họ.

Giọng nói này nghe ra lạnh lùng vô tình, khô khan, giống như một khối băng.

Tần Lập lập tức phán đoán ra, người này đúng là người đuổi giết mình lần trước ở thành Thông Thiên.

Đế vương Tử đồng.

Giọng nói lại tiếp tục:

- Lần trước ở thành Thông Thiên, để cho ngươi chạy trốn, không nghĩ tới ngươi chạy thật là nhanh. Nếu không phải ta đặc biệt thông minh, nếu muốn tìm đến ngươi thật đúng là một chuyện khó khăn đấy. Tần Lập, ta lại cho ngươi thòi gian một nén nhang, nếu ngươi không ra, ta tuyệt đối không nương tay với người của ngươi.

Người này nói xong liền chìm vào trầm mặc. Một nén nhang thời gian, mắt thấy liền trôi qua, trên mặt Khúc Trực dần dần hiện ra vẻ không kiên nhẫn, hai cánh sau lưng chậm rãi chuyển động.

Đột nhiên hai cánh mạnh mẽ mở ra. giống như một con chim ưng phát hiện con mồi, hướng về phía một nơi trong rừng rậm lao xuống, thân hình như một tia chóp.

Trong mắt Khúc Trực hiện lẻn hai tia sáng màu tím, đôi tay vung lên trong không trung. Một cơn gió lốc theo thế thân thể hắn lao xuống, hình thành bao vây quanh thân thể.

Gió lốc mới vừa tiếp súc vào rừng rậm phía dưới, cổ thụ che trời mấy người ôm không hết lập tức bị nhô tận gốc. cuốn lên trời cao. Loại tốc độ này nhanh đến mức người ta khó thể tưởng tượng. Trong chóp mắt. cổ thụ che trời trong phạm vi gần ngàn thước bị nhổ cả rễ cuốn lên. sau đó tụ lại một chỗ. Tất cả cây bị cuốn lên hướng về một nơi hung hăng đập xuống.

Tất cả cây cối này tụ lại một chỗ. đã xấp xỉ một ngọn núi nhỏ. cho dù một cây cổ thụ che trời thật lớn cũng có thể đè nát vụn một người bình thường, vô số cây cô thụ đè xuống, cảnh tượng không khác gì núi lở đất nứt.

Ấm Ầm!

Ẩm Ẩm!

ẦmẨm!

Tiếng nổ không ngừng vang lên, địa phương kia bị gió lốc nhổ tận gốc cồ thụ che trời đập xuống một cái hố sâu, sau đó lại chồng chất những gốc cây này như một ngọn núi.

Cảnh tượng cực kỳ kinh người.

Khúc Trực cười ha ha:

- Tần Lập, ngươi sẽ không bị ta đập chết chứ? Thế nào, loại cảm giác này rất sảng khoái hả?

Sắc mặt Khúc Trực đột nhiên biến đổi. vô cùng hoảng sợ quay người lại, nhìn không trung phía sau có một thanh niên trẻ tuổi cực kỳ anh tuấn đang vẻ mặt châm chọc nhìn hắn.

- Cảm giác phá rừng thật sàng khoái sao? Ta không thấy vậy!

Tần Lập thản nhiên nói. sau đó đột nhiên khoát tay. Một viên đan dược bằng móng tay bắn mạnh về phía Khúc Trực.

Khúc Trực không hể nghĩ ngợi, vung tay lên. một luồng kình phong cường đại bắn về phía vật nhỏ nhìn không bắt mắt này. trong lòng cười lạnh: "Ám khí, ở Thiên Nguyên Đại Lục cho tới nay chỉ là tiểu đạo. thậm chí ngay cả võ già thế tục bình thường đều lười sử dụng, không ngờ lại bị ngươi lấy ra bêu xấu?"

Ầm!

Tia cười lạnh bị treo nơi khóe miệng Khúc Trực, hai cánh mớ ra, lùi ra sau vài trăm thước, lại nhìn không gian trước mặt đã bị nổ thành mảnh nhỏ.

- Đó là cái gì?

Khúc Trực quá sợ hãi, bật thốt lên hỏi.

Trả lời hắn là Tần Lập tiếp tục bắn ra ba viên Linh Bạo Đan.

Uv lực mỗi một viên Linh Bạo Đan bùng nổ sinh ra đều tương đương với một võ già cảnh giới Thiên Tôn tự bạo. Lão gia hóa cảnh giới như Khúc Trực này, tuy nói không sợ một võ giả cảnh giới Thiên Tôn tụ bạo. Nhưng mười người, trăm người, ngàn người thì sao?

Kỳ thật cũng không đến mười, chỉ cần có năm tên võ giả cảnh giới Thiên Tôn có cơ hội vọt tới tự bạo bên người Khúc Trực. bị thương là một việc không thể tránh khỏi.

Lại đối mặt với đồ vật nhỏ này, Khúc Trực cũng không dám sơ ý như vừa rồi. thân hình trong nháy mắt rời khỏi thật xa, sau đó bắn ra ba luồng kình phong trúng ba viên Linh Bạo Đan này.

Ầm Ầm Ầm!

Ba tiếng nổ kịch liệt, đem một vùng núi rừng hơn trăm thước dưới chân nổ thành vặn vẹo, giống như mạng nhện khuếch tán ra. Tất cả chim chóc dã thú bên dưới trong nháy mắt đều bị cỗ lực lượng khổng lồ vô cùng này đánh trúng tan xương nát thịt.

Sắc mặt Khúc Trực biến cực kỳ khó coi, hắn nằm mơ đều không thể tưởng tượng được, người trẻ tuổi hắn cho rằng bắt dễ như trở bàn tay này trên người không ngờ còn nhiêu bí mật mà hắn cũng không thể hiểu được.

Xem rạ người này không thể giết, nhất định phải bắt sống.

Trong lòng nghĩ, Khúc Trực trong nháy mắt này dùng bí pháp của tộc Tử đồng truyền những tin tức này ra ngoài. Những người khác cùng đuổi giết Tần Lập, khoảng cách lẫn nhau hơn ngàn dặm đều cùng lúc nhận được tin tức của Khúc Trực. đều đi về hướng này.

Đồng thời, bên phía Lãnh Thu Cung Đế vương lão tổ Mặc Ly cùng Mặc Thuận cũng nhận được tin tức này. Hai người không chút do dự, trực tiếp bay về phía này.

Tần Lập chi cảm giác được Khúc Trực dường như đang truyền tin tức gì ra ngoài, nhưng không thể hiểu được, tuy nhiên cũng nghĩ 1‘ẳng hắn đang triệu tập đồng bọn.

Tẩn Lập lại như không cẩn tiền, năm viên Linh Bạo Đan ném về phía Khúc Trực.

Ầm Ầm Ầm Ầm Ầm!

Năm tiếng nổ làm cho Khúc Trực - một đại năng cảnh giới Lôi Kiếp, đường đường Đế vương Tử đồng luống cuống tay chân, giận tím mặt.

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

——oo0oo——

507. Chương 511: Thế Giới Cực Hàn.

Bởi vì Tần Lập thừa cơ hội này động tác mau lẹ chạy như điên về phương xa, Khúc Trực mặt bị tức đến trắng bệch, trong lòng mắng như điên: “Tiêu tử, ném đủ rồi muốn chạy? Đừng mơ!”

Hai cánh Khúc Trực chấn động, trong không khí lập tức phát ra một loạt tiếng gào thét thanh lãnh, thân hình như tia chớp đuổi theo Tần Lập.

Tần Lập bởi vì ý thức được đối phương rất có khả năng triệu tập đồng bọn cho nên mới buông tha cho một cơ hội liều mạng với võ giả cảnh giới Lôi Kiếp, chuồn thật nhanh.

Tần Lập rất rõ ràng bí mật trên người mình, đối với những người hiểu được bí mật này mà nói có ý nghĩa gì. Cho nên. loại cơ hội rõ ràng bị vây công này. Tân Lập tuyệt không để cho bọn họ.

Tần Lập một đường nhằm thẳng hướng tây, căn bản không về phía đông.

Khúc Trực cũng hoàn toàn cùng Tần Lập so tiêu hao, gắt gao đuổi Tần Lập. Thời gian hơn mười này. hai người một đuổi một chạy, Tần Lập chạy ra mấy vạn dặm cũng không cắt được Khúc Trực.

Mà trong quá trình chạy trốn, Tần Lập phát hiện như vậy rất có lợi trợ giúp mình hấp thu khí Ngũ Hành.

Mà hấp thu khí Ngũ Hành đối với việc nâng cao Tiên Thiên Tử Khi Quyết lại có chỗ tốt tương đương lớn. Cho nên, Tần Lập lợi dụng cơ hội này. tu luyện điên cuồng.

Nếu bị Khúc Trực biết Tần Lập không ngờ mượn chạy trốn để tu luyện, nhất định bị tức hộc máu. Ngay cả hiện tại, hắn đều không nghĩ ra vì sao tiểu tử này có thể chạy như vậy. Khoảng cách cùng vói hắn vẫn duy trì khoảng trăm dặm, hắn dừng lại, bên kia liên dừng lại, hắn đuổi, bên kia bỏ chạy.

Rất hiển nhiên, thần thức Tần Lập cũng đã cường đại đến một trình độ nhất định. Khúc Trực đến lúc này dần dần thu hồi khinh thường với Tần Lập. không coi Tần Lập trở thành một đối tượng tùy ý khi dễ. mà coi Tần Lập trờ thành một đối thủ có thể ngay mặt đối địch.

Đáng tiếc chính là Tần Lập vẫn không cho Khúc Trực cơ hội đối mặt. chạy rất nhanh.

Mấy ngày này Tần Lập cũng không phải không gặp chút nguy hiểm nào. trong quá trình chạy trốn bởi vì không kịp lựa chọn đường, rất dễ dàng đâm đầu vào địa bàn một số linh thú mạnh mẽ.

Có hai con linh thú Bạch Hổ phát ra tiếng rít, ngay cả Khúc Trực xa trăm dặm nghe xong đều trực tiếp đi đường vòng. Hai con Bạch Hổ kia đuổi theo Tần Lập gần ngàn dặm đường.

Dần dần, Tần Lập đã lệch khỏi phương hướng về nơi Cực Tây, bắt đầu đi về phía cực bắc.

Hai cực nam bắc. nghe đồn là bị hơn trăm vạn dặm băng tuyết phong ấn, quanh năm không tan, có cực trú và cực dạ (chi có ban ngày và chi có ban đêm). Hơn nữa, truyền thuyết ờ nơi cực bắc chân chính có những võ già vô cùng cường đại. Những võ già đó là đời sau của thời đại Thái cổ. hơn nữa chưa từng bao giờ trải qua máu lửa chiến đấu tẩy lễ. Bởi vì phương bắc băng thiên tuyết địa, cho dù Tử đồng cũng không thích nơi đó.

Tần Lập kỳ thật rất muốn tìm một nơi hoàn toàn không bóng người, cùng lão tổ Đế vương Tử đông này đại chiến một phen, tin tưởng sẽ không thua đối phương. Đáng tiếc chính là, trực giác của Tần Lập nói cho hắn, người theo con đường này đuổi theo không chỉ là một lão tổ Khúc Trực này.

Đạt tới cảnh giới như Tần Lập. đối với rất nhiều chuyện đều có dự đoán nhất định, thời điểm ngẫu nhiên tâm huyết dâng trào, thậm chí có thể suy tính rất rõ ràng chuyện sắp xảy ra.

Tần Lập tuy rằng đối với thuật bói toán không quá hiểu biết, nhưng ít nhiều cũng nắm giữ một ít, ký ức được truyền thừa từ Hô Diên Bác có rất nhiều tri thức về mặt này. chỉ là Tần Lập vẫn không thật sự nghiêm túc đi học.

Đường chạy trốn chết buồn tẻ lại chán nản, phi thường tịch mịch, thường xuyên là một tháng hai tháng không nhìn thấy nửa điểm người ở, thậm chí ngay cả động vật đều không thấy.

Càng về phương bắc. khi hậu càng rét lạnh, hơn nữa là cái loại lạnh và khô này ngay cả thân thể Tần Lập từng được rèn luyện vô số lần đều cảm thấy có chút ăn không tiêu. Cũng không biết Khúc Trực Đế vương Tử đồng làm sao chấp nhất như vậy, đến hiện tại còn theo phía sau.

Tần Lập dọc theo đường đi. lúc tịch mịch liền bắt đầu nghĩ lại đủ mọi chuyện xảy ra sau khi mình xuyên qua thế giới này, nghĩ lại mình làm bao nhiêu chuyện sai, đi qua bao nhiêu đường vòng.

Hôn mê rất lâu. thường xuyên có thể nghe thấy tiếng khóc của mẫu thân Tần Hàn Nguyệt, cùng với những chuyện không biết tâm sự cùng ai, thời điểm đó Tần Lập đối với thế giói này gần như hoàn toàn không biết gì, hơn nữa vẫn cho rằng mình đang nằm mơ.

Thẳng đến khi súc sinh Ngô y sư kia không ngờ có ý đồ với mẫu thân, Tần Lặp mới từ trong hôn mê đột nhiên bùng nô, một cước đá bay Ngô y sư…

Sau đó mọi chuyện ở Tần gia thành Hoàng Sa Tần Lặp hiện tại nghĩ đến mình lúc ấy có chút lỗ mãng, đó cũng là hiểu biết thế giới này không đủ mà tạo thành, cũng không có gì hối hận.

Nếu lúc trước Tần Hoành Viễn có thể đối xử mẹ con hắn hơi tốt một chút, chi sợ sau này cũng không có chuyện Tần gia bị diệt. Trong đâu Tần Lập bỗng nhiên xuất hiện hai gương mặt Tần Phong cùng Tần Hổ.

không kìm nổi cười khổ trong lòng, thầm nghĩ: "Hai huynh đệ này cho dù hiện tại còn sống, chi sợ cũng trốn ở trong góc nào đó. sợ mình tìm được bọn họ hả?"

Danh tiếng của mình ở Thanh Long quốc đã như mặt trời ban trưa, ở các nơi thần bí phỏng chừng đều có nghe thấy, ở nơi Cực Tây lại càng nổi tiếng… Không nghĩ tới. hơi chút không cẩn thận còn trờ thành một danh nhân thế giới này.

Khóe miệng Tần Lập nổi lên một tia cười tự giễu, có danh nhân như vậy sao? Bị một đám Đế Vương lão tổ Tử đồng đuổi cho chạy trốn chật vật thế này.

Tần Lập tiếp tục hồi tưởng, lại đột nhiên phát hiện lúc trước ở đế đô Thanh Long quốc là một đoạn ngày khoái lạc nhất sau khi hắn đi vào thế giới này.

Cũng chính là đoạn thời gian hắn lên làm thầy giáo.

Nghĩ lại đám đệ tử năm xưa mình từng dạy. hẳn là đã sớm tốt nghiệp rồi? Có phải đều đã trở thành nhân tài trụ cột của Thanh Long quốc hay không?

Khi đó thực lực tuy rằng không đặc biệt cường đại. nhưng thân phận địa vị không thấp chút nào. Tiên đế Thanh Long quốc đối với hắn đích xác không tệ. đáng tiếc hoàng thất Thanh Long quốc bị biến đôi lớn như vậy, cốt nhục tương tàn… bằng không mình còn không thể nhanh như vậy rời khỏi Thanh Long quốc.

Tần Lập nghĩ thầm trong lòng, than nhẹ một tiếng, hiểu được cho dù mình có trở lại Thanh Long quốc cũng không tìm được loại cảm giác năm xưa. Cửa hàng năm xua sử dụng, chì sợ sớm là cảnh còn người mất.

Trước mắt toàn bộ đểu là sông băng vô tận, trắng xóa. vô biên vô hạn. ở loại địa phương này, thậm chí ngay cả đông tây nam bắc đều rất khó phân biệt. Tần Lập biết, mình rất có khả năng tới gần thế giới băng tuyết nơi phương bắc rồi.

Rốt cục đã chạy bao lâu?

Tần Lập không tính toán tỉ mỉ, nghĩ rằng có thể là mấy tháng thời gian. Cũng may Tần gia hiện tại cần dùng đến mình cũng không nhiều, tin tưởng có Thượng Quan Thi Vũ. có Bạch Trung Sơn, Lãnh Dao. có Tào Hồng cùng Tần Tỏa. thực lực Tần gia sẽ càng ngày càng cường đại.

Không được bao nhiêu năm, Tẩn gia có thể đứng ra, thực lực có thể đối mặt với tất cả các gia tộc môn phái. Đến lúc đó. cho dù Hải gia cũng không dám kiêu ngạo ương ngạnh như hôm nay.

Nghĩ lại mọi chuyện xảy ra trong quá khứ. có một số việc có lẽ có tiếc nuối, nhưng Tần Lập chưa từng sau đó ăn năn hối hận. Tần Lập kiếp trước, chính là một người không an phận, rất khó là ra cuộc sống an phận thủ thường.

Hắn thích mạo hiểm, thích kích thích, thích cuộc sống tràn ngập mới mẻ.

Cho nên đoạn đường này tuy rằng vô cùng buồn tẻ, nhưng đối với Tần Lập mà nói cũng là một cơ hội khó được để nghĩ lại và lắng đọng, khiến tâm linh hắn càng trở nên cứng cỏi.

Thực lực Tần Lập đã tăng trưởng trong vô tình, nhất là càng đi về phía bắc, khí lạnh càng mạnh. Vì chống đỡ khi lạnh Tần Lập không thể không liều chết tu luyện để tăng cường thể chất của mình.

Cứ như vậy. liền hình thành một vòng tuần hoàn tốt, nghĩ đến người đuổi phía sau cũng là phát hiện điều này. Đối với cường giả chân chính mà nói. bọn họ không bỏ qua bất kỳ cơ hội tu luyện nào. đồng dạng, bọn họ cũng rất giỏi phát hiện loại cơ hội này.

Nơi này không có thực vật, nhìn không thấy một màu xanh nào, cũng rất ít khi nhìn thấy động vật, trên mặt đất là màu trắng vô tận, bầu trời xanh thăm thẳm.

Cũng may nhẫn trữ vật của Tần Lập đủ lớn. các loại thực vật bên trong vô sổ kể. cho dù chống đỡ vài năm cũng không thành vấn đề gì.

Ngày hôm nay, trong khi bay nhanh đột nhiên Tần Lập dừng chân, hắn đứng nơi đó nhìn dưới chân cùng trước mắt mình.

Dưới chân hắn là vực sâu vô tận.

Với thị lực Tần Lập, cũng không thể nhìn ra được vực sâu này rốt cục sâu bao nhiêu.

Vực sâu kéo dài ra hai bên đều là vô tận, dường như có một loại cảm giác: Toàn bộ tinh cầu này bị người ta mạnh mẽ xé ra một vết rách sâu không thấy đáy, rộng như vậy… Thị lực Tần Lập, nếu không có chướng ngại vật có thể nhìn thấy đồ vật ở ngoài mấy trăm dặm là không thành vấn để, nhưng Tần Lập lại nhìn không ra khe nứt trước mắt rộng bao nhiêu.

Nếu nói khoảnh khắc Tần Lập nhìn thấy Thần Miếu là một loại rung động đến từ linh hồn, ngạc nhiên thán phục như thế nào có thể có người tạo được miếu thờ to lớn như vậy, nhất định là Thần mới có thể làm được.

Như vậy Tần Lập giờ phút này, lại hoàn toàn không thể nói gì. Cho dù là Thần cũng thật sự rất khó làm ra được cảnh tượng trước mắt.

Đây rốt cục là cái gì? Như thế nào hình thảnh một cái khe lớn như vậy? Tinh cầu rốt cục lớn thế nào?

Những nghi vấn này lặp đi lặp lại trong đầu Tẩn Lập. đuổi không đi.

Tần Lập không dám cam đoan mình có thể bay qua khe nứt nhìn không thấy bờ bên kia. Đồng dạng, Tần Lập cũng không dám dễ dàng theo sông băng trượt xuống dưới.

Ai biết phía dưới có cái gì? Vạn nhất phía dưới là biển ngầm, vậy mình nên làm gì bây giờ? Chẳng lẽ đào một động băng ở trên sông băng này để ẩn thân hay sao?

Tới hiện tại. Tần Lập mới chính thức sinh ra một cỗ cảm giác vô lực. đối mặt thiên nhiên thần kỳ. "nhân định thắng thiên" xem như chi là một câu chê cười.

Ai cũng nói được, nhung không ai thật sự cho là như vậy.

Tần Lập đã cảm giác được cỗ khí tức cường đại phía sau càng ngày càng gần. Tần Lập đột nhiên nghĩ đến. Để Vương lão tổ Tử đồng kia. là có cánh.

Lúc này trong lòng Tần Lập thật sự có một loại xúc động muốn chửi to. Nguyên bản hắn cho rằng cánh của đối phương chi để bày biện, nhưng tại lạch trời trước mặt này, đối phương lại tương đương chiếm hết ưu thế.

Muốn tại đây… tử chiến đến cùng sao?

Ánh mắt Tẩn Lập lóe lên. Chiến, hắn không sợ. vấn để là trời mới biết có bao nhiêu Để Vương lão tổ Tử đồng theo sát sau đó?

Chinh lúc này. Tần Lập đột nhiên mạnh mẽ quay người lại, thấy một người. Biểu tình trên mặt Tần Lập, muốn phấn khích bao nhiêu, liền có bấy nhiêu phấn khích.

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

——oo0oo——

508. Chương 512: Nơi Băng Tuyết Gặp Lại Tây Qua!

- Tây Qua? Sao ngươi lại ở nơi này?

Người trước mắt. lại là Tây Qua.

Tuy rằng rất nhiều năm không gặp, Tây Qua từ một tiểu tử đã trờ thành thanh niên cường tráng, tràn ngập khí khái, nhất là ánh mắt tràn đầy vẻ kiên nghị. Nhìn thấy Tần Lập. Tây Qua cũng ngẩn ra, sững sờ ở đó.

Nghe Tần Lập gọi mình, Tây Qua mới há miệng, giật mình nói:

- Công tử! Công tử… thật là ngài?

Tần Lập gật đầu. vô cùng mừng rỡ nói:

- Thật là ta. Tây Qua, ngươi không được ở đây lâu, có người đang truy sát ta. Ngươi nhanh chóng rời nơi này đi.

- Truy sát công tử?

Tây Qua lại sững sờ. lập tức phản ứng lại, nói:

- Công tử đi theo ta.

Tây Qua nói rồi, trượt xuống vách băng không biết sâu cỡ nào, thân thể vẫn như thằn lằn dán trên vách băng, nhanh chóng trượt xuống.

Tần Lập không chút đo dự, theo Tây Qua bắt đầu trượt thẳng xuống dưới.

Qua chừng năm phút, hai người không biết đã xuống sâu bao nhiêu, ngẩng đẩu nhìn đỉnh vách băng bên trên đã bị mây mù che khuất, gần như không thấy được tình cảnh bên trên nữa.

Lúc này, thân hình Tây Qua bắt đầu giảm tốc độ chậm lại, theo một vách băng nhô ra, trượt vào trong.

Nơi này, lại xuất hiện một hang động băng hình tròn thật lớn. cao chừng vài trăm thước, cũng rộng chừng mấy trăm thước. Bên trong quanh co khúc khuỷu, sâu không thấy đáy.

Tây Qua mang theo Tần Lập, một đường đi tới. Dù ngay cả Tần Lập cũng xoay tới mơ hồ, khó có thể phán rõ phương hướng. Hang động này lại càng đi càng lớn, sau khi đi chừng mười dặm, bắt đầu thu nhỏ lại, đến cuối cùng đi tới tận cùng, lại chỉ còn năm mươi thước vuông. Tuy nhiên trên vách băng, lại trải đầy hai ba mươi hang nhò rộng chừng nửa thước.

Tây Qua liền chui vào trong một hang động nhò kia, sau đó bò ngang đọc nhu chuột, đi qua hang nhỏ này. Lại thêm hai ba dặm, phía trước chợt sáng lên.

Ánh sáng có chút chói mắt chiếu vào bên trong, Tây Qua nhảy xuống khỏi cửa hang, Tần Lập nhìn cảnh tượng trước mắt mà giật mình.

Quả thật đúng là một chỗ thế ngoại đào nguyên.

Nơi này là một sơn cốc, liếc mắt nhìn không đến điểm cuối.

Hoa nở rực rỡ, bãi cò xanh mướt, vô số động vật to nhỏ chạy giỡn, thỏa thích vui đùa vây quanh một hồ nước trong suốt.

- Đây là nơi nào?

Tần Lập không khỏi hỏi. Ngẩng đầu nhìn bầu trời trên cao. xanh thẳm trong vắt, ánh sáng mặt trời chiếu lên người ấm áp. không còn chút hơi lạnh của nơi Cực Hàn Băng Tuyết.

Tây Qua có chút tự hào cười nói:

- Đây là chỗ phúc địa nơi Cực Hàn Băng Tuyết, vì sao lại như vậy ta cũng không rõ lắm. Công tử, xin đi theo ta.

Tây Qua nói rồi. dọc theo hồ nước bay nhanh về phía trước.

Nhìn dáng dấp Tây Qua lúc này, một thán thực lực rõ ràng đạt tới cảnh giới cực cao, tuy nhiên Tần Lập cũng không cảm nhận được trên người Tây Qua có dao động nguyên lực nhiều lắm, hay là Tây Qua thu được kỳ ngộ gì?

Hai người dọc theo hồ nước dài này đi thẳng một đường, tới trên đầu hồ nước, là một con sông nhỏ tản ra khí tức lành lạnh. Nước sông trong vắt thấy đáy, có thể thấy không ít cá bơi lội ở nơi giao nhau giữa sông hồ.

Lại lên trên, là một ngọn núi nhỏ. Ngay chân núi cách sông hồ không xa, có một căn nhà gỗ. xem ra cũng có chút năm tháng, nhà gỗ cũng có chút xưa cũ, nhưng không chút tôn hại nào.

Tây Qua đưa Tần Lập tới trước căn nhà gỗ, cười nói:

- Công tử! Xem xem, nhà gỗ của ta cũng không tệ chứ?

Nhà gỗ chia thành hai tầng, mỗi tầng có ba phòng. Tầng dưới là phòng khách, phòng bếp cùng một phòng chứa đồ vật. Theo một thang lầu nhỏ lên tầng trên, là ba phòng ngủ.

Cửa sổ căn nhà có độ trong suốt rất tốt, nhưng lại không phải chế tạo bằng thủy tinh quý giá. Tần Lập cảm nhận được cỗ khí tức lạnh băng trên đó. kinh ngạc nói:

- Cửa sổ này, lại là Huyền Băng Vạn Năm?

Tây Qua khẽ sửng sốt, lập tức cười nói:

- Công tử đúng là công tử. lúc đầu ta cũng không biết đây là cái gì, công tử vừa nhìn liền biết, thật là giỏi!

Nói rồi, hai người ngồi trên ghế trong phòng khách. Tần Lập nhìn ra, bất luận là nhà gỗ hay là chiếc ghế. chế tác đều rất đơn giản, cũng không tinh tế gì. tạo một cảm giác tương đối nguyên thủy.

Tây Qua vừa nấu nước, chuẩn bị pha trà cho Tần Lập, vừa nói:

- Những thứ này đểu là ta tự làm từng chút một, dùng thời gian một năm mới làm xong, cũng có chút cảm giác thành tựu. Hắc hắc!

Tây Qua vẫn giống như trước kia, đổi mặt với Tần Lập đã cứu mạng hắn, dẫn dắt hắn lên con đường võ giả. vẫn luôn cung kính lễ độ.

- ở nơi này, có thể bị người phát hiện hay không?

Tần Lập nhìn mọi thứ trước mắt. liền biết tuy rằng Tây Qua nói rất nhẹ nhàng, thế nhưng năm đó hắn nhất định chịu rất nhiều khổ mới đến được nơi này. Xây dựng tất cả nơi đây, khẳng định cũng hao vô số tâm huyết.

Tần Lập cũng không muốn vì chuyện của mình, liền hủy diệt nơi này. Gia đinh A Hổ đại ca đã bị hủy diệt một lần, Tần Lập không muốn xảy ra loại chuyện nàv lần nữa.

Lúc này Tây Qua đã nấu nước xong, lấy ra một ít trà pha cho Tẩn Lập. trong phòng lập tức tản ra một mùi thom ngát vô cùng kỳ lạ.

Tây Qua cười nói:

- Công tử, trà này là thứ tốt. là cánh hoa tuyết liên sinh trướng trên sông băng noi Cực Hàn Băng Tuyết. hong khô mà thành. Có người nói tuyết liên này mấy trăm năm mới thành hình, hơn một ngàn năm mới nờ hoa.

Tiếp đó, Tây Qua lại cười nói:

- Cứ yên tâm, bọn họ tìm không tới nơi này, vạn nhất bọn họ chui sai băng động, chui vào chỗ của đại nhân vật khác, vậy bọn họ thảm rồi.

Tần Lập khẽ thớ dài một tiếng, kỳ thật hắn chính là sợ cái này. hắn không muốn vì minh mà mang đến tai họa cho người khác. Tần Lập chăm chú nhìn Tây Qua nói:

- Tây Qua, ngươi biết võ giả có bao nhiêu cảnh giới hay không?

- Đương nhiên biết, công tử muốn thử ta. nhưng không làm khó ta được.

Tây Qua có chút đắc ý nhìn thoáng qua Tần Lập. sau đó nói:

- Năm đó ta cho rằng Thiên cấp chính là cực mạnh, sau này ta lại biết trên Thiên cấp còn có Phá Thiên cảnh, Hợp Thiên cảnh, Dung Thiên cảnh. Tiếp sau đó. ta lại biết bên trên còn có cảnh giới Chí Tôn, lại chia thành Nhân Tôn Địa Tôn cùng Thiên Tôn.

Tần Lập âm thầm gật đầu, xem ra mấy năm nay Tây Qua ở chỗ này đích thật là học được không ít thứ, điều này làm cho Tần Lập lại có thêm vài phần hứng thú với nơi Cực Hàn Băng Tuyết này.

Tây Qua nói tiếp:

- Trước đây ta vẫn cho rằng Thiên Tôn chính là tồn tại mạnh mẽ nhất trên thế giới này. sau ta lại biết trên Thiên Tôn, còn có võ giả cảnh giới Phá Toái Hư Không càng mạnh hơn. Trên Phá Toái Hư Không, còn

có võ giả cảnh giới Đan Nguyên Anh Hóa, càng mạnh hơn Đan Nguyên Anh Hóa thì là cảnh giới Lôi Kiếp. Truyền thuyết cường giả đỉnh phong chân chính trên Thiên Nguyên đại lục, là cường giả cảnh giới Địa Tiên. Càng mạnh hơn, ta lại không nghe nói qua. Môn chủ đã nói. võ giả trên Thiên Nguyên đại lục, Địa Tiên chính là cảnh giới cuối cùng, dù tính là thời đại Thái Cổ huy hoàng, cũng không có tồn tại siêu việt Địa Tiên.

Lúc này Tần Lập lại có chút không nhịn được nhìn Tây Qua bằng con mắt khác, thầm nghĩ xem ra tiểu tử này không nói dối. hắn biết thật là nhiêu. Nhưng Tân Lập vẫn còn nói:

- Tây Qua, đuổi theo sau ta. là một đám võ giả cảnh giới Lôi Kiếp.

- A?

Tây Qua lập tức sững sờ ở đó. trợn mắt há mồm nhìn Tần Lập, khóe miệng kịch liệt co quắp, trong mắt tràn ngập khó có thể tin. Hắn cùng công tử mới không gặp bao nhiêu năm chứ? Tối đa cũng không tới mười năm, công từ ngài ấy… ngài ấy lại có thể chạy trốn trong tay một đám siêu cấp cường giả cảnh giới Lôi Kiếp, chạy thăng tới nơi Cực Hàn Băng Tuyết này?

- Vậy công tử… hiện tại… là cảnh giới gì?

Tây Qua cảm giác da mặt mình trở nên cứng ngắc, không biết hiện giờ biểu tinh của mình có phải đang cười hay không, cho dù hắn rất muốn cười.

- Đan Nguyên Anh Hóa!

Tần Lập nhàn nhạt nói.

Tây Qua vừa lúc nâng chung trà lên uống vào, nghe xong một ngụm nước liền nghẹn trong cổ họng, khục khục nửa ngày, bộ dáng lệ rơi đầy mắt vô cùng buồn cười.

- Công… Công từ. ngài không uổng là lão đại của ta mà. Mấy năm nay, ta chiếm được kỳ ngộ khó có thể tưởng, vừa tu luyện đến cảnh giới Nhân Tôn. Không nói dối công từ. vừa nãy ta thậm chí cho răng mình đã siêu việt công tử rồi… Trời ạ! Ngài… cuối cùng ngài tu luyện như thế nào tới cảnh giới này?

- Ngươi tu luyện đến cảnh giới Nhân Tôn? Lẽ nào ngươi tu luyện pháp môn áp chế dao động nguyên lực?

Tân Lập có chút hiếu kỳ hỏi.

Tây Qua gật đầu. nói:

- Không sai. Công pháp Băng Tuyết Môn rất đặc thù, hầu như không cảm giác dao động nguyên lực, môn chủ mới thật là lợi hại… Khụ khụ, quên đi, không nói các nàng, không nói các nàng nữa. Truy sát công tử là cảnh giới Lôi Kiếp? Lôi Kiếp thì Lôi Kiếp, để bọn họ ứng phó là được rồi. Hơn nữa. nói không chừng đám người kia còn không tìm được nơi này. Trên sông băng này, có rất nhiều chỗ phúc địa như thế này, bọn họ không mất chút thời gian sẽ không có khà năng phát hiện chúng ta. Công tử, hay là chúng ta ôn chuyện trước đi, ta quả thật quá hiếu kỳ đối với công tử làm sao tu luyện đến cảnh giới này.

- Ha ha, cái này có gì hiếu kỳ? Hay là nói trước về phụ mẫu của ngươi đi. Hiện giờ bọn họ đều sinh hoạt rất tốt, mấy năm nay bên kia đã trải qua không ít đổi dời, tuy nhiên bọn họ vẫn luôn sống không tệ.

- Công tử. cảm ơn ngài!

Nhắc tới phụ mẫu. sắc mặt vẫn hưng phấn của Tây Qua trở nên có chút lờ mờ, nhỏ giọng nói:

- Bình thường ta vẫn mơ tới bọn họ. đáng tiếc quy củ của Băng Tuyết Môn là không tới cảnh giới Phá Toái Hư Không thì không được phép ra ngoài, ôi, tới cảnh giới kia, phụ mẫu ta có còn hay không, ta không dám đám bảo. Hiện giờ nghe công từ nói bọn họ sinh hoạt rất tốt, ta an tâm. Ta là một nhi tử bất hiếu, không thể tận hiếu bên người bọn họ…

- Là năm đó ta làm liên lụy ngươi!

Tần Lập cũng có chút thương cảm nói.

- Công tử! Ngài ngàn vạn lần đừng nói như vậy. Nếu như không có ngài, Tây Qua đã sớm chết rồi, sao có thể sống tới ngày hôm nay?

Trên mặt Tây Qua lại hiện ra vẻ bất cần đời. sau đó bắt đâu nhớ lại chuyện mình thoát khỏi Thanh Long thành năm đó.

- Ta bị người truy sát. gấp không tìm được đường, chỉ có thể chạy trốn thẳng hướng bắc trong lòng chỉ nghĩ làm sao mới thoát khỏi đám truy binh kia.

Ánh mắt Tây Qua tràn ngập hồi ức. cười khổ nói:

- Đáng tiếc đám truy binh kia đều là một đám ngu ngốc, một đám ngu ngốc không biết suy nghĩ. Mặc kệ ta chạy thế nào. bọn họ vẫn chạy theo phía sau ta, chạy có khoáng một năm, bất tri bất giác bỏ chạy đến sát biên giới nơi Cực Hàn Băng Tuyết…

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

——oo0oo——

509. Chương 513: Yêu Thích!

- Ta lại hoàn toàn không nghĩ nơi cực hàn phương Bắc lại lạnh đến như vậy, ý nghĩ ban đầu của ta là chạy đi phía Tây. Tuy nhiên đường đi hướng Tây quá khó đi, dải rừng kéo dài vạn dặm cùng núi cao chót vót trong mây, hoàn toàn phá hỏng đường. Lấy chút bản lĩnh nhỏ nhoi của ta lúc đó. dù là có thể miễn cưỡng đi cũng sẽ bị linh thú giết chết. Mà địa phương nhìn như an toàn, chi có nơi băng tuyết vạn dặm này…

Tây Qua hồi tường khi đó. vẻ mặt vẫn cảm khái, sau đó nói:

- Kế đó. trên đường đi ta định kế giết hết đám truy binh, bản thân ta cũng bị trọng thương, thiếu chút nữa đông lạnh chết ở nơi này. Là người Băng Tuyết Môn đã cứu ta. môn chủ Băng Tuyết Môn thu lưu ta, cho nên hiện giờ ta là đệ tử Băng Tuyết Môn. tuy nhiên ta tương đối đặc thù.

Tây Qua nói đến đó. có chút cười khổ bất đắc dĩ nói:

- Môn chủ luôn muốn gả một nữ nhi của nàng cho ta. nhưng vấn đề là ta không muốn lấy nàng…

Lúc Tây Qua nói đến đó, bên ngoài xa xa đột nhiên truyền đến tiếng hô:

- Tây Qua, Tây Qua. huynh ớ đâu?

Tiếng nói như chuông bạc, lại như lục lạc réo rắt, rất là êm tai.

Tây Qua vừa nghe, sắc mặt mạnh mẽ biến đổi. cười khổ nói:

- Sợ cái gì tới cái đó. ôi. lại bị nàng bắt được, thật là…

- Tây Qua ca ca. ta tới đây!

Lúc này, một bóng người bay nhanh từ xa tới, đến trước cửa nhà gỗ liền trực tiếp đẩy vào. Một thiếu nữ mắt ngọc mày ngài, xinh đẹp khó tả, cười duyên dáng đứng đó, vừa bật thốt gọi Tây Qua ca ca. nhưng lại thấy trong phòng còn ngồi một nam tử trẻ tuổi xa lạ, diện mạo cực kỳ anh tuấn. Thiếu nữ này sắc mặt liền đỏ bừng, đôi mắt xinh đẹp lại rơi trên người Tây Qua. tràn ngập nghi hoặc.

- Ấy… Như Nguyệt sư tỷ, cái này… Đây chính là người ta đã nói với tỷ, công tử của ta, cũng là ân nhân cứu mạng của ta!

Tây Qua có chút bất đắc dĩ giới thiệu với thiếu nữ này, sau đó lại nói vói Tần Lập:

- Công tử, nàng là nữ nhi môn chú Băng Tuyết Môn chúng ta, Cơ Như Nguyệt!

Tần Lập mỉm cười nhìn thiếu nữ này, nói:

- Xin chào, ta là Tần Lập!

Trong lòng lại đang nghi hoặc, cô gái này nhìn qua thật không kém, diện mạo chỉ thua Thi Vũ một chút, nhưng có thể liều mạng với các nàng Lãnh Dao, Thiên Thiên cùng Bộ Vân Yên mà, Tây Qua sao lại không muốn lấy nàng chứ?

- Xin chào, ngươi chính là Tần đại ca sao, Tây Qua luôn nói với ta về ngươi đó!

Thiếu nữ nói. ẩn ẩn đưa tình nhìn thoáng qua Tây Qua, nhưng thấy Tây Qua đau khổ ngoảnh mặt một bên.

Thiếu nữ hừ một tiếng, đi thẳng tới cạnh Tây Qua. ngồi trên ghế, sau đó cười hì hì nhìn Tần Lập nói:

- Tần đại ca sao lại tới chỗ chúng ta vậy?

Nói rồi. thiếu nữ như nghĩ tói cái gì, sắc mặt hơi đổi. bừng tỉnh đại ngộ nói:

- À! Ta hiểu rồi. hóa ra đám người chim cánh dài kia, chính là tới tìm ngươi…

- Cái gì? Như Nguyệt. đám người kia tìm được chỗ chúng ta?

Tây Qua sắc mặt đại biến, cũng bất chấp nữa, vội hỏi.

Mỹ nữ Cơ Như Nguyệt hừ một tiếng, liếc sang Tây Qua, nói:

- Tìm được chúng ta thì thế nào? Sợ bọn họ hay sao?

- Đám người kia có thực lực cảnh giới Lôi Kiếp đó!

Tây Qua nói.

- Hi hì! Muội biết rồi, nhưng mà cứ để cho bọn họ đánh đi. Mẫu thân gọi ta tới nói cho huynh, gần đây đừng chạy loạn, nói đám người kia thực lực rất mạnh, đừng trêu chọc phiền phức.

Cơ Như Nguyệt nói rồi. nhìn thoáng qua Tần Lập. nói:

- Tần đại ca, có phải là Tây Qua… rất nghe lời huynh nói không?

Tần Lập còn chưa nói, Tây Qua liền nghiêm sắc mặt. nhìn Cơ Như Nguyệt nói:

- Ta nói cho cô, đừng có đánh chủ ý này. Chuyện nào ta cũng có thể nghe công tử, dù là bảo ta đi chết ta cũng không chút do dự. Nhưng chuyện này, tuyệt đối không được!

- Huynh… Huynh… Tây Qua kia, huynh chết cũng không chịu lấy ta có phải không?

Ở ngay trước mặt người ngoài, thiếu nữ có chút không nhịn được mất mặt. vành mắt ứng đò, bộ dáng đau lòng đáng thương.

Tây Qua hơi do dự một chút, nhìn bộ dáng nàng cũng có chút mềm lòng, tuy nhiên vẫn cố cứng rắn nói:

-Tỷ và ta quá không xứng, trong môn phái còn có rất nhiều trẻ tuổi tuấn kiệt, sao tỷ lại cứ không phái ta không gả chứ? Ta đây không phải thiên tài, không có thực lực siêu cường, diện mạo lại không ngọc thụ lâm phong. Như Nguyệt. ý tốt của tỷ, ta… ta chi có thể nói xin lỗi.

- Ta thích huynh, sẽ bởi vì huynh giàu nghèo hay tướng mạo sao? Huynh coi ta là người như thế nào?

Hai hàng nước mắt của thiếu nữa, rốt cuộc chảy ra, cố gắng mím môi. run giọng nói:

- Tây Qua. ta hận chết ngươi!

Nói rồi, liên xoay người lại bay vụt ra ngoài.

Cửa phòng rầm một tiếng đóng lại.

Tây Qua có chút chán nản ngồi xuống, cúi thấp đầu, không nói gì nữa. Một lát sau, mới nói:

- Làm công tử chế giễu. Công tử vên tâm, Băng Tuyết Môn môn quy không nghiêm, chỗ phúc địa này là lãnh địa tu luyện của ta, cho nên công tử cứ yên tâm ở lại nơi này. Như Nguyệt cũng sẽ không ra ngoài nói lung tung, miệng của nàng rất chặt…

- Tây Qua. ngươi nhìn vào ta.

Tần Lập vẻ mặt nghiêm túc nói, vừa nãy hắn nghĩ không rõ vì sao Tây Qua không chịu tiếp thu cô gái xinh đẹp này. Thừa dịp lúc Tây Qua nói chuyện với Cơ Như Nguvệt. Tần Lập dùng Tiên Thiên Tử Khí lặng yên tra xét cơ thể Tây Qua một chút, quả nhiên bị Tần Lập tìm được rồi vấn đề lớn.

Tây Qua ngẩng đẩu, có chút ngạc nhiên nói:

- Công tử. ngài… ngài sẽ không phái quản chuyện này thật chứ? Thật sự không được, ngài giết ta đi, ta cũng sẽ không lấy nàng…

- Không phải chuyện này, mà là chuyện bản thân ngươi.

Tần Lập chậm rãi nói.

Tây Qua nao nao, ngẩng đầu nhìn Tần Lập. cười khổ nói:

- Công tử đã biết cái gì?

Tần Lập than khẽ một tiếng:

- Không nghĩ tới, chiến kỹ Cửu Thiên Thập Địa Duy Ngã Độc Tôn thật sự bá đạo như vậy. Năm đó ta lại không thể hoàn toàn chữa khỏi thương thế trong cơ thể ngươi, nếu như thêm một năm nữa không gặp được ngươi, sợ rằng sẽ vĩnh viễn không gặp ngươi được nữa?

Lúc này, Tây Qua lâm vào trầm mặc, một lúc lâu mới thở dài một tiếng, ngẩng đẩu nhìn Tần Lập nói:

- Vậy công từ biết vì sao ta chết cũng không muốn lấy Như Nguyệt rồi chứ? Ta không muốn chỉ cho nàng hai ba năm vui vẻ, nhưng lại khiến nàng đau khổ cả đời sau. Nếu như vậy, còn không bằng để nàng đau khổ hai ba năm, nhưng sau này nàng vẫn sẽ vui vẻ.

- Ta vẫn cho rằng mình đã không có chuyện gì, nhưng hai năm trước đột nhiên phát tác một lần, ta liền rõ ràng, niết bàn của chiến kỹ Cửu Thiên Thập Địa Duy Ngã Độc Tôn vẫn ở trong cơ thể tạ vẫn chưa hoàn toàn biến mất, chỉ là bị khống chế mà thôi. Hai năm này, mỗi lần niết bàn đều sẽ có cảm giác sống không bằng chết, giống như xương cốt toàn thân đều bị đánh nát. sau đó ghép lại từng chút một… Cái loại cảm giác này, hắc, con mẹ nó thật là khó chịu!

Tây Qua nói xong, lại thở dài, nói tiếp:

- Nhưng mà không biết vì sao. hiện tại niết bàn chi là bị giày vò thân thể, nhưng thực lực lại không có bất cứ biến hóa gì. Hơn nữa ta cảm giác được, sau mỗi một lần niết bàn, thực lực sẽ tăng lên nhanh hơn một chút. Cho nên ở trong Băng Tuyết Môn. giống như ta đây, cũng miễn cưỡng tính là thiên tài…

Tây Qua nói. vẻ mặt cười khổ.

- Môn chủ các ngươi không biết chuyện này?

Tần Lập hỏi. có chút nghi hoặc. Lẽ ra môn chủ của Tây Qua nếu như thật sự có được thực lực không sợ võ giả Lôi Kiếp; vậy khẳng định bản thân cũng là cường giả cảnh giới Lôi Kiếp, làm sao không nhìn ra vấn đê của Tây Qua?

Tây Qua bất đắc dĩ nói:

- Nàng đương nhiên biết. Kỳ thật môn chủ một người rất tốt, trong môn phái có đến trăm cô gái giống Như Nguyệt đều là nàng thu dưỡng, các nàng đều gọi nàng ấy là mẫu thân, nàng cũng chấp nhận để họ gọi như vậy. Cho nên ta nói Băng Tuyết Môn quy củ không nghiêm, chỉ là nghiêm cấm đệ tử ra ngoài, kỳ thật đây cũng là tốt cho chúng ta, giang hô hiểm ác đáng sợ mà!

Tần Lập mim cười, nhìn bộ dạng Tây Qua cảm xúc rất sâu, là có thể tưởng tượng được năm đó hắn bị truy sát thê thảm cỡ nào.

- Môn chú biết vấn đề của ta, tuy nhiên nàng cũng nói là nếu Như Nguyệt thích ta. vậy mặc kệ ta sống bao lâu. vậy cũng nên ở chung với nàng một chỗ. Băng không ta chết rồi, nàng sẽ hối hận và thống khổ qua cuộc đời còn lại.

Vẻ mặt Tây Qua bất đắc **:

- Ta thật không hiểu nàng nói những lời này là gì, Băng Tuyết Môn cũng không phải không có nam đệ tử. thích Như Nguyệt rất nhiều…

- Tây Qua… Ngươi sai rồi!

Không đợi Tây Qua nói xong, Tần Lập liền cắt đứt lời hắn, nói:

- Ngươi nói như vậy. là coi Như Nguyệt trở thành cô gái ai cũng lấy làm chồng hay sao?

- Đương nhiên không phải!

Tây Qua lập tức khẳng định nói:

- Như Nguyệt nàng băng thanh ngọc khiết, làm sao có thể…

Tây Qua đang nói. bỗng nhiên nghĩ đến gì đó. vẻ mặt chán nản ngồi xuống. Hắn không ngốc, hắn chỉ là vẫn không nghĩ thông được, dù là lúc môn chủ nói với hắn chuyện này, Tây Qua cũng vẫn không thể hiểu rõ. Nhưng Tân Lập vừa nói, Tây Qua liên có một cảm giác vén mớ mây mù.

Có lẽ là Tần Lập cũng là nam nhân, có lẽ từ nhỏ Tây Qua đã có sự sùng bái thật sâu với Tần Lập. cho nên mặc kệ Tần Lập nói gì, Tây Qua cũng sẽ cho là đúng.

Tây Qua vẻ mặt phiền muộn nói:

- Nhưng như thế, đến lúc đó ta đã chết, không phải là ta hại cả đời nàng sao? Công tử… Ta… Ta nên làm gì bây giờ?

Vành mắt Tây Qua có chút đỏ lên, nhìn ra được hắn cũng không phải không có cảm giác với Cơ Như Nguyệt. hơn nữa ở sâu trong nội tâm, đương nhiên vẫn ưa thích nàng.

- Vậy ngươi có thích nàng không?

- Không thích? Sao có thể chứ?

Lúc này Tây Qua đứng lên. lấy một hộp gỗ đỏ sẫm từ trong ngăn tủ. Mở hộp gỗ ra, bên trong vên lặng đặt một bức tượng cô gái bằng băng cao một thước.

Cô gái cực đẹp, tay áo tung bay. nhìn qua giống như muốn bay lên trời, tạo hình tinh tế, ánh sáng màu lam lưu chuyển, thần tình chân thật, nhất là nụ cười, đều rất tinh tế.

Tần Lập liếc mắt liền nhìn ra, đây là một khối Huyền Băng Tinh Tủy.

Đó là một loại bảo vật luyện khí rất khó kiếm, lại bị Tây Qua dùng để điêu khắc thành một cô gái, mà cô gái này, lại là Cơ Như Nguyệt vừa đến đây.

Lúc này Tây Qua binh tĩnh trở lại. ở chỗ sâu trong đôi mắt hiện lên một tia đau khổ, si ngốc nhìn pho tượng Huyền Băng Tinh Tủy này, nói:

- Công tử! Ta thật sự rất thích nàng, thế nhưng ta sống không bao lâu, ta không muốn để sau này nàng sống trong hồi ức đau khổ cả đời…

Một giọt lệ rơi trên mặt bức tượng Huyền Băng này, nhìn qua giống như cô gái này đang rơi lệ.

Lúc này, Tần Lập bỗng nhiên nhìn ngoài cửa nói:

- Như Nguyệt cô nương, cô nghe được rồi chứ?

Tây Qua sắc mặt đại biến, ngạc nhiên sững sờ:

- Công tử. ngài…

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

——oo0oo——

510. Chương 514: Có Thể Trị!

Cửa chậm rãi mở ra, Cơ Như Nguyệt đã đứng ở nơi đó, trên gương mặt tuyệt mỹ lại đầy vệt nước mắt. Nàng cố sức mím môi, không muốn cho mình khóc thành tiếng, nhưng nháy mắt nhìn thấy Tây Qua, rốt cuộc cũng không nhịn được nữa, oa một tiếng thất thanh khóc rống, trực tiếp nhào vào lòng Tây Qua, nước mắt tuôn trào, nghẹo ngào không nói một câu nên lời.

Tây Qua cũng sững sờ ở đó, đứng như một tượng gỗ. Dần dần, hắn như khôi phục chút cảm giác, cánh tay cứng ngắc, chầm chậm phủ lên eo Cơ Như Nguyệt, từng chút một, dùng sức ôm chặt.

Lúc này, Tần Lập lặng yên ra ngoài, một ngọn gió nhu hòa đóng cửa lại, không phát ra một chút âm thanh. Tần Lập đứng ở bên ngoài, thở dài một tiếng, thầm than tạo hóa trêu người, nếu như không phải mình trùng hợp gặp được Tây Qua, thiếu chút nữa liền bỏ qua một hồi tình yêu sinh tử. Nếu Tây Qua chết đi, khẳng định Cơ Như Nguyệt này sẽ đau khổ cả đời.

Cho nên, bất luận thế nào mình cũng phải bảo trụ cái mạng của Tây Qua. Xem Cơ Như Nguyệt này, dù là Tây Qua biến thành một người bình thường, nàng cũng sẽ yêu hắn trăm năm…

Trong lòng Tần Lập, có dòng nước ấm chậm rãi lưu chuyển. Cái gọi là chân tình thế gian, không ngoài như vậy. Chính mình mặc kệ thế nào, cũng phải thành toàn cho bọn họ.

- Huynh sao lại ngốc như vậy chứ, Tây Qua, huynh sao lại ngốc như vậy? Chẳng lẽ huynh không biết, dù là huynh chỉ còn sống một ngày, muội… muội cũng sẽ yêu huynh một ngày. Huynh còn sống một năm, muội sẽ yêu huynh một năm. Nếu như huynh cứ như vậy, im hơi lặng tiếng chết đi, muội cũng sẽ ở cạnh phần mộ của huynh cả đời. Tây Qua, huynh yêu ta không?

Cơ Như Nguyệt ngẩng đầu, nhìn khuôn mặt gần trong gang tấc, đồng dạng lệ rơi đầy mặt, si ngốc hỏi.

- Yêu!

Tây Qua dùng sức nói ra từ này, lực lượng cả người như bị rút sạch, nước mắt cũng không kìm được nữa, chảy ra như mở vòi nước.

- Yêu ta thì hãy hôn ta…

Cơ Như Nguyệt nỉ non.

……

Hồi lâu sau, hai người mới tỉnh lại từ nụ hôn triền miên, dẹp yên cõi lòng kích động.

Tây Qua đột nhiên hỏi:

- Công tử đâu?

Cơ Như Nguyệt khuôn mặt diễm lệ như rang chiều, tai đỏ hồng lan đến tận cổ. Vừa nãy nàng thậm chí quên mất là trong phòng còn có người thứ ba.

Lúc này nghe Tây Qua hỏi như vậy, lập tức học làm đà điểu, dúi đầu vào trong lòng Tây Qua, không chịu đi ra.

Tây Qua kinh ngạc hỏi:

- Công tử đi ra ngoài lúc nào?

Lúc này Cơ Như Nguyệt mới ngẩng đầu, cho Tây Qua một khuôn mặt cười xán lạn, nhu mì nói:

- Huynh coi ai cũng giống như mình sao? Giống như một tên ngốc vậy?

- Ta… ta rất ngốc sao?

- Phi thường ngốc!

Cơ Như Nguyệt rất khẳng định nói.

Một đôi tình lữ trẻ tuổi triệt để cởi bỏ khúc mắc, tình yêu lập tức nhanh chóng nồng ấm, hai người hận không thể dính vào nhau một chỗ như vậy, thẳng đến tận cùng thiên địa.

- Huynh khắc nó lúc nào?

Cơ Như Nguyệt si ngốc nhìn bức tượng Huyền Băng Tinh Túy trong tay, trong lòng hoàn toàn bị tình yêu tràn đầy, nồng nàn không tan.

- Ngày thứ hai khi tới sư môn, trong lúc vô ý ta ở sâu trong sông băng, lấy được một khối Huyền Băng Tinh Túy…

Tây Qua nói, đột nhiên ngậm miệng.

Gương mặt chưa khô vết nước mắt của Cơ Như Nguyệt, dần dần mỉm cười, xán lạn như một đóa hoa bách hợp.

- Từ lúc đó, huynh đã thích ta rồi, có đúng không? Tiểu tử, huynh nhanh nói thật đi, có phải lúc đó huynh liền len lén thích ta, sau đó lại giả bộ nhiều năm như vậy. Đáng ghét… ta phải nghiêm phạt huynh!

- Không được hay không, lúc đầu ta chỉ muốn điêu khắc băng, ai biết càng khắc lại càng giống nàng…

- Tốt! Huynh khắc băng còn có ý nghĩ như vậy. Tây Qua… huynh chết chắc rồi!

Hai người cười đùa giỡn một chỗ, sau một lúc mới sắc mặt đỏ ửng ngừng lại. Cơ Như Nguyệt sửa sang mái tóc hỗn loạn của mình, lại chột dạ làm phẳng quần áo trên người.

Thẳng đến lúc này, hai người mới hoàn toàn bình tĩnh trở lại, liếc nhìn lẫn nhau, đồng thời thở dài một tiếng. Tây Qua vừa muốn nói gì, Cơ Như Nguyệt lại thâm tình nhẹ giọng nói:

- Tây Qua, không cần nói, cái gì cũng không cần nói. Muội nói rồi, dù cho chỉ có thời gian một ngày, muội cũng phải ở cùng với huynh.

Tây Qua dùng sức gật đầu, nói:

- Được! Ta không nói nữa, mặc kệ còn sống bao lâu, ta sẽ dùng hết toàn lực yêu nàng!

- Vậy chúng ta đi tìm sư phụ, để nàng chủ trì hôn lễ cho chúng ta đi!

Nói đến hôn lễ, Cơ Như Nguyệt vẻ mặt chờ mong.

- Ấy, nhanh như vậy… Nàng nói các sư huynh đệ môn phái biết được, có thể nghĩ không thông mà đi nhảy sông băng hay không?

- Nhảy sông băng? Vậy mà huynh cũng nghĩ tới, không phải huynh thường hay nhảy sao?

- Ta là tu luyện, không phải tự sát!

- Được rồi, quản bọn họ nghĩ như thế nào, ta không quan tâm. Được rồi, nhanh tìm Tần đại ca đi, ta thật sự phải cảm tạ huynh ấy!

- Ấy! Ta quên mất công tử rồi…

Lúc này, Tần Lập lệ rơi đầy mặt: Tây Qua, tên đáng chết này, lão bà còn chưa qua cửa, liền ném bà mối qua tường rồi…

- Tây Qua, tuy rằng không có nắm chắc, nhưng bệnh của ngươi hẳn có biện pháp điều trị.

Lúc Tần Lập nói với Tây Qua những lời này, Tây Qua cùng Cơ Như Nguyệt hai người đều sững sờ, hồi lâu không tỉnh lại.

Một hồi lâu sau, Cơ Như Nguyệt mới giật mình, mừng rỡ nhìn Tần Lập nói:

- Tần đại ca, huynh nói… nói thật sao? Vấn đề của Tây Qua, thật sự có biện pháp giải quyết?

Vừa rồi ở trong phòng, Tây Qua đã nói chỗ vấn đề của mình với Cơ Như Nguyệt, hơn nữa Cơ Như Nguyệt cũng từng nghe mẫu thân – cũng là môn chủ Băng Tuyết Môn vô ý nói qua. Chiến kỹ Cửu Thiên Thập Địa Duy Ngã Độc Tôn vô cùng bá đạo, chỉ có người ứng vận mới có thể tu luyện, nhnững người khác tu luyện, không thể nào sống sót.

Lúc đó Cơ Như Nguyệt còn không rõ vì sao mẫu thân nói như vậy, hiện giờ nàng mới biết được thì ra mẫu thân cùng vì vấn đề của Tây Qua mà buồn rầu. Chỉ là vấn đề mẫu thân cũng không có cách giải quyết, Tần đại ca huynh ấy… huynh ấy có thể giải quyết sao?

Tần Lập gật đầu rất khẳng định, nói:

- Tây Qua, ngươi tới đây, trước tiên ta phong tỏa một bộ phận kinh mạch. Như vậy tuy rằng sẽ ảnh hưởng ít nhiều phát huy thực lực của ngươi, nhưng có thể tạm thời khống chết được niết bàn. Lấy thực lực hiện tại của ta, trong vòng ba năm ngươi sẽ không có bất kỳ vấn đề gì nữa. Ngươi yên tâm, trong ba năm này, ta nhất định sẽ tìm ra một loại linh dược, có thể hoàn toàn giải quyết vấn đề của ngươi.

- Thật sao? Thật là tốt quá!

Cơ Như Nguyệt vui mừng thiếu chút nữa nhảy dựng lên, hưng phấn đến nói không biết phải nói gì.

Tần Lập đưa tay đặt lên sau lưng Tây Qua, Cơ Như Nguyệt đứng hộ pháp ngoài cửa. Tần Lập tâm thần hợp nhất, không ngừng đưa Tiên Thiên Tử Khí trong cơ thể mình chuyển vào trong thân thể Tây Qua, trực tiếp phong ấn mấy kinh mạch ẩn nấp nguy cơ.

Tục ngữ nói lấp không bằng đào, hiển nhiên loại biện pháp này của Tần Lập chỉ có thể trị phần ngọn mà không thể trị tận gốc. Mấy kinh mạch của Tây Qua, sớm muộn gì cũng có lúc bùng nổ, nhưng ít ra trong thời gian ngắn sẽ không có vấn đề gì.

Biện pháp chân chính của Tần Lập, là cho Tây Qua trọng tố kinh mạch.

Đây là do Tần Lập ở trên bản đan phương Thái Cổ, tìm được một loại đan dược. Mà loại đan dược này, tên gọi Càn Khôn Tái Sinh Tạo Hóa Đan, tên của nó gần giống Càn Khôn Đan mà Thi Vũ đã từng dùng trước kia, nhưng công hiệu thần kỳ hơn không biết bao nhiêu lần.

Càn Khôn Đan dưới tình huống bình thường, người có Tiên Thiên Linh Thể dùng, còn phải ba mươi năm mới có thể đạt tới cảnh giới Phá Toái Hư Không. Mà Thi Vũ chỉ dùng thời gian khoảng ba năm, đó là bởi Thi Vũ còn có các thiên tài địa bảo phụ trợ.

Mà Càn Khôn Tái Sinh Tạo Hóa Đan này, mới có thể được xưng là Thần Đan chân chính.

Rất nhiều lúc Tần Lập suy nghĩ một vấn đề, đó là bản đan phương Thái Cổ này rốt cuộc là ai viết ra? Rất nhiều loại đan dược bên trong, nhìn như bình thường, nhưng lại có được hiệu quả kỳ diệu. Còn có rất nhiều loại đan dược, tài liệu luyện chế ra căn bản là chưa từng nghe tới.

Cũng may bên trên đan phương kia còn có nội dung liệt kê chi tiết hình dạng tài liệu luyện đan, bằng không chỉ dựa vào một cái tên, sợ rằng tìm khắp Thiên Nguyên đại lục cũng không tìm ra được loại tài liệu này.

Trên đầu Tây Qua dần dần xuất hiện một tầng mồ hôi mịn, thần sắc rất bình tĩnh, nhưng từ thân thể hắn run nhè nhẹ, có thể thấy được hiện giờ hắn đang chịu đựng một ít đau khổ.

Chuyện trực tiếp phong ấn kinh mạch trong cơ thể người khác giống như Tần Lập, cho dù là cường giả cảnh giới Lôi Kiếp, cũng sẽ không dám dễ dàng thử nghiệm.

Bởi vì một khi có chút sai lầm, sẽ trực tiếp phế bỏ người.

Có thể nói, người dám thí thuật cùng người dám bị thí thuật… đều là hạng to gan lớn mật.

Trải qua khoảng nửa canh giờ, Tần Lập mở mắt ra, chậm rãi thu hồi bàn tay, nhìn qua bộ dáng có chút mệt mỏi, loại chuyện này Tần Lập cũng mới làm lần đầu.

Tây Qua cũng đồng thời mở mắt ra, nhìn thần tình thân thiết của Cơ Như Nguyệt. Tây Qua đứng lên, lập tức quay đầu lại nhìn thoáng qua Tần Lập, nói:

- Công tử, ngài lại cứu ta một lần nữa…

Tần Lập khoát khoát tay:

- Năm đó nếu không phải ta cầm bản chiến kỹ kia tới, ngươi cũng không có khả năng rơi xuống nông nỗi ngày hôm nay…

- Công tử, không thể nói như vậy, chuyện này hoàn toàn không trách công tử. Không có công tử, sẽ không có Tây Qua ta ngày hôm nay, cũng không gặp được Như Nguyệt…

Tây Qua cười hắc hắc, bước lên nắm tay Cơ Như Nguyệt, sau đó quay đầu lại nói với Tần Lập:

- Công tử, chúng ta đi tìm sư phụ thăm dò tin tức trước, ngài cứ ở lại đây. Lúc tối ta sẽ trở về nấu nướng cho công tử, để công tử nếm một ít món ăn nơi băng tuyết này.

Tần Lập gật đầu cười, để cho bọn họ rời đi, còn mình khoanh chân luyện công điều tức.

Phía dưới khe sâu sông băng, có hai nhóm người đang trong giằng co.

Tổng cộng sáu người, mỗi bên ba người, từ mặt đất hỗn độn cũng những hố sâu khe nứt, có thể thấy hai nhóm người đã giao thủ, hơn nữa còn rất kịch liệt.

- Khúc Trực, các ngươi không để ý tới lời tổ tiên tiên đoán, truy sát Tần Lập hay sao?

Mặc Ly, lão tổ tử đồng đế vương Lãnh Thu Cung, vẻ mặt lạnh băng nhìn phía đối diện.

- Tổ tiên tiên đoán? Ha ha, nếu các tổ tiên có năng lực như vậy, đã sớm diệt sạch võ giả Thiên Nguyên đại lục rồi, làm sao bộ tộc tử đồng lại lưu lạc đến nông nỗi hôm nay? Cho nên, chúng ta căn bản không tin cái gì tổ tiên tiên đoán cả. Mặc Ly, đối nghịch với chúng ta, ngươi phải suy nghĩ rõ ràng. Một tên võ giả bản thổ Thiên Nguyên đại lục, là cái rắm cũng không phải, nếu ngươi làm như vậy, có đáng hay không?

Khúc Trực cũng vẻ mặt lạnh lẽo nhìn Mặc Ly.

- Khúc Trực, ngươi đừng nghĩ không ai dám đối nghịch với các ngươi, là các ngươi cứ luôn đối nghịch với chúng ta mới đúng. Tần Lập kia có thể ngồi trên vương tọa, hắn chính là vương giả bộ tộc tử đồng. Năm đó các ngươi có người nào chưa thử qua? Lại có người nào có thể ngồi trên đó?

Mặc Ly lạnh lùng nói.

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

——oo0oo——

511. Chương 515: Cơ Ngữ Yên!

- Hừ! Năm đó là năm đó, hiện tại là hiện tại! Ai mà biết ngai vàng kia là chuyện gì xảy ra. Dù sao, mặc kệ như thế nào, chúng ta sẽ không thừa nhận thân phận Tần Lập là tân vương giả của tộc tử đồng. Mặc Ly! Nếu muốn chúng ta không giết hắn, cũng đơn giản, chỉ cần các ngươi chính miệng nói cho ta biết, các ngươi không tôn hắn làm Vương, không thừa nhận địa vị Vương giả tử đồng của hắn, chúng ta lập tức sẽ không tiếp tục đuổi giết hắn nữa. Vốn hắn cùng chúng ta cũng không có thù hận gì, cũng không có nửa điểm quan hệ… Các ngươi hiện tại làm như vậy, chẳng những là tự sai lầm, cũng là hại người.

Khúc Trực lạnh lùng nói.

- Tự lầm? Hại người? Các ngươi là đám người quên tổ huấn phản bội tổ tông, sao có tư cách gì nói với ta như vậy? Chúng ta tuân thủ tổ huấn, không có sai lầm, sai chính là đám Khúc Trực ngươi, nếu chúng ta không thể thuyết phục, vậy đến đây chiến đi!

- Chiến thì chiến, sợ các ngươi hay sao!

Khúc Trực hét lớn một tiếng, bay vụt lên như tia chớp xông tới Mặc Ly ở đối diện.

Mặc Ly cũng không chịu yếu thế chút nào, hai cánh phất động, đồng dạng bay vọt lên cao, hai tay chụp trong hư không một trảo, một tia điện xà hiện ra tại trong tay Mặc Ly, hung hăng ném về phía Khúc Trực.

Khúc Trực cười lạnh một tiếng:

- Điện Xà Công sao? Là tuyệt học gia truyền của Khúc gia ta, còn lấy ra bêu xấu, cũng không sợ dọa người!

Nói xong, Khúc Trực cũng hư không một trảo, một luồng điện xà càng thô to dài đến ngàn thước, hung hăng oanh kích quấn lấy điện xà của Mặc Ly cùng một chỗ.

Trên bầu trời lập tức nổ tung lóe ra vô số đường tia chớp loạn lưu, thanh âm ầm ầm trầm thấp vang lên như sấm rền không dứt.

Bên kia hai cặp lão tổ đến vương tử đồng khác, cũng xông vào nhau giao chiến.

Ở địa phương rất xa, còn đứng một đám người vây xem, cầm đầu là một nữ nhân nhìn không ra tuổi. Nữ nhân này mày như vẽ, mũi như ngọc, môi như son, băng cơ ngọc cốt, một mái tóc dài đen nhánh chảy dài như suối nước, trải dài sau vai, toàn thân mặc xiêm y trắng như tuyết. Nàng lẳng lặng đứng ở nơi đó, làm cho người ta có cảm giác giống như một ngọn núi, một cái hồ, làm cho người ta có một loại cảm giác vững như núi cao không thể lay động. Theo trên mặt nữ nhân này, nhìn không ra nửa điểm dấu vết năm tháng trôi qua, có thể cảm giác được nàng cũng không còn trẻ, nhưng tuyệt đối không ai dám nói nàng già lão.

Bởi vì khuôn mặt nàng thật sự quá đẹp, đẹp đến làm cho người ta hít thở không thông.

Bên cạnh nàng vây quanh một đám nữ đệ tử, còn có một số nam đệ tử, đều ở phạm vi bên ngoài chăm chú quan sát tình hình chiến đấu bên kia.

Nữ nhân cầm đầu, chính là môn chủ Băng Tuyết Môn ở chốn cực hàn băng tuyết này… là Cơ Ngữ Yên.

Ở bên người nàng một thiếu nữ cũng thập phần xinh đẹp, nhẹ giọng nói:

- Mẫu thân! Bọn họ chính là bộ tộc tử đồng trong truyền thuyết à?

Cơ Ngữ Yên khẽ gật gật đầu, nói:

- Đúng vậy, thời đại thái cổ, chính là tổ tiên bọn họ xâm lấn Thiên Nguyên đại lục chúng ta, tạo thành cảnh sinh linh đồ thán, là đầu sỏ hủy diệt nền văn minh thái cổ gây nên suy sụp cho đến ngày nay.

- Vậy bọn họ chính là người xấu?

Thiếu nữ lại hỏi.

- Ha ha!

Cơ Ngữ Yên thản nhiên cười cười, như trăm hoa đua nở, nàng khẽ lắc lắc đầu:

- Ai đúng ai sai, ai có thể nói rõ được chứ? Thế giới này rốt cục là ai, ai mới có tư cách kết luận chứ? Chúng ta là một môn phái không tranh chấp cùng thế tục, bọn họ muốn là cái gì thì làm là được.

- Vậy bọn họ muốn tìm người kia, nói là chạy đến chúng ta nơi này, bọn họ có thể hay không…

Thiếu nữ có vẻ lo lắng hỏi.

Cơ Ngữ Yên nói:

- Người kia là kẻ ứng nghiệm lời tiên đoán từ xưa của bộ tộc tử đồng. Một bên ủng hộ, một bên phản đối, song phương bọn họ không phân ra thắng bại. Người kia mặc kệ trốn ở đâu, đều không có quan hệ với chúng ta.

- Nếu người kia tới môn phái chúng ta thì sao?

Cơ Ngữ Yên hơi hơi trầm mặc một chút, mới nói:

- Vậy chúng ta sẽ giúp hắn.

- Cái gì? Mẫu thân! Ngài vừa rồi còn nói chúng ta là môn phái không tranh chấp cùng thế tục, vì cái gì đảo mắt một cái liền tham dự vào chuyện này?

Thiếu nữ rất là nghi hoặc khó hiểu.

Cơ Ngữ Yên cười nói:

- Hắn có thể đi tới chỗ chúng ta, đã nói lên chúng ta cũng trốn không khỏi một kiếp này. Nếu đã trốn không khỏi, thì phải làm ra một lựa chọn, lựa chọn của ta là giúp hắn.

Thiếu nữ bên cạnh bĩu môi, nhỏ giọng lầm bầm nói:

- Vì cái gì không đuổi hắn đi chứ?

Cơ Ngữ Yên cười cười, không nói thêm gì, bởi vì nàng đã biết, kẻ ứng nghiệm lời tiên đoán của bộ tộc tử đồng là ai, nếu đã biết nàng sao có thể khoanh tay đứng nhìn? Cho dù là vì Tây Qua nàng cũng phải giúp hắn. Tuy nhiên Tần công tử năm đó Tây Qua đi theo này, thật đúng là không phải người bình thường, có thể tu luyện chiến kỹ Cửu Thiên Thập Địa Duy Ngã Độc Tôn, đã nói lên hắn là người ứng với cơ trời của Thiên Nguyên đại lục, hiện tại không ngờ có thể trở thành tân Vương giả của bộ tộc tử đồng…

Cơ Ngữ Yên thầm nghĩ trong lòng: "Chẳng lẽ nói, Thiên Nguyên đại lục lại sắp đến thời huy hoàng một lần nữa?"

Mỗi một lần bắt đầu thay đổi thời đại, luôn luôn sẽ xuất hiện một người mang vận mệnh như vậy. Hiện giờ dưới cơ duyên xảo hợp, người mang vận mệnh này, có thể tới được nơi đây, đã nói lên Băng Tuyết Môn cũng có cơ hội chiếm được một địa vị nhất định ở thời đại thay đổi này.

Cơ Ngữ Yên không có dã tâm gì, không nghĩ tới phải đi thống trị ai, nhưng nàng lại hy vọng môn phái của mình có thể phát dương quang đại, hy vọng các đệ tử của mình đều có thể có tiền đồ sáng lạn.

Cái này giống như một người làm mẹ, chính bản thân nàng như thế nào cũng được, nhưng vẫn luôn hy vọng người thân của mình, đều có thể trải qua hạnh phúc hơn chính mình.

- Đúng rồi, Như Nguyệt có phải lại đi tới chỗ Tây Qua nơi đó hay không? Tây Qua đối với nàng vẫn không lãnh đạm không nhiệt tình, nàng lại cố tình áp tới, thật đúng là…

Thiếu nữ nói đến đây liền im bặt không nói tiếp, bởi vì nàng phát hiện sắc mặt môn chủ hơi hơi có chút khó coi.

- Như Băng! Về sau không được nói Tây Qua như vậy, Tây Qua đối với Như Nguyệt như thế là có nội tình, ngươi không rõ… Ôi! Về sau ngươi sẽ biết đi.

Cơ Ngữ Yên thần thái thập phần dịu dàng nói.

Các đệ tử xung quanh nàng cũng đều lộ vẻ mặt tò mò nhìn Cơ Ngữ Yên, trong đó một người nhìn qua chừng ba mươi tuổi hỏi:

- Mẫu thân! Tây Qua hắn rốt cuộc có chuyện gì? Vì cái gì vẫn không chịu tiếp nhận Như Nguyệt, Như Nguyệt là một cô nương thật tốt mà!

Cơ Ngữ Yên than nhẹ một tiếng, trong mắt hiện lên một chút ảm đạm, nói:

- Đều là ta không có năng lực, Tây Qua hắn bị một loại bệnh kỳ quái, không sống được bao lâu.

- A?

Cơ Ngữ Yên vừa nói ra lời này, tất cả mọi người bên người nàng đều lặng ở nơi đó. Nhất là Cơ Như Băng, trong đôi mắt xinh đẹp bắn ra tia hào quang không dám tin.

- Thật sự sao? Tây Qua hắn… Thật sự sống không lâu?

Cơ Ngữ Yên gật gật đầu, sau đó trầm mặc nhìn trận chiến kịch liệt xa xa, không nói tiếp nữa.

Rất nhiều đệ tử Băng Tuyết Môn, giờ phút này cũng đều trầm mặc xuống, trong bọn họ lẫn nhau có cạnh tranh, nhưng đều ở dưới khống chế của Cơ Ngữ Yên, loại cạnh tranh này đều rất lành mạnh.

Nguyên vốn môn phái ở nơi này, chính là không tranh chấp với ai, mặc dù có một đối thủ một mất một còn, thỉnh thoảng có phát sinh xung đột, nhưng bởi vì cách nhau quá xa xôi, thường ngày đều là hoạt động trong phạm vi địa bàn của mình, gần như sẽ không gặp nhau.

Điều này cũng khiến cho bên trong Băng Tuyết Môn, cái loại không khí không tranh chấp thực nồng đậm. Nhóm người này hơn phân nửa đều gọi Cơ Ngữ Yên là mẫu thân, tuy rằng không có chút quan hệ huyết thống gì, nhưng đối xử lẫn nhau cũng đều là không khác gì huynh đệ tỷ muội ruột thịt.

Cơ Ngữ Yên rất mong muốn nhìn thấy những đứa nhỏ mình thu dưỡng này yêu thương nhau kết làm vợ chồng, như vậy nàng sẽ cảm thấy rất hạnh phúc rất thỏa nguyện.

Sau khi biết được Tây Qua không còn sống bao lâu, không ít nữ đệ tử Băng Tuyết Môn đều không kìm nổi rơi nước mắt. Một số nam đệ tử cũng thích Cơ Như Nguyệt, đều sững sờ ngẩn người ở đó, trên mặt cũng đều lộ ra thần sắc bi thương, nguyên vốn một chút khúc mắc trong lòng với Tây Qua kia cũng theo tin tức này tan thành mây khói.

Trong lòng Cơ Ngữ Yên cảm thấy rất vui mừng, ở trong môn phái của nàng, gần như không có cảnh lục đục với nhau. Ngoại trừ nàng là người chưởng môn, không có chức vị hộ pháp trưởng lão linh tinh gì, cũng không cần thiết bởi vì thời điểm mỗi người đối mặt với nàng cái loại cung kính này đều là phát ra từ nội tâm, mà không vì nàng là chưởng môn nhân.

Nếu nói nhận được người khác tôn trọng, cần phải dùng võ lực hoặc quyền thế, Cơ Ngữ Yên nhưng không cần như vậy.

Nàng hôm nay nói ra chuyện này, kỳ thật cũng là nghĩ tới một khả năng khác: Chính nàng đích xác đã bất lực vấn đề của Tây Qua, nhưng có thể có người khác trị được thì sao!

Nếu nói ngay cả Tần Lập con người vận mệnh này cũng thúc thủ vô sách, vậy cũng chỉ có thể nói là số mạng của Tây Qua cũng chỉ như thế này thôi.

Cơ Ngữ Yên có loại trực giác, nàng tin tưởng rằng: người có vận mệnh trong truyền thuyết kia khẳng định có thể cứu được Tây Qua! Bởi vì năm đó, Tây Qua kỳ thật sớm đã chết trong lần tọa hóa ở chiến kỹ Cửu Thiên Thập Địa Duy Ngã Độc Tôn rồi.

Nhưng hắn không chết, hơn nữa còn sống cho tới hôm nay, mà thời gian không đến mười năm đã tu luyện đến cảnh giới Nhân Tôn. Điều này không phải nói rõ chỉ cần sinh ra quan hệ với người mang vận mệnh đó, thì số mạng bản thân sẽ biến thành rất cường đại hay sao?

Đương nhiên, nếu ngược lại là địch với người mang vận mệnh đó, như vậy số mạng của hắn sẽ biến thành rất xui xẻo.

Cơ Ngữ Yên nghĩ đến đây, nhìn mấy trận chiến cùng một chỗ xa xa kia, thầm nghĩ trong lòng: "Cứ nhìn bọn họ chiến đấu, liền biết số mạng của người mang vận mệnh đó cường đại biết bao nhiêu rồi."

Có người đuổi giết Tần Lập, cũng có người bảo hộ Tần Lập, hai đám người này, không ngờ ở thời điểm sắp tìm được Tần Lập lại cùng nhau chạm mặt, sau đó không quan tâm tới mình đều là bộ tộc tử đồng, lại điên cuồng chiến đấu cùng một chỗ.

Đây, chẳng lẽ còn không phải đã nói rõ ra một số vấn đề hay sao?

Lúc này, từ xa xa lại có hai người dắt tay nhau chạy đến, tay nắm tay tốc độ cực nhanh.

Rất nhiều người Băng Tuyết Môn nhìn thấy một màn này, lại đều ngẩn người một lần nữa, dường như gặp quỷ bình thường, trong đám nam đệ tử kia chợt vang lên một tiếng thở dài tan nát cõi lòng.

Cơ Như Băng kinh hô:

- Sư phụ! Như Nguyệt cùng Tây Qua nắm tay nhau chạy tới kìa!

- Trời ạ, Tây Qua rốt cục thông suốt rồi?

- Ồ! Cái này thật tốt, bọn họ rốt cục cùng yêu nhau rồi!

- Như Nguyệt khổ tâm không có uổng phí, chúc phúc cho họ!

Một đám nữ đệ tử líu ríu bàn luận, tuy nhiên trong đám nam đệ tử chính là một loại thanh âm khác.

- Sư huynh! Chúng ta không có cơ hội nữa rồi!

- Sư đệ… chúng ta đi nhảy xuống sông băng đi!

- Sư huynh! Cũng là huynh đi nhảy đi, ta sẽ làm cho mối bi thống này biến thành lực lượng mới, ta chuẩn bị theo đuổi Như Băng sư tỷ!

- Cút đi! Ngươi đi chết đi!

Theo đủ loại bàn tán xôn xao của đám đệ tử Băng Tuyết Môn, Tây Qua cùng Cơ Như Nguyệt sắc mặt đỏ ửng đi tới trước mặt Cơ Ngữ Yên, song song quỳ sụp xuống đất.

- Ra mắt mẫu thân!

- Ra mắt sư phụ!

- Đứng lên, đều đứng lên đi!

Cơ Ngữ Yên nhìn thấy một màn này, tuy rằng cũng có chút kinh ngạc, nhưng nàng rất nhanh liền nghĩ tới một loại khả năng, khóe miệng cong lên hơi hơi hướng về phía trước: "Người mang vận mệnh này thật không đơn giản đây."

- Sư phụ! Con cùng Như Nguyệt tình đầu ý hợp, muốn kết làm vợ chồng, còn xin sư phụ ân chuẩn!

Tây Qua cùng Cơ Như Nguyệt, mười ngón tay đan vào nhau cùng một chỗ, vẻ mặt kiên định nghiêm túc nói.

- Chuẩn… chuẩn! Các con! Mau đứng lên!

Cơ Ngữ Yên vẻ mặt tươi cười, vui vẻ nói.

- Cả đám nữ đệ tử phát ra một trận tiếng hoan hô rung trời, đồng thời vang lên tiếng thở dài đầy thống khổ của đám nam đệ tử kia, nhưng vẻ mặt vẫn làm như cố ý chúc mừng.

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

——oo0oo——

512. Chương 516: Gặp Lần Đầu!

Bên kia sáu lão tổ Đế vương tử đồng đang đánh nhau đột nhiên trong lòng đều có cảm giác bực mình. Những lão tổ Đế vương này thần thức cực kỳ cường đại, linh giác kinh người, tự nhiên sẽ lưu ý đến động tĩnh Băng Tuyết Môn bên này, tuy rằng biết người ta hoan hô không có quan hệ gì với bọn họ, nhưng vẫn đều có một loại cảm giác như mình đang diễn trò cho người ta xem, mà sáu người bọn họ, không phải là diễn viên, mà là con khỉ…

Sáu cặp tử đồng đều bắn ra tia hào quang lạnh như băng, Mặc Ly lạnh lùng nói:

- Khúc Trực! Chúng ta đổi địa phương khác đánh đi!

- Ta cũng đang có ý này!

Khúc Trực nói xong, hai cánh chớp động một cái bay lên phía trên dòng sông băng.

- Đi.

Các lão tổ Đế vương tử đồng khác, một đám cũng đều tạm thời dừng tay, hướng tới phía trên bay đi, võ giả cảnh giới cỡ như bọn họ này, nếu thật sự đánh nhau cũng không phải trong thời gian ngắn liền có thể chấm dứt, cùng với một đám người vây xem xem náo nhiệt tại đây, không bằng kéo tới một địa phương khác.

- Mẫu thân! Như thế nào bọn họ bỗng nhiên đều bỏ đi rồi?

Cơ Như Nguyệt vẻ mặt nghi hoặc hỏi, nàng cùng Tây Qua còn không có gặp qua võ giả cảnh giới Lôi Kiếp chiến đấu với nhau, cơ hội tốt như vậy, tự nhiên không muốn bỏ qua, nhưng không nghĩ tới hai người vừa đến đây, người ta cũng không đánh tiếp, đều bỏ đi, trong lòng nàng buồn bực, có thể nghĩ cũng biết.

Cơ Ngữ Yên cười khổ, không đợi nàng lên tiếng, Tây Qua ở một bên nói:

- Này có cái gì lạ, rõ ràng là bị chúng ta khuấy động, phiền nhiễu mới bỏ đi.

- Người ta ở bên kia chiến đấu sinh tử với nhau, các ngươi ở bên cạnh xem náo nhiệt còn líu ríu, lại hoan hô, lại la lớn, người ta không bỏ đi còn chờ cái gì?

Tây Qua tùy ý nói.

- Chúng ta hoan hô, cũng không phải là vì bọn họ.

Cơ Như Băng nhỏ giọng than thở một câu, sau đó liền quên đi chuyện này, trông rất hưng phấn hỏi Cơ Ngữ Yên:

- Mẫu thân! Khi nào thì tổ chức hôn lễ cho họ?

Bên kia trong đám nam đệ tử, có người nhỏ giọng than thở:

- Người ta kết hôn, sao ngươi sốt sắng như vậy làm gì?

Thực lực của Cơ Như Băng cũng rất mạnh, cố tình nghe được câu này, cười lạnh nói:

- Ai nói… Lăn ra đây cho ta, ta thích như vậy, các ngươi quản được sao?

Xa xa trong đám nam đệ tử lập tức lặng ngắt như tờ, thật đúng là rất ít có người dám trêu chọc tới nha đầu điên Cơ Như Băng này.

Cơ Như Băng đắc ý cười, sau đó chạy đến trước mặt Tây qua, đôi mắt nhìn chằm chằm Tây Qua, nhìn một hồi đánh giá thực cẩn thận từ trên xuống dưới, dường như muốn thử xem Cơ Như Nguyệt khoái khẩu ở chỗ nào? Một lúc sau Cơ Như Băng mới nhíu đôi mi thanh tú lại nói:

- Tây Qua! Thấy thế nào ngươi cũng không phải là loại người vắn số mà? Ta tin tưởng, ngươi sẽ tốt lên!

Tây Qua lộ vẻ mặt không biết nói gì nhìn Cơ Như Băng, mặt không chút thay đổi nói:

- Ngươi khi nào thì học được xem tướng mặt vậy?

- Mới vừa học, mới vừa học, hì hì…

Cơ Như Băng lắc mình một cái trốn phía sau Cơ Ngữ Yên. Cô nàng này ở Băng Tuyết Môn không kiên nể gì ai, không sợ trời không sợ đất, tuy nhiên mỗi lần nhìn thấy Tây Qua đều bị lép vế, cho tới bây giờ chưa từng chiếm được thượng phong.

Cơ Ngữ Yên với vẻ mặt từ ái nhìn Tây Qua cùng Cơ Như Nguyệt, nói với Tây Qua:

- Tây Qua! Ngươi không trách ta nói ra chuyện của ngươi chứ?

Tây Qua lắc lắc đầu, nói:

- Sư phụ! Ngài cũng giống như mẫu thân của đệ tử, đệ tử sao có thể trách ngài? Nếu không nhờ có ngài, năm đó đệ tử đã sớm chết rồi.

- Hừ! Coi như ngươi còn có chút lương tâm!

Cơ Như Băng từ phía sau Cơ Ngữ Yên nhìn Tây Qua làm mặt quỷ.

- Không được nghịch!

Cơ Ngữ Yên nhẹ nhàng mắng Cơ Như Băng một câu, sau đó nói với Tây Qua:

- Bây giờ ngươi dẫn ta đi gặp vị công tử của ngươi đi!

Tây Qua thoáng nao nao, nhưng hắn cũng biết loại chuyện này không có khả năng giấu diếm được sư phụ, ở Băng Tuyết Môn này, Cơ Ngữ Yên liền tồn tại tương đương với Thần!

Mấy năm nay, thỉnh thoảng lại có một số sư huynh sư tỷ. từ các nơi quay về thăm Cơ Ngữ Yên. những người đó thực lực đều thập phần mạnh mẽ, lại đều là cô nhi Cơ Ngữ Yên thu dưỡng một thời gian. Tãv Qua không biết những người đó ở địa phương nào. nhưng Tây Qua biết rất rõ ràng, nếu sư phụ gặp khó khăn những người đó bất kể ở địa phương nào, chỉ cẩn nghe nói, nhất định đều sẽ tới hỗ trợ.

- Được rồi!

Tây Qua ngay lập tức liền đáp ứng. Tây Qua thực biết rõ công tử là hạng người gì, nhiều năm như vậy, hắn cũng rõ ràng sư phụ là hạng người gì, thậm chí Tây Qua đột nhiên còn toát ra một ý niệm trong đầu nhưng không dám nghĩ sâu thêm, đó chính là: "Sư phụ có khi nào thích công tử hay không?"

Đương nhiên, ý niệm trong đầu này hắn thật không dám nói ra, nếu không Như Nguyệt sẽ là người đầu tiên không bỏ qua cho hắn.

Các đệ tử Băng Tuyết Môn khác, đều có chút khó hiểu nhìn Tây Qua cùng Cơ Ngữ Yên, thầm nghĩ công tử của Tây Qua là ai? Hay là người mà các Đế vương tử đồng vừa rồi đang truy giết?

- Tất cả đều trở lại tổ ấm của mình đi! Như có việc gi ta sẽ triệu tập các ngươi!

Cơ Ngữ Yên nói.

Băng Tuyết Môn ngày thường gần như không có ngoại nhân và chuyện gì mới mẻ, hôm nay phát sinh việc này, cũng đủ để đám đệ tử này làm đề tài câu chuyện một đoạn thời gian thật lâu rồi. Cho nên, sau khi Cơ Ngữ Yên nói xong đám đệ tử Băng Tuyết Môn lập tức bỏ đi tứ tán.

- Mẫu thân! Con muốn đi theo ngài…

Cơ Như Băng hai tay vân vê góc áo, giả một bộ dáng đáng thương nhìn Cơ Ngữ Yên nói…

- Lần này không được! Ngươi về trước đi, chuyện này không giống bình thường, ngươi không thể đi theo.

Cơ Ngữ Yên rất ít khi cự tuyệt người khác. Cho nên, Cơ Như Băng mặc dù không muốn, cũng biết chuyện này không thích hợp cho mình tham dự, nàng bĩu môi có chút không vui rời đi.

Cơ Như Nguyệt nhếch miệng, muốn nói cái gì, rốt cục cũng không nói ra, nàng cùng Cơ Như Băng lớn lên từ nhỏ, hai người thân như tỷ muội, tuy rằng xưa nay không có việc gì cũng thường hay nhao nhao, cãi nhau ầm ĩ, nhưng cũng vì tại địa phương băng thiên tuyết địa này quá mức không thú vị, nên cảm tình với nhau vẫn là tốt lắm.

Nàng đã gặp qua Tần Lập, cảm thấy Tần Lập là người tốt rất dễ hòa đồng. Giống như mẫu thân đều là người tốt! Cho nên, nàng nghĩ cho dù có Như Băng đi theo, cũng không có gì đáng ngại.

Tây Qua không nói gì, chỉ hướng tới tổ ấm của mình rất nhanh lao đi.

Tần Lập trải qua một đoạn thời gian nghỉ ngơi, trên cơ bản đã khôi phục lại, đột nhiên, hắn nhướng lông mày lên, cảm giác được có một dao động sâu không lường, đang di động hướng tới bên này, đồng thời còn có hai dao động yếu hơn rất nhiều.

Sư phụ của Tây Qua đến đây? Đây là phản ứng đầu tiên của Tần Lập, bởi vì ở loại địa phương này có thể sinh ra dao động cường đại như thế, ngoại trừ sư phụ trong truyền thuyết của Tây Qua kia, dường như không có người thứ hai nào.

Nghĩ vậy, Tần Lập liền đứng lên, đi ra đón tiếp.

Trong nháy mắt vừa nhìn thấy Tần Lập kia, trong lòng Cơ Ngữ Yên liền nổi lên một trận gợn sóng rất nhỏ, không có bất kỳ lý do gì, ngay cả chính nàng đều cảm giác thực kinh ngạc, không rõ vì sao lại như vậy.

Phải biết rằng, võ giả siêu cấp đạt tới loại cảnh giới như nàng, đã tiến vào cảnh giới Lôi Kiếp, đâu có dễ dàng sinh ra cảm giác tâm động như vậy?

Cơ Ngữ Yên cấp cho mình một lý do: "Có lẽ là đối phương rất trẻ, tuổi trẻ như thế mà có được thực lực hùng mạnh như vậy, chẳng lẽ còn không đáng kinh ngạc một chút hay sao?"

Ở chỗ sâu tận đáy lòng Cơ Ngữ Yên, một chút cũng không muốn ở trước mặt đám đồ đệ của mình lại để lộ ra bất cứ dấu hiệu động tâm gì, nàng cũng không biết mình sợ cái gì nữa.

Mà Tần Lập thì bị khí chất trên người nữ nhân này làm cho cả kinh thoáng sửng sốt một chút. Đúng vậy là khí chất!

Không phải dung mạo của Cơ Ngữ Yên kia đủ để so sánh với Thượng Quan Thi Vũ, mà là một thân băng thanh ngọc khiết của nàng này, giống như bản chất tuyết liên phát ra cái loại khí tức hàng tỉ năm mới có thể nở rộ một lẩn! Lại giống như U Lan, lẳng lặng nở rộ xinh đẹp, tản ra mùi thơm không có nửa điểm hấp dẫn, cũng sẽ không khoe sắc khoe hương với người ta, nhưng làm cho người ta có cảm giác thoải mái khác thường.

Tần Lập không thể không thừa nhận, đây là một nữ nhân… quả thực khiến hắn động tâm!

Thuộc vào loại nữ nhân vừa gặp mặt, liền có cảm giác hợp nhãn ưa thích!

Loại ưa thích này, không phái nói nếu muốn là nhận được hoặc có thể chiếm hữu, mà là vừa nhìn thấy sẽ rất ưa thích hài lòng…!

- Tần Lập ra mắt Cơ chưởng môn!

Tần Lập mỉm cười, hướng về phía Cơ Ngữ Yên ôm quyền chào.

Cơ Ngữ Yên vẻ mặt bình tĩnh, mỉm cười còn hướng về phía Tần Lập thi lễn nói:

- Ra mắt Tần công tử!

Tây Qua cùng Cơ Như Nguvệt đứng một bên liếc mắt nhìn nhau một cái, bọn họ đều sinh ra một loại ảo giác, sư phụ cùng Tần Lập đứng chung một chỗ trông thật hài hòa, xem ra rất xứng đôi!

Dường như trời đất tạo nên một đôi!

Cơ Như Nguyệt nhướng lông mày, nói:

- Tây Qua! Chúng ta đi chuẩn bị thức ăn đi!

Tây Qua cũng là người rất hiểu biết, vội nói theo:

- Đúng rồi, ta còn nói phải làm vài món đặc sản thôn quê cho công tử thưởng thức đó, chúng ta đi thôi!

Tây Qua thậm chí không chào hỏi Cơ Ngữ Yên, liền kéo tay Cơ Như Nguyệt ra khỏi gian nhà gỗ nhỏ, hai người còn đi ra rất xa, Tây Qua mới hỏi Cơ Như Nguyệt:

- Thế nào?

- Có chút ý tứ đó!

Cơ Như Nguyệt nói xong, lại có chút buồn rầu nói:

- Nhưng nếu lỡ…. vậy ta nên gọi "hắn" là gì đây?

Tãv Qua không khỏi lắc đầu bật cười, chuyện chưa có gì mà đã bắt đầu nghiên cứu cách xưng hô! Thật đúng là… nữ nhân a! Lúc này Tây Qua bỗng nhiên lại nghĩ đến một vấn đề, không kìm nổi hỏi:

- Như Nguyệt! Nói xem sư phụ nàng… rốt cục bao nhiêu tuổi?

Cơ Như Nguyệt cảnh giác liếc xéo Tây Qua một cái, hỏi:

- Tây Qua! Huynh có ý gì? Có phải muốn nói sư phụ già rồi hay không? Thì không nên có xuất hiện tình yêu phải không? Hừ! Ta cũng rất già rồi, có phải huynh cũng không còn muốn ta hay không?

- Ái chà…

Tây Qua nhìn Cơ Như Nguyệt với vẻ mặt hết ý kiến, ấp úng nói:

- Ta… ta không có… ý như vậy.

Cơ Như Nguyệt cười tươi như hoa:

- Muội nói đùa với huynh thôi!

- Vậy sư phụ nàng…

- Không nói cho huynh biết!

Tần Lập cùng Cơ Ngữ Yên hai người ngồi đối diện, sau một lúc lâu trầm mặc, đồng thời ngẩng đầu lên, hai miệng một lời cùng nói:

- Ngài nói trước đi.

Hai người đều bật cười, lần thứ hai cùng mở miệng nói:

- Cảm ơn ngài!

Sắc mặt Cơ Ngữ Yên thoáng hơi hơi nổi lên một chút màu đỏ, nhẹ giọng nói:

- Ngài nhất định là mới trị liệu cho Tây Qua thì phải, ta nhìn ra, trong vòng mấy năm tới Tây Qua sẽ không có vấn đề gì.

- Biện pháp này chỉ là kéo dài thời gian mà thôi, nếu muốn hoàn toàn trị tận gốc, còn cần có biện pháp khác!

Hai người cũng không có hỏi đối phương vì cái gì phải cảm ơn mình, đây là chỗ hay giữa người thông minh trao đổi với nhau, tuy nhiên hai người vẫn có cảm giác rất ăn ý giữa hai người.

Tuy rằng là lần đầu tiên gặp mặt, nhưng dường như là bằng hữu quen biết rất nhiều năm, thậm chí một ánh mắt liền hiểu được ý đối phương muốn điều gi.

Này có tính là trong lòng thông linh nhau hay không?

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

——oo0oo——

513. Chương 517: Càn Khôn Tái Sinh Tạo Hóa Đan!

Cơ Ngữ Yên cũng có cùng ý niệm trong đầu như vậy, từ khi sinh ra tới nay, lần đầu tiên nàng nảy sinh ra loại cảm giác không biết làm thế nào. Tại trước mặt nam nhân anh tuấn tuổi trẻ này, dường như có chút luống cuống tay chân. Tuy nhiên còn may là võ giả cảnh giới Lôi Kiếp, công phu dưỡng khí thật sự không phải người bình thường có thể so được, mặc kệ biển lòng nảy sinh sóng triều bao nhiêu, cho dù sôi lên sùng sục cũng sẽ không biểu hiện ra ngoài.

Cơ Ngữ Yên khẽ nhíu đôi mày thanh tú, nói:

- Tần công tử nhưng có biện pháp nào, hoàn toàn giải quyết vấn đề Tây Qua không?

Tần Lập khe khẽ gật gật đầu, nói:

- Biện pháp đích thật là có một, ta có một đan phương, tên là Càn Khôn Tái Sinh Tạo Hóa Đan. công hiệu của nó là trọng tổ kinh mạch của con người, cho dù là thể chất trời sinh không thể tu luyện, sau khi dùng loại đan dược này, cũng có thề biến thành một thiên tài luyện võ! Vấn đề lớn nhất của Tây Qua là ở chỗ kinh mạch, mà kinh mạch là căn bản của một võ giả, cũng là nền tảng của con người! Cho dù võ giả thực lực có mạnh đến mấy, cũng không dám tùy tiện động tới kinh mạch của người khác, hơi sơ suất một chút sẽ làm nghẽn hay đứt đoạn kinh mạch biến thành phế nhân…

Cơ Ngữ Yên kinh ngạc nói:

- Lại có đan dược thần kỳ như thế! Ngài nói đúng vậy, nguyên nhân chính vì tính đặc thù của kinh mạch, cho nên ta vẫn không dám động tới kinh mạch của Tây Qua, chính vì sợ gây nên điều không tốt, thương tổn đến hắn, Tần công tử quả nhiên thực lực siêu quần, Ngữ Yên xin bái phục!

Tần Lập mỉm cười nói:

- Cơ chưởng môn thực lực mạnh mẽ, ta thua xa! Nguyên nhân vì công pháp ta tu luyện cho nên thí thuật ở trên kinh mạch tỷ lệ thành công lớn hơn rất nhiều, bằng không ta cũng không dám làm như thế!

Nghe lời nói của Tần Lập làm cho người ta cảm thấy thực thoải mái, Cơ Ngữ Yên buột miệng nói:

- Tần công tử không cần khách sáo như vậy, gọi ta Ngữ Yên là tốt rồi, ta gọi ngài là Tần Lập tốt lắm!

Nói xong, Cơ Ngữ Yên bỗng nhiên cảm thấy có chút hối hận, bao nhiêu năm qua từ khi cha mẹ qua đời về sau đã không có ai gọi thẳng tên Ngữ Yên này của nàng. Bây giờ đột nhiên đề cập tới, hắn có thể cảm thấy quá đường đột hay không?

- Ồ! Được rồi ta cũng thấy vậy, gọi ngài là Cơ chưởng môn có hơi là lạ.

Tần Lập mỉm cười, thực tùy ý nói.

Cơ Ngữ Yên trong lòng thầm cảnh báo chính mình: "Còn may mà hắn không có nghĩ nhiều! Cơ Ngữ Yên a Cơ Ngữ Yên! Ngươi đường đường là chường môn Băng Tuyết Môn! Nhiều người đều gọi ngươi là mẫu thân như vậy! Ngươi có rất nhiều đứa con, ngươi nhưng ngàn vạn lần không thể tùy tiện động tình nha!"

Tuy nhiên lời nói đã nói ra, dù có muốn đổi ý cũng không còn kịp rồi Cơ Ngữ Yên đành phải làm tỉnh chuyển đề tài khác, nói:

- Ngài vừa mới nói Cản Khôn Tái Sinh Tạo Hóa Đan, tài liệu nhất định là rất khó kiếm, phải không?

Tần Lập cười nói:

- Nếu thực dễ dàng có thể được đến, ta như thế nào lại cảm thấy khó giải quyết vấn đề của Tây Qua chứ? Nguyên liệu đan dược này không phải khó có thể được đến, mà là ta hoàn toàn… không biết phải làm thế nào được đến! Tuy nhiên ngài yên tâm, ta nhất định sẽ không nhìn Tây Qua mất đi, nhất định sẽ giúp hắn giải quyết cho xong vấn để này!

Cơ Ngữ Yên nhẹ nhàng gật gật đầu, nói:

- Có chỗ nào cần ngài cứ việc đưa ra là được!

Tần Lập tập trung nhớ lại trên bản đan phương, về tài liệu cần để luyện chế Càn Khôn Tái Sinh Tạo Hóa Đan, Càn Khôn Tái Sinh Tạo Hóa Đan cần tài liệu thật ra đúng là cũng không nhiều!

Tổng cộng, cũng chỉ có ba loại!

Một loại tên là Thiên Huyền Thảo, Thiên Huyền Thảo cao một thước, phiến lá giống như lưỡi kiếm, hoa nở như hoa cúc, hoa nở ba ngày tức héo tàn, sinh trưởng ở địa phương phi thiên phi địa phi hà phi hải. (không trời không đất không sông không biển)

Chỉ riêng một cái môi trường sinh trưởng này đã đủ khiến cho người ta không sao đoán ra được: phi thiên, có thể hiểu loại vật này là thực vật, hiển nhiên không thể sinh trường ở trên bầu trời; phi hà phi hải cũng có thể hiểu không phải thực vật sống trong nước, cũng không phải thực vật trên hải đảo.

Nhưng phi địa… là có ý tứ gì?

Thực vật không sinh trường ở trên đất đai còn có thể sinh trường ở nơi đâu chứ?

Cho nên. sau khi Tần Lập vẽ ra hình dáng Thiên Huyền Thảo, đồng thời nói cho Cơ Ngữ Yên biết về môi trường sinh trưởng của Thiên Huyền Thảo, ngay cả Cơ Ngữ Yên cũng không kìm nổi vẻ mặt dại ra nhìn Tần Lập. Nếu không phải biết người thanh niên trước mắt này không phải là người tầm thường, nếu không phải có loại tín nhiệm Tẩn Lập một cách khó hiểu, thậm chí Cơ Ngữ Yên nghĩ rằng Tần Lập là đang trêu đùa nàng, bởi vì điều này quả thật khó tin!

- Nói loại tiếp theo…

Cơ Ngữ Yên cảm thấy loại linh thảo này thật khiến cho người ta không nói được lời nào, rõ ràng không hiện thực…

- Loại thứ hai tên là Thụ Liên!

- Cái gì? Thụ Liên? Thật là Thụ Liên?

Cơ Ngữ Yên đột nhiên trở nên có chút kích động:

- Ngài nói nhanh lên, tính đặc thù cùng môi trường sinh trưởng của Thụ Liên này!

Tần Lập không nghĩ tới dường như Cơ Ngữ Yên biết Thụ Liên, cũng có chút hưng phấn. Dù sao, tài liệu trên đan phương thái cổ này quá quý hiếm làm cho người ta khó có thể tìm ra được.

- Thụ Liên sinh trưởng ở vùng đất cực hàn…

Tần Lập vừa nói xong câu này, liền lập tức có phản ứng, địa phương trước mắt này, không phải chính là nơi cực hàn hay sao!

Nghĩ đến đây, Tần Lập có chút hưng phấn nói tiếp:

- Sinh trưởng ở nơi cực ấm của nơi cực hàn, nguyên vốn những lời này, ta cũng không hiểu lắm. Tuy nhiên, đến nơi phúc địa này, rốt cục ta hiểu rõ vì sao.

- Ngài mau nói đặc tính của nó!

Cơ Ngữ Yên thúc giục.

- Thụ Liên, cây của thần! Thân cây thẳng tắp, cao nhất có thể mọc tới một ngàn thước, dưới ba trăm thước thì không có cành nhánh, thân cây cứng rắn có thể sánh bằng sắt thép! Trên ba trăm thước, mỗi một trăm thước sẽ mọc một nhánh, trên mỗi nhánh mười vạn năm nở hoa một lần, hoa nở ba tháng sẽ rụng rồi kết quả, một hoa một quả. Ăn vào một quả có thể tăng lên ít nhất một ngàn năm công lực! Nếu như mọc cao ít nhất một ngàn thước, nở hoa kết quả trên cành cao nhất, dùng quả trên đó có thể tăng lên ba ngàn năm công lực!

Tần Lập nói xong, không kìm nổi thở dài nói:

- Thật sự là thứ tốt! Tuy nhiên, mười vạn năm nở hoa một lần, trời biết Thụ Liên này ở địa phương nào, cho dù may mắn tìm được Thụ Liên này, cũng đâu có may mắn gặp đúng lúc nó nở hoa như vậy? Đương nhiên, hoa khô cũng có thể dùng được, nhưng Thụ Liên thực quá quý báu như thế, có ai lại trước khi nó kết quả hái hoa xuống chứ?

- Đúng rồi, Thụ Liên ngài nói ta đã gặp qua!

Lúc này Cơ Ngữ Yên đã bình tĩnh lại, nhìn Tần Lập, khẽ mỉm cười nói:

- Vả lại ta biết ở đâu có hoa khô!

- Ồ? Thật sự có người phí của trời như thế, hái hoa Thụ Liên xuống chơi à? Tần Lập trố mắt kinh ngạc nhìn Cơ Ngữ Yên.

Cơ Ngữ Yên sắc mặt ửng đỏ, cúi đầu như đứa nhò đã làm sai chuyện gì, nói:

- Người kia… chính là ta…

- Ái chà! Thực xin lỗi, ta không biết…

Tần Lập cảm thấy chính mình thật đúng là đủ ngu xuẩn, mình vừa nói tới Thụ Liên, Cơ Ngữ Yên liền kích động như thế, hiển nhiên chẳng những nàng biết, hơn nữa khẳng định còn chính mắt gặp qua.

- Ha ha! Không sao! Lúc đó ta còn nhỏ, cũng không biết thứ này quý báu bao nhiêu, cũng chi là nghịch ngợm, thấy hoa Thụ Liên xinh đẹp như vậy, liền không kìm nổi lén hái xuống một đóa, tuy nhiên lại bị phụ thân trách phạt một phen…

Cơ Ngữ Yên thong thả nói dường như nhớ lại chuyện cũ nhiều năm về trước. Thời còn là thiếu nữ là đoạn ngày thoải mái hạnh phúc nhất của nàng, chỉ có điều về sau lại…

Cơ Ngữ Yên than nhẹ một tiếng, nói:

- Đóa hoa đó hẳn là còn giữ tại nhà cũ của ta, ta còn nhớ chỗ cất giấu nó, chỉ là…

- Chỉ là cái gì?

Tần Lập có hơi nôn nóng hòi.

Ngữ Yên than nhẹ một tiếng, cười khổ nói:

- Chỉ là cái địa phương đó, ta lại trở về không được!

Tần Lập không hỏi vì sao, chi lẳng lặng nhìn Cơ Ngữ Yên, hắn nhìn ra được nhất định Cơ Ngữ Yên có điều gì đó ẩn khuất khó nói. Một khi đã như vậy, nếu hẳn hỏi tới thì có vẻ không lễ phép lắm.

Cơ Ngữ Yên khẽ cắn bờ môi, thật lâu sau mới sâu kín nói:

- Thôi được, coi như vì Tây Qua, ta làm mặt dày quay về một lần, ta cũng chỉ là thu hồi vật thời thơ ấu của ta, chỉ thế thôi!

Nói xong, lại cắn răng nói:

- Bọn họ nếu dám ngăn cản ta, ta sẽ đánh cho một trận! Hừ!

Tần Lập thật hết biết, nhìn Cơ Ngữ Yên nhưng cũng không hòi tiếp gì nhiều, bởi vì chuyện này nhất định có liên quan tới một số chuvện trải qua không thoải mái của Cơ Ngữ Yên, loại chuyện riêng tư này tốt hơn là không nên hỏi tới.

Một lát sau, Cơ Ngữ Yên bình phục tâm tình lại, hướng về phía Tần Lập cười thân thiết hỏi:

- Loại thứ ba là thứ gì vậy?

- Loại thứ ba này, tên là Huyết San Hô, sinh trướng ở dưới đại dương sâu vạn thước…

- A?

Cơ Ngữ Yên hoàn toàn hết chỗ nói ba loại tài liệu, Thiên Huyền Thảo cản bản là không biết sinh trưởng ở địa phương nào; Thụ Liên còn có chút khả năng; mà Huyết San Hô này vừa nghe liền khiến cho người ta đau đầu, cho dù biết rõ sinh trưởng ở địa phương nào, nhưng phải là người đạt tới cảnh giới gì, mới có thể lặn xuống dưới đáy biển sâu cả vạn thước?

Cho dù là cường giả cảnh giới Lôi Kiếp như Cơ Ngữ Yên này, nếu bảo nàng bay trên bầu trời, bay lên trời cao vạn thước, còn có thể làm được, nhưng nếu bảo nàng lặn sâu vạn thước dưới đáy biền, cho dù nàng có thể miễn cưỡng lặn xuống, cũng căn bản là không có khả năng ngưng nghỉ ờ chỗ sâu như vậy được bao lâu. Hơn nữa, loại vật này, ai mà biết đến tột cùng nó sinh trưởng ở chỗ nào? Tỷ lệ này cùng không khác gì tìm kim dưới đáy biền!

Rất nhiều năm về trước, Cơ Ngữ Yên cũng từng lặn xuống biển sâu tìm một loại linh dược. Dưới đáy biển sâu mấy trăm thước, cái loại áp lực đó khiến cho nàng hô hấp không thông, thiếu chút nưa liền trồi lên không được. Mặc dù ở thời điểm đó nàng chỉ có cảnh giới Đan Nguyên Anh Hóa còn miễn cưỡng, nhưng đáy biển sâu vạn thước thì…

Cơ Ngữ Yên không kìm nổi thở dài một tiếng, khoát tay nói:

- Không cần phải nói tính đặc thù của Huyết San Hô này. Cho dù biết, cũng không có biện pháp thu được. Vạn thước dưới đáy biền tương đương với một ngọn núi cao cả vạn thước đè trên người, cái loại áp lực này không phải con người có thể chịu đựng!

- Cái này… nhưng thật ra ta có chút biện pháp.

Tần Lập nói:

- Chỉ cần có một đường hy vọng, ta sẽ không bỏ qua!

Biện pháp theo như lời Tần Lập nói không có gì khác chính là dùng Thánh Khí Hoàng Kim Cung!

Nếu có thể khống chế Hoàng Kim Cung lặn xuống biển sâu, hắn tin rằng biển sâu vạn thước đối với Hoàng Kim Cung cũng sẽ không tạo thành ảnh hưởng quá lớn. Nếu có thể phát hiện Huyết San Hô kia, Tần Lập tự tin có biện pháp lấy được nó.

Cơ Ngữ Yên có chút kinh ngạc nhìn thoáng qua Tần Lập sau đó đứng lên, nói:

- Một khi đã như vậy, ta… ta cũng bất chấp giá nào! Tần Lập! Ngài… ngài theo ta quay về nhà cũ của ta một chuyến… được không?

Ánh mắt Cơ Ngữ Yên đầy vẻ cầu xin, Tần Lập nhìn thấy trong lòng vừa động, lập tức gật đầu nói:

- Được rồi!

- Vậy ngày mai chúng ta sẽ lên đường đi!

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

——oo0oo——

514. Chương 518: Chuyện Cũ Của Cơ Gia!

Vào lúc ban đêm, Tây Qua mang về không ít món ăn đặc sản của nơi Cực Hàn Băng Tuyết: Thỏ tuyết, cá bạc hàn băng, còn có linh dương mà bình thường Tây Qua rất ít gặp.

Cơ Ngữ Yên đều cảm thấy được vận khí của Tần Lập rất tốt bởi vì tốc độ của linh dương nơi cực băng này rất nhanh, hàng năm hoạt động trên sông băng, tốc độ chạy trốn của nó ngay cả võ giả Chí Tôn bình thường đều đuổi không kịp.

Ở trên các vách đá trên sông băng đều có bóng dáng của chúng, nhưng những nơi đó hơn phân nửa là nơi võ giả nhân loại khó thể với tới.

Cho nên Cơ Ngữ Yên lấy cớ này, tự mình xuống bếp làm một bữa tối phi thường phong phú cho Tần Lập.

Mặc dù lý do của Cơ Ngữ Yên rất đầy đủ, linh dương cực hàn rất ít khi có thể bắt được, sợ Tây Qua cùng Cơ Như Nguyệt lãng phí. Nhưng trên thực tế, bất kể là Tây Qua hay là Cơ Như Nguyệt, dù sao đệ tử Băng Tuyết Môn, mỗi một người một hang động, không thể nào một mực đi ăn cơm chực người khác chứ?

Cho nên, Tây Qua cùng Cơ Như Nguyệt nháy mắt với nhau, đều cảm thấy được buổi chiều hôm nay, sư phụ cùng công tử nhất định nói chuyện rất vui vẻ.

Cơ Ngữ Yên thấy hai người nháy mắt với nhau, cũng không tức giận, chỉ là nhiều ít có chút lo lắng mình thật sự hãm sâu vào. Thời thanh xuân đã trải qua một lần cảm tình thất bại khiến cho Cơ Ngữ Yên rất sợ lại bị thương tổn lần nữa. Hơn nữa, nàng có thân phận là mẫu thân của rất nhiều đứa nhỏ khiến ngày thường nàng kiêu ngạo và vui mừng, đến hiện tại ngược lại thành rào cản lớn nhất.

Nàng không biết nếu chuyện này thật sự bị những đệ tử trong môn phái biết, lại đối xử thế nào với nàng? Hơn nữa, Cơ Ngữ Yên còn biết hồng nhan tri kỷ bên người Tần Lập còn không ít, mình nếu thật sự đi theo hắn, lại tính là cái gì?

Tỷ tỷ? Hồng nhan tri kỷ? Hay là tình nhân?

Cho nên Cơ Ngữ Yên dứt khoát không nghĩ đến nữa, trong lòng nàng chỉ nghĩ là sau khi về đến gia tộc phải làm như thế nào đối mặt với những người kia bên trong gia tộc. Những nhục nhã năm xưa. Cơ Ngữ Yên còn rõ ràng trước mắt như ngày hôm qua.

Cái nơi đó, từng là chốn yên vui của nàng, nhưng hiện tai đã sớm biến thành nơi nàng không muốn đổi mặt nhất. Nhất là, nữ nhân ác độc kia…

Cơ Ngữ Yên hận nàng, hận nàng làm tan rã nhà mình, hận nàng tu hú chiếm tổ, sau khi phụ thân mình qua đời liền khẩn cấp tái giá với tên dã nam nhân kia, suốt ngày tình chàng ý thiếp không thấy thẹn thùng, trắng trợn làm Cơ Ngữ Yên tức giận mà bỏ nhà ra đi.

Cơ Ngữ Yên kỳ thật vẫn đều rất muốn trả thù, nhưng cố tình lại không thể trả. Nàng không thể giết nữ nhân kia.

Đây không phải là thỉnh cầu cuối cùng trước khi mẫu thân qua đời, mà cũng bởi vì nữ nhân đó là dì ruột của nàng. Hơn nữa, nữ nhân đó còn mang đến cho gia tộc Cơ Ngữ Yên Cơ gia lợi ích rất lớn. Cơ gia đối với những hành vi của nàng ta, làm như không thấy.

Nghĩ đến gia tộc, Cơ Ngữ Yên không kìm nổi đau đầu một hồi. Gia tộc lớn nhất đứng vững nơi Cực Hàn Băng Tuyết này, hiện giờ là cái dạng gì?

Tần Lập cùng Cơ Ngữ Yên đi trên sông băng nhìn vô biên vô tận, từ xa nhìn lại giống như hai con kiên, hai bóng đen nhỏ xíu chậm rãi di động trên sông băng mênh mông trắng xóa.

Cơ Ngữ Yên một mực muốn kể lại cho Tẩn Lập một chút hoang mang của mình, nhưng lại cảm thấy có chút đường đột. Chuyện nhà của mình, tùy tiện nói với người khác, có thể nào khiến hắn cho rằng mình có chút lỗ mãng hay không?

Cơ Ngữ Yên không nói Tần Lập cũng không hỏi. Hai người trầm mặc đi tới, bộ dạng mỗi người đều có tâm sự.

Bỗng nhiên, Tần Lập chỉ vào một nơi nói:

- Đám Đế vương tử đồng kia, hôm qua hẳn là chiến đấu ở nơi này.

Hai người đi qua bên đó, Cơ Ngữ Yên nhìn thoáng qua, không kìm nổi ngạc nhiên thán phục nói:

- Đám người đó thực lực rất cường đại, nếu không phải giữa bọn họ có xích mích, chỉ sợ đất lành của Băng Tuyết Môn chúng ta sẽ bị bọn họ làm hỏng.

Tẩn Lập cười nói:

- Nếu bọn họ là cùng một giuộc, ngày hôm qua ta cũng sẽ không ở nơi đó.

Cơ Ngữ Yên thản nhiên liếc nhìn Tần Lập, nói:

- Ngươi cho rằng Cơ Ngữ Yên ta là người sợ phiền phức sao?

- Ha ha, đương nhiên không phải. Nhưng ta cũng không phải người liên lụy đến bằng hữu.

Tần Lập cười nói.

Bằng hữu, một cái từ xa lạ mà quen thuộc. Cơ Ngữ Yên cảm thấy trong lòng ấm áp, rốt cục không kìm nổi nói:

- Tần Lập. Ta muốn nói với ngươi, tình huống trong nhà của ta. Tuy nhiên, ngươi phải hứa là không cười ta…

- Ha ha, chắc là Tây Qua chưa nói cho cô biết tình huống của ta, có lẽ Tây Qua cũng biết không kỹ lắm. Nếu cô biết tình huống của ta từ nhỏ đến lớn, chắc sẽ không sợ ta cười cô…

- Vậy sao? Dù sao đường còn rất xa xôi, ngươi trước tiên nói về tình huống trong nhà ngươi đi.

Đôi mắt xinh đẹp của Cơ Ngữ Yên dừng trên mặt Tần Lập, cười nói.

- Khi ta còn nhỏ, không có phụ thân, là một đứa con hoang sinh sổng trong một gia tộc lớn ở quốc gia thế tục, bị người kỳ thi cười nhạo… Mẫu thân của ta vì ta…

Tẩn Lập nhớ tới những chuyện đã trải qua khi mới đi tới thế giới này, chậm rãi kể. Rất nhiều thứ, Tần Lập cũng nói với người khác lần đầu. Hắn cũng không rõ lắm vì sao, đối với Cơ Ngữ Yên lại có một loại cảm giác muốn kể lề.

Đợi sau khi Tần Lập kể xong, trên khuôn mặt xinh đẹp động lòng người của Cơ Ngữ Yên tràn ngập không tin, nhìn Tần Lập hỏi:

- Thuở nhỏ của ngươi không ngờ nhấp nhô như vậy. Rất khó tưởng tượng ra ngươi làm như thế nào tu luyện được thực lực ngày hôm nay.

- Kiên trì, không bỏ cuộc.

Tần Lập cười nói.

Nếu người khác nói lời này, Cơ Ngữ Yên đại khái sẽ bĩu môi, sau đó trong lòng thầm mắng đối phương rất biết giả bộ. Tuy nhiên sau khi nghe Tần Lập kể về kinh nghiệm khi còn nhỏ, Cơ Ngữ Yên đối với Tần Lập chỉ có kính nể.

- Ngươi thật sự rất lợi hại trách không được ngươi sẽ đi lựa chọn tu luyện loại chiến kỹ muốn chết Cửu Thiên Thập Địa Duy Ngã Độc Tôn.

Cơ Ngữ Yên tán thưởng nói.

- Đúng vậy.

Tần Lập than nhẹ một tiếng:

- Nếu lúc trước còn có lựa chọn thứ hai như vậy ta cũng sẽ không tu luyện loại chiến kỹ này. Tuy nhiên, như vậy phỏng chừng không có ta ngày hôm nay.

Cơ Ngữ Yên nghĩ lại cũng thấy đúng. Tần Lập không tu luyện chiến kỹ Duy Ngã Độc Tôn, sẽ không nhận biết Tây Qua. Không nhận biết Tây Qua, Tây Qua cũng không tu luyện chiến kỹ Duy Ngã Độc Tôn, cũng không có chuyện về sau. Cơ Ngữ Yên tự nhiên cũng không có khả năng sinh ra bất kì quan hệ nào với Tần Lập.

Như vậy, vận mệnh của mọi người có lẽ đều xảy ra thay đổi.

Tây Qua có thể trở thành một tên côn đồ thành Hoàng Sa, mang theo một đám tiểu đệ. nhìn thật là hoành tráng, nhưng không chừng ngày nào đó bị đại gia tộc diệt trừ.

Mà Tần Lập thì sao? Nếu tu luyện chiến kỹ khác, có lẽ cũng sẽ có tiền đồ, cũng có thể trở thành Hầu tước hoặc Công tước của Thanh Long quốc, thậm chí là Vương gia.

Nhưng trên cơ bản, lại không có quá nhiều khả năng tiến vào Huyền Đảo, lại càng không xảy ra đủ loại chuyện về sau nữa.

Mà Cơ Ngữ Yên, vẫn là môn chủ Băng Tuyết Môn của nàng như trước, là mẫu thân của rất nhiều trẻ mồ côi. Giữa hai người, giống như hai đường thẳng song song, tuvệt đổi sẽ không ở cùng một chỗ như hôm nay, không có cơ hội vì một chuyện mà cổ gắng.

Cơ Ngữ Yên nghĩ rồi, khẽ cười nói:

- Thế gian thật đúng là kỳ diệu. Rất nhiều thứ, phảng phất như trời cao đã quyết định từ trước.

- Tựa như hai ta gặp nhau?

Ma xui quỷ khiến, Tần Lập hỏi ra một câu như vậy. Sau khi hòi xong, bản thân hắn cũng thấy được có chút đường đột, lén nhìn thoáng qua Cơ Ngữ Yên, thì lại phát hiện sắc mặt nàng ửng đỏ, không trả lời cũng không phủ định.

Một lát sau, Cơ Ngữ Yên nhẹ giọng nói:

- Ngày ta còn nhỏ, sinh ra ở một gia tộc siêu cấp nơi Cực Hàn Băng Tuyết này. Gia tộc này rất khổng lồ, cánh đồng tuyết phạm vi mẩy chục vạn dặm này, chỉ có một Cơ gia chúng ta làm bá chủ. Cũng không giống như mảnh đất ở vùng trung tâm, đại bộ phận người gia tộc đều tụ tập một chỗ, gia tộc chúng ta đều phân tán ra. Tỷ như cha mẹ ta, mang theo một đám hạ nhân, ở lại một thung lũng, xem như một chi nhánh của Cơ gia, đại khái khoảng hơn một ngàn người.

- Không nhỏ rồi, không tưởng được nơi lạnh khủng khiếp này lại có gia tộc lớn như vậy.

Tần Lập tán thưởng nói.

- Ha ha! Nơi này rất thần kỳ, nhìn như hoang vắng lạnh lẽo, nhưng trên thực tế những nơi đất lành như Băng Tuyết Môn chúng ta lại có rất nhiều. Nếu không phải thế, sớm đã có người tới cướp địa bàn của ta rồi.

Cơ Ngữ Yên cười nói:

- Đúng là bởi vì có rất nhiều, nơi Băng Tuyết Môn lại là nơi vùng ven, không bị người gặp cho nên mới rất ít có người có ý đồ với chúng ta.

Nói rồi, Cơ Ngữ Yên hạ thấp giọng nói tiếp:

- Phụ mẫu ta vẫn đều rất yêu thương nhau, thực lực của họ không tính là mạnh, bởi vì phụ thân ta là con trai trưởng gia chủ Cơ gia, cho nên địa vị cũng coi như không tồi. Mà mọi thứ, đều thay đổi bởi sự có mặt của một nữ nhân. Nữ nhân này, là em ruột của mẫu thân ta, dì ruột của ta…

Trên mặt Cơ Ngữ Yên nổi lên một tia cười lạnh khinh thường, sau đó nói:

- Ngươi có biết vì sao ta rất rõ ràng giá trị của Thụ Liên không? Bởi vì từ nhỏ, ta đã ăn rất nhiều quả của Thụ Liên.

Tần Lập rất kinh ngạc liếc nhìn Cơ Ngữ Yên, thầm nghĩ: Không nghĩ tới thật sự có người nếm qua thứ đó. Tuy nhiên cũng không có gì phải kỳ quái, rất bình thường. Tựa như hắn đã từng ăn Cửu Chuyển Bạch Ngọc Liên cùng với chu quả thay đổi thể chất ngày trước.

Thế giới này rất thần kỳ, thiên nhiên thai nghén ra linh vật nhiều đếm không xuể, chỉ xem ngươi có cơ duyên đó hay không mà thôi.

Cơ Ngữ Yên nhớ tới cha mẹ đã khuất nhiều năm, đôi mắt có chút đỏ:

- Di nương kia của ta rất là xinh đẹp. Nàng khác với mẫu thân ta đoan trang, nàng là loại xinh đẹp hấp dẫn. Nàng cùng mẫu thân ta đến từ một gia tộc cổ xưa, đến hiện tại gia tộc đó chỉ còn lại huy hoàng và vinh quang, tuy nhiên cũng có chút nội tình. Khi nàng tới, mang theo rất nhiều lễ vật, các phòng của Cơ gia đều có phần, cho nên toàn Cơ gia đổi với nàng có ấn tượng rất tốt. Nhưng, cũng chính là nữ nhân này, đã hủy hoại gia đình ta. Nàng coi trọng phụ thân ta, không ngừng câu dẫn. Sau đó…

Khóe miệng Cơ Ngữ Yên nổi lên một tia cười lạnh:

- Sau đó hai người đến với nhau.

Nói xong, Cơ Ngữ Yên nhìn Tần Lập nói:

- Thế nào? Cảm giác được đây là một chuyện xưa có môtíp rất cũ không có gì hấp dẫn phải không? Một nam nhân, không chổng cự lại được hấp dẫn mê hoặc, yêu em vợ của hắn…

Tần Lập sờ sờ mũi, cười khổ không nói gì. Bởi vì bản thân hắn, bên người có rất nhiều hồng nhan, tự nhiên không có tư cách gì bình luận loại chuyện này.

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

——oo0oo——

515. Chương 519: Tu Hú Chiếm Tổ.

Cơ Ngữ Yên thản nhiên nói:

- Nếu chỉ như vậy, ta cũng sẽ không nói thêm gì, cho dù nàng ta gả cho cha ta cũng không có gì quá đáng. Cha ta vẫn không cưới vợ hai cũng không có nghĩa là ông không thể cưới. Nơi này tuy rằng là nơi lạnh khủng khiếp, nhưng trên thực tế dân cư không ít, nam nhân cưới mấy vợ, cũng không có gì cả, con cháu đông đúc cũng là chuyện làm người ta hâm mộ. Vấn đề chính là, di nương này của ta, người yêu trong lòng căn bản không phải phụ thân ta.

Giọng nói Cơ Ngữ Yên có chút bi phẫn, nói:

- Thậm chí ngay cả đứa nhỏ nàng mang bầu, cũng không phải của cha ta. Nàng đi vào nhà chúng ta, mục đích duy nhất chính là muốn chia rẽ cha mẹ ta.

- Vì cái gì?

Tần Lập có chút nghĩ không thông, cau mày hỏi.

Theo lý mà nói quan hệ giữa chị em gái tuy rằng không quá hợp nhau, nhưng cũng không đến mức đó chứ?

- Di nương của ta, từ nhỏ đã ghen tị mẫu thân ta bởi vì mẫu thân ta xinh đẹp hơn nàng, tài học ưu tú hơn, thực lực tuy không quá mạnh nhưng ít ra cũng là cảnh giới Phá Toái Hư Không, cũng được cho là thiên tài. Mà trọng yếu nhất, phụ thân ta là con trưởng Cơ gia, thân phận địa vị rất cao cả. Những điều này, đều là lý do di nương ta ghen tị. Kỳ thật hai người từ lúc nhỏ tranh nhau, mẫu thân ta vẫn nhường nàng. Ngày đó khi đính hôn, nàng cùng mẫu thân ta đồng thời thích phụ thân ta, nhưng ngoại công của ta cảm thấy được mẫu thân của ta càng thích hợp với Cơ gia, liền gả mẫu thân của ta đi. Việc này, nàng vẫn bất mãn cho nên có chuyện về sau này.

Lúc này, Tần Lập đột nhiên nghĩ đến một vấn đề. Đó chính là thực lực cha mẹ Cơ Ngữ Yên tuy không tính đặc biệt mạnh, nhưng tuyệt đối không quá yếu. Như thế nào có thể đã chết?

- Cha mẹ cô, như thế nào mà chết?

Dù sao trên cánh đồng tuyết này chỉ có hai người bọn họ. Tần Lập cũng không quản gì khác, trực tiếp hỏi.

- Bọn họ… nói là bệnh chế, nhưng ta thủy chung thấy rằng phương diện này có vẩn đề. Đây cũng là nguyên nhản căn bản nhiều năm như vậy ta không dám cũng không muốn về gia tộc. Ta không biết nên như thế nào đối mặt với mọi thứ…

Đôi mắt Cơ Ngữ Yên có chút đỏ, nhẹ giọng nói:

- Lẽ ra, đây là chuyện của thế hệ trước, không có quan hệ gì với ta, nhưng ta lại không có cách nào quên mọi thứ. Di nương tốt của ta sau khi phụ mẫu ta chết liền chiếm cứ nhà ta. Bởi vì nàng đã thành thân với phụ thân ta, phụ mẫu ta đều chết, nàng tự nhiên là chủ nhà. Kết quả, thi hài phụ mẫu ta còn chưa lạnh, nàng liền công khai đưa tới một nam nhân. Hơn nữa… hơn nữa còn cho con của nàng, cũng chính là muội muội của ta kêu nam nhân kia là… phụ thân.

Cơ Ngữ Yên nói đến đây, nước mắt không kìm nổi theo hai má rơi xuống.

Tần Lập im lặng không nói gì, loại chuyện này hắn thật sự không biết an ủi nàng thế nào mới tốt, yên lặng cùng đi bên cạnh Cơ Ngữ Yên.

Cơ Ngữ Yên khôi phục tâm tình, sau đó nói:

- Khiến ngươi cười chê rồi.

- Nào có. Cảnh ngộ của cô, cũng thật là éo le.

Tần Lập nhẹ giọng nói.

Cơ Ngữ Yên nói:

- Vận khí của ta tốt, lúc nhỏ may mắn đúng lúc gặp một đám Thụ Liên nở hoa kết quả, lần tiếp theo nở hoa kết quả phải vô số năm sau. Cho nên, sau khi phụ mẫu ta chết đi, ta cũng không có gì lưu luyến cái nhà đó, trực tiếp rời đi. Hiện tại nghĩ lại, đã sắp qua một trăm năm rồi.

Cơ Ngữ Yên nói xong, mắt lén nhìn biểu tình Tần Lập, xem hắn có thể vì nghe tuổi của mình quá lớn mà nhíu mày hay không.

Tần Lập đối với điều này cũng không có bất kì cảm giác gì. Bởi vì trước khi xuyên qua, thế giới trước của hắn có rất nhiều thần thoại tiên nữ cùng người thường kết hợp, tuy rằng đều cố ý tránh vấn đề tuổi tác, nhưng trên thực tế, có thể được xưng là tiên nữ, làm gì có tuổi trẻ chân chính? Mà người thường, cuộc đời chỉ ngắn ngủi không quá trăm năm.

Hơn nữa, theo thực lực Tần Lập tăng lên, rất rõ ràng những võ giả đứng trên đỉnh thế giới này. Tuổi đối với bọn họ mà nói không có ý nghĩa lớn lao.

Tuy nhiên Tần Lập từ nơi Cơ Ngữ Yên cũng chiếm được một tin tức rất kinh người. Đó chính là Cơ Ngữ Yên chỉ hơn trăm tuổi, nhưng đã đạt tới cảnh giới Lôi Kiếp.

Đây là một chuyện rất khó tin.

Nói cách khác, những kỳ ngộ của Cơ Ngữ Yên tuyệt đối không kém hơn so với hắn. Mà bản thân hắn, còn là người ứng vận trong truyền thuyết.

Vậy Cơ Ngữ Yên là cái gì? Cho dù không phải người ứng vận, ít nhất cũng là người tương đương có vận khí.

- Chuyện không thoải mái trong quá khứ, nên quên liền quên đi. Người luôn phải nhìn về tương lai, ân ân oán oán của đời trước, nếu có thể không cần kéo dài thì không nên kéo dài nữa. Cừu hận có thể làm người ta trở nên mạnh mẽ, nhưng quá mức ghi cừu nhớ hận, cũng đồng dạng có thể che kín hai mắt mình.

Tần Lập nhẹ giọng nói như là an ủi Cơ Ngữ Yên, cũng như tự khuyên mình.

Cơ Ngữ Yên gật gật đầu, lau nước mắt cười nói:

- Tần Lập, cảm ơn ngươi, ngươi là người tốt. Làm bằng hữu của ngươi, là chuyện thật may mắn.

Tần Lập cười nói:

- Ta cũng vậy. Làm bằng hữu của ngươi, là chuyện rất hạnh phúc.

Cơ Ngữ Yên cười đỏ mặt, liếc nhanh qua Tần Lập, lại thu hồi ánh mắt, nói:

- Nói về những hồng nhan tri kỷ của ngươi đi. Nghe nói có rất nhiều nữ nhân bên cạnh ngươi đó.

- Chuyện đó…

Tần Lập cười khổ một chút, nói:

- Kỳ thật, cũng không có gì. Ta có hai thê tử đã cưới về, ta rất yêu họ. Còn có mấy nữ nhân được xem như hồng nhan tri kỷ, hiện tại đều ở môn phái khác học nghệ. Chuyến này ta bôn ba lao lực, ở gần họ thì ít mà xa cách thì nhiều, cảm giác rất có lỗi với họ.

Cơ Ngữ Yên nhẹ giọng nói:

- Vì sao không chịu yên ổn một chỗ?

- Cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng!

Tần Lập thở dài một tiếng, thầm nghĩ: "Ta làm sao không muốn yên ổn? Chỉ là rất nhiều người không muốn ta yên ổn. Ta lại có biện pháp nào chứ?

Cơ Ngữ Yên như nhìn thấu tâm tư Tần Lập, nhẹ giọng nói:

- Ngươi xem, đám Đế vương tử đồng kia đều bỏ qua truy đuổi ngươi rồi. Một đường này, ta cố ý đi không ít vòng luẩn quẩn, cho dù bọn họ muốn đuổi theo chúng ta, kết quả cũng bằng không. Cho nên, chỉ cần ngươi muốn, cũng không có gì không bỏ được.

- Có lẽ vậy.

Tần Lập thản nhiên cười, ánh mắt thâm thúy nhìn sông băng khổng lồ phương xa, lẩm bẩm:

- Nếu có thể ở lại lâu dài nơi này, ngăn cách tuyệt đối với đời, phải chăng cũng là một loại hạnh phúc.

Cơ Ngữ Yên nhẹ giọng nói:

- Chỉ cần ngươi muốn, cũng có thể.

Nói xong, hai người lại trầm mặc rất lâu. Mấy ngày tiếp theo, hai người một đường đi tới. Tần Lập ngắt quãng nói về một số chuyện nơi Cực Tây, bao gồm một số chuyện từng trải của mình.

Cơ Ngữ Yên cũng nói với Tần Lập về Băng Tuyết Môn. Bọn họ có một đối thủ một mất một còn, đổi phương nhìn trúng sắc đẹp của nàng, liên tiếp cầu thân không được, sau đó trở mặt thành thù. Quan hệ lẫn nhau ngẫu nhiên xảy ra một ít xung đột, tuy nhiên cũng không tạo thành chết chóc.

Đây hiển nhiên là hai bên đều giữ vững lý trí, khắc chế kết quả. Tuy nhiên một số năm gần đây, bên kia càng ngày càng quá phận, mỗi một lần ngẫu nhiên xảy ra xung đột cũng đều rất kịch liệt.

Cơ Ngữ Yên cũng không biết loại xung đột này còn phải duy trì bao nhiêu năm, đến khi nào mới chấm dứt. Nàng đối với nơi CựcTây bên kia cũng rất mong chờ, đối với thế giới vùng trung tâm cũng rất có hứng thú. Tuy nhiên, khi Tần Lập mời nàng đi làm khách. Cơ Ngữ Yên lại trầm mặc. Nàng không thể bỏ qua cánh đồng tuyết chục vạn dặm trắng như ngọc, càng không thể bỏ môn phái của mình cùng phần đông đứa nhỏ.

Cũng giống như nàng ta, trời sinh đã là nữ tử băng thanh ngọc khiết, cuộc sống đơn thuần đơn giản mới thích hợp nàng.

Hai người đi một mạch khoảng nửa tháng trên cánh đồng băng tuyết, rốt cục đi vào một khe sâu khống lồ dài vô tận.

Trong khe sâu này, cây hoa rực rỡ, thảm cỏ xanh xanh, cây Thụ Liên vô sổ kể trải rộng toàn thung lũng.

Mới vừa nhìn đến, Tần Lập thậm chí có chút không tin tưởng hai mắt mình. Đến hiện tại hắn mới biết được Cơ Ngữ Yên khiêm tốn nhường nào, cũng hiểu rõ Cơ Ngữ Yên rời nhà, tương đương là vứt bỏ cái gì.

Nơi ở của Băng Tuyết Môn của Cơ Ngữ Yên so với nơi đây quả thực chính là thua kém quá xa. Nơi đó bên dưới là sông băng thật lớn, mà thung lũng xanh biếc trước mắt này, hoàn toàn là hai thế giới, ở dưới chân Tần Lập cùng Cơ Ngữ Yên, hoàn mỹ dung hợp vào cùng nhau.

Hai người vừa mới xuất hiện ở nơi này một lát, lập tức bị người phát hiện. Có người cao giọng quát:

- Người nào xông vào sơn cốc Cơ gia? Nhanh chóng rời đi!

- Ta là Cơ Ngữ Yên!

Giọng nói Cơ Ngữ Yên thật nhạt, rất nhẹ, nghe có chút cảm giác mơ hồ.

Người bên kia trầm mặc một hồi tiếp theo truyền đến một giọng nói có chút run rẩy, mang theo vài phần hoài nghi:

- Đại tiểu thư? Thật sự là Đại tiểu thư đã trở lại?

Theo giọng nói này, một bóng người từ xa vọt tới như tia chớp, đi tới gần là một lão già nhìn qua khoảng hơn bảy mươi, một bộ đồ đen có chút cũ nát nhưng tinh thần phi thường tốt, râu tóc bạc trắng, mặt hiền lành.

Thấy lão nhân này, đôi mắt Cơ Ngữ Yên đỏ lên, nhẹ giọng nói:

- Trường Canh bá bá. Ngài có khỏe không?

- Đại tiểu thư, thật sự là cô. Thật sự là cô đã trở lại!

Lão nhân đột nhiên rơi nước mắt, nói:

- Nhiều năm như vậy, ta còn tưởng rằng rốt cục không còn gặp lại Đại tiểu thư.

Lão nhân nói xong, nhìn thoáng qua Tần Lập bên cạnh Cơ Ngữ Yên, nhếch miệng cười

nói:

- Đây là phu quân của Đại tiểu thư hả? Thật không tồi. Không hổ là Đại tiểu thư Cơ gia ta, chính là thật tinh mắt.

Tần Lập sửng sốt nhưng không mở miệng giải thích. Khuôn mặt Cơ Ngữ Yên ứng đỏ, cũng thần kỳ không giải thích điều này, nhìn lão già râu tóc bạc trắng, nói:

- Trường Canh bá bá. Lần này ta trở về, là muốn bái tế phụ mẫu. Thứ hai ta muốn thu hồi một số thứ năm xưa ta không mang đi.

- Tốt, tốt lắm! Hẳn là nên bái tế lão gia cùng phu nhân. Chỉ là… Lão già nói xong, trên mặt lộ ra một tia khó xử, chậm rãi nói:

- Chỉ là phòng của Đại tiểu thư, hiện tại bị… Nhị tiểu thư dùng.

- Nàng?

Cơ Ngữ Yên nhớ tới thời điểm mình ra đi, cô bé đó mới khoảng mười tuổi, tâm địa độc ác, tính tình giống di nương của nàng như đúc. Hơn nữa, bộ dạng của nàng ta cũng phi thường tương tự nam nhân kia.

Cho nên, muội muội nàng, chỉ đơn thuần là đứa nhỏ của di nương, có quan hệ huyết thống, nhưng tuyệt đối không phải cùng cha.

Nghĩ vậy, Cơ Ngữ Yên nói:

- Ta cũng không muốn lấy cái gì của nàng. Chỉ là một hộp sắt năm xưa ta chôn trong sân, bên trong cũng không phải là thứ đắt tiền quý báu gì, đều là vật trước kia ta chơi đùa mà thôi.

- Vậy à? Vậy được rồi. Lão nô mang người đi, tin tưởng nhị tiểu thư cũng sẽ nể mặt mũi lão nô.

Gia nô Cơ gia Cơ Trường Canh có chút không xác định nói.

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

——oo0oo——

516. Chương 520: Một Nhà Không Biết Xẩu Hổ.

Cơ Ngữ Yên hiện tại có thực lực gì? Cho dù toàn bộ Cơ gia cũng không có nhiều người mạnh hơn nàng. Cho nên, nghe vậy nàng chỉ cười nhàn nhạt, nói:

- Không quan hệ. Nàng không nể mặt, cũng không sao cả.

Cơ Trường Canh than nhẹ một tiếng, nghĩ thầm: "Tính tình tiểu thư vẫn như năm xưa. Chỉ là ngươi rời đi nhiều năm như vậy, cái nhà này, từ trên xuống dưới đều sớm bị đặt lên dấu ấn của người khác".

Năm xưa nếu Cơ Ngữ Yên không lặng yên rời nhà, một đám người hầu Cơ gia như Cơ Trường Canh thậm chí vẫn đi theo bên cạnh nàng. Cho nên, về mặt cảm tình, cho dù Cơ Ngữ Yên đã rời nhà gần trăm năm, nhưng Cơ Trường Canh vẫn thiên về nàng.

Cơ Trường Canh mang theo Cơ Ngữ Yên cùng Tần Lập đi về một khu nhà có hoa hướng dương đón gió, trước nhà còn có một con sông.

Cơ Ngữ Yên có chút thương cảm nói với Tần Lập:

- Lúc nhỏ, ta thích nhất bắt cá ở trong sông này chơi đùa.

Tần Lập nhìn Thụ Liên san sát xung quanh, cao vài trăm thước chỉ có lá cây mà không có quả, trong lòng thở dài một tiếng. Cơ Ngữ Yên coi như là một siêu cấp thiên tài Cơ gia, không biết năm xưa vì sao sau khi Cơ Ngữ Yên trốn đi, Cơ gia vẫn không đi tìm nàng.

Chẳng lẽ, cao thủ như vậy Cơ gia có rất nhiều? Không quan tâm có thêm một Cơ Ngữ Yên sao?

Lúc này, lại có mấy lão bộc giống Cơ Trường Canh, thấy Cơ Ngữ Yên đều tiến lại chào. Đối với những lão nhân hết dạ trung thành này, tiểu thư mới chính là người kế thừa chính thống của Cơ gia cốc. (gia tộc chi nhánh Cơ gia trong sơn cốc, thung lũng)

Cho dù rời nhà trăm năm, đó cũng chỉ là tiểu thư đi du lịch mà thôi. Chỉ cẩn tiểu thư trở về, cái nhà này, vẫn là của tiểu thư.

Tuy nhiên, hiển nhiên có người không cho là vậy. Tâm phúc di nương Cơ Ngữ Yên mang tới đồng dạng liếc mắt liền nhận ra Cơ Ngữ Yên đến, nhanh chạy về báo tin.

Không lâu sau, di nương Cơ Ngữ Yên mang theo một nữ tử mặt dài diện mạo bình thường, cùng đi còn một nam nhân mặt dài đứng ở cửa viện Cơ Ngữ Yên từng ở, ngăn chặn đám người Tần Lập và Cơ Ngữ Yên.

- Ôi, ta tưởng là ai, nguyên lai là cháu gái đáng yêu của ta đã trở lại.

Di nương Cơ Ngữ Yên trông rất diêm dúa lẳng lơ, đôi mắt yêu mị chuyển vài vòng trên người Tần Lập, sóng mắt lưu chuyển, nũng nịu cười nói:

- Còn mang theo vị hôn phu trở về? Ánh mắt thật ra không tệ, tiểu lang quân thật tuấn tú a!

Mày liễu Cơ Ngữ Yên nhăn lại, không đợi nói chuyện, nữ tử mặt dài nhìn Cơ Ngữ Yên, lạnh lùng nói:

- Cơ Ngữ Yên. Ngươi tới nhà ta làm gì? Còn muốn vào trong viện của ta?

Nữ tử mặt dài này cùng nam nhân mặt dài bên cạnh hết sức giống nhau, tựa như một khuôn khắc ra. Nam nhân mặt dài lại không nói gì, chỉ là hai mắt mê đắm quét vài vòng trên người Cơ Ngữ Yên, sau đó ánh mắt cực độ đê tiện, hết sức mập mờ nhìn Tần Lập vài lần.

Thần thức Tần Lập cùng Cơ Ngữ Yên cường đại cỡ nào, làm sao không cảm thụ được ánh mắt nam nhân này? Tuy nhiên, hai người cũng không có để tâm.

- Nhà ngươi?

Khóe miệng Cơ Ngữ Yên nổi lên một tia tươi cười trào phúng nhàn nhạt, sau đó nói:

- Ta trở về, là mang đi một số thứ khi còn nhỏ của ta. Các ngươi nghe cho rõ, ta không trở về tranh cái gì với các ngươi. Phụ mẫu ta không còn, nơi này cũng không có gì để ta lưu luyến.

- Ây da, xem ngươi kìa. Đây chính là nhà ngươi đó.

Di nương Cơ Ngữ Yên lẳng lơ nhìn lướt qua Tần Lập, sau đó nói:

- Tiểu Mạn không hiểu chuyện, tuy nhiên chung quy cũng là muội muội ngươi…

- Được rồi không nên nói nữa. Ta cũng chẳng có hứng thú. Ta nói rồi, ta chi muốn thu hồi vài thứ khi còn nhỏ của ta mà thôi cho nên các ngươi không cần khẩn trương. Sau khi lấy đồ, ta sẽ đi.

Di nương Cơ Ngữ Yên lúc này trao đổi một ánh mắt với nam nhân mặt dài đều từ trong mắt đổi phương nhìn ra một chút nghi hoặc. Năm xưa trước khi nàng vào Cơ gia, cũng đã cùng một giuộc với nam nhân này, hơn nữa còn có mang đứa nhỏ. Cho nên, sau khi phụ thân của Cơ Ngữ Yên chỉ chung đụng một lần với nàng ta, liền không bao giờ động vào nữa.

Mà di nương Cơ Ngữ Yên năm xưa vào Cơ gia, mục đích lớn nhất chính là quả Thụ Liên. Chỉ tiếc người định không bằng trời định. Phụ thân Cơ Ngữ Yên rất yêu con, đem toàn bộ quả Thụ Liên trong Cơ gia cốc cho nàng dùng. Khi nàng ta tới, quả Thụ Liên đã không còn.

Di nương Cơ Ngữ Yên thất vọng, hơn nữa trước khi nàng tới, vì có thể hợp lý chiếm được quả Thụ Liên, đã từng đưa rất nhiều quà tặng quý báu cho cao tầng Cơ gia.

Di nương này của Cơ Ngữ Yên, bản thân ở gia tộc được sủng ái hơn mẫu thân Cơ Ngữ Yên, cho nên số của hồi môn mang tới, không thiểu vật quý báu.

Đây cũng là nguyên nhân chủ yếu vì sao sau khi cha mẹ Cơ Ngữ Yên đột nhiên chết bất đắc kỳ tử, di nương Cơ Ngữ Yên công khai đưa nam nhân vào Cơ gia cốc, toàn bộ Cơ gia đều không có động tĩnh gì.

Cơ gia là gia tộc lớn, đối với bọn họ mà nói chỉ cần trong toàn phạm vi Cơ gia, vẫn đều là dưới sự lãnh đạo của gia chủ, là có thể được.

Cái chết của cha mẹ Cơ Ngữ Yên rất kỳ quái không có thương, cũng không trúng độc. Chuyện này nếu lan truyền ra ngoài đối với danh tiếng của Cơ gia cũng là một đả kích không nhỏ.

Dù sao một gia tộc khổng lồ cường thịnh như vậy, ngay cả cái chết của tộc nhân đều không thể tra ra. Đây là một chuyện rất mất mặt.

Cho nên, chuyện này cứ vậy bị ép xuống vô hạn kỳ. Cơ gia âm thầm tra xét nhiều năm cũng không thu hoạch được gì. Hơn nữa, Cơ Ngữ Yên đã rời Cơ gia, sau này chuyện cũng coi như bỏ qua.

- Lấy đồ? Cái nhà này, còn có cái gì của ngươi?

Nữ tử mặt dài kêu Tiểu Mạn lạnh lùng nhìn Cơ Ngữ Yên, vẻ mặt ghen tị.

Nguyên bản những quả Thụ Liên kia đều phải là của nàng, nàng hẳn là trở thành cường giả tuyệt thế mới đúng, nhưng lại đều bị nữ nhân trước mắt này đoạt đi.

Nàng ở nơi này, đám hạ nhân Cơ gia tuy rằng không ai dám nói gì trước mặt, nhưng nói sau lưng rất nhiều. Nói nàng tu hú chiếm tổ, nói một nhà nàng không biết xấu hổ.

Mọi thứ… đều bởi vì nữ nhân trước mắt này.

Cơ Ngữ Yên thản nhiên nhìn Tiểu Mạn, trong mắt mang theo vài phần thương hại. Nữ tử hoàn toàn không thuộc về Cơ gia này, ở nơi này chỉ sợ cũng chịu không ít áp lực.

Mà Tiểu Mạn hoàn toàn bị ánh mắt thương hại của Cơ Ngữ Yên chọc giận, lấy tay chỉ vào Cơ Ngữ Yên mắng:

- Tiện nhân ngươi dựa vào cái gì nhìn ta như vậy? Ngươi cút ra ngoài cho ta. nơi này là nhà của ta…

Cơ Ngữ Yên nhíu mày, thản nhiên nhìn di nương của nàng, nữ nhân hủy gia đình nàng.

Vẻ mặt di nương Cơ Ngữ Yên ít nhiều có chút xấu hổ. Mặc kệ thế nào Cơ Ngữ Yên cũng là con gái của chị gái ruột nàng ta, là cháu ngoại nàng ta. Hơn nữa, người ta trở về cũng không có ý gì khác, thu hồi thứ thuộc về người ta mà thôi.

Nàng ta nhíu mày, nhìn con gái chắn trước tiểu viện, trầm giọng nói:

- Tiểu Mạn, không nên cố tình gây sự. Tránh ra…

- Ta không cho! Dựa vào cái gì? Đây là nhà của ta. Đây là nhà của ta, đây là nhà của ta. Tiểu Mạn điên cuồng rít gào, giống như thị uy hoặc là phát tiết.

- Vậy… Ngữ Yên. Có cái gì, ta giúp ngươi đi lấy? Di nương Cơ Ngữ Yên nói.

- Không cần.

Cơ Ngữ Yên nói xong, thân hình chợt lóe, biến mất trước mắt mọi người.

Trong mắt nam nhân mặt dài trong nháy chợt lóe tinh quang, tuy nhiên không có bất kỳ động tác gì. Bởi vì hắn cảm giác được, nam tử trẻ tuổi thoạt nhìn không cường đại đi cùng Cơ Ngữ Yên đang vẻ mặt kỳ quái nhìn hắn.

Nam tử mặt dài vội vàng thu liễm khí tức bản thân. Vừa rồi trong nháy mắt hắn thiếu chút nữa bị thực lực mạnh mẽ Cơ Ngữ Yên biểu hiện ra dọa đến, thầm nghĩ: "Người ăn quả Thụ Liên, thật là không tầm thường. Cao thủ như vậy ở Cơ gia, quả không thiếu. Nhưng lần tới Thụ Liên nở hoa, phải mười vạn năm. Mười vạn năm a! Chúng ta như thế nào có thể sống ngần ấy năm? Vì điều đó, ta thậm chí không tiếc bỏ cả nữ nhân của mình!"

"Cơ gia tính toán thật tốt. Sau mười vạn năm. Cơ gia cốc này khẳng định vẫn là Cơ gia."

"Cho nên bọn họ mới mặc kệ chúng ta chiếm cứ nơi này."

"Nếu…" Trong mắt nam tử mặt dài lóe hào quang."…Nếu có thể bắt sống Cơ Ngữ Yên, cùng nàng song tu hút đi đại lượng năng lượng trong thân thể nàng, như vậy thực lực của ta nhất định tăng vọt".

"Sau đó luyện hóa nàng, luyện chế thành đan dược dùng, vậy chẳng được bao lâu ta cũng có thể đạt tới cảnh giới Lôi Kiếp."

Tiên Thiên Tử Khí của Tần Lập cảm thụ được ác ý không ngừng dâng lên của nam nhân mặt dài đối với Cơ Ngữ Yên, trong lòng dần dần dâng lên một cỗ sát khí. Thầm nghĩ: "Nếu ngươi thành thật, ta sẽ không so đo với ngươi, dù sao Ngữ Yên đều mặc kệ các ngươi. Nhưng nếu ngươi dám nảy sinh ý niệm gì trong đầu, ta nhất định cho ngươi hối hận sinh ra trong đời này."

Đâu hết thảy, chỉ phát sinh trong tích tắc, một ý niệm lóe lên trong đầu mỗi người mà thôi.

Nữ tử mặt dài kêu Tiểu Mạn kia đầu tiên sửng sốt, lập tức đẩy cửa tiểu viện điên cuồng chạy vào trong, vừa chạy, vừa mắng:

- Cơ Ngữ Yên. Nữ nhân hạ tiện nhà ngươi. Ngươi xông vào nhà của ta, xông vào tiểu viện của ta. Trên đời này không có nữ nhản không biết xấu hổ như ngươi…

Không đợi nàng ta mắng xong đã thấy trên bàn tay trắng nõn tinh xảo của Cơ Ngữ Yên có dính chút bùn đất, mang theo một hộp gỗ vuông khoảng một xích, đang lẳng lặng nhìn nàng.

Hộp gỗ này không biết chất liệu là gì, chôn dưới đất trăm năm vẫn rực rỡ như mới. Hình vẽ trên mặt, trông rất sống động, màu sắc rực rỡ.

- Mắng đủ chưa?

Cơ Ngữ Yên thản nhiên hỏi.

- Ngươi…

Tiểu Mạn tức nói không ra lời, mình điên cuồng nổi giận, ở trong mắt người ta hoàn toàn làm như không thấy. Điều này so với Cơ Ngữ Yên trực tiếp tát nàng một cái còn khó chịu hơn. Khuôn mặt dài tức giận trắng bệch, nhìn lại càng dài.

- Mắng đủ rồi thì tránh ra, ta phải đi rồi.

Cơ Ngữ Yên tránh qua Tiểu Mạn đứng sững ở đó, đi ra tiểu viện, hướng về phía Tần Lập cười cười. Tuy là cười, nhưng Tần Lập rõ ràng nhìn thấy sâu trong mắt Cơ Ngữ Yên một tia đau thương.

- Chúng ta đi thôi. Tần Lập nói.

- Chờ một chút…

Nam nhân mặt dài đột nhiên mở miệng nói:

- Ngữ Yên, ngươi cầm hộp gỗ của ta làm gì?

Nam nhân mặt dài thốt ra lời này, Tiểu Mạn lập tức dũng cảm lên, chỉ vào Cơ Ngữ Yên mắng:

- Nữ nhân hạ tiện không biết xấu hồ. Ngươi cầm hộp gỗ của cha ta làm gì? Buông ra! Nói xong liền vô cùng mạnh mẽ xông lên, muốn đoạt lấy hộp gỗ trong tay Cơ Ngữ Yên.

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

——oo0oo——

517. Chương 521: Kỳ Độc!

Bốp!

Một tiếng giòn vang.

Tiểu Mạn che mặt mình, bên trên mặt ấn một dấu tát đỏ tươi, miệng nàng khẽ nhếch lên, nhìn Cơ Ngữ Yên không dám tin nổi, nói:

- Ngươi dám đánh ta? Cơ Ngữ Yên, ngươi cũng dám đánh ta?

A!

Thét chói tai một tiếng. Tiểu Mạn điên cuồng xông lên lần nữa. Lần xông lên này, đã bộc phát toàn bộ lực lượng, một chưởng hung hăng đánh về phía ngực Cơ Ngữ Yên, thét to:

- Tiện nhân, ta giết ngươi!

Bốp!

Cơ Ngữ Yên nâng tay lên, lúc này không chút lưu tình, một cái tát hung hăng đánh bay Tiểu Mạn ra ngoài lạnh lùng nói:

- Miệng lưỡi ác độc như vậy nữa, ta sẽ không tha cho ngươi!

- Tiểu Mạn!

Di nương của Cơ Ngữ Yên hét lên kinh hãi vọt tới bên cạnh nữ nhi nhìn nữ nhi mình đã bị đánh sưng vù nửa bên mặt, răng cũng gãy hai cái, miệng đầy máu tươi, di nương Cơ Ngữ Yên rốt cuộc không nhịn được bùng nổ.

Nàng ta chỉ vào Cơ Ngữ Yên mắng to:

- Nói ngươi là tiện nhân thì thế nào? Thứ hạ tiện, đến nhà của ta dương oai còn dám đả thương nữ nhi của ta? Lý Tư, ngươi choáng váng hay sao? Nữ nhi của ngươi bị người ta đánh thành như vậy, ngươi còn đứng đó xem náo nhiệt?

Nguyên lai nam nhân mặt dài này gọi là Lý Tư, Tần Lập nhìn lướt qua nam nhân mặt dài này, nhìn Cơ Ngữ Yên tức giận đến nỗi cả người có chút run run nhẹ giọng nói:

- Quên đi! Ngữ Yên, không cần chấp nhất với bọn họ làm gì, chúng ta đi thôi.

Cơ Ngữ Yên vành mắt đỏ lên, khẽ gật đầu nói:

- Chúng ta đi thôi.

- Đi? Lấy bảo vật của ta, đánh nữ nhi của ta, các ngươi còn muốn đi? Ánh mắt Lý Tư tràn ngập oán độc, lành lạnh nói:

- Ai cũng đừng hòng muốn đi.

Nói rồi, lấy trong người ra một vật thoạt nhìn như một mảnh vải trắng, dùng sức tung về phía Tần Lập cùng Cơ Ngữ Yên. Mảnh vải phát ra một tiếng "Xoạt", một thứ vô sắc vô vị vô hình trực tiếp đánh về phía Tần Lập cùng Cơ Ngữ Yên.

Tần Lập cười lạnh một tiếng, hắn đã sớm phòng bị nam nhân mặt dài này, trở tay tung một chưởng, một cỗ lực lượng mạnh mẽ cùng cực đánh về phía nam nhân kia.

Một chưởng này lực lượng mạnh mẽ bá đạo, trực tiếp cuốn hết hơi độc trở ngược về phía Lý Tư, không bỏ sót một chút nào.

Lý Tư sắc mặt đại biến, vội vàng ngừng thở, lấy trong người ra một bình sứ, đổ một viên đan dược ra, định đưa vào miệng.

Bùm!

Chiếc bình lập tức nổ tung, rất nhiều viên đan dược rơi lả tả trên mặt đất, bao gồm cả viên đan dược trong tay Lý Tư đều rơi xuống hết, sắc mặt Lý Tư thoáng chốc trở nên tái mét, đã mơ hồ bắt đầu tím ngắt. Hắn té nằm trên mặt đất, muốn chụp lấy những đan dược vung vãi, nắm được viên nào, viên đan dược đó sẽ nổ tung.

Trong cổ họng Lý Tư phát ra một tiếng gầm thét, rít gào như dã thú, giãy dụa muốn nhặt đan dược này lên.

Tần Lập bảo hộ Cơ Ngữ Yên sau lưng, tinh thần lực bùng phát, toàn bộ đan dược này liền nổ tung.

- Nhanh…. Nhanh cho ta thuốc giải!

Lý Tư quay về phía di nương Cơ Ngữ Yên gào thét, lúc này sắc mặt của hắn đã bắt đầu dần dần khôi phục bình thường, nhưng nhìn biểu tình gấp gấp trong mắt hắn, có thể biết độc này đã tới mức chí mạng.

Lúc này di nương Cơ Ngữ Yên gần như ngây ngốc ở đó, nhìn Lý Tư gào thét với nàng, mới nghĩ tới được. Lấy trong túi ra một bình sứ, đổ ra mấy viên đan dược, đầu tiên cho nữ nhi mình một viên, bản thân lại nhanh chóng dùng một viên, sau đó mới ném bình sứ cho Lý Tư.

Tần Lập nhìn di nương Cơ Ngữ Yên cùng Tiểu Mạn dùng thuốc giải, nhưng lại không quản, bởi vì Ngữ Yên còn phải làm rõ cái chết của phụ mẫu mình, phải lưu hai người sống.

Về phần Lý Tư này… Tần Lập cười lạnh, bắn ra một đạo kình lực, bình sứ kia liền nổ tung giữa không trung, hơn nữa, lần này tất cả các đan dược đều hóa thành bột phấn.

Lý Tư phát ra một tiếng gào thét thê thảm, nhìn Tần Lập cực kỳ oán độc nói:

- Ta thành quỷ cũng sẽ không bỏ qua cho ngươi…

- Ngươi nên ngẫm lại cho kỹ, thành quỷ làm sao đổi mặt với phụ mẫu Ngữ Yên đi!

Tần Lập cười lạnh nói.

Lý Tư nhìn Tần Lập, còn muốn nói gì, thân thể lại đột nhiên run lên, gục xuống tắt thở bỏ mình.

Tần Lập trực tiếp đi qua, vươn tay sờ trên cổ Lý Tư một chút, sau đó xé áo Lý Tư nhìn thoáng qua, tiếp đó đứng dậy cười lạnh nói:

- Độc dược thật thần kỳ, lại hoàn toàn không thể nhìn ra được là trúng độc mà chết.

Cơ Ngữ Yên sững sờ ở đó, nhìn tất cả trước mắt, nàng như rõ ràng điều gì, lại như chưa từng hiểu được. Trong đôi mắt tinh thuần kia, xuất hiện hoang mang cùng bất lực chưa bao giờ có.

- Đây… rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

Một lúc lâu, Cơ Ngữ Yên mới hỏi Tần Lập, trên mặt của nàng đã sớm ướt đẫm nước mắt, nhưng chính nàng lại hồn nhiên không hay biết.

- Nàng nói xảy ra chuyện gì? Cơ gia nàng căn bản không muốn tra chuyện này, nếu muốn điều tra, một trăm năm trước đã điều tra ra phụ mẫu nàng chết thế nào rồi? Nhìn tên súc sinh này chết là biết thế nào rồi?

Vẻ mặt Tần Lập cười lạnh nói:

- Có lẽ, nàng hỏi di nương của nàng, bà ta biết càng nhiều hơn nữa.

Cơ Ngữ Yên ngẩng đầu lên, nhìn di nương vẻ mặt kinh hoảng, ôm nữ nhi ngồi bên kia, chậm rãi hỏi:

- Nói cho ta biết, đây có phải là sự thật?

- Ta… ta không biết. Ta không biết gì cả, ta không biết gì cả!

Di nương Cơ Ngữ Yên lắp bắp nói nữ nhi của nàng cũng đã sớm không còn tư thế hung hăng vênh váo vừa rồi, cả người run rẩy co trong lòng mẫu thân, thậm chí không dám ngẩng đầu đối diện với Cơ Ngữ Yên.

- Thật không biết? Hay là còn gạt ta?

Giọng nói Cơ Ngữ Yên dần dần lạnh xuống, chậm rãi nói:

- Di nương, ta gọi bà một lần di nương cuối cùng. Hiện giờ, ta còn coi bà là muội muội mẫu thân ta, bà nói thật cho ta biết, đây rốt cuộc… là có chuyện gì xảy ra? Phụ mẫu ta, năm đó là do bà hại chết?

- Không phải ta, thật sự không phải ta, ta…. Ta chỉ muốn chia rẽ nhà các người, nhưng chưa từng nghĩ tới sẽ hại chết bọn họ, thật sự chưa hề nghĩ tới mà…

Lúc này, di nương Cơ Ngữ Yên mặt khóc ròng, giậm chân đấm ngực gào khóc.

Lúc này, người bên cốc Cơ gia tới ngày càng nhiều. Bỗng nhiên, có một giọng nói già nua truyền từ không trung tới:

- Ngữ Yên, đừng hỏi nàng ta nữa, gia gia nói cho con biết!

- Gia gia?

Cơ Ngữ Yên nao nao, lập tức khẽ híp mắt nhìn phía không trung, ở nơi cực xa, có một bóng người phóng tới như tia chớp.

Trong phòng, Cơ Ngữ Yên cùng gia gia cùng với Tần Lập ngồi ở đó, bên cạnh là di nương Cơ Ngữ Yên cùng cô nương Tiểu Mạn. Khuôn mặt sưng vù của Tiểu Mạn còn chưa xóa, cúi đầu ngồi ở đó khóc thút thít, trong mắt thỉnh thoảng lóe lên một tia oán độc.

Gia gia Cơ Ngữ Yên là Cơ Xương, tiền nhiệm gia chủ Cơ gia, mười năm trước đã từ nhiệm. Cơ Xương diện mạo hiền lành, mặc một trường bào màu đen, râu tóc bạc trắng, nhìn qua thật giống như lão thọ tinh.

- Ôi! Ngươi mang Tiểu Mạn xuống trị liệu trước đi, ở đây ta muốn nói chuyện với Yên Nhi.

Cơ Xương nhìn thoáng qua di nương Cơ Ngữ Yên, thở dài để cho bọn họ đi xuống.

Sau đó, Cơ Xương nhìn Tần Lập ngồi ở bên cạnh Cơ Ngữ Yên, trong mắt không nhịn được bắn ra hai tia sáng tán thưởng, nói:

- Yên Nhi, nhoáng cái nhiều năm như vậy, đứa nhỏ này vẫn cứ mãi không chịu về nhà xem. Thế nào? Tìm được vị hôn phu tốt, liền quên mất gia gia?

Kỳ thật lúc Cơ Xương đảm nhiệm gia chủ, vẫn luôn rất yêu thương tôn nữ Cơ Ngữ Yên. Nếu không, thì dù là những Thụ Liên này thuộc sở hữu Cơ gia cốc, nhưng Cơ gia cốc dù sao cũng là của Cơ gia.

Nếu như không muốn để Cơ Ngữ Yên ăn được nhiều Thụ Liên quả như vậy, Cơ Ngữ Yên làm sao có thể ăn được? Kỳ thật, lúc đó trong gia tộc cũng có không ít người bất mãn với chuyện này.

Nhưng phụ mẫu Cơ Ngữ Yên đều rất sủng ái nữ nhi hơn nữa lúc đó phụ mẫu Cơ Ngữ Yên còn có một thân phận ít người biết. Phu thê hai người, đều là Thực vật sư cao cấp.

Thực vật sư cao cấp, đây là chức nghiệp lưu truyền từ thời đại Thái cổ tới nay, hầu như đã thất truyền ở cực Tây cùng phương Đông. Nhưng ở nơi Cực Hàn Băng Tuyết này, vẫn được lưu truyền cho đến giờ.

Cái gọi là Thực vật sư, giống như Luyện kim sư. Luyện kim sư chỉ dùng đủ loại tài liệu luyện chế thành vũ khí mạnh mẽ, ví dụ như là Linh Khí, Bảo Khí…

Còn Thực vật sư, có thể nắm giữ hết thảy các loại thực vật, sau đó thông qua nghiên cứu những loại thực vật đặc thù, bồi đắp ra những thiên tài địa bảo phẩm chất càng tốt hơn.

Chức nghiệp này ở thời đại Thái cổ, đã từng được người ta vô cùng tôn kính.

Dù ngat cả những tông sư luyện đan luyện khí địa vị cực cao, cũng phải kết giao mấy vị Thực vật sư làm bằng hữu. Bởi vì bất luận là luyện đan hay luyện khí, đều không thoát khỏi Thực vật sư hỗ trợ.

Cũng có rất nhiều đại sư luyện đan, bản thân cũng là Thực vật sư, loại tình huống này ở thời đại Thái cổ nơi nào cũng có.

Nhưng tới thời cận đại Thực vật sư đã trở thành một danh từ mới lạ.

Cơ Ngữ Yên cho rằng bản thân mình may mắn, đang ở ngay lúc Thụ Liên sơn cốc nhà mình nở hoa kết quả. Kỳ thật hầu như tất cả nhân vật hạch tâm Cơ gia đều biết, đây không phải là may mắn, đây là kết quả phụ mẫu Cơ Ngữ Yên nghiên cứu chế tạo ra dược phẩm sử dụng cho Thụ Liên.

Thời gian Thụ Liên nở hoa kết quả, ở trong nội bộ Cơ gia được coi như cơ mật tuyệt đối. Cho nên, ngoại trừ một số ít nhân vật hạch tâm biết, những người khác đều cho rằng Thụ Liên vừa lúc nở hoa kết quả mà thôi.

Dù ngay cả Cơ Ngữ Yên cũng cho là như vậv, cho nên nghe xong gia gia nói Cơ Ngữ Yên không nhịn được trợn tròn mắt, nhìn gia gia khó tin nổi, thất thanh:

- Thật sự như vậy sao?

Cơ Xương gật đầu có chút buồn bã, nói:

- Gia gia có cần phải lừa gạt con sao?

Cơ Ngữ Yên ngồi đó, nhớ lại năm đó phụ mẫu quan tâm nàng, không nhịn được bi thương, nước mắt lại lặng lẽ rơi xuống.

Cơ Xương thở dài, nói tiếp:

- Di nương của con vẫn bất hòa với mẫu thân con. Có một lần, nàng ta nhìn lén ghi chép mẫu thân con, biết được chuyện này, vì vậy tiếp cận, câu dẫn phụ thân con. Ôi, lúc đó phụ thân con trẻ tuổi, không thể chịu được mê hoặc, liền cũng cưới di nương con vào. Ai ngờ tới di nương con lòng mang ý xấu, trước khi đi vào Cơ gia đã không phải thân hoàn bích, thậm chí đã còn thẩm kết châu thai…

Cơ Xương nói đến đây, cũng không nhịn được vẻ mặt hận ý, cười khổ nói:

- Yên Nhi, có phải con muốn hỏi: nếu ta đã biết mọi chuyện, vì sao còn không trực tiếp thanh lý bọn họ? Còn có thể khoan nhượng những người này cho tới hôm nay?

Cơ Ngữ Yên gật đầu yên lặng. Nàng xác thực không rõ vì sao gia gia đã biết mọi thứ, nhưng còn có thể chịu được một nhà đã hại nhi tử con dâu mình, bức đi tôn nữ, vẫn cho họ ở lại trong phạm vi thế lực Cơ gia.

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

——oo0oo——

518. Chương 522: Lấy Được Thụ Liên Hoa!

Cơ Xương thở dài một tiếng:

- Rất nhiều người đều cho rằng chúng ta khoan nhượng bọn họ, là bởi năm đó bọn họ đưa rất nhiều lễ vật quý báu. Kỳ thật, nhưng lễ vật này tính là cái gì? Cơ gia ta kéo dài từ thời đại Thái Cổ đến nay, mấy thứ kia tuy rằng không kém, nhưng chúng ta lại thật sự đặt vào mắt?

- Vậy thì vì sao?

Cơ Ngữ Yên vẻ mặt hồ nghi nhìn gia gia mình.

Cơ Xương thở dài trầm mặc một lát, trong mắt hiện lên một tia giãy dụa, mới chậm rãi nói:

- Lý Tư chết hôm nay, là nhi tử ruột của Thánh Hoàng!

Tần Lập nghe xong lại không có cảm giác gì, bởi vì hắn căn bản không biết Thánh Hoàng này là ai. Nhưng Cơ Ngữ Yên lại cực kỳ hoảng sợ, mặt phấn lập tức trở nên trắng bệch, thất thanh nói:

- Cái này… cái này sao có thể chứ? Nhi tử của Thánh Hoàng… làm sao lại có thể làm ra loại chuyện này? Thánh Hoàng làm sao cho phép hắn xuất thế? Không phải nói bộ tộc Thánh Hoàng đều không thể xuất thế hay sao?

Vẻ mặt Cơ Xương cười khổ chỉ vào Thụ Liên cao to bên ngoài nói:

- Cơ gia chúng ta mỗi mười vạn năm, lúc Thụ Liên kết quả đều sẽ dâng ba phần hiếu kính cho Thánh Hoàng. Nhưng một trăm năm trước, phụ mẫu con bồi đắp ra dược phẩm đặc thù, có thể làm cho Thụ Liên nở hoa kết quả trong khoảng thời gian ngắn! Nhưng chuyện này lại bị nội gian trong gia tộc tiết lộ ra ngoài vì vậy Thánh Hoàng liền phái người tới hỏi, ngay lúc đó quả Thụ Liên đều đã hái xuống hết, đồng thời có hơn phân nửa đã được con ăn, chúng ta tự nhiên phủ nhận chuyện này.

Cơ Xương nói, đôi mắt thâm thúy nhìn Thụ Liên cao to bên ngoài chậm rãi nói:

- Nhưng không bao lâu sau, di nương của con dọn vào, lúc đó chúng ta cũng không nghĩ gì. Thẳng đến về sau, phụ mẫu con đột nhiên lại chết, di nương con đón nam nhân Lý Tư kia tới, lúc đó chúng ta mới tra ra là Lý Tư độc chết phụ mẫu con. Vì vậy đã muốn giết cả nhà bọn họ, báo thù cho phụ mẫu con.

- Tuy rằng gia tộc mẫu thân con cũng có chút thế lực, nhưng so sánh với Cơ gia ta mà nói còn kém nhiều lắm, hơn nữa chuyện này là bản thân bọn họ đuối lý trước. Nhưng đến khi chúng ta muốn ra tay, Lý Tư lại đột nhiên nói ra thân phận của hắn, chúng ta đương nhiên không tin, vì vậy phái người đi xin ý kiến Thánh Hoàng. Đứa nhỏ, con có biết Thánh Hoàng nói như thế nào hay không?

- Thánh Hoàng thừa nhận sao?

Vẻ mặt Cơ Ngữ Yên không dám tin.

Cơ Xương lắc đầu vẻ mặt bất đắc dĩ, nói:

- Thánh Hoàng tự nhiên sẽ không thừa nhận, nhưng hắn lại nói: Lý Tư là một vãn bổi của hắn, vãn bổi thích hồ đồ, người lớn cũng đừng chen vào…

Cơ Xương nói đến đây, nhìn thoáng qua Tần Lập, sau đó nói:

- Tiếp đó, lại có thị vệ bên cạnh Thánh Hoàng lặng yên đi tới gia tộc chúng ta, cho chúng ta rất nhiều bảo vật, nói cho ta: Lý Tư là một đứa con riêng của Thánh Hoàng, tuy rằng không thể bộc lộ, Thánh Hoàng cũng không thích hắn. Nhưng dù sao cũng là cốt nhục Thánh Hoàng, Thánh Hoàng cũng không thể trơ mắt nhìn con mình bị người ta giết…

- Yên Nhi, hiện giờ con đã rõ vì sao chúng ta chịu đựng bọn họ nhiều năm như vậy rồi chứ? Con biết, Cơ gia cốc này từ sau khi phụ mẫu con qua đời, ta mới lần đầu tiên đến đây, lòng của ta cũng không dễ chịu!

Cơ Ngữ Yên hai mắt có chút thất thần ngồi đó, một lúc lâu sau mới lộ ra nụ cười buồn bã, nói:

- Hôm nay ta giết hắn, chẳng phải chọc phiền phức lớn cho gia tộc hay sao?

Cơ Xương cười cười, nói:

- Cơ gia ta ở nơi Cực Hàn Băng Tuyết, thế lực khổng lồ, nếu thật đánh tới cũng không sợ. Thánh Hoàng còn có thể làm gì, tối đa cũng chỉ giao ra một kẻ chết thay, dẹp yên lửa giận của Thánh Hoàng, để hắn có cơ hội xuống thang, vậy là được rồi.

Cơ Xương nói thì nhẹ nhàng bâng quơ, nhưng Cơ Ngữ Yên cùng Tần Lập đều biết sự tình sẽ không đơn giản như vậy. Lúc này, Tần Lập đột nhiên nghĩ tới một vấn đề, hỏi:

- Cơ tiền bổi, vãn bổi có một vấn đề, không biết có nên hỏi hay không?

- Ha ha! Người thanh niên, cứ hỏi đi.

Cơ Xương hình như rất vừa ý Tần Lập, cười nói.

- Nếu năm đó bá phụ bá mẫu đã nghiên cứu chế ra dược phẩm đặc thù có thể thúc đẩy Thụ Liên sinh trưởng, như vậy phối phương dược phẩm này, lẽ nào hiện giờ đã thất truyền hay sao? Vì sao Cơ gia không dùng thứ này bồi dưỡng ra một lượng lớn cao thủ, nếu vậy thì không cần sợ ai nữa.

Nghe Tần Lập gọi phụ mẫu của mình là bá phụ bá mẫu, Cơ Ngữ Yên mặt đỏ ửng, ánh mắt có chút tránh né, không dám nhìn thẳng gia gia mình.

Cơ Xương thở dài một tiếng, bất đắc dĩ nói:

- Dược phẩm kia là năm đó phụ mẫu Yên Nhi cũng mới chế tạo ra không bao lâu, lúc đó đích thật bọn họ cũng có chút bản thảo. Nhưng sau khi bọn họ chết, những bản thảo này cũng biến mất thần bí.

- Có thể là do bọn người Lý Tư lấy trộm hav không? Tần Lập hỏi.

Cơ Xương lắc đầu, nói:

- Có lẽ có khả năng này, nhưng mà bản thảo cũng không phải hoàn chỉnh, nếu không bọn họ cũng sẽ không ở lại nơi này trăm năm.

Cơ Xương nói rồi, nhìn thoáng qua hộp gỗ trong tay Cơ Ngữ Yên, nói:

- Hôm nay hắn ngăn cản các con mang hộp gỗ này đi, nhất định cho rằng phần ghi chép còn lại ở ngay bên trong hộp gỗ này.

Cơ Ngữ Yên đột nhiên ngẩng đầu, ánh mắt trong suốt nhìn gia gia nói:

- Có phải là gia gia cũng cho rằng như vậy?

Cơ Xương lắc đầu, nói:

- Bản thảo kia dù có bị người lấy được, cũng không có tác dụng, số lượng Thực vật sư trên đời này đã ít lại còn hiếm, không có Thực vật sư, vậy đừng mơ chế tạo ra loại dược phẩm này. Hơn nữa, dù là bọn họ có đợi ở nơi này một ngàn năm, cũng không có khả năng lấy được toàn bộ tư liệu dược phẩm. Năm đó phụ thân con từng nói với ta, bản thảo chế tạo dược phẩm đặc thù kia chỉ viết ra tám phần, còn lại hai phần ở trong đầu hắn cùng mẫu thân con.

Tần Lập nghe thế, trong lòng không khỏi âm thầm thở dài, thầm nghĩ phụ mẫu Cơ Ngữ Yên năm đó cũng không đơn giản. Không viết ra hết bản thảo, còn không phải là sợ loại chuyện ngày hôm nay?

- Thì ra là thế.

Cơ Ngữ Yên nhỏ giọng nói sau đó vươn tay mở ra hộp gỗ nhỏ này.

Bên trong, một đóa Liên Hoa đã khô chiếm hơn phân nửa hộp gỗ, yên lặng nằm đó. Bên cạnh, là một cây thoa Phượng Hoàng bằng vàng, còn có một người rối gỗ màu sắc rực rỡ. Ngoại trừ những thứ này ra, bên trong hộp gỗ này không còn gì khác.

Nhìn những thứ này, ánh mắt Cơ Ngữ Yên nháy mắt trở nên ôn nhu, giống như chớp mắt trở về những ngày không lo không nghĩ.

- Thụ Liên hoa?

Cơ Xương ánh mắt sắc bén, liếc mắt liền nhìn ra hoa khô kia là thứ gì.

Cơ Ngữ Yên gật đầu, đóng hộp gỗ lại, giao cho Tần Lập. Tần Lập tiện tay thu hộp gỗ này vào nhẫn trữ vật. Lúc này Cơ Ngữ Yên nói:

- Gia gia, kế tiếp ngài muốn làm sao đây? Không ngờ tới di nương của ta là con dâu Thánh Hoàng, gia gia dự định thu xếp bọn họ thế nào?

Cơ Xương chậm rãi nói:

- Hai mẹ con nàng ta, đã không thích hợp sống tiếp nữa. Chuyện hôm nay bọn họ đều nhìn thấy hết, chúng ta tùy tiện tìm một kẻ chết thay, các nàng sẽ không đáp ứng. Yên Nhi, con thấy chuyện này thế nào?

- Con…

Tuy rằng di nương tham dự chuyện giết hại phụ mẫu nàng, dù là không tham dự, ít nhất cũng là người biết. Nhưng giết bọn họ như thế. Cơ Ngữ Yên luôn cảm thấy có chút không đành lòng.

Lúc này Tần Lập nhẹ giọng nói:

- Cơ tiền bối làm như vậy rất đúng, sau khi bọn họ chết cứ trực tiếp chuyển thi thể cho Thánh Hoàng kia. Cứ nói là người chết giống như phụ mẫu Ngữ Yên năm đó, bên Cơ gia không tra được, đành bất lực mời Thánh Hoàng hỗ trợ điều tra, vậy là được rồi.

Cơ Ngữ Yên nói:

- Nói như vậy, Thánh Hoàng không phải liếc mắt là biết con hắn bị độc chết hay sao? Chính độc của bọn họ, làm sao bọn họ lại không nhìn ra?

- Ha ha, nhìn ra thì thế nào? Thừa nhận độc này là của nhà bọn họ? Vậy cái chết của phụ mẫu nàng năm đó…

Tần Lập nói đến đó, liền ngậm miệng im lặng.

Cơ Ngữ Yên nao nao, chớp mắt lập tức nói:

- Cũng phải nếu hắn biết rõ, cũng chỉ có thể tiếp thu chuyện này.

Lúc này, có người vào cửa, lặng lẽ thì thầm bên tai Cơ Xương vài câu. Cơ Xương gật đầu, biểu thị mình đã biết, phất tay cho người kia rời đi.

Sau đó nói:

- Một nhà ba người bọn họ đã bị chém đầu. Yên Nhi, thù lớn của phụ mẫu con… đã báo rồi.

Cơ Ngữ Yên yên lặng gật đầu, trong ba người chết, hai người có quan hệ huyết thống trực tiếp với nàng. Tuy rằng không có cảm tình gì với Tiểu Mạn, nhưng di nương cuối cùng cũng là thân nhân của nàng. Cho nên Cơ Ngữ Yên cũng không thể nói là hiện giờ mình thoải mái hay đau lòng, nàng ngẩng đầu, nhẹ giọng nói:

- Gia gia, con muốn đi bái tế phụ mẫu một chút!

Cơ Xương gật đầu, nói:

- Được rồi, ta đi cùng với con.

Phụ mẫu Cơ Ngữ Yên được an táng ở một nơi khuất gió nhìn về hướng đông trong Cơ gia cốc. Bên dưới một gốc Thụ Liên cao hơn ngàn thước, có một phần mộ yên tĩnh nằm đó.

Cơ Ngữ Yên quỳ gối trước phần mộ phụ mẫu, yên lặng rơi lệ.

Cơ Xương đứng ở phía sau, cũng lặng lẽ không nói nhìn nhi tử mình yêu thương, mặt khác cũng nghĩ: Nếu như bọn họ không chết, sợ rằng hiện giờ Cơ gia đã siêu việt Thánh Hoàng, trở thành bá chủ chân chính vùng địa cực này rồi.

Đáng tiếc, trời không như ý người mà!

Tần Lập đứng đó, yên lặng khom người trước phần mộ này, trong lòng thầm nói: Thù của các người đã báo rồi cho nên nhị lão dưới chín suối hãy nhắm mắt, hiện giờ Ngữ Yên rất tốt, các người cũng không cần quá lo lắng.

Cùng ngày, Tần Lập cùng Cơ Ngữ Yên cũng không trực tiếp rời đi, do Cơ Xương giữ lại ở trong Cơ gia cốc. Đêm đó không ít cao tầng Cơ gia đều tới từ các nơi, nhìn thấy Cơ Ngữ Yên đều thổn thức không thôi tự nhiên là ôn chuyện một phen.

Thú vị là những người này đều coi Tần Lập trở thành phu quân của Cơ Ngữ Yên, lúc uổng rượu liền liều mạng mời rượu, muốn say ngã Tần Lập.

Bởi vì không nhìn ra cảnh giới Tần Lập, bọn họ đều coi Tần Lập là một thanh niên thực lực bình thường, tuy thái độ không có chỗ khinh thường, nhưng trong lời này cũng ít nhiều có chút rất tùy ý.

Tần Lập cũng không quan tâm cái này, ai đến cũng không cự tuyệt. Hắn căn bản không cần bức rượu ra khỏi cơ thể, chỉ cần dùng Tiên Thiên Tử Khí hơi trung hòa một chút, rượu uống vào tự nhiên sẽ chuyển hóa thành năng lượng tồn trữ lại.

Cho nên, dù có uống nhiều rượu hơn, Tần Lập cũng không coi trọng chuyện này.

Đến cuối cùng, loại hào sảng của Tần Lập, ngược lại được một ít người thưởng thức. Một nam nhân trung niên Cơ Ngữ Yên gọi là Thất thúc, mắt say nhập nhèm vỗ vai Tần Lập nói:

- Tiểu huynh đệ, thực lực không được… không có chuyện gì, cái đó không quan trọng. Chỉ cần có lòng, là có thể làm cho Cơ gia… thích cô gia giống như ngươi vậy!

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

——oo0oo——

519. Chương 523: Nội Gian?

Tần Lập cười ha ha, Cơ Ngữ Yên hai má ráng hồng, len lén trắng mắt liếc Tần Lập, lại có vẻ phong tình vạn chủng, tâm thần Tần Lập cũng phải rung động.

Sau bữa tiệc, Tần Lập cùng Cơ Ngữ Yên trở lại Cơ gia cốc. Bên trong Cơ gia cốc, phàm là tâm phúc của di nương Cơ Ngữ Yên, tất cả đều đã bị xử lý. Nhiều năm qua, tuy rằng Cơ Xương không chạm tới bọn họ, nhưng luôn nắm giữ những người đó trong tay.

Cơ gia cốc trong một ngày đổi dời, tiểu thư ngày xưa đã trở về, lão bộc vốn trung thành với phụ mẫu Cơ Ngữ Yên cũng vui vẻ không thôi.

Mọi người đều coi Tần Lập là cô gia, thái độ đổi với Tần Lập cũng đều rất cung kính. Cơ Ngữ Yên không phủ nhận, có thể cũng không muốn phủ nhận.

Nhưng thấy lão bộc Cơ Trường Canh chuẩn bị cho hai người một gian phòng. Cơ Ngữ Yên cũng cảm thấy xấu hổ mất tự nhiên. Nàng lớn như vậy, nhưng tới giờ chưa từng tiếp xúc thân mật như thế với bất cứ nam nhân nào.

Vẫn là Tần Lập, cười truyền âm cho nàng:

- Không sao cả, chúng ta trò chuyện một lúc, sau đó nàng ngủ, ta ra ngoài dạo một vòng.

Tần Lập vẫn không hoàn toàn tin tưởng đối với lời Cơ Xương nói. Nỗi đau mất con, đó không phải người phụ thân nào cũng có thể chịu đựng được, đặc biệt năm đó Cơ Xương còn là gia chủ Cơ gia, lão làm sao có thể nhẫn nhịn xuống được? Lẽ nào Thánh Hoàng kia lợi hại như vậy? Cơ Xương đổi với gian tế nội bộ Cơ gia khi đó chỉ hời hợt một câu, như vậy gian tế này là ai?

Cơ Ngữ Yên cúi đầu, mở cửa phòng để Tần Lập đi vào. Nhưng mà sau khi vào cửa, bản thân Cơ Ngữ Yên lại có chút kinh ngạc. Sân viện nàng ở là một khu mới, không phải nơi mà di nương nàng cùng Tiểu Mạn ở. Hẳn là Cơ Trường Canh sợ nàng ghét bỏ, thay đổi một sân viện không ai ở qua.

Nhưng tất cả những gì bày biện trong gian phòng này, đều giống như đúc gian phòng Cơ Ngữ Yên ở khi còn bé.

Nhìn những thứ rõ ràng đã có năm tháng, vành mắt Cơ Ngữ Yên hơi ướt át, trong lòng thầm nghĩ: Trường Canh bá bá, ngài thật có lòng!

Tần Lập cùng Cơ Ngữ Yên ngồi xuống, đợi Cơ Ngữ Yên hồi phục lại tâm tình kích động, Tần Lập hỏi:

- Thánh Hoàng là ai?

Cơ Ngữ Yên đã biết nhất định Tần Lập sẽ hỏi vấn đề này, nghe vậy thở dài một tiếng, nói:

- Ở thời đại Thái cổ, có một câu nói: Cơ Khương Chu thế vạc ba chân. Thánh Hoàng nhất mạch siêu quần xuất chúng. Những lời này, chính là chỉ bổn thế lực lớn nơi Cực Hàn Băng Tuyết trăm vạn dặm này.

Cơ Ngữ Yên như rơi vào trầm tư, một lát sau mới nói tiếp:

- Thế nhưng theo năm tháng đổi dời. Khương gia cùng Chu gia đều dần dần suy sụp. Đúng rồi, gia tộc mẫu thân ta cùng di nương chính là Khương gia trong đó, nhưng hiện tại đã hoàn toàn suy sụp, ngoại trừ quá khứ huy hoàng, đã không còn gì nữa. Chu gia cũng vậy, cũng không mạnh hơn Khương gia hiện giờ bao nhiêu. Chỉ có Cơ gia bằng vào Thụ Liên, mỗi mười vạn năm là có thể chế tạo ra một nhóm lớn cao thủ tuyệt đỉnh, vẫn vững vàng ở thế bất bại!

- Như vậy, lẽ nào sẽ không có người đánh chủ ý tới Thụ Liên của Cơ gia hay sao? Tần Lập hỏi.

- Sao lại không có? Nếu như không có, vậy phụ mẫu ta sao lại chết? Cơ Ngữ Yên có chút thương cảm nói:

- Kỳ thật từ thời đại Thái cổ đến nay, loại chuyện này vẫn không hề ngừng. Đây cũng là nguyên nhân chủ yếu vì sao Cơ gia phân bố rời rạc, con cháu dòng chính đều có địa bàn của mình. Bởi vì chỉ có như vậy, bọn họ mới có thể liều mạng bảo hộ Thụ Liên lãnh địa mình, bởi vì một khi Thụ Liên quả thành thục, bọn họ có thể giữ lại hai phần năm nộp lên gia tộc, ba phần còn lại phải giao cho Thánh Hoàng nhất mạch.

Cơ Ngữ Yên yếu ớt nói:

- Chính là bởi nguyên nhân này, cho đến giờ Thánh Hoàng nhất mới vẫn đứng về phía Cơ gia. Cơ gia có cơ sở ngầm của Thánh Hoàng, cho nên mỗi mười vạn năm, lúc Thụ Liên quả thành thục thì Thánh Hoàng đều sẽ rất rõ ràng số lượng giao cho bọn họ là đúng hay không, thậm chí đến con số nhỏ nhất.

Khóe miệng Cơ Ngữ Yên nổi lên một tia cười lạnh khinh thường:

- Thánh Hoàng đương đại là một người rất keo kiệt cũng rất đa nghi, thực lực cực kỳ mạnh mẽ. Nếu bình thường, một đời Thánh Hoàng của hắn sẽ không có được Thụ Liên quả, bởi vì một nhóm Thụ Liên quả thành thục gần nhất, cũng phải bảy ngàn năm sau. Nhưng phụ mẫu ta nghiên cứu chế ra dược phẩm đặc thù có thể dùng làm Thụ Liên quả thành thục sớm, mà hắn lại không có được. Lấy tính tình của hắn, làm ra chuyện báo thù phụ mẫu ta, đã là chuyện trong tình lý…

Tần Lập có chút kinh ngạc nhìn Cơ Ngữ Yên, nói:

- Những điều này, nàng đã sớm biết rồi?

Cơ Ngữ Yên than khẽ một tiếng:

- Là Trường Canh bá bá vừa lén tìm cơ hội nói cho ta biết. Trường Canh bá ba đã ở Cơ gia rất nhiều năm, có một số việc gia gia ta cũng chưa chắc biết, nhưng Trường Canh bá bá lại biết.

- Gia gia nàng từng nói trong Cơ gia có phản đồ tiết lộ chuyện này ra ngoài vậy phản đồ kia là ai?

Tần Lập hỏi.

Cơ Ngữ Yên khẽ lắc đầu, nói:

- Ta cũng không biết, Trường Canh bá bá nói ngài ấy cũng không biết chuyện này. Loại chuyện này nếu đổi là người khác, cũng không có khả năng nói cho người thứ hai. Gia gia ta có thể biết, tuy nhiên ngài ấy cũng không nói gì, hoặc là ngài ấy đã xử lý kẻ kia rồi?

Tần Lập lắc đầu, nhỏ giọng nói:

- Không giống lắm!

- Có ý gì?

Cơ Ngữ Yên lập tức cảnh giác, cau hàng mi thanh tú nhìn Tần Lập.

- Chẳng lẽ nàng không cảm thấy được, chuyện này có chút kỳ quặc sao?

Nàng ngẫm lại cho kỹ, năm đó nếu phụ mẫu nàng thân là Thực vật sư, nghiên cứu chế ra loại dược phẩm đặc thù này, sẽ nói cho người nào trước nhất?

- Tự nhiên là gia gia ta rồi!

Cơ Ngữ Yên không rõ ràng nhìn Tần Lập, đột nhiên hỏi:

- Tần Lập, ngươi sẽ không hoài nghi gia gia ta là…

- Đương nhiên không phải.

Tần Lập khoát khoát tay, cắt đứt lời Cơ Ngữ Yên, nói tiếp:

- Vậy nàng hãy nghĩ tiếp, nếu nàng là gia chủ Cơ gia, sau khi biết loại dược phẩm thần kỳ này rồi, phản ứng đầu tiên sẽ là gì?

- Bảo mật!

Cơ Ngữ Yên không cần nghĩ nói ngay, nói xong, trong mắt chợt hiện một tia dị sắc, sau đó cúi đầu suy tư.

Lúc này Tần Lập nói tiếp:

- Đúng vậy, đổi lại là ta thì cũng sẽ bảo mật trước tiên, sau đó thông qua một loạt thủ đoạn phong tỏa toàn bộ Cơ gia cốc lại. Ta đã nhìn thoáng qua địa hình Cơ gia cốc, xung quanh mấy trăm dặm cũng không có người, như vậy muốn phong bế nơi này lại cũng không phải một việc khó chứ?

Cơ Ngữ Yên gật đầu, nói:

- Bình thường Cơ gia cốc cũng rất ít có người tới, bao gồm cả những người trong nội bộ Cơ gia. Nếu như gia gia ta hạ lệnh biến nơi này thành cấm địa, như vậy cũng sẽ không có người tới nơi này.

- Ừ, như vậy nàng nhớ lại xem. Lúc nàng còn nhỏ, trước khi Thụ Liên nở hoa đến kết quả, trong mấy ngày này có người nào đi vào, hoặc ra khỏi Cơ gia cốc?

Tần Lập thuận miệng hỏi, đối với chuyện này, Tần Lập cũng không trông cậy nhiều. Đó là chuyện hơn trăm năm trước, cho dù là một năm trước, cũng chưa chắc sẽ nhớ rõ ràng.

Nhưng không nghĩ tới, Cơ Ngữ Yên lại lắc đâu rất chắc chắn, nói:

- Không có, tuyệt đối không có bất kỳ kẻ nào ra vào Cơ gia cốc trong thời gian này. Lúc ta còn nhỏ, khi ăn Thụ Liên quả còn hiếu kỳ hỏi qua phụ mẫu ta, có phải tất cả Thụ Liên quả đều thành thục hay không. Lúc đó bọn họ cười mà không đáp, chuyện này truyền ra ngoài là còn về sau, lúc đó di nương đã gả tới đây…

Cơ Ngữ Yên nói đến đó, mắt bỗng trừng lớn, cau mày nói:

- Gia gia nói là di nương ta trong lúc vô ý thấy bản thảo của mẫu thân, có phải là nàng ta tiết lộ ra ngoài hay không?

Tần Lập suy nghĩ một chút, lắc đầu nói:

- Không có nhiều khả năng, nàng ngẫm lại: Năm đó di nương nàng mang thai gả cho phụ thân nàng, là có mục đích gì? Có phải muốn được chia một chút Thụ Liên quả cho mình? Kết quả không ngờ tới, là đa số đều đã rơi vào trong bụng nàng. Đây cũng là nguyên nhân chủ yếu vì sao bà ta ghét nàng như vậy, về sau thậm chí muốn bức nàng đi. Di nương nàng nếu thật sự truyền chuyện này ra ngoài bà ta căn bản không cần rời khỏi nam nhân Lý Tư kia, trực tiếp nói cho Thánh Hoàng. Thánh Hoàng tạo áp lực lên Cơ gia, Cơ gia còn dám không lấy ra hay sao?

Cơ Ngữ Yên ngẫm lại cũng phải, di nương nếu liều lĩnh gả tới, hẳn là muốn tự mình chiếm tiện nghi. Sau bà ta cùng Lý Tư độc chết phụ mẫu mình, nhiều năm qua vẫn không đi, mục đích hẳn là muốn tìm được phối phương chế tạo dược phẩm đặc thù của phụ mẫu mình ở trong Cơ gia cốc.

Đã như vậy, thế thì thông báo cho Thánh Hoàng năm đó… sẽ là một người khác!

Nhưng người này, sẽ là ai chứ?

Hai người, đều lâm vào trầm tư.

Một lúc lâu sau, Tần Lập đột nhiên hỏi:

- Được rồi Ngữ Yên, nàng nói nếu gia gia nàng từ nhiệm gia chủ, như vậy gia chủ hiện nay là ai? Vì sao hôm nay lại không tới? Hẳn quan hệ với phụ thân nàng thế nào?

Thân thể Cơ Ngữ Yên khẽ run lên, đột nhiên sững sờ, khuôn mặt diễm lệ dần dần… biến sắc.

Lại nói sau bữa tiệc, Cơ Xương rời Cơ gia cốc, lộ trình mấy trăm dặm đối với Cơ Xương mà nói căn bản không tính là gì. Hôm nay hắn thông báo những người tới đây, chẳng những là hạch tâm Cơ gia, cũng đều là cao thủ Cơ gia, thực lực đều rất mạnh mẽ, thuộc loại người tuyệt đối sẽ không phản bội gia tộc.

Mà gọi bọn họ trở về, chủ yếu là muốn nói cho bọn họ biết: Cơ gia cùng Thánh Hoàng mạch, sớm muộn gì cũng sẽ phát sinh xung đột, để bọn họ chuẩn bị tâm lý.

Nghĩ vậy, Cơ Xương lại không nhịn được thở dài một tiếng, thầm nghĩ: Vào ban ngày, ta hời hợt lướt qua nội gian bán đứng Cơ gia, cũng không biết hai đứa nhỏ này có sinh ra hoài nghi hay không. Cơ Nhân à Cơ Nhân, năm đó ngươi lại không chịu được tam đệ ngươi như thế hay sao? Dù là hắn nghiên cứu chế ra dược phẩm đặc thù, vậy thì thế nào? Nếu ta lựa chọn ngươi làm người kế nhiệm gia chủ, lẽ nào sẽ dễ dàng thay đổi?

Ngươi hại tam đệ ngươi, chẳng khác nào hại toàn bộ Cơ gia. Ngươi thật cho ta là già hồ đồ, ngay cả loại chuyện này cũng không phát hiện hay sao?

Trong lòng Cơ Xương nghĩ vậy, không nhịn được liên tục thở dài:

"Cơ gia, cứ vậy mất đi một cơ hội một bước lên trời. Cơ Nhân à, khi biết tam đệ ngươi căn bản không viết ra phối phương, ngươi có hối hận những hành vi mình đã làm hay không?"

Cùng lúc này, bên trong phúc địa chỗ gia chủ Cơ gia, trong một tòa cung điện khí thế hoành tráng. Trên vị trí vương tọa, đang ngồi một nam nhân vóc dáng gầy gò, lúc này sắc mặt của hẳn âm trầm bất định.

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

——oo0oo——

520. Chương 524: Chân Chính Con Tư Sinh Của Thánh Hoàng!

Trên đại điện lớn như vậy chỉ có hai người, người phía dưới nói giọng chói tai khó nghe:

- Thiếu gia! Bản phối phương kia khẳng định ở bên trong cái hộp gỗ đó. Đây là một lần cơ hội cuối cùng của ngài. Nếu nha đầu đó rời đi, tuyệt đối sẽ không quay về nữa.

- Nhưng nàng là tiểu điệt nữ của ta!

Người ngồi trên vương tọa xem ra còn có chút do dự.

- Vậy hai người kia còn là huynh đệ và em dâu của thiếu gia ngài thì sao?

Người phía dưới này, toàn thân bọc trong bộ hắc bào, không thấy rõ sắc mặt, chỉ nghe giọng nói làm cho người ta có một cảm giác thật thâm trầm.

- Miễn bàn chuyện này nữa!

Người trên vương tọa giận tím mặt, nói:

- Năm đó nếu không phải do ngươi, bọn họ đâu phải chết. Cho tới bây giờ ta cũng không nghĩ phải giết chết huynh đệ của mình!

- Được rồi thiếu gia.

Người phía dưới này dường như cũng không nể nang gì người ngồi trên vương tọa, thản nhiên nói:

- Nghĩ như thế nào, chỉ có thiếu gia ngài tự hiểu trong lòng mình. Năm đó nếu ngài không cho tiểu nhân truyền chuyện vụng trộm này về cho Thánh Hoàng, thì Thánh Hoàng không thể phái đứa con tư sinh của hắn đến làm chuyện này. Hà hà hà! Con tư sinh… Tốt lắm cười đi…

Hắc y nhân cười dường như thập phần vui sướng, chỉ có điều trong giọng cười kia, nghe ra còn mang theo vài phần bi thương.

- Mục đích của ngài năm đó, không phải chính là đoạt bản phối phương kia, thuận tiện diệt trừ huynh đệ của ngài sao? A ha! Em dâu của ngài, hẳn ngài không muốn giết. Ta nhớ rõ, dường như nàng còn muốn xinh đẹp hơn so với Ngữ Yên hiện tại đấy. Là thiếu phụ thành thục, cái loại thành thục này khiến cho nam nhân vừa liếc mắt nhìn một cái liền động tâm ngay. Hà hà…

- Đủ rồi!

Nam nhân dáng người gầy yếu ngồi trên vương tọa cầm lấy nghiên mực, ném vào người đứng phía dưới.

Người phía dưới lắc lắc đầu né tránh, nghiên mực thượng hảo rơi trên mặt đất vỡ nát. Hắc y nhân phía dưới nói:

- Thiếu gia! Trong lòng ngài chứa ma quỷ, sẽ không bởi vì ngài lên làm gia chủ, mà ma quỷ kia biến mất. Ngài chính là người như vậy, không cần tiếp tục ý đồ đấu tranh nữa.

- Lý Tư! Ngươi tên súc sinh! Thánh Hoàng nhất mạch các ngươi này, đều là súc sinh! Người trên vương tọa, khi nói câu này, quả thực chính là nghiến răng nghiến lợi nói ra.

Nếu Tần Lập cùng Cơ Ngữ Yên ở trong này, nhất định sẽ chấn động. Hắc y nhân này mới chân chính là Lý Tư! Người chết trước đó chỉ là một kẻ chết thay mà thôi.

- Hà hà! Vậy thì thế nào? Phụ thân ngươi hiện tại có lẽ còn đang cảm thấy bi thống vì đứa con gia chủ của hắn là nội gian. Ngươi xem, nha đầu kia trở về, duy chỉ có mình ngươi hắn không có thông báo. Loại cảm giác này thực sảng khoái hết sức. Lão già đó thật cũng đủ độc, không ngờ lại giết chết nữ nhân cùng con gái của ta. Thiếu gia! Có phải ngài cảm thấy lão già kia cũng đáng chết hay không?

Cơ Nhân ngồi trên vương tọa, bỗng nhiên hắc hắc cười rộ lên, càng cười càng vui vẻ, đến cuối cùng đều cười ra nước mắt:

- Lý Tư! Ngươi chính là một tên khốn! Ha ha ha! Ngươi cho là ngươi mạnh hơn ta đến đâu chứ? Nữ nhân của ngươi, cắm sừng lên đầu ngươi! Con gái của ngươi trước phải gọi đệ đệ của ta là phụ thân, sau đó lại gọi kẻ chết thay kia là phụ thân, ngươi cũng không bi ai sao? Ha ha ha ha…

- Hà hà! Nữ nhân của ta rất nhiều, ta có gì phải bi ai chứ! Dù sao ta đã khống chế ngươi, ngươi muốn chết đều là chuyện hy vọng xa vời, hết thảy Cơ gia ngươi tương lai đều là của ta… đều là của ta!

Hắc y nhân đột nhiên kích động lên, nói giọng căm hận:

- Toàn bộ Cơ gia, tất cả Thụ Liên, đều là của ta! Ta có thể sống thật lâu, tiếp qua bảy ngàn năm, ta còn sống đến lúc đó, ta sẽ trở thành cường giả Địa Tiên tối cao trên Thiên Nguyên Đại Lục! Ha ha! Cơ Nhân! Ta sẽ cho ngươi cùng sống đến lúc đó! Tuy nhiên hôm nay, trước tiên ta sẽ biến tiểu điệt nữ sắc đẹp khuynh thành của ngươi trở thành nữ nhân của ta!

- Đủ rồi! Ngươi cút… cút… cút cho ta!

Cơ Nhân vẻ mặt đầy thống khổ, sắc mặt nhăn nhó dữ tợn rít gào.

- Được, ta cút! Hiện tại ta sẽ cút! Thiếu gia! Ngài ngàn vạn lần đừng nóng giận, nổi giận là không tốt! Tốt xấu gì ngài cũng có tu vi Đan Nguvên Anh Hóa, bình tĩnh… phải bình tĩnh!

Hắc y nhân nói xong, thân hình dần dần biến mất trong không khí, lưu lại chuỗi tiếng cười khạc khạc.

Đợi cho Hắc y nhân rời khỏi. Cơ Nhân suy sụp ngồi trên vương tọa. Sau một lúc lâu do dự, hắn mới từ trong lòng, lấy ra một cái bình sứ, mở nắp lấy ra một viên đan dược, toàn bộ trong bình cũng chỉ có một viên đan dược.

Cơ Nhân thì thào lẩm bẩm:

- Huynh đệ! Ca thực xin lỗi ngươi, ca làm chuyện sai lầm rồi, hại ngươi cùng đệ muội. Ca bị mù mắt rồi, bị người của Thánh Hoàng nhất mạch khống chế. Nhưng mặc kệ nói thế nào, là ca đã làm sai rồi. Nhiều năm như vậy, Yên nhi đã trở lại, ta quyết không thể trơ mắt nhìn Yên nhi lại bị hắn làm hại! Phụ thân! Con không cầu ngài tha thứ, chỉ hy vọng sau khi ta chết, còn được chôn cất ở bên trong phần mộ tổ tiên Cơ gia, không nên đuổi ta ra ngoài. Không có gia tộc bảo hộ, con sẽ sợ hãi…

Trong mắt Cơ Nhân từ từ chảy xuống hai dòng nước mắt, hắn cắn răng một cái, ăn viên đan dược vào. Trong nháy mắt, một lực lượng cường đại kinh người như dòng thác chạy trong kinh mạch Cơ Nhân, đấu đá lung tung.

Cơ Nhân cắn răng, vừa rơi lệ vừa nói:

- Đệ đệ! Không nghĩ tới năm đó ngươi thấy rõ ràng như thế! Ngươi không lưu lại bản phối phương kia là lựa chọn chính xác nhất, ngươi chuẩn bị cho ca ca viên đan dược này, qua một trăm năm rốt cục có chỗ dùng rồi! Ha ha ha…

Lúc này. khí thế toàn thân Cơ Nhân đã tăng lên tới điểm cực hạn. Cơ Nhân cảm giác không sai biệt lắm, liền lấy ra giấy bút, chấm mực nước trên bàn, thoăn thoắt viết một phong thư dài. Sau đó thân hình chợt lóe, biến mất ở trong phòng.

Cơ Ngữ Yên thì thào nói:

- Không có thể là ông ấy, ông ấy là thân đại bá của ta, cha ta cùng đại bá quan hệ vẫn luôn tốt lắm, đại bá như thế nào có thể làm ra loại chuyện này chứ? Không có khả năng, tuyệt đối không có khả năng! Tần Lập! Chúng ta không tra xét chuyện này được không? Dù sao Thụ Liên hoa chúng ta đã lấy được vào tay, ngày mai, chúng ta liền rời nơi này được rồi.

Tần Lập than nhẹ một tiếng, chuyện nhà của người khác, hắn có thể nói được điều gì? Đành phải gật gật đầu, tuy nhiên đột nhiên Tần Lập phát ra một tiếng cười lạnh:

- Ngữ Yên! Nàng nghĩ thật đơn giản, nhưng xem ra có người không muốn để chúng ta đi rồi!

Lúc này Cơ Ngữ Yên cũng cảm nhận được, một khí tức cường đại đang chậm rãi tiếp cận nơi này, không khỏi có chút kinh ngạc nhìn liếc mắt nhìn Tần Lập một cái, thàm nghĩ: "Tần Lập cũng chỉ là cảnh giới Đan Nguyên Anh Hóa, thần thức sao có thể cường đại như thế?"

Lúc này, nghe thấy xa xa truyền đến tiếng quát hỏi của Cơ Trường Canh:

- Người nào? Lại dám xông vào Cơ gia cốc?

"Ầm!"

Một tiếng nổ truyền đến, rồi Cơ Trường Canh hét thảm một tiếng:

- Tiểu thư đi mau có thích khách!

Cơ Ngữ Yên nổi giận, hô to một tiếng:

- Trường Canh bá bá!

Lúc này, người nọ đã đi tới bên ngoài tiểu viện của Cơ Ngữ Yên, phát ra từng đợt cười lạnh:

- Hắc hắc! Tiểu thư! Nếu không muốn chết, mau mau giao ra đây cái hộp gỗ cha mẹ ngươi để lại kia cho ta!

Thì ra là nhằm vào cái hộp gỗ mà tới.

Cơ Ngữ Yên cùng Tần Lập liếc nhìn nhau, mở cửa phòng đi ra, thấy một người toàn thân đều bọc trong hắc bào, không nhìn rõ mặt đối phương, theo giọng nói đó. Cơ Ngữ Yên cũng không biết người này là ai.

- Ngươi là ai? Ai phái ngươi tới?

Cơ Ngữ Yên thập phần bình tĩnh hỏi, nàng cũng không sợ Hắc y nhân trước mắt này. Nguyên nhân rất đơn giản, nói về thực lực, nàng cũng là cảnh giới Lôi Kiếp, nói về dùng độc còn có Tần Lập người này không sợ bất cứ loại độc dược nào.

Hơn nữa, nơi này là Cơ gia. Là địa bàn của nàng. Cho dù một trăm năm không trở về, cũng sẽ không thay đổi được sự thật này.

Trong hai mắt hắc y nhân bắn ra tia sáng tà quái, đánh giá Cơ Ngữ Yên từ trên xuống dưới vài lần, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên cặp đùi thon dài thẳng tắp mịn màng của Cơ Ngữ Yên, hài lòng cười nói:

- Còn tưởng rằng đã bị phá thân, không nghĩ tới vẫn còn trinh nguyên, ta thật đúng là may mắn! Tiểu thư! Mau giao hộp gỗ ra đây, rồi làm nữ nhân của ta, ta cam đoan cho ngươi ngày sau hưởng hết vinh hoa phú quý!

"Phù!"

Trên gương mặt cười của Cơ Ngữ Yên bịt kín một tầng sương lạnh, lạnh lùng nói:

- Ngươi tên súc sinh này không biết xấu hổ! Nói! Ngươi là ai phái tới?

- Hà hà! Ta là người nào phái tới, với sự thông minh của tiểu thư, chẳng lẽ đoán không ra hay sao?

Hắc y nhân cười rất đắc ý:

- Thức thời một chút, đừng giống như cha mẹ của ngươi năm đó rơi vào kết cục chết thảm!

- Ngươi… ngươi đáng chết! Ta biết rồi, ngươi nhất định chính là tên gian tế! Ngươi là người của Thánh Hoàng nhất mạch!

Cơ Ngữ Yên thật ra căn bản là cái gì cũng không biết, tuy nhiên đối phương dám vỗ ngực nói hươu nói vượn, nàng cũng liền suy đoán lung tung, nhưng không ngờ rằng, nàng đoán kỳ thật rất chính xác.

Lúc này, bầu trời trên đỉnh đầu, đột nhiên một trận gió nổi mây phun, một cỗ dao động cường đại đến cực điểm, đột nhiên sinh ra, nguyên vốn bầu trời đầy sao, đột nhiên bị mây đen cuồn cuộn cuốn tới che lấp, vô số điện xạ đánh loạn trong đám mây đen.

- Ồ!

Hắc y nhân nhìn lên bầu trời, thoáng nao nao, tiếp theo sắc mặt hắn đại biến, hướng về phía bên kia giận dữ quát lớn:

- Cơ Nhân! Ngươi không muốn sống nữa sao?

- Hừ, Lý Tư! Tên súc sinh ngươi! Năm đó ngươi hại huynh đệ cùng đệ muội ta. Bây giờ còn muốn hại tiểu điệt nữ của ta! Ta không cần cái mạng này thi có sao chứ?

Giọng nói trên bầu trời khiến Cơ Ngữ Yên sửng sờ tại chỗ, lẩm bẩm nói:

- Đại bá… ông ấy sao lại đến đây? Này… này rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

- Cơ Nhân! Ngươi muốn hy sinh thân mình vì đại nghĩa sao? Tốt… tốt lắm! Ta thành toàn cho ngươi. Tuy nhiên, ngươi cho là làm như vậy có thể tẩy sạch tội danh trên người ngươi sao? Ngươi quá ngây thơ rồi!

Hắc y nhân nói xong, một lực lượng tinh thần bốc thẳng lên hướng bầu trời, phóng vọt tới phía Cơ Nhân.

Tần Lập khẽ cau mày cũng đánh ra một lực lượng tinh thần, đánh thẳng vào làm cho tinh thần lực của Hắc y nhân tứ phân ngũ liệt, tiêu tán trên không trung.

Trên bầu trời truyền đến một tràng tiếng cười ha hả:

- Lý Tư! Hôm nay ta không sống thì ngươi cũng hẳn phải chết! Ngươi nhìn lại xem, cho dù ta như trước bị ngươi khống chế, nhưng cũng có người có thể phá vỡ công pháp này của ngươi. Lý Tư! Tên khốn bị cắm sừng! Tên súc sinh Thánh Hoàng nhất mạch đến đây đi! Ngươi nếu còn là một nam nhân, hãy chiến cùng lão tử một trận!

"Ầm!"

Một tiếng nổ "Ầm" vang lên như tiếng sấm.

Mây đen trên bầu trời cũng không thể chịu đựng nổi loại áp lực cực lớn này, mưa lớn tầm tã trút xuống như thác đổ.

Lý Tư cười lạnh một tiếng:

- Muốn giết ta, nằm mơ đi! Cơ Nhân! Ngươi nếu đã ôm quyết tâm phải chết, vậy đi chết đi, lão tử không tiện theo ngươi! Tuy nhiên ngươi nhớ kỹ, hết thảy Cơ gia các ngươi, sớm muộn gì… sớm muộn gì đều là của ta!

Nói xong, thân hình Lý Tư chợt lóe, không gian lập tức bị xé mở một cái khe thật lớn, thân hình Lý Tư nhoáng một cái lách vào. Mà lúc này lại có ba đạo công kích, mãnh liệt kích vào phía trên cái khe không gian.

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

——oo0oo——

521. Chương 525: Lôi Kiếp Tự Bạo!

Cái khe không gian, nguyên vốn đã không ổn định, càng đừng nói lại bị ba lực lượng vô cùng mạnh mẽ kia oanh kích vào nó.

Tại chỗ cái khe đó lập tức phát ra một tiếng nổ ầm vang, lại nhìn thân thể của Hắc y nhân Lý Tư, trực tiếp bị ném bay ra ngoài, phun ra một ngụm máu tươi, bản thân bị trọng thương.

Trong lúc đó nhanh như một tia chớp. Lý Tư lấy ra một viên đan dược cho vào miệng, sau đó hắn tiện tay lại xé mở một cái khe không gian khác, thân mình lập tức chìm sâu vào. Thời điểm thân thể Lý Tư sắp biến mất bên trong cái khe không gian, hắn quay đầu lại, ánh mắt oán độc nhìn thoáng qua mấy người phía dưới, dường như là muốn ghi tạc hình dáng của họ trong lòng.

Lúc này thì Tần Lập cũng bất chấp phải làm chuyện kinh thế hãi tục, vì nếu hôm nay để tên Lý Tư này chạy thoát, nhất định sẽ lưu lại hậu hoạn tột cùng. Đừng nói là Cơ gia, chỉ sợ bản thân Tần Lập cũng sẽ bị Thánh Hoàng nhất mạch này điên cuồng trả thù.

Trong nháy mắt đó Tần Lập tế ra Ấn Chương trong đan điền được săn sóc ân cần bấy lâu nay. Ấn Chương bay đi với tốc độ nhanh đến khó tin.

"Ầm!"

Một tiếng nổ động trời, cái khe không gian kia lại lần nữa bị công kích hoàn toàn vỡ nát. Thân thể Lý Tư quả thực cứng rắn đến cực điểm, vậy mà không có bị đánh thành bột phấn.

Mà lại một lần nữa bị tống bay ra ngoài. Tuy nhiên lần này hắn không phải chỉ phun một búng máu, bản thân bị trọng thương đơn giản như vậy.

Uy lực của Bảo Khí cho dù là cường giả siêu cấp cảnh giới Lôi Kiếp, cũng không thể chống lại được.

Tuy nhiên Tần Lập vẫn còn có chút xem nhẹ nội tình của Thánh Hoàng nhất mạch: không ngờ Lý Tư này ở thời khắc mấu chốt, trên thân thể xuất hiện một vầng hào quang màu lam, trong nháy mắt hình thành một vòng bảo hộ lam sắc bao bọc thân thể hắn bảo vệ ở trong đó.

Cho nên, tuy rằng thân thể Lý Tư rơi mạnh trên mặt đất, đồng thời lực rơi xuống tạo thành một cái hố to, nhưng Lý Tư vẫn hoàn toàn còn sống.

Tần Lập thần sắc không thay đổi, nếu quyết định sử dụng Bảo Khí, như vậy hắn cũng đã làm tốt chuẩn bị gánh chịu hết thảy hậu quả. Ấn Chương như một tia chớp lại một lần nữa đánh vào Lý Tư.

Hào quang màu lam hộ thân kia nổi lên dao động kịch liệt, nhưng cũng không có bị phá vỡ.

Mà lúc này, Cơ Ngữ Yên cùng Cơ Nhân, hai người cũng đều đã tiến tới điên cuồng công kích vào Lý Tư trên mặt đất.

Hai mắt của Lý Tư hiện đầy vẻ tuyệt vọng. Hắn không nghĩ tới ở Cơ gia lại gặp phải võ giả cầm trong tay Bảo Khí, hơn nữa trên người thanh niên này không cảm giác được nửa điểm dao động nguyên lực, vì sao có thể sử dụng được Bảo Khí?

Hắn mang theo trên người Bảo Khí này, tên là Thủy Lam Chi Tinh cũng là một kiện Bảo Khí truyền lưu từ thời Thái Cổ đến nay.

Đương kim Thánh Hoàng thương hại hắn không thể công khai nhập vào Thánh Hoàng nhất mạch, không làm một đứa con có được quyền kế thừa Thánh Hoàng, nên đã cho Lý Tư Bảo Khí này.

Nhưng từ trước đến giờ Lý Tư chưa từng dùng tới, vì thế cho nên ở thời điểm lần đầu tiên bị công kích, thậm chí hắn quên mất mình còn có cái Bảo Khí này. Cho đến khi Tần Lặp sử dụng Bảo Khí công kích hắn, hắn mới đột nhiên nhớ tới, trên người mình còn có một kiện Bảo Khí phòng ngự.

Nhưng thứ này căn bản cũng không thể chống đỡ lâu lắm, nhiều lắm chỉ kiên trì thời gian chừng cạn chén trà nhỏ, cũng sẽ bị người phá vỡ, đến lúc đó nhất định hắn sẽ biến thành đống thịt vụn.

Trước đó Lý Tư hoàn toàn không nghĩ tới sẽ rơi vào cục diện như thế này, nếu không bằng vào thực lực của hắn, tuy rằng có thể bị thương, nhưng đánh bừa một trận, xử lý một hai người đối phương cũng không phải là vấn đề lớn.

Hiện tại hoàn cảnh đảo ngược, người ta không tổn hao một sợi lông gì, còn hắn… bản thân đã bị trọng thương, biến thành nỏ mạnh hết đà.

- Tiểu tử! Ngươi là người phương nào? Ta đây là Thánh Hoàng nhất mạch, chẳng lẽ ngươi không sợ Thánh Hoàng nhất mạch đuổi giết không chết không ngừng sao?

Tiếng gào của Lý Tư truyền khắp thung lũng.

- Sợ… đương nhiên sợ!

Tần Lập lạnh lùng nói:

- Cũng bởi vì sợ, nên hôm nay không thể không giết ngươi!

- Ngươi…

Lý Tư giận tím mặt, tuy nhiên lập tức, liền cười ha hả nói:

- Nói vậy ngươi chiếm được nhiều chỗ tốt của Cơ gia à? Cơ gia cho ngươi cái gì? Ta sẽ cho ngươi gấp đôi, à không… cho ngươi gấp ba! Chỉ cần ngươi cứu ta đi ra ngoài, về sau toàn bộ sản nghiệp của Cơ gia, ta phân cho ngươi một nửa… à bảy phần cùng được!

- Ưu đãi cái rắm! Lão tử vừa nhìn thấy ngươi đã không vừa mắt!

Tần Lập vừa tế ra Ấn Chương, điên cuồng công kích vòng phòng ngự của Lý Tư, vừa mắng.

- Tiểu tử! Ngươi rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt! Ngươi nhất định sẽ bị Thánh Hoàng nhất mạch đuổi giết không ngừng! Cho rằng giết chết ta thì sẽ không có việc gì sao? Ha ha ha! Không tin các ngươi cứ thử xem! Cha ta biết ta ở Cơ gia, nếu ta chết đi chính là các ngươi làm! Đến lúc đó, các ngươi ai nấy đừng nghĩ tới chạy khỏi! Cơ gia kia… cứ chờ diệt vong đi!

Lý Tư biết sự tình hôm nay đã không thể thiện, phẫn nộ điên cuồng chửi mắng.

- Nếu chết cũng là ngươi chết trước!

Cơ Nhân cười ha hả nói:

- Lý Tư! Nữ nhân của ngươi bị hai nam nhân đùa bỡn! Tên khốn đi chết đi!

Cơ Nhân trải qua dược vật tăng lên, giờ phút này cũng có lực công kích của cảnh giới Lôi Kiếp; cộng thêm Cơ Ngữ Yên trên cơ bản đã hiểu rõ trắng đen mọi chuyện, điên cuồng công kích; cùng với Bảo Khí của Tần Lập: nên cái chết của Lý Tư đã thành định cục rồi.

Lúc này, trong vòng phòng ngự của Bảo Khí, hai mắt Lý Tư bắn ra vẻ tuyệt vọng mà điên cuồng, hắn cười ha hả nói:

- Tốt! Muốn ta chết, các ngươi cũng phải theo cùng!

Nói xong, trong giây lát hắn đảo ngược kinh mạch, một lực lượng mạnh mẽ đánh ngược lại đan điền của hắn.

Cường giả cảnh giới Lôi Kiếp tự bạo, chỉ sợ toàn bộ Cơ gia cốc đều không giữ lại được.

Lúc này toàn thân Cơ Nhân cũng bộc phát ra một lực lượng kinh thiên, đột nhiên một trước một sau đánh vào Tần Lập cùng Cơ Ngữ Yên, hai người bắn tung lên bầu trời.

Hai người ai cũng không phòng bị hắn, lập tức bị lực lượng này của hắn đánh bay tung lên không trung, hai người đều bị chút vết thương nhẹ, bởi vì lực lượng Cơ Nhân tuy rằng cường đại, nhưng không phải công kích, mà là cứu người.

Cơ Nhân phát ra một tiếng gào thật lớn:

- Yên nhi! Đại bá thực xin lỗi ngươi, thực xin lỗi cha mẹ của ngươi…

"Ầm!"

Lời còn chưa dứt, phía dưới liền truyền đến một tiếng nổ thật lớn. Lập tức sơn băng địa liệt.

Luồng lực lượng cường đại đến tột đỉnh này, lập tức phá tan mây đen cuồn cuộn trên bầu trời, trong nháy mắt xuất hiện đầy trời sao.

Trong nháy mắt khi bị Cơ Nhân đánh bay lên. Tần Lập vươn tới nắm tay Cơ Ngữ Yên, tiếp tục bay lên cao trên bầu trời.

Sau đó hai người bị lực lượng vô cùng cường đại này tống bay lên cao hơn vạn thước.

Lúc này, luồng lực lượng đó mới bắt đầu dần dần suy yếu xuống.

Tần Lập oa một tiếng, phun ra một búng máu tươi, một tay ôm thắt lưng Cơ Ngữ Yên, một tay nắm Bảo Khí Ấn Chương. Lại nhìn xuống, từ phía dưới dâng lên một đám bụi mù như nấm vân thật lớn, toàn bộ Cơ gia cốc, hết thảy, tất cả đều hóa thành hư không.

Sau đó dẫn phát liên tiếp đất rung núi lở. sông băng chung quanh phạm vi mấy trăm dặm, toàn bộ đều đã bị ánh hưởng đến.

Tuyết lở sông băng vỡ vụn sụp xuống, xuất hiện các vết nứt cực kỳ to lớn.

Khóe miệng Tần Lập co giật kịch liệt vài cái, nếu vừa rồi không nhờ Cơ Nhân đánh hai người bay tung lên, cho dù hai người phát hiện ý đồ của Lý Tư, muốn trốn tránh chỉ sợ đều không kịp.

Cường giả cảnh giới Lôi Kiếp tự bạo, không ngờ uy lực kinh người như thế, uy lục so với vũ khí chung cực, vũ khí hạt nhân ở thế giới kiếp trước của mình, dường như cũng không kém chút nào.

Cả người Cơ Ngữ Yên đều hoàn toàn ngây dại, được Tần Lập ôm trong lòng, nhưng nàng không có chút phản ứng gì, thân thể hơi hơi run rẩy. Cảnh tượng trước mắt này, cho dù tố chất tâm lý có vững vàng mấy đi nữa, cùng phải phát mộng. Dù sao võ giả cảnh giới Lôi Kiếp, ở trong ấn tượng của mọi người là tuyệt đối không có khả năng tự bạo.

Cho nên, cho dù cùng là võ giả cảnh giới Lôi Kiếp, cũng gần như không có khả năng trải qua loại chuyện này. Cũng chỉ có người như Tần Lập, đã chân chính trải qua sinh tử, mới có thể trong khoảnh khắc mấu chốt đó, làm ra phán đoán chính xác nhất.

- Đại bá… của ta! Đại bá… đại bá…

Được Tần Lặp ôm trong lòng, Cơ Ngữ Yên đột nhiên dường như phục hồi tinh thần lại, điên cuồng vùng thoát ra khỏi cánh tay Tần Lập, sau đó bay xuống phía dưới, miệng phát ra tiếng thét chói tai thê lương.

- Đại bá…

Thanh âm này trong trời đêm truyền ra thật xa.

Tần Lập lập tức bay theo xuống, nhưng tốc độ Cơ Ngữ Yên quá nhanh, đợi đến lúc Tần Lập hạ xuống. Cơ Ngữ Yên đã quỳ gối thất thần bên bờ một cái hố sâu cả ngàn thước. Nàng quỳ ở đó không nhúc nhích.

Nguyên vốn Cơ gia cốc nhiều vô số kể Thụ Liên, hoa cảnh cây cối xinh đẹp, núi sông ao hồ chảy vòng quanh, giờ này khắc này, tất cả đều tan thành mây khỏi.

- Đại bá mất rồi! Mộ phần của cha mẹ cũng không còn… Không còn gì, cái gì cũng không còn!

Cơ Ngữ Yên quỳ ở đó, mặt không chút đổi sắc thì thào tự nói. Tần Lặp rơi xuống bên người Cơ Ngữ Yên, nhẹ giọng an ủi:

- Ngữ Yên! Không có việc gì, hết thảy đã qua rồi! Nàng phải kiên cường một chút, cha mẹ nàng là bị Hắc y nhân kia làm hại, mà hắn cũng đã chết rồi!

- Tần Lập! Ta không sao! Ta chỉ là đột nhiên cảm giác tâm hồn ta trống rỗng, rỗng không… Dường như thoáng một cái cũng không còn cái gì… ta mệt mỏi quá, huynh ôm chặt ta, được không?

Cơ Ngữ Yên nói xong, bỗng nhiên ngất đi.

Tần Lập một tay đỡ lấy Cơ Ngữ Yên, ôm nàng vào lòng.

Sau đó Tần Lập nhìn phần đất đạp dưới chân, không ngờ lại có cảm giác rất ấm áp. Đột nhiên Tần Lập nghĩ đến một chuyện không quan hệ gì với chiến tranh, đó chính là dường như hắn biết rõ thêm vì sao ở nơi Băng Tuyết Cực Hàn này, cũng sẽ xuất hiện vô số phúc địa, vấn đề chỉ ra tại trong lòng đất này.

Phía dưới tất cả phúc địa này nhất định đều có dung nham chảy ở dưới, chỉ là bị tầng băng thật dày này đè ép nên chưa bao giờ bùng phát lên, nhưng những nguồn nhiệt lượng này lại hình thành các nơi phúc địa.

Tần Lập lắc lắc đầu, không nghĩ tới vấn đề này nữa, nhìn Cơ Ngữ Yên trong lòng dường như đang ngủ say, thần tình đều là mệt mỏi cùng bi thương. Tần Lập biết trong một đêm này, cô gái nhìn như rất kiên cường này đã trải qua quá nhiều chuyện. Rất nhiều chuyện cả đời người cũng không thể gặp được, nhưng lại để cho nàng trong một ngày này đều đã trải qua hết thảy.

Nếu còn có thể giữ được trạng thái chuyện trò vui vẻ, vậy thì hoặc là người này không có tâm hồn, hoặc chính là một tên ngốc.

Bởi vì ngay cả Tần Lập, giờ phút này đều cảm thấy vô cùng mệt mỏi.

Tuy nhiên Tần Lập rất rõ ràng, đây là một hồi hư thoát sau trận đại chiến, chỉ cần nghỉ ngơi một đoạn thời gian sẽ qua đi.

Động tĩnh bên này đã kinh động tới toàn bộ Cơ gia. Cơ Xương mang theo một đám dòng chính hạch tâm và giới cao tầng Cơ gia, rất nhanh liền đến nơi đây.

Nhìn Cơ gia cốc xinh đẹp trước đây, giờ biến thành một cái hố sâu khủng khiếp, giống như một con cự thú há to miệng cắn nuốt tất cả. Cái hố to sâu thẳm khiến mọi người đều sửng sốt đứng lặng nơi đó.

- Đây… đây… ở đây rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Một người trung niên nòng cốt của Cơ gia, nhìn qua chừng hơn bốn mươi tuổi, đứng ở bên Cơ Xương, trợn mắt há hốc mồm hỏi.

- Ta cũng muốn biết.

Trên gương mặt già lão của Cơ Xương kia, cũng đầy vẻ khiếp sợ.

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

——oo0oo——

522. Chương 526: Hy Sinh Vì Nghĩa!

- Phía dưới có người còn sống!

Có người kinh hô, lấy tay chỉ bên cạnh cái hổ to sâu không lường phía dưới.

Tần Lập ôm Cơ Ngữ Yên, từ dưới mặt đất bên cạnh hố chậm rãi dâng lên.

Trên gương mặt già lão đầy vẻ khiếp sợ của Cơ Xương, rốt cục thả lòng một chút, lão thở một hơi thật dài nhẹ nhõm. Năm đó lão đã cảm thấy rất có lỗi với cháu gái này, nếu lần này nàng lại chết ở đây, vậy thì lão thật sự không biết sau khi mình chết, làm thế nào đối mặt với con trai và con dâu đã chết đi nhiều năm trước.

- Yên nhi thế nào?

Cơ Xương hướng về phía Tần Lập khẩn cấp kêu lên.

- Nàng không có việc gì! Cơ tiền bối! Ngài yên tâm đi! Tần Lập nói.

Một gã con cháu hạch tâm Cơ gia vừa mới uổng mấy chén rượu cùng Tần Lập buổi tối qua, vội lên tiếng hỏi:

- Tần huynh đệ! Đã xảy ra chuyện gì vậy?

Lúc này Tần Lập ôm Cơ Ngữ Yên dừng ở bên cạnh mọi người. Cơ Xương nhìn thấy cháu gái mình bình yên vô sự, mới thở phào một cái, hai mắt dừng ở trên người Tần Lập.

Tần Lập thấy ở đây rất nhiều người, thoáng do dự một chút, Cơ Xương liền phất tay lên, nói:

- Các ngươi trước tản đi, liên quan tới chuyện quan trọng xảy ra đêm nay, ai cũng không được tiết lộ ra ngoài!

Những người đó mặc dù có chút không tình nguyện. Cơ gia phát sinh chuyện lớn như vậy, bọn họ đều muốn biết trước tiên. Tuy nhiên lão gia chủ lên tiếng bọn họ cũng không dám không theo, vì thế đều tự tản đi.

Cuối cùng, nơi này chỉ còn lại có bảy tám người, bảy tám người này, vừa thấy liền biết đều là nhân vật hạch tâm của Cơ gia. Phần lớn đều nét mặt già nua, thực lực nhìn không ra sâu cạn.

Lúc này Tần Lập mới đơn giản kể lại một lần hết thảy chuyện vừa mới phát sinh. Cuối cùng, Tần Lập nói:

- Ta thấy rằng, Cơ Nhân gia chủ hẳn là nhiều năm trước, đã bị người của Thánh Hoàng phái tới khống chế rồi. Bởi vì Cơ Nhân gia chủ cũng tự bạo, cho nên ta cũng không dám xác định, nhưng theo đối thoại của bọn họ lúc đó hẳn đúng là như thế. Hắc y nhân cảnh giới Lôi Kiếp bị chết đêm nay mới chân chính là Lý Tư con tư sinh của Thánh Hoàng, còn người chết ban ngày kia, chỉ là kẻ chết thay…

- Nhân nhi… hắn tự bạo rồi sao?

Cơ Xương nghe thế lập tức cảm giác như trời đất quay cuồng, một người bên cạnh vội vàng đỡ lấy.

- Phụ thân! Ngài không có việc gì chứ?

Cơ Xương khoát tay, không ngăn được giọt lệ già tuôn trào, nói:

- Không có việc gì, ta không sao! Không nghĩ tới, ta lại trách lầm Nhân nhi! Ta đã nói Nhân nhi mang dòng máu Cơ Xương ta, sao có thể là hạng người bại hoại giết hại huynh đệ ruột thịt của mình? Nhân nhi! Ta trách lầm con rồi!

Mặt khác các nhân vật Cơ gia kia, lúc này cũng đều lộ vẻ mặt không dám tin, bọn họ không thể tin Tần Lập nói chính là sự thật, càng không thể tin gia chủ Cơ Nhân đã chết.

Tuy nhiên, bọn họ lại đều tin tưởng, hết thảy nhưng chuyện quỷ quái này là do Thánh Hoàng làm ra.

- Thánh Hoàng! Cơ gia ta cùng ngươi… thề không đội trời chung! Cơ Xương chậm rãi nghiến răng nghiến lợi nói từng chữ một.

Lúc này, xa xa lại truyền đến một dao động nguyên lực. Tần Lập thầm kinh hãi buổi tối hôm nay đoàn người Cơ gia tới này, thực lực tất cả đều thập phần cường đại sâu không lường được, xem ra nội tình Cơ gia này, thật là phi thường hùng hậu, cũng không kém chút nào so với các gia tộc khổng lồ ở địa phương cực Tây kia.

- Gia gia, gia gia!

Một giọng nói nghe ra còn rất trẻ, mang theo vẻ hốt hoảng nghẹn ngào truyền tới.

- Nguyên Hằng! Xảy ra chuyện gì?

Một người đứng bên Cơ Xương lên tiếng hỏi.

Người đi tới chính là Cơ Nguyên Hằng con cả của Cơ Nhân, mới chỉ hơn một trăm bảy mươi tuổi, cũng đã đạt tới cảnh giới Đan Nguyên Anh Hóa.

Bản thân chính là một võ giả thiên phú cực cao, ở năm đó cũng được phục dùng một ít Thụ Liên quả, tuy rằng không có xuất sắc như Cơ Ngữ Yên, nhưng ở cùng một thế hệ Cơ gia này, cũng là một trong số con cháu ưu tú nhất.

- Gia gia! Cha của con… ông ấy để lại một thư tuyệt mạng…

Người trẻ tuổi tới này dáng người cao to, diện mạo hiên ngang. Hắn nói đến đây, đột nhiên nhìn thấy hố sâu thật lớn này, đột nhiên ngẩn người, sửng sốt một chút, khóe miệng co giật kịch liệt, lẩm bẩm:

- Này không phải là thật chứ! Đây không phải thật sự phụ thân… phụ thân ngài ở đâu?

- Đừng kêu nữa, phụ thân ngươi hắn… hắn…

Nói đến đây nước mắt già tràn ra, Cơ Xương đã không nói tiếp được nữa.

Tuy rằng đại gia tộc tàn khốc băng lạnh, đầy đấu tranh, nhưng người đầu bạc tiễn người đầu xanh, tư vị này tuyệt đối là khiến cho người ta thống khổ, hận không thể thay thế con mình chết đi.

Cơ Nguyên Hằng ngơ ngác đứng ở đó, di thư của phụ thân cầm trong tay bị người bên cạnh Cơ Xương lấy đi, hắn cũng chưa bừng tỉnh. Đứng một hồi lâu sau đó bùm một tiếng hắn quỳ sụp xuống bên cạnh hố to sâu thẳm này, gục đầu giữa hai tay, đầu vai không ngừng rung rung, khóc không thành tiếng.

Người bên cạnh Cơ Xương sau khi xem qua di thư kia, cũng không kìm nổi lên tiếng khóc:

- Phụ thân! Người xem đi, trong này… thật sự đại ca hắn… đại ca hắn thật sự… thật sự đã chết rồi!

Giờ khắc này Cơ gia bắt đầu toàn tộc đều bi thương.

Sự việc đã qua đi sáu ngày, hôm nay, chính là ngày thất gia chủ Cơ Nhân mất đi, toàn bộ Cơ gia từ trên xuống dưới, tất cả đều rơi vào trong cảnh bi thống thật lớn.

Đương nhiên, hầu hết mọi người đều nhận được thông báo là: có kẻ thần bí xâm nhập vào Cơ gia cốc, bị gia chủ phát hiện. Gia chủ Cơ Nhân chỉ có cảnh giới Đan Nguyên Anh Hóa, trong lúc nguy cấp, liều lĩnh tự bạo cùng địch nhân đồng quy vu tận. Cho nên, gia chủ là anh hùng của Cơ gia, nhưng bởi vì địch nhân cũng bị nổ chết tan xác, cho nên cũng không biết địch nhân rốt cục là ai.

Chỉ có những con cháu hạch tâm của Cơ gia có mặt đêm đó, mới biết được buổi tối hôm đó đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì. Những người cao tầng bị Cơ Xương đuổi đi cũng chỉ biết đại khái như thế, lời giải thích này cũng là hợp tình hợp lý, bởi vì võ giả cảnh giới Đan Nguyên Anh Hóa tự bạo có thể tạo thành hậu quả nghiêm trọng như vậy hay không, cũng không ai biết. Cho nên, cũng không có người nào nghi ngờ cái hố sâu ngàn thước ở Cơ gia cốc đó rốt cục là Đan Nguyên Anh Hóa tự bạo tạo thành, hay là cảnh giới Lôi Kiếp tự bạo tạo thành.

Dù sao Cơ Nhân đã chết, kẻ tùy tùng của Cơ Nhân, đứa nhỏ nhiều năm trước Cơ gia thu dưỡng tên là Cơ Tư, cũng cùng chết theo gia chủ.

Chỉ có vài nhân vật hạch tâm của Cơ gia mới biết được Cơ Tư kia, chính là Lý Tư, cũng chính là một cường giả siêu cấp cảnh giới Lôi Kiếp, là con tư sinh của đương kim Thánh Hoàng.

Tình trạng của Cơ Ngữ Yên đã tốt lên rất nhiều. Ngày hôm đó nàng chỉ vì thay đổi cảm xúc quá mức đột ngột, tạo thành tâm thần có chút mất mát, cũng đúng như tục ngữ nói: “Bị đả kích rất nghiêm trọng.”

Mấy ngày nay nhờ có Tần Lập cùng đám người Cơ gia khuyên giải. Cơ Ngữ Yên đã hoàn toàn khôi phục lại bình thường.

Hôm nay là đầu thất đại bá Cơ Nhân, Cơ Ngữ Yên muốn đi bái tế. Dựa theo quy củ Tần Lập là vị hôn phu của Cơ Ngữ Yên, cũng phải đi theo bái tế.

Trong phòng, Cơ Ngữ Yên cỏ vẻ áy náy nhìn Tần Lập, nói:

- Thực xin lỗi, chuyện này còn làm liên lụy tới huynh. Kỳ thật đây là chuyện hiểu lầm. Nếu không để ta ra ngoài nói rõ ràng với bọn họ?

Tần Lập khoát tay, cười nói:

- Quên đi! Bây giờ nàng đi nói, người ta nhất định cho rằng là ta không muốn đi bái tế đại bá, căn bản sẽ không ai tin rằng đó là chuyện hiểu lầm! Không sao đâu! Cơ tiên sinh hy sinh vì nghĩa, cũng không ô danh ông ấy! Hơn nữa kẻ thù chân chính của cha mẹ nàng cũng đã đền tội! Ngữ Yên! Nàng hẳn phải vui vẻ mới đúng.

Đôi mắt cực đẹp của Cơ Ngữ Yên nhìn thẳng vào hai mắt Tần Lập, nhìn hồi lâu, mới nở nụ cười xinh đẹp, dịu dàng nói:

- Tần Lập! Cảm ơn huynh, ở cùng một chỗ với huynh mấy ngày nay, kỳ thật là đoạn thời gian hạnh phúc nhất cả đời này của ta!

Nói xong, cảm thấy câu nói của mình có chút ám muội, Cơ Ngữ Yên cười mặt ửng đỏ giải thích nói:

- Cái này, huynh không nên hiểu lầm, ta sẽ đối đãi với huynh trở thành như bằng hữu tốt nhất.

Tần Lập cười cười, không nói gì thêm, kỳ thật trong lòng hai người đều biết rõ ràng, nhưng cũng giống như Cơ Ngữ Yên không dám chọn công khai, trong lòng Tần Lập, cũng có mối băn khoăn của riêng hắn.

Chuyến lên vùng bắc lần này, vốn là một chuyện trùng hợp, gặp được Tây Qua, gặp được Cơ Ngữ Yên, rồi phát sinh nhiều chuyện như vậy càng trùng hợp hơn. Nói đến cùng, Tần Lập đối với vùng Băng Tuyết Cực Hàn này, cũng là một khách qua đường mà thôi.

Nếu là khách qua đường, như vậy… tốt hơn là không nên lưu lại chút tình ái gì.

Có lẽ, chỉ lưu lại một đoạn ký ức tốt đẹp, cũng là một lựa chọn không tệ.

Tần Lập đi theo Cơ Ngữ Yên, cùng nhau bái tế Cơ Nhân. Cơ Nguyên Hằng con cả Cơ Nhân đã được xác định đảm nhiệm gia chủ tiếp theo, còn đặc biệt chạy tới nói nói mấy câu với Tần Lập. Theo di thư của phụ thân. Cơ Nguyên Hằng cũng đã biết hết thảy chuyện phát sinh năm đó. Tuy rằng phụ thân làm như vậy, kết quả là bị người khống chế, nhưng chung quy vẫn là phạm sai lầm, tạo thành hậu quả cả nhà Cơ Ngữ Yên nhà tan cửa nát.

Cho nên, khi đối mặt với muội muội Cơ Ngữ Yên này. Cơ Nguyên Hằng có hơi xấu hổ. May mà bên cạnh còn có Tần Lập. Cơ Nguyên Hằng đối với Tần Lập, đó là cực kỳ khách sáo, nhất là Tần Lập này thoạt nhìn không tính là mạnh, vậy mà có thể sống sót trong trận chiến đó, thì bản thân hắn thực không đơn giản.

Tuy rằng Tần Lập vẫn luôn đẩy đưa nói là vào thời khắc mấu chốt gia chủ Cơ Nhân đánh hắn một chưởng, đánh bay hắn lên mới tránh thoát một kiếp. Nhưng nếu không có thực lực nhất định nào đó, chỉ sợ một chưởng của Cơ Nhân cũng đủ để đánh chết hắn rồi?

Bởi vì Tần Lập cùng Cơ Ngữ Yên còn chưa có thành hôn. Cơ Nguyên Hằng cũng không tiện xưng hô Tần Lập là muội phu, hắn nhìn Tần Lập, thập phần chân thành nói:

- Tần huynh đệ! Về sau nếu gặp phải chuyện gì, có khó khăn, cứ tới Cơ gia cầu viện, đại ca ta nhất định dốc sức tương trợ!

Một mặt vì muốn bù lại năm đó mắc nợ cả nhà Cơ Ngữ Yên; mặt khác, Cơ Nguyên Hằng cũng nhìn ra Tần Lập là một nhân tài.

Tần Lập tự nhiên biết nên làm gì, vẻ mặt cảm kích nói:

- Vậy đa tạ đại ca rồi!

- Không cần khách sáo! Chúng ta là người một nhà!

Cơ Nguyên Hằng trầm giọng nói sau đó nhìn Cơ Ngữ Yên đứng bên Tần Lập mang theo vài phần xin lỗi nói:

- Tiểu muội! Muội xem, trong nhà phát sinh nhiều chuyện như vậy, ca ca cũng không có thời gian nói chuyện với muội, Băng Tuyết Môn của muội ta sớm đã biết môn phái đối nghịch với muội đó, ta đã sớm muốn phái người đi dẹp trừ bọn họ, tuy nhiên gia gia nói lưu lại đối thủ cho các ngươi, coi như là có cái luyện tập, nếu không về sau thật sự có kẻ thù bên ngoài xâm lấn, sẽ tạo thành bổi rối. Tuy nhiên lần này, chờ muội trở về, ca ca liền phái người đi với muội tiêu diệt bọn chúng đi!

Thời điểm Cơ Nguyên Hằng nói câu này, trên mặt đầy sát khí, hiển nhiên, cái chết của phụ thân đã đả kích rất lớn đối với hắn.

Cơ Ngữ Yên nhẹ nhàng lắc đầu, nói:

- Vấn đề này, ta tự mình giải quyết là tốt rồi! Ca ca đã trở thành người đứng đầu một nhà thì hãy lo lắng cho gia tộc! Ta tin tưởng, Thánh Hoàng nhất mạch, tuyệt đối sẽ không quên đi dễ như vậy đâu!

Cơ Nguyên Hằng cắn răng, lạnh lùng nói:

- Bọn họ nếu muốn quên đi, ta còn không đồng ý đấy!

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

——oo0oo——

523. Chương 527: Hạt Tử Bang Xâm Lấn.

Cơ Ngữ Yên nghe xong, không khỏi cảm thấy vài phần sầu lo. Cơ Nguyên Hằng cừu hận dòng tộc Thánh Hoàng, có thể hiểu được. Bất kỳ ai biết phụ thân của mình bị người ta khống chế hơn trăm năm, sau đó cứ vậy chết đi, đều sẽ không bỏ qua cho đối phương. Nhưng dòng tộc Thánh Hoàng nếu có thể diệt trừ dễ dàng, vậy cũng không có câu nói lưu truyền: Cơ Khương Chu ba nhà thế chân vạc, dòng tộc Thánh Hoàng siêu quần xuất chúng.

Hiện giờ Khương gia cùng Chu gia đều đã có suy thoái. Cơ gia như trước sừng sững không đổ, nhưng dòng tộc Thánh Hoàng cường đại lại chưa từng thay đổi. Từ Thái cổ đến nay, bọn họ vẫn thế mạnh như vậy, nội tình hùng hậu cùng thực lực cường đại sâu không thể lường.

Cơ Nguyên Hằng lúc này lại nhẹ giọng nói:

- Tuy nhiên các ngươi yên tâm, ta tuyệt không ngu ngốc kéo toàn Cơ gia vào chiến hỏa đâu. Chuyện này, ta sẽ làm đến cùng. Dòng tộc Thánh Hoàng, ta muốn cho các ngươi, phải trả một cái giá tương xứng.

Linh vị gia chủ Cơ Nhân đặt ở trong tổ đường Cơ gia. Trên gia sử Cơ gia cũng ghi rõ những gì vị gia chủ này đã làm, bao gồm cả khống chế không cam lòng và tự bạo xả thân.

Sau khi Cơ Ngữ Yên bái tế đại bá xong xuôi lại bái tế phụ mẫu của mình. Linh vị của phụ mẫu nàng cũng được đặt trong tổ đường, phần mộ đã hóa thành tro bụi sau trận chiến.

Nơi Cơ gia cốc, cũng được liệt vào cấm địa Cơ gia. Bất kỳ người nào cũng không được tự tiện đi vào.

Nhưng không bao gồm Cơ Ngữ Yên.

Nàng lẳng lặng đứng cạnh sông băng, nhìn hố sâu thăm thẳm phía dưới, mặc kệ gió nhẹ thổi bay tóc. Thật lâu sau, nàng than nhẹ một tiếng, quay đầu nói với Tần Lập bên cạnh:

- Có lẽ, không được bao lâu, trong hố sâu này lại mọc đầy cỏ dại cùng hoa dại mới.

Tần Lập khẽ gật đầu, nói:

- Có lẽ còn có mầm móng Thụ Liên thổi tới. Lại qua mấy trăm năm, ngươi trở về xem, cảnh sắc nơi này hẳn là sẽ rất đẹp.

- Mấy trăm năm… Có lẽ, ta sẽ trở về xem!

Giọng điệu Cơ Ngữ Yên có chút không xác định. Nàng thậm chí không biết sau mấy trăm năm, mình ở nơi nào.

- Chúng ta đi thôi!

Tần Lập kéo tay Cơ Ngữ Yên, tay nàng có chút lạnh, nhưng hết sức mềm mại.

Cơ Ngữ Yên không phản kháng, bị Tần Lập kéo đi, vài bước lại quay đầu nhìn về Cơ gia cốc, rời khỏi nơi nàng sinh trưởng lâu dài.

Cơ gia cũng không ai đến đưa tiễn, bởi vì toàn bộ Cơ gia đều đắm chìm trong niềm đau mất gia chủ.

Một đám lão nhân Cơ gia Cơ Xương… lúc này đều đi bế quan. Đối với xung đột có thể xảy ra trong tương lai với dòng tộc Thánh Hoàng, bên Cơ gia cũng đã làm chuẩn bị vẹn toàn.

Tuy nhiên trước khi bọn Tần Lập rời đi. Cơ Nguyên Hằng vẫn nói cho Cơ Ngữ Yên phải cẩn thận. Nơi của Băng Tuyết Môn tuy rằng xa xôi, hơn nữa là một môn phái nhỏ, nhưng cũng không có nghĩa là Thánh Hoàng sẽ không đốt ngọn lửa báo thù tới nơi đó. Bởi vì chuyện đã xảy ra ở Cơ gia, không ai dám cam đoan có thể hoàn toàn giấu diếm Thánh Hoàng.

- Nếu không, cùng ta rời khỏi nơi này?

Trên đường, Tần Lập hỏi Cơ Ngữ Yên như vậy.

Cơ Ngữ Yên hơi do dự một chút, vẫn lắc đầu, nói:

- Cơ gia cốc bị hủy, một chút quyến luyến cuối cùng của ta với Cơ gia cũng đã không còn, nhưng Băng Tuyết Môn bên kia lại không giống. Đó là môn phái một tay ta thành lập nên, ta nghĩ tạm thời ta còn không bỏ được nơi đó. Hơn nữa, chuyện ta là Môn chủ Băng Tuyết Môn, ở Cơ gia cũng là một cơ mật cấp bậc rất cao, Thánh Hoàng chưa chắc đã tìm được nơi đó để trả thù ta.

Trong lòng Tần Lập tuy rằng còn có chút lo lắng, nhưng cũng không nói thêm gì nữa. Dù sao, hắn cũng không phải là gì của Cơ Ngữ Yên, nếu như có quan hệ gì, đại khái là ở khoảng giữa của bằng hữu và hồng nhan tri kỷ mà thôi.

Người của Thánh Hoàng không tìm tới cửa, nhưng một đối thủ một mất một còn của Băng Tuyết Môn giờ phút này lại mang theo rất nhiều người đánh tới Băng Tuyết Môn.

Cơ Như Nguyệt Cơ Như Băng, Tây Qua cùng với rất nhiều đệ tử Băng Tuyết Môn đang giằng co với một đám người đối phương.

Đầu lĩnh của đối phương là một người trung niên diện mạo hết sức nho nhã, ăn mặc thật giống như một thư sinh. Phía sau hắn một đám chừng hai mươi mấy người trẻ tuổi, những người trẻ tuổi này hơn phân nửa đều khoảng ba mươi tuổi, mặc trang phục thống nhất, nhìn qua hết sức uy vũ.

- Mạc đầu lĩnh, ngài như thế này là có ý gì? Ta đã nói rồi sư phụ ta thật sự không có nhà, không phải là không ra gặp người. Người còn muốn ta nói bao nhiêu lần mới chịu tin tưởng?

Khuôn mặt Cơ Như Nguyệt lạnh như băng, trong mắt lóe lên ngọn lửa phẫn nộ, trong lòng thầm mắng: "Cóc mà đòi ăn thịt thiên nga. Nếu sư phụ ta ở nhà, đã sớm đi ra đuổi ngươi đi!"

Người trung niên nho nhã cười ảm đạm, nói:

- Lời Tiểu Nguyệt cô nương, ta tự nhiên là tin tưởng. Tuy nhiên, cho dù sư phụ cô không có ở nhà, ta là bằng hữu cũ tới đây làm khách, các ngươi hẳn là đón tiếp vào ngồi một lát chứ hả? Chẳng lẽ đây là quy củ đãi khách của Băng Tuyết Môn các ngươi? Để khách đứng ngoài cửa?

- Là khách, chúng ta đương nhiên dùng rượu ngon thức nhắm tốt đến chiêu đãi. Tuy nhiên đối với kẻ địch, nhất là kẻ địch mang lòng dạ bất lương, chúng ta không có bất kỳ hảo cảm gì. Mạc đầu lĩnh, xin không nên tự lầm, mời trở về đi.

Lời nói của Cơ Như Băng sắc bén hơn Cơ Như Nguyệt rất nhiều, trực tiếp nói rõ chuyện này.

Một thanh niên bên cạnh người trung niên quát:

- Láo xược!

Bên phía Băng Tuyết Môn cũng có nam đệ tử lạnh lùng nói:

- Có cái gì mà láo với không láo? Làm người phải tự biết lấy mình, đám người các ngươi quả thật vô pháp vô thiên!

- Ha ha!

Người thanh niên bên phía người trung niên đầu tiên cười khinh thường, sau đó nói:

- Đại đầu lĩnh chúng ta nói bên trong Băng Tuyết Môn nhiều muội tử, mang theo đám côn đồ chúng ta tới nơi này tìm vợ, trai lớn lấy vợ gái lớn gả chồng, có gì mà vô pháp vô thiên? Ngược lại Băng Tuyết Môn các ngươi, vừa thấy chính là toàn nữ nhân làm chủ. Ha ha ha, yên tâm đi, các huynh đệ. Đại đầu lĩnh chính là biết khó xử của các ngươi, mới dẫn dắt chúng ta đến đây giải quyết vấn đề các nữ đệ tử của Băng Tuyết Môn các ngươi, về sau chúng ta sẽ bảo vệ các ngươi không bị nữ nhân ức hiếp nữa.

- Nói như rắm!

Cơ Như Băng tức giận sắc mặt trắng bệch, lấy tay chỉ vào tên thanh niên này nói:

- Ngươi là tên súc sinh không biết nói tiếng người. Hạt Tử Bang các ngươi từ trên xuống dưới, không có một thứ tốt lành. Hôm nay thấy sư phụ chúng ta không có ở đây đã muốn dùng sức mạnh phải không? Được, không phục thì đánh thôi chẳng cần phải nói nhiều. Nếu sợ các ngươi, chúng ta sẽ không phải là đệ tử Băng Tuyết Môn.

- Hắc hắc, tiểu cô nương. Ngươi đẹp như vậy, ta thật thích ngươi, cho nên đánh với ngươi ta tiếc lắm. Đánh hỏng rồi, ta sẽ đau lòng.

Người thanh niên này nói lời dâm tiện, khiến cho đám người bên cạnh hắn cười vang.

- Ngươi là một con chó ngoan.

Tây Qua đứng bên cạnh Cơ Như Nguyệt, hướng về phía người thanh niên này giơ ngón tay cái lên, vẻ mặt ca ngợi nói:

- Loại chó như các hạ có thể đứng thẳng hai chân, hơn nữa lại giống người, tại hạ đời này ít thấy. Hơn nữa, đừng tưởng rằng ngươi biết nói tiếng người, mặc quần áo người, ngươi không phải là chó. Bất kể thế nào, ngươi đều chỉ là một con chó biết gâu gâu, không biết cắn người.

Thanh niên lập tức giận tím mặt còn muốn nói gì, người trung niên nho nhã bỗng khẽ phất tay áo, thản nhiên nói:

- Đấu võ mồm vô vị, vẫn là bỏ đi, không nghĩa lý gì. Vì cái gì lúc này chúng ta đến đây? Chính là bởi vì sư phụ các ngươi không có ở nhà. Thấy những thanh niên tài tuấn phía sau chúng ta không? Người nào cũng đều là nhân tài trụ cột của Hạt Tử Bang chúng ta. Hôm nay, ta muốn thay bọn họ tìm lão bà. Coi trọng ai trong các ngươi, các ngươi phải theo chúng ta đi, không vì cái gì, lại càng không nên ý đồ phản kháng. Toàn bộ Băng Tuyết Môn cũng chỉ có sư phụ các ngươi đủ bản lĩnh. Chút thực lực cỏn con của các ngươi, phản kháng chính là tìm chết!

Cơ Như Nguyệt cùng Cơ Như Băng đồng thanh nói:

- Chúng ta chết cũng không đáp ứng các ngươi!

- Phải không?

Người trung niên nho nhã thản nhiên cười, trên mặt tràn ngập mỉa mai. Đột nhiên từ trên người hắn phóng ra một cỗ uy áp kinh thiên, tất cả đệ tử Băng Tuyết Môn đều cảm giác được như có một ngọn núi lớn đặt trên người, ép tới bọn họ có loại cảm giác hít thở không thông.

- Hà Vũ. Ngươi mang bọn họ tới chọn người đi!

Người trung niên vẻ mặt bình tĩnh đứng ở đó, giống như làm một chuyện nhỏ bé không đáng kể, trực tiếp dùng uy áp trấn áp tất cả đệ tử Băng Tuyết Môn đứng ở tại chỗ không thể động đậy.

Mắt thấy tên thanh niên kia đi thẳng đến Cơ Như Nguyệt, đôi mắt Tây Qua như muốn nứt ra, nhưng cỗ uy áp kinh thiên này ép tới khiến cho xương cốt toàn thân hắn đều rắc rắc rung động, ngay cả một chút năng lực nhúc nhích cũng không có. Hắn chỉ có thể trơ mắt nhìn bước chân thanh niên kia càng ngày càng gần Cơ Như Nguyệt.

Lúc này, một nam đệ tử Băng Tuyết Môn bỗng nổi giận gầm lên một tiếng:

- Ta có chết cũng không cho các ngươi được như ý.

Nói xong, không ngờ tránh thoát được uy áp vô cùng cường đại của Mạc đầu lĩnh, một quyền hung hăng đánh tới thanh niên đang tới gần Cơ Như Nguyệt.

Bởi vì khoảng cách quá gần. Mạc đầu lĩnh cũng vậy, hay thanh niên tên Hà Vũ cũng thế, đều không nghĩ tới không ngờ có người có năng lực đột phá được uy áp của cường giả cảnh giới Lôi Kiếp để xông ra.

Cho nên, người thanh niên này bị nam đệ tử của Băng Tuyết Môn đánh một quyền thật mạnh lên ngực, ngay tại chỗ bị bắn ra ngoài "phịch" một tiếng, ngã mạnh trên mặt băng cứng rắn, lồng ngực hõm vào một hốc lớn, miệng không ngừng phun ra bọt máu, mắt thấy không sống nổi.

- Hà Vũ!

Tên trung niên Mạc đầu lĩnh phát ra một tiếng rống giận bi phẫn, lập tức bỏ khống chế đệ tử Băng Tuyết Môn, trực tiếp vọt tới trước mặt thanh niên kia.

Ánh mắt Hà Vũ không ngừng chớp chớp nhìn lên, thân thể co giật. Mạc đầu lĩnh vội vàng lấy ra đan dược, nhét vào miệng Hà Vũ, sau đó lại truyền công lực cho hắn.

Mí mắt Hà Vũ miễn cưỡng nâng lên, đứt quăng nói:

- Đại… đại đầu lĩnh, ta không… không xong rồi… Tiếc là không thể… thể cướp được lão… lão bà về. Đại đàu lĩnh, đến lúc đó, đốt cho ta một người đẹp… giấy…

Còn chưa dứt lời, người thanh niên tên Hà Vũ này ngoẹo đầu, cứ vậy chết đi.

Mạc đầu lĩnh chậm rãi đặt Hà Vũ trên mặt đất, đưa tay vuốt mắt hắn lại, lẩm bẩm:

- Hà Vũ, lão tử sẽ không đốt vàng mã cho ngươi, lão tử đốt… người thật cho ngươi!

Nói xong, Mạc đầu lĩnh đứng dậy, đôi mắt vốn bình tĩnh lóe lên hào quang hung ác, lạnh lùng nhìn tên nam đệ tử Băng Tuyết Môn vừa đánh chết Hà Vũ, chậm rãi nói:

- Hôm nay, lão tử phải huyết tẩy Băng Tuyết Môn. Bắt đầu từ ngươi…

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

——oo0oo——

524. Chương 528: Tử Chiến!

Tây Qua lúc này cũng sớm phục hồi tinh thần lại, hướng về Cơ Như Nguyệt, Cơ Như Băng cùng đám nữ đệ tử Băng Tuyết Môn nói:

- Các ngươi nhanh chạy đi. Chúng ta phụ trách ngăn cản ở đây.

- Không được! Tây Qua, thực lực ngươi quá yếu…

Cơ Như Băng nhanh mồm nhanh miệng nói.

- Câm mồm!

Không đợi Cơ Như Băng nói xong, Tây Qua đột nhiên nổi giận, quát lên:

- Lão tử là nam nhân. Đây là chiến tranh giữa nam nhân, nữ nhân mau cút xa…

Lúc này Cơ Như Băng sững người tại chỗ, nước mắt đảo quanh hốc mắt. Nàng biết Tây Qua là vì để cứu mạng họ, nhưng là… nhưng là ngươi cần gì phải hung như vậy?

Cơ Như Nguyệt đi qua, kéo tay Tây Qua, đôi mắt xinh đẹp tràn đầy vẻ kiên nghị:

- Tây Qua. Ta biết ngươi cũng giống như nam đệ tử Băng Tuyết Môn, ngày thường đều cảm thấy được Băng Tuyết Môn âm thịnh dương suy. Nhưng ngươi phải hiểu được, chúng ta là một chỉnh thể, chúng ta là người một nhà, là huynh đệ tỷ muội, là người yêu khăng khít. Chúng ta không có khả năng nhìn các ngươi đi chịu chết mà chúng ta sống một mình. Tây Qua, còn nhớ mấy ngày trước ta nói với ngươi như thế nào không? Chúng ta muốn cả đời ở cùng nhau, nếu không thể cùng ngủ, chết cũng phải cùng mộ.

Lời nói này của Cơ Như Nguyệt vang lên hùng hồn, khí phách, làm cho một đám đệ tử Băng Tuyết Môn hốc mắt đều đỏ lên. Đám nữ đệ tử ngày thường thích líu lo chuyện trò, giờ phút này vẻ mặt đều kiên nghị, không ai chịu lui nửa bước.

Những nam nữ đệ tử ngày thường vốn ngầm có hảo cảm với nhau, giờ phút này chủ động đi đến cùng nhau, hoặc là liếc mắt nhìn nhau, hoặc là mười ngón tay đan xen nắm chặt.

Dần dần, tất cả đệ tử Băng Tuyết Môn đều xích lại gần nhau.

Bọn họ tụ tập cũng một chỗ, khí thế phóng ra không ngờ mơ hồ triệt tiêu khí thế trên người Mạc đầu lĩnh cảnh giới Lôi Kiếp phát ra.

Lúc này Cơ Như Nguyệt xoay người lại, hai mắt bình tĩnh nhìn tên trung niên Mạc đầu lĩnh, giọng nói hết sức bình thản, không vui không buồn:

- Mạc đầu lĩnh đã chết một thủ hạ tâm phúc, tự nhiên là đau buồn, nhưng ta cảm thấy được đây là xứng đáng với những gì các ngươi làm ra. Các ngươi không có được hai chữ nhân nghĩa, các ngươi không nói đạo lý. Các ngươi để tay lên ngực tự hỏi một câu, các ngươi coi nữ nhân trở thành cái gì? Trở thành hàng hóa để các ngươi trao đổi? Hay là công cụ mặc các ngươi phát tiết? Những người các ngươi chẳng lẽ đều từ tảng đá mà chui ra? Không có mẫu thân, không có tỷ muội? Nếu có người nói với mẫu thân cùng tỷ muội của các ngươi như các ngươi hôm nay, trong lòng các ngươi cũng sẽ sảng khoái sao?

Lời nói Cơ Như Nguyệt sắc bén, từng câu như dao đâm vào trong lòng mỗi người đám Hạt Tử Bang, rất nhiều người trên mặt đều lộ ra vẻ xấu hổ.

Mạc đầu lĩnh cười ha ha:

- Tiểu cô nương, mồm miệng thật sắc sảo, cùng sư phụ ngươi thật đúng là một chín một mười. Ngươi nói một chút cũng không sai, mỗi một câu ta đều rất đồng ý. Nhưng là, đám người xấu chúng ta là chuyên môn làm việc xấu, nếu có luật pháp, hành vi phạm tội của lão tử đã sớm tội ác tày trời. Ngươi nói đạo lý với một đám người xấu, là không thể thực hiện được. Hôm nay, người của các ngươi giết thủ hạ ta âu yếm nhất, ta tất nhiên sẽ dùng máu của các ngươi để báo thù rửa hận cho hắn. Nói chúng ta bất nhân cũng được, bất nghĩa cũng được. Đều không thay đổi được vận mệnh của Băng Tuyết Môn các ngươi.

Sau khi Mạc đầu lĩnh nói ra lời này, hiệu quả quả nhiên rất rõ ràng, vẻ xấu hổ trong mắt đám người đứng sau hắn bắt đầu rút đi dần dần, lại biến thành một thân sát khí hung ác tàn nhẫn.

Cơ Như Nguyệt thở phào một hơi, cố gắng khiến cho mình hoàn toàn bình tĩnh trở lại, chậm rãi nói:

- Được, một khi đã vậy thì không còn gì để nói. Mạc đầu lĩnh, ngươi động thủ đi.

Trong mắt Mạc đầu lĩnh hiện lên một tia hung ác, chậm rãi nói một câu:

- Giết!

Vừa dứt lời, đám người phía sau hắn giống như một đám mãnh hổ xuống núi, hướng về phía đám đệ tử Băng Tuyết Môn, điên cuồng vọt tới.

Cơ Như Nguyệt thâm tình nhìn Tây Qua, nàng biết không có sư phụ, trước mặt Mạc đầu lĩnh cảnh giới Lôi Kiếp, tử vong là không thể tránh khỏi.

Tây Qua cũng thâm tình nhìn Cơ Như Nguyệt, dùng sức bế Cơ Như Nguyệt sau đó xoay người, mạnh mẽ vọt tới một thành viên Hạt Tử Bang, cổ họng phát ra một tiếng rít gào như thú dữ.

Tây Qua, cho tới bây giờ chưa từng là người sợ chết.

- Ầm!

Tên thành viên Hạt Tử Bang kia thực lực rõ ràng cao hơn Tây Qua một bậc, một quyền đánh sang vai phải Tây Qua, nếu đánh trúng, cánh tay phải của Tây Qua liền bị phế.

Trên mặt tên thành viên Hạt Tử Bang này lộ ra vẻ tươi cười hung dữ độc ác, hắn dường như thấy bộ dáng người này kêu rên sau khi bị một quyền của hắn phế bỏ.

Nhưng ngay sau đó, vẻ tươi cười của hắn đọng lại trên mặt, thay vào đó là sợ hãi thật sâu. Chỉ trong tích tắc, nắm tay hắn đánh về phía tay phải của Tây Qua thu hồi lại, thân hình mạnh mẽ lật ra sau, khó khăn tránh thoát được đoản đao lóe lên vẻ lạnh lẽo trong tay Tây Qua.

Đồng thời hắn không khỏi giận dữ tận trời, thực lực tiểu tử này không bằng mình, không ngờ vừa đi lên liền dùng mạng đổi mạng.

Theo hắn, mạng của tiểu tử này khẳng định không đáng giá tiền bằng mình.

Đối phương kiểu gì cũng chết, còn muốn kéo theo mình chết chung? Nghĩ cũng đừng nghĩ!

Cứ như vậy, thành viên Hạt Tử Bang thực lực vốn cao hơn Tây Qua một bậc lại cùng Tây Qua đánh ngang tay không phân thắng bại.

Nguyên nhân không có gì khác. Tây Qua không sợ chết, nhưng đối phương lại sợ.

Đối phương một chút cũng không muốn chết.

Dưới thế công hoàn toàn không buông tay của Tây Qua, về mặt khí thế, thanh niên Hạt Tử Bang liền rơi vào thế yếu.

Mạc đầu lĩnh đương nhiên nhìn thấy một màn này, hơn nữa cảnh tượng đồng dạng không ngừng xuất hiện giữa đôi bên. Trong mắt Mạc đầu lĩnh không khỏi hiện lên một tia thất vọng.

Hắn hy vọng thành viên Hạt Tử Bang của mình cũng có thể giống như đối phương, trên chiến trường chiến đấu không sợ sinh tử. Càng là người sợ chết, thường thường lại càng chết sớm.

Bởi vì trong lòng có băn khoăn, sẽ sợ hãi, đồng dạng cũng sẽ phân tâm.

Dưới tình huống thực lực ngang nhau, đây là khuyết điểm trí mạng.

Mà lúc này Mạc đầu lĩnh cũng không thể tự mình xông lên trợ giúp bọn thủ hạ của mình. Hắn có thể trấn áp những nữ đệ tử kia, để cho thủ hạ đi chọn nữ nhân đã là một cử chỉ quá mất mặt. Nếu hiện tại hắn lại xông lên, vậy sẽ không còn là vấn đề ỷ lớn hiếp nhỏ, quả thực là hoàn toàn không biết xấu hổ.

Tuy nhiên hắn cũng không thể nhìn thủ hạ của mình bị đổi phương liều mạng giết chết, cho nên mỗi khi thủ hạ của hắn có nguy hiểm, hắn lại âm thầm trợ giúp một chút.

Cứ như vậy, hai bên kịch liệt cuốn vào nhau, có bị thương, nhưng người tới ta đi vài chục chiêu không ngờ không có tử vong.

Mạc đầu lĩnh không khỏi có chút nóng vội, giận dữ hét:

- Các ngươi sợ cái rắm! Chẳng lẽ các ngươi ngay cả một đám đàn bà đều đánh không lại sao? Lão tử đều đỏ mặt thay các ngươi!

Lời nói Mạc đầu lĩnh kích thích thật lớn với đám thủ hạ của hắn, bọn họ đỏ cả mắt, khí thế toàn thân lập tức tăng vọt. Bên phía Băng Tuyết Môn lập tức rơi xuống thế yếu.

Cơ Như Băng một kiếm đâm thủng cánh tay một đối thủ, phía sau lưng lại bị một tên khác dùng sống đao hung hăng gõ một cái. Đây cũng là đối phương còn có tâm tư cướp nàng về làm nữ nhân, không dùng lưỡi đao. Nếu không Cơ Như Băng đã bị chém thành hai đoạn.

Nhưng nam đệ tử Băng Tuyết Môn lại không được may mắn như vậy. Sau khi Mạc đầu lĩnh hô lên câu nói kia, lập tức có hai thành viên Hạt Tử Bang liều mạng bản thân bị thương, chém chết hai gã nam đệ tử Băng Tuyết Môn.

Toàn bộ khí thế lập tức nghiêng về phía Hạt Tử Bang.

Đúng lúc này, sắc mặt Mạc đầu lĩnh bỗng nhiên biến đổi, không khỏi lẩm bẩm mắng:

- Nữ nhân này, làm sao mà nhanh như vậy đã trở lại rồi?

Tuy nhiên trên mặt Mạc đầu lĩnh cũng không có biểu tình quá mức lo lắng. Trong suy nghĩ của hắn, cho dù Cơ Ngữ Yên đã trở lại, vậy thì thế nào chứ? Thực lực của hắn vốn ngang bằng với Cơ Ngữ Yên, ai thua ai thắng còn khó mà nói trước. Nhưng Băng Tuyết Môn của Cơ Ngữ Yên, hôm nay khẳng định sẽ bị Hạt Tử Bang tiêu diệt.

Thân hình Cơ Ngữ Yên cùng Tần Lập giống như lưu tinh cản nguyệt (sao băng đuổi trăng), người chưa tới, tiếng huýt gió đã tới.

Tinh thần đám đệ tử Băng Tuyết Môn lập tức phấn khởi hẳn lên.

- Mẫu thân đã trở lại.

- Sư phụ rốt cục đã về rồi!

- Sư phụ báo thù cho chúng ta. Giết!!!

Đôi mắt Cơ Ngữ Yên như muốn nứt ra phẫn nộ quát:

- Họ Mạc. Hôm nay ta nhất định phải giết ngươi!

Mạc đầu lĩnh cười dài một tiếng, lăng không dựng lên rống lớn:

- Tiểu mỹ nữ, lão tử hôm nay không thể không đoạt ngươi trở về làm áp trại phu nhân. Hôm nay Băng Tuyết Môn của ngươi cũng bị hủy diệt.

Nói xong, hắn hướng về phía một đám thủ hạ hô lớn:

- Các huynh đệ. Giết hết nam nhân, nữ nhân đều về các ngươi. Có thể cướp được mấy người thì cứ cướp.

- Ngao… ngao… ngao… (Chó à ^^!)

Đám thành viên Hạt Tử Bang phát ra một loạt tiếng gào thét hoan hô như quỷ khóc sói tru.

- Trước tiên giết thủ lĩnh bọn chúng!

Tần Lập cùng Cơ Ngữ Yên song song đi tới. Bảo Khí Ấn Chương đã cầm trong tay.

Cơ Ngữ Yên ngầm hiểu gật gật đầu. Giờ phút này, trong lòng nàng đối với Mạc đầu lĩnh của Hạt Tử Bang đã hận tận trời. Cơn tức vốn nghẹn đầy một bụng ở Cơ gia lại không có giải phóng ra, không nghĩ tới trong khi nàng rời đi, tử đối đầu Hạt Tử Bang không ngờ dẫn người đánh tới cửa mà lại còn giết đệ tử mình.

Mỗi một đệ tử của Băng Tuyết Môn đều có một câu chuyện xưa thuộc về bọn họ.

Bởi vì hầu hết bọn họ đều là trẻ mồ côi, đều là đứa con mà Cơ Ngữ Yên thu dưỡng. Chết đi người nào đều giống như hung hăng đâm một đao vào lòng Cơ Ngữ Yên, khiến nàng đau khổ không muốn sống.

Cơ Ngữ Yên hoàn toàn bộc phát ra cỗ hận ý này, hai tay vung lên, một cỗ lực lượng thuộc tính băng tràn ngập khí lạnh đánh về phía Mạc đầu lĩnh.

Mạc đầu lĩnh đột nhiên cảm thấy được nam nhân đi theo bên cạnh Cơ Ngữ Yên thực lực dường như rất mạnh, nhưng đối mặt với một chưởng đánh toàn lực này của Cơ Ngữ Yên, hắn không dám lơ là. Thân hình chợt lóe, né tránh một chưởng này của Cơ Ngữ Yên, nhưng lại có một cỗ lực lượng khác càng thêm khủng bố đánh về phía hắn.

Mạc đầu lĩnh không hổ là cường giả cảnh giới Lôi Kiếp, thân thể dùng một góc độ khó tin nghiêng về phía dưới, muốn tránh khỏi cỗ lực lượng này.

Đáng tiếc chính là, Ấn Chương này của Tần Lập là – Bảo Khí!

Mà Bảo Khí công kích địch nhân, đó là tùy theo ý mình.

Cho nên, Bảo Khí Ấn Chương này lại dùng phương thức càng thêm khó tin, ở không trung ngừng lại, rồi nhanh đến khó tin đập tới thân thể Mạc đầu lĩnh.

Lúc này, chưởng thứ hai của Cơ Ngữ Yên đã tới.

- Ầm!

Một tiếng nổ kinh thiên động địa, thân thể Mạc đầu lĩnh bộc phát ra một màn hào quang màu vàng. Ấn Chương của Tần Lập cùng một chưởng của Cơ Ngữ Yên đều đánh lên thân thể Mạc đầu lĩnh.

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

——oo0oo——

525. Chương 529: Trọng Thương!

Hào quang màu vàng bộc phát ra trên người Mạc đầu lĩnh lập tức bị đánh tan nát, miệng phun máu tươi, trực tiếp bị đánh bắn sâu vào trong băng tầng, trên mặt đất xuất hiện một cái hố to sâu mấy chục thước.

Tần Lập không chút ngừng nghỉ, trong kinh mạch Tiên Thiên Tử Khí cấp tốc vận chuyển, từng luồng lực lượng khổng lồ đến cực điểm đánh về phía Mạc đầu lĩnh trong hố sâu.

Bên này Cơ Ngữ Yên cũng không chút do dự, răng ngọc cắn chặt, sử dụng toàn bộ thực lực điên cuồng oanh kích xuống hổ to phía dưới.

Chiến đấu ngang tay một khi bị một bên chiếm cơ hội, vậy bên kia chỉ có thể liên tiếp bại lui, càng đừng nói là thêm một cái biến số Tần Lập này.

Mạc đầu lĩnh tuyệt đối không nghĩ tới bên cạnh Cơ Ngữ Yên còn có một võ giả thực lực chẳng những không kém, ngược lại còn mạnh hơn Cơ Ngữ Yên.

Nếu biết điểm ấy, cho dù Cơ Ngữ Yên thêm nửa tháng không trở lại, hẳn cũng không tới Băng Tuyết Môn này gây hấn.

Đáng tiếc, trên đời này không có "Nếu".

Mạc đầu lĩnh bị đánh cho thất điên bát đảo, nhưng võ giả cảnh giới Lôi Kiếp ở dưới thế công mãnh liệt của Tần Lập cùng Cơ Ngữ Yên cũng chỉ là bản thân bị thương, nhưng võ giả cảnh giới như vậy một khi tự bạo, lực phá hoại sinh ra sẽ khiến cho toàn bộ người Băng Tuyết Môn nơi này, trừ bỏ Tần Lập cùng Cơ Ngữ Yên, chỉ sợ đều khó thể giữ mạng.

Cho nên Tần Lập cùng Cơ Ngữ Yên điên cuồng công kích, căn bản không cho Mạc đầu lĩnh bất kỳ cơ hội tự bạo nào.

Mà không đến lúc vạn bất đắc dĩ, lại có cường giả cảnh giới Lôi Kiếp nào lại muốn thông qua phương thức tự bạo để đồng quy vu tận với kẻ địch?

Mặt đất đột nhiên run rẩy, trong giây lát toàn bộ mặt đất trực tiếp nổ tung phát ra một tiếng nổ động trời. Vô số khối băng cùng bùn đất thật lớn bắn về phía hai người trên bầu trời.

Phía dưới truyền đến tiếng rít gào điên cuồng của Mạc đầu lĩnh:

- Muốn giết ta? Đi chết đi!

Người này không ngờ lại lĩnh ngộ pháp tắc thổ hệ tinh thâm như thế, Tần Lập cũng đều không kìm nổi âm thầm kinh hãi. Tuy nhiên, sắc mặt hắn không đổi thò tay lấy ra một bó lớn Linh Bạo Đan, hướng về phía Mạc đầu lĩnh bên dưới, không ngừng ném tới.

- Ầm - Ầm - Ầm - Ầm!

Tiếng nổ đinh tai nhức óc không ngừng vang lên, hố sâu bên dưới cũng càng ngày càng sâu thêm. Đồng thời, Bảo Khí Ấn Chương của Tần Lập cũng trong khi hỗn loạn đánh tới, mỗi lần đánh tới Mạc đầu lĩnh, thương thế của hắn lại nặng thêm một phần.

Bảo Khí!

Đã là Pháp bảo chân chính, cho dù Mạc đầu lĩnh là cường giả siêu cấp cảnh giới Lôi Kiếp cũng đồng dạng chịu không nổi Bảo Khí không ngừng đánh tới.

Mạc đầu lĩnh đã bị đánh ra khỏi hố sâu hơn trăm thước, bị đập thủy chung không thể xông lên, không khỏi lửa giận công tâm, rít gào:

- Muốn giết ta? Vậy chúng ta cùng chết đi!

Trong tay Tần Lập đột nhiên có thêm một thanh kiếm, kiếm này đúng là Ẩm Huyết.

Thân thể Tần Lập từ trên không trung, đầu dưới chân trên cầm Ẩm Huyết kiếm trong tay, người và kiếm hợp nhất, một kiếm tuyệt trần này trực tiếp bổ xuống Mạc đầu lĩnh ở dưới.

Mạc đầu lĩnh cũng cảm nhận được cỗ kiếm ý vô cùng sắc bén kia, sợ hãi đến mức hai mắt trừng lớn, nhe răng cắn đầu lưỡi, đau đớn kịch liệt khiến cho tinh thần lực của hắn trong nháy mắt tăng lên rất nhiều. Năng lượng khổng lồ bắt đầu đánh về phía đan điền của mình.

Cỗ lực lượng này khổng lồ tới cực điểm, lập tức dẫn phát hiện tượng hỗn loạn thiên địa, vô số mây đen cuồn cuộn kéo tới, nhanh chóng tụ tập về bên này, tiếng sấm nổ chớp giật xen lẫn trong đám mây đen.

- Đùng đoàng!

- Rắc… rắc!

Không ngừng có lôi điện từ trên bầu trời đánh xuống, đánh lên sông băng lập tức tạo thành sông băng sụp đổ phạm vi rộng.

Mà đệ tử Băng Tuyết Môn cùng Hạt Tử Bang chiến đấu đều bị loại biến hóa này làm sợ ngây người, không tự chủ được ngừng tay, hai bên sắc mặt hoảng sợ chạy ra thật xa.

Mặt đất run lên, trong phạm vi mấy trăm dặm, băng tuyết sụp đổ, mặt đất sụp đổ. Tất cả mọi người không kìm nổi bay lên không, không ngừng bay ra xa hơn.

Thời gian như đọng lại giờ phút này, một kiếm của Tần Lập đã đánh tới trên đầu Mạc đầu lĩnh.

Kiếm khí lạnh lẽo đâm thủng đầu Mạc đầu lĩnh.

Ẩm Huyết kiếm lập tức phát ra một tiếng ngân vang vui sướng, đồng thời đan điền Mạc đầu lĩnh trướng lên mãnh liệt, giống như là một cái bụng cóc phồng lên, nhìn qua hết sức buồn cười.

Cơ Ngữ Yên ở phía sau mắt như nứt ra, hét lên một tiếng:

- Tần Lập!!!!!

Tần Lập như là không nghe thấy thanh âm này, một kiếm kia căn bản không chút ngừng lại, hung hăng chém xuống.

Đồng thời thân thể Tần Lập ở trong không trung vẽ ra một đường cong rất lớn. Trong nháy mắt Ẩm Huyết kiếm chạm vào đầu Mạc đầu lĩnh, thân thể Tần Lập cũng đã khôi phục tư thế bình thường, sau đó hai chân nương theo cỗ lực lượng này, hung hăng đá vào đan điền sắp nổ tung của Mạc đầu lĩnh.

Phốc!

Cảm giác giống như đá lên một đống thịt nát, một cước đủ để khai sơn phá thạch của Tần Lập hung hăng đá lõm đan điền của Mạc đầu lĩnh vào trong, sau đó mũi chân của Tần Lập vừa lúc đá lên Đan Nguyên Anh Hóa của Mạc đầu lĩnh.

Nếu có thể nhìn thấy Đan Nguyên Anh Hóa kia, sẽ thấy biểu tình của Đan Nguyên Anh Hóa giống hệt Mạc đầu lĩnh như đúc chỉ trong nháy mắt từ quyết đoán biến thành hoảng sợ.

- Tách!

Dường như tiếng thủy tinh vỡ vụn, Đan Nguyên Anh Hóa của Mạc đầu lĩnh bị hai chân của Tần Lập một trước một sau đá tan nát.

Đầu của hắn bị chém ra, cùng Đan Nguyên Anh Hóa bị đá nát gần như cùng một lúc.

Cho nên, vị cường giả siêu cấp có cảnh giới Lôi Kiếp không ngờ không có bất kỳ phản ứng nào, ngay cả một tiếng hét thảm cũng không có cơ hội phát ra, mất mạng lập tức.

Mà cỗ lực lượng khổng lồ tràn ngập đan điền của Mạc đầu lĩnh trong nháy mắt đan điền bị đá nát, tuy rằng không có nổ tung nhưng cũng đồng thời đánh ra ngoài.

Đây là năng lượng Mạc đầu lĩnh tích tụ một đời, toàn bộ bộc phát ra trong nháy mắt. Lần này so với một kích trí mạng của cường giả Lôi Kiếp cường đại hơn rất nhiều lần.

Thân thể Tần Lập trực tiếp bị cỗ lực lượng này ném lên trời cao. Cơ Ngữ Yên theo sát sau đó đuổi tới ý đồ đón lấy thân thể Tần Lập cũng bị đánh lên trời cao cùng thân thể của hắn.

Cảnh tượng cường giả cảnh giới Lôi Kiếp tự bạo ở Cơ gia dường như lại hiện ra. Chỉ là lúc này đây, Tần Lập lại không thể may mắn tránh thoát, bị cỗ lực lượng mạnh tới cực điểm này đánh vào thân thể, thương nặng hôn mê tại chỗ.

Cơ Ngữ Yên ngược lại không có việc gì, ở trong không trung không kìm nổi bộc phát ra một cơn tức giận khổng lỗ, nhìn về đám thành viên tinh nhuệ Hạt Tử Bang đang tùy thời chuẩn bị chạy trốn. Trong cặp mắt xinh đẹp bình thản của Cơ Ngữ Yên từ lúc chào đời cho đến nay, lần đầu tiên nổi lên một tầng tơ máu đỏ tươi, cỗ sát ý tận trời không hề che giấu bộc phát ra. Nàng một tay cầm thắt lưng Tần Lập, một tay khác cầm kiếm trực tiếp vọt vào giữa đám thành viên tinh nhuệ của Hạt Tử Bang.

***

- Tần Lập, Tần Lập. Ngươi mau tỉnh lại đi!

- Công tử, công tử!

Hai mắt Tây Qua rưng rưng nhìn Tần Lập nằm trên giường đã hôn mê hơn mười ngày, trong lòng rối như tơ vò.

Hắn nghe nói công tử vì tìm dược liệu hoàn toàn chữa khỏi thân thể cho hắn, lúc ở Cơ gia đã cùng người ta chiến đấu một hồi, tuy rằng không bị thương gì nhưng thể lực tiêu hao rất lớn. Hiện giờ lại lặn lội đường xa gấp trở về, còn không có bất kỳ cơ hội nghỉ ngơi nào, liều mạng với một cường giả siêu cấp cảnh giới Lôi Kiếp, hơn nữa thành công phá đối phương tự bạo, khiến cho toàn bộ Băng Tuyết Môn may mắn thoát khỏi tai nạn.

Có thể nói nếu không có Tần Lập chỉ sợ hiện tại toàn Băng Tuyết Môn đều không còn tồn tại trừ Cơ Ngữ Yên, tất cả mọi người khó thoát cái chết.

Lúc này Cơ Như Nguyệt kéo Tây Qua đứng lên, đưa mắt ra hiệu cho hắn. Tây Qua lúc này mới chú ý đến sư phụ Cơ Ngữ Yên thủy chung mặt không thay đổi ngồi trước giường Tần Lập, nắm lấy một bàn tay của hắn, ngây ngốc nhìn hắn.

Tây Qua phục hồi tinh thần lại, vội cùng Cơ Như Nguyệt đi ra ngoài. Cơ Ngữ Yên đối với mọi chuyện này không có phản ứng gì.

Hai người vừa đi ra ngoài, bên ngoài có rất nhiều đệ tử Băng Tuyết Môn vây lại, đều hỏi hai người tình hình Tần công tử cùng sư phụ.

Bởi vì không biết quan hệ của Tần Lập cùng Cơ Ngữ Yên, những người này đành phải xưng hô Tần Lập là Tần công tử giống như Tây Qua.

Sắc mặt Tây Qua có chút ảm đạm, tuy nhiên vẫn cố gượng cười nói:

- Còn chưa tỉnh, nhưng công tử là người tốt sẽ được trời phù hộ, nhất định không có việc gì.

- Đúng vậy. Tần công tử người tốt được trời phù hộ, khẳng định không gặp chuyện không may.

Một nữ đệ tử Băng Tuyết Môn nước mắt lưng tròng thốt lên. Hiện tại tất cả mọi người đều biết, ngày đó nếu không có Tần Lập, chỉ sợ tất cả mọi người đều đã chết bởi Mạc đầu lĩnh tự bạo khủng bố kia.

Tuy rằng sau đó Cơ Ngữ Yên giận dữ chém giết sạch toàn bộ tinh nhuệ Hạt Tử Bang tại chỗ, nhưng cũng khó mà tiêu tan được phẫn nộ trong lòng mọi người Băng Tuyết Môn.

Nếu Tần công tử một khi gặp chuyện không may, bọn họ đều sẽ thỉnh cầu tấn công Hạt Tử Bang, báo thù cho Tần công tử.

Trong phòng, Cơ Ngữ Yên nắm tay Tần Lập, si ngốc nhìn khuôn mặt không chút sinh cơ của Tần Lập. Bằng vào cảnh giới của nàng, tự nhiên có thể cảm giác được giờ phút này trong cơ thể Tần Lập có một cỗ lực lượng mãnh liệt đang xông phá khắp nơi. Bình thường mà nói thương thế như vậy gần như không có bất kỳ cơ hội nào khôi phục. Cho dù may mắn không chết cũng sẽ biến thành một phế nhân.

Cơ Ngữ Yên khẽ lẩm bẩm:

- Tần Lập. Thời gian hai ta quen biết, tính cả còn chưa đến một tháng, nhưng ta lại cảm thấy được như là đã dài mấy trăm năm. Nếu ngươi không bị thương, lời này tin tưởng ta sẽ giữ mãi trong lòng, vĩnh viễn không nói cho người thứ hai. Hiện tại ta nói ngươi cũng không nghe thấy, nhưng ta thật sự muốn nói cho ngươi. Ta thích ngươi. Tuy rằng ta luôn chúc những đứa con nuôi của ta hạnh phúc vui sướng, nhưng trên thực tế, trong đáy lòng ta đối với cảm tình này lại có ba phần khát vọng, bảy phần mâu thuẫn…

Hai hàng lệ nóng từ khóe mắt Cơ Ngữ Yên chảy xuống, vô thanh vô tức rơi lên tay nàng, lại chảy đến tay của Tần Lập.

- Có lẽ bởi vì những việc ta đã trải qua lúc nhỏ, hơn nữa khi nghe nói ngươi đã có hai người vợ, ta thật sự nghĩ rằng chưa từng biết ngươi, cũng chưa từng gặp ngươi. Không biết, sẽ không thích, không gặp, sẽ không nhớ đến…

Nhưng, chúng ta vẫn quen biết, chúng ta vừa gặp mà như bạn cũ. Ta thích ngươi, ta có thể cảm giác được, ngươi cũng thích ta. Cho nên, ngươi không thể chết được, chúng ta còn chưa bắt đầu mà, như thế nào có thể chấm dứt như vậy? Cho dù ngươi biến thành phế nhân, chỉ cần ngươi tỉnh lại, ta… ta cũng sẽ ở bên cạnh ngươi!

Cơ Ngữ Yên lẩm bẩm nói lại nói rất nhiều lời mà chính nàng cũng không thể nhớ rõ. Thế cho nên sau này khi Tần Lập nhắc tới, Cơ Ngữ Yên liều chết cũng không nhận…

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

——oo0oo——

526. Chương 530: Siêu Cấp Hấp Thu!

Tần Lập lúc này, tuy rằng cảm nhận bên ngoài không bằng trước, nhưng ít ra những lời Cơ Ngữ Yên nói hắn đều có thể nghe rõ ràng. Cho nên mới cảm thấy vô cùng kinh ngạc, hắn cảm giác được Cơ Ngữ Yên có hảo cảm với mình, nhưng lại không nghĩ tới trong lúc mình trọng thương hôn mê. Cơ Ngữ Yên lại thổ lộ ra toàn bộ cõi lòng như vậy.

Chỉ là Tần Lập hiện giờ căn bản không có sức cảm động, một siêu cấp cường giả cảnh giới Lôi Kiếp, tuy rằng tự bạo không thành công, nhưng thành công phá đi năng lượng cả đời. Gần như hơn phân nửa năng lượng đều đánh lên cơ thể Tần Lập, nếu như đổi thành võ giả Đan Nguyên Anh Hóa bình thường, chỉ sợ lần này ngay cả cặn bã cũng không còn.

Đây ít nhiều cũng là nhờ thân thể Tần Lập trải qua rất nhiều lần rèn luyện, thân thể hắn đã không kém chút nào so với một võ giả cảnh giới Lôi Kiếp. Kế đó, là hiện giờ Tần Lập đang tu luyện bản hoàn chỉnh của Tiên Thiên Tử Khí Quyết - Tử Khí Quyết có thể hấp thu bất cứ ngũ hành khí nào.

Đây mới là thứ chân chính cứu Tần Lập một mạng.

Nếu như chỉ có thân thể mạnh mẽ, như vậy sau khi bị cỗ lực lượng ngang ngược của Mạc đầu lĩnh đánh vào thân thể. Tần Lập có thể đảm bảo không chết, nhưng kinh mạch toàn thân khẳng định không chịu đựng nổi loại trùng kích này. Dù là kinh mạch Tần Lập có cứng cỏi thế nào đi nữa, cũng không cách nào chống lại cỗ lực lượng ngang ngược này.

Nhưng Tử Khí Quyết, lại có thể.

Một thân năng lượng của Mạc đầu lĩnh, gần như tuyệt đại đa số đều đến từ thổ hệ, ẩn chứa khá nhiều thổ tinh hoa. Sau khi vọt vào trong thân thể Tần Lập, Tử Khí Quyết lập tức điên cuồng hấp thu cỗ năng lượng này.

Nhưng loại cảm giác này, thật sự quá khó tiếp thu!

Dùng phương thức ví dụ đơn giản nhất: một người bình thường, lượng ăn bình thường là một chén cơm, tối đa chỉ có thể ăn ba chén. Ăn ba chén cơm, sẽ cảm thấy hơi no, nhưng vẫn có thể chấp nhận được, hơn nữa còn có thể tiêu hóa hết cơm này, chuyển thành năng lượng bản thân mình cần.

Nhưng nếu đột nhiên, lại bị người ta mạnh mẽ cho ăn hai mươi chén cơm…

Vậy sẽ tạo thành kết quả gì? Người bình thường, khẳng định trực tiếp bị no chết…. Dù là không chết, cũng phải để lại bệnh căn, thậm chí biến thành một người tàn phế.

Tần Lập hiện giờ chính là loại cảm giác này, cái loại toàn thân trên dưới không đâu không có cảm giác sưng lên, làm cho Tần Lập có một loại ảo giác: thân thể hắn giống như một trái bóng bị bơm căng phồng!

Loại cảm giác này, cực kỳ chân thật. Cho dù trong lòng Tần Lập rất rõ ràng thân thể của mình cũng không có bất kỳ biến hóa gì, nhưng cảm giác sinh lý là như thế.

Hơn nữa sưng phồng đến nỗi nếu người khác dùng một cây kim nhẹ nhàng đâm lên thân thể hắn, sẽ ầm ầm nổ tung!

Loại cảm giác này, người chưa từng trải qua tuyệt đối vĩnh viễn không hiểu được. Hiện tại, Tần Lập thậm chí có ý nghĩ không bằng nổ đi, chết ngay cho xong, còn tốt hơn là chịu khổ.

Tử Khí Quyết dù có mạnh mẽ đi nữa, cũng phải hấp thu từng chút. Bởi vì thực lực của Tần Lập cuối cùng chỉ là Đan Nguyên Anh Hóa, mà không phải Lôi Kiếp.

Cái này giống như một cái vật chứa, vốn chỉ có thể chứa một thùng nước, nhưng lại cứ khăng khăng đổ vào mười thùng nước. Vật chứa này có thể biến thành lớn, nhưng quá trình lại cực kỳ chậm chạp!

Hiện giờ Tần Lập đang ở tình huống này, loại đau đớn này tác dụng trực tiếp lên tinh thần lực cùng linh hồn. Bởi vậy muốn phát ra một tiếng thét để giảm bớt đau khổ, cũng hoàn toàn không làm được.

Cũng chính là lúc này, Tần Lập nghe được Cơ Ngữ Yên biểu lộ thâm tình với mình, nội tâm bị xúc động rất mạnh, vốn loại đau đớn kịch liệt này, làm cho hắn thậm chí không còn sức suy nghĩ tới người nào nữa.

Mà sau khi Cơ Ngữ Yên nói xong, Tần Lập cố nén loại đau đớn cùng cực này, cố gắng nhớ tới những khuôn mặt quốc sắc thiên hương của từng nữ nhân bên cạnh mình, cố gắng nhớ tới phụ mẫu yêu thương, cố gắng nhớ tới những ánh mắt chờ đợi của những người đi theo cạnh mình…

Đau đớn không giảm bớt chút nào, nhưng trong lòng Tần Lập đã mất đi nóng nảy kịch liệt vừa rồi, thần kỳ giải thoát ra. Sau đó, Tần Lập bắt đầu cắn răng, chủ động vận hành Tử Khí Quyết.

Tốc độ hấp thu cỗ năng lượng này, lập tức nhanh hơn nhiều lần.

Nhưng đây rõ ràng là khiến cho đau đớn mà Tần Lập phải thừa nhận, cũng tăng lên gấp nhiều lần.

Nếu như nói khi xưa lần đầu tiên dùng Chu quả luyện thể là đau khổ, như vậy loại đau đớn cùng cực lúc này, lại làm cho trong đầu không có nổi ý niệm chết đi. Toàn bộ tinh thần thức hải đã hoàn toàn bị đau đớn chiếm cứ.

Cơ Ngữ Yên rất mệt mòi, đã vài ngày không chợp mắt. Sau khi biểu lộ với Tần Lập đang hôn mê bất tỉnh, rốt cuộc không chịu đựng được mệt mỏi, nằm bên giường Tần Lập ngủ đi.

Nàng còn có một giấc mộng, mơ thấy nàng và Tần Lập có đôi có cặp, loại tình yêu ngọt ngào này nàng chưa bao giờ mơ tưởng tới, nhưng cảm giác lại tuyệt vời như vậy.

Trong mộng, hai người đang ỷ ôi dựa vào nhau, đột nhiên xuất hiện một tử đồng sau lưng có hai cánh. Tử đồng này khoát tay, một quầng sáng màu tím bắn về phía hai người, vẻ mặt cười dữ tợn kinh khủng. Cơ Ngữ Yên liền che Tần Lập ở phía sau, quầng sáng tím kia bắn trúng ngực Cơ Ngữ Yên. Cơ Ngữ Yên thậm chí nghe thấy tiếng rống giận của Tần Lập…

Sau đó, nàng tỉnh lại.

Nhìn Tần Lập vẫn nằm trên giường, hôn mê bất tỉnh như trước. Cơ Ngữ Yên xoa xoa mắt mình, không nhịn được xấu hổ. Hai gò má phấn hồng, dù ngay cả mang tai, vùng cổ cũng đỏ lên.

Mình sao lại có một giấc mộng cổ quái như thế? Nhất là nghĩ đến tràng cảnh trong mộng, hai người vô cùng thân thiết. Cơ Ngữ Yên mặt như hoa đào, mắc cỡ không thôi. Lén nhìn thoáng qua Tần Lập, vẫn nằm yên đó không nhúc nhích.

Đột nhiên, Cơ Ngữ Yên vô cùng kinh ngạc phát hiện, cỗ lực lượng mạnh mẽ đấu đá lung tung trong thân thể Tần Lập, hình như… hình như nhỏ đi một chút.

Cơ Ngữ Yên cả kinh, đây không phải chuyện đùa. Thông thường mà nói tạo thành loại hiện tượng này có hai loại nguyên nhân: Loại thứ nhất là Tần Lập đã chết, mất hết sinh cơ, cho nên cỗ lực lượng này mới càng ngày càng nhỏ, càng ngày càng yếu.

Nghĩ đến khả năng đó, gương mặt Cơ Ngữ Yên đang đỏ bừng thoáng cái trở nên tái nhợt, ngón tay đặt lên mạch đập Tần Lập, dần dần yên tâm. Tần Lập mạch tượng bình ổn, sinh cơ bừng bừng.

Cơ Ngữ Yên lập tức nghĩ đến loại khả năng thứ hai, đôi mắt khóc đỏ hồng lập tức sáng ngời, lẽ nào là thật như vậy?

Loại khả năng thứ hai chính là Tần Lập nhân họa được phúc, hấp thu lấy cỗ năng lượng mạnh mẽ cùng cực này.

Kỳ thật nói đến truyền công, từ Thái Cổ đến giờ vẫn luôn tồn tại. Ví dụ như đại gia tộc hoặc là môn phái lịch sử đã lâu, nội tình hùng hậu. Đến khi một người già thực lực cao thâm biết mình gần đến lúc rời khỏi cõi đời này, sẽ triệu tập con cháu ưu tú nhất gia tộc tới, đưa công lực toàn thân của mình truyền cho con cháu ưu tú này. Cứ như vậy, liền thực hiện một quá trình cũ mới thay thế.

Đây cũng là một nguyên nhân trọng yếu vì sao các đại thế lực đều có thể kéo dài không suy yểu. Tuv rằng cũng có người không muốn làm như vậy, đem một thân công lực mang vào quan tài, nhưng người như vậy vẫn chỉ là số ít.

Đứa nhỏ sinh ra trong đại gia tộc cùng môn phái, từ nhỏ trong lúc tiếp thu giáo dục, một điểm trọng yếu nhất, chính là tinh thần kính dâng.

Nhưng truyền công cần làm rất nhiều chuẩn bị, sau khi truyền công, người tiếp thu công lực cũng không phải ngay lập tức biến thành tuyệt đỉnh cao thủ. Cái này giống như lúc trước đã nói ngươi dám lấy một cái vật chứa chỉ có thể đổ đầy một thùng nước, lại đi chứa vào đó mười thùng nước. Như vậy có thể tăng lên dung lượng vật chứa này, chỉ là quá trình lại rất chậm chạp.

Cho nên mới nói, truyền công bình thường cũng không phải một sớm một chiều là có thể làm được.

Chậm thì mấy tháng, lâu thì mấy năm.

Đây mới là truyền công chân chính.

Mà một thân năng lượng mạnh mẽ của Mạc đầu lĩnh, chỉ trong nháy mắt đánh vào trong thân thể Tần Lập, đây căn bản không phải truyền công, mà là đánh giết.

Tần Lập không bạo thể chết ngay tại chỗ, cũng đã là một kỳ tích không lớn không nhỏ rồi. Mà nay… hắn lại còn có thể chậm rãi hấp thu cỗ năng lượng mạnh mẽ cùng cực này.

Đây… Cái này quả thật là không thể tin được!

Cơ Ngữ Yên trợn mắt há mồm nhìn Tần Lập, không nhịn được thì thào lẩm bẩm:

- Tần Lập, đến cùng ngươi là ai? Vương giả tử đồng? Người ứng vận lời tiên đoán xa xưa trên Thiên Nguyên đại lục? Hay là hậu duệ của thần?

Lúc này, bỗng nhiên bên ngoài có người báo:

- Mẫu thân, bên ngoài cửa Băng Tuyết Môn, tới… tới rất nhiều người!

- Hả?

Cơ Ngữ Yên nao nao. Hạt Tử Bang bị nàng thịnh nộ trực tiếp san bằng, vốn tinh nhuệ đã bị Mạc đầu lĩnh dẫn theo, còn lại hơn phân nửa thực lực không được tốt lắm, làm sao có thể chống lại một cường giả Lôi Kiếp công kích?

Hạt Tử Bang vừa diệt, phương viên hơn ngàn dặm này gần như không có thế lực như vậy nữa, còn có ai tới?

Cơ Ngữ Yên vừa đẩy cửa đi ra, vừa hỏi:

- Là ai?

Giọng nói bên ngoài rất nhỏ, khẽ nói:

- Là sứ giả Thánh Hoàng phái tới!

- Thánh Hoàng?

Cơ Ngữ Yên lập lại, có chút không dám tin:

- Hắn phái người tới làm gì?

Tiếng nói ngày càng nhỏ, dần dần đi xa.

Tần Lập nằm ở trên giường, nghe rõ đổi thoại này vào tai trong lòng âm thầm lo lắng. Thánh Hoàng phái người tới, có chuyện gì tốt chứ? Sẽ là chuyện Cơ gia bị lộ, hay là thèm muốn mỹ sắc Cơ Ngữ Yên.

Hai điểm này, đều là chuyện hắn không dễ dàng chịu được.

Cho nên, Tần Lập dứt khoát buông hết tâm thần, điên cuồng vận chuyển Tử Khí Quyết. Lần này, cỗ đau đớn thâm nhập linh hồn đau tận xương cốt kéo tới như thủy triều, lập tức bao trùm Tần Lập…

Cơ Ngữ Yên mang theo mười mấy đệ tử, rời nơi phúc địa mình ở ra ngoài vùng băng tuyết. Nhìn một đám người đứng xa xa, đang nghiên cứu hổ sâu do Mạc đầu lĩnh chiến đấu với Tần Lập cùng Cơ Ngữ Yên lưu lại bên ngoài Băng Tuyết Môn.

Thấy Cơ Ngữ Yên đi ra, những người đó cũng đều đứng dậy, sắc mặt nghiêm nghị. Tuy rằng hai bên cách xa mấy ngàn thước, nhưng tiếng nói đối phương vẫn truyền tới rất rõ ràng, bay vào trong tai mỗi người.

"Thánh Hoàng truyền chỉ, Băng Tuyết Môn môn chủ Cơ thị Ngữ Yên, băng thanh ngọc khiết, vì Thánh Hoàng thủ thân trăm năm. Thánh Hoàng bệ hạ rất vui mừng, đặc biệt phong Cơ thị Ngữ Yên làm Băng Tuyết phi, truyền chỉ một tháng sau sẽ có đội ngũ đón dâu Thánh Hoàng tới tiếp đón. Băng Tuyết Môn môn phái, phong làm thân vệ Băng Tuyết phi, được phép đi vào lãnh địa Thánh Hoàng…"

Sứ giả truyền chỉ mặt cao ngạo, lộ ra một tia tươi cười, xa xa nhìn Cơ Ngữ Yên hơi khom người:

- Băng Tuyết phi chúc mừng, mời tiếp chỉ!

Nói rồi, sứ giả truyền chỉ khẽ chấn động cánh tay, quyển trục màu vàng trong tay chậm rãi bay về phía Cơ Ngữ Yên. Khoảng cách xa như vậy, quyển trục bay vừa nhanh vừa ổn định, chiêu thức này liền biểu hiện ra sứ giả truyền chỉ này thực lực cực cao.

Rất nhiều ánh mắt hai bên, đều đang nhìn nhất cử nhất động của Cơ Ngữ Yên. Xem nàng rốt cuộc là tiếp, hay là không tiếp.

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

——oo0oo——

527. Chương 531: Thánh Hoàng Truyền Chỉ!

Trong nháy mắt này, Cơ Ngữ Yên cùng chúng đệ tử Băng Tuyết Môn phía sau, quả thật vừa sợ vừa giận.

Thánh Hoàng truyền chỉ, ai dám không nghe!

Đây là quy củ của phương viên mấy chục vạn dặm cả nơi Cực Hàn Băng Tuyết!

Tuy rằng sứ giả truyền chỉ này không lộ ra một chút ý uy hiếp, cũng không nói ra một lời nửa câu uy hiếp, nhưng Cơ Ngữ Yên rất rõ ràng. Đối phương đã tính toán tất cả các đệ tử Băng Tuyết Môn ở bên trong, loại tính toán này càng thêm đáng hận hơn uy hiếp trực tiếp.

Hiện nay Tần Lập còn không cách nào hành động. Lệnh chỉ này…. nếu như không tiếp, như vậy những người Thánh Hoàng phái tới sẽ động thủ ngay. Mà hiện giờ, Cơ Ngữ Yên cần nhất là thời gian.

Trong đầu Cơ Ngữ Yên nháy mắt nghĩ tới rất nhiều chuyện, nghĩ tới phụ mẫu chết thảm, nghĩ đến đại bá tự bạo, nàng chậm rãi vươn tay.

Bộp!

Lệnh chỉ Thánh Hoàng, bị nàng nắm trong tay.

Trong nháy mắt này, sứ giả ở phía Thánh Hoàng bên kia thở phào một cái. Bọn họ chỉ phụ trách truyền chỉ, nếu như xảy ra sai lầm, bọn họ cũng sẽ phải bị trách phạt. Chỉ cần đối phương tiếp chỉ, như vậy sau này có chuyện gì, cũng không quan hệ tới bọn họ.

Còn các đệ tử Băng Tuyết Môn bên này, lại đang hết sức kích động. Nhất là Tây Qua, hắn nhìn thấy sư phụ cùng công tử hai người quan hệ ái muội, ở trong lòng đã coi sư phụ thành nữ nhân bên người công tử, nhưng lúc này sư phụ lại tiếp chỉ Thánh Hoàng…. Sư phụ nàng có ý gì?

Các đệ tử Băng Tuyết Môn cũng lòng đầy căm phẫn nhìn sứ giả Thánh Hoàng đổi diện, tuyệt đối không ai lại chấp nhận sư phụ trở thành nữ nhân của Thánh Hoàng.

Đây không phải nói những đệ tử này giống như Tây Qua cùng Cơ Như Nguyệt, hy vọng sư phụ có thể gả cho Tần công tử. Mà là trong truyền thuyết, Thánh Hoàng có rất nhiều nữ nhân, không có một ngàn cũng có tám trăm.

Hơn nữa, thuần một sắc đều là phi tử.

Hoàng hậu của Thánh Hoàng, chỉ có một.

Nói cách khác, nếu như Cơ Ngữ Yên gả cho Thánh Hoàng, chẳng qua chỉ là một trong tám trăm mà thôi.

Thử nghĩ một chút, tới lĩnh vực Thánh Hoàng, bọn họ sẽ có địa vị gì? Nào có tiêu dao vui vẻ như ở Băng Tuyết Môn? Hơn nữa, Thánh Hoàng có nhiều nữ nhân như vậy, làm sao có khả năng chuyên sủng ái sư phụ?

Những đệ tử Băng Tuvết Môn, trong lòng gần như coi Cơ Ngữ Yên trở thành mẫu thân bọn họ. Tụy rằng đối phương không lộ ra một chút kiêu ngạo, nhưng bản thân sự kiện này cũng đủ kiêu ngạo rồi.

Đoàn sứ giả Thánh Hoàng này căn bản không cần phải biểu hiện ra kiêu ngạo ngang tàng nông cạn, như vậy sẽ hạ thấp bản thân.

Căn bản không để cho ngươi có chút đường cự tuyệt!

Đây…. Chính là Thánh Hoàng!

Thánh Hoàng nhất mạch siêu quần xuất chúng, vua của phương Bắc.

Đám sứ giả Thánh Hoàng kia cũng biết trong lòng đối phương sẽ nghĩ gì, thấy đối phương tiếp chỉ rồi, cũng căn bản không muốn xảy ra chuyện gì khác, trực tiếp chắp tay, sau đó xoay người chuẩn bị rời đi.

- Chờ một chút!

Cơ Ngữ Yên giọng nói trong trẻo lạnh lùng gọi lại đám sứ giả Thánh Hoàng.

- Ngữ Yên hoàng phi còn có chuyện gì sao?

Sứ giả Thánh Hoàng nhìn qua chỉ hơn ba mươi tuổi, diện mạo cũng rất anh tuấn tiêu sái. Dù là đối mặt với Cơ Ngữ Yên, vẻ mặt cũng bình tĩnh, có vẻ hết sức ổn trọng.

Cơ Ngữ Yên khẽ nhíu nhíu mày, nói:

- Mời đừng gọi Ngữ Yên hoàng phi, bây giờ ta còn chưa gả cho Thánh Hoàng. Ta hỏi ngươi, lẽ nào Thánh Hoàng không có lời nào muốn ngươi đưa theo sao?

Sứ giả mỉm cười, lưu loát nói:

- Thánh Hoàng giao phó cho ta, nếu Cơ chưởng môn không hỏi, ta liền không câfn phải nói. Nếu như hỏi, vậy ta nói cho Cơ chưởng môn: chuyện Cơ gia, ngài ấy đã biết, chỉ cần Cơ chưởng môn đáp ứng gả tới. Thánh Hoàng ngài ấy… sẽ bỏ qua chuyện cũ!

Hay cho một câu bỏ qua chuyện cũ!

Cơ Ngữ Yên thiếu chút nữa nghiến nứt răng, đây là cường quyền sao? Đây là cường thế sao? Rõ ràng là các ngươi làm sai, ngược lại còn ra vẻ rộng lượng, nói cái gì bỏ qua chuyện cũ?

- Được, ta đã biết, ngươi đi đi.

Cơ Ngữ Yên sắc mặt bình tĩnh gật đầu, không nhìn ra vui buồn.

Sứ giả Thánh Hoàng đổi diện, trong lòng cũng sinh ra vài phần bội phục. Nữ nhân này một mình rời nhà, ở trên vùng đất cằn cỗi này chỉ trong trăm năm liền sáng tạo cơ nghiệp như vậy, cũng thật sự không dễ dàng, đích thật là có vài phần bản lãnh.

Tuy nhiên Cơ gia các ngươi đắc tội Thánh Hoàng, ngươi có thể chịu nhục tiếp nhận ý chỉ Thánh Hoàng, chuyện này cũng coi như bỏ qua…

Trong lòng nghĩ vậy, sứ giả này hơi gật đầu, nói:

- Kỳ thật Cơ chưởng môn không cần quá để ý, Thánh Hoàng ngài ấy anh minh thần võ. là người phong lưu phóng khoáng, tuyệt đối là rồng trong loài người (Nhân trung chi Cẩu à 8O). Bằng vào Cơ chưởng môn, gả cho Thánh Hoàng còn sợ không được ân sủng hay sao?

Sứ giả này nói xong, cười to dẫn theo đoàn người rời đi.

Đợi những người này vừa đi, đoàn đệ tử Băng Tuyết Môn lập tức bùng nổ.

- Mẫu thân, ngài thật sự đáp ứng sao?

- Mẫu thân, ngài thật muốn gả cho Thánh Hoàng?

- Mau thân, không thể gả cho hắn. Thánh Hoàng có mấy trăm phi tử, gả cho hắn nào có hạnh phúc gì chứ!

- Đúng vậy, sư phụ, sao ngài lại gả cho Thánh Hoàng được?

- Thánh Hoàng thật quá đáng, đây rõ ràng là đang bức ép mẫu thân, còn lẩy toàn bộ đệ tử Băng Tuyết Môn uy hiếp. Hừ, chúng ta dù là chết cũng sẽ không để mẫu thân gả cho hắn!

Cơ Như Băng vẻ mặt kích động lớn tiếng nói.

- Đúng! Mẫu thân, chúng ta còn không sợ chết. Thánh Hoàng nhất mạch quả thật là quá đáng. Cùng lắm thì chúng ta rời khỏi nơi này, chúng ta đi Trung Nguvên. Ta không tin Thánh Hoàng hắn còn có thể đuổi tới Trung Nguyên được?

Cơ Như Nguyệt dưới Tây Qua ảnh hưởng, vô cùng hướng tới Trung Nguyên.

- Như Nguyệt sư tỷ nói không sai, cùng lắm thì chúng ta đi Trung Nguvên.

- Đúng!

- Ta đồng ý!

- Ta cũng đồng ý!

- Mọi người đừng náo loạn nữa, nghe ta nói một lời!

Tây Qua vẫn im lặng, đột nhiên hét to, ngăn cản đệ tử Băng Tuyết Môn đang kích động.

Mọi người đều không rõ ràng nhìn Tây Qua, thầm nghĩ lẽ ra hắn là người không muốn mẫu thân gả cho Thánh Hoàng nhất chứ. Cả Băng Tuyết Môn hiện giờ ai mà không biết Tần công tử cùng Tây Qua có sâu xa, mà lúc trước Tần công tử cùng sư phụ về gia tộc, ái muội giữa hai người, đệ tử Băng Tuyết Môn ai mà không biết.

Tây Qua than khẽ, nói:

- Các người thật sự cho rằng, sư phụ đồng ý gả cho Thánh Hoàng lão quỷ kia?

Tây Qua nói những lời này, làm Cơ Ngữ Yên khổ tâm đầy bụng cũng không khỏi buồn cười, thầm nghĩ:

"Tiểu tử này, Tần Lặp đứng đắn như vậy, Tây Qua làm sao lại không chút ổn trọng như Tần Lập vậy chứ?"

Tuy nhiên bị Tây Qua quấy rầy, Cơ Ngữ Yên sầu lo đích xác giảm đi vài phần, nhìn Tây Qua, cũng muốn nghe thử Tây Qua có thể nói ra những gì.

Ngay từ đầu, Cơ Ngữ Yên cũng không cảm giác Tây Qua nói có gì đặc biệt. Nhưng dần dần, sắc mặt của nàng trở nên có chút kinh ngạc, nàng không nghĩ tới Tây Qua thông minh như vậy, cỗ khí thế nghiêm túc này, rất giống như Tần Lập… Ai nha, sao ta lại nghĩ tới người hắn nữa?

Cơ Ngữ Yên có chút chột dạ nhìn thoáng qua các đệ tử của mình, phát hiện bọn họ đều tập trung tinh thần nghe Tây Qua nói. Trong lòng thở phào nhẹ nhõm, nhưng mặt vẫn đỏ bừng như trước.

- Lão già Thánh Hoàng kia vốn là một lão cẩu không biết xấu hổ!

Tây Qua nói câu đầu tiên, liền dọa mọi người nhảy dựng, ở nơi Cực Hàn Băng Tuyết này, dám công khai nhục mạ Thánh Hoàng như vậy, Tây Qua không nói là người đầu tiên, cũng tuyệt đối có thể xếp vào dãy hạng đầu.

Mọi người đều vô thức liếc nhìn Cơ Ngữ Yên, phát hiện Cơ Ngữ Yên đang ngây ngốc, cũng yên lòng. Xem ra mẫu thân quả thật không nghĩ tới phải gả cho Thánh Hoàng, bằng không khẳng định sẽ quát nạt Tây Qua.

- Mọi người hơn phân nửa đều nhập môn sớm hơn ta, hẳn đều biết lai lịch của sư phụ, sư phụ là người Cơ gia. Các người cũng biết, mấy ngày trước sư phụ trở lại gia tộc, xảy ra một trận chiến đấu, giết một gian tế ẩn nấp ở Cơ gia nhiều năm. Nhưng các người có biết, gian tế kia là ai hay không?

Việc này đa phần đệ tử Băng Tuyết Môn đích thật là không rõ ràng lắm, vì vậy đều lắc đầu.

Tây Qua nói:

- Tên khốn đã chết kia, chính là con tư sinh của Thánh Hoàng lão cẩu.

Oanh!

Tất cả đệ tử Băng Tuyết Môn, sắc mặt không khỏi thay đổi. Tin tức này, quả thật quá oanh động, quá có hiệu quả chấn động.

Cơ Ngữ Yên cũng không nhịn được lắc đầu cười khổ. Dù sao đây cũng không phải bí mật gì, không tới bao lâu bọn họ cũng sẽ biết, cho nên cũng không trách tội Tây Qua nói ra vào lúc này.

Tây Qua nói tiếp:

- Hiện tại các người đã hiểu được, vừa nãy tên sứ giả Thánh Hoàng chó má kia vì sao nói chỉ cần sư phụ gả cho Thánh Hoàng lão cẩu, liền sẽ bỏ qua chuyện cũ rồi chứ?

Cơ Như Băng vẻ mặt phẫn nộ nói:

- Đâv rõ ràng là bọn người Thánh Hoàng sai trước, hiện tại liền đổi trắng thay đen, bị cắn ngược một cái. Nói sẽ bỏ qua chuvện cũ với chúng ta, chúng ta còn chưa tìm bọn họ tính sổ nữa!

- Rõ ràng là bọn hắn sai trước!

- Thánh Hoàng đích thật là một lão cẩu!

Tây Qua khoát khoát tay, nói:

- Được rồi, mọi người cũng không cần sốt ruột. Chuyện này cũng không phải không có biện pháp giải quyết, sư phụ ngài ấy tự nhiên lo lắng chúng ta, sợ sẽ liên lụy đến chúng ta nên mới tiếp chỉ. Nhưng mà, tiếp chỉ thì thế nào? Thứ rác rưởi đó chúng ta dùng lau mông còn sợ cứng, hiện giờ sư phụ đang lo lắng nhất là Cơ gia, kế đó là chúng ta…

Kỳ thật còn có thứ ba, Tây Qua chưa nói, trong lòng Cơ Ngữ Yên lại rõ ràng. Thứ ba, chính là Tần Lập hôn mê bất tỉnh đến nay.

- Làm sao giải quyết đây?

Trong đám người, một nữ đệ tử Băng Tuyết Môn hỏi.

- Cái này, cần phải nghiên cứu cho kỹ, Tây Qua đĩnh đạc khoát khoát tay, nói:

- Ta chỉ phụ trách cho các người biết vì sao sư phụ phải tiếp nhận thứ rác rưởi này, không phụ trách nói cho các người giải quyết thế nào!

- Hừ, nói cũng như không!

Mọi người đồng loạt khinh bỉ Tây Qua.

Chẳng qua được Tây Qua chen ngang chọc cười như vậy, khối đá lớn trong lòng mọi người, dường như cũng nhẹ đi rất nhiều.

Không sai, Thánh Hoàng xuất chỉ, ai dám không nghe. Phương Bắc này thật là sẽ không có ai dám công khai cãi lại ý chỉ của Thánh Hoàng, có thể đã từng có, nhưng người như vậy đã sớm chết rồi.

Các đệ tử Băng Tuyết Môn đa số đều nghĩ vậy, không khỏi trầm mặc, nhìn Cơ Ngữ Yên. Cơ Ngữ Yên cười cười, khoát tay nói:

- Mọi người đều quay về dọn dẹp một chút, làm tốt chuẩn bị đào vong đi!

Tây Qua cùng Cơ Như Nguvệt, Cơ Như Băng đều nao nao, nhìn Cơ Ngữ Yên thầm nghĩ: Lẽ nào thật sự phải rời khỏi nơi này, đi tới Trung Nguyên hay sao?

Cơ Ngữ Yên cũng không giải thích nhiều, mà nói thẳng:

- Được rồi. Hôm nay cứ như vậy trước, mọi người không cần sợ, có mẫu thân ở đây, mẫu thân sẽ bảo hộ mọi người!

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

——oo0oo——

528. Chương 532: Thoát Khỏi Bắc Vực!

Tây Qua, Cơ Như Nguyệt cùng Cơ Như Băng theo Cơ Ngữ Yên vào nơi phúc địa băng tuyết. Cơ Như Băng nhanh mồm nhanh miệng hỏi:

- Mẫu thân, chúng ta thật sự phải đi sao?

Cơ Như Nguyệt lại hỏi:

- Mẫu thân, vậy bên Cơ gia…

Tây Qua trầm mặc, không nói gì, nhưng vẫn nhìn Cơ Ngữ Yên, Cơ Ngữ Yên cười khổ, nói:

- Các người kỳ thật không biết Thánh Hoàng là dạng người gì, dù là ta gả cho hắn, hắn cũng sẽ không bỏ qua cho Cơ gia. Nhưng mà, Cơ gia cũng sẽ không bỏ qua cho bọn hắn!

- Phải đánh sao?

Tây Qua hỏi.

Cơ Ngữ Yên khẽ lắc đầu, nói:

- Không dễ dàng bùng phát xung đột quy mô lớn như vậy. Tuy rằng Thánh Hoàng quyền thế ngập trời, nhưng Thánh Hoàng nhất mạch cũng không phải chỉ có mỗi mình hắn quyết định. Cơ gia cũng không phải

không có chút lực trả đũa. Nhưng chuyện này không cần chúng ta quan tâm, nếu như ta gả cho Thánh Hoàng, sẽ chỉ làm sự tình càng trở nên rối loạn.

Cơ Ngữ Yên cười lạnh:

- Cho nên, ta tuyệt đối không thể gả cho hắn.

Tây Qua gật đầu, kỳ thật hắn cũng cho rằng như thế. Gả cho kẻ thù, sau đó kẻ thù còn đang tính kế gia tộc nhà ngươi, cái này làm sao người ta chịu đựng được.

- Thánh Hoàng sẽ không biết chúng ta muốn chạy trốn chứ?

Cơ Như Nguyệt nhỏ giọng hỏi.

Cơ Ngữ Yên gật đầu, nói:

- Hắn sẽ lưu lại người giám thị chúng ta, nhưng mà chưa chắc sẽ quá mạnh. Tối đa, cũng chỉ là hai võ giả cảnh giới Lôi Kiếp..

.

- Thế nhưng hai võ giả cảnh giới Lôi Kiếp, cũng không phải là chúng ta có thể chống lại. Cơ Như Băng có chút sầu lo nói.

- Nếu như công tử không bị thương, vậy là tốt rồi.

Tây Qua khẽ giọng nói sau đó nhìn Cơ Ngữ Yên:

- Sư phụ, nếu không chúng ta chờ vài ngày nữa, xem tình huống công tử?

Cơ Ngữ Yên gật đầu, nói:

- Hiện tại cũng chỉ có thể như vậy, chúng ta đợi thêm mười ngày. Nếu sau mười ngày nữa. Tần công tử hắn… còn chưa tỉnh lại, bất luận thế nào thì chúng ta cũng phải rời khỏi nơi này!

Bọn người Tây Qua cáo lui, Cơ Ngữ Yên trở lại khuê phòng của mình, nhìn Tần Lập nằm trên giường của nàng, cười khổ nói:

- Ngàn tính vạn tính, cũng không tính tới người Thánh Hoàng lại đến nhanh như vậy. Xem ra, Cơ gia ta ngoại trừ Lý Tư kia, khẳng định còn có cơ sở ngầm của Thánh Hoàng. Tần Lập, ta nên làm cái gì bây giờ?

Chỉ có khi đối mặt với Tần Lập hôn mê bất tỉnh. Cơ Ngữ Yên mới biểu hiện ra một mặt mềm yếu của mình. Lúc đối mặt với đệ tử như những đứa con. Cơ Ngữ Yên nói thế nào cũng không thể lộ ra một mặt mềm yếu của mình, nàng phải cho bọn họ lòng tin, phải làm bọn họ tin tưởng có mình ở đây, bọn họ sẽ không sao.

Nếu như ngay cả nàng cũng ngã xuống, vậy bọn họ phải đi nơi nào?

Cơ Ngữ Yên ngồi cạnh cửa sổ, nắm tay Tần Lập, cảm giác được cỗ năng lượng trong cơ thể Tần Lập đã giảm đi hơn trước rất nhiều. Nhưng Cơ Ngữ Yên rất rõ ràng, dù là loại dao động năng lượng hiện giờ, cũng không phải võ giả bình thường có thể chịu được. Cho dù nàng là cường giả Lôi Kiếp, cũng không dám nói có thể thừa nhận loại năng lượng này trùng kích.

Tần Lập, hắn đã phải chịu đựng đau đớn cỡ nào!

Nghĩ vậy, vành mắt Cơ Ngữ Yên hồng lên. Hắn vì mình mới biến thành bây giờ, vốn là hắn có thể không thèm để ý tới.

Tần Lập, bất luận thể nào, kiếp này ta cũng sẽ không rời khỏi ngươi.

Lúc này Tần Lập đã gần như chết lặng với đau đớn rồi, nghe Cơ Ngữ Yên ở cạnh mình trút bầu tâm sự, tâm tình liền tốt hơn nhiều.

Loại cảm giác thân không thể cử động miệng không thể nói ra, còn phải thừa nhận đau khổ rất lớn, nếu đổi lại là người khác, chỉ sợ đã sớm điên rồi. Nếu như Tần Lập không trải qua hai đời người, không trải qua sinh tử, chỉ sợ cũng không tốt hơn bao nhiêu.

Tần Lập rất rõ ràng, thực lực của hắn đang không ngừng tăng lên từng chút một, có thể tăng lên đến cảnh giới gì, chính hắn cũng không biết.

Trong lòng không khỏi cảm thấy có phần hoang đường. Loại biến hóa này, tên Mạc đầu lĩnh kia khẳng định không thể tưởng tượng được, cũng không phải thứ mình muốn nhận lấy. Nhưng hết lần này tới lần khác, lại cứ để cho mình vượt qua.

Bản thân Tần Lập cũng khó nói đến cùng đây là may mắn hay xui xẻo, tuy nhiên có một điểm chắc chắn: Loại may mắn này, Tần Lập tuyệt không muốn trải qua lần thứ hai.

Đặc biệt là Cơ Ngữ Yên ở bên cạnh nói tới chuyện Thánh Hoàng truyền chỉ. Tần Lập trong lòng lo lắng, nhưng lại bất lực. Nếu như không có chuyện này, Tần Lập có thể đảm bảo trong vòng một tháng là có thể thu lấy cỗ năng lượng này cho mình dùng. Hơn nữa, Tần Lập đã mơ hồ cảm giác được, đột phá sắp tới!

Nhưng đột nhiên lại nhảy ra chuyện Thánh Hoàng truyền chỉ. Trong lòng Tần Lập âm thầm cắn răng một cái. Tiếp tục buông ra toàn bộ tâm thần, điên cuồng vận hành Tử Khí Quyết hấp thu cỗ năng lượng bàng bạc này.

Mười ngày sau, Tần Lập quả nhiên còn chưa tỉnh lại. Cơ Ngữ Yên quyết định dứt khoát mang theo tất cả môn nhân đệ tử Băng Tuyết Môn, tập hợp ở chỗ phúc địa của nàng.

Nhìn từng gốc cây ngọn cỏ bên trong nơi phúc địa băng tuyết, trong lòng Cơ Ngữ Yên tràn ngập không bỏ, nhưng đến khi cần dứt khoát, nàng cũng không phải loại người không quả quyết. Cơ Ngữ Yên đứng ở trên cao, nhìn về phía hơn ba trăm đệ tử Băng Tuyết Môn bên dưới, nói:

- Ngày hôm nay, chúng ta rời khỏi nơi này, phiền phức là do sư phụ chọc tới, làm phiền tới mọi người, trong lòng sư phụ rất khó chịu!

Phía dưới có nữ đệ tử không nhịn được mắt đỏ lên, nước mắt rơi ra. Nhưng mọi người phía dưới lập tức trăm miệng một lời, nói:

- Mẫu thân, chúng ta cam tâm tình nguyện theo ngài. Ngài đi tới đâu, chúng ta theo tới đó, chúng ta không trách mẫu thân!

- Phải! Sư phụ, nếu năm đó không ngài thu lưu, chỉ sợ chúng ta đã sớm chết trong băng thiên tuyết địa rồi. Chúng ta đều coi sư phụ như mẫu thân, chúng ta thề chết theo sư phụ cùng tiến lùi!

Tây Qua lớn tiếng hô to.

- Không sai, chúng ta thề chết cùng sư phụ tiến lùi!

Hơn ba trăm người bên dưới cùng hô to, cảm giác trong ngực máu nóng sôi trào.

Cơ Ngữ Yên mắt đỏ lên, cố gắng mím môi, mỉm cười nói:

- Tốt lắm, như vậy, chúng ta xuất phát!

Trong băng thiên tuyết địa mênh mang, xuất hiện một đội người ngựa dài như đoàn kiến, chậm rãi đi về phía trước.

Bởi vì Tần Lập còn chưa tỉnh lại, bọn người Tây Qua liền làm một chiếc giường mềm nâng theo Tần Lập, bên trên giường phủ chăn bông thật dày.

Nói tới, Tần Lập hiện tại đối với Băng Tuyết Môn mà nói giống như một trói buộc, nhưng không ai oán hận. Bởi vì bọn họ đều biết, Tần công tử vì cái gì mới bị thương.

Nếu như không có Tần công tử, dù là sư phụ chiến thắng Mạc đầu lĩnh, nhưng khẳng định bản thân cũng sẽ bị trọng thương, căn bản vô lực đối kháng Hạt Tử Bang.

Cho nên, có khổ có khó đi nữa, đoàn đệ tử Băng Tuyết Môn cũng đều cắn răng chịu đựng.

Nhiều năm qua, bọn họ đi theo bên cạnh Cơ Ngữ Yên, học được rất nhiều phẩm đức tốt đẹp trên người Cơ Ngữ Yên.

Cái gọi là trên không ổn dưới sẽ loạn, không có danh sư dẫn đường, làm sao có thể bồi dưỡng ra nhân cách cao thượng?

Dọc theo đường đi, Tây Qua phát huy tác dụng lớn nhất là làm sinh động không khí, không cho đội ngũ xuất hiện tình trạng trầm lắng. Bởi vì nếu đeo áp lực tâm lý như vậy đi đường xa, tâm lý rất dễ xuất hiện vấn đề. Nhất là dưới tình huống không rõ tiền đồ, áp lực trong lòng mỗi người kỳ thật đều rất lớn.

- Tôn chỉ Băng Tuyết Môn chúng ta là…

Tây Qua lớn tiếng hô.

- Không vứt bỏ, không buông tha!

Hơn ba trăm đệ tử Băng Tuyết Môn, trăm miệng một lời hô to. Tiếng hô quanh quẩn trên vùng Cực Hàn Băng Tuyết trống trải, mênh mang băng tuyết này.

Cơ Ngữ Yên đi bộ cùng mọi người, nhìn Tần Lập nằm trên giường mềm mặt không chút thay đổi, trong lòng lại cảm thấy rất yên bình. Nàng tin tưởng Tần Lập nhất định sẽ tỉnh lại, hơn nữa sau khi tiến vào khu Trung Nguyên Tần Lập nhất định sẽ an bài thích đáng bọn nhỏ của nàng.

Kỳ thật, trong những đệ tử gọi Cơ Ngữ Yên là mẫu thân, có rất nhiều người tuổi thậm chí không nhỏ hởn nàng. Gọi nàng là mẫu thân, là bởi vì Cơ Ngữ Yên chẳng khác nào phụ mẫu tái sinh của bọn họ, đó là một loại tôn xưng.

Bọn họ tín nhiệm mình như thế, vậy thì bản thân mình bất luận thế nào cũng phải dẫn dắt bọn họ rời nơi Cực Hàn Băng Tuyết này.

Trong lòng Cơ Ngữ Yên khe khẽ thở dài, hơn một trăm năm, rốt cuộc phải rời khỏi nơi này. Đột nhiên, Cơ Ngữ Yên sắc mặt chợt biến đổi.

Từ xa xa truyền đến hai cỗ khí tức cực kỳ mạnh mẽ, căn bản không có một chút ý thu liễm, ngược lại phóng thích một thân dao động nguyên lực đến mức lớn nhất.

Giống như đang thị uy!

Khóe miệng Cơ Ngữ Yên hiện một tia cười lạnh, nên tới cuối cùng cũng sẽ tới. Quả nhiên Thánh Hoàng không yên tâm với mình.

Võ giả Thiên Nguyên đại lục, kỳ thật lúc đạt đến Địa cấp là có thể ngưng tụ nguyên lực trên cánh tay hay chân, nhưng không cách nào phóng ra ngoài. Chỉ có tác dụng dùng để phòng ngự, hoặc là tăng thêm uy lực lúc công kích.

Đến Thiên cấp, loại lực lượng này đã có thể biểu hiện ra, ví dụ như tiện tay là bắn ra một đạo kiếm khí.

Về phần trình tự càng cao hơn như Chí Tôn, Phá Toái Hư Không, thậm chí Đan Nguyên Anh Hóa, đều có thể biểu hiện vô cùng nhuần nhuyễn loại năng lượng này. Tới cảnh giới Lôi Kiếp, nếu như muốn biểu hiện ra loại năng lượng này, vậy cũng không phải vấn đề bản thân nữa, mà là có thể dẫn phát hiện tượng trời đất biến đổi.

Nói cách khác, võ giả cảnh giới Lôi Kiếp, năng lực nắm giữ khống chế nguyên tố, đã đạt tới cảnh giới nắm giữ một vùng thiên địa.

Đương nhiên, vùng thiên địa này đối với thiên địa chân chính mà nói chẳng qua chỉ là muối bỏ biển. Còn đối với võ giả nhân loại không cùng cấp bậc, loại uy thế này cực kỳ dọa người.

Bởi vậy, dù là đệ tử Băng Tuyết Môn bình thường cũng cảm nhận được loại biến hóa này, không tự chủ ngừng lại, nhìn Cơ Ngữ Yên, sau đó vẻ mặt sầu lo nhìn dị tượng ở phía cực Bắc xa xa.

- Không cần sợ, chúng ta đi tiếp!

Cơ Ngữ Yên vẻ mặt bình tĩnh, nhàn nhạt nói. Sau đó gọi Cơ Như Nguyệt cùng Tây Qua và Cơ Như Băng, mấy đệ tử ưu tú trong Băng Tuyết Môn tới, bình tĩnh nói:

- Một lát nữa các người cứ đi tiếp. Tây Qua, ngươi hẳn biết làm sao rời khỏi nơi Cực Hàn Băng Tuyết này, đến lúc đó ngươi mang theo bọn họ. Tân môn chủ Băng Tuyết Môn do ngươi đảm nhận, đợi lúc Tần công tử tỉnh lại, ngươi nói là ta cầu hắn đối xử tử tế đệ tử Băng Tuyết Môn…

Cơ Ngữ Yên nói những lời này, giống như đang ủy thác. Nghe vào trong tai bọn người Tây Qua, đều cảm thấy rất không tự nhiên, cảm giác như đang phân phó hậu sự.

- Mẫu thân, muốn chết thì chúng ta cùng chết chung, ta sẽ không đi!

Cơ Như Băng vẻ mặt kiên định nói.

Tây Qua nhìn thoáng qua Tần Lập nằm trên giường nệm, do dự một chút, mới cắn răng nói:

- Sư phụ, ta cũng không đi. Nếu như công tử tỉnh lại, biết ta bỏ mặc sư phụ, nhất định sẽ trách ta cả đời!

Thinhbobo

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

——oo0oo——

529. Chương 533: Chặn Lại!

Trong lòng Cơ Ngữ Yên dâng trào một nỗi vui mừng thanh thản, nhưng ngoài mặt lại lạnh tanh, trừng mắt nhìn những người này nói:

- Các ngươi đều không nghe lời sư phụ nói phải không?

Mấy người Tây Qua lập tức quỳ sụp trên mặt đất. Cơ Như Nguyệt, Cơ Như Băng đều trào nước mắt, Tây Qua lớn tiếng nói:

- Lời khác đều nghe, duy chỉ có điều này, chúng ta không thể nghe sư phụ. Chúng ta không ai sợ chết! Cho dù chết, chúng ta cũng muốn chết cùng một chỗ với sư phụ!

- Ngươi cứ trơ mắt nhìn Tần công tử bị người ta sát hại như vậy sao? Cơ Ngữ Yên bất đắc dĩ đưa ra con bài tẩy Tần Lập này.

Tây Qua cắn chặt răng, nói:

- Công tử tuyệt sẽ không trách ta. Nếu có phải chết như vậy, thì… thì chỉ trách số mạng chúng ta không tốt thôi!

- Ngươi…

Cơ Ngữ Yên bị tức giận đến nói không nên lời.

Mà các đệ tử Băng Tuyết Môn khác, lúc này cũng đều biết đã xảy ra chuyện gì, cả đám đều đồng loạt quỳ xuống, có người bỗng nhiên la lớn:

- Tôn chỉ của Băng Tuyết Môn chúng ta là…

- Không vứt bỏ không buông tha!

Cơ Ngữ Yên rốt cục không kìm nổi, nước mắt chảy dài theo khóe mắt, thở dài một cái, nói:

- Các ngươi đều đứng lên đi! Được, nếu có chết, chúng ta sẽ chết chung!

Lúc này, hai dao động năng lượng cường đại từ rất xa kia đã cách bọn họ càng ngày càng gần, Cơ Ngữ Yên nói:

- Chúng ta trước tiếp tục đi tới đi, khi nào bị đuổi theo kịp, thì tính sau, tránh phải chậm trễ hành trình của chúng ta!

Nếu lời này của Cơ Ngữ Yên bị hai kẻ truy tung kia nghe được, chỉ sợ sẽ tức giận đến hộc máu, đây quả thực chính là hành vi xem thường không thèm để bọn họ vào mắt.

Khi nhóm người Băng Tuyết Môn này đi thêm chừng bảy tám mươi dặm, hai cỗ lực lượng khiến người ta cảm thấy sợ hãi đó, rốt cục càng ngày càng gần.

Từ xa xa đã nghe tiếng nói vọng tới.

- Cơ chưởng môn! Ngươi cố ý làm như vậy sao? Mau dừng lại, không nên lầm lỡ, tránh hại đến người vô tội!

Thanh âm này chính là uy hiếp trắng trợn, hơn nữa một chút đường sống cũng không có. Theo khí tức của thanh âm này phán đoán được: thực lực của người này cũng không kém gì so với Cơ Ngữ Yên, hơn nữa, cùng đi với hắn còn có thêm một người.

Trên mặt đám đệ tử Băng Tuyết Môn đều lộ ra vẻ khuất nhục. Tuy là do sư phụ mà dẫn tới chuyện này, nhưng nếu như không có đám người bọn họ, sư phụ có thể tùy thời xa chạy cao bay. Đánh không lại đối phương, chẳng lẽ còn không thể chạy trốn sao?

Chính vì có bọn họ, mới khiến cho Cơ Ngữ Yên cho dù muốn chạy, cũng không có biện pháp đi quá nhanh, đừng nói trên đường còn phải cáng theo Tần công tử.

Cơ Ngữ Yên đứng tại chỗ, trên mặt lóe lên vẻ cười lạnh, nói:

- Như thế nào, nhanh như vậy liền đuổi kịp rồi? Đường đường là hai cường giả cảnh giới Lôi Kiếp, lại dùng một đám trẻ nhỏ để uy hiếp một thiếu nữ yếu đuối. Ha ha! Thánh Hoàng nhất mạch các ngươi quả thật là uy phong nha!

Hai người đuổi theo này một béo một gầy, nhìn qua cũng đều bốn mươi tuổi.

Gã mập mạp mặt mày hồng hào, đôi mắt nhỏ hình tam giác, lông mày rất ngắn, nhìn qua giống như là bị cạo đi, môi rất mỏng, vừa thấy là biết người khắc nghiệt.

Gã gầy mày rậm mắt to, dưới cằm chừa lại một chòm râu dê, làn da trên mặt vàng như nến, nhìn qua giống như là bị thiếu dinh dưỡng, dáng vẻ trông thật bất lương.

Sau khi Cơ Ngữ Yên thấy rõ hai người này trong lòng cũng là cả kinh, thầm nghĩ: "Thánh Hoàng quả thật coi trọng tiểu nữ ta, lại phái hai người này đi truy bắt."

Trong Thánh Hoàng nhất mạch, thực lực mạnh nhất thuộc về Chấp pháp đường, chuyên để đối phó với những người không nghe lời dạy của Thánh Hoàng, hoặc là phản đồ trong môn phái, ở khắp vùng Băng Tuyết Cực Hàn hễ nhắc tới Chấp pháp đường của Thánh Hoàng, đương nhiên mọi người sẽ nghĩ đến hai người: Đoạn Mi, Hoàng Sơn Dương.

Đương nhiên, hai cái tên này chỉ là ngoại hiệu, về phần tên họ thật của bọn họ, gần như rất ít có người biết tới. Đoạn Mi chính là người mập mạp mặt đỏ mắt tam giác, tính tình âm độc ác nghiệt, thủ đoạn cực kỳ tàn nhẫn, thuộc loại người trừng mắt tất báo.

Hoàng Sơn Dương, chính là người sắc mặt vàng như nến, chừa một chòm râu dê dưới cằm. Người này nhìn qua thực bình thường, tướng mạo không khó coi, nhưng không tính là anh tuấn. Nhưng một thân thực lực lại xuất thần nhập hóa, hơn một ngàn năm trước đã đột phá đến cảnh giới Lôi Kiếp, tu luyện chiến kỹ thuộc tính lôi điện, vô cùng uy mãnh.

Hoàng Sơn Dương được xưng là đệ nhất cao thủ của Thánh Hoàng nhất mạch.

Đương nhiên, có phải chân chính là đệ nhất cao thủ hay không, điều này không thể nào khảo chứng. Thánh Hoàng nhất mạch từ thời Thái Cổ đến nay, nội tình vô cùng thâm hậu cùng với cái loại thế hệ này kế thừa thế hệ khác, khiến cho mỗi võ giả trong lĩnh vực Thánh Hoàng đều cực kỳ mạnh mẽ, không có kẻ yếu.

Nhưng Hoàng Sơn Dương này nếu có thể được xưng là đệ nhất cao thủ của Thánh Hoàng nhất mạch, vậy khẳng định thực lực cũng không thể yếu.

Quả nhiên, vừa nghe Cơ Ngữ Yên nói như vậy, Đoạn Mi cùng Hoàng Sơn Dương hai người liếc nhìn nhau. Đoạn Mi ảm đạm cười, nói:

- Cơ chưởng môn nói đùa rồi! Cơ chưởng môn mạnh như thế, ai dám khi chưởng môn là thiếu nữ yếu đuối? Người nào có ý nghĩ như thế, chỉ sợ đến chết cũng không biết là chết như thế nào!

Hoàng Sơn Dương mỉm cười, nói:

- Cơ chưởng môn là tự mình đi theo chúng ta, hay là đợi chúng ta ra tay chế trụ Cơ chưởng môn, giết sạch đám đệ tử này, buộc Cơ chưởng môn quay về?

Cơ Ngữ Yên cười lạnh một tiếng, nói:

- Chẳng lẽ các ngươi không sợ, sau khi ta thật sự trở thành phi tử của Thánh Hoàng, được sủng ái sau đó sẽ đối phó các ngươi sao?

- Ha ha! Chúng ta làm việc cho Thánh Hoàng, nếu như sợ này sợ nọ, còn không bằng trở về nhà mang con cái bỏ đi cho rồi!

Đoạn Mi mỉm cười nói.

Hoàng Sơn Dương thì vẻ mặt không cho là đúng nói:

- Ngươi sẽ không được sủng ái! Trước khi chúng ta đến đây. Thánh Hoàng đã phái rất nhiều cường giả trong lĩnh vực Thánh Hoàng tiến công Cơ gia, nếu không ngoài ý liệu. Cơ gia hiện tại hẳn đã bị tiêu diệt rồi!

- Cái gi?

Cơ Ngữ Yên biến sắc, vô cùng kinh hãi nhìn chằm chằm Hoàng Sơn Dương, lớn tiếng quát:

- Ngươi nói cái gì?

Hoàng Sơn Dương đắc ý trong lòng, thầm nghĩ: "Tiểu nha đầu dễ dụ, gia gia nói một câu, liền làm cho tâm thần ngươi thất thố rồi. Cứ như tình trạng của ngươi hiện tại cần gì hai người chúng ta? Chỉ một mình Đoạn Mi kia đã đủ thu thập ngươi rồi! Đáng tiếc thật đáng tiếc! Tiểu nha đầu này xinh đẹp như thế, có lẽ vẫn còn trinh nguyên, nếu không bị Thánh Hoàng xem trọng, bọn ta nhưng thật ra có thể ăn mặn trước một chút."

Lúc này, Tây Qua la lớn:

- Sư phụ! Đừng nghe Hoàng chó nói hươu nói vượn, phóng cái rắm chó con bà nó! Người trong lĩnh vực Thánh Hoàng đều là đê tiện vậy sao? Không có đầu óc sao? Tưởng muốn đánh ai thì đánh sao? Hắn hù dọa ngài đó!

Cơ Ngữ Yên đột nhiên chấn động toàn thân, phục hồi tinh thần lại, trong lòng thầm hổ thẹn, thầm nghĩ: "Mình còn không hiểu biết bằng Tây Qua! Thiếu chút nữa để cho bọn chúng gạt rồi."

Trên thực tế, điều này cũng không phải chỉ số thông minh của Cơ Ngữ Yên không đủ, thật sự là quan tâm quá ắt bị loạn. Nghĩ kỹ lại cũng đúng, Thánh Hoàng nhất mạch nếu muốn tiêu diệt Cơ gia không phải không có thực lực này, nhưng giết địch một ngàn tự tổn hại tám trăm. Diệt Cơ gia rồi khẳng định bọn họ cũng sẽ tổn thương nguyên khí trầm trọng.

Chuyện này đến cuối cùng tất nhiên cũng không giải quyết được gì, nhiều lắm cũng chỉ là ngày sau hỗ trợ nhà khác, chèn ép Cơ gia một chút mà thôi.

Nghĩ vậy, Cơ Ngữ Yên ngẩng đầu nhìn Hoàng Sơn Dương, trong mắt nổi lên vài phần giận dữ, sau đó nhìn Tây Qua nói:

- Ngươi đứa nhỏ này, như thế nào một chút lễ phép cũng không có? Lại còn mắng chửi người ta ngu ngốc... Cái chuyện đó, về sau không được nói lời thô tục nữa!

- Xin lỗi, sư phụ! Đồ nhi biết sai rồi, chỉ là thấy thứ giống chó như vậy, liền không kìm nổi mắng chửi người...

Tây Qua nói xong, làm như biết vâng lời nói tiếp:

- Lần sau nhất định chừa, nhất định chừa!

Hoàng Sơn Dương giận quá hóa cười, nhìn Tây Qua nói:

- Tiểu súc sinh! Ngươi giỏi lắm, rất có đảm lượng! Một hồi chờ ta chế trụ sư phụ ngươi, ta thật muốn xem thử cốt khí của ngươi, có phái giống như đảm lượng của ngươi, cũng cứng rắn như vậy hay không?

Tây Qua cười lạnh nói:

- Lão Hoàng chó! Ngươi yên tâm đi! Ta là nam nhân tự nhiên là cứng rắn! Ai như ngươi, có củ không có chỗ chơi, khi dễ một nữ nhân tính cái gì chứ!

- Ngươi…

Hoàng Sơn Dương lập tức cảm thấy dâng lên một cơn lửa giận, đột nhiên hắn lại phục hồi tinh thần, cười ha hả nói:

- Giỏi cho tiểu tử! Thiếu chút nữa ta bị ngươi tính kế rồi! Ngược lại tâm tình bị ngươi kích động không khống chế được, ta thật là có chút luyến tiếc nếu giết ngươi! Ta nhất định phải mang ngươi về lĩnh vực Thánh Hoàng, chậm rãi thu thập ngươi!

- Ngươi trước bảo đảm mình có thể còn sống rời khỏi nơi này rồi hãy nói mạnh miệng, về sau nhớ kỳ, không nên tùy tiện nói mạnh miệng, cũng không biết cha mẹ ngươi đã dạy ngươi thế nào nữa!

Tây Qua nói lời nói thấm thía.

Lúc này Đoạn Mi đi tới phía trước mấy bước, thịt mỡ trên người đều lắc lư theo bước đi, cười nói:

- Được rồi lão Hoàng! Cần gì phải nhiều lời với tiểu tử này! Chúng ta trước bắt lấy Cơ chưởng môn, còn lại… Hà hà! Ngươi xem, đám nữ đệ tử này nhưng không ít đây!

- Vô sỉ!

- Đê tiện!

- Hạ Lưu!

Trong đám đệ tử Băng Tuyết Môn vang lên một tràng tiếng mắng chửi.

Lúc này Cơ Ngữ Yên đã tập trung toàn bộ tinh lực trên người, thở phào một cái, từ trong chiếc nhẫn trữ vật lấy ra một thanh đoản kiếm, rút kiếm cầm tay, dồn toàn lực ném vỏ kiếm như một viên đạn bắn thẳng về phía Hoàng Sơn Dương, đoản kiếm trong tay vung lên, một luồng kiếm khí chém về phía Đoạn Mi.

Đoạn Mi cười ha hả, vũ khí cũng không có lấy ra, nói:

- Lão Hoàng, ngươi thấy không, nha đầu kia thực hung mãnh, không ngờ muốn một người đối phó với hai chúng ta!

Hoàng Sơn Dương cũng cười lớn nói:

- Đúng vậy đúng vậy! Đáng tiếc nha đầu kia là Thánh Hoàng muốn lấy làm phi tử! Ôi! Thánh Hoàng lão nhân gia còn thật xa xỉ, phi tử cảnh giới Lôi Kiếp thật thế gian hiếm có. Chúng ta đây cũng chỉ đành dùng tạm đảm tiểu nữ non trẻ Băng Tuyết Môn này cùng tốt!

Đoạn Mi vừa nghiêng người né tránh đạo kiếm khí của Cơ Ngữ Yên, vừa đùa cợt nói:

- Đúng vậy! Ta trước đã nghe nói nữ đệ tử Băng Tuyết Môn rất nhiều, dung mạo cũng không tệ. Hôm nay vừa thấy, quả nhiên danh bất hư truyền! Lão Hoàng! Chúng ta đi chuyến này không uổng công!

- Không uổng… không uổng…

Thân mình mập mạp của Đoạn Mi kia, ục ịch xê dịch với tốc độ nhanh khó tin, cũng không có sử dụng lực lượng quá cường đại, mà hoàn toàn chọn dùng cái loại chiêu thức tinh xảo này.

Loại tinh xảo này nếu từ trên một người gầy ốm sử dụng còn coi như bình thường, nhưng trên một người béo phì như Đoạn Mi mà dùng đến, thật khiến cho người ta có cảm giác không thể tưởng tượng nổi.

Hai người này ra chiêu thực tùy ý, bởi vì không thể làm bị thương Cơ Ngữ Yên, cho nên, ý định của hai người là làm cho Cơ Ngữ Yên tiêu hao hết toàn bộ năng lượng, sau đó mới thực ra tay bắt sống nàng.

Về phần đám đệ tử Băng Tuyết Môn kia, bọn họ hoàn toàn không có để vào mắt.

Ba người cứ như vậy quấn lấy nhau, cũng không có sử xuất ra chiêu thức kinh thiên động địa gì. Cái loại chiêu thức đó cố nhiên làm cho người ta sợ hãi, nhưng tiêu hao năng lượng cũng rất lớn.

Đoạn Mi cùng Hoàng Sơn Dương thì không muốn dùng, còn Cơ Ngữ Yên thì lại là không dám dùng.

Đánh qua đánh lại một hồi, bỗng nhiên Đoạn Mi nhìn thấy bên kia một người nằm trên cáng, không khỏi trêu đùa:

- Ta tưởng vì sao. Cơ chưởng môn muốn chạy, hóa ra còn nuôi một gã trai tơ đây!

Hoàng Sơn Dương xoay chuyển tròng mắt, cười nói:

- Vậy ta phải đi giết hắn!

Thinhbobo

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

——oo0oo——

530. Chương 534: Bị Bắt!

Hai người Đoạn Mi và Hoàng Sơn Dương thật ra hoàn toàn không biết người nằm trên cáng là ai, có thể chỉ là một tên đệ tử Băng Tuyết Môn,. bị thương hành động không tiện, được cáng đi cũng thực bình thường. Nên hắn nói như vậy không ngoài mục đích để chọc giận Cơ Ngữ Yên mà thôi.

Hai người này không gì khác chỉ muốn chọc giận Cơ Ngữ Yên, để nàng tiêu hao nhanh hơn một chút mà thôi.

Nhưng không nghĩ rằng, Cơ Ngữ Yên đột nhiên nổi giận đùng đùng, cắn răng một cái, tung ra một chưởng hỏa quang, hung hăng đánh về phía Đoạn Mi.

Đoạn Mi "ái chà" một tiếng, vội vàng tránh đi, trên mặt băng tuyết trắng xóa, phát ra một tiếng ầm vang dội bị đánh thành một cái hố thật sâu.

Hoàng Sơn Dương cùng Đoạn Mi liếc nhìn nhau một cái, đều từ trong mắt đối phương nhìn thấy "cơ hội đây rồi".

Cơ Ngữ Yên chung quy vẫn là lộ ra có hơi non nớt, tuổi trẻ thiếu lịch duyệt, ở thời điểm này liền làm cho nàng rơi vào thế hạ phong. Vô tình rơi vào bẫy của địch nhân.

Nếu đổi là loại người như Tây Qua hay Tần Lập, thì hoàn toàn sẽ không thèm để ý bọn chúng nói cái gì, hơn nữa có cơ hội ám toán, liền ám toán bọn chúng, tuyệt sẽ không bị ảnh hưởng gì với lời nói của chúng.

Tây Qua vẻ mặt đầy lo lắng, không kịp nhắc nhở, cũng không có biện pháp nhắc nhở.

Chỉ thấy thân mình Hoàng Sơn Dương chợt lóe, trực tiếp vọt tới phía Tần Lập, tùy ý vung tay lên, liền đánh bay mấy người bên Tần Lập, sau đó rơi xuống bên cạnh Tần Lập, cười lớn nói:

- Cơ chưởng môn! Nếu ngươi còn không dừng tay, ta sẽ giết tiểu tình nhân này của ngươi!

Lúc này Cơ Ngữ Yên cũng biết mình phạm sai lầm rồi, nhưng đã quá muộn, thấy Hoàng Sơn Dương tới gần bên Tần Lập, trong lòng chấn động mạnh, quát lớn:

- Buông hắn ra!

Vốn Đoạn Mi còn định thừa cơ hội này đánh lén Cơ Ngữ Yên, ngược lại không nóng nảy nữa. Bởi vì Cơ Ngữ Yên này là người Thánh Hoàng chỉ đích danh muốn lấy, một khi làm ra chút thương thế gì, làm cho khối ngọc hoàn mỹ kia xuất hiện một chút tỳ vết thì có trời biết Thánh Hoàng có thể trách bọn họ hay không.

Nếu có thể làm cho Cơ Ngữ Yên cam tâm tình nguyện theo chân bọn họ trở về, vậy chẳng phải là tốt hơn sao?

Đây cũng là chỗ non nớt của Cơ Ngữ Yên, nếu đổi là một người có kinh nghiệm phong phú, biết đổi phương có điều cố kỵ, khẳng định sẽ không quản tới phòng vệ mà điên cuồng công kích. Như vậy, cho dù lấy một địch hai cũng sẽ không nhanh như vậy liền rơi xuống hạ phong, thậm chí còn bị người ta áp chế.

Tây Qua thầm than một tiếng, thầm nghĩ: "Cái này hỏng bét, công tử còn chưa tỉnh lại, lịch duyệt kinh nghiệm của sư phụ quả thực rất kém…"

- Nếu muốn ta thả hắn? Rất đơn giản ha ha ha! Chỉ cần ngươi ngoan ngoãn theo chúng ta quay về lĩnh vực Thánh Hoàng, chúng ta khẳng định sẽ không làm thương tổn hắn.

Hoàng Sơn Dương vuốt chòm râu dê, vênh váo đắc ý nói.

Lúc này Đoạn Mi cũng tới gần bên Tần Lập, chậc chậc lưỡi tán dương:

- Khó trách Cơ chưởng môn quan tâm tới người này như vậy, tướng mạo thật đúng là anh tuấn!

Cơ Ngữ Yên vừa định lên tiếng nói lại bị Tây Qua chặn lại. Bị người ta áp chế, đã thành định cục, nhưng tuyệt đối không thể để hai người này phát hiện thân phận thực sự của Tần Lập, không thể để bọn chúng dồn chú ý vào trên người Tần Lập, cứ để đến lúc Tần Lập tỉnh lại, thừa dịp hai người này không chuẩn bị, còn có thể có cơ hội phản kích.

Cho nên, Tây Qua làm vẻ mặt phẫn nộ nói:

- Sư phụ! Đại sư huynh trước khi bị thương đã có nói qua, không cần bởi vì hắn mà làm chậm trễ toàn bộ Băng Tuyết Môn chúng ta, đừng để hắn biến thành trói buộc. Nếu hắn biết bởi vì hắn sư phụ mới bị người ta áp chế, cho dù tỉnh lại nhất định hắn cũng tự sát!

Tần Lập nằm ở trên cáng, bị rơi vào trong thống khổ cực độ, hắn cổ sức muốn xung phá mọi trói buộc thoát ra, nhưng không có cách nào, cỗ năng lượng mạnh mẽ đó vẫn còn lại hơn một nửa. Nếu hiện tại cố gượng ép đột phá loại cảnh giới này thì chỉ có một kết quả, đó chính là tử vong.

Cho nên, hiện tại điều duy nhất Tần Lập cần chính là thời gian.

Nghe Tây Qua vừa nói như vậy, Tần Lập thầm khen trong lòng. Không hổ là tên tiểu tử từ nhỏ đã xuất thân tại khu dân nghèo hỗn tạp, đầu óc chuyển biến quả là nhanh. Khỏi cần nói, Tây Qua vừa nói ra lời này, trên cơ bản sẽ đánh tan mối nghi ngờ của hai người này đối với mình.

Cơ Ngữ Yên kinh nghiệm lịch duyệt rất kém cỏi, nhưng cũng là người thông minh. Tây Qua vừa nói ra, nàng làm sao còn có thể không rõ ý tứ của Tây Qua, vì thế, Cơ Ngữ Yên làm ra vẻ mặt bi thương nói:

- Không được! Các ngươi đều là hài tử của ta, ta không có khả năng trơ mắt nhìn hắn bị người khác giết chết! Hơn nữa, hắn là đệ tử có tiềm năng nhất của Băng Tuyết Môn, ta không thể để hắn bị người ta giết!

Đừng nói Đoạn Mi cùng Hoàng Sơn Dương này vừa nghe, thật đúng là hoàn toàn tin tưởng. Mà còn vì Cơ Ngữ Yên vừa rồi biểu hiện thực non nớt, không có một chút phong phú gì về kinh nghiệm và lịch duyệt giang hồ.

Người như vậy căn bản là không biết làm thế nào để gạt người.

Hơn nữa, theo tin tức truyền về của cơ sở ngầm tại Cơ gia bên kia, cũng đích xác đề cập tới: thời điểm Cơ Ngữ Yên quay về Cơ gia, từng dẫn theo một người tuổi còn trẻ. Nhưng bởi vì tên nằm vùng kia thân phận địa vị không cao, hơn nữa chuyện xảy ra tại Cơ gia cốc ngày hôm đó, bị liệt vào chuyện cơ mật cao độ. Cho nên, ngay cả Thánh Hoàng bên này cũng đều cho rằng là người của Cơ gia ra tay, mới giết chết Lý Tư, hoàn toàn không có người nào hoài nghi đến Tần Lập.

Bởi vậy, Hoàng Sơn Dương cùng Đoạn Mi hai lão già này dù có lão luyện từng trải mấy đi nữa, cứ như vậy bị một tên tiểu tử đầu xanh, cùng một tiểu nha đầu non nớt, qua mặt lừa cho một vố.

- Cơ chưởng môn! Ngươi quả thật là người bao che khuyết! Ngươi yên tâm, chúng ta cũng là phụng mệnh làm việc. Hà hà! Chỉ cần ngươi thành thành thật thật theo chúng ta trở về, tên đệ tử thiên phú này của ngươi, cùng với bọn kia…

Đoạn Mi vẻ mặt tươi cười, chỉ vào đám nữ đệ tử Băng Tuyết Môn:

- Ta cam đoan đều sẽ bình yên vô sự!

Hai mắt Cơ Ngữ Yên bắn ra hai tia sáng lạnh như băng, lạnh lùng nhìn Đoạn Mi nói:

- Đệ tử của ta tới lĩnh vực Thánh Hoàng, cũng phải theo ta cùng một chỗ! Nếu bị ta biết, tên đệ tử nào bị các ngươi khi dễ, ta có chết cũng sẽ giết chết ngươi!

Đoạn Mi nhíu nhíu hai hàng lông mày ngắn ngủn, thầm nghĩ: "Chính bản thân ngươi đã khó giữ an toàn, còn cố tình lo cho người khác? Ngươi tưởng Thánh Hoàng sẽ xem ngươi là gì chứ? Là làm đỉnh lô… đỉnh lô cảnh giới Lôi Kiếp… Chậc chậc, lão nhân gia thật xa xỉ! Dùng không được bao lâu, ngươi sẽ bị hút khô toàn thân công lực, biến thành một phế nhân! Đến lúc đó, đám đệ tử của ngươi này, còn không phải của chúng ta à?"

Tuy nhiên loại câu nói này, hiện tại Đoạn Mi tuyệt đối sẽ không nói ra. Chỉ cần có thể mang Cơ Ngữ Yên trở về lĩnh vực Thánh Hoàng, nhiệm vụ của chúng coi như đã hoàn thành.

- Yên tâm đi! Lúc trước chúng ta nói chẳng qua đều là đùa giỡn. Cơ chưởng môn! Chúng ta là ai? Chúng ta có thân phận như vậy sao có thể thiếu nữ nhân chứ?

Hoàng Sơn Dương làm ra vẻ mặt chân thành tươi cười, nhìn Cơ Ngữ Yên, trong lòng lại nói thầm: "Tuy nhiên nữ đệ tử Băng Tuyết Môn quả thực rất xuất sắc, ngược lại chính là món ưa thích nhất của bọn ta!"

Cơ Ngữ Yên than nhẹ một tiếng, nói:

- Được rồi! Ta quay về với các ngươi! Tuy nhiên, các ngươi thả đám đệ tử của ta đi!

Cơ Ngữ Yên cũng không ngốc, nàng kinh nghiệm không đủ, nhưng không có nghĩa là nàng nhìn không ra người tốt người xấu, hai người Hoàng Sơn Dương, Đoạn Mi này, vừa thấy là biết thuộc loại cao thủ thiếu đạo đức, không có danh dự gì đáng nói! Đàm phán với hạng người như thế, cho dù thỏa thuận tốt rồi, cũng không có gì bảo đảm.

- Điều đó không được! Vạn nhất bọn họ đều chạy, ngươi tự sát, chúng ta làm sao bây giờ?

Hoàng Sơn Dương xem thường vừa nhướng mắt vừa vuốt chòm râu dê, quả quyết cự tuyệt.

Cơ Ngữ Yên cố nén lửa giận trong lòng, nói:

- Êm đẹp như vậy ta vì cái gì phải tự sát?

- Ha ha! Cơ chưởng môn! Tuy rằng ngươi coi như là đứng đầu một phái, nhưng ở trong mắt chúng ta, kỳ thật ngươi cũng chính là một con nhóc mà thôi, nếu muốn dở trò bịp bợm ở trước mặt chúng ta, ngươi còn hơi non nớt. Chiêu này của ngươi, mấy ngàn năm trước hai ca ca chúng ta đã dùng qua không biết bao nhiêu lần rồi. Cho nên, cũng không cần nói gì thêm nữa, ngoan ngoãn theo chúng ta đi. Chúng ta cam đoan các ngươi an toàn suốt đoạn đường này, về tới lĩnh vực Thánh Hoàng rồi, có yêu cầu gì, ngươi tự mình nói với Thánh Hoàng, nếu lão nhân gia đáp ứng chúng ta cũng không dám không tuân theo?

Đoạn Mi nói một hơi, nói khiến Cơ Ngữ Yên tức giận không thôi nhưng cũng không có gì để phản bác. Nghĩ lại cũng đúng, trước khi gặp mặt Thánh Hoàng, hai người bọn họ hẳn cũng không dám làm gì các đệ tử của mình. Vì thế nàng gật gật đầu cam chịu.

Đoàn người, lại đổi phương hướng, đi về lĩnh vực Thánh Hoàng thần bí ở trung tâm khu Băng Tuyết Cực Hàn.

Trên đường đi Cơ Ngữ Yên trở nên trầm mặc ít lời, mặc cho Tây Qua, Cơ Như Nguyệt, Cơ Như Băng tìm mọi cách an ủi. Cơ Ngữ Yên cũng đều không nói một câu nào.

Nàng đang tự trách mình.

Đang không ngừng tự trách, trong lòng không ngừng nghĩ lại chuyện đã qua: rốt cuộc vì sao diễn biến thành cục diện hiện tại thế này? Vì sao khi ở bên Tần Lập, dường như hết thảy khó khăn, liền cũng không còn khó khăn nữa, mà hiện tại Tần Lập hôn mê bất tỉnh; còn lại một mình nàng, liền trở nên khó khăn mọi bề? Hơn nữa nàng có cảm giác toàn bộ Băng Tuyết Môn, dường như đang bị mình dẫn dắt đi từng bước vào tuyệt lộ.

Chẳng lẽ, mình thật sự không thích hợp làm một chưởng môn một phái hay sao? Cơ Ngữ Yên trầm mặc suy nghĩ.

Kỳ thật không trách nàng nghĩ như vậy, bởi vì ngay cả Tây Qua xem ra đều vững chắc hơn rất nhiều so với nàng, bất kể là kinh nghiệm hay lịch duyệt, nàng thật giống như một đứa nhỏ.

- Tây Qua! Từ nay trở đi, ngươi chính là môn chủ Băng Tuyết Môn! Về sau, tất cả chuyện của Băng Tuyết Môn đều giao cho ngươi! Sư phụ… không hề thích hợp đảm nhiệm vị trí môn chủ này.

Đây là Cơ Ngữ Yên mở miệng nói câu đầu tiên trong ba ngày qua.

Tây Qua, Cơ Như Nguyệt cùng đám người Cơ Như Băng, đầu tiên là sửng sốt một chút, ngay lập tức Tây Qua lắc đầu cự tuyệt nói:

- Sư phụ! Băng Tuyết Môn không rời khỏi ngài! Ta không thể đáp ứng!

- Đứa nhỏ ngốc này! Một ngày nào đó sư phụ cũng phải rời đi! Thực lực của ngươi tuy rằng hơi kém một chút, nhưng sư phụ tin tưởng ngươi sẽ trở nên mạnh. Hơn nữa, một môn phái cường thịnh, cũng không phải là hoàn toàn quyết định do vũ lực mạnh yếu, sư phụ không thích hợp làm môn chủ.

Cơ Ngữ Yên nói với giọng bình thản, tựa như đang nói về chuyện của người khác.

Tây Qua khổ sở trong lòng, nhưng vẫn khuyên nhủ:

- Sư phụ! Ta hiểu ngài đang tự trách mình, nhưng không phải mỗi người sinh ra liền có được kinh nghiệm cùng lịch duyệt phong phú, mà điều này cần thời gian, cũng cần phải đích thân trải nghiệm. Bất kể như thế nào, Băng Tuyết Môn cũng không tách rời sư phụ.

Cơ Ngữ Yên vẫn lắc đầu nói:

- Không cần nói nữa, ta đã quyết định rồi! Trước đây có lẽ sẽ có cơ hội như vậy, tuy nhiên hiện tại cơ hội này mất rồi! Tây Qua! Nếu có cơ hội hãy mang theo Băng Tuyết Môn xa chạy cao bay, rời khỏi chốn thị phi này! Nếu không có cơ hội nhất định cũng phải tận lực, bảo đảm an toàn cho đám huynh đệ tỷ muội của ngươi này.

Cơ Ngữ Yên nói xong, nhìn Tần Lập nằm trên cáng, nỗi lòng thoáng chốc trở nên mềm nhũn đi, thầm nghĩ trong lòng: "Tần Lập! Mặc kệ như thế nào, ta cũng sẽ làm cho ngươi sống thật hạnh phúc."

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

——oo0oo——

531. Chương 535: Huyền Không Đảo Lĩnh Vực Thánh Hoàng!

Lĩnh vực Thánh Hoàng, ngàn vạn năm qua, là địa phương thần bí nhất Băng Tuyết Cực Hàn, nơi này trừ người của Thánh Hoàng nhất mạch, những người khác đều chỉ có thể vào không thể ra.

Cho nên, từ thời Thái Cổ đến nay, gần như không có bất cứ tin tức gì về lĩnh vực Thánh Hoàng có thể truyền ra ngoài. Bởi vậy, lời đồn đãi về lĩnh vực Thánh Hoàng có rất nhiều, nhưng không có người nào có thể cam đoan, lời đồn này là sự thật.

Cơ Ngữ Yên đương nhiên cũng biết điều đó, nàng biết rằng đi vào lĩnh vực Thánh Hoàng, có muốn ra ngoài, chỉ sợ là muôn vàn khó khăn.

Nửa tháng sau, những ngày cuối năm này, đoàn người bọn họ rốt cục đi vào phạm vi bên ngoài lĩnh vực Thánh Hoàng.

Nơi này, đã có người của Thánh Hoàng nhất mạch, cho nên, đoàn người được ngồi trên xe trượt tuyết có huy hiệu Thánh Hoàng, dĩ nhiên tốc độ nhanh hơn.

Các đệ tử Băng Tuyết Môn, mấy ngày gần đây tất cả đều rơi vào trầm mặc, ngay cả Tây Qua đều rất ít nói chuyện, chỉ là có đôi khi ánh mắt lóe lên, không biết đang suy nghĩ điều gi.

Cơ Ngữ Yên lại tự mình ngồi bên Tần Lập, nàng đã cảm giác được cỗ năng lượng mãnh liệt mênh mông trong cơ thể Tần Lập, dường như... đã hoàn toàn ổn định lại rồi.

Nhưng Tần Lập vẫn không có dấu hiệu sắp tỉnh lại. Cơ Ngữ Yên trông chờ Tần Lập có thể sớm một chút tỉnh lại. Hiện tại gần như nàng đã ký thác toàn bộ mọi hy vọng trên người Tần Lập.

Sau khi đi vào lĩnh vực Thánh Hoàng, Đoạn Mi cùng Hoàng Sơn Dương, cùng trở nên nghiêm túc đứng đắn hẳn lên. Nhìn ra được hai người ở lĩnh vực Thánh Hoàng này địa vị không thấp, gần như mọi người nhìn thấy bọn họ đều đứng lại thi lễ, mà hai người phần lớn đều chỉ thản nhiên gật gật đầu, sau đó rời đi, mà trên mặt những người đó cũng không có biểu hiện bất mãn chút nào.

Mấy ngày nay Cơ Ngữ Yên luôn luôn yên lặng chú tâm quan sát tất cả tình huống, mặc kệ có thể còn sống bao lâu, nàng cũng muốn mình không ngốc như trước nữa.

Mấy ngày này, tự bản thân nàng đã hoàn toàn nghĩ thông suốt, mình sai ở điểm nào, nếu sau này gặp phải chuyện như vậy, nàng dám cam đoan, tuyệt sẽ không phải là kết cục như hiện giờ.

Chỉ có điều còn có tiếp theo hay không, chính Cơ Ngữ Yên cũng không biết.

Tần Lập thì sao? Kỳ thật hiện tại Tần Lập đã hấp thu được toàn bộ năng lượng trong cơ thể, Đan Nguyên Anh Hóa của hắn, hiện giờ sớm đã cường đại đến không thể tưởng tượng.

Còn thiếu chút xíu nữa thì đạt tới Lôi Kiếp.

Một chút xíu này cũng không phải là về tích lũy năng lượng, năng lượng tích lũy trong cơ thể Tần Lập sớm đã đạt tới trình độ đột phá. Tần Lập còn thiếu chính là ngộ đạo.

Nếu muốn từ cảnh giới Đan Nguyên Anh Hóa tăng lên tới cảnh giới Lôi Kiếp, thì lĩnh ngộ đối với thiên đạo, đổi với ngũ hành thiên nhiên, ắt không thể thiếu. Có lẽ các võ giả cảnh giới Lôi Kiếp khác, lĩnh ngộ đều chỉ là một loại trong đó, tỷ như nói hỏa, tỷ như nói thủy, tỷ như nói thổ.

Tùy tiện lĩnh ngộ một loại pháp tắc của ngũ hành, đều có thể đủ để đột phá đến cảnh giới Lôi Kiếp, mà thực sự có loại thiên tài siêu cấp như thế sẽ trực tiếp lĩnh ngộ thiên đạo. Người như vậy là rất có hi vọng tiến vào cảnh giới Lôi Kiếp, còn có thể đột phá đến một tầng rất cao, cũng chính là cảnh giới Địa Tiên.

Kỳ thật tới cảnh giới này rồi, trên cơ bản so với mọi người, cũng chính là thiên phú.

Mà Tần Lập, Tử Khí Quyết của hắn hấp thu chính là tinh hoa của ngũ hành. Cho nên, đối với ngũ hành thiên nhiên. Tần Lập là muốn lĩnh ngộ, về phần chiến kỹ Cửu Thiên Thập Địa Duy Ngã Độc Tôn, hiện giờ Tần Lập đã đạt tới cảnh giới đổi máu huyết, thân thể gần như là kim cương bất hoại, nhưng cảnh giới tầng thứ sáu: tinh thần hóa thật, thì cần có điều lĩnh ngộ về thiên đạo.

Hiện tại Tần Lặp lĩnh ngộ về ngũ hành thiên nhiên, đã đạt tới một mức độ rất cao thâm. Ít nhất, đột phá đến cảnh giới Lôi Kiếp không có vấn đề gì.

Nhưng lĩnh ngộ về thiên đạo, cũng là còn kém một chút như vậy.

Nơi này, đã là lĩnh vực Thánh Hoàng. Tần Lập thực có tin tưởng dưới tập kích bất ngờ, có thể nháy mắt đánh chết một trong hai người Đoạn Mi cùng Hoàng Sơn Dương, nhưng không có nắm chắc đồng thòi đánh chết cả hai.

Đối với hai người này Tần Lập sớm nổi sát tâm, biết cả hai tên cũng không phải là hạng người tốt lành gì, ngay cả những người sinh ra bên trong lĩnh vực Thánh Hoàng, cũng đồng dạng không ai là người tốt.

Nhưng nếu đã đến nơi đây, Tần Lập quyết định tốt hơn là tạm thời quan sát một chút rồi tính sau. Nếu hắn muốn tỉnh lại, tùy thời đều có thể, nhưng nếu muốn từ trong này mang theo tất cả mọi người cùng đi, đó cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Ít nhất, mấy ngày qua Tần Lập đã khôi phục lại, thần thức của hắn so với trước kia mạnh hơn rất nhiều. Hắn cảm nhận được trên đường đi âm thầm ẩn nấp rất nhiều cao thủ sâu không lường được.

Cho nên, Tần Lập thậm chí không dám nói cho Cơ Ngữ Yên biết, hắn sợ cô nàng này thiếu kiên nhẫn, lại làm lộ ra, lúc đó có thể thật sự nguy hiểm. Cho dù hai người bọn họ có thể chạy thoát, nhưng đám người Tây Qua tất nhiên sẽ bị giữ lại chỗ này.

Kết quả này, không phải Tần Lập muốn nhìn thấy.

Cho nên, Tần Lập cùng lúc hấp thu kế thừa ký ức của Hô Diên Bác, cùng lúc căn cứ vào đó lĩnh ngộ pháp tắc thiên đạo, thời gian cứ như vậy từng ngày từng ngày trôi qua.

Rốt cục, bọn họ xuyên qua một cái kết giới thập phần cường đại, sau đó đi vào một địa phương… khiến mọi người đều trợn mắt há hốc mồm nhìn.

Một dãy ngọn núi san sát thật lớn, treo trên không trung, nhưng lại đang không ngừng chậm rãi di động, khí thể trên bầu trời bay tới, vờn quanh trong đó, nhìn qua giống như là chốn thần tiên.

Ngọn núi kia đủ loại kiểu dáng, có dãy núi hình thoi, có hình tam giác bình thường, cũng có hình tam giác ngược, còn có núi đá, phía trên toàn bộ đều là rừng đá… đủ loại kỳ hình dị trạng, làm cho người ta có cảm giác như đi vào một thế giới thần thoại.

Những dãy núi treo ở không trung này, có cao có thấp, cao nhất cách mặt đất chừng mấy ngàn thước; thấp nhất cách mặt đất cũng tới mấy trăm thước.

- Hoan nghênh đến Huyền Không Đảo!

Hoàng Sơn Dương nhìn đám đệ tử Băng Tuyết Môn kinh ngạc trợn mắt há hốc mồm, trong mắt hắn hiện lên một chút ý cười: “Chính mình năm đó vừa mới đi vào nơi này, nhìn thấy cảnh tượng này, lúc đó chẳng phải cũng là vẻ mặt này sao?”

Các người Thánh Hoàng nhất mạch khác nhìn thấy vẻ mặt dại ra của đám người xa lạ này, đều thầm bĩu môi: “Một đám quê mùa không có kiến thức!”

- Huyền Không Đảo? Nơi này… nơi này chính là lĩnh vực Thánh Hoàng?

Cơ Ngữ Yên không kìm nổi hỏi, bởi vì trong lòng của nàng, đột nhiên hiện lên tư liệu Thiên Huyền Thảo Tần Lặp nói qua: “Thiên Huyền Thảo, cao một thước, phiến lá giống như kiếm lan, nở hoa như hoa cúc, hoa nở ba ngày tức héo tàn, sinh trưởng ở địa phương phi thiên phi địa phi hà phi hải.”

Phi thiên, phi địa, phi hà, phi hải…

Trước mắt, hòn đảo nhỏ treo trên không trung vượt qua sức tưởng tượng này, có phải là nơi sinh trưởng của Thiên Huyền Thảo hay không?

Trong nháy mắt này trong lòng Tần Lặp cũng đang nghĩ tới khả năng này, không khỏi cảm thấy vài phần ngạc nhiên và vui mừng. Tục ngữ nói không vào hang cọp sao bắt được cọp con?

Lĩnh vực Thánh Hoàng, đối với đám người Tần Lập, Cơ Ngữ Yên, chân chính là đầm rồng hang hổ. Nhưng mà, địa phương này thật rất có thể là chỗ sinh trưởng của Thiên Huyền Thảo.

Càn Khôn Tái Sinh Tạo Hóa Đan không chỉ riêng có thể chữa khỏi bệnh của Tây Qua, mà đây là một loại đan dược có thể nói là Thần cấp: cho dù là người thiên phú bình thường, sau khi dùng loại đan dược này, cũng có thể trọng tố kinh mạch biến thành thiên tài siêu cấp.

Điều này có ý nghĩa thế nào, không cần phải nói ai nấy cũng đều biết.

Cơ Ngữ Yên dù kinh ngạc, nhưng không biểu hiện ra ngoài một chút dấu vết gì, ở trong mắt Hoàng Sơn Dương cùng Đoạn Mi thấy giống như là ngạc nhiên và thán phục chỗ thần kỳ của địa phương này mà thôi.

Hoàng Sơn Dương và Đoạn Mi mang theo nhóm người Băng Tuyết Môn, đi vào phía dưới một dãy núi phạm vi hơn cả ngàn thước. Không bao lâu, từ trên núi hạ xuống một cái thùng gỗ cột bằng bốn sợi dây thừng thô to cỡ cánh tay, có thể chứa hai ba chục người trong đó.

Hoàng Sơn Dương cùng Đoạn Mi cản phía sau, để đám người Băng Tuyết Môn phía trước từng nhóm từng nhóm leo vào trong thùng gỗ.

Ngọn núi ở trên cao như vậy, nếu không có thứ này, người bình thường tuyệt đối không thể bay lên được. Hơn nữa nơi này dường như là cấm phi hành, bởi vì mọi người thấy những ngọn núi treo trên không trung ở xa xa, không ngừng có loại thừng này buông xuống kéo lên.

Cuối cùng, Hoàng Sơn Dương, Đoạn Mi mới cùng đám người Tần Lập, Cơ Ngữ Yên leo lên thùng gỗ. Thùng gỗ chậm rãi bay lên, mặc dù thân bị giam cầm, nhưng tất cả đám người Băng Tuyết Môn đều cảm nhận được một loại thể nghiệm hoàn toàn mới, trước nay chưa từng có.

Ngay cả Cơ Ngữ Yên cũng có chút tò mò nhìn bốn phương tám hướng, những dãy núi lơ lửng trên không trung nổi tiếp kéo dài.

Hoàng Sơn Dương ở một bên cười nói:

- Địa phương này ai mới đến đều như thế! Đều rất ngạc nhiên, trên đời này làm sao có thể có địa phương nào giống như nơi đây. Cho nên, ta tin rằng không cần tới bao lâu, các ngươi liền sẽ ưa thích nơi này. Đến lúc đó, có cho các ngươi rời đi, các ngươi cũng không còn muốn chạy đi nữa!

Cơ Ngữ Yên thản nhiên cười, nói:

- Một chỗ rất đẹp! Đáng tiếc…

- Đáng tiếc cái gì?

Hoàng Sơn Dương hỏi.

- Đáng tiếc lại sinh sống ở đây một đám súc sinh!

Cơ Ngữ Yên nói xong, nở nụ cười tươi xinh như hoa nở rộ.

Những lời này khiến Hoàng Sơn Dương nổi giận thiếu chút nữa tắt thở, nhưng thấy nụ cười của Cơ Ngữ Yên, hắn không kìm nổi lại thất thần ngẩn ra ở nơi đó.

Chờ đến lúc hắn và Đoạn Mi phục hồi tinh thần lại, thì Cơ Ngữ Yên đã quay mặt qua một bên, căn bản không thèm liếc mắt nhìn bọn hắn một cái.

Chọc tức cho Đoạn Mi, Hoàng Sơn Dương giận đến sôi lên, không nghĩ tới gần đến lúc cuối cùng, còn bị nữ nhân này hung hăng mắng cho một câu, Hoàng Sơn Dương cười lạnh nói:

- Cứ mắng chửi đi, mắng tùy tiện đi! Tới nơi này rồi, ngươi cũng chỉ có thể thoải mái thống khoái cái miệng của ngươi, không tới bao lâu, ngươi sẽ hoài niệm đoạn lộ trình này!

Đoạn Mi ho nhẹ một tiếng, đưa mắt ra hiệu cho Hoàng Sơn Dương, ra ý bảo đã tới đây rồi, cần gì phải gây chuyện?

Hoàng Sơn Dương hừ lạnh một tiếng, cũng không thèm nói gì.

Sau khi lên tới phía trên, có người của lĩnh vực Thánh Hoàng canh giữ, nhìn thấy Hoàng Sơn Dương, Đoạn Mi đều khom mình thi lễ.

Hoàng Sơn Dương thản nhiên nói:

- Tốt lắm! Dẫn bọn họ đi nghỉ ngơi đi, đi đường dài mệt nhọc, phải hầu hạ cho chu đáo! Xảy ra sai lầm là hỏi tội các ngươi đó!

- Tuân lệnh!

Mấy người này đều thập phần cung kính hồi đáp.

Đoạn Mi nói:

- Nhớ kỹ, không được để bất cứ người nào rời nơi này!

- Tuân lệnh!

Hoàng Sơn Dương, Đoạn Mi cuối cùng nhìn thoáng qua mọi người. Đoạn Mi ngoài cười nhưng trong không cười nói:

- Chư vị ở chỗ này chờ hưởng phúc đi! Nơi này, so với chỗ Băng Tuyết Môn các ngươi đúng là trên trời dưới đất!

- Ha ha! Đúng rồi, các ngươi sẽ hoài niệm hai chúng ta suốt dọc đường nhân từ!

Vừa mới bị Cơ Ngữ Yên mắng một câu, Hoàng Sơn Dương tâm tình rất không tốt, nhưng dù sao đã tới địa phương này, cũng hoàn toàn không sợ bọn họ có thể chạy trốn.

Lúc này, Tần Lập vẫn nằm trên cáng, đột nhiên khẽ nhúc nhích một cái.

Lập tức, ánh mắt mọi người đều tập trung trên người Tần Lập.

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

——oo0oo——

532. Chương 536: Chuẩn Bị!

Hoàng Sơn Dương tặc lưỡi thành tiếng, châm chọc nói:

- Tiểu tử này thật là biết hưởng phúc. Một đường đi gần một tháng đều giống như một người chết, đến nơi thì lại tỉnh lại.

Ở trong mắt Hoàng Sơn Dương, Tần Lập chỉ là một đệ tử của Băng Tuyết Môn mà thôi thực lực mạnh cũng chả đến đâu cả. Băng Tuyết Môn mới thành lập bao nhiêu năm? Một môn phái khoảng trăm năm có thể ra một võ giả cảnh giới Phá Toái Hư Không đã xem như thành tựu rất cao rồi.

Hơn nữa, dọc theo đường đi Hoàng Sơn Dương thực cảnh giác dùng thần thức nhiều lần tra xét Tần Lập, từ năng lượng dao động bên người hắn phản xạ lại nhiều nhất cũng chỉ là giữa Phá Toái Hư Không và Đan Nguyên Anh Hóa, điều này kỳ thật đã khiến cho Hoàng Sơn Dương thực kinh ngạc, đồng thời cũng tự cho là hiểu được vì sao Cơ Ngữ Yên che chở người trẻ tuổi bị thương này như vậy.

Nếu người trẻ tuổi này không phải là loại lão quái vật tu luyện hơn ngàn năm có thuật trú nhan, vậy cũng xứng đáng là một thiên tài.

Hoàng Sơn Dương nói xong, cười lạnh vài tiếng lại nói tiếp:

- Đáng tiếc a đáng tiếc. Nửa chết nửa sống, ha ha, chúng ta đi thôi!

Đoạn Mi cũng đối với Tần Lập lúc này tỉnh lại có chút ngạc nhiên, tuy nhiên hắn đồng dạng không coi người thanh niên này ra gì, ý của hắn cũng tương tự với Hoàng Sơn Dương.

Hai người mặc kệ mọi người của Băng Tuyết Môn trợn mắt nhìn, lại ngồi vào giỏ gỗ, xuống núi bỏ đi.

Bên này có người của Thánh Hoàng lĩnh vực, đưa đoàn người Băng Tuyết Môn vào một trang viên rất lớn, mọi người thấy trên mặt đất phía xa xa còn có không ít người đang làm việc. Chắc rằng trên ngọn núi này đều là một số người không có địa vị gì.

Sau đó thái độ của đám người nơi đây đối xử với đoàn người Cơ Ngữ Yên cũng nói rõ điểm này, bởi vì người nơi này đối với bọn họ đều hết sức khách khí, hơn nữa bộ dạng nhìn qua rất cẩn thận, coi đoàn người bọn họ đều như là khách quý.

Tuy nhiên lúc này Cơ Ngữ Yên lại căn bản không để ý nhiều như vậy, cho người trực tiếp đưa Tần Lập vào trong phòng, đóng kín cửa, để cho đệ tử trông ở ngoài không cho bất kỳ người nào tiến vào. Nhìn Tần Lập hai mắt vẫn nhắm nghiền như trước, giọng nàng mềm nhẹ, còn mang theo một tia run rẩy.

- Tần Lập. Ngươi… ngươi tỉnh rồi?

Tần Lập không mở mắt nhưng khóe miệng lại hiện lên một tia ý cười nhàn nhạt.

- A!

Cơ Ngữ Yên phát ra một tiếng kinh hô ngắn ngủi, sau đó đưa tay bụm miệng, si ngốc nhìn Tần Lập lộ ra nụ cười. Nước mắt như một chuỗi hạt châu, không kìm nổi rơi xuống.

Tiếp theo, Cơ Ngữ Yên ngồi ở trên giường trực tiếp nhào vào trong lòng Tần Lập, ghé vào ngực Tần Lập, nghẹn ngào nói:

- Ngươi cuối cùng tỉnh lại… cuối cùng cũng tỉnh lại rồi!

Tần Lập vươn tay, khẽ vỗ về sau lưng Cơ Ngữ Yên, trầm giọng nói:

- Ngữ Yên, mấy ngày này, nàng chịu khổ rồi.

- Không… không khổ, một chút cũng không khổ. Đều là ta không tốt mới làm đưa môn phái vào trong nguy nan. Tần Lập, xin lỗi, ta liên lụy ngươi.

Cơ Ngữ Yên ngẩng đầu, hai mắt đẫm lệ mông lung nhìn Tần Lập.

- Ha ha. Cũng không thể trách nàng, muốn trách, cũng phải trách ta mới đúng. Nếu không bởi vì mang theo ta, các người vốn có thể chạy thoát.

Tần Lập thản nhiên nói.

- A? Chàng đều biết?

Cơ Ngữ Yên hết sức kinh ngạc nhìn Tần Lập, sau đó khuôn mặt dần bao phủ bởi một màu đỏ ửng, như là ráng chiều, có chút không dám nhìn thẳng vào mắt Tần Lập:

- Ngươi… ngươi chừng nào thì khôi phục thần trí?

Tần Lập nhe răng cười, hỏi ngược lại:

- Nàng đoán xem?

- Ta… ta không biết!

Cơ Ngữ Yên mặt như ráng chiều, ấp úng nói sau đó nhanh chuyển đề tài, vẻ mặt sầu lo nói:

- Chúng ta bị mang đến nơi đây, phải như thế nào mới có thể chạy ra?

Tần Lập mỉm cười nói:

- Sợ cái gì, yên tâm đi. Hết thảy có ta đây.

Nói xong, hắn vỗ nhẹ vào vòng eo mềm mại nhỏ nhắn của Cơ Ngữ Yên.

Cơ Ngữ Yên lúc này mới ý thức được mình đang còn ghé vào trên người Tần Lập, mặt ửng đỏ đứng lên, vẻ ngượng ngùng khẽ "ừ" một tiếng, ánh mắt nhìn thẳng Tần Lập lại nhanh dời đi, tim đập không ngừng.

Trong phòng tức thì yên lặng xuống, dần dần hiện ra một bầu không khí mờ ám. Cơ Ngữ Yên có chút bối rối:

- Tần Lập. Ngươi vừa mới tỉnh lại, phải nghỉ ngơi cho tốt. Ta… ta cho người đi làm đồ ăn cho ngươi.

Nói xong, nàng đứng lên, rời khỏi phòng như chạy, ra đến ngoài bị gió lạnh thổi tâm tình Cơ Ngữ Yên mới dần dần bình phục, khôi phục thần sắc bình tĩnh đi ra khỏi tiểu viện.

Tây Qua cùng đám người Cơ Như Nguyệt, Cơ Như Băng lúc này đều canh giữ bên ngoài tiểu viện, thấy Cơ Ngữ Yên đi ra đều xúm lại hỏi thăm tình hình hiện tại của Tần Lập.

Cơ Ngữ Yên mỉm cười nói:

- Yên tâm đi, "hắn" không có việc gì rồi.

Hắn?

Mọi người mờ mịt liếc mắt nhìn nhau. Nếu nơi này vẫn ở môn phái, đám đệ tử Băng Tuyết Môn nhất định sẽ lộ ra nụ cười hiểu ý. Sư phụ vô tình đã không gọi tiếng Tần công tử, mà trực tiếp đổi là "hắn"… Này chẳng phải là, giữa sư phụ cùng Tần công tử…

Tuy nhiên lúc này đệ tử Băng Tuyết Môn cũng không có tâm tình trêu đùa, nhưng nghe nói Tần Lập không có việc gì, vẫn cảm giác được thật cao hứng. Bọn họ tuy rằng không có tin tưởng với Tần Lập mạnh như Cơ Ngữ Yên cùng Tây Qua, nhưng thực lực của Tần Lập bọn họ tận mắt nhìn thấy. Có thể đem một siêu cấp cường giả cảnh giới Lôi Kiếp bức đến mức ngay cả cơ hội tự bạo Đan Nguyên cũng không có, tuyệt đối không phải hạng tẩm thường.

Ít nhất, không phải những người bọn họ có thể so sánh.

Tây Qua tới bên cạnh Cơ Ngữ Yên, nhẹ giọng nói:

- Sư phụ. Vừa rồi ta dò xét nơi này một chút, nơi này vẫn chỉ là bên ngoài của Thánh Hoàng lĩnh vực. Nơi ở lại của Thánh Hoàng, cách nơi này còn rất xa. Những ngọn núi huyền không (lơ lửng trên không) chung quanh nơi này, hơn phân nửa là những người có địa vị bình thường trong phe cánh dòng tộc Thánh Hoàng. Cho nên…

Tây Qua nói đến đây, không nói tiếp nữa, nhưng Cơ Ngữ Yên cũng đã hiểu ý hắn, nhẹ gật đầu ánh mắt lóe lên nói:

- Chuyện này, tất cả mọi người không nên bàn luận, phải cẩn thận tai vách mạch rừng. Trước tiên an tâm ở lại là được, cụ thể, ta lại bàn luận với Tần công tử. Tây Qua, chuyện của Băng Tuyết Môn liền giao cho ngươi.

Tây Qua hơi trầm mặc một chút, rốt cục gật gật đầu. Hắn biết lúc này đã không phải lúc nhún nhường:

- Sư phụ, người yên tâm. Chỉ cần ta còn một hơi, nhất định bảo toàn huynh đệ tỷ muội bên trong môn phái.

Cơ Ngữ Yên gật gật đầu, cho đám người Băng Tuyết Môn đều tản đi nghỉ ngơi. Mấy ngày lặn lội đường xa, cũng đích thật là vất vả. Đám đệ tử Băng Tuyết Môn vẫn đều dựa vào một cỗ tín niệm để chống đỡ, hiện tại đại đa số người đều ở tình trạng kiệt sức. Cho nên, ngày đầu tiên tới nơi Thánh Hoàng lĩnh vực này, trên ngọn núi huyền không này phi thường im lặng.

Bên này người phụ trách phục vụ bọn họ cũng đều phi thường cẩn thận, phục vụ rất chu đáo. Cơ Ngữ Yên cho người ta làm một ít cháo, đích thân đưa tới cho Tần Lập.

Tần Lập hiện tại kỳ thật cũng không có việc gì, đột phá đến cảnh giới Lôi Kiếp cũng chỉ là vấn đề về thời gian. Tần Lập tận lực làm cho mình phát triển cân đối cho nên luôn tại tìm hiểu thiên đạo pháp tắc, mấy ngày nay đã có chút hiệu quả.

Ít nhất ở trong cảm giác của Cơ Ngữ Yên là như vậy. Bởi vì mỗi một lần nàng lại phát hiện trên người Tần Lập có một chút biến hóa, cụ thể là cái gì, nàng cũng không nói nên lời. Nhưng nàng có thể cảm giác được thực lực Tần Lập đang rất nhanh trở nên mạnh mẽ..

Như thế, ba ngày thời gian lặng yên qua đi.

Trong lúc này, Tây Qua làm cho người ngầm hỏi thăm, đều không ai biết hay gặp qua thảo dược dạng như Thiên Huyền Thảo. Tuy nhiên, lại có một hạ nhân từng đi tới nơi ở của Thánh Hoàng nói rằng, ngọn núi huyền không nơi Thánh Hoàng ở lại phi thường khổng lồ, gần như là gấp ngàn lần ngọn núi bọn họ đang ở.

Đó là một ngọn núi khổng lồ, cũng là giống như nơi này, lơ lửng trên không trung. Nghe nói phía sau ngọn núi đó, gieo trồng rất nhiều thiên tài địa bảo, các loại linh dược đều từ nơi đó mà ra.

Ngày thứ tư, Thánh Hoàng rốt cục phái người đến, muốn đón Cơ Ngữ Yên đi qua chuẩn bị một chút, đêm mai thành hôn.

Tuy rằng Cơ Ngữ Yên vẫn luôn chuẩn bị tâm lý, biết ngày này sớm hay muộn sẽ đến, nhưng nghe được tin tức này cũng không kìm nổi tâm thần có chút hoảng hốt, đi vào trong phòng Tần Lập, trên khuôn mặt tinh xảo mang theo vài phần sợ hãi.

- Tần Lập. Thánh Hoàng rốt cục phái người truyền chỉ, ta nên làm cái gì bây giờ?

- Gọi bọn Tây Qua tới đây.

Tần Lập nghĩ nghĩ, nói thẳng.

Cơ Ngữ Yên lúc này đã có chút hoang mang lo sợ. Bất kỳ thực lực ngươi cường đại tới đâu, bất kỳ gia thế ngươi lớn đến mức nào, ở nơi Thánh Hoàng lĩnh vực, đều nhỏ bé giống như một con kiến.

Tuy rằng mấy ngày này vẫn không có người đặc biệt cường đại tới đây, nhưng bất kể là Tần Lập hay là Cơ Ngữ Yên đều cảm thấy được, chung quanh ngọn núi này tuyệt đối không chỉ có đám hạ nhân thực lực bình thường ở lại.

Khẳng định là có cao thủ nấp ở nơi nào đó, yên lặng nhìn chằm chằm nơi này. Vì tránh bại lộ, Tần Lập thậm chí chưa từng dùng thần thức để tra xét.

Thần thức Tiên Thiên Tử Khí tuy rằng cường đại vô cùng, nhưng ở trước mặt cường giả cảnh giới Lôi Kiếp, thần thức này cũng rất dễ dàng bị phát hiện. Hiện tại, Tần Lập là một con bài lớn nhất chưa lật của toàn Băng Tuyết Môn, nếu hắn bị lộ, vậy những người của Băng Tuyết Môn thật sự không còn chút hy vọng nào.

Không bao lâu, Tây Qua cùng Cơ Như Nguyệt, Cơ Như Băng còn có mấy đệ tử Băng Tuyết Môn nối đuôi nhau đi vào.

Thấy Tần Lập, trên mặt Tây Qua mang theo vài phần kích động:

- Công tử. Ngài không việc gì chứ?

Tần Lập gật gật đầu, nói:

- Ta không sao. Tây Qua, gọi ngươi đến là có chuyện muốn giao cho ngươi.

Tây Qua vừa nghe, sắc mặt liền trở nên nghiêm túc, nói:

- Công tử, ngài nói đi!

Thần thức Tần Lập đảo một vòng, không phát hiện vấn đề gì, trực tiếp từ trong nhẫn trữ vật lấy ra một bình sứ lớn, giao cho Tây Qua, nói:

- Trong này có hơn một trăm viên Linh Bạo Đan, uy lực mỗi một viên đại khái tương đương uy lực một võ giả cảnh giới Thiên Tôn tự bạo. Phương pháp sử dụng, dùng sức ném vào mục tiêu là được.

- Woaaa!!!

Vài đệ tử Băng Tuyết Môn không kìm nổi kinh hô một tiếng, vẻ mặt kinh hãi nhìn Tần Lập, thầm nghĩ Tần công tử này rốt cục là ai, không ngờ có loại đan dược làm cho người ta sợ hãi như vậy?

Tần Lập không chút ngừng lại, lại lấy ra mấy bình đan dược, giao cho Tây Qua… Thuyết minh sử dụng, có Liệu Thương Đan, có đan dược trong nháy mắt đề cao thực lực, cho Tây Qua phân phát cho mọi người cùng cả Linh Bạo Đan.

Tần Lập lại từ trong nhẫn lấy ra một đống lớn các loại vũ khí tích tụ mấy năm nay, tuy rằng không coi là đặc biệt tốt, nhưng so với Linh Khí bình thường cũng không kém quá nhiều.

Đám người Tây Qua ngạc nhiên vui mừng, bọn họ hiểu được Tần Lập đây là chuẩn bị rời khỏi nơi này.

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

——oo0oo——

533. Chương 537: Kiêu Ngạo Vậy Đấy, Tức Chết Ngươi!

Đội ngũ Thánh Hoàng đón dâu, cũng có vẻ thập phần không giống người thường. Do tám con chim lớn vô cùng kéo một ngọn núi khoảng trăm thước huyền không, chậm rãi đi tới.

Ngọn núi huyền không này, là một hình nón ngược, mặt trên được san cực kỳ bằng phẳng, trên ngọn núi một đám người đứng diễn tấu thổi sáo và đánh trống, rất là náo nhiệt.

Tám con chim to, đám người Tần Lập và Cơ Ngữ Yên chưa bao giờ gặp qua. Mỗi một con đều dài chừng mười thước, hai cánh mở ra chừng ba mươi thước, bộ dạng vài phần tương tự như ưng, nhìn qua vô cùng uy phong lẫm liệt. Trên mỗi một con chim đều có một người khống chế điều khiển.

Ngọn núi huyền không chậm rãi dừng ở bên cạnh ngọn núi nơi đám người Băng Tuyết Môn, bên kia có người cao giọng hô:

- Cung nghênh Băng Tuyết phi tử.

- Cung nghênh Băng Tuyết phi tử.

Một đám người đi theo cùng hô to lên, làm cho đám hạ nhân bên này hâm mộ không thôi, nhỏ giọng nghị luận.

- Ái dà! Thánh Hoàng bệ hạ thật sự là coi trọng Băng Tuyết Phi a. Ngươi xem, ngay cả Bằng Điểu đều đưa ra.

- Không phải sao, một lần còn là tám con nữa. Thánh Hoàng bệ hạ đi ra ngoài cũng chỉ mười sáu con, hoàng hậu cũng chỉ mười hai. Tám con Bằng Điểu… đã gần với Thánh Hoàng bệ hạ cùng hoàng hậu rồi.

- Băng Tuyết Phi thật sự là có phúc, xem ra về sau được Thánh Hoàng bệ hạ sủng hạnh khẳng định là không thành vấn đề.

- May mắn mấy ngày nay chúng ta đều cẩn thận hầu hạ, không có làm Băng Tuyết Phi phật lòng…

Cơ Ngữ Yên bước chân nhẹ nhàng đi đến ngọn núi huyền không này, phút cuối cùng còn quay đầu lại nhìn thoáng qua đám người Tây Qua, khẽ gật đầu không nói thêm gì, trực tiếp lên ngọn núi huyền không do tám con Bằng Điểu lôi kéo.

Ở trên ngọn núi này có một cái đình cổ kính, trong đình bày một cái ghế dựa thật lớn. Ghế dựa nhìn qua cực kỳ xa hoa, tấm lót xa hoa, tay vịn cùng lưng ghế chạm trổ tinh tế đều lộ ra một cỗ khí phách.

Mọi người đều canh giữ ở ngoài đình, chia làm hai hàng, ở giữa chừa lại một lối đi.

Tần Lập nhắm mắt theo đuôi đi theo phía sau Cơ Ngữ Yên, tới bên cạnh ngọn núi huyền không này, bên kia có người ngăn lại, lớn tiếng nói:

- Chỉ mời một mình Băng Tuyết Phi lên, người khác ở chỗ này.

Cơ Ngữ Yên lạnh lùng liếc nhìn người kia một cái, thản nhiên nói:

- Chẳng lẽ ta gả chồng, ngay cả người thân bên vợ cũng không thể đi cùng sao?

- Này…

Người nọ cẩn thận nhìn thoáng qua Cơ Ngữ Yên, sau đó nói:

- Đây là ý chỉ của Thánh Hoàng bệ hạ, xin Băng Tuyết Phi thông cảm nỗi khổ của tiểu nhân.

- Ta không thông cảm.

Khuôn mặt xin đẹp của Cơ Ngữ Yên lập tức lạnh xuống, nói:

- Ta vì sao muốn thông cảm ngươi? Ai thông cảm cho ta? Tới đây đón dâu, Thánh Hoàng như thế nào không tới?

- Ách… Đây là quy củ của Thánh Hoàng lĩnh vực…

Sắc mặt người kia cũng có chút khó coi. Người khác không biết, nhưng là tâm phúc của Thánh Hoàng bệ hạ, hắn làm không biết Cơ Ngữ Yên sắp đối mặt với cái gì, không khỏi thầm mắng trong lòng: "Nữ nhân ngu xuẩn ngạo mạn, ngươi thật đúng là cho rằng ngươi đi làm phi tử? Chẳng được bao lâu, ngươi sẽ trở thành một phế nhân hoàn toàn, sau đó bị nhốt trong lãnh cung tịch mịch khổ sở chờ đợi tử vong. Đám đồ đệ của ngươi, có thể bị thu lại, nếu không chỉ có thể có con đường chết."

- Quy củ? Quy củ chó má gì chứ!

Tần Lập ở bên cạnh, thản nhiên nói:

- Tỷ. Nếu bọn họ không đồng ý ta đưa tỷ, ta sẽ không gả nữa.

- Lớn mật, ngươi là ai? Dám ăn nói linh tinh ở nơi này? Một người khác chỉ vào Tần Lập, lớn tiếng trách mắng.

- Bốp!

Lại một tiếng giòn tan vang lên, trên mặt người vừa nói chuyện lập tức xuất hiện một dấu tay đỏ tươi, nhanh chóng sưng lên. Người này ôm mặt, không dám tin nhìn Tần Lập. Hắn như thế nào cũng không thể tưởng được, người này… dám đánh hắn.

- Ngươi… ngươi thật to gan!

Giọng người này lập tức trở nên bén nhọn.

- Cẩu nô tài cũng không nhìn lại xem ngươi là thứ gì. Ta là người như thế nào? Ta là… đệ đệ của nàng!

Tần Lập thiếu chút nữa nói ra mình là nam nhân của Cơ Ngữ Yên, Cơ Ngữ Yên ở bên cạnh liếc mắt nhìn Tần Lập một cái, trong lòng tràn ngập ngọt ngào. Có Tần Lập đi cùng, núi đao biển lửa cũng không sợ.

- Ta mặc kệ ngươi là ai, người đâu…

Người bị đánh ôm mặt, trong lòng không biết bao nhiêu ủy khuất. Từ nhỏ đến lớn, ở trong Thánh Hoàng lĩnh vực này, tuy rằng hắn là một thái giám, nhưng ai dám nói chuyện như vậy với hắn? Càng đừng nói dám đánh khuôn mặt mềm mại của hắn.

- Chậm đã!

Người cầm đầu vừa thấy tình hình muốn trở nên gay gắt, lập tức gọi người bên cạnh lại, chậm rãi thở ra một hơi, đôi mắt âm u nhìn lên người Tần Lập, lạnh lùng nói:

- Ngươi xác định, ngươi muốn đi cùng?

- Nói như rắm! Tỷ tỷ lão tử gả chồng, lão tử làm đệ đệ không đi theo thì ai đi? Ngươi dám cản ta, ta liền đánh cả ngươi.

Tần Lập lòng đầy căm phẫn hô lên, khuôn mặt anh tuấn thoạt nhìn có chút vặn vẹo.

- Tốt, tốt lắm! Cho hắn cùng đi!

Người này nói xong, cười lạnh nhìn thoáng qua Tần Lập, nhỏ giọng nói:

- Tiểu tử, ngươi đừng hối hận đấy nhé!

- Hối con mẹ ngươi! Đầu óc ngươi có bệnh sao?

Tần Lập lạnh lùng nhìn người cầm đầu:

- Lão tử là em vợ Thánh Hoàng bệ hạ.

Tần Lập ngoài miệng thì nói trong lòng lại thầm nghĩ: “Cậu em vợ gặp quỷ đi! Muốn cướp nữ nhân của ta? Quản ngươi Thánh Hoàng thánh đế gì, một mực giết sạch!”

Tần Lập nói xong, khuôn mặt vặn vẹo lộ ra vài phần đắc ý nói:

- Cẩu nô tài ngươi không có mắt. Đợi gặp Thánh Hoàng, xem ta nói cùng với ông ta, ngươi động tay động chân với tỷ của ta.

- Ngươi… ngươi dám!

Tên dẫn đầu đón dâu lúc này cũng ngây người. Hắn tuy rằng là bề tôi thân tín của Thánh Hoàng bệ hạ, nhưng nữ nhân của Thánh Hoàng bệ hạ, người nào dám động? Đừng nói hắn, bất kỳ ai cũng không có lá gan này. Ai động người đó chết!

Người này tức giận đến mức tay có chút run rẩy, chỉ vào Tần Lập nói:

- Ngươi ngậm máu phun người.

- Đúng vậy. Ta phun ngươi, ngươi có thể làm gì ta đây?

Tần Lập lạnh lùng cười, kéo tay Cơ Ngữ Yên, nói:

- Tỷ tỷ. Chúng ta đi. Xem cẩu nô tài này còn dám kiêu ngạo như vậy hay không?

Nói xong, kéo tay Cơ Ngữ Yên trực tiếp đi tới ngôi đình kia, sau đó nghênh ngang kéo Cơ Ngữ Yên ngồi lên cái ghế.

- Ngươi không thể ngồi ở đó…

Người dẫn đầu đón dâu trong lòng không khỏi vô cùng hối hận. Thánh Hoàng vốn phái người khác đến đây đón dâu, nhưng hắn hiếu kỳ Băng Tuyết Phi này là người thế nào vì thế liền chủ động xin đi. Sớm biết như thế, đánh chết hắn cũng không chủ động tới.

- Ta không ngồi ở đây, vậy ta ngồi đâu?

Tần Lập chỉ vào con Bằng Điểu:

- Chẳng lẽ muốn ta ngồi lên con súc sinh đầy lông kia?

Con Bằng Điểu bị Tần Lập chỉ vào lập tức giận tím mặt, phát ra một tiếng kêu bén nhọn, sau đó miệng nói tiếng người:

- Ngươi nói ai là súc sinh? Tiểu tử, ta thấy ngươi chán sống rồi!

-Ha ha ha!

Tần Lập hoa chân múa tay vui sướng cười ha ha nói:

- Súc sinh không ngờ có thể nói tiếng người. Thánh Hoàng lĩnh vực các ngươi thật đúng là thần kỳ.

Đám người đón dâu lúc này ý muốn bóp chết Tần Lập đều có, con Bằng Điêu bị Tần Lập mắng khó khăn lắm mới trấn an lại được. Người dẫn đầu cũng không có sức cãi cọ với Tần Lập, cái ghế kia, chỉ có Thánh Hoàng mới được ngồi, thầm nghĩ cùng lắm thì ngồi một hồi cũng chẳng sao cả. Trước khi gặp Thánh Hoàng nhất định phải nghĩ biện pháp đuổi tiểu tử này ra khỏi ghế là được.

Trong lòng nghĩ thầm, hắn nghiến răng nghiến lợi nói:

- Lên đường.

Cơ Ngữ Yên ngồi ở kia, yên lặng nhìn Tần Lập gây chuyện, chút khẩn trương cùng không yên trong lòng đã sớm bị ném lên chín tầng mây.

Tám con Bằng Điêu chậm rãi bay lên, sau đó bắt đầu tăng nhanh tốc độ, cảnh vật chung quanh nhanh chóng thụt lùi, tốc độ càng lúc càng nhanh.

Nhưng Tần Lập cùng Cơ Ngữ Yên ngồi ngoài trời như vậy lại không cảm giác được có gió, giống như là có một bức bình phong vô hình ngăn cản tất cả gió, không khỏi trong lòng thầm xưng kỳ lạ.

Đồng thời trong lòng Tần Lập cũng trở nên cảnh giác. Thánh Hoàng lĩnh vực không phải là Nguyệt Diêu Tiên Cung, cũng không phải Lãnh Thu Cung. Thoạt nhìn cũng không dễ dàng xông pha.

Tuy nhiên, trải qua một phen ầm ĩ, tới nơi bọn họ nhất định sẽ dẫn dắt hắn rời đi. Điều này chính hợp ý của Tần Lập. Tần Lập giao cả viên Hắc Ma Đan cùng giải dược cho Cơ Ngữ Yên, muốn Cơ Ngữ Yên ở thời khắc mấu chốt ăn giải dược trước sau đó sử dụng Hắc Ma Đan. Quản mẹ gì Thánh Hoàng hay là ai, chỉ cần không đạt tới cảnh giới Địa Tiên, đối mặt với Hắc Ma Đan, chỉ có một con đường chết.

Viên Hắc Ma Đan trân quý này, dùng ở đây Tần Lập một chút không thấy đau lòng. Bất kể bảo vật gì đều phải dùng đúng chỗ của nó.

Tám con Bằng Điêu phi hành tốc độ cao trong không trung vài canh giờ, rốt cục đi tới một ngọn núi huyền không khổng lồ vô cùng. Ngọn núi huyền không này rộng lớn cỡ nào? Ngọn núi huyền không bọn Tần Lập ngồi phương viên trăm thước, so với ngọn núi trước mắt giống như là một con kiến cùng một ngọn núi lớn.

Tần Lập ngẩng đầu, nhìn dãy núi thật lớn bị rừng rậm bao phủ, trong lòng cười lạnh: "Lần này nếu không thể quậy nơi này long trời lở đất, lão tử không phải họ Tần!"

Lúc này trời đã về chiều, tối ngày mai chính là lúc hôn lễ cử hành. Tần Lập cùng Cơ Ngữ Yên trực tiếp vào ở trong một khu tiểu viện u tĩnh.

Trong viện có rất nhiều nha hoàn xinh đẹp, thấy Cơ Ngữ Yên đều quỳ rạp xuống đất, miệng hô Băng Tuyết Phi. Tuy nhiên lúc thấy Tần Lập, bọn họ đều giật mình, không nghĩ tới bên cạnh Băng Tuyết Phi không ngờ đi cùng một nam nhân trẻ tuổi anh tuấn.

Lúc này người dẫn đầu đi tới bên cạnh Tần Lập, nói:

- Ngươi không thể ở đây.

- Vì sao?

Tần Lập trừng mắt nhìn hắn.

- Ngươi trừng ta cũng vô dụng. Ngươi không thấy nơi này không có bất kỳ nam nhân nào sao? Đây là nơi nữ nhân ở lại, ngươi nếu cho rằng mình là nữ nhân, cũng có thể ở lại nơi này.

Người dẫn đầu rốt cục không chịu nổi tên khốn này, châm chọc nói.

- Nghe lời này của ngươi, ngươi khinh thường nữ nhân? Xin hỏi ngươi không có mẫu thân? Không có tỷ muội? Nữ nhân thì làm sao?

Tần Lập liên tiếp hỏi khiến cho người này mặt đều tái đi, cảm thấy vô cùng đau đầu.

- Huynh đệ, coi như ta cầu ngươi, ta bố trí cho ngươi nơi khác, lại tìm cho ngươi tám, mười mỹ nữ cực phẩm nhé, ngươi xem thế nào?

Người đầu lĩnh nói xong, cố ý mờ ám nhìn thoáng qua phản ứng của Cơ Ngữ Yên. Hắn cảm giác được nam nhân này cùng Cơ Ngữ Yên dường như có chút không rõ ràng.

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

——oo0oo——

534. Chương 538: Vườn Thuốc.

Tuy nhiên khiến hắn có chút thất vọng chính là phản ứng của Cơ Ngữ Yên cực kỳ bình thản, nhìn thoáng qua Tần Lập nói:

- Đừng gây sự thái quá. Ngày mai còn phải tham gia hôn lễ của ta nữa đó.

Tần Lập cười hì hì gật đầu, nháy mắt mấy cái với Cơ Ngữ Yên, ngầm truyền âm:

- Yên tâm, buổi tối ta sẽ đi tìm tung tích của Thiên Huyền Thảo.

Tuy rằng biết rõ Tần Lập sẽ không làm vậy, nhưng nghe chính mồm hắn giải thích, trong lòng Cơ Ngữ Yên vẫn cảm thấy rất ngọt ngào, thầm nghĩ: "Đây là mùi vị tình yêu sao? Thật sự làm người ta mê muội!"

Lúc này người dẫn đầu cũng thở phào một hơi, thầm nghĩ cuối cùng cũng tách được tên khốn này ra khỏi Băng Tuyết Phi. Tìm cho ngươi mười mỹ nữ? Ngươi liền chờ xem, ta sẽ cho ngươi chết cũng không biết tại sao!

Nghĩ rồi tiện tay gọi lại một người, nói:

- Đi, dẫn hắn tới Dương Xuân Viên.

Người này nao nao, tuy nhiên lập tức khom người đáp:

- Dạ!

Tần Lập nhìn ở trong mắt, sau khi theo người này rời khỏi, trên đường lặng lẽ hỏi:

- Huynh đệ. Dương Xuân Viên này là nơi nào vậy?

Người này nhìn thoáng qua Tần Lập, nói:

- Chỉ là một trang viên a!

Sau đó mặc kệ Tần Lập hỏi thế nào cũng ngậm miệng không nói. Không bao lâu, người này mang theo Tần Lập đi vào một nơi địa thế bằng phẳng, cách thật xa đã có thể nghe thấy một loạt tiếng hi hi ha ha cười đùa.

Chuyển qua một khúc quanh liền thấy trước mặt một trang viên thật lớn, bên ngoài trang viên có mười mấy cô gái trẻ tuổi đang chơi trò chơi gì đó, oanh oanh yến yến, nhìn qua vô cùng náo nhiệt.

"Đây là nơi nào a?"

Tần Lập trong lòng thầm mắng tên đầu lĩnh kia, thầm nghĩ "nơi đó là nơi nữ nhân ở lại, nơi này không phải sao?"

Tuy nhiên Tần Lập lại không nói gì thêm, mà phối hợp làm ra bộ dạng mê đắm quan sát đám nữ nhân kia.

Người dẫn Tần Lập đi nhìn biểu tình của Tần Lập vào trong đáy mắt, trong lòng cười lạnh: "Đồ không biết sống chết, lát nữa ngươi sẽ biết lợi hại!"

Đám nữ nhân kia cũng phát hiện có người đến, là một công tử trẻ tuổi anh tuấn, một đám người không chút sợ hãi lại đều hì hì cười nhìn Tần Lập. Thậm chí có người gan lớn còn nháy mắt đưa tình với Tần Lập.

Lúc này, trong đám người một nữ tử khoảng hơn hai mươi đi ra. Nàng này mặc váy dài bằng sa mỏng, những nơi mấu chốt như ẩn như hiện nhìn qua cực kỳ mê người. Khuôn mặt xinh đẹp quyến rũ, hai mắt tràn ngập ý xuân, dường như muốn chảy nước.

Nàng ta nhìn Tần Lập, bộ dạng dường như cực kỳ vừa lòng, mỉm cười với người đưa Tần Lập:

- Lại có khách quý tới chơi?

Người nọ gật gật đầu, sau đó nói:

- Quản sự Duyên Bình muốn cô chăm sóc vị khách này cho tốt.

Quản sự Duyên Bình chính là người dẫn đầu đi đón dâu.

Nàng kia mỉm cười, nói với Tần Lập:

- Công tử họ gì?

- Tần!

Tần Lập máy móc trả lời.

- Ồ! Xin chào Tần công tử. Thiếp tên Hồng Ngọc. Tần công tử - mời vào trong!

Nữ tử cười yêu kiều một tiếng, không hề để ý đến người dẫn dắt Tần Lập, đưa Tần Lập vào trong trang viên này.

Hồng Ngọc đi ở phía trước Tần Lập, cố ý uốn éo vòng eo mềm mại nhỏ nhắn, cái mông đầy đặn lắc qua lắc lại, sau đó trộm qua sát biểu tình của Tần Lập, phát hiện Tần Lập đang vẻ mặt tươi cười chơi đùa nhìn nàng.

Hồng Ngọc hờn dỗi một câu:

- Tần công tử. Ánh mắt chàng không thành thật a.

- Ha ha! Hồng Ngọc cô nương đi ở phía trước, tại hạ không muốn nhìn cũng không được.

Tần Lập không dấu vết ca ngợi một câu.

Khuôn mặt Hồng Ngọc ửng đỏ, sẵng giọng:

- Tần công tử xấu chết người!

Tiếng hai người đối thoại bị người dẫn Tần Lập tới nghe vào trong tai, trong lòng cười lạnh: "Tiểu tử, lát nữa ngươi sẽ biết lợi hại!"

Hồng Ngọc mang theo Tần Lập vào một gian phòng nguy nga lộng lẫy, trang trí cực kỳ xa hoa, sau đó dịu dàng nói:

- Tần công tử, chàng ở nơi này là được.

Cái mũi Tần Lập khẽ hít, ngửi thấy trong phòng có một mùi hương, cười nói:

- Nơi này không phải là khuê phòng của nàng chứ?

- Ai da! Tần công tử, chàng thật là xấu đó!

Hồng Ngọc tiến đến bên cạnh Tần Lập, lắc lắc cánh tay Tần Lập làm nũng, bộ ngực đầy đặn cọ tới cọ lui trên cánh tay hắn.

Tần Lập rút tay ra, vỗ một cái không nặng không nhẹ lên bờ mông đầy đặn của Hồng Ngọc, cười nói:

- Như thế nào, muốn câu dẫn bản công tử sao?

- Tần công tử, lời này của chàng là như thế nào? Rõ ràng là chàng…

Hồng Ngọc nói đến đây, đưa một ngón tay nhỏ nhắn vào trong miệng, vẻ mặt đáng thương nhìn Tần Lập, sau đó hướng về phía Tần Lập vồ tới, mắt thẩy liền nhào vào lòng Tần Lập.

Tần Lập khẽ lắc mình, ngón tay xẹt qua trước ngực Hồng Ngọc như tia chớp.

Thân thể Hồng Ngọc giống như bị điện giật, khẽ run lên, dường như có một luồng điện truyền vào trong lòng, không kìm nổi phát ra một tiếng ngâm khẽ, đôi mắt ngập nước nhìn Tần Lập, dịu dàng nói:

- Tần công tử, không cần như vậy chứ?

Nói xong, làm ra bộ dạng sợ hãi chậm rãi lui về bên giường, sau đó làm bộ không đứng vững, ngã nhào lên giường trải màu đỏ, nhìn Tần Lập khanh khách cười rộ lên.

Thật sự là một yêu tinh.

Tuy rằng là câu dẫn rất trực tiếp, nhưng không thể không thừa nhận, nam nhân có thể cự tuyệt nữ nhân như này, cũng không nhiều lắm. Tần Lập cũng không phải thánh nhân. Ở kiếp trước, sợ là hắn trực tiếp vồ tới. Dù sao chính ngươi đưa lên tận miệng, ăn no chùi sạch mép, cũng chẳng có chuyện gì cả.

Tuy nhiên ở thế giới này, ở loại địa phương này, Tần Lập từ trên người nữ nhân này cảm nhận được nguy hiểm thật lớn.

Tần Lập cười hắc hắc, nói:

- Không thể tưởng được, ngươi còn gấp hơn cả ta. Có phải là, không có ai thỏa mãn được ngươi?

Nói xong, hướng về phía Hồng Ngọc trực tiếp nhào tới.

Trong mắt Hồng Ngọc hiện lên một tia đắc ý, thầm nghĩ mặc kệ ngươi là dạng nam nhân gì, nhìn thấy lão nương còn không phải ngoan ngoãn bó tay chịu trói?

Đồng thời, trong lòng nàng cũng có một cỗ oán khí, thầm mắng Thánh Hoàng: "Lão vương bát đản này, đem người hắn không muốn trực tiếp đối phó đưa đến cho lão nương. Lần này coi như hắn có lương tâm, đưa tới một người trẻ tuổi anh tuấn. Một lần chơi xong rồi chết, thật sự có chút đáng tiếc!"

Tuy nhiên, có câu nói của quản sự Duyên Bình. Hồng Ngọc chỉ biết người trẻ tuổi này khẳng định không có kết quả tốt. Mình không giết chết hắn, như vậy hắn sẽ chết thảm hại hơn, mà mình lại đắc tội quản sự Duyên Bình.

Một khi đã vậy, vậy làm cho nam nhân anh tuấn này vào thời điểm khoái lạc nhất, chết đi là tốt nhất. Cũng coi như kiếp này không sống uổng.

Trong lòng nghĩ, Hồng Ngọc đột nhiên cảm thấy được một cơn buồn ngủ ùa tới, cơn buồn ngủ giống như thủy triều, trong nháy mắt bao phủ toàn bộ cảm giác, trong nháy mắt sắp ngủ đi. Hồng Ngọc dường như thấy nam nhân kia đang nhào tới, không khỏi thầm mắng trong lòng: "Chết tiệt. Như thế nào vào lúc này đột nhiên lại thấy buồn ngủ?"

Tần Lập nhìn nữ nhân xinh đẹp này ngủ say, thở phào một cái, trong lòng thầm may mắn thiếu chút nữa không nhịn được.

Thở phào một hơi. Tần Lập cẩn thận phóng thần thức, phát giác nữ nhân nơi này không còn thực lực quá mạnh, cũng không ai chú ý tới nơi này. Lại nhìn thoáng qua nữ nhân trên giường, thần thức Tần Lập trực tiếp tiến vào kinh mạch nàng, không gặp được chút chống cự nào liền tiến vào đan điền. Tần Lập lại bị phát hiện của mình làm hoảng sợ.

Nữ nhân này dĩ nhiên là võ giả cảnh giới Đan Nguyên Anh Hóa.

Nhưng Tần Lập lại không cảm giác được bất kỳ dao động nguyên lực nào từ trên người nữ nhân này.

Như vậy, công pháp nữ nhân này tu luyện, cũng không bình thường.

Tần Lập trong lòng thầm cảnh giác. Thế lực Thánh Hoàng quả nhiên không đơn giản, ngay cả nữ nhân nơi này đều có thể tu luyện công pháp cao cấp như thế, càng đừng nói đến đám con cháu dòng chính trong Thánh Hoàng lĩnh vực.

Tần Lập nghĩ rồi, thân hình chợt lóe, chậm rãi biến mất trong không khí. Không có bất kì người nào phát hiện Tần Lập rời đi.

Cũng không thể trách được bọn họ quá lơ là, phàm là người Hồng Ngọc đích thân ra tay đối phó, còn chưa từng có ai có thể sống sót rời trang viên này.

Tần Lập không đi tới nơi Cơ Ngữ Yên, bởi vì nơi đó rất có khả năng phòng vệ nghiêm ngặt. Dù sao buổi tối ngày mai hôn lễ mới có thể cử hành, thừa cơ hội này nhìn xem nơi này có Thiên Huyền Thảo hay không rồi tính.

Thiên Huyền Thảo, chỉ có một công hiệu là tăng cường công lực. Mỗi một gốc Thiên Huyền Thảo một ngàn năm, có thể gia tăng 500 năm công lực. Nếu nơi này thật sự sinh trưởng Thiên Huyền Thảo, như vậy tất nhiên sẽ được người trong Thánh Hoàng lĩnh vực coi là linh dược cấp bậc tối cao, khẳng định là được bảo hộ không kém.

Tần Lập dựa theo tin tức lúc trước Tây Qua thăm dò được, trực tiếp đi phía sau núi Thánh Hoàng lĩnh vực. Ngọn núi này thật lớn, Tần Lập cùng lúc phải tránh trạm gác ngầm, mặt khác còn phải tìm kiếm.

Cho nên, thẳng đến vài canh giờ sau, sắc trời đã tối đen mới có thể tìm được một nơi rất lớn địa thế bằng phẳng ở sau núi. Thủ vệ nơi này cực kỳ nghiêm ngặt, gần như ba bước một người năm bước một trạm gác. Hơn nữa, mỗi người đều tập trung tinh thần đứng đó, không ai nói chuyện với nhau.

Trong lòng Tần Lập khẽ động, thầm nghĩ nơi này đại khái là vườn thuốc của Thánh Hoàng lĩnh vực.

Tuy nhiên nhiều thủ vệ như vậy, nếu cứng rắn xông lên, khẳng định sẽ bị phát hiện. Trời mới biết có lão quái vật cảnh giới Lôi Kiếp nào trốn nơi này hay không.

Tần Lập nghĩ trong lòng, cẩn thận nấp trên tán cây một cây đại thụ, cẩn thận quan sát tình huống bên này.

Trước và sau giữa đêm, Tần Lập rốt cục phát hiện quy luật đám người này đổi khác. Mỗi một nửa canh giờ, bọn họ sẽ đổi một lần, lúc đổi gác gần như loại không có kẽ hở. Cũng chính là người bên kia tới thay, bên này mới có thể rời đi.

Xem ra, muốn xông vào là không có cơ hội gì. Tần Lập không khỏi chuyển ánh mắt về một phương hướng khác của vườn thuốc. Vườn thuốc này kéo dài về bên trong, kéo đến tận một vách núi cao.

Vách núi này cao khoảng ba, bốn trăm thước, trên đỉnh cũng có thủ vệ nhưng lại chỉ có bổn người. Mà bọn họ tuần tra dọc theo vách núi thật dài đi tới đi lui nhìn xuống cảnh tượng vườn thuốc phía dưới. Tuy rằng bóng đêm tối om, nhưng đối với những người này mà nói trời tối hay sáng cũng không khác gì nhiều. Bởi vì bọn họ dựa vào cảm giác với tiếng động, mà không chỉ dùng mắt nhìn. Đây kỳ thật cũng là phương pháp chung của võ giả cao cấp.

Tần Lập quyết định liền theo vách núi kia bắt đầu. Thân hình khẽ động, Tần Lập biến mất trong bóng đêm mịt mờ, ngay sau đó xuất hiện trên vách núi kia. Tránh khỏi bốn trạm gác di động, thân thể Tần Lập như một con thằn lằn, dán sát vách núi chậm rãi bò xuống.

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

——oo0oo——

535. Chương 539: Trộm Thiên Huyền Thảo!

Trong màn đêm, đông đảo thủ vệ canh giữ xung quanh dược phổ, không ai nghe thấy chút âm thanh càng không có người thấy trong màn đêm này có người từ trên vách núi thần không biết quỷ không hay trực tiếp đi vào trong dược phổ được trọng binh bọn họ bảo vệ.

Theo gió đêm lành lạnh, cả dược phổ tản ra mùi dược hương nồng đậm, còn có thể cảm nhận được từng đợt từng đợt dao động. Hiển nhiên, bên trong dược phổ này có rất nhiều linh dược, đều là cấp bậc thiên tài địa bảo.

Tần Lập chậm rãi phóng thần thức ra, cảm nhận được những linh dược bên trong dược phổ, nơi thần thức đi qua, trạng thái tất cả linh dược đều xuất hiện trong đầu Tần Lập.

Tuy rằng tạm thời còn không phát hiện Thiên Huyền Thảo, nhưng Tần Lập vẫn cảm thấy mấy phần kinh hãi cũng rõ ràng Thánh Hoàng nhất mạch hùng mạnh, quả thật không phải không có lý do.

Bởi vì bên trong dược phổ này, hiện tại Tần Lập nhận biết đến hai mươi mấy loại linh dược, trong đó có năm sáu loại Tần Lập từng thấy bản đan phương Thái Cổ nhắc tới.

Hiển nhiên, Thánh Hoàng nhất mạch nhất định cũng nắm giữ bí phương luyện đan lưu truyền từ Thái Cổ tới nay.

Các loại lưu phái thời đại Thái cổ, có thể nói đã phát triển đến trình độ đỉnh phong. Nền văn minh huy hoàng này, không phải hậu nhân có thể tưởng tượng được, đám hậu nhân chỉ có thể từ tiền bối truyền miệng cùng một ít văn hiến Thái Cổ, cảm nhận được huy hoàng thịnh thế khi đó. Nhưng có một ít chuyện có thể xác định: thời đại Thái Cổ, loại võ giả cảnh giới Đan Nguyên Anh Hóa, Lôi Kiếp, chỗ nào cũng có.

Thậm chí đó là một thời đại toàn dân tu luyện!

Dù là người bình thường nhất trong thế tục, ít nhất cũng có được thực lực Địa cấp Thiên cấp, thọ mệnh một trăm năm mươi tuổi trở lên.

Gia tộc tu luyện chân chính, võ giả Đan Nguyên Anh Hóa nắm một bó to.

Bằng không làm sao có khả năng xuất hiện hơn vạn Đại ma pháp sư cảnh giới Lôi Kiếp, cộng đồng ngưng tụ một tòa đại trận kinh thế? Nên biết rằng, khi đó đã là thời kỳ cuối của thời đại Thái Cổ, rất nhiều cường giả cảnh giới Địa Tiên đều chôn vùi trong chiến đấu.

Còn hiện giờ, bên trong một môn phái nếu có mười mấy cường giả cảnh giới Lôi Kiếp, vậy môn phái đó tuyệt đối là siêu cấp đại phái.

Mà bên trong Thánh Hoàng nhất mạch này, Tần Lập gần như có thể kết luận: tuyệt đối không chỉ có mười mấy cường giả cảnh giới Lôi Kiếp, có khả năng là hai ba mươi, thậm chí càng nhiều hơn.

Mà võ giả cảnh giới Đan Nguyên Anh Hóa, hẳn là vượt quá mọi người tưởng tượng.

Nghĩ lại nơi cực Tây bên kia, còn có rất nhiều môn phái Tần Lập chưa đi tới, sớm có người nói qua: Nơi cực Tây ngoại trừ thành Thông Thiên, Nguyệt Diêu Tiên Cung cùng Hải gia ra, còn có một ít gia tộc môn phái ẩn sĩ, thực lực của bọn họ cũng không thể xem thường. Nhưng so sánh với Thánh Hoàng nhất mạch này, hiển nhiên đều phải kém vài phần.

Trong lòng Tần Lập nghĩ vậy, người cũng không hành động thiếu suy nghĩ. Những võ giả bảo vệ ở nơi này, trên người đều mang theo cương khí hộ thể, tản ra từng đợt dao động năng lượng, ít nhất đều là cảnh giới Phá Toái Hư Không, hẳn cũng có rất nhiều cảnh giới Đan Nguyên Anh Hóa. Một khi làm ra động tĩnh gì. Tần Lập đương nhiên không sợ bọn họ, nhưng nếu muốn lặng yên không tiếng động lấy đi Thiên Huyền Thảom chỉ sợ là chuyện không có khả năng.

Dược phổ phi thường lớn, kéo dài chừng năm ba chục dặm. Bóng đêm tĩnh lặng, trong bóng đen Tần Lập chậm rãi di động về phía xa xa. Tiên Thiên Tử Khí thần kỳ khiến đám võ giả Thánh Hoàng nhất mạch căn bản không nghĩ tới được: dược phổ đề phòng sâm nghiêm như vậy, lại có người lẻn vào được.

Cho nên, tuy rằng bọn họ không có bất kỳ sơ sót gì, nhưng cũng có rất ít người đi vào trong dược phổ tuần tra. Theo bọn họ nghĩ, đây là chuyện hoàn toàn không cần thiết.

Bởi vì một con ruồi bay vào bên trong dược phổ, bọn họ đều có thể phát hiện được.

Đây không phải là tự tin mù quáng, mà là có thực lực làm cơ sở tự tin.

Tần Lập tìm suốt khắp cả dược phổ, cũng không phát hiện bóng dáng Thiên Huyền Thảo, không khỏi hoàn toàn thất vọng, thầm nghĩ: Lẽ nào Thiên Huyền Thảo không phải sinh trưởng ở địa phương này?

Phi thiên phi địa phi hà phi hải… Cuối cùng là nó sẽ sinh trường ở nơi đâu chứ?

Lúc này, xa xa bỗng nhiên truyền đến đối thoại giữa hai người, khiến cho Tần Lập chú ý.

- Sổ bổn, thế nào? Tất cả đều tốt chứ?

Một giọng trung niên tràn ngập uy nghiêm nhàn nhạt vang lên.

- Hồi bẩm tổng quản đại nhân, tất cả đều tốt!

Người trả lời cũng là một người trung niên, giọng có chút khàn khàn.

- Vậy là tốt rồi, các huynh đệ đều cực khổ, ta đi tuần tra dược phổ số hai. Người trung niên tràn ngập uy nghiêm nói xong, liền trực tiếp rời đi.

Trong lòng Tần Lập khẽ động, thầm nghĩ: Lại còn có một khu dược phổ khác?

Đây cũng không thể trách Tần Lập sơ ý, linh dược bên trong khu dược phổ này cũng đã đủ làm người ta trợn mắt há mồm, làm sao nghĩ tới còn có một dược phổ khác?

Lẽ nào, Thiên Huyền Thảo lại ở trong một khu dược phổ khác?

Tần Lập suy nghĩ một chút, cổ nén xung động đào đi những linh dược xuất hiện bên trong đan phương Thái Cổ ở khu dược phổ này, thân hình chợt lóe, biến mất trong bóng đêm mênh mang, đi theo phía sau tổng quản kia.

Tổng quản kia có lẽ nằm mơ cũng không nghĩ ra, lại có người đi theo phía sau lưng hắn, còn hắn lại hoàn toàn không hay biết gì.

Tổng quản này rất quen thuộc hoàn cảnh nơi đây, nhịp bước như mây bay nước chảy, đi về một hướng khác. Tần Lập theo phía sau hắn, đi qua một con sông chảv xiết, ba sơn động không dài lắm, lại lướt qua hai ngọn núi nhỏ, mới đến một sơn cốc.

Bên kia lập tức vang lên một tiếng nói:

- Khẩu lệnh!

- Thánh Hoàng bệ hạ thọ cùng trời đất!

Giọng nói tràn ngập uy nghiêm, nhàn nhạt vang lên.

Bên kia lập tức cung kính:

- Tổng quản đã tới!

- Ừ.

Người trung niên nhàn nhạt lên tiếng, sau đó nói:

- Những thứ ta muốn các ngươi chuẩn bị, các người đã chuẩn bị tốt rồi chứ? Lần này là Thánh Hoàng bệ hạ chỉ đích danh, không qua loa được.

- Tổng quản đại nhân, đều chuẩn bị tốt rồi

Người nói chuyện bên này, nghe giọng có vẻ rất trẻ tuổi, sau đó tới sát cạnh, nhỏ giọng nói:

- Tổng quản, ngài nói Thánh Hoàng bệ hạ lấy phi tử mới này, thật muốn dùng làm đỉnh lô? Mấy loại linh dược này, đều cực kỳ hung bạo, sau khi ăn vào, gần như chỉ cần hai ba ngày là có thể hút khô một nữ nhân cảnh giới Lôi Kiếp thành phế nhân đó.

- Câm miệng!

Người trung niên quát khẽ:

- Ngươi không muốn sống nữa sao? Cái không nên nói đừng nói lung tung!

- Được rồi, ta chỉ là hiếu kỳ…

Giọng người trẻ tuổi dường như ít nhiều có chút không phục.

- Đan nhi, phụ thân đã nói với con rất nhiều lần, chúng ta là gia nô của Thánh Hoàng, không phải là các cao tầng Thánh Hoàng lĩnh vực. Những gì con nói dù là nhân vật cao tầng hạch tâm chân chính cũng không dám nói lung tung, Thánh Hoàng là người con có thể suy đoán hay sao? Con còn tiếp tục như vậy, sớm muộn gì cũng có ngày con sẽ bị hủy bởi mồm mình.

Người trung niên nặng giọng thấm thía nói.

- Được rồi, tổng quản dược phổ phụ thân đại nhân của ta, ngài luôn luôn cẩn thận như vậy, hài nhi đã biết rồi!

Người thanh niên có chút không nhịn được.,lẩm bẩm nói.

- Ôi, đều là mẫu thân ngươi nuông chiều ngươi mãi.

Người trung niên thở dài một tiếng, xoay người rời đi.

Còn Tần Lập đã trong quá trình hai người đối thoại, lẻn vào trong dược phổ, ngay ở chỗ bên cạnh hai người không xa. Bởi vì hai người này bất luận thế nào cũng sẽ không nghĩ tới, lại có người lớn gan như vậy.

Tần Lập nghe rõ đối thoại giữa hai người vào trong tai, trên mặt không khỏi hiện lên vẻ cười lạnh lẽo.

Từ khi hắn tiêu diệt Cực Nhạc Thiên Cung năm xưa, đến sau là Cực Nhạc Thần Cung, tiếp đó lại một ít người đều tu luyện loại công pháp thải bổ này.

Không nghĩ tới đường đường Thánh Hoàng nhất mạch, cũng tu luyện loại công pháp này.

Nghĩ tới nữ nhãn xinh đẹp Hồng Ngọc hôm nay, Tần Lập không khỏi cảm thấy vài phần hoảng sợ. Nữ nhân kia vừa nhìn liền biết là loại người mị cốt trời sinh, nếu vậy tu luyện cũng là công pháp thải bổ. Một khi thật sự không nhịn được phát sinh cùng nàng một chút gì đó, vậy thật là chết thế nào cũng không biết.

Từ trong ký ức truyền thừa Hô Diên Bác lưu lại, Tần Lập biết thời đại Thái Cổ dù là có loại công pháp thải bổ này, hơn nữa cực kỳ bá đạo, sẽ bị người ta coi là tà pháp. Một khi phát hiện có người tu luyện loại công pháp này, tất nhiên sẽ bị truy sát đến cùng.

Dược phổ nơi này so với vừa rồi phải nhỏ hơn rất nhiều, phương viên cũng chỉ bảy tám dặm, thủ vệ canh giữ cũng không nhiều như vậy. Hiển nhiên, dược liệu ở đây phải kém hơn vừa rồi một ít.

Hơn nữa, nghe theo ý người thanh niên lộ ra, linh dược bên trong dược phổ này đều là dược liệu chuyên môn cho Thánh Hoàng thải bổ. Như vậy, rất có thể dược phổ đầu tiên mới là thiên tài địa bảo chân chính, đều là những thứ có ích cho việc tu luyện. Còn dược liệu ở đây, lại chuyên môn chuẩn bị cho người Thánh Hoàng nhất mạch tu luyện tà công.

Thần thức Tần Lập phóng ra lần nữa, trong lòng đồng thời suy nghĩ: Lẽ nói Thiên Huyền Thảo, còn có loại công hiệu này? Hay là nói nơi đây cũng không có Thiên Huyền Thảo?

Tuy nhiên lần này đã không làm Tần Lập thất vọng, ở giữa khu dược phổ này, trồng đến mấy vạn gốc Thiên Huyền Thảo!

Cao một thước, phiến lá như kiếm lan, chỉ là hiện tại xem ra đã qua mùa nở hoa. Tần Lập không thấy hoa vàng. Nhưng từ trên hình dáng này, đã có thể thấy được thứ này hẳn là Thiên Huyền Thảo.

Tần Lập chậm rãi di chuyển tới, giữa dược phổ không có bất cứ thủ vệ này, Tần Lập có thể yên tâm lớn mật đào móc. Tần Lập không dùng bất cứ vũ khí gì, tuy rằng vào ban đêm, nhưng vũ khí vẫn có thể phản quang yếu ớt, dễ khiến thủ vệ ở xa chú ý.

Tần Lập vừa lúc hấp thu xong năng lượng của Mạc đầu lĩnh bang chủ Hạt Tử Bang. Mạc đầu lĩnh, lĩnh ngộ pháp tắc tự nhiên là thổ hệ.

Cho nên, Tần Lập gần như không tiêu hao bất cứ lực lượng gì, liền trực tiếp rút lên một khối lớn khoảng hơn trảm gốc Thiên Huyền Thảo, trực tiếp thu vào trong nhẫn trữ vật.

Sau đó, vận dụng pháp thuật thổ hệ, trực tiếp san bằng dấu vết đào móc, nhìn qua giống như cho đến giờ nơi này chưa từng sinh trưởng bất cứ thực vật gì.

Dù là bị thủ vệ nơi đây phát hiện, xem chừng bọn họ tám chín phần mười cũng không dám báo lên.

Nguyên nhân rất đơn giản, nếu bị mất là bọn họ thất trách nghiêm trọng, nhưng nếu không phải… Thì đó là chuyện của đám thợ trồng.

Tần Lập lại tìm một vòng, không phát hiện thứ nào có giá trị, trong lòng khẽ động, khóe miệng hiện một tia cười lạnh: Muốn thông qua dược liệu chỗ này thải bổ?

Năm sau đi!

Nghĩ vậy, Tần Lập hơi ngưng thần, pháp thuật thổ hệ nhập vào mặt đất, khẽ dùng chút lực, liền chấn nát bấy bộ rễ của tất cả các dược liệu bên trong dược phổ.

Chiêu này của Tần Lập, quả thật quá tuyệt. Hơn nữa, hắn đã quên một vấn đề, rất nhiều loại linh dược bên trong dược phổ này, không phải chỉ một năm hai năm có thể mọc ra được.

Thậm chí có một ít… đã sinh trưởng dài mấy ngàn năm!

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

——oo0oo——

536. Chương 540: Biến Lôi Kiếp Thành Ngu Ngốc!

Cho nên mới nói Tần Lập hủy diệt tất cả linh dược bên trong khu dược phổ này, tạo thành tổn thất không phải mấy sau là có thể bù đắp lại được. Mấy chục mấy trăm năm, thậm chí cả ngàn năm sau cũng không thể bù đắp.

Hơn nữa, Tần Lập không biết là dược liệu bên trong khu dược phổ này, đích thật là dược liệu sử dụng thải bổ.

Thánh Hoàng nhất mạch, có rất nhiều loại phương hướng lưu phái tu luyện.

Nhưng một chi Thánh Hoàng, đều là tu luyện công pháp thải bổ.

Nói cách khác, cao tầng hạch tâm Thánh Hoàng bên trong lĩnh vực, trong thời gian mẩy ngàn năm tới, đều phải qua những ngày không có đan dược phụ trợ.

Chiêu này của Tần Lập, quả thật là đoạn tuyệt căn cơ Thánh Hoàng nhất mạch.

Bởi vì công pháp thải bổ của Thánh Hoàng nhất mạch, là lưu truyền từ thời đại Thái Cổ tới nay, cực kỳ bá đạo. Nếu như không có đan dược phụ trợ, rất dễ sau khi thải bổ đối phương xong, bản thân mình cũng bị lực lượng phản kích đánh ngược lại mất đi tánh mạng.

Cho nên mới nói nếu như không có đan dược luyện chế từ những linh dược này, bọn họ căn bản không dám tu luyện tiếp loại công pháp này. Lại còn có một khuyết điểm chí mạng, đó chính là giống như ngược dòng nước, không tiến tất phải lùi.

Nếu như không tu luyện công lực sẽ chậm rãi xói mòn. Cho đến khi công lực chảy sạch, sau đó biến thành một phế nhân.

Đây cũng là vì sao Thánh Hoàng đặt dược phổ ngay trên ngọn núi mình cư ngụ, sau đó còn tìm một chỗ bí ẩn như vậy. Kỳ thật rất nhiều người dù ở Thánh Hoàng lĩnh vực, cũng căn bản không hề biết nơi này tồn tại.

Nếu không phải đang vừa lúc tổng quản tới tuần tra. Tần Lập cũng gần như không thể tìm được nơi này. Bởi vì trên ngọn núi Thánh Hoàng Phong, căn bản không dám phi hành. Đổi mặt với ngọn núi cao lớn hùng vĩ này, một người giống như hạt cát trong sa mạc, không biết đường căn bản không thể tìm kiếm.

Càng đừng nói chỗ dược phổ này, dù là cho ngươi bay lên trời, ngươi cũng không tìm được. Bởi vì, Thánh Hoàng Phong thật sự quá lớn.

Lúc này, Tần Lập còn không biết mình bởi vì một hành động phẫn nộ, đã tạo ra bao nhiêu đả kích với Thánh Hoàng nhất mạch. Hắn trở về theo đường cũ, linh dược ở bên trong khu dược phổ vừa rồi làm cho hẳn thèm nhỏ dãi có một ít thứ đều đã đến mấy vạn năm.

Vào hang bảo vật, nếu như quay về tay không, vậy nói thế nào Tần Lập cũng sẽ không cam lòng.

Không bao lâu sau, Tần Lập liền ngựa quen đường cũ chạy về khu dược phổ kia, có thể nghĩ rằng tổng quản tuần tra xong rồi, thủ vệ nơi này lại xuất hiện một tia lơi lỏng. Dù sao thì Tần Lập có thể cảm giác rõ ràng, tinh thần bọn họ đã không còn đầy đủ như trước.

Cho nên, Tần Lập căn bản không nhảy xuống từ vách núi nữa, mà nghênh ngang đi vào trong dược phổ ở một nơi cách bọn họ mười mấy thước.

Pháp thuật thổ hệ, ở trong tay Tần Lập phát huy ra uy lực mạnh mẽ hơn Mạc đầu lĩnh không biết bao nhiêu lần. Mạc đầu lĩnh lãnh ngộ ngũ hành thổ nguyên tố, đa phần là một loại tích lũy, còn đối với vận dụng, hắn ta căn bản không có công pháp đặc biệt xuất sắc.

Còn Tần Lập lại bất đồng, trong đầu hắn có rất nhiều công pháp truyền thừa từ thời đại Thượng Cổ. Những công pháp này ở thời đại Thượng Cổ chưa chắc là cao minh nhất, bởi vì chức nghiệp chủ yếu của Hô Diên Bác là Luyện kim sư. Nhưng làm siêu cấp cường giả cảnh giới Địa Tiên, công pháp hắn lấy được, dù là kém thì còn có thể kém thế nào? Đặt ở hiện tại, tùy tiện một loại cũng sẽ bị người ta điên cuồng tranh đoạt.

Cho nên Tần Lập dùng không tới một canh giờ, gần như đào rỗng tất cả thiên tài địa bảo cực phẩm bên trong khu dược phổ này. Còn đám thủ vệ bên ngoài lại hồn nhiên không phát giác được.

Tần Lập đào xong, đều sẽ khôi phục mặt đất về nguyên dạng, nhìn qua giống như là nơi này chưa từng trồng bất cứ thứ gì.

Dù là sáng mai bị bọn họ phát hiện, thì cũng sẽ hoài nghi là mình gặp quỷ.

Trong lòng Tần Lập nghĩ: lúc này, hẳn bọn người Tây Qua đã bắt đầu phát động rồi.

Tần Lập không lo lắng bọn người Tây Qua sẽ gặp phải nguy hiểm gì, chỗ quan trọng nhất là làm sao đi ra ngoài kết giới kia, cùng với việc sau khi đi ra ngoài làm sao mới bỏ chạy được.

Mà tin tức bên kia, hẳn là sáng mai sẽ báo lên cho Thánh Hoàng. Nhưng Thánh Hoàng đại hôn, người bên dưới chưa chắc sẽ nói loại chuyện này cho Thánh Hoàng, nhất định sẽ trực tiếp phái người ra truy sát.

Cho nên, hiện tại Tần Lập phải quay về tìm được Cơ Ngữ Yên, hai người trực tiếp thoát đi. Như vậy, chuyện bọn người Tây Qua chạy trốn sẽ biến thành chuyện nhỏ nhặt không chút trọng lượng.

Đến lúc đó, sau khi chuyện hai chỗ dược phổ bộc phát ra, cả Thánh Hoàng lĩnh vực nhất định sẽ triển khai thanh tra điên cuồng. Khi đó, Thánh Hoàng lĩnh vực hẳn sẽ hỗn loạn một trận.

Tần Lập chính là muốn hiệu quả này. Tuy nhiên, vậy còn chưa đủ, hẳn phải nghĩ biện pháp làm Thánh Hoàng lĩnh vực này càng loạn một chút.

Tần Lập nghĩ vậy, lắc mình rời khỏi dược phổ, liên tục xé mở không gian, chuẩn xác định vị đến tiểu viện mình ở. Lúc trở lại gian phòng, cô gái Hồng Ngọc xinh đẹp kia vẫn đang ngủ say. Tần Lập không chút do dự, tinh thần lực trực tiếp tiến vào tinh thần thức hải Hồng ngọc, xóa đi tất cả ký ức sau khi nàng trưởng thành.

- Sau này đừng hại người nữa, làm một cô gái ngây thơ là tốt rồi!

Tần Lập lẩm bẩm nói sau đó người chợt lóe, ra bên ngoài thẳng đến chỗ Cơ Ngữ Yên.

Dược phổ bị hắn phá hoại thành như vậy, dù là đối phương sẽ không hoài nghi tới đầu bọn họ. Tần Lập cũng không nghĩ tới tiếp tục ở lại đây là một chuyện sáng suốt.

Mà ở chỗ Cơ Ngữ Yên, đề phòng sâm nghiêm hơn nhiều. Tần Lập thoáng cảm giác một chút, có ít nhất hai võ giả cảnh giới Lôi Kiếp.

Thật đúng là cẩn thận mà.

Tần Lập lấy ra một tấm mặt nạ, đeo lên mặt. Thoáng cái, trở thành một nam trung niên ba bảy ba tám tuổi.

Trong lòng Tần Lập cười lạnh, trực tiếp đi tới chỗ hai võ giả cảnh giới Lôi Kiếp ẩn thân. Tần Lập không cố ý tạo ra động tĩnh, nhưng cả người trực tiếp đi qua như vậy, nếu đổi phương còn không phát hiện được, vậy quả thật đúng là ngu ngốc mà.

Chẳng qua hai võ giả cảnh giới Lôi Kiếp này căn bản không có bất kỳ động tác gì, đều ẩn mình trong tối, lạnh lùng nhìn nam nhân không biết nhảy ra từ chỗ nào này. Trong lòng họ đều thầm mắng: Người này là ai? Làm sao không có quy củ như thế?

Nhiệm vụ của hai người này là theo dõi Cơ Ngữ Yên ở bên trong, không được để nàng ta bỏ chạy, những chuyện khác không có liên quan gì đến hai người này.

Vốn hai người đều phản cảm loại nhiệm vụ này, tuy nói bên trong Thánh Hoàng lĩnh vực, võ giả cảnh giới Lôi Kiếp không ít, nhưng địa vị đều rất cao, thường ngày đều ở trên Huyền Không Sơn tĩnh tâm tu luyện, bình thường đều rất ít bị sai phái. Đặc biệt là nhiệm vụ theo dõi một nữ nhân, càng làm trong lòng bọn họ khó chịu.

Nhưng ý chỉ của Thánh Hoàng, không ai dám cãi lại.

Hai người này đều không thể cảm nhận được dao động mạnh trên Tần Lập, đều vô thức cho rằng đây là một hạ nhân.

Không nghĩ tới, Tần Lập đi tới chỗ một người ẩn thân, nhỏ giọng lẩm bẩm:

- Thánh Hoàng bệ hạ sai ta nói cho các người…

Hai gã võ giả cảnh giới Lôi Kiếp này nao nao, bọn họ vô cùng tự tin chỗ ẩn thân của mình thì người khác không cách nào phát hiện được. Ngoại trừ trước đó Thánh Hoàng đã biết chỗ ẩn thân của hai người, thật sự là sẽ không có người thứ hai biết tới.

Nhưng hai người này cũng là người cẩn thận. Tuy rằng trong lòng đều rất kinh ngạc, nhưng vẫn rất thông minh, không ai phát ra một chút âm thanh.

- Ủa? Chỗ bệ hạ nói đúng là nơi này mà? Sao lại không có ai? Quên đi, ta cứ trở về nói cho bệ hạ là nơi này không có người…

Tần Lập nói rồi xoay người muốn chạy.

- Khụ khụ….

Một võ giả cảnh giới Lôi Kiếp trong đó vẻ mặt hết chỗ nói, thầm nghĩ Thánh Hoàng sao lại phái một tên xúc động như vậy tới đây? Nói một câu không ai trả lời, liền muốn đi? Vạn nhất ngươi trở về nói nơi này không có ai. Thánh Hoàng bệ hạ chẳng phải cho rằng chúng ta căn bản không tới? Mẹ nó, vậy là bị ngươi hại chết rồi.

Cho nên, người này vội ho khẽ hai tiếng, trầm giọng nói:

- Có chuyện gì?

- A, thật sự ở nơi này. Thánh Hoàng bệ hạ khẩu dụ, bảo các ngươi đều trở về đi, nơi này không cần phải theo dõi nữa!

Tần Lập mở miệng nói bậy, nhưng tinh thần lực bắt đầu ngưng tụ mức độ cao, chuẩn bị tùy thời cho đổi phương một kích chí mạng.

- Thật sao? Vì sao Thánh Hoàng bệ hạ lại hạ khẩu dụ này? Tiểu tử, ngươi có biết giả truyền ý chỉ Thánh Hoàng bệ hạ, sẽ bị tội gì hay không?

Một võ giả Lôi Kiếp vẫn không nói chuyện âm trầm nói:

- Hơn nữa, sao ta cứ cảm giác ngươi không phải người Thánh Hoàng bệ hạ phái tới?

- Còn có ai như giống các ngươi vậy chứ? Quên đi, các người thích tin thì tin, không muốn rời đi thì cứ ở lại nơi này đi!

Trong lòng Tần Lập thầm nghĩ: không lẽ mình bị phát hiện chỗ nào?

Lúc này, người nói trước đó lên tiếng:

- Tiểu huynh đệ xin dừng bước, không phải chúng ta không tin, thật sự là… Phái chúng ta tới là Thánh Hoàng bệ hạ, bảo chúng ta đi cũng là Thánh Hoàng bệ hạ, chúng ta chỉ là có chút nghi hoặc…

- Vậy các người tìm bệ hạ đòi giải thích đi, ta chỉ tới truyền lời.

Tần Lập nói, đứng lên muốn đi.

Hai người kia hai mặt nhìn nhau, do dự một chút, đồng thời đứng lên, trong đó một người truyền âm nói:

- Ông xem, cái này có phải giả hay không?

- Giả? Ai có gan lớn như vậy, dám giả truyền ý chỉ? Không muốn sống nữa sao? Lần này Băng Tuyết Phi chỉ dẫn theo một người, nghe nói đã bị đưa tới chỗ kia… Ha ha!

Người này nói rồi, còn cười hai tiếng có vẻ hả hê.

- Vậy cũng phải. Quên đi, chúng ta trở về thôi!

Người kia cũng truyền âm nói sau đó hai người đứng lên, vừa lúc muốn đi, lại đột nhiên cảm nhận một cỗ nguy hiểm cực lớn.

- Không…

Một võ giả cảnh giới Lôi Kiếp trong đó miệng còn chưa nói chữ “tốt”, liền cảm giác một cỗ năng lượng ngập trời ngập đất hung hăng đánh về phía ngực hắn.

Võ giả cảnh giới Lôi Kiếp bên kia, lại cảm thấy bên trong tinh thần thức hải của mình, nháy mắt bị một thanh kiếm sắc bén cắm vào, trực tiếp đâm xuyên qua cả tinh thần thức hải.

Phốc!

Một tiếng vang nặng nề, võ giả cảnh giới Lôi Kiếp kia bị lực lượng khổng lồ đánh trúng, ngực bị phá một lỗ thủng thật lớn, trực tiếp đánh nát trái tim.

Đường đường võ giả cảnh giới Lôi Kiếp, cương khí hộ thể trước mặt Ấn Chương Bảo Khí, yếu đuối như một mảnh giấy mỏng.

Tuy rằng là đánh lén, nhưng không thể không nói uy lực của Bảo Khí cũng làm cho người ta líu lưỡi.

Còn võ giả cảnh giới Lôi Kiếp còn lại, ngay cả tiếng hét thảm cũng không phát ra, mắt trừng thật lớn, nhìn Tần Lập không thể tin được. Sau đó trong nháy mắt, ánh mắt liền mất đi quang mang, khóe miệng chảy nước bọt ròng ròng, hắc hắc cười ngây ngốc.

- Ngươi là ai?

Võ giả Lôi Kiếp này bị Tần Lập dùng tinh thần lực đánh lén, trong nháy mắt liền biến thành một kẻ ngu ngốc.

Tần Lập nhàn nhạt nhìn hắn một cái, bĩu môi đi thẳng.

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

——oo0oo——

537. Chương 541: Chiếm Xong Tiện Nghi Liền Bỏ Chạy!

Bởi vì thực lực của hai người này, một khoảng mấy trăm thước rất xa xung quanh không có thủ vệ thứ hai. Mà Tần Lập phát động đánh lén trong nháy mắt, lại cực kỳ nhanh. Đồng thời lúc phát động đánh lén còn dùng Tiên Thiên Tử Khí bày ra một đạo kết giới, cho nên đến khi hoàn thành công kích, thậm chí không khiến các thủ vệ khác ở nơi này chú ý tới.

Lúc đi qua bên người võ giả Lôi Kiếp này, Tần Lập tiện tay tung một chưởng đặt lên cổ hắn. Lôi Kiếp ngu ngốc thực lực mạnh mẽ này, hét một tiếng liền gục xuống.

Tần Lập trực tiếp đi vào trong viện, thân người giống như quỷ mỵ, hai ba bước liền đi vào bên trong.

Cơ Ngữ Yên căn bản không ngủ, nàng một mực đi tới đi lui trong phòng, dùng sức mím môi, trong lòng vô cùng lo lắng. Tuy rằng nàng tin tưởng Tần Lập sẽ không xảy ra chuyện gì, nhưng chỗ Tần Lập muốn dò thám là dược phổ, nơi được đề phòng sâm nghiêm nhất bên trong Thánh Hoàng lĩnh vực. Bất cứ một môn phái nào, dược phổ trồng các loại linh dược, đều đề phòng sâm nghiêm như thế.

Hắn có thể thảnh công không? Sau khi thành công, hắn sẽ làm gì? Bên ngoài viện có hai võ giả Lôi Kiếp canh giữ, dù hắn tới cũng rất khó vào.

Cơ Ngữ Yên luôn cảm giác hai võ giả Lôi Kiếp kia, đương nhiên đối phương cũng nhận ra nàng. Hơn nữa, thần thức đối phương không chút khách khí tập trung khóa chặt Cơ Ngữ Yên, chính là muốn nàng rõ ràng: Chúng ta đang nhìn chằm chằm ngươi, tốt nhất ngươi đừng làm trò gì.

Nhưng đột nhiên, hai đạo thần thức tập trung vào Cơ Ngữ Yên, bỗng nhiên biến mất.

Mặc dù không dám tin, nhưng Cơ Ngữ Yên vẫn lập tức biết ngay, Tần Lập đã tới.

Ngay lúc Cơ Ngữ Yên vừa mừng vừa sợ, cửa phòng bị đẩy ra, một nam nhân ba bảy ba tám tuổi đi vào, mặt râu quai nón, mày kiếm mắt sáng, nhìn có vẻ anh vũ bất phàm. Nhưng vấn đề là… đây là ai?

- Ngươi là ai?

Cơ Ngữ Yên nhíu chặt đôi mi thanh tú, đôi mắt bắn ra quang mang lạnh băng. Nàng bị giam như vậy, tuy rằng bất đắc dĩ, nhưng một thân thực lực này thì không phải ai cũng có thể khi dễ.

- Ngay cả nam nhân nhà mình cũng không nhận ra, nên đánh!

Tần Lập nói rồi, thân hình chợt lóe, đến kề bên không nặng không nhẹ vỗ một cái lên mông vểnh cao của Cơ Ngữ Yên.

Nghe giọng nói này, thân thể Cơ Ngữ Yên đã bắt đầu nhũn ra, bị Tần Lập vỗ một cái như thế, sắc mặt càng ửng đỏ, như muốn nhỏ ra máu.

- Ngươi là nam nhân nhà ai, đáng ghét!

Cơ Ngữ Yên phản ứng lại, không nhịn được kiều sân một câu, ngưng mắt nhìn Tần Lập, đột nhiên kinh hô:

- Ngươi bị thương?

Vừa nãy Tần Lập nháy mắt đánh chết hai cường giả cảnh giới Lôi Kiếp, dù là hiện tại hắn đã sớm có thực lực vượt qua Lôi Kiếp, nhưng cuối cùng không chân chính đột phá cảnh giới Lôi Kiếp. Toàn lực đánh chết đối phương, đồng thời bản thân cũng bị một ít nội thương.

Tần Lập mỉm cười nói:

- Không sao cả, ta giết một võ giả Lôi Kiếp, còn một tên bị biến thành ngu ngốc, bản thân bị thương không tính là gì. Được rồi không nói nhiều nữa, chúng ta lập tức rời khỏi nơi này.

- Rời đi?

Cơ Ngữ Yên trên mặt có vẻ chần chờ nhìn Tần Lập.

- Thế nào? Nàng còn muốn ở lại nơi này sao?

Tần Lập nhìn Cơ Ngữ Yên cười đùa.

- Đương nhiên không phải.

Cơ Ngữ Yên chần chờ nói:

- Nhưng mà…

- Đừng nhưng mà nữa. Thánh Hoàng lĩnh vực cường giả như mây đúng là không giả, nhưng bọn họ cũng không phải ở cùng một chỗ, đều phân tán quá rộng, trong nhất thời sẽ không dễ dàng tụ tập lại. Hơn nữa vì hai người chúng ta, liền phái ra lượng lớn võ giả Lôi Kiếp, không phải có chút chuyện bé xé ra to hay sao?

- Được rồi ta nghe lời ngươi.

Cơ Ngữ Yên nhìn Tần Lập, ôn nhu nói.

Tần Lập lấy trong người ra một tấm mặt nạ, cẩn thận đeo cho Cơ Ngữ Yên. Trong quá trình đó, không khỏi sẽ chạm tới khuôn mặt vô cùng mịn màng của Cơ Ngữ Yên.

Mặt Cơ Ngữ Yên càng đỏ hơn, tuy nhiên sau khi đeo mặt nạ, liền không nhìn ra được, biến thành một thiếu phụ ba lăm ba sáu tuổi.

- Được rồi, chúng ta đi thôi!

Tần Lập nói rồi, trực tiếp ra cửa, theo lối vừa đi vào lặng yên không tiếng động ra ngoài. Gã võ giả Lôi Kiếp ngu ngốc kia đã không thấy hình bóng, không biết chạy đi đâu chơi rồi.

Tần Lập lấy ra đan dược, vào miệng liền tan ra, trị liệu chút thương thế vừa rồi. Kỳ thật cũng không tới bị thương, chỉ là tiêu hao quá lớn mà thôi.

Trí nhớ Tần Lập vô cùng tốt, dẫn theo Cơ Ngữ Yên nhảy xuống mặt đất sâu bên dưới Huyền Không Sơn, trên đầu là mây mù lượn lờ. Lúc này Cơ Ngữ Yên mới hiểu được, vì sao Tần Lập dám bỏ chạy trực tiếp như vậy.

Bởi vì võ giả cảnh giới như bọn họ, đều sẽ nghĩ là bay tới bay lui trên trời, lại có ai nghĩ tới trực tiếp đi xuống đất bỏ chạy chứ?

Vốn bỏ chạy trên mặt đất, tốc độ sẽ chậm đi rất nhiều, nhưng ở Thánh Hoàng lĩnh vực này, lại vừa vặn ngược lại. Trên mặt đất có sương mù nồng đậm che giấu, ngược lại thành con đường thoát thân tốt nhất.

Nhưng vấn đề cũng theo đó mà tới, bốn phương tám hướng đều là sương mù dày đặc, rốt cuộc phải đi về phía nào?

Cơ Ngữ Yên muốn hỏi nhưng nhìn bộ dạng tự tin của Tần Lập, trong lòng liền rõ ràng: Nhất định người này còn có nhiều năng lực mà mình căn bản không biết.

Xem ra, sau này nhất định phải đào móc những thứ này ra hết.

Trong lòng Cơ Ngữ Yên nghĩ vậy, dưới chân không chút ngừng nghỉ chạy theo Tần Lập đi phía trước.

Hai người vẫn mãi không nghe thấy trên đầu có âm thanh gì, xem ra chuyện còn chưa bộc phát ra. Loại chuyện chạy trốn này, thời gian càng kéo dài thì càng có lợi, hai người đều hy vọng tốt nhất đến sáng mai mới phát hiện ra chuyện hai người biến mất.

Màn đêm đen kịt, rốt cuộc vẫn bị một tia sáng phương Đông đánh vỡ. Vào lúc này, hai người Tần Lập đã đến chỗ bọn họ ở lúc trước, cũng là khu vực sát biên giới Thánh Hoàng lĩnh vực.

Cơ Ngữ Yên đi tìm một vòng, không phát hiện bọn người Tây Qua. Hiển nhiên, bọn người Tây Qua đã đi, thậm chí không tìm được bao nhiêu dấu vết tranh đấu. Lần này Cơ Ngữ Yên thật bội phục Tần Lập cùng Tâv Qua rồi, trong lòng âm thầm nghĩ: Xem ra giao môn phái cho Tây Qua, thật là một việc sáng suốt.

Hai người tiếp tục đi tới chỗ kết giới, rốt cuộc phát hiện vết tích chiến đấu ở nơi này. Dù là Tần Lập cũng cảm thấy kinh ngạc, là nơi đây không ít thi thể người Thánh Hoàng lĩnh vực nằm lung tung, nhưng lại không phát hiện một thi thể đệ tử Băng Tuyết Môn nào cả.

Kết giới còn tốt như cũ, nhưng bọn người Tây Qua đã sớm mất đi dấu tích.

Xem tràng diện, chiến đấu kết thúc đã có một thời gian rồi, nhìn qua thậm chí có chút giống như ngày hôm trước. Nếu tin tức vẫn không truyền tới chỗ Thánh Hoàng, rất có thể là lúc bọn người Tây Qua tới, đã diệt hết tất cả thủ vệ nơi này.

- Tây Qua, làm tốt lắm!

Tần Lập thuận miệng nói tay vung lên xé mở kết giới này. Hai người đi ra từ kết giới, gió lạnh thấu xương bên ngoài thổi tới, rốt cuộc làm hai người thở phào một cái, liếc nhìn lẫn nhau, lộ ra vẻ may mắn sau tai họa.

- Chúng ta phải đi thế nào đây?

Đôi mắt xinh đẹp của Cơ Ngữ Yên nhìn vào Tần Lập, lúc này nàng một lòng đều hoàn toàn đặt lên người Tần Lập.

Cơ Ngữ Yên biết từ nay về sau, sổ phận của mình đã phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất, gặp phải thể nghiệm mới lạ trước nay chưa có.

- Đi phía nam đi, nhưng cần tránh hướng bọn người Tây Qua.

Tần Lập nói rồi nhìn thoáng địa hình bên ngoài nói:

- Ta biết lộ tuyến chạy trốn của bọn người Tây Qua, chúng ta cần tránh khỏi hướng bọn họ, nhưng đừng cách quá xa. Như vậy, một khi đổi phương đuổi theo bọn người Tây Qua, chúng ta có thể phối hợp. Mà nếu đối phương đuổi theo chúng ta, cũng không phát hiện được bọn người Tây Qua.

- Ngươi làm sao nhìn ra được lộ tuyến của bọn người Tây Qua?

Cơ Ngữ Yên cố gắng nhìn mặt băng tuyết trắng xóa, bên trên không nhìn ra được một vết chân, nàng không nghĩ ra được Tần Lập làm sao thấy được.

Tần Lập cười hắc hắc, nói:

- Đây là bí mật!

- Hừ!

Cơ Ngữ Yên hừ một tiếng, quay đầu đi chỗ khác, làm bộ tức giận.

Tần Lập đi tới, kéo tay Cơ Ngữ Yên, cười nói:

- Bộ dáng tức giận của nàng thật đáng yêu!

- Hình dạng bình thường của ta không đáng yêu sao?

Cơ Ngữ Yên mắt trừng Tần Lập hỏi, cổ gắng duy trì vẻ tức giận, cũng là bởi một câu Tần Lập vừa nói.

- Không, bình thường nàng càng đáng yêu hơn!

Cơ Ngữ Yên cũng không căng mặt nổi, phù một tiếng cười lớn. Hai người nhảy lên cao, nhắm hướng phía Nam bay vụt đi.

Cũng không biết vì sao, hai người vẫn mãi không thấy có người truy giết bọn họ. Tần Lập quan sát chặt chẽ lộ tuyến chạy trốn của bọn người Tây Qua, cũng không phát hiện bọn Tây Qua bị truy đuổi.

Tuy rằng Tần Lập cùng Cơ Ngữ Yên đều kinh ngạc, nhưng không gặp phải người truy đuổi thì càng thoải mái hơn. Kẻ ngốc cũng sẽ không trông mong có người đi truy sát mình.

Nào không biết rằng, hiện tại trong lĩnh vực Thánh Hoàng, đang trải qua một cơn lốc lớn chưa từng có.

Thế cho nên, ngay cả chuyện truy sát bọn người Cơ Ngữ Yên cũng bị đặt sang một bên. Tuy rằng Thánh Hoàng hận bọn người Cơ Ngữ Yên đến ngứa răng, nhưng một chuyện khác làm cho bọn họ cả người phát lạnh, phải triển khai đại thanh tra khắp cả Thánh Hoàng lĩnh vực.

Thánh Hoàng lĩnh vực, đã không biết bao nhiêu năm chưa náo nhiệt như vậy. Nhưng phần náo nhiệt này, lại không phải là tràng cảnh mà bất kỳ ai trong Thánh Hoàng lĩnh vực muốn nhìn thấy.

Tuy rằng sự kiện kia che giấu nghiêm mật, nhưng vẫn cứ truyền ra ngoài. Dược phổ trên Thánh Hoàng Phong, chỉ trong một đêm không biết bị vị thần thông quảng đại nào, đào sạch linh dược cực phẩm không còn một mảnh.

Càng đáng sợ hơn, khu dược phổ dành riêng cho Thánh Hoàng bệ hạ, dược liệu chỉ có dòng chính Thánh Hoàng lĩnh vực mới có thể sử dụng, thiên tài địa bảo cực phẩm sinh trưởng đến mấy ngàn mẫu vạn năm, không ngờ… tất cả đều đã chết.

Chết không còn một mảnh!

Mặc dù thủ vệ hai khu dược phổ đều thề rằng tuyệt đối không có ai đi vào dược phổ, nhưng toàn bộ bọn họ đều bị xử tử, bao gồm cả đại tổng quản dược phổ…

Người bị xử tử, lên tới hơn ba trăm.

Có người nói ngày đó trên Thánh Hoàng Phong, máu chảy thành sông. Đại tổng quản dược phổ chết không nhắm mắt, hắn không cách nào tưởng tượng được, là cường giả nào có thể tránh khỏi thủ vệ sâm nghiêm như vậy, đi vào dược phổ, đào mất linh dược. Lại là dạng người gì, có thể tìm được dược phổ thứ hai càng thêm bí ẩn.

Nào không biết, chính là hắn đã dẫn theo Tần Lập đi vào chỗ đó.

Nếu như bị Thánh Hoàng biết chuyện này, sợ rằng sẽ không để cho hắn chết thống khoái như thế.

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

——oo0oo——

538. Chương 542: Đả Kích Tính Hủy Diệt!

Chuyện này, đả kích đối với toàn bộ lĩnh vực Thánh Hoàng là vô cùng trầm trọng, nhất là những dược liệu sinh trưởng mấy ngàn mấy vạn năm đó toàn bộ mất đi càng thêm có tính chất hủy diệt.

Nghe nói lúc ấy Thánh Hoàng đang phẫn nộ lôi đình chuẩn bị phái người đuổi theo Băng Tuyết Môn chạy trốn, thì nghe được chuyện này, lão cả kinh ngồi ở trên ghế cả nửa ngày cũng không nói nên lời.

Chuyện này, người bình thường còn chịu đựng không nổi, huống chi đối với Thánh Hoàng nhất mạch có đả kích lớn biết bao nhiêu.

Nhưng tự trong lòng Thánh Hoàng lại rất rõ ràng. Tuy rằng đan dược đã luyện chế được, cũng đủ để toàn bộ Thánh Hoàng nhất mạch dùng tiếp mấy trăm năm, nhưng vấn đề là sau mấy trăm năm thì sao? Sau mấy trăm năm bọn họ dùng cái gì?

Tu luyện thái bổ, không tiến tức lùi.

Chẳng lẽ sau mấy trăm năm toàn bộ nhất hệ đích truyền của Thánh Hoàng, cứ như vậy phải tiêu vong hay sao?

Công pháp và phối phương đan dược lưu truyền từ thời đại Thái Cổ tới nay, yêu cầu đều cực kỳ nghiêm khắc. Nhất là đan dược, rất nhiều linh dược nếu không đủ niên hạn, căn bản là không sinh ra được tác dụng của dược liệu.

Mà linh dược cần thời hạn sinh trưởng lâu năm nhất là ba ngàn năm trăm năm.

Cho nên, người phụ trách vườn thuốc, gần như hàng năm đều phải gieo trồng, chính là để phòng ngừa xảy ra trường hợp mất giống.

Thánh Hoàng vì để thu hút công lực của Cơ Ngữ Yên võ giả cảnh giới Lôi Kiếp này, đã đặc biệt cho người chuẩn bị một số linh dược lâu năm nhất, chuẩn bị hôm nay luyện chế thành đan dược. Linh dược cực phẩm nhất mới luyện chế ra được loại đan dược mới, dùng để hấp thu cường giả cảnh giới Lôi Kiếp là thích hợp nhất không gì bằng.

Nhưng hiện tại, chẳng kể là cái gì, hết thảy tất cả đều không còn.

Lúc ấy Tần Lập cũng không nghĩ nhiều như vậy, một chưởng đánh xuống, làm vỡ nát tất cả rễ cây linh dược.

Quản ngươi một năm hai năm, một trăm năm hai trăm năm hay là một ngàn năm hai ngàn năm thậm chí mấy vạn năm, toàn bộ tiêu hủy.

Một lần hủy diệt này tương đương làm cho Thánh Hoàng nhất mạch đình trệ hơn ba ngàn năm.

Không chỉ như thế, bên trong cái vườn thuốc lớn hơn đó, thậm chí có linh dược mười mẩy vạn năm, đều là thuộc loại thiên tài địa bảo siêu cực phẩm, cũng bị người ta đào lấy sạch không còn, vậy mà ngay cả dấu vết đào bới đều không thấy.

Chuyện này quả thực rất thần kỳ, rất quỷ dị.

Tổn thất này hỏi có lớn hay không?

Đối với Thánh Hoàng nhất mạch mà nói, quả thực đả kích này chính là lớn bằng trời không thể chịu đựng nổi.

Cho nên, làm sao còn có tâm tư đuổi giết Cơ Ngữ Yên? Thánh Hoàng ngay từ đầu căn bản là không tin chuyện này do nhóm người Cơ Ngữ Yên bọn họ làm ra. Cho dù người Cơ Ngữ Yên mang vào đó cũng là võ giả Lôi Kiếp, cũng không có bản lãnh này.

Tuy nhiên ngay sau đó, mọi người báo lên mấy sự kiện, khiến cho Thánh Hoàng hoàn toàn bạo phát, nhận định chuyện này khẳng định có sự tham gia của Cơ gia, nếu không tuyệt đối không thể có khả năng như vậy.

Đầu tiên là có người tới báo, nói Hồng Ngọc cô nương đột nhiên mất trí nhớ, chỉ số thông minh không có biến hóa, nhưng trí nhớ của nàng lại quay về thời tuổi mười sáu mười bảy, đối với rất nhiều người, rất nhiều chuyện, hoàn toàn không biết không nhớ.

Sau đó có người phát hiện ở chỗ giam giữ Cơ Ngữ Yên có một thi thể võ giả Lôi Kiếp, cùng với ở cách đó không xa, tìm được một cường giả Lôi Kiếp biến thành kẻ ngu ngốc.

Tổng hợp hai sự kiện này lại cùng một chỗ, rốt cục Thánh Hoàng cảm giác được mối nguy hiểm, cũng hiểu rằng chuyện này hẳn là cùng Cơ Ngữ Yên có liên quan rất lớn. Thế nhưng lúc này hắn gặp phải áp lực làm cho hắn không thể không triển khai kiểm tra triệt để được.

Bởi vì lúc trước cũng có không hề ít các Thái thượng trưởng lão trong lĩnh vực Thánh Hoàng, không đồng ý Thánh Hoàng cưới Cơ Ngữ Yên, bọn họ đều biết mục đích của Thánh Hoàng cưới Cơ Ngữ Yên, nhưng cho rằng như vậy rất quá đáng.

Thánh Hoàng nhất mạch đích thật là một chi siêu quần xuất chúng, ở toàn bộ Băng Tuyết Cực Hàn có được khí thế duy ngã độc tôn. Thế nhưng vấn đề là, năm đó Cơ gia, Khương gia cùng Chu gia, đều đã từng là gia tộc cực thịnh nhất thời đó. Nhất là Cơ gia nội tình vẫn còn bảo lưu dồi dào. Tuy rằng cùng Thánh Hoàng nhất mạch sinh ra một ít thù hận, nhưng nói tóm lại, cũng là Thánh Hoàng làm sai trước.

Hiện tại lại muốn kết hôn với con gái người ta sau đó thái bổ, hút công lực biến người ta thành phế nhân…

Loại sự tình này, tin rằng phàm là gia tộc có chút tâm huyết đều sẽ không ẩn nhẫn. Tuy rằng Thánh Hoàng nhất mạch không sợ gì Cơ gia, nhưng có câu: "thỏ tử hồ bi", nếu như Khương gia, Chu gia cùng Cơ gia liên hợp lại chung sức chống lại Thánh Hoàng nhất mạch, thì cho dù có thể thắng khẳng định cũng là thắng thảm.

Đáng tiếc, Thánh Hoàng hoàn toàn không nghe lời, trực tiếp tuyên chỉ xuống, để hiện tại lại xảy ra chuyện bất ngờ này. Nguyên vốn các Thái thượng trưởng lão lúc trước không đồng ý Thánh Hoàng làm như vậy, đều ra mặt chỉ trích.

Thánh Hoàng lập tức rơi vào cảnh sứt đầu mẻ trán, vườn thuốc bị hủy, đình trệ phát triển hơn ba ngàn năm, ngẫm lại đều cảm thấy đáng sợ. Thánh Hoàng phạm phải sai lầm này quả thực quá lớn, không ai có gan biện hộ nói giúp cho hắn được.

Cho nên, đến cuối cùng. Thánh Hoàng vừa triển khai kiểm tra, vừa truyền ngôi vị Thánh Hoàng cho một người con cháu của hắn kế thừa tiếp theo đảm nhiệm, còn Thánh Hoàng thì tự mình thoái vị.

Chuyện đến lúc này, mới tính là hoàn toàn chấm dứt một thời Thánh Hoàng.

Tân đảm nhiệm Thánh Hoàng mới vừa lên ngôi, còn phải bồi bổ cho thể lực của mình, xử lý đủ loại chuyện, đợi đến lúc hắn muốn đứng lên tuyên bố lệnh đuổi giết, đuổi giết Cơ Ngữ Yên và đám đệ tử Băng Tuyết Môn thì thời gian đã trôi qua gần một tháng rồi.

Thời gian một tháng đủ để cho Tần Lập bọn họ thoát khỏi vùng Băng Tuyết Cực Hàn.

Tân đảm nhiệm Thánh Hoàng mặc dù có ý định phái binh tấn công Cơ gia, bởi vì hiện tại toàn bộ tất cả cao tầng của lĩnh vực Thánh Hoàng, gần như đều nhận định rằng: chuyện này khẳng định là do một lão tổ tông nào đó của Cơ gia làm ra.

Người khác sao có được thực lực này?

Nhưng chuyện tấn công Cơ gia vẫn là bị các Thái thượng trưởng lào đè ép xuống, bởi vì trải qua nghiên cứu các Thái thượng trưởng lão cho rằng: người có thể thần không biết quỷ không hay làm được chuyện như vậy, cho dù không có đạt tới cảnh giới Địa Tiên thì cũng không kém là bao nhiêu.

Nếu đối phương thật là Địa Tiên, ngươi phái đi bao nhiêu người đều chưa chắc có thể trở về.

Địa Tiên cùng Lôi Kiếp, tuy rằng chỉ kém một cấp, nhưng chênh lệch với nhau lại là phi thường lớn.

Mười võ giả cảnh giới Đan Nguyên Anh Hóa mới có thể đánh bại một võ giả cảnh giới Lôi Kiếp, nhưng năm mươi võ giã cảnh giới Lôi Kiếp, cũng khó có thể giữ chân được một cường giả tuyệt thế cảnh giới Địa Tiên.

Địa Tiên, đây là đại biểu tồn tại đỉnh cao ở Thiên Nguyên Đại Lục.

Thực lực này căn bản không phải thường nhân có khả năng đo lường được.

Bởi vậy, chuyện này cứ như vậy chìm xuống. Chính Tần Lập cũng không biết một phen hành động vô tình của mình, lại tạo thành thay đổi quyền lực của một đời Thánh Hoàng nhất mạch, cũng không biết có bao nhiêu người vì thế mà toi mạng.

Tuy nhiên, Tần Lập và Cơ Ngữ Yên cũng bị Thánh Hoàng nhất mạch họa hình công bổ ra ngoài. Bọn họ dù có bỏ qua cho ai, cũng sẽ không bỏ qua Cơ Ngữ Yên cùng Băng Tuyết Môn.

Không thể báo thù triệt để, thì ít nhất làm cho đã giận là không thành vấn đề rồi? Người của Thánh Hoàng nhất mạch đều nghĩ như vậy.

Hai tháng sau, ngoài thành Thanh Long đế đô Thanh Long quốc ba mươi dặm, bên ngoài một trang viên chiếm diện tích cực kì rộng lớn, đột nhiên đến đây một đám người thần bí.

Tòa trang viên này luôn có người để ý tới, nhưng chủ nhân chân chính thì ngay cả quản gia nơi này cũng không có gặp qua, bởi vì gã quản gia này, năm đó cũng không phải chủ nhân trang viên mời đến.

Bọn họ chỉ biết là nếu có người cầm một ngọc bội hình rồng đến đây, thì đó chính là chủ nhân của trang viên.

Nhưng hơn mười năm trôi qua vẫn không có người nào đến. Phía sau trang viên rộng lớn này còn có hơn một vạn mẫu ruộng tốt, thu nhập hàng năm đều là một con số kinh người.

Vốn thời gian trước gã quản gia trang viên, cũng không có sinh ra tâm tư gì khác, bởi vì hắn mơ hồ nghe nói tòa trang viên này, chính là ban thưởng của đương kim Hoàng đế bệ hạ, bởi vì năm đó người mời quản gia này, dường như chính là một vị quan viên trong hoàng thất, tuy nhiên quản gia cũng không dám xác định.

Nhưng người có mối quan hệ với hoàng tộc, có thể là người thường sao? Hơn nữa, qua nhiều năm như vậy vẫn không ai dám tới nơi này gây phiền toái, càng tăng thêm ấn tượng này cho gã quản gia.

Bởi vậy, vài năm đầu, gã quản gia nhiều lắm là cắt xén một ít vàng bạc trong số thu nhập hàng năm, cất vào hầu bao của mình, kiếm chác chút đỉnh mà thôi.

Nhưng theo thời gian chậm rãi trôi qua, thủy chung không ai đến thu hồi tòa trang viên, cũng không ai quan tâm tới nơi này. Đầu tiên là người nhà của gã quản gia, thê tử, con cái của hắn, còn thêm một số người thân thích, bắt đầu không để yên. Bọn họ bắt đầu nghênh ngang vào ở trong phòng chủ nhân, hưởng dụng tất cả những tiện nghi cung đình trong đó.

Sau đó đến mùa vụ thu hoạch hàng năm, họ trực tiếp lấy tất cả thu nhập cất vào hầu bao của mình. Gã quản gia đầu tiên là thấp thỏm lo lắng hai năm liền, nhưng không thấy có vấn đề gì, rốt cục lá gan cũng dần dần lớn lên, bắt đầu xem tòa trang viên rộng lớn này trở thành là tài sản riêng của mình.

Vì thế, gã quản gia họ Hà trở thành đại tài chủ nổi tiếng ở vùng này.

Bởi vì sự thần bí của tòa trang viên này, nên ngay cả rất nhiều quan to hiển quý, đều chủ động tìm tới thiết lập quan hệ với hắn. Rồi thời gian lâu dài Hà quản gia cảm thấy như chính mình là chủ nhân thật sự, vô cùng uy phong.

Thường xuyên chắp hai tay sau lưng, phía sau đi theo một đám tùy tùng, có người xách lồng chim, có người dẫn chó, có người thay quần áo cho hắn, còn có người rót rượu, đút thức ăn cho hắn… Toàn bộ là hình tượng của một đại tài chủ.

Hơn nữa, hắn còn không cho phép người khác gọi hắn là Hà quản gia, mà phải gọi hắn là Hà lão gia.

Hôm nay trời vừa hửng sáng. Hà lão gia còn nằm trên giường ở phòng tiểu thiếp thứ mười bảy của hắn, trong lòng đang cảm khái, tuổi trẻ thật là tốt, có tiền lại càng tốt.

Có tiền, thiếu nữ trẻ tuổi xinh đẹp như thế, đều khóc lóc muốn gả cho hắn, muốn ngăn đều ngăn không được =))

Hắn mở to mắt, ánh mặt trời bên ngoài chiếu vào, làm cho mắt hắn híp lại, nhìn ánh mặt trời chiếu trên da thịt người tiểu thiếp thứ mười bảy dưới tấm sa mỏng kia, lấp lánh một tầng hào quang, trong lòng Hà lão gia lại nóng lên, hắn đưa tay vào trong chăn, vuốt ve bộ ngực mềm mại của người tiểu thiếp trẻ.

Nàng tiểu thiếp phát ra một hồi tiếng thở hổn hển, lim dim mắt, thanh âm ngọt lịm nói:

- Lão gia! Ngài còn muốn à, người ta sợ ngài muốn chết! Ngài mạnh như con trâu!

Hà lão gia nghe lời này, cười đến ánh mắt híp lại thành một đường rãnh nhỏ, cười hắc hắc nói:

- Tiểu dâm nữ! Miệng cứ ngọt lịm! Tuy nhiên, lão gia thích nàng như vậy!

Nói xong, nghiêng người cười lên, chuẩn bị lên ngựa đề thương, tiếp tục chiến mấy trăm hiệp.

Thế nhưng đúng lúc này, bên ngoài bỗng nhiên vang lên tiếng kêu của tên tâm phúc của hắn có chút hốt hoảng thậm chí có vẻ nghèn nghẹn:

- Lão gia! Không xong rồi! Bên ngoài… bên ngoài trang viên… đến đây một đám người… có vài trăm… Tên đi đầu… nói… nói chủ nhân đã trở lại, kêu quản sự nơi này ra ngoài nghênh đón. Lại bị Nhị cẩu canh cửa chặn lại mắng vài câu, nói một đám ăn mày tới xin cơm… Kết quả, xưng là người chủ nhân đó tát một cái… liền đánh chết Nhị cẩu… hắn rồi!

Ngay từ đầu Hà lão gia còn chuẩn bị mắng chửi tên tâm phúc không biết điều, nhưng sau khi nghe rõ, trong lòng hắn lập tức "bộp" một tiếng, toàn thân toát mồ hôi lạnh, tên tiểu đệ đệ phía dưới lập tức mềm nhũn thành một con tiểu trùng đáng thương…

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

——oo0oo——

539. Chương 543: Cút Khỏi Trang Viên Này!

Chủ trang viên này là ai? Trang viên này cũng không phải của Tần Lập, mà là… Tây Qua.

Năm đó trước khi Triệu Tinh Hà giết cha. Nhị hoàng tử Triệu Tinh Hải còn chưa lên ngôi, bởi vì Tần Lập mà ban cho Tây Qua lúc ấy là đầu lãnh Đại Thanh Bang, tòa trang viên hoàng gia này, tuy nhiên Tây Qua cũng không có tới ở lại trang viên ngày nào, sau lại Tây Qua bị đuổi chạy trối chết. Triệu Tinh Hải cũng không có thu hồi lại tòa trang viên.

Một tòa trang viên mà thôi, đối với vị vua của một nước mà nói cũng không tính là gì, lưu lại nơi này cũng coi như giữ một đoạn tình hương khói nói không chừng đến ngày nào đó Tây Qua trở lại, nhất định sẽ ghi nhớ tấm lòng tốt của mình.

Có lẽ ngày này là một trăm năm, hai trăm năm sau. Cho nên, Triệu Tinh Hải tính ban cho Tây Qua tòa trang viên này, vĩnh cửu, giống như hắn đã ban cho A Hổ thành Hoàng Sa vĩnh cửu, hết thảy chuyện này đều là nhờ có Tần Lập.

Bởi vậy, nhiều năm qua như vậy, cũng chưa từng có bất cứ người nào dám đến trang viên này gây phiền toái thậm chí còn có không ít quan viên hiểu lầm, chủ động đến nịnh bợ tên gọi là Hà lão gia này.

Nhưng Hà lão gia tự trong lòng mình, lại biết rất rõ thân phận địa vị của mình, tuy rằng mấy năm gần đây hắn có chút lâng lâng, rất nhiều thời điểm đều đã xem mình trở thành chủ nhân nơi này, nhưng hắn còn không có hồ đồ đến nỗi ngu ngốc ôm mối dục niệm đó. Trong nháy mắt này, dục niệm đó biến mất không còn một mảnh.

- Lão gia… ngài làm sao vậy?

Cô gái trẻ nằm trên giường, dường như còn không có ý thức được đã xảy ra chuyện gì. Cái này cũng không thể trách nàng, bởi vì ở trong lòng nàng. Hà lão gia chính là chủ nhân nơi này, cho nên nàng cười nũng nịu, vươn tay định sờ chỗ đó của Hà lão gia.

"Bốp!"

Hà lão gia đang giận dữ hung hăng tát một cái trên mặt cô gái trẻ xinh đẹp, vẻ mặt dữ tợn nổi giận mắng:

- Cút ngay!

Cô gái mắt rưng rưng lệ, không dám tin nhìn Hà lão gia, không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng bị dọa cho lặng thinh.

Hà lão gia hoang mang rối loạn hối hả mặc quần áo, sau đó vội vàng mang theo tên tâm phúc kia chạy ra bên ngoài. Trừ hoạt động trên giường, gần như Hà lão gia không có vận động gì nên chạy mấy bước liền thở hổn ha hổn hển, tên tâm phúc chạy phía sau nói:

- Lão gia! Ngài chậm lại một chút!

- Không thể chậm! Nếu chậm sẽ không còn mạng sống!

Hà lão gia vừa thở hổn hển nói vừa lúp xúp chạy tới. Khi tới cửa, đột nhiên nghe ngoài cửa lớn một tràng tiếng quát tháo, thanh âm vô cùng kiêu ngạo.

- Các ngươi là từ đâu tới ăn xin? Muốn cướp trang viên của lão nương à? Nằm mơ đi! Cũng không dò la hỏi xem lão nương là ai, đã dám tới nơi này gây rối? Hừ! Thành chủ đại nhân thành Thanh Long các ngươi quen biết sao? Lũ quỷ đói các ngươi cũng không nghe nói tới sao? Thành chủ đại nhân, cùng lão gia nhà ta là bạn tốt! Biết điều thì các ngươi mau mau cút xa một chút cho lão nương! Lão nương đỡ khỏi báo quan bắt các ngươi nhốt vào đại lao!

Hà lão gia đột nhiên run lên bần bật, chân nọ vấp chân kia, lập tức ngã cái rầm ở đó, tay và mặt đều trầy trụa, nhưng hắn vẫn hoàn toàn không có cảm giác, trong cổ họng phát ra một tiếng rít gào như dã thú:

- Con tiện phụ này! Lão tử phải giết ngươi!

Nói xong, Hà lão gia xông ra ngoài như là một cơn gió, thấy một nữ nhân trung niên toàn thân trang sức đầy vàng bạc châu báu, trên mặt phết một lớp phấn dày, vẻ mặt kiêu ngạo đang một tay chống nạnh, một tay chỉ vào đám người đổi diện sắc mặt khó coi lớn tiếng mắng.

Thấy Hà lão gia đi ra, phụ nữ trung niên còn không có ý thức được là hắn đang mắng mình, ngược lại khí thế càng tăng lên, lớn tiếng nói:

- Chờ xem, lão gia nhà chúng ta ra đến đây nhất định sẽ cho các ngươi đẹp mặt… Ồ!? Lão gia! Mặt của ngài bị làm sao vậy?

- Làm sao vậy? Ta đánh chết ngươi con tiện phụ này!

Hà lão gia lườm phụ nhân một cái, hận không đánh chết bà ta ngay tại chỗ. Năm đó nếu không phải cha mẹ huynh muội tiện nhân này đi vào trang viên, tham tài một cách điên cuồng, mình đâu đến nỗi như hôm nay?

- Tỷ phu! Huynh làm cái gì vậy? Tỷ tỷ của ta đâu có nói sai?

Một người mập mạp mặt mày hồng hào, cau mày nhìn Hà lão gia nói:

- Một đám ăn xin như vậy, chẳng lẽ tỷ phu còn sợ bọn chúng hay sao? Khi gã mập mạp nói chuyện, còn nháy mắt ra dấu với Hà lão gia.

Sau đó đi đến bên cạnh Hà lão gia, nhỏ giọng nói:

- Tỷ phu! Những người này, cho dù thật là chủ nhân của trang viên này, nhưng huynh quen biết tốt với thành chủ thành Thanh Long, trực tiếp bắt tất cả bọn họ giam vào đại lao. Đến lúc đó, còn không phải chúng ta…

Hà lão gia xoay chuyển tròng mắt, cảm thấy biện pháp này đích thật là không tệ. Tuy nhiên nghĩ lại đột nhiên nhớ tới năm đó khi người nọ thuê mình tới làm quản gia, trong lúc vô ý nói qua một câu: "Hà quản gia! Về sau hoàng trang… ồ không, trang viên này sẽ do ngươi trông nom, ngươi phải hết sức tận tâm, ta cũng không sợ nói thật cho ngươi biết, chủ nhân trang viên này lai lịch không tầm thường, hơn nữa thực rất có thể vẫn không tới ở nơi này. Cho nên, ngươi có tham ô chút đỉnh cũng không có gì, nhưng nếu ngươi dám ra tay quá trớn, đó chính là tự tìm chết!"

Những lời này, mấy năm trước Hà quản gia vẫn nhớ rõ, nhưng thời gian sau này hắn đã vứt những lời đó lên chín tầng mây. Hắn cảm thấy bị người ta gọi là Hà quản gia, cùng với được xưng là Hà lão gia, đó hoàn toàn là hai mức độ khác biệt.

Thế nhưng trước mắt, Hà quản gia bỗng nhiên nghĩ đến thời điểm bọn quan viên đến lôi kéo làm quen với mình, luôn luôn nói chính mình vận khí tốt, không ngờ có thể nhận được tòa trang viên này. Dường như tòa trang viên này có lai lịch gì đó, hắn nhớ tiếp năm đó người tới thuê mình làm quản gia, trong lúc vô ý nói ra hai chữ hoàng trang.

Trong lòng Hà quản gia đột nhiên như bị nhéo một cái, trang viên này cộng với hơn vạn mẫu ruộng tốt phía sau, không ngờ là… hoàng trang cũng chính là… trang viên hoàng gia.

- Con bà nó! Đám bại hoại các ngươi hại chết lão tử rồi!

Hà quản gia hung hăng trừng mắt nhìn cậu em vợ một cái, cũng không để ý đến vẻ mặt kinh ngạc của phu nhân, hắn cố làm ra vẻ mặt tươi cười, vết máu trên mặt còn chưa kịp lau, quần áo trên người nhàu nát bụi bẩm, nhìn qua thập phần chật vật.

- Ha ha! Tại hạ là Hà quản gia! Xin hỏi vị nào tự xưng là trang chủ của trang viên này? Trong lời nói của Hà quản gia cũng để lại đường lui, hắn không có nói thẳng vị nào là trang chủ đại nhân, mà là hỏi… ai tự xưng là trang chủ.

Tần Lập cùng Cơ Ngữ Yên vẫn đứng ở một bên, mỉm cười nhìn Tây Qua.

Đám đệ tử Băng Tuyết Môn, giờ phút này cũng đều thập phần phẫn nộ. Từ Băng Tuyết Cực Hàn một đường chạy trối chết tới đây, có thể nói gần như là hao hết sạch thể lực, hiện tại bọn họ mong muốn nhất chính là có thể tắm rửa trong nước ấm một phát, sau đó thanh thản ngủ một giấc, tỉnh lại có một bữa cơm no đủ. Thế nhưng không nghĩ tới, lại bị người ta đối xử như một đám ăn xin, thử hỏi tâm tình sao có thể tốt được chứ?

Kỳ thật xấu hổ nhất phẫn nộ nhất là Tây Qua.

Đây là địa bàn của hắn, trang viên này cũng là của hắn, thế mà hiện tại lại xuất hiện chuyện chó chết như vậy, vốn phải là tên nô bộc lại chặn chủ nhân ở ngoài cửa?

Nói thật, Tây Qua rất muốn giết thẳng vào trong, giết sạch đám người này cho xong. Tuy nhiên hắn nghĩ lại: một là làm như vậy có điều không tốt lắm, bởi vì những người này đều là người thế tục bình thường mà thôi giết bọn họ không có cảm giác thành tựu gì, còn có thể khiến cho người trong môn phái nghĩ rằng mình là người hiếu sát. Hắn vừa mới tiếp nhận chức môn chủ, vẫn là phải chú ý tới ảnh hưởng của nhất cử nhất động của mình.

Điều thứ hai ở đây dù sao cũng là Thanh Long quốc, là quốc gia hắn sinh ra, hiện tại Hoàng đế Triệu Tinh Hải coi như đối xử không tệ với hắn, đối với công tử lại cung kính, vì thế ở nơi này giết người, coi như cũng làm mất mặt Triệu Tinh Hải.

Cho nên, Tây Qua cảm thấy nếu đối phương biết điều một chút, chuyện này cứ như vậy quên đi, chờ sau này bổ trí lại, đuổi hết bọn chúng đi là được, về phần những người này nhiều năm như vậy bòn rút bao nhiêu tài vật, Tây Qua có một trăm biện pháp làm cho bọn họ phải nhả ra toàn bộ.

Nhưng lại không nghĩ rằng, người nơi này lại kiêu ngạo đến mức như thế, gã quản gia mắt thấy chủ nhân, tuy rằng lộ vẻ mặt sợ hãi nhưng trong mắt thỉnh thoảng hiện lên một chút vẻ giảo hoạt con buôn kia, làm sao có thể che mắt được Tây Qua là người xuất thân đường phố này chứ?

Nghe Hà quản gia hỏi như vậy. Tây Qua cười lạnh một tiếng, bước tới, hai mắt bắn ra hai tia sáng lạnh, hỏi:

- Ngươi! Chính là quản gia nơi này?

Hà quản gia bị Tây Qua nhìn với ánh mắt áp bức đó khiến cho không ngang đầu lên được. Thực lực của Tây Qua ở trước mặt Tần Lập không tính là gì, nhưng trong mắt người bình thường trên thế tục, quả thực chính là tồn tại như vị Thần. Hà quản gia làm sao có thể chịu đựng nổi áp lực từ Tây Qua phóng xuất ra.

- Tiểu… Tiểu nhân chính là…

Trên trán Hà quản gia bắt đầu không ngừng chảy mồ hôi, nhưng hắn cố chống lại, ngẩng đầu lên, hỏi:

- Ngài chính là chủ nhân tòa trang viên này? Xin hỏi một câu, nhưng có mang đến đây tín vật không?

Tây Qua nhe răng cười:

- Tín vật? Tín vật gì?

Lúc này, lão bà của Hà quản gia, phụ nhân trung niên một thân đeo đầy trang sức đó, vừa nghe Tây Qua nói lập tức lại nổi lên bổn sự, quát lớn:

- Tốt lắm! Ngươi ngay cả tín vật cũng không có, mà dám tự xưng là chủ nhân nơi này, ta xem ra ngươi không muốn sống rồi! Hộ viện đâu? Hộ viện đều chết sạch hay sao? Còn không lên bắt hết bọn chúng cho ta…

"Bốp!"

Không đợi phụ nhân nói xong, đã bị Hà quản gia hung hăng tát một cái té trên mặt đất.

Hà quản gia còn chưa hết giận, tiến lên không quan tâm lại đá cho mấy đá, trong miệng mắng:

- Con tiện nhân này! Đâu phải chỗ ngươi nói chuyện! Lão tử đánh chết ngươi đỡ phải chịu đựng ngươi lắm mồm!

Tên đệ đệ của phụ nhân thấy thế lập tức xông lên, nhằm thẳng vào mặt của Hà quản gia hung hăng tung một đấm, đánh cho Hà quản gia ngã lăn trên mặt đất, trong miệng còn mắng:

- Họ Hà kia! Con bà ngươi! Thực nghĩ rằng ngươi là lão gia sao? Năm đó ngươi chỉ là một tên khố rách áo ôm, thời điểm tỷ tỷ của ta gặp ngươi, ngươi có cái gì? Ngươi ngay cả nhà ở cũng không có, nếu không nhờ tỷ tỷ của ta, ngươi đã sớm xin ăn trên đường phố rồi! Bây giờ ngươi lợi hại lắm sao? Dám đánh tỷ tỷ ta, hôm nay ta sẽ đánh chết phường lang sói ngươi này!

Lúc này, phụ nhân bị đánh ngã xuống đất lại đi tới kéo tay đệ đệ của mình, kêu khóc không cho hắn đánh.

Lúc này từ trong trang viên lại lao ra hai lão già, miệng vừa cao giọng mắng, vừa giơ cao gậy trong tay như muốn đánh chết Hà quản gia.

Tây Qua nhăn mày, nhìn thấy màn kịch trước mắt, trầm giọng quát:

- Đủ rồi!

Một tiếng quát này dẫn theo lực lượng tinh thần của cảnh giới Chí Tôn, lập tức làm cho tất cả đám người này đều sợ tới mức ngẩn người tại chỗ.

Trên mặt Hà quản gia sưng vù, quần áo cũng bị rách te tua, khóe miệng còn rỉ máu.

Trên gương mặt của phụ nhân cũng sưng phù, trên người cũng toàn bộ đều là tro bụi cùng dấu chân, trên mặt cũng có hai chỗ bị toát da.

Cậu em vợ của Hà quản gia, tên mập mạp kia toàn thân hoa phục cũng biến thành rách mướp…

Tây Qua lạnh lùng nói:

- Cho các ngươi thời gian một nén nhang, đều cút ra khỏi trang viên này cho ta!

- Dựa…

Bên kia lão ấu có lẽ là nhạc mẫu của Hà quản gia với vẻ mặt dữ tợn, vừa mới nói ra một chữ, đã bị Tây Qua phóng tới như một tia chớp tung một đá bay ra ngoài. Một đá này gần như Tây Qua dùng hết toàn lực, vẻ mặt càng thêm dữ tợn gầm lên:

- Cút!

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

——oo0oo——

540. Chương 544: Hà Quản Gia Phẫn Nộ!

Tây Qua nổi giận thật sự, một tiếng gầm giận dữ như sấm rền truyền ra thật xa, chỉ sợ ngay cả thành Thanh Long bên kia đều nghe thấy.

Lúc này, rốt cục người bên Hà quản gia đã biết sợ, không ngừng ào ra một đám người, cả nam lẫn nữ vừa rồi còn tranh nhau nói ầm ĩ cả lên, lập tức tất cả đều ngậm miệng lại.

Tây Qua với khuôn mặt âm trầm đến gần như có thể nhỏ nước xuống, lạnh lùng nói:

- Tất cả tài vật đều để tại chỗ cho ta! Còn nữa, mấy năm nay các ngươi nuốt của lão tử nhiều ít, đều nhả ra hết cho ta! Đừng cho là ta tìm không thấy, các ngươi nếu ai ôm lòng giấu diếm, thì cứ chờ cho người ta nhặt xác đi! Còn không mau cút đi!

Mọi người cũng không dám nói câu gì. Không nghĩ tới, người trẻ tuổi quần áo tả tơi này lại lợi hại như thế, vừa thấy chính là một nhân vật độc ác, một cước mãnh liệt đá nhạc mẫu của Hà quản gia kia chết tươi, khiến mọi người kinh sợ.

Những người đó làm sao còn dám đi thu thập tài vật, chỉ hận cha mẹ sinh ra ít quá chỉ có hai cái chân.

- Người chết cũng khiêng đi cho ta! Không được để ở đây chướng mắt!

Tây Qua nói giọng lạnh lẽo.

Đám người kia vừa chạy, vừa nhỏ giọng bàn tán.

- Đám người này ở đâu tới?

- Có trời biết! Gặp quỷ rồi! Thật đáng sợ! Tên tự xưng trang chủ dường như rất lợi hại!

- Hừ! Ở trong thành Thanh Long ta quen biết một phó Đường chủ của Đại Thanh Bang, ta đi tìm hắn giết chết đám người này!

- Ta cũng quen vài vị quan lớn thành Thanh Long! Thật là tốt, chúng ta nhất định phải quay lại báo thù!

"....."

Thanh Long bang?

Tây Qua cùng Tần Lập liếc nhìn nhau một cái, không nghĩ tới, năm đó Thanh Long bang bị Triệu Tinh Hà chèn ép, ở thời điểm sau khi Triệu Tinh Hải lên ngôi lại quật khởi hơn nữa còn cắm rễ ở thành Thanh Long.

Tần Lập cùng Tây Qua đồng thời cùng nghĩ đến một người: Lãnh Bình.

Trừ hắn ra người khác vị tất có bản lãnh này, bởi vì A Hổ hiện tại đã thuần túy là một đại quý tộc, thân là thân vương của Thanh Long quốc. A Hổ đâu cần phải đi đầu tư vào một bang phái.

Thời gian không đến tàn một nén nhang, người trong trang viên gần như chạy sạch không còn, trong đó có mấy chục nha hoàn, hạ nhân, cùng với đám đầu bếp, lại bị Tây Qua giữ lại, bọn họ cũng phải cần có người chăm sóc hầu hạ.

Nhìn bộ dáng nơm nớp lo sợ của những người bị lưu lại, Tây Qua nói với vẻ mặt ôn hòa:

- Các ngươi không cần sợ, chúng ta sẽ không làm gì các ngươi, các ngươi làm tốt bổn phận của mình, ta còn phải thưởng cho nhiều!

Tây Qua nói xong, từ trong chiếc nhẫn trữ vật lấy ra một đống lớn vàng, chừng hơn một ngàn lượng, hào quang lấp lánh ánh vàng rực rỡ. Ánh mắt đám nha hoàn, hạ nhân lập tức sáng rực. Bọn họ từ nhỏ đến lớn, đừng nói nhiều vàng như vậy, ngay cả vàng hình dạng ra sao, bọn họ đều chưa thấy qua.

Những hoàng kim này, vẫn là thời điểm năm đó Tây Qua chạy trối chết mang theo, sau lại có nhẫn trữ vật cũng thuận tiện cất giữ trong mình.

Tây Qua thực tùy ý nói:

- Những thứ này, các ngươi cầm đi đặt mua rượu, thức ăn, và các loại vật dụng sinh hoạt hàng ngày, hết thảy đều phải thứ tốt!

Tây Qua nói xong, chỉ vào một cô gái thoạt nhìn rất lanh lợi nói:

- Ừ! Chuyện này cứ giao cho ngươi phụ trách. Hoàng kim còn lại ngươi giữ lấy! Các ngươi trước chia mỗi người mười lượng đi! Làm việc cho tốt ta sẽ không bạc đãi các ngươi!

Mấy chục hạ nhân này làm sao có thể nghĩ đến tân chủ nhân chẳng những không làm khó bọn họ, ngược lại còn thưởng cho bọn họ số vàng cả đời cũng kiếm không được, nên nỗi sợ hãi vừa rồi đã sớm biền mất không còn lại chút gì. Sau một phen quỳ trên mặt đất cảm tạ một hồi, lập tức tinh thần tăng lên gấp trăm lần, rồi vội đi xuống làm việc của mình.

Cơ Ngữ Yên nhỏ giọng nói với Tần Lập:

- Xem ra, ta giao môn phái cho hắn là chính xác!

Tần Lập cười cười, năm đó hắn đã biết Tây Qua là người rất có năng lực. Chuyện hôm nay, chỉ sợ đã đủ để khiến hắn buồn bực rồi vậy mà đám người đầu óc có bệnh đó lại còn muốn tìm Đại Thanh Bang đến đổi phó với Tây Qua, không biết khi Tây Qua nhìn thấy người của Đại Thanh Bang sẽ có vẻ mặt như thế nào đây?

Không thể không nói sức mạnh của đồng tiền vô cùng cường đại, đám hạ nhân này dùng thời gian nhanh nhất, chuẩn bị đầy đủ nước cho những người này tắm rửa, lại có người chạy ra ngoài đặt mua các loại vật dụng sinh hoạt, lại có người tinh lanh một hơi gom tất cả những đồ dùng cũ trong trang viên ném ra bên ngoài sau đó nổi lửa thiêu hủy sạch…

Người có thể tùy tiện một lần ném ra hơn một ngàn lượng hoàng kim, mà là người bình thường sao? Tuy rằng đám hạ nhân này thân phận địa vị không cao, nhưng tầm nhìn của bọn họ cũng đủ dùng, phát hiện toàn bộ người trong nhóm này, tuy rằng vẻ mặt tang thương, nhưng vốn không thấy một người nào xem đám người Hà quản gia vào mắt.

Hơn nữa quần áo trên người bọn họ đa số mặc dù có chút cũ nát, nhưng vừa thấy là biết vốn nhưng y phục đó may bằng loại vải vô cùng đắt tiền, chỉ là trải qua lặn lội đường xa nên thấy vậy.

Thân là hạ nhân, không biết nhìn người một chút, làm sao có thể xứng danh là hạ nhân?

Sau hai canh giờ, toàn bộ trang viên gần như đã thay đổi bộ mặt mới, hơn nữa, mọi người tắm rửa xong, thay quần áo mới sạch sẽ, sau đó xuất hiện lần nữa đều là thần thái sáng láng.

Mùi thức ăn thơm ngát bay tới hấp dẫn mọi người. Người đi đặt mua vật dụng sinh hoạt còn chưa trở về, cho nên tạm thời không thể đi nghỉ ngơi. Hơn nữa liên tục chạy trối chết, khiến cho đám đệ tử Băng Tuyết Môn không còn lòng dạ thay quần áo, cũng không được nếm qua bữa cơm ngon lành nào, hiện tại rốt cục có thể yên tâm nghỉ ngơi, nên mọi người đều bắt đầu cảm thấy đói khát, giờ lại ngửi mùi thơm này, ai nấy đều không kìm nổi ngón trỏ nhúc nhích.

Tây Qua cũng rất cao hứng, mời Tần Lập cùng Cơ Ngữ Yên đi ra dùng cơm, mọi người đều ăn no nê một bữa. Tây Qua vừa khích lệ đám hạ nhân này thông suốt xong rất cao hứng, hắn cho biết về sau bọn họ đều ở lại chỗ này, hơn nữa cần phải tuyển thêm vào một số đông hạ nhân.

Băng Tuyết Môn cộng tất cả hơn ba trăm người đệ tử, chỉ có ba mươi mấy hạ nhân là không đủ. Chuyện này, Tây Qua trực tiếp giao cho cô gái trông có vẻ thông minh lanh lợi kia làm.

Cả đám hạ nhân đều dùng ánh mắt hâm mộ nhìn cô gái này, tuy rằng Tây Qua không nói thêm gì, nhưng bọn họ đều có thể nhìn ra được, sự phát đạt của cô gái này dường như ở ngay trước mắt.

Chủ nhân mới ra tay rộng rãi hơn nữa nhìn qua còn không có thái độ hất mặt sai khiến vênh váo như cả nhà Hà lão gia trước đây. Tuy rằng trước đó đối phó với đám Hà lão gia có hơi hung dữ, nhưng đổi xử với hạ nhân bọn họ đều vô cùng tốt, vì thế rốt cục bọn họ mới cảm giác được cái gì gọi là hạnh phúc.

Cô gái thông minh lanh lợi này tên là Phương Thảo. Nàng vốn chỉ là một nha hoàn trong nhà, hầu hạ Đại phu nhân của Hà lão gia. Đại phu nhân là một nữ nhân đanh đá, hơi có chút không vừa ý là bà ta không

đánh đập cũng chửi mắng tơi bời.

Mà Phương Thảo hầu hạ bên người Đại phu nhân đã ba năm, trừ bỏ năm đầu bị mắng chửi hai lần, về sau đều chưa từng bị mắng lần nào nữa, điều này đủ để chứng tỏ cô gái này là người đặc sắc thông minh tới cỡ nào.

Chuyện vừa rồi phát sinh, thiếu chút nữa Phương Thảo cũng chạy theo Đại phu nhân cùng nhau thoát ra ngoài.

Nhưng nàng lại rất tinh tế phát hiện, nhóm người này gần như đều là người trẻ tuổi, rất nhiều người xem ra tuổi tác so với mình không chênh lệch lắm, hơn nữa, tuy rằng phong trần mệt mỏi, nhưng khí chất lại đều thập phần xuất chúng. Vả lại Phương Thảo hầu hạ bên người Đại phu nhân rất nhiều năm, tự nhiên biết trang viên này cũng không phải của Hà lão gia, mà là chủ nhân trang viên chưa từng xuất hiện.

Bởi vậy, khi nhóm người này đi thẳng tới đây công bố là chủ nhân nơi này, Phương Thảo đã tin hết tám phần.

Dưới chân Thiên tử, nếu không có đủ chứng cớ chứng minh tài sản này là của bọn họ, bọn họ làm sao dám tùy tiện gây rối?

Hiện tại Thanh Long quốc nhưng rất lợi hại, nhất là Thân vương Đại Tướng quân A Hổ, mấy năm gần đây nam chinh bắc chiến, bách chiến bách thắng, vì Thanh Long quốc mở mang bờ cõi! Nghe nói trước kia còn có Tần Hầu gia lợi hại hơn, nhưng nghe nói Tần Hầu gia là thế ngoại cao nhân, coi thường bã vinh hoa phú quý thế gian này. Nhưng uy danh của Tần Hầu lưu lại, lại truyền lan khắp toàn bộ dân gian Thanh Long quốc. Còn có người nói Thân vương A Hổ sở dĩ bách chiến bách thắng là có quan hệ trực tiếp với Tần Hầu gia, những quốc gia đó đều rất e sợ Tần Hầu gia.

Cho nên nói nhóm người tới hôm nay, nhất định chính là chủ nhân chính thức. Bởi vậy, Phương Thảo rất nhanh trí không có chạy trốn, rốt cục để nàng có cơ hội biểu hiện chính mình.

Nàng nắm bắt được.

Tiểu nhân vật dù sao cũng có biện pháp của tiểu nhân vật, họ cũng giống nhau có khát vọng hướng lên trên, cũng đồng dạng khát vọng có thể có được thế lực chân chính.

Hơn năm mươi năm sau, Phương Thảo đạt tới tước vị Bá tước Thanh Long quốc, ở trong hồi ký của nàng viết như vầy: "Ngày đó, một cái ý niệm trong đầu của ta, đã thay đổi cả cuộc đời của ta! Lúc ấy ta thật không ngờ, ngay trong đám người kia, có một người trẻ tuổi thực trầm mặc rất bề bộn, lại chính là người mà toàn bộ dân trong nước Thanh Long quốc đều kính ngưỡng: đó là Tần Hầu gia! Bởi vậy, ta thực cảm tạ Hà quản gia năm đó đã tuyển ta vào trang viên, không có hắn vốn không có ta như hôm nay. Điều này không phải lạnh nhạt chê cười, đây là lời nói trong lòng của ta."

Không nói đến ý tưởng trong lòng cô gái trẻ Phương Thảo này thế nào! Trở lại cả nhà Hà quản gia bị đuổi ra khỏi trang viên, thật thê thảm đi về hướng thành Thanh Long.

Trang viên cách thành Thanh Long đại khái chừng ba mươi dặm, đám người này ngày thường ra vào đều là ngồi xe ngựa xa hoa, mà hôm nay bọn họ bị đuổi chạy không kịp, đâu có gan bắt ngựa ráp xe?

Cho nên, đám người ngồi mát ăn bát vàng này đi một hơi chừng ba canh giờ, đã mệt đến sắp đứt thở, rốt cục mới nhìn thấy tường thành cao lớn của thành Thanh Long kia.

Lúc này liền có không ít người ngồi bệch xuống đất, nói cái gì cũng không đi, cũng may cùng rời đi theo bọn họ, còn có một số hạ nhân.

Mấy năm nay ở thành Thanh Long. Hà quản gia cũng đặt mua không ít bất động sản cùng sản nghiệp khác, bằng không dựa vào cái gì được người ta hâm mộ và nịnh bợ.

Hà quản gia cho người vào trong thành mướn mấy chiếc xe ngựa lại đây. Đoàn người này còn mang theo một người chết, còn người đã chết khác là Nhị cẩu gác cổng, chạy nửa đường bọn họ đã vứt xác ở chỗ hoang dã…

Cho dù biết đối phương không dễ chọc, nhưng Hà quản gia cũng thật sự rất nổi giận, hắn phát thề, nhất định phải báo mối thù này. Trên đường đi bọn họ cũng đã quyết định, quan trọng nhất là phải đoàn kết với nhau. Nếu không, khẳng định không phải là đối thủ của đám người đó.

Người qua người lại trên đường, đều tò mò nhìn đoàn đội hơn trăm người này. Thường ngày đám người Hà quản gia cao cao tại thượng, giờ phút này đều núp ở phía sau người khác, sợ bị người ta nhận ra quả thực rất mất mặt.

Hà quản gia nghiến răng nghiến lợi nói:

- Nhiều năm như vậy dù không có công lao, lão tử cũng có bỏ sức, vậy mà không có chứng cớ gì nói đuổi liền đuổi còn đánh chết nhạc mẫu của ta. Ta thật muốn nhìn xem, phía sau lưng các ngươi có thể lợi hại tới cỡ nào? Có phải ngay cả Hoàng đế bệ hạ, cũng sẽ bất chấp pháp luật nói giúp các ngươi hay không?

Thinhbobo

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

——oo0oo——

541. Chương 545: Người Ngu Xuẩn Và Chuyện Ngu Xuẩn!

Bang chủ Lãnh Bình của Đại Thanh Bang, người chết mà sống lại, mấy năm trước trở về thành Thanh Long, dùng khí thế vương giả trở về chỉ trong một đêm đã một lần nữa thu phục Thanh Long bang quần long vô chủ hỗn chiến nhiều năm.

Mang theo thành viên tổ chức cường đại tích lũy từ thành Hoàng Sa. Lãnh Bình lại một lần nữa trở thành nhân vật đứng đầu thế giới ngầm của thành Thanh Long.

Chỉ là sau khi tr

ải qua rất nhiều chuyện. Lãnh Bình dường như cũng cảm thấy mệt mỏi, hắn rất ít khi ra mặt quản lý chuyện gì. Đại Thanh Bang ở Thanh Long quốc chính là một tổ chức siêu nhiên. Ngay cả trong triều đình có trọng thần đưa tấu muốn tiêu diệt thế lực Đại Thanh Bang khiến người ta bất an này đều bị Hoàng đế Triệu Tinh Hải gạt đi.

Nói đùa gì chứ, người khác không biết sau lưng Đại Thanh Bang là ai, Triệu Tinh Hải làm sao có thể không biết chứ? Nếu năm xưa Tần Lập nguyện ý, giết Triệu Tinh Hải, có thể dễ dàng thay thế được chính quyền họ Triệu, trở thành quốc chủ mới của Thanh Long quốc.

Lúc ấy danh vọng của Tần Lập ở Thanh Long quốc, cho dù hắn muốn làm Hoàng đế cũng sẽ không xuất hiện bao nhiêu người lên giọng phản đối. Nếu Tần Lập đăng cơ xưng đế, như vậy Đại Thanh Bang chính là tổ chức nòng cốt chân chính của Tần Lập.

Thế lực như vậy, Triệu Tinh Hải như thế nào có khả năng đi trêu chọc?

Lãnh Bình trong lòng cũng hiểu rất rõ, hắn thường xuyên liên lạc thư từ với A Hổ, hiểu biết tình hình gần đây của nhau. Từ khi A Hổ trở thành Đại nguyên soái của Thanh Long quốc, quan hệ của Lãnh Bình cùng A Hổ càng thêm chặt chẽ. Hơn nữa, Lãnh Bình không lúc nào không nghĩ đến khi nào thì có thể lại gặp mặt Tần Hầu gia.

Nếu năm đó không có Tần Hầu, làm sao có Lãnh Bình hắn ngày hôm nay?

Thoạt nhìn thân phận địa vị của hắn dường như không có gì biến hóa, xoay xoay chuyển chuyển, vẫn là Bang chủ Đại Thanh Bang. Nhưng Đại Thanh Bang hôm nay làm sao Đại Thanh Bang ngày xưa có thể sánh bằng?

Thế lực đã sớm không chỉ ở một Thanh Long quốc này, mà đã vươn tầm tay tới mười mấy quốc gia xung quanh.

Có thể nói một Đường chủ Đại Thanh Bang, quyền lực trong tay hiện nay đều lớn hơn Lãnh Bình so với thời Tiên đế.

Cho nên, Lãnh Bình biết đủ. Hắn rất trân trọng cuộc sống hiện tại, mỗi ngày cùng thê tử và đứa nhỏ của mình ở nhà hưởng thụ cuộc sống. Nhưng cuộc sống này cũng không làm mòn nhuệ khí của Lãnh Bình.

Lãnh Bình hiện tại, thực lực kỳ thật đã sớm tăng cao.

Hắn tuy rằng không thăng tiến đến cảnh giới Hợp Thiên cường hãn như A Hổ, nhưng Lãnh Bình cũng là cao thủ cảnh giới Phá Thiên. Trận vừa rồi còn giúp Hoàng đế Triệu Tinh Hải đánh chết một đại nguyên soái một nước nhỏ phía nam.

Hắn vừa trở về thành Thanh Long, lại một lần nữa từ chối Hoàng đế phong thưởng. Danh cùng lợi, đối với Lãnh Bình hiện tại mà nói thật sự là rất phai nhạt.

Lãnh Bình hy vọng nhất chính là có thể lại được gặp mặt công tử một lần. Bởi vì sau khi đột phá Thiên cấp. Lãnh Bình mới phát hiện nguyên lai con đường của võ giả dĩ nhiên là rộng lớn như thế.

Lãnh Bình là một trong số ít người biết trang viên Hoàng gia sát thành Thanh Long là của ai. Mấy năm nay nhìn tên quản gia kia từng chút một tu hú chiếm tổ. Lãnh Bình căn bản cũng lười quản.

Bởi vì nếu quản, đổi người khác qua, kết quả kỳ thật vẫn giống nhau, còn không bằng mặc kệ. Đây giống như là nuôi heo, ở trong mắt Lãnh Bình, tên Hà quản gia kia chỉ là một con heo.

Chỉ số thông minh không khác gì heo, hơn nữa diễn xuất cũng như một con heo. Thậm chí trong mắt Lãnh Bình, tên Hà quản gia kia nhỏ yếu còn không bằng một con heo ấy chứ. Chỉ cần động động đầu ngón tay, có thể bóp chết hắn.

Cho nên Lãnh Bình một mực làm như không biết. Hôm nay đột nhiên có người báo với Lãnh Bình nói là nơi trang viên Hoàng gia kia đã xảy ra một ít xung đột. Một đám người tới công bố là chủ nhân của trang viên, hơn nữa hết sức bá đạo đuổi già trẻ lớn bé cả nhà Hà quản gia hơn trăm người chạy đi, chỉ để lại một ít nô bộc, người hầu…

Lãnh Bình đang híp mắt ngủ gật trên ghế bỗng mở to mắt, hai mắt dừng trên mặt thủ hạ tâm phúc, chậm rãi nói:

- Lãnh Kiếm. Ngươi có biết, lời này của ngươi, ý nghĩa là gì không?

Người kêu Lãnh Kiếm này là một thanh niên nhìn qua khoảng 35, 36 tuổi. Hắn hơi cúi đầu, nhẹ giọng nói:

- Chủ nhân, đúng vậy. Ta cũng hoài nghi, là Tần…

- Lập tức chuẩn bị xe cho ta!

Lãnh Bình "roạt" một cái đứng bật dậy, nhìn thoáng qua quần áo của mình, không ngờ có chút luống cuống chân tay, lại nói với Lãnh Kiếm:

- Đúng rồi. Đi, thông báo cho tất cả trưởng lão ở thành Thanh Long, đều đến chỗ của ta.

Lúc này, một nữ tử diện mạo xinh đẹp từ trong phòng thò đầu ra, giọng nói ngọt ngào:

- Lão gia, ngài làm sao vậy? Muốn đi ra ngoài sao?

- A, a! Ta muốn đi ra ngoài, nàng mau nhìn xem, quần áo của ta có thích hợp gặp khách? Lãnh Bình ở bên ngoài tuy rằng cực kỳ nghiêm túc, tu luyện chiến kỹ Liệt Diễm Kiếm khiến cho tính tình hắn cũng rất nóng nảy, nhưng đối với nữ nhân của mình cũng là cực kỳ dịu dàng. Tâm phúc Lãnh Kiếm đứng bên cạnh đã sớm quen thuộc, bộ dạng nhìn quen không thấy quái lạ.

Nữ nhân kia dịu dàng cười, tuy nhiên lại có chút kinh ngạc. Lão gia nhà mình. Hoàng đế vừa rồi cầu hắn làm một chuyện, hắn sảng khoái đáp ứng, sau khi làm xong, ngay cả ban thưởng cũng đều từ chối. Nói cách khác, gặp Hoàng đế hắn cũng không có bất kỳ biểu tình kích động gì, chẳng lẽ là… Nữ nhân nghĩ đến đây, tâm tư khẽ động. Là người vẫn đi theo Lãnh Bình, nàng tự nhiên rất rõ người mà đời này nam nhân của mình sùng bái nhất bội phục nhất là ai.

- Lão gia! Ta vừa mới may một bộ quần áo cho ngài ở tiệm may Tiền Ký. Mặc bộ đó đi.

Nữ nhân nói xong, uốn éo vòng eo, xoay người vào phòng.

- Được, được!

Lãnh Bình lập tức nhanh chóng theo vào.

Lãnh Kiếm đứng ở trong sân, trợn trắng mắt xem thường, có vẻ rất ác thú nghĩ: "Nếu đám người nghe thấy tên chủ nhân liền run lên, thấy bộ dạng này của chủ nhân, có thể hay không… cả kinh rớt con mắt ra ngoài?"

***

Đại Thanh Bang, Phó Đường chủ Vạn Tùng của Trường Xuân Đường giờ phút này đang ngồi ở một gian phòng trang nhã tầng ba một tửu lâu thật lớn trong phạm vi Trường Xuân Đường, lẳng lặng uống trà.

Cách sống của Vạn Tùng này chính là học theo Long đầu lão đại chẳng qua là hỏa hậu kém không ít.

Nhưng có thể ngồi lên vị trí phó Đường chủ này, cũng đủ để nói lên người này không tầm thường. Đừng nhìn hắn chỉ là một phó Đường chủ, nhưng ở trong thành Thanh Long này coi như là một nhân vật danh tiếng tương đương vang dội.

Hiện tại Đại Thanh Bang tổng cộng có chín môn mười tám đường.

Chín môn là do chín trưởng lão quản lý, môn hạ mỗi một môn có hai đường. Chín trưởng lão đều là những người năm xưa cùng chiến đấu với Lãnh Bình, hiện tại bọn họ cũng đều gần như là ở trạng thái nửa quy ẩn, bình thường đều gần như không quản chuyện.

Cho nên, Đại Thanh Bang hiện tại có hơn 50 vạn bang chúng, trên thực tế chính là do mười tám đường quản lý.

Mỗi một đường, có một Đường chủ, bốn phó Đường chủ. Như vậy tùy tiện một phó Đường chủ, quyền lực trong tay hắn có thể tưởng tượng được khổng lồ cỡ nào.

Vạn Tùng năm nay 38 tuổi, trong thế tục giới này đúng là thời điểm trẻ trung khỏe mạnh. Thực lực đã đạt tới Địa cấp đỉnh, nghe nói rất có thể đột phá đến Thiên cấp trước 40 tuổi.

Vạn Tùng phụ trách tất cả nội vụ cùng hậu cần của Đại Thanh Bang trong phạm vi chừng hai trăm dặm lấy thành Thanh Long làm trung tâm. Đây là một vị trí béo bở, cho nên Vạn Tùng không thiếu tiền.

Bởi vậy, hắn đối với hộp trân châu cực phẩm mà Hà lão gia cung kính có thừa cùng hai người của Hà gia đưa cho hắn cũng không quá coi trọng.

Nhưng một chuyện khác đối phương nói ra khiến cho Vạn Tùng có chút động tâm. Hà lão gia mang theo hai tên Hà gia từng uống rượu với Vạn Tùng hai lần, tìm hắn khóc lóc kể lể, nói có một đám cường giả đến đây, mạnh mẽ chiếm đoạt trang viên của hắn, hơn nữa giết chết nhạc mẫu của Hà lão gia, còn đánh chết một tên trông cửa, đuổi tất cả bọn họ đi ra.

Dám làm chuyện này ở đế đô, chưa chắc không có chút dựa dẫm chống lưng. Vạn Tùng tuy rằng về sau gia nhập Đại Thanh Bang, cũng không rõ ràng lắm chủ nhân trang viên kia là ai, nhưng điều này cũng không gây trở ngại hắn cảm thấy được can thiệp chuyện này không dễ.

Chỉ là Hà lão gia mang theo người mình nhận thức, trong lúc vô ý nói đối phương hơn ba trăm người, không ngờ có hơn phân nửa là nữ nhân xinh đẹp. Vạn Tùng động lòng.

Cả đời này của hắn, danh lợi cũng không thiếu, nhưng duy nhất có một điểm, đó là cực độ háo sắc.

Nhưng ở đế đô này, Vạn Tùng cũng không dám làm càn, Long đầu lão đại chín vị trưởng lão gần như đều ở tại đế đô, nào đến lượt một phó Đường chủ như hắn kiêu ngạo?

Ở hầu hết các sản nghiệp của Đại Thanh Bang, đều là kinh doanh chính đáng, danh tiếng ở Thanh Long quốc cũng rất tốt, không có khả năng cho phép Vạn Tùng làm ra một ít chuyện mạnh mẽ cướp đoạt dân nữ.

Nhưng chuyện lần này không giống, là đối phương chủ động đưa tới tận miệng.

Ta đây chỉ là… trợ giúp một chút cho phú hào ngày thường có nhiều hiếu kính với Đại Thanh Bang. Đúng, chính là như thế này, ở trong lòng Vạn Tùng không ngừng tự thôi miên mình mặc dù hắn biết chuyện này rất có khả năng có nguy hiểm, nhưng so với những thứ có thể thu hoạch, vẫn đáng giá mạo hiểm.

Đến lúc đó, chẳng những đám nữ nhân kia đều về tay mình, ngay cả trang viên này… Hừ hừ! Chính mình dù thế nào, cũng đạt được hơn một nửa chứ?

Vạn Tùng nghĩ trong lòng, khóe miệng nổi lên một tia cười đắc ý, nhìn Hà lão gia đang hết sức lo sợ, nói:

- Hà lão gia. Có chuyện này… chúng ta thương lượng một chút?

***

Một màn cơ hồ giống như vừa rồi cũng vừa mới trình diễn ở trong nhà của Thành chủ thành Thanh Long.

Thành chủ thành Thanh Long Triệu Tinh Hoành, là một người họ xa của hoàng thất Triệu gia, cùng thế hệ với Hoàng đế Triệu Tinh Hải. Sau khi Triệu Tinh Hải đăng cơ xưng đế liền đề bạt Triệu Tinh Hoành.

Nhiều năm như vậy, Triệu Tinh Hoành cũng coi như không phụ sự ủy thác, quản lý Thành Thanh Long cũng không tệ. Kỳ thật cũng là do Lãnh Bình phi thường trói buộc thành viên Đại Thanh Bang, bằng không bằng vào Triệu Tinh Hoành gần như không thể nào quản lý tốt thành thị này.

Tuy nhiên bất kể nói thế nào, hắn coi như là một đại quý tộc quyền cao chức trọng. Nhưng hắn có một tật xấu, đó chính là tham lam.

Phi thường tham lam.

Đối mặt với một tấm ngân phiếu 50 vạn lạng trên bàn, cùng với rất nhiều đồ cổ tranh chữ trân quý, tổng giá trị hon trăm vạn lạng bạc. Triệu Tinh Hoành không kìm nổi có chút do dự.

Hắn đương nhiên biết chủ nhân của tòa trang viên Hoàng gia kia là ai, năm đó hắn còn hâm mộ một thời gian rất lâu. Nhưng chuyện này dù sao đã qua rất nhiều năm, vẫn không ai tìm về. Lại nói Tần Hầu kia, rời khỏi Thanh Long quốc cũng nhiều năm rồi, nghe nói là đi tu luyện. Người như vậy, hơn nửa là sẽ không tham lam luyến tiếc mọi chuyện hồng trần… Nhưng vẩn đề lớn nhất là, nếu thật sự là vị kia, hoặc là người có liên quan, mình tự tay quản lý chuyện này không phải là tìm chết sao?

Nghĩ rồi, lại nhìn thoáng qua tài vật trên bàn. Thật là một khoản tiền khổng lồ a!!

Thinhbobo

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

——oo0oo——

542. Chương 546: Không Biết Sống Chết

Triệu Tinh Hoành có chút do dự, đứng dậy không ngừng đi đi lại lại trong phòng, một phụ tá tâm phúc của hắn đứng bên cạnh, lúc này thản nhiên nói một câu:

- Lão gia, ngài cần gì phải khó xử. Mang một đội quân nhân, lấy cớ là điều tra đi qua xem là được. Nếu quả thật là vị kia trở lại, ngài liền trả lại mấy thứ này, coi như một món nhân tình. Nếu không phải vị kia, ha ha, vậy cần làm như thế nào, trong lòng lão gia cũng đã quyết định rồi chứ hả?

Triệu Tinh Hoành vừa nghe, cảm thấy được phụ tá của mình nói rất có đạo lý. Tuy nhiên, tài vật hơn trăm vạn này…

Phụ tá thực hiểu biết tính cách chủ nhân mình thế nào, thản nhiên nói:

- Lão gia ngàn vạn lần đừng nghĩ giữ lại một chút nào. Ngài nghĩ lại thật kỹ, vị kia cùng Hoàng đế bệ hạ có quan hệ gì, là chút tài vật này trọng yếu hay là vị trí thành chủ này của ngài trọng yếu. Thuộc hạ cả gan nói nhiều một câu, nếu quả thật là vị kia, ngài đắc tội hắn, vậy vấn đề sẽ không chỉ là chút tài vật cùng vị

trí thành chủ. Hoàng đế bệ hạ sẽ làm như thế nào để hạ lửa giận của vị kia, trong lòng lão gia hẳn là biết chứ?

Thân thể Triệu Tinh Hoành khẽ run lên, trong giây lát tỉnh táo lại, gật đầu với phụ tá, trầm giọng nói:

- Đa tạ tiên sinh chỉ điểm, vậy ta đi…

***

Hoàng thành, đại nội hoàng cung.

Từ khi Triệu Tinh Hải đăng cơ tới nay, cần chính yêu dân, mở mang bờ cõi, phát triển Thanh Long quốc dân giàu nước mạnh. Mà danh vọng của hắn cũng gần như đạt tới đỉnh mà hoàng thất Thanh Long có thể đạt tới.

Trong một chút lâng lâng. Triệu Tinh Hải vẫn rất rõ được một điểm, hết thảy là vì đâu mà có.

Tỷ như nói thời điểm phát sinh xung đột với Tư La quốc, vị Đại nguyên soái cực kỳ ưu tú kia của Tư La quốc đã từng nói một câu: "Tần công tử nếu không phải là người Thanh Long quốc ngươi, trong nháy mắt ta có thể diệt các ngươi…"

Nhưng kết quả là: hoàng thất Tư La quốc - hàng. Tư La quốc - diệt vong!

Tư La quốc trước kia, trở thành một bộ phận trên bản đồ Thanh Long quốc.

Đại Tề, Thanh Khâu, Đại Sở… gần như cũng giống như quốc thổ của Tân Tần đế quốc ngày trước. Thanh Long quốc hiện giờ, đã sớm trở thành một đế quốc khổng lồ.

Hết thảy mọi thứ này, đều đơn giản là vì một người trẻ tuổi mới xảy ra biến hóa trọng đại như vậy. Bởi vì những thế lực phía sau những quốc gia kia, võ giả các nơi thần bí vừa nghe nói người sau lưng hoàng thất Thanh Long quốc là Tần Lập, trực tiếp nói cho những hoàng thất kia: Không cần đấu tranh, đầu hàng còn có thể cam đoan phú quý bản thân. Kết quả của phản kháng, chỉ có chết. Bọn họ cũng không giúp được gì.

Vô tình, thanh danh Tần Lập ở phương Đông sớm đã không chỉ giới hạn ở Huyền Đảo. Rất nhiều người ở nơi thần bí phương Đông bởi vì Thần Miếu xuất thế, nhưng chính là vì vậy mà cũng đều biết người trẻ tuổi mạnh nhất đại lục phương đông - Tần Lập!

Nhưng trong lòng Triệu Tinh Hải càng rõ ràng, Tần gia cũng không phải gia tộc đứng sau lưng hoàng thất Thanh Long quốc. Hắn lại thật ra rất muốn, đáng tiếc những năm gần đây, hành tung Tần Lập không rõ, hẳn vẫn không có cơ hội gặp lại Tần Lập.

Triệu Tinh Hải sớm quyết định, phàm là mọi chuyện và người có liên quan đến Tần Lập, mình đều phải đích thân xử lý. Cho nên, A Hổ trở thành Đại nguyên soái quân đội Thanh Long quốc.

Sở dĩ tòa trang viên kia của Tây Qua, cho dù vẫn không ai trở về. Triệu Tinh Hải cũng chưa bao giờ muốn thu lại.

Hết thảy đều vì lần tới gặp Tần Lập, xin Tần gia trở thành cung phụng của hoàng thất Thanh Long quốc.

Chỉ cần Tần Lập đáp ứng, Thanh Long quốc từ nay về sau mới có thể được cho là chân chính không lo. Triệu Tinh Hải tin tưởng, Tần Lập là một người trọng tình cảm. Hắn sẽ đáp ứng, bởi vì nơi này còn có một nhân tố trọng yếu nhất, đó chính là Triệu Thiên Thiên.

Triệu Tinh Hải cũng không phải người đặc biệt thích hưởng thụ, mỗi ngày vật dụng và đồ ăn của hắn đều phi thường đơn giản. Hôm nay, vừa ăn xong cơm chiều, đang cùng Thái tử đi dạo ở trong hoa viên, vừa lúc kiểm tra một chút về bài học của Thái tử hôm nay. Lúc này, một thị vệ tâm phúc đi tới bên cạnh Triệu Tinh Hải, ghé tai nói vài câu gì đó, sắc mặt Triệu Tinh Hải trong nháy mắt thay đổi.

Hắn nhìn thị vệ kia, giọng nói chuyện đều có chút run lên khe khẽ:

- Ngươi đã điều tra rõ chưa? Chuyện này là thật?

Thị vệ kia thấp giọng nói:

- Thuộc hạ đã điều tra một buổi chiều, chuyện này tuyệt đối là thật. Chỉ là Tần công tử có trong đám người kia hay không thì không biết được. Nhưng có thể khẳng định là chắc chắn Tây Qua đã trở lại, hơn nữa đám người hắn mang về cũng không phải hạng bình thường.

- Tốt! Lập tức chuẩn bị tốt xa giá cho trẫm. Đi hoàng trang…

Triệu Tinh Hải thở phào một cái, khuôn mặt trắng bởi vì kích động mà có chút đỏ lên, cho dù Tần Lập không trở về, Tây Qua trở về cũng là một chuyện vui rất lớn. Nhiều năm như vậy trôi qua, bọn họ rốt cục đã trở lại.

Thái tử năm nay vừa mới mười tuổi, ngẩng đầu lên, một đôi mắt to trắng đen rõ ràng nhìn Triệu Tinh Hải, giọng non nớt nói:

- Phụ hoàng. Ngài muốn làm gì?

- Phụ hoàng… muốn đi gặp một đại nhân vật. Ngươi muốn đi theo hay không?

Triệu Tinh Hải cười hỏi.

Đứa nhỏ rất đẹp trai, nghiêng đầu nghĩ nghĩ cuối cùng vẫn lắc đầu. Triệu Tinh Hải có chút không ngờ, hỏi:

- Ngươi bình thường không phải thích nhất là phụ hoàng mang ngươi đi ra ngoài chơi hay sao?

- Lúc này không giống. Phụ hoàng muốn đi làm việc quan trọng, con còn nhỏ, đi theo sẽ thêm phiền…

Giọng non nớt của đứa trẻ trả lời khiến Triệu Tinh Hải không kìm nổi cười ha ha, yêu thương xoa đầu con, sau đó nói:

- Hoàng nhi thật ngoan!

Nhìn phụ hoàng xoay người ra ngoài, trong lòng đứa bé tràn ngập các loại tình cảm sùng bái. Phụ hoàng mới là Hoàng đế anh minh nhất thiên hạ này, có thể làm được việc chiêu hiền đãi sĩ như thế… về sau ta cũng muốn học theo cách đối nhân xử thế của phụ hoàng.

***

- Nơi này, chính là nơi chàng sinh ra và lớn lên?

Cơ Ngữ Yên theo bên cạnh Tần Lập, cười hỏi.

Gió nhẹ trời chiều thổi ở bên người làm cho người ta có một loại cảm giác hết sức thoải mái. Bị đuổi giết lâu như vậy, khó khăn lắm bình tĩnh trở lại, hai người rất hưởng thụ loại cảm giác này.

- Ha ha! Đây là quốc gia nơi ta sinh ra, tuy nhiên nơi ta sinh sống lại ở phía nam, rất nhanh ta sẽ đưa nàng đi tới đó. Tuy nhiên, trước tiên ta muốn đưa nàng về nơi thần bí gia tộc một chuyến. Dù thế nào, cũng phải để cho mẫu thân ta nhìn xem con dâu bà có bộ dạng gì chứ hả!!!

Tần Lập cười hì hì nói.

- Ngươi đi mà đi!

Cơ Ngữ Yên trợn mắt liếc Tần Lập một cái, ngượng ngùng nói:

- Ai là vợ ngươi? Ngươi khắp nơi lưu tình, hừ. Ta nghe nói ngoài hai người vợ, ngươi dường như còn vài vị hồng nhan tri kỷ đó…

Trong lòng Tần Lập có chút buồn bực, thầm nghĩ Tây Qua này có chút lắm mồm, xem ra phải tìm cơ hội chỉnh một phen.

Cơ Ngữ Yên thấy Tần Lập trầm mặc, cũng có chút hối hận. Đang yên đang lành, mình tự nhiên đề cập đến đề tài mất hứng này làm chi? Vì thế, nàng dịu dàng nói:

- Được rồi. Người ta cũng không ép chàng làm gì, lại càng không muốn cưỡng cầu cái gì. Tựa như hiện tại, ta ở bên cạnh chàng, không phải rất tốt sao?

- Nàng không quan tâm danh phận sao?

Tần Lập nhìn thoáng qua Cơ Ngữ Yên, đột nhiên hỏi.

- Danh phận…

Cơ Ngữ Yên cười khổ lắc đầu, trong giọng nói mang theo vài phần thống khổ, khẽ nói:

- Rất nhiều lúc, danh phận vị tất là chuyện tốt. Tựa như mẫu thân cùng di nương ta. Di nương ta hại chết mẫu thân của ta, hại chết phụ thân ta. Nhưng cuối cùng, nàng cũng không phải có kết cục táng thân nơi xa lạ sao? Cho nên, theo ý ta, yêu - liền cùng một chỗ, không yêu - liền tách ra. Danh phận đối với những người tu luyện chúng ta mà nói giống như mây bay. Chỉ có những nữ tử thế tục không nhìn ra, mới có thể coi trọng danh phận như thế hả?

- Ha ha!

Tần Lập mỉm cười, không có phản bác thẳng lại lời nói có chút cực đoan này của Cơ Ngữ Yên, mà hỏi ngược lại:

- Vậy nàng không hy vọng, có một ngày có thể mặc quần áo xinh đẹp nhất, được đón về vô cùng náo nhiệt sao?

Ánh mắt Cơ Ngữ Yên có chút mê ly, bỗng nhiên khẽ cười, khoác tay Tần Lập, tựa vào vai hắn, giọng thì thào khẽ nói:

- Ta thích - là bản thân chàng. Chỉ cần có thể ở một nơi với chàng, mấy thứ kia đều không trọng yếu. Có tự nhiên là tốt, không có… ta cũng không oán hận một câu.

Quả nhiên, nữ nhân thực lực đạt tới một cảnh giới nhất định, quan điểm đích thật là khác với người khác. Đây cũng không phải nói Thượng Quan Thi Vũ cùng Lãnh Dao hy vọng có lễ cưới là người tục tằng, kỳ thật Cơ Ngữ Yên nói rất dễ hiểu. Nàng không phải không hy vọng, mà là không quá để tâm. Tựa như Thi Vũ cùng Lãnh Dao, cũng không có chân chính quá mức để bụng.

Lãnh Dao chỉ muốn cầu một danh phận, đó là bởi vì nàng sợ.

Nàng sợ Tần Lập sẽ rời khỏi nàng. Dù sao còn có Triệu Thiên Thiên, Bộ Vân Yên, thậm chí còn có… Lệnh Hồ Phi Nguyệt.

Lúc này, ở xa xa bốc lên một đám bụi mù, rất nhiều người cưỡi ngựa nhanh chóng chạy tới nơi này.

Tần Lập khe khẽ nhíu mày, kỳ thật hắn cũng không nghĩ quá mức che giấu hành tung của mình. Thực lực hiện tại của hắn, lại thêm Cơ Ngữ Yên đủ để ứng phó hầu hết mọi trường hợp.

Lúc trước sở dĩ phải trốn chết, lo lắng chân chính là sợ liên lụy đám Tây Qua, mà không phải là Tần Lập e ngại người của Thánh Hoàng lĩnh vực bao nhiêu.

Nhưng bị quấy rầy như vậy, cũng không phải chuyện Tần Lập thích. Hơn nữa, người tới rất có khả năng là người mà Hà quản gia tìm tới để báo thù.

Bên trong trang viên bên kia cũng làm ra phản ứng rất nhanh. Tây Qua mang theo mười mấy người từ trong đi ra.

- Chúng ta trở về đi. Nơi này để Tây Qua xử lý là được rồi.

Tần Lập nói với Cơ Ngữ Yên.

Cơ Ngữ Yên gật đầu, nàng cũng không phải loại người thích giao tiếp với người khác, chuyện xuất đầu lộ diện, nàng cũng không ham thích.

Không nghĩ tới là kỵ sĩ bên kia rất nhanh liền nhìn thấy Cơ Ngữ Yên, liếc mắt liền nhận ra nữ nhân này là mỹ nhân tuyệt sắc khuynh thành, không khỏi ở trên ngựa từ rất xa hô lớn lên, miệng còn rất không sạch sẽ.

- Tiểu nương tử, đừng chạy. Cùng đại gia về nhà đi.

- Cút! Tiểu nương tử kia lão tử phát hiện trước, tự nhiên là về lão tử.

- Phì. Các ngươi ai dám tranh với bản phó Đường chủ?

Đôi mắt Cơ Ngữ Yên lập tức phát lạnh, bắn ra hai luồng hào quang tràn ngập sát khí. Những võ giả thế tục trong mắt nàng thực lực cực kỳ kém cỏi này, cũng dám đùa giỡn nàng như thế. Hơn nữa, vẫn còn là ở trước mặt Tần Lập. Trong nháy mắt Cơ Ngữ Yên động sát khí.

Tần Lập không kìm nổi lắc đầu, thầm nghĩ: "Thật sự là một đám không biết sống chết. Chẳng lẽ các ngươi không có não sao? Trước khi làm chuyện gì, chẳng lẽ không điều tra một phen sao? Thật sự là một đám ngu ngốc!"

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

——oo0oo——

543. Chương 547: Chuyện Nháo Lớn Rồi!

Không đợi Cơ Ngữ Yên có động tác, bên kia Tây Qua cùng đám Cơ Như Nguyệt, Cơ Như Băng đều giận tím mặt. Bọn người kia thật đúng là coi mình thành đại nhân vật, bọn họ nghĩ mình là ai chứ?

Tây Qua vừa liếc mắt thấy theo ở phía sau là hai thủ hạ tâm phúc của Hà quản gia. Hà quản gia cũng không lộ diện, chắc là ở thành Thanh Long chờ tin tức tốt của bọn họ.

Chờ sau khi thấy rõ người trên ngựa, Tây Qua lại giận không thể át. Thành viên Đại Thanh Bang năm xưa, trang phục khác nhau, không dễ phân biệt, cho nên Tây Qua hạ lệnh khiến đám người Lãnh Bình đi đặt may rất nhiều trang phục theo quy định, khiến cho chỉ liếc mắt là có thể nhìn ra thân phận.

Mà đám người này, đúng là mặc quần áo Đại Thanh Bang.

Thử hỏi Tây Qua làm sao có thể không giận?

Trước tiên là ở trang viên của mình, bị một đám nô bộc nhục mạ, sau đó lại bị chính tiểu đệ của tiểu đệ của tiểu đệ mình năm xưa đánh đến cửa. Con mẹ nó, lão tử đây là làm cái gì tội nghiệt?

Thân hình Tây Qua chợt lóe, thẳng đến người mặc trang phục phó Đường chủ, như là một tia chớp lóe. Lúc ở không trung, trong tay Tây Qua có thêm một thanh đoản đao sắc bén, ánh đao chợt lóe, phó Đường chủ Vạn Tùng Trường Xuân Đường của Đại Thanh Bang đáng thương thấy một đoàn mỹ nữ, đang hưng phấn xông lên liền bị một đao của Tây Qua chém tới đầu.

Một cái đầu thật lớn quay cuồng trong không trung vài vòng, rơi xuống mặt đất, vẻ tươi cười trên mặt còn đọng lại, hào quang hưng phấn trong mắt còn không hoàn toàn biến mất.

Một đám hơn hai trăm kỵ sĩ còn không thấy rõ là xảy ra chuyện gì, phóng ngựa như điên chạy hơn trăm thước mới phục hồi tinh thần lại, đều hoảng sợ vạn phần kéo ngựa quay đầu, ngây ra như phỗng nhìn thi thể Vạn Tùng đã chết đi.

Hai tâm phúc của Hà quản gia kia phản ứng ngược lại rất nhanh, dù sao bọn họ hồi sáng đã gặp Tây Qua ra tay, biết thực lực người này rất mạnh, nhưng bọn họ lại không nghĩ tới, ngay cả Vạn phó Đường chủ đều bị một đao chém bay đầu. Đây còn báo cừu cái rắm a! Chạy trối chết quan trọng hơn!

Vừa quay đầu ngựa đang định chạy trốn, thân hình Tây Qua lại chợt lóe, xuất hiện trước mặt hai tâm phúc của Hà quản gia, hai chân như tia chớp đá nát hai đầu ngựa. Hai người này từ trên ngựa ngã mạnh xuống đất, một người trong đó tại chỗ ngã gẫy cổ, gẫy hoàn toàn, ót cùng sau lưng gắt gao dính vào một chỗ, người kia thì ngã gãy một tay và một chân, nằm ở bên kia quay cuồng rên rỉ.

Một đám người của Trường Xuân Đường lúc này đều sợ tới mức hồn vía lên mây, mới vừa định chạy trốn, Tây Qua phát ra một tiếng hét to:

- Người nào dám đi?

Tiếng gầm giận dữ này ẩn chứa lực lượng tinh thần rất lớn, không ngờ đem đám người này chấn động ngã ngựa. Những chiến mã mạnh mẽ kia cũng đều hí dài ngã xuống đất, miệng sùi bọt mép.

Đám người Băng Tuyết Môn bên này thấy môn chủ đại phát thần uy, lập tức phát ra một tràng tiếng hoan hô. Này không phải là bọn họ cảm thấy khi dễ võ giả thế tục bình thường mà có khoái cảm, thật sự là đều bị nghẹn một cục tức.

Không theo chân bọn họ chấp nhặt, ngược lại bị người đánh tới cửa. Nếu không phải vì Tây Qua hạ lệnh, bọn họ đã sớm xông lên giết sạch.

Lúc này, xa xa bụi mù nổi lên bốn phía, ánh chiều tà chiếu lên người đám người kia, tỏa ra một vầng hào quang màu vàng nhạt, nhìn qua hết sức uy mãnh.

- Lớn mật! Dám chém giết ở hoàng thành, đều không muốn sống nữa sao?

Một tiếng rống giận dữ rung trời truyền đến, đám người kia còn cách nơi này ít nhất ba, năm dặm nhưng một tiếng rống này không ngờ rơi vào trong tai mọi người. Có thể thấy được thực lực người kia cũng không kém.

- Cút~~~

Tây Qua há miệng, gầm lên một tiếng. Chỉ thấy trong không khí một dòng khí quay cuồng, hung hăng đánh về phía người kêu hàng bên kia.

Người kia hét một tiếng ngã ngựa, đám người kia lập tức rối loạn thành một đoàn. Bởi vì đám chiến mã kia tốc độ rất nhanh, người phía sau không kịp kéo chiến mã lại, vài con chiến mã bước qua trên người kia, lập tức đạp người nọ bị thương nặng.

Người tới, không ngờ là thành vệ quân.

Tần Lập lẳng lặng đứng ở nơi đó nhìn, trên mặt không có biểu tình gì nhưng trong lòng lại cực kỳ thất vọng, thầm nghĩ: "Triệu Tinh Hải. Chẳng lẽ ngươi cầm quyền nhiều năm như vậy, càng ngày càng thụt lùi sao?"

Lúc này, đám quân binh kia đã xông tới đây, chừng ba, bổn trăm người. Người cầm đầu trên mặt mang theo lửa giận, nhưng trong mắt lại hiện lên một tia hoảng sợ.

Cách xa ba, năm dặm, đối phương quát một từ "Cút" không ngờ chấn động một gã võ giả Địa cấp dưới trướng mình ngã ngựa. Đây phải là thực lực thế nào?

Người cầm đầu này đúng là thành chủ thành Thanh Long, Triệu Tinh Hoành. Mặt hắn âm trầm, nhìn Tây Qua, lớn tiếng hỏi:

- Ngươi là ai? Dám ở chung quanh hoàng thành giương oai?

Tây Qua lạnh lùng cười, nhìn Triệu Tinh Hoành, trong mắt đều là khinh thường, thản nhiên nói:

- Ngươi là ai? Đến trang viên của ta làm gì?

Trong lòng Triệu Tinh Hoành hết sức phẫn nộ, mặc kệ nói thế nào, hắn cũng đường đường là con cháu hoàng thất, là thành chủ đế đô Thanh Long đế quốc khổng lồ này, quyền cao chức trọng. Ngày thường ai thấy hắn mà không lời hay ý đẹp nịnh bợ, hôm nay nếu không phải nghe phụ tá khuyên bảo, hắn thậm chí không xuất hiện ở nơi đây.

Cho nên, Triệu Tinh Hoành cố nén lửa giận trong lòng, hướng về Tây Qua hỏi:

- Trang viên của ngươi? Ngươi là Tây Qua?

- Ngươi biết ta?

Lúc này đến lượt Tây Qua có chút kinh ngạc. Hắn có thể xác định mình không biết người này, mà trang viên này, lúc Triệu Tinh Hải ban thưởng cho hắn, hắn tuy đã là Long đầu thế lực ngầm thành Thanh Long, nhưng cũng không phải ai đều biết đến hắn. Hơn nữa, người trước mắt này không phải bất kỳ người nào năm đó Tây Qua nhận biết.

Trong lòng Triệu Tinh Hoành lại thấy hồi hộp, thầm nghĩ lúc này hỏng thật rồi, hôm nay lần này thật sự không nên tới, lại càng không nên nhận tài vật của họ Hà kia.

Trong lòng đắn đo, Triệu Tinh Hoành nhìn thoáng qua những người phía sau Tây Qua, nhìn qua đều rất trẻ tuổi, nhất là những nữ tử kia một người lại đẹp hơn một người. Ánh mắt Triệu Tinh Hoành lúc này rơi vào trên người Tần Lập cùng Cơ Ngữ Yên, trái tim đập mạnh một hồi, cố gắng nặn ra nụ cười, lập tức xuống ngựa hướng về phía Tây Qua ôm quyền hỏi:

- Xin hỏi vị công tử bên kia, có phải là… Tần… Tần đại nhân?

Triệu Tinh Hoành thật sự không biết nên xưng hô Tần Lập là cái gì, gọi thẳng một tiếng Tần đại nhân.

Tây Qua thản nhiên nói:

- Điều này, ngươi không có tư cách biết. Quên đi, nể tình ngươi bị người che mắt, ngươi đi đi. Thu người bao nhiêu đồ vật, ta cũng không chấp nhặt với ngươi. Đi đi.

Đám người phía sau Triệu Tinh Hoành ngược lại có chút xao động. Bọn họ thân là thành vệ quân đế đô Thanh Long quốc, bối cảnh gia đình mỗi người đều không kém, ngày thường đều là hạng mắt cao hơn trán. Hiện tại thấy thành chủ bị người hò đến hét đi, một đám người lập tức có chút tức giận.

Tuy nhiên lúc này, trong đám thành vệ quân bỗng nhiên có một người xuống ngựa, nhanh chóng phi về phía Tần Lập, vừa chạy còn vừa lớn tiếng nói:

- Tần lão sư, thật sự là ngài. Tần lão sư! Lão tam, lão ngũ, hai tên ngốc các ngươi còn thất thần làm gì? Tần lão sư đã trở lại.

Trong đám người lại có hai người hưng phấn hét to một tiếng, xuống ngựa chạy về phía Tần Lập.

Lúc này, nếu Triệu Tinh Hoành còn không biết người trẻ tuổi kia là Tần Lập, hắn thật sự có thể trực tiếp đi chết cho xong. Trái tim hắn như chìm vào đáy vực, thầm nghĩ mình không phải ăn no quá bội thực sao?

Trừ bọn họ, ai còn dám ở đế đô Thanh Long quốc làm việc không kiêng nể gì? Cho dù là cường giả nơi thần bí bình thường cũng không có lá gan đó.

Bọn họ không sợ hoàng thất Thanh Long quốc, bọn họ sợ - chính là Tần Lập!

Một đám thành viên Đại Thanh Bang bên kia đều ngây ngốc tại chỗ. Cái tên Tây Qua, đối với bọn họ mà nói chính là như thần, như sấm nổ bên tai a!

Đó chính là người mà ngay cả bang chủ Lãnh Bình hiện tại cũng đều vô cùng tôn kính. Cường giả siêu cấp mạnh mẽ năm xưa thống nhất thế lực ngầm thành Thanh Long!

Mà bọn họ hôm nay không ngờ đánh tới cửa siêu cấp trâu bò này? Nhất là vừa mới rồi còn nói lời nhục mạ nữ nhân của Tần Hầu gia trong mắt dân chúng Thanh Long quốc chính là như Thần. Trong lòng những người này, ý đi chết cũng đều có.

Rất nhiều người thậm chí hung hăng cấu véo mình vài cái, muốn xem một chút có phải mình đang nằm mơ hay không. Đau đớn kịch liệt nói cho bọn họ một sự thật tàn khốc, bọn họ không nằm mộng.

Mọi thứ trước mắt, đều là sự thật.

Cũng không biết là ai trước tiên xuống ngựa. “Phịch” một tiếng quỳ trên mặt đất, la lớn:

- Tây Qua đại nhân, Tần Hầu gia. Chúng ta thật sự không biết là các người. Bằng không, cho chúng ta mượn một trăm lá gan, cũng không dám tới nơi này gây sự.

Đám thành vệ quân bên cạnh Triệu Tinh Hoành lúc này rốt cục cũng hiểu được thân phận những người mà bọn họ định đến gây phiền toái, trừ bỏ một số ít người hoàn toàn không nghe nói qua về Tần Lập, những người khác mặt đều như màu đất.

Đám thành vệ quân này, gần như hầu hết đều là con cháu của nhà có bối cảnh, năm đó hoàng thất Thanh Long quốc hai lần xảy ra biến đổi lớn, đầu tiên là Thái tử Triệu Tinh Hà giết cha soán vị, sau đó Triệu Tinh Hà bị giết. Triệu Tinh Hải lên ngôi.

Kỳ thật rất nhiều người đều truyền nhau, người giết Triệu Tinh Hà chính là Tần Lập.

Nói cách khác, nếu không phải có Tần Lập, Triệu Tinh Hải căn bản không thể lên làm Hoàng đế.

Cho nên, trong lòng đám thành vệ quân giờ phút này nào còn cái gì phẫn nộ cùng bất mãn? Bọn họ đều hận mình cho tới bây giờ chưa từng tới nơi này mới tốt.

Đúng lúc này, xa xa lại bốc lên bụi mù, mặt trời lúc này đã xuống núi, sắc trời còn chưa tối hẳn, phương xa có nơi còn có một chút ánh mặt trời. Mà nghi thức kia, lại từ cách mười mấy dặm đều có thể nhìn rõ.

Triệu Tinh Hoành đặt mông ngồi dưới đất, than thở nói:

- Lúc này xong rồi!!!

Bởi vì nghi thức kia, rõ ràng là nghi thức hoàng gia, hơn nữa Triệu Tinh Hoành thân là hoàng thân lại liếc mắt là nhìn ra, nghi thức kia là quy mô cao nhất.

Trừ bỏ Hoàng đế, thiên hạ này tuyệt đổi không có người thứ hai có được.

Phía sau đội nghi thức của hoàng gia, phương xa lại dấy lên một đám bụi mù. Trong lòng mọi người đều suy nghĩ, hôm nay là ngày gì vậy? Không ngờ lại náo nhiệt như thế.

Đám người kia tới trước mặt đội nghi thức hoàng gia, không ngờ không có né tránh, cũng không tăng tốc độ, mà là cùng đội ngũ hoàng gia hòa vào làm một, cùng nhau tiến tới bên này.

Có thành viên Đại Thanh Bang nhìn thấy rõ, thất thanh hô:

- Trời ạ! Long đầu… còn có chín vị trưởng lão đều… đều đến cả!!!

Ánh mắt Tây Qua lúc này có chút dịu xuống.

Bên kia Tần Lập cười nói hàn huyên với mấy học sinh năm xưa từng dạy, cổ vũ bọn họ một phen. Mấy tên con cháu quý tộc đã trở thành thành vệ quân, sắc mặt ửng đỏ, đôi mắt ướt át.

Không ai biết, vị trí Tần Lập trong lòng bọn họ. Lại không ai biết, nếu năm xưa Tần Lập lựa chọn làm Hoàng đế Thanh Long quốc, bọn họ sẽ cao hứng bao nhiêu.

Tần Lập ngẩng đầu, nhìn về phương xa, cười nhàn nhạt. Trong lòng hắn ít nhiều có chút bất đắc dĩ. Triệu Tinh Hải vẫn là tìm tới đây!

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

——oo0oo——

544. Chương 548: Một Màn Chấn Động!

- Là công tử, quả nhiên là công tử!

Lãnh Bình ngồi trên xe ngựa, vẻ mặt kích động nói với chín vị trưởng lão bên cạnh:

- Đúng thật là công tử đã trở về!

- Long đầu! Làm sao bên kia lại giống như có người của chúng ta vậy?

Một trưởng lão trong đó híp mắt, vươn tay chỉ về phía đám người đang quỳ ở một bên.

Vừa nãy Lãnh Bình chỉ biết hưng phấn, thật sự không chú ý tới người khác, vừa được trưởng lão này nhắc nhở liền nhìn lại. Quả nhiên, hắn nhìn thấy một đám người đang quỳ, trên người mặc quần áo là trang phục đặc chế của Đại Thanh Bang.

Khuôn mặt Lãnh Bình chậm rãi âm trầm xuống, nhìn trưởng lão bên cạnh nói:

- Bạch trưởng lão! Nếu ta không nhìn nhầm, những người kia… hẳn là người Trường Xuân Đường phải không?

Một lão già khoảng hơn bảy mươi tuổi nao nao, nhìn kỹ lại, lập tức nhíu mày gật đầu nói:

- Long đầu! Xin cho thuộc hạ chút thời gian tìm hiểu một chút.

Lãnh Bình gật đầu. Kỳ thật hắn cũng biết những người này cũng như mình, đều đã sớm không hỏi chuyện thế sự, quyền lực trong tay đã sớm buông ra ngoài. Có xảy ra chuyện, cũng không thể trách được bọn họ.

Ở giữa đội ngũ hoàng gia bên cạnh. Triệu Tinh Hải bên trong xe cũng vẻ mặt kích động, không nhịn được lẩm bẩm:

- Thật là ông trời cũng giúp ta, thật là trời cũng giúp ta, rốt cuộc lại để cho ta gặp lại hắn. Thật là tốt quá, lần này ta nhất định phải thỉnh cầu cho thế lực của hắn trở thành cung phụng Thanh Long quốc. Như vậy, còn có thể tiếp tục mở rộng bản đồ Thanh Long quốc, ta phải đánh hạ ranh giới thật lớn, thành lập một Đế quốc to lớn!

Lúc này, có người nhỏ giọng hồi báo với Triệu Tinh Hải:

- Bệ hạ! Thần thấy hình như thành vệ quân cũng ở nơi đó.

- Thành vệ quân? Triệu Tinh Hoành này muốn làm gì?

Triệu Tinh Hải sinh ra ở nhà Đế vương, lại làm hoàng đế nhiều năm như vậy, đương nhiên biết rõ một ít trò mèo. Cho nên lập tức bắt đầu khẩn trương, mặt biến sắc, thầm nghĩ: nếu như ngươi thật sự chọc giận hắn, chém đầu ngươi cũng khó tan mối hận trong lòng ta.

Nào không biết, giờ phút này ở trong lòng Triệu Tinh Hoành đã tự tát mình vô sổ bạt tai, nếu như không phải ở ngay trước mặt mọi người, hắn đã có ý muốn tát mình thật sự rồi. Thầm than làm sao mình không may như thế?

Không phải là tham chút tiền thôi sao? Hơn nữa tới rồi cũng chưa làm gì, một tướng lĩnh thủ hạ tâm phúc đã bị người ta rống một tiếng té xuống. Nếu nói bị hại thế nào cũng là mình bị hại mới phải chứ.

Nhưng loại cục diện lúc này, nhìn thế nào cũng bất lợi với mình mà.

Đang lúc do dự, hai đội người ngựa bên kia lại đồng loạt đẩy nhanh tốc độ. Đi tới gần, đám người Đại Thanh Bang bên này liền ngây ngốc. Xa xa thấy cờ xí Long đầu cùng chín vị trưởng lão là một chuyện nhưng cận cảnh thấy chín vị trưởng lão cùng Long đầu xuất hiện chung, vậy hiệu quả thật là chấn động.

Nên biết rằng, Lãnh Bình cùng chín vị trưởng lão Đại Thanh Bang đã nhiều năm không xuất hiện trước công chúng. Thân phận địa vị Lãnh Bình hôm nay, thậm chí không kém hơn Hoàng đế một vương quốc.

Bởi vậy, đám thành viên Đại Thanh Bang này thấy mười người xuất hiện cùng một chỗ, có thể tưởng tượng trong lòng chấn động cùng kích động biết bao.

Bạch trưởng lão lập tức gọi người tới hỏi xảy ra chuyện gì, không hỏi được vài câu, sắc mặt Bạch trưởng lão đã tái nhợt, mồ hôi lạnh tuôn ra.

Nếu không phải Vạn Tùng đã bị người ta một đao chém rơi đầu, Bạch trưởng lão thật muốn róc xương hắn. Đây đâu phải là tìm phiền toái cho lão, quả thật là đang làm hại lão mà.

Không nói Bạch trưởng lão toát mồ hôi lạnh suy nghĩ làm sao ăn nói chuyện Vạn Tùng cho Long đầu, chỉ nói hai người Hoàng đế Triệu Tinh Hải, cùng Lãnh Bình Long đầu bang chủ Đại Thanh Bang. Kẻ xuống xe, người xuống ngựa, đi bộ tới trước mặt Tần Lập. Một màn làm cho vô số người cả đời khó quên, xảy ra…

Lãnh Bình Long đầu lão đại Đại Thanh Bang, thân phận địa vị này đã có thể so sánh với vua một nước, bá chủ một thế lực lớn, không ngờ lại chậm rãi quỳ xuống trước mặt một người thanh niên anh tuấn nhìn qua còn không đến ba mươi tuổi.

Mà càng chấn động hơn còn ở phía sau. Hoàng đế Triệu Tinh Hải quốc quân Thanh Long quốc, nay đã là siêu cấp Đế quốc, tuy rằng không quỳ xuống, nhưng thi lễ thật sâu với Tần Lập.

Điều này…. Đối với mọi người mà nói quả thật còn làm người ta không thể tin nổi hơn là Lãnh Bình quỳ xuống.

Có ai thấy qua vua một nước cúi đầu trước người khác chưa? Đối với Hoàng đế mà nói bọn họ thà rằng có chết cũng sẽ không đánh mất tôn nghiêm của mình.

Nhưng ngày hôm nay, đường đường Hoàng đế Thanh Long Đế quốc, ở trước mặt nhiều người như vậy, vô cùng thản nhiên…. cúi đầu trước mặt một người trẻ tuổi.

- Tần huynh đệ, đã lâu không gặp!

Trên mặt Triệu Tinh Hải mang theo nụ cười, rất tự nhiên nói. Giống như là một người thư sinh bình thường, thân thiết, hiền hòa, hơn nữa rất hiểu lễ tiết.

Đúng vậy, nếu như đặt trên người một thư sinh, hoặc một võ giả bình thường. Triệu Tinh Hải hành động như vậy cũng không có gì, lễ nhiều không đáng ngại. Nhưng đặt trên người một quân chủ vua của một nước, nhất là một Đế quốc to lớn, thật làm người ta khó có thể giải thích được.

Chẳng qua hiển nhiên là Triệu Tinh Hải không muốn giải thích cho người khác, vẻ mặt bình tĩnh mỉm cười, ngữ khí hết sức ôn hòa.

Tần Lập mỉm cười nói:

- Triệu huynh có lễ rồi!

Lãnh Bình bên cạnh, vành mắt đỏ lên, giọng cũng có chút run run:

- Công tử, rốt cuộc Lãnh Bình lại gặp được công tử rồi.Công tử có khỏe không?

Tần Lập mỉm cười, tiến lên nâng Lãnh Bình dậy, cười nói:

- Ta rất tốt. Lãnh Bình, ngươi cũng được chứ?

Tần Lập nói một câu, làm cho Lãnh Bình thiểu chút rơi nước mắt. Quả nhiên công tử còn không quên ta, công tử vẫn còn nhớ ta.

- Tôi rất tốt, Lãnh Bình vẫn còn tốt. Nhờ phúc của công tử, Lãnh Bình sổng rất tốt! Lãnh Bình liên tục nói, tám trưởng lão phía sau vẫn quỳ ở đó, vấn an Tần Lập.

Người khác không biết năm đó Tần Lập mạnh mẽ thế nào, thế nhưng chín trưởng lão bọn họ vẫn theo cạnh Lãnh Bình, trong lòng biết rõ ràng hơn ai hết.

Năm đó lúc Tần Lập còn là một thiếu niên, đã làm ra sự tích đủ để một người có vốn khoác lác cả đời. Càng đừng nói Tần Hầu gia hôm nay, đã sớm không phải thiếu niên ngây ngô năm đó.

Thành Hoàng Sa có vô số võ giả các nơi thần bí, nhưng hiện tại người nào không biết đại danh Tần công từ?

Lúc này, Bạch trưởng lão bên kia đã điều tra rõ sự tình xảy ra, toát đầv mồ hôi lạnh đi tới, bành một tiếng quỳ xuống, giọng run run nói:

- Tần công tử! Tiểu nhân tội đáng chết vạn lần, không thể ước thúc được thủ hạ, xin Tần công tử trị tội!

- Xảy ra chuyện gì?

Lãnh Bình rất bình tĩnh hỏi.

Những người chân chính hiểu biết Lãnh Bình, đều biết rõ: Long đầu nổi giận rồi!

Bởi vì bình thường Lãnh Bình tính tình nóng nảy, không rượu không nữ nhân không vui. Nhưng vào những lúc đó, ngược lại là lúc hắn không có gì nguy hiểm nhất, cho dù có người mạo phạm hắn thì hắn cũng sẽ không quá để ý. Chỉ có lúc hắn tỉnh táo, ngữ khí càng bình tĩnh. Có nghĩa là lửa giận trong lòng hắn càng bốc cao.

- Là Vạn Tùng phó Đường chủ Trường Xuân Đường, thu chỗ tốt của Hà quản gia trạch viện này, dẫn người đến đây. Lúc Bạch trưởng lão nói những lời này, trong lòng đổ máu, thầm mắng tên súc sinh Vạn Tùng đáng chết này, sao ngươi lại may mắn như thế? Ngươi không chết thì tốt rồi.

- Được rồi! Bạch trưởng lão, đây là thủ hạ ngươi giáo dục ra hay sao? Ngươi tự sát đi! Trong lòng Lãnh Bình đã giận không thể nén nổi nữa, cũng không phải bởi vì Vạn Tùng quấy rầy Tần Lập nên Lãnh Bình

mới phẫn nộ như vậy. Bởi vì Lãnh Bình đã nhiều lần cường điệu không cho phép tùy ý quấy rầy bần dân bách tính, đã ghi vào trong bang quy. Nếu vi phạm, phải chịu nghiêm phạt kinh khủng.

Bởi vì Đại Thanh Bang hiện giờ, nói là thế lực ngầm, còn không bằng nói là một đại tập đoàn, đại hiệp hội thương nghiệp thì đúng hơn. Hiện tại hầu như bọn họ đã không còn tiếp xúc với bất kỳ chuyện đen tối nào nữa.

Nhưng vẫn có người đánh cờ hiệu Đại Thanh Bang làm loại chuyện này, lại còn làm tới địa vị Phó Đường chủ cao như thế, làm sao Lãnh Bình không phẫn nộ?

Bên này cũng có người hồi báo với Hoàng đế Triệu Tinh Hải. Triệu Tinh Hoành đứng bên kia chần chờ không dám tới, sắc mặt Triệu Tinh Hải cũng dần dần khó coi. Hắn không nghĩ tới tòa hoàng trang mình đưa cho Tây Qua, lại còn xảy ra nhiều chuyện như vậy.

Đặc biệt là cái tên Hà quản gia chó má này không có bổi cảnh gì, hắc lại có thể mời được một Phó Đường chủ Đại Thanh Bang, bạch có thể mời ra đường đường thành chủ Thanh Long thành…. Đây, đây đúng là sỉ nhục hoàng gia, cũng là sỉ nhục Đại Thanh Bang!

Triệu Tinh Hải lạnh lùng nhìn thoáng qua Triệu Tinh Hoành, trầm giọng nói:

- Triệu Tinh Hoành, ngươi lăn tới đây cho trẫm!

Triệu Tinh Hoành bên kia hai chân mềm nhũn, thiếu chút nữa mềm té xuống đất, lăn lóc bò tới, dập đầu như cối gạo, run lập cập nói:

- Hoàng Thượng! Thần bị lừa gạt mà, thần tới nơi này chưa có làm gì cả!

- Hừ! Nếu ngươi làm gì, trẫm còn có thể nói chuyện với ngươi? Đã sớm một đao chém bỏ, ngược lại còn thanh tịnh!

Đệ tử Băng Tuyết Môn đều kinh ngạc nhìn Tần Lập, đối với bọn họ mà nói giết đám người trước mặt thật không khó gì. Nhưng làm được loại trình độ như Tần Lập, bọn họ tự hỏi có cho mình thêm một trăm năm nữa, bọn họ cũng không làm được.

Cơ Ngữ Yên cũng thế, nhìn thấy nam nhân mình ưa thích được người ta coi trọng như vậy, lòng của nàng cũng phấn khởi theo. Chút khó chịu Hà quản gia gây ra lúc trước, đã sớm tiêu tan thành mây khói.

Tần Lập cười cười, nói với Lãnh Bình:

- Quên đi! Lãnh Bình, người không biết không có tội. Bạch trưởng lão cũng đã đi theo ngươi nhiều năm, sau này các người chú ý tố chất thủ hạ là được rồi.

Kỳ thật làm sao Lãnh Bình bỏ được thật sự để Bạch trưởng lão đi tự sát, nhưng nếu Tần Lập không lên tiếng thì hôm nay Bạch trưởng lão tất nhiên khó thoát khỏi cái chết. Không ai rõ ràng địa vị của Tần Lập chân chính cao cỡ nào ở trong lòng Lãnh Bình.

- Còn không mau cảm tạ Tần công tử! Lãnh Bình quay sang Bạch trưởng lão quát to.

- Cảm tạ Tần công tử! Cảm tạ Tần công tử!

Bạch trưởng lão tìm được đường sống trong chỗ chết, sau lưng áo đã ướt đẫm mồ hôi.

Lúc này Triệu Tinh Hoành bên kia cũng không dám làm thêm cái giá gì nữa. Trên thực tế ngay khoảnh khắc nhìn thấy Hoàng thượng Triệu Tinh Hải thi lễ với Tần Lập. Triệu Tinh Hoành đã biết hôm nay nhất định đá tới một khối sắt thật to rồi.

Hắn vừa quỳ đền tội với Tần Lập, trong lòng vừa thầm mắng:

"Họ Hà kia, ngươi chờ đó cho lão tử, không thu thập ngươi đến chết đi sống lại, lão tử sẽ không làm thành chủ này nữa!"

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

——oo0oo——

545. Chương 549: Tần Gia Bảo!

Bên trong phòng khách trang viên, Tần Lập cùng Lãnh Bình, Triệu Tinh Hải ngồi cùng một chỗ. Tây Qua cùng Cơ Ngữ Yên, Cơ Như Băng, cùng với chín vị trưởng lão Đại Thanh Bang, còn có mấy người thị vệ tâm phúc Triệu Tinh Hải mang đến ngồi bên cạnh.

Nhìn thấy lão bằng hữu nhiều năm không gặp, trong lòng Tần Lập cũng có chút kích động. Nhìn Lãnh Bình, nhìn Triệu Tinh Hải, hồi ức năm đó hiện ra trong đầu. Nghĩ tới những chuyện mình rời thành Hoàng Sa, đi tới Đế đô…

Tần Lập đột nhiên sinh ra một cảm giác như mộng ảo.

Loại cảm giác này đã rất lâu không xuất hiện, nhớ tới chuyện cũ năm đó, khóe miệng Tần Lập hiện một tia tươi cười.

Lãnh Bình có chút kích động nói:

- Công tử! Ngài đi một lần là nhiều năm như vậy, lúc ta ở thành Hoàng Sa đã nghe rất nhiều võ giả nơi thần bí nhắc tới ngài. Mỗi lần ta nghe được, đều sẽ cảm thấy vô cùng tự hào!

Triệu Tinh Hải cũng cười nói tiếp:

- Đúng vậy! Vẫn là nhờ phúc của Tần huynh đệ, mấy năm nay Thanh Long quốc mới mở rộng đến thế, thật không thoát khỏi quan hệ danh tiếng của Tần huynh đệ.

Tần Lập cười khoát khoát tay:

- Các người đừng có dát vàng lên mặt ta nữa, có thành tích đều là kết quả mọi người cổ gắng. Nhìn mọi người có được như ngày hôm nay, ta cũng rất vui mừng.

Triệu Tinh Hải thuận thế nói:

- Tần huynh đệ, ta có một yêu cầu quá đáng yêu cầu quá đáng, huynh đệ xem…

Tần Lập nhìn Triệu Tinh Hải, mỉm cười nói:

- Cứ nói đi.

- Điều này… ta muốn mời gia tộc Tần huynh đệ trở thành gia tộc cung phụng hoàng thất Thanh Long quốc. Sau đó, phái một ít người gia tộc Tần huynh đệ tới trở thành cung phụng Thanh Long quốc…

Sắc mặt Triệu Tinh Hải có chút khó khăn nói. Kỳ thật, tuy còn không biết là rốt cuộc hiện tại Tần gia đã mạnh tới mức nào, nhưng hắn biết rõ gia tộc đi ra từ Huyền Đảo làm sao quá yếu được? Nếu người ta muốn đánh hạ mấy quốc gia, quả thật quá dễ dàng.

Triệu Tinh Hải nói tiếp:

- Về phương diện cổng phẩm, xin cứ yên tâm. Chỉ cần Thanh Long quốc ta còn đó, các người có thể dùng tới, ta sẽ dâng lên cho mọi người.

Tần Lập hơi trầm tư một chút. Kỳ thật hắn nắm lấy quốc gia ở phương Tây kia cũng có ý cho con cháu gia tộc lịch lãm, hiện tại sổ lượng con cháu tinh anh Tần gia cũng không ít, hoàn toàn có thể khống chế rất nhiều quốc gia. Cái gọi là lịch lãm, chỉ có chân chính thâm nhập vào trong thế tục, mới có được nhận được lịch lãm chân chính.

Hơn nữa theo Thần Miếu xuất thế, võ giả các nơi thần bí đều hiện thân, xuất hiện ở giữa thế tục. Nơi thần bí tiếp xúc cùng thế tục, cũng đạt đến đỉnh cao trước nay chưa từng có.

Nếu Triệu Tinh Hải có ý này, như vậy đáp ứng hắn cũng không sao. Xem ra dã tâm của Triệu Tinh Hải vẫn không hoàn toàn thỏa mãn, muốn thành tựu Đế quốc lớn nhất sử sách.

Tần Lập suy nghĩ một lát, gật đầu nói:

- Cũng được, ta có thể đáp ứng huynh. Chỉ cần hoàng thất Triệu gia không phụ Tần gia. Tần gia sẽ vĩnh viễn là gia tộc cung phụng hoàng thất Triệu gia.

- Thật tốt quá!

Triệu Tinh Hải hưng phấn khó mà nói hết, lớn tiếng nói:

- Trầm thề với trời: Hoàng thất Triệu gia vĩnh viễn không phụ Tần gia, nếu có vi phạm, nguyện trọn đời không được siêu sinh!

- Triệu huynh nói quá lời.

Tần Lập cười cười.

- Không quá, không hề quá!

Triệu Tinh Hải cười nói:

- Ta nguyện vĩnh viễn giao hảo với Tần gia, kể cả hậu đại của ta, đời đời con cháu ta cũng sẽ như vậy.

Nói rồi cáo tội với Tần Lập, đứng dậy vội vã rời đi.

Nhìn bóng lưng Triệu Tinh Hải. Lãnh Bình vẻ mặt hâm mộ, cũng nói với Tần Lập:

- Công tử! Ngài xem, có thể dẫn ta đi theo hay không?

Tần Lập nao nao, nhìn Lãnh Bình nói:

- Dẫn theo? Lãnh Bình, ngươi muốn đi đâu? Ở thế tục này, ngươi quyền cao chức trọng, không phải rất tốt sao?

Lãnh Bình cười khổ nói:

- Công tử! Ngài hẳn cũng rõ, ở thế tục này tất cả vinh hoa phú quý chẳng qua là hưởng thụ nhất thời, có thể hưởng thụ bao nhiêu năm? Đối với một võ giả mà nói truy cầu võ đạo đỉnh cao mới là mục tiêu của chúng ta.

Lãnh Bình nói làm Tần Lập có chút cảm khái. Năm đó mình ở Đế đô, lúc vừa gặp được Lãnh Bình, thực lực cũng không khác Lãnh Bình bao nhiêu. Mới trôi qua bao nhiêu năm? Gặp lại lần nữa, thực lực hai bên đã kém xa như trời với đất.

- Vậy người nhà đứa nhỏ của ngươi?

Tần Lập nhìn Lãnh Bình hỏi.

Lãnh Bình hơi do dự một chút, trong mắt xẹt qua một tia không muốn, tuy nhiên vẫn nói:

- Nếu công tử không chê. Lãnh Bình nguyện đi theo bên cạnh công tử, làm thân trâu ngựa.

Tần Lập cười khoát khoát tay, nói:

- Vậy thì không cần, thế này đi: nếu như ngươi thật sự bỏ qua vinh hoa phú quý thế gian này, có thể thuyết phục người nhà của ngươi, như vậy cứ mang theo người nhà của ngươi đi theo ta.

- Thật sao?

Trong mắt Lãnh Bình hiện tia sáng mừng rỡ. Năm đó hắn từng bỏ lỡ một lần, hiện giờ hắn tuyệt đối sẽ không bỏ qua cơ hội này nữa.

Cho nên Lãnh Bình trực tiếp quỳ xuống, dập đầu lạy ba cái với Tần Lập, lớn tiếng nói:

- Tạ ơn công tử dìu dắt!

Không nói Lãnh Bình trở về chuẩn bị. Tần Lập lưu lại Tây Qua cùng Cơ Ngữ Yên, Cơ Ngữ Yên nhìn những chuyện vừa rồi, mỉm cười nhìn Tần Lập nói:

- Không ngờ tới danh vọng của chàng ở giới thế tục lại cao như vậy!

Tây Qua có chút đắc ý nói:

- Đó là phải, nhiều năm trước danh vọng công tử nhà ta đã rất cao rồi!

Tần Lập khoát khoát tay, cười nói:

- Quên đi, không nói những chuyện này nữa. Tây Qua, ta hỏi ngươi muốn thế nào đây? Muốn phát triển ở nơi này? Hay là theo ta đi nơi thần bí chỗ Tần gia?

Tây Qua trầm ngâm một chút, nghiêm túc nhìn Tần Lập hỏi:

- Những đan dược của công tử…

- Không thành vấn đề!

Không đợi Tây Qua nói xong, Tần Lập trực tiếp nói:

- Chỉ cần đan dược Tần gia có, sẽ không thể thiếu Băng Tuyết Môn. Lúc Tần Lập nói những lời này, cũng nhìn thoáng qua Cơ Ngữ Yên.

Cơ Ngữ Yên sắc mặt tràn đầy cảm động, ánh mắt nhìn Tần Lập vô cùng nhu hòa. Nàng biết đó không phải chỉ bởi quan hệ giữa Tây Qua cùng Tần Lập, còn có một bộ phận nguyên nhân rất lớn chính là nàng.

Tây Qua rất cao hứng nói:

- Băng Tuyết Môn cũng có chút kinh nghiệm luyện đan, phát triển ở nơi này sẽ không thu hút ánh mắt người khác. Thứ hai là sau này công tử muốn làm gì ở giới thế tục cũng sẽ tiện lợi hơn. Tuy rằng thực lực người Băng Tuyết Môn cũng không tính là quá mạnh, nhưng nếu phát triển ở giới thế tục hẳn cũng không khó. Ta có một lý tưởng, nói ra công tử đừng cười…

Tần Lập gật đầu nói:

- Là trở thành Long đầu thế lực ngầm lớn nhất trên đời phải không?

Sắc mặt Tây Qua đỏ hồng, nói:

- Đó là lý tưởng quá khứ rồi, hiện giờ tâm nguyện lớn nhất của ta là có thể khai tông lập phái trở thành tông chủ một phái. Ta nghĩ trong giới thế tục có vô số đứa nhỏ tư chất giống ta, nhưng vì nguyên nhân không thể bái sư mới phí phạm cả đời. Nếu ta có thể mạnh lên, hơn nữa có khả năng không còn mấy năm thọ mệnh, ta hy vọng trước khi chết có thể cho càng nhiều đứa nhỏ tư chất giống như mình, có được cơ hội phát triển tốt nhất!

Cơ Ngữ Yên thoáng nhìn Tây Qua, vừa muốn nói gì, lại bị ánh mắt Tần Lập ngăn lại. Trước khi tìm được Huyết San Hô, Tần Lập không muốn cho Tây Qua hy vọng quá lớn, như vậy sẽ làm cho Tây Qua gánh áp lực rất lớn. Bởi vì chỉ cần có thể sống, sẽ không có mấy ai muốn chết.

Tần Lập nhìn Tây Qua tán thưởng nói:

- Tây Qua, ngươi làm rất tốt. Ta tin tưởng sớm muộn gì ngươi cũng có thể trở thành chưởng môn nhân một môn phái cường đại!

Cơ Ngữ Yên cũng gật đầu, cười nói:

- Sư phụ chờ ngươi phát dương quang đại Băng Tuyết Môn!

Một tháng sau, Tần Lập lẻ loi một mình trở về nơi thần bí Tần gia, hiện tại đã được đặt tên là Tần gia bảo. Ảo trận khổng lồ chậm rãi vận hành, Tần Lập cũng không cảm nhận được bên ngoài có người theo dõi trực tiếp đi vào trong ảo trận, sau đó đi qua cánh cửa năng lượng tiến vào Tần gia bảo.

Lần này một nhà Lãnh Bình cũng không đi theo, Tần Lập để hắn ở lại Đế đô, lúc rảnh rỗi thì đi tới chỗ Tây Qua, trợ giúp Tây Qua tuyển nhận thiếu niên tư chất tốt tiến hành bồi dưỡng.

Lãnh Bình cũng từ chỗ Tây Qua mới rõ ràng, thực lực của hắn so sánh với Băng Tuyết Môn đúng là kém như trời với đất, so với Tần gia chênh lệch còn lớn tới mức nào nữa. Cho nên, so với việc trực tiếp đi vào

Tần gia, còn không bằng trước tiên ở Đế đô theo bọn người Tây Qua Băng Tuyết Môn tu luyện cũng là một tuyển chọn tốt nhất.

Vốn Tần Lập dự định dẫn theo Cơ Ngữ Yên cùng nhau trở về Tần gia bảo. Tuy nhiên Cơ Ngữ Yên nghĩ tới nghĩ lui, vẫn có chút xấu hổ không biết làm sao đối mặt với Thượng Quan Thi Vũ, vì vậy quyết định tạm thời ở lại thành Thanh Long giúp đỡ Tây Qua quản lý chuyện Băng Tuyết Môn. Dù sao sớm muộn gì Tần Lập cũng phải đi Thần Miếu, cũng không nóng lòng theo Tần Lập về nhà.

Bên ngoài quảng trường lớn Tần gia bảo, một đoàn thiếu niên con cháu Tần gia đang tu luyện khắc khổ, mồ hôi như mưa. Rất xa Tần Lập đã thấy Kim Điêu đứng bên cạnh bọn họ, lớn tiếng hò hét.

Khóe miệng Tần Lập hiện một tia mỉm cười nhàn nhạt, nhìn Tần gia phát triển lớn mạnh từng chút, thế lực từng chút mạnh lên, cũng là một chuyện rất có cảm giác thành tựu làm cho người ta vui mừng.

Tần Lập trở về cũng không kinh động nhiều người. Lấy cảnh giới Tần Lập hiện tại, dù là muốn thần không biết quỷ không hay đi qua tòa thành Tần gia, cũng gần như không ai phát hiện được.

Bọn người Kim Điêu cảm nhận được khí tức Tần Lập trước tiên, mọi người đều vô cùng hưng phấn. Vui mừng nhất chính là mấy người Thượng Quan Thi Vũ cùng lão vượn Bạch Trung Sơn.

Lúc đó chia tay với Tần Lập, Tần Lập bị người truy sát, bọn người Thượng Quan Thi Vũ quả thật tim như đao cắt, thiếu chút nữa mặc kệ mệnh lệnh Tần Lập, chạy theo Tần Lập cùng nhau trốn chạy.

Hiện tại thấy Tần Lập trở về, Thượng Quan Thi Vũ cùng Lãnh Dao đều có thể thở phào một hơi, tâm tình thoáng cái trở nên đặc biệt tốt.

Tần Hàn Nguyệt mẫu thân Tần Lập cùng Tần Văn Hiên, cùng với các lão tổ Tần gia, Thượng Quan Thi Vũ, Lãnh Dao, Xà Xà, Bạch Trung Sơn, Bạch Trung Hỏa, Bạch Trung Tuyết, Kim Điêu, Linh Ưng, Mặc Ưng, còn có Tào Hồng rốt cuộc đột phá cảnh giới Đan Nguyên Anh Hóa, tất cả đều tới gặp Tần Lập.

Đồng thời, những người này còn cung cấp cho Tần Lập một tình báo mới, đó chính là chỗ Tần gia bảo hình như đã bị người ta phát hiện. Trong một tháng gần đây, đã có không dưới ba đoàn người tra xét nơi này.

Nhất là có hai lão tổ đế vương tử đồng, có một lần thiếu chút nữa xông vào ảo trận này. Hình như bọn họ đã hoài nghi Tần gia ở ngay gần đó.

Tần Lập gật đầu, biểu hiện mình đã biết, sau đó nhìn mọi người hỏi:

- Trong khoảng thời gian này, thực lực mọi người tăng lên thế nào rồi?

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

——oo0oo——

546. Chương 550: Chỗ Tốt Của Tu Luyện Trọng Áp!

Mọi người liếc nhìn nhau, Tào Hồng đứng dậy trước tiên, cười nói:

- Cũng là nhờ công tử, rốt cuộc ta đột phá đến cảnh giới Đan Nguyên Anh Hóa!

Tào Hồng nói xong, liền nghiêm túc hành lễ thật sâu với Tần Lập. Nếu như không có Tần Lập, có lẽ bây giờ hắn vẫn là một sát thủ danh tiếng đứng trên bảng xếp hạng sát thủ nơi cực Tây, có thể theo thời gian danh tiếng sẽ càng ngày càng cao, vượt qua một hai tên xếp hạng trên. Đương nhiên, càng có thể thất bại trong một nhiệm vụ hành động nào đó, bị người ta giết chết.

Nói chung, đời này hắn đã rất khó đột phá cảnh giới Đan Nguyên Anh Hóa, không thể nói là hoàn toàn không có hy vọng, nhưng ít ra là hy vọng vô cùng xa xôi.

Cho nên, cảm tạ cùng kính ý trong lòng Tào Hồng đối với Tần Lập, tất cả đều xuất phát từ nội tâm.

Xà Xà, Bạch Trung Sơn, Bạch Trung Hỏa, Bạch Trung Tuyết, Kim Điêu, năm người này đều đã đến cảnh giới Đan Nguyên Anh Hóa. Trong đó lão vượn Bạch Trung Sơn, một thân nguyên lực mênh mông, càng hùng hồn như biển rộng.

Linh Ưng cùng Mặc Ưng, dưới các loại đan dược Lãnh Dao luyện chế bồi dưỡng, rốt cuộc cũng đạt đến cảnh giới Phá Toái Hư Không.

Thượng Quan Thi Vũ cũng là võ giả cảnh giới Đan Nguyên Anh Hóa, thực lực Lãnh Dao cũng tăng lên nhanh đến mức làm người ta than thở, bởi vì hiện tại nàng cũng đạt tới cảnh giới Phá Toái Hư Không.

Các con cháu tinh anh Tần gia sau khi trải qua một phen lịch lãm, rốt cuộc cũng chân chính thành thục trên các phương diện, số lượng Chí Tôn đang nhanh chóng tăng lên.

Ngày hôm nay, thực lực Tần gia đã chân chính đạt đến tiêu chuẩn đại môn phái nơi cực Tây mới có, sự thật này dù là người Tần gia cũng có một cảm giác như nằm mơ. Không đến mười năm, từ một gia tộc hạng hai nơi thần bí, nhảy vọt trở thành gia tộc xếp hạng cả Thiên Nguyên đại lục.

Nếu như không có Tần Lập, bọn họ nằm mơ cũng không dám mơ tới phát triển như ngày hôm nay.

Tần Lập cũng hết sức hài lòng, sau đó nói đoạn thời gian bản thân chạy trối chết đã trải qua. Lúc nói đến chỗ mạo hiểm, mọi người liên tục kinh hô, không nghĩ tới nơi Cực Hàn Băng Tuyết phương Bắc lại có nhiều thế lực hùng mạnh như vậy. Hơn nữa, còn có một nhà siêu nhiên không kém bất kỳ thế lực nào nơi cực Tây.

Lúc Tần Lập nói tới Cơ Ngữ Yên, hai nàng Thượng Quan Thi Vũ cùng Lãnh Dao đều ăn ý liếc nhìn nhau, rõ ràng nhìn ra ý cười trong mắt đối phương.

Các nàng hiểu rõ Tần Lập, cũng như Tần Lập hiểu rõ các nàng. Dù cho Tần Lập biểu hiện có bình thường đi nữa, các nàng cũng có thể nhìn ra đầu mối.

Tuy nhiên, dù là Thượng Quan Thi Vũ hay là Lãnh Dao, trong lòng cũng không có khúc mắc gì, bởi vì các nàng đều hiểu Tần Lập là một người trọng tình, sẽ không vì bên người xuất hiện một hồng nhan tri kỷ mới mà không quan tâm đến các nàng.

Mà một nam nhân tốt, giống như một khối linh thạch cực phẩm, không ai không muốn. Thế giới này chỉ đơn giản như vậy, cũng hiện thực như vậy. Muốn ở bên cạnh Tần Lập, như vậy nhất định phải chịu được cùng người khác chia xẻ tình yêu của hắn.

Kỳ thật đối với các võ giả cảnh giới như bọn họ mà nói, cả nhân sinh cũng không chỉ có tình ái, các nàng còn phải tu luyện, còn phải tăng lên bản thân. Đối với chuyện này, tuy rằng cũng sẽ coi trọng, nhưng tuyệt đối không để ý chặt chẽ như nữ tử thế tục.

Thượng Quan Thi Vũ rất thông minh, từ đầu đến cuối nàng sẽ không bởi loại chuyện này mà có thái độ gì với Tần Lập. Lúc tâm tình Lãnh Dao có chút không tốt, Thượng Quan Thi Vũ nói với Lãnh Dao một câu, làm cho Lãnh Dao cũng có thể cùng nghĩ mở ra.

"Cảm tình giống như dòng cát, nâng niu trong bàn tay, quý trọng cho kỹ, mới có thể đạt được càng nhiều. Nếu muội dùng hai tyv nắm thật chặt, kỳ thật sẽ càng ngày càng ít!"

Lãnh Dao đi qua biển rộng, chơi đùa cát trắng, tự nhiên lập tức rõ ràng hàm ý của Thượng Quan Thi Vũ. Ngẫm lại bản thân mình cũng đã từng như thế, có một số việc người ta càng lưu ý, kết quả sẽ càng không phát triển theo hướng ngươi kỳ vọng.

Sau khi Tần Lập nói xong, trong phòng liền lâm vào một thời gian dài im lặng. Lão vượn Bạch Trung Sơn do dự một chút, bỗng nhiên nói:

- Năm đó khi ta hành tẩu lịch lãm thế gian, cũng từng có một ít tiếp xúc với người Thánh Hoàng nhất mạch…

- Ồ?

Tần Lập nhìn thoáng qua Bạch Trung Sơn:

- Bọn họ đã tới Trung Nguyên?

- Ta đi qua nơi Cực Hàn Băng Tuyết phương Bắc!

Bạch Trung Sơn nhỏ giọng nói, trong mắt xẹt qua một tia hồi tưởng.

- Đó là lúc ta vừa đột phá đến cảnh giới Phá Toái Hư Không, cho rằng dưới vòm trời này cao thủ chân chính cũng chỉ như ta thôi!

Gương mặt già nua của Bạch Trung Sơn lộ một tia cười tự giễu, sau đó nói:

- Đó đã là chuyện rất nhiều năm trước. Khi đó không biết trời cao đất rộng, chạy loạn khắp nơi, không cẩn thận đi vào trong phạm vi Cực Hàn Băng Tuyết nơi phương Bắc. Sau đó, ở nơi này ta gặp một người Thánh Hoàng nhất mạch, thực lực người kia vô cùng kinh khủng, một chưởng là có thể nổ nát một tòa núi băng cao trăm thước. Ta đánh mấy chiêu với hắn, phát hiện đánh không lại, liền bỏ chạy!

Bạch Trung Sơn nghĩ đến chuyện quá khứ, còn có chút thổn thức. Bạch Trung Hỏa cùng Bạch Trung Tuyết cũng không nghĩ tới, đại ca của mình còn có lịch sử quang vinh như vậy.

Bạch Trung Sơn nói tiếp:

- Sau đó ta vẫn không cam lòng, liền lặng lẽ đi theo phương hướng người kia bỏ đi. Các người biết, mũi của linh thú luôn luôn rất thính, cho nên người kia có lẽ không ngờ tới ta tìm được hang ổ của hắn, chính là chỗ Huyền Không Sơn là công tử đã nói. Ở nơi đó, ta mới chân chính kiến thức được cái gì mới là siêu cấp cường giả, cũng là sau chuyến đi đó ta mới trở lại Huyền Vũ Phong khổ tâm tu luyện. Trước khi gặp phải công tử, vẫn chưa từng đi ra ngoài.

Tần Lập khẽ gật đầu, nơi Thánh Hoàng lĩnh vực đích xác nguy cơ khắp chốn, võ giả mạnh mẽ đến mức khó có thể tưởng tượng. Tuy nhiên hiện giờ nghĩ lại, hẳn Thánh Hoàng hận mình đến thấu xương rồi chứ?

Lúc này Xà Xà ở bên cạnh, nhàn nhạt nói:

- Hiện giờ chúng ta đã có căn bản để không sợ bất kỳ kẻ nào nữa, coi như là đại môn phái nơi cực Tây, ta cũng có lòng tin đánh một trận!

Thượng Quan Thi Vũ gật đầu, nói:

- Tuy rằng chúng ta đều đã hiểu được võ giả cảnh giới Lôi Kiếp cường hãn, nhưng nói lại thì cả nơi cực Tây cũng không có bao nhiêu người cảnh giới Lôi Kiếp.

Tần Lập mỉm cười, nói:

- Như thế chúng ta cũng không cần phải sợ ai cả, chỉ cần an tâm nâng cao thực lực của mình là được rồi!

Lúc này Lãnh Dao đột nhiên nói:

- Phu quân, đoạn thời gian gần đây không biết từ đâu truyền ra tiếng đồn, bên ngoài đều đang truyền nhau trong tay chúng ta nắm giữ đan phương cao cấp nhất thời đại Thái Cổ…

Tần Lập nao nao, lập tức gật đầu, than khẽ một tiếng:

- Tốc độ tăng lên của Tần gia quá nhanh, không thể không làm người ta hoài nghi, đó là chuyện không còn cách nào khác. Còn nghe nói những gì nữa?

- Còn có… chính là từ thành Hoàng Sa, võ giả nơi cực Tây càng ngày càng nhiều. Khắp nơi đều truyền lưu tin tức bản đồ Thái Cổ ở trong tay phu quân.

Lãnh Dao nói.

- Cái đó không cần để ý tới, nhiều người nói như vậy, ai có bản lĩnh thì tới cướp từ trong tay ta.

Tần Lập nói rồi, đứng dậy:

- Ta đi ra xem thử, chậm thì vài ngày, lâu thì một tháng sẽ trở về.

Trong mắt Thượng Quan Thi Vũ cùng Lãnh Dao đều xẹt qua một tia thất vọng nhàn nhạt. Không nghĩ tới Tần Lập mới vừa trở về liền lập tức phải đi, nói không tưởng nhớ là chuyện căn bản không có khả năng.

Tần Lập liền nói thêm:

- Thi Vũ cùng Lãnh Dao theo ta cùng đi!

Hai nàng liền lập tức vui vẻ, sóng mắt như nước nhìn Tần Lập.

Hoàng Kim Cung tầng hai, trọng lực gấp trăm lần làm cho Thượng Quan Thi Vũ có cảm giác gần như không thở nổi Nếu như dẫn nàng vào không phải Tần Lập mà là người khác, vậy nàng nhất định cho rằng đối phương đang hãm hại mình.

Thượng Quan Thi Vũ cắn răng chịu đựng ở tầng hai thời gian một nén nhang, liền không thể chịu nổi nữa, bị Tần Lập truyền tống ra ngoài.

Còn Lãnh Dao lại căn bản không đi vào, vẫn chờ đợi ở bên ngoài. Nhìn thấy Thượng Quan Thi Vũ mồ hôi đầm đìa đi ra, thiếu chút nữa Lãnh Dao liền trêu đùa nàng: Có phải lại ăn vụng hay không?

Tuy nhiên khi nhìn thấy sắc mặt Thượng Quan Thi Vũ tái nhợt, rốt cuộc Lãnh Dao cảm giác được không đúng, đi lên đỡ lấy Thượng Quan Thi Vũ, thân thiết hỏi:

- Tỷ làm sao vậy?

Thi Vũ vô lực khoát tay, nói:

- Trọng lực trên Hoàng Kim Cung tầng hai thật là đáng sợ, quả thật có thể ép người ta thành cặn bã!

Lãnh Dao cả kinh, lúc này nàng mới hiểu được vì sao phu quân chỉ dẫn Thi Vũ đi vào mà không cho nàng theo.

- Không ngờ lại như vậy!

Lãnh Dao than thở.

- Kỳ thật điều này đối với việc nâng cao thực lực, sức chịu đựng thân thể, đều có chỗ tốt rất lớn. Đáng tiếc, muội không thể chịu đựng thời gian dài hơn!

Thượng Quan Thi Vũ có chút mất mát.

Nàng vẫn luôn cố gắng đuổi theo Tần Lập, nhưng lại phát hiện càng đuổi càng xa… Tựa hồ vĩnh viễn không có khả năng vượt qua bước tiến của Tần Lập.

- Muội có thể chịu thời gian dài như vậy, đã là rất giỏi rồi! Giọng nói Tần Lập truyền ra từ bên trong Hoàng Kim Cung, nói:

- Lần đầu tiên huynh đi vào, cũng chỉ chịu được một nén nhang mà thôi, chúng ta cũng không khác mấy!

- Thật sao?

Thượng Quan Thi Vũ nghi ngờ hỏi, nàng có chút hoài nghi phu quân đang an ủi nàng.

- Đương nhiên là thật, loại chuyện này làm sao huynh lại lừa muội chứ?

Tần Lập nói thật khẳng định, làm cho Thượng Quan Thi Vũ giảm đi nỗi nghi ngờ.

- Vậy… nói cách khác, sau này muội cũng có thể giống như huynh, muốn ở trên đó bao lâu cũng được?

- Ấy… Cho dù là huynh, hiện giờ cũng chỉ có thể ở trên đó khoảng ba canh giờ mà thôi. Tần Lập than khẽ một tiếng, nói. Lúc đó sau khi hắn lịch lãm trong Hoàng Kim Cung,

dài nhất có thể ở khoảng hai canh giờ, hôm nay bản thân Tần Lập cảm giác ở trong đó ba canh giờ cũng không có vấn đề gì. Đây cũng gián tiếp chứng minh được thực lực của hắn tuy rằng không đột phá, nhưng cũng tăng lên diện rộng.

- Tốt lắm! Trong thời gian kế tiếp, muội cũng phải tu luyện ở nơi này!

Thượng Quan Thi Vũ cắn răng nói.

- Vậy… muội thì sao?

Lãnh Dao có chút sốt ruột. Tuy rằng nàng đã tăng lên đến cảnh giới Phá Toái Hư Không, nhưng hiển nhiên là còn chưa đi vào tầng hai Hoàng Kim Cung được.

- Lát nữa huynh thu thập một ít thiên tài địa bảo ở hậu viện, muội luyện chế một ít đan dược, chọn thứ tốt nhất để dùng, nâng cao thực lực của mình là quan trọng nhất!

Tần Lập nói.

Lãnh Dao gật đầu, tâm tình lập tức tốt lên.

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

——oo0oo——

547. Chương 551: Đột Phá Lôi Kiếp.

Trong nháy mắt, thời gian một tháng đã thoáng cái trôi qua. Tần Lập ngồi ở chỗ tối cao trong Hoàng Kim Cung, hấp thu tử khí rực rỡ từ Phương Đông, cả người phảng phất như dung hợp với thiên địa thành một thể.

Hắn ngồi ở đó nhưng lại khiến người ta hoàn toàn không cảm thụ được sự tồn tại của hắn.

Ta chính là đạo, đạo chính là ta!

Giờ phút này, tám chữ này xuất hiện trong đầu Tần Lập. Hắn cũng không lo lắng chút nào, bình tĩnh ngồi như trước, tiếp tục hấp thu Tiên Thiên Tử Khí từ Phương Đông!

Từng đạo tử khí hóa thành từng sợi tơ tinh mịn, trực tiếp tiến vào đan điền Tần Lập.

Bên trong đan điền, Đan Nguyên Anh Hóa màu tím gần như trong suốt kia, theo Tiên Thiên Tử Khí tiến vào dần xảy ra biến hoa rõ ràng.

Thân thể nó đang không ngừng tỏa sáng.

Giống như một mặt trời chói chang giữa bầu trời.

Sáng ngời, hào nhoáng, quang mang vạn trượng!

Ngay cả Lãnh Dao đang luyện đan ở hậu viện Hoàng Kim Cung và Thượng Quan Thi Vũ đang thống khổ tu luyện ở tầng thứ hai của Hoàng Kim Cung cùng nháy mắt cảm giác được một cỗ khí thế vô cùng cường đại, đang từ trong thiên địa đè ép tới.

Hai người đều cả kinh, ngừng việc đang làm, trợn mắt há mồm nhìn về phía Tần Lập ở chỗ cao nhất của Hoàng Kim Cung. Cả người hắn đang tản phát ra ánh sáng màu tím hoa mỹ khắp bốn phía.

- Phu quân hắn… Lại muốn đột phá sao?!

Khóe miệng Lãnh Dao hơi mím lại, hai tay nàng vẫn không dừng lại chút nào, khống chế nhiệt độ trong lô hỏa ở trạng thái tốt nhất. Hiện tại, tụy rằng vũ lực của nàng không tính là quá cường đại nhưng về mặt luyện đan thì tuyệt đối được đánh giá ở cấp bậc đại tông sư!

Ở tầng thứ hai Hoàng Kim Cung, Thượng Quan Thi Vũ cảm thụ trọng lực như thủy triều không ngừng từ bốn phía áp tới, thần thức xuyên thấu ra khỏi Hoàng Kim Cung, cảm thụ cỗ dao động năng lượng mãnh liệt mênh mông từ bên ngoài, lẩm bẩm nói:

- Phu quân, chàng đến tột cùng là ai mà không ngờ còn ưu tú hơn thiên sinh linh thể như ta vô số lần!?

Thiên đạo!

Giờ khắc này, Tần Lập trực tiếp nắm bắt được một chút thiên đạo như thế!

Hắn lĩnh ngộ!

Do đó hắn đột phá!

Ngũ hành viên mãn, đột phá Thiên đạo!

Trên bầu trời, nháy mắt này sáng chói vô cùng!

Toàn bộ những người ở Tần Gia Bảo trong thần bí chi địa đều nhìn thấy dị tượng giữa không trung ở xa xa.

Biết được sự tồn tại của Hoàng Kim Cung, lão viên Bạch Trung Sơn nhìn về phía xa xa, bỗng nhiên thở dài, xoay người vào nhà!

Xà Xà lúc này đang dạy dỗ con cháu tinh anh của Tần gia. Sau khi nàng thấy dị tượng này thì trong mắt hiện lên chút dịu dàng nhưng lập tức thu liễm lại, hung hăng nhìn về phía con cháu tinh anh của Tần gia nơi này quát:

- Nhìn cái gì? Còn không nhanh nhanh tu luyện đi! Hừ! Hôm nay không cố gắng tu luyện, ngày mai lại bị người ta dẫm nát dưới chân mà thôi! Nếu muốn có được năng lực vô cùng như Lập Thiếu gia thì khắc khổ, khắc khổ, càng khắc khổ hơn nữa!

- Khắc khổ là có thể trở thành cường giả như Lập Thiếu gia sao?!

Một thiếu niên của Tần gia rụt rè hỏi.

- Đương nhiên không thể!

Vẻ mặt Xà Xà vẫn lạnh lùng:

- Nhưng là, khắc khổ sẽ khiến các ngươi không thể tiếc nuối được! Không ai từ nhỏ sinh ra đã là cường giả siêu cấp đâu, cố gắng sẽ có cơ hội! Nhưng nếu không thì dù ngươi là thiên tài siêu cấp thì cũng sẽ không có tiền đồ gì đâu!

Cùng lúc đó, Bạch Trung Hỏa, Bạch Trung Tuyết, Kim Điêu và Tào Hồng, những người thực lực đạt tới Đan Nguyên Anh Hóa có cảm giác rất mẫn cảm đều cảm nhận được dị tượng thiên sinh này, biết rằng hẳn là có người đột phá!

Tuy rằng bọn họ không cảm giác được dao động năng lượng quá cường đại vì dù sao cũng cách xa tới mấy trăm dặm nhưng theo hiện tượng thiên văn dị thường này, hơn nữa Tần Lập lại không có mặt ở đây nên mấy người bọn họ gần như đều kết luận ra rằng thực lực Tần Lập lại đề cao.

Tuy rằng cho ra kết luận như thế nhưng bọn hắn vẫn có cảm giác không dám tin. Công tử hiện tại đã là cảnh giới Đan Nguyên Anh Hóa đi?!

Điều này chẳng lẽ chưa đủ biến thái sao?!

Như thế nào lại có thể đột phá với thời gian ngắn như thế?! Sau Đan Nguyên Anh Hoa là cái gì?

Là Lôi Kiếp!

Gần như đã đạt tới cảnh giới đỉnh phong mà võ giả trên Thiên Nguyên Đại Lục có thể đạt tới.

Địa Tiên… Ai cũng biết từng có Địa Tiên nhưng lại không ai từng chứng kiến phong thái của Địa Tiên?

Không có ai, tuyệt đối không có!

Trong tài liệu thời Thái Cổ tuy rằng ghi lại từng có rất nhiều Địa Tiên nhưng trong mấy vạn năm gần đây, tuyệt đối không có Địa Tiên xuất hiện. Thậm chí ngay cả truyền thuyết cũng không có.

Lôi Kiếp hiện tại đã đại biểu cho tối đỉnh ở thế giới này.

"Chẳng lẽ công tử hắn thật sự đột phá cảnh giới Lôi Kiếp!? Đây là sự thật chăng?!"

Trong lòng nhiều người lúc này đều dâng lên một cỗ cảm giác vô lực!

"Công tử quá cường đại!"

Tần Lập quả thật đã đột phá!

Hắn vốn đã sớm có thể đột phá tới cảnh giới Lôi Kiếp nếu hắn thật sự quyết tâm! Như thế thì trên đường chạy trối chết từ Cực Hàn Băng Tuyết chi địa ở Phương Bắc, bọn họ cũng không gian khổ như thế!

Bởi vì lấy thể chất Ngũ hành của Tần Lập, nếu đột phá tới cảnh giới Lôi Kiếp thì đồng thời đối phó với hai tên cường giả Lôi Kiếp cũng không có vấn đề gì.

Cơ Ngữ Yên đối phó một cái cũng sẽ không khó khăn.

Cho dù Thánh Hoàng nhất mạch hận tử Tần Lập, nhiều nhất cũng chỉ có thể phái ra ba võ giả Lôi Kiếp, không thể nhiều hơn được!

Trong lĩnh vực khổng lồ của Thánh Hoàng, mặc dù có không ít cường giả Lôi Kiếp nhưng không thể đưa tất cả ra đuổi giết Tần Lập được. Như thế, cho dù giết được Tần Lập thì thể diện của Thánh Hoàng nhất mạch cũng coi như bỏ.

Đối phó với một tiểu nhân vật Đan Nguyên Anh Hóa mà lại phái ra nhiều cường giả Lôi Kiếp như thế, đây cũng không phải là khí độ của thế lực siêu nhiên!

Nhưng Tần Lập vẫn không đột phá. Bởi vì hắn tính cả việc lĩnh ngộ Thiên đạo, muốn cùng nhau đột phá cảnh giới Lôi Kiếp.

Đối với việc nắm giữ và vận dụng nguyên tố pháp tắc, đối với sự lĩnh ngộ Thiên đạo, những thứ này đều không thể có cách tái sinh được. Ngươi chỉ cần nắm giữ một trong các nguyên tố Ngũ hành là đã có thể đột phá cảnh giới Lôi Kiếp. Nhưng từ đó về sau cũng chỉ có thể dọc theo một lộ tuyến này.

Mà những nguyên tố Ngũ hành khác, nếu muốn bù lại cũng không thể bù nổi.

Sự lĩnh ngộ Thiên đạo của Tần Lập cũng là như thế. Nếu hắn lúc trước đột phá tới cảnh giới Lôi Kiếp thì như thế hắn cũng coi như từ bỏ việc cảm ngộ Thiên đạo.

Chịu nhiều khổ cực, ủy khuất như thế nhưng rốt cuộc hiện tại hắn đã thành công!

Rốt cuộc thành công lĩnh ngộ một tia Thiên đạo, tuy đối với cả đại đạo mà nói thì nó chỉ như một sợi lông của chín con trâu mà thôi, không chút đáng kể. Nhưng đối với những võ giả trên thế giới này mà nói thì Tần Lập đã được xem như chân chính đứng ở một trong số những tồn tại đỉnh phong ít ỏi rồi.

Hiện giờ, trên Thiên Nguyên Đại Lục, có thể lĩnh ngộ ra một tia Thiên đạo có thể nói là một phần hàng tỷ.

Cho dù ở thời đại Thái Cổ năm đó. Địa Tiên cũng có rất nhiều. Nhưng ở thời đại văn minh huy hoàng đó, võ giả có thể lấy Thiên đạo để đột phá cũng là lông phượng sừng lân, gần như rất khó gặp được.

Có thể làm được Ngũ hành toàn mãn, đột phá Thiên đạo, dường như còn chưa từng được ghi lại.

Người có thể lĩnh ngộ tất cả Thiên đạo, là Thánh nhân!

Cho tới bây giờ, Tần Lập cũng chưa từng nghĩ rằng mình sẽ có một ngày trở thành Thánh, trở thành một tồn tại bất tử, được mọi người suốt đời ao ước. Nhưng hắn lại có một yêu cầu cực cao đối với bản thân mình.

Người đã từng chết một lần thì còn có gì phải sợ hãi?! Cho nên, dưới tất cả áp lực của Hải gia, Tử Đồng Đế Vương, Nguyệt Diêu Tiên Cung, hơn nữa là Thánh Hoàng. Tần Lập vẫn dám tu luyện Ngũ hành của mình tới trạng thái cân bằng, lại kiên trì thời gian dài như thế, lĩnh ngộ một tia Thiên đạo mới thành công trở thành một cường giả cảnh giới Lôi Kiếp.

Hiện tại, Tần Lập đã có tư cách để tự xưng là siêu cấp cường giả trên thế giới này!

- Chúc mừng phu quân!

- Chúc mừng phu quân!

Thượng Quan Thi Vũ từ Hoàng Kim Cung đi ra. Lãnh Dao cũng từ trong hậu viện Hoàng Kim Cung, sau khi luyện chế xong một lò đan dược mới bay lên chỗ cao nhất của Hoàng Kim Cung. Hai người cùng nhìn Tần Lập nói.

Tần Lập nhìn hai nàng, trên mặt lộ ra một nụ cười dịu dàng. Vừa rồi hắn có chút thất thần, đột nhiên hiện lên một loạt hình ảnh của kiếp trước. Rất nhiều chuyện trong quá khứ, những ký ức đã bị phủ đầy bụi thời gian lại lần nữa hiện lên trước mắt hắn.

Tần Lập biết đây là bởi vì sau khi hắn đột phá, biểu hiện của cảnh giới tăng lên. Nhưng hắn vẫn có chút cảm khái, ở thế giới đó, cũng không khác gì với thế giới hiện tại. Mặc kệ là vì cái gì, người muốn sống thì cần phải có một mục tiêu. Hơn nữa phải không ngừng cố gắng vì mục tiêu đó.

Tần Lập vươn hai tay ra, ôm lấy hai nàng vào lồng ngực, cười nói:

- Vi phu mấy ngày này vì tu luyện mà lạnh nhạt với các nàng. Chúng ta hiện tại tìm chỗ nào làm chút chuyện đi!

- A… Hiện tại vẫn là giữa ban ngày ban mặt đó! (Bạch nhật tuyên dâm :p)

Lãnh Dao kinh hô.

- Phu quân, ta còn muốn tu luyện…

Sắc mặt của Thượng Quan Thi Vũ đỏ bừng lên.

Trong căn phòng kim bích huy hoàng, trên chiếc giường hoàng kim, bày mấy tầng đệm chăn mềm mại, giờ phút này cũng đầy phong quang. Vòng eo Thượng Quan Thi Vũ tinh tế nhưng cũng không chật hẹp mà lại mượt mà sáng bóng, băng cơ ngọc cốt… đôi gò bồng đảo đầy đặn… Giờ phút này, nàng ở bên dưới Tần Lập, hai mắt khép hờ, sắc mặt ửng hồng, uyển chuyển hạ thân, như khóc như rên…

Lãnh Dao tóc tai tán loạn, mềm mại nằm bên cạnh. Thân thể hoàn mỹ không chút tỳ vết kia lộ ra giữa trời, hai mắt tỏa ra hoàng quang mơ màng…

Thật lâu sau, Thượng Quan Thi Vũ rên lên một tiếng cao vút… Trận chiến trôi qua, trong phòng chỉ còn lại hơi thở dồn dập. Tần Lập ngã xuống chăn đệm mềm mại, đôi tay hắn mân mê trên người hai nữ nhân của mình. Sau đó hắn ôm hai nữ tử hai bên vào lòng. Loại cảm giác trái người phải người này. Tần Lập ở kiếp trước cũng từng có được. Nhưng hiện tại cũng có cảm giác thỏa mãn như chưa từng có!

Hai nữ nhân trong lồng ngực này, dù đặt ở nơi nào đều là thiên chi kiêu nữ, nhưng trước mặt Tần Lập lại nhu thuận như mèo, rúc vào người hắn. Loại cảm giác mặn nồng, không nỡ rời xa này khiến Tần Lập cảm thấy mình là nam nhân hạnh phúc nhất trên đời này!

Vũ lực đã tiếp cận đỉnh cao nhất trên thế giới, bên người lại có hồng nhan tri kỷ như thế thì còn cầu gì nữa?!

Ba ngày sau, Tần Lập mang theo Thượng Quan Thi Vũ và Lãnh Dao về tới Tần Gia Bảo. Sau đó, Tần Lập liền quyết định mang hai nàng đi Thanh Long quốc, lần nữa gặp lại Cơ Ngữ Yên, sau đó mọi người cùng nhau đi tìm tấm bản đồ Thái Cổ thứ tám. Hơn nữa, bây giờ Tần Lập đã đột phá Lôi Kiếp, hắn chuẩn bị tìm cơ hội để thăm lại một trong ba đại thế lực của Cực Tây chi địa – Hải gia!

Hải gia thề phải giết Tần Lập, Tần Lập cùng thề sẽ diệt Hải gia. Hiện tại, Tần Lập đã đạt tới cảnh giới Lôi Kiếp, như vậy cũng là thời điểm để đòi lại công đạo với Hải gia rồi!

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

——oo0oo——

548. Chương 552: Thánh Hoàng Trả Thù!

Đám người Xà Xà và Bạch Trung Sơn cũng muốn đi theo Tần Lập. Bọn họ ở lại Tần Gia Bảo lâu quá rồi nên đều cảm thấy nhàm chán. Nhất là khi biết được sự cường đại của Cực Tây chi địa thì muốn những người này vẫn tiếp tục yên lặng tu luyện thì quả thật rất khó khăn.

Tần Lập cuối cùng quyết định mang theo Xà Xà, Kim Điêu, Bạch Trung Sơn, Bạch Trung Hỏa, Bạch Trung Tuyết, Tào Hồng, Thượng Quan Thi Vũ và Lãnh Dao lên đường.

Linh Ưng và Mặc Ưng, do thực lực không đủ nên được hắn để lại Tần Gia Bảo, vừa tu luyện vừa tiện chỉ điểm cho những tinh anh trong số con cháu của Tần gia.

Tần Tỏa tuy rằng không muốn Tần Lập sớm thế đã rời đi nhưng ai cũng biết người huynh đệ này của hắn, hiện tại đi con đường nào, cũng không một ai trong Tần gia có thể đưa ra ý kiến.

Điều Tần gia có thể làm và cũng phải làm chính là toàn lực phối hợp với Tần Lập. Khi đạt tới đỉnh thì Tần gia cũng tất nhiên theo đó mà trở thành gia tộc được chú ý nhất trên thế giới này.

Hiện tại, ngay cả Tần Hải Dương, Tần Hải Hà, Tần Hải Giang, ba lão tổ tông sống dai nhất của Tần gia cũng đều phục dụng đan dược của Lãnh Dao rồi bế quan trường kỳ. Bọn họ không câfu đột phá tới những cảnh giới rất cao nhưng đều cầu mong được sổng lâu thêm ít năm, được tận mắt nhìn thấy Tần gia đạt tới đỉnh cao huy hoàng!

Tần Tỏa phái ra một số con cháu tinh anh đi theo mấy người Tần Lập, trở thành nhóm Tần gia đầu tiên được Hoàng gia cung phụng ở Thanh Long Quốc.

Đa phần tuổi tác của những con cháu tinh anh này đều không lớn nhưng lại có tâm tính trầm ổn, sẽ không làm ra những chuyện không tương xứng với thân phận của bọn họ. Dù sao Tần Lập cũng rất sợ rằng những con cháu có tâm tính không kiên định, ở đủ loại hấp dẫn mê hoặc trong thế tục mà làm ra những chuyện không tốt lành, chẳng những chôn vùi tiền đồ của chính mình mà còn ảnh hưởng tới thanh danh của Tần gia.

Ở ngoài thành Thanh Long, bên ngoài trang viên của Hoàng gia có năm người đứng đó. Trong hai người cầm đầu có một người rất béo, hai mắt hình tam giác, mặt đỏ bừng, nhìn qua đi lại rất khó khăn. Người còn lại xanh xao vàng vọt trên cằm có mấy cọng râu dê. Hai người này chính là Đoạn Mi và Hoàng Sơn Dương của Thánh Hoàng nhất mạch!

Ánh mắt Hoàng Sơn Dương híp lại, nhìn về phía trang viên này, hỏi tên Đoạn Mi mập mạp bên cạnh.

- Lão Đoạn, ngươi xác định đây chính là nơi đặt chân của những người đó sao?

Nói xong, Hoàng Sơn Dương có chút không dám tin nói tiếp:

- Nơi này tuy là kinh đô của một quốc gia nhưng hàm lượng linh khí trong không khí bình thường, xung quanh nơi này cũng không có dấu hiệu của thiên tài địa bảo. Bọn họ sao lại chọn nơi này để đặt chân?

- Ha ha, lão Hoàng, cái này không phải là đơn giản sao?! Nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất! Nói thật, nếu không phải vừa gặp phải tên đang chạy trối chết này, ngươi có nghĩ tới điều này không?!

Đôi mắt tam giác của Đoạn Mi nháy lên, vui vẻ cười nói.

Phía sau hai người bọn họ, có một tên cả người béo ú, vẻ mặt chua xót, ánh mắt phức tạp nhìn về trang viên phía trước. Hắn không ai khác, chính là Hà quản gia vừa bị đuổi đi.

Hà quản gia vẫn không ngu ngốc. Ngày hôm đó, hắn trước sau cầu viện Thành chủ thành Thanh Long Triệu Tinh Hoành và Phó Đường chủ Đại Thanh Bang Vạn Tùng nhưng vẫn cảm thấy không ổn thỏa. Trong khi những người thân thích trong nhà hắn vẫn đang bàn cãi sôi nổi về việc khi nào bọn họ có thể trở về trang viện thì sẽ hung hăng giáo huấn những người này dám cả gan chiến lấy nhà bọn họ, một mình Hà quản gia mang theo một số đồ nhẹ nhàng bỏ chạy về phía Bắc.

Hắn tính toán sau khi rời khỏi thành Thanh Long thì một nhà trọ nào đó ở tạm, qua một thời gian nghe chút phong thanh. Nếu không có vấn đề gì nữa, hắn lại trở về. Dù sao mấy năm qua, hắn cũng tham ô được rất nhiều sản nghiệp, ngân phiếu khế ước đều nằm trong tay hắn, hắn tất nhiên cũng không sợ người khác nói gì.

Mà vạn nhất những người đó đều thất bại thì hắn sẽ lập tức dứt khoát cao chạy xa bay. Không thể trêu chọc được thì sao lại chọc vào chứ!?

Mang theo tâm tư như thế. Hà quản gia bỏ trốn. Tuy thế hắn cũng không may mắn gì, vừa lúc gặp bốn người từ phương Bắc tới. Càng không may mắn chính là khi hắn đang kể khổ với chưởng quỹ thì lại bị bốn người kia nghe được.

Vì thế một trong bốn người kia mới hỏi hắn những người chiếm cứ trang viên kia thuộc dạng người nào. Hà quản gia thấy bốn người này nhìn qua cũng là người bình thường cho nên mặc kệ bọn họ.

Tuy nhiên, một trong số mấy người kia nắm lấy cổ hắn như cắp một con gà con thì hắn mới hiểu ra rằng những người này cũng không đơn giản.

Vì thế hắn kể lại đầu đuôi một lượt chuyện này. Bổn người kia vừa nghe vừa mừng, nhất là khi nghe thấy Hà quản gia miêu tả qua diện mạo của Tần Lập, Cơ Ngữ Yên thì biết rằng chuyện này tuyệt đối không giả được!

Nhưng vì để chắc ăn, Hoàng Sơn Dương và Đoạn Mi cùng với hai võ giả Thánh Hoàng nhất mạch vẫn kéo theo Hà quản gia cùng trở về, làm nhiệm vụ dẫn đường.

Cơ Ngữ Yên đang ngồi ở trong phòng tĩnh tu thì đột nhiên cảm giác trong lòng dâng lên một cỗ nóng ruột. Nàng đứng lên, đi tới đi lui trong phòng, thầm nghĩ: "Chẳng lẽ thật là vì hắn một tháng chưa về cho nên ta mới như thế này?! Không thể chứ! Ta dù sao cũng là võ giả Lôi Kiếp, làm sao chút định lực như thế cũng không có?!"

Cơ Ngữ Yên trong lòng thầm nghĩ, đột nhiên thần thức khẽ động. Bởi vì nàng cảm giác được có mấy cỗ thần thức cực kì cường đại không chút kiêng dè gì dò xét trang viên này.

Cơ Ngữ Yên mạnh mẽ rùng mình. Nàng rốt cuộc hiểu được vì sao mình có cảm giác tâm huyết bốc lên, hóa ra là địch nhân đã tìm tới. Nàng có chút cảm thấy khó tin, trong lòng nghĩ rằng: "Làm sao bọn chúng có thể tìm tới nơi này được?! Hỏng rồi! Tần Lập không có đây, bằng một mình mình thì làm sao có thể là đối thủ của những người của Thánh Hoàng nhất mạch này?!"

Cơ Ngữ Yên cũng không sợ chết! Nàng chỉ là cảm giác rất đáng tiếc, trước khi chết mà không được gặp lại Tần Lập lần nữa! Đồng thời nàng cũng lo lắng khi mình chết đi thì chúng đệ tử của Băng Tuyết Môn có thể lọt vào sự trả thù điên cuồng của đám người Hoàng Sơn Dương.

Cơ Ngữ Yên thật sự rất hiểu rõ hai người Hoàng Sơn Dương và Đoạn Mi là người như thế nào?!

Tuy nhiên, chuyện tới nước này, cho dù muốn trốn tránh cũng không được nữa! Nàng cũng không phải là người yếu đuối. Cơ Ngữ Yên phải trực tiếp ra mặt đối phó vói chuyện này.

Lúc này, đột nhiên Cơ Như Băng đột nhiên chạy vào, thở hổn hển nói:

- Mẫu thân, không ổn…

Cơ Ngữ Yên khoát tay, thản nhiên nói:

- Ta biết rồi. Như Băng, con qua nói với Tây Qua, lát nữa bảo mọi người phân ra chạy trốn, phải chạy trối chết ấy. Có thể bảo tồn được bao nhiêu thì tốt bấy nhiêu!

- Nhưng mẫu thân…

- Nghe lời ta! Như Băng, không có cách nào nữa đâu. Người của Thánh Hoàng nhất mạch cũng không phải là người mà chúng ta có thể chổng lại. Chỉ có thể liều mạng bám trụ bọn họ một hồi mà thôi, không khác được.

Cơ Ngữ Yên nói xong xoa xoa khuôn mặt mịn màng của Cơ Như Băng, lộ ra một nụ cười thảm thiết nói rồi xoay người đi về phía đại môn của trang viên.

Thần thức của đám người Hoàng Sơn Dương và Đoạn Mi đảo qua đã biết chuyện này là thật, không khỏi nhìn nhau cười lớn.

- Lão Hoàng, câu nói kia thế nào?! Giống như gọi là cái gì đạt được cả mà không phí chút công phu nào cả, ha ha ha! Ngươi xem, chúng ta đơn giản thế mà đã tìm ra chỗ ẩn thân của người đàn bà này rồi. Đây không phải là thiên ý sao?!

- Lão Đoạn, chúng ta đã nói rồi. Tân Hoàng ra hạ lệnh toàn lực tru sát hai người Cơ Ngữ Yên và đứa con của ả, không tiếc bất kỳ giá nào. Nhưng ta thấy rằng, loại nữ nhân như Cơ Ngữ Yên thì nếu không thể một lần thưởng thức qua tư vị của ả thì thật là một chuyện đáng tiếc nuối cả đời này!

Hoàng Sơn Dương lấy tav vuốt vuốt mấy cọng râu dê dưới cằm, nở một nụ cười ti tiện.

- Đi, Cơ Ngữ Yên về ngươi, tuy nhiên nhưng tiểu nha đầu của Băng Tuyết Môn kia, tất cả phải thuộc về ta!

Lông mi của Đoạn Mi nhướn lên, đôi mắt tam giác nhấp nháy:

- Lão Hoàng, thế nào?

Hoàng Sơn Dương cười nói:

- Được, chúng ta quyết định như thế! Nhiệm vụ lúc này đây dễ dàng hơn trước nhiều lắm. Trước muốn bắt sổng thì chúng ta còn cần phải cẩn thận còn lần này chỉ định phải giết chết! Đến lúc đó, chúng ta chỉ cần mang đầu chúng đem về là tốt rồi! Đáng tiếc một cực phẩm như Cơ Ngữ Yên mà chỉ có thể sử dụng được một lần!

Đoạn Mi cười lớn nói:

- Lão Hoàng, đầu óc ngươi có vấn đề à? Ai quy định chúng ta khi nào trở về? Lại nói tên nam nhân kia hình như còn không ở chỗ này. Chúng ta một năm hay ba năm hoàn thành nhiệm vụ thì có gì khác nhau sao?!

Hoàng Sơn Dương vỗ ót nói:

- Ha ha, ta thật ngốc, ha ha! Cơ Ngữ Yên, đại gia lão Hoàng tới đây, còn không mau ra nghênh đón?

- Ngươi là tên súc sinh!

Một đạo hào quang màu lam như tia chớp bắn về phía Hoàng Sơn Dương. Một cỗ kiếm khí cường đại theo sát sau đó, đánh thẳng về phía hắn.

- Hắc hắc, con quỷ nhỏ thật nóng nảy. Tuy nhiên, đại gia thích loại người này!

Hoàng Sơn Dương nói xong, thân hình chợt lóe lên, biến mất tại chỗ. Ngay sau đó, hắn lại xuất hiện ở một chỗ cách chỗ cũ hơn mười thước. Tuy nhiên, khi hắn xuất hiện thì lại có một đạo kiếm khí đâm về phía đó.

Mà khi Hoàng Sơn Dương hiện thân nơi đó thì giống như là chặn đúng hướng đi của đạo kiếm khí kia vậy.

Ầm!

Hộ thể cương khí vô cùng mạnh mẽ của Hoàng Sơn Dương nháy mắt đã tăng lên tới đỉnh, cứng rắn đón đỡ một đạo kiếm khí này. Thân mình hắn bị đánh văng về phía sau, liên tiếp lui lại hơn hai ba mươi thước. Sau đó, hắn oa lên một tiếng, phun ra một ngụm máu tươi.

Vẻ mặt Hoàng Sơn Dương lộ ra sự kinh hãi nhìn về phía Cơ Ngữ Yên ở đối diện. Hắn tùy thời né tránh, hoàn toàn không có quy luật nào. Nói cách khác, ngay cả chính hắn, nháy mắt khi né tránh cũng không xác định phương hướng mình né tránh nhưng đối phương lại như biết trước phương vị hắn hiện thân vậy!

Hoàng Sơn Dương tuyệt đối không cho rằng đối phương lại có sự may mắn tinh chuẩn như thế được. Nếu đối phương may mắn đoán ra phương vị di chuyển của mình thì hắn chắc phải tự sát mất, bởi vì loại chuyện như thế hắn còn chưa từng bao giờ gặp được.

Khuôn mặt xinh đẹp của Cơ Ngữ Yên như được phủ một lớp băng hàn lãnh trong suốt. Giờ phút này, trong mắt nàng toát ra vài phần khinh thường, lơ lửng giữa không trung, thản nhiên nhìn Hoàng Sơn Dương đang có vẻ mặt kinh hãi mà không nói gì.

Hoàng Sơn Dương bị loại ánh mắt của Cơ Ngữ Yên làm cho hưng phấn, giận dữ nói:

- Lão Đoạn, ngươi không được ra tay. Ta hôm nay nhất định phải hàng phục con quỷ nhỏ này, để cho ngươi biết sự lợi hại của Hoàng đại gia!

Đoạn Mi cũng có chút kinh ngạc với sự gia tăng thực lực của Cơ Ngữ Yên. Song phương cũng không phải chưa từng giao thủ, nhưng Cơ Ngữ Yên trước đây tuyệt đổi không có bản lĩnh thế này. Chẳng lẽ chỉ một đoạn thời gian không gặp mà nàng lại gia tăng thực lực lớn như thế?!

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

——oo0oo——

549. Chương 553: Mũi Tên Cảnh Báo!

- Lào Hoàng, ngươi đánh đi, ta áp trận cho ngươi!

Đoạn Mi nói xong, thoáng nhìn sang hai người bên cạnh, nhẹ giọng nói tiếp:

- Hai người các ngươi xem cho kỹ, có thể nhìn thấy lão Hoàng liều mạng cũng không nhiều đâu. Có thể lĩnh ngộ ra được bao nhiêu còn phải nhìn vào các ngươi!

Hai người kia thoạt nhìn cũng chỉ mới thanh niên, đều nhất tề gật đầu, dường như đều rất tôn kính Đoạn Mi.

Hoàng Sơn Dương dặn dò rồi thân mình liên tục lao lên. Được xưng là cao thủ đệ nhất trong Thánh Hoàng lĩnh vực, thực lực của hắn cũng không phải do thổi phồng mà chân chính có bổn sự!

Hoàng Sơn Dương thuận tay chụp một cái vào hư không, một con hỏa long dữ tợn, giương nanh múa vuốt bay thẳng về phía Cơ Ngữ Yên.

Trên người con hỏa long này còn có thể thấy rõ lân phiến. Nhìn qua, nó giống như một con rồng chân thực.

Là Hoàng tộc trời sinh của các chủng tộc linh thú trên Thiên Nguyên Đại Lục, cũng rất ít người được nhìn thấy rồng. Nghe nói ở thời Thái Cổ, còn có chức nghiệp Long kỵ sĩ. Nhưng sau khi nền văn minh Thái Cổ bị hủy diệt thì Long tộc dường như cũng tan biến theo lịch sử. Theo thời gian, cũng chưa từng thấy có Long tộc xuất hiện.

Nhưng điều này cũng không cản trở được sự thích thú với Long tộc của hậu nhân. Ngay cả võ giả như Hoàng Sơn Dương cũng có thói quen ngưng kết nguyên tố phép thuật công kích hình thành bộ dáng của long phượng theo tưởng tượng.

Trong bàn tay trắng nõn của Cơ Ngữ Yên, một cỗ băng phong bạo màu lam trực tiếp cuốn về phía hỏa long.

Ầm ầm!

Một trận tiếng nổ rung trời vang lên. Không gian phía sau Cơ Ngữ Yên cũng theo đó sụp đổ.

Dù cảnh giới tăng lên nhưng Cơ Ngữ Yên quả thật vẫn còn thua kém Hoàng Sơn Dương một mảng lớn, bởi vậy, sau khi Hoàng Sơn Dương toàn lực thi triển bản lĩnh chân chính ra thì Cơ Ngữ Yên cũng có chút không địch lại hắn.

Tuy nhiên, hôm nay Cơ Ngữ Yên ôm tâm tính phải chết nên trong trận chiến này bộc phát ra hoàn toàn thực lực bản thân, phát huy tới hơn mười hai thành công lực. Hơn nữa rất nhiều chiêu nàng đánh ra với tâm ý một đi không trở lại cho nên nhiều lúc buộc Hoàng Sơn Dương không thể không thu chiêu thủ hộ.

Qua mấy chiêu, Hoàng Sơn Dương liền nhìn ra ý đồ của Cơ Ngữ Yên, không khỏi chửi ầm lên:

- Con quỷ cái, ngươi tưởng lão tử không dám liều mạng với ngươi sao?! Con khốn, chờ vào tay lão tử rồi thì ta nhất định cho ngươi lên tận trời!

- Súc sinh, có bản lĩnh thì liều mạng với ta?!

Trên mặt Cơ Ngữ Yên tràn đầy vẻ khinh thường, giọng điệu cũng rất mỉa mai nhưng những điều này cũng không có tác dụng gì nhiều với Hoàng Sơn Dương.

Hoàng Sơn Dương cười lạnh nói:

- Mắng chửi đi. Ta đối với mỹ nhân luôn rất khoan dung, hahahaha.

Vẻ mặt của Cơ Ngữ Yên cũng rất bình tĩnh. Chớp mắt, hai người đã giao thủ hơn ba bốn mươi chiêu!

Lúc này, Hoàng Sơn Duơng bỗng nhiên nói:

- Đúng rồi, tên dã nam nhân kia của ngươi chạy đâu rồi, sao không thấy hắn ra đây trợ giúp ngươi? Chẳng lẽ thấy lão tử đến, hắn bị dọa cho thành rùa đen rụt đầu rồi!

Cơ Ngữ Yên vốn đã biểu hiện sắp thất bại nhưng nghe thấy những lời này của Hoàng Sơn Dương thì Cơ Ngữ Yên lại như đột nhiên lấy lại khí lực, điên cuồng công kích Hoàng Sơn Dương. Các loại phép thuật ầm ầm liên tục khiến cho Hoàng Sơn Dương nhất thời cũng cảm thấy ứng phó rất mệt mỏi.

Bên kia, đám người Tây Qua căn bản không nghĩ tới việc chạy trốn. Nguvên nhân đơn giản là Đoạn Mi và hai người kia đã dùng thần thức và khí cơ phong tỏa toàn bộ trang viên này.

Nếu ai muốn chạy trốn cũng phải qua một cửa là ba người bọn hắn.

Nhưng liều mạng với người có cảnh giới như Đoạn Mi thì cũng không khác gì với việc trực tiếp chịu chết cả! Cho nên, đám người Tây Qua vẫn hiểu rất rõ ràng không chạy thoát được. Hắn đã phân phát Linh Bạo Đan cho mọi người, chuẩn bị sẵn sàng chờ đón cái chết.

Thật ra trong tay Cơ Ngữ Yên còn có một đại sát khí siêu cấp. Tuy nhiên, không tới thời điểm bất đắc dĩ thì nàng sẽ chưa sử dụng thứ này.

Đó chính là Hắc Ma Đan.

Lực sát thương của thứ này khủng bố quá mức, nhất là những người ở trong trang viên cũng không có giải dược, nơi này lại rất gần trang viên cho nên tuyệt đối không phải là khoảng cách an toàn.

Cơ Ngữ Yên không muốn thấy tình huống ngọc thạch câu phần. Chỉ cần có nửa điểm cơ hội, nàng sẽ tranh thủ để các đệ tử của Băng Tuyết Môn thoát khốn.

Bên kia, Hà quản gia giờ phút này cũng đã nhìn ra thực lực của bổn người mà mình mang tới đều không phải là hạng người bình thường, không kìm nổi sự hưng phấn trong lòng, hô lớn:

- Tây Qua, ha ha…

Hà quản gia lớn tiếng nói:

- Hiện tại là quả báo đó! Đến nhanh quá phải không?! Lúc trước ngươi đuổi ta đi, sau lưng lập tức đã gặp báo ứng! Tây Qua, tên súc sinh nhà ngươi nói xem điều này có đáng đời không?!

Hà quản gia cũng không biết chuyện của Hoàng đế Triệu Tinh Hải và Bang chủ Lãnh Bình của Đại Thanh Bang. Nếu không hắn đã không dám kêu gào như thế! Bởi vì dù hôm nay bốn người này giết đi tất cả mọi người trong cả trang viên này thì nếu hắn vẫn dám ở lại chỗ này, bất kể là Hoàng đế Triệu Tinh Hải hay Lãnh Bình của Đại Thanh Bang đều sẽ không bỏ qua cho hắn!

Tây Qua đứng ở đại môn của trang viên nhìn Hà quản gia căn bản như nhìn một con chó! Trong mắt hắn, người như thế thì sống hay chết đều không có gì khác nhau cả!

Ầm ầm!

Cơ Ngữ Yên và Hoàng Sơn Dương đang đánh ra những chiêu mạnh mẽ, gây ra âm thanh vang dội.

Kỳ thật loại đấu đá này là hao phí nguyên lực trong cơ thể nhất nhưng cũng là loại đấu phép nhanh chóng nhất!

Bằng không, nếu hai cường giả siêu cấp Lôi Kiếp chiến đấu với nhau thì mất thời gian tới mấy ngày mấy đêm cũng là chuyện bình thường.

Khóe miệng Cơ Ngữ Yên bị chấn ra một tia máu tươi, nhưng trên mặt cũng không đổi sắc.

Mặt khác, Hoàng Sơn Dương lại cảm giác khí huyết đang bốc lên trong lồng ngực, trong lòng lại thầm mắng: "Đúng là một con điên!"

Hoàng Sơn Dương cười lạnh nói:

- Con quỷ cái kia, ngươi như thế này thì càng nhanh thất bại mà thôi, không bằng ngươi đầu hàng đi. Nếu khiến ta đủ sung sướng rồi thì ta sẽ cho ngươi một kết thúc thống khoái. Ngươi cho rằng ngươi có thể chạy thoát được sự đuổi giết của Thánh Hoàng nhất mạch sao?!

- Phì!

Đáp lại Hoàng Sơn Dương là thái độ và ánh mắt cực kỳ khinh thường của Cơ Ngữ Yên.

- Được, ngươi cứng rắn mà chống cự đi!

Hoàng Sơn Dương nói xong, một chiêu công kích có hỏa thuộc tính đánh về phía Cơ Ngữ Yên.

Thời gian gần đây, Lãnh Bình gần như ngày nào cũng đều đưa tin tới trang viên này. Hắn vốn không để những người tuổi trẻ của Băng Tuyết Môn này vào mắt, vẫn theo bản năng là nhìn mặt mà bắt hình dong.

Lúc ấy Lãnh Bình cũng phạm phải sai lầm này. Căn cứ theo kinh nghiệm của mình, hắn suy đoán thực lực của đám người trẻ tuổi này cùng chỉ bình thường thôi. Nhưng sau đó hắn mới nhận ra mình đã hoàn toàn sai lầm, đám người trẻ tuổi này có thực lực quá mức cường đại!

Bao gồm cả Tây Qua, người mà từng thua xa hắn!

Cho nên Lãnh Bình đã hoàn toàn kính phục, mỗi ngày đều khiêm tốn tiến tới thỉnh giáo. Tiến bộ của hắn cũng rất nhanh!

Lãnh Bình thậm chí chuẩn bị đưa nữ nhân và con mình tới nơi này để bọn họ cùng theo hắn tu luyện. Hắn rất yêu nữ nhân của minh, tự nhiên cũng không muốn mình sống thọ hơn mà cũng muốn nữ nhân của mình có thể sống thêm với hắn năm sáu mươi năm.

Buổi sáng hôm nay hắn có chút việc nên chậm trễ một chút. Khi hắn một người một ngựa chạy tới trang viên này, từ xa hắn đã thấy được nơi này đang diễn ra một tràng chiến đấu kịch liệt.

Loại dao động năng lượng vô cùng mãnh liệt này truyền đi rất xa khiến Lãnh Bình có cảm giác hết hồn. Hắn biết địch nhân nhất định là rất cường đại.

Cho nên, Lãnh Bình cũng không chút do dự trực tiếp đạp ngựa trở về, tùy tiện tìm một đường khẩu của Đại Thanh Bang, trực tiếp lao vào rồi hô lớn:

- Lập tức phát ra cảnh báo cao nhất toàn Đại Thanh Bang!

Những người ở trong đường khẩu còn tưởng rằng có kẻ điên nào lao vào nơi này, định lên tiếng quát đuổi thì thấy Lãnh Bình, lập tức quỳ rạp xuống hết. Những người này lúc này mới nhận ra người tới là ai, đều sợ tới mức suýt ngất. Tuy nhiên Lãnh Bình cũng không trách tội bọn họ, mà ra lệnh bọn họ lập tức phát ra mũi tên cảnh báo.

Đại Thanh Bang hiện giờ đã cường đại tới mức khiến người ta sợ hãi. Khi Thanh Long quốc mở mang quốc thổ thì không quá khoa trương khi nói ở nơi nào có người ở là ở đó có thành viên của Đại Thanh Bang!

Cho nên, sau khi mũi tên cảnh báo ở chi thứ nhất vang lên giữa không trung thì chi thứ hai, thứ ba… Hơn ngàn chi đều phát ra mũi tên cảnh báo đều bắn lên giữa không trung.

Mặc dù gần như không ai biết cảnh báo này là nhằm vào ai nhưng chỉ cần là thành viên của Đại Thanh Bang thì khi thấy mũi tên cảnh báo này đều bắn đi mũi tên cảnh báo trong tay.

Sau khi Lãnh Bình phát ra mệnh lệnh liền ngồi lại nơi này, trên đầu toát ra đầy mồ hôi lạnh, cả lưng áo hắn cũng bị ướt đẫm. Hắn cũng chỉ có thể làm được như thế. Còn Tần Lập có thể thấy được hay không, có thể kịp thời chạy về hay không, thậm chí có thể xử lý được hay không thì hắn không thể nghĩ nhiều như thế được!

Tóm lại, hắn đã làm việc tốt nhất mà mình có thể. Hắn cũng nhắc nhở những thành viên Đại Thanh Bang phải hết sức cẩn thận.

Đoàn người Tần Lập lúc này đã tiến nhập vào trong cảnh nội của Thanh Long quốc. Hiện giờ Thanh Long quốc đã rộng lớn tới độ Thượng Quan Thi Vũ và Lãnh Dao cũng phải kinh ngạc.

Thượng Quan Thi Vũ nói:

- Không nghĩ tới Triệu Tinh Hải thật sự có vài phần bản lãnh. Chỉ mấy năm ngắn ngủi mà không ngờ lại tạo ra được cục diện thế này, cũng coi như một đời minh quân!

Lãnh Dao thản nhiên cười khẽ:

- Cái gì mà minh quân, còn không phải là dựa vào danh tiếng của phu quân sao?! Nếu không có phu quân thì những thế lực sau những quốc gia bị tiêu diệt kia đã sớm chém hắn thành bột phấn rồi!

Thượng Quan Thi Vũ nghĩ chút rồi gật gật đầu nói:

- Cũng đúng. Tuy nhiên, hắn mượn danh tiếng của phu quân cũng coi như lẽ thường mà thôi…

Lãnh Dao cũng như muốn nói cái gì, khóe miệng hơi động, lộ ra vẻ tươi cười.

Tần Lập cười khổ, tự nhiên hiểu được hai người này đang nghĩ tới Triệu Thiên Thiên nhưng cũng không thể giải thích điều gì cả! Cho tới bây giờ, gần như mọi người đều cho rằng Bộ Vân Yên và Triệu Thiên Thiên là nữ nhân của Tần Lập.

Lúc này, ở trong một tòa thành nhỏ xa xa, đột nhiên bắn lên một tên lệnh. Phạm vi mười mấy dặm đều có thể nghe thấy. Ngay sau đó, mũi tên thứ hai, thứ ba, thứ tư từ bốn phương tám hướng bắn lên.

Với cảnh giới của đám người Tần Lập tất nhiên không khó khăn nghe được thanh âm liên tiếp vang lên của những tên lệnh này.

- Ồ, có ý gì? Là một loại truyền tin sao?!

Lão viên Bạch Trung Sơn híp mắt lại, thuận miệng hỏi.

Ánh mắt Tần Lập lại lóe lên, chân mày hơi nhăn lại. Đột nhiên hắn biến sắc! Bởi vì hắn nhận ra tên lệnh này chính là mũi tên cảnh báo cấp cao nhất của Đại Thanh Bang. Hắn thốt lên:

- Không ổn, bọn người Tây Qua có thể đã xảy ra chuyện. Mọi người đẩy nhanh tốc độ.

Tần Lập nói xong, thân mình lóe lên, nhìn như thong thả nhưng lập tức đã biến mất khỏi tầm mắt mọi người, giống như súc địa thành thốn vậy!

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

——oo0oo——

550. Chương 554: Bảo Khí Thúy Trúc Trượng!

Cơ Ngữ Yên cùng Hoàng Sơn Dương quấn lấy nhau. Đoạn Mi đứng ở nơi đó, ánh mắt ngắm về phía đệ tử Băng Tuyết Môn bên kia, khóe miệng nổi lên một vẻ cười kỳ dị, chậm rãi đi tới phía đám người Tây Qua.

Ánh mắt Tây Qua lạnh lùng, một viên Linh Bạo Đan từ hai ngón tay của Tây Qua, bắn về phía Đoạn Mi. Linh Bạo Đan cắt qua không khí, phát ra một tiếng rít gió bén nhọn.

Đoạn Mi cười lạnh:

- Thứ ám khí đẹp đẽ thanh nhã như vậy, cũng đem ra đối phó với ta?

Nói xong, vung một tay lên, một lực lượng mãnh liệt mênh mông phóng tới viên Linh Bạo Đan này.

"Ầm! Ầm! Ầm!"

Phía trước trang viên, trong giây lát vang lên một tràng tiếng nổ như sấm rền. Luồng lực lượng mãnh liệt đó giống như sóng biển cuồn cuộn chấn động khắp bốn phương tám hướng.

Đoạn Mi đứng mũi chịu sào, chờ tới khi hắn kịp phản ứng, thì luồng lực lượng này đã kích tới nơi. Trong lúc nguy cấp, thân hình Đoạn Mi bắn lùi về phía sau, nháy mắt rời khỏi hơn trăm thước xa, nhưng vẫn bị lực lượng này làm bị thương, cảm giác khí huyết nhộn nhạo.

Đoạn Mi giận tím mặt, nhưng đồng thời cũng âm thầm kinh hãi, loại vật có thể bùng nổ này, rốt cuộc là thứ đồ chơi gì, mà có thể phát ra uy lực kinh khủng như thể?

Đoạn Mi vừa nghĩ trong lòng, lại vung tay lần nữa nhằm về phía Tây Qua.

"Ầm!"

Lại là một tiếng nổ, thân thể Đoạn Mi lại một lần nữa lui mau về phía sau. Lần này, hắn có chuẩn bị nhưng nhiều ít vẫn bị lan đến gần, khóe miệng ứa ra một tia máu tươi.

Hai mắt hắn toát ra vẻ hoảng sợ, hỏi:

- Đây là thứ gi vậy?

- Vật lấy mạng của ngươi! Lão chó mập! Có bản lĩnh ngươi đến nữa đi!

Tây Qua lộ vẻ mặt khiêu khích nhìn Đoạn Mi.

- Đoạn Mi! Ngươi còn biết xấu hổ hay không, lại xuống tay với một đám trẻ nhỏ thực lực yếu ớt?

Bên này Cơ Ngữ Yên giận không thể ngăn cản, nàng không nghĩ tới. Đoạn Mi lại không quản tới thân phận cao thủ như thể, không có phong độ một cường giả như thế, lại xuống tay đối phó với Tây Qua bọn họ.

- Thực lực yểu ớt? Mẹ nó! Không nhìn thấy Đoạn Mi đại gia bị thương sao?

Đoạn Mi phun ra một búng máu xuống đất, sau đó cười ha hả nói:

- Đoạn Mi đại gia chỉ định đi tới nói chuyện tâm tình với bọn chúng mà thôi, ai mà biết bọn chúng lại mẫn cảm như thế, lá gan cũng quá nhỏ!

- Đoạn Mi! Ngươi nếu dám như vậy, ta liều mạng tự bạo, cũng phải kéo theo các ngươi cùng chết!

Cơ Ngữ Yên nói với giọng điệu vô cùng kiên định, thật có khí phách.

Đoạn Mi hơi biến sắc, nói:

- Cần gì phải thế! Ta chỉ là đùa một chút thôi mà! Các ngươi tiếp tục… tiếp tục đi!

Ngay tại thời điểm Cơ Ngữ Yên nói chuyện, bên này Hoàng Sơn Dương triển khai công kích hung mãnh, hết đạt này tới đạt khác. Không thể không nói, thực lực của Hoàng Sơn Dương quả thật rất cường hãn, hơn nữa, hắn là cao thủ Lôi Kiếp, lĩnh ngộ về hỏa nguyên tố trong Ngũ Hành, cũng đã đạt tới một cảnh giới rất cao thâm, mỗi một lần công kích tới đều linh động thuần thục như ý.

Có thể cảm nhận được hỏa nguyên tố trong thiên địa phạm vi chung quanh vài dặm, không ngừng hướng tới hắn nơi này tụ tập lại.

Tuy nhiên Cơ Ngữ Yên cũng tuyệt đối không phải là kẻ yếu để người người có thể khi dễ. Trong phạm vi mấy dặm, nguyên tố thuộc tính thủy trên bầu trời cũng hướng tới nàng tụ tập mà đến!

Công kích pháp thuật!

Tại giới thế tục này triển khai quyết đấu kịch liệt, rất nhiều người, bao gồm đệ tử Băng Tuyết Môn ở trong đó, đều nhìn xem đến trợn mắt há hốc mồm.

Về phần Hà quản gia, lúc này càng không biết tâm tình thế nào? Đến giờ hắn mới hiểu rằng hóa ra người ta ngay từ ngày đầu tiên đuổi bọn mình đi, là một sự kiện nhân từ biết bao! Lúc này hẳn vô cùng hối hận, chính mình lại giao du với kẻ xấu quay lại đây tranh giành, nếu những người ở trang viên này thắng, khẳng định sẽ không tha hắn!

Cơ Ngữ Yên cùng Hoàng Sơn Dương, hai người quyết đấu với nhau tuy rằng kịch liệt, nhưng đều có thể khống chế, không có tổn hại đến kiến trúc phía dưới, cũng gần như sẽ không lan đến gần người khác. Đây cũng là cao thủ trong lúc đó tự giác. Giống như Hải gia, cho dù bọn họ phái ra một số cao thủ đến đánh giết Tần Lập, nhưng cũng sẽ không dốc toàn bộ lực lượng, toàn bộ thực lực, nhất là những lão tổ tông, Thái thượng trưởng lão, các gia chủ tiền nhiệm v.v… cũng sẽ không tùy tiện ra tay, bởi vì một khi loại chuyện này mà trở nên quen nếp, vây thì toàn bộ địa phương cực Tây, thậm chí toàn bộ Thiên Nguyên Đại Lục, chỉ sợ đều phải sinh linh đồ thán!

Cho nên, bao gồm Lãnh Thu Cung, Nguyệt Diêu Tiên Cung, Hải gia, thành Thông Thiên thậm chí lĩnh vực Thánh Hoàng, bọn họ những thế lực lớn siêu nhiên này, chủ yếu đều là lấy người trẻ tuổi làm việc chính.

Bởi vì lão nhân thọ nguyên dù có lâu dài mấy đi nữa, cuối cùng cũng có ngày nào đó tọa hóa. Nếu người trẻ tuổi không được lịch lãm rút kinh nghiệm trong sinh tử để trưởng thành lên, như vậy gia tộc này sớm muộn gì cũng sẽ suy sụp.

Cho nên, thế lực lớn chân chính, làm bất cứ chuyện gì, đều có quy tắc có mức độ.

Cho nên nói Hải gia đối với chuyện Tần Lập nói ra muốn tiêu diệt toàn bộ Hải gia, vẫn biểu hiện phẫn nộ và xem thường. Các gia tộc nội tình hùng hậu này, đâu phải là một võ giả thiên tài ngươi, nói diệt thì có thể diệt?

Trong dòng lịch sử lâu dài, thiên tài tài ba trác tuyệt là rất hiếm có! Nhưng cuối cùng thì thế nào, theo ý đa số hơn phân nửa mọi người, tuy rằng có người trở thành một cường giả tuyệt thế, nhưng lực lượng của một người, là vĩnh viễn cũng không thể chống lại với một thế lực lớn siêu cấp!

Lần này, lĩnh vực Thánh Hoàng phái ra tổng cộng bốn người, đuổi giết Tần Lập cùng Cơ Ngữ Yên, trừ Đoạn Mi và Hoàng Sơn Dương, còn có hai người trẻ tuổi, nếu nói ra thân phận địa vị của hai người trẻ tuổi này, e rằng có thể dọa khiếp một số đông người!

Một người trong đó, là con thân sinh của Thánh Hoàng vừa mới lên ngôi! Tuy rằng là dòng thứ, nhưng mới hơn một trăm chín mươi tuổi đã tu luyện đến cảnh giới Đan Nguyên Anh Hóa!

Có thể nói là thiên tài tuyệt thế ở lĩnh vực Thánh Hoàng!

Người kia là cháu ruột của đương kim Thánh Hoàng, hơn hai trăm ba mươi tuổi, cũng đã là cảnh giới Đan Nguyên Anh Hóa!

Hai người này có thể nói là thiên chi kiêu tử trong thế hệ trẻ tuổi ở lĩnh vực Thánh Hoàng!

Lần này ra ngoài, là lần đầu tiên bọn hắn ra ngoài lịch lãm, đương nhiên mục đích là đi theo Đoạn Mi và Hoàng Sơn Dương hai cung phụng cao cấp của lĩnh vực Thánh Hoàng này để học hỏi các thứ.

Bởi vì chỉ có thực lực cường đại thôi thì vẫn chưa đủ, cần phải lịch lãm rèn luyện rất nhiều thứ.

Điểm này, thật ra cũng tương tự như Tần Lập cho con cháu tinh anh Tần gia đi lịch lãm. Chỉ có điều, lĩnh vực Thánh Hoàng cường đại, nội tình cũng hùng hậu đến làm cho người ta không nói nên lời, bởi vì người ta cho ra ngoài lịch lãm đều là võ giả Đan Nguyên Anh Hóa!

Kỳ thật Tần Lập cùng đám người Cơ Ngữ Yên, có thể đại náo lĩnh vực Thánh Hoàng, hạ bệ một Thánh Hoàng tiền nhiệm, thật ra là có vài phần may mắn!

Đầu tiên là người bên trong lĩnh vực Thánh Hoàng khinh địch! Bọn họ rất khó tưởng tượng, một thiếu nữ võ giả Lôi Kiếp mang theo một đám đệ tử thực lực yếu đuối, có khả năng làm được chuyện gì lĩnh vực Thánh Hoàng chứ! Nói cách khác, nàng dám giương oai ở lĩnh vực Thánh Hoàng sao?

Tiếp theo là bọn hắn không có lường trước được, trong đám người kia tồn tại Tần Lập, thuộc loại người kinh nghiệm đều vô cùng phong phú. Nếu bọn họ sớm biết về con người Tần Lập, biết sự tích của hắn, như vậy tuyệt đối sẽ trước tiên phái ra cao thủ, trực tiếp tiêu diệt mối nguy hiểm đó!

Nhưng bọn hắn cũng không có!

Vô số năm cao cao tại thượng, Thánh Hoàng ra lệnh ai dám không theo. Điều đó làm cho tất cả mọi người trong lĩnh vực Thánh Hoàng, đều trở nên kiêu ngạo, cho nên bọn họ đều sơ suất!

Nếu không trong những lão nhân không xuất thế ở lĩnh vực Thánh Hoàng, tùy tiện đưa ra một người, cũng đủ để Tần Lập cùng Cơ Ngữ Yên chịu phép! Cũng giống như Hải gia, nội tình hùng hậu khiến cho người ta khó có thể tưởng tượng!

Cho dù hiện tại, bọn họ như trước vẫn không xem Tần Lập cùng Cơ Ngữ Yên trở thành là đối thủ khó lường, nhưng chỉ vì thống hận bọn hắn đã phá hủy vườn thuốc của lĩnh vực Thánh Hoàng, khiển cho dòng chính nhất mạch Thánh Hoàng, đình trệ phát triển mấy ngàn năm!

Đây mới là nguyên nhân căn bản khiến bọn họ phẫn nộ, vì thế mới truy sát Cơ Ngữ Yên và Tần Lập!

Bất giác hai người đã đánh nhau có tới hơn một canh giờ, lúc này, hai người đều đã có chút mỏi mệt, nhưng loại mỏi mệt này chỉ là về tinh thần, còn nguyên lực phong phú trong cơ thể hai người cũng chỉ tiêu hao không tới một phần mười!

Hoàng Sơn Dương không nóng vội, có tâm trạng như mèo vờn chuột.

Mà Cơ Ngữ Yên lại càng không gấp! Nàng đang kéo dài thời gian! Nàng dùng lời nói, chen vào ngăn chặn Đoạn Mi, Đoạn Mi không có nhiều khả năng lên vây công mình, cũng sẽ không đi công kích đệ tử Băng Tuyết Môn phía dưới, hiện tại Cơ Ngữ Yên chỉ chờ đợi duy nhất, chính là Tần Lập có thể dẫn người tới.

Hoàng Sơn Dương chiếu đôi mắt đầy vẻ dâm tà nhìn gương mặt xinh đẹp của Cơ Ngữ Yên, dung mạo của nàng gần như hoàn mỹ không tỳ vết, loại nữ nhân này làm sao có thể giết bỏ khơi khơi được? Không bằng chế trụ bắt nàng, sau đó biến thành nữ nhân của mình, rồi mang theo nàng xa chạy cao bay!

Trong lòng vừa nghĩ, Hoàng Sơn Dương vừa liếc nhìn hai người trẻ tuổi trước mặt, Đoạn Mi thì hắn không lo lắm, giao tình giữa hai người quá sâu sắc. Duy chỉ có hai người trẻ tuổi thân phận độc đáo phía dưới kia. Trong lòng Hoàng Sơn Dương thầm mắng một tiếng, nói vậy Thánh Hoàng phái hai người này đi cùng, cũng nhiều ít có ý giám sát mình đây!

"Đồ chó này thật giống y hệt cha của hắn!"

Hoàng Sơn Dương mắng một câu trong lòng, sau đó đột nhiên từ trong chiếc nhẫn trữ vật, lấy ra một cây gậy hình dáng kỳ lạ, cây gậy này màu xanh biếc, hình cong gợn sóng, hơn nữa cũng không có một chút quy tắc nào, thoạt nhìn thập phần khó coi.

Nhưng trên cây gậy truyền tới dao động năng lượng, ngay cả Cơ Ngữ Yên ở xa xa đều cảm nhận được.

- Thúy Trúc Trượng!

Một trong hai tên thanh niên phía dưới, vừa thấy Hoàng Sơn Dương lấy ra cây gậy này lập rức kinh hô một tiếng.

Gã thanh niên bên cạnh cũng lộ vẻ mặt kinh ngạc, nói:

- Thúy Trúc Trượng này không phải là một trong hai Bảo Khí của lĩnh vực Thánh Hoàng chúng ta sao? Không ngờ lại ở trên tay Hoàng cung phụng!

Cơ Ngữ Yên ở nơi Tần Lập đó, đã biết về bốn loại vũ khí mạnh mẽ thời đại Thái Cổ: Linh Khí, Bảo Khí, Kiếp Khí và Thánh Khí này, nghe hai người phía dưới đối thoại với nhau, sắc mặt nàng thoáng chốc trở nên trắng bệch, khóe miệng nổi lên nụ cười đầy vẻ đau thương, thầm nghĩ: "Tần Lập! Thực xin lỗi, ta không thể kiên trì đợi huynh đến được rồi, người này đã xuất ra Bảo Khí, hiển nhiên là không còn kiên nhẫn, nếu ta bị hắn bắt, tất nhiên chịu nhục… Một khi đã như vậy, không bằng đồng quy vu tận tốt lắm!"'

Cơ Ngữ Yên đang nghĩ ngợi trong lòng, chỉ thấy Thúy Trúc Trượng trong tay Hoàng Sơn Dương trong giây lát bộc phát ra một vầng hào quang xanh biếc. Hào quang này còn chói mắt hơn so với ánh sáng mặt trời, làm cho người ta hoàn toàn không thể mở to mắt nhìn thẳng vào vầng sáng đó.

Cơ Ngữ Yên cũng hơi thất thần một chút, chờ đến lúc nàng ý thức lại. Hoàng Sơn Dương đã vung Thúy Trúc Trượng nhắm tới bả vai Cơ Ngữ Yên, hung hãng đập xuống!

- Con quỷ nhỏ, nằm xuống cho ta!

Trong lúc vội vàng, Cơ Ngữ Yên chỉ có thể vận dụng hết toàn lực giơ kiếm chống đỡ!

"Ầm!"

Một tiếng nổ kinh thiên động địa!

Thanh bảo kiếm trong tay Cơ Ngữ Yên cũng coi như cực phẩm thế mà bị vỡ thành vô sổ mảnh nhỏ! Thân thể của nàng giống là bị một ngọn núi lớn đập trúng, mạnh mẽ bay tung về phía chân trời, ở trên không trung liền phun ra một ngụm máu tươi!

Uy lực của Bảo Khí, ai chống nổi?

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

——oo0oo——

551. Chương 555: Bảo Khí Đánh Chết Nàng?

Hoàng Sơn Dương cười ha hả, lợi dụng lúc Cơ Ngữ Yên không có phòng bị, đột nhiên xuất ra Bảo Khí tập kích bất ngờ thành công, tâm tình hắn vô cùng sung sướng. Nữ nhân trước mắt này thiên chi quốc sắc, là nữ nhân ngay cả Thánh Hoàng đều muốn lấy được! Hoàng Sơn Dương tuy rằng không có tu luyện loại công pháp thái bổ này, nhưng sắc đẹp của Cơ Ngữ Yên đủ để hắn làm ra chuyện phản bội Thánh Hoàng!

Hơn nữa, ở trong mắt Hoàng Sơn Dương xem ra, nữ nhân chỉ là mạnh miệng, chỉ cần biến nàng thành nữ nhân của ngươi, như vậy mặc kệ như thế nào, nàng cũng sẽ suốt đời đi theo ngươi!

Dù sao, một đêm vợ chồng cũng gắn bó tình cảm mặn nồng.

Uy lực của Bảo Khí quả nhiên thập phần kinh khủng! Cơ Ngữ Yên lần này đã bị trọng thương! Trong tiếng kinh hô lo lắng của đám đệ tử Băng Tuyết Môn, Cơ Ngữ Yên chậm rãi đứng lên, trong đôi mắt vẫn bắn ra ánh quật cường, nhìn Hoàng Sơn Dương âm thanh lạnh lùng nói:

- Thua ở mặt Bảo Khí, ta không có gì đáng nói! Hoàng Sơn Dương! Nếu ngươi đáp ứng buông tha các đệ tử Băng Tuyết Môn này, đồng thời phát thệ, các ngươi cũng không người nào làm thương tổn bọn họ, ta sẽ đi theo ngươi!

Cơ Ngữ Yên lấy viên Hắc Độc Đan nắm chặt trong lòng bàn tay, nhìn trên mặt Hoàng Sơn Dương lộ ra vẻ tươi cười đắc ý, trong lòng Cơ Ngữ Yên đồng dạng cũng cười lạnh!

"Ngươi sẽ không bao giờ dự đoán được ta đâu? Ta muốn cả bọn các ngươi này, một tên cũng không chạy thoát!"

Hoàng Sơn Dương sao có thể nghĩ đến trong tay Cơ Ngữ Yên còn có vật đáng sợ như thế, hắn vừa ngẫm nghĩ vừa nhìn thoáng qua Đoạn Mi bên kia, Đoạn Mi cười nói:

- Dù sao Thánh Hoàng bệ hạ cũng đã nói, chỉ cần Cơ Ngữ Yên cùng cái đầu của tên đại đệ tử kia, những người khác, giết hay không giết, cũng không có gì quan trọng!

Bên kia hai gã thanh niên mỉm cười, nói:

- Hết thảy lấy nhị vị cung phụng làm chủ!

Hai người này thực thông minh, ai lại chủ động đi trêu chọc hai cung phụng cao cấp trong môn phái, mà chính Thánh Hoàng cũng rất coi trọng chứ? về sau bọn họ đều có tư cách trở thành tân đảm nhiệm Thánh Hoàng, không nhân cơ hội này nắm bắt lôi kéo quan hệ, quả thực đầu óc bọn họ có vấn đề.

Quả nhiên, thấy hai thanh niên thân phận địa vị rất cao lại đối xử như vậy, Hoàng Sơn Dương cười ha hả nói:

- Được! Hoàng Sơn Dương ta phát thệ, ta lấy thân phận ta cùng với ba đồng bạn này, tuyệt đối sẽ không thương tổn tới đệ tử Băng Tuyết Môn trong trang viên này, như có vi phạm, bị một kiếm chém chết, trọn đời không được siêu sinh!

Hoàng Sơn Dương nói xong, nhìn Cơ Ngữ Yên:

- Thế nào? Ngươi vừa lòng chưa?

Lúc này hai mắt Cơ Ngữ Yên bắn ra hai tia hàn quang, dừng ở trên người Hà quản gia đang sợ hãi rụt rè núp ở phía sau, chỉ ngón tay ngọc về phía Hà quản gia:

- Còn nữa, giao người này cho chúng ta!

Hoàng Sơn Dương nhếch miệng cười:

- Được, một người bình thường thôi, chúng ta đối với hắn thật không có nửa điểm hứng thú, các ngươi tùy ý xử trí là được!

Bên này Hà quản gia "bùm" một tiếng quỳ sụp trên mặt đất, hướng về phía Hoàng Sơn Dương và Đoạn Mi không ngừng dập đầu:

- Đại gia! Các vị đại gia! Xem ở tiểu nhân dẫn đường cho ngài, tha cho tiểu nhân đi… buông tha ta đi!

- Nói nhiều lời làm gì! Cút!

Hoàng Sơn Dương tung một cước vào lưng Hà quản gia, đá Hà quản gia bay thẳng tới trước mặt đám Tây Qua, hắn dùng kình lực thực tinh xảo, gã Hà quản gia này không hề bị thương tổn chút nào!

Thấy mình bị một đá bay đến trước mặt Tây Qua, Hà quản gia sợ tới mức hồn vía lên mây, hô to:

- Không được giết ta… không được giết ta!

Giờ phút này đôi tròng mắt Tây Qua, đã là một màu đỏ thẫm. Hắn túm tóc Hà quản gia kéo tới trước mặt, lấy ra thanh đoản đao, một đao cắt đứt đầu Hà quản gia xuống. Sau đó hắn tung một cước đá thi thể Hà quản gia bay ra ngoài, máu bắn tung tóe, đồng thời ném mạnh cái đầu Hà quản gia xuống đất.

Sư phụ! Ngài không cần ủy khuất cầu xin. Nếu ngài không có kết cục tốt, chúng ta cũng sẽ không sống một mình! Quyết liều mạng với bọn chúng!

Tây Qua gào lên.

- Liều mạng!

- Liều mạng!

- Các ngươi… các ngươi làm gì vậy? Các ngươi không nên ngu ngốc như vậy, đều cút trở về cho ta!

Cơ Ngữ Yên tuôn rơi nước mắt, vừa rồi nàng quyết định đồng quy vu tận cùng Hoàng Sơn Dương và Đoạn Mi cũng không có quá kích động như hiện giờ.

- Sư phụ! Hiện tại ta đã là chưởng môn của Băng Tuyết Môn, ngài quản không được ta rồi! Đám nhỏ chúng ta mỗi người đều là ngài năm đó cứu về nuôi dưỡng, không có ngài chúng ta đã sớm chết rồi!

Tây Qua xúc động nói:

- Đúng vậy, chúng ta đa số đều không tính là thiên phú tốt gì, thậm chí có thể nói là rất tầm thường, nhưng sư phụ chẳng những không một chút ghét bỏ! Còn yêu thương chúng ta như người mẹ, hiện giờ mẫu thân gặp nạn, chúng ta những đứa con này sao có thể trơ mắt nhìn được chứ?

"Bốp! Bốp!"

Truyền đến hai tiếng vỗ tay, Đoạn Mi cười ha hả nói:

- Ái chà chà! Còn có cảnh mẫu tử tình thâm nha! Ta nói, Cơ chưởng môn này! Ngươi cùng thấy đó? Chúng ta dường như toàn bộ không có vi phạm lời thề, mà là đám học trò nhỏ của ngươi này… chậc chậc… là thấy mình chết quá chậm, cái này trách không được người khác! Ha ha ha ha!

Tây Qua lớn tiếng nói:

- Sư phụ! Lựa chọn này cũng là của chúng ta! Xin ngài tôn trọng lựa chọn của chúng ta!

Cơ Ngữ Yên mở to hai mắt, nhìn lướt qua tình thế yếu kém vừa rồi, đưa tay lau máu tươi dính nơi khóe miệng, cười lạnh nói:

- Hoàng Sơn Dương! Giờ chết của các ngươi tới rồi!

Hoàng Sơn Dương lạnh lùng cười:

- Ha ha! Cơ chưởng môn! Con quỷ nhỏ ngươi quả rất chấp nhất, hù dọa Hoàng gia gia nhà ngươi sao? Hoàng gia gia nhà ngươi cũng không phải là dễ dọa!

- Súc sinh!

Trong hư không, từ nơi rất xa, truyền đến một tiếng quát lạnh, lập tức, một luồng ô quang chiếu sáng toàn bộ phía chân trời, làm cả bầu trời cao toàn bộ sáng rực, chiếu thẳng tới Hoàng Sơn Dương.

Hoàng Sơn Dương cười ha hả, Thúy Trúc Trượng trong tay quét ngang một cái, một luồng hào quang xanh biếc bay thẳng đến đón đường vầng ô quang kia, đồng thời hắn hừ lạnh một tiếng:

- Muốn chết!

Ầm Ầm Ầm Ầm Ầm!

Một tràng tiếng nổ vang lên trên không trung, luồng năng lượng khổng lồ đến cực điểm đó, trực tiếp đánh xuống mặt đất phía dưới tạo thành một cái hố sâu thật lớn!

Hào quang chói mắt màu xanh biếc thoáng cái bị đánh tan, tứ phân ngũ liệt, chỉ nháy mắt tan biến mất, mà luồng ô quang đó vậy mà không giảm ưu thế chút nào đánh tới Hoàng Sơn Dương tại đây.

Hoàng Sơn Dương kinh ngạc đứng sững tại chỗ, ánh mắt không tin lại lần nữa vung lên Thúy Trúc Trượng, lại là một vầng sáng xanh biếc càng thêm chói mắt, bay thẳng vào luồng ô quang. Lúc này tiếng nổ trên bầu trời càng thêm kinh người, ngay cả không gian đều như sụp xuống!

Luồng ô quang đó lần nữa phá tan vầng sáng xanh, tiếp tục bay tới Hoàng Sơn Dương!

Tới lúc này rốt cục Hoàng Sơn Dương hơi có chút luống cuống, một màn trước mắt vượt ra ngoài tưởng tượng của hắn, hắn tuyệt đổi không thể nghĩ rằng, bản thân hắn đường đường là cường giả cảnh giới Lôi Kiếp, cầm trong tay Bảo Khí, không ngờ còn bị người ta làm cho chật vật như thế.

Chẳng lẽ… trong lòng Hoàng Sơn Dương đột nhiên máy động, thân mình hắn vội bật lui về phía sau.

Đáng tiếc, vẫn còn hơi chậm, tốc độ của luồng ô quang đó nhanh đến mức khó tin, ầm ầm đánh vào trên người Hoàng Sơn Dương. Cùng một lúc Hoàng Sơn Dương phát ra một tiếng thét thảm thiết kinh thiên động địa!

Thân thể của Hoàng Sơn Dương đã luyện được đao kiếm bất nhập, vậy mà vẫn bị ô quang đó, trong nháy mắt xuyên thủng đan điền của hắn, sau đó lại từ phía sau bay bổng lên, rồi từ trên cao hung hăng đập xuống đầu hắn.

Tiếng kêu thảm thiết của Hoàng Sơn Dương cứ thế tắt ngấm, đầu bị đập vỡ nát!

Mãi đến lúc này, từ rất xa ngoài chân trời người đó mới bay tới, giống như một pho tượng thần đứng giữa không trung, chung quanh hắn phạm vi mấy chục dặm, toàn bộ đều bao phủ trong bầu khí tràng đó.

Hai mắt bắn ra hai tia sáng đầy sát khí, nhìn về phía Đoạn Mi và hai gã thanh niên kia, không hề che dấu sát khí của hắn chút nào!

Tần Lập đã cảm giác được nguy cơ của Cơ Ngữ Yên, nhưng không nghĩ tới tốc độ của mình nhanh như thế, vẫn không tới kịp để người ta đánh Cơ Ngữ Yên bị trọng thương. Hắn không khỏi thầm hận chính mình tới chậm, càng thêm thống hận Thánh Hoàng nhất mạch.

Tần Lập vẫy tay một cái, cây Thúy Trúc Trượng trên mặt đất kia nhảy lên, vù một tiếng bay tới trong tay Tần Lập, cảm nhận được dao động năng lượng trên nó, trong lòng Tần Lập hơi động.

Không ngờ là Bảo Khí? Tần Lập nhiều ít có hơi kinh ngạc, đây chính là lần đầu tiên hắn thấy trừ hắn ra, còn có người khác sử dụng Bảo Khí, xem ra ở Thiên Nguyên Đại Lục, những thế lực siêu nhiên lưu truyền từ thời Thái Cổ tới nay, thật đúng là tồn tại không ít Bảo Khí!

Điểm ô quang mà Tần Lập dùng để giết chết Hoàng Sơn Dương, chính là Hắc Sắc Nghiễn Thai (nghiên mực) phẩm chất so với Ấn Chương còn cao hơn một bậc! Vốn trước đây Tần Lập nghĩ rằng mình đã bước vào cảnh giới Lôi Kiếp, tất cả bảo vật bên trong tầng 2 Hoàng Kim Cung, hẳn là đều có thể lấy sử dụng, thế nhưng không nghĩ rằng, trừ cái Nghiễn Thai phong cách cổ xưa này, Trấn Chi (đồ chặn giấy) màu đen tuyệt đẹp, còn có cây Mao Bút (cây bút lông) các thứ, hắn vẫn như cũ không thể lấy xuống được!

Nhưng cái Nghiễn Thai phong cách cổ xưa này, thần thông so với Ấn Chương còn lớn hơn rất nhiều!

Khoảng cách xa như vậy Tần Lập dùng thần niệm điều khiển, nhưng lại trực tiếp giết chết một cường giả cảnh giới Lôi Kiếp. Uy lực của Bảo Khí thật khiến cho người ta ngạc nhiên và thán phục!

Lúc này Tần Lập đi tới bên Cơ Ngữ Yên, hai người bốn mắt nhìn nhau, trong mắt Tần Lập đầy vẻ đau lòng và tự trách, còn trong mắt Cơ Ngữ Yên lại là chứa đầy tình ý nói không ra lời.

- Huynh tới… đúng lúc…

Cơ Ngữ Yên còn chưa dứt lời, rốt cuộc chống đỡ không được hôn mê đi. Lúc trước hết thảy dựa vào một tín niệm trong lòng chống đỡ, lúc này thấy Tần Lập đã đến đây, đồng thời trực tiếp đánh chết Hoàng Sơn Dương, có chỗ dựa vào như vậy, tín niệm trong lòng Cơ Ngữ Yên kia cũng không tiếp tục chống đỡ được nữa liền hôn mê bất tỉnh.

Lúc này, trên bầu trời một đám người như ánh sao xẹt bay tới cực nhanh!

Đoạn Mi cùng hai gã thanh niên lĩnh vực Thánh Hoàng kia giương mắt nhìn như muốn nứt ra. Đoạn Mi bổ nhào vào thi thể Hoàng Sơn Dương lớn tiếng khóc, còn hai gã thanh niên cũng vẻ mặt rung rung như ngày tang cha mẹ. Hơn nữa, tròng mắt đảo tới đảo lui, đã bắt đầu nghĩ đến làm thế nào chạy trốn!

Lãnh Dao đi thẳng tới chỗ Tần Lập, đón lấy Cơ Ngữ Yên từ trong lòng Tần Lập, chỉ nhìn thoáng qua, liền nói:

- Thương thế của nàng rất nặng, cần lập tức trị liệu! Bạch Trung Tuyết, Xà Xà, các ngươi đi theo ta!

Lãnh Dao nói xong, nhìn thoáng qua Tây Qua, khẽ gật gật đầu:

- Tây Qua! Cho hai cô gái lại đây, nam nhân tuyệt đối không được tiến vào!

Tâm tình của Tây Qua, đã bị ngạc nhiên vui mừng hoàn toàn thay thế. Không nghĩ tới, cục diện hẳn phải chết không ngờ lại biến chuyển tốt như thế. Cho nên trong lúc nhất thời còn có chút phát mộng, nhìn thấy Lãnh Dao, tuy rằng nhiều năm không gặp, nhưng Tây Qua chỉ liếc mắt một cái liền nhận ra, hắn vội liên tục gật đầu, hấp tấp hỏi:

- Sư phụ ta, nàng không có việc gì chứ?

- Cần mau mau cứu trị, bằng không là có chuyện!

Tuy rằng Lãnh Dao không biết Cơ Ngữ Yên bị cái gi đả thương, nhưng kinh nghiệm của nàng vô cùng phong phú, tự nhiên nhìn ra Cơ Ngữ Yên hiện tại đã rơi vào tình trạng nguy cấp.

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

——oo0oo——

552. Chương 556: Tần Lập Phát Uy!

Tây Qua vội vàng cho người đi sắp xếp, lại bảo Cơ Như Băng và Cơ Như Nguyệt đi theo hỗ trợ. Lãnh Dao phát hiện trong tay Cơ Ngữ Yên còn nắm chặt thứ gì đó, nàng bèn nói bên tai:

- Cơ cô nương! Buông tay của cô ra! Cô được cứu rồi! Không có việc gì!

Lúc này tay Cơ Ngữ Yên mới hơi buông lỏng. Lãnh Dao vừa thấy vật trong tay Cơ Ngữ Yên kia, lập tức hít một hơi khí lạnh. Vật này là do nàng luyện chế ra, làm sao nàng có thể không biết?

Lãnh Dao nhìn về phía Cơ Ngữ Yên, trong ánh mắt nhiều thêm vài phần dịu dàng, nữ nhân này cũng là một người thà rằng ngọc nát còn hơn làm ngói lành mà thân mình bị chà đạp, may mà đến đúng lúc, bằng không một khi Hắc Độc Đan này nổ tung, phạm vi mấy chục dặm này, trong thời gian mấy trăm năm đừng nghĩ tới bất cứ vật gì sống sót được!

Lãnh Dao thu hồi viên Hắc Độc Đan, sau đó bắt đầu ra tay trị liệu cho Cơ Ngữ Yên.

— — — — — — — — — —

Ở bên này Đoạn Mi đoạt lại thi thể Hoàng Sơn Dương trở về, sau một hồi khóc lớn, hắn ngẩng đầu, oán độc nhìn Tần Lập cùng đám người vây quanh bọn mình, cười lạnh nói:

- Muốn giết hết chúng ta sao? Chỉ sợ ngươi không có thực lực này! Tiểu tử, ta thật coi thường ngươi rồi! Ngươi cũng không phải đồ đệ của Cơ Ngữ Yên. Nói, ngươi rốt cuộc là ai?

- Ta là Tần Lập!

- Tần Lập?

Đoạn Mi cau mày, gã thanh niên bên cạnh hắn bỗng nhiên thần sắc chấn động, nhìn Tần Lập, kinh ngạc hỏi:

- Chẳng lẽ ngươi chính là Tần Lập gần đây loan truyền ồn ào huyên náo kia sao?

- Ta không biết ngươi nói là người nào, nhưng ta chính là Tần Lập!

Tần Lập sao có thể nhìn không ra bản thân Cơ Ngữ Yên bị trọng thương? Lửa giận trong lòng hắn cũng không có vì đánh chết Hoàng Sơn Dương mà giảm bớt phần nào, hai mắt dừng ở trên người Đoạn Mi, thản nhiên nói:

- Đoạn Mi! Ngươi tự sát, hay là đợi ta ra tay?

Đoạn Mi ngẩng đầu, nhíu nhíu hai hàng lông mày ngắn ngủn, hai mắt bắn ra hào quang vô cùng oán độc, nhìn Tần Lập, thanh âm âm trầm nói:

- Tần Lập! Chẳng lẽ ngươi thật sự muốn trở thành tử địch cùng Thánh Hoàng nhất mạch sao? Không tệ, ngươi là có một kiện Bảo Khí, tuy nhiên, vậy thì sao? Thánh Hoàng nhất mạch ta, nhưng là có Kiếp Khí! Đừng tưởng rằng một mình ngươi thực lực mạnh, chính là thiên hạ vô địch! Nội tình của Thánh Hoàng nhất mạch, không phải ngươi có thể tưởng tượng được!

- Vậy thì thế nào? Hôm nay ta buông tha các ngươi, Thánh Hoàng nhất mạch các ngươi sẽ bỏ qua cho ta, không xem ta là địch hay sao?

Trên mặt Tần Lập mang theo vẻ cười lạnh, sau đó nói:

- Hơn nữa, Đoạn Mi! Ngươi không muốn báo thù cho Hoàng Sơn Dương sao?

- Cừu hận có thể chỉ là giữa ngươi và ta!

Đoạn Mi trầm giọng nói:

- Hai người bên cạnh ta, ngươi có biết thân phận là gì không?

Tần Lập nở nụ cười, cười với bộ dáng thực vui vẻ; vừa rồi hắn theo phản ứng của Đoạn Mi liền nhìn ra được thân phận của hai gã thanh niên này tuyệt đối là rất cao, nếu không Đoạn Mi hẳn là trước tiên liều mạng với mình mới đúng, mà không phải ở chỗ này nói này nói nọ với mình!

- Cho dù bọn họ là con của Thánh Hoàng, thì sao nào?

Trên mặt Tần Lập lộ ra một chút ngạo nghễ, chiến kỹ Cửu Thiên Thập Địa Duy Ngã Độc Tôn ở trong máu Tần Lập, sôi trào lên:

- Lão tử cũng cứ giết không bỏ sót!

- Ngươi…

Đoạn Mi bị Tần Lập chọc tức đến giận sôi lên, hắn không nghĩ tới, Tần Lập này lại ngang ngược như thế, to gan lớn mật như thế.

Lúc này, hai gã thanh niên bên cạnh Đoạn Mi liếc nhìn nhau, một người lấy ra một vật gì đó hình thoi bằng cỡ nắm tay, mặt trên lấp lóe hào quang vàng ánh, lưu quang tràn đầy màu sắc, vừa nhìn liền biết là bảo vật.

Gã thanh niên lấy ra vật này, nói một câu:

- Ta nhất định sẽ báo thù cho hai người các ngươi!

- Ngăn hắn lại!

Tần Lập đột nhiên quát to.

Gã thanh niên hướng tới Tần Lập lạnh lùng cười:

- Chậm rồi! Tần Lập! Ngươi lấy Thúy Trúc Trượng của Thánh Hoàng nhất mạch ta, sớm muộn gì có một ngày sẽ có người tìm tới ngươi lấy lại!

"Ầm! Ầm! Ầm!"

Liên tiếp ba lực lượng vô cùng mạnh mẽ, nhằm đánh vào gã thanh niên này, một luồng lực lượng khổng lồ lan ra bốn phía, đánh trúng mặt đất cát bay đá chạy!

Một vầng hào quang chói mắt bùng lên, không ngờ ngăn cản được toàn bộ những công kích này ở ngoài, chỉ trong nháy mắt hào quang liền biến mất, gã thanh niên và bảo vật hình thoi đều biến mất không còn hình bóng!

"Con bà nó! Không ngờ lại là một kiện Bảo Khí!"

Tần Lập không kìm nổi thầm mắng trong lòng. Hắn không nghĩ tới, người của lĩnh vực Thánh Hoàng lại có được hai kiện Bảo Khí!

Hơn nữa, Bảo Khí này còn là một kiện phòng ngự tinh thuần, dùng để giữ mạng chạy trốn, cho dù là Tần Lập tự mình ra tay, cũng không kịp!

Mà ba đạo công kích vừa rồi đó, ngược lại tạo thành thương tổn rất lớn cho gã thanh niên kia. Gã thanh niên lập tức miệng phun máu tươi, té trên mặt đất!

Đoạn Mi giận tím mặt, điên cuồng gầm lên:

- Tần Lập! Hôm nay lão tử muốn nhìn xem ngươi, người trong vận mạng trong truyền thuyết Thiên Nguyên Đại Lục này, rốt cuộc có bản lãnh gì!

Đoạn Mi nói xong, thân thể mập mạp của hắn bay lên không trung, một luồng trọng lực khổng lồ từ thân thể Đoạn Mi, lan tràn ra bốn phương tám hướng.

Đoạn Mi này là cảnh giới Lôi Kiếp, cũng không phải người bình thường có thể so sánh. Dù sao hắn cũng là cường giả thành danh nhiều năm. Lần này, vừa ra tav liền trấn áp toàn bộ đám người Thượng Quan Thi Vũ cùng Bạch Trung Sơn ở nơi đó không thể động đậy!

Khoảng cách giữa cảnh giới Lôi Kiếp và Đan Nguyên Anh Hóa liền hiển hiện ra rõ ràng. Trong số này, duy nhất không bị ảnh hưởng chính là Tần Lập!

Chiến kỹ Cửu Thiên Thập Địa Duy Ngã Độc Tôn, bản thân nó chính là gặp mạnh thì càng mạnh, hơn nữa, Đoạn Mi phóng xuất ra trọng lực này, nếu so với trọng lực trong Hoàng Kim Cung thì kém không phải một chút!

Tần Lập cười lạnh, liền tế ra Bảo Khi Ấn Chương đánh về phía Đoạn Mi.

Đồng thời kiện Nghiễn Thai kia, cũng được Tần Lập tế ra ngoài, hai kiện Bảo Khí một trước một sau đánh tới.

Đoạn Mi lập tức hoảng hốt, hắn nằm mơ cũng không nghĩ tới, trên đời này lại có người đồng thời có được hai kiện Bảo Khí. Chẳng những trực tiếp phá vỡ trọng lực của hắn, hơn nữa còn lấy thế lôi đình vạn quân muốn trực tiếp đánh chết hắn!

Thân hình mập mạp của Đoạn Mi ở không trung cũng vô cùng linh động. Hắn nhanh chóng bật lui về phía sau, mà khiến hắn cực kỳ hoảng sợ, chính là tốc độ của hai kiện Bảo Khí này quả thực quá nhanh!

Chỗ nào nó đi qua, không gian từng mảnh từng mảnh sụp xuống!

"Ầm! Ầm! Ầm!"

Hai kiện Bảo Khí một trước một sau, căn bản không có để cho Đoạn Mi kịp có cơ hội phản ứng, đánh thẳng trên mình Đoạn Mi. Đoạn Mi này là cường giả siêu cấp cảnh giới Lôi Kiếp, trong giây lát hắn gầm lên giận dữ, đột nhiên xuất hiện một bức tường đất dày ước chừng mấy chục thước che ở trước người hắn, tựa như một tường thành vô cùng to lớn trong giây lát dựng thẳng lên. Phạm trù này đã vượt qua chiến kỹ của võ giả, đây là pháp thuật thổ hệ địa đạo!

Nhìn qua không thể phá vỡ!

Tuy nhiên, đấy cũng chỉ là nhìn thấy qua mà thôi!

Sau một tiếng nổ ầm vang, Bảo Khí Ấn Chương so với tường đất cực kỳ to lớn này, thực nhỏ bé đáng thương, lại trực tiếp đánh cho bức tường đất thật dày này nát vụn, bụi đất bay mù mịt che lấp cả bầu trời!

Kiện Nghiễn Thai phong cách cổ xưa tiếp theo sau, lóe ra một chút ô quang, hung hăng đánh vào ngực Đoạn Mi!

Đoạn Mi "A" một tiếng, bị Bảo Khí Nghiễn Thai phong cách cổ xưa này đánh trúng ngực, lập tức xương ngực xương sườn toàn bộ bị đánh cho dập nát, cả người lập tức từ giữa không trung rơi xuống.

Bảo Khí Ấn Chương vẫn còn theo sát phía sau, lại một lần nữa hung hăng nện trên người Đoạn Mi, trực tiếp đánh chết Đoạn Mi!

Dư ba của lực lượng khổng lồ, làm cho gã thanh niên không kịp chạy trốn bản thân đã bị trọng thương kia bị đánh thành bụi phấn!

Ngay cả nhóm người Bạch Trung Sơn, Thượng Quan Thi Vũ bọn họ, đều bị ảnh hưởng lan đến, cả đám đều bị đánh trúng bay đi thật xa, đều bị vết thương không nhẹ.

Đợi cho hết thảy bình tĩnh trở lại, nhìn nơi này đã biến thành một cái hố cực kỳ to lớn sâu không thấy đáy!

Mọi người đều trợn tròn mắt nhìn một màn này. Bạch Trung Sơn nhìn Tần Lập với vẻ mặt hoảng sợ, cho tới hôm nay lão vượn mới biết được thực lực chân chính của Tần Lập mạnh biết bao nhiêu.

Đám người Thượng Quan Thi Vũ cũng đều kinh ngạc đến ngây người tại chỗ, bọn họ chưa bao giờ thấy qua Tần Lập thi triển ra toàn bộ thực lực là như thế nào nữa, hôm nay, rốt cục thấy được.

Thoáng cái giết chết hai cao thủ Lôi Kiếp!

Đây là thực lực chân chính của Tần Lập sao?

Trong thiên hạ, còn có ai có thể chống đỡ?

Tần Lập cứ như vậy lẳng lặng đứng ở nơi đó, dường như cùng thiên địa hòa hợp thành một thể! Ánh mắt đám người Thượng Quan Thi Vũ nhìn về phía Tần Lập đều không giống như trước kia, cái gì gọi là cường giả? Đây… mới chân chính là cường giả a!

Đúng lúc này rốt cục Tần Lập thở dài một hơi nhẹ nhõm, không thèm để ý tới hình tượng đặt mông ngồi phịch dưới đất, toàn thân từ trên xuống dưới đều ướt đẫm mồ hôi, trên đầu tóc cũng toàn bộ ướt đẫm, giống như bị mưa to không ngừng xối xuống.

Giết chết cấp kỳ hai gã cường giả siêu cấp cảnh giới Lôi Kiếp, toàn bộ năng lượng trong cơ thể Tần Lập, cũng đã bị tiêu hao sạch không còn, hiện tại cho dù là một võ giả cảnh giới Phá Toái Hư Không, đều có thể mang đến uy hiếp thật lớn cho Tần Lập.

Tần Lập hít sâu một hơi, trong lòng thầm nghĩ: "Cường giả cảnh giới Lôi Kiếp, quả nhiên không phải dễ giết chết như vậy!"

Có thể giết chết ngay hai gã cường giả cảnh giới Lôi Kiếp, một phần do vận khí rất lớn. Đầu tiên là Hoàng Sơn Dương: ngay từ đầu hắn cũng không biết ô quang đó là Bảo Khí, nếu không tuyệt đối hắn sẽ không đánh bừa như vậy.

Nếu vậy, kết quả sẽ hoàn toàn khác, nhất là trên tay Hoàng Sơn Dương lúc ấy còn có một kiện Bảo Khí.

Dưới loại tình huống này, Tần Lập tuyệt đối không có khả năng đánh chết được hai người này. Cho dù có thể đánh bại bọn họ, chính mình cũng phải trả một cái giá thật lớn, mà Hoàng Sơn Dương và Đoạn Mi nếu muốn chạy trốn cũng thật dễ dàng.

Hoàng Sơn Dương bỏ mạng vì khinh địch, còn Đoạn Mi thì căn bản là không kịp chạy trốn. Chỉ tiếc, một tên chạy thoát kia còn có Bảo Khí của lĩnh vực Thánh Hoàng. Thân phận địa vị của hắn hiển nhiên cũng không bình thường, mặc kệ nói như thế nào, địa phương này không có khả năng tiếp tục ở lại nữa.

Lúc này, Thượng Quan Thi Vũ đi tới lấy ra một viên đan dược, nhét vào trong miệng Tần Lập, vẻ mặt thân thiết hỏi:

- Phu quân! Huynh không sao chứ?

Tần Lập lắc lắc đầu mỉm cười:

- Ta không sao, chỉ hơi mệt một chút! Đỡ ta đi vào nghỉ ngơi một chút, ta còn muốn nhìn xem Ngữ Yên có sao không.

- Muội thay huynh đi xem, huynh tốt hơn là nghỉ ngơi trước đi!

Thượng Quan Thi Vũ không khỏi vừa phân trần, vừa đỡ Tần Lập vào trang viên.

Tần Lập ngả người trên giường, thấy cũng kiên trì không được, cảm giác toàn bộ trong đầu óc đều trống rỗng. Vừa rồi hắn bị tiêu hao, là trước nay chưa từng có, thoạt nhìn khống chế hai kiện Bảo Khí, đánh giết một gã cường giả siêu cấp cảnh giới Lôi Kiếp dường như thực dễ dàng. Nhưng trên thực tế, đối với tâm thần, đối với tinh thần lực, đối với năng lượng tiêu hao trong cơ thể, đó là một con số kinh người!

Bởi vì đối thủ không phải là võ giả Đan Nguyên Anh Hóa, mà là đại năng Lôi Kiếp chính hiệu nha!

Tần Lập vừa nghĩ, vừa trực tiếp dùng một chút tinh thần lực còn thừa lại thôi miên chính minh, sau đó đi vào giấc ngủ say.

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

——oo0oo——

553. Chương 557: Giải Thưởng Kinh Người!

Đợi đến khi Tần Lập tỉnh lại, nhìn sắc trời bên ngoài đã tối sầm, hắn khẽ động đậy thân hình, cảm thấy được khắp toàn thân không có một nơi nào không ổn.

Trên mặt hắn không khỏi lộ ra một tia cười khổ. Mình tiêu diệt hai cao thủ của dòng tộc Thánh Hoàng, như vậy toàn bộ nội tình Thánh Hoàng lĩnh vực sẽ hùng hậu bậc nào?

Lại nghĩ tới Hải gia, nghĩ lại lời nói của mình. Tần Lập từ lúc chào đời tới nay lần đầu tiên cảm thấy mình nói quá mạnh miệng.

Nếu muốn diệt quái vật lớn như Hải gia, thật sự không phải khó khăn bình thường!

Lúc này, bên ngoài tiến vào một người. Tần Lập vừa nhìn thấy là Lãnh Dao liền hỏi:

- Ta ngủ bao lâu rồi?

Trong mắt Lãnh Dao mang theo vài phần yêu thương, giọng thanh lãnh cũng trở nên dịu dàng:

- Phu quân. Chàng đã ngủ ba ngày rồi!

Ba ngày?

Tần Lập nao nao. Hắn không nghĩ tới mình ngủ một mạch ba ngày liền, cười khổ, thân hình nhích lên trên tựa vào thành giường. Không đợi hắn nói chuyện, Lãnh Dao dường như biết Tần Lập muốn hỏi gì, cười nói:

- Yên tâm. Cơ tiểu thư không có việc gì, tuy nhiên cần tĩnh dưỡng một đoạn thời gian.

Tần Lập yên lặng gật đầu, hắn cũng biết có thể sống sót dưới công kích Bảo Khí của Hoàng Sơn Dương, đã là kết quả lúc ấy Hoàng Sơn Dương hạ thủ lưu tình. Nói cách khác, Bảo Khí vừa ra, Cơ Ngữ Yên còn mạng sao?

Tuy nhiên, Tần Lập lại không chút cảm kích Hoàng Sơn Dương. Hắn biết rõ Hoàng Sơn Dương không giết Cơ Ngữ Yên là vì cái gì. Bại hoại như vậy, chết một trăm lần cũng đều ít.

- Không việc gì là tốt rồi. Bọn họ đều đang làm gì?

Tần Lập nhìn thoáng qua Lãnh Dao, trên mặt có chút mệt mỏi, lại nói thêm:

- Nàng hẳn nên chú ý nghỉ ngơi một chút.

Lãnh Dao cười xinh đẹp, nói:

- Không sao. Chủ yếu là hai ngày nay vì trị thương cho Cơ tiểu thư, không thể không khai lô luyện chế một ít đan dược đặc thù. Hiện tại không có việc gì.

Tần Lập ngồi lên, nhìn thấy mọi người ở trong phòng khách, Tần Lập nhìn Tây Qua nói:

- Tây Qua. Nơi này đã không thích hợp ở lại, dòng tộc Thánh Hoàng nhất định sẽ tìm tới nơi này, các ngươi theo ta cùng về Tần Gia Bảo là hơn. Không muốn ở cùng cũng không sao, nơi thần bí của Tần Gia Bảo kia rất lớn, tùy tiện tìm một chỗ là được!

Tây Qua gật gật đầu, nguyên bản hắn cảm thấy được đem môn phái đặt chân ở thế tục giới đối với môn nhân đệ tử lịch luyện có lợi ích rất lớn. Nhưng hiện tại xem ra, một khi bị cừu gia biết được, tùy thời có thể gặp phải tai ương ngập đầu, vẫn là tìm một nơi an toàn tránh đi là hơn.

Lúc này Bạch Trung Sơn nói:

- Công tử. Chúng ta hiện tại liền trở về hả?

Tần Lập có chút kỳ quái nhìn thoáng qua Bạch Trung Sơn, cười hỏi:

- Lão Bạch ngươi không phải muốn nổi tiếng sao, như thế nào vừa ra liền nghĩ muốn trở về?

Trên khuôn mặt già nua của Bạch Trung Sơn lộ ra một tia xấu hổ, gãi đầu nói:

- Ta còn muốn tiến vào nơi đó tu luyện!

Tần Lập bừng tỉnh đại ngộ. Lần trước lão Bạch tiến vào Hoàng Kim Cung tiến hành tu luyện dưới áp lực trọng lực, không bao lâu liền chịu không nổi trở ra. Lần này đi ra, bị Đoạn Mi thi triển ra trọng áp áp bách, mới cảm giác được tu luyện ở chỗ kia thật là tốt, vì thế liền muốn trở về tu luyện.

- Vậy thì trở về thôi. Ta thấy, chúng ta đều phải trở về, hoàn toàn bế quan tu luyện một đoạn thời gian. Hiện tại trên toàn Thiên Nguyên Đại Lục đều không bình tĩnh!

Tần Lập nói.

Theo sau, Tần Lập đi tới phòng Cơ Ngữ Yên, nhìn xem Cơ Ngữ Yên một chút. Thấy Tần Lập tiến vào, Thượng Quan Thi Vũ vốn đang trò chuyện vui vẻ với Cơ Ngữ Yên, mỉm cười đi ra ngoài.

Cơ Ngữ Yên thấy Tần Lập tiến vào, trên mặt nổi lên một vệt đỏ ửng, nhìn Tần Lập hỏi:

- Chàng không việc gì chứ?

Tần Lập lắc đầu, sau đó nói:

- Các nàng vừa rồi đang nói chuyện gì?

- Ha ha. Chuyện đàn bà con gái, chàng hỏi nhiều làm gì? Cơ Ngữ Yên cười, trợn mắt liếc Tần Lập một cái.

Tần Lập nao nao, thầm nghĩ thủ đoạn của Thi Vũ thật là cao, còn chưa thế nào đã cùng đối phương thống nhất ý kiến. Tần Lập đột nhiên nghĩ tới cái gì, không khỏi run run một hồi thầm nghĩ: "Nếu về sau Vân Yên cùng Thiên Thiên cũng trở lại, ta chẳng phải bị những nữ nhân này khi dễ chết sao?"

- Tần Lập, chàng làm sao vậy? Thương thế chưa lành sao? Cơ Ngữ Yên không rõ, vẻ mặt quan tâm hỏi.

- Ha ha, không có việc gì, không có việc gì.

Tần Lập nào dám nói ra suy nghĩ trong lòng, lập tức biểu tình trở nên nghiêm túc, nhìn Cơ Ngữ Yên nói:

- Ta chuẩn bị mang theo mọi người trở lại Tần gia bảo, nơi này đã không an toàn nữa. Hiện tại có rất nhiều người muốn tìm ta, chỉ hơi bất cẩn, liền sẽ liên lụy đến các ngươi!

Cơ Ngữ Yên cũng gật gật đầu, nói:

- Không nghĩ tới chàng ở đây còn có nhiều cừu gia như vậy, tuy nhiên cũng không phải tất cả đều có cừu oán với chàng. Trong tay chàng có bản đồ Thái Cổ, các loại đan dược thần kỳ, còn có Bảo Khí. Thực lực chàng tăng nhanh như vậy, tu luyện chiến kỹ Duy Ngã Độc Tôn lại không xảy ra bất kỳ chuyện gì. Chàng lại còn là tân Vương giả của tộc Tử đồng, người ứng vận trong lời tiên đoán trên Thiên Nguyên Đại Lục. Tần Lập, ta vừa phát hiện, nguyên lai đại nhân vật có thể dẫn dắt một thời đại ngay ở bên cạnh ta„ nhưng ta lại không từng phát hiện!

Cơ Ngữ Yên lẩm bẩm tự nói, sợ đến ngây người. Mấy ngày nay, nàng nghe nói rất nhiều chuyện về Tần Lập, lúc nghe còn không cảm thấy gì, nhưng sau khi tổng kết lại, không ngờ kinh người như thế!

Tần Lập cười khổ lắc đầu:

- Nàng dường như còn hiểu ta hơn chính bản thân ta.

- Còn phải nói, cũng không nhìn lại xem bổn cô nương là ai!

Cơ Ngữ Yên vẻ mặt đắc ý nhìn Tần Lập, lập tức cảm thấy có chút ngượng ngùng. Mấy ngày nay Thượng Quan Thi Vũ cùng Lãnh Dao vẫn bồi tiếp nàng, hàn huyên rất nhiều chuyện về Tần Lập. Cơ Ngữ Yên cũng dần khôi phục bản tính vốn có của thiếu nữ.

Từ khi sáng lập Băng Tuyết Môn, nàng luôn đóng vai một mẫu thân, đối với bất kì một cô gái chưa trải qua chuyện tình cảm mà nói kỳ thật là một chuyện rất khó. Hiện tại nàng gặp Tần Lập, dần dần khôi phục lại trạng thái của một cô gái đang trong luyến ái.

Tần Lập yêu quý cười, nhẹ nhàng sờ gương mặt Cơ Ngữ Yên, khẽ nói:

- Cứ yên tâm, ta sẽ bảo vệ các nàng thật tốt, không cho các nàng bị bất kỳ thương tổn gì!

Cơ Ngữ Yên dịu dàng cười, sau đó nói:

- Ta với chàng cùng bảo vệ!

Hai người liếc mắt nhìn nhau, đều cười rộ lên. Hai tháng sau, đoàn người về tới nơi thần bí của Tần gia bảo, toàn bộ Tần gia bảo lại trở nên náo nhiệt.

Tần Lập cùng Thượng Quan Thi Vũ đứng ở trên một ngọn núi nhìn xuống Tần gia bảo náo nhiệt bên dưới, Tần gia bảo trước mắt đã thành lập các khu chợ đông đúc ồn ào. Những tộc nhân không thể đi xa trên đường tu luyện, đều bắt đầu chú ý buôn bán kinh doanh. Tần gia bảo mười mấy vạn người cũng rốt cục dần biến thành một tòa thành nhỏ chân chính.

Các đệ tử Bảng Tuyết Môn đến nơi đây đều ngạc nhiên thán phục bởi phồn hoa của nơi này, lập tức thích địa phương linh khí sung túc cùng không tranh chấp với thế gian này.

Thượng Quan Thi Vũ nép vào lòng Tần Lập, nhẹ giọng nói:

- Phu quân. Khi nào thì chúng ta mới có thể chân chính yên ổn được?

Tần Lập khẽ thở dài một tiếng, cười nói:

- Mấy ngày nữa, chờ thương thế Ngữ Yên lành hẳn, chúng ta liền rời đi nơi này, tới biển sâu tìm Huyết San Hô. Ta nhất định phải hoàn toàn chữa khỏi cho Tây Qua, không thể trơ mắt nhìn hắn chết đi.

Thượng Quan Thi Vũ gật gật đầu nói:

- Đó là tự nhiên. Ta thấy, cái gì Thần Miếu. Hải gia hay là Lãnh Thu Cung cũng không cần để ý tới…

Nói xong, chính nàng cũng hiểu được chuyện này có chút khó có khả năng. Bởi vì cho dù không để ý tới bọn họ thì bọn họ cũng tuyệt không bỏ qua cho Tần Lập. Này cũng không có quan hệ nhiều với việc Tần Lập có liên quan với bọn họ hay không, mà là những thứ trong tay Tần Lập đều khiến những thế lực lớn thèm nhỏ dãi. Cho dù không oán không cừu với bọn họ, bọn họ cũng không bỏ qua cho Tần Lập.

Trong mắt Thượng Quan Thi Vũ hiện lên một hào quang kiên nghị, dịu dàng nói:

- Phu quân. Ra biển, ta sẽ không đi cùng. Ta muốn đi Hoàng Kim Cung, ở đó tu luyện. Đi theo, chúng ta cũng không giúp được gì nhiều, không bằng chỉ chàng đi cùng Ngữ Yên. Ta thấy, Ngữ Yên là cô gái không sai, chàng đừng khi phụ người ta!

Tần Lập trầm ngâm suy nghĩ. Đi tới biển sâu, không phải võ giả cảnh giới Lôi Kiếp, tác dụng thật đúng là không lớn. Kỳ thật hắn muốn mang theo bọn Thi Vũ cũng sợ rằng nếu không mang bọn họ đi cùng trong lòng họ sẽ có ý khác.

Hiện tại Thi Vũ nói như vậy, Tần Lập ngược lại có chút ngượng ngùng, ôm Thi Vũ vào lòng, ngửi mùi hương nhàn nhạt trên người nàng, xin lỗi nói:

- Thi Vũ, thật xin lỗi…

Thi Vũ xoay người, đối mặt với Tần Lập, đôi con ngươi sáng như sao đối mắt với Tần Lập, cười xinh đẹp:

- Phu quân, cớ gì phải nói xin lỗi. Chàng không có lỗi gì cả, ngược lại, ta cảm thấy được không giúp được gì nhiều cho phu quân, liên lụy phu quân ấy chứ.

Tần Lập cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên đôi môi đỏ mọng của Thượng Quan Thi Vũ, hôn nhẹ cười nói:

- Về sau chúng ta không nói đề tài này nữa. Nếu chúng ta sống trên đời này, như vậy liền sống một cuộc sống hạnh phúc!

Thi Vũ dùng sức gật mạnh đầu, trong lòng thầm nói: “Phu quân. Ngươi mới là lý do lớn nhất ta sống trên đời này. Có ngươi bên cạnh, là ta thấy hạnh phúc rồi!”

Lại qua không được nửa tháng, thương thế của Cơ Ngữ Yên đã khôi phục hoàn toàn. Đây cũng nhờ các loại đan dược Lãnh Dao luyện chế. Có thể nói sự tồn tại của Lãnh Dao mới là nguyên nhân căn bản chân chính cam đoan thực lực Tần gia ngày càng cường đại!

Tần Lập cùng Cơ Ngữ Yên từ biệt mọi người rời khỏi Tần gia bảo, những người ở lại thì đều tiến vào Hoàng Kim Cung bắt đầu tu luyện. Thiên Nguyên Đại Lục đã bắt đầu có hiện tượng hỗn loạn, loạn thế qua đi, chính là một thời huy hoàng cường thịnh mới.

Nhưng nếu muốn sổng sót trong loạn thế, kiên trì đến thời huy hoàng cường thịnh, đầu tiên chính là phải tăng thực lực của mình. Chỉ có như vậy, mới có vốn gốc để sinh tồn trong loạn thế!

Cũng vào lúc này, Hải gia, Đế vương lão tổ Tử đồng không phải thuộc tộc Tử đồng của Lãnh Thu Cung, cùng với dòng tộc Thánh Hoàng Bắc Vực đều phái ra rất nhiều người, treo giải thưởng truy nã Tần Lập.

Chỉ cần có thể bắt sống Tần Lập là có thể đạt được giải thưởng! Nếu chỉ cung cấp tin tức, một khi chứng thật cũng nhận được ban thưởng rất phong phú!

Mà kim ngạch giải thưởng truy nã Tần Lập có thể khiến cho bất kỳ võ giả cao cấp nào điên cuồng. Hải gia đưa ra một kiện Bảo Khí cộng thêm mười vạn cân linh thạch cực phẩm!

Số lượng linh thạch cực phẩm này đủ để cho một võ giả từ cảnh giới Phá Toái Hư Không thẳng tiến Lôi Kiếp!

Hơn nữa, Bảo Khí tác dụng trong mắt những người biết hàng quả thực chính là vũ khí Thần cấp!

Bởi vậy có thể thấy được, Hải gia vì bắt được Tần Lập thật sự là lấy ra cả vốn lẫn gốc!

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

——oo0oo——

554. Chương 558: Ra Biển!

Nhưng người hiểu biết giá trị chân chính của Tần Lập đối với giải thưởng Hải gia đưa ra đều có chút không vừa lòng. Không nói gì khác, chỉ nói đến Tần Lập có thể tu luyện chiến kỹ Cửu Thiên Thập Địa Duy Ngã Độc Tôn đạo nhất trên đời này cũng đủ để người ta đưa ra bất kể giá nào cũng phải bắt được hắn, càng không nói đến đan dược thần kỳ vô cùng kia của Tần gia.

Thực lực toàn thể Tần gia tăng lên, tuy rằng chỉ thể hiện ra trong lần diệt sát Thiết Huyết Đường, nhưng đủ để cho người ta cảm thấy rung động. Tần gia Huyền Đảo trước kia, vốn không có đủ năng lực này, như vậy, năng lực này là ai mang đến cho Tần gia?

Tự nhiên phải là Tần Lập!

Thế cho nên hiện tại rất nhiều người đều biết, trong tay Tần Lập nhất định nắm giữ phối phương đan dược nào đó từ Thái cổ lưu truyền đến nay.

Ngoài ra, hấp dẫn nhất là trong tay Tần Lập còn có bản đồ Thái Cổ. Mà bản đồ Thái Cổ thì có liên quan đến việc mở Thần Miếu. Thần Miếu thì không cần phải nói chỉ riêng bản thân kiến trúc khổng lồ mà không phải nhân lực có thể kiến tạo ra, càng đừng nói đến những bí mật bên trong Thần Miếu đủ để khiến bất kỳ một võ giả nào trong thiên hạ trở nên điên cuồng.

Hơn nữa, tin tức trên người Tần Lập không chỉ có một món Bảo Khí cũng được truyền ra ngoài, đây còn là tin mới nhất vừa được truyền ra, phỏng chừng là một thanh niên nào đó thuộc dòng tộc Thánh Hoàng chạy trốn truyền ra.

Tổng hợp lại toàn bộ, những giải thưởng Hải gia đưa ra, xa xa không đủ.

Hơn nữa, rất nhiều người nhận thức Tần Lập đều biết, bí mật trên người Tần Lập xa xa không chỉ như vậy!

Đám Đế Vương lão tổ tộc Tử đồng không thuộc về Lãnh Thu Cung tuy rằng không có nội tình hùng hậu như Hải gia, nhưng giải thưởng bọn họ đưa ra cũng không kém so với Hải gia. Bởi vì năm xưa Vực ngoại Thiên Ma xâm lấn, tuyệt đối không chỉ là chiến tranh. Năm xưa Vực ngoại Thiên Ma, lúc đầu cướp sạch rất nhiều gia tộc không lổ thời Thái Cổ, bởi vậy đám lão tổ tông trong tộc Tử đồng còn sống từ thời Thái cổ đến giờ, trong tay có bảo bối như thế cũng không làm người ta thấy kỳ quái.

Bọn họ treo giải chính là một món Bảo Khí, một quyển chiến kỹ Thái Cổ, còn có một quyển tâm pháp Thái Cổ cùng năm trăm cân Thiên nguyên tinh kim!

Kỳ thật nói cho cùng, giá trị một quyển chiến kỹ Thái Cổ cũng chưa chắc đã thấp hơn mười vạn cân linh thạch cực phẩm, nhưng cũng còn phải xem chiến kỹ rơi vào trong tay người nào.

Nếu rơi vào trong tay gia tộc như Hải gia, như vậy giá trị của nó tuyệt đối vượt qua mười vạn cân linh thạch cực phẩm. Nếu rơi vào tay người bình thường, như vậy giá trị của nó bị giảm rất nhiều.

Giá của Bảo Khí lại càng không cần phải nói. Năm trăm cân Thiên nguyên tinh kim kia, lại khiến vô số người kinh hãi rớt tròng mắt. Bảo Khí là do cái gì luyện chế ra? Tài liệu chủ yếu chính là tinh kim này!

Năm trăm cân Thiên nguyên tinh kim, đủ để luyện chế ra một Bảo Khí thể tích nhỏ, tỷ như Bảo Khí Ấn Chương trong tay Tần Lập. Cho dù luyện chế loại này, có thể còn cần gia nhập vài trăm cân kim loại vàng, bạc, đồng, sắt… nhưng Tinh kim cũng là một loại tài liệu khó được nhất!

Đám Đế Vương lão tổ tộc Tử đồng không phải của Lãnh Thu Cung đưa ra cái giá quả nhiên là kinh người. Nó cũng làm cho người ta thấy được quyết tâm bọn họ phải giết Tần Lập!

Dòng tộc Thánh Hoàng đưa ra giải thưởng lại càng kinh người: Một món Bảo Khí, năm mươi vạn cân linh thạch cực phẩm, cộng thêm một quyển chiến kỹ Thần cấp, một đan phương Thái Cổ, ba trăm cân bí ngân Thái Cổ!

Giá trị những món trước, tự nhiên không cần phải nói. Chỉ nói riêng ba trăm cân bí ngân Thái Cổ, giá trị của nó vượt xa so với năm trăm cân Thiên nguyên tinh kim đám Đế vương lão tổ Tử đồng kia đưa ra.

Tinh kim cùng bí ngân, cùng với vàng bạc trong thế tục hoàn toàn khác nhau. Chúng nó đều là tài liệu luyện khí cực phẩm, nhưng thứ do Tinh kim luyện chế ra lại không bằng bí ngân!

Tục truyền Bí ngân có thể luyện chế ra Kiếp Khí thậm chí là Thánh Khí. Mà tinh kim chỉ có thể luyện chế ra Linh Khí cùng Bảo Khí. Cao thấp hơn kém, có thể biết rõ.

Dòng tộc Thánh Hoàng, thế lực siêu cấp khổng lồ đến từ nơi Bắc Vực Cực Hàn Băng Tuyết, sau bao năm yên lặng rốt cục dùng phương thức chói mắt nhất xuất hiện trước mắt mọi người!

Tương đối mà nói còn có vô số kể gia tộc nơi thần bí cùng gia tộc lánh đời nơi Cực Tây đều nhảy ra, công bố thù hận của bọn họ với Tần Lập.

Bất kể là tội danh gì, đều giống như bát nước bẩn hắt lên người Tần Lập. Hành vi của bọn họ cũng đơn giản là hai chữ ích lợi, đục nước béo cò mà thôi.

Cơ Ngữ Yên nhìn bức họa Tần Lập dán trên tường các thành thị, che miệng cười khẽ:

- Tần Lập. Ta vừa phát hiện, nguyên lai chàng đáng giá như vậy. Chàng nói nếu ta đem chàng đi bán, có phải về sau không cần lo đến chuyện tu luyện hay không!

Tần Lập cười hắc hắc nói:

- Tốt. Vậy nàng đem ta bán đi, sau đó ta chạy trốn, nàng lại bán ta cho nhà khác, sau đó ta lại chạy trốn.

Ánh mắt Cơ Ngữ Yên chớp lóe, nghĩ một hồi vẫn là lắc đầu nói:

- Không được, ta không bỏ được. Chàng ngay cả Bảo Khí đều đem cho ta, ta như thế nào có thể đem chàng đi bán chứ? Cho dù lấy Thần Miếu Thái Cổ trao đổi với ta, ta cũng không đổi, ở trong mắt ta, chàng là vô giá!

Tần Lập ha ha cười, kéo tay Cơ Ngữ Yên cấp tốc đi hướng phương Đông.

Bảo Khí Thúy Trúc Trượng cướp được từ trong tay dòng tộc Thánh Hoàng. Tần Lập nhiều lần do dự, cuối cùng vẫn đưa cho Cơ Ngữ Yên. Ngay từ đầu, đích thật hắn muốn đưa cho Thượng Quan Thi Vũ, tuy nhiên lại bị nàng từ chối. Nguyên nhân rất đơn giản. Thi Vũ không biến thái như Tần Lập, lúc cảnh giới Đan Nguyên Anh Hóa đã có thể thao túng Bảo Khí tự nhiên…

Bảo Khí tuy rằng lợi hại, nhưng đồng dạng phải xem là ai sử dụng. Nếu một võ giả cảnh giới Đan Nguyên Anh Hóa sử dụng, đích thật là không sợ cường giả Lôi Kiếp. Nhưng vấn đề là, nếu Bảo Khí ở trong tay võ giả Lôi Kiếp, như vậy có thể dễ dàng đánh chết võ giả Lôi Kiếp. Tựa như Hoàng Sơn Dương cầm Thúy Trúc Trượng, một kích đánh Cơ Ngữ Yên thực lực không kém hắn thành trọng thương. Đây là còn dưới tình huống hắn lòng mang dạ bất lương, có ý đồ khác với Cơ Ngữ Yên.

Nếu là chiến đấu sinh tử giữa hai võ giả bình thường, cầm Bảo Khí trong tay tuyệt đối có thể trực tiếp đánh chết đối phương.

Đây chính là uy lực chân chính của Bảo Khí!

Cường hãn tới tột đỉnh.

Toàn bộ người trong thiên hạ, đều đang tìm kiếm Tần Lập, mà lúc này Tần Lập đã cùng Cơ Ngữ Yên lên thuyền ra biển. Tần Lập dịch dung thành một người trung niên tuổi khoảng 40, trang phục cử chỉ lời nói hoàn toàn phù hợp với hình tượng một trung niên, mà loại tang thương trong mắt, tuyệt đối không thể giả được!

Đối với điều này, Cơ Ngữ Yên thậm chí có chút kinh ngạc. Bởi vì nàng rất rõ ràng Tần Lập chỉ là một thanh niên tuổi không tới ba mươi, tuổi chân chính của hắn như vậy, vậy rốt cục hắn đã trải qua chuyện như thế nào mới có thể tản ra loại khí chất thành thục đặc biệt của người trung niên?

Hơn nữa, loại thành thục này cũng hấp dẫn Cơ Ngữ Yên rất sâu, khiến nàng có loại cảm giác say mê không thể kiềm chế được. Cơ Ngữ Yên cũng không muốn bứt ra khỏi loại cảm giác này.

Nguyên bản trong lòng nàng đối với hai vị thê tử chính thức Thượng Quan Thi Vũ cùng Lãnh Dao của Tần Lập còn có chút kháng cự, trước khi gặp qua bọn họ trong lòng Cơ Ngữ Yên không chút lo lắng. Tuy nói nam nhân trên Thiên Nguyên Đại Lục thê thiếp thành đàn là rất bình thường, nhất là người của những đại gia tộc kia, vì gia tộc thịnh vượng rất cổ vũ loại chuyện này.

Nhưng Cơ Ngữ Yên vẫn có cảm giác được loại tiểu thiếp gặp vợ cả. Cũng may lúc đó nàng bị trọng thương, thường xuyên bị mê man, ngược lại tránh được phần xấu hổ này.

Sau này khi ở chung một thời gian. Cơ Ngữ Yên cảm giác được Lãnh Dao cùng Thượng Quan Thi Vũ cũng không có loại ghen tị, hơn nữa cũng hết sức chiếu cố tới nàng, lo lắng không yên trong lòng nàng mới hoàn toàn thả lòng.

Cho nên, lần này đi theo Tần Lập, hai người ra biển. Cơ Ngữ Yên gần như là một thê tử chân chính - bồi tiếp hắn, quan tâm, chiếu cố đến hắn. Hơn nữa, càng là như vậy, Cơ Ngữ Yên lại càng có loại cảm giác trầm mê vào trong. Như vậy trầm luân đi, cả đời đều vậy mới tốt.

Trời trong nắng ấm, Cơ Ngữ Yên cùng Tần Lập đứng trên boong một thuyền lớn, gió biển thổi bay lọn tóc dài của Cơ Ngữ Yên vắt qua vai, nhẹ nhàng bay bổng giống như một đôi thần tiên quyến lữ.

Ở nơi cao nhất của chiếc thuyền này, trên một bình đài có một lão già tám chín mươi tràn ngập uy nghiêm đang nằm trên ghế, híp mắt phơi nắng, nhìn hai người trẻ tuổi cuối boong tàu cách hơn trăm thước kia, trong mắt lão nhân tràn đầy vẻ cuồng nhiệt. Nếu có người nhìn thấy vẻ mặt của lão, khẳng định sẽ rất giật mình. Loại ánh mắt này không nên xuất hiện ở trên người một lão nhân.

Nhất là không nên xuất hiện ở trên một lão nhân đầy uy nghiêm. Đây hoàn toàn một ánh mắt chỉ có ở một tiểu tử nhiệt huyết sôi trào mới đúng!

Lão già này tên là Âu Dương Hải, cũng là thuyền trưởng của chiếc thuyền lớn này, cũng là người dẫn đường của Tần Lập cùng Cơ Ngữ Yên lúc này. Là một trong số rất ít những người biết đến Huyết San Hô.

Âu Dương Hải là một võ giả Thiên cấp, ở trong thế tục này đã xem như cường giả rất cao cấp.

Nhưng tâm của võ giả, luôn kỳ vọng có thể trở nên càng mạnh hơn. Âu Dương Hải năm nay đã hơn 150 tuổi, mà tuổi thọ của võ giả Thiên cấp, bình thường mà nói dài nhất chẳng qua cũng chỉ là hơn 200 tuổi. Đại bộ phận đều khoảng 150 - 160 tuổi sẽ hết tuổi thọ mà chết già.

Người chỉ cần đang sống, cho dù nghèo túng cũng rất ít người muốn chết, càng đừng nói đến Âu Dương Hải. Hắn một lòng muốn đột phá vách ngăn Thiên cấp này, như vậy ít nhất có thể kéo dài được tuổi thọ hơn 100 năm!

Trong hơn 100 năm này, nếu lại đột phá, như vậy có thể kéo dài thêm 2 - 300 năm. Đúng vậy, võ giả Thiên Nguyên Đại Lục điên cuồng đột phá, vì cái gì, kỳ thật hơn phân nửa là có thể sống càng lâu!

Nhưng đối với một người trong thế tục, không có bối cảnh thâm hậu mà nói, nếu muốn đột phá Thiên cấp, đột phá đến cảnh giới Phá Toái Hư Không thì quả thật rất khó khăn.

Khó như lên trời!

Rất nhiều người cả đời đều chỉ dừng lại ở Thiên cấp, đến chết cũng không thể đột phá được vách ngăn kia. Nguyên bản Âu Dương Hải cũng không có bao nhiêu niệm tưởng đột phá, thân phận địa vị của lão ở thành

nhỏ Hải Tân kia đã là rất cao, cho dù là ở quốc gia nhỏ đó cũng đồng dạng rất được tôn trọng.

Nguyên bản, lão tuyệt đối không muốn ra biển hứng chịu mưa gió. Tính ra, lão đã hơn 30 năm chưa ra biển, sau khi công thành danh toại lão đã không cần phải đi trải nghiệm thời tiết đột biến cùng sóng gió vô tình trên biển lớn nữa.

Cho dù là lúc hai người này mới tới bái phỏng Âu Dương Hải, lão đều không quyết định đích thân ra biển. Ngay từ đầu lão thậm chí không quá mức để ý đến hai người này, lúc đó chợt nhìn đến đôi vợ chồng này, tuy rằng kinh ngạc bởi diện mạo mỹ miều của nữ tử, nhưng cũng không có nhiều ý nghĩ khác

Tới tuổi này của lão, sớm biết mệnh trời như thế nào có thể dễ dàng làm ra thay đổi. Lúc này Âu Dương Hải không khỏi nghĩ lại cảnh tượng lúc mình gặp hai người kia, khóe miệng của lão khẽ nhếch lên vẻ tươi cười, thầm nghĩ: "Trời cao chiếu cố, vận may đến, ngăn cũng không được!"

Thinhbobo

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

——oo0oo——

555. Chương 559: Âu Dương Hải!

Tần Lập cùng Cơ Ngữ Yên ở trong tòa thành nhỏ Hải Tân, lúc đầu hỏi thăm kinh nghiệm hàng hải của ai là phong phú nhất, hiểu biết nhất đối với biển cả. Tiểu nhị trong tửu lâu không chút do dự nói: Trong thành này, nếu nói ai có kinh nghiệm hàng hải phong phú nhất, hiểu biết nhất về biển cả thì khẳng định là Âu Dương lão gia!

Sau đó còn nói thân phận địa vị của Âu Dương lão gia rất cao, ngay cả thành chủ gặp ông ta đều phải khách khách khí khí. Bởi vì Âu Dương lão gia còn là một cường giả, hơn nữa đã vài chục năm không ra biển.

Tần Lập cùng Cơ Ngữ Yên muốn tìm chính là người như thế. Vì thế, hai người ngay từ đầu thông qua con đường bình thường, đi bái phỏng Au Dương lão gia, trực tiếp bị người gác cổng cản lại. Người gác cổng thấy dáng vẻ hai người không tầm thường, nhưng không có danh thiếp, nhìn qua cũng không giống người địa phương, trực tiếp ngăn ở bên ngoài nói lão gia không tiếp khách!

Cơ Ngữ Yên khi đó đã định xông vào, ở trong mắt cường giả cảnh giới như nàng, tự mình bái phỏng một người thế tục đã là rất nể mặt đối phương. Nếu không biết điều, trực tiếp xông vào là được!

Tuy nhiên cũng may Cơ Ngữ Yên hiểu được mình tới cầu người mà không phải tới giết người, sau khi bị Tần Lập kéo lại, tức giận bất bình theo Tần Lập rời đi.

Vào lúc ban đêm, hai người trực tiếp tiến vào tòa phủ đệ thật lớn này của Âu Dương Hải, thần thức Tần Lập đảo qua, hết sức chuẩn xác tìm được căn phòng của Âu Dương Hải.

Rất đơn giản, bởi vì trong toàn bộ trạch viện này chỉ có một mình lão ta là người có thực lực mạnh nhất.

Âu Dương Hải đối với hai vị khách không mời mà đến này, biểu hiện thật sự bình tĩnh. Lúc ấy lão đang ngồi trên ghế trong thư phòng, xem một quyển du ký do chính lão viết ra, trong đó, có rất nhiều thành tựu huy hoàng, còn có rất nhiều chuyện hứng thú mà lão đã quên đi.

Người già, đôi khi thường thích nhớ lại. Nhớ lại đủ loại chuyện thời tuổi trẻ. Lão gia Âu Dương Hải cũng không ngoại lệ.

Gặp hai người đẩy cửa tiến vào thần không hay quỷ không biết, mà võ sĩ hộ viện bên ngoài không chút phản ứng, lão gia Âu Dương Hải liền biết thực lực hai người này rất mạnh.

Bởi vì ngay cả lão cũng không chút cảm giác đến.

- Các ngươi tới giết ta?

Âu Dương Hải tùy ý đặt cuốn sổ tay mà rất nhiều người đi biển đều coi là trân bảo lên bàn, nhìn người trung niên nho nhã cùng nữ tử trẻ tuổi cực đẹp trước mặt, thản nhiên nói vậy.

- Chúng ta tới cầu ngươi.

Tần Lập mỉm cười, trực tiếp kéo một cái ghế dựa, ngồi vào, đánh giá thư phòng này một vòng khẽ thở dài nói:

- Kỳ thật, cuộc sống thế tục cũng rất không tệ!

Cơ Ngữ Yên đứng bên cạnh Tần Lập, mỉm cười nói:

- Vậy về sau chúng ta cũng có thể sống cuộc sống như vậy!

Hai người đổi thoại như chỗ không người, khiến cho mí mắt Âu Dương Hải nhảy liên tục, trong lòng nổi lên một cơn tức giận. Tuy nhiên, lão cũng rất thông minh không phát tác, bởi vì lão rất mẫn cảm từ trong lời nói đối phương chiếm được một tin tức.

Hai người này, không phải người trong thế tục, bọn họ rất có khả năng là đến từ nơi thần bí trong truyền thuyết! Nếu không phải tới giết mình, mà là tới cầu, vậy mình có gì đáng giá cho người ta cầu? Đơn giản chính là các loại kinh nghiệm đối với biển cả!

Nghĩ vậy, trong lòng Âu Dương Hải cũng không sợ hãi thản nhiên cười, nói:

- Các vị muốn tới cầu ta cái gì? Ta có thể được đến cái gì?

Nói chuyện với người thông minh là việc làm con người ta sảng khoái. Tần Lập cùng Cơ Ngữ Yên cũng không phóng ra nửa điểm dao động năng lượng, nếu không lão già trước mắt này khẳng định nói không nên lời, làm sao còn có thể bình tĩnh như thế?

Tần Lập nhìn thoáng qua Âu Dương Hải, mỉm cười:

- Âu Dương lão gia thật là người chân thật nói lời ngay thẳng, quả nhiên rất thống khoái. Chúng ta muốn tìm Huyết San Hô, không biết Âu Dương lão gia đã từng nghe qua thứ này?

- Huyết San Hô?

Cặp mắt híp lại của Âu Dương Hải đột nhiên mở lớn, có chút giật mình nhìn hai người, khóe miệng không kìm nổi co giật vài cái, kinh ngạc nói:

- Các ngươi làm sao biết có loại đồ vật đó? Hơn nữa, các ngươi tìm nó làm gì? Đó chính là thánh vật trong biển rộng, ai dám lấy nhất định sẽ khiến cho Hải thần tức giận, không được chết già!

Phản ứng của Âu Dương Hải ít nhiều có chút ngoài dự đoán của Tần Lập, hắn cười nói:

- Nói như vậy, lão gia ngài cũng biết thứ này?

Âu Dương Hải bĩu môi, nói:

- Người trẻ tuổi đừng thấy ngươi quá trung niên, nhưng ở trong mắt ta, ngươi vẫn là một người trẻ tuổi không khác gì đứa nhỏ. Không phải lão nhân gia ta khoác lác với ngươi, trong biển rộng gần như không có bí mật nào ta không biết! Huyết San Hô chỉ sinh trưởng ở sâu trong đại dương, ở trong một khe sâu nhất. Năm xưa ta không biết trời cao đất rộng, cũng là nghe tổ tông nói liền muốn đi lấy thứ này. Ta làm một dụng cụ lặn xuống, trải qua nhiều lần thí nghiệm, may mắn gặp qua Huyết San Hô một lần. Tiếc nuối chính là, chỉ gặp một khoảnh khắc bởi vì dụng cụ lặn xuống nước không chịu nổi áp lực khổng lồ trong biển sâu, hơn nữa còn có quái thú cường đại bảo vệ Huyết San Hô. Ta bị đuổi giết, thiếu chút nữa mất mạng!

Âu Dương Hải cũng không biết vì cái gì, đổi với hai người xa lạ này kể lại không ngừng, có lẽ trong tiềm thức cho rằng mình cùng hai người này căn bản không cùng một thế giới.

Cơ Ngữ Yên thật có chút kinh ngạc, không kìm nổi kính trọng lão nhân này vài phần. Một võ giả Thiên cấp không ngờ có thể dựa vào một dụng cụ lặn xuống nước, lặn xuống đại dương sâu hơn vạn thước, thật sự làm người ta kính nể!

Âu Dương Hải nói tiếp:

- Trên đường trở về, chúng ta gặp phải vô số nguy hiểm, rất nhiều lão huynh đệ theo ta nhiều năm đều chết trong chuyến đi biển đó. Cho nên, từ đó về sau, ta liền thề không bao giờ tò mò về các loại quái vật trong biển sâu nữa. Bởi vì nó sẽ làm ta mất mạng!

Âu Dương Hải nói xong, ngẩng đầu nhìn thoáng qua Tần Lập cùng Cơ Ngữ Yên, khoát tay nói:

- Người trẻ tuổi các ngươi đi đi. Cho dù các ngươi cho ta chỗ tốt lớn cỡ nào, ta cũng không có khả năng đưa các ngươi đi tìm thứ này. Ta cũng không thiếu tiền, nếu các ngươi mất mạng vô ích, khúc xương già ta đây cũng không chịu nổi loại sức ép này.

Tần Lập mỉm cười, nói:

- Nếu ta có thể cho ngươi sống thêm 500 năm thì sao?

- Cái gì?

Âu Dương Hải kinh hô một tiếng, khó tin nhìn Tần Lập.

Ngươi hỏi một lão nhân, cảm thấy hứng thú cái gì nhất, không phải tiền tài cũng không phải danh lợi - mà là trường thọ!

500 năm, đối với một người thường chỉ sống sáu, bảy mươi năm mà nói có ý nghĩa gì? Ý nghĩa gia tộc của hắn, có thể đã truyền được mười mấy đời!

Cho dù là đối với Âu Dương Hải mà nói vậy cũng gần gấp ba tuổi thọ bình thường của lão!

Nếu đổi lại là người khác, Âu Dương Hải khẳng định sẽ gọi người đánh đối phương ra ngoài, nhưng hai người trước mắt này, trên người không cảm thụ được một tia dao động, hơn nữa có thể thần không hay quỷ không biết, né khỏi thần thức của lão tiến vào trong phòng này, đủ để chứng minh hai người này là võ giả ít nhất mạnh hơn lão ta rất nhiều.

Một khi đã vậy, đổi phương nói có thể cho lão kéo dài tuổi thọ 500 năm, cũng chưa chắc đã là một lời nói đùa.

Loại chuyện này, thà rằng tin là có, còn hơn là hoàn toàn không tin!

Ít nhất đối với người tuổi thọ sắp hết như Âu Dương Hải mà nói nhất định sẽ làm ra lựa chọn như vậy!

Nguyên nhân chính vì Âu Dương Hải biết được, con đường của võ giả, hiện tại lão ta ngay cả bước đầu cũng chưa từng đi qua. Sau khi đột phá Thiên cấp, còn có rất nhiều cảnh giới cùng cấp bậc, cho nên lão mới nguyện ý tin tưởng, đổi phương không phải nói chơi.

- Ngươi nói thật?

Đôi mắt Âu Dương Hải sáng quắc nhìn Tần Lập, không chút nào che giấu nóng bỏng cuồng nhiệt trong mắt.

Tần lập cười gật đầu, nói:

- Nếu ngươi trẻ hơn 50 tuổi, ta có thể cam đoan cho ngươi sống lâu ngàn năm. Nhưng hiện tại cơ năng thân thể ngươi đã thoái hóa, cho dù tẩy tủy một lần nữa, phỏng chừng cao nhất cũng chỉ tới cảnh giới Dung Thiên, có tuổi thọ chừng sáu, bảy trăm năm, tiến vào cảnh giới Chí Tôn sợ là rất khó. Nhưng nếu ngươi có thể tập trung toàn bộ tinh lực vào tu luyện, đột phá đến cảnh giới Chí Tôn sống khoảng tám, chín trăm tuổi cũng không phải không có khả năng.

Tần Lập nói xong, nhìn Âu Dương Hải hô hấp có chút dồn dập, hỏi:

- Ta nói qua những cảnh giới đó, ngươi đã từng nghe chưa?

Âu Dương Hải gật đầu, nói:

- Năm xưa một tổ tiên Âu Dương gia ta từng đột phá Thiên cấp, đạt tới cảnh giới Phá Thiên, được một môn phái thần bí thu làm đệ tử ngoại môn, đối với điều này ít nhiều có chút hiểu biết. Bên trên cảnh giới Phá Thiên là cảnh giới Hợp Thiên, sau khi đột phá cảnh giới Hợp Thiên mới là cảnh giới Dung Thiên. Ngươi… ngươi nói ta có thể dễ dàng đạt tới cảnh giới Hợp Thiên?

Đột nhiên vẻ mặt Âu Dương Hải kinh hãi nhìn Tần Lập hỏi:

- Đó là sự thật chăng?

Tần Lập mỉm cười hỏi:

- Ngươi tin tưởng ta không?

- Này…

Âu Dương Hải không khỏi chần chờ. Lão tin tưởng không? Lão nguyện ý tin! Bởi vì người trước mặt nếu muốn giết lão chỉ cần một cái phất tay là có thể làm được, nhưng bị Tần Lập trực tiếp hỏi ra như vậy, lão lập tức có loại cảm giác không biết nên trả lời thế nào.

Tuy nhiên sau một lát, Âu Dương Hải vẫn gật gật đầu, nói:

- Ta nguyện ý tin tưởng tiền bối!

Vô tình cách xưng hô đã có thay đổi không nói gì khác, chỉ nói đến mấy thứ người trung niên trước mắt nói ra, cũng không phải một người bình thường có thể biết được!

Tần Lập gật gật đầu, nói:

- Vậy thì tốt. Ngươi chuẩn bị cho ta một căn phòng yên tĩnh, trước tiên ta giúp ngươi tẩy tủy, giúp ngươi đột phá đến cảnh giới Phá Thiên.

- Hả?

Lúc này đột nhiên Âu Dương Hải có loại cảm giác bị bầu trời rớt bánh đập xuống đầu váng mắt hoa, khóe miệng co giật một hồi giọng nói có chút run rẩy hỏi:

- Cần… bao lâu?

- Một ngày là đủ!

Cứ như vậy, một ngày sau, tất cả mọi người của Âu Dương phủ đều phát hiện trên người lão gia đột nhiên có biến hóa rất lớn. Tuy rằng bọn họ không nói được cụ thể biến hóa nơi nào, nhưng cũng cảm thấy được, trước kia lão gia khí chất uy nghiêm, người khác ở trước mặt lão ngay cả thở mạnh cũng không dám.

Mà lão gia hiện tại dường như bình thản rất nhiều. Cả người đột nhiên trở nên thân thiết!

Chuyện đầu tiên sau khi thực lực Âu Dương Hải đột phá, chính là quỳ rạp xuống trước mặt Tần Lập miệng hô Ân sư! Lão cũng không dám lại gọi Tần Lập là người trẻ tuổi nữa. Trên đời này nào có người trẻ tuổi như vậy, chỉ lật tay một cái liền biến một võ giả Thiên cấp sắp hết tuổi thọ thành một cường giả cảnh giới Phá Thiên tràn ngập sức sống!

Cả cuộc đời Âu Dương Hải, sóng to gió lớn nào mà chưa từng trải qua, nếu nói hiện tại lão còn cho rằng hai người là người thường, vậy lão cũng thật sự sống uổng phí hơn một trăm năm.

Thinhbobo

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

——oo0oo——

556. Chương 560: Xin Hỏi Trên Trời Lại Có Tiên?

Tần Lập không đáp ứng, nhưng cũng không cự tuyệt Âu Dương Hải cũng biết bản thân mình không lọt vào pháp nhãn người ta, lão chỉ cầu một thân phận đệ tử ký danh. Tuy rằng không biết rốt cuộc người trước mắt là ai, nhưng Âu Dương Hải rõ ràng: từ giờ phút này, số phận gia tộc Âu Dương đã phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất!

Cho nên, lúc này Âu Dương Hải quyết định ra biển lần nữa. Tin tức này thậm chí rung động cả thành thị vô số đại nhân vật trong thành thị này đều chạy tới thăm hỏi lão gia tử, muốn biết rõ vì sao lão gia tử đột nhiên ra quyết định này. Đồng thời cũng có vô số người muốn theo lão gia tử ra biển.

Tuy rằng bọn họ không rõ vì sao lão gia tử Âu Dương sau mấy chục năm lại quyết định ra biển lần nữa, nhưng có thể theo cùng nhân vật như vậy ra biển, quả thật là một chuyện vinh quang bằng trời. Đồng thời rất có thể sẽ có lợi ích thật lớn, mới làm lão gia tử ra quyết định này.

Dù sao, lợi ích mới là động lực cho tất cả sự vật!

Chẳng qua lão gia tử Âu Dương giữ kín như bưng, cả Âu Dương gia cũng không có ai biết nguyên nhân cụ thể. Đám người muôn thuận thế lên thuyền đều nhất loạt bị lão gia tử Âu Dương cự tuyệt.

Tuy nói Âu Dương Hải có địa vị rất cao ở thành thị, thậm chí quốc gia này, nhưng trên thực tế quý tộc chỗ nào cũng có, cũng có rất nhiều người Âu Dương Hải đắc tội không nổi. Những người đó bị Âu Dương Hải cự tuyệt, đều thả ra lời ác độc, nói rằng nếu Âu Dương lão gia tử không nể tình, vậy chờ ngày sau xem.

Đổi với chuyện này, Âu Dương Hải chỉ cười cười, hoàn toàn không để chuyện này trong lòng. Chờ xem? Ai chờ ai còn thật là khó nói! Không nói đâu xa, thực lực Âu Dương Hải hiện giờ, trên quốc gia này tuyệt đổi là tồn tại đỉnh cao!

Nếu như bị Hoàng thượng biết thực lực của lão hiện giờ, tước vị của lão sẽ lập tức biến từ Tử tước thành một Hầu tước, thậm chí là Công tước! Lúc này đám tiểu quý tộc kia nếu thật sự dám làm chuyện gì, một mình Âu Dương Hải có thể diệt cả gia tộc bọn họ!

Cho nên, Âu Dương lão gia tử trong một mảnh xôn xao không thể hiểu nổi, triệu tập toàn bộ thủy thủ cùng lái tàu tốt nhất toàn thành trì, lái con thuyền lớn nhất, căng buồm rời bến!

Sau khi Âu Dương lão gia tử đi ra, mới có một tin tức lan truyền trong thành thị truyền ra từ trong một tửu lâu. Trong đó còn có một bằng chứng phụ, đó là một người gác cổng Âu Dương gia.

Tin tức truyền ra từ tửu lâu là thế này: Nói là có một người trung niên, dẫn theo một cô gái tuyệt sắc muốn tìm đại sư hàng hải tốt nhất. Tiểu nhị tửu lâu liền nhanh miệng nói ngay lão gia tử Âu Dương gia là đại sư hàng hải nổi danh nhất cả nước.

Tin tức từ người gác cổng Âu Dương gia truyền tới, lại thế này: Người trung niên kia dẫn theo thê tử tuyệt sắc đi đến đây, yêu cầu gặp lão gia tử Âu Dương, bị người gác cổng cự tuyệt. Lúc đó cô gái kia còn rất tức giận, dường như muốn xông vào, bị người trung niên kia lôi đi.

Hai ngày sau đó, Âu Dương lão gia tử liền tuyên bổ ra biển!

Nếu như nói chuyện này không có liên quan tới nam trung niên cùng cô gái kia, sẽ không có ai tin tưởng. Hơn nữa, có người tận mắt thấy nam trung niên cùng cô gái tuyệt sắc kia ở ngay trên thuyền Âu Dương lão gia tử!

Đám người trong lòng tràn ngập nghi hoặc khó hiểu, đều đang suy đoán người trung niên và cô gái tuyệt sắc kia là ai. Khẳng định bọn họ có địa vị rất lớn, bằng không làm sao dễ dàng mời Âu Dương lão gia tử đã ba mươi năm không ra biển?

Sau đó, Âu Dương gia lại truyền ra một tin tức, làm mọi người kinh hoàng.

Vì tin tức nói rằng: Âu Dương lão gia tử, từ Thiên cấp, một lần nữa đột phá!

Tin tức này vừa truyền ra, toàn thành khiếp sợ! Đám người bị Âu Dương lão gia tử cự tuyệt, muốn gây phiền toái sau khi tin tức này truyền ra liền lặng lẽ mai danh ẩn tích, không nghe thấy một chút tin tức!

Lúc này, con thuyền lớn đã đi ngoài khơi hơn nửa tháng!

Không thể không nói những thủy thủ cùng lái tàu Âu Dương lão gia tử tìm tới, kể cả lái chính lái phụ, toàn bộ đều có kinh nghiệm vô cùng phong phú. Giữa bọn họ có rất nhiều người đã hai ba mươi năm không ra biển, có vài thủy thủ bụng đã phệ ra, nếu như thay một bộ y phục hoa lệ, liền trở thành một người phú quý!

Trên thực tế đúng là như vậy, những người này đều theo Âu Dương Hải năm đó, hiện giờ gần như đều có sự nghiệp của riêng mình, hơn nữa giá trị bản thân mỗi người đều không thấp.

Nhưng lão gia tử gọi một tiếng, tất cả bọn họ đều buông tha sinh hoạt hưởng thụ nhàn nhã, lập tức chạy tới từ bốn phương tám hướng.

Không thể không nói Tần Lập tuyển chọn Âu Dương Hải, thật đúng là một tuyển chọn chính xác nhất!

Những người trên thuyền này, chuyện thích nhất là lúc không có việc gì chạy tới chỗ Âu Dương Hải, kể lại những hành trình năm đó. Có thể nhìn ra, nhóm người này sùng bái Âu Dương Hải, đều xuất phát từ nội tâm.

Lên thuyền nhiều ngày như vậy, bọn họ vẫn luôn quấn quít Âu Dương Hải hỏi thân phận hai người. Đó cũng là vì bọn họ biết tính tình Âu Dương Hải, năm xưa Âu Dương Hải lão gia tử rửa tay chậu vàng, tuyên bổ từ nay về sau không ra biển nữa.

Mà nay có thể làm cho lão nuốt lời hứa, hai người này có địa vị gì?

Tuy nhiên Âu Dương Hải vẫn không chịu nói hơn nữa cảnh báo bọn họ ngàn vạn lần không được chậm trễ hai người này. Điều này để những thuyền viên đều biết, có thể địa vị hai người kia không đến từ thế tục!

Kỳ thật giữa dân thường, có rất nhiều loại truyền thuyết!

Càng là địa phương tầng dưới chót xã hội, loại truyền thuyết này lại càng nhiều, chẳng qua các loại truyền thuyết này hơn phân nửa đều đã dị dạng.

Ví dụ như nói nơi thần bí, đã bị rất nhiều dân thường coi như tiên giới….

Người đi ra từ nơi thần bí, đều là thần tiên.

Kỳ thật nói tới, ở trong mắt người thường chỉ sống đến sáu bảy chục năm, dài nhất là tám chín mươi năm, thì người có thể sống mấy trăm mấy ngàn tuổi, đúng là thần tiên chân chính rồi!

Còn ở trong mắt Tần Lập? Tần Lập sẽ đánh giá thế nào?

Gió êm sóng lặng, trời trong nắng ấm. Tần Lập ngồi bên mạn tàu, hai chân thả bên ngoài cầm một cần câu trong tay, híp mắt nhàn nhã câu cá.

Cơ Ngữ Yên ngồi bên cạnh, đầu tựa trên vai Tần Lập, ống quần kẻo lên, lộ ra đôi chân trắng như tuyết, nhẹ nhàng đong đưa trên mạn tàu.

- Xin hỏi trên trời lại có tiên?

Tần Lập đột nhiên hỏi một câu như vậy.

Cơ Ngữ Yên nao nao, lập tức khẽ giọng nói:

- Trong truyền thuyết trời có ba mươi sáu tầng, mỗi một tầng đều có thần tiên, thần tiên đều là trường sinh bất tử… Tuy nhiên, đây đều là những thần thoại truyền lưu vô số năm. Nhưng theo thời đại Thái Cổ, Vực Ngoại Thiên Ma xâm lấn mà tan biến, không ai tín ngưỡng bọn họ nữa. Bởi vì lúc mảnh đại lúc này rơi vào bóng tối, không một ai trong bọn họ ra tay trợ giúp mọi người. Cuối cùng, vẫn là tất cả cường giả Thiên Nguyên đại lục cùng liên hợp lại, liều mạng lưỡng bại câu thương với Vực Ngoại Thiên Ma. Sau đó, truyền thuyết về tiên bắt đầu dần tan biến, dù là trong thế giới người thường, chỉ sợ đã không ai biết đến tiên ở thời đại Thái Cổ nữa!

Tần Lập cười cười, vừa rồi hắn chỉ cảm xúc nhất thời, bởi vì thế giới bên kia của hắn, thời đại tin tức bùng nổ, là một thế giới càng không có tín ngưỡng.

Nếu như cần phải tìm một tín ngưỡng, có lẽ đó là tiền tài, gần như mọi người đều tin rằng tiền tài là vạn năng! Vì vậy, vô số người vì tiền tài mà hiến dâng cả đời mình, thẳng đến ngày chết già mới phát hiện thì ra tiền cũng không phải vạn năng. Nhưng chỉ cần còn sống, sẽ không ai không muốn có được thật nhiều tiền tài…

Cho nên mới nói ở thế giới Tần Lập sổng trước kia, tuy rằng vẫn truyền lưu truyền thuyết tiên nhân, nhưng gặp phải nguy cơ tín ngưỡng chưa từng có. Phải gần như không có ai tín ngưỡng bọn họ!

Vốn kỳ thật Tần Lập cũng không tin, nguyên nhân hắn không tin cũng không phải vì tín ngưỡng tiền tài, mà là bởi lão đạo sĩ thích trộm chó ở quê, lừa gạt hắn tu luyện Tiên Thiên Tử Khí quyết!

Tần Lập tu luyện mấy chục năm, nhưng không tu luyện ra cái chó má gì cả, loại cảm giác tức giận này, làm cho lúc đó mọi thứ trong mắt Tần Lập đều là gạt người!

Tuy nhiên khi Tần Lập trải qua linh hồn xuyên qua cả đời khó quên, đi đến thế giới Thiên Nguyên đại lục kỳ quái này, phát hiện ra Tiên Thiên Tử Khí quyết đột nhiên có thể tu luyện gần như chỉ một thời gian ngắn liền phá vỡ thế giới quan của Tần Lập!

Nếu thật có tiên, có ai gặp qua!

Nếu như không tiên, linh hồn của mình đến thế giới này, làm sao giải thích được?

Kỳ thật Tần Lập đã thật lâu chưa suy nghĩ trên đời này thật sự có tồn tại tiên, tồn tại vĩnh viễn bất diệt như vậy hay không.

Lúc Thái Cổ Thần Miếu xuất thế, tòa miếu thờ thần kỳ này tuyệt đối không phải kiến trúc nhân loại có thể dựng lên, từng làm cho Tần Lập khó hiểu không thể giải thích được. Võ giả trên Thiên Nguyên đại lục, đỉnh cao nhất cũng chỉ có thể tu luyện đến cảnh giới Địa Tiên. Trên Địa Tiên, không có bất kỳ người nào đột phá!

Mà coi như Địa Tiên, mạnh đến cảnh giới đại năng luyện chế Hoàng Kim Cung như Hô Diên Bác, ông ta cũng không dám nói bản thân có thể xây dựng nên kiến trúc lớn như Thái Cổ Thần Miếu!

Nhất là tài liệu Thái Cổ Thần Miếu sử dụng, thậm chí mọi người không thấy qua ở bất kỳ một nơi nào trên Thiên Nguyên đại lục!

Cho tới nay, Tần Lập vẫn bề bộn nhiều chuyện, rất nhiều chuyện đủ mọi dạng, rất ít có tinh lực đi hỏi vấn đề này. Gần đây thời gian khá dư dả, mỗi ngày chỉ bồng bềnh trên biển rộng, nhàn nhã đến buồn chán, liền nghĩ tới vấn đề này.

Lúc này Cơ Ngữ Yên bỗng nhiên nói:

- Tần Lập, chàng nói bên trong Thái Cổ Thần Miếu có thể cất giấu bí mật về tiên hay không? Nếu không thì sao có nhiều người xua như xua vịt chạy tới đó, lại làm sao có nhiều người muốn lấy được bản đồ Thái Cổ, điên cuồng tìm chàng như vậy. Chàng nói trong Thần Miếu kia, có thể có ghi chép liên quan tới thời đại Hoang Cổ trước Thái Cổ hay không?

Tần Lập ngưng mắt nhìn mặt biển xa xa vô tận, khẽ cau mày nói:

- Điều này hẳn không có khả năng lớn? Có người nói đại trận kinh thế phong ấn vô sổ nơi thần bí, mắt trận thiết lập bên trong Thái Cổ Thần Miếu. Nếu như giống nàng nói năm đó phải lưu truyền tới nay.

Cơ Ngữ Yên lắc đầu, có chút không đồng ý, nói:

- Hiện tại chàng đã là cảnh giới Lôi Kiếp, ta cũng là cảnh giới Lôi Kiếp, chàng cho rằng một vạn võ giả như chúng ta có thể xây dựng một tòa đại trận kinh thế phong ấn các góc Thiên Nguyên đại lục hay sao? Ta nghĩ rằng, khẳng định năm đó có lực lượng càng mạnh mẽ hơn nhúng tay, cho nên các Đại ma pháp sư Thái Cổ mới có thể thành công!

Thinhbobo

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

——oo0oo——

557. Chương 561: Cuối Cùng Thế Giới Này Lớn Bao Nhiêu?

Trong đầu Tần Lập đột nhiên như có một tia chớp xẹt qua, hắn lập tức giật mình. Cách nói của Cơ Ngữ Yên quả thật chưa từng nghe tới, nhưng phải thừa nhận nàng nói quả thật có chút đạo lý!

Trước kia còn chưa đạt đến cảnh giới Lôi Kiếp, tự nhiên khó có thể tưởng tượng cảnh giới Lôi Kiếp hùng mạnh cỡ nào. Hôm nay, Tần Lập đã đột phá đến trình độ này, tự nhiên rõ ràng một võ giả Lôi Kiếp đáng sợ tới mức nào.

Nếu có năm ngàn đến cả vạn võ giả Lôi Kiếp đồng thời phát động công kích từ trên không trung, nháy mắt là có thể phá hủy một đất nước mấy ngàn dặm, khẳng định rất dễ dàng. Nhưng đồng dạng những người này, nếu muốn xây dựng thành một thế giới bao trùm toàn bộ Thiên Nguyên đại lục phương viên mấy trăm vạn dặm, vậy thật rất khó, đây là nhiệm vụ gần như không có khả năng hoàn thành!

Dù là văn minh Thái Cổ vượt xa hiện nay, Tần Lập cũng không tin rằng bọn họ có thể làm được. Nhưng nếu như Cơ Ngữ Yên không nói Tần Lập cũng gần như không nghĩ tới vấn đề này!

Dù là Hô Diên Bác năm đó, tông sư luyện kim cảnh giới Địa Tiên, thành tựu lớn nhất của ông ta cũng chỉ là một Hoàng Kim Cung khổng lồ mà thôi. Hoàng Kim Cung đã là tồn tại làm người ta ngước nhìn, nhưng so sánh với cả một Thiên Nguyên đại lục mà nói Hoàng Kim Cung chẳng qua là một giọt nước trong biển rộng mênh mông mà thôi

Cơ Ngữ Yên nói làm Tần Lập bắt đầu hoài nghi: Nơi thần bí hình thành năm đó, cùng với người xây dựng Thần miếu, dường như phải có mối liên hệ nào đó!

Hơn nữa, phân bổ các nơi thần bí, căn cứ những tấm bản đồ Thái Cổ hiện nằm trong tay Tần Lập mà xem, đích thật là trải khắp cả Thiên Nguyên đại lục!

Bao gồm cả biển rộng bọn họ đang đi, đồng dạng cũng cỏ nơi thần bí tồn tại!

Chẳng qua bản đồ Thái Cổ quá mức xa xưa, rất nhiều nơi thần bí đều đã theo năm tháng xoay vần, lịch sử đổi dời, biển cả biến mộng dâu mà khó tìm kiếm được nữa.

Đừng nói Thái Cổ, cho dù là các loại địa hình thời đại Thượng Cổ, so với hiện tại đã xảy ra thay đổi cực lớn. Cũng chính vì thế, Tần Lập mới rất ít khi lấy ra bản đồ Thái Cổ đi tìm các nơi thần bí, bởi vì đây là một chuyện rất khó khăn.

Dường như chỉ có phương đông, địa hình trong vòng bán kính hơn mười vạn dặm lấy Thần miếu làm trung tâm, từ Thái Cổ đến nay cũng không xảy ra biến động quá lớn. Tần Lập mới có thể tương đối dễ dàng tìm được một ít nơi thần bí.

Trong lòng Tần Lập nghĩ vậy, gật đầu nói:

- Không sai, nàng nói cũng có lý. Xem ra võ giả cấp cao nhất thế giới này là Địa Tiên, sợ là có chút không chuẩn xác. Chẳng qua… cho dù là thời đại Hoang Cổ, đã từng có tồn tại còn hùng mạnh hơn cả Địa Tiên, nhưng hiện giờ có lẽ đã sớm không còn tồn tại nữa. Hay là nói, không tồn tại… ở trên thế giới này!

Cơ Ngữ Yên đối với cách nhìn của Tần Lập, vẫn có chút bất đồng. Nàng lắc đầu, nói:

- Gia gia ta từng nói với ta, thế giới này vô cùng khổng lồ, cả nơi Cực Hàn Băng Tuyết dù rộng đến mấy chục vạn dặm. Cơ Khương Chu ba thế chân vạc, Thánh Hoàng nhất mạch viễn siêu quần hùng. Cách nói này tuy rằng lưu truyền từ thời đại Thái Cổ tới nay, nhưng dù là ở thời đại Thái Cổ cũng có vô số gia tộc cùng môn phái lánh đời. Bọn họ gần như chưa bao giờ tham dự vào chuyện gì chúng ta biết, dù là Vực Ngoại Thiên Ma xâm lấn năm xưa, cũng khó thấy thân ảnh bọn họ. Gia gia ta nói các thế lực này, mới là thế lực cường đại chân chính! Càng đừng nói thế giới này, còn có các đại lục khác nữa!

- Đại lục khác? Có ý gì? Không phải Thiên Nguyên đại lục sao?

Tần Lập có chút khó tin nhìn Cơ Ngữ Yên. Không phải không tin được Cơ Ngữ Yên, mà là Tần Lập nghĩ chuyện này thật ly kỳ. Nếu thật có tồn tại như vậy, lúc Vực Ngoại Thiên Ma xâm lấn thời đại Thái Cổ, bọn họ lẽ ra phải xuất hiện, chưa từng thấy cường giả nào lại thờ ơ khi quê hương bị xâm lấn cả. Hơn nữa, đối với việc Cơ Ngữ Yên nói còn có đại lục khác. Tần Lập càng mới nghe lần đầu.

Cơ Ngữ Yên lắc đầu, nói:

- Không phải như thế, đúng ra phải là… nói thế nào đây… Nói thế này: Thiên Nguvẽn đại lục chỗ chúng ta hiện giờ, bao gồm cả Thanh Long quốc ở phía đông, nơi cực Tây, Cực Hàn Băng Tuyết nơi phương bắc, gọi chung là Thiên Nguyên đại lục, cũng gọi là Trung Châu. Ngoài ra còn có Nam Cương, Đông Hoang! Bất luận là Đông Hoang hay Nam Cương, đều phải lớn hơn Trung Châu. Hơn nữa nơi cực Tây, cũng không phải là phương tây chân chính!

- Đông… Hoang?

Tần Lập kéo một tiếng thật dài nhìn đại dương mênh mông như vô tận xa xa, nói:

- Chính là nói nơi này?

- Không, không phải nơi này, đây là một phần biển rộng!

Cơ Ngữ Yên nhàn nhạt nói.

- Một phần biển rộng? Vậy nên là vùng giáp ranh cực Tây chứ!

Tần Lập nói:

- Lẽ nào nàng không biết thế giới của chúng ta, là một vòng tròn hình cầu hay sao?

- Hình tròn? Ai nói với chàng là hình tròn?

Đôi mắt đẹp Cơ Ngữ Yên nhìn chăm chú vào Tần Lập, buồn cười nói:

- Trời ạ! Chàng làm sao lại nghĩ như vậy? Trời tròn đất bằng, đây là chuyện mỗi người đều biết, chàng làm sao lại nhận thức thế giới này là hình tròn? Là một quả cầu hay sao?

Tần Lập đầu đầy chỉ đen, nhìn Cơ Ngữ Yên hết chỗ nói. Vừa định nói gì, sắc mặt Tần Lập đột nhiên thay đổi.

Vốn hắn định dùng ví dụ tầm nhìn trên mặt biển giữa hòn đảo vào đội tàu, để chứng minh hành tinh này hình tròn. Bởi vì đến nay, hắn vẫn luôn cho rằng như vậy. Đây là một nhận thức chung của mỗi người sinh hoạt ở thời đại của hắn, chuyện này đứa nhỏ cũng biết được! Nhưng khi Tần Lập vươn tay chỉ phía xa xa, lại đột nhiên phát hiện tầm mắt hắn có thể nhìn tới, đều có thể thấy rõ tất cả những hòn đảo nhỏ!

Trong lòng Tần Lập rung động mạnh, lẽ nào mình thật sự sai rồi? Hành tinh này, lại không phải hình tròn? Khóe miệng co quắp kịch liệt, tuy rằng hắn cũng từng bay tới chỗ rất cao, nhưng cho tới nay trong lòng hắn vẫn cho rằng đây là một hành tinh hình tròn, bởi vậy chưa từng chân chính quan sát thật kỹ thế giới này cuối cùng là tròn hay vuông.

Cơ Ngữ Yên thấy Tần Lập im lặng không nói, cười ôn nhu, nhu hòa nói:

- Có những lúc, quan điểm khác thường là chính xác, thế nhưng lần này chàng sai thật nghiêm trọng, thật không biết sao chàng lại có loại quan điểm này nữa. Nam Cương kỳ thật cách chúng ta rất xa xôi, còn có Đông Hoang phải vượt qua đại dương mênh mông vô tận này, tới tận cùng bên kia mới chân chính là tiến vào Đông Hoang!

Đây thật là một thế giới phẳng? Mà không phải là một quả cầu tròn? Trong lòng Tần Lập chấn động, quả thật đến đỉnh điểm!

Cơ Ngữ Yên lại nói tiếp:

- Kỳ thật thời đại Thái Cổ, Vực Ngoại Thiên Ma xâm lấn Thiên Nguyên đại lục, nơi xâm nhập chủ yếu là nơi cực Tây! Từ cực Tây lại đi tiếp về phía Tây, đi qua vô sổ núi non, cuối cùng lướt qua Tu Di Sơn, mới là Tây Vực chân chính! Còn Bắc Vực, là từ nơi Cực Hàn Băng Tuyết đi tiếp lên phía Bắc, ở nơi cực kỳ xa xôi Bắc Vực mênh mang không phải người thường có thể tưởng tượng, Thánh Hoàng nhất mạch đi xa phía Bắc, còn có một mảnh đất mở rộng vô tận!

Đến tột cùng thế giới này lớn cỡ nào? Tận cùng thế giới này, lại là cái gì?

Tần Lập như thì thào tự hỏi bởi vì nếu thế giới này không phải hình tròn, như vậy nó nhất định phải tồn tại tận cùng! Tận cùng thế giới… sẽ là cảnh tượng thế nào? Hơn nữa. Tu Di Sơn? Thế giới này, sao lại có cái tên đó?

- Những vấn đề chàng hỏi từ thời đại Thái Cổ đến thời đại Thượng Cổ, mãi cho đến nay, sợ rằng đã có vô số người truy tìm, theo đuổi chứng minh…

Cơ Ngữ Yên cười ôn nhu:

- Đáng tiếc, không ai có thể trả lời vấn đề này, bởi vì cho đến giờ cũng chưa nghe nói qua ai có thể đến tận cùng thế giới! Tuy nhiên, mọi người đều tin tưởng thế giới này có tận cùng, bọn họ gọi nơi đó là Khư!

- Khư?

Tần Lập nhìn Cơ Ngữ Yên:

- Đó là nơi nào?

Cơ Ngữ Yên lắc đầu, khẽ thở dài:

- Ta không biết, ta cũng nghe nói qua loại truyền thuyết này. Nói rằng cứ đi mãi một hướng, sẽ đến nơi tận cùng thế giới, nơi đó gọi là Khư. Đứng ở nơi đó, có thể nhìn thấy tinh không rực rỡ vô tận! Nơi đó không có ánh mặt trời, không có gì cả, cho nên gọi là Khư!

- Nói như thế, thế giới này trong mắt ta từ trước đến nay, kỳ thật chỉ là một góc Thiên Nguyên đại lục? Ngoài ra, còn có mấy đại lục khác?

Tần Lập nhíu mày, nhìn Cơ Ngữ Yên chậm rãi hỏi.

- Coi như là vậy đi.

Cơ Ngữ Yên cười cười, nhìn Tần Lập có chút mất mát nói:

- Đừng suy nghĩ nhiều quá, trước kia có vô sổ tiên hiền cũng từng nghĩ giống như chàng, đó là thế giới này cuối cùng lớn cỡ nào, làm sao mới có thể đi tới từng tấc đất. Kỳ thật đó là một chuyện rất khó, dù là tu luyện đến cảnh giới Địa Tiên, có thể tùy ý tiến hành hư không hoành độ, nhưng mà tối đa chỉ có thể bước đi trên mặt đất Đông Hoang, Nam Cương, Tây Vực mà thôi. Muốn đi khắp từng tấc đất, dù là Địa Tiên cũng không thể! Chàng nghĩ đi, từ Băng Tuyết Môn đến Thanh Long quốc, chúng ta dùng toàn lực chạy đi, cũng cần thời gian hai tháng. Từ Thanh Long quốc lại tới nơi cực Tây, chàng đi qua thì ít nhất cũng mất nửa năm. Đây chỉ là ở Trung Châu, hơn nữa là võ giả cảnh giới như chúng ta mới đạt được!

- Chờ một chút… Nàng vừa nói chỗ Băng Tuyết Môn, cũng tính là Trung Châu?

Tần Lập vẻ mặt nghi hoặc nhìn Cơ Ngữ Yên.

- Ha ha! Vừa nãy không phải nói với chàng sao, chỗ chúng ta kỳ thật là nơi Cực Hàn Băng Tuyết! Bao gồm cả Thánh Hoàng nhất mạch, đều là gia tộc nơi Cực Hàn Băng Tuyết. Đi xa lên phương Bắc, phải đi rất xa rất xa, nghe nói đến hơn trăm vạn dặm mới là Bắc Vực chân chính! Tuy nhiên chúng ta đều có thói quen tự xưng là người Bắc Vực…

Cơ Ngữ Yên nói đến đây, có chút xấu hổ cười cười:

- Là bọn họ tự dát vàng lên mặt mình thôi…

- Nói như vậy, mấy chục năm qua ta vẫn là ếch ngồi đáy giếng… Cho rằng thế giới này vẫn lớn như ta nghĩ, nhưng không ngờ tới sự thật lại thế này. Nói vậy, Thần miếu chính là vật ở Trung Châu?

Tần Lập lẩm bẩm.

Cơ Ngữ Yên có chút đau lòng nhìn phản ứng của Tần Lập, nàng không biết vì sao Tần Lập lại lưu ý chuyện này như vậy. Dù là không biết, cũng không có gì lớn lắm, thế giới này lớn như vậy, ai có thể đi khắp từng tấc đất chứ?

Tần Lập nhìn mặt trời trên đỉnh đầu, đột nhiên trong đầu sinh ra một ý nghĩ hoang đường: Lẽ nào thế giới này không phải xoay quanh mặt trời, mà là… kỳ thật mặt trời đang xoay quanh thế giới này?

Trời ạ…. vậy quá điên cuồng đi chứ?

- Ngữ Yên! Nàng nói những điều này, là nàng nghe nói? Hay xác định là sự thật?

Tần Lập hít sâu một hơi, nhìn Cơ Ngữ Yên nghiêm túc hỏi

Thinhbobo

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

——oo0oo——

558. Chương 562: Thần Ưng

Cơ Ngữ Yên không chút do dự, nói ngay:

- Đương nhiên đều là sự thật, từ nhỏ ta đã thích đọc sách. Mà Cơ gia chúng ta là gia tộc lưu truyền từ thời đại Thái Cổ tới nay, cho nên năm tháng trôi qua đã mất đi rất nhiều thứ, nhưng vẫn có một ít lưu truyền lại tới nay.

Đương nhiên, đại bộ phận thư tịch thời đại kia đều bị tổn hại nhưng Cơ gia cách mấy chục năm sẽ có người chuyên môn phụ trách sao chép một lần. Cho nên, từ nhỏ ta đã đọc rất nhiều điển tịch, đều là những thứ từ thời đại Thái Cổ! Hiện tại rất nhiều người, thậm chí bao gồm võ giả nơi cực Tây, thậm chí bọn họ cũng có thể biết thế giới này không chỉ có một khối đại lục như Thiên Nguyên đại lục. Hẳn bọn họ đều biết thời đại Thái Cổ, nơi này là Trung Châu, mà hiện giờ là Thiên Nguyên đại lục.

Trong lòng Tần Lập không nhịn được cười khổ, hóa ra là sự thật, mà không phải truyền thuyết Cơ Ngữ Yên nghe qua. Tuy nhiên, nghi vấn theo đó mà tới.

- Ngữ Yên! Nàng nói là thế giới này khổng lồ như vậy, còn có Đông Hoang, Nam Cương, Tây Vực cùng Bắc Vực. Như vậy những đại lúc này, chưa từng có qua lại lẫn nhau hay sao?

Cơ Ngữ Yên lắc đầu, nói:

- Rất ít rất ít. Ta xem các điển tịch lưu truyền từ thời đại Thái Cổ tới nay, cũng chỉ nhắc tới những địa phương này chỉ bao gồm một ít dân tình phong thổ hoàn toàn bất đồng với Trung Châu, nhưng chưa bao giờ có giải thích cụ thể. Dù sao, một cái Trung Châu cũng đã đủ khổng lồ rồi! Như những người thường, bọn họ cả một đời chỉ có thể sinh hoạt trong thôn làng của mình, xa nhất có lẽ là thành trấn, thế giới có lớn, có mênh mang thì cũng không có quan hệ tới bọn họ. Bọn họ muốn sổng thế nào thì sống thế đó, dù là đi xa xứ, thông thường cũng là ở trong một quốc gia, đa sổ người sẽ không đi sang quốc gia khác. Cho nên, kỳ thật chúng ta cũng như vậy…

Tần Lập im lặng không nói, trong đầu lại bắt đầu tìm kiếm ký ức truyền thừa của Hô Diên Bác. Nếu như nói thật có Đông Hoang, Nam Cương, Tâv Vực cùng Bắc Vực. Hô Diên Bác là đại năng cảnh giới Địa Tiên, tuyệt đổi không thể không biết chuyện này!

Quả nhiên, theo Tần Lập cố ý tìm kiếm, quả thật tìm được tin tức liên quan tới Nam Cương, Đông Hoang, Tây Vực cùng Bắc Vực. Nhưng cũng không nhiều, xem ra dù là đại năng cảnh giới Địa Tiên như Hô Diên Bác, cũng hiểu biết rất ít về nơi này. Cho nên dù là Tần Lập có được những ký ức liên quan trước đó, cũng sẽ quên đi.

Nhưng ít nhất cũng có thể chứng thực, Cơ Ngữ Yên không nói sai!

Thế giới này, quả nhiên là vô cùng khổng lồ!

Đã như vậy, thì Địa Tiên…. thật sự là tồn tại đỉnh cao trên thế giới này?

Tần Lập không nhịn được bắt đầu hoài nghi.

Nguyên nhân rất đơn giản, nếu như nói thời đại Thái Cổ chỉ có Trung Châu bị Vực Ngoại Thiên Ma tấn công, còn các nơi khác cũng không trải qua văn minh suy sụp, như vậy trong mười vạn năm tháng vô tận này, chỗ bọn họ đã phát triển tới trình độ nào?

Hay là nói người thế giới này, tối cao chỉ có thể tu luyện đến cảnh giới Địa Tiên? Địa Tiên là cực hạn của là nhân loại?

Mấy vấn đề này đều xoay chuyển trong đầu Tần Lập, hơn nữa Tần Lập đột nhiên nghĩ tới một vấn đề làm phức tạp hắn thật lâu: bản đan phương Thái Cổ mình có được, bên trên rất nhiều loại đan dược căn bản không có biện pháp luyện chế.

Ví dụ như phối phương đan dược cần dùng một số tài liệu, đều là chưa từng nghe chưa từng thấy. Vốn Tần Lập nghĩ rằng mấy thứ kia đều đã tuyệt tích, dù sao từ Thái Cổ đến nay, đã qua trải qua lâu lắm, rất nhiều giống loài tuyệt tích cũng là một chuyện rất bình thường.

Nhưng hiện tại nghĩ lại, chưa chắc là thế.

Tài liệu các đan dược này, có thể sinh trưởng ở những nơi khác hay không?

Từ loại đan dược Càn Khôn Tái Sinh Tạo Hóa Đan này có thể thấy được, đan phương Thái Cổ cho dù ở thời đại Thái Cổ, chỉ sợ cũng không phải là một thứ hàng bình thường. Rất có thể là tồn tại đỉnh cao ở thời đại huy hoàng năm đó!

Nghĩ đến khả năng đó, Tần Lập cõi lòng mất mát rốt cuộc khôi phục bình thường. Cũng bởi những lời Cơ Ngữ Yên nói gây cho hắn chấn động thật quá mạnh!

- Như vậy, Ngữ Yên…

Tần Lập tiếp tục hỏi:

- Nàng biết võ giả nơi đó, thực lực như thế nào hay không? Có phải là cảnh giới Địa Tiên chính là đỉnh cao nhất mà người trên thế giới này có thể đạt tới?

Cơ Ngữ Yên khẽ lắc đầu, nói:

- Ta không biết những nơi này, cũng không biết cường giả của bọn họ là dạng gì. Nhưng có điểm xác định được. Địa Tiên chính là đỉnh cao mà thế giới này có thể đạt tới! Căn cứ những gì ta nắm giữ mà xem, còn chưa có bất kỳ một danh nhân thời đại Thái Cổ có thể siêu việt tồn tại Địa Tiên! Dù ngay cả truyền thuyết này, ta cũng không nghe nói qua. Nhưng mà, ta có nghe qua truyền thuyết về Thần Tiên.

Cơ Ngữ Yên nói tới đó, có chút hưng phấn:

- Trong truyền thuyết trời có ba mươi sáu tầng, mỗi một tầng đều có thần tiên! Mỗi một người bọn họ đều có pháp lực vô cùng cường đại căn bản không phải chúng ta có khả năng tưởng tượng được!

Nói rồi, Cơ Ngữ Yên lại cười nói:

- Chẳng qua đây cũng là truyền thuyết mà thôi, về những nơi Đông Hoang cùng Nam Cương, ta nghĩ chàng cũng biết, cho nên trước giờ không nói đến.

Tần Lập cười khổ, nói:

- Ta sinh ra trong một quốc gia thế tục, từ khi đi vào nơi thần bí tới giờ, chẳng qua mới mấy chục năm mà thôi làm sao biết những chuyện này.

Tần Lập nói vậy, trong lòng lại đang nghĩ: Xem ra Ô Quận Vương năm đó cũng không rõ ràng giá trị chân chính của bản đan phương, hoặc là lừa gạt hậu nhân, căn bản không muốn để người nhận được đan phương biết quá nhiều thứ!

Đích xác, bản đan phương này thật sự quá nghịch thiên!

Tần Lập gần như có thể dự kiến được, nếu không xuất hiện nguy cơ đặc biệt lớn. Tần gia sẽ ở trong vòng hai trăm năm sinh ra biến hóa thật lớn. Loại nghịch thiên như thế này, một khi bị người ngoài biết được, như vậy có khả năng cả thế giới, tất cả đại lục đều sẽ điên cuồng cướp đoạt bản đan phương này.

Trong lòng Tần Lập nghĩ: Xem ra lần này trở về, cần phải để gia tộc bảo thủ bí mật đan phương. Rất nhiều tài liệu trên đan phương chưa thấy qua, chưa chắc là không có, rất có thể chúng nó tồn tại ở những nơi như Đông Hoang Nam Cương Tây Vực Bắc Vực!

- Đang suy nghĩ gì vậy?

Nhìn Tần Lập nghĩ đến xuất thần, Cơ Ngữ Yên ôn nhu hỏi.

- Ha ha! Không có gì, chỉ là bất chợt đột nhiên thấy thế giới này thật quá lớn, có chút khó có thể tưởng tượng!

Tần Lập mỉm cười nói.

Cơ Ngữ Yên gật đầu, than khẽ một tiếng:

- Đúng vậy! Nếu có cơ hội thật muốn đi đại lục khác ngắm nhìn, xem phong thổ dân tình nơi đó, nhìn xem văn minh huy hoàng thời đại Thái Cổ có phải vẫn còn lưu truyền ở những nơi khác. Ma pháp… Đấu khí… các loại dị tượng cường đại có phải thật sự tồn tại.

Tần Lập vươn tay vuốt những sợi tóc bị gió thổi loạn ra sau vành tai Cơ Ngữ Yên, mỉm cười nói:

- Ta nghĩ, hẳn sẽ có cơ hội này!

- Mong là thế!

Cơ Ngữ Yên mỉm cười nhu hòa nhìn Tần Lập:

- Tuy nhiên trước tiên vẫn hy vọng chuyến đi của chúng ta có thể thuận lợi, có thể tìm được Huyết San Hô. Ta thật không muốn có một ngày, nhìn thấy Như Nguyệt thương tâm muốn chết.

Tần Lập nói:

- Tuyệt đối không có một ngày như vậy!

Lúc này, ở phía chân trời cực xa, đột nhiên xuất hiện một điểm đen nhỏ. Tần Lập khẽ càu mày, nhỏ giọng nói:

- Trên biển làm sao xuất hiện một con ác điểu khổng lồ như vậy?

- Ở nơi nào?

Cơ Ngữ Yên theo ánh mắt Tần Lập nhìn lại, đôi mi thanh tú cũng nhíu lại, nói:

- Kia hình như… là một con chim ưng thật lớn? Hơn nữa, giống như đang bay về phía chúng ta!

Tần Lập gật đầu, nói:

- Có thể là một con chim biển sinh hoạt trên biển rộng hay không?

- Chẳng qua cũng có chút quá lớn đi chứ?

Bởi vì thứ kia ở xa bảy tám chục dặm, nhưng vẫn có thể nhìn thấy một điểm đen thật lớn. Cái này nói rõ con chim khổng lồ kia, hai cánh mở rộng ít nhất cũng phải tới sáu bảy mươi thước!

Hình thể lớn như vậy, cho dù là bọn người Kim Điêu Linh Ưng Mặc Ưng cũng phải cam bái hạ phong!

Con chim khổng lồ kia tốc độ phi hành cực nhanh, không tới mười phút đã bay đến cách chiếc thuyền ba bốn dặm. Rất nhiều người trên thuyền đều nhìn thấy con chim khổng lồ này, lập tức kinh hô thật to. Con chim này không nói che trời phủ đất, nhưng cũng không kém bao nhiêu, hai cánh mở ra cũng khoảng chừng trăm thước! Thân dài gần ba mươi thước, cái đầu thật lớn, mỏ như chim ưng, sắc bén như một thanh loan đao, dưới mặt trời lóe ô quang!

Con chim to này toàn thân lông đen kịt, không có chút tạp sắc, bay trên bầu trời như một mảnh mây đen, nhìn qua thật là thần tuấn.

- Con chim thật là lớn quá!

Trên thuyền có người kinh hô.

- Câm miệng!

Âu Dương Hải sắc mặt tái mét, quát thuyền viên phát ra tiếng kinh hô, sau đó trầm giọng nói:

- Mọi người đều lập tức trở lại hầm tàu, đề phòng cấp một!

Tàu thuyền đi trên biển rộng, đề phòng chia làm ba cấp, cấp ba thấp nhất, ví dụ như ngoài khơi xuất hiện sóng gió, nhất là lúc mưa như trút nước, đều là đề phòng cấp ba.

Nhắc nhở mọi người xốc tinh thần lại, ứng đổi các loại vấn đề có khả năng xuất hiện.

Đề phòng cấp hai là lúc gặp phải sóng lớn cùng thời tiết bão lốc. Lúc này đã tương đối nguy hiểm, cần mọi người đoàn kết, đổi mặt với nguy cơ trọng đại.

Còn đề phòng cấp một, là loại sắp sửa phát sinh chuyện cực kỳ trọng đại. Ví dụ như gặp phải hải tặc hung mãnh, hoặc là quái thú khổng lồ trong biển sâu. Thuộc về loại tình huống tùy lúc có khả năng sẽ chết, đó là đề phòng cấp một.

Mà con chim to trước mắt có lai lịch gì, lại để lão thuyền trưởng trải qua sóng to gió lớn cũng khẩn trương như vậy? Trong lòng mọi người, đều nghi hoặc khó hiểu.

- Sư phụ! Ngài cũng tránh đi, đây là Thần Ưng trên biển!

Âu Dương Hải nhìn phía Tần Lập cùng Cơ Ngữ Yên lớn tiếng hô to.

Tần Lập híp mắt, nhìn con chim ưng thật lớn này, tuy rằng không cảm nhận được uy áp cường đại kinh khủng cỡ nào trên người nó, nhưng trực giác Tần Lập nói cho bản thân: Thứ này, không dễ chọc!

Trong lòng Tần Lập nghĩ vậy, kéo tay Cơ Ngữ Yên, nói:

- Chúng ta đi thôi.

Cơ Ngữ Yên cũng hiểu thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện, đặc biệt là ở trên biển rộng mênh mông này, một khi xảy ra vấn đề sẽ rất khó giải quyết.

Nào không nghĩ tới, con chim ưng khổng lồ màu đen thần tuấn này, lại phát ra một tiếng kêu sắc nhọn, phóng về phía hai người bên dưới!

Tốc độ kia, giống như sấm vang chớp giật!

Thinhbobo

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

——oo0oo——

559. Chương 563: Đông Hoang Hoàng Tộc!

Súc sinh khá lắm, chúng ta đã không muốn trêu chọc ngươi, ngươi lại chủ động tìm phiền toái.

Cơ Ngữ Yên phát ra một tiếng hừ lạnh. Một tay nàng phất lên, một đạo lam quang lập tức lao thẳng về phía con cự ưng kia. Nhớ lại ngày đó, dù là cường giả cảnh giới cao thâm như Hoàng Sơn Dương cũng không dám mạnh mẽ tiếp đón công kích Cơ Ngữ Yên. Con cự ưng này dường như cũng biết lợi hại, đôi cánh thật lớn dùng sức chấn động, trên bầu trời không ngờ cũng xuất hiện một đoàn long quyển phong, cuốn thẳng về phía lam quang kia.

Ầm!

Hai cỗ lực lượng khổng lồ mạnh mẽ va chạm với nhau. Long quyển phong bị lam quang kia đánh cho xơ xác, vặn vẹo ở giữa không trung rồi chậm rãi biến mất. Lam quang còn thừa lực hung hăng đánh thẳng vào thân mình của con cự ưng.

Hắc sắc cự ưng lập tức phát ra một tiếng kêu bén nhọn thê lương, cả tảng lớn lông chim màu đen rơi xuống rậm rạp như mưa.

Con cự ưng chịu thiệt thòi cũng không dám công kích hai người bên dưới nữa, phát ra một tiếng kêu bén nhọn, trong thanh âm tràn đầy hận ý. Sau đó nó như một tia chớp màu đen, cấp tốc bỏ chạy.

Tần Lập nheo mắt, vốn nghĩ sẽ trực tiếp giết con cự ưng màu đen này nhưng vẫn hơi do dự một chút. Lợi dụng khi Tần Lập do dự, con cự ưng cũng nhân cơ hội chạy thoát.

Tần Lập do dự cũng khó trách được. Từ trí nhớ của Hô Diên Bác và đủ loại truyền thuyết thì hắn biết được trên biển rộng cũng không có thân ảnh nhân loại tồn tại. Hơn nữa, hắn vừa biết rằng biển cả này cũng chính là của Đông Hoang. Con thuyền của bọn họ đã lang thang trong đại dương mênh mông cả tháng trời rồi.

Có trời mới biết khoảng cách từ nơi này tới Đông Hoang là bao xa. Vạn nhất con súc sinh này là linh thú của ai đó nuôi dưỡng, mình tùy tiện đánh chết nhất định sẽ tạo ra những phiền toái không cần thiết.

Kỳ thật đây cũng không phải là tính cách của Tần Lập. Tần Lập vốn không bao giờ sợ phiền toái. Hắn cũng đã thật sự phạm vào không ít phiền phức.

Nhưng vấn đề là lần này lại khác. Vì để tìm kiếm cực phẩm linh dược để hoàn toàn có thể chữa trị bệnh cho Tây Qua mà khiến Tần Lập không thể không cẩn thận ứng phó với bất cứ chuyện gì có thể xảy ra.

Tuy nhiên ngay cả khi Tần Lập cho rằng hắn đã cấp đủ thể diện cho đối phương thì Âu Dương Hải lại cho rằng Tần Lập vì xúc động đã chọc phải đại phiền toái.

Hắn đi về phía Tần Lập và Cơ Ngữ Yên. Lúc này Cơ Ngữ Yên đang nói với Tần Lập:

- Thân thể tên gia hỏa này cũng thật cứng rắn. Một kích của ta hung ác như thế mà không ngờ cũng chỉ đánh cho nó rơi ra chút lông chim. Thật khó tin!

Cơ Ngữ Yên nhìn về phía những chiếc lông chim của con cự ưng kia rơi xuống. Những lông chim này có không ít chiếc giống như phi đao, cứng rắn găm vào boong tàu.

- Lão sư! Các vị đụng phải đại phiền toái rồi!

Âu Dương Hải thở dài một tiếng rồi nói tiếp:

- Những con hắc sắc cự ưng này đều do tuyệt thế cường giả trên đại dương này bồi dưỡng nên. Ta từng gặp qua một lần, nghe gia gia ta nói thì tuyệt đối không thể động vào thứ này, nếu không sẽ chết không có chỗ chôn đó!

Tần Lập thản nhiên cười cười nói:

- Yên tâm đi, không sao đâu. Cho dù nó thật sự là do người nuôi dưỡng thì cũng không sao. Dung túng cho tay sai đả thương người khác, còn có ý gì?!

Cách chỗ Tần Lập chừng hơn bảy trăm hải lý có một chiếc thuyền vô cùng khổng lồ. Con thuyền này dài tới hơn ba trăm thước, rộng chừng hơn sáu mươi thước, boong thuyền cũng cao hơn mười thước. Quả thật là vô cùng xa hoa!

Con thuyền này di chuyển trên biển cực kỳ ổn định, căn bản không sợ hãi giữa mưa to gió lớn. Nếu Âu Dương Hải nhìn thấy thì chắc chắn sẽ cực kỳ sợ hãi. Vì hắn cũng chưa từng được tận mắt thấy con thuyền nào lớn như thế!

Nếu Tần Lập thấy nó thì cũng sẽ sinh ra đôi chút hoài nghi. Bởi vì con thuyền này lớn tới độ gần bằng những con tàu thủy lớn ở kiếp trước, không cần năng lượng tự nhiên mà có thể đi lại trên đại dương.

Tuy nhiên, giờ phút này, trên con thuyền lớn có một cô gái tuyệt mỹ lại đang vô cùng giận dữ.

Nhìn qua, cô gái này cũng chỉ mới mười lăm, mười sáu tuổi mà thôi, cặp mắt và lông mày đen lánh, khuôn mặt xinh đẹp, quỳnh mũi, môi anh đào, trên thân mình mặc một bộ quần áo màu tím cực kỳ cao quý.

- Hắc Vũ, ngươi nói đi, ai dám đả thương ngươi?! Chết tiệt, ta muốn bắt kẻ đó băm thây vạn đoạn!

Phía sau cô gái có mấy lão già cực kỳ thâm trầm, giờ phút này trên mặt cũng lộ ra biểu tình bất đắc dĩ.

Con cự ưng khổng lồ cũng giống như cô gái này, đều thuộc loại người thích gây chuyện thị phi.

- "Loại quái vật này, người bình thường ai dám chủ động trêu chọc. Khẳng định là Hắc Vũ chủ động trêu chọc người ta!"

Mấy lão già này trao nhau vài ánh mắt, tất cả đều lộ ra một tia cười khổ.

Lúc này, con cự ưng khổng lồ này đột nhiên mở miệng nói chuyện:

- Mấy lão già này, sao mà lộ ra biểu tình như thế?! Hừ, ta nói cho các ngươi biết. Người ta gặp có thể là võ giả đến từ Trung Châu, trong đó trên người một tên có trọng bảo!

Thanh âm của con cự điêu màu đen này rõ ràng là cực kỳ điêu ngoa, không thua kém cô gái kia chút nào. Thanh âm vang lên, Hắc Vũ cũng khẽ rung người, bỗng nhiên hóa thành hình người. Một cô gái mặc một bộ váy dài màu đen cao quý hiện ra trước mặt mọi người.

Trong miệng cô gái này còn tự nhủ:

- Tên nữ nhân chết tiệt kia dám gọi Hắc Vũ công chúa vĩ đại này là súc sinh, thật sự là chán sống rồi sao?!

Mấy lão già trực tiếp không thèm để ý tới vẻ oán giận của cô gái mặc đồ đen. Trong đó một người ngưng thần nhìn về phía cô, trầm giọng hỏi:

- Hắc Vũ công chúa, người nói trên người đó có trọng bảo gì?

Một vài lão già khác cũng sáng mắt nhìn về hắc y cô gái. Có thể được nàng xưng là trọng bảo thì ít nhất cũng phải là Bảo khí. Phải biết rằng những Linh khí bình thường thì căn bản không thể lọt vào mắt hắc y cô gái này.

Đông Hoang tuy rằng chưa từng gặp phải kẻ thù từ bên ngoài xâm lấn, phát triển huy hoàng từ thời Thái cổ văn minh tới nay, đã đạt tới một trình độ khiến người ta sợ hãi nhưng có sở trường ắt có sở đoản. Thượng Thiên cũng công bằng, luyện khí của Đông Hoang cho tới nay vẫn lạc hậu hơn Trung Châu. Từ thời Thái cổ, có rất nhiều cường giả Đông Hoang không tiếc vượt qua trăm vạn dặm, tiến vào Trung Châu, bỏ ra rất nhiều báu vật để mua Linh khí, Bảo khí, Kiếp khí, Thánh khí Tuy Kiếp khí và Thánh khí ở thế giới này cũng không có nhiều người nguyện ý bán đi nhưng Bảo khí và Linh khí thì vẫn có người đưa ra giao dịch.

Văn minh của Đông Hoang huy hoàng, phần lớn ứng dụng lên các loại phương tiện, vật dụng dân dùng. Ví dụ như chiếc đại thuyền này, chính là lấy Linh thạch làm năng lượng. Một khối cực phẩm linh thạch có thể đủ cung cấp cho con thuyền dùng tới ba năm mà không gián đoạn.

Nhưng trên toàn bộ Đông Hoang, Bảo khí là bảo vật khó lường, không ai dự đoán được.

Con hắc sắc cự ưng này có một bản lĩnh hạng nhất. Đó chính là tất cả bảo vật ở phạm vi mấy trăm dặm nàng đều có thể cảm ứng được, hơn nữa còn phán đoán ra phương vị chính xác của bảo vật này.

Bởi vậy những người này mới thường xuyên lang thang trên biển. Bởi vì giữa biển khơi này có vô số thiên tài địa bảo. Trước đó, họ cũng từng gặp qua những ngư dân tới từ Trung Châu nhưng những ngư dân này đều là người thường, bọn họ cũng không có hứng thú tiếp xúc.

Không ngờ tới hôm nay lại gặp được người mang theo trọng bảo. Điều này khiến cho mấy lão già này cũng phải cảm thấy khiếp sợ.

Tử y cô gái cũng mở to mắt ra, không chớp mắt nhìn hắc y cô gái hỏi:

- Hắc Vũ, ngươi nói thật sao?!

- Ngay cả ngươi cũng không tin ta nói sao?!

Hắc y cô gái bô bô nói:

- Ta bị nữ nhân chết tiệt kia đánh cho một kích thiếu chút nữa là bị thương, may mà ta tránh nhanh nhưng vẫn bị nàng đánh rơi nhiều lông vũ… Đáng chết! Thật sự đáng chết!

Lời này của Hắc Vũ khiến Tử y cô gái và những lão già này kinh ngạc vô cùng. Vừa rồi khi Hắc Vũ trở về thì bọn họ cũng chưa quan sát cẩn thận. Dù sao Hắc Vũ là một cô gái, cho dù là hóa thành hắc sắc cự ưng nhưng người khác cũng không thể nhìn chằm chằm vào bụng cô được.

Hiện tại nghe Hắc Vũ nói thế, những người này cũng hoàn toàn chấn động. Thực lực của Hắc Vũ như thế nào, không ai rõ ràng hơn bọn họ. Đây chính là một Linh thú cảnh giới Đan Nguyên Anh Hoa đó!

Thật sự đánh nhau thì cho dù mấy lão già cảnh giới Lôi Kiếp này cũng cảm thấy phải cố gắng hết sức mới thắng được mà không ngờ lại suýt bị một kích của người ta đả thương, phải trực tiếp chạy về. Cho dù nàng là quay về báo tin nhưng cũng đủ khiến người ta kinh ngạc.

Hắc Vũ là người quyết không chịu chút thiệt thòi nào! Nàng không ngờ lại không giằng co với đám người kia đã chứng minh rõ một điều: Hắc Vũ sợ hãi bọn họ!

Đúng thế, chính là sợ hãi!

Mấy lão già này trao nhau một cái ánh mắt. Loại chuyện này bọn họ dù không nói ra nhưng trong lòng đều minh bạch.

Hắc Vũ hiện lên biểu tình đáng thương, nhìn tử y cô gái nói:

- Công chúa, ngươi phải báo thù cho ta! Trên người nọ không chỉ có một kiện trọng bảo…

Tử y cô gái dụi đôi mắt đen to, dần dần đứng lên. Trong lòng mấy lão già này thầm nghĩ không tốt. Không đợi mấy người mở miệng nói chuyện thì tử y cô gái đã lớn tiếng nói:

- Truyền lệnh! Hướng về phía Tây đi tới!

- Công chúa, người xem chuyện này có cần bàn bạc kỹ không?!

Một lão già thành thục lão luyện không thể không đứng ra nói:

- Mặc dù Trung Châu có chút suy yếu nhưng cũng không thể cam đoan bọn họ không có cường giả! Chúnh ta khi rời bến, Bệ hạ cũng từng đã nói qua…

- Được rồi Vinh bá, bá đừng lấy Bệ hạ ra dọa ta có được không?!

Tử y cô gái xoay người, cười tủm tỉm, nắm lấy cánh tay lão già kia phẩy phẩy, dịu dàng nói:

- Bảo khí đó. Vinh bá ngài không động tâm sao?!

-Khụ…

Vẻ mặt lão già khổ não nói:

- Công chúa, lão bộc tất nhiên thích Bảo khí nhưng Công chúa có từng nghĩ tới người mà không chỉ mang theo một kiện Bảo khí là người như thế nào chưa?!

Vinh bá vừa nói nói hắc y cô gái không hài lòng, trở mình xem thường nói:

- Lão già này, đối phương chỉ có hai người là thực lực mạnh. Dù mạnh hơn nữa cũng chỉ là cảnh giới Lôi Kiếp mà thôi! Năm đó lá gan ngươi không phải lớn lắm sao? Hiện tại sao lại nhát gan như thế?! Ngươi có còn là nam nhân nữa hay không đó?!

Thần sắc của “Vinh bá” vẫn bất động, thản nhiên nói:

- Hắc Vũ Công chúa, chức trách của tại hạ chính là bảo hộ sự an nguy của Công chúa, không phải là để cướp đoạt Bảo khí người khác. Hơn nữa, người có thể mang hai kiện trọng bảo như thế thì lại có thể dễ dàng trêu chọc sao?! Một khi đánh nhau thì ai có thể cam đoan công chúa không bị nguy hiểm gì?! Nếu lỡ Bệ hạ trách tội thì ai có thể đảm đương được?!

Thinhbobo

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

——oo0oo——

560. Chương 564: Lòng Tham

Những lời của Vinh Bá khiến hắc y cô gái lâm vào trầm mặc, khuôn mặt của tử y cô gái hiện lên nét không cam lòng nhưng cũng không tiện nói thêm điều gì. Mấy tên hộ vệ này của nàng, tuy rằng đều tự xưng là "lão nô", "lão bộc" nhưng cho dù là phụ thân của nàng, Hoàng đế Đại Hạ Quốc cũng đều rất khách khí đối đãi với bọn họ, chưa từng chân chính xem bọn họ là nô bộc.

Trên đời này có bao nhiêu người ngông cuồng, dám gọi những cường giả Lôi Kiếp là nô bộc?!

Đông Hoang và Trung Châu khác nhau. Giống như Thanh Long Quốc, nơi Tần Lập sinh ra chỉ là một quốc gia thế tục như bao quốc gia khác, cho dù thực lực của nó có mạnh hơn nữa, tiêu diệt được thêm càng nhiều quốc gia khác, lãnh địa có mở mang tới đâu thì cũng chỉ là một quốc gia thế tục mà thôi!

Cường giả của Trung Châu, hoặc là ở trong các thần bí chi địa, hoặc như ở Cực Tây chi địa và Bắc Cực Hàn Băng Tuyết, đều lấy gia tộc và môn phái làm trọng, rất ít khi hiện thân tại thế gian.

Mà Đông Hoang lại khác hẳn. Bởi vì chưa từng trải qua chuyện bị kẻ thù bên ngoài xâm lấn thời Thái cổ nên những đế quốc siêu cấp từ thời đó vẫn còn tồn tại cho tới ngày nay.

Cho dù là cường giả Lôi Kiếp như Vinh Bá cũng phục vụ cho một quốc gia nào đó!

Nói cách khác, các thế lực cường đại chính là chủ nhân của các quốc gia.

Đương nhiên, Vinh Bá cũng chỉ xưng hô với tiểu Công chúa là "lão bộc" mà thôi, người bên ngoài nhìn thấy hắn đều phải cung kính xưng hô một tiếng "Công tước đại nhân"!

Tuy rằng Đông Hoang cũng có các gia tộc và môn phái nhưng hơn phân nửa phải phụ thuộc vào một quốc gia cường đại để tồn tại. Những Thái cổ thế gia và môn phái có thể siêu việt các quốc gia rất hiếm có, như lông phượng sừng lân vậy!

Cuối cùng, tử y cô gái thở dài. Phương pháp làm nũng của nàng cũng không dùng được nên đành chấp nhận. Bởi vì nàng biết nếu không có bọn người Vinh Bá hỗ trợ thì bằng vào nàng và Hắc Vũ, nếu muốn cướp đoạt trọng bảo trong tay đối phương thì quyết không thể làm được!

Lúc này, cách bọn họ hơn ba trăm hải lý, trên đại dương cũng có một con tàu thủy rất lớn.

Giờ phút này gió êm sóng lặng, Hắc Vũ nhìn về phía kia, lạnh lùng nói:

- Đám người đáng ghét kia sao lại tìm chúng ta?

- Ai?

Tử y cô gái hỏi.

- Còn có thể là ai được nữa! Tên Hoàng tử Đại Thương đáng ghét kia chứ ai!

Vẻ mặt Hắc Vũ bực mình nói.

Tử y cô gái hơi sửng sốt, trên mặt cũng lộ ra vẻ chán ghét nói:

- Thật sự là đáng ghét. Mấy năm nay, Đại Thương càng ngày càng quá phận.

- Công chúa yên tâm đi, bọn họ không dám tới quá gần chúng ta đâu!

Vẻ mặt của Vinh Bá rất lạnh nhạt, trong giọng nói tràn đầy sự tự tin.

Diện tích của Đông Hoang cũng cực kỳ rộng lớn, diện tích tới cả ngàn vạn dặm.

Nhưng trên đại địa khổng lồ như thế cũng chỉ có ba quốc gia siêu cường truyền từ thời Thái cổ tới nay: Đại Hạ Quốc, Đại Thương Quốc, Đại Chu Quốc!

Ba quốc gia này khó có thể nói ai mạnh hơn ai. Tuy nhiên, Đại Hạ Quốc vẫn hơi thấp hơn một chút. Từ thời Thái cổ tới nay, nội tình tuy rằng vô cùng hùng hậu nhưng rất ít khi chủ động gây chuyện. Từ thái độ của Hoàng đế và bọn người Vinh Bá là đã nhận ra phong cách trị quốc của Đại Hạ Quốc.

Tuy nhiên, hai quốc gia kia, Đại Thương Quốc và Đại Chu Quốc lại quyết liệt hơn nhiều. Nhưng dù như vậy, trên toàn bộ Đông Hoang, giữa ba đại đế quốc này có sinh ra đôi chút ma xát nhưng cũng không phát sinh chiến tranh không thể khống chế được. Cho nên, mạnh hơn hay hơi yếu hơn chút cũng chỉ là ở trên thái độ mà thôi!

Tuy nhiên, Đại Thương và Đại Hạ lại vì một chuyện nhỏ mà thật sự có chút không bằng lòng với nhau.

Giữa ba quốc gia, cứ mỗi năm năm lại tổ chức một Đại hội giao lưu. Cái gọi là Đại hội giao lưu thật ra là một lần so đấu giữa các võ giả của các lưu phái với nhau, nhân tiện rèn luyện cho những người trẻ tuổi.

Còn mặt khác, cũng là để phô bày ra thực lực cường đại của quốc gia mình. Phương nào thua thì khẳng định rất mất mặt, sẽ cố gắng ngóc đầu dậy ở năm năm sau.

Tuy nhiên, Đại hội giao lưu này đối với người trẻ tuổi mà nói thì cũng chính là một cuộc trao đổi rất tốt. Giữa ba quốc gia cũng không cấm nhau thông hôn. Từ thời Thái cổ tới nay đều là như thế.

Hai năm trước, ở một lần Đại hội giao lưu thì Tiểu Công chúa Hạ Văn Đình của Đại Hạ Quốc lần đầu tiên xuất hiện, liền tạo ra chấn động rất lớn. Dung nhan xinh đẹp, thực lực cường đại, khiến vô số người để ý tới.

Những tên Hoàng tử của Đại Thương Quốc và Đại Chu Quốc đều điên cuồng theo đuổi vị Công chúa có địa vị vô cùng tôn quý này! Tuy nhiên, con mắt của Hạ Văn Đình rất cao, luôn coi khinh cả đám Hoàng tử kia.

Sau đó, Hoàng đế Đại Thương tự mình hướng tới Hoàng đế Đại Hạ cầu thân cho Thất Hoàng tử của mình với hạt minh châu của Đại Hạ Quốc - Tiểu Công chúa Hạ Văn Đình.

Theo lẽ thường mà nói thì loại chuyện này cũng không có gì mới mẻ. Từ xưa tới nay vẫn có vô số lần thông hôn lẫn nhau giữa ba đại đế quốc. Hoàng hậu của Đại Thương Quốc vẫn chính là muội muội của Hoàng đế Đại Hạ Quốc.

Cho nên, nhiều người đã xem đây là chuyện hôn sự tất thành rồi! Nhưng không ngờ rằng Hạ Văn Đình lại liều chết không theo, đưa cái chết ra phản đối. Hoàng đế của Đại Hạ Quốc lại rất sủng ái nhi nữ này tới vô cùng cho nên cự tuyệt!

Chuyện này lúc ấy tạo ra ảnh hưởng vô cùng lớn. Hai quốc gia vốn đã không hòa thuận, bình thường mà nói thì sự tình tới mức này cũng thôi, không giải quyết được gì nữa. Hai bên cũng không thể vì thế mà phát sinh chiến tranh được.

Nhưng lại không nghĩ rằng, Thất Hoàng tử của Đại Thương Quốc không ngờ nhắm trúng Hạ Văn Đình, từ đó về sau không ngừng theo đuổi. Lần này Hạ Văn Đình rời bến là bí mật, mục đích là né tránh tên biểu huynh đáng ghét kia. Nhưng không hiểu sao, tin tức này vẫn lộ ra ngoài, đối phương vì thế cũng theo tới.

Ngay từ đầu đã bị bọn họ cắt được đuôi nhưng không ngờ vẫn bị bọn chúng tìm được! Nguyên nhân trong đó chủ yếu xuất phát từ một tên sư huynh của Hắc Vũ.

Sư môn của Hắc Vũ cũng chính là một môn phái Linh thú. Hắc Vũ tiến nhập Đại Hạ Quốc, trở thành tùy giả của Hạ Văn Đình, mà sư huynh nàng, cũng là một hắc sắc cự ưng lại tiến nhập Đại Thương Quốc, đi theo Thất Hoàng tử Thương Định của Đại Thương Quốc.

Có sự tồn tại của hắn, nếu muốn tìm ra con thuyền của Đại Hạ Quốc cũng không quá khó.

Hơn nữa, tên sư huynh của Hắc Vũ này cũng có được một bản lĩnh giống như Hắc Vũ, đó chính là: tầm bảo!

Vẻ mặt Hạ Văn Đình phẫn nộ, bỗng nhiên nhìn về phía Hắc Vũ nói:

- Tên sư huynh kia của ngươi có thể cũng cảm ứng được người mang trọng bảo kia không?

Hắc Vũ nao nao, lập tức nói:

- Nếu khoảng cách gần hơn chút nữa, hắn quả thực có thể phát hiện ra.

Hạ Văn Đình nhíu mày, nhìn Vinh Bá nói:

- Xem ra, bá bá không đồng ý để chúng ta đi cướp đoạt thì bọn họ khẳng định sẽ động thủ. Vốn là bảo vật thuộc về chúng ta mà không ngờ lại làm lợi cho bọn họ.

Vinh Bá thản nhiên nói:

- Công chúa làm sao biết được?! Bọn họ sẽ thành công sao?

Hạ Văn Đình nhấp nháy mắt, bĩu môi nói:

- Chỉ bằng mấy người tới từ Trung Châu kia sao… Cũng không phải là cười nhạo bọn họ nhưng làm sao bọn họ có thể là đối thủ của Đông Hoang chúng ta được?!

Hắc Vũ ở bên cạnh cũng đệm thêm vào:

- Đúng thế, Trung Châu từ thời Thái cổ cũng đã suy yếu…

Vinh Bá hơi lắc đầu, không nói gì. Lúc này, bên cạnh Vinh Bá có một lão già nói:

- Không bằng chúng ta đi xem thử…

- Hay hay!

Hạ Văn Đình vỗ tay, vẻ mặt rất hưng phấn.

Vẻ mặt Hắc Vũ cũng rất hưng phấn. Ánh mắt tất cả mọi người đều nhìn về phía Vinh Bá. Vinh Bá than nhẹ một tiếng, bất đắc dĩ nói:

- Vậy cũng được. Nhưng không có lệnh của ta thì không ai được tự tiện động thủ!

****

Cách con đại thuyền của Đại Hạ Quốc chừng ba trăm dặm có một con thuyền cũng vô cùng lớn. Bên boong có một người thanh niên mặc áo trắng đang đứng. Thanh niên này mặt như quan ngọc, mắt như lãng tinh, đầu đội kim quan. Bộ quần áo trên người hắn có thêu một con kim long dữ tợn. Hắn đứng đó mà một thân khí độ uy nghiêm lại tự động phát ra.

Phía sau hắn có một đám sáu bảy người, đều mặc trang phục màu xám. Cả đám đều khí độ bất phàm!

Lúc này có một điểm đen từ xa xa nhanh chóng bay tới rồi vững vàng hạ xuống, dừng lai ở trên boong tàu, nháy mắt đã biến thành một thanh niên mặc hắc bào. Người thanh niên này có một chiếc mũi ưng dài, hai tròng mắt phát ra quang mang âm u, trầm giọng nói:

- Điện hạ, hơn sáu trăm dặm phía trước có một chiếc thuyền buồm rất lớn, dường như là tới từ Trung Châu. Trên thuyền có một người mang trọng bảo!

- Ồ? Từ Trung Châu?! Người này mang trọng bảo?!

Bạch y thanh niên cùng đám lão già phía sau đều sáng bừng mắt, bạch y thanh niên thản nhiên nói:

- Thực lực đối phương thế nào? Có mấy người?

Hắc y thanh niên nói:

- Thực lực nhìn không ra sâu cạn, nhưng theo ta quan sát thì cũng chỉ có hai người thực lực rất mạnh, bởi vì những người khác đều toàn là thường nhân. Tuy nhiên, Hắc Vũ dường như vừa chịu một chút thiệt thòi…

Nói xong, thanh niên này lộ ra một nụ cười nhàn nhạt.

- Thuộc hạ thấy ở trên boong tàu của chúng mấy cái lông chim của nàng!

- Ha ha ha!

Mấy lão già phía sau bạch y thanh niên đều cười rộ lên. Bạch y thanh niên nghiêng người đi tới, vỗ vỗ bả vai hắc y thanh niên kia nói:

- Nếu thể thì nếu ngươi báo thù cho nàng, liệu nàng có lấy thân báo đáp không?!

Khóe miệng hắc y thanh niên này khẽ cong lên nói:

- Cái này… Thuộc hạ nghĩ rằng sẽ không…

- Ha ha ha!

Tất cả mọi người đều cười rộ lên.

Bạch y thanh niên cười đủ rồi thản nhiên nói:

- Yên tâm đi, sớm muộn gì nàng cũng sẽ là người yêu của ngươi thôi!

Nói xong, giọng điệu hắn trở nên nghiêm túc hẳn lên:

- Truyền lệnh xuống, đi về phía đó, tốc độ cao nhất!

- Vâng!

Có ngươi ứng thanh một tiếng, sau đó. Tốc độ của con thuyền được đẩy lên, lao đi giữa biển khơi.

- Người mang trọng bảo, ha ha ha. Lấy nó làm sính lễ quả thật không tồi!

Bạch y thanh niên cười cười, lầm bầm một câu.

****

- Công chúa, bọn họ quả nhiên cũng phát hiện ra những người đó, đang tăng tốc!

Hắc Vũ nhìn về mặt biển xa xôi, trầm giọng nói.

- Chúng ta cũng đuổi theo!

Hạ Văn Đình nói.

- Vâng!

Có người ứng thanh, sau một lúc, con thuyền lớn của Đại Hạ Quốc cũng bắt đầu tăng tốc.

Vinh Bá hơi nhíu mày. Nói thật hắn cũng không thích đi cướp đoạt đồ của người khác. Bảo khí quả thật là thứ tốt, ngay cả hắn là cường giả cảnh giới Lôi Kiếp đều rất ao ước nhưng đó cũng không phải là lý do để đi cướp đồ của người khác.

Nếu thấy thứ tốt là muốn cướp cho mình thì thế giới này đã sớm đại loạn rồi!

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

——oo0oo——

561. Chương 565: Xem Ai Bá Đạo Hơn ?!

Cơ Ngữ Yên đứng bên cạnh Tần Lập, nhìn con hắc sắc cự ưng trên bầu trời. Nó bay một vòng trên đầu hai người rồi vỗ cánh bay đi. Cơ Ngữ Yên nói:

- Xem ra chúng ta quả thật đã bị người ta theo dõi. Không ngờ còn có một con cự ưng nữa!

Tần Lập suy nghĩ một chút, nhìn về phía những chiếc lông chim màu đen thật lớn đang găm trên boong tàu, khẽ gật đầu nói:

- Con súc sinh kia cũng rất biết tốt xấu, sợ là lại trở về báo tin. Chúng ta hẳn là chuẩn bị sẵn sàng đi là vừa.

Tần Lập hiểu biết về Linh thú còn hơn Cơ Ngữ Yên. Dù sao bên người hắn có rất nhiều Linh thú. Hắn biết rõ những Linh thú tu luyện tới một cảnh giới nhất định thì sự thông minh cũng không thua kém nhân loại chút nào cả!

Trong thế giới của kiếp trước của mình, những Linh thú này có thể được xưng là "yêu"!

Khi con hắc sắc cự ưng này tới đây, nhất định là do thấy lông chim rơi trên boong tàu nên mới dứt khoát rời đi. Hơn nữa, Tần Lập còn hiểu rõ hơn Cơ Ngữ Yên. Hắn cảm ứng được hai con cự ưng này, trước sau đều lấy thần thức điều tra qua hai người. Bảo khí Ấn Chương và Nghiễn Thai trong cơ thể Tần Lập cũng sinh ra một tia cộng minh.

Đây mới là điều khiến Tần Lập cảm thấy kinh hãi. Hai con súc sinh này không ngờ có thể dò xét được Bảo khí ở trong đan điền của mình, quả thực là rất cường đại.

Bởi vì Tiên Thiên Tử Khí trong cơ thể Tần Lập, dù là cường giả cảnh giới Địa Tiên cũng khó có thể cân chính cảm ứng được thực lực của hắn. Cho nên hắn cũng chưa từng nghĩ rằng bảo vật trong cơ thể mình vẫn có thể bị người ta điều tra ra được.

Bảo khí Thúy Trúc Trượng trong tay Cơ Ngữ Yên, vì đặt trong trữ vật giới chỉ cho nên không bị hai con hắc sắc cự ưng kia cảm ứng được. Điều này cũng khiến Tần Lập thở phào một hơi. Sau khi nói lại với Cơ Ngữ Yên, nàng cũng lắp bắp sợ hãi.

- Vậy chúng ta nên làm gì? Có cần tránh bọn họ đi không?

Cơ Ngữ Yên cũng không phải là hạng người nhát gan, sợ phiền phức nhưng bọn họ lần này còn có việc phải hoàn thành. Hơn nữa đối phương lai giả bất thiện, thật sự phát sinh xung đột thì rất khó để đảm bảo sự an toàn của những thường nhân trên thuyền.

Trên biển khơi mờ mịt này, cho dù ngươi có thể phi hành nhưng cũng có lúc thể lực khô kiệt. Nếu không thấy hòn đảo nào thì có thể mất mạng. Cho nên, ở loại địa phương này, thuyền mới là nơi đặt chân yên ổn nhất, không thể vứt bỏ được.

- Chậm rồi, đối phương đã hướng tới đây!

Tần Lập nheo mắt nhìn về phía xa xa, sau đó kinh ngạc cảm thán nói:

- Con thuyền thật lớn!

Cảnh giới Vương Ngữ Yên tuy rằng đã đạt tới Lôi Kiếp nhưng thị lực lại kém xa Tần Lập, căn bản không nhìn tới phạm vi khoảng năm sáu trăm dặm cho nên hỏi:

- Đại thuyền gì?

Tần Lập hơi lắc đầu nói:

- Đối phương quả nhiên là người của Đông Hoang. Thuyền của bọn họ rất lớn, hơn nữa không có buồm…

- Không có buồm? Làm sao có thể di chuyển được?

Cơ Ngữ Yên nghi hoặc hỏi.

Tần Lập nhìn con thuyền cực lớn này, đáy lòng không khỏi giật mình, thầm nghĩ chẳng lẽ thế giới này cũng đã phát triển những con tàu viễn dương sao?! Tuy nhiên Tần Lập không thể nói rõ với Vương Ngữ Yên được, lắc đầu:

- Ta cũng không rõ ràng. Nói vậy bọn họ có cách riêng của mình đi!

Cơ Ngữ Yên nghĩ chút rồi nói:

- Ta hiểu rồi, chúng nhất định là người của Đông Hoang. Bởi vì nền văn minh của Trung Châu đã sớm bị tiêu diệt ở thời Thái cổ, tuyệt đối không có những thứ như thế. Cũng chỉ có Đông Hoang mới có thể chế tạo ra những thứ này.

Tần Lập nhíu mày, đối phương hiển nhiên là lai giả bất thiện, bỗng nhiên nhìn thấy Âu Dương Hải đứng ở xa xa. Tần Lập ngoắc tay, gọi Âu Dương Hải lại rồi hỏi:

- Nếu đổi phương có hai con thuyền rất lớn ở đổi diện chúng ta thì có cách nào tránh đi không?

Âu Dương Hải lộ ra biểu tình sửng sốt, kinh hô:

- Các vị thấy con thuyền của Thần tộc sao?

- Cái gì Thần tộc?

Tần Lập nhướn mày nhìn Âu Dương Hải.

Vẻ mặt Âu Dương Hải đầy khiếp sợ giải thích nói:

- Những lão ngư dân thường xuyên đi đánh bắt cá ở xa bờ đều biết ở sâu trong đại dương có một chủng tộc thần bí. Bọn họ so với chúng ta thì không biết đã đi trước bao nhiêu năm, có được những con thuyền lớn khiến người ta sợ hãi. Chúng ta xưng họ là Thần tộc. Ai, quả nhiên trêu chọc Thần ưng thì chúng ta đã bị Thần tộc theo dõi…

- Vậy ngươi có biện pháp tránh bọn họ đi hay không?

Cơ Ngữ Yên ngắt lời Âu Dương Hải nói.

Âu Dương Hải lắc đầu, có chút chua xót nói:

- Gặp phải Thần tộc thì có một cách để tránh đi. Chính là các ngài nhanh chóng ẩn trốn. Chúng ta nhất quyết không thừa nhận đã gặp qua các ngươi, nói vậy thì cường giả của Thần tộc cũng sẽ không thèm liếc nhìn phàm nhân như chúng ta…

- Nói thối lắm!

Tần Lặp khoát tay nói:

- Như thế này, ngươi thả một con thuyền cứu hộ xuống đi, sau đó ngươi quay lại một chút. Ngươi yên tâm đi, chúng ta tuyệt đối sẽ tìm được các ngươi!

Tần Lập nói xong, trực tiếp hạ chút thần thức lên người Âu Dương Hải, không để hắn phản kháng, trực tiếp buộc hắn thả xuống một con thuyền cứu sinh.

Trong mắt Âu Dương Hải chứa đầy nhiệt lệ. Hắn biết sư phụ không muốn liên lụy tới bọn họ cho nên ngay từ đầu kiên quyết không đồng ý với yêu cầu của Tần Lập. Nói cái gì chết cũng phải chết cùng một chỗ.

Khi Tần Lập cam đoan hai người sẽ không sao cả. Âu Dương Hải mới để cho người ta hạ con thuyền cứu sinh này xuống. Giờ phút này vừa lúc gió từ phương Đông thổi cho nên nếu bọn họ quay đầu thì cũng lập tức căng buồm, lập tức tốc độ nhanh tới mức khó tin.

Hơn nữa, dưới sự chỉ huy của người có kinh nghiệm hàng hải vô cùng phong phú như Âu Dương Hải thì quả thật có thể tránh khỏi tầm mắt đổi phương.

Thấy con thuyền của Âu Dương Hải đã căng buồm hướng về phía Tây thì Tần Lập và Cơ Ngữ Yên thở phào một hơi. Chỉ cần cam đoan chiếc thuyền này còn thì bọn họ cũng không cần phải lo lắng gì nữa.

Con thuyền cứu sinh này cũng không tính là quá nhỏ, dài chừng hơn ba mươi thước, rộng chừng sáu thước, thiết kế có hai tầng, tầng cao là để người ở, tầng dưới là nơi để thủy thủ thao tác công việc.

Tuy nhiên, có hai người trên thuyền, căn bản cũng không cần thủy thủ nào cả. Tần Lập trực tiếp cự tuyệt yêu cầu của Âu Dương Hải là phái ra vài thủy thủ lên. Tần Lập hơi dùng nội lực chút, lập tức con thuyền này rơi vào giữa biển khơi, lực lượng khổng lồ khiến con thuyền cứu hộ này ngược gió lao lên, tốc độ cực nhanh.

Đám người Âu Dương Hải đều trợn mắt há hốc mồm nhìn một màn này. Bọn họ đều không thể tưởng tượng được, không có thủy thủ chèo mà con thuyền không nhỏ này làm sao mà di chuyển được? Hơn nữa hai người kia đang đứng ngay trên boong thuyền, chưa hề động thủ gì.

- Bản lĩnh của ân sư, không phải người thế tục như chúng ta có thể đánh giá được. Thông báo xuống, giảm tốc độ… Chúng ta trước rời đi đã, cũng không cần quá xa, dừng lại ở ngoài ba trăm dặm. Hoa tiêu đâu, chú ý tình huống xung quanh đó!

Thanh âm trầm thấp của Âu Dương Hải phân phó. Trong lòng hắn cũng rất hưng phấn. Hắn không thể xác định được ân sư có thể gặp phải nguy hiểm hay không. Mặt khác, hắn cũng biết đây là cơ hội ngàn năm một thuở. Hắn dù sao cũng không thể cứ thể mà bỏ đi cả…

Đây gọi là cầu phú quý trong kinh hiểm. Mình đã già như thế rồi, nếu không gặp được ân sư thì cũng chỉ có làm một lão già an hưởng tuổi già, chờ hết thọ mà thôi. Mà ân sư xuất hiện, khiến hắn chỉ trong một ngày có thêm trăm năm tuổi thọ. Hơn nữa, nếu không có vấn đề gì thì thậm chí còn có thể kéo dài gấp ba lần.

Nếu nói đại thuyền Thần tộc mà bọn họ ngẫu nhiên xuất hiện trên đại dương là một loại tồn tại như thần thoại thì với Âu Dương Hải, Tần Lập chính là "Thần sống".

Cho nên, bất kể thế nào hắn cũng không thể bỏ qua cơ hội này. Những người trên con thuyền này tuy rằng không hiểu lão thuyền trưởng vì sao không để bọn họ nhanh chóng rời đi nhưng cũng không ai nghi vấn gì cả.

Giống như địa vị vô cùng được tôn sùng của Tần Lập ở Tần gia, trong mắt đám người này, Âu Dương Hải cũng vô cùng được những người khác tôn kính.

- Tốc độ rời đi của bọn họ cũng không nhanh.

Cơ Ngữ Yên quay đầu nhìn lại, thấy con thuyền kia đầu tiên là hạ bớt buồm, lập tức lại đổi hướng, tốc độ giảm xuống nên nhẹ giọng nói với Tần Lập.

Tần Lập mỉm cười. Hắn hiểu được tâm tư phức tạp của Âu Dương Hải nên nói:

- Không sao đâu, chỉ cần chúng ta không ở trên còn thuyền đó thì sẽ không ai gây khó xử cho bọn họ đâu!

Chỉ hy vọng là thế!

Cơ Ngữ Yên nói xong, mở ra một phần bản đồ mà Âu Dương Hải phục chế cho bọn họ, nhíu mày nói:

- Chỗ này cách hải vực nơi Huyết san hô sinh trưởng cũng không xa lắm. Thật là… Sao nhóm người kia không xuất hiện chậm khoảng hai ngày nhỉ?!

Tần Lập mỉm cười, nắm lấy tay Cơ Ngữ Yên an ủi:

- Không sao đâu. Chúng ta nhất định phải đạt được Huyết san hô. Đúng rồi, Thủy Trúc Trượng của nàng cũng không đến vạn bất đắc dĩ thì tuyệt đối không thể lấy ra khỏi trữ vật giới chỉ nha!

Cơ Ngữ Yên gật đầu tỏ vẻ đã hiểu được ý tứ của Tần Lập. Một khi đối phương quả thật là vì Bảo khí trong cơ thể Tần Lập mà tới thì chắc chắn không tránh khỏi một hồi ác chiến. Một khi đã như thế thì Bảo khí trong tay nàng phải là một quân cờ bí mật, chỉ lấy ra ở thời khắc mấu chốt mới hữu dụng.

Tần Lập không chế con thuyền nhỏ này nghênh đón hướng chiếc đại thuyền của đối phương. Sau một lúc, Tần Lập đột nhiên nói:

- Có ý tứ!

- Sao thế?

Cơ Ngữ Yên hỏi.

- Phía trước cùng lúc có hai con đại thuyền!

- Trời ạ, hai thuyền… Chàng còn nói là có ý tứ!

Cơ Ngữ Yên dở khóc dở cười nhìn Tần Lập, thầm nghĩ:

- "Huynh thật to gan lớn mật!"

Tuy nhiên ngẫm lại cũng có thể giải thích được. Thánh Hoàng nhất mạch mạnh như thế mà cũng không thể chống lại được Tần Lập đó sao!? Hai người gây sức ép cũng đủ, gây nháo loạn cũng đủ, còn mang theo đại lượng thiên tài địa bảo của đối phương chạy đi!

Nghĩ thế, sự căng thẳng trong lòng Cơ Ngữ Yên cũng dần giảm xuống.

- Hai con thuyền này thuộc về hai thế lực khác nhau. Bởi vì cờ xí bọn họ mang cũng không phải là một.

Tần Lập giải thích vì sao mình lại nói là có ý tứ:

- Ta cho rằng song phương này cũng không phải là bằng hữu, vì cách nhau cả mấy trăm dặm.

- Thì ra là như thế!

Cơ Ngữ Yên nói:

- Nếu thế thì tốt nhất là bọn họ cứ đánh nhau đi đã!

Tần Lập cười khổ nói:

- Điều này chắc cũng không xảy ra đâu. Chúng ta vẫn cứ xem sao đã! Xem đối phương muốn làm gì.

Đại dương mênh mông, rộng vô cùng tận. Có thể thấy nhau nhưng muốn gặp được nhau cũng cần tới hai canh giờ. Đối phương hiển nhiên cũng đã sớm phát hiện chiếc thuyền nhỏ của Tần Lập. Lớp vỏ ngoài con thuyền này lóe ra hàn quang, nhắm thẳng về phía con thuyền của Tần Lập và Cơ Ngữ Yên lao tới, không giảm tốc độ chút nào.

Điều này khiến Cơ Ngữ Yên cũng không kìm nổi tức giận. Đối phương cũng không khiêu khích nữa mà quả vô cùng kiêu ngạo!

Tần Lập lại cường lạnh, trực tiếp tế ra Bảo khí Ấn Chương, đánh thẳng về phía con đại thuyền này!

So bì sự bá đạo sao?! Vậy tới đi!

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

——oo0oo——

562. Chương 566: Bàn Long Thiên Tử Kiếm!

- Ái chà! Công chúa! Bọn họ lại muốn dùng thuyền lớn đánh đắm thuyền nhỏ của người ta! Bọn họ thật độc ác a!

Hắc Vũ thị lực tốt nhất, đứng ở nơi đó, trông thấy cả kinh nói.

Hạ Văn Đình nheo mắt, ánh mắt lấp lóe, không biết trong lòng nàng rốt cuộc đang suy nghĩ điều gì đó, có lẽ là đang hối hận chăng? Nếu trước tiên nàng quyết định xông tới, vậy Bảo khí sẽ thuộc về nàng rồi!

Đám người Vinh Bá cũng ngưng thần nhìn, đột nhiên, trên gương mặt già lão đầy nếp nhăn của Vinh Bá, lộ ra vài phần tươi cười dường như đang lẩm bẩm:

- Bọn Đại Thương ngu xuẩn! Bọn họ sẽ phải trả giá!

Vừa dứt lời.

Ầm!

Một tiếng nổ kinh thiên động địa, bộ phận đầu thuyền to lớn phần lộ ra trên mặt nước của chiếc thuyền khổng lồ đó, bị đánh thành một cái lỗ thủng thật lớn đường kính chừng hơn hai mươi thước!

Đại lượng nước biển cuồn cuộn tràn vào bên trong!

Lập tức mọi người trên thuyền đều cuống quýt gà bay chó chạy! Mặc kệ cảnh giới là gì, ngay cả những hộ vệ cảnh giới Lôi Kiếp bên người Thất hoàng tử điện hạ, cả một đám cũng đều hoảng sợ đến ngây người.

Từ phía trên truyền đến tiếng rống giận rung trời:

- Dám hủy đại thuyền của ta! Tiểu tử! Ngươi muốn chết!

Cái gọi là "già mồm át lẽ phải", chính là thế này. Người của Thất hoàng tử khẳng định sẽ không thừa nhận bọn họ trước đó định dùng thuyền lớn đụng người ta!

Theo tiếng rống giận, một bóng người như điện xạ bay tới hướng Tần Lập bên này, một luồng chưởng phong mãnh liệt mênh mông cùng theo tới!

Tần Lập cười lạnh một tiếng, cũng không nói gì, trực tiếp tế ra Bảo Khí Ấn Chương ầm ầm bay đi.

Một cái con dấu đơn sơ giản dị,trên thân nó không có một chút hào quang màu sắc gì, lại với tốc độ khó tin đánh thẳng tới đối phương!

Dưới tình huống này gã võ giả đối phương, dường như cũng biết Bảo Khí lợi hại, thân mình trên không trung uốn éo một cách kỳ dị, khó khăn lắm mới lách mình qua một bên, Bảo Khí Ấn Chương gào thét bay qua sát thân mình hắn.

Người này vừa cười ha hả một tràng dài, vừa lại vung chưởng, lực lượng hùng hồn lại đánh tới Tần Lập và Cơ Ngữ Yên trên chiếc thuyền nhỏ:

- Bảo Khí cũng chỉ như thế thôi!

- Cẩn thận!

Trên thuyền lớn bỗng nhiên có người nhắc nhở.

Nhưng người này không kịp có phản ứng gì, liền cảm giác lục phủ ngũ tạng của mình giống như bị một tảng đá lớn đập mạnh vào, hắn phun ra một ngụm máu tươi, lúc này trong tai hắn dường như nghe trên thuyền lớn có người la lên, nhưng cảm giác tiếng la đó dường như càng lúc càng cách xa hắn!

Mà cảnh trong hiện thực thì như thế này: Bảo Khí Ấn Chương sau khi bay qua sát thân thể người này ra ngoài, liền ngừng lại trên không trung, sau đó trực tiếp đánh xuống trên mình người này, thời điểm đó Ấn Chương chỉ trong giây lát liền phóng lớn lên!

Đón gió tăng lớn!

Tăng thẳng tới hơn mười thước dài, hơn hai mươi thước cao! Rồi giống như nghiền nát một con kiến, hung hăng nghiền võ giả cảnh giới Lôi Kiếp này thành thịt vụn!

Chỉ nháy mắt đánh chết một gã cường giả Lôi Kiếp, Tần Lập cũng không có lập tức ngừng tay, mà lại lộ khuôn mặt ác nghiệt tế ra Ấn Chương hung hăng đánh vào bên hông chiếc thuyền lớn, lập tức, một cái lỗ thủng lớn hơn nữa, đường kính chừng hơn ba mươi thước, xuất hiện bên mạn trái chiếc thuyền lớn!

Lần này, Tần Lập kéo tay Cơ Ngữ Yên, hai người Lăng Không bay lên, hạ thẳng xuống phía trên boong thuyền, ngay lập tức có rất nhiều người xông lên bao vây quanh hai người.

Tần Lập không hề sợ hãi, lạnh lùng nhìn nam nhân bạch y, cùng với gã nam tử hắn y bên cạnh hắn, lúc này trong ánh mắt cả hai đều đầy vẻ kinh hãi.

Thất hoàng tử Đại Thương quốc nhưng thật ra không có quá mức thất thố, một hoàng tử của siêu cường quốc, cái loại khí độ trên người này cũng tuyệt không phải là đồ bỏ đi. Tuy nhiên khi hắn nhìn về phía Tần Lập, cũng không kìm nổi đồng tử co rút lại.

Hắn cùng những tên hộ vệ bên người hắn, đều rất khó tưởng tượng, Trung Châu theo thời đại Thái cổ cũng đã xuống dốc, không ngờ còn có cường giả như thế!

Nếu không phải đường xá quá xa, hành trình trên biển quá nhiều nguy hiểm, các thế lực cường đại của Đông Hoang bên này, thậm chí đã sớm có ý định đi chiếm lĩnh và chia cắt Trung Châu rồi.

Nhưng lúc này gặp Tần Lập, bọn họ mới hiểu rằng thì ra Trung Châu vẫn còn tồn tại cường giả tuyệt thế!

Khi ánh mắt Thương Định rơi trên ngươi Cơ Ngữ Yên, thoáng hiện lên một chút kinh diễm, trong lòng tán thưởng: "Nữ nhân thật đẹp!"

Một chiếc thuyền lớn như vậy, cho dù là hoàn toàn chìm nghỉm, ít nhất cũng phải mất hai canh giờ. Cho nên, Thương Định cũng thế, hay là hộ vệ bên cạnh hắn cũng thế, tất cả đều sắc mặt không biến đổi.

Tình huống xấu nhất, người không đông lắm còn có con ưng khổng lồ màu đen đó có thể chở theo bọn họ rời đi, càng đừng nói chiếc thuyền lớn của Đại Hạ quốc cách đó không xa, không tin bon họ thấy chết mà không cứu.

- Ngươi là người phương nào? Vì sao vô duyên vô cớ hủy đại thuyền của ta?

Hai mắt Thương Định rơi trên người Tần Lập, thập phần bình tĩnh hỏi.

- Ha ha! Ta thích thế.

Trên gương mặt trung niên nho nhã của Tần Lập, lộ ra vẻ bình thản vui vẻ, nhưng lời nói ra lại đủ để khiến người ta tức chết đi được.

- Lớn mật! Ngươi có biết đứng trước mặt ngươi là ai không?

Phía sau Thương Định, một lão già râu tóc bạc trắng, mặt đầy nếp nhăn, khe rãnh dọc ngang, giống như luống cày trên sườn núi.

- Cẩu nô tài! Quả nhiên ở nơi đâu nô tài đều giống nhau, nếu ngươi còn sủa hai tiếng "Gâu Gâu" nữa thì càng có hình tượng!

Tần Lập mở miệng nói vô cùng ác độc.

Lúc này, chiếc thuyền lớn của Đại Hạ quốc bên kia, đã cách chỗ này không tới năm dặm, tiếng nói chuyện bên này, đối với cao thủ bên kia mà nói đều có thể nghe được rõ ràng. Dáng vẻ Hạ Văn Đình dường như rất hả giận, bởi vì lão già bị Tần Lập mắng này, nàng chán ghét nhất, mỗi lần đều là chủ ý của lão tìm cách cho Thất hoàng tử tới gần nàng.

Trên mặt Hắc Vũ cũng chứa đầy hưng phấn, còn có gì kích thích hơn so với chuyện tận mắt nhìn một chiếc thuyền lớn của Đại Thương chìm nghỉm chứ?

Tuy nhiên họ đều biết rằng thuyền của đối phương chìm đi, nhưng người vẫn là phải cứu mới được. Nếu thấy chết mà không cứu, sẽ khiến cho hai quốc càng thêm mâu thuẫn thật lớn, tội danh này cho dù Hạ Văn Đình là tiểu công chúa sủng ái nhất của Hoàng đế Đại Hạ quốc, nàng cũng không muốn gánh trách nhiệm này.

- Công chúa! Chúng ta bỏ đi, hay là vẫn ở chỗ này chờ?

Một người có vẻ là thuyền trưởng lại đây xin chỉ thị.

Hạ Văn Đình khoát tay chặn lại, nói:

- Cứ ở đây nhìn xem! Hừ! Cho dù cứu bọn họ, cũng phải chờ bọn họ trước cầu cứu mới được! Nếu không cứu bọn họ ư? Nghĩ cũng đừng nghĩ!

Vinh Bá ở phía sau cười khổ một tiếng, tuy nhiên, lão cũng rất đồng ý với cách thực hiện của Công chúa, trên phương diện trái phải rõ ràng, Công chúa đúng là chưa bao giờ hồ đồ!

Lão già bị Tần Lập mắng, gương mặt già nua đỏ lên, cực kỳ phẫn nộ, lấy tay chỉ vào Tần Lập mắng:

- Tiểu súc sinh! Chỉ biết dùng miệng lưỡi lợi hại sao? Võ giả Trung Châu các ngươi đều là thứ hèn nhát vứt đi!

- Thúi lắm! Không có lá gan là muội của ngươi đó! Lão cẩu, ngươi dám một mình đấu với ta không?

Tần Lập lộ vẻ mặt cười nhạo, nhìn lão già như nhìn một kẻ ngu ngốc.

Lão già này quả nhiên bị Tần Lập chọc tức hoàn toàn phẫn nộ, gầm lên một tiếng, định xông lên, lại bị lão già bên cạnh mạnh mẽ giữ lại.

Thất hoàng tử thản nhiên nhìn thoáng qua Tần Lập, đột nhiên nói:

- Ngươi không phải chỉ ỷ vào trong cơ thể ngươi có hai kiện Bảo Khí, mới dám kiêu ngạo ương ngạnh như thế? Chẳng lẽ ngươi cho là chúng ta không có Bảo Khí hay sao?

Thất hoàng tử nói xong, trong tay đột nhiên nhiều ra một thanh bảo kiếm bắn ra kim quang bốn phía!

Vỏ kiếm dường như chế tạo bằng vàng, mặt trên khắc hai con rồng uốn lượn bay lên, dường như sắp từ trên thanh kiếm kia bay lên bầu trời.

"Xoạt!"

Thất hoàng tử nhẩn một cái nút, rút bảo kiếm phát ra một vầng hào quang đỏ như máu. Ngay sau đó, một luồng sát khí như thực chất, đập vào mặt mà đến!

- Bàn Long Thiên Tử Kiếm!

Trên thuyền Đại Hạ quốc, không chỉ một người, mọi người đồng thời hô lên cái tên này. Vinh Bá có phần kinh ngạc lẩm bẩm:

- Người ta nói Hoàng đế Đại Thương sủng ái Thất hoàng tử nhất, xem ra quả nhiên không giả, không ngờ đến Bàn Long Thiên Tử Kiếm trấn quốc chi bảo của Đại Thương quốc cũng đưa cho Thất hoàng tử!

Hạ Văn Đình ở một bên hơi bĩu môi, tuy nhiên vẫn là nói:

- Thanh kiếm này có thể nói là vua của Bảo Khí! Hai võ giả Trung Châu kia gặp phiền toái rồi!

Thanh bảo kiếm này vừa ra khỏi vỏ, Tần Lập lập tức cảm thấy được một luồng sát khí mãnh liệt áp bức tới mình, trong lòng hơi kinh hãi. Hắn biết rằng Luyện kim đại sư trên đời này, cũng không phải chỉ có một mình Hô Diên Bác, mà có những người khác có thể luyện chế ra Bảo Khí cường đại tương tự!

- Giao ra đây hai kiện Bảo Khí trên người ngươi, ta sẽ tha cho các ngươi một con đường sống!

Thất hoàng tử chỉ kiếm vào Tần Lập, lạnh nhạt nói.

- Giao kiếm trong tay ngươi cho ta, ta tha cho ngươi một con đường sống!

Tần Lập thản nhiên nói lại.

- Vậy thì không có gì để nói! Ta sẽ chém đầu ngươi, cướp lấy bào vật của ngươi, đồng thời…

Thất hoàng tử nhìn thoáng qua Cơ Ngữ Yên, ngạo nghễ nói:

- Mang đi nữ nhân của ngươi!

- Phù!

Cơ Ngữ Yên lạnh lùng nhìn Thất hoàng tử, cười lạnh nói:

- Không biết xấu hổ! Vô sỉ! Vô năng!

- Ha ha!

Thất hoàng tử cười ha hả, không thèm nói lại, ngưng thần mà đứng, khí thế toàn thân đột nhiên biến đổi, hai chân không động, nhưng thân thể lại như tia chớp bay vọt tới!

Phía trên thanh bảo kiếm màu máu, trong giây lát bạo phát ra một luồng kiếm quang vàng ánh dài hơn ba mươi thước, trong phút chốc liền đâm tới sát mặt Tần Lập!

Phốc một tiếng đâm vào mặt Tần Lập.

Bên kia Hạ Văn Đình tiểu công chúa Đại Hạ quốc cùng Hắc Vũ lập tức phát ra một tiếng thét kinh hãi, tuy nhiên những người khác, bao gồm Thất hoàng tử Thương Định trên mặt cũng không có lộ ra vẻ đắc ý gì.

Ngay sau đó, bóng dáng Tần Lập dần dần trở thành mờ nhạt. Hạ Văn Đình theo bản năng thở phào một cái, cẩn thận nhìn thoáng qua hai bên, phát hiện không ai chú ý tới nàng, lúc này mới yên tâm, thầm nghĩ: "Nguy hiểm thật, thiếu chút nữa mất mặt! Thì ra chỉ là đâm trúng tàn ảnh, nhưng cái này cũng quá chân thật đi!"

Theo thân hình Tần Lập biến mất ở tại chỗ, kiếm của Thương Định liền càng lúc càng nhanh!

Đến cuối cùng, chỉ có thể thấy một quầng hào quang màu đỏ máu, hoàn toàn không thấy rõ bất cứ nhân ảnh nào!

Vô số người trên đại thuyền phía dưới đang

hô to gọi nhỏ ra bên ngoài tát nước, để chậm lại tốc độ thuyền chìm, còn có rất nhiều người đang xử lý thuyền cứu sinh. Hết thảy đều bận rộn nhưng cũng không có phát ra tiếng ồn ào quá lớn. Ngoại trừ lúc mới bắt đầu có hơi hoảng loạn, hiện tại gần như không có cảm giác đây là một chiếc thuyền sắp chìm nghỉm!

Từ điểm này, cũng có thể thấy được tố chất tổng hợp của người dân Đại Thương quốc mạnh biết bao nhiêu.

Bảo Khí của Tần Lập trước sau chỉ sử dụng một kiện Ấn Chương. Bàn Long Thiên Tử Kiếm của Thất hoàng tử Thương Định Đại Thương quốc này, quả nhiên là một kiện Bảo Khí cường đại, lực lượng trên nó thập phần khủng bố, nếu Tần Lập chỉ dùng Ẩm Huyết kiếm, như vậy trên cơ bản rất khó chiến thắng đối phương. Tuy nhiên, cộng thêm một kiện Bảo Khí Ấn Chương, kết quả lập tức bất đồng!

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

——oo0oo——

563. Chương 567: Dũng Mãnh!

Thương Định càng đánh trong lòng càng kinh sợ. Loại Bảo Khí này, cũng không phải dễ dàng khống chế như vậy, cho dù là cường giả cảnh giới Lôi Kiếp, sử dụng thời gian lâu cũng sẽ cảm thấy mệt mỏi, vốn hắn tưởng rằng võ giả đến từ Trung Châu này, chỉ là người mang trọng bảo, nhưng không có thực lực mạnh lắm. Sau một hồi giao đấu hắn mới phát hiện, không ngờ thực lực của đối phương không kém gì mình!

Thương Định không kìm nổi hét lớn một tiếng:

- Ở chỗ này không thi triển ra hết được, đổi lên trên không trung đi! Nói xong, thân hình hắn mạnh mẽ bay vọt lên trời cao.

Tần Lập hừ lạnh một tiếng, hướng tới Cơ Ngữ Yên truyền âm nói:

- Cẩn thận chính mình, bọn họ nếu dám động thủ, hãy dùng Bảo Khí giết thẳng tay! Nói xong cùng bay lên không trung theo hướng Thương Định.

Bảo Khí chân chính, một khi toàn lực thi triển, uy lực của nó quả thực kinh thiên động địa.

Trong nháy mắt Bàn Long Thiên Tử Kiếm vạch trên không trung một vết rách thật lớn dài mấy trăm thước, một lực lượng khổng lồ vô cùng vô tận đánh về phía Tần Lập.

Không ngờ tiếp đó luồng lực lượng này ngưng tụ thành một con cự long cực kỳ to lớn, đầu sừng dữ tợn, giương nanh múa vuốt đánh tới Tần Lập!

Thương Định cười hung ác nói:

- Đi tìm chết đi!

Khóe miệng Tần Lập nổi lên một chút vẻ trào phúng, dùng ý niệm điều khiển Ấn Chương đánh tới con cự long hung dữ. Lập tức, lại phóng tiếp kiện Bảo Khí thứ hai, cái Nghiễn Thai phong cách cổ xưa kia, tản mát ra một luồng ô quang, ở trên bầu trời trong giây lát phóng lớn lên vô số lần, biến thành một cái nghiên mực thật lớn dài hơn trăm thước, tựa như một ngọn núi hung hăng đập xuống Thất hoàng tử Thương Định!

"A!" Tất cả mọi người phía dưới, không thể kềm chế được lập tức phát ra một tràng tiếng kinh hô!

Lúc này có không ít người la lớn:

- Điện hạ, cẩn thận!

- Nguy hiểm, mau tránh ra!

- Điện hạ, mau lui lại!

Thương Định vô cùng hoảng sợ, trong lòng hẳn sao lại không biết là nguy hiểm, sao lại không muốn lập tức đẩy ra, nhưng vấn đề là làm thế nào đẩy lui? Thế tới của đối phương quá nhanh, căn bản là không thể đẩy lui mà cũng không còn đường lui!

Thương Định cắn răng, Bàn Long Thiên Tử Kiếm cầm trong tay, trong nháy mắt nổi lên một thân huyết mạch hoàng gia. Giờ khắc này, cả người Thương Định đều đắm chìm trong vầng hào quang vàng ánh. Bàn Long Thiên Tử Kiếm… hung hăng chém ra đón đường tới của cái nghiên mực cực kỳ to lớn đó!

"Ầm!"

Trên bầu trời phát ra một tiếng nổ vang như tiếng sấm, không gian chung quanh sụp xuống từng mảng lớn!

Thân mình Thương Định trên không trung bật lui về phía sau, một hơi rời khỏi chỗ cũ mấy trăm thước xa, khí huyết quay cuồng, sắc mặt trắng bệch.

Bảo Khí Ấn Chương đánh vào trên năng lượng hình cự long, lập tức đánh cho cự long tan rã. Tần Lập cầm Ẩm Huyết kiếm trong tay, Ẩm Huyết kiếm phát ra một tiếng ngân chói tai. Thanh vũ khí phi Pháp bảo này, sau khi hấp thu rất nhiều máu huyết cường giả, rốt cục cũng sinh ra kiếm ý của mình.

Vừa mới bị Bàn Long Thiên Tử Kiếm áp bách hồi lâu, dường như có một cỗ oán khí ngưng tụ trong thân kiếm, theo tiếng ngân vang này hoàn toàn bộc phát ra thành một luồng kiếm khí màu đỏ máu dài cả trăm thước, hung hăng chém về phía Thất hoàng tử!

Thất hoàng tử vừa mới bị lực lượng mãnh liệt trên Bảo Khí Nghiễn Thai đánh cho khí huyết quay cuồng, hiện tại đã không còn nhiều dư lực lắm để ứng phó với luồng kiếm khí đầy sát ý này.

Tuy nhiên, trên mặt hắn cũng không có lộ ra vẻ hoảng sợ chút nào, hắn cắn răng một cái, trong giây lát trên người lóe ra ra một vầng hào quang màu lam sậm, hình thành một vòng bảo hộ che chắn trên người Thương Định.

Kiếm khí của Ẩm Huyết kiếm chém lên trên vòng bảo hộ, không ngờ chỉ nổi lên một chút gợn sóng!

Tần Lập thầm cả kinh trong lòng, không nghĩ tới trên người đối phương còn có kiện Bảo Khí thứ hai!

Tuy nhiên, chiến kỹ Cửu Thiên Thập Địa Duy Ngã Độc Tôn, căn bản là "gặp mạnh càng mạnh, thừa dịp ngươi bệnh phải lấy mạng ngươi"'. Tần Lập cắn răng một cái, thi triển ra chân chính chiến kỹ Cửu Thiên Thập Địa Duy Ngã Độc Tôn.

Kiếm khí vần vũ!

Mỗi một kiếm đều giống như ngựa thần lướt gió tung mây, giống như linh dương mắc sừng, không thể tìm ra chút dấu vết, nhưng vẫn cứ như trói chặt Thất hoàng tử Đại Thương quốc tại chỗ!

Tần Lập càng đánh càng dũng mãnh, dần dần tiến vào cảnh giới Thân Kiếm Hợp Nhất, kiếm ý gắt gao tập trung vào thân thể Thương Định, kiếm khí ngưng tụ thành một cái lồng giam. Đồng thời hai kiện Bảo Khi không ngừng nghỉ chút nào, liên tiếp đánh lên thân mình Thương Định!

Tất cả mọi ngươi trông thấy một màn này, đều ngẩn người như gà gỗ!

Trên đời này lại có võ giả Lôi Kiếp cường hãn như thế sao? Đường đường là Thất hoàng tử Đại Thương quốc lại bị đánh cho không có mảy may lực trả đòn!

Phía dưới đám hộ vệ của Thất hoàng tử giờ phút này liếc nhìn nhau một cái, cũng đều không kìm nổi cả đám bay lên không trung. Tôn nghiêm của võ giả, khí độ của hoàng gia, không cho phép bọn họ nhúng tay, nhưng nếu Thất hoàng tử có mệnh hệ gì, thì đồng dạng bọn họ cũng không thể gánh nổi trách nhiệm!

Giữa hai điều hại phải chọn lấy điều nhẹ, một khi Thất hoàng tử thật sự xảy ra nguy hiểm, như vậy bọn họ, cũng chỉ có thể không để ý tới đạo nghĩa xông lên vây sát Tần Lập!

- Người này không ngờ dũng mãnh như thế!

Ánh mắt Hạ Văn Đình lóe sáng, đôi mắt xinh đẹp nhìn về phía Cơ Ngữ Yên vẫn lẳng lặng đứng trên boong đại thuyền Đại Thương quốc nhìn xem, lại nhìn lên bầu trời Tần Lập đang đánh cho Thương Định không còn chút lực trả đòn nào, nàng thì thào tự nói, không biết đang nghĩ đến điều gì.

- Công chúa điện hạ! Bây giờ ngài hiểu ra chưa? Trung Châu xuống dốc, không có nghĩa là võ giả Trung Châu cũng chìm xuống. Trung Châu ở thời đại Thái cổ, chính là địa phương cường đại nhất thời đó!

Cơ Ngữ Yên nhìn Tần Lập vừa trở lại phòng lập tức lấy ra một viên đan dược ném vào trong miệng, có chút khẩn trương hỏi.

- Không có việc gì.

Tần Lập khoát tay, lại nói thêm:

- Nàng hộ pháp cho ta, ta khôi phục một chút!

Lại nói, cầm hai món Bảo Khí trong tay điên cuồng oanh kích Thất hoàng tử của Đại Thương quốc Đông Hoang, cảm giác Tần Lập mang đến cho người khác giống như chiến thần Duy Ngã Độc Tôn, không thể chiến thắng!

Nhưng trên thực tế, rất ít có người biết bao gồm cả bản thân Thất hoàng tử cũng không thể phát hiện, phần thắng giữa hắn cùng Tần Lập kỳ thật là năm ăn năm thua!

Tựa như câu nói cổ xưa: Chiến đấu không thể tránh được thì người dũng cảm thắng!

Thất hoàng tử Thương Định có huyết mạch hoàng tộc Đại Thương quốc, tu luyện đồng dạng chiến kỹ Thần cấp, nếu hắn có thể dùng hết toàn lực đối công cùng Tần Lập, hắn không nhất định sẽ thua!

Đương nhiên, nếu Tần Lập cũng liều mạng dùng tinh thần lực công kích. Thương Định vẫn thất bại nhưng cũng không thua quá thảm, lại càng sẽ không mất đi hai món Bảo Khí, lại bị người dùng kiếm chỉ vào yết hầu.

Không thể nói dũng khí của Thương Định không đủ, hoặc là sợ chết. Chỉ có thể nói kinh nghiệm chiến đấu của Thương Định không phong phú bằng Tần Lập!

Trong chiến đấu, chân chính quyết định thắng bại thường thường cũng không phải tu vi cao bao nhiêu, nếu dựa theo tu vi cao thấp để quyết định phần thắng, như vậy tu vi thấp dứt khoát không cần phản kháng, trực tiếp nhận thua cho xong.

Thiên thời, Địa lợi, Nhân hòa. Mấy thứ này, thiếu một thứ cũng không được. Càng trọng yếu hơn là kinh nghiệm chiến đấu của võ giả!

Tần Lập nhìn ra Thương Định không phải là người liều mạng!

Là một người có huyết thống hoàng gia truyền thừa muôn đời. Thất hoàng tử Thương Định càng thêm yêu quý tính mạng so với người thường!

Liên tục tế ra Ấn Chương cùng Nghiên Mực tiến hành chiến đấu, lực lượng trong cơ thể Tần Lập tiêu hao phi thường nhanh chóng, đến hiện tại đã không đủ một phần ba, hai món Bảo Khí đã không thể tiếp tục khống chế.

Nếu là hiện tại lại tới một võ giã cảnh giới Lôi Kiếp, lựa chọn của Tần Lập chỉ có một chữ - Chạy!

Cơ Ngữ Yên sống với Tần Lập không quá lâu, nhưng đối với việc Tần Lập dám liều mạng coi như rất hiểu biết. Rất nhiều người trong chốn giang hồ đều cho rằng Tần Lập là một người có vận khí cường đại đến mức nghịch thiên, nhưng không ai biết cũng vận khí đó nếu rơi vào người khác, bọn họ chưa chắc đã có gan thực hiện.

Bao nhiêu lần Tần Lập không phải là tìm đường sống trong cõi chết? Cái gọi là bĩ cực thái lai, vậy cũng phải trải qua vận rủi không tầm thường rồi mới xuất hiện cơ hội xoay chuyển!

Cơ Ngữ Yên ngồi ở cửa, nhìn Tần Lập khoanh chân ngồi trên giường, đôi mắt đẹp có chút si mê nhìn không nháy mắt!

Trên đầu Tần Lập dần dần bay lên một làn khí trắng, ngưng kết thành một khí xoáy, dừng trên đầu Tần Lập không tan.

Mà bản thân Tần Lập lại không hề cảm giác chuyện này, hắn đang vận hành Tử Khí Quyết một lần rồi một lần, điên cuồng hấp thu hai khối linh thạch cực phẩm trong tay.

Chỉ thấy dưới đất trước giường Tần Lập ngồi, linh thạch cực phẩm bị hút khô năng lượng biến thành tảng đá trong suốt, chẳng được bao lâu cũng đã vài trăm khối, xếp thành một đống lớn!

Cơ Ngữ Yên trợn mắt há mồm nhìn cảnh tượng trước mắt, trong lòng kinh hô: "Trời ạ! Đây… đây chính là linh thạch cực phẩm a! Cảnh giới Lôi Kiếp Tần Lập này cũng quá phá sản mất rồi?"

Nên biết rằng, cho dù lực lượng của Cơ Ngữ Yên hao hết, như vậy nhiều nhất là hai khối linh thạch cực phẩm cũng có thể bổ sung đầy đủ năng lượng của nàng.

Nào giống như Tần Lập, mấy trăm khối mà vẫn còn hấp thu không ngừng?

Năng lượng khổng lồ bên trong linh thạch cực phẩm kia… đều đi đâu rồi?

Kỳ thật cũng tới hiện tại Tần Lập mới đột nhiên hiểu được. Tử Khí Quyết được khắc sau lưng người khổng lồ trong tinh thần thức hải của minh là một loại công pháp xa xỉ cỡ nào!

Nguyên bản Tần Lập đều là hấp thu Tiên Thiên Tử Khí, hơn nữa Tử Khí Quyết không lúc nào không hấp thu thiên địa linh khí chung quanh. Tần Lập đối địch cũng rất ít gặp được loại biến thái như Thất hoàng tử đồng thời có hai món Bảo Khí, cho nên Tần Lập vẫn không cảm nhận được Tử Khí Quyết phá sản đến mức nào.

Hôm nay, lực lượng hắn tiêu hao hơn một nửa, vì phòng ngừa đối phương lại tìm tới gây phiền toái. Tần Lập đành phái áp dụng biện pháp hấp thu năng lượng trong linh thạch.

Nhưng hắn lại không nghĩ rằng, năng lượng bên trong một khối linh thạch cực phẩm tiến vào cơ thể hắn giống như là ở một nơi mặt đất khô nứt có một hồi mưa bụi, căn bản không tính là cái gì!

Không có biện pháp, Tần Lập chỉ đành không ngừng hấp thu, linh thạch cực phẩm biến thành tinh thạch trong suốt trước mặt cũng càng ngày càng nhiều. Đến cuối cùng, Cơ Ngữ Yên đã không thể nhìn tiếp được nữa, nếu không phải sợ Tần Lập bị quấy rầy, nàng đã sớm đánh thức Tần Lập dậy hỏi một câu: Ngươi như thế nào phá sản như vậy?

Nàng không ngừng đếm số linh thạch cực phẩm trước giường, đến cuối cùng phỏng chừng ít nhất cũng có hơn bảy trăm khối linh thạch cực phẩm bằng nắm tay bị Tần Lập hấp thu sạch. Đến lúc này, Tần Lập mới ngừng lại.

Khóe miệng Cơ Ngữ Yên co giật mạnh vài cái, quá phá sản rồi! Tồn kho hơn trăm năm của Băng Tuyết Môn tổng cộng còn không đến một ngàn khối linh thạch cực phẩm, mà Tần Lập này một lần hút sạch hơn 700 khối. Trời ạ… Còn có người nào lãng phí hơn hắn sao?

Sau khi hút sạch năng lượng trong linh thạch vào thân thể. Tần Lập cảm giác toàn thân lại có lực lượng cường đại, cái loại cảm giác nắm cả thiên địa trong lòng bàn tay lại một lần nữa trở lại trên người Tần Lập.

Tần Lập cũng không mở mắt, ở trong tinh thần thức hải suy nghĩ lại hình ảnh quá trình chiến đấu với Thất hoàng tử Thương Định. Hắn có loại cảm giác chiến kỹ Cửu Thiên Thập Địa Duy Ngã Độc Tôn rất lâu không thăng cấp bậc dường như ở vào ranh giới đột phá!

Trước đó Tần Lập cũng đã biết, chiến kỹ Duy Ngã Độc Tôn đột phá lần tiếp theo chính là tinh thần hóa thật!

Đây tuyệt đối là một loại đột phá khó lường. Cái gọi là tinh thần hóa thật, đơn giản mà nói, một lão gia quý tộc hoặc một quan lại trong thế tục bởi vì trong tay bọn họ có quyền lực, trên người sẽ có một loại khí chất, loại khí chất mà người khác nhìn thấy không kìm nổi sinh ra tâm lý kính sợ!

Hoặc là đao phủ chấp hành nhiệm vụ giết người, sát khí trên người bọn họ hết sức dày đặc, cho dù người không biết chức nghiệp của bọn họ, hơn phân nửa đều trốn thật xa theo bản năng.

Đây, kỳ thật đều là một loại phương thức thể hiện tinh thần lực, mà tinh thần hóa thật, quả thực là rất khủng bổ!

Mấy loại trước đều là một thứ gì đó hư vô, cho dù cường giả thực lực như Tần Lập dùng tinh thần lực công kích đối phương cũng đồng dạng là một loại ý niệm công kích mà không phải thực thể.

Tới cảnh giới cao nhất của chiến kỹ Cửu Thiên Thập Địa Duy Ngã Độc Tôn - tinh thần hóa thật. Cảnh giới này là đem số lượng tinh thần phong phú trong thức hải của Tần Lập trực tiếp hóa thành thật thể, hoặc là phòng ngự, hoặc công kích đều làm cho đối phương không thể ngăn cản.

Cho dù là trên thế giới này, cường giả mạnh nhất được biết đến - đại năng cảnh giới Địa Tiên cũng không có bản lĩnh này!

Đây mới chân chính là chiến kỹ cường đại nhất trên thế giới này!

Không người nào có thể địch lại!

Đương nhiên, cho dù Tần Lập đột phá đến cảnh giới này, nếu muốn dùng tinh thần hóa thật công kích, đi đánh chết một đại năng Địa Tiên cùng rất khó.

Đầu tiên là loại tiêu hao này cực kỳ kinh người, khả năng lớn nhất là một kích đánh chết đối phương, rồi sau đó người của đối phương giết chết mình.

Nhưng nếu đối phương là võ giả Lôi Kiếp, tinh thần hóa thật công kích quả thực là vô địch!

Có thể nói, chỉ cần Tần Lập đột phá đến cảnh giới này, trong phạm vi cùng cấp, Tần Lập sẽ là vô địch!

Nếu lại gặp chuyện như ngày hôm nay, cho dù trên người Thương Định có hai món Bảo Khí, Tần Lập muốn đánh bại hắn sẽ rất dễ dàng!

Thinhbobo

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

——oo0oo——

566. Chương 570: Đáy Biển Khủng Bố!

Tần Lập nhắm mắt ngưng thần, theo từ đầu khôi phục lực lượng dần dần biến thành bế quan tu luyện. Cơ Ngữ Yên nhìn gương mặt trung niên của Tần Lập, khóe miệng co giật vài cái, trong đôi mắt xinh đẹp tràn ngập vẻ khó tin, thầm nghĩ: "Người này thực lực vô cùng mạnh mẽ, lại còn thật sự không nói lý do. Loại thời điểm này không ngờ cũng có thể nhập định, sau đó bế quan tu luyện… Thật sự là phục hắn!"

Tần Lập bế quan lần này, chính là nửa tháng!

Cơ Ngữ Yên để cho Âu Dương Hải trực tiếp theo lộ tuyến lúc trước của bọn họ, đi về nơi Huyết San Hô sinh trưởng. Trên mặt biển mênh mông vô tận nhìn không thấy cuối, hai chiếc thuyền lớn của Đông Hoang kia đã sớm biến mất chỉ còn lại một chiếc thuyền bọn họ đang phiêu bạt, nhìn có vẻ cô tịch như vậy.

Tần Lập bế quan, một mình Cơ Ngữ Yên cũng không có gì làm vì thế cũng bắt đầu tu luyện, dặn bảo Âu Dương Hải khi tới hải vực Huyết San Hô sinh trưởng thì báo cho nàng.

So với sự mạnh mẽ của Tần Lập. Cơ Ngữ Yên tự nhiên không nguyện ý làm một người vô dụng. Nàng rất muốn trước khi Tần Lập xuất quan liền hái được Huyết San Hô trở về.

Ngày thứ mười Tần Lập bế quan. Âu Dương Hải đến thông báo cho Cơ Ngữ Yên đã tiến vào hải vực Huyết San Hô sinh trưởng.

Thuyền lớn thả neo ở bên cạnh một hòn đảo. Hòn đảo này rất lớn, bên trên cây cối xanh um tươi tốt, từ rất xa có thể nhìn thấy đủ loại chim chóc bay trong rừng.

Có thể nhìn ra hòn đảo này không có người ở, thật là một thiên đường của động vật.

Âu Dương Hải nhìn hòn đảo này, không khỏi có chút thổn thức. Hòn đảo này, lão rất nhiều năm chưa từng quay lại, hiện giờ lại tới, hòn đảo này dường như không chút biến hóa gì so với quá khứ. Bên nước sâu này, vẫn là vách núi đen dựng đứng cắm thẳng xuống biển sâu, mà lão - đã già rồi!

"Cũng may là gặp ân sư!"

Âu Dương Hải nghĩ thầm trong lòng.

Cơ Ngữ Yên nhìn vách núi dựng đứng hơn ngàn thước trước mặt, mang đến cho người ta một loại cảm giác đầu váng mắt hoa. Trên vách núi còn mọc một ít cây cối, sinh trưởng khẳng khiu cong queo, bất khuất ngoan cường, sinh mệnh lực vô cùng cường đại.

Vách núi này gần như dựng đứng chọc thẳng xuống biển, Cơ Ngữ Yên hỏi:

- Chính là nơi này?

Âu Dương Hải thực khẳng định gật đầu:

- Chính là nơi này! Ở sâu nhất chỗ này, chừng hơn một vạn thước có sinh trưởng san hô đủ loại kiểu dáng thành một tảng lớn, trong đó cái loại san hô màu máu cũng có rất nhiều. Cảnh sắc phía dưới thật sự là quá đẹp!

Cơ Ngữ Yên gật gật đầu, nói:

- Ta trước tiên xuống xem xem!

- Chờ một chút…

Âu Dương Hải mới vừa há mồm thì thấy Cơ Ngữ Yên ở bên kia đã nhảy vào trong biển không thấy bóng dáng, không khỏi lắc đầu cười khổ nói:

- Tính tình cũng quá nóng nảy hả? Ta còn chưa nói dưới này rất nguy hiểm, dặn nàng cẩn thận…

Dưới này rất nguy hiểm. Cơ Ngữ Yên có thể không biết sao? Nàng đương nhiên biết!

Tuy nhiên biết thì lại thế nào chứ? Thực lực đạt tới cảnh giới Lôi Kiếp cũng chỉ mất tự tin trước mặt Tần Lập, nhưng ở nơi khác, khí tức cảnh giới Lôi Kiếp phát ra, những thứ bình thường căn bản không có gan tới gần nàng!

Trên thân thể Cơ Ngữ Yên xuất hiện một lớp bảo hộ màu lam nhạt, bơi ở trong nước nhưng quần áo trên người không dính một giọt.

Ngay từ đầu, một ngàn thước, hai ngàn thước, ba ngàn thước. Cơ Ngữ Yên đều bơi hết sức thoải mái, cũng không cảm nhận được áp lực quá lớn. Nhưng bắt đầu từ bổn ngàn thước, nước biển trở nên cực kỳ lạnh giá, trước mắt một màu tối om, hơn nữa áp lực bắt đẩu tăng lên!

Thân thể Cơ Ngữ Yên trong nháy mắt trở nên trầm trọng. Cường giả Lôi Kiếp cho dù không chú trọng luyện thể, thân thể bọn họ cũng đều giống như sắt thép, cực kỳ kiên cố, có thể biến thân thể cực kỳ trầm trọng.

Cơ Ngữ Yên không ngừng chìm xuống, lúc tới tám ngàn thước, nàng bắt đầu cảm giác được loại áp lực giống như thái sơn áp đỉnh, hô hấp dần trở nên trầm trọng.

Hơn nữa, thế giới chung quanh đã là một màu hắc ám, hoàn toàn không nhìn thấy bất kỳ thứ gì, chỉ có thể dựa vào thần thức để phân biệt những thứ trên đường trải qua.

Ngẫu nhiên cũng xuất hiện một ít loài cá trên người lóe hào quang, hơn phân nửa chúng nó đều không lớn, rất hiếu kỳ bơi sát qua người Cơ Ngữ Yên, đại khái chưa từng thấy loại sinh vật này, cũng hiếu kỳ giống như Cơ Ngữ Yên.

Lúc này trong lòng Cơ Ngữ Yên sinh ra một điểm nghi hoặc. Nơi này tối om như thế, áp lực lớn như thế, năm xưa Âu Dương Hải phải nhờ vào dạng khí cụ thế nào mới có thể hạ sâu xuống đáy biển vạn thước? Làm sao có thể nhìn thấy tảng san hô kia?

Ý niệm này trong đầu cũng không tồn tại lâu. Khi Cơ Ngữ Yên vận chuyển thực lực toàn thân, chìm xuống nơi hơn chín ngàn thước, phía dưới đột nhiên xuất hiện một tảng lớn ánh sáng.

Cơ Ngữ Yên đã thích ứng với bóng tối bị vùng hào quang này chiếu vào khiến cho ánh mắt có chút không thể mở ra, kìm lòng không đậu phát ra một tiếng thét kinh hãi.

"Trời ạ… Đây… đây là cái gì?" Cơ Ngữ Yên ở bên trong vòng năng lượng bảo hộ, mở to hai mắt nhìn cảnh vật trước mắt, vẻ khó tin đầy mặt.

Màu vàng, đỏ, lam, lục, trắng trong suốt, trắng đục, lục trong suốt, lục thẫm, bảy màu… Gần như các loại nhan sắc có thể tưởng tượng được đều có mặt trong vùng hào quang lớn chói mắt trước mắt.

Cơ Ngữ Yên quán chú một tia tinh thần lực vào trong hai mắt, lúc này mới hoàn toàn thấy rõ. Quầng sáng đủ mọi màu sắc này không ngờ là một rừng san hô nổi liền một chỗ!

Tựa như một thế giới rừng rậm đáy biển thần kỳ, rất nhiều sinh vật biển tuần tra tới lui ở trong rừng san hô này, bộ dáng kỳ quái còn có một số tên hình thể khổng lồ tránh ở phía sau san hô, hoặc là rong biển, chỉ lộ cặp mắt ra nhìn chằm chằm vị khách không mời Cơ Ngữ Yên này.

Nếu không phải trên người Cơ Ngữ Yên tản ra uy áp cường đại của võ giả Lôi Kiếp, chỉ sợ đã sớm có không dưới mười loại sinh vật đáy biển xông lên.

Hiện tại chúng nó cũng không dám. Bởi vì chẳng những khách không mời này thoạt nhìn không dễ xơi, mà ngay trong rừng san hô này còn ẩn nấp một sinh vật càng thêm đáng sợ!

Lúc này Cơ Ngữ Yên cũng đã cảm ứng được trong rừng Huyết San Hô màu đỏ này có một cỗ năng lượng dao động làm người ta sợ hãi không ngừng truyền đến. Hơn nữa, thứ kia dường như đang thức tỉnh!

- Không tốt!

Thân thể Cơ Ngữ Yên xông mạnh về trước, một đạo điện lưu màu lam to bằng cánh tay trong nháy mắt xuất hiện ở nơi Cơ Ngữ Yên vừa rồi.

Cơ Ngữ Yên kinh hồn chưa ổn định liền thấy trong rừng san hô màu đỏ như máu kia, một con cá chình thật lớn dài hơn trăm thước rộng mười mấy thước đang chậm rãi bơi ra.

Hai mắt con cá chình kia lạnh lẽo vô cùng nhìn chằm chằm vào Cơ Ngữ Yên, chậm rãi mở miệng "xoẹt" - lại một đạo điện lưu cường đại đánh về phía Cơ Ngữ Yên!

Võ giả cường đại tới đâu ở trong môi trường không quen thuộc cũng không có khả năng phát huy ra toàn bộ thực lực. Cơ Ngữ Yên gần như không có cơ hội gì phản kháng, nhưng cứ vậy bị tấn công một cách bị động cũng không phải tính cách của nàng. Nàng lấy Thúy Trúc Trượng ra, hướng tới cỗ điện lưu hung hăng quét ngang. Một luồng lực lượng mãnh liệt mênh mông trong nháy mắt đánh tan điện lưu, còn có vài phần lực thừa đánh lên trên quái vật cá chình khổng lồ.

"Ầm" một tiếng, trên đầu cá chình bỗng dưng bắn ra một vòi máu, tan ra trong nước.

Con cá chình hè miệng, như là tiếng rống không tiếng động, sau đó nổi giận bơi tới Cơ Ngữ Yên. Một cỗ cảm giác áp bách thật lớn khiến cho Cơ Ngữ Yên ngay cả tâm tư phản kháng đều không thể sinh ra, chỉ có sợ hãi.

Cơ Ngữ Yên bắt đầu chạy, tốc độ nhanh hơn lúc hạ xuống rất nhiều. Cá chình phía sau tuy hình thể khổng lồ vô cùng nhưng tốc độ lại không chậm chút nào.

Nó đuổi theo Cơ Ngữ Yên không bỏ, dường như không nuốt kẻ không mời mà đến có gan đả thương nó thì khó tiêu được cơn giận trong lòng.

Cơ Ngữ Yên rất nhanh bơi lên vị trí khoảng năm ngàn thước, áp lực khổng lồ trong biển rộng khiến nàng không dám tăng tốc độ quá nhanh, nếu không một khi áp lực thay đổi đột ngột, toàn thân sẽ bị thương tổn thật lớn.

Con cá chình khổng lồ này lại không quan tâm điều gì, không ngừng đuổi theo phía sau Cơ Ngữ Yên.

Đúng lúc này. Cơ Ngữ Yên đột nhiên cảm giác được có một cảm giác nguy cơ càng thêm mãnh liệt đến từ phía dưới, nàng hơi chút chậm tốc độ, tập trung nhìn vào lập tức kinh hãi.

Một con bạch tuộc càng thêm khổng lồ không biết từ nơi nào chui ra, giương nanh múa vuốt cuốn lấy con cá chình khổng lồ!

Mà mỗi một cái vòi của con bạch tuộc này không ngờ đều to hơn trăm thước, dài hơn ngàn thước.

Bất kể cá chình khổng lồ không ngừng phóng điện thế nào, bạch tuộc khống lồ bị điện giật run người, nhưng vẫn mặc kệ, càng cuốn càng chặt, đồng thời không ngừng đem độc tổ trong vòi của nó rót vào trong thân thể cá chình khổng lồ. Dần dần, động tác giãy dụa của cá chình càng ngày càng yếu.

Cơ Ngữ Yên kinh hãi nhìn cảnh tượng trước mắt, lúc này nàng đột nhiên cảm giác được con bạch tuộc khổng lồ kia nhìn nàng một cái. Đúng vậy, là cảm giác. Cơ Ngữ Yên thậm chí không thấy đầu con bạch tuộc kia, chỉ nhìn thấy những cái vòi thật lớn uốn éo khắp nơi trong biển.

Nhưng nàng cảm giác được con bạch tuộc kia chú ý tới mình, hơn nữa áp lực mang đến cho nàng lớn hơn cá chình rất nhiều.

Cơ Ngữ Yên không chút do dự, cũng hiểu rõ Huyết San Hô này không phải dễ dàng mà lấy được. Chủ yếu là đáy biển sâu vạn thước, cái loại áp lực làm cho người ta rất khó làm ra động tác quá kịch liệt, càng đừng nói đến những quái thú khủng bố xuất quỷ nhập thần dưới đáy biển.

Cơ Ngữ Yên rất nhanh bơi lên trên. Chắc là con bạch tuộc khổng lồ bắt được con cá chình, hoặc là thân thể Cơ Ngữ Yên đối với con bạch tuộc mà nói rất là nhỏ bé, cho nên nó chỉ nhìn nàng một cái liền lập tức buông tha tập trung đối với nàng.

Cơ Ngữ Yên một hơi bơi lên mặt biển, vọt lên, thở ra một hơi thật dài sắc mặt có chút tái nhợt.

Âu Dương Hải đứng trên boong tàu, thấy Cơ Ngữ Yên đi lên cũng yên tâm thở phào một cái. Thẩy sắc mặt Cơ Ngữ Yên có chút khó coi. Âu Dương Hải cũng không hỏi nhiều. Lão tuyệt đổi không thể tưởng được chỉ trong thời gian ngắn như vậy Cơ Ngữ Yên không ngờ đã xuống tới đáy biển, hơn nữa còn gặp phải cảnh nguy hiểm như vậy.

Cơ Ngữ Yên đứng trên boong tàu, thở dốc một hồi mới hỏi:

- Trong biển sâu này, ngươi có từng nghe nói loại bạch tuộc khổng lồ vòi của nó dài hơn ngàn thước chưa?

- Cái gì? Ngài không ngờ lại gặp thứ đó?

Sắc mặt Âu Dương Hải biến đổi vô cùng khẩn trương nhìn Cơ Ngữ Yên.

Cơ Ngữ Yên gật gật đầu nói:

- Đúng vậy, làm sao?

- Trời ạ! Chúng ta trước tiên rời nơi này thôi. Ngộ nhỡ thứ đó nổi lên, chiếc thuyền của chúng ta không đủ nhét kẽ răng cho nó!

Cho dù gặp chiến đấu khủng bổ Âu Dương Hải cũng không nghĩ tới lùi bước, nhưng sau khi nghe tới con bạch tuộc khổng lồ không ngờ lại sợ!

Thinhbobo

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

——oo0oo——

567. Chương 571: Duy Ngã Cửu Kiếm.

Sau khi hấp thu rất nhiều linh thạch cực phẩm Tần Lập tiến vào trạng thái bế quan, đánh sâu lên tầng cao hơn của chiến kỹ Cửu Thiên Thập Địa Duy Ngã Độc Tôn. Phỏng chừng cũng là tầng cuối cùng, cảnh giới tinh thần hóa thật.

Tần Lập cảm giác được, theo bản thân không ngừng tu luyện khẩu quyết chiến kỹ Cửu Thiên Thập Địa Duy Ngã Độc Tôn, người khổng lồ đội trời đạp đất trong tinh thần thức hải đang chậm rãi… hòa tan!

Tựa như băng tuyết tan rã, theo Tần Lập không ngừng tu luyện tốc độ hòa tan cũng càng lúc càng nhanh.

Mà sau khi người khổng lồ này hòa tan, lực lượng tinh thần cường đại sinh ra không ngừng tăng trưởng tinh thần thức hải của Tần Lập tăng lên gấp ba so với trước kia.

Nguyên lai tinh thần lực của Tần Lập đã mênh mông như biển, chớ nói cùng cấp, cho dù là so với đại năng Địa Tiên cũng không kém bao nhiêu. Mà nay tinh thần thức hải bị mở rộng gấp ba, có thể nói quả thực như yêu nghiệt!

Thật sự là quá khủng bố, ngay cả bản thân Tần Lập đều không ngờ đến loại kết quả này. Tần Lập có thể khẳng định, chiến kỹ Cửu Thiên Thập Địa Duy Ngã Độc Tôn của mình đã được tu luyện tới cảnh giới đỉnh!

Lúc này, một đoạn khẩu quyết đột nhiên xuất hiện trong đầu, Tần Lập càng thêm khẳng định dự đoán của hắn.

Kiếm Quyết Duy Ngã Cửu Kiếm: Kiếm thứ nhất - Liệu Nguyên! Kiếm thứ hai - Cụ Phong! Kiếm thứ ba - Trọng Sát! Kiếm thứ tư - Thôn Phệ! Kiếm thứ năm - Sát Thần! Kiếm thứ sáu - Liệt Địa! Kiếm thứ bảy - Trảm Thiên! Kiếm thứ tám - Sơn Hà Vạn Lý! Kiếm Thứ chín - Duy Ngã Độc Tôn!

Tần Lập vừa mừng vừa sợ. Không nghĩ tới giống như Tiên Thiên Tử Khí Quyết tăng lên cảnh giới nhất định xuất hiện công pháp Tử Khí Quyết, chiến kỹ Cửu Thiên Thập Địa Duy Ngã Độc Tôn sau khi đột phá không ngờ lại xuất hiện Duy Ngã Cửu Kiếm!

Trong đầu Tần Lập hơi chút tìm hiểu về uy năng Duy Ngã Cửu Kiếm một chút liền hoàn toàn sợ ngây người. Đây còn gì là chiến kỹ thế gian? Đây rõ ràng là kiếm quyết đến từ Tiên giới!

Có thể nói một cách không khoa trương: Duy Ngã Cửu Kiếm vừa ra - thiên hạ không còn kiếm!

Hơn nữa, Duy Ngã Cửu Kiếm nếu được Tần Lập dùng Bàn Long Thiên Tử Kiếm thi triển, sẽ sinh ra hiệu quả càng tốt hơn! Đây cũng không phải nói là Ẩm Huyết kiếm không bằng Bàn Long Thiên Tử Kiếm. Lại nói, Ẩm Huyết kiếm tuy rằng không phải là Bảo Khí, nhưng chất liệu luyện chế càng khó được hơn là Bàn Long Thiên Tử Kiếm.

Nếu Ẩm Huyết kiếm được luyện chế thành Bảo Khí, như vậy uy năng của nó nhất định có thể siêu việt Bàn Long Thiên Tử Kiếm! Chỉ là hiện tại, trên Bàn Long Thiên Tử Kiếm có cái loại khí hoàng giả trải qua mấy chục vạn năm tích lũy sinh ra, loại khí này vừa lúc phụ họa cho khí chất Cửu Thiên Thập Địa Duy Ngã Độc Tôn!

Tuy nhiên trong lòng Tần Lập lại hết sức không muốn cứ vậy vứt bỏ Ẩm Huyết kiếm. Từ khi xuất đạo, Ẩm Huyết kiếm vẫn theo hắn, đã nhiều năm như vậy, hơn nữa Tần Lập thủy chung có loại cảm giác Ẩm Huyết kiếm đang sản sinh linh trí, cũng chính là loại vũ khí có kiếm hồn mà người tu luyện khát vọng nhất!

Một thanh vũ khí có kiếm hồn, giá trị hơn xa so với một món Bảo Khí. Thậm chí cho dù là Kiếp Khí, Thánh Khí cũng không đổi!

Bởi vì cho dù là loại Thánh Khí trên Hoàng Kim Cung cũng không có linh trí thuộc về mình!

Tần Lập híp mắt, đột nhiên nghĩ đến một loại khả năng. Hắn chưa từng tiến hành luyện khí, nhưng trong đầu được truyền thừa từ Luyện Kim Đại sư Hô Diên Bác, tri thức về luyện khí có thể nói vượt xa bất kỳ một Luyện Kim sư đương thời nào!

Nếu có thể đem Bàn Long Thiên Tử Kiếm cùng Ẩm Huyết kiếm luyện chế thành một thanh kiếm… Vậy sẽ là một kết quả thế nào đây?

Tần Lập đối với ý niệm này trong đầu của mình có một loại cảm giác tim đập thình thịch.

Thứ nhất: như vậy liền tổng hợp được ưu điểm của cả hai có thể phát uy ra uy lực lớn nhất của Duy Ngã Cửu Kiếm! Thứ hai: sử dụng vũ khí tự tay luyện chế, cái loại cảm giác thành tựu cùng thỏa mãn cùng với cảm giác sử dụng như ý so với sử dụng vũ khí khác là hoàn toàn khác nhau!

Trong đầu nghĩ, Tần Lập từ trạng thái nhập định tỉnh lại, tuy rằng giờ phút này hắn dịch dung, nhưng trên người đồng dạng tăng thêm một cỗ khí chất thần bí phiêu dật. Thần thức khẽ động, hắn liền cảm giác được chuyện đang xảy ra trên cả chiếc thuyền.

Thần thức Tần Lập cảm giác được khí tức Cơ Ngữ Yên, liền sinh ra một ý trêu đùa, dùng thần thức thăm dò trên người Cơ Ngữ Yên. Khiến cho Tần Lập ngạc nhiên vui mừng không thôi là Cơ Ngữ Yên không ngờ hoàn toàn không chút cảm giác được!

Vốn theo Tần Lập tiếp xúc người có thực lực càng mạnh, hắn đã rất ít sử dụng thần thức đi thăm dò trình độ của đối phương. Cường giả cảnh giới Lôi Kiếp không giống với những người dưới Chí Tôn, từng kẻ đều là trải qua rất nhiều năm tích lũy, hoặc là được kỳ ngộ đến mức làm người ta ngạc nhiên thán phục mới tu luyện đến cảnh giới đó, đối với dao động cực kỳ mẫn cảm. Cho dù là Tiên Thiên Tử Khí Tần Lập tu luyện, cũng đồng dạng không dám dễ dàng thử.

Nhưng sau khi tinh thần thức hải mở rộng gấp ba, tinh thần lực hoàn toàn tăng lên, lại tra xét cường giả Lôi Kiếp như Cơ Ngữ Yên, nàng lại không chút cảm giác được. Như vậy đủ để nói rõ Tần Lập hiện tại đối mặt với bất kỳ võ giả Lôi Kiếp nào đều có thể dễ dàng phán đoán thực lực chân chính của đối phương!

Cơ Ngữ Yên đang cùng Âu Dương Hải nói chuyện, trên khuôn mặt ngũ quan xinh xắn đôi mày liễu khẽ nhíu, nhẹ giọng nói:

- Vậy nó vừa ăn một con cá chình dài mấy trăm thước rộng mười mấy thước kia hẳn là sẽ không lên công kích chúng ta chứ?

- Hả?

Âu Dương Hải cùng mấy thuyền viên vừa nghe lời này lập tức sững sờ, ngây như phỗng. Sau một lúc lâu, Âu Dương Hải vẻ mặt khó tin nhìn Cơ Ngữ Yên nói:

- Cá chình khổng lồ sinh hoạt ở nơi sâu nhất đại dương, bình thường không dễ dàng bơi lên, nó như thế nào có thể gặp được bạch tuộc khổng lồ chứ?

Cơ Ngữ Yên có chút ngượng ngùng cười nói:

- Là ta trêu chọc. Ta đả thương con cá chình, nó nổi giận theo đuổi không ngớt, vì thế bị bạch tuộc càng khổng lồ kia nuốt…

- Trời ạ!

- Thật khó tin!

- Loại chuyện này… quá khó tin!

Âu Dương Hải cùng mấy người khác đều không còn gì để nói nhìn Cơ Ngữ Yên. Bởi vì từ trước đến giờ vẫn không gặp nữ tử này ra tay, tuy rằng có thể thấy nàng bay tới bay lui, nhưng trong đáy lòng, theo bản năng vẫn cho rằng thực lực nữ nhân này không quá mạnh. Kết quả người ta không cần dụng cụ gì, tay không lặn xuống sâu hơn vạn thước dưới đáy biển, còn đả thương một con quái vật cá chình khổng lồ, lại chạy trốn khỏi bạch tuộc càng thêm khổng lồ khủng bố.

Tùy tiện một điểm nào cũng không phải đám người bọn họ có thể tưởng tượng.

Lúc này, Tần Lập từ cách đó không xa đi tới, cười nói:

- Đây chính là nơi Huyết San Hô sinh trưởng?

- A?

Cơ Ngữ Yên bị Tần Lập đột nhiên xuất hiện làm hoảng sợ, lập tức kinh ngạc nhìn Tần Lập, lẩm bẩm:

- Chàng… chàng lại đột phá?

Cơ Ngữ Yên cảm thấy được mình đã rất có khả năng thích ứng tốc độ của vị thiên tài gần như yêu nghiệt này, nàng một mực cho rằng cho dù ngày mai Tần Lập đột nhiên tu luyện đến Địa Tiên, nàng cũng không kinh ngạc.

Nhưng sự thật chứng minh, tâm của nàng cũng không cường đại như nàng tưởng tượng. Tần Lập vừa từ bên kia đi tới, nàng không ngờ không cảm giác được cho dù đến giờ phút này, Tần Lập rõ ràng đứng đó,

nhưng cảm giác của nàng lại không bắt giữ được thân thể hắn. Điều này làm cho Cơ Ngữ Yên cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Đồng thời cao hứng giùm Tần Lập, trong lòng Cơ Ngữ Yên cũng không cấm sinh ra một chút mất mát nho nhỏ: Giữa người với người thật đúng là không thể so sánh. Vừa rồi mình còn thỏa mãn phản ứng kinh ngạc của đám người Âu Dương Hải, đảo mắt nhìn Tần Lập, cái loại cảm giác thỏa mãn vừa rồi, hiện tại nghĩ đến lại như một loại châm chọc.

Tần Lập gật đầu cười nói:

- Công pháp cùng chiến kỹ tu luyện có chút đột phá, cảnh giới thì lại không có tăng lên quá nhiều.

Nếu Cơ Ngữ Yên biết tình huống chân thật của Tần Lập, nhất định mắng rằng Tần Lập quá giả dối. Duy Ngã Cửu Kiếm, tinh thần thức hải mở rộng gấp ba! Những thứ này còn xem là một chút đột phá? Vậy người như ta đây có phải là không cần phải sống nữa, tìm gốc cây treo cổ chết cho xong.

- Chúc mừng chàng!

Cơ Ngữ Yên lại không nghĩ nhiều, một chút mất mát nhỏ chỉ lóe lên trong nháy mắt rồi biến mất không còn hình dạng. Tần Lập tăng lên, nàng càng nhiều là cao hứng thay cho hắn.

Tần Lập cười hỏi:

- Vừa rồi nàng mới nói bạch tuộc cùng cá chình khổng lồ là chuyện gì xảy ra?

Cơ Ngữ Yên lại kể lại chuyện mình vào biển sâu một lần nữa, khi nói đến rừng san hô đủ mọi màu sắc lóe hào quang kia. Âu Dương Hải ở bên cạnh vẻ mặt kích động dùng sức gật đầu. Hiển nhiên năm xưa Âu Dương Hải cũng từng nhìn cảnh đẹp đó, cả đời đều không thể quên được.

Tần Lập chờ Cơ Ngữ Yên nói xong, nhìn nàng một cái, nhẹ giọng nói:

- Lần sau không nên làm chuyện mạo hiểm này.

Giọng điệu tuy là trách cứ, nhưng Cơ Ngữ Yên lại nghe thấy trong lòng ấm áp. Nàng tự nhiên hiểu được, đây là Tần Lập lo lắng quan tâm nàng liền cười gật đầu. Không đợi nói chuyện. Tần Lập liền ném sang một lệnh bài nhỏ màu đen to bằng bàn tay, Cơ Ngữ Yên theo bản năng đón lấy, cỗ năng lượng dao động mãnh liệt mênh mông bên trên dọa nàng nhảy dựng, vội hỏi:

- Đây… đây là thứ gì?

- Một món Bảo Khí khác lấy được từ trên người hoàng tử gì đó, nàng cầm để phòng thân, lúc sử dụng rót tinh thần lực vào là được. Thứ này đều là vật vô chủ, cũng không cần hủy diệt thần thức, rất đơn giản.

Tần Lập cười nói.

Hắn sở dĩ nói vậy là bởi vì khi hắn sinh ra ý tưởng hòa hợp Ẩm Huyết kiếm cùng Bàn Long Thiên Tử Kiếm làm một, dùng thần thức rà quét Bàn Long Thiên Tử Kiếm thì phát hiện trên thanh kiếm này không ngờ có lưu lại thần thức của một đại năng!

Tần Lập mất một phen khí lực thật lớn mới xóa được thần thức kia. Người lưu lại thần thức khẳng định cấp bậc Địa Tiên, Tần Lập coi như lần đầu tiên gián tiếp tiếp xúc tới uy năng của Địa Tiên trong truyền thuyết - đại biểu thực lực cao nhất thế giới này!

Tuy rằng thần thức kia không phải rất cường đại, nhưng dung hợp trong khí hoàng giả, cực kỳ ngoan cường. Nếu không phải tinh thần lực của Tần Lập tăng mạnh, khả năng còn không có biện pháp làm gì đối phương.

Khuôn mặt Cơ Ngữ Yên ửng đỏ, nhìn Tần Lập do dự nói:

- Vậy… vậy không tốt hả! Thứ này, hẳn là đưa cho Thi Vũ các nàng…

Tần Lập khoát tay, tùy ý nói:

- Không sao. Thực lực họ hiện tại dùng Bảo Khí, một là sẽ bị người khác nhòm ngó; hai là khó có thể khống chế, nhìn như là tốt kỳ thật là có hại mà không lợi. Đợi cho lúc bọn họ có thể sử dụng, lại cướp thêm là

được. Ta thấy những hoàng tộc ở Đông Hoang kia, bộ dạng thật giàu có. Bọn họ không phải còn muốn tìm ta gây phiền toái sao, đến lúc đó lại cướp thêm vài món, người nào cũng có phần.

Tần Lập nói đến chỗ hưng phấn, mở hai tay, vẻ mặt hào hùng khí phách.

Cơ Ngữ Yên không còn lời gì nhìn Tần Lập, không nghĩ tới người này còn có một mặt tà ác như vậy. Ai gặp phải hắn thật sự là xui tám đời!!!

Thinhbobo

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

——oo0oo——

568. Chương 572: Huyết San Hô!

Không sai, hiện tại Tần Lập rất có lòng tin. Trước kia tuy rằng Tần Lập vẫn luôn tự tin vào chính mình, nhưng vẫn biết tự hiểu lấy bản thân. Đặc biệt khi biết trên thế giới này còn có bốn đại lục Đông Hoang, Nam Cương, Tây Vực, Bắc Vực, xác thật lòng tin của Tần Lập bị đả kích không nhỏ.

Vốn cứ tưởng rằng thực lực của mình cũng coi như đứng đầu cả Thiên Nguyên đại lục, dù là Thiên Nguyên đại lục thật sự có đại năng cảnh giới Địa Tiên không xuất thế, nhưng mấy vạn năm qua lại có ai từng thấy bọn họ rat ay?

Thẳng đến khi Cơ Ngữ Yên nói ra thế giới này còn có bốn đại lục khác, Thiên Nguyên đại lục cũng không phải duy nhất, Tần Lập mới cảm giác được bản thân hiểu biết thế giới này, thật không sâu sắc như hắn tưởng tượng.

Nhưng theo lần ra biển này, dưới cơ duyên xảo hợp, đầu tiên là gặp được võ giả Đông Hoang chân chính, tuy rằng những người này chưa chắc đại biểu lực lượng mạnh nhất Đông Hoang, nhưng nếu có thể cưỡi con tàu lớn xa hoa như vậy ra biển, hiển nhiên không phải người bình thường.

Đặc biệt là Thất hoàng tử Đại Thương kia, trên người lại còn mang theo hai kiện Bảo Khí, nhưng thì sao chứ? Đối mặt với Tần Lập công kích hung hãn, hai kiện Bảo Khí còn không bị hắn đoạt lấy?

Nhiều cao thủ Lôi Kiếp như vậy, kẻ chết người trọng thương, không dám xông lên… Tuy rằng lúc đó Tần Lập không đến mức trực tiếp cho rằng người Đông Hoang vô dụng, nhưng Tần Lập tin tưởng dù là hiện giờ hắn xuất hiện ở Đông Hoang, cũng tuyệt không phải kẻ yếu!

Kỳ thật ngẫm lại cũng có thể hiểu được, văn minh Đông Hoang tuy rằng không lọt vào phá hoại gì, kéo dài từ thời đại Thái Cổ đến nay cũng chỉ có thể xem như có một truyền thừa cường đại mà thôi. Ví dụ như nói chiến kỹ bọn họ rất lợi hại, công pháp rất lợi hại, sau đó có được một chút đan phương lợi hại thời đại Thái Cổ. Nhưng có lợi hại hơn đi nữa, có thể lợi hại hơn chiến kỹ Cửu Thiên Thập Địa Duy Ngã Độc Tôn? Có thể lợi hại hơn Tử Khí Quyết? Có thể lợi hại hơn đan phương Thái Cổ trong tay Tần Lập?

Thực lực võ giả tăng lên, đa phần là phải dựa vào chính mình!

Đặc biệt sau khi Tần Lập lĩnh ngộ Duy Ngã Cửu Kiếm, càng thêm tự tin, trên người cũng sinh ra một khí chất cực kỳ bá đạo! Đúng như câu nói kia: ở trước mặt thực lực tuyệt đối, tất cả âm mưu quỷ kế đều là vô ích!

Tần Lập tin tưởng một ngày nào đó mình có thể chạm đến cảnh giới Địa Tiên, chân chính đứng trên đỉnh thế giới này!

Mặc dù Tần Lập cũng hiểu rõ đột phá đến cảnh giới Địa Tiên khó cỡ nào, bởi vì vô số năm qua, võ giả cảnh giới Lôi Kiếp thì có rất nhiều, nhưng chân chính đột phá đến cảnh giới Địa Tiên, lại như lông phượng sừng lân.

Theo Cơ Ngữ Yên nói, Tần Lập cũng nghe ra năm đó tử đồng xâm lấn Thiên Nguyên đại lục, cũng chính là Trung Châu thời Thái Cổ. Trung Châu trên bất kỳ phương diện nào, cũng đều có thể nói là nơi cực mạnh!

Về phần Đông Hoang Nam Cương Tây Vực Bắc Vực, những nơi này lúc đó còn xa mới hùng mạnh bằng Trung Châu!

Đã như vậy, tại sao mình còn phải sợ bọn họ chứ?

- Ngữ Yên! Nàng lưu trên thuyền, ta đi xuống xem. Đúng rồi, nàng gọi Âu Dương Hải lái thuyền ra xa một chút, đừng neo trên vùng nước này, một khi ta phát sinh xung đột với con bạch tuộc khổng lồ kia, đội thuyền ở nơi này sẽ rất nguy hiểm!

- Ta cũng muốn xuống dưới cùng chàng!

Ánh mắt Cơ Ngữ Yên kiên định nhìn Tần Lập, đặt tay lên khối Bảo Khí phòng ngự trước ngực mình:

- Ta cũng có năng lực giúp chàng chút chuyện!

Tần Lập chậm rãi lắc đầu, nhìn khuôn mặt tinh xảo Cơ Ngữ Yên, cười nói:

- Yên tâm, ta sẽ không có bất kỳ nguy hiểm gì, loại chuyện mạo hiểm này cứ giao cho nam nhân làm là được. Nàng lưu lại trên thuyền, cũng có thể đề phòng người Đông Hoang đánh ngược một cái hồi mã thương.

Cơ Ngữ Yên còn muốn nói gì, đã thấy Tần Lập bóng người chợt lóe, trực tiếp biến mất trong không khí, bên tai truyền tới giọng nói có chút bá đạo:

- Nghe lời, không nghe lời thì sẽ đánh vào mông!

Đáng ghét!

Cơ Ngữ Yên hung hăng giậm chân, trên khuôn mặt trắng nõn tinh xảo lại hiện ra một tia đỏ ửng, trong lòng không nhịn được nghĩ: nếu bàn tay hắn rơi xuống kiều đồn mình ,sẽ có cảm giác gì… Ai nha, xấu hổ chết! Cơ Ngữ Yên cảm giác như cả khuôn mặt mình đang bốc cháy, không dám nghĩ tiếp, mặt phụng phịu phân phó:

- Lái thuyền tránh đi, lái ra xa một chút!

Còn lúc này, Tần Lập đã xuất hiện ở nơi sâu một ngàn thước dưới đáy biển!

Nhìn kỹ ở gần, trên người Tần Lập lại không có bất kỳ cương khí hộ thể nào, nước biển lạnh băng vô cùng tự nhiên chảy lướt qua thân thể Tần Lập, giống như rơi xuống từ trong không trung vậy.

Một màn này, bất kỳ ai thấy cũng sẽ chấn động, cảm thấy không thể nào tin nổi!

Trên thực tế, đây chính là chỗ tốt khi tu luyện Tử Khí Quyết. Tần Lập đang điên cuồng vận hành Tử Khí Quyết, thủy tinh hoa ẩn chứa trong biển rộng tuy rằng không tinh thuần lắm, nhưng hơn một điểm là số lượng lớn!

Góp gió thành bão, cho nên có thể hấp thu bao nhiêu thì hấp thu. Từ khi Tần Lập tiến vào trong biển, liền bắt đầu liều mạng hấp thu vào. Xung quanh thân thể hắn, nước biển trong phạm vi mười thước đều nháy mắt bị Tử Khí Quyết luyện hóa thành thủy tinh hoa, sau đó nhập vào trong cơ thể Tần Lập.

Bởi vậy, tốc độ lặn xuống của Tần Lập vượt xa vô số lần so với Cơ Ngữ Yên tưởng tượng!

Đáy biển sâu vạn thước. Tần Lập chỉ dùng thời gian rất ngắn đã thấy quần san hô đủ màu sắc mọc thành phiến, lóe ra ánh sáng chói mắt bên dưới.

Tần Lập cũng không gặp phải con bạch tuộc khổng lồ kia, có lẽ là bắt được con cá chình điện kia, bạch tuộc trực tiếp trở lại hang ổ ăn một bữa no nê rồi.

Khoảng trống tạm thời do Tần Lập hấp thu thủy tinh hoa nhanh chóng bị nước biển lấp đầy, nhìn bên ngoài Tần Lập như kéo ra một đường ngấn nước thật dài một hơi liền tới đáy biển.

Thẳng đến khi Tần Lập đình chỉ hấp thu thủy tinh hoa, ngấn nước dài vạn thước kia mới chậm rãi biến mất, bị đồng hóa trong nước biển sâu thẳm.

Áp lực dưới đáy biển cực lớn, làm cho Tần Lập cảm thẩy thân thể của mình nặng nề như một ngọn núi lớn.

Chẳng qua đối với Tần Lập mà nói trọng lực nơi này cũng không khác gì Hoàng Kim Cung tầng hai!

Thậm chí, còn không mạnh bằng trọng lực Hoàng Kim Cung tầng hai nữa!

Bởi vậy, nơi này đổi với người khác là vô cùng kinh khủng, nhưng đối vơi Tần Lập mà nói lại không có gì lớn lắm.

Huyết San Hô… Tần Lập híp mắt, nhìn một tảng lớn san hô đỏ như máu ở bên dưới.

Lung linh huyền ảo, lóe ra ánh sáng, thầm nghĩ: Lẽ nào đây là Huyết San Hô như trên đan phương Thái cổ? Như vậy cũng dễ lấy quá đi chứ!

Tần Lập nghĩ vậy, không chút do dự trực tiếp rút Ẩm Huyết Kiếm đi tới trước gốc Huyết San Hô này, không làm động tác mạnh, bởi vì đáy biển rất nhiều bùn lắng, động tác hơi mạnh một chút sẽ lập tức làm đục nước.

Tần Lập cẩn thận đào ra một góc Huyết San Hô cao hơn một thước, sau đó thu vào trong nhẫn. trong lòng vẫn ít nhiều có chút kỳ quái. Bởi vì hắn không cảm thấy bất kỳ dược lực gì trên Huyết San Hô này, bao gồm cả các loại năng lượng sôi sục gì đó, không có gì cả!

Nó giống như một gốc thực vật bình thường vậy!

Thứ này… thật là Huyết San Hô? Trong lòng Tần Lập không khỏi sinh ra mấy phần nghi hoặc.

Lúc này, ánh mắt Tần Lập rơi vào một chỗ cách phiến san hô này không xa, chợt ngưng lại, nơi đó có một hang động xanh lam!

Lam động!

Trong lòng Tần Lập khẽ động, kiếp trước Tần Lập cũng từng là một kẻ thích lặn biển gà mờ. Tuy rằng chưa từng chân chính lặn vào sâu trong đại dương, nhưng cũng nghe được các thợ lặn chuyên nghiệp nói qua ở sâu trong đại dương, có một ít hang động thần kỳ, được xưng là lam động.

Có rất nhiều loại truyền thuyết thần bí về hang động này, có người nói lam động nổi liền với tâm Trái Đất; có người nói lam động nối liền với dị không gian; còn có người nói lam động xỏ xuyên qua cả hành tinh, lam động ở đại lục bên này nối liền với lam động ở đại dương bên kia! Còn có người nói bên trong lam động có chủng tộc thần kỳ, giống như là thần…

Dù sao, mỗi người một lẽ, cái gì cũng nói được. Tần Lập chưa từng tận mắt thấy lam động, sau khi đi tới thế giới này vẫn luôn ở trong những ngày tu luyện nâng cao, tự nhiên rất khó nhớ tới những chuyện năm đó.

Lúc này, trong đầu hắn thoáng cái nhớ lại những lời của các thợ lặn mạo hiểm nói năm đó, cảm giác ưa mạo hiểm nháy mắt mọc rễ trong lòng Tần Lập.

Ta muốn vào xem một chút!

Giống như trong mênh mang, có tiếng kêu gọi mạnh mẽ, hoặc là tâm lý mạo hiểm của Tần Lập quấy rối lại thêm tài cao lớn mật. Tần Lập trực tiếp phóng tới bơi vào trong hang động.

Tần Lập chậm rãi bơi vào trong, đánh giá khắp nơi. Hang động này cũng không lớn, đường kính chỉ hơn mười thước, nước biển bên trong cực kỳ lạnh lẽo, một mảnh đen kịt, không nhìn được cái gì.

Nhưng những điều này đối với Tần Lập mà nói, cũng không có gì trở ngại. Thần thức mạnh mẽ của Tần Lập, dù là nhắm mắt bơi đi cũng không có vấn đề gì.

Một lát sau, Tần Lập theo hang động này bơi sâu đến ba trăm thước. Dần dần, bên trong hang động này sinh ra một lực hút rất nhu hòa, nhưng đặc biệt mạnh mẽ. Tần Lập cảm giác những gốc thực vật trong suốt, bên trong chảy xuôi những thứ như dòng máu, nhìn qua giống như sinh mệnh có trí tuệ vậy! Tuy rằng thực vật này không có mắt, nhưng Tần Lập lại cảm giác được có thứ gì đó đang nhìn mình chằm chằm!

Một cỗ cảm giác nguy cơ mạnh mẽ, chính là phát ra từ thứ đó.

Tần Lập vô cùng kinh ngạc dừng lại, vừa chống cự cỗ lực hút ngày càng mạnh, thần thức đồng thời dò xét những gốc thực vật đỏ máu này, một màn làm cho Tần Lập cảm thấy sởn cả gai ốc, xuất hiện ở trong đầu Tần Lập.

Thinhbobo

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

——oo0oo——

569. Chương 573: Lam Động Thần Bí!

Lam động sâu không thấy đáy, nhưng nơi đó là một mảnh hài cốt khủng bổ!

Đủ loại xương cốt sinh vật to nhỏ, không ngờ chật ních cả hang động! Thần thức Tần Lập đảo qua những xương cốt này, phát hiện có rất nhiều xương cốt đã có lịch sử rất nhiều năm, bên trên loang lổ vết tích, mọc đầy các loài sinh vật biển. Còn có một ít xương cốt có vẻ rất mới, thậm chí một bộ mới nhất hình như là rắn biển, xương cốt trắng tinh, tản ra ánh sáng nhu hòa, nhìn là biết mới chết không lâu.

Từ những xương cốt này, thậm chí có thể cảm nhận được năng lượng còn sót lại, đây là một con linh thú hải dương!

của Đông Hoang, không thể đi tới nơi xa xôi như Đông Hoang cho nên rất xin lỗi, ta không thể đáp ứng các ngươi được. Tuy nhiên, ta có thể cho các ngươi một con thuyền cứu sinh, mấy ngày trước nơi này cũng có thuyền của Đại Hạ Quốc và Đại Thương Quốc, các ngươi sử dụng thuyền cứu sinh thì hẳn có thể tìm được bọn họ.

Người trung niên nghe được Đại Hạ Quốc và Đại Thương Quốc thì sắc mặt hơi đổi, thầm nghĩ trong lòng:

- "Nếu chúng ta dám đổi mặt với bọn họ thì còn cần ngươi nói sao?!

Lúc này, một người trẻ tuổi bên cạnh người trung niên kia nói:

- Thuyền cứu sinh, ngươi đang nói đùa sao?! Đừng nói sóng to gió lớn đang ập tới nơi này. Dù cho gió êm sóng lặng thì dùng một con thuyền nhỏ như thế, bao giờ mới về tới Đông Hoang?!

Giọng điệu người trẻ tuổi này có chút chua ngoa, nghe ra rất không bằng lòng.

Cơ Ngữ Yên nhướn mi, thản nhiên nói:

- Điều đó quan hệ gì tới ta!?

- Ngươi…

Người trẻ tuổi này lập tức cảm thấy không nhịn được, đang định phát tác.

- Lui ra!

Người trung niên kia trầm giọng quát, lập tức cười bồi với Cơ Ngữ Yên nói:

- Thực xin lỗi cô nương. Người trẻ tuổi không hiểu chuyện. Cũng do bị tra tấn trên biển đã nhiều ngày! Nghe cô nương nói thì cũng không phải là người Đông Hoang, hẳn là tới từ Trung Châu sao?

Thấy Cơ Ngữ Yên cũng không trả lời, người này lại nói tiếp:

- Không dám gạt cô nương. Tại hạ là người của một Thương đội của Đại Chu Quốc. Bởi vì trước đây có chút xung đột với người trên con thuyền lớn của Đại Hạ Quốc cho nên chúng ta cũng vì phải tránh né bọn họ, bắt buộc phải rời xa cho nên gặp phải sóng gió. Ngươi cho rằng bọn họ sẽ trợ giúp chúng ta sao?!

Cơ Ngữ Yên thấy khi người trung niên này nói chuyện thì ánh mắt hơi loé loé, biết rằng hắn cũng không phải nói thật. Nhưng Cơ Ngữ Yên này cũng có thể cảm giác được thực lực sáu người này cũng không kém. Dù tiến hành tranh đấu, bản thân mình cam đoan có thể toàn thân thoát khốn nhưng cũng không thể cam đoan sự an toàn cho đám người Âu Dương Hải được!

Do đó, tốt nhất vẫn là kéo dài thời gian, chờ Tần Lập trở về rồi lại định đoạt.

Lúc này, bầu trời cuồn cuộn mây đen. Không trung trên đầu bọn họ, sấm chớp đang lập loè, mưa lớn bắt đầu đổ xuống. Tuy nhiên, nơi này cách khá xa tâm của bạo phong cho nên nhất thời cũng chưa lan tới đây. Nhưng mặt biển dưới chân bọn họ cũng đang ẩn ẩn xao động, một khi hình thành phong bạo thì xung quanh khu vực này khẳng định sẽ rất nguy hiểm.

Cơ Ngữ Yên kiên định lắc đầu nói:

- Ta có thể hiểu được tâm tính của ngươi. Ta cũng rất muốn giúp nhưng hiện tại người kia còn chưa trở lại, chúng ta tuyệt đối không thể rời khỏi nơi này được.

Một lão già nãy giờ thủy chung chưa lên tiếng, lúc này lạnh lùng nói:

- Cô nương, ngươi phải hiểu rằng chúng ta thương lượng với ngươi là không muốn trở mặt nhau. Nếu chúng ta dùng sức mạnh thì cô nương cho rằng một mình người có thể là đối thủ của chúng ta sao?!

- Ngươi đang uy hiếp ta sao?!

Đôi mắt Cơ Ngữ Yên lật lên, toát ra sát khí nhàn nhạt, nhìn về phía lão già này.

- Chủ nhân chúng ta thương hương tiếc ngọc, nhưng không có nghĩa mấy lão già chúng ta cũng thương hương tiếc ngọc đâu!

Lão già kia dứt khoát trở mặt, lạnh lùng nói.

- Cô nương tuy rằng quốc sắc thiên hương nhưng mỹ nữ còn sống mới được thế nhân truy đuổi, chết rồi… cũng chỉ là một đống xương trắng thôi!

Cơ Ngữ Yên chuyển mắt nhìn về phía người trung niên. Người này mang theo biểu tình chứa vài phần thương xót, cũng mang theo vài phần bất đắc dĩ. Nhưng hắn cũng không phản bác lại lời nói của lão già.

Lúc này, một người trẻ tuổi khác chỉ ra xa la lớn lên:

- Sóng lớn đến đây!

Quả nhiên, dưới bầu trời tối đen kia còn cách nơi này cả trăm dặm mà mọi người cũng nghe được thanh âm kỳ dị. Những người quen thuộc với đại dương đều hiểu ra điều này có ý nghĩ như thế nào!

Sắc mặt của Âu Dương Hải kịch biến, lớn tiếng ra lệnh:

- Chuyển đà, lui lại trăm dặm!

Chiếc thuyền này tuy là thuyền buồm nhưng kinh nghiệm của mọi người cũng vô cùng phong phú. Hiện tại, trên biển cuồng phong gào thét, sau khi căng buồm thi tốc độ cực nhanh. Tuy nhiên, con thuyền này cũng lao về phía Tây!

Người trẻ tuổi vừa nói muốn nói thêm gì nhưng bị người trung niên ngăn lại, nhẹ giọng nói:

- Thoát khỏi khu vực nguy hiểm rồi nói sau!

Tất cả mọi người đều không nói gì. Mọi người, gồm cả Cơ Ngữ Yên, đều rất căng thẳng. Mưa lớn không ngừng đổ xuống, tràn khắp boong thuyền. Dù có đường thoát nước để chảy ra nhưng trên thuyền vẫn tích lại không ít nước. Rất nhiều người cũng đang ra sức tát nước ra ngoài.

Bầu trời càng thêm âm u nhưng so với lúc trước, xoè tay cũng không thấy năm ngón được thì còn tốt hơn một chút vì trên bầu trời không ngừng loé lên sấm chớp! Sóng dữ cũng không ngừng bốc lên, toàn cảnh nhìn rất khủng bố.

Không ai nói thêm điều gì. Con thuyền lớn này ở trong giông bão vẫn được khống chế tài tình. Loại kỹ thuật không chế thuyền có thể nói đã đạt tới cảnh giới tông sư này khiến sáu người kia cũng được đại khai nhãn giới, bọn họ đều đưa mắt trao đổi.

Vốn chỉ cần những người này có thể đem họ bình yên trở về Đông Hoang thì sẽ hậu tạ bằng rất nhiều tài phú nhưng hiện tại bỗng nhiên nhận ra rằng nhóm người đang khống chế thuyền buồm này đều là nhân tài!

Ở Đông Hoang rất khó tìm được những người đi biển có kỹ thuật đến độ này. Đây cũng chính là một tác dụng phụ do văn minh huy hoàng tạo ra. Mọi người ngày càng ỷ vào hiệu quả của kỹ thuật văn minh mà quên đi huấn luyện cho bản thân!

Cơ Ngữ Yên nắm hết biểu tình của những người này, đáy lòng thầm thấy lo lắng, mong Tần Lập có thể nhanh trở về. Đồng thời nàng cũng ẩn ẩn cảm giác được trận bão táp đột nhiên ập tới này rất có thể liên quan tới Tần Lập! Đương nhiên loại cảm giác này cũng chỉ là trực giác mà thôi. Bởi vì trước đó, biển cả đều vẫn rất bình yên. Ngay cả người có kinh nghiệm đi biển phong phú như Âu Dương Hải cũng đều cảm thấy rất cổ quái.

Thuyền buồm cũng không tốn nhiều thời gian đã đi xa hơn trăm dặm, rốt cuộc rời khỏi tâm bão, nhìn biển trời giao nhau, tối đen như mực khiến trong lòng mọi người đều có chút cảm khái.

Mưa trên đầu cũng nhỏ đi rất nhiều, mặt biển tương đối bình tĩnh, thuyền buồm lúc này lại dừng lại.

Ánh mắt người trung niên sáng lên nhìn chằm chằm về phía Cơ Ngữ Yên nói:

- Cô nương, chúng ta có thể vòng lại trở về Đông Hoang không? Trong tay ta có hải đồ, đi về phía nam hơn ba trăm dặm, sau đó một đường đi về phía Đòng. Với tốc độ con thuyền này, chỉ dùng chừng một năm là có thể trở về Đông Hoang, không có vấn đề gì cả!

Cơ Ngữ Yên lạnh lùng nhìn người trung niên này, biết rằng đối phương đã không nhẫn nại về che dấu nữa, nàng lắc đầu nói:

- Chuyện này khoan hãy nói nữa, phải chờ người của chúng ta trở về đã!

Nào ngờ người trung niên này vì không muốn chờ người kia nên mới quyết định trực tiếp trở mặt!

Ở trong trung tâm trận gió lốc kia khủng bố như thế nào, hắn là người rõ ràng hơn cả. Đám người này ở trong ấy chờ người thì chẳng phải là người kia ở ngay trung tâm cơn bão sao?!

Hơn nữa, thấy thái độ bọn họ không chút lo lắng là có thể nhìn ra người nọ thực lực tuyệt đối không hề yếu! Ai lại rỗi hơi, đang yên ổn lại có thêm một cường địch như thế?

Cho nên người trung niên này quyết định bất kể thế nào cũng buộc bọn người này phải lập rức khởi hành, quyết không thể chờ người kia trở lại được!

Phía sau người trung niên, lão già vừa lên tiếng đối lập với Cơ Ngữ Yên lúc này lại đứng ra, lạnh lùng nhìn Cơ Ngữ Yên nói:

- Chủ nhân nhà ta thương xót ngươi. Cô nương, ngươi không cần phải tự đưa mình vào chỗ chết!

Lời này lạnh lùng như băng, âm thanh rất nặng. Trên người lão già này cũng tản mát ra dao động năng lượng cực kỳ mạnh mẽ! Cơ Ngữ Yên nhìn lão già này lạnh lùng nói:

- Các ngươi… Không nên ép ta ra tay!?

Một người trẻ tuổi trong số này nói:

- Sư thúc, đổi phó với người như thế sao cần ngài tự mình ra tay?! Ta sẽ giải quyết nàng!

Nói xong, trên tay người này bỗng nhiên xuất hiện một thanh trường kiếm có phong cách cổ xưa! Chỉ nghe xoạt một tiếng, thanh kiếm ra khỏi vỏ, một cỗ dao động năng lượng cường đại phát ra.

Linh khí?!

Cơ Ngữ Yên theo bản năng cảm giác được, thanh bảo kiếm này cũng không đơn giản, dao động năng lượng trên thanh kiếm truyền ra rất rõ ràng!

Nguời thanh niên này cười lạnh nói:

- Chế trụ ngươi rồi xem còn ai dám phản đối!

Nói xong cầm kiếm lao lên.

Kiếm thuật người này cực kỳ cao minh, phối hợp với thanh bảo kiếm Linh khí này, cả người đều được bọc trong kiếm quang, càng lúc càng nhanh, nháy mắt chỉ thấy được một màn kiếm quang bàng bạc mà không thể thấy được thân ảnh người này.

Trong không khí chỉ để lại một đám tàn ảnh!

Người thanh niên này vừa động thủ. Cơ Ngữ Yên liền phán đoán ra đây là một võ giả cảnh giới Đan Nguyên Anh Hoá!

Tuổi còn trẻ mà đã luyện tới Đan Nguyên Anh Hoá, hiển nhiên cũng không phải là người bình thường. Tuy nhiên, võ giả cấp bậc này làm sao được Cơ Ngữ Yên để vào mắt!?

Thân hình Cơ Ngữ Yên chợt loé lên, biến mất trong không khí đồng thời thanh âm lạnh lùng trong trẻo của nàng vang lên:

- Các ngươi đây là muốn giết người đoạt của phải không?! Như thế cũng đừng trách ta không khách khí!

Cơ Ngữ Yên nói xong, Thuý Trúc Trượng đột nhiên xuất hiện trong tay, hung hăng đánh về phía thân thể người trẻ tuổi này!

Động tác của hắn dù nhanh hơn nữa cùng không thể nhanh bằng Cơ Ngữ Yên!

- Không ổn, mau lùi lại!

Một lão già phía sau người trung niên đột nhiên la lớn!

Tuy nhiên, võ giả Đan Nguyên Anh Hoá cầm Linh khí thì làm sao có thể tránh được một kích toàn lực của võ giả Lôi Kiếp cầm Bảo khí trong tay?!

Ba~~

Thúy Trúc Trượng hung hăng đánh về bên hông của người thanh niên, đánh hắn văng đi!

Thân mình lão già vừa lên tiếng cảnh báo lập tức lao lên, ôm lấy người kia vừa bị đánh bay đi! Vừa thấy thương thế người này, lão già lập tức giận tím mặt. Cột sống và xương hông của người thanh niên này đã bị một kích của Cơ Ngữ Yên đánh nát!

Cho dù có thể bảo mạng thì người này về sau cũng chỉ là một võ giả Đan Nguyên Anh Hoá tàn phế mà thôi! Hơn nữa, thực lực sẽ nhanh chóng giảm xuống!

- Tiểu tiện nhân, ngươi ra tay thật ác độc!

Lão già này nghiến răng nghiến lợi nhìn Cơ Ngữ Yên!

Sắc mặt người trung niên cũng xanh mét, nhắc nhở:

- Cẩn thận, vũ khí nàng cầm trong tay là Bảo khí!

Vô Tình

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

——oo0oo——

572. Chương 576: Oai Lực Duy Ngã Cửu Kiếm.

- Bảo khí…

Trong mắt lão già hiện lên một tia tham lam. Trong tay bọn chẳng qua cũng chỉ là một số Linh khí mà thôi! Bảo khí là thứ mà cũng chỉ có Hoàng tộc và nhóm người Đại nhân vật mới có thể nắm giữ!

- Tiểu tiện nhân! Ngươi chết chắc rồi! Ngươi cho rằng có trong tay một kiện Bảo khí là có thể vô địch sao?!

Lão già này vừa nói vừa nghiêng đầu nhìn thoáng qua hai lão già khác nói:

- Cùng lên, bắt con tiện nhân này báo thù cho sư điệt!

Hai lão già còn lại cũng liếc mắt nhìn nhau, đều nhận ra một chút độc ác trong mắt nhau. Dù sao loại nữ tử cấp bậc như thế này, bọn họ cũng không thể chà đạp trong tay được. Đã như thế… tâm ngoan thủ lạt là một lựa chọn không sai!

Hai lão già kia cũng cười khàn một tiếng, thân hình đột nhiên biến mất tại chỗ, khi xuất hiện đã ở ngay trước mặt Cơ Ngữ Yên, trong tay mỗi người đều là một kiện Linh khí, hung hăng đánh thẳng về phía Cơ Ngữ Yên.

Đây là sự quyết đoán của võ giả. Nếu đã quyết định, sẽ xuống tay giết nữ nhân này thì quyết không thủ hạ lưu tình!

Ba võ giả cảnh giới Lôi Kiếp vây công Cơ Ngữ Yên nhưng trên người Cơ Ngữ Yên lại có tới hai kiện Bảo khí cũng không phải không có lực hoàn thủ. Một kiện Bảo khí phòng ngự nháy mắt kích phát một cỗ lam quang. Lam quang bắn ra bổn phía, trong thời tiết đầy mây đen áp đầu này thì đẹp tới quỷ dị.

- Mẹ ơi, con tiểu tiện nhân này không ngờ có tới hai kiện Bảo khí! Chủ nhân, cùng tiến lên, bắt được nàng là chúng ta phát tài rồi!

Lão già phát sinh xung đột đầu tiên với Cơ Ngữ Yên điên cuồng hô lên!

Đám người Âu Dương Hải đều trốn ở rất xa lo lắng không thôi. Âu Dương Hải đi tới đi lui trong phòng. Loại chiến đấu ở cấp bậc này, hắn căn bản không thể tưởng tượng nổi. Đừng nói nhúng tay, dù là thân ảnh đối phương, hắn cũng không nhìn thấy được!

Nghĩ tới nghĩ lui, Âu Dương Hải rốt cuộc quyết định mạo hiểm một lần. Hắn thấp giọng phân phó:

- Lấy ra ba miếng đạn tín hiệu, phát đi!

Một tên tâm phúc bên cạnh hắn thấp giọng nói:

- Lão gia, chúng ta phát cho ai xem?! Trên đại dương mênh mông này… Lại nói, sau khi phát ra đạn tín hiệu, khẳng định những người này sẽ tìm tới chúng ta…

- Câm miệng!

Sắc mặt Âu Dương Hải xanh mét quát:

- Ngươi thì biết gì?! Ngươi thực sự nghĩ rằng những người kia sẽ cho chúng ta được phú quý sao!? Nằm mơ đi! Tới địa bàn của bọn chúng rồi thì không phải là để bọn chúng làm nhục sao?! Cũng chỉ khi ân sư trở về thì chúng ta mới được cứu! Lần này, nếu thuận lợi trở về thì ta hứa sẽ cho các ngươi một hồi đại giàu sang!

Thực lực những người đó dù vô cùng mạnh mẽ nhưng trong mắt người thường nhân này, lại không thực tế bằng Âu Dương Hải. Những người này đã theo Âu Dương Hải nhiều năm, tự nhiên biết lời hứa của lão đáng giá ngàn vàng!

Bởi vậy tất cả đều câm miệng, có người trực tiếp lao ra, leo tới cột buồm cao nhất rồi bắn ra ba miếng đạn tín hiệu màu đỏ tươi. Đạn tín hiệu vọt cao vào tầng mây dày, trực tiếp nổ tung, ở ngoài vài trăm dặm đều có thể thấy được.

- Khốn kiếp! Bọn họ phát đạn tín hiệu!

Người tuổi trẻ bên cạnh người trung niên kia giận dữ nói:

- Ta đi giết bọn họ!

- Chậm đã, những người này đều là nhân tài quý báu! Hừ, đợi khi tới địa bàn chúng ta rồi thì dù cho họ đôi cánh cũng không thể thoát được! Loại thời tiết quỷ quái này thì phát đạn tín hiệu có ích gì chứ?!

Người trung niên ngăn lại.

Cũng không sai! Cách đó không xa đã là tâm bão. Cho dù cường giả Lôi Kiếp như hắn đi vào cũng khó có thể toàn thân trở ra, lại có người có thể tuỳ ý qua lại sao?! Bọn họ phóng đạn tín hiệu cũng chỉ lãng phí mà thôi!

- Chủ nhân, nhanh chút đi! Con tiểu tiện nhân này quá lợi hại, ba người chúng ta không địch lại được!

Lão già kia điên cuồng hô lên!

Người trung niên này thở dài một hơi, nhìn về phía Cơ Ngữ Yên thản nhiên nói:

- Cô nương, đắc tội!

Nói xong, trên người hắn đột nhiên bộc phát ra một đoàn hào quang chói mắt!

Ánh sáng này khiến cho cảnh tượng hôn ám lúc này cũng bị chiếu sáng rực rỡ.

Hào quang này khiến cho những người nhìn vào, hai mắt đều lập tức trở nên tối đen, không còn nhìn được gì nữa!

Người trung niên này quát lớn một tiếng:

- Liệt Nhật Chiến Kỹ Thập Tam Thức! Thức thứ nhất, Quang mang vạn trượng!

Khi lên tiếng, hào quang khiến người ta phải chói mắt này lập tức ập thẳng về phía Cơ Ngữ Yên!

Tốc độ của ánh sáng nhanh như thế nào hẳn ai cũng đã biết! Cơ Ngữ Yên căn bản không kịp né tránh, bị cột sáng này bắn trúng. Nhưng bản thân màn hào quang này lại không có tính công kích, chỉ khiến người ta khó có thể mở hai mắt ra được mà thôi!

Cơ Ngữ Yên theo bản năng khép mắt lại, chợt nghe người trung niên này lại quát lớn:

- Thức thứ hai, Nhất kiếm quang hàn cửu vạn lý!

Hào quang này nháy mắt đã ngưng kết thành một đạo kiếm khí toả ra sát khí lẫm liệt, hung hăng chém về phía Cơ Ngữ Yên.

Ầm!

Kiếm khí đánh vào Bảo khí phòng hộ trên người Cơ Ngữ Yên, khiến cho màn hào quang bảo hộ này phát ra dao động kịch liệt. Ba lão già kia cũng vung Linh khí, nhằm về phía Cơ Ngữ Yên!

Xem ra, bọn người này bình thường cũng vẫn dùng loại biện pháp này, phối hợp với nhau cực kỳ ăn ý.

Bốn người trực tiếp bức Cơ Ngữ Yên lao ra khỏi boong thuyền, thối lui lên giữa không trung. Bởi vì đám người này cũng sợ làm hỏng chiếc thuyền cho nên đều khống chế chiêu thức của mình.

Nhưng khi tới không trung rồi thì hiển nhiên không phải băn khoăn về điểm này nữa. Cả đám đều phát huy hết sở trường của mình. Nhất là người trung niên sử dụng chiến kỹ Liệt Nhật Thập Tam Thức cực kỳ cường đại, quả thực có thể so sánh với chiến kỹ Duy Ngã Độc Tôn của Tần Lập!

Một khi dùng tới chiến kỹ này lập tức khiến người ta cảm giác được một loại kiêu ngạo, bá đạo, làm cho người ta chổng đỡ rất vất vả!

Trên thực tế, uy lực của nó so với chiến kỹ Cửu Thiên Thập Địa Duy Ngã Độc Tôn thì còn kém xa lắm, nhưng hiệu quả cũng rất kinh người! Dù sao chiến kỹ Duy Ngã Độc Tôn cũng là chiến kỹ độc nhất vô nhị!

Tối trọng yếu chính là những người này phối hợp với nhau cực kỳ ăn ý, khiến cho Cơ Ngữ Yên có cảm giác được chỗ này mất chỗ kia. Bảo khí Thúy Trúc Trượng quả thật rất cường đại nhưng nếu không có khối Bảo khí phòng ngự Hắc thiết kia thì Cơ Ngữ Yên đã sớm bị bắt sống rồi! Ngay cả cơ hội chạy trốn hay tự bạo cũng không có!

Cũng nhờ hai kiện Bảo khí này mà khiến Cơ Ngữ Yên tuy rằng lâm vào hạ phong nhưng khí thế vẫn lấy một địch bốn nên khí thế của nàng vẫn không kém hơn!

Nháy mắt khi hào quang do đạn tín hiệu nổ tung mở ra thì Tần Lập đã nhìn thấy. Hắn nhớ tới mũi tên cảnh báo của Đại Thanh Bang lần ấy, tuy không dám xác định đây là do bọn người Âu Dương Hải phát ra nhưng trực giác cho Tần Lập biết nhất định có chuyện xảy ra.

Nghĩ tới Cơ Ngữ Yên có thể gặp nguy hiểm khiến trong cơ thể Tần Lập nháy mắt nổi lên một cỗ sát khí nồng đậm! Thân hình hắn chợt loé lên trực tiếp lao vào tầng mây!

Tần Lập đưa tay ra chụp một cái vào hư không, bàn tay hắn lập tức xé mở ra một mảng không gian lớn. Thân mình Tần Lập loé lên rồi biến mất, nháy mắt đã xuất hiện ở ngoài mấy chục dặm. Ngay sau đó hắn lại chụp một cái, lại xé mở một mảnh không gian!

Nháy mắt, Tần Lập đã đi ra hơn một trăm năm mươi dặm. Lúc này với thần thức cường đại, hắn đã nắm giữ được việc hơn trăm dặm bên ngoài, bởi vì dao động kịch liệt của cuộc chiến.

Lửa giận hừng hực từ trong lồng ngực Tần Lập dâng lên, nhìn bầu trời cuồn cuộn mây đen, tối thui như mực, Tần Lập gầm lên một tiếng:

- Duy Ngã Cửu Kiếm. Đệ nhất kiếm - Liệu Nguyên!

Ẩm Huyết Kiếm trong tay Tần Lập phát ra một tiếng rồng ngâm, mũi chếch lên cao. Trên trời cao, một đoàn hoả cầu vô cùng lớn nháy mắt hình thành.

Ầm ầm~~~!

Một tiếng nổ kinh thiên vang lên, át đi hết thảy thanh âm khác trong thiên địa!

Sấm chớp ầm ầm lập loè, mưa lớn tầm tã, giờ khắc này toàn bộ đều trở nên ảm đạm thất sắc.

Tiếng nổ lớn này, trực tiếp khiến cho những người đang đánh nhau cũng phải kinh hãi sửng sốt! Không ngờ đều đồng thời dừng tay, há hốc mồm mắt nhìn về cảnh tượng rung động lòng người cách xa trăm dặm kia.

Một đoàn hoả cầu khủng bố ầm ầm bạo liệt, dường như khiến toàn bộ bầu trời cũng phải sụp đổ! Mây đen trong khuôn viên mấy trăm dặm bị cỗ lực lượng đáng sợ này chấn cho tiêu tan!

Trong bầu trời mênh mông trên biển cả này, thiên địa hôn ám đột nhiên xảy ra một cảnh tượng quỷ dị khiến người ta suốt đời cũng khó có thể quên được!

Bầu trời bị mây đen che kín giống như bị người ta khoét ra một lỗ thủng vô cùng lớn. Mâv đen trong phương viên mấy trăm dặm đột nhiên biến mất, lộ ra bầu trời xanh thẳm!

Một đạo ánh sáng rộng cả trăm dặm nhất thời hạ xuống!

Thiên địa chỉ còn một đạo ánh sáng quang mang rộng tới trăm dặm này, một nam nhân, đang ở giữa không trung, tắm rửa ở trong quang mang này, giống như một pho chiến thần không thể kháng cự. Hắn như một tia chớp, lao thẳng về phía Cơ Ngữ Yên!

Bốn người đang vây công Cơ Ngữ Yên bị một màn này khiến sắc mặt đại biến, tràn đầy kinh sợ. Khi chúng liếc mắt nhìn nhau, đều nhận ra sự hoảng sợ trong mắt đối phương!

- Địa Tiên!

Một lão già run rẩy nói:

- Ngoại trừ Địa Tiên thì ai có thể cải biến thiên không?!

- Hắn dường như… Đang hướng về phía chúng ta!?

Lão già này cũng mất đi sự trấn định lúc nãy, thanh âm trở nên run run.

Người trung niên mắt to mày rậm cũng hoảng sợ nói:

- Đây chính là người bọn họ đang chờ, mau chạy!

Nói xong thân hình chợt loé lên, cấp tốc bỏ chạy về phía xa xa!

Ba lão già kia cũng chỉ chậm nửa nhịp, không nói gì nữa mà nhanh chóng đi theo người trung niên, điên cuồng chạy trốn!

Người như thế ai dám tranh phong?!

- Muốn chạy?

Tần Lập nhìn về phía Cơ Ngữ Yên ở giữa không trung, tưởng tượng ra sự kinh hiểm của một địch bốn, lửa giận trong lòng càng tăng, trong miệng như gầm lên hai chữ!

- Cụ Phong!

Một kiếm chỉ về phía người trung niên và ba lão già kia chạy trốn. Khoảng cách hai phe lúc này chừng bảy tám mươi dặm nhưng một cỗ kiếm khí thoát ra khỏi Ẩm Huyết Kiếm, hoá thành một phong long!

Phong long mang theo lực lượng khổng lồ, giương nanh múa vuốt, cực kỳ khủng bổ. Với một tốc độ cực kỳ kinh khủng, đã đánh thẳng vào lưng một lão già trong đó. Lão già này ngay cả kêu thảm cũng không thể, lập tức bị diệt sát, ngay cả cặn bã cũng không sót lại!

Hai lão già kia cũng bị cỗ lực lượng này lan tới, nhưng chỉ bị thương nhẹ. Chúng chỉ hận cha mẹ chỉ sinh ra hai cái đùi, càng cố chạy nhanh hơn nữa, nháy mắt đã biến mất trong không trung.

Tần Lập lạnh lùng nhìn thoáng qua phương hướng bọn chúng biến mất, sau đó dừng lại bên người Cơ Ngữ Yên, sắc mặt hơi tái nhợt. Dù sao, Tần Lập đã tiêu hao không ít tinh lực khi ở trong biển, lại còn bị thương nhẹ.

Vừa rồi, hai kiếm kia đã gần như dùng hết toàn bộ lực lượng của Tần Lập, cho dù muốn đuổi theo đối phương cũng hữu tâm vô lực. Tuy nhiên, người trung niên và hai lão già may mắn sống sót kia đều bị doạ cho vỡ mật, làm sao có gan mà quay đầu nhìn lại Tần Lập!?

Vô Tình

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

——oo0oo——

573. Chương 577 : Quyển Trục Thần Bí!

Ngữ Yên, nàng không sao chứ?

Tần Lập đứng bên người Cơ Ngữ Yên, vẻ mặt tự trách nói. Kỳ thật, khi hắn từ đáy biển đi ra, bởi vì trên người có chút thương thế và mệt mỏi nên đã tìm chỗ nghỉ ngơi một lát, chờ cho bão táp lắng xuống chút. Hắn quả thực không ngờ có người ở thời điểm này lại uy hiếp tới bọn người Cơ Ngữ Yên. Nếu hắn từ trong biển đi ra, lập tức đi tìm bọn Cơ Ngữ Yên thì cũng có thể tìm được!

- Muội không sao, huynh bị thương à?

Cơ Ngữ Yên chỉ có hơi chật vật, cũng tiêu hao quá nhiều. Nhưng khi thấy biểu tình khẩn trương của Tần Lập như thế thì trong lòng cảm thấy rất ngọt ngào, sau đó phát hiện thấy sắc mặt Tần Lập quá mức tái nhợt, dù đang dịch dung nhưng vẻ tiều tụy trong mắt vẫn khiến Cơ Ngữ Yên nhận ra.

- Chút thương thế nhỏ mà thôi, chỉ là hơi thoát lực, chúng ta trở lại thuyền đi!

Vẻ mặt Tần Lập rất mệt mỏi nói.

- Được!

Cơ Ngữ Yên nắm lấy tay Tần Lập, hai người hạ xuống trên boong thuyền. Trên bầu trời, ánh sáng vẫn bị mây đen bao phủ nhưng mưa đã ngớt.

Sau một màn kia, người trẻ tuổi ở trên thuyền đã bị đồng bọn bỏ lại, đang nửa sống nửa chết!

Sau khi nhìn thấy thần uy của Tần Lập thì bọn người kia căn bản không có dũng khí đối mặt với hắn, sớm bị dọa cho vỡ mật!

Tần Lập hạ xuống thuyền, thoáng nhìn qua người thanh niên bị Cơ Ngữ Yên đánh cho trọng thương kia, thấy rằng người này đang thoát khí, thấy đồng bọn bỏ chạy cũng chỉ biết trơ mắt ra nhìn mà thôi!

Hắn nằm ở trên boong tàu, hai mắt vô thần, thấy Tần Lập đi tới, yết hầu hắn giật giật, khó khăn lắm mới nói được:

- Cho ta… một cái…. Thống khoái….

Tần Lập nhìn hắn hỏi:

- Các ngươi là ai, vì sao phải đánh cướp thuyền của chúng ta? Ham muốn nữ nhân của ta sao?

Có lẽ biết mình đã sắp chết, trong mắt người trẻ tuổi này toát ra một chút hối ý. Dường như đang nhớ tới một chút những điều đẹp đẽ trước đây. Một lúc lâu sau, hắn mới chậm rãi nói:

- Chúng ta là người của… Lăng Phong Thương đoàn… Đại Chu Quốc, đang tìm kiếm… một bảo tàng… Phát sinh xung đột… Tiểu Công chúa Hạ Văn Đình của Đại Hạ Quốc… Khụ khụ.

Người trẻ tuổi này nói xong, bắt đầu ho khan kịch liệt, máu tươi không ngừng bị hắn ho ra.

Tần Lập lấy ra một viên đan dược, đút cho người thanh niên này rồi nói:

- Ăn đi, nó có thể cho ngươi đỡ thống khổ!

- Cảm ơn…

Trong mắt người trẻ tuổi này hiện lên chút cảm kích, không do dự nuốt viên đan dược này vào. Bởi vì đối phương nếu muốn hại hắn thì căn bản cũng không cần phiền toái như thế, chỉ cẩn ném hắn xuống biển thì chắc chắn cũng phải chết rồi! Đan dược vừa vào miệng lập tức hòa tan, một cỗ hương thơm thấm lòng người lan ra. Người thanh niên này cảm giác được toàn thân mình đã không còn đau đớn nữa.

Không kim nổi phải cười khổ một tiếng, hắn chậm rãi nói tiếp:

- Nếu để ta được lựa chọn lần nữa thì ta… tuyệt đối không chọn kết thù oán với các ngươi! Thật sự là ngu ngốc! Thậm chí ta cũng sẽ không phát sinh xung đột với Tiểu Công chúa của Đại Hạ Quốc. Hiện tại nói gì cũng muộn rồi! Bảo tàng không tới tay, lại rơi vào kết cục thuyền hủy nhân vong! Bằng hữu, ngươi rất mạnh! Nhìn qua cũng không phải người độc ác nhưng phải hết sức cẩn thận! Lăng Phong Thương đoàn nếu biết tung tích của các ngươi thì chắc chắn sẽ không chịu bỏ qua đâu. Những người chúng ta cũng chỉ là một tiểu đội của Thương đoàn mà thôi… Thế lực Lăng Phong thương đoàn… cực kỳ cường đại!

Tần Lập lặng lẽ gật đầu, trầm mặc một chút rồi nói:

- Ngươi có tâm nguyện gì nữa không?

Trong mắt người trẻ tuổi này đột nhiên phát ra hào quang, hơi há mồm dường như muốn nói cái gì nhưng cuối cùng lại hóa thành một tiếng thở dài rất khẽ, lắc đầu nói:

- Bỏ đi, nguyên vốn là… là chuyện ta tự nguyện. Không chừng ta đã chết thì ngay cả ánh mắt nàng cũng không thèm nhìn ta một chút… Không cần gì nữa. Để ta đi đi… Chỉ cần ném ta xuống biển là được. Ha ha ha~~~ Ta thích biển, hãy cho ta… về với biển đi…

Tần Lập khẽ gật đầu, vừa muốn ra tay thì người trẻ tuổi bỗng nhiên nói:

- Chờ một chút…

Nói xong, hắn dường như cố hết sức từ trong ngực áo lấy ra một quyển trục nói:

- Thứ này ta có được từ nhiều năm rồi nhưng vẫn chưa từng lấy ra. Ta cảm thấy nó là thứ rất thần bí của thời Thái cổ. Ta sắp chết, thứ này cũng không có tác dụng gì nữa, tặng cho ngươi!

Tần Lập nhận lấy, vừa mở ra thì sắc mặt lập tức nhăn lên. Chất liệu của thứ này không ngờ giống như đúc với bản đồ Thái cổ trong tay hắn.

Nhưng đây cũng không phải là phần thứ tám của tấm bản đồ Thái cổ. Bởi vì trên mặt nó có một đồ án trận pháp rất phức tạp! Tần Lập đưa tinh thần lực tiến vào, phát hiện trận pháp này rất cao thâm khó hiểu, hơn nữa còn phức tạp tới độ đủ cho người ta phát điên lên!

Tần Lập lập tức nhanh chóng rút tinh thần lực ra. Chỉ nửa khắc ngắn ngủi thế mà tinh thần lực vốn vô cùng mạnh mẽ của hắn không ngờ bị tiêu hóa mất một phần mười!

Sắc mặt Tần Lập có chút trắng bệch, thầm nghĩ thứ này rất tà dị, với tinh thần lực hiện tại của hắn thì nếu muốn biết trên đó là thứ gì đúng là si tâm mộng tưởng.

Tuy nhiên, Tần Lập cũng biết đây chính là thứ tốt!

Tần Lập nhìn người thanh niên này, hơi lắc lắc đầu, vung tay lên. Một cỗ kình lực trực tiếp chặt đứt tâm mạch của người này, để hắn chết đi, không còn thống khổ nữa!

Người thanh niên này vẫn mở to hai mắt nhưng trong đó đã chứa đầy vẻ giải thoát.

Tần Lập đưa tay lên vuốt mắt người này khép lại. Sau đó làm theo nguyện vọng của người này, thả xác của hắn xuống biển. Chỉ qua vài con sóng, xác của người này đã biến mất không thấy.

Cơ Ngữ Yên vẫn đứng bên cạnh Tần Lập. Nàng khẽ cắn môi dưới, trầm mặc không nói gì.

Tần Lập quay đầu nhìn sang nàng, bỗng nhiên mỉm cười nói:

- Sao thế, cảm thấy đau lòng vì cho rằng mình đã giết lầm người sao?

Cơ Ngữ Yên khẽ gật gật đầu, sau đó lại lắc đầu.

Tần Lập nhẹ giọng nói:

- Chuyện trên giang hồ làm sao có thể phân rõ đúng sai!? Loại chuyện rối rắm này không bằng nghỉ ngơi cho tốt, ngủ đi một giấc. Ngày mai thức dậy sẽ quên đi! Nàng lúc ấy mà không giết hắn thì hắn phải giết nàng. Đối mặt với sự uy hiếp bằng vũ lực thì biện pháp hữu hiệu nhất chính là sử dụng vũ lực còn mạnh hơn nữa để đánh trả! Trông cậy vào lương tâm người khác sao?! Đó quả là một ý tưởng quá thánh thiện! Hơn nữa, nàng cho rằng hắn tặng ta thứ đồ này chính là hảo tâm sao?!

- Ah? Có gì sao?

Cơ Ngữ Yên có chút không hiểu nhìn Tần Lập.

Tần Lập cười lạnh nói. Mặt trên thứ này có khắc một trận đồ vô cùng thần bí phức tạp, khiến người ta nhìn vào không kìm nổi phải cẩn thận nghiên cứu. Mà khi tập trung tinh thần nghiên cứu nó thì trận đồ sẽ vô cùng vô tận hấp thu tinh thần lực của đối phương. Lúc nãy ta vừa nhìn thoáng qua mà đã bị hút mất một phần mười! Chẳng lẽ người thanh niên này không biết sao?!

Quả thật Tần Lập cũng không thể xác định được người thanh niên này có biết hay không?! Nhưng người này có được thực lực Đan Nguyên Anh Hóa, hẳn là không thể có chuyện chưa từng nghiên cứu qua thứ này. Tần Lập nói thế chủ yếu vì thấy Cơ Ngữ Yên hơi thương cảm, sợ rằng tinh thần nàng sẽ vì thế mà sa sút. Đây cũng hoàn toàn không phải là chuyện tốt!

Trên thế giới mà thực lực quyết định hết thảy, ở loại pháp tắc cá lớn nuốt cá bé thì suy luận này hoàn toàn hợp lý. Nếu lúc nãy Tần Lập không kịp thời rút lại thì không biết sẽ tạo ra hậu quả như thế nào!?

Kết quả may mắn nhất chính là Cơ Ngữ Yên chạy trốn, đám người Âu Dương Hải bị bắt về Đông Hoang, sau này có về được hay không cũng là một vấn đề lớn.

Kết quả tồi tệ nhất chính là Cơ Ngữ Yên bị bắt giữ. Loại nữ nhân phong hoa tuyệt đại như thế nếu bị bắt đi thì sẽ gặp phải những chuyện gì?! Cũng không cần nhiều lời, hẳn ai cũng hiểu được!

Nếu như thế thì đối phương liệu có mở cho Cơ Ngữ Yên một con đường không?!

Hiển nhiên, Cơ Ngữ Yên sẽ không theo bọn họ lên thuyền. Cũng từ đó, một hồi chiến tranh ngươi chết ta sống sẽ bắt đầu. Không có khoan dung, không có hòa giải!

Trong mắt những người của Lăng Phong thương đoàn, những người thực lực không bằng bọn họ đều là con kiến. Ngay cả Tiểu Công chúa của Đại Hạ Quốc mà bọn chúng cũng dám trêu chọc thì có ai mà bọn hắn không dám đắc tội!?

Cơ Ngữ Yên cũng là người thông minh nhạy bén. Chỉ bởi vì biểu hiện trước khi chết của tên thanh niên kia mà trong lòng nàng có chút thương cảm, cảm thấy việc chém giết trong giang hồ thật sự không có ý tứ gì!?

Nhưng được Tần Lập khai đạo như thế Cơ Ngữ Yên cũng nhanh chóng thông suốt. Đừng nói những người này, Hạt Tử Bang kia đã giằng co với Băng Tuyết Môn tới mấy chục năm qua, nếu thật sự vây hãm Băng Tuyết Môn thì bọn họ sẽ hạ thủ lưu tình sao? Bỏ qua cho mình sao? Đáp án hiển nhiên là không!

Cho nên, lúc ấy Tần Lập trọng thương, trong lồng ngực Cơ Ngữ Yên nghẹn một cỗ tức giận, vọt tới Hạt Tử Bang, giết sạch cả đám trộm cướp kia không còn một mống.

Sau khi Cơ Ngữ Yên suy nghĩ cẩn thận lại hướng về Tần Lập cười cười nói:

- Bên ngoài gió lớn, chúng ta về nghỉ ngơi chút đi!

Tần Lập khẽ gật đầu. Trải qua nhiều chuyện như thế, hắn cũng thấy rất mệt mỏi. Hắn phân phó Âu Dương Hải trở về rồi trực tiếp vào lại trong phòng, bế quan tĩnh dưỡng.

Ba loại dược liệu quan trọng nhất là Huyết San Hô, Thiên Huyền thảo, Thụ Liên hoa đã tìm được. Còn một số dược liệu phụ trợ thì có thể dễ dàng thu thập được. Do đó, khi trở về hẳn là có thể nhanh chóng luyện chế ra Càn Khôn Tái Sinh Tạo Hóa Đan, vấn đề của Tây Qua cuối cùng đã có thể giải quyết triệt để.

Cơ Ngữ Yên cũng thở phào một hơi, cảm giác áp lực lên người mình chợt giảm nhẹ rất nhiều.

Mấy tháng sau, đoàn người bọn rốt cuộc hữu kinh vô hiểm trở về hải cảng. Tần Lập cũng không keo kiệt, cấp cho mỗi người mười viên các loại đan dược. Đối với bọn họ mà nói, những đan dược này đều là thần đan, bởi vì mỗi viên đan dược có thể giúp họ kéo dài tuổi thọ ra ít nhất mười năm. Đây chính là những thứ vạn kim khó cầu!

Sau đó, Tần Lập lại cho Âu Dương Hải thêm một lọ chứa cả trăm viên đan dược giúp gia tăng nguyên lực. Loại đan dược này, hiện tại Tần gia đã có thể sản xuất. Con cháu Tần gia đều sử dụng nó để gia tăng nguyên lực của bản thân.

Tần Lập còn lấy ra mấy bản công pháp và chiến kỹ đưa cho Âu Dương Hải. Những chiến kỹ, công pháp này đều là thứ lấy được của Thôi gia năm đó, cho dù trong mắt những người ở Thần bí chi địa cũng đều thuộc hàng tinh phẩm, càng không nói tại thế tục này. Việc Âu Dương gia quật khởi đã không thể ngăn cản được.

Mặc kệ thế nào, Âu Dương Hải cũng có thể coi như là đệ tử ký danh của Tần Lập. Hắn cũng không thể quá mức keo kiệt. Hắn lại cho Âu Dương Hải một tín vật, để hắn nếu gặp phải kiếp nạn thì có thể tới một số Hoàng thất quốc gia để xin trợ giúp. Bởi vì những quốc gia kia đều là do Tần gia khống chế.

Âu Dương Hải tự nhiên ngàn vạn tạ ơn Tần Lập, sau đó lưu luyến nhìn thân ảnh của Tần Lập và Cơ Ngữ Yên biến mất trước mắt.

Vô Tình

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

——oo0oo——

574. Chương 578: Thái Cổ Thánh Long Quả!

Một chuyến đi biển này, hành trình trước sau gần nửa năm.

Đã trải qua một sổ chuyện, cũng mở mang kiến thức biết võ giả đến từ Đông Hoang, tầm nhìn của Tần Lập so với trước kia tăng lên không ít. Rất nhiều quan điểm ở kiếp trước về địa cầu về vũ trụ, trong chuyến đi biển lần này hoàn toàn bị đảo lộn. Nhưng cũng giúp Tần Lập thực sự hiểu biết về thế giới khổng lồ này, so với trong tưởng tượng của mình còn lớn hơn nhiều lần.

Hai người Tần Lập và Cơ Ngữ Yên đang trên đường trở về Tần gia bảo, dọc theo đường đi, gần như không có trì hoãn chút nào, cũng không có dùng xe ngựa, nếu một đường dùng xe ngựa, không có hai năm sợ là không về đến nhà được.

Hai người mỗi khi đi ngang qua một thành trấn nào, đều ngừng lại bổ sung một chút cấp dưỡng, đồng thời còn có thể nghe được một sổ tin tức các loại. Trong đó khiến cho Cơ Ngữ Yên phẫn nộ chính là gần như trong các tiểu quốc, trên tường thành thành trấn lớn nhỏ, đều dán họa hình truy nã Tần Lập, đương nhiên cũng có Cơ Ngữ Yên.

Trình độ của họa sư cũng không tệ, gần như là thần vận dung mạo của hai người bày ra hết trên bức họa. Phía trên treo giải thưởng, so với trước khi Tần Lập và Cơ Ngữ Yên ra khơi, cũng không có thay đổi nhiều lắm, nhưng treo giải thưởng cho kẻ cung cấp manh mối thì tăng cao rất nhiều.

Dễ hiểu, người nào muốn tróc nã vây công Tần Lập có lẽ cũng hiểu, nếu muốn bắt được Tần Lập không phải là chuyện dễ dàng.

Hai người mỗi khi đi ngang qua thành trấn, tùy tiện tìm một tiệm cơm ăn cơm, lúc nào cũng nghe được tin tức liên quan tới mình. Làm Tần Lập có chút dở khóc dở cười là rất nhiều người rõ ràng chỉ là kẻ mạo hiểm bình thường, cũng ngồi ở chỗ đó hung hăng khoa trương khoác lác, công bố chính mình đã gặp qua Tần Lập, thậm chí còn nói đã từng đánh bại Tần Lập.

Trên thực tế, những người này căn bản cũng không biết Tần Lập là người thế nào, càng không rõ ràng lắm treo giải thưởng kia là ai phát ra. Nhưng bọn họ cũng đều biết, người phát ra treo giải thưởng có lai lịch

rất lớn, bởi vì mỗi một người quản lý thành trấn, đều nhận được lời cam đoan chắc chắn, chỉ cần có người cung cấp manh mối, thì nhất định sẽ có người đem tới phần thưởng kinh người cho bọn họ.

Chỉ tiếc Tần Lập cùng Cơ Ngữ Yên, giống như là tan biến trong không khí, hoàn toàn không có chút tin tức gì.

Địa phương bị người chú ý nhiều nhất, tự nhiên chính là tân thành Hoàng Sa ở Thanh Long Quốc. Phủ đệ của Thân vương A Hô Binh Mã Đại Nguyên Soái của Thanh Long Quốc, thường xuyên bị người không rõ thân phận giám thị, bởi vì rất nhiều người đều có thể nghe được mối giao tình giữa A Hổ và Tần Lập. Bao gồm thành tựu của A Hổ hôm nay, cùng địa vị của A Hổ hiện tại, tất cả đều nhờ có Tần Lập mà được ban cho.

Nhưng sau khi trải qua Tần Lập vài lần tàn sát nhằm vào những người có gan quấy rầy A Hổ, thì không còn có người nào dám trực tiếp tìm đến A Hổ gây phiền toái nữa. Kỳ thật đây cũng đã là một tiến bộ rất lớn rồi!

Không bao lâu trước đây, người trong thế tục như A Hổ này, cho dù có được địa vị cao tới đâu, nhưng ở trong mắt những người địa phương thần bí và địa phương cực Tây, chẳng qua cũng chỉ là một con kiến mà thôi. Nếu muốn bóp chết, tùy thời đều có thể!

Nhưng hiện tại bọn họ cũng không có cái lá gan đó!

Đơn giản là Tần Lập từng phóng ra câu nói: "Ai còn dám đụng tới A Hổ, ta giết người đó!"

Đúng vậy, bọn họ hiện tại đã bắt đầu sợ hãi Tần Lập này, là thật sự sợ hãi, sợ hãi phát ra từ nội tâm!

Thực lực của Tần Lập cho tới nay, xem ra cũng không phải là cường đại nhất nhưng mặc kệ là quần hùng Huyền Đảo năm đó, hay là Thánh nữ Hàn Mai Nguyệt Diêu Tiên Cung sau này, hoặc là Hải Kim Tôn tuyệt thế thiên tài của Hải gia, bao gồm bộ tộc con ngươi màu tím Lãnh Thu Cung tất cả đều đã từng nếm qua đau khổ dưới tay Tần Lập.

Còn có rất nhiều rất nhiều người, mỗi khi nhắc tới Tần Lập, mặt sẽ biến sắc thật khó coi. Phần lớn những người này đều không ít thì nhiều chịu thiệt thòi trong tay Tần Lập.

Những người này đều muốn giết Tần Lập, còn có một số người căn bản là không biết Tần Lập, cũng muốn giết Tần Lập! Đương nhiên, bọn họ… là vì ích lợi.

Theo người chú ý tới Tần Lập càng ngày càng nhiều, một sổ sự tích của Tần gia, cũng dần dần truyền lưu ra ngoài: đan dược của Tần gia, công pháp cùng chiến kỹ tu luyện của Tần Lập, bản đồ Thái cổ trong tay Tần Lập, tài hoa của Tần gia… không một võ giả tự nhận là thực lực rất mạnh nào là không bị hấp dẫn.

Cho nên, khi Tần Lập cùng Cơ Ngữ Yên đi ngang qua thành Thanh Long đế đô Thanh Long, phố lớn ngõ nhỏ, đều nhung nhúc võ giả đang đàm luận về Tần Lập. Rất nhiều người vừa thấy đích thật là thực lực không tầm thường, nhưng những người này thật đúng là không được Tần Lập đặt ở trong mắt.

Thực lực của bọn họ ở trong mắt người khác có lẽ là rất cường đại, võ giả Chí Tôn, võ giả Phá Toái Hư Không… nhưng ở trong mắt Tần Lập thì hoàn toàn không đủ để vào mắt. Bọn họ hô to gọi nhỏ tìm kiếm Tần Lập khắp thế giới, nhưng không biết rằng không gặp Tần Lập, mới là may mắn lớn nhất của bọn họ!

Cơ Ngữ Yên đối với loại tình huống này có chút tức giận, nàng nhìn vẻ mặt bình tĩnh của Tần Lập nói:

- Những người Thánh Hoàng nhất mạch cùng địa phương cực Tây đó quả thực hơi quá đáng, bọn họ rõ ràng là muốn biến huynh thành công địch của mọi người! Bức cho huynh phải ra mặt!

Tần Lập cười cười, thản nhiên nói:

- Tùy bọn họ đi thôi! Chúng ta trở về Tần gia bảo, bế quan tu luyện đi!

Tần Lập định trở về Hoàng Kim Cung tiếp tục bế quan tu luyện một thời gian, tìm hiểu thêm một chút Duy Ngã Cửu Kiếm, tu luyện một chút Tử Khí Quyết. Những người bên ngoài đó, thời gian dài tìm không được mình, tự nhiên sẽ buông bỏ, về phần địa phương thần bí Tần gia bảo kia, Tần Lập không cho rằng có người có thể ở trong thời gian ngắn tìm được.

Mấy năm nav địa phương đó đã càng ngày càng nhìn không ra có dấu hiệu có người sinh sống. Cho nên dù có người cường đại mấy đi nữa, cũng rất khó tìm đến được. Đương nhiên, trừ phi bọn họ có bản đồ Thái cổ của địa phương này.

Tuy nhiên điều đó là không có khả năng, bởi vi bản đồ Thái cổ địa phương này đang ở trong tay Tần Lập.

Xuyên qua ảo trận do Tần Lập tự tay bày ra, hai người rốt cục trở lại Tần gia bảo. Toàn bộ Tần gia bảo bởi vì hai người trở về, lại chấn động. Nhất là đám đệ tử của Băng Tuyết Môn, gặp lại Cơ Ngữ Yên tất cả đều phi thường hưng phấn. Bởi vì nhiều năm qua, Cơ Ngữ Yên chưa bao giờ cách rời bọn họ thời gian quá lâu như vậy.

Thượng Quan Thi Vũ, lão vượn Bạch Trung Sơn và các võ giả cảnh giới Đan Nguvên Anh Hóa, đều ở trong Hoàng Kim Cung bế quan tu luyện. Chỉ có Lãnh Dao ở Tần gia bảo, mọi người hàn huyên một phen, sau đó Tần Lập kêu một mình Lãnh Dao đi vào trong phòng của mình.

Lãnh Dao nhào vào trong lòng Tần Lập, ôm chặt Tần Lập, thật lâu sau, mới ngẩng đầu, nói:

- Thật lo lắng cho huynh! Hiện tại bên ngoài hầu như người của khắp thế giới đang tìm huynh. Trước đây Tần Tỏa có nói với muội, ở Huyền Đảo bên đó Trầm Nhạc và Lâm Hằng đều bị người ta bắt đi, mục đích chính là bức hỏi tung tích của huynh, đến hiện tại còn không biết hai người đang ở đâu nữa.

- Cái gì? Lại có chuyện này? Huyền Đảo… ôi!

Tần Lập thở dài, khẽ lắc lắc đầu.

Lãnh Dao cũng thở dài một tiếng, dù sao nàng cùng Trầm Nhạc và Lâm Hằng cũng coi như quen biết, lúc ấy khi nghe tin này, tâm tình nàng cũng rất suy sụp.

- Lúc ấy tộc nhân chúng ta còn ở lại Huyền Đảo còn sống sót đến giờ phần lớn còn nhờ Thiên Cơ Môn chiếu cổ. Các sản nghiệp của Tần gia năm đó, hiện tại đa số đều đã bị người ta chia cắt. Trầm Nhạc và Lâm Hằng coi như là bị vạ lây, hi vọng bọn họ đều có thể không có việc gì.

Lãnh Dao thở dài nói.

Tần Lập híp mắt, ánh mắt lóe sáng, Lãnh Dao thấy thế, nói:

- Thiên Cơ Môn cùng Lâm gia đều đã tra xét thời gian rất lâu, nhưng cũng không có manh mối gì, hai người cứ như vậy biến mất. Nhưng hai gia tộc đều thu được thư uy hiếp của đối phương, nói là chỉ cần nói ra tung tích của Tần Lập hoặc là Tần gia ở đâu, thì hai người sẽ bình yên vô sự, bằng không hai người sẽ chết!

- Đối phương cũng không nói bọn họ là ai sao?

Tần Lập hỏi.

- Còn có thể có ai, hiện tại cố truy bắt huynh, không ai khác chính là Thánh Hoàng nhất mạch, Lãnh Thu Cung cùng Hải gia, mà loại phong cách hành sự này, có khả năng nhất chính là Hải gia! So sánh lại, muội thấy rằng Hải gia là gia tộc muốn huynh chết nhất, bởi vì huynh từng tuyên bố sẽ tiêu diệt toàn bộ Hải gia.

Lãnh Dao nhíu mày, rồi phân tích:

- Về phần Lãnh Thu Cung, bọn họ nhiều lắm là không muốn chấp nhận thân phận Vương giả bộ tộc tử đồng của huynh mà thôi; còn Thánh Hoàng TE â

Người trẻ tuổi ngẫm nghĩ một chút, trên mặt lộ ra vẻ cười lạnh nhe cả hàm răng... hướng về phía đứa nhỏ lành lạnh nói:

- Ngươi gọi là Tiểu Hổ phải không? Vị thúc thúc của ngươi, là con rùa đen rút đầu, hắn không dám ra đây!

- Ngươi nói bậy! Thúc thúc của ta mới không phải là rùa đen rút đầu! Ông ấy là đại anh hùng đầu đội trời chân đạp đất, mạnh hơn nhiều so với đám súc sinh các ngươi! Hừ! Các ngươi cũng dám đến uy hiếp phụ thân ta, uy hiếp người nhà của ta, Tần thúc thúc ta nếu xuất hiện, khẳng định các ngươi đều bị dọa cho vỡ mật!

Giọng nói non nớt quanh quẩn bên trong phòng khách, mười mấy võ giả Hải gia trong phòng, cả một đám đều xấu hổ đỏ mặt, ở địa phương cực Tây bọn họ đều được xưng là danh túc là kỳ tài. Cho dù người trẻ tuổi này tranh cãi cùng đứa con của A Hổ, cũng chỉ là xấu mặt một mình hắn, nhưng trên thực tế cũng đã xấu lây tới các lão già rất nhiều năm tuổi này. Hôm nay, bị một đứa nhỏ nói cho nhục nhã như thế, nhưng vẫn cứ không có lời nào để phản bác, bởi vì người ta nói, trên cơ bản chính là tình hình thực tế!

- Ha ha ha! Tốt, tốt, tốt!

A Hổ cất tiếng cười ha hả, liên tiếp nói ba tiếng "tốt", sau đó kéo Tiểu Hổ ôm trong lòng, lớn tiếng nói:

- Đây mới là đứa con tuyệt vời của A Hổ ta! Lão tử hổ phụ không có con là tiểu miêu! Đám hỗn tạp các ngươi trông thấy chưa? Dọa chết các ngươi! Ha ha ha!

- Tam thúc! Thật quá đáng! Ta không nhịn nổi, ta muốn giết tên ti tiện này!

Một lão già Hải gia đầu bạc trắng, giờ phút này mắt trợn trừng, sắc mặt đỏ bừng, bị người ta nhục mạ như vậy, từ lúc chào đời tới nay đây là lần đầu tiên. Mặc dù trong lòng lão rất rõ ràng đối phương chỉ là một người binh thường, nhưng vẫn không kìm chế được lửa giận trong người.

- Đúng vậy Tam thúc! Chúng ta giết sạch cả nhà đám nhiều lời này cho xong! Dù sao trên tay chúng ta còn có hai tên của Huyền Đảo kia. Nếu Tần Lập không ra mặt, toàn bộ thanh danh của hắn ở Đông Phương chắc chắn phải rơi xuống vực sâu ngàn trượng! Hiện tại giết cả nhà người này, vừa lúc hả giận, đồng thời bôi đen một chút tên chết tiệt Tần Lập kia!

Một lão già người khô gầy, mặt đầy nếp nhăn lớn tiếng nói, hoàn toàn không xem cha con A Hổ ở trong mắt.

Trên một cái ghế trong phòng khách, một người trung niên mặc áo choàng màu vàng đất, nhìn qua chừng 40 tuổi, từ đầu đến cuối vẫn ngồi im lặng, nhắm mắt dưỡng thần, dường như hết thảy những chuyện phát sinh vừa rồi không hề có liên quan với hắn.

Lúc này, hắn mới chậm rãi mở to mắt, nhẹ giọng nói:

- Hồ đồ! Các ngươi muốn giết cả nhà người ta, còn không cho người ta mắng hai ba câu cho thống khoái cái miệng hay sao? Giết bọn chúng ư? Giết bọn chúng có chỗ lợi gì? Ngoại trừ chỉ trêu chọc cho Tần Lập càng tăng thêm lửa giận. Ta nói cho các ngươi biết, khẳng định Tần Lập sẽ xuất hiện, lúc này không phải chỉ còn có mười ba ngày thôi sao?

Lão già khô gầy mặt đầy nếp nhăn, không phục nói:

- Tam thúc! Vậy ý của ngài thế nào, Tần Lập kia thật đúng là Thần hay sao? Hải gia ta nhiều danh túc như vậy, chẳng lẽ còn phải cố kỵ một tên Tần Lập hắn sao?

Lão già đầu bạc trắng kia cũng hùa theo nói:

- Đúng vậy! Ta cũng không tin Tần Lập kia có thực lực cường đại như vậy! Kim Tôn tuy rằng bại dưới tay hắn, nhưng chúng ta ai nấy đều biết, đó là vì Kim Tôn sơ suất khinh địch mới thua. Tên Tần Lập này, ta xem ra là đã được người ta Thần hóa. Các ngươi suy nghĩ lại cẩn thận xem, trừ một trận chiến với Kim Tôn, hắn thực sự đối mặt với bao nhiêu cường giả chứ? Hơn nữa, lúc ở Nguyệt Diêu Tiên Cung nơi đó, là Vĩnh Xuân thượng nhân cố sức bảo vệ hắn! Cũng không phải Tần Lập chính mình mạnh bao nhiêu đâu! Cho nên, theo ta thấy, Tần Lập chẳng qua cũng chỉ là nhận được cơ duyên gì đó, tăng vọt tới cảnh giới Đan

Nguyên Anh Hóa đỉnh, không phải sao? Hắn năm nay bao nhiêu tuổi, còn có thể trở thành cao thủ Lôi Kiếp hay sao? Đó chỉ là đại xảo trá để thống trị mà thôi!

Lời nói của lão già này, dẫn lên rất nhiều người đồng ý, tận đáy lòng bọn họ đều không tin thực lực của Tần Lập lại mạnh như vậy, cường đại tới mức làm cho cả Hải gia đều cảm thấy kiêng kị.

Người trung niên được xưng là Tam thúc, mở hai mắt ra, thản nhiên nhìn lướt qua những người này, sau đó hỏi:

- Về Thánh Hoàng nhất mạch, các ngươi biết nhiều ít?

- Thánh Hoàng nhất mạch là thế lực mạnh nhất phương bắc. Từ thời đại Thái cổ truyền lưu đến nay, hẳn là không kém so với Hải gia ta!

Một người Hải gia trầm giọng nói.

Mọi người khác đều gật đầu tỏ vẻ đồng ý, đối với thế lực lớn mạnh ở phương bắc kia, bọn họ vẫn là nhiều ít có một chút hiểu biết, nhưng bởi vì từ trước đến nay không có qua lại với nhau, cho nên hiểu biết cũng không sâu sắc lắm.

Trên mặt người trung niên, hiện lên một chút vẻ tự giễu:

- Không kém so với Hải gia ư? Các ngươi thật đúng là dám dán vàng lên mặt mình đấy! Các ngươi có biết cao thủ Lôi Kiếp bên trong Thánh Hoàng nhất mạch kia, không có một trăm cũng có tám mươi! Còn có lão tổ tông cảnh giới Địa Tiên hay không, cũng không ai biết! Còn Hải gia chúng ta? Võ giả Lôi Kiếp của Hải gia chúng ta có tới ba mươi không?

"Phù!"

Những người này đều không kìm nổi hít ngược một hơi khí lạnh. Lão danh túc Hải gia râu tóc bạc trắng có vẻ không tin, nghi ngờ nói:

- Cái này… cái này không có khả năng? Bọn họ như thế nào có thể có hơn một trăm cao thủ Lôi Kiếp được? Hải gia ta tổng cộng cũng mới không tới ba mươi người. Thất thúc Hải Ngự Kiếm… còn ở Thiết Huyết Đường nơi đó mất…

Nhắc tới Hải Ngự Kiếm mất tích, những người Hải gia này đều không kìm nổi trầm mặc lại, mặc dù trong lòng bọn họ đều có vô số phỏng đoán, không có bất cứ chứng cớ gì, nhưng gần như mọi người đều cho rằng: bàn tay gây ra chuyện đó nhất định là Tần Lập làm ra!

Tại Thiên Nguyên Đại Lục này, trừ Tần Lập tên to gan lớn mật đó, dường như không ai dám chà đạp lên tôn nghiêm của Hải gia như thế, không ai dám xuống tay với thế lực Hải gia như thế.

Người trung niên thở ra một hơi thật dài, nói:

- Ngự Kiếm! Ôi! Không đề cập tới hắn nữa! Hiện tại, các ngươi hẳn đều biết Tần Lập kia mạnh đến cỡ nào rồi chứng ngờ cũng có thể ngưng tụ ra sát khí khủng bổ như thế ?

Thinhbobo

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

——oo0oo——

577. Chương 581: Tần Lập Tới!

Một danh túc kỳ tài râu tóc bạc trắng của Hải gia cau mày:

- Tam thúc, điều này có quan hệ gì với việc Tần Lập mạnh bao nhiêu?

- Ngu xuẩn!

Người trung niên rốt cục mở to mắt, nhìn vị danh túc kỳ tài Hải gia tiếng tăm lừng lẫy khắp nơi Cực Tây này, trầm giọng nói:

- Ngay cả thế lực cường đại như dòng tộc Thánh Hoàng cũng đều đang đuổi giết Tần Lập. Nhớ kỹ - là đuổi giết! Các ngươi không biết dùng đầu óc mà nghĩ lại xem, bọn họ vì sao muốn đuổi giết Tần Lập? Bởi vì Tần Lập trêu chọc bọn họ? Nếu không phải cừu hận đặc biệt lớn, đáng giá bọn họ chạy tới tìm chúng ta yêu cầu hợp tác sao? Các ngươi cũng không phát hiện, lúc này người của dòng tộc Thánh Hoàng bên kia tới là cảnh giới thế nào? Bọn họ kém các ngươi sao? Bọn họ đều hết sức khẩn trương yêu cầu hợp tác cùng chúng ta, các ngươi còn không rõ bọn họ là kiêng kị Tần Lập kia sao?

Lời này của người trung niên giống như tiếng chuông cảnh tỉnh, đánh thức những danh túc kỳ tài của Hải gia đang nằm trong mộng. Đám bọn họ phần lớn đều là những người tu luyện điên cuồng, đến cuối cùng cho rằng vũ lực có thể giải quyết được hết thảy. Không thể nói bọn họ không thông minh, mà là thông minh của bọn họ đều suy nghĩ làm như thế nào tăng lên thực lực bản thân, rất ít người sử dụng đầu óc vào chuyện ngoài võ đạo.

Đây cũng tạo thành chuyện thực lực những danh túc kỳ tài Hải gia tuy rằng rất mạnh, nhưng phân tích sự tình hay gì đó còn không rõ ràng bằng người như A Hổ.

Nhưng những người này cũng không phải ngốc, được người trung niên này nhắc nhở, bọn họ làm sao không thể tưởng tượng được sự đáng sợ của Tần Lập kia? Sắc mặt mỗi người không khỏi có chút trở nên khó coi.

A Hổ ngồi ở bên kia, híp mắt nhìn người trung niên này, trong lòng cười lạnh: "Nguyên lai Hải gia còn có người thông minh, ta còn tưởng rằng người Hải gia đều ngu xuẩn như vậy chứ?"

Lão già râu tóc bạc trắng kia trầm mặc một hồi, không hề lên tiếng mà nhìn qua một danh túc kỳ tài rất trẻ tuổi của Hải gia, thở dài một tiếng sau đó cười lạnh nhìn A Hổ:

- Coi như các ngươi gặp may! Sau khi Tần Lập bị chúng ta đánh chết, ta nhất định sẽ không bỏ qua cho các ngươi. Các ngươi… tự cầu may mắn đi!

- Phì!

A Hổ phun một ngụm nước bọt bắn về người này, cười lạnh.

Người này tuy rằng thực lực mạnh mẽ, một trăm A Hổ cũng không đánh lại hắn, nhưng A Hổ phun nước miếng lại không có chút dao động nguyên lực, cho nên dù hắn né rất nhanh nhưng vẫn dính một chút lên quần áo. Lập tức hắn giận dữ, trên người tản ra khí thế kinh người, cả giận nói:

- Ta giết ngươi!

A Hổ bị luồng khí thế này ép gần như có chút không thở nổi, còn phải bảo vệ Tiểu Hổ, nhưng vẫn bất khuất như trước nhìn người thanh niên này, cười lạnh nói:

- Ngươi nếu có bản lĩnh, liền trực tiếp chặt bỏ đầu của ta, không cần nhiều lời vô nghĩa như vậy! Ta ở dưới suối vàng xem huynh đệ ta huyết tẩy Hải gia các ngươi như thế nào!

Người trẻ tuổi cắn răng một cái, trong mắt lóe lên hào quang độc ác, đang định ra tay thì bị người trung niên cầm đầu quát dừng lại.

- Được rồi. Cãi nhau với mấy người thường, ngươi còn có chút tiền đồ nào hay không?

- Tam thúc, người này đáng chết!

Trên khuôn mặt anh tuấn của người thanh niên nhìn rất trẻ tuổi này đỏ bừng lên, giận không thể át, vừa nói vừa cởi áo choàng trên người ném xuống đất.

- Ta thấy ngươi mới đáng chết!

Một giọng nữ nhanh trong trẻo lạnh lùng bỗng nhiên từ xa truyền đến, một cỗ khí tức khổng lồ khủng bổ lập tức bao phủ nơi này.

- Tần Lập!

Đương trường liền có mấy danh túc kỳ tài Hải gia không kìm nổi hô thành tiếng, đồng thời đứng lên. Chỉ có người trung niên kia vẫn ngồi tại chỗ như trước, thản nhiên nói:

- Ngồi xuống! Không tiền đồ!

Lúc này những người này mới phản ứng lại, phản ứng của bọn họ dường như có chút quá khích, từng người xấu hổ ngồi tại chỗ, nhưng đều bị cỗ khí tức kinh khủng này làm cho tâm thần không yên.

Vừa rồi chỉ là phản ứng theo bản năng của bọn họ, bị người trung niên này mắng một câu mới bỗng nhiên nghĩ ra người lên tiếng là một nữ nhân.

Đoàn người Tần Lập không chút che dấu thân phận, trực tiếp bay trên bầu trời, một đường kinh động không biết bao nhiêu cường giả ở tân thành Hoàng Sa này.

Vô số người nghe tin mà động, bắt đầu hướng về phía phủ thành chủ!

Vừa phát ra thanh âm, không phải ai khác chính là Cơ Ngữ Yên!

Thần thức khổng lồ của Cơ Ngữ Yên vừa tra xét đến đây, liền nghe thấy lời nói tràn ngập kiêu ngạo kia, không kìm nổi lạnh lùng đáp trả một câu.

Theo sau, đoàn người trực tiếp hạ xuống phủ thành chủ.

Bên cạnh Tần Lập: Thượng Quan Thi Vũ, Lãnh Dao, Cơ Ngữ Yên, Xà Xà, Kim Điêu, Linh Ưng, Mặc Ưng, Bạch Trung Sơn, Bạch Trung Tuyết, Bạch Trung Hỏa. Tào Hồng cũng theo chân bọn họ tới đây, nhưng đã lén vào trong phủ thành chủ.

Đây đã là một cỗ lực lượng kinh khủng, sau khi trải qua một phen tu luyện ở trên Hoàng Kim Cung, những người này tuy không đột phá thực lực lần nữa, nhưng cũng được tăng lên tương đối lớn.

Tu luyện dưới trọng lực của Hoàng Kim Cung cũng không phải là một câu nói vui đùa. Hoàng Kim Cung năm xua ở trong tay đại năng Địa Tiên Hô Diên Bác có thể mạnh mẽ đè chết đám Vực ngoại Thiên Ma kia, không chỉ dựa vào trọng lượng nặng như núi!

Cái loại trọng lực khủng bố nếu phóng ra cũng tuyệt đối làm người ta kinh sợ!

Cánh cửa lớn phòng khách phủ thành chủ mở ra, đám danh túc kỳ tài Hải gia từ bên trong nối đuôi nhau kéo ra, thấy Tần Lập đều hơi chút kinh hãi. Nhất là người trung niên kia, ánh mắt lộ vẻ kinh nghi bất định.

Mặc dù hắn đã đánh giá Tần Lập rất cao, nhưng nhìn Tần Lập lẳng lặng đứng bên kia, như núi cao rừng sâu thì trong lòng vẫn dâng lên một cỗ cảnh giác.

Bởi vì lần này Tần Lập tới cũng không dịch dung, trong lòng người trung niên Hải gia này nghĩ thầm: “Thực lực Tần Lập, đã lại được tăng lên! Yêu nghiệt này, hắn làm như thế nào hả? Không ngờ ngay cả ta cũng không nhìn thấu hắn?”

Những danh túc kỳ tài khác của Hải gia đều kinh hãi, bọn họ có thể bóp mũi thừa nhận Tần Lập là một cường giả, nhưng bọn họ tuyệt đối không thể tưởng tượng được bên cạnh Tần Lập không ngờ còn có nhiều người giúp đỡ như vậy, thực lực nhìn qua không yếu chút nào.

-Tần Lập, ngươi rốt cục tới rồi!

Khóe miệng người trung niên của Hải gia lộ ra một tia ý cười thản nhiên:

- Lá gan ngươi quả nhiên rất lớn, tuy nhiên, lúc này ngươi sẽ vĩnh viễn ở lại đây!

Trên mặt Tần Lập nổi lên một vẻ trào phúng, một ngón tay chỉ vào đám danh túc kỳ tài bên cạnh người trung niên:

- Ngươi nói, là dùng đám rác rưởi này lưu ta lại sao?

- Cuồng vọng!

- Tiểu tử muốn chết!

- Vô tri!

- Tần Lập, hôm nay ta nhất định, giết ngươi!

Một câu nói này của Tần Lập quả thực giống như ném một khối đá lớn xuống mặt nước yên tĩnh, lập tức kích động đám danh túc kỳ tài của Hải gia phẫn nộ tận trời.

A Hổ kéo tay con trai Tiểu Hổ, đứng ở cửa trên mặt mang theo ý cười ôn hòa, thầm nghĩ: "Quả nhiên là huynh đệ ta, biết đám người này đều là rác rưởi. Đều là rác rưởi. Ha ha!"

Sắc mặt người trung niên cũng hết sức khó coi, nhìn Tần Lập lạnh lùng nói:

- Tần Lập. Ngươi cũng không nên quá càn rỡ. Ta thừa nhận, thực lực của ngươi rất mạnh, nhưng một mình ngươi nếu muốn đối phó chúng ta đây, ngươi cho rằng có khả năng sao? Hơn nữa, trong thành này, người muốn lấy mạng ngươi cũng không chỉ mấy nguời chúng ta. Hiện tại, những người khác chắc cũng sắp tới đây rồi!

- Ha ha. Đến là tốt. Cũng đỡ mất công ta đi tới tìm từng người một, rất phiền toái. Vậy hôm nay, một lần giải quyết hết toàn bộ, tránh đi nhiều phiền toái!

Tần Lập vẻ mặt khinh thường, khinh miệt nói.

- Ha ha! Tiểu nhi vô tri cuồng vọng. Hôm nay cho ngươi xem thực lực Hải gia ta. Giết ngươi, cần gì dùng tới nhiều người? Tần Lập! Ngươi dám chiến cùng ta một trận?

Lão già râu tóc bạc trắng của Hải gia vượt qua mọi người, đứng ra, vẻ mặt sát khí nhìn chằm chằm Tần Lập, cười lạnh nói:

- Bằng ngươi cũng xứng là người ứng vận cái gì chứ? Cũng xứng lên giọng với Hải gia ta?

Tần Lập nhìn cũng không nhìn danh túc kỳ tài râu tóc bạc trắng của Hải gia kia một cái, đầu tiên quay đầu lại với Thượng Quan Thi Vũ cười nói:

- Nàng xem, loại ngu ngốc này ở Hải gia thật đúng là nhiều.

Thượng Quan Thi Vũ cười xinh đẹp, nàng tự nhiên biết Tần Lập nói đến danh túc kỳ tài tóc bạc hồng hào từng gặp ở Thiết Huyết Đường, thực lực rất cường đại, đáng tiếc lá gan quá nhỏ, tuy rằng chạy thoát ra ngoài nhưng cũng biến thành ngu ngốc.

Tần Lập nhìn người trung niên này, thản nhiên nói:

- Các ngươi treo giải muốn tìm Tần mỗ. Tần mỗ hiện tại đến đây. Bỏ qua cho những người thường này, chúng ta tìm một nơi hoàn toàn giải quyết ân oán lẫn nhau. Còn có đám rác rưởi dấu đầu hở đuôi xung quanh đây, các ngươi nghĩ rằng nấp ở xung quanh người khác không thấy các ngươi sao? Một đám ngu ngốc! Ai muốn giết Tần Lập ta, liền theo ta đi!

Tần Lập nói xong, xoay người đi ra ngoài.

Đám danh túc kỳ tài Hải gia này tuy rằng hiện tại đều hận không thể bầm thây Tần Lập thành vạn đoạn, nhưng cũng chỉ có thể đi theo phía sau Tần Lập. Lúc này, cũng không ai thật sự đi làm khó đám người nhà A Hổ.

Dù sao A Hổ không giống như bọn Trầm Nhạc, Lâm Hằng. Trầm Nhạc cùng Lâm Hằng đều là võ giả nơi thần bí, Hải gia dùng bọn họ uy hiếp Tần Lập tuy rằng cũng có chút quá đáng, nhưng sẽ không gây nên phản cảm quá lớn. Nhưng nếu bọn họ thật sự đồ sát cả nhà A Hổ, vậy thanh danh Hải gia từ nay về sau coi như thối không thể ngửi.

Lúc này, Tiểu Hổ vẫn bị A Hổ kéo tay đột nhiên la lớn với Tần Lập:

- Tần thúc thúc. Người nhất định phái đánh bại đám người xấu này!

Tần Lập mỉm cười, quay đầu lại liếc nhìn A Hổ cười, sau đó nhìn Tiểu Hổ bị A Hổ giữ tay, cười nói:

- Được. Sau khi Tần thúc thúc đánh bại đám người xấu này, sẽ đưa một món lễ vật cho Tiểu Hổ!

- Thật tốt quá!

Tiểu Hổ hưng phấn nhảy dựng lên. Đừng thấy tiểu tử này tuổi không lớn, nhưng kiến thức cùng ánh mắt cũng không nhỏ, hắn sớm biết vị Tần thúc thúc này như là thần tiên. Lễ vật người như vậy tặng, có thể kém sao?

- Xú tiểu tử nhà ngươi, không chút thành thật như lão tử ngươi!

A Hổ vung bàn tay như quạt mo xoa đầu con trai, cười chất phác, trong lòng lại đang tính toán: "Lời hứa của Tần huynh đệ, đó chính là nặng tựa ngàn vàng a. Xú tiểu tử, quả nhiên là đứa con ngoan của lão tử!"

Cha con họ nhìn qua căn bản không coi chuyện Tần Lập thắng thua ở trong lòng, bởi vì tín nhiệm của bọn họ đối với Tần Lập đã đạt tới một trình độ cơ hồ như mù quáng. Bọn họ không tin có người có thể đánh bại Tần Lập.

Về phần những người vừa mới tới vẫn nấp ở trong tối, trong lòng lại khó chịu, bởi vì bọn họ đều bị Tần Lập mắng như té tát. Bọn họ lại không nghĩ lại, mục đích bọn họ tới là vì cái gì, người ta mắng bọn họ vài câu liền cảm thấy được không chịu nổi. Vậy bọn họ kêu gào muốn giết chết Tần Lập, tìm ra bí mật trên người hắn. Loại hành vi này lại tính là cái gì?

Thinhbobo

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

——oo0oo——

578. Chương 582: Mọi Người Nhằm Vào.

Tần Lập không chút hoang mang đi trước, người đi theo sau hắn càng ngày càng nhiều, thậm chí có rất nhiều người thường cảm thấy được dường như có náo nhiệt để xem cũng đều theo ở phía sau.

Những người này ở tân thành Hoàng Sa tìm kiếm Tần Lập lâu như vậy, ngay cả cư dân bình thường nơi này cũng đều biêt. Hơn nữa, bọn họ cũng biết Tần Lập mà những người này muốn tìm chính là Tần Hầu gia Tần Lập thành chủ thành Hoàng sa trước kia.

Dân bản địa thành Hoàng Sa cảm tình đối với Tần Lập đều hết sức thâm hậu. Tần Hầu đại danh đỉnh đỉnh, chính là được sinh ra ở thành trấn trọng yếu phía nam Thanh Long quốc này. Từ một đứa con hoang bị người trào phúng, trở thành Đại Công tước, rồi sau này biến mất khỏi tầm mắt mọi người.

Nhưng truyền thuyết về Tần Lập ở tòa thành này vẫn chưa từng ngừng nghỉ. Vì thế cho nên rất nhiều người muốn tìm kiếm Tần Lập đều chuyên môn lẫn lộn ở trên phố tìm kiếm hết thảy tin tức về Tần Lập.

Mà hôm nay là một ngày trọng đại. Tần Hầu gia biến mất rất nhiều năm không ngờ đã trở lại. Mặc dù năm đó trước khi Tần Lập rời đi, thân phận đã là Công tước. Nhưng những người sống lâu đời ở thành Hoàng Sa vẫn thích xưng hô Tần Lập là Tần Hầu gia, nghe có vẻ thân thiết hơn.

- Có nghe gì không? Tần Hầu gia đã trở lại. Những người thần bí kia luôn muốn tìm kiếm Tần Hầu gia, nghe nói còn uy hiếp Thân Vương A Hổ, hôm nay Tần Hầu gia đã trở lại, nhất định sẽ hung hăng giáo huấn đám người không biết sống chết kia.

Một dân bản địa thành Hoàng Sa lớn tiếng nói với người bên cạnh.

- Đúng vậy, Tần Hầu gia nhất định sẽ đánh những người đó tơi bời hoa lá!

- Có nghe gi không? Tần Hầu gia hiện tại đã là thần tiên, biết pháp thuật tiên gia! Những người không biết tự lượng sức mình kia, căn bản đều là tìm chết!

- Ngay cả A Hổ bản lĩnh đều trở nên lợi hại như vậy. Tần Hầu gia nhất định lợi hại hơn.

- Hắc! Tần gia năm xưa thật sự là có mắt không tròng a. Một con cháu thiên tài như vậy không ngờ bị bọn họ xa lánh, kết quả bản thân Tần gia diệt vong. Nếu lão gia tử Tần Hoành Viễn dưới suối vàng có biết, không biết sẽ hối hận thành cái dạng gì!

Đám người đều sôi nổi bàn luận, giọng gì cũng có, nhưng không ai chú ý tới khi có người nói đến đoạn chuyện cũ này, trong đám người có hai thanh niên đầy mặt phong trần nhìn khoảng hơn ba mươi tuổi, trong mắt đồng thời toát ra vẻ oán độc thật sâu. Nếu Tần Lập thấy hai người này nhất định có thể liếc mắt là nhận ra bọn họ đúng là huynh đệ Tần Phong Tần Hổ đã biến mất rất nhiều năm.

Hai người liếc mắt nhìn nhau một cái, khẽ gật đầu, theo đám người, tản ra đi theo sau Tần Lập đi ra hướng ngoài thành.

Nơi cách tân thành Hoàng Sa hơn ba mươi dặm là một vùng thôn dã hoang vu, người có thể tới nơi đây hơn phân nửa đều có chút thực lực, ít nhất là cấp bậc võ giả. Nhưng cho dù là như thế, cũng đều đã đủ mệt, bởi vì tốc độ những người phía trước càng lúc càng nhanh.

Phía sau còn có rất nhiều người cố chấp đi theo, dù sao loại chiến đấu cấp bậc này có thể cả đời họ cũng không có cơ hội nhìn một lần. Có thể nhìn một lần, đều là may mắn rất lớn.

Đương nhiên, cũng có người không cho là đúng. Náo nhiệt tuy rằng xem thật đã, nhưng náo nhiệt đồng dạng cũng có nguy hiểm. Nói không chừng còn đưa mạng của mình vào, vậy thì thật không đáng.

Ít nhất, gia đình A Hổ là không có người nào đến xem trận náo nhiệt này. Bởi vì A Hổ biết rõ loại chiến đấu của những người cảnh giới như Tần Lập đáng sợ cỡ nào. Cho dù là một tia dư lực đều có thể đánh người thường thành tro, càng đừng nói đến xem ở khoảng cách gần như vậy.

Tần Lập thấy phía sau còn có rất nhiều người đi theo, trong đó có rất nhiều người vừa nhìn đã biết là cư dân thành Hoàng Sa, không khỏi than nhẹ một tiếng, thầm nghĩ: "Tụ tập vây xem, các ngươi thật không biết là nguy hiểm cỡ nào a!"

Chung quy không muốn liên lụy người vô tội, Tần Lập quay đầu lại, đứng tại chỗ nhẹ giọng nói:

- Các vị. Nếu muốn xem náo nhiệt, xin mời trở về đi. Chiến đấu đao thương không có mắt, thương đến các ngươi thật không tốt lắm đâu!

Tần Lập nói xong, cũng biết những người này sẽ không tin tưởng, một ngón tay chỉ gốc đại thụ ngoài trăm thước, to chừng ba bốn người ôm trọn.

Một tia màu tím bắn ra, vô thanh vô tức chìm sâu vào gốc đại thụ kia. Có không ít người thực lực không cường đại bao nhiêu vừa muốn nói lời cười nhạo Tần Lập lại đột nhiên nghe thấy rất nhiều người cả kinh hô thành tiếng.

Chỉ thấy gốc đại thụ kia đã chậm rãi đổ nhào hướng bọn họ!

Bọn họ cách gốc đại thụ này tuy chừng trăm thước, nhưng gốc đại thụ chọc trời này lại cao hơn trăm thước, nếu không né tránh khẳng định sẽ bị gốc đại thụ này đập vào. Đám người lập tức phát ra tiếng thét kinh hoảng, rất nhiều người hốt hoảng chạy ra xung quanh.

Tần Lập lại chỉ một ngón tay, gốc đại thụ đã ngã xuống một nửa này vô thanh vô tức hóa thành bụi phấn đầy trời, bay lả tả rơi xuống!

Đám người phát ra một tiếng kinh hô không thể kiềm chế, rất nhiều người đều bị dọa ngây người. Nhưng lại có càng nhiều người hưng phấn, bọn họ chưa từng gặp qua cảnh tượng thần kỳ như vậy.

Đừng nói bọn họ, ngay cả rất nhiều võ giả ở nơi thần bí vốn định đục nước béo cò, thấy chiêu thức này của Tần Lập đều bắt đầu rút lui có trật tự.

Thủ đoạn như vậy, ngay cả bọn họ đều chưa từng nghe thấy chứ đừng nói là thi triển ra.

Tần Lập lộ ra chiêu thức này, thứ nhất là không muốn liên lụy đến dân chúng vô tội thành Hoàng Sa. Bọn họ chỉ muốn xem náo nhiệt mà thôi, không hiểu được có nguy hiểm. Thứ hai, cũng là vì kinh sợ một ít đám đục nước béo cò, cảnh cáo bọn họ không nên nghĩ quá nhiều, quá tốt. Nếu muốn chiếm được bảo vật trên người ta, các ngươi cũng phải suy nghĩ một chút, mình có tư cách đó hay không!

Quả nhiên, sau khi chứng kiến chiêu thức này của Tần Lập, rất nhiều võ giả đang xoa tay, đều âm thầm lùi bước về phía sau. Hai huynh đệ Tần Phong Tần Hổ trong đám người, trong mắt cũng đều tràn ngập hoảng sợ, sau đó là đầy vẻ tuyệt vọng. Bọn họ không nghĩ tới, khi bọn họ tự cho là có được kỳ ngộ, có thực lực

rất mạnh có thể giết chết Tần Lập để giải mối hận trong lòng. Tần Lập cũng đã trở thành một kẻ cao đến mức bọn họ không thể với tới!

Ngay như chiêu vừa rồi Tần Lập đánh lên người bọn họ, kết quả tuyệt đối không tốt hơn gốc cây kia.

Tần Lập tiếp tục đi về trước, lúc này người đi sau Tần Lập đã không còn nhiều như vậy nữa!

Lại đi về trước hơn mười dặm, đến vùng trung tâm hoang dã. Tần Lập dừng lại, quay đầu nhìn hơn trăm người theo kịp, khóe miệng lộ ra một tia cười lạnh thản nhiên, nói:

- Xem ra, vẫn không hề ít kẻ không sợ chết. Trừ Hải gia cùng dòng tộc Thánh Hoàng, những người còn lại, ta và các ngươi có cừu oán sao?

Trong đám người có một lão già vẻ mặt khinh thường nhìn Tần Lập, đồng dạng cười lạnh nói:

- Loại bại hoại như ngươi, người người đều nên diệt trừ!

- Nói như rắm!

Xà Xà mặt lãnh khốc, hai mắt bắn ra hai luồng hào quang bắn thẳng hướng lão già này.

Lão già này đột nhiên phát ra một tiếng kêu thê lương thảm thiết:

- Mắt, mắt của ta. Ta không nhìn thấy gì cả. A! Ai làm? Mắt của ta như thế nào không nhìn thấy gì?

Bên cạnh lão già có mấy người lập tức vẻ mặt phẫn nộ nhìn Xà Xà, trong đó một trung niên cắn răng nói:

- Hay cho con tiện nhân, không ngờ ác độc như thế. Còn nói những chuyện kia không phải các ngươi làm? Giết các ngươi, là thay trời hành đạo!

- Đúng vậy. Năm năm trước các ngươi đánh vào nơi thần bí của Thiên Tiêu Các chúng ta, cướp bảo vật trấn phái của Thiên Tiêu Các chúng ta, lại đả thương rất nhiều người. Tần Lập, ngươi dám thừa nhận đó là do ngươi làm hay không?

- Tám năm trước ngươi tiến vào nơi thần bí của Hải Phái chúng ta, cường bạo (dùng sức mạnh cưỡng hiếp) hai thị nữ, lại đánh chết mười mấy đệ tử Hải Phái chúng ta. Tần Lập, tội danh này, ngươi dám thừa nhận hay không?

- Mười hai năm trước, ngươi tiến vào Thiết Phù Đồ Phái chúng ta, đánh cắp bí tịch vô thượng chiến kỹ Thiết Phù Đồ chúng ta cùng với hơn trăm vạn linh thạch, vô số thiên tài địa bảo. Tần Lập, ngươi có dám nhận?

- Tần Lập. Ngươi hủy vườn dược liệu Thánh Hoàng lĩnh vực chúng ta, cướp đi dược liệu cực phẩm mười mấy vạn năm, đánh thương đánh chết nhiều người của Thánh Hoàng lĩnh vực chúng ta. Thánh Hoàng lĩnh vực chúng ta chẳng những muốn ngươi giao trả bảo vật ngươi cướp đoạt, còn muốn mang đầu ngươi trở về!

Một đệ tử trẻ tuổi của Thánh Hoàng lĩnh vực lạnh lùng nói.

- Tần Lập. Hải gia ta với ngươi không oán không cừu, chỉ vì ngươi có chút xung đột với tuyệt thế thiên tài của Hải gia ta trong chiến đấu, ngươi liền ngông cuông nói muốn tiêu diệt toàn bộ Hải gia ta. Nghe những chuyện ngươi đã làm đi. Tần Lập, ngươi chính là một bại hoại tội không thể tha. Hôm nay Hải gia ta, nói không chừng muốn thay các huynh đệ giang hồ, ra tay xử lý bại hoại ngươi!

Một danh túc kỳ tài của Hải gia hiên ngang lẫm liệt nói ra lời bọn họ đã học thuộc mấy tháng qua.

Sau khi danh túc kỳ tài Hải gia nói xong, hơn trăm người này trầm trồ khen ngợi, từng người đều hưng phấn bừng bừng. Bọn họ không tin nhiều người như vậy còn không thể bắt sống Tần Lập, về phân những người bên cạnh Tần Lập, đã bị đám người nóng đầu này cố ý xem nhẹ bỏ qua.

Tần Lập cùng Thượng Quan Thi Vũ cùng đám Lãnh Dao, Cơ Ngữ Yên rất hứng thú nhìn đám người kia nêu tội trạng Tần Lập, nhất là những gia tộc môn phái cùng xuất hiện mà trước giờ chưa từng có xung đột với Tần Lập, từng người đều thần tình bi thống kể lại tội ác Tần Lập, nhìn mà muốn cười thật to.

Trước kia nói lật ngược phải trái, chỉ hươu bảo ngựa, lẫn lộn đen trắng, những chuyện này đều biết là có nhưng cũng rất ít người lại nghĩ đến loại chuyện này có một ngày sẽ gặp phải trên người mình.

Tần Lập càng không nghĩ tới, những gia tộc cùng môn phái đến từ các nơi thần bí không ngờ đều vô sỉ như thế, đem những tội danh chưa từng có kia, từng cái từng cái gán lên đầu mình.

Nghĩ rồi, khóe miệng Tần Lập lộ ra một tia tươi cười quỷ dị. Võ giả sau khi tu luyện đến cảnh giới Đan Nguyên Anh Hóa, linh thạch tiêu hao tương đương kinh người. Tần gia tuy rằng có hai mỏ khoáng linh thạch nhưng cũng không chịu nổi tiêu hao cung cấp cho những người bên cạnh Tần Lập.

Đến nay, trừ trong tay Tần Lập còn có hơn một ngàn linh thạch cực phẩm, mấy vạn linh thạch thượng phẩm, trong tay những người khác đều rất túng quẫn.

Nếu không có đan dược của Lãnh Dao cung ứng từ đầu chí cuối, chỉ sợ việc tăng lên thực lực những người này đều ở vào trạng thái đình trệ!

Tần Lập không phải không nghĩ lấy ra bản đồ Thái cổ, sau đó tìm kiếm nơi thần bí, tìm mỏ khoáng linh thạch bên trong. Tuy nhiên, một là không trích ra thời gian, thứ hai là Tần Lập cũng không muốn xảy ra xung đột với dân bản địa bên trong những nơi thần bí đó.

Tần Lập tự nhận không phải là người tốt gì, nhưng cũng không làm ra chuyện ỷ thế hiếp người này. Chuyện này, trước giờ vẫn để đó không nói đến. Nhưng những người ngày hôm nay, chừng bảy tám nơi thần bí, không chút quan hệ nào với hắn, không ngờ không biết sống chết tới tận cửa. Điều này làm cho Tần Lập cảm thấy ngoài ý muốn, đồng thời không kìm nổi cười rộ lên.

Thinhbobo

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

——oo0oo——

579. Chương 583: Chiến Đấu Kịch Liệt Bắt Đầu!

- Những chuyện các ngươi đã nói, ta đều chưa từng làm.

Tần Lập mỉm cười, nhìn đám võ giả đến từ các nơi thần bí, không chờ bọn họ nói gì liền nói tiếp:

- Tuy nhiên, các ngươi đừng nóng vội. Những tội danh các ngươi gán cho ta, ta đều nhận lấy. Chờ sau khi ta giải quyết chuyện hôm nay, ta sẽ tới tận cửa các ngươi, đem những việc này đều biến thành sự thật. Cho nên, hôm nay ta sẽ không giết các ngươi, ta muốn các ngươi tận mắt nhìn thấy những tội danh các ngươi gán cho ta biến thành sự thật như thế nào. Như vậy, lần sau chụp mũ cho ta, các ngươi nhất định sẽ nói càng tỉ mỉ!

- Cuồng vọng!

- Cầm thú không bằng!

- Không biết sống chết!

- Tên súc sinh ngươi. Chẳng lẽ còn muốn cho chúng ta bị nhục lần thứ hai sao?

Trong đám người, hai nữ tử trẻ tuổi hướng về phía Tần Lập điên cuồng hô lên:

- Hiện tại ngươi giết chúng ta đi!

Tất cả mọi người nhìn về phía hai nữ tử kia, diện mạo thật ra không khó coi, hơn nữa hiện tại nước mắt lưng tròng, bộ dạng đáng thương làm cho người ta có cảm giác nhìn mà đau lòng.

Nhưng lại nhìn bên người Tần Lặp: Cơ Ngữ Yên, Thượng Quan Thi Vũ, Lãnh Dao, thậm chí là Bạch Trung Tuyết. Người nào không xinh đẹp hơn hai nữ nhân này vô số lần!

Cho dù vì hắt nước bẩn lên người Tần Lập, ít nhất cũng tìm hai cô gái thân phận địa vị cao một chút, hấp dẫn nhiều một chút chứ? Không ít người nói thầm trong lòng, loại nữ nhân này tuy rằng không tính là tầm thường nhưng tuyệt đối sẽ không lọt vào mắt Tần Lập.

Hai nữ nhân này ngược lại cảm giác mình tốt đẹp, diễn xuất nhập thần, chỉ vào Tần Lập than thở khóc lóc lên án.

Xà Xà ở bên kia đã sớm giận không thể át, hừ lạnh một tiếng, hai mắt nhìn thẳng vào hai nữ tử này, hai đạo tinh thần lực trực tiếp bắn qua. Hai nữ tử này lập tức phát ra một tiếng kêu thảm thiết hoảng sợ đến cực điểm, thất khiếu đổ máu, bộ dạng khủng bố cực kỳ, nhưng mà lại không chết, đều ở đó điên cuồng hô khóc, như là phát điên vậy!

Xà Xà lạnh lùng nói:

- Hai kẻ đê tiện xấu xí không chịu nổi cũng không soi gương nhìn lại thật kỹ xem bộ dạng mình thế nào, thật sự cho rằng mình là tuyệt sắc giai nhân? Các ngươi là môn phái nào? Hãy xưng tên ra!

- Chắc họ chính là người của Hải Phái gì đó chăng?

Lãnh Dao vẻ mặt khinh thường cười lạnh:

- Bọn họ chắc đều cho rằng chúng ta không thể tìm tới nơi bọn họ ẩn nấp. Khách khách, cho nên chúng mới dám hắt nước bẩn lên người phu quân như vậy. Đám ngươi chẳng lẽ không biết, trên người phu quân ta có bản đổ Thái cổ sao? À, các ngươi chỉ nghe nói rằng thứ này có liên quan đến Thần Miếu, nhưng là các ngươi có nghe nói qua rằng, một mặt khác của bản đồ Thái cổ kỳ thật còn đánh dấu vô số nơi thần bí nữa đó?

Lời này của Lãnh Dao vừa nói ra, quả thực chính là thừa nhận trên người Tần Lập có bản đồ Thái cổ là sự thật, hơn nữa còn nói những đánh dấu phía trên bản đồ Thái cổ rốt cục là cái gì, khiển cho những võ giả đến từ nơi thần bí khiếp sợ, một đám sắc mặt tái nhợt, khó tin nhìn Lãnh Dao.

- Ngươi nói bậy! Tuyệt đối không có loại chuyện này. Ngươi đang bịa đặt!

- Đúng vậy, bản đồ Thái cổ chó má gì, như thế nào có khả năng trong tay súc sinh Tần Lập này.

- Đây đều là lời đồn. Chúng ta cho tới bây giờ chưa từng nghe nói trong tay Tần Lập có bản đồ Thái cổ. Chúng ta chỉ muốn lấy lại công bằng!

- Đúng. Chúng ta chỉ muốn đòi công bằng!

Đám võ giả nơi thần bí này không một kẻ nào là ngu ngốc. Lãnh Dao vừa nói như vậy, bọn họ làm sao còn có lá gan nói bản đồ Thái cổ trên người Tần Lập? Vạn nhất Lãnh Dao nói là thật, vậy bọn họ sẽ gặp phải tai ương ngập đầu.

Người trung niên Hải gia cười lạnh nhìn Lãnh Dao, thầm nghĩ: "Thật sự là tính toán tốt. Một chiêu lấy lùi làm tiến này thật hay! Ngày mai tất cả người nơi thần bí khẳng định sẽ khắp nơi tuyên truyền điên cuồng rằng tin tức trong tay Tần Lập có bản đồ Thái cổ là lời đồn! Tuy nhiên, có ý nghĩa sao? Hôm nay, tất cả các ngươi đều phải chết ở nơi này! Nhưng mấy giai nhân tuyệt sắc này, chết thật đáng tiếc!"

Giờ này khắc này, đám võ giả đến từ các nơi thần bí, hơn phân nửa trong lòng đều cảm thấy hối hận. Đúng vậy, ích lợi ẩn chứa trên người Tần Lập thật sự rất kinh người, cũng quá hấp dẫn. Bọn họ không trông cậy vào được đến toàn bộ ích lợi, nhưng chỉ cần một phần mấy chục là bọn họ cũng đã cảm thấy mãn nguyện!

Cũng đúng bởi có loại tâm tính này, bọn họ mới đến nơi đây. Nhưng lại không nghĩ tới, trong tay người ta không ngờ nắm giữ điểm trí mạng uy hiếp bọn họ. Nghĩ lại hai năm trước này bọn họ hắt nước bẩn lên người Tần Lập, cũng chính là những lời vu khống bọn họ vừa nêu lên, ngay cả chính bọn họ cũng đều có chút tin, càng đừng nói đến người khác.

Cũng chính vì như thế bọn họ không có đường lui. Bởi vì cho dù hiện tại bọn họ lui bước, Tần Lập cũng tuyệt đối không bỏ qua cho bọn họ!

Cho nên, đám võ giả những nơi thần bí đầu tiên là hoảng sợ, sau đó là kích động, đến cuối cùng không ngờ đều trở nên bình tĩnh lại. Một đám người đều dùng ánh mắt cừu địch nhìn Tần Lập, nghiến răng nghiến lợi, hận không thể ăn tươi nuốt sống!

- Tần Lập, ngươi còn lời gì muốn nói?

Một người trẻ tuổi của Thánh Hoàng lĩnh vực vẫn đứng nhìn trò khôi hài nơi này, thấy rốt cục yên tĩnh lại, hắn mở mắt ra, đôi mắt bắn ra hai luồng ánh mắt âm trầm, gắt gao nhìn chằm chằm Tần Lập sau đó lớn tiếng:

- Trên người Tần Lập có Bảo Khí cướp đoạt từ Thánh Hoàng lĩnh vực chúng ta. Ai có thể giết hắn, Bảo Khí là của người đó!

Woaaaaaa~~~

Lần này, tất cả mọi người đều cảm thấy máu trong người bắt đầu sôi trào, gắt gao nhìn vào Tần Lập trong mắt lộ ra hào quang hưng phấn.

Cũng không phải tất cả mọi người đều biết Bảo Khí là cái gì, nhưng phàm là người biết Bảo Khí là cái gì, sau khi nghe lời nói của người trẻ tuổi thuộc Thánh Hoàng lĩnh vực, trong mắt đều bắn ra ánh mắt vô cùng tham lam.

Nhất là đám danh túc kỳ tài của Hải gia, lúc này bọn họ mới bừng tỉnh đại ngộ. Tần Lập chẳng những hủy vườn dược liệu của dòng tộc Thánh Hoàng, chặt đứt căn cơ người ta, còn đoạt Bảo Khí của người ta.

Khó trách đám người đến từ Thánh Hoàng lĩnh vực lại thống hận Tần Lập như thế, chịu bỏ ra một cái giá lớn như vậy để treo giải Tần Lập!

Người trung niên cầm đầu Hải gia kia lúc này từ trong nhẫn trữ vật lấy ra một thanh trường đao, chậm rãi rút ra. Bên trên trường đao tản ra một cỗ sát ý kinh người, còn có một cỗ dao động nguyên lực khổng lồ.

Bảo Khí!

Lập tức có không ít người nhìn chằm chằm vào trường đao trong tay người trung niên cầm đầu Hải gia này, nhất là đám người Thánh Hoàng lĩnh vực, bọn họ chỉ nhìn một cái liền biết đây là một món Bảo Khí!

Người trẻ tuổi thuộc Thánh Hoàng lĩnh vực vừa mới nói chuyện lập tức lấy ra một thanh bảo kiếm phong cách cổ xưa, chuôi kiếm không ngờ là một cái đầu rồng, mũi kiếm từ giữa mồm con rồng phun ra, cỗ sát ý khổng lồ thậm chí mơ hồ vượt qua trường đao trong tay người trung niên.

Lại là một món Bảo Khí!

Tâm thần Tần Lập hơi có chút trầm trọng, hai món Bảo Khí, xem ra đối phương vì giết hắn thật sự đã bỏ vốn gốc.

Hiện tại Tần Lập chỉ lo lắng là đối phương đến tột cùng có bao nhiêu võ giả cảnh giới Lôi Kiếp!

Nhất là đám người từ Thánh Hoàng lĩnh vực, võ giả Lôi Kiếp của bọn họ dường như rất đông.

Lúc này, người thứ ba cũng là thuộc Thánh Hoàng lĩnh vực lấy ra một trường thương Linh Khí. Đầu thương đã dài hơn một thước, thân thương tối đen như mực, to như cánh tay, nhìn qua sát ý bừng bừng.

Theo sau đám người dòng tộc Thánh Hoàng cùng Hải gia, một người một món Linh Khí, dao động năng lượng khổng lồ gần như hình thành một lực tràng khủng bố khiến đám võ giả đến từ những nơi thần bí trên mặt đều biến sắc. Đến hiện tại, bọn họ mới phát hiện đây dường như là một trận chiến không phải bọn họ có thể tham gia.

Cho nên, đám võ giả những nơi thần bí bắt đầu rất tự giác lui về phía sau, tạo thành một vòng vây bao vây bên ngoài.

Trong lòng Tần Lập cuối cùng thở phào nhẹ nhõm một hơi. Thầm nghĩ cuối cùng không phải lại là một món Bảo Khí. Linh Khí như vậy, cũng giống bên mình mỗi người một món!

Tầng một của Hoàng Kim Cung có rất nhiều Linh Khí cực phẩm, lúc này Tần Lập trở về gần như lấy toàn bộ bảo vật ở trong đó đi ra, thứ gì chia được đều chia cho mọi người.

Lúc này, người trẻ tuổi đến từ Thánh Hoàng lĩnh vực đột nhiên quát lớn một tiếng:

- Tần Lập, nạp mạng đây!

Bảo Khí bảo kiếm trong tay hắn trong giây lát bắn ra một đạo quái khí màu đỏ như máu, quái khí hóa thành một con rồng, dùng tốc độ khó tin đánh lên người Tần Lập.

Người trung niên Hải gia cũng không động thì thôi, động như thỏ chạy, trực tiếp đánh ra một kích lôi đình!

Bảo Khí trường đao trong tay chém tới Tần Lập, tạo thành một vết rách lớn trong không gian, một cỗ sát khí kinh thiên theo đao khí phát ra, chỉ dựa vào cỗ khí thế này đã khiến cho võ giả của những nơi thần bí cảm thấy khó thở không khỏi hoảng sợ lui ra bốn phía.

Ầm Ầm~~~

Một tiếng nổ vang trời, một cỗ sóng khí khổng lồ tản ra bốn phía. Thân hình Tần Lập trong nháy mắt bay lên trời cao, người trung niên Hải gia cùng người trẻ tuổi của Thánh Hoàng lĩnh vực đuổi sát phía sau.

Gần như đồng thời, những người thuộc Thánh Hoàng lĩnh vực và danh túc kỳ tài Hải gia hướng về phía đám người đi cùng Tần Lập, phân biệt nhào tới!

Thượng Quan Thi Vũ hướng về phía Lãnh Dao thấp giọng nói:

- Theo sát ta!

Nơi này, thực lực Lãnh Dao yếu nhất, nhưng các loại đan dược trên người Lãnh Dao lại nhiều không đếm xuể. Ngày thường đã cùng Thượng Quan Thi Vũ phối hợp ăn ý, hiện tại liên hợp giết địch, vậy càng là đánh đâu thắng đó không gì cản nổi.

Cơ Ngữ Yên cười với Thượng Quan Thi Vũ, nói:

- Không cần lo lắng, có ta ở đây.

Thi Vũ gật gật đầu, nàng biết thực lực Cơ Ngữ Yên gần với phu quân, hiện tại hoàn toàn xứng đáng cường giả thứ hai trong toàn bộ Tần gia. Hơn nữa, trên người Cơ Ngữ Yên còn có hai món Bảo Khí, điều này phỏng chừng ngoài dự đoán của rất nhiều người!

Xà Xà cùng Bạch Trung Sơn, Bạch Trung Hỏa cùng Bạch Trung Tuyết đứng chung một chỗ. Bốn linh thú đã sống lâu hơn vạn năm, một thân nguyên lực mênh mông tràn trề, cường đại làm người ta run rẩy. Trong tiếng nổ ầm ầm, đám địch nhân tay cầm Linh Khí kêu gào xung phong đều mặt xám mày tro. Đồng thời trong lòng bọn họ đều kinh hãi không thôi, một gia tộc từ nơi thần bí Huyền Đảo đi ra không ngờ có thể có nhiều cường giả như thế!

Càng làm cho người ta không nghĩ tới chính là Kim Điêu cùng Linh Ưng Mặc Ưng đều trực tiếp bay lên trời cao, có mấy danh túc kỳ tài Hải gia cùng cường giả Thánh Hoàng lĩnh vực theo sát nhanh chóng bay vào trong tâng mây. Nên cầu nguyện cho đám danh túc kỳ tài Hải gia cùng cường giả Thánh Hoàng lĩnh vực kia, bởi vì cho dù là Tần Lập ở trên bầu trời cũng không nguyện đối mặt với vuốt sắc của Kim Điêu, Linh Ưng, Mặc Ưng!

Đám người không hề động thủ còn có mấy danh túc kỳ tài của Hải gia cùng một ít người Thánh Hoàng lĩnh vực, bọn họ đều đang xem cuộc chiến, chuẩn bị tùy thời động thủ, mang đến cho người bên Tân Lập một kích lôi đình.

Không ai biết, ngay bên cạnh bọn họ lại ẩn nấp một sát thủ càng thêm khủng bố!!!

Thinhbobo

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

——oo0oo——

580. Chương 584: Thôn Phệ!

Lần này mọi người đều nổ tung, nhìn nhau kinh nghi bất định, có người hô to một tiếng:

- Có sát thủ!

Người này vừa nói xong, những người khác đều nhìn hắn bằng ánh mắt sợ hãi. Người vừa nói vẻ mặt khó hiểu, thầm nghĩ các người nhìn ta làm gì, ta lại không phải là sát thủ mà.

Lúc này, đồng bạn bên cạnh chỉ lên cổ hắn, khóe miệng co quắp kịch liệt. Người này đột nhiên cảm giác cổ mình hơi ngứa, vươn tay sờ tới, cả cái đầu trực tiếp rơi xuống đất, còn kèm theo máu nóng từ cổ người này phun vọt lên!

- A!

Người xung quanh đều sợ hãi không thôi, bỏ chạy tứ tán, lấy ra vũ khí cầm trong tay, sợ hãi vung vẩy lung tung.

Đây đã là người thứ ba bị giết, nhưng ngay cả cái bóng đổi phương bọn họ cũng không thấy được.

Tào Hồng trốn trong góc tối, cười lạnh. Hôm nay, dù là chống lại đám người Huyết sắc Tịch Dương, Dạ Mạc, Thiên Nhai đứng ba hạng đầu bảng xếp hạng sát thủ, hắn cũng có tự tin im lặng chém giết bọn hắn!

Trong tay cầm hai thanh chủy thủ Linh Khí, Tào Hồng nhìn hỗn chiến bốn phía, bóng người chợt lóe liền biến mất, lại có một người lĩnh vực Thánh Hoàng bị giết!

Ầm!

Một tiếng nổ vang kinh thiên, một lần nữa truyền xuống từ bầu trời!

Trên bầu trời đột nhiên bộc phát ra vạn tia sáng chói, muôn ngàn màu sắc, vô sổ người nhìn một màn hoa mỹ này, cả bầu trời cao giống như sụp xuống một khối lớn!

Theo đó, một bóng người rơi xuống từ trời cao, trong tay còn nắm một thanh trường đao, nhưng thanh trường đao này cũng đã bắt đầu tuột khỏi tay người nọ!

Kế tiếp, lại có một bóng người bằng tốc độ nhanh hơn, cướp lấy thanh trường đao kia, sau đó hung hăng bỏ thêm một cước lên thân thể người rơi xuống, đá người rơi xuống bay trở lên trời cao một lần nữa!

Lúc này, người cầm chuôi Long Thủ Kiếm mới vọt đến tung ra năm đạo kiếm khí, như muốn cắt nát trời cao, chém về phía Tần Lập!

Va chạm kịch liệt vừa rồi, cảnh tượng huyễn lệ trên bầu trời chính là khí hoàng giả từ Bàn Long Thiên Tử Kiếm bùng nổ phát ra! Hơn nữa, Tần Lập đồng thời tế ra Ấn Chương Bảo Khí, Nghiễn Thai Bảo Khí, ba khó

Lúc này, vành mắt Trầm Nhạc có chút đỏ. Thực lực phế, loại đả kích này không phải người thường có thể chịu đựng được.

Lúc này, bên ngoài bỗng nhiên truyền tới một giọng nữ lạnh lùng, nhưng nghe vào trong tai Trầm Nhạc cùng Lâm Hằng, lại êm tai hơn cả âm thanh tự nhiên.

"Các người không cần lo, vết thương của các người đều có thể trị khỏi. Thực lực của các người, không cần bao lâu liền có thể khôi phục lại."

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

——oo0oo——

582. Chương 586: Ngươi Không Xứng!

- Thật sao?

Hai tên này vết thương chồng chất, lại lập tức nhảy dựng khỏi giường, miệng đồng thanh nói.

- Ha ha! Đương nhiên là thật. Hai vị huynh đệ, thật xin lỗi, để các người chịu khổ rồi!

Tiếng nói Tần Lập vang lên từ bên ngoài.

Cửa phòng đẩy ra, từng tia nắng chiếu vào trong, một bóng người cao lớn xuất hiện ở cửa. Trên khuôn mặt góc cạnh rõ ràng của Tần Lập mang theo ý cười nhàn nhạt, ấm áp như ánh mặt trời.

- Tần huynh đệ!

- Huynh đệ đã tới rồi!

Hai người Lâm Hằng cùng Trầm Nhạc nhìn Tần Lập, đồng thời nói.

- Đúng vậy! Ta đã tới. Thật xin lỗi, liên lụy các người.

Tần Lập ôn hòa nói.

Ánh mắt Trầm Nhạc sáng quắc nhìn Tần Lập, gấp không đợi nổi nói:

- Tần huynh đệ. Lãnh Dao muội tử vừa nói thực lực chúng ta còn có thể khôi phục. Đó… đó không phải an ủi chúng ta chứ?

Tuy rằng Lâm Hằng không nói gì, nhưng ánh mắt tha thiết đã bán đứng nội tâm của hắn.

Tần Lập cười nói:

- Nàng làm sao có khả năng lừa các người. Nói lại cũng là các người vận khí thật tốt, vừa lúc ta lấy được vài loại thiên tài địa bảo, vừa lúc có thể luyện chế một loại đan dược. Loại đan dược này có thể trọng tố kinh mạch của các người, để cho các người có được thể chất gần như Tiên Thiên Linh Thể, hơn nữa cộng thêm đan dược Tần gia, không tới mấy năm là có thể vượt qua thực lực các người trước kia rồi!

- Thật… thật sao?

Vẻ mặt Trầm Nhạc khó mà tin được, lập tức cười khổ nói:

- Hiện giờ ta coi như rõ ràng những người đó vì sao đều tìm tới ngươi, muốn bắt ngươi thậm chí giết ngươi bằng được. Huynh đệ, ngươi thật sự quá đáng sợ!

Lâm Hằng cũng mặt đầy vẻ kinh hãi nói:

- Đan điền chúng ta bị phế, nếu huynh đệ cũng có thể chữa được, như vậy võ giả bình thường ở chỗ ngươi chẳng phải tăng lên còn nhanh hơn? Chẳng lẽ các người thật sự như lời đồn, có được phối phương đan dược thời đại Thái cổ? Ui da…

Lâm Hằng vừa kích động, chạm phải vết thương, không nhịn được kêu lên. Thị nữ quý phủ A Hổ vội đỡ hai người nằm xuống.

Tần Lập cười cười, không trả lời vấn đề này, chỉ nói:

- Các người an tâm dưỡng thương, chờ một thời gian luyện chế ra đan dược kia, sẽ đưa tới cho các người.

Vốn đã nghĩ rằng cuộc đời mình đã phế bỏ như vậy, lại không ngờ tới phong hồi lộ chuyển, lại xuất hiện chuyển cơ như vậy. Hai người Trầm Nhạc cùng Lâm Hằng đều kích động không khỏi rơi lệ.

Đối với một người si mê võ đạo mà nói, thực lực bị phế quả thật là sống không bằng chết. Tin tức Tần Lập đưa cho bọn họ, đối với bọn họ mà nói quá thật là một tin tốt đẹp nhất trên đời!

Lúc này, bỗng nhiên Xà Xà gõ cửa tiến vào, nhìn Tần Lập, khuôn mặt xinh đẹp mang theo một tia đỏ ửng, có chút xấu hổ nhỏ giọng nói:

- Công tử! Có hai người trà trộn vào đây, muốn hạ độc trong nước giếng. Sau khi bị chúng ta phát hiện muốn bỏ trốn, bị ta giết ngay một người, người còn lại bị ta đánh trọng thương, chẳng qua…

Nhìn bộ dạng Xà Xà ấp úng, Tần Lập thấy khó hiểu nói:

- Có chuyện gì vậy?

Xà Xà tính tình dám làm dám nhận, nói:

- Chẳng qua Thi Vũ nói là công tử nhận biết hai người kia, lúc nàng gọi ta lại thì đã không kịp nữa.

Lâm Hằng Trầm Nhạc nằm ở trên giường trợn trắng mắt, bọn họ tự nhiên nhận thức cô gái xinh đẹp áo đen trước mắt này, khi trước ngay cả cường giả Thôi gia cũng bị thiệt trên tay nàng, đúng là một nữ bạo lực mà!

Tuy nhiên hai vị này hiện giờ nằm ở trên giường, hai mắt trông mong nhìn Tần Lập, chờ luyện chế ra đan dược trọng tố kinh mạch cho bọn họ, cũng không dám đắc tội Xà Xà, đều thành thành thật thật nằm đó.

Tần Lập mỉm cười, nói:

- Vậy dẫn ta ra xem.

Nói rồi quay lại nói với Trầm Nhạc Lâm Hằng:

- Các người an tâm tĩnh dưỡng ở nơi này, đợi sau trở lại nói chuyện.

Hai người đều nói:

- Huynh đệ nhanh xử lý chuyện của mình, không cần để ý tới chúng ta!

Nhìn Tần Lập cùng Xà Xà Lãnh Dao ra khỏi cửa, hai người Trầm Nhạc cùng Lâm Hằng liếc nhìn lẫn nhau, không biết phải nói gì. Không bao lâu trước Tần Lập ở trước mặt bọn họ chỉ là một thanh niên non nớt, tuy rằng xem ra thực lực không tệ, tiềm lực vô cùng, nhưng lại có ai nghĩ tới ngắn ngủi mười mấy năm, lại đạt tới cảnh giới mà bọn họ ngước nhìn.

Tần Lập đi tới chỗ giếng nước trong phủ A Hổ, nhìn thấy một đám người chờ ở đó. Xà Xà thấy dường như Tần Lập không tức giận, vì vậy chạy bên cạnh nhỏ giọng nói:

- Hai người kia thật giống như kẻ ngốc, không ngờ lại chạy tới nơi này hạ độc.

- Nước giếng không bị ô nhiễm chứ?

Lãnh Dao đi cạnh Tần Lập, giọng lành lạnh hỏi. Nàng tương đối quan tâm chuyện này, một khi nước giếng bị nhiễm độc, cho dù là nàng cũng rất khó giải quyết. Thế gian này ngàn vạn loại độc dược, có một ít độc dược vô cùng mạnh mẽ, thậm chí không có thuốc giải.

Giống như là Hắc Ma Đan nàng luyện chế ra.

Xà Xà bĩu môi, vẻ mặt kiêu căng đáp:

- Cũng không nhìn chút bản lĩnh của bọn hắn, còn chưa kịp hạ độc đã bị ta phát hiện rồi!

Tần Lập cười cười, đi tới gần đoàn người. Mọi người thấy Tần Lập đi tới, liền tránh ra một đường. A Hổ cũng ở trong nhóm người, nhìn Tần Lập cười khổ nói:

- Không nghĩ tới lại là bọn họ.

Tần Lập lòng khẽ động, bước tới nhìn, cũng sững sờ ở đó. Trên mặt đất nằm hai thanh niên hơn ba mươi tuổi, trong đó một người miệng tràn máu, đã chết, người còn lại hai mắt vô thần, ngực phập phồng kịch liệt, miệng không ngừng tràn máu tươi, cách chết không xa.

Tần Lập liếc mắt liền nhìn ra được, hai người này chính là Tần Phong cùng Tần Hổ mất tích nhiều năm!

Nhìn thấy hai người này, trong lòng Tần Lập vẫn rất bình tĩnh, không có loại phẫn nộ năm đó, cũng không có bất kỳ khoái cảm gì, chỉ là cảm thấy… có chút bi ai.

- Còn cứu được không?

Tần Lập liếc nhìn Thượng Quan Thi Vũ đứng cạnh, nhỏ giọng hỏi.

Thượng Quan Thi Vũ lắc đầu, trên dung mạo thanh lệ vô song, biểu tình cũng giống như Tần Lập. Nàng đối với Tần Phong cùng Tần Hổ, chưa nói tới quen thuộc, thậm chí còn chưa gặp được, vẫn là sau khi A Hổ gọi thân phận bọn họ, mới ngăn cản Xà Xà muốn giết hai người. Thượng Quan Thi Vũ chỉ là nghĩ cho dù hai người này chết, cũng phải chết trên tay phu quân mới được.

Dường như nghe được tiếng nói của Tần Lập. Tần Phong nằm dưới đất còn chưa chết lập tức mở mắt ra cả người giãy giụa lại ngồi lên được, hai mắt lấp lánh hữu thần nhìn chằm chằm Tần Lập, hắc hắc cười nói:

- Tần Lập! Ha ha, rốt cuộc ta tìm được ngươi rồi. Thật đáng tiếc, thủ hạ của ngươi quá cảnh giác, bằng không thì ta có thể độc chết tất cả các ngươi. Thật là đáng tiếc! Thế nào? Có phải vẫn còn hận ta không?

Thiên tài Tần gia thành Hoàng Sa ngày trước, ngày hôm nay nhìn thấy Tần Lập không chỉ điên cuồng, bộ dạng kia còn muốn điên loạn hơn cả người điên.

Hắn cắn răng nói tiếp:

- Độc dược trên người ta là một trong độc dược kịch liệt nhất trên đời! Tuyệt đối không có bất kỳ thuốc giải nào, chỉ cần uống vào một miếng, sẽ toàn thân thối rữa mà chết… ôi, đúng là ý trời mà…. A, thật là ý trời! Nếu như ta hạ độc sớm một chút, các người đừng ai muốn thoát được! Tần Lập, có phải là ngươi càng hận ta hơn không? Đến đây đi, giết ta đi! Đừng do dự nữa!

- Phi! Ngươi tính là thứ gì chứ? Giết ngươi? Giết ngươi chẳng phải làm bẩn tay công tử sao? Loại rác rưởi như ngươi, ngày thường ném ở bên đường công tử cũng lười liếc nhìn!

Bạch Trung Tuyết giận tím mặt, chỉ vào Tần Phong mắng to.

Linh thú là như thế, không nhận chủ nhân thì thôi, chỉ cần nhận chủ thì sẽ luôn trung thành theo cạnh chủ nhân, vĩnh viễn không phản bội.

- Ha ha ha ha ha.

Tần Phong phát ra một tràng cười khó nghe, hắn căn bản không nhìn tới ánh mắt lời nói người khác, chỉ gắt gao nhìn chằm chằm Tần Lập, nói:

- Tới đây, sao ngươi không ra tay? Có phải trong lòng có quỷ hay không? Ngươi là đồ con hoang, năm đó nếu không phải gia gia ta thiện tâm, ngươi đã sớm bị bóp chết rồi! Còn có thể đứng trước mặt ta hôm nay sao? Còn có thể trở thành cường giả trẻ tuổi danh chấn đại lục hay sao? Quả thật đúng là nằm mơ.

- Gia gia ngươi thiện tâm?

Tần Lập vẫn trầm mặc, không nói một lời, nghe xong lời này đột nhiên lộ ra một tia cười khinh thường, trên mặt tràn ngập biểu tình châm chọc:

- Nếu gia gia ngươi lương thiện, trên đời này sẽ không còn kẻ ác nữa!

- Ngươi thối lắm! Gia gia ta, ngài ấy là ngoại công của ngươi!

Tần Phong bỗng nhiên kích động, sắc mặt đỏ lên, phun ra một ngụm máu lớn, chỉ vào Tần Lập mắng:

- Con hoang đúng là con hoang, không bằng cầm thú!

Tần Lập ngăn lại Bạch Trung Tuyết cũng cùng muốn lập tức xông lên giải quyết Tần Phong, vẻ mặt thương hại nhìn hắn, nhàn nhạt nói:

- Ngươi thật sự rất đáng thương, làm tôn tử Tần gia, ngươi chẳng những không biết là ai chân chính hủy đi Tần gia, thậm chí ngay cả bí ẩn Tần gia ngươi cũng không biết.

- Ngươi nói bậy! Tần gia có bí ẩn gì mà ta không biết? Ai hủy đi Tần gia? Không phải ngươi thì còn ai!

Tần Phong nghiến răng nghiến lợi, nếu như ánh mắt có thể giết người, từ lâu Tần Lập đã bị bắn thành cái sàng rồi.

- Đầu tiên ta thừa nhận, Tần gia là hủy ở trong tay ta, lời đồn năm đó là ta phóng ra. Nhưng chân chính động thủ là một đám người áo đen không biết tới từ phương nào….

Tần Lập mặt bình tĩnh nói tiếp:

- Thứ hai, Tần Hoành Viễn không phải ngoại công ta, mẫu thân ta cũng không phải nữ nhi của hắn. Không chỉ như thế, toàn bộ gia tộc mẫu thân ta năm xưa cũng là bị Tần Hoành Viễn tàn sát. Ngươi tin cũng được, không tin cũng được, ta nói đều là sự thật.

- Điều đó không thể nào!

Tần Phong rống giận.

- Ta không có hứng thú lừa một người sắp chết.

Tần Lập híp mắt, nhìn Tần Phong nói:

- Ngươi cũng không có tư cách bị ta lừa! Tần Phong, ngươi cho là ta không biết ngươi cùng Tần Hổ một mực chờ lúc báo thù? Ngay trong trận chiến vừa rồi, ta đã phát hiện hai người các ngươi. Nhưng ngươi có biết vì sao ta không giết các ngươi ngay hay không?

- Vì sao?

Tần Phong ngơ ngác ngồi ở đó, mặt run lên co quắp kịch liệt. Hẳn rất thông minh, biết Tần Lập xác thật không cần phải gạt hắn.

- Bởi vì thù hận giữa ta cùng Tần gia, đã theo Tần gia diệt môn tan thành mây khói. Ngươi cùng Tần Hổ đối với ta mà nói chỉ là hai người qua đường, nếu như đời này các ngươi không xuất hiện trước mặt ta, ta cũng sẽ không đi tìm các ngươi. Dù là các ngươi xuất hiện trước mặt ta, nhưng nếu các ngươi biết khó mà lui, ta cũng sẽ không làm khó dễ các ngươi. Đây không phải là ta không nhớ rõ thù hận năm đó…

Tần Lập hờ hững nhìn Tần Phong ngồi đó, nói:

- Không phải ai cũng có tư cách bị ta ghi nhớ, trở thành kẻ thù của ta, ít nhất, thì Tần Phong ngươi… còn chưa xứng…

codon.trai

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

——oo0oo——

583. Chương 587: Ô Quận Vương Thần Bí!

- Oa~!

Tần Phong lại búng ra một ngụm máu tươi, tinh thần cả người lập tức uể oải, ánh mắt nhìn Tần Lập lộ ra một nụ cười thảm, lẩm bẩm:

- "Ta không xứng… Tần Lập ta hận ngươi! Ta thậm chí không hận kẻ giết cả nhà ta, ta chỉ hận ngươi! Nếu không có tên tiểu tạp chủng nhà ngươi thì ta sao có thể lưu lạc tới tình cảnh hôm nay!? Tiền đồ của ta, thân sinh của ta, tất cả đều bị hủy trên tay ngươi!"

- Ngươi thúi lắm!

A Hổ đứng một bên phẫn nộ quát:

- Tới bây giờ mà ngươi cũng chưa từng nghĩ lại xem mình đã sai như thế nào sao?! Năm đó, nếu không phải do huynh đệ hai người các ngươi hãm hại thì Tần huynh đệ có phải gặp lắm khổ cực như thế không?! Đừng tưởng không ai biết năm đó các ngươi đã làm những gì!?

- Thế thì đã sao nào?! Hừ, năm đó hắn chỉ là một tên tiểu tạp chủng, lão tử hại hắn thì đã sao nào?! Hắn dám nói ta không xứng! Ha ha ha, mười mấy năm trước, chính là ta mới có tư cách nói câu này. Là ta là ta mới đúng!

Tần Phong nói xong lại liên tiếp phun ra mấy ngụm máu tươi, sau đó rốt cuộc không chống đỡ được nữa, té ngã ra giữa nên đất, trên mặt vẫn tràn ngập hận ý, thở hổn hển nói:

- Tần Lập ngươi không cần đắc ý. Ngươi kiêu ngạo không được lâu nữa đâu! Sư môn của ta nhất định sẽ báo thù cho ta… Nhất định…

Nói xong, hai mắt Tần Phong khép lại, khí tuyệt thân vong!

- Mai táng cho bọn hắn đi, chôn ở nhà cũ của Tần gia là được!

Tần Lập thở dài một tiếng, hơi lắc đầu. Tần Phong và Tần Hổ chết, hắn cũng không thấy có chút thích thú gì, cũng không thấy áy náy. Hắn không nợ bọn họ điều gì cả. Ngược lại, Tần gia của thành Hoàng Sa đúng là có thâm cừu huyết hải với hắn. Tần Hoành Viễn tới chết cũng không chịu nói ra nhà mẹ đẻ của Tần Hàn Nguyệt ở đâu, là nhà nào cho nên Tần Lập vẫn không có ấn tượng tốt đẹp gì với người nhà Tần Hoành Viễn cả!

Mấy năm nay, Tần Phong và Tần Hổ có thể gặp chút cơ may, có lẽ tiến vào một Thần bí chi địa nào đó. Tuy nhiên, như thế thì tính sao?! Tần Lập căn bản không sợ có thêm một cừu gia nữa. Bọn họ dù mạnh hơn nữa cũng có thể mạnh hơn Hải gia sao?! Có thể mạnh hơn cả Thánh Hoàng nhất mạch sao?!

Lúc này, A Hổ từ trên người Tần Phong tìm ra một chiếc huy chương, trên mặt có điêu khắc một con rết! Hắn cười lạnh nói:

- Ta tưởng là người của môn phái cường đại nào, không ngờ là Ngô Công Môn. Khó trách trên người hắn có được vật kịch độc như thế!

- Ngô Công Môn?

Tần Lập nhìn thoáng qua A Hổ.

A Hổ hơi phẫn nộ nói:

- Vốn chính là một môn phái của Thần bí chi địa trong lãnh thổ Thanh Khâu Quốc. Khi ta tấn công Thanh Khâu Quốc thì bọn chúng từng ra mặt, yêu cầu ta rút quân. Nói rằng nếu không rút quân thì hãy chờ xem, còn độc chết không ít huynh đệ của ta! Sau chúng biết ta là huynh đệ của ngươi thì bọn họ lập tức mai danh ẩn tích. Hừ, ta là không có bản lĩnh chứ nếu không ta đã sớm tiêu diệt môn phái này rồi! Môn phái này am hiểu dụng độc. Bọn chúng vì muốn thử nghiệm độc tính mà thường xuyên bắt giữ một số nam nữ già trẻ để làm các loại thử nghiệm cực kỳ tàn ác như mổ xẻ thân người, chế tạo ôn dịch. Thi thoảng lại có một thôn trang bị độc chết cả thôn. Đây là một môn phái mà không chuyện ác nào không làm. Ta vốn đã muốn mời Cung phụng của Hoàng thất ra tay tiêu diệt chọn hắn!

A Hổ vừa lên tiếng đã khiến gần như tất cả mọi người đều thấy phẫn nộ. Đạo nào có đường nấy nhưng môn phái mà không chuyện ác nào không làm như Ngô Công Môn kia thì dù là sát thủ như Tào Hồng nghe xong cũng cảm thấy môn phái này rất vô nhân đạo! Lấy thường nhân ra làm thí nghiệm thì đây đúng là môn phái táng tận lương tâm!

- Thật sự là một đám súc sinh!

Xà Xà lạnh lùng nói:

- Công tử, chúng ta đi tiêu diệt bọn chúng!

Bạch Trung Tuyết cũng là người nóng nảy. Sau khi nghe thấy đủ loại chuyện ác của đối phương thì không ai nhẫn nhịn được.

Tần Lập khẽ gật đầu:

- Được, vừa lúc chúng ta cũng cần tìm kiếm những thế lực trong các thần bí chi địa, thuận tay diệt luôn môn phái này!

Nơi thành tân Hoàng Sa này, lần đầu tiên trở nên rất yên ắng. Tất cả mọi người trên trong thành đều biết, Tần Hầu gia năm đó đã trở lại, đánh đuổi tất cả những võ giả cường đại mà thần bí kia.

Quả thực, hơn phân nửa những võ giả dám quang minh chính đại ở lại thành Hoàng Sa đều là những người chưa từng có ý đồ gì với Tần Lập. Chưa từng làm gì khuất tất thì tất nhiên cũng không sợ có người tìm tới gây phiền toái.

Thái cổ Thần miếu vẫn cực kỳ náo nhiệt, hơn nữa còn có đủ loại truyền thuyết từ nơi này truyền lưu ra.

Lãnh Dao bắt đầu luyện chế Càn Khôn Tái Sinh Tạo Hóa đan. Luyện chế đan dược này cần tới chín chín tám mươi mốt ngày. Đây cũng gần như là lần luyện chế đan dược lâu nhất của Lãnh Dao.

Tuy nhiên, theo Lãnh Dao nói thì còn có nhiều đan dược có thời gian luyện chế còn lâu hơn thứ này. Trên Thái cổ đan phương thậm chí còn có đan dược cần luyện chế tới ba mươi sáu năm mới thành công. Tuy nhiên những tài liệu cần cho đan phương này, nàng cũng căn bản chưa từng nghe nói qua. Có một số thứ thậm chí không giống như vật sổng.

Cho nên, đối với chủ nhân trước của đan phương này là Ô Quận Vương thì Lãnh Dao cực kỳ bội phục! Nàng không biết Ô Quận Vương này làm sao có thể luyện chế ra tất cả những đan dược trong đan phương này!

Bởi vì có nhiều loại đan dược, nếu không từng tự mình luyện chế thì căn bản không thể viết ra chú thích cho nó được. Mà trên chính bản của Thái cổ đan phương, tất cả các đan phương đều có được chú giải rất tỷ mỉ của Ô Quận Vương. Nói cách khác, cho dù thiên phú luyện đan của Lãnh Dao đúng là không ai sánh kịp nhưng nếu không có thời gian mấy trăm năm thì đừng mơ tưởng nghiên cứu thấu triệt những thứ này!

Càng đừng nói giống như hiện tại, tùy tay đã có thể luyện chế.

Đạo luyện đan, nói thì đơn giản nhưng trên thực tế, tỷ lệ các loại thiên tài địa bảo, tuổi của dược liệu, loại lửa, hỏa hậu, thực lực người luyện đan, thậm chí thời tiết và tính tình người luyện đan đều ảnh hưởng trực tiếp tới tỷ lệ thành công luyện chế ra đan dược.

Nếu không có chú giải của Ô Quận Vương thì cần phải sờ soạng từng chút một, hoàn thiện từng chút một.

Thế mới nói, dưới con mắt của Lãnh Dao, giá trị của bản Thái cổ đan phương này tuy không thể đo lường nhưng giá trị của những chú giải của Ô Quận Vương cũng không thua bản đan phương này chút nào!

Cho nên, trong lòng Lãnh Dao vẫn vô cùng hoài nghi thân phận chân chính của Ô Quận Vương này. Hắn tuyệt đối không thể chỉ là một người cảnh giới Chí Tôn bình thường được.

Bởi vì chính bản thân Lãnh Dao đã sử dụng những đan dược này đạt tới cảnh giới Phá Toái Hư Không đỉnh. Nàng tiến vào Đan Nguyên Anh Hoá chỉ là vấn đề thời gian mà thôi!

Lãnh Dao không tin một người kinh tài tuyệt diễm như Ô Quận Vương mà không sử dụng đan dược khiến thực lực mình tăng mạnh.

Cho dù Ô Quận Vương vì vợ mất mà nản lòng thoái chí nhưng Lãnh Dao vẫn khăng khăng cho rằng không có võ giả nào có thể chống lại được sự hấp dẫn của việc thực lực gia tăng!

Lão viên Bạch Trung Sơn, Bạch Trung Hoả và Kim Điêu, Linh Ưng, Mặc Ưng và Tào Hồng đều lưu lại quý phủ của A Hổ để hộ pháp cho Lãnh Dao luyện đan. Bởi vi một khi bọn người Tần Lập không thể kịp trở về, chỉ sợ có người cũng biết sự đản sinh của đan dược Thần cấp. Bởi vì Ô Quận Vương cũng có chú thích về loại đan dược này.

Trong đó nói rằng khi đan thành sẽ sinh ra dị tượng rất lớn trong thiên địa. Chỉ cần có ngươi hơi hiểu biết về luyện đan đều sẽ biết rõ chuyện gi xảy ra, sinh ra lòng tham. Nếu thực lực đạt tới một mức độ nhất định thì khẳng định sẽ ra tay cướp đoạt!

Cho nên, những người này lưu lại cũng vì lo lắng cho sự an toàn của Lãnh Dao. Tần Lập cũng quyết tâm sẽ cố gắng trở về trước ngày đan thành!

Tần Lập vốn cũng không quá mức để ý tới những chú thích trên bản Thái cổ đan phương này, chỉ cho rằng đó là điều tâm đắc của một Đan sư nào đó mà thôi!

Nhưng sau khi trải qua những khó khăn trong việc thu thập Thụ Liên Hoa, Thiên Huyền Thảo và Huyết San Hô, hơn nữa nghe được Lãnh Dao phân tích về Ô Quận Vương thì Tần Lập đối với lão sư chưa bao giờ gặp mặt này lại sinh ra vài phần tò mò.

Nhưng đáng tiếc lại không có duyên gặp lại. Bởi vì Ô Quận Vương đã sớm hoá thành cát bụi rồi!

Tần Lập cũng cho người truyền tin tới Hoàng cung Thanh Long Quốc, cho con cháu Tần gia được Hoàng thất này cung phụng phái người đi tới Huyền Đảo, thông báo cho Thiên Cơ Môn và Lâm gia biết rằng Trầm Nhạc và Lâm Hằng đều mạnh khỏe, vẫn đang dưỡng thương. Tần Lập cũng không cho biết thương thế của Lâm Hằng và Trầm Nhạc hiện tại như thế nào.

Mặc dù hiện tại có vô số người biết rằng đan dược của Tần gia vô cùng lợi hại. Nhưng có rất ít ai hiểu được sự lợi hại này đã đạt tới trình độ nào rồi. Một khi tin tức về đan dược cấp bậc như Càn Khôn Tái Sinh Tạo Hóa Đan được tiết lộ ra ngoài thì tất nhiên sẽ khiến toàn thế giới điên cuồng.

Tần Lập tuy rằng không sợ ai nhưng cùng không dám tự tin mình đã vô địch thiên hạ! Quả thực, hiện tại năm ba võ giả cảnh giới Lôi Kiếp ở trước mặt Tần Lập thì căn bản không phải đối thủ của hắn.

Nhưng vấn đề là nếu có tới mười, hai mươi, ba mươi võ giả cảnh giới Lôi Kiếp thì sao? Dù là xa luân chiến cũng đủ giết Tần Lập rồi!

Càng không nói phía sau Tần Lập còn có Tần gia. Bởi vậy, những việc phiền toái, nếu ít được thứ nào thì tốt thứ ấy! Không ai thích mình bị phiền toái quấn lấy thân!

Trầm Nhạc và Lâm Hằng cũng hiểu được chuyện này vô cùng quan trọng. Bọn họ thậm chí còn bảo Tần Lập nói với người nhà rằng trong khoảng thời gian ngắn, không cần đi lại hỏi thăm bọn họ.

Lúc này, Tần Lập đã nhắn nhủ con cháu Tần gia đưa tin tức này về gia tộc bọn họ là được, còn tung tích của Trầm Nhạc và Lâm Hằng thì tạm thời không nói ra ngoài. Dù sao, mang theo cả tín vật của hai người thì bọn họ cũng không có gì không tin cả!

Tần Lập mất tới ba ngày mới an bài xong, sau đó mang theo tứ đại giai nhân Thượng Quan Thi Vũ, Xà Xà, Bạch Trung Tuyết, Cơ Ngữ Yên lên đường tới Thanh Khâu Quốc.

Bởi vì đa số những lời vu cáo Tần Lập đều xuất phát từ những thần bí chi địa ở phía Nam Thanh Khâu Quốc. Ngoài ra Tần Lập cũng chưa từng tới những nơi này cho nên bây giờ có cơ hội liền đi du lịch một phen.

Lãnh Dao đồng thời đưa cho Tần Lập một danh sách các loại linh dược trên Thiên Nguyên Đại Lục, đều là những thứ cần có trên bản Thái cổ đan phương. Hơn nữa, hiện tại số đan dược mà Tần gia sản xuất ra đã vô cùng kinh người. Tuy rằng có thể khống chế rất nhiều quốc gia nhưng có một số linh dược cực kỳ hy hữu, cũng không dễ dàng thu thập được.

Cho nên, Tần Lập cũng coi như mang theo nhiệm vụ này mà xuất phát. Tu luyện tới tu vi càng cao, càng cảm thấy được những đan dược trên Thái cổ đan phương cường đại. Điểm này, Tần Lập xem như đã hoàn toàn hiểu rõ cho nên trong mắt hắn, tìm kiếm những đan dược này còn quan trọng hơn nhiều so với trả thù những thế lực gây hấn với hắn.

Tốc độ của đội ngũ năm người cũng không nhanh, mất tới hơn mười ngày mới tiến nhập vào Thanh Khâu Quốc. Hiện tại phải nói là Thanh Khâu Quận, vì nó đã trở thành một phần lãnh thổ của Thanh Long Quốc.

Đám người Tần Lập rốt cục tìm được toà thành nhỏ mà A Hổ từng nói tới. Toà thành này thường xuyên có người của Ngô Công Môn xuất hiện. Như thế thì cũng sẽ rất dễ dàng tìm được hang ổ của bọn chúng.

codon.trai

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

——oo0oo——

584. Chương 588: Ngô Công Môn!

Tần Lập cũng không dịch dung, vẫn giữ nguyên tướng mạo vốn có. Năm người bọn họ xuất hiện trong một toà thành nhỏ. Hiện tại Tần Lập đã gần ba mươi tuổi, dáng người cao to, khuôn mặt anh tuấn, góc cạnh và sắc sảo, càng thêm thành thục và trầm ổn. So với trước đây, mị lực của hắn càng tăng thêm.

Trong bốn nữ nhân, Bạch Trung Tuyết nhìn qua giống như một cô gái mộc mạc đáng yêu, ngày sau lớn lên nhất định sẽ là một mỹ nữ tuyệt sắc. Trên người Xà Xà chứa đầy khí tức mị hoặc, một thân hắc y bó sát người khiến dáng người cực kỳ quyến rũ. Thượng Quan Thi Vũ thanh thuần lãnh diễm, khí chất cao quý kinh người, đẹp đến độ khiến người ta không dám nhìn thẳng, vẻ đẹp của Cơ Ngữ Yên lại tạo ra cảm giác như thu thuỷ, u tĩnh, dịu dàng nhưng như một vực sâu không đáy, khiến người ta cũng không dám tới gần.

Mang theo bốn mỹ nữ tuyệt sắc như thế đi cùng, nếu là người bình thường thì áp lực đúng là rất lớn. Tuy nhiên, Tần Lập cũng đã quen thuộc. Những nữ nhân bên người hắn, không ai không đẹp tuyệt trần, thời gian lâu rồi cũng cảm thấy bình thường.

Nhưng tổ hợp năm người bọn hắn khiến người ta cũng có áp lực thật lớn.

Nhất là một số thanh niên quý tộc tự xưng là phong lưu phóng khoáng, khi thấy bốn tuyệt sắc giai nhân này thì thậm chí nước miếng cũng phải trào ra.

Cũng may những tên quý tộc trẻ tuổi này tuy rằng quần áo lụa là nhưng cũng không ngu ngốc, tự nhiên có thể nhin ra những người này cũng không dễ chọc vào.

Một nam nhân khiến những nam nhân khác cũng phải tự ti, mang theo bốn nữ nhân tuyệt sắc mà dám khoa trương như thế, phía sau lại không cần có bất kỳ một hộ vệ nào thì làm sao có thể là người bình thường được?!

Cho nên, mặc dù có rất nhiều người ghen tị với Tần Lập đến phát cuồng nhưng hành vi cũng không phát cuồng, đều bình tĩnh lặng yên đi theo phía sau.

Đúng thế, sau khi bọn hắn tiến vào toà thành nhỏ này thì phía sau đã có một đám người đi theo. Tuy rằng bọn họ không dám đi lên quấy rầy nhưng đi theo phía sau cũng không có gì sai trái.

Tuy nhiên, trên đời này vẫn không thiếu những kẻ không biết sống chết. Con đường Tần Lập đang đi tới lúc này đang có một đám người chắn lại.

Đám người này đang xum quanh một nam tử trẻ, chừng hơn hai mươi tuổi. Diện mạo của người này cũng vô cùng anh tuấn nhưng hai hốc mắt đen tối, âm trầm. Khuôn mặt cũng hơi tái nhợt, cước bộ đi tới cũng không vững vàng, vừa nhìn đã biết là một tên ăn chơi trác táng, tửu sắc quá độ.

- Mấy vị nhìn rất lạ mắt, không biết từ đâu tới đây?

Tên trẻ tuổi này nhìn chằm chằm vào mấy mỹ nữ tuyệt sắc này, tròng mắt như sắp rớt cả ra, trong lòng lại vô cùng ngạc nhiên:

- "Sao lại có mỹ nhân tuyệt sắc như thế nhỉ?! Cho tới hôm nay ta cũng chưa từng thấy được ai xinh đẹp như thế!"

- Đi bồi ta uống vài chén rượu, thế nào?

Thanh âm của tên trẻ tuổi này mang theo một cỗ dâm đãng, nhìn Tần Lập bĩu môi nói:

- Tiểu tử, cho ngươi một trăm lượng bạc, mấy cô gái này đều thuộc về ta đi!

Bạch Trung Tuyết tức giận run người, định đi lên trực tiếp kết liễu tên vô sỉ này. Lâu nay, toàn bộ những Linh thú đã hoá hình người trên Huyền Vũ Phong khi nhìn thấy nàng đều phải cung kính thi lễ, làm sao có người nào dám đùa bỡn nàng!?

Nàng bị Thượng Quan Thi Vũ nhẹ nhàng giữ lại, hướng về nàng khẽ lắc đầu. Hiển nhiên Thượng Quan Thi Vũ đã nhìn ra đám người này cũng không bình thường. Bởi vi khi người trẻ tuổi này xuất hiện, những người vốn vẫn đi theo sau như cái đuôi đều lập tức tản đi, trên mặt ai cũng mang theo vẻ sợ hãi.

Mà biểu tình của người trẻ tuổi này cũng không có toát ra chút bất ngờ nào cả. Hiển nhiên những người kia đều đã nhận ra hắn, hơn nữa còn rất sợ hãi. Ngoài ra, Thượng Quan Thi Vũ còn cảm giác được một cỗ dao động năng lượng vô cùng mãnh liệt trên người tên hộ vệ bên cạnh hắn. Những võ giả thế tục bình thường quyết không thể cường đại như thế được.

Tần Lập nhìn thoáng qua người trẻ tuổi này, trên mặt lộ ra ý cười rất cổ quái nói:

- Một trăm lượng bạc? Ngươi muốn dùng một trăm lượng bạc để mua bốn mỹ nữ bên người ta?

Người trẻ tuổi này bĩu môi, cười lạnh nói:

- Ta biết trong lòng ngươi không phục. Dù cho một tên đầu bảng ở thanh lâu bình thường cũng vượt xa cái giá này. Tuy nhiên, có tiền quả rất tốt nhưng quan trọng hơn là có mạng mà hưởng không?! Tâm tình của gia gia ngươi hôm nay rất tốt, nể mặt bốn mỹ nhân này nên mới giảng đạo lý với ngươi. Cho người tiền rồi cút ngay đi! Ngươi cũng không nên rượu mời không uống lại uống rượu phạt! Ngươi nếu chết thì đừng nói một trăm lượng bạc, dù là một lượng, ngươi cũng không cầm được!

Người trẻ tuổi này nói xong, tự cho mình nói rất hay, vẻ mặt ngạo nghễ nhìn Tần Lập. Một đám hộ vệ bên cạnh hắn cũng nhìn Tần Lập như hổ rình mồi. Có tư thế dường như chỉ cần thiếu gia nhà chúng ra lệnh một tiếng thì chúng sẽ lập tức lao lên cắn xé ngươi vậy!

Tần Lập ra vẻ có chút khó xử nhìn thoáng qua bốn nữ nhân bên cạnh. Những người này đều trở mặt xem thường hắn, cảm thấy hờn dỗi không thôi, nhưng đều cười nghẹn:

- "Nhìn xem ngươi đang có ý nghĩ xấu xa gì trong đầu?!"

Nếu Tần Lập biết khẳng định sẽ phải kêu to là oan uổng! Thượng Quan Thi Vũ có thể nhìn ra thì Tần Lập tất nhiên cũng không thể không thấy, hơn nữa còn càng cao thâm hơn nữa.

Nếu địa phương này thuộc vào phạm vi thế lực của Ngô Công Môn thì đám người này rất có thể xuất thân từ Ngô Công Môn. Nếu không, đám người tà ác như Ngô Công Môn sao lại có thể như không nhìn thấy thế này!?

Bên giường mình sao lại có thể cho người khác ngủ!? Đây mãi mãi là đạo lý lưu truyền cho tới ngày nay!

Nếu không, Tần Lập đã sớm một tát đánh bay đám người này, vẻ mặt Tần Lập làm ra kiểu khó xử nhìn thanh niên này nói:

- Quả thật vừa nhìn là biết ngài là người có tiền. Cái giá ngài đưa ra cũng có chút hơi ít!

Nghe Tần Lập nói xong, mấy nữ nhân này đều lộ ra vẻ khinh thường. Người này quả là vô đạo đức. Hiện tại chẳng những không tức giận mà còn có chút đồng tình với đám người kia. Trong lòng các nàng thầm nhủ:

- "Các ngươi ai không trêu chọc lại chọc đúng người này?! Thế chẳng phải là đang tìm chết sao?!"

- Ồ? Tiểu tử, không thể không nói ngươi rất hợp với khẩu vị của ta!

Tên tửu sắc quá độ này phát hiện tên thanh niên còn anh tuấn này hoá ra lại vô sỉ hơn cả mình nữa khiến hắn lập tức cảm thấy khá hứng thú.

Hắn bước lên hai bước, cười hắc hắc nói:

- Vậy ngươi nói xem, ngươi muốn giá như thế nào?

- Ai!

Tần Lập thở dài một tiếng:

- Ta nghĩ rằng ngươi không đáp ứng nổi!

- Nói bậy! Bổn Thiếu gia đường đường là Thiếu Môn chủ Ngô Công Môn, có cái gì mà không đáp ứng được ngươi?! Hừ, ta không tin!

Tên trẻ tuổi này giận dữ, tự giới thiệu ra thân phận của mình khiến đám người Thượng Quan Thi Vũ cũng phải kinh ngạc.

- "Điều này cũng quá dễ dàng đi!? Đường đường là một môn phái của thần bí chi địa mà không ngờ lại khoa trương tới mức độ này. Cho dù không bị Tần Lập tiêu diệt thì sớm muộn gì cũng bị người khác diệt môn!"

Tần Lập cũng làm ra vẻ không nói gì. Tuy hắn phỏng đoán tên này đúng là có quan hệ với Ngô Công Môn nhưng cũng không nghĩ tới hắn hiển nhiên lại là Thiếu Môn chủ của Ngô Công Môn. Võ giả của thần bí chi địa chẳng lẽ đều xuống dốc như thế sao?!

Nhìn bộ dáng của mấy nữ nhân tuyệt sắc này đứng đó, tên trẻ tuổi này càng đắc ý hơn:

- Thế nào? Nghe nói qua danh tiếng của Ngô Công Môn chúng ta chưa? Hừ, tiểu tử, ngươi nói đi, ngươi muốn gì? Hôm nay bổn Thiếu gia nhìn ngươi rất thuận mắt, ngươi nói xem!

- Cái này… này… Kỳ thật.

- Mẹ nó, ngươi sao lại không thoải mái như thếl? Còn lề mề thì bổn thiếu gia giận đấy!

- Kỳ thật, ta muốn mạng của ngươi!

Tần Lập nói xong liền bật cười ha hả. Mấy nữ nhân bên người hắn cùng buồn cười, bất đắc dĩ nhìn Tần Lập.

- Tiểu tử, vốn tưởng ngươi là kẻ thức thời. Không nghĩ tới, mẹ mày, đây là muốn chết chứ gì?!

Người trẻ tuổi này sửng sốt một chút, rốt cục mới ý thức được đối phương đang đùa giỡn hắn. Hắn lập tức giận dữ hét lớn sau đó hướng về mấy người bên cạnh ra lệnh:

- Bắt tên tiểu tử này lại cho ta! Phải bắt sống! Ta muốn ném hắn vào trong trùng động, để hắn nếm qua tư vị của vạn trùng phệ thể!

Vạn trùng phệ thể, nghe ra liền khiến người ta có cảm giác khủng bố, âm trầm, hiển nhiên cũng không có hảo ý gì cả.

Mấy tên thị vệ bên người tên thanh niên này lập tức vây lấy đám người Tần Lập lại. Một tên thị vệ đột nhiên lấy từ trong người ra một cái bọc, rồi mạnh mẽ ném về phía Tần Lập.

Đám người Bạch Trung Tuyết, Cơ Ngữ Yên và Xà Xà cũng thấy sửng sốt. Chỉ có Thượng Quan Thi Vũ là không chút hoang mang, liền vung tay lên, kết xuất một đạo kết giới. Từ điểm này có thể nhìn ra, khi phát sinh xung đột thì thực lực cổ nhiên trọng yếu nhưng kinh nghiệm giang hô cũng vô cùng quan trọng!

Thượng Quan Thi Vũ ở bên cạnh Tần Lập lâu nhất, Tần Lập cũng đã sớm giảng giải những âm mưu quỷ kế trên giang hồ cùng với các loại thủ đoạn. Những thủ đoạn hạ lưu mặc dù bị rất nhiều khinh thường nhưng thực tế lại có nhiều võ giả thực lực rất mạnh nhưng vẫn chết bởi những thủ đoạn hạ lưu như thế! Quả thực là oan ức mà chết!

Từ khi Thượng Quan Thi Vũ còn chưa bày ra kết giới thì Tần Lập đã sớm cười lạnh, vung tay áo lên. Không khí lập tức trở nên vặn vẹo, cỗ bột phấn màu trắng vừa bị người kia vẩy ra đã lập tức bị một cái vung tay của Tần Lập đẩy trở về, nhào vào trong đám người kia.

Những người này theo bản năng phát ra một trận mắng chửi. Sau đó liên tiếp có bảy tám người ngã lăn xuống. Bởi vì cũng không ai nghĩ rằng sự tình lại như thế cho nên ngay cả giải dược cũng chưa từng sử dụng, trực tiếp bị đầu độc lại.

Đây cũng không phải là loại kịch độc mà là một loại mê dược lợi hại mà thôi! Người nào nếu hít vào một chút thì lập tức bị lảo đảo, mê man không biết gì nữa. Đây cũng chính là loại độc dược mà Ngô Công Môn hay sử dụng nhất!

Không biết người trẻ tuổi này đã dùng loại độc dược này gây tai hoạ cho bao nhiêu là nữ nhân lương thiện, rốt cuộc lại bị chính độc dược này hại mình. Hắn cũng không thể thoát khói, trực tiếp bị độc dược này khiến cho hôn mê.

Lúc này, con đường cái vốn huyên náo lại đột nhiên trở nên cực kỳ im lặng, một chút thanh âm cũng không vang lên. Những người vốn đã rời xa lúc này cũng đều sửng sốt nhìn lại, vẻ mặt đầy kinh hãi.

Lúc này, đột nhiên có người hướng về phía đám người Tần Lập hô lớn:

- Người trẻ tuổi, mau dẫn người của ngươi cao chạy xa bav đi! Những tên này đúng là giết người không chớp mắt!

Có người mở đầu lập tức có người khác hô theo:

- Đúng thế, người trẻ tuổi, ngươi ngàn vạn lần không thể giết bọn chúng. Nếu ngươi giết chúng thì toàn bộ thành trấn này cũng gặp phải tai ương. Bọn chúng sẽ giết sạch chúng ta!

- Đúng thế, đại nhân vật của Ngô Công Môn pháp lực vô biên, giết người không chớp mắt. Trêu chọc bọn họ thì chỉ có một con đường chết mà thôi! Mau đi đi!

- Mau đi đi!

- Mau đi đi! Chậm chút nữa sẽ gặp tai ương đó!

Nhất thời có vô số người năn nỉ mấy người Tần Lập rời đi, thậm chí có một số lão nhân trực tiếp quỳ xuống cầu xin mấy người Tần Lập đi đi!

Thượng Quan Thi Vũ há hốc mồm mắt nói:

- Ngô Công Môn này đúng là táng tận lương tâm, đã khiến những người này bị doạ cho thành thế này sao?!

Thinhbobo

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

——oo0oo——

585. Chương 589: Uy Lực Của Tinh Thần Hoá Thật!

Đám người Cơ Ngữ Yên và Xà Xà đều dở khóc dở cười đứng nguyên tại chỗ. Họ thu thập những tên táng tận lương tâm này thì hẳn là cư dân toà thành nho nhỏ này phải chúc mừng, cảm tạ bọn họ chứ?!

Vẫn không nghĩ rằng chẳng những không nhận được lời tạ ơn mà ngược lại còn nghe không ít thanh âm nén giận. Hiển nhiên những cư dân này này không dám giận dữ nhưng trong mắt vẫn chứa đầy vẻ sợ hãi.

Bởi vậy có thể thấy được, bọn họ từ chỗ thống hận Ngô Công Môn đã chuyển thành sợ hãi, thậm chí có chút mê muội.

Đây là một sự thật rất đau xót. Khoé miệng Cơ Ngữ Yên khẽ giật giật, muốn nói gì đó nhưng cuối cũng vẫn đành thôi, chuyển sang nhìn Thượng Quan Thi Vũ nhẹ giọng nói:

- Thi Vũ, phản ứng vừa rồi của tỷ thật là nhanh!

Thượng Quan Thi Vũ cũng cười nhẹ nói:

- Những điều này thật ra đều là do phu quân dạy ta mà thôi, bằng không ta cũng không biết những điều này!

Cơ Ngữ Yên quay đầu nhìn thoáng qua Tần Lập, thầm nghĩ:

- "Người này chẳng những thực lực giống như yêu nghiệt mà ngay cả kinh nghiệm giang hồ cũng vô cùng phong phú như thế! Người này ứng với vận mệnh nên quả không như thường nhân được!"

Trong vẻ lạnh lùng, Xà Xà hung hăng trừng mắt nhìn những người đang nén giận cầu xin kia, trên mặt thoáng hiện lên chút sát khí khiến những người kia bừng tỉnh. Ngô Công Môn cổ nhiên đáng sợ nhưng mấy người tuyệt sắc giai nhân này dường như cũng không phải là thường dân, đều không có ý tứ đào tẩu.

- Không nên để ý tới bọn họ, xu lợi tích hoạ, đây đã là bản tính con người!

Tần Lập nhìn Xà Xà nói.

- Hừ, ta cũng không phải là người!

Vẻ mặt Xà Xà thản nhiên, bĩu môi nhỏ giọng thầm nhủ:

- "Thật sự là phức tạp!"

Bạch Trung Tuyết cũng có bộ dáng thở phì phì nhìn Tần Lập hỏi:

- Công tử, xử lý những người này sao đâv!

Nhìn Bạch Trung Tuyết đang toàn thân sát khí, Tần Lập cười nói:

- Trừ tên kia ra, giết cả đi, không nên biến thành một bãi máu me be bết!

- Tuân mệnh!

Bạch TrungTuyết trả lời một cách hưng phấn, sau đó từ trong ngón tay nháy mắt đã bắn ra một mảnh ngũ khí, bắn thẳng về phía yết hầu những tên thị vệ của người trẻ tuổi kia, cực kỳ chuẩn xác.

Một kích trí mạng!

Tần Lập lập tức tiến lên nắm lấy tên trẻ tuổi đang hôn mê kia, rồi bay về phía ngoài thành. Mấy nữ nhân cũng liếc mắt nhìn nhau một cái, cũng không nhìn lại đám thi thể kia nữa, chuyển thân đi theo.

Khi tới rồi một con sông nhỏ ở ngoài thành. Tần Lập thả tên trẻ tuổi kia xuống một bên. Nơi này vô cùng yên tĩnh, chỉ nghe được thanh âm nước chảy và vài tiếng chim hót mà thôi.

Bốn phía cây cối sum xuê, màu xanh tràn ngập, không khí rất thanh khiết.

Mấy nữ nhân đều từ trong trữ vật giới chỉ lấy ra mấy chiếc ô lớn và ghế dựa và mang ra một cái bàn nhỏ. Đồng thời mấy nàng cũng mang ra các loại hoa quả rồi ngồi vây quanh một chỗ, bắt đầu tán gẫu.

Mấy người vừa tán gẫu vừa đắc ý nhìn Tần Lập. Tần Lập lộ ra vẻ bất đắc dĩ. Đây chính là chỗ khác nhau giữa nam nhân và nữ nhân. Trong trữ vật giới chỉ của Tần Lập cũng chỉ có các loại thiên tài địa bảo, linh thạch, vũ khí. Đôi khi cũng có chút thực vật, quần áo, đều là chuẩn bị cho những chuyến đi xa mà thôi.

Làm sao có thể giống như những nữ nhân này. Đó là chưa nói trong giới chỉ của Cơ Ngữ Yên và Thượng Quan Thi Vũ khẳng định còn có những thứ rất lớn khác.

Mê dược cùa Ngô Công Môn cực kỳ bá đạo, đã qua hai canh giờ mà người trẻ tuổi này không ngờ vẫn không tỉnh lại. Tần Lập có chút không kiên nhẫn, nhấc tay chụp một cái về phía con sông. Giữa không trung như có một bàn tay vô hình khổng lồ lập tức vốc lên một vốc nước lớn.

Ào ào một lúc toàn bộ số nước này đổ ập lên người trẻ tuổi, khiến hắn ướt sũng toàn thân, nước còn tràn cả vào mồm hắn.

- Ặc~~~

Người trẻ tuổi này ho sặc sụa, mạnh mẽ tỉnh lại, lập tức ngồi lên. Hắn thấy toàn thân mình ướt sũng thì không kìm nổi mắng lên:

- Thằng khốn nào làm đây? Muốn chết sao?

Mới nói ra hai câu này, tên này lập tức ngậm miệng lại, đột nhiên ý thức được tình cảnh mà mình gặp phải, đôi mắt vô tình nhìn về phía Tần Lập, tràn đầy vẻ sợ hãi. Hắn hơi nhớ lại, liền biết rằng mình ám toán người này không được, ngược lại còn bị đối phương tính kế. Thanh âm hắn run rẩy hỏi:

- Ngươi là ai? Ta đang ở đâu đây?

- Mang chúng ta tới Ngô Công Môn, ta cho ngươi chết thống khoái. Bằng không ta có tới hàng ngàn phương pháp tra tấn khiến ngươi sống không bằng chết! Đương nhiên, ngươi có thể không tin. Nếu ngươi không tin thi cứ nói ta biết, ta sẽ cho ngươi nếm thử chút xem tư vị nó thế nào?!

Tần Lập cầm một quả đào lên, cắn mạnh một miếng, vừa thơm vừa ngọt, thanh thanh rất ngon.

Ánh mắt người trẻ tuổi này trờ nên mơ màng, không ngừng hấp háy nhìn mấy mỹ nhân phía sau Tần Lập. Hắn tuy rằng là một tên ăn chơi trác táng nhưng hiển nhiên kiến thức cũng vượt xa người thường rất nhiều.

- Ngươi và Ngô Công Môn có cừu oán sao? Đại gia, ngài tha cho ta đi. Ta chỉ là một kẻ giả mạo danh tiếng của Ngô Công Môn để làm chút chuyện xấu mà thôi! Ta làm sao biết Ngô Công Môn ở chỗ nào!?

Người trẻ tuổi hơi do dự, nháy mắt quyết định bác bỏ tất cả. Hắn đánh cược rằng người thanh niên này không dám giết hắn. Chẳng lẽ trên đời này thật sự có người không sợ Ngô Công Môn trả thù sao!?

Đáng tiếc, hắn mới đoán đúng đoạn đầu mà không đoán được đoạn sau. Tần Lập quả thật sẽ không lập tức giết hắn. Tuy nhiên, nếu muôn tra tấn hắn thì thật sự cũng có cách. Làm trò trước mặt mấy tuyệt sắc giai nhân này, Tần Lập thậm chí không khiến nơi này tràn đầy huyết tinh. Nếu là khi còn trẻ, tràn đầy nhiệt huyết thì có lẽ hắn chưa có cách gì. Nhưng hôm nay, Tần Lập trực tiếp có thể ngưng tụ tinh thần lực thành hình hoá thành một ngón tay thật dài như một cây châm thô to. Nó hướng về phía người trẻ tuổi đâm tới, đối phương hoàn toàn cảm nhận được đây là một thực thể.

- Ah~~~

Người này lập tức phát ra tiếng kêu cực kỳ thảm thiết khiến cho mấy nữ nhân đã chuẩn bị tâm lý xem náo nhiệt cũng phải hoảng sợ.

Bạch Trung Tuyết nghi hoặc nhướn mày, thầm nhủ:

- Có đau như thế thật không?!

Xà Xà híp mắt, ánh mắt loé lên, gật mạnh đầu nói:

- Tuyệt đối có thể, tiểu hầu tử. Chẳng lẽ ngươi không nhận ra cái châm mà Công tử đang dùng chính là do tinh thần lực ngưng kết thành sao?

Tuy rằng cực kỳ bất mãn với việc Xà Xà gọi mình là tiểu hầu tử nhưng Bạch Trung Tuyết vẫn cố nén giận, liếc mắt nhin Xà Xà nói:

- Tiểu xà, ngươi làm sao biết nó do tinh thần lực ngưng kết thành!?

Bạch Trung Tuyết nói xong, theo bản năng thả ra thần thức. Dưới sự cảm giác của thần thức, nàng mới cảm giác được cây châm thô to kia không ngờ lại giống như núi cao biển rộng, trầm trọng vô cùng!

Bạch Trung Tuyết lập tức kinh hãi nói:

- Tinh thần lực không ngờ cũng có thể ngưng kết thành vật thật. Công tử, đây là thần thông gì?

Xà Xà kỳ thật cũng đang vô cùng kinh ngạc, tuy nhiên nàng che dấu rất tốt. Thấy Bạch Trung Tuyết lộ ra bộ dáng kinh ngạc như thế thì cười khanh khách nói:

- Không có kiến thức!

Cơ Ngữ Yên và Thượng Quan Thi Vũ ở bên cạnh không ngừng cười khổ. Dọc theo đường đi này, hai người thường xuyên đấu võ mồm. Bởi vì Bạch Trung Tuyết thủy chung vẫn cho rằng mình đã trưởng thảnh. Trong khi Xà Xà vẫn luôn coi nàng như một tiểu hài tử. Cây châm do tinh thần lực ngưng kết mà thành này quả là một loại tra tấn vô cùng đáng sợ. Tay đứt ruột xót, dù là những cây châm bình thường động vào đã vô

cùng thống khổ. Chỉ cần tưởng tượng tới cảm giác móng tay người ta tì vào những bộ phận nội tạng cũng đủ khiến mình không rét mà run.

Mà cây châm của Tần Lập lại do tinh thần lực ngưng tụ mà thành, có sự phá hư đối với tinh thần thức hải. Sự thống khổ và sợ hãi do nó mang lại còn đáng sợ hơn vô số lần.

Cái này hoàn toàn dùng cho tinh thần thức hải, khiến người ta muốn ngất đi cũng không được.

- Ta chỉ mới đâm nhẹ ngươi một chút mà ngươi đã không chịu nổi rồi sao?!

Tần Lập hơi suy nghĩ, khống chế cây châm tinh thần lực này lơ lửng trước mắt người trẻ tuổi, đồng thời hỏi:

- Ngươi có nói hay không?

- Ta nói ta nói, ngài bảo ta nói cái gì ta sẽ nói cái đó!

Người trẻ tuổi này sợ tái mặt, mồ hôi chảy xuống ròng ròng. Trong ánh mắt hắn tràn đầy vẻ sợ hãi. Hiển nhiên, một châm vừa rồi khiến hắn cảm thấy cực kỳ thống khổ.

- Bớt nói nhảm đi, cửa vào Ngô Công Môn ở đâu? Mang chúng ta đi! Còn nữa, thực lực mạnh nhất trong Ngô Công Môn là ai? Đạt tới cảnh giới gì?

Tần Lập vừa nói vừa cười lạnh:

- Đừng mong gạt ta! Dao động tinh thần của ngươi đều nằm trong sự khổng chế của ta, nếu để ta phát hiện, hừ…

- Được được, ta mang bọn ngươi đi! Ta mang bọn ngươi đi! Ngàn vạn lần không được sử dụng thứ này đánh ta…

Nhưng chung quanh thân thể thanh niên này, chỉ không ngừng phát ra tiếng "xèo xèo", còn đổi phương không tổn hao một cọng lông sợi tóc nào. Chẳng lẽ thanh niên này đã tu luyện đến cảnh giới Lôi Kiếp hay sao?

Nghĩ vậy, tâm tư Phù Phong Sát hơi có chút chìm xuống, hắn vội vàng truyền âm cho một tên tâm phúc nói:

- Mau đi thỉnh các Thái thượng trưởng lão tới đây!

- Tần Phong và Tần Hổ có phải là đệ tử của Ngô Công Môn ngươi…

Tần Lập thản nhiên hỏi, đồng thời điên cuồng hấp thu tinh hoa thuộc tính thổ dưới chân, vô số năng lượng theo hai chân Tần Lập tiến vào thân thể Tần Lập, sau khi chạy một vòng trong thân thể Tần Lập, lại rót xuống mặt đất dưới chân. Lúc này Tần Lập, đã có thể nháy mắt phát động công kích pháp thuật thổ hệ!

Phù Phong Sát nghe nói hai cái tên, hắn khẽ cau mày, làm chưởng môn nhân một môn phái thế lực rất lớn như thế có rất nhiều môn hạ đệ tử, hắn cũng không biết hết được.

Phù Phong Sát nhìn thoáng qua người bên cạnh, có người nói:

- Là đệ tử ký danh của hộ pháp Mười bảy.

Phù Phong Sát thở dài ra một hơi nhìn Tần Lập, chậm rãi nói:

- Tôn giá không phải là có cừu oán cùng hai người kia chứ? Ta có thể giao hai tên đó cho tôn giá, nhưng tôn giá phải thả con ta…

Khi nói chuyện, Phù Phong Sát đã lại phóng ra hai loại độc trùng và ba loại độc dược kịch độc. Ba loại độc dược này ngưng tụ thành một chuỗi, theo sát mặt đất hướng tới dưới chân đoàn người Tần Lập rất nhanh bay tới!

Tới gần Tần Lập, lại bị Tần Lập khống chế dưới chân mình, nhưng thân thể xem ra không chịu nổi phải thối lui về phía sau một bước.

Phù Phong Sát vô cùng mừng rỡ, trong lòng thầm nghĩ: "Xong rồi! Tiểu tử! Mặc cho ngươi có bao nhiêu bản lĩnh, ở Ngô Công Sơn của ta nếu muốn toàn thân trở ra thì nằm mơ đi! Chờ bắt lấy ngươi, chậm rãi trừng trị ngươi!"

Tần Lập nhìn Phù Phong Sát, khóe miệng cũng lộ ra một chút vẻ tươi cười, nói:

- Không! Ta chỉ là tùy tiện hỏi thôi! Xác định thử xem hai tên cặn bã đó, có phải có liên quan với các ngươi hay không mà thôi. Mục đích ta tới đây, là thay trời hành đạo…

Bốn chữ cuối cùng, Tần Lập xen vào lực lượng tinh thần khổng lồ phát ra, nguyên vốn đám người Ngô Công Môn nghe được những lời này, hẳn phải há miệng cười to xem như những lời này trở thành câu chuyện tiếu lâm hay nhất trên đời.

Thế nhưng bị Tần Lập xen vào tinh thần lực khổng lồ phát ra, bốn chữ này lại giống như tiếng sấm rền "ầm ầm", lại giống như đòn cảnh cáo.

Tần Lập đứng ở nơi đó, giống như một pho tượng chiến thần, khí thế đó bễ nghễ thiên hạ!

Theo Tần Lập nói xong những lời này, toàn bộ mặt đất trong giây lát chấn động cả lên, "vù" một tiếng, toát ra vô số kể mũi đất bén nhọn, lập tức liền có mấy chục người phát ra tiểng kêu thảm thiết, lòng bàn chân hoặc là đùi bị đâm thủng, có tên còn xui xẻo hơn bị đâm xuyên qua hậu môn…

Điều khủng bổ nhất cũng không phải những thứ này, mà là bên trong mũi đất đó, còn ẩn chứa kịch độc Phù Phong Sát phóng xuất ra lúc trước!

Tất cả đều bị Tần Lập dùng cùng một phương thức bắn trở về, cho nên rất nhiều người bị mũi nhọn đất bất thình lình xuất hiện đâm thủng thân thể, sau đó liền trúng độc trực tiếp hóa thành một bãi máu loãng!

Lúc này, có hai vật nhỏ như hạt đậu, mạnh mẽ bắn tới hướng Tần Lập, "bốp" một tiếng, không ngờ lại xuyên qua vòng cương khí hộ thể của Tần Lập do Tiên Thiên Tử Khí ngưng kết thành, sau đó nhắm thẳng về phía Tẩn Lập.

Lúc này, đám người bổn phía đã rối loạn thành một đống, đều lúng túng tránh né mũi đất từ mặt đất đột ngột đâm lên, không ít người kịp thời phát hiện đều rối rít nhảy lên bầu trời.

Phù Phong Sát cũng bị một màn này sợ tới mức trợn mắt há hốc mồm: công kích pháp thuật; hắn không phải chưa từng thấy qua, nhưng có thể vận dụng pháp thuật mạnh mẽ như thế, hắn cũng là lần đầu tiên chứng kiến!

- Ngươi không phải là người Trung Châu!

Phù Phong Sát đột nhiên quát lớn, có ý đồ muốn làm nhiễu loạn tâm thần Tần Lập, để hai độc trùng của hắn thừa dịp tấn công!

Tần Lập cười lạnh một tiếng, bấm tay bắn ra hai tia kình lực sắc bén, bắn về phía hai con độc trùng. Hai con độc trùng nho nhỏ, không ngờ lại phát ra tiếng kêu chói tai, liền bị hai tia lực lượng sắc bén này đánh thành nát vụn, đồng thời nổ tung hóa thành hai luồng huyết vụ.

Không đợi Phù Phong Sát lộ ra vẻ đắc ý tươi cười. Tần Lập hừ lạnh một tiếng, hai luồng huyết vụ này lại giống như là bị một tấm màn vô hình bọc lại, rồi như một tia chớp bắn thẳng tới hắn!

Phù Phong Sát lập tức hoảng hốt, hắn biết rõ uy lực của huyết vụ hai con độc trùng này hơn ai hết, thân minh hắn như tia chớp thối lui ra phía sau.

Đồng thời chụp lấy hai người bên cạnh ném thẳng vào hai luồng huyết vụ, hai người đó lập tức phát ra hai tiếng thét cực kỳ thê lương, thân thể trong nháy mắt thối rữa ra. Toàn cảnh khiến người ta buồn nôn, càng làm cho người ta cảm thấy kinh hoàng

Thinhbobo

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

——oo0oo——

588. Chương 592: Lão Tổ Tà Ác!

Tần Lập lúc này chỉ nghĩ tới, Phù Phong Sát không ngờ đột ngột nói ra hai chữ Trung Châu, càng không nghĩ tới, uy lực kịch độc của môn phái này lại cường đại như thế.

Nếu bản thân hắn không nhờ có Tiên Thiên Tử Khí hộ thể, hôm nay ai thắng ai bại, còn thật chưa biết chính xác được.

Lập tức, Tần Lập quay sang nói với các nàng:

- Không nên rời xa ta, đồng thời sử dụng kiếm khí giết!

Lúc này, trên bầu trời mây đen cuồn cuộn, mặt đất cũng không ngừng chấn động, dường như có thiên quân vạn mã từ xa xa đang xung phong liều chết chạy lại đây, một luồng không khí tanh hôi cuồn cuộn mãnh liệt đánh úp lại.

Kèm theo là một tiếng gầm rung trời.

Grừ!

Theo tiếng thú gầm, xuất hiện một con cự thú khủng bố. Cự thú dài chừng mười thước, cao ba thước, một cái đầu hô to lớn, nhưng cả người lại đính đầy gai nhọn và lân giáp đen như mực, nhìn qua vô cùng dữ tợn. Dưới chân nó đạp trên một đám mây mù đen, như ẩn như hiện y hệt như thần thú, đang hướng tới bên này hung hăng phát ra tiếng gầm giận dữ.

Từng mảng lớn hắc vụ, theo trong miệng cự thú khủng bổ này phun ra, chỗ nào màn hắc vụ đi qua, gần như tất cả mọi người kêu thảm té trên mặt đất, nháy mắt hóa thành một bãi máu loãng đen xì.

Toàn bộ trên núi, lập tức một mùi tanh hôi xông thẳng tận trời cao, màn hắc vụ này tiếp tục chạm thẳng vào vòng cương khí hộ thể do Tiên Thiên Tử Khi ngưng kết thành, điên cuồng ăn mòn năng lượng thuần túy của vòng bào hộ này.

Tuy nhiên Tiên Thiên Tử Khí chính là năng lượng tinh thuần nhất trong thiên địa, tuy rằng không ngừng phát ra tiếng vang xoạt xoạt, nhưng cũng không cách nào hoàn toàn phá hủy được nó.

Dù vậy, cũng đủ làm cho trong lòng người ta nín sợ. Tần Lập lập tức mang theo bổn nàng nhảy lên không trung, tránh thoát đám hắc vụ. Đám người Ngô Công Môn phía dưới ngược lại bị màn hắc vụ này độc chết hết mấy chục người.

Lúc này môn chủ Phù Phong Sát hướng về phía bầu trời, thanh âm tràn ngập bi thương hô lớn:

- Lão tổ tông cứu ta!

Cao trên trời tầng mây phát ra một tiếng hừ lạnh:

- Đồ rác rưởi vô dụng!

Theo sau đó từ trong tầng mây thò ra một bàn tay to. Bàn tay to giống như một bộ xương khô, đen như mực, mây mù vờn quanh… nắm lấy Phù Phong Sát phía dưới kéo lên trên.

Tần Lập cầm trong tay Bàn Long Thiên Tử Kiếm, quát lạnh một tiếng:

- Trọng Sát!

Một luồng kiếm khí màu tím tuyệt đẹp, như con sóng lớn trên biển cuồn cuộn kéo tới, kèm theo tốc độ và uy thế không gì sánh nổi, đánh về phía bàn tay to đen kia.

"Ầm!"

Một tiếng nổ rung trời, Tần Lập một kiếm này dường như chém vào một vật cứng rắn nhất ở trên đời này, lực lượng phản chấn khiến Tần Lập cảm thấy khí huyết nhộn nhạo quay cuồng.

Thực lực thật mạnh!

Tần Lập thầm khen trong lòng.

Trong tầng mây trên bầu trời kia, cũng phát ra một tiếng kêu thảm thiết kinh thiên động địa:

- Ôi! Cánh tay của ta!

Trọng Sát, kiếm thứ ba của Duy Ngã Cửu Kiếm, há người bình thường có khả năng chịu đựng nổi? Đây là hậu quả sinh ra của hai người tự tin cực độ gặp nhau.

Đối phương cho rằng cánh tay của mình đã luyện đến trình độ cứng rắn nhất thiên hạ, không có bất cứ thứ gì có thể làm tổn thương nó!

Mà Tần Lập lại cho rằng Duy Ngã Cửu Kiếm là chiến kỹ mạnh mẽ nhất trên đời này, không có gì có thể ngăn cản!

Kết quả chính là, Tần Lập chỉ cảm thấy khí huyết nhộn nhạo quay cuồng, có chút khó chịu. Mà đổi phương lại không may mắn như vậy, cả cánh tay bị Trọng Sát kiếm thứ ba của Duy Ngã Cửu Kiếm này một kiếm chém cho thành mảnh vụn!

Tính cả môn chủ Ngô Công Môn Phù Phong Sát đang nắm trên tay, ngay cả một tiếng hét thảm cũng không có cơ hội phát ra, cũng bị một kiếm mãnh liệt tột đỉnh này chém cho thành bột phấn!

- AAAAA!

Trên bầu trời truyền đến một tràng tiếng gào khóc thảm thiết:

- Tiểu tử! Ngươi dám giết con cháu ta, hôm nay ta phải ăn tươi nuốt sống ngươi, uống máu của ngươi! Phải… giết ngươi!

Con cự thú khủng bố phía dưới, rít gào một tiếng đạp mây bay lên, điên cuồng đánh tới Tần Lập.

Cơ Ngữ Yên cầm trong tay Thúy Trúc Trượng, hung hăng đánh ra, một mảng lớn hào quang xanh biếc rực rỡ chói mắt, đánh tới đâu con cự thú khủng bố, Tần Lập cũng đồng thời phóng ra Ấn Chương và Nghiễn Thai trong cơ thể.

"Ầm! Ầm! Ầm!"

Ba tiếng nổ rung trời qua đi, nhìn lại con cự thú khủng bổ, sớm đã bị lực lượng mạnh mẽ vô cùng bá đạo này đánh trúng ngay cả một chút mảnh vụn cũng tìm không thấy.

Trên bầu trời thanh âm già nua kia lại một lần nữa phát ra tiếng rống giận thật lớn:

- A A A A A! Ngươi dám giết sủng vật yêu thích của ta! Đám chết tiệt các ngươi! Ta phải ăn các ngươi! Ăn các ngươi!

Theo tiếng gào phẫn nộ này, một đám mây đen như mực cuồn cuộn kéo tới, đồng thời một lực lượng dời núi lấp biển đánh ập tới phía mấy người Tần Lập.

Hơn nữa, bên trong luồng lực lượng này lại kèm theo vô số kể kịch độc!

- Đồ ác độc!

Tần Lập hừ lạnh một tiếng:

- Liệu Nguyên!

Bàn Long Thiên Tử Kiếm trong tay bộc phát ra một luồng kiếm khí đó như lửa bắn về phía đám mây đen trước mặt. Kiếm khí và đám mây đen vừa va chạm nhau, liền ầm ầm nổ vang, hình thành một biển lửa phủ trùm phạm vi trên trăm trượng!

Ngọn lửa tinh thuần này hơn xa lửa bình thường gấp trăm lần, gần như trong nháy mắt đám mây đen kia đã bị cháy sạch. Sau đó, lộ ra bên trong một lão già gầy đét như bộ xương khô, thân hình lão già này cực kỳ thấp bé, từ đầu đến chân, đều bọc trong một bộ hắc bào, nhìn không thấy rõ bộ mặt.

Giờ phút này lão đang bị biển lửa đốt cháy miệng la oai oái, vận công toàn lực chổng lại.

- Tiểu tử! Lửa của ngươi đây là cái gì? Sao có thể cháy bỏng lão tổ ta! Ngươi buông tha ta! Lão tổ ta với ngươi không thiếu nợ nhau, thà ta lấy chút tình hữu nghị!

Lão già vừa không ngừng vận công chống lại ngọn lửa xâm nhập này, vừa lớn tiếng kêu to:

- A A A A A! Thiêu chết lão tổ ta rồi!

Tần Lập đứng giữa không trung, lạnh lùng nhìn… không nói gì, môn phái này vô cùng tà ác và cường đại, hoàn toàn vượt khỏi trí tưởng tượng của Tần Lập. Dựa vào trước đây đổi phó với các địa phương thần bí, bọn họ tuyệt không có thực lực hùng mạnh như môn phái này.

Địa phương thần bí ở Đông Phương từ khi nào thì mọc ra nhiều cường giả thực lực trác tuyệt như vậy? Bọn họ cường đại như thế, vì sao vẫn cam tâm an phận ở địa phương thần bí này?

Những điểm đáng ngờ đó cứ dâng lên trong lòng Tần Lập, tuy nhiên cũng rất có thể là hắn thật sự xem thường sự cường đại của các địa phương thần bí. Nghĩ lại thời đại Thái cổ xa xưa, những đại ma pháp sư Lôi Kiếp thực lực mạnh mẽ đã bày ra đại trận kinh thế hãi tục đó, rất có thể cũng lo lắng đến điểm này. Nếu tất cả võ giả bên trong địa phương thần bí đều rất nhỏ yếu, như vậy tồn tại của các địa phương thần bí cũng sẽ không có giá trị. Bởi vậy bên trong các địa phương thần bí năm đó, có lẽ còn có môn phái từ thời đại Thái cổ rất cường đại.

Mà Ngô Công Môn trước mắt này, Tần Lập càng hoài nghi bọn họ cũng không phải là môn phái của bản thổ Trung Châu! Thật có khả năng là đến từ một đại lục khác!

Khả năng này trước nay Tần Lập chưa bao giờ nghĩ tới. Nhưng hiện tại Tần Lập nghĩ tới, cũng chỉ vì tên Phù Phong Sát vừa mở miệng liền chất vấn mình có phải là người Trung Châu hay không... Trung Châu, cái tên này đã rất nhiều năm không ai nhắc tới, hiện tại cho dù là đám người địa phương cực Tây, bao gồm võ giả bên trong Thánh Hoàng lĩnh vực, cũng đều quen dùng danh từ Thiên Nguyên Đại Lục để gọi tên vùng đất này.

Lão tổ thấy Tần Lập không hề có phản ứng, lão liền phát ra mấy tiếng cười quái dị:

- Há há! Tiểu tử! Ngươi muốn thiêu chết lão tổ ta? Lão tổ không để ngươi toại nguyện. Ngươi hãy đợi đấy! Lão tổ đi gọi viện binh!

Lão già gầy giơ xương này nói xong, trong giây lát trên người nổ bùng phát ra một làn khói màu đen "vù" một tiếng, nơi đó xuất hiện một màn huyết vụ, kèm theo một tiếng hét thảm, lão già này không ngờ lại biến mất không còn hình bóng.

- Sao lại thế này?

Cơ Ngữ Yên trợn mắt há hốc mồm nhìn một màn trước mắt này, các nàng kia cũng đều là lòng còn sợ hãi nhìn Tần Lập, tất cả các nàng đều thật không ngờ bên trong địa phương thần bí, lại có một môn phái cường đại như vậy.

- Lão dùng một ngụm máu huyết, đổi lấy một cơ hội chạy trối chết.

Tần Lập mặt không chút thay đổi nói, trong lòng nhưng cũng kinh hãi không thôi. Đối phương chẳng những dùng độc xuất thần nhập hóa, hơn nữa bản lĩnh chạy trốn này, cũng khiến cho người ta thán phục. Hiển nhiên, Ngô Công Môn này đã cường đại tới mức không sợ bất cứ thế lực nào của địa phương cực Tây bên kia.

Thế nhưng vì cái gì bọn họ có thể thành thành thật thật cam tâm ở yên trong này nhiều năm như vậv? Tần Lập cau mày suy nghĩ, đột nhiên, hắn nhìn lướt qua đám người Ngô Công Môn trên đường núi còn đang đầy luống cuống. Nghĩ tới công kích của cự thú khủng bố vừa rồi, cùng với lão già khô đét này hoàn toàn coi thường sinh mạng của đệ tử Ngô Công Môn.

Trong đầu Tần Lập có một ý nghĩ như vầy: Bản thân Ngô Công Môn này cũng không có mạnh lắm, theo thực lực của đám môn nhân này cũng có thể nhìn ra, cùng với các gia tộc trên Huyền Đảo cũng không có chênh lệch gì quá lớn. Bao gồm tên cặn bã Thiếu môn chủ Phù Phong Long vừa mới bị độc chết trong lúc hỗn loạn, thực lực đều rất tầm thường, nhưng đám đệ tử Ngô Công Môn kia rõ ràng rất sợ hãi Phù Phong Long!

Điều này ở bên trong môn phái địa phương thần bí bình thường, là không hợp lý. Phải biết rằng, các môn phái địa phương thần bí bình thường họ đâu sợ dù ngươi là con của môn chủ, là chưởng môn nhân tương lai, nhưng nếu thực lực của ngươi quá kém, đồng dạng cũng sẽ khiến người ta khinh bỉ. Giống như Trầm Nhạc ở Thiên Cơ Môn năm đó, Trầm Nhạc chỉ số thông minh rất cao, thực lực cũng không tính là yếu, vậy mà trong môn phái vẫn còn rất nhiều người không phục hắn.

Càng đừng nói tên bại hoại thuần túy Phù Phong Long này, nhưng những người đó lại ngoan ngoãn phục tùng, vô cùng sợ hãi hắn. Điều này đã nói lên bọn họ sợ, cũng không phải Phù Phong Long, mà là sợ Phù Phong Sát phụ thân của Phù Phong Long, thậm chí có thể là sợ thế lực sau lưng Phù Phong Sát!

Song phương thực lực chênh lệch quả thực quá lớn, lão già khô đét vừa rồi tự nhiên không cần phải nói, hiển nhiên là cường giả cảnh giới Lôi Kiếp, mà ngay cả môn chủ Phù Phong Sát đều là cảnh giới Đan Nguyên Anh Hóa.

Bọn họ rất có khả năng là từ địa phương khác tới nơi đây, sau đó thành lập Ngô Công Môn, bởi vì năm đầu cũng không nhiều, cho nên thực lực của người phía dưới theo không kịp bước tiến của Phù Phong và lão già khô đét bọn họ.

Tần Lập nghĩ vậy trong lòng thầm cảm thấy may mắn, may mà trên người mình hiện tại có nhiều Bảo Khí, còn có Cơ Ngữ Yên giúp đỡ. Nếu như mấy năm trước đến đây, chỉ sợ quả thực phải chịu nhiều thua thiệt.

Phía trên ngọn núi lớn này bởi vì môn chủ đã chết, tất cả mọi người đều bắt đầu hoảng loạn, đúng là điển hình của một tà phái, không còn nhân tình gì đáng nói. Tần Lập dùng thần thức đảo qua, liền phát hiện mười mấy chỗ đang chiến đấu với nhau kịch liệt, hiển nhiên là tất cả mọi người đều muốn trốn chạy, trước khi trốn chạy lại muốn kiếm chác một ít tiền tài mang đi, bởi vậy dẫn phát tranh chấp, từ đó phát sinh chiến đấu…

Tần Lập cũng mặc kệ không thèm để ý tới bọn họ, năng lượng cửa ra vào đã bị phá hỏng, bằng vào thực lực của bọn họ, nếu muốn đi ra ngoài còn khó hơn lên trời!

Tần Lập hiện tại đang chờ, là muốn nhìn thử xem lão già cực kỳ tà ác đó, có thể dẫn tới cứu binh như thế nào, nếu có thể thì chỉ một lần duy nhất hoàn toàn giải quyết bọn họ, tránh khỏi lại tiếp tục ra ngoài gây tội ác cho thế gian!

-o0o-

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

——oo0oo——

589. Chương 593: Chiến Đấu Điên Cuồng!

Phía dưới đệ tử Ngô Công Môn nội chiến càng ngày càng kịch liệt. Theo ngày từ đầu mười mấy nơi, đến hiện tại là mấy chục nơi, gần như khắp nơi đều có chiến đấu, hơn nữa các loại độc dược đều sử dụng ra. Thoạt nhìn những người này ở Ngô Công Môn cũng không phí công, ít nhất học được dùng độc thế nào.

Đám người Cơ Ngữ Yên trợn mắt há mồm nhìn chiến đấu bên dưới. Họ đều rất khó hiểu những người đó vì sao phải điên cuồng giết chóc người một nhà?

Bạch Trung Tuyết nói thầm trong miệng:

- Này làm sao mà còn kịch liệt hơn chủng tộc linh thú chiến đấu? Những người này đang làm gì?

Thượng Quan Thi Vũ cười lạnh nói:

- Tự nhiên là vì chiếm lợi ích lớn hơn. Môn chủ đều đã chết, đám hộ pháp, trưởng lão… bên dưới môn chủ tự nhiên đều muốn lên ngôi. Không những muốn ngôi lên ghế môn chủ, đồng thời còn muốn quét sạch kẻ địch của bọn họ. Cho nên, tự nhiên liền phát sinh tranh đấu.

Tần Lập khen ngợi gật đầu, nói:

- Chính là như vậy. Những người này ngày thường có Phù Phong Sát áp chế, tự nhiên không dám biểu hiện quá mức. Mà nay Phù Phong Sát đã chết, bọn họ tự nhiên không còn kiêng kị gì.

- Nhưng còn có đám lão tổ gì đó càng cường đại hơn mà?

Cơ Ngữ Yên có chút khó hiểu nhìn Tần Lập.

Tần Lập cười lạnh nói:

- Đám lão tổ kia, làm sao lo lắng sống chết của những người này? Đối với đám lão tổ đó mà nói, những người này căn bản là một đám con kiến. Hơn nữa, Phù Phong Sát đã chết, tự nhiên phải có người lên ngôi. Ai cuối cùng có thể ngồi lên vị trí kia, nói lên thực lực hắn mạnh nhất. Đám lão tổ kia ước gì đều muốn nhìn loại tình huống này ấy chứ.

- Trời ạ. Tại sao có thể như vậy?

Đôi mắt Cơ Ngữ Yên bắn ra hào quang khó tin, không nghĩ tới trên đời này không ngờ còn có môn phái như thế.

Lúc này, từ trong dãy núi phía xa truyền đến một luồng dao động năng lượng cường đại. Bảy tám bóng người từ xa xa như tia chớp bắn tới.

Giọng nói lão già khô héo vừa chạy trốn lại truyền đến, khặc khặc cười nói:

- Các ngươi không có chạy trốn? Thật tốt quá, đỡ mất công lão tổ phải đuổi theo các ngươi. Các vị huynh đệ, dựa vào các vị rồi, cẩn thận Bảo Khí trên tay tiểu tử kia. Mấy nữ oa kia đều là tuyệt sắc, cũng không nên giết hết!

- Hắc hắc! Sư huynh vên tâm. Chúng ta sẽ bắt hết bọn họ!

Một giọng khác có vẻ già nua vang lên.

Trong nháy mắt đối phương đã tới trước mặt đám người Tần Lập.

Tính cả lão già khô héo kia, tổng cộng là tám người. Trong đó có năm người dáng người đều khô gầy thấp bé, không khác gì lão già khô héo kia, toàn thân phủ trong áo bào đen, hắc khí cuồn cuộn quanh thân thể bọn họ, nhìn qua hết sức quỷ dị khủng bố.

Hai người còn lại là hai nam tử trẻ tuổi anh tuấn, một người trong đó nhìn qua bộ dạng cũng chỉ ba lăm, ba sáu tuổi, cũng mặc một bộ áo bào đen, trên áo bào dùng tơ vàng thêu quái thú dữ tợn, đầu đội kim quan. Nhìn trang phục, không khác gì Phù Phong Sát đã chết.

Người còn lại nhìn qua chỉ khoảng ba mươi tuổi, đồng dạng toàn thân áo bào đen, nhưng trên áo hắn dùng tơ vàng thêu một con đại mãng sặc sỡ, từ trên xuống dưới giống như là quấn quanh trên người hắn. Trên đầu cũng đội kim quan, nhưng không phải màu vàng mà là màu tím, diện mạo anh tuấn, khí độ ung dung. Nếu hắn xuất hiện ở bên ngoài, nhất định làm người ta nghĩ lầm là một thế tử thế lực lớn nào đó, hoặc là người của hoàng gia.

Hơn nữa, cách ăn mặc của hắn cũng lộ rõ địa vị của hắn trong đám người.

Xà Xà ở một bên đối với đại mãng sặc sỡ thêu trên người thanh niên này có vài phần phê bình:

- Thứ gì vậy? Không ngờ thêu đại mãng lên quẩn áo. Vừa nhìn làm người ta cảm thấy chán ghét!

Thanh niên ba mươi tuổi này híp mắt đánh giá một nam bốn nữ trước mặt, trong mắt cũng không kìm nổi hiện lên một vẻ kinh diễm, đôi mắt dừng trên người Tẩn Lập, hiện lên một tia âm lãnh, cười lạnh nói:

- Lá gan các ngươi không nhỏ, dám xông vào nơi này giương oai. Nếu đến đây, vậy không cần phải đi nữa.

Thanh niên ba lăm ba sáu tuổi bên cạnh hắn nói:

- Không cần nói nhiều với bọn họ. Giết nam nhân này, lưu lại mấy nữ nhân.

- Dạ!

Năm lão già hắc bào khô gầy cùng lên tiếng, xông lên. Hắc vụ cuồn cuộn vờn quanh thân bọn họ, tản về phía đám người Tần Lập, đồng thời năm lão già này cùng lấy vũ khí ra.

Vũ khí của bọn họ đều giống nhau như đúc, toàn bộ đều là quyền trượng điêu khắc đầu khô lâu, dài không quá một thước, đen như mực. Bên trên đầu khô lâu kia còn phát ra từng đợt tiếng kêu khủng bố, trấn nhiếp tâm hồn!

- Kết trận!

Một lão già trong đó dùng giọng nói khàn khàn già nua khẽ quát một tiếng.

Năm người này phân biệt đứng năm nơi, bao vây bọn Tần Lập vào giữa, miệng lẩm bẩm. Theo đó, phía trên quyển trượng khô lâu của bọn họ phát ra lực lượng âm hàn vô cùng, từng đợt dao động, đánh về phía bọn Tần Lập.

Âm phong nổi lên bốn phía, tiếng gào khóc thảm thiết!

Cả bầu trời cao mây đen dày đặc giống như biến thành địa ngục. Vô số thanh âm gào thét, rít gào, lại có vô số linh hồn từ trên quyền trượng khô lâu của năm lão già giãy dụa xông ra. Nhưng linh hồn này không ngờ có thể thấy bằng mắt thường.

Bộ mặt từng linh hồn đều dữ tợn đáng sợ vô cùng, giương nanh múa vuốt vồ tới.

Những linh hồn khủng bố không ngừng từ quyền trượng của năm lão già hắc bào giãy dụa ra, trong khoảnh khắc đã có hơn một ngàn linh hồn xông về phía bọn Tần Lập nhưng đều bị chắn ở bên ngoài hộ thể cương khí do Tiên Thiên Tử Khí ngưng kết thành.

Loại năng lượng tinh túy nhất trong thiên địa này đối với những âm hồn có tác dụng khắc chế tương đương mạnh mẽ. Chỉ thấy đám âm hồn đụng vào hộ thể cương khí, một khi đụng vào Tiên Thiên Tử Khi lập tức phát ra tiếng kêu sợ hãi, sau đó bắt đầu tan rã.

Đám âm hồn này tuy rằng không có thần trí, nhưng loại ý thức tự bảo vệ cùng cảm giác sợ hãi vẫn còn, những linh hồn phía sau bắt đầu do dự không lên.

Năm lão già hắc bào khô gầy thấy thế, tâm thần chấn động, ngay cả hai người trẻ tuổi kia trong mắt đều lộ ra vẻ kinh ngạc. Lập tức, năm lão già này lại lẩm bẩm trong miệng, mệnh lệnh những âm hồn này liều mạng công kích.

Bị cỗ lực lượng kỳ dị này khống chế, đám âm hồn đều phát ra tiếng gào thét điên cuồng. Chỉ riêng loại thanh âm này đối với người thường mà nói cũng đã đủ trí mạng.

Cho dù đám Cơ Ngữ Yên, Thượng Quan Thi Vũ thực lực mạnh mẽ, giờ phút này mặt hoa biến sắc. Từ lúc chào đời tới nay bọn họ chưa từng gặp qua cảnh tượng khủng bố như vậy.

Tần Lập khẽ nói:

- Nhắm mắt lại.

Tiếp theo một cỗ lực lượng khổng lồ từ Bàn Long Thiên Tử Kiếm ầm ầm tuôn ra, mang theo một cỗ uy năng hoàng giả muôn đời, bộc phát ra hào quang dữ dội khiến người ta không thể mở mắt, đem những âm hồn nhào vào hộ thể cương khí điên cuồng cắn xé chấn động hồn phi phách tán. Sau đó hình thành một đạo kiếm khí hình rồng chém về phía năm lão già hắc bào khô gầy kia.

Đồng thời, năm lão già khô gầy trong miệng phun ra một ngụm máu đen, ngay sau đó quyền trượng khô lâu trong tay bọn họ đồng thời nổ tung!

Hết thảy mọi chuyện xảy ra nhanh như một tia chớp, nhanh đến mức làm người ta không kịp phản ứng. Năm lão già khô gầy này liền phát ra một loạt tiếng hét thảm kinh thiên động địa, chẳng những bị vũ khí trong tay nổ làm trọng thương, còn bị kiếm khí của Bàn Long Thiên Tử Kiếm chém lên người.

Một lão già trong đó, trên yết hầu xuất hiện một đường máu, theo hắn há mồm hét thảm, đường máu này đột nhiên vỡ ra, đầu người rơi xuống đất. Một vòi máu nóng phun lên cao hơn hai trượng.

Một lão già khác từ mi tâm cho đến bụng xuất hiện một đường máu. Mới vừa phát ra một tiếng hét thảm, toàn bộ thân hình chia làm hai nửa, từ không trung ngã xuống.

Ba lão già khác còn lại, một người bị chém xiên thành hai đoạn, hai người một bị kiếm khí linh hoạt sắc bén chém rớt một cánh tay, một người hai chân bị chặt đứt. đồng dạng từ không trung ngã xuống đất.

Trời cao như thế, ngã xuống đất hẳn phải chết không thể nghi ngờ.

Năm lão già hắc bào khô gầy mới rồi còn vô cùng kiêu ngạo không ngờ bị một chiêu của Tần Lập chém chết bốn, chỉ còn lại một lão già chặt đứt một tay, đan điền đột nhiên nổ tung!

Hai người trẻ tuổi kia đã cùng lão già chiến đấu với Tần Lập sớm nhất đồng thời hoảng hốt thối lui về phía sau.

Tần Lập cùng bốn nàng cũng đồng thời lui ra xa xa.

Năm lão già này có thực lực Đan Nguyên Anh Hóa. Đan Nguyên Anh Hóa tự bạo tương đương khủng bố, toàn bộ không gian dường như bị xé rách, vặn vẹo lộ ra một khe lớn khổng lồ tối đen như mực.

Hộ thể cương khí của Tần Lập lung lay muốn tan, Tử Khí Quyết điên cuồng vận chuyển, anh hài đan nguyên trong cơ thể đạt tới cảnh giới Lôi Kiếp mở mạnh hai mắt. Tiên Thiên Tử Khí khổng lồ càng thêm tinh thuần từ thân thể Tần Lập phát ra. Hộ thể cương khí lập tức trở nên chắc chắn hơn.

Cho dù là như thế, Tần Lập bị chấn động chính diện vẫn bị chút nội thương, khóe miệng tràn ra một tia máu tươi. Tuy nhiên, một chiêu đánh chết năm cường giả cảnh giới Đan Nguyên Anh Hóa, mà lại là loại võ giả tu luyện công pháp tà ác, cho dù là cường giả cảnh giới Lôi Kiếp cũng gần như không có khả năng làm được.

Khả năng càng lớn hơn là ngược lại một võ giả Lôi Kiếp bị năm lão già tu luyện công pháp tà ác này giằng co tiêu hao mà chết.

Trên bầu trời tràn ngập khói độc kịch liệt, đây là thứ từ trong thân thể lão già tự bạo kia tản ra, nếu chạm lên thân người một chút cũng đủ trí mạng!

Hơn nữa, loại khói độc này kéo dài không tiêu tan, hết sức ngoan cố, cho dù võ giả Lôi Kiếp cũng đồng dạng khó lòng phòng bị.

Nếu không phải Tần Lập có Tiên Thiên Tử Khí làm hộ thể cương khí, căn bản không thể giữ cho mấy nàng an toàn. Đối với thứ ác độc tà ác như vậy, trong lòng Tần Lập lửa giận phùng phừng.

Một lão già hắc bào khô gầy còn sót lại đột nhiên phát ra một tiếng bi thiết kinh thiên động địa:

- Huynh đệ!

Thân hình hóa thành một ngôi sao băng màu đen xông tới đám người Tần Lập.

Cỗ năng lượng dao động khổng lồ kia khiến thiên địa chấn động, không gian phát ra từng đợt vặn vẹo kỳ dị dường như không thể chịu đựng, tùy thời có khả năng vỡ vụn!

Sắc mặt Tần Lập hơi chút biến đổi. võ giả cảnh giới Lôi Kiếp tự bạo, cho dù là hắn cũng không thể chính diện ngăn cản.

Lão già hắc bào khô gầy này hiển nhiên bị kích thích quá mạnh, không tiếc liều mạng cũng muốn đồng quy vu tận với bọn Tần Lập, Tần Lập nhìn thoáng qua bốn nàng, quát:

- Đừng nhúc nhích!

Hắn tiện tay bày ra một kết giới Tiên Thiên Tử Khí. Kết giới này cũng chỉ có thể duy trì được một khắc, hiện tại toàn bộ trời cao đều tràn ngập kịch độc, nếu không có Tiên Thiên Tử Khí, cho dù là Bảo Khí Hắc Thiết Lệnh Bài trên người Cơ Ngữ Yên cũng không thể ngăn cản.

Thân hình Tần Lập hóa thành một ngôi sao băng, đồng dạng xông về phía lão già khô gầy điên cuồng lao tới.

Hai người tiếp cận với một tốc độ khó tin, Tần Lập đã thấy rõ nụ cười ác độc trên khuôn mặt điên cuồng của đối phương.

- Đi chết đi!

Lão già hắc bào kia dữ tợn rít gào.

-o0o-

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

——oo0oo——

590. Chương 594: Bảo Khí Hay Là Kiếp Khí?

- Phu quân!

- Tần Lập!

- Công tử!

Mấy nữ nhân sợ hãi cực độ. miệng đồng thanh hô lên. mắt như muốn nứt ra!

- Cút con bà ngươi đi!

Tần Lập trong khoảnh khắc như một tia chớp điên cuồng vận hành năng lượng toàn thân, tốc độ lại được mạnh mẽ tăng cao gấp đôi.

Trong khoảnh khắc trước khi lão già hắc bào khô gầy tự bạo. Tần Lập hung hăng một cước đá lên đan điền lão già hắc bào này!

- Phanh!

Lão già hắc bào giống như một bao cát bị đánh bay. bắn nhanh như chớp về phía hai thanh niên hoa phục kia.

Hai thanh niên kia sợ tới mức hồn vía lên mây. Lôi Kiếp tự bạo. ai đám chính điện ngăn cản?

Trong lòng đối với Tần Lập đã hận đến đỉnh, nhưng chân lại không chút chậm trễ. điên cuồng bạo lui về phía sau.

- Ầm

Toàn bộ bầu trời dường như bị tiếng nổ này làm ra một lỗ thúng lớn vô cùng, toàn bộ thiên địa không ngừng quanh quân tiếng nô.

Ầm- Ầm— Ầm——

Trên bầu trời nổ ra một luồng lực lượng mênh mông mãnh liệt, ầm ầm tràn ra bốn phương tám hướng.

Những nơi đi qua. bầu trời đều sụp đổ. Cái loại áp lực lớn vô cùng này cho dù là cường giả Lôi Kiếp cũng sẽ bị xé thành mảnh nhò!

Bầu trời vặn vẹo không ngừng xuất hiện từng khe rách khổng lồ nhìn không thấy đáy. giống như từng con quái thú thời thái cổ muốn cắn người, khủng bố mà dữ tợn!

Hai thanh niên kia bị cồ lực lượng này hung hăng đánh lên người, miệng đều phun máu tươi. Tuy rằng bọn họ phản ứng rất nhanh, nhưng vẫn bị ảnh hưởng đến. bị thương không nhẹ.

Mà Tần Lập sau khi một cước đá bay lão già hắc bào khô gầy. lại giống như một tia chớp bay trở về chỗ cũ. kéo bốn nàng đang thét chói tai bay thật xa ra phía sau. đồng thời đồn tất cả lực lượng che chở phía sau lưng.

Cơ Ngữ Yên lúc này cũng phản ứng vô cùng mau lẹ. mở ra món Bảo Khí phòng ngự trên người. Hai người chung sức vẫn như trước không thể ngăn cản uy lực sinh, ra do võ giả cảnh giới Lôi Kiếp tự bạo.

Nhưng bọn họ bị ánh hướng đến lại xa xa không bằng hai thanh niên hoa phục kia. Tần Lập chỉ cảm giác một trận khí huyết nhộn nhạo, mấy nàng khác được Tần Lập bảo vệ. đều chỉ cảm thấy khí huyết dâng trào, lục phũ ngũ tạng như lệch vị trí bị chút vết thương nhẹ nhưng cùng không quá nghiêm trọng.

Lúc này. toàn bộ độc tố trên trời cao đều bị xua tan sạch sẽ. không biết bắn đi nơi nào. Nhưng mắt thường có thể thấy được, toàn bộ ngọn núi cao bên dưới, đỉnh núi chừng tràm thước bị cỗ lực lượng kinh khủng vừa rồi san bằng!

Vừa rồi mọi người đang liều mạng đánh nhau ở chỗ này. đều tan thành mây khói!

Tần Lập không nói lời nào nhìn thoáng qua những người sống sót đang điên cuồng chạy tứ tán bên dưới. Bọn họ hiện tại cùng không đánh nữa. vẫn là chạy trối chết quan trọng hơn. Trong đâu Tần Lập hiện lên một câu: “Đây là thân tiên đánh nhau, hại đến phàm nhân!”

Nhìn những người chạy tán loạn phía dưới. Tần Lập biết nếu mặc kệ những người này chạy ra khỏi nơi Thần bí này. sẽ sinh ra ảnh hướng thật lớn đổi vói thể giới bên ngoài. Tuy rằng lối vào nơi thần bí này bị phá đi. nhưng khó đảm bảo trong những người này không có mấy người thực lực cường đại.

Nghĩ trong lòng. Tần Lập nói với Thượng Quan Thi Vũ:

- Thi Vũ. Nàng cùng Xà Xà và Bạch Trung Tuyết giết sạch đám bại hoại bên dưới đi.

Ngàn vạn lần đừng cho bọn họ trốn ra bên ngoài!

Tần Lập sợ Thi Vũ có gánh nặng tâm lý. lại nói thêm một câu:

- Nghĩ đến những người thường vô tội kia. toàn bộ thành trên thôn trang đều bị ôn địch của bọn họ làm hại chết!

- Yên tâm đi phu quân. Ta hiểu!

Thượng Quan Thi Vũ nói xong. Huyết Ngọc Kiếm vung lên. lao xuống phía dưới. Xà Xà cùng Bạch Trung Tuyết theo sát phía sau.

Tần Lập nói với Cơ Ngữ Yên:

- Cùng ta đi giết hai tên kia!

Cơ Ngữ Yên cười xinh đẹp:

- Ta chính đang có ý này!

Nói xong, vung Thúy Trúc Trượng trong tay. theo Tần Lập bay về hướng hai thanh niên

kia.

Hai thanh niên kia sau khi bị thương, lập tức khoanh chân lơ lửng ở không trung, đều từ trong lòng lấy ra một viên đan dược đỏ như máu. liếc mắt nhìn nhau, đồng thời ăn vào.

Thương thế trong cơ thể bọn họ theo đan dược ăn vào bắt đầu nhanh chóng chuyền biến tốt đẹp. Đồng thời, thực lực nháy mắt tăng vọt, cỗ đao động năng lượng mãnh liệt phát ra khiến mí mắt Tần Lập điên cuồng nhảy lên.

Khóe miệng Tần Lập khẽ co giật, trong lòng đoán hai người này hơn phân nửa là dùng loại được vật nào đó kích phát thực lực trong thời gian ngắn. Loại dược vật này thường thường rất cường đại. nhưng thương tổn đối với bản thân cùng rất lớn. tác dụng phụ phi thường rõ ràng.

Hiển nhiên, đổi phương cùng là bị hắn bức nóng nảy.

Thanh niên ba lăm ba sáu tuổi đột nhiên phát ra một tiếng rống giận thống khổ đến cực điểm. dáng người nguyên bản cao to đột nhiên trướng lớn. Cánh tay gô lên. đùi cũng to lên. ngay cả khuôn mặt vốn anh tuấn tiêu sái cũng trở nên xấu xí dữ tợn vô cùng.

Thanh niên này phát ra tiếng cười thống khổ khặc khặc, hai mắt đò thẫm nhìn tần lập:

- Tiêu tử. Có thể bức hai huynh đệ chúng ta tới tình trạng này. ngươi xem như là người đầu tiên. Cho dù những Thánh Đế Nam Cương năm xưa cùng không bức chúng ta tới ngày hôm nay. Nếu muốn đầy chúng ta vào đường cùng, ha ha ha. tiểu tử. Ngươi làm tốt chuẩn bị bị ta xé nát đi!

Thanh niên này nói xong, thân hình chợt biến mất tại chỗ. ngay sau đó liền xuất hiện trước mắt Tần Lập. một quyền hung hăng cắt qua không gian đánh tới trước mặt Tần Lập.

Trên nắm tay thật lớn kia không ngờ sinh ra vô số mũi nhọn cứng rắn. giống như một con nhím, hung hăng đánh về phía đầu Tần Lập.

Thân hình Tần Lập chợt lóe. né tránh một quyền nhất định phải trúng của thanh niên kia chỉ trong gang tấc. đồng thời Bàn Long Thiên Tử Kiếm trong tay bắn ra một đạo kiếm khí màu tím. hung hăng đánh lên thân thể thanh niên.

Bộ hoa phục màu đen của thanh niên này vốn đã bị căng rách tung tóe. bị kiếm khí từ Bảo Khí bảo kiếm phát ra đảo qua. Y phục đều vỡ vụn lộ ra thân thể thanh niên.

Keng!

Giống như đánh lên kim loại, đạo kiếm khí sắc bén này không ngờ không thể thương tổn đến thân thể thanh niên một chút nào.

Chỉ để lại một vệt màu hồng trên da thịt màu vàng nhạt kia.

- Ngao—-

Thanh niên này lại phát ra một tiếng rống đau đớn khó nhịn, sau đó lại đánh tới Tần Lập.

Một thanh niên khác mặc hắc bào đại mãng sặc sỡ. sau khi dùng đan được thân thể lại không chút biến hóa, chỉ là hai mắt biến thành một màu máu. giơ cao hai tay. ngửa mặt lên trời gầm giận dữ. đồng dạng dùng hai tay không đánh tới Tần Lập.

Thúy Trúc Trương của Cơ Ngữ Yên đảo qua. bộc phát ra một chùm tia sáng màu lục chói mắt. cả thiên địa được chiếu thành một màu lục.

Hào quang chói mắt như thế. ngay cả thanh niên này cũng không dám nhìn thẳng, nhắm hai mắt lại đánh một quyền về Cơ Ngữ Yên.

Một quyên này mang theo lực lượng không thể địch nổi hung hăng đánh lên chùm sáng lục do Thúy Trúc Trượng phát ra. Hai cỗ lực lượng khổng lồ chạm cùng một chỗ. phát ra tiếng nổ ầm ầm.

Trên bầu trời cao đột nhiên xuất hiện vô số vết rách, giống như mạng nhện khuếch tán ra. Tuy rằng chỉ trong nháy mắt. dưới thiên đạo pháp tắc bầu trời lại khôi phục bình thường.

Nhưng đủ thấy được uy lực một đòn này!

Đánh nát tầng trời!

Đây đã hoàn toàn vượt qua sự nhận thức của người thường. Thân thể Cơ Ngữ Yên giống như diều đứt dây bay về phía xa rơi xuống. Không ngờ bị một đòn của thanh niên hoa phục này đánh bay!

-Ngữ Yên!

Tần Lập giận dữ điên cuồng, phát ra một tiếng gầm. hét lớn:

- Thôn Phệ!

Kiếm thứ tư của Duy Ngã Cửu Kiếm - Thôn Phệ thi triển ra. Thanh niên hoa phục đáng người trở nên khôi ngô khổng lồ trong giây lát ở phía sau xuất hiện một hắc động lớn vô cùng, chung quanh hắc động vặn vẹo, điên cuồng như muốn khép lại. trên bầu trời sấm nổ chớp lóe.

Loại lực lượng trái với thiên đạo pháp tắc này. là chân chính nghịch thiên mà đi! Thiên đạo sẽ đem nó hủy diệt. Cho nên. mặc dù thanh niên khôi ngô sau khi dùng viên đan được màu máu. có được thực lực làm người ta sợ hãi. Bảo Khí đánh lén người đều không gây thương tổn. Nhưng hắn vẫn không có lực lượng chống cự lực lượng thiên đạo!

Đây chính là nguyên nhân càn vì sao Tần Lập mạnh mẽ áp chế thực lực bản thân, thế nào cũng phải sau khi lĩnh ngộ một tia thiên đạo pháp tắc mới tấn thăng cảnh giới Lôi Kiếp!

Nói thì chậm mà diễn biến thì nhanh. Thanh niên hoa phục khôi ngô bị kiếm thứ tư của Duy Ngã Cửu Kiếm - Thôn Phệ tạo thảnh hắc động hút vào. xé thảnh mảnh nhỏ chỉ là chuyện trong nháy mắt.

Tần Lập không để ý tới năng lượng toàn thân Bởi vì một chiêu này mà tiêu hao hon nửa. tiện tay lấy ra hai viên long đan. ném vào trong miệng, nhanh chóng khôi phục lực lượng bản thân, rồi đuổi theo hướng Cơ Ngữ Yên bị đánh bay đi.

Đồng thời trên bầu trời truyền đến tiếng cười thảm của thanh niên hoa phục kia:

- Ha ha ha ha. Không nghĩ tới hai huynh đệ ta tung hoảnh gần vạn năm. hai ngàn năm

trước dưới sự vây công của một đoàn Thánh Đế. Thánh Tứ. Thánh Nữ của Nam Cương đều có thể chạy ra đường sống, ở Trang Châu này. một nơi nhỏ bé không bắt mắt không ngờ lại gặp được cường địch như thế. lại bị thương nặng như thẻ. Trung Châu quả nhiên không hố là nơi huy hoàn nhất thời Thái cổ. quả không hổ là Thái cổ đệ nhất châu! Lão Nhị. ngươi chết thật là thám! Ca ca báo thù cho ngươi! A Ta báo thù cho ngươi!!!

Tốc độ thanh niên hoa phục này quả thực nhanh đến khó tin, điên cuồng xông tới Tần Lập. một quyền hung hăng đập tới Tần Lập. Theo động tác của thanh niên hoa phục hai mắt đỏ thẫm này. toàn bộ pháp tắc trên bâu trời đều bị hắn năm trong tay. không gian theo thân hình hắn. một đường sụp xuống!

Pháp tắc thiên đạo cường đại nhanh chóng chữa trị nơi bị phá hủy. tia chớp điên cuồng bổ theo thanh niên hoa phục, nhưng mà đại đa số đều bổ vào khoảng khòng!

Bởi vì ngay cả tốc độ chớp lóe cũng không nhanh bằng thanh niên hoa phục này.

Ngẫu nhiên có mấy tia chớp bồ trúng thân thể thanh niên hoa phục này. nhưng ngay cả áo quần trên người hắn cũng không ảnh hướng mày may. Cự mãng thài trên thân hắn không ngờ sống lại. mỗi một lần tia chớp bổ trúng thân thể hắn. cự mãng lại há cái mồm như chậu máu. trục tiếp cắn nuốt tia chớp.

"Mẹ nó. Quần áo kia chẳng lẽ là một Bào Khí?" Tần Lập dùng khóe mắt liếc nhìn cảnh này. trong lòng rang động không thôi. Không ngờ còn có Bào Khí nhu thế!

Đó là Bảo Khí… hai là Kiếp Khí?

Trong đầu Tần Lập trong giây lát hiện lên ý niệm này. tốc độ lại tăng mạnh, lại thấy Cơ Ngữ Yên vung tay đút vào miệng một viên đan dược, sau đó khoát tay với hàm ý bảo không việc gì.

Trong lòng Tần Lập ổn định, xoay người lại. hướng về phía người thanh niên hoa phục hoàn toàn điên cuồng này, nhe răng cười:

- Ngươi có thể đuổi được ta sao?

- Đi chết đi!

-o0o-

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

——oo0oo——

591. Chương 595: Duy Ngã Cửu Kiếm - Sát Thần!

Biểu tình của thanh niên hoa phục dữ tợn giống như cự mãng sặc sỡ sống lại trên quần áo hắn, nổi giận gầm lên một tiếng, hung hăng đập một quyền tới Tần Lập.

Một cỗ nâng lượng dao động mãnh liệt khổng lồ theo nắm tay của thanh niên hoa phục này rít gào phun ra. Lực lượng này lớn đến mức dường như có thể đánh trời ra một lỗ thủng, không gian chung quanh căn bản không chịu được loại áp lực cực lớn này, đều sụp đổ tan nát.

Thiên đạo pháp tắc. có vẻ gian nan tu bổ những không gian sụp đổ tan nát này. hết thảy đều trở nên hết sức thong thả. Trong thiên địa, dường như chỉ còn lại cồ lực lượng kinh thế hãi tục này.

Ngay cả lực lượng không gian đè ép đồng thời ép tới Tần Lập.

Cỗ lực lượng này thậm chí đã siêu việt thực lực của một võ giả cảnh giới Lôi Kiếp. Nhưng Tần Lập lại biết đây là lực lượng của cảnh giới Lôi Kiếp.

Bởi vì giữa người với người, Bởi vì công pháp tu luyện khác nhau, dung lượng đan điển cũng hoàn toàn khác nhau. Tựa như Tần Lập. trải qua rất nhiều lần rèn luyện thân thể, mức độ cứng còi của thân thể đã có thể L ta

Nếu như truyền nhân kia thật sự lợi hại. có thể tu luyện đến cảnh giới nhất định, như vậy tự nhiên có thể tiếp xúc đến trình tự kia. Có thực lực cực mạnh hộ thân, cũng không e ngại Thần Vực gì đó.

Nếu như chỉ là truyền nhân bình thường, như vậy dùng mấy thứ này đi trên thế tục đánh ra một phần phú quy lớn, cũng thật là đơn giản cực điểm!

Tần Lập bỗng nhiên hiểu được khổ tâm của ô Quận Vương năm xưa, cũng thoáng cái hiểu được vì sao bên trong tòa thành ô Quận Vương năm đó. lúc quy bái bức họa ô Quận Vương luôn cảm giác cỏ chút quái dị.

Hiện giờ nghĩ lại. là Bởi ô Quận Vương vốn vẫn còn trên đời này, lúc mình lấy đi đan phương cùng các loại bảo vật. trong lòng ô Quận Vương hẳn có cảm ứng!

- Nam Cương?

Cơ Ngữ Yên nhìn lão nhân hoa phục đã chết đi. nói:

- Hắn là người Nam Cương?

Tần Lập gật đầu, cởi bảo y trên người lão nhân này, thu vào trong nhẫn. Bảo y này, dù là Thượng Quan Thi Vũ hay Cơ Ngữ Yên cũng sẽ không mặc. bởi vì đây không phải bảo vật khai quật ra. mà là một kiện y phục bị người ta mặc vô số năm, trong lòng thủy chung vẫn có chướng ngại.

Tần Lập thật không quá quan tâm loại đồ vật này. không tới vạn bất đắc dĩ, vẫn không nên lấy ra thì tốt hơn.

Mai táng xong Liêu Bình Dương. Tần Lập cắt trên vách núi một phiến đá thật lớn. cao chừng mười thước, rộng hơn hai thước, độ dày cũng một thước. Chế tạo thành một khối bia lớn, bên trên khắc:

"Nam Cương Liêu Bình Dương mộ địa!"

Không có kỳ tên. cũng coi như không làm thất vọng thanh danh một người có nhân sinh, truyền kỳ này.

Hơn nữa trong lòng Tần Lập rất rõ ràng, lúc Liêu Bình Dương chết, linh hồn hắn cực kỳ cường đại. Nếu chuyển thế đầu thai, cũng tuyệt đối không có khả năng là người bình thường!

Đây cũng là sau khi thực lực Tần Lập đạt đến Đan Nguyên Anh Hóa. mới hiểu được đạo lý này. Vì sao có người nói rông sinh rông phượng sinh phượng? Chính là bôi người còn sống cường đại, linh hồn cũng sẽ cường đại, sau khi chết đi. linh hồn cường đại tự nhiên có thể tìm kiếm địa phương có dao động cường đại đi chuyên thế. Việc này tuy rằng không thể tuyệt đối. nhưng đa số đều là như vậy.

Đương nhiên, cũng không bài trừ có một chút kẻ may mắn linh hồn yếu nhược, cho nên bên trong gia tộc cường đại cũng thường thường sẽ cỏ một ít tên ăn chơi trác táng, không học vấn không nghề nghiệp, còn không có bản lĩnh…

Lúc này Tần Lập cũng không muốn nói thêm gì, hành lễ với mộ bia này, coi như cám tạ Liêu Bình Dương nói cho mình chuyện về ô Quận Vương.

Chúng nữ đều rõ ràng, nhất định là Tần Lập đã biết được từ miệng người chết này một ít bí mật các nàng không nên biết, nhưng không có người chủ động hỏi Tần Lập chuyện này.

Bạch Trung Tuyết bĩu môi. trong lòng có chút khó chịu, thẩm nghĩ mặc kệ nói thế nào, địch nhân chính là địch nhân, dựa vào cái gì phải hành lễ với hắn chứ?

Lúc này Tần Lập xoay người, khẽ cười nói:

- Chúng ta đi thôi, đi vơ vét chiến lợi phẩm của người này!

Bạch Trang Tuyết chuyển giận thành mừng, các nàng Thượng Quan Thi Vũ cùng Cơ Ngữ Yên Xà Xà còn không phản ứng kịp. trợn mắt há mồm nhìn Tần Lập.

Lúc này Tần Lập nhẹ giọng nói:

- Tất cả sự tình Ngô Công MÔN là do sáu lão già áo đen kia làm ra. Còn hai người thanh niên này, không thể nói là một chút quan hệ cũng không có. nhưng đích thật không lớn. bọn họ không tính là người tốt gì. nhưng cũng không tính là ác nhân táng tận thiên lương.

Lúc này ba nàng mới bừng tinh đại ngộ. Bởi vì mặc dù Tần Lập không phải loại người tốt thừa thải tinh thần trọng nghĩa, nhưng cũng không phải người xấu, không có Lý do gì có thái độ với người người không từ chuyện xấu như vậy.

Lúc này Tần Lập lại hỏi:

- Đám rác rưởi Ngô Công Môn kia đều đã thanh Lý sạch sẽ rồi chứ?

Bạch Trang Tuyết cười ngạo nghễ, nói:

- Có bản cô nương…

Bất chợt, có chút chột dạ liếc sang Xà Xà. nói tiếp:

- Cùng tiêu xà này, bọn họ cỏ thể chạy được mới là lạ!

Xà Xà khinh thường liếc Bạch Trung Tuyết, cười lạnh, nói:

- Tiểu hầu tử, ngươi ngứa da phải không?

- Tiểu xà, ngươi bớt uy hiếp ta đi! Hiện giờ ta cũng là cảnh giới Đan Nguyên Anh Hóa rồi!

Bạch Trung Tuyết nắm bàn tay nhỏ. thị uy không phục với Xà Xà.

Xà Xà cười lạnh:

- Tỷ tỷ ta đã cảnh giới Đan Nguyên Anh Hóa đỉnh rồi!

Bạch Trang Tuyết liền như trái bóng xì hơi. bĩu môi. đá bay một hòn đá nhỏ bên cạnh.

Hai người Tần Lập cùng Thượng Quan Thi Vũ nhìn nhau cười. Bạch Trung Tuyết cùng Xà Xà hai người đấu võ mồm với nhau, đã trở thành một trò giải trí. Chỉ cần lúc không có người ngoài, hai người này liền bắt đầu lộn xộn. Nhưng một khi cỏ ngoại địch xâm nhập, hai người liền nhất trí đối ngoại, giữa hai người cũng cực kỳ ăn ý.

Kỳ thật ngẫm lại cũng đúng, các nàng cùng sống chung trên Huyền Vũ Phong gần vạn năm. giữa hai bên sao không thể nào quen thuộc, làm sao cỏ thể không ăn ý?

Có hai nàng, trên đường đi này thật ra sẽ không tịch mịch.

Đoàn người đi tới động phủ Liêu Bình Dương nói. nơi này rất lớn. cũng rất sạch sẽ. hơn

nữa không cỏ dược liệu kịch độc hay độc dược thành phẩm như bọn họ phát hiện trước đó. Điêu này cũng chứng minh Liêu Bình Dương không nói bậy, những thứ chướng khí mù mịt Ngô Công Môn đích thật là do năm lão già gầy khô áo bào đen làm ra.

Bên trong động phủ bày biện rất đơn giản, nhìn qua giống như một nơi người tu luyện khổ tu. ở một góc hang động. Tần Lập tìm được một cánh cửa ngầm, đi vào trong tìm được một gian phòng chứa đồ. Có lẽ xuất phát từ việc quá tự tin vào thực lực bản thân, nơi này cũng không cỏ cơ quan nào.

Vào phòng chứa đồ, mọi người không nhịn được kinh hãi. Phòng chứa đồ rộng khoảng hai mươi mấy thước, cao hơn mười thước, dài ba mươi thước, gần như lấp đầy một lượng lớn thiên tài địa bảo. các loại khoáng thạch quy hiếm chất đống. Nhất là khoáng thạch quý hiếm này, Tần Lập liếc mắt liền nhận ra nhiều loại tài liệu luyện khí cực phẩm.

Cũng không biết Liêu Bình Dương người này lấy ở đâu ra, nhưng mà ngẫm lại cũng phải. Bọn họ đã sống trên đời nhiều năm như vậy. làm sao có khả năng không cất giữ một chút chứ?

Tần Lập quét chiếc nhẫn qua, thu hồi toàn bộ những thứ này. còn có mười cái rương linh thạch thượng phẩm, mọi người không nhịn được nóng mắt lên. Thứ này chính là bảo bối hàng thật giá thật, tới cảnh giới Đan Nguyên Anh Hóa. linh thạch tiêu hao là một con số cực lớn.

Đây cũng là vì sao có một số người rõ ràng thiên phú rất tốt. nhưng không thể tu luyện tới tàng cao hơn. Túi tiền rồng tuếch, cũng là một trong những nguyên nhân đó!

Giống như Tần gia bảo. hiện giờ các võ giả vừa lên Đan Nguyên Anh Hóa. linh thạch tiêu hao mỗi tháng đều là một con số trên trời. Nếu không phải trong mấy quốc gia Tần gia khổng chế có mấy mò khoáng linh thạch, hơn nữa nám đó cướp sạch đại lượng tài vật Thôi gia xưa kia, chỉ sợ đã sớm có ra không vào rồi.

Chúng nữ nhìn chằm chằm mấy rương linh thạch, hai mắt tòa sáng. Tần Lập khoát tay:

- Mọi người chia đi!

- Thật tốt quá!

Bạch Trang Tuyết hoan hô một tiếng, vừa muốn xông lên. Xà Xà bên cạnh nàng bỗng truyền âm sang:

"Nha đầu ngốc, để Thi Vũ chọn trước!"

Lúc này Bạch Trung Tuyết Thần kỳ không phản kích Xà Xà, thè lưỡi phồng má, nhàn nhạt trắng mắt liếc Xà Xà.

Tổng cộng có mười ba cái rương linh thạch. Thượng Quan Thi Vũ nhìn thoáng qua những người khác, biết các nàng đều đang chờ mình trước, cười nói:

- Mỗi người ba rương, tùy tiện lấy đi.

- Vậy còn dư một rương?

Bạch Trung Tuyết nuốt nước bọt. vẻ mặt tham lam nói.

Thượng Quan Thi Vũ cười nói:

- Cũng phải lưu lại cho phu quân một rương chứ?

- Này…

Bạch Trung Tuyết không biết nói gì. thầm nghĩ: vẫn là phu thể một lòng mà, ta lại không nghĩ tới.

Xà Xà cười nhạo:

-Nha đầu ngốc!

-Ngươi nói…

Bạch Trung Tuyết vừa nói nứa câu. đã thấy Xà Xà nhắm thẳng một rương linh thạch, chọn mấy rương dao động linh lực cực mạnh, vung tay lên thu vào trong nhẫn trữ vật.

- Tiểu xà thối… ngươi, ngươi gian lận!

Bạch Trung Tuyết thở hổn hển mắng một câu. sau đó cũng xông lên. Bởi vì mấy chiếc rương dao động linh lực cực mạnh đã bị Xà Xà thu. Bạch Trang Tuyết chỉ còn cách tùy ý chọn ba rương, sau đó vẻ mặt phán nộ nhìn Xà Xà.

Xà Xà nhướng hàng mi, hừ một tiếng cười lạnh nói:

- Binh bất yếm trá!

Những người khác đều cười ha ha nhìn đôi hài hước này.

-o0o-

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

——oo0oo——

594. Chương 598: Tinh La Đế Quốc.

Sau đó, nhóm năm người lại cướp đoạt kho tàng môn chủ Ngô Công Môn một phen ngoại trừ linh thạch, những cái khác đều là các loại vật kịch độc. đều bị bọn người Tần Lập phá hủy. Bởi vì không ai biết trong những năm sau này, còn có người sẽ tiến vào đây nữa hay không, một khi nhận được truyền thừa nơi này, như vậy lại có một kẻ hoặc gia tộc môn phái nguy hại thế gian, sinh ra một lần nữa.

Ngàn vạn lần không thể xem nhẹ dã tâm dục vọng của con người, ở trước những thứ này, rất nhiều lúc lương tri sẽ bị vứt sang một bên.

Nhóm người Tần Lập ngoảnh mặt khinh thường những thứ này. đó là thành lập trên cơ sở bọn họ có được thực lực mạnh mẽ. Nếu mấy người Tần Lập cùng Thượng Quan Thi Vũ chỉ là vồ giả thế tục bình thường, rất khó đảm bảo sẽ không sinh ra hứng thú với những công pháp chiến kỳ tà ác này.

Kỳ thật nhân sinh, chính là như thế sẽ luôn đối mặt với những lựa chọn. Một bước đi nhầm, có thể sẽ từng bước từng bước sai.

Ngươi có thể đảm bảo mình không dùng những chiến kỳ này tàn hại người khác, nhưng người khác thì sao? Lòng người là thứ phúc tạp nhất trên đời. không ai dám cam doan trăm phẩm trăm hiểu rõ lòng dạ một người khác.

Mấy người phân công nhau hành động, hủy diệt toàn bộ tất cả bí tịch công pháp, cùng với độc trùng độc vật Ngô Công Môn. Làm xong tất cả những chuyện này, đã là hai ngày sau.

Tần Lập dẫn theo các nàng Thượng Quan Thi Vũ chuẩn bị rời khỏi nơi thần bí này. nhưng ở nơi cửa ra vào, lại gặp mấy chục môn nhân Ngô Công Môn may mắn còn tồn tại.

Không có gì để nói, tử khí tức trên người bọn họ. dù ngay cả Bạch Trang Tuyết cũng có thể thấy phát ra hắc khí có kịch độc. tinh thần dao động thật tà ác. càng không cách nào lừa gạt được người khác.

Những người này đều bị chặn ở đây. đang ra sức chữa trị cánh cửa năng lượng bị phá thành mảnh nhỏ này.

Đột nhiên thấy đám người hủy đi nơi thần bí này tới. đoàn người này phản ứng thật nhanh, tất cả đều quỳ xuống cầu xin. lại bị Xà Xà đánh một đạo kiếm khí chém giết toàn bộ.

Đừng nhìn bọn họ trước mặt Tần Lập yếu đuối không kham được một kích, nhưng đi vào thế tục. mỗi người đều có thực lực đồ sát một thành tri Cho nên. nếu thả những người này ra. đối với thế giới bên ngoài quá thật là một tai họa khủng khiếp.

Bạch Trang Tuyết một lần nữa ra tay xé mở cánh cửa năng lượng. Đối với người cảnh giới Đan Nguyên Anh Hóa trở lên mà nói. nơi Thần bí căn bản không có gì Thần bí. Chỉ cần cảm ứng được có dao động nâng lượng kỳ dị. tiện tay xé mở gân như có thể tìm được một nơi Thần bí.

Đương nhiên Bởi vì nơi thần bí phân bố rất không đồng đều. nếu trong tay không có bản đồ Thái cổ. những người khác dù có tìm được nơi thần bí, hơn phân nửa đều là đánh lung tung tìm ra được.

Cũng không bài trừ Cường giả như Liêu Bình Dương, đầu tiên là căn cứ một ít đầu dây mối nhợ. sau đó buông ra thần thức, cảm ứng dao động năng lượng xung quanh, sau đó tìm kiếm đến nơi Thần bí.

Sau khi đoàn người đi ra. một lần nữa trở lại thành nhỏ lúc trước. Người trong thành nhìn thấy những người này xuất hiện, đều vô cùng kinh ngạc.

Bởi vì hai ngày qua bọn họ đều đang bàn tán chuyện này. Có người nói những người này đều là thế ngoại cao nhân, diệt trừ những ác nhân Ngô Công Môn này. Cũng có người nói những người này đã bị người Ngô Công Môn bắt đi, không có kết cục tốt.

Dù sao, nói như thế nào cũng có. nhưng mà không ai nghĩ tới mấy người này biến mất vài ngày, lại nghênh ngang xuất hiện ở nơi đây.

Mấy người kia cũng không dừng lại lâu. chuẩn bị tiếp tục đi xuống phía nam, đi đến nơi

Thần bí kế tiếp, chính là chỗ Hải phái vu hãm Tần Lập cưỡng bức hai thị nữ bọn họ.

Căn cứ bản đồ Thái cổ, đánh dấu nơi thần bí ở vùng này cũng không nhiều, trong phạm vi mười vạn dặm cũng chỉ có hơn ba mươi chỗ. Đối với đoàn người Tần Lập mà nói. chỉ cần biết vị trí chung chung Hải phái kia là có thể tìm được bọn họ.

Tần Lập ở Hoàng Sa tân thành đại triển thần uy, diệt đi người Hải gia cùng Thánh Hoàng nhất mạch phái tới. đã triệt để chấn nhiếp đám người nơi thần bí đi theo phất cờ hò reo. dọa bọn họ vỡ mật. Cho nên. cùng ngày đám người nơi Thần bí liền rời khỏi Hoàng Sa tân thành.

Chẳng qua A Hổ đã phái người bí mật theo dõi những người này. Đừng nhìn người A Hổ phái ra thực lực cao nhất chỉ có Thiên cấp. nhưng tất cả đều là thám báo đứng đầu quân đội.

Kỹ thuật truy tung của những người này, căn bản không phải đám người nơi Thần bí kinh nghiệm không cao có thể so sánh được.

Đoàn người Tần Lập ở lại thành nhỏ này một ngày, liền nhận được thư tín từ thám báo của A Hổ. nói người Hải phái biến mất trên một mảnh sa mạ ở nơi giáp giới với Thanh Khâu quốc. Bọn họ không dám xâm nhập sâu. bởi vì địa phương đó đã vào trong phạm vi thế lực Hải phái, rất ít dấu chân, rất dễ bị phát hiện. Dù sao thực lực hai bên chênh lệch rất lớn.

Nhưng như vậy đối với Tần Lập mà nói cũng đã đủ rồi. Tần Lập chưa nói là một người trừng mắt tất báo. nhưng chuyện này đổi thành người nào cũng tuyệt đối không thể nhịn được. Những nơi Thần bí này vu oan hắn, đổ nước bẩn lên người hắn, xếp lên đủ loại tội danh, đã không phải chuyện ngày một ngày hai.

Thế cho nên rất nhiều người không rõ chân tướng, sẽ tin vào lời bọn họ nói, cho rằng Tần Lập là một kẻ bại hoại không chuyện ác nào không làm.

Nếu chỉ là như thế, Tần Lập còn không phí sức đi thu thập bọn họ. chỉ cần người bên cạnh có thể sinh hoạt tốt lành, người khác nhìn ta thế nào thì liên quan gì tới ta? Đây là tính cách của Tần Lập.

Nhưng những môn phái nơi thần bí này để lại không ít nợ máu ở Hoàng Sa tân thành, bọn họ ở Hoàng Sa tân thành cân bản vô pháp vô thiên, bình dân bách tính thành Hoàng Sa đều coi Tần Lập như Thần của bọn họ.

Những người đó hoành hành ngang ngược không chuyện ác nào không làm ở thành Hoàng Sa. Tần Lập làm sao có thể bò qua cho bọn họ?

Hơn nữa Tần Lập căn bản không quen biết những người này, bọn họ hất nước bẩn lên người Tần Lập đơn giản chỉ là muốn vây sát Tần Lập. muốn phân một chén canh trong bàn thịnh yến này. Nếu không thể cho bọn họ một bài học khắc sâu. bọn họ sẽ cho rằng Tần Lập là một người mềm yếu dễ khi dễ.

Quốc gia giáp giới với Thanh Khâu quốc, gọi là Tinh La Đế Quốc. Diện tích quốc thổ cực kỳ khổng lồ. còn lớn gấp đôi Thanh Long Quốc đã cắn nuốt bảy tám quốc gia.

Đúng là một quái vật to lớn hàng thật giá thật. Đế quốc khổng lồ này đã tồn tại hơn vạn năm. Trên thế giới này, tuy rằng không cách nào so sánh với Đế quốc Thái cổ ở Đông Hoang, nhưng cũng coi như là một Đế quốc xa xưa rồi.

Thực lực nước này trước giờ vẫn luôn cường thịnh, trước đây cũng không có qua lại gì với một nước nhỏ như Thanh Long Quốc. Tuy nhiên mấy năm qua Thanh Long Quốc mở rộng nhanh chóng, lấy thế sét đánh không kịp bưng tai chiếm đoạt bảy tám quốc gia xung quanh. Hoàng để Tinh La Đế Quốc rốt cuộc có chút ngồi không yên.

Làm một Hoàng đế Đế quốc to lớn, hắn tự nhiên nghe nói thanh danh Tần Lập, cái tên này đã truyền khắp phương đông Thiên Nguyên đại lục.

Bởi vậy, hắn cũng không muốn phát sinh xung đột chính diện với Triệu Tinh Hải. vì vậy phái người đi gặp Triệu Tinh Hải đàm phán. Trải qua một phen dò xét. hai nước chính thức kết liên minh, bôi vì ở phương Đông còn có mấy Đế quốc lớn không kém gì Tinh La Đế Quốc.

Chiến đấu giữa hai nước mạnh chắc chắn sẽ khiến cho các thế lực khác ngấp nghé, Bởi vậy nếu có thể hòa bình thì cố gắng không phát sinh chiến tranh.

Cho nên hiện tại giữa Thanh Long Đế quốc cùng Tinh La Đế Quốc đang ở trong kỳ trăng mật. biên cảnh hai nước đều quản Lý khá thả lòng. Nhưng Hải phái này, căn cứ mật thám A Hổ phái sang Tinh La Đế Quốc hồi báo. rất có khả năng có liên hệ gì đó với hoàng thất Tinh La Đế Quốc.

Thậm chí rất có thể là một trong tông phái cung phụng hoàng thất Tinh La Đế Quốc.

Như vậy nếu như Tần Lập muốn tiêu diệt môn phái này. tất nhiên sẽ khiến quan hệ giữa hai nước Thanh Long Đế quốc cùng Tinh La Đế Quốc trở nên khẩn trương. Tuy nói bọn người Tần Lập không ai quan tâm tới suy nghĩ của một quốc gia thế tục. nhưng Tần Lập cũng phái lo lắng cảm nhận của Triệu Thiên Thiên. Nói như thế nào. thân phận Triệu Thiên Thiên cũng là trường công chúa Thanh Long Quốc, đây là sự thật không thể thay đổi.

Bởi vậy, Tần Lập quyết định đi thủ đô Tinh La Đế Quốc xem trước, Bởi vì trong các môn phái nói xấu Tần Lập. có hai môn phái dường như cũng ở trong cảnh nội Tinh La Đế Quốc. Tần Lập muốn xác định trước, những môn phái này cuối cùng cỏ vấn đề gì với hoàng thất Tinh La Đế Quốc.

Tinh La Đế Quốc lãnh thổ rộng lớn, quy tộc san sát. chế độ đẳng cấp cực kỳ sâm nghiêm. Điểm này, đoàn người Tần Lập trên đường đi tràn đầy cảm xúc. Đại quý tộc cường thế ở quốc gia này đại biểu cho quyền thế. nắm giữ pháp luật, bình dân bách tính có thể ăn no mặc ấm. không bị ức hiếp, đã là một cuộc sống phi thường hạnh phúc rồi.

Tần Lập mướn hai chiếc xe ngựa, kéo xe là linh thú Tật Phong Mã, tốc độ cực kỳ nhanh, có thể ngày đi ngàn dặm. Có thể sử dụng linh thú kéo xe. đó là một thế lực cường đại. Vì thế trên đường đi. tất cả những ai thấy huy chương trên xe này, quy tộc cũng tốt. võ giả cũng vậy, tất cả đều nhanh chóng tránh né. để bọn người Tần Lập giảm đi rất nhiều phiền phức. Đương nhiên, giá cả cũng khá là xa xỉ, chẳng qua đối với mấy người Tần Lập mà nói thật không đáng kê chút nào.

Chúng nữ Thượng Quan Thi Vũ cũng hết sức khiêm tốn. gần như đa số thời gian đều ở trên xe ngựa, trên mặt còn đeo khăn mờ. Dù là những xa phu đánh xe cũng không thấy qua mặt thật của các nàng.

Tật Phong Mã đi trên đường tung lên một trận bụi mù. nhắm hướng Đế đô Tinh La Đế Quốc phóng nhanh đi.

Thượng Quan Thi Vũ ngồi ở bên cạnh Tần Lập. nhìn cảnh sắc nhanh chóng lùi xa bên cửa sổ. nhỏ giọng nói:

- Xem ra thế giới trước đây chúng ta biết, thật là không đủ lớn. trước đây muội thậm chí còn không biết có quốc gia Tinh La Đế Quốc này nữa.

Cơ Ngữ Yên ngồi cạnh, khẽ cười nói:

- Chúng ta cũng vậy thôi, thế giới này quá lớn. vị trí hiện nay của chúng ta chàng qua là một góc núi bàng, còn có rất nhiều chỗ mà chúng ta chưa biết đến nữa.

Thượng Quan Thi Vũ đôi mắt sáng ngời nhìn Tần Lập, nhẹ giọng nói:

- Phu quân, sau này chúng ta có thể đi dạo khắp thế giới này hay không?

Cơ Ngữ Yên cũng vẻ mặt đầy chờ mong nhìn Tần Lập.

Tần Lập cười nói:

- Chúng ta đang ở trên hành trình mà.

Thượng Quan Thi Vũ bĩu môi, nói:

- Đây cũng tính là du ngoạn, hiện giờ là có chuyện trong người.

Tần Lập cười nói:

- Nàng xem đây là du ngoạn, thì là như vậy, chuyện này phái xem tâm tính!

Cơ Ngữ Yên như có chút suy nghĩ thoáng nhìn qua Tần Lập. sau đó nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ. đột nhiên cảm thấy tất cả cảnh vật đều trở nên sống động.

Thượng Quan Thi Vũ cũng có loại cảm giác này. nhìn thoáng qua Tần Lập. tươi cười

nói:

- Coi như chàng nói có lý!

-o0o-

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

——oo0oo——

595. Chương 599: Gọi Hoàng Đế Ra Gặp Ta!

Nửa tháng sau, đoàn người bọn họ rốt cuộc đi tới Đế Đô của Tinh La Đế Quốc! Từ xa nhìn lại. Kinh Đô của Tinh La Đế Quốc tọa lạc trên một bình nguyên mênh mông, đất đai vô cùng bằng phẳng. Tòa thành này nguy nga đồ sộ. các xa cả trăm dặm vẫn cảm giác được một cỗ áp bách do khí thế hoành tráng của nó tạo ra.

Xa phu ở ngoài thở phào một hơi, lớn tiếng nói:

- Công tử, Tiểu thư. chúng ta sắp tới Tinh Thành rồi!

Thượng Quan Thi Vũ ghé đầu ra nhìn thốt lên:

- Thành thị thật lớn!

Xa phu kia trả lời, trong giọng điệu xen lẫn đôi chút tự hào:

- Tất nhiên rồi, Tinh Thành chính là thảnh thị lớn nhất mà ta từng nhìn thấy. Tòa thành này dài cả trăm dặm. từ Bắc xuống Nam dài một trăm hai mươi dặm. tường thành cao ba trăm hai mươi thước, rộng hơn hai trăm thước.

Thượng Quan Thi Vũ mỉm cười. Từ trong giọng điệu của xa phu này có thể nhận ra Kinh đô Tinh Thành của Tinh La Đế Quốc này trong mắt của cư dân nước này có địa vị chí cao vô thượng!

Xa phu còn nói thêm:

- Đợi sau khi vào thành rồi. Công tử có muốn tiểu nhân tìm giúp một Tửu lâu tốt không? Cái khác không đám nói nhưng đối với Tinh Thành cũng coi như vô cùng quen thuộc.

Tần Lập thầm tính toán chút về thời gian, từ khi bọn họ ra đi đã gần một tháng. Càn Khôn Tái Sinh Tạo Hóa Đan cần tám mươi mốt ngày để luyện chế. Tính cá thời gian bọn họ tiêu diệt hai môn phái và thời gian trở về thì cũng khá gấp gáp. Đương nhiên, nếu không kịp, Tần Lập có thể xé rách không gian trở về. Nhưng có thể tiết kiệm chút khí lực thì ai lại muốn dùng tới phương pháp đó!?

Cho nên, Tần Lập cự tuyệt nói:

- Không cần. ngươi trực tiếp đưa chúng ta đi tới vị trí của Hoàng cung là được!

Xa phu này chỉ biết một nam. bốn nữ này không phải thường nhân. Trên thực tế. có thể thuê được loại xe đắt tiền nhất của bọn họ thì đều thuộc hạng người "phi phú tức quý", nhưng làm quản sự của chiếc xe này. hắn cùng không quá để ý tới điêu đó.

Bởi vì chân chính Đại lão bản của Xa hành (Công ty vận tải I)này chính là một trong những đại quy tộc của Tinh La Đế Quốc, ngoại trừ Hoàng đế bệ hạ ra thì thậm chí không cần phải nể mặt người nào.

Điều này khiến cho xa phu của Xa hành này cũng rất tự hào. Không có chút thực lực thì không thể đảm đương nổi trọng trách này.

Nhưng trước khi xa phu này đảm nhận nhiệm vụ này. Quản sự của Xa hành đã dặn đi dặn lại hắn rằng ngàn vạn lần phải hầu hạ những người này thật cẩn thận, quyết không được chậm trễ chút nào!

Cho nên, tên xa phu này mới nói chuyện với đám người Tần Lập cẩn thận như thế! Nhưng dù lá gan hắn lớn hơn nữa. cũng không nghĩ tới những người này không ngờ có liên quan tới Hoàng gia. Vì thế, hắn có chút hiểu lâm. Nghĩ tới sự đặn dò của Quản sự, nhiệt huyết toàn thân hắn không khỏi bắt đầu sôi trào lên.

- "Trời ạ! Ta không ngờ làm xa phu cho người của Hoàng gia! Thật hưng phấn!"

Hắn liền đi thăng về phía Hoàng thành, chiếc Tật phong mã xa phía sau cũng lập tức theo sát.

Không thể không nói, Xa hành này ở Kinh đô cũng cực kỳ nổi danh. Những người trên đường thấy được hai chiếc Tật phong mã xa này thì đều tránh đi rất xa.

Hai chiếc xe một đường đi thẳng về phía bên trong. Những thủ vệ của Tinh Thành nhìn thấy huy tiêu trên chiếc xe liền để nó trực tiếp đi qua.

Thượng Quan Thi Vũ thấy thế không khỏi phải nhẹ giọng cảm thán:

- Xem ra mặc kệ là ở nơi nào. quyền thế đều rất trọng yếu!

Cơ Ngữ Yên che miệng cười khẽ:

- Nếu muội nguyện ý thì có thể làm một nữ hoàng đi!

Thượng Quan Thi Vũ lắc đầu. nhìn thoáng qua Tần Lập. dịu dàng nói:

- Ta chỉ muốn ở bên cạnh chàng thôi!

- Ài. muội muội, ngươi đừng như thế được không?!

Cơ Ngữ Yên làm ra biểu tình không chịu nổi đứng lên đi sang một bên. Không ai có thể thấy được một chút ảm đạm ánh lên trong mắt nàng.

Thượng Quan Thi Vũ chuyển mắt, cười hì hì nói:

- Tỷ tỷ thật là! Trong lòng tỷ nghĩ gì ta cũng biết. Cho tỷ một chỗ là được mà…

- Ai… ai nghĩ thế chư?!

Cơ Ngữ Yên chột dạ nhìn thoáng qua Tần Lập!

Thượng Quan Thi Vũ cười doan trang, lại không thèm nhắc lại. Có phải muốn hay không, ai ai cũng đều nhìn thấy. Trêu đùa một hai câu thì không sao. nếu nói nhiều lại không có ý nghĩa.

Xe đi sâu vào trong thành, Nơi này đã không còn đông đúc. cũng ít tửu lâu. phòng trọ. không có các loại cửa hàng cửa hiệu. Nơi này chính là nơi ở của Vương công quý tộc của Tinh La Đế Quốc.

Cho nên. xa phu vốn luôn kiêu ngạo nhưng tới nơi này vẫn bắt đầu trở nên nghiêm túc. Đi xuyên qua nội thành, đi tới bên ngoài Hoàng cung thì nó trực tiếp bị cấm quán ngàn lại.

Xa phu dừng xe. đối với người bên trong nói:

- Công tử. tới rồi!

Tần Lập và đám người Thượng Quan Thi Vũ đi xuống xe ngựa. Phía sau. Xà Xà và Bạch Trung Tuyết cũng bước xuống.

Xa phu có chút hâm mộ nhìn vẻ mặt bình tĩnh của Tần Lập, thầm nghĩ thật có phong cách quý phái!

Đám Cấm quân bên kia nhìn đám người Tần Lập. không biết một ai cả. trong lòng rất nghi hoặc nhưng nhìn những người này khí độ bất phàm, cũng không dám quá phận, tiến lên hỏi:

- Các vị là ai?

Tần Lập nhìn cấm quân thản nhiên nói:

- Phiền các ngươi đi thông báo cho Hoàng đế bệ hạ của các ngươi một tiếng. Nói rằng Tần Lập tới chơi, mời hắn ra gặp ta!

Tê—!

Mã phu còn chưa kịp rời đi cũng phải hít sâu một ngụm lương khí. Thế mới biết những người này hoá ra không phải trong Hoàng thất của Tinh La Đế Quốc. Nhưng khẩu khí của hắn… cùng quá lớn đi!?

Hoàng đế của Tinh La Đế Quốc, chẳng lẽ ai cũng có thể gặp sao?! Hơn nữa, không ngờ người này còn nói bảo Hoàng đế tới gặp hắn.

Trời ạ! Người trẻ tuổi này rốt cuộc từ đâu tới?! Cho dù là những Đại quy tộc lớn bé. những Công tước tôn quý của Tinh La Đế Quốc cũng không đám dùng tới loại khẩu khí này. nói Hoàng đế tới gặp!

Nghĩ thế, người xa phu này có chút không yên. thấy phải nhanh chóng rời đi. nếu không lại bị liên lụy. Tuy thế, hắn lại rất ngạc nhiên, muốn nhìn xem những người này rốt cuộc là từ đâu tới!

Cấm quân ngăn bọn họ lại nghe thế cũng thấy nao nao, lập tức có chút tức giận. Người có bộ đáng là đầu lĩnh lập tức nhíu mày, nhìn Tần Lập trầm giọng hỏi:

- Xin hỏi các hạ. có có tín vật của Hoàng thất không?

Tần Lập lắc đầu nói:

- Không có tín vật. ngươi chỉ cần thông báo thế là được!

Tên thủ lĩnh cấm quân này lúc này sắc mặt trầm xuống, thanh âm cũng trở nên trầm trọng hơn. nhìn Tần Lập nói:

- Các hạ là ai? Nếu không có tín vậy, Bệ hạ chẳng lẽ ai muốn là gặp được sao?! Niệm các ngươi không hiểu, vẫn là lập tức rời đi! Ta cũng không so do với các ngươi!

Tên thủ lĩnh cấm quân này thấy khí độ của Tần Lập phi phàm, lại không biết đối phương từ đâu tới cho nên nói chuyện cũng rất khách khí. Nhưng trong lòng hắn đã quyết định, sẽ lập tức phái người điều tra lai lịch của mấy người này.

Quả thật, là một Quốc vương của quốc gia vô cùng rộng lớn. nếu muốn gặp cũng không phải là một chuyện dễ dàng! Nếu là người của Tinh La Đế Quốc. ít nhất phải có Thân vương dẫn tiến. Nếu hắn là người ngoài nước. ít nhất cũng có tín hàm của Hoàng đế nước đó. Nếu không căn bản Hoàng đế không có khả năng gặp ngươi.

Mà mấy người trẻ tuổi trước mắt này. không ngờ lại mở miệng yêu cầu gặp Hoàng đế Bệ hạ. Đây quả thực là đang nói đùa.

Những Cấm quán ở các nơi khác cũng bắt đầu tụ về phía này. Chỉ đợi thủ lĩnh ra lệnh một tiếng, lập tức bắt những người này lại.

Tần Lập mỉm cười nói:

- Ngươi làm sao biết không có tín vật thì thì Hoàng đế sẽ không gặp ta?! Chức trách của ngươi là bảo vệ an toàn bên ngoài Hoàng cung mà thôi. Nhưng ngươi phái hiểu 10. nếu ngươi không đi vào thông báo. xảy ra chuyện tình gì. ngươi có khả năng gánh được trách nhiệm này không?!

Tần Lập nói xong lại nói tiếp:

- Làm sao ngươi biết, khi Hoàng để nghe tới tên ta thì sẽ không ra gặp?

Tần Lập cũng không toát ra chút khí thế nào. Nhưng đường đường là một cường giả cảnh giới Địa Tiên, khí độ của hắn cũng mạnh hơn một Hoàng đế thế tục cả trăm ngàn lần. Điều này cũng là lý do dù tên thủ lĩnh cấm quán kia cho rằng đám người Tần Lập đang có tình gây sự mà lại không đám cho người bắt giữ lại.

- Nhưng nếu các ngươi chỉ là mấy tên phục vụ. Ta tuy tiện đưa tin tức này truyền lên. Bệ hạ trách tội thì ai có thể gánh được?!

Vẻ mặt tên thủ lĩnh này có chút khó xử nhìn Tần Lập nói.

- Nếu không ta trước giúp các ngươi liên hệ với Quan viên phụ trách chuyện này?

Tần Lập hơi nhíu mày. Hắn lần này tới Tinh La Đế Quốc cùng không phải là để tạo giao tình với Hoàng đế mà trực tiếp nói cho hẳn biết rằng ta sẽ tiêu diệt hai môn phái trong cảnh nội của quốc gia ngươi. Bởi vì bọn chúng có thù oán với ta.

Loại chuyện này dù cho hai môn phái kia chỉ trích Tinh La Đế Quốc lên Môn phái mà nước này cung phụng, Hoàng đế Tinh La Đế Quốc cũng không cam tâm tình nguyện. Nhưng Tần Lập Tin tưởng rằng hắn sẽ lựa chọn chính xác.

Nói một hai câu với tên thủ lĩnh cấm quân này đã khiến hắn có chút không kiên nhẫn. Hắn không ngờ rằng không biểu hiện ra tư thái quá mức cường thế thì đối phương lại không nể mặt!

Nghĩ thế, Tần Lập trầm mặt xuống, lạnh lùng nói:

- Ta hỏi lại ngươi lần nữa, ngươi có thông báo hay không?

Lúc này. tên thủ lĩnh cấm quán cũng hơi tức giận:

- "Các ngươi tính là cái gì?! Cho dù Thân vương được phong đất tới đây cũng phải tuân theo quy củ! Chẳng lẽ thân phận của các ngươi còn cao quy hơn cả Thân vương sao?!

Quá thật cùng không trách được tên thủ lĩnh cấm quân này! Với tầm của hắn thì cùng khó tưởng tượng ra trên đời này còn có những người còn mạnh mẽ hơn cả Hoàng quyền!

Hắn thẳng thắn lắc đầu nói:

- Các ngươi nếu tiếp tục cố tình gây sự thì ta phải ra lệnh bắt các ngươi đó!

Tần Lập chậm rãi gật đầu. đột nhiên há miệng nói:

- Hoàng đế Tinh La Đế Quốc, tại hạ Tần Lập. Hôm nay tới bái phòng!

Thanh âm của Tần Lập cũng không lớn. Nghe ra giống như hai người bình thường đang nói chuyện với nhau nhưng lại bao phủ toàn bộ Hoàng cung!

Mặc kệ là đang làm gì. ai ai lúc này cũng đều nghe thấy thanh âm này.

Thủ lĩnh cấm quán sắc mặt đại biến, thân mình mạnh mẽ lùi lại hai bước, lớn tiếng quát:

- Cung tiễn thủ. chuẩn bị.

Theo một đạo mệnh lệnh này. trên tường Hoàng cung, gồm cả cấm quân bên dưới, nháy mắt xuất hiện hơn ba trăm người, trên tay đều nắm cường cung, nhằm thẳng về phía bọn người Tần Lập.

Xa phu của hai chiếc xe kia muốn xem náo nhiệt giờ phút này lại thầm khóc trong lòng. Ai có thể nghĩ rằng nháy mắt sự tình lại chuyển biến thế này. Bọn họ hiện tại muốn chạy, căn bản cũng không thể chạy được.

Mà theo một tiếng của Tần Lập thì từ trong Hoàng cung và bốn phương tám hướng của Nội thành có vô số người bị kinh động. Một số người có dao động nguyên lực tự thân rất mạnh mẽ đều từ khắp nơi lăng không bay tới. Việc đâu tiên là vây lấy đám người Tần Lập.

Mọi người đều vô cùng cảnh giác nhìn Tần Lập.

Đồng thời từ phía Hoàng cung cũng liên tiếp vang lên những tiếng ra lệnh. Có vô số người đang hướng về phía này.

-o0o-

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

——oo0oo——

596. Chương 600: La Tín Nghĩa!

Tuy nhiên, thú vị là trên mặt những người này đều có biểu tình rất kỳ quái. Có kiểu cười xấu xa như vui sướng khi người gặp họa, có vẻ xanh mét cực kỳ khó coi. còn có ánh mắt nhìn về phía Tần Lập cực kỳ sợ hãi. cũng có vẻ mặt bình tĩnh nhưng mang theo ý cười.

Còn có một số người thì vẻ mặt mờ mịt.

Hiển nhiên, hầu hết những người này hẳn là đều đã nghe qua cái tên Tần Lập. Thậm chí có một vài người còn là của môn phái mà Tần Lập muốn thu thập.

Trong đó dẫn đầu những người mang theo vẻ mặt khó coi và sợ hãi chính là một lão già thoạt nhìn chừng bảy mươi tuổi, lớn tiếng giận dữ quát:

- Kẻ nào? Dám xông vào cấm địa Hoàng cung, cấm quân, còn chờ gì mà chưa giết mấy tên này…

Một lão già nhìn qua hơn năm mươi tuổi cũng trầm giọng quát:

- Lá gan quá không nhỏ. dám tới Hoàng cung làm loạn, coi Tinh La Đế Quốc như chỗ không người sao?!

- Người đâu. còn chần chừ gì nữa. bắt lại cho ta! Cung tiễn thủ. bắn…

Những người này như điên lên. đều lớn tiếng quát, yêu cầu cấm quán bắt giữ mấy người Tần Lập lại nhưng bọn người kia vẫn không nhúc nhích.

Thủ lĩnh Cấm quân lúc này cho rằng chuyện tình không ổn. Trước không nói người này làm thế nào mà khiến thanh âm có thể bao phủ cả Hoàng cung, đám Cung phụng của Hoàng thất này phản ứng cũng có chút quá nhanh đi?!

Hơn nữa, những tên Cung phụng vốn xưa nay đều không xem ai vào mắt này hiện tại lại kêu gào cung tiễn thủ bắn về phía đám người kia. Thủ lĩnh cấm quân cảm thấy rất kinh ngạc. Những người này mặc dù đứng trước cửa Hoàng cung giương oại nhưng người ta vẫn chưa xông vào. Mà những Cung phụng này sau khi xuất hiện lại không nhìn kỹ người ta là ai đã vội lớn tiếng quát mắng.

Đừng nói những tên Cung phụng này vốn không có quyền chỉ huy cấm quân, dù bọn họ có quyền này. Thủ lĩnh cấm quân cũng sẽ không nghe theo.

Lúc này, bỗng nhiên từ sâu trong Hoàng cung truyền ra một tiếng hét lớn lạnh lùng và trong trẻo:

- Không được bắn lui hết ra!

Thủ lĩnh Cấm quân thở phào một hơi, cả đầu toát ra mồ hôi lạnh. Hắn lập tức khoát tay, những cung tiễn thủ kia lập tức biến mất.

Lúc này, ở sâu trong Hoàng cung lại truyền ra một cồ khí tức hùng hồn, một trận thanh âm vang dài:

- Khởi giá…

- Bệ hạ rời cung…

- Mở đại môn…

Hai tên xa phu kia lúc này vẫn đang đứng tại chỗ. đều ngây như phồng. Cuộc sống đúng là thay đổi thật nhanh, cũng rất kích thích. Hai người này hiện tại vẫn như đang mơ. Dưới chân nhẹ hẫng, không có chút cảm giác chân thực nào!

Thủ lĩnh Cấm quân giống như bị hoá đá, khó tin nhìn bọn người Tần Lập. Một câu mà đã có thể kinh động tới Hoàng đế, buộc hắn tự mình ra nghênh đón.

- "Người này là ai?! Trời ạ! Hôm nay thật sự là con may mắn quá mẹ ơi! Thiếu chút nữa đã gây ra đại hoạ rồi! Bản thân mình chết cũng không đủ loại chuyện này nếu làm không tốt chắc liên luỵ cả cửu tộc!

Nhóm người Cung phụng của Hoàng thất kia giờ này biểu tình cũng rất phấn khích. Những người vốn đang vui vẻ vì thấy người gặp hoạ thì hào quang trong mắt lại càng hưng phấn. Những người vốn sắc mặt đã khó coi. sợ hãi thì nay càng sợ hãi khó coi. Những người vốn mờ mịt không hiểu gì giờ lại càng mờ mịt.

Bình thường mà nói, Quân chủ của một quốc gia thế tục không được đám võ giả có thực lực siêu cường để vào trong mắt. Nhưng Tinh La Đế Quốc lại khác. Bởi vì Hoàng thất của Tinh La Đế Quốc cũng là một thế lực cực kỳ cường đại.

Vạn năm trước, lão tổ khai quốc của Tinh La Đế Quốc chính là một cường giả có thực lực trác tuyệt. một bộ chiến kỹ cao cấp gia truyền nghe nói được truyền từ thời Thái cổ tới nay cực kỳ cường đại. Mà hậu nhân của Tinh La Đế Quốc, mỗi đời đều có một võ giả kinh tài tuyệt diễm xuất thế!

Bản thân đương kim Hoàng đế Tinh La Đế Quốc La Tín Nghĩa chính là một võ giả cực kỳ cường đại. Đây cũng chính là nguyên nhân khiến La Tín Nghĩa phải đi đàm phán với Triệu Tinh Hải. Nếu La Tín Nghĩa không phải cực kỳ kiêng kị Tần Lập thì sao hắn có thể đàm phán với một kẻ như Triệu Tinh Hải được, mà đã sớm phái binh đi diệt Thanh Long Quốc rồi!

Nguyên nhân vì La Tín Nghĩa cũng là một võ giả. hơn nữa còn là võ giả cảnh giới Phá Toái Hư Không, hắn biết rõ một sự tình trong chốn giang hồ, rằng Tần Lập cường đại như thế nào!

Một Hoàng đế như thế dù là đám cung phụng này cũng không đám đi trêu chọc. Nhìn thấy Hoàng đế cũng phải theo quy củ. Nguyên nhân đơn giản là bản thân thực lực của La Tín Nghĩa còn mạnh hơn đa số các cung phụng. Mà Hoàng thất La gia, còn ân chứa vô số cường giả cường đại.

Mà hiện tại, một Hoàng để cường thế như thể không ngờ lại tự mình ra nghênh đón Tần Lập này. Điêu đó chăng phải nói rằng Tần Lập còn khủng bố hơn La gia. Hoàng thất Tinh La Đế Quốc rất nhiều sao?!

Chỉ một lúc sau, ngự giá của Hoàng đế đã đi ra khỏi đại môn được mở rộng của Hoàng cung, toàn bộ đội ngũ liền đừng lại. từ chính giữa đi ra một người. Người này nhìn qua chừng bốn mươi tuổi mắt sâu mày rậm. oai vũ bất phàm. Hắn mặt một bộ trường bào màu đen mạ vàng, đầu đội Cửu long thúc phát kim quan, long hành hổ bộ đi về phía Tần Lập.

Vừa đi, hắn vừa cười vang nói:

- Thật sự là khách quý! Không biết cơn gió nào mang Tần công tư thối tới Tinh La Quốc này! Hạ nhân không nhìn ra được uy vũ của Tần công tử. có chút chậm trễ! Mong Tần công tử thứ lỗi. không so đo với bọn chúng!

Tần Lập nhìn vị chí tôn của Tinh La Đế Quốc, trong lòng không khỏi âm thầm gật đầu. Không hổ là một đế quốc cường thịnh tới vạn năm. ngay cả Hoàng để cũng có thực lực không tầm thường thể này. Hơn nữa một thân khí độ Hoàng giả khiến người ta cũng không đám coi thường.

Tần Lập nhìn về phía Hoàng đế Tinh La Đế Quốc, ôm quyền nói:

- Mạo muội tới chơi, mong Bệ hạ không lấy làm phiền lòng!

- Ha ha. sao lại trách móc! Hoan nghênh còn không kịp nữa là! Tần công tử, mời vào trong!

Điều này khiến cho toàn bộ mọi người sợ đến ngây người. Có ai từng thấy Hoàng để ôn hoà hiếu khách như thế bao giờ?! Chua từng ai thấy quá! Ngay cả những người thân túi luôn đi theo bên người thảnh Tử Nguyệt cũng chưa từng chưa thấy quá. Bọn họ không thể tướng tượng được người trẻ tuổi gọi là Tần Lập này khủng bố như thế nào?! Chỉ một câu nói đã khiến Hoàng đế đang xử lý triều chính phải buông bỏ mọi chuyện, thậm chí tự mình ra tận đại môn nghênh đón.

Biểu tình trên mặt đám cung phụng Hoàng thất kia lại càng phúc tạp. Trên mặt rất nhiều người lộ ra vẻ suy tư. Mà lúc này đây. những tên cung phụng lúc trước muốn làm khó Tần Lập đều như chó nhà có tang. Nếu không vì sợ Hoàng đế La Tín Nghĩa trở mặt thì bọn họ sợ rằng đều lập tức trốn đi.

Những người khác đều hiểu rõ thì chính bọn họ sao lại không rõ môn phái bản thân đã phạm vào chuyện gì?! Hơn ai hết. bọn họ hiểu rằng lần tới này. Tần Lập muốn làm gì! vốn tưởng rằng Tần Lập sẽ trực tiếp đi thẳng tới môn phái bọn họ thảo phạt. Thậm chí có người còn ôm tâm lý may mắn Tần Lập không tìm thấy vị trí thần bí chỉ địa, nơi có môn phái của mình.

Cho dù tìm được rồi, nếu muốn trực tiếp gây khó xử cho môn phái bọn họ thì sợ rằng Hoàng thất của Tinh La Đế Quốc cũng không thể ngồi vên không để ý tới. Quốc gia quốc gia Tinh La Đế Quốc này có tới hơn

bảy mươi môn phái. Nếu toàn bộ đứng lên thì cũng là một cỗ lực lượng vô cùng khủng bố. Người khác có lẽ không thể ngưng tụ những cồ lực lượng này lại nhưng Hoàng thất Tinh La lại làm được!

Đến lúc đó, cho dù chống lại Tần Lập. bọn họ cũng không có gì phải sợ!

Nhưng bọn họ tuyệt đối không nghĩ rằng, người mà luôn làm việc không kiêng nể gì. luôn kiêu ngạo ương ngạnh như Tần Lập không ngờ lại đi tìm Hoàng thất Tinh La Đế Quốc trước, tự mình nói chuyện với Hoàng đế. Chuyện sau đó thì bọn họ gần như có thể tự mình đoán được. Vì bảo toàn bản thân, vì giao háo với Tần Lập. hai môn phái bọn họ tất nhiên sẽ bị La Tín Nghĩa vứt bỏ.

Cho dù không vứt bỏ thì khẳng định cũng sẽ chỉ ngồi im, để mặc Tần Lập đánh đấm bọn họ.

Giờ phút này, trong lòng những người này như kiến bò trong chảo nóng, gấp đến độ không biết nghĩ ra biện pháp nào khác. Nhưng trước tiên, bọn họ đều đem tin tức kinh người này truyền về trong môn phái của mình.

La Tín Nghĩa mời đám người Tần Lập vào trong phòng chuyên để chiêu đãi những khách quý, sau đó lập tức ra lệnh mở quốc yến chiêu đãi.

Những tên cung phụng kia hơn phân nửa cũng theo vào. Bọn họ cũng phải bảo vệ La Tín Nghĩa, ai biết Tần Lập có đột nhiên xuất thủ hay không?!

Mọi người sau khi phân chủ khách ngồi xuống thì La Tín Nghĩa nhìn Tần Lập nói:

- Tần công tử quả nhiên là thiên tài tuyệt thế, thành tựu trên võ đạo khiến ta vô cùng kính nê. Vốn còn nghĩ rằng khi nào thì thương lượng với Hoàng để Triệu Tinh Hải bệ hạ xem có thể mời Tần công tử tới Tinh La làm khách, lại không ngờ Tần công tử tự mình chủ động tới chơi! Điều này khiến ta vừa vui mừng vừa kích động!

Lời của La Tín Nghĩa quả thực là thật tâm. Một gia tộc lưu truyền từ xa xưa. hơn nữa nắm giữ một đế quốc khổng lồ như La gia thì so với những thế lực giang hồ bình thường càng thêm hiểu rõ sự đáng sợ của Tần gia. Không cần nói khác, nếu Tần gia thật sự muốn nắm quyền thì bất kể là Thanh Long Đế Quốc, Tinh La Đế Quốc hay là những đế quốc khác ở phía Đông, căn bản không có thể lực nào có thể chống đỡ được Tần gia!

Hiện tại xem ra, Tần gia dường như không có ý này nhưng ai biết về sau. hậu nhân của Tần gia có sinh ra ý niệm này hay không?! Dù sao tài nguyên của thế tục giới cùng không ít hơn những Thần bí chỉ địa kia! Thần bí chỉ địa có ưu thế là an toàn. ít người biết, ngoài ra linh khí sung túc hơn chút.

Nhưng đối với một Hoàng gia nắm một quốc gia rộng lớn thì chút linh khí này cùng không đáng kể, tuỳ tiện kiếm một ít thiên tài địa bảo là đủ bù đắp lại.

Bởi vậy, giao hảo với Tần gia càng quan trọng! một có một qr La ù ng!l mộ6 ớ

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

——oo0oo——

599. Chương 603: Tần Lập Nhìn Xa Trông Rộng.

Du Phi thi lễ với Tần Lập, sau đó nói:

- Tiểu nữ Trương Du. là muội muội chướng môn hiện tại của Thiên Tiêu Các. đặc biệt đến khẩn cầu Tần công tử. xin Tần công tử có thể nể mặt tiểu nữ tử, buông tha Thiên Tiêu Các một lần. Tiểu nữ tử nguyện ý dâng lên đại lượng thiên tài địa bảo.

Không thể không nói, Du Phi này tuy rằng ngang ngược kiêu ngạo ương ngạnh lòng dạ hẹp hòi, nhưng nàng cũng là một người thông minh. Theo ngay từ đầu muốn đến nơi đây gây rối, khi phát hiện ngay cả Hoàng đế La Tín Nghĩa cũng rất kiêng kị Tần Lập lập tức thay đổi thái độ, Đổi lại là người bình thường, thật khó mà làm được.

Nhưng nàng không xưng mình là Du Phi mà xưng thân phận của mình là môn nhân Thiên Tiêu Các khiến cho La Tín Nghĩa cảm thấy buồn bực vô cùng, lạnh lùng nhìn thoáng qua Du Phi. trong lòng ảo não hối hận đã cho nàng vào gặp Tần Lập.

- Ta không đồng ý.

Tần Lập nhìn Du Phi. thản nhiên nói:

- Nếu ngươi là phi tử của Tinh La Đế Quốc, nên đứng ở góc độ của Hoàng để mà lo lắng sự tình. Trước mặt Hoàng để. ngươi tự xưng tên họ. như vậy. ta dựa vào cái gì mà nể mặt ngươi? Đại lượng thiên tài địa bảo sao? Ta không thiếu thứ đó. Trước mặt Phu quân ngươi, cũng chính là Hoàng đế đế quốc này, ngươi nói với ta những Lời này thật sự là một Lời nói đùa. Ta vì sao phải đáp ứng ngươi? Ngươi cho rằng ngươi là ai?

Tần Lập vừa nói lời này khiến Hoàng đế Tinh La Đế Quốc La Tín Nghĩa toàn thân thoải mái, tâm tình quả thật rất khoái trá, thầm nghĩ: “Mọi người đều nói Tần Lập là người kiêu ngạo ương ngạnh, không rõ phải trái. Lời đồn của nhiên phần lớn là vớ vẩn. Người như vậy. như thế nào có thể là người kiêu ngạo ương ngạnh? Dựa theo thực lực cùng gia thế Tần Lập hiện tại, căn bán không cần phải đổi xử tốt với La Tín Nghĩa, ngược lại La Tín Nghĩa phải thật cẩn thận nói chuyện với Tần Lập mới là sự thật.

Nhưng Tần Lập lại cho La Tín Nghĩa thể diện rất lớn.

Người như thế về sau nếu ai nói hẳn có vấn đề. La Tín Nghĩa cùng sẽ không đồng ý.

Du Phi cũng sững người như phỗng ở đó. nàng không nghĩ tới chỉ vì hành vi cố gắng phân rõ giới hạn với Hoàng đế của mình, không ngờ ngược lại trở thành điểm hạn chế. Nghĩ lại lời nói của người ta, cũng không phải không có đạo lý. Thiên Tiêu Các đã làm gì với Tần Lập. nàng rất rõ ràng. Người ta chịu gặp nàng, cùng Bởi vì phu quân nàng là Hoàng để. Nàng lại bỏ qua tâng quan hệ này. phân rõ quan hệ. như vậy người ta dựa vào cái gì phải cho nàng thể diện đây?

Khuôn mặt xinh đẹp của Du Phu co giật dữ dội vài cái, quay đầu đi, nhìn thoáng qua La Tín Nghĩa mặt không chút thay đổi, đi tới gần, chậm rãi quỳ xuống, lệ rơi đầy mặt nói:

- Bệ hạ. thần thiếp sai lầm rồi. Xin bệ hạ trách phạt!

Ha, thật sự là một nữ nhân thông minh a! Tần Lập cùng đám Cơ Ngữ Yên. trong đầu đều nảy ra ý niệm này.

Cầm được thì cũng buông được, không thèm quan tâm thể diện, phản ứng mau lẹ… Đây là tố chất cơ bản của một người có thể làm chuyện lớn. nữ nhân này không ngờ đều có đủ.

Trong lòng La Tín Nghĩa lúc này hết sức mâu thuẫn. Một mặt, hắn cũng luyến tiếc Du Phi. mặt khác lại càng không muốn trở mặt với Tần Lập.

Lúc này Tần Lập than nhẹ một tiếng, nói:

- Thôi được rồi. Nể mặt bệ hạ. chuyện Thiên Tiêu Các ta sẽ không truy cứu. Nhưng có một điểm, những chuyện bọn họ nói xấu ta. bọn họ phải chủ động đứng ra làm sáng tỏ. hơn nữa xin lỗi. Làm được hai điểm này. ta sẽ không truy cứu. nếu làm không được, vậy ta nhất định huyết tây toàn bộ Thiên Tiêu Các.

Du Phi nghe xong Lời này, lệ rơi đầy mặt:

- Tần công tử yên tâm. Bọn họ có thể làm được, bọn họ nhất định có thể làm được.

Nói xong, lại chuyên sang Hoàng đế. vẻ đáng thương nói:

- Bệ hạ. Thần thiếp biết sai rồi.

La Tín Nghĩa khoát tay:

- Ngươi đi thông báo cho môn phái ngươi đi, về sau làm việc nhớ thu liễm, không nên kiêu ngạo như vậy.

Du Phi vội gật đầu không ngừng, vẻ mặt vui mừng rời đi. Nếu là trước khi nhìn thấy Tần Lập mà đưa cho nàng kết quả xử Lý này. nàng nhất định rất là nổi giận, trong lòng cực kỳ bất mãn. Nhưng sau khi nhìn thấy Hoàng để siêu cấp đế quốc La Tín Nghĩa này đều phải cúi đầu với Tần Lập. nàng rốt cục hiểu rõ. những lời đồn kia về Tần Lập cũng không phải là giả. Người thanh niên này. đã sớm cường đại tới cảnh giới người khác không thể hiểu nổi.

Nàng phải nhanh chóng thông báo chuyện này cho môn phái, để cho bọn họ ngàn vạn lần không nên hồ đồ. Đơn giản chỉ là nhận lỗi, làm sáng tỏ sự thật, cùng không có gì mất mặt. Nếu thật sự chọc giận Tần Lập. như vậy nàng cũng không còn năng lực làm gì nữa. Hơn nữa. sau chuyện này, nàng cũng không muốn quản chuyện của Thiên Tiêu Các nữa.

Hoàng thượng nói không sai. nàng đã là người của hoàng gia. phía trước họ của nàng đã thêm một chữ La. Chuyện đã làm hôm nay đã làm bệ hạ không vui. nàng cũng luyến tiếc bỏ cuộc sống xa hoa này. càng luyến tiếc không bỏ được thân phận và địa vị của Hoàng thượng. Cho nên. chuyện này sau khi nàng làm cho môn phái, sẽ không bao giờ thiếu nợ gì của môn phái nữa.

Lúc này yến hội đã bắt đầu. Quốc yến của Tinh La Đế Quốc, các loại sơn hào hải vị nhiều không đếm xuê, còn có đủ các loại linh thú phi câm bay trên trời Bởi dưới nước, cao lương mỹ vị làm bạn với rượu ngon. La Tín Nghĩa gần như đem toàn bộ đồ tốt nhất có khả năng tìm được trong hoàng cung đều đưa ra.

Tần Lập cũng không nói đến chuyện vừa rồi. tránh cho La Tín Nghĩa cảm thấy xấu hổ mà trực tiếp lấy chiến kỹ gia truyền của La Tín Nghĩa, làm cho người ta chuẩn bị bút nghiên cho tốt. Sau đó hắn ở trên chiến kỹ. hơi thêm vài phần cải biến, giảm đi một vài thứ. Ngay từ đầu La Tín Nghĩa nhìn xem có chút hết hồn, rất nhiều phương thức vận hành nguyên lực, cách thi triển chiêu thức đều bị Tần Lập vung bút gạch bỏ. Trong lòng La Tín Nghĩa còn nghĩ: “May là những công pháp chiến kỹ này còn có bản sao chép tay…”

Mà sau khi Tần Lập nhanh chóng sửa chữa xong hai bản chiến kỹ cùng công pháp gia truyền của hoàng thất La gia này. La Tín Nghĩa lấy chỉ nhìn vài lần liên kinh ngạc đến ngây người, không kìm nổi tán thưởng:

- Trời ạ! Mấy nét bút này của Tần công tử, quả thật chính là cây bút thần a…

Trong lòng lại nghĩ thầm: “Những bản sao chép tay kia. lúc trở về nhanh chóng đốt đi. Những thứ đó đã thành rác rưới.”

Nghĩ trong lòng. La Tín Nghĩa đứng lên, hướng về Tần Lập thi lễ thật sâu, trầm giọng nói:

- Đại ân của Tần công tử, Tín Nghĩa suốt đời khó quên. Tín Nghĩa nhất định phải truyền chuyện này cho đời sau. khiến cho hậu nhân đời đời của La gia đều biết đại ân của Tần công tử với La gia.

Đích thật, hành động ngày hôm nay của Tần Lập. vì chính hắn kết một thiện duyên to lớn. Loại chuyện này đã ngang với ân tái tạo.

Đổi lại người khác, cho dù có năng lực này cùng sẽ không tùy ý chỉ điểm bến mê cho người khác. Ngươi đi lòng vòng trong sương mù. liên quan gì ta? Cho ngươi mạnh lên. ta chăng phải là yếu đi?

Người có quan điểm này. kỳ thật nhiều không đếm xuể. Thiên hạ này. chính là cái loại: Thiên hạ rộn ràng, đều vì lợi mà tới. Thiên hạ nhốn nháo, đều vì lợi mà đi.

Đều là người không có lợi không dậy sớm. Nào có mấy người giống như Tần Lập, ít ỏi vài nét bút, đem chỉnh thể chiến lực một gia tộc tăng lên không chỉ một hai cấp bậc.

Tần Lập tùy ý cười cười, không nói gì thêm, nâng chén rượu uống một ngụm.

Bạch Trung Tuyết cùng Xà Xà thậm chí Cơ Ngữ Yên cùng không thể hiểu nổi Tần Lập rõ ràng có thể trực tiếp tiêu diệt hai môn phái kia. vì sao còn muốn làm điều thừa, thậm chí đi vào đế quốc thế tục này. làm ra nhiều chuyện như vậy?

Chỉ có Thượng Quan Thi Vũ ít nhiều hiểu được một chút. Phu quân đây là vì phát triển của Tần gia trong tương lai. làm trước việc lót đường.

Đây là một thời đại gió nải mây phun, nguyên bản cục diện trong quá khứ giữa những nơi Thần bí cả đời không qua lại với nhau đã bị phá vỡ. Cái gì nơi Cực Tây, dòng tộc Thánh Hoàng phương Bắc… đều theo Tần Lập quật khói cùng Thần Miếu xuất thế mà không ngừng tụ tập về phương Đông của Thiên Nguyên Đại Lục.

Nam Cương, Đông Hoang, Tây Vực. Bắc Vực. Bốn đại lục lần lượt lộ diện, trong thiên hạ cường giả như mây trên trời, tuyệt thế ân nấp. Nhưng một khi tới thời đại gió nổi mây phun, sẽ đều lộ điện thế gian. Là một gia tộc mới quật khỏi những thứ Tần gia khuyết thiếu, còn có rất nhiều. Đám con cháu Tần gia kia chung quy cũng phải rời khỏi Tần gia bảo. hành tâu thế gian.

Đừng xem giữa võ giả thế tục và nơi Thần bí thoạt nhìn có chênh lệch thật lớn. nhưng trên thực tế rất nhiều lúc thắng thua đều không có quan hệ nhiều tới thực lực.

Xa xôi thì nói đến Tần gia ở thành Hoàng Sa năm xưa. hai cha con lão tổ tông Tần Hằng Thiên, bằng vào một bọc thuốc mê. một thanh đao róc xương, liền róc thịt sống một võ giả Thiên cấp.

Gần thì nói Tần Lập lần này mang theo đám người Thượng Quan Thi Vũ tấn công Ngô Công Môn. Các loại độc vật tầng tầng bất tận. nếu không phải Tần Lập tu luyện Tiên Thiên Tử Khí, đôi lại là võ giả Lôi Kiếp bình thường khẳng định không có biện pháp chiếm nửa điểm tiện nghi, mà rất có khả năng còn tống cả mạng của mình vào đó.

Cho nên nói. bất kể là thế tục hay nơi nào khác, vĩnh viễn không nên xem thường bất kỳ người nào. cũng không nên xem thường bất kỳ tiêu nhân vật nào. Sư tử vồ thò cùng dùng toàn lực. Những hành động hôm nay của Tần Lập cũng là vì tương lai con cháu Tần gia hành tẩu giang hồ, có thể có nhiều chiếu cố hơn.

Sau ba ngày, tới ngày hẹn trước, Hải Phái tới đây chừng hơn 500 người, đóng quân ở ngoại ô Tinh thành. Có chút ngoài dự đoán của mọi người là Thiên Tiêu Các không ngờ cũng đến hơn một trảm người, hơn nữa trong đó không hể ít trưởng lão tóc bạc trắng thọ nguyên sắp hết, Cũng không biết bọn họ tới đây là vì cái gì.

Dù sao Du Phi đã nói rất rõ ràng, toàn bộ Tinh La Đế Quốc, hoàng thất La gia hoàn toàn xứng đáng là thế lực đứng đầu. mặt khác Hải Phái. Thiên Tiêu Các gì gì cùng kém hoàng thất không phải nửa điểm một điểm.

Nhưng ngay cả hoàng thất đều phải lấy lòng Tần Lập. thế lực của Tần Lập có thể tướng tượng ra được. Dưới tình huống như vậy. nếu Thiên Tiêu Các còn có tâm tư khác, vậy thuần túy là tự bọn họ tìm chết.

Tần Lập đi cùng đoàn người Hoàng đế La Tín Nghĩa ra Tinh thành, tới vùng ngoại ô. Du Phi cũng đi theo đội ngũ. nàng vẫn còn có chút lo lắng môn phái sẽ làm ra cử chỉ không khôn ngoan.

Đám người Hải Phái, sau khi thấy Tần Lập. hơn 500 người trong mắt toàn bộ bắn ra hào quang cực kỳ cừu hận. Từ trong đội ngũ một lão già đi ra.

Tuổi khoảng bảy mươi, thân hình cao lớn. trên mặt gần như không thấy bao nhiêu nếp nhăn, làn da đỏ đậm. mày rậm mắt to nhìn qua cực kỳ khí thế.

- Lão hủ Lãnh Bình Phong, chướng môn nhân Hải Phái gặp qua Tần công tử. Tần công tử sợ là đối với Hải Phái ta có chút hiểu lầm. Lão hủ hôm nay đặc biệt đến đây giải thích một chút.

Lúc Lãnh Bình Phong lên tiếng, rất có khí thế. Tuy rằng chưa nói tới kiêu ngạo ương ngạnh, nhưng đầu ngẩng cao. ánh mắt bình tĩnh dường như nói với người đời: Lão tử không sợ Tần Lập.

Trong lòng La Tín Nghĩa thầm mắng một câu: Ngu ngốc!

-o0o-

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

——oo0oo——

600. Chương 604: Chết Cũng Phải Vu Oan.

Tần Lập mặt không chút thay đổi nhìn thoáng qua lão già này. ngay cả nói một câu cũng lười, đứng nguyên ở đó ngẩng đầu nhìn trời. Chưởng môn Hải Phái Lãnh Bình Phong thấy Tần Lập không có phản ứng lại. thậm chí ngay cả một tiếng hừ lạnh cũng không, thái độ hoàn toàn không để ý, lập tức vẻ mặt xấu hổ.

Một người trẻ tuổi bên cạnh hắn nhìn Tần Lập lạnh lùng nói:

- Tần công tử thật là kiêu căng! Chúng ta đều biết Tần công tử thực lực cường đại. nhưng người như vậy không khỏi có chút khinh người quá đáng hả?

- Khinh người quá đáng? Làm sao ta không thấy vậy hả?

Giọng nói Thượng Quan Thi Vũ lạnh lùng:

- Lúc các ngươi vu oan hãm hại hắt nước bần lên người hắn đã từng nghĩ khinh người quá đáng sao? Ta như thế nào cảm giác rằng, hôm nay các ngươi thế tới hung hăng, có vài phần ý quỵt nợ. Còn nữa, ngươi tính là cái gì. có tư cách lên tiếng sao?

- Ngươi lại tính là cái gì?

Sắc mặt người trẻ tuổi này đỏ lên. lập tức cả giận nói:

- Ta là Chưởng môn nhân Hải Phái trong tương lai. dựa vào cái gì mà không có tư cách lên tiếng?

Lúc này Tần Lập bỗng thản nhiên nhìn thoáng qua người trẻ tuổi này. nói:

- Chủ ý vu oan ta, là ngươi đưa ra phải không?

- Không ai vu oan ngươi! Tần Lập. chính ngươi đã làm cái gì, tự ngươi biết lấy!

Người trẻ tuổi này lớn tiếng nói:

- Ngươi vì hủy diệt chứng cứ. ở thành Hoàng Sa cho người giết hai nữ tử kia. hiện giờ ngươi lại cắn ngược một ngụm. Người ta nói Tần Lập làm việc thẳng thắn, ta cho rằng ngươi là một tiêu nhân để tiện!

- Đúng vậy. Tần Lập. có bản lĩnh ngươi liền giết sạch những người chúng ta đây. Cho dù chết, chúng ta cũng không thỏa hiệp với ngươi. Chúng ta muốn dùng máu của chính mình, để người đời hoàn toàn nhận rõ ngươi là bại hoại như thế nào!

Người của Hải Phái, vẻ mặt trào dâng lớn tiếng nói.

Người này vừa thốt lên. toàn bộ Hái Phái hơn 500 người đều nhiệt huyết sôi trào, đám người bắt đầu xao động. Giờ này khắc này. chỉ cần Lãnh Bình Phong ra lệnh một tiếng, toàn bộ đám người này đều không muốn sống xông tới Tần Lập.

- Được rồi. các ngươi đều câm mồm đi!

Lãnh Bình Phong lúc này mới lên tiếng ngắt lời người nói chuyện. sau đó vẻ mặt ngạo nghễ nhìn Tần Lập, nói:

- Chăng qua là hai thị nữ. Tần công tử làm cũng đã làm rồi. không thừa nhận cùng không quan hệ. Lão hủ thừa nhận. Tần công tử thực lực mạnh mẽ. Hái Phái ta không phải đối thủ của Tần công tử. Nhưng Tần công tử cho người truyền lời. bức chúng ta tự sát. lão hủ lại muốn cùng Tần công tử lý luận một phen Chẳng lẽ Tần công tử làm loại chuyện này. còn không muốn buông tha Hái Phái ta sao? Chẳng lẽ muốn Hải Phái ta diệt vong, mới có thể vừa lòng?

- Công tử! Ta… ta muốn giết sạch đám bại hoại đổi trắng thay đen này!

Bạch Trung Tuyết vẻ mặt phẫn nộ ở bên cạnh Tần Lập truyền âm nói.

- Không nên xung động.

Tần Lập truyền âm cho Bạch Trung Tuyết. sau đó cười ha hả nhìn đám võ giả Hải Phái nhiệt huyết đàng trào, rồi quay đầu chuyên sang đám người Thiên Tiêu Các. cười hỏi:

- Các ngươi thì sao? Các ngươi cũng liều chết không nhận chuyện nói xấu ta sao?

Bên Thiên Tiêu Các. một lão giả khoảng bảy mươi, tóc đều sắp rụng hết. nếp nhăn trên mặt như ruộng đồng khô ngày. răng cùng rớt hơn nửa. nhưng tinh Thần coi như thập phần quắc thước, đáng đi oai phong

Đi tới gần Tần Lập. lão già này nhìn Tần Lập. trầm giọng nói:

- Tần công tử. Lão già bất tài ta đây. là Trương Phi - Thái thượng trưởng lão của Thiên Tiêu Các. Bởi vì Chưởng môn nhân đang bế tử quan, chúng ta nhận được tin tức liền lập tức chạy tới. Hơn nữa, còn mang đến một loại đồ vật. Chúng ta cũng không phải nói xấu Tần công tử. mà là thật sự có chứng cớ. Mặc dù hiện giờ xem ra. chứng cớ này… vị tất Tần công tử chịu nhận. Nhưng là hy vọng. Tần công tử có thể hiểu Thiên Tiêu Các chúng ta không phải vô Lý gây sự.

Du Phi đứng bên cạnh Hoàng để La Tín Nghĩa vẻ mặt kinh ngạc nói:

- ỏng ta vẫn một mực bế quan tu luyện a!

La Tín Nghĩa cũng cau mày. không biết những người của Thiên Tiêu Các này muốn làm gì. Nếu là giống như Hải Phái, cứng rắn muốn vu oan Tần Lập. đến chết không hối cái thì hắn cũng thật là bất lực.

Thái thượng trưởng lão Thiên Tiêu Các Trương Phi nói xong, vung tay lên, nói:

- Lấy vật kia ra đây!

Lúc này, ở phía sau có người từ trong nhẫn trữ vật lấy ra một vật. rồi cùng một người nữa khiêng ra đây. Mọi người vừa nhìn đều sững người tại chỗ. trong đó những người của Hải Phái mặt đều cười lạnh, nhìn Tần Lập muốn xem Tần Lập sẽ có phản ứng gì.

Trong Hải Phái thậm chí có người không kìm nổi nói:

- Hừ. Cái thứ gì chứ! Lúc trước dám làm. hiện tại lại không dám nhận!

- Đúng vậy! Không có lá gan đó. còn đám để tên lại. thật sự là ngu ngốc!

- Nếu hắn không ngu ngốc, sẽ không để lại tên. Người này thật sự là kiêu ngạo a!

Hai người kia nâng là mặt một nửa bức tường, chữ viết bên trên vừa nhìn đoán khoáng thời gian vài năm. một hàng chữ như rồng bay phượng múa: “Người trộm bảo. Tần Lập thành Hoàng Sa. Nếu không phục, cứ việc tìm đến!”

Phía dưới kỳ tên đúng là hai chữ Tần Lập!

Tần Lập nhìn cũng không kìm nổi sững người. Năm năm trước, năm năm trước mình ở đâu? Hãn là vẫn ở Huyền Đảo? Như thế nào lại có thể chạy tới tìm đến nơi thân bí Thiên Tiêu Các. đoạt bảo vật trấn phái của bọn họ?

Lúc này. Cơ Ngữ Yên chậm rãi từ bên cạnh Tần Lập đi ra, thản nhiên nói:

- Trước không nói chữ này có phải là của Tần Lập hay không. Tiểu nữ tử bất tài. sinh ra ở Cơ gia phương Bắc, đối với giám định đồ cổ có vài phần tâm đắc. Ta có thể xem một chút, thời gian hình thành dòng chữ này không?

- Hừ! Ngươi là người bên cạnh Tần Lập. ngươi đương nhiên là nói cho hắn!

- Đúng vậy! Ai giám định cùng không thể do người giám định.

- Nàng rõ ràng là muốn giả công trệ tư. coi người khác là ngốc hay sao?

Người của Thiên Tiêu Các còn chua nói gì. người Hải Phái đã bắt đầu nôn nóng.

Lúc này, Tần Lập híp mắt nhìn Trương Phi nói:

- Ý của Trương trưởng lão. chẳng lẽ năm năm trước Tần Lập có lá gan cướp bảo để lại tên. năm năm sau lại không có gan thừa nhận sao?

Trương Phi cụp mắt. nói:

- Nếu không phải Tần công tử làm. ta Tin tưởng Tần công tử tự nhiên sẽ lấy ra chứng cớ khiến đám lão hủ tin phục. Đương nhiên Tần công tử cũng không cần phải dùng chứng cớ. trực tiếp đại sát tứ phương. Ha ha! Tần công tử cho tới giờ. không phải đều làm vậy sao?

Đôi mắt Tần Lập trong giây lát híp lại. nhìn lão già này. trong đầu không có nửa điểm tin tức về lão. Kẻ thù của Tần Lập tuy nhiều, nhưng tính cả lại cũng đơn giản là những gia tộc năm xưa trên Huyền Đảo từng bị Tần gia đả kích. Hải gia nơi Cực Tây. Lãnh Thu Cung. Hàn Mai của Nguyệt Diêu Tiên Cung, còn có dòng tộc Thánh Hoàng nơi phương Bắc. Ngoài ra, Tần Lập tự hỏi cùng không đắc tội ai. Mà trong Lời nói của lão già này. không khó nghe ra, có oán niệm sâu dày với hắn.

- Tổ gia gia. Ngài đây là đang nói cái gì?

Trương Du không kìm nổi. đứng ra hướng về phía Trương Phi nói:

- Ai cũng đều thấy được, chuyện này không có nửa điểm quan hệ với Tần công tử. Nếu không có quan hệ với người ta, ngài như thế nào còn khiến Tần công tử chuẩn bị chứng cứ?

Lời này của Trương Du cũng rất có đạo lý. trên thực tế cũng là nhắc nhớ Trương Phi: "Tổ gia gia người không nên quá đáng, cho dù vu oan Tần Lập không phải là các ngươi làm. nhưng không thể là Tần Lập tự vu oan mình! Tìm xem người kia là ai. là chuyện của Thiên Tiêu Các. cùng Tần công tử có quan hệ gì chứ?"

Nhưng Trương Phi lại không nghĩ vậy. lão thản nhiên nói:

- Du Phi nương nương. Lão hủ không dám đảm đương nổi xưng hô này của ngài. Còn nữa, đây là chuyện của Thiên Tiêu Các. ngài không cần phải xen vào.

Trương Phi sửng sốt ngây người, lập tức trên mặt lộ ra một vẻ cười thảm thê lương, một lời không nói xoay người trở về bên cạnh La Tín Nghĩa, dùng sức bặm môi. khóe mắt chảy ra một giọt lệ.

Nàng không nghĩ tới. mình nhọc lòng như vậy, cầu tình cho môn phái, đổi lại lại là một câu nói vô tình như vậy!

La Tín Nghĩa kéo tay Trương Du. nhẹ giọng nói:

- Có trẫm đây. đừng sợ!

Lúc này trong lòng Du Phi một mảnh ấm áp. nữ nhân tính Điều ngoa, ngang bướng nhưng lại rất có hiếu giờ khắc này rốt cục trở nên thành thục.

- Có bút nghiên không?

Tần Lập hướng về La Tín Nghĩa hỏi.

La Tín Nghĩa gật gật đầu. Thứ này, đều là có chuyên gia tùy thân mang theo. Tần Lập cầm bút lông, sau khi chấm đầy mực. "bá bá bá", ở trên bức tường kia viết ra một hàng chữ.

Từng chữ như kiếm, mặt trên ẩn chứa kiếm ý kinh thiên! Lập tức có rất nhiều võ giả tu luyện kiêm thuật làm chiến kỹ phát ra một tiếng thét kinh hãi, như say như ngốc nhìn chằm chằm.

Chữ của Tần Lập cũng có thể nói là cấp bậc đại sư, so với chữ trên tường trước kia quả thực là một trời một vực!

Hơn nữa, Tần Lập viết là: Cho rằng ta không dám giết người sao?

Thêm vào đó mỗi một chữ đều ẩn chứa đạo pháp và kiếm ý. khiến trên trán Thái thượng trưởng lão Trương Phi của Thiên Tiêu Các lập tức toát mồ hôi lạnh, lưng phát lạnh, toàn bộ sau lưng đều là mồ hôi lạnh!

Hàng chữ này quả thực là quá đáng sợ. giống như là những thanh kiếm nhọn tùy thời tùy lúc đều có thể đâm tới lão vậy.

Rốt cục. Trương Phi không kìm nổi phun ra một ngụm máu tươi, khó tin nhìn Tần Lập

nói:

- Tần công tử, tính kế hay lắm! Mưu đồ bảo vật trấn phái của Thiên Tiêu Các ta, trêu chọc toàn môn phái chúng ta. Thiên Tiêu Các ta… thua… Tâm phục khẩu phục!

Lúc này Cơ Ngữ Yên đứng trước bức tường, lẩy tay vuốt những chữ lúc trước, nghe thấy lời này của Trương Phi, xoay người qua cười lạnh nói:

- Trương trưởng lão. được rời. ngươi cũng đừng giả bộ nữa! Những chữ viết này. tuyệt đối không quá hai năm. Ha ha. các ngươi nhưng thật ra sớm có chuẩn bị. chắc là lúc bắt đầu nói xấu Tần Lập cũng đã Chuẩn bị tốt đường lui rồi hả? Tính ra. các ngươi chuyên nghiệp hơn người Hải Phái, bọn họ lâm thời tìm hai thị nữ. đã muốn nói xấu Tần Lập quả thực chính là trò đùa. Mà hai năm trước các ngươi đã có thể nghĩ đến đường lui. thật sự là lợi hại!

- Ngươi dựa vào cái gì mà nói đây là viết từ hai năm trước?

Một lão già Thiên Tiêu Các kêu gào nói.

- Đúng vậy. Ngươi nói hai năm trước là hai năm trước sao? Chúng ta dựa vào cái gì tin ngươi?

- Hải Phái chúng ta không nói xấu Tần Lập. Chính hắn đã làm cái gì. hắn tự hỏi lương tâm rồi hãy nói!

Người Hải Phái bên kia cũng kêu gào.

Cơ Ngữ Yên cùng không tức giận, chỉ là mặt lạnh lùng nói:

- Bên trong đế đô Tinh thành của Tinh La Đế Quốc tông cộng có mấy người? Loại đồ vật này, người ta liếc mắt liền có thể phán đoán chuẩn xác thời gian làm ra. Các ngươi nếu không tin ta, tự nhiên có thể tìm người khác.

Lúc này, Tần Lập cười nhạt, nói:

- Cần phải phiền toái vậy sao?

Nói xong, nhìn thoáng qua Trương Phi cùng Chưởng môn Hải Phái Lãnh Bình Phong, như cười như không hỏi:

- Các ngươi thật không có ý hối cải?

-o0o-

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

——oo0oo——

601. Chương 605: Lão Tổ Đế Vương Tử Đồng Đột Kích.

Lời này của Tần Lập bất kỳ ai nghe xong đều có thể cảm giác được một cỗ uy hiếp nồng đậm. Tất cả mọi người biết. Tần Lập nổi giận!

Kỳ thật mấy ngày này, ở Tinh La Đế Quốc. Tần Lập cũng suy nghĩ rất nhiều.

Đại khái là bị kiếp trước ảnh hướng. Tần Lập làm việc luôn sát phạt quyết đoán, lúc nên ra tay. tuyệt đối không do dự. Hơn nữa. ở trong thế giới thực lực vi tôn này. một thân sát khí của Tần Lập cũng tuyệt đối không thua người nào.

Nhưng sau khi trải qua một phen cân nhắc. Tần Lập cảm thấy được đối với những môn phái nơi thần bí. cùng không tất yếu phải đuổi tận giết tuyệt. Dù sao về sau con cháu Tần gia còn muốn hành tâu trên thế giới này, không ai có thể cam đoan hậu thế của mình vĩnh viễn không bị khi dễ.

Chỉ cần không quá phận, tha bọn họ một lần cũng không có gì. Bởi vì hiện tại Tần Lập đối với những nơi thần bí này mà nói cũng đã là một con voi lớn. Mà những nơi thần bí này chỉ là một con kiến nhỏ.

Thực lực chênh lệch quá lớn, khiến cho Tần Lập không có nhiều tâm tư chấp nhặt với bọn họ, lại càng không muốn đuổi tận giết tuyệt. Nhưng không nghĩ tới, hai môn phái này không ngờ lại không biết hối cải như thế. Trong lòng Tần Lập quả thật phi thường căm tức.

ờ trước mặt Tần Lập luôn luôn cường thế, những môn phái này còn muốn bảo trì cường thế vốn có. vậy làm sao có khả năng?

Lãnh Bình Phong ngạo nghễ nhìn Tần Lập, lạnh lùng nói:

- Như thế nào? Tần công tử lại muốn đại khai sát giới, để bịt miệng thể gian sao?

Trương Phi bên kia cũng thản nhiên nói:

- Bộ xương già của ta, chết cũng thôi. Nhưng Thiên Tiêu Các chúng ta chỉ cân có một đệ tử còn sống, chuyện này sẽ vĩnh viễn lưu truyền đời sau!

Những người trẻ tuổi Hải Phái cũng đều trở nên nhốn nháo.

- Hừ. đến đây đi. Lão tử không sợ chết! Tần Lập. hành vi độc ác của ngươi sớm muộn gì có một ngày sẽ bị người đời biết. Ngươi sớm muộn sẽ gặp báo ứng!

- Tần Lập. ngươi giết lão tử đi! Đường đường nam nhi bảy tấc. lại sợ súc sinh, ngươi sao?

- Đệ tử Hải Phái chúng ta đều là nam nhi thiết huyết chân chính, đều là hán tử. Chúng ta không sợ chết. Tần Lập, Ngươi ngay cả hành vi đã làm cùng không đám nhận, ngươi không phải nam nhân!

Xà Xà cùng Bạch Trung Tuyết bên cạnh Tần Lập đã sớm nổi giận lôi đình, ngay cả Thượng Quan Thi Vũ cùng Cơ Ngữ Yên đều không kìm nổi mà động sát tâm.

Tần Lập lại không thèm nói gì. Trong giây lát, hai cỗ tinh Thần lực trực tiếp xuyên qua hộ thế cương khí của đối phương đang ngưng thần đề phòng. như không có gì! Bao phủ trên đâu Thái thượng trưởng lão Thiên Tiêu Các Trương Phi cùng Chưởng môn Hải Phái Lãnh Bình Phong, trực tiếp nhảy vào trong tinh thần thức hải bọn họ. Tần Lập quát lạnh, một tiếng:

- Rốt cục là chuyện gì xảy ra! Nói!!!

Lời này nghe vào trong tai người khác, rất bình thường không có gì kỳ dị. Nhưng vào trong tai Trương Phi cùng Lãnh Bình Phong lại giống như sấm đánh bên tai!

Chấn động tinh Thần thức hải hai người gần như hỏng mất!

Hai mắt Lãnh Bình Phong dại ra nói:

- Là đứa con bất hiếu của ta. ở thành Hoàng Sa nghe nói trên người Tần Lập có vô số trọng bảo. sau khi nghe nói những thế lực lớn kia treo giải thưởng ngút trời liên nổi lòng xấu xa, muốn ở trong chuyện này kiếm chút tiện nghi. Vì thế liền có chuyện này.

Woaaaa~~

Mọi người nghe xong đều không kìm nổi phát ra một tiếng thét kinh hãi. Thiếu môn chủ Hải Phải, trên mặt anh tuấn lại viết đầy vẻ bàng hoàng, khóe miệng co giật dữ đội nói:

- Tà pháp, đây là tà pháp. Ngươi dùng tà pháp khống chế cha ta. Hẳn nói không phải sự thật!

- Yêu thuật! Đây nhất định là yêu thuật!

Có người nhốn nháo nói.

Nhưng càng nhiều người trên mặt tái nhợt!

- Vậy các ngươi chẳng lẽ không sợ ta trả thù sao?

Tần Lập không để ý tới kinh ngạc của những người đó, hỏi tiếp.

- Sợ đương nhiên là sợ. Nhưng cầu phú quý trong nguy hiểm. Chúng ta mang theo rất nhiều người tới đây. đã làm chuẩn bị vẹn toàn. Không tin Tần Lập kia đám thật sự đại khai sát giới, Bởi vì hắn không lấy ra chứng cớ chứng minh chuyện không phải hắn làm. Nếu lại giết người, chẳng khác nào giết người diệt khẩu, như vậy thanh danh của hắn hoàn toàn bị hủy. Lại nói, chúng ta còn có chuẩn bị phía sau!

Lãnh Bình Phong nói xong, trên mặt còn lộ ra biểu tình đắc ý.

- Tính kế thật giỏi!

Tần Lập vẻ mặt trào phúng, tán thưởng một câu sau đó nhìn Trương Phi nói:

- Các ngươi thì là chuyện gì?

Ánh mắt Trương Phi đồng dạng dại ra nói:

- Chuyện này là một đệ tử trong phái ta đề nghị. Hai năm trước đã lên kế hoạch rất tốt. hết thảy mọi chuyện này. tuy rằng Tần Lập trong Lời đồn có thực lực rất mạnh. nhưng nhiều môn phái như vậy đối phó hắn. chúng ta Tin tưởng hắn không thể thoát được.

- Vậy các ngươi không sợ ta chạy thoát, trả thù các ngươi sao?

Tần Lập cười lạnh.

- Môn phái chúng ta hết sức bí ẩn, hơn nữa. nơi Thần bí đó rất lớn. bên trong có rất nhiều môn phái. Nếu muốn tìm chúng ta. gần như không có khả nàng. Hôm nay chúng ta mang theo chứng cứ đến đây cùng là Bởi vì…

Trương Phi còn không dứt lời. vài cỗ sát ý cường đại ở nơi cực kỳ xa xôi đột nhiên bắn về phía Tần Lập.

Tần Lập cười lạnh một tiếng, vung tay lên. Bảo Khí Ấn Chương trực tiếp đánh ra. Hắn không tin hai môn phái nơi thần bí này lại có gan lớn như vậy. sau lưng không có chỗ dựa. bọn họ nào đám như thế? Dùng tinh thần uy áp áp bách bọn họ. cùng lúc để người đời tận mắt thấy chân tướng sự thật, về mặt khác cùng là bức ra người đứng sau lưng bọn họ!

Cho tới nay. Tần Lập liền không thể nào tin được những môn phái nơi thần bí bôi nhọ mình không nghe nói qua tên mình. Bọn họ không sợ hãi chút nào. hiên nhiên là có cao nhân đứng sau!

Hôm nay Tần Lập chính là muốn đem những cao nhân này, dụ ra bắt hết!

Ầm Ầm

Trên bầu trời truyền đến một tiếng nổ rung trời, bầu trời trở nên cực kỳ vặn vẹo. giống như là bị xé rách!

Trương Phi cùng Lãnh Bình Phong gần như đồng thời phun ra một ngụm máu tươi, tỉnh táo lại. Sau đó sắc mặt không yên nhìn Tần Lập. trong mắt tràn ngập kinh hãi!

Từ trên bầu trời xa xa ba bóng người bay đến. Ba người này tốc độ cực nhanh giống như sao băng chóp xẹt. căn bản không quan tâm phía dưới có người nào. ở không trung, ba đạo công kích đã đánh về phía Tần Lập.

h–M G”T +QÌB H¢M? K°i iB M;- F?¬M; ? bÊ ?½B ç¦M çÐX # v H M i`ÌB + Q +?B M

@ hY æ²M;5

*Æ L;[u M FBM? ?¬ K°i iB M;- H’v ` h?9v h`9+ h`QÊM;- i`U+ iB T KÎ "ªQ E?Q T?
h?QÊM; Zm M h?B ok Î b m HQM;X

G9+ M¨v- # M FB i`mv M ç M iB M; +QÌB ç„+ w +O h`QÆM; S?B,

@ > ? ? 5 h–M G”TX M;QÆB i˜v çQÊ+ i°B / M? i?b b Q +?S5 >¬K M vX +?QM? H

G½M? "bM? S?QM; +kM; ç„+ w ç¨Q ç¢i M¦B,

@ h–M G”TX >¬K M v M;QÆB +¦ +?¢v çˆM; i`ÌBX B +kM; çWM; M;?o +Sm M;QÆB5

L;QÌB i? M? MB M # M +¢M? G½M? "bM? S?QM; p®M ç½ H¨K i®i +?m˜M #` +?¢v
M;¢+ ç M M;•v M;QÌB çWM; i¢B +?¶X >„M +,M #ªM F?¬M; M;?o iÈBX T?K i?•M KbM
+Ì M¨vX

h`QÆM; S?B p K†i Q€M ç°+X €M? K„i •K ç°+ M?bM +?ˆK +?ˆK h–M G”TX b m ç¦ [m
>Q¨M; ç G hQM L;?o +O hBM? G æ Zm®+ +QÌB H¢M? M¦B,

@ >¼ G X hBM? G æ Zm®+ M¨v b) ç´B +?O M?•M5 h`QÆM; .mX L? ç–m ?² ç² M
+¢M? i 5 J°i T?B iY +O hBM? G æ Zm®+ iQM? +€B `„KX a m F?B i?¨M? bU- M;Q
+O hBM? G æ Zm®+- i?”K +?Q M m + + M;QÆB F?¬M; Km®M H¨K >Q¨M; ç +O
M;QÆB H¨K L[?Q¨M; +kM; +¦ F?ª M,M;5 L;QÆB M?bM i?’v F?¬M;X h–M G”T ?¬K
M„M;5

h`QÆM; .m p K†i F?¦ iBM M?bM h´ ;B ;B +O KbM?- i`QM; K„i i`¨M M;”T M;?B ?
M;?2 ç M ? B iW L[?Q¨M;- i?–M b„+ h`QÆM; .m ?ÆB ç¼M; H¢BX [mv M HU+ + Q
M;QÌB M¨Q ç m F?¬M; +¦ F?ª M,M; F?¬M; ? ?’T /šMX L?QM; H”T iS+- b„+ K†i h`
i`QM; K„i ?B M H M K°i p FB M ç`M?- +?”K `½B M¦B,

@ h´ ;B ;B X h ç½ ;ª +?Q ?Q¨M; i?’i- S?m [m•M +O i +?QM? H¨ ç pQÆM; hBM? C
M;QÌB G ;B X +? i H¨ [m, +O G ;B 5 h?”i F?¬M; M;?o iÈBX +€+ M;QÆB F?¬M; M

h`QÆM; .m M¦B tQM;- +?”K `½B `9i çQªM FB K K M; i?2Q # M M;QÌB- +„i K€B i¦+ M
p B- MûK tm®M; ç’i H¢M? ;B¼M; M¦B,

@ hW ;BÌ i`Î çBX h`QÆM; .m i F?¬M; +ÁM [m M ? ;b pÈB h?B M hB m *€+5

@ :BÄB5 :BÄB5 L? ç–mX M;QÆB `’i +¦ F?Q iB i5 hU M;QÆB iU HQ +?Q KbM? çB

h?€B i?QÊM; i`QÎM; H½Q h?B M hB m *€+ M?bM h`QÆM; .m M?Q M?bM K°i M;QÌ
K¬M T?€B M?Q #¼M ?¼ K¨ M¦BX i?•M ibM? ç m poM? pB M t T Î T?Q b mX H¨ i?S

G hQM L;?o H¢B i?Î /¨B K°i iB M;- M?bM h`QÆM; .m ç M; i?•K ibM? M?bM KbM?

@ .m S?BX L;QÆB ?¨ i’i T?€B p”v\

@ " ?¢X .m S?B iW M?Ä tm’i i?•M T?9 [mvX €Q +ÆK F?¬M; HQX ?QÈM; ? i +€+ H
/MM; Î ç m +U+ F€ t ?Q - KÈB i?¨M? iQM? ibM? æB m M;Q QÆM; #QÈM; HÁM; /¢
.m S?B ç®B pÈB # ?¢ +?Q iWM; ? B HÁM;- +¦ i? i? pÈB i`ÌB + Q5 L m H9+ .m S?
[mv M M¨vX H¨ pBM? ?Q T?9 [mvX o”v .m S?B ?B M i¢B +?d v m K°i KbM? # ?¢
K¬M; iÆBX HQm H¢+ +?•M i`ÌB ;¦+ #B MX .m S?B +kM; M;mv M w i?2Q # ?¢5

E?¬M; i? F?¬M; M¦B #’i F€ M;QÌB M¨QX Î p¨Q i?ÌB çB K M¨v M;?2 çQÊ+ K°i T?2
F?¬M; +¦ F?€ M,M; F?¬M; ? +ªK ;B€+X >Q¨M; ç G hQM L;?o M¨v ç²M; /¢M; +kM
K„i çÄ #WM;X

G”T iS+X ?„M ?¨Q ?MM; p¢M i`QÊM; M¦B,

@ h`šK ?¬K M v çSM; Î +?¶ M¨vX h`QÆM; S?BX G½M? "bM? S?QM;X *€+ M;QÆB F
h`šK HB M i”M K„i M?bM +€+ M;QÆB #` ?Ov /B i M?Q i? M¨Q5

@ > ? ? 5 >¼ G X M;QÆB i?U+ +?Q `^M; #^M; p¨Q K°i KbM? h–M G"T +¦ i? +?®M
M¨v b Q\ Zmª i?U+ H¨ M„K KÆ ;B[# M M;¨vX *?ŠM; çQÊ+ # Q H•mX M;QÆB b) #
i?ªK +Ð M¨Q5

G½M? "bM? S?QM; +QÌB ? ? M¦B b m ç¦ M?bM h`QÆM; S?B,

@ h`QÆM; ?mvM?- +?9M; i ?ÊT i€+ F?Q€B i`€X a m F?B i?¨M? bUX ?'v b¬M; hBM
b¬M; hBM? G i?m°+ p h?B M hB m *€+ +€+ M;QÆBX "„+ b¬M; hBM? G i?m°+ p

h`QÆM; S?B +?„T i v ?QÈM; G½M? "bM? S?QM;- iQÆB +QÌB ç–v K†i M¦B,

@ . i?QÆM; HQÊM;5 . i?QÆM; HQÊM;5

> B M;QÌB M¨v F?¬M; +QB B ` ;b T?•M +?B [m®+ i?´ hBM? G æ Zm®+X >Q¨M
+QÌB,

@ > ? ? 5 > B M;QÌB +€+ M;QÆB- i?"i F?Q T?€+?- i?"i +¦ ; MX >¬K M vX i`šK H
H–MX h`šK i?m iW M v p b m hBM? G F?¬M; +ÁM G ;B X L m i`šK i?„M; X >W5
imv i +€+ M;QÆB- ;¨ +?¦ F?¬M; i? 5

J°i i?•M F?Q ?Q¨M; ;Bª ç pQÆM; +O G hQM L;?o T?€i ` X i? K p¨Q i?U+ HU+
i?•M- mv €T +U+ F€ FBM? M;QÌB H¨K +?Q M;QÌB i ;–M M?Q +¦ t9+ ç°M; Km®M [m

G½M? "bM? S?QM; +MM; h`QÆM; S?B F?¬M; FbK M´B #B M b„+- b m ç¦ ç²M; i?ÌB
ç'm MÆB ç¦ KÈB H¨ K'm +?®i [mv i ç`M? bBM?- iY +O M?[M; M;QÌB Î /QÈB5

@QyQ@

.mv L;½ æ°+ h¬M

h€+ ;Bª, hB m æ Q S?QM; GÊB

QQyQQ

eykX *?QÆM; eye, h?–M LB K :BªQ a€i5

@ h–M G"TX M;QÆB +m®B +MM; +kM; tm'i ?B MX >¬K M v- M;QÆB M?'i ç`M? T?ª

æ¬B +QM M;QÆB K¨m iQK iBM? i?m–M +O E?9+ h`U+ M?bM +?^K +?^K h–M G"T P
i?"i HÈM b m HQM; +?"K `½B p¶X

> B G½Q i´ æ pQÆM; hY ç²M; F?€+ ç²M; /¢M; M?bM h–M G"T M?Q K°i M;QÌB +?
G¬B EB T çSM; i?¨M? ?bM? i K ;B€+ p•v h–M G"T Î ;B[X

h–M G"T F?) i?Î /¨B,

@ h ç m M¦B `²BX i F?¬M; T?ªB i•M pQÆM; ;Bª i°+ hY ç²M; +O +€+ M;QÆB ;b +
?SM; i?9 H¨K i•M pQÆM; ;Bª +O +€+ M;QÆBX *€+ M;QÆB ?¨ i'i T?ªB F?¬ M?Q p"

@ L?Q i? M¨Q\ >B M i¢B M;QÆB Km®M M?"M i?m +?9M; i b Q\ h–M G"TX F?¬M
`²B5

E?9+ h`U+ M?bM h–M G"T +QÌB H¢M? M¦B,

@ L m H¨ i`QÈ+ F?B +?9M; i +MM; ç€K H½Q ;B¨ M;Q M +® +O G½M? h?m *mM; F
çB M- M;QÆB M?"M i?m +?9M; i F?¬M; +?WM; +?9M; i +ÁM +¦ i? ç M çÐ M;QÆ
F?¬M; +ÁM #'i F€ HQ¢B F?ª M,M; M¨vX >¬K M v +?9M; i i? ;B i M;QÆB- M?QM;
+O M;QÆB +kM; i®iX #^M; ?[m +kM; i®iX +?9M; i b) F?¬M; ç°M; #¼M ?¼ Kªv K
çÌB M¨v F?¬M; # Q ;BÌ +¦ pQÆM; ;Bª hY ç²M; ;b +ª5

J°i G½Q i´ æ pQÆM; hY ç²M; F?€+ ?W H¢M? M¦B,

@ *?Q M MX h–M G"T M;QÆB iU b€i çBX L m M;QÆB iU b€iX +?9M; i [mv i F?¬M

@ L¦B M?B m pÈB ?„M M?Q p”v H¨K ;b\ *€+ M;QÆB [m M ç² ç #ªQ #®B +O ç¢B +
#–K i?•v h–M G”T p¢M çQ¢MX *?9M; i K M; i?2Q ç–m h–M G”T i`Î p - M¨M; M?’i ç

h–M G”T p K†i M;?B ?Q†+ M?bM # G½Q i´ æ pQÆM; hY ç²M; M¨vX b m ç¦ M?bM
M?B M ?ÄB,

@ æ² ç +O ç¢B + +€+ M;QÆB\ *¦ [m M ? ;b pÈB i \

G½Q i´ æ pQÆM; hY ç²M; FB ç M; ç`M? H M iB M;X E?9+ h`U+ ?Q M? K°i iB M;
H¢M? M¦B,

@ L;QÆB +kM; çWM; ?ÄB M[X +?ŠM; [m M ? ;b pÈB M;QÆBX .M b Q M;QÆB +k
b„T +? i `²B5

h–M G”T +QÌB H¢M? M¦B,

@ *?ŠM; H) +€+ M;QÆB F?¬M; M;?2 M¦B i` M M;QÌB i +¦ "ªQ E?Q b Q\

@ > ? ? 5 *?QM? H¨ "ÎB pb M;QÆB +¦ "ªQ E?QX +?9M; i KÈB F?¬M; i? F?¬M; ;

J°i G½Q i´ æ pQÆM; hY ç²M; +QÌB HÈM M¦BX b m ç¦ ç°i M?B M ` i v M?Q çB MX

i`ÌB + Q #¶M; M?B M iQ€i ` K°i #¨M i v iQX "¨M i v M¨v /QÌM; M?Q ?Q¨M iQ¨M iW
i¢Q i?¨M?- ûT ?Q F?¬M; tmM; [m M? p¨B +?K+ i?QÈ+ bKT tm®M;- ç”T iÈB h–M G”

h?O çQ¢M M¨v KÈB H¨ i?O çQ¢M +?•M +?QM? +O ç¢B M,M; G¬B EB T i?QÊM; +
F?¬M; ç”m `mM `˜v +MM; bÊ ?½BX

E?9+ h`U+ +MM; `®M; H MX i` M i v ç°i M?B M +¦ i? K K°i +•v ;”v iQ #ˆM; +€M? i v
+ Q + Q ?mM; ?,M; ç”T iÈB h–M G”TX hQ¨M i?•M +•v ;”v M¨v iªM ` ?¨Q [m M; M;k
[m M; p½B ` M?Q +–m p²M;- +U+ F€ `U+ `Ð +?¦B K„iX

"ªQ E?Q5

h`QM; HÁM; h–M G”T F?) ç°M;- i?˜K M;?o F?¦ i`€+? #¼M ?¼ ç€K F?¬M; FB M; F
L;mv M H B +kM; +¦ çQÊ+ "ªQ E?Q- +¦ MÆB , H¢BX

J°i G½Q i´ æ pQÆM; hY ç²M; F?€+ [m€i HÈM K°i iB M;- i` M #–m i`ÌB K°i ç¢Q i?–
h–M G”TX h?–M [m M; pW ` X [mv F?®+ i?–M FBM?- i`ÌB + Q #` #„M i?OM; ` K°
ç2M b•m i?,K- i`QM; M?€v K„i tm’i ?B M i`QÈ+ K†i h–M G”TX

æ•v KÈB +?QM? H¨ b€i +?B m +?•M +?QM? +O # H½Q i´ æ pQÆM; hQ ç²M; M¨vX

hBM? h?–M HU+ M;QM; i?”i5

>Q¨M iQ¨M H¨ h?–M MB K +¬M; FQ+?X æ•v +?QM? H¨ pä ;Bª i?S M?’i h–M G”T ;†
GK+ +¦ i? ç¢i iÈB +ªM? ;BÈB M¨v- M;Q¨B ?„M ` X

L?[M; H½Q i´ æ pQÆM; hY ç²M; b®M; p¬ b® M,K M¨vX i?U+ HU+ #ªM i?•M T?QM;
pä ;Bª +MM; +ªM? ;BÈB M¨Q bBM? ` K°i +ªK ;B€+ p¬ HU+X

h–M G”T ç–m iB M i tm’i "ªQ E?Q ‘M *?QÆM; ç€M? p #¨M i v i?”i HÈM FB X h` M
iB M; M´ i?”i HÈMX #¨M i v HÈM p¬ +MM; FB #` "ªQ E?Q ‘M *?QÆM; i`U+ iB T tm

"¨M i v iQ i` M #–m i`ÌB FB #` ç€M? M€i i?¨M? KªM? M?ÄX i M i¨M?X J°i H½Q i´
` K°i iB M; F m i?ªK i?B i FBM? i?B M ç°M; ç` X

a m ç¦X h–M G”T i tm’i "ªQ E?Q L;?B M h? B UM;?B M KU+VX hmv `ˆM; h–M G”T
K¦M "ªQ E?Q M¨v i?¨M? S?€T #ªQ #ªM K¢M; +O KbM?- M?QM; Î i`QM; ç M çB M
h?B M hY E?Q b,M b¦+ •M +–M- mv HU+ +O M¦ ç½ bÈK pQÊi [m T?¢K i`M "ªQ E?Q

*?Q M MX L;?B M h? B M¨v +?®M; H¢B "ªQ E?Q +•v ;”v +O E?9+ h`U+ F?¬M; +?9
K°i iB M; M´ –K- #–m i`ÌB pÐ i M M€i +¦ i? M?bM i?’v #ˆM; K„i i?QÌM;X

*¶ HU+ HQÊM; M¨v ç2K #–m i`ÌB i`QM; T?¢K pB K'v i`,K /†K F?m'v çªQ ;B¦ M´B K
F?¬M; M;WM; p†M p QX +?'M ç°M; ` p¬ b® F?2 F?¬M; ;B M b•m i?,K- i?"i HÈMX

L;k i¢M; HK+ T?O #` HU+ FBK iBM? /Q H¬B çB M M;QM; F i i?¨M? i`MM; FQ+? H
h`U+ #B M K'iX `®i +m°+ h–M G"T F?¬M; M?`M çQÊ+ T?mM ` K°i M;KK K€m iQÆB
ç2M- h–M G"T +„M ç–m HQÐB- ç m M?S+ ç +?Q ?„M #ªQ i`b K°i +?9i i? M? iBM?-
/QÈBX

h?QÊM; Zm M h?B ok çSM; # M FB pšM [m M i•K ?„M- i?ª M;QÌB # v H M H Q p T
H'v ?„MX h–M G"T ?ÆB KÎ K„i ` X M?bM h?QÊM; Zm M h?B ok p K†i HQ H„M;X h–

@ LQÆM; iYX T?m [m•M F?¬M; b Q5

L¦B `²B- HB M ?¬M K çBX

h?QÊM; Zm M h?B ok +ªK M?"M çQÊ+ F?Q iS+ bBM? K M? +O h–M G"T K½M? HB
+kM; v M i•KX L¨M; H¨K b Q #B i `^M;- bÎ /o F?Q iS+ bBM? K M? i`QM; i?•M i? h-
i? X ?Q¨M iQ¨M H¨ #ÎB HU+ FBK iBM? i€+ [m€B5

GU+ FBK iBM? /Q H¬B çB M M;QM; iK i?¨M?- +?QM? H¨ K°i i`QM; M?[M; HU+ HQÊ
`^M; F?¬M; #^M; hB M h?B M hY E?Q- M?QM; +kM; F?¬M; FûK H„KX J°i +¶ HU+ H
p¨Q i`QM; +Æ i? h–M G"TX F?Q iS+ bBM? K M? H¨K b Q F?¬M; K¢M? +?Q çQÊ+\

L?QM; +¶ F?Q iS+ bBM? K M? M¨v H¢B F?¬M; +¦ [m M ? ;b M?B m pÈB #ªM i?•M

æQÆM; M?B M- ?B M ;BÌ h?QÊM; Zm M h?B ok +kM; F?¬M; #B i +?mv M M¨vX L¨
K°i +?®M; # - +ÁM +¦ i? ç€M? +? i ? B H½Q i´ ç pQÆM; iY ç²M;- K°i M;QÌB +m®
#Ä i`®M K'i #¦M;X S?•M i?U+ HU+ M¨v F?¬M; /€K M¦B H¨ i?B M ?¢ p¬ bQM;- M?QM
+ªK i?'v +?'M ç°M;X

*?9M; pä ;Bª h?B M hB m *€+ +MM; >ªB T?€B # M /QÈB- ç½ #` ç² b€i b¢+? b)5

*,M #ªM F?¬M; +–M G hQM L;?o ç pQÆM; hBM? G ` i v- # M;QÌB s¨ s¨ +MM;
L;[u M ç½ ;B i b¢+? b)X K€m +?ªv i?¨M? b¬M;5

L;QÌB i M¦B t¬M; [m M ;B"M /[pb ?²M; M? M- M?QM; ?²M; M? M ;B"M /[H¢B +¦ K

J°i K¨M ?¬K M v iBM `^M; K¼B M;QÌB MÆB M¨v M?'i ç`M? b) F?¦ [m M +ª çÌB5

"¼M M;QÌB *Æ L;[u M +kM; F?¬M; Î H¢B hBM? i?¨M?X G hQM L;?o T?€B ` çQ¨
+?d +'K o Zm•M # M;¨M M;QÌB- ?° i´M; çQ¨M M;QÌB h–M G"T i`Î H¢B h? M? GQM

h`ªB [m i`"M #B M +® M¨v- HU+ HQÊM; ?Q¨M; i?'i hBM? G æ Zm®+ HB M çQÊ+
+?B M F„ çQÊ+ h–M G"T +ªB iB M- çO ç +?Q i?U+ HU+ +?dM? i? ?Q¨M; i?'i hBM

*ÁM >ªB S?€B +MM; h?B M hB m *€+ /B i pQM; +?d H¨ p'M ç i?ÌB ;B MX "ÎB pb H
` i'i +ª iBM? M?m - /M H¨ F iB T G hQM L;?o F?¬M; ç®B T?¦ #¼M ?¼- ? B ç¢B
;B M /¨B +kM; b) +?"K `½B bmv bKTX

L?QM; G hQM L;?o H¨K b Q +¦ i? #m¬M; i? ? B K¬M T?€B M¨v\

æ•v H¨ ? B K¬M T?€B ç½ [mv i ç`M? KQm T?ªM5 J†+ F M?[M; M;QÌB i`QM; K¬M T
ç m F?¬M; i? #m¬M; i? 5

"ÎB p"v- G hQM L;?o i`U+ iB T T?€B ` K°i +¶ HU+ HQÊM; +QÌM; ç¢B M?'i ?Q¨M
ç€M? iÈB ? B K¬M T?€B M¨vX .MM; i? bûi ç€M? F?¬M; F`T #QM; i BX ç½ i`B i ç
T?€B M¨vX

S?K Kšm .m T?B K'i bÈK- F€ i?"i M,K ç¦ #` çQ p¨Q ?Q¨M; i?'i +kM; +?QM? H¨ #¬B
Î K¬M T?€B F?¬M; +¦ +?¶ /U - F?¬M; +¦ ç` p` + QX +?Q M M KÈB i`Î i?¨M? p"i ?
F?¬M;- M[M?•M MÆB i?•M #Q ?ÆB +¦ ç` p` ç m i¬M [mw FB m M;¢Q ?ÆM +ª +¬
i? iMv iB M ;ª +?Q ?Q¨M; ;B \

a m F?B •M çQ¢M M;?o imv i pÈB h?B M hB m *€+X .m T?B b) F?¬M; [m M i•K i
M[X L¨M; H¨ T?B iW +O >Q¨M; ç X M¨M; H¢B ç¢B #B m +?Q i? /B M ?Q¨M; ;B 5

E€ i?”i çQ¨M M;QÌB *Æ L;[u M +,M #ªM F?¬M; +–M +’K o Zm•M ?Q¨M; ;B ?° i´M;
K°i KªM? i•K w +O G hQM L;?o - #B m ç¢i i?¨M? w +O ?„MX >ÆM M[+Ä M?[M
i®M;- /¼+ i?2Q çQÌM; çB +Ä i? #Èi çB `’i M?B m T?B M T?S+X

h–M G”T pšM F?¬M; iBM? H¢BX ?B M ;BÌ +?9M; M[ç m ç½ #B i p’M ç +O h–M G”T
+ÁM +Ä *Æ L;[u M ç¢B M,M; G¬B EB T Î ç•vX

*Æ L;[u M pW t2K i`¢M; i?€B +O h–M G”T HB M #B i #ªM i?•M ?„M ç½ i`¼M; i?
?B K ç M bBM? K M?X L¨M; +ªK ;B€+ çQÊ+ / Q ç°M; M,M; HQÊM; i`QM; i?•M i?
çQÊ+ +?BM? Gw iWM; +?9i K°iX

"ÎB pb F?B Î T?QÆM; "„+X *Æ L;[u M ç½ i`ªB [m +?mv M M?Q p”v K°i H–M- +?Q
KS+ HQ H„M;- M;QÊ+ H¢B M OB h?QÊM; Zm M h?B okX M¦B h–M G”T F?¬M; +¦ M

æ°B *’K o Zm•M M¨v çQ ç M #B M +ªM? h? M? E?•m b) F?¬M; iB T iK+ çB b•m p¨
b) H¨ G½M? i?´ h? M? GQM; æ [m®+- b) ;•v ` i` M? +½B T?B M T?9+ F?¬M; ç€
M;QÌB *Æ L;[u MX i`Î p T?K+ K M?X

Zm•M T?ÁM; i?O h? M? GQM; Zm®+ # M M¨v +kM; T?€i ?B M K’v M;QÌB #¼M ?¼
M¨v +ÁM H¨ ? i•K T?9+ +O >¬X #B i çQÊ+ ç°B M;QÌB M¨v H¨ çQ¨M M;QÌB h–M
M;QÌB ?° i®M; i` M çQÌM; p X

"ÎB pb h–M G”T pšM ?¬M K - +?Q M M i®+ ç° ç°B M;k çB iÈB +kM; F?¬M; M? M?- K
M;¨v M[*¨M E?¬M h€B aBM? h¢Q >¦ æ M /Q G½M? . Q Hmv M +? tm’i HÁX çQ¨
iB M p¨Q T?¢K pB i?¨M? >Q¨M; a X L m M?Q H’v HQ¢B i®+ ç° M¨v çB iB T- ?ŠM +
pW H9+ ç9M; i?ÌB ;B M ç M /QÊ+ tm’i HÁX

*?ŠM; [m p’M ç H¨ #¼M ?¼ ç½ çB çQÌM; K°i i?ÌB ;B M /¨B- M?QM; h–M G”T pšM
æB m M¨v H¨K +?9M; M[`’i HQ H„M;X

:–M M?Q +¦ i? /U FB M çQÊ+ M;¨v *¨M E?¬M h€B aBM? h¢Q >¦ æ M /Q G½M? .
M?’i ç`M? b) F?¬M; [m€ #bM? v MX "ÎB pb T?¨K H¨ pä ;Bª ç¢i ç M i`BM? ç° +ªM? ;B
SM; çQÊ+ ?QÈM; çB +O i?B M ç` HBM? F?Q

æ M /QÊ+ T?˜K +?’i M?Q p”vX F?ŠM; ç`M? +¦ i? ªM? ?QÌM; ç M ?QÈM; çB i?B M
i’i M?B M b) +¦ M;QÌB ` i v ç€M? +QÈTX o¢M M?’i H¢B tm’i ?B M K°i çQ¨M +QÌM;
M;QÌB #¼M ?¼- i?”i +¦ +?9i F?¬M; çO-

L m ?B M ;BÌ h–M G”T +¦ i? iBM? H¢B- p”v i?”i i®i #B i # Q5

h`QM; HÁM; +?9M; M[ç m ?B M H M w M;?o M¨v5

h`QM; F?QªM; i?ÌB ;B M M¨v- h–M G”T pšM ç M; ?’T i?m- Hmv M ?¦ +¶ HU+ FBK
HQÊM; M¨v [mª i?”i [m€ KS+ +QÌM; ç¢B- M m F?¬M; T?ªB i? +?’i +MM; +¬M; T?€T
#ªM F?¬M; +¦ +Æ ?°B iB T iK+ b®M; b¦iX b) i`U+ iB T #` +¶ HU+ HQÊM; M¨v ç€M?

L?¨ + Q t•v iW MÆB ç’i #ˆM;- +ÆK +kM; T?€B ,M iWM; KB M;X h–M G”T +?d +¦ i?
hY E?Q Zmv iX K°i ;B•v F?¬M; M;WM; ?’T i?m Hmv M ?¦ +¶ HU+ FBK iBM? iBM? i

J†+ /M +¶ HU+ HQÊM; M¨v H¨ K°i i`QM; M?[M; HU+ HQÊM; iBM? i?m–M M?’i i`QM
ç i?m T?K+ +¶ HU+ HQÊM; M¨v +kM; F?¬M; i? F?¬M; i`€ K°i +?9i ;B€ ç„iX

>ÆM M[- +€B ;B€ M¨v ç®B pÈB M;QÌB #bM? i?QÌM; K¨ M¦B H¨ +?Q K¢M;5

@QyQ@

.mv L;½ æ°+ h¬M

h€+ ;Bª, hB m æ Q S?QM; GÊB

QQyQQ

ey8X *?QÆM; eyN, Gmv M >¦ GU+ EBK hBM?5

GU+ FBK iBM? i˜v iOv FBM? K¢+?- ;B®M; M?Q +¦ ?¨M; M;¨M ?¨M; p¢M i? M? ç Q b
FBM? K¢+?- +¶ ç m çÈM ç¦ H¨K +?Q h–M G"T Km®M +? i çB b®M; H¢BX .M H¨ FBM
+ÄB- M?QM; +kM; #` +?¨ ç¢T i?®M; F?´ F?¬M; i?¬BX æ´B H¢B H¨ pä ;Bª +ªM? ;BI
#` ç m ç M +? iX

*?9M; M[h?QÊM; Zm M h?B ok M?bM b„+ K†i i€B M?Êi +O h–M G"TX ç m p¢M T?-
M¨M; +kM; #B i KbM? F?¬M; i? ;B9T çQÊ+ +?mv M ;bX +?d +¦ i? +® H¨K t2 M;U
M¦ ç½ +U+ F€ ´M ç`M?X

GU+ FBK iBM? #` h–M G"T ?'T i?m Hmv M ?¦ X ;–M M?Q # Q i`MK i` M pMM; T?®B
M°B i?`- +¦ i? i?'v K°i # M M;Q¨B pMM; T?´B +¦ K°i i–M; [m M; K M; i`„M; M?¨M M
K°i i–M; ?° ;B€T +?Q pMM; T?´B- +?"K `½B HQm ç°M; M?Q +¦ bBM? K M?5

L?bM [m - i?"i H¨ +U+ h?–M F€5

h–M G"T +¦ i? +€K ;B€+ çQÊ+ T?®B +O KbM? ç½ i`Î M M +U+ F€ +QÌM; ç¢BX *?
+¬M; FQ+? H M pMM; T?´B- +kM; b) F?¬M; / i´M i?QÆM; ç M M¦ M?Q i`QÈ+ FB M

æB m M¨v- i`QÈ+ ç¦ h–M G"T i?"i F?¬M; M;Ì ç MX

hmv `^M; b m F?B h–M G"T +¦ çQÊ+ hY E?Q Zmv iX #B i i?¬M; [m im Hmv M hY E
+€+ HQ¢B i?B M ç` iBM? ?Q i?B M ç` iBM? ?Q X i`QM; ç¦ i?m ?9i M?B m M?'i H

a m F?B ?'T i?m- +¦ i€+ /KM; +K i? ;b i?b h–M G"T pšM +¦ +?9i KÌ K`iX æQÆM; M?
ç` iBM? ?Q p¨Q i`QM; i?•M i? X +¦ i? i? v ç´B i? +?'i- çB m M¨v h–M G"T #B i `

L?QM; +?Q ç M #•v ;BÌ- #ÎB pb #` i?B M H¬B ç€M? i`9M; i?•M i? - ?¦ i?¨M? HU+
?¦ - HB M ?bM? i?¨M? K°i i–M; T?ÁM; ?° #ªQ p T?´BX h–M G"T KÈB +?QM? i?S+
?¨M? F?Q h?–M F€ M?Q p"v- H¨K +?Q ?„M +U+ F€ KWM; `ÐX

h`QM; ç–m h–M G"T M?È iÈB H½Q ç¢Q bo F?B ç¦ M¦B [m , L;k ?¨M? F?QX H¨ F?Q
M;QÌBX h`QM; ç¦ J°+ H¨ ; M- >Á H¨ i`€B iBK- h?¬ H¨ ib i¢M; UH€ H€+?V- EBK iQI

L;k ?¨M? +?B H¨K M,K K¨m, J°+ ç¢B #B m K¨m t M?- >Ä ç¢B #B m K¨m çÄ- h?´ ç
ç¢B #B m K¨m i`„M;- h?Ov ç¢B #B m K¨m ç2MX

L?È iÈB M?[M; GÌB K¨ M,K ç¦ ?„M F?¬M; ç w ç MX i?"K +?Q F?¬M; +® M?È +¨M; F
M;°X h–M G"T H¢B M°B i?` pMM; T?¬B +O KbM?- M?bM i•M; [m M; K M; K¨m i`„M
ç¢Q Gw M¨vX

L;?o p"v- h–M G"T +kM; F?¬M; F?ÄB +ªK i?'v p"M b® KbM? i?"i H¨ imv i ?ªQX i`Q
i?Î /¨B K°i iB M;, L m M?Q H½Q ç¢Q bo +¦ i? çB iÈB i? ;BÈB M¨vX +¦ H) H½Q b)

L;?o p"v- i`QÈ+ K„i h–M G"T T?ªM; T?€i M?Q ?B M ` ?bM? /¢M; H½Q ç¢Q aoX ç
ibM? FB - ;B®M; M?Q M,K ç¦ h–M G"T #` H½Q ç¢Q bo tmB F?B M- H–M ç•m iB M i

G9+ M¨v- #¨M i v iBM? tªQ +O h?QÊM; Zm M h?B ok M? M?¨M; pm®i p2 K†i h–M
i?Q€i F?ÄB +ªM? ?Q ªQ i`Î H¢B ?B M i?U+- b•m i`QM; M°B i•K i? M F?) K°i iB M
T?–M T?B M Km°MX

GU+ FBK iBM? /Q ? B ç¢Q i?B M H¬B M;QM; iK i?¨M?X h–M G"T +?d ?'T i?m çQÊ+
#` h–M G"T T?QM; 'M p¨Q F?„T M;Á M;€+? i`QM; ç M çB MX " M i`QM; ç M çB M
M? K¨m iQK F?¬M; M;WM; H¦2 ` çB M [m M;- HU+ FBK iBM? M¨v +kM; #` ç M M;
i?mX æQÆM; M?B M- ?'T i?m tQM; i'i +ª bÊ `^M; T?ªB K'i K°i i?ÌB ;B M `'i H•mX
h–M G"T F?´M; +? çQÊ+X

L m M?Q F?¬M; T?€B ç M M;mv M ?¦ M? +O h–M G"T ?Q¨M iQ¨M /Q hB M h?B M
T?QM; 'M #° T?"M HU+ FBK iBM? /Q H¬B çB M M;QM; iK i?¨M?- ;–M M?Q ?Q¨M iQ

"ÎB p"v- i`QM; HÁM; h–M G"T +kM; i?–K +ªK i?'v K v K„MX

*?”K `½B KÎ K„i ` - M?bM i?’v F?m¬M K†i +QÌB imv i K„ +O h?QÊM; Zm M h?B ok

+Ä K°i ç¬B K„i i`¨M M;”T i?•M i?B i- b€M; M;ÌB M?Q €M? i`,M;X

h?QÊM; Zm M h?B ok F?¬M; M¦B ;bX +?d H¨ M„K H’v i v h–M G”T- K°i i v pm®i ç
G”TX v M H†M; M;?2 M?`T iBK +O ?„M- HB M +ªK i?’v ? i bS+ i?Ä K½MX

J°i H9+ H•m b m- h?QÊM; Zm M h?B ok KÈB M¦B,

@ *?9M; i b„T ç M i•M i?¨M? >Q¨M; a `²BX +ÁM K°i M;¨v ?¨M? i`bM?- ç M +O G
M;¨v M[b) ` HÁX

h?B ok M¦BX +QÌB F?) M¦B,

@ S?m [m•M- +?¨M; M¦B +?9M; i +¦ +–M +?2 K„i M?[M; M;QÌB F?€+- F?B K i´M ç
? v F?¬M;\

h–M G”T bmv M;?o K°i +?9i- M¦B,

@ L?Q p”v +kM; i®iX i Km®M t2K #¼M ?¼ +¦ B /€K ç€M? +?O w iÈB +?9M; i X

æ M /QÊ+- i?QÊM; T?˜K H¨ ç M- ?¢ T?˜K H¨ /QÊ+5

æ•v H¨ K°i +•m i`QM; ç M T?QÆM; h?€B +´X L;QÌB çÌB b m Hm¬M i?Q+? ç†i ç M
i?U+ i imv i ç¢B ç b® Hmv M /QÊ+ bQ Hmv M +? ` ç m +?d +¦ i? iQM? H¨ /QÊ+

L?QM; i?2Q i?ÌB ç¢B i? v ç´BX p,M KBM? h?€B +´ pšM H¢+X `’i M?B m HQ¢B T?
i?¨M? #KB #†KX #B M K’i i`QM; +QM b¬M; /¨B H`+? bYX æ M b m M¨v- /M H¨ ;B i°
i?QÌM; +kM; /€K M¦B KbM? H¨ Hmv M ç M bQX

Î i`QM; K„i h–M G”TX +ª h–M ;B +kM; +?d +¦ G½M? . Q KÈB iQM? H¨ Hmv M ç M b

*ÁM M?[M; M;QÌB F?€+- ç m +?d +¦ i? H¨ Hmv M çQÊ+ bQX Hmv M +? ` ;–M M
/QÊ+ ?B m K¢M? v m ?ÆM FûKX

*?d +¦ G½M? . Q /U i?2Q ç M T?QÆM; h?€B +´- +€+ HQ¢B ç M /QÊ+ Hmv M +? `

*¨M E?¬M h€B aBM? h¢Q >¦ æ M5

æ•v- KÈB H¨ #ªQ p”i +?•M +?QM?5 J°i Hmv M ç M bQ +?•M +?QM? K¢M? K)X ?„M
ç M- K¨ ç M M¨v imv i ç®B F?¬M; +?d ç ,M5

oQ /K M?Q >„+ J æ M- M?Q H¨ GBM? "¢Q æ M- h?Ov GQM; æ M- >Á GQM; æ M
T?ÁM; M;U- M?[M; i?S M¨v ç m +¦ ç +”T i` M ç M T?QÆM; h?€B +´X L?QM; i¨B H
+U+ F€ [mv ?B K- Km®M +¦ çQÊ+ #’i F€ K°i HQ¢B M¨QX +kM; F?¦ ?ÆM H M i`ÌB5

L;QÌB K M; b® K M? M?Q h–M G”T Km®M +¦ çQÊ+ i¨B HB m *¨M E?¬M h€B aBM? h¢
F?,M- +¨M; çWM; M¦B M?[M; M;QÌB F?€+X

S?¨K H¨ M;QÌB +¦ i? +ªK M?”M çQÊ+ ç Q ç°M; +MM; ?QÈM; çB +O i?B M ç` HB
E?¬M h€B aBM? h¢Q >¦ æ MX #¼M ?¼ ç m `ä `¨M; +? M? H +? ;B[/QÊ+ p¨ ç MX

*?Q M M- h–M G”T i?2Q GÌB h?QÊM; Zm M h?B ok- ç h?QÊM; Zm M h?B ok çm´B
+kM; ?S ? M M¦B p¨B HÌB i®i ç T i`QÈ+ K†i >´X ç +€+ #BM? bo M;¨M •M p¢M i¢

"¼M ?¼ i? K ;B [m•M M;k- B F?¬M; Km®M çQÊ+ +’T i` M i?QÌM; i?S+\ *?d H¨ ?°
K°i çQÌM;- HB M +Ä çQÊ+ K°i +Æ ?°B i?,M; +?S+- B b) F?¬M; Km®M\

æQ¨M M;QÌB h–M G”T +kM; F?¬M; +¦ i? v ç´B t2 M;U - iMv w ç t T?m ?Q¨M; i?’i
t2 M;U çB p¨Q i•M i?¨M? >Q¨M; a X

L?QM; tm®M; F?ÄB t2 M;U - H¢B H¨ K°i H½Q M?•M mv M;?B K F?QªM; M,K KQÆB
[mv i°+ çB M ?bM? hBM? G æ Zm®+- K°i i?•M T?9 [mv #S+ M;QÌB- ? B K„i i?BM
K M; iBM? KBM?- H¨K M;QÌB i F?¬M; /€K F?BM? i?`X

æ•v pšM H¨ H–M ç–m iB M h–M G”T ?¦ i` M; KbM? i?¨M? K°i H½Q M?•M- ?„M +kM

*?9M; M[h?QÊM; Zm M h?B ok H¢B ?¦ i` M; i?¨M? #´M i?` M[i` im´B çB i?2Q #
i?ÌB i` M M;QÌB +€+ M¨M; +kM; i?BM? i?Qªm; i`mv M ` K°i +¶ / Q ç°M; M;mv M H

æ•v +kM; çO M¦B `ä pb b Q M;QÌB T?9 [mw M?Q p"v çB ` M;Q¨B F?¬M; K M; i?2Q
tBM? ç T i` im´B M¨v ç m +¦ i?•M i?O F?¬M; #bM? i?QÌM;X

J°i i´ ?ÊT M?Q p"vX F?¬M; F?ÄB H¨K +?Q M?B m M;QÌB ;?û K„iX J°i Qi M;QÌB i•K
K M; €M? K„i ?•K K° M?bM h–M G"TX i?–K M;?o H½Q ;B¨ FB i?"i H¨ +¦ /B K T?K+
im´B M?Q ?Q M?Q M;¼+- ç m +¦ i?U+ HU+ F?¬M; FûK- +¦ iB M ç9M; H¨ F?¬M; ;B

æQ¨M M;QÌB h–M G"T +kM; +€K ;B€+ çQÊ+ +¦ K°i Qi M;QÌB i?2Q /äB #¼M ?¼X +
M¨M; h?QÊM; Zm M h?B ok ?Q¨M iQ¨M F?¬M; [m M i•K HQ¢B i?2Q /äB M¨vX h´ ?
?B M Î i•M i?¨M? >Q¨M; a¢ F?¬M; #` M?bM F€ KÈB ;¼B H¨ F€ [m€BX

J'v M;QÌB p¨Q K°i M?¨ iYm H•m- ç†i # Q K°i T?ÁM;X a m F?B M;²B tm®M;X h–M
ç–m iB M MûK ` K°i i?ÌB #¢+ M†M; +?WM; #ªv i€K HQÊM; H M #¨M b m ç¦ ?QT K„i

@ hB m M?`- M;QÆB M¦B +?Q i M;?2 K°i +?9i ;–M ç•v i`QM; i•M i?¨M? >Q¨M; a M
F?¬M;\ L m M;QÆB M¦B ? v- F?®B #¢+ M¨v b) H¨ +O M;QÆB5

•M? K„i iB m M?` b€M; H MX M?bM F?®B #¢+ H'T H€M? H"T HÁ2 i` M #¨M F?¬M;
KbM? ;†T çQÊ+ ç¢B H½Q ;B +?•M +?QM? `²BX pW M?bM H¨ #B i HQ¢B F?¬M; [m

G"T iS+ ?„M HB M +QÌB M¦B,

@ æ¢B ;B X HQ¢B +?mv M M¨v M;¨B ?ÄB iB m M?•M i?"i H¨ ç9M; M;QÌBX hB m M?
M,K `²BX K¶B M;¨v ç m +¦ i? M;?2 çQÊ+ p¬ b® +?mv M KÈB K

@ o"v M;QÆB M¦B K°i +?9i- M m M¦B ? v H½Q ;B +ÁM +¦ # M i?QÌM;5

h–M G"T ?QT K„iX M?¨M M?¢i M¦BX

@ E?¬M; i?¨M? v M ç X :–M ç•vX M?„+ iÈB +?mv M HÈM M?'i H¨ p¨Q K'v i?€M; i`
çdM? çdM? ç½ i`Î p X M;?2 M¦B K'v ç¢B M?•M p"i iÈB iW MÆB i?•M #Q ;b ç¦ #` ç
p"i FB ç m M¦B t'm h–M >–m ;B X F€ i?"i H½Q M?•M i`QM; i?¨M? >Q¨M; a ç m #B
H¨K b Q +¦ F?ª M¨M; H¨K M?[M; +?mv M M?Q #¼M ?¼ M¦B +?SX +?Q M MX h–M >
FB - [m€ i?"i H¨ ç¢B F?Q€B HÁM; M;QÌB K¨5

G9+ iB m M?` M¦B iÈB pB + M¨v- ? B K„i b€M; M;ÌB- ? i bS+ ?QM; T?'M- +ÁM i?B
M[X

*€+ M¨M; h?QÊM; Zm M h?B ok HB + M?bM HšM M? m- ç m H° ` p iQÆB +QÌB ?
h–M G"T Î h? M? GQM; æ [m®+- [m€ i?"i H¨ çO + Q K¨X

L?B m M,K [m çB- H¢B pšM F?¬M; +¦ K°i +?9i ;BªK #ÈiX M;QÊ+ H¢B t2K ` M;¨v
i?"K +?Q ç½ b„T #` M;QÌB i i?–M ?¦ `²BX

hB m M?` T?•M T?¦ # M /QÈB M'm ,M tQM;- i`Î p M¦B iB T,

@ :–M ç•v i T?€i ?B M +¦ `'i M?B m ç¢B M?•M p"i çB ç M i?¨M? >Q¨M; a X *¦ K°i H-
K°i çQ¨M M;QÌB M¦B i•M i?¨M? >Q¨M; a +Ä i?•M ç M tm'i i? X #¼M ?¼ ç M t2K +¦
? v F?¬M;X L;QÌB M?Q p"v ;–M ç•v /QÌM; M?Q M;¨v +¨M; M?B m- +?¨M; [m H¢B F
;bX

@ æB m M¨v +ÁM T?ªB M¦B H¨ M?Ì +¬M; H Q +O h–M >–m ;B X M m F?¬M; T?ªB M
FB - i?¨M? >Q¨M; a M¨v F?ŠM; ç`M? +kM; b) F?¬M; çQÊ+ #bM? M5

h–M G"T +QÌB ;"i ç–m- MûK F?®B #¢+ i` M #¨M +?Q iB m M?`X H¢B H'v ` F?®B p
+QÌB M¦B,

@ æQÊ+ `²BX i ç m #B i- M;QÆB M? M? çB çBX M? M? /¼M K¦M ,M H MX

@ sQM; M; v5

hB m M?` ?QM; T?'M F?¬M; #B i M¦B ;b KÈB i®i- HB M M; v +ª ;B¼M; M¦B +kM; i?
i?"i [m€ `°M; `½BX K°i F?®B p¨M;- ?ÆM M[#ªv i€K HQÊM; #¢+X ? B M,K ?„M +k
M?Q p"v5

G"T iS+- i` M F?m¬M K†i K M; K'v ?¢i ç"m i? M? tm•M +O iB m M?` HB M +QÌB b
?QM; T?'M `ÌB çBX

æ®B pÈB iB m M?•M p"i K¨ M¦BX ç•v ç½ H¨ K°i ?¢M? T?9+ [m€ HÈM `²BX

J'v M;QÌB i`QM; T?ÁM; ç m +ªK F?€B, >²M; i`–M i? iK+ M;ÊT i`QM; p¨M; bQM- ç
t t¬BX

@QyQ@

.mv L;½ æ°+ h¬M

h€+ ;Bª, hB m æ Q S?QM; GÊB

QQyQQ

eyeX *?QÆM; eRy, h?–M .QÊ+ æ¢B h?¨M? EBM? h?B M æ°M; æ` 5

h`QM; T?ÁM; v M ioM? K°i H€iX h?QÊM; Zm M h?B ok M?bM h–M G"T F?) ;B¼M; M

@ Zmª M?B M pšM #` K°i Qi M;QÌB i?2Q /äBX F?¬M; #B i H–M M¨v ç M ç•v H¨ M;Q

*Æ L;[u M M?Qm ?¨M; KB- M?Ä ;B¼M; M¦B,

@ G) M¨Q #¨B ?¼+ H–M i`QÈ+ +ÁM +?Q F?„+ çO b•m b Q\

h?QÊM; Zm M h?B ok H„+ ç–m +QÌB F?),

@ h`QÈ+ HÊB Q+? iQ HÈM K ?Q†+- F?¬M; +¦ +?mv M ;b H¨ M?[M; M;QÌB ç¦ F?¬M
çQÊ+ K°i ç M /QÊ+- +kM; çO ç +?Q K°i K¬M T?€B M?Ä i`U+ iB T [m"i E?ÎBX GQ¢
B +¦ i? +?`m çQÊ+5

"¢+? h`mM; hmv i +QÌB H¢M? M¦B,

@ E?¬M; +?`m çQÊ+\ >WX i Km®M t2K #¼M ?¼ H¨K b Q +QÈT iW i`QM; i v +?9M
K°i +? i K°i M;QÌB- iÈB ? B M;QÌB +? i K°i ç¬B5

h–M G"T +QÌB F?) M¦B,

@ E?¬M; b BX H•M M¨v +?9M; i b) H¨K K°i H–M ¬K +•v çÊB i?Ä5

@ «K +•v çÊB i?Ä\

*?9M; M[ç m +¦ p F?¦ ?B m M?bM h–M G"T- #bM? i?QÌM; +¦ K°i b® K°i iW M;[K¨ +
çQÊ+- H¼i ` iW KB M; h–M G"TX

J¨ H–M M¨v- +€+ M¨M; +¨M; F?¦ +¦ i? ?B mX

h?QÊM; Zm M h?B ok +¦ p ?B m F€ ?ÄB,

@ L?Q p"v H¨ +¦ w ;b\

h–M G"T +QÌB ;BªM; ;BªB +?mv M tQ ¬K +•v çÊB i?Ä +?Q +€+ M¨M; h?QÊM; Zm
?¨K M;?o i?¨M? M;[M¨v K°i H–MX +?9M; M[ç m /MM; p K†i bMM; #€B M?bM h–M

L?'i H¨ h?QÊM; Zm M h?B ok +MM; *Æ L;[u MX ? B M¨M; iW M?Ä ç½ ç¼+ M?B m
KBM?- ç m H¨ ?¢M; i¨B M[+?•M +?QM?X L?[M; +?QM? pb M?Q i? X +€+ M¨M; K
M,M; HU+ +O h–M G"TX *¦ i? +MM; HQ¢B +?mv M tQ ?bM? iQÊM; M?Q p"v- H¨K
+–M M;?B M;Ì i?U+ ?¼+ M[b Q\

L?bM i`QM; K„i +?9M; M[ç–v b Q M?ÄX M;QÊ+ H¢B H¨K +?Q h–M G”T +¦ +?9i t’m
#B M T?€T ;BªB i?Q+?- +kM; ç K†+ +?Q +?9M; M[M?bM ?„M #ˆM; €M? K„i bMM; #
WX F?¬M; b Q +ªX

h–M G”T F?m +? i€M i?–M i?S+ ` M;Q¨B- i?–M i?S+ +QÌM; ç¢B p¬ ?bM? ;B®M; M
#®M T?QÆM; i€K ?QÈM;X G¨M MQÈ+ K K M? HQÈi [m /ÁM; b¬M; M?ÄX M? M?¨
i? çÐ5

h?–M MB K +QÌM; ç¢B M?Q p”v- çO ç +?Q +€+ pä ;Bª +ªM? ;BÈB G¬B EB T M?bM

h?–M i?S+ KÆ KÆ ?² ?²X +€K ;B€+ çQÊ+ +¦ p¨B +¶ / Q ç°M; ? i bS+ +QÌM; ç¢B-
i?’v +¦ +?9i •K i?•K FBM? ?½B5

h–M G”T i?–K M;?o, ç•v ç9M; H¨ K°i i?ÌB ç¢B ;B¦ M´B K•v [m–M K¨- /¢M; *QÌM; ;B
?B M i`QÈ+ K„iX L m ç´B i?¨M? K’v M,K i`QÈ+- imv i ç®B F?¬M; i? iQÌM; iQÊM;
EB T M?Q p”v- F i`QÈ+ M;QÌB b m +?¢v iÈB i?¨M? >Q¨M; a MÆB i? iK+ M¨vX

"ÎB p”v +¦ i? i?’v çQÊ+ bB m +’T ç¢B T?€B MÆB +U+ h•v M°B ibM? i?•K ?”m ` b
G”T +kM; ?Q¨B M;?B ;B i°+ M?Q >ªB ;B X F?¬M; M?’i i?B i v m ?ÆM h?€M? >Q¨M

L;mv M M?•M `’i çÆM ;BªM- +?Q iÈB M v +€+ +QÌM; ;Bª >ªB ;B çB ` ?–m M?Q ç
+€B ;B i°+ iQ M?Q p”v- ç½ +¦ K’v i`,K p¢M +QM +?€m- M?’i ç`M? +¦ `’i M?B m ç€
+¢M F?¬5

*¶ HU+ HQÊM; M¨v Î i`QM; #’i +S K°i i? HU+ t tQ M¨Q ç m b) H¨ M°B ibM? ;B i
/¨M; bY /KM;X h`W F?B ;†T T?ªB +ªM? ;B i°+ /B i pQM;- #¼M ?¼ KÈB tm’i ?B MX

s2K ` - T?QÆM; ç¬M; h?B M L;mv M ç¢B HK+ pšM Hm¬M #` M;QÌB i F?BM? i?QÌM
+QÌM; ;BªX J°i F?®B ç¢B HK+ Î i?ÌB ç¢B p,M KBM? h?€B +´ +¦ çQÊ+ i?¨M? iUm ?mv
i? +?d +¦ T?QÆM; i•v p¨ T?QÆM; #„+ +QÌM; i?`M? çQÊ+X

>ÆM M[H9+ T?QÆM; ç¬M; #` oU+ L;Q¢B h?B M J t•K H’M ;–M M?Q F?¬M; +?`m
M?Q p”v- b) F?¬M; F?¦ iQÌM; iQÊM; b) +ÁM K°i Qi i? HU+ p,M KBM? h?€B +´ i`mv
? QX K½B +?Q ç M M;¨v ?¬K M vX

h`QM; ç¦X +¦ K°i Qi ;B i°+ ?Q†+ K¬M T?€B- pW H9+ #` p•v i`QM; MÆB i?–M #QX

ç° T?€i i`B M +O #¼M ?¼ b) F?¬M; i? M¨Q iQÌM; iQÊM;5

*?d H¨ M?[M; M;QÌB i? HU+ M¨v- +?Q ç M M¨v ç m F?¬M; tm’i i? X Î K½B # M i`
bBM? ?Q¢i •M +Q M;,M +€+? MÆB i? M;Q¢B ç¨Q M;mv MX

*?ŠM; [m K°i F?B ç¢B i? i?B M ?¢ #„i ç–m tm’i ?B M `mM; +?mv M- M?[M; pä ;B
M?’i ç`M? b) F?¬M; +?`m H¨K M;QÌB +¬ çÆM çB ` i? K /U p¨Q i?ÌB ç¢B ;B¦ M´B K•

L;?o ç M ç¦X h–M G”T F?¬M; F?ÄB •K i?–K H„+ ç–mX h? ;BÈB M¨vX i?”i ç9M; H
JbM? i`QÈ+ ç¦ i?”i t2K i?QÌM; ç¢B ç b® pä ;Bª i? ;BÈB M¨v- +QÌB M?¢Q M;QÌB F
KbM? b Q H¢B F?¬M; T?€B p”v +?S\

*?QM +?QM i€K KQÆB K®i M;¨v5

*¨M E?¬M h€B aBM? h¢Q >¦ æ MX M;¨v i?¨M? ç M5

h` M #–m i`ÌB ç¦ ç¦ K•v H¨M?- i`ÌB ;B€M; çB K H¨M?- Î i` M i`ÌB + QX T?ªM; T?€i
;°i `Y i•K HBM? K¼B M;QÌBX

.M H¨ M;QÌB i?QÌM; i`QM; i?¨M? >Q¨M; a X +kM; +ªK M?”M çQÊ+ K°i +¶ HU+ HQÊ
i?QªB K€BX _’i M?B m M;QÌB # M? M†M; b„T +? i- F€ iQ+? F?ÄB # M?- #¼M ?¼ ç
tm®M;- M;•M ç•m M?bM K°i K¨M h?–M iQ+? i` M #–m i`ÌBX

o¬ b® M;QÌB ç m +?Q ``ˆM; ç•v H¨ h?–M HBM? ?B M HBM?- M m F?¬M; H¨K b Q +¦ i
#` # M? HB M F?Ä2 K¢M? +?d i`QM; +?ÈT K„i\

æ€K *QÌM; ;Bª M;?2 iB M; ;B¦ çB ç M H¢B F?¬M; +?Q ``^M; i?–M HBM? ?B M HBM
? iX ç•v +,M #ªM H¨ /'m ?B m imv i i? i?–M /QÊ+ tm'i HÁ5

G"T iS+- +¦ F?¬M; #B i # Q M?B m M;QÌB M?„K i?ŠM; ?QÈM; #–m i`ÌB T?O ç >´
ç MX

PQM;5

J°i iB M; FBK HQ¢B M;•K `mM; #'i +?Êi p M; H MX ;B®M; M?Q iB M; +?m¬M; HÈM
K¨ #B M b„+5

J°i ç¢Q [m M; K M; #ªv K¨m iW T?O ç >² t¬M; i?ŠM; H M i–M; K•v5

:B®M; M?Q i`QM; i?B M ç` tm'i ?B M K°i #"+ i? M; i`ÌB-[m M; K M; #ªv K¨m M¨v iª
FBM? M;QÌB- ?Q¨M iQ¨M # Q T?O T?O ç iQ HÈM i`QM; [m M; K M; #ªv b„+X

@ E?¬M; ? v- h?–M /QÊ+ +¦ HBM? iQM?- Km®M +?¢v i`®M5

h–M G"T FBM? ?¬ K°i iB M;- i?•M ?bM? +?Êi H¦2 #B M K'iX >„M #B i #^M; i?U+ H
F?¬M; i`'M €T çQÊ+ M?[M; h?–M /QÊ+ +Ä çQÊ+ HBM? iQM? M¨v5

a m F?QªM; F?„+- h–M G"T HB M H Q p¨Q ;B[[m M; K M; #ªv K¨m- ?ÆM M[ç²M
M?B m pä ;Bª i?U+ HU+ K¢M? K) +kM; i?2Q b m H Q p¨Q i`QM; [m M; K M; #ªv K¨m

_'i M?B m M;QÌB çÄ +ª K„i- M m +¦ i? +QÈT çQÊ+ i?–M çQÊ+ p¨Q i`QM; i v- HQ
;BÈB\ GQ ;b ;B i°+ F?¬M; +¦ M;QÌB F i?W \

•K •K –K5

J'v iB M; M´ –K –K HB M iB T- Î ;B[[m M; K M; #ªv K¨m ç½ +¦ M;QÌB i`U+ iB T `

hWM; ç¢Q HU+ HQÊM; F?´M; H² çO ç tû i`ÌB T?€ ç'iX M?QM; F€ [m€B H¨ F?¬M; +
H¼i F?ÄB [m M; K M; #ªv K¨m5

h–M G"T i`U+ iB T çB iÈB #–m i`ÌB K"i i?'i Hmv M ç M +?¶ G½M? . QX pW H9+ i
K¨m i¢Q i?¨M? K°i pÁM; i`ÁM ç M; Km®M ;B½v F?ÄB ç M H¬ G½M? . Q çB ` M;Q¨

G¨K K°i Hmv M ç M bQ +ªM? ;BÈB i¬M; bQX G½M? . Q H¨K b Q F?¬M; +¦ K°i +?9i
i`QÈ+ F?B #„i ç–m Hmv M ç MX HB M F?„+ #ªv i€K i`"M T?€T- +?QM? H¨ bÊ M?[
Km®M #Ä +?¢vX

*?ŠM; [m G½M? . Q pšM +ÁM +¦ +?9i ç€M? ;B€ i?'T M?[M; ç M /QÊ+ ;–M M?Q +
i€K i`"M T?€T- H9+ M¨v ç½ #` i`MM; T?€ ? i #®M M,KX K„i i?'v K'v i`"M T?€T +ÁM
K€M? M?ÄX

hbM? i? - i`¨M M;"T M;mv +Æ5

@h`'M5

h–M G"T [m€i iQ K°i iB M;- K°i +¶ hB M h?B M hY E?Q F?´M; H² ç€M? tm®M; #ªv p

/QÊ+- H"T iS+ i`'M i`K #ªv pB M ç M /QÊ+ M¨vX L?[M; i`"M T?€T #` T?€ i?¨M? KªM
?Q¨M iQ¨M i M pÐX

@h?m5

h–M G"T F?) [m€i K°i iB M;- i`U+ iB T i?m #ªv pB M ç M /QÊ+ M¨v p¨Q i`QM; M?šM

æ9M; H9+ M¨v- K°i +¶ b€i w b„+ #ûM H Q i?ŠM; ç M h–M G"TX h–M G"T ?W H¢M? I

@ Jm®M +? i5

h`Î i v ç•K ` K°i FB K- FB K F?Q iW "¨M GQM; h?B M hY EB K HB M ç2K pä ;Bª M
K°i FB K +?ûK H¨K ? BX H"T iS+ +?'M i`K +€+ pä ;Bª F?€+ Km®M t¬M; H MX

"¼M ?¼ M?bM H½Q M?•M M¨v FBM? M;?B F?¬M; i?¬B- F?¬M; #B i H½Q ;Bª M¨v H
M?Q p"vX

G9+ M¨v G½M? . Q #¶M; M?B M T?mM ` K°i M;KK K€m iQÆB- iBM? h?–M HB M m
oW `²B pb i`'M i`K #ªv pB M ç M /QÊ+- M¨M; ;–M M?Q ? Q ? i iQ¨M #° HU+ HQÊM

h–M G"T i`mv M •K +?Q M¨M;, óJ m M? M? /MM; ç M çQÊ+5ô

G½M? . Q M?bM H½Q M?•M i` M #–m i`ÌB M¦+ M?¨- /M +?Q h–M G"T F?¬M; i`mv M
` çQÊ+ H½Q M?•M M¨v H¨ h–M G"T ?¦ i` M;X

G½M? . Q F?Q M? +?•M M;²B tm®M;- i`U+ iB T H'v K'v pB M ç M /QÊ+ +?Q p¨Q KB
ç–m çB m iS+X

@ G½Q ;B¨ FB X ;B Q ` h?–M /QÊ+- i? +?Q M;QÆB F?¬M; +? i5

J°i ;B¼M; M¦B i` im´B tmv M i?'m [m M; K M; #ªv K¨m i`mv M p¨Q i`QM; i B h–M G
M?Q ˜M +?S K°i +¶ HU+ HQÊM; i?–M F€- ;–M M?Q +?'M i M [m M; K M; #ªv b„+ M

hB T ç¦X K°i +¶ FB K w +?d ?QÈM; KB i•K h–M G"TX K°i ç¢Q [m M; K M; K¨m i`„M
G"TX

h–M G"T F?) + m K¨v- +¦ i? i`U+ iB T /MM; FB K w çª i?QÆM; M;QÌB- i?U+ HU+ H
çQÊ+5

J°i +¶ HU+ HQÊM; iBM? h?–M F?´M; H² i?2Q iBM? i?–M i?S+ ?ªB h–M G"T i`9i `
i?•M i? h–M G"T M;QM; F i i?¨M? K°i ç¢Q ?° i? +QÆM; F?Q FB M +® p¬ +MM;5

•K5

*¶ FB K w M¨v i`U+ iB T ç€M? H M ?° i? +QÆM; F?Q- #` #„M M;QÊ+ ` X

" M FB T?€i ` K°i iB M; F m F?)- +¦ p ? i bS+ ;B"i KbM?- H"T iS+ +QÌB H¢M?- K

@ *?9i i¨B K¼M +kM; /€K # m t'mX t2K FB K w p¬ ç`+? +O i ç€M? #¢B M;QÆB5

sQ¢i tQ¢i tQ¢i5

G¢B # ç¢Q FB K w T?•M #B i iW # T?QÆM; ?QÈM; #'i ç²M;- M? M?¨M; T?¦M; p

L?QM; Î T?Q b m M? M?¨M; i?¨M? i?QB FB - H¢B +?2 ;B'm b€i F?Q p¬ ?¢M5

h–M G"T M?B m M,K [m KÈB H–M ç–m iB M ;†T ç®B i?O +QÌM; ç¢B M?Q p"vX >„M
T?QÆM;- M?QM; iW p¨B ç¢Q FB K w M¨v K¨ t2KX M?'i ç`M? ç®B T?QÆM; im Hmv

h–M G"T +–K i`QM; i v "¨M GQM; h?B M hY EB K- Î i` M #–m i`ÌB pmM; H M M?bM
ç¢Q FB K F?Q ?bM? `²M;X h?Q€M; +€BX h–M G"T ç€M? K°i iB iBM? i?–M HU+ p¨
M¨v- ç¢Q FB K F?Q HB M M?Q b®M; H¢BX ;BQÆM; M M? K9 pm®i- T?€i ` K°i i`"
HB M +?'M i M # ç¢Q FB K wX

a m ç¦- M¦ HB M H Q p T?Q ç®B T?QÆM;X G9+ M¨v- [m M; K M; #ªv b„+ i`QM; i
h–M G"T i?m çB K¨ #„i ç–m /˜M /˜M iB m i€MX

J'v i`,K #¦M; M;QÌB HB M H Q H MX

G9+ M¨vX M;QÌB ;B Q i?O pÈB h–M G"T +kM; ?B M ` i?•M ?bM?- M?bM # M;Q¨B
im´BX K°i i?•M €Q i`„M;- T?QM; i?€B M?Q M;¼+- K°i imv i i? K„ M K iY F?¬M; ?A

J°i ç¬B K„i M?Q ?² b•mX ;B®M; M?Q # Q ?¨K i M; i?QÆM; Km¬M çÌB H9+ M¨v i`Q
T?–M ?Q M; K M;- M?bM h–M G"T ?ÄB,

@ *€+ ?¢ H¨ B\ G¢B +¦ i?U+ HU+ M?Q p"v\

@QyQ@

.mv L;½ æ°+ h¬M

h€+ ;Bª, hB m æ Q S?QM; GÊB

QQyQQ

eydX *?QÆM; eRR, "¨M h v E?´M; G²5

G9+ M¨v- iW t t +¦ iÈB ?ÆM i`ªK M;QÌB ç M; ?QÈM; p T?Q M¨v- K¶B M;QÌB ç m M?B m M;QÌB ?¬ HÈM,

@ :B Q h?–M /QÊ+ ` 5

L K iY i` im´B ?W H¢M? K°i iB M;,

@ hQ ; M5

h? M? i`QÌM; FB K M?bM `'i #bM? i?QÌM; i`QM; i v ?„M T?¢i [m X K°i ç¢Q FB K F M€i ?Q F?¬M;- M? M? +?¦M; H Q i?ŠM; p +?¶ ç¬M; M;QÌB M?'iX L?[M; i M pä ;B FB F?¬M; M;Ì #` K°i FB K M¨v ;B i +? i K'i ? B KQÆB K'v M;QÌB5

*kM; F?¬M; tm'i ?B M KMB p` ?mv i iBM? t¬M; i?B MX "ÎB pb M?[M; M;QÌB FB ç im´B M¨v i`U+ iB T ç€M? i?¨M? +"M #½- ?¦ i?¨M? #°i K`MX

h`QM; HÁM; h–M G"T +kM; i?˜K FBM? ?QªM;X h?O çQ¢M M¨v- h–M G"T M m i?B i` +¦ i? H¨K çQÊ+ M?QM; imv i ç®B F?¬M; i?QªB K€B iU M?B M M?Q M;QÌB i` im´B

æ•v F?ŠM; ç`M? F?¬M; T?ªB H¨ K°i M;QÌB +ÁM i` im´B K¨ F?ŠM; ç`M? T?ªB H¨ K F?¬M; #B i iÈB K'v p¢M M,K5

h`QM; HÁM; h–M G"T i?˜K M;?o i? - b m ç¦ +MM; iMv i v K°i FB K- ç2K M?[M; i M F?€+ ç€M? i?¨M? +†M #½X J°i FB K M¨v +O h–M G"T +kM; +?QM? H¨ ç M?'i FB K @ GB m L;mv M5

h?2Q K°i FB K M¨v +O h–M G"TX i` M #–m i`ÌB i`¨M M;"T K°i +¶ ?Ä F?Q i€Q #¢ FB K M¨Q +?ûK iÈB- M; v +ª i? M? •K F m i?€K +kM; F?¬M; F`T T?€i ` - H"T iS+ i`

@ G½Q iB M bBM? i?U+ HU+ i?"i +QÌM; ç¢B- F?¬M; #ˆM; +?9M; i i`QÈ+ HB M i? M¨v `²B b m ç¦ ?•v ç€M? K°i i`"M- [mv i ç`M? h?–M /QÊ+ i?m°+ p # M M¨QX çQÊ+

L;QÌB i` im´B T?QM; i?€B M?Q M;¼+ M¨v M; v iW ç–m F?¬M; +?9 w iÈB h–M G"T F?€+? F?Q- i?QÆM; HQÊM; pÈB ?„MX hW ç¦ +¦ i? M?bM ` çQÊ+ i`QM; K„i +O ?„ M?•M p"i M; M; ?¨M; pÈB KbM?X

h–M G"T F?) ;"i ç–m M¦B,

@ h +MM; ç M; +¦ w ç¦5

> B M;QÌB M?bM M? m +QÌB- H"T iS+ # v M? M? ` M;Q¨B i?¨M?X h–M G"T ç²M; u M,

@ "ªQ ?° ç€K M;QÌB h?B ok p¨ G½M? . Q- +€+ M;QÆB F?¬M; +–M K M? ç°M;X

E?¬M; çÊB *Æ L;[u M i`ª HÌBX i?•M €M? h–M G"T +MM; ç½ #B M K'i F?ÄB i•M i?¨

J†+ /M K°i FB K +O ? B M;QÌB ç½ /B i b€i KQÌB K'v pä ;Bª M?QM; bS+ ?'T /šM + +MM; F?´M; H²- +¦ M;QÌB H"T iS+ ?¬ HÈM K°i iB M;,

@ E çQ¢i i?–M /QÊ+ ç½ H Q ` F?ÄB i?¨M?- K m çm´B i?2Q5

@ æm´B i?2Q #¼M +?9M;- F?¬M; ç +?9M; +?¢v5

@ J¼B M;QÌB +MM; iB M H MX ;B i ? B i M çQ¢i h?–M çQÊ+ FB X +MM; M? m T?•

J°i ç€K M;QÌB çB M +m²M; F m ;¨Q çm´B i?2QX

*?d K°i H€i b m- ? B M;QÌB ç½ ` F?ÄB i•M i?¨M? >Q¨M; a çQÊ+ #ªv i€K KQÆB /†
L;QÌB i` im´B FB çWM; H¢B M¦B,

@ LÆB M¨v bÆM i? M? i?Ov i9X T?QM; +ªM? F?¬M; i²B- +kM; T?M ?ÊT H¨K T?–M

@ L?½M HU+ i®i H„KX MÆB M¨v [mª F?¬M; i²B5

h–M G"T i?m"M KB M; ç€T H¢BX i`QM; HÁM; i?˜K iQM? iQ€M H€i M[+¦ M M +?¬
F?¬M;\5

"ÎB pb M;QÌB i? M? MB M M¨v K M; iÈB €T HU+ `'i HÈM +?Q h–M G"TX h–M G"T i?"
M¨v ç½ ç¢i iÈB +ªM? ;BÈB æ` hB M ? v F?¬M; K¨ b Q H¢B +¦ çQÊ+ i?U+ HU+ +QÌ

G9+ M¨v- +?WM; ? B # i`,K M;QÌB +kM; ç½ çm´B iÈB MÆB M¨vX

h–M G"T HQÈi [m ç€K M;QÌB M¨vX F?¬M; M;Ì T?€i ?B M ` ?„M F?¬M; #B i K°i B
bS+ +O #¼M ?¼ +kM; F?¬M; M?bM ` çQÊ+ `®i +m°+ #¼M ?¼ i?m°+ K¬M T?€B M

@ a Q F?¬M; +?¢v M[\ *?¢v iB T çB +?S\ :B Q i?–M /QÊ+ ` - i? +?Q +€+ M;QÆB

J°i M;QÌB i`mM; MB M M?bM [m +?d KÈB ?ÆM #´M KQÆB im´B- ?QÈM; p T?Q h
M?Q M;¼+ FB M¦BX

@ :B Q h?–M /QÊ+ ` 5

L?[M; M;QÌB F?€+ +kM; ?¬ H MX •M? K„i K¼B M;QÌB ç m çÄ M;¨mX "¼M ?¼ ;–M
i'i +ª ç m p¬ +MM; M¦M; MªvX

*?Q iÈB #•v ;BÌ- ;–M M?Q i'i +ª K¼B M;QÌB +kM; +?d KÈB iWM; M;?2 M¦B [m h?–M
+¦ i? +?•M +?QM? M?bM i?'vX "¼M ?¼ +?d M;?2 M¦B `^M; F?B i?–M çQÊ+ ç¢B i?
` /` iQÊM;X GQ¢B /` iQÊM; M¨v /U i?2Q ç° K¢M? v m +O i?•M /QÊ+- +kM; b) F?

L?[M; M;QÌB M?Q #¼M ?¼ F?¬M; i? T?€M çQ€M ` çQÊ+ i?–M /QÊ+ ?¬K M v çªM
M?QM; i?2Q /` iQÊM; i`QM; i?B M ç` i?b ?B M M?B M ç•v [mv i H¨ i?–M çQÊ+- F

GQ¢B ç² p"i M¨v- M m iW #Ä i?b #¼M ?¼ poM? pB M F?¬M; +¦ +Æ ?°B M¨Q M[5 *?
i` M? +QÈT5

h–M G"T +QÌB ?„+ ?„+ +?d p M;QÌB i` im´B # M +¢M? M¦B,

@ h?–M /QÊ+ Î i` M M;QÌB ?„MX i +kM; F?¬M; [m2M #B i ;b ?„M5

@ G½Q ;B¨ FB X M;QÆB

L;QÌB i? M? MB M T?QM; iQ M?Q M;¼+ M¨v +kM; F?¬M; M;Ì ``^M; h–M G"T H¢B ç°
?„M +kM; iQM? iQ€M ç +?Q h–M G"T iB m /B i ç€K `m²B M?†M; M¨v- iB m ? Q K°i
`²B bY /KM; b€i +?B m +O KbM?- tm'i F€ #'i w ç€M? HûM h–M G"TX

L?QM; ?„M H¢B F?¬M; M;?o iÈB- ç®B T?QÆM; +,M #ªM F?¬M; iBM ;b ?„M +ÁM i
MQÈ+ #•M H M M;QÌB KbM?X *?Q /M ?„M Km®M #B M #¢+? +MM; F?¦ F?B M M;QÌ

L?bM M?[M; i M pä ;Bª ç M; çÄ +ª K„i M¨v i?b ?B M M?B M Km®M ;B i +ª ? B M;QÌ
i` im´B M¨v +QÌB M;¢Q M;? - +MM; F?¬M; i? K M?bM h–M G"T- M¦B i?ŠM; ` ,

@ h` M i v i i?b ç½ b Q\5 h?–M /QÊ+ +?d +¦ #ªv pB M- +€+ M;QÆB M?B m M;QÌB
T?•M +?B ` b Q\

æ€K M;QÌB M¨v H"T iS+ t¬M t QX "ÎB pb #¼M +?9M; +MM; F?¬M; #B i +¦ K'v pB M
M;QÌB i` im´B M¨v M¦B M?Q p"v i?b F?¬M; FbK M´B T?ªB #„i ç–m bmv iQM?X

*?d +¦ #ªv pB M h?–M çQÊ+- +?Q /M ;B i ? B ;½ i` im´B M¨vX +ÁM +¦ K'v i`,K M;Q
MÆB M¨v i?b B /€K + K çQ M- #ªM i?•M KbM? +¦ i? +–K H'v i?–M çQÊ+ K¨ iQ¨M i

G9+ M¨v +¦ M;QÌB H HÈM,

@ h?–M çQÊ+- M;QÌB +¦ çS+ b) ç¢i çQÊ+5 hB m iYX M;QÆB F?¬M; +–M +?•K M;ÌB
i M iB m iW M¨vX B +¦ i? +QÈT çQÊ+ i?–M /QÊ+ i` M M;QÌB #¼M ?¼ i?b i?–M /Q

@ æ9M; i? 5 G½Q iY ?¬K M vX #^M; #'i +S ;B€ M¨QX F?¬M; +–M +€B K¢M; M¨v +k

@ > ? ?¢ i M iB m iY M¨v `ä `¨M; ç M; bÊ ?½B M M KÈB M¦B i? X >„M M¦B +¦ #ªv p
iBM b Q\5 L;QÆB ç€K H'v ` ç +?9M; i t2K F?¬M;\

@ æ9M; i? X K°i H¬ ç M çQÊ+ ç m +¦ iÈB Qi M?'i H¨ K°i i`ªK pB M- K¼B M;QÌB çW
+?9M; ç½ `²B M¦BX

@ .€K ;¼B i H¨ iB m iY\ Jm®M +? i5 \

h M i? M? MB M T?QM; iQ M?Q M;¼+ M¨v +QÌB H¢M? F?¬M; i?¬B- ç°i M?B M i`U-
FB - i? M? FB K i`QM; i v imM; # v H M tm®M;- ;B i +?¦+ M?Q K°i +€B K€vX E?¬
+?ûK i?¨M? ? B çQ¢M- i v +Ki +?•M çSi F?¬M; M;WM; #` imM; H MX

J†+ F H¨ pä ;Bª +ªM? ;BÈB S?€ hQ€B >Q E?¬M; ? v H¨ +ªM? ;BÈB æ M L;mv M
H¨ ç®B i?O +O i M i` im´B M¨v5 L; v +€ pä ;Bª +ªM? ;BÈB G¬B EB T +kM; +,M #
M;QÌB M¨v iÈB KQÌB +?B mX

J'v i`ªK pä ;B¨ iW +€+ h?–M #Q +?d ç` çSM; tmM; [m M? +,M #ªM F?¬M; M;?o iÈ
T?QM; E?ÎB p•M /kM; M?Q i? 5 L?QM; K°i +ªM? M¨vX +kM; F?¬M; T?ªB M,K i`QM;

"¼M ?¼ +?Q `^M; i`QM; i?ÌB i? ç¢B HQ¢M M¨vX #¼M ?¼ +¦ i? i?m çQÊ+ çQÊ+ +
F?®+ ç½ M¦B +?Q #¼M +?9M; `^M;- i?S #¼M ?¼ +¦ i? ç¢i çQÊ+ +?d H¨ iY pQM;5

L;QÌB i? M? MB M M¨v [mª i?U+ p¬ +MM; ?mM; K½M?- +?d F?QªM? F?„+ K¨ bª M;
ç½ pQÊi [m +QM b® M,K KQÆB M;QÌB5

*?Q /M H¨ F F?¬M; bÊ +? i +kM; #` M;QÌB i? M? MB M M¨v /Q¢ +?Q pÐ K"i5 GQ¢B
M m ;B i +?¦+ K¨ F?¬M; +® F} ;b i?b ç¦ +?QM? H¨ i?S +¦ i? F?B M M;QÌB i bÊ ?½
bÊ ?½BX æ½ #„i ç–m +¦ M;QÌB ?QÈM; p #´M T?QÆM; i€K ?QÈM; #Ä +?¢v5

h–M G"T +,M #ªM +kM; +?Q iWM; T?ªB ç°M; i?OX J„i i?'v i? M? MB M M¨v- b m F
M;QÌB i?b `®i +m°+ ç½ /Q¢ +?Q i'i +ª b® +ÁM H¢B T?ªB #Ä +?¢vX

>„M F?¬M; F?ÄB T?ªB i?~K i€M i?QÎM;,

ó*?B M F„ i?"i + Q KBM?5ô

L;QÌB i` im´B M¨v [m v ç–m M?bM H¢B h–M G"TX ` p H¢M?X HMM;- ?W H¢M? M

@ G½Q ;B¨ FB - M;QÆB pW HÁM; `²B +?S5\ h?•M /QÊ+ #` M;QÆB +QÈT çBX H¢
+¦ i?'v +–M T?ªB #B m H° +?9i i?¨M? w `²B F?¬M;\

@ > ?¢ i +–M ;b T?ªB +¦ i?¨M? w pÈB M;QÆB5\ h?–M çQÊ+ M¨v p®M H¨ +O i +Æ

h–M G"T i?ªM M?B M M¦BX

@ æQÊ+ H„K5 *?9M; i ?½v bY /KM; i?U+ HU+ ç T?•M + Q i?'T çB5

h? M? MB M T?QM; iQ M?Q M;¼+ M¨v M?bM HQÈi [m i? M? "¨M GQM; h?B M hY
M¦B,

@ L;QÆB /MM; +?QM? H¨ "ªQ F?QX i b) /MM; #BM? F?Q #bM? i?QÌM;5 s2K i ç€M

L¦B tQM;- M;QÌB M¨v ç€M? ` K°i FB K- +?ûK i?ŠM; p T?Q h–M G"TX J°i ç¢Q F
KQÆB i?QÈ+ H"T iS+ M;QM; F i i?¨M? i?"i i? i` M i?•M FB K- p¬ +MM; HBM? ?Q
G"TX

hQ¨M #° F?¬M; i`mM;- M?€v K„i ç½ #` K°i FB K +O M;QÌB M¨v KÎ ` K°i H¶ ?´M; `
i„+- /QÈB K°i FB K +O ?„M ç½ #` T?€ i MX h?B M H¬B HB M iW i` M #–m i`ÌB ç€M

L?QM; i®+ ç° +O M;QÌB i? M? MB M M¨v M? M? iÈB KS+ F?¦ iBMX L?[M; i?B M H-
i`9M; i?•M i? ?„M- M?QM; H¢B ç€M? +?Q ç'i ç€ MÆB M¨v # v i€M HQ¢M- #KB KM

J¨ ç9M; H9+ M¨vX iW i` M F?¬M; i`mM; ç°i M?B M H¢B +¦ K°i #¨M i v F?´M; H² pQA
>Q¨M; a X hQ¨M #° #¨M i v- i`„M; MäM i?QM /¨B- ;B®M; M?Q #¨M i v +O K°i M;Q
+O M¦ +kM; i?"i `'i FBM? M;QÌB5

L;QÌB i? M? MB M T?QM; iQ M?Q M;¼+ M¨v T?ªM SM; +U+ M? M?- FB K F?Q p®M
i?b ç°i M?B M +?ûK M;QÊ+ H M #¨M i v F?´M; H² FB X ç²M; i?ÌB ?„M ?ûi HÈM,

@ G½Q ;B¨ FB - F?¬M; Km®M +? i i?b +MM; i ç€M? M;QÌB M¨v +9i p 5

h` M i`ÌB + Q i`mv M iÈB K°i iB M; ?W H¢M?X h? M? •K M¨v H¢B ;B®M; M?Q K°i
/mM; M?"T p¨Q i?B M ç¢Q T?€T i„+X iQ¨M #° i?B M F?¬M; +kM; T?ªB bKT ç´5

EB K F?Q K¢M? K) p¬ +MM; ç€M? iÈB #¨M i v F?´M; H² M¨vX F?¬M; M;Ì +kM; +?d
K¨m i`„M; M?¨M M?¢i5

J¨ +?O M?•M +O #¨M i v F?´M; H² M¨v H¢B ;B®M; M?Q #` +?¼+ ;B"M- ?mM; ?,M;
MB M FB p,M; çBX hB T ç¦ H¢B çªQ [m h–M G"TX h–M G"T ?W H¢M? K°i iB M;X "¨
i v M? M? +?¦M; #„M ` K°i ç¢Q +K T?QM;5

*K T?QM; M¨v ç€M? H M K°i M;,M i v +O #¨M i v F?´M; H² FB X h` M i`ÌB + Q H¢B
h–M G"T i?2Q F) ?Ì ;B[+€+ M;¦M i v # v ` X

J¨ M;QÌB i? M? MB M FB - F?B #` #¨M i v M¨v i€i i`9M; i?b p,M; t Î ;B[F?¬M; i
M;WM; T?mM ` X

"¨M i v iQ FB F?¬M; M;Ì H¢B ?QÈM; iÈB i•M i?¨M? >Q¨M; a +?KT K°i +€BX ç½ M
+O >´ p¨Q i`QM; i v `²B M? M? +?¦M; # v p T?Q M K i?¨M? >Q¨M; a X

> B K„i h–M G"T M?Q MSi ` X æ€K M;QÌB h?QÊM; Zm M h?B ok- *Æ L;[u M- s¨ s
p¨ G½M? . Q ç M; ?²B T?K+ ç m ç M; Î i`QM; iQ¨ T?O ç FB X

"¼M M;QÌB >´ i?"i ` H¢B F?¬M; Î i`QM; ç¦X ob G½M? . Q Hmv M +? ç M çQÊ+ +
H¢B Î +?¶ "¢+? h`mM; aÆMX "¢+? h`mM; >Qª p¨ ç€K M;QÌB h¨Q >²M;X GBM? PM
J¨ i`QM; iQ¨ T?O ç FB X M;Q¢B iW h`–K L?¢+ p¨ G•K >^M; i?b F?¬M; +¦ M;QÌB M
M?B M- #¨M i v F?´M; H² M¨v +?QM? H¨ M?^K p¨Q G½M? . Q5

L;QÌB F?€+ i?b Km®M ç¢i çQÊ+ i?–M çQÊ+- K¨ +?O M?•M #¨M i v F?´M; H² M¨v `
Hmv M ç M5

L;QÌB i` im´B #` ç€M? # v çB FB M´B ;B"M ;–K p M; K°i iB M;- i`QM; #¨M i v ç°i
i`QÌM; i?QÆM; K¨m i`„M; #¢+X *•v i`QÌM; i?QÆM; M¨v ç¨B +?WM; # i?QÈ+- i` M
+MM; K¢M? K)X J°i ç¢Q b€i F?Q H,M; H ç€M? i?,M; p T?Q #¨M i v F?´M; H² FB

@QyQ@

.mv L;½ æ°+ h¬M

h€+ ;Bª, hB m æ Q S?QM; GÊB

QQyQQ

ey3X *?QÆM; eRk, >[m hbM? o¬ :B€5

h?•M ?bM? +O h–M G"T M? M? M?Q K°i iB +?¦T- H"T iS+ çm´B i?2Q #¨M i v
'M *?QÆM; p¨ L;?B M h? B ç¬M; i?ÌB çQÊ+ h–M G"T i tm'iX "¨M GQM; h?B M hY E
H"T iS+ i?B i`B M FB K i?S # i`QM; .mv L;½ *Ym EB K @ h`¼M; a€i5

`• •? K)G@ÀG0iC?M `7ª3D>B$D]UÀ@Ò@Ò@ÀB y&,JCH>8ND,BY%MBE7•p@@8A;EWAD°%]K$M]WE@C€ ;$;Aa€pA2P ;B °

G"T F i ?ÊT pÈB Qm i? #ªM i?•M H'v hB M h?B M hY E?Q iBM? i?m–M p¨ mv i? +C
æ` .mv L;½ æ°+ h¬M +O KbM? ?bM? i?¨M? K°i HQ¢B Gmv M FBK i?m"i `'i ç°+ ç€

æ•v H¨ K°i T?QÆM; i?S+ Hmv M FBK ?Q¨M iQ¨M F?€+ pÈB +€+ T?QÆM; i?S+ Hmv
+¦ i? i€B bBM?- i?'v çQÊ+ i?O T?€T Hmv M F?Q +O h–M G"T H9+ M¨v +kM; b) T?

"ÎB pb h–M G"T [mª i?U+ ç½ ç¢i iÈB +U+ ?¢M +O F„ tªQ Hmv M F?Q5 æ¢i iÈB çdM
çQÊ+ M[5

æ9M; i? - /M ?B M i¢B p i`bM? ç° Hmv M F?Q i?b h–M G"T i?m t K°i çÌB æ¢B h
.B M "€+ M?QM; i?2Q i?ÌB ;B MX h–M G"T M?'i ç`M? +¦ i? F? B b€M; ` K°i HQm

L?Q >¬ .B M "€+ iWM; M¦BX +?d F?B Gmv M EBK aQ +¦ i? b€M; i¢Q ` K°i HQm T
+?QM? tQM; H¨ L?'i ç¢B h¬M; bQ5 *?d çB i?2Q #QÈ+ +?•M +O iB M M?•M i?b /M
K¨ i?¬B5 J¨ #ªM i?•M >¬ .B M "€+ +MM; +?d M?"M KbM? H¨ K°i æ¢B bQ K¨ i?¬B5

—K >mv i EB K T?€i ` ?¨M #,M; F?Q M;¨v +¨M; K½M? HB i- ?ÆM M[F?Q i? /Q
L;?B M h? B- h`QÌM; æ QX GQM; h?O EB K p¨ +€ ?Q¨M; ;Bª F?Q /Q "¨M GQM; h?
+m°+ +kM; #` ç•v HMB5

@QyQ@

.mv L;½ æ°+ h¬M

h€+ ;Bª, hB m æ Q S?QM; GÊB

QQyQQ

eRyX *?QÆM; eR9, Gmv M >¦ 5 Gmv M >¦ hQ¨M "°5

PM;;;;;;

"ªQ E?Q 'M *?QÆM; i`U+ iB T ç"T p T?Q "¨M GQM; h?B M hY EB K T?€i ` K°i iB
"ªQ E?Q 'M *?QÆM; /QM? b€i p¨Q "¨M GQM; h?B M hY EB K M?€v K„i #` F?Q ?Q¨M
hY EB K T?€i ` # Q p•v H'vX

> B i v h–M G"T M? M? +?¦M; F i 'MX K°i +¶ HU+ HQÊM; i?–M #Q +´ tQ ç€M? H M
h?B M hY EB K +MM; "ªQ E?Q 'M *?QÆM;- #` T?QM; 'M i`QM; ç°M; T?kX i`QM;
b¦M; M?B i- +¶ b¦M; M?B i M¨v M?B i ç° +U+ + QX +?Q /M HQ¢B i? +?'i M?Q h–M
iQ¨M i?•M QÈi çšK i`QM; M?€v K„iX

h–M G"T K¨v M?Qm +?†i- +?`m çUM; +¶ b¦M; M?B i FBM? M;QÌB M¨v ç€M? p¨QX
Hmv M ?¦ - +?d i?'v "ªQ E?Q 'M *?QÆM; i?2Q +¶ HU+ HQÊM; i?–M #Q +´ tQ iW ç
#„i ç–m +?"K `½B ?Á i M5

"ªQ E?Q 'M *?QÆM; iWM; +?9i K°i /mM; M?"T p¨Q i?•M "¨M GQM; h?B M hY EB K-
+U+ F€ KÄB K iX M?QM; ç¬B K„i H¢B b€M; M;ÌB p¬ +MM;X E?Q ?Q¨M; ;Bª +O "¨
çB M +m²M; +?®M; H¢B "ªQ E?Q 'M *?QÆM; çmM; M?"T- i?•M FB K `mM `˜v F?¬M
M;•KX

"¶M; M?B M iW i`QM; ? B K„i h–M G"T #„M ` ? B ç¢Q h?–M [m M;- #„M p T?Q "¨
"¨M GQM; h?B M hY EB K T?€i ` K°i iB M; ;–K #B BX "ªQ E?Q 'M *?QÆM; i`QM
p¨Q i` M i?•M "¨M GQM; h?B M hY EB KX

L?B i HQÊM; FBM? M;QÌB #„i ç–m +?"K `½B H¢M? /˜MX M?bM H¢B "¨M GQM; h?
K°i +?9i #'i ç²M;- Î +?QM? ;B[i?•M FB K- tm'i ?B M ?Q p½M K°i 'M *?QÆM;- K
>¬ .B M "€+5 :B®M; M?Q H¨ 'M *?QÆM; 'M H M i` M ;B'vX M?QM; i` M i?U+ i h–
M?"T "ªQ E?Q 'M *?QÆM; p¨Q "¨M GQM; h?B M hY EB KX

a m F?B H¨K tQM;- h–M G”T i?Î T?¨Q K°i +€BX ? B i v Î F?¬M; i`mM; i¢Q ` K°i HQ
/•m i v ?Q b2M- ç2K "ªQ E?Q ‘M *?QÆM; çmM; M?”T "¨M GQM; h?B M hY EB KX
"ªQ E?Q h`QÌM; æ QX "ªQ E?Q GQM; h?O EB K +MM; pÈB —K >mv i FB K ç–m iB M

G9+ M¨vX h–M G”T H’v K°i ç®M; HBM? i?¢+? iW i`QM; M?šM ` - i`mM; T?˜K i?Q
;B®M; M?Q # M;¼M M9B +?’i +?²M; Î # M +¢M?X

> B i v h–M G”T i?m H¢BX F?Q M? +?•M M;²B Î i` M K°i #² çQ¨M M?Q H½Q i,M;
M;?B M- #„i ç–m çB m iS+X

GBM? i?¢+? ;B®M; M?Q M9B M?Ä Î i` M M;QÌB- ˜M +?S ç¢B HQÊM; HBM? HU+ ç
K„i i?QÌM; ?¦ i?¨M? K°i /ÁM; +?ªv #ªv b„+ M? M? +?¦M; iB M p¨Q i?•M i? h–M G”

æ M çB M +MM; FBM? K¢+? h–M G”T pW `²B ;–M M?Q F?¬ +¢M i`QM; M?€v K„i ;
;†T i`ÌB KQ X i`QM; T?9i +?®+ i`Î M M i?’K çšKX

a m K°i M;¨v- i?•M i? h–M G”T H¢B F?¬B T?K+ i`¢M; i?€B çdM?X

GU+ HQÊM; iQ¨M i?•M p¬ +MM; i`¨M i` X

æ•v +kM; +?QM? H¨ i¨B bªM M?[M; M,K ;–M ç•v h–M G”T iQ+? Hkv çQÊ+ `’i M?B m
+,M #ªM F?¬M; i? +mM; +’T çQÊ+ iB m ? Q M?Q p”v +O ?„MX hmv M?B M b m F?
HBM? i?¢+? i`QM; M?šM +O ?„M +kM; F?¬M; +ÁM i?W # Q M?B mX S?ÄM; +?W
+kM; #B M i?¨M? K°i F M;? QX

LY i?€M; i?ÌB ;B M iB T i?2Q- h–M G”T H¢B ç2K "ªQ E?Q L;?B M h? BX "ªQ E?Q h
h?O EB K T?•M #B i çmM; M?”T p¨Q i`QM; "¨M GQM; h?B M hY EB KX h? M? pk P
iQ¨M F?¬M; i? M¦B M¦ H¨ K°i K¦M "ªQ E?Q M[X

LÆB +?2 i vX H¨ ç–m `²M; /[ iÊM `Qi ;¨Q +O GQM; h?O EB K- T?Q i` M ‘M *?QÆM
L;?B M h? B- K†i # M FB H¨ "ªQ E?Q h`QÌM; æ QX J¨ GQM; h?O EB K i?b ?Q¨M iQ
"¨M GQM; h?B M hY EB KX

æ M ?B M i¢B +?d +ÁM —K >mv i FB K HÆ HYM; # M i` M +MM; pÈB "¨M GQM; h
M?”T #®M K¦M "ªQ E?Q5

h–M G”T H¢B F?¬B T?K+ i? HU+X M?bM —K >mv i FB K +MM; "¨M GQM; h?B M h

@ >B M i¢B H¨ #QÈ+ +m®B +MM;X s2K [mv M +?O ç°M; M„K ;B[i`QM; i v BX h`QM
+?B K [mv M +?O ç¢Q5

h–M G”T pW /Si HÌBX i?•M FB K —K >mv i FB K p®M imv i i`„M; i`QM; M?€v K„i #B
M;Ì iªM ` b€i F?Q ç–v i`ÌB i`¨M M;”T i`QM; ç°M; T?OX

—K >mv i FB K çB i?2Q h–M G”T M?B m M,K- iWM; m®M; K€m `’i M?B m +QÌM; ;B
i` M i?•M FB K ;B®M; M?Q K€m iQÆB +?ªv- iªM ` b€i F?Q +MM; ?mv i F?Q5

J¨ ?mv i F?Q M¨v H¢B #ÎB pb çQÊ+ çmM; ?ÊT K€m iQÆB p¬ bª +QÌM; ;Bª- ;B®M; M
#¢Q M;QÊ+ FB /QÌM; M?Q Km®M ç€M? i M +ª i? ;B M i?¨M? +†M #½5

—K >mv i FB K F?¬M; M;WM; T?€i ` HQM; ’M iQ `äX h–M G”T /MM; iBM? i?–M HU
—K >mv i FB K F?¬M; M;Ì +¦ K°i ç¢Q HQM; F?Q K„i i?QÌM; F?¬M; i? i?’v- ç M; m

h` B M;¼+ F?Q M?Q `²M;5

h`QM; F?Q M? F?„+ M¨vX —K >mv i FB K ?Q¨M iQ¨M M;,M +?†M H¢B F?Q ?Q¨M; ;
GQM; h?B M hY EB KX

h–M G”T M;¢+ M?B M F?¬M; i?¬BX J†+ /M K’v M;¨v M v "¨M GQM; h?B M hY EB K #
?¦ - F?Q ?Q¨M; ;Bª ç½ iB m i M F?¬M; QiX M?QM; M¦ /M b Q +MM; H¨ #ªQ FB K çQ
iÈB M vX iWM; çQÊ+ F?¬M; #B i # Q M?B m >Q¨M; ç bY /KM;X v M;?o +O M¦X
FB K +¦ i? ç¢B #B mX

"¨M GQM; h?B M hY EB K ç½ H¨ K°i K¦M #ªQ F?Q ç¢B #B m b® K M? +MM; i9B M
h?QÆM; [m®+5

L?QM; K¨X ;BÌ M¨v F?„+ M¨v F?¬M; M;Ì M¦ #` —K >mv i FB K €T +? ;„i ; QX L;
F?€M; +kM; F?¬M; +¦X F?¬M; M;WM; T?€i ` iB M; ;¨Q i?ûi F?¬M; + K HÁM;- M?Q
i?•M —K >mv i FB K T?€i ` +„M Mm®i iWM; +?9i K°iX

æ•v H¨ +QÌM; ç¢B iÈB KS+ M¨Q\ h`QM; HÁM; h–M G"T FBM? ?½B F?¬M; i?¬B- i`Q
i` M? « Zm"M oQÆM; iWM; M?bM i?'v M,K tQ X M;QÌB i` im´B +U+ F€X i?˜K M;?
`®i +K+ H¨ K°i M;QÌB M?Q i? M¨Q\ E?¬M; M;Ì +¦ i? ç9+ ` i? M? FB K h?–M F€ M

h? M? —K >mv i FB K M¨v imv i ç®B F?¬M; T?ªB H¨ #'i F€ K°i HQ¢B M¨Q i`QM; b®
E?Q- h?€M? E?Q- M?QM; ?mv i F?Q ?B M i¢B M¦ T?€i ` F?¬M; M;Ì ?Q¨M iQ¨M i
EB K ç½ çQÊ+ /mM; M?"T #®M K¦M "ªQ E?Q5

•K

J°i çQ¨M ?mv i [m M; ˜K –K M´ ` X F?Q ?Q¨M; ;Bª iW "¨M GQM; h?B M hY EB K ç
p¢M M,KX F?Q iS+ ç¢B #B m i¬M M;?B K +O ?Q¨M; ;B `®i +K+ F?¬M; +?`m M´B H
F?€M;5

L M #B i `^M; T?QÆM; T?€T h–M G"T H¨K H9+ i`QÈ+ +?QM? H¨ /mM; M?"T "ªQ E?
h?B M hY EB K- "¨M GQM; h?B M hY EB K pšM H¨ +?QM? M¦X +?Q M M K°i iB HB
+?'T M?"MX L?QM; ?B M i¢B i? M? #ªQ FB K K¨m K€m v m /` M¨v F?¬M; M;Ì Km®
iB HBM? i`Q M¨vX æ•v H¨ +?mv M [m M ? ç M b®M; +ÁMX M m M?`M M[+?QM?

o"v +ÁM M?`M +€B `„K5

L m "¨M GQM; h?B M hY EB K #B i M¦B- M?'i ç`M? b) K„M; h–M G"TX K„M; —K >m
M¦ F?¬M; #B i M¦BX +?Q M M +?d +¦ i? /MM; HQ¢B T?QÆM; i?S+ ç²M; [mv pm i"M

h–M G"T FBM? ?½BX L m "¨M GQM; h?B M hY EB K i?"i bU F?¬M; +?`m M´B #` €T
M¦B #®M K¦M "ªQ E?Q ç m #€Q ?ÄM;- +?Q /M H¨ #ªM i?•M h–M G"T +kM; b) #` i?Q

h–M G"T pW ç`M? /MM; hB M h?B M hY E?Q i`QM; ç M çB M i`'M €TX H¢B M;?2
i` M T?€i ` K°i iB M; `®M; M;•K iQ `ä ç M +U+ çB KX E?¬M; #B i +¦ T?ªB ªQ ;B€
G"T Î i`QM; iB M; `²M; M;•K M¨v +ªK M?"M çQÊ+ K°i +¶ w iS F?BM? i?QÌM; M²M; ç

G"T iS+ —K >mv i FB K #¶M; M?B M ?¦ i?¨M? K°i +QM `²M; M;k i`ªQ K¨m K€m /¨B

h` M i?•M i? çÄ iQÆB iªM ` ?mv i F?Q FBM? i?B M- iWM; +€B p˜v i?"i `ä `¨M;- ç–
T?ÈB M;k i`€Q i`U+ iB T ç H M "¨M GQM; h?B M hY EB K T?€i ` K°i iB M; `®M; T
M;Ì Mm®i i`¼M "¨M GQM; h?B M hY EB K p¨Q i`QM;X

E?Q ?Q¨M; ;Bª b„T M´ imM; FB - M;QM; #†i H"T iS+5

a m ç¦ +QM `²M; M;k i`ªQ K¨m K€m /Q —K >mv i FB K ?¦ i?¨M? #B M K'iX K°i i? M
çÄ i?–K- iªM ` F?Q HQM; ?mv i HÆ HYM; i` M F?¬M; i`mM;X

Í T?–M +?2 i v pšM H¨ ç–m `²M; /[ iÊM M?Q i`QÈ+- Î +?m¬B FB K H¨ bÊB iÆ ¬ EB
i`QÈ+- Î +m®B +MM; +?m¬B FB K +¦ ? B bÊ `•m `²M; K¨m K€m `O tm®M;- iªM ` HU
*ª i? M? FB K b„+ #ûM p¬ +MM;- T?Q i` M i?•M FB K ?¨Q [m M; iªM ` X HQM; ?m
+QM `²M;- F?¬M; M;WM; m®M HQÊM [m M? i?•M FB KX

L¦ HÆ HYM; ;B[F?¬M; i`mM; M?QM; H¨K +?Q M;QÌB i +¦ K°i HQ¢B +ªK ;B€+- i?
i? T?€ F?¬M; K¨ çB5 " M M;Q¨B ç°M; T?O ;B¦ M´B K•v T?mM- +m²M; T?QM; ;¨Q
b'K M´ +?¦T H¦2X p–M pk i`QM; /½v M9B T?¢K pB K'v +?K+ p¢M /†KX

h`ÌB bBM?- /` iQÊM;- i'i +¦ /` #ªQ5

h–M G"T +ª FBM? çSM; /"vX H"T iS+ p K†i FQ+? ç°M;- çQ i v ` +–K +?m¬B FB
HQÊM; i`•M ç–v i`QM; M?€v K„i i`mv M ç MX +–K i? M? FB K M¨v /QÌM; M?Q M„K

h–M G”T F?¬M; FbK M´B i?ûi ç¨B K°i iB M;- iW i` M M;QÌB ?„M i`QM; F?Q M? F?
HQÊM; p¬ +MM; K¢M? K)X +’K +? ç°M; T?O M¨v +kM; F?¬M; i? +?`m çUM; çQÊ
M[X –K –K M´ imM; ` 5

*ª M;¼M M9B ç€ + Q HÈM #` +¶ HU+ HQÊM; M¨v K¢M? K) M´ ` K°i ç¨B + Q F?´M; H
i€M HQ¢M p T?Q +?•M i`ÌB5

h?2Q K°i iB M; i?ûi ç¨B +O h–M G”TX i?•M ?bM? ?„M ?B M ` i?2Q iB M; M´- ;B
F?¬M; i? +?B M i?„M;X L?[M; KªM? ç€ pKM F?¬M; i? iÈB ;–M i?•M i? h–M G”TX

G’v ?„M H¨K i`mM; i•K- i’i +ª ç€ pKM ç m # v ` #´M T?QÆM; i€K ?QÈM;X

LÆB ç®B çB M F?QªM; ?ÆM K°i M;¨M i?QÈ+ +kM; +¦ K°i M;¼M M9B ç€X T?Q i`
HšM Î i`QM; M?[M; F?2 ?Ì p€+? ç€X i` M ç–m K•v ç2M +m²M +m°M +?2 M?B m- +¨

h?•M FB K i`QM; i v h–M G”T M? pmM; H MX K°i ç¢Q FB K F?Q /MM; i®+ ç° F?¬M
çdM? M9B FB X o¬ i? M? p¬ iS+- /QÌM; M?Q F?¬M; K M; ç M #’i F€ i?QÆM; i´M ;b

L?QM; M?bM i?”i F€- H¢B +¦ K°i +€B F?2 `’i M?ÄX +?ûK M; M; çdM? +O M;¼M M9

*?d pb i®+ ç° [m€ M? M? +?Q M M M?bM [m ;B®M; M?Q H¨ F?¬M; +?9i ªM? ?QÈ
F?¬M; /UM; H MX pÁM; [m M? M;¼M M9B #` ?„M +?ûK K°i pÁM;- F?¬M; FbK M´B -

L;mv M H B- K°i FB K M¨v ç½ ?Q¨M iQ¨M +?ûK çSi çdM? +O M;¼M M9BX

æ•v +?QM? H¨ K°i M;¼M M9B çQÌM; FQM? +?WM; M;¨M i?QÈ+- ?Q¨M iQ¨M iW ç€ ?

>ÁB i? ;B M- +ÁM +¦ M;QÌB M¨Q +¦ i? ç¢i iÈB +ªM? ;BÈB M?Q p”v\

J°i çÁM ç€M? M€i K°i M;¼M M9BX F?¬M; F?¦X L?QM; K°i ç¢Q FB K F?Q +?†i çSi
H¨ ç¢B M,M; +ªM? ;BÈB G¬B EB T +kM; F?¬M; +¦ F?ª M,M;5

" M,K [m F?¬M; M;WM; F?„+ F?´ M;?B M +SmX ibK i¨B HB m Hmv M F?Q F?„T
i?€M; HB m K¢M; K’i ,M K’i M;9X +„M `,M; +?`m çUM; i?®M; F?´ i?”i HÈM i` i’M
;B€ FBM? M;QÌBX h? M? FB K M¨v ç½ ?Q¨M iQ¨M pQÊi [m i?U+ HU+ K¨ K°i K¦M "

>B M i¢B i? M? FB K M¨v F?¬M; T?ªB "ªQ E?QX F?¬M; T?ªB EB T E?Q- +kM; F?-
h–M G”T H¢B iBM iQÌM;- M¦ +¦ i? p¬ FB M #’i i²B5 UE?¬M; ;b F?¬M; T?€ M´BV

@ p b mX ;¼B M;QÆB H¨ —K >mv i "¨M GQM; EB K5

h–M G”T M¦BX

J°i iB M; `²M; M;•K iQ HÈM- ç€M? i M K•v ç2M i` M çdM? ç–mX J°i Hm²M; €M? M
i–M; i`ÌB +?B m tm®M;X EB K F?Q M?Q +–m p²M;- M;QÌB M?Q `²M;5

@QyQ@

.mv L;½ æ°+ h¬M

h€+ ;Bª, hB m æ Q S?QM; GÊB

QQyQQ

eRRX *?QÆM; eR8, "B M >¦ " L,K5

" M,K [m X ç€K M;QÌB h?QÊM; Zm M h?B ok ç m Î H¢B h–M ;B #ªQ- iB M p¨Q i`Q
F?´ im Hmv MX G½M? . Q b m F?B HB M iK+ Hmv M +? *¨M E?¬M h€B aBM? h¢Q
EBK *mM; # [m M im Hmv MX

h`–K L?¢+ +MM; G•K >ˆM; i?b i`Î H¢B >mv M æªQ # [m M im Hmv MX

lv HU+ +O *¨M E?¬M h€B aBM? h¢Q >¦ æ M +QÌM; ç¢B i? M¨Q- h–M G”T ?B M i¢B
?„M iBM iQÌM; b m F?B /MM; *¨M E?¬M h€B aBM? h¢Q >¦ æ MX i? +?’i imv i ç®B
HBM? i? +O h?QÊM; Zm M h?B ok5

"ÎB pb ?B M i¢B h–M G”T ç½ hBM iQÎM;- ç M T?QÆM; h?€B +´ FB M?’i ç`M? H¨
i`mv M i?mv iX J¨ ¬ Zm”M oQÆM;- M,K ç¦ Î h?–M oU+ F?ŠM; ç`M? H¨ M;QÌB i?•M T
L m F?¬M;- M?Q i? M¨Q +¦ i? +¦ çQÊ+ #ªQ p”i M?Q i? \

—K >mv i FB K M;mv M #ªM #` h–M G”T F?¬M; +QB i`¼M; H„KX ?B M i¢B +kM; ç½
çdM? ç¦M; +°iX M¦ imv i ç®B H¨ p”i T?B T?¨KX

*¦ i? +„M Mm®i p¬ b® F?Q ?Q¨M; ;Bª çQÊ+ p¬ b® æ pQÆM; F i?W +O "¨M GQM;
i?W iW i?ÌB h?€B +´ +kM; çO ç +?SM; KBM? bU #’i T?¨K +O M¦5

>ÆM M[+¶ F?Q HQM; ?mv i iªM K€i ` iW i` M —K >mv i "¨M GQM; EB K- mv HU+
L m M¦B M¦ H¨ i? M? FB K b„+ #ûM i?S M?bM i?B M ?¢X hBM iQÎM; F?¬M; B ç€K

_ÌB çB # M,K- +?„+ `^M; M?[M; M;QÌB Î H¢B h–M ;B #ªQ ç m ç½ ç i?,M; `’i HÈMX
pä ;Bª #bM? i?QÌM; K¨ M¦B +?ŠM; [m H¨ # KQÆB b€m i?€M;- ?ÆM K°i M;¨M M;¨vX
ç½ çQÊ+ *¨M E?¬M h€B aBM? h¢Q >¦ æ M +ªB i¢Q i? +?’i K¨ M¦B- imv i ç®B +¦ i
i,M; H M p #ªM +?’i5

L m +kM; çO K v K„M M?[M; M;QÌB M¨v ç m +¦ i? i,M; H M iÈB K°i KS+ ç° M?’i ç`
h–M G”T b) +¦ çQÊ+ çO i?U+ HU+ ç´B ç–m pÈB K’v i? HU+ >ªB ;B X5

L;?o p”v- F?¦2 KB M; h–M G”T M´B H M K°i iB +QÌB H¢M?X "ªM i?•M KbM? HB m
T?ªB H¨ pb +¦ çQÊ+ HU+ HQÊM; +¦ i? ç®B F?€M; pÈB M?[M; i? HU+ ç¦ b Q\

L?bM i?Q€M; [m —K >mv i "¨M GQM; EB K i`QM; i vX h–M G”T ç°i M?B M Mªv bE
?¦ i?¨M? K°i M;¬B b Q #,M; +?ÈT H¦2X #B M K’iX

" M i`QM; ç°M; T?O M¨v p®M +¦ i`mv M i®M; i`”M- imv M?B M pW `²B ç½ #` ?Ov
K°i ç°M; T?O +€+? MÆB M¨v F?QªM; K°i p¢M /†KX i?¬M; [m i`mv M i´M; i`”M MÆ

" M,K [m¢ h–M G”T H¨K `’i M?B m +?mv MX h`mv M i?W +O >². B M "€+ çQ+? t€+
+~M i?”M M;?B M +Sm `’i F?¦ HoM? M;° ?Q¨M iQ¨MX hU M?Q i?B i H”T i`mv M i®
#¢B `’i M?B m H–MX *?Q /M H¨ ?B M i¢B ?„M +kM; F?¬M; ç€K M¦B i?¨M? +¬M; Ry

h–M G”T Î M?[M; / M? H K i?„M; +ªM?- Î MÆB ?Q M; i¨M p„M; p X i?”K +?Q H¨ K°i
ç½ FB M i¢Q F?¬M; /QÈB # KQÆB ç°M; T?OX

LÆB h?–M #Q +O h–M ;B #ªQ +kM; F?¬M; #Q ~M M?Q i`QM; iQÈM; iQÊM;X L m +
i`QM; T?¢K pB M;¨M /†K [m M? h–M ;B #ªQX `’i / ç¨M; +¦ i? T?€i ?B M ` MÆB ç

*?Q M M- b m F?B h–M G”T i?¨M? H”T K’v +?K+ ç°M; T?O- +kM; /†M #ªQ h–M hÄ X
h?–M #Q +O h–M ;B #ªQX T?•M i€M i°+ M?•M- ?bM? i?¨M? M?[M; +S çB K M?Q M
+¦ M;QÌB iB M p¨Q MÆB i?•M #Q ç¦X +kM; F?¬M; i? F i Hm”M i’i +ª K¼B M;QÌB M

h`ªB [m K’v M,K T?€i i`B M h–M ;B #ªQ ç½ pQÊi [m KQÌB H,K p¢M /•M +QX a m F
#Q ç¦ tm’i ?B M `’i M?B m i?¬M t¦K M?Ä- +ÁM +¦ K°i Qi +QM +?€m i?¨M? H”T K¬M
M?Q p¬ b® i? HU+ M?ÄX

L?QM; p¨Q H9+ +?•M +?QM? tªv ` +?mv M h–M ;B ;B +?O ` H M? K°i iB M;- i’i +
iK i”T H¢B +MM; M? m5

>ÆM M[- /U i?2Q w FB M h–M G”T- K’v M,K M v h–M hÄ ç½ #„i ç–m T?•M i€M +Q
i°+- H¨K +?Q #¼M ?¼ ` i? iK+ ;BÈB i?¨M? H”T i? HU+- ?Q†+ iB M p¨Q ?Q¨M; i?’
F? B b€M; K°i K¬M T?€B- ?Q†+ H¨ i?¨M? H”T K°i ;B i°+X

*S M?Q p”v- +?Q /M MÆB h?–M #Q +O h–M ;B #ªQ M¨v +¦ M;mv ?B K ;bX +kM; +¦
;B poM? pB M F?¬M; #` çQ¢M imv i5

æ•v F€ i?”i ç m H¨ T?QÆM; T?€T i?QÌM; /MM; +O M?[M; i? HU+ HÈMX h–M ;B i`
HU+ M¨v ?B M i¢B ç½ +¦ çOX h¨B T?9 h–M ;B ç¨ bÈK ç¢i iÈB K°i i`bM? ç° M;QÌB ç

h–M G”T ibK çQÊ+ K°i ç°M; T?O KbM? i?¨M? H”TX i?¨M? i?K+ tmv M [m ªQ i`”M-
L?bM HQÈi [m X T?€i ;B€+ MÆB M¨v F?¬M; +¦ #’i F€ /’m p i M;QÌB F?€+ p¨Q- HB
¨Q i`”M- iB M p¨Q i`mv M i®M; i`”MX

J°i ?¨Q [m M; p†M p Q tm’i ?B M- M; v b m ç¦ h–M G”T ç¨ iB M p¨Q pMM; #B M ;BÈB
ç [m®+- +kM; +?QM? H¨ h•M h–M ç [m®+ M,K tQ X

h`QÈ+ K„i H¨ K°i ç¢B i?ªQ M;mv M p¬ +MM; p¬ i†MX h–M G”T tm’i ?B M i` M i?ªQ
M¨v- # M +¢M? pW H9+ +¦ K°i ç¨M HBM? i?9 i?ªQ M;mv M H M; çB [m X

h?’v ç°i M?B M tm’i ?B M K°i M;QÌB- #¼M +?9M; ç m +ª FBM? K„i H° ?mM; [m M;
M?bM ç¢B i?ªQ M;mv M p¬ +MM; p¬ i”M M¨v #¶M; M?B M M?È iÈB +ªM? iQÊM; M,K
MÆB M¨v- +kM; F?¬M; #B i ?B M i¢B hB m >² Gw Î L;mv i .B m hB M *mM; i? M¨Q
ç¦ i` M M;QÆB ?ÆB +?9i T?¦M; i?Q+? K°i +?9i F?Q iS+X

> B K„i G M; oQÆM; +–K ç–m H”T iS+ #„M ` p ?QªM; bÊ T?€i ` K°i iB M; i`m M;„
HmB M?Q i?Ov i`B mX æÊB b m F?B i’i +ª i?ªQ M;mv M H M; ç m `9i HmBX G M; c
çm´B +?¢v F?¬M; ? +¦ +?9i T?QM; ç°-

h–M G”T +kM; F?¬M; ? +¦ w F?¦ tY ç¨M HBM? i?9 M¨v- +QÌB +QÌB- T?¦M; M?Q iB

smv M [m ªQ i`”M- H¢B tmv M [m +€M? +Y M,M; HQÊM;- iB M p¨Q i`QM; MÆB h
#ªQ p Î MÆB M¨v H†T iS+ ;¼B h^M G†T H¢BX

@ æSM; H¢BX L;QÌB M¨QX /€K t¬M; p¨Q bÆM K¬M T?€B i 5

G M iB M; H¨ K°i M[iY i` im´B i?Q¢i M?bM F?QªM; ? B KQÆB K„i b€M; `,M; i`„M;-
ç2M H€v M?bM h–M G”T F?¬M; +?ÈT K„i- #B m ibM? ? i bS+ M;?B K i9+X

L;QÌB FB H¨ K°i M K iY i` im´B- M?bM [m F?QªM; ?ÆM ? B KQÆB- K¨v FB K K
L?bM h–M G”T- ?ÆB M?Qm K¨vX +?–M +?Ì ?ÄB K°i +•m,

@ sBM ?ÄBX L;¨B H¨ h•M G†T h•M i?9+ ;B b Q\

*QM +?€m i` im´B M¨v `’i M?B m M,K i`QÈ+- H9+ +ÁM H¨ çS i` ç½ iWM; ` K„i h-
M v çmM; K¢Q h–M G”T F?¬M; i? v ç´B +?d H¨ +¨M; M;¨v +¨M; i?¨M? i?K+ M°B HB
;B i` im´B M¨v M?bM hŠM G†T ? i bS+ [m2M K„i- ?ÄB /Á K°i +•mX

@ æ9M; p”vX i H¨ h–M G”TX > ? X F?B M¨Q i?b h–M ;B #B M i?¨M? K¬M T?€B\

h–M G”T +QÌB ?ÄB K°i +•mX

L[iY i` im´B H”T iS+ b[M; M;QÌB- M;•v ` M?Q T?¶M; M?bM h–M G”TX ç¢B F?€B
M;¢Q +O iQ¨M ;B i°+X i`mv M F€ +O h?B M L;mv M æ¢B GK+X ç¢B M,M; G¬B E
iW h?€B +´ ç M M v +S p”v tm’i ?B M i`QÈ+ K†i KbM?X h? +?Q M M M; v +ª GÌB M
F?¬M; M;?2 `äX

h` M K†i M K iY i` im´B FB +kM; H° #B m ibM? FQ+? ç°M;- FBM? ?¬,

@ h`ÌB ¢5 h?”i H¨ M;¨B ç½ i`Î H¢BX h?”i H¨ M;¨BX h?”i i®i [m€X i®i [m€5

L¦B tQM;- KÈB M?È H¢B +•m ?ÄB +O h–M G”TX ç€T HÌB,

@ æ•v ç m H¨ /Q ;B +?O /†M #€QX L m +¦ M;QÌB M;Q¨B t¬M; p¨QX F?¬M; M M i?W
;B X

h`QM; HÁM; h–M G”T ?ÆB +¦ +?9i +?m t¦iX M;šK H¢B +?QM? KbM? M,K tQ H9+ iE
i?¨M? h?¬M; h?B MX >€B ;B X L;mv i .B m hB M *mM;- ? v H¨ G½M? h?m *mM;X
i°+X K¬M T?€B +O KbM? K¨ pBM? [m M;- K¨ h–M ;B KbM?- pb i`€M? +QÌM; ç`+?
/€K i?W M?”M H¨ +QM +?€m h–M ;B X

L;?o p”vX h–M G”T ?ÄB,

@ " M,K [m - +¦ M;QÌB M¨Q t¬M; p¨Q F?¬M;\

L[iY i` im´B # M +¢M? H9+ M¨v M?Q H¨ T?K+ ?²B iBM? i?–M- M¦B,

@ E?¬M; +¦X +?Q iWM; +¦ B t¬M; p¨Q bÆM K¬M +?9M; i X

@ h®i H„KX p b m M m +¦ M;QÌB t¬M; p¨QX +€+ M;QÆB HB M i`U+ iB T #€Q ` / I
;B +?O +?Q i - +S M¦B H¨ i i M¦BX >B M i¢B +?9M; i F?¬M; bÊ #’i F€ M;QÌB M¨Q

h–M G”T M¦B tQM;- i?•M ?bM? #²M; # M? çB t X

> B M;QÌB +QM +?€m h–M ;B i` im´B M¨v p K†i `mM; ç°M; M?bM h–M G”T #B M K
i` im´B F?¦2 KB M; +Q ;B”i- M¦B,

@ hB m +¬ +¬X L;QÌB i€i i K°i +€BX t2K +¦ T?ªB ç M; M^K KÆ ? v F?¬M;\

"®T U!n!V

@ 5 L;QÌB ç€M? i?”i ¨5

@ >DtX ç m i v [m€X s2K ` F?¬M; T?ªB M„K KÆ5

@ *?9M; i M? M? +?¢v çB #€Q +€Q ;B +?O 5

hQ¨M #° T?Q ç¬M; h–M ;B #ªQ i?m°+ p K°i M?¨ h–M G”TX a m F?B h–M G”T i`Î
F?¬M; M;Ì H¨ hB m >„+ M„K ;?û Î +Y T?QB M„M;- #° H¬M; ç2M #¦M; M?Q b i M?
M;QÌB hB m >„+ F?Q ?mv i +U+ F€ i`¨M ç–vX

hmv `^M; M„K F?¬M; M?9+ M?Q+? M?QM; #’i F€ M;QÌB M¨Q çB M; M; [m ç m F?¬
#€Q F?mM; #® M¨vX

G½M? . Q Hmv M +? ` *¨M E?¬M h€B aBM? h¢Q >¦ æ MX "ÎB pb i¨B M;? i?m–M
Hmv M +? ` KQÌB b€m pB M- M?B m ?ÆM /U çQ€M ? B pB MX h¬M; +°M; H¨ ? B
h`–K L?¢+ +MM; G¨K >^M;- +ÁM H¢B ? B KQÆB K®i pB MX

h`QM; ç¦ h?QÊM; Zm M h?B okX G½M? . QX *Æ L;[ u MX "¢+? h`mM; aÆMX "¢+?
hmv iX s¨ s¨X EBK æB mX GBM? PM;X J†+ PM;X h¨Q >²M;X hB m >„+X h?€B >²M

@QyQ@

.mv L;½ æ°+ h¬M

h€+ ;Bª, hB m æ Q S?QM; GÊB

QQyQQ

eRkX *?QÆM; eRe, h®+ æ° h,M; G M L?Q h?–M5

h?U+ HU+ hB m >„+ b m F?B /MM; *¨M E?¬M h€B aBM? h¢Q >¦ æ M- FBM? K¢+? ?
M v ç½ iB M p¨Q +ªM? ;BÈB æ M L;mv M M? >¦ X

*?d H¨ M;QÌB M¨v pšM F?¬M; [m2M #B M ?¦ i?¨M? M?•M HQ¢B- F?¬M; ;B®M; h?€
i`Î i?¨M? K°i i?B m M[M?•M HQ¢B tBM? ç TX

h?’v h–M G”T #¶M; M?B M tm’i ?B M i`QÈ+ K„i KbM?- ? B K„i hB m >„+ KÎ HÈM-
M?•M ?B M i¢B pb b Q +¦ i? H†M; v M iÈB ;–M KbM?- ?QM; T?’M M¦B,

@ h`ÌB ¢5 G¨ +?O M?•M i`Î H¢B5

h–M G”T +QÌB p¶ p¶ H M ç–m hB m >„+X M¦B,

@ æ m ç½ +ªM? ;BÈB æ M L;mv M M? >¦ - +ÁM HQÌB M?€+ M?Q p”vX L m +S iB
>²M; ç m M? M? pSi #Ä M;QÆB5

hB m >„+ H”T iS+ ?¦ i?¨M? K°i i? M? MB M ?ÆM ? B KQÆB im´B- H¨M ç M;,K ç2
çM M¦B,

@ G¨K b Q M?Q p”v çQÊ+X h?€B >´M; ?B M i¢B ç m ç½ +¦ K M; ?¨B iY +O i `²BX

L?bM hB m >„+ ç„+ w ç¨Q ç¢i- h–M G”T +¦ +?9i FBM? M;¢+ i€M i?QÎM;,

@ :BÄBX hB m iY H¨K F?¬M; b B5

G9+ M¨vX t t i`mv M ç M K°i iB M; ;–KX +?d i?’v h?€B >²M; #KM; M? ` X T?B M
v hB m >„+- [m€i,

@ >WX *ÁM ç€K M¦B ?QÆm M¦B pQÊM- i HB M +„M +? i M;QÆB5

hB m ?„+ / ç–v i?`i #ûQ iU M?B M F?¬M; #` i?QÆM;- iW K†i ç’i #Ä /”vX ?„+ ?„+ +

@ L m i +? i- çS M?Ä +O i b) F?¬M; +¦ T?K i?•M 5

h?€B >²M; ?mM; ?,M; HB + hB m >„+ K°i +€BX b m ç¦ ¬M M?m +QÌB pÈB h–M G”T,

@ *?O M?•M- M;¨B `®i +K+ i`Î p X h?”i i®iX K’v M;¨v M v +?O Kšm ç m Hm¬M i¢B
?B m ç¦X

h–M G”T KdK +QÌB- M¦B,

@ h?€B >²M;X L;QÆB ç m b„T H¨K Kšm i?•M- M?’i ç`M? T?ªB +–M i?”M çWM; ç +

h?€B >²M; ?ÆB +¦ +?9i M;QÊM; M;MM; +QÌB- ;”i ç–m M¦B,

@ æ i¢ +?O M?•M [m M i•KX

h–M G”T H[M; i?[M; çB p¨Q i`QM;- /¼+ i?2Q çQÌM; çB M?[M; ?¢ M?•M +O h–M T?
F?¬M; i?¬B- KB M; F m i?B m ;B X F?¬M; M;WM; i?B H X h–M G”T H M iB M; ç€T

hW M°B pB M K°i ;B B M?•M imv i b„+ F?QªM; ? B KQÆB +?¢v ç MX #bM? ioM? çS
K„i çÄ H MX MQÈ+ K„i F?¬M; FbK M´B +?¢v tm®M;- KB M; H¢B K„M;,

@ hB m iY F?¬M; HQÆM; i•KX G½Q MQÆM; Mm¬B M;QÆB HÈM M?Q p”vX ?B M i¢
çB HB M p¨B M,KX i`QM; HÁM; +¦ T?ªB H¨ F?¬M; +¦ MQÆM; M[? v F?¬M;\

h?’v h–M >¨M L;mv iX i`QM; HÁM; h–M G”T /•M; H M K°i KªM? ’K €TX +QÌB M¦B,

@ L m M;¨B F?¬M; ;¼B i - i F?ŠM; ç`M? F?¬M; ç€K M?”M i?S+- +ÁM iQÌM; `^M; ç

@ s9 iB m iYX L; v +ª H½Q MQÆM; ç m ç€K çM ;BÐMX

h–M >¨M L;mv i çQ i v ;¢i MQÈ+ K„iX w +QÌB i`QM; K„i F?¬M; M;,M çQÊ+X

@ L¨Q +¦X *QM M¦B HÌB i?”i5

h–M G”T çB iÈBX ¬K h–M >¨M L;mv i K°i +€BX M¦B,

@ LQÆM; i?”i H¨ +¨M; M;¨v +¨M; i` ç T ` 5

@ æQÊ+ `²BX çQÊ+ `²BX J m +MM; MQÆM; p¨Q i`QM;X hB m iY M?šM i•K M;QÆ
MQÆM; M;¨v M?È ç K KQM;- K¶B M;¨v ç m HQ +?Q M;QÆBX

h–M >¨M L;mv i FûQ i v h–M G”T pW çB pW M¦BX

h–M G”T tmv M [m i v h–M >¨M L;mv iX çQ K°i +?9i hB M h?B M hY E?Q iB M p
L;mv iX F?¬M; FbK M´B H„T #„T FBM? ?½BX G9+ M¨v KÈB # M,K- i?U+ HU+ h–M
iÈB +ªM? ;BÈB S?€ hQ€B >Q E?¬M;5

@ LQÆM;X h?U+ HU+ M;¨B i,M; H M `’i M? M? 5

h–M G”T i€M i?QÎM; M¦BX

h–M >¨M L;mv i +¦ +?9i FB m M;¢Q M¦B,

@ L;QÆB +MM; F?¬M; t2K M;QÆB H¨ B bBM?` X h H¨ K M;QÆB- +QM i ç m Qr
T?ªB Qm i95

@ >„+ ?„+5

h–M G”T +QÌB +QÌB- +MM; h–M >¨M L;mv i çB p¨QX a m F?B M;²B tQM;X h–M G”T

@ LQÆM;X "¼M ?¼ ç m i? M¨Q `²B\

h–M >¨M L;mv i M¦B,

@ L?Ì T?9+ +O M;QÆB- i?U+ HU+ #¼M ?¼ ç m iB M i`B M `'i M? M?XX LQÆM; +
ç m ç½ iB M p¨Q +ªM? ;BÈB æ M L;mv M M? >¦ `²BX

@ *€B ;b\

h–M G”T i?'i i? M? M¦B,

@ G¨K b Q +¦ i? M? M? M?Q p”vX

@ *QM i` B #ªQ #®B +O i X L;QÆB - M;QÆB pšM [m€ +QB i?QÌM; ç M çQÊ+ i` M

h–M >¨M L;mv i p K†i pmB KWM; M?bM i?Q€M; [m h–M G”TX i`QM; HÁM; p¬ +MM;
#B M ?¦ HÈM M?Q p”vX +?QM? "ÎB pb +QM KbM? K M; iÈBX L,K tQ F?B M¨M; iB
Qi i°+ M?•M h–M ;B K†i M;Q¨B F?¬M; M¦B ;bX M?QM; b m HQM; +¦ +?9i F?BM? i?

L?QM; ?B M i¢BX ç` p` M¨M; Î h–M ;B ç½ bÈK i`Î M M pä +MM; bB m M?B M- M; v
ç m p K†i ¬M ?Á M¦B +?mv M +¨M; çWM; M¦B ç M M?[M; M;QÌB F?BM? i?QÌM; M¨

h–M G”T i?~K M;?o #ªM i?•M çQ+? t€+ +¦ +?9i +QB i?QÌM; +¬M; ?B m +O *¨M E?
M¨v- F?¬M; M;?o iÈB H¢B +¦ i?–M ?B m M?Q p”vX hmv M?B M- +?„+ `^M; +kM; +¦
hmv i HB m K¢M; im Hmv MX

@ S?K i?•M M;QÆB ?B M i¢B +kM; ç½ iB M p¨Q +ªM? ;BÈB æ M L;mv M M? >¦ - pš
i? H¨K ;€M? M†M; +O M;QÆB- iQÆM; H B +kM; Km®M ;B9T M;QÆB K°i i vX

h–M >¨M L;mv i M¦B tQM;- M?bM h–M G”T M¦B iB T,

@ *QM i` B #ªQ #®BX "Q K”i *¨M E?¬M h€B aBM? h¢Q >¦ æ M M¨vX M;QÆB M;¨M
M;Q¨B- K†+ F ç´B T?QÆM; H¨ BX #B i F?¬M;\

h–M G”T ;”i ;”i ç–mX ?B m çQÊ+ Kšm i?•M +MM; H¨ bmv M;?o +?Q +?QM? KbM?X
i?QÆM; ç M /QÊ+ M¨vX F?¬M; M;Ì +¦ i? F?B M +?Q M;QÌB F?¬M; i?Q+? im Hmv M
i?ÌB ;B M # M,K M;„M M;OB p¼i iÈB +ªM? ;BÈB S?€ hQ€B >Q E?¬M;X E?B M +?Q
ç m M?ªv p¨Q +ªM? ;BÈB æ M L;mv M M? >¦ X >B m [mª +O M¦- i?”i H¨ FBM? M;

s2K ` - i€+ /KM; +O *¨M E?¬M h€B aBM? h¢Q >¦ æ M F?¬M; +?d i? v ç´B FBM? K
?QÈM; iQÆM; ç®B HÈM iÈB i®+ ç° im Hmv MX

h–M G”T iBM iQÌM;- i` M i? ;BÈB M¨v i`W « Zm”M oQÆM; +MM; ?„M ?B M i¢BX ?
#B i ;B€ i`` +?•M +?QM? +O ç M T?QÆM; h?€B +´X L m F?¬M;- # M,K #bM? ioM?
+¦ çQÊ+5

L?QM; M?[M; ç¢B M¨M; Î h?–M oU+ +¦ H) `ä `¨M; ;B€ i`` ç M T?QÆM; M¨vX M m
i`U+ iB T ibK iÈB T?O >´X Km®M #„i #¼M ?¼ K M; çBX

L;?o p”vX h–M G”T •K i?–K [mv i ç`M? +?mv M p ç M T?QÆM; h?€B +´X M?'i ç
*?mv M Hmv M +? ç M /QÊ+ M?Q H–M i`QÈ+ Î i•M i?¨M? >Q¨M; a p b m [mv i F?

@ L?[M; M;QÌB F?€+ ç m i? M¨Q\

h–M G”T ?ÄBX

@ G½M? . Q /QÌM; M?Q H¨ æ M L;mv M M? >¦ çdM?X hW F?B M? ç–m ç¦ ç°i T?€ ç
M? >¦ - pšM K°i KU+ # [m M im Hmv MX h?B ok ç½ ç°i T?€ ç M +ªM? ;BÈB G¬B

K°i çQ¢M i?ÌB ;B M i`QÈ+ ;†T M¨M;- M¨M; M¦B M¨M; ç½ +?¢K iÈB ;•M +ªM? ;BÈB
ç°i T?€ bÊ H¨ +ÁM K'i K°i çQ¢M i?ÌB ;B MX hB m

iY h¨v Zm FB +MM; ç°i T?€ ç M +ªM? ;BÈB S?€ hQ€B >Q E?¬M;X *Æ L?Q L;mv i i
E?¬M h€B aBM? h¢Q >¦ æ M M?QM; HQM; ç M +O h–M ;B i - M¨M; Km®M # Q M
ç°i T?€ ç M +ªM? ;BÈB æ M L;mv M M? >¦ X

G9+ h–M >¨M L;mv i M¦B HÌB M¨v +kM; F?¬M; FbK M´B +ªK F?€B F?¬M; i?¬BX L?
M; v +ª M;?2 M¨M; +kM; +?Q iWM; M;?2- M m F?¬M; +¦ çS +QM #ªQ #®BX M¨M;
M;²B Î ç•v #¨M Hm"M K'v i?S M¨v\

@ æ m HÊB ?¢B M?Q p"v 5

hmv `^M; h–M G"T `ä `¨M; +MM; K°i +ªM? ;BÈB- i?U+ HU+ b) +¦ +? M? H +? `'i HÈM
i`QÈ+ F?B M h–M G"T +ªK i?'v T?'M +?'MX L?'i H¨ *Æ L;[u M F?¬M; M;Ì ç½ +?¢
æ` hB M- ç¦ H¨ +QÌM; ç¢B ç M KS+ M¨Q 5 "ÎB pb M; v #ªM i?•M h–M G"T ?B M i¢
K°i +?9i +O +ªM? ;BÈB æ` hB M K¨ i?¬B5

Jm®M ç°i T?€ ç M +ªM? ;BÈB æ` hB M- i?"i bU H¨ `'i F?¦5

@ æ9M; p"vX "¼M ?¼ ç m i?"i HB m K¢M;- im Hmv M i?QÌM; H¨ K'v i?€M; ç m F?¬M
ibK M;QÌB M¦B +?mv M +kM; F?¦X

h–M >¨M L;mv i #om K¬BX +¦ +?9i #'i K½M M¦B,

@ *ÁM K vX +¦ hB m >„+ +MM; h?€B >²M; i?Ov +?mM; Î # M +¢M? +MM; i X > B çS
p¨Q +ªM? ;BÈB æ M L;mv M M? >¦ `²BX

h–M >¨M L;mv i M¦B tQM;- H¢B M;?o ç M +€B ;bX M¦B iB T,

@ h¨Q >²M; M,K ç¦ M;QÆB K M; iW MÆB *U+ h•v p ?B M i¢B +MM; ç°i T?€ ç M +ª
i?9 FB X i`W GBM? PM;- J†+ PM;X ?B M i¢B ç m H¨ +ªM? ;BÈB æ M L;mv M M?
h`mM; aÆM "¢+? h`mM; hmv iX "¢+? h`mM; >Ä +MM; EBK æB m ç m ç½ ç°i T?€ ç
M MX M;QÆB M;?o H¢BX +¬M; ?B m +O *¨M E?¬M h€B aBM? h¢Q >¦ æ M M¨v h?

h–M >¨M L;mv i i? M i?Ì,

@ *S M¦B M; v i M¨vX G½Q MQÆM; pšM ç m H¨ M;QÌB F?¬M; i?Q+? im Hmv M- M?
aBM? h¢Q >¦ æ M +?Q /M F?¬M; H¨K ;bX i?B M ç` HBM? F?Q +?mM; [m M? ç m F
i X L;QÆB +?ŠM; H) F?¬M; +ªK i?'v çQÊ+- i` M F?¬M; +O h–M ;B #ªQX HBM? F?
F?S ? v b Q\ J²B M;QÌB #¼M ?¼ ç m iU +¦ K°i ç°M; T?OX +€+? M? m ç m K'v i`,K
iB M p¨Q >Q¨M; EBK *mM; iB M ?¨M? im Hmv M /QÈB i`¼M; HU+X L m F?¬M;- +?d

h–M >¨M L;mv i F?¬M; M¦BX h–M G"T ç9M; H¨ F?¬M; +?9 w iÈBX >„M T?¦M; h?–M
[mª M?B M HBM? F?Q MÆB M¨v ç½ F?¬M; +? M? H +? M?B m bQ pÈB M;Q¢B bÈB>
KÈB iÈB ç•vX

h–M G"T FBM? M;¢+ i`QM; HÁM;- i?~K M;?o i?b ` H¨ i? X i`€+? F?¬M; çQÊ+ *¨M E
M¨v HÊB ?¢B M?Q i? X L;mv M H B b m F?B /MM; F?¬M; +?d i? v ç´B FBM? K¢+?
?'T i?m HBM? F?Q ?QM M;QÌB F?€+ K'v H–M- i?"K +?Q H¨ KQÌB K'v H–MX L m M
p"v KÈB H¨ ;†T [m,X

h–M >¨M L;mv i M¦B tQM;- p K†i FB m M;¢Q M¦B,

@ >B M i¢B +QÌM; ;Bª +ªM? ;BÈB G¬B EB T +?9M; i ç½ M?B m M?Q p"vX +?Q /M
M¨vX +?d bÊ +MM; b) +?'M ç°M;X L m i`QÈ+ ç¦ #¼M ?¼ F?¬M; +¦ ibM? #€Q +?m~M
F i +K+ +¦ ç M F?¬M; +¦ p X

h–M G"T ;"i ;"i ç–mX ?„M F?¬M; i? F?¬M; i?W M?"M ç M T?QÆM; +¦ çQÊ+ M,K t

*¨M; H¨ M?Q i? X i`QM; HÁM; h–M G"T M;QÊ+ H¢B +¨M; +ªK ;B€+ +¦ +?9i #'i MX h
Î h?–M oU+ +kM; H¨ i`¼M; #ªQX *ªM? ;BÈB G¬B EB T Î i? ;BÈB M¨v +kM; F?¬M; i
h–M G"T iWM; ;†T M;QÌB +U+ F€ i` im´B FB X iU M?B M `'i `ä `¨M;- M; v i¢B i` M

bÊ +MM; +¦ M;QÌB +¨M; K¢M? +¨M; F?¬M; M¦B ç M M?[M; ç¢B HK+ æ¬M; >Q M;X
"„+ oU+ iW i?ÌB h?€B +´ ç M ;BÌ +?Q iWM; #` çª FQ+?X L?[M; MÆB ç¦X b) +¦ F +

hmv M?B M- #'i F M¦B i? M¨QX ç•v Hm¬M H¨ K°i +?mv M i®i H¨K M;QÌB i ?QM; T
+QÌM;- w M;?o h–M G"T iW M v p b m F?¬M; # Q ;BÌ H¨ M;QÌB +¬ çÆM M[X

æ®B K†i pÈB M?[M; F ç`+? M?Q >ªB ;B +MM; /ÁM; i°+ i?€M? ?Q¨M;- +MM; F?¬M
M[X

@QyQ@

.mv L;½ æ°+ h¬M

h€+ ;Bª, hB m æ Q S?QM; GÊB

QQyQQ

eRjX *?QÆM; eRd, *QÈB > i G¨ sQM;5

hmv M?B M- #'i F M¦B i? M¨QX ç•v Hm¬M H¨ K°i +?mv M i®i H¨K M;QÌB i ?QM; T
+QÌM;X w M;?o h–M G"T iW M v p b m F?¬M; # Q ;BÌ H¨ M;QÌB +¬ çÆM M[

æ®B K†i pÈB M?[M; F ç`+? M?Q >ªB ;B +MM; /ÁM; i°+ h?€M? >Q¨M;- +kM; F?–
i`QÈ+ M[X

L;?o p"v- T?–M #'i M i`QM; HÁM; h–M G"T ;BªK çB `'i M?B mX L?[M; M,K ;–M ç•vX
i`ªB [m p¬ b®X F?QªM? F?„+ çB /¢Q i` M HˆM ` M? bBM? iYX +kM; `'i M?B mX
i? ;„M; ;QÊM; +?`m çQÊ+- M?Q p"v +QM çQÌM; i`QM; iQÆM; H B M?'i ç`M? b) +¨

L;?2 M¦B h–M G"T i`Î p X ;B +?O h–M hÄ +kM; çQ+? i?•M iÈB ;†T h–M G"TX i'i
?mv M b m ç¦ M¦B p M?[M; #B M ?¦ +O h–M ;B K'v M,K M vX

LÆB h–M ;B #ªQ M¨v +¨M; M;¨v +¨M; T?²M ?Q - `'i M?B m +QM +?€m /ÁM; i?S +O
ç¢i iÈB K°i i`BM? ç° M?'i ç`M? +kM; ç m tBM ;B +?O h–M hÄ çB ` M;Q¨B çÆM ç°
F? B b€M; ;B i°+X

E?¬M; M M ç i'i +ª i`SM; Î +MM; K°i ´X çB m M¨v `'i i?QÌM; i?'v Î M?[M; ;B i°+ H
` `'i M?B m +?d M?€M?- T?¨K H¨ M?[M; M;QÌB +¦ i? çÆM ç°+ ` M;Q¨B- ç m H¨ +

L?[M; [m®+ ;B ?B M i¢B h–M ;B ?Q¨M iQ¨M M„K i`QM; i vX iW [m€ F?S M,K [m®+
i€K [m®+ ;B ç¦X i´M; +°M; +¦ # K¢+? F?Q€M; HBM? i?¢+?X L;Q¨B ` X h–M ;B +Á
i?'i b€m [m®+ ;B - ?¨M; M,K ç m +¦ i? H'v çQÊ+ ç¢B HQÊM; i¨B p"i- /mv i`b ? i i?
;B F?´M; H² M¨vX

.QÈB bU +mM; +'T ç M /QÊ+ M;¨v +¨M; K¢M? +O h–M ;B X i`QM; b® +QM +?€m i
K¢M? M?'i ç½ ç°i T?€ ç M +ªM? ;BÈB S?€ hQ€B >Q E?¬M;- i?"i bU H¨K M;QÌB i F
+?QM? H¨ mv HU+ +?•M +?QM? +O ç M T?QÆM; h?€B +´X J'v i?S M¨v çO ç #'i F

"®M H½Q i´ i¬M; +O h–M ;B i?b pšM # [m M im Hmv MX "¼M ?¼ +kM; ç m iB M
E?¬M;X æ•v H¨ +?mv M K¨ iW i`QÈ+ ç¦ #¼M ?¼ +,M #ªM F?¬M; /€K iQÈM; iQÊM;X
.QÆM;, óL m F?¬M; +¦ çS M?Ä h–M G"T M¨vX +?9M; i ?B M i¢B +?d bÊ ç½ #„i ç–

æ +?Q i'i +ª + Q i–M; h–M ;B ?QM; T?'M +ÁM F?¬M; +?d M?Q p"vX K¨ H¨ ç€K +QM
H,K im´B +O h–M ;B 5

L?[M; çS M?Ä M¨v bBM? ` p¨Q i?ÌB çB K i®i M?'i- +?QM? H¨ H9+ ç M /QÊ+ h–M ;
M MX T?¨K H¨ çS M?Ä +¦ i?B M T?9 F?¬M; i²BX iW H9+ M?Ä ç m #„i ç–m çQÊ+ #²
b€m im´B #„i ç–m i"T Hmv M u m Zmv i *Æ aÎ +O h–M ;B X *,M +Æ ç¦X imv i ç®B
;?2M i` çÄ K„i5

*¦ i? çQ€M çQÊ+- b m F?B ç€K i` M¨v ?Q¨M iQ¨M i`QÆM; i?¨M?X h–M ;B b) ?mv
"¼M ?¼ KÈB H¨ iQÆM; H B +MM; ?v p¼M; +?•M +?QM? +O h–M ;B 5

G9+ h–M hÄ M¦B ç M ç•vX p K†i FB m M;¢QX "ÎB pb # +QM i` BX ? B +QM ;€B +

h–M ;B ?B M i¢B ç®B pÈB i°+ M?•M bBM?X +QMX K M; K°i i?€B ç° +¶ pk T?B i?
i` B-ç m +'T +?Q ;B çbM? ç¦ ç¢B HQÊM; i¨B p"iX aBM? #û ;€B +kM; ç²M; /¢M; +?
H¨ K°i i¬M +?B, aBM? i?"i M?B m +QM5

"ÎB p"v- h–M ;B ?B M i¢B imv i ç®B çQÊ+ +?Q H¨ M?•M çdM? i?`M? pQÊM;X

h–M hÄ K°i KU+ M¦BX h–M G"T M;²B H„M; M;?2X æ M b m +MM;X h–M hÄ M¦B ç M
K°i M;KK i`¨ b m ç¦ M?bM h–M G"T +QÌB M¦B,

@ >mvM? ç ¨X L;QÆB ?B M i¢B +kM; H¨ M;QÌB +¦ ? B p`i? iYX *?WM; M¨Q i?b +

h–M G"T H„+ ç–m +QÌB F?´X h–M G"T çÌB i`QÈ+ FBM? M;?B K T?QM; T?9X /mv M?
ç®B pÈB +?mv M M¨v [m€ i?"i H¨ /®i ç†+ +€M K BX æÌB M¨vX imv `^M; p"M F?Q i
KQÆB M,K HB M i,M; H M +ªM? ;BÈB ?B M i¢BX +QB M?Q H¨ çSM; Î p` i`Q iB T +'

L?QM; +MM; T?–M p"M K v M¨v H¨K #¢M H¢B H¨ ç`+? M?•M +QÌM; ç¢B-çm´B ;B i
F?„T MÆBX h`¼M; v m M?'iX h–M G"T +ªK ;B€+ çQÊ+ +ªM? ;BÈB ?B M i¢B +O
M?Q H¨ K°i +?mv M i?"i F?¦ F?,MX

"'i F H¨ h–M G"T ? v H¨ h?QÊM; Zm M h?B ok +MM; G½M? . QX " M;QÌB ç m Î i
M? M?X G9+ M¨v `'i F?¦ +¦ i? BX h`W F?B iB M p¨Q +ªM? ;BÈB æ` hB M-?ÆM M
i? F?®M; +? K¶B K°i #° T?"M i?•M i? i?2Q w KbM?X

L;?o p"v- h–M G"T +QÌB +QÌB- M¦B,

@ oB + M¨vX pšM H¨ ;B Q +?Q +€+ M;QÆBX L?B K pK +O i - H¨ F?B M +?Q ;B i°

h–M hÄ +QÌB F?´ H„+ ç–mX >„M +kM; #B i- M m F?¬M; +¦ h–M G"T +?d bÊ iQ¨M #°
K•v F?¦BX L?bM H¢B M?[M; i? HU+ Î >mv M æªQ M,K tQ X h?¬B ;B +MM; `'i M?B
pÈB h–M ;B ç m ç½ bÈK i M i?¨M? K•v F?¦BX *ÁM H¢B M?[M; ;B i°+ K¬M T?€B F
#Ä H¢B `'i t X

L¦B F?¬M; +?9i F?Q i`QÆM;- ?B M i¢B T?€B ` KQÌB i M +QM +?€m iBM? M? +O
>mv M æªQX h?"K +?Q iB m /B i K°i i? HU+ iQ HÈM +MM; F?¬M; T?ªB pB + F?¦ F

æB m M¨v H¨K +?Q h–M hÄ +¦ K°i HQ¢B +ªK ;B€+ M?Q i`QM; K°M;- i`QM; HÁM; i?

a m F?B h–M hÄ +€Q iW `ÌB çBX h–M G"T [mv i ç`M? iÈB t2K h?QÊM; Zm M h?B o
F?¬M; #ÄX i?Ov +?mM; i?2Q # M +¢M? h–M G"T +kM; +?d +¦ ? B M[iY h?B ok +M
h?B ok ç€T SM; ;ª +?Q ?„M- ?„M +ÁM H¨ K°i çS +QM ?Q M; F?¬M; +?9i iB M; i,K
K°i +?mv M +–M /kM; F?Q `'i HÈMX *,M +S h–M >¨M L;mv i +?d çB KX h–M G"T çB
h?–M #Q M¨vX

J°i M;¼M M9B HÈM- + Q +?WM; M,KX b€m M;¨M i?QÈ+- çdM? M9B + Q H M i"M K
i` M çdM? [m€B i?¢+? F?„T MÆBX G9+ iÈB ;–MX K°i +¶ F?Q iS+ F?´M; H² ç"T p¨Q

LÆB M¨v HBM? F?Q i`¨M ç–vX `'i M?B m +€+ HQ¢B +?BK +?¦+ Km¬M; i?9- iU /Q i
bm®B i`QM; p„i H¢M?X H)QX J°i b® +QM +€ i¬K M?Q M?Ä `'i ç T M?ÎM M?Æ #ÆB

:®+ ç¢B i?K F?¬M; #B i ç½ bBM? i`QÆM; K'v i`,K- K'v M;¨M M,K +?2 i`ÌB K¨ çSM;
F?¦ +?B m tmv M [m i€M +•vX

@ h?"i bU H¨ K°i MÆB `'i i®i5

h–M G"T F?¬M; FbK M´B i€M i?QÎM;- ç®B pÈB pB + h?B ok +¦ i? HU +?¼M MÆB
?„M +kM; F?¬M; +ªK i?'v #'i M;ÌX "ÎB pb Î b•m i`QM; M°B i•K +O M¨M; +MM; ?„M
b®M; i?B M M?B MX

h–M G"T çSM; i` M çdM? M;¼M +•v +ª i?K +?2 i`ÌB FB X M;QM; K„i M?bM [m X ?
[m M; i`U+ iB T tmv M [m K°i ªQ i`"M Î ;B[bQÌM M9BX E?¦2 KB M; ?„M H° ` K°
?bM? +?Êi H¦2X #B M K'iX

L; v b m ç¦X h–M G”T tm’i ?B M Î i`QM; ªQ i`”M- i?•M i? ?„M /QÌM; M?Q çmM; M?”
©Q i`”M F?¬M; bBM?- ` #’i F€ / Q ç°M; M¨QX

h–M G”T tmv M [m ªQ i`”M çB p¨Q i`QM; ç°M; T?OX

E?€+ #B i HÈM M?’i ;B[M[M?•M p¨ M K M?•M +?QM? H¨ ?¼ +¨M; +?9 i`¼M; +€B ç
H9+ M¨Q F?¬M; +¦X J°i ç°M; T?O im ?¨M?X H¢B çQÊ+ i` M; i`Q ? i bS+ ’K €TX pW
iYX

oW p¨Q ç°M; T?O H¨ K°i ;B M ç¢B bªM?X hÁ ç°M; T?O M¨v çQÊ+ K¢M? K) KÎ ` i
+?B m + Q ?ÆM KQÌB i?QÈ+- `°M; +?WM; i€K i?QÈ+X æ¢B bªM? M®B HB M # i?¬
p¨Q T?Q i`QM;- F?¬M; #B i b•m # Q M?B mX

" M i`QM; ç¢B bªM? #¨v #B M +€+ HQ¢B ç² /MM; bBM? ?Q¢i- i` M #¨M +¦ K°i +€B
/¢B `’i iQÆBX >Q /¢B çO K¼B K¨m b„+- MÐ `U+ `ÐX

L?QM; h–M G”T M?bM K¨ i?’v ç m t¦i i`QM; HÁM;X "ÎB pb ;BÌ M¨v F?„+ M¨v ?„M #¶
M´B +¬ çÆM i`+? K`+? +O h?B okX L;?o iÈB i•K ibM? +O M¨M; H9+ M;„i M?[M; ‡
i?”K +?Q +¦ i? i?’v çQÊ+ #B m ibM? +O M¨M; F?B ç¦X

h`€B iBK +O h–M G”T i`Î M M p¬ +MM; K K K¢BX i?–M i?S+ iÄ ` H”T iS+ çB iÈB
Zm K’v +?¶ `)X iB M p¨Q K°i ;B M i?¢+? i?’i v M ioM?X " M i`QM; i?¢+? i?’i +¦ ;B
h?B ok +kM; F?¬M; im Hmv M- K¨ çQ HQM; ` T?Q M;Q¨B- M;²B Î i` M ;? HŠM;
/QÌM; M?Q ?Á ?ÊT H¨K K°i pÈB i?¢+? i?’iX

L;mv M #ªM ? B +QM S?QÊM; >Q¨M; FB +?QM? H¨ ç² €M K¨ h–M G”T F?B /MM; i
H¨K ` - F?B M +?Q #ªQ w +¨M; i? K tBM? ç T K¨ i?¬BX L?QM; b m F?B i Hmv M- i
i?Q€M; ?B M HBM? [m M;- i`Q M?È çQÊ+ >¬ .B M "€+ i`mv M i?W tm’i ?B M K°i ç
T?€TX

>¬ .B M "€+ H¨ Gmv M FBK ç¢B bQ i?ÌB h?€B +´X ç®B pÈB i`”M T?€T +kM; iQÆM
>Q¨M; EBK *mM; F?´M; H² M?Q i? /U p¨Q +€B ;b +¦ i? T?B ?¨M? i` M F?¬M;\ G¢
w #B M HÈM #B M M?ÄX ?ÆM M[+QB M?Q pk F?Q +¬M; FQ+? ç`+? M?•M\

J¨ +ªM? ;BÈB ?B M i¢B +O h–M G”TX M;mv M #ªM ç®B pÈB F?„+ i`”M T?€T +ÁM
L?QM; +¦ H) H¨ ibM? v m M²M; ç”K ç®B pÈB h?QÊM; Zm M h?B ok ç½ i¢Q M M i€+
F?B M +?Q i`QM; F?QªM? F?„+ h–M G”T iB M p¨Q +ªM? ;BÈB F?¬M; HBM?- ;B®M;
i`QM; H9+ p¬ w ?Q¨M i?¨M? i Hmv M EB T E?Q +¦ i? M¦B H¨ ?Q¨M K„ M?’i b m i?

"ªQ v M¨v +U+ F€ iQÆB ç T H°M; HšvX t ?Q çO ç #’i F€ æ pQÆM;- i¬M; +?O i?
+ªK i?’v t’m ?¬X aQ pÈB EB T E?Q S?QÊM; >Q¨M; #ªQ v M¨vX t ?Q i`QM; K„i #
`€+ `QÎBX

> B +QM S?QÊM; >Q¨M; #ªv K¨m M„K Î K†i i`QÈ+ #ªQ vX ? B ç¬B +€M? ç®B tSM; Î
iQ¨M F?„+ i` M #ªQ wX L?QM; +?d +–M M;QÌB K†+ #ªQ w F?) ç°M; i•K MB K- +€M
+–M K°i çB K M;mv M HU+ M¨Q H¨ +¦ i? H,M; F?¬M; # v HQÊMX

> B ç–m T?QÊM; Î ? B p BX +kM; H¨ pk F?Q +U+ F€ F?OM; #®X > B K„i T?QÊM
M;mv M HU+ H¨ +¦ i? #„M ` h?–M [m M;- tmv M i?9M; p¢M p”iX

J¨ iB M; T?QÊM; ?¦i imv i pÌB FB +kM; +¦ i? +QB i?¨M? pk F?Q- ?¦ i?¨M? pk F?
FQ+? iBM? i?–M i?S+ ?ªB ç`+? M?•M- ;B i ç`+? p¬ ?bM?X

h`”M T?€T h–M G”T F?„+ Î i` M M;U+ T?ªB S?QÊM; >Q¨M; "ªQ u H¨ i`”M T?€T M?
S?B m JB mX

a m F?B K†+ p¨QX i®+ ç° +¦ i? i,M; H M K’v +?K+ H–MX æÆM ;BªM K¨ M¦BX M;Q
M m Km®M +?¢v i`®M- +?Q /M H¨ ç¢B M,M; æ` hB M M m F?¬M; F`T T?QM; ’M F?
K¨ i? M i?ÎX

h`”M T?€T F?„+ Î M;U+ i`€B H¨ i`”M T?€T T?ÁM; M;UX i`”M T?€T i M aÆM L?¢+ M
T?€T T?ÁM; M;U Î >Q¨M; EBK *mM;X

>Q¨M; EBK *mM; M,K tQ T?ÁM; M;U ?Q¨M iQ¨M KÎ ` +¦ i? +?®M; çÐ çQÊ+ oU+ M
pÈB æ` hB M +¬M; FQ+? iQ¨M HU+ K°i + M? ;BÌX J¨ i`”M T?€T M¨v +O h–M G”T i
+O >Q¨M; EBK *mM; FB `’i M?B m- M?QM; Qi ` +?®M; H¢B ç¢B M,M; +’T #”+ æ
+¦ i? +?`m çQÊ+ KQÌB K’v +?B m +kM; H¨ +?mv M F?¬M; F?¦X

h`”M T?€T Î p¢i €Q # M i`€B H¨ i`”M T?€T iBM? i?–M i M H¨ h?•K >ªBX +¦ i? +?®
i?–M HU+ iQ¨M HU+ +O ç¢B M,M; æ` hB MX

h`”M T?€T p¢i €Q # M T?ªB H¨ i`”M T?€T i`mv M i®M;- i M H¨ h?m’M .BX a m F?B
/B ç°M; ` M;Q¨B M;¨M /†KX

h`”M T?€T i?”i HÈM b m HQM; S?QÊM; >Q¨M; "ªQ u H¨ K°i i`”M T?€T iBM? ?Q M’
LB i "¨MX *?QM? H¨ F?B ç°i M?B M ;†T çQÊ+ +¬M; FQ+? F?¬M; i? +?®M; çÐX M
ç°M; i`”M T?€T M¨v +¦ i? LB i #¨M +?QM H–MX

L¦B +€+? F?€+- b m F?B K†+ #ªQ v M¨v p¨QX h?QÊM; Zm M h?B ok +¦ i? i`€M? F’

æ•v ç½ ?Q¨M iQ¨M pQÊi F?ÄB T?¢K i`M K°i K¦M EB T E?Q +¦ F?ª M,M; ç¢i iÈBX C
+O h–M G”T i Hmv M- +¦ i? M¦B H¨ imv i i? i?–M vX

@QyQ@

.mv L;½ æ°+ h¬M

h€+ ;Bª, hB m æ Q S?QM; GÊB

Q Q y Q Q

e R e X *?Q Æ M; e k y, h`+? J`+? h`Q M; h B M; æ¨M 5

h–M G”T +ªK i?’v K„ K½M M?bM FB M i€+ T?˜K /Q KbM? i¢Q ` X i`QM; HÁM; +ªK
h`QÈ+ ç¦ ?„M +¨M #ªM F?¬M; M;?o iÈB KbM? +¦ i? H’v K°i FB M "ªQ u EB T E?Q
M¨vX iBM `^M; i`QM; iQÆM; H B /M H¨ ç€K M;QÌB L K *QÆM; M?bM i?’v- +kM; +,M
H¨ FB M EB T E?Q ?¼ ç½ K’i çBX

S?QÊM; >Q¨M; "ªQ u ç½ F?¬M; +?d H¨ K°i #° v T?K+ +¦ iQM? T?ÁM; M;UX K¨ H¨
i?m”i çO ç i`mv M HQm Km¬M çÌBX ?ÆM M[ç9M; H¨ i¢Q M;? h?–M +’TX

h–M G”T iU ?ÄB +¦ H¨K H¢B K°i H–MX #^M; +ªM? ;BÈB +O ?„M ?B M ;BÌ `’i F?¦ i H
+?Q +?QM? t€+X H¨ F?¬M; +¦ F?ª M•M; H¢B i Hmv M ` i?S ?Q¨M K„ M?Q p”vX

*€B ;¼B H¨ HÁM; i`QM; b€M; i?b T?9+ KÈB ç MX pb p”v M?[M; #ªQ p”i i`mv M çÌB
i¢Q ` X L m M?Q +® ;„M; i?2Q çm´BX i?QÌM; i?QÌM; b) F?¬M; ç¢i ç M HQ¢B +ªM?

h–M G”T ç†i "ªQ u H M ;BQÌM;- H”T iS+ F?Q M? +?•M M;²B i` M #´ çQ¨M p”M ?¨M
+?”K `½B F?¬B T?K+ H¢BX h•K >mv i +MM; i•K i?•M ç m iB m ? Q [m€ HÈMX +QB
M;?B K i9+X #^M; F?¬M; +?„+ +?„M b) HQm H¢B i B ?¼ M;˜K +?Q im Hmv M p b

E?¬M; # Q H•m b m- h?QÊM; Zm M h?B ok iBM? H¢B iW +ªM? ;BÈB F?¬M; HBM?-
+¦ b Q ? v F?¬M;X h?’v h–M G”T ç M; M?„K K„i im Hmv M Î ç¦X i`QM; HÁM; h?QÊ
K°i ?ÆBX H”T iS+ €M? K„i +O M¨M; `ÆB tm®M; S?QÊM; >Q¨M; "ªQ u # M +¢M?-
F?¬M; /ÌB ` çQÊ+ M[X

*ª FB M S?QÊM; >Q¨M; "ªQ u ;B®M; M?Q H¨ K°i +QM S?QÊM; +MM; K°i +QM >Q¨
K°i +?¶X p¶ +€M? Km®M # v- iªM ` HQm [m M; #ªv b„+X ç T imv i i?”K +?Q H¨K
+?¢K i v p¨QX

h?B ok M?È iÈB pW M½v h–M G”T i Hmv M "ªQ u M¨vX F?„+ H M i` M ç¦ K°i i`”M T
+ÁM F?¬M; M;WM; T?mM K€mX i`QM; HÁM; F?˜M i`QÆM;X L?bM H¢B h–M G”T- T
ç`M?- M?QM; h?B ok pšM +ÁM p¬ +MM; ç m HÁM;- i`QM; HÁM; i?˜K M;?o, S?m [m
+?¨M; F?´ `²B5

h?B ok +˜M i?”M iWM; +?9i +–K H’v "ªQ uX F?) p¶ p +?¶ çÄ iQÆB i` M "ªQ u M¨vX
€i- M?[M; K¨m çÄ iQÆB M¨v- ç¦ H¨ /Q K€m ?mv i T?m [m•M ?¦ i?¨M? K¨5

G9+ M¨v h–M G”T KÎ K„i ` - ? B M;QÌB M?bM HšM M? m- ç m M?bM ` ibM? +ªK M
T?QÆM;X h–M G”T F?) +QÌB M¦B,

@ J†+ p¨Q i?Y t2KX

@ WX

h?B ok F?) ;B¼M; W K°i iB M;- F?¬M; M¦B ;b i? K- T?m i? ç²M; HÁM;- M¦B M?B m

>B M ;BÌ h?B ok +?d K†+ €Q H¦iX b m F?B +–K H’v "ªQ uX S?QÊM; >Q¨M; "ªQ u i`
M[T?€i ` ? B iB M; T?QÊM; ?¦i `ä iQX h?B ok +–K "ªQ u çSM; ç¦X H¢B F?¬M; ç¨

@ > ? 5 h?B ok- +?Q /M M¦ i®i- +kM; +?d H¨ K°i FB M v T?K+- +?d +¦ K†+ Î i` M M
+O M¦X

h–M G”T +´ pkX

h?B ok ;”i ç–m- i`U+ iB T F?Q€+ "ªQ u H M M;QÌBX h?”i h?–M F€ H¨ +,M #ªM F?¬
ok #m°+ /•v ç2QX "ªQ u M¨v pW F?Q€i H M M;QÌB h?B okX ? B +QM S?QÊM; >Q¨M
[m’M H M M;QÌB h?QÊM; Zm M h?B okX ç +?Q /€M; M;QÌB +U+ T?˜K +O h?QÊM
i? ?B M tm’i +?9M;X

@ 5 S?m [m•M M¦ M¦ ç9M; H¨ +¦ HBM? i`Q- M¦ ç M; HB M ? pÈB Km°B X L¦ Km®
;B€+ i?"i H¨ i?•M i?B iX *?9M; M¦ +?9M; M¦ +ÁM +QB Km°B H¨ Kšm i?•M +O +?9

.M H¨ i•K iQM? FB M ç`M? M?Q h?QÊM; Zm M h?B okX pšM F?¬M; M?`M çQÊ+ FB

@ > ? 5 L?Q p"v M?"M +?O H¨ çQÊ+- i?ª h?–M i?S+ ` - çQ ç'm 'M h?–M i?S+ p¨Q
M¨v b) +?d i?m°+ p K°i KbM? M¨M;X

h–M G"T +QÌB iQ M¦BX

E€ i?"i b m F?B Hmv M +? i?¨M? +¬M;X h–M G"T +kM; ç½ +ªK ;B€+ çQÊ+ ? B +Q

>Q¨M; i` M "ªQ u ç½ çQÊ+ H–M i Hmv M M¨v ;B Q +?Q HBM? i`Q +'T i?'T- i?2Q h?
K¢M? H M- K°i iB HBM? i`Q M¨v +kM; b) M;¨v +¨M; K¢M?X

æ•v KÈB H¨ +?¶ iBM? i9v +?•M +?QM? +O i?m"i Hmv M FBK h?QÊM; +´X

h–M G"T M?È ç M i? ;BÈB +O KbM? i`QÈ+ FB - i?mv i i?B M ?¢ p¢M p"i +O ç¢Q
bBM? M?`- i¢K bBM? p¢M p"iX H¨ K°i [m€ i`bM? iW F?¬M; ç M +¦X

G9+ h–M G"T i Hmv M "ªQ u M¨vX ç½ /mM; M?"T p¨Q K°i Qi T?€T i„+ i?B M ç¢Q K
?„M +¦ i? HoM? M;° çQÊ+X "ÎB p"v- ? B ç² €M S?QÊM; >Q¨M; p®M +?d +¦ i? H¨K i
iB HBM? i`QX L m F?¬M; T?€B H9+ h–M G"T i Hmv M ç½ /MM; +€+ HQ¢B T?QÆ
S?QÊM; >Q¨M; M¨v ç½ i?Q€i F?ÄB "ªQ u- p¶ +€M? # v çB- T?QÊM; K9 +?QM i–M

@ h?"i X i?"i H¨ [m€ h?–M F€- +ªK ;B€+ M¨v i?"i H¨ imv i5

G9+ M¨v h?QÊM; Zm M h?B ok ç½ ?Q¨M i?¨M? [m€ i`bM? M?"M +?OX +ªK ;B€+ çQ
p¬ +MM; i?•M i?B i pÈB KbM?- i•K ibM? i?"i i®iX

h•K ibM? h–M G"T +kM; ? i bS+ i®iX ç²M; i?ÌB +¨M; i? K +€K i?'v FBM? ?½B pÈB p
*?•m i?ÌB ç¢B h?€B +´X h?~K M;?o, F?¦ i`€+? F?B ç¦ M;QÌB MÆB h?–M oU+ H¢B ç
h` M; *?•m T?€ ?Q¢B F?„T MÆBX p,M KBM? h`mM; *?•m F?B ç¦ ç½ iB M iB M ç M
M¨Q +kM; ç m b) +ªK i?'v bÊ ?½B\

æB m M¨v +kM; ;B®M; M?[M; ;Bª ç`M? i`QM; M?[M; #° T?BK F?Q ?¼+ pB M iQÌM;
tmv M [m - F?B p,M KBM? F?Q ?¼+ F€ i?m"i T?€i i`B M ç M i`bM? ç° M?'i ç`M?-
+¦ çQÊ+ i`Q im `B M;X

s2K ` - #'i +S K°i M M p,M KbM? M¨Q +kM; ;B®M; M? m- T?€i i`B M ç M KS+ i"M
HQ¢B #B M /` +U+ HÈMX GQ¢B #B M /` M¨v- i?"K +?Q M; v +ª M?•M HQ¢B b€M; i¢
çQÊ+X

"ÎB pb ?B M ;BÌ h–M G"T +kM; `'i KÆ ?²- ?„M +kM; F?¬M; #B i pb b Q b m F?B i
S?QÊM; >Q¨M; i` M "ªQ u M¨v b) bBM? ` HBM? i`QX *?ŠM; [m - t2K ` ç•v +kM; H

L;?o p"v- h–M G"T M¦B pÈB h?B ok,

@ *?mv M M¨v M?'i ç`M? T?ªB +?2 ;B'm- M;¨M p¢M H–M çWM; i`mv M ` M;Q¨B- F?
M¨QX "^M; F?¬M;- i?"i bU b) /šM iÈB ?¼ b€i i?•MX

h–M G"T HQ H„M;- F€ i?"i F?¬M; T?€B H¨ M?[M; +QÌM; ;Bª i? ;BÈB M¨v- /M H¨ M?
M[X ?B M ;BÌ Km®M ;B i h–M G"T +kM; b) +¦ M?B m +® F}X L?QM; h–M G"T M?È
H² pQÆM ` iW i`QM; h?–M JB m- tmv M i?'m [m çQÊ+ h?–M JB m ç½ +QÌM; ç¢B
+?O M?•M +€M? i v FB [m ç•v- F?ŠM; ç`M? F?¬M; T?ªB KbM? ?B M ;BÌ +¦ F?ª M,

h?B ok ;"i ç–m- ¬M M?m M¦B,

@ S?m [m•MX h?B ok ç½ ?B m- h?B ok b) F?¬M; M¦B pÈB #'i F€ M;QÌB M¨QX ?ÆM
M¦ +¦ i? i?m HB K p¨Q i`QM;X

h?B ok pW M¦BX HQm [m M; #ªv K¨m i` M "ªQ u ç°i M?B M #B M K'i- ? B +QM S?Q
?¦ i?¨M? ç² €M S?QÊM; >Q¨M;X *ª K¦M v T?K+ ?B M ;BÌ M?bM [m +?d H¨ K°i #° v

? B +QM S?QÊM; >Q¨M; K¨ i?¬B- imv ``^M; pšM tBM? ç T ç M +?¦B K„iX M?QM; F?
i`QÈ+X

h–M G"T i?Î T?¨Q K°i +€B- M¦B,

@ L?Q p"v i?b i®iX K†+ M?Q p"v çB ` M;Q¨B +kM; F?¬M; ` m ` QX G9+ M¨M; F?¬M
pÈB +?9M; M?B m K°i +?9i- b m M¨v H9+ bY /KM; KÈB iMv i?2Q i•K wX æQÊ+ `²B
çB t2K +?¶ G½M? . QX

h?B ok çQÊ+ K°i FB M #ªQ p"i KÈBX ç–m ¦+ ç–v ?QM; T?'M i?m"M KB M; ç€T SM;

@ æQÊ+ `²BX T?m [m•M çB çBX

L¦B `²B p K†i ?QM; T?'M #„i ç•m +•m i?¬M; pÈB ? B +QM S?QÊM; >Q¨M;X

h–M G"T +QÌB +QÌB- i?•M ?bM? +?Êi H¦2 #B M K'i i`QM; F?¬M; F?QX

h–M G"T çB `²BX h?B ok KÈB M;˜M; ç–m- M?Q H˜K #˜K iU M¦B,

@ S?QÊM; >Q¨M;- +€+ M;QÆB i?'v +?Q - M;QÌB pW `²B KÈB H¨ M;QÌB ç½ ;B Q +
+¦ ?„M- b) F?¬M; +Ä +€+ M;QÆBX h +kM; M?Q p"v- F?¬M; +¦ ?„M- b) F?¬M; +¦ i
+¦ ?„M- ?B M ;BÌ +¦ H) i +ÁM ç M; Î i`QM; ;B i°+ ç€M; ;?ûi FB - #` M;QÌB i ç®B
+?Q M M i v m ?„MX +€+ M;QÆB +kM; T?ªB v m ?„MX

h?QÊM; Zm M h?B ok M¦B tQM;- S?QÊM; >Q¨M; "ªQ u HB M T?€i ` ? B iB M; T?Q

h?•M ?bM? h–M G"T H¦2 H M ;B[F?¬M; i`mM; KQÌB K'v HQÊi- HB M tm'i ?B M Î M
F?¬M; T?B ?¨M? K°i ?²BX KÈB ç M çQÊ+ K°i M;¼M M9B HÈM- ç•v H¨ MÆB G½M?

G9+ ç M ;–M M;¼M M9B M¨v- K°i iB M; ç¨M çm /QÆM; i`mv M ç MX h–M G"T M;° `
+ªK ;B€+ çQÊ+ K°i +¶ iQÌM; M?ÈX i`QM; HÁM; h–M G"T 'K €T- ?¢ tm®M; /QÈB- #C
i`mv M iÈBX

h` M M;QÌB G½M? . Q H¨ K°i #° €Q HK KÁM; i`„M; imv i- K€B i¦+ ç2M tä i` M p B
K`M K¨M; KQÊi K¨- KQÌB M;¦M i v i?QM M?Ä ç M; M;²B ç€M? ç¨M i`QÈ+ K°i iÁ ç°M

hB M; ç¨M i? M? m- +MM; çmM; ?ÊT pÈB M;¼M M9B HÈM M¨vX *¦ p¬ b® +?BK # v i
iK tmM; [m M? +?¶ G½M? . QX .M H¨ ç°M; p"i ,M i?`i- /½ i?9 i?QÌM; M;¨v ?mM; K
K°i +QM K Q M;Q M ?B M- ?QT K„i M„K b'T MÆB ç¦X i?Ä i?Q+? ?QÈM; i?K iB M;

h–M G"T +?"K `½B çB ç MX iQ¨M i?•M M?Q /mM; ?ÊT p¨Q i`QM; iU M?B M F?¬M; F
;bX G½M? . Q i v ç M; ç€M? ç¨MX ç°i M?B M /WM; K°i +?9i- M¨M; +?"K `½B M;€
h–M G"T- +kM; F?¬M; +¦ FBM? M;¢+ ;bX i` M F?m¬M K†i i? M? H X H° ` K°i MK +

G½M? . Q b) F?¬M; H¨K MkM;- M?QM; H¢B H¨ K°i +¬ ;€B H9+ M¨Q +kM; H¨K M;QÌ

@ S?m [m•M ç½ i`Î p X

:B¼M; M¦B G½M? . Q M?Q +?•m `ÆB M;¼+ H¢+X i? M? i?9v / M;?2X

@ æ½ i`Î p X

h–M G"T +QÌB- çB iÈB FûQ i v G½M? . QX

@ *€+ M;QÆB ç m çB +?ÆB çB- ?¬K F?€+ i H¢B ç€M? ç¨M +?Q +€+ M;QÆB M;?2X

:B¼M; M¦B H¨M? H¢M? +O G½M? . Q M¦B pÈB M?[M; +?BK i?9 #®M T?Q X

L?[M; ç°M; p"i M¨v- H¢B HQm Hmv M `ÌB çBX

@ L?[M; ç°M; p"i M¨vX i?QÌM; iÈB ç•v i?2Q Km°B- ç m `'i H¨ ç€M; v m5

"¨M i v M?Ä #û iBM? t Q +O G½M? . Q #` h–M G"T M„K +?†i- F?) +QÌB M¦BX

@ hB T iK+ M?Q p"vX F?¬M; # Q H•m b m M?[M; /½ i?9 M¨v +kM; b) bBM? ` K°i iB
Km°B ç½ i?¨M? +¬M; çS+ p¬ HQÊM;5

h–M G”T +kM; M;?B K i9+ M¦BX

*¦ K°i Qi HBM? i?9 H¨ i`ÌB bBM?- H¨ /Q ?mv i K¢+? i´ iB M [mv i ç`M?- K¨ +¦ K°i Qi
Qi F€ M;°X M;¨v b m KÈB i`Î i?¨M? HBM? i?9X "ªM i?•M +?OM; i°+ +O M¦ F?¬M; i
;¬K +ª +QM +O M¦X +kM; +?Q +?„+ b) i`Î i?¨M? HBM? i?9X

G½M? . Q +QÌB pmB p X M¦B,

@ G9+ Km°B #m²M +?€M HB M ç€M? ç¨M Î MÆB M¨vX M?[M; ç°M; p”i M¨v M;¨v +¨M
HÁM; çm´B +?9M; M¦ çBX E?¬M; M;?o iÈB H•m /•M +?9M; M¦ H¢B M;?2 ?B m GÌB

h–M G”T H¢B iW i`QM; HÌB G½M? . Q M¦BX M;?2 ` M¨M; i`+? K`+?- F?¬M; F?ÄB -

@ æ m H¨ /Q ?mvM? F?¬M; i®iX ç M¨M; Î H¢B ç•v K°i KbM?X

@ E?¬M; +¦ ç•m- Km°B M;?o M?Q p”v `’i i®iX S?m [m•M +?¨M; +¦ +?mv M Km®M H
Km°BX

æ¬B K„i b€M; M;ÌB HBM? ç°M; +O G½M? . Q M?bM p¨Q h–M G”TX M„K +?†i H’v i

h–M G”T +QÌB F?)X F?¬M; M¦B i? K- K¨ FûQ i v G½M? . Q çB p¨Q i`QM; ç°M; T?O

@QyQ@

.mv L;½ æ°+ h¬M

h€+ ;Bª, hB m æ Q S?QM; GÊB

QQyQQ

eRdX *?QÆM; ekR, h`’M *?d "ªQ E?Q J¢M? æ M h?€B Zm€5

u m i?Q+? HÈM M?’i +O G½M? . Q +?QM? H¨ Hmv M +? +€+ HQ¢B ç M /QÊ+- M?
ç M T?QÆM; h?€B +´ ç m F?¬M; +¦ T?®B T?QÆM;- ibK F?¬M; çQÊ+ i¨B HB m- çB
? i bS+ T?B M Km°MX

hmv M?B M M?bM i?’v h–M G”T H’v iW i`QM; M?šM i`[p”i ` K°i ç®M; HÈM i?B M
. Q HB M i`Î M M p¬ +MM; b€M; M;ÌB- i?BM? i?QªM; +ÁM T?€i ` K’v iB M; i?ûi i
M?Ä M?„M ç½ F?¬M; F?ûT H¢B çQÊ+- M¨M; i`ÊM K„i ?€ K²K M?bM h–M G”T- ?ÄB,

@ S?m [m•M- M?B m i?B M i¨B ç` #ªQ M?Q p”v- `®i +m°+ H¨K b Q +?¨M; ibK çQÊ+
ç½ çB MÆB M¨Q\

h–M G”T +QÌB +QÌB- M¦B,

@ J¢v M,K M v ?mvM? ç m çB M?[M; MÆB +€+? ç•v K’v i`,K p¢M /†K- +kM; F?¬M;
M; M; [m HB M ?€B ç2K i`Î p X

@ L?’i ç`M? ç½ i`ªB [m F?¬M; Qi M;mv ?B K T?€B F?¬M;5

•M? K„i G½M? . Q ?ÆB QÈiX ç¬B K„i i?m i?Ov M?bM i?ŠM; h–M G”TX

@ *ÁM çQÊ+- T?m [m•M Km°B `’i HÊB ?¢B K¨5

h–M G”T K†i /¨v F?Q2 F?Q M; K°i +•mX h` M i?U+ i ç9M; M?Q HÌB G½M? . Q M¦
#ªQ- i?b tmM; [m M? M?’i ç`M? +¦ HBM? i?9 +QÌM; ç¢B i`¬M; +QBX

h` M i? ;BÈB M¨v- F?¬M; +?d +¦ H¨ M?•M HQ¢B +QÌM; ç¢B- `’i M?B m HBM? i?9 -
L?Q i²M i¢B ç€M; bÊ K¨ h–M G”T ;†T Î ç€v #B M b•mX ç M ;BÌ h–M G”T +kM; F?¬M

J’v M,K M v h–M G”T +kM; ;†T [m K’v HBM? i?9 K¢M? ç M #B M i?€B- i?”K +?Q +¦
i¨B ç` #ªQ HB M #Ä i`®M K’i #¦M; F?¬M; +?9i ?bM? iQÊM;X "ÎB pb *?®M; H¢B HB
i®i M?’i H¨ HQÐM; #¢B +•m i?QÆM;X

L?QM; M?[M; çB m M¨v- h–M G”T F?¬M; Km®M M¦B ` H¨K +?Q G½M? . Q HQ H„M
[m çBX M?QM; F€ i?”i K¢Q ?B K F?¬M; T?€B H¨ K°i +?mv M i®iX Qi M?’i i?b M;
F?¬M; +QB K¢Q ?B K H¨ K°i +?mv M i®i H¨M?X

æ¬B K„i iBM? i?m–M +O G½M? . Q ;B®M; M?Q M?bM i?’m HÁM; M;QÌB- M?bM p¨
M¦B,

@ G–M b mX F?¬M; +–M K¢Q ?B K M?Q p”v M[X

hmv M?B M iB T i?2QX G½M? . Q HB M #B m ?B M ` +m²M; M?B i +O K°i i¬M; b

@ *¦ M?[M; i?B M i¨B ç` #ªQ M¨vX HB M +¦ i? Hmv M +? ` `’i M?B m HQ¢B ç M

@ ‘v E?¬M; T?ªB M¨M; Km®M Hmv M +? M; v #•v ;BÌ +?S\

h–M G”T +¦ +?9i i`ÁM K„iX

@ W\ *¦ p’M ç ;b b Q\

G½M? . Q M?bM h–M G”T +¦ +?9i KÆ ?²X

@ æQÆM; M?B M H¨ +¦ p’M ç 5

@ h? M¨Q\

@ >B M ;BÌ H¨ i?ÌB ;B M T?m [m•M FB K i` i?•M i? Km°B5

h`QM; K’v M;¨v iB T i?2Q- h–M G”T çB t2K ç°M; T?O K¶B M;QÌB im Hmv M- K¶B M;
K¢M; im Hmv BG M;Q¨B i`¨ hB m >„+ HQÌB #B M; b„T H¨K T?K i?•M FB X

*m®B +MM;X h–M G”T çB iÈB >Q¨M; EBK *mM;X hÁ FB M i`9+ t ?Q F?Q i? +´
;B[F?m ?Q M; i¨M p„M; p X iªM ` F?Q i? +?’M ç°M; HÁM; M;QÌBX

h–M G”T çB iÈB ç•vX H¢B +?d +€K i?’v çQÊ+ K°i +€K ;B€+ i?•M i?B i i?”i b•mX >Q
p¬ b® M,KX +kM; ç½ bÈK bBM? ` K°i iB HBM? i`QX M?QM; H9+ h–M G”T pW ç°
HQ¢B +ªK ;B€+ M¨v +kM; F?¬M; `ä `¨M;X

*ÁM ?B M ;BÌX h–M G”T i`ªB [m im Hmv M M?B m M,K- imv `^M; +ÁM +?Q ç¢i ç
HoM? M;° T?€T i„+ i?B M ç¢Q ç½ `’i b•mX +?Q M M H9+ M¨v h–M G”T +ªK SM; çQ
;B€+ i?•M i?B i /Q >Q¨M; EBK *mM; iªM K€i ` ç®B pÈB KbM?X

h?•M ?bM? h–M G”T +?Êi H¦2X iB M p¨Q i`QM; >Q¨M; EBK *mM; i–M; ? BX h`¼M; H
M?QM; h–M G”T +?d F?) +QÌBX >¬K M v- HQ¢B i`¼M; HU+ M¨v ç½ F?¬M; +ÁM [m€
>Q¨M; EBK *mM; M;?B M;QB # #®M + M? ;BÌ +kM; b) F?¬M; +ªK i?’v €T HU+X

L;~M; ç–m M;QÈ+ M?bM M?[M; i?S i`¬B M´B i` M çdM? ç–m- h–M G”T K9M +QÌBX
*mM;- ?„M ç m b) H’v çB K°i p¨B i?S- K¨ KK+ iB m +O h–M G”T H–M M¨v- +?QM?
ç”KX Ui`’M +?d, ç² +?†M ;B’v- Î ç•v H¨ +€B i?S ¬M; " Q *?YM; ç”T #¨M ?Q¨B ’vV

G–M i`QÈ+ çB p¨Q >Q¨M; EBK *mM;- h–M G”T iWM; i?Y Km®M H’v çQÊ+ +€B h`’M
i?¨M? +¬M;X >B M M?B M mv HU+ h`’M *?d M¨v T?€B + Q ?ÆM +ª ‘M *?QÆM; +
+?WM; ç•v H¨ K°i FB M EB T E?QX

h–M G”T M;QM; h?–M ioM? F?QX çB m +?BM? i`¢M; i?€B iQ¨M i?•M ç M KS+ i®i M
K¢M? H M T?Q i`QÈ+X

h`¼M; HU+ F?´M; H² i`QM; >Q¨M; EBK *mM;- –K –K ûT ?„M M;QÊ+ i`Î tm®M;X

h–M G”T bWM; b[M; F?¬M; HMB- +QÌB /¨B K°i iB M;- i?•M M;QÌB p¼i H M ;B[F?
h`’M *?d M¨vX G–M i`QÈ+- +?QM? p¨Q H9+ M¨v HB M #` h`€M *?d T?€i ` K°i +¶ H
+?Q M M ?B M ;BÌ i`QM; HÁM; h–M G”T F?¬M; +¦ +?9i ?QM; T?€M- ? i bS+ #bM? i

Zmª M?B M- +?d i`QM; F?QªM; F?„+ i` M +€B h`’M *?d t M? ç”K M¨v #°+ T?€i ` K°
Km®M ç€M? p,M; +€M? i v h–M G”T ` M;Q¨BX L?QM; h–M G”T ç½ bÈK +¦ +?m~M #`
+Æ i? i?2Q #¨M i v i`U+ iB T ûT iÈB +€B h`’M *?dX

@ sm®M; +?Q i 5

h–M G”T [m€i HÈM K°i iB M;- iQ¨M i?•M #°+ T?€i ` [m M; K M; K¨m iQK +?¦B K„
i`¼M; HU+ €T #€+?- b m ç¦ i v +ÁM H¢B H’v ` —K >mv i "¨M GQM; EB K- +QÌB H¢

@ E?¬M; tm®M;- H½Q iW +?ûK M€i M;QÆBX

L¦B +kM; F€ [m€B- +?B + h`’M *?d t M? ç”K M„K ;¼M i`QM; #¨M i vX /¨B F?¬M; iÈ
M?B M i?m ?²B i’i +ª M¨M; HQÊM;- iMv w +?Q h–M G”T M„K H’v M¦ ?¢ tm®M; K†i ç

Zmª M?B M H¨ #ªQ p”i ç½ bBM? ` K°i iB HBM? i`QX h–M G”T M?bM +?^K +?^K #
b® çQÌM; ?Q p½M +´ tQ - i`QM; HÁM; •K i?•K FBM? M;¢+- ?¬ iQ p` H½Q bQ >¬ .B
K°i +?B + h`’M *?d t M? ç”K F?¬M; [m€ HÈM M¨v- F?„+ ç M ?ÆM #®M KQÆB +€B i

Zmª M?B M H¨ F€ M;? bB m T?¨K K¨5

*?•M +?QM? H¨K +?Q M;QÌB i +€K i?’v #B M i?€B- ç¦ H¨ ?ÆM #´M KQÆB i`”M T?
T?€T i`¼M; HU+5

"´M KQÆB +€B i`”M T?€T i`¼M; HU+X ç•v imv i ç®B F?¬M; T?ªB çÆM ;BªM M?Q
T?€T +?²M; +MM; K°i +?¶X bBM? ` mv HU+ ç•m +?d ;’T p¨B H–M\

óG½Q bQ M¨v [mª i?”i H¨ ç”T M;QÌB iÈB T?€i M;?B M K¨5ô

h–M G”T F?¬M; M?`M çQÊ+ i? M i?ÌX >Q¨M; EBK *mM;- +?QM? H¨ K°i h?€M? E?Q
*?d M¨v- H¢B +kM; /MM; ç ç”T M;QÌBX hQÌM; iQÊM; ç M +?B + h`’M *?d M¨v +?mv
` ç”T M;QÌB- +ªK ;B€+ +¦ +?9i H¨ H¢ b Q ’v5

E?¬M; #B i pb b QX #¶M; M?B M h–M G”T M?È iÈB iW +K+ ;¢+? *?ŠM; [m /MM;
#®M KQÆB K’v +€B i`”M T?€T i`¼M; HU+ çB ç”T M;QÌB- F?ŠM; ç`M? `’i bªM; F?Q€
F?†+- M?Q i? KÈB i?Ä K½M €+ i?9 +O ?„MX

h–M G”T +–K +?B + h`’M *?d M¨v- M?bM i?Q€M; [m +?B + J Q "9i U#9i H¬M;V #
M?QM; i?U+ i H¢B F?„+ `’i M?B m i`”M T?€T K¨ ?B M ;BÌ #ªM i?•M ?„M +ÁM F?¬M
`ä #•v ;BÌ KbM? +ÁM F?¬M; +¦ i?U+ HU+ H’v +?B + J Q "9i FB tm®M;- +kM; b) F
L M #B i `^M; H–M i`QÈ+ H9+ i?S H’v +?B + h`’M *?d M¨v- ç½ #` +¶ HU+ HQÊM; I
+?9i M[M°B i?QÆM;X

h–M G”T H¢B çB ?”m pB M >Q¨M; EBK *mM;- ?€B K°i Qi i`€B +•v ~M +?S HQÊM;
K°i Q HÈM HBM? i?OvX >B M ;BÌ HBM? i?¢+? i`QM; M?šM +O ?„M ç½ F?¬M; +ÁM
i?Ov ` M;Q¨BX L?QM; M?bM M?[M; HQ¢B i?U+ p”i iQÆB i®i t M? KQÈi i`QM; ?”m
G”T pšM H„+ ç•mX F?¬M; H¨K ` HQ¢B +?mv M K¬ ;¨ H’v i`SM;X

E?¬M; +¦ HBM? i?¢+?- +¦ i? /MM; çO HQ¢B T?QÆM; T?€T FB K H’v- M?QM; HBM
M m F?¬ +¢MX p”v i¬M i?’i i?”i [m€ HÈMX "ÎB pb #•v ;BÌ h–M G”T ç½ #B i- bÐ /o >
?¨M? M?B m M,K M?Q p”v- ?Q¨M iQ¨M F?¬M; i€+? F?ÄB HBM? i?Ov M¨vX " M i` M
+?S HQÊM; HÈM HBM? F?QX HBM? F?Q iªM K€i ` b) M;QM; F i i?¨M? HBM? i?O
M?[M; i?U+ p”i +U+ T?˜K M¨vX

æ²M; i?ÌB- HBM? i?Ov /Q i?W +¦ i? çQÊ+ /MM; /mv i`b ? i?®M; p”M ?¨M? >Q¨M;
H¨ K°i pÁM; im•M ?Q¨M HÈMX K°i F?B T?€ ?Q¢B #’i F€ K°i F?•m M¨Q +kM; b) H¨K
` p’M ç X "ÎB p”v- +?Q ç M M¨v h–M G”T +MM; +€+ M¨M; h?QÊM; Zm M h?B ok ç m
i?U+ p”i M¨vX

æQÆM; M?B M- M m +¦ çB m FB M +kM; +¦ i? ç² i?”i M?B m HBM? i?¢+? p¨Q i`QI
çQÊ+ +?mv M ?¦ i?¨M? HBM? i?OvX

æ€M; iB +- ?B M ;BÌ h–M G”T +MM; #¼M M;QÌB h?QÊM; Zm M h?B ok #ªM i?•M +
/KM;- M¨Q +¦ HBM? i?¢+? i?W `¦i p¨Q i`QM; ç¦\

J v K¨ p”M ?¨M? >Q¨M; EBK *mM; F?¬M; +–M K°i HQÊM; HÈM HBM? i?¢+? H¨K M M
+ªM? ;BÈB H¨ +Ä i? çB m F?B M #bM? i?QÌM;X L m F?¬M;- K°i [m€B p”i F?´M; H

b) iB m ? Q # Q M?B m HBM? i?¢+?\ *?d bÊ /M H¨ ç¢B i? HU+ M?Q >ªB ;B +kM;

hW çB K M¨v +¦ i? M?bM ` çQÊ+ i?U+ HU+ +?•M +?QM? +O >² .B M "€+X Hmv M
ç½ iBM? i?¬M; ç M #"+ ?¦ +ªM?X

*¨M; `ä `¨M; M?[M; çB m M¨v- +¨M; H¨K +?Q h–M G"T +ªK i?'v ?QÈM; iÈB p,M KBM
H¢B i?ÌB ç¢B i`,K M?¨ çm iB M;- H¨ K°i HQ¢B ?mv ?Q¨M; +Ð M¨QX J¨ ? i i?ªvX H
oU+ T?€ ?Q¢B- +® w i?ª oU+ L;Q¢B h?B M J çB p¨QX F?B M +?Q +ª h` M; *?•m #

a m F?B FB M i?S+ [m pä ;B¨ æ¬M; >Q M;- +MM; M;?2 M¦B [m +?mv M ibM? Î L K
iÈB h`mM; *?•m i?ÌB ç¢B h?€B +´ M?'i ç`M? ç½ iWM; H¨ i`mM; i•K +?•M +?QM? +
>Q M; L K *QÆM; h•v oU+ "„+ oU+ Î i?ÌB ç¢B h?€B +´- F?,M; ç`M? +kM; F?¬M; +
M?Q i? X pb p"v K½B +?Q ç M ?¬K M v imv `^M; # M FB `'i K¢M?- M?QM; +kM; F?
M?B m H„KX

h–M G"T çB ` # M M;Q¨B- Km®M i?Y t2K `®i +m°+ +?B + h`'M *?d M¨v +¦ mv HU+
K°i M;¼M M9B ç€ +€+? ç¦ K'v i`,K /†KX iÁ M9B ç€ M¨v ç` i? +U+ ?B KX #®M T?
+?d +Ä K°i Qi +•v +®B bBM? i`QÌM; i` M M9B ç€X L;¼M M9B + Q +?WM; M;¨M i?Q
;B€+ €T #S+X

óG¨ M¦5ô

h–M G"T M;?o p"vX HB M # v pKi p T?Q M;¼M M9B FB X

G9+ +ÁM +€+? M;¼M M9B ç€ K'v i`,K i?QÈ+X h–M G"T /WM; Î i` M F?¬M; i` M;- +–
çQ HU+ HQÊM; i`mv M p¨Q i`QM; +?B + h`'M *?d M¨v- K°i çQ¨M [m M; K M; t M?
M´X

@æB5

h–M G"T [m€i K°i iB M;- +?B + h`'M *?d i`U+ iB T ç€M? tm®M; M;¼M M9B ç€X

•K –K –K5

J°i iB M; M´ FBM? i?B M ç°M; ç` - ;B®M; M?Q i`ÌB +kM; b"T tm®M;- +ª ç'i #^M; +
i`,K /†K +MM; +?'M ç°M;X

L?bM H¢B +?¶ M;¼M M9B ç€ M¨v ç½ i?´B H M #KB KM ç–v i`ÌBX ç€ pKM iQ M?Ä #`

æ€ pKM ç€M? H M ?° i? +QÆM; F?Q i` M M;QÌB h–M G"TX T?€i bBM? iB M; p M
i`¨M M¨v H¨K +?Q h–M G"T FBM? ?½B- çÊB +?Q ç€K K•v ?bM? M'K iªM çBX h–M
K°i K¨M i`QÈ+ K„iX

LÆB M¨v p®M H¨ K°i M;¼M M9B ç€ + Q M;¨M i?QÈ+- #` +?B + h`'M *?d +Ð K°i tQ
+ÁM H¢B K°i +€B # + Q F?¬M; ç M ? B KQÆB i?QÈ+X

@ .U p¨Q- i?"i H¨ ç€M; bÊ5 æ•v H¨ mv HU+ ;B i`b #´M KQÆB K'v +€B i`"M T?€T i

b Q\

h–M G"T i?b i?¨Q iU M¦BX

@QyQ@

.mv L;½ æ°+ h¬M

h€+ ;Bª, hB m æ Q S?QM; GÊB

QQyQQ

eR3X *?QÆM; ekk, G¬B EB T *kM; E?¬M; S?ªB J¢M? L?'i5

o¬ b® ç€ pKM ;B€M; tm®M; iW i` M i`ÌB- T?O H M T?¢K pB K'v +?K+ /†K- ç"T M€i
`ªB ç m +ª K°i pMM; #^M; T?ŠM; iQ¨M ç€ pKMX

"®M T?QÆM; i€K ?QÈM; # v ç M `'i M?B m #¦M; M;QÌB- b m F?B ç M ;–M ç m i`Ê
iQÊM; MÆB M¨vX a m ç¦- M?bM i?'v h–M G"T Î ;B[F?¬M; i`mM;- iQ¨M #° i`WM;
M;•v ` M?Q T?¶M;X

h?S M¨v H¨ "ªQ E?Q F?¬M; +–M M;?B M;Ì- F?¬M; T?ªB EB T E?QX M?QM; mv HU+
FûK EB T E?Q # Q M?B mX

L?[M; M;QÌB ç M ç•v- €M? K„i M?bM h–M G"T ç m H¨ H¢X æ¬B K„i [mv M `k +O s
;B¼M; M;¼i H`K M¦B,

@ *¬M; iY- ç•v H¨ #ªQ p"i ;b p"v\ G¨K b Q H¢B +¦ mv HU+ HÈM M?Q i? \

h–M G"T #m²M +QÌB MûK +?B + h`'M *?d +?Q s¨ s¨- M¦B,

@ *¬ i?Y t2K- M m +¦ i? F?´M; +? i?b çQ +?Q +¬ Hm¬M p"v5

hmv `^M; "ªQ E?Q M¨v K¢M? ç M i?€B [m€- M?QM; ç®B pÈB h–M G"T K¨ M¦B H¢B
—K >mv i "¨M GQM; EB K i?B i`B M .mv L;½ *Ym EB K- mv HU+ +?d b) +¨M; K¢M?

"¼M M;QÌB "¢+? h` M; aÆM +MM; h¨Q >²M; F?¦2 KB M; +Q `9iX i`QM; HÁM; ç m ?
;B¨M? i`QÈ+ M[ `²BX

s¨ s¨ p K†i KWM; `Ð iB T M?"M "ªQ E?Q M¨vX ?QM; T?€M F?¬M; i?¬B- çQ M;mv
MûK tm®M; K°i M;¼M M9B F?€+ M?Ä ?ÆM K°i +?9iX

G¢B K°i iB M; M´ •K –K- K°i ç€K K•v M'K F?´M; H² K¼+ H MX ç€ pKM # v imM; tm
çBX M;¼M M9B M?Ä i`U+ iB T #` b M T?,M;X

ô hB5ô J¼B M;QÌB Î ç•v ç m F?¬M; M?`M çQÊ+ ?Qi p¨Q K°i ?ÆB H¢M?X L?'i H¨ H
M?`M çQÊ+ pQÆM i v bÌ ç•m KbM?- i?•K M;?o M m #` i?S M¨v ç€M? i`9M;- bÊ `^M
#½ K'iX

@ h?"i H¨ ç€M; bÊ5

"¢+? h`mM; hmv i i`ÊM K„i ?€ K²K M?bM ? B M;¼M M9B #` b M T?ŠM; i`QM; F?Qª

GBM? PM; +MM; J†+ PM; F?~M i`QÆM; /U b€i p¨Q M;QÌB EBK æB m- p K†i ç–v b

E?¦2 KB M; EBK æB m +Q [m„T F`+? HB i- KQ K„i +KT tm®M;- M;Q M M;Q½M çSM
s¨ ç M; HB + M?bM i?` mv tmM; [m M?X æWM; M¦B i`U+ iB T #` ç"T i`9M;- +?Q /M
` i?QÆM; i¬M F?OM; F?B T ç¦X

h¨Q >²M; i†+ HQÐB- M?Ä ;B¼M; H~K #~K M¦B,

@ Zm€ #¢Q HU+ `²BX [mª i?"i [m€ #¢Q HU+X a€i i?O +?9 w H¨ K°i FQ+? T?ªB +?
i?m"i h?S M¨v F?¬M; ? +¦ K„ +ªKX F?¬M; ? +¦ K„ +ªK

"¢+? h`mM; >Ä i?¨M? i?"i ?B M ?"m- ç K†i +kM; +Q `9i K°i +?9i- M?bM # M;Q¨B
J°i H9+ H•m b mX KÈB i?Î T?¨Q K°i +€BX [m v ç–m #Ä çBX i`QM; HÁM; i?~K M;?
F?¬M; +Ä ç„+ i°B +QM `„M M¨v- iW M v p b m +?d bÊ H¨ ç¢B + +kM; F?¬M; /€K /

s¨ s¨ çSM; ç¦ ç„+ w p M? p M;- [mûi M?bM tmM; [m M?- ç†+ #B i H¨ H9+ M?bM ç
aÆM H¢B +¨M; i? K ç„+ wX .M H¨ h–M G"T +kM; +?`m F?¬M; M´BX ?Q F?) K°i iB M

@ L?[M; M;QÌB +?Q +¦ +kM; F?¬M; +–M ;'TX G½Q "¢+?- +ÁM +¦ h¨Q >²M;- H•M b
?ÊT +?Q +€+ M;QÌB bY /KM;- M?'i ç`M? b) +?Q +€+ M;QÌBX

"¢+? h`mM; hmv i +¢M? ç¦ H~K #~K,

@ ob b Q F?¬M; T?ªB +?Q i i`QÈ+\

h–M G”T +QÌB F?´ M¦B,

@ æ m +¦ T?–M- ç m +¦ T?–M K¨

Zmª i?”i- ;B[pä ;Bª G¬B EB T +¦ i` M; #` "ªQ E?Q +MM; F?¬M; +¦ "ªQ E?Q +¦ +? M
HU+ s¨ s¨ F?B m +?B M pä ;Bª G¬B EB T K°i ç€M? K°i- i?„M; #¢B +kM; +?d F?QªM
p¨Q +ªM? ;BÈB G¬B EB T F?¬M; H•mX M?QM; ?B M ;BÌ i?b /M +¦

pä ;Bª G¬B EB T +MM; ç´M; i?ÌB p•v +¬M; M¨M;- i?b M¨M; +kM; b) F?¬M; `ÆB t

h`’M *?d "ªQ E?Q pW ` - B /€K T?QM;5

h–M G”T i`’M M tQM; M?[M; HBM? i?9 M¨v- K M; #¼M ?¼ i`Î p h–M :B "ªQX æ½ i
+¦ # [m M im Hmv M +kM; F?¬M; +¦ w M;?o M[- F?¬M; #ˆM; çB ` M;Q¨B H`+? H½

oW H9+ h–M G”T +ÁM +?Q H’v çQÊ+ i’K #ªM ç² h?€B +´ i?S i€K- h–M G”T ;–M M?
#ªM ç² h?€B +´ FB ?ŠM Î i`QM; i v >¨ o¬ L? B +mM; +?O G½M? h?m *mM;X J¨ >¨ o
;B i KbM?- +® w `ªB +?mv M KbM? H¨ pQÆM; ;Bª iW ç²M; ` M;Q¨B- /šM iÈB >ªB
pQÆM; #° i°+ iW ç²M; i€M imX

L m F?¬M; T?€B +¦ K’v H½Q i´ ç pQÆM; iW ç²M; G½M? h?m *mM; M;,M +ªM- bÊ `^
`ÌB F?ÄB G½M? h?m *mM;X

J®B i?M M¨v- F?¬M; i? F?¬M; #€QX h’K #ªM ç² h?€B +´ i?S i€K- M?’i ç`M? T?€B

*?Q M M- h–M G”T [mv i ç`M? H–M M¨v /šM i?2Q +€+ i? M? pB M çB MÆB +U+ h•v
+?B M G½M? h?m *mM;X

*€+ i?¨M? pB M i`QM; M?¦K h–M G”T ?B M ;BÌX i`W #Ä ?„M ` - i?U+ HU+ K¢M? M?
ç½ +?¢K ç M # M H æ` hB MX L;Q¨B ` - iB M p¨Q +ªM? ;BÈB +ªM? ;BÈB G¬B EB
s¨- h¨Q >²M;- "¢+? h`mM; aÆM- "¢+? h`mM; >Ä - "¢+? h`mM; hmv i- EBK æB mX
+MM; h–M G”TX i´M; +°M; H¨ +?QM p` pä ;Bª G¬B EB TX

GBM? PM; +MM; J†+ PM; ç m Î +ªM? ;BÈB æ M L;mv M M? >¦ çdM?X G–M M¨v h
i?2Q M;QÌB +ªM? ;BÈB G¬B EB T çB- +?Q M M GBM? PM; +MM; J†+ PM;- # Q ;²K
#¼M M;QÌB *Æ L?Q L;mv i ç½ iB M p¨Q +ªM? ;BÈB æ M L;mv M M? >¦ X ç m Î H¢
Hmv MX

G–M M¨v h–M G”T i`Î p +kM; F?¬M; i? ;†T çQÊ+ #¼M M;QÌB h–M o,M >B M h–M h
Zm X "ÎB pb M?[M; M;QÌB M¨v ç m HU +?¼M # iY [m M- F?¬M; ç¢i ç M +ªM? ;B
tm’i [m MX

*?Q M M- h–M G”T HQm H¢B hB m >„+ h?ªB >²M; GBM? PM; J†+ PM; i`’M i?O h–M :
h–M G”TX M;Q¢B i`W K°i KbM? G½M? . Q Î æ M L;mv M M? >¦ çdM? ` - +?QM M;
G¬B EB TX

æ²M; i?ÌB i` M M;QÌB h?QÊM; Zm M h?B okX *Æ L;[u MX s¨ s¨ ç m +¦ Qi M?’i K°i
M;QÌB F?€+- i` M M;QÌB +kM; K M; i?2Q K’v FB M GBM? E?Q mv HU+ `’i K¢M?X

G9+ M¨v ç•v h–M G”T +?m˜M #` iB M p¨Q MÆB +U+ h•vX i`W #Ä F?B m +?B M G½M
ç² h?€B +´ i?S i€K ` X +ÁM Km®M i?m çQÊ+ HQÊM; HÈM HBM? i?¢+? +MM; +QÈT

æ®B pÈB pB + +QÈT ç² +O M;QÌB F?€+- h–M G”T +kM; F?¬M; +¦ ;€M? M†M; i•K G
+?d +•M ?„M pW H° /B M MÆB +U+ h•v- HB M M?’i ç`M? b) +¦ M;QÌB F?¬M; M?`M
T?–M B ç€M? +QÈT BX p”v T?ªB t2K i?U+ HU+ +MM; p”M K vX

L,K ç¦ F?B h–M G”T çB iÈB MÆB +U+ h•vX iWM; t•v /UM; K°i iÁ i`mv M i®M; i`”M
*?d +–M i?B i ç†i K°i iQ¨ i`mv M i®M; i`”M H¨ +¦ i? #Èi i?ÌB ;B M çB çQÌM;X

h–M G”T ?B M ;BÌ i?B i ç†i HQ¢B i`mv M i®M; i`”M ç½ [m2M i v M? M?¨M;X J’v M
*?•m- KÎ ` K’v +?K+ iÁ ç°M; T?O ç½ ç†i `’i M?B m i`mv M i®M; i`”MX

G Q ¢ B i `m v M i ® M ; i `" M + Ð M ? Ä M ¨ v X K ¶ B H – M + ¦ i ? i `m v M i ® M ; ? B K Q Æ B M ; Q
+ ? d K ° i H – M H B M i `m v M i ® M ; ç B [m X

E ? Q € M ; + € + ? i È B M Æ B + U + h • v H – M i `Q È + ç ½ + ¦ K ' v M , K - H – M M ¨ v i `Î H ¢ B K ¼ B M
; B M K ' v M , K M ; „ M M ; O B - M Æ B + U + h • v F ? ¬ M ; + ¦ # B M ? ¦ [m € H È M X K ¨ i ? U + H
i , M ; H M / B M `° M ; X

• M ? K „ i K ¼ B M ; Q Ì B F ? ¬ M ; ? M K ¨ + M M ; i " T i `m M ; i ` M M ; Q Ì B h – M G " T X i `Q M ; € M
F Q + ? X L m M ? Q F ? ¬ M ; T ? ª B h – M G " T X # ' i + S K ° i M ; Q Ì B M ¨ Q i `Q M ; # ¼ M ? ¼ ç m
i ? ¨ M ? i U m M ? Q M ; ¨ v ? ¬ K M v X

æ m M ¦ B M ; Q Ì B K ¢ M ? M ? ' i i ? Ì B ç ¢ B h ? € B + ´ H ¨ + ª M ? ; B È B æ ` h B M - M ? Q M ; B +
/ € M ; ; b X o ä ; B ª G ¬ B E B T H ¨ M ; Q Ì B K ¢ M ? M ? ' i K ¨ # ¼ M ? ¼ i W M ; i ? ' v [m - + Á M ç Q
. Q + Á M Î + ª M ? ; B È B æ M L ; m v M M ? > ¦ ç d M ? ` X i ' i + ª ç m ç ° i T ? € ç M + ª M ? ; B

L ¦ B + € + ? F ? € + - i ` M + Æ # ª M ç Q ¨ M M ; Q Ì B # ¼ M ? ¼ ç ½ ç S M ; Î i ` M ç d M ? i ? ; B È B M

J ¨ ç • v + ¦ i ? M ¦ B H ¨ K K + i B m + ? m M ; + U + + O i ' i + ª + € + p ä ; B ¨ X L ? Q M ; # ¼ M ? ¼ ç
ç B i ? 2 Q F ? ¬ M ; ` Ì B # M + ¢ M ? h – M G " T X K ° i M ; ¨ v M ¨ Q ç ¦ # ¼ M ? ¼ b ) ` ª Q # Q È + i B M

æ ¦ H ¨ M ? ' i ç ` M ? 5

h Á i `m v M i ® M ; i `" M M ¨ v + € + ? i ? ¨ M ? h ? ¬ M ; h ? B M F ? Q ª M ; + ? W M ; ? Æ M K ° i M ; ¨
F ? ¬ M ; / ` + ? / m M ; - ç m # ˆ M ; i Q È M ; K ¢ Q b Œ M + ¦ ç B p ¨ Q i ? ¨ M ? h ? ¬ M ; h ? B M X

L ; Q ¢ B i `W h – M G " T - # ° / ¢ M ; M ? [M ; M ; Q Ì B F ? € + ç ® B p È B p ä ; B ª M Æ B + U + h • v ç m
ç ¦ * Æ L ; [u M # ` h ? € M ? > Q ¨ M ; M ? ' i K ¢ + ? T ? € i H M ? i `m v M ½ - ? b M ? / € M ; + k M ; ç Q Ê
h • v # B i ç M X M ? Q M ; H – M M ¨ v # ¼ M ? ¼ i È B H ¨ F ? B m + ? B M [m M ; K B M ? + ? Q M ?
` M ? " M ` X

> b M ? / ¢ M ; h – M G " T b Q p È B i `Q È + F B + k M ; F ? ¬ M ; i ? v ç ´ B [m € H È M X + ? d H ¨ + ¨
> „ M p W K È B ç B p ¨ Q i ? ¨ M ? h ? ¬ M ; h ? B M Î # M M ¨ v - i ? ¨ M ? + ? O G w G Q M ; s m v M #
H B M # B i ç Q Ê + h – M G " T ç ½ ç M X

G w G Q M ; s m v M M ; ² B i ` M ; ? - € M ? K „ i i ? • K i ? 9 v X M ; Q M ; h ? – M i `– K i Q X

J ° i p ¨ B M ; Q Ì B M ; ² B # M / Q È B - + k M ; F ? ¬ M ; / € K [m ' v `® B i ? ¨ M ? + ? O b m v M ; ? o X J ° i
K È B T ? K + ? ² B i B M ? h ? – M H ¢ B i W i `Q M ; i `– K i Q - F ?) i ? Î / ¨ B ,

@ G – M M ¨ v h – M G " T ç M ç • v - i ? " i F ? ¬ M ; T ? € B + ? m v M ; b i ® i + ª X

G w . ` + ? s m v M ç ç G w G Q M ; s m v M # M + ¢ M ? - + Q Ì B M ¦ B ,

@ * + F ? ¬ M ; + – M H Q H „ M ; - ; B [i ? ¨ M ? h ? ¬ M ; h ? B M + ? 9 M ; i + M M ; h – M G " T p š M
H ¢ B + ? ¶ l v M L ? B + Á M + ¦ + ? 9 i b • m t X i B M ` ˆ M ; h – M G " T b) F ? ¬ M ; ç † i € M ? K „ i i È B

G w l v M # M + ¢ M ? - € M ? K „ i b € M ; M ; Ì B M ? b M T ? K i ? • M - M ¦ B ,

@ * ? - p b b Q M ; ¨ B F ? ¬ M ; + ? Q M [M ? B ç B ; † T K † i + ª K i ¢ h – M G " T \ L m F ? ¬ M ; + ¦ h
b È K X

G w G Q M ; s m v M F ? Q € i i v - + „ i H Ì B M [M ? B - i `– K ; B ¼ M ; M ¦ B ,

@ E ? ¬ M ; T ? ª B F ? ¬ M ; + ? Q + Q M ç B + ª K i ¢ h – M G " T X i ? " K + ? Q T ? K i ? • M + Q M + Á M K
h – M G " T M [X L ? Q M ; ? B M ; B Ì + ? 9 M ; i F ? ¬ M ; # B i `ä `¨ M ; w ç ² h – M G " T ç M ç • v -
F ? ¬ M ; [m € i ® i X

G w G Q M ; s m v M M ¦ B t Q M ; - M ? b M € M ? K „ i i ? ' i p ¼ M ; + O M [M ? B X i `Q M ; H Á M ; i ? Î

@ h ? M ¨ v ç B X . ` + ? s m v M - ç T ? € B ? B M ; Q Ì B ç B i È B F ? € + ? b ¢ M h – M + ¬ M ; i Y Î i
M ; ¨ v K B i K m ® M # € B T ? Á M ; ? „ M X

G w l v M H " T i S + + ? m v M i ? ¨ M ? p K † i i Q Æ B + Q Ì B M ? Q ? Q - ? Q M ; T ? ' M M ¦ B ,

@ h ? " i i ® i [m € 5

@ h®i +€B ;bX F?¬M; +?Q +QM çB5

Gv GQM; smv M +•M; K†i M¦B K°i +•mX b m ç¦ T?'i i v çm´B Gw lv M ç M; +QM; K-

h?ŠM; ç M F?B Gw lv M çB `²BX K°i H½Q M?•M # M;Q¨B im´B ;B¨ bS+ v mX p K†i
M¦B,

@ h?¨M? +?O H¨K `'i ç9M;- h–M G"T FB i?"i F?¬M; [m€ tSM;5

@ æ9M; p"vX M m M?Q F?¬M; +¦ M?[M; i²M i¢B M¨vX +?d `B M; >ªB ;B ? v G½M
#^M; p¨Q i?U+ HU+ h–M G"T ?B M ;BÌX /M ç lv M L?B H¨K i?B T- +?d +–M M¨M; ç²
+¦ ;b ç M¦B- /M b Q i +kM; F?¬M; T?€B HQ¢B M;QÌB +´ ?OX

Gw GQM; smv M i? M F?) K°i iB M;- +QÌB F?¬ M¦B,

@ L?QM; ?B M ;BÌ M; v +ª M?[M; i²M i¢B FB +kM; #„i ç–m [m M i•K iÈB h–M G"TX
M?[M; #ªQ p"i i` M M;QÌB ?„M- i`W çB ?"m ?Q¢MX lv M L?B i?2Q ?„MX [mª i?"i +?
p¨Q ?® HY X ¬BX M;¨v K B i çB ;†T h–M G"TX F?mv M ?„M K°i HÌBX pšM M M ib
G¬B EB T +kM; F?¬M; T?ªB i²M i¢B K¢M? M?'i i` M i? ;BÈB M¨v5

@QyQ@

.mv L;½ æ°+ h¬M

h€+ ;Bª, hB m æ Q S?QM; GÊB

QQyQQ

eRNX *?QÆM; ekj, æ² J„i *?¦ L?bM L;QÌB5

óE?B +?¦ M?bM M;QÌB- i?'v M;QÌB `'i i?'T- `'i M?ÄX h? M M +?¦ F?¬M; bÊ M;QÌB
M;QÌB H¨ +„MX a m M¨v M;QÌB i ;¼B M?[M; F F?¬M; +QB B ` ;b H¨ ó+˜m M?½M

a m F?B Gw lv M `ÌB çB- M¨M; +?m +€B KB M; M?Ä M?„M- K°i ç¬B +QM K„i HBM?
HÁM; F?¦ +?`m- i?•K M;?o, ó>W5 *? F?¬M; +?Q i çB ;†T ?„M i iU KbM? F?¬M; i
+kM; F?¬M; T?ªB H¨ +QM K½M? i?9 ? v /ÁM; MQÈ+ Hk ;bX i i?"i F?¬M; bÊ5 L;?2
?²M; M? M i`B F,X i i?"i ` Km®M M?bM t2K ?²M; M? M # M M;QÌB ?„M- +¦ # Q M?

æQ¨M M;QÌB h–M G"T Î K°i F?€+? b¢M `'i HÈM i¢B i?¨M? h?¬M; h?B MX E?€+? b
FQM?- t2K ` ç½ +Ä `'i M?B m M,K H`+? bYX M; v +ª iB m M?` ç¦M F?€+?- K°i i?•
i?"T T?–M `ä `¨M;- p K†i M;¢Q M;? X Qi M?'i i?U+ HU+ +¦ çQÊ+ +ªM? ;BÈB ?ÊT h

æ€K M;QÌB h?QÊM; Zm M h?B ok M?bM i?'v +¦ +?9i HQm HQÐB- M? ;B¼M; M¦B p

@ æ` T?QÆM; +U+ h•v [mª M?B M #'i T?¨K- MÆB M¨v /QÌM; M?Q M;QÌB M;QÌB ç

h–M G"T KdK +QÌB F?¬M; M¦B ;bX M;QÊ+ H¢B i M iB m M?` iB T /šM #¼M ?¼X M;
M¨v M¦B ç9M; p"v- i`QM; i?¨M? h?¬M; h?B M i M¨vX ç¢B ç b¬ M;QÌB ç m H¨ pä ;B
æ•v ç m H¨ M?Ì T?9+ +O i?¨M? +?O ç¢B M?•M ç'v5

@ ´5 ob b Q M¦B M?Q p"v\

"¢+? h`mM; hmv i +¦ +?9i F?¦ +?`m #° ç€M; p M? p M; +O i M iB m M?`X çªQ K„i
M?¢i ?ÄBX

@ L;¨B M¨v +¦ çB m F?¬M; #B i- i`QM; i?¨M? h?¬M; h?B M M¨v p®M H¨ K¬M T?€B
+•v `WM;- pšM H¨ i?¨M? +?O ç¢B M?•M +?BM? ?ÊT M?[M; i? HU+ M¨v ç M +MM;
M?B m +?B M F„X +¬M; T?€T +MM; pÈB ç M çQÊ+- +mM; +'T KB M T?Q +?Q +Q
F?¬M; M;QÌB M?Q +?9M; i X H¨K b Q +¦ +Æ ?°B im Hmv M +?B M F„ +U+ i®i M?Q

hB m M?` pW M¦BX pW /šM M?[M; M;QÌB M¨v p¨Q # M i`QM;- i`QM; HÁM; H¢B +¦
M?[M; M;QÌB M¨vX ?„M i?–K M;?o, óoW i?'v M?[M; M;QÌB M¨v H¨ #B i F?¬M; +¦ i
+ª K°i +?9i / Q ç°M; M;mv M HU+ +kM; F?¬M; +¦Xô

æ€K M;QÌB h–M G"T çQÆM; M?B M F?¬M; #B i i`QM; HÁM; iB m M?` M¨v ç M; M
F?¬M; [m M i•KX

J'v M;QÌB HB M # Q ?ŠM K°i ç¢B pB M `B M; #B i i`QM; F?€+? b¢MX H¢B #ªQ iB m
+?Q iB m M?` K°i Qi p¨M; #¢+\

hB m M?` K†+ /M +¦ +?9i F?BM? i?QÌM; çQ¨M M;QÌB M¨vX M?QM; ç®B T?QÆM; `
i?€B ç° ç®B tY pšM +ÁM i®iX

æ€K M;QÌB h–M G"T pW KÈB #® i`Q tQM;- +?Êi M;?2 # M M;Q¨B i`mv M p¨Q K°i
i? M? •K +¨M; M;¨v +¨M; ;–M- K°i ?²B b m ç½ iÈB +?¶ +Y pB M M¨v +O K'v M;QÌB

EBK æB m ?ÆB M?Qm M?Qm K¨vX M¦B,

@ *¬M; iY5 h ` M;Q¨B t2K i?YX

h–M G"T ;"i ;"i ç–mX EBK æB m +'i #QÈ+ çB ` T?Q M;Q¨BX

G9+ M¨vX M;Q¨B +Y pB M ç M; çSM; KQÌB K'v M;QÌB i` im´BX +¦ M K +¦ M[X i`Q
iQ i B i` M? +½B +MM; iB m M?` pW `²BX

@ L;QÆB +¦ #B i +?9M; i H¨ B F?¬M;\ J°i i M iB m M?` M?Q M;QÆB +MM; ç€K M
M?Q i? \ >W5 L;QÆB K m K m #ªQ M;QÌB Î # M i`QM; ç¬B +?¶ F?€+ çBX +?9M; i

J°i i?B m M[/€M; M;QÌB + Q ;•vX p K†i + Q M;¢Q M¦B pÈB i M iB m M?`X

J¨ iB m M?` FB +kM; F?¬M; +¦ iU iBM M?Q H9+ ç®B K†i pÈB M?¦K M;QÌB h–M G"
K†i M¦B,

@ h?2Q Gw imv M?Q i? M?QM; F i [mª M;QÆB M;?o i? M¨Q\ >QK K°i i`,K M;QÌB h
i?ŠM; p¨Q i`QM; K¬M T?€B FB X ;†T M;QÌB ;B i M;QÌB ;†T +?¦ ;B i +?¦X *m®B +
EB T +O K¬M T?€B FB X b m K°i i`"M +?B M ç'm €+ HB iX h?B M J°M; bÆM i` M;
M;QÌB- M?QM; +ÁM ç¢B K¬M T?€B ç®B T?QÆM; i?b b Q\ hQM? +ª M,K b€m H½Q
M;¨M # i`,K M;QÌB iQ¨M #° #` ;B i5

@h`ÌB ¢5

æ€K M;QÌB *Æ L;[u M +MM; h?QÊM; Zm M h?B ok ç m F?¬M; FBK M´B ?Qi K°i ?A
?®+ K²K M?bM h¨Q >´M;- p K†i F?¬M; /€K iBMX

s¨ s¨ M;? M ?¼M; M?bM i`•M i`®B M¦B,

@ L?Q i? M¨Q +¦ i? \ *?d pb K°i i M ç iY #` çª i?QÆM;- i?¨ ``^M; +?QM? KbM? +? i
Km®M iB m /B i +ª K°i K¬M T?€B M;QÌB i \ *€B M¨v M¨v [mª i?U+ `'i #€ ç¢QX ç m

@ æ9M; p"vX #¼M ?¼ +?QM? H¨ F çB M5

h¨Q >²M; +QÌB F?´ M¦B,

@ L m F?¬M; T?ªB bU FB M H9+ 'v i¢Q i?¨M? +?'M ç°M; i?"i HÈMX p¬ b® M;QÌB +
#ªM H¨ F?¬M; iBMX >ÆM M[- HQ¢B +?mv M M¨vX h?B M J°M; bÆM i` M; ç½ H¨K
T?QÆM; +U+ h•v # M M¨v +¦ +•m, óh?¨ +?¼+ # i? HU+ HÈMX F?¬M; +?¼+ iÈB h

@ J°i +€B i M i`¨M M;"T w i?Æ M?Q p"vX p®M +ÁM iQÈM; ``^M; #¼M ?¼ H¨ K°i K¬M
iÈB H¢B M?Q p"vX i?"i çB M +m²M;5

h?QÊM; Zm M h?B ok H~K #~K M¦BX

G½Q pQÊM "¢+? h`mM; aÆM +kM; +¦ +?9i ?€ ?®+ K²KX M?QM; F?¬M; T?ªB H¨ bÊ [
T?•M iY ?B m +?B M M?QM; +kM; F?¦ +¦ i? iQÈM; iQÊM;X h?B M J°M; bÆM i` M;
i`bM? ç° M¨QX KÈB +¦ i? ç¢i iÈB HQ¢B +ªM? ;BÈB M¨v5

EBK æB m b„+ K†i +¦ +?9i F?¦ +QB- `€M; FB K +? M¦B pÈB h–M G"T,

@ *¬M; iY5 æ m H¨ i F?¬M; i®i- +?mv M M¨vX EBK æB m M;mv M K°i KbM? ;€M?

@ h?9B H„K5

"¢+? h`mM; aÆM +MM; s¨ s¨ ç²M; i? M? M¦BX b m ç¦ ? B M;QÌB M?bM HšM M? m-

"¢+? h`mM; aÆM M¦B,

@ L,K ç¦ +?9M; i çQÊ+ >¬ .B M "€+ ç¢B M?•M çB K ?¦ X #€B H¨K K¬M ?¢ +O >² .
p¢M M,K i` M >mv M ok T?QM;X a m H¢B i?2Q +¬M; iY KÈB +¦ i?¨M? iUm ?¬K M vX
M;QÌB ;–M M?Q F?¬M; HmB iÈBX M?QM; i` M i?U+ i X +?9M; i +?•M +?QM? H¨ bQ
H½Q pQÊM i ç•v +¦ i? i`Æ K„i M?bM b Q\ >ÆM M[X M;QÆB ?ÄB +¬M; iY i?Y +Q

s¨ s¨ +kM; M¦B,

@ EBK æB m5 L;QÆB M¦B p"v H¨ F?¬M; ç9M; `²B +€B ;b H¨ +?mv M +O M;QÆB-
;€M? p€+ KÈB ç9M;5

L; v +ª M;QÌB ?B M H¨M? i`mM; i?U+ "¢+? h`mM; >Ä ç m iÄ i?€B ç°- M¦B,

@ æ9M; p"v5 *?9M; i H¨ K°i +€B +?dM? i? X F?¬M; T?ªB +¬M; iY M¦B H¨ +?9M; i
T?QÆM; +U+ h•v i?b b Q +?S\

"¢+? h`mM; hmv i H¢B +¨M; F?¬M; bÊ bU ibM? `®B `2M- +QÌB ?b ?b M¦B,

@ EBK æB m ç¢B + 5 L m ?mvM?- Km®M #B m ?B M +?QM? KbM?- +kM; F?¬M; +
M? 5 G¨K M?Q +?9M; i ç m M?'i ; M bÊ T?B M T?9+ F?¬M; #^M;X

G9+ M¨v EBK æB m +?d +ÁM +¦ +€+? +QÌB F?´X

G9+ M¨v h–M G"T KÈB i?ªM M?B M M¦B,

@ *S ç #¼M ?¼ ç M H¨ çQÊ+5

h¨Q >²M; #B i KbM? F?¬M; F?mv M çQÊ+ M?¦K M;QÌB M¨vX +kM; +?d +¦ i? +QÌB

G9+ M¨vX # M M;Q¨B H¢B +¦ M;QÌB ç MX H¨ M;QÌB +O T?O i?¨M? +?O i?¨M? h?¬
Gw GQM; smv M- M¦B H¨ Gw GQM; smv M M;¨v K B b) ç M #€B T?ÁM; h–M G"TX

h–M G"T +kM; F?¬M; ;†T Gw GQM; smv M H•m `²BX i?2Q K'v M,K i`QÈ+ H–M ç¦ G
HB M ç¦ +¦ i? i?'v çQÊ+, p` *?QÎM; K¬M M?•M +O K°i i`QM; # i? HU+ HÈM ç`
H¨ +¦ +?9i ?ªQ +ªK pÈB KbM?- M m Km®M F i ;B QX h–M G"T çQÆM; M?B M F?¬M

*€+? i?¨M? h?¬M; h?B M ?ÆM #ªv M;¨M /†K i` M K°i i?ªQ M;mv M `°M; HÈMX i¼
FQM?X h` M ç¢B i?ªQ M;mv M M¨v +¦ K°i /ÁM; b¬M; HÈM +m²M +m°M +?ªv [m - K
poX

E?m FB M i`9+ M¨v +?QM? H¨ h?B M J°M; bÆM i` M;5

L m +¦ M;QÌB çB i` M ç¢B i?ªQ M;mv MX imv i ç®B b) F?¬M; M?bM i?'v F?m FB M
F H¨ i` M #–m i`ÌB ? v /QÈB HÁM; ç'iX ç m +?d +¦ i? M?bM i?'v p¬ i"M +•v +Á t M

*ª iÁ h?B M J°M; bÆM i` M;- #` # Q T?O i`QM; K°i ¨Q i`"M i?"i HÈMX

G9+ M¨vX i` M i`mv M i®M; i`"M i¢B h?B M J°M; bÆM i` M; #¶M; M?B M H¦2 ` K°
?B M ?ÆM KQÌB K'v M;QÌBX L?¦K M;QÌB M¨v K°i ç€K ç m b„+ K†i t M? KûiX i`QM
i?B m M[+ Q ;–v ç M; ?¬M K #'i idM?X

L?¦K M;QÌB M¨v pW tm'i ?B M- H"T iS+ i¢Q i?¨M? K°i +ªM? ?¶M HQ¢M i`QM; bÆM
FBM? M;¢+ ç M M;•v M;QÌB- F?¬M; M;Ì +ÁM +¦ F /€K ç€M? M;QÌB +O h?B M J°M

LY + M? ;BÌ b m- i`QM; ç¢B bªM? M;?` bU +O h?B M J°M; bÆM i` M; ç½ i"T i`mM
i`,K M;QÌB- b„+ K†i M?[M; M;QÌB M¨v ç m i?U+ F?¦ +QBX M?'i H¨ K°i M;QÌB i`mM
#®M KQÆB im´B +¨M; +¦ p /[iÊMX i` M i`€M M´B p²M; ;•M t M?- K„i H° ?mM; [m
h'i +ª K¼B M;QÌB ç m b¬B M´B #¨M i€MX HQ¢B +?mv M M¨v ç½ +¦ ? B KQÆB M,K
KQÆB M,K i`QÈ+ h?B M J°M; bÆM i` M; /®+ iQ¨M #° HU+ HQÊM; iBM? M?m - iB
çª i?QÆM; ç iY +O h?B M J°M; bÆM i` M;- i?b ç½ F?¬M; +ÁM +¦ M;QÌB ç€K /KM;
bÆM i` M;X

E?¬M; M;?o iÈB ?¬K M v +QM ;€B +O iS i`QÎM; H½Q h?B M J°M; bÆM i` M; H¢
i?QÆM;- ;–M M?Q i?B m +?9i M[#` ?Ov +ª /mM; K¢Q5

*K+ iS+ M¨v- #'i F M?Q i? M¨Q +kM; F?¬M; i? Mm®i i`¬B çQÊ+X

G9+ M¨v- K°i H½Q ;B¨ Mûi K†i i` M; M;?B K çB `¢ i'i +ª iB M; ²M ¨Q t¬M t Q ç m M
i?"i HÈM v M ioM? H¢BX

G½Q ;B¨ M¨v M;²B i` M +?O p`- çªQ ? B K„i M?bM HQÈi [m K¼B M;QÌB T?Q /QÈ
+O M;QÌB i`mM; MB M FB ?ÆB çWM; H¢B K°i +?9i- F?) ;"i ç–mX b m ç¦ M¦B,

@ L¦B p"v K¼B M;QÌB ç m #B i +?mv M ç½ tªv ` >¬K M vX ç iY h?B M J°M; bÆM
ç€M? i?¨M? i`¼M; i?QÆM;5 L?[M; M;QÌB ç¦X ?B M ç M; M;K Î i`QM; i?¨M? h?¬M
iW # M M;Q¨B iÈBX >B M i¢BX i Km®M ?ÄB K°i +?9i- +€+ M;QÆB B Km®M çB ç€

@h çB5

L;QÌB i`mM; MB M +¦ #° K†i /[iÊM H¨ M;QÌB i?S M?'i çSM; H M M¦B HÈM,

@ L[M?B +O i +?d H¨ M;?`+? M;ÊK K°i +?9i- #m¬M; i?ª K°i +?9i- i? K¨ i?"i ç€M
/€K ç€M? M[M?B +O i i?¨M? #° /¢M; M?Q i? X J¢M? h?•M h?¬M; i Km®M iU i v
; M çª i?QÆM; M[M?B +O i 5

@ *ÁM +¦ i 5

@ h +kM; çB5

@ hQM? i K°i M;QÌB5

@ _'i M?B m M,K i F?¬M; +¦ ç°M; i v ç°M; +?•M pÈB M;QÌB i - +kM; M M ?Q¢i ç°M
F?B / M;QÌB +O h?B M J°M; bÆM i` M;- ? ? 5 h?"i ç9M; H¨ +?€M b®M;5

G½Q ;B¨ Mûi K†i i` M; M;?B K i`–K ;B¼M; M¦B,

@ æQÊ+- +?mv M M¨v +S [mv i ç`M? M?Q p"v çB5 hB m hoM? #¼M +?9M; H–M M
i?¨M? h?¬M; h?B M Km b„K K°i Qi i¨B HB m +?9M; i +–M F?¬M; M;?o iÈB H¢B tªv
H¢B +kM; Km®M ?ÄB i M i?'i T?m Gw GQM; smv M FB i?Y t2KX H¨ H¨K i?¨M? +?Q

@ h` M; +?O F?¬M; T?ªB H¨ M;¨B +kM; Km®M çB +?S\

L;QÌB i`mM; MB M FB H9+ M¨v +¦ T?•M #bM? ioM? i`Î H¢B- ?ÆB FBM? M;¢+ M?b
?ÄBX S?ªB #B i `^M;X i` M; +?O ç½ +¦ ?ÆM i`,K M,K M v F?¬M; +¦ çB ` M;Q¨B- M
M,K i`QÈ+ +?'M ç°M; iQ¨M #° ç` T?QÆM; +U+ h•vX H–M ç¦X i` M; +?O +kM; F?¬M

@ >W5 G½Q T?m ç½ H•m `²B F?¬M; tm'i i? X +?d bÊ K°i b® H½Q ;B¨ F?®M ç¦ ç m
K°i b® #¼M ç¢Q +?Q+? i?"i bU M;?o `^M; h?B M J°M; bÆM i` M; / #„i M¢i ç'v5 G
GQM; smv M- ?ÄB ?„M i?Y t2KX i?¨M? h?¬M; h?B M M¨v ?„M [mªM Hw M?Q i? M¨

G½Q ;B¨ +QÌB H¢M? M¦BX

L;QÌB i`mM; MB M F?) + m K¨v- b m ç¦ M¦B,

@ L?Q p"v +kM; i®i5 *¦ i` M; +?O +MM; çB- iBM `^M; H–M M¨v iB m /B i M?[M; M;Q

G9+ M¨vX iW # M M;Q¨B #¶M; M?B M çB p¨Q ? B M;QÌB- K°i M K K°i M[X M K iQÈ
i` M K†i FB i?Q¢i M?bM K M; i?2Q p¨B T?–M ç€M; F?BM?- i`QM; i v +ÁM FûQ i
+?QM? H¨ M;QÌB i` im´B çQÊ+ +ª ç€K p•v [m M? tm'i ?B M i¢B +?¶ h–M G"T MÆB

:½ K"T K¢T M¨v iMv iB M mM; /mM; iB M p¨QX ?QÈM; p T?Q FB H½Q ;B¨ H M iB

@ aQ T?K5 æ iY F?¬M; ç¬M; w +?mv M H–M M¨v5

L¦B tQM;- MûK M;QÌB im´B i` ç¦ i` M K†i ç'iX K„M;,

@ hU M;QÆB M¦B pÈB bQ T?K çB5 *?mv M H–M M¨v B ç9M; B b B\

@QyQ@

.mv L;½ æ°+ h¬M

h€+ ;Bª, hB m æ Q S?QM; GÊB

QQyQQ

ekkX *?QÆM; eke, G½Q h´ h?¨M? h?¬M; h?B M5

æ®B pÈB K"T K¢T ç°i M?B M t¬M; iÈBX `'i M?B m M;QÌB # Q ;²K M;QÌB i`mM; MB
H¢B F?¬M; M¦B ;b K¨ +?d HŠM; H†M; M?bMX

L;QÌB i` im´B ç¦ H9+ M¨v ç½ bÈK F?¬M; +ÁM mv T?QM; H9+ ç®B K†i h–M G"T- +?

@ aQ T?KX sBM bQ T?K H¨K +?O +?Q +QMX aQ ?mvM?X ?„M F?B / +QMX >m ?m

h` M K†i M;QÌB i`mM; MB M FB +MM; F?¬M; Qi M;QÌB ç m H° ` p F?BM? i?QÌM;
i M T? p"i- K°i çB K ç m F?¬M; ;B®M; M K M?•M5ô

G½Q ;B¨ F?m¬M K†i im'M K„ M?bM K"T K¢T K°i +€B i?"i b•mX b m ç¦ M¦B pÈB M;Q

@ L;QÆB çSM; H M i`QÈ+ ç½X æSM; H M M¦BX `®i +K+ H¨ +?mv M ;b tªv ` \

L;QÌB i` im´B F?¦+ bQÈi KQÈi #Ä /"v- b m ç¦ M¦B,

@ *kM; F?¬M; +¦ ;bX i?"i bU H¨ F?¬M; i? i`€+? +?9M; i X *?d H¨ M m +?9M; i iÈB
p¨Q i?•M T?"M ç iY h?B M J°M; bÆM i` M; +?9M; i X iU M?B M T?ªB Î M?¨ i`¼ i®
T?ªB H¨ ?¢ i?'T i?•M T?"M\ E?¬M; M;?o iÈBX K°i F?m pB M i®i M?'i +O M?¨ i`¼
i +?Q iB m M?` çB tBM i?m H¢BX ç²M; w i`ª ;'T ç¬B ;B€ iB M- M¨v +kM; `'i +¬M
F?¬M; i?S+ i?ÌB- H"T iS+ ç€M? pÈB +?9M; i X a m ç¦ b m ç¦ F?¬M; M;?o iÈB F?
+?Q M M +?9M; i ç½ #` S+ ?B TX hB m hoM? +ÁM #` M;QÌB i ç€M? i`¼M; i?QÆM
pb b Q T?ªB M?`M X >m ?m5

L¦B tQM; +ÁM H m MQÈ+ K„iX

L;QÌB i`mM; MB M #° K†i /[ iÊM FB i`QM; HÁM; i?~K K„M; K°i +•m, óS? p"i5ô
i`–K ;B¼M; M¦B,

@ >² hB m "¨MX M;QÆB +ÁM HÌB ;b Km®M M¦B\

J"T K¢T p¶ p¶ i vX i?ªM M?B M M¦B,

@ h?¦B [m2M +O h?B M J°M; bÆM i` M;- i iU M?B M H¨ #B iX hmv M?B M- i +?d
+?9iX L;QÌB H–M M¨v i` m +?¼+- +?9M; i F?¬M; i? /•v p¨Q5 L m M?Q Km®M K¢M
i€K +?QM T?•M KQÌB H¨ J¬M; aÆM EB K h¬M; #` +?9M; i iB m /B i ? B KQÆB M,K
+?9M; i 5

@ L¦B ?QÆm M¦B pQÊM5

@ >²M H€Q5

@ Zmª i?U+ i?®B F?¬M; i? M;YB5

@ >² hB m "¨MX E?¬M; M M , M;QÆB H¨ ç¢B ç iY +O *?QÎM; K¬M i` M; +?OX Î ç•

J¼B M;QÌB ç m F?¬M; FbK M´B i?®i H M K„M; +?YBX L;QÌB K„M; +?YB ç m H¨ i`Q
i` M;- ç` p` +U+ + Q +?Q M M F?¬M; bÊ ç¢B ç iY M¨v +O i` M; +?OX

J¨ M;QÌB i`mM; MB M #° K†i /[iÊM M;²B Î # M +¢M? M?bM >² hB m "¨M +QÌB H¢M

@ ´- p"v w +O M;QÆB H¨X M;QÆB #B i M;QÌB çª i?QÆM; hB m hoM? bQ Km°B M;

>² hB m "¨M i?ªM M?B M ;"i ;"i ç–mX M¦B,

@ hU M?B M H¨ #B i- #ˆM; F?¬M; pb b Q i F?ŠM; ç`M? M?Q i? \

@ o"v ?„M H¨ B\

E?¦2 KB M; M;QÌB i`mM; MB M +Q ;B"i F`+? HB i- b€i F?Q iQ¨M i?•M F?¬M; FbK M

` X

@ h–M G"TX

J"T K¢T #B i p•M; HÌBX p K†i M?m i?m"M M¦B ` ? B +?[X

h`QM; ç¢B bªM? M;?` bU i?Q€M; +?®+ p M; H M K°i i`¨M; iB M; ?Qi F?Q H¢M?- H

@ h–M G"T\

h?"i H•m b mX M;QÌB i`mM; MB M KÈB +¦ +?9i F?¦ iBM M?bM K"T K¢TX H¢M?- HM

@ G¨K b Q M;QÆB #B i H¨ ?„M\ G¢B M¦BX +?Q /M ?„M H¨ h–M G"TX i?b H¢B i? M
;€B +O i X ç€K H¨K K'i K†i h?B M J°M; bÆM i` M; i M?Q i? X F?¬M; ;B i ?„M- h?
M;¨v b m +ÁM H¨K b Q b®M; Î MÆB *U+ h•v\

L;QÌB i`mM; MB M M¦B tQM;- +ÁM M?bM i?Q€M; [m M?[M; M;QÌB F?€+ i`QM; ç¢B

bU K°i pÁM;X L?QM; F?B M ?„M F?¬M; M;?o iÈB H¨X ç€K M;QÌB p®M iQ+? +U+ ?
;BÌ ç m M;"K KB M; K†i ç–v p t'm ?¬X +¦ K°i b® M;QÌB F?¦2 KB M; +Q ;B"i- /QÌM
M?QM; H¢B F?¬M; B M¦B ` çQÊ+ #'i F€ K°i HÌBX

>B M M?B M- mv / M? h–M G”T +?Q /M H¨ i¢B MÆB *U+ h•v ç½ i`mv M #€ `°M; `½B
.B m hB M *mM; `ÌB çBX H¨K +?Q H½Q i´ ooM? sm•M i?QÊM; M?•M +O L;mv i .B
i?”K +?Q F?¬M; iB + i`Î K†i +MM; H½Q i´ >ªB L;U S?QM; +O >€B ;B +kM; T?ªB #
>€B ;B i`mv M½- ç€K i€M im æ pQÆM; H½Q i´ hY ç²M; +ªM? ;BÈB G¬B EB T i`m
T?QÆM; "„+ MÆB *U+ >¨M ",M; hmv i H¨ /ÁM; i°+ h?€M? >Q¨M; i`mv M½ L?QM; ç
+ÁM b®M; M?,M `,M;- pšM pmB p M?Q i`QÈ+X +ÁM /€K [m M; KBM? +?QM? ç¢B t

æ¦ ç½ çO ç M¦B `ä `’i M?B m p’M ç `²B5

"’i F H¨ >ªB ;B ? v H¨ /ÁM; i°+ h?€M? >Q¨M;- ? v H¨ ç€K æ pQÆM; H½Q i´ hY ç
T?€T H¨K ;b h–M G”T5 Qi M?’i- #¼M ?¼ F?¬M; ;B i çQÊ+ h–M G”T5

æ€K M;QÌB M¨v +O h?B M J°M; bÆM i` M; imv `^M; iU T?KX imv `^M; +?Q H¨ H½Q
ç¦ +kM; +?d #’i [m€ H¨ ç¦M; +Y H¢B iU KbM? +ªK ;B€+ K¨ i?¬BX "¼M ?¼ bQ pÈB
çQ+? i?”i H¨ F?¬M; #^M;X ç•v H¨ bU i?”iX aU i?”i F?¬M; i? +?®B +½B5

L m çª i?QÆM; M;QÌB +O h?B M J°M; bÆM i` M; i?”i bU H¨ ç€K M;QÌB h–M G”TX
bmv iQM? ç M K°i p’M ç F?€+X æ¦ +?QM? H¨ T?ªM SM; +O i?¨M? h?¬M; h?B M5

J’v M,K i`QÈ+- >ªB ;B +MM; ç€K H½Q i´ æ pQÆM; hY ç²M; +MM; M? m #¬B M?½
i?¨M? h?¬M; h?B M ç½ iWM; +¬M; F? B imv M #®X M¦B h–M G”T +Sm +QM ;€B G
h?¬M; h?B M Gw GQM; smv MX *¦ •M +Sm K¢M;- "ÎB p”vX i?¨M? h?¬M; h?B M OM

L m #¼M ?¼ ç½ M?Q p”vX iMv iB M /šM M;QÌB ç M çWM; M¦B +¦ i? ;B i h–M G”T
J°M; bÆM i` M; #` çª i?QÆM; ? v F?¬M;X " M T?Q i?¨M? h?¬M; h?B M F?¬M; T?

Gw GQM; smv M çQ+? t€+ F?¬M; Km®M i` m +?¼+ p¨Q ç€K F çB M h?B M J°M; b
T?ªB H¨ F?¬M; ç€KX

o K†i M;QÌB i`mM; MB M #B i?QÆM;- T?šM M° M¦B,

@ h®iX i®iX i®i5 *€+ M;QÆB ç m F?¬M; çB +?S ;b\ *€+ M;QÆB ç m bÊ T?ªB F?¬M
h–M G”T FB +¦ # ç•m b€m i vX lv / M? h?B M J°M; bÆM i` M;- /Q i ;B[;bM5 *?Q
iB +X

@ L;QÆB M;²B tm®M;5

G½Q ;B¨ F?m¬M K†i im’M K„X i` M; +?O h?B M J°M; bÆM i` M; h`B m h?QÊM; S?Q
#° K¼B M;QÌB i`QM; ç¢B bªM? M;?` bU ç m M?bM p T?Q ?„MX

L;QÌB i`mM; MB M imv `^M; pšM iS+ ;B”M i?Î T?B T?b M?Q i`QÈ+- i?Q¢i M?bM ? i
ç€K pB T?¢K K M? H M? i` M; +?OX M;²B Î ç¦X K°i i?•M b€i F?Q i`¨M ` X

@ L;QÆB iQM? H¨ +€B ;b\ lv / M? h?B M J°M; bÆM i` M; F?B M¨Q i?b +–M +€ M?•

G9+ h`B m h?QÊM; S?QM; M¦B GÌB M¨vX ;B¼M; çB m i`¨M M;”T b€i F?Q- H¢M? H

L;QÌB i`mM; MB M FB iQ¨M i?•M F?) `mMX çSM; /”v i?B H i?”i b•m pÈB h`B m h?

@ h` M; +?OX h?m°+ ?¢ pb €B M[ i`¼M; i?QÆM;- [m€ KS+ T?šM M°X M?’i i?ÌB ,M
i?S i°BX

hQ¨M #° h?B M J°M; bÆM i` M;- H¨K ;b +¦ B /€K / /¨M; +½B H¢B w +O h`B m h?
MB M M¨v #’i F H¨ +® w ? v H¨ p¬ ibM?- i¦K H¢B t2K M?Q K°i H–M i?Y M?Q M?ÄX
K†i M¦B ` - +9B ç–mX B +kM; F?¬M; T?€i ?B M i`QM; K„i ?„M H¦2 H M K°i iB b€i

@ J¢M? h?–M h?¬M;X h F?¬M; [mªM M;QÆB "ÎB pb b QX M?QM; i +ªM? +€Q M;Q
>² hB m "¨M +?QM? H¨ i` M; +?O h?B M J°M; bÆM i` M; çÌB iB T i?2Q i ç½ imv M
HÊB +?Q ?„MX i /B i +Ym i°+ M;QÆB5 *?Q M;QÆB ?®B ?”M bBM?- ` i` M çÌB M¨

GÌB M¨v +O h`B m h?QÊM; S?QM; i`¨M M;”T K€m i M?- H¨K +?Q ç€v HÁM; M;QÌB

L;QÌB i`mM; MB M J¢M? h?–M h?¬M; ?Qi b•m K°i ?ÆBX óT?`+?ô K°i iB M; [m€ bK
S?QM;- i`–K ;B¼M; M¦B,

@ J¢M? h?–M h?¬M; i? pÈB i`ÌB- +m°+ çÌB M¨v poM? pB M i`mM; pÈB h?B M J°M
H¨K ` #'i F€ pB + ;B i ?¢B ç²M; K¬M5

@ h®i5 J¢M? h?–M h?¬M;- +¦ M?[M; HÌB M¨v +O M;QÆB- i HB M i? v M;QÆB H¨

@ aQ T?K5

a„+ K†i K"T K¢T ç¢B #B M- iQ¨M #° h?B M J°M; bÆM i` M; F?¬M; +¦ B `ä `¨M; ?Æ
G"T FB `®i +K+ +¦ i?U+ HU+ M?Q i? M¨QX "B i `ä F?¬M; i? H¨KX H¢B Km®M +S
;b F?€+ M? mX

@ æQÊ+ `²BX hB m "¨M- M;QÆB F?¬M; +–M M¦B M[ X oB bQ iU #B i ç`M? çQ¢iX G
Î H¢B bÆM i` M;- bY Gw +€+ HQ¢B +?mv M +?Q i®i5

GÌB M¨v +O h`B m h?QÊM; S?QM; pW M¦B ` X ç€v K„i M;QÌB i`mM; MB M J¢M? h
+QÌB H¢M? F?¬M; i? T?€i ?B MX

a€M; bÈK ?¬K b m- i?¨M? +?O i?¨M? h?¬M; h?B M Gw GQM; smv M HB M K M; i?
#€B T?ÄM;X E?B M +?Q h–M G"T +¦ +?9i FBM? M;¢+ +?QM? H¨X çB i?2Q # M +¢
M?bM F?¬M; ` im´BX h?U+ HU+ T?QM; T?9X b•m F?¬M; HQÌM; çQÊ+5

h`QÈ+ K†i K¼B M;QÌB- iU M?B M F?¬M; i? /MM; hB M h?B M hY E?Q ç i?YX M?
+ªK ;B€+ çQÊ+- H½Q ;B¨ M¨v H¨ M;QÌB `'i K¢M?5 Qi M?'i- F?¬M; FûK ?ÆM #'i F€

@ _ K„i h–M +¬M; iY5

Gw GQM; smv M F?¬M; +?9i iU FB m- ¬K [mv M ?QÈM; p T?Q h–M G"TX

Gw lv M K†+ [m–M €Q #¦ ;¼M ;¨M; çSM; # M +¢M? Gw GQM; smv M +?Êi ?W KkB K°
F?€B H¨ pšM ;B"M h–M G"TX

h–M G"T iU M?B M b) F?¬M; [m M i•K ç M i?€B ç° +O K°i iB m M[iYX +QÌB ¬K [m

@ Gw i?¨M? +?O [m€ F?€+? F?QX Gw i?¨M? +?O #ªQ p h–M G"TX h–M G"T ;?B i
#€B T?ÁM; M?QM; i`ÌB tmB ç'i F?B M ç m HÐ +Æ ?°BX >¬K M v +ÁM F?B M çQ+?
G"T +ªK i?'v F?¬M; v MX

@ > ? ? 5 h–M +¬M; iY F?¬M; +–M F?€+? F?QX h–M +¬M; iY im´B i` im'M FB i- I
*¦ i? F i ;B Q #^M; ?[m pÈB M;QÌB M?Q h–M +¬M; iYX Gw K¶ +–m +ÁM F?¬M; çQÊ

Gw GQM; smv M K†i ç–v w +QÌBX

h–M G"T i`€M? ` KÌB Gw GQM; smv M p¨Q pB M- H9+ Gw lv M çB [m # M +¢M? h-
M¦B,

@ J°i M;QÌB /®B i`€ ?ÆM K°i M;QÌB5

Gw GQM; smv M çB Î T?Q i`QÈ+ iU M?B M +kM; M;?2 i?'v- #QÈ+ +?•M ?ÆB çWM
#° F?¬M; M;?2 i?'vX h–M G"T i?b H¢B +QÌB F?´ K°i iB M;- +kM; H¨K #° F?¬M; i?'
p¨Q # M i`QM;X

hB M p¨Q T?ÁM; F?€+?- ? B # M T?•M +?O F?€+? M;²B tm®M;- H½Q ;B¨ h–M G"T M
smv M M;²B H M ;? i` M- b m ç¦ +QÌB M¦B pÈB h–M G"T,

@ h–M +¬M; iY +?È i`€+?X æ•v H¨ H½Q i´ i¬M; Gw ;B i X +MM; H¨ K°i i`QM; M?[
i¢Q i?¨M? h?¬M; h?B MX L;?2 M¦B h–M +¬M; iY Qm i9 M?Q i? X ç†+ #B i Km®M i

h–M G"T p°B p¨M; i?B H pÈB H½Q ;B¨ M¨vX b m ç¦ M¦B,

@ h?"i bU H¨K h–M G"T i´M i?¼X G½Q M?•M ;B M m Km®M ;†T h–M G"TX ;¼B h–M
H¨K T?B M M;¨B iU KbM? iÈB ç•vX

G9+ M¨v H½Q ;B¨ KÈB F?) KdK +QÌB- M¦B,

@ *¦ i? M?bM i?'v M;QÌB SM; p"M K¨ bBM?- H¨ T?9+ F?Q +O H½Q ?O h–M +¬M;
L;QÆB bÈK Km°M ;b +MM; b) çSM; Î i` M çdM? +?•M +?QM?5 >¬K M v H½Q ?O ç M
+MM; h–M +¬M; iY F i K°i i?B M /mv MX L;?2 M¦B M;QÌB +O h–M +¬M; iY- M;¨v
tmM; ç°i pÈB ç iY h?B M J°M; bÆM i` M;X G½Q ?O #'i i¨BX M;mv M ` K†i i? v h–
iQ€B M¨vX h–M +¬M; iY ç¢B M?•M ç¢B HQÊM;- i? #¼M ?¼ K°i T?2M H¨ çQÊ+X

h–M G"T M;˜M M;Æ- F?¬M; FbK M´B +QÌB F?´ M¦B,

@ G½Q M?•M ;B X +?d bÊ M;¨B M;?o b B `²BX >B M i¢B F?¬M; T?ªB H¨ i #m¬M;
M?[M; M;QÌB ç¦ +¦ Km®M #m¬M; i? +?Q +?9M; i ? v F?¬M;5 L;?2 M¦B h?B M J°
#€QX +?„+ H¨ b) F?¬M; M;mv M w #m¬M; i? +?Q i X

G½Q ;B¨ +QÌB M?¢i- i`QM; K„i ?B M H M K°i iB F?BM? i?QÌM;- M? ;B¼M; M¦B,

@ "° K†i ;B¨ Mm +O H½Q ?mX M?B m Qi pšM +ÁM +¦ +?9i i€+ /KM;X

@QyQ@

.mv L;½ æ°+ h¬M

h€+ ;Bª, hB m æ Q S?QM; GÊB

QQyQQ

ekjX *?QÆM; ekd, æ` hB M æ¢B L,M;5

h–M G"T +QÌB +QÌBX >„M +kM; F?¬M; bÊ h?B M J°M; bÆM i` M;X hmv M?B M +?m
+?QM? H¨ pb F?B m +?B M G½M? h?m *mM;- Km®M H'v ç M i'K #ªM ç² h?€B +´ i?S
+¦ i? F?¬M; Mªv bBM?- tmM; ç°i iU M?B M H¨ i®i M?'iX

L;?o `²B h–M G"T F?QK M;QÌB pÈB H½Q ;¨B,

@ o"v ç i¢ H½Q M?•M ;B 5

@ h–M +¬M; iY +kM; F?¬M; +–M F?€+? F?QX G½Q ?O ç²M; /¢M; +kM; +¦ pB + v m

G½Q M?•M M¨v M¦B +?mv M i?"i H¨ i`U+ iB T- F?¬M; #'i F€ i?¦B [m2M [m M? +Q H

*?ŠM; [m h–M G"T H¢B i?Q+? ;B Q HQm +MM; M;QÌB M?Q p"vX çÐ K i KÄB ?ÆM

@ sBM KÌB H½Q M?•M ;B +S M¦BX

@ h–M +¬M; iY H¨ M;QÌB SM; p"M FB - H½Q ?O +kM; F?¬M; ;B'm M;QÆBX h?U+
+kM; +¦ p¨B T?–M iÁ KÁX æ9M; p"vX H½Q ?O ç½ iB M p¨Q +ªM? ;BÈB æ` hB M5

G½Q ;B¨ M¦B p K†i #bM? ioM?- F?¬M; +¦ #'i F€ #B m ibM? FB m M;¢Q ;b5

L?QM; ç€K M;QÌB h–M G"T i?b H¢B +?'M ç°M; `'i K¢M?X hmv `^M; ç m M?bM ` H½
H¢B F?¬M; M;?o `^M; F?¬M; M;Ì H½Q ç½ ç°i T?€ ç M +ªM? ;BÈB æ` hB M- ç•v [mª
M;QÌB # Q ;²K +ª h–M G"T +kM; ç m F?¬M; M;?o iÈBX ç¢B M,M; +ªM? ;BÈB æ` h
M?B M H¨ /QÈB ibM? ?m®M; M?Q p"vX

@ E?¬M; M;Ì H½Q M?•M ;B ç½ ç¢i iÈB +€M? ;BÈB æ` hB M\ h?"i bU H¨ +¦ +?9i P

h–M G"T F?¬M; +?2 ;B'm FBM? M;¢+ +O KbM?X

@ E€ i?"i +ªM? ;BÈB æ` hB M +kM; F?¬M; +¦ ;b ç†+ #B i ?ÆM M;QÌBX L;?o H¢B
M,M; æ` hB M +?¶ M¨Q +kM; +¦X h`mM; *?•m H9+ ç¦X M?•M i¨B ç¬M; ç9+X +€+
i`,K M?¨ çm iB M;X hB M ?B M bB m pB i æ` hB M H¢B +kM; p¬ b® F X æ€M; i
Km®M i?'v HQ¢B ibM? ?m®M; M¨vX ç2K oU+ L;Q¢B h?B M J i?ª p¨Q h`mM; *?•m
+´ h`mM; *?•m i`Î M M æB m i¨M M?Q p"v5

G½Q ;B¨ K"i ç–v +ªK F?€B M¦B K°i i`¨M; K¨ `'i M?B m M;QÌB M;?2 F?¬M; ?B m- M
`äX F?¬M; FbK M´B +?'M ç°M; K¢M? i`QM; HÁM;X E?¬M; i? iQÈM; çQÊ+ H½Q ;B
ç¢B h?€B +´X H¢B #B i `ä `¨M; M?Q i? X

hmv M?B M M;?o H¢B +kM; F?¬M; +¦ ;b #'i M;ÌX *¦ i? i`Î i?¨M? K°i i`QM; # i? HU
h?¬M; h?B M M?Q i? M¨Q +¦ i? H¨ K°i i? HU+ K¨ M; v +€ K°i +?9i M°B ibM? +kM

G½Q ;B¨ M¦B tQM;- /QÌM; M?Q +?bK i`QM; ?²B S+X i?"i H•m b m KÈB i? M M? K
G"T,

@ L;QÌB ;B¨ `²BX HB M i?Q+? ?²B S+X h–M +¬M; iY F?¬M; +? H½Q #'i iY i ç€M;

h–M G"T +QÌB M¦B,

@ G¨K b Q /€KX *¦ i? ;B Q HQm +MM; ç¢B M,M; +ªM? ;BÈB M?Q M;¨BX h–M G"T +

G½Q ;B¨ +QÌB F?Q€i i vX b m ç¦ M¦B,

@ *?mv M H½Q ?O v m +–m h–M +¬M; iYX +?QM? H¨ b m F?B h–M +¬M; iY i?m i?"
h?•M JB m- F?¬M; M M p°B p½ KÎ ` X *¦ i? +?Ì ç M b m F?B h–M +¬M; iY iB M p¨
KÈB KÎ +€M? +Y ç¦ ` ? v F?¬M;\

h–M G"T p®M iQÎM; `^M; H½Q ;B¨ M¨v v m +–m ?„M pB + ;b F?€+- H¢B F?¬M; M;?
M¦B H½Q ;B¨ M¨v M?Q i? M¨Q #B i çQÊ+ +?b F?¦ +€M? +Y h?–M JB m H¨ #ªM ç²
/U p¨Q +€B ;b K¨ F i Hm"M i'i +ª #ªM ç² h?€B +´ ç m M^K i`QM; i v ?„M +?S\

h–M G"T M;?B ?Q†+ i`QM; HÁM; M?QM; H¢B F?¬M; i`U+ iB T ?ÄB ` - +?d ;"i ç–m

@ h–M G"T p®M +MM; F?¬M; Km®M KÎ +€M? +Y h?–M JB m M? M? M?Q p"vX h`Q
imv i ç®B iB M p¨Q h?–M oU+X b) F?¬M; KÌ +Y h?–M JB m5

G½Q ;B¨ M¨v ç¢B F?€B +MM; F?¬M; M;?o iÈBX F?¬M; M;Ì h–M G"T #B i ç M h?–
F?¬M; ?ÄB M?B mX J¶B M;QÌB ç m +¦ K°i M;m²M iBM iS+ +O KbM?- HQ¢B +?mv

G½Q ;B¨ ;"i ;"i ç–m M¦B,

@ E?¬M; b BX *?QM? H¨ h?–M oU+X J°i i?ÌB ;B M i`QÈ+ h–M +¬M; iY Hmv M +?
i?¨M? +kM; ç½ F?B M # M h?–M oU+ FB KÆ QÈ+X J v K„M +Y h?–M JB m +?Q K
+¦ i? i?¬M; [m iBM? K¬MX iB M p¨Q h?B M L;mv M æ¢B GK+X *?Q /M iB M p¨Q i?
?¼ b) #` bmv v mX M?QM; +?9M; i pšM M?Q i`QÈ+ F?¬M; i? ç`+? H¢BX

@ G½Q M?•M ;B X h–M G"T +¦ K°i +?mv M F?¬M; `äX tBM H½Q M?•M ;B ;BªB i?Q

L?[M; M;QÌB F?€+- # Q ;²K +ª Gw lv M ç m M;²B Î # M FB X i?¨M? i?"i H„M; M;?2
`^M; ç m H¨ i?•M iQMX M?QM; M?B m #Q K"i M?Q p"vX ?¬K M v +kM; KÈB M;?2 M
smv M €M? K„i +kM; H'T H¦2 iBM? [m M;- +?„+ `^M; ç®B pÈB h?–M oU+- ?„M +kM;

@ h–M +¬M; iY F?¬M; +–M F?€+? F?QX *¦ p'M ç ;bX H½Q ?O K¨ #B i M?'i ç`M? M

o K†i H½Q ;B¨ +MM; `'i +?•M i?¨M?- ç¢B F?€B F?¬M; M;?o iÈB h–M G"T F?¬M; M

h–M G"T M;?o K°i H9+X ?ÄB,

@ L m h?–M oU+ FB +QÌM; ç¢B M?Q i? X M,K tQ pb b Q H¢B bÊ h`mM; *?•m [m€
M¨v- `®i +K+ H¨ K°i MÆB M?Q i? M¨Q\

G½Q ;B¨ ?QT K„i- i`–K ;B¼M; M¦B,

@ h?–M oU+X i?2Q i`mv M i?mv i i`QM; [m€ F?S H¨ MÆB h?–M ÎX M?QM; i` M i?
L;QÌB i ç m M¦B pä ;Bª i? ;BÈB M¨vX M;QÌB K¢M? M?'i Î i` M çdM? +?d +¦ i? H¨
+kM; F?¬M; +?QM? t€+X Qi M?'i- i´ iB M +O H½Q ?O ç½ iWM; +¦ i?U+ HU+ + Q ?
Î H¢B i? ;BÈB M¨v- b) F?¬M; i? ç°M; i?O pÈB M;QÌB- +kM; F?¬M; i? im Hmv M
i? ;BÈB M¨v +,M #ªM F?¬M; i? +?`m çUM; mv M,M; +O #¼M ?¼X i?B M ç` HBM?
?¼ ?9i b¢+? K¨ F?B M +?Q iQ¨M #° i? ;BÈB #B M i?¨M? K°i i? ;BÈB F?¬M; +ÁM -

G9+ M¨v h–M G”T ç°i M?B M M?È iÈB ç` +–m i`QÈ+ F?B KbM? tmv M [m X pB b Q
pšM F?¬M; i? im Hmv M i?¨M? +¬M; hB M h?B M hY E?Q Zmv iX *?QM? H¨ "ÎB pb
+¦ K°i +?9i HBM? F?Q M¨Q5

LÆB H½Q ç¢Q bo Î H¢BX +QB M?Q H¨ b¬M; M9B +¦ iB M;- M?QM; pšM w M?Q i`QÈ
M;?B K i`¼M;- M; v +ª #–m F?¬M; F?Q +O MÆB ç¦ ç m #` ¬ M?B K- +¨M; çWM; M

L?QM; `'i ?B M M?B M i?ÌB pB M +´ Î ç` +–m ?ŠM H¨ +kM; iWM; +¦ HBM? F?QX ?
Hmv M +QÌM; ç¢B5

G9+ M¨vX H½Q ;B¨ H¢B M¦B iB T,

@ "ÎB p”vX i¢B i?ÌB pB M +´ +¨M; t tQ X h`mM; *?•m +QÌM; i?`M? M?'iX *€+ iB M
hB M ç m `ÌB F?ÄB i? ;BÈB M¨vX çB ibK ç` T?QÆM; KÈB +¦ i? H¨K +?Q #¼M ?¼

@ E i [mª HB M ibK iÈB h?–M oU+\

h–M G”T ?ÄBX

G½Q ;B¨ ;”i ;”i ç–m,

@ E?¬M; b BX +?QM? H¨ h?–M oU+X E?¬M; i? F?¬M; M¦BX M?[M; ç¢B M,M; iB M
H¨ [m€ +QÌM; ç¢B- F€ i?”i M¦B #¼M ?¼ H¨ i?•M +MM; F?¬M; +¦ ;b b BX h?•M JB m
ç¦X *?ŠM; [m X i +?d H¨ M;?2 i?'v K¨ i?¬B- #° /¢M; h?–M JB m i +ÁM +?Q +?QM

@ h?–M JB m F?¬M; T?ªB M,M; HU+ +QM M;QÌB +¦ i? #b5

h–M G”T M¦BX

G½Q ;B¨ ;”i ;”i ç–m- M¦B,

@ G¨ +€M? +Y M®B HB M ? B i? ;BÈB- [mv K¬ h?–M JB m iU M?B M F?¬M; T?ªB
iQÊM;X hW b m F?B h?–M JB m çQÊ+ t•v /UM;- i? ;BÈB M¨v M m +¦ iB M ?B M ç°
iB M p¨Q h?–M JB m- i?¬M; [m iBM? K¬M iB M p¨Q h?B okX æQÆM; M?B M- M¨v
h?€B +´ p¨B i`,K p¢M p i`QÈ+- H9+ ç¦ h?–M oU+ ?ŠM pšM H¨ K°i MÆB HBM? F?Q p
i¨M p„M; p X aÎ M¦B p”v- H¨ "ÎB pb #'i F +¦ # Q M?B m M;QÌB bB m pB i +ªM? ;B
+MM; F?¬M; +ªK ;B€+ çQÊ+ #'i F€ €T HU+ M¨QX

G½Q ;B¨ i?Î ç¨B K°i iB M;- +?”K `½B M¦B,

@ æ€M; iB +X hÈB i?ÌB h?€B +Á K°i i`,K p¢M M,K i`QÈ+- p,M KBM? h`mM; *?•m T'
M?Q +¦ ç¢B M,M; çSM; b m +?d ç¢QX pä ;Bª æ` hB M M?B m F?¬M; F tB i- pä ;B
tm'i ?B M `'i M?B mX ob i? - h?–M oU+ +ªK M?”M çQÊ+ €T HU+ +U+ HÈMX h`ªB
i`B M- #ªM i?•M h?–M oU+- M?[M; M;QÌB çÌB i?S ? BX # - #®M ç½ i`QÈM; i?¨M?X
çB [m H9+ # M ç•mX #¼M ?¼ ç®B pÈB i? ;BÈB M¨v +O +?9M; i F?¬M; +¦ # Q M?
;®+ #¼M ?¼ Î ç•vX M?QM; i`QM; K„i #¼M ?¼- i? ;BÈB +?9M; i +¦ mv ?B T i?”i H
#¼M ?¼ ç®B pÈB +?9M; i F?¬M; +¦ #'i F€ ?ªQ +ªK ;bX

@ *?Q M MX #¼M ?¼ KÈB ç2K oU+ L;Q¢B h?B M J /šM iÈB i? ;BÈB M¨v- /šM iÈ
KBM? h`mM; *?•m tm®M; ç®+ M?Q p”v\

h–M G”T ?ÄB /ÁX oB + M¨v imv `^M; ;–M M?Q H¨ bU i?”i- M?QM; pšM F?¬M; B ç
i`,KX

G½Q ;B¨ ªK ç¢K ;”i ç–m- M¦B,

@ *?mv M M¨vX H¨ M¶B ç m +O h`mM; *?•m 5 L m F?¬M; T?ªB oU+ L;Q¢B h?B M
?B M i¢B M?'i ç`M? +¨M; i? K ?mv ?Q¨M;X E€ i?”i- M;QÌB Î h–M o,M >B M HQ H„
h?€B +´ H9+ # M ç–mX M m F?B ç¦ +¦ i? ibK çQÊ+ MÆB i?Q+? ?ÊT ç¢B M,M; bB m
b m M¨v +kM; F?¬M; +¦ Hw /Q F?¬M; ibK çQÊ+ M[X L?QM; F?¬M; M;?o iÈBX #¼M
iB T /šM çQÌM; oU+ L;Q¢B h?B M J X ?Ov /B i p,M KBM? h?€B +´ h`mM; *?•m5

æ€K M;QÌB h?QÊM; Zm M h?B ok +MM; *Æ L;[u M M;?2 K¨ i`ÊM K„i ?€ K²KX G9+
MÆB h–M G”T M;?2 M¦B [m K°i Qi #Q K”i +¦ HB M [m M- M?QM; H¢B +?Q +¦ K°i
M?Q H½Q i´ i?¨M? h?¬M; h?B M M¨vX

@ L;QÌB MÆB h?–M oU+- +¦ i? i?¬M; [m iBM? K¬M çB p¨Q i? ;BÈB M¨v\

h–M G”T H¢B ?ÄBX

G½Q ;B¨ ;”i ;”i ç–m M¦B,

@ *¦ i? - M?QM; i?U+ HU+ #¼M ?¼ b) #` T?€T i„+ i?B M ç¢Q i? ;BÈB M¨v i`U+ iB
çdM?X J°i M;QÌB æ` hB M çdM? +MM; çO [mûi b¢+? +?9M; i X æ` hB M çdM?- ç
iQÊM;X *?Q M MX +€M? +Y h?•M JB m ç¦M; H¢BX #¼M ?¼ +?d +¦ i? i?¬M; [m
ç [m'v `–v K°i +?9i- i, M?Q H–M i`QÈ+X L?QM; K°i F?B +Y h?•M JB m KÎ ` X #¼
;bX h`¼M; v m M?'i- H¨ #ªM i?•M h–M +¬M; iY5

h–M G”T #B i H½Q ;B¨ M¨v M¦B ç M +€B ;bX F?¬M; FbK M´B i`–K K†+X æ9M; p”vX
h?–M JB m +?”K K°i +?9i- çQ+? i?”i H¨ pb i®i +?Q ?„MX

æ M T?QÆM; i`QM; i v h–M G”T- +?B M F„ im Hmv M i?”K +?Q H¨ —K >mv i FB K
`^M; Î MÆB h?–M oU+ ç m H¨ #ªQ p”i i`¼M; v mX h?'i T?m p¬ i°B- ?Q¨B #Q+? F€ i°
` HQ¢B ?v bBM?- p¬ p` M¨vX

@ L m h–M +¬M; iY ?B m çQÊ+ KS+ ç° [m M i`¼M; +O +?mv M M¨v- M?Q p”vX +?
+•m h–M +¬M; iYX G¨ M m +¦ K°i M;¨v h–M +¬M; iY i`Î i?¨M? M;QÌB K¢M? M?'i i? ;
çQ¢M i?B M /mv M M;¨v ?¬K M v pÈB H½Q ?O [m M i•K ç M Gw ;B i K°i +?9iX G½

G½Q ;B¨ i?ŠM; ç M H9+ M¨v KÈB M¦B ` GÌB M¦B iW i”M ç€v HÁM;X

L¦B `²B- çSM; H M i?B H pÈB h–M G”TX

@ G½Q i´ i¬M;5

>®+ K„i Gw GQM; smv M +¦ +?9i QÈiX H) ` pÈB +ªM? ;BÈB ?B M i¢B +O H½Q i´ i
F€ M;QÌB M¨QX L?QM; pb ?”m /m +O ?„M T?ªB +9B ç–m pÈB K°i M;QÌB i` im´BX

h–M G”T +kM; H”T iS+ çSM; /”v i`ª H X i`–K ;B¼M; M¦B,

@ L m i?”i bU +¦ K°i M;¨v M?Q p”vX h–M G”T M?'i ç`M? M?È F€ HÌB ?S M;¨v ?¬K M

@QyQ@

.mv L;½ æ°+ h¬M

h€+ ;Bª, hB m æ Q S?QM; GÊB

QQyQQ

ek9X *?QÆM; ek3, L;mv *'TX

G½Q ;B¨ +QÌB ? i bS+ pW HÁM;,

@ o”vX i i? v +?Q /ÁM; i°+ i?¨M? h?¬M; h?B M- +ªK i¢ h–M +¬M; iY5

h–M G”T +¦ +?9i #'i ç„+ /o +QÌB M¦B,

@ G½Q M?•M ;B ç½ iB M p¨Q +ªM? ;BÈB æ` hB M- F€ i?”i H¨K b Q +–M ç M h–M G
+¦ i? ;BªB [mv i çQÊ+X

G½Q ;B¨ F?) H„+ ç–mX M?bM i?Q M; [m ç€K M;QÌB Gw GQM; smv M ç°i M?B M i`

@ h?¼ M;mv M +O i ç½ F?¬M; +ÁM M?B m- +m°+ çÌB M¨v F?¦ +¦ ?v p¼M; ç°i T?€

*€B ;b\ h`QM; HÁM; h–M G”T ?ÆB +?’M ç°M;- i` M K†i F?¬M; #B m H° Kªv K vX h?
æ` hB M- im´B i?¼ ?ŠM H¨ `’i /¨B KÈB ç9M;X L?Q i? M¨Q +¦ i? F?¬M; +ÁM M?B

L?Q H¨ M?bM ` M;?B ?Q†+ +O h–M G”TX H½Q ;B¨ iB T iK+ i`mv M •K +?Q h–M G

@ h ç½ b®M; K’v p¢M M,KX i?¼ M;mv M +O ç¢B M,M; æ` hB M +?mM; [mv H¨ +¦ ?
T?€X iU M?B M +¦ K°i M;¨v i?¼ M;mv M ? Q ? iX h +?QM? H¨ +€B HQ¢B M¨vX L
#B i çQÊ+ M?B m #Q •M i?ÌB h?€B +´ M?Q p”v\ i?¨M? h?¬M; h?B M M¨v- H¨K b Q
i? HU+ HÈM MÆB *U+ h•v\ *?d iB +- ç€K #¢M ;B¨ +MM; i?ÌB pÈB i - ç¢B ç b®
æ` hB M- ç½ bÈK +? i çBX Î i`QM; ç–m p¬ b® M;QÌB- F€ i?”i i bÈK ç½ +? iX

@ L¦B M?Q p”vX +ÁM +¦ M;QÌB #B i M;¨B +ÁM b®M;\

h–M G”T ?ÄB M;QÊ+ H¢B K°i +•mX

G½Q ;B¨ i?ªM M?B M +QÌB- M¦B,

@ E• i?”i iQ¨M #° h?B M L;mv M æ¢B GK+X #’i F€ K°i H½Q i´ i¬M; ;B i°+ M¨QX +?
iÈB G¬B EB T çdM?- ç m b) •M +QX *¦ K°i b® M;QÌB i?”K +?Q i`U+ iB T +?Q ?”m #
ç½ +? iX h` M i?U+ i X p K†i M¨v çQ+? i?”i +¦ K°i b® M;QÌB F?¬M; i? pQÊi [m X
+? iX L?QM; +kM; +¦ K°i b® M;QÌB- ç°i T?€ ç M +ªM? ;BÈB æ` hB M M¨vX /Q ç¦
h +?QM? H¨ +€B HQ¢B M?Q p”vX h? HU+ F?€+- # Q ;²K ;B i°+ M?Q >ªB ;B X +kM
i¢BX æ•v +kM; H¨ M;mv M M?•M +,M #ªM HU+ HQÊM; +O #¼M ?¼ ç–v çO5

@ .U i?2Q w M;¨B- K’v M,K ;–M ç•v >€B ;B `˜K `° +¨M `Ð M?Q i? - +?ŠM; H) M¦B
+O #¼M ?¼ F?¬M; +?d K°i M;QÌB\

h–M G”T +¦ +?9i HQ H„M; ?ÄBX

E?¬M; i? F?B M ?„M F?¬M; HQ H„M;X L m +?d H¨ K°i ç¢B M,M; +ªM? ;BÈB æ`
F?¬M; bÊ #¼M ?¼X *?B M F„ *Ym h?B M h?”T æ` .mv L;½ æ°+ h¬M +O ?„M ç½
+ªM? ;BÈB ç¢B pB M K½M +kM; +?d FûK K°i #QÈ+X hm Hmv M hY E?Q Zmv i F?B
?„M F?€+ pÈB pä ;Bª F?€+- ?MM; ?”m p¬ +MM;- K M? K¬M; M?Q #B MX >ÆM M[
çQÊ+ i Hmv M H¢BX +?Q /M +?®M; H¢B ç¢B M,M; æ` hB MX h–M G”T +kM; +¦ hB

L?QM; M m ç®B T?QÆM; tm’i ?B M ? B ç¢B M,M; +ªM? ;BÈB æ` hB MX p”v +?Q
F?¬M; i¢K i`€M? KkB M?¼MX "ÎB pb ç€K M;QÌB h–M G”T # Q ;²K +€ ?„MX +MM; F
F?€M; pÈB ? B ç¢B M,M; æ` hB MX *?Q /M +¦ *Æ L;[u M +ªM? ;BÈB G¬B EB T ç
J æ MX +kM; F?¬M; çQÊ+X h–M G”T F?¬M; i? H’v bBM?- K¢M; K¼B M;QÌB çB ç€

G½Q ;B¨ ªK ç¢K +QÌB- H”T iS+ H„+ ç–m i`mv M •K +?Q h–M G”T,

@ h–M +¬M; iYX G½Q ?O M¦B +•m M¨v +¦ F?ª M,M; h–M +¬M; iY F?¬M; i?Q+? M;?2
+¨M `Ð\ hmv i ç®B F?¬M; iQM?5 h–M +¬M; iY i`QM; K„i >ªB ;B - +?Q /M ç½ ç¢i iÈB
+kM; F?¬M; ç€M; ;B€ M?„+ iÈBX #¼M ?¼ ç½ t2K M?Q `’i i?¨M? i?”iX :B i°+ +?•M
bÈK K B K°i i`QM; H`+? bY /¨B /ÁM; `²BX >€B ;B aÎ /o FB M; F` h–M +¬M; iY +kM
H¨ iQÆM; H BX h–M +¬M; iY ?B m +?Q \ *ÁM M[X M m >ªB ;B Km®M i`mv b€i h–
[mv i i B ?¼ iQÆM; H B- K†i F?€+ +kM; H¨ pb h–M +¬M; iY +¦ i`¼M; #ªQX G¢B M
i•KX ç€K M;QÌB >ªB ;B M?Q i? M¨Q +¦ i? F?¬M; ç°M; i•K\

GÌB M¦B +O H½Q ;B¨- M?Q +ªM? iBM?X h–M G”T H”T iS+ idM? i€Q H¢BX M;?o H¢
i?”i ç9M; H¨ F?¬M; iQM? ç†+ #B i FB m M;¢QX *QM +?€m >ªB ;B H¨K pB + imv `
i` M i?U+ i X #¼M ?¼ H¢B +?Q iWM; +?•M +?QM? i`Î K†i pÈB L;mv i .B m hB M *m

*?Q /M H¨ i?¨M? +?O i?¨M? h?¬M; h?B M Gw GQM; smv M +¬M; F? B imv M #® OM
sm•M i?QÊM; M?•M +O L;mv i .B m hB M *mM; M; v K†i H¨K F?¦ >ªB L;U S?QM;
+?•M +?QM? i`Î K†i pÈB ? B i? HU+ HÈMX

J¨ b m ç¦ #¼M ?¼ ç m +?d M? K p¨Q K°i KbM? h–M G”TX +kM; F?¬M; H¨K ` ?¨M?
HÈMX

h–M G”T F?¬M; FbK M´B H° p +QÌB F?´X i? H¨ iW i`QÈ+ iÈB M vX +?QM? KbM? ç
K„i M?[M; i? HU+ bB m +’T M¨v- KbM? çQ+? t€+ F?¬M; iQM? H¨ ;bX

æ•v +kM; ;B®M; M?Q h–M G”T M?bM M?[M; ;B i°+ Î >mv M æªQX #’i F #¼M ?¼ +
+ªM? ;BÈB *?Q h¬M K¨ i?¬B- F m ;¨Q i? M¨Q çB M[X h–M G”T +kM; +,M #ªM F?¬

L¦B p”v ;B i°+ M?Q >ªB ;B ç®B pÈB KbM?- +MM; H¨ M?Q p”v ?ª\ h`QM; HÁM; h–M
+?9i +?m t¦iX +¦ HQ¢B +ªK ;B€+ F?¬M; i?QªB K€BX

G”T iS+ h–M G”T H¢B F?¬M; FbK M´B i`Î M M ?QM; T?’MX E?BM? i?QÌM; i F?¬M
F?BM? i?QÌM; i - +ÁM Km®M ;B i i X >ªB ;B X +€+ M;QÆB HB M çQ ç² ,M +?Q i

h–M G”T M;?o `²B- F?¦2 KB M; H° ` K°i iB w +QÌB i?ªM M?B M- b m ç¦ i?B H pÈB

@ æ i¢ H½Q M?•M ;B +ªM? iBM?X h–M G”T p¬ +MM; +ªK FQ+?5

G9+ M¨v- h–M G”T +MM; H½Q ;B¨ ;–M M?Q ç²M; i?ÌB M;˜M; ç–mX M;QM; i?–M H„
HB + K„i M?bM M? mX h–M G”T iW i`QM; K„i H½Q ;B¨ M¨vX M?bM i?’v K°i iB FBM

G½Q ;B¨ F?¬M; M;?o iÈBX F?¬M; M;Ì h–M G”T +kM; +¦ i? p¨Q i?ÌB çB K ç–m iB M
i`,K /†KX

@ h?B M J°M; bÆM i` M;- i?”i ç9M; H¨ +¨M; M;¨v +¨M; tm®M; ç®+X "¼M ?¼ +?Q
MÆB M¨Q\ "¼M ?¼ M;?o `^M;- GÌB M¦B +O i?¨M? +?O i?¨M? h?¬M; h?B M H¨ i`Á

G½Q ;B¨ ç°i M?B M H° ` K°i K†i i?B i ?mv i- H¢M? HMM; M¦BX

æ€K M;QÌB Gw GQM; smv M # M FB M?bM p T?Q H½Q ;B¨- Gw GQM; smv M FBM

@ L;QÌB +O h?B M J°M; bÆM i` M;- ç½ iÈB M? M? p”v b Q\

G½Q ;B¨ +QÌB H¢M? M¦B,

@ "¼M ?¼ Î +€+? i?¨M? h?¬M; h?B M ?ÆM # i`,K /†KX i?B i H”T ? B i`mv M i®M;
#B i b Q\ *ÁM /MM; K˜v ªQ i`”M +?2 ;B’m- +?Q `^M; +¦ i? ;B’m /B K çQÊ+ H½Q #’i
T?ªB +¦ +?9i ;B Q ibM? pÈB H½Q i´ i¬M; +O h?B M J°M; bÆM i` M;- H½Q ?O +?Q
i`mv M i®M; i`”M FB `²B5

æ€K M;QÌB h–M G”T M;?2 çQÊ+ +kM; K°i i`”M i„+ HQÐB- i?˜K M;?o t2K ` H½Q i´
+kM; iWM; H¨ K°i M;QÌB iQM? ibM? M¦M; Mªv5

@ G½Q i´ i¬M;X h`QÈ+ iB M i çB ;†T M;QÌB +O h?B M J°M; bÆM i` M;- M?Q i? I

Gw GQM; smv M M? ;B¼M; M¦BX

@ *kM; i®iX KB M +?Q M¦B i?¨M? h?¬M; h?B M +?9M; i w i? ?B T M;QÌB5

G½Q ;B¨ i?ªM M?B M M¦B K°i +•mX

G9+ M¨v- i` M #–m i`ÌB # M M;Q¨B- iW `’i t HB M i`mv M ç M K°i HQ¢i iB M; tû ;B

@ h?B M J°M; M?Q ?²M;- FB K F?Q M?Q +–m p²M;X h?B M J°M; bÆM i` M; #€Q i?
[m M tBM HmB ` 5

@ æ•v H¨ i?¨M? h?¬M; h?B M5

æ°i M?B M +¦ K°i iB M; [m€i iQX iW i?¨M? h?¬M; h?B M # M /QÈB i`mv M ç MX L;
?bM? + Q HÈMX ;B®M; M?Q ç¢M T?€T #„M H M F?¬M; i`mM;- M;,M ç¦M ç€K M;Q
FB M; M ;bX H¢M? HMM; [m€i,

@ "^M; ?[m +O h?B M J°M; bÆM i` M;X h?¨M? h?¬M; h?B M i +MM; h?B M J°M;
i`QÈ+ ç M M v MQÈ+ ;B M; F?¬M; T?¢K MQÈ+ b®M;- +È ;b iÈB ç•v F m ;¨Q –K o\

" M FB +¦ M;QÌB +O h?B M J°M; bÆM i` M; +QÌB H¢M? M¦B,

@ "ˆM; ?[mX *?mv M M¨v F?¬M; [m M ? ;b pÈB i?¨M? h?¬M; h?B M +€+ M;QÆB
h?B M J°M; bÆM i` M; i Î i?¨M? h?¬M; h?B M- i?¨M? h?¬M; h?B M +€+ M;QÆB
#ˆM;X h?B M J°M; bÆM i` M; +?9M; i HB M iU ç M /mv i`b +¬M; #ˆM;X

@ G€Q tQÊ+5 h?¨M? h?¬M; h?B M i H¨ MÆB M;QÆB çB p¨Q [m'v `®B ? v b Q\

æ¢B ?€M FB ;B"M iQK K†iX +?d p¨Q M;QÌB +O h?B M J°M; bÆM i` M; pW M¦B +

iQ,

@ L;QÆB iQM? H¨ +€B ;bX +MM; /€K +¬M; M?B M +?d i`Q+? i?¨M? h?¬M; h?B M i

G9+ M¨vX iW i`QM; i?¨M? h?¬M; h?B M H¢B H–M HQÊi tm'i ?B M `'i M?B m #¦M
+?WM; p¨B i`,K M;QÌB # Q p•v [m M? F?QªM; K°i i`,K M;QÌB +O h?B M J°M; bÆ
i` M F?¬M; i`mM; #„i ç–m i`Î M M +¦ +?9i F?˜M i`QÆM;X

æ•v H¨ M°B ibM? +O i?¨M? h?¬M; h?B M- M;¨v i?QÌM;- M;QÆB çB #° i` M çQÌM;
i? M?bM i?'v +?d H¨ +ªM? iQÊM; M?ªv K9 ?€i + KWM; +€M? i?€B #bM?- +?d F?B
M M;Q¨B t•K H'M- p¬ b® +QÌM; ;Bª ;B®M; M?Q M'K K¼+ b m KQ X i?"K +?Q M;
#bM? i?QÌM; ˜M +Q Î ç•mX

h` M; +?O h?B M J°M; bÆM i` M; h`B m h?QÊM; S?QM; M?bM i?Q€M; [m M;QÌB
HÈMX iW i`QM; ç€K M;QÌB ?Q F?¬M; #QÈ+ iÈBX M?Q ;BšK +?•M i` M ç'i #ˆM; ç
Q [m M?,

@ *€+ p` #ˆM; ?[m i?¨M? h?¬M; h?B MX h H¨ h`B m h?QÊM; S?QM; i` M; +?O h?B
+MM; i?¨M? +?O Gw GQM; smv M i?¨M? h?¬M; h?B M +€+ M;QÆB M¦B K°i ? B HÌB

æ€K pä ;Bª i?¨M? h?¬M; h?B M p•v [m M? ç€K M;QÌB h?B M J°M; bÆM i` M; M;?2
bÆM i` M; +€+? i?¨M? h?¬M; h?B M F?¬M; iQM? H¨ t - ?ÆM M[h?B M J°M; bÆ
M;QÌB p¨Q i?¨M? h?¬M; h?B M Km b„K ç² p"i- [m M ? ;B[? B # M F€ i?"i +kM; +

"ªQ E?Q >„+ h?B i G M? "¨B i` M M;QÌB *Æ L;[ u M imv `^M; +¦ i? M;¢M? F?€M; K
M?QM; M¨M; +,M #ªM F?¬M; H¨K M?Q p"vX "ÎB pb FB K F?Q M¨v t€+ i?"i p¬ +MM;
F?¬M; T?€ çQÊ+ T?ÁM; M;U +O M¨M;- M?QM; +kM; b) H¨K F?Q ?mv i b¬B i`¨Q-
i?W +Æ H'M iÈBX

*?Q M M "ªQ E?Q h?9v h`9+ h`QÊM; i`QM; i v M¨M; HB M iK+ pmM; H MX K°i çQ
+?¦B K„i #MM; H M ;B[F?¬M; i`mM;- M?Q iWM; ç¦ ?Q t M? HK+ i` M i`ÌB + Q- H

æ¢Q FB K F?Q i? F?¬M; i? çÐ FB #` HU+ HQÊM; h?9v h`9+ h`QÊM; T?€i ` HB
T?€i ` iWM; iB M; M´ p M; M?Q b'K5

•K •K –K ˜K5

æ¢Q FB K F?Q i?S ? B +?ûK p T?Q s¨ s¨X #B M K'i F?¬M; +ÁM5

*Æ L;[u M +QÌB H¢M? K°i iB M;- pmM; i v p T?Q ;½ pä ;Bª h?B M J°M; aÆM h`
i`QM; t M? M?Q i˜v- ç°i M?B M tm'i ?B M K°i i? M? #,M; FB K K¨m H K p¬ +MM; HÈ

h? M? FB K i`U+ iB T tû KÎ ?Q F?¬M;- tm'i ?B M i`QÈ+ K†i ç®B T?QÆM;- MQÆM;
*Æ L;[u M,

@ æWM; iQÈM; `^M; +?d +¦ FB K i?m"i h?B M J°M; aÆM h` M; +€+ M;QÆB H¨ + Q

M?'i5

G9+ M¨v H½Q i´ i?¨M? h?¬M; h?B M ?QT K„i H¢BX €M? K„i M?bM p T?Q *Æ L;[u
?Á X F?) ;B¼M; M¦B,

@ "Q i?m"i *Æ ;B 5 >¦ ` ç•v H¨ M? ç•m *Æ ;B X iB m iW h–M G"T M¨v i?"i H¨ +¦ T

K¨5

L¦B iÈB çQ¨M pä ;Bª h?B M J°M; aÆM h` M; çB ` H–M M¨vX M;¨v i?QÌM; ç m H¨ ?¢M
T?¨K H¨ ç¢i iÈB +ªM? ;BÈB G¬B EB T- *?®M; H¢B pä ;Bª G¬B EB T F?€+ i?b [m€ M

L?QM; ?¬K M v ç½ ç`M? i`QÈ+ H¨ K°i M;¨v ç2M i®B M?'i +O K¬M T?€B pšM Hm¬M
T?ªB ç®B K†i imv ç m H¨ pä ;Bª +ªM? ;BÈB G¬B EB T- M?QM; ç m H¨ bB m +'T +QÌ
Qi M?'i +kM; +¦ "ªQ E?Q i`QM; i v5

E?¬M; i? M¦B i?U+ HU+ +?•M +?QM? +O +€+ M¨M; h?QÊM; Zm M h?B ok +MM; s
h?B M J°M; aÆM h` M; # Q M?B mX L¦B M;?B K i9+X +€+ M¨M; +¦ i? +ÁM v m ?
T?QÆM; i?¨M? / M? ç½ H•mX +ÁM ? B M¨M; H¢B KÈB i,M; H M +ªM? ;BÈB G¬B E
[m *¨M E?¬M h€B aBM? h¢Q >¦ æ M K¨ i?¨M?X

.M H¨ *¨M E?¬M h€B aBM? h¢Q >¦ æ M F?¬M; ? +¦ #'i +S i€+ /KM; T?K ;bX M?QM
#^M; K°i pä ;Bª çB iWM; #QÈ+ K°i- iQ+? Hkv ç M +ªM? ;BÈB G¬B EB TX

æQÆM; M?B M- bY /KM; *¨M E?¬M h€B aBM? h¢Q >¦ æ M i`¼M; i® i?•M i? FBM
H¨ +¦ i? / /¨M; ç°i T?€ ç M +ªM? ;BÈB æ` hB MX L?QM; Î i¢B +ªM? ;BÈB G¬B EB
#^M; +€+ pä ;Bª iQ+? Hkv /•M /•M iÈB G¬B EB T- K†+ /M M?[M; M;QÌB M¨v /U p¨
i?•M ç¢i iÈB G¬B EB T- ;–M M?Q F?¬M; +¦ M?B m ?v p¼M; ç°i T?€ ç M +ªM? ;BÈB

L?QM; Î i`bM? ç° G¬B EB T- #¼M ?¼ imv i ç®B H¨ +QÌM; ;Bª5

L?QM; i'i +ª- H¢B #` h–M G"T /MM; p¨B K¦M "ªQ E?Q / /¨M; ç€M? pÐ5 æ¢B M,M; C
M[- bY /KM; GBM? E?Q ?Q†+ pk F?Q #bM? i?QÌM; +?®M; H¢B ç®B i?O ç²M; +ªM
F?¦ K¨ i?O i?„M;- ?ÆB +?9i p¬ w b) p¢M FB T #'i T?K+5

*?B m i?S+ *Æ L;[u M H¨ #Q i?m"i *Æ ;B ç€M? ç®B T?QÆM; ç M i`Î i v F?¬M; F
EB T FB +kM; i?"i H¨ + Q i v- #¦M; M;QÌB p°B H¦2 H MX ;B[F?¬M; i`mM; #„M H
#` +?ûK # v K°i +€M? i v- T?€i ` K°i iB M; ?ûi i?ªKX

a m ç¦- i?U+ HU+ +ªM? ;BÈB G¬B EB T çdM? +O *Æ L;[u M çQÊ+ i? ?B M ` ?Q¨
i? tû KÎ ?Q F?¬M; K°i +€+? F?¦ iBMX M?€v K„i tm'i ?B M i`QÈ+ pä ;Bª h?B M J°M
i v- M•M; h?9v h`9+ h`QÊM; H M ?mM; ?,M; ç€M? tm®M;5

@QyQ@

.mv L;½ æ°+ h¬M

h€+ ;Bª, hB m æ Q S?QM; GÊB

QQyQQ

ekdX *?QÆM; ejR, L;?B M L€i5

•K5

J°i iB M; M´ i`–K i?'T- H¨K +?Q K¼B M;QÌB ç M; M;¦M; M?bM F?¬M; i`mM; i`QM;
;Bª h?B M J°M; aÆM h` M; FB X i?•M i? #` *Æ L;[u M ç€M? K°i i`QÊM; # v pKi `
çSi /•v- ;B[F?¬M; i`mM; T?mM ` K'v M;KK K€mX b m ç¦ `ÆB i?ŠM; tm®M; K†i ç'

s¨ s¨ ç®B K†i pÈB aÎ æ¢B >MM; i`QÎM; H½Q h?B M J°M; aÆM h` M;- p +QÌB H¢M?
H¢B ç¦X G¨K i? M¨Q H½Q +kM; F?¬M; M;?o ` çQÊ+- pW `²B KbM? ç½ i?QÆM; H
K¢M? M?'i ;B[# M;QÌB ` i v i`QÈ+- H¨K +?Q v m M[M¨v F?¬M; i? T?•M i•KX a
b€i i?2Q b mX +?†M ? i çQÌM; HmB +O ªX i` M? i?O K°i FQ+? T?ªB +? i5

p T?–M M¦B +€B ;b M K M?•M F?¬M; ç'm pÈB M[X H'v M?B m F?B Qi ç€M; ?² i? M
ç•mX L?[M; M;QÌB M¨v +ª ç•m ¦+ +?d +ÁM H¢B i?M ?"M J¢M? h?•M h?¬M; #` M;QÌ
i?¬BX

L M #B i M;¨v i?QÌM; +¦ i? *?®M; H¢B çQÊ+ i` M; +?O h`B m h?QÊM; S?QM;- +k
h?•M h?¬M; +MM; aÐ æ¢B >MM;X J¢M? h?•M h?¬M; pW +? iX aÐ æ¢B >MM; K°i
+¦ i? ;B i +? i v m M[M¨v- +¦ i? +ÁM i?m H¢B +K+ /B MX L m F?¬M; i?b [m v H¢
F?¬M; +ÁM ç®B F?€M; çQÊ+ i` M; +?O h`B m h?QÊM; S?QM; M[5

L m M?Q i? X +ÁM F?¬M; #ˆM; ç€M? +QÊ+ K°i H–M5

L?QM; H¨K +?Q aÎ æ¢B >MM; ?Q¨M iQ¨M F?¬M; M;?o iÈB çQÊ+- i` M M;QÌB pä ;B
p"i M?Q i? X L?B m ç M M´B M; v +ª H½Q +kM; F?¬M; +¦ i•K iQ çÄ K„i M[X i`QM;
H¨ KbM? +¦ i? +ÁM b®M; çQÊ+ ? v F?¬M;\

v M;?o M¨v pW Mªv ` i`QM; ç–m- aÎ æ¢B >MM; HB M i?'v K°i çQ¨M [m M; K M; t M
G½Q HB M M;?o iÈB +€B +? i +O J¢M? h?–M h?¬M; pW `²BX +?QM? H¨ #` "ªQ E
#„M +? iX G9+ J¢M? h?–M h?¬M; #` ç€M? +? i- i`QM; HÁM; aÎ æ¢B >MM; +ÁM M;
+Æ +?S\

>B M ;BÌX `®i +m°+ H½Q ç½ ?B m çQÊ+X *€B HQ¢B €T HU+ M;"T i`ÌB M;"T ç'i T?
ç"K M¨vX +,M #ªM F?¬M; +–M M;?o iÈB +?mv M i`€M?- K¨ H¨ +•M #ªM F?¬M; i`€M

h`B m h?QÊM; S?QM;- H–M M¨v M;QÆB i?Ä K½M `²B +?S\

æ•v H¨ w M;?o +m®B +MM; ?B M H M i`QM; ç–m aÎ æ¢B >MM;- H"T iS+ HB M #` ç
+„M Mm®iX

aÎ æ¢B >MM; +€K ;B€+ +¦ K°i M;¼M M9B HÈM i`U+ iB T ç H M M;QÌB KbM?- F
F?QªM; F?„+ M¨v ?Q¨M iQ¨M #` +¶ i`¼M; HU+ FB M;?B M M€i #'v5

h'i +ª M¦B M;?2 `'i /¨B- M?QM; ç m T?€i bBM? i`QM; çB M [m M; +?¦T ;B"i- M? M?
T?ªM SM; F`TX i'i +ª ç½ F i i?9+ `²B5

" +QÌM; ;Bª +ªM? ;BÈB G¬B EB T- çQÌM; çQÌM; i`QÎM; H½Q h?B M J°M; aÆM h`
p²M; M; M; i`ÌB- +S p"v iB m i M K•v F?¦B5

h`B m h?QÊM; S?QM; T?€i ` K°i iB M; `®M; ;B”M #B T?BM,

@ 5 h HB m K¢M; pÈB +€+ M;QÆBX J¼B M;QÌB +MM; iB M H M5 :B i b¢+? #¼M
p¨ J¢M? i`QÎM; H½Q5

@ "€Q i?M +?Q aÎ i`QÎM; H½Q p¨ J¢M? i`QÎM; H½Q5

@ "€Q i?M5

@ :B i b¢+? #¼M ?¼5

æQ¨M M;QÌB # M h?B M J°M; aÆM h` M; ;–M M?Q çB M H M- `®M; ;B”M çB M +m²
*Æ L;[u MX

G–M M¨v M;QÌB #` h`B m h?QÊM; S?QM; /šM ç M p®M ç m i?m°+ p K°i ? J¢M? h
>MM;- F€ i?”i ç m H¨ /Q ? B M;QÌB M¨v /šM iÈBX h` M; +?O h`B m h?QÊM; S?QM;
çÆM M; v +ª K°i iMv iMM; i•K T?9+ ?„M +kM; F?¬M; /šM i?2Q5

L m M?Q J¢M? h?–M h?¬M; +MM; aÎ æ¢B >MM; +¦ i? b®M; iÈB ;BÌ- F?ŠM; ç`M?
h`B m h?QÊM; S?QM; H¨ +€Q ;B¨ ;BªQ ?Q¢i F?¬M; i?¬BX Zmª i?”i H¨ [m€ ç°+ €+
M;QÌB K°i M?¨- ?B M ;BÌ H¢B Km®M +?¬M pMB #¼M ?¼ Î MÆB M¨v5

L?QM; /M H¨ M;QÌB +O aÎ æ¢B >MM; +MM; J¢M? h?–M h?¬M; +¦ #B i `ä bmv iQM
#¼M ?¼ +kM; b) HU +?¼M çB H M #€Q i?M +?Q ? B M;QÌB M¨vX "ÎB pb i’i +ª #¼M
? B M;QÌB #²B /QÐM; M?B m M,K- F?¬M; +¦ ? B M;QÌB M¨v i?b #¼M ?¼ Î H¢B h?B
t H€M?- +¬ H”TX

aÎ æ¢B >MM; +MM; J¢M? h?–M h?¬M; Î i`QM; +ªK M?”M +O M?[M; M;QÌB M¨v ç m
;BÌ M m +Ä M;QÌB ;B i #¼M ?¼X M?[M; M;QÌB M¨v iU M?B M ç m çB M H MX

h`B m h?QÊM; S?QM; ?¬ tQM;- /šM ç–m t¬M; H MX i?ŠM; iÈB H½Q pQÊM "¢+? h`
[m€i HÈM,

@ *? i çB5

G½Q pQÊM "¢+? h`mM; aÆM iU M?B M b) F?¬M; #m¬M; i? - ? B M;QÌB #BM? #BM?
h`B m h?QÊM; S?QM; +® w /šM /„iX ? B M;QÌB iW iW çB ` MÆB +¨M; t ?ÆMX

G–M M¨v h?B M J°M; aÆM h` M; iÈB ?ÆM i`,K M;QÌB- M;Q¢B i`W i` M; +?O h`B m
J¢M? h?–M h?¬M; p¨ aÐ æ¢B >MM; ` - +kM; +?d +¦ KQÌB K’v pä ;Bª G¬B EB TX >B
M;QÌB- +?d +ÁM i?W M,K b€m pä ;Bª +ªM? ;BÈB G¬B EB T- +ÁM H¢B iQ¨M #° ç m
M? >¦ X

oä ;Bª +ªM? ;BÈB æ M L;mv M M? >¦ - /M H¨ K°i KbM? G½M? . Q +kM; +¦ i? ç®
F?¬M; `ÆB tm®M; ?¢ T?QM;X "ÎB pb G½M? . Q +?,M; M?[M; p¼i iÈB +ªM? ;BÈB
i`QM; i v M¨M; +ÁM +¦ çO HQ¢B ç M /QÊ+ MM MM #’i i”M H¨K +?Q M;QÌB i bÊ ?½B

" M;QÌB "¢+? h` M; hmv i +MM; "¢+? h` M; >Á p¨ EBK æB m i¢Q i?¨M? b€i i`”M i
+¦ i?U+ HU+ G¬B EB T- i`QM; i v K¶B M;QÌB ç m H¨ GBM? E?QX

æ´B K†i pÈB M;QÌB h?B M J°M; aÆM h` M; –K –K FûQ iÈBX # M;QÌB ç m F?¬M; +
K„i +ÁM +Ä #B m ibM? ?QM; T?’MX GQ¢B ç¢B +?B M M¨v i?”i H¨ F?¦ +–m K°i H–M
i`”M i?Ä i?Q+?- #ªM i?•M +kM; b) i?’v F?¦ +?`mX

" M¨M; *Æ L;[u M h?QÊM; Zm M h?B ok +MM; s¨ s¨ # M FB - H¢B ?ÊT i?¨M? b€i i`

h?QÊM; Zm M h?B ok K†+ S?QÊM; >Q¨M; "ªQ uX +–K i`QM; i v >mv i L;¼+ EB K-
T?€T S?B m JB m p¨ aÆM L?¢+- ;–M M?Q ç€M? ç•m i?„M; ç¦X J†+ F H¨ G¬B EB T
+,M #ªM F?¬M; B ç`+? H¢B çQÊ+ h?QÊM; Zm M h?B ok i’M +¬M;5

JÎ ` i`”M T?€T aÆM L?¢+- S?QÊM; >Q¨M; "ªQ u KÎ ` +?•M F?Q S?QÊM; >Q¨M; ?
;B[F?¬M; i`mM; F?¬M; i? M?B K K°i ;B¼i H M M;QÌB h?QÊM; Zm M h?B ok5

L?QM; +¨M; M?Q i? - h?QÊM; Zm M h?B ok +¨M; H¨K +?Q M;QÌB i K°i HQ¢B +€K
M[imv i b„+X ;B i M;QÌB H¢B F?¬M; +?9i MQÆM; i vX ?ÆM M[ç€M? ç•m i?„M; ç
i?"K +?Q K°i +?9i #B M ?¦ +kM; F?¦ ibK çQÊ+5

æ•v ç9M; H¨ K°i M[b€i i?–M imv i b„+ K¨5

*€+ +QÌM; ;Bª # M i?¨M? h?¬M; h?B M M?bM K¨ ?½B ?²M F?B T pQ - F?¬M; FbK
HMB ` t t X aÊ ?½B +€+ b€i h?–M M¨v ;B i iÈB ?SM; F?ÎB b) +QB #¼M ?¼ H¨ KK-

"¼M ?¼ çQ+? i?"i F?¬M; bÊ iY pQM;- M?QM; #¼M ?¼ [mª i?"i H¢B bÊ ?½B h?QÊM

B K¨ F?¬M; bÊ +?S\

Gw GQM; smv M ?QT K„i H¢BX KQ K„i F?¬M; M;WM; M?ªv H MX M?bM h`B m h?Q
h?B M J°M; aÆM h` M; +¨M; ç€M? +¨M; t X Gw GQM; smv M F?¬M; F?ÄB i? M i?Î

@ G½Q ;B¨ M¨v- ? v +?Q K°i F KQÊM / Q ;B i M;QÌB K¨5

hmv `^M; i` M M;QÌB *Æ L;[u M F?¬M; +¦ #ªQ #®B +QÌM; ?½M M?Q S?QÊM; >Q¨M;
"¨B >„+ h?B i- +•K i`QM; i v h?9v h`9+ h`QÊM;- M;QÌB K M; ? B FB M "ªQ E?Q- H
ç M G¬B EB T çdM?- +?¢K ç M +€M? +Y +ªM? ;BÈB æ`

hB MX L;QÌB # M h?B M J°M; aÆM h` M;- +¦ B H¨ ç®B i?O +O M¨M;\

s¨ s¨ iW i`QÈ+ F?B ;†T çQÊ+ h–M G"T- K°i i?•M i?U+ HU+ ç½ p¬ +MM; K¢M? K)X
+MM; T?QM; T?9X *¨M; çWM; M¦B ?B M ;BÌ +¦ h`'M *?d "ªQ E?Q ;B i`b ?ÆM #®M
M¨Q +Ä M;QÌB H¨ ç®B i?O +O M¨M;\

*?Q M M # M¨M; ?ÊT i?¨M? b€i i`"M H¨ FBM? F?OM; M?'i- ç M +m®B +MM; ç½ ?Q
p T?Q +€+ M¨M; M[- # M¨M; T?ªB +?O ç°M; ibK FB K ç`+? M?•M5

*¨M; H¨K +?Q M;QÌB i +ªK i?'v ?QªM; bÊ- H¨ i`QM; ç€K M;QÌB +ÁM +?2 ;B'm K°i b
æ¦ +?QM? H¨ h¨Q >²M; t T ?¢M; i?S #ªv i` M #ªM; b€i i?O MÆB +U+ h•v5

>¬K M v h¨Q >²M; ç½ iB M p¨Q +ªM? ;BÈB G¬B EB T- iU iBM `^M; /M +¦ ;†T T?ªB M
ç•m #ªM; b€i i?M- +kM; +¦ i? K°i FQ+? ç€M? +? i #¼M ?¼5

p®M i?m"i ~M i?•M +O ?„M ç½ H¨ i?–M F€X +¨M; çWM; M¦B ?B M ;BÌ ç½ iB M p¨
i?QÌM; H9+ Hm"M #¨MX /M H¨ *Æ L;[u M +kM; T?ªB ç T?ÁM; T?ªB +•M i?"M- F?¬M
M¦B ç M M?[M; pä ;Bª h?B M J°M; aÆM h` M; ?B M ;BÌX

_ÌB F?ÄB K†i ç'i- `ÌB F?ÄB ªQ i`"M #¼M ?¼ K ?B m- #¼M ?¼ +?d +ÁM H¢B FB K i
K†i M?[M; M;QÌB çB i?2Q h–M G"TX [mª i?"i F?¬M; H¨ +€B [m€B ;b +ª5

G½M? . Q ? i bS+ #bM? ioM? i`€M? F?ÄB K°i pä ;B¨ G¬B EB T ç€M? p T?Q KbM
æ M L;mv M M? >¦ F?€+- F?¬M; M;WM; #„M ` GBM? "¢Q æ M i`QM; i v p T?Q

J¶B K°i pB M GBM? "¢Q æ M iQÆM; çQÆM; pÈB K°i pä ;Bª +ªM? ;BÈB h?B M h¬M
?B M M?B M b) F?¬M; çQÊ+ pä ;Bª +ªM? ;BÈB æ M L;mv M M? >¦ ç†i p¨Q K„iX

L?QM; M m #¼M ?¼ iU #¢Q +QB M?Q pä ;Bª G¬B EB T +kM; F?¬M; /€K +QB i?QÌM
æ M L;mv M M? >¦ M¨vX

h–M G"T pšM F?¬M; ` i vX i?Ov +?mM; #ªQ ?° # M +¢M? G½M? . QX h`W F?B G½
#^M; F?¬M; ?„M b) F?¬M; ` i v- ?ÆM M[G½M? . Q +kM; F?¬M; T?€i ?B M h–M G"

Jm®M ç #¼M ?¼ +?•M +?QM? i`QÌM; i?¨M?- M?'i ç`M? T?ªB i`ªB [m +€+ i`"M +
/MM; G½M? h?m *mM; H¨K ç€ K¨B ç QX /MM; K Hmv M #¼M ?¼X M?QM; F?¬M; M;
H¢B `'i +?O ç°M; çQ H M +Y X h–M G"T iU M?B M pmB p iB T M?"MX

G½Q i´ i?¨M? h?¬M; h?B M çSM; ;B[F?¬M; i`mM;- M?bM K°i K¨M i`QÈ+ K„iX L?b
aÆM +MM; h`B m h?QÊM; S?QM; i`¢M; +?O h?B M J°M; aÆM h` M; ç M; çM ;BÐI
çQÊ+ i? M F?) K°i iB M;- H~K #~K,

@ L,K ç¦ i?B M K°M; M?Q ?mv M- FB K F?Q M?Q ?²M;- ;BÌ ç½ F?¬M; +ÁM M[X h
iB m M?•M i` M? çQ¢i K°i +?9i K¦M HÊB M?Ä K¨ i?¬B- ¬M; #¢M ;B¨X h`B m h?QÊM
+?d +–M ?„M F?¬M; +? i- i b) F?¬M; M?B m +?mv M5

G9+ M¨v M;¨v +¨M; +¦ M?B m M;QÌB # v ` iW i?¨M? h?¬M; h?B M iK i"T T?Q b m
ç½ +¦ ?ÆM M;¨M M;QÌBX

h?U+ HU+ M?[M; M;QÌB M¨v ç m +¦ p p¬ +MM; K¢M? K)X K°i i?•M / Q ç°M; M;mv M
F H9+ #¼M ?¼ iÈB +¦ #B m ibM? ;bX M?QM; ?B M ;BÌ ç m H¨ M;•v ` M?Q T?²M;
M;QÌB- H¢B F?¬M; B T?€i ` +?9i •K i? M?- ç m M;WM; ;B[ F?¬M; i`mM;- M;•v `
M;QÌB # M T?Q h–M G"T çB M +m²M; i¨M b€i ?ÆM i`,K M;QÌB h?B M J°M; aÆM h`

>ÆM M[- H9+ M¨v M;QÌB # M h?B M J°M; aÆM h` M; ç½ F?¬M; +ÁM b¦i K'v5

*ª F?¬M; i`mM; i`¨M M;"T K€m i M? M²M; ç"KX FQ+? i?Q+? H¨K +?Q M;QÌB i FBM
ç m H¨ K°i bBM? K M?- ?ÆM i`,K M;QÌB iY pQM;- ç•v F?¬M; T?ªB +?d /MM; +QM b
çQÊ+- +¶ F?Q iS+ K€m i M? i`MM; FQ+? ç M i?B M ç` +kM; T?€B #B M b„+X

æ°B M;k i`,K M;QÌB- ç M #•v ;BÌ +kM; +?d KÈB K'v ?¬ ?'T- H¢B +?d +ÁM F?¬M; i
M?[M; M;QÌB M¨v- iQ¨M #° ç m H¨ h?–M b„+ KÌ K`i F?¬M; i? iBM M´BX "¼M ?¼ M
i?'i #¢B- +¨M; F?¬M; M;?o iÈB i?'i #¢B i?ªK M?Q p"v- +¨M; F?¬M; M;?o ` çQÊ+ M
S+ M?Q p"v5

"ÎB pb ç®B T?QÆM;- M; v +ª +Æ ?°B iU #¢Q +kM; F?¬M; HQm +?Q #¼M ?¼5

@QyQ@

.mv L;½ æ°+ h¬M

h€+ ;Bª, hB m æ Q S?QM; GÊB

QQyQQ

ek3X *?QÆM; ejk, Zm€ *QÌM; æ¢B5

hQ¨M #° i`¨M; +ªM? M?bM [m +U+ F€ [m, /`X i` M #–m i`ÌB i`¨M M;"T KMB K€m i
+QÌM; ;Bª h?¨M? h?¬M; h?B M # M M¨v p•v [m M? Î #®M T?Q / Q ç°M; M;mv M HU
F€ `ä `¨M;- M?bM [m im pB +kM; F?¬M; v m- M?QM; F?¬M; B T?€i ` MY çB K i?
#` M;WM; i?ÎX

G½Q i´ h?¨M? h?¬M; h?B M ?QT K„i- M?bM h–M G"T ç M; M?Q #¦M; pÈB ?bM? #ª
tBM? ç T i?U+ HU+ v m M?'i i`QM; ç°B M;k FB X H˜K #˜K M¦B,

@ .mv L;½ æ°+ h¬M5 æ•v KÈB +?•M +?QM? H¨ F?Q i? +O .mv L;½ æ°+ h¬M5 L;
+kM; F?¬M; i? iQÎM; çQÊ+- i? ;BÈB M¨v p"v K¨ +kM; +¦ M;QÌB +¦ i? im Hmv M
M v #B M ç´B `²B5

Gw GQM; smv M i?b €M? K„i H¦2 ` M?bM h–M G"TX H¢B M?bM K'v M[M?•M i?U+
i?•M ç–v b€i F?Q FB - i?'K M;?o i`QM; HÁM;, óh–M G"T +ÁM +?Q +¦ ` i v M? 5 h–
+ÁM +?Q +¦ ` i v5 E?¬M; M;Ì M;QÌB +O ?ŠM +QÌM; ç¢B M?Q i? 5 L;QÌB M¨v T?ª
h?B M i - i M;mv M w 5ô

*ÁM Gw lv M- bU T?'M F?Q+? M; v iW ç–mX ç M H9+ M¨v ç½ +¦ +?9i #` /¼ ç M M
M¨M; ç½ #` çª FQ+? i?"i HÈM5 h` M #–m i`ÌB i`¨M H M KMB K€m iQÆB- F?B M M
K°M;- i?"K +?Q M¨M; ?QªB M;?B +?QM? KbM? ?B M i¢B +¦ T?ªB ç M; M„K KÆ ? v
ç` M;K+ i`–M ;B M M¨vX /QÌM; M?Q +kM; +?d +¦ +ªM? i`QM; KÆ KÈB +¦ i? tm'i ?

Gw lv M F?¬M; M;WM; #` i HB i iQ¨M i?•M- M?QM; Gw i`Q M¦B +?Q M¨M; #B i, ?
H¨ i?"i- ç m H¨ bU i?"i5 >B M i¢B M¨M; +,M #€M M?bM F?¬M; i?'v h–M G"T Î +?¶ M
M?•M FB M?'i ç`M? ç M; i`¬M; +?WM; Î # M M;QÌB K'v M[M?•M +O KbM?X >¼ i

L?[M; M;QÌB h?B M J°M; a*yR i` M; +ÁM H¢B +m®B +MM;- +kM; ?Q¨M iQ¨M F?¬M
;bX #` K°i ç€K M;QÌB ?SM; F?ÎB ç€M? ;B iX iQ¨M #° M;½ ;K+5

h`B m h?QÊM; S?QM; +MM; H½Q pQÊM "¢+? h`mM; aÆM ç€M? M? m F?¦ T?•M i?
iÈB ibM? ?m®M; # M M¨v- #¶M; M?B M H H M,

@ E?¬M; ç€M?555 E?¬M; ç€M? M[5

L¦B tQM;- HB M M? M? M?Q iB +?ÈT T?¦M; iÈB #)M M¨vX æ€K M;QÌB *Æ L;[u M
T?¦M; iÈB ç¦M iB T- #¶M; /QM; i? M? •K +O h–M G"T M? p M; H M i`QM; i B K¼B

@ æQÊ+ H²B5 E?¬M; ç€M? M[X

h`QM; GÌB M¦B +O h–M G"T ?bM? M?Q F K i?2Q K HU+X iQ¨M i?•M K¼B M;QÌB F
/~M /–M KÌ M?¢i çBX €M? K„i F?¬B T?K+ p i?Q i?€B #bM? i?QÌM;X G9+ M¨v K¼B
KMB K€m i M? M²M; ç"K i`QM; F?¬M; ;B M- B M'v ç m +¦ +?9i F?¬M; /€K iBMX M?
i¢Q ` ? v b Q\

h`QM; HÁM; h`B m h?QÊM; S?QM; +kM; +U+ F€ T?9+ i¢TX J°i K†iX J¢M? h?–M h?
M;QÌB M¨v çQ+? i?"i H¨ M„K i`QM; i v ç¢B #° T?"M [mv M HU+ +O h?B M J°M; bÆ
M?'i ç >² hB m "¨M i`Î i?¨M? i` M; +?O M?B K F€ iB T i?2QX h`B m h?QÊM; S?Q
M;?o iÈBX T?ªB HQ¢B #¦ #¼M ?¼X M?QM; H½Q F?¬M; M;?o iÈB H¢B T?ªB /MM; H
M¨vX >ÆM M[X +ÁM ;B i çQÊ+ b¢+? b) i`B i ç M?Q i? *¦ i? çQ€M i`QÈ+ iW M
h?–M h?¬M; p¨ aÎ æ¢B >MM; M¨vX Î h?B M J°M; bÆM i` M; b) ?Q¨M iQ¨M bmv i¨M
+?d K°i i`"M +?B M #` i¬M i?'i ?–m M?Q F?¬M; +ÁM5

E?¬M; i? T?O M?"MX h`B m h?QÊM; S?QM; ç½ ç¢i çQÊ+ KK+ çQ+?- i? M?QM; i
J°M; bQM i` M; +kM; #` i´M i?'i i?"i HÈMX Qi M?'i i`QM; pÁM; K'v M;¨M M,KX `'i
?Q¨M; M?Q i`QÈ+ FB X

h–M G"T M¨v ç M i°i +MM; H¨ •M M?•M ? v H¨ F i?MX iU #ªM i?•M KBM? h`B m
F?¬M; `äX L?QM; +¦ K°i çB m +¦ i? t€+ ç`M?- M?[M; M;QÌB h–M G"T #¼M ?¼ M¨v
K°M; +O h?B M J°M; bÆM i` M;5

h–M G"T +?mv M €M? K„i i`QM; b€M; M?bM +?,K +?9 p¨Q h`B m h?QÊM; S?QM;- i

M¦B,

@ h`B m i` M; +?O [mª +¦ i?O çQ¢M- ç½ ç¢i çQÊ+ KK+ çQ+? KQÊM ç Q ;B i M;QÌB
ç9M; H¨ +¦ #ªM H½M? M? 5

@ h–M G"T5 L;QÆB M¦B #"v5

*?Q /M H¨ bU i?"i ç9M; M?Q i? X M?QM; h`B m h?QÊM; S?QM; H¨K b Q +¦ i? +
h`B m h?QÊM; S?QM; H¨K ` #° /€M; p¬ +MM; ç m çÈMX K„i WM; çÄX +ª M;QÌB M
ç m i`Î M M +¦ +?9i `mM `~v,

@ h–M G"T5 >¬K M v M;QÆB i¨M b€i ?ÆM K°i i`,K iBM? M? h?B M J°M; bÆM i` M
b m +?9M; i iQM? iÈB5

@ > ? ? ? 5

Gw GQM; smv M çSM; K°i # MX F?¬M; FbK M´B T?€i ` K°i i`¨M; iB M; +QÌB F?BM

@ h`B m h?QÊM; S?QM;5 L;QÆB +–M ;b T?ªB i? 5 L;QÆB +?Q H¨ bU ibM? ?¬K M
i`QM; i?B M ?¢ b) F?¬M; #B i b Q\ E?¬M; i? F?¬M; M¦B i?O çQ¢M [mª i?U+ HÊB
K°i i M iB m M?•M ç iB M F?¬M; ?ÆM F?¬M; FûK5 E?¬M; b BX H¨ M;QÌB +O h–M
J°M; bÆM i` M; M;QÆB- M?QM; p"v i?b i? M¨Q\ *€+ M;QÆB H¨ iÈB ibK M;QÌB i`ª
H¢B ? v b Q\ :B M; ?² +?QM? H¨ M?Q i? 5 J¨ M;QÆB çQÌM; çQÌM; H¨ i` M; +?O h
;BÈB G¬B EB T çdM?- i` M M;QÌB H¢B +?Q i´M ?¢B K°i bÊB H¬M;- +?"+ +?"+ M;

*€+ pä ;Bª h?¨M? h?¬M; h?B M F?€+ +kM; ç m H° p K†i F?BM? KB i M?bM h`B
h?¬M; h?B M bÎ /o +QÌM; ç¢B M?Q p”v +?QM? pb #¼M ?¼ çQ¨M F iX #’i F i? M¨Q
b) F?¬M; pSi #Ä i?m°+ ?¢ +O KbM? M?Q h`B m h?QÊM; S?QM; M¨vX

@ Gw GQM; smv M5 L;QÆB Qi Î i`QM; M¨v M¦B ?[m M¦B pQÊM5 *?mv M M¨v ç•m +

h`B m h?QÊM; S?QM; M;Q¨B K¢M? i`QM; v m [m€i- i` M i?U+ i H½Q `’i +?°i /¢X
ç9M; T?¦+ F?¬M; +¦ b B +?9i M¨QX

@ :†T +?mv M #’i #bM? M?9M; i v p¨Q5 *¨M; çWM; M¦B h–M G”T +¬M; iY H¨ •M M?
M?B m M,K i`QÈ+ i ç½ T?¦M; iBM ` M;Q¨BX h–M +¬M; iY ç¦ H¨ F?€+? [mw +O i?
ç®B M;?`+? pÈB h–M +¬M; iY- ibK h–M +¬M; iY ;•v T?B M iQ€B- i?b ç¦ H¨ ç`+? M?
h`B m h?QÊM; S?QM;5 æWM; M¦B pÈB i M;QÆB F?¬M; M;?2 M¦B iÈB5

Gw GQM; smv M M¦B pÈB ;B¼M; çB m F?BM? i?QÌM;X

h`B m h?QÊM; S?QM; +QÌB H¢M? M¦B,

@ Gw GQM; smv M5 L;QÆB +MM; +?d H¨ Î i`QM; M¨v H’v HÁM; i?¬BX L?Q p”v M¦
i?’v +€+ M;QÆB +¦ M;QÌB M¨Q ` i v5

Gw GQM; smv M #”i +QÌB ? ?ªX iMv w M¦B,

@ *€B M¨v F?¬M; M?¼+ M;¨B [m M i•KX M;¨B ¢5 h®i ?ÆM H¨ M;¨B K m i`Î p - i`’M
H½Q +O h?B M J°M; bÆM i` M; +O M;¨B çB5 > ? ? ? 5

@ æQÊ+5 h–M G”TX Gv GQM; smv M5 L9B t M? +ÁM ç¦X MQÈ+ #B + K½B i`¬B- +

h`B m h?QÊM; S?QM; +kM; F?¬M; +ÁM K†i KkB iB T iK+ Î H¢B MÆB M¨vX H½Q +?
?¼ iB m ? Q i? HU+ +O ç€K M;QÌB J¢M? h?•M h?¬M; p¨ aÎ æ¢B >MM;- M?QM; ç•m
?Q¨M iQ¨M M?Q i? - Gw GQM; smv M M¦B `’i ç9M;- M;QÌB h?B M J°M; bÆM i`¢M;
ç`M? H¨ b) #MM; M´X +?QM? KbM? T?ªB K m K m i`Î p X i`QÈ+ i`’M M ç€K H½Q i

L?bM h`B m h?QÊM; S?QM; M?Q€M; K°i +€B ç½ F?m’i #¦M;- H½Q pQÊM "¢+? h`m
G”TX +¦ ?ÆB F?¦ +?`m M¦B,

@ *¬M; iY pb b Q F?¬M; /B i Hm¬M H½Q ;B¨ M¨vX /M b Q +kM; ;B i M?B m M?Q p”

h–M G”T F?) H„+ ç–mX M?bM i?Q€M; [m Gw GQM; smv M b m ç¦ M¦B pÈB H½Q pQ

@ G½Q "¢+?5 L m M;QÌB M¨v Km®M ;B i M;QÆB- +kM; +?d i`QM; ;B•v H€i K¨ i?
i?„M; #¢B +kM; +?d M,K M,K5 >„M +kM; F?¬M; T?ªB çÆM ;BªM M?Q M;QÆB M;?o
p’M ç X M?QM; M m Km®M ;B i ?ŠM i?b `’i F?¦5

@ *€B ;b\

æWM; M¦B "¢+? h`mM; aÆMX M; v +ª Gw GQM; smv M ç m #` GÌB M¦B +O h–M G”

@ h–M +¬M; iY5 L;¨B F?¬M; T?ªB H¨ M¦B çM +?S\ G½Q i?’i T?m h`B m h?QÊM; S
i X i`QÈ+ ;BÌ pšM M; M; #^M; M? m- b Q +¦ i? HÊB ?¢B M?Q M;¨B M¦B M?Q i? \

L?[M; M;QÌB F?€+ +kM; ç m M?bM h–M G”TX ?¬K M v ç°B M;k h–M G”T M¨v i`B M
K¼B M;QÌB- +kM; F?¬M; /€K Mªv bBM?- i•K iQ +QB i?QÌM; h–M G”TX >ÆM M[h-
F?¬M; +¦ ` i vX K¼B M;QÌB ç m bmv çQ€M i?U+ HU+ +O h–M G”TX ç M i°i +MM;

G9+ M¨v H½Q i´ h?¨M? h?¬M; h?B M M? M?¨M; çB iÈBX i?ªM M?B M M¦B,

@ GQM; smv M5 h–K M?bM +O M;QÆB ç¦ H¨ [m€ F?S5 h`B m h?QÊM; S?QM; M¨v
+?„+ i?’i #¢BX h` M M;QÌB ?„M +?ŠM; M?[M; +¦ #ªQ F?QX +ÁM F?¬M; T?ªB +?d
+O ?„M /QÌM; M?Q ç½ ç°i T?€ G¬B EB T- iB M M?”T +ªM? ;BÈB æ` hB M `²B5

ó±5ô

"®M T?QÊM; i€K ?QÈM; i`QM; ;B•v H€i i`mv M ç M K°i i`¨M; iB M; ó²ô FBM? M;¢
?Qi M;QÊ+ K°i ?ÆB F?Q H¢M?- ç m F?¬M; ç€K iBM M?bM H½Q i´ i?¨M? h?¬M; h?

Gw GQM; smv M M;•v M;QÌB K°i H9+ H•mX b m ç¦ +QÌB F?´ H„+ ç–m,

@ h?b ` i KÈB H¨ +? M;²B ç€v ;B M;X

>„M F?¬M; M;?B M;Ì HÌB M¦B +O H½Q i´ i¬M; +?9i M¨QX H¨ H½Q i´ i?¨M? h?¬M;
M;QÌB F?€+ H M H¨K ;BªK mv T?QM; +O KbM?X >ÆM M[H½Q i´ FB M i?S+ `°M; `
G"TX p"v +?,M; T?ªB H¨ M¦B X

h`QM; HÁM; Gw GQM; smv M +ª FBM?- €M? K„i M?bM p T?Q h–M G"TX +¨M; i? K

H MX

h–M G"T #` M?bM iÈB +¦ +?9i F?¬M; çQÊ+ iU M?B M- +QÌB M¦B,

@ *?mv M iÈB ç•v b) F?¬M; [m'v `–v Gw h?¨M? +?O M[ 5 *?9M; i +?m˜M #` çB G½
i¢B ç•v5

@ L?Q p"v b Q çQÊ+- +?Q /M Km®M çB G½M? h?m *mM;- +kM; F?¬M; M M M¦M; H
t2KX M;¨B pšM F?¬M; ` i vX M?QM; #¼M ?¼ ?B M i¢B ç m `'i KÄB K iX ? v H¨ ç
M;ÆB p¨ ?²B T?K+ bS+ HU+X `²B tm'i T?€i +kM; F?¬M; Km°M5

Gw GQM; smv M +U+ HU+ ;B[H¢BX

Gw lv M +9B ç–m çSM; Î F?¬M; i`mM;- i`QM; HÁM; +kM; +U+ F€ +?Ì çÊB h–M G"T +
h?B M M?B m i? K K°i Qi i?ÌB ;B MX G9+ M¨v i•K iQ +O M¨M; i?U+ T?9+ i¢TX K°i
i9 # M M;QÌB h–M G"T çª FQ+? +¦ +?9i t'm ?´- K†i F?€+ H¢B i?"T T?•M F?€i p¼M
çQ¨M i? M¨vX i`Î i?¨M? K°i i?¨M? pB M i`QM; b® ?¼X

"ÎB pb Gw lv M +ÁM M?È `'i `äX M,K ç¦ H9+ M¨M; KÈB #B i ç M h–M G"TX M?[M; M
imv i ç®B F?¬M; +¦ +QÌM; ç¢B M?Q ?B M i¢B p"v5

> i i?ªv ç m H¨ M?Ì +¦ ?„M5

Gw lv M bmv çQ€M ;–M M?Q iB T +"M bU i?"iX "ÎB p"v M;QÌB i M¦B +?d b® i?¬M; K
çB K M¨Q +MM; F?¬M; i? t2K i?QÌM;X "ÎB pb M?[M; çB m M¨v M; v +ª Gw GQM; s
M;?o iÈBX

h–M G"T M?bM i?Q€M; [m K'v M;QÌB h?QÊM; Zm M h?B ok- i?'v i`QM; €M? K„i +€
K iX L;šK H¢B +kM; ç9M;- imv `^M; i`"M +?B M M¨v i?ÌB ;B M +kM; F?¬M; /¨BX M
M¨Q ç m iB m ? Q `'i HÈMX M;?B M;QB K°i +?9i +kM; i®iX pb i? ?ŠM ;"i ç–m ç²M

G9+ M¨v M?[M; pä ;Bª i?¨M? h?¬M; h?B M i` M #–m i`ÌB #„i ç–m /–M /–M i€M çBX
M;¨v ?¬K M v H¨K +?Q `mM; ç°M; i?"i b•m b„+X >B M i¢B i?"K +?Q #¼M ?¼ +ªK i?
H¨ h–M G"T F?¬M; T?ªB ç`+? M?•M +O i?¨M? h?¬M; h?B M5 >B M i¢B `'i M?B m
ç–m M?bM >ªB ;B pÈB €M? K„i pmB bQÈM; F?B M;QÌB ;†T ?¼ X :†T T?ªB ç`+? M
+QÌM; ç¢BX M°B ibM? +¦ i?•K ?"m K'v çB M[X +?d bÊ +kM; b) #` K ç–m bSi i`€M

æQ¨M M;QÌB h–M G"T çB p¨Q i?¨M? +?O T?OX h?¨M? +?O T?O +?B K çB M iQ+?
çbM? +€+ Q ?² ?ÁM MQM #° ç–v çO i?"K +?Q +ÁM # Q [m M? K°i M;¼M M9B M?Ä
p"i- ;†T M;QÌB +kM; F?¬M; bÊX M?¨M M?½ iU /Q pmB çM X

L;QÌB ?–m Î i?¨M? +?O T?O ?–m ?¢ M?[M; M;QÌB M¨v i„K `Y X b m ç¦ M;?B M;ÆB
smv M i?B i v M F?QªM ç½B çQ¨M M;QÌB h–M G"T M¨vX

h` M v M iB + ;–M M?Q i'i +ª M?•M p"i M´B iB M; i?¨M? h?¬M; h?B M ç m ç M ç•v
M¨v Î ç` T?QÆM; +U+ h•v +kM; ç m +¦ mv / M? ?B M ?€+?X

*?d +¦ çB m F?B ;†T K†i h–M G"TX +ª K°i ç€K ç m iÄ i?€B ç° M?B i ibM? +¦ +?9i [r
iQM? H¨ H'v HÁM;- M?QM; +kM; F?¬M; FûK ;b K'vX

@QyQ@

.mv L;½ æ° + h¬M

h€+ ;Bª, hB m æ Q S?QM; GÊB

QQyQQ

ekNX *?QÆM; ejj, æ L?'i G¬B æ¨B a m h?ÌB h?€B *´5

L;QÌB i` im´B im–M FB i +QÌM; ç¢B M?Q i? X /šM i?2Q K°i +?d ç°B M;k F?Q i? M?Q p"v B Km®M ç„+ i°B\ B ç€K çB ç„+ i°B +?S\ J¼B M;QÌB Î ç•v- M;QÌB M¨Q F iBM?- M;QÌB M¨Q F?¬M; T?ªB H¨ ?¢M; M;QÌB +€Q ;B¨ tªQ [mv i\ J†+ /M ?B M i¢ M?QM; ;–M M?Q +¦ i? çQ€M çQÊ+- h–M G"T b) F? B i¬M; H"T T?€B- iU i?¨M? H"T bÈK Km°M K¨ i?¬B5

L m F?¬M; T?ªB p"vX ?„M F?B m +?B M G½M? h?m *mM; H¨K ;b\ *?Q /M i?"i bU G½M? h?m *mM;- HûM i?m p¨Q i9B F?¬M; T?€B i®i ?ÆM b Q\ ob +€B ;b T?ªB /M +¬M; F? B çQÌM; çQÌM; +?QM? +?QM? ç€M? iÈB +Y M;QÌB i +?S\

*?d K°i +•m M¦B, .QÆM; / M? H"T +Æ ç²5

Ë ç•v ;–M M?Q i'i +ª M?•M p"i M´B iB M; i?¨M? h?¬M; h?B M ç m M;?o M?Q p"vX

Gw GQM; smv M Î # M +¢M? +QÌB iOK iBK #²B iB T h–M G"TX ;BÈB i?B m iMM; M? h?B M H¢B ç•v FQM? `QÊm pÈB h–M G"TX

@ o_ M¨v H¨ # M; +?O G½M? h?9v " M; i?¨M? h?¬M; h?B M- M;QÌB i tQM; i†M; M EB K- ?¼ « i M æ`+?5 *?QM? H¨ K°i i? ? ?¨Q ?B T Î i?¨M? h?¬M; h?B M5

@ Gw h?¨M? +?O [m€ F?2M5 ¬ æ`+? +?d H¨ M;QÌB /U p¨Q Gw h?¨M? +?O MÆB M¨v im´B i` im€M FB i- [mª i?"i H¨ tm'i b„+ M?'i i`QM; M?[M; M;QÌB « æ`+? ç½ ;†T5

L;QÌB i`mM; MB M K"T K¢T p K†i ?B M H¨M? M¨v- #QM; H M +?ûM `QÊm M¦B pÈB

@ h K¢M T?€T KÌB h–M +¬M; iY5

L¦B tQM;- m®M; K°i ?ÆB +¢M b¢+?X

h–M G"T +QÌB ikK iBK m®M; p¨Q K°i M;KK M?Ä- « æ`+? +kM; F?¬M; H° p #'i K•M #¼M ?¼ M¨vX K†+ /M ç m +¦ / M? p¼M; p¨ ç` p` `'i + Q Î i?¨M? h?¬M; h?B M- i? T?QÆM; +U+ h•vX M?QM; Î i`QÈ+ K†i h–M G"T KÈB [m"i F?¦B `'i M? M? M¨vX i?"i

E?¬M; M¦B ;b F?€+X « æ`+? M,K M v ?ÆM #ªv i`,K b€m KQÆB im´B- K°i i?•M i?U+ M? >¦ i`mM; F€X ç½ t2K M?Q H¨ im´B i` im'M FB i- M?QM; Î i`QÈ+ K†i h–M G"T ç½ H¨ ç¢B M,M; G¬B EB T- ?„M M¨Q /€K tQM; KbM? H¨ im´B i` im'M FB i\ E?¬M; b `KM; `,M; b Q\

@ o` M¨v +?QM? H¨ h?B i S?QM; K¬M +?O h?B i S?B M J¬M5

@ o_ M¨v H¨ *?QÎM; K¬M h`¼M; EB K S?€BX h`–M h´ h`mM;5

h?2Q Gw GQM; smv M ;BÈB i?B mX h–M G"T +kM; [m2M #B i iQ¨M #° M?•M p"i M M¨vX æ b® K¼B M;QÌB ç m H¨ +QÌM; ;Bª i?U+ HU+ +ªM? ;BÈB æ M L;mv M M? > M;QÌB i?U+ HU+ ç½ ç¢i iÈB +ªM? ;BÈB G¬B EB TX

h`QM; HÁM; h–M G"T ç®B pÈB i?U+ HU+ i?¨M? h?¬M; h?B M- +MM; +QB M?Q +¦ i?¨M? h?¬M; h?B M çQÊ+ tQM; H¨ K°i i`QM; # i? HU+ HÈM Î ç` T?QÆM; +U+ h F?B M +?Q M;QÌB i ;B"i KbM?X

L?[M; M;QÌB M¨v +¦ i? F i ;B Q çQÊ+ pÈB ?¢M; M;QÌB im´B i` im'M FB i M?Q h- +MM; pmB p X ob i? bm®i #[ iB + i®B K¼B M;QÌB ç m `'i i?Ä i?m i"M ?SM;X

*m®B iB +X Gw GQM; smv M +QÌB i`mv M •K M¦B pÈB h–M G"T,

@ h–M +¬M; iY +kM; #B i w +O i pb b Q ?¬K M v ;BÈB i?B m +?Q h–M +¬M; iY T i?¨M? h?¬M; h?B M M?Q i? +?S\

h–M G”T F?) ;”i ;”i ç–mX i`mv M •K M¦B,

@ v i®i +O Gw h?¨M? +?OX h–M G”T tBM i•K HoM?X hmv M?B MX >ªB ;B F?B h–
F?¬M; +Wm F?¬M; Q€M pÈB #¼M +?9M;- M?QM; #¼M +?9M; H¢B # H–M #ªv HQÊ
H¢B H’v i?•M M?•M #ˆM; ?[m +O h–M G”T mv ?B TX æB m M¨v i?”i bU H¨ +?¢K ç
h–M G”T +MM; >ªB ;B i`QÈ+ b m +kM; T?ªB +¦ K°i i`”M + Q i?’T5

Gw GQM; smv M F?) i?Î ç¨B K°i iB M;- M¦B,

@ h? HU+ +O >ªB ;B +kM; F?¬M; FûK bQ pÈB i?¨M? h?¬M; h?B M- M m H¨ ç`+? i
hmv M?B M i?¨M? h?¬M; h?B M i M;mv M F i H¨K KBM? ?[m +MM; h–M +¬M; iYX

h–M G”T F?) H„+ ç–m- M¦B,

@ v i®i +O Gw h?¨M? +?OX h–M G”T tBM i•K HoM?5 hmv M?B M ?B M i¢B F i KBM

G”TX ç®B pÈB i?¨M? h?¬M; h?B M K¨ M¦B +kM; F?¬M; +¬M; #bM?X h–M G”T ;•v i
M?B m

E?¬M; çÊB h–M G”T M¦B tQM;X Gw GQM; smv M b„+ K†i F?) #B M- iB T iK+ i`mv

@ h–M +¬M; iY F?¬M; T?ªB H¨ F?BM? i?QÌM; i?¨M? h?¬M; h?B M i +?S\

h–M G”T +QÌB F?¨- +?d +¦ i? ;”i ç–m ç€T SM;X

Gw GQM; smv M KWM; `ÐX M¦B,

@ æ•v KÈB H¨ #€M b„+ +O M;QÌB i`QM; ;B M; ?²5 L m i? HU+ +O h–M +¬M; iY K
pÈB >ªB ;B X p”v Gw K¶ +–M ;b T?ªB / i ?Q i` M ;’K\

J¼B M;QÌB ç m H¨ ?¢M; M;QÌB i?¬M; KBM?- +kM; F?¬M; +–M M¦B 9T KÎX Gw GQ
+?®M; H¢B >ªB ;B X KK+ çQ+? iU M?B M H¨ Km®M +? M ûT F?Q i? +O >ªB ;B X ç
h?¬M; h?B M- i?m”M iB M +ÁM +¦ i? F i ;B Q pÈB h–M G”TX M;QÌB i` im´B im’M
?¢M M¨vX

J¨ h–M G”T iB T M?”M i`Ê ;B9T +O Gw GQM; smv M M?Q p”v b m M¨v F?B i? HU+
+?È +?Q M?’i K¢+? i?¨M? h?¬M; h?B MX *¦ i? M¦BX ç•v H¨ K°i +K+ çB M ? B # M

*ª #[iB +- H’v F?€+? p¨ +?O +MM; pmB p K¨ +?’K /SiX h`QM; i?ÌB ;B M K’v M;¨v
i¢B i?¨M? +?O T?O i?¨M? h?¬M; h?B M- M?QM; K°i i’K / M? i?B T +O h–M G”T +
h?m *mM;X

æ²M; i?ÌB +ÁM +¦ ? B i’K i?B T çQ çB >ªB ;B p¨ L;mv i .B m hB M *mM;X

æ•v +kM; H¨ +?O w +O Gw GQM; smv M ç M;?` pÈB h–M G”TX M m Km®M +?B M-
ç¦X p”v F?¬M; #ˆM; i?¬M; [m H–M M¨v ;BªB [mv i K°i H–M +?Q tQM;5

Gv GQM; smv M F?¬M; T?ªB F?¬M; M;?o iÈB mv ?B T +O M?[M; i²M i¢B F?¬M; tm’
?„M F?¬M; M;?o iÈB h–M G”T H¢B +¦ i?U+ HU+ K¢M? K) M?Q i? 5 Gv GQM; smv M
ç½ M?Q p”v +ÁM F?¬M; #ˆM; ç h–M G”T H”T mv K°i H–M i`B i ç 5

*?Q M?[M; ç€K M;QÌB Km®M ç®B T?¦ pÈB h–M G”TX T?ªB Mªv bBM? ` FB M; F` p¨
iÈB ?„M ç–m iB M T?€B bmv M;?o t2K T?•M HQÊM; +O +?QM? KbM?- +MM; pÈB +
+?mv M M¨v ? v F?¬M;5

Ì i?¨M? h?¬M; h?B M çQÊ+ i?B i F K°i H¬B ç¨B i?”i HÈMX i?¬M; [m i` M H¬B ç¨B
K¼B •M Q€MX L?Q p”v ç®B pÈB G½M? h?m *mM; +MM; >ªB ;B K¨ M¦BX #¼M ?¼
M¨v i`€M? çB p¨Q p i t2 ç¬ M?Q h?B M J°M; bÆM i` M; ;†T T?ªB i`QÈ+ ç¦X

E?¬M; M¦B F?Q i`QÆM; +?9i M¨QX K°i i`”M +?B M M¨v ç½ ªM? ?QÎM; iÈB iQ¨M #
pÈB i`”M +?B M Î i?¨M? >Q¨M; a h? M? GQM; [m®+ æ¬M; S?QÆM;- H9+ ’v +?SM;
;Bª i`QM; +€+ ç` T?QÆM; i?–M #QX imv `ˆM; +kM; +¦ +QÌM; ;BªX M?QM; FûK ?Æ
+U+ h•v # M M¨vX

h?B M J°M; bÆM i` M; Î F?„T ç` T?QÆM; +U+ h•v H¨ K°i K¬M T?€B +U+ F€ +QÌM
ç m ç–mX K°i h?B M J°M; bÆM i` M; +QÌM; i? #€ ç¢Q FB m M;¢Q F?¬M; i? ?bM?
+U+ h•v ç½ F?¬M; B +¦ i? çO bS+ M;,M +ªM #¼M ?¼X

h? M?QM; K°i +€B K¬M T?€B M; v +ª >ªB ;B X i?¨M? h?¬M; h?B M +MM; pÈB L;m
i? HU+ bB m +'T M¨v +kM; F?¬M; M;mv M w i` m +?¼+ M?Q i? X +S M?Q i? ?ÆM
+O h–M G"T +?d i´M; +°M; +¦ KQÌB M;QÌB- ç€M? ;B i +?Q ç–m `ÆB K€m +?ªvX i
/B i5 >ÆM M[X iW ç–m ç M +m®B h–M G"T +ÁM +?Q +¦ ` i vX G½Q pQÊM "¢+? h
ç®B F?€M; pÈB h`B m h?QÊM; S?QM; i` M; +?O h?B M J°M; bÆM i` M;X *?Q M M
G"T # M M¨v ç½ ;BªB [mv i ?ÆM K°i i`ªK pä ;Bª iBM? M? h?B M J°M; bÆM i` M; #

S?–M i?U+ HU+ M¨v çO ç F?B M +?Q # i? HU+ HÈM T?ªB +?9 w iÈBX i?"K +?Q
K°i bmv M;?o, M m M?¦K M;QÌB M¨v ç°i M?B M tm'i ?B M i`QM; T?¢K pB i? HU+
M;QÌB +¦ i? +?®M; +U çQÊ+ #¼M ?¼\

"ÎB p"vX Gw GQM; smv M çQ ` +€+? i?¬M; [m H¬B ç¨B M¨vX ç ;BªB [mv i i'i
T?QÆM;- `'i M? M? çQÊ+ G½M? h?m *mM; p¨ >ªB ;B +?'T M?"MX

J†i F?€+- +ÁM +¦ i'i +ª ç¢B ;B i°+ ç¢B K¬M T?€B +¦ i? t T ?¢M; + Q K°i +?9i Î ç`
#° ç m çQÊ+ KÄB iÈB +MM; +?mM; [m M F?€M bU FB M M¨vX

"ÎB pb i`QM; HÁM; Gw GQM; smv M +ÁM +¦ w iQÈM; F?€+- K°i K†i ç i¢Q mv i? +
+?QM? H¨ pb i?¨M? h?¬M; h?B M +O KbM?X *¦ i? çQ€M çQÊ+ i?¨M? h?¬M; h?B
H–M M¨v- M?'i ç`M? / M? iB M; b) i,M; + Q ?ÆM i`QÈ+ ç•m +?d K°i i–M;X L m >ªB
#¢BX M?Q p"v Gw GQM; smv M b) +¨M; i? K bªM; F?Q€B5

>„M Km®M +?QM? H¨ M?Q i? X +?Q M M F?¬M; iB + #Ä p®M HÈM ç–m iQX Î K°i +?
KQÆB /†KX ?„M +?Q t•v çUM; K°i H¬B ç¨B +U+ F€ iQ HÈMX ç²M; i?ÌB H¢B KÄB i`
+U+ h•vX i?B i i`Q p¬ b® +'K +? +?mM; [m M? H¬B ç¨BX

J¨ ç M H9+ M¨vX h–M G"T KÈB #B i çQÊ+ M M p,M KBM? i?€B +´ +?•M +?QM?- +?
+kM; +ÁM K~K K¦M; HQm i`mv M iÈB M vX L?[M; i`"M T?€T ç¢B bQ M¨v +?QM? H¨
F i?W p•M KBM? iW i?ÌB i?€B +´- i?U+ HU+ +O K¶B M;QÌB +kM; F?¬M; + QX M?
i?"i F?B M +?Q M;QÌB i T?ªB #€B T?K+X

*?Q /M H¨ h–M G"T b m F?B M?bM i?'v M?[M; i`"M T?€T ç¢B bQ #¨v i`"M- ?„M F i ?
>² .B M "€+ i`QM; ç•m KbM?- F?¬M; i?W M?"M +kM; F?¬M; çQÊ+- M?[M; i`"M T?
H¨ ç M iW i?ÌB ç¢B i?€B +´X

G¬B ç¨B i?"i `°M; HÈM ?bM? iS T?QÆM; ç¨B K°i M;¨M M,K i`,K i?QÈ+- `°M; K°i M;¨
i`"M T?€T ç¢B bQ i´M; +°M; /MM; i?ÌB ;B M ? B i?€M;- ?ÊT HU+ i?B i i`Q ` +'K +'
+'K +? M¨v KÎ ` +¦ F?ª M,M; +?®M; +U ç¢B M,M; +ªM? ;BÈB æ` hB M +¬M; FQ+? M
+U pä ;Bª +ªM? ;BÈB G¬B EB T iQ¨M HU+ +¬M; FQ+? K'v + M? ;BÌ5

*¦ i? M¦B i` M +Æ #ªM H¨K ? i bS+ +~M i?"M +U+ F€ +?„+ +?„M- b m F?B M?[M; +'
M?Q M;,M +€+? i?¨M? ? B +€B F?¬M; ;B M i`QM; M;Q¨B- M?QM; M;QÌB t2K # M M
?m®M; # M i`QM;X

*MM; iB M ?¨M? pÈB M?[M; i?S M¨vX Î # M M;Q¨B #®M T?QÆM; i€K ?QÈM; ç m t•v
M;²B iWM; #"+ iWM; #"+ H M + Q5

p T?QÆM; /B M M¨v h?¨M? h?¬M; h?B M ? Q T?Q i¨B HU+ i?"i HÈMX Km®M H¨K i
;? M;²B ç¦ i´M; +°M; i'i +ª +¦ iÈB ? B KQÆB K'v p¢M +?¶5

h´M; +°M; ?mv ç°M; iQ¨M #° KQÌB K'v p¢M pä ;Bª h?B M +'T i?U+ HU+ F?¬M; FûK
+MM; +?mM; bS+ t•v /UM;X *?d bÊ +?¶ M¨v p b m b) i`Î i?¨M? MÆB ;BªB [mv i •M
T?€B Î ç` T?QÆM; +U+ h•vX

"ÎB pb i`QÈ+ ç¦ +?Q iWM; +¦ K°i +?¶ M?Q p"vX +€+ ;B i°+ K¬M T?€B K°i F?B +
;BªB- ?Q†+ H¨ T?ªB ;B,M; +Q FûQ /¨B `'i M?B m M,K KÈB +¦ i?„M; #¢B ?Q†+ +?QM
HQÊM; M;QÆB F?¬M; +? i i?b i +? iX

J¨ T?QÆM; i?S+ M¨v +kM; /˜M /˜M #„i ç–m #` M;QÌB i pSi #ÄX "ÎB pb H¨K M?Q p”v
[m€ HÈMX #’i +S M;QÌB M¨Q +MM; F?¦ +¦ i? çªK M?”M i`€+? M?B K M¨vX

L?QM; p b m +¦ H¬B ç¨B F?´M; H² M¨vX +¦ •M Q€M ;b i?b +¦ i? [m M; KBM? +?Q
? B i? HU+ ç¦ +kM; +¦ i? F?¬M; +–M ;BQÆM; +mM; #¢i FB K M?Q i`QÈ+ ç•vX æB
HU+ HÐ `ÆB p¨Q i? ç•K H Q T?ªB i?2Q H QX ç m i?Î T?¨Q K°i ?ÆB M? M?äKX

*?Q M MX iW H9+ H¬B ç¨B i?”i HÈM +O i?¨M? h?¬M; h?B M #„i ç–m E?ÎB +¬M;
M;?2 çQÊ+- ç m H¨ ç¨K Hm”M +MM; K°i ç i¨B M¨vX F€ i?”i M¦B ç M i?U+ F?¬M; +¦

h, M?Q M¦B >ªB ;B i?m°+ HQ¢B [m€B p”i HÈM M¨vX # M i`QM; M¦ i’i M?B M H¨ +
+kM; F?¬M; T?ªB i’i +ª i? HU+ ç¦X ç m Km®M H¨ ç`+? pÈB h–M G”TX

L?Q i`QÈ+ ç•v h–M G”T +¬M; F? B M¦B ` Km®M iB m /B i >ªB ;B X M?[M; M;QÌB
F?¬M;- +kM; F?¬M; i? F?¬M; #` /QM? HQm iÈBX +?Q M M M;?o +€+? çB iB m /B
+MM; Î +?¶ h–M G”T +¦ ?ÆB i?B m +•M M?„+- "ÎB pb +?Q /M h–M ;B +O h–M G”T
i? K FBM? M;?B K # M; T?€B Î FB T i`QÈ+X h–M G”T +kM; `’i F?¦ ?Q¨M iQ¨M #B i
HÈM M¨v ç M i°i +MM; HÈM iÈB KS+ M¨QX

hmv M?B M H9+ ’v h–M G”T M¦B ` +kM; F?¬M; T?ªB H¨ GÌB M¦B F?B iS+ ;B”M- +?
i M +?O HU+ +O >ªB ;B H¨ ç`+? +O KbM?- M?Q p”v >ªB ;B +?Q /M F?¬M; bmv bI
i?QÆM; M†M;X æ®B pÈB ç¢B ;B i°+ M?Q >ªB ;B K¨ M¦BX æB m ç¦ +MM; pÈB #`
#B iX

Gw GQM; smv M ç®B pÈB h–M G”T i?¨M? i?”i pÈB M? m- ç m ;BªB i?Q+? `ä `¨M; pI
[m M ? HÊB ?¢BX h–M G”T +kM; +ÁM i?”i bU bmv M;?o ? B M;¨v- bmv M;?o +QM
i°i +MM; T?ªB çB M?Q i? M¨QX

L m h–M G”T +?d +¦ K°i i?•M K°i KbM?- M?Q p”v ?„M F?¬M; +–M ;b T?ªB 9v F}X K
çB M;¨M ç”K F?¬M; HQm H¢B M;QÌB M¨QX ç¦ KÈB H¨ #ªM b„+ +O M K M?B5

@QyQ@

.mv L;½ æ°+ h¬M

h€+ ;Bª, hB m æ Q S?QM; GÊB

QQyQQ

ejyX *?QÆM; ej9, *? i *kM; S?ªB æB h?2Q h–M G”T5

h? M?QM; ?B M i¢B +?ŠM; M?[M; T?Q b m ?„M +¦ K°i ;B i°+ ç M; /–M /–M F?´M;
M;k K°i ç€K M;QÌB i?U+ HU+ `’i K¢M? M?Q p”vX +S M?Q p”vX h–M G”T ?¨M? ç°M;
+?Q #¼M ?¼X

h`W M[M?•M +O KbM?- # Q ;²K h¨Q >²M; +MM; M?[M; HBM? i?9 M¨v çB i?2Q Kb
+?QM? H¨ +¦ i? KÎ `°M; F?¬M; ;B M b QX

æ®B pÈB i?¨M? H”T i? HU+X h–M G”T +kM; F?¬M; +¦ M?B m ?SM; i?9 H„KX M?QM
+¦ i? +¦ çQÊ+ F?¬M; ;B M `°M; HÈM ç T?€i i`B M- +¦ i? +¦ çQÊ+ i?U+ HU+ +¨M;
G”T +–M T?ªB H¨KX

æ M ?B M i¢BX h–M G”T pšM +ÁM M?È Î +?¶ b•m i`QM; pMM; ç¢B /QÆM; æ¬M; >
+ªK i?’v bÊ `mM ç¦X +MM; +•v i?–M çQÊ+ F?B M KbM? i? K M?Ä ç½B FB 5

L m Km®M H’v çQÊ+ M?’i ç`M? T?ªB +¦ çQÊ+ i?U+ HU+ +¨M; K¢M? bQ pÈB ?B M i

J¨ M m Km®M i,M; H M i?U+ HU+- b m F?B iÈB +ªM? ;BÈB G¬B EB T M¨vX i¨B M;r
FBM? M;QÌBX >B M i¢B K v K„M H¨ h–M G”T +¦ G½M? . Q +’T #”+ i¬M; bQ Gmv M
#€M ç M T?QÆM; i?€B +´ ¦ Zm”M oQÆM; HQm H¢B +?Q KbM? FB X

@ aQ T?K M m H¨ M;S M;? - iU KbM? M;QÌB çB i? K ;B çBX ç² M?B +ÁM Km®M ir

@ >„+ ?„+X M;QÆB M;?2 i M¦B +?Q ? i ç½X

o”i sm H° ` K°i MK +QÌB ç„+ w- M¦B, ó

@ G¬B ç¨B FB Î i?¨M? h?¬M; h?B M H”T ` +kM; /Q h–M G”TX h–M G”T ?„M Km®
?MM; Î MÆB *U+ h•vX

@ *€B ;b\ ?„M çB M `²B b Q\

J†+ /M i`QM; HÁM; >¨M J B ç®B pÈB h–M G”T i?®M; ?”M p¬ +MM;- ?”M F?¬M; i? i
M¨M; pšM +ªK i?’v F?¦ iBMX G’v i?U+ HU+ K°i M;QÌB- F?B m +?B M iQ¨M #° [m–M
i?”i H¨ MU+ +QÌB- ?„M M;?o ?„M H¨ ç¢B M,M; æ` hB M i?€B +´ b Q\ Zmª i?U+ +?Q
#B i iU HQÊM; bS+ KbM?X

L;?o ç M ç•vX >¨M J B F?¬M; FbK M´B T?€i ` iWM; i`”M +QÌB H¢M?X

o”i sm H9+ M¨v M?„+ M?Î >¨M J B M¦B,

@ æ¬ ç #ªQ #®BX M;QÆB +kM; F?¬M; M M +QB i?QÌM;- h–M G”T FB çQ+? t€+ +¦
K°i i`,K iBM? M? h?B M J°M; bÆM i` M;- ç m #` i?m°+ ?¢ +O h–M G”T ç€M? ;B i
ç°M; i?OX

>¨M J B F?BM? i?QÌM; +QÌB H¢M?- M¦B,

@ aQ T?K M;?o M?B m `²BX h–M G”T FB ;B M tªQ p¬ +MM;- +¦ i? ç +?Q M;QÌB
F?¬M; iU i?•M ç°M; i?O pÈB iBM? M? h?B M J°M; bÆM i` M;\ L;?2 M?–K ç²M #”v

>¨M J B M¦B tQM;- Q€M ?”M M¦B,

@ aQ T?KX H–M M¨v i Km®M çBX i Km®M i? K ;B H¬B ç¨B FB X pB + i T?€B H¨
?¢ çQÌM; çQÌM; +?QM? +?QM?- ç€M? +? i h–M G”TX

@ h®iX

o”i sm p¶ i v M¦B,

@ æ•v KÈB H¨ ç² M?B +O o”i sm i X ç M H9+ ç¦ ç +?Q ç€K M;QÌB L;mv i .B m hB
M?bM H¢B t2K ç² M?B +O i X > ? - M?bM H¢B t2K ç² M?B +O i # Q M?B m HÊB

@QyQ@

.mv L;½ æ°+ h¬M

h€+ ;Bª, hB m æ Q S?QM; GÊB

QQyQQ

ejkX *?QÆM; eje, :B h°+ *QÌM; æ¢B *?•M *?QM?X

L;?2 bQ T?K F?Q+? H X i` M K†i >¨M J B F?¬M; +¦ iÁ ` FB m M;¢Q iU ç„+X i`QM
+?9i FB M M;?`- i`QM; HÁM; i?•K M¦B,

@ h–M G”TX H–M M¨v M;QÆB ?ŠM T?ªB +? iX

>ªB ;B X +?d +¦ +QM +?€m /ÁM; +?QM? >ªB ;B KÈB +¦ i? Î H¢B i?¨M? >ªB oQÆM
#¢+ K†i ?²M; ?¨QX €M? K„i +¦ +?9i ç¢B ` X ,M K†+ `€+? `QÈB- çB Î i` M çQÌM; T?
[m # M +¢M?- HB M H° ` MK +QÌB M;•v M;¬X

G) ` HQ¢B ibM? ?m®M; M¨vX çWM; M¦B Î i?¨M? >€B oQÆM;- +?Q /M H¨ MÆB Î +C
+¦ F?ª M,M; M?bM i?’vX æQÌM; çQÌM; >ªB ;B K°i i`QM; # i? HU+ HÈM Î MÆB *U
tm’i ?B M HQ¢B ibM? ?m®M; M¨vX

hmv M?B M ;–M M?Q i'i +ª K¼B M;QÌB- ;†T H½Q ;B¨ i?Q¢i M?bM çB M çB M F?MM
H - F m H M K°i iB M;,

@ G½Q i´ i¬M;X

@ >„+ ?„+- ?„+ ?„+ ?„+- ?„+ ?„+ ?„+ ?„+ ?„+X G½Q ;B¨ M?2 `,M; M;•v M;®+ +QÌB- M
?B m #¼M ?¼ M¦BX +?d i? M i?Î H˜K #˜K,

@ :B iX ;B iX ;B iX

L?[M; +QM +?€m i?m°+ /ÁM; +?QM? >ªB ;B X H9+ M¨v i`QM; K„i ç m ç½ H° ` K°i +
ç2K H½Q i´ i¬M; #B M i?¨M? M?Q p"vX >ªB ;B M?'i ç`M? ç2K M;QÌB ç¦ #˜K i?•v p

h?¨M? >ªB oQÆM; +¦ K°i iÁ ç¢B çB M t ?Q X i M H¨ >ªB oQÆM; æB MX >ªB oQ
tQ X H° ` ?ÆB i?Î pB M +´X Î ;B[ æ¢B çB M +¦ i`2Q K°i i'K #ªM; ?B m # +?[ó>ª
?¼ M;•M +•mX +SM; +€T +¦ HU+- /QÌM; M?Q ˜M +?S K°i +¶ p¬ i?QÊM; FB K wX +
H¨ K°i +?B m imv i i? FB K T?€TX

:B[æ¢B çB M ;BÌ T?9i M¨v ç M; M;²B `'i M?B m M;QÌB- K¼B M;QÌB ç M; i?'T ;B½
ç¦X

*Y çB M KÎ ` X tm'i ?B M K°i i`KM; MB M M K iY F?QªM; ?ÆM #®M KQÆB im´B- i
+?"K `½B çB ç MX h'i +ª K¼B M;QÌB ç M; M;?` Hm"M i`QM; T?ÁM; ç m M;˜M; ç–m
M K iYX

>ªB ;B ;B +?O >ªB h? >MM; p K†i ¬M ?Á M¦B,

@ EBK h¬M- M;QÆB tm'i [m M `²B QX

L;UÌB i`mM; MB M #bM? ioM? ;"i ;"i ç–mX F?¬M; +¦ M¦B K°i HÌB /Q i?W - ?„M ibK
KbM? b m ç¦ M;²B tm®M;X

L m +¦ +?9i M;Q¢B M?•M Î ç•v- ç m +ªK i?'v FBM? M;¢+- F?¬M; i? iQÌM; çQÊ+ M
M?¨ M? im'M M?Q i? X F?¬M; M;Ì +?QM? H¨ H½Q ;B¨ >ªB EBK h¬MX

>ªB h? >MM; ?ÆB ?ÆB ;"i ;"i ç–mX ?Q M? K°i iB M;- M¦B iB T,

@ h®i H„K- +?9M; i >ªB ;B X tm'i ?B M K°i imv i i? + Q i?O iB M p¨Q +ªM? ;BÈB
h¬MX

@ *?9+ KWM; EBK h¬MX

@ *?9+ KWM;X

@ EBK h¬M `®i +K+ +kM; ç°i T?€X i?"i i®i [m€X

i` M K†i i'i +ª K¼B M;QÌB # M i`QM; æ¢B çB M ç m H° ` p K†i iQÆB +QÌB- B M'v
HU+ +O >ªB ;B çQÊ+ i,M; +QÌM;- ç®B pÈB iQ¨M #° >ªB ;B K¨ M¦BX +kM; H¨ K°i
M; v +ª >ªB JBM? i`QÎM; H½Q pšM F?¦ +?`m pÈB >ªB EBK h¬M- +kM; ;Bª pÌ çB ç M

h` M K†i >ªB EBK h¬M +MM; F?¬M; "ÎB pb K¼B M;QÌB ç M +?9+ KWM; K¨ H° ` p K
b„+ FQ+? ç°M;X >„M pšM M;²B ç¦X i?ªM M?B M M¦B,

@ EBK h¬M K v K„M im Hmv M ;B i°+ #Q T?€T i?¨M? +¬M;- `®i +K+ ç°i T?€ ç M +
EBK h¬M b) F?¬M; [m M +¬M; ÆM +O ;B i°+X L;?2 M¦B h–M G"T Î i?¨M? h?¬M; h?
H¬B ç¨B\ EBK h¬M H–M M¨vX M?'i ç`M? T?ªB `Y b¢+? bd M?K+ i`QÈ+ FB X

>ªB JBM? i`QÎM; H½Q ? ?ª +QÌB M¦B,

@ h hBM iQÎM; EBK h¬M H•M M¨v M?'i ç`M? +¦ i? +?ûK +? i h–M G"T /QÈB FB K +

L;²B ç®B /B M pÈB >ªB EBK h¬M H¨ >ªB L;U S?QM;- iW ç–m ç M +m®B pšM ?QT K

@ æ€K i?m°+ ?¢ /QÈB i v h–M G"TX ç¢B #° T?"M ç°i T?€ ç M +ªM? ;BÈB G¬B EB T
h–M G"T tªv ` tmM; ç°iX #` ;B i ?ÆM i`,K iBM? M?X ç m /Q i?m°+ ?¢ +O h–M G"

M;QÌB K M; "ªQ E?QX `'i K¢M? K)X K¨ #ªM i?•M h–M G"TX i?"K +?Q F?¬M; +¦ ` i
pW ç°i T?€ ç M +ªM? ;BÈB G¬B EB T- +ªM? ;BÈB +?Q +OM; +®X i ç M;?` M;QÆ
im Hmv MX

>ªB L;U S?QM; M¦B tQM;- M?bM HQÈi [m b„+ K†i +¦ +?9i t'm ?´ +O >ªB JBM? i`Q

@ >ªB ;B +?9M; i - bÎ /o +¦ i? i²M i¢B iW i?ÌB i?€B +´ ç M M v- F?¬M; T?ªB "ÎB pb
i¨B +QÌM; ç¢BX æ9M; p"v- i?B M i¨B ;B®M; M?Q EBK h¬M- >ªB ;B +?9M; i +kM;
[mv i ç`M? >ªB ;B +?9M; i +QÌM; i?`M? ç M M v H¨ ;bX ç¦ H¨ iBM? i?–M çQ¨M F
F?¬M; ?v p¼M; M?bM i?'v HQ¢B ibM? ?m®M; M¨v K°i H–M M[X çS M?Ä EBK h¬
+?9i #'i ?Á X M?QM; ?„M H¨ M;QÌB +O >ªB ;B X

>ªB JBM? i`QÆM; H½Q p K†i t'm ?´- çSM; /"v- M¦B,

@ L;U S?QM; H½Q i´X >ªB JBM? F?¬M; +¦ w iS F?€+

>ªB L;U S?QM; F?Q€i i vX i`QM; K„i +¦ +?9i +¬ çÆM- M¦B,

@ h®i H„K- M;²B tm®M; çBX +?mv M M¨v /WM; Î ç•v F?¬M; çQÊ+ ç +"T iÈBX EBK
+¦ M;?2 H¼i i B F?¬M;\

hmv `^M; ?„M #B i `ä H½Q i´ >ªB L;U S?QM; H¨ Km®M i®i +?Q KbM?X >ªB L;U S?
i¬M i`¼M; >ªB EBK h¬M ?„M b„+ K†i +¦ +?9i YM; çÄX M¦B,

@ G½Q i´- EBK h¬M F?¬M; T?K+X EBK h¬M M?[M; M,K ;–M ç•vX K°i KU+ im Hmv
M; v +ª F?m¬M K†i M¨v +kM; F?¬M; +¦ #"M i•KX EBK h¬M ç M M¨v +kM; ç½ ?ÆM
F?¬M; +¦ H–M M¨v ç°i T?€ ç M +ªM? ;BÈB G¬B EB T- +kM; H¨ F?¬M; +¦ +Æ ?°B M[
h¬M i?B m +?QM? H¨ FBM? M;?B K +?B M ç'mX H½Q i´ +ÁM Km®M ç2K EBK h¬M

>ªB L;U S?QM; F?¬M; F?ÄB +¦ +?9i M;? M HÌBX +ÁM >ªB JBM? i`QM; K„i ?B M H
M;?o,

óL;U S?QM; H½Q i´X M;QÆB +?2 +?Ì hB m iY M¨v M?Q i? X ?B M i¢B M;QÆB KÈ
i M M;m M;®+- +ÁM F?¬M; #^M; L;U EB K H½Q i´ ç•mX Qi M?'i L;U EB K H½Q i´ ;†
>ªB EBK h¬M +?QM? H¨ i M iU T?K ç–m ¦+ +m²M; p¼M; F?¬M; #B i ;b K¨ i?¬BôX

>ªB L;U S?QM; M? M?¨M; i?Î /¨B K°i iB M;- M?bM i?Q€M; [m >€B h? >MM;X >ª
M¦B,

@ L;U S?QM; H½Q i´X M m EBK h¬M Km®M çB H`+? H½K K°i T?2M- i t2KX F?¬M;
+MM; çBX *?9M; i +MM; h–M G"T +MM; +–M T?ªB F i i?9+- H–M M¨v i®i H¨ i` M
H–M M¨v F?¬M; i? ;B i +? i ?„M p b m T?ªB i? v ç´B i?€B ç° ç®B pÈB ?„M imv i
?„M M?Q ?B M i¢BX

h` M K†i >ªB EBK h¬M +MM; F?¬M; Qi +QM +?€m >ªB ;B - H"T iS+ H° ` h?–M b„+
+MM; H½Q i´ ç m M?Q i? X çB m M¨v +?SM; iÁ i?U+ HU+ +O h–M G"T ?Q¨M iQ¨M
iÈB i`bM? ç° FB M; F` p¬ +MM;\

>ªB L;U S?QM; ç2K h?–M i?€B K¼B M;QÌB i?m ? i p¨Q i`QM; K„iX i?ªM M?B M +Q

@ E• i?"i +kM; F?¬M; +¦ ;bX i` M çÌB M¨v +¦ M?B m M;QÌB K¢M? K) K¨ +?9M; i F?¬
h–M G"T +¦ +?9i M;Q¨B /U çQ€M +O +?9M; i K¨ i?¬BX L?QM; p'M ç M¨v F?¬M;
;B - +kM; F?¬M; T?ªB bÊ ?„MX K¨ ?B M i¢B ç½ +¦ i²M i¢B +¨M; K¢M? M?bM +?^K +

>ªB EBK h¬M +¦ +?9i M;?B ?Q†+ ?ÄB,

@ G½Q i´ M¦B +¦ w iS ;b\ h²M i¢B +¨M; K¢M?\

>ªB L;U S?QM; F?) i?Î /¨BX iW M?Ä >ªB EBK h¬M [mª i?"i çQÊ+ /QÐM; i?¨M? iQM
+?mv M M¨v +MM; F?¬M; H¨ T?ªB H¨ +?mv M i®iX >„M #¶M; M?B M +ªK i?'v çQÊ+
H`+? H½K K°i T?2M- +kM; F?¬M; +¦ ;b F?¬M; i®iX /M b Q i"M HU+ F?¬M; +?Q ?„M

>ªB h? >MM; M?bM i?Q€M; [m K¼B M;QÌB i`QM; çB M- b m ç¦ H¢B M?bM >ªB EB

@ *€+ M;QÆB- +?ŠM; H) +kM; ç m +?Q `^M; >ªB ;B X i?”i bU ç¢B #B m +?Q i?U+ H

h`QÎM; H½Q >ªB JBM? + m K¨v M¦B,

@ *?ŠM; H) F?¬M; ç9M; b Q\ L;U h?B M H½Q i´X ?B M i¢B ç½ ç°i T?€ ç M +ªM? ;
M,K +?Q i?’v L;U h?B M H½Q iÄX #¶M; M?B M +¦ +?9i M?È M?QM; H½Q M?•M ;B

>ªB L;U S?QM; M¦B,

@ æ¢B + ç½ ç°i T?€ ç M +ªM? ;BÈB æ` hB M- iQM? +ª ç¢B + - >ªB ;B ?B M i¢B i
æ` hB MX L?QM; pšM M?Q i`QÈ+ F?¬M; iQM? H¨ i?U+ HU+ K¢M? M?’i MÆB *U+

@hBX

h’i +ª K¼B M;QÌB Î ç•v ç m F?¬M; FbK M´B ?Qi K°i M;KK HQÆM; F?QX +¦ ? B p` æ
M;Ì F?¬M; i? t2K H¨ K¢M? M?’i MÆB *U+ h•v b Q\ h?¨M? h?¬M; h?B M +kM; +?d
p¨Q +ªM? ;BÈB æ` hB M K¨ i?¬B\

L;mv i .B m hB M *mM;- M?B m M?’i +kM; +¦ K°i M;QÌB- F?¬M; +¦ F?ª M,M; +¦ ?ÆM
çQÊ+ tQM; i?U+ HU+ K¢M? M?’i L;mv i .B m hB M *mM;- ?B M M v +kM; /WM; +?•
K¨ i?¬BX

L m Km®M ç°i T?€ ç M +ªM? ;BÈB æ` hB M- +?ŠM; M?[M; +–M iQ+? Hkv M,M; HQ
+ÁM +–M K ?B m i?B M ç¢QX ç²M; i?ÌB +¨M; +–M T?ªB +¦ i? +?’i imv i ?ªQX

L?[M; v m +–m M¨vX i?B m K°i i?S +kM; F?¬M; çQÊ+- çWM; M?bM i?ÌB ç¢B i?€B +
L?QM; i?ÌB i?€B +´ p,M KBM? M;½ tm®M; H¨K i?’i H¢+ p¬ b® HQ¢B i?€B +´ #Q i?
K’i Î /ÁM; b¬M; H`+? bYX

J¨ ;B i°+ çQÊ+ i`mv M i?W iW h?€B +´ M?Q >ªB ;B X +MM; +¦ K°i +?9i #Q T?€T
h¬MX i?¬M; [m ibK ?B m K°i HQ¢B #Q i?m”i F?¬M; i`¼M p MX /Q ç¦ iW æ M L;m
;BÈB G¬B EB TX

L;mv M #ªM #¼M ?¼ ;–M M?Q ç m +?Q `^M;X ;B i°+ +O KbM?- +?Q /M F?¬M; T?
M?QM; Qi ` X +kM; H¨ K°i i`QM; b® +€+ i? HU+ K¢M? M?’i5

G¢B F?¬M; i? iQÈM; çQÊ+- M;?2 ;B¼M; +O >ªB L;U S?QM; +MM; >€B h? >MM;-
T?ªB K¢M? M?’i- i?”K +?Q +¦ p¬ b® i? HU+ bQ pÈB #¼M ?¼ +ÁM +QÌM; ç¢B ?ÆM

L?[M; H½Q ;B¨ M¨v M;²B Î ;B[ç¢B çB M >ªB ;B #®B T?”M +U+ + QX ç m + m K¨v
K°i +€B ;b ç¦X b„+ K†i +ª ç€K ç m i? v ç´BX

>ªB h? >MM; M m F?¬M; T?ªB H¨K ;B +?O >ªB ;B X +kM; F?¬M; +¦ iQ +€+? #B i p
F?¬M; +¦ ç„+ wX L?bM >ªB L;U S?QM;X >€B L;U S?QM; F?) ;”i ç–mX >ªB h? >MM

@ *?mv M M¨vX t2K M?Q H¨ K°i pB + #Q K”iX +€+ M;QÆB +¦ i? M;?2 K°i +?9i- M
i`mv M çB ` M;Q¨BX

J¼B M;QÌB ç m ;”i ç–mX

>ªB h? >MM; M¦B,

@ h`”M ç¢B +?B M i?ÌB ç¢B i?€B +´ +?®M; +U H¢B pU+ M;Q¢B h?B M J X iQ¨M #
+¦ i? i?Q€i- +?Q M M i?ÌB çB K i?€B +´ p,M KBM? L;½ tm®M; F?¬M; i? M;?B M;Ì
M¨QX pšM +¦ K°i b® M;QÌB K v K„MX K v K„M b®M; b¦iX >ÆM M[- #¼M ?¼ M„K ç
F€X +¦ i? i,M; H M i?U+ HU+ M? M? ç M KS+ +?9M; i F?¦ +¦ i? iQÈM; iQÊM; çQÊ
ç¦X +?9M; i X +kM; #’i [m +?d H¨ K°i ç€K M¬M; /•M K¨ i?¬B- +?B M F„ +¬M; T?€T
K¢M? M?’i > ?ªX F€ i?”i M;QÌB i +,M #ªM F?BM? i?QÌM; K¨ i?¬B

>ªB h? >MM; M¦B tQM;- i` M K†i H° ` +QÌB F?´X b m ç¦ M¦B,

@ L?[M; ;B i°+ M¨vX tQM; H¨ +?2 ç’m ;B i°+X "ÎB pb #¼M ?¼X KÈB +?•M +?QM?
#¼M ?¼ ;–M M?Q F?¬M; +¦ çB ` M;Q¨B ;B M; ?²X i`W T?B +¦ imv i i? h?–M /QÊ+
M;?`+? i?B M T?€i bBM?X L m F?¬M; #¼M ?¼ pšM p•M; HÌB i´ ?m’M- ˜M +Q Î MÆ

@ h´ ?m'M\ *€B ;b i´ ?m'M\

>ªB EBK h¬M M?Q H¨ ?ÄBX +kM; M?Q H¨ i?b i?¨Q iU M¦B- p K†i FBM? ?½BX

>ªB L;U S?QM; H9+ M¨v M¦B,

@ *?QM? H¨ F?¬M; i? K /U i?B M ?¢ T?•M i` M?- "ÎB pb i?ÌB ç¢B i?€B +´ i`¨M; +
hB M- F?B M;?2 i?'v +kM; T?ªB #B M b„+X L?[M; M;QÌB K v K„M +ÁM i¬M i¢BX i
i? +O KbM?- i`ªB [m +?mv M M?Q p"v M[X

@QyQ@

.mv L;½ æ°+ h¬M

h€+ ;Bª, hB m æ Q S?QM; GÊB

QQyQQ

ejjX *?QÆM; ejd, J°i oB M æ€ :ÊM L;¨M h–M; a¦M;X

@ o"v pb +€B ;b M?[M; ;B i°+ M¨v H¢B +?9 w ç M h–M G"T\ L;?2 w iS H½Q i´X pš

>ªB EBK h¬M F?¬M; M;¢B ?¼+ ?ÄBX "ÎB pb ?„M M;?2 ` w iS i`QM; HÌB M¦B +O >
h–M G"T +?Q /M Î i` M H¬B ç¨B i?„M; HÊBX +m®B +MM; +kM; b) F?¬M; +¦ F i +K+
h¬M FB i`QM; HÁM; +ªK i?'v i?Ä K½MX ?„M +ªK i?'v çQÊ+ i?U+ bU H¨ bªM; F?Q

>ªB L;U S?QM; iU M?B M `ä `¨M; >ªB EBK h¬M i`QM; HÁM; Km®M +€B ;b- F?¬M; F

@ *?QM? ?„M K°i ?"m i? X +MM; h–M G"T bQ b€M?X +¦ +ªK ;B€+ h–M G"T M?Q H¨
+ÁM >ªB EBK h¬M- i?b +ÁM +?m i?¨M? i?K+X

h`QM; HÁM; M;?o M?Q p"vX >ªB L;U S?QM; M;Q¨B KB M; H¢B ;BªB i?Q+? M¦B,

@ h–M G"T i`QM; M;QÌB K M; i`¼M; #ªQX >ªB ;B +kM; iWM; +¦ +?O wX imv M?B
F?¬M; M M M;?o iÈBX

>ªB L;U S?QM; M¦B tQM;- M?bM i?Q€M; [m M?[M; M;QÌB +QM +?€m /ÁM; +?QM?

@ *€+ M;QÆB H–M M¨v i`Î p - +kM; Km®M #€Q +?Q K¼B M;QÌB- F?¬M; M M +¦ +?
G"TX M m H¨ i`QÈ+ FB +?B K çQÊ+ HB M +?B K Hm¬MX L?QM; #•v ;BÌX B +?B
çQ iÈB ?¼ b€i i?•MX *?Q M MX >ªB ;B +MM; h–M G"TX b m H¬B ç¨B Hm"M p¶- i

>ªB h? >MM; HB M iK+ ;"i ç–m- M¦B,

@ L;U S?QM; H½Q i´ M¦B ç9M;- ?B M i¢B K¼B +?mv M ç½ pQÊi [m bU F?®M; +?
/KM; +Æ ?°B H–M M¨vX +?9M; i +MM; pÈB h–M G"T ;BªB [mv i tQM; i'i +ª •M Q€M
M?È H'vX

E?¬M; B T?€i ?B M >ªB EBK h¬M K¦M; i v +kM; ç½ +„K i?"i b•m p¨Q i`QM; HÁM;
+ªK ;B€+ ç m çÈMX M?'i H¨ ? B K„i i`¨M M;"T Q€M ç°+X i`QM; HÁM; i?–K M¦B,

@ h–M G"TX i imv i ç®B b) F?¬M; #Ä [m +?Q M;QÆBX

" M i`QM; ooM? sm•M iB m i`9+ Î L;mv i .B m hB M *mM;X ooM? sm•M i?QÊM; M?•
b„+ M[iY- +?QM? H¨ "° o•M u MX h`B m h?B M h?B M p¨ G M? >² S?B L;mv i ç½ H

"° o•M u M p K†i iQÆB +QÌB- M,M Md M¦B,

@ aQ T?KX M;¨B +?Q +?9M; i çB çBX +?9M; i i?"i bU `'i M?È h–M G"TX bQ T?
*?9M; i +MM; çB çQÊ+ F?¬M;\

h`B m h?B M h?B M +MM; G M? >² S?B L;mv i F?¬M; M¦B +?mv M- M?QM; +kM; ç

ooM? sm•M i?QÊM; M?•M +QÌB F?´ M?bM +€+ M¨M;- i?m +€+ M¨M; p¨Q H¨K ç iY
T?2M F€ p¼M; +O M¨M;- ?B M M v M;QÌB K¢M? M?'i H¨ G M? >² S?B L;mv i ç½

;BÈB æ M L;mv M M? >¦ - h`B m h?B M h?B M +MM; "° o•M u M- +kM; ç m ç¢i iÈ
E?¬M;X

p i?U+ HU+- bQ b€M? pÈB pÈB M?[M; M;QÌB ç²M; im´B- ?ÆM M[?¼ ;–M M?Q F?
i®iX +¦ i? i?'vX # M¨M; ç½ T?ªB +® ;„M; # Q M?B mX

ooM? sm•M i?QÊM; M?•M iW H9+ iW #B i h–M G"TX i`QM; ç–m i?BM? i?Q€M; pšM
im´B M? im'M FB X J¶B F?B M;?o ç MX ooM? sm•M i?QÊM; M?•M ç m çÄ K†iX K
B +MM; F?¬M; ;†TX

@ P M ;B - i?"i bU H¨ +€B Q M ;B X

ob ?„MX i i?m # M[M?•M +O ?„M H¨K ç iY- `²B çQ ? B i?–v i`Á om hB m L;? +M
iÈB ?„M K M; H¢B ç•vX K¨ ?„M H¢B HB M iB T p¨B M,K #†i p¬ •K iQMX L m F?¬M;
+O ?„MX ooM? sm•M i?QÊM; M?•M i?"K +?Q ?ÆB +?Q `^M; ?ŠM ç½ K„i iQ+?X

hmv M?B M- H9+ M¨v M¨M; çQÊ+ h–M G"T iU i v pB i i?B T KÌBX KÌB L;mv i .B m
L;mv i i?QÊM; M?•M- ooM? sm•M i?QÊM; M?•M +MM; iÈB i?¨M? h?¬M; h?B M- +
M,M; H¨ i`"M +?B M bBM? iYX

ooM? sm•M i?QÊM; M?•M +kM; pb ?¨M? ç°M; H–M M¨v iB m Q M ;B K¨ +ªK i?'v HO
i?U+ HU+ +?S\ *?Q /M M;QÆB +¦ i? ç€M? i M h?B M J°M; bÆM i` M;X L?QM; M;
HU+ HÈMX ç m +¦ M°B ibM? HÈM +Ð M¨Q b Q\ h? HU+ HÈM i`mv M i?W M?B m M
M;¨v i?QÌM; pšM +?2 /'mX K°i F?B +?•M +?QM? tm'i ?B M bBM? iY M;mv +ÆX #¼
L;QÆB ?B M i¢B F?B m +?B M #¼M ?¼ M?Q i? X p¢M M?'i M?[M; G½Q #'i iY FB
H¬B ç¨B ç€M? pÈB M;QÆB i?b H¨K b Q #•v ;BÌ ç•v\

>ÆM M[- +ÁM +¦ M?[M; ;B i°+ +?2 ç'mX M; v +ª ooM? sm•M +kM; +?d M;?2 M¦B [
+?2 /'m K¨ i?¬BX æ M i°i +MM; M?[M; ;B i°+ M¨v i¬M i¢B ? v F?¬M;X ooM? sm•
T?–M i`ªK t€+ ç`M?X

L?QM;X h–M G"T ?B M i¢B i`QM; M;QÌB K M; i?2Q i`¼M; #ªQX M?B m M;QÌB KÆ
i` M? Hm"MX

*?Q M MX ooM? sm•M [mv i ç`M?- +?QM? KbM? M?'i ç`M? T?ªB çB h?¬M; h?B M
+?WM; b) ` i v ;B9T ?„M pQÊi [m +Y ªB F?¦ F?,M M¨vX

ooM? sm•M i?QÊM; M?•M M?bM "° o•M u M i K M[ç M; +¦ €M? K„i +?Ì çÊBX H9+ M
M?kM F?¬M; FbK M´B M¦B,

@ æQÊ+ `²BX pW H9+ h–M G"T +MM; M¦BX +¦ H p"i i†M; +?Q +€+ M;QÆB- imv M?
HÌB +O i X

h K M[i?"T T?–M M?m i?m"M ;"i ;"i ç–mX F€ i?"i i`QM; HÁM; ooM? sm•MX bÊ M?
` X ç¦ +?QM? H¨ i K M[ b m F?B M?bM i?'v h–M G"TX b) F?¬M; +?`m i`Î p L;mv i

G'v i?U+ HU+ h–M G"T ?B M i¢BX M m Km®M i`Ê ;B9T i K M[i,M; H M i?U+ HU+X
F?¦X

L m i K M[F?¬M; # Q ;BÌ i`Î p - M?Q p"v ooM? sm•M i?QÊM; M?•M hU M?B M p
;†T h–M G"TX G–M M¨v h–M G"T tm'i ?B M- F?B M +?Q ooM? sm•M +¦ +?9i bÊ ?½B
u M # M¨M; ç m `'i ?B m +?mv MX

S?QÆM; #„+ *U+ >¨M ",M; hmv i- # M i`QM; h?€M? >Q¨M; HoM? pU+X Gw E KÈ
>Q¨M;- /B M K¢Q ? i bS+ i` i`mM;- M;²B Î ;? /QÈBX h`QM; T?ÁM;- M;²B Î ;? i`
[m i`¬M; `'i H¨ ;B¨ Mm X

"¼M ?¼ ç m K†+ ?Q¨M; #¨QX ç–m ç°B pQÆM; KB MX

h?–M F€ +?QM? H¨- #®M H½Q M?•M M¨vX F?¬M; M;Ì H¨ iS #¨Q i? B i`¬M; ;B®M; M

"®M H½Q M?•M M;²B Î K°i +?¶X ;–M M?Q F?¬M; M?bM ` bU F?€+ #B i- i?"K +?Q
M?bM F?¬M; i?'v bU F?€+ M? mX

"®M H½Q M?•M iQ¨M i?•M- HU+ HQÊM; M?bM [m p¬ +MM; i`¨M ç–vX /QÌM; M?Q t
K†iX ç m ˜M +?S HU+ HQÊM; H¨K +?Q M;QÌB i `mM bÊX

•M? K„i #®M H½Q M?•M HQm ç°M; ` i?–M [m M; H¨K +?Q K¼B M;QÌB +kM; F?¬M
F?¬M; T?ªB €M? K„i +O M?•M HQ¢B #bM? i?QÌM;X

h•M h?€M? >Q¨M; Gw E ç®B pÈB #®M p` H½Q M?•M M¨v p¬ +MM; +mM; FQM?- im
?Q¨M; #¨Q ç–m ç°B pQÆM; KB M- M?QM; i¢B i`QÈ+ F?Q i? +O #®M p` H½Q M?
+?¢v pB + #bM? i?QÌM;X

L?QM; i` M K†i Gw E X +MM; F?¬M; +¦ H° ` p K†i #'i K½MX F?m¬M K†i pšM Hm¬

@ "®M p` H½Q i´ i¬M;- i i?"i bU H¨ F?¬M; +¦ #B M T?€T- KÈB ;ä +?m¬M; +ªM? #€
+?O i`b +¬M; ç¢QX h–M G"TX +MM; +QM ;€B *Æ ;B X ?Ov çB +,M +Æ KQÌB p¢M M
+?9M; i - Qi M?'i i`QM; pÁM; # X M,K M;¨M M,K +?9M; i KÈB +¦ i? ?²B T?K+- +?
pšM +ÁM `'i M?B m HQ¢B ç M /QÊ+ F?¬M; i? Hmv M +? X h–M G"T [mª i?U+ H¨ I
K¢+? +?9M; i - H½Q i´ i¬M;- M;¨B M M pb +QM H¨K +?OX i` M M;QÌB h–M G"T +¦ c
+€B T?®B T?QÆM; ç m +¦ i? Hmv M +? ` i?–M /QÊ+ +QÌM; ç¢B- +?d iB + #¼M
T?€B `'i M?B m + Q i?O F i [mª pšM H¨ F?¬M; i`€M? F?ÄB #¢B pQM;- +ÁM ç€M? K

"®M b„+ K†i +k F€ #B m ibM? ;B®M; M? m- +¦ K°i H½Q ;B¨ M;²B Î ;B[- KÎ KB M; +

@ *?mv M M¨v +?9M; i ç½ #B i- H¨ T?K i?•M M;QÆB p¬ M,M;- ?„M H¨ K°i +€B M;m
M[M?•M *Æ ;B X L m ?„M +ÁM Î i`QÈ+ K†i i - i b) K°i *?QÎM; p² +? i +€B HQ¢B p-
ibM? *Æ ;B - +€+ M;QÆB [mª i?U+ +?d M;?o ç M M?[M; #B m ?B M ` M;Q¨B p¨B
>Q¨M; bB m [m–M tm'i +?9M;- i t2K ç€K ?"m i? +€+ M;QÆB- i?"i bU €M? K„i i?'
Km®M H¨K ;b i?b H¨K *Æ ;B b QX M;QÆB i`mv M H M? tm®M; /QÈB- i'i +ª i?O çQ
+?d M; v H"T iS+X "^M; F?¬M;- #®M H½Q ;B¨ +?9M; i - F?¬M; M;¢B iU KbM? +?'
M?[M; i?S `€+ KÆB FB +O /ÁM; i°+ h?€M? >Q¨M;X

Gw E +ª M;QÌB F?) `mM H MX p°B p¨M; ;"i ç–m t€+ M?"M- ?„M KÈB F?¬M; +–M SI
KÈB i?Q€B p` h?€M? >Q¨M;X h`QM; HÁM; ?„M ç®B pÈB *Æ ;B p¬ +MM; Q€M ?"MX
Î *Æ ;B X HQ¢B i?•K +Wm ç¢B ?"M M¨v b Q +¦ i? #m¬M; i? X *?Q M MX ?„M imv
p`- M?QM; i`QM; i v pšM +¦ K°i +¶ HU+ HQÊM; `'i K¢M?- Hm¬M Hm¬M +MM; pÈB *

>B M M?B M +?mv M M¨v F?B M +?Q #®M H½Q i´ i¬M; #'i K½M i?"i bU M m F?¬M;
>Q¨M; +kM; b) #` ;B T?€T tY GwX

@ æQÆM; M?B M- /ÁM; h?€M? >Q¨M; +?9M; i - +kM; F?¬M; T?ªB / /¨M; F?B / M?
?Ov çB +,M +Æ +O /ÁM; i°+ h?€M? >Q¨M;- p"v çWM; i`€+? +?9M; i +"v K¢M? ?B
çBX H•M +?9M; i çB ` M;Q¨B- +?9M; i i'i M?B M K M; ç•m h–M G"T +MM; pÈB i'i
i`Î p X

Gw E i?Î /¨B M? M?äK K°i ?ÆBX +MM; pÈB K'v H½Q i´ i¬M; ;B Q iB T- ç®B pÈB i
"ÎB pb ? B # M #®B T?"M ?ÆM FûK M? m M?B m H„KX "®M H½Q i´ i¬M; ç®B pÈB
i`U+ iB T ` i v T? #Ä M;QÌB ç¦X

@ o"vX FQM? M?Ì #®M p` H½Q i´ i¬M;X

Gw E p K†i +?•M i?¨M? M¦BX

"®M H½Q M?•M H†M; v M F?¬M; K°i iB M; ç°M;- #B M K'i i¢B ;B M T?ÁM;- i`QM;
+?9i /'m p i- F?¬M; ;B M i?"K +?Q +kM; F?¬M; +¦ / Q ç°M;- iU M?Q +?Q iÈB #•v
?B M Î ç•vX

Gw E H'v ` K°i +€B T?M +?9 i` M #¨MX ç•v H¨ T?QÆM; i?S+ i`mv M iBM +O /ÁM
pÁM; i`,K p¢M /†K- K†+ F # Q t - M m K°i # M i?B i`B M #Q i?m"i- # M FB +¦ i? i

h` M #¨M i v Gw E X #¶M; M?B M #®+ H M K°i M;¼M HY X T?M +?9 p¬ i? M? p¬ i
tm®M; K†i ç'iX :BÌ F?„+ M¨vX i` M M;QÌB Gw E F?¬B T?K+ F?Q i? ç–v mv M;?B

>„M M?bM [m imv `^M; im´B i` X M?QM; K°i i?•M i?U+ HU+- +kM; ç½ ç¢i iÈB +ªM

G'v +ªM? ;BÈB +O ?„M i`QÈ+ K†i #®M H½Q i´ i¬M;- ç m i?"i +˜M i?"M- i?"K +?Q
#®M p` H½Q i´X +¦ i? i?'v K¢M? M?Q i? M¨QX

aQ pÈB +€+ i? HU+ HÈM MÆB *U+ h•vX +ÁM +¦ p¬ b® ;B i°+ K¬M T?€B M?Ä- M;?2
M?B m ;B i°+ FûQ ç¨B K'v M;¨M M,K i?"K +?Q K'v p¢M M,K •M Q€M- H9+ M¨v +kM
i` M H¬B ç¨B i?¨M? h?¬M; h?B M- ?Q¨M iQ¨M ;BªB [mv i •M Q€MX

æ•v H¨ +?¶ + Q KBM? +?•M +?QM? +O Gw GQM; smv M MÆB *U+ h•v +U+ F€ HÈM
/K+ p¬ b® K¬M T?€B +MM; ;B i°+X iW i?ÌB F€ i?€B +´ ç M M vX ç½ +¦ KQÌB K'v p
M? m- M?Q i? M¨Q +¦ i? F?¬M; +¦ •M Q€M bBM? ` \

J¨ i`QÈ+ ç¦X +?Q iWM; +¦ HQ¢B M¨vX i?¬M; [m H¬B ç¨B ;BªB [mv i •M Q€MX `'i
p¢M M,KX M?QM; ç½ i`¦i ç•K H Q T?ªB i?2Q H QX B +kM; F?¬M; /€KX çSM; ` i`

@QyQ@

.mv L;½ æ°+ h¬M

h€+ ;Bª, hB m æ Q S?QM; GÊB

QQyQQ

ej9X *?QÆM; ej3, •i *?O "¨B E?¬M; h? . .¨M; aY .KM;5

"ÎB pb #'i F H¨ B- +?d +–M çQ ` ç M;?` M¨vX p"v K†+ F H¨ i`QM; ;B i°+ ? v H¨
M;QÌB i F?BM? #B ç M +? iX

•M •M Q€M Q€M M?B m M,K M?Q p"vX ? B # M iY i?QÆM; p¬ b®- M¦B iB m i`W H¨

Zm€ i?U+ +?QM? H¨ M¦B ;BÐMX

*€B ;b óQ M Q M iQÆM; #€Q ç M F?B M¨Qô ç¦ ç m H¨ p¬ M;?o X *¦ Q€M +¦ Q€M +¦
b„+ M;QÌB ;B M; ?²X

*?Q M MX #'i F ;B[M?[M; ;B i°+ FB i'i +ª K¼B M;QÌB ç m bÈK ç€M? M? m `'i K
b® ;B i°+ "ÎB pb HQ¢B +?B M ç'm M¨vX K€m KÈB F?¬M; +mM; SM; çO K¨ /–M ç–
F?¬M; +¦ #'i F€ M;QÌB M¨Q ç€K F m M;WM; i`QÈ+- `²B b m ç¦ çB +–m ?Á X

æQÆM; M?B M- T?¨K H¨ pB + i?b F?¬M; +¦ imv i ç®BX *kM; +¦ i? HU+ bQM; T?
K°i T?QÆM; i`QM; ç¦ /˜M /˜M #` +? M ûT F?¬M; +¦ bS+ i`ª çÁMX b m ç¦ +?d +¦ i?
i?QÌM; ç¢B HQÊM; i¨B p"i çB +–m ?Á X S?¨K H¨ HQ¢B i? HU+ M¨vX ç M +m®B +M
H¨ @ .B i pQM;5

L;Q¨B ` - i?"K +?Q F?¬M; +¦ HQ¢B F?ª M,M; i?S ? BX "ÎB pb /¢M; i? HU+ M¨vX
+QÈ+ H MX +QM +?€m iW ;B i°+ M¨v çB ` ?¨M? i•m ;B M; ?² +kM; F?¬M; ç€K #€Q
F?¬M; M?'i ç`M? H¨K +?Q M;QÌB i t2K i?QÌM;X

J¨ i?¨M? h?¬M; h?B M- K°i i`QM; # ç¢B i? HU+ bB m +'T +O MÆB *U h•vX #ªM
iB M; M?'i ç`M?X >B M i¢B H¢B /Q Gv GQM; smv M /šM ç•mX /UM; H M iÁ H¬B ç
?¨Q M?[M; M;QÌB +¦ •M Q€MX Î i` M H¬B ç¨B M?'i [mv i bBM?X iYX tm®M; H¬B ç
*¦ i€+ /KM; i`€M? çQÊ+ +K+ çB M i`QM; [m€ F?S ? B i? HU+ F?¬M; Km®M +?B M
h?"i H¨ ?ª ? HÁM; M;QÌBX

*€+ i? HU+ HÈM >ªB ;B X L;mv i .B m hB M *mM;X G½M? h?m *mM; ç m i¢B i`Q
+?mv M M¨vX

æ M ?B M i¢B- i?ÌB ;B M ç½ [m # i?€M;X hÁ ç¢B H¬B ç¨B T?Q M;Q¨B i?¨M? h?-
tQM;X L?[M; i`"M T?€T ç¢B bQ ç M iW +€+ i? HU+ +´ tQ MÆB *U+ h•vX i`QM; #
M;O i¢B ç¦X /®+ ? i i•K >mv i- `®i +K+ #® i`Q tQM; iQ¨M #° +'K +? X

a m F?B i`ªB [m H½Q i´ i?¨M? h?¬M; h?B M i?Y M;?B K- ?Q¨M iQ¨M ?ÊT iB m +?n
ç¢B H¬B ç¨B +MM; i`Î i?¨M? K°i / M? i€+ HÈM M?'i iW p,M KBM? h?€B +´ tm®M; /

h’i +ª M?[M; M;QÌB +?SM; FB M ç m F?¬M; FbK M´B M;¢+ M?B M i?€M T?K+ F?¬M
ç MX M?[M; i`”M T?€T ç¢B bQ M¨v F?¬M; M;Ì +¦ i? T?K+ ?²B M?[M; i`”M T?€T +’
+´X *¦ i? M¦B- ç•v H¨ K°i +?QÆM; KÈB i` M H`+? bY i`”M T?€T +O iQ¨M h`mM; *?

Zmª i?U+ +¦ i? +QB i?¨M? K°i +¬M; i`bM? #’i ?O HQm H¢B M;¨M çÌBX

æ€K i`”M T?€T ç¢B bQ M¨v +?•M +?¨M? ?ÊT i€+ +kM; ?mM; ?,M; i?¬B i?9+ #QÈ+
T?€T h`mM; *?•m- F?B M +?Q +m°+ b®M; i`QM; iQÆM; H BX h`mM; *?•m +kM; +?
?B M M vX M?•M i¨B i`”M T?€T K¼+ H M M?Q M’K b m KQ X ¨Q ¨Q tm’i ?B MX

" i?€M; M vX K¶B M;¨v ç m +¦ `’i M?B m pä ;Bª iW +€+ MÆB iB M p¨Q i`QM; i?¨M
i?` M;mv M #ªM +?d +¦ / M? ?B m ç M?’i ç¢B i?¨M? MÆB *U+ h•vX +¨M; i? K i`Î M

S?O i?¨M? +?O i?¨M? h?¬M; h?B M i?b i`Î i?¨M? MÆB M€Q M?B i M?’iX h?¨M? +?
i? M¦B H¨ tm•M T?QM; ç„+ wX J°i ?¨M? ç°M; +¦ i? M¦B M?Q h?–M b B F?B M M¨v
h?¬M; h?B M Î iQ¨M #° MÆB *U+ h•vX iW / M? p¼M; ç½ ?Q¨M iQ¨M bB m pB i L;mv
;B X Î i`QM; +m°+ +ªB +€+? KÈB M¨vX M„K ;B[[mv M +?O ç°M;X

_’i M?B m ;B i°+ K¬M T?€B ç½ +¦ •M Q€M K’v i`,K- K’v M;¨M M,K i?”K +?Q K’v p¢M
i?”i i®i- K²B M?¨ ` # Q M?B m M;QÌB- b m K°i i`”M +?B M i` M H¬B ç¨B ?Q¨M iQ
L;QÌB i?„M; +¦ i? M OB pQM; HBM? M?[M; M;QÌB ç½ +? i çB i`QM; ;B i°+X M;QÌ
i°+ +kM; F?¬M; +ÁM F?¦ i? +?’T M?”M ;B®M; M?Q [m€ F?S M[X

hÁ ç¢B H¬B ç¨B M¨v +ÁM F?¬M; çÊB +?•M +?QM? KÎ ` ç½ ;–M M?Q çQÊ+ i’i +ª K

æQÆM; M?B M- i`QM; b® M¨v F?ŠM; ç`M? pšM +¦ b® Qi F?¬M; OM; ?°X +?Q `^M;
M;QÆB +? i i b®M;X L?QM; HQ¢B M¨v +?mM; [mv +?d +?B K b® QiX i? M? •K #
+?bK i`QM; K°i Kª M? i? M? •K i€M çQÆM;X

*ÁM +¦ p¬ b® M;QÌB çB iÈB i?¨M? h?¬M; h?B M +?d pb i”M K„i M?bM +?B M ç’m
G½M? h?m *mM; +MM; /ÁM; i°+ h?€M? >Q¨M;X G’v HU+ +O K°i +€ M?•M F?B m +
M?Q p”vX +?Q /M H¨ Î i` M H¬B ç¨B- K¼B M;QÌB +MM; ç m F?¬M; i? F?¬M; #°B T

*¦ i? M¦BX i`”M +?B M M¨vX +?d +–M h–M G”T F?¬M; +? i- p”v +?QM? H¨ i?„M;X

"ÎB pb iW M v p b mX b) F?¬M; +ÁM +¦ M;QÌB +¦ i? M;,M +ªM #QÈ+ +?•M h–M G”T

"ÎB p”vX `’i M?B m M;QÌB ç m Km®M i`QÈ+ i`”M ç¢B +?B M M¨vX ;†T h–M G”T K°i
çQÊ+ tQM; H¨ ç M?’i K°i i? ? i` im´B h?B M L;mv M æ¢B GK+ `®i +K+ H¨ +¦ #° /

hmv M?B M ç€M; iB + H¨X i`QM; # i?€M; M¨vX h–M G”T pšM #†i p¬ •K iQM- M; v
#Q K”iX æQÆM; M?B M- +¦ M;QÌB #B i h–M G”T Î i`QM; T?k i?¨M? +?OX imv M?
h?B M- ç¦ H¨ *?QÎM; K¬M M?•M +O K°i i`QM; # i? HU+ HÈM MÆB *U+ h•v X

B /€K t¬M; p¨Q T?k i?¨M? +?O i?¨M? h?¬M; h?B M p”v i?”i bU H¨ +?€M b®M;X

o¨Q i?€M; i?S ? B F?B /UM; H¬B ç¨BX h–M G”T ;†T çQ¨M M;QÌB "° o•M u MX H¢B
M?•M- i`QM; HÁM; h–M G”T +kM; +¦ M?B m +ªK F?€BX

h–M G”T +?O ç°M; iB M H M +?¨QX ooM? sm•M i?QÊM; M?•M i?’v ç€K M;QÌB *Æ L
ok +MM; G½M? . Q # M M;QÌB h–M G”TX •K i?–K FBM? ?½B i?U+ HU+ #¼M ?¼ ç²
+ªK i?’v + Q ?SM;X

ooM? sm•M i?QÊM; M?•M +?mM; [mv H¨ M;QÌB b®M; ?ÆM p¢M M,K- F?®M; +? i•
+kM; F?¬M; +¦ #B m H° ` K°i iB ibM? +ªK F?€+ i?QÌM; ç®B pÈB h–M G”TX

L?QM; "° o•M u MX h`B m h?B M h?B M +MM; hB m >² Gw G M? >² S?B L;mv i i?
p”vX

"° o•M u M +MM; h`B m h?B M h?B M i`U+ iB T M?¨Q p¨Q i`QM; HÁM; h–M G”T i?
M,K M?Q p”vX iQÈM; MB K p h–M G”T ç½ ?bM? i?¨M? K°i HQ¢B i?¦B [m2MX

L?[M; F?B #¼M ?¼ ;†T K†iX ç i¨B p h–M G”T ?–m M?Q +?B K NNWX

*¦ +?9i +ªK ibM?- F?¬M; +–M bÈK +?B m ;†T K†iX iU M¦ +kM; b) #ûM ` Mªv K–K
i?¨M?X hU M?Q ibM? v m +O "° o•M u MX h`B m h?B M h?B M +MM; G M? >² S?
+?QM? H¨ M?Q i? X

*?Q iÈB #•v ;BÌX #ªM i?•M ?¼ +kM; F?¬M; #B i- i`W #Ä h–M G"TX i` M çÌB M¨v +
çB p¨Q i`QM; iBK #¼M ?¼X

a m F?B #B i çQÊ+ i?U+ HU+ G½M? . QX h?QÊM; Zm M h?B ok- *Æ L;[u M +MM
o•M u M ;B"i KbM? F?¬M; i?¬B- ç²M; i?ÌB +kM; F?¬M; FbK M´B +¦ +?9i ;?2M i`X
M;QÌB h–M G"TX p"v ?B M M v +MM; +¦ i? ;B®M; ç€K M;QÌB h?QÊM; Zm M h?B
K„iX ?¼ H¢B #` #Ä [m€ t X

J v K„M h–M G"T ç½ ç H¢B *¨M E?¬M h€B aBM? h¢Q >¦ æ M +?Q # M¨M;X " M¨M
ç¦ ibK Gw GQM; smv M KQÊM K'v ;B M T?ÁM; v M ioM?- #„i ç–m # [m M im Hmv M

*?Ì çÊB # M¨M; b) H¨ K°i +m°+ b®M; ?Q¨M iQ¨M KÈBX

ooM? sm•M i?QÊM; M?•M i?"i #'i M;ÌX *¨M E?¬M h€B aBM? h¢Q >¦ æ M çQÊ+ t
Hmv M i?¨M? /šM iÈB i` M? çQ¢i F?¬M; M;Ì M¨M; +kM; çQÊ+ K°i pB MX

L?bM F?m¬M K†i iQÆB +QÌB +?•M i?¨M? +O h–M G"TX i`€B iBK v M H†M; ?ÆM p
M?•M- i¢B ;BÌ F?„+ M¨v ç½ ç°M;X

ooM? sm•M i?QÊM; M?•M +kM; ç²M; /¢M; çB # [m M- imv M?B M M¨M; F?¬M; HU
hÈB HQ¢B +ªM? ;BÈB M?Q M¨M;- M m H¢B ç°i T?€X p"v +?d +¦ iB M p¨Q +ªM? ;BÈ
#` K°i T?2M F„ +¨M; KÈB çQÊ+X *?Q M MX ooM? sm•M i?QÊM; M?•M i¢K i?ÌB +€
H†M; v M `ÌB çBX ibK MÆB # [m M im Hmv MX

h`QÈ+ F?B çB- ooM? sm•M H†M; v M çQ +?Q h–M G"T K°i KªM? M;¼+- +¦ +?9i t'm

@ h–M G"TX JªM? M;¼+ M¨v +¦ ? B KªM?- H¨ i´ iB M L;mv i .B m hB M *mM; i`mv
i¢B ç½ i?'i i`mv M i`QM; i v i +kM; +?d +ÁM ? B KªM? M¨vX JªM? M;¼+ M¨v Î i`Q
i`mv M •K HšM M? m- Î i`,K p¢M /†K K°i F?B K°i # M tm'i ?B M M;mv +ÆX +?d +-
KªM? M;¼+- K°i # M F?€+ +¦ i? +ªK SM; çQÊ+X h i çB # [m M- i` M? i?O K m +
;BÈB æ` hB MX L m M;QÆB +¦ M;mv ?B K ;bX M?È `ä M?'i ç`M? T?ªB HB M ? i X

ooM? sm•M M;mv M #€M iQM? Î H¢B +?¶ M¨vX p¨Q H9+ h–M G"T ;†T M;mv ?B K i
+ªM K°i T?2MX L?QM; F?¬M; M;?o iÈBX #'i Hm"M h?QÊM; Zm M h?B ok ? v H¨ *Æ
s¨ v m /B K K„ H X i?U+ HU+ b m F?B T?®B ?ÊT "ªQ E?Q ç m F?¬M; FûK ;b M¨M;X
+kM; F?¬M; i?¨M? p'M ç X

G9+ M¨v ooM? sm•M KÈB ?B m çQÊ+ i?U+ HU+ h–M G"T ?B M ;BÌ ç½ +QÌM; ç¢B iB
+?¶ M¨v +kM; F?¬M; +¦ M?B m i€+ /KM;X "ÎB p"vX M¨M; +MM; v M i•K K M; i?2Q
aBM? h¢Q >¦ æ MX T?B m M?B M `ÌB çBX

h`QM; i?ÌB ;B M M¨v h–M G"T +MM; F?¬M; HB m K¢M; im Hmv M- iQ+? Hkv HU+ H
ç`+? M?Q p"vX ?B M i¢B ?„M +–M H¨K +?QM? H¨ F?B M +?Q KbM? pšM #ªQ i`b i•K

*?B M F„ *Ym h?B M h?"T æ` .mv L;½ æ°+ h¬M T?®B ?ÊT pÈB —K >mv i "¨M GQM
çQÆM; i?ÌB h–M G"T F?¬M; /€K M¦B ç½ ç¢i iÈB i`BM? ç° .mv L;½ æ°+ h¬MX M?QM
F?B M ?„M +ªK i?'v bÊ ?½BX

J¶B M;¨v M?B m M?'i +¦ K°i +?mv M h–M G"T T?ªB H¨KX ç¦ H¨ F?¬M; M;WM; i?¬B
i`QM; ç–mX h–M G"T +¦ iBM iQÌM;- /QÈB bU i`Ê ;B9T +O —K >mv i "¨M GQM; EB
i`B M ç M FB K i?S M,K, a€i h?–MX >ÆM M[ b) F?¬M; #` `9i b¢+? i'i +ª HU+ HQÊ

J°i F?B i¢B i?ÌB F?„+ bBM? iY +?•M +?QM?X h–M G"T +¦ hBM iQÎM; i?B i`B M ` I
*Ym EB K @ GB i æ` 5

"ÎB pb h–M G"T ç½ i?¬B /B M p¬ b® H–M i`QM; ç–mX K°i FB K M¨vX #^M; p¨Q i?U
p¨Q —K >mv i "¨M GQM; EB K ;B9T çÐX çQ+? i?"i +¦ i? i?B i`B M ` X

hmv M?B M b m F?B i?B i`B M ` K°i FB K M¨vX h–M G”T +MM; b) ;B®M; M?Q [m
*?Q M MX h–M G”T [mv i ç`M? K°i FB K M¨v M m +¦ i? F?¬M; T?ªB bY /KM;- i”M H

*?d +–M F?¬M; T?ªB +?®M; H¢B +?•M +?QM? ç¢B M,M; M?Q æ` hB MX h–M G”T
B H¨ ç®B i?O +O KbM?X

hmv M?B M H–M M¨v bU ibM? i`Î M M HÈM M?Q p”v- i`ÌB KÈB #B i +¦ i? +¦ HQ¢B
? v F?¬M;X *?d KQM; #¼M ?¼ iU ;B[i?•M T?”M- F?¬M; +?`m H M ç¨B ç®B T?¦ pÈ

h`QM; i v h–M G”T +ÁM +¦ K°i +QM €i +?O #¨B HÈM M?’iX L?QM; +QM €i +?O #¨B
bY /KM;- F i [mª M?Q i? M¨QX M; v +ª +?QM? #ªM i?•M h–M G”T +MM; F?¬M; i?

h?•M i? +MM; FBM? K¢+? h–M G”T i`ªB [m p¬ b® H–M ` M Hmv M- +¬M; T?€T im
E?Q Zmv i iB M ?¦ i?¨M? hY E?Q Zmv i H B H`+? h?–M #Q M?QM; +QÌM; ç¢B p¬ +
M? M? ?ÆM /MM; *¨M E?¬M h€B aBM? h¢Q >¦ æ M `’i M?B mX

æ•v +MM; H¨ M;mv M M?•M pb b Q h–M G”T F?¬M; +® w çB im Hmv MX "ÎB pb M,M
?B M i¢B ç½ iB T +”M K°i çB K iÈB ?¢MX

hMv i?ÌB ç m +¦ F?€ M,M; ç°i T?€ i?,M; +’TX

J¨ çQÊ+ h–M G”T +QB H¨ +QM €i +?O #¨B HÈM M?’i- +?QM? H¨ H9+ ç°i T?€ G¬B E
b) +¦ i?B M FB T +?•M +?QM? T?O tm®M;X E?B ç¦X +¬M; FQ+? +O i?B M FB T +
H¨ F?¬M; T?•M #B i- #Ä [m K¼B T?ÁM; M;UX

L¦ b) i`U+ iB T pQÊi [m +’K +? i` M H¬B ç¨B- ç€M? p¨Q M;QÌB ç M; ç°i T?€ G¬B
b„T i`Î i?¨M? +QÌM; ;Bª æ` hB MX

@QyQ@

.mv L;½ æ°+ h¬M

h€+ ;Bª, hB m æ Q S?QM; GÊB

QQyQQ

ej8X *?QÆM; ejN, G® >´M;\

J¨ iÈB H9+ M¨vX M;QÌB ç M; +?B M ç’m pÈB M;QÌB ç°i T?€ +kM; ;†T p”M tmBX "Î
/M H¨ æ` hB M +kM; F?¬M; /€K çB M;¢M? F?€M;- +kM; T?ªB i`€M? KkB M?¼MX

hmv M?B M K°i +?B m M¨v F?¬M; ç M H9+ i?”i M;mv +’T- h–M G”T imv i ç®B F?¬M
+•m, ?¢B M;QÌB ?¢B KbM?- F?¬M; B ç€K çQ€M i`QÈ+ F i [mª b) M?Q i? M¨QX

L;¨v i?S 98 b m F?B h–M G”T iB M p¨Q i?¨M? h?¬M; h?B M- >ªB ;B X G½M? h?m
*mM; +MM; h?€M? >Q¨M; HoM? pU+ i’i +ª M?[M; M;QÌB +¦ HB M [m M iÈB h–M
h?¬M; h?B MX

æ¢B #B m >ªB ;B - G½M? h?m *mM; +MM; h?€M? >Q¨M; HoM? pU+ T?€B ` +MM;
+?Q i?¨M? h?¬M; h?B M- L;mv i .B m hB M *mM; +MM; h–M G”T- b m F?B i`ªB [m
ç`M? ç€M? KQÌB i`”M T?•M i?„M; #¢B5

L¦B +€+? F?€+- # i? HU+ HÈM >ªB ;B X G½M? h?m *mM; +MM; h?€M? >Q¨M; Ho
KQÌB M;QÌB ç´B +?B M +MM; #¼M h–M G”TX a m F?B +?B M ç’m +?’K çSi- #’i Hm
i`QÈ+ ç•v ç m t¦ #ÄX

æQÆM; M?B M- i`QM; ç¦ +MM; +¦ K°i b® çB m FB MX h, M?Q M¦B ç¢B #B m +O h
K¦M "ªQ E?Q ç€M? +m°+ pÈB T?2 h–M G”TX L m T?2 h–M G”T i?m b€m i`”M- M?Q
K¦M "ªQ E?Q +QÈT çQ¢i iW h?€M? >Q¨M; HoM? pU+, h?9v h`9+ h`QÊM; p¨ GQM; h

p T?–M i`¼M; #ªQ F?€+ i` M M;QÌB h–M G”TX p”v t2K t2K B +¦ #ªM HoM? çQ¢i
tm’i ?B M bBM? iYX p”v p”i +O M;QÌB +? i iU M?B M b) H¨ +O M;QÌB i?„M;5

>ªB ;B M;QÊ+ H¢B F?¬M; ç€M? +m°+ ;bX imv `^M; #` h–M G”T +QÈT çB K°i K¦M "
b m F?B i`ªB [m H½Q i´ >ªB L;U S?QM; +MM; ;B +?O >ªB h? >MM; #¨M Hm”M- ç½
pÈB i`¼M; #ªQ i` M M;QÌB h–M G”TX

*?d +¦ #®M H½Q ;B¨ ;B®M; M? m M?Q ç9+ +O h?€M? >Q¨M; HoM? pU+ KÈB M?È
i` M M;QÌB h–M G”TX

p T?–M h–M G”T +MM; G½M? h?m *mM;X h–M G”T Km®M #¼M ?¼ +QÊ+ K°i i’K #ª
pW ` X H”T iS+ F?B M +?Q K°i i`”M –K oX "ÎB pB F?¬M; B +¦ i? M;?o ç M F?¬M;
#ªM ç² h?€B +´X

h–M G”T ç®B pÈB iBM iS+ M¨v #` i`mv M ` M;Q¨B +kM; +ªK i?’v p¨B T?–M #’i M;Ì
H¨ ? B # M M;•K i?QÆM; M;?`- M;QÌB M;Q¨B #bM? i?QÌM; F?¬M; i? #B i çQÊ+-
E?¬M; #B i >¨ o¬ L? B M;?o M?Q i? M¨Q K¨ H¢B i?ª iBM iS+ M¨v ` M;Q¨BX

L?QM; ªM? ?QÎM; +O +€+ HQ¢B iBM iS+ pd ? K M; iÈB ç m b„T #` +?B M ç’m b„T
ç m M¦BX M?Q p”v ç®B pÈB T?2 h–M G”T [mª i?”i `’i F?¬M; +¬M; #^M;X

h` M i?U+ i ç•v +?ŠM; F?€+ ;b KQÌB M;QÌB # M h–M G”T F?B m +?B M # KQÆB M
H¨ KQÌB + Q i?O K¢M? M?’i F?¬M; T?•M #B i im´B i€+ i`QM; # i? HU+X E?¬M; T
i? ? i` 5

æ•v H¨ i`”M +?B M bBM?- iY- ç•v H¨ +?B M ç’m HB M [m M ç M pBM? [m M;X E?¬M
B H¢B M;?o /MM; H¬B ç¨B M¨v ç ` M Hmv M i? ? i` im´B5

>ÆM M[- i`W # KQÆB M;QÌB M¨vX +ÁM +¦ M;QÌB M¨Q F?€+ Km®M F?B m +?B M
K°i +QM b® F?¬M; #B iX

"ÎB pb i`QM; b® M?[M; i? HU+ M¨v ç½ ?bM? i?¨M? K°i M?”M i?S+ +?mM; p H¬B ç
ç¨B M¨vX +¦ i? i”M ibM? F?B m +?B M5

*?d +–M M;QÆB +¦ ; M çSM; i` M H¬B ç¨BX M?Q p”v M;QÆB F?¬M; i? bÊ M;QÌB F

h`W #Ä /ÁM; i°+ i?¨M? h?¬M; h?B M- i’i +ª K¼B M;QÌB # Q ;²K +mM; +?O L;mv i
L;mv i i?QÊM; M?•M +?Q i”M K„i +?SM; FB M i?U+ HU+ ç€K h–M G”TX ;–M M?Q
G”TX æ m +?Q `^M;- T?2 h–M G”T [mª i?U+ H¨ ibK +? i5

GQ¢B ?¨M? pB M¨v +?ŠM; F?€+ ;b iU b€i5

æ M i°i +MM; +¦ T?ªB iU b€i ? v F?¬M;- +?d +¦ ? B # M ç®B +?B M KÈB ?B m çQÊ

@ *?B M ç’m b) #„i ç–m5

*?B M ç’m ;B[h–M G”T +MM; >ªB ;B X G½M? h?m *mM; +MM; /ÁM; i°+ h?€M? >Q
KQÆB M;¨vX JQÌB M;¨v ç–mX ç®B +?B M pÈB #¼M h–M G”T H¨ >ªB ;B X

> B # M +?B M KQÌB i`”MX JQÌB i`”M M¨v +MM; F?¬M; ?¢M ç`M? M;QÌB tm’i i`¨M
+ªK i?’v KbM? çO K¢M?- +¦ i? HB M iB T ç€M? KQÌB i`”M- +?ûK ;B i iQ¨M #° KQÌ
+QB M?Q M;QÆB +¦ #ªM HoM?X

æQÆM; M?B M- M m [mª i?U+ HU+ çO K¢M?- K°i # M i?„M; HB M iB T b€m i`”M- M
p”v i`”M +?B M M¨v +QB M?Q H¨ i?„M;X hmv M?B M #’i F H¨ >ªB ;B X G½M? h?m
>Q¨M;- ? v H¨ # M h–M G”T +MM; b) F?¬M; +?d ç€M? b€m i`”MX

:B[h–M G”T +MM; # i? HU+ M¨vX Q€M ?”M +?’i +?S `’i b•mX E?¬M; ç€M? çO K
+ K i•KX

E€ [m€B +?QM? H¨X +?B M ç’m HQM; i`¼M; M?Q p”vX F?¬M; M;Ì F?¬M; +¦ B KÎ
i`¼M; T?2 h–M G”TX +?Q /M `’i M?B m M;QÌB ç m M;?2 M¦BX K°i çQ¢M i?ÌB ;B M
+O h?B M J°M; bÆM i` M; #` M;QÌB +O h–M G”T iB m /B iX L?QM; pšM M?Q i`QÊ
iQÎM;- KQÌB M;QÌB T?2 h–M G”T +¦ i? ç®B F?€M; pÈB K¶B K°i i? HU+ F?´M; H² ç

L;¨v ?¬K b m `'i M? M? ç MX h`ÌB pW ?YM; b€M;- M?[M; M;QÌB # M h–M G"T ç m
F?B i?m i?"T +?m˜M #` çB H¬B ç¨B M;Q¨B i?¨M?X

G9+ M¨vX i?¨M? +?O i?¨M? h?¬M; h?B M Gw GQM; smv M K M; i?2Q ? B M;QÌB i
pW i?'v K†i HB M H–v ` ? B i? M? i`QÌM; FB K ;B®M; M? m M?Q ç9+ çm +?Q ?„

@ h–M +¬M; iYX > B i? M? FB K M¨v H¨ ? B i? M? "ªQ E?Q i`QÌM; FB K F i?W iW
h?B M Gw ;B i X J°i i? M? i M H¨ h?€B X K°i i? M? H¨ aQÆM; >¨MX " M M;QÌB

*ÁM h`'M *?d "ªQ E?Q- H¢B F?¬M; /WM; H¢B +?9i M¨QX ?mM; ?,M; ç"T H M K†i >

h?•M i? >ªB EBK h¬M ç½ #°+ T?€i ` K°i çQ¨M [m M; K M; p¨M; FBK- +ª M;QÌB ç„K
M¨v- +´ mv i? t¬M; i?ŠM; i–M; i`ÌB5

@ hQ€B5

>ªB EBK h¬M T?€i ` K°i iB M; ;–K ;B"M /[X K°i [mv M ?mM; ?,M; i`U+ iB T ç€M? H

•K •K –K5

h?2Q K°i iB M; M´ HÈM- +ª +€M? i v T?ªB +O >ªB EBK h¬M i`U+ iB T ?¦ i?¨M? T?
?ûi i?ªK F?¬M; i?m°+ HQ¨B M;QÌB5

h`'M *?d #ªQ E?Q ;B i`b #´M KQÆB i`"M T?€T i`¼M; HU+X i`¼M; HQÊM; +O M¦
HÈM- M M H M i?•M M;QÌB +ÁM +¦ i? i®i çQÊ+ b Q\ h`'M *?d "ªQ E?Q i`U+ iB T
ç€M? +?Q >ªB EBK h¬M i M tQÆM; M€i i?`i5

h`U+ iB T i M t€+ i` M H¬B ç¨B5

"®M T?QÆM; i€K ?QÈM; F?„T F?€M ç¨B- H"T iS+ K°i i?¨M? KªM? ioM? K`+?5

.M H¨ M?[M; M;QÌB i`QÈ+ ç¦ pšM t2K i`¼M; s¨ s¨X +kM; F?¬M; M;?o iÈB i`"M +?B
F?Q€i HQm HQ€i M?Q p"vX æ•v `ä `¨M; H¨ M;?B M; p K°i T?Q K¨5

> B M;QÌB pW ;B Q i?O >ªB EBK h¬M /QÌM; M?Q #` i?B i M?B mX hB T ç¦ HB M
F?Q€i- i`€ ;B€ i?B m ç®i bBM? K M? i?B m ç®i M;mv M HU+X K¢M? K) i•M; K°i i?
?ÆM ç½ iB T +"M G¬B EB T çdM?X

.M H¨ i? - +kM; #` +¬ ;€B €Q ç2M M¨v ç€M? €T +? X +m®B +MM; iQÈ+ çB i? M? i`
i`U+ iB T ç€M? +? i p`imv i i? i?B M i¨B >ªB ;B Î i` M H¬B ç¨B5

Zm€ +QÌM; ?½M `²B5

L?[M; M;QÌB p®M +?d +?9 i`¼M; K„ b„+ +O s¨ s¨- H"T iS+ iQ€i ç–v K² ?¬B H¢M?- `
M?Q p"v- B /€K iMv iB M i` m +?¼+ +?S\

@ h?QÆM; +O i X i?QÆM; +O i 5

Î i`QM; bQÆM; T?ÁM; F?€+? [mv +?¶ h–M G"T- i`mv M ç M iB M; ?¬ ;¨Q +O "¢+?

G9+ M¨v- i`"M T?€T bQ çSM; M;Q¨B H¬B ç¨B +–M +M i`B i ?²B +'K +? X [m€i HÈM

@ h`"M +?B M ç–m iB M- # M h–M G"T i?„M;5

oM5

J°i ç¢Q ¬ [m M; K¨m ç2M H¦2 H MX HQÈi [m ç–m [m M H¬B ç¨B ;¨Q i?ûi T?¦M; çB-

" M i`QM; bQÆM; T?ÁM; >ªB ;B X ç°i M?B M H Q ` K°i #¦M; M;QÌB- M?„K p T?
çQ¢i H¢B "ªQ E?Q p®M +O >ªB ;B X

@ .€K +QÈT i?QÆM; +O H½Q iY5

G½Q pQÊM "¢+? h` M; aÆM ;•K H M ;B"M /[- ?¦ i?¨M? K°i +€B #¦M; t€K H Q ` F
[mvX J°i +€B i€i ç€M? tm®M; M;QÌB >ªB ;B FB - ç²M; i?ÌB #MK K°i iB M; M„K +?
"ªQ E?Q ç2M F`i M¨vX

L„K Î i`QM; i vX FQ+? +Ð pW i?Q+? ?ÊT- ç²M; i?ÌB +ªK ;B€+ K°i +¶ HU+ HQÊM;
"¢+? h`mM; aÆMX GQ¢B +ªK ;B€+ M¨v- ;B®M; M?Q M;QÌB p¨ i?QÆM; /mM; ?ÊT K

" M i`QM; bQÆM; T?ÁM; >ªB ;B X ç²M; i?ÌB i`mv M ` K°i iB M; [m€i H¢M?,

@ J'i ? i i? /B M- +9i i`Î p +?Q i 5

"¢+? h`mM; aÆM M„K i`QÌM; i?QÆM; "ªQ E?QX ;B®M; M?Q iQÈM; [m•M i?„M; i`"
bQÆM; T?ÁM; T?Q h–M G"TX

æ²M; i?ÌB- +kM; i`mv M ` iB M; H½Q H–K #–KX H¨K +?Q M;QÌB i M;?2 çQÊ+ F?-

@ «B +? Q5 JkB i?QÊM; +O i X ?ÆB +MM K°i +?9iX æ€M; +? i- KkB #ªQ i?QÆM; ç•m +? i iB i FB X çWM; ?v p¼M; i +?Q M;QÆB +U+ T?˜K HBM? i?¢+?5

G9+ M¨vX +¦ M;QÌB >ªB ;B H M i` M H¬B ç¨BX ;'T ;€T i?m M?†i i?B i? >ªB EBK h H¨ i` M M;QÌB >ªB EBK h¬M +ÁM +¦ i` M; #` i`[ p"iX # M i`QM; +ÁM +Ä F?¬M; Qi #

*ÁM s¨ s¨ F€ i?"i +,M #ªM F?¬M; +¦ ?SM; i?9 HK+ HÊB i?B i? >ªB EBK h«L çSM; Î ?ÄB,

@ >ªB ;B X i`"M +?B M iB T i?2Q +€+ M;QÆB B H M ibK +? i\

>ªB h? >MM; HB M +¦ K°i +€K ;B€+ Km®M ?°+ K€mX [m€ i?"i H¨ [m€ ç€M; K¨- /U +?9M; i H M H¨ ibK +? i\

G9+ M¨vX >ªB JBM? p K†i •K i`–K çSM; H MX i`–K ;B¼M; M¦B,

@ :B +?O F?¬M; +–M HQ H„M;X h çB ç€M? +? i v m M[M¨v5

>ªB h? >MM; i?Î ç¨B K°i ?ÆBX ;"i ç–m M¦B,

@ >ªB JBM? i`QÎM; H½QX M?'i i?B i T?ªB +•M i?"MX u m M[FB bY /KM; i?S M?C K°i FB M "ªQ E?Q F?¬M; i–K i?QÌM;5

>ªB JBM? M? +? KB M; +QÌB,

@ :B +?O v M i•KX i b) K M; M¦ i`Î p 5

L¦B `²BX i?•M M;QÌB /UM; H MX #„M p T?Q H¬B ç¨BX

>ªB h? >MM; M?bM #¦M; HQM; >ªB JBM?- p K†i #'i ç„+ /o- i?–K i? M, _®i +m°+ H M¦B ? v H¨ +® w ;Bª M;m- i +?B #ªQ M;QÆB T?ªB +•M i?"M- HQm +€B K¢M; i`Î p

æ®B K†i pÈB "ªQ E?Q +QÌM; ç¢B p¬ +MM; FB - >ªB h? >MM; i?"i F?¬M; +¦ HÁM;

>ªB JBM? –K K°i iB M; M†M; M `ÆB tm®M; H¬B ç¨B- [m€i pÈB [m M H¬B ç¨B K°i

@ JÌ +'K +? ` 5

@ E?¬M; F?¬M; F€ ;B'v bBM?- iW b Q\

Zm M H¬B ç¨B M?bM >ªB JBM? ?MM; ?´X Qi M?B m +¦ +?9i F?B T çªK ?ÄBX

@ h`QÈ+ ç¦ ç½ bÈK F€ F? QÈ+X +ÁM F€ ;B'v bBM? iY H¨K ;b\ G¨K +?mv M i?W 5

>ªB JBM? M¦BX K„i H¢M? `ÆB tm®M; M;QÌB s¨ s¨X +QÌB H¢M? M¦B,

@ u m M[- M;¨v M¨v b M; M,K +?QM? H¨ M;¨v ;B¶ +O M;QÆB5

s¨ s¨ ç°i M?B M H° ` K°i MK +QÌB [mv M `k ç M +U+ çB K- p®M /mM; K¢Q i`¨M M;"T H¨K +?Q M;QÌB i ?"M F?¬M; i? ¬K M¨M; p¨Q HÁM; M OB K°i T?2MX

"´M T?Q F?€M ç¨B H"T iS+ i`mv M ` K°i i`"M ?Qi K°i ?ÆB H¢M?- M[ M?•M M¨v i? i"M tQÆM;- i?"K +?Q K` ç M b•m i"M HBM? ?¬MX

æQÆM; i`QÌM; +¦ F?¬M; #B i # Q M?B m M;QÌB M?bM i?'v s¨ s¨ KdK +QÌB- K†i çÄ +?•M ç½ QÈi- +?2 ;B'm KbM? t'm K†iX

@QyQ@

.mv L;½ æ°+ h¬M

h€+ ;Bª, hB m æ Q S?QM; GÊB

QQyQQ

ej3X *?QÆM; e9k, •K hQ€M5

L[M?•M M?Q p”v [mª i?”i ç€M; bÊX H9+ ;B i M;QÌB K†i F?¬M; +?9i i? v ç´BX +ª
h?Q€M; +€B H¢B ç°i M?B M H° ` K°i K†i FB m K` M?Q p”v- M[M?•M M¨v [m€ i?”i

h?”i H¨K M;QÌB i F?¦ HÁM; T?ÁM; #`5

.M H¨ >ªB JBM? i`QÎM; H½Q M,K M v ç½ ?ÆM # M;¨M #ªv i`,K im´B- FB M i?S+ `°
M?•M +¦ i? +ÁM M?B m ?ÆM +ª M;QÌB i?QÌM; +?d +¦ i?¼ K M? i`,K M,K ;†T çQÊ+
H° ` K` i?€B ?’T /šM i?’i h?–MX

L; v i`QM; F?QªM; F?„+ M¨vX i` M K†i s¨ s¨ pšM iQÆB +QÌB b€M; H¢M M?Q i`QÈ
i`QM; i v H¢B ?¦ i?¨M? K°i ç¢Q [m M; K M; t M? HK+X ;B®M; M?Q K°i M;¼M M9B
iBM ç€M? p T?Q M;U+ >ªB JBM?X

@ u m M[F?€ H„K- M;QÆB /€K ç€M? HûM5

>ªB JBM? i`QÎM; H½Q T?€i ` K°i iB M; `®M; ;B”M- i` M M;QÌB M?€v K„i #°+ T?€i K
ç2MX M?QM; pšM #` h`’M *?d "ªQ E?Q ç€M? K°i FQ+? # v M;QÊ+ ` M;Q¨B t K’v i

GB M iK+ T?mM ` ? B M;KK K€m iQÆB- K°i FQ+? M¨v H¨K +?Q >ªB JBM? M°B i?Q

E?€M ;Bª tmM; [m M? HB M T?€i ` K°i i`”M +QÌB F?Q€B i`€X E€ i?”i M?[M; M;QÌB
M;QÌB >ªB ;B # Q M?B m- i?”i ` pW `²B +¦ p¬ b® M;QÌB #` s¨ s¨ M?€v K„i iQ€i `
t’m ?´ Km®M +? iX >B M ;BÌ +¦ K°i +Æ ?°B / T v M t’m ?´X H¨K b Q +¦ i? #m¬M; i

*ÁM >ªB JBM? #` iB M; +QÌB p M; M?Q i?Ov i`B m iW "®M T?QÆM; i€K ?QÈM;- H
F?Q ç2M i` M M;QÌB +¨M; ç”KX +?d p¨Q s¨ s¨ K„M; •K H M,

@ u m M[- ?¬K M v i +?„+ +?„+ +?ûK ;B i M;QÆB5

@ L;m tm˜M5

s¨ s¨ H¢M? HMM; K„M; K°i +•mX b m ç¦ F?¬M; M;WM; i ` h`’M *?d "ªQ E?Q ç”T tm
H½QX

æ•v +kM; K v H¨ M?Ì M?[M; M,K [m s¨ s¨ im Hmv M i`¼M; HU+ Î i`QM; >Q¨M; EBK
s¨ +¦ i? +?®M; çÐ h`’M *?d "ªQ E?Q i?ÌB ;B M /¨B M?Q p”vX æ´B H¨K pä ;Bª G¬B
H9+ F?®M; +? "ªQ E?Q +,M #ªM F?¬M; +¦ M?B m iBM? HU+ #”M i•K +?mv M F?€+

>ÆM M[i®+ ç° iB m ? Q HU+ HQÊM; pä ;B¨ G¬B EB T +O "ªQ E?QX +kM; H¨ K°i

J°i i?•M #ªM HoM? +O >ªB JBM? i`QÎM; H½QX i?”i +¦ i? tQM; H¨ i`€+ imv iX J°i
H¨K +?Q #’i F€ B M?bM `ä çQÊ+ ç°M; i€+ ? B # M- ç m i€M i?QÎM; F?¬M; i?¬BX

æ€M; iB +- +?QM? H¨ K’v i?S M¨v ç m #` +?B + h`’M *?d T?Q s¨ s¨ T?€ çBX s¨ s
+?„+- /MM; h`’M *?d "ªQ E?Q F?¬M; M;WM; i`’M €T i`QÎM; H½Q >ªB JBM?- `’i +¦
+¦ M;¨M p¢M /B m F X i +?d M?’i ç`M? K°i çB K5ôX

lv HU+ +?•M +?QM? +O h`’M *?d "ªQ E?Q F?¬M; +?d ç M iW i®+ ç° F?¬M; ;b b€M
M?Q M9B + Q +O #ªM i?•M M¦X +ÁM +¦ F?Q i? +MM; mv €T +QÌM; ç¢B H¨K +?Q i

æB m M¨v ;B®M; M?Q K°i M;QÌB #bM? i?QÌM; H9+ ç®B K†i pÈB K°i M;¼M M9B + Q
+ªK ;B€+ #` €T #€+?X h`W F?B M;QÆB +¦ i? H2Q H M çdM? M;¼M M9B + Q M¨vX
i?ÌB iMv H9+ ªM? ?QÎM; ç M M;QÆBX

h` M *?B #ªQ E?Q +?QM? H¨ M?Q i? X +¶ mv €T p¨ i? iªM K€i ` iW i` M i?•M M¦
iB M p¨Q +ªM? ;BÈB G¬B EB T + Q +’T +kM; T?ªB i?Î F?¬M; M´B- G¨K +?Q H½Q iS
H¢B F?,M; F?,M; F?¬M; H¨K ;b çQÊ+ M[M?•M €Q ç2M h?–M i?€B M?¨M M?½ çSM;

h? +?Q M M >ªB JBM? Î # M /QÈB pW +?®M; +U H¢B HU+ HQÊM; F?´M; H² +O
pW €+ w M;?o,

óæ M F?B HU+ HQÊM; M;QÆB ? Q ? iX F?¬M; çB m F?B M çQÊ+ "ªQ E?Q M¨v M[
M¨Q5ô

óæ M H9+ ç¦X i b) tû ? i u T?K+ M;QÆB-i Km®M +?Q M;QÆB #¢B H° i`QÈ+ €M?
M;QÆB H¨K i`Á i`QÈ+ K†i K'v +?K+ p¢M M;QÌB- M?"M ? i M?K+ M?½ K¨ +? i5ô

L?QM; H¨K +?Q >ªB JBM? T?B M Km°M- H¨ ç€M? +ª MY M;¨v `²BX M?QM; s¨ s¨ p
i`mM; M?Q i`QÈ+- F?Q ç`M? h?–M M?¨M i ` h`'M *?d "ªQ E?Q F?¬M; M;WM; ç€M

>ÆM M[K†+ F H½Q çB iÈB ç•mX h`'M *?d "ªQ E?Q +kM; b) i?2Q ç M ç¦ M?Q ?bM
+¦ #B M T?€T i`€M? MûX +kM; F?¬M; +Ä +Æ ?°B i?Î ç®+5

>ªB JBM? bÊ ?½B +ª FBM?- H½Q ç°i M?B M M;?o iÈB, "ªM i?•M KbM? Km®M iB m
p"v ç®B T?QÆM; H¨K M?Q p"v +?,M; T?ªB +kM; H¨ Km®M iB m ? Q HU+ HQÊM; +C

hB T iK+ M?Q p"v F?¬M; çQÊ+- T?ªB M;?o #B M T?€T i?Q€i F?ÄB "ªQ E?Q M¨v Q
+SM; ç®B +SM; pÈB M¦ M[5

h`QM; HÁM; >ªB JBM? M;?o p"v- H"T iS+ ?ûi HÈM K°i iB M;- i,M; K°i i?•M i?U+ H
M;¢M? F?€M; h`'M *?d "ªQ E?Q- [m M; K M; i®B ç2M i` M M;QÌB M?Q K•v ç2MX +

h®+ ç° M? M? M?Q K°i H¨M F?¦B t M?- h`'M *?d "ªQ E?Q i`QM; M?€v K„i t i [m i?
JBM? +ªK i?'v M?Q M;k i¢M; HK+ T?O +O KbM? b¬B i`¨Q- +ªK ;B€+ K°i i`"M F?Q ?
iQÆB i`¨M ` F?ÄB KB M;- M?QM; +kM; M?•M +Æ ?°B i?Q€i F?ÄB h`'M *?d "ªQ E?

>ªB JBM? T?€i ` iB M; `Qi ;¨Q T?šM M° T?€i iB i- ´M; i v €Q pmM; H MX # ç¢Q
i?¨M? ?bM? i K ;B€+ #„M p T?Q M;U+ s¨ s¨X

" çB K ç2M M¨v i®+ ç° M? M? iÈB F?¦ iBM- #ˆM; i?U+ HU+ +O s¨ s¨ H¢B F?¬M; ?Q
ç¦ +¦ K°i çB K ç2M pW H9+ ç€M? i`9M; i v s¨ s¨X

*ÁM ? B çB K ç2M F?€+- H¢B ç€M b€i # M HQÈi [m i?•M i? s¨ s¨5

h`QM; F?¬M; F?Q HQm H¢B K°i +¶ KMB p` KˆM K†MX ?B M M?B M €K F?Q M¨v ç½

>ªB JBM? +QÌB ? ? - p K†i ç„+ wX æ°+ M¨v H¨ i´ i?QÊM; >ªB ;B i`mv M tm®M;-
M;QÌB #` €K iQ€M H¨ H½Q i´ æ` hB M- +kM; T?ªB M;mv M F?Q ç¢B i?QÆM;- pä
i?QÆM;- ;–M M?Q F?¬M; +Ä F?ª M,M; b®M; b¦i çQÊ+5

E?m¬M K†i s¨ s¨ p®M i`„M; K`MX M?€v K„i HB M #B M i?¨M? K°i KªM? i`Q i¨M- `Æ
+ª FB M h`'M *?d "ªQ E?Q +kM; M?Q K'i çB F?®M; +? X `ÆB iW F?¬M; i`mM; tm®

s¨ s¨ M?bM +¦ p KB M +QÐM; çSM; i` M H¬B ç¨BX +ÁM F?¬M; M?`M çQÊ+ H¨Q çª
K°i M;KK K€m ç2MX

@ u m M[- +? i çB

>ªB JBM? M;˜M; K†i `®M; ;B"M,

@ >mv M i¬M EBK h«L +QM +?È çB t X [m v ç–m H¢B K¨ t2K i #€Q i?M `Y ?"M +?

h`ªM; çB M KQÌB K'v p¢M M;QÌB tmM; [m M? `ÆB p¨Q K°i KªM? ioM? K`+?- K¼B M;
K¨M M¨vX æ9M;- K¼B M;QÌB ç m i?'v çQÊ+- p` iB M #®B >ªB ;B M¨v /MM; €K F?
?ŠM H¨ F`+? ç°+ i?'v K€m H¨ +? iX hmv `ˆM; i`QM; HÁM; i?˜K K„M; +€+? H¨K p` iB
bB- M?QM; K¼B M;QÌB ç m i`•K K†+X

æ•v H¨ +?B M ç'm bBM? iY5

E?¬M; T?€B M;QÆB +? i- i?b H¨ i b®M;X *?B M ç'm bBM?X iYX K¶B i`"M +?B M
M;½ tm®M;- imv i ç®B F?¬M; +Ä M;Q¢B H 5

h`QM; HÁM; M?B m M;QÌB H¢B ç M; +ªK i?'v iB + ?"M +?Q +¬ ;€B imv i b„+ M¨v, H
K` ç M i"M +MM; M¨v- H¨K b Q H¢B +? i M?Q i? \ a Q H¢B +? i M?Q p"v +?S\

>ªB JBM? +?"K `½B ?¢ tm®M; iW F?¬M; i`mM;- çª i?QÆM; ç®B T?QÆM; i?b +?QM
i?ªK i`¼M;X " FB M €K F?Q FB çQÊ+ >ªB JBM? i`ª ;B€ #,M; i?B m ç®i bBM? K M
ç° H M ç M æ` hB M ç¢B M,M; KÈB +¦ i? i?B i`B M ` çQÊ+X

J v K„M- >ªB EBK h¬M i?B m ç®i bBM? K M? F i [m€ H¨ +? iX *ÁM >ªB JBM? H½Q

J°i bQ K°iX ;B[>ªB ;B p¨ h–M G"T ?Á M? m- ?ÆM M[i?¨M? +¬M; ç€M? ?¢ K°i
h–M G"T5

"ªQ E?Q M¨v- H¨ +O i `²B5

>ªB JBM? ?Qi b•m K°i ?ÆBX #QÈ+ p T?Q h`'M *?d "ªQ E?Q v M H†M; M„K /QÈB

"®M T?QÆM; i€K ?QÈM;- K°i KªM? ioM? K`+?5

E?¬M; +¦ K°i +?9i •K i? M?- €M? K„i K¼B M;QÌB ç m `ÆB tm®M; FB M h`'M *?d "ª
M;QÌB i?'v çQÊ+ s¨ s¨ m QªB v m ÈiX ç½ M?Q M;QÌB b„T +? i- F?¦2 KB M; H¢B ç°
F?BM? i?QÌM; i`¨Q T?9M;5

*ÁM #¼M M;QÌB h–M G"T Î i`QM; bQÆM; T?ÁM;- F?¬M; F?Q M? M?¨M;- F?¬M; B
i?QÆM; ;bX

G½Q pQÊM "¢+? h`mM; aÆM pW pm®i p2 i? M? i`QÌM; i?QÆM; "ªQ E?Q K¨m ç2M
H~K #~K,

@ *QM `„M M?Ä M¨v- i?"i ç9M; H¨ #B i ç¦M; F`+?X L¨M; i H¨ i´ i¬M; +?QB ç°+X i`
+¦ i? ç°+ M;½ M¨M; o"v i?b M;QÌB ?¢ ç°+ FB ç½ bÈK +? i K°i M;¨M H–M `²B5

>ªB JBM? +?"K `½B çB p T?Q h`'M *?d "ªQ E?QX i`QM; HÁM; +¨M; i? K FQ+? ç°M
+?QM? K¨5 *ÁM ?ÆM +ª "ªQ E?Q ?bM? T?ÁM; M;U i` M M;QÌB KbM?- i?S M¨v KÈB
/Si F?Q€i ç"T +? i >ªB EBK h«L +¦ i? #S+ KbM? T?€B i?B m ç®i bBM? K M?- ç² p'
p KbM? `²BX

>ªB JBM? ? i bS+ +~M i?"M- +ÁM +® w M?bM T?ªM SM; +O s¨ s¨X L?QM; i?'v M[M
ç'i- M?Q ç½ `ÆB p¨Q ?¬M K X ç•m +ÁM H„+ HQX

E?¦2 KB M; >ªB JBM? ?B M K°i iB +QÌB H¢M?- i`QM; K„i F?¬M; +¦ K°i +?9i i?QÁ
+?B M bBM? iYX B ç²M; ibM? ç®B i?O F ç¦ +?QM? H¨ FûK i`Q5

>ªB JBM? +kM; F?¬M; i?'v çQÊ+ s¨ s¨ +9B i?'T ç–m- KB M; F?¬M; M;WM; BK iB M

@ L? M? H'v M¦ çB- M? M? H'v M¦ çB +?S5 æ€M; +? i- +ÁM H K +€B ;b\ L;Kv i`
b Q\ h M;Kv i` M; `'i F?´ +U+ ç¦5 GQ¢B ç°+ /QÊ+ i`bM? ç° M¨v- M; v +ª i?m®+ #
M[X +ÁM F?¬M; #B i t'm ?´ H'v ` H¨K t'm

E?¬M; #B i >ªB JBM? K¨ M;?2 çQÊ+ M?[M; HÌB s¨ s¨ M¦BX b) #` iS+ i?¨M? #° /¢M
;BÌ >ªB JBM? ç½ ?Q¨M iQ¨M F?¬M; +ÁM +ªM? ;B€+ ;bX ?„M [m€ i?"i iU iBM p¨Q ç°
iU iBM p¨Q H½Q i´ i¬M; æ` hB M >ªB ;B 5 "¬B p"v- >ªB JBM? ç½ `9i M;mv M HU+
M;QÌBX L M #B i `^M; KÎ ` K°i FB M "ªQ E?Q T?ÁM; M;UX b) iB m ? Q M;mv M HU

•M? K„i >ªB JBM? `ÆB tm®M; h`'M *?d "ªQ E?Q ioM? H†M; M„K Î K†i ç'i H¬B ç¨B
M[X

*?B + h`'M *?d M¨v +,M #ªM F?¬M; ;B®M; K°i FB M "ªQ E?QX +¨M; M?Q K°i K¦M ?¨
i"M +MM;- # M i` M i`¨M ç–v HQm [m M; H¦2 b€M;- M?Q +¦ HQM; T?QÊM; F?¬M; M

>ªB JBM? F?¬M; +9B M;QÌB tm®M;- K¨ pQÆM i v T?€i ` K°i +¶ HU+ HQÊM; M?m
E?Q M¨v iÈBX

"¶M; M?B M i®+ ç° h`'M *?d "ªQ E?Q M¨v i,M; p¼i M;¨M H–M i?"K +?Q K'v p¢M H–

E?¬M; ? +¦ #'i F€ +ªM i`Î M¨Q HB M ç•K tmv M [m ç M çB M >ªB JBM?- b m ç¦ #
K M; t M? HK+X Î ;B[F?¬M; i`mM; ç€M? K°i pÁM;- tmv M [m M;U+ i`€B >ªB JBM
H½Q5

5

"´M T?Q H¬B ç¨B- ?ÆM ? B KQÆB p¢M M;QÌB +MM; T?€i ` K°i iB M; FBM? ?¬ F?

J¼B M;QÌB ç m #` FBM? M;¢+ i`B i ç M;•v M;QÌB5

>ªB JBM? M?€v K„i [m v H¢B H–M +m®B- +® ;„M; [m v M;QÌB H¢BX h v M•M; H M
/YM; /QM; M?Q F?¬M;- F?¦2 KB M; F`+? HB i +Q [m„T- KB M +QÐM; M¦B ` #®M +

@ L;QÆB F?¬M; T?ªB M;QÌB5

L¦B `²BX i?B i? >ªB JBM? #`+? K°i iB M; H,M tm®M; K†i ç'iX

@QyQ@

.mv L;½ æ°+ h¬M

h€+ ;Bª, hB m æ Q S?QM; GÊB

QQyQQ

ejNX *?QÆM; e9j, B "BM? h'i h?„M;\

@ L;QÆB KÈB F?¬M; T?ªB M;QÌB5

s¨ s¨ ç½ bÈK F?¬B T?K+ p K†i #bM? i?QÌM;- H¢M? HMM; çB iÈB # M +¢M? >ªB JB
M;QÌB H½Q K°i F?®B F?¬M; F?€+ ;b >„+ h?B i G M? "¨B +O *Æ L;[u MX ç¦ H¨ FB
JBM?X

h`QM; bQÆM; T?ÁM; F?€+? [mwX M;QÌB >ªB ;B K†i KkB t M? KûiX J„i i?'v s¨ s¨
i` M M;QÌB >ªB JBM?- i'i +ª M;QÌB >ªB ;B F?¦2 KB M; +Q [m„T F`+? HB i- KQ K„i

> B i`"M +?B M- i´M ?¢B ? B M;QÌB- i²M i?'i ? B FB M "ªQ E?QX

h´M i?'i M¨v F?¬M; i? F?¬M; HÈM- p®M M;QÌB >ªB ;B +ÁM i`¨M ç–v HÁM; iBM v
+?ûK ;B i ? i #¼M M;QÌB h–M G"T i` M H¬B ç¨B- ;BªB [mv i tQM; •M Q€MX

*ÁM ?B M ;BÌ- t2K ` •M Q€M M¨v +?ŠM; M?[M; F?¬M; K'i- M;QÊ+ H¢B +¨M; b•m ?

h? M?QM;- >ªB ;B H¨ K°i ;B i°+ F?´M; H²X ç½ F€ p,M i?Q F? QÈ+ [mv ç`M? i` M
h` M H¬B ç¨B [mv i bBM? iYX /QÈB H¬B ç¨B •M Q€M iQ¨M iB m i MX

G¨K b Q +¦ F?ª M,M; / /¨M; i? v ç´B\ o"v bQ pÈB pB + iU ç€M? p¨Q K†i KbM?- +¦ F

*?Q M M- i`€B ç„M; M¨v +?d +¦ i? iU KbM? Mm®i tm®M;X

s¨ s¨ iB M i v i?m ?²B >„+ h?B i G M? "¨B "ªQ E?Q- i?m ?²B H¢B h`'M *?d "ªQ E?Q-
+? X M?¨M M?½ i`Î H¢B bQÆM; T?ÁM; F?€+? [mv i`"M /Q M? h–M G"TX

L;? M? ç¦M s¨ s¨- H¨ i`"M p¶ i v M?B i HB i +O K¼B M;QÌB i`QM; bQÆM; T?ÁM;X

pšM H¨ H½Q pQÊM "¢+? h`mM; aÆM i?QÌM; ç®B ç–m s¨ s¨ HÈM iB M; M¦B,

@ hB m hmv iX H¨K i®i H„KX

"¢+? h`mM; hmv i #om K¬B,

@ æ¢B + X ?mvM? ç M; M¦B Km°B b Q\

s¨ s¨ +kM; #om K¬B,

@ G½Q pQÊM ;B¨X #Èi ;Bª KM b KQ H'v HÁM; i X L?È F€- +U+ T?˜K HBM? i?¢+?

E?¦2 KB M; "¢+? h` M; aÆM +Q `9iX +QÌB ?„+ ?„+ M¦B,

@ J¼B M;QÌB ç m H¨ ç¬M; K¬M +–M ;b T?ªB M;?B K i9+ M?Q p"v\

@ E?¬M; M;?B K i9+ +kM; çQÊ+- i`ª i? M? i`QÌM; i?QÆM; FB H¢B +?Q i X pW H

s¨ s¨ M?¨M M?¢i M¦BX

G½Q pQÊM "¢+? h` M; aÆM pÁ ç–m #Si i B- p K†i F?¬M; #Ä çQÊ+ H'v iW i`QM; M
HÈM +U+ T?˜K HBM? i?¢+?- p K†i ç m HÁM; ?ûi H M,

@ æQÊ+ `²B çQÊ+ `²BX +€B i M i? K H K- M;QÆB i?Ä K½M `²B +?SX ç•v H¨ iQ¨M

s¨ s¨ HB + K„i i`WM; "¢+? h`mM; aÆM,

@ E?¬M; çOX

@ æQÊ+ `²B

"¢+? h`mM; aÆM H¢B i`9i` K°i ç®M; +U+ T?˜K HBM? i?¢+? iW i`QM; M?šM i`[p"
pšM i?Î ÆX "¢+? h`mM; aÆM M;?B M `,M; M;?B M HÊB ç´` iB T K°i ç®M;- i? i?®

@ G–M M¨v i?"i bU F?¬M; +ÁM M[X >WX M m M?Q M;QÆB +ÁM F?¬M; ?¨B HÁM;-
FB çBX E?¬M; +¦ ;b ? v H„K- F?¬M; T?ªB K°i FB M "ªQ E?Q ? v b QX

s¨ s¨ M?bM HQÈi [m +U+ T?˜K HBM? i?¢+? i` M K†i ç'iX i`QM; HÁM; `ä `¨M; ;B€
i?¢+? M¨v FûK t K°i FB M "ªQ E?QX *?¨M; [m B #ªQ #¼M ?¼ H¨ ç¬M; K¬M- H¢B
æ +?Q H½Q pQÊM ;B¨ M¨v M?Ä K€mX s¨ s¨ +ªK i?'v `'i F?Q€B i`€X

h v €Q çªQ [m - i?m iQ¨M #° M?[M; +U+ T?˜K HBM? i?¢+? M¨v H¢BX H½Q pQÊM "
F?B T pQ X #¼M M;QÌB EBK æB m "¢+? h`mM; >Ä "¢+? h`mM; hmv i +MM; h¨Q >
? i bS+ ?•K K° s¨ s¨X sm'i +?B M ? B i`"M- i?m ?Q¢+? ç½ FBM? M;QÌB M?Q i? X L
M?`M çQÊ+ +?mv M K„i M?bM H¬B ç¨B F?´M; H²X i`QM; HÁM; i?•K M;?o, JbM? M
Qi #ªQ p"i i`Î p - M?[M; M;QÌB FB i?"i H¨ ;B¨m +¦ K¨X

aQÆM; T?ÁM; F?€+? [mv imv `^M; +€+? •K i®iX M?QM; ç®B pÈB +QÌM; ;Bª +?•M
M?[M; ç°M; ioM? # M i`QM; +kM; F?¬M; T?ªB H¨ +?mv M F?¦X J¨ ç•v i¢K i?ÌB +k
çQ¨M M;QÌB h–M G"T +kM; HQÌB /MM; F i ;BÈB T?QM; # bQÆM; T?ÁM; H¢BX M m
T?QÆM; i?S+ i`mv M •KX

"ÎB p"v- # M M¨v #¼M ?¼ +?B +O - M;QÌB Î bQÆM; T?ÁM; F?€+? [mv # M +¢M? ;
çQÊ+- K¼B M;QÌB ç m i`ÊM K„i ?€ K²K, *€B M¨v +kM; [m€ ç€M; çB +?S\ L; v K†i
M¨Q +€+ M;QÆB F?¬M; #B i H¨ +€+ M;QÆB ç M; ç®B K†i pÈB +?B M ç'm bBM? iY

L?'i H¨ bQÆM; T?ÁM; F?€+? [mv >ªB ;B X +?d +€+? # M h–M G"T F?¬M; çO i`,K i'
ç m #` i?€B ç° F?¬M; FB M; M +O "¢+? h`mM; aÆM +MM; s¨ s¨ +?¼+ ;B"M- ç m i
h? >MM;X

.M H¨ >ªB L;U S?QM; K°i i`QM; H½Q i´ >ªB ;B +kM; F?¬M; M?`M çQÊ+ M¦B,

@ h iÈB çBX h`"M +?B M iB T i?2Q- i Km®M t2K h–M G"T i?'v i X +ÁM +¦ i? T?€

J°i H½Q M?•M K°i KU+ M?„K K„i /QÐM; i?–M- H9+ M¨v i`–K ;B¼M; M¦B,

@ h`"M +?B M iB T i?2Q- i iÈBX

G½Q M?•M M¨v ç–m i¦+ #¢+ i`„M;- iBM? i?–M [m„+ i?QÈ+- i` M K†i +kM; M?bM F?
M;QÌB F?¬M; K"T F?¬M; ;–v- K†+ i`QÌM; #¨Q K¨m t M?- ? B K„i pW KÎ #„M ` ? B

>ªB L;U S?QM; M Q M Q- M¦B,

@ h?'i ;B X M¨v M¨v +¦ çQÊ+ F?¬M;\

G½Q M?•M M¨v +¦ #®B T?"M +U+ + Q Î >ªB ;B X /M M; v +ª >ªB L;U S?QM; +kM; T
;B X L?[M; M;QÌB >ªB ;B +¨M; bÊ ?½B- ç m çSM; /"v F?mv M H½Q M?•M M¨v çWM

@ G½Q i´ i¬M;- M;¨B F?¬M; +–M T?ªB ` i v p°BX ç +?9M; i çB H¨ çQÊ+ `²BX

@ æ9M; p”v- M;QÌB # M +¢M? h–M G”T +kM; F?¬M; +¦ F?€ M,M; B +kM; H¨ +QÌM; #¼M ?¼ `²BX

@ G½Q i´ i¬M;X L m M?Q h–M G”T iU KbM? ` i vX +QB M?Q +?9M; i FB K çO `²B +kM; F?¬M; i` K¨X

:B +?O >ªB h? >MM; T?’i i vX ç K¼B M;QÌB M;²B tm®M;- b m ç¦ M?bM H½Q M?•

@ G½Q i´ i¬M;- i?U+ HU+ +O M;¨B ç®B T?¦ #¼M ?¼ F?,M; ç`M? F?¬M; +¦ p’M ç ?ŠM H¨ h–M G”T KÈB ç9M;

G½Q M?•M €Q t M? F?Q€i i v- M¦B,

@ L m M?Q i F?¬M; tm’i i`”M- bÊ `^M; H–M M¨v >ªB ;B M;½ ;K+X F?¬M; +ÁM +¦ i H9+ M¨v i pšM F?¬M; i? i?O i?„M;- M?Q p”v +?9M; i +?`m i?m çBX

@ *€B ;b\ E?¬M; i? +?`m i?m çQÊ+5 G½Q i´ i¬M;- +?`m i?m `²B i?b b m M¨v >ª ?Q¨M iQ¨M F?¬M; i? M;˜M; ç–m H M çQÊ+ M[X

@ æ9M; p”v5 G½Q i´ i¬M;- /M H¨ M;¨B /M H¨ M;¨B i?’i #¢BX +?9M; i +kM; imv i i`”M- +?9M; i M?’i ç`M? T?€B ç€M? çO +?9M; i F?¬M; iBM KQÌB i`”M M¨v +?9M; i çQÌM; çQÌM; H¨ K°i i`QM; i K ç¢B i? HU+ K¨X

@ æ9M; p”v5 G½Q i´ i¬M;- H–M M¨v +?9M; i iÈB ç•v ç m H¨ pä ;B¨ +ªM? ;BÈB G¬ i?„M; #¢B +kM; H¨ Î M,K,M,KX *?9M; i #’i +S ;B€ M¨QX iU #¢Q ç²M; [mv pm i”M F?¬M; +?’T M?”M F i [m€ M?”M i?m X

L?bM K¼B M;QÌB [m–M ibM? FQ+? ç°M;- H½Q M?•M €Q t M? +¦ +?9i pmB KWM;- +

@ h`QÈ+ ç¦ +?9M; i ç m [m€ t2K i?QÌM; h–M G”TX F +ª ;B +?O h? >MM; M;QÆ ;†T [m h–M G”TX ç m [m€ t2K i?QÌM; ?„MX *€+ M;QÆB F?¬M; +–M HQ H„M; +? F?¬M; +ÁM M?B m i?¼ M;mv M- /M H¨ FûQ /¨B ?ÆB i¨M b®M; K’v +?K+ M,KX +kM +ªM? ;BÈB æ` hB MX o¨Q H9+ M¨v- +ÁM F?¬M; #^M; pb >ªB ;B /®+ ? i K°i T?–M

@ a m M¨v +€+ M;QÆB ç m T?ªB M?È F€- #’i F€ F M¨Q +kM; F?¬M; çQÊ+ t2K M? KS+ tm¬B #m²K i?m”M ;B¦X i i?’v ;†T T?ªB +?9i +ªM i`Î +kM; H¨ +?mv M i®iX L?’ H¬B ç¨B •M Q€M iB m i MX L m M?Q h–M G”T F?¬M; +? i- +kM; F?¬M; T?ªB >ªB ;

G½Q M?•M €Q t M? pW M¦B M?[M; HÌB M¨v ` X HB M +¦ p¨B T?–M +€K ;B€+ Ov i?

bQÆM; T?ÁM; F?€+? [mv HÈM M?Q p”v- KQÌB K’v +QM +?€m >ªB ;B ç m H° p K†

>ªB L;U S?QM; i`–K ;B¼M; i?Î /¨B- M¦B,

@ h?’i :B M¦B +Ä Hw- +?9M; i pšM +S Hm¬M t2K i?QÌM; h–M G”TX h²M i?’i EBK i`QÎM; H½QX L m M?Q ç M ;BÌ +?9M; i pšM +ÁM iU + Q iU ç¢B M?Q i`QÈ+- M?Q p i X *?B M ç’m F iB T b) M;¨v +¨M; F`+? HB i- K¶B K°i i`”M ç m H¨ iW +?B M- +S /U ç`M? i`QÈ+ ç¦X L m M?Q ?B M ;BÌ +¦ B F?¬M; Km®M i? K +?B M- H”T iS+ M¦B + i°B +€+ M;QÆBX

@ G½Q i´ i¬M;- M;¨B M¦B ;b p”v\ *QM +?€m >ªB ;B +?9M; i H9+ M¨Q bÊ ?½B\

@ E?¬M; b BX G½Q i´ i¬M;- M;¨B F?¬M; M M +QB i?QÌM;- +?9M; i +,M #ªM F?¬M

@ >W5 *?Q /M +? i- i +kM; b) HU +?¼M ç²M; [mv pm i”M +MM; ç®B i?OX

J¼B M;QÌB # M i`QM; bQÆM; T?ÁM; i•K ibM? ç m #` FQ+? ç°M;- M?B i ?mv i b¬B

G½Q M?•M €Q t M? i€M i?QÎM; M?bM i?Q€M; [m >ªB L;U S?QM;- +?d +¦ /MM; HQ i? t•v /UM; F?Q i? B #BM? i’i i?„M;X L m F?¬M;- HB M iK+ i?m ? B i`”M- çª FQ i?”i `’i HÈMX F?¬M; M¦B iÈB KS+ F?¬M; ;QÊM; /”v M´BX Qi M?’i F?Q i? +kM; b)

(B #BM? i’i i?„M;, [m•M ç°B ç m i?QÆM; pMM; H M +?B M ç’m i’i b) i?„M; HÊB)

*ÁM ?B M ;BÌ i•K i`¢M; M?[M; M;QÌB M¨v ç½ #` FQ+? ç°M;- K¼B M;QÌB ç m M?B i ?
bÊX p”v i?b bÊ ;b M[\

G½Q M?•M €Q t M? pmM; i v H MX i`B i ?²B F i ;BÈB bQÆM; T?ÁM;- H”T iS+ KÎ
i`¼M; HQÊM; HQÈi H M H¬B ç¨B `°M; HÈMX

L;QÌB tmM; [m M? çÊB MY M;¨v- `®i +m°+ i?’v pä ;Bª >ªB ;B i?S # H M i`”M- H
T?’MX

> B i`”M +?B M ç’m pW `²BX ç½ i? ?B M i?U+ HU+ K¢M? K K°i T?QÆM; h–M G”
/B i ? B +QÌM; ;Bª >ªB ;B X #ªM i?•M H¢B F?¬M; #` i?QÆM; ;bX +ÁM B /€K t2K i

.M M; v +ª M;QÌB G½M? h?m *mM; +MM; h?€M? >Q¨M; M?’i K¢+?- ?B M i¢B bÊ `^M
K v K„MX L m M?Q ç #¼M ?¼ ç€M? i`”M ç–mX bÊ `^M; #¼M ?¼ +kM; F?¬M; #B
M?B mX

Zm M H¬B ç¨B ?ûi HÈM,

@ h`”M i?S # X / M? i9+ >ªB ;B >ªB S?QM; E?BM? KÌB M;QÌB T?Q h–M +¬M; iY `

G½Q pQÊM "¢+? h` M; aÆM HÈM iB M; M¦B,

@ *¬M; iY- ç +?Q i H MX

h–M G”T ?QT K„iX M?bM H½Q M?•M p K†i #bM? ioM? çSM; i` M H¬B ç¨B- M?QM
T?ÁM; # M KbM?- i`QM; HÁM; F?) ç°M;- i`–K ;B¼M; M¦B,

@ L;QÌB FB F?¬M; çÆM ;BªMX G½Q "¢+?- ?½v +•M i?”MX

s¨ s¨ H’v ` F?®B >„+ h?B i G M? "¨B pW çQ¢i çQÊ+ iW >ªB ;B X MûK +?Q "¢+? h
M¦B,

@ *€B M¨v +?Q M;QÆB KQÊM- +–K p M;mv M p M +?Q i X

h`QM; HÁM; "¢+? h` M; aÆM ’K €TX M;Q¨B KB M; H¢B iMv w M¦B,

@ *ªK ÆMX

h?•M i? H½Q "¢+? ?¦ i?¨M? K°i ç¢Q [m M; K M;- M?€v K„i tm’i ?B M i` M H¬B ç
M?•M €Q t M?XX

@ G½Q ?O "¢+? h`mM; aÆM- ç†+ #B i iÈB ;B i M;QÆBX

"¢+? h` M; aÆM H¨ HQ¢B H½Q ;B b®M; p¢M M,K- ? i bS+ ?B m #B i €T #S+ F?Q i

G½Q M?•M €Q t M? >ªB S?QM; E?BM? M?¨M M?¢i M?bM i?Q€M; [m "¢+? h`mM; a

@ E?¬M; +–M M;?o iÈB +?mv M +?¼+ ;B”M i X M;QÆB F?¬M; T?ªB ç®B i?O +ª i X

"¢+? h`mM; aÆM i`ÊM K„iX +kM; T?€i ` K°i iB M; ?W H¢M?,

@ E?¬M; b Q +ª- i` M i v i +¦ ? B FB M "ªQ E?Q +O >ªB ;B +€+ M;QÆB K¨X

L¦B `²B- çQ M;mv M HU+ p¨Q i`QM; >„+ h?B i G M? "¨BX K°i +¶ F?Q ç2M H”T iS
.•M /•M +¶ F?Q ç2M M¨v H¢B ?bM? i?¨M? K°i i¨M; T?ÁM; ?° K¨m ç2MX

@QyQ@

.mv L;½ æ°+ h¬M

h€+ ;Bª, hB m æ Q S?QM; GÊB

QQyQQ

e9yX *?QÆM; e99, "ªQ E?Q æ L?'i aÆM >¨ æ²5

G½Q ;B¨ €Q #¨Q t M? b„+ K†i F?) #B M-i?S M¨v Î i` M M;QÌB >ªB JBM?- +?d +¦ i?
i? K¨m ç2MX F?¬M; M;?o iÈB H½Q ;B¨ M¨v HU+ HQÊM; ?MM; ?"m M?Q i? X H¢B +
?°X

L?bM H¢B +•v >„+ h?B i æ¢B h?QÆM; i`QM; i v "¢+? h`mM; aÆMX imv >ªB S?QM
+kM; F?¬M; FbK M´B +ªK i?'v K°i +ÆM T?šM M° i?"i HÈM ç€M? 9T p¨Q i`QM; HÁM

æ•v H¨ #ªQ p"i +O >ªB ;B i X ç•v +?QM? H¨ #ªQ p"i i´ iB M >ªB ;B i`mv M tm®M
i`QM; i v >ªB ;B i 5

hmv M?B M H"T iS+ F?¦2 KB M; >ªB S?QM; E?BM? M´B H M K°i p +QÌB H¢M? F?
HÁM;, óE?¬M; ?´ H¨ F [m KM F?¬M; +¦ FB M i?S+- M;QÆB iQÌM; #ªQ F?Q H¨ / /
>ÆM M[X M;QÆB i`QÈ+ FB +¦ /MM; [m i`QÌM; i?QÆM; ? v F?¬M; +kM; F?¬M; #
+?QM? H¨ p¢M M,M; b Q\ h`QM; #ªQ F?Q M¨v ~M +?S mv i? +O i?B M ç` - F?¬
i?9+ ç°M; T?€i ` çQÊ+ b Q\ô

óL?[M; i?S M¨v M;QÆB ç m H¨K F?¬M; çQÊ+- i?b FB M #ªQ F?Q >„+ h?B i æ¢B h?
H¨ K°i pk F?Q +SM; `,M ?ÆB b„+ #ûM K¨ i?¬B5

@ *ªK ÆM M;QÆB K M; ç M ? B FB M #ªQ p"i M¨v +?Q H½Q T?mX ç H½Q T?m +¦ i
M¦ i`Î p M;mv M +?O5

>ªB S?QM; E?BM? M¦B tQM;- M?bM +'K +? ç½ /•M; H MX +QÌB H¢M? T?€i ` K°i

@ æ M ç•v +?B M çB5

h`QM; ;B•v H€i iW i` M M;QÌB >ªB S?QM; E?BM? #°+ T?€i ` K°i Hm²M; FbM? T?
i` M M;QÌB >ªB S?QM; E?BM? ç°i M?B M ;B¬M; M?Q çQÊ+ `¦i p¨Q HU+ HQÊM; p-
T?´M; H MX #B M i?¨M? p[M; +?„+ F?¬M; i? T?€ pÐX æ²M; i?ÌB i?•M i? >ªB S?Q
#` K°i HU+ HQÊM; p¬ ?bM? +U+ HÈM HÈM i?¬B # v p ?QÈM; H½Q pQÊM "¢+? h`mM
HB iX

hbM? +ªM? ç®B T?QÆM; F?¬M; #B i bY /KM; i?QÆM; i`QM; iQÌM; iQÊM; +O >ª
tm'i ?B M M?Q p"v- çB m M¨v +kM; ç½ M¦B H M T?€M çQ€M +O H½Q ç½ b B H–K

*•v >„+ h?B i æ¢B h?QÆM; i`QM; i v H½Q pQÊM "¢+? h`mM; aÆM M? M?¨M; `mM
` K°i iB M; tû ;B¦ b„+ M?¼M- `²B iQ¨M #° i` M #–m i`ÌB i`¨M ç–v i?QÆM; €M?5

*,M #ªM i?'v F?¬M; `ä +€B M¨Q H¨ i?"i- +€B M¨Q H¨ ;Bª5

æ²M; i?ÌB- iW +?¶ K9B i?QÆM; +O >„+ h?B i æ¢B h?QÆM; i`QM; M?€v K„i iQ€i `
>Q ªM? T?O F?„T #–m i`ÌB H¢B ?¦ i?¨M? ?QM K°i M;¨M +QM ;B Q HQM;5

:B Q HQM; M¨v +?QM? H¨ i?QÆM; F?Q ?Q€ i?¨M?- +MM; +?QM? H¨ mv i? i?B M ç

J¶B K°i +QM ç m bWM; p•v `ä `¨M;- F K i?2Q mv i? p¬ i?QÊM;- ~K –K ?QÈM; iÈB

h` M K†i >ªB S?QM; E?BM? `®i +K+ H° ` p ?QªM; bÊX æ®B T?QÆM; ç•m +?d #B
+?QM? H¨ M;QÌB H¨M? M;? bÎ i`QÌM; /MM; i?QÆM; ç•v5 *"v >„+ h?B i æ¢B h?QÆ
[mª i?U+ T?€i ?mv ` mv HU+ K¢M? ;'T K'v H–M bQ pÈB Î i`QM; i v >ªB EBK h¬M5

æ•v KÈB +?•M +?QM? H¨ mv HU+ +O #ªQ F?Q5

ó*? i iB i5 E?¬M; M;Ì M;QÌB M–v H¨ M;QÌB +?mv M bÎ i`QÌM; /MM; i?QÆM;5ô

aQM; *?QÎM; +O >ªB S?QM; E?BM? Î i` M #–m i`ÌBX +kM; ?¦ i?¨M? p¬ b® i¨M ªM
M´ ó–K –Kô i` M H¬B ç¨BX

h?•M KbM? >ªB S?QM; E?BM? K°i ?ÆB HmB p T?Q b m KQÌB K'v #QÈ+- +ÁM H½
p¬ +MM; +QÆM; K½M?- K°i çQÌM; p¼i iÈB T?Q i`QÈ+ KQÌB K'v #QÈ+X *•v >„+

i`QM; i v H½QX [mª i?U+ M?Q ?´ i? K +€M?- + Q i?'T imM; # v çªQ i` M ?¢ /QÈB
M?"T ?¦ 5

S?ªB #B i `^M;X H½Q pQÊM "¢+? h`mM; aÆM F?´ Hmv M +?B M F„ i`QÌM; i?QÆM
i?•M /MM; i?QÆM; bÈK ç½ ç¢i iÈB i`bM? ç° imv i ?¨Q5

L m F?¬M; i? - s¨ s¨ /U p¨Q +€B ;b H¢B i†M; #ªQ F?Q >„+ h?B i æ¢B h?QÆM; M¨v

>ªB S?QM; E?BM? #B i KbM? ç9M; H¨ t2K i?QÌM; M;QÌB ç®B /B M M¨vX i`QM; HÁ
J°i çS M?Ä i? iK+ #bM? i?QÌM; M?Q h–M G"T b Q +¦ i? ibK Î ç•m ` M?B m *QÌM

*?ŠM; H) i` M M;QÌB ?„M i?"i bU +¦ ç M T?QÆM; imv i i? HQm i`mv M iW i?ÌB ç¢

M v\ h?"i bU +¦ i? i`QM; i?ÌB ;B M M;„M M;OM p¨B M,KX H¨K +?Q K°i pä ;Bª #bM?
;BÈB M?Q i? \

L?[M; w iQÈM; M¨v +?d H¨ i•K MB K i?Q€M; [m X K¨ i`QM; H9+ ç¦ ;B[? B M;QÌB i
ç½ ;B Q i?O pÈB M? m #ªv i€K ?B T5

>ªB S?QM; E?BM? i'i M?B M F?¬M; #` i?B i i?ÌB ;b M?B m- M?QM; /QÈB ibM? i?
?¢ T?QM;X hmv M?B M- /QÌM; M?Q >ªB S?QM; E?BM? +kM; F?¬M; M¦M; MªvX h`"
G¬B EB T +?Q /M ç€M? M? m iÈB K'v M;¨v K'v ç KX +MM; F?¬M; T?ªB H¨ F?¬M; +

h` M M;QÌB ç®B T?QÆM; K M; ? B FB M #ªQ F?QX K¨ >ªB S?QM; E?BM? pšM H¨
M; M; i v pÈB ç®B T?QÆM;- F€ i?"i iW çB m M¨v ç½ +¦ i? M?bM ` +? M?- H +? ;B

L?[M; M;QÌB t2K Î #®M T?Q - H9+ M¨v +kM; ç m i"T i`mM; iBM? h?–M t2K i`"M +?
€T çªQ +O s¨ s¨ ç€M? ;B i ? B ;½ +QÌM; ;Bª pW `²BX i`"M +?B M ;B["¢+? h`mM;
t2K ` H¢B +¨M; ?'T /šM M;QÌB t2K ?ÆMX

h`QM; ? B M;QÌB ç m H¨ H° imv M /B +?mv M K½M? HB i- imv `^M; >ªB S?QM; E?B
M?QM; ç•v +kM; +?d pb i`QM; i v "¢+? h`mM; aÆM +¦ #ªQ F?QX M m "¢+? h`mM; a
F?¦ +?®M; H¢B >ªB S?QM; E?BM?X

h`QM; HÁ ;? +?¶ h–M G"TX "¢+? h` M; >Ä - "¢+? h`mM; hmv i ç m H° p K†i F?~M
i`"M ç'mX aU +QÌM; ç¢B +O ç®B T?QÆM; ç½ ` M;Q¨B w HB m +O #¼M ?¼X F
K M; ? B FB M #ªQ F?QX +kM; F?¬M; i? ;B¨M? çQÊ+ Qm i? €T çªQX

h` M K†i M?[M; M;QÌB F?€+ +kM; ç m K M; i?2Q p¨B T?–M HQ H„M;X >ªB S?QM; E
`'i ´M ç`M? #bM? ioM?- M;QÌB M?Q i? F€ i?"i `'i ç€M; bÊX "ÎB pb ç M ?B M ;BÌ H
i`ÌB #B i i` M M;QÌB H½Q +¦ i? +¦ FB M #ªQ F?Q M¨Q ç°i M?B M H'v ` ? v F?¬M;

.M b Q H9+ i`QÈ+ ? B i M +QM +?€m >ªB ;B i?U+ HU+ F?¬M; #^M; H½Q K¨ i` M M
M¨v t2K ` +¨M; K¢M? F?¬M; +¦ Gw M¨Q F?¬M; +¦ #ªQ F?QX

G½Q pQÊM "¢+? h`mM; aÆM iQM? ibM? M¦M; Mªv +¨M; +'T #€+?5 æ€M? M? m ?²
p¨Q mv HU+ +O #ªQ F?QX +MM; F?¬M; i? ;B i +? i çQÊ+ ç®B T?QÆM;X æ´B T
T?QM; pÈB #ªQ F?Q K¨ i?¬BX M?QM; HU+ HQÊM; ?MM; ?"m +O H½QX p¨ H½Q M
?ÆM t "¢+? h`mM; aÆM +¦ F?ª M,M; ç´B F?€M;X

"ÎB p"vX ibM? i? ç€M? iÈB H9+ M¨v +kM; +?d H¨ i? HU+ M; M; M? m K¨ i?¬BX

"¢+? h`mM; aÆM M?È iÈB i`QÈ+ F?B KbM? tm'i i`"M- +¬M; iY M;'K M;~K çQ +?Q
"¢Q æ MX +ÁM +¦ K'v pB M GQM; æ M + Q +'T M?'i +O h–M ;B ?B M M vX +?Q
+?®i- ?„M F?¬M; çO M;mv M HU+X

"¢+? h`mM; aÆM iQM? ibM? M¦M; Mªv F?¬M; ;Bª- M?QM; ?„M +kM; F?¬M; T?ªB F
i?U+ bU i?U+ HU+ +O KbM? F?¬M; #^M; ç®B T?QÆM;X *?Q M MX ç€M? [m ç€M
+?9i #° ç€M; KÄB K iX b m ç¦ M;?B M `,M; M;?B M HÊBX ?QÈM; p T?Q >ªB S?Q

@ æWM; i`®M5 æ K¢M; H¢B ç•v5

h` M K†i >ªB S?QM; E?BM? H”T iS+ ?B M H M K°i p iQÆB +QÌB- i?˜K M;?o, ó_®
h®i HŠKX i +?Ì M;QÆB +?QM? H¨ H9+ M¨v5ô

>ªB S?QM; E?BM? F?¬M; +?9i +?9i ?Q M; K M;- iW i`QM; HÁM; H’v ` K°i p”i- H
h`QM; M?€v K„i KÎ ` X F?¬M; M;Ì ç² €M iW i` M #S+ ?Q¢ iWM; +€B iWM; +€B i?Q€

"ªQ ?° Î # M +¢M? >ªB S?QM; E?BM?5

o®M #®M T?Q i` M F?€M ç¨B ç M; v M ioM? F?¬M; iB M; ç°M;- HB M F?¬M; i? S
?¬ FBM? M;¢+- K¼B M;QÌB ç m KÎ iQ ? B K„i M?bM- +?d bÊ KbM? #Ä HÐ K’i K°i +

*?d i?’v ;B[F?¬M; i`mM; i` M H¬B ç¨B FB - p¬ b® `WM; M9B b¬M; M;ÌB i?m M?ÄX
>ªB S?QM; E?BM?- tQ v i`ÁM iW +?”K ç M K mX

L?[M; `WM; M9B ç¦X ç b® imv `^M; +?d + Q +¦ K’v +?K+ i?QÈ+- +¦ +€B +?d + Q ?
mv €T ç tm®M; M;QÌB i M¨vX H¢B `ä `¨M; ;B®M; M?Q i?U+ bU M9B + Q b¬M; HÈM

E?Q i? K½M? HB i- +SM; `„M T?QM; +€+? +´ tQ 5

L?[M; b¬M; M;ÌB ?² MQÈ+ FB X i?2Q i®+ ç° +?mv M ç°M; +¨M; H9+ +¨M; M? M?X
K¨M MQÈ+ K¨m t M? i?,K ?Q¨M iQ¨M # Q #¼+ >ªB S?QM; E?BM? # M i`QM;5

æ²M; i?ÌB- M?[M; `WM; M9B HÈM M?Ä F?¬M; ç²M; ç m FB i?b #„i ç–m iW i` M M;
` X # v iÈB T?Q H½Q pQÊM "¢+? h`mM; aÆM ç ûT tm®M;5

G¢B +¦ p¬ b® F +€+ HQ¢B HBM? i?9X i?2Q i`QM; M9B `WM; # v ` X K†+ /M i?m M
i? i` M M;QÌB +?9M; pšM F?¬M; v m FûK +?9i M¨Q5

E?¬M; M;Ì H¨K +?Q F?Q i? +O "¢+? h` M; aÆM T?€i ` FB ?Q¨M iQ¨M #` i`B i iB

hB M; +QÌB H¢M?- +O >ªB S?QM; E?BM? M? M?¨M; i`mv M ç M,

@ *¦ T?ªB M;?o `^M; H’v çQÊ+ ? B FB M #ªQ F?Q +O >ªB ;B i - H¨ i?B M ?¢ p¬ ç
+?Q M;QÆB M?bM H¢B t2KX +€B ;b KÈB +?•M +?QM? F m H¨ M°B ibM?5

@ aÆM >¨ æ²5 J°i FB M #ªQ F?Q aÆM >¨ æ² M´B / M? M?’i i?ÌB ç¢B i?€B +´X F?¬M

h` M F?€M ç¨BX i`QM; H¬ ;? F?€+? [mv- H9+ M¨v H”T iS+ +¦ K’v M;QÌB- ç²M; i?ÌB
M¨vX

J¨ i` M F?€M ç¨B #®M T?Q - i`QM; M?[M; K¬M T?€B ;B i°+ F i?W iW t tQ X +k
?¨M; i®iX

@ h`ÌB ¢5 æ•v ç9M; H¨ aÆM >¨ æ² i`QM; i`mv M i?mv i- F?¬M; M;?o iÈB M¦ i?”i bU

@ aÆM >¨ æ´ ç9M; i?”i H¨ aÆM >¨ æ²5 .QÌM; M?Q i`QM; i`mv M i?mv i- +¦ ç¢B M,
M9B `WM; b¬M; M;ÌB- i Hmv M i?¨M? S?€T #ªQX +¦ mv HU+ +U+ F€ F?OM; #®5

@ L?[M; M9B `WM; ç¦X M?[M; b¬M; ?² ç¦ ç m H¨ i?U+ b Q\

*¦ M;QÌB F?¬M; FbK M´B ?ÄBX

@ æQÆM; M?B M H¨ i?K+- M?[M; M9B `WM; b¬M; ?² ç¦ ç m H¨ #` ç¢B M,M; Hmv M
i?¨M? #S+ aÆM >¨ æ² M¨v5

@ h`ÌB ¢5 *€B M¨v +€B M¨v +MM; [m€ h?–M F€ `²B\

@ >W5 h?ÌB ç¢B i?€B +´ +ÁM +¦ `’i M?B m i?S i?–M F€ ?ÆM M[- ç€M; iB + ç m ç¹

`²B5

G9+ M¨v- +¦ M;QÌB iBM? K„i- F?¬M; FbK M´B H¢B T?€i ` iB M; i?ûi FBM? bÊ +?¦B

*kM; H¨ >ªB S?QM; E?BM?5 aÆM >¨ æ² i` M çdM? ç–mX [m M? i?•M # Q #¼+ i`
` M?[M; M9B `WM; i`€M €T "¢+? h`mM; aÆMX ç²M; i?ÌB- ç°i M?B M i` M i v H¢B
L;mv i æ Q i?”i HÈM5

h? M? u M L;mv i æ Q M¨v ç¨B +?WM; # i?QÈ+- HQÐB ç Q /QÌM; M?Q +? #ˆM; ç²
HQ M; H²X H¢B T?O FQM iWM; HÈT iWM; H¦T p¨vX imv M?B M i?Q¢i M?bM i? M?
M m M?bM i?"i F„X iQ¨M #° +?m¬B ç Q +k M€i ç¦ /QÌM; M?Q +?QM? H¨ K°i +QM `
K¨ H MX KkB ç Q +?QM? H¨ ç–m `²M;5

L?QM; K¨X +?d +¦ ç¢B M,M; +?•M +?QM? KÈB +¦ i? i`U+ iB T +ªK M?"M çQÊ+ iW
ç Q ç¦X T?€i ` +´ mv €T FBM? M;QÌB5

EB T E?Q5

h? M? u M L;mv i æ Q M¨v F?ŠM; ç`M? H¨ K°i FB M +'T #"+ EB T F?Q5

L°B ibM? +O >ªB ;B [mª i?U+ `'i FBM? M;QÌB5

L; v +ª H½Q i´ i?¨M? h?¬M; h?B M +kM; F?¬M; FbK M´B ?QT K„iX €M? K„i H¦2 b€

@ L;QÌB +O h–M +¬M; iY ;†T M;mv ?B K `²B5 h? M? ç Q M¨v ?ŠM H¨ K°i FB M EB
ç•v5

Gw GQM; smv M M? ;B¼M; ?ÄB,

@ G½Q i´ i¬M;5 >¨B ;B M?Q i? M¨Q +¦ i? +¦ çQÊ+ EB T F?Q\

G½Q i´ i?¨M? h?¬M; h?B M i`–K M;•K K°i +?9i- +?"K `½B M¦B,

@ a€m M;¨M M,K i`QÈ+ /QÌM; M?Q >ªB ;B T?€i ?B M K°i çB iQ+? i?€B +´X hmv M
?ÆM T?•M MY +kM; F?¬M; F? B [m"i çQÊ+ i?S ;b i®iX L?B m M,K M?Q p"v- K¼B
i?€B +´X M?'i H¨ Î ç` T?QÆM; +U+ h•v M¨v H¢B ;–M M?Q F?¬M; +¦ F? B [m"i çQÊ
`'i çÆM ;BªM- M m +¦ i?S i®i i?b Î i?ÌB ç¢B i?€B +´ M,K ç¦X +kM; ç½ #` M;QÌB i H
H9+ 'v >ªB ;B ?ŠM H¨ T?€i ?B M i?S i®i M¨v # M i`QM; çB iQ+? i?€B +´ ç¦X *kM;
M;Ì M?šM M?`M M?B m M,K M?Q p"vX

>ªB S?QM; E?BM? +–K u M L;mv i *?B M æ Q i`QM; i vX ?QÈM; iÈB "¢+? h`mM; aÆ
/QÈB- K°i iB b€M; ç Q ªM? K¨m t M? tû `€+? F?¬M; ;B M- i?2Q F?2 ?Î M?[M; M9B
h` M; aÆMX pÈB i®+ ç° F?¦ iBM +?ûK p T?Q "¢+? h`mM; aÆM5

>¬ ?'T +O iQ¨M #° ?B M i`QÌM; ? B KQÆB K'v p¢M M;QÌB- ç m /QÌM; M?Q M;WM;
ç T K¨ p¬ +MM; F?OM; F?B T +O >ªB S?QM; E?BM? M¨v5

@QyQ@

.mv L;½ æ° + h¬M

h€+ ;Bª, hB m æ Q S?QM; GÊB

QQyQQ

e9RX *?QÆM; e98, EB T E?Q h? M? GQM; u M L;mv i æ Q5

"¢+? h`mM; hmv i #"i F m H M i?'i i? M? bÊ ?½B,

@ æ¢B + 5

L;QÌB i`mM; i?U+ "¢+? h`mM; >Ä +kM; F?¬M; FbK M´B #"i M;QÌB çSM; H MX M„
M;QÌB #°+ T?€i ` +?B M w K½M? HB iX

h¨Q >²M; +„M `,M;- ? B i? M? +?Mv i?O HBM? F?Q Î i`QM; i v #"i H M #"i tm®M; i
?Q¢i ;B®M; M?Q K°i +QM #QÈK pÌM ?Q X M?QM; ?¬ ?'T i`•K i`¼M; ç½ #€M çSM;
T?9i M¨v F?¬M; #bM? ioM?X

hmv `ˆM; ?„M çB i?2Q h–M G"T i?ÌB ;B M +kM; F?¬M; iQM? H¨ H•m H„KX M?QM; +
H¢B F i i?¨M? ibM? #¢M ?[m i?•K b•mX >B M M v h¨Q >²M; ç½ #B i K'v M;QÌB "¢
HBM? i?9X

L?QM; p”v i?b b Q +?S\ L;QÌB +kM; i? X HBM? i?9 +kM; p”vX ç m +¦ i®i +¦ t’mX *?

@ G½Q i´ i¬M;5 L;U S?QM; H½Q i´ i¬M;5 h?¨ ``^M; +?9M; i +? i çBX +MM; F?¬M;

h'i +ª ç€K M;QÌB >ªB ;B X H"T iS+ t9+ ç°M; FQ+? ç°M; +ª H MX K†i çÄ iQ i B M?bI
L m F?¬M; T?ªB >ªB L;U S?QM; Hm¬M Hm¬M H¨ T?€B +?O +?B M +O >ªB ;B X i€+
/€K ;B i- i?b M?[M; M;QÌB M¨v i?"K +?Q ç½ +ª ; M i`QÈ+ K†i +?d i`Q+? H½Q M?'i

@QyQ@

.mv L;½ æ°+ h¬M

h€+ ;Bª, hB m æ Q S?QM; GÊB

QQyQQ

e9jX *?QÆM; e9d, >mM; >,M; "„i *? i h®M; hB M

E?m¬M K†i >ªB L;U S?QM; H°` ? ibS+ •K i`–K- ;B¼M; +,K ?"M M¦B,

@ h?'i ;B M¦B F?¬M; b BX *?9M; i ç m [m€ +QB i?QÌM; h–M G"TX E?¬M; b BX M
+Æ ?°B HB m K¢M; ;B i çQÊ+ K'v M;QÌB +O #¼M ?¼X M?QM; p"v i?b +¦ Q+? ;b\
?[m /KM; b Q\ *?9M; i #¢B HB M iB T # i`"M- HB M iB T i?B i ?¢B # +QÌM; ;Bª
+?ŠM; M?[M; +¦ H½Q i´ >ªB ;B +?9M; i - +ÁM +¦ ?v p¼M; +O >ªB ;B i`QM; iQÆM
çQÌM; +?Q M?¨ F?€+- +ÁM +¦ +?¶ i®i ;b\ h? M? / M?\ h? M? / M? H¨ `„K +?¦5 *?9
i? M? / M? çB M[+MM; #` M;QÌB S+ ?B TX *?9M; i #ªQ i²M i?U+ HU+X +?Q /M F
i? M¨Q +?S\ B /€K ç M ;•v bU\

>ªB h? >MM; +kM; i?Î /¨B M¦B,

@ æ9M; p"vX >ªB ;B +?9M; i F?¬M; bÊ ?v bBM?- +€+ M;QÆB ç m H¨ /kM; boX ç
;B i X h?ÌB F?„+ K'm +?®i- +€+ M;QÆB ç m +¦ i? ?v bBM? bBM? K¢M; KbM? pb
i¢B H¨X iB T iK+ ?v bBM?- ç®B pÈB >ªB ;B ?Q¨M iQ¨M F?¬M; +¦ #'i F€ w M;?o ;
+?Q M;QÌB F?€+X

>ªB h? >MM; M?bM K¼B M;QÌB Km®M H M iB M;- F?Q€i i v +?†M H¢B- M¦B,

@ h #B i i`QM; HÁM; +€+ M;QÆB bmv M;?o +€B ;bX L?È F„X +?mv M >ªB ;B i +
F?¬M; i? H°` M;Q¨B MY çB KX L;U S?QM; H½Q i´ M¦B F?¬M; b BX i? M? / M?
çmB KM +?Q ``^M; >ªB ;B i tQM; `²BX Km®M çB H M ;BšK K°i +QÈ+ +?B K HÊBX
H„KX >B M i¢B +S M¦B >ªB ;B i M?"M i?m - ;B[>ªB ;B p¨ h–M G"T iW b m F?¬M
B çB çQÌM; M'vX M;¨v b m MQÈ+ ;B M; F?¬M; T?¢K MQÈ+ b¬M;X

>ªB h? >MM; +?"K `½B M¦BX b m ç¦ M;?B M `,M; M;?B M HÊB M¦B iB T,

@ æ9M; p"vX •M Q€M ;B[+?9M; i p¨ h–M G"T +?'K /SiX M?QM; M;QÌB +¦ w ç² pÈB
p b mX h–M G"T ?„M çB iÈB ç•mX +?9M; i HB M ç2K iBM iS+ +O ?„M `ªB ç M ç¦X
FbK M´BX M?ªv ` çQ¢i #ªQ p"i ?„M +QÈT çQ¢i +O +?9M; i X æQÊ+ `²B K†+ F ?,
t2K ?„M +ÁM +¦ i? bBM?- ç°M; M?Q ?¬K M v F?¬M;\

>ªB h? >MM; M¦B tQM;- +kM; F?¬M; M¦B i? K ;b F?€+X "ÎB pb K†+ F ?„M M¦B M
H² M?Q p"vX i? HU+ +¦ M°B ibM? ?MM; ?"m M?Q >ªB ;B X +9B ç–m i`QÈ+ K†i h–
F?¬M; i? +?®B +½BX

hBM iS+ M; v b m ç¦ >€B ;B T?€i ` F?B M +?Q i'i +ª K¼B M;QÌB bÊ M;•v M;QÌB
h?¬M; h?B M +MM; L;mv i .B m hB M *mM; ç m #` F?B T bÊ ;–M M?Q F?¬M; M¦B `

æQÌM; çQÌM; >ªB ;B - K°i i`QM; # ç¢B bB m +'T i? HU+ MÆB *U+ h•vX +¦ çQÊ+
+¦ H½Q i´ æ` hB M- +S M?Q p"v- b m F?B HB M iB T #¢B # i`"M- /Si F?Q€i M?"M
çB K [m€ M;Q¨B /U çQ€M +O K¼B M;QÌBX h?"K +?Q M;?2 tQM;- H¨K +?Q M;QÌB i

æ•v i?"i bU H¨ [mv i ç`M? +O >ªB ;B b Q\ J¨ F?¬M; T?ªB i M iQ ; M HÈM K"i M?
ç²M\ :–M M?Q i`QM; HÁM; K¼B M;QÌB ç m /•M; H M K°i w MB K M?Q p"vX

hmv M?B M- ç•v çQ+? t€+ H¨ >ªB ;B +¬M; F? B imv M #®X M;QÌB i M?"M i?m - +
h–M G"T iW M v p b m +?'K çSiX #'i F M;QÌB F?€+ i?'v i? M¨QX +S M?Q p"v [mv

"ÎB pb M;QÌB ;B9T ç¼+ GÌB imv M #® M¨v +?QM? H¨ M;QÌB +?O i`b ç–m iB M i` M
ûT K¼B iB M; FBM? ?¬ Î iQ¨M i`QÌM;- i`mv M p¨Q i`QM; i B K¶B M;QÌBX

E?¬M; i? F?¬M; M¦BX T?ªM SM; ç–m iB M +O K¼B M;QÌB F?B M;?2 çQÊ+ iBM i
/€K iBMX K¨ F?¬M; B H M iB M; +QÌB M?¢Q >ªB ;B X

"ÎB pb i`QM; M?"M #B i +O K¼B M;QÌBX >ªB ;B H¨ K°i ;B i°+ iQÆM; çQÆM; +QÌ
K'v p¢M M,K i`mv M i?W - M°B ibM? ?MM; ?"m ç M KS+ ç° M;QÌB M;Q¨B F?¦ i? iQ

J¼B M;QÌB çQ€M >ªB ;B Qi M?'i +MM; +¦ K°i H½Q i´ æ` hB MX

G½Q i´ æ` hB M 5 æ¦ +?QM? H¨ ç¢B #B m i²M i¢B + Q M?'i Î i? ;BÈB M¨vX

_'i M?B m M;QÌB ç m F?¬M; `äX >€B ;B ç½ +¦ H½Q i´ æ` hB M i²M i¢B- M?Q p"v
bÊ h–M G"T FB +kM; F?¬M; /€K ç€M? +MM; >ªB ;B \ *ÁM F?¬M; T?ªB M;Q M M;Q½
>ªB ;B +¦ M;mv M w ? v F?¬M;\

"ÎB pb +?Q /M H¨ K¢M? M?Q >ªB ;B X b m imv M #® M¨vX +MM; T?ªB T?€B M;QÌB
K°i T?2M L m h–M G"T F?¬M; ç€T SM;- M?Q p"v #ªv i`"M +ÁM H¢BX pšM T?ªB ç€M

B Fw i M i` M F? QÈ+ +?Q M;QÆB\

G9+ M;QÌB +O >ªB ;B ibK iÈB h–M G"TX +® ;„M; €T +? T?BM M° +MM; F?m'i M
ç m +"T iÈB +?mv M >ªB ;B +¦ ? B p` H½Q i´ æ` hB MX *?d H¨ M¦B >€B ;B M;m
i?¨M? ?B T M;?`- iB m i`W •M Q€MX

h–M G"T M?bM ç¢B #B m >€B ;B T?€B iÈBX +?d +?d p¨Q H½Q pQÊM "¢+? h`mM;
i` M ;BQÌM; T?ÁM; F?€+? [mwX i?ªM M?B M M¦B,

@ E?¬M; Km®M ç€M? iB T- Km®M ?Á ;BªB +kM; çQÊ+X L?QM; H¨- T?ªB #²B i?QÌ

@ *€B +€B ;b\ h–M G"TX L;QÆB L;QÆB F?¬M; M M [m€ ç€M; [m€ KS+5

oä ;Bª >ªB ;B M¨v +kM; çQÌM; çQÌM; +QÌM; ;Bª +ªM? ;BÈB G¬B EB TX L;¨v i?QÌM
M´B iB M;- M?QM; ç´B K†i pÈB v m +–m +U+ ç° p¬ Gw +O h–M G"TX ?„M i?"i bU
K'iX æ•v ç½ F?¬M; i? /MM; [m€ ç€M; ç ?bM? /mM;- [mª i?U+ HU+ H¨ +U+ F€ [m€

@ Zm€ ç€M;\ a Q i F?¬M; i?'v p"v\ "ÎB pb +?B M ç'mX M;QÌB +O +?9M; i KÈB
i vX +¦ F?ª M,M; +€ çÌB M¨v #` i¨M T? X E?¬M; #¬B i?QÌM;- HQÆM; i•K +€+ M;QÆ

h–M G"T p K†i M;?B K i9+ M?bM pä ;Bª >ªB ;B M¨vX i?Q¢i M?bM ;B®M; M?Q H¨ #

@ L;QÆB

oä ;Bª >ªB ;B M¨v +¦ HQ¢B +ªK ;B€+ Km®M ?°+ K€mX æ M ?B M i¢B ?„M KÈB #B
i´ ?Q†+ H¨ >ªB h? >MM; ç m iW +?´B F?¬M; çBX M;mv M iQÈM; `^M; bÊ K'i K†iX
H¨ ? B p` ç¦ +,M #ªM #B i çQÊ+ h–M G"T H¨ +€B /¢M; ;bX KÈB +® w F?¬M; iÈBX

oä ;Bª >ªB ;B M¨v i?Q¢i M?bM ç½ ?ÆM b€m KQÆB im´B- K†i KkB ?B M H¨M?- b m
`½B M¦B,

@ h–M +¬M; iYX >ªB ;B i X Î i` M H¬B ç¨B i`QÈ+ b m i?B i ?¢B # +QÌM; ;Bª G¬B
H½Q i´ >ªB ;B i - +ÁM +¦ K°i M;QÌB H¨ i`QÎM; H½Q >ªB ;B X +m®B +MM;- +ÁM +¦
>ªB ;B i o"vX H¢B iQM? M?Q i? M¨Q ç•v\

h–M G"T +MM; ç€K M;QÌB h¨Q >²M;- ç m /MM; p K†i M;m M;Æ M?bM pä ;Bª >ªB ;
M?bM iÈB KS+ ?„M +¦ +?9i bÊ ?½BX G9+ ;–M M?Q Km®M T?€i i€+X h–M G"T KÈB

@ >ªB ;B +€+ M;QÆB- H¨ # M i?m - F?¬M; +¦ iQ +€+? ç v m +–mX *?ŠM; H) F?B
>ªB h? >MM; +?Q iWM; ç†M /Á ;b M;QÆB\

@ h–M G”TX G¨K M;QÌB M M +?W +?9i i? /B M- M;¨v b m ;†T K†i K¨ +QÌBX L;QÆ
;B i

L;QÌB M¨v /QÌM; M?Q Km®M M¦B +€B ;b- +® MûM tm®M;- ?¢ ;B¼M; +ª ;B”M M¦B,

@ >ªB ;B i +MM; F?¬M; T?ªB K°i +?9i M°B ibM? +kM; F?¬M; +¦X h–M +¬M; iY pB

@ h?”i bU H¨ #m²M +QÌBX B #S+ +€+ M;QÆB\ B +?O ç°M; çB i` m +?¼+ >€B ;B
H¨ pb b Q K¨ F i\ L m M;QÆB i?”i bU +€B ;b +MM; F?¬M; #B i- p”v ç´B K°i M;QÌB
M;QÌB M M +?W +?9i i? /B M\

h–M G”T ?W ;B¼M; KkB K°i iB M;,

@ .U p¨Q +€B ;b T?ªB +?Q +€+ M;QÆB i? /B M\ ob +€B ;b M;¨v b m T?ªB ;†T K†i
¨F\ :B[+?9M; i H¨ F i?MX +?Q /M i` M H¬B ç¨B M¨vX iB m i`W •M Q€M M;¨v b
+kM; pšM H¨ F i?MX *?d H¨ B çB çQÌM; M’v- F?¬M; B i?B m MÊ M? m- F?¬M; H
T?ªB M K†i +€+ M;QÆB\ E?¬M; Km¬M #¬B i?QÌM;- p”v +9i M? M? çBX T?€B M;Q
iB T iK+ ç€M?X

oä ;Bª >ªB ;B M¨v i?”i bU H¨ #` h–M G”T #„i çQÊ+ v m çB K- +,M #ªM F?¬M; /€K i`
h–M G”T H¨ B\ hW F?QªM? F?„+ M;QÌB i?S # H M ç¨B @ H½Q i´ >€B S?QM; E?BM
ç½ iB M p¨Q ?¨M; ;? F?€+? [mw >ªB ;B X L m H¨ +¦ H½Q i´ æ` hB M- +¦ H) b) T?
G”TX L?QM; i`QM; ?¨M; ;? +O >ªB ;B X K¢M? M?’i +kM; +?d H¨ G¬B EB T çdM
?B M çQÊ+ h?–M i?S+ +QÌM; ç¢B p¬ +MM; +O h–M G”T\

"ÎB p”vX i’i +ª T?ªM SM; +O ç€K M;QÌB >ªB ;B X # Q ;²K K¼B +m°+ M¦B +?mv M
çÄ +O >ªB L;U S?QM; +MM; >ªB h? >MM; pÈB pä ;Bª >ªB ;B M¨v hQ¨M #° ç m #

E?¬M; M;?2 çQÊ+ i?b +kM; i?¬B- b m F?B M;?2 çQÊ+X h–M G”T +¨M; i? K T?BM
iY T?ªB F?¬M;\ *ÁM +¦ ? B ç¢B M,M; æ` hB M ç M; # [m M\ æQÊ+ H„KX L m i F
?mv i K°i H–MX `²B H¢B ,M K°i +€B i?B i i?ÌB iQ HÈMX H½Q iY b) F?¬M; T?ªB h–

@ *?mv M M¨vX i F?¬M; H¨K +?O çQÊ+X h T?ªB i`Î p tBM +?d i?`

oä ;Bª >ªB ;B M¨v +ªK i?’v çQÊ+ M m KbM? iB T iK+ Î H¢B MÆB M¨vX M?’i ç`M? F
M€i F?m¬M K†i +?€M ;?ûi +O i M óK†i i`„M; M?Äô h–M G”T M¨vX

æQÆM; M?B M- +ÁM +¦ i? ç€M? çQÊ+ ? v F?¬M; +kM; +?Q #B iX >ÆM M[- h–M
i`„M; M?Äô hmv M?B M- Î i`QM; K„i pä ;Bª >ªB ;B M¨vX +?QM? H¨ K°i i M óK†i i`

E?¬M; [m€ # Q H•mX pä ;Bª >ªB ;B M¨v H¢B K°i H–M M[çB `²B [m v H¢BX b„+ K†
F?m’i M?K+ +MM; F?¬M; + K HÁM; K½M? HB i M?Q i`QÈ+X

a m F?B iB M p¨Q T?ÁM; F?€+? [mw +O h–M G”TX ?„M i`–K ;B¼M; M¦B,

@ h–M +¬M; iYX :B +?O +?9M; i M¦BX M;mv M w #²B i?QÌM; +?Q M;QÌB #` i?QÆ
i?¢+? +U+ T?~KX K°i i`¨K p¢M HBM? i?¢+? i?QÊM; T?~KX K°i M;¨M p¢M HBM? i?
+ÁM +¦ K°i b® i?B M i¨B ç` #ªQX ç m Î i`QM; +?B + M?šM M¨vX

L¦B tQM;- pä ;Bª >ªB ;B M¨v ç†i K°i +?B + M?šM i`[ p”i Î i`QÈ+ K†i h–M G”TX

h`QM; T?ÁM; F?€+? [mwX imv M¦B H¨ T?ÁM;X M?QM; i` M i?U+ i F?¬M; FûK ;b ;B
i`QÈ+ M?bM ` ?QÈM; H¬B ç¨B H¨ çQÊ+ i¢Q i?¨M? "ÎB i?Ov iBM? i`QM; bm®iX L?[
;BQÌM; iO

L¦B +€+? F?€+- M;O Î i`QM; M¨v +kM; F?¬M; T?ªB H¨ F?¬M; i? X

h–M G”T F?¬M; +–K +?B + M?šM i` M #¨M- i?–M i?S+ ?ÆB +?9i çªQ [m - HB M +Q

@ :B Q M,K +€B M?šM +ÁM H¢B ` ç•vX +?d #^M; /mM; HQÊM; M?šM i`[p”i M¨v +O
M?B m ç² p”i M?Q M;QÆB M¦B\ >€B ;B M;QÆB i?U+ +?Q `^M; h–M G”T i H¨ M;®+

oä ;Bª >ªB ;B M¨v H”T iS+ i`ÊM K„i ?€ K²KX b m HQM; M´B H M K°i Hm²M; F?Q H¢
ç”m K¨ `mM `mMX >„M F?¬M; F?ÄB M?È iÈB GÌB M¦B pW `²B H½Q i´ >ªB L;U S?Q

óL;QÆB F?¬M; +–M +ªK i?'v F?¬M; + K HÁM; +MM; F?m'i M?K+- H¢B +¨M; F?¬M; M
F?¬M; #ˆM; ç€K i?O ?¢ +O ?„MX L;QÆB F?¬M; `äX ç€K i?O ?¢ +O h–M G"T +?QM
ç¨Q i¢Q M MX *?Q M MX F?€+? F?Q pÈB ?„M K°i +?9i- M;¨v b m i`ª i?MX p"v +kM;

>B M i¢BX `®i +K+ ?„M ?B m çQÊ+ pb b Q H½Q i´ M¦B pÈB ?ŠM HÌB M¨vX h–M G'
[mª i?U+ H¨ K°i i M ç¢B K ç–m 5

@QyQ@

.mv L;½ æ°+ h¬M

h€+ ;Bª, hB m æ Q S?QM; GÊB

QQyQQ

e99X *?QÆM; e93, >¨M J B E?¬M; * K GÁM;

oä ;Bª >ªB ;B M¨v M;Q M M;Q½M iW i` M M;QÌB H'v ` M,K +?B + M?šM F?€+- ?Q
hmv M?B M pšM H¨ p K†i M;?B ?Q†+ ?ÄB,

@ h–M +¬M; iYX i¢B ?¢ +¦ K°i +?mv M F?¦ ?B m

h–M G"T +QÌB M?¢i- M?bM pä ;Bª >ªB ;B M¨v ?ÄB,

@ h M?Q i? M¨Q T?€i ?B M i` M M;QÌB M;QÆB +ÁM +¦ M,K +?B + M?šM i`[p"i M[

oä ;Bª >ªB ;B M¨v ;"i ;"i ç–mX

h–M G"T +QÌB M¦B,

@ h`Î p M¦B +?Q H½Q i´ >€B L;U S?QM; M?¨ M;QÆB- M m /€K T?€B M;QÌB M?bM
?¨M? imM; h–M G"TX h–M G"T +MM; >ªB ;B M;QÆB F?¬M; +? i F?¬M; M;WM;5

oä ;Bª >ªB ;B M¨vX H9+ M¨v K°i i?•M K² ?¬B H¢M? iW i` M i`€M +?"K `½B +?ªv tr
#,M;X > B K„i M;•v ` M?bM h–M G"TX i?Î i?`i i` M K†i `mM; ç°M; F`+? HB iX

L?[M; HÌB M¨v +O h–M G"T i?B m +?9i M[?M +? i ?„MX

G9+ M¨v- H¢B M;?2 h–M G"T M¦B iB T,

@ > B H½Q i´ æ` hB M- i?"i `'i ;BÄB b Q\

oä ;Bª >ªB ;B M¨v tQ v M;QÌB #QÈ+ çBX K½B +?Q ç M F?B ?„M i`Î H¢B T?ÁM; F?€
+?Q F?¬M; #B i KbM? i`Î p M?Q i? M¨QX :B®M; M?Q K°i F K°M; /mX €M? K„i /
i?U+- MÆB M¨Q ;B®M; K°i imv i i? +QÌM; ;Bª +ªM? ;BÈB G¬B EB T\

L?bM K°i ç€K iBM? M? >ªB ;B i`QÈ+ K†i H M iB M; ?ÄBX pä ;Bª >ªB ;B M¨v M;Qª
H¨K M?Q F?¬M; i?'vX

h?ŠM; ç M F?B >ªB L;U S?QM; T?'i i v #¨v ` F i ;BÈB- ?ÆM M[K°i M;¦M i v çB K
>ªB ;B M¨v KÈB ç°i M?B M `MM; KbM?- b m ç¦ M?bM >ªB L;U S?QM;- ? B K„i +?ªv

@ G½Q i´ i¬M;- F?¬M; +–M #´ i`Q F i ;BÈBX o¬ /KM;X

@ L;QÆB ç M; M¦B ;b\

>ªB L;U S?QM; H¢M?- HMM; M?bM ?„MX [m€i ?ÄBX >ªB L;U S?QM; +kM; F?¬M;
M;QÌB i`QM; T?ÁM; M¨vX *¦ i? tm'i ?B M Î ç•vX F?¬M; +?d H¨ iBM? M? iBM? M
i`mM; i?¨M? ç m F?¬M; i? M;?B M;ÌX L m +–M i?B i- K¶B K°i M;QÌB ç m +¦ i? ?B

L?QM; H¨K b Q ?„M çB ç M +?¶ h–M G"T ? B H–M- HB M #B M i?¨M? #° /¢M; M¨v\
i`QM; HÁM; >ªB L;U S?QM; ç m i`¨M M;"T bÊ ?½BX B #B i +¦ T?ªB h–M G"T /MM
i?–M i?S+ ?ªB +O iBM? M? >ªB ;B M¨v\

@ G½Q i´ i¬M;X h–M G”T +?Q i M?„M pÈB M;¨B- p b m M m /€K T?€B M;QÌB i?2
;B i F?¬M; +? i F?¬M; M;Èi5 *ÁM M[- h–M G”T +ÁM M¦BX ? B H½Q i´ æ` hB M i

oä ;Bª >ªB ;B M¨v M¦B tQM;- +ª M;QÌB ;B®M; M?Q ?Q i?Q€i- ç†i K¬M; M;²B i` M
? B K„i H¢B K°i H–M M[F?¬B T?K+ i`¢M; i?€B M;•v /¢BX

>„M pW M¦B tQM;- iQ¨M #° T?ÁM; F?€+? [mw >ªB ;B H”T iS+ BK HbK M?Q +? iX
iQ¨M bÊ M;•v M;QÌB- +¦ i? M¦BX ?Q¨M iQ¨M #` /¼ +?Q€M; p€M;5

æWM; t2K i?U+ HU+ >ªB L;U S?QM; +?Q iÈB æ` hB M- M?QM; H¨ K°i imv i i? +Q
i•M; F i ;BÈB T?’i i v #¨v ` - +?Q /M H¨ ç¢B M,M; æ` hB M Km®M M;?2 HûMX +k
F?€ M,M;5

æ•v +MM; H¨ M;mv M M?•M +,M #ªM pb b Q ç€K M;QÌB >ªB L;U S?QM; /€K Î MÆB +
M¦B +?mv M F?¬M; FB M; M ;bX

*¦ i? h?–M F?¬M; ? v [m, F?¬M; #B i- çQ i?–M i?S+ i?,K çÄ iÈB MÆB #¼M ?¼X M
M¦B +?mv M +MM; K¼B +QM €i +?O #¨BX æ•v +ÁM H¨ M;QÌB b Q\

@ *QM #¨ M¦555

h?”i H•mX i?”i H•m b mX i`QM; KB M; M;QÌB çS+ + Q p¼M; i`¼M; M?Q >ªB L;U S
æ´B H¨ M;¨v i`QÈ+- ç•v [mª i?”i H¨ K°i +?mv M +,M #ªM F?¬M; +¦ F?ª M,M;5

o K†i >ªB h? >MM; +kM; /¢B ` - i?2Q K°i +•m i?¬ iK+ #m°i ` iW >ªB L;U S?QM;- i`
+MM; H° ` +QÌB F?¬X

.U p¨Q +€B ;b ç’m pÈB M;QÌB i \ G’v +€B ;b ç’m pÈB M;QÌB i \ hW K°i çB K M¨v- +
;B M?’i ç`M? i?’i #¢B i?ªK ?¢BX æ M H9+ ç¦X F?¬M; +?d H¨ p’M ç K’i K†i M[5

J¨ i?U+ HU+ iQ¨M #° >ªB ;B ç m b) #` ªM? ?QÈM; M?’i ç`M?5

"ÎB pb T?¨K H¨ M;QÌB çB H M +?B M ç’mX +?Q /M F?¬M; T?ªB H¨ pä ;Bª + Q M?’i
F?¬M; i? H¨ M;QÌB i–K i?QÌM;X J¨ i`”M +?B M M¨v- H¨ i`”M +?B M bBM?- iY- +?B
i?b H¨ i +? iX L; v iW ç–mX >ªB ;B ç½ #¢BX i` M H¬B ç¨B- +,M #ªM FQ +¦ F?ª M,

>B M i¢B M;?o H¢BX M m # M h–M G”T #B i i`QÈ+ i` M M;QÌB H½Q i´ >ªB S?QM; E
>¨ æ²X +ÁM +¦ EB T E?Q h? M? GQM; u M L;mv i æ QX L?Q p”v H M ç¨BX `’i +¦ F?

L;mv M M?•M +kM; +?QM? pb ç´B T?QÆM; F?¬M; #B i- +?Q M M KÈB +?`m +?9i i?
H½Q i´ >ªB S?QM; E?BM? M;½ tm®M;X

>ªB L;U S?QM; p K†i #m²M #U+ i?Î T?¨Q K°i +€BX ?QÈM; p F?¬M; F?Q i?ªM M?E

@ h–M +¬M; iYX >ªB ;B M?”M i?m 5

h?2Q M?[M; HÌB M¨v +O >ªB L;U S?QM;- # M i`QM; T?ÁM; #¼M ?¼ p M; H M K°i

@ æ½ #B i5

_²B H”T iS+ +?bK p¨Q BK H†M;X

" M i`QM; T?ÁM; >ªB ;B H†M; M;„i M?Q iÌ5

h’i +ª K¼B M;QÌB ? B K†i M?bM M? mX L m +?d M;?2 HÌB ç²M; #¢M M¦BX +ªK t9+
T?9i M¨vX i’i +ª #¼M ?¼ +MM; ç m iQ€i K² ?¬B H¢M?- i` M i`€M K² ?¬B `ÆB M?Q
çšK5

æ®B K†i ç®B i?O M?Q p”v- F?¬M; M;Ì #¼M ?¼ pšM p¼M; iQÈM; +¦ i? i?¬M; [m T
ç´B T?QÆM; K°i FQ+? ?mM; ?,M;- i`U+ iB T F?¬M; +–M ? B i? HU+ b m ` i vX H
;B i imv iX

>B M i¢B M;?o H¢BX ç•v [mª i?”i H¨ K°i +?mv M +QÌB F?¬M; ç€M; +QÌB M?’i i` M

>ªB L;U S?QM; M;˜M; ç–m M?bM i`ÌB >ªB h? >MM; i`–K ;B¼M; M¦B,

@ >ªB hBM?X æB i?¬M; #€Q H¬B ç¨B [m M- M¦B `,M; >ªB ;B +MM; h–M +¬M; iY ç¢
i?m - `9i HmB5

h` M F?€M ç¨B #´M T?Q - i'i +ª K¼B M;QÌB ç m ç M; +?Ì çÊB F i [mª +m®B +MM;X
[mª i?"i F?B M #¼M ?¼ t2K M?Q bB M?Q i9vX E?¬M; #B i # Q M?B m pä ;BªX b m
[mv i i•K T?'M ç'mX "ÎB pb i`QM; [m€ F?SX K†+ /M #¼M ?¼ ç m #B i +QÌM; ;Bª M
i`ÌB M?QM; `'i M?B m M;QÌB- i`QM; HÁM; Qi M?B m pšM ç m +¦ çB K iU T?KX

oä ;Bª ç m H¨ FB m M;¢QX B +kM; +?Q `^M; +¬M; T?€T +?B M F„ KbM? im Hmv M
`^M; KbM? ?½M ç½ t2K M?Q H¨ K°i +QÌM; ;BªX

L?QM; bQ b€M? pÈB M;QÌB i`QM; # i`"M +?B M M¨vX +?Q /M H¨ M;QÌB >ªB ;B ç
i? M¨Q bQ b€M? çQÊ+X

Zmª i?U+ H¨ çQK ç¦K bQ pÈB K†i i`,M;5

*? M? H +? M¨vX HÈM ç M KS+ F?B M +?QM? #¼M ?¼ ç m +ªK ;B€+ çQÊ+ F?¦ iBM

L;QÌB +?O i`b çSM; i` M H¬B ç¨BX ;B¼M; M¦B M?Q +?m¬M; HÈMX ûT K¼B iB M; –

@ hB T i?2Q i imv M #®, ;B[>ªB ;B +MM; h–M +¬M; iY ç¢i i?¨M? ?B T M;?`- •M
;B M?"M i?m X hW M v p b mX ;B[>ªB ;B +MM; h–M +¬M; iY b) F?¬M; +ÁM •M
+¬M; FQ+? HšM M? mX L m B pB T?¢K- b) #` +QB H¨ F ç`+? +?mM; +O iQ¨M #°
i? +?mM; i v i`W /B i5

qQ

h` M F?€M ç¨B tmM; [m M?X i?2Q K°i +•m M¦B M¨v +O M;QÌB +?O i`b- ?Q¨M iQ¨M

hmv `^M; F i [mª M¨v ç½ M„K i`QM; /U FB M- /M b Q >ªB ;B pW `²B ç½ i?W M?"M
M[X L?QM; H9+ M¨v /Q M;QÌB +?O i`b imv M #®X M?Q p"v ç•v ç½ H¨ F i [mª +m®

>ªB ;B K°i i`QM; # i? HU+ HÈM ?Q¨M? ?¨M? MÆB *U+ h•v KQÌB K'v p¢M M,KX i`
h–M G"T M¨vX ªK ç¢K i?'i b„+5

h?'i #¢B i?ªK ?¢B5

h?'i #¢B i?ªK ?¢B K°i +€+? ?Q¨M iQ¨M5

E?¬M; #B i # Q M?B m M;QÌB ç²M; i?ÌB T?€i ` +ªK F?€B M?Q p"vX "¼M ?¼ i?"K -
b Q >ªB ;B F?¬M; H'v ` €i +?O #¨B K¢M? M?'i ç M ç®B F?€M; h–M G"T\

.¢M; i?W M?"M i?'i #¢B `ä `¨M; HQm HQ€i M¨vX ç®B pÈB / M? p¼M;- i? çB M +O
;B i°+ +?ŠM; T?ªB H¨ K°i çª FQ+? i`Q K¢M;\

L m M?[M; M;QÌB M¨v #B i M?[M; çB m FB M F K i?2Q ç h–M G"T ;BªB ?Á +MM; >
+ª +^K tm®M; ç'i5

>ªB ;B pb F?¬M; Km®M ç€M? iB T #ªv i`"M pÈB h–M G"TX F?¬M; M;Ì #²B i?QÌM;
T?ªB +¨M; F?¦ iBM\

hB T i?2Q- €M? K„i K¼B M;QÌB ;–M M?Q ç m i"T i`mM; i` M ç€K M;QÌB G½M? h?
*mM; H¨ i? HU+ ç½ çQÊ+ [mv i ç`M? ` b•M i?S ? BX

B +kM; F?¬M; i?'v- Î K°i ;¦+ i` M F?€M ç¨B- K°i M[iY i?•M ?bM? v m çB m- b K
M?bM +?^K +?^K p¨Q /½v ;? h–M G"T Î ç´B /B M- ? B K„i /QÌM; M?Q Km®M T?mM

L[iY M¨v F?¬M; T?ªB B F?€+- +?QM? H¨ >¨M J B Km®M M?•M +Æ ?°B H¬B ç¨B M
h–M G"TX æ¬M; i?ÌB ?mM; ?,M; i€i K°i +€B H M L;mv i .B m hB M *mM; ç½ çm´B M

G½Q ;B¨ €Q t€K M;²B # M +¢M? >¨M J B +?QM? H¨ bQ T?K M¨M;- H½Q i´ æ pQÆ
æ` hB M o"i sm5

o"i sm ?QT K„iX ç2K ? i i?ªv T?Q /QÈB- # Q ;²K +ª #B M ?¦ #B m ibM? +O ç² M?B
F?) i?Î ç¨B K°i iB M;- M¦B,

@ J B M?BX h?m i v H¢B çBX >B M i¢B M;QÆB imv i ç®B F?¬M; T?ªB ç®B i?O +O

@ aQ T?KX h F?¬M; + K HÁM;5

>¨M J B ç•v K†i +Wm ?”M i`mv M •K +?Q o”i tmX >¨M J B iW M?Ä i?B M iQ i`€+ in
KBM?X L¨M; iU M?B M iW i` M K’v M;QÌB H M ç¨BX M?bM ` çQÊ+ M°B ibM? +O h
M;QÌB ç€K M;QÌB ç¦ ç m +¦ "ªQ E?QX h–M G”T H¢B H¨ M;QÌB M;? Q b Q\ L?[M; M;
p”v- h–M G”T H¢B F?¬M; +¦\

*¨M; çWM; M¦B ç M s¨ s¨ H M ç¨B ç–m iB M- +?Q /M ?¦ i?¨M? i`Q >¨M J B +kM; ç
tQ tmM; ç°i ç•m iB M pÈB h–M G”TX +ÁM +?QM? H¨ pb M[M?•M M¨vX Î i` M ?ªB ç

J¨ M,K ç¦ s¨ s¨ +¦ i?U+ HU+ i? M¨Q\ >¨M J B ç€M? +? i M¨M; +kM; F?¬M; F?¦ F?,M
J B pW KÈB ç°i T?€ ç M +ªM? ;BÈB G¬B EB T- M;QÌB K M; ? B K¦M "ªQ E?QX +ª
G”T F?¬M; i?¨M? p’M ç X

G¢B F?¬M; M;?o `^M; M; v +ª M[ M?•M H9+ i`QÈ+ F?¬M; T?ªB ç®B i?O +O KbM?-
+ÁM K M? ;B€T ç m ç½ +¦ "ªQ E?Q +QÌM; ç¢B M?Q p”vX +kM; ç2K imv i i? i?B M
K¢M? K) ç”T +? i5

æ€M? pÈB M[M?•M ç¦- >¨M J B +kM; F?¬M; +¦ M„K +?„+ [m€ HÈMX +¨M; çWM; M¦B
iWM; ` i vX

o”i sm imv `^M; bOM; €B ç² M?B +O ?„MX M?QM; +kM; H¨ M;QÌB +¦ M;mv M i„+X

@ E?¬M; + K HÁM;- HB M i?2Q i i`Î p M9B im Hmv M h–M G”T FB +QÌM; ç¢B F?–
F?¬M; FûK5 >ÆM M[X M;QÆB ç½ /MM; h?–M /QÊ+- i`QM; pÁM; M,K i`,K M,KX M
ç M +ªM? ;BÈB æ` hB MX æ M H9+ ç¦X #’i F H¨ L;mv i .B m hB M *mM; ? v H¨ h-
t¬M; p¨QX K†+ M;QÆB ;B i5

@ aQ T?KX L;¨B F?¬M; i? çQ+? i?•M

>¨M J B +„M `,M;- M; v +ª #B M T?€T H¨K MkM; +kM; ç m /MM;X æB m M¨v ç®B pl
M;¢Q H¢M? #¨M; K¨ M¦B- ç½ H¨ ?v bBM? i?”i HÈMX

o”i sm M?Qm K¨v- M?bM i?Q€M; [m /½v ;? MÆB G½M? h?m *mM;- H„+ ç–m M¦B,

@ oB bQ F?¬M; i? ` i vX L m ` i vX ç€K H½Q ;B¨ +O G½M? h?m *mM; imv i ç®B

@ aQ T?K M;¨B ç½ H¨ ç¢B M,M; æ` hB M- +ÁM bÊ #¼M ?¼ ? v b Q\

>¨M J B +„M K¬BX F?¬M; + K HÁM; M¦BX

o”i sm M?bM i?Q€M; [m >¨M J BX +m®B +MM; #’i ç„+ /o M¦B,

@ oB bQ +?mM; [mv H¨ hY ç²M;5

@QyQ@

.mv L;½ æ°+ h¬M

h€+ ;Bª, hB m æ Q S?QM; GÊB

QQyQQ

e98X *?QÆM; e9N, h–M G”T @ *?B M5

>¨M J B M Q M QX M?Q H¨ M;?o iÈB +€B ;bX ? B K„i `ÆB H M¦B,

@ h ?B m `²B

_²B i`–K K†+ F?¬M; M¦BX

o”i sm M? M?¨M; i?Î ` X +¦ +?9i /Î F?¦+ /Î +QÌB i`mv M •K +?Q >¨M J B,

@ L;QÆB #B i +€B ;b5 h–M G”T FB M m Km®M i?¨M? pQÆM; ;Bª i°+ hY ç²M;- +?
imv i ç®B F?¬M; çO5 h°+ hY ç²M;- ç²M; /¢M; +kM; +¦ K°i b® F M?Q i X >ÆM M[X
;BÈB æ` hB M- M;²B H M pQÆM; p` i°+ hY ç²M;- M?QM; M;QÆB +?Q H¨ ?„M +¦ i?

@ v +O bQ T?K H¨\

>¨M J B M?Qm K¨vX F?¦ ?B m M?bM o”i smX

E?¦2 KB M; o”i sm M´B H M K°i iB +QÌB H¢M?- i`mv M •K M¦B,

@ L;QÆB +?Q H¨X i¢B MÆB *U+ h•v M¨vX pB bQ ç½ H¨ M?•M p”i çdM? +’T b Q\

*€B KB M; M?Ä M?„M +O >¨M J B F?) M? +?- M?bM o”i sm M¦B,

@ aQ T?K ç½ H¨ ç¢B M,M; æ` hB M- çQÆM; M?B M +QB H¨ M?•M p”i çdM? +’T5 *?
+¦ i? +QÌM; ç¢B ?ÆM bQ T?K\ J B M?B H¢B F?¬M; iB aQ T?K +kM; F?¬M; M M /¼
L;QÌB bB m pB i +ªM? ;BÈB æ` hB M- +,M #ªM F?¬M; i? /WM; Î i`QM; F?¬M; ;B
iQ¨M #° F?¬M; ;B M b) bKT tm®M;- i?B M ç¢Q b) ?¶M HQ¢M- ?Ov /B i[m M?¨ +O
H¨K p”v ?ª\

o”i sm KdK +QÌB H„+ ç–m M¦B,

@ L;QÆB M¦B +kM; +¦ ç¢Q Gw M?’i ç`M?X hmv M?B M- pB bQ +¦ i? M¦B +?Q M;QÆ
+´ ç½ +¦ `’i M?B m K¬M T?€B H€M? çÌBX L?[M; K¬M T?€B M¨v •M +Q MÆB F?¬M;
iY K°i HÁM; +?mv M i•K im Hmv M- iW F?B i`ÌB b”T ?Q†+ +¦ M;QÌB +?O ç°M; F?B
T?€B #¼M ?¼X L m F?¬M;- #¼M ?¼ imv i ç®B F?¬M; ` i vX L?QM; H¨ +ÁM +¦ K
H¨ i°+ hY ç²M; H¢B +¦ i•M pQÆM; ;Bª bBM? ` X L?[M; K¬M T?€B FB imv i ç®B F?
ç¢B h?€B +´X *?Q M M- #¼M ?¼ +¦ i? / /¨M; +?Q T?€T i°+ hY ç¬M; i¬M i¢B i` M
?¼ imv i ç®B F?¬M; i? / /¨M; +?Q T?€T i°+ hY ç²M; bBM? ` K°i i•M pQÆM; ;Bª +
bBM?- ` çQ¨M F iX >m®M; +?BX #Q K”i i` M M;QÌB h–M G”T FB - #ªM i?•M +kM;
M?[M; K¬M T?€B H€M? çÌB FB X ç½ i?”i H¨ i? M? i•K [mª /K+X i•K i`QM; b€M; b
"ÎB pb F?BM? i?QÌM;5 J°i F?B +¦ i?S F?B M #¼M ?¼ i•K ç°M; tm’i ?B M- #¼M ?¼

æ¬B K¨v i? M? i9 +O >¨M J B M?Qm H¢BX M;?B ?Q†+ M¦B,

@ L?[M; K¬M T?€B H€M? çÌB bQ T?K M¦BX +?ŠM; H) +ÁM M?•M p”i F?OM; #® bB

o”i sm ;”i ç–mX €M? K„i i?•K i?9v M?bM T?QÆM; t - M¦B,

@ æQÆM; M?B MX "¼M ?¼ çQ+? t€+ F?¬M; / /¨M; ` i vX aU i²M i¢B +O #¼M ?¼
i? ;BÈB M¨vX L?QM; M;QÆB çWM; [m M- i` M çÌB M¨v +ÁM +¦ K°i i?S ;¼B H¨ i`”M
?¼ +¦ i? im Hmv M F?¬M; M;WM;X "¼M ?¼ +¦ i? #¨v ` F i ;BÈB +QÌM; ç¢BX i`Q
F?ÄB i?B M ç¢Q T?€T i„+ iB M ?¨M? +?B M ç’mX L m M;QÌB M?Q i? ` i v pÈB pB
F?€M; ç m F?¬M; +¦5

@ h`ÌB ¢?5 h` M çÌB M¨v +ÁM +¦ F F?OM; #® M?Q p”vX o”v pb b Q #¼M ?¼ F?¬M;
?¼X pb b Q +ÁM /WM; H¢B Î ç•v\

>¨M J B FBM? ?¬ ` iB M;- M?QM; M¨M; #B i imv `^M; bQ T?K M¨M; i?m°+ i°+ hY ç
M¦B /®BX

o”i sm +QÌB F?´ M¦B,

@ h?–M JB m FB +?QM? H¨ iBM? K¬M çB i?¬M; h?–M oU+X h?–M oU+ p®M H¨ MA
i? iB M p¨QX L?QM; p’M ç Î +?¶X M;QÌB +O h?–M oU+ +kM; #ÎB pb p’M ç i¨B M
F?¬M; i?Q+? M;QÌB i? ;BÈB M¨v iB T iK+ T?B i?ªM; ç M MÆB #¼M ?¼X "ÎB p”vX
+´X ç2K i´ iB M i°+ hY ç²M; +?9M; i +® w /šM iÈB K°i ç¢B HK+ +QÌM; ç¢B M?’i i?
ç¢B +?B M H•m ç¨B i?ÌB ç¢B h?€B +´ çQÊ+ bBM? ` 5

> B K„i >¨M J B i`Î M M pä +MM; M;•v /¢BX M; v +€ M,M; HU+ bmv M;?o +O M¨M;
K„i ?€ ?®+ K²K M?bM bQ T?KX L¨M; F?¬M; M;?o iÈBX i`”M ç¢B +?B M FBM? i? i
çQÊ+ bBM? ` M?Q p”v5

o”i sm +MM; +?Q iWM; M¦B ç M M;mv M M?•M t•m t i`”M ç¢B +?B M M,K tQ pÈB M
M;Ì /Si F?Q€i M¦B `ä +?Q ç² M?BX

@ oB + M¨vX +kM; H¨ p b m +?9M; i KÈB T?€i ?B MX *?Q M MX i?ÌB F€ +m®B i?Ì
T?€T bQ bB m pB i +ªM? ;BÈB G¬B EB T +?mM; i v i?¨M? H”T K°i iÁ ç¢B i`”M FBM
?B M p¬ b® MÆB i?–M #QX J¨ +?QM? #ÎB pb i?¨M? H”T ç¢B i`”M FBM? i? FB - M;
•K KQm ˜M +?S i`QM; iQ¨M #° +?mv M M¨v KÈB #„i ç•m #¢B H°X hmv M?B M ç M
ç½ F?¬M; +ÁM bS+ çB ç’m i` M? +€B ;bX +?Q M M +m®B +MM; +?d +¦ i? ç2K #ªM
b m ç¦ T?QM; ’M +?b F?¦ h?€B +´ h?–M JB m i`QM; #€M ç²- ?Q¨M iQ¨M T?QM; #

@ o”v #¼M ?¼ pb b Q T?ªB H¨K M?Q p”v\ L m KÎ ` h?€B +´ h?–M JB m- p”v M;QÌB
M¨v F?¬M; T?ªB +¦ i? iB M p¨Q h?–M oU+ b Q\

>¨M J B T?K+ ?²B iBM? i?–M H¢BX +¦ +?9i F€ [m€B ?ÄBX

@ > ? X L;QÆB M¦B F?¬M; b BX L?QM; +¦ K°i çB K- M;QÆB F?¬M; `äX h? ;BÈB
`’i +QÌM; ç¢BX K¨ M;QÌB h?–M oU+ M m çB p¨Q b) €T +? i?U+ HU+ #ªM i?•MX *S
h`mM; *?•m ç½ çO +?®M; H¢B M;QÌB h?–M oU+ iÈBX L?QM; p,M KBM? h?€B +´ tr
M?[M; MÆB F?€+ +MM; F?¬M; +QÌM; ç¢B M?Q p”vX L m H9+ M¨vX MÆB h?–M oU+
iQÊM; b) H¨ ?”m [mª i? M¨Q F?¬M;\

>¨M J B ;B”i KbM?- ;”i ;”i ç–m,

@ *?QM? H¨ i? ;BÈB M¨v ç m #` h?–M oU+ ?Ov /B i

o”i sm i€M i?QÎM; ;”i ;”i ç–mX æ¬ M?B +O ?„M çB K i®i M?’i H¨ T?B i?QÌM; i?¬M

@ L?QM; bQ T?KX p”v M;QÌB pW KÈB M¦BX pb b Q M?[M; M;QÌB ;B i°+ H€M? çÌB

J¶B F?B >¨M J B M?„+ iÈB ? B +?[h–M G”TX i`QM; ;B¼M; M¦B Hm¬M F?¬M; FbK
ç°+X

@ "ÎB pb Î `’i M?B m M,K i`QÈ+- ç¢B F?€B H¨ i?ÌB ç¢B h?QÊM; +´X +¦ M;QÌB iW h?
T?QÆM; T?€T ;bX i`U+ iB T iW h?–M JB m çB ` X ?ÆM M[K M; `’i M?B m #¨Q p”i
æQÆM; M?B M- +?mv M M¨v pB bQ +kM; F?¬M; /€K t€+ ç`M? H¨ i?”iX "ÎB pb ç•v
;B i°+ H€M? çÌB FB KÈB #B i çQÊ+X

o”i sm M¦B HÌB i?”i- `²B M¦B iB T,

@ J¨ ?B M i¢BX M?[M; i?S tm’i tS iW h?–M oU+ FB X p¬ +MM; +¦ F?ª M,M; H¨ M„K
F?¬M;- #ˆM; p¨Q h–M G”T K°i +QM +?€m ;B i°+ i? iK+ #bM? i?QÌM;- M?Q i? M¨
;B M ? B KQÆB M,K M;„M M;MB- ç½ +¦ i?¨M? iUm ?B M M v

>¨M J B F?¬M; FbK M´B ?Qi K°i M;KK F?Q H¢M?X L¨M; p¬ +MM; +Wm ?”M h–M G”
M¨M; F?¬M; +¦ +?d b® i?¬M; KBM?X L;?2 o”i sm M¦B iQÌM; i”M pB + M¨vX >¨M J B
+?Q /M KbM? Km®M ;B i +? i h–M G”T M?’i- M?QM; +¦ M;QÌB +¨M; Km®M #„i h–M

L;?o p”vX i` M K†i >¨M J B F?¬M; FbK M´B H° ` K°i MK +QÌB ;BªB ?”MX L¨M; #¶M;
•KX K¨ +QÌB F? M? F?€+? M¦B,

@ L?Q p”v i®i M?’iX h i?”i Km®M i”M K„i M?bM ?„M #` i`–K Hm•M M?Q i? M¨Q

o”i sm i?’v ç² ç /QÌM; M?Q ç½ M;?o i?¬M;- +MM; HB M i?Î /¨B M? M?äK K°i ?Æ
M;QÌB h–M G”T +¦ i? H¨ tm’i tS iW h?–M oU+X o”i sm M; v +ª M;?o +MM; +?Q iV
? M?’i ç`M? pÈB iQM? +€+? +•M i?”M +O o”i smX M?QM; +¨M; M?B m H¨ o”i sm
KbM? +kM; F?¬M; T?ªB ç®B i?O +O M?[M; ;B i°+ H€M? çÌB FB X

æWM; M?bM ?B M i¢B H¬B ç¨B +?B M ç’m Q M? Q M? HB i HB i- FBM? ç°M; #€i T
çÌB FB ` i vX h–M G”T +kM; i®i- +€+ i? HU+ F?€+ +kM; i®iX ç m F?¬M; +?`m M´

æ9M; H9+ M¨vX i` M F?€M ç¨B tmM; [m M?- K¼B M;QÌB v M ioM? H¢BX €M? K„i M
F?´M; H² FB X *?d i?’v K°i i`mM; MB M K†+ €Q iQK [mv ;B€X F?Q ç° mM; /mM; ;B
H¬B ç¨BX E?Q i? +O ?„M i`U+ iB T i`’M ioM? i`¨M; /B M i?”i HÈM ?ÆM ? B KQÆ

h`QM; HÁM; K¼B M;QÌB F?¬M; F?ÄB bBM? ` p¨B T?–M M;?B ?Q†+- ç m çQ K„i M

@ L;?2 M¦B i`"M +?B M M¨vX H¨ # M h–M G"T ç€M? pÈB G½M? h?m *mM;X L;QÌB K
i?O G½M? h?m *mM; T?€B `

@ G½M? h?m *mM; pšM `'i i?–M #QX imv M?B M M m H–M M¨v #¼M ?¼ +MM; iÈB
ç²M h–M G"T H¨ i•M pQÆM; ;Bª i°+ hY æ²M; i`mv M ` K'v M,K i`QÈ+- `'i +¦ F?ª M¨

@ æ9M; p"vX h–M G"T M¨v- M¦B ` +kM; i?"i H¨ h?–M F€5 E?¬M; M;?o iÈBX F?¬M
M?B m i? HU+ HÈM M?Q p"v H¨ ç`+?- K¨ H¢B pšM +ÁM b®M; `'i i®iX i?"i H¨K M;Q
i ç½ i?'v çQÊ+ €T HU+ `'i HÈM5

*¦ M;QÌB +ªK i?€M M¦BX

L;QÌB # M +¢M? F?¬M; FbK M´B ç m M¦B ?M i?2QX

@ æ9M; p"vX J°i i`QM; i K ç¢B bB m +'T i? HU+ MÆB *U+ h•vX M°B ibM? i?•K ?"m
T?ªB ç m M?"M i?m #¢B HmB

@ > ? X a m i`"M +?B M M¨vX >ªB ;B t2K M?Q H¨ [m€ K'i K†i

@ o"v i?b +kM; +?Q +?„+X h F?¬M; iBM ?B M i¢B B /€K çB F?B m F?Q+? çB K K

*¦ M;QÌB Î # M M¦B,

@ >ªB ;B F?¬M; Km®M iB T iK+ ç€M? pÈB h–M G"TX H¨ F?¬M; Km®M H¨K i? K ?v
i?"i bU 2 M;¢BX ®BX M m H9+ M¨v +¦ B M¦M; ç•mX +ªK i?'v çQÊ+ >ªB ;B tm®M
#^M; ;¨X i hBM iQÎM; ?„M b) +? i `'i i?ªK5

L; v F?B K¼B M;QÌB ç m M;?` Hm"M- çQ€M t2K M;QÌB K†+ €Q iQK FB H¨ BX +MM
i? M¨Q b m i`"M +?B M M¨vX i?b M;QÌB K†+ €Q iQK i` M H¬B ç¨B ç°i M?B M H M

@ h¢B ?¢ H¨ +mM; +?O G½M? h?m *mM; >¨ o¬ L? BX h–M G"TX i T?€i ` F?B m +
i X K°i i`"M +?B M [mv i ç`M? i?„M; i?m X L;QÆB /€K SM; +?B M F?¬M;\

óL;QÆB /€K SM; +?B M F?¬M;\ô J'v +?[M¨v i`¨M M;"T F?Q T?€+?- H¢B F?¬M; [m
i`ÌB- +?'M ç°M; #®M T?QÆM; i€K ?QÈM; F?B M K¨M; i B ? B KQÆB K'v p¢M M;QÌ

G9+ M¨v- iW # M i`QM; ?¨M; ;? h–M G"TX i`mv M ç M iB M; +QÌB i?ªM M?B M +O

@ L?Q i? M¨Q\ >¨ o¬ L? B- M;QÆB bÊ b Q\ L;QÆB bÊ i /B i KQÌB + Q i?O G½M?

@ > ? ? 5 h–M G"TX #ªM +mM; +?O ç•v H¨ Km®M i®i +?Q M;QÆB5 h +¦ ;b T?ªB b
i F?¬M; M;QÌB b Q\ *kM; çQÊ+X h–M G"TX KQÌB i`"M i?b KQÌB i`"MX L?QM; i`"
M;QÆBX h +?d ?ÄBX M;QÆB +¦ /€K SM; +?B M F?¬M;

h` M F?€M ç¨B +?mM; [m M?- i'i +ª K¼B M;QÌB ?QM; T?'M çSM; H MX FbK HÁM;
?ÄB #¼M ?¼ Km®M M?bM t2K B +?B M ç'm M?'iX Qi M?'i b) +¦ NNW i`ª GÌB H¨, h

*?d +¦ +?B M ç'm +O h–M G"T KÈB +¦ i? +?•M +?QM? F?B M #¼M ?¼ M?B i ibM
M?B i ?mv i /•M; i`¨QX

h? +?Q M MX i` M F?€M ç¨B #®M T?Q - F?¬M; #B i B /šM ç–m ?¬ H M,

@ h–M G"T@*?B M

_²B M? M? +?¦M; H M i`¨M ` M;Q¨B M?Q i?Ov i`B mX æ–m iB M H¨ K'v +?K+- b m
i?"K +?Q H¨ ? B KQÆB K'v p¢M M;QÌB +MM; ?¬ iQ H MX i? M? •K p M; i"M i`ÌB +

@h–M G"T@*?B M5

@QyQ@

.mv L;½ æ°+ h¬M

h€+ ;Bª, hB m æ Q S?QM; GÊB

Q Q y Q Q

e 9 e X *?Q Æ M; e 8 y, æ – m . M? h`¢M;X

æ M + m ® B + M M;- i B M; ;– K M?Q b¦M; i`B m- F?Q i? t¬M; i”M i`ÌB- i Q¨M i`QÌM; ?
?m v i b¬B i`¨Q- ç¬M; H Q ¢i ;¨Q i?ûi H M K°i i W F B X

@ *?B M 5

@ *?B M 5

@ *?B M 5

@ *?B M 5

*¶ m v i? M¨vX F?B M + ?Q >¨ o¬ L? B ç S M; i` M H¬B ç¨B ç m + ª F B M? M;– M ` - H”T
>„M i U M?B M #B i M?[M; M;QÌB M¨v M?B i ?m v i b¬B i`¨Q M?Q i? H¨ "ÎB p b b Q X

h– M G”T Î i`Q M; i?ÌB ;B M M;„M M;O B F?¬M; ç M K Q ÌB M,K X / M? i B M; ç½ p M;
+?Q M;?2 M¦B i È B h– M G”T X ;– M M?Q F?¬M; i²M i ¢B X

L?Q M; H ¢B `’i Q i + ¦ M;Q ÌB M?b M i?’v ç Q+? i?•M h– M G”T ` i v X "ÎB p”v X K † + / M
p¬ + M M; F € / B m- M¦B ?„M H¨ i•M p Q Æ M; ;B ª h Y ç²M;- M;Q ÌB S M; p”M i?B M ?¢ ç¢
h?– M o U + M;Q ÌB M;Q ÌB ç Ä K„i L?Q M; i` M i?U + i X M;Q ÌB + ?•M + ?Q M? + ?S M; F B
+¦ # Q M?B m X

J¨ H– M M¨v h– M G”T i È B M Æ B *U + h•v X [mª i?”i + ?Q M? H¨ K°i p B M ç € ;Ê M M;¨M i–
ç°B + O ?„M ?Q¨M i Q¨M #°+ H° i`Q È + K † i M;Q ÌB ç ÌB X

J°i i`”M ç¢B + ?B M + M M; K¬M T?€B ç B M + m²M; h?B M J°M; b Æ M i` M; F B F?B M
M;?B h– M G”T ç m M;”K K B M; H ¢B X

æ•v b Q p È B i’i + ª H ÌB #B M K B M? ;b ç m + ¦ ?B m [mª X

*?B M i Q + ? ?m v ?Q¨M; /Q ç°B M;k h– M G”T b €M; i ¢Q M M i Q Æ M; ç Q Æ M; p È B Î i` M
M;?B h– M G”T + ?d + ¦ ?Q / M?- ?m M; ?,M; i€i K°i + € B X i€i K † i K k B #¼M ?¼ #– K /”

"’i F H¨ H 9 + M¨Q X M;Q ÌB F?¬M; `ä + ?•M i Q È M; H m¬M + ?B K ç¢B ç b ® X L?B m M
+?m v M p h– M G”T X ç ® B p È B i M M¨v b È K ç½ M;?2 M?B m M M i?m°+ X

J¨ ?¬K M v X K’v i`”M + ?B M T?Q i Q È + H ¢B M;?B K + ?S M; + Q ÌM; ç¢B + O ç°B M;k
+ Q ÌM; ;Bª + O >ªB ;B @ ç Q ÌM; ç Q ÌM; K°i i`Q M; i K ç¢B b B m + ’T i? H U + M Æ B *
+? i X æ€M? ç”T >ªB ;B F?¬M; /€K T?€i i Q M? i b M?- i`U + i B T ç– m ?¨M; M?”M i?m

L;Q Æ B + ¦ i? M¦B >ªB ;B F?B M? i?Q ÌM; F?B M + ?Q [m M ? p È B h– M G”T i`Î M M
F?€+ H¦i ç Q ÌM;X *k M; + ¦ i? M¦B >ªB ;B M?¨ H È M M;?B T H È M X + M M; M;Q ÌB M
F?¬M; + ¦ H Ê B X

L?Q M; M;Q Æ B + k M; F?¬M; i? F?¬M; i?W M?”M K°i ç B K- >ªB ;B b Ê h– M G”T X

o¬ b® H w /Q ç m F?¬M; + ¦ b S + i?m v i T?K + - + ?d /m v M?’i K°i ç B K- + ?Q M? H¨ >ªB
H m B K È B H¨ i?m v i K B M? ç € M; ;B € M?’i X

>ªB ;B + ?Q M? H¨ b Ê 5

"¼M ?¼ F?¬M; + ?`m M´B i´M i?’i X æ W M; i?’v + Q ÌM; ;Bª G¬B E B T + O >€B ;B + ¦
M;Q ÌB- i?”K + ?Q + Á M + ¦ ç¢B M,M; æ` h B M X L?Q M; p”v i?b b Q + ?S\ *?Š M; H) +
J°M; b Æ M i` M;- ç®+ i Q¨M H U + H Q Ê M; p•v ;B i h– M G”T\

æ¢B M?•M p”i + ¦ i¬M M;?B K + O ç¢B M?•M p”i X ç¢B ;B i°+ + ¦ F?¦ t W + O ç¢B ;B i
i? /M M; i’i + ª H U + H Q Ê M; ;B i K°i K b M? h– M G”T X

*?Q M M- + ¦ i? ?Á ;Bª B- + ?Q /M H¨ i? /B M #` ? Q i²M- >ªB ;B + k M; + ?’T M?”M X

J¨ G½M? h?m *mM; +?Q iÈB M v ç m H¨ K°i K¬M T?€B i?–M #Q çB m i?'T- H¢M? M
G½M? h?m *mM; H¨ K°i K¬M T?€B /Q i°+ hY ç²M; i?¨M? H"TX

h`"M ç¢B +?B M i?ÌB ç¢B h?€B +´ FB X +MM; F?¬M; T?ªB i'i +ª K¼B M;QÌB ç m +¦
L?QM; çB m M¨v +kM; F?¬M; ;•v i`Î M;¢B +?Q M?[M; pä ;Bª MÆB *U+ h•v bBM? `
pÈB i°+ hY ç²M;X

E?¬M; T?ªB M;QÌB i°+ i X i•K M?'i ç`M? F?€+X L?[M; HÌB M¨v ç†i Î MÆB M¨Q +kM

*?Q M MX M?bM i?'v G½M? h?m *mM; FBM? M;¢+- ?–m ? i K¼B M;QÌB pšM ;B[i?

L¦B +?mM;- `'i M?B m HQ¢B M;mv M M?•M T?9+ i¢T i´M; ?ÊT +MM; K°i +?¶X HB M
i¢BX *?Q M M i`QM; HÁM; >¨ o¬ L? B +kM; F?¬M; i?Q+? i?"K +?Q ?„M +¦ HQ¢B +ª

æ®B pÈB çQÌM; çQÌM; +mM; +?O G½M? h?m *mM; K¨ M¦BX i?"i bU H¨ F?¦ +?`mX

hmv M?B M +¨M; H¨K +?Q #„M F?¬M; i? +?„T M?"M +ÁM Î T?Q b mX hW # M i`QM
M,K M;QÌB +?†K `½B çB ` X L; v iW ç•m F?¬M; B +?9 w iÈB M,K M;QÌB M¨v- i„i +
i?–M ?QM; T?„M çB M +m²M; ;¨Q i?ûi K°i iW ó*?B M5 ô

J¨ F?B M,K M;QÌB M¨v çB iÈB i`QÈ+ /½v ;? +O h–M G"TX t T i?¨M? K°i ?¨M; [m€
;–K i` M F?€M ç¨B M?Ä /–MX _²B M? M? M?Q # M? i`mv M M?B K- i` M F?€M ç¨B
iW ç–m iB M; ;–K `mM; i`ÌB iWM; +?9i v M ioM?- +m®B +MM; H†M; M;„i M?Q iÌX

•M? K„i K¼B M;QÌB ç m `ÆB p¨Q M,K M;QÌB çB ` iW i`QM; /½v ;? G½M? h?m *m
G"TX

h`QM; K„i p¬ b® M;QÌB F?¬M; +?2 ;B'm çQÊ+ p F?B T bÊX

@ a Q H¢B i? M¨v\

@ æ½ tªv ` +€B ;b\

J¼B M;QÌB ?ÄB ? M HšM M? mX

o†i sm çSM; ~M i`QM; ç€K M;QÌB- ? B K„i +?Êi ?QT H¢BX i`QM; ç¬B +QM M;QÆB
M;?o i`QM; HÁM;, óob +€B ;b\ L,K M;QÌB +€+ M;QÆB- +kM; +QB M?Q H¨ M;QÌB
çQÌM; hY ç²M; æ pQÆM; H½Q i´X ?mv i i?®M; i?m–M F?B i 5 ob b Q H¢B [m€ ;
i?„T +€B ç–m + Q [mv +O +€+ M;QÆB\ ob b Q +€+ M;QÆB T?ªB H¨K M?Q p"v\ô

L,K hY ç²M; æ pQÆM; H½Q i´ [m€ i`QÈ+ /½v ;? MÆB h–M G"T- ç²M; i? M? M¦B,

@ J†+ Gv- J†+ h?m"M- hY >mv M- hY hB m- G½M? >²B- L;mv M i`Î i?¨M? M;QÌB çB
H¨K +?O M?•MX hW M v p b mX i`mM; i•K M?Q K°iX L;mv M w pb pQÆM; K¨ /•M
K¢M;X

L¦B HÌB i?"i- HÌB M¦B +O M,K hY ç²M; æ pQÆM; H½Q i´ M¨v M;?2 ` +kM; F?¬M;
ç M +?Q K¼B M;QÌB H¢B ;B®M; M?Q H¨ M9B HÌ ç„i MSi p"vX

L?'i H¨ i` M F?€M ç¨B `'i M?B m M;QÌB #B i i?•M T?"M M,K hY ç²M; æ pQÆM; H½
` M?Q T?²M;- ;–M M?Q K'i M,M; HU+ bmv M;?oX

æ9M; p"v- h–M G"T çQ+? t€+ #` ç²M ç¨B H¨ i•M pQÆM; ;Bª i°+ hY ç²M;- M?QM; +
i?¬B B #B i çQÊ+ i?"i i?"i ;Bª ;BªX h?ÌB ç¢B M¨v HÌB ç²M i?"i i?"i ;Bª ;BªX ;Bª
H¢B i?"i bU ç w M?Q p"vX

L?QM; ?B M i¢B H¢B F?¬M; ;B®M;5 æ•v H¨ M,K hY ç²M; æ pQÆM; H¨Q i´ 5 L,K b
G¬B EB T5 *S M?Q p"v- i`QÈ+ K†i ? B KQÆB K'v p¢M M;QÌB- [mv ;®B i`QÈ+ h–M
?„MX

@ h?B M ?¢ M¨vX i?"i bU Km®M HQ¢M b Q\

G½Q i´ i?¨M? h?¬M; h?B M M;²B Î ?¨M; ;? Gw ;B +kM; ç²M; /¢M; i`ÊM K„i ?€ ?®+

h–M G”T +kM; #` #B M +® #’i i?bM? HbM? H¨K i`Î i v F?¬M; F`TX hmv M?B M +ÁM

LÆB ?¨M; ;? T?2 h?€M? >Q¨M;- ç€K M;QÌB i` im´B ç m M;•v ` M?Q T?¶M;X " ?m
ç bBM? iQ pW KÈB M;QM; h?–M [m M b€iX H9+ M¨v ç m p K†i FBM? ?½BX i`QM
b•mX

LÆB ?¨M; ;? F?€+? [mw +MM; i®i- i` M F?€M ç¨B tmM; [m M? +kM; i®iX GQ¢B v
/mv i`b +?WM; KQÌB K'v ;B•vX `²B b m ç¦iWM; i`¨M; iB M; FBM? ?¬ M?Q b¦M; i?–M
H MX

@ J ÆBX >„M +ÁM H¨ M;QÌB b Q\ æ¦ H¨ +'K +? h?€B +´ M; v +ª ç¢B M,M; æ` h
>„M çB p¨Q M?Q i? M¨Q\

@ L;QÆB ?ÄB i i çB ?ÄB B ?ª\ h +ÁM Km®M #B i ?„M çB p¨Q M?Q i? M¨Q ç•vX

@ L;QÌB M¨v i?"i bU H¨ M;QÌB i` im´B +?d F?Q€M; # KQÆB im´B\ L;QÆB t€+ ç`
M;?B i M¨Q ç½ b®M; KQÌB K'v p¢M M,K\

@ L;QÌB M¨v M;¨v b m M?'i ç`M? b) +¦ i?¨M? iUm tm'i b„+X

@ h?®B H„K5 L;QÌB i ?B M i¢B ç½ +¦ i?¨M? iUm tm'i b„+X

"®M T?Q F?€M ç¨BX i?2Q h–M G"T iB M p¨Q i`QM; +'K +? H¢B K°i H–M M[ i`Î M
K¼B M;QÌB ç m H°` HQ¢B h?–M b„+ FQ+? ç°M;X

L;mv M #ªM #¼M ?¼ ¬K i•K iQM? t2K M€Q M?B i K¨ ç MX o p¨Q +Y t tB F?¬M; T
+?`m çQÊ+X L; v iW ç–m #¼M ?¼ +ÁM +¦ Q€M ;B"MX

J¨ ?B M i¢BX #¼M ?¼ +?d +ªK i?'v K v K„MX

J v K„M çQÊ+ +?SM; FB M K°i i`¨M; FBM? i? ?½B iK+ M?Q p"vX E?¬M; M¦B H¨ F?-
ç•v imv i ç®B H¨ K°i bU FB M HÈM M?'i iW b m i?ÌB p,M KBM? h?€B +´ tm®M; ç®+

h–M G"T pW tm'i i`¨M;- F?¬M; +–M F?Q i? F?¬M; +–M HÌB M¦B +kM; ç½ ?Q¨M iQ

>¨ o¬ L? B M;Æ M;€+ çSM; i` M H¬B ç¨BX i?ŠM; ç M F?B h–M G"T çB p T?Q hY
L? B KÈB +ªK i?'v KbM? H¢B K°i H–M M[#` #Ä [m X F?¬M; F?ÄB +ª ;B"M M¦B,

@ h–M G"TX *?B M5

@ :B i +? i v m K G½M? h?m *mM; FB X

h` M F?€M ç¨BX +¦ M;QÌB H HÈMX

L; v b m ç¦X p¬ b® M;QÌB H H MX ?bM? i?¨M? iB M; ?¬ M?Q b¦M; h?–M i`mv M ç

@ :B i ;B i ;B i5

*?B m i?S+ h–M G"T iB M p¨Q +'K +? ç½ H¨K K€m M¦M; +? v i`QM; +Æ i? K¼B M;
[m€ ç½ M;?B M- [m€ +QÌM; ç¢BX

*'K +? i?ÌB h?€B +´X +QÌM; ç¢B F?¬M +MM;X *?d +–M F?¬M; M;WM; +mM; SM; M
M; v +ª ç¢B M,M; æ` hB M ç m T?ªB M;Q M M;Q½M #` M?®i # M i`QM;X

J¨ h–M G"T /QÌM; M?Q +?d iMv i v tû K°i +€BX iU M?Q tû K°i iÌ ;B'vX L?¨M M?½ i?
/QM; M?Q p"v [mª i?"i H¨ F?¬M; +¦ i?B M Hw 5

h–M G"T çQ+? t€+ F?¬M; +¦ i?U+ HU+ T?€ pÐ +'K +? X M?QM; +¦ HU+ HQÊM; iBM
M,M; æ` hB MX

>ÆM M[- +ªM? ;BÈB ?B M i¢B +O h–M G"T ç½ H¨ iBM? i?–M ?¦ i?"iX sû `€+? +
K¨ M¦BX F?¬M; ç€M; F +?9i M¨QX h` M çÌB M¨vX +'K +? +¦ i? p•v F?®M h–M G"
i¢Q ` X

G9+ M¨v h–M G"T ç½ çB iÈB # M +¢M? hY >mv M h?–M MB K M?Q i?Ov M;•M F?n
M;QÌB hY >mv MX h–M G"T +ªK M?"M çQÊ+ bBM? +Æ +O hY >mv M ç½ KÁM; K M
çBX

L?bM iW #B m ?B M # M M;Q¨B- ?B M i¢B hY >mv M ç½ M?Q +? i `²BX hQ¨M #° p
M;Q¨B M?bM F?¬M; ` p i i?QÆM;- M?QM; HK+ T?O M;k i¢M; ç m #` +?'M i?¨M?
bBM? K M? HU+ +O i°+ hY ç²M; i`ÌB bBM? M;Q M +QÌM;- +?d bÊ ?B M i¢B hY >m

h–M G"T iW i`QM; T?®B +O KbM? `9i` K°i iB iBM? FBK HU+X +?"K `½B i`mv M p
K°i iB iBM? FBK HU+ M¨v i`QÈ+ iB M [m–M [m M? #ªQ p HK+ T?O M;k i¢M; +O h`
hB M h?B M hY E?Q p¨Q i`QM; i?•M i? M¨M;- +?[i`` FBM? K¢+? #` T?€ i?¨M? Kª

h–M G"T H¨K pB + M¨v +?d i`QM; M?€v K„iX >¨ o¬ L? B # M FB ç½ #QÈ+ M? M? i

*?Q iÈB #•v ;BÌX >¨ o¬ L? B +,M #ªM F?¬M; +ÁM HQ H„M; ;b F?€+- ?„M i?˜K M;?
G"T i¢B +?¶X p T?–M ?B M i¢B h–M G"T ç M; +Sm M;QÌB ? v H¨K ;bX >¨ o¬ L? B

h`¢M; i?€B h?B M J #B M +MM; F?¬M; /mv i`b çQÊ+ H•m M[X /M b Q >¨ o¬ L? B /
ç²M; KÈB +¦ i? /mv i`b çQÊ+ i`¢M; i?€B h?B M J #B M ç M ;BÌX *?mM; [mv ?„M
J æ¢B S?€T ç M +ªM? ;BÈB ç¢B pB M K½MX

*?Q M MX ?„M ç½ F?¬M; i? +?"K i` M[X

@ h–M G"TX çB +? i çB5

>¨ o¬ L? B ;–K H M K°i iB M;- i?•M i? M?Q iB +?ÈT #„M p T?Q h–M G"TX >Q F
i? >¨ o¬ L? B ;B®M; M?Q /ÁM; MQÈ+- tm'i ?B M / Q ç°M; +¦ i? i?'v #ˆM; K„i i?QÌ

æ•v H¨ K°i HQ¢B #B m ?B M +?Q HU+ HQÊM; +MM; i®+ ç° iÈB KS+ i"M +MM;X

h–M G"T K°i # M +m²M +m°M F?¬M; M;WM; çQ hB M h?B M hY E?Q p¨Q i`QM; i?
+–K —K >mv i "¨M GQM; EB K b m F?B i Hmv M +ÁM +?Q iWM; tm'i i? X

æ®B K†i +QÌM; ;Bª +ªM? ;BÈB M?Q >¨ o¬ L? BX h–M G"T F?¬M; i? F?BM? tm'iX >
;B"M >¨ o¬ L? _ M?QM; imv i ç®B F?¬M; ?Q¨M iQ¨M F?¬M; ç w ç M >¨ o¬ L? BX

—K >mv i "¨M GQM; EB K iªM ` K°i +¶ F?Q iS+ pB M +´X /mM; ?ÊT pÈB F?Q ?Q¨M
+MM; K°i +?¶X i¢Q i?¨M? K°i mv €T FBM? i?B MX

*QM M;QÆB K¨m iQK +O >¨ o¬ L? B +Q `9i K¢M?X +´ ?¼M; T?€i ` K°i iB M; `Qi ;
#B M H M +U+ ?¢MX h?B M h?O h?B M J +kM; p"M +?mv M iÈB +U+ ?¢MX

hQ¨M i?•M i`U+ iB T ç€M? iÈB h–M G"TX

G9+ M¨v hY >mv M T?€i ` K°i iB M; ` M M?ÄX imv `ˆM; F?Q iS+ KQM; K M? M?Q
iBM? H¢B

h`QM; i v h–M G"T #¶M; +¦ i? K K°i pB M ç M /QÊ+- +QM; i v #„M ` X ç M çQÊ+ i
KB M; hY >mv MX æ M /QÊ+ FB pW p¨Q KB M;- H"T iS+ ?¦ i?¨M? K°i +¶ /QÊ+ H
¬M ?Á X i`QM; F?QªM? F?„+ +? v F?„T iQ¨M i?•M hY >mv MX

h–M G"T ç²M; i?ÌB tQ v M;QÌB H¢BX çSM; v MX H¨K +?Q M;QÌB i +¦ K°i HQ¢B +ª
hmv `ˆM; M?bM [m i?'T #û ?ÆM >¨ o¬ L? B i`QM; i`¢M; i?€B h?B M J #B M `'i M?
i` M M;QÌB h–M G"T H¢B F?B M i'i +ª K¼B M;QÌB `mM; ç°M;X

"€

—K >mv i "¨M GQM; EB K i`QM; i v h–M G"T pmM; H MX K°i ç¢Q FB K [m M; b€M
+?†i çSi ?Q F?¬M;X >Q F?¬M; i`QÈ+ K†i h–M G"T ç m bKT ç´ pÐ pKMX

h?•M i? >¨ o¬ L? B `ä `¨M; ç½ iÈB i`QÈ+ M;QÌB h–M G"TX +€+? t F?¬M; ç M ? B
M;QÌB i +¦ K°i HQ¢B +ªK ;B€+ /QÌM; M?Q ? B M;QÌB +€+? t M? m Km¬M b¬M; M;

@ S?€5

>¨ o¬ L? B ;–K H MX p¬ b® #¦M; i v ?mM; ?,M; ç"T iÈB pMM; ?Q F?¬M; M¨vX

æ¢Q FB K [m M; h–M G"T +?ûK ` - M? M?¨M; H¢B M? M? iÈB +U+ ?¢MX

@QyQ@

.mv L;½ æ°+ h¬M

h€+ ;Bª, hB m æ Q S?QM; GÊB

QQyQQ

e9NX *?QÆM; e8j, hY æ²M; oQÆM;5

*?Q M M ;–M M?Q K¼B M;QÌB +?d M?bM i?'v K°i ç¢Q FB K [m M; b€M; H MX b m L? B i`U+ iB T `ÆB tm®M;X *ÁM >¨ o¬ L? B pšM ?Q¨M iQ¨M F?¬M; ? v #B i- pšM J p T?Q h–M G"TX

J°i FB K FBM? /B K M¨v- M?€v K„i H¨K +?Q K¼B M;QÌB ç m M;WM; ?¬ ?'TX

h?ÌB ;B M ;B®M; M?Q M;WM; H¢B Î i?ÌB F?„+ M¨vX b m F?B >¨ o¬ L? B i?B i`B M i`,K p¢M +€M? i v ç¬M; i?ÌB ç€M? p T?Q h–M G"TX +kM; /WM; H¢B ;B[F?¬M; i`

> B +?B + +€M? b„i HÈM ç M; `ÆB tm®M; F?ÄB HQM; >¨ o¬ L? BX

*ÁM F?¦2 KB M; h–M G"T- H9+ M¨v H¢B M´B K°i iB +QÌB i¨

*?mv M M¨v- p b m i`Î i?¨M? K°i ?mv M €M /•v /Q ç M K'v i`,K M,K b mX

L?[M; M;QÌB +?SM; FB M i`"M ç'm M;¨v ?¬K ç¦X +¦ `'i M?B m M;QÌB T?€i HÌB i? KB M; h–M G"T imv i ç®B H° ` K°i iB +QÌB i¨X

L?QM; +kM; +¦ M?[M; M;QÌB +?SM; FB M M;¨v ?¬K ç¦- M¦B i`QM; M?€v K„i M;„M M t t¬BX H¨K b Q +Ä i? M?bM `ä çQÊ+ #B m ibM? i` M K†i h–M G"T\

L;QÌB T?ªM FQ+? H¢B M¦B H¨ /Q h–M G"T çQ HQM; p T?Q +€+ M;QÌB

J†+ F i? M¨QX ;BÌ T?9i M¨v h–M G"T M?Q K°i p` i?–M M„K ;B[T?€T i„+ i?ÌB ;B M i? M¨Q K°i FB K iQÈ+ ;¼M ç¬B +€M? +O >¨ o¬ L? BX

æ²M; i?ÌB- K°i ç¢Q FB K [m M; M¨v b m F?B +?†i çSi ? B +€M? >¨ o¬ L? B- H¢B + pÁM; M;QÊ+ i`Î H¢B- #„i ç•m K°i i`"M çB M +m²M; +„M tû ? B +€M? i v /WM; ;B[L? BX

h'i +ªX +?d tªv ` i`QM; M?€v K„iX

@ 5

>¨ o¬ L? B i` M H¬B ç¨B i`mv M ç M K°i iB M; F m i?ªK i?B i FBM? i?B M ç°M; ç` K¢M? ` M;Q¨B iW b m HQM; >¨ o¬ L? BX

æ²M; i?ÌB- i¨M ªM? +€M? i v >¨ o¬ L? B F?„T #–m i`ÌB #` K°i ç¢Q [m M; K M; M? i M iQ¨M #°X +ÁM ? B +€M? i v i?"i bU +O ?„M +kM; #` ç¢Q FB K [m M; M¨v +?ûK

G¢B +¦ ? B /ÁM; K€m iQÆB T?mM ` iW ? B i v >¨ o¬ L? BX

J¨ ? i i?ªv M?[M; çB m M¨vX +?ŠM; [m +?d H¨ /Q h–M G"T pmM; —K >mv i "¨M GC ç¢Q FB K F?Q K¨ i?¬BX

*?Q M MX H9+ KkB FB K —K >mv i "¨M GQM; EB K +O h–M G"T +?d H M v i ?–m > F?€M ç¨B +ÁM +?Q T?K+ ?²B iBM? i?–M H¢B iW i`QM; [m M; K M; +?¦B K„i pW `

>¨ o¬ L? B æ½ i?'i #¢BX

hQ¨M i?•M i` M /QÈB >¨ o¬ L? B H9+ M¨v ç½ #` K€m iQÆB M?m°K çšK- F?¦2 KB M /€M; +QÌB M;M? €+ +SM; Î i` M K†iX æ¬B K„i iW ?QM; T?'M- i`¨M M;"T b€i wX /~ KÌ K`iX F?¬M; i? iBM çQÊ+X

G9+ M¨v- +?d +–M h–M G”T M? M?¨M; ç–v KkB FB K p T?Q i`QÈ+- >¨ o¬ L? B b)

@ L;QÆB i?m `²BX H’v ç² p”i ç†i +QÊ+ ` ç•vX

:B¼M; M¦B +O h–M G”T M?¨M M?¢i p M; H M # M i B >¨ o¬ L? BX

G9+ M¨vX hY >mv M M„K /QÈB ç’i iW iW KÎ K„i- M?bM i?’v #¦M; HQM; h–M G”T bV
ç¦X hY >mv M +¦ +?9i F?¦ iBM M?bM tmM; [m M?- >²B iQÌM; H¢B i`¨M; +ªM? KbM?
ç€M? # v- H”T iS+ ?B m çQÊ+ KbM? pW çQÊ+ p` +?O M?•M KÈB ç•m M?”T +Sm K

J°i +¶ +ªK ç°M; i`¨M M;”T i`QM; HÁM; hY >mv MX L¨M; #B i- M m M?Q F?¬M; +¦ +?
;BÌ M¨M; ç½ ?²M T?B T?€+? i€M `²BX

æ²M; i?ÌB- M?bM >¨ o¬ L? B #` h–M G”T +?d FB K i` M v i ?–mX i`QM; HÁM; hW >
M´B +ÆM b¦M; ;B¦X E?¬M; B `ä `¨M; ?ÆM iY ç²M; ç pQÆM; H½Q i´ M?Q M¨M;- im
i?¨M? çdM? + QX iB T +”M +ªM? ;BÈB ç¢B pB M K½M b) +QÌM; ?½M +Ð M¨QX

L?QM; ?B M ;BÌ- M¨M; H¢B i”M K„i i?’v >¨ o¬ L? B pW `²B +ÁM FB m M;¢Q F?¬M
i`€K- ? B i v #` +?†i- +ª M;QÌB M?Q M;•K i`QM; K€m iQÆB- i?’i ?²M H¢+ T?€+? M

GQ¢B +?’M ç°M; M¨v- ?Q¨M iQ¨M F?¬M; T?€B M;¬M M;[+¦ i? #B m ç¢i çQÊ+X

E?¦2 KB M; >¨ o¬ L? B F`+? HB i +Q [m„T K’v +€BX `®i +m°+ i`W çB w +QÌB M M
K€m [m€ M?B m K¨ b„+ K†i +Ä +?9i i€B M?ÊiX G9+ M¨v >¨ o¬ L? B ç½ T?K+ ?²B H¢
i?•M- iQ¨M i?•M F?¬M; +ÁM KªM? pªBX

h–M G”T iB M i v MûK b M; K°i FB M €Q +?Q¨M;- T?O H M M;QÌB >¨ o¬ L? BX h`QM
H° ` K°i iB +ªK FQ+?- +ªM? ;BÈB ç` p` M?Q ?„M- +?Q /M +? i +kM; T?€B +?Q ?„

"¢B H° i?•M i? i`QÈ+ K„i ? B KQÆB K’v p¢M M;QÌB- ç¦ H¨ K°i HQ¢B M?K+ M?½ iQ

@ L;QÆB H¨K M?Q i? M¨Q\

æ¬B K„i iQK +O >¨ o¬ L? B M?bM F?¬M; M?€v K„i p¨Q h–M G”TX H”T iS+ H¢B M¦B

@ h’K #ªM ç² h?€B +´ Î i`QM; M?šM i`[p”i +O i X

L¦B tQM;- M?bM i?Q€M; [m +€M? i v KbM? #` +?ûK `ÆB i` M K†i ç’iX i`QM; K„i ?B
M;Ì iÈB KbM? im Hmv M h?B M J "B M ç M HQ¢B +ªM? ;BÈB M¨v- H¢B pšM i?’i #
+?QM? ?„M +kM; F?¬M; #B i KbM? i?m M?Q i? M¨QX

_ä `¨M; h–M G”T +?d ç€M? ` K°i FB K- pb b Q H¢B +¦ i? +?†i çSi ç¬B +€M? p¨ ç¬

@ E?¬M; +¦ ;bX +?d M? M? K¨ i?¬BX

h–M G”T M?¨M M?¢i M¦BX pQÆM i v i`U+ iB T ?9i H’v +€M? i v +Ki +O >¨ o¬ L?
tm®M; +?B + M?šM FB X h?–M i?S+ pW iB M p¨QX i`QM; M?šM M;Q¢B i`W HQÊ
K°i Qi #ªQ p”iX +ÁM +¦ K°i ?°T ;² `’i [m2M i?m°+- ç†i Î K°i +?¶ / i?’vX

h–M G”T H’v ?°T ;¶ ` - H„+ H„+ i`QÈ+ K†i >¨ o¬ L? B,

@ G¨ +€B M¨v b Q\

>¨ o¬ L? B KB M; ç–v +?m t¦i ;”i ç–mX i`QM; K„i i`¨M M;”T [m M; K M; T?9+ i¢T
F?¬M; M;WM; +?ªv K€mX M?QM; HQ¢B çª FQ+? M¨v +ÁM t t KÈB #ˆM; çª FQ+? i`

@ *?d M? M? K¨ i?¬B *?d M? M? K¨ i?¬B- ? v +?Q +?d M? M? K¨ i?¬BX

>¨ o¬ L? B H˜K #˜K M¦B,

@ h i`mv i˜K pä ç¢Q +U+ ?¢M M?B m M,K- F?¬M; M;Ì iÈB H¢B [m M çB i?S #ªM +?

G9+ M¨v h–M G”T KÎ ?°T ;² ` X H’v iW # M i`QM; K°i [mv M i`K+ iªM ` F?Q iS+ pB
ç9M; H¨ i’K #ªM ç² h?€B +´ i?S i€K K¨ h–M G”T +ÁM i?B mX

h`QM; HÁM; h–M G”T HB M i?Î /¨B K°i ?ÆBX i?–K M;?o, _®i +m°+ KbM? +kM; iK
+´X +€M? +Y h?€B +´ h?–M JB m ç½ M„K ;B[i`QM; i v KbM? `²BX

*?ŠM; [m H9+ M¨v F?¬M; T?ªB H9+ i?ª HÄM;X :BªB [mv i tQM; >¨ o¬ L? B-i` M
[mv i G½M? h?m *mM;X hB T i?2Q +ÁM +¦ M;QÌB h?€M? >Q¨M; M?’i K¢+?X h–M G
M¨v M;QÌB h?€M? >Q¨M; M?’i K¢+? T?€B iÈBX b) `’i K¢M?X

L m M?Q M¦B h–M G”T +MM; >ªB ;B iQ+? Q€M `’i b•mX M?Q p”v +MM; h?€M? >Q¨
b•m M?Q #B MX "ÎB pb ?B M ;BÌ h–M G”T ç½ #B i KbM? ?Ov çB /QÊ+ T?® +?O v m
iQÆM; çQÆM; pÈB pB + ?Ov çB i`mv M i?W K’v M;¨M M,K h?€M? >Q¨M; M?’i K¢
+,M +Æ +O #¼M ?¼X +kM; F?¬M; FûK # Q M?B m M[X

L¦B +?mM;- h?€M? >Q¨M; M?’i K¢+? i`QM; K’v i`,K M,K b m- +?„+ +?„M iB M p¨Q

GQ¢B i?M ?”M M¨vX ?Q¨M iQ¨M F?¬M; i? bQ pÈB +?mv M ;B i K°i Qi K¬M M?•M ç

?¼X

p T?–M G½M? h?m *mM;- i?M ?”M +?O v m M?’i ?ŠM H¨ ç M iW >¨ o¬ L? B F?¬M; T
;Bª iY ç²M; +O KbM?\ *?Q /M h–M G”T +•M #ªM F?¬M; M;?o iÈB pB + i`Î i?¨M? oQ

*?Q M M- h–M G”T M?¨M M?¢i M?bM >¨ o¬ L? B i`QÈ+ K„i ç½ T? çB ?ÆM T?•M M
>mv i "¨M GQM; EB K- M¦B,

@ >¨ o¬ L? B- M;QÆB +¦ T?K+ ? v F?¬M;\

>¨ o¬ L? B ?QT ç¬B K„i iQK H¢BX M?bM h–M G”T K°i H€iX *¦ H) +¦ +?9i #’i M;Ì h–M
H9+ H•m b mX >¨ o¬ L? B +QÌB F?´ K°i iB M;,

@ h–M G”TX pb b Q F?¬M; ;B i i +?S\ L m ?B M ;BÌ ç¬B i?¨M? i /MM; FB K +?d
F?¬M; ?¢ i?O HQm iBM?X h` M? çQ¢i pQÆM; ;Bª #° i°+ iY ç²M;- F i?m b) F?¬M;
b¦iX L;QÆB H¨ K°i M;QÌB F?¬M; i X >¨ o¬ L? B i i?m i•K T?K+ F?˜m T?K+X L;
Km®M çm´B i”M ;B i imv iX

@ *?ŠM; [m >¨ o¬ L? B i +kM; H¨ K°i iY ç²M; +¦ +®i F?QX +?Q M M M;QÆB v M i
>¨ o¬ L? B i X +mM; +?O G½M? h?m *mM; i?W M?”M ç` p` h–M G”T H¨ oQÆM; ;B
i +? iX G½M? h?m *mM; F?¬M; +ÁM +mM; +?OX M;¨v b m #° i°+ iY ç¬M; +?d +¦ K
h–M G”TX

>¨ o¬ L? B M¦B M?[M; HÌB +m®B +MM;- H¨ [m v p T?Q bQÆM; T?ÁM; G½M? h?
M?B m +QÌM; ;Bª G½M? h?m *mM; ç m H Q ` M;Q¨B- [mv tm®M; F?¦+ `®M; F?¬M

>¨ o¬ L? B M¦B tQM;- i` M K†i i€B M?Êi M¶B H M M?’i iB KdK +QÌB M;¢Q M;? ,

@ h?’i #¢BX i M?”M i?m X h +? i- ç•v H¨ +?mv M ç½ ç`M?X

L¦B `²BX >¨ o¬ L? B iU çQ¢M i•K K¢+?- F?¦2 KB M; +?ªv ` K°i iB K€m- i„i i?Î #Ä

hY >mv M Î # M M¨v iW iW çSM; /”vX M?bM i?Q€M; [m >¨ o¬ L? B ç½ +? i- b m ç¦

@ oQÆM; ;BªX ç•v H¨ [mv +O #° i°+ iW ç²M;X L m >¨ o¬ L? B ç€K i` M? pQÆM; p`
[m€ i?’i #¢BX *?Q M M +? i H¨ +?mv M i’i M?B MX

G9+ M¨v- [m M H¬B ç¨B ?¬ HÈM,

@ h`”M i?S ? BX h–M G”T ç´B +?B M G½M? h?m *mM;- h–M G”T i?„M;X a m M¨v ;B
*mM; F?¬M; +ÁM i?M ?”M M[X

Zm M H¬B ç¨B ?¬ iQ K°i iB M; i?2Q i?¬M; H X HB M M? M? +?¦M; i`B i ?²B +’K +
ç¨B HB M #MM; M´ K°i i`”M ?Q M ?¬ FBM? i?B M ç°M; ç` X

J†+ F M¦B i? M¨Q- i`”M +?B M M¨v K¼B M;QÌB pšM ?v p¼M; i?’v h–M G”T i?„M;
ç m +MM; K°i i°+X K¨ iW ç´M; i?b F?¬M; T?ªB .M H¨ #¼M ?¼ ç½ bBM? b®M; Î h?B
p¢M M,KX M?QM; #¼M ?¼ Î i`QM; HÁM; M;QÌB h?B M L;mv M ç¢B HK+ pšM +S i?m

E?¬M; T?ªB i°+ i - i'i +¦ /` i•K- GQ¢B iBM? F i /•M i°+ M¨v F€ i?"i MÆB M¨Q +kM;

L?[M; M;QÌB G½M? h?m *mM; i?m ?²B i?B i? >¨ o¬ L? B tQM;- b m ç¦ +¨M; +¦ M?B
h–M G"TX i`QM; ç¦ K°i M;QÌB M;"K H M¦B,

@ h`QÈ+ F?B *mM; +?O H•K +?mM; +¦ T?•M T?¦X M;¨v b m h–M +¬M; iY +?QM? H¨
M¨v +?9M; i +?QM? H¨ M;QÌB +O h–M oQÆM;X

@ a m M¨v +?9M; i +?QM? H¨ M;QÌB +O h–M oQÆM;X

J°i K¨M +kM; ç²M; /¢M; +?'M ç°M; ? B KQÆB K'v p¢M M;QÌB i` M F?€M ç¨BX æ²M;
b•m +€+ i? HU+ HÈM Î i?¨M? h?¬M; h?B MX

æB m M¨v ç®B pÈB #¼M ?¼ K¨ M¦B +kM; F?¬M; T?ªB H¨ K°i iBM iS+ H¨K M;QÌB i
t2K h–M ;B +QÌM; ç¢B "ÎB pb +,M +Æ h–M ;B Î i¢B T?QÆM; æ¬M;- +¦ K¢M? ?QM
ç°i ;B pÈB +U+ h•vX

*ÁM ?B M ;BÌX `®i +m°+ h–M G"T H°` K°i K†i /[iÊM +O KBM?- pQÆM i v pÈB p¨Q
h–M G"T i`QÈ+ K„iX ?QM M[iQM? ibM? +QÌM; i? +O h–M G"TX b m M¨v MÆB +
+ÁM #bM? ioM? M?m i`QÈ+ FB X

*?ŠM; [m ç®B pÈB i?¨M? h?¬M; h?B M +MM; L;mv i .B m hB M *mM; K¨ M¦B i?"i
H„M;X .M b Q i`QÈ+ ç¦ #¼M ?¼ pšM /mv i`b [m M ? ?[m ?ªQX /M H¨ b m M¨v h–M
+kM; b) F?¬M; ç®B ç`+? pÈB #¼M ?¼X

h`QM; HÁM; M?B m M;QÌB ç²M; i?ÌB ?B M H M K°i w MB K, ?B M i¢B HQ H„M; M?
+?`m i?m X ç¬M; i?ÌB bÈK `ÌB F?ÄB\

o"i sm M;²B i` M F?€M ç¨BX M°B i•K +kM; p¬ +MM; T?9+ i¢TX EBM? M;¢+ pÈB i?U
h–M G"T i?m çQÊ+ G½M? h?m *mM; i€M i?¨M? K¨ #'i ç„+ /oX

s2K ` - h–M G"T i`Î i?¨M? oQÆM; ;Bª #° i°+ iY ç²M;- ç½ H¨ K°i +?mv M F?¬M; i?
M[X

h?"i bU F?¬M; i? M;?`+? +?mv M b Q\

h`QM; K„i o"i sm ?B M H M K°i iB h?–M b„+ /` /¢M;- b m ç¦ FûQ ç² M?B >¨M J B M;
F?¬M; +ÁM ?²M T?€+?- çSM; /"v `ÌB çBX

@QyQ@

.mv L;½ æ°+ h¬M

h€+ ;Bª, hB m æ Q S?QM; GÊB

QQyQQ

e8yX *?QÆM; e89, æ®B h`"M h?€M? >Q¨M; L?'i J¢+?5

L;?B M;ÆB K°i H9+X [m M H¬B ç¨B H¢B çB H M çSM; i` M b•M H¬B ç¨BX

Zm M H¬B ç¨B +kM; tm'i i?•M iW i?¨M? h?¬M; h?B M H¨ ;B +?O K°i ;B i°+ M?ÄX
HÁM; `ä `¨M; i` M çÌB M¨v +QÌM; ;Bª M?Q K•v- HQ¢B pä ;Bª +ªM? ;BÈB æ M L;mv
ç€M; M?„+ iÈBX L?QM; M?B m H9+X +kM; b) +¦ K°i +ªK ;B€+ ç„+ w K½M M;mv M +
+¨M; K¢M? ?ÆM M?QM; #ªM i?•M KbM? +kM; +¦ i? çQÊ+ iQM? H¨ M?•M p"i +¦ ?¢M

L?QM; ?¬K M v- ?„M +QB M?Q +?•M +?QM? KÎ `°M; i–K K„iX KÈB ?B m çQÊ+ KbM
M?[M; M;QÌB tm'i ?B M i` M H¬B ç¨B- M;QÌB i H¨ i`,M; b€M;- ?„M #'i [m€ KÈB H¨
K¨ i?¬BX

æ²M; /¢M;- K'v i`"M +?B M ?¬K M v ç½ +?Q ? B KQÆB K'v p¢M pä ;Bª +¦ iB M; MÆ
K°i 'M iQÊM; F?¬M; i? M¨Q t¦ M?Á X L?[M; M;QÌB M¨v +QÌM; ç¢B F?„+ i?"i b•m

*¦ i? çªK M?B K [m M H¬B ç¨B K°i i`¨M; i?`M? ?°B M?Q p”vX ;B +?O iB m ;B i°+
+ªK ;B€+ KbM? im K’v FB T +kM; ç€M; ;B€X

h? M? ;B¼M;- ?„M ?¬ HÈM,

@ h`¨M; ç’m i?S # X T?Q h–M G”T +¬M; iY ç®B i`”M h?€M? >Q¨M; M?’i K¢+? ç
hmv i T?QÆM; #„+X > B # M QÈ+ ç`M? KQÌB i`”M i?„M; i?m X "ÎB ? B i`¨M; ç’m
+?WM;- +?Q M M i ç¢B #B m T?Q i´ +?S+ H¬B ç¨B H–M M¨v- Km®M ?ÄB T?Q h-
>Q¨M; M?’i K¢+? ç®B pÈB pB + i?QÆM; ç`M? KQÌB i`”M i?„M; i?m - +¦ /` M;?` ;b

hW T?Q bQÆM; T?ÁM; h?€M? >Q¨M; M?’i K¢+? i`mv M ` K°i ;B¼M; M¦B ;B¨ Mm

@ h–M G”T +MM; h?€M? >Q¨M; M?’i K¢+? i H¨ ç¢B i?M bBM? iY- F?¬M; ç€M? çO K
•M Q€MX *?Q M M T?Q # M i FB M i`b ç€M? çO KQÌB i`”MX

" M T?Q h–M G”T +kM; i`mv M ` ;B¼M; M¦B H¨M? H¢M? +O ?„M,

@ h F?¬M; +¦ /` M;?`X

*ª F?€M ç¨B H¢B p M; H M K°i i`”M FBM? ?¬X

@ h`ÌB ¢5 h?€M? >Q¨M; M?’i K¢+? FB +?ŠM; H) +ÁM K¢M? ?ÆM M?B m >ªB ;B X
M¨Q #¼M ?¼ F?¬M; i?’v h–M +¬M; iY i? ?B M +QÌM; ç¢B ` b Q\ G¢B +ÁM Km®M
+¬M; iY\

@ h?€M? >Q¨M; M?’i K¢+?- i`QÈ+ ç•v i +?Q iWM; M;?2 M¦B [m ;B i°+ M¨v

@ L;?2 M¦B M;QÌB i Î ç` pU+ T?QÆM; #„+X +ÁM +QÌM; ç¢B ?ÆM +ª i?¨M? h?¬M;

@ >„+5 *€+ M;QÆB F?¬M; M;?2 M¦B iÈB b QX MÆB *U+ >¨M ",M; hmv i T?QÆM; #,
i? # +?•M p¢+X h?€M? >Q¨M; M?’i K¢+? bB m [m–M tm’i +?9M;X

@ *ÁM +¦ +€+? M¦B M?Q p”v\ *?ŠM; T?ªB M¦B h?€M? >Q¨M; M?’i K¢+? M¨v H¨ ;B i
"„+ `²B\

@ >ŠM H¨ M?Q p”vX

@ h–M +¬M; iY +kM; i?”i H¨ ç¢B M,M; K¨- H¢B F i i?M Q€M pÈB M?B m i? HU+ +Q

@ >W5 h–M +¬M; iY H¨ M;QÌB SM; p”M K¨ bBM?- ?„M çB i` M +QM çQÌM; pQÆM;
+QM çQÌM;X

J†+ F M?[M; M;QÌB i` M F?€M ç¨B #¨M Hm”M ` b QX H9+ M¨v h–M G”T ç½ /MM; i
i`¨M p¨Q bQÆM; T?ÁM; h?€M? >Q¨M; M?’i K¢+?X aQÆM; T?ÁM; h?€M? >Q¨M; M
iÈB i?€B [m€X /M H¨ h?–M MB K +O h–M G”T Km®M ç°i M?”T K¨ F?¬M; #` T?€i ?B
i`”M i?”i H•mX

*kM; K v H¨ ?Q¨M ?ªQX iBM? h?–M i?S+ ?ªB +O h–M G”T K¢M? ç M [m€ ç€M;- /M
h?€M? >Q¨M; M?’i K¢+? +¦ # ç¢B M,M; æ` hB M +kM; F?¬M; M;,M +ªM çQÊ+ i?•M

Zmª M?B M- # M T?Q h?€M? >Q¨M; M?’i K¢+? ç M; M #¨B +?B M i?m”iX

h`QM; ç¦ K°i H½Q ;B¨ i`–K ;B¼M; M¦B,

@ h–M G”T pW ç€M? tQM; K°i i`”M- i`”M iB T i?2Q ?ŠM b) F?¬M; H M H¬B çb X
M;QÌB ç€M? çO KQÌB i`”M- +?Q M M +?9M; i Î +m®B +MM;X

@ G½Q iS- ç H¨ G¬B EB T çdM?- /Q ç çB ç€M? i`”M ç–mX "¼M M;QÌB FB M;Q¢B
M[X ç T?€B ç€M? i?„M; i`”M ç•m M¨vX

@ a m ç¦ Gw æ²M;- M;QÆB ç€M? i`”M i?S ? BX M;QÆB H¨ M[X i`QM; iB K i?S+ M;Q
J¨ i` M M;QÌB +O M;QÆB +¦ K°i FB M "ªQ E?Q- M?È F€ T?ªB ` i v #’i M;ÌX i` M?

@ Gw S?B- M;QÆB ç€M? i`”M i?S # X M;QÆB H¨ G¬B EB T i`mM; F€X M m M?Q F

i?„M;- M;QÆB iU #¢Q çBX J°i +?d M;QÌB M?¨ HÈM M?Ä +O M;QÆB- i b) M #¨B
p”vX

@ æ½ `äX

@ Gw æ²M; HoM? K M?X

@ Gw S?B +–M im•M w +?d H½Q i´X

" M;QÌB ç m i`€ HÌBX

@ h®i5 G½Q iSX ç çB çBX i #B i ç b) F?¬M; H¨K +?9M; i i?’i p¼M;X h`ªB [m K
HÊB +?Q ç ç°i T?€ +ªM? ;BÈB æ` hB MX

:B¼M; M¦B ;B¨ Mm p M; H MX

L;QÌB çQÊ+ ;¼B H¨ H½Q iSX ;B¼M; M¦B H¢B ;B®M; M?Q ç9+ ;B¼M; M¦B ;B¨ Mm
G”T T?•M #B i +U+ F€ +?m˜M t€+X bÊ ``^M; b) +?Q H¨ +MM; K°i M;QÌB ç M; H˜K #˜

aQM; #¨Q i? B\ h`QM; HÁM; h–M G”T M;?o p”vX

J°i iB h?–M i?S+ +O ?„M pšM Î H¢B i`QM; bQÆM; T?ÁM; M¨vX çB p¨Q `’i F?¦ F?,
M[- b) `’i T?B M iQ€BX

J°i H½Q ;B¨ M;QÌB `’i + Q T?¦M; M?Q iB +?ÈT iW i`QM; bQÆM; T?ÁM; h?€M? >Q
M?Q K°i F?®B ç€ #` MûK ` pÈB i®+ ç° + Q- i`U+ iB T tmv M i?OM; ?Q F?¬M;- HQ
HB i Î F?¬M; ;B M T?Q b mX +€+ HQ¢B T?€T i„+ i?B M ç` +?Êi b€M; +?Êi i®BX
M?Q K°i KªM? H€ +•v F?¬M; +Ä i`¼M; HQÊM; M? M?¨M; `ÆB tm®M; H¬B ç¨BX

E?„T tmM; [m M?- p M; H M K°i i`”M FBM? ?¬X

G,M; F?¬M; # v H M- +?mv M M¨v ç®B pÈB ç b® pä ;Bª +kM; F?¬M; +¦ ;b F?¦X L
+Y i`¼M; M?QÊ+ F?BM?- /WM; H¢B ;B[H9+ ç M; T?B ?¨M? + Q i®+X b m ç¦ M?
M?[M; M;QÌB M;²B Î ç•v ;–M M?Q F?¬M; B H¨K çQÊ+X

*?mv M M¨v +¦ v m +–m +U+ + Q ç®B pÈB M,M; HQÊM; i`QM; +Æ i? X F?Q HQm i`
p”M ?¨M? FBM? K¢+?- M¦B çÆM ;BªM- ç¬B H¨ M;QÌB i?QÌM; H¨K M?Q p”vX `’i +¦ i
+?Q F?Q +Æ ç¨Q +?B m- H¨K #` i?QÆM; +?QM? KbM?X

L? i?b ?°+ K€m- M†M; i?b +¦ i? #ªM i?•M #` i`¼M; i?QÆM;X

G½Q ;B¨ ç M iW h?€M? >Q¨M; HoM? pU+ pW KÈB H° /B M- HB M ç€M? K°i +9 T?O
;Bª MÆB +U+ h•vX

>B M M?B M H½Q ç½ i?¨M? +¬M;- +¦ i? M;?2 ` iW i`QM; M?[M; iB M; FBM? ?¬ F

h`QM; K„i H½Q ;B¨ M¨v ?B M K°i iB M;¢Q M;? X hmv ``^M; H½Q F?¬M; iÈB çQÊ+ +
i?•M i?U+ HU+ +O H½Q +kM; ç½ iÈB ?¦ +ªM?- p¬ +MM; +QÌM; ç¢BX

"¼M ?¼ H¨ ?mvM? ç iS #¨Q i? B- iW F?B bBM? ` ç M ;BÌ +?Q iWM; t M? mX G½
+kM; FûK # + + K°i +?9iX " p` + + ç m ç½ ç°i T?€ ç M +ªM? ;BÈB æ` hB M-
h?€M? >Q¨M; HoM? pU+X

*ÁM H9+ M¨v- # M;QÌB ç²M; i?ÌB tm’i ç°M;- KK+ çQ+? iU M?B M H¨ ?QÈM; p i`¼M

æ®B pÈB #¼M ?¼ K¨ M¦BX +?d +–M +¦ çQÊ+ i`¼M; #¨Q +MM; #Q K”i i` M M;QÌB
K¢+? i’i M?B M b) i`MM; FQ+? H M K°i ç° + Q KÈBX

*?mv M M¨v ç®B pÈB #¼M ?¼- H¨ K°i pB + `’i i`¼M; v mX *?Q M MX i`”M +?B M
i?„M;X

h–M G”T i`–K ;B¼M; M¦B pÈB *Æ L;[u M,

@ L;[u M- ç®B T?QÆM; H¨ +QÌM; ;Bª +ªM? ;BÈB G¬B EB T çdM?- K°i i?•M i?U+
i`”M +?B M M¨v M¨M; iÈB çBX

*Æ L;[u M ;"i ç–mX +QÌB i?ªM M?B M,

@ *S v M i•KX i #B i T?ªB H¨K b QX

h–M G"T H¢B M¦B,

@ "ªQ p KbM? +?Q i®iX

h`QM; HÁM; *Æ L;[ u M 'K €TX K†i +QÌB WM; çÄ ;"i ç–mX b m ç¦ i`U+ iB T # v ` M

h?QÊM; Zm M h?B ok M?bM h–M G"T M¦B,

@ S?m [m•M- pb b Q F?¬M; +?Q Km°B çB\

h–M G"T M?bM / M? i9+ h?€M? >Q¨M; M?'i K¢+? i` M H¬B ç¨B- F?) H„+ ç–m- M¦B,

@ E?¬M; +¦ S?QÊM; >Q¨M; "ªQ u- M¨M; F?¬M; T?ªB ç®B i?O +O M;QÌB M¨vX

@ L?QM; K¨ M;QÌB i +¦ K¨X

h?QÊM; Zm M h?B ok +¦ +?9i #'i K½M M¦BX

h–M G"T #B i M?[M; M;QÌB # M +¢M? KbM? ç m Km®M çB H M +?B M ç'm- +?B b
"¢+? h`mM; hmv i "¢+? h`mM; >Ä X EBK æB m +MM; h¨Q >¬M; ç M; M;? M K°i ?Æ
p K†i FB M M;?` M;?B K i9+ M?bM +?^K +?,K H¬B ç¨BX +?d bÊ i`QM; HÁM; +kM;

h–M G"T +QÌB- M¦B,

@ L¨M; b) +¦ +Æ ?°BX K°i H€i M[?mvM? +ÁM i`¬M; +"v p¨Q Km°B ç€M? HB M ? B

@ h?"i b Q\

h?QÊM; Zm M h?B ok KWM; `Ð M¦BX

h–M G"T ;"i ç–m,

@ æQÆM; M?B M H¨ i?"iX

a m F?B h–M G"T M;?2 çQÊ+ # M T?Q h?€M? >Q¨M; M?'i K¢+? M #¨B- i`QM; HÁM
M?B M ç®B T?QÆM; Km®M HÈM iB M; /Q¢ M;QÌB- i`QÈ+ iB M /MM; # M;QÌB i?U+
;•v ` €T HU+ HÈM pÈB KbM?- #S+ KbM? çQ+? i?•M ` i vX a m ç¦X # H½Q iª æ`

L?QM; M m #¼M ?¼ HB M iK+ i?m # i`"M i?b b Q\ aÊ `^M; # H½Q i´ æ` hB M F
çQÊ+ M[\

hmv M¦B i?Q¢i M?bM ç m ;B®M; M? m- /M b Q i`"M i?S iQ +kM; b) ;†T T?ªB H½Q i

L?QM; i` M i?U+ i X F i [m€ ç½ +¦ F?€+ #B i i` M i`ÌB /QÈB ç'iX p®M €T HU+ b
M;QÊ+ H¢B b) ûT tm®M; T?Q h?€M? >Q¨M; M?'i K¢+?X

" M FB çQ+? i?"i çO ç°+X H¢B #ªQ M;QÌB K°i M?¨ ç€M? F?¬M; H¢B i?b iU #¢QX
+?mv M ç h?QÊM; Zm M h?B ok ` i`"MX *kM; +?d +¦ S?QÊM; >Q¨M; "ªQ u +O M
T?ÁM; M;U KÈB +¦ i? +?®M; çÐ çQÊ+ ç®B T?QÆM; iU #¢QX

G9+ M¨vX #¼M M;QÌB J†+ Gv KÈB ;B M?"T +kM; F?¬M; M?`M çQÊ+ +?O ç°M; tBM

J†+ Gv M¦B,

@ oQÆM; ;BªX +?9M; i +kM; Km®M T?•M Qm +?Q M;¨BX

h–M G"T +QÌB +QÌB- M?bM J†+ Gw M¦B,

@ J†+ Gv iB M bBM? çWM; M¦M; p°BX +m®B +MM; +ÁM T?ªB /U p¨Q +€+ M;QÌB #B
M?'i K¢+? FB M[X

J†+ Gv ;"i ç–m- M¦B,

@ J†+ Gv H¨ M;QÌB ?–m +O oQÆM; ;BªX tBM M;¨B F?¬M; +•M F?€+? F?Q pÈB J†

h–M G”T KdK +QÌB- M¦B,

@ L?bM t2K b„T #„i ç–m `²BX

G9+ M¨v- [m M H¬B ç¨B ç½ KÌ ` +’K +? i` M H¬B ç¨BX M;QÌB i` M F?€M ç¨B ç½ F
T?–MX

*Æ L;[u M /mM; K¢Q tBM? ç T- [mª i?”i H¨ imv i b„+ M?•M ;B M- +?Q M M M?[M;
+?’M ç°M; M;•v M;QÌBX h?”K +?Q +ÁM Km¬M +?•M ç°M; ?ÆM +ª K°i +?B m +Y i`¼
+O H½Q ;B¨ h?€M? >Q¨M; M?’i K¢+? # M M½vX

@ h`ÌB ¢5 h–M G”T M¨v i?”i H¨ +¦ /B K T?9+ *?”+- +QM K M¦ i?”i H¨ ?•K K° K¨X

@ L[M?•M M¨v i?U+ bU H¨ imv i b„+ M?•M ;B M- M m +¦ i? HB + M?bM i X i ç½ i

@ E?¬M; +¦ iB M ç²X HQ¢B M[M?•M imv i b„+ +U+ T?˜K M¨v- T?ªB +MM; H M ;BQ

L;QÌB M¨v +ÁM +?Q M¦B tQM;- ç½ #` M?[M; €M?X K„i i`¨M M;”T b€i F?Q tmM; [m
M;”K KB M; H¢BX

J°i M;QÌB i`mM; MB M iQ¨M i?•M iÁ ` / Q ç°M; M;mv M HU+ +U+ F€ F`+? HB i- H

M¦B,

@ L;QÆB ç€K H†T H¢B H–M M[+?Q i M;?2 F?¬M;\

@ h h M¦B +?mv M i?b +¦ HB M [m M ;b iÈB M;QÆB\ L;QÆB H¨ #ˆM; ?[m +O h–M

b Q\

hmv `ˆM; M;QÌB #` #` b€i F?Q tmM; [m M? bÊ ç M ç M M¶B `mM H M- M?QM; pšM

@ L;QÆB ç€K F?BM? M?ÌM M[i?–M i`QM; K„i +?9M; i - M;QÆB ç€M; +? iX

J°i M;QÌB i` im´B pW M?bM H¨ #B i F?¬M; T?ªB F HQÆM; i?B M- +QÌB H¢M? M¦

@ E?¬M; T?K+- ç M H9+ ç¦ ;†T K†i i` M H¬B ç¨BX

@ >W5 .€K pk M?K+ M[h?–M i`QM; K„i +?9M; i - M;QÆB H¨ M;QÌB K¬M T?€B M¨Q
H½Q iY F?B m +?B M M;QÆB- +Ä /€K H M H¬B ç¨B ç€M? K°i i`”M\

@ æ9M; p”v- +?9M; i ç m F?B m +?B M M;QÆBX

æ€K M;QÌB +¢M? ç¦ h?–M ibM? T?šM M°X H”T iS+ +¦ F?¬M; Qi M;QÌB M?bM b M;

@QyQ@

.mv L;½ æ°+ h¬M

h€+ ;Bª, hB m æ Q S?QM; GÊB

QQyQQ

e8RX *?QÆM; e88, JB m a€i5

L;QÌB M¨v i`B i ç FBM? ?QªM;- bÊ iÈB b„T F?¦+ ` X `mM `mM ?QªM; ?®i M¦B,

@ h h F?¬M; T?€B M¦B K°i +•m i`QM; HÁM; i?¬B b QX i b B `²B çQÊ+ +?S\ *€+
i? i çB

J¼B M;QÌB ç m +MM; T?€i ` iB M; +QÌB H¢M?- b„+ K†i #’i i?B M M?bM M;QÌB M¨

G9+ M¨vX F?¬M; #B i ? B FBM? ?¬ K°i iB M;- /šM HU+ +?9 w +O K¼B M;QÌB i`Î p
+’K +? i` M H¬B ç¨B ç½ #„i ç–m +?”K `½B FûQ H MX

J¼B M;QÌB H”T iS+ i”T i`mM; iBM? i?–M- €M? K„i F?¬M; +?ÈT- M?bM +?ˆK +?ˆK ?

L;QÌB pW M¦B #”v H¼i p¨Q K¼B M;QÌB p•v +¬M;- i?W +Æ ?°B M¨v F?¬M; ç€K Î H
M[M[M?•M M¨v i?’i #¢BX çQ¨M M;QÌB # M +¢M? M¨v F?¬M; tû t€+ KbM? K’i- çSM
/M +¦ M;QÌB +?9 w iÈB ?„M #Ä i`®M- M?QM; H9+ M¨v +kM; F?¬M; +¦ B +ÁM ç w iI

J°i K¨M i` M F?€M ç¨B +kM; F?¬M; ªM? ?QÎM; iÈB *Æ L;[u M +MM; pä ;B¨ ç M iW h

@ h¢B ?¢ Gw h`QÌM; okX H½Q i´ h?€M? >Q¨M; M?’i K¢+?5

@ *Æ L;[u M5

> B M;QÌB #€Q / M? HšM M? mX

@ L;QÆB +?QM? H¨ *?QÎM; K¬M M?•M ",M; hmv i J¬M\ hB m M? ç–m ç¢B M€Q h

L;?2 +€B i M *Æ L;[u MX Gw h`QÌM; ok H½Q i´ h?€M? >Q¨M; HoM? pU+ H”T iS+ +
i?˜K K„M; +?QM? H¨ M[M?•M ?²M; M? M ?¼ i?Ov M¨v ?Ov çB +,M +Æ h?€M? >Q¨

@ E?¬M; b BX +?QM? H¨ i X

a„+ K†i *Æ L;[u M pšM F?¬M; ç¬BX M?bM Gw h`QÌM; ok M?¨M M?¢i M¦B,

@ *?ŠM; [m H¨ h?€M? >Q¨M; HoM? pU+ M;QÆB [m€ KS+ FB m M;¢Q #€ ç¢QX ;†T

@ L m F?¬M; T?€B ?²M; M? M ?¼ i?Ov M?Q M;QÆB- h?€M? >Q¨M; HoM? pU+ i b
?¬K M v\

Gw h`QÌM; ok [m€i H¢M? K°i iB M;- H”T iS+ M¦B,

@ L¦B M?B m p¬ /KM;- v m M[M;QÆB çQ K¢M; iÈB ç•vX

Gw h`QÌM; ok pW M¦BX i`QM; K„i #¶M; H° ` K°i iB /•K i¨ +U+ çB K- M?QM; F?m-
+U+ +SM; M;„+ M;?B K i9+X

*Æ L;[u M #B i i’i +ª M?•M p”i ?¢+? i•K h?€M? >Q¨M; M?’i K¢+? ç m im Hmv M K
M?B M Gw h`QÌM; ok M¨v H¨ H½Q i´ i¬M; h?€M? >Q¨M; M?’i K¢+?- +¨M; im Hmv M
+MM;X

Gw h`QÌM; ok ;B®M; M?Q K°i +QM ?MM; QM; p¶ +€M? # v + QX ? B i v pQÆM H M
æ¬M; i?ÌB- K°i KMB ?QÆM; M;¼i T?€i i€M ` iW i?•M i? Gw h`QÌM; okX

Gw h`QÌM; ok +QÌB F?†+- iB M; +QÌB i`¨M M;”T ç„+ wX

*Æ L;[u M ç½ KÎ ` F?®B >„+ h?B i G M? "¨B "ªQ E?Q T?ÁM; M;U- ç²M; i?ÌB T?C
F?¬M; M;?o iÈB- KMB ?QÆM; i` M M;QÌB Gw h`QÌM; ok H¢B F?¬M; ç•m F?¬M; p¨C

*Æ L;[u M +ªK ;B€+ çQÊ+ `’i `ä `¨M;- KMB ?QÆM; FB ç°i T?€ T?ÁM; M;U >„+ h?
M?”T p¨Q ?° i? +QÆM; F?Q +O M¨M;- i?2Q ç¦ iB M p¨Q / i?`i- M?€v K„i iB M p¨C

J°i +¶ +ªK ;B€+ F?€+ i?QÌM; H”T iS+ i`mv M iÈBX b„+ K†i *Æ L;[u M i?Q€M; +?®
+kM; /•M ;’T ;€TX

@ o¬ bB5

hmv H¨ *Æ L;[u M +?Q i`ªB +?mv M çÌBX M?QM; +kM; ç½ b®M; ?ÆM i`,K M,K- H
#B i KbM? i`9M; HQ¢B ç°+ ;bX G”T iS+ +„M `,M;- i`’M €T +¶ ç°+ i® M¨v- i`QM; i v c
h`QÊM; "ªQ E?Q- K°i +¶ [m M; K M; t M? HK+ +?¦B K„i H”T iS+ #MM; M´X ?mM; ?
okX

@ 5

Gw h`QÌM; ok M?bM i?’v "ªQ E?Q M¨vX F?¬M; M?`M çQÊ+ F m iQ ?mM; H ,

@ "ªQ E?Q M¨v H¨ +O i X ç¦ H¨ h?9v h`9+ h`QÊM; +O i K¨X *? iiB i X h`€ H¢B +?
+? i5

*Æ L;[u M M;?B M +?†i `,M;- +,M #ªM F?¬M; ç w iÈB Gw h`QÌM; ok Q€M MB K M
iQ¨M #° K°i i?•M i?U+ HU+X ?mM; ?,M; i`'M €T ç°M; i€+ Gw h`QÌM; okX æ²M; i?ÌB
ç°i M?B M M;QM; F i H¢BX M;QM; iK i?¨M? K°i +•v FBK M?¼M- ?mM; ?,M; #„M p
h`QÌM; okX

æ•v F€ i?"i +kM; F?¬M; +ÁM +€+? M¨QX *Æ L;[u M i?2Q h–M G"T +kM; F?¬M; T?
M?B M ?¼+ çQÊ+ p¨B T?•M SM; /KM; HU+ HQÊM; iBM? i?–MX Qi M?B m +kM; +¦ -
HU+ +¬M; FQ+? +MM; T?ÁM; M;UX

L m F?¬M; T?ªB pW H M ç½ #` Gw h`QÌM; ok /MM; i¨ +¬M; iQM? F X *Æ L;[u M
/KM; iBM? h?–M +¬M; FQ+?X L?QM; H9+ M¨v M m F?¬M; i? M? M? +?¦M; i®+ +?
F?B i +O KbM? bÊ `^M; +?d +¦ i? iU b€i KÈB #ªQ iQ¨M çQÊ+X

L;?o p"v- *Æ L;[u M +¨M; T?€i ` ?"M w /¨v ç†+ ç®B pÈB Gw h`QÌM; okX pW ` i
HQm H¢B +?Q ç´B T?QÆM; K°i +?9i çQÌM; HmBX

Gw h`QÌM; ok +MM; H9+ #` "ªQ E?Q h?9v h`9+ h`QÊM; T?€i ` mv i? i`'M €TX ªM
H½Q- K°i K†i F?€+ H¨ p` H½Q i´ i¬M; h?€M? >Q¨M; M?'i K¢+? M¨v +?Q ç M ;BÌ p
i`QÈ+ K†i M¨v H¢B ç€K bY /KM; iBM? h?–M +¬M; FQ+? pÈB KbM?X

æ9M; p"v- ç•v H¨ /Q Gw h`QÌM; ok bÆ b¦iX H½Q ?Q¨M iQ¨M F?¬M; M;Ì iÈB çB K M

L?QM; bBM? iY ç®B ç–m- ?ÆB +?9i p¬ w b) H¨ p¢M FB T #'i T?K+X

Gw h`QÌM; ok +?Êi +€K ;B€+ çQÊ+ +?¶ KB i•K +O KbM?- Î ;B[iBM? i?–M i?S+ ?ª
FB K M?¼M ?mM; ?,M; ç•K iÈBX

GQ¢B ç m çÈM /Q HBM? ?²M #` ?Ov /B i- +,M #ªM F?¬M; T?ªB M?•M HQ¢B +¦ i?
F?¬M; +¦ K°i B +¦ i? i?W M?"M çQÊ+ M´B ç m çÈM /Q HBM? ?²M #` tû `€+?- #` i

@ 5

Gw h`QÌM; ok #°+ T?€i ` K°i iB M; `®M; i?ªK i?B i +U+ çB K- ç–m ç°i M?B M ó#
*?d +ÁM H¢B K°i i?B i? F?¬M; ç–mX `ÆB tm®M; K†i ç'iX

*ÁM H9+ M¨v h?9v h`9+ h`QÊM; +O *Æ L;[u M +kM; ?mM; ?,M; M M H M M;QÌB G
+QÌM; ;B€ G¬B EB T +O Gw h`QÌM; ok H"T iS+ #` ç€M? +?B M,K t #ªvX

@ a9+ bBM? *? i çB5

h?2Q *Æ L;[u M [m€i K°i iB M; H¢M?X #,M;- çQÌM; çQÌM; +QÌM; ;Bª G¬B EB T çd
FQ+? ç€M? +? iX

h?ªK M?'i- H¨ M; v +ª K°i +€B iQ¨M i?•v +kM; F?¬M; i? HQm H¢BX

E?„T F?€M ç¨B- ? B KQÆB K'v p¢M M;QÌB H¢B `ÆB p¨Q K°i i`"M ioM? K`+?X

L m M?Q M¦B pW `®B ? B KQÆB K'v p¢M M;QÌB +ÁM ç M; i? M i?Î *Æ L;[u M im
/B KX L?Q p"v ?B M ;BÌX ? B KQÆB K'v p¢M M;QÌB H¢B ç²M; i?ÌB pb *Æ L;[u M K
?½BX

h` M çÌB M¨v H¨K b Q +¦ pä ;Bª +QÌM; ç¢B M?Q p"v\ *ªM? ;BÈB ? B M;QÌB `ä `¨M;
b Q +¦ i? tm'i ?B M K°i # M #` # M FB KB m b€i çQÊ+\

Î i`QM; bQÆM; T?ÁM; h?€M? >Q¨M; M?'i K¢+?- # H½Q i´ i¬M; ç²M; i?ÌB çSM; /"v
F?¦+ `®M;X

@ G½Q iS5

" ?mvM? ç ç²M; i?ÌB [m€i HÈMX +U+ F€ #B BX K'v H–M Km®M M;'i çBX

"¼M ?¼ #'i Hm"M i? M¨Q +kM; F?¬M; M;Ì iÈBX H½Q iS ?mvM? ç M?¨ KbM? i?2Q
M,K- H¢B #` M;QÌB i i`m b€i M?Q i? X

L; v +ª K°i +€B iQ¨M i?•v +kM; F?¬M; i? HQm H¢BX

@ G½Q iS5 æ +? i i?"i H¨ i?ªK [m€ K¨X

@ G½Q iS5 >mvM? #€Q i?M +?Q ç X u m M[- M;QÆB çWM; +?¢v- i M?'i ç`M? T?ª

" H½Q i´ h?€M? >Q¨M; M?'i K¢+? pb ?mvM? ç KbM? +? i çBX çª FQ+? ç M KS+ `®
T?€B # M +¢M? +¦ M;QÌB h?€M? >Q¨M; M?'i K¢+? K°i KU+ M OB F?mv M #ªQX b
t¬M; H M `²BX

hmv `^M; M¦B ç½ F€ F? QÈ+ pÈB i?¨M? h?¬M; h?B M- M?QM; # H½Q i´ h?€M? >Q
F?¬M; ç T?–M F? QÈ+ M¨v p¨Q K„iX

h`QÈ+ F?¬M; M¦B h?€M? >Q¨M; M?'i K¢+? Î i¢B T?QÆM; "„+X M;QÌB MÆB +U+ h
",M; hmv i FB K +?mv M ? v F?¬M;X

*?d `B M; # H½Q i´ æ` hB M #¼M ?¼X +kM; ç½ çO i`'M €T #'i F€ K°i K¬M T?€B M

*?ŠM; [m KK+ iB m +O #¼M ?¼ ?B M ;BÌ H¨ Î i` M M;QÌB h–M G"T- +?d +¦ ç¨Q K¦
M;QÌB h–M G"TX #¼M ?¼ KÈB F?¬M; iQM? H¨ #` i?B iX "ÎB p"v- M;QÌB h?€M? >Q
i¬M;- i?M M?'i ç`M? b) #€QX M?QM; F?¬M; M?`M M?Ä b) HQ¢M F HÈMX *?Ì i?m
+€B *Æ L;[u MX p"v ç®B pÈB M?[M; H½Q i´ i¬M; M;¨B +ÁM F?¬M; T?€B / M?Q i`

" H½Q i´ h?€M? >Q¨M; HoM? pU+ H9+ M¨v +kM; ?²B i?–M H¢BX i` M K†i H½Q H
i`QM; K„i ç½ #B M K'i F?¬M; i?'v- M;QÊ+ H¢B ç½ i? v i? #^M; i?M ?"M M²M; ç"K

@ h–M G"T *Æ L;[u MX M m F?¬M; i? #„i ç¬B +–m M K M[+€+ M;QÆB H¦+ i?`i
ç Q +„i i?`i +€+ M;QÆB- +? i?¨M? #€M? # Q i?`i M;QÌB- ûT +€+ M;QÆB ,M- H½
i`QM; h?€M? >Q¨M; HoM? pU+ M[5

J°i i`QM; # H½Q i´ M;?B M `,M; M;?B M HÊB `Qi ;¨Q M¦BX

h?–M MB K h–M G"T F?) ç°M;- i`QM; HÁM; +kM; M´B ;B"M,

óæ€K H½Q ;B¨ h?€M? >Q¨M; HoM? pU+ FB X M m F?¬M; i? HQm H¢B +€+ M;QÆ
b®M; ? B çÌB M K M?•M M[Xô

Zm M H¬B ç¨B ?Q¨M iQ¨M M;•v M;®+ i¢B +?¶X i?ŠM; ç M F?B ;B¼M; M¦B H¢M? #,

@ æ®B i?O ç½ +? i- +ÁM F?¬M; KÎ +'K +? ` X

Zm M H¬B ç¨B p°B p¨M; KÎ +'K +? ` - i?•M ?bM? *Æ L;[u M ?¦ i?¨M? K°i iB +?È
T?ÁM; T?Q h–M G"TX F?QªM; +€+? +ÁM i`,K i?QÈ+- HB M i`mv M •K +?Q h–M G"

@ L? M? /šM Km°B çB- Km°B i`9M; F€ ç°+X ibK K°i MÆB ?Q¨M iQ¨M F?¬M; +¦ M;Q

G9+ M¨v *Æ L;[u M K†i M?Q M?Ä K€m- ?²M; ç M i"M +¶X ç²M; i?ÌB +¶ t Q ç°M; b•m
+¨M; K½M? HB i- F?¬M; M?`M çQÊ+ M;•K F?) K°i iB M;X

h–M G"T i`QÈ+ iB M M Q M QX H"T iS+ ?B m çQÊ+ pb b Q *Æ L;[u M F?¬M; iB + #
HU+ +O KbM? +kM; T?€B M?€v K„i +?ûK ;B i ç®B i?O ?¦ ` H¨ i`9M; ç°+X

L;?o p"vX h–M G"T M?bM i?"i b•m +€+ M¨M; h?QÊM; Zm M h?B okX i`–K ;B¼M; M¦

@ L;[u M i`9M; ç°+ `²BX +€+ M;QÌB çWM; `®B HQ¢M i`"M ?bM?X h i? v M¨M; çB
?¬K M v M;?d +?B M- F?¬M; ç€M? M[- M;¨v K B iB T iK+X

h–M G"T M¦B tQM;- i`U+ iB T H Q ` F?ÄB T?ÁM;- pQÆM i v ¬K M; M; 2Q *Æ L;[u
M;½X h v i`€B pmM; H MX K°i p i `€+? F?¬M; ;B M H"T iS+ ?bM? i?¨M?- i?•M ªM?
i`QM; F?2 `€+?X

J¼B M;QÌB i` M F?€M ç¨B ç m +?Q€M; p€M;- #¼M ?¼ F?¬M; `ä `®i +m°+ tªv ` +?
`¨M; ç€M? i?„M; i`"M H¢B ç°i M?B M +?¢v K'iX ?„M Km®M H¨K ;b\

*ÁM F?¬M; +?Ì M;QÌB h?€M? >Q¨M; M?'i K¢+? T?€i ` iB M; F?€M; M;?`X h?QÊM
M¦B,

@ L;QÌB h?€M? >Q¨M; HoM? pU+ ç iB M p¬ bdX bY /KM; F`+? ç°+X S?m [m•M i ç
i X ?¬K M v M;WM; H¢BX M;¨v K B i€B +?B MX

L;QÌB i` M F?€M ç¨B H9+ M¨v KÈB T?€i ?B M K†i i`ÌB ç½ M;½ p i•vX ?¦ ` #'i i`B
[m K°i M;¨vX

L;QÌB h?€M? >Q¨M; M?'i K¢+? F?¬M; i? H"T iS+ M;,M +¨M h–M G"TX H9+ M¨v +kM
+¦ i? +?'T M?"M v m +–m M;¨v K B i€B +?B M

*ÁM K'v M;QÌB h?QÊM; Zm M h?B ok H¢B HQ H„M; pb h–M G"T +MM; *Æ L;[u MX
u M i`9M; F`+? ç°+X M?QM; F?¬M; M¦B H¨ ç°+ ;bX +?Q M M +kM; F?¬M; #B i *Æ L
? v F?¬M;X

G¢B M¦B h–M G"T K M; i?2Q *Æ L;[u MX pb T?ÁM; M;W T?Q b m +¦ M;QÌB i?2Q
tû KÌ # KQÆB K'v +?¶ F?¬M; ;B M- i`QM; i?ÌB ;B M +U+ M;„M ç½ `ÌB F?ÄB i?¨M?
/†KX iB M p¨Q ;B[K°i bÆM K¢+? HÈMX

@QyQ@

.mv L;½ æ°+ h¬M

h€+ ;Bª, hB m æ Q S?QM; GÊB

QQyQQ

e8kX *?QÆM; e8e, .šM æ°M; h?B M EB T5

hbK çQÊ+ K°i ? M; ç°M; +U+ F€ #Q ˜M- h–M G"T KÈB i?Î /¨B M? M?äK K°i ?ÆBX
HÁM; ç½ H¨ K„i M?„K ?QT M?Q bÊB iÆX ?ÆB i?Î ?´M ? MX b„+ K†i çÄ ?²M; ;B®M;
FBM? M;¢+ ?ÄB,

@ L;[u M5 Jm°B i`9M; ç°+ ;b\

@ sm•M çQÊ+5

*Æ L;[u M M¦B ` ? B +?[;B¼M; M?Ä #û v m Èi M?Q iB M; Km¶B F mX h–M G"T H"
?®+ K²K M?bM *Æ L;[u MX

J¨ H9+ M¨v- *Æ L;[u M ç½ M?„K M;?B M ? B K„iX "ÎB pb F?˜M i`QÆM; K¨ +ª M;QÌB
#` t Q ç°M; i` i'M iW Î +?¶ b•m i`QM; HBM? ?²M ç M m®M ûQ iÈB m®M ûQ HmBX

L m H9+ M¨v ç®B K†i +?QM? H¨ M;QÌB F?€+- *Æ L;[u M i?¨ `^M; H"T iS+ #¢Q M´
+? i ç ;B[/ M? iB i i? M? #¢+? +O KbM?- i? M?QM; ?B M i¢B M¨M; H¢B Î i`QM;

*€B HQ¢B +ªK ;B€+ # T?–M K Km°B- # T?–M F?ªM i`QÆM;- # T?–M +?Ì KQM; I
i`QM; HÁM; K®B ibM? T?9+ i¢T, ?ÆM K°i i`,K M,K M? ;B[i?•M KbM? i? M? #¢
i`,K M,KX ?¬K M v b)

hbM? +ªK +O *Æ L;[u M ç®B pÈB KbM?X h–M G"T pšM i?U+ ?ÆB F?´ bÐX h?ÌB ;
u M Î # M M;QÌB h–M G"TX pšM ç m H¨ #bM? i?ªM ioM? H†M;- F?¬M; +¦ K°i +•m Q€
i?O ibM? +ªKX

*?Q iÈB #•v ;BÌX çQ+? i?"i +kM; M M +'T +?Q M¨M; K°i +€B [mv M ?ÊT T?€TX

h–M G"T T?'i i v K°i +€BX i?B i i`Q K'v ç¢Q F i ;BÈB T?QM; # ? M; ç°M; M¨vX iW
K°i +€B ;BQÌM; HÈM5'U2 • *?Qi `B MX

L m HU +?¼M +QM çQÌM; M¨vX M?Q p”v i?b T?ªB H¨K i®i +?m˜M #` +?`m çUM; #’

h? M?QM; *Æ L;[u M *Æ L;[u M H¨ M[M?•M +O h–M G”T5

>ÆM M[pW KÈB iW K°i +¬ ;€B #B M i?¨M? M[M?•M- +?ŠM; H) ¬M; i`ÌB i?”i bU
M M +QÈT çB K°i M[M?•M M?Q i? iW # M M;QÌB ?„M +?S\

ó> v H¨ L;[u M i?B i`B M #Q i?m”i M¨Q ç¦ +O *Æ ;B X M?€v K„i /B +?mv M /ÌB ç
K M; i?2Q MB K ?v p¼M; i`QM; HÁM;X

a m ç¦ çB M +m²M; i`B M F? B i?–M MB K- ?Q¨M iQ¨M F?¬M; ç w iÈB o”i sm ç½ #
çB M +m²M; i`B M F? B iQ¨M #° h?–M MB K ibK FB K- Km®M ibK +?Q #ˆM; çQÊ+-
+O *Æ L;[u MX

L?QM; K¨X i?–M MB K +O h–M G”T ç½ H M i`¨M ` T?¢K pB K°i i`,K M,K KQÆB /†K
+kM; F?¬M; i?Q€i F?ÄB i?–M MB K +O h–M G”TX M?QM; F?¬M; +¦ +?9i F?Q iS+

«M; i`ÌB b Q K¨ [m€ i¨M M?šM- ç K°i M;QÌB ç° FB T ?²M T?B T?€+? i€MX M; v +ª
+kM; F?¬M; +¦X

LQÈ+ K„i i?2Q ? B K€ +O h–M G”T F?¬M; M;WM; +?ªv tm¬B tm®M;X

æ•v pšM H¨ h–M G”T iW H9+ +?¨Q çÌB iÈB M vX i`ªB [m ? B FB T- H¨ H–M ç–m iB
;B€+ M¨v ;B®M; M?Q H¨ i`€B iBK ç°i M?B M pÐ i MX ?Q¨M iQ¨M F?¬M; i? /MM;
i?QÆM; M¨vX hQ¨M #° i? ;BÈB ç m #B M i?¨M? K°i KªM? ioM? K`+?X

@ L?bM F?¬M; ` X M;QÆB +ÁM H¨ ?¢M; M;QÌB ç ibM? M?Q p”v5 >¨ ?¨5 E?¬M; T?ª
i? +O M¨M; +?S\

E?¬M; #B i pb b QX i?’v h–M G”T #B i?QÆM; €M? K„i i`®M; `¶M; çSM; Î MÆB ç¦ M
ç®B pÈB h–M G”T H¢B +¨M; b•m i? K p¨B T?–M- M¨M; H¢B ?€ K²K +?•K +?¼+ M¦B,

@ L m M;QÆB i?U+ #B i?QÊM; M?Q p”vX p”v i?b çB +? i i?2Q M¨M; çB5 G¨K K°i
+kM; `’i i®i5 æ i, i, çQ M;QÆB H M çQÌM;5

>¨M J B M¦B tQM;X "ªQ F?Q >²M; G,M; i`QM; i v `mM H MX HB M ç`M? T?¦M; H M
H9+ #B i?QÆM; i?’i h?–MX

G9+ M¨v ç9M; H¨ +Æ ?°B i®i M?’i ;B i +? i ?„M5

@QyQ@

.mv L;½ æ°+ h¬M

h€+ ;Bª, hB m æ Q S?QM; GÊB

QQyQQ

e89X *?QÆM; e83, *€B *? i *O >¨M J B5

@ J B M?B .WM; i v5

L; v H9+ >¨M J B +?m˜M #` ` i vX i`QM; M?€v K„i ç¦X o”i sm ç°i M?B M i`•K ;B¼M

@ aQ T?K5 L;¨B M;¨B F?¬M; +?Q i ;B i ?„M\ > v H¨ M;¨B M;?o ç M +€B ;b ç¢Q M
HÊB /KM; H9+ M;QÌB i ;†T F?¦ F?,M\

>¨M J B pÈB p K†i F?¦ iBM M?bM o”i sm- ç°i M?B M MQÈ+ K„i +?ªv tm®M;- M¦B,

@ aQ T?K5 J B M?B #B M i?¨M? M?Q ?¬K M v H¨ pb b Q\ E?¬M; ;B i +? i M;QÌB M
i? i’M +?S+ ç M +ªM? ;BÈB æ` hB M- i`Î i?¨M? +?•M +?QM? ç¢B M,M;5 aQ T?K5
J B M?B

o”i sm M?bM h–M G”T ç M; i?’i ?²M H¢+ T?€+?- i` M K”i ?B M ` p ç’m i` M? iQ iQ
H¨ i?m°+ #° i°+ +QM M;QÆB K¨m iQKX +kM; +?QM? H¨ i?ÌB ç¢B i?€B +´ çQÊ+ tQ
M?QM; H½Q +MM; F?¬M; T?ªB K 5 G½Q +kM; Km®M ;B i h–M G”TX çB m M¨v F?¬
h–M G”T F?¬M; tSM; ç€M; i`Î i?¨M? F H¨K pQÆM; +O #° i°+ +QM M;QÆB K¨m iQ
?¨M? ç°M; +O M;QÌB T?K i`€+? iQÆM; H B +O #° i°+ +QM M;QÆB K¨m iQK5

G½Q F?¬M; Km®M +?Q #° i°+ +QM M;QÆB K¨m iQKX `ÆB p¨Q i`QM; i v K°i i M M
K¨m iQKX #ÎB pb M m M?Q p”vX iQ¨M #° ?QÈM; çB iÈB iQÆM; H B +O #° i°+ +Q
F?¬M; Î i`QM; i v F?®M; +? +O H½QX

h? M?QM; ç®B K”i pÈB K°i M K M?•M #ÎB pb M[M?•M v m /’m ç° FB T i?’i #¢B K¨
H¢+ T?€+? ç¦X çQ+? t€+ H½Q /Q /U- H½Q F?¬M; #B i KbM? +¦ M M tm®M; i v ? v
>¨M J B M¦B M?Q p”vX ç +?Q ç¬B mv M QÆM; #¼M ?¼ +?mM; K°i +?¶ /QÈB HÁM;

L?QM; o”i sm #B i `ä ``^M;, M[M?•M ç¦ ç½ iB m i M /QÈB K°i ç¢Q i?B M H¬B p¬ +M
ç¬M; i?ÌB H½Q +kM; +ªK i?’v FBM? ?½B F?¬M; i?¬B- +?QM? KbM? i?ÌB çB K iW
æ` hB M- +?QM ç¢Q i?B M H¬BX mv HU+ H¨ #^M; M? m- pb +€B ;b M[M?•M M¨v
H¬B +m®B +MM; H¢B p¬ +MM; +QÌM; ç¢B M?Q i? X /QÌM; M?Q H¨ +¦ M;QÌB i? Q i

L?QM; K¨ B B +¦ i? M„K i`QM; i v T?€T i„+ i?B M ç¢Q\ B +¦ i? i? Q i9M; i?B
ç¢B M,M; bB m +’TX ç•m +¦ ç€M; /MM; i?B M H¬B çB ç€M? K°i pä ;Bª M?•M HQ¢B
hB M +?S\

L m F?¬M; +¦ M;QÌB M¨Q +¦ i? çO bS+ i? Q i9M; i?B M H¬BX M?Q p”v ç¢Q i?B M
M?Q i? \

h`QM; ç–m o”i sm ç°i M?B M M;?o iÈB K°i +€B F?ª M,M; FBM? M;QÌB5

Ì i?ÌB ç¢B i?€B +´ iK+ i`mv M M¦B +¦ K°i b® ;B i°+ +¦ çQÊ+ HQ¢B ?mv i K¢+? +U
i?–M +¦ i? F? B i?B M H”T ç` - i?U+ `’i +¦ i? H¨ HQm i`mv M iW i?ÌB i?€B +´ iÈB

p T?–M E?ÎB M;mv M +O M?•M HQ¢B- p’M ç M¨v i?b [m€ i?•K ªQ `’i F?¦ ?B m- +?
i?ÌB ç¢B i?€B +´ +¦ i²M i¢B M?[M; ç¢B i?–M i?€B +´ ? v F?¬M;- +kM; F?¬M; B #
K°i æB m #Q •MX

L?QM; +¦ K°i çB K- `’i M?B m ;B i°+ +´ H•m çÌB Î h`mM; *?•m i?ÌB ç¢B i?€B +´X
i?W ?mv i K¢+? M¨vX +?d +–M ?mv i K¢+? i?S+ iBM?- H¨ +¦ i? Î i`QM; F?QªM; i
i,M;- iªM; H M pÈB i®+ ç° H¨K +?Q M;QÌB i +ªK i?’v bÊ ?½BX

æ²M; /¢M;- M?[M; M;QÌB M¨v i?U+ HU+ i,M; H M M? M? i?b +¦ M? M? M?QM; ç²M
æ¦ +?QM? H¨X F?B #¼M ?¼ ;†T T?ªB i?B M FB T i?b bQ pÈB M;QÌB /U p¨Q iQ+?
#® ?ÆM `’i M?B m5

L?[M; M;QÌB ?mv i K¢+? i?S+ iBM? M¨vX ?Q†+ H¨ #` i?B M FB T ç€M? M€i i M i?
pQÊi [m i?B M FB T #QÈ+ p¨Q +ªM? ;BÈB æ` hB M- b) i`Î M M +QÌM; ç¢B ?ÆM `
#bM? i?QÌM;5

*kM; pb p”vX Î i?ÌB ç¢B i?€B +´ M?[M; ;B i°+ +¦ çQÊ+ F i?W ?mv i K¢+?- ç m +¦
+O KbM?- HQ¢B #Q i?m”i M¨v #bM? i?QÌM; ç m H¨ #Q i?m”i #ªQ K M?5

*?d +¦ çB m p,M KBM? i?ÌB ç¢B i?€B +´ ç½ M;½ tm®M;- +m®B +MM; +¦ HQm i`mv
? v F?¬M;- +kM; F?¬M; B /€K M¦B +?„+X "ÎB pb HQ¢B ?mv i K¢+? M¨v `’i h?–M F
i?”K +?Q K’v +?K+ i? ? +kM; F?¬M; +¦ ?mv i K¢+? i?S+ iBM?X "ÎB p”v- `’i M?B m
M?[M; ;B i°+ ç¦X +kM; F?¬M; #B i +?mv M M¨vX

J¨ *Æ L;[u M H¨ +QM +?€m ç M iW ;B i°+ +´ H•m çÌB Î ",M; hmv i *U+ >¨M T?QÆ
M¨M; +¦ T?ªB i?m°+ HQ¢B ?mv i K¢+? i?S+ iBM? M¨v ? v F?¬M;- K¨ ;†T T?ªB H¬B
ç¦ o”i sm +kM; F?¬M; /€K F i Hm”MX

>ÆM M[- o”i sm +kM; ç½ /MM; i?–M MB K i` tûiX F?¬M; +¦ ibK çQÊ+ K°i +?9i /’m
L;QÌB M¨v +S ;B®M; M?Q ?Q F?¬M; #B M K’i Î i` M çÌB M¨vX

L¨M; H¨ +? i Î i`QM; i?B M H¬BX ? v H¨ bY /KM; #Q i?m"i #Ä +?¢v i`€M? çB K°i ç¢
F?¬M; /€K M¦B +?„+5

æ•v +kM; H¨ M;mv M M?•M +,M #ªM pb b QX o"i sm F?¬M; Km®M >¨M J B ` i v i"T
M?'i M[M?•M FB F?¬M; +¦ +? i i?b b Q\ >ÆM M[H¢B H¨ +€B HQ¢B ç¢B M,M; ?m
ç9M; i?"i H¨ M?Q p"v- +?Q /M H¨ o"i sm +kM; çSi F?Q€i F?¬M; /€K +?¢K p¨Q KMB

@ J B M?B5 *?9M; i i®i ?ÆM H¨ i`QÈ+ i`Î p çB5 L;QÌB M¨vX F?¬M; i? ;B i5

o"i sm +¦ +?9i F?¦ F?,M M¦B ` +•m M¨vX G½Q +kM; F?¬M; +¦ ;BªB i?Q+? pb b QX
+ª +?QM? H½Q +kM; F?¬M; i? t€+ ç`M?- i?b H¨K i? M¨Q ;BªB i?Q+? pÈB >¨M J E

@ E?¬M;5 aQ T?K5 L;QÌB M¨v i F?¬M; i? F?¬M; ;B i5 *?Q /M +¦ ç'i bKT M9B HÐ
KbM? ;€M? +?`m5

> B K„i >¨M J B #„M ` ? B iB i¨M M?šM- +ª M;QÌB ç°i M?B M M´B H M b€i F?Q +m
i`QM; i v KÎ ` X ? B K„i ;B®M; M?Q #®+ HY X M?^K p T?Q h–M G"TX [m€i,

@ h–M G"T5 L;QÆB çB +? i çB5

o"i sm i?Î /¨B K°i iB M;- F?¬M; +¦ M;,M +ªM >¨M J B M[X K†+ F M¦B i? M¨Q >¨M
K¨ h–M G"T M¨v i?b M; v +ª H½Q +kM; Km®M ;B iX

G9+ M¨v h–M G"T ç M; MªM HÁM; i?Q€B +?QX i`QM; pÁM; T?¢K pB ? B i`,K /†K F
L;[u MX i?–M MB K +O ?„M ç½ i?B i`B M iÈB +U+ ?¢M `²B- F?¬M; i? iB T iK+ K

"ÎB pb ;BÌ M¨v F?„+ M¨vX iBM? i?–M i?S+ ?ªB +O h–M G"T ç½ ;–M M?Q F?¬ FB i
`°M; HÈM ç M F?B M ç¢B M,M; æ` hB M ç m bÊ ?½BX H9+ M¨v i`®M; `¶M;- ;–M M
HU+ +m®B +MM;- ç m #` h–M G"T ? Q T?Q ? iX

G9+ M¨v >¨M J B ;¨Q iQ K°i iB M;- /QÌM; M?Q FBM? iBM? h–M G"TX "ªQ F?Q >²M;
HQÊM; p¬ +MM; F?´M; H²X i?ŠM; i„T M?Q FB K- ç•K i?ŠM; p T?Q p` i`Q i`€B iB

L¨M; Km®M K°i FQ+? T?ªB ;B i h–M G"T5

E?¦2 KB M; h–M G"T ç°i M?B M M´B H M K°i +?9i p i`¨Q T?9M;- i`QM; K„i ?B M `
óG½Q i†+ h?B M5 h?B M FB T +O M;QÆB K M; çB L;[u M +O i - +¦ ; M i?b M;QÆ
K°i i? 5ô

@ E?¬M; tQM;5

o"i sm ç°i M?B M +ªK ;B€+ çQÊ+ #–m i`ÌB i` M çdM? ç–m H¢B iB T iK+ MªV bBM?
bQ pÈB pW `²B +¨M; i? K F?mM; #® ?ÆM `'i M?B m H–M5

L m M¦B pW `²B o"i sm +ÁM F?¬M; i? t€+ ç`M? *Æ L;[u M +¦ T?ªB i?m°+ HQ¢B M
? v F?¬M;\ h?b H9+ M¨v ç•vX o"i sm +¦ i? F?,M; ç`M? i`,K T?•M i`•KX h–M G"T M
?mv i K¢+? i?S+ iBM? +O ;B i°+ pB M +´ M¨Q ç¦5

JÈB +?WM; # KQÆB im´B ç½ ç°i T?€ G¬B EB T- i'M +?S+ +ªM? ;BÈB æ` hB M5

æ•v F?¬M; T?ªB H¨ M;QÌB +¦ ?mv i K¢+? i?S+ idM? i?b H¨ ;b\

@ J B M?B K m HmB H¢B5

*MM; K°i H9+ pÈB iB M; M¦B p M; H MX i?•M i? o"i sm +kM; T?¦M; p¼i iÈB >¨M J
i`Î p X

>¨M J B KÈB pW #QÈ+ p¨Q +ªM? ;BÈB G¬B EB T- F?ŠM; ç`M? b) F?¬M; +?`m M´B

h? M?QM; "ªQ F?Q >²M; G,M; i`QM; i v >¨M J B ç½ b„T ç•K iÈB M;U+ h–M G"TX
çWM; H¢BX çWM; M¦B i?B M H¬B +?Q /M H¨ i`ÌB b"T tm®M;- M¨M; +kM; b) F?¬M;

@ h–M G"T5 æB +? i çB5

hB M; [m€i +O >¨M J B H9+ M¨v M;?2 ` +¦ +?9i `mM `mMX æ•v ?Q¨M iQ¨M H¨ #Î
i`QÆM; p¨ FQ+? ç°M;- çO HQ¢B +ªK t9+ ç M t2M p¨Q M? m i¢Q i?¨M?

ó_,M; `„+ •K5ô

æ¢Q i?B M H¬B i?S M?'i- M? M? ?ÆM `'i M?B m bQ pÈB i`QM; iQÈM; iQÊM;- ç€M

>ÆM M[- h–M G"T /šM ç°M; i?B M FB T- +MM; i?B M FB T ç€M? tm®M; *Æ L;[u M
F?¬M; +¦ +€B HQ¢B +ªM? iQÊM; çB M t¨ M?ªv K9 i` M F?¬M; i`mM;- K¨ FB T p•M p
i?B M H¬B +U+ F€ +QÌM; ?½M ç°i M;°i ;B€M; tm®M;- ;B®M; M?Q Km®M ç€M? M€i

h`QM; i v h–M G"T ç°i M?B M i? K ` K°i i? M? FB K- KkB FB K +?d H M i`ÌB + QX
mv i? +O ?Q¨M; ;Bª p¬ i?QÊM;5

æ¢Q i?B M H¬B ç¦ K½M? HB i #´ i?ŠM; p¨Q i? M? FB K i`QM; i v h–M G"TX —K >
+ª ?¨Q [m M; +kM; F?¬M; +¦ H¦2 ` K°i +?9i M¨QX ç¢Q i?B M FB H¬B HB M i?2Q i
i? h–M G"TX

> B H€ T?´B +O h–M G"T ;BÌ F?„+ M¨vX ;–M M?Q i`Î M M i`QM; bm®i- ;B®M; M?Q
bm®i b€M; H¦M; H€M?5

o–M; b€M; i`QM; bm®i HQ€M; H€M? ç¦ +?Êi #MM; T?€i- i`QM; M?€v K„i ?'T /šM
i`QM; i?•M i? h–M G"T ç M MÆB ç•vX

h?B M H¬B i`U+ iB T iB M p¨Q T?®B h–M G"TX HU+ HQÊM; F?´M; H² +U+ K¢M?
M;KK K€m iQÆBX

ó•K5ô

"ªQ F?Q >²M; G,M; i`QM; i v >¨M J BX ?mM; ?,M; ç€M? p¨Q T?Q i` M M;U+ h–M G
ç¦X +€+? t M? m +?d # #®M i?QÈ+ t -i` M ;QÆM; K"i p†M p Q /[iÊM +O >¨M J
+QÌB- Î +?¶ b•m i`QM; ç¬B K„i +ÁM ¬K 'T K°i iB ibM? +ªK T?S+ i¢TX +?Êi H¦2 `²B

óh–M G"T5 _®i +K+ M;QÆB ç½ +? i5ô

>¨M J B i?–K M;?oX

G"T iS+X +?d i?'v h–M G"T T?mM ` K°i M;KK K€m iQÆB- M;KK K€m iQÆB M¨v ~M
K½M? HB i- K¢M? K) T?mM p¨Q K†i >¨M J B5

*QÆM; F?Q ?° i? i` M M;QÌB >¨M J BX i`U+ iB T #` M;KK K€m iQÆB +O h–M G"
T?'M- K€m iQÆB p,M; imM; i¦2 H M ;QÆM; K†i imv i ç T +O >¨M J B5 h`QM; M?
çB K T?€X p¢+? M; M; ç¼+X i?B m ç®i ;QÆM; K†i +O >¨M J BX ç m çÈM F?B M
i B- Km®M M;'i çBX

æ²M; i?ÌB- i?2Q T?Q i` M "ªQ F?Q >²M; G,M; i`QM; i v >¨M J BX i`mv M ç M K°i
#®X h?•M i? +O h–M G"T +ÁM +QÌM; ç¢B ?ÆM bQ pÈB ç¢B M,M; æ` hB M- ;BÌ F
` mv HU+ +O M¦5

h`QM; KB M; >¨M J B T?mM ` K°i M;KK K€m M¦M;- ç²M; i?ÌB ç¬B K„i +O M¨M; ç½
h–M G"T ~M +?S iBM? FBK HU+ i`QM; ç¦ i?B m ç®i +?Q KM HÁ 5

>¨M J B T?€i ` K°i iB M; i?ûi i?ªK i?B i çB M +m²M;- ç²M; i?ÌB i`QM; HÁM; M¨M;
?Q¨M iQ¨M F?¬M; i? iBM ? i i?ªv ç•v H¨ bU i?"i, `ä `¨M; H¨ ?„M i?'i ?²M H¢+ T?€+
b„T iU b€i- M?Q i? M¨Q +¦ i? i`QM; M?€v K„i T?€i ` +¬M; FQ+? ç€M; bÊ M?Q i?
M¨Q H¢B +QÌM; ç¢B M?Q i? \ J€m ?mv i ?„M T?mM ` M?Q i? M¨Q +¦ i? T?mM i`S

æQ+? t€+ i K†i +O i H¨K b Q p"v\

>¨M J B ç°i M?B M M;?o ç M K°i p'M ç +¨M; i? K F?OM; F?B T- #ÎB pb ;QÆM; K†i
#ÄM;- ? B K„i ç m F?¬M; M?bM i?'v ;bX *€B HQ¢B ç m çÈM F`+? HB i M¨v- F?¬M
K†i +O M¨M;- /QÌM; M?Q #` h–M G"T T?mM ` K°i M;KK K€m iQÆB- T?€ ?Ov /mM

@ 5

>¨M J B T?€i ` K°i iB M; i?ûi + Q p9i +?¦B i BX

L; v b m ç¦X M¨M; +MM; poM? pB M F?¬M; +–M HQ H„M; pb F?m¬M K†i +O KbM?
EB K i`QM; i v h–M G"T ?QÈM; iÈB >¨M J B M? M?¨M; p¢+? M; M; K°i +€BX +€B
i€+? ` F?ÄB i?•M i? +O M¨M;X

h` M ;QÆM; K†i p®M imv i b„+ imv i i`–M i`QÈ+ ç¦X ;BÌ M¨v K€m iQÆB ç–K çb X
i`¨M ç–v p F?¬M; /€K iBMX M?QM; +€B ;b M¨M; +kM; F?¬M; M?bM i?'v M[ `²BX

hB M; i?ûi +?¦B i B +S M?Q p"v K¨ M;QM; M; M;Xæ²M; i?ÌB +ÁM F K i?2Q iB M; F
smX

@ E?¬M; çQÊ+ ;B i M¨M;5

ó>¢M; M[M?•M M¨vX ;B i M¨M; H¢B M?Q i? M¨Q\ L¨M; +? i çBX ?ŠM H¨ çQÊ+ ;B
+ÁM b®M;\ Qi M?'i +ÁM +¦ i? +?mv M i? Gm•M >²BX æ€M; i?QÆM; L;[u M +O
T?€+? ç m ibK F?¬M; i?'v5ô

L;?o ç M *Æ L;[u M- ? B K„i +O h–M G"T +?"K `½B +?ªv tm®M; ? B /ÁM; H t2M H

G9+ M¨v H¢B H¨ K°i ç¢Q i?B M H¬B ç€M? tm®M;- iBM? FBK HU+ F?´M; H² H¢B K°
h–M G"T- ? B H€ T?´B FB +¨M; i`QM; bm®i ?ÆM- iÄ ` ?¨Q [m M; +¨M; b€M; ?ÆM
K¨ ` 5

@QyQ@

.mv L;½ æ°+ h¬M

h€+ ;Bª, hB m æ Q S?QM; GÊB

QQyQQ

e88X *?QÆM; e8N, EB K h`ªK æ¢B L,M; æ` hB M5

h?ÌB F?„+ M¨vX o"i sm `®i +K+ +kM; i`Î M M çB M +m²M;X L;QÌB i`QÈ+ K„i M¨v F
ibM? M?Q i? X K°i FB K ;B i +? i i M ç² ç K¨ ?„M /®+ # Q +¬M; bS+ #²B /QÐM;-
çQÊ+- ;–M M?Q +¦ i? + K çQ M b) iB M p¨Q +ªM? ;BÈB æ` hB M5

æ¢B M,M; æ` hB M5

æ¦ H¨ ç¢B M,M; æ` hB M5

h`€B iBK o"i sm ;BÌ T?9i M¨v M?Q `d K€mX >„M p¬ +MM; ?®B ?"M5 >®B ?"M pW `
L m ?„M K M; M¨M; çB i?b M¨M; b) F?¬M; +? i5 L¨M; F?¬M; +? i i?b M;¨v b m +?„
M,M; æ` hB M5

æ¢B M,M; æ` hB M5

æ¦ +?QM? H¨ ç¢B M,M; æ` hB M5

o"i sm +ªK i?'v KbM? M?Q çB M H MX çB M +m²M; H Q p T?Q h–M G"TX

G9+ M¨vX ç¢Q i?B M H¬B i?S # ç½ T?€ F?¬M; t¬M; i?ŠM; iW i` M i`ÌB + Q ç€M? t

h–M G"T M;¢Q M;? +QÌB H¢M?X J°i ç¢Q FB K F?Q tû `€+? ?Q F?¬M;- +?ûK p T
i?B M H¬B FB H¢B ç€M? i`9M; i?•M i? h–M G"TX æ M H9+ M¨v- h–M G"T pšM F?
F?Q M¨Q5

>„M ?Q¨M iQ¨M /U p¨Q bU +QÌM; ç¢B +O i?•M i? ç +SM; `„M ç®B F?€M; H¢B G-

J°i K¨M M¨v F?B M +?Q o"i sm ;–M M?Q ç½ H•K p¨Q çB M +m²M; K¨ M?bM i?'v +kM

æ²M; i?ÌB ç®B pÈB ç¢Q FB K F?Q K¨ h–M G”T +?ûK iÈBX o”i sm +kM; F?¬M; /€K
?„M +ÁM F?¬M; M?bM ` - i? M? FB K i`QM; i v h–M G”T FB H¨ #ªQ p”i i?m°+ T?˜K

"’i F H¨ GBM? F?Q- "ªQ F?QX EB T F?Q ? v h?€M? F?Q- mv HU+ M¦ i`B M ?B M
;–M M?Q +¦ i? T?€M çQ€M ` T?˜K ;B B +?QM? t€+ +O M¦X

L?QM; i? M? FB K i`QM; i v h–M G”T H¢B i€M K€i ` Q B T?QM; ?Q¨M; ;Bª p¬ i?Q
HQ¢B F?Q iS+ +ÁM + Q [mw ?ÆM M[F?B M ?„M F?¬M; i? çQ€M ç`M? çQÊ+5

L?QM; F?¬M; i? M;?B M;ÌX ç•v +?QM? H¨ K°i i? M? imv i i? #ªQ FB K5

> B i v o”i sm ;B Q M? m- ?bM? i?¨M?- K°i i?O i`ªQ ;B[?Q F?¬M;X > B i? M? FB
K„i tm’i ?B M- +?ûK p T?€ ç¢Q FB K F?Q +O h–M G”TX

•K5

J°i iB M; M´ HÈM p M; H MX i? M? •K i`mv M t ?¨M; i`,K /†KX J°i çQ¨M [m M; K
M,M; HQÊM; F?´M; H² H’v ? B M;QÌB H¨K i`mM; i•K i`U+ iB T b M #ˆM; iQ¨ M9B M

*€i # v ç€ pÐ- i`QM; i`ÌB ç’i M´B H M K°i ç€K #KB KM i€M ` #´M T?Q X

æ€K #KB KM M¨v +kM; ç€M? i M FB T p•M i` M #–m i`ÌBX

.QÌM; M?Q #` +?¼+ ;B”M- ç¢Q i?B M FB T i?S iQX i?S M,K- i?S b€m +MM; H9+ ç€
+?QM? t€+ M¨v ?Q¨M iQ¨M pQÊi t bU iQÈM; iQÊM; +O +QM M;QÌB5

æB m M¨v +kM; pQÊi t bU iQÈM; iQÊM; +O h–M G”TX h`QÈ+ ç¦X h–M G”T ç½ t2
H”i +O KbM?X "ÎB pb i?B M H¬B ç€M? tm®M; F?B M;QÌB i ç° FB T b) # Q T?O +ª

>„M +?Q iWM; M;?o `ˆM; i?B M H¬B +?ŠM; M?[M; mv HU+ p¬ +MM; HÈM K¨ +ÁM ç

L m F?¬M; +¦ T? i¢M; +O h–M G”TX ç½ Hmv M ?Q€ çB ? B ç¢Q i?B M H¬BX Hmv
imw M?’i i`QM; i?B M ç` - +¦ i€+ /KM; ç²M; ?Q€ p¨ ?’T i?m pÈB i?B M H¬BX i?S ˜M
L m F?¬M; M?Q i? - ?„M F?¬M; ?bM? i?¨M? ?° i? +QÆM; F?Q F?B +?®M; çÐ i?B
i?¨M? i`Q #KB `²B5

Zm€ i?U+ ç•v +kM; H¨ çB m F?B M o”i sm `’i bÊ ?½BX L?bM # ç¢Q i?B M H¬B i?
tm®M;X o”i sm ?9 H M K°i iB M; [m€B /` `²B M? M? +?¦M; HmB H¢BX /M ?„M ç½ ?Q
i?B M H¬B M¨v ç m ç€M? p T?Q h–M G”TX

L?QM; B #B i ¬M; i`ÌB +¦ ç°i M?B M M´B çB M H MX +kM; +m®M ?„M p¨Q i`QM; ?

*m°+ +?B M ;B[? B M;QÌB +kM; F?¬M; /MM; iÈB HU+ HQÊM; K¢M? M?’i M?QM;
K¢+? ?ÆM KQÌB /†K M¨v ç½ #` ? B M;QÌB ç€M? i?¨M? KªM? M?ÄX

æ®B K†i pÈB # ç¢Q i?B M H¬B ç²M; i?ÌB ç€M? tm®M;X h–M G”T M;¢Q M;? çSM;
i?,M; H M i`ÌBX " ç¢Q i?B M H¬B iQ¨M #° ç€M? H M —K >mv i "¨M GQM; FB KX

J¨ —K >mv i "¨M GQM; FB K H¢B ç°i M?B M T?€i ` K°i iB M; `²M; M;•K `’i HÈMX ç²
K M; #¢Q tm’i- ?Q¨M iQ¨M # Q T?O H’v iQ¨M i?•M h–M G”TX oÈB +ªM? ;BÈB +O
i? i?’v çQÊ+ ;B[K¨M ?¨Q [m M; M¨v ç½ tªv ` +?mv M ;b\5

L;QÌB ?B m `ä i’i i?ªv +MM; +?d +¦ K°i M;QÌB H¨ h–M G”T5

—K >mv i "¨M GQM; EB K F?¬M; M;Ì K¢M? K) +„M Mm®i # ç¢Q i?B M H¬B p¬ FB

h–M G”T +ªK ;B€+ i` M i v KbM? F?¬M; T?ªB H¨ i? M? #ªQ p”i ?ÆB +¦ HBM? i`Q K
M[X ?B M i¢B- M¦ M?Q ç½ H•K p¨Q i`¢M; i?€B [m€ MQX

æ²M; i?ÌBX h–M G”T +ÁM +ªK ;B€+ çQÊ+ —K >mv i "¨M GQM; EB K M?Q M¦M; HÁ
HQÊM; M¨v ` M;Q¨BX .QÌM; M?Q i?¬M T? # ç¢Q i?B M H¬B ç½ [m€ +U+ ?¢M +O

> i i?ªv M?[M; çB m M¨v M¦B i?b ç¨B M?QM; i?U+ i +kM; +?d T?€i bBM? i`QM; K
L; v F?B o”i sm ç M; F?¬M; ?B m +?mv M ;b ç M; tªv ` i`QM; K¨M ?¨Q [m M; ?mv

FB K F?Q ?mv i b„+ iW i`QM; K¨M ?¨Q [m M; FB X i`U+ iB T tû `€+? ?Q F?¬M;- tm
iÈB i`QÈ+ K†i ?„MX

*¶ Q B HU+ ?Q¨M; ;Bª p¬ i?QÊM; K¨ F?Q iS+ +¨M; + Q [mw ?ÆM FB ?mM; ?,M; i`'
K'i F?ª M,M; T?ªM SM; +O ?„MX

h`QM; HÁM; o"i sm ?QªM; ?®iX >„M `®i +K+ #°+ T?€i ` i?U+ HU+ +O +QÌM; ;Bª
i?•M ?„M ç m bKT tm®M;- i?B M ç¢Q T?€T i„+ ?¶M HQ¢M #'i F? KX

h?B M H¬B /Q i?B M ç` T?€T i„+ M;QM; iK #„i ç–m ?mM; ?,M; ç€M? p T?Q o"i sm
L m ?„M F?¬M; i?B i`B M i?U+ HU+ +?•M +?QM? +O æ` hB M i?b +MM; #` h–M G

hÈB +ªM? ;BÈB M?Q ?„M i?„M; i?m bBM? iY M¨Q +kM; ç m iWM; i?'v [m M?QM;
i`'M €T i? M¨v +MM; H¨ [m€ KS+ #U+ #°BX

o"i sm +kM; F?¬M; i? K ç w iÈB i?B M H¬B /Q i?B M ç¢Q T?€T i„+ M;QM; iK i?¨M
hB M K¢M? K) p¬ +MM;- +SM; `„M ç®B F?€M; K˜v ç¢Q i?B M H¬B HQ¢B M¨v +MM;

L?QM; ç¢Q FB K F?Q K¨ h–M G"T +?ûK ` H¢B F?B M ?„M +ªK ;B€+ F?B T pQ X

«M; 5

æ•v +?QM? H¨ i? M? •K /Q —K >mv i "¨M GQM; EB K T?€i ` X

•K 5

GU+ HQÊM; æ` hB M ?MM; ?²M +O o"i sm T?€i ` ?mM; ?,M; ç®B +?¼B pÈB ç¢Q
GQM; EB KX

h`QM; iB M; Mª HÈMX o"i sm /QÌM; M?Q +kM; M;?2 çQÊ+ h–M G"T i?®i H M ? B +

@ a€i h?–M5

.mv L;½ *Ym EB K5

J°i +?B m M¨v `ä `¨M; H¨ +?B m i?S M,K @ a€i h?–M @ +O .mv L;½ *Ym EB KX

h?•M ?bM? o"i sm #` +¶ HU+ HQÊM; M¨v K¢M? K) ç€M; p,M; çB- ;B[ F?¬M; i`mM;
>ÆM M[X ?„M +ÁM #` K'v ç¢Q i?B M H¬B FB ç€M? i`9M;- i?QÆM; i? `'i M†M;5

"` i?QÆM; M†M; F?B M o"i sm idM? i€Q H¢BX h`QM; ;B•v H€i ?„M F?¬B T?K+ H¢B
"ÎB pb ?¬M; M? M F?¬M; #B i bBM?- ? v iY K¨ ç½ çB M +m²M;- bÈK F?¬M; ç w iÈ

L¦B +€+? F?€+- F?QªM? F?„+ h–M G"T ;B i >¨M J B i?b ?„M +kM; ç½ F?¬M; Km®M
2 M;¢B +¬M; FQ+? +O ç¢B M,M; æ` hB M M?Q ?„M5\

o"i sm bmv M;?o +˜M i?"M `²BX H"T iS+ #m²M #U+ iÈB ?°+ K€mX ;¨Q H M K°i iB M

@ h–M G"TX M;¨v b m +ÁM ;†T H¢B5

L¦B tQM; i?•M ?bM? ?„M +?Êi HQû H MX ? B i v F?) +?KT p¨Q F?¬M; ;B M i`QÈ+ K
p¨Q i`QM; K¨ çBX

æ½ iÈB i?ÌB çB K M¨v h–M G"T b Q +¦ i? #m¬M; i? +?Q ç¢B ç`+? K¢M? M?'i iW i`
[m€i H¢M?- K°i iB M;,

@ GB i æ`

©K @ 5

æ¢Q i?B M H¬B i?S #ªv –K –K ç€M? tm®M;5

J°i ç¢Q [m M; ?Q K¨m #¢+ iW i`QM; T? i¢M; +O h–M G"T #MM; M´X M?€v K„i ç½
h–M G"TX h?•M i? ?„M i`QM; M?€v K„i M¨v ç°i M?B M ;–M M?Q i`QM; bm®i- M?bM

J°i ç¢Q FB K F?Q b„+ #ûM imv i Hm•M T?€ M€i ?Q F?¬M;- +„i [m i?QÆM; F?mM;-

> B K„i o”i s m #„M ` ? B ç¢Q ?¨Q [m M; p¬ +MM; FBM? ?½BX i?•M ?bM? M?€v K,
F?ÄB ç¢Q FB K F?Q F?¬M; i? F?€M; +U M¨v5

L?QM; o”i s m H¢B F?¬M; #B i i®B iBM? imv i`QM; +?B M F„ *Ym h?B M h?”T æ`
L;½ *Ym EB K +¦ mv HU+ +?•M +?QM? H¨ M?Q i? M¨Q5\

L m +¦ i? Mû i`€M? H¨ M iQ¨M i?b FB K i?S b€m +O .mv L;½ *Ym EB K- K°i FB K
hB M KÈB +¦ i? +?ûK ` +?,M; T?ªB H¨ [m€ v m b Q\5

o”i s m pW KÈB H€+? ` X i`QM; HÁM; ç°i M?B M /•M; H M K°i +¶ w +ªM?X >„M M?
i`€M? çB K°i FB K M¨v +ÁM F?¬M; #^M; /®+ ? i iQ¨M HU+ +SM; `„M ç®B F?€M; H¢

Zmª M?B M- i?QÆM; F?mM; #` +?ûK ` X h?2Q K°i FB K +O h–M G”TX i?B M ç¢Q
GB i æ` M¨v i`’M €TX

hmv HŠM; +?d i`QM; M?’i K„i K¨ i?¬B M?QM; +kM; ç½ çO `²B5

h?•M i? æ` hB M K¢M? K) p¬ +MM; +O o”i s m ç½ #` `®B HQ¢M p¬ +MM;X EB K F
ç¢Q T?€T i„+ F?QªM? F?„+ ç½ tû +Æ i? ?„M i?¨M? Km¬M p¨M KªM? M?ÄX

L?[M; KªM? M?Ä M¨v ;B®M; M?Q iBM? T?’M5

L; v +ª HBM? ?²M ?„M +kM; #` i iQ€B i?¨M? KªM? M?Á5

L;QÌB i >²M T?B T?€+? H¢+ K¨ o”i s m i?b HBM? ?²M #` tû `€+? i?¨M? p¬ b® KªM?

GBM? ?²M KªM? M?Ä +O ç¢B M,M; æ` hB M +QÌM; ç¢B M?€v K„i ç½ #´ i9+ p i?QA
iS+ im #¬ H¢B i?QÆM; F?mM; #` K°i FB K +O h–M G”T T?€ iQ€BX

h` M #–m i`ÌB- ç¢Q i?B M H¬B i?S i€K +kM; #m¬M; tm®M;- K¨ o”i s m H¢B ç½ ?Q¨M

GBM? ?²M KªM? M?Ä p¬ +MM; iBM? i?m–M +O ç¢B M,M; æ` hB M ?„M ç½ im #´ H
GB i æ` +?ûK M€iX > B # M i`B i iB m HšM M? m- +MM; F?¬M; +¦ i?B M H¬B /Q i

J¨ ç¢B M,M; æ` hB M K¢M? K) p¬ +MM; M?Q o”i s m +S M?Q i? Q M m´M; #` ;B i
p i +MM; F?¬M; HQm H¢B5

S? i¢M; h–M G”T +kM; F?¬M; i? ?’T i?m i? K K°i ç¢Q i?B M H¬B +QÌM; ç¢B M?
ç¢Q i?B M H¬B i?S i€K ç€M? K¢M? H M +Æ i? h–M G”TX

h?•M i? p®M +ÁM K¢M? K) ?ÆM bQ pÈB i?•M i? +O ç¢B M•M; æ` hB M +kM; H”T
KÆ ?²X `’i M?B m +?¶ +ÁM H° ` tQÆM; i`„M;- +ª M;QÌB M?bM i? i?ªK p¬ +MM;5

L m F?¬M; +¦ ç Q ç°M; bBM? K M? ?MM; ?”m p¨ M,M; HQÊM; +m²M +m°M M?Q #B
F?¬M; B +?Q `^M; h–M G”T +ÁM +¦ i? b®M; b¦i5

*€M? i v i`€B +O h–M G”T ç½ #` ç¢Q i?B M H¬B i?S i€K M¨v tû `€+?- H° ` +ª tQA
K’v +?¶ #` çK+ i?¨M? +€+ H¶ M?ÄX K€m iQÆB ² ¢i i`¨Q ` M;Q¨BX

h` M çMB p¨ i v T?ªB ?„M +kM; +¦ M?B m H² K€m ç M; i`¨M ` X

L?[M; çB m M¨v ç m /Q ç¢Q i?B M H¬B i?S i€K ;•v ` X

L?QM; M?bM F„ H¢BX HK+ T?O M;k i¢M; +O h–M G”T F?¬M; M;Ì F?¬M; #` i?QÆ
ç½ çQÊ+ iBM? FBK HU+ ` M Hmv M +?Q M M ;–M M?Q #B M i?¨M? i`QM; bm®i- ?A
+QÆM;5

_,M; `„+5

æ¢Q i?B M H¬B i?S +?QM iW i` M i`ÌB + Q ç½ K¢M? K) ç€M? tm®M;5

æ¢Q i?B M H¬B i?S +?QM M¨v +?d M;?2 i? M? F?¬M; i?’v ?bM?- K¢M? K) ç€M? p¨
G”TX æ¢Q i?B M H¬B +m®B +MM; +kM; +?QM? H¨ ç¢Q +QÌM; ç¢B M?’i- +?QM? H

hBM? i?–M i?S+ ?ªB ;–M M?Q F?¬ FB i +O h–M G”TX i?2Q +¶ i?B M H¬B iBM? i?-
p¨QX H”T iS+ M´B H M K°i +?9i ;ÊM b¦M;X

a m ç¦- +kM; ?Q¨M iQ¨M #B M K'iX

*€+ HQ¢B i¢T MB K- i•K K ç m T?ªB i`ÊM i`ÁM K„i H MX

L m M?[M; i•K K M¨v i?¬M; KBM? i?b ;BÌ M¨v +?„+ ç m T?ªB +?YB –K H MX

L?[M; pä ;Bª G¬B EB T i'M +?S+ æ` hB M i?b iBM? h?–M i?S+ ?ªB /M HÈM M?QM
K M¨v çO ç T?O F?„T- `²B i¨M b€i #W #½B F?B M i`QM; ç–m M;QÌB ç° FB T +?¶
K X

*m®B +MM; F?B M +?Q M;QÌB ç° FB T ?ÄM; iBM? i?–M- i˜m ?Q M?"T K X

L?QM; T?B M iBM? h?–M i?S+ ?ªB +O h–M G"T H¢B p¬ +MM; HÈMX b® HQÊM; i•K
+¦ K°i T?–M i`,K K¨ i?¬B5

@QyQ@

.mv L;½ æ°+ h¬M

h€+ ;Bª, hB m æ Q S?QM; GÊB

QQyQQ

e8eX *?QÆM; eey, *ªM? :BÈB æ` hB M5

" M i`QM; iBM? i?–M i?S+ ?ªB +O h–M G"TX ;B[?Q F?¬M; ?¶M ç°M ç°i M?B M t
K„i M¨v #¶M; KÎ ` X #„M ` ? B ç¢Q i?–M [m M; +?•M +?QM?5

h?–M [m M; M¨v ˜M +?S mv €T i®B i?QÊM;5

æWM; M¦B M?[M; i•K K ç€M; i?QÆM; M¨vX /M H¨ K°i M?•M p"i +QÌM; ç¢B M?'i iÈB
FBM? bÊ5

o¬ b® i•K K ˜M +?S HU+ HQÊM; iBM? i?–M F?´M; H² #` ? B K„i M¨v M?bM i?Q€M
i?¨M? HU+ HQÊM; iBM? i?–M iBM? i?m–M M?'i i` M i? ;B M- iB M p¨Q i`QM; iBM

h•K K K†+ /M +¦ i? H¨K +?Q M;QÌB i i˜m ?Qª M?"T K X i`Î M M çB M +m²M; M?Q
i?•M +?9M; M¦ +MM; +?QM? H¨ HU+ HQÊM; iBM? i?–M iBM? imv M?'i i` M i? ;B
M,M; HU+ M?Q i? 5

:–M M?Q +?d i`QM; M?€v K„i- b® HQÊM; i•K K F?´M; H² M¨v HB M ?Q¨M iQ¨M #B
i®B iBM? imwX iBM? i?–M i?S+ ?ªB +O h–M G"T HB M H"T iS+ H¢B i`Î M M i`¨M ç

hmv `^M; +?d KÈB çQÊ+ K°i T?–M # i`QÈ+ ç•v M?QM; ç° iBM? i?m–M i?b +ÁM ;'T
i?–M HU+ i`QÈ+ ç•vX

a) F?¬M; F?Q i`QÆM; +?9i M¨Q F?B M¦B ?B M i¢BX iBM? h?–M HU+ i`QM; iBM? h
i`QÈ+ ç•v M?QM; i€+ /KM; +O M¦ +¦ i? +ÁM ?ÆM ;'T ç¬B bQ pÈB i`QÈ+X

S?Q i`QÈ+- +U+ ?¢M h?–M MB K +O h–M G"T +kM; +?d i`QM; T?¢K pB ? B i`,K
G"T +¦ i? / /¨M; i`B M F? B i?–M MB K iÈB T?¢K pB #®M i`,K /†K5

h?–M MB K M?Q i? M¨vX i` M i? ;BÈB M¨v +?d bÊ /M F?¬M; M¦B b m M¨v F?¬M; +
iWM; +¦5

h?•M KbM? h–M G"T çSM; ;B[i`ÌB ç'iX /QÌM; M?Q ?Q¨ M?"T i?¨M? K°i i? pÈB i?
FB T p•M H†M; H) iB m i€M H° ` K°i #–m i`ÌB ç–v b Q5

:BÌ T?9i M¨v ç½ H¨ ç K F?mv i5

J°i +¶ M,M; HQÊM; /²B ç¨Q M?Q i?Ov M;•M # Q i`MK iQ¨M #° i?•M i? h–M G"TX +
#` i?QÆM;X . i?`i ?„M M?Q b®M; H¢BX M?[M; +?¶ #` i?QÆM; i?2Q +¶ M,M; HQÊ
T?K+ H¢B iQ¨M #° M?Q H9+ # M ç–mX

>ÆM M[X i?•M i? h–M G”T H¢B i`„M; MäM M?Q i` +QMX M?Q ?Q¨M iQ¨M +?Q Hmv M- çQ iÈB K°i +ªK ;B€+ ?Q¨M K„X

L?QM; +QÌM; ç° i?•M i? ?„M bQ pÈB i`QÈ+ ç•v +kM; +QÌM; ç¢B ?ÆM Qi M?’i H¨ #

L¦B +€+? F?€+- +QÌM; ç° i?•M i? ?B M i¢B +O h–M G”T ç½ pQÊi t ç¢B M,M; æ`

æ•v ;¼B H¨ M;QÌB SM; p”M- +Æ /mv M p¬ +MM; K v K„M i?B M ?¢ p¬ bQM;5

*¶ HU+ HQÊM; M¨v i?2Q i?•M i? h–M G”TX #„i ç–m F?m +? i€M F?„T #®M T?QÆM M;QÌB ç½ ?B M ` 5

> i i?ªv +ªM? p”i +?mM; [m M? i?B M ç` i?2Q +¶ HU+ HQÊM; M¨v F?¬M; M;Ì ç m ;B M çªQ HQm5

L?[M; bÆM K¢+? #` ç´ M€iX +•v +®B pÐ i M i¨MX +QM b¬M; #` b M T?ŠM; ç M; +

G’v h–M G”T H¨K i`mM; i•K- ?ÆM KQÌB /†K bÆM K¢+? +?d i`QM; K’v T?9i M;„M M iQ¨M F?¬B T?K+ M?Q H9+ # M ç–m5

J¨ #ªM i?•M h–M G”T H¢B ;–M M?Q ?Q¨M iQ¨M çmM; M?”T p¨Q i?B M ç¢Q T?€T i„ iQ€i ` iW +•v +ÄX #MM ç’i tmM; [m M?5

h?”i bU ç€M; FBM? M;¢+5 o¢M p”i iU M?B M F?¬M; M;Ì ç m +¦ iQ /mv ç°+ ç€Q +C M;QÌB i H’v iªM; ç€ ç ?bM? /mM; K°i M;QÌB F?¬M; +¦ iQ iQÌM; M?QM; ?B M i¢B- ?B M M; v +ª iªM; ç¦ +kM; +¦ bmv M;?o `B M; +O KbM?5

L?[M; bmv M;?o M¨v H¨ M?Q i? M¨Q5\ GQ¢B iQ /mv +?dM? i? +O i?B M M?B M5

>B M i¢B- i`QM; K„i h–M G”TX i? ;BÈB M¨v ;B®M; M?Q K°i p”i i? b®M;- pä +MM;

ob ç°i T?€X h–M G”T M?€v K„i ç½ çmM; M?”T p¨Q i?B M ç¢QX +ªK M?”M ? i i?ªv +®BX M9B b¬M; tmM; [m M? i?•M KbM?X

*?9M; M¦ p®M ç½ iQÈM; #ªM i?•M KbM? ç½ ó+? i çBô M?QM; M;QÌB M¨v F?B M +? ibM? M¨v F?B M +?9M; M¦ iÁ ` ?Q¨M iQ¨M M?È F„X

æB m M¨v i?”i pÈ p’M +kM; `’i ?mv M ªQX L?QM; iW b•m i`QM; M°B i•K KbM?X h– çQÊ+ M?[M; çB m M¨v5

h•K h?–M F?) ç°M;X h–M G”T HB M i?Y F i M®B pÈB M9B b¬M; MÆB M¨vX GBM? MÆB M¨v t2K *Æ L;[u M ç½ çB MÆB M¨Q\5

h`QM; T?¢K pB K’v +?K+ /†K tmM; [m M? H”T iS+ p M; H M K°i i`”M i? M? •K tb t¨ M?Ä M¦B +?mv M pÈB M? m p”v5 æB m M¨v F?B M h–M G”T +¦ HQ¢B +ªK ;B€+ M?C

*?QM? KbM? F?¬M; M;Ì H¢B +¦ i? +•m i?¬M; i?B M ç¢QX +¦ i? F i M®B pÈB i?B M i?¨M? ç¢B M,M; æ` hB M5 >ÆM M[ X h–M G”T +¦ +ªK ;B€+ +ªM? ;BÈB æ` hB M M

h` M çÌB M¨v F?¬M; +¦ K°i æ` hB M i?S ? B M¨Q +¦ i? H¨K çQÊ+ M?Q ?„M ?B M iC

a m K°i H9+X b¬M; M9B MÆB M¨v H¢B M¦B +?Q ?„M #B i *Æ L;[u M ç M; Î K°i M K„i bûi ç€M?X *Æ L;[u M ç½ T?€i ç°M; K°i HQ¢B #Q i?m”i K¨ F?B M b¬M; M9B ç ?½B- M?€v K„i `ÌB çB5

L¨M; F?¬M; +? i5

L¨M; i?”i bU F?¬M; +? i5

h–M G”T M?bM H M b Q i`ÌB i` M ç–mX M;Y K†i i?ûi ç¨B K°i iB M;- Î i?ÌB F?„+ +m ç°M; #Q i?m”i +O *Æ ;B X pB M ç°M M;¨M /†K5

*?Q M M h?–M MB K +O h–M G”T KÈB F?¬M; i? ibK çQÊ+ M¨M;5

*?d +–M M¨M; +ÁM b®M; i?b M?’i ç`M? +¦ i? iBK H¢B +?QM? KbM?X

> B æ` hB M5 h–M G”T M;?o H¢B +kM; +¦ +ªK ;B€+ Km®M +QÌB i?¨M? iB M;5 >Æ
h–M G”T ç½ K¢M? iÈB ç° F?B M M;QÌB i T?ªB ;B”M b¬B H M5

GQ¢B +ªK ;B€+ çmM; ?ÊT pÈB i?B M- ç` M¨v F?B M M;QÌB i i?U+ bU +ªK i?’v M?
#° i?•M i? iW i`QM; ` M;Q¨B +kM; +¦ #B M ?Q€ i?Q€i i? B ?Q€M +®i5

æ•v KÈB +?•M +?QM? H¨ +ªM? ;BÈB K¨ æ` hB M ?ŠM T?ªB +¦5

h–M G”T ?Qi b•m K°i ?ÆBX i?•M ?bM? +?”K `½B /mM; M?”T p¨Q i`QM; i?B M ç` 5

L; v b m ç¦X h–M G”T tm’i ?B M Î K°i MÆB +€+? i?¨M? h?¬M; h?B M F?¬M; t X "–
b Q M?QM; p–M; i`,M; pšM b€M; iÄX #®M T?Q v M ioM? p¬ +MM;X

h?•M KbM? h–M G”T M?Q K•v # v MQÈ+ +?ªvX T?B m /”i i`QM; #¦M; ç K F?¬M; F?E
a m F?B iB M p¨Q i?¨M? h?¬M; h?B M- ?„M H¢B H†M; H) iB M p MÆB i`9 M;KX

G9+ M¨v- K¼B M;QÌB i`QM; T?ÁM; pšM +?Q M;?B M;ÆBX >mvM? ç "¢+? h`mM; a
EBK æB m- h¨Q >²M; ç M; M;²B iK H¢B M¦B +?mv M T?B KX s¨ s¨X "¢+? h`mM; hm
G½M? . Q H¢B ç M; Î i`QM; K°i +€B T?ÁM; F?€+ M¦B +?mv MX æ i¨B +•m +?mv M
+¦ ;b F?€+ M;Q¨B h–M G”TX h`QM; HÁM; #¼M ?¼ ç m +¦ +?9i HQ H„M; +?Q h–M G’

hQM? ibM? +O "¢+? h`mM; hmv i ?Q¢i M€QX ?ÆM M[ iS M[ ç m `’i i?m–M M?’iX

@ *Æ L;[u M i, i, `ä `¨M; ç½ ç€M? i?„M; i M h?€M? >Q¨M; M?’i K¢+? FB X b Q H¢B
M?B\ E?¬M; #B i H¨ +¦ +?mv M ;b\5

h?QÊM; Zm M h?B ok M? ;B¼M; M¦B,

@ *¦ S?m [m•M # M +¢M?- ?ŠM M¨M; +kM; +¦ i? +?mv M M;mv i?¨M? MX F?¬M; +

s¨ s¨ H¢B H¢M?- HMM; M¦B,

@ h?€M? >Q¨M; M?’i K¢+? [mª i?U+ ç€M; +? i- M;¨v K B i M?’i ç`M? b) +?Q #¼M

h?QÊM; Zm M h?B ok ?ÆB H„+ ç–m M¦B,

@ L m ç K M v T?m [m•M +ÁM +?m i`Î p i?b i K B +kM; b) tmM; T?QM;5

G½M? . Q Î # M +¢M? M? ;B¼M; M¦B,

@ h pW KÈB Hmv M +? ` K°i Qi ç M çQÊ+- ç m K M; F`+? ç°+X hmv `^M; F?¬M;

M?Q >„+ J æ M M?QM; +MM; çO F?B M ç®B T?QÆM; ,M ç m F?´X G€i M[i b)
Km°BX J¼B M;QÌB /MM; ;BªB /QÊ+ i`QÈ+ i?b ç M H9+ ç¦ b) F?¬M; +¦ pB + ;b +ª5

s¨ s¨ M¦B,

@ h?”i H¨ i®i [m€5 æ®B T?QÆM; ç½ F?¬M; M¦B iÈB ;B M; ?² ç¢Q M;?o i?b +?9M
;b pÈB #¼M +?9M; +¨5 æ°+ +? i ç€K ?¶M çªM FB çB5

G9+ M¨vX # M M;Q¨B #¶M; M?B M i`mv M p¨Q i? M? •K +O h–M G”T,

@ *€+ M;QÆB v M i•KX M;¨v K B i b) H M ç¨B5

@ ?X H¨ T?m [m•M5

G½M? . Q pmB KWM; M¦BX

@ S?m [m•M ç½ i`Î H¢B5

h?QÊM; Zm M h?B ok H”T iS+ çSM; H MX b m ç¦ +?¢v ` KÎ +Y 5

@ *¬M; iY ç½ i`Î H¢B5

"¢+? h`mM; hmv i M?ªv /UM; H MX

s¨ s¨ i?Î T?¨Q K°i ?ÆBX p®M +kM; Km®M çB ` M;? M? ç¦M M?QM; KÈB çSM; H MX
Zm M h?B ok M?Q i? i?b ç¬B K„i H¢B i`Î M M ?ÆB ªK ç¢KX çSM; i¢B +?¶ F?¬M; M

KbM? +kM; +?d H¨ HBM? i?9 K¨ +¬M; iY ?„M H¢B H¨ M?•M HQ¢BX .M i`QM; HÁM;
KQM; M?QM; pšM `'i F?¦ #QÈ+ [m +€M? +Y +O +?QM? KbM?X

hmv M?B M- ç'm +?Q +O s¨ s¨ F?¬M; / /¨M; iB m i M M?Q i? 5 L¨M; H"T iS+ M;?o
? i?•M i?B i pÈB h–M G"T H¨ G M? >² S?B L;mv iX L¨M; i +?,M; T?ªB +kM; H¨ K°

óL m M¨M; i +¦ i? i?b i +kM; M?'i ç`M? +¦ i? 5ô

s¨ s¨ iU F?mv M F?Q+? #ªM i?•M KbM?X s¨ s¨ p®M Hm¬M i?¬M; KBM? b€M; bm®i
M¨v +kM; M?Q K°i iB m +¬ MQÆM; #bM? i?QÌM;- iB M i?®B ç m `'i M;"T M;WM;5

JÎ +Y ` X h–M G"T iB M p¨Q F?B M K'v M¨M; ç m b€M; #WM; K„i H MX

hmv `^M; #¼M ?¼ pšM M?bM F?¬M; i?'m +ªM? ;BÈB +O h–M G"T M?QM; #B M ?Q
`¨M;5 æB m M¨v F?B M K'v M[ M?•M # M M;QÌB ?„M +?d +–M HB + K„i ç½ M?"M `

@ S?m [m•M- b Q +?¨M; H¢B i`„M; ` i? \

G½M? . Q H¨ M;QÌB ç–m iB M M m H M M;?B p'MX

@ æ9M; i? X H¨M / +¬M; iY b Q #¶M; M?B M +ÁM ?Q¨M ?ªQ ?ÆM +ª i M[5\

"¢+? h`mM; hmv i M;?B ?Q†+ pQÆM i v ` - M?Q Km®M tQ tQ F?m¬M K†i h–M G
iÈB i?•M T?"M ç®B T?QÆM;- H"T iS+ `Ki i v H¢BX F?m¬M K†i çÄ HUM; H MX L?Q
F?¬M; M;WM; ?'T ?€vX

@ S?m [m•M- tªv ` +?mv M ;b\ L;[u M i, ç•m\

h?QÊM; Zm M h?B ok H¨ +?QM? i? +O h–M G"TX i?2Q i?ÌB ;B M +kM; M;¨v +¨M;
>ÆM M[X M¨M; +MM; #„i ç–m HQ M;?o K°i +€+? iQ¨M /B M ?ÆMX *Æ L;[u M iQÆ
i?¨M? K°i M[M?•M # M M;QÌB h–M G"T +?Q M M h?QÊM; Zm M h?B ok `'i [m M i•K

h–M G"T i? M M? K°i iB M;- F H¢B K°i HQÊi bU ibM? b m F?B ? B M;QÌB `ÌB F?
+kM; #Ä #¦i çB [m€ i`bM? ;BªB ç°+ +?Q *Æ L;[u MX GQ¢B +?mv M M?Q i? i®i M
M¦B ` X E?B M¦B iÈB çQ¢M ? B M;QÌB ç° FB T- F?B K°i ç¢Q H¬B FB T +m®B +MM
K'i p¬ ªM?X +?9M; M[ç m H†M; çB F?¬M; M¦B ;bX L m F?¬M; T?ªB h–M G"T HB M
T?€i ç°M; #Q i?m"i +O *Æ ;B X M; v H9+ F?¦ F?,M M?'i ç½ [m v ç•m #Ä +?¢v i?b

L;¨v i?QÌM;- +?9M; M[H¨ i, Km°B- [m M ? pä +MM; i®iX >ÆM M[X +ªM? ;BÈB +C
#¼M ?¼X h–M G"T pb F?¬M; +¦ i?ÌB ;B M +?Q M M +kM; +?d +¦ *Æ L;[u M H¨ +?d
M;QÌBX .Q ç¦ +kM; ;B9T ?¼ ;BªK çB # Q çQÌM; pÁM;X "¼M ?¼ p®M p¬ +MM; +ªK
t2K M¨M; M?Q H¨ K°i MY bQ T?K +O KbM? p"vX

æ¬B K„i h?QÊM; Zm M h?B ok YM; çÄ- M? ;B¼M; M¦B,

@ L;[u M i, H¨ M;QÌB i®i „i b) çQÊ+ i`ÌB T?M ?°X +?„+ +?–M b) F?¬M; b Q +ªX F?

L¦B tQM;- ? B K„i M¨M; HQû H M iBM? [m M;- M?bM h–M G"T ?ÄB,

@ S?m [m•M +?¨M;\ *¦ T?ªB +?¨M; +kM; ç°i T?€ `²B F?¬M;\

h–M G"T ?ÆB ;"i ç–m b m ç¦ M¦B,

@ *m°+ +?B M M;¨v K BX i b) ;BªB [mv i iW ç–m5 h?€M? >Q¨M; M?'i K¢+? h?€M
?¼ H–M M¨v `ä `¨M; H¨ +¦ iÈB K'v i M ç¢B M¨M; æ` hB M iÈBX *?QM? H¨ Km®M ç
i?b K¼B M;QÌB +S +?Ì t2KX H¨ B b) ;B i B5

@QyQ@

.mv L;½ æ° + h¬M

h€+ ;Bª, hB m æ Q S?QM; GÊB

QQyQQ

e8dX *?QÆM; eeR, h?B ok smM; S?QM; æ€M? :B†+5

h?QÊM; Zm M h?B ok çQ K„i M?bM h–M G”TX ç®B pÈB pB + T?m [m•M ç°i T?€ i’i pmB KWM;5 L?QM; bU #€ ç¢Q +O h–M G”T +MM; F?B M M¨M; +¦ +?9i #’i K½MX

@ S?m [m•M- i`QÈ+ M¦B +?9i ç½5 h?€M? >Q¨M; M?’i K¢+? iB T i?2Q b) /Q Gw æ > B M;QÌB M¨v H¨ b) /Q i çB ç®B T?¦X +?¨M; [m M `²B b Q\

h?QÊM; Zm M h?B ok M?„+ M?È h–M G”TX

h–M G”T i?Q€M; M?bM [m h?QÊM; Zm M h?B okX F?¬M; FbK M´B T?ªB +QÌB F? HÁM;,

óh i’i M?B M F?¬M; [m M HÌB iWM; M¦BX L?QM; K°i i M G¬B EB T çdM? K¨ i¨ +¬M i?b K’v i M ç¢B M,M; æ` hB M FB H¢B +¨M; T?ªB ç€M; bÊ ç M KS+ M¨Q5\ h`ÌB #B #` ;B i K¨ K’i çB Gw i`QX M;¨v K B i`U+ iB T T?€B H¨ ç¢B M,M; æ` hB M H M ç¨B

hmv M?B M- ?„M M;?o i? M?QM; +kM; F?¬M; M¦B i?ŠM; ` pÈB h?QÊM; Zm M h?B

M¦B,

@ h H¨ /Q pW KÈB ç°i T?€ +?Q M M Km®M i?Y t2K i?U+ HU+ +O +ªM? ;BÈB æ`

G¨ T?m i? - h?QÊM; Zm M h?B ok +kM; +QB M?Q H¨ ?B m `’i `ä h–M G”TX h?’v i?

@ S?m [m•M F?¬M; i? ç€M? +?QM i`”M +ÁM H¢B pÈB M;QÌB +O h?€M? >Q¨M; M? +?9M; i K°i +?9i +Æ ?°BX ç +?9M; i +?SM; KBM? #ªM i?•M +kM; F?¬M; T?ªB H¨

E?B h?QÊM; Zm M h?B ok M¦B M?[M; GÌB M¨vX +ªK t9+ M?’i i?ÌB ?ÆB FQ+? ç°M +kM; ?ÆB çÄ H MX

Zm€ i?U+ M?B m M,K [m X M?[M; M;QÌB # M +¢M? h–M G”T i?”i ç9M; H¨ +¦ `’i Qi +?QM?5 G9+ M¨vX Î i?¨M? h?¬M; h?B M ç½ t•v /UM; K°i H¬B ç¨B F?´M; H²X M?[?°B tm’i i?OX æB m M¨v F?B M +?Q #¼M ?¼ ç m +¦ M?[M; +ªK M?”M KÈB p +ªK ;

Qi M?’i- #¼M ?¼ +¦ i? ?QÈM; iÈB i? M?•M +?SM; KBM? `^M; #¼M ?¼ Î # M +¢M F?¬M;5

L?bM p T?Q h?QÊM; Zm M h?B ok p®M `’i Qi F?B i?’i i?® M?Q i? i`QÈ+ K†i Kb F?¬M; v M H†M;X

@ h?”i tBM H²BX T?m [m•`K i +¦ +?9i i?’i i?®5

h?QÊM; Zm M h?B ok M¦B tQM; HB M M? M?¨M; tBM H²B h–M G”TX

h–M G”T M?bM p T?Q h?QÊM; Zm M h?B ok- b m ç¦ €M? K„i H¢B çªQ [m s¨ s¨X "¢ . QX J’v M¨M; ç m H° ` #° /€M; M?Q Km®M M¦B H¢B i?¬BX h–M G”T `®i +K+ F?¬M

@ h?B okX M¨M; M¦B ç9M;5 G¨ i b B `²BX *?Q iÈB M v i ç m M?Q K°i +QM ;¨ i`®M ç m #ªQ ?° +€+ M¨M; /QÈB i v i X hmv `^M; i?U+ HU+ +O +€+ M¨M; ç m i,M; M? H„M; bÊ +€+ M¨M; +?`m i?B i- bÊ +€+ M¨M; #` i?QÆM;5 >B M i¢B M;šK H¢B- ç m

h–M G”T F?Q€i i v +?†M H¢B s¨ s¨ ç M; Km®M M¦B ;bX H¢B M¦B iB T,

@ æ9M; i? X i?2Q Gw i?mv i i ?ŠM T?ªB +?Q +€+ M;QÆB +Æ ?°B ` M Hmv MX L bBM? iYX h?€M? >Q¨M; HoM? pU+ p®M p¬ +MM; ?”M i?M +?9M; i X `’i F?€+ pÈ " M i`QM; >ªB ;B +¦ `’i M?B m T?2 T?€B- +kM; F?¬M; T?ªB i’i +ª +€+ T?€B ç m +? *mM; i?b +¨M; çÆM ;BªMX *mM; +?O >¨ o¬ L? B pW +? i- i ?B M i¢B ç½ ?Q¨M i i`QM; i vX H¢B i?m M?”M M,K H½Q i´ +O hY æ¬M; ç pQÆM; iW +ªM? ;BÈB G¬B E H¨ J†+ GwX J†+ h?m”MX hY hB mX hY >mv M G½M? >²BX >ÆM M[ X H¢B ç€M? ; æ` hB M- +MM; +?QM? H¨ bQ T?K >¨M J BX h ?B M ç½ +?•M +?QM? i`Î i?¨M? hY

h–M G”T M¦B tQM;- ?ÆB H„+ H„+ ç–m,

@ J†+ /M #•v ;BÌ F?¬M; Km®M H¨K hY æ¬M; oQÆM; M?QM; i?"i bU ç½ H¨ M?Q i?
+?d +¦i? M?"M K¨ i?¬B5 J¨ h?€M? >Q¨M; HoM? pU+ H¢B p¬ +MM; ?"M +?9M; i 5
?Q¨M iQ¨M ?B m çQÊ+- K°i T?2M ç¢B M€Q h?€M? >Q¨M; HoM? pU+ +O i p¨ *Æ L
?¼ # Q M?B m H¨ i B ?Q¢5

h–M G"T M¦B tQM;- F?¬M; FbK M´B +QÌB `° H MX G9+ 'v ?ŠM T?€ ?Q çQÊ+ T?® +C
+?d H¨ K°i +Y +?d p¬ i•KX .M b Q i?S i®i i?b KbM? K M; çBX F?¬M; /MM; çQÊ+ +
M?•M5 æ•v +?QM? H¨ i¬M +?d +O h–M G"T H9+ 'v5

*kM; F?¬M; M;Ì `^M; K°i +Y +?d p¬ i•K M?Q i? M?QM; i?B m +?9i M[ç½ ?Q¨M iQ¨M
>Q¨M; M?'i K¢+?X Zmª i?U+ H¨ M;Q¨B w Km®M5

hmv M?B M- ç®B pÈB pB + KbM? H¨K- h–M G"T +kM; F?¬M; ?®B ?"MX +kM; F?¬M

> B K„i +O h?QÊM; Zm M h?B ok ?ÆB M?Qm H¢B M?bM h–M G"TX /`m /¨M; M¦B,

@ h?B ok ?B m çQÊ+ M?[M; ;b T?m [m•M +?¨M; M¦BX h?B ok hBM iQÎM; s¨ s¨X G½
i?"K +?Q H¨ *Æ L;[u M i, i€ h'i +ª K¼B M;QÌB ç m ?B m çQÊ+ ç¢Q Hw M¨vX :²K +ª
ç•vX iQ¨M #° ç m H¨ bBM?- iY +?B MX *?9M; i F?¬M; i? iU T?K +?Q `^M; KbM? ç
p¬ ç`+?X L?Q i? X +?9M; i +kM; +¦i? i?'i #¢BX J¨ F i [mª H¨ +?QM? H¨ iW pQM;X

Trên khán đài xung quanh, cùng với những người bên ngoài khán đài thấy cảnh này đều cảm thán không thôi. Cảm khái vì loại hành động bi thảm dữ dội của Lý Phi. hơn nữa càng tiếc hận vì giai nhân tuyệt sắc Thượng Quan Thi Vũ này sắp phải chết.

- Xong rồi. Một đời hồng nhan phương hoa tuyệt đại liền như vậy ngã xuống. Không có ai có thể đủ Chống đỡ được loại uy năng do tự bạo mang đến.

Trên khán đài, có người thì thào lẩm bẩm.

- Ôi. Cường giả dòng tộc Thánh Hoàng này cùng thật là liều mạng. Liên tiếp bại hai trận, đây vẫn còn là dưới tình huống Tần Lập không ra trận. Nếu bọn họ còn không liều mạng, trên cơ bán cũng không có cơ hội. Cho nên Lý Phi này. cũng không còn cách nào.

- Thực lực Tần Lập quả nhiên là mạnh. Lúc trước còn cảm thấy lời đồn có chút phóng đại. hiện tại xem ra. đây nào có phóng đại, căn bản là đồn đãi khiêm tốn. Ngươi xem thê tử của hắn đều có thực lực như vậy. ôi. đáng tiếc sắp phải chết. Không biết hiện tại Tần Lập kia có tâm tình gì?

- Bất luận thế nào. sống chết đều coi như Tần Lập bị thiệt.

- Đáng tiếc cho vị kiểu thể này của Tần Lập. Cường giả cảnh giới Lôi Kiếp tự bạo. chỉ sợ cấm chế lôi đài cũng khó mà chịu được. Người ở gần không chừng đều sẽ bị thương. Thê tử của Tần Lập. lấy đâu ra may mắn tránh khỏi?

Trên khán đài vang lên từng tràng nghị luận. Đồng thời những người xem ở gần lôi đài biểu tình trên mặt quả nhiên đều trở nên vô cùng khẩn trương. Không ít người trực tiếp mở hộ thể cương khí. Bởi vì lúc này muốn rời khỏi đã không còn kịp rồi.

Hơn nữa. gần như tất cả mọi người đều cho rằng Thượng Quan Thi Vũ lúc này tuyệt đối không có may mắn thoát khỏi kiếp nạn.

Ngay cả trong hàng ghế nơi Tần Lập. đám người Xà Xà, Bạch Trung Tuyết. Lãnh Dao. Tào Hông đều lộ vẻ khủng hoảng sợ hãi. Bọn họ không kìm nổi đứng dậy. nhìn vào lôi đài. Đúng vậy. bọn họ đều không sợ chết, nhưng bọn họ thà rằng chính mình chết đi cùng không hy vọng Thượng Quan Thi Vũ chết.

Bởi vì ai cũng biết, một khi Thượng Quan Thi Vũ xảy ra chuyện ngoài ý muốn, Tần Lập tuyệt đối sẽ điên cuồng. Toàn bộ nơi Cực Tây chỉ sợ sẽ biến thành máu chảy thành sông, mặt đất đều sẽ bị nhuộm đỏ. Mặc dù Tần Lập tới giờ còn chưa từng nói qua Lời này. nhưng bọn họ đều rất hiểu biết Tần Lập. Đều biết rằng Tần Lập tuyệt đối sẽ làm ra chuyện này.

Lão vượn Bạch Trung Sơn ngồi ở kia hùng hùng hổ hổ. Bạch Trung Hỏa thì trợn mắt há môm nhìn. Kim Điêu táo bạo thì đi tới đi lui. biểu tình dữ tợn. bộ dạng nhìn qua hoảng hốt không chừng, dường như tùy thời đều có thể hóa thành linh thú khổng lồ.

Mà bên kia, trong hàng ghế Lãnh Thu Cung, đám người Mặc Lý cũng không kìm nổi đứng dậy. vẻ mặt khẩn trương. Mặc Ly cùng lúc trầm giọng nói:

- Lát nữa. sau khi trận đấu chấm dứt. chúng ta đi thinh cầu công tử cho chúng ta ra sân.

Tử Tiêu Vệ mặt âm u gật đầu:

- Tự bạo.bọn họ dám nghĩ ra, cho rằng chúng ta không dám sao?

Tất cả người thân cận với Tần Lập giờ này khắc này đều đứng ngồi không yên.

Duy nhất có Tần Lập ngồi ở nơi đó. vững vàng bình tĩnh, ho nhẹ một tiếng:

- Các ngươi làm sao vậy? Một Lôi Kiếp không biết tự lượng sức muốn tự bạo mà thôi, hoảng cái gì chứ? Ngồi yên. nhìn Thi Vũ giết hắn như thế nào đi!

Lời này của Tần Lập mang theo Tin tưởng vô cùng cường đại vào Thi Vũ. Hơn nữa. cho tới nay thế mạnh của Tần Lập đã sớm xâm nhập lòng người. Bởi vậy giống như có ma lực, sau khi Tần Lập nói xong, những người này đều thật Thần kỳ… bình tĩnh trở lại.

Bọn họ ngồi xuống, nhưng đều không nói nên lời. cũng không trao đổi bằng mắt với nhau. Mà chăm chú nhìn biến hóa trên lôi đài.

Lý Phi sớm từ khi cấm chế mở ra đã phát động năng lượng khổng lồ trong kinh mạch, đánh về đan điền của mình. Cái gọi là tự bạo. chính là trước tiên khiến năng lượng trong cơ thể mình hình thành một cơn lốc thật lớn. loại thống khổ này. người không trải qua tuyệt đối khó có thể tưởng tượng.

Cho nên sau khi Lý Phi nói xong, liền bắt đầu nhe răng cười điên cuồng. Nếu hắn không cười, sẽ biến thành rên rỉ vô cùng thảm thiết. Thực lực càng mạnh, tự bạo lại càng thống khổ.

- Khạc khặc khặc!!!

Lý Phi cười nanh ác. trong không khí yên tĩnh trên lôi đài vang lên vô cùng chói tai. Linh hồn hắn đã vặn vẹo. tinh Thần lực hoàn toàn hỏng mất. Một cỗ lực lượng khổng lồ từ đan điển Lý Phi trong nháy mắt nổ tung.

Đan Nguyên Anh Hóa có được cảnh giới Lôi Kiếp vỡ vụn trong nháy mắt." ông" một tiếng, như sóng đậy biển gầm nổ tung ra Bốn phương tám hướng.

Thượng Quan Thi Vũ cực kỳ bình tĩnh. Nàng chỉ sửng sốt trong nháy mắt mà Lý Phi nói ra câu nói kia. rồi lập tức trên mặt nổi lên một tia trào phúng lạnh lẽo. trong mắt hiện lên một tia tiếc hận.

Tổng cộng có chúi lần. không ngờ hiện tại phải dùng mất một lần. Tên chết tiệt này… người của dòng tộc Thánh Hoàng đều đáng chết!

Anh!

Một tiếng phương kêu cao vút bén nhọn trực tiếp đâm phá lên trời cao. trong thanh âm ẩn chứa uy áp vô thượng, cấm chế bốn phía lôi đài có thể chống cự được công kích của đại năng Địa Tiên, không hề tác dụng với thanh âm này. Bốn phía khán đài ngay tại giờ khắc này có không biết bao nhiêu người màng tai bị chấn vỡ. máu tươi từ trong tai chảy ra.

Cũng có người thực lực yếu. màng tai bị thanh âm này đâm thủng, hoàn toàn bị điếc.

Mà những người vốn tiêu hao đại lượng nguyên lực lăng không đứng xem ở bên ngoài lôi đài. sau khi thanh âm này vang lên. nguyên lực trong cơ thể lập tức trở nên hỗn loạn, từng người một từ trên cao hạ xuống.

Tuy rằng với thực lực bọn họ. khả năng ngã chết không lớn. nhưng gẫy tay gẫy chân là võ số kể.

Lúc này Lý Phi đã tự bạo. Theo tiếng nổ ầm ầm vang lên. trong toàn bộ lôi đài một mảnh hỗn độn, bụi mù nổi lên bổn phía. Giống như là gió lốc càn quét, lại như núi lớ đất nứt. Năng lượng kia dường như có thể xé nát hết thay thế gian.

Cấm chế bốn phía lôi đài có thể chống cự đại nàng Địa Tiên công kích, giờ này khắc này lại cũng bắt đầu lung lay muốn sụp.

Nhưng mà. hết thảy đều bị kết thúc sau khi tiếng phượng hót to rõ xuyên phá tận trời kia vang lên.

Một vầng hào quang bảy màu từ phía sau lưng Thượng Quan Thi Vũ bùng lên. Hai hư ảnh Phượng Hoàng thật lớn xuất hiện ở trong lôi đài hỗn loạn vô cùng kia. đều tự giương hai cánh. Đôi cánh khổng lồ vờn quanh cả lôi đài. bao phủ toàn bộ lôi đài ở bên trong.

Bên ngoài có thể nhìn thấy chỉ là hào quang bảy màu xen lẫn trong bụi mù đầy trời. Ngoài ra. cũng chỉ có thể cảm giác được cấm chế lôi đài lung lay muốn sụp kia đột nhiên ổn định lại.

Nếu lúc này người xem trên khán đài bị cả kinh thất sắc mặt trắng bệch còn không biết Thượng Quan Thi Vũ bảo vệ bọn họ. vậy bọn họ cũng sống uổng. Mặc dù bị tiếng phượng hót kia chấn thương, nhưng mọi người lại không nảy ra bất kỳ hận ý nào đối với Thượng Quan Thi Vũ.

Hai hư ảnh Phượng Hoàng khổng lồ kia trực tiếp trấn áp một tuyệt thế cường giả cảnh giới Lôi Kiếp tự bạo. hơn nữa còn thoải mái đến mức làm người ta khó có thể tin.

ít nhất, chính Thượng Quan Thi Vũ đều cảm thấy được hết thảy quả thực rất khó tin. Đồng thời đối với năng lực của Tần Lập cũng khiếp sợ đến tột đỉnh. Đây là loại trận pháp gì? Nàng không bối rối. chỉ là xuất

phát từ một loại tín nhiệm với Tần Lập gần như là mù quáng. Nhưng loại tín nhiệm này. ở trong quá khứ lại chua được trải qua nghiệm chứng.

Bởi vì có Tần Lập chắn gió che mưa cho nàng, nàng cũng không có cơ hội trải qua bất kỳ nguy hiểm nào.

Vừa rồi nàng dựa theo Lời Tần Lập chỉ đưa vào một chút nguyên lực vào trận pháp phía sau lưng. Sau đó, hai hư ảnh Phượng Hoàng liền xuất hiện… dễ dàng đỡ được một cường giả cảnh giới Lôi Kiếp tự bạo.

Có thể nói Lý Phi tự bạo trừ bỏ tiêu hao mất một lần Niết Bàn của Phượng Hoàng bảo y. cũng không tạo nên được tác dụng gì.

Hắn chết vô ích!

Không ai có thể thấy rõ ràng bên trong lôi đài rốt cục đã xảy ra chuyện gì. Thần niệm của những đại năng Địa Tiên cũng khó có thể phân biệt được chuyện gì xảy ra bên trong. Cho đến khi bụi mù trên lôi đài dần dần tản đi. Lý Phi đã không còn tung tích, mà Thượng Quan Thi Vũ vẫn hoàn hảo không tôn hào gì, đứng yên tại chỗ.

Woaaa~

Trên khán đài mọi người bốn phương tám hướng vào giờ khắc này đều như nổ tung lên. Tiếng gầm một đợt cao hơn một đợt. Mọi người đều điên cuồng. Tiếng hoan hô thật lớn. rung động làm mọi người căn bán không thể nghe được thanh âm của mình.

Cho nên, lôi đài quan khàn hết cả giọng hô lớn:

- Trận thứ ba, Tần công tử thắng!

Rồi sau đó bỏ cấm chế trên lôi đài nhưng cũng không có bất kỳ người nào chú ý tới. Mọi người vẫn còn đang chìm trong điên cuồng.

Đây là một loại phát tiết. Nên biết rằng, vừa rồi một khi cấm chế lôi đài bị phá. vậy người chết đi tuyệt đối không thể là một. hai người. ít nhất, những người khoáng cách rất gần lôi đài. trực khi là võ giả Lôi Kiếp thực lực cường đại. nếu không cho dù là Đan Nguyên Anh Hóa cũng phải trọng thương.

Vận mệnh của những người dưới Đan Nguyên Anh Hóa lại càng có thể nghĩ tới.

Cho nên. nếu nói ngày hôm qua Cơ Ngữ Yên là Bởi vì diện mạo quốc sắc thiên hương mới được mọi người tôn sùng là nữ thần trong tim. nư vậy hôm nay Thượng Quan Thi Vũ chân chính trở thành nữ thần trong lòng mọi người.

Sau trận chiến này. hào quang của mọi người xung quanh Tần Lập rốt cục hoàn toàn bộc phát. Mọi người lúc này mới bỗng nhiên phát hiện: “Nguyên lai người bên cạnh Tần Lập. không có một nhân vật nào là đơn giản!”

-o0o-

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

——oo0oo——

660. Chương 664: Danh Vọng Làm Người Ta Run Rẩy!

Một đội ngũ mười người, đối kháng ba thế lực siêu cấp: Hải gia, Lãnh Thu Cung, Thánh Hoàng lĩnh vực. Chẳng những không chút hạ phong, hơn nữa đến hiện tại không ngờ còn chưa bại một trận nào!

Đây đã không thể dùng kỳ tích để hình dung. Đây là Thần tích!

Khi Thượng Quan Thi Vũ nhẹ nhàng đi xuống lôi đài. đón tiếp nàng là tiếng vỗ tay nhiệt liệt phát ra từ đáy lòng của hai mươi mấy vạn người.

Lúc Thượng Quan Thi Vũ trở lại hàng ghế, tất cả mọi người đứng dậy. Lãnh Dao ôm chặt lấy Thượng Quan Thi Vũ. xúc động nói:

- Làm ta sợ muốn chết. Tình cảnh vừa rồi rất đáng sợ. muội trở về hoàn hảo. ta thật cao hứng!

- Ta cũng thật cao hứng!

Lão vượn Bạch Trung Sơn thương thế còn chưa lành ở một bên trung khí mười phần hô.

- Lão hầu tử. Có chuyện của ngươi à?

Xà Xà bĩu môi trợn mắt nhìn Bạch Trung Sơn, nói:

- Đây là cảm tình giữa nữ nhân!

Bạch Trung Sơn sờ sờ chớp mũi. Bởi vì thiếu nhân tình của Xà Xà có chút nhiều, cho nên thật bất ngờ là không phản bác.

Thượng Quan Thi Vũ đối mặt với Lý Phi tự bạo đều mặt không đổi sắc, mà giờ phút này lại hơi có chút xấu hổ đỏ mặt. trong mắt hiện lên một tia cảm động.

Nên biết lẳng. cảm giác Lãnh Dao mang đến cho mọi người luôn là lạnh như băng, cho dù đối mặt với Tần Lập. trước mặt người ngoài cùng chưa từng có lúc nào biểu lộ chân tình như này.

Thượng Quan Thi Vũ đưa tay vỗ lưng Lãnh Dao. nhẹ giọng nói:

- Chúng ta đều là tỷ muội tốt. yên tâm, muội không việc gì!

Lúc này. Tần Lập nhẹ giọng nói:

- Được rồi, trận tiếp theo, để ta!

Lúc này. cửa phòng bị gõ vang, sau đó năm người Mặc Ly đi vào. Thấy Tần Lập. Mặc Lý ôm quyền trầm giọng nói:

- Công tử. Trận tiếp theo, chúng ta xin ra sân!

Tử Tiêu nói:

- Đúng vậy. Chúng ta muốn cùng chia sẻ với công tử!

Lãnh Hồi lạnh lùng nói:

- Con nhà phú quý không nên dấn thân nơi nguy hiểm. Công tử vừa rồi không nên để phu nhân ra sân.

Tử Huyên vẫn còn mang thương, thì đưa ánh mắt quan tâm nhìn Thượng Quan Thi Vũ. thấy Thượng Quan Thi Vũ không việc gì mới thở đài nhẹ nhõm một hơi.

Tần Lập mỉm cười, khoát tay ngăn Mặc Lý đang muốn lên tiếng, cười nói:

- Trận chiến tiếp theo, các ngươi thật sự không nên lên.

- Vì sao? Công tử khinh chúng ta sợ chết hay sao?

Sắc mặt Mặc Ly có chút khó coi:

- Hay là… công tử không tin tưởng chúng ta?

Tần Lập khẽ cười:

- Làm gì có. Ta biết các ngươi không sợ chết, ta cũng không phải không tín nhiệm các ngươi. Chỉ là, chiến đấu kế tiếp, các ngươi ai lên là người đó chết!

Nhìn mấy người vẻ mặt không hiểu. Tần Lập nói tiếp:

- Bởi vì tiếp theo, bên phía Thánh Hoàng lĩnh vực sẽ cho ba đại năng Địa Tiên ra trận. Bọn họ đã liên tiếp thua ba trận, đã không thể thua nữa. Cho nên. tiếp theo nhất định bọn họ sẽ liều mạng.

Mặc Lý nghe xong, không kìm nải cắn răng một cái, nói:

- Vậy không phải đúng lúc sao. Chúng ta đi lên thua ba trận, liều mạng tự bạo cũng khiến cho bọn họ bị thương. Sau đó công tử mới ra tay. nhất định có thể thắng dễ như trở bàn tay!

- Thúi lắm!

Tần Lập rốt cục không kìm nổi. trực tiếp mắng:

- Các ngươi nghĩ các ngươi là cái gì? Là một quân cờ có thể hy sinh tùy ý hay sao? Ta nhận các ngươi, cũng không phải cho các ngươi đi chịu chết! Còn nữa. các ngươi cho rằng ta một chút nắm chắc cũng không có. lại đi chịu chết sao? Đều ngoan ngoãn ngồi ở đây. nhìn công tử ta diệt bọn họ như thế nào!

Mặc Ly ấp úng. còn muốn nói gì. Tần Lập khoát tay chặn lại. trực tiếp đẩy cửa. đúng lúc lôi đài quan đang mời võ giả hai bên đánh trận thứ tư lên đài.

Tần Lập giống như mây bay nước chảy. lãng không lên lôi đài. vẻ tiêu sái ung dung, trên người mơ hồ lộ ra phong độ tông sư!

Bốn phía khán đài vang lên một tràng hoan hô như sóng dậy biển gầm. Tần Lập rốt cục ra tay. Mục đích cuối cùng bọn họ tới đây chính là muốn nhìn một chút, người bị đồn đãi như thần này rốt cục có nâng lực gì. Hiện tại. rốt cục hắn sắp ra tay!

Còn có chuyện gì làm cho người ta cảm thấy hưng phấn so với chuyện này?

Trong tiếng hoan hô. khóe miệng Mặc Ly co giật, trong đôi con ngươi màu tím có thêm một phân cảm động. Mà Tử Huyên được Tần Lập cứu. đôi mắt đỏ bừng, nước mắt đảo quanh hốc mắt.

Bọn họ đều là lão yêu quái sống mấy vạn thậm chí mười mấy vạn năm, lẽ ra rất khó bị người cảm động. Nhưng trên thực tế. chua từng có người nào đối xử với bọn họ như Tần Lập.

Đôi mắt Xà Xà cũng đỏ bừng, xuyên qua cửa kính thủy tinh trong phòng nhìn trời, thì thào lẩm bẩm:

- Thật là biết thu mua lòng người a. Chết tiệt, vì sao ta vẫn bị cảm động nhi?

Kỳ thật trong lòng mọi người đều có một cây cân. tốt cùng không tốt. chỉ có tự mình rõ ràng nhất. Nếu không phải lần này đồng thời gặp ba thế lực siêu cấp ra tay. chỉ sợ Tần Lập vẫn như trước, sẽ không cho những người nguyện theo hắn cơ hội rèn luyện sinh tử này.

Thoạt nhìn, Thiên Mộng sơn trang là một môn phái bao che khuyết điểm điên cuồng. Nhưng trên thực tế. trong lòng đám người Xà Xà rõ ràng nhất, trên đời này nếu Tần Lập nói mình là người bao che khuyết điểm thứ hai thiên hạ, tuyệt đối không ai đám nhận mình là thứ nhất!

Có một người như vậy, ngăn trở tai họa vận rủi. chắn gió che mưa cho ngươi, có lợi ích nghĩ đến mọi người, có khó khăn tự mình lên… Thử hỏi. ai không muốn đi theo người như vạy?

Đám người Mặc Ly tuy rằng thời gian thề đi theo Tần Lập rất ngắn nhưng chỉ từ một sự kiện này đủ để nhìn ra nhân phẩm Tần Lập. không khỏi đều cảm khái trong lòng: “Không đi theo nhầm người!”

Tần Lập ra trận gây nên tiếng hoan hô như sóng dậy biển gầm trên khán đài. Tần Lập hướng ra bốn phương tám hướng, cung tay đáp lại.

Người phía dòng tộc Thánh Hoàng lên đài. đúng là đại năng Địa Tiên, lão tam trong bốn anh em sinh tư: Lý Trường Kim. Giờ phút này. trên mặt Lý Trường Kim tràn đầy vẻ lo lắng, lạnh lùng nhìn Tần Lập đang ôm quyền đáp lễ với Bốn phương tám hướng. Trước đó hắn cũng rất bất ngờ. tiếp theo sẽ là Tần Lập. Nguyên lai tướng rằng bên Tần Lập sẽ phái người khác.

Lý Trường Kim chuẩn bị dùng thế “tồi khô lạp hủ” giết địch nhân, lập uy cho dòng tộc Thánh Hoàng, để cho mọi người lấy lại tự tin. Lại không nghĩ tới. trận thứ bổn không ngờ là Tần Lập đích thân ra trận!

Tuy nhiên, tuy rằng không đoán trước Tần Lập sẽ lên đài. nhưng Lý Trường Kim lại không kìm nổi lạnh lùng cười rộ lên. Tần Lập. là kẻ thù lớn nhất của Thánh Hoàng lĩnh vực. Hơn nữa, hắn cũng là nhân vật trung tâm trong đoàn đội của hắn.

Chỉ cần có thể giết Tần Lập. chẳng những báo đại thù cho dòng tộc Thánh Hoàng, cùng tương đương trực tiếp tan ĩã toàn bộ thế lực Tần Lập!

về phần Tần gia. hiện tại tuy rằng đã rất cường đại. nhưng vẫn như trước không ở trong mắt những thế lực siêu cấp này.

Từ hành động rất có lễ tiết của Tần Lập. tiếng hoan hô trên khán đài lại càng điên cuồng, giống như thủy triều. Tần Lập không thể không liên tục đáp lễ.

Đây cũng không phải là Tần Lập cố ý làm ra. mà Tần Lập biết rõ. những người trên khán đài trên cơ bản đều là đại biểu tất cả các thế lực nơi Cực Tây. Có cơ hội đạt được hảo cảm của bọn họ. tại sao lại không muốn chứ?

Tần Lập hiểu được, mình sớm muộn gì cũng phải thoát Lý Tần gia. rời khỏi Tần gia bảo. Những người đi theo mình, sớm muộn cũng đều phải tòa sáng. Nơi Cực Tây. chính là một nơi không tồi. nơi này linh khí đầy dù, có được nội tình từ thời đại Thái cổ để lại. ở bên cạnh tạo nên thế lực hoàn toàn thuộc về mình, hoàn toàn không có bất cứ vấn đề gì.

Hơn nữa, hiện tại Tần Lập đã có đủ hết thay điều kiện để thành lập thế lực của riêng mình!

Con người, danh vọng, giao tế… cùng với trọng yếu nhất là… Thực lực!

- Đủ rồi. Tần Lập. ngươi còn không để yên? Chỉ giây lát ngươi liền phải chết, không nên thu mua lòng người nữa. Vô dụng!

Lý Trường Kim cùng là lão quái sống vô số năm. như thế nào không rõ hành động này của Tần Lập. Nhưng nguyên nhân chính vì nhìn thấu dụng ý của Tần Lập. hắn mới càng thêm phẫn nộ.

Tiểu tử này còn không để ta vào mắt!

Chuyện này tuy rằng rất khiến Lý Trường Kim có cảm giác thất bại. nhưng cũng chỉ có khả năng có một giải thích.

Tần Lập không để ý đến Lý Trường Kim. tiếp tục hướng về người chung quanh đáp lễ. sau đó hai tay đè xuống. Tiếng hoan hô bốn phương tám hướng lập tức nhỏ đi, dần dẩn trở nên lặng ngắt như tờ.

Ở nơi đám người thành Thông Thiên, thành chủ Lý Long Xuyên khẽ cau mày. trong mắt mang theo vài phần rung động. Nguyên bản hắn giao hảo với Tần Lập đơn giản Tần Lập là một võ giả thật thông minh, hơn nữa cùng rát cường đại. Đương nhiên, phương điện này cũng có nguyên nhân Bởi Tần Lập cứu con gái hắn. Nhưng thật lòng mà nói. Lý Long Xuyên tuyệt đối không muốn nhìn một thế lực cường đại mới thành lập. nhanh chóng quật Khởi dưới mí mắt mình.

Tuy nhiên, hiện tại xem ra đây dường như là chuyện không phải hắn có khả năng ngăn

cản.

Bởi vì ngay vừa rồi, lão tổ tông truyền âm cho hắn, cảnh cáo. Cho dù Tần Lập muốn thành lập thế lực của riêng mình, thành Thông Thiên cũng chỉ có thể duy trì không thể phản đối!

Nghĩ rồi, Lý Long Xuyên bất đắc dĩ cười, trong mắt có chút phúc tạp. Tuy nhiên lập tức lại có vài phân hưng phấn. Có thể tận mắt chứng kiến một đại nâng siêu cấp trường thành, coi như là may mắn to lớn!

Càng may mắn, mình cùng với siêu cấp đại năng này còn có thể kết được thiện duyên, không phải là địch nhân!

Bên trong hàng ghế Nguyệt Diêu Tiên Cung, một đám nữ từ nhìn không ra tuổi thực bên người Minh Nguyệt thượng nhân, rất nhiều người sắc mặt khó coi. Những người này đều là những người phản đối Tần Lập mạnh nhất.

Mắt thấy người mình phi thường đáng ghét có được danh vọng đáng sợ như vậy. đám nữ nhân thành tinh này có thể vui được mới là quái.

Tuy nhiên, đám người Minh Nguyệt thượng nhân. Hồ trưởng lão cùng Mạc trưởng lão có thiện duyên với Tần Lập. ngược lại đều vì Tần Lập mà vui vẻ.

Lúc này, Tần Lập trầm giọng nói:

- Tần Lập cảm kích mọi người yêu mến. Lại nói. Tần Lập là người trẻ tuổi khí thịnh, ngày trước đắc tội không ít người. Ai đúng ai sai, đối với người trong giang hồ mà nói cùng không trọng yếu. Trọng yếu là có thể đủ khoái ý ân cừu hay không? Lúc này. ở đây, Tần Lập cùng mấy thế lực lớn thông qua phương thức lôi đài. giải quyết mọi dứt điểm ân oán. về sau. Tần Lập cũng muốn ở đây thành lập một thế lực thuộc về mình. Đến lúc đó. xin chư vị có thể ủng hộ nhiều hơn!

Tần Lập nói xong, biểu tình của những đại nhân vật đều khác hẳn nhau. Lý Long Xuyên lộ ra cười khổ. thẩm nghĩ quả nhiên là thế.

Đám danh túc kỳ tài nơi Nguyệt Diêu Tiên Cung đều cười lạnh, tò vẻ khinh thường đối với lời nói của Tần Lập.

Đám người Mặc Lý thì hai mắt tỏa sáng. Kiến công lập nghiệp, hơn nữa đây là mở mang bờ cõi. Ai không hưng phấn? Người sống một đời. phấn đấu không phải chính là những thứ này sao?

Trên khán đài bốn phương tám hướng, vang lên một tràng tiếng hoan hô trầm trồ khen ngợi.

- Tần công tử. Chúng tôi ủng hộ người!

- Tần công tử. Chúng tôi hoan nghênh, công tử tới thành lập thế lực!

Còn có người lớn gan một chút, e sợ thiên hạ không loạn hô lớn:

- Tần công tử. Thành lập một môn phái bao trùm trên cả ba đại thế lực đi!

-o0o-

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

——oo0oo——

661. Chương 665: Lại Trảm Địa Tiên!

Bên trong sương phòng thành Thông Thiên bên kia, Lý Long Xuyên mặt đầy cười khổ, trong lòng biết tam đại siêu cấp thế lực trấn áp nơi cực Tây nhiều năm như vậy, khăng định đa số người sợ hãi bọn họ. Nhưng đồng dạng, nếu có một thế lực mới đánh vỡ loại cân đối này, khăng định sẽ có không ít người theo sau thừa cơ đục nước béo cò.

Các tiền bối danh túc Nguyệt Diêu Tiên Cung, sắc mặt cũng càng khó coi.

Trong đó có một thiếu phụ khoảng hơn ba mươi tuổi, đôi mắt lại bao hàm tang thương, cười lạnh:

- Cuồng vọng!

Một mỹ phụ trung niên khoáng hơn bổn mươi tuổi, cùng oán hận một tiếng:

- Vô tri! Thật cho rằng thành lập thế lực nơi cực Tây là một chuyện dễ dàng như vậy sao? Được người ta tâng bốc vài câu. liền lâng lâng ngay…

- Đúng vậy, nâng càng cao. rơi sẽ càng đau, người thanh niên không biết thu liễm. sớm muộn gì cũng sẽ thiệt thời lớn…

Một vị tiền bối danh túc Nguyệt Diêu Tiên Cung trực tiếp kết luận đối với Tần Lập.

Minh Nguyệt Thượng Nhân cười cười, khẽ giọng nói:

- Ta lại rất xem trọng người thanh niên này. Trẻ tuổi bốc đồng, có sức sống, ngắn ngủi mấy chục năm đã tâng cấp đến cường giả cảnh giới Lôi Kiếp. Phần thực lực này, không dám nói không tiền khoáng hậu. nhưng dù là ở thời đại Thái cổ huy hoàng, khăng định cũng có thể gọi là tuyệt thế thiên tài rồi…

Tiền bối danh túc Nguyệt Diêu Tiên Cung khinh thường nói:

- Minh Nguyệt, chúng ta đều biết cô cùng Vĩnh Xuân ưa thích người thanh niên kia, nhưng hắn thật sự có chút không biết trời cao đất rộng. Có một số việc ngươi không biết, nhưng Vĩnh Xuân lại biết, hắn sẽ bị ngăn cản rất lớn!

Vị tiền bối danh túc Nguyệt Diêu Tiên Cung nói xong, cũng không nói gì thêm, mắt khép hờ, ngồi ở đó dưỡng thần.

Lúc này Lý Trường Kim đã sớm không nhẫn nại được, phẫn nộ quát:

- Tần Lập, thằng nhãi con ngươi, lão hủ không muốn ức hiếp người, mau mau ra tay! Ra tay! Ra tay…

Tần Lập quay người lại đối mặt với Lý Trường Kim, cười nhạt:

- Muốn bước lên đường tới suối vàng, cũng không gấp như vậy. Được rồi. ngươi đã gấp như thế ta sẽ thành toàn cho ngươi…

Tần Lập nói xong, Ẩm Huyết Bàn Long Kiếm trong tay rời vỏ, một đạo quang hoa bùng phát. Tần Lập vẫn bình thản đứng đó. kiếm chỉ Lý Trường Kim, nhướng mày lên.

Biểu tình khinh thị rõ ràng của Tần Lập càng làm cho Lý Trường Kim triệt để rơi vào điên cuồng, một thân thực lực Địa Tiên âm âm bộc phát ra. Hư không xung quanh đao động kịch liệt, dưới cỗ khí thế này trùng kích sụp đổ. toàn bộ không gian trong kết giới cấm chế thành một mảnh hỗn loạn.

Cấm chế lôi đài vô cùng cường đại, ngăn cách loại khí tức mạnh mẽ này, nhưng người thực lực cao thâm vẫn có thể thấy được cấm chế che chờ lôi đài không ngừng bị cỗ khí tức Địa Tiên đại năng trùng kích, phát ra từng trận dao động kịch liệt.

Oa!

Cả khán đài lập tức vang lên một trận kinh hô.

- Trời a! Người Thánh Hoàng nhất mạch lại là Địa Tiên đại năng!

- Thật là Địa Tiên! Sau thời đại Thái cổ. Địa Tiên đại năng đã như lông phượng sừng lân. đã ít lại còn thiếu, gần như khó có thể thấy được một người, không ngờ tới Thánh Hoàng nhất mạch thù hận Tần Lập sâu như vậy, ngay cả Địa Tiên đại năng cũng xuất hiện rồi!

- Vậy là bọn họ hạ quyết tâm muốn triệt để xóa số tuyệt thế thiên tài Tần Lập. không cho hắn tiếp tục phát triển nữa…

- Tần công tử nguy hiểm!

Không nói những Lời xôn xao này, Tần Lập đứng ở đó thừa nhận khí tức cảnh giới Địa Tiên đối phương trùng kích, vững như núi cao!

LÝ Trường Kim thấy Tần Lập có thể ngạnh kháng được khí tức của mình, thần sắc không biến đổi một chút nào. không khỏi cảm thấy kinh hãi. Nhưng lập tức. lão cười lạnh nói:

- Người ứng vận trong truyền thuyết, quá nhiên có chút môn đạo. Chẳng qua, chỉ bằng vỗ giả Lôi Kiếp như ngươi, lấy cái gì đấu với Địa Tiên đại năng như ta?

- Địa Tiên đại năng…

Trên mặt Tần Lập hiện một tia cười nhạo:

- Địa Tiên đại năng ta vẫn cứ giết…

Tần Lập vừa nói. thân hình đột nhiên biến mất tại chỗ.

Bốn phương tám hương, hai mươi mấy vạn ánh mắt, lại không cỏ một ai thấy được Tần Lập biến mất như thế nào!

Mọi người không khỏi phát ra một tiếng kinh hô.

Trên mặt Lý Trường Kim lộ một tia cười khinh thường, không gian xung quanh đều đã bị lão nắm giữ. Có thể nói nhất cử nhất động của Tần Lập. đều nắm trong bàn tay của lão.

Cho dù tốc độ Tần Lập làm cho lão thật giật mình, nhưng có nhanh hơn cũng phải bị pháp tắc của Lý Trường Kim trấn áp!

Lý Trường Kim cảm giác được Tần Lập chuyển tới phía sau mình, liền bổ ra một kiếm, lập tức cấp tốc quay trở lại chỗ cũ. giống như chưa từng di động.

Khóe miệng Lý Trường Kim hiện một tia cười lạnh, nếu như đổi thành một võ giả cảnh giới Lôi Kiếp khác, có khả năng sẽ làm theo Tần Lập sắp xếp. Lúc này chỉ cần vừa quay đâu. cho rằng đối phương ở sau người, như vậy Tần Lập trở lại chỗ cũ sẽ lập tức thi triển một chiêu cực mạnh!

Loại thủ đoạn này có thể lừa được người khác, nhưng có thể qua mặt được ta sao? Tay trái Lý Trường Kim đặt sau lưng, một cỗ lực lượng sôi trào mãnh liệt đánh về phía đạo kiếm khí kia, trên lôi đài bùng lên một tiếng nổ ầm ầm.

Đồng thời, tay phải Lý Trường Kim đưa lên cao. làm một động tác chém xuống, một đạo khí diễm đỏ lửa cực kỳ sắc bén trực tiếp chém rách hư không, biến hư không chém thành hư vô.

Đạo khí diễm này ẩn chứa uy lực vô thượng, nháy mắt chém đến trước người Tần Lập.

Thậm chí Lý Trường Kim thấy được ở trong mắt Tần Lập xẹt qua một tia kinh hoàng, không khỏi quát lạnh:

- Chết đi…

Ầm ầm!

Đạo khí diễm này trực tiếp đi qua thân thể Tần Lập, chém lên trên kết giới cấm chế lôi đài, đánh cho cấm chế kịch liệt run lên một trận. Khu không gian nơi kết giới cấm chế khoảng khắc hỗn loạn kinh khủng, làm những người ngồi gần lôi đài sợ đến mặt không còn chút máu.

Đây chính là một kích toàn lực của Địa Tiên đại năng đó!

Không hay!

Trong lòng Lý Trường Kim trong khoảng khắc trồi lên một cỗ báo động, đạo khí diễm chém phá hư không này, lại xuyên thẳng qua thân thể Tần Lập. Điều này tuyệt đối có vấn đề!

Đó là tàn ảnh Tần Lập lưu lại. chân thân của hắn còn ở phía sau người!

LÝ Trường Kim lập tức trực tiếp xoay người, hai tay nháy mắt đánh ra bảy tám Chưởng. Kình lực cường hãn đến tột đỉnh, không gian trong lôi đài trực tiếp bị phá thành mảnh nhỏ, tất cả như trời cao sụp xuống, vốn bề mặt lôi đài rất cao, lúc này đã sớm hoàn toàn thay đổi. sụp đổ xuống sâu dưới mười thước.

Kết giới cấm chế xung quanh lôi đài, cũng lung lay sắp đổ!

Không hồ là Địa Tiên đại năng, loại phán đoán cùng phản ứng trong nháy mắt này. nhanh đến mức tận cùng, ở trong mắt người ngoài, Lý Trường Kim càn bản là trước sau như một. đánh xong phía trước lại đánh về phía sau…

Mà lúc này. lại xảy ra một màn làm người ta trợn mắt há mồm!

Cho nên toàn trường hai mươi mấy vạn người, lại không có ai phát ra một chút tiếng động, nghẹn họng trân trối nhìn cái bóng Tần Lập vừa rồi còn là hư ảnh. bị đạo khí diễm do Lý Trường Kim phá ra trực tiếp xuyên thấu. Vào lúc này, lại dẩn dẩn biến thành một người chân thật!

- Trời ạ…

Trên khán đài, tiếng kinh hô tràn ra như sóng gầm. đương nhiên có vô số người căn bản không nhìn rõ xảy ra chuyện gì. ở trong mắt bọn họ. Tần Lập vẫn đứng tại chỗ. căn bản không hề di động!

Lý Trường Kim dường như cũng cảm giác được không đúng, bôi vì bảy tám Chưởng này của lão lại thất bại lân nữa!

Nhưng Thần niệm của lão vẫn nắm giữ không gian pháp tắc cả lôi đài, căn bản không có khả nàng sai lẩm. Đây là là điểm Lý Trường Kim tự tin nhất.

Nhưng hôm nay. ở nơi này. loại tự tin này lại biến thành tự phụ! Mà chính loại tự phụ này, đã hại tính mạng lão!

Thân ảnh Tần Lập từ hư chuyển thật. Ẩm Huyết Bàn Long Kiếm trong tay chớp mắt bắn

ra một đạo kiếm quang, kiếm quang hóa thành một hình bán nguyệt quét ngang về phía Lý Trường Kim!

Duy Ngã Cửu Kiếm kiếm thứ năm - Sát Thần!

Đạo kiếm quang do Ẩm Huyết Bàn Long Kiếm suy diễn ra. trực tiếp làm cho không gian trong lôi đài đã hỗn loạn không chịu nổi nát bấy một lần nữa. Lý Trường Kim đột nhiên quay đầu. cười lạnh khinh thường còn cứng lại trên môi lão. trong ánh mắt tràn ngập khó tin. thân hình chợt bạo lui.

Lôi đài tuy lớn, nhưng đối với một Địa Tiên đại năng mà nói lại quá nhỏ!

Thân thể Lý Trường Kim nháy mắt lui đến sát kết giới cấm chế. đánh thật mạnh lên trên kết giới!

ờ trong mắt vô số người, chỉ là trên lôi đài đột nhiên trở nên hỗn loạn vỡ tan, Tần Lập không động một chút, trực tiếp ra tay, sau đó một đạo kiếm quang xuất hiện, đã bức Lý Trường Kim tới mức như bây giờ.

Chỉ có Cường giả chân chính, mới nhìn ra được biến hóa chân chính trước sau!

Bọn họ thử đặt mình vào tình cảnh như vậy. nghĩ rằng: Nếu bản thân là Lý Trường Kim. có thể tránh thoát khỏi công kích đáng sợ của Tần Lập hay không? Đáp án đó là: Không biết!

Kiếm quang hình bán nguyệt đánh nát bấy không gian hỗn loạn, nháy mắt đến trước người Lý Trường Kim.

- Không…

Lý Trường Kim phát ra một tiếng hô to hoảng sợ.

Ầm ầm!

Kiếm quang hung hăng chém lên người Lý Trường Kim. đánh chỗ kết giới cấm chế nơi đó thành vô số vết rách!

Vô số đại sư trận pháp đều đang điên cuồng sử dụng các loại trận pháp phù chú. đổ một đổng lớn linh thạch thêm vào mắt trận, khó khản lắm mới tu sửa lại được kết giới vừa bị tan vỡ.

Nhìn lại Lý Trường Kim. đã phun mạnh một ngụm máu đen ẩn chứa mảnh nhỏ ngũ tạng lục phủ!

Thân thể Địa Tiên đại năng vô cùng cứng rắn Tần Lập sử dụng Duy Ngã Cửu Kiếm kiếm thứ năm Sát Thân lại không thể trong một kiếm chém Lý Trường Kim thành hai đoạn!

Tuy nhiên đồng dạng Tần Lập cũng không dùng hết toàn lực. đến lúc này cũng chưa xuất hiện gia tộc lánh đời!

Những người đó mới chân chính là tồn tại làm người ta cám thấy sợ hãi. Mấy người Địa Tiên đại năng Thánh Hoàng nhất mạch, tuy rằng thực lực cá nhân đều vô cùng mạnh mẽ. nhưng ở trong mắt Tần Lập tuyệt đối không thể coi là uy hiếp lớn nhất.

Chỉ có đám người vẫn âm thâm yên lặng nhìn chằm chằm hắn, mới là địch nhân đáng sợ nhất!

- Lão tam!

- Tam đệ!

- Lão tổ tông…

Bên trong sương phòng Thánh Hoàng nhất mạch lập tức truyền ra một trận kêu gào thê thảm.

Lý Trượng Kim bị một đạo kiếm quang của Tần Lập mạnh mẽ bắn nát ngũ tạng lục phủ trong cơ thể. Tuy rằng bề ngoài thân thể không có gì đáng ngại, nhưng lúc này Lý Trường Kim đã không còn lực xoay chuyển nữa!

Trong đôi mắt lão vẫn lộ ra ánh mắt mờ mịt khó tin nổi. chết cũng không nghĩ ra được Tần Lập làm sao có thể lừa gạt được thần niệm của lão.

Nếu như Lý Trường Kim biết thần thức Tần Lập cường đại cỡ nào. nhất định lão sẽ không chết oan uổng như thế. lão sẽ cho rằng là mình tự làm tự chịu!

So thần niệm cường đại với một người mà tinh thần lực có thể hóa thật công kích, không phải muốn chết thì là gì?

Khóe mắt Tần Lập lướt qua phía Thánh Hoàng nhất mạch, tròng mắt đảo một vòng, thân thể chấn động, một tia máu chảy xuôi từ khóe miệng.

Tần Lập lại nhanh chóng lau sạch vết máu này, nhưng động tác của hắn lại bị vô số người cùng thấy được!

-o0o-

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

——oo0oo——

662. Chương 666: Bảo Vật Toả Ra Khí Tức Hoang Cổ!

- Mau nhìn kìa, Tần công tử cũng bị thương!

Xung quanh khán đài lập tức có người kinh hô.

- Trời ạ. Tần công tử quá cường đại, hắn lại chỉ một kiếm đã chém giết Địa Tiên đại năng!

- Tần Lập bị thương? Sao ta lại không phát hiện?

- Hắn hộc máu, đang mạnh mẽ áp chế! Tần Lập đã nỏ mạnh hết đà rồi!

- Không sai. hiện giờ lại có một Địa Tiên đại năng đi lên. cũng đã đủ để giết hắn rồi!

- Tần công tử quá nhiên là đại tài, tuyệt thế thiên tài mà! Có thể ở cảnh giới Lôi Kiếp một kiếm chém giết Địa Tiên đại năng, chiến kỹ Cửu Thiên Thập Địa Duy Ngã Độc Tôn thật sự mạnh mẽ như vậy sao?

- Nghe nói loại chiến kỹ này không phải ai cũng tu luyện thành công, người tu luyện hẳn phải chết. Hắn làm sao tu luyện được?

- Cảnh giới Lôi Kiếp cái rắm, Tần Lập tuyệt đối đã tiến vào cảnh giới Địa Tiên, trở thành đại năng chân chính rồi!

- Không thể nào! Hắn tuyệt đối không thể tăng lên nhanh như vậy!

- Trên đời này không có chuyện gì là không thể cả!

Trên khán đài trở thành một trận ẩm ỹ. mọi người đều xôn xao, tiếng kinh hô liên tiếp, cả đám như gà cắt tiết, hưng phán thậm chí không còn biết gì nữa.

Còn những sương phòng khách quý xung quanh, lại rơi vào một mảnh tĩnh mịch!

Bên trong sương phòng nguyệt Diêu Tiên Cung, đám tiền bối danh túc không xem trọng Tần Lập. lúc này toàn bộ mặt mũi tái mét. khó coi muốn chết. Bởi vì trận chiến vừa rồi. các nàng cũng chỉ có thể miễn cưỡng nhìn rõ đã xảy ra chuyện gì.

Đối với việc Tần Lập cuối cùng làm sao hóa thật thành hư, sau đó lại hóa hư thành thật, lại căn bản không thể nào giải thích, càng không nhìn rõ ràng!

Điều này chẳng phải nói rõ: cảnh giới hiện tại của Tần Lập đã hoàn toàn vượt qua các nàng, những tiền bối danh túc sống mấy ngàn năm thậm chí cả vạn năm hay sao?

- Điều đó không thể nào! Nhất định Tần Lập có mang theo bí thuật!

Một tiền bối danh túc Nguyệt Diêu Tiên Cung lạnh lùng nói.

- Đây tuyệt đối là bí thuật Tần Lập tuyệt đối không thể ở trong thời gian ngắn như thế đã tăng lên cảnh giới Địa Tiên!

Một danh túc Nguyệt Diêu Tiên Cung lạnh lùng nói.

Minh Nguyệt Thượng Nhân nhíu mày, nàng đột nhiên nghĩ tới một ngày trước, phương hướng kia truyền đến trận trận tiếng sấm. Tuy rằng cách nhau rất xa. nhưng đối với người trên cảnh giới Đan Nguyên Anh Hóa mà nói. nghe được tiếng động này lại rất bình thường. Minh Nguyệt Thượng Nhân vẫn hoài nghi đó là Tần Lập đang độ kiếp, chẳng qua lúc này nàng cũng không nói ra. tránh cho kích thích những tiền bối danh túc này.

Tiền bối danh túc Nguyệt Diêu Tiên Cung nói trước đó cười lạnh:

- Các người không phát hiện một tia máu trên khóe miệng Tần Lập hay sao? Hừ. hắn cho rằng mình lau rất nhanh, người khác liền không nhìn thấy được?

Danh túc Nguyệt Diêu Tiên Cung cũng cười lạnh theo:

- Lúc này Thánh Hoàng nhất mạch lại đi ra một Địa Tiên đại năng, cũng đủ để chém giết Tần Lập rồi!

Trong sương phòng thành Thông Thiên. Lý Long Xuyên triệt để ngây người ngồi ở đó. hai mắt có chút thất thần. Một lúc lâu mới thở ra một hơi dài, lẩm bẩm:

- Người ứng vận quả nhiên là tụ tập đại số mệnh thiên hạ. thật mạnh!

Lão tổ thành Thông Thiên vẫn ngồi ở chỗ kia nhắm mắt dưỡng thần, khóe miệng hiện một ý cười nhàn nhạt, không nói gì thêm.

Còn Lý Uyển vẻ mặt đang hâm mộ nhìn sương phòng chỗ các nàng Thượng Quan Thi Vũ. trong lòng nghĩ: "Tần công tử mới là đại anh hùng đại hào kiệt đội trời đạp đất chân chính mà! Cũng chỉ có nam nhân như Tần công tử mới xứng đôi với Lý Uyên ta! Đáng tiếc. Tần công tử lại không thích ta…"

Trong sương phòng Tần Lập, Bạch Trung Tuyết kinh hô một tiếng:

- Nha. công tử bị thương rồi!

Lão vượn Bạch Trung Sơn ánh mắt đảo một vòng, suy nghĩ một chút, không nói gì.

Tào Hồng chớp chớp mắt. cũng không lên tiếng.

Bạch Trung Hỏa có vẻ lo lắng:

- Đúng vậy, công tử bị thương, Địa Tiên đại năng quả nhiên vô cùng mạnh mẽ!

Kim Điêu táo bạo đứng dậy, đi tới đi lui, trong miệng lầm bầm:

- Vì sao ta không phải Địa Tiên đại năng, băng không ta có thể phân ưu vì công tử. Vạn năm qua… ta sống thật uổng phí mà!

Lãnh Dao. Thượng Quan Thi Vũ cùng Xà Xà đều có vẻ cỗ quái, liếc nhìn lẫn nhau, cười cười, cũng không ai lên tiếng.

Bên phía Lãnh Thu Cung, một số đệ tử Lãnh Thu Cung trong lòng đều rất phúc tạp. Một mặt, người trên lôi đài ra tay chém giết Cung chủ bọn họ. muốn nói trong lòng không có chút oán niệm là chuyện tuyệt đối không thể nào. Nhưng một mặt khác, người kia hiện giờ là Vương giả bộ tộc tử đồng. Bộ tộc tử đồng từ Thái cổ đến nay chỉ xuất hiện duy nhất một Vương giả này. nếu chết đi như vậy, đối với cả chủng tộc tử đồng mà nói là một đả kích rất lớn.

Mấy người Mặc Ly Mặc Thuận Lãnh Hồi Tử Huyên đều cau mày. nhìn Tần Lập trên lôi đài thật không rõ ràng. Bọn họ cảm thấy nghi ngờ. công tử thi triển ra đích xác rất giống bí thuật, nhưng lại không hoàn toàn giống. Hơn nữa theo bọn họ thấy, hãn không bị thương quá nghiêm trọng.

Đương nhiên Bởi vì đối phương là người Thánh Hoàng nhất mạch, là Địa Tiên đại năng, Tần Lập có thể bị ám thương gì đó thì cũng không chắc. Cho nên bọn họ đều lo lắng, sợ Thánh Hoàng nhất mạch lại xuất hiện Địa Tiên đại năng.

Cho nên bọn họ đều đang chuẩn bị. cấm chế lôi đài vừa triệt xuống, bọn họ lập tức lên đài. Cho dù mình chết, cũng không thể để Vương giả chết trên lôi đài này được.

Chỉ có Tử Huyên cau mày nhìn Tần Lập. nàng hết sức hoài nghi Tần Lập bị thương là giả vờ! Nàng không nói rõ được loại phán đoán này căn cứ vào đâu, có lẽ đó là trực giác của nữ nhân.

Lúc này Tần Lập đã lau khô vết máu trên khóe miệng, sau đó mỉm cười nhìn Lý Trường Kim hơi thở mong manh, truyền âm nói với lão:

"Ta nói rồi. chém giết ngươi rất dễ dàng!"

Hai mắt Lý Trường Kim khoảng khắc bắn ra hai đạo quang mang, sắc bén như đao, đáng tiếc là lão đã nò mạnh hết đà. ngay cả nói cũng không nên Lời được.

Tần Lập lại truyền âm nói:

"Có phải là đang nghĩ ngươi liều mạng đôi lấy ta bị thương, cũng đáng lắm?"

Khóe miệng Tần Lập hiện lên một tia cười quái dị:

"Ngươi sai rồi. ta chỉ là đang giả vờ. Ngươi nói một lát nữa huynh đệ thực lực không kém ngươi đi lên báo thù cho ngươi, phát hiện ta lại không bị thương, có thể cảm thấy kinh ngạc hay không? ừ. chờ lúc lại giết xong huynh đệ ngươi, ta lại ói hai ngụm máu nữa là được."

-Ư…

Thân thể Lý Trường Kim bỗng nhiên dựng lên. oa một tiếng phun ra một ngụm máu lẫn lộn nội tạng, hai mắt trừng to chỉ vào Tần Lập. ầm một tiếng té trên mặt đất, triệt để chết đi!

Mặc dù vốn lão đã không được nữa. nhưng một hơi thở cuối cùng cũng bị Tần Lập mạnh mẽ tức đến không còn!

Cả lôi đài đã bị đánh biến mất. hiện giờ Tần Lập đang đứng trong hố sâu mấy thước, nhìn Lý Trường Kim cười cười, sau đó chậm rãi bay lên không, lớn tiếng nói:

- Trận chiến tiếp theo, ai tới?

Đây gần như rõ ràng là hắn muốn ở trên lôi đài tiếp tục khiêu chiến người Thánh Hoàng nhất mạch!

-Ta tới!

Một tiếng quát lớn, nổ vang như sấm giữa trời cao. chấn động đến mức màng tai đau đớn. Lão nhị trong bốn lão tổ Thánh Hoàng nhất mạch phóng ra như chớp.

Đi tới gần kết giới, hai tay xé ra. lại mạnh mẽ xé ra một vết nứt. cả người nhanh chóng lao vào. Tuy rằng kết giới cấm chế khôi phục cực kỳ nhanh chóng, nhưng chiêu thức ấy vẫn đủ làm mọi người chấn động!

Còn người này sau khi lao vào. liền quát lớn một tiếng:

- Tần Lập. Lý Trường Phong ta tới giết ngươi!

Hai tay vừa mở ra. một con rồng lửa đỏ to lớn. đài chừng trăm thước, cả người rừng rực

lửa đỏ nóng cháy, giông như ánh mặt trời chói chang giương nanh múa vuốt đánh về phía Tần Lập!

Trên khán đài đã thành một mảnh tĩnh mịch, trên thân con rồng đỏ lửa kia mang theo một mảnh ánh sáng chói chang, làm cho không ít người trợn mắt nhìn xuống. Nhưng mọi người thà rằng hai mắt muốn khóc, cũng phải cố trừng mắt to nhìn tràng diện này, chỉ sợ là thời đại Thái Cổ huy hoàng nhất cũng không gặp được nhiều lắm!

Quả thật quá kinh người!

Lão tổ thành Thông Thiên bỗng nhiên mở to mắt gắt gao nhìn chằm chằm con rồng lửa kia, trong ánh mắt phát ra thù hận nồng đậm. Đột nhiên, lão phát ra một tiếng hét lớn:

- Năm đó chính là gian tặc ngươi đánh lén ta. Tần Lập. giết hắn, ngươi sẽ là ân nhân lão tổ thành Thông Thiên ta!

Lão tổ thành Thông Thiên hét một tiếng kinh thế hãi tục. dù là hai mươi mấy vạn người bên ngoài, cũng đều nghe được rõ ràng!

Tần Lập ở trên lôi đài lớn giọng hô:

- Nhất định sẽ không phụ lão nhân gia nhắc nhờ. Tần Lập liều mạng cũng phải chém giết người này!

- Tiểu tử cuồng vọng, chết đi!

Lão tổ Thánh Hoàng nhất mạch Lý Trường Phong quát lớn một tiếng, cả người theo con rồng kia đánh tới Tần Lập.

Không gian trong lôi đài đã loạn đến mức tận cùng, nếu như lúc này triệt hồi kết giới cấm chế, phương viên trăm dặm đều sẽ bị ảnh hưởng. Người thực lực hơi yếu nhất định sẽ bị xé xác ngay lập tức!

Tần Lập vươn hai tay lên. Vũ một tiếng bay lên giữa không trang, trên người khoảng khắc hiện ra một con rồng vàng tòa ra quang mang màu trắng, đánh về phía con rồng lửa của Lý Trường Phong.

Hai con rồng to lớn nháy mắt cắn xé lẫn nhau, trên người con rồng trắng của Tần Lập quấn quanh vô số tia chớp, làn sừng rõ ràng, một cái đâu to dữ tợn. há miệng liên phun ra vô số tia chớp!

Con rồng lửa do Lý Trường Phong phát ra liền như gặp phải khắc tinh, tru lên một tiếng liền bị tia sét đánh thành vô số mảnh nhỏ. đánh lên kết giới cấm chế lôi đài, làm cho kết giới không thể phá vỡ lại run lên kịch liệt.

Loại tranh đấu cảnh giới này. nếu như không có tầng kết giới này tồn tại. sợ rằng sẽ phá nát trời cao phương viên trăm dặm. núi non cũng phải nghiền nát!

Lý Trường Phong trợn mắt há mồm. thân hình lao xuống cũng bị kiềm hãm. hắn hoàng sợ hỏi:

- Đây là bí thuật gì?

Tần Lập cười ha ha:

- Bí thuật giết người!

- Tiểu tử khinh người quá đáng!

Lý Trường Phong giận dữ, vung tay lên. một đạo khí diễm chém về phía Tần Lập. Đồng thời, trên tay kia lại xuất hiện một ấn chương cực kỳ cổ xưa. tế lên không trung, quát to một tiếng:

- Trấn!

Ấn Chương cổ xưa cực điểm này, ẩn chứa oai lực vô thượng từ viễn cổ xa xưa, giống như một tòa núi cao sông lớn.

Đ ttrá vỡ đ uật t nh c òa

"Bách Hợp tiểu thư, tôi hỏi cô lại một lần nữa, cô biết Long Thần ở đâu không?" Phương Hạo Vân cũng không để ý đến Hà Thanh, chỉ nhìn Bách Hợp, mỉm cười hỏi.

Bách Hợp lui về sau theo bản năng, cô cảm thấy rằng người thanh niên đẹp trai này giống như ác ma vậy, làm cho người ta run sợ.

"Nếu cô không phối hợp, kết quả của cô cũng sẽ giống như họ" Phương Hạo Vân nhìn đồng hồ, đã bốn phút trôi qua rồi. Một phút sau, đám người này sẽ nổ tan xác mà chết. Hắn tin rằng, cảnh tượng máu thịt tung tóe ấy, sẽ làm cho Bách Hợp mở miệng. Trừ phi thần kinh của cô được làm bằng thép.

"Này, lại đây một chút, đừng có đứng gần mấy người đó quá." Phương Hạo Vân tốt bụng nhắc nhở một câu.

Hà Thanh liếc nhìn Phương Hạo Vân một cái, nhưng không thèm nghe lời khuyên của hắn.

Hà Thanh rất hứng thú với điểm huyệt của Phương Hạo Vân, cô muốn nghiên cứu một chút.

Bách Hợp cắn môi, hầm hừ nói: "Xin lỗi, tôi không biết. tôi không biết Long Thần ở đâu, tôi cũng không biết Long Thần là ai cả"

"Cứng đầu quá"

Phương Hạo Vân hừ lạnh một tiếng, nói: "Nhìn kết quả của đám người đó đi."

Ngay khi hắn vừa dứt lời, đã thấy mấy tiếng kêu đau đớn vang lên, mấy tên bị điểm huyệt đã bị nổ tan xác, máu và thịt lập tức văng khắp nơi.

Hà Thanh đứng gần nhất, cho nên đứng hứng hết đống máu và thịt đó, lập tức hét hoảng lên, và nhìn lại không khác gì một con quỷ cho lắm.

Tuy rằng trên người Bách Hợp không dính nhiều thịt và máu như Hà Thanh, nhưng cô tận mắt chứng kiến cảnh những người này nổ tan xác mà chết, cô kêu lên một tiếng, liền chui vào lòng của Phương Hạo Vân.

"Cút ngay!"

Phương Hạo Vân không ngờ rằng khi hoảng loạn quá rồi Bách Hợp lại làm thế này, nhào vào trong lòng kẻ địch. Hắn tức giận đẩy Bách Hợp ra, sau đó lớn tiếng nói: "Một lần cuối, Long Thần ở đâu?"

"Không biết, tôi thật sự không biết. đã mười ngày rồi hắn chưa liên hệ với tôi, tôi cũng đang tìm hắn, nhưng mà vẫn không tìm thấy" Thấy được thủ đoạn ma quỷ của Phương Hạo Vân, Bách Hợp đã không nhịn được khai sạch sẽ.

"Phế vật"

Phương Hạo Vân nghe thấy thế, mắng: "Lãng phí thời gian của tôi. cô cần phải trả giá" Nói xong, Phương Hạo Vân điểm lên vài huyệt trên người của Phương Hạo Vân, làm cho cô im miệng lại, sau đó ném cô vào đám xác chết, nói: "Sáu giờ sau huyệt đạo sẽ tự giải, nếu ý chí và năng lực chịu đựng của cô đủ mạnh, tôi nghĩ cô có thể giữ được mạng."

Ý của Phương Hạo Vân rất đơn giản, nếu tố chất tâm lý của cô không mạnh, thì sẽ bị hù chết. Và không liên quan đến hắn.

Lúc đi ra ngoài, Phương Hạo Vân mới phát hiện ra Hà Thanh đã biến mất.

637. Chương 64: Thông Đồng Với Long Hi Phượng

Phương Hạo Vân nhìn kỹ lại, thì ra Hà Thanh đi thay đồ, kết quả là không tìm được một món nào thích hợp cả. Rời vào đường cùng, cô đành phải lấy cái màn cửa quấn quanh người, làm một cái váy dài.

"Haha!" Phương Hạo Vân mỉm cười: "Không tồi, cái thứ này có thể giúp làm tăng vẻ đẹp của cô."

"Cậu còn nói nữa? Cậu biết rõ là xảy ra chuyện mà vì sao không nói cho tôi biết?" Hà Thanh giận đến nổi muốn nhảy đến nhào đến cắn tên ác ma này một cái cho đỡ tức. Cảnh vừa rồi rất ghê rợn, phỏng chừng là cả ngày hôm nay cô đừng mong được ăn cái gì vào bụng.

"Tôi đã nhắc nhở cô rồi, nhưng mà cô không cần. đừng trách tôi" Phương Hạo Vân thản nhiên nói…

Phương Hạo Vân đi rồi, không khí bên Hoa Hải đã trở nên căng thẳng hơn. Căn cứ theo điều tra của đám người Trần Thiên Huy, xe của Hàn Sơn gặp vấn đề, người gây ra hẳn là Tần Tử Kiếm hoặc là Tần Tử Hoa.

Nhưng mà cụ thể là ai làm thì bây giờ vẫn chưa tìm ra. Cũng may dì Bạch đã tiếp nhận chuyện này, cô quyết định dùng lực lượng của bộ tộc thủ hộ để điều tra chuyện này.

Theo sự phân tích của dì Bạch, chuyện này hơn phân nửa là do Tần Tử Hoa. Hắn muốn vu oan cho Tần Tử Kiếm, để cho Phương Hạo Vân giết chết Tần Tử Kiếm. Chỉ có như vậy, hắn mới hoàn toàn yên tâm được. Và đối với điều này, đám người Trần Thiên Huy đều tỏ vẻ đồng ý.

Có điều, trước mắt bây giờ vẫn chưa có chứng cứ chính xác. Bằng chứng bây giờ đang hướng về Tần Tử Kiếm. Tuy rằng đã có gần đủ, nhưng cần phải đợi có thêm chứng cứ chính xác.

Trừ bỏ việc tìm kiếm hung thủ ra, Hàn gia còn gặp phải một vấn đề lớn. Đó chính là vấn đề về tập đoàn Hàn thị. Gần hai năm nay, tập đoàn Hàn thị phát triển quá nhanh, làm cho nó tồn tại không ít lổ hổng. Bây giờ, sau khi Hàn Sơn chết, các vấn đề này lập tức lộ ra.

Tuy rằng Hàn Tuyết Nhi là người thừa kế pháp định, nhưng mà tuổi còn trẻ quá, hơn nữa lại là con gái, cho nên không thể làm phục chúng. Ngay khi tin tức Hàn Sơn chết được truyền ra ngoài, thì ngày hôm sau, mấy cổ đông lớn trong tập đoàn đã liên kết lại tạo áp lực với Tần Tú Văn, hy vọng là vì tập đoàn Hàn thị mà tuyển chọn ra một giám đốc để quản lý. Về phần Hàn Tuyết Nhi, vẫn làm chủ tịch của tập đoàn, nhưng mà chuyện tình cụ thể thì không cần quan tâm.

Rất rõ ràng, bọn họ hy vọng Hàn Tuyết Nhi làm một con rối.

Càng làm cho người ta lo lắng hơn là, một số người có thâm niên trong công ty cũng hướng ứng với ý của ca1cc cổ đông này, và liên tiếp gây áp lực.

Người mà bọn họ đề cử lên làm giám đốc, chính là phó tổng giám đốc của tập đoàn Đới Cường.

Đối với Đới Cường, Tần Tú Văn cũng có hiểu biết tương đối, bởi vì trong cùng ngay gặp tai nạn, Hàn Sơn đã dặn dò bà, kêu bà và con gái cẩn thận Đới Cường, đừng để người này nhân cơ hội làm bậy. Nhưng mà, không ngờ rằng tốc độ phát triển của Đới Cường lại nhanh như vậy.

"Mẹ, không cần lo lắng. không phải còn có chú Trần, dì Bạch và anh Hạo Vân giúp chúng ta sao? Mẹ không cần lo, cũng không cần sợ." Mấy ngày nay Hàn Tuyết Nhi dường như đã thay đổi thành một người khác, trở nên kiên cường hơn rất nhiều. Có đôi khi, cô còn an ủi cả mẹ của mình.

Nhìn thấy con gái ngoan và hiểu chuyện như vậy, Tần Tú Văn liền cười vui mừng: "Tuyết Nhi. thấy con hiểu chuyện như vậy, mẹ rất vui. Nếu ba con còn sống, chắc ổng cũng rất là mừng"

Một câu nói lại làm cho Hàn Tuyết Nhi khóc lên.

Cô nhẹ nhàng nức nở: "Mẹ, Tuyết Nhi xin lỗi mẹ, xin lỗi ba. lúc trước Tuyết Nhi không hiểu chuyện, làm cho ba mẹ đau lòng. mẹ yên tâm đi, sau này con nhất định sẽ hiếu kính với mẹ. Đồng thời con sẽ làm cho sản nghiệp của ba phát dương quan đại, con không làm cho ba thất vọng đâu."

"Ừ!"

Tần Tú Văn vui mừng gật đầu, đưa tay lau nước mắt trên mặt con gái, kiên cường nói: "Chúng ta cùng nhau vượt qua cửa ải khó khăn lần này."

Phương Hạo Vân và Hà Thanh đợi liên tiếp vài ngày, nhưng cũng không tìm được tin tức liên quan đến Long Thần.

Đồng thời, người của bọn họ cũng không tra được tin tức có giá trị gì, ngay cả SeeDs của Lã Thiên Hành cũng không có tin tức.

Cái này làm cho người ta có cảm giác rằng, Long Thần dường như đã biến mất khỏi thế giới vậy.

"Phương thiếu gia, cậu sốt ruột à?" Mấy ngày nay, Hà Thanh phát hiện ra Phương Hạo Vân luôn có vẻ sốt ruột, nhưng muốn giải quyết xong chuyện rồi về vậy.

"ừ!"

Phương Hạo Vân thành thật nói: "Bên Hoa Hải xảy ra vài vấn đề, tôi muốn sáng nay trở về xử lý. Nếu bây giờ có thể tìm được Long Thần, tôi sẽ một đao chém chết hắn, không lãng phí thêm giây nào nữa"

"Bên Hoa Hải xảy ra chuyện gì? Nói tôi nghe một chút đi, có lẽ tôi sẽ giúp được cậu" Hà Thanh nói ra một câu làm cho người ta hài lòng.

Phương Hạo Vân do dự một chút, rồi nói tình huống Hàn Sơn gặp chuyện cho Hà Thanh nghe, sau khi xong việc, hắn nói: "Nếu muốn hỗ trợ, thì giúp tôi điều tra về kẻ đứng sau."

"Không thành vấn đề!" Vì để làm cho Phương Hạo Vân yên tâm xử lý chuyện ở đây, Hà Thanh nhanh chóng đáp ứng, liền gọi vài cú điện thoại, ra lệnh cho các ban ngành có liên quan bắt tay vào điều tra.

Dừng lại một chút, Hà Thanh đột nhiên hỏi: "Tối hôm qua tôi đã nhận được tin, thiếu phu nhân của Nam Cung thế gia Long Hi Phượng đã đến đây, có lẽ bà ta có thể tìm được Long Chiến và Long Thần. Có lẽ chúng ta có thể xuống tay từ Long Hi Phượng"

Nói đến đây, Hà Thanh cười nói: "Phương thiếu gia, Long Hi Phượng là đàn bà, đối phó đàn bà, là chuyên nghề của cậu."

Phương Hạo Vân hơi nhíu mày, nói: "Ý của cô là muốn tôi đi tiếp xúc Long Hi Phượng à. cô hẳn là cũng biết, Long Hi Phượng đang hận tôi thấu xương."

"Tôi đương nhiên biết!"

Hà Thanh khẽ cười nói: "Yên tâm đi, Long Hi Phượng sẽ không làm gì với cậu đâu, bởi vì bà ta rất rõ thực lực của cậu, rất rõ chúng tôi sau lưng cậu. Trước khi bà ta hoàn toàn nắm giữ Nam Cung thế gia, bà ta sẽ không xuống tay với cậu đâu"

Hà Thanh nhún vai, cười thản nhiên, nói: "Nghe nói Long Hi Phượng vẫn còn giữ được cái tem, chẳng lẽ cậu thật sự không có hứng thú?"

"Long Hi Phượng thì tôi không có hứng thú, nhu7ngg mà tôi muốn biết, thật ra cô còn tem hay không?" Phương Hạo Vân cười tà ác: "Có thể nói cho tôi biết không?"

"Có gì mà không thể?" Hà Thanh hừ nói: "Nói cho cậu biết, bổn tiểu thư bây giờ vẫn còn là băng thanh ngọc khiết có điều cậu đừng ôm ảo tưởng gì, thân thể băng thanh ngọc khiết của bổn tiểu thư chỉ dành cho người tôi yêu. Cậu đừng luyến tiếc làm gì"

Phương Hạo Vân hừ một tiếng, nói: "Yên tâm đi, tôi không có hứng thú với cô đâu"

"Haha!" Hà Thanh bỗng nhiên cười, mà cười rất quyến rũ. Có điều Phương Hạo Vân lại không có một cảm giác đặc biệt gì, liếc nhìn Phương Hạo Vân một cái, Hà Thanh cười lạnh nói: "Phương thiếu gia, tôi rất thích trạng thái bây giờ của cậu. hy vọng cậu vĩnh viễn không có hứng thú với tôi"

Phương Hạo Vân lười phản ứng với Hà Thanh, quay đầu qua một bên, không thèm nói gì hết.

Bốn người này tuy rằng đều che mặt. nhưng xuyên qua khăn che mặt cũng có thể cảm giác được vẻ xấu hổ ngượng ngùng của họ. Nhất là gã Thánh sứ kia đã tức giận đến sôi lên sùng sục. hắn nổi giận gầm lên một tiếng:

- Đều im ngay!

Trong thanh âm ẩn chứa lực lượng tinh thần mạnh mẽ vô thượng, rất nhiều người thực lực bình thường, lập tức bị chấn động đến hôn mê bất tinh. Cho dù những võ giả thực lực rất mạnh, cũng không hể ít người bị chấn động đến đau đầu như muốn nứt ra.

Tần Lập hơi thoáng do dự một chút, tuy nhiên vẫn không có quay đầu lại. hắn không thể chủ động đi quản chuyện này. Trên hai chữ đạo Lý. Tần Lập tuyệt đối sẽ không lưu lại chút nhược điểm gì để cho người ta nắm cán. Bởi vậy, hắn cố gượng chịu đựng chấn động như một quyền đánh vào đâu của tên chó má cái gì Thánh sứ này. chậm rãi đi tới lô ghế của mình.

Tần Lập không nói Lời nào. không có nghĩa là người khác không nói, Chỗ ghế lô Thành Thông Thiên, truyền tới một thanh âm lạnh nhạt:

- Oán khí của tiêu hữu thật nặng, tính khí thật lớn! Trước khi ngươi ra sơn môn. trướng

bối của ngươi đã dạy ngươi làm như vậy sao?

Thanh âm của lão tổ thành Thông Thiên nhẹ nhàng, thập phần bình tĩnh, không mang theo một tia lửa giận nào. nhưng trên các khán đài bốn phương tám hướng, những người đang bị áp lực thật lớn đau đầu như sắp nứt ra đó. chỉ trong nháy mắt toàn bộ khôi phục lại bình thường.

Gã Thánh sứ lộ vẻ mặt phẫn nộ nhìn thoáng qua chỗ ghế lô thành Thông Thiên, lạnh lùng nói:

- Bản Thánh sứ làm việc như thế nào. không cần người ngoài chỉ điểm. Thành Thông Thiên các ngươi hoành hành địa phương cực Tây nhiều năm. nhưng ở trong mắt chúng ta cũng chỉ là một đám gà đất chó sành không chịu nổi một kích, không đáng nhắc tới!

Người này nói xong, hướng tới bóng lưng Tần Lập lạnh lùng quát:

- Tần Lập! Ngươi đứng lại đó!

Trên khán đài bốn phía dần dần yên tĩnh lại. cũng không phải những người này nể mặt mũi Thánh sứ hoặc là sợ hắn. mà là mọi người phát hiện cơn sóng gió mới vừa yên ổn lại sắp nổi lên. Còn trọng yếu hơn là bốn người đến đây dường như… rất mạnh.

Lúc này Tần Lập đã đi tới cửa ghế lô. đám người Thượng Quan Thi Vũ cũng đã đi ra tiếp đón. Tần Lập đứng ở nơi đó, nháy mắt mấy cái cười với mấy người Thượng Quan Thi Vũ bọn họ. sau đó chậm rãi đứng lại. thản nhiên hỏi:

- Các ngươi là ai. gọi ta lại muốn làm cái gì?

Thánh sứ cầm đầu bốn người kia, thấy Tần Lập rốt cục trả lời mình, không kìm nổi trong lòng bốc lên oán niệm, trào phúng nói:

- Chà chà! Còn tưởng rằng là một người to gan cỡ nào không để ý tới ta, quả thực ngươi có đảm lượng nha!

- Ạ. tốt!

Tần Lập nói xong, đi thẳng vào trong ghế lô.

- Ngươi… Tần Lập… Ngươi đứng lại đó cho ta!

Gã Thánh sứ này tức giận đến thiếu chút nữa nghẹt thở. Sơn môn của hắn ngạo nghễ ở Trung Châu, từ trước đến nay cao cao tại thượng, chưa từng chịu qua loại uất ức phẫn nộ thế này. hắn không kìm nổi bật ra nói:

- Ta xem ra ngươi không quan tâm tới sống chết của nữ nhân họ Cơ kia nữa rồi!

"Vù!"

Thân hình Tần Lập đột nhiên biến mất ở tại chỗ. lập tức chợt nghe vang lên một tiếng "Bốp" giòn tan.

Gã Thánh sứ lập tức lấy tay bụm mặt. trợn mắt há hốc mồm đứng tại chỗ. sau đó cảm giác được cổ áo mình bị người ta nắm lấy, thật sự nắm rất chặt, khiến hắn cơ hồ có cảm giác sắp bị nghẹt thở.

Hắn một thân thực lực cảnh giới Lôi Kiếp, không ngờ lúc này một chút cũng không thể thi triển ra được. Một cảm giác băng lạnh thấu xương theo xương sống chạy lên tới ót. cả sau lưng hắn trong nháy mắt này toàn bộ ướt đẫm.

Sau đó. gã Thánh sứ liền trông thấy cặp mắt đầy sát khí của Tần Lập. đồng thời nghe thanh âm lạnh, như băng:

- Ngươi đám nói một lần nữa thử xem?

- Buông Thánh sứ mau!

- Buông Thánh sứ ra!

- Cuồng đồ lớn mật dám động tới Thánh sứ! Ngươi chết chắc rồi!

Ba người che mặt đó. nhìn qua tuổi cũng không lớn. giọng nói rất trong trẻo, nhưng thái độ cuồng ngạo như nhau này. dường như đều cùng một khuôn mẫu đúc ra.

Đám người Thượng Quan Thi Vũ cũng quá sợ hãi. Bởi vì tên Thánh sứ này vừa mới nhắc tới Cơ Ngữ Yên. Chẳng lẽ Cơ Ngữ Yên đã rơi vào trong tay bọn chúng hay sao?

Gã Thánh sứ bị Tần Lập dọa cho hết hồn, một lúc sau mới phục hồi tinh thần lại. Có lẽ hắn cũng thấy biểu hiện của mình có vẻ hơi hèn nhất, liền muốn kiên cường lên một chút, dường như hắn không nhìn thấy cặp mắt như muốn giết người của Tần Lập kia. lớn tiếng nói:

- Tần Lập! Giao ra đan phương, cùng với các loại bảo vật của ngươi, giao ra bản đồ thái cổ trên người ngươi, nói rõ bí mật ngươi có thể tu luyện chiến kỹ Cửu Thiên Thập Địa Duy Ngã Độc Tôn. chúng ta sẽ tha ngươi không giết!

-o0o-

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

——oo0oo——

665. Chương 669: Ai Uy Hiếp Ai?

Vị tự xưng là Thánh sứ vừa nói ra Lời này. gần như mọi người đều dùng một loại ánh mắt nhìn hắn như nhìn kẻ ngu ngốc. Toàn trường hai mươi mấy vạn người lặng ngắt như tờ. đều đang nhìn vị đại nhân Thánh sứ thần bí không rõ lai lịch thân phận này.

- Hắn là kẻ ngốc sao? Chẳng lẽ hắn không biết tính cách của Tần công tử? Uy hiếp Tần công tử… thật đúng là… không biết sống chết là gì mà!

- Tần công tử vừa mới một mình đấu với ba thế lực lớn. vị này liền dám nói như vậy. thật sự không biết phải hình dung hắn như thế nào, quá ngu ngốc!

- Quả thực đúng là chuyện tiếu lâm! Người này dù có lai lịch lớn mấy đi nữa. ta Tin tưởng Tần công tử cũng sẽ không sợ hắn!

Phía trên khán đài vô số người đồng thời nhỏ giọng bàn tán. sau đó đều nhìn Tần Lập xem hắn sẽ xử lý chuyện này ra sao.

Tần Lập lắc lắc cả áo vị Thánh sứ này. lấy khí thế khổng lồ trấn áp hắn. sau đó tựa cười như không cười nhìn vị Thánh sứ, thản nhiên nói:

- Còn quên chưa thinh giáo, ngươi đến từ gia tộc ân thế nào?

- Ngươi không xứng biết! Tần Lập! Ngươi chỉ cần hiểu một điều là được, giao ra các thứ ta vừa mới nói. Sau đó. chúng ta sẽ tha cho ngươi khỏi chết, thả ngươi rời đi, nói cách khác…

VỊ Thánh sứ này đột nhiên cảm giác hô hấp của mình có hơi không thông thoáng, nói chuyện có chút khó khăn, gương mật không khỏi đỏ bừng, nhìn Tần Lập. lạnh lùng nói:

- Tần Lập! Ngươi muốn làm gì?

Tần Lập tay trái nắm cổ áo vị Thánh sứ. tay phải giống như ưng trảo chộp lấy đầu hắn hung hăng bấu vào đa đầu của hắn. cười lạnh nói:

- Giết ngươi!

- Ngươi đám…

Không đợi gã Thánh sứ nói xong chữ "đám", chợt nghe vang lên một tiếng "crắc" giòn tan. tay phai Tần Lập vừa chuyển vặn gãy cổ gã Thánh sứ này.

"ồ!…"

Khán đài bốn phía không thể kiềm chế. vang lên một tràng tiếng kinh hô.

Đồng thời kèm theo tiếng kêu của lão tổ thành Thông Thiên:

- Tần công tử! Không nên giết hắn!

Thế nhưng hết thảy đều không còn kịp rồi! VỊ Thánh sứ này đến chết, trong mắt vẫn còn chứa đầy vẻ không đám tin. hắn không tin Tần Lập lại thật sự đám giết hắn. Chẳng lẽ Tần Lập hắn không cần tánh mạng của nữ nhân họ Cơ kia sao? Chẳng lẽ hắn thật sự đám là địch cùng gia tộc ẩn thế sao? Chẳng lẽ hắn không biết gia tộc ẩn thế rất cường đại hay sao?

Trong đầu gã Thánh sứ chứa rất nhiều nghi vấn. đều vĩnh viễn không có cơ hội mở miệng hỏi ra. Tần Lập vừa buông tay. thi thể hắn mềm nhũn Ngã xuống mép lôi đài.

Ba người còn lại đều bị một màn này làm cho hoảng sợ đến ngây người, vì thế không ai trong bọn họ có phản ứng gì. trong mắt đông dạng đều đầy vẻ không dám tin.

Mãi đến khi trên khán đài vang lên từng tràng tiếng kinh hô. những người này mới hồi phục tinh thần lại. trong đó một người chỉ vào Tần Lập. ngón tay đều có chút run rẩy. giọng nói cũng trở nên run run:

- Tần Lập! Ngươi… ngươi đám giết Thánh sứ… ngươi có biết hắn là ai không? Hắn là con trai của Sơn chủ ô Long Sơn ngươi… ngươi chết chắc rồi…

- ộ Long Sơn?

Tần Lập khẽ lắc lắc đầu:

- Không nghe nói qua! Tuy nhiên… ngươi lấy tay chỉ vào người của ta. ngươi cũng phải chết!

Chữ chết vừa mới nói ra khỏi miệng. Ẩm Huyết Bàn Long Kiếm trong tay Tần Lập quét qua một cái. một luồng kiếm quang chém thẳng vào hông, thân thể người này liền đứt thành hai đoạn.

Lúc này, phía trên khán đài bốn phía hoàn toàn chìm vào cảnh tĩnh lặng.

Cường giả cảnh giới Lôi Kiếp nha!

Cứ như vậy một người bị Tần Lập bẻ gãy cổ. một người bị hắn chém ngang hông đứt thành hai đoạn… Ai còn dám nói Tần Lập hiện tại không có tiến vào cảnh giới Địa Tiên, lập tức sẽ bị chết đuổi trong nước miếng của mọi người.

Chỗ ghế lô Nguyệt Diêu Tiên Cung, những tiền bối danh túc ngay từ đầu không thích Tần Lập còn đang cười lạnh, định chờ xem để chê cười Tần Lập. nhưng lúc này cả một đám đều cùng choáng váng, trợn mắt há hốc mồm nhìn Tần Lập liên tiếp chém giết hai người giống như thái rau.

Trong đó một vị danh túc thì thào lẩm bẩm:

- Điên rồi! Tần Lập điên rồi! Hắn… hắn đã hại chết toàn bộ các môn phái địa phương cực Tây rồi!

Minh Nguyệt thượng nhân nhưng thật ra tán đương gật gật đầu. thầm nghĩ trong lòng: "Không chịu uy hiếp, đây mới đích thực là nam nhi!"

Hồ trưởng lão xinh đẹp thì ánh mắt có hơi mơ màng, thẩm nghĩ: "Tiểu oan gia này, không ngờ đã trở thành đại nâng Địa Tiên. Tốc độ tâng lên này thật đúng là khiến cho người ta cảm thấy sợ hãi! Không biết tương lai hắn. đến tột cùng có thể tăng lên đến trình độ nào?"

Trong ghế lô Thành Thông Thiên lão tổ thành Thông Thiên đầu tiên là hơi nhíu mày. trong ánh mắt mang theo vài phân lo lắng. Nhưng lập tức như là nghĩ tới Điều gì. lão khẽ thở đài. lắc đầu thở đài. thầm nghĩ trong lòng: "Xem ra ta quả nhiên là già lão rồi đây! Không ngờ ngay cả loại chuyện này cũng không suy nghĩ cân thận cái gì Thánh sứ này. đáng chết… đáng chết mà!"

- Tần Lập! Ngươi… ngươi giết liên tiếp hai vị Sứ giả. ngươi có ý đồ?

Hai người che mặt còn lại kia, tụ lại cùng một chỗ. dường như sợ Tần Lập đột ngột ra tay với bọn họ.

- Ha ha ha! Các ngươi là Sứ giả? Có loại Sứ giả dấu đầu lò đuổi như các ngươi à? Đừng tướng lẳng ta không biết các ngươi là tới tìm cừu. không đám lên lôi đài tỷ thí với ta, lại còn giả mạo cái gì gia tộc ẩn thế. hơn nữa… còn đám dùng nữ nhân của ta để uy hiếp ta!

Tần Lập nói xong, lạnh lùng cười nói tiếp:

- Các ngươi cũng không cân sợ. ta không giết hai ngươi các ngươi đâu! Trở về nói cho chủ của các ngươi biết, trong vòng ba ngày. ta muốn nhìn thấy nữ nhân của ta bình yên vô sự trở về, nếu nàng thiếu một cọng lông sợi tóc. cho dù chỉ gầy một chút, ta cũng tàn sát cả nhà các ngươi! Đừng tướng rằng ta không tìm thấy các ngươi, chủ các ngươi biết rõ hơn ai hết. Ta không nói đùa với các ngươi! Ta nói xong rồi các ngươi có thể cút!

Tần Lập nói xong, thu kiếm vào vò. xoay người trở lại ghế lô. không hề để ý tới hai người đang trợn mắt há hốc mồm đứng ở nơi đó.

Hai người đã hoàn toàn sửng sốt đến ngần người, bọn họ chưa từng gặp người nào bá đạo như thế? Cái này rốt cục là ai uy hiếp ai? Kỳ thật hai người đều rất muốn vọt vào ghế lô Tần Lập. liều mạng tát Tần Lập một cái. sau đó nói cho Tần Lập biết: "Nữ nhân họ Cơ kia đúng là đang ở trong tay chúng ta. hiện tại là chúng ta đang uy hiếp ngươi mới đúng?"

Đáng tiếc, khi bọn hắn nhìn thấy hai thi thể một bị bẻ gãy cổ. một bị chém làm hai đoạn, Lời ruột gan ra ngoài, lập tức trở nên thanh tỉnh lại.

Tần Lập này là một tên Ma đầu. căn bản sẽ không giảng loại đạo Lý này với ngươi.

Cuối cùng hai người dùng ánh mắt vô cùng oán độc nhìn thoáng qua chỗ ghế lô Tần Lập, rồi oán hận rời đi.

Trong ghế lô chỗ Lãnh Thu Cung bên kia. gần như tất cả giới cao tầng bộ tộc con ngươi màu tím. giờ khắc này. rốt cục hoàn toàn thần phục Tần Lập rồi: đây mới là Vương của bộ tộc con ngươi màu tím bọn họ.

Không có bận tâm điều gì, càng không thèm để ý quy tắc cái quái gì.

Tồn tại của Tần Lập. bản thân hắn đã là thách thức lớn nhất của quy tắc.

Đám người Mặc Lý, Mặc Thuận, cũng đều là vẻ mặt ngạc nhiên và vui mừng, bọn họ rốt cục ở Tần Lập nơi này thấy được hy vọng thăng cấp. thấy được toàn bộ hy vọng của tương lai bộ tộc con ngươi màu tím.

Người trên khán đài bốn phía, đa số đều ở lại trên chỗ ngồi của mình, thật lâu không muốn rời đi. Đây đã không phải một sự kiện bình thường, đây rõ ràng là một lần thịnh hội siêu cấp huy hoàng nhất từ khi văn minh thái cổ sụp đổ đến nay.

Còn có một số người vội vàng rời đi. bọn họ cần cấp tốc quay về báo cáo chuyện đã xảy ra nơi này cho gia tộc hoặc môn phái của mình, để bọn họ kịp thời định đoạt thái độ đối với Tần Lập trong tương lai.

Hết thảy những chuyện phát sinh này. cũng nhanh chóng truyền ra ngoài, đồng thời như mạng nhện rất nhanh lan tràn khắp bốn phương tám hướng.

Sau khi Tần Lập trở lại ghế lô, Bạch Trung Tuyết lập tức thân thiết hỏi:

- Công tử! Ngài… ngài không có việc gì chứ?

Tần Lập cười cười, nói:

- Ta không sao. là ta giả bị thương!

- Ách…

Bạch Trang Tuyết lập tức sửng sốt ngần người, rồi hung hăng liếc trắng mắt nhìn Tần Lập một cái. chu miệng nói:

- Công tử thật xấu! uổng công người ta rơi nước mắt!

-Ha ha ha!

Đám người Thượng Quan Thi Vũ cười ồ trông thật bất lương. Bầu không khí trong ghế lô. trở nên vô cùng thoải mái. trong nháy mắt làm phai nhạt sát khí trên người Tần Lập.

Sau khi cười xong, Thượng Quan Thi Vũ nhẹ giọng nói:

- Phu quân! Ngữ Yên tỷ tỷ thật sự ở trong tay bọn họ sao?

Xà Xà cũng hỏi:

- Đúng vậy. ta không Tin tưởng lắm! Chuyện giữa công tư và Ngữ Yên ty tỷ thế nhân đều biết, bọn họ có thể dùng chuyện này để lừa gạt công tử hay không?

Lãnh Dao ở một bên lắc đầu nói:

- Ta cảm thấy chuyện này là đúng thật.

Tất cả mọi người nhìn về phía Lãnh Dao. Lãnh Dao nói:

- Cảm tình giữa Ngữ Yên ty tỷ cùng phu quân, tự nhiên là thế nhân đều biết. Nhưng Ngữ Yên tỷ tỳ không cùng trở về với Phu quân cùng không có mấy người biết, vừa rồi thời điểm đối phương nói chuyện ta cố ý lưu tâm biểu tình trên mặt đối phương, ta cảm thấy bọn họ không giống như là nói dối.

Hơi ngừng một chút, Lãnh Dao nói tiếp:

- Hơn nữa có một điều rất trọng yếu, phu quân lúc ấy cũng không nói. thời điểm Ngữ Yên ty tỷ chống cự một đạo thiên lôi cuối cùng đó đã phát động Cơ gia bí thuật độn ra xa ngàn dậm. Nhưng ai biết nàng có bị thương hay không chứ. vừa lúc bị những người đó phát hiện, mang về cấp cứu. Bức họa của Ngữ Yên tỷ tỷ đã sớm truyền lưu khắp nơi. mỹ nữ như vậy đối phương không có khá nâng không biết. Hơn nữa những người đó bản thân đã có ý đồ bất lương với các loại bảo vật trên người phu quân, cho nên dùng Ngữ Yên tỷ tỷ để uy hiếp phu quân, tự nhiên là tốt nhất.

Thượng Quan Thi Vũ gật gật đầu. tán thành suy đoán của Lãnh Dao, lập tức lại cười lạnh

nói:

- Đáng tiếc bọn họ không nghĩ tới phu quân ngang ngạnh như thế. chẳng những không thỏa hiệp, còn quay lại uy hiếp bọn họ. Chắc hãn người của thế lực này. hiện tại rất là buồn bực đây?

Mọi người lại cười rộ lên. cũng không hề quan tâm tới chuyện đột nhiên xuất hiện bốn người này.

Tần Lập thì lại ngồi ở đó cúi đầu trầm tư. mọi người đều phát hiện vẻ khác thường của hắn. Thượng Quan Thi Vũ dịu đàng hỏi:

- Phu quân làm sao vậy. có cái gì không đúng hay sao? Hay là huynh lo lắng cho Ngữ Yên tỷ tỷ? Muội tin rằng Ngữ Yên tỷ tỷ không có nguy hiểm gì!

Thượng Quan Thi Vũ có câu chưa nói ra. trong lòng mọi người đều hiểu được, đó chính là: “Chỉ cần Tần Lập còn sống, thật đúng là không ai đám động tới người bên cạnh hắn.”

Bởi vì sau ngày hôm nay liên quan về thực lực của Tần Lập sẽ rất nhanh lan truyền ra ngoài. Chân chính đại năng… cảnh giới Địa Tiên, người như vậy. ai dám tùy tiện trêu chọc?

Cũng giống như Tần Lập đã nói với hai người kia: "Chủ các ngươi hiểu rõ hơn ai hết. ta có thể tìm được các ngươi hay không?"

Tần Lập khẽ lắc đầu. có chút bất đắc dĩ nói:

- Kỳ thật nếu tên kia không kiêu ngạo thái quá. ta thực sẽ không giết hắn. Giết hắn đích thật là một chuyện rất phiên toái! Bốn người này đích xác đều chỉ có cảnh giới Lôi Kiếp, nhưng với số tuổi của bọn hắn. kỳ thật so với ta lớn hơn không bao nhiêu, các ngươi hiểu ý của ta chứ?

Mọi người lập tức hít ngược một hơi khí lạnh. Tào Hồng trầm giọng nói:

- Nếu đúng thực như thế quả thật có chút phiền phức, đổi phương có thể thật sự đến từ những gia tộc ân thế đó. Cũng chỉ có những gia tộc ân thế đó. có được các loại kế thừa từ thời đại thái cổ. mới có thể ở trong khoảng thời gian ngắn bồi đường ra võ giả cường đại như vậy. Giống như công tử không có bối cảnh gì. mà còn tăng lên tốc độ vượt bậc như thế. từ thời thái cổ đến nay chỉ sợ cũng không có mấy người.

-o0o-

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

——oo0oo——

666. Chương 670: Kiếp Khí Đệ Nhất!

Tần Lập gật gật đầu, nói:

- Kỳ thật hôm nay bốn người tới đây. từ trên thực lực của bọn họ là có thể nhìn ra được, bọn họ đích xác có vốn để kiêu ngạo. Chẳng qua, ở đây ta mới vừa nói muốn thành lập thế lực ở địa phương cực Tây, bọn họ lập tức xuất hiện, xác định mục đích thực rõ ràng, muốn cướp bảo vật của ta, chèn ép danh vọng của ta. Nếu bọn họ không kiêu ngạo như vậy. ta đích xác sẽ không giết họ. nhưng ta tuyệt đối phải phế đi võ công của bọn họ. Bởi vì ta cũng muốn biểu lộ ra ý tứ của ta, đừng tưởng ta là hạng người có thể tùy ý khi dễ!

Lão vượn Bạch Trung Sơn phụ họa nói:

- Đúng vậy. công tử nói rất đúng! Người như thế. nên hung hăng đả kích đáng vẻ bệ vệ kiêu ngạo của hắn! Chúng ta không ai sợ chết, thực sự Chống lại. cho dù có chết, lão Bạch ta cũng tuyệt đối không nói hai lời. quyết không thỏa hiệp!

Kim Điêu mạnh mẽ gật gật đầu. không nói gì. nhưng ngọn lửa trong ánh mắt. đã nói rõ quyết tâm của hắn.

Những người khác cũng đều giống nhau, không ai nguyện ý cúi đầu trước những thế lực siêu cấp đó. Bọn họ có thể đi cho tới hôm nay. đều là giẫm chân đi lên từng bước một, trải qua vô số lân chiến đấu. vậy thì dựa vào cái gì bỗng dưng vô duyên vô cớ bị đối phương ức hiếp?

- Hừ! Bọn họ cường đại. chúng ta cũng chẳng kém gì. cùng lắm thì lấy mạng đổi mạng, xem ai ngoan độc là được!

Xà Xà xinh đẹp tao nhã ngồi đó. vừa đùa nghịch ngón tay thon thon trắng như ngọc của mình, vừa thản nhiên nói.

Tần Lập cười cười, nói:

- Kỳ thật cũng không nghiêm trọng như vậy! Ta luôn luôn không thích làm chuyện không có nắm chắc, chuyện này nếu ta đã làm thì nói rõ ta có biện pháp để giải quyết. Như vậy đi, các ngươi tiếp tục ở lại tiêu viện Lý Thành chủ an bài. ta quay về Tần gia bảo một chuyến.

Thượng Quan Thi Vũ bỗng nhiên ngẩng đầu lên. nhìn thoáng qua Tần Lập. nhưng không nói gì. Nàng đã nghĩ đến. Tần Lập trở về Tần gia bảo định làm gì.

Hoàng Kim Cung!

Đây chính là trọng bào năm đó ngay cả vực ngoại Thiên Ma đều có thể trấn áp.

Thứ này. mới chân chính là con bài chưa lật lớn nhất của Tần Lập từ trước tới nay. Hơn nữa. bên trong Hoàng Kim Cung còn có vô số các loại thiên tài địa bảo.

Là nữ nhân gần gũi nhất bên người Tần Lập. Thượng Quan Thi Vũ biết rất rõ ràng ở tầng hai Hoàng Kim Cung, Tần Lập còn có một cây bút lông không lấy ra được, còn tầng thứ ba Hoàng Kim Cung, dù lúc ấy Tần Lập đã là cảnh giới Lôi Kiếp cũng hoàn toàn không thể tiến vào.

Không biết Tần Lập đã trở thành đại năng Địa Tiên, có thể tiến vào được tầng thứ ba Hoàng Kim Cung hay không.

Kỳ thật không chỉ có một người Thượng Quan Thi Vũ nghĩ đến. đám người Lãnh Dao cùng Xà Xà cũng đều nghĩ tới. rốt cục trong mắt họ lộ ra vẻ an tâm. Có Hoàng Kim Cung, cho dù là những gia tộc ân thế đó. cũng không thể làm gì Tần Lập.

Trận đại chiến lôi đài oanh oanh liệt liệt này. chấn động toàn bộ địa phương cực Tây. rốt cục đã kết thúc. Tần Lập dẫn theo chín người, khiêu chiến ba thế lực lớn siêu cấp. cuối cùng đánh cho ba thế lực lớn ngoan ngoãn cúi đâu nhận thua,

Trong thời gian này còn có chuyện chém chết Vật Xu đại năng Địa Tiên, còn không bị người khác biết. Nữ nhân Hàn Mai cũng đã tan thành mây khói, ân oán giữa hai người cũng tiêu tan.

Tần Lập xem như hoàn toàn nổi danh ở toàn bộ địa phương cực Tây. hiện tại không biết có bao nhiêu người ở lại thành Thông Thiên, bọn họ đều nghĩ đến cùng một sự kiện: đó chính là khi nào Tần Lập khai tông lập phái, bọn họ sẽ lập tức xin gia nhập ngay.

Ai ai cũng đều có thể nhìn ra tiềm lực vô hạn của Tần Lập. đi theo người có tiền đồ vô lượng như vậy. làm đại đệ tử khai sơn của hắn. đó là chuyện vinh quang đến mức nào chứ?

Mấy ngàn năm sau. ai đám nói thế lực này không thể trở thành tồn tại vượt hơn ba thế lực đại siêu cấp ở địa phương cực Tây hiện nay?

Tuy nhiên đáng tiếc là trong vòng hai ngày sau khi đại chiến chấm dứt. ở phủ đệ chỗ Tần Lập cư ngụ cũng không có truyền ra bất cứ tin tức gì. cũng không thấy Tần Lập xuất hiện.

Có một số người vốn định xem náo nhiệt, đều không có kiên nhẫn liền rời đi. Nhưng còn có rất nhiều người tâm chí kiên định, vẫn quyết định ở lại thành Thông Thiên, chờ ngày nào đó Tần công tử tuyên bố thành lập thế lực của hắn.

Đương nhiên, còn có rất nhiều người ở lại thành Thông Thiên, là muốn xem chuyện xảy ra kế tiếp.

Trận chiến trên lôi đài tuy rằng đã xong, nhưng tranh đấu ngoài lôi đài, lại vừa mới bắt đầu. Tần Lập bẽ gãy cổ người trẻ tuổi thân phận thật lớn của thế gia ẩn thế đến đây. đổng thời chém chết một Sứ giả. Bất kê đối phương là ai. nếu có thể từ bỏ ý đồ. đó mới thật là chuyện lạ bốn phương.

Hơn nữa Tần Lập thả ra lời nói cũng thật đủ ngoan độc. Người ta vốn là muốn dùng nữ nhân của hắn uy hiếp hắn. cũng không nghĩ tới bị Tần Lập uy hiếp ngược lại một trận.

Giữa song phương sớm muộn gì cũng phải có một hồi đại chiến.

Trận chiến đấu này rất có thể càng thêm kịch liệt, càng thêm phấn khích hơn cả trận chiến trên lôi đài vừa rồi.

Loại chuyện này. ai cũng không muốn bỏ qua. trừ phi là người đặc biệt sợ chết, sợ bị vạ lây nên lựa chọn nhanh chóng rời đi, còn lại phần lớn người là lựa chọn ở tại chỗ này chờ xem náo nhiệt.

Vào lúc màn đêm buông xuống. Tần Lập liền lặng yên ra khỏi thành Thông Thiên, thông qua Truyền tống trận bọn họ lưu lại. về tới Tần gia bảo. Thời điểm rời đi. nhưng thật ra có không ít người địa phương đang

âm thầm giám thị chỗ ở của Tần Lập. tuy nhiên năm đó thời điểm Tần Lập còn chỉ là cảnh giới Phá Toái Hư Không, đã có thể che giấu được thần thức của cường giả Lôi Kiếp. Hiện nay đã trở thành đại năng Địa Tiên chân chính, còn có ai có thể phát hiện được hành tung của hắn?

Tần gia bảo vẫn im lặng như trước. Tần Lập không có làm kinh động bất cứ người nào. mà đi thẳng đến Hoàng Kim Cung.

Chỗ địa phương thần bí Tần gia bảo này kỳ thật điện tích rất lớn. trong vùng núi cách rất xa Tần gia bảo. cùng là chỗ các loại linh thú cường đại sinh. sống, còn có rất nhiều chỗ nhân loại chưa từng đặt chân tới.

Hoàng Kim Cung ở chỗ này. chẳng những rất bí ẩn. hơn nữa cùng là chỗ không ít linh thú biến hóa cường đại sinh. sống, nhưng Tần Lập cũng không có quan hệ qua lại gì với những linh thú này. Những con linh thú cũng hiểu được, chủ nhân tòa cung điện xinh đẹp này. không phải chúng nó có khá năng trêu chọc. Bởi vậy. giữa song phương vẫn duy trì mạnh ai nấy sống.

Năm đó thời điểm những linh thú nô địch nhân loại, những linh thú này cũng đều thành thành thật thật sinh sống tại nơi này. chưa từng thông đồng với những tên xấu xí làm bậy kia. đủ để chứng minh phẩm chất những linh thú này đều không tệ.

Khi Tần Lập đi tới chỗ Hoàng Kim Cung, liền thấy một cô bé xinh đẹp mặc một thân Y phục màu phấn hồng, dáng vẻ chỉ chừng bảy tám tuổi, mặt phấn hồng hào, cực kỳ đáng yêu.

Cô bé đang quanh quần một chỗ ở ngoài tường Hoàng Kim Cung, đôi mắt trông mong nhìn những quá trên cây ở hậu viện Hoàng Kim Cung đến chảy nước miếng.

Cũng không biết tiểu gia hỏa này là linh thú gì, không ngờ đáng yêu như thế. Tần Lập cố ý ho nhẹ một tiếng, làm mặt nghiêm nói:

- Ngươi là tiểu cô nương nhà ai. chạy đến cửa nhà ta làm cái gì?

Tiểu cô nương đang nhìn say mê. không phát hiện Tần Lập đã đến. thình lình nghe thanh âm này. lập tức bị dọa cho hoảng sợ. xoay người định chạy. Sau lại thấy rõ ràng diện mạo Tần Lập. tiểu cô nương mới ngừng lại. làm ra vẻ khổ Sở đáng thương nhìn Tần Lập, sợ hãi nói:

- Đại ca ca! Ta muốn ăn trái cây bên trong, đại ca ca có thể hái cho ta ăn không?

Tần Lập cảm thấy có chút buồn cười, phàm là linh thú biến hóa, tuổi thọ đâu có quá ngắn, cho dù là hình dạng của một đứa trẻ. chỉ số thông minh cũng sẽ không kém người trưởng thành, tiêu gia hòa này lại dùng cách làm ra vẻ đáng thương để tranh thủ tình cảm của minh, thực có ý tứ.

Tần Lập cũng không định vạch trần ý đồ của tiểu cò nương này. trời biết nó là linh thú gì. vì thế cười gật gật đầu, nói:

- Được! Ngươi chờ ở đây!

Tần Lập nói xong, thân hình chợt lóe. biến mất ở tại chỗ. ngay sau đó xuất hiện trong hậu viện Hoàng Kim Cung.

Tần Lập không có chú ý tới. ở trong nháy mắt hắn thi triển thân pháp trong chiến kỹ Cửu Thiên Thập Địa Duy Ngã Độc Tôn, biến mất ở tại chỗ. ánh mắt của cô bé sáng lên. hơi hơi lộ ra một chút biểu tình kinh ngạc, ngay lập tức lại khôi phục nguyên dạng.

Tần Lập tiện tay hái mấy trái cây, ngay sau đó hiện ra trước mặt cò bé, đưa cho nó nói:

- Tiểu tử kia ăn đi. cũng không nên chạy loạn nha! Tuy rằng ngươi là linh thú. nhưng nơi này còn có linh thú rất mạnh, coi chừng bị người ta ăn thịt đó!

Tần Lập nói xong, cười ha hả rồi lại biến mất. Hắn chuẩn bị trước vào tầng hai Hoàng Kim Cung lấy cây Mao Bút trôi nổi trên cao nhất kia. Sau đó thử lại xem. mình đã trở thành đại năng Địa Tiên, có thể lên được tầng thứ ba hay không.

Nghe Tần Lập nói trên mặt cò bé lập tức lộ ra vẻ kinh ngạc, đôi môi nho nhỏ khẽ vểnh lên, gương mặt phấn hồng nhỏ nhắn tê tê. khóe miệng co giật vài cái. không kìm nổi giậm chân, oán hận nói:

- Chết tiệt chết tiệt chết tiệt! Tên hỗn đản chết tiệt này. lại xem bản cung thành những linh thú cấp thấp… A A A A A A A… Tức chết ta! Tức chết ta! Hừ! Nếu không cảm nhận được khí tức của Thánh khí, bản cung thật không thèm đến địa phương linh thú quỷ quái này làm gì… A A A A! Ta thật không phải linh thú mà!

Cô bé điên cuồng hét la một hồi, mới đặt mông ngồi trên một tảng đá. nghiêm mật. một đôi mắt hắc bạch phân minh đảo tới đảo lui. Thật lâu sau. mới thở đài một tiếng: "Ta đúng là vẫn còn rất thiện lương! Phụ vương nói rất đúng, ta chỉ thích hợp ở nhà thành thành thật thật sống! Ôi! Thật sự là nhàm chán! Ta vì cái gì không cướp của hắn chứ? ổ! Đúng rồi. người này nhưng thật ra rất có ý tứ. nếu đi theo phía sau hắn. hãn là sẽ gặp một số chuyện hứng thú đây?"

Lúc này tâm tư Tần Lập trên cơ bản đã hoàn toàn đắm chìm trong vui sướng, khi hẳn tiến vào tầng thứ hai Hoàng Kim Cung, lúc này đây cũng không phí chút sức lực gì. liền lấy được cây Mao Bút lơ lửng trên cao nhất kia.

Sau khi lấy được vào tay. Tần Lập mới hiểu được vì sao cây bút này lại lơ lửng trên cao nhất, khó lấy nhất: cây bút này lại là một kiện Kiếp khí.

Hơn nữa, so với Kiếp khí Thanh Long Yển Nguyệt Đao bọn họ thu được lần này. còn có khác biệt rất lớn: Thanh Long Yên Nguyệt Đao chính là vật sát phạt, pháp thuật của nó chủ công đánh giết.

Mà cây Mao Bút này. trước không cần nói người luyện chế nó là Đại sư Luyện kim xuất sắc nhất thời đại thái cổ. mà chỉ nói công hiệu của nó đã đủ để cho người ta trợn mắt há hốc mồm, hô to biến thái.

Tần Lập nắm cây Mao Bút. cái loại cảm giác này dường như là nắm trong tay giang sơn vạn dặm.

Bút nặng như ngàn quân, có thể so với núi cao. ẩn chứa uy thế của thái cả vô thượng, không phải cảnh giới Địa Tiên không đủ sức khống chế nó.

Cầm cây bút trong tay rất nhiều tin tức liền tự động hiện ra trong óc Tần Lập.

Nếu nói Sơn Hà Đồ là Bảo khí đệ nhất thời đại thái cổ, như vậy cây Mao Bút nhìn như bình thường này, chính là Kiếp khí. ..đệ nhất từ xưa đến nay.

Sơn Hà Đồ. là thời đại thái cổ có đại năng tế luyện núi rừng sông hồ vào trong một bức hoạ, dùng để thời điểm công kích, có thể trực tiếp tế ra núi rừng sông hồ trong Sơn Hà Đồ. uy lực vô cùng lớn lao.

Mà cây bút này, mỗi một sợi lông trong suốt sáng bóng trên nó giống như ô ngọc, không ngờ đều là lấy từ trên thân thần thú thái cổ.

-o0o-

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

——oo0oo——

667. Chương 671: Kinh Thần Thái Cổ.

Trong truyền thuyết, thời đại Thái cổ có thần. Pháp lực của thần vô biên, trên có thể bay lên trời, dưới có thể độn địa, vạn dặm đại dương như giẫm trên đất bằng, Là nhân vật cường đại nhất trên thế giới này.

Mà đại Thần thời đại Thái cổ cũng không phải chỉ có nhân loại. Trên thực tế, thời đại đó nhân loại vẫn là quần thể ở thế yếu nhược nhất. Thái cổ đại Thần chân chính, đại bộ phận đều là đủ loại thú tộc.

Bọn họ được xưng là Thái cả thần thú, cũng là chúa tể chân chính của toàn bộ thời đại Thái cổ.

Nghe nói Thái cổ đại thần sống rất lâu dài. có thể sống vài trảm vạn năm. Sau khi chết xác không hư không diệt, linh hồn có thể chuyển thế trọng tu. Bởi vậy, Thái cổ đại Thần trước khi chết, bình thường đều tìm một nơi cực kỳ bí ân để tọa hóa. đợi sau khi linh hổn trọng tu. lại quay lại tìm thân thể của mình. Bởi vậy

trên thân thể của Thái cổ đại thần, bất kỳ một thứ gì đều là bảo vật. Dùng để luyện khí có thể luyện chế ra vũ khí tuyệt thế.

Là cái loại bảo vật chân chính có ẩn chứa thiên địa pháp tắc.

Bởi vậy, xác chết Thái cổ đại thần cũng là thứ mà người đời sau phi thường muốn có được. Nhưng thứ này quá mức quý báu. gần như không ai có thể đoạt được.

Hơn nữa, uy năng Thái cổ đại thần, rung trời chấn đất. người bình thường cho dù gặp xác chết Thái cổ đại thần cũng sẽ bị trực tiếp đánh chết, càng đừng nói tới gần chiếm đoạt, đó lại càng là một chuyện không có khả năng.

Bởi vậy xác chết đại thần thời đại Thái cổ vẫn đều chỉ tồn tại trong truyền thuyết, chưa bao giờ nghe nói có ai có thể chân chính có được.

Mà lông của cây Mao Bút này không ngờ là lấy từ xác chết đại Thần thần thú Thái cổ. Điều này làm cho Tần Lập trợn mắt há hốc mồm. gần như có chút hoài nghi đây có phải là sự thật hay không.

Tần Lập ngưng thần nhìn ngời bút của Mao Bút trong tay. tinh thần lực chậm rãi rót vào ép về hướng ngời bút.

Ầm~

Gẩn như là không hề có dấu hiệu trước, một cỗ uy áp kinh người từ ngời bút mạnh mẽ bộc phát ra. ẩn chứa uy lực vô thượng Thái cổ.

Mặc dù không ai nói cho Tần Lập cỗ uy áp này đến từ thời đại Thái cổ. nhưng căn nguyên tư tướng của Tần Lập lại nói cho Tần Lập biết đây là uy năng Thái cổ.

Khí tức thật là khủng bố.

Tần Lập cả kinh lập tức thu hồi tinh thần lực. cán bút trong tay nhẵn nhụi trơn trượt, cùng lông của ngời bút hòa hợp làm một thể. nhìn thật kỹ trên cán bút này không ngờ sinh ra vô số đường vân Thần bí. Nguyên bản Tần Lập còn cho rằng là vẽ lên. nhưng dùng tinh Thần lực tra xét kỹ càng mới giật mình không thôi phát hiện, cán bút phẳng phất như từ ngọc đen tạo thành này. nguyên bản vốn không có bất kỳ đường vân gì.

Như vậy. những đường vân này là do cây bút này sau khi được tế luyện thành công, vô sả năm qua hiểu được thiên địa pháp tắc, tự nó hình thành dấu vết thiên địa pháp tắc.

Trời ạ.

Thứ này… thứ này đều sắp tu luyện ra Thần trí của chính nó rồi hả?

Vẻ mặt Tần Lập khó tin nhìn Mao Bút trong tay. Thần niệm khẽ động thu hồi vào trong đan điền mình. Mao Bút trực tiếp bị Đan Nguyên Anh Hóa đã tu thành cảnh giới Địa Tiên cầm trong tay. Tiên Thiên Tử Khí không ngừng tiến hành săn sóc ân cần.

Lúc này Tần Lập thở dài một hơi. lau mồ hôi trên trán, thầm nghĩ may mắn Mao Bút Kiếp Khí này còn chưa tu luyện ra ý thức của nó. nếu không muốn thu phục nhất định phải phí nhiều công sức. Nếu thời gian lâu thêm một chút, chỉ sợ thực lực của Tần Lập cùng không thể thu phục nó.

Một cỗ hào hùng từ trong lồng ngực Tần Lập sinh ra. hắn không kìm nổi thét dài một tiếng, thân hình đột phá áp lực trọng lực khủng bố. phóng về phía tầng cao hơn trong Hoàng Kim Cung.

Giữa tầng hai và tầng ba của Hoàng Kim Cung, nhìn như một đống hỗn độn. với thị lực của Tần Lập cũng không thể thấy rõ. Tần Lập bộc phát ra thực lực kinh người, tiến vào trong đống hỗn độn này, lập tức sinh ra một loại cảm giác. Loại cảm giác này vô cùng huyền diệu, dường như chính mình được đặt vào trong vũ trụ.

Vô số thiên đạo pháp tắc, đạo Lý trong thiên địa giống như thủy triều, mãnh liệt tràn vào tinh thần thức hải của Tần Lập. Trong nháy mắt này. Tần Lập liền lĩnh ngộ vô số thiên đạo pháp tắc.

Ngay sau đó, thân thể Tần Lập xuất hiện ở một địa phương xa lạ.

Bốn phương tám hướng, vô cùng trống trải dường như là lớn vô cùng vô hạn. Tần Lập đứng ở tại chỗ. không khỏi sửng sốt, thì thào lẩm bẩm:

- Đây… chẳng lẽ không phải là tầng thứ ba Hoàng Kim Cung?

Lúc này. từ một nơi cực kỳ xa xôi đột nhiên truyền đến một thanh âm:

- Đây là tầng thứ ba Hoàng Kim Cung.

Giọng nói này nghe rất quen thuộc. Tần Lập toàn thân rùng mình thật mạnh, hai mắt lộ ra vẻ khó tín, nhìn phương xa, giọng nói hơi có chút run rẩy:

- Là ngài sao?

- Ha ha. Như thế nào. người trẻ tuổi, không gọi ta một tiếng sư phụ sao?

Giọng nói này. không phải ai khác, đúng là Hô Diên Bác năm xưa Tần Lập từng ra mắt hư ảnh một lần ở trong Hoàng Kim Cung.

Luyện Kim Đại Sư tiếng tâm lừng lẫy thời Thái cổ, Siêu cấp đại năng tự tay luyện chế ra loại Thánh Khí Hoàng Kim Cung này.

Tần Lập lập tức quỳ rạp xuống đất. trầm giọng nói:

- Tần Lập bái kiến sư phụ!

Một tiếng sư phụ này. Tần Lập kêu cam tâm tình nguyện. Nếu nói ô Quận Vương là người dẫn đường Tần Lập đi đến cấp bậc càng cao. như vậy Hô Diên Bác chính là người dẫn đường khiến cho Tần Lập chạm đến đỉnh chân chính thế gian này.

Tần Lập đối với vị đại năng này của thời đại Thái cổ. ở sâu trong đáy lòng tràn ngập tình cảm tín ngưỡng. Hắn chưa từng nghĩ tới có một ngày còn có thể gặp lại Hô Diên Bác một lần.

Hô Diên Bác từ xa xa bồng bềnh mà tới, nhìn qua chân thật hơn lần trước rất nhiều. Mặt mũi hiên lành, vẻ mặt tươi cười.

Nhưng Tần Lập lại rất rõ ràng, đây khẳng định là Hô Diên Bác lợi dụng vô thượng bí thuật, để lại một tia thần thức ở nơi này. Đây tuyệt đối không phải thân thể thật của Hồ Diên Bác. Hô Diên Bác chân chính, sớm đã mai một trong dòng sông lịch sử từ lâu.

- Đứng lên. đứng lên mà nói.

Hô Diên Bác thật vừa lòng nhìn Tần Lập. tán thưởng nói:

- Người ứng vận quả nhiên lợi hại. ngắn ngủi mười mấy năm ngươi cũng đã tăng lên tới cảnh giới này. trở thành đại năng chân chính. Nguyên bản ta còn tướng rằng, gặp lại ngươi phải sau mấy trảm năm. thậm chí là mấy ngàn năm đó. Tần Lập. ngươi không có làm ta thất vọng, ngươi thật là tài ba.

Tần Lập đứng lên. đồng dạng có chút cảm xúc mênh mông. Trước không tiến vào tầng thứ ba Hoàng Kim Cung, Tần Lập cũng từng nghĩ tới vô số lân. Bên trong tầng thứ ba. sẽ có cái gì. sẽ là các loại bảo vật thời đại Thái cổ? Hay là kho hàng của Hồ Diên Bác năm xưa? Hay là vô số bí tịch công pháp… Tóm lại. Tần Lập tuyệt đối không ngờ. tầng ba Hoàng Kim Cung dĩ nhiên là một mảnh hư vô. mà một tia thân thức của Hồ Diên Bác chính là ở nơi này.

Đối với Tần Lập lúc này mà nói. đây mới là trân quý nhất, cũng là hắn muốn nhất. Vạn vật thế gian, mặc kệ quý trọng cỡ nào, hi hữu cỡ nào, ở trong mắt Tần Lập cũng không có thể giá trị bằng một đại năng Thái cổ còn sống.

- Có phải là có rất nhiều vấn đề muốn hỏi ta hai không?

Hô Diên Bác cười túm tim nhìn Tần Lập. sau đó nói:

- Hiện tại thời gian của ta còn có rất nhiều, chúng ta có thể chậm rãi tán gẫu.

Nói xong, vung tay lên. Cảnh tượng chung quanh, gió mây biến đổi. từ một mảnh hư vô lập tức hóa thành một đại dương rộng lớn mênh mông, gió biên mang theo vị mặn sóng biên vỗ bờ. tiếng hải âu kêu vang, đều vô cùng chân thật.

Vị trí nơi hai người hóa thành một vách núi cao. Vách núi rất cao. nhìn ra biển rộng mênh mông kia đột nhiên sinh ra một cỗ cảm xúc mênh mông. Tần Lập ngạc nhiên đứng đậy, khoanh tay mà đứng, tâm hồn rộng mở. như bễ nghễ thiên hạ.

Cái gì gọi là Thần tích. Đây mới là thần tích chân chính.

Cho dù Tần Lập hiện tại đã tu luyện đến cảnh giới Địa Tiên, nhưng đối với loại cảnh giới một ý niệm sinh, ra vạn vật này vẫn không thể hoàn toàn nắm giữ. Hắn không khỏi cảm thán, đại năng thời đại Thái cổ mới là đại năng chân chính.

- Tần Lập. Những thứ này đều là tiểu đạo. Nếu ngươi ở môi trượng như vậy khoảng mười mấy vạn năm. ngươi sẽ làm càng tốt hơn ta. So với Thái cổ đại thần có thể chân chính làm được một ý niệm sinh vạn vật, ta còn kém rất xa.

Dường như nhìn ra suy nghĩ trong lòng Tần Lập. Hô Diên Bác mỉm cười giải thích nói:

- Sông ngòi ao hồ. núi rừng đất đai này đều là ý niệm hình thành, nhìn như chân thật nhưng là chỉ ở trong không gian này mới có thể có được thần hiệu như vậy. Bởi vì không gian này là tinh Thần thức hải của ta hóa thành, nói cách khác, ngươi hiện tại là đang đứng trong tinh thần thức hải của ta.

Tần Lập tặc lưỡi không thôi. Thái cổ đại năng, một mảnh tinh Thần thức hải liền cường đại như thế. trong lòng hắn không khỏi hướng tới thời đại huy hoàng kia. Người tài ba như mây trên trời cường giả như rừng. Khó trách ngay cá Thần Vực đều phải sợ hãi. không tiếc dẫn Vực Ngoại Thiên Ma vào. cùng phải tiêu diệt văn minh Trung Châu thời đại Thái cổ.

Phía trên vách núi cao xuất hiện hai cái ghế dựa, một cái bàn. Trên bàn một ấm trà đang o o bốc khí nóng. Hết thảy mọi thứ đều không khác gì thật sự.

Hô Diên Bác lấy ra hai chén trà trong suốt, rót trà. rồi sau đó ngồi ở bên kia. khẽ than một tiếng:

- Bất tử. bất diệt. Từ những đại thần thời đại Thái cổ kia bắt đầu đã một mực vẫn theo đuổi. Bọn họ có được tuổi thọ mấy trăm vạn năm. bọn họ rời khỏi thế giới này, mở ra vô số thế giới mới. Nhưng ngay cả là Thái cổ đại thần cường đại như thế, có thể khai thiên tích địa, có thể một ý niệm sinh vạn vật. Nhưng bọn họ cuối cùng cũng có một ngày ngã xuống, huống chỉ là chúng ta? Dùng phương thức như ta mà sống, ở trong mắt Thái cổ đại Thần là rất khó tin. Bọn họ thà rằng chuyển thế luân hồi, cũng tuyệt không muốn sống tạm như ta.

- Sư phụ pháp lực thông thiên, đồ nhi bội phục sâu sắc. Đại Thần thời đại Thái cổ. đồ nhi chỉ có nghe nói sơ qua. lại chưa từng nhìn thấy.

Tần Lập uống một ngụm trà, đột nhiên cảm giác một cỗ dòng khí nóng thấm vào đáy lòng, truyền khắp mọi nơi toàn thân, phi thường thoải mái.

Hô Diên Bác mún cười, nói:

- Năm xưa lúc ta còn sống, từng ở một đi tích Thái cả lấy được một cuốn bút kỳ. chỉ tìm hiểu ra một. hai phân mười. Cảm ngộ của Thái cổ đại thân, thiên đạo pháp tắc. hết thảy đạo và lý thế gian. Nếu có thể tìm hiểu được toàn bộ, liền có được uy năng Thái cổ đại thần.

Hô Diên Bác nói xong, một quyền bút kỳ nhìn không ra chất liệu, nhưng trong suốt bóng loáng, tản ra ánh huynh quang cùng uy năng Thái cổ vô tận chậm rãi bay tới trước mặt Tần Lập.

Tần Lập thò tay nhận lấy, Hô Diên Bác nói:

- Bút kỳ này. được chế từ đa thân thú Thái cổ. bản thân đã có pháp lực lớn lao. có thể trấn áp đại năng. Tuy nhiên, thứ này ngươi tốt nhất không nên để người khác biết, cho dù là người thân cận nhất bên cạnh ngươi, cũng không nên để cho họ biết. Cảm ngộ của Thái cổ đại Thần để lại. là Kinh Thần Thái cổ chân chính. Loại đồ vật này. là bảo vật hiếm có thế gian, không phải Kiếp Khí. Thánh Khí gì đó có thể so sánh.

- Vâng, sư phụ. Con đã biết.

Tần Lập gật đâu đáp ứng.

Hô Diên Bác phi thường vừa lòng đối với đồ đệ Tần Lập này. ngồi ở bên kia. uống một ngụm trà, nhìn biển rộng màu lam phương xa, khẽ nói:

- Thần Vực. cũng không phải có bao nhiêu đáng sợ. Nơi đó mặc dù có vô số người cực mạnh, nhưng nếu ngươi có thể đem phần Kinh Thần Thái cổ này. tìm hiểu ra hai. ba phần mười. Như vậy là có thể hoành hành Thần Vực. Thiên hạ to lớn mặc ngươi ngao du.

-o0o-

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

——oo0oo——

668. Chương 672: Siêu Cấp Luyện Kim Đại Sư!

- Thần Vực…

Tần Lập lẩm bẩm, sau đó ngẩng đầu lên. nhìn Hô Diên Bác hỏi:

- Sư phụ, nói cho con một chút về những gia tộc lánh đời Trung Châu cùng chuyện nơi Thần Vực đi?

- Gia tộc lánh đời?

Mày Hô Diên Bác hơi nhăn lại. lập tức khẽ cười nói:

- Đám gia tộc giấu đầu lộ đuôi năm xưa, lúc Vực Ngoại Thiên Ma đánh vào Trung Châu, đều làm rùa rụt cổ bảo tồn thực lực cũng được xưng là gia tộc lánh đời? Ha ha tên này thật ra nghe thật hình tượng. Bọn họ vẫn che giấu rất sâu. một đám người nhu nhược mà thôi có gì mà sợ?

- Nhưng hiện tại. dường như địa vị của bọn họ rất siêu nhiên phàm là những người biết đến gia tộc này. đều rất sợ hãi. Nghe nói nội tình của bọn họ phi thường thâm hậu.

Tần Lập chậm rãi nói.

Hô Diên Bác cúi đầu nghĩ nghĩ, lập tức nói:

- Điều này cũng đúng. Vào thời đại Thái cổ. tổ tiên những gia tộc này đều là một đám yếu đuối, trong lúc Trung Châu gặp phải sống chết mất còn. bọn họ đều ngoan ngoãn rụt đầu rụt cổ. không dám ra mặt nghênh địch. Đợi khi chiến tranh ngừng hẳn. thái cổ văn minh xuống đốc. những gia tộc này được bảo tồn không tôn hao gì, kéo đài đến ngày nay. đích thật là có thể có chút nội tình. Tuy nhiên, không sao. Những gia tộc này thời đại Thái cổ chỉ là rùa rụt đầu. đến hiện này. bọn họ cũng chẳng mạnh đến đâu cả.

Hô Diên Bác cười lạnh, nói:

- Nếu ngươi không sợ quá kiêu ngạo, cứ trực tiếp khống chế Hoàng Kim Cung, xông tới nơi những gia tộc này. trực tiếp hủy căn cơ bọn họ. Hừ. cho dù gia tộc nội tình thâm hậu đến đâu. lão hủ cũng không sợ bọn họ.

- Sư phụ. Ý của ngài là… Ngài sẽ giúp con?

Tần Lập vừa mừng vừa sợ. Hắn vốn tưởng rằng một tia thần thức này của Hồ Diên Bác cũng giống quá khứ. sau khi đặn đỏ mọi chuyện sẽ tan thành mây khói. Cũng không nghĩ ràng không ngờ là như vậy. Xem ra. dường như còn có thể khống chế Hoàng Kim Cung.

- Ngươi là người duy nhất kế thừa mọi thứ của ta, không giúp ngươi thì giúp ai?

Hô Diên Bác cười thản nhiên, sau đó nói:

- Ta đem tinh thần thức hải của mình, vào thời kỳ ta mạnh nhất luyện hóa thành tầng ba Hoàng Kim Cung, sau đó để lại một chút thần thức phong ấn nơi này. Trừ khi gặp được “những người đó”, nếu không trên đời này. trừ bỏ chính ta. ai có thể diệt được ta?

“Đồ khốn nạn!”

Long Hi Phượng quát lạnh một tiếng: ’Nam Cung thế gia luôn có ân oán rõ ràng, cậu làm cũng đã làm, nhất định phải nói rõ ràng. Cho dù chết, cũng phải chết trong sự trong sạch. Nếu không, cậu không xứng làm người của Nam Cung thế gia”

Nam Cung Kiếm nhìn nhìn Long Hi Phượng, há miệng ra, nhưng không nói một chữ nào. Dừng lại một chút, ông đưa mắt nhìn về hướng Phương Hạo Vân, nói: “Giết tôi. giết tôi đi, cầu xin cậu.”

e9kX *?QÆM; eN, h`–M h? M? h? M? æB æ M *,M *S a22/b

Phương Hạo Vân châm chọc: “Nam Cung Kiếm, uổng công anh làm nhị thiếu gia của Nam Cung thế gia, thật đúng là kém cỏi, làm người như anh, đúng là thất bại. Nếu tôi là anh, tôi đã đập đầu chết mẹ rồi”

“Đúng vậy, các người không giết tôi, tôi có thể tự sát!” Được Phương Hạo Vân nhắc nhở, Nam Cung Kiếm liền nảy sinh ý định tự sát trong đầu.

“Đúng là khốn nạn. mười phần khốn nạn!” Long Hi Phượng mắng vài tiếng, nhẹ nhàng chuyển thân, xuất hiên trước mắt Nam Cung Kiếm, ra tay điểm vào huyệt đạo của Nam Cung Kiếm.

Sau đó, bà lập tức quát với lão Lang: “Coi chừng cho tôi”

Xong việc, Long Hi Phượng quay đầu nhìn Phương Hạo Vân, có vẻ không vui: “Phương thiếu gia, vì sao em không chịu tha cho Nam Cung Kiếm.”

“Không phải là không muốn tha, mà là anh ta muốn chết!”

Nói đến đây, Phương Hạo Vân đột nhiên cười nói: “Tôi biết vì sao Nam Cung Kiếm lại chặn đường giết tôi, nếu như chư vị có hứng thú, tôi sẽ nói cho các vị nghe!”

“Đừng nghe hắn nói bậy.” Công lực của Nam Cung Kiếm đã bị phong bế, nhưng hành động nói chuyện vẫn tự do, ông ta đang lo lắng Phương Hạo Vân sẽ nói ra chuyện mình thầm mến Long Hi Phượng.

“Haha!’

Phương Hạo Vân cười to vài tiếng, nhìn nhìn Long Hi Phượng, nói: “Thật ra chuyện này có liên quan đến chị rất lớn, đương nhiên, nếu chị không muốn nghe cũng không sao”

“Nói!”

Long Hi Phượng cắn răng nhìn Phương Hạo Vân, nói: “Có gì cứ nói, em cứ việc nói đi.”

“Nam Cung Kiếm chặn đường giết em, cũng chính vì chị.” Phương Hạo Vân chỉ vào Nam Cung Kiếm: “Vừa rồi anh ta luôn mồm nói với em, là em khinh nhờn chị. Có điều em biết rằng, đây không phải là lý do thật sự. Anh ấy ghen tị bởi vì thấy em uống rượu vui vẻ với chị. Nói cách khác, Nam Cung Kiếm đã thầm mến chị dâu của mình từ lâu rồi.”

“Nói bậy!”

Nam Cung Kiếm bị Phương Hạo Vân nói trúng tâm sự, lập tức thẹn quá hóa giận, nhưng đáng tiếc bây giờ ông ta không khác gì một phế nhân, cho nên muốn làm gì cũng không được.

Long Hi Phượng nghe thấy thế, một hồi lâu sau cũng không nói gì.

Lâu thật lâu sau, bà mới nói với Phương Hạo Vân: “Phương thiếu gia, xin em cho phép chị mang Nam Cung Kiếm trở về, sau đó, chị sẽ cho em một sự công bằng.”

“Đương nhiên là được!” Phương Hạo Vân đột nhiên cười nói: “Chị Phương, chúng ta dường như đã quên một chuyện, chị và em cũng đã kết bái, đều là người một nhà, cần gì phải khách khí như vậy. Thế này đi, tuy rằng Nam Cung Kiếm sai trước, nhưng mà dù sao cũng là kỹ không bằng người, bại dưới tay em, không gây thương tích cho em, chuyện này coi như hết.”

Long Hi Phượng nghe thấy thế, gật đầu nói: "Em đã gọi chị một tiếng chị Phượng, vậy chị cũng không làm giá nữa, Hạo Vân, cảm ơn em."

Bên Hoa Hải, phó tổng tập đoàn Hàn thị Đới Cường cũng đã bắt đầu hành động, thế cục vô cùng bất lợi. Cũng may là có Trần Thiên Huy chủ trì đại cục cho Hàn gia, tạm thời Đới Cường vẫn chưa dám manh động. Có điều, chuyện này sớm muộn gì cũng cần phải giải quyết, nếu không thì cứ tiếp tục như vậy chỉ gây bất lợi cho mẹ con Hàn Tuyết Nhi mà thôi.

Ngoài ra, bên dì Bạch cũng đã có tin tức, theo kết luận ban đầu cho thấy, người động tay vào xe của Hàn Sơn rất có khả năng là Tần Tử Hoa.

Tuy rằng bằng chứng trước mắt vẫn là do Tần Tử Kiếm làm.

Nhưng trải qua sự trinh thám cẩn thận, chuyện này trên cơ bản có thể xác định là do Tần Tử Hoa sai người làm, và cố ý để lại dấu vết để vu oan giá họa.

Dì Bạch đã giao toàn quyền xử trí cho Trần Thiên Huy và Tần Tú Văn.

Đồng thời, việc Tần gia bán hết của cải tại Hoa Hải cũng đã bị chặn lại, ở trong nước, hầu như là không có người nào hỏi thăm. Rất nhanh, bên châu Âu cũng đã truyền tin đến, không ai dám thu mua tài sản của Tần gia cả.

Vì thế, Tần Như Phong, Kim Đại Trung đã hỏi thăm nhiều nơi, rốt cục cũng đã có một chút tin tức.

Nghe nói là tập đoàn Hùng Long bên châu Âu đã tung tin ra, không ai được phép thu mua tài sản của tập đoàn Tần thị, nếu không sẽ chịu sự tấn công của Hùng Long.

Tin tức này như thế, thử hỏi còn ai mà dám thu mua chứ.

Đương nhiên, ngoại trừ gia tộc Morgan rồi.

Chỉ tiếc là nội loạn bên trong gia tộc Morgan vẫn chưa chấm dứt, bọn họ bây giờ còn chưa lo xong cho mình, căn bản là không có rãnh để ý đến một chuyện nhỏ này.

Tần Như Phong rơi vào đường cùng, đành phải cầu xin sự giúp đỡ của Kim Gia. Vốn bọn họ đã hẹn gặp mặt rồi, Tần Như Phong vốn muốn chế nhạo Kim Gia là phản bội này nọ, rồi nói là sau này sẽ không có kết quả tốt.

Nhưng mà bây giờ, tình thế ép người, Tần Như Phong đành phải cầu xin Kim Gia giúp đỡ, dù sao thì sản nghiệp của Tần gia tại Hoa Hải cũng không thể để bị hủy như vậy.

Hai người tạm thời sửa địa điểm gặp mặt, hẹn nhau ra bờ biển.

Rời khỏi thành thị đông đúc, được gió biển thổi vào làm tỉnh táo hơn, Tần Như Phong thản nhiên nói: "A Kim. còn nhớ không? Lúc trước tôi cho cậu ra ngoài tự thân lập nghiệp, cũng là ở chổ này."

"Nhớ, đương nhiên là nhớ!"

Kim Gia khẽ cười một tiếng, ngẩng đầu lên nhìn Tần Như Phong: "Tần đại ca, tâm tư của anh tôi biết, chỉ là chuyện này tôi đành bó tay Hơn nữa, nói vậy anh cũng đã nghe qua, Hàn Sơn đã chết"

"Ừ, tôi có nghe nói, chết do tai nạn xe" Tần Như Phong cảnh giác, vội vàng hỏi: "A Kim, ý của cậu là, cái chết của Hàn Sơn có liên quan đến Tần gia?"

"Ừ!"

Kim Gia gật đầu: "Bây giờ theo chứng chứ cho thấy, là Tần Tử Kiếm cho người động tay vào xe của Hàn Sơn"

"Thằng khốn nạn, tại sao nó lại không chịu nghe lời chứ." Tần Như Phong cắn chặt ra, hận không thể đánh chết thằng con trời đánh ngay tại chổ.

"Đừng vội, nghe tôi nói hết đã." Kim Gia trầm giọng nói: "Chuyện này trên cơ bản đã điều tra rõ rồi, người đứng đằng sau là Tần Tử Hoa. Nó làm như vậy, là vì muốn hãm hại Tần Tử Kiếm. Để cho chúng tôi ra tay đối phó với Tần Tử Kiếm, tiêu diệt mối họa trong lòng nó"

"Điều này là không thể. Tử Hoa sao có thể làm ra loại chuyện hồ đồ như vậy? Các người nhất định là lầm rồi" Tần Như Phong cả giận nói: "Các người lầm rồi, tôi không tin"

"Tần đại ca!"

Kim Gia nói đến đây, sắc mặt trở nên nghiêm túc: "Vốn những lời này tôi không định nói với anh, nhưng mà dù sao năm đó anh đối với A Kim tôi cũng không tệ. Cho nên tôi mới tiết lộ tin tức này với anh. Tôi thề có trời đất, những chuyện ngày hôm nay tôi nói đều là sự thật."

"A Kim, cảm ơn cậu!"

Tần Như Phong cố gắng làm cho mình bình tĩnh lại, hỏi: "Theo cậu thấy, bây giờ tôi nên làm cái gì? Chẳng lẽ chuyện này không còn biện pháp?"

"Haizzz"

Kim Gia lắc đầu, thở dài một tiếng: "Chuyện này quả thật rất khó, anh có thể không biết, Hàn Sơn là cha vợ của Phương thiếu gia, cho nên cái chết của Hàn Sơn, đối với Phương thiếu gia mà nói, là một chuyện rất quan trọng. Tần đại ca, nói thật với anh, Tần gia lần này đã hoàn toàn xong đời rồi. Sai ở chổ là các người không nên giết Hàn Sơn. Tôi rất hiểu Phương thiếu gia, đối xử với kẻ địch cậu ấy luôn luôn tàn khốc rét lạnh"

"Vậy ý của cậu là chúng tôi chết chắc rồi sao? Hừ!" Tần Như Phong hừ lạnh một tiếng: "Tôi không tin Phương Hạo Vân hắn dám đuổi cùng giết tân, Tần gia tại Hoa Hải tuy rằng suy tàn, nhưng thế lực bên châu Âu cậu cũng rõ ràng."

"Hừ!"

Kim Gia cười khinh miệt: "Tần đại ca, có cái gọi là biết người biết ta, trăm trận trăm thắng, anh biết Phương thiếu gia có thế lực ra sao ở châu Âu không? Tập đoàn Hùng Long, anh có nghe qua chưa?"

"Tập đoàn Hùng Long?" Sắc mặt của Tần Như Phong liền trở nên căng thẳng, vội vàng hỏi: "Ý của cậu là, tập đoàn Hùng Long chính là thế lực của Phương Hạo Vân tại châu Âu? Sao có thể chứ? Nghe nói tập đoàn Hùng Long có lịch sử từ lâu rồi, sao nó có thể có quan hệ với Phương Hạo Vân?"

"Tình huống cụ thể thì tôi không rõ, nhưng mà có thể khẳng định rằng, tập đoàn Hùng Long quả thật có quan hệ với Phương thiếu gia. Anh nghĩ đi, nếu tập đoàn Hùng Long không có quan hệ với Phương thiếu gia, vì sao nó lại ngăn cản bên châu Âu thu mua sản nghiệp của Tần gia tại Hoa Hải?" Nói đến đây, Kim Gia thở dài một tiếng: "Tần đại ca, hôm nay tôi nói cho anh biết mấy cái này, hoàn toàn là vì tình cảm nhiều năm của chúng ta. Trên thực tế, A Kim tôi không còn thiếu anh cái gì, anh tự giải quyết đi."

Nói xong, Kim Gia đứng dậy xoay người rời đi.

"Khoan đã!"

Tần Như Phong vội gọi Kim Gia lại, hỏi: "Thật sự không còn đường sao?"

"Đã không còn. trừ phi anh giao Tần Tử Hoa ra tạ tội với Hàn gia. có lẽ Phương thiếu gia sẽ cho anh một con đường sống." Kim Gia nói xong những lời này, liền xoay người rời đi, không quay đầu lại nữa.

Tần Như Phong nhìn Kim Gia, ngửa mặt lên trời thở dài, trong lúc nhất thời không biết đang nghĩ cái gì. Nếu lời của Kim Gia là thật, thì muốn bảo vệ cho Tần gia, đành phải hy sinh Tần Tử Hoa.

Nhưng mà Tần Như Phong luôn coi trọng Tần Tử Hoa, sao có thể hy sinh con trai được.

Sau khi Trần Thanh Thanh hoàn thành khóa huấn luyện tại căn cứ bí mật xong, Lã Thiên Hành tự mình phát huy hiệu tốt nghiệp cho cô, đồng thời còn mang cô đến căn cứ bí mật khác.

Chổ này chính là hang ổ của Lã Thiên Hành, căn cứ SeeDs.

Dựa theo những phương diện tương quan, Lã Thiên Hành quyết định tiến hành tẩy não Trần Thanh Thanh, tranh thủ bồi dưỡng cô trở thành một SeeDs xuất sắc.

Người môn phái này cũng không nhiều, từ Thái cổ phát triển cho tới hôm nay cũng không đến một ngàn người. Nhưng thực lực chỉnh thể lại hết sức kinh người, ít nhất thì ba đại thế lực nơi cực Tây là thành Thông Thiên. Nguyệt Diêu Tiên Cung cùng Hải gia tuyệt đối sẽ không chủ động trêu chọc bọn họ.

Mỗi khi đệ tử môn phái này ra ngoài lịch lãm. nơi cực Tây đều sẽ xuất hiện một tuấn kiệt trẻ tuổi kinh tài tuyệt diễm. Sau khi đánh ra một phen danh tiếng, sẽ biến mất trong biển người mênh mông, không tìm thấy bóng ảnh.

Giống như bọn họ coi danh lợi như cặn bã. sẽ không theo tranh danh đoạt lợi với bất kỳ ai. Chỉ khi nào có kẻ trêu chọc tới môn phái này, vậy thì xui tám kiếp, toàn môn phái bị diệt, có khả năng chỉ là chuyện trong một đêm.

Cho nên lão tổ thành Thông Thiên mới lên tiếng ngăn càn Tần Lập tru sứ già ô Long Sơn phái ra. nhưng không ngờ tới Tần Lập kịch liệt như vậy, nói giết là giết.

Dù ngay cả lão tổ thành Thông Thiên lúc này cũng không nhịn được vò đầu bứt tóc. Lão đã là Địa Tiên lão tổ. dù là Địa Tiên lão tổ thực lực rất mạnh, cũng không e ngại bất kỳ đối thủ nào. nhưng thành Thông Thiên tuyệt đối không phải đối thủ của Ô Long Sơn. Lão tổ thành Thông Thiên cho rằng, Tần Lập cũng không thể là đối thủ của ô Long Sơn.

Bởi vậy. hai ngày này lão vẫn muốn nói chuyện nghiêm túc với Tần Lập. nhưng đáng tiếc là liên tục ba ngày, Tần Lập lại không thấy hình bóng. Nếu không phải có hai thê tử cùng một đám người theo sau Tần Lập đều còn ở trong biệt viện phủ thành chủ thành Thông Thiên, thậm chí lão sẽ hoài nghi có phái là Tần Lập thấy chuyện không tốt. yên lặng trốn đi rồi.

Nhưng căn cứ theo lão hiểu biết về Tần Lập. lão tổ thành Thông Thiên cho rằng Tần Lập tuyệt không phải loại người như vậy!

Vào ngày thứ ba, Tần Lập đã xuất hiện, trực tiếp xuất hiện trên phổ xá thành Thông Thiên!

Hiện giờ đã có rất nhiều người nhận biết Tần Lập. cho nên hắn vừa xuất hiện lập tức dấy lên một trận rối loạn ở thành Thông Thiên. Những người thân cận Tần Lập đều cảm thấy Tần Lập choáng váng rồi. chạy thì chạy đi. làm sao còn quay trở về? Khoe anh hùng gì chứ!

Còn những người thù hận Tần Lập, cả đám cười sắp méo cả miệng.

Ha ha. Tần Lập này còn dám trở về, hắn thật không biết là mình chọc tới một tồn tại thế nào hay sao? Thật là không biết trời cao đất rộng mà. không sợ chết chưa chắc là anh hùng. Tần Lập này đúng là một tên ngu ngốc mà!

Còn có càng nhiều người ôm tâm tính xem náo nhiệt, bọn họ cũng không nghe nói qua ô Long Sơn. nhưng nhìn người đi ra từ ô Long Sơn liền biết đó là một môn phái không dễ trêu chọc.

Còn Tần Lập lại càng không cần phải nói. lấy lực một mình bản thân chống lại ba đại thế lực, lại đánh cho đối phương cúi đầu chịu thua.

Hôm nay lại trêu chọc tới ô Long Sơn này. tương lai nơi cực Tây sợ rằng sẽ không còn bình tĩnh nữa!

Tần Lập đeo Ẩm Huyết Bàn Long Kiếm sau lưng, thần thái nhàn nhã đi chơi trên đường cái thành Thông Thiên, bước tiến như mây bay nước chảy, Thần sắc đạm mạc thong dong, nhanh chóng biến mất trong biển người.

Tần Lập đã trở về!

Tin tức này nhanh chóng truyền khắp phổ lớn ngõ nhỏ thành Thông Thiên, người ở đây đều cùng chờ đợi. muốn nhìn xem Tần Lập ứng đối ô Long Sơn trả thù như thế nào.

Hơn nữa, một cô gái bên cạnh Tần Lập hiện giờ bị ô Long Sơn bắt giữ. nắm ở trong tay. Tin tức này mọi người đều biết, cũng chính vì nguyên nhân này, Tần Lập cường thế mới được mọi người biết rõ.

vốn phía bị uy hiếp liền thay đổi như chong chóng, trực tiếp biến thành người uy hiếp. rất nhiều người đang suy đoán, hiện giờ người ở ô Long Sơn sẽ có tâm tình gì. sợ rằng sẽ là phiền muộn muốn chết?

Tám trăm dặm sơn mạch ô Long Sơn từ xa xa nhìn lại như một con rồng lởn uốn lượn, đầu rồng ngẩng cao. như muốn xẻ rách trời cao. đi qua hư không, lẻn thẳng chín tầng trời!

Đây là một cái long mạch chân chính!

Môn phái Ô Long Sơn ở ngay trên Long Thủ Phong.

Thiên địa linh khí nơi này sung túc đến mức làm cho người ta không thể tin nổi có thể tùy ý thấy được các loại thiên tài địa bảo. Trên núi hết sức an tĩnh, cũng không có loại cảnh tượng nổi giận như người bên ngoài tưởng tượng.

Trên mặt mỗi người đều hết sức binh tĩnh lạnh nhạt, nên làm gì thì làm đó, chỉ có một số ít người có vẻ vội vàng đi từ dưới chân núi lên trên.

Bên trong một căn lầu nhỏ trên Long Thủ Phong, một cô gái áo trắng, yên lặng ngồi ở trong phòng, vẻ mặt không vui không buồn, không nhìn ra được bất kỳ dị thường nào. đây chính là Cơ Ngữ Yên mất tích lúc trước!

ở đối diện nàng, là một vị công tử trẻ tuổi bề ngoài khoảng hơn ba mươi tuổi, diện mạo tuấn tú. đầu đội buộc tóc kim quan, mặc trường sam trắng thêu kim long, ngồi ở nơi đó cười dài nhìn giai nhân tuyệt mỹ đối điện.

- Cơ cô nương, cân nhắc nhiều ngày như vậy. cô có suy nghĩ rõ ràng chưa?

Công tử trẻ tuổi này nói băng giọng hết sức ôn hòa. không ngông nghênh, cũng không cố gắng trầm thấp, nghe thật rất êm tai.

Cơ Ngữ Yên vẻ mặt binh tĩnh nói:

- Suy nghĩ cái gì? Không có gì để suy nghĩ. Ta đã nói rồi. ta là nữ nhân của Tần Lập, sống là người của chàng, chết là quy của chàng ấy. Nam Cung công tử. ngài không cảm thấy ngài làm như vậy có chút đê tiện vô sỉ hay sao? Dùng một nữ nhân như ta đi uy hiếp người khác, đây là phong cách ô Long Sơn các người?

Người thanh niên anh tuấn gọi Nam Cung công tử kia cười cười, không hề để ý tới lời châm chọc của Cơ Ngữ Yên. lạnh nhạt nói:

- Thật có chút để tiện vô sỉ. chẳng qua vậy thì có quan hệ gì? Từ trước đến nay lịch sử đều là do kẻ thắng viết lại. tựa như bộ tộc tử đồng xâm lấn Trung Châu năm đó, nếu như tử đồng thật sự thắng lợi. vậy hiện giờ thế giới này chính là thế giới của tử đồng, về phần chính nghía cùng tà ác. ở trong mắt ta không là chó má gì cả.

- Ngươi có vẻ rất thành khẩn, chẳng qua ánh mắt của ngươi đã bán đứng ngươi rồi.

Cơ Ngữ Yên cười nhạo:

- Ánh mắt của ngươi nói cho ta biết: ngươi thất bại. ngươi rất không cam lòng, ngươi nghĩ rằng mình mạnh hơn Tần Lập rất nhiều lần nhưng ngươi… Ha ha.

Cơ Ngữ Yên nói đến đây, đột nhiên im miệng không nói.

- Ta thế nào?

Nam Cung công tử nhìn lướt qua Cơ Ngữ Yên. hai mắt ngừng lại trên bộ ngực đầy đặn của nàng một lát. trong lòng thẩm nghĩ: cô gái cực phẩm như vậy, làm sao có thể buông tha? Trọng yếu nhất, là nữ nhân này… Nàng là một Địa Tiên đại năng đó! Nếu không có bí thuật ô Long Sơn phong tòa kinh mạch của nàng lại. dù ngay cả mình muốn hàng phục nàng chỉ sợ cũng phải khó khăn rất lớn.

- Ngươi là một phế vật. ngươi không đám chiến đấu chính điện với Tần Lập, ta nói không sai chứ.

Cơ Ngữ Yên dường như cũng không sợ hãi người thanh niên anh tuấn trước mắt này, lời nói không chút khách khí

- Chậc, cô không sợ ta bị cô làm phẫn nộ. ở ngay đây trực tiếp mạnh mè xâm phạm cô

sao?

Trong mắt Nam Cung công tử. rốt cuộc hiện lên một tia đâm loạn.

- Ngươi dám sao?

Khóe miệng Cơ Ngữ Yên lộ ra ý cười tràn ngập trào phúng, nói:

- Ngươi không có lá gan này! Có thể thực lực của ngươi rất mạnh, nhưng thiên tính của ngươi lại cực kỳ nhu nhược! Ngươi thà rằng cố nén việc hai thủ hạ tâm phúc bị nam nhân của

ta giết, cũng không dám quang minh chính đại đi tìm hắn trả thù. mà phái đi những Thái thượng trưởng lão thọ nguyên không còn nhiều trong môn phái. Nam Cung Hiên, nếu ngươi thật sự là một nam nhân liền đi khiêu chiến chính diện nam nhân của ta đi!

Bốp!

Một tiếng giòn tan vang lẻn trong căn phòng yên tĩnh này. Nam Cung Hiên đứng đó. sừng sờ nhìn tay phải của mình.

Cánh tay này trắng noãn thon dài. trơn bóng không có một chút vết tích!

Nếu như không nhìn chủ nhân cánh tay này, thậm chí mọi người sẽ vô thức cho rằng đây là tay của một nữ nhân.

Người đánh sững sờ ở đó. có chút không thể tin được cái tát vừa rồi là do chính hắn luôn tự coi mình là một nam nhân nho nhã nhất ô Long Sơn đánh ra.

Người bị đánh, lại vẫn bình thản lạnh nhạt ngồi ở đó, trên khuôn mặt trắng nõn hơi phiếm hồng. Cơ Ngữ Yên thậm chí ngay cả hơi thở cũng không hỗn loạn.

Đúng vậy. một cái tát này không nặng, ngay cả dấu tay cũng không lưu lại. Nhưng phản ứng của Cơ Ngữ Yên cũng quá mức bình tĩnh, bình tĩnh đến nổi làm cho Nam Cung Hiên sững người, có chút không thể tin được.

Vẻ mặt Cơ Ngữ Yên bình tĩnh nhìn Nam Cung Hiên, giọng nói cũng binh tĩnh đến mức làm lòng người run sợ:

- Nam Cung Hiên, ngươi là nam nhân đầu tiên ra tay đánh ta. ngươi quả nhiên không phải một nam nhân. Người như ngươi, còn muốn ta gả cho ngươi, ha ha… Đừng nói ta là nữ nhân của Tần Lập. dù là không phải, ta cũng tuyệt không muốn sinh ra bất kỳ liên quan gì tới người như ngươi! Hiện giờ ngươi có hai lựa chọn: thứ nhất là lập tức giết ta. giết người diệt khâu, tiếp tục phô bày tác phong ô Long Sơn các người, thứ hai là thả ta. khẳng định ta sẽ trà thù ngươi, nhưng chỉ trả thù một mình ngươi! Có thù oán với ta. cũng chỉ có một mình ngươi, ta sẽ không liên lụy tới toàn bộ ô Long Sơn các ngươi.

Nam Cung Hiên nghe xong lời nay, hơi thở phập phồng hai cái. đôi mắt bắn ra hai đạo quang mang hung ác. lạnh lùng nhìn Cơ Ngữ Yên. chậm rãi nói:

- Nếu như… hai lựa chọn này. ta không chọn cái nào cà?

- Vậy ngươi chờ đó. cả ô Long Sơn các ngươi sẽ Bởi quyết định sai lầm này mà máu chảy thành sông.

Cơ Ngữ Yên bình tĩnh nói. giống như đang kể rõ một sự thật. mà không phải uy hiếp.

- Ha ha ha.

Nam Cung Hiên bỗng nhiên cất tiếng cười to. khuôn mặt anh tuấn trở nên vặn vẹo, trên mặt không có một chút ý cười, giọng nói tràn ngập hàn ý:

- Tốt. tốt. phi thường tốt! Cơ Ngữ Yên. cô quả nhiên là nữ nhân của Tần Lập. ngay cả uy hiếp người cũng Lý lẽ hào hùng như vậy, làm cho ô Long Sơn máu chảy thành sông? Tốt lắm. Nam Cung Hiên ta ngồi chờ ở nơi này. ta muốn xem ô Long Sơn ta làm sao máu chảy thành sông!

Nam Cung Hiên nói xong, vung tay rời đi. cánh cửa gồ nặng nề phát ra một tiếng nổ lớn. cắt đứt một luồng ánh sáng bên ngoài vừa chiếu vào trong.

Tiếng bước chân xa dần Cơ Ngữ Yên ngồi đó, mím môi, ngực bắt đầu phập phồng kịch liệt. Đôi tay nắm chặt, móng tay đâm sâu vào lòng bàn tay, chút đau đớn để cho Cơ Ngữ Yên từ từ bình tĩnh lại.

Hai hàng lệ theo khóe mắt chảy xuôi xuống, nhưng nàng vẫn cứ luôn giữ vừng vẻ mặt của mình dù là khóc cũng phải kiêu ngạo ngẩng mặt lên. tùy ý cho nước mắt xẹt qua khuôn mặt tinh xảo.

Không phẫn nộ? Làm sao được!

Từ nhỏ Cơ Ngữ Yên đã là thiên chi kiều nữ. thực lực một đường tăng tiến vùn vụt. ngắn ngủi hơn trăm năm liền đột phá đến cảnh giới Địa Tiên, trở thành đại năng chân chính.

Lại bị một nam nhân uy hiếp mình gả cho hắn. tát một bạt tai. không phẫn nộ mới kỳ quái!

Nhưng Cơ Ngữ Yên vẫn cố nén. nàng biết Tần Lập tuyệt đối sẽ tìm đến đây. Mềm yếu cùng nước mắt chỉ để lại cho nàng, lúc gặp được chàng thì phải mỉm cười.

-o0o-

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

——oo0oo——

671. Chương 675: Thần Tàng Ngộ Đạo Vận!

Trên bầu trời thành Thông Thiên, mây đen vần vũ. sấm vang chớp giật, mây đen cuồn cuộn như muốn đè nén mọi người, theo một tiếng sấm gầm vang như muốn xé rách trời đất. mưa to như trút nước xuống bên dưới.

Loại khí trời này hết sức hiếm thấy ở nơi cực Tây. Linh khí nơi cực Tây hết sức nồng đậm. thời tiết đa phần là trời trong nắng ấm. trừ khi có người độ kiếp mới gặp phải hiện tượng thiên nhiên kinh khủng này.

Tuy nhiên hôm nay chỉ là một hiện tượng thiên nhiên ngẫu nhiên, không phái có người độ kiếp.

Phố lớn ngõ nhỏ thành Thông Thiên, gần như không có một bóng người, sắc trời tối đen gần như vươn tay không thấy ngón, chỉ có một số ít người đi đường, cũng là đội mưa to vội vàng chạy đi.

Tần Lập ngồi một mình trong phòng, trong tay cầm tấm đa thú Thần thú Hoang cổ. tìm hiểu cảm ngộ thiên địa bên trên do đại thân Hoang cổ lưu lại.

Lúc này, tâm Thần Tần Lập đã hoàn toàn chìm đắm vào trong phần Hoang cổ Thần tàng này. Hắn tuyệt không nhận ra loại chữ viết này, ngay lúc đầu Tần Lập còn cố gắng phá giải những chữ viết này, tìm hiểu cảm ngộ đại thần Hoang cổ.

Tuy nhiên lúc tiếng sấm vừa rồi vang lên. Tần Lập vừa lúc nhìn một loại kỳ hiệu giống như tia chớp, tâm Thần thoáng cái bị thu hút vào, cảm giác kỳ hiệu này ẩn chứa lực tinh kim vô tận.

Mà lực tinh kim, vừa vặn là bộ phận chủ yếu tạo thành lôi điện.

Trước mắt một bức đột nhiên xuất hiện một bức hình ảnh: ở thời đại Hoang cổ mấy trăm triệu năm trước, cả thế giới đều là một mảnh hoang vắng, các loại lốc xoáy, mưa bão, lôi điện, lũ lụt. núi lửa… không ngừng hoành hành trên vùng đất bằng. Lúc này, một bóng người đột nhiên xuất hiện, thân thể cực kỳ cao to. đứng nơi đó như một tòa núi nhỏ.

Chỉ thấy hắn nâng tay lên. chụp lấy một tia chớp đánh về phía hắn. Tia chớp này, liền bị hắn nắm chắc trong tay, điên cuồng giãy dụa như một con rắn. muốn giãy thoát khỏi tay người này.

Nhưng vẫn cứ mã bị người này nắm trong tay. sau đó dùng nó… chém về phía một ngọn núi lửa không ngừn phun trào dung nham.

Ầm ầm ầm!

Một tiếng nổ to. ngọn núi lửa này bị tia chớp nổ ra một cái khe thật lớn.

Càng có nhiều dung nham tràn ra từ chiếc khe này. nhiệt độ kia thậm chí khiến cho không gian xung quanh gần như tan ra.

Người khổng lồ trần truồng, đua lưng về phía Tần Lập. nhanh chóng bước tới dung nham chảy dài.

Tần Lập nhìn trợn mắt há mồm. thầm nghĩ người khổng lồ này muốn làm gì?

Đó là dung nham sâu trong lòng đất, nhiệt độ cực nóng đó, gần như có thể hòa tan vạn vật, lẽ nào hắn không sợ bị bỏng chết sao?

Nhưng một màn kinh người xảy ra, theo bước chân người khổng lồ tới gần. dòng dung nham chảy dài đỏ như máu liên đọng lại trong chớp mắt.

Chỉ trong chớp mắt, màu sắc từ đỏ liền chuyển sang xanh đen.

Người khổng lồ một đường đi thẳng về phía miệng núi lửa, tất cả dung nham chảy tới đều đọng lại.

Một màn, thật là Thần tích.

Người khổng lồ theo chiếc khe vừa bị hắn dùng tia chớp bổ ra. đến gần miệng núi lửa. sau đó tiến vào. Cho đến khi thân ảnh biến mất, vẫn không quay đầu nhìn lại.

Tần Lập thở ra một hơi dài, trong lòng kinh hãi quả thật không cách nào dùng Lời hình dung. Hắn không biết mình thấy được một màn này, có phái đã thật sự phát sinh ở thời đại Hoang Cổ hay không.

Quả thật làm cho người ta quá mức chấn động.

Đột nhiên ngọn núi lửa khổng lồ này bỗng nổ tung, trong nháy mắt đánh phá cơn lốc. mây đen mưa to trên bầu trời phá thành mảnh nhỏ.

Hư không xung quanh đều bị cỗ lực lượng này đánh sập xuống, sau đó người khổng lồ trong tay cầm lấy một ngọn lửa không màu. bay lên cao từ sâu trong lòng đất. miệng hét lớn một tiếng, sau đó nói nhanh những câu gì đó. Tần Lập không nghe hiểu được câu nào. nhưng cảm giác được lúc người khổng lồ nói ra mỗi một chữ. trong giọng nói đều ẩn chứa đạo ý vô thượng.

Giống như hòa hợp một thể với thiên đạo pháp tắc.

Tần Lập liều mạng muốn ghi tạc những tiếng nói này vào đầu mình, nhưng kinh ngạc phát hiện dù mình có liêu mạng thế nào, cũng không thể nhớ rõ những tiếng nói này.

Đại tượng vô hình, đại âm hi thanh, đại đạo chí giản.

Bất kỳ một sự vật nào. lúc đạt tới cực hạn đều sẽ sinh, ra một loại "đạo" cùng "lý" gần với bổn nguyên thiên địa. những đạo lý này đan cùng một chỗ. hình thành thiên đạo pháp tắc.

Mà chỉ có chân chính lĩnh ngộ thiên đạo pháp tắc. mới có thể truy tìm cảnh giới càng cao hơn: Trường sinh bất tử trong truyền thuyết!

Trên thực tế, thời đại Hoang cổ có tồn tại hay không, đến lúc này vẫn tràn ngập tranh luận. Dù sao niên đại quá mức xa xôi có lẽ mấy trăm triệu năm trước, hoặc là mấy tỷ năm thậm chí mấy chục tỷ năm trước.

Đại thần Hoang cỗ vô cùng mạnh mẽ trong truyền thuyết. tới hôm nay cũng khó mà tìm được chút manh mối nào. Cho nên, đối với thời đại Hoang cổ có đại thần Hoang cổ cùng Thần thú Hoang cổ cường đại, rất nhiều người đều ôm thái độ hoài nghi.

Cũng không phải phủ định, mà là không có chứng cớ.

Lúc này, trước mắt Tần Lập biến đổi. khôi phục cảnh tượng bình thường. Một màn vừa rồi. giống như mộng ảo. dù là lực lượng tinh thần cường đại như Tần Lập. cũng cảm thấy từng đợt hư ảo trước mắt.

Khi nhìn lại tấm Hoang cổ thần tàng nói là do đa thần thú Hoang cổ chế thành, Tần Lập tràn ngập cảm khái. Chỉ là một kỳ hiệu lôi điện nho nhỏ kia, chỉ chiếm một phân ngàn quyển Hoang Cổ Thần tàng mà thôi.

Cả một tấm Hoang cỗ thần tàng, tổng cộng chỉ có hơn một ngàn kỳ hiệu quái dị, mà Tần Lập vừa may mắn đúng dịp. phá giải hàm nghĩa một ký hiệu, nhưng căn bản không thể hoàn toàn tìm hiểu ra một màn này rốt cuộc có nghĩa gì.

Tần Lập không nhịn được thở dài một hơi. bỗng nhiên cười tự giễu. Mình vẫn quá mức lo lắng, loại Hoang cổ Thần tàng này, phóng mắt khắp thế giới, có mấy ai sở hữu nó?

Còn mình trong ngắn ngủi mấy chục năm. đã đạt tới độ cao vô số người tu mười kiếp cũng không đạt tới, còn có gì chưa đủ?

Lúc này, Ẩm Huyết Bàn Long Kiếm Tần Lập đặt ở trên bàn đột nhiên phát ra một trận run run rất nhỏ. nếu không có loại Thần thức như Tần Lập, thậm chí rất khó phát hiện.

Thần sắc Tần Lập khẽ động, khóe miệng lập tức hiện lên một tia cười lạnh, cầm lấy Ẩm Huyết Bàn Long Kiếm đứng lên. Mở cửa phòng, nhìn một mảnh mưa to trước mắt. bình tĩnh đứng đó như một pho tượng.

Trong thời gian Tần Lập trở về, trên cơ bản đã hiểu được lai lịch ô Long Sơn. Dù sao có lão tổ thành Thông Thiên ở đây, những bí ẩn này cũng biết được ít nhiều.

ô Long Sơn từ lúc thời đại Thái cổ đã có một số gia tộc tu luyện lánh đời. Trong lúc trận chiến tranh Thái cổ bùng nổ. những gia tộc này hợp thành một liên minh, đoàn kết một chỗ cùng nhau chống cự bộ tộc tử đồng xâm nhập ô Long Sơn.

Là một long mạch chân chính, ô Long Sơn tự nhiên bị tử đồng thèm nhỏ dãi. Tuy nhiên lúc đó tất cả võ giả Trung Châu gần như đều điên cuồng chém giết bộ tộc tử đồng, khiến cho bộ tộc tử đồng không thể đặt quá nhiều lực lượng lấn chiếm địa bàn.

Nếu như có thể triệt để chiếm lĩnh Trung Châu, mỗi tấc đất còn không phải của bộ tộc tử đồng bọn hắn?

Bởi vậy. sau khi trải qua mấy trận chiến, bộ tộc tử đồng tạm thời rời ô Long Sơn mạch, để cho những gia tộc có thời gian thở đốc.

về sau bộ tộc tử đồng cũng không tiến vào ô Long Sơn mạch nữa, Bởi vì chiến đấu qua năm này tháng nọ. đã tiêu hao rất lớn số lượng bộ tộc từ đồng đến đây khai hoang. Bọn họ đã không có tinh lực bận tâm chuyện ô Long Sơn mạch nữa.

Đây cũng khiến cho ô Long Sơn còn có thể tồn tại đến nay. Truyền thuyết ô Long Sơn nhất mạch có được không ít bí thuật Thái cổ. uy lực hết sức kinh người. Nhưng cuối cùng vẫn là truyền thuyết, ô Long Sơn cụ thể mạnh cỡ nào. dù là lão tổ thành Thông Thiên cũng không hiểu rõ lắm.

Lão tổ thành Thông Thiên đối với thủ đoạn mạnh mẽ của Tần Lập. xóa sổ hai người sứ giả Ô Long Sơn có chút hết chỗ nói. Bởi vì thực lực gia tộc ẩn dấu không phải khoe ra. là chân chính vô cùng mạnh mẽ.

Nơi cực Tây. căn cứ lão tổ thành Thông Thiên thống kê. tổng cộng còn có bổn thế lực ẩn dấu.

Phân biệt là: ô Long Sơn nhất mạch. Thánh Nữ Hồ nhất mạch. Lưu Hoa Hà nhất mạch cùng với Thiết Kiếm Phong nhất mạch. Ngoài ra có thể còn có. nhưng lại không có người biết

Bổn gia tộc ẩn dấu này. từ thời đại cuối Thái cổ đến nay. ngoại trừ ngẫu nhiên có đệ tử đi ra lịch lăm, cũng không như thành Thông Thiên Nguyệt Diêu Tiên Cung cùng Hải gia. phát triển rộng rãi thực lực gia tộc. mở mang bờ cõi.

Lại không ngờ tới. Bởi vì một Tần Lập. ô Long Sơn nhất mạch rốt cuộc không nhịn được lần đầu tiên xuất hiện trước mặt người đời.

Tần Lập yên lặng đứng trước cửa. hồi tưởng những thứ cám ngộ trên Hoang cỗ thần tàng. Tụy rằng không biết vì sao hắn không nhớ được một chút, nhưng giờ phút này trên người Tần Lập. so với trước kia đã thêm vài phân đạo vận.

Phảng phất như muốn hòa hợp một thể với thiên địa. lúc này rõ ràng Tần Lập đứng ở đây. nhưng làm cho người khác cảm giác nơi này không có gì cả.

ít nhất thì mấy người quan sát Tần Lập ở trên cao, liền thất kinh. Bọn họ nhận được tình báo là người thanh niên này đồng thời có quan hệ tới lời tiên đoán xa xưa Trung Châu, cùng với lời tiên đoán xa xưa của bộ tộc tử đồng, trên người mang theo mấy món Bảo Khí uy lực cường đại. Dù là dụng phái Địa Tiên đại năng bình thường, cũng có thể đánh một trận đồng thời thủ thắng.

Đánh giá này theo bọn họ thấy đã là đủ coi trọng rồi. cũng đã đánh giá cao Tần Lập. Ngàn vạn năm qua ô Long Sơn chưa bao giờ uất ức như vậy, bốn người đi, hai người bị người ta chém giết, hai người còn lại tè ra quần chạy về, chuyển lời Tần Lập nói nếu không thả người, thì chờ bị đồ sát toàn môn phái.

Điều này làm cho người ô Long Sơn cảm thấy phẫn nộ. Đối với bọn họ mà nói. bọn họ là tồn tại cao nhất trên thế giới này, bọn họ chỉ cần suy nghĩ tới cảm nhận của mình là đủ rồi. không cần phải lo lắng tới cảm nhận của người khác.

Cho nên, mặc dù chuyện này là do chính bọn họ khơi mào. nhưng ở trong lòng người ô Long Sơn nhất mạch. Tần Lập đã trở thành một đại ma đầu tội ác Tày trời.

Bởi vậy, mấy Thái thượng trưởng lão thọ nguyên đã tới tận cùng, mới bị Nam Cung Hiên thuyết phục tới tru sát Tần Lập. nhưng lúc này bọn họ lại có phân do dự.

Tần Lập này là người ứng vận thế giới này theo truyền thuyết. số mệnh cường đại đến mức người ta không thể sinh ra lòng đố kỳ. Hiện giờ nhìn thấy, quả nhiên là thế.

Loại đạo vận hòa hợp một thể cùng tự nhiên trên người hắn, dù là những Địa Tiên đại năng bọn họ cũng không theo kịp.

Lúc này. đột nhiên Tần Lập chậm rãi lên tiếng:

- Người ô Long Sơn đều ra đây đi. Đứng ở trên cao bao quát chúng sinh, các ngươi tự cho rằng mình là thần sao? Cút xuống đây chịu chết đi.

-o0o-

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

——oo0oo——

672. Chương 676: Long Hoàng Thánh Hiền Trảm!

- Muốn chết!

Từ trên cao. bên trong một đoàn mây đen lập tức truyền ra một tiếng quát lớn. đánh tan mây đen cuồn cuộn, nát bấy hư không phạm vi mấy dặm. Một đoàn ánh mặt trời theo lỗ thủng này chiếu thẳng xuống.

Người phát ra tiếng quát chìm trong ánh sáng chói lọi. làm người ta không dám xâm phạm như một chiến thần giáp vàng, ngưng giữa trời cao. bao quát chúng sinh, ngạo nghễ thiên hạ.

Đồng thời đoàn mây xung quanh cũng bị đánh tan mưa to như trút liền bị kiềm hãm. trên bầu trời xuất hiện một màn hết sức kỳ dị. vốn bầu trời bị mây đen bao trùm, lúc này lại hiện ra bốn lỗ thủng, mỗi một lỗ thủng đều có thể nhìn bầu trời xanh như tẩy, ánh mặt trời vàng rực chiếu lên trên bốn người này như bốn vị thân linh.

Còn những nơi khác vẫn bị mây đen bao phủ như trước mưa to bão táp…

Bên trong một tửu lâu xa hoa nhất thành Thông Thiên ở tầng cao nhất, một chiếc bàn dựa vào cửa sổ. ngôi xung quanh là bổn người thanh niên. Một người dẫn đầu khoảng ba mươi tuổi, mày rậm mắt to. vẻ mặt cương nghị, mặc một thân kình trang gắm đen. phía sau lưng là một thanh kiếm lớn. ngồi ở đó cử chỉ thong dong ôn trọng.

Năm người còn lại. là hai nam ba nữ.

Một nam tử trong đó khoảng ba mươi sáu ba mươi bảy tuổi, một đôi mắt hoa đào. nếu như đôi mắt này ở trên dung mạo một vị đại cô nương, nhất định câu mắt lòng một mảnh nam nhân.

Nhưng hết lần này tới lần khác, nó lại ở trên mặt một nam nhân khiến cho đánh giá người nam nhân này hơn vài phản âm nhu, thiếu vài phần dương cương.

Một nam nhân khác hình dạng xem ra chỉ mới hai mươi tuổi, trên mặt còn chưa lui tính trẻ con. nhưng diện mạo anh tuấn tiêu sái, ngồi ở đó nhìn trời cao bên ngoài không nháy mắt.

Ba cô gái đều hoa dung nguyệt mạo hết sức xinh đẹp, ngồi đó quan tâm chuyện trên trời cao bên ngoài.

Nam thanh niên khoảng hai mươi tuổi nhìn nhìn, đột nhiên nói:

- Đại ca. làm sao đệ cảm giác lúc này ô Long Sơn có chút làm giá quá?

Nam thanh niên áo đen quét nhìn hắn. không lên tiếng, còn nam tử mắt hoa đào kia hừ lạnh một tiếng:

- Đừng nói lung tung, chúng ta chỉ là trùng hợp đi ngang qua. xem náo nhiệt mà thôi. Ai thua ai thắng, có liên quan gì tới chúng ta?

Một cô gái cao gầy, làn da trắng nõn. ước chừng hai bảy hai tám tuổi, liếc nhìn thanh niên trẻ tuổi kia. nhàn nhạt nói:

- Đi ra thì ngậm chặt miệng lại. trước lúc đi phụ thân đã nói thế nào?

Người thanh niên hai mươi tuổi bĩu môi. rụt đầu về, không dám nhiều lời.

Sáu người thanh niên này, từ khí độ có thể nhìn ra là hạng người không tầm thường, nhưng địa vị thực tế của bọn họ, nói ra thật là dọa người.

Bởi vì tất cả bọn họ đều tới từ Thiết Kiếm Phong một trong tứ đại gia tộc ẩn dấu.

Thiết Kiếm Phong ở sâu trong tây bắc nơi cực Tây, bị ao đầm phạm vi hơn vạn dặm vây quanh, hình thành một nơi hiểm yếu rộng lớn. Ngàn vạn năm qua, Hầu như không có người nào tiến vào Thiết Kiếm Phong.

Cho nên địa phương này hết sức thần bí.

Hơn nửa cùng lúc này, ở bên trong hai tửu lâu khác, phân biệt có hai đoàn người, trong đó một bên có nam có nữ. còn đoàn người còn lại toàn bộ do nữ tử trẻ tuổi mỹ mạo tập hợp.

Rất rõ ràng, đây là đệ tử Lưu Hoa Hà cùng Thánh Nữ Phong trong tứ đại thế gia ẩn dấu.

Nếu bị người cố ý biết được, chắn chắc sẽ thắt kinh. Thật khó tưởng tượng, tứ đại thế gia ẩn dấu lại vì một minh Tần Lập phái ra môn hạ đệ tử đi tới thành Thông Thiên.

ở trong quá khứ. tuyệt đối chưa từng xảy ra chuyện này.

Thái thượng trưởng lão ô Long Sơn đánh tan tầng mây, vươn tay chỉ thẳng Tần Lập:

- Trẻ ranh ngu dốt. lên nhận lấy cái chết.

Lúc này. các phòng trong biệt viện đều mở ra, mấy người Thượng Quan Thi Vũ dùng ánh mắt hận thù nhìn bốn người như Thần linh trên bầu trời.

- Các người ở lại đây chờ ta.

Tần Lập phân phó một tiếng, thân người bay vụt lên bầu trời. Cũng không nói nhiều, nhắm thẳng người vừa nói. Ẩm Huyết Bàn Long Kiếm trong tay rời vỏ. theo thế bay lên. một đạo kiếm quang màu tím cắt phá hư không, chém về phía Thái thượng trưởng lão ô Long Sơn bên này.

Giờ khắc này. trong thành Thông Thiên có không biết bao nhiêu ánh mắt đồng thời nhìn chằm chằm một cảnh này.

Bỗng nhiên, mọi người đều không kìm được phát ra một tiếng thét kinh hoảng.

Phốc!

Một cỗ máu tươi phun ra từ trên cổ vị Thái thượng trưởng lão ô Long Sơn quát mắng Tần Lập, chìm trong ánh mặt trời vàng rực, bầu trời xanh như tây. Một màn này quỷ dị như vậy, làm cho người ta có cảm giác kinh hồn bạt vía.

Dù là thanh niên cương nghị ba mươi tuổi dẫn đầu đệ tử Thiết Kiếm Phong, thần sắc cũng bị kìm hãm. lập tức hai mắt bắn ra hai đạo quang mang, lẩm bẩm:

- Tần Lập. người này không thể trêu chọc.

Những người khác cũng sững sờ ra đó. ai có thể nghĩ tới. ai lại dám nghĩ tới. đường đường Thái thượng trưởng lão ô Long Sơn, đường đường Địa Tiên đại năng, tuy rằng thọ nguyên đã không còn nhiều, nhưng bọn họ đều là Địa Tiên đại năng kinh nghiệm chiến đấu phong phú. thực lực mạnh mẽ không gì sánh được đó!

Đại năng chân chính, chỉ cần hắn còn chưa chết, thì đó là một đối thủ đáng sợ không thể coi thường. Ai có thể nghĩ tới, chỉ vừa đối mặt. một đạo kiếm quang hời hợt của Tần Lập đã chặt đầu một Địa Tiên đại năng, chém giết triệt để?

- A!

Một lão già cách đó mười dặm phát ra một tiếng kêu bi thiết điên cuồng, thân hình hóa thành một tia chớp, nhắm thẳng Tần Lập. miệng quát to:

- Tiểu tử ỷ vào lợi kiếm, giết huynh trưởng tạ nạp mạng đi.

Theo một tiếng hét to. lão già này vung tay lên. một cỗ lực lớn hùng hồn nháy mắt ngưng tụ thành một cơn lốc kinh khủng nổ nát tầng mây xung quanh, xé mở hư không, như muốn cắn nát vạn vật thế gian, lao thẳng về phía Tần Lập.

Một kiếm chém giết một vị Địa Tiên đại năng, trên mặt Tần Lập cũng không có bất kỳ biểu tình đắc ý tự mãn gì. ngược lại càng thêm ngưng trọng, trong lòng kính nể lão sư Hô Diên Bác, thật là bội phục sát đất.

Trên thực tế. một đạo kiếm quang vừa chém giết vị Địa Tiên đại năng ô Long Sơn căn bản không phái kiếm quang bình thường, mà là ẩn chứa oai lực hoàng giả vô thượng trong Bàn Long Thiên Tử Kiếm, long khí trong Long Thủ Kiếm, một tia sát khí tinh thuần trong Bảo Khí trường đao. cùng với khí tức thánh hiền trong Ấn Chương Bảo Khí cùng Nghiên Mực Bảo Khí.

Cộng thêm sát ý cường đại có thể khai thiên tích địa. tung hoành cỗ kim của bản thân Ẩm Huyết Kiếm. Một Địa Tiên đại năng thọ nguyên không còn nhiều, làm sao có thể chống lại được.

Đáng tiếc, là loại đại chiêu cường hãn đến quá đáng này. mỗi ngày chỉ có thể sử dụng hai lần. Điều này không có liên quan tới thực lực của Tần Lập. mà là những khí tức này cần phái tích lũy, sau khi sử dụng cân từ từ khôi phục. Nếu như sử dụng quá độ. tất nhiên sẽ hao tổn thọ mệnh của Ẩm Huyết Bàn Long Kiếm.

Dù sao ngoại trừ Ẩm Huyết Kiếm, năm kiện khác chỉ là Bảo Khí. mà không phải Thánh Khí.

Tần Lập thứ nhất sẽ không làm chuyện tát ao bắt cá. thứ hai cũng không muốn cho mọi người đều biết rõ bài tẩy của mình. Cho nên. chiêu này hắn gọi là đại chiêu khủng bố Long Hoàng Thánh Hiên Trảm, hôm nay đã định trước những người ở đây sẽ không thấy lần thứ hai.

Ngoại trừ một chiêu này. Tần Lập cũng không phải không còn chiêu thức khác, vừa nãy chẳng qua là vì lớn tiếng doạ người mà thôi. Nhìn cơn lốc kinh khủng gào thét ập tới. trong

lòng Tần Lập quát khẽ:

“Kiếm thứ năm… Sát Thần.”

Một cỗ quang mang chói mắt kinh khủng, trong khoảng khắc bắn ra từ Ẩm Huyết Bàn Long Kiếm. Ẩm Huyết Bàn Long Kiếm phát ra một tiếng rồng ngâm rõ to. trực tiếp đánh tan toàn bộ mây đen cuồn cuộn trong phương viên mười dặm.

Một mảng lớn ánh mặt trời trút xuống, cơn lốc kinh khủng kia cũng bị uy thế của Duy Ngã Cửu Kiếm kiếm thứ năm Sát Thần đánh chia năm xẻ bảy, cả vùng trời cao cũng không chịu nổi loại oanh kích cường độ này, ầm ầm sụp xuống.

Thiên đạo pháp tắc ngưng tụ thành từng đạo thiên lôi. bắt đầu đánh xuống hai người.

Loại thiên lôi trình độ này. tuy rằng Địa Tiên đại năng không đám ngạnh kháng, nhưng tránh thoát cũng không thành vấn đề lớn.

Đáng tiếc, là vị Địa Tiên đại năng Thái thượng trưởng lão ô Long Sơn này hiển nhiên đánh giá thấp thực lực chân chính của Tần Lập. ở trong lòng lão thủy chung không muốn thừa nhận Tần Lập cũng là Địa Tiên đại năng.

Tần Lập mới bao nhiêu tuổi? Còn không tới bổn mươi tuổi, làm sao có thể trở thành đại năng? Địa Tiên đã không đáng giá như vậy nữa sao? Hay là nói thế đạo này đã thay đổi?

Có một số việc là như thế, dù là sự thật đã bày ra đó. nhưng muốn được tiếp nhận phổ biến, luôn luôn cân thời gian nhất định.

Cũng chính là Bởi không muốn tin đã triệt để chôn vùi vị Địa Tiên đại năng này. Lão chẳng những xem thường Tần Lập. đồng dạng cũng xem thường uy lực Duy Ngã Cửu Kiếm kiếm thứ năm Sát Thân.

Cơn lốc kia bị đánh tan, uy lực Sát Thần vẫn không giảm, đánh thẳng về phía vị Thái thượng trưởng lão ô Long Sơn.

Quá gấp gáp. vị Thái thượng trưởng lão này nháy mắt liền hiểu được, đây không phải hậu bối trẻ ruồi gì cả. mà là một đại năng chân chính.

Rống!

VỊ Thái thượng trưởng lão ô Long Sơn phát ra một tiếng rít gào. trong cơ thể tuôn trào năng lượng kinh người, hình thành một đạo hộ thể cương khí dày đặc ở trước người, cố gắng ngăn cản một chiêu công kích trảm phá hư không này.

Ầm ầm ầm!

Trên trời cao lộ ra trời xanh mây trắng, tiếng thiên lôi lại không ngừng. Một tiếng nổ này. là tất cả các thiên lôi cùng sinh ra. chấn động khiến cho một số người thực lực hơi yếu thất khiếu đô máu. bị nội thương không nhẹ.

Tuy rằng gấp gáp ngưng tụ thành hộ thể cương khí. nhưng đồng dạng cũng vô cùng kiên cố. lại bị một kiếm ngập tràn sát ý của Tần Lập trực tiếp đánh nát tan.

Thân thể vị Thái thượng trưởng lão ô Long Sơn như một mảnh vải rách nát. hung hăng đánh bay ra ngoài.

Bỏ lại giữa không trung một mảnh máu tươi, trước ngực gần như bị đánh nát. lộ ra xương trắng rợn người bên trong, không bị cỗ lực lượng này trực tiếp đánh thành phấn bụi là còn phái cảm tạ cơn lốc uy lực khổng lồ của lão trước đó. Bằng không, vị Thái thượng trưởng lão Địa Tiên đại năng ô Long Sơn thọ nguyên không còn nhiều, ngay cả toàn thây cũng không thể được.

Mây đen trên bầu trời thành Thông Thiên lúc này đã bị đánh xơ xác, lộ ra hư không vô tận, thiên lôi do thiên đạo pháp tắc đánh xuống, không ngừng bổ về phía Tần Lập.

Làm cho người ta trợn mắt há mồm, chính là Tần Lập lại không né không tránh. Thiên lôi này bổ lên người Tần Lập. toàn bộ xâm nhập vào cơ thể hắn, còn Tần Lập… lại không hề bị bất kỳ tổn thương gì.

- Con bà nó. đây còn là người sao?

Trong hàng đệ tử Thiết Kiếm Phong, người trẻ tuổi nhất, nam tử mới hai mươi tuổi kia không nhịn được, lầm bẩm một câu.

Lần này không có ai mắng hắn, Bởi vì dù là nam tử cương nghị dẫn đầu. trên mặt đã không nhịn được co quắp, hiển nhiên cũng bị một màn này kích thích quá đáng.

-o0o-

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

——oo0oo——

673. Chương 677: Thân Thể Mạnh Mẽ Đến Cực Điểm!

Còn lại hai vị Thái thượng trưởng lão ô Long Sơn. tất cả đều đứng ở trên không trung, ngạc nhiên sửng sốt, ngay lập tức song song bộc phát ra một tiếng rống giận rung trời, đều tự chém ra một đạo khí kình thật đài. xuyên thẳng qua bầu trời, phá nát hư không, đánh về hướng Tần Lập.

Bọn họ đều là đại năng Địa Tiên vốn tuổi thọ còn lại không có mấy. sống hơn vạn năm nhưng sinh, mệnh vẫn còn quý giá, không đến giờ khắc chết kia, thì có ai có thể bỏ phí mạng sống chứ?

Mắt thấy hai người đồng môn làm bạn nhiều năm. cứ như vậy bị một người tuổi còn trẻ chém giết, nỗi bi thống mãnh liệt trong lòng kia hóa thành sát khí ngút trời.

- Tiểu súc sinh, nạp mệnh đây!

- Tiểu nghiệt súc. hôm nay tất phải giết chết ngươi!

"Ầm! Ầm!"

Chỗ nào hai đạo kình khí đi qua hư không sụp xuống, thiên đạo pháp tắc tan vỡ. vô số thiên lôi giáng xuống, bổ về phía hai vị Thái thượng trưởng lão ô Long Sơn. Nhưng hai người này đều như điên cuồng lên rồi. đều không né không tránh. điên cuồng liên tục kích ra công lực suốt đời của họ. muốn lấy mạng đổi mạng cùng Tần Lập.

Thiên lôi đánh trên người bọn họ, bốc lên từng đợt khói đen. thân thể đại năng Địa Tiên, tuy rằng vô cùng cứng rắn. nhưng vẫn không chịu nổi đả kích như thể. Hai vị Thái thượng trưởng lão đều hộc máu liên tục, bọn họ vẫn không quan tâm. hai mắt đỏ ngầu thề giết cho bằng được Tần Lập.

Kiếm thứ nhất chém chết Thái thượng trưởng lão Ô Long Sơn kia. Tần Lập đã sử dụng Long Hoàng Thánh Hiền Trảm, cũng là sau khi Ẩm Huyết Bàn Long Kiếm được Hô Diên Bác một lân nữa tế luyện, bản thân bảo kiếm chất chứa kiếm khí uy lực vô cùng mạnh mẽ, cũng đã tiêu hao rất nhiều lực lượng của Tần Lập. Kiếm thứ hai hắn sử dụng là thế kiếm thứ năm Sát Thần của Duy Ngã Cửu Kiếm, Tần Lập lại tiêu hao thêm rất nhiều lực lượng.

Mặc dù Tần Lập cũng đã bước vào cảnh giới Địa Tiên, nhưng Duy Ngã Cửu Kiếm tiêu hao kinh người, vẫn khiến Tần Lập không đám tùy tiện sử dụng.

Tuy nhiên, Tần Lập có một mặt càng mạnh hơn, đó chính là thân thể không gì sánh kịp của hắn. độ cứng chắc hơn xa so với đại năng Địa Tiên bình thường.

Cho nên, hai vị Thái thượng trưởng lão ô Long Sơn kích ra đại chiêu dũng mãnh. Tần Lập cắn răng một cái. cũng đồng dạng bằng bất cứ giá nào: "Thề quyết giết ta ư? Ta còn phát thề giết chết các ngươi đây!"

Tính cách của Tần Lập chính là như thế, tâm Huyết và quật cường tận trong xương tủy. không thể kém hơn so với bất cứ người nào.

Liều mạng sao? Ai lại không biết!

Tần Lập cầm trong tay Ẩm Huyết Bàn Long Kiếm, đón đỡ công kích pháp thuật của hai vị Thái thượng trưởng lão ô Long Sơn đánh ra, rồi vọt tới.

Trong đó chiêu thức của một Thái thượng trưởng lão Ô Long Sơn đánh ra. ẩn chứa đại lượng khí hàn băng, cô khí tức cực lạnh này. nếu như xâm nhập vào thân thể. chắc chắn trong nháy mắt sẽ đông lạnh, người ta thành một khối băng.

VỊ Thái thượng trưởng lão ô Long Sơn kia thì đánh ra. ẩn chứa liệt hòa mãnh liệt, cỗ khí tức cực nóng đó dường như sắp đốt cháy không gian, thậm chí không cần chạm đến trên thân thể người ta, chỉ cần tới gần một chút, mọi người có thể bị hòa diễm cực nóng này hòa tan rồi.

"Ầm!"

"Ầm!"

Hai tiếng nổ vang kinh thiên động địa qua đi. khắp hư không, đều đồ sụp xuống. Hàn Băng khí cùng Liệt Hỏa khí đánh ra cùng một chỗ. phía trên bầu trời, đã xảy ra bùng nổ kịch liệt, khiến cho bầu trời chung quanh phạm vi hơn mười dặm. toàn bộ bị vỡ nát thành mảnh vụn.

Sức bùng nổ mãnh liệt này sinh ra hào quang chói mắt, so với ánh mặt trời còn gay gắt hơn, Làm cho người ta không đám mở to mắt nhìn thẳng vào đó.

Hai vị Thái thượng trương lão ô Long Sơn lồng ngực phập phồng dữ dội luân phiên dùng năng lượng cường đại công kích, đổi bọn họ cũng tiêu hao thật lớn.

Bọn họ đối mặt là đối thủ cùng một cấp bậc. không phải cái loại võ giả Đan Nguyên Anh Hóa hoặc là võ giả Lôi Kiếp chỉ phất ống tay áo là có thể đánh bay đi.

- Tiểu nghiệt súc đã đền tội rồi! Chúng ta đi xuống tàn sát hết những người thân bên cạnh tiêu nghiệt súc đó đi!

Trong đó một Thái thượng trưởng lão ô Long Sơn lộ vẻ mặt hung ác, cắn răng nói:

- Hơn vạn năm qua. ô Long Sơn chúng ta chưa bao giờ nếm qua thua thiệt như thế. không tàn sát cả nhà tiểu nghiệt súc này. ta không cam lòng!

Người Thái thượng trưởng lão ô Long Sơn kia cũng cất giọng lạnh lùng nói:

- Đâu phải chỉ là người thân của tiêu súc sinh này? Thành Thông Thiên này. ta xem ra cũng không cần thiết gì lưu lại! Không phải bọn chúng có giao hảo với tiểu súc sinh, này sao? Hiện tại. phải để cho bọn chúng hiểu rằng. đối nghịch với thế gia ẩn thế. sẽ có kết cục như thế nào!

Hai người này nói chuyện thanh âm rất lớn. giống như tiếng sấm bình thường, hoàn toàn xem thường những người của thành Thông Thiên phía dưới này. không đặt họ vào trong mắt.

Phía dưới thành Thông Thiên, bên trong mấy đại tửu lâu. những người Thiết Kiểm Phong. Thánh Nữ Hồ cùng Lưu Hoa Hà đó, đều giật mình kinh hãi. thầm nghĩ hai Thái thượng trưởng lão ô Long Sơn này. chẳng lẽ muốn tàn sát hàng loạt dân trong thành hay sao?

Đối với hai đại năng đang phẫn nộ mà nói. loại sự tình này khẳng định là có thể làm được. Tuy nhiên, hiện tại bọn họ ở trong này. là tuyệt đối không muốn chống lại cùng người của ô Long Sơn.

Mặc dù giữa bọn họ trước nay không có qua lại với nhau, nhưng dù sao đều là gia tộc lưu truyền từ thời đại thái cổ tới nay. ít nhiều giữa nhau cũng có chút hiểu biết.

Nữ đệ tử của Thánh Nữ Hồ bên này cộng tất cả có tám vị, cầm đầu là một thiếu nữ nhìn qua chừng mười tám mười chín tuổi. Thiếu nữ mắt sáng mày ngài, đáng người hoạt bát nhanh nhẹn, một mái tóc đen như suối nước, mềm mại phủ trên vai.

Nghe câu nói của hai vị Thái thượng trưởng lão ô Long Sơn trên bầu trời cao kia. đôi chân mày thanh tú của nàng khẽ nhíu lại, lẩm bẩm:

- ô Long Sơn có hơi quá phận, nguyên vốn chính là bọn họ chủ động khiêu khích Tần Lập. hiện tại Tần Lập đã bị bọn họ đánh chết, cần gì phải gây thêm nhiều sát nghiệt?

Trên bầu trời cao bùng nổ phát sinh do băng và hỏa kia, hào quang vẫn như trước, giống như một đóa pháo hoa tuyệt đẹp vô cùng to lớn vẫn khiến cho người ta không dám nhìn thẳng vào nó.

Đây là một kích toàn lực chứa đầy phẫn nộ của hai vị đại năng Địa Tiên, uy lực kinh thiên, làm cho trong lòng người ta kinh sợ.

Thiếu nữ xinh đẹp khác chừng hơn hai mươi tuổi, lại có ý kiến bất đồng:

- Tần Lập kia kiêu ngạo ương ngạnh, chết cũng đáng kiếp, địa phương cực Tây khi nào thì đến phiên một ngoại nhân như hắn làm càn như thế? Hừ! Cho nên bị người ta đánh chết, cũng là chuyện hợp tình Lý. về phần tàn sát hàng loạt dân trong thành, ta không thấy có gì là ghê gớm. những người này như con kiến, còn sống hay chết đi thì lại có cái gì khác nhau chứ?

Thiếu nữ khoáng mười tám tuổi kia nhíu nhíu mày. không nói gì thêm, chỉ là than nhẹ một tiếng. Thánh Nữ Hồ là một gia tộc ẩn thế địa vị cao cả. trải qua nhiều năm phát triển như vậy, môn hạ đệ tử mấy ngàn người đều có thực lực bất phàm. Thế nhưng đồng thời cùng dung túng phần lớn đệ tử thành có thói quen tự cao tự đại coi mạng người như cỏ rác.

Lần này họ ra ngoài, chính vì nghe nói có người ứng với vận mệnh hiện thế. Thời đại thái cổ cũng đã từng có người như vậy, một đường xông lên đỉnh cao không thể ngăn cản, tất cả mọi người cùng một thời đại với hắn toàn bộ bị vầng hào quang của hắn bao phủ.

Mỗi khi có người hiện thế như vậy. thể giới luôn phải trải qua một số biến đổi trọng đại. điều này rất nguy hiểm, nhưng đồng thời cũng là cơ hội tốt. Cho nên. gần như từ đó bốn đại gia tộc ân thế hiện thế. đồng thời phái ra môn hạ đệ tử ra ngoài muốn trông thấy người ứng với vận mệnh kia.

Vì lẽ đó, trừ ô Long Sơn. ba đại gia tộc ẩn thế khác xuất hiện, nhưng cũng không phải đến để là địch cùng Tần Lập.

- Thất muội! Không được nói loạn bậy. ngươi căn bản là cái gì cũng không biết, cứ ở đây nói lung tung! Tần công tử chưa từng trêu chọc tới ô Long Sơn nhất mạch?

Một nữ nhân nhìn qua chừng ba mươi tuổi. cau mày nói một câu.

Thiếu nữ xinh đẹp lối hai mươi tuổi đó lại có vẻ không phục, nói:

- Cái khác ta đều không rõ ràng lắm. ta chỉ biết là Tần Lập kia đã nói: nếu không thả nữ nhân của hắn hắn liền huyết tẩy toàn bộ ô Long Sơn nhất mạch. Dựa vào cái gì chứ. hẳn dựa vào cái gì dám nói kiêu ngạo như vậy? Hắn có tư cách này sao?

- Hắn có!

Thiếu nữ mười tám tuổi vẫn không nói gì, đột nhiên mở miệng, lạnh, lùng nói. sau đó chỉ tay lên bầu trời:

- Các ngươi nhìn lên xem thì biết!

Mấy người khác đều theo bản năng hướng nhìn lên bầu trời. Lúc này. hai vị Thái thượng trưởng lão ô Long Sơn phát ra một kích lấy mạng, hào quang bùng nổ chói mắt đó đã bắt đâu yếu bớt. vốn bầu trời hãn phải trống không, lại có một người đứng sừng sững trên đó. hoàn hảo không tổn hao gì giống như một pho tượng chiến thần vô cùng cường đại, thậm chí khiến cho người ta không kìm nổi trong đầu sinh ra một ý niệm muôn quỳ bái.

Tần Lập không chết!

Chẳng những không chết, ngược lại hoàn hảo không tổn hao gì đứng ở nơi đó. Xem ra hai đạo công kích đủ để lấp sông phá núi đó. dường như chưa từng đánh vào trên người hắn.

Tất cả mọi người đều sửng sốt.

Hai Thái thượng trưởng lão Ô Long Sơn. vừa rồi còn đang thương lượng muốn giết sạch thân nhân bên người Tần Lập, sau đó tàn sát hàng loạt dân trong thành đấy! Thếtổn tn nh * sạ T

r = y

- Tần gia làm như vậy. tuy rằng không có gì đáng trách, dù sao ai ai cũng đều muốn cho gia tộc của mình nắm giữ càng nhiều những thứ đó. Mấy năm gần đây. con cháu Tần gia đi lại trên giang hồ. đề cập nhiều tới tên của phu quân, điều này cũng không có gì. dù sao danh tiếng của phu quân rất hiển hách. Nhưng nếu tiếp tục kéo dài như thế. ta sợ trong đám con cháu này có người tốt kẻ xấu lẫn lộn, cuối cùng có thể mang đến một số phiền toái cho phu quân.

Bạch Trung Tuyết mau mồm mau miệng, nói:

- Lời này không sai. ta cũng có thể cảm giác được, đám con cháu Tần gia kia mấy năm nay càng ngày càng kiêu ngạo, thậm chí… có lúc. bọn họ cũng không để Tiêu Hắc và Thái Hồng vào mắt. Đúng rồi. còn có Tây Qua và Cơ Như Nguyệt bọn họ. ở Tần gia cũng không hẳn là vui thích như vẻ bề ngoài!

Thượng Quan Thi Vũ bình tĩnh nhìn Tần Lập, nói:

- Phu quân! Theo muội không bằng đưa cha mẹ cùng với Tây Qua bọn họ qua hết bên này đi, Tần gia bảo nơi đó. phu quân đã xây đựng thiết trí phòng thủ kiên cố. hơn nữa có tấm biển chữ vàng của phu quân ở đó. tin rằng cũng không ai đám tới gây chuyện. Kỳ thật phu quân cùng Tần gia dù sao vẫn còn kém một tầng.

Việc này, bọn họ không nói. Tần Lập còn thật không biết. Cho tới nay Tần Lập rất ít ở lại gia tộc. đều là ở bên ngoài xử lý đủ thứ chuyện. Đối với một số chuyện phát sinh, trong gia tộc. trong lòng Tần Lập nhiều ít có một số phòng đoán, nhưng dù sao không có ai chính miệng nói với hắn như thế.

Suy nghĩ kỳ lại Tần gia làm như vậy cùng không có gì đáng trách. Gia chủ Tần Tỏa hiện tại cũng không phải là người hoàn toàn không có đã tâm, tự nhiên cũng muốn trên lịch sử của gia tộc Tần gia lưu lại tên tuổi của mình. Tuy nói trước đây Tần Tỏa đã từng muốn giao vị trí gia chủ cho Tần Lập. nhưng lúc ấy dù sao Tần Tỏa còn chưa có năng lực trở thành gia chủ Tần gia. Thứ quyền lực này nếu không dính đến thì tự nhiên không thể hội được cái loại tư vị này. nhưng một khi ngồi ở trên vị trí cao cao kia. không ai muốn hạ xuống nữa.

Nghĩ vậy, Tần Lập than nhẹ một tiếng, nói:

- Nguyên vốn ta cùng nghĩ tới. ở địa phương cực Tây bên này phải thành lập một cái thế lực thuộc về chính chúng ta, tuy nhiên cũng không có quá mức cấp bách. Dù sao, có địa bàn của riêng mình thì phải đề phòng bị cừu gia tìm được, hơn nữa địch nhân của ta hiện tại. không chỉ những người ra mặt này mà còn có một số càng cường đại hơn…

Nói xong, Tần Lập nghĩ đến Thần Miếu nối thông Thần Vực bên kia. ở Thần Vực nơi đó chỉ sợ không biết có bao nhiêu người đang chú ý tới mình, nếu không thể bố trí tốt những người đi theo bên mình này. tự nhiên hắn cũng không thể yên tâm rời đi.

Đúng vậy, rời đi!

Tần Lập sớm đã nghĩ tới thật lâu. về vấn đề Thần Vực. Tần Lập không thích cứ tiếp tục bị động. Giống như lần này hắn lấy thái độ vô cùng cường thế. đối mặt với ô Long Sơn nhất mạch cường đại chính là như thế.

Dựa vào cái gì… cho tới nay. đều là các ngươi chủ động trêu chọc ta. ta không có đắc tội với các ngươi, không cừu không oán với các ngươi, mà chỉ vì trên người ta mang bảo vật, các ngươi liền liên tiếp muốn đả thương tánh mạng ta. muốn đoạt bảo vật của ta. Một khi đã như vậy. ta cần gì phải chờ các ngươi tới tìm ta?

Cứ để ta chủ động đi tìm các ngươi là tốt rồi!

Trên người Tần Lập hiện giờ người mang Ẩm Huyết Bàn Long Kiếm, Kiếp khí Mao Bút, Thánh khí Hoàng Kim Cung, Duy Ngã Cửu Kiếm đã có thể thi triển đến kiếm thứ sáu Liệt Địa, thân thể vô cùng cứng rắn, ngũ tạng có phôi cũng dùng tinh kim lực luyện hóa… có thể nói. tuyệt đối không sợ khiêu chiến với bất cứ địch nhân nào.

Hiện tại hắn đã hoàn toàn có tư cách đối thoại ngang hàng cùng những thể lực lớn kia.

Một khi đã như vậy, vì sao còn phải nhẫn nhục?

Thượng Quan Thi Vũ ngồi ở bên người Tần Lập. nắm tay Tần Lập. vẻ mặt kiên định nói:

- Phu quân cứ yên tâm! Chúng ta sẽ luôn luôn ở bên cạnh huynh!

Lãnh Dao ngồi ở bên kia Tần Lập, cũng cầm tay Tần Lập, không nói gì. nhưng thần sắc trên mặt đã nói rõ với Tần Lập: "Muội sống là người của huynh. chết thành quỷ của huynh cùng sống cùng chết."

Xà Xà, Bạch Trung Tuyết, Bạch Trang Hỏa. Bạch Trung Sơn, Kim Điêu, Tào Hồng cũng đều ngồi ở đó. vẻ mặt kiên định nhìn Tần Lập.

- Được! Vậy chúng ta hãy tìm một chỗ. thành lập thế lực thuộc về chính chúng ta đi! Tuy nhiên, tạm thời không nên chiêu mộ thu nhận bất cứ môn đồ nào. chỉ cần lực lượng chúng ta hiện có. Chờ ta cứu Ngữ Yên trở về. sau đó về Tần gia đưa cha mẹ ta cùng với đám người Băng Tuyết Môn Tây Qua bọn họ đến đây.

Tần Lập nói xong, bên ngoài bỗng nhiên có người thông báo:

- Tần công tử! Có người tự xưng là Thiết Kiếm Phong. Thánh Nữ Hồ. Lưu Hoa Hà, đến thăm hỏi.

- Thiết Kiếm Phong… Thánh Nữ Hồ… Lưu Hoa Hà?

Tần Lập lầm bẩm lâu bầu. có chút nghi hoặc nhìn thoáng qua những người khác, hỏi:

- Các ngươi có nghe nói qua những địa phương này không?

Những người khác cũng đều giống nhau, mờ mịt lắc đầu. cũng không biết ba cái tên này đại biểu cho cái gì.

Thượng Quan Thi Vũ xoay chuyển tròng mắt. nhẹ giọng nói:

- Thiết Kiếm Phong. Thánh Nữ Hồ. Lưu Hoa Hà. Ô Long Sơn… Các ngươi có cảm thấy gì không, giữa bọn họ dường như có hơi… giống nhau?

Xà Xà giãn chân mày ra. gật đầu nói:

- Thi Vũ vừa nói như vậy. thật đúng là làm cho người ta cảm thấy được có hơi tương tự. Chẳng lẽ. những gia tộc này cũng là gia tộc ẩn thế giống như ô Long Sơn? Bọn họ tới nơi này làm cái gì? Cùng giống như ô Long Sơn sao? Vênh váo tự đắc phái ra một số cái gì là Thánh sứ, muốn bảo vật trên người công tử nữa sao?

- Quản chúng đến đây muốn cái gì, cứ gặp không phai sẽ biết à!

Tần Lập nói xong, cho người mời những người đó đến phòng tiếp khách, sau đó mang theo hai người Thượng Quan Thi Vũ cùng Lãnh Dao đi tiếp khách.

Khi ba người tới phòng tiếp khách, đối phương đã chờ ở bên trong, có người hầu đưa lên nước trà. Ba thế lực đối phương chia làm ba phe. trong lúc đó cũng đang đánh giá lẫn nhau, hiên nhiên bọn họ cũng không quen biết nhau.

Tần Lập dẫn theo Thượng Quan Thi Vũ. Lãnh Dao vừa đi vào phòng, liền dẫn tới chú ý của những người này. nhất là Thượng Quan Thi Vũ cùng Lãnh Dao bên cạnh Tần Lập. hai nữ nhân tuyệt sắc khuynh thành, làm cho trước mắt mọi người như sáng bừng lên.

Nhất là Thượng Quan Thi Vũ, khí chất cao quý. dung nhan tuyệt trần, mái tóc bới cao. mày ngài như vẽ, mắt sáng như sao. trên gương mặt trái soan. mang theo vẻ tươi cười bình thản, cặp đùi ngọc thon dài thăng tắp. làn da mềm mại trắng nõn.

Những nam nhân trong phòng này. ngay cả những đại hán Lưu Hoa Hà đều không kìm nổi hai mắt nhìn như muốn đứng tròng.

Địa phương cực Tây linh khí sung túc. từ trước đến nay không thiếu mỹ nữ, những nữ nhân hôm nay tới đây. cùng không có người nào khó coi. nhưng nếu so sánh với Thượng Quan Thi Vũ. họ kém thật đúng là không phải một chút nửa điểm.

Những nữ nhân Thánh Nữ Hồ đó. dung mạo mỗi người đều rất xinh đẹp. nhưng hai giai nhân tuyệt sắc Thượng Quan Thi Vũ cùng Lãnh Dao này. vẫn khiến họ thoáng rung động.

Tần Lập liền ôm quyền hướng về phía những người này nói:

- Tại hạ Tần Lập! Không biết chư vị bằng hữu tìm đến Tần Lập có chuyện gì?

Tần Lập không biết bọn họ, càng chưa từng nghe nói qua tên hiệu của những thế lực này. có thể đi ra gặp người đã xem như nể tình lắm rồi. Hiện giờ thấy những người này dường như bị mê hoặc Bởi sắc đẹp của Lãnh Dao và Thi Vũ, không khỏi nhắc nhớ nói.

- Khái khái!

Trước hết phục hồi tinh thần lại là nam nhân cương nghị chừng ba mươi tuổi của Thiết Kiếm Phong kia. hắn nhìn Tần Lập mỉm cười nói:

- Thật thất lễ! Tần phu nhân quả nhiên tuyệt sắc khuynh thành! Tại hạ Thiết Vân Phi Thiết Kiếm Phong, ra mắt Tần công tử.

-o0o-

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

——oo0oo——

676. Chương 680: Tập Kích Ban Đêm!

- Tại hạ là Lưu Hoa Hà Hoa Nhị Lang.

- Hà lão tứ.

- Lưu Chính Phong.

Mấy người bên phía Lưu Hoa Hà cùng phân biệt giới thiệu chính mình.

Bên phía Thánh Nữ Hồ. một cô gái mười tám. mười chín tuổi, đôi mắt xinh đẹp nhìn Thượng Quan Thi Vũ không nháy mắt, tán thưởng nói:

- Tỷ tỷ thật là xinh đẹp.

Thượng Quan Thi Vũ mỉm cười nói:

- Muội muội cũng không kém a!

Cô gái này nũng nịu cười:

- Ta là Thánh Nữ hiện tại của Thánh Nữ Hồ. tên gọi Tiêu Tiêu. Tỷ tỷ chính là Thượng Quan Thi Vũ hả?

Thượng Quan Thi Vũ nhẹ vuốt cằm, nói:

- Muội muội chẳng lẽ tới từ gia tộc lánh đời?

Tiểu Tiểu có chút kinh ngạc nhìn thoáng qua Thượng Quan Thi Vũ, nói:

- Đúng vậy. Không nghĩ tới tỷ tỷ thông minh như vậy, có thể đoán được lai lịch của ta.

Bên kia đám người Thiết Vân Phi cùng Hoa Nhị Lang cùng tán thưởng trí tuệ của Thượng Quan Thi Vũ không thôi, trong lòng hâm mộ Tần Lập. Bản thân có được thực lực cường hãn như vậy thì cũng thôi, nhưng mà lại cưới được thê tử còn thông minh như vậy.

Sau khi những người khác đều giới thiệu xong, phân chia chủ khách ngồi xuống. Tần Lập đối với ý đồ đến của những người này. ít nhiều có thể cảm giác được một chút, cũng không nghĩ dông dài, trực tiếp hỏi:

- Các vị tuấn kiệt đột nhiên tới chơi, không biết có chuyện gì?

Thiết Vân Phi thiếu chủ Thiết Kiếm Phong cười nói:

- ở trước mặt Tần công tử. ai đám tự xưng tuấn kiệt? Ý của chúng ta tới đây. ha ha. ta nghĩ hẳn là giống nhau.

Thành thật mà nói. chúng ta vốn thèm nhỏ dãi trọng bảo trên người Tần công tử, muốn mượn đến để xem. Lại không nghĩ rằng thực lực Tần công tử kinh thiên như vậy. không ngờ dễ dàng thoải mái chém liên tiếp bốn vị đại năng Địa Tiên. Mặc dù là bốn vị Thái thượng trưởng lão của ô Long Sơn này là vào lúc thọ nguyên không nhiều mới thăng lên Địa Tiên. Nhưng đại năng chung quy là đại năng, mở núi vỡ đất. thực lực cường đại. Tần công tử có thể lấy một địch bốn, mà chính mình chỉ bị một chút thương nhẹ. phần thực lực này khiến Thiết mỗ xem mà thán phục. Lòng đối địch cùng đã biến mất.

Lời nói của Thiết Vân Phi nói rất thẳng, thẳng đến mức khiến đám người Lưu Hoa Hà cùng Thánh Nữ Hồ có chút không tiếp nhận được. Tuy nhiên cũng không ai phản bác. sự thật như thế. thực lực Tần Lập đích xác làm cho bọn họ không dám dễ dàng thử.

Thiết Vân Phi nói tiếp:

- Chẳng qua Tần công tử đại khái không quá hiểu biết đối với loại gia tộc lánh đời như ô Long Sơn này. ô Long Sơn truyền thừa từ thời đại Thái cổ. các loại bí thuật cực kỳ cường đại. nhất là bí thuật trấn phái ô Long Bí Thuật của ô Long Sơn lại mạnh mẽ tới cực điểm. Tại hạ nghe nói Tần công tử muốn đi ô Long Sơn cứu hồng nhan tri kỳ trở về, Thiết mỗ bất tài, nguyện cùng đi với Tần công tử một chuyến lãnh giáo bí thuật của ô Long Sơn.

Thiết Vân Phi nói xong, ngay cá đệ tử khác của Thiết Kiếm Phong đều khẽ giật mình. Thanh niên mắt hoa đào (con mắt như cánh hoa đào) nhìn thoáng qua Thiết Vân Phi, muốn nói lại thôi.

Mấy tên đệ tử Lưu Hoa Hà thì hai mặt nhìn nhau, ai cũng không lên tiếng.

Thánh nữ Tiểu Tiểu của Thánh Nữ Hồ ngược lại hì hì cười, nhìn qua không chút tâm cơ

nói:

- Đã sớm nghe nói bí thuật ô Long Sơn cường đại. thời đại Thái cổ có danh tiếng rất lớn. Tiểu Tiểu cũng muốn kiến thức một phen.

- Điều này… chỉ sợ là không ổn hả?

Tần Lập trầm ngâm, nhìn thoáng qua những người này, nói:

- Các ngươi đều là gia tộc lánh đời. không tranh với đời. Chẳng lẽ không sợ Bởi vậy mà lục đục với ô Long Sơn? Tạo thành đối lập giữa hai thể lực?

Thiết Vân Phi ha ha cười, nói:

- Lúc này đây ô Long Sơn làm không đủ quang minh lỗi lạc, chuyện giang hồ người giang hồ quản. Tại hạ muốn kết giao bằng hữu với Tần công tử. chẳng lẽ Tần công tử sẽ không cho Thiết mỗ cơ hội này sao?

Tần Lập nhìn thoáng qua Thiết Vân Phi vẻ mặt cương nghị, lại nhìn về phía Thánh nữ Tiểu Tiểu của Thánh Nữ Hồ bên kia đang cười tủm tỉm. gật đầu sảng khoái nói:

- Các ngươi đã muốn đi. vậy cùng đi cùng được. Ta cũng muốn kiến thức một chút, ô Long Sơn rốt cục cường đại tới trình độ nào.

Mấy người bên phía Lưu Hoa Hà nhìn nhau một cái. Hoa Nhị Lang nói:

- Chúng ta tới đây. chỉ muốn kết bạn cùng Tần công tử. Còn những chuyện khác, chúng ta không muốn tham dự.

Tần Lập xua xua tay:

- Không sao. Người tới là khách, để Tần Lập thiết yến chiêu đãi chư vị.

Không bao lâu, yến tiệc được chuẩn bị xong. Tần Lập mời đám con cháu trẻ tuổi của những gia tộc lánh đời này qua. trong yến tiệc cụng ly chúc mừng, mọi người tán gẫu hết sức vui vẻ.

Một buổi tiệc rượu uống đến tận đêm khuyết, mọi người hơi hơi say cáo từ.

Tần Lập thoạt nhìn cùng lắc la lắc lư, tiễn mọi người ra tới cửa sau đó mới xoay người đi vào.

Sáu đệ tử trẻ tuổi của Thiết Kiếm Phong ngồi một chiếc xe ngựa xa hoa, rời đi trước. Tám đệ tử Thánh Nữ Hồ cùng ngồi một xe ngựa xa hoa rời đi. Còn lại tám người Lưu Hoa Hà đi bộ rời đi.

Trong xe ngựa xa hoa của Thiết Kiếm Phong, Thiết Vân Phi vốn uống say khướt, sau khi rời khỏi biệt viện liền mở hai mắt. Hai mắt hết sức trong sáng tỉnh táo. ở đâu có nửa điểm say sưa?

- Ngươi thấy thế nào?

Thiết Vân Phi hướng về phía thanh niên mắt hoa đào hỏi một câu.

- Người này rất mạnh, tốt nhất là cách hắn xa một chút. Vì sao ngươi đáp ứng muốn cùng hắn đi ô Long Sơn? Trước khi đi không phải Tam thúc đã nói…

Nam tử mắt hoa đào nói tới đây. đột nhiên như nghĩ tới cái gì. hoảng sợ nhìn Thiết Vân Phi. Trước tiên dùng Thần thức quét bốn phía một vòng, phát hiện không ai theo dõi. sau đó bày ra một kết giới, thật cân thận nói:

- Chẳng lẽ ngươi… muốn âm thầm ra tay hả?

Thiết Vân Phi trầm mặc một chút, sau đó khẽ lắc đầu nói:

- Nguyên bản ta thật sự có ý nghĩ này. Thực lực Tần Lập tuy mạnh. nhưng đám người bên cạnh hắn so với các ngươi kém hơn rất nhiều. Nếu có thể bắt được những người bên cạnh hắn, hắn vị tất thực sự đám cá chết lưới rách. Tuy nhiên hiện tại ta lại không nghĩ như vậy. Người này… thật điên cuồng. Hắn thật sự muốn đi ô Long Sơn. ô Long Sơn bắt nữ nhân của hắn, hắn chẳng những không chịu uy hiếp, hơn nữa liên tiếp chém chết cường giả ô Long Sơn. Người như thế, không thể dễ dàng trêu chọc. Hơn nữa, ta vẫn đều hoài nghi, bên Thần Vực rốt cục là muốn làm gì. Năm đó. Vực Ngoại Thiên Ma chính là do bọn họ dẫn vào. Tuy nói năm đó tổ tiên chúng ta vẫn không chống cự. gia tộc lánh đời chúng ta vì thế mà bị người biết lên án, nhưng bọn họ làm sao lại biết, chúng ta vì Trung Châu, đã bảo hộ được bao nhiêu truyền thừa trân quý tiếp diễn?

- Vậy ngươi muốn cùng Tần Lập đi ô Long Sơn. rốt cục là Bởi vì sao?

Nam nhân mắt hoa đào có chút khó hiểu hỏi.

- Ta chính là muốn nhìn một chút, người ứng với vận mệnh cường đại tới mức nào.

Thiết Vân Phi mỉm cười, nói:

- Giai đoạn đầu của thời đại Thái cổ. đã từng có truyền thuyết liên quan tới người ứng vận mệnh, nói người ứng vận mà sinh, được đại khí vận trong thiên địa, đi theo bên cạnh người như thế. hơi hơi đính chút ánh sáng, sẽ nhanh hơn so với tự mình tu luyện. Ngươi không thấy những người bên cạnh Tần Lập. bọn họ tuy không tính đặc biệt cường đại. nhưng có một kẻ nào yếu không? Các ngươi sẽ không thật sự cho rằng, những người đó đều là người thiên phú dị bẩm chứ?

- Ý tứ của đại ca là. những người này toàn bộ đều Bởi vì được chỗ tốt từ Tần Lập. mới có thành tựu ngày hôm nay?

Người trẻ tuổi hơn hai mươi tuổi. ít nhiều có chút không đám tin hỏi.

Thiết Vân Phi gật đầu. sau đó nói:

- Đúng lúc. nơi Ô Long Sơn này. ta cũng muốn kiến thức…

Ngay khi đang nói. Thiết Vân Phi biến sắc, bỗng nhiên nói:

- Không tốt, có địch nhân.

Thiết Vân Phi nói xong, trong khoanh khắc toàn thân bốc lên một cỗ khí tức cường đại, xông lên tận trời. Cả người giống như một con chim to mượn gió lốc mà lên. phá tan thùng xe ngựa, lập tức kinh hãi cực điểm bay ra bên cạnh.

Nam tử mắt hoa đào cùng hai nữ tử khác theo sát sau đó. phân biệt xông ra ngoài từ những phương hướng khác.

Ầm ầm~

Một tiếng nổ vang, Một đạo kiếm khí lăng lệ đến cực điểm hung hăng chém lên xe ngựa. Xe ngựa xa hoa này lập tức bị đạo kiếm khí này đánh thành bột mịn.

Còn lại một nữ tử và thanh niên khoảng hai mươi tuổi bị một kiếm này. trực tiếp đánh chết, ngay cả cặn cũng không còn lại chút nào.

Cả con phố dài. bị một kiếm này bổ ra một cái hố dài hơn trăm thước, rộng hơn mười thước, sâu hơn hai mươi thước.

- Muội muội. tiểu đệ…

Thiết Vân Phi phát ra một tiếng kêu thê lương, lập tức một Chưởng đánh về một hướng trên trời cao. Một cỗ lực lượng hùng hậu trực tiếp đánh nát hư không, đập nát không gian.

-Hừ!

Trong không trung truyền đến một tiếng hừ lạnh, lại một đạo kiếm quang lãng lệ chém về phía Thiết Vân Phi. Kiếm quang này trực tiếp chém đôi lực lượng Thiết Vân Phi đánh ra. giống như một thanh kiếm chém vào trong nước, lực lượng này cũng không tiêu tan nhưng đạo kiếm quang trong nháy mắt chém tới trước mặt Thiết Vân Phi.

Thiết Vân Phi hoảng sợ vội vàng thối lui. đồng thời bày ra kết giới cường đại. nhưng vẫn như cũ bị đạo kiếm khí này đánh lên thân thể. Thân thể hắn giống như bông gòn rách nát, trực tiếp bị đánh ra ngoài, ở không trung phun ra một ngụm máu tươi.

Người trên trời cao không chịu buông tha. trực tiếp đánh về phía hai nữ tử cùng nam nhân mắt hoa đào đã trốn ra khỏi xe.

Phốc-

Một nữ tử bị kiếm quang chém ngang hông, chết ngay tại chỗ.

Ầm~

Một nữ tử khác bị một cỗ lực lượng đủ để mở núi vỡ đá đánh lên bụng, phát ra một tiếng nổ. đan điền trực tiếp nổ tung đập nát tất cả phòng ốc trang viên trong phạm vi vài tràm thước. Không biết có bao nhiêu người trong lúc đang ngủ bị hổn phi phách tán.

Bán thân Thiết Vân Phi bị trọng thương, mắt trừng muốn nứt. Hắn không thể tưởng tượng được thế gian này có người nào có thực lực cường đại như này. Trong khoanh khắc chém chết đám đệ đệ muội muội đã tiến vào Lôi Kiếp đỉnh, chỉ thiếu một bước là thành đại năng.

Hơn nữa. bản thân hắn là một đại năng Địa Tiên a.

Không ngờ ngay cả đối mặt cũng chưa từng, đã bị đổi phương đánh thành trọng thương. Hơn nữa, tiếng hừ lạnh vừa rồi như thế nào nghe thấy thật quen tai.

Trong lòng Thiết Vân Phi khẽ động, lúc này đã không kịp nghĩ nhiều. Bởi vì nam tử mắt hoa đào còn sót lại cuối cùng cũng bị một đạo kiếm khí của đối phương chém chết.

Mắt thấy người giấu trên trời cao. ngay cá mặt mũi cùng chưa lộ đã đánh chết năm huynh đệ tỷ muội của mình. Thiết Vân Phi thấy tim như đao cắt. Hắn lại biết, mình phải sống sót mới có thể vạch trần bí ân hôm nay. Nếu mình chết, sẽ không còn cơ hội.

Phụtzzz~~

Thiết Vân Phi phun ra một ngụm tinh huyết. vận bí thuật Thiết Kiếm Phong, thân thể đột nhiên biến mất.

Trên trời cao. một người trẻ tuổi thanh lãnh, lạnh lùng nhìn một màn này. mắt thấy Thiết Vân Phi biến mất. khóe miệng mới nổi lên một tia ý cười lạnh như băng, trong mắt tràn ngập khinh thường.

- Huy hoàng của Trung Châu? Một đám "thổ kê ngõa cẩu" mà thôi!

Nói xong, thân hình biến mất.

Động tĩnh lớn như vậy. gần như kinh động tất cả người ở thành Thông Thiên. Bao gồm cả lão tổ thành Thông Thiên cũng bị sợ ngây người. Đã bao nhiêu năm. chưa từng có người dám làm càn giết người ở trong thành Thông Thiên như thế. Lại không nghĩ rằng, hôm nay xem như là khơi dòng.

-o0o-

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

——oo0oo——

677. Chương 681: Giá Họa!

Mà sau khi lão chạy gấp tới. nghe nói người bị tập kích là ai. lại toát mồ hôi lạnh đầy người.

- Cái gì? Bị tập kích chính là đám đệ tử Thiết Kiếm Phong? Điều đó không có khả năng!

Sắc mặt lão tổ thành Thông Thiên xanh mét. đưa mắt liếc nhìn Tần Lập cùng chạy gấp

tới. Đều nhận thấy được một mùi vị âm mưu đang lan tràn.

Tần Lập ngồi sụp xuống, nhìn đường phố bị đạo kiếm khí đầu tiên hủy diệt, một cái rãnh thật sâu tung hoành trên đường phố này. dường như một vết sẹo thật lớn. Bên trong hố sâu. còn tràn ngập một cỗ sát ý nồng đậm.

- Sát ý thật mạnh.

Lão tổ thành Thông Thiên cũng đi tới. kinh ngạc nói:

- Nếu không phải biết Tần công tử không có khả năng ra tay với bọn họ. lão phu thậm chí sẽ cho rằng ra tay chính là Tần công tử.

Tần Lập cười khổ nói:

- Đáng tiếc. Người sáng suốt như người, cũng không nhiều lắm. Nhìn hố sâu này. ngay cả bản thân ta đều cho rằng thật tương tự phong cách của ta, càng đừng nói là người khác.

- Ý tứ của ngươi…

Lão tổ thành Thông Thiên hoảng sợ nhìn về phía Tần Lập.

Tần Lập gật gật đầu.

Lúc này, từ xa bỗng nhiên truyền đến vài tiếng nổ. phân biệt từ phía thành Đông cùng thành Bắc truyền đến.

Ngay sau đó. một đạo bạch quang từ phía thành Đông bắn thẳng lên trời, biến toàn bộ trời đêm trở nên như ban ngày. Đạo bạch quang kia chói mắt hơn mặt trời gấp mười mấy lân làm cho người ta căn bản không đám nhìn gần.

Ngay sau đó. từ phía thành Bắc dựng lên một cột hào quang bảy màu. giống như Phượng Vũ Cửu Thiên, bắn thăng lên trời cao.

Hơn kém nhau, không đến một giây.

Từ lúc vài tiếng nổ từ thành Đông truyền đến. Lý Long Xuyên thành chủ thành Thông Thiên cũng đã phái người tìm hiểu. Theo sau. thành Bắc lại truyền đến tiếng nổ. Lý Long Xuyên thấy toàn thân tràn ngập cảm giác vô lực. Đã từ khi nào hắn từng lên tiếng răng thành Thông Thiên là nơi an toàn nhất nơi Cực Tây. không ai dám gây sự ở trong này.

Ai làm? Tần Lập sao?

Tần Lập đứng ở nơi này, không thể là hắn ra tay. rốt cục là ai có lá gan lớn như vậy, đám ở trong thành Thông Thiên này trực tiếp ra tay tập kích giết chết người của ba gia tộc lánh đời?

ô Long Sơn sao? Vậy quả thật không có khá năng. Đừng nói bốn đại năng ô Long Sơn đều bị Tần Lập chém giết, cho dù còn có người của ô Long Sơn. bọn họ muốn nhất hẳn là tìm Tần Lập mà không phải ba gia tộc lánh đời khác.

Lập tức, có người báo lại người của Lưu Hoa Hà cùng Thánh Nữ Hồ đều bị công kích. Tám người của Lưu Hoa Hà chỉ còn lại ba người đều bị thương nặng, nếu không vận dụng bí thuật, chỉ sợ đã sớm chết đi.

Bên phía Thánh Nữ Hồ tất cả mọi người biến mất, sinh tử không rỗ. Tuy nhiên, từ hiện trường tìm thấy mấy cỗ thi thể có thể thấy được người của Thánh Nữ Hồ cũng là dữ nhiều lành ít.

- Mụ nội nó…

Lý Long Xuyên nghe được tin tức này. lập tức đầu lớn như đấu. cảm giác đầu óc đều có chút trống rồng. Đây cũng không phải đơn giản chỉ là chọc rắc rối. đây quả thực là chọc tổ ong vò vẽ.

Lưu Hoa Hà, Thiết Kiếm Phong, Thánh Nữ Hồ… cũng giống như ô Long Sơn. đều không xuất hiện trên thể gian. Nhưng chỉ có người chân chính biết những gia tộc này mới biết được họ đáng sợ bao nhiêu.

Hiện nay đệ tử ba nhà này. ngay ở thành Thông Thiên không ngờ đồng thời bị tập kích. Người của Thiết Kiếm Phong. Thánh Nữ Hồ sinh, tử không biết, người của Lưu Hoa Hà đã chết năm. ba trọng thương…

Cho dù tính tình ba gia tộc này có tốt tới đâu. cũng không có khá năng dễ dàng tha thứ cho loại đả kích này. Đây không chỉ là vấn đề đệ tử chết, đây quả thực là tóm cổ áo ba gia tộc này, hung hăng bạt tai a.

Mặt trái tát còn chưa đủ còn muốn tát mặt phải.

Trái trái phải phải, vấn qua vấn lại bị người ta tát bảy tám cái.

Trên đời này. còn có người nào có gan và thực lực như vậy? Nói thật, nếu không phải Tần Lập vẫn đứng ở nơi này. Lý Long Xuyên thậm chí sẽ cho rằng đây là Tần Lập gây ra.

Đúng lúc này. trên bầu trời tối đen đột nhiên xuất hiện năm chữ thật lớn vô cùng: Giết người là Tần Lập!

Năm chữ này như là kiếm khí được người dùng kiếm nhanh chóng vẽ ra. từng chữ đều lớn khoảng ngàn thước, tản ra hào quang sáng ngời. Trong bạch quang còn có tử khí vờn quanh, kéo dài không tiêu tan.

Toàn bộ người của thành Thông Thiên chỉ cần ngẩng đầu đều có thể thấy được năm chữ này.

- Mẹ kiếp. Đây là vu oan giá họa a.

Tào Hồng chửi ầm lên. chỉ vào năm chữ trên bầu trời, nói với người chung quanh:

- Các vị. Các vị đều tận mắt thấy công tử nhà ta vẫn đứng ở chỗ này. Cho dù lúc đệ tử Thiết Kiếm Phong bị tập kích, công tử nhà ta không có chứng cứ không ở đây. nhưng chiến đấu bên phía Lưu Hoa Hà cùng Thánh Nữ Hồ. công tử nhà ta vẫn đứng ở chỗ này a.

Lý Long Xuyên ngẩng đầu nhìn năm chữ thật lớn trên bầu trời đêm. nhất là tử khí trong kiếm khí kia, không khỏi nhíu mày. sau đó nhìn Tần Lập cười khổ nói:

- Tần công tử. Đối phương hiểu biết ngươi thật rõ a!

Trong kiếm khí của Tần Lập có mang theo Tiên Thiên Tử Khí. chuyện này thật đúng là không có bao nhiêu người biết, trừ khi là người biết rõ Tần Lập tu luyện công pháp chiến kỹ gì. Bởi vì cho tới nay. Tần Lập đều rất ít sử dụng Tiên Thiên Tử Khí trong kiếm khí.

Sở dĩ Lý Long Xuyên biết được điểm ấy. vẫn là Bởi vì lúc Tần Lập cùng lão tổ thành Thông Thiên trao đổi. hắn ở một bên nghe, ngẫu nhiên biết được.

về phần những người khác, trừ bỏ người bên cạnh Tần Lập. lại có ai biết công pháp Tần Lập tu luyện là cái gì? Tần Lập tu luyện chiến kỹ Cửu Thiên Thập Địa Duy Ngã Độc Tôn, điều này thế gian đều biết. Nhưng

đối phương cố tình pha một chút tử khí vào trong kiếm khí. dụng ý nói cho người đời biết rằng, tối nay tập kích người của ba gia tộc lánh đời chính là Tần Lập.

Đây rõ ràng là vu oan. Tin tưởng ba gia tộc lánh đời chỉ cần có chút đầu óc sẽ không mắc mưu. Tuy nhiên vấn đề là ba gia tộc lánh đời này có thể nương cơ hội này. mà trực tiếp chống lại Tần Lập hay không đây?

Nên biết rằng. hiện tại gần như tất cả cường giả đại năng đều biết trên người Tần Lập mang theo trọng bảo.

Lão tổ thành Thông Thiên cùng Lý Long Xuyên cùng đám người Tần Lập gần như đồng thời nghĩ tới khả năng này. liếc mắt nhìn nhau một cái. trao đổi bằng mắt.

Lão tổ thành Thông Thiên lớn tiếng nói:

- Tần công tử có chứng cớ không có mặt tại tràng, hơn nữa. ta cũng Tin tưởng Tần công tử không phải loại tiểu nhân âm thầm đánh lén này. Hy vọng các vị anh hùng có thể vì Tần công tử mà nói một câu công bằng. lão phu vô cùng cảm kích.

Mọi người ở đây. gần như hầu hết đều là người của thành Thông Thiên. Bởi vậy. lão tổ thành Thông Thiên vừa lên tiếng, những người này đều lập tức hưởng ứng.

- Lão tổ tông yên tâm. Chúng ta đều tận mắt thấy Tần công tử cùng chạy gấp tới sau đó. lúc hai trận chiến bên kia diễn ra. Tần công tử vẫn đứng ở đây. chúng ta sẽ truyền tin tức này ra ngoài.

- Đúng vậy. Tần công tử làm sao có thể là loại tiểu nhân âm thầm đánh lén này. nhất định là có người cố ý nói xấu.

Tuy nhiên, hướng đi của chuyện này lại ra ngoài dự đoán của mọi người. Ngay tại ngày hôm sau. gần như toàn bộ nơi Cực Tây. tất cả mọi nơi đều xuất hiện một lời đồn giống hệt nhau.

Đệ tử trẻ tuổi của ba gia tộc lánh đời Thiết Kiếm Phong, Lưu Hoa Hà, Thánh Nữ Hồ đi lịch lãm giang hồ. muốn kết giao bằng hữu với Tần Lập. Không nghĩ tới Tần Lập khâu phật tâm xà, hạ độc trong rượu, loại độc này không phải độc được trí mạng, mà sẽ làm cho người ta không phát huy được 100% công lực. Mà sau khi từ biệt, lại cho người giả trang thành mình, làm bộ sau đó chạy tới hiện trường. Tần Lập chân chính kỳ thật sử dụng bí thuật cao nhất, ra tay đánh chết người của ba gia tộc.

Chuyện này từ khi bắt đầu liền giống một trận ôn dịch, thổi quét tất cả các môn phái nơi Cực Tây. Trong số này. chứng cứ lớn nhất chính là Thánh nữ Tiểu Tiểu của Thánh Nữ Hồ trọng thương chạy thoát trở về, nói với người của gia tộc: Người đêm đó tập kích bọn họ chính là Tần Lập. Bất kể là diện mạo hay vũ khí trong tay đều không khác gì Tần Lập.

Hơn nữa, chiêu thức thi triển ra giống như đúc chiêu thức Tần Lập đánh chết bốn đại năng Địa Tiên của Ô Long Sơn.

Tin tức này vừa truyền ra, chấn động toàn bộ nơi Cực Tây.

Tất cả mọi người cho rằng. Tần Lập điên rồi.

Chống lại một ô Long Sơn còn chưa dù. còn kéo cả ba gia tộc lánh đời khác vào theo. Hơn nữa, không ngờ muốn một lưới bắt hết truyền nhân tương lai của ba gia tộc lánh đời này.

Này còn chua tính, chứng cứ càng thuyết phục đến từ ba đệ tử trọng thương của Lưu Hoa Hà. Vào lúc ban đêm. ba người trọng thương kia bất kể thế nào cũng yêu cầu phía thành Thông Thiên đưa bọn họ trở về. Lúc ấy cái gì cũng không nói. thẳng đến khi bọn họ trở lại Lưu Hoa Hà. trước mặt người của thành Thông Thiên đưa bọn họ về mới nói thẳng ra người tập kích giết bọn họ chính là Tần Lập.

Bất kể là diện mạo. trang phục, vũ khí chiêu thức đều ý hệt Tần Lập. Lời nói của bọn họ cũng thực công chính khách quan. Hoa Nhị Lang bị thương nhẹ nhất, chỉ gãy năm. sáu cái xương sườn một cánh tay cùng một chân, nội thương không nặng.

Theo Hoa Nhị Lang, bộ dạng người nọ tuy rằng giống Tần Lập. nhưng khí chất trên người, lại giống như một người trời sinh là kẻ bề trên, đứng trên cao lâu ngày.

Rất có khả năng, có người giả mạo thân phận Tần Lập. ra tay đối với bọn họ.

Tuy nhiên, lời nói của Hoa Nhị Lang lại khiến chuyện này bị lâm vào bí ẩn khó bề phân biệt. Rốt cục có phải Tần Lập ra tay hay không, hiện tại không ai đám kết luận.

Nhưng có một điểm, đó chính là chuyện này nhất định có liên quan với Tần Lập.

Bán thân Tần Lập cũng buồn bực muốn hộc máu. Lúc đánh chết bốn Thái thượng trưởng lão ô Long Sơn, hẳn cố ý biến mình thành thoạt nhìn bị thương, mà hiện tại xem ra. đối phương thật khéo léo chui qua chỗ trống này.

Bởi vì người khác nhất định sẽ hoài nghi, hắn dễ dàng giết bốn đại năng của ô Long Sơn như vậy. làm sao lại bị thương? Nhất định là lót đường cho buổi tối tập kích giết đệ tử của ba gia tộc lánh đời, về phần động cơ Tần Lập tập kích giết đệ tử ba gia tộc lánh đời là cái gì. vậy càng đơn giản. Bởi vì ba gia tộc lánh đời ở trên bàn rượu đều thẳng thắn nói lúc trước đã từng động sát tâm với Tần Lập.

Tính tình Tần Lập luôn là cường thế vô cùng, vì chút sát tâm ấy ra tay giết người, mặc dù có chút gượng ép. nhưng là không có khả năng.

- Rốt cục là tên vương bát đán nào. giả mạo công tử. Để ta biết, nhất định bầm thây hắn vạn đoạn.

Bạch Trung Tuyết tức giận vò đầu bứt tay. cả họng không ngừng phát ra tiếng “tê tê”, vừa tức giận không ngờ bộc lộ ra bản tính viên Hầu.

Lão vượn Bạch Trung Sơn đôi mắt đỏ bừng, ngồi ở chỗ kia. cùng không nghĩ ra ai muốn làm như vậy. ai có bản lĩnh lớn như vậy.

Đám người Thượng Quan Thi Vũ tuy rằng không có chút rối loạn, nhưng tâm tình buồn bực có thể nghĩ ra. Còn chưa đợi đối phó ô Long Sơn. bỗng nhiên có thêm ba địch nhân cường đại làm người ta sợ hãi.

Chẳng lẽ. người ứng vận mệnh nhất định phải trong giết chóc, mới có thể trưởng thành sao?

-o0o-

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

——oo0oo——

678. Chương 682: Vô Số Bí Ẩn!

Mấy tháng trước, nơi Thần Vực, một vùng núi lớn theo chúi dãy núi thật lớn kéo dài vài trăm vạn dặm.

Chín dãy núi giống như chín con rồng dài từ bốn phương tám hướng bảo vệ một ngọn núi chọc trời ở giữa.

Phía trên ngọn núi này có một cung điện, xây dựng ở giữa sườn núi. suốt ngày mây mù lượn lờ. giống như tiên cảnh.

Cung điện võ cùng khổng lồ. dựa vào vách núi cao vạn trượng, đài chừng hơn vạn thước, rộng cũng đến năm ngàn thước, cao khoảng mười vạn thước. Từ xa nhìn lại. dường như hòa vào làm một với ngọn núi lớn này.

Nhìn ở gần, nơi xây dựng cung điện này giống như bị người một kiếm thẳng, một kiếm ngang cắt ra một mảnh đất.

Phòng ốc cung điện vô số kể. bên trong thỉnh thoảng có người đi lại. lặng yên không tiếng động, im lặng tiếng châm rơi có thể nghe thấy.

ở tầng cao nhất cung điện, một thân hình cao lớn đứng ở trước một khối thủy tinh thật lớn mài thành thủy tinh trong suốt, nhìn xuống dãy núi vô tận bên dưới, từng dãy núi thật lớn giống như là từng con cự long viễn cổ. làm cho người ta có một loại cảm giác mạnh, tản ra khí tức cổ xưa.

Người này một tay không ngừng bấm ngón tay tính toán, khẽ cười một tiếng:

- Người ứng vận, ha ha, quả nhiên là người ứng vận. Tu luyện chiến kỹ Cửu Thiên Thập Địa Duy Ngã Độc Tôn, còn có Tử Khí Quyết thánh vật tộc Tử đồng? Xem ra lời tiên đoán kia quả nhiên là sự thật. Ngoại giới cũng là thật sự tồn tại nơi như vậy. Vậy… trường sinh? Cũng thật sự không nghĩ tới. năm đó giết chết vương tộc. dẫn tới Tử đồng cũng chưa thể thực hiện giấc mộng. Hôm nay tâm Huyết dâng trào, suy tính một phen, không ngờ… không ngờ lại xuất hiện. Ha ha ha. Lời tiên đoán từ xưa là thật. Hy vọng thật sự lao ra khỏi giới này… không có tan biến. Không có tan biến a!

Người này ở trong một căn phòng rất lớn. hưng phấn đi tới đi lui. Nếu là bị người quen thuộc của hắn thấy cảnh tượng này. nhất định cả kinh rớt hàm. trợn mắt há hốc mồm. Vương của nơi Thần Vực không ngờ cùng có một mặt như này.

Người thân hình cao lớn này. ở trong phòng đi lại vài vòng, rốt cục bình tĩnh trở lại. hai tay đồng thời làm ra các dấu tay khác nhau, bấm tay tính toán, một lát sau thở phào một cái.

Hắn lẩm bẩm:

- Hoàn hảo. hoàn hảo. Thật sự là không tồi. cường giả trẻ tuổi người ứng vận hạ giới, vương giả tộc Tử đông, người ứng nghiệm lời tiên đoán của Trung Châu, chính là hắn. Chỉ tiếc, thực lực còn kém một chút như vậy… ôi. thời gian không đợi ta. Đại trận kia. chỉ năm năm nữa là hoàn toàn biến mất. Nếu là như vậy. giấc mộng ta lao ra khỏi giới này sẽ toàn bộ tan biến. Phải nghĩ biện pháp khiến hắn nhanh chóng tăng lên. tốt nhất là nhanh thêm một chút nữa.

Nói xong, người này gọi vọng ra ngoài:

- Truyền Hoan nhi tới.

Không bao lâu. một người trẻ tuổi có khuôn mặt lạnh. lùng, dung mạo vài phần tương tự người thân hình cao lớn này tiến vào. đứng thăng tắp ở đó. thần sắc lạnh băng, trên người lộ ra một cỗ khí chất cao quý.

- Ra mắt phụ vương.

Giọng nói người trẻ tuổi này cũng lạnh băng, hướng về phía người cao lớn hơi khom người xuống.

- Hoan nhi không cần đa lễ.

Người thân hình cao lớn quay lại. trên khuôn mặt góc cạnh rõ ràng khôi phục biểu tình nghiêm túc. Nhìn thoáng qua người trẻ tuổi đáy mắt một tia tán thưởng chợt lóe rồi qua:

- Ngươi chuẩn bị một chút. Đi hạ giới một lần. Ta dùng đại pháp lực đưa ngươi qua. ngươi đi như vậy có thể…

Người trung niên thản nhiên dặn dò vài câu. cuối cùng đặc biệt cường điệu nói:

- Nhớ kỹ. người này ngươi không được giết. Phụ vương cần hắn có chỗ dùng, nhưng người bên cạnh hắn ngươi đều có thể giết. Tốt nhất khiến hắn điên cuồng, điên cuồng tu luyện, bức bách hắn, khiến hắn mau chóng đột phá cảnh giới Địa Tiên. Sau đó. phụ vương sẽ tiếp dẫn hắn. tiến vào Thần Vực. Nhiệm vụ của ngươi, coi như hoàn thành.

Người trẻ tuổi này ngẩng đầu. trong mắt có vài phần khó hiểu, tuy nhiên một câu cũng không hỏi nhiều, gật gật đầu:

- Hoan nhi hiểu rồi.

Người trung niên khẽ gật đầu. lập tức nhẹ giọng nói:

- Hoan nhi. Thần Vực này sớm muộn sẽ là của ngươi, ô gia năm xưa. đã tan thành mây khói, nghiệt chủng không chết kia. mang thánh vật của Thần Vực ta tiến vào giới đó. như vậy đời này hẳn không còn cơ hội và dũng khí dám tới trước mặt ta. Nhưng là số thánh vật đó. nhất là thanh kiếm kia, còn có những đan phương, Hoan nhi nhất định phải mang về. Hẳn là ở trên thân của người ứng vận, nếu không, phải đi tìm bằng được chúng nó.

-Hài nhi biết rồi.

Người trẻ tuổi lại gật đầu.

- Đi thôi.

Người trung niên nói.

- Hài nhi cáo từ.

Người trẻ tuổi xoay người, đi ra phía cửa. Lúc tới cửa. bỗng nhiên nghe từ phía sau truyền đến giọng nói phụ thân.

- Hoan nhi. Hạ giới đều không phải toàn bộ đều là kẻ yếu, phải cẩn thận, còn sống trở về.

Bước chân người trẻ tuổi hơi ngừng, không nói gì trực tiếp rời đi.

Người trung niên đi tới trước cửa sổ. nhìn cảnh sắc bên ngoài, than nhẹ một tiếng:

- Hy vọng lần này có thể thành công. Nhất định phải thành công. Nhất định sẽ thành công.

Nơi Cực Tây gần đây một đoạn thời gian có thể nói là gió nổi mây phun. Ba gia tộc lánh đời tuy rằng không có bất kỳ động tĩnh gì. cũng không đứng ra nói sẽ đối phó Tần Lập. Nhưng ai cùng biết, ba gia tộc lánh đời này tuyệt đối sẽ không dễ dàng buông tha Tần Lập.

ở bên phía ô Long Sơn bốn đại năng Địa Tiên bị Tần Lập chém chết, gây nên gợn sóng rất lớn. Đương trường liền có một bộ phận rất nhiều người yêu cầu trước tiên giết Cơ Ngữ Yên.

Phải cho Tần Lập biết cũng không chỉ có hắn đám giết người, ô Long Sơn đồng dạng không phải dễ chọc.

Tuy nhiên, chuyện này lại bị thiếu chủ Nam Cung Hiên của ô Long Sơn đè xuống. Lý do rất đơn giản, phải giết nữ nhân của Tần Lập trước mặt hắn. như vậy báo thù mới sảng khoái.

Thành Thông Thiên, nơi biệt viện Tần Lập dừng chân. Tần Lập đang dặn bảo Thượng Quan Thi Vũ một số việc.

- Thi Vũ. chuyến đi này. tất nhiên là dữ nhiều lành ít. Nội tình những gia tộc lánh đời này. quá mức mạnh mẽ. Các ngươi đi theo bên cạnh ta, quá mức nguy hiểm. Đúng lúc Bộ tỷ tỷ cùng Triệu Thiên Thiên. Lệnh Hồ Phi Nguyệt giờ phút này đều sắp xuất quan. Vĩnh Xuân thượng nhân phỏng chừng cũng sắp xuất quan. Các ngươi tạm thời ở tại chỗ này. chờ lúc Vĩnh Xuân thượng nhân xuất quan, nhất định sẽ tới nơi đây tìm các ngươi. Đến lúc đó. các ngươi đi theo nàng, cứ nói là ta muốn khai tông lập phái, nhờ nàng chọn cho ta một nơi. sau đó làm Thái thượng trưởng lão danh dự của tông phái ta. Đến lúc đó. nhất định nàng sẽ giúp các ngươi.

Tần Lập nói xong, quay đầu nhìn về phía Lãnh Dao bên cạnh:

- Dao nhi, nàng cũng nghe lời. mấy ngày này ngàn vạn lần không nên luyện chế đan dược nữa. Bí tịch đan phương kia. nàng không cần giữ trong tay. giao cho ta đi. dù sao nàng đều đã ghi nhớ trong đầu. Nhớ kỹ lời ta, ngàn vạn lần không nên luyện chế đan được gì.

Tần Lập nói xong, nhìn về phía đám lão vượn Bạch Trung Sơn cười cười:

- Các ngươi cũng không cần quá mức sầu lo. Bọn họ không dễ chọc, ta đồng dạng cũng không phải cá trên thớt. Trong tay ta cũng có át chủ bài cường đại. Nếu thật sự liều mạng, cũng chưa biết ai sợ ai. Vướng bận duy nhất của ta. chính là các ngươi. Nhớ kỹ. nhất định phải nhanh đón bọn Tây Qua đi ra. chuyện này. Kim Điêu ngươi làm tốt nhất. Tốc độ của ngươi nhanh, sử dụng truyền tống trận, sau đó mang theo bọn họ cấp tốc tiến vào nơi Cực Tây. Nơi Cực Tây hết sức khổng lồ. tìm một nơi bí ẩn tạm thời ẩn cư. Yên tâm, ta sẽ sống sót

Kim Điêu - hán tử thô lỗ này cũng nói oang oang:

- Công tử. người nhất định phải cân thận.

Tần Lập gật gật đầu. ánh mắt đảo qua trên người đám Xà Xà, Bạch Trung Tuyết, Tào Hồng cùng Bạch Trung Sơn, nói:

- Các ngươi khá bảo trọng, phải nghe lời.

Đám người Xà Xà cùng Bạch Trung Tuyết cùng không giống dĩ vãng nhao nhao muốn đi theo Tần Lập. đều yên lặng gật gật đầu.

Tần Lập thở phào một cái, nói:

- Được rồi. không sao cá. Cũng không phải là sinh, Ly từ biệt, không nên áp lực như vậy. Thành Thông Thiên hiện tại cũng Bởi vì chúng ta mà phải chịu áp lực rất lớn. chúng ta nhanh chóng rời đi mới đúng. Bản đồ ô Long Sơn. ta đã có rồi lát nữa ta liền xuất phát. Các ngươi cũng rời khỏi nơi này đi.

Nói là không áp lực, nhưng giờ phút này Tần Lập đích xác có một loại cảm giác gấp gáp xưa nay chưa từng có. Một số chuyện đột nhiên xảy ra xung quanh mình, khiến Tần Lập cảm giác được dường như có một bàn tay vô hình đang khống chế mình.

Loại cảm giác này có lẽ chỉ là một loại trực giác. Bình thường mà nói, chỉ là ảnh hưởng Bởi vận mệnh không thể hoàn toàn do mình khống chế mang đến. Nhưng đến tột cùng là người nào có được thực lực này. có thể nắm vận mệnh mình trong tay chứ?

Tần Lập không thể hiểu nổi.

Năm Tử đồng Đế vương lão tổ Mặc Lý Mặc Thuận, Lãnh Hồi, Tử Tiêu, Tử Huyên từ lúc Tần Lập trở về lấy Hoàng Kim Cung cùng đã mang theo rất nhiều đan dược, đều đi ẩn cư, Chuẩn bị bế quan đánh vào cảnh giới Địa Tiên.

Cho nên. khi Tần Lập rời thành Thông Thiên, chỉ cho người đưa thư đến Lãnh Thu Cung, chờ sau khi bọn họ xuất quan, tự nhiên sẽ rõ chuyện gì đã xảy ra.

Trung Châu, tại thời đại Thái cổ từng có giai đoạn huy hoàng cường thịnh đến đỉnh, khi đó chư tử bách gia. các loại lưu phái có thể nói là trăm hoa đua nở.

Võ thuật, ma pháp, đấu khí. luyện kim… đủ loại văn minh đều đạt tới một cảnh giới đỉnh. Nếu có thể sinh ra trong thời đại đó. tận mắt nhìn thấy một cảnh tượng huy hoàng kia. vậy nhất định thật kích động lòng người.

Truyền thuyết là năm xưa Thần Vực dẫn Vực Ngoại Thiên Ma tới. nguyên nhân chính là vì sợ văn minh Trung Châu quá mức cường thịnh, người phi thăng quá nhiều, ảnh hưởng đến cân bằng Thần Vực nên mới làm như vậy.

Giải thích này cũng là một giải thích hầu hết người Tin tưởng. Bởi vì một đại năng Địa Tiên, nếu tùy ý hấp thu thiên địa linh khí. như vậy nơi ở của hắn không được bao lâu sẽ khô kiệt linh khí, biến thành một nơi tử linh.

Nơi tử linh này. cũng không phải là cái gì đều không thể sinh trưởng. Ngược lại, bất kể là nhân loại hay động thực vật đều có thể sinh sống nơi này. Nhưng nơi này. Bởi vì linh khí khô kiệt, đã không còn linh tính.

Tuy nhiên, giờ này khắc này Tần Lập lại có chút hoài nghi về động cơ của Thần Vực. Chẳng lẽ thật sự chỉ là Bởi vì nguyên nhân này mà dẫn Vực Ngoại Thiên Ma vào Trung Châu, cùng cường giả bản địa của Trung Châu tạo thành một trận hồn chiến? Như vậy có thể giải quyết vấn đề sao?

Tòa Thái cổ Thần Miếu cao ngất chân trời kia rốt cục là ai tạo nên? Tinh môn trong đó thật sự là thông tới Thần Vực?

Mấy vấn đề này không ngừng quanh quẩn trong đầu Tần Lập.

Lúc này, Tần Lập đột nhiên sinh ra báo động, phía trên trời cao sau lưng có một cỗ sát ý thẳng đến hậu tâm Tần Lập.

Thân thể Tần Lập trong khoảnh khắc biến mất. ngay sau đó. một đạo kiếm khí lảng lệ tràn ngập sát ý hung hăng chém lên nơi nào đó trên trời cao.

- Thứ giấu đầu lộ đuổi. Người vu oan hãm hại ta. chính là ngươi hả. Xem ngươi chạy đi đâu!

Tần Lập quát lạnh một tiếng, đánh về phía phương vị kia.

-o0o-

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

——oo0oo——

679. Chương 683: Ô Long Sơn. Long Thủ Phong!

Cỗ sát ý lạnh băng kia như bóng với hình, từ trên cao chỉ thẳng Tần Lập, xuyên thủng trời cao, giữa không trung lưu lại một tia kiếm ý khó có thể mờ đi.

Đây là một cao thủ!

Phản ứng đầu tiên của Tần Lập chính là thực lực người này hẳn không dưới mình.

Nghĩ lại cũng đúng, có thể trong mấy hơi thở ngắn ngủi liền chém giết tuấn kiệt trẻ tuổi Thiết Kiếm Phong. Lưu Hoa Hà cùng Thánh Nữ Hồ. thực lực người này nếu chỉ bình thường, càn bản không thể làm được.

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

——oo0oo——

681. Chương 685: Chủ Ô Long Sơn!

Tần Lập thấy vậy, từ trong nhẫn lấy ra một chiếc bút lông, nhanh chóng vẽ vài nét bút lên bầu trời. Một con đại bằng vàng kim xuất hiện giữa hư không, tản ra quang mang chói mắt như mặt trời.

Đại bằng giương cánh, rộng đến trăm thước, phát ra một tiếng kêu cao vút. như một con Thần thú Hoang cổ kinh khủng, tiếng kêu trực tiếp đánh xơ xác cự long đen kia.

Đại bằng vàng kim đập xuống người bay từ trên đỉnh núi, tốc độ nhanh đến khó tin!

Ầm ầm ầm!

Đại bằng vàng kim hung hăng đụng lên người kia, phát ra một tiếng nổ kinh thiên động địa. kinh động mọi người trên Long Thủ Phong ô Long Sơn. quang mang vàng kim bộc phát ra chói chang hơn cả mặt trời, một hơi nuốt lấy người kia.

Hai mắt Tần Lập bắn ra hai đạo Thần quang, quát một tiếng:

-Tế!

Đại bằng vàng kim toàn thân khoảng khắc đẩy lên một đoàn ánh sáng trắng, quang mang tăng mạnh gấp mười lần muốn mạnh mẽ luyện hóa người kia.

Ầm!

Một tiếng nổ vang lên. đại bằng vàng kim chia năm xẻ bảy. chấn sụp không gian xung quanh. Hư không trở nên vặn vẹo. từng mảng lớn cấm chế thân núi sụp đổ. vách núi vỡ ra.

Trên bầu trời, xuất hiện một bóng người toàn thân cháy khét, phát ra tiếng hét thảm thê lương.

- Tần Lập, ta muốn giết ngươi, ta muốn ăn sống ngươi…

Người này bỗng nhiên chấn động toàn thân, đánh rơi những thứ cháy khét xuống, lộ ra thân người bên trong. Quân áo đã bị sớm luyện hóa hết. máu huyết trong người cũng bị luyện hóa một phần năm, hai mắt bắn ra quang mang oán độc. nhìn chằm chằm Tần Lập. rít gào:

- Ô Long Bí Thuật!

Lại một con rồng lớn màu mực đen rít gào dữ tợn bốc lên phía sau người này. giương nanh múa vuốt như muốn xé rách chín tầng trời.

ô Long này cũng không bay ra. mà bảo hộ phía sau lưng hắn, người này vọt tới Tần Lập, vung nắm tay hung hăng đánh xuống Tần Lập.

ô Long phía sau lưng hắn cũng vung móng vuốt, cùng đánh về phía Tần Lập.

Một quyền này trực tiếp xuyên thủng hư không, Bởi vì quá gần. tốc độ nhanh đến tận cùng, trực tiếp đánh vào mặt Tần Lập.

Tần Lập tay trái cầm kiếm, tay phải cầm bút lông, giữa hư không liên tiếp viết mười mấy chữ Tử (chết) to cả thước, chữ Tử này thiêu đốt ngọn lửa hừng hực. trực tiếp ấn về phía người này.

- Phá cho ta!

Người kia rống to. một quyền đánh chữ Tử này nát bét. những mảnh nhỏ chữ Tử tứ tán rơi xuống người những đệ tử ô Long Sơn còn may mắn sống sót bên dưới, trực tiếp bị ấn chết.

Uy lực đệ nhất Kiếp Khí Thái cổ. ai dám tranh phong?

Nắm tay người này bị chữ Tử Tần Lập tế ra càn trở một chút, uy lực lập tức yếu đi vài phần. Tần Lập thu hồi bút lông vào nhẫn, quyền phải đánh lên. nghênh đón nắm tay người kia đánh tới.

Cùng ta so thân thể mạnh mẽ?

Phốc!

Một tiếng trầm muộn ngay sau đó là tiếng xương cốt vỡ vụn. lực lượng vô cùng khổng lồ theo nắm tay người này trực tiếp đánh vào trong. Đầu tiên là toàn bộ xương bàn tay vỡ vụn. sau đó là cổ tay, cánh tay… đến khi xương cốt cả cánh tay đều bị một quyền Tần Lập chấn vỡ.

Cả cánh tay người này liền bị phế bỏ. không đợi hắn phản ứng lại. Ẩm Huyết Bàn Long Kiếm trên tay trái Tần Lập đã đâm vào giữa đan điền người này, điên cuồng hấp thu năng lượng khổng lồ trong thân thể hắn.

Thân thể người này rung lên kịch liệt một trận, miệng tràn máu tươi, đôi mắt vô cùng hoảng sợ nhìn Tần Lập, khóe miệng co quắp mấy cái. ngửa cổ trực tiếp chết đi!

Lúc này. ở sơn môn Long Thủ Phong ô Long Sơn đã không còn đệ tử ô Long Sơn có thể đứng nữa. Tần Lập chậm rãi hạ xuống, nhìn cảnh tượng phương viên mấy chục dặm bị phá thành mảnh nhỏ. từ từ thở ra một hơi.

Từng bước một. tiếp tục đi đến Long Thủ Phong.

Lúc này, toàn bộ đệ tử ô Long Sơn trên Long Thủ Phong đều bị trận chiến đấu kinh khùng này kinh động, vô số bóng người bay về phía Tần Lập.

Cảnh giới Đan Nguyên Anh Hóa, Tần Lập liếc mắt là có thể trừng chết bọn họ.

Cảnh giới Lôi Kiếp, phất tay trực tiếp tiêu diệt.

Đại năng Địa Tiên, vô thượng sát ý đại Thần Hoang cổ diệt sát.

Từ đây đến đỉnh núi Long Thủ Phong còn có hơn mười dặm đường. Tần Lập gần như mười bước giết một người, máu tươi theo con đường dẫn lên Long Thủ Phong không ngừng chảy xuôi xuống, hội tụ bên dưới hình thành một dòng sông máu. nhiễm đỏ cả mặt đất Long Thu Phong.

Lúc này, Tần Lập như một Ma Thần cái thế không biết nếu như ngay từ đầu chủ nhân ô Long Sơn đã biết Tần Lập có loại thực lực này, còn có thể làm ra lựa chọn như hôm nay hay không.

Thân hình Tần Lập không nhanh không chậm, đi từng bước một lên đỉnh ô Long Sơn, tất cả đệ tử ô Long Sơn ngăn trở ở trước mặt hắn. một mực chém giết.

Chẳng biết đã uổng bao nhiêu máu tươi, toàn bộ thân kiếm Ẩm Huyết Bàn Long Kiếm phát ra một cỗ quang mang đỏ máu yêu dị. cỗ huyết khí này làm cho tâm Thần người ta không yên. cảm giác như một con thân thú Hoang cổ đang thức tỉnh, áp lực cực lớn nó mang tới đủ làm cho người thực lực hơi yếu trực tiếp sụp đổ.

Trên Long Thủ Phong, chủ ô Long Sơn Nam Cung Liệt Nhật đang kinh hãi đồng thời cũng cực kỳ phẫn nộ chất vấn người thanh niên trước mặt hắn. thiếu chủ ô Long Sơn Nam Cung Hiên.

- Ngươi nói cho ta biết, đây rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Vì sao ta bế quan còn không tới mười năm. ô Long Sơn liền xảy ra nhiễu loạn lớn như vậy? Rốt cuộc ngươi làm chuyện người người oán trách gì. trêu chọc một sát thân kinh khủng như thế?

Nam Cung Liệt Nhật bề ngoài chỉ khoáng hơn bốn mươi tuổi, nhưng trên tuổi thực tế đã quá bảy ngàn. Hắn là một võ giả thiên phú trác tuyệt, một thân thực lực từ mười năm trước đã tu luyện tới cảnh giới Địa Tiên đỉnh.

Hắn muốn thông qua bế quan, triệt để đột phá Địa Tiên. đánh vỡ ràng buộc cảnh giới Địa Tiên hơn mười vạn năm qua không ai làm được ở Trung Châu này, trở thành đệ nhất nhân chân chính trên thế giới này từ sau thời đại Thái cổ.

Cũng không tường tượng được, bế quan còn không tới mười năm, đang cảm ngộ đại đạo, cảm giác lòng có thu hoạch, lại nghe bên ngoài truyền tới tiếng hô kinh thiên động địa.

Long Thủ Phong này đã có bao nhiêu năm không nghe thấy loại âm thanh này rồi?

Thường ngày dù là các đệ từ nơi này bước đi cũng nhẹ nhàng im tiếng, rất sợ quấy nhiễu một vị Thái thượng trưởng lão đang cảm ngộ thiên địa. Quấy rối lão tổ tông này, vậy không phải chỉ là chịu khổ da thịt, rất có thể sẽ bị giận dữ đánh chết tại chỗ.

Cho nên, Long Thủ Phong này tuy rằng có rất nhiều đệ tử ô Long Sơn trú ngụ, nhưng ngày thường đều vắng vẻ yên tĩnh.

- Phụ thân, chuyện trải qua là như thế này, hài nhi không cảm thấy làm như vậy có gì quá đáng. Tần Lập kia có đức có tài gì được xưng là người ứng vận, trong tay nắm giữ rất nhiều bảo vật không thuộc về thế giới này, hắn không xứng nắm giữ những thứ đó.

- ô Long Sơn chúng ta từ cuối thời đại Thái cổ. đã âm thầm chi phối hướng đi thế giới này, sứ giả của chúng ta mà Tần Lập kia còn dám giết, còn dám giết cả Thái thượng trưởng lão chúng ta.

- Phụ thân, dù là từ đầu hài nhi xử lý chuyện này có chút thô bạo. nhưng hài nhi là một lòng vì ô Long Sơn phát triển đám tiện dân thấp hèn kia có tư cách gì nắm giữ những bảo

vật như vậy, những thứ này nên giao cho ô Long Sơn chúng ta. Cũng chỉ cỏ chúng ta mới là đại biểu thế giới này, tương lai câu thông cùng nơi Thần Vực. cũng chỉ có thể là chúng ta.

- Tần Lập hắn giết đệ tử ô Long Sơn ta. hủy đi sơn môn ô Long Sơn ta đã bảo tồn mười vạn năm, do khai sơn tổ sư gia đích thân xây dựng. Thù sâu oán nặng như vậy, làm sao có thể tha cho hắn? Cho nên. hài nhi thỉnh cầu phụ thân phái Thái thượng trưởng lão ra tay, nhất định phái bắt sống Tần Lập. Hài nhi hận không thể ăn thịt uống máu hắn…

Nam Cung Hiên nói đến kích động, cánh tay vung lên. mặt mũi vặn vẹo dữ tợn.

- Được rồi. đừng có ăn nói đường hoàng như vậy nữa.

Nam Cung Liệt Nhật liếc nhìn nhi tử của mình, nói:

- Ngươi là nhi tử của ta chút mưu kế gian xảo trong đầu ngươi, ta còn hiểu ngươi hơn ai hết. Ngươi nói những Điều này, sao còn chưa nói tới nữ nhân bị ngươi mang về? Ngươi không uy hiếp Tần Lập. không giam giữ nữ nhân người ta thì Tần Lập sẽ phản ứng như vậy sao?

Nam Cung Hiên liền ngẩn ra, nghẹn họng trân trối nhìn phụ thân mình. Cơ Ngữ Yên ở trên Long Thủ Phong cũng không phải bí mật gì. nhưng vấn đề ở chỗ phụ thân vừa xuất quan, trực tiếp tới tìm mình ngay, làm sao chỉ mới một lát đã biết chuyện này?

Nam Cung Hiên liền xìu xuống, rốt cuộc rõ ràng. Hắn là thiếu chủ ô Long Sơn, mặc kệ làm chuyện gì. kỳ thật cũng vẫn năm trong khống chế của phụ thân.

Thấy Nam Cung Hiên không nói bậy nữa, Nam Cung Liệt Nhật rốt cuộc gật đầu, sau đó cười lạnh nói:

- Tần Lập thật là to gan. giết con cháu ta. hủy sơn môn ta. thù sâu oán nặng như vậy. làm sao ta không thể giết ngươi được?

Nói rồi. liền quay sang không khí. nhẹ giọng nói:

- Mở ra đại trận hộ SƠN dùng ô Long Thập Tam Bí Thuật vây khốn hắn. Khải Minh, sau khi vây khốn hắn. ngươi đi giết hắn. mang đầu hắn tới gặp ta.

Trong không khí truyền đến một trận dao động vặn vẹo nhàn nhạt, truyền đến một tiếng “vâng” nhẹ nhàng, lập tức trở về yên tĩnh.

Nam Cung Hiên trợn mắt há mồm nhìn tất cả. Bởi vì thân phận thiếu chủ của hắn, trước kia cũng từng nghe đồn nói bên người lịch đại sơn chủ ô Long Sơn đều có ba bốn Ảnh Tử hộ vệ, bình thường dù là người có Thần thức cường đại hơn đi nữa, cũng khó mà phát hiện ra sự tồn tại của bọn họ.

Thực lực những người này thông thường đều là cảnh giới Địa Tiên, nhưng Địa Tiên đại năng bình thường, căn bản không phải đối thủ của bọn họ.

Nam Cung Hiên cố lớn gan, nhìn Nam Cung Liệt Nhật nói:

- Phụ thân. Tần Lập kia… có thể không giết hắn được không? Mà bắt sống hắn? Trên người hắn có rất nhiều bí mật. một Tần Lập còn sống, giá trị vượt xa một Tần Lập đã chết.

Nam Cung Liệt Nhật híp mắt, nhìn nhi tử mình một lát. về chuyện nhi tử đánh nữ nhân kia một cái tát. sau đó nói với nàng phải lấy nàng ở trước mặt nam nhân của nàng, hắn có phần không cho là đúng. Một nữ nhân mà thôi, thân phận thiếu chủ ô Long Sơn. dạng nữ nhân gì mà không tìm được? cần gì phải cảm thấy hứng thú với một nữ nhân đã phá thân chứ.

Nhưng Lời nói này, Nam Cung Liệt Nhật sẽ không nói ra với nhi từ mình, hơn nữa hắn cảm thấy Nam Cung Hiên nói cũng có vài phần đạo lý. Một Tần Lập còn sống, giá trị đích xác lớn hơn một Tần Lập đã chết.

Vì vậy, Nam Cung Liệt Nhật nhàn nhạt nói với không khí bên cạnh:

- Thụy Anh. ngươi đi nói cho Khải Minh, cần người sống.

-Rõ.

Trong không khí. một giọng nữ lạnh, băng tận xương nhẹ nhàng lên tiếng.

Nam Cung Hiên nuốt nước bọt, dùng ánh mắt ẩn ẩn có chút ái muội nhìn thoáng qua phụ thân mình.

Nam Cung Liệt Nhật hừ lạnh một tiếng:

- Bớt suy nghĩ miên man đi. chờ ngươi ngồi lên vị trí chủ ô Long Sơn cái gì cũng sẽ hiểu được.

Chủ Ô Long Sơn!

Bốn chữ này giống như có ma lực, làm ánh mắt Nam Cung Hiên lập tức sáng ngời.

-o0o-

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

——oo0oo——

682. Chương 686: Giết Thiếu Chủ!

ô Long Sơn chủ, tượng trưng cho vinh quang cùng quyền thế vô tận. cũng không phải thiếu chủ hắn này có thể so sánh được.

Đừng thấy ô Long Sơn nhất mạch không nhiều đệ tử lắm. thậm chí so với một vài môn phái nhỏ ở địa phương cực Tây. nhân số còn không bằng. nhưng nội tình của ô Long Sơn lại vô cùng thâm hậu.

Đừng thấy Tần Lập ở bên ngoài đánh giết hơn mười người đệ tử Ô Long Sơn mà lầm. phần lớn là những Thái thượng trưởng lão cùng danh túc tiền bối bế quan tu luyện hàng năm. đó mới là lực lượng cường đại chân chính của ô Long Sơn.

Đúng! Những người đó mới là lực lượng cường đại chân chính của ô Long Sơn.

Vừa rồi chiến đấu ở bên ngoài, hẳn là đã kinh động một số Thái thượng trưởng lão cùng tiền bối danh túc đang bế quan tu luyện. Nhưng có một số người chính là lựa chọn bế tử quan. Không đến ngày chính thức xuất quan thì tuyệt đối sẽ không ra trước.

Thời điểm những tiền bối danh túc cùng Thái thượng trưởng lão bế tử quan, đều dùng thủ pháp thái cổ cấm chế thiết hạ cấm chế chỗ mình bế quan người ngoài không thể tùy tiện xông vào bên trong, nếu không khẳng định sẽ bị cấm chế đánh chết.

Điểm này. đến ngay cả người có cảnh giới cao hơn đại năng Địa Tiên cũng không đám tùy tiện nếm thử.

ở thành Thông Thiên tên Thánh sứ bị Tần Lập bẻ gãy cổ giết chết kia. nguyên vốn là một đệ đệ của Nam Cung Hiên, tuy nhiên cũng không phải dòng chính, mà là một đứa con dòng thứ.

Nam Cung Liệt Nhật đối với đứa con trai đó. gần như không hề chú ý gì tới. ở ô Long Sơn nhất mạch. Nam Cung gia vẫn luôn là chúa tể. những tiền bối danh túc cùng Thái thượng trưởng lão bế tử quan, hầu hết cũng đều là tổ tiên của Nam Cung gia. Bởi vậy, chỉ cần tiếp quản chức vị ô Long Sơn chủ này. thì chẳng khác nào có được một lực lượng khổng lồ trong tay.

Nam Cung Hiên khác với phụ thân Nam Cung Liệt Nhật và những lão tổ tông, hắn không hề muốn gia tộc cứ tiếp tục ẩn thế lánh đời như vậy. Hắn cần vinh quang, hắn cần cái loại khí thế bễ nghễ thiên hạ. hắn muốn chân chính làm Duy Ngã Độc Tôn trên thế giới này. Cho nên nói. hắn là một tên đã tâm bừng bừng.

Nam Cung Liệt Nhật nhìn thoáng qua đứa con của mình, trong lòng thở dài một tiếng, đứa con trai trưởng này là hắn yêu thương nhất, cứ nhìn đứa con trai dòng thứ bị giết kia. Nam Cung Liệt Nhật cũng không hề hỏi thăm một câu. Nhưng nếu ai đám làm thương tôn Nam Cung Hiên dù chỉ một sợi lông cọng tóc. khăng định Nam Cung Liệt Nhật sẽ liều mạng tới cùng với người đó.

- Tốt lắm, ngươi cứ ở trong này với ta, các chuyện khác chờ bắt được Tần Lập rồi nói sau.

Trong mắt Nam Cung Liệt Nhật hiện lên vẻ ôn hòa nuông chiểu nói.

-Dạ!

Nam Cung Hiên khó giấu kích động trong lòng, lại cũng không có cảm nhận được tình cảm sâu đậm của phụ thân đối với mình. Hắn ngồi ở chỗ đó. trong đầu bắt đầu mơ tưởng tới cảnh một hồi sau khi bắt sống Tần Lập. phải cho hắn chứng kiến mình thành hôn cùng Cơ Ngữ Yên. Cảnh đó nhất định sẽ rất thống khoái.

Người ứng với vận mệnh chó má gì chứ. ở trước mặt bản thiếu chủ đều là đồ vô dụng.

Nam Cung Hiên hiện tại thậm chí có loại kích động, hắn muốn nhìn xem Cơ Ngữ Yên lúc này. xem vẻ mặt của nàng thế nào. nhất định là rất lo lắng đây?

Càng nghĩ hắn càng không kìm nổi, ngồi ở chỗ đó mà buồn bực không yên.

Nam Cung Liệt Nhật lắc lắc đầu. thầm nghĩ trong lòng: “Mình đúng là nuông chiểu Hiên nhi quá mức thì phải?”

“Tuy nhiên nghĩ lại mình là ô Long Sơn chủ là một trong số người lực lượng cường đại nhất trên thế giới này. Đứa con của mình tuổi còn trẻ, cũng đã là đại năng Địa Tiên, có thể nói chân chính là tuyệt thế thiên tài. vậy thì cưng chiều chút đỉnh có sao đâu? Chính mình cũng từng trải qua tuổi trẻ dường như thời trẻ của mình so với Hiên nhi còn bất trị chịu không nổi… Thôi vậy, cứ để tùy ý nó thôi.”

- Được rồi! Đừng ở trong này quay tới quay lui, muốn làm cái gì thì làm cái đó đi!

Nam Cung Liệt Nhật thản nhiên nói.

Nam Cung Hiên hơi sửng sốt một chút, lập tức đứng lên. thi lễ với phụ thân, vẻ mặt hưng phấn nói:

- Con cáo lui trước!

Nam Cung Hiên thích chí vội vàng chạy tới chỗ Cơ Ngữ Yên nơi đó. ở trong mắt hắn xem ra, một tên Tần Lập. căn bản không đáng phải lao sư động chúng, phái ra nhiều cao thủ của ô Long Sơn. nhất là hai Ảnh Tử hộ vệ bên người phụ thân là Nam Cung Khải Minh và Nam Cung Thụy Anh. đã cùng nhau đi trước vào trong đó. không có lý do gì bắt không được Tần Lập chỉ có một người.

Khi Nam Cung Hiên tới tòa lầu trắng nhỏ kia. thấy đứng trong đó một nữ nhân áo trắng như tuyết. mái tóc đài tung bay theo gió. đôi mi thanh tú nhíu lại. có vẻ mang tâm sự nặng nề. dáng vẻ đó trông thật đáng yêu.

Đúng là toàn thân kinh mạch của Cơ Ngữ Yên tất cả đều bị cấm chế. Bên người Cơ Ngữ Yên còn đứng vài thị nữ xinh đẹp. tuy rằng đều không nói gì. lại mơ hồ vây quanh nàng ở giữa, không cho nàng ra khỏi căn lầu trắng này nửa bước.

- Ha ha! Cơ Ngữ Yên! Nàng ở chỗ này chờ ta sao? Buổi tối hôm nay, chúng ta hẳn có thể bái đường thành thân rồi! Tuy rằng nàng không thể trở thành chính thể của ta, chỉ có thể làm một thiếp thất. Tuy nhiên, ta nhất định sẽ sủng ái nàng!

Vừa thấy mặt Cơ Ngữ Yên. trên mặt Nam Cung Hiên, liền không kìm nổi lộ ra vài phần Thần sắc lỗ mãng, nói Lời nói ngả ngớn.

- Không biết xấu hổ!

Cơ Ngữ Yên lạnh lùng nhìn Nam Cung Hiên một cái. thanh âm giống như phát ra từ trong hàn băng.

- Không biết xấu hổ? Ha hả ha ha! Cơ Ngữ Yên! Nàng cùng đừng tưởng mình trong sạch lắm. Còn tên Tần Lập của nàng đích xác có một chút đảm lượng, hắn đánh lên tới Ô Long Sơn ta. Tuy nhiên, Ô Long Sơn là địa phương nào chứ? Là đầm rồng hang hổ chân chính, nên muốn ở trong này chiêm tiện nghi, thì quả thực chính là năm mơ! Hôm nay ta đã hạ lệnh muốn bắt sống hắn. nàng hiểu không? Ta phải cho hắn tận mắt nhìn thấy ta với nàng bái đường thành thân. Ha ha! Nếu hắn không ngại, ta còn muốn mời hắn vào trong động phòng, quan sát chúng ta động phòng đấy! Ha ha ha ha!

Nam Cung Hiên cười vô cùng đắc ý và càn rỡ nói.

Cơ Ngữ Yên tức giận đến gương mặt trắng bệch, thật lâu sau. thở phào một cái. khinh miệt cười nói:

- Thật không? Nam Cung Hiên! Chỉ sợ ngươi không làm được! Nếu ngươi thật sự là một nam nhân, nên giáp mặt khiêu chiến với Tần Lập. đánh bại hắn, nói cách khác, ngươi ở trong này nói cái gì. đều không che đấu được sự thật: ngươi không bằng cả một nữ nhân!

"Bốp!"

Một tiếng vang giòn tan. trên gương mặt trắng nõn xinh đẹp của Cơ Ngữ Yên. nhiều thêm một đấu bàn tay đỏ tươi.

Nam Cung Hiên chỉ vào Cơ Ngữ Yên. lạnh lùng nói:

- Tiện nhân! Ngươi đừng tướng rằng, bản thiếu chủ là thực sự coi trọng ngươi. Bản thiếu chủ chỉ muốn chết đạp ngươi! Nếu ngươi thức thời biết lấy lòng nam nhân, bản thiếu chủ có lẽ còn có thể thương hương tiếc ngọc một chút. Nhưng ngươi không tự hiểu lấy mình, thân là miếng thịt bỏ. còn dám nói lời khiêu khích, thực nghĩ rằng bản thiếu chủ sẽ không đánh nữ nhân sao?

Cơ Ngữ Yên không nói tiếp nữa, nói cái gì cũng chỉ tự rước lấy nhục mà thôi. Chỉ có thể giấu mối hận ý này tận đáy lòng.

Nam Cung Hiên đắc ý nhìn Cơ Ngữ Yên. cười lạnh vài tiếng, sau đó phân phó với một tên thị nữ nói:

- Một hồi đi lấy chút kim sang được tốt nhất bôi cho nàng. Nữ nhân này sẽ trở thành thiếp thất của ta. cùng đừng để mặt hoa của nàng, ảnh hướng tới tâm tình bản thiếu chủ!

Tần Lập đi tới lưng chừng núi ô Long Sơn. thần thức khổng lồ giống như thủy ngân chảy nhanh trên mặt đất lan ra bốn phương tám hướng, hắn đang tìm kiếm Cơ Ngữ Yên.

Trên ngọn núi lớn này có rất nhiều cấm chế. không giống vẻ bề ngoài nhìn qua đem giản như vậy. Hơi sơ suất một chút sẽ dễ dàng kích động những cấm chế này. từ đó sẽ dẫn tới phản ứng dây chuyền. Trong lòng Tần Lập cũng không khỏi cảm thán nội tình của Ô Long

Sơn đích thật là rất hùng hậu. Nếu trong tay không có Hoàng Kim Cung loại siêu cấp Thánh khí này, đích xác hắn cũng không có nắm chắc ở địa phương này có thể cứu Cơ Ngữ Yên mang đi.

Đột nhiên. Tần Lập cảm giác được cách đó không xa có rất nhiều người đang chạy về hướng mình, đại khái có hơn ba chục người, mang theo sát khí xông lên tận trời cao, phi thường kinh người.

Thần thức cường đại của Tần Lập. rốt cục cảm nhận được vị trí của Cơ Ngữ Yên. đồng thời. Tần Lập còn cảm ứng được trong tiêu viện đó. có một người thực lực rất mạnh. Tần Lập không dùng Thần thức nhìn bộ dáng đối phương, bởi vì rất dễ dàng bị phát hiện.

Cảm ứng được vị trí Cơ Ngữ Yên. coi như thành công một nửa rồi. Tần Lập tiện tay chụp một cái, hư không trước mắt bị hắn xé mở một cái khe. Trong nháy mắt thân thể Tần Lập biến mất trong không khí, còn nghe cách đó không xa truyền đến một tiếng la thất thanh:

- Tần Lập muốn chạy, mau ngăn hắn lại!

"Ầm! Ầm! Ầm!"

Liên tiếp ba tiếng nổ kinh thiên động địa, ba luồng năng lượng khổng lồ đánh vào chỗ Tần Lập biến mất. Tuy nhiên ngay cả một mảnh góc áo của Tần Lập cũng không thấy.

Ngay tức thì đám người chạy tới nơi. sắc mặt một đám đều xanh mét. ai nấy đều không nghĩ tới: Tần Lập một kiếm phá vỡ sơn môn. tàn sát khắp nơi. giết đến ô Long Sơn máu chày thành sông, một đường đánh thăng lên với bộ đáng thề phải hoàn toàn hủy diệt Ô Long Sơn không ngờ trước khi gặp bọn họ lại xé mở hư không bỏ chạy…

Điều này quả thực làm cho bọn họ có loại cảm giác muốn hộc máu.

Hiện nay Tần Lập khống chế pháp tắc không gian, đã đạt tới một loại cảnh giới thập phần cao thâm, sai số rất nhỏ. Cho nên. khi Tần Lập xuất hiện ở bên ngoài ngôi lầu trắng nhỏ đó. vừa lúc nghe được Lời nói vô cùng kiêu ngạo của Nam Cung Hiên thiếu chủ ô Long Sơn kia.

Tần Lập vừa nhìn thấy dấu tay đỏ tươi trên mặt Cơ Ngữ Yên. một cơn lửa giận thật lớn bùng lên dữ đội. lập tức một tia tinh thần lực ngưng thật thành hình thanh lợi kiếm, hung hăng đâm về phía mi tâm của Nam Cung Hiên.

Nam Cung Hiên vừa mới phân phó cho thị nữ xong, trong giây lát trong lòng nổi lên báo động. Tên thiếu chủ ăn chơi trác táng của ô Long Sơn. trên thực lực tuyệt đối cũng có thể nói là tuyệt thế thiên tài. Tần Lập bên này mới vừa sinh ra sát ý. Nam Cung Hiên cũng đã cảm ứng được.

Trong giây lát từ trên người Nam Cung Hiên bộc phát ra một vầng hào quang đen nhánh. Đồng thời, Nam Cung Hiên phóng tới chỗ Cơ Ngữ Yên. Lúc này. trước nguy cơ không có đường sống nào dành cho hắn. Nam Cung Hiên chỉ dựa vào bản năng, cảm giác được nguy hiểm tới gần. nên phải bắt lấy con tin này mới là chuyện trọng yếu nhất.

Không thể không nói lựa chọn của Nam Cung Hiên ở loại thời điểm này. là chính xác nhất… đáng tiếc chính là, tinh Thần lực ngưng thật nhanh hơn xa so với phản ứng của hắn.

"Ầm!".

Luồng tinh thần lực ngưng thật hóa thành lợi kiếm này. hung hăng chém lên vầng hào quang đen nhánh trên người Nam Cung Hiên, phát ra một tiếng nổ vang. Thân mình Nam Cung Hiên trong nháy mắt bay ngược ra thật xa, phun ra một ngụm máu tươi, hai mắt đầy vẻ hoảng sợ.

Công kích tinh Thần lực của Tần Lập. tuy rằng không có lấy mạng của hắn. nhưng cũng làm cho bản thân Nam Cung Hiên bị trọng thương. Cho dù trên người Nam Cung Hiên có bí bảo ô Long Sơn hộ thể, vẫn không thể tránh khỏi bị thương.

Tần Lập nhoáng một cái tới bên người Cơ Ngữ Yên. Mấy thị nữ giơ kiếm định đâm Tần Lập lại bị thần quang trong hai mắt Tần Lập bắn ra giết chết tại chỗ.

Hào quang bắn ra từ hai mắt Tần Lập này. ẩn chứa công kích tinh thần cường đại và sát ý vô thượng tinh thuần thái cổ. những thị nữ này chỉ có cảnh giới Đan Nguyên Anh Hóa, như thế nào có thể chống lại cái nhìn này của Tần Lập?

Tần Lập cầm kiếm cánh tay trái còn ôm thắt lưng mềm mại của Cơ Ngữ Yên. đồng thời tạy phải xuất hiện Kiếp khí Mao Bút, vẽ trên không trung một cái. viết ra một chữ "Chết" đầm đìa máu tươi nét chữ như rồng bay phượng múa. ấn thẳng về phía Nam Cung Hiên.

-o0o-

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

——oo0oo——

683. Chương 687: Không Sợ!

Những sợi lông của Kiếp khí Mao Bút này lấy từ Thần thú thái cổ. Trên đầu Kim Sí Đại Bằng nhổ lấy bảy trăm hai mươi cái lông cứng rắn như kim cương, kết thành cây bút lông này. cho nên. có thể vẽ ra Kim Sí Đại Bằng, cắn nuốt địch nhân.

Cán bút làm bằng thiên ngoại vẫn thạch thời đại thái cổ, trong đó hàm chứa ảo nghĩa sinh tử có thể khắc họa Sinh Tử Ấn.

Muốn người sống thì sống, người chết thì chết, có thể ấn vạn vật thế gian.

Thời điểm Tử Ấn ấn về phía Nam Cung Hiên, trong thân thể Nam Cung Hiên bỗng nhiên xuất hiện một con rồng lớn đen nhánh lân sừng vô cùng rõ ràng, đánh vào chữ "Chết" đầm đìa máu tươi kia.

"Ầm!"

Một tiếng nổ vang. Tử Ấn bị đánh tan. từng chữ bay ra bốn phương tám hướng, dẫn động vô số cấm chế ở chung quanh, trong lúc nhất thời bầu trời sáng bừng lên. tiếng nổ vang liên tiếp không ngừng.

Con rồng lớn kia cũng phát ra một tiếng kêu đau đớn. hóa thành một miếng vảy bằng cỡ bàn tay rơi trên mặt đất.

Thì ra là một vảy rồng hóa thành.

Tần Lập đưa tay hút lấy miếng vày rồng, thu vào nhẫn không gian, cãy Mao Bút lại viết ra một chữ "Chết" trong hư không, tiếp tục ấn về phía Nam Cung Hiên.

Sinh Tử Ấn mỗi ngày có thể dùng chín lần. Tần Lập cực kỳ căm hận Nam Cung Hiên, lấy Cơ Ngữ Yên uy hiếp mình không nói. lại còn đám ra tay đánh nàng. Cái này so với chính hắn bị đánh còn khó chịu hơn vô số lần.

Lúc này thân thể Nam Cung Hiên đã bị thương nặng, tuy rằng cảnh giới hai người ngang nhau, nhưng thực lực của Tần Lập thực sự cao hơn hắn rất nhiều.

Tử Ấn liên tục ấn tới đánh cho Nam Cung Hiên không có mảy may lực trà đòn nào.

Liên tiếp ba lần Tử Ấn. Nam Cung Hiên trên người chỉ còn ba miếng vảy rồng đều hao hết, toàn bộ bị Tần Lập thu lấy. Thứ này là tài liệu luyện khí tuyệt hảo đây.

Bởi vậy cũng có thể nói rõ một điều, ở thời đại thái cổ. ô Long Sơn nơi này. có thể thực sự có cự long thần thú cao nhất trong các Thần thú thái cổ.

Ba lượt Tử Ấn qua đi, Nam Cung Hiên đã không còn chút lực trả đòn, mà động tĩnh bên này rốt cục cũng dẫn tới chú ý của đám người chuẩn bị liệt trận vây giết Tần Lập. Cả đám đều chạy tới đây.

Khi những người này bao vây quanh Tần Lập. lại thấy Tần Lập tay phải cầm kiếm, trên thân thanh Ẩm Huyết Bàn Long Kiếm tản phát ra khí tức yêu dị khiến người ta run sợ. đang chỉ vào cô họng Nam Cung Hiên, chỉ cần nhích tới một chút, cô họng Nam Cung Hiên sẽ bị đâm thủng.

Tay kia của Tần Lập thì ôm thắt lưng mềm mại của Cơ Ngữ Yên. bàn tay dán tại phía trên đan điền Cơ Ngữ Yên. đang cỡi bỏ cấm chế cho Cơ Ngữ Yên.

- Buông hắn ra!

Một lão già già cỗi dùng giọng khàn khàn lành lạnh nói với Tần Lập. Lão già gầy như que củi. nhưng một thân thực lực lại sâu không lường được, hai mắt bắn ra hai tia thần quang, đó là biểu hiện của tinh thần lực cường đại đến một cảnh giới nhất định nào đó.

- Cút!

Tần Lập cảm nhận được cấm chế trong thân thể Cơ Ngữ Yên. lửa giận càng tăng cao. ô Long Sơn ác độc như thế. không ngờ mỗi một đường kinh mạch trong thân thể Cơ Ngữ Yên đều bị thiết hạ cấm chế. Giữa

những cấm chế trong đó đều có liên hệ. phá vỡ chỗ cấm chế này, liền có thể dẫn phát phá tan chỗ cấm chế khác.

Kết quả của cấm chế tan vỡ, tự nhiên là kinh mạch bị tổn thương, kinh mạch bị tổn thương, thực lực tự nhiên sẽ giám xuống. Nhìn ra được người thiết hạ cấm chế trên Cơ Ngữ Yên này. hoàn toàn không nghĩ tới cởi bỏ cho nàng, Bởi vì những cấm chế này gần như chính là không giải được.

Trong hai mắt Tần Lập bắn ra thần quang lạnh lẽo, nhìn Nam Cung Hiên lạnh lùng hỏi:

- Ai thiết hạ cấm chế nàng?

-Hớ Hớ Hớ Hớ!

Bản thân Nam Cung Hiên bị trọng thương, nhưng biểu hiện vẫn còn rất kiên cường, trong cổ họng phát ra vài tiếng cười khó nghe, ho ra một búng máu. sau đó vẻ mặt đắc ý nói:

- Cấm chế của nàng không có cách giải! Ha ha. Tần Lập! Thế nào? Nữ nhân này cho dù

ngươi cứu trở về, cũng chỉ là một phế nhân! Ha ha ha ha! cấm chế này là ô Long Sơn bí thuật, từ thời đại thái cổ. chính là không có cách giải! Đại năng Địa Tiên, chậc chậc! Mới vừa đột phá đến cảnh giới Địa Tiên, trở thành chân chính đại năng trên thế giới này. liền bị vĩnh viễn phế đi tu vi… Ngươi nói xem. cái này có phải… có phải rất khoái trá hay không? Ha ha ha…

Vốn Cơ Ngữ Yên đang rúc vào trong lòng Tần Lập thập phần bình tĩnh, nghe lời này sắc mặt thoáng chốc trở nên tái nhợt, khí huyết trong cơ thể quay cuồng, phun ra một ngụm máu tươi, hai mắt bắn ra vẻ không cam lòng cùng vô tận oán hận.

Tần Lập nhanh chóng rót vào thân thể Cơ Ngữ Yên một tia Tiên Thiên Tử Khí. nhẹ giọng truyền âm nói ở bên tai nàng:

- Yên nhi! Nàng không cần nghe chúng nói xằng nói bậy! cấm chế này không có gì không giải được, chỉ là hơi phiên toái một chút thôi. Cho dù thật sự là không có cách giải, muội cũng còn nhớ rõ cây Thần được ở chỗ sâu trong đại dương kia chứ? Ta nhất định sẽ lấy về cho muội trực tiếp đột phá cảnh giới Địa Tiên! Đến lúc đó. cấm chế chó má gì còn có thể cấm chế được muội?

Cơ Ngữ Yên mắt đỏ ngầu, khẽ ừm một tiếng. Một võ giả gặp phải loại đả kích này. mà còn có thể bình tĩnh như Cơ Ngữ Yên, đã là phi thường hiếm thấy. Điều chính yếu cũng là căn cứ vào lòng tin của Cơ Ngữ Yên đối với Tần Lập. Nàng tin tưởng người yêu mình đã nói ra điều gì. thì nhất định sẽ làm được.

Bởi vì hắn chưa bao giờ lừa gạt ai.

Tần Lập nheo mắt. Ẩm Huyết Bàn Long Kiếm trong tay nhẹ nhàng đưa tới phía trước, sắc mặt đang đắc ý của Nam Cung Hiên, lập tức cứng đờ trên mặt. thanh âm hơi có chút run rẩy nói:

- Tần Lập! Ngươi cũng biết giết ta kết cục ra sao chứ?

Những người vây quanh Tần Lập đó. cũng đều vô cùng khẩn trương, lão già già cỗi lại trầm giọng quát:

- Không nên giết hắn! Người trẻ tuổi! Chúng ta nói chuyện chút đi. ngươi muốn cái gì?

Lúc này, Tần Lập giống như có mọc cặp mắt sau lưng, trên thanh Ẩm Huyết Bàn Long Kiếm trong tay hắn. đột nhiên bùng lên một khí tức thánh hiền mênh mông, một đấu ấn lớn từ trên thân kiếm giãy giụa rồi trực tiếp đánh ra phía sau lưng Tần Lập.

"Ầm!"

Một tiếng nổ vang, một bóng người vô cùng chật vật ôm ngực mình, vội vàng thối lui về phía sau. khóe miệng trào máu tươi, trong mắt toát ra vẻ khó tin.

Người này đúng là Nam Cung Khải Minh một trong hai Ảnh Tử hộ vệ bên người Nam Cung Liệt Nhật Ô Long Sơn chủ.

- Còn dám đánh lén ta, ta sẽ giết chết tên rác rưởi này ngay!

Tần Lập lạnh lùng nói.

Đám đệ tử ô Long Sơn đang vây quanh Tần Lập. trên mặt đều lộ vẻ phẫn nộ. người này đám nói thiếu chủ bọn họ là đồ rác rưởi, nếu không phải sinh mệnh của thiếu chủ ở trong tay đối phương, những người này hẳn đã ập tới chém giết Tần Lập rồi.

Lão già già cỗi kia khẽ co giật khóe miệng một hồi. hiển nhiên cũng rất giận dữ. tuy nhiên vẫn mạnh mẽ áp chế lửa giận trong lòng, lạnh lùng nói:

- Không được đánh lén hắn nữa!

Nói xong, nhìn Tần Lập. chậm rãi nói:

- Người trẻ tuổi! Ngươi thấy nếu cứ như vậy. đối với ngươi mới có lợi sao? Chúng ta đương nhiên là không sợ giằng co kéo đài rồi. đây là ô Long Sơn. là địa bàn của chúng ta. Ngươi đã kinh động rất nhiều Thái thượng trưởng lão cùng tiền bối danh túc bế quan, nếu bọn họ tới đây. cho dù không quan tâm tới đánh bạc với tánh mạng thiếu chủ. cũng sẽ giết chết ngươi tại đương trường. Chúng ta bàn chuyện giao dịch, thế nào?

Tần Lập mặt không chút đổi sắc nói:

- Thái thượng trưởng lão bế quan? Tiền bối danh túc? Dường như ở thành Thông Thiên bị ta giết chết bốn người như vậy?

- Người trẻ tuổi! Ngươi không nên quá đáng! Không sợ nói cho ngươi biết sự thật, bổn Thái thượng trưởng lão bị ngươi giết đó. đều vừa mới tấn chức cảnh giới Địa Tiên không bao nhiêu năm. hơn nữa đều là tuổi thọ không còn nhiều lắm. Trên Ô Long Sơn có rất nhiều cao thủ cường đại hơn so với bổn vị đó!

Lão già bị Tần Lập chọc tức đến nói chuyện thanh âm có hơi run rẩy. hiển nhiên là tức giận đến không kiểm chế được.

- Ha ha! Nói thật, ngươi có biết hiện giờ ta muốn làm cái gì nhất không?

Tần Lập thản nhiên cười, nhìn lão già đó. bình tĩnh nói:

- Ta chưa bao giờ trêu chọc tới ô Long Sơn các ngươi, các ngươi trước bắt giữ nữ nhân của ta. thiết hạ cấm chế không thể giải ở trong thân thể nàng, chẳng khác nào phế đi một thân thực lực của nàng. Sau đó lại dùng nàng liên tiếp uy hiếp ta. hiện tại thiếu chủ các ngươi ở trên tay ta, các ngươi sợ. nhưng vẫn còn uy hiếp ta. Chẳng lẽ các ngươi ngu xuẩn như vậy. vốn không có chút đầu óc nào sao? Các ngươi chẳng lẽ không nhìn ra. lão tử không phải là người thích bị uy hiếp? Ta quá đáng? Thật tức cười! Tuy nhiên, ta chính là quá đáng đó vậy các ngươi có thể làm gì ta chứ? Hiện tại ta muốn làm nhất, chính là một kiếm xuyên thúng cổ họng tên rác rưởi này! Tên rác rưởi ra tay đánh nữ nhân của ta này!

Tần Lập nói xong. Ẩm Huyết Bàn Long Kiếm trong tay nhích tới trước một cái. Ẩm Huyết Bàn Long Kiếm phát ra khí tức thần thú thái cổ. mũi kiếm lóe ra kiếm quang đâm vào cổ họng Nam Cung Hiên, xuất hiện một vết máu mờ nhạt.

- A!

Nam Cung Hiên phát ra một tiếng thét hoảng sợ đến cực điểm, hắn đột nhiên phát hiện. Tần Lập vốn thật sự không hề quan tâm bị rất đông cường giả vây quanh, thật có thể giết chết hắn.

Vốn tâm Huyết và khí phách của hắn trước đó. trong cảnh sống chết trước mắt liền biến mất không còn một mảnh.

- Dừng tay!

Trên không trung truyền đến một tiếng quát to. một người trung niên mặc một thân long bào màu đen. đầu đội kim quan cửu long quấn quanh, từ trên trời giáng xuống, khí độ uy nghiêm, khí thế oai hùng. Nhìn thấy dưới kiếm Tần Lập Nam Cung Hiên tè ra quần, ở chỗ sâu trong đôi mắt lão hiện lên một chút thất vọng.

- Buông con ta. ta thả ngươi rời đi!

Người trung niên này hạ xuống đất như một chiếc lá rơi. hai mắt sâu thăm như vực sâu. bình tĩnh không chút đao động nhìn Tần Lập.

- Sơn chủ! Không thể thả hắn rời đi!

- Không thể thả cọp về núi a Sơn chủ!

- Người này nhất định phải diệt trừ!

Đám người kia tranh nhau nói ầm ĩ cả lên. Trên mặt cả đám đều lộ ra sắc mặt giận dữ điên cuồng.

Ô Long Sơn thế lực cường đại như thế, chưa từng bị người bức đến rơi vào tình cảnh thế này. cho dù nằm trên mặt đất là thiếu chủ của bọn họ. nhưng họ cũng muốn dựa vào thế mạnh, quyết không thể buông tha Tần Lập.

Nam Cung Liệt Nhật trầm tĩnh quét mắt về phía đám người này. tất cả đều ngậm miệng im thin thít, tôn nghiêm của ô Long Sơn là trọng yếu. nhưng uy nghiêm của Sơn chủ cũng làm cho bọn họ cảm thấy run rẩy.

Nhất là mỗi một đời ô Long Sơn chủ đảm nhiệm, trên người đều có vài món trọng bảo truyền từ thời thái cổ. những trọng bảo này không thể kém so với bất cứ một kiện Kiếp khí nào.

Nam Cung Liệt Nhật thấy tất cả đều im miệng, lại chuyển ánh mắt về hướng Tần Lập. thản nhiên nói:

- Ta Nam Cung Liệt Nhật lấy danh nghĩa Ô Long Sơn chủ thề, buông con ta ra. ta sẽ thả ngươi rời đi!

- Ha ha ha! Quả thật là ân huệ thật lớn, ta cảm động quá!

Tần Lập cười to vài tiếng, trên mặt lại không có chút ý cười nào:

- Ngươi cho là ngươi làm như vậy. ta sẽ sợ hãi? Ngươi cho đây là ân huệ lớn lao của ngươi sao? Nam Cung Liệt Nhật! Ngươi thân là ô Long Sơn chủ. gia tộc của ngươi ở thời đại thái cổ. nếu đã lựa chọn co đâu rút cổ như thế. hôm nay cũng không nên sinh ra dã tâm như vậy! Nói trắng ra. các ngươi chính là một đám rùa đen rút cổ. trốn chui trốn thủi ở chỗ này mười mấy vạn năm tự sinh, tự diệt, vậy có tư cách gì từ trên cao nhìn xuống nói chuyện với ta?

- Láo xược!

Lão già già cỗi kia quát lớn một tiếng.

- Sơn chủ! Ngài nhìn thấy đấy. người này to gan lớn mật. quyết không thể thả hắn rời đi!

- Sơn chủ! Liệt trận giết hẳn đi!

Đám đệ tử ô Long Sơn này, tất cả đều căm hận Tần Lập. hận không thể ăn sống nuốt tươi hắn.

Nam Cung Liệt Nhật cũng bị Lời nói này của Tần Lập chọc giận, lạnh lùng nói:

- Ngươi lập lại lần nữa thử xem?

-o0o-

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

——oo0oo——

684. Chương 688: Thánh Khí Xuất Hiện, Trời Long Đất Lở!

Đúng lúc này. lại có mấy chục bóng người từ các nơi trên Long Thủ Phong bay tới như tia chớp, những người này có nam có nữ. có già có trẻ, tuy nhiên Tần Lập có thể cảm nhận được thực lực của những người này. tất cả đều sâu không lường, bọn họ đến đây rồi vẫn không hạ xuống, mà đứng giữa không trung.

Trong đó một lão bà chừng bảy mươi tuổi cực kỳ xấu. sắc mặt dữ tợn, bụng phì to. ánh mắt híp lại thành một khe hở thẳng băng, trên môi bôi son đỏ sậm, trên mặt trét một lớp phấn thật dày. mặc một thân xiêm ý đỏ thẫm, nhìn qua so với quỷ còn khó coi hơn.

Giọng nói the thé cực kỳ bén nhọn:

- Liệt Nhật! Là ai phá hủy sơn môn ô Long Sơn ta? Bổn tiểu thư muốn giết hắn.

"Như thế nào vị tổ tông này cũng ra đến đây?" Nam Cung Liệt Nhật cảm thấy bất lực, cúi đầu khom người nói:

- Tổ cô nãi nãi! Chính là tên đang cưỡng chế Hiên nhi! Hắn đã phá hủy sơn môn chúng ta, tuy nhiên Hiên nhi ở trên tay hắn…

- Cái gì? Đây là Hiên nhi? Như thế nào lại bị tiểu súc sinh, này bắt giữ? Tổ cô nãi nãi đưa cho ngươi vảy rồng đâu? Hiên nhi! Ngươi thực làm ta thất vọng!

Lão bà bảy mươi này nói xong, hai mắt chuyển nhìn Tần Lập. phát ra một tràng tiếng cười "khặc khạc" rồi nói:

- Tiểu súc sinh! Nhìn bộ dạng ngươi nhưng thật ra da thịt nõn nà, không biết ăn vào có ngon mềm hay không? Ngươi dám hủy sơn môn ô Long Sơn ta, ngươi thật đúng là chán sống rồi! Mau mau tự trói mình để mặc cho ta xử Lý! Bằng không ta sẽ tru giết "cửu tộc" của ngươi, phàm là người có một chút quan hệ với ngươi, bổn tiểu thư đều sẽ không bỏ qua! Hừ! Bôn tiểu thư trước nay nói được thì làm được! Hiện tại. mau mau thả Hiên nhi ra. nếu bổn tiểu thư cao hứng sẽ cho ngươi một cái chết thống khoái!

- Lão bà xấu như quỷ ngươi! Xem ra gặp quỷ còn vui vẻ hơn gặp ngươi! Ngươi khiến ta có cảm giác muốn ói!

Tần Lập đích thật là bị bộ đáng của lão bà này làm cho cả kinh rồi. thầm nghĩ: "Trèn đời này lại có người kinh dị như thế!"

- Tiểu súc sinh! Ngươi… ngươi đám mắng bổn tiểu thư quốc sắc thiên hương khó coi! Ngươi… ngươi tức chết ta!

Lão bà này nói xong, thân mình "Vù" một cái. trong chớp mắt đánh về phía Tần Lập. một làn gió thơm, từ thân thể lão bà phát ra.

- Không nên…

Nam Cung Liệt Nhật không nghĩ tới tổ cô nãi nãi của hắn nóng tính như thế. bị Tần Lập nói cay nghiệt vài câu. liền kích động đến liều lĩnh không quản hết thảy.

Nam Cung Liệt Nhật vừa động thân hình, định ngăn cản vị tổ cô nãi nãi cực kỳ xấu này lại, nhưng không nghĩ rằng, khóe miệng Tần Lập bên kia chợt nổi lên một ý cười lạnh như băng. Nam Cung Liệt Nhật sớm nhìn thấy ý cười này lóe lên. trong giây lát cảm giác được không tốt. hét lớn một tiếng:

- Không được giết nó!

Tuy nhiên đã chậm rồi, Ẩm Huyết Bàn Long Kiếm trong tay Tần Lập nhoáng lên một cái. đầu của Nam Cung Hiên, trực tiếp bị cắt ngang rơi xuống.

Nam Cung Liệt Nhật phát ra một tiếng thét thảm thiết thê lương:

- Con của ta! Con chết thật thảm! Tần Lập! Ta phải bầm thây ngươi vạn đoạn!

Ai cũng không nghĩ tới, Tần Lập bị đông đảo địch nhân vây chung quanh, không ngờ đám tung một kiếm cắt bỏ đầu Nam Cung Hiên. Bao gồm chính Nam Cung Hiên cũng không nghĩ tới kết quả này. đôi mắt hắn trợn trừng, miệng cũng khẽ hé mở. trong mắt tràn đầy vẻ hoảng sợ và khó hiểu, về phần trong nháy mắt đó. trong lòng hắn có hối hận không nên trêu chọc Tần Lập hay không, thì không người nào biết được.

Cơ Ngữ Yên bị đánh. thân thể bị cấm chế không giải được, một thân thực lực hoàn toàn không thể phát huy… Nếu với mối thâm cừu đại hận như thế Tần Lập còn có thể buông tha Nam Cung Hiên, vậy thì hắn thật sự không phải là Tần Lập nữa rồi.

Một kiếm chém xuống đầu Nam Cung Hiên, ngay sau đó. Tần Lập ôm Cơ Ngữ Yên bay thẳng lên không trung, đứng giữa không trung, tung một chiêu Long Hoàng Thánh Hiền Trảm, chém thẳng vào lão bà xấu như quỷ đó đến máu tươi bắn tung tóe. thân mình lão bà giống như một cái bao cát rách nát. bị bắn tung ra xa, ở trên không trung cũng đã mất mạng rồi.

Theo sau Tần Lập trở tay tung ra chiêu Sát Thần chiêu kiếm thứ năm trong Duy Ngã Cửu Kiếm, chém về phía Nam Cung Liệt Nhật đang phóng tới. Trong mắt Nam Cung Liệt Nhật toát ra vẻ hoảng sợ. bất kể như thế nào lão cũng không nghĩ tới. kiếm thuật của người trẻ tuổi này lại cao minh đến cảnh giới như thế.

Thân thể Nam Cung Liệt Nhật trong giây lát bộc phát ra một vầng hào quang đen như mực. hét lớn một tiếng:

- Ô Long bí thuật, phòng ngự!

"Ầm! Ầm!.

Kình lực mãnh liệt mênh mông đánh lên vầng hào quang bao quanh Nam Cung Liệt Nhật, phát ra một tràng tiếng va chạm mãnh liệt, hư không chung quanh đều sụp đổ xuống, lại bị vô số kể cấm chế ở phía dưới ô Long Sơn chặn lại.

Cái này giống một tấm thủy tinh bị đánh vỡ tan nát. nhưng bột phấn thủy tinh không có rơi xuống, mà vẫn đọng lại ở đó với đầy vết rạn nứt.

Không gian chung quanh, cũng như thế, đã bị lực lượng khổng lồ này đánh cho vỡ nát. sụp xuống, nhưng lại bị cấm chế ngăn chặn đọng lại ở đó.

Nhìn qua cực kỳ quỷ dị.

Tần Lập thấp giọng hỏi Cơ Ngữ Yên:

- Người thiết hạ cấm chế trên thân thể muội là ai?

Cơ Ngữ Yên đưa mắt nhìn quét một vòng, nói:

- Người nọ không ở trong đám này. là một lão già hơn năm mươi tuổi mặt béo tròn, bộ dạng thập phần phúc hậu.

Tần Lập quát lên một tiếng lớn:

- Lão già mặt béo tròn thiết hạ cấm chế thân thể nữ nhân của ta đâu! Lão già không biết xấu hổ ngươi, mau mau lăn ra đây cho ta! Bằng không ta sẽ phá huy toàn bộ ô Long Sơn các ngươi!

Bên kia Nam Cung Liệt Nhật và các Thái thượng trưởng lão cùng với tiền bối danh túc ô Long Sơn v dai v

Trên hai chữ này ẩn chứa kiếm ý vô thượng, có thể nói là tuyệt thế bảo vật.

Ngày môn phái thành lập, Nguyệt Diêu Tiên Cung, thành Thông Thiên. Hải gia cùng vô số môn phái lớn nhỏ nơi Cực Tây, chỉ cần có thể gọi tên hầu như đều đưa lễ vật tới.

Gia chủ cùng chưởng môn nhân của rất nhiều môn phái đều có mặt.

Cung chủ Nguyệt Diêu Tiên Cung Minh Nguyệt thượng nhân mang theo một đám tiền bối danh túc của Nguyệt Diêu Tiên Cung tới chúc mừng. Đám tiền bối danh túc của Nguyệt Diêu Tiên Cung vốn nhìn Tần Lập không vừa mắt, hiện giờ cùng cải biến thái độ của bọn họ.

Khi một người quật khởi trở nên thế không thể đỡ. cái loại đui mù không thức thời sẽ biến thành số ít trong số ít. Võ giả có thể tu luyện đến cảnh giới rất cao. cho dù hắn rất cổ chấp nhưng tuyệt đối không thể là kẻ ngốc.

Trên đời này võ si chỉ biết luyện võ, chung quy vẫn là số ít.

Thành chủ thành Thông Thiên Lý Long Xuyên mang theo con gái Lý Uyển cùng một đoàn tiền bối danh túc thành Thông Thiên đưa tới lễ vật hậu hĩnh, chúc mừng môn phái Viêm Hoàng thành lập.

Gia chủ Hải gia không tới, phái tới một thiên tài quật khói một số năm gần đây nhất, là một nữ từ tuổi chừng đôi mươi, tên là Hải Ngọc Kiều. Nàng này xinh đẹp như hoa, quốc sắc thiên hương, cũng đã tu luyện đến cảnh giới Đan Nguyên Anh Hóa đinh. Có thể nói là tuyệt thế thiên tài thế hệ mới của Hải gia.

Hải Ngọc Kiều cùng một đám tiền bối danh túc Hải gia hộ vệ, đi vào Thánh Sơn đã đổi tên thành Viêm Hoàng Sơn đưa tới rất nhiều lễ vật.

Rất nhiều người thấy cảnh này đều âm thầm đoán. Lúc này Hải gia chỉ sợ đã thật sự chấp nhận. Nguyên bản còn trông cậy vào gia tộc lánh đời tiêu diệt Tần Lập. lại không nghĩ rằng thực lực Tần Lập mạnh mẽ tới mức dùng lực lượng một người diệt một gia tộc lánh đời cường đại. Thực lực này đã hoàn toàn vượt qua nhận thức của mọi người.

Tần Lập thật sự quá mạnh mẽ, mạnh đến thái quá, mạnh đến biến thái. Người như vậy, nếu còn tiếp tục là địch của hắn, không có bất kỳ kết quả tốt nào.

Cho nên, mọi người đoán Hải gia phái một nữ tử tuyệt sắc tươi đẹp như vậy chỉ sợ không chỉ có ý quan hệ tốt. còn có ý muốn thông hôn với Tần Lập.

Tựa như thành chủ thành Thông Thiên Lý Long Xuyên mang theo con gái Lý Uyển của mình, chỉ sợ cũng đều có tâm tư như vậy.

Những môn phái lớn nhỏ khác của nơi Cực Tây đều ôm tâm tư kết giao với Tần Lập. tới đây chúc mừng.

Tần Tuyết mặc một bộ váy dài màu xanh biếc xinh đẹp. tóc búi cao. khí chất cao quy kinh người. Lại có ai có thể nghĩ đến Tần Tuyết năm xưa chỉ là một thị nữ cao cấp của một gia tộc nhỏ ở thế tục bồi dưỡng.

Khi rất nhiều người biết đây là tỷ tỷ Tần Lập. những tuấn kiệt trẻ tuổi gia thế tốt đều động tâm tư khác thường. Kết giao Tần Lập, còn có điều gì có thể nhanh hơn so với làm tỷ phu Tần Lập chứ?

Thậm chí ngay cả cung chủ Nguyệt Diêu Tiên Cung Minh Nguyệt thượng nhân đều có tâm tư thu Tần Tuyết làm đệ tử. Cùng may nàng tự biết cân lượng của mình, hơn nữa Tần Lập hiện tại cùng đã thành lập môn phái. Nàng nói ra mấy lời này, chẳng phải là đào góc tường nhà người ta?

Thành chủ thành Thông Thiên Lý Long Xuyên tìm tới Tẩn Văn Hiên cùng Tần Hàn Nguyệt, nói bóng nói gió hòi thăm chuyện Tần Tuyết. muốn đạm hòi mối hôn nhân này cho con mình.

Hải Ngọc Kiểu của Hải gia chủ động tiếp cận Tẩn Tuyết, muốn từ nơi Tẩn Tuyết hiểu biết về một số chuyện của Tần Lập. Có thể thấy được, vị thiên chỉ kiêu nữ mới xuất hiện gần đây của Hải gia này không kiêu ngạo ương ngạnh như Hải Kim Tôn lúc trước tràn ngập địch ý với Tần Lập. ngược lại rất có hứng thú với Tần Lập.

Lần này tới. còn có rất nhiều tuấn kiệt trè tuổi của nơi Cực Tây. Ngẫu nhiên cũng có kè đui mù định có y đồ với chúng nữ Bộ Vân Yên, Triệu Thiên Thiên cùng Lệnh Hồ Phi Nguyệt.

Bởi vì thường đi theo bên người Tần Lập như Xà Xà, Bạch Trung Tuyết. Thượng Quan Thi Vũ. Cơ Ngữ Yên cùng Lãnh Dao đều bị mọi người biết rõ, mà ba nàng Bộ Vân Yên trừ bỏ những người đặc biệt hiểu biết Tần Lập. những người khác căn bản đều không biết lai lịch ba nàng.

Cũng có một số người biết ba nàng là đệ tử Nguyệt Diêu Tiên Cung, thấy các nàng xuất hiện tại nơi này. hơn nữa bộ dạng dường như rất quen thuộc Tần Lập. liền nghĩ có thể lấy được nữ tử như vậy, cũng không uổng cuộc đời này.

Kết quả tự nhiên là mặt mũi xám xịt. Bộ Vân Yên là ai? Từ nhỏ liền trà trộn giang hồ, người nào nàng chưa gặp qua. chuyện gì chưa trải qua? ứng phó loại chuyện này quả thực dễ dàng.

Tông chủ đầu tiên của Viêm Hoàng, Tần Lập tự nhiên là người lựa chọn không hai. Ngay từ đầu Tần Lập đích thật muốn giao vị trí này cho Tây Qua. bởi vì chuyện của hắn thật sự rất nhiều, không có khả năng một mực ở lại môn phái tiến hành phát triển.

Tuy nhiên đám lão tổ Tử đồng Mặc Lý mang theo Lãnh Thu Cung chạy tới gia nhập, nếu để Tây Qua làm tông chủ. hiển nhiên là không đủ thu phục kẻ dưới. Cho nên Tần Lập chỉ có thể tự mình đảm nhiệm tông chủ. nhưng lại để vị trí phó tông chủ cho Tây Qua.

Năm Tử đồng Đế vương lão tổ Mặc Ly sắp đột phá cường giả Địa Tiên, cùng Vĩnh Xuân thượng nhân, lão vượn Bạch Trung Sơn. Bạch Trung Hòa, Bạch Trung Tuyết. Kim Điêu. Linh Ưng. Mặc Ưng. Xà Xà đồng thời trở thành khai sơn trưởng lão đời thứ nhất của môn phái Viêm Hoàng, đều tự có tư cách được thành lập động phủ. thu đồ truyền công.

Lệnh Hồ Phi Nguyệt, Tiểu Hắc, Thái Hồng thì trở thành tổng quản sự nhằm vào linh thú hóa hình của môn phái Viêm Hoàng. Tần Lập thành lập môn phái này, có y tứ hải nạp bách xuyên. bất kể là chủng tộc gì, chỉ cần qua được khảo hạch môn phái Viêm Hoàng là có thể gia nhập.

Phụ mẫu Tần Lập Tần Văn Hiên cùng Tần Hàn Nguyệt, cùng với tỷ tỷ Tần Tuyết, Bộ Vân Yên, Triệu Thiên Thiên thì trở thành trương lão ngoại môn của môn phái Viêm Hoàng, chuyên môn phụ trách khảo hạch võ giả nhân loại muốn gia nhập môn phái.

Mà Thượng Quan Thi Vũ cùng Lãnh Dao, Cơ Ngữ Yên - ba người đã trở thành nữ nhân của Tần Lập thì phụ trách toàn bộ mọi chuyện hậu cần của môn phái Viêm Hoàng.

Tào Hồng vốn là sát thủ thì trở thành một khác loại bên trong môn phái Viêm Hoàng. Chỉ có nhân viên hạch tâm nội bộ mói biết được sự tồn tại của hắn. Nhiệm vụ của Tào Hồng chính là đi theo bên người Tần Lập. trở thành một hộ vệ như cái bóng. Bình thường hắn còn phụ trách đến các nơi tìm kiếm những đứa nhỏ sinh ở gia đình bình thường nhưng thiên phú tốt, thu về môn phái để bồi dưỡng.

Bên phía Tần gia bảo, đối với cách làm của Tần Lập thì tỏ vẻ hiểu và duy trì Gia chủ Tần Tỏa cho người đưa lễ vậy hậu hĩnh, duy trì Tần Lập một mình khai tông lập phái.

Tuy nhiên trên thực tế, toàn thể Tần gia đối với hành động này của Tần Lập có chút không hiểu, bất mãn có một số người thậm chí còn cho rằng Tần Lập là Tần gia bồi dưỡng, vào thời điểm Tần Lập khó khăn, toàn tộc đứng ở phía sau duy trì hắn mói khiến cho Tần Lập có thành tựu ngày hôm nay.

Không nghĩ tới Tần Lập chân chính quật khởi, lại muốn vứt bỏ gia tộc này. Mà cũng có những lời khác còn khó nghe hơn lời này.

Gia tộc lớn chuyện này liền khó tránh khỏi. Tần Tỏa cũng không thể bịt miệng được tất cả mọi người, mà Tần Lập thì căn bản không thèm để y chuyện này.

Nếu lựa chọn như vậy thì tuyệt không hối hận. Hơn nữa, bên phía Tần gia người chân chính hiểu rõ mọi việc đều rất rõ ràng Tần Lập làm như vậy nhìn như tuyệt tình, nhưng trên thực tế lại tương đương với bảo hộ Tần gia.

Bởi vì cừu gia của Tần Lập muốn tìm Tần Lập khẳng định sẽ hướng về phía môn phái Viêm Hoàng, mà sẽ không đi bốn phương tìm kiếm Tần gia bảo nữa.

Giờ lành đã đến. môn phái Viêm Hoàng chính thức khai sáng.

Tần Lập đứng ra, sau một phen cảm tạ. những gia tộc môn phái nơi Cực Tây. trước tiên từ thành Thông Thiên bắt đầu, sau đó là Nguyệt Diêu Tiên Cung, Hải gia, đại biểu các nhà đều đi lên chúc mừng. Cũng có đệ tử môn phái Viêm Hoàng phụ trách cao giọng đọc danh mục quà tặng của mọi người.

Lễ vật hậu hĩnh khiến vô số người ngạc nhiên thán phục, không thể không cảm thán. Tần Lập hiện giờ đã không chỉ đơn giản là một cường giả tuyệt thế. Hẳn đã chân chính có được tiếng nói thuộc về chính mình trên thế giới này.

- Hải gia tặng một vạn linh thạch cực phẩm, một trăm kiện Linh Khí, một cây Tử Long Tham mười vạn năm. Một hộp Khấp Huyết Linh Chi mười vạn năm. Ba ngàn cân thiên ngoại vẫn thạch, Mười vạn cân vàng, mười vạn cân bạc, ba mươi vạn cân tinh đồng, năm ngàn cân huyền thiết, ba ngàn cân tinh kim, ba ngàn cân bí ngân, Một viên nội đan linh thú cảnh giới Lôi Kiếp…

- Trời ạ. Hải gia… Đây… đây là đưa của hồi môn sao?

Lãnh Dao ngồi ở bên cạnh Tần Lập, biết giá trị mấy thứ này, trợn mắt há hốc mồm nhỏ giọng lẩm bẩm.

-o0o-

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

——oo0oo——

687. Chương 691: Tới Cửa Khiêu Khích!

- Chỉ nói hưu nói vượn. Ngươi còn ngại nữ nhân bên cạnh phu quân không quá nhiều sao?

Thượng Quan Thi Vũ nghiêm trang ngồi ở bên kia. vẻ mặt đoan trang, khí chất cao quý. đôi môi lúc hé lúc mỉm, mặt không chút thay đổi nói.

Ngồi kế Thượng Quan Thi Vũ là Cơ Ngữ Yên không kìm nổi phì cười một tiếng, vội vàng lấy tay che miệng, nhìn thoáng qua đại biểu Hải Ngọc Kiều của Hải gia, nhẹ giọng nói:

- Đừng nói. cô nương Hải gia kia thật đúng là quốc sắc thiên hương đó!

Mấy nàng liếc mắt nhìn nhau, nhìn Tần Lập vẻ mặt không chút thay đổi, đều không kìm nổi âm thầm nở nụ cười.

Lễ hậu của Hải gia khiến những vị khách mời đều cảm thấy hết sức rung động. Nếu không biết ân oán của Hải gia cùng Tần Lập lúc trước, thật đúng là nghĩ rằng quan hệ hai bên tốt đến cực điểm. Bởi vì ngay cả lễ vật của thành Thông Thiên cùng Nguyệt Diêu Tiên Cung cũng không quý trọng so với Hải gia.

Hải Ngọc Kiểu đứng ở phía dưới, đôi mắt đẹp hết sức lớn mật nhìn chằm chằm Tần Lập. Đợi sau khi đọc xong danh mục quà tặng, thanh âm giòn tan của nàng vang lên:

- Giữa Hải gia cùng Tần công tử. trong quá khứ từng có một chút không vui. Tuy nhiên, trên lôi dài thành Thông Thiên, ân oán đã tiêu trừ. Hiện nay, Hải gia nguyện kết giao với môn phái Viêm Hoàng do Tần công tử thành lập, vĩnh viễn không là địch.

Tần Lập đứng lên, ôm quyền hướng về phía Hải Ngọc Kiều, nói:

- Tần Lập thay mặt môn phái Viêm Hoàng, cảm tạ lễ hậu của Hái gia.

Hải Ngọc Kiểu mỉm cười, hướng về phía Tần Lập hơi khom người, sau đó xoay người đi xuống.

Từ Hải gia trở về sau, chính là những gia tộc môn phái lớn nhỏ nơi Cực Tây. Có rất nhiều thậm chí lập tức thay đổi danh mục quà tặng. Không có biện pháp, tuy rằng không thể so bì với ba siêu cấp thế lực, nhưng là không thể quá keo kiệt, bằng không thật sự khiến người chê cười.

Ngay khi toàn bộ những gia tộc này sắp chúc mừng xong, đột nhiên có đệ tử môn phái Viêm Hoàng cũng là đệ tử Băng Tuyết Môn lúc trước đi tới gần Tần Lập, nhỏ giọng thì thầm vài câu.

Sắc mặt Tần Lập khẽ biến, cười thản nhiên, dặn đệ tử này vài câu. sau đó nhìn về phía nhóm người của mình, cao giọng nói:

- Người của ba gia tộc lánh đời Lưu Hoa Hà. Thiết Kiếm Phong cùng Thánh Nữ Hồ cùng nhau tới chơi. Các vị theo ta, cùng nhau hoan nghênh những khách quý này có được không?

Ông!

Theo những lời này của Tần Lập, phía dưới vô số tân khách sắc mặt biến đổi, lập tức nghị luận với nhau.

- Trời ạ. Ba thế lực bọn họ như thế nào lại đến? Chẳng lẽ là đến quấy rối?

- Ừ! Ta thấy bọn họ cũng là tới gây sự.

- Đúng vậy. Nếu không phải đến gây sự, vì sao không đến từ đầu, chờ lễ mừng của người ta sắp chấm dứt mới đột nhiên xuất hiện. Đây rõ ràng là không mang hảo tâm!

- Nghe nói Thiết Kiếm Phong chỉ chạy thoát một thiếu chủ. Thánh Nữ Hồ cùng chỉ trở về một Thánh nữ Tiểu Tiểu. Lưu Hoa Hà thật ra may mắn. Truyền nhân của ba nhà đều còn sống, tuy nhiên cũng đều bị trọng thương. Chuyện này bị vu oan lên người Tần tông chủ. Hôm nay bọn họ tới nơi này, chắc rằng không có lòng tốt gì.

- Hừ! Không mang hảo tâm lại có thể thế nào chứ? Ba nhà bọn họ, nhà nào có đủ thực lực tiêu diệt ô Long Sơn? Nếu thật sự có, chỉ sợ ô Long Sơn đã sớm bị diệt, tại sao lại chờ đến ngày hôm nay?

Những người này nghị luận, đồng thời đều khẩn trương nhìn ra cửa. Không biết ba nhà này có những người nào đến, mục đích tới lại là cái gì?

Lập tức sẽ hiểu ra, trong lòng mọi người đều có vẻ phi thường khẩn trương.

Nên biết rằng, cho dù Tần Lập rất mạnh. nhưng đối mặt với gia tộc lánh đời thực lực mạnh mẽ. chỉ sợ cũng không thể quá mức cứng rắn chứ hả?

Mọi người đoán, nghị luận. Lúc này theo sơn đạo Viêm Hoàng sơn. một đám người đi lên. Tổng cộng khoảng hai, ba trăm người. Những người này đều mặc trung phục gọn gàng, trên người mang các loại vũ khí. mặt trâm như nước, khí thế hùng hổ đi tới.

Xem ra thật sự không giống như đến chúc mừng, mà càng giống đến phá rối.

Đám người này đi tới dưới bậc đại điện đón khách, dừng ở trên một quảng trường không lồ.

- Tại hạ Thái thượng trưởng lão Lưu Hoa Hà Hà Bất Ưu ra mắt Tần công tử.

Trong đám người, có một lão già tóc bạc. hai mắt nhìn qua sáng quắc, mặc một bộ trường bào màu xanh, đứng ra chắp tay hướng về phía Tần Lập.

- Tại hạ Thái thượng trưởng lão Thiết Kiếm Phong Thiết Hùng ra mắt Tần công tử.

Một tráng hán thân hình cao lớn. giống như một thiết tháp màu đen đứng ở nơi đó, vẻ mặt kiêu căng hơi chắp tay hướng về phía Tần Lập.

- Ta là Thái thượng trưởng lão Thánh Nữ Hồ Lâm Mạt Mạt. Tần công tử, Tính ta không thích nói chuyện quanh co lòng vòng. Hôm nay chúng ta tới đây. một là chúc mừng Tần công tử. chúc mừng Tần công tử trở thành Tần tông chủ. Thứ hai, ta chỉ muốn hỏi một câu: người đả thương Thánh nữ Tiểu Tiểu của Thánh Nữ Hồ chúng ta, có phải ngươi hay không?

Thái thượng trưởng lão của Thánh Nữ Hồ Lâm Mạt Mạt này bộ dạng nhìn qua khoảng ba mươi mấy, diện mạo đẹp đẽ. lông mày nhỏ. mắt xếch, thoạt nhìn có vài phân điều ngoa, nói chuyện cũng gọn gàng dứt khoát.

Lời này của Thái thượng trưởng lão Thánh Nữ Hồ Lâm Mạt Mạt vừa đứt. mấy nghìn người toàn hiện trường lập tức yên tĩnh. Ai cũng đều nhìn ra được, ba gia tộc lánh đời này liên hợp cùng nhau đến đây gây sự.

Chúc mừng? Có chúc mừng như vậy sao?

Tần Lập khẽ cau mày, đứng dậy ôm quyền hướng về phía hai, ba trăm người của ba gia tộc lánh đời này, cao giọng nói:

- Tần Lập làm việc, luôn quang minh lỗi lạc. Là việc Tần mỗ làm. Tần mỗ tuyệt không phủ nhận. Không phải Tần mỗ làm. Tần mỗ cũng tuyệt đối không thừa nhận. Hôm nay là ngày môn phái Viêm Hoàng ta khai tông, người tới là khách. Nếu Lâm trưởng lão hỏi. vậy Tần mỗ liền nói một câu. Việc này. không phải Tân mỗ gây nên. tin tưởng người sáng suốt đều có thể nhìn ra chuyện này không quan hệ tới Tần mỗ ta. Nếu Lâm trưởng lão các vị có hứng thú. có thể chờ sau khi lễ mừng ta khai tông chấm dứt. Tần mỗ đương trường tìm nhân chứng cho các vị, chứng thật không quan hệ tới chuyện này. Hơn nữa. nếu đối phương vu oan Tần mỗ. Tần mỗ tuyệt đối không thể không đếm xia đến. Ta cùng các vị tại chỗ tìm ra người này. vì Tần mỗ rửa sạch oan tình, cũng báo thù rửa hận cho các vị.

Tần Lập nói lời này khí phách vô cùng, đại đa số người ở đây đều âm thầm gật đầu. Đích xác, từ khi Tần Lập nổi danh ở nơi Cực Tây, cho tới khi diệt ô Long Sơn. Tần Lập làm việc đều quang minh lỗi lạc. cùng không che che giấu giấu. Hơn nữa. ngày đó ở thành Thông Thiên, cũng không chỉ một người nhìn thấy lúc xảy ra chiến đấu. Tần Lập ngay ở bên cạnh đám người Lý Long Xuyên. Trừ khi hắn có thuật phân thân, bằng không tuyệt đối không thể là hắn làm.

Hơn nữa, một điểm trọng yếu nhất là Tần Lập căn bản không có lý do làm việc này.

-Hừ!

Trong đám người phía dưới, đột nhiên phát ra một tiếng hừ lạnh, chính là Thái thượng trưởng lão Thiết Kiếm Phong Thiết Hùng. Hắn kiêu căng ngẩng đầu nhìn Tần Lập, lạnh lùng nói:

- Bản thân Tần công tử nói không phải, là không phải sao? Ai cũng biết thuật dịch dung của Tần công tử hết sức cao minh. Xin hỏi Tần công tử. việc này đó nếu không phải Tần công tử gây nên, trên đời này còn có ai có thực lực như vậy?

Thái thượng trưởng lão Lưu Hoa Hà Hà Bất Ưu nghe vậy gật gật đầu nói:

- Tần công tử. Cũng không phải là chúng ta không phân rõ phải trái, cứ đổ chuyện này lên đầu Tần công tử. Thật sự trừ Tần công tử. toàn bộ nơi Cực Tây, người có thể tập kích đệ tử tinh anh ba nhà chúng ta, hơn nữa dễ dàng giết chết căn bản là không tồn tại. Ba gia tộc lánh đời chúng ta. từ trước đến nay không tranh với đời. nhưng tự nhận về thực lực không thua bất kỳ gia tộc môn phái nào.

Thái thượng trưởng lão Thánh Nữ Hồ Lâm Mạt Mạt cũng lạnh lùng nói:

- Đúng vậy. Thánh nữ Tiểu Tiểu của Thánh Nữ Hồ chúng ta đã đột phá cảnh giới Lôi Kiếp, tiến vào cảnh giới Địa Tiên, là tuyệt thế thiên tài chân chính. Nàng trọng thương trở về, nói người ngày đó chính là Tần công tử không thể nghi ngờ. Thánh Nữ Hồ ta từ thời đại Thái cổ đã lập quy củ. đệ tử môn hạ bất kể làm chuyện gì quyết không cho phép nói dối nửa câu. Nếu có người nói dối cũng sẽ bị môn phái xử cực hình. Tần công tử, vậy ngươi giải thích như thế nào?

Tần Lập nhìn ba Thái thượng trưởng lão gia tộc lánh đời vẻ mặt oán giận này. đột nhiên cảm thấy một trận không thú vị. Những người này không biết là nhận chuẩn hay là não chết, không ngờ liền nhận định chuyện kia là mình gây nên.

Thượng Quan Thi Vũ lúc này từ bên cạnh Tần Lập đứng ra, thản nhiên nói:

- Lời này của ba vị khách quý thật là có chút vô nghĩa. Nhất là vị Lâm trưởng lão này. nghe ý tứ lời nói của các ngươi, người Thánh Nữ Hồ các ngươi chưa bao giờ nói dối. chẳng lẽ phu quân ta nói dối hay sao? Hôm nay các ngươi đến nơi đây. đều là khách môn phái Viêm Hoàng ta. Nhưng các ngươi quấy rối lễ mừng khai tông chúng ta, rồi lại hùng hổ bức người hỏi mấy vấn đề ngu ngốc này. Chẳng lẽ đây là phong phạm của ba gia tộc lánh đời các ngươi?

- Tần công tử thật sự là quản giáo tốt. Loại chuyện này, nào đến phiên ngươi nói chuyện!

Thái thượng trưởng lão Thiết Kiếm Phong Thiết Hùng vẻ mặt khinh miệt nhìn Thượng Quan Thi Vũ bĩu môi nói.

Tần Lập nguyên bản luôn tươi cười nghe thấy lời này. sắc mặt lạnh lùng, nhìn Thiết Hùng, thản nhiên hỏi:

- Các vị có phải đã cho rằng chuyện này là Tần Lập làm ra phải không? Cho dù Tần mỗ giải thích thế nào. các vị sẽ không tin tưởng?

Thiết Hùng cười lạnh, nói:

- Bản lĩnh Tân công tử mạnh mẽ vô cùng, ở Long Sơn trong khoảnh khắc bị Tần công tử tiêu diệt. Đối với chút việc nhỏ đánh chết đả thương một số con cháu trẻ tuổi của ba gia tộc lánh đời chúng ta, có cân thiết phải phủ nhận sao?

- Thối lắm!

Một tiếng hét to từ trong chỗ khách quý vang lên. Lão tổ thành Thông Thiên cùng đi với Lý Long Xuyên tới chúc mừng Tần Lập. "bộp" một tiếng vỗ mặt bàn đứng phắt đậy, chỉ vào Thiết Hùng mắng:

- Ngươi tính là cái gì? Thái thượng trưởng lão gia tộc lánh đời là giỏi lắm sao? Tần Lập ngày đó. hắn vẫn cùng một chồ với lão phu. thảm dò việc Thiết Kiếm Phong ngươi bị tập kích. Đang khi chúng ta nói chuyện đệ tử Lưu Hoa Hà cùng Thánh Nữ Hồ lọt vào công kích, sau đó chính là năm chữ to trên bầu trời kia. Dựa theo cách nói của các ngươi, chuyện này là Tần tông chủ gây nên. lúc ấy hắn dám lưu tên trên trời cao. hiện tại lại không đám thừa nhận với các ngươi?

Thiết Hùng híp mắt, hai mắt nhìn chằm chằm lão tổ thành Thông Thiên, sau một lúc mới cười lạnh, nói:

- Lão bất tử. Ngươi cùng là cảnh giới Địa Tiên, gia gia ta cùng vậy. Tần Lập này tàn nhẫn thị sát như thế. từ xuất đạo đến nay. môn phái bị hắn tiêu diệt nhiều không đếm xuể. Hôm nay tiêu diệt ô Long Sơn. ngày mai không chừng đến phiên thành Thông Thiên ngươi. Người như thế, gia tộc lánh đời chúng ta quyết không thể để mặc tiếp tục hoành hành.

Nói xong, Thiết Hùng nhìn Tần Lập, gằn từng từ:

- Nếu ngươi hiện tại tự phế võ công, ba nhà chúng ta hôm nay tha ngươi một mạng, môn phái Viêm Hoàng ngươi chúng ta cũng không ra tay hủy diệt. Nếu không, Tần Lập, hôm nay là ngày môn phái Viêm Hoàng ngươi khai sơn, cũng sẽ trở thành ngày hủy diệt.

-o0o-

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

——oo0oo——

688. Chương 692: Sinh Tử Ấn- Sinh Ấn!

- Thật là quá đáng!

Minh Nguyệt Thượng Nhân trên ghế khách quý phẫn nộ nói.

Các tiền bối danh túc Nguyệt Diêu Tiên Cung bên cạnh nàng cũng đều sắc mặt khó coi. gia tộc lánh đời quả thật quá cố chấp. Đây căn bản không phái tới giải quyết vấn để, rõ ràng là vì Tần Lập tiêu diệt ô Long Sơn. ba gia tộc lánh đời nổi lòng thỏ chết cáo khóc, muốn thừa dịp thế lực Tần Lập còn chưa hoàn toàn thành lập xong, bóp chết từ trong nôi.

vốn những tiền bối danh túc, các Thái thượng trưởng lão Nguyệt Diêu Tiên Cung nhìn Tần Lập cực kỳ không vừa mắt. Đây không chỉ vì Thánh nữ Hàn Mai Nguyệt Diêu Tiên Cung bị Tần Lập bức đi vào đường cùng, trong đó ít nhiều còn pha lẫn vài phần hâm mộ đố kỵ.

Nên biết rằng, các nàng cũng đã mấy ngàn tuổi, lão nhân sống mấy ngàn năm bị một người thanh niên còn không đến bốn mươi tuổi đè xuống, loại cảm thụ này trừ khi là loại người lòng dạ rộng lượng có thể nhìn thấu. bằng không thì người thường sẽ không thể thông được.

về mặt này, kỳ thật cũng không có mâu thuẫn bản chất gì. cho đến giờ Tần Lập cũng không gây hại với Nguyệt Diêu Tiên Cung. Lúc đâu Hải gia Bởi vì dựng lên xung đột với Tần Lập, cũng theo thời gian trôi qua. theo Hải gia cúi đầu chịu thua mà dần nhạt đi.

Không ai sẽ một mực nhớ trong lòng chuyện này. nếu thật sự như vậy, bọn họ cũng không có khả năng đến cảnh giới cao như thế.

Khi thực lực Tần Lập đã đạt đến mức làm bọn họ không sinh ra lòng đố kỵ được nữa, vốn cảm giác nhìn Tần Lập không vừa mắt tự nhiên sẽ giảm đi, thậm chí biến mất.

Đặc biệt lần này Vĩnh Xuân Thượng Nhân, lão tổ Nguyệt Diêu Tiên Cung lại trở thành cao tầng chân chính môn phái Viêm Hoàng, lòng dạ Tần Lập cũng làm người ta bội phục.

Nói tới, vẫn là Bởi ba gia tộc lánh đời Lưu Hoa Hà, Thiết Kiếm Phong cùng Thánh Nữ Hồ quá thật quá kiêu ngạo ngang ngược, ơ trong mắt những tiền bối danh túc cùng Thái thượng trưởng lão Nguyệt Diêu Tiên Cung, trên đời này sao còn có người càng kiêu ngạo hơn Tần Lập chứ? Cho nên, những người này tự nhiên sinh ra địch ý với ba gia tộc lánh đời.

Còn nữa, có một điểm trọng yếu nhất là giữa thành Thông Thiên. Nguyệt Diêu Tiên Cung cùng Hải gia. được người xưng là ba đại thế lực siêu cấp nơi cực Tây. Nhưng ở trong mắt người gia tộc lánh đời rõ ràng là một đám gà đông chó chợ, hoàn toàn không kham được một kích.

Giữa ba đại thế lực siêu cấp đích thật cũng tồn tại cạnh tranh, thậm chí là tranh đấu. nhưng có vài điểm bọn họ giống nhau.

Đó chính là: Tổ tiên ba đại thế lực siêu cấp tất cả đều là gia tộc tham gia đại chiến Thái cổ. từng có người tử thương, bọn họ cũng có tôn nghiêm cùng kiêu ngạo của mình. Gia tộc lánh đời các ngươi đúng là có thực lực cường đại, đúng là hiện giờ có tư cách ngạo nghễ quân hùng, nhưng các ngươi ở thời đại Thái cổ lại chỉ là một đám rùa đen rút đầu.

Loại đối lập này, là trời sinh.

Cho nên, người thành Thông Thiên hay là Hải gia trước đó có thù hận rất sâu với Tần Lập. kể cả tuyệt đại đa số những gia tộc môn phái tới đây chúc mừng, tất cả đều sinh ra một loại tâm lý cùng chung kẻ thù.

Nhưng một điểm hiển nhiên là những người ba đại gia tộc lánh đời căn bản không để quần hùng nơi cực Tây ở trong mắt, nói năng không một chút cố kỵ. Nhất là vị Thiết Hùng Thái thượng trưởng lão Thiết Kiếm Phong, ở ngay trước mặt quần hùng nơi cực Tây nói ra những lời vô cùng kiêu ngạo này.

Lúc này, ánh mắt mọi người đều rơi xuống trên người Tần Lập. đều đang chờ xem vị siêu cấp cường giả trẻ tuổi này, bá chủ tương lai. phải xử lý chuyện này như thế nào.

Vẻ mặt Tần Lập như một hồ nước sâu. không chút dao động, ngay cả khi Thiết Hùng nói hắn tự phế võ công, tâm tình Tần Lập cũng không sinh ra dao động gì. từ vẻ mặt mang theo y cười nhàn nhạt, mọi người thật không nhìn ra được gì.

-Cút!

Chờ Thiết Hùng nói xong, Tần Lập mỉm cười nhìn Thiết Hùng Thái thượng trưởng lão Thiết Kiếm Phong, miệng chỉ nói một chữ, sau đó nhìn Lâm Mạt Mạt Thái thượng trưởng lão Thánh Nữ Hồ cùng với Hà Bất Ưu Thái thượng trưởng lão Lưu Hoa Hà, nói nhiều hơn bốn chữ:

- Các ngươi cũng cút!

- Làm càn!

Giữa đoàn người Thiết Kiếm Phong liền có một người thân hình cao lớn. nổi giận gầm lên một tiếng, một thân khí tức cường đại nháy mắt bộc phát ra. vung tay chỉ Tần Lập:

- Tiểu súc sinh, ngươi tính là thứ gì. dám nhục mạ chúng ta như thế. Ta thấy ngươi chán sống rồi. hôm nay gia gia ta cho ngươi xem cái gì mới gọi là thực lực chân chính.

Nam nhân này nói xong, rút sau lưng một thanh thiết kiếm thật lớn, thiết kiếm không vò, không mở lưỡi, nhưng trên thiết kiếm truyền tới sát khí dày đặt, gần như ngưng tụ thành thực chất.

Người này thân cao hơn hai thước, cả người cơ bắp cường tráng, chậm rãi bước ra từ trong đoàn người, tạo một cảm giác cự thú Hoang cổ. Loại áp lực vô hình gần như biến thành hữu hình này, không ít võ giả phía sau sắc mặt đều tái nhợt.

Loại áp lực này thực chất này quả thật quá cường đại, hơn nữa có thể nhìn ra được áp lực của người này chủ yếu ép về phía Tần Lập.

Áp lực không lồ phân tán ra những người khác, cũng không phái là hắn cố y làm vậy, nhưng chỉ áp lực vô y phóng ra đã kinh khủng như thế. vậy thực lực của hắn đã đạt tới cảnh giới nào?

Đùng đùng đùng!

Người này bước đi thật chậm, giống như di động rất khó khăn, mỗi một bước đi thì mặt đất trải đá tảng đều sẽ biến thành bụi phấn. Gió thoảng qua, những bột phấn tảng đá này liên bốc lên, có thể tưởng tượng những tảng đá kia đã nát bấy tới trình độ nào.

Mỗi một tiếng rơi vào trong lòng mọi người, đều như hung hăng đánh một kích lên nội tạng mọi người, lập tức có không ít người không chịu được loại áp lực này, miệng phun máu tươi, bị nội thương không nhẹ.

Người kia cầm chuôi thiết kiếm không vô thật lớn, dài gần hai thước, mũi kiếm mở rộng, ngăm đen sáng bóng. Người này câm kiếm trong tay, chậm rãi đi tới trước mặt Tần Lập, kiếm chỉ Tần Lập, cười lạnh nói:

- Tần Lập. hôm nay ngươi chết dưới kiếm của gia gia. cũng coi như một chuyện rất vinh quang rồi.

Hai mắt Tần Lập nhìn vào người này. nhìn trên bộ pháp của hắn, người này tuyệt đối không phải nặng nề ngu ngốc như biểu hiện bên ngoài. Người này tất nhiên có thực lực rất mạnh, bằng không làm sao tự tin một mình đối mặt Tần Lập đã từng diệt sạch ô Long Sơn nhất mạch?

Bằng thực lực của Tần Lập, diệt sát toàn bộ ô Long Sơn nhất mạch, cũng không phải tất cả mọi người đều tin đây là sự thật. Ba gia tộc lánh đời đều càng tin rằng phía sau Tần Lập còn đứng một tồn tại càng cường đại hơn.

Nhất là Tần Lập tế ra Hoàng Kim Cung, cung điện không lồ như vậy. bọn họ căn bản không tin một Địa Tiên là có thể khống chế. Đúng vậy, Hoàng Kim Cung là một kiện Thánh Khí duy nhất do Hô Diên Bác Luyện kim đại sư Thái cổ luyện chế ra. Hô Diên Bác cũng đã dùng Hoàng Kim Cung trấn áp vô số Vực Ngoại Thiên Ma.

Nhưng Địa Tiên đại năng Thái cổ. thực lực cường đại vượt xa Địa Tiên hôm nay nhiều lắm.

Bởi vì thời đại Thái cổ, các loại bí thuật còn chưa thất truyền các Địa Tiên đại năng thật sự cường đại, thậm chí đạt tới cảnh giới hô mưa gọi gió trong phạm vi nhỏ. Còn Địa Tiên đại năng hôm nay, chỉ trên cảnh giới đạt tới trình độ Địa Tiên, nhưng bọn họ lý giải thiên địa pháp tắc, nắm giữ bí thuật, hoàn toàn không cùng một tầng thứ so với thời đại Thái cổ.

Hơn nữa, gia tộc lánh đời lưu truyền từ thời đại Thái cổ tới nay, ba nhà này cũng suy đoán Hoàng Kim Cung kia không thể sử dụng không hạn chế. Dù coi như là Thánh Khí, cũng không phải một Địa Tiên tùy ý nắm giữ. đây không phái đánh cược, mà là kinh nghiệm vô cùng phong phú.

Đúng vậy, bọn họ phán đoán không sai chút nào. hiện giờ Tần Lập muốn tru sát Địa Tiên đại năng, đúng là không thể sử dụng Hoàng Kim Cung đối địch.

Hắn xác thực không tìm hiểu được trên Hoang cổ thần tàng những thứ lợi hại như Hô Diên Bác, nhưng đồng dạng Tần Lập còn có những ưu thế khác, dù là Hô Diên Bác cũng không thể so được.

Tần Lập chậm rãi lấy trong nhẫn ra một cây bút lông, không ít người thấy được cây bút lông này, đều không nhịn được biến sắc. bên Thiết Kiếm Phong có người nhắc nhở:

- Chú y cây bút lông trong tay hắn, có thể vẽ ra kim sí đại bằng, có thể viết Tử ấn.

Trên mặt người kia lộ ra ý cười châm chọc, nhìn Tần Lập cười nhạo:

- Vô dụng nhất là thư sinh.

Tần Lập không nói một lời. tay trái đột nhiên xuất hiện một thanh trường kiếm màu đỏ tản ra khí tức Hoang cô. Một đạo kiếm khí ẩn chứa long khí, hoàng giả khí, thánh hiển khí tức. lấy thế sét đánh không kịp bưng tai đâm thẳng mi tâm người này.

Long Hoàng Thánh Hiền Trảm!

Đây là một chiêu uy lực mạnh mẽ nhất do Ẩm Huyết Kiếm tự thân mang theo sau khi tế luyện lần nữa.

Người này có lẽ không nghĩ tới, Tần Lập đã thành chưởng môn một phái lại sẽ đi đánh lên…

Kỳ thật cũng không tính là đánh lên. hắn khiêu khích trước, người ta đánh trả lúc nào còn phải nói cho ngươi một tiếng hay sao? Chỉ là Bởi tốc độ Tần Lập quá nhanh, nhanh đến mức làm hắn căn bản không phản ứng kịp, cho nên người kia chỉ vô thức cúi đầu.

Không thể không nói, người này nhìn như nặng nề ngu ngốc, nhưng cái cúi đầu này không thể không nhanh. ít nhất thì tuyệt đại đa số người ở đây đều tự nhận mình không đạt tới cảnh giới này.

Nhưng làm người kia không ngờ tới, là một kiếm của Tần Lập lại càng nhanh hơn.

Phốc!

Một đạo kiếm quang có thể trảm phá vạn vật thế gian, hung hăng chém lên một điểm trên mi tâm người này, một vết máu nhỏ lập tức hiện ra.

Người kia hai mắt còn lộ ra thần sắc kinh hãi mờ mịt, thân thể rầm một tiếng té xuống đất. lúc này máu tươi mới chậm rãi chảy xuôi ra từ trên mi tâm hắn.

- A!

Thiết Hùng Thái thượng trưởng lão Thiết Kiếm Phong phát ra một tiếng bi thiết:

- Thiết Trụ. ngươi giết Thiết Trụ. ta muốn liều mạng với ngươi.

Nói rời. một thân khí tức Địa Tiên đại năng mạnh mẽ bộc phát ra. cỗ hơi thở này trực tiếp đánh nát hư không, xông thẳng tận trời.

Tần Lập liếc nhìn Thiết Hùng cười nhạt:

- Ai nói hắn đã chết?

Nói rồi. không để ý tới Thiết Hùng, bút lông tay phải giữa không trung viết một chữ “Sinh” rồng bay phượng múa, bộp một tiếng khắc trên trán Thiết Trụ nằm dưới đất. vết kiếm kia kỳ diệu biến mất không thấy.

Thiết Trụ nhìn rõ ràng đã chết, lại từ từ mở mắt. vẻ mặt mờ mịt, yết hầu rên một tiếng, lẩm bẩm nói:

- Ta… Ta làm sao vậy?

Lập tức, tất cả mọi người đều sững sờ, ngây ra như phồng, thậm chí đánh mất năng lực tự hỏi.

Mổ xương đắp thịt cứu sống người, lời này ai cũng nghe nói quá, nhưng có ai tận mắt thấy một màn thân kỳ như vậy.

-o0o-

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

——oo0oo——

689. Chương 693: Thần Thông Hoang Cổ!

Những người ở đây ai không phải cao thủ chân chính? Dù là những đại biểu gia tộc môn phái nơi cực Tây, yếu nhất cũng phái là võ giả cảnh giới Phá Toái Hư Không, một người sống hay chết, bọn họ vẫn có thể phân biệt ra từ trên khí cơ.

Ngay vừa rồi, người gọi Thiết Trụ này rõ ràng khí tức đoạn tuyệt, bị Tần Lập một kiếm chém giết. Bọn họ đều ở đó cảm thán nghe tiếng không bằng gặp mặt, thực lực Tần Lập thật không phải đồn ra, một kiếm liền có thể giết một đại năng cảnh giới Địa Tiên.

Nhưng trong chớp mắt, chiếc bút lông thần kỳ trong tay Tần Lập viết một chữ Sinh thật lớn, khắc trên trán Thiết Trụ đại năng Địa Tiên Thiết Kiếm Phong, liền khiến hắn có thể sống lại…

Cả hiện trường, mọi người đều mở to mắt. miếng khẽ nhếch, yên tĩnh đến nỗi kim rơi cũng nghe được, tất cả đều ngây người.

Kể cả Thiết Hùng Thái thượng trưởng lão Thiết Kiếm Phong vừa rồi còn tức giận tận trời, lúc này cũng không khỏi xấu hô đứng đó. tiến lùi không xong, một thân sát khí xông phá tầng trời nát bấy hư không, tự nhiên biến mất vô tung.

- Đây… đây…

Thiết Hùng lắp bắp. lão thật không biết nên nói gì một được. Trách Tần Lập giết đồng tộc mình? Nhưng Thiết Trụ còn sống…. vốn là tìm người ta gây chuyện nhưng chiêu của Tần Lập làm cho Thiết Hùng vô cùng khó chịu. Tìm Tần Lập gây chuyện quả thật là nhất định, nhưng là Tần Lập hiển lộ một chiêu như vậy, ngay cả chính lão cũng có cảm giác sau lưng phát lạnh. Cho nên, Tần Lập này không thể lưu được.

Nhưng vấn đề là lão vừa lao tới, là muốn đánh cờ hiệu báo thù cho Thiết Trụ, cùng tấn công triệt để xóa sổ Tần Lập, cũng đồng loạt diệt trừ những người bên cạnh hắn, triệt để tuyệt hết hậu hoạn.

Nhưng hiện giờ… Thiết Trụ… lại còn sống.

Từ khi Thiết Hùng sinh ra đến bây giờ chưa từng có lần nào hy vọng đồng tộc mình chết quách cho xong như bây giờ.

Thiết Trụ nằm dưới đất. hai mắt một mảnh mịt mờ. thì thào hỏi như trước:

- Ta… Ta làm sao vậy? có ai nói cho ta biết… ta làm sao vậy?

Ánh mắt rơi xuống người Tần Lập, khoảng khắc bắn ra hai đạo quang mang thù hận. Trong nháy mắt trước khi chết, cảm giác cừu hận Tần Lập khắc sâu vào linh hồn một lần nữa trào lên. Thiết Trụ mở miệng muốn phát ra một tiếng rít gào phẫn nộ. xé xác người này. Tuy rằng hắn không biết vì sao mình không chết, nhưng giết người này chính là mục đích của hắn.

Lúc này, Thiết Trụ cùng mọi người nghe được Tần Lập nhàn nhạt nói:

- Hiện giờ hắn mới chân chính chết đi.

Thiết Trụ há to miệng, muốn phát ra một tiếng rít gào. nhưng đột nhiên phát hiện mình căn bản không phát ra được âm thanh gì. Tất cả trước mắt như mộng ảo, làm cho hắn có cảm giác như trời đất quay cuồng, ngay sau đó y thức Thiết Trụ liền triệt để mất đi.

Ẩm Huyết Bàn Long Kiếm trong tay Tần Lập một kiếm chém rơi đầu Thiết Trụ. sau đó nhìn sang Thiết Hùng triệt để sững sờ ở đó, nói:

- Vừa rồi hắn không chết, hiện giờ đã chết thật rồi.

- A!

Thiết Hùng phát ra một tiếng rống giận điên cuồng, cảm giác như ngũ tạng lục phủ điên cuồng lộn ngược, một ngụm máu phun ra. hai mắt bốc lửa giận hừng hực. gần như mất đi lý trí, miệng lẫn máu tươi giận dữ thét lên:

- Tần Lập tiêu nhân, ta phải bằm thây ngươi vạn đoạn.

Khóe miệng Tần Lập hiện lên một tia tươi cười lạnh lẽo. không hề sợ hãi đối đầu ánh mắt điên cuồng của Thiết Hùng, thầm nhủ: ba đại gia tộc ẩn giấu các ngươi liên hợp lại, đến đây muốn diệt trừ tạ để miễn đi hậu họa. ta còn ngửa cổ đợi chết hay sao?

Lúc này Thiết Hùng hoàn toàn quên đi việc gọi mọi người cùng lao lên. thân thể như một cột sắt đen hóa thành một đạo lưu quang, vung thiết kiếm to lớn trong tay hung hăng chém về phía Tần Lập.

Trên thiết kiếm mang theo một mảnh ô quang sắc bén, trực tiếp xé rách hư không, chém tới trước mặt Tần Lập.

vốn lão tổ thành Thông Thiên căm thù Thiết Kiếm Phong đến tận xương tuỷ. lúc Tần Lập dùng Sinh Ấn cứu sống Thiết Trụ. lão còn đang nghĩ, Tần Lập có phái điên rồi không, người ta tới giết ngươi, ngươi còn muốn cứu sống người này? Lẽ nào ngươi cho là như vậy thì bọn họ sẽ cảm kích ngươi sao? Khẳng định sẽ không, bọn họ sẽ cảm thấy đánh mất mặt mũi, sẽ càng thêm điên cuồng muốn tiêu diệt ngươi.

Mà khi Tần Lập một kiếm tiện tay lấy đầu Thiết Trụ, vị lão tổ tông này triệt để ngây ra đó, cũng như rất nhiều người khác, miệng há thật to, không còn hình tượng ở đó lẩm bẩm:

- Như vậy cũng được?

Một kiếm của Thiết Hùng ẩn chứa bí thuật Thiết Kiếm Phong truyền thừa từ Thái cổ. một đạo kiếm quang nhìn như đơn giản, nhưng Tần Lập cảm nhận được nguy hiểm rất lớn từ bên trong.

Sát y trên kiếm quang quá nồng, đủ để ảnh hưởng tinh thần thức hải của người khác.

Lấy tinh thần thức hải Tần Lập cường đại hơn nhiều lần Địa Tiên đại năng, cũng bị cỗ sát ý trên kiếm quang Thiết Hùng chém ra khiến cho một trận rung động, cảm giác được thần trí bị một tia ảnh hưởng. Nếu đổi thành một người thường, chỉ sợ không phải đơn giản bị chút ảnh hưởng, trực tiếp bị sát ý xâm nhập tinh thần thức hải, có thể trực tiếp miễu sát.

Bí thuật có thể sát thương tinh thần sao?

Tần Lập liền nghiêm túc. nhưng cũng bị chọc giận. Lúc khai tông lập phái bị người ta đánh tới cửa, hơn nữa còn là hoàn toàn không thù hận. chỉ là Bởi hắn quá cường đại, cường đại tới mức làm người ta bất an. đối phương liền muốn diệt hắn. đây sao không giống như Hải gia năm đó?

Mà ba gia tộc trước mắt này, cường đại gấp nhiều lần vượt xa Hải gia. Nguyệt Diêu Tiên Cung cùng thành Thông Thiên.

Đối thủ như vậy. tuyệt đối là không chết không thôi.

Các ngươi có thể làm mồng một. ta liền làm mười lăm. Cho tới nay tính tình Tần Lập là như vậy, tiêu diệt ô Long Sơn nhất mạch cũng cân cứ tâm lý này.

Trên tinh thần thức hải Tần Lập đột nhiên xuất hiện một con thuyền buồm vàng kim thật lớn, trên thân thuyền lóe ra kim quang, điều khắc đầy các loại văn tự Hoang cổ xa xưa Thần bí, cùng bức họa các thần thú thời đại Hoang cổ. còn có khắc mưa gió lôi điện…

Chiếc thuyền buồm vàng kim này trực tiếp vọt ra khỏi tinh thần thức hải Tần Lập, hóa thành thực thể, toả ra oai lực Hoang cổ vô tận.

Đây là lĩnh ngộ mới nhất của Tần Lập từ trên Hoang cổ thần tàng.

Chiếc thuyền buồm này bắt chước thần thông đại thần Hoang cổ biến hóa ra, tản mát ra quang mang vạn trượng, mạnh gấp ngàn gấp vạn lần ánh mặt trời.

Chiếc thuyền vàng kim vừa xuất hiện, phản ứng đầu tiên của mọi người là liền nhắm mắt lại. căn bản không nhìn rõ được giữa mi tâm Tần Lập hiện ra vật gì, có người phản ứng hơi chậm, chỉ cảm thấy hai mắt đau đớn một trận, dù là nhắm mắt cũng có thể cảm nhận được trời đất sáng tới cùng cực.

Loại uy thế này. kể cả những người trong ba đại gia tộc. trong lòng đều run rẩy.

Người ứng vận, không ngờ lại cường hãn như vậy.

Chiếc thuyền vàng kim trực tiếp đụng vào thiết kiếm thật lớn Thiết Hùng chém tới. thiết kiếm to lớn chế tạo bằng thiên thạch nháy mắt hóa thành hơi, kể cả Thiết Hùng trực tiếp hóa thành hư vô.

Kế đó, chiếc thuyền lớn vàng kim này không kiêng nể gì nhắm thẳng vào giữa đoàn cường giả ba đại gia tộc lánh đời. trong nháy mắt tất cả mọi người đều bộc phát ra công lực cường đại nhất cả đời, đánh về phía chiếc thuyền vàng kim này.

Chiếc thuyền lớn vàng kim tòa ra khí tức đại thần Hoang cổ, kiên cố tới mức làm người ta khó mà tưởng tượng, những người chặn ở phía trước nó đều bị đánh bay ngược ra ngoài, miệng phun máu tươi, có người thực lực hơi yếu, bị nghiền thành bột mịn ngay tại chỗ.

Hầu như chỉ nháy mắt, Thiết Hùng Thái thượng trưởng lão Thiết Kiếm Phong bị diệt, cường giả ba đại gia tộc lánh đời bị chiếc thuyền này đánh chết không dưới hai mươi người, còn có hơn trăm người bị trọng thương.

Chiếc thuyền lớn vàng kim nháy mắt biến mất như chưa từng xuất hiện, cảm giác như chỉ có một đoàn quang mang vàng kim lao ra từ mi tâm Tần Lập. sau đó nháy mắt đánh chết rất nhiều cường giả.

Quang mang tiêu tán, cường giả ngã xuống, đây đâu phải chiêu số chiến kỳ gì. đây căn bản là bí thuật thời đại Thái cổ. thậm chí là đại thần thông thời đại Hoang cổ trong truyền thuyết đó.

Trên trời cao, tiểu cô nương thoạt nhìn bảy tám tuổi, mặt phấn mắt ngọc trốn trong tầng mây. lúc này vẻ mặt cũng chấn động. Từ lúc lặng lẽ theo sau Tần Lập đến giờ. lân đầu tiên ở trên mặt nàng xuất hiện biểu tình ngưng trọng lại càng chấn kinh, môi nhỏ khả ái khẽ nhếch lên, lẩm bẩm nói:

- Sao lại có thể được, làm sao hắn lại biết được thần thông Hoang cổ ngay cả Thần Vực cũng hiếm thấy? Trời ạ… Bí mật trên người kẻ này thật là nhiều, quá thật là quá đáng sợ…

Tiểu cô nương Nói rồi, đôi mắt liếc nhìn hướng xa xạ đôi mắt tinh thuần bắn ra hai đạo thần quang, như thể trực tiếp bắn thủng hư không, quét qua một vòng khẽ lắc đầu. môi nhỏ cong lên. Biểu tình khiếp sợ trên mặt biến mất vài phân, thay vào đó là một tia cười lạnh khinh thường, lẩm bẩm:

- Tiểu Hoan Hoan ngu xuẩn, tràng diện đặc sắc như thế ngươi lại không thấy được. Hì hì hì, thật là thú vị. ngươi lại còn tự cho là có thể đè ép Tần Lập dưới chân. Ai nha nha. suốt ngày còn căng mặt, nhìn thấy người ta không biết thương hương tiếc ngọc thì cũng thôi, còn hô đánh hô giết, nhìn ngươi lúc này còn có thể bình yên trở lại Thần Vực hay không.

Tiểu cô nương Nói rồi, mặt phấn nhỏ nhắn lộ ra vẻ dữ tợn lạnh lẽo hoàn toàn không xứng với tuổi nàng.

Tần Lập căn cứ lĩnh ngộ Hoang cổ thần tàng, diễn biến ra chiếc thuyền lớn này, đánh chết đông đảo cường giả ba đại gia tộc lánh đời xong, lộ ra một tia mệt mỏi.

Tuy rằng chỉ là bắt chước thần thông đại thần Hoang cổ. nhưng lấy cảnh giới Địa Tiên của hắn thi triển xác thật có chút miễn cưỡng. Nếu không phải tinh thần thức hải của hắn mạnh hơn vô số lần Địa Tiên bình thường, muốn mạnh mẽ diễn biến thần thông đại thần Hoang Cổ, rất có thể sẽ trực tiếp nổ tan tinh thần thức hải, nháy mắt tử vong.

Tuy nhiên chiêu thức của hắn cũng trực tiếp kinh sợ mọi người.

Lâm Mạt Mạt Thái thượng trưởng lão Thánh Nữ Hồ. khóe miệng tràn ra một tia máu, đôi mắt phượng điều ngoa lộ ra vẻ kinh hãi. Đứng tại chỗ, nhìn Tần Lập yên lặng đứng đó. nhưng tạo ra một cảm giác ngọn núi cao vút. lân đầu tiên cảm giác được thực lực người thanh niên này quá thật sâu không thể lường.

Hà Bất Ưu Thái thượng trưởng lão Lưu Hoa Hà. vẻ mặt hối hận lấy tay che ngực. Vừa nảy ngực của lão bị khí tức chiếc thuyền kia trùng kích chính diện, tuy rằng không hộc máu. nhưng bị nội thương không nhẹ.

Sớm biết Tần Lập cường đại đến cảnh giới này. lão tuyệt sẽ không đáp ứng hành động Liên minh ba nhà, tiêu diệt Tần Lập.

- Tần Lập! Ngươi đừng tay, chúng ta nói chuyện…

Nhìn Tần Lập hai mắt ngưng tụ sát ý, Hà Bất Ưu cũng không nhịn được nữa, mở miệng lên tiếng.

-o0o-

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

——oo0oo——

690. Chương 694: Chó Cắn Chó!

Tần Lập nói xong, vươn tay ra. không ngờ trực tiếp hút tới một người tiền bối danh túc cảnh giới Lôi Kiếp đỉnh của Lưu Hoa Hà. Tiền bối danh túc của Lưu Hoa Hà này lúc nảy chẳng những rất kiêu ngạo, còn dùng ánh mắt thực xấu xa nhìn chằm chằm Thượng Quan Thi Vũ bọn họ. Trong lòng Tần Lập cực kỳ phản cảm với hạng người như thế: cần lập uy. tự nhiên là chọn hắn rồi.

- Ngươi muốn làm gì?

Tiên bối danh túc Lưu Hoa Hà này bị Tần Lập hút tới tay. nhưng vẫn ngoài mạnh trong yếu cao giọng quát.

- Buông hắn ra!

Hà Bất Ưu rống giận.

Tất cả mọi người nhìn Tần Lập. ngạc nhiên và thán phục cho cảnh giới của Tần Lập. Một tiền bối danh túc của Lưu Hoa Hà xem ra một chút cũng không yếu. thế mà ở trong tay Tần Lập, không ngờ ngay cả năng lực phản kháng cùng không có. điều này thật khiến cho người ta kinh ngạc.

- Thực lực của Tần tông chủ đã hoàn toàn vượt qua khả năng nhận biết của chúng ta!

Tộc trưởng một đại gia tộc địa phương cực Tây cảm khái nói.

- Chỉ sợ những đại năng thời đại thái cổ cũng chỉ như thế là cùng!

- Ta xem đại năng thời đại thái cổ. cũng không chắc lợi hại bằng hắn!

- Người ứng với vận mệnh, quả nhiên mạnh mẽ. quả nhiên là dũng mãnh!

Mọi người đều sôi nổi bàn tán.

"Bốp!"

Tần Lập xách cổ áo người này. giơ tay lên đánh một cái tát trên mật vị tiền bối danh túc Lưu Hoa Hà này, lập tức làm cho nửa bên mặt vị tiền bối danh túc Lưu Hoa Hà này, bị sụp xuống, một nửa hàm răng cũng bị một cái tát của Tần Lập này gãy nát.

Không đợi vị tiền bối danh túc Lưu Hoa Hà này há mồm hộc máu. Tần Lập lại hung hăng nện một quyên, đánh ngay đan điền của lão. một tia Tiên Thiên Tử Khí tinh thuần, nhập thẳng vào trong đan điền đối phương, trực tiếp làm cho một thân công lực không biết tích lũy mấy ngàn năm của vị tiền bối danh túc Lưu Hoa Hà này, toàn bộ tiêu tan.

Tiếp sau, lại lấy tốc độ nhanh đến khó tin, chụp một chưởng vào xương ngực đối phương. Một lực lượng mênh mông, mềm mại, nhưng mạnh mẽ, trực tiếp chấn vỡ toàn bộ xương cốt trên người vị tiền bối danh túc Lưu Hoa Hà này.

Thời điểm Tần Lập đánh ra chưởng thứ ba này ra. lại là một chùm Tiên Thiên Tử Khí. đánh vào trong kinh mạch của vị tiền bối danh túc Lưu Hoa Hà này. đồng thời hắn khống chế thật chuẩn xác. để cô Tiên Thiên Tử Khí này ở lại trong kinh mạch của lão.

Vị tiền bối danh túc Lưu Hoa Hà này đã bị hủy đan điền, tất cả ngọn nguồn kinh mạch bị ngăn chặn. Tiên Thiên Tử Khí ở trong kinh mạch của lão đấu đá lung tung.

Cái loại thống khổ này tuyệt đối có thể khiến cho tinh thần của một đại năng Địa Tiên cũng phải hỏng mất.

Vị tiền bối danh túc Lưu Hoa Hà này phát ra một tiếng thét thảm thiết không thuộc về mình, trong nháy mắt lúc lão há mồm sắp phun ra máu và răng, liền bị Tần Lập ném về phía trận doanh Lưu Hoa Hà.

Máu răng lẫn lộn phun thẳng về phía đám người Lưu Hoa Hà. bọn họ còn không thể tránh đi. Nếu ngay cả sinh mệnh tộc nhân của mình đều không thèm để y tới. người như thế ở bên trong gia tộc. cũng không thể tiếp tục sinh tồn.

Cho nên, mọi người chỉ có thể kiên trì chịu đựng.

"Phù!"

Hỗn hợp răng và máu tươi văng lên đầu lên mặt mọi người.

Toàn bộ hiện trường rơi vào cảnh tĩnh mịch.

Chỉ có thể nghe thấy tiếng kêu rên của vị tiền bối danh túc Lưu Hoa Hà. trong nháy mắt bị Tần Lập phế bỏ này. Thanh âm chói tai như thế, càng khiến cho người ta kinh hoàng.

-o0o-

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

——oo0oo——

692. Chương 696: Chỉ Có Cường Thế!

- Tần Lập! Ngươi khinh người quá đáng!

Hà Bất Ưu Thái thượng trưởng lão Lưu Hoa Hà mắt như muốn nứt ra. hướng về phía Tần Lập rống giận, hai tay chập lại. một thanh trường kiếm thật lớn bùng cháy ngọn lửa màu lam, hiện ra trong tay lão. kiếm chỉ vào Tần Lập. bắn ra một đạo kiếm khí chất chứa vô tận sát khí.

Vị Thái thượng trưởng lão của Lưu Hoa Hà này, rốt cục bị Tần Lập bức ra sát ý thực sự. lão hét lớn một tiếng:

- Cùng tiến lên. giết chết Tần Lập!

Lưu Hoa Hà cộng với Thánh Nữ Hồ còn lại hơn bảy mươi người không bị thương, lúc này cũng đều mắt đỏ ngầu, đều tự thi triển ra uy lực cường đại của mình, cùng nhau ập tới phía Tần Lập.

Tần Lập thiết hạ vô số cấm chế. rốt cục bắt đầu toàn điện hòng mất. từng mảng lớn kiến trúc trực tiếp sụp đổ. ngọn núi vỡ vụn. dẫn động không gian trực tiếp theo đó sụp xuống.

Vô số người vốn đã thối lui đến rất xa. giờ khắc này, không thể không lại thổi lui ra xa hơn. hơn bảy mươi người này hình thành uy thế thật kinh thiên động địa. căn bản không thể chống cự.

Có thể không bị thương ở dưới bí thuật thần thông thái cổ của Tần Lập. trên cơ bản toàn bộ đều là đại năng cảnh giới Địa Tiên, chỉ có số ít võ giả Lôi Kiếp đỉnh cường hãn.

Trong giây lát toàn thân Nguyên Anh màu tím trong đan điền Tần Lập. bộc phát ra một vầng hào quang màu tím mãnh liệt, hào quang xuyên thấu qua thân thể Tần Lập, bộc phát thẳng ra ngoài.

Thường ngày đều được Tần Lập không ngừng săn sóc ân cần, tới thời khắc mấu chốt nhất, Nguyên Anh đại năng Địa Tiên, hiển lộ ra tác dụng của nó. lực lượng mãnh liệt mênh mông, giống như bão táp mãnh liệt, điên cuồng bùng nổ.

Hà Bất Ưu vốn đã bị Tần Lập thi triển thần thông thái cổ đánh bị thương, giờ phút này cũng không phải là thời kì toàn thịnh của lão. nhưng người liều mạng thực lực có thể tăng vọt lên ba phần. Thanh cự kiếm kia bùng phát ngọn lửa màu lam, hoàn toàn từ nguyên tố trong thiên địa ngưng tụ mà thành. chính là bí thuật của Hà gia nhất mạch Lưu Hoa Hà.

Ngọn lửa này có thể thiêu đốt vạn vật thế gian, đốt tới trên thân người, có thể trong nháy mắt đốt một người hóa thành tro tàn.

Hà Bất Ưu chém ra một đạo kiếm khí này. chỗ nào nó xẹt qua. hư không trực tiếp bị mở ra. đồng thời bùng cháy lên ngọn lửa màu lam. Cho nên, theo quy tích của kiếm khí này. giữa không trung xuất hiện một luồng lửa màu lam thật dài.

Tần Lập đứng ở nơi đó. cả người bùng phát ra vầng hào quang tím. cả người đắm chìm trong trong vầng hào quang tím. giống như một pho tượng thần không thể chiến bại.

"Ầm!"

Tần Lập vung tay lên. bắn ra một luồng khí màu tím đáng vẻ bệ vệ. đây là Tiên Thiên Tử Khí tinh túy nhất Tần Lập tu luyện tích lũy nhiêu năm nay.

Tiên Thiên Tử Khí đúng là phá hủy vạn vật thế gian, khi ngọn lửa màu lam kia chạm vào Tiên Thiên Tử Khí. liền vô thanh vô tức biến mất trong không khí, dường như chưa từng có xuất hiện.

Hà Bất Ưu cả kinh biến sắc, lão không nghĩ tới sức chiến đấu của Tần Lập chẳng những vô cùng mạnh mẽ. hơn nữa thủ đoạn nhiều vô số kể. Mà trọng yếu nhất là. hắn liên tiếp chém giết nhiều cường giả đại năng như thế. nhưng không ngờ không có xuất hiện đấu hiệu kiệt sức chút nào.

Đây còn là người sao? Hà Bất Ưu mắng to trong lòng, quả thực lão có cảm giác như sắp điên lên rồi.

Ba đại gia tộc ẩn thế lần đầu tiên hợp tác kể từ thời đại thái cổ đến nay. liền lấy thất bại chấm dứt. Bởi vậy có thể thấy được, các gia tộc bọn họ ngày thường cao ngạo ngông cuồng tự đại này. kỳ thật trên căn bản mà nói. cùng không có cường đại như chính bọn họ tưởng tượng như vậy.

Hơn nữa, năm này tháng nọ sống cuộc sống lánh đời, làm cho người của những gia tộc này. đều đường thành một cái tật xấu. đó chính là: không biết làm thế nào phối hợp cùng người ngoài.

Cũng không phải là bọn họ không hiểu được tầm quan trọng của hợp tác đoàn đội: "năm ngón tay riêng lẽ so với uy lực của nó tụ lại thành nắm đấm. biểu hiện ra ngoài có cách biệt một trời một vực", điều này ai nấy đều biết.

Nhưng vấn đề là. bọn họ trừ cùng với tộc nhân của mình, hiện tại trên cơ bản đã hoàn toàn quên hãn phải làm thế nào để phối hợp với người khác.

Vì thế, hơn bảy mươi người này. chỉ là hơn bảy mươi cái ngón tay rất mạnh rất cứng, nhưng không thể hình thành mười mấy nắm tay để tăng thêm sức mạnh.

Vĩnh Xuân thượng nhân, Bạch Trung Sơn. Bạch Trung Hỏa, Bạch Trung Tuyết, Kim Điêu, Linh Ưng, Mặc Ưng, Tào Hồng, Mặc Ly, Mặc Thuận, Tử Tiêu, Tử Huyên, Lãnh Hồi… Thượng Quan Thi Vũ, Lãnh Dao… Gần như tất cả người có thực lực có thể ra tay, thời khắc này tất cả đều xông vào trận hỗn chiến.

Bọn họ đều là người bên cạnh Tần Lập. bọn họ không thể trở mắt nhìn Tần Lập. vị tông chủ Viêm Hoàng môn phái, bị đám người vô sỉ đó vây công.

Cho dù là dùng máu tươi, cho dù là dùng tính mạng, những người này cũng muốn bảo vệ tôn nghiêm của môn phái mình, bảo vệ tôn nghiêm của Tần Lập.

Lão tổ thành Thông Thiên thét dài một tiếng, tung một cước đá một tên Lôi Kiếp đỉnh đang thi triển bí thuật muốn đánh lên Bạch Trung Sơn. Lão tiền bối danh túc Lưu Hoa Hà bị đá bay vào trong trận hỗn chiến.

Lý Long Xuyên thành chủ thành Thông Thiên hét lớn:

- Gia tộc ẩn thế giỏi lắm sao? Võ giả thành Thông Thiên ta ai không sợ chết, cùng lão tử xông lên đi. diệt bọn chúng!

Hải Ngọc Kiều, một thiên chỉ kiêu nữ thế hệ mới của Hải gia đứng ở nơi đó. hơi do dự một chút, rồi hạ lệnh nói:

- Mọi người Hải gia nghe lệnh, lập tức trợ giúp những người thực lực yếu kém rời xa nơi này! Nơi này sắp phát sinh trận đại chiến ác liệt rồi!

Hải Ngọc Kiểu không có lên để hỗ trợ. Bởi vì nàng biết, nàng có xông lên cũng chỉ làm trở ngại chứ không giúp ích gì. ở giữa một đám người Lôi Kiếp đỉnh cùng đại năng Địa Tiên đang chiến đấu. nàng chỉ là võ giả Đan Nguyên Anh Hóa đỉnh, còn chưa đủ nhét kẽ răng cho người ta.

Lúc này trợ giúp một chút người của các gia tộc môn phái của địa phương cực Tây. một mặt là: có thể tạo ấn tượng tốt cho Hải gia. giành lấy chút hình tượng, kết được chút thiện duyên. Mặt khác, điều này cũng coi như gián tiếp trợ giúp Tần Lập.

Không thể không nói người với người luôn khác khác! Khác biệt quả thực quá lớn. nếu năm đó Hải Kim Tôn giống như Hải Ngọc Kiêu hôm nay, làm những chuyện như vậy. thì tin rằng giữa Hải gia và Tần Lập sẽ không kết hạ mối thâm cừu đại hận như thế.

Minh Nguyệt thượng nhân nhìn thoáng qua những tiền bối danh túc Nguyệt Diêu Tiên Cung đã kiềm chế không được, cao giọng quát:

- Người Nguyệt Diêu Tiên Cung nghe hiệu lệnh của ta. mười đánh một. sát!

Thời khắc mấu chốt, cung chủ đại nhân cũng thế. lại dùng chiêu số vô lại. Không có biện pháp, đối mặt với gia tộc ẩn thế cường hãn. không làm như vậy cứ thể mà xông lên chẳng khác nào là tự sát.

Còn có thêm nhiều cao thủ của các gia tộc môn phái địa phương cực Tây có tâm huyết, đều nhiệt huyết sôi trào xông lên. không cần tới lời kêu gọi của bất cứ người nào. đều kích động, đều lây lan. vô số người đều tự phát xông lên.

Là con người đều có tôn nghiêm của mình! Cho dù là một tên ăn xin. cũng đồng dạng có mặt mũi, có nguyên tắc và có điểm giới hạn của hắn.

Người của những gia tộc ẩn thế này mười mấy vạn năm qua vẫn luôn lánh đời không ra ngoài thì cũng được đi. không có bất cứ giao hảo qua lại gì với quần hùng địa phương cực Tây, thì cũng đâu có xảy ra cừu hận gì.

Nhưng hôm nay, thái độ của họ đã hoàn toàn chọc giận mọi người, cho dù thực lực kém xa, trốn ở rất xa. cũng đều liên tục rống giận như tiếng sấm:

- Giết đám chó gia tộc ẩn thế này đi!

- Bất quá chết là cùng!

- Chẳng qua là một cái chết!

Võ giả có thể đến nơi đây hôm nay. đều có thể được xưng là cao thủ. đâu có người nào là hạng người ham sống sợ chết?

"Kiến nhiều cắn chết voi", tuyệt đối không phải là lời nói khoa trương.

Quần hùng địa phương cực Tây tự phát xông lên tới mấy chục người, thậm chí hơn một trăm người vây công một đối phương.

Cho dù người có mạnh mấy đi nữa. cũng sẽ bị mệt đến hộc máu.

Tựa như Tần Lập cường hãn đến cảnh giới này. mà sau khi liên tục giết chết rất nhiều đại năng. cũng đồng dạng cần vận dụng lực lượng căn nguyên. Tiên Thiên Tử Khí của Nguyên Anh bên trong, không đến thời điểm liều mạng này. Tần Lập sao có thể để lãng phí từng chút thế này?

Đây chính là vốn liếng hắn tích lũy bao năm tháng, dùng rất nhiều năm mới tích lũy được, còn chưa đối mặt với cường giả Thần Vực, còn chưa có tìm được thần dược cho Cơ Ngữ Yên. chuyện hắn cần phải làm còn rất nhiều, nếu không có bị bức tới nước này. hắn đâu có liều mạng như vậy?

Đối mặt với gia tộc ẩn thế mang trong lòng ý tưởng phải giết chết hắn Tần Lập thật sự nổi giận rồi.

Xuất ra tâm huyết được hắn giấu ở chỗ sâu trong linh hồn, không phải chính là liều mạng sao? Còn có cái gì lợi hại hơn chứ?

Thân thể vô cùng cứng rắn của Tần Lập trực tiếp va chạm xé rách hư không, vọt tới trước mặt Hà Bất Ưu. vung nắm tay hung hăng đập xuống đầu Hà Bất Ưu.

Hà Bất Ưu không nghĩ tới. trong nháy mắt người của mình đã bị đám người địa phương cực Tây này ùa lên tấn công, cái loại buồn bực này quả thực khiến lão có cảm giác như muốn hộc máu.

Đồng thời lão cũng hiểu được tính nghiêm trọng của tình thế trước mắt. Nếu lão không thể mang theo người của Lưu Hoa Hà cùng Thánh Nữ Hồ rời khỏi nơi này. như vậy từ nay về sau. bốn đại gia tộc ẩn thế chỉ sợ cũng sẽ biến thành một nhà độc nhất Thiết Kiếm Phong.

Bởi vì Thiết Kiếm Phong rời đi trước hết. ngược lại trở thành gia tộc bị hao tổn ít nhất. Đến lúc đó Thiết Kiếm Phong cùng Lưu Hoa Hà có cừu oán hiềm khích, thực có thể không dễ chịu lắm.

Nghĩ vậy. thân thể Hà Vô Nhai cấp tốc lui về phía sau. la lớn:

- "Núi xanh không thay đổi. nước biếc vẫn chảy dài", người của Lưu Hoa Hà, các bằng hữu Thánh Nữ Hồ. chúng ta rút lui đi!

Rút lui?

Tần Lập không kìm nổi nở nụ cười, hắn sớ dĩ bộc lộ ra vô cùng cường thế bức bách những người này. kỳ thật chính là để tạo thành cục diện trước mắt này.

Dùng toàn bộ lực lượng của địa phương cực Tây. đối kháng bốn đại gia tộc ẩn thế. cho dù các ngươi toàn bộ đều là đại năng bản lĩnh kinh thiên, cũng phải bị tiêu diệt.

Đúng vậy, Tần Lập không nói bất cứ lời nào để kích động những người này. bởi vì chỉ số thông minh của họ cũng không phải là số âm. mỗi người đều có cách suy nghĩ và hiểu biết của chính mình.

Chỉ có làm cho mâu thuẫn trở nên gay gắt đến mức tận cùng, để tất cả mọi người đều cảm thấy được, dù có lui về phía sau. chàng những mất đi lòng tin và tôn nghiêm trọng yếu nhất của võ giả. mà thậm chí ngay cả sinh mệnh đều không thể bảo đảm. lúc đó nhất định bọn họ sẽ liều chết phản kháng.

Biểu hiện của Lưu Hoa Hà, Thánh Nữ Hồ cùng Thiết Kiếm Phong hôm nay so ra quả thật quá thấp trí.

Ẩn thân lánh đời, kết quả của mười mấy vạn năm ẩn thế chính là: bọn họ hoàn toàn tách biệt với thế giới này.

Không có người nào cảm thấy bọn họ rất thân cận, rất bình dị gần gũi. mọi người đối với mấy gia tộc ẩn thế chỉ có một cảm giác: bọn họ muốn xuất thế. bọn họ muốn có chính là toàn bộ thế giới.

Ở trước mắt những gia tộc ẩn thể cường thế này chỉ có hai con đường: hoặc là phủ phục ở dưới chân bọn họ. cam nguyện trở thành con kiến, hoặc là chết.

Không có con đường thứ ba để lựa chọn.

Thử hỏi, dưới hoàn cảnh như thế. phàm là người có chút tâm huyết. ai mà không liều mạng?

Hiện tại đích thật là Tần Lập cũng có chút mệt mỏi. Lần này cũng là từ khi hắn chào đời tới nay. đổi mặt với một màn hung hiểm nhất, mà không có sử dụng bất cứ mưu kế gì. Không có biện pháp, ở trước mặt loại thực lực tuyệt đối này. bất cứ âm mưu quỷ kế gì đều vô dụng.

Chỉ có cường thế.

Cũng chỉ có cường thế, mới có thể có một đường sống.

Tần Lập cười lạnh, nhìn Hà Bất Ưu trên mặt lúc này đã là vẻ mặt kinh hãi. Hắn cắn mạnh đầu lưỡi, bức ra một ngụm máu huyết, khí thế đột nhiên tăng vọt, không gian quanh hắn trực tiếp bị dập nát. tốc độ mau đến mức tận cùng.

Tần Lập từ trên cao hạ xuống, hung hăng tung một cước, đạp xuống đầu Hà Bất Ưu. Khí thế của một cước này. giống như một ngọn núi lớn từ trên trời giáng xuống, đè xuống đầu lão.

-o0o-

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

——oo0oo——

693. Chương 697: Vương Của Trung Châu!

Trong cổ họng Hà Bất Ưu phát ra một tiếng rít gào. thanh cự kiếm cầm trong tay ngưng kết nguyên tố gác ngang trên đỉnh đầu. tay trái phụ chịu trên thân kiếm, muốn dùng kiếm này ngăn cản một cước nặng như núi của Tần Lập.

"Phốc!"

Chân của Tần Lập đạp thẳng vào thân cự kiếm nguyên tố của Hà Bất Ưu: cự kiếm vỡ vụn. nguyên tố thiên địa nát tan. ngọn lửa khủng bổ bị khí thế của một cước này dập tắt. Chân của Tần Lập giẫm nát đầu Hà Bất Ưu. đạp Hà Bất Ưu hạ xuống trần ai, bị đạp bay thẳng vào trong lòng đất.

Một cước này của Tần Lập ẩn chứa lực lượng cường đại. toàn bộ rót vào thân thể Hà Bất Ưu. hầu như phá hư toàn bộ kinh mạch trong cơ thể Hà Bất Ưu. Đồng thời luồng lực lượng mãnh liệt này cũng đánh dập nát toàn bộ xương cốt trên người Hà Bất Ưu.

Thân thể Hà Bất Ưu đã chìm thật sâu dưới mặt đất. cả người tuy rằng không chết, nhưng cả người toàn bộ bị phá hủy. không một chỗ nào còn nguyên vẹn.

Chấn động kịch liệt, trực tiếp chấn sụp đổ hang động do thân thể Hà Bất Ưu bẳn xuống tạo ra. cả người Hà Bất Ưu bị chôn vùi thật sâu dưới lòng đất.

Đồng thời, vô số đạo cấm chế Tần Lập thiết lập dưới vùng núi Viêm Hoàng, bị Hà Bất Ưu kích động, trong nháy mắt mở ra, từng đạo lực lượng đáng sợ, trực tiếp hình thành một cái nhà giam, vây nhốt anh hóa đan nguyên trong đan điền của Hà Bất Ưu đang muốn phá thể mà ra. Nguyên Anh nhỏ nhỏ băng nắm tay, trực tiếp bị giam trong đó.

Tần Lập quét thần thức xuống, lạnh lùng quát:

- Hà Bất Ưu! Ngươi cứ thành thật ở lại đây cho ta! Ta muốn dùng Nguyên Anh của ngươi, trấn áp một phần số mệnh của môn phái ta!

Tần Lập nói xong, khí huyết trong cơ thể nhộn nhạo một hồi. một dòng máu tươi theo khóe miệng Tần Lập chảy xuống. Lúc này, chiến cuộc đã loạn thành một đám. tất cả mọi người đều điên cuồng rồi.

Nhất là Tần Lập một cước đạp Hà Bất Ưu lút sâu dưới lòng đất. lại kích thích những võ giả địa phương cực Tây này.

Gia tộc ẩn thế cũng chỉ như thế không có gì phái sợ.

- Giết sạch đám gia tộc ẩn thế này đi!

- Một tên cũng không buông tha! Gia tộc ẩn thế cũng không có gì ghê gớm!

- Tần tông chủ đã giết sạch đầu mục bọn chúng rồi! Mọi người mau dốc sức. địa phương cực Tây là của chúng ta!

Tây Qua thừa dịp hồn loạn, ở trong đám đông la lớn.

Những lời này hoàn toàn khiến cho quần hùng của địa phương cực Tây hôm nay tới ăn mừng khai tông lập phái của Viêm Hoàng môn phái đều điên cuồng, đều rống giận, rít gào:

- Địa phương cực Tây là của chúng ta!

- Là của chúng ta!

- Chúng ta!

Người của Địa phương cực Tây bên này mặc dù người đông thế mạnh. nhưng thương vong còn lớn hơn so với gia tộc ẩn thế. Không thể không thừa nhận gia tộc ẩn thế đích xác mạnh mẽ. Bọn họ đều có được kế thừa từ thời đại Thái cổ. trong người mang đủ loại bí thuật, bí thuật vừa ra, có thể trực tiếp chém giết võ giả đồng cấp bậc.

Nhưng càng là như thế này. càng làm cho quần hùng địa phương cực Tây thêm điên cuồng. Oán cừu đã kết rồi. trước sau cũng chết, không bằng chết một cách oanh oanh liệt liệt.

Đều là người trong giang hồ có sinh có tử có gì đáng sợ chứ!

Liều mạng? Ai sợ ai chứ!

Những người gia tộc ẩn thế này. hoặc là Thái thượng trưởng lão. hoặc là tiền bối danh túc, cũng đều là những lão già tuổi thọ không còn bao nhiêu, con cháu trẻ tuổi thực sự cũng không nhiều.

Chính cái gọi là giang hồ lá gan càng già càng nhỏ. những người này tuổi thọ tuy rằng không nhiêu, nhưng sống tiếp trên dưới một trăm năm thì không có vấn đề gì. Đâu ai muốn bị một đám kẻ điên như vậy lấy mạng đổi mạng giết chết? Không ai nguyện ý!

Cứ như vậy, tự nhiên trong lòng bọn họ nảy sinh ý lui, có người phản ứng rất nhanh, đã bắt đầu vừa đánh vừa thối lui ra bên ngoài, rồi tung một chiêu dương đông kích tây. xoay người bỏ chạy.

- Người của gia tộc ẩn thế bỏ chạy rồi! Bọn chúng thua rồi! Mọi người mau giết!

Tây Qua rống giận, Cơ Như Nguyệt cùng chiến đấu bên cạnh hắn. trợn trắng mắt nhìn: nam nhân của mình nhìn trúng cũng là một người điên rồi!

Nhưng không thể không thừa nhận, trong chiến đấu. loại khí thế này là trọng yếu nhất. Hiện tại quân hùng địa phương cực Tây. mặc dù trên phương điện thực lực xa không bằng người của gia tộc ẩn thế. nhưng trên khí thế thì lại hơn đối phương gấp trăm lần.

Không có biện pháp, đầu lĩnh của gia tộc ẩn thế bên này. đều bị dưới tay Tần Lập: người thì giết chết, người thì vây khốn, những người còn lại đó tuy rằng đều có danh vọng rất cao. nhưng lại không chịu phục tùng dưới kẻ khác, cũng không người nào nghe lệnh của người nào.

Mới vừa khởi đầu đánh nhau, đã giống như một đám mồi bọ không đầu. Tuy rằng thực lực mỗi người đều vô cùng mạnh mẽ. nhưng đều là tự mình chiến đấu độc lập. Nếu không phai như thế. quần hùng địa phương cực Tây làm sao có thể có cơ hội thắng lợi?

Trên chiến trường, lấy yếu thắng mạnh chỗ nào cũng có. Trong đó trọng yếu nhất, là phải nhìn xem bên yếu, có Binh Tướng lợi hại hay không.

Một người Binh hùng bằng một ổ Tướng hùng!

Trái lại ở địa phương cực Tây này. giữa những gia tộc môn phái thường thì cũng rất nhiều ngày không qua lại. thậm chí còn có một số đụng chạm, khiêu khích nhau, nhưng bọn họ đều là hàng năm đi lại trên giang hồ ở địa phương cực Tây này. thật sự nếu muốn hợp tác cùng nhau, cái loại ăn y này trong nháy mắt là có thể nảy sinh, thành công phối hợp với nhau không một kẽ hở.

Thương vong, đích xác sẽ có. nhưng chết một người sẽ có người mới bổ sung vào.

Lại nhìn gia tộc ẩn thế, đánh tới hiện tại đã là toàn bộ khí thế không còn. tất cả mọi người đều sinh lòng rút lui, dưới loại tình huống này. bọn họ làm sao có thể chiến thắng?

"Ầm!"

Lại một hào kiệt địa phương cực Tây tự bạo mà chết, cùng chết với hắn là một lão tiền bối danh túc cảnh giới Địa Tiên của Lưu Hoa Hà.

Vị hào kiệt địa phương cực Tây này. chỉ có cảnh giới Lôi Kiếp trung kỳ, lại hồn nhiên không sợ chết ôm cổ đối phương, dẫn nổ đan nguyên. bùng nổ thật lớn! Làm cho bầu trời chung quanh bị chấn động đến sụp đổ xuống, không gian vỡ vụn trong nháy mắt cuốn thân thể hai người vào hư vô.

Trên bầu trời cao liên tục nổi lên tiếng sấm rền, pháp tắc thiên đạo bị phá hòng, tất nhiên dẫn tới thiên lôi đánh xuống.

Thượng Quan Thi Vũ tung một kiếm chém chết một lão già Thánh Nữ Hồ. rồi bay nhanh tới bên cạnh Tần Lập. vẻ mặt quan thiết hỏi:

- Phu quân! Huynh không sao chứ?

Tần Lập lắc đầu, nói:

- Không có việc gì! Muội cứ bảo vệ tốt chính mình, ta có nâng lực tự bảo vệ mình!

Thượng Quan Thi Vũ gật gật đầu. lại phi thân phóng vào giữa đám người địch nhân, nói về đánh nhau. Thượng Quan Thi Vũ trải qua rất nhiều lần lịch lãm. nên cũng không sợ bất cứ người nào.

Tần Lập đưa mắt nhìn Cơ Ngữ Yên. Cơ Như Băng dưới sự bảo vệ của một đám người, thối lui đến chỗ rất xa, Tần Lập buông lòng trong lòng. Lại nhìn Viêm Hoàng sơn trước mắt đã bị san băng, trong lòng Tần Lập lại nổi lên một cơn lửa giận hừng hực.

Gia tộc ẩn thế! Lão tử theo các ngươi không chết không ngừng.

Lúc này, một lão Thái thượng trưởng lão của Lưu Hoa Hà. lên lút mò tới phía sau Tần Lập. cầm trong tay một cây đại đao vung lên. hung hăng bổ vào cổ Tần Lập.

Vị Thái thượng trưởng lão Lưu Hoa Hà này. trong mắt tràn ngập vẻ hung ác oán độc. đồng thời khóe miệng nổi lên một vẻ tươi cười đắc ý: Tần Lập đại danh đỉnh đỉnh này sắp chết dưới đao của lão! Điều này quả thực là một may mắn quá lớn.

Ngay lúc vị Thái thượng trưởng lão Lưu Hoa Hà này vung đao lên. trong nháy mắt đó chính lão cũng để hở nguyên bộ ngực ra. Tuy nhiên tốc độ của lão cực nhanh, lão hoàn toàn không quan tâm tới chỗ hở đó. Thế nhưng lão không bao giờ ngờ tới… một chữ "Chết" thật

lớn. đúng lúc lão vung đại đao lên. trong nháy mắt đó ấn ngay trên ngực lão.

- A…

Vị Thái thượng trưởng lão Lưu Hoa Hà này, lập tức phát ra một tiếng hét thảm, Ấn tử của Sinh Tử ấn chỉ có chết không có đường sống, trong nháy mắt tiêu diệt sạch toàn bộ tất cả sinh cơ của lão.

Đến chết, lão cũng không nghĩ ra. Tần Lập rõ ràng đã kiệt lực. vì sao còn có thể phát động Sinh Tử ấn…

Thân mình Tần Lập hơi nhoáng lên một cái. một cảm giác mê muội rất nhỏ truyền đến. Hôm nay hắn đã dùng rất nhiều lực lượng căn nguyên điều này trước nay chưa từng có. Hơn nữa, gần như hắn đã xuất ra hết con bài chưa lật. ngay cả bí thuật thần thông Thái cổ vừa mới lĩnh ngộ. đều bị hắn sử đụng ra.

Thế nhưng ngoại trừ liều mạng, hắn không còn biện pháp nào khác! Ba đại gia tộc ẩn thế rõ ràng là tới giết hắn nói gì cũng không có ý nghĩa, hắn không liều mạng thì phải chết!

Tuy nhiên lúc này nhìn thấy cục diện trước mắt, rốt cục Tần Lập cũng có thể thở một hơi nhẹ nhõm. Cuộc chiến đấu. gần như là không có kéo dài gì nữa. nhưng cho dù như vậy vẫn phải đánh thêm mấy canh giờ mới hoàn toàn chấm dứt.

Từ buổi sáng sớm, đến thái dương mọc lên. vẫn đánh tới mặt trời lặn. Ánh mặt trời buổi hoàng hôn. chiếu vào Viêm Hoàng sơn trước mắt lộ ra cảnh tượng đô nát. sơn thể vỡ vụn, ngọn núi sụp đổ. Ngọn núi lớn trên thảo nguyên này gần như bị hủy diệt rồi.

Ba đại gia tộc ẩn thế. cùng phải trả một cái giá nặng nề. trong đó Thiết Kiếm Phong coi như là trà giá ít nhất. Thánh Nữ Hồ cùng Lưu Hoa Hà thì thảm rồi. chỉ huy đội ngũ: một người trực tiếp bị Tần Lập chém giết, người còn lại thì Nguyên Anh bị Tần Lập nhốt trong lòng đất. Còn những người khác: phân Lưu Hoa Hà đại khái chỉ chạy đi mười mấy người. Thánh Nữ Hồ chạy đi gần hai mươi người, hai đại gia tộc ẩn thế có thể nói là toàn quân bị diệt.

Quần hùng Địa phương cực Tây bên này, thương vong thì phải thảm trọng hơn nhiều, thậm chí có không ít gia tộc môn phái đến chúc mừng, toàn quân bị diệt.

Không có biện pháp, đây là chênh lệch, thật sự là chênh lệch, căn bản không có bất cứ người nào, có khả năng thay đổi sự thật này.

Tần Lập cũng cảm thấy áy náy, trực tiếp phân phó Tây Qua làm công tác thống kể tình hình thương vong của quán hùng địa phương cực Tây. rồi căn cứ vào mức độ thương vong của đối phương, đua ra một số lượng đan được tốt nhất.

Những gia tộc môn phái này. chỉ cẩn trong số hậu nhân có mấy con cháu tư chất không tệ. thì không tới bao nhiêu năm là có thể lại quật khởi.

Đồng thời, Tần Lập bảo Tây Qua truyền tới cho những gia tộc này một câu: "Viêm Hoàng môn phái, vĩnh viễn là minh hữu của các ngươi, bất cứ lúc nào cần tới ắt có mặt."

Lời hứa hẹn này đã xem như rất nặng, đồng minh sinh tử có nhau cũng chỉ như thế là cùng.

Chuyện này đối với những gia tộc môn phái thương vong thảm trọng đó mà nói. nhưng thật ra là một cách an ủi tốt nhất. Bởi vì sau một trận chiến này. toàn bộ Trung Châu không còn người nào đám xem thường Tần Lập. bao gồm những gia tộc ẩn thế cao ngạo ngông cuồng tự đại đó. bọn họ lại càng không đám xem nhẹ Tần Lập nữa. cái giá phải trả cho việc xem nhẹ Tần Lập. thật sự là quá thảm trọng.

Bổn gia tộc ẩn thế cường đại. một nhà bị tiêu diệt, hai nhà bị tổn thương nặng, chỉ còn lại có một nhà Thiết Kiếm Phong, trừ lúc ban đầu bị Tần Lập dùng bí thuật thần thông thái cổ. đánh chết và bị thương một số người, ngoài ra là gia tộc bị tôn thất ít nhất.

Tuy rằng chết đi Thiết Hùng là một Thái thượng trưởng lão danh vọng rất cao. cùng với một vài tiền bối danh túc. nhưng trong thời gian ngắn Thiết Kiếm Phong, khẳng định sẽ không tìm đến Tần Lập báo thù rửa hận.

Thực lực của Tần Lập đã hoàn toàn chấn nhiếp và khuất phục những gia tộc ngông cuồng tự cao tự đại này, có trời mới biết chọc giận Tần Lập, có thể sẽ gặp phải ngập đầu tai ương hay không.

Vô số người dự đoán, không tới bao nhiêu năm nữa. Tần Lập nhất định sẽ trở thành Vương của Trung Châu hơn nữa sẽ tái hiện huy hoàng của Trung Châu, để Trung Châu lại trở thành trung tâm của thế giới này.

-o0o-

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

——oo0oo——

694. Chương 698: Tâm Tư Của Bộ Vân Yên

Người ứng vận mệnh, người cùng ứng nghiệm lời tiên đoán của tộc Tử đồng cùng cả lão Trung Châu, trở thành vương giả của Trung Châu. Tin tức này khiến vô số người phân chấn.

Trung Châu đã xuống dốc rất nhiều năm. thật sự cần một người như vậy dẫn đắt Trung Châu tái hiện huy hoàng thời đại Thái cả.

Môn phái Viêm Hoàng mặc dù vào ngày khai tông lập phái xuất hiện một nguy cơ thật lớn, nhưng cái họa đó là cái nhân sinh ra phúc. Tất cả mọi người tin tưởng, môn phái Viêm Hoàng nhất định trở thành đại phái đệ nhất Trung Châu.

Môn phái cẩn phải trọng kiến, dãy núi vỡ vụn cẩn chữa trị. cấm chế sụp đổ cần phải thiết lập lại. Những thứ này đều không có vấn đề. Bởi vì bất kể là thành Thông Thiên, hay là Nguyệt Diêu Tiên Cung cùng Hải gia đều phái rất nhiều người tay nghề giỏi trợ giúp môn phái Viêm Hoàng trọng tu sơn môn.

Hải gia có thể bỏ qua thù hận với Tần Lập. một nguyên nhân trọng yếu nhất vẫn là từ Hải Ngọc Kiều ở giữa làm cầu nối. Gia chủ Hải gia Hải Thế Hùng cùng ý thức được cái loại hành vi nhằm vào Tần Lập trong quá khứ hoàn toàn là sai lẩm. Sau khi Tần Lập lộ ra thực lực cường đại vô cùng, hắn cũng hối hận. bàng hoàng. May mắn Bởi vì chuyện lân này. quan hệ giữa Hải gia và Tần Lập dịu đi chút ít.

Nếu Hải Thế Hùng còn nhớ hận trước, không nhân cơ hội chữa trị quan hệ với Tần Lập. vậy hắn là thẳng ngốc, cũng không xứng trở thành gia chủ Hải gia.

Hơn nữa, về mặt này còn có một nguyên nhân trọng yếu. những người này đều thấy được khi gia tộc lánh đời xuất thế. nơi Thần Vực dường như cùng đang rục rịch. Thần Miếu Thái cổ xuất thế. cũng đã tò rõ vài chuyện.

Đây là một thời đại lớn chân chính, thời đại quần hùng quật khởi. Nếu không thể đuổi kịp. sẽ bị bỏ lại rất xa.

Trong khoảng thời gian này. Tần Lập vừa khôi phục, vừa không ngừng bố trí cấm chế trên Viêm Hoàng sơn. Lần này bởi vì hắn lĩnh ngộ thần thông Thái cổ nhiều hơn một chút, cho nên về mặt cấm chế cũng có đột phá mới. Tần Lập tự tin. nếu ba đại gia tộc lánh đời lại đến tấn công, những cấm chế này cũng đủ để chơi với bọn họ một hồi.

Trong trận chiến kia. trong số những người của môn phái Viêm Hoàng bị thương nặng nhất là lão vượn Bạch Trung Sơn tính cách táo bạo, bị nội thương rất nghiêm trọng, có thể nói. không chết đã là may mắn vạn lần. Đây cũng còn nhờ vào trong tay lão vượn có Bảo Khí trường thương.

Những người khác đều mang thương thế mức độ khác nhau, nhưng may mắn là không ai tử vong. Đây cùng nhờ vào một số cảnh giới Địa Tiên như Thượng Quan Thi Vũ phần lớn tụ ở một chỗ. bảo hộ người thực lực hơi yếu.

Bị thương không sợ. Hiện tại cảnh giới luyện chế đan được của Lãnh Dao tuyệt đối là cấp bậc Tông sư. Chăng được bao lâu. những người này đều có thể khôi phục như lúc ban đầu.

Chỉ có Cơ Ngữ Yên. mãi cho đến hiện tại đều không nghĩ được biện pháp tốt để giải bỏ cấm chế. Gốc thần được Thái cổ Thánh Long Quả Tần Lập gặp ở đáy biển cùng còn phải 300 năm nữa mới chín. Ba trăm năm này. không nói Cơ Ngữ Yên bị phong bế tất cả kinh mạch có thể chịu được không. Tần Lập thì căn bản không muốn chờ lâu như vậy.

Thúc giục Lãnh Dao nghiên cứu thật kỹ đan phương bí tịch, thứ này. theo thực lực Tần Lập càng ngày càng mạnh, lại càng cảm giác được sự cường đại của đan phương này. Tất cả đan được từ đan phương này luyện chế ra. toàn bộ đều không nhìn cấp bậc võ giả, võ giả Thiên cấp có thể dùng, đại năng Địa Tiên ăn vào cùng đồng dạng có hiệu quả.

Chỉ bằng điểm này tuyệt đối có thể nói là đan phương Thần cấp.

Nói ra tuyệt đối sẽ làm mọi người trợn mắt há hốc mồm. Nhưng cho tới nay mới thôi, cũng chỉ có một số ít người Tần Lập cùng Lãnh Dao cùng Thượng Quan Thi Vũ biết được.

Lãnh Dao hiện giờ. đạo y thuật cũng tương đổi tinh thông. Sau khi bắt mạch cho Cơ Ngữ Yên. vẻ mặt tiếc nuối nói với Tần Lập:

- Phu quân. Chàng ra ngoài một lúc!

Cơ Ngữ Yên tựa ở trên giường, sắc mặt bình tĩnh, nghe vậy mỉm cười nói:

- Dao Dao. Ngươi cứ nói thẳng, nơi này cũng không có người ngoài.

Thượng Quan Thi Vũ ngồi ở bên cạnh giường, kéo tay Cơ Ngữ Yên dịu dàng nói:

- Ngữ Yên tỷ. tỷ cứ yên tâm. Bất kể có chuyên gì. chúng ta đều cùng với tỷ.

Cơ Ngữ Yên mỉm cười, nói:

- Không quan hệ. Chỉ cần có thể ở một chỗ với các ngươi, đá kích cỡ nào ta đều có thể chịu đựng được.

Lãnh Dao than nhẹ một tiếng, chậm rãi nói:

- Có lẽ là trình độ của ta không đủ. ta cảm giác cấm chế trong cơ thể Ngữ Yên tỷ không phải đan được có thể giải được. Đương nhiên gốc thần dược phu quân gặp được ở sâu trong đại đương, cũng là Thái cổ Thánh Long Quả thì ngoại lệ. Bởi vì bản thân là thần được, cũng không phải đan dược, tác dụng của nó tuyệt đối có thể đánh tan cấm chế này. hơn nữa khiến thực lực Ngữ Yên tỷ càng tiến thêm một bước, trực tiếp đột phá cảnh giới Địa Tiên cũng không phải không có khả năng. Nhưng trừ loại thần dược tuyệt thế này. cho dù những đan được trên đan phương Thái cổ này. ta cảm giác vị tất có thể giải được cấm chế này.

Cái này cũng giống như mọi thứ đều có chuyên nghiệp. Những đan được này hoặc là độc đan. hoặc là giải độc đan. hoặc là tăng thực lực. hoặc tăng tinh thần lực… còn có một số như là "đồ chơi nhò" Linh Bạo Đan thì không cần phải nói. Còn có một số đan dược, đều phải trên cảnh giới Địa Tiên mới có thể sử dụng, nhưng phân lớn đều là tăng thực lực. Thật sự muốn giải cấm chế trong thân thể Ngữ Yên tỷ. ta cảm giác, ai buộc chuông thì người đó cởi.

- Ai buộc chuông thì người đó cởi?

Tần Lập nhìn thoáng qua Lãnh Dao, nói:

- Ý của nàng là. vẫn phải tu luyện bí thuật ô Long Sơn mới được? Nhưng những người đó ta đều giết, cả Ô Long Sơn đều bị ta diệt…

Tần Lập nói đến đây. vẻ mặt ảo não, thầm nghĩ sớm biết như vậy. lúc trước dù thế nào cũng phải để lại vài người sống.

Thượng Quan Thi Vũ ở bên cạnh bỗng nhiên nói:

- Làm sao phu quân biết tất cả người của ô Long Sơn đều đã chết chứ? Phu quân ngày đó hủy diệt, cũng chỉ là ngọn núi cao nhất của ô Long Sơn đúng không? Tất cả bọn họ, chẳng lẽ đều ở cùng một chỗ?

Ánh mắt Lãnh Dao sáng lên, ngạc nhiên vui mừng nói:

- Đúng vậy, ô Long Sơn là gia tộc hoàn chinh truyền thừa từ thời đại Thái cổ tới nay. hẳn là không đến mức một chút phân chỉ cũng không có. Phu quân chỉ cần tìm được võ giả của ô Long Sơn, hẳn là có thể biết được một ít tin tức về bí thuật ô Long Sơn.

Tần Lập đứng dậy, đi vài vòng trong phòng, cảm thấy được Lãnh Dao cùng Thượng Quan Thi Vũ nói có vài phần đạo lý. gật gật đầu nói:

- Đúng vậy, Đích thật là ta quên điểm này. Đạo tràng của ô Long Sơn bị ta phá hủy. hầu hết người bị Hoàng Kim Cung đè chết, nhưng không đến mức tất cả người của ô Long Sơn đều ở đó.

Nói xong, Tần Lập ôm mặt Lãnh Dao, hung hăng hôn một cái:

- Nàng thật sự là bảo bối của ta.

Hai má Lãnh Dao đỏ bừng, trợn mắt liếc Tần Lập một cái. thu ba như nước, nhu tình tràn ngập, hơi sẵng giọng:

- Thật không đứng đắn.

Tần Lập cười hắc hắc, nói sang chuyện khác:

- Nếu như vậy. ngày mai ta liền xuất phát. Ta muốn đi tới ô Long Sơn nhìn xem. ta tin tưởng hãn là sẽ có người tới đó thăm viếng.

Thượng Quan Thi Vũ nhẹ nhàng gật đầu:

- Phu quân. Thi Vũ cùng đi với chàng nhé?

Lãnh Dao cũng nói:

- Ta cũng muốn đi.

Tần Lập khoát tay:

- Đừng hô đồ. Nội tình của gia tộc lánh đời. không phải là đùa giờn. Ai biết trong số bọn họ còn có kẻ nào cường đại hay không. Ta đi một mình, đi nhanh về nhanh.

Tần Lập đồng thời thầm nghĩ trong lòng: "Nếu không được, ta lại tiếp tục tìm hiểu bí thuật thần thông thái cổ. Ta tin tưởng, nếu hiểu được bí thuật thần thông thái cổ. sẽ có biện pháp giải quyết được vấn đề này."

Thượng Quan Thi Vũ cùng Lãnh Dao có chút thất vọng cong môi lên. tuy nhiên lập tức liếc nhau, đồng thanh nói:

- Chúng ta vừa đùa với chàng đó. Chàng muốn chúng ta đi. chúng ta cũng không đi đâu. còn phải ở nhà chiếu cố Ngữ Yên tỷ đây!

Cơ Ngữ Yên cười xinh đẹp. không vạch trần chút tâm tư nhỏ của hai nàng này. Đối với nàng mà nói. đã là rất cảm kích rồi. Dù sao Thượng Quan Thi Vũ cùng Lãnh Dao mới chính là thê tử chân chính cưới hỏi dàng hoàng của Tần Lập.

Vào ban đêm, ở bên cạnh quảng trường lớn mới được xây dựng lại của môn phái Viêm Hoàng, Bộ Vân Yên ngồi ở nơi đó. dáng người yêu điệu nhìn từ sau lưng đều khiến người ta say mê.

Từ nơi này, có thể nhìn thấy đại thảo nguyên vô tận. Hôm nay đúng ngày trăng tròn, ánh trăng sáng tò như rải trên mặt đất một lớp bạc. ban đêm im lặng chỉ nghe tiếng côn trùng, chim chóc kêu vang.

Khi Tần Lập từ trong phòng Cơ Ngữ Yên đi ra. từ rất xa nhìn thấy Bộ Vân Yên im lặng ngồi ở trên ghế đá cạnh quảng trường, trong lòng khẽ động chậm rãi đi qua.

Tần Lập cố ý phát ra một chút thanh âm. Bộ Vân Yên quay đầu lại. thấy là Tần Lập trên mặt lập tức lộ ra vẻ vui mừng. Rồi lập tức vẻ vui mừng rất nhanh thu liễm. lộ ra nụ cười đoan trang, giọng ôn nhu nói:

- Còn chưa ngủ? Chuyện Ngữ Yên tỷ thế nào rồi?

Tần Lập khẽ lắc đầu, sau đó hỏi:

- Sao nàng còn chưa ngủ?

Bộ Vân Yên mỉm cười:

- Ta ngủ không được, liền ra đây ngồi. Tần Lập. ta đột nhiên rất tưởng niệm lúc chúng ta ở thành Hoàng Sa, lúc đó. chàng vẫn là một tiêu tử. cùng theo A Hô đại ca mạo hiểm. Những ngày đó. thật sự là vui vẻ.

Tần Lập ngồi bên cạnh Bộ Vân Yên, nhẹ giọng nói:

- Đúng vậy, Những ngày đó đích xác rất vui vẻ, chỉ là thế sự vô thường, lúc trước làm sao có thể nghĩ đến mọi người có thể đi tới như ngày hôm nay. Vân Yên. ta nghe Lãnh Dao nói. hiện tại nàng cùng đạt tới cảnh giới Lôi Kiếp, đuôi kịp Lãnh Dao rồi?

Bộ Vân Yên cười xinh đẹp:

- Còn không phải nhờ công hiệu Càn Khôn Tái Sinh Tạo Hóa Đan! Nguyên bản ta cùng không muốn dùng sớm như vậy, bởi vì ta nghe nói đan dược này có thể trực tiếp đột phá đến cảnh giới Địa Tiên. Nhưng ta lại không muốn lạc hậu quá nhiều so với người khác, vì thế liền dùng. Không nghĩ tới. thật sự là mạnh mẽ. một hơi vọt tới cảnh giới Lôi Kiếp đỉnh, nói ra. còn phải cảm tạ chàng. Nếu không có chàng, ta khẳng định không có khả năng có thành tựu hôm nay.

Tần Lập nhìn thoáng qua Bộ Vân Yên. lắc đầu cười nói:

- Cùng ta nói cảm ơn. không thấy là có chút khách khí sao?

- Ý ta không phải vậy. Tần Lập. chàng nghe ta nói.

Bộ Vân Yên đưa mắt nhìn Tần Lập. ánh mắt lộ ra vài phần si mê. sau đó nhẹ giọng nói:

- Chàng có biết, cho tới nay ta vẫn đều thích chàng. Chỉ chẳng qua chuyện trên đời. thật là khó đoán trước. Nếu ta không vào Nguyệt Diêu Tiên Cung, ta nghĩ hiện tại khẳng định ta sẽ cùng Lãnh Dao gả cho chàng. Nhưng bỏ lỡ. thì đã lỡ rồi. Đương nhiên, ta cũng hiểu được, ta muốn đi theo chàng vẫn là có thể. Tuy nhiên, ta lại không thích như vậy. Không phải ta không thể dễ dàng tha thứ cho sự có mặt của ngươi khác, mà ta không muốn… chỉ là một nữ nhân bên cạnh chàng. Ta biết, hiện tại nói những lời này, không quá thích hợp. Môn phái Viêm Hoàng rất nhiều việc cân làm. Nhưng nói thật. Tần Lập chàng thật ưu tú. kỳ thật cho dù chỉ có mình chàng, cũng đồng dạng là một môn phái cường đại…

- Vân Yên. Ta có chút không hiểu rõ. nàng rốt cục muốn làm gì?

Tần Lập nghiêm túc nhìn hai mắt Bộ Vân Yên hỏi.

-o0o-

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

——oo0oo——

695. Chương 699: Nữ Tử Thần Bí!

Ta muốn rời nơi này, chính mình khai sáng một môn phái chỉ có nữ tử. Bộ Vân Yên bỗng nhiên dựa đầu vào vai Tần Lập. hai tay ôm thắt lưng hắn, nhẹ giọng nói:

« Để ta tựa một hồi nhé ! »

Tần Lập đưa tay ôm vòng eo mảnh mai mềm mại của Bộ Vân Yên, giọng đầy nghi hoặc hỏi: « Nguyệt Diêu Tiên Cung? »

« Khà khà, ta làm sao có thực lực cường đại như vậy, ta chỉ muốn trở lại thế tục, về Thanh Long quốc tìm một nơi non xanh nước biếc, thành lập một môn phái thuộc về mình. Sau đó, chỉ tuyển nhận những cô nhi không nơi nương tựa. Kỳ thật, ta chỉ là muốn kiếm việc để làm, đây cũng là một ý tưởng từ đầu đến giờ của ta. Chờ tới khi nào ta mệt mỏi, ta sẽ trở về bên cạnh chàng, Tần Lập, khi đó, chàng sẽ không chối từ ta chứ? »,Tần Lập ngửi mùi thơm trên tóc Bộ Vân Yên, nhẹ giọng nói: « Cũng được, kỳ thật cho dù là ở đây, ta cũng vị tất có thời mỗi ngày cùng nàng. Đi làm việc nàng thích, ta ủng hộ nàng. Khi nào mệt mỏi. thì trở lại. Nơi này vĩnh viễn đều là nhà của nàng. »

« Có những lời này của chàng, ta yên tâm. Kỳ thật ta nguyên bản muốn thành lập một đế quốc buôn bán của mình, chỉ là hiện tại tâm tư này phai nhạt, nhưng cũng không chừng quá vài năm chàng liền nghe nói tên của ta truyền trong thế tục ». Bộ Vân Yên nhẹ giọng cười.

« Một mình nàng sao? », Tần Lập hỏi.

Bộ Vân Yên gật gật đầu nói: « Ý tưởng này, ta chỉ nói với một mình chàng, có lẽ Thiên Thiên sẽ nguyện ý đi cùng ta, tuy nhiên, nàng hiện tại đều một lòng theo chàng. Chàng đó, rảnh rỗi thì chịu khó bồi Thiên Thiên cùng Phi Nguyệt nhiều hơn. Họ đều yêu chàng rất sâu. Thiên Thiên trước kia thân phận là công chúa tôn quý, vì cùng chàng, ngay cả thân phận hoàng gia đều không cần, chàng cũng không nên phụ bạc các nàng. »

Lúc này Tần Lập nhớ tới một câu: “Khó tiêu thụ nhất là ơn của người đẹp”.

Bên người nhiều hồng nhan đây cũng là một vấn đề. Nhưng hiện tại hắn còn không thể phân thân, việc muốn làm rất nhiều, nên muốn chiếu cố cũng rất khó.

Hồng nhan bên cạnh Tần Lập, Lệnh Hồ Phi Nguyệt sau khi dùng Càn Khôn Tái Sinh Tạo Hóa Đan đã đột phá đến cảnh giới Địa Tiên, chân chính đi sau mà vượt lên trước, hơn nữa thức tỉnh huyết mạch Thái cổ của chủng tộc, rất có khả năng trở thành cường giả thứ nhì bên cạnh Tần Lập. Đây cũng là vừa mới phát hiện gần đây. Khí chất hiện tại của Lệnh Hồ Phi Nguyệt khác rất nhiều so với quá khứ, toàn thân cũng lạnh lùng hơn trước rất nhiều, nhìn qua như là thay đổi một người. Cũng chỉ có ở trước mặt số ít người như Tần Lập, Thượng Quan Thi Vũ mới có thể lộ ra vài phần bộ dạng bướng bỉnh năm xưa.

Những lúc khác, đều là hình tượng thanh lãnh, cao ngạo. Giờ phút này nàng đang bế quan trên Viêm Hoàng sơn, tìm hiểu huyết mạch Thái cổ thức tỉnh.

Triệu Thiên Thiên hiện nay cũng đã là cường giả cảnh giới Lôi Kiếp. Nàng Công chúa hoàng gia ngày trước này, hiện giờ nhìn qua càng giống một cô bé nhà bên, dịu ngoan hữu lể, nụ cười vĩnh viễn ở trên mặt. Từ sau khi trở lại bên cạnh Tần Lập, trạng thái của Triệu Thiên Thiên tốt hơn trước rất nhiều. Hiện tại nàng theo Tần Tuyết cùng xử lý đủ loại chuyện linh tinh, làm việc phi thường chăm chú, rất nhanh được mọi người trong môn phái Viêm Hoàng tiếp nhận.

Về phần Xà Xà có một chút quan hệ mề8 8

Bởi vì môn phái Viêm Hoàng tuyển nhận dù là đệ tử ngoại viện, cũng không phải loại người không có tiền đồ.

Tất cả đều là vì danh vọng Tần Lập hiện nay rất cao, vang vọng cả Thiên Nguyên đại lục. Hôm nay, phàm là gia tộc môn phái có chút cấp bậc, nếu không nghe nói qua Vương giả Trung Châu, vậy quả thật sẽ bị người ta chê cười chết, chính bọn họ cũng sẽ xấu hổ chui xuống đất.

Những người có quan hệ với Tần Lập trước kia, như là Binh Mã Đại nguyên soái A Hổ ở Thanh Long Quốc, như Phương gia thành Hoàng Sa, đều được người ta quan tâm.

Về những chuyện của Tần Lập khi còn bé, dần dần cũng bị đào móc ra. Mọi người bỗng nhiên phát hiện, lịch sử trưởng thành của Tần Lập quả thật là một bộ sử thi tràn ngập mồ hôi và máu.

Điều này càng khích lệ những đứa nhỏ nhà bình dân thiên phú không tệ, không xa vạn dặm, thà rằng vượt qua muôn sông nghìn núi, thà rằng bước đi trên con đường tràn ngập nguy cơ, cũng phái đi nơi cực Tây, đi đại thảo nguyên bái sư học nghệ.

Trên Huyền Đảo, những gia tộc từng có va chạm với Tần Lập năm xưa, nay mỗi ngày đều sợ hãi, mỗi ngày đều lo lắng Tần Lập sẽ phái người trở về trả thù.

Mà gia tộc môn phái từng có giao hảo với Tần Lập năm xưa, lại đang chân chính nở mày nở mặt. Như là Lâm Hằng tứ công tử Lâm gia, năm đó vì làm căng với gia tộc, thậm chí vì đi quá gần Tần Lập thiếu chút nữa bị trục xuất gia tộc, sau này dùng Càn Khôn Tái Sinh Tạo Hóa Đan, thực lực một đường tăng mạnh, hôm nay đã là tuyệt thế cường giá cảnh giới Lôi Kiếp.

Một năm trước, đã triệt để tiếp quản Lâm gia, toàn bộ từ trên xuống dưới Lâm gia hiện giờ chỉ có một lời nói. Không còn cách nào, ngoại trừ Lâm Hằng, những người khác mạnh nhất cũng chỉ là lão tổ tông cảnh giới Phá Toái Hư Không, so với Lâm Hằng đã kém quá xa.

Lại nói Thiên Cơ Môn. Năm đó Thiên Cơ Môn cũng chia thành rất nhiều cổ thế lực nhỏ, không phục Trâm Nhạc chỉ huy. Hiện giờ thế nào? Những người phản khỏi Thiên Cơ Môn năm đó, hiện giờ khóc cầu muốn trở về, không gì khác, đơn giản là Trầm Nhạc hôm nay đã là đại năng Lôi Kiếp.

Trên Huyền Đảo xuất hiện hai tuyệt thế cường giả thực lực siêu nhiên như vậy, làm cho tất cả các thế lực đều cảm thấy hết chỗ nói. Đồng thời, cũng cảm thấy run sợ đối với thực lực của Tần Lập.

Tiền gia giàu nhất thiên hạ trên Huyền Đảo, năm đó vẫn giao hảo với Tần Lập, gần đây làm ra một hành động kinh người: bọn họ muốn dời tộc đi sang nơi cực Tây.

Mang theo tài phú bọn họ tích lũy mấy vạn năm, muốn dời toàn tộc sang nơi cực Tây, chuẩn bị ở sát biên giới đại thảo nguyên Viêm Hoàng Sơn thành lập một gia tộc giàu nhất thiên hạ mới.

Phần quyết đoán này thật đáng kinh ngạc, làm cho vô số người bội phục.

Tuy rằng Huyền Đảo không lớn, nhưng cũng như một quốc gia, mà Tiền gia có thể buông tha cơ nghiệp kinh doanh vô số năm, dứt khoát kiên quyết đầu nhập vào Tần Lập, cần phải quyết đoán ra sao, mới có thể làm được điểm này?

Thanh Long Quốc hôm nay đã trở thành một Đế quốc khổng lồ, Triều Tinh Hà Hoàng đế Thanh Long Quốc hạ chỉ sắc phong Tần Lập thành thân vương danh dự. Bởi vì Thanh Long Quốc là nơi Tần Lập lớn lên, hắn làm như vậy, người khác cũng không bới ra được chuyện gì

Tuy nhiên như vậy, quân đội Thanh Long Quốc lúc xuất chiến, căn bản không quốc gia nào dám chống cự, đều chỉ có thể ngoan ngoãn tước vũ khí đầu hàng.

Ỷ vào uy danh Tần Lập. Thanh Long Quốc gần như hoàn toàn thống nhất toàn bộ phương đông Thiên Nguyên đại lục, ngoại trừ một số quốc gia nhỏ ở nơi cẳn cỗi xa xôi, Thanh Long Quốc đã là một nước lớn vô cùng ở phương đông....

Nếu không phải nơi cực Tây có mấy chục vạn dặm núi non sơn mạch ngăn cách, sợ rằng Triệu Tinh Hà còn muốn trực tiếp đánh tới nơi cực Tây.

Đó cũng không phải là Triệu Tinh Hà tham lam cỡ nào, trên thực tế tới một trình độ nhất định, danh vọng gì đó đã không còn ở trong mắt nữa. Không ngừng mở mang bờ cỏi chỉ là một loại thói quen mà thôi.

Triệu Tinh Hà thật không cần cố kỵ gì, bởi vì hắn biết mặc kệ mình làm quá đáng cỡ nào, nhờ muội muội mình, Tần Lập cũng sẽ không làm thật.

Huống chi, hắn cũng không làm chuyện gì sai, hôm nay toàn bộ phương đông đại lục đã thống nhất, dù ngay cả rất nhiều gia tộc môn phái nơi thần bí cũng biểu thị muốn quy thuận Thanh Long Đế quốc, tiếp nhận hoàng thất Thanh Long Đế quốc chỉ huy, những người khác còn dám thế nào?

Tinh La Đế Quốc năm đó Tần Lập đi ngang qua, hôm nay cũng thành một nước phụ thuộc Thanh Long Quốc, Triệu Tinh Hà cũng không phải loại quân chủ tham lam tàn bạo, cho nên đối đãi với những nước phụ thuộc này cũng không tệ. Hơn nữa có uy danh Tần Lập, nhiều năm qua cũng không có nước phụ thuộc nào dám tạo phản.

Còn bản thân Thanh Long Đế quốc, bởi vì nắm giữ tài nguyên khổng lồ, cũng dần dần từ một quốc gia thế tục, bắt đầu chuyển biến thành một quốc gia tu luyện.

Hôm nay gần như tất cả con cháu hoàng thất Thanh Long Đế quốc, chỉ cần vừa sinh ra sẽ bắt đầu tẩy tủy phạt gân, dùng các loại đan dược rèn luyện tôi luyện thân thể. Nếu như tiếp tục như vậy, không cần bao nhiêu năm, Thanh Long Đế quốc sẽ chân chính trở thành một đại quốc tu luyện.

Triệu Tinh Hà thống nhất Thiên Nguyên đại lục, hay là phương đông Trung Châu thời Thái cổ, có một y nghĩa phi phàm. Hành động của hắn trực tiếp đánh nát loại ngăn cách giữa thế tục cùng giới tu luyện.

Hôm nay. còn có người gia tộc nơi thần bí nào dám coi rẻ Thanh Long Đế quốc? Dám nói công chúa hoàng thất các ngươi không bằng một thị nữ nhà ta? Ai dám nói lời này, không quá ba ngày sẽ bị diệt môn.

Bởi vì thống nhất toàn phương đông, những người trong gia tộc môn phái nơi thần bí đi ra cũng từ từ nhiều hơn. Dần dần, vốn rất nhiều nơi thần bí không muốn người biết cũng bắt đầu được rất nhiều người biết tới. Dưới hoàng thất Thanh Long Quốc ước thúc, gần như không có ai dám tùy tiện xâm lấn nơi thần bí.

Bởi vì bao gồm tất cả đất đai trong những nơi thần bí này, đều thuộc về hoàng thất Thanh Long Đế quốc.

Ai không phục, có thể nói ra. Nội trong ba tháng, thiết kỵ quân của A Hồ đảm bảo giết

tới.

Cả phương đông Thiên Nguyên đại lục Bởi vì thống nhất mà dần trở nên phồn vinh, vốn võ giả đối với người thường mà nói đều cao cao tại thượng giống nhau thần, cũng bắt đầu xuất hiện ở trên đường phố thành thị, bọn họ cũng có thất tình lục dục, cũng có vui buôn hờn giận, thấy chuyện bất bình cũng muốn vươn tay can thiệp.

Đây là một loại dung hợp chân chính.

Cũng như Tần Lập cầm kiếm đẹp yên tất cả thế lực nơi cực Tây, đánh vỡ gông xiềng truyền thống này, làm cho cả nơi cực Tây toả sáng sinh cơ trước nay chưa có.

Triệu Tinh Hà thống nhất phương đông đại lục, cũng làm cho cả phương đông trở nên rực rỡ hẳn lên.

Tuy rằng không ai biết đến tột cùng văn minh Thái cổ huy hoàng bao nhiêu, nhưng có thể dự kiến được là chỉ cần tiếp tục phát triển. Thiên Nguyên đại lục trong tương lai nhất định sẽ nghênh đón một thời đại huy hoàng chân chính.

- Đáng chết!

Tần Lập thấp giọng mắng một tiếng, trong mắt hiện một tia tức giận, lại thất bại lần nữa.

Cho tới hôm nay, Tần Lập mới chính thức rõ ràng, người ở thời đại Thái cổ có thể suy diễn ngược bí thuật, đồng thời thành công, là cường hãn cùng vĩ đại cỡ nào.

Nói thật, nếu không phải vì Cơ Ngữ Yên, Tần Lập tuyệt đối sẽ không kiên trì đi làm chuyện này thời gian dài như thế. Loại khô khan rườm rà, ngàn đường vạn lối, nói cho chính xác, phải nói là trăm vạn đường ngàn vạn lối.

Chỉ có một chút sai lầm, toàn bộ sẽ tan vỡ.

Giống như công nhân kiến trúc xảy đựng nhà cao tầng, đã xây đến chín mươi chín tầng, nhưng bởi vì một chút sai lầm nhỏ mà cả tòa nhà trực tiếp sụp đổ, loại cảm giác này thật làm cho người ta điên mất.

Thở ra một hơi, trong mắt Tần Lập ngưng tụ quang mang kiên nghị lần nữa, lẩm bẩm:

- Một lần cuối cùng, lại một lần nữa, ta chắc chắn sẽ thành công.

-o0o-

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

——oo0oo——

698. Chương 702: Trên Đại Thảo Nguyên!

Tinh thần lực khổng lồ của Tần Lập lại một lần nữa đầu nhập vào suy diễn ngược bí thuật cấm chế này.

Đảo mắt, lại trôi qua bảy ngày.

Hôm nay, hai nàng Cơ Ngừ Yên cùng Lãnh Dao xem bệnh cho mục dản trên thảo nguyên đang trên đường trở về Viêm Hoàng Sơn.

Bởi vì không thể sử đụng bất kỳ lực lượng gì, Cơ Ngữ Yên lại không muốn bị Lãnh Dao mang theo, tốc độ hai nàng bước đi rất chặm. Tuy nhiên nơi này cách Viêm Hoàng Sơn cũng không xa lắm, chỉ khoáng năm mươi dặm mà thôi.

Hai người ở chỗ mục dân hơn mười ngày, bởi vì có môn phái Viêm Hoàng tồn tại, rất nhiều mục dân trên đại thảo nguyên đều dần dần tụ lại bên này.

Vốn những trộm cướp sinh tồn trên đại thảo nguyên, hiện giờ cơ bản đã tuyệt tích. Bọn họ chỉ mạnh hơn người thường một chút mà thôi, nói tới vẫn là người thường, làm sao có lá gan dám hành nghề cướp bóc ở dưới mắt môn phái Viêm Hoàng? Đừng nói là cao tầng môn phái Viêm Hoàng, tùy tiện là một đệ tử nội viện cũng đủ để thanh lý sạch sẽ bọn họ.

Bởi vậy, tuy rằng môn phái Viêm Hoàng lập tông chỉ trong nửa năm ngắn ngủi, nhưng uy vọng trên cả đại thảo nguyên đã cao đến mức người ta không thể tưởng tượng.

Lãnh Dao cùng Cơ Ngữ Yên làm việc thiện, càng được tất cả mục dân trên đại thảo nguyên kính yêu.

Không cần nói, biết rõ các nàng đều là tiên tử Viêm Hoàng môn phái bản thân có thực lực người phàm khó có thể tưởng tượng, nhưng vẫn có rất nhiều mục dân trẻ tuổi có võ lực tự phát hộ tống hai nàng.

Hai nàng Lãnh Dao cùng Cơ Ngừ Yên không khuyên được, chỉ có thể tùy ý cho bọn họ theo từ xa.

Những mục dân trè tuổi này thậm chí không đám nhìn thẳng vào mặt Lãnh Dao cùng Cơ Ngữ Yên, bọn họ cảm thấy theo từ xa, cũng là phúc phận to lớn rồi.

Cũng có mấy mục dân lớn gan, lớn mật dùng ánh mắt ái mộ nhìn Cơ Ngữ Yên cùng Lãnh Dao, tuy nhiên bọn họ đều được trường bối đặn dò, ngàn vạn lân không được nói lời quá mức.

- Ngữ Yên tỷ, tỷ không cần lo lắng, phu quân chàng bế quan lâu như vậy, nhất định sẽ nghĩ ra biện pháp.

Tuy rằng Lãnh Dao nói không nhiều, nhưng ở cùng người thân cận vẫn sẽ có giao lưu.

- Ha ha! Dao Dao, nói thật chứ, lúc đầu nói không mất mát, là gạt người. Bản thân có bản lĩnh phi thiên độn địa, phá núi lờ đất, biến thành một người bình thường, loại cảm giác này thật sự rất khó chịu, rất không quen có đôi khi thậm chí muốn chết đi. ..

Vẻ mặt Cơ Ngừ Yên lộ ra nụ cười nhàn nhạt, nhỏ giọng nói:

- Lúc đầu tỷ còn không cảm giác nhiều lắm, nhưng ngày môn phái Viêm Hoàng khai tông lặp phái, đối mặt vô số cường địch. Trong lòng tỷ thầm hận nếu như không phải thực lực tỷ bị người cấm chế, tỷ nhất định sẽ xông lên trước, bảo vệ tôn nghiêm của chúng ta.

Cơ Ngử Yên Nói rồi, than khẽ một tiếng:

- Muội không biết cảm nhận trong lòng tỷ lúc đó, nhìn mọi người xông lên liều mạng, nhìn các người bị thương, lòng ta như bị dao cắt.

- Muội có thể tưởng tượng được loại cảm giác này, giống như lúc trước, phu quân thay chúng ta che mưa chắn gió, chúng ta giống như là một đám chim non trốn ở dưới cánh chim của phu quân. Loại cảm giác này, kỳ thật không dễ chịu.

Lãnh Dao nói.

- Đúng vậy, sau khi đánh lùi ba đại gia tộc lánh đời, môn phái chúng ta cũng ổn định.

Bắt đầu từ lần đầu tiên cùng muội xuống núi, tiến vào đại thảo nguyên xem bệnh cho mục dân, trong lòng tỷ dần dần điều chỉnh lại, nhìn những người thường này, bọn họ có sinh lão bệnh tử, đều tập trung trong thời gian trăm năm ngần ngủi. Cảm nhận được vui buồn hờn giận của bọn họ, tỷ thật sự hiểu được: người sống, phải sống vui vẻ, nếu như không thể vui vẻ, vậy thì sống một ngàn năm một vạn năm, dù là mười vạn năm* thậm chí vĩnh sinh bất tử, cũng không thú vị gì.

- Muội xem những mục dân này, mỗi ngày bọn họ vui vẻ bao nhiêu, vừa hát vừa nhảy

múa, kỳ thật bọn họ cũng có rất nhiều chuyện phiền lòng, các loại dịch bệnh, các loại sinh hoạt gian khổ, trước đây bọn họ còn phải đối mặt với trộm cướp trên thảo nguyên…

Lúc này ánh mắt Cơ Ngữ Yên trở nên cực kỳ trong suốt tự nhiên giống như hòa hợp một thể với thiên địa. Lãnh Dao đột nhiên có một loại cảm giác, Cơ Ngữ Yên ở bên cạnh mình, rõ ràng một thân thực lực hoàn toàn bị cấm chế, nhưng lại cho nàng cảm giác như một cường giả không thể chiến thắng.

Bởi vì trong nháy mắt này, Cơ Ngữ Yên cùng cả thiên địa đã hòa hợp một thể.

Cảnh giới tăng lên!

Đây tuyệt đối là một loại cảnh giới tăng lên!

Lãnh Dao giật mình nhìn Cơ Ngữ Yên, trong lòng vô cùng kinh ngạc, thầm than:

"Trời ạ! Ngữ Yên tỷ thật là siêu cấp thiên tài, kinh mạch toàn thân bị cấm chế, dưới tình huống như vậy lại còn có thể tăng lên cảnh giới, nói ra, khẳng định sẽ làm vô số người khiếp sợ."

Tuy nhiên tình huống này chỉ duy trì trong chớp mắt ngắn ngủi, tiếp đó Cơ Ngữ Yên nhỏ giọng nói:

- Cho dù có nhiều phiền não như vậy, nhưng bọn họ vẫn điều chỉnh tình cảm của mình. Lúc uống rượu thì quên đi uống rượu, lúc chơi đùa thì cứ mặc sức chơi đùa, ca hát nhảy múa, vui vẻ vô cùng…

Lãnh Dao mỉm cười nói:

- Tiệc tối lửa trại đêm qua, còn có vài tiểu tử mục dân trẻ tuổi tới tỏ tình với Ngữ Yên tỷ nữa…

Cơ Ngữ Yên trắng mắt liếc Lãnh Dao, nói:

- Chỉ có tỷ sao? Lẽ nào không có tiêu tử mục dân trẻ tuổi anh tuấn liếc mắt đưa tình với muội?

Lãnh Dao cười hì hì, cười thật xinh đẹp, nói:

- Chúng ta đều là nữ nhân của chàng, người khác ta xem chướng mắt.

Sắc mặt Cơ Ngữ Yên ửng đỏ, sẵng giọng:

- Nói bậy, chỉ có muội cùng Thi Vũ mới có tư cách xưng là nữ nhân của chàng, mấy người chúngta… không có tư cách đó.

Lãnh Dao cười hì hì thật to. trước giờ chưa từng như thế, nhìn Cơ Ngữ Yên nói:

- Còn tường rằng Ngữ Yên tỷ sẽ không ghen tuông đố kỵ với người khác chứ, không ngờ tới tỷ cũng như thế.

Cơ Ngữ Yên trái lại một ánh mắt trợn trắng, ngắt một cọng có nhỏ bên đường bĩu môi:

- Đến lúc đó tỷ kiến nghị hắn một lần cưới tám mười người, xem đến lúc đó muội tìm ai khóc!

- Hì hì, muội không quan tâm!

Nắng chiều phủ xuống, hiện lên hai bóng người duyên dáng, kéo thật dài chiếc bóng của các nàng, những tiếng cười duyên vang vọng đại thảo nguyên.

Đám tiểu tử mục dân trẻ tuổi nghe tiếng cười này, như si như say.

Đột nhiên, Lãnh Dao kéo tay Cơ Ngữ Yên, thần sắc trở nên ngưng trọng, ánh mắt nhìn về phía xa xa.

Có mấy bóng người cách nơi bọn họ mấy chục dặm, đạp bước trên thảo nguyên bay về phía Viêm Hoàng Sơn.

Lãnh Dao đứng thẳng người, nhìn các tiểu tử mục dân trẻ tuổi nói:

- A Đạt, các người nhanh trở về đi. Tiễn nữa thì trước khi trời tối đen các người sẽ không về lều trại kịp nữa, coi chừng vợ các người mắng đó.

Một thanh niên cao lớn nghe vậy. lộ ra vẻ cười ôn hòa, nói:

- Bà vợ ta sẽ không dám quản ta đâu.

- A Đạt. đây là ngươi nói đó. trở về ta đi nói cho chị dâu!

Một thanh niên ở bên cạnh giễu cợt.

A Đạt trừng mắt người kia. vội nói:

- Đừng có mà nói bậy!

Một đám tiểu tử mục dân vang lên những cười to thiện ý, tiếng cười phiêu đãng trên đại thảo nguyên khiến cho mấy bóng người kia chú ý. Những người đó hơi thay đổi phương hướng một chút, bay nhanh về phía này.

Lãnh Dao cùng Cơ Ngữ Yên liếc nhìn lẫn nhau, những người vừa tới thực lực cũng không yếu, không biết bọn họ tới Viêm Hoàng Sơn làm gì.

Mặc dù ba đại gia tộc lánh đời vẫn không thả ra tin tức gì, nhưng cả môn phái Viêm Hoàng từ trên xuống dưới vẫn không tin ba đại gia tộc lánh đời sẽ bỏ qua như thế.

Bọn họ nhất định sớm muộn gì cũng sẽ tới trả thù.

Chỉ là không ai biết, thời gian chính xác khi nào mới trả thù.

Lãnh Dao nhìn những mục dân không cảm thấy gì khác thường nói:

- Mặt trời sắp xuống núi rồi, các người nhanh trở về đi. Chúng ta là tiên tử trên Viêm Hoàng Sơn đều biết pháp thuật. Cảm tạ các người đã hộ tổng chúng ta lâu như vậy, nhưng hiện giờ các người cần phải trở về.

Những mục dân này cũng không biết thân phận thật của hai người, đối với bọn họ mà nói, chỉ cần là người đi ra từ đi ra từ môn phái Viêm Hoàng, đều là tiên tử thần tiên. Bởi vì bọn họ đều biết bay trên trời cao, có lực lượng rất cường đại.

Những mục dân thấy Lãnh Dao nói như vậy, liền thu hồi tâm tư vui đùa, biết hai vị tiên tử có lẽ muốn thi triển tiên thuật rời khỏi nơi đây.

Lúc bọn họ vừa định xoay người rời đi, trong đó có một mục dân ánh mắt rất tốt, kinh ngạc chỉ phía bên phái bọn họ. lớn tiếng hô:

- Xem kia, có người biết bay. Là thần tiên trên Viêm Hoàng Sơn đó.

- Bọn họ không phải.

Lãnh Dao hết sức bình tĩnh nói:

- Các người nhanh rời đi, nếu không lát nữa sẽ có nguy hiểm.

Vừa nghe nói có nguy hiểm, những mục dân này có chút sợ. Trận đại chiến khi môn phái Viêm Hoàng khai tông, kinh thiên động địa, nhìn từ xa xa thấy trời đất sụp đổ. Loại tràng diện này, những mục dân trên đại thảo nguyên cả đời cũng không quên được.

Mấy bóng người kia tốc độ cực nhanh, không đợi những mục dân kịp rời đi, liền tới trước mặt Lãnh Dao cùng Cơ Ngữ Yên, nhìn thấy hai nàng, bọn họ đều ngẩng ra.

Có lẽ là không ngờ tới ở trên thảo nguyên này có thể gặp được hai cô gái tuyệt sắc như vậy. Hơn nữa còn là đi bộ trên mặt đất, vậy chẳng phải nói đây là hai người thường?

Lại nhìn hai nàng đi cùng một đám mục dân lẽ nào đây là minh châu trên đại thảo nguyên? Trong lòng những người vừa tới thầm nghĩ vậy.

Cơ Ngữ Yên bình tĩnh đánh giá mấy người vừa đến. Tổng cộng có năm người, tất cả đều là nam. Người dẫn đầu mặc một thân áo bào đen, bên trên áo bào tràn đầy các hoa văn thần bí, nhìn qua tạo một cảm giác yêu dị.

Nam tử này bộ dạng khoảng hơn ba mươi tuổi, diện mạo hết sức anh tuấn, chỉ là sắc mặt thoạt nhìn rất tái nhợt, hai tay trống rổng, không có vũ khí gì, phía sau lưng cũng không mang theo vũ khí, có lẽ là có trang bị như nhẫn trữ vật.

Bốn người khác cũng đều rất trẻ tuổi, bộ dạng khoảng hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi, đều mặc trường bảo đen. Nhưng trên y phục bọn họ không có những hoa văn thần bí cổ quái, cổ tay áo cũng không thêu sợi tơ vàng, xem ra thân phận thấp hơn một chút.

Nam tử dẫn đầu quan sát Cơ Ngữ Yên cùng Lãnh Dao toàn thể một lượt, lộ ra một vẻ tươi cười ôn hòa, nói:

- Hai vị cô nương, đang muốn đi đâu? Chuẩn bị tới Viêm Hoàng Sơn bái sư học nghệ hay sao?

Lãnh Dao cùng Cơ Ngữ Yên còn chưa nói, một mục dân trẻ tuổi lớn gan bên kia đã lớn tiếng:

- Ngươi có ánh mắt gì, không thấy hai vị tiên tử chính là người Viêm Hoàng Sơn hay

sao?

- Ồ? Các người chính là đệ tử môn phái Viêm Hoàng?

Thanh niên dẫn đầu khẽ cau mày, ngữ khí có chút không tốt hỏi.

-o0o-

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

——oo0oo——

699. Chương 703: Thanh Niên Áo Đen!

Đợi khi người bên cạnh mục dân kia muốn cản hắn thì đã chậm, bị người ta kéo tay lại. hắn còn không rỏ người bên cạnh kéo hắn làm gì nữa chứ.

- Ngươi kéo ta làm gì?

Người mục dân trẻ tuổi lớn gan này trừng đồng bạn bên cạnh, nhưng lại không thấy sắc mặt những nam nhân vừa tới đã trở nên âm trầm .

- Các ngươi là đệ tử Viêm Hoàng Sơn?

Thanh niên hoa phục áo đen kia ngữ khí đã trở nên lạnh lẻo, hỏi lại lần nữa.

Lãnh Dao trước tiên bước lên trước nghiêng người một bên. vừa lúc che Cơ Ngữ Yên ở phía sau mình, kiêu dung đã sớm trở nên lạnh như băng sương, giọng nói cũng như phát ra từ hàn băng vạn năm. lạnh đến cực điểm:

- Chúng ta có phải là người Viêm Hoàng Sơn hay không, có liên quan gì đến ngươi?

- Ha ha ha.

Thanh niên áo đen kia phát ra tiếng cười lạnh băng, nhướng mày nói:

- Nếu các người không phải người môn phái Viêm Hoàng, ta liền tha các người rời đi, nếu như các người phải… vậy không cần trở về nữa.

Mục dân trẻ tuổi to gan kia còn muốn nó lại bị người bên cạnh kéo về, gắt gao bịt miệng lại.

Động tác này bị người thanh niên áo đen kia thấy, lạnh lùng quét mắt nhìn người mục dân to gan kia. Người mục dân này chỉ cảm giác như có một thanh chùy sắt thật lớn, nặng nề gõ lên ngực mình, lập tức phun ra một ngụm máu, thân thể mềm nhũn ngả xuống đất.

Mọi người bên cạnh người mục dân trè tuổi kia vội đở lấy hắn, trên mặt mọi người rốt cuộc lộ ra thần sắc hoảng sợ, mới cảm giác được hóa ra tử thần vẫn ở ngay bên cạnh bọn họ.

- Ca, ca không sao chứ. mau tỉnh lại đi.

- Tiên tử, A Tứ không còn thở nữa, bọn họ… bọn họ giết A Tứ rồi!

- Đám ác nhân các ngươi, các ngươi giết ca ca ta.

Cơ Ngữ Yên vội đi sang, xem mạch cho người mục dân kia, vẻ mặt lộ thần sắc bi thương, nhìn Lãnh Dao khẽ lắc đầu.

- Ngươi…

Lãnh Dao giận dữ. chỉ vào thanh niên áo đen kia quát:

- Vì sao ngươi giết hắn. đó chỉ là một người thường thôi, một người thường không có bất kỳ năng lực phản kháng nào.

- Hắn đáng chết!

Thanh niên áo đen thần tình không đổi. lạnh lùng nói:

- Người thường nên có giác ngộ của người thường, lắm miệng, đáng chết!

Lãnh Dao nheo mắt lại. lạnh lùng nhìn thanh niên áo đen này. trong tay bổng xuất hiện một thanh bảo kiếm màu lam nhỏ dài, thân kiếm tản ra từng đợt dao động năng lượng, chỉ vào thanh niên áo đen kia.

- Ta thấy ngươi cũng đáng chết!

Lãnh Dao quát.

-Ha ha ha!

Thanh niên áo đen này cùng bốn người cạnh hắn cũng cắt tiếng cười to, giống như gặp phải chuyện gì rất buôn cười, cười đến Ngã tới Ngã lui.

Một người bên cạnh thanh niên áo đen nói:

- Công tử, nhiều năm như vậy, ta lần đầu tiên thấy có người đám rút kiếm chỉ vào người công tử đó. Còn là một con nhỏ xinh đẹp, bằng kinh nghiệm của ta, nữ nhân này… nữ nhân này là thứ bị người dùng qua rồi. Nhưng mà làm nha hoàn cho công tử, ấm giường, phẩm tiêu, vẫn không tệ đâu.

-Ha ha ha!

Năm người này cũng phát ra tiếng cười chói tai.

Những mục dân vây quanh ở người mục dân trè tuổi bị thanh niên áo đen kia trừng mắt chết, bi ai không thôi. Nghe tiếng cười chói tai này, đều giận mà không thể nói cúi đầu, trong lòng tràn đầy phần nộ.

Thanh niên áo đen dẫn đầu híp mắt, trong mắt hiện lẻn một tia quang mang dâm tà, nói:

- Hai nữ nhân này diện mạo thật là cực phẩm, đáng tiếc mà, bị người ta dùng qua. Nếu không, thiếu gia ta dẫn về nhà, thật đúng là có thể làm thị thiếp…

-Vô sỉ!

Đôi mắt Cơ Ngữ Yên bắn ra hai đạo quang mang lạnh băng, trong lòng thầm hận, Nếu như hiện giờ mình còn không bị cấm chế kinh mạch, sợ rằng đã sớm ra tay rồi.

Lãnh Dao cũng không thể nhịn được nữa, bảo kiếm màu lam trong tay đảo qua, một đạo quang mang màu lam bắn ra từ bảo kiếm, chém về phía thanh niên áo đen dẫn đầu.

Một người trẻ tuổi bên cạnh thanh niên áo đen cười lạnh một tiếng:

- Công tử không cần ra tay, chỉ cần ta là có thể bắt bọn họ lại rồi.

Mấy thanh niên còn lại cười dâm tà:

- Nhớ kỷ phải sống đó, đừng tổn thương đến…

Ầm!

Thanh niên áo đen phía sau tới trước, trường kiếm trong tay chém ra một đạo kiếm khí đánh vào đạo kiếm khí của Lãnh Dao chém ra. Quang mang bắn ra xung quanh, không gian vặn vẹo từng đợt. bùng nổ ra lực lượng cường đại, làm cho các mục dân cùng Cơ Ngữ Yên đều cảm thấy một trận áp lực lớn.

Cơ Ngữ Yên còn tốt một chút, dù sao cảnh giới của nàng còn đó, những những mục dân này lại không được. Bọn họ là người thường, nếu chống lại loại lực lượng phá đất xẻ núi này, lập tức liền có mấy người bị thương nhẹ.

Đây còn là do Lãnh Dao cố gắng tránh tổn thương tới bọn họ, nếu không thì một chiêu này đã đủ để những mục dân hóa thành tro bụi.

- Lên không trung đánh.

Lãnh Dao khẽ quát một tiếng, thân người bay vọt lên, nhảy lên giữa không trung.

Thanh niên áo đen kia cũng không cam lòng yếu kém, cầm kiếm bay lên giữa không trung, vừa trêu đùa:

- Chạy trốn vô ích thôi, nhìn cô bé tư sắc không kém, công tử nhà ta sủng hạnh ngươi là may mắn rồi.

- Rác rưởi!

Lãnh Dao quát, trở tay lại một đạo kiếm khí, chém về phía thanh niên áo đen.

Người thanh niên áo đen này thân thủ thật không kém, không sợ Lãnh Dao chút nào, cũng chém ra một đạo kiếm khí màu bạc nhàn nhạt, trên bầu trời lại phát ra tiếng nổ ầm ầm, như tiếng sấm nổ vang.

Ầm ầm ầm!

Những mục dân đều ngừng bi thương, trợn mắt há mồm nhìn một màn trên đỉnh đầu, mặt đầy kính sợ. Bọn họ rất khó tưởng tượng được, Lãnh tiên tử bề ngoài lạnh băng, nhưng tâm địa thiện lương lại thật sự như thần tiên, có thể bay tới bay lui trên bầu trời, quả thật là bản lĩnh thân tiên mới có.

Phía dưới, thanh niên áo đen kia cùng ba thanh niên áo đen bên cạnh, lúc này đang đánh giá thực lực của Lãnh Dao.

Một thanh niên áo đen trẻ tuổi mặt tươi cười nói:

- Công tử, không nhìn ra được, môn phái Viêm Hoàng này quả thật có vài phần thực lực. Hai cô gái này có thể là nữ nhân của Tần Lập hay không? Nghe nói bên cạnh Tần Lập kia có rất nhiều hồng nhan, nếu như hai nữ nhân này đúng là thế, lần này chúng ta thật kiếm lời rồi!

Một nam từ áo đen trẻ tuổi khác nói:

- Ta cảm thấy không phải, nếu như thật là nữ nhân của Tần Lập, hắn làm sao để cho các nàng xuất đầu lộ diện như thế? Tốt xấu gì hắn cũng là tông chủ một phái, vậy còn gì là thể thống nữa?

Thanh niên áo đen cười lạnh:

- Tông chủ một phái? Chỉ bằng hắn? Ha ha, đừng nói chơi, hắn thật cho rằng thuộc hạ có hai võ giả Địa Tiên là có thể hoành hành nơi cực Tây hay sao? Bốn đại gia tộc lánh đời, ta khinh. Cái thứ chó má gì, ở trong mắt ta căn bản là một đồng gà đồng chó chợ. Tần Lập có thể đánh ra chút thanh danh ở nơi cực Tây, đó là do hắn không gặp phái ta. Hôm nay ta xuất đạo, từ nay về sau nơi cực Tây sẽ không còn Tần Lập nữa.

- Đúng vậy, thực lực công tử tuyệt đối khoáng tuyệt cổ kim. Đại năng thời đại Thái cổ nếu như còn sống tới ngày nay, cũng chưa chắc là đối thủ của công tử.

- Công tử không sinh ra ở thời đại Thái cổ quần hùng quật khởi là may mắn của người thời đại kia, cũng là bất hạnh lớn nhất của bọn họ.

- Hả? Vì sao lại cũng là bất hạnh lớn nhất chứ?

Một thanh niên áo đen bên cạnh hỏi.

- Bất hạnh là bởi bọn họ không có cơ hội thấy được cái gì mới là cường giả kinh tài tuyệt diễm chân chính!

- Cũng phải, nói cái gì Tần Lập kia là đệ nhất cường giả Trung Châu, quả thật là thối lắm, thối không nói nổi. Hôm nay công tử chúng ta xuất quan, Tần Lập sẽ nhanh chóng bị quên lãng thôi!

Ầm ầm!

Trên trời cao, một lần nữa truyền tới một trận tiếng nổ, không gian kịch liệt vặn vẹo, không ít nơi đã bắt đầu sụp xuống.

Cơ Ngữ Yên có chút lo lắng nhìn trên cao, nàng rất sợ Lãnh Dao có gì bất trắc. Nhưng mà nghĩ tới động tĩnh bên này hẳn đã kinh động tới Viêm Hoàng Sơn khoảng cách cũng không xa, bọn họ sẽ chạytới rất nhanh, cho nên Cơ Ngữ Yên cũng không lo lắng quá mức.

Dù sao, nơi này cũng là địa bàn của mình.

Thanh niên áo đen hoa lệ lúc này thấy Cơ Ngữ Yên vẻ mặt mang vài phần lo lắng, không nhịn được đùa giờn:

- Tiểu nương tử, nếu chờ sốt ruột, có thể vào trong lòng ta ta ôm nàng mà xem!

Nói rồi, lấy trong nhẫn trữ vật một chiếc ghế xa hoa, chạm trổ tinh tế hoa mỹ đặt trên bãi cò. ngồi trên ghế cười dài nhìn Cơ Ngữ Yên.

Ba thanh niên áo đen khác có người lấy rượu, có người lấy đồ nhắm, còn lấy ra một chiếc dù thật lớn cắm xuống đất, che trên đầu thanh niên áo đen. Lại lấy ra một chiếc bàn dùng bày biện rượu thức ăn, bộ dạng rất là thích ý, căn bản không quan tâm thành bại trận chiến trên bầu trời, giống như đã có định liệu sẵn.

Có người áo đen còn lấy ra một bộ uống rượu vàng ròng, dưới ánh trời chiếu lóe ra quang mang chói mắt. xa hoa cực điểm.

Cơ Ngữ Yên lạnh lùng nhìn thoáng qua thanh niên áo đen này, không nói gì. Lúc này nói gì cũng là tự rước lấy nhục, chỉ có thể ghi nhớ kỷ bộ dạng và những lời người thanh niên áo đen nay nói.

Ngẩng đầu nhìn trận chiến trên trời cao, người thanh niên áo đen kia thực lực đúng là phi phàm, đã đánh với Lãnh Dao trăm chiêu, vẫn không phân thắng bại.

Trên thực tế trong lòng Cơ Ngữ Yên rất rõ ràng, Lãnh Dao tuyệt đối có thực lực trong nháy mắt miễu sát người thanh niên áo đen này, nhưng nàng lại sợ mình ở dưới gặp nguy hiểm, cho nên vẫn kéo dài. Đợi người Viêm Hoàng Sơn xuống tới, Lãnh Dao tuyệt đối sẽ không hạ thủ lưu tình nữa, bởi vì vẫn chú ý tới Cơ Ngữ

Yên dưới đất, cho nên Lãnh Dao cũng nghe được thanh niên áo đen kia không ngừng dùng lời lẽ vô sỉ với Cơ Ngữ Yên.

Ánh mắt Cơ Ngữ Yên liếc nhìn Viêm Hoàng Sơn nguy nga trong ráng chiều, trong tầm mắt đã thấy mười bóng người phóng tới bên này, trong lòng rốt cuộc thở dài một hơi.

Lúc này, thanh niên áo đen hoa lệ đang uống rượu, cùng ba người thanh niên áo đen kia cũng phát hiện ra người Viêm Hoàng Sơn đang tới.

Trong đó một người áo đen cười lạnh nói:

- Nửa ngày như vậy mới tới, loại môn phái này… Chậc, thật là rác rưởi mà!

- Sớm biết như thế, kỳ thật công tử không cần phải đến, bốn người chúng ta cũng đủ san bằng môn phái Viêm Hoàng không là cái thứ gì này rồi.

Một người thanh niên áo đen nói, nhìn lên trời hô to với người thanh niên áo đen bên trên:

- Tiểu Tứ, đừng đùa nữa, nhanh bắt nữ nhân kia đi. Nữ nhân này cho công tử ấm giường, ngươi nói cho đã miệng là được, đừng kéo nữa.

Một người thanh niên áo đen vẫn không nói gì, biểu tình lãnh khốc lên tiếng:

- Tiểu Tứ, nhanh lên một chút, đừng kéo dài nữa, cảnh giới Địa Tiên của ngươi là chó má sao?

Người thanh niên áo đen trên bầu trời cười to. cả người khoảng khắc bộc phát một cổ khí thế mạnh mẽ, cổ khí thế này trực tiếp trùng kích phá nát không gian xung quanh thành mảnh nhỏ, vươn tay hư không bắt tới Lãnh Dao. Trên bầu trời liền xuất hiện một bàn tay lớn, chộp về phía Lãnh Dao.

- Cô bé, tới đây với ta!

-o0o-

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

——oo0oo——

700. Chương 704: Sự Cường Đại Của Môn Phái Viêm Hoàng!

"Vù!"

Bàn tay thật lớn xuất hiện trên bầu trời này bị một thanh kiếm đâm xuyên thủng, một kiếm này thậm chí làm sụp đổ hư không chung quanh..

"A…"

Tên nam nhân áo đen gọi là Tiểu Tứ kia lập tức phát ra một tiếng hét thảm, lòng bàn tay của hắn bị xuyên thủng, máu chảy không ngừng.

Ngay sau đó, thanh kiếm này vô cùng linh hoạt nhẹ nhàng đâm về phía cổ họng Tiểu Tứ, Tiểu Tứ hét lớn một tiếng:

- Thanh Đằng Bạn Sinh!

Trong nháy mắt một quầng hào quang màu xanh bao phủ thân thể Tiểu Tứ lại, trong vầng hào quang màu xanh đó dường như có vô số kể dây mây màu xanh, tản ra khí tức cổ xưa cường đại, nhìn qua vô cùng vững chắc.

Một kiếm linh hoạt mờ ảo này, dường như không có một tia khí tức nào, cũng không tìm được chút quỷ kế gì, chỉ từ từ vạch ngang qua vầng hào quang màu xanh một cái, chém ra một luồng hào quang màu máu, sau một tiếng kêu vòng phòng ngự cổ Đằng Thanh sắc cứ như thế đứt đoạn.

Ngay cả Tiểu Tứ bên trong cũng bị kiếm khí màu máu này chém thẳng vào đầu.

Tiếp sau đó. thân hình chủ nhân cẩm thanh kiếm này mới từ trong không khí chậm rãi hiện ra, với gương mặt tuyệt sắc khuynh thành, lạnh lùng như băng. Rồi nàng rất nhanh hạ xuống mặt đất, bảo vệ bên cạnh Cơ Ngữ Yên.

Lãnh Dao bên kia cùng một lúc với thanh kiếm này xuất hiện, cũng đã hạ xuống bảo vệ bên cạnh Cơ Ngữ Yên. Tiếp theo, đám người lão vượn Bạch Trung Sơn, Bạch Trung Hỏa, Bạch Trung Tuyết, Kim Điêu, Linh Ưng, Mặc Ưng, chỉ cần không bế quan tu luyện đều ào ào bay tới. Bảo vệ Cơ Ngữ Yên ở giữa, lạnh lùng nhìn người thanh niên áo bào đen đang sửng sốt ngây người dưới cái ô bên kia.

- Các ngươi giết Tiểu Tứ… các ngươi lại dám giết Tiểu Tứ…

Thanh niên áo bào đen ngồi ở đó, thân mình không nhúc nhích, biểu tình cứng ngắc lẩm bám. Một tay cầm chén vàng, dần dần dùng sức, cái chén vàng chậm rãi biến hình, rượu trào ra ngoài mùi rượu lan tràn trong không khí. Gã thanh niên áo bào đen kìm lòng không được cánh tay kia ở trong tay áo bào khẽ run run.

Bốn người này đều là hộ vệ của hắn, nhưng cũng là đồng bạn từ nhỏ lớn lên cùng hắn, giữa bọn họ cũng không phân biệt chủ tớ rõ ràng. Giống như vừa rồi tuy rằng mọi người đang nịnh bợ hắn, nhưng trên thực tế, cũng có vài phần trêu chọc trong đó, chứng tỏ giữa chủ và tớ bọn họ cũng không nghiêm ngặt như các đại gia tộc bình thường.

Điểm ấy, từ những lời nói xằng bậy trong miệng của người áo đen bên cạnh hắn, liền đủ để chứng minh.

- Công tử! Con quỷ nhỏ kia dám giết Tiểu Tứ! Ta phải giết nó!

Một tên áo đen đột nhiên bùng phát lên, một thân dao động năng lượng mênh mông mãnh liệt, vỗ ầm một cái trên cái bàn trước mặt thanh niên áo bào đen, chén vàng mâm ngọc này tung lên rồi rơi xuống mặt đất, cái ô lớn cũng bị cổ khí thế này chấn bay đi.

- Con đàn bà thối tha này! Hôm nay lão tử phải giết ngươi!

Tên áo đen đó rít gào, trong tay đột nhiên nhiều thêm một cây Lang Nha bổng đầy gai nhọn, hắn vung lên trực tiếp xé mở hư không, Lang Nha bông cắt qua hư không, phát ra một tiếng rít xé gió, hung hăng đập xuống đầu Thượng Quan Thi Vũ.

Lúc này hắn chẳng quản cái gì thương hương tiếc ngọc, cái gì vẻ đẹp tuyệt trần trong lòng hắn chỉ đẩy cừu hận. Giờ phút này, hắn chỉ muốn giết chết nữ nhân này, để báo thù cho huynh đệ mình.

Thượng Quan Thi Vũ lạnh lùng nhìn chằm chằm người trẻ tuổi đang rít gào phóng tới, trên vai nàng đột nhiên vang lên hai tiếng phượng hót cao vút, trong nháy mắt một khí tức của thánh thú Thái cổ tràn ngập khắp thiên địa. Cái loại khí thế phát ra này, trực tiếp đè xuống gã áo đen.

"Vèo! Vèo!"

Hai tia thần quang bắn ra từ trong mắt một con chim phượng trên đầu vai Thượng Quan Thi Vũ, trực tiếp đâm xuyên qua hư không, phá vỡ không trung, bắn về phía mi tâm của người trẻ tuổi áo đen.

Hai mắt người trẻ tuổi áo đen bắn ra tia hào quang khiếp sợ, hét lớn một tiếng, một vầng hào quang màu xanh, bao phủ toàn thân hắn trong vầng hào quang nảy sinh ra vô số kể dây mây màu xanh, lớp lớp quấn quanh, hình thành một vòng phòng hộ cô Đẳng Thanh sắc

vững chắc, chắc chắn hơn rất nhiều lần so với vòng phòng hộ cổ Đẳng Thanh sắc của người trẻ tuổi áo đen bị Thượng Quan Thi Vũ chém chết vừa rồi.

"Phụt!"

"Phụt!"

Hai tiếng vang nhỏ, cổ Đẳng Thanh sắc bị xuyên thủng, bùng phát ra một vầng sáng màu xanh chói mắt, mà người trẻ tuổi áo đen đó cùng nhân cơ hội ở trong hư không vội vàng thối lui về phía sau.

Hai tia thần quang vẫn đánh trúng vào phía trên mi tâm của người trẻ tuổi áo đen, chỉ là phần lớn lực đạo bị vòng phòng ngự cổ Đẳng Thanh sắc ngăn chặn đã giám bớt, không thể trực tiếp xuyên thủng mi tâm người áo đen này, nhưng cũng đánh vào trong tinh thần thức hải của hắn.

Người áo đen phát ra một tiếng kêu thê lương thảm thiết, hai tay ôm đầu, từ trên không trụng rơi xuống, được một người áo đen khác hộ vệ bên cạnh thanh niên áo bào đen đưa tay tiếp được.

Nhưng người trẻ tuổi áo đen này rõ ràng đã bị trọng thương, lúc này đã ngất đi. gã đồng bạn lớn tiếng kêu tên của hắn, cũng không có chút phản ứng nào.

"Crắc!"

Cái chén vàng trong tay thanh niên áo bào đen bởi vì biến hình phát ra một tiếng vang giòn tan, ở trong tay thanh niên áo bào đen vậy mà bị bóp thành một cái cầu vàng, tiếp theo biến thành một nắm bột vàng, thanh niên áo bào đen vừa buông tay, bột vàng rơi xuống bay tản trên mặt đất.

Người thanh niên áo bào đen từ trên cái ghế xa hoa kia chậm rãi đứng đậy, không có tản phát ra chút khí thế gì, nhưng làm cho người ta có cảm giác như đứng trước một ngọn núi cao.

Trên gương mặt cứng ngắc của thanh niên áo bào đen dần dần hiện ra vẻ dữ tợn, hắn nghiến răng nói:

- Giỏi cho môn phái Viêm Hoàng! Không hỏi rõ xanh đỏ trắng đen, liền giết liên tiếp hai hộ vệ của ta. Tần Lập quả nhiên ngông cuồng tự đại, thủ đoạn độc ác, giống như lời đồn đãi. Ngay cả thủ hạ của hắn đều kiêu ngạo như thế. Xem ra, hôm nay ta không đại khai sát giới cũng không được rồi!

- Công tử! Thần công của ngài chưa…

Một người áo đen bên cạnh, trong mắt rưng rưng khuyên nhủ.

Thanh niên áo bào đen quay đầu lại, nhìn thoáng qua người áo đen bên cạnh, chậm rãi

nói:

- Các ngươi theo ta từ nhỏ, trên danh nghĩa tuy là hộ vệ, nhưng chúng ta lại tình như huynh đệ, ta không có khả năng trơ mắt nhìn huynh đệ của mình bị giết, bị đánh thành trọng thương mà thờ ơ. Như vậy, ta sẽ không xứng đáng là công tử của các ngươi.

- Công tử…

Hai người áo đen còn nguyên vẹn nghẹn ngào gọi.

Thanh niên áo bào đen khoát tay chặn lại, chặn lời hai người, sau đó nhìn theo Thượng Quan Thi Vũ trên bầu trời chậm rãi hạ xuống, ánh mắt nhìn chằm chằm kiện Phượng Hoàng bảo y trên người thường Quan Thi Vũ, thản nhiên nói:

- Bộ y phục này ta muốn… ngươi nhất định phải chết!

Bạch Trung Tuyết cả giận nói:

- Muốn cái rắm mẹ ngươi! Là ai khiêu khích trước? Tên mặt trắng ngươi cho người làm chuyện ác, mà bản lĩnh đổi trắng thay đen ngược lại rất giỏi đấy! Còn nữa, bộ dáng của ngươi thật khiến cho người ta cảm thấy ghê tởm… ghê tởm đến muốn ói!

Đúng Lúc này, dị biến nổi lên, người áo đen đang ôm người hôn mê nọ, đột nhiên phát ra một tiếng kêu hoảng sợ đến cực điểm, nhưng tiếng kêu rất ngắn ngủi, chỉ phát ra một tiếng liền ngưng bặt.

Lại nhìn trên cổ họng người áo đen đó. đã có thêm một cái lỗ máu thật lớn, máu tươi chảy ồ ồ xuống, trong không khí tràn ngập mùi máu tươi. Hai mắt hắn trợn trừng rõ to, trong mắt đầy vẻ kinh hãi, toàn bộ không còn chút sinh cơ nào.

Ầm một tiếng thi thể hắn té ngã trên mặt đất, đè lên người trẻ tuổi bị thương đang hôn mê kia.

Thân mình thanh niên áo bào đen nhanh như một tia chớp vọt tới chỗ xảy ra sự cố, hung hăng tung một chưởng về phía hư không.

Hư không bị một chưởng này đánh trúng trực tiếp vỡ nát sụp xuống, trên bầu trời thiên lôi nổ vang bổ xuống người thanh niên áo bào đen.

Gã thanh niên áo bào đen ngơ ngác đứng ở nơi đó, hắn có cảm giác, trong nháy mắt hộ vệ của mình chết vừa rồi ở chỗ đó sinh ra một chút dao động mỏng manh nếu không phải hộ vệ của hắn bị giết, hắn thậm chí rất khó tưởng tượng một chút dao động như vậy lại do một người phát ra.

Sát thủ.

Người này nhất định là một sát thủ cao cấp.

Thanh niên áo bào đen giương mắt như muốn nứt ra. Trong chớp mắt, bốn hộ vệ mình mang theo liền hai chết một trọng thương, điều này đối với kẻ kiêu căng tự đại như hắn mà nói.,quả thực là một đả kích mang tính hủy diệt.

Một người áo đen cuối cùng còn lại, rốt cuộc chịu không nổi loại áp lực này, phịch một tiếng, mở ra vòng phòng ngự cổ Đẳng Thanh sắc. Sau đó cả người ở trong vòng hào quang, vẻ mặt vẫn còn sợ hãi.

Trước khi bọn họ tới đây, như thế nào cũng khó có thể tưởng tượng, môn phái Viêm Hoàng này lại cường đại hơn không biết bao nhiêu lần so với lời đồn. Tên Tần Lập từ đầu đến cuối cũng chưa xuất hiện, chỉ dựa vào thủ hạ của hắn đã mau chóng làm cho toàn quán của công tử bị diệt, nếu như tên Tần Lập kia xuất hiện, công tử hắn… Toàn thân tên áo đen run bần bật, hận không thể tát vào miệng mình một cái. Đây là từ lúc chào đời tới nay, lần đầu tiên hắn hoài nghi thực lực của công tử.

Trước kia bọn họ vẫn luôn cho rằng, công tử là đệ nhất thiên hạ.

-Ai!

Gã áo đen đột nhiên cảm giác có một người đứng phía sau mình, hắn vô cùng hoảng sợ hét lớn một tiếng, lập tức xoay người lại, trong nháy mắt trong tay nhiều thêm một cây đại đao, hung hăng chém về phía hư không trước mặt.

- Cẩn thận sau lưng!

Lão vượn Bạch Trung Sơn nhếch miệng hô to một tiếng.

Người áo đen kia dưới tình huống thần kinh đang cực kỳ căng thẳng, không ngờ mắc mưu ngay. Hắn xoay tay đao lại, chém một đao về phía sau mình.

Gã thanh niên áo bào đen cũng ngần người ra, chờ đến lúc hắn phản ứng lại định phóng tới, thì đã không còn kịp rồi.

Một luồng sát khí vô cùng sắc bén, theo giữa không trung chém vỡ vòng phòng ngự cổ Đẳng Thanh sắc, bổ thẳng trên đầu tên áo đen, chém hắn thành hai nửa.

Trong không khí, truyền đến một tiếng hừ lạnh khinh thường:

- Còn yếu đuối hơn so với trong tưởng tượng của ta, người của gia tộc nào đây? Hừ… Thật đúng là rác rưới!

Gã thanh niên áo bào đen nghe xong, lại có loại cảm giác như muốn hộc máu. Bởi vì câu nói này đúng là người của hắn vừa rồi đánh giá môn phái Viêm Hoàng. Thế nhưng chỉ trong nháy mắt, bọn họ liền ba chết một trọng thương, rốt cuộc ai là rác rưới cũng thấy rõ ràng rồi.

Trong cổ họng gã thanh niên áo bào đen phát ra một tiếng rống giận đầy bi thương, cả người trong giây lát bộc phát ra một khí tức thái cổ đáng sợ, cổ khí tức này trực tiếp đánh cho không gian chung quanh sụp xuống.

Tào Hồng đang ẩn nấp trong không khí còn định ám sát thanh niên áo bào đen, đột nhiên phát ra một tiếng kêu quái dị:

- Tên này quá mạnh! Chạy mau chạy!

Sau đó trong nháy mắt lẫn trốn ra xạ biến mất không còn thấy bóng đáng.

Đám người thường Quan Thi Vũ, cũng đều biến sắc, bị cổ khí thế này ép tới không ngừng thối lui về phía sau. Bên kia Linh Ưng vội đưa Cơ Ngữ Yên lên lưng vỗ cánh bay lên cao, tránh đi cổ khí tức Thái cổ kinh khủng này.

Gã thanh niên áo bào đen cười ngông cuồng:

- Ha ha ha! Muốn trốn tránh Thanh gia bí thuật của ta, nằm mơ đi thôi! Hãy nhớ kỹ, hôm nay tiêu diệt các ngươi là người của Thanh gia Tây Vực! Địa phương cực Tây chó má gì, môn phái Viêm Hoàng chó má gì, hết thảy đi tìm chết cho lão tử!

Càng đừng nói Tiên Thiên Tử Khí trong thân thể Tần Lập, đó lại là tinh hoa thiên địa có thể phá hết thảy cấm chế trên thế gian.

Mà Thanh Đình này, có phải hay không cũng giống như Tần Lập, tự mình nắm trong tay một loại bí thuật phá cấm chế nào khác, ai cũng khó mà biết được. Biện pháp tốt nhất chính là đánh gảy hai chân của hắn, sau đó phế bỏ toàn thân công lực, ném vào trong địa lao, nhốt hắn mấy trăm năm. Người này không chết cùng phải hoàn toàn phế bỏ.

Tuy nhiên Tần Lập căn bản không muốn lãng phí tinh lực như thế, hắn cười nói với Thanh Đình:

- Nghe nói qua một câu chưa?

- Cái gì?

Thanh Đình theo bản năng cảm thấy có chút không thích hợp, vẻ mặt khẩn trương nhìn Tần Lập hỏi.

- Hết thảy âm mưu quỷ kế ở trước mặt ta tuyệt đối đều là cặn bã!

Tần Lập nói xong, đưa một tay đặt trên trán Thanh Đình, trực tiếp cướp lấy thần thức của Thanh Đình, Thanh Đình há miệng nhép nhép, giống như một con cá rời khỏi hồ nước, cố sức muôn gào lên, nhưng hoàn toàn không phát ra chút âm thanh nào.

Cái loại thống khổ đau tận xương cốt, xâm nhập thẳng vào linh hồn này, nếu có cơ hội lựa chọn Thanh Đình nhất định lựa chọn tự sát, cùng không bao giờ lựa chọn tới giết Tần Lập để nổi danh.

Tần Lập híp mắt, không ngừng đọc thần thức của Thanh Đình, trong lòng cũng có vài phần kinh ngạc. Thanh Đình này thật đúng là không có nói sai, hắn đích xác đến từ một đại tộc Tây Vực tên là Thanh gia. Tuy nhiên cũng không phải con trai trưởng thân phận địa vị cao nhất, mà là con dòng thứ của gia chủ Thanh gia, nhưng Bởi vì thiên tư trác tuyệt, mà hắn được gia chủ yêu thích.

Toàn bộ Thanh gia, trừ Đại công tử Thanh Phong dòng chính và Thanh Điệp thiên tài tuyệt thế là con gái gia chủ yêu thương nhất, cũng đồng dạng là thiên tư trác tuyệt, ngoài ra người trong cùng thế hệ, không có người nào được Thanh Đình này coi trọng.

Thanh Đình này cuồng ngạo, tự nhiên cũng có vốn để cuồng ngạo. Từ thuớ nhỏ Thanh Đình tu luyện bí thuật Thanh gia là Thanh Đằng Bạn Sinh, không ngờ hắn không cần đến thời gian ba mươi năm, đã tu luyện đến mức tận cùng, hơn nữa hắn còn thành công diễn biến ra dị tượng thái cổ: Thanh Đằng cổ Yêu.

Cũng chính là khí tức thái cổ vừa rồi trên người Thanh Đình tản phát ra, là loại dị tượng này, chỉ có điều bí thuật thần thông Thái cổ này, Thanh Đình cũng chưa hoàn toàn nắm giữ, chỉ nắm được không đến một phần mười. Thế nhưng ở toàn bộ thế hệ trẻ Thanh gia, trừ Thanh Phong và Thanh Điệp, hắn đã không có địch thủ.

Trừ bí thuật này, Thanh Đình còn nắm giữ một loại bí thuật khác, đúng là trước đó Tần Lập đã đoán ra, về bí thuật cấm chỉ ngăn chặn. Bí thuật này là trong một lần Thanh Đình đi du lịch, tình cờ phát hiện ở một tiêu gia tộc, hắn tàn sát cả nhà tiêu gia tộc, thu được bí thuật này.

Trên mặt Tần Lập nổi lên một chút sát khí lạnh, như băng, đồ cặn bã như tên này quả nhiên đáng giết không sai.

-o0o-

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

——oo0oo——

703. Chương 707: Tây Vực.

Thái cổ bí thuật liên quan đến cởi bỏ cấm chế này, ở trong gia tộc nhỏ đã suy tàn kia cũng không được coi trọng nhiêu, bởi vì quá mức cao thâm, không người có thể hiểu, cái gia tộc nhỏ đó cũng coi nó là gì cả.

Một cơ hội ngẫu nhiên, bị Thanh Đình nhìn thấy, nảy lên tâm tư chiếm làm của riêng. Sau khi gia tộc nhỏ đó đã đem bản Thái cổ bí thuật này đưa ra, cho người tôn kính Thanh gia công tử, Thanh Đình vẫn như cũ, vào một ban đêm cẩm kiếm đồ sát cả nhà gia tộc nhỏ này.

Nguyên nhân chính là sợ trong hậu nhân của gia tộc nhỏ này có thể xuất hiện người có thể tu luyện loại bí thuật này, sau đó truyền ra tin tức hắn chiếm được bản bí thuật này.

Nhân tính ti tiện đến tận cùng, làm cho người ta cười chê.

Thái cổ bí thuật loại cấm chế này gần như có thể cởi bỏ bất kỳ loại cấm chế nào.

Điều này cũng nói lên, chuyện thế gian, như được trời định trước, bất kỳ bí thuật gì được xưng là khó giải đều không phải chân chính khó giải.

Phát hiện này khiến Tần Lập cao hứng hơn so với thành công suy diễn ngược cấm chế bí thuật Ô Long Sơn.

Bởi vì có loại bí thuật này, từ nay về sau, ai còn có thể cấm chế được đệ tử môn phái Viêm Hoàng?

Loại bí thuật này, có thể trở thành một trong số bí tịch cao nhất của môn phái Viêm Hoàng, không phải đệ tử hạch tâm, không thể tu luyện.

Bao gồm loại thái cổ bí thuật như Thanh Đằng Bạn Sinh, cũng là giống nhau, đám người Thanh gia tới đây hôm nay, trừ Thanh Đình đều chưa có ai tu luyện tới cảnh giới quá cao. Mà Thanh Đình chỉ sợ nằm mơ đều không thể tưởng được, chiến kỹ Cửu Thiên Thập Địa Duy Ngã Độc Tôn chuyên môn phá tất cả bí thuật thế gian.

Điểm này, cho dù là Tần Lập hiện tại cùng không đặc biệt rõ ràng, bởi vì đại năng chân chính nắm giữ Thái cổ bí thuật, Tần Lập gặp phải cũng không nhiều.

Thanh Đình này đích xác xem như một thanh niên tuấn kiệt, nhưng đáng tiếc chính là hắn gặp Tần Lập.

Tần Lập cướp lấy trí nhớ Thanh Đình, càng ngược về trước càng có rất nhiều thứ không chịu nổi đập vào mắt, cho dù lấy tâm tính của Tần Lập cùng không khỏi thầm mắng trong lòng một câu: "Thứ bên ngoài tổ vàng nạm ngọc, bên trong thối rữa!" Ngay cả tỷ tỷ Thanh Điệp cùng cha khác mẹ của mình tắm rửa đều muốn nhìn lên khiến cho Thanh Điệp đồng dạng nắm giữ Thái cổ bí thuật Thanh gia, cùng dẫn xuất ra Thái cổ dị tượng trực tiếp đánh thành đầu heo.

Tần Lập âm thầm gật gật đầu, xem ra Thanh Đình này làm đầu heo cũng không phải lần đầu tiên.

Trong mắt Thanh Đình lóe ra hào quang tuyệt vọng, hắn có thể cảm giác được sự cường đại của đối phương, trấn áp hắn thật gắt gao, cái gì tự bạo, tự sát đều là một hy vọng xa vời.

Đầu của hắn đau như muốn nứt ra, hắn không biết đối phương đang làm gì, chỉ cảm thấy bên trong tinh thần thức hải của mình một vùng hồn loạn, rất nhiều chuyện hồi nhỏ, chuyện xấu từng làm, ngay cả hắn đều quên hiện tại lại giống như từng bức tranh rất nhanh xẹt qua trước mắt hắn.

Đây là chuyện gì xảy ra? Trong đầu Thanh Đình đột nhiên hiện lên một y niệm: Cướp trí nhớ.

Trời ạ! Tần Lập… Hắn không ngờ đang… cướp trí nhớ của ta. Ta không thể cho hắn thực hiện được.

Thanh Đình điên cuồng gào thét trong lòng, nhưng không có bất kỳ tác dụng gì. Hắn căn bản không thể phản kháng lực lượng tinh thần của Tần Lập. So sánh với tinh thần thức hải của Tần Lập, tinh thần thức hải của Thanh Đình chỉ là một hồ nước nhỏ, thậm chí là một vũng nước nhỏ, mà Tần Lập lại giống như đại đương mênh mông, sâu không lường được.

Thông qua trí nhớ của Thanh Đình, Tần Lập đối với Tây Vực cũng có một hiểu biết thật kỹ càng tỉ mỉ.

Tây Vực, tính cả Nam Cương Bắc Vực Đông Hoang cũng xưng là bốn nơi man di. Truyền thuyết vào thời đại Thái cổ, thế giới này là từ một đại lục cấu thành, trung gian là đại lục, bốn phía là đại dương mênh mông, dòng nước xiết vô tận.

Có xảy ra chiến đấu giữa Thái cổ đại thần cao nhất, gây nên một trận đại chiến thời đại Thái cả, đánh tới mức đại lục Thái cổ bị chia năm xẻ bảy, có đại lục theo đại dương trôi về phương xa, vì thế liền hình thành thế giới như ngày hôm nay.

Mà đại lục nơi Tây Vực kia, vào thời đại Thái cổ, theo truyền thuyết là bị các loại thực vật tu luyện thành Thái cổ đại thần chiếm cứ. Cho nên, ở Tây Vực cho tới hôm nay còn truyền lại đủ loại truyền thuyết thời đại Thái cổ. Bí thuật của rất nhiều gia tộc cũng đều có liên quan tới thực vật.

Nam Cương, truyền thuyết vào thời đại Thái cổ là nơi bị các loại Thái cổ thần thú chiếm cứ, cho nên bí thuật của gia tộc môn phái đa phần lấy hình tượng các loại động vật làm chủ.

Tỷ như Bảo Y mà Tần Lập đoạt được từ Liều Bình Dương kia. Năm đó Liều Bình Dương chính là cướp từ trên người Thánh nữ của Nam Cực Thánh địa của Nam Cương, mà Phượng Hoàng Bảo Y sỡ dĩ có thể bị Tần Lập tế luyện đến loại trình độ này, cũng không phải thuật luyện kim của Tần Lập cường đại cỡ nào. Trên thực tế, thuật luyện kim của Tần Lập xa không bằng thành tựu ở võ đạo.

Nguyên nhân chính là vì Nam Cương tại thời đại Thái cổ bị những Thái cổ thần thú kia chiếm cứ, cho nên một số bảo vật truyền thừa về sau hơn phân nửa có liên quan tới bọn họ.

Bắc Vực vào thời đại Thái cổ chính là một nơi cực kỳ hoang vắng, cho dù là truyền thuyết có liên quan tới bọn họ cùng rất ít. Nhưng có một điểm có thể xác định, Bắc Vực thời đại Thái cổ đồng dạng có Thái cổ đại thần có được đại thần thông.

Cho tới hôm nay, nơi đó có còn gia tộc môn phái truyền thừa hay không, thì không người biết được.

Dù sao, thời đại Thái cổ cách ngày nay đã mấy trăm triệu năm, rất nhiều chuyện trên thực tế cùng đều là truyền thuyết. Đến tột cùng có phải là thật sự có chuyện đó hay không, ai cũng không đám cam đoan.

Đại lục Tây Vực thập phần rộng lớn, thậm chí diện tích so với Trung Châu còn lớn hơn ba bổn lần. Khoảng cách nơi Cực Tây khoảng hơn hai trăm vạn dặm, trung gian cách núi lớn biển rộng, nếu không thể hư không qua sông, căn bản không thể vượt qua.

Bởi vì không bị trận chiến tranh thời Thái cổ kia lan tới, Tây Vực vẫn bình yên phát triển cho tới hôm nay, hình thành một cục diện mười ba đại tộc, bảy đại phái.

Mười ba đại tộc này phân biệt là mười ba gia tộc lịch sử đã lâu dài. Bảy đại môn phái cũng đồng dạng truyền thừa từ thời đại Thái cổ, thậm chí càng sớm hơn.

Bọn họ đều có bí thuật độc môn, đệ tử ưu tú môn phái xuất hiện lớp lớp. Giữa mười ba đại tộc cùng bảy đại phái này có cạnh tranh, có hợp tác, có cừu địch sinh tử. Nhưng bọn họ đều có thể vẫn phát triển cho tới hôm nay, rất hiển nhiên những thế lực này đều có sở trường của mình.

Trừ mười ba đại tộc cùng bảy đại phái, Tây Vực cũng có các quốc gia tu luyện lớn nhỏ, sau lưng những quốc gia đó chính là hai mươi thế lực lớn này.

Đương nhiên, những quốc gia cùng với những môn phái lớn nhỏ kia đều phân bố trải rộng toàn bộ Tây Vực, bởi vì không trải qua trận chiến tranh Thái cổ ảnh hưởng đến, có thể nói Tây Vực hiện nay thật sự không hơn Trung Châu.

Đây cùng là nguyên nhân căn bản vì sao Thanh Đình dám mang theo bốn hộ vệ, sử dụng trận pháp từ Tây Vực vượt hư không đến Trung Châu. Thời đại Thái cổ, bọn họ là nhân vật bị khinh thường, mà tới hôm nay, thì đổi thành võ giả Tây Vực khinh thường Trung Châu.

Tần Lập ở trong trí nhớ của Thanh Đình còn chiếm được một tin tức khiến hắn rất hưng phấn: Tây Vực có một ngọn núi lớn, trên ngọn núi kia có một gốc Thần thụ.

Tần Lập ở trong trí nhớ Thanh Đình thấy bộ dạng gốc Thần thụ kia, không khỏi ngạc nhiên thán phục sự thân kỳ của tạo hóa.

Gốc Thần thụ kia, to hơn ba trăm thước, cao hơn vạn thước.

Cả gốc Thần thụ sinh trương trên một đỉnh núi tên Thiên Kiếm Sơn, đâm chọc trời, có truyền thuyết gốc Thần thụ này là một cây duy nhất còn lại từ thời đại Thái cổ. Thần thụ gần như thông linh, mỗi ngày đều từ trên thân cây chảy xuống Thần Tuyền, uống nước Thần Tuyền có thể giải kỳ độc thế gian, có thể tăng trưởng công lực. Mà trọng yếu nhất, nước Thần Tuyền có thể kéo dài tuổi thọ. Mỗi một cân nước Thần Tuyền có thể kéo dài mười năm sống lâu của một đại năng Địa Tiên sắp hao hết tuổi thọ.

Thần thụ mỗi ngày chỉ chảy xuống một trăm cân Thần Tuyền, nhìn như thật nhiều nhưng trên thực tế, toàn bộ Tây Vực gia tộc môn phái võ số, số lượng đại năng Địa Tiên cùng không ít. Trên cơ bản, tới cảnh giới Địa Tiên, chính là nhân vật ở đỉnh, nếu không thể đột phá lên cao hơn, chỉ có thể chờ thọ nguyên hao hết, cát bụi về với cát bụi.

Cho nên, tranh đoạt sở hữu Thần thụ cho tới bây giờ chưa từng ngừng nghỉ, thẳng đến khi mười ba đại tộc bảy đại phái xuất hiện mới chấm dứt vô số nắm tranh đấu.

Mười ba đại tộc cùng bảy đại phái, sau khi thương nghị quyết định cộng đồng chia xẻ Thần Tuyền chảy xuống từ Thần thụ. Tổng cộng hai mươi thế lực, mỗi thế lực mỗi ngày đều có thể có được năm cân Thần Tuyền.

Năm cân nước Thần Tuyền này, có thể kéo dài được thêm năm mươi năm của một đại năng Địa Tiên sắp hết tuổi thọ. Giá trị của nó không thể đo lường, đối với những thế lực lớn này mà nói, chính bọn họ cũng đều không đủ dùng.

Nhưng toàn bộ Tây Vực, lại có vô số môn phái gia tộc lớn nhỏ khác, cho dù hai ba môn phái chỉ có một đại năng Địa Tiên, nhưng tổng cộng lại cũng là một con số tương đương kinh người.

Cho nên, tuy rằng mười ba đại tộc cùng bẩy đại phái lũng đoạn quyển sỡ hữu Thần thụ, nhưng nếu muốn độc chiếm tất cả Thần Tuyền vậy khẳng định sẽ khiến rất nhiều người tức giận.

Vì thế, mười ba đại tộc cùng bảy đại phái, đem Thần Tuyền có được mỗi ngày đều lấy ra nửa cân đem bán đấu giá. Loại hội đấu giá này, hàng năm sẽ cử hành hai lần, mỗi nhà đại khái đều có khoảng hơn một trăm tám mươi can Thần Tuyền, tổng cộng hai mươi nhà cùng có hơn ba nghìn sáu trăm cân, nhìn như không ít, nhưng vẫn như trước không đủ phân phổi cho những đại năng Địa Tiên toàn Tây Vực.

Cho nên, giá cả của Thần Tuyền quả thực là giá trên trời. Đại năng Địa Tiên tầm thường, đừng nói một cân, cho dù một lạng đều mua không nổi, bởi vì thế gian này, không có gì so với sinh mạng càng thêm trân quy.

Còn sống, liền ý nghĩa có các loại cơ hội. Đã chết, cái gì cùng không có.

Con cháu ưu tú của gia tộc như Thanh Đình, cũng chỉ là nhìn thấy Thần thụ, thấy hình dạng nước Thần Tuyền, nhưng chưa từng có cơ hội uống qua cho dù là một giọt Thần Tuyền.

Loại đồ vật này, đối với mười ba đại tộc cùng bảy đại phái mà nói, đều sẽ tồn trữ lại, làm một loại tài nguyên chiến lược, tiến hành dự trữ. Cũng chính bởi vì nguyên nhân này, hai mươi thế lực này ở toàn bộ Tây Vực đến nay không người có thể siêu việt.

Tần Lập cảm thấy hứng thú nhất kỳ thật cũng không phải Thần Tuyền mà là bản thân gốc Thần thụ kia.

Ở trong thân thể hắn, phổi đã bị tinh kim lực tế luyện, cường hãn một cách không gì tả nổi. Hơn nữa, vào thời khắc mấu chốt, còn có thể đem tinh kim lực này, dùng phương thức lôi điện đánh ra tập kích đối thủ.

Như vậy bốn loại ngũ hành lực khác: Mộc lực, thủy lực, hỏa lực cùng thổ lực, sẽ có công hiệu như thế nào? Nếu có thể hấp thu toàn bộ ngũ hành lực vào trong thân thể, sẽ có biến hóa như thế nào?

Đối với điều này, Tần Lập phi thường chờ mong.

Trước đó Tần Lập cũng không nghĩ tới, từ nơi tên Thanh Đình này không ngờ đạt được một tin tức đáng giá như vậy, thật sự có một loại cảm giác mừng vui ngoài ý muốn, trong lòng thầm nghĩ: "Nhất định phải tìm cơ hội, đi tận mắt nhìn Thân thụ kia, xem trong gốc Thần thụ kia có Mộc lực trong ngũ hành lực hay không?"

Nghĩ rồi. ánh mắt Tần Lập rơi vào trên mặt Thanh Đình.

-o0o-

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

——oo0oo——

704. Chương 708: Cởi Bỏ Cấm Chế!

Đồng thời, bàn tay Tần Lập ấn trên trán Thanh Đình cũng thu lại, nhưng khí thế vẫn gắt gao trấn áp Thanh Đình. Trừ há miệng nói chuyện, lực lượng tự thân Thanh Đình, một tia đều không thể động đậy.

Vừa rồi tất cả trí nhớ của hắn bị Tần Lập cướp đoạt, bao gồm rất nhiều hành vi ác độc mà ngay bản thân hắn đã quên đi. Hắn bị tra tấn đến chết đi sống lại, đồng thời sợ hãi đối với Tần Lập cũng đạt tới đỉnh.

Ngụyên bản trong nhận thức của Thanh Đình, Trung Châu đã suy tàn như vậy, là tuấn kiệt thế hệ trẻ tuổi của Trung Châu, thực lực Tần Lập nhiều nhất cùng xấp xỉ với bổn hộ vệ của mình, vừa mới tiến vào cảnh giới Địa Tiên, nhưng không có nắm giữ bất kỳ bí thuật gì. Người như thế, một đầu ngón tay của Thanh Đình hắn là có thể khiến cho tan thành mây khói.

Nhưng hiện tại, Thanh Đình rốt cục hiểu được cái gì kêu là "nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên", thực lực Tần Lập đừng nói là hắn, cho dù huynh đệ Thanh Phong cùng cha khác mẹ của hắn, đại năng cường đại nhất trong thế hệ trẻ của Thanh gia cũng vị tất là đối thủ của Tần Lập.

- Đừng giết ta. Nếu ngươi đã đọc trí nhớ của ta, biết được mỗi một con cháu hạch tâm của Thanh gia ta đều có bài vị bản mạng. Nếu ta chết, bài vị bản mạng sẽ vỡ tan. Mà trước khi ta đến, rất nhiều người đều biết ta vượt hư không đến phương Tây của Trung Châu, muốn khiêu chiến quần hùng phương Tây. Hiện nay toàn bộ phương Tây Trung Châu, danh vọng ngươi lớn nhất. Ngươi đã chiếm được những gì ngươi muốn, giết ta, đối với ngươi mà nói cũng không có bất kỳ ưu đãi gì.

Thanh Đình cũng không hổ là con cháu trong mười ba đại tộc Tây Vực. Sau khi trải qua loại hỏng mất ban đầu, đến hiện tại ngược lại bình tĩnh lại. Bởi vì sau khi Tần Lập đọc xong trí nhớ của hắn không giết ngay, vậy chứng minh, hắn còn có giá trị lợidụng. Một khi đã vậy, còn có cơ hội đàm phán.

Bởi vì bất kể như thế nào, hắn coi như là con cháu mười ba đại tộc Tây Vực, Thanh Đình còn sống, khẳng định đáng giá hơn đã chết rất nhiều lần.

Thấy Tần Lập không cho y kiến, trên mặt cũng không nhìn ra bất kỳ biểu tình gì, Thanh Đình tiếp tục nói:

- Thần Tuyến ngươi biết chứ? Ta biết ngươi nhất định là chiếm được tất cả trí nhớ của ta, ta cũng không gạt ngươi. Ngươi tha cho ta, ít nhất có thể có được hai mươi cân Thần Tuyền. Hai mươi cân, ngươi có biết đó là khái niệm gì sao? Một cân thần tuyền có thể kéo dài mười năm sống lâu của một đại năng Địa Tiên tuổi thọ sắp hết. Hai mươi cân… đó là hai trăm năm tuổi thọ. Hai trăm năm, nếu vận khí tốt, thậm chí có thể đột phá cảnh giới Địa Tiên, tiến vào tầng càng cao.

Biểu tình, giọng nói của Thanh Đình đều hết sức thành khẩn, giống như hoàn toàn đang suy nghĩ cho Tần Lập.

Tần Lập vẫn như trước thản nhiên nhìn công tử Thanh gia một trong mười ba đạitộc Tây Vực. Rất khó tưởng tượng một thanh niên nhìn qua dáng vẻ đường hoàng như vậy, nội tâm không ngờ âm u đến trình độ như thế.

Tần Lập cũng không phủ nhận, nội tâm mình đồng dạng có một mặt âm u, chuyện diệt môn phái người cùng không phải chưa làm. Nhưng Tần Lập cùng có nguyên tắc cùng giới hạn của mình. Mà vị công tử Thanh gia trước mắt này, làm việc căn bản không kiêng kị gì, không có bất kỳ nguyên tắc cùng giới hạn gì đáng nói.

Chỉ cần việc có lợi cho hắn, hắn sẽ đi làm, chỉ cần nữ nhân hắn coi trọng, hắn sẽ nghĩ đủ biện pháp cũng phải đoạt vào tay. Nhiều năm như vậy. một lần thất bại duy nhất chỉ sợ là tỷ tỷ Thanh Điệp cùng cha khác mẹ với hắn là hắn không thể đạt mục đích. Ngoài ra trong nội bộ Thanh gia, đều có rất nhiều nữ tử cùng thế hệ với Thanh Đình, thậm chí có bối phận cao hoặc là thấp, đều bị Thanh Đình lừa vào trong tay.

Về phần bên ngoài, lại càng nhiều không đếm xuể. Bắt buộc, dùng tiền, dùng các loại thủ đoạn hạ lưu… Tần Lập ở trong trí nhớ của Thanh Đình phát hiện ít nhất có mấy trăm nữ tử như vậy.

Lời nói có khe sẽ gạt người, nhưng trí nhớ của một người lại tuyệt đối không gạt người.

Điểm cao minh chân chính của vị công tử Thanh gia này, là hắn làm nhiều chuyện ác như vậy, nhưng vẫn chưa từng bị lột trân bộ mặt thật.

Những nữ tử bên trong gia tộc kia, hơn phân nửa đều vì địa vị và tiền đồ của Thanh Đình trong gia tộc mà không thể không nhẫn nhục chịu đựng, nén giận chịu đựng Thanh Đình khi nhục.

Còn có một số nữ nhân của Thanh gia vì coi trọng tiền đồ của Thanh Đình, cam tâm tình nguyện đi theo hắn. Dù sao đại tộc vốn vẫn loạn, giữa các phòng, trải qua vô số đời truyền thừa kéo dài, trừ bỏ chỉ của mình, quan hệ huyết thống với chỉ khác đã sớm đạm bạc. Cho nên, loại chuyện này nhìn nhiều thành quen.

Về phần những nữ nhân bên ngoài, lại càng đơn giản. Luận thực lực, vị công tử Thanh gia này là đại năng Địa Tiên tuổi trẻ, thân mang hai loại bí thuật. Luận gia thế. mười ba đại tộc ở toàn bộ Tây Vực không người không biết không người không hiểu. Luận địa vị, Thanh Đình ở toàn bộ Thanh gia, đều lấy hắn làm trung tâm. Trong ba đời, tổng cộng bảy thế hệ, tuyệt đối có thể xếp vào mười thứ hạng đầu.

Một người như vậy, nếu muốn làm ácm còn có ai có thể ngăn cản được hắn?

- Ngươi muốn giữ mạng?

Trên khuôn mặt lạnh lùng của Tần Lập lộ ra một tia châm chọc nhàn nhạt.

- Là người đều muốn sống. Ta không thấy là muốn sống sót, có gì dọa người.

Thanh Đình nói hết sức thành khân.

- Nhìn lại những việc ác ngươi đã làm đi. Khi nam phách nữ, lại mang theo một bộ mặt giả nhân giả nghĩa, khiến người đời đều cho rằng công tử Thanh gia ngươi là một người rất lương thiện. Ha ha, chính ngươi còn không biết xấu hổ muốn sống nữa sao?

Tần Lập bĩu môi, thản nhiên nói.

- Không biết xấu hổ. vì sao phải xấu hổ? Ta chưa từng cảm thấy được ta đã làm chuyện ác gì. Khi nam phách nữ? Tần tông chủ, nói đến chuyện khi nam phách nữ, sợ là Tần tông chủ không kém Thanh Đình ta bao nhiêu hả? Tần tông chủ chưa từng giết nữ nhân? Không diệt môn phái quốc gia người ta? Hay là nói, Tần tông chủ từ nhỏ tới lớn trên tay chưa từng đính máu tươi vô tội?

Thanh Đình cũng bất kể gì khác, hôm nay nếu không thể nói động người trước mắt, hắn tuyệt đối không có khả năng may mắn thoát khỏi.

Tần Lập bỗng nhiên nở nụ cười, chỉ là trong nụ cười đó thấy thế nào đều tràn ngập châm chọc. Tần Lập thản nhiên nói:

- Hai tay ta. đời trước đã đính đầy máu tươi.,Tần Lập ta, cũng không cho rằng mình là người tốt gì. Nhưng có một điểm, Thanh Đình, trước khi chết, ta nói với ngươi một câu cuối cùng. Tần Lập ta, trên không thẹn với trời dưới không thẹn với đất, mỗi một việc đã làm đều không thẹn lương tâm mình. Mà ngươi, có những chuyện ngươi dám nói không thẹn với lương tâm sao? Cho nên, người như ngươi ta sẽ quyết không tha, về phần Thanh gia các ngươi trả thù, ha ha, ta tiếp hết…

Tần Lập nói xong, một chưởng hung hăng đánh lên đầu Thanh Đình. Thân thể Địa Tiên cường đại của Thanh Đình tan rã, máu tươi bắn ra không trung, một Nguyên Anh màu xanh lớn băng nắm tay "vù" một tiếng, từ trong đan điền Thanh Đình bay ra. Bộ dạng Nguyên Anh giống Thanh Đình như đúc, vẻ oán độc nhìn Tần Lập, miệng phát ra tiếng rống không cam lòng:

- Tần Lập. Thanh gia Tây Vực sẽ không bỏ qua cho ngươi.

Tần Lập bay lên một cước, đá nát Nguyên Anh hắn, cười lạnh nói:

- Vậy chết trước cũng là ngươi.

Vài ngày sau, Tần Lập rốt cục thành công suy diễn ngược bí thuật Ô Long Sơn, nắm giữ mấu chốt trong đó, bắt đầu cởi bỏ cấm chế cho Cơ Ngữ Yên.

Cấm chế trên người Cơ Ngữ Yên đã trúng thời gian dài, có một số nơi đã có đấu hiệu bị phong bế. Loại thời điểm này, phải chậm rãi mà làm, không thể quá mức gấp gáp. Nếu không, nhất định sẽ tạo thành tôn hại đối với kinh mạch Cơ Ngữ Yên.

Hơn nữa, điểm lợi hại của cấm chế này ở chồ, nếu lại thêm một thời gian không thể cời bỏ, về sau cho dù cởi bỏ cũng bị tổn hao nhiều nguyên khí, từ cảnh giới Địa Tiên hạ xuống cảnh giới Lôi Kiếp đều là chuyện thật bình thường.

Cho nên, nếu muốn cởi bỏ cấm chế toàn thân kinh mạch Cơ Ngữ Yên, vừa không thể quá mức gấp gáp, cũng không thể quá chậm trễ. Tóm lại, một đoạn thời gian tiếp theo, nhiệm vụ trọng yếu nhất của Tần Lập chính là cởi bỏ cấm chế cho Cơ Ngữ Yên.

Một hồi gợn sóng xảy ra trong buổi hoàng hôn cứ vậy lặng yên trôi qua, nhưng ở trong toàn bộ môn phái Viêm Hoàng, những đệ tử mới nhập môn lại càng cố gắng hơn trước vài phần.

Lúc trước đều là nghe đồn, mà trận chiến đấu trong hoàng hôn ngày đó lại làm cho bọn họ tận mắt chứng kiến thực lực của các vị trưởng lão trong môn phái, càng thêm kiến thức sự cường hãn của tông chủ.

Tuy rằng bọn họ không biết Thanh Đình thi triển bản lĩnh gì, nhưng bọn họ lại rõ ràng một điểm, cái loại khí tức lúc ấy phát ra trên người Thanh Đình, cho dù có cấm chế trên Viêm Hoàng sơn chống đỡ, cũng làm cho bọn họ có một cảm giác tận thế tới.

Mà sau khi tông chủ xuất hiện, cái loại cảm giác này lập tức biến mất không còn, sau đó liền triệt để trấn áp người kia, hơn nữa chém giết hắn. Bái vào môn phái như vậy, trừ bỏ cố gắng tiến lên, bọn họ không có ý niệm khác trong đâu.

Tần Lập cùng Cơ Ngữ Yên đang trong mật thất, trên người Cơ Ngữ Yên chỉ có đồ lót, sắc mặt vẫn đỏ bừng. Bởi vì cởi bỏ cấm chế, cần phải đả thông tất cả kinh mạch. Mà vị trí một số kinh mạch, đối với nữ nhân mà nói lại là một số địa phương xấu hổ khó nói. Nếu không phải người cởi bỏ cấm chế cho nàng là Tần Lập, là nam nhân của nàng, trừ khi đối phươ,g là nữ tửn nếu không Cơ Ngữ Yên tình nguyện vĩnh viễn không giải cấm chế, cũng không đáp ứng dùng loại phương pháp này.

Khi cấm chế kinh mạch đầu tiên được đả thông, Cơ Ngữ Yên khôi phục một chút thực lực. Loại cảm giác này khiến Cơ Ngữ Yên nước mắt như mưa, chỉ có chân chính mất đi, mới hiểu được quý trọng hết thảy đã có.

Theo sau chính là kinh mạch thứ hai, thứ ba… thứ sáu, thứ bảy…

Không thể không nói, thành tựu của Tần Lập về võ đạo tuyệt đối được xưng là thiên tài. Suy diễn ngược bí thuật Thái cổ, điểm này ngay cả rất nhiều đại năng Thái cổ cũng đều không thể làm được.

Bảy ngày sau, tất cả cấm chế kinh mạch thân thể Cơ Ngữ Yên đều được Tần Lập đả thông.

Khi một cấm chế cuối cùng được Tần Lập dùng Tiên Thiên Tử Khí vận hành ngược bí thuật cấm chế Ô Long Sơn đả thông, Cơ Ngữ Yên trực tiếp vận hành công pháp, lập tức cảm giác được tất cả kinh mạch thân thể mình cùng đan điền trong nháy mắt bộc phát ra một cỗ lực lượng tương đương kinh người. Trong nhất thời Cơ Ngữ Yên thiếu chút nữa không thể khống chế được cổ lực lượng này.

May mắn Tần Lập thấy tình thế không ổn, trực tiếp trấn áp Cơ Ngữ Yên, đồng thời cũng hiểu được Cơ Ngữ Yên đã có một thời gian rất dài không thể sử dụng nguyên lực, đột nhiên lại có được lực lượng khổng lồ như vậy khẳng định có chút không khống chế được.

Cũng giống như một người bình thường đột nhiên có lực lượng thật lớn, như vậy sẽ rất dễ dàng tạo thành một số phá hư. Tỷ như bình thường dùng một phần lực lượng đi cầm cái chén, sau khi có lực lượng thật lớn, lại dùng một phần lực lượng này đi cầm chén, khẳng định cái chén sẽ vỡ nát.

Cơ Ngữ Yên sau khi hơi chút thích ứng, rốt cục một lần nữa thích ứng cảm giác có được lực lượng khổng lồ, lệ rơi đầy mặt nhào vào trong lòng Tần Lập, kích động không thôi.

Đây là lần thứ mấy, Tần Lập vì nàng đại khai sát giới, vì nàng mà liều lĩnh đi làm bất kỳ chuyện gì? Cơ Ngữ Yên không cố ý ghi nhớ, nhưng mỗi lần đều không thể quên.

Đối với nàng mà nói, đời này có thể gặp Tần Lập mới là may mắn lớn nhất.

-o0o-

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

——oo0oo——

705. Chương 709: Mong Muốn Tăng Thực Lực.

Cởi bỏ cấm chế kinh mạch Cơ Ngữ Yên, Tần Lập cực kỳ vui mừng. Toàn bộ môn phái Viêm Hoàng chúc mừng, ngay cả những người đã bế quan lâu ngày cùng đều xuất quan tỏ vẻ chúc mừng Cơ Ngữ Yên.

Đồng thời, Tần Lập đối mặt với những người đi theo mình, lần đầu tiên lấy ra hai loại bí thuật.

Một loại là Thanh Đằng Bạn Sinh, hơn nữa nói rõ: Nếu tu luyện loại bí thuật này đến tận cùng, có thể diễn biến ra dị tượng Thái cổ, về phần là dị tượng gì, vậy thì mỗi người khác nhau.

Thanh Đình diễn biến ra là dị tượng Thanh Đằng cổ Yêu. Dị tượng Thanh Đằng cổ Yêu không hoàn chỉnh, chỉ bằng vào khí tức mà có thể đánh gần như hỏng mất cấm chế Viêm Hoàng sơn. Sự cường đại của dị tượng có thể thấy được.

Loại bí thuật thứ hai, là bí thuật giải cấm chế. Loại bí thuật này, tu luyện đến mức tận cùng, cấm chế thế gian ở trong mắt đều như trò đùa.

Dùng lời của Tần Lập. đây chỉ là một khởi đầu, về sau môn phái Viêm Hoàng chúng ta nắm giữ các loại bí thuật sẽ càng ngày càng nhiều. Cho nên, mọi người không cần phải gấp gáp đi tu luyện. Dù sao tinh lực của người đều có hạn, không có khả năng nắm giữ tất cả bí thuật thế gian này. Phải căn cứ tình huống thực tế của mình, cho rằng thích hợp với mình mới đi tu luyện.

Lời nói của Tần Lập khiến mọi người vốn gấp rút muốn đi tu luyện bí thuật đều chìm vào trầm tư. Lão vượn Bạch Trung Sơn đứng ra đầu tiên nói:

- Bí thuật này, không thích hợp lão vượn ta, Thanh Đằng Bạn Sinh, đó là bí thuật phòng ngự, Lão vượn ta chỉ thích bí thuật công kích. Bí thuật cấm chế gì đó, cũng không có ý tứ gì. Chờ khi nào công tử có bí thuật công kích, ta mới học…

Tào Hồng ngẩng đầu, cười nói:

- Ta chuẩn bị họ bí thuật giải cấm chế này. Với ta mà nói, có tác dụng rất lớn.

Bạch Trung Hòa nói:

- Ta muốn học bí thuật Thanh Đằng Bạn Sinh này, tìm hiểu đến mức tận cùng. Diễn biến ra dị tượng Thái cổ, quả thực quá cường đại.

Bạch Trung Tuyết gật đầu:

- Ta cũng muốn học.

Tần Lập cười cười. Việc này, hắn sẽ không can thiệp. Cứ để bọn họ thích cái nào là được, Bạch Trung Sơn nói rất đúng. Bí thuật Thái cổ, có rất nhiều loại, những gia tộc truyền thừa từ thời Thái cổ, hơn phân nửa đều có bí thuật- Kỳ thật cho dù là Hải gia, thành Thông Thiên, Nguyệt Diêu Tiên Cung cũng nhất định là có bí thuật truyền thừa. Chỉ là bí thuật, bất đồng với công pháp chiến kỹ. Công pháp chiến kỳ chỉ cần chăm chỉ tu luyện, sẽ có thể luyện đến cảnh giới nhất định.

Mà bí thuật, nếu chỉ dựa vào năng lực cảm ngộ của một người, nếu không có ngộ tính vậy cho dù ngươi học một ngàn, một vạn năm cũng không học được bề ngoài, vậy không bằng không học. Chiến kỹ tu luyện đến mức tận cùng, đồng dạng có thể điễn biến dị tượng. Cái loại chiêu thức uy lực cường đại như vậy, cũng có thể phá được bí thuật, vậy xem ngươi có thể học được đến tận cùng hay không.

Tần Lập nghĩ đến Thần thụ cùng Thần Tuyền của Tây Vực, khẽ cười nói:

- Ta từ trong trí nhớ Thanh Đình này, chiếm được một tin tức rất tốt. Tây Vực có một gốc Thần thụ truyền thuyết từ thời đại Thái cổ còn lại. Mỗi ngày Thần thụ chảy xuống một trăm cân Thần Tuyền. Một cân Thần Tuyền có thể kéo dài mười năm sống lâu của đại năng Địa Tiên.

Lão vượn Bạch Trung Sơn lập tức mắt sáng ngời, kinh ngạc nói:

- Vậy một trăm cân, chẳng phải là ngàn năm? Nếu ai có Thần thụ này, chẳng phải là có thể bất từ muôn đời?

Tử đồng Đế vương lão tổ Mặc Lý bật cười nói:

- Nào có thần kỳ như vậy. Gốc Thần thụ này, năm xưa ta từng nghe đại năng trong tộc nói, nhiều nhất chỉ có thể kéo dài được ba vạn năm tuổi thọ, đối với tộc Tử đồng chúng ta mà nói, cũng không tác dụng gì.

Đôi con ngươi linh động của Linh Ưng chớp chớp, giọng giòn tan nói:

- Mặc Ly lão gia gia, đây gọi là người ăn no không biết cơn đói. Đặc điểm lớn nhất của tộc Tử đồng chính là tuổi thọ thật dài, tự nhiên không cần Thần Tuyền gì đó để kéo dài tuổi thọ. Nhưng đối với võ giả nhân loại mà nói, ba vạn năm… Trời ạ! Đại năng Địa Tiên, cũng chỉ sống lâu hơn vạn năm hả? Đây còn là trạng thái lý tưởng nhất. Bổng dưng kéo dài ba vạn năm tuổi thọ, không chừng đều có thể đột phá cảnh giới Địa Tiên, tiến vào tầng càng cao đấy.

Đám người Thường Quan Thi Vũ cùng đều gật đầu, nhất là Vĩnh Xuân thượng nhân, ánh mắt lại càng sáng ngời. Tuổi nàng, so với đám người Tần Lập đều hơn rất nhiều, nếu loại Thần Tuyền này thật sự thần kỳ như vậy, cũng chẳng khác nào thần được bất tử.

Tần Lập nhìn biểu tình mọi người, nói:

- Cho nên, ta chuẩn bị có thời gian đi Tây Vực một chuyến.

Ánh mắt mọi người đều nghe vậy mà sáng lên. Tuy nhiên lời tiếp theo của Tần Lập lại khiến mọi người thất vọng.

- Các ngươi ở lại nhà là được. Môn phái Viêm Hoàng cần các ngươi trấn thủ. Các ngươi hẳn là học tập Lệnh Hồ Phi Nguyệt cùng Xà Xà một chút. Đến hiện tại, họ đều còn đang bế quan, tìm hiểu huyết mạch Thái cổ. Ta tin tưởng, bất kể là huynh muội lão Bạch, hay là Kim Điêu các ngươi, vợ chồng Tiêu Hắc nếu có thể tu luyện đến cảnh giới cao như thế trên người nhất định đều có huyết mạch thần thú Thái cổ nào đó. Chỉ cần cố gắng tu luyện, ta tin tưởng một ngày nào đó huyết mạch trên người các ngươi sẽ thức tỉnh, từ đó có được thực lực cường đại làm người ta run rẩy. Cho nên nói, những bí thuật Thái cổ kia, đối với các ngươi mà nói cũng không phải trọng yếu nhất. Bởi vì tất cả bí thuật Thái cổ, gần như đều là đại năng nhân loại truyền lại.

Một đám linh thú sau khi nghe lời nói của Tần Lập đều chìm vào trầm tư. Không thể không nói lời nói của Tần Lập thật có đạo lý. Bí thuật Thái cổ trên cơ bản đều là trân bảo cường giả nhân loại tổng hợp sỡ học một đời mà truyền lại.

Nếu linh thú có thể thức tỉnh huyết mạch Thái cổ, chỉ cần hoàn toàn nắm giữ bí mật huyết mạch, như vậy bọn họ có thể trực tiếp sinh ra đủ loại dị tượng Thái cổ.

Nên biết rằng, cảnh giới cuối cùng của bí thuật chẳng qua cũng chỉ là dị tượng Thái cổ a!

Đám người Bạch Trung Tuyết, Bạch Trung Hỏa cùng Kim Điêu vốn đang chuẩn bị tu luyện bí thuật, sau khi nghĩ thông suốt, đều buông tha tu luyện bí thuật Thái cổ, đều tiến lên cáo từ Tần Lập, chuẩn bị sau khi an bài đệ tử môn hạ của mình, bắt đầu bế quan tu luyện.

Ban đêm, Thượng Quan Thi Vũ tựa vào lòng Tần Lập, trên mặt còn màu đỏ chưa lui đi, dịu dàng nói:

- Phu quân. Chàng lập tức muốn đi Tây Vực sao?

Tần Lập ôm thân thể mềm mại của Thượng Quan Thi Vũ, bàn tay khẽ truột trên da thịt bóng loáng mềm mại của nàng, nhắm mắt lại, nhẹ giọng nói:

- Không. Ta muốn trước tiên đi Thánh Nữ Hồ cùng Lưu Hoa Hà.

- Cái gì? Chuyện này, không phải đã xong rồi sao? Như thế nào phu quân còn muốn tới chỗ bọn họ?

Thượng Quan Thi Vũ lập tức mở to mắt, một đôi mắt cực đẹp nhìn Tần Lập không chóp, trên mặt hiện lên vài phần lo lắng:

- Phu quân cũng đã nói, lực lượng ba gia tộc lánh đời cùng không phải chỉ một chút như bề ngoài thể hiện ra. Trên đời này đến tột cùng có kẻ nào càng cường đại hơn Địa Tiên hay không, ai cũng không biết. Vạn nhất bọn họ…

Tần Lập cười thản nhiên, ôm chặt Thượng Quan Thi Vũ vào lòng, nói:

- Không cần lo lắng ta sẽ không khiêu khích trước, ta chỉ muốn bọn họ cho ta một lời giải thích. Vô duyên vô cớ vào ngày môn phái Viêm Hoàng ta khai tông lập phái đánh lên cửa, nếu ta không đi đòi công bằng, môn phái Viêm Hoàng ta trong mắt người đời cũng chỉ là một môn phái bình thường mà thôi. Cho dù có được thực lực nhất định, cùng không tính là môn phái cao nhất.

- Nhưng, Lưu Hoa Hà cùng tốt, Thánh Nữ Hồ cũng tốt, bọn họ đã tổn thất thảm trọng mà? Còn có ai đám coi khinh chúng ta?

Thượng Quan Thi Vũ vẻ mặt khó hiểu nhìn Tần Lập.

- Tổn thất thảm trọng? Đó là xứng đáng…

Tần Lập cười lạnh, nói:

- Nếu chúng ta không có thực lực mạnh mẽ như vậy thì sao? Nàng nghĩ lại xem, chờ đợi chúng ta sẽ là kết quả gì? Còn Thiết Kiếm Phong, đừng tướng bọn họ lui, ta sẽ không tìm bọn họ đòi giải thích. Ba nhà bọn họ liên hợp lại, thậm chí ngay cả ta mang loại Thánh khí như Hoàng Kim Cung đều làm như không thấy, chẳng lẽ còn không rõ dụng y của bọn họ sao? Bọn họ phái người tới. tuyệt đối chỉ là một lần thử…

- Thử?

Thượng Quan Thi Vũ cũng là băng tuyết thông minh, đột nhiên hiểu ý tứ của Tần Lập. kinh ngạc nói:

- Làm sao., làm sao bọn họ lại độc như vậy? Dùng cường giả môn phái mình để thử thực lực chân chính của phu quân! Chẳng lẽ bọn họ không sợ, nội bộ có người phản đối sao?

- Sợ? Bọn họ sợ cái gì?

Tần Lập than nhẹ một tiếng:

- Không chừng người lần này các nhà phái ra, đều là đối nghịch với thế lực chủ lưu. Nếu không, vì sao thời gian dài như vậy cũng không thấy bất kỳ động tĩnh gì sao?

Thượng Quan Thi Vũ cười xinh đẹp:

- Ta biết rồi, phu quân không dùng Hoàng Kim Cung liền tiêu diệt những đại năng bọn họ phái tới. Chỉ cần không phải kẻ ngốc thì khẳng định sẽ không kiêu ngạo ương ngạnh phái người đi tìm chết nữa.

Tần Lập gật gật đầu, nói:

- Nhưng chuyện này, tuyệt đối không chấm dứt. Bọn họ không chắc ta khống chế Hoàng Kim Cung đạt tới cảnh giới nào. Hoàng Kim Cung ở trong mắt bọn họ cùng không phải bí mật gì. Cho nên, bọn họ dám phái những người đó tới thử ta một chút, không nghĩ tới ta căn bản không sử đụng Hoàng Kim Cung, những người bọn họ phái tới đều chết thảm trọng. Cho nên, bọn họ nhất định sẽ chờ. Tình huống nơi Cực Tây hiện giờ, đối với chúng ta coi như có lợi. Ba gia tộc lánh đời, đều chọc giận mọi người. Chính bởi vì như vậy, ta mới phải vào lúc này trực tiếp tìm tới cửa, yêu cầu giải thích. Chỉ bọn họ được thử, ta không được sao?

Thượng Quan Thi Vũ kinh hô:

- Phu quân chẳng lẽ muốn xem bọn họ…

Nói còn chưa dứt lời. liền ngậm miệng lại, vẻ mặt kinh hãi.

Tần Lập gật gật đầu, lộ ra nụ cười ôn hòa:

- Dù sao cũng phải đối mặt.

Thượng Quan Thi Vũ than nhẹ một tiếng:

- Vậy phu quân nhất định phải chú ý an toàn mới được.

Tần Lập vỗ vỗ tay Thượng Quan Thi Vũ, khiến nàng yên tâm, trong lòng lại nghĩ: "Bản Kinh Thân Thái cổ kia, đã bị ta tìm hiểu ra một phần mười, còn có vài loại dị tượng Thái cổ căn bản chưa từng dùng. Hơn nữa, thần thông có liên quan đến đi, độn trên Kinh Thần Thái cổ đã bị ta nắm giữ. Cho dù những gia tộc lánh đời kia thật sự có kẻ siêu việt Địa Tiên, đánh không lại ta vẫn còn có thể trốn!"

Kỳ thật chân chính khiến Tần Lập nhớ mãi không quên cũng không phải những gia tộc lánh đời, mà là người giả mạo mình. Đến tột cùng đó là người phương nào? Thực lực người đó, có thể xưng đại năng chân chính, ngày đó cũng không dùng hết toàn lực.

Còn nữa, Nam Cung Tử Lăng rốt cục lai lịch thế nào? Lời nói của nàng lộ ra ý tứ dường như là sư tỷ của mình. Chẳng lẽ lão sư Ô Quận Vương thật sự còn sống? Mà còn ở thế giới này? Vậy rốt cục ông ở nơi đâu?

Thần Vực vẫn giống như một ngọn núi lớn đặt ở trong lòng Tần Lập. Tần Lập biết, Thần Vực, là một khảo nghiệm trọng yếu mình như thế nào cũng không trốn tránh được, sớm muộn cũng phải đối mặt.

Cho nên, hắn mới so với bất kỳ người nào. đều khát vọng tăng lên thực lực của mình.

-o0o-

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

——oo0oo——

706. Chương 710: Lão Đầu Bếp!

Người chỉ cần sống trên đời này, sẽ có rất nhiều chuyện không phải mình muốn làm.

Như là Tần Lập hiện giờ, dựa theo lẽ thường, hiện giờ hắn có thể buông bỏ tất cả. mang theo nữ nhân âu yếm cao bay xa chạy, tìm một nơi thế ngoại đào nguyên từ nay ẩn cư.

Dù sao tiền tài, danh lợi, mấy thứ này đối với Tần Lập mà nói đã đều rất nhạt, thậm chí có cũng vô ích.

Nhưng trên thực tế lại không phải, mặc kệ hắn đi tới nơi nào cũng sẽ có người tìm ra hắn, bức bách hắn, uy hiếp hắn, thậm chí muốn trừ bỏ hắn.

Bởi vì trên người hắn có quá nhiều bảo vật, bởi vì hắn nắm giữ quá nhiều bí mật.

Tần Lập nghĩ vậy, khóe miệng không nhịn được lộ ra một tia cười khổ, đây là người trong giang hồ, thân không thuộc về mình nữa.

Viêm Hoàng Sơn buổi sáng, sương mù lượn lờ, chim hót hoa thơm, không khí thật tươi mát.

Nơi này sau khi Tần Lập bố trí vô số đạo cấm chế, lại bày ra một tòa Tụ Linh Trận. Vì bày tòa Tụ Linh Trận này, Tần Lập gần như dùng hết tất cả linh thạch cùng thiên tài địa bảo thu thập mấy năm nay.

Bởi vì muốn cho Tụ Linh Trận bao trùm toàn bộ Viêm Hoàng Sơn tài liệu cần sử dụng là một con số thật kinh khủng, Tần Lập đào sạch của cải bản thân không nói, rất nhiều vị trưởng lão môn phái Viêm Hoàng cũng bị cướp sạch một trận. Lúc bố thành Tụ Linh Trận, toàn bộ linh khí trong thiên địa điên cuồng dũng mãnh tràn vào Viêm Hoàng Sơn, để cho các trưởng lão môn phái Viêm Hoàng còn đang đau lòng không thôi đều trở nên vô cùng mừng rỡ.

Lúc này mới biết được chỗ tốt của Tụ Linh Trận, đừng nói là đào sạch gia tài của bọn họ, dù là có đào thêm lần nữa, bọn họ cũng sẽ cam tâm tình nguyện.

Bởi vì Tụ Linh Trận này. chỉ cần trận thành, thì sẽ sinh sôi không ngừng.

Hiện giờ toàn bộ gia tài của Tần Lập, chỉ còn lại có Thánh Khí Hoàng Kim Cung, Kiếp Khí Kim Sí Đại Bằng Vũ Mao Bút, Ẩm Huyết Bàn Long Kiếm, bản đồ Thái cổ đã tụ tập đủ, tấm trận đồ thần bí lấy từ chỗ Lãng Phong thương đoàn Đông Hoang, một quyển đan phương thần bí.

Hiện giờ Tần Lập đã biết được đan phương này tuyệt đối không phải đại năng thời đại Thái Cổ viết ra. Từ phản ứng của nơi Thần Vực bên kia, cũng đủ để nhìn ra được địa vị bản đan phương này tuyệt đối sẽ làm người ta khiếp sợ.

Ngoài ra, tất cả linh thạch trên người Tần Lập, thậm chí kể cả một phần ba Linh Dịch ở trong hồ Linh Dịch Hoàng Kim Cung, tất cả đều bị Tần Lập đổ vào toà Tụ Linh Trận này.

Đây là bí thuật thần thông thủ đoạn do đại năng nắm giữ, vốn ngọn núi này linh khí cũng không đủ thậm chí có thể nói ở toàn nơi cực Tây cũng không lọt vào hàng một trăm.

Nhưng bị Tần Lập làm đi làm lại như thế, bày ra một tòa Tụ Linh Trận bao trùm cả Viêm Hoàng Sơn, mật độ linh khí nơi này tuyệt đối có thể xếp vào ba hạng đầu ở nơi cực Tây.

Hơn nữa, lợi hại nhất ở chỗ tòa Tụ Linh Trận này không phải hấp thu linh khí trên đại thảo nguyên. Tần Lập sẽ không dùng phương thức cướp lấy làm thay đổi hoàn cảnh sinh hoạt của các mục dân này.

Tụ Linh Trận này trực tiếp hấp thu thiên địa tinh hoa ở tận tầng mây trên cao, hóa thành linh khí, thu gom lại đưa vào Viêm Hoàng Sơn.

Thủ đoạn này, đã có thể gọi là thần thông.

Buổi trưa ba ngày sau, Tần Lập phất tay cáo biệt với các nàng Thượng Quan Thi Vũ, Lãnh Dao cùng Cơ Ngữ Yên, sau khi hắn đi, các nàng Thi Vũ cũng sẽ bắt đầu bế quan tu luyện.

Cơ Ngữ Yên cần một thời gian khôi phục, hơn nữa Cơ Ngữ Yên cảm thấy hứng thú với bí thuật Thanh Đằng Bạn Sinh, quyết định tu luyện môn bí thuật Thái cổ này.

Tần Lập phất tay khắc xuống trận pháp, trận pháp ở giữa không trung, sinh ra từng trận dao động mãnh liệt. Nháy mắt khi trận pháp hoàn thành, bóng người Tần Lập trực tiếp dung nhập vào hư không, biến mất khỏi tâm mắt mọi người.

Thượng Quan Thi Vũ nhìn hư không, đầu tiên là thở dài sâu kín, lập tức lại lộ vẻ mỉm cười, nói:

- Chúng ta trở về thôi.

Lãnh Dao cùng Cơ Ngữ Yên yên lặng gật đầu, xoay người trở về.

Lão đầu bếp lẩm bẩm. sau đó giải thích:

- Đó là bởi vì địa phương này là di tích Hoang cổ chân chính, mà nơi vừa vào là một ảo cảnh chân thực do đại thần Hoang cổ lưu lại.

Tần Lập chú ý tới lúc này lão đầu bếp không nói cái gì nữ thần Thánh nữ Hoang cổ gì đó, mà dùng từ đại thần Hoang cổ.

- Đây là một loại thần thông Hoang cổ?

Tần Lập hỏi.

Lão đầu bếp cười đắc ý, thầm nghĩ rốt cuộc tiểu từ ngươi cũng có chuyện không biết rồi? Điều này giống như Tần Lập đánh giá lão đầu bếp thông xưa hiểu nay, lão đầu bếp đánh giá Tần Lập sao không phải như vậy? Trong năm tháng quá khứ vô tận của lão đầu bếp, chưa từng gặp qua một người thanh niên nào yêu nghiệt giống như Tần Lập.

Nếu không phải lão đầu bếp có nắm chắc, thật sự sẽ cho rằng Tần Lập là người đi ra từ nơi Thần Vực.

- Đương nhiên, nơi vừa mới vào chính là một chỗ thần thông Hoang cổ. Kỳ thật nếu như ngươi lĩnh ngộ được, phá vỡ thần thông kia cũng không khó. Nhưng nếu không thể lĩnh ngộ, vậy thì ngươi có đánh tan san bằng cả ngọn núi kia, ngươi cũng không tiến vào nơi này được.

Lão đầu bếp đang khoác lác đắc ý, lúc này từ phương xa truyền tới một tiếng quát khẽ:

- Người phương nào tự tiện xâm nhập Thánh Nữ Hồ? Nhanh nhanh báo danh ra!

Lão đầu bếp bị cắt đứt đắc ý, không nhịn được chau mày lại, một cỗ khí thế chưa từng xuất hiện trên người lão bốc lên. Người đứng ở đó, hình tượng không chút thay đổi, nhưng làm cho người ta có một cảm giác như hai người khác nhau, giống như một ngọn núi không thể lay động.

- Gọi Lãnh Khinh Mi ra đây.

Giọng nói lão đầu bếp tràn ngập uy nghiêm thượng vị giả, tiếng nói không lớn, nhưng mấy người xa xa đối diện nháy mắt liền trầm mặc.

Lập tức, năm bóng người phóng tới như tia chớp, rơi xuống trước mặt lão đầu bếp cùng Tần Lập.

Người tới là năm cô gái trẻ tuổi, dung mạo tuyệt mỹ, mỗi người đều mặc áo màu vàng, vẻ mặt sợ hãi đánh giá lão đầu bếp cùng Tần Lập.

- Là đệ tử đời thứ năm?

Lão đầu bếp cau mày lẩm bẩm một câu.

Cái lão già này, quả nhiên cùng Thánh Nữ Hồ quan hệ không cạn mà, trong lòng Tần Lập âm thầm nghĩ. Chỉ dựa vào quần áo đối phương liền biết thân phận cùng địa vị đối phương, không phải người quen thuộc nơi này, làm sao một lời nói ra ngay được?

Trong lòng Tần Lập nghĩ vậy, cũng không lên tiếng, yên lặng nhìn xem.

Năm cô gái trẻ tuổi đối diện cũng sững sờ, trong đó một cô gái có vẻ lớn tuổi nhất, cũng chỉ có vẻ mới hai lăm hai sáu tuổi, vẻ mặt cung kính nói:

- Xin hỏi tiền bối là ai?

Lão đầu bếp híp mắt, sâu trong đáy mắt hiện một tia sát ý lạnh băng. Ba mươi năm trước mình tức giận rời khỏi Thánh Nữ Hồ, lẽ ra phái nghĩ tới một mình nàng rất khó khống chế một môn phái khổng lồ như vậy. Không ngờ, sau ba mươi năm, nơi này… quá thật đã thay đổi rồi.

- Trước tiên không cần biết ta là người nào, ta hỏi các ngươi, Lãnh Khinh Mi đâu?

Giọng lão đầu bếp mang theo một cổ oai lực chấn nhiếp, năm cô gái áo vàng căn bản

không chịu được loại uy áp này, không khỏi lui ra phía sau.

Lão đầu bếp hơi thu lại chút khí thế nhưng vẫn vững vàng trấn áp năm cô gái này. Trên mặt đầy nếp nhắn già nua, dần dần lộ ra một tia sát ý lạnh băng. Sát ý này cũng không phải nhắm vào năm cô gái này, nhưng ở trong mắt các nàng lại giống như nhìn thấy ma thần.

Các nàng hoảng sợ nhìn nhau, có lẽ không ngờ tới một lão đầu bình thường như vậy lại có khí thế sắc bén thực lực mạnh mẽ như thế. Các nàng không phải kẻ yếu, nhưng ở trước mặt lão đầu bếp, ngay cả một chút phản kháng cũng không có.

- Lãnh… Lãnh trưởng lão, nàng… nàng đang bế quan, tạm thời không tiện gặp khách.

vẫn là cô gái xinh đẹp lớn tuổi nhất khẩn trương lắp bắp nói.

- Bế quan?

Lão đầu bếp híp mắt, giọng càng trở nên lạnh băng:

- Là giam giữ phải không? Chưởng giáo Chí Tôn hiện tại của các ngươi là ai?

Nghe lão đầu bếp nói vậy, các nàng cũng không dám mở miệng nữa. Rất rõ ràng, lão nhân trước mắt này có quen biết Lãnh Khinh Mi, hơn nữa hắn không phải loại quen biết thù hận lại nghe giọng lão lạnh băng hỏi chưởng giáo Chí Tôn hiện giờ, các nàng nào dám trả lời.

Lão đầu bếp thấy chúng nữ không đáp, lại lo lắng an nguy Lãnh Khinh Mi, không nhịn được tức giận quát:

- Nói mau, nếu không nói ta giết các ngươi.

Tần Lập tới đây vốn là vì gây chuyện, tự nhiên sẽ không can thiệt chuyện của lão đầu bếp, cũng biết lão đầu bếp nói rất ác độc, nhưng cũng không thật sự động sát khí. Mấy đệ tử đời thứ năm này, còn không đáng để cảnh giới như lão đầu bếp ra tay.

Đúng Lúc này, từ nơi xa xa. trên Thần Nữ Phong đột nhiên truyền đến một tiếng cười lạnh:

- Chu Vô Phong, khi dễ mấy đệ tử đời thứ năm, ngươi thật không biết xấu hổ.

Nói rồi, một bóng người duyên dáng từ trên Thần Nữ Phong nhẹ nhàng lướt tới, bay lượn như tiên, Kỳ thật nhanh như tia chớp. Chỉ trong nháy mắt, một cô gái mỹ lệ áo trắng đã tới gần, khí thế lão đầu bếp áp bách mấy đệ tử đời thứ năm Thánh Nữ Hồ cũng theo đó biến mất.

Lão đầu bếp cũng không tiếp tục phóng ra khí thế, hắn muốn nhắm vào vốn không phải mấy đệ tử đời thứ năm này. Ánh mắt lão đầu bếp lạnh lùng nhìn cô gái đang bay tới, lạnh giọng nói:

- Lãnh Khinh Tuyết, quả nhiên là ngươi lên làm chưởng giáo Chí Tôn. Lãnh Khinh Mi đâu?

- Ngươi cùng nàng không phải một đao đoạn tuyệt hay sao? Làm sao còn quan tâm tiện nhân kia như vậy, Chu Vô Phong, năm đó nhìn ra ngươi là một người nói miệng cứng lòng mềm, ta xem ra ngươi thật càng muốn trở về hơn.

Lúc này ánh mắt Lãnh Khinh Tuyết rơi xuống người Tần Lập, khẽ chau mày, hơi suy nghĩ một chút, lập tức bổng giận dữ:

- Ngươi là Tần Lập? Chính là ngươi đả thương Thánh nữ Tiểu Tiểu chúng ta, chém giết Thái thượng trưởng lão Lâm Mạt Mạt cùng với đông đảo tiền bối danh túc của chúng ta?

Tần Lập đối với việc cô gái này có thể nhận ra được mình cũng không kỳ quái. Nếu bọn họ quan tâm đến mình đã lâu, nếu còn không có bức họa của mình, vậy mới gọi là kỳ quái.

Tần Lập không phủ nhận, cũng không nói gì, chỉ giữ vẻ bình tĩnh nhìn cô gái dung mạo cực đẹp trước mắt. Từ trên người nữ nhân này, hắn cảm nhận được một cổ sát ý lạnh lẽo.

-o0o-

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

——oo0oo——

709. Chương 713: Thực Lực Của Lão Đầu Bếp!

Vốn vẻ mặt bình tĩnh của Lãnh Khinh Tuyết, giờ phút này chứa đầy oán hận, nàng nhìn lão đầu bếp cười lạnh nói:

- Tốt! Chu Vô Phong! Tỷ phu tốt của ta, ngươi thật có bản lãnh, a? Ta còn tưởng rằng, ngươi khó quên tiện nữ nhân tình cũ kia! Ha ha! Không nghĩ tới ngươi lại nhập bọn với Tần Lập, Lãnh Khinh Mi ơi Lãnh Khinh Mi! Ngươi có nhìn thấy không? Người trong lòng ngươi nhớ mãi không quên, cùng người ta rủ nhau tới tấn công Thánh Nữ Hồ kìa! Hà hà hà!

Lão đầu bếp lại giống như chưa từng nghe nói qua tên Tần Lập, nhướng lông mi lên, thản nhiên nói:

- Lãnh Khinh Tuyết! Ngươi ít ngậm máu phun người đi! Đúng vậy, ta cùng với tiểu gia hỏa này rất hợp ý, cũng đi theo hắn cùng tới đây. Tuy nhiên, dường như hắn không biết ta là ai, ta cũng không biết hẳn là ai, hắn tên là Tần Lập sao? Cái tên này không tệ! Ân oán giữa hắn và các ngươi không có liên quan gì tới ta.

Tần Lập bĩu môi, thầm nghĩ: "Lão gia hỏa này nuốt lời thật rất nhanh."

Lãnh Khinh Tuyết cười lạnh một tiếng:

- Ngươi cho rằng ta sẽ tin tưởng lời nói của ngươi sao? Hai người các ngươi cùng nhau tới đây. Hơn nữa, nếu không có ngươi, làm sao hắn có thể đi vào được trong bí cảnh Thánh Nữ Hồ này? Tuy nhiên, Chu Vô Phong! Ta thật đúng là phải cảm tạ ngươi, nếu không nhờ ngươi dẫn hắn đến, chúng ta muốn đi ra ngoài giết hắn, cũng có chút khó khăn đấy!

Lúc này lão đầu bếp nhìn thoáng qua Tần Lập. hỏi:

- Ngươi đã làm thịt con mẹ Lâm Mạt Mạt kia à? Còn làm thịt rất nhiều tiền bối danh túc và Thái thượng trưởng lão sao?

Tần Lập gật gật đầu, nhưng không có giải thích, bởi vì không cần thiết, lão đầu bếp nếu muốn tin tưởng hắn, vậy căn bản không cần hắn giải thích, lão đầu bếp nếu không tin tưởng hắn, vậy dù hắn giải thích ba hoa chích choè đến cỡ nào, lão đầu bếp cũng giống nhau không nghe vào tai.

Phản ứng của lão đầu bếp, vẫn là khiến Tần Lập có hơi giật mình kinh ngạc, chỉ thấy lão già này đầu tiên là sửng sốt một chút, ngay sau đó trên gương mặt đầy nếp nhăn dần dần giản ra, miệng lão giương lên phát ra một tràng tiếng cười ha hả ha hả, sau đó cười càng ngày càng thỏa thích.

- Ha ha ha ha… mắc cười chết ta! Lãnh Khinh Tuyết ơi Lãnh Khinh Tuyết! Ta nói ngươi như thế nào lại phẫn nộ như vậy, nặng sát khí với tên tiêu gia hỏa này như vậy. Thì ra… thì ra hắn giết chết tình nhân già của ngươi! Ha ha ha ha ha ha…

- Ngươi câm miệng!

Gương mặt Lãnh Khinh Tuyết đầu tiên là thần tình đỏ bừng, lập tức lại trở nên trắng bệch, hai mắt vô cùng oán độc nhìn Tần Lập, nghiến răng nói:

- Tần Lập! Hôm nay ngươi còn dám tới địa phương này! Ngươi chuẩn bị sẵn trong lòng bị ta nhốt một vạn năm… chuẩn bị đi ta sẽ giam ngươi… vào chỗ dơ bẩn nhất, ghê tởm nhất trên đời này! Ngươi không phải đại năng Địa Tiên sao? Ngươi còn trẻ, còn có tuổi thọ hơn vạn năm, ngươi yên tâm, ta sẽ không giết chết ngươi ngay đâu!

Tần Lập có chút ngạc nhiên nhìn Lãnh Khinh Tuyết, lại nghĩ tới Thái thượng trưởng lão Lâm Mạt Mạt cao ngạo lạnh lùng của Thánh Nữ Hồ, sau đó dường như hiểu điều gì gật gật đầu, hướng về phía lão đầu bếp nói:

- Lão đầu bếp! Ý lão là nói, nàng cùng Lâm Mạt Mạt kia… Nữ và nữ?

- Tiểu súc sinh! Ngươi câm miệng cho ta!

Lãnh Khinh Tuyết thét một tiếng chói tai, trong giây lát cả người bộc phát ra một cổ khí thế cường đại, khí thế đựng thẳng lên tận trời, trấn áp thẳng trên người Tần Lập.

Lão đầu bếp hừ một tiếng trong lỗ mũi, vung tay lên, chém ra một luồng kình lực vô hình, cổ khí thế trên người Lãnh Khinh Tuyết bộc phát ra kia, lập tức bị tiêu tan không còn.

Lãnh Khinh Tuyết quát một tiếng bén nhọn:

- Chu Vô Phong! Còn nói ngươi không phải cùng một bọn với Tần Lập, sao ngươi lại cứu hắn?

Lão đầu bếp cười lạnh:

- Ngươi này đúng là nữ nhân ngu ngốc! Câm miệng đi! Đây là ta đang cứu ngươi, chỉ bằng chút thực lực ấy của ngươi, mười ngươi cũng không phải là đối thủ của hắn! Nếu ngươi mời mấy lão tổ tông quanh năm bế quan kia đi ra, có lẽ còn có chút cơ hội. Tuy nhiên, ngươi cũng đừng cho là ta có lòng tốt như vậy, ta tạm thời không muốn ngươi chết, ta chỉ muốn biết, Lãnh Khinh Mi ở đâu? Các ngươi dù sao cũng là tỷ muội mà! Ngươi giao nàng ra đây, ta lập tức mang theo nàng rời khỏi Thánh Nữ Hồ, rời Thánh Nữ Hồ! Ta thề, suốt cuộc đời này quyết không bước vào Thánh Nữ Hồ nửa bước! Lãnh Khinh Tuyết! Ngươi hẳn là biết, ta nói là giữ lời. Mang nàng giao cho ta đi, tránh cho ngươi khỏi nhìn thấy nàng mà phiền lòng, không thể giết nàng, cũng không dám thả nàng. Ta sẽ thuyết phục nàng, để nàng theo ta rời đi.

Hai mắt Lãnh Khinh Tuyết bắn ra tia oán độc, nhìn chằm chằm vẻ mặt bình tĩnh của Tần Lập. Từ trong mắt Tần Lập, nàng không thấy một chút xíu vẻ sợ hãi nào. Ngẫm nghĩ lại chuyện trước đây Tần Lập đã làm, nàng cũng không khỏi có vài phần nghĩ mà sợ.

Đúng vậy, nàng nắm trong tay bí thuật thái cổ, thậm chí đã diễn biến ra thái cổ dị tượng, nhưng đối mặt với người trẻ tuổi yêu nghiệt trước mắt xuất hiện sau thời thái cổ này, đích xác Lãnh Khinh Tuyết không có tin tưởng nhiều lắm! Vừa rồi chỉ là phản ứng bị chọc giận, tỉnh táo ngẫm nghĩ lại, thực lực của Tần Lập hẳn là sẽ không yếu hơn so với nàng.

Ít nhất, nếu nàng muốn chém chết Lâm Mạt Mạt cùng đám Thái thượng trưởng lão, tiền bối danh túc kia, đúng là không có năng lực đó.

Lồng ngực Lãnh Khinh Tuyết phập phồng dữ dội. Phía sau có rất nhiều nữ nhân theo các ngọn núi bay tới, bảo hộ Lãnh Khinh Tuyết ở giữa, tất cả đều như hổ rình mồi nhìn Tần Lập cùng lão đầu bếp.

Trong đó cũng có người nhận ra Tần Lập, ánh mắt nhìn về phía Tần Lập đều tràn ngập cừu hận.

Lãnh Khinh Tuyết nhìn lướt qua lão đầu bếp, nói:

- Ta dựa vào cái gì tin tưởng ngươi? Hơn nữa, tiện nhân Lãnh Khinh Mi kia, sớm cùng đã chết rồi! Sau khi ngươi đi năm thứ hai, nàng cũng đã chết rồi! Ngươi bảo ta làm thế nào giao nàng cho ngươi được? Giao tro cốt cho ngươi sao?

- Ngươi… ngươi nói cái gì?

Lão đầu bếp như bị sét đánh, cả người run bần bật, trong mắt bắn ra ánh mắt không dám tin, một khí thế hùng hồn bộc phát ra, trực tiếp đè xuống Lãnh Khinh Tuyết cùng những người Thánh Nữ Hồ ở phía đối điện, giống như sóng thần trên biển lớn, uy thế đủ để phá hủy hết thảy mọi thứ bị nó thổi quét tới.

Lãnh Khinh Tuyết kêu lên một tiếng đau đớn, cũng tản phát ra khí tức cường đại chổng cự với khí thế của lão đầu bếp.

Đồng thời, tất cả người Thánh Nữ Hồ tại đây đều xuất ra toàn bộ thực lực của bản thân. Trong lúc nhất thời, một cổ khí tức kinh người bộc phát ra đến, nếu nơi này không có cấm chế kỳ điệu, chỉ dựa vào những khí tức này đủ để hủy diệt hết thảy.

Tuy nhiên lúc này lão đầu bếp giống như một lão sư tử phẫn nộ, tuy rằng lão đã rất già, nhưng oai khí vương giả vẫn còn, nếu có người đám xúc phạm tới, như vậy sẽ không tiếc hết thảy cái giá phải trá, xé tan đối thủ thành từng mảnh.

"Ầm!"

Một đệ tử Thánh Nữ Hồ không chịu nổi loại áp lực này, trong giây lát thân thể nổ tung, trong không khí bắn tung tóe một màn mưa máu.

Tất cả mọi người đều kinh hãi đến không nói nên lời, cảnh tượng này, họ chưa từng thấy chưa từng nghe nói tới. Ngay cả Tần Lập cũng cảm thấy kinh hãi vì thực lực của lão đầu bếp.

Phần cảnh giới này, đã không phải bí thuật thái cổ bình thường có khả năng ngăn cản, căn bản là cảnh giới là khí thế cường đại như rồng, khiến cho người ta tuyệt đối không thể chống cự.

- Chu Vô Phong! Ngươi… ngươi vi phạm lời hứa, ngươi lại ra tay giết hại đệ tử Thánh Nữ Hồ.

Lãnh Khinh Tuyết la lên với giọng nói sắc nhọn.

- Đừng đề cập tới lời hứa năm đó với ta, ta đã nói với ngươi như thế nào? Ngươi không phụ Lãnh Khinh Mi, ta không phụ Thánh Nữ Hồ! Lãnh Khinh Tuyết! Ngươi là nữ nhân tâm độc như rắn rết, nếu ngươi không có làm như vậy, hôm nay nói không chừng, ta sẽ nói giúp cho ngươi một phen, ta cùng với tiểu huynh đệ Tần Lập rất hợp ý, ta tin tưởng hắn sẽ nể mặt mũi lão bất tử ta. Nhưng ngươi… ngươi lại giết nàng… nàng là thân tỷ tỷ của ngươi mà! Lãnh Khinh Tuyết! Ngươi nếu đã lòng độc như rắn rết, thì đừng trách hôm nay ta san bằng Thánh Nữ Hồ này của ngươi!

Tiếng nói lão đầu bếp phát ra trong cổ họng như tiếng gào thét, dường như một con mãnh thú Thái cổ phẫn nộ phát ra tiếng rít gào.

Lại có hai nữ đệ tử Thánh Nữ Hồ, căn bản không thể chịu đựng loại khí thế này, thân thể nổ tung trên không trung thành hai đám mưa máu, mặt khác còn có rất nhiều nữ đệ tử Thánh Nữ Hồ, đều bị khí thế khổng lồ này, đè ép khiến cho miệng phun máu tươi.

Lãnh Khinh Tuyết cả gương mặt căng phù đến đỏ bừng, cổ khí thế kinh thiên trên người lão đầu bếp bộc phát ra này, đến ngay cả nàng cũng không thể ngăn cản, nếu không có nhiều đệ tử Thánh Nữ Hồ liều chết che chở cho nàng, chỉ sợ nàng cũng đã sớm hộc máu bị thương rồi.

- Chu Vô Phong… Lãnh Khinh Mi… nàng không chết… Ngươi… ngươi trước thu hồi khí thế của ngươi đi!

Rốt cục, Lãnh Khinh Tuyết không kìm nổi, nghiến răng, nói ra lời nói này.

Lão đầu bếp híp mắt, nhìn chằm chằm vào mặt Lãnh Khinh Tuyết.

Lãnh Khinh Tuyết cắn răng nói:

- Ta không lừa ngươi, là sự thật!

Lúc này lão đầu bếp mới thu hồi khí thế hùng hậu lại, đám người Thánh Nữ Hồ như trút được gánh nặng, thở một hơi dài nhẹ nhõm, có không ít người kiên trì không được, đương trường liền mềm nhũn té trên mặt đất.

Lão đầu bếp bước tới gần Lãnh Khinh Tuyết, trầm giọng nói:

- Dẫn ta đi gặp nàng! Ta đáp ứng với ngươi, Chỉ cần nàng còn sống, hôm nay ta sẽ mang nàng đi. Từ nay về sau, bất cứ chuyện gì của Thánh Nữ Hồ các ngươi, không hề liên quan tới Chu Vô Phong ta.

Lãnh Khinh Tuyết thối lui hai bước, hàm răng cắn môi dưới, trong mắt bắn ra hào quang điềm đạm đáng yêu, nhẹ giọng nói:

- Nàng đích thật là không chết, tuy nhiên… tuy nhiên…

- Tuy nhiên như thế nào?

Lão đầu bếp trầm giọng hỏi.

- Tuy nhiên một thân công lực của nàng, đã bị phế bỏ.

Lãnh Khinh Tuyết nói xong, như là đã trút đi một gánh nặng, giọng điệu tràn ngập oán độc nói:

- Nếu ta không phế bỏ nàng, đám đồng bọn nàng nhất định sẽ không từ bỏ ý đồ, người của Thánh Nữ Hồ ủng hộ nàng có khối người, ta… ta cũng là bị bất đắc **!

-Ha ha ha!

Lão đầu bếp phát ra vài tiếng cười thảm trong mắt nhưng lại chảy ra máu và nước mắt, thanh âm khàn khàn nói:

- Hay cho một câu bị bất đắc dĩ! Ngươi thật đúng là muội muội ngoan của nàng! Năm đó… nàng như thế nào lại không vứt ngươi vào thâm sơn rừng già, nàng vì cái gì phải chia từng chén cơm manh áo cho ngươi, Lãnh Khinh Mi! Muội chính là một nữ nhân ngu ngốc mà! Nữ nhân ác độc như thế, tâm địa như rắn rết như thế, nàng là thân muội muội của muội, muội dạy cho nàng võ công, nhưng không dạy cho nàng làm người, Cho nên, nàng phế đi một thân thực lực của muội, để báo đáp lại ân tình của muội. Ha ha ha…

Cả gương mặt Lãnh Khinh Tuyết trở nên xanh mét, những bí mật này đều là chuyện người khác không biết, hiện tại bị lão đầu bếp nói ra trước mặt mọi người, mọi người sẽ nghĩ về nàng thế nào?

Tuy nhiên lúc này Lãnh Khinh Tuyết biết một điều, nếu nàng không đáp ứng đối phương, bọn họ ai cũng đừng nghĩ tới còn sống. Không nghĩ tới, thời gian ngắn ngủn mười mấy năm, hắn chẳng những không chết ngược lại còn trở nên càng cường đại hơn.

Tâm tình lão đầu bếp dần dần ổn định lại, lão quay đầu lại nhìn thoáng qua Tần Lập,

nói:

- Tiểu tử kia! Ngươi cùng đi theo ta đi.

Nói xong, nhìn lướt qua Lãnh Khinh Tuyết:

- Dẫn đường!

Lãnh Khinh Tuyết khẽ cắn môi, nói:

- Chu Vô Phong! Ngươi nói ra phải giữ lời!

Lão đầu bếp lạnh lùng cười:

- Đừng nghĩ mọi người đều giống như ngươi! Lão tử phun nước bọt đều có nghĩa!

Trong mắt Lãnh Khinh Tuyết chợt lóe vẻ oán độc, gật đầu nói:

- Được, một khi đã như vậy, ta dẫn ngươi đi là được!

-o0o-

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

——oo0oo——

710. Chương 714: Lao Tù Trong Lòng Núi!

Đoàn người đi vào sâu trong Thánh Nữ Hồ, đi tới một ngọn núi đá thật lớn. Ngọn núi đá này cao tới mấy ngàn thước, nguy nga sừng sững đứng ở đó, giữa lưng chừng núi tầng tầng mây trắng lượn lờ.

Núi đá giống như là từ một khối đá lớn chinh thể cấu thành, vách đá đựng đứng nơi nơi đều như gọt bằng đao, trên vách đá mọc lưa thưa một ít cây cối, căn bản không cách nào trèo lên được.

Lão đầu bếp vừa thấy Lãnh Khinh Tuyết đi về hướng ngọn núi đá này, mặt liền biến sắc thật khó coi. Tuy rằng lão không có nói điều gì nữa, nhưng giờ phút này Tần Lập vẫn có thể cảm giác được cơn phẫn nộ sục sôi của lão đầu bếp, không khỏi truyền âm nói với lão:

- Lão già này! Lão cũng đừng quá đau khổ, chỉ cần người còn sống, thì sẽ có hi vọng!

Tần Lập không có nói nhiều, chỉ nói vài điểm cần nói, hắn tin tưởng lão đầu bếp có thể nghe hiểu trong lời nói của hắn.

Quả nhiên, lão đầu bếp hít sâu một hơi, truyền âm cho Tần Lập nói:

- Tiểu tử kia! Cảm ơn ngươi! Trước nhìn thử xem tình huống rồi tính sau.

Lúc này, đã có một số trưởng lão cùng danh túc Thánh Nữ Hồ, nhận được tin tức, đều bay tới hướng bên này. Khi vừa thấy lão đầu bếp Chu Vô Phong, rất nhiều người trên mặt lộ ra vẻ xấu hổ. Còn có nhiều người thì cảnh giác nhìn chằm chằm Chu Vô Phong và Tần Lập bên cạnh lão.

Tin rằng hiện tại những người này đều đã biết thân phận của Tần Lập. Cho nên, Tần Lập rõ ràng có thể cảm nhận được từng tia từng tia ánh mắt không có thiện cảm… Ái chà, chuẩn xác mà nói, là ánh mắt tràn đầy cừu hận bắn về phía hắn.

Tần Lập cũng không quan tâm, hắn đã từ trên cuốn Kinh Thần thái cổ kia, lĩnh ngộ được bí quyết chữ "đi", hắn tự tin ở phương điện tốc độ, gần như không có người nào có thể theo kịp. Cho nên, cho dù giờ phút này xâm nhập vào đầm rồng hang hổ, Tần Lập cũng không đặt nặng trong lòng chút nào, chỉ là đang thầm đề cao cảnh giác, đề phòng đối phương ra tay bất ngờ.

Bởi vì qua một thời gian động tĩnh lớn như vậy, Tần Lập đã cảm nhận được, có vài cổ thần thức sâu không lường được lướt qua Tần Lập cùng lão đầu bếp, mà Tần Lập lại cũng không cảm giác được tồn tại của đối phương.

Ở loại thời điểm này, Tần Lập cũng không thể gióng trống khua chiêng thả ra thần thức đi tìm tung tích của đối phương. Mặc dù Tần Lập rất có tin tưởng với thần thức của mình, nhưng thực khó bảo đảm, ở Thánh Nữ Hồ loại địa phương nội tình thâm hậu đến khiến cho người không thể tưởng tượng này, sẽ không xuất hiện vài đại năng biến thái.

Nếu bị đối phương phát giác, thì chẳng khác nào để lộ ra phần lớn thực lực của mình. Cho nên, nếu đối phương chỉ đơn giản là dùng thần thức để dò xét, cũng không có pha lẫn ác ý và sát khí. Tần Lập cũng chỉ làm người biết thời biết thế làm ra vẻ chính mình không có cảm nhận được dò xét của đối phương.

Lão đầu bếp cũng cảm giác được thần thức của đối phương quét lại đây. Lão phát ra một tiếng hừ lạnh trong mũi, cũng không thèm để ý tới, đi theo phía sau Lãnh Khinh Tuyết, không nói một lời nào.

Tòa núi đá thật lớn này, ở giữa bị đào khoét mở ra một đường hẳm chỉ rộng hơn một thước, cao hai thước, nhiều lắm chỉ có thể đi song song hai người.

Trên vách tường đường hầm, cứ cách mấy chục thước, được gắn một viên bảo thạch tòa sáng mờ mờ, chút ánh sáng ấy, cũng chỉ có thể thấy rõ đường đi dưới chân, toàn bộ đường hầm rất u tối.

Tần Lập vừa đi trong lòng vừa nghĩ: "Loại địa phương này, chỉ sợ còn có vô số cấm chế ở bên trong, cho dù là đại năng cũng không dám tùy tiện động dụng công lực. Bởi vì không cẩn thận một chút, thì có thể kích phát cấm chế, từ đó tự giam mình ở bên trong."

Nghĩ đến đây, Tần Lập thầm nhắc nhỡ trong lòng: phải đề cao cảnh giác, nhìn như tùy ý đi theo phía sau lão đầu bếp, nhưng mỗi một bước đi của Lãnh Khinh Tuyết, Tần Lập đều đã nhớ ở trong lòng, tuy rằng không biết việc này có ích hay không, nhưng lo trước khỏi họa sau, có phòng bị dù sao cũng chỉ có lợi mà không có hại.

Đồng thời Tần Lập cũng phát hiện, lão già lão đầu bếp này, kỳ thật lại rất gian xảo. mỗi một bước đi của lão nhìn qua đều đạp xuống đất, phát ra một tiếng vang rất nhỏ trên đường hầm. Nhưng nếu nhìn thật kỷ, bước chân của lão đầu bếp, kỳ thật cũng không có đạp trên mặt đất, tiếng vang kia căn bản là do lão đầu bếp cố ý phát ra.

Thấy vậy, Tần Lập không khỏi thẩm lắc đầu, thầm nghĩ: "Quả nhiên vẫn là gừng càng già càng cay a."

Đường hầm nhỏ này vẫn uốn lượn đi lên, cũng chỉ có một đường duy nhất. Đi một hồi lâu, Tần Lập có cảm giác rất có thể đã tới giữa lòng núi đá. Lại đi thêm vài bậc thang, sau đó trước mắt rộng mở sáng sủa.

Hiện ra trước mắt Tần Lập, là một cái hành lang thực rộng, ước chừng rộng hơn mười thước, hai bên hành lang, phân biệt là các phòng giam nối tiếp kéo dài vào trong.

Vẫn theo hành lang đi về phía trước, rất sâu, nhìn qua chừng hơn một ngàn thước.

Hai bên rất nhiều phòng giam lớn có nhỏ có, những phòng giam này, hoàn toàn chính là đục khoét trong núi đá, hình thành nhà đá thiên nhiên, sau đó bên ngoài dùng sắt lớn cỡ cánh tay làm song sắt chận lại, Tần Lập vừa nhìn thấy, song sắt thật to, phía trên còn khắc một số trận pháp.

Hắn thầm nghĩ: "Quả nhiên như thế, bên trong những phòng giam này, khẳng định cũng không phải giam giữ người thường, nhà đá này cũng không phải nhà đá bình thường, tất cả đều có khắc trận pháp."

Lúc này, trong tai Tần Lập truyền đến tiếng truyền âm của lão đầu bếp:

- Tiêu tử! Ngươi cẩn thận một chút! Địa phương này là chỗ Thánh Nữ Hồ giam giữ tội phạm quan trọng, đa số người giam giữ trong đó, đều là người đối nghịch chống lại các đời chưởng giáo Chí Tôn."

Tần Lập âm thầm gật gật đầu, không nói thêm gì, vừa đi, vừa thường xuyên nhìn trong phòng giam hai bên, đa số phòng giam đều là trống không, có một số bên trong giam giữ người.

Những người đó hoàn toàn nhìn không ra là nam hay nữ, tất cả đều tóc mọc dài che khuất gương mặt, quần áo trên người rách nát, còn tỏa ra một mùi hôi thối rất khó ngửi.

Tần Lập khẽ nhíu đầu mày, thầm nghĩ: "Thánh Nữ Hồ này thoạt nhìn là một gia tộc ẩn thế cường đại, không liên hệ và tranh đấu cùng ngoại giới, nhưng thực chất bên trong lại là đấu đá nhau thực kịch liệt."

Lão đầu bếp nhìn người ở bên trong hai bên phòng giam, thân thể không kìm nổi hơi có chút run run. Thời gian trước đây lão cũng chỉ nghe nói qua, ngọn núi đá này là nơi giam giữ phản đồ và tội phạm quan trọng của Thánh Nữ Hồ, nhưng chưa bao giờ đi vào.

Hôm nay cũng là lần đầu tiên lão đi vào địa phương này, tình cảnh trước mắt khiến trong lòng lão vô cùng khổ sở, lão rất khó tưởng tượng, nữ nhân yêu quý của mình, giờ phút này đã biến thành bộ đáng gì nữa.

Nếu cũng giống những người nhìn như nửa chết nửa sống này thì sao? Cả người dơ bẩn, quần áo rách nát, tóc tai chẳng khác gì bụi cỏ…

Lão đầu bếp nắm chặt hai bàn tay thành quyền rồi ngay lập tức lại buông ra, bởi vì lão đã nói qua: chỉ cần Lãnh Khinh Tuyết giao ra Lãnh Khinh Mi để lão mang đi, thì từ nay về sau, lão sẽ không còn nửa điểm liên quan cùng Thánh Nữ Hồ.

Nói được phải làm được. Người không giữ chữ tín không xứng đáng làm người!

Người ở hai bên trong phòng giam nghe tiếng bước chân, có một số như mất cảm giác, lui vào góc tường không nhúc nhích, có một số lại hướng lại đây, hai tay cấm song sắt to, lộ ra móng tay dài, trong cổ họng phát ra một tiếng gào như dã thú:

- Thả ta ra ngoài! Thả ta ra ngoài… Thả ta ra ngoài… A a a a a…

Cũng có nữ nhân phát ra tiếng cười lạnh, khặc khặc, đứng ở giữa phòng giam, mặt bị tóc dài che phủ, phát ra tiếng nói mơ hồ:

- Các ngươi… đều không chết tử tế được… không chết tử tế được…

Tiếp theo, toàn bộ bên trong hành lang, liền vang lên từng tràng tiếng cười lạnh, khiến cho nhà giam ngầm trong lòng núi này, có vẻ thật âm trầm khủng bố. Không ít trưởng lão và danh túc Thánh Nữ Hồ cùng vào, đều không kìm nổi cảm thấy trong lòng có chút sợ hãi.

Giam giữ trong này, hầu hết đều là những người không thành công làm chưởng giáo Chí Tôn của Thánh Nữ Hồ các đời trước, hoặc là một số phản đồ của Thánh Nữ Hồ.

Đa số bọn họ đều còn giữ lại thực lực, chỉ có điều không thể thoát ra khỏi nhà giam này. Hơn nữa chưa từng có người đưa cơm nước cho họ, tu luyện đến cảnh giới đại năng Địa Tiên, sớm đã có thể đạt tới trình độ không cần ăn uống, chỉ cần thực lực còn, năng lượng trong cơ thể sẽ không ngừng sinh sôi nẩy nở.

Trừ phi chết già, họ tuyệt đối sẽ không bị chết đói.

Những người này năm này tháng nọ bị nhốt ở trong này, không có nước, không có tắm rửa thay quán áo, cho dù người có xinh đẹp, có sạch sẽ mấy đi nữa, cũng sẽ biến thành hình dạng thế này.

Đám trưởng lão và danh túc cùng đi vào, hơn phân nửa đều là người tâm phúc của Lãnh Khinh Tuyết, tuy thế họ vẫn liếc mắt nhìn lẫn nhau, đều cảm thấy da đầu có chút phát lạnh.

Ở chỗ này, bình thường họ cũng không tùy tiện bước chân vào, mỗi lần đi vào đều sẽ lưu lại bóng ma trong lòng một thời gian rất lâu.

Lãnh Khinh Tuyết cũng không có dừng lại trong hành lang, mà đi thẳng qua, tiến vào một đại sảnh thật lớn. Đại sảnh này dài chừng hai trăm thước, rộng hơn một trăm thước, cao cũng có hơn năm mươi thước.

Trên trần được khảm rất nhiều minh châu sáng chói chiếu sáng trong đại sảnh này.

Ở chỗ này, mọi người lại nhìn thấy một cái cửa đá thật lớn. Cửa đá cao hơn mười thước, rộng ba bốn thước, không biết dầy bao nhiêu.

Lãnh Khinh Tuyết đi đến nơi đây, liền hướng về phía đám trưởng lão cùng danh túc đi theo phía sau bảo hộ nàng, nói:

- Được rồi, các ngươi ở đây chờ đi!

Nói xong, đi đến trước cửa đá, vươn tay ấn ấn mấy cái trên cửa, cửa đá phát ra một tiếng tiếng vang kẽo kẹt nặng nề, sau đó bắt đầu chậm rãi mở ra.

Tần Lập nhìn thoáng qua, cửa đá này ít nhất dây hơn hai mươi thước (có lẽ 2 thước là vừa!?!). hơn nữa trên mặt cửa khắc vô số kể các loại trận pháp cấm chế. Trong lòng Tần Lập không khỏi thâm líu lưỡi, cho dù là mình muốn phá vỡ những cấm chế này, cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Lão đầu bếp lạnh lùng nhìn trận pháp cấm chế trên cửa đá, cũng không nói gì, ánh mắt nhìn vào bên trong. Sau cánh cửa đá, bên trong lại là một cái hành lang, chỉ có điều hành lang này hẹp hơn so với hành lang vừa rồi, lối đi nhỏ chỉ rộng hai thước, hơn nữa hành lang này cũng không sâu lắm, chỉ hơn ba mươi thước.

Hai bên hành lang, nhiều cũng chỉ có bốn phòng giam, mỗi một gian diện tích đều rất rộng, Lãnh Khinh Tuyết đi thẳng tới phòng giam tận cùng, đi tới cửa, nàng cất giọng lạnh, như băng nói:

- Lãnh Khinh Mi! Có người muốn dẫn ngươi ra ngoài đây!

Tần Lập thấy, tay lão đầu bếp trong áo bào, có hơi run nhè nhẹ, hô hấp cũng hơi dồn dập, cảm xúc của lão nhìn qua thập phân kích động. Không khỏi truyền âm nhắc nhở lão nói:

- Lão già này! Ngươi cẩn thận một chút!

Nhưng lão đầu bếp vẫn hồn nhiên như không có nghe Tần Lập nói, bước tới gần phòng giam kia.

"Ầm!"

"Ầm!"

Hai tiếng nổ vang lên phân biệt từ trước và sau Tần Lập, rồi ngay tức thì hai bức tường đá thật lớn, trống rỗng xuất hiện, ngăn cách giữa Tần Lập và lão đầu bếp. Đồng thời, cửa đá phía sau cũng sập xuống thành một bức tường đá, trên vách tường khắc dầy các loại trận pháp cấm chế.

Tốc độ quá thật quá nhanh, nhanh đến nỗi Tần Lập vẫn luôn phòng bị, cũng không thể tránh thoát được.

Trong nháy mắt bức tường đá sập xuống kia, thân mình Tần Lập nhanh như tia chớp bắn về phía lão đầu bếp, tung chưởng đánh về phía Lãnh Khinh Tuyết, thế nhưng một chưởng đó lại vỗ vào trận pháp cấm chế khắc dầy trên tường đá.

"Ầm!"

Phát ra một tiếng vang nặng nề, một chưởng mạnh như thế, không ngờ bức tường đá vẫn không nhúc nhích chút nào.

-o0o-

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

——oo0oo——

711. Chương 715: Bị Nhốt.

Hơn nữa, càng chết người chính là giờ phút này Tần Lập không ngờ hoàn toàn không thể nghe được thanh âm bên kia tường đá.

Cho nên, Tần Lập đến hiện tại cũng không thể xác định lão đầu bếp cùng chưởng giáo chí tôn Thánh Nữ Hồ Lãnh Khinh Tuyết có phải là cùng một bọn hay không. Mặc dù Tần Lập nguyện ý tin tưởng hết thảy lão đầu bếp biểu hiện ra ngoài đều là sự thật, bao gồm dùng khí thế đè chết người của Thánh Nữ Hồ, nhưng loại chuyện này, ai cũng không biết được. Hơn nữa Tần Lập cảm giác được, Lãnh Khinh Tuyết này ngoài miệng ăn nói ác độc nhưng đối với lão đầu bếp lại dường như có một tia cảm tình làm người ta đoán không ra.

Tuy rằng Tần Lập bị nhốt ở chỗ này, nhưng trong lòng không chút kinh hoảng, mà là bình ôn tâm tình, đem Tiên Thiên Tử Khí xen lẫn vào trong thần thức, như thủy ngân từ tinh thần thức hải của hắn tràn ra, theo khe hở địa lao, chậm rãi, chậm rãi chảy ra ngoài.

Tới phía trước những cấm chế kia, lập tức bị ngăn cản lại, nhưng Tần Lập cũng không có nản lòng. Đây mới là hiện tượng bình thường. Nếu không thể ngăn cản thần thức, vậy không gọi là cấm chế, mà chỉ đan thuần là trận pháp nhốt người thôi.

Bất kỳ cấm chế gì đều có lỗ hổng nhất định, cũng giống như cái lý chứa nước, nhìn như không nhỏ ra một giọt bởi vì ở trong đó chứa là nước. Nếu đem nước đổi thành dung nham, cái ly sẽ lập tức bị hòa tan.

Cấm chế cũng là như vậy. Đối với loại Thái cổ đại thần pháp lực thông thiên mà nói, cấm chế trên tường đá này có khả năng còn không rắn chắc bằng một tầng giấy, vung tay lên liền có thể hóa nó thành tro tàn.

Nhưng đối với Địa Tiên mà nói lại là lồng giam không thể phá vỡ.

Cho nên, Địa Tiên giống như là nước trong chén, mà Thái cổ đại thần thì là dung nham có thể hòa tan vạn vật.

Tần Lập không có những thần thông thông thiên của Thái cổ đại thần, nhưng cũng không phải Địa Tiên tầm thường có thể so sánh, Tiên Thiên Tử Khí hắn tu luyện là thánh vật của tộc Tử đồng.

Cho nên, thần thức có xen lẫn Toàn Thiên kiếm rốt cục vẫn tìm được một nơi cấm chế lòng lẻo, thần thức lặng yên xuyên qua. Tới bên kia tường, lại nghe được thanh âm một cuộc đối thoại.

- Lãnh Khinh Tuyết. Ta đã làm như ngươi nói, thay ngươi vây khốn Tần Lập. Hừ, đây là chuyện đầu tiên trái với lòng mình mà lão tử làm trong đời này. Hiện tại ta đã nhốt người cho ngươi, ngươi có phải cũng nên trả lại Lãnh Khinh Mi cho ta hay không? về phần cừu hận giữa tiêu tử Tần Lập kia với ngươi, các ngươi tự tính với nhau. Ta làm chuyện trái với lòng mình, đã là cực hạn. Hơn nữa, ta nói cho ngươi, nếu Tần Lập thật sự bị các ngươi nhốt chết ở chỗ này, người thân và bằng hữu của hắn từ nay về sau liền tự ta bảo hộ. Ai dám động bọn họ một đầu ngón tay, cho dù góc biển chân trời, ta cũng sẽ đuổi giết…

Tần Lập có thể cảm giác được chân thành của lão đầu bếp lúc nói ra lời này, thầm nghĩ trong lòng quả nhiên là thế. Nếu không có lão đầu bếp hỗ trợ, Lãnh Khinh Tuyết muốn đột nhiên phát động cơ quan nhốt mình quả thực khó hơn lên trời.

Lãnh Khinh Tuyết cười khanh khách vài tiếng, trong giọng nói mang theo vài phần ôn nhu hấp dẫn, nhẹ giọng nói:

- Vô Phong. Ta thật sự kém hơn tỷ tỷ ta sao? Vì cái gì… cho tới nay ngươi chỉ thích tỷ tỷ ta mà không thích ta? Đúng vậy, ta thừa nhận, lòng ta như rắn rết, ta độc ác. Nhưng ta đối với ngươi lại là một tấm chân tình chưa từng thay đổi, Lãnh Khinh Tuyết ta dám thề với trời, tình yêu của ta với ngươi, là thật tâm. Ngươi vì sao không chịu nhận ta?

- Bởi vì ta thích là tỷ tỷ ngươi, mà không phải ngươi.

Giọng nói lão đầu bếp bình tĩnh trước sau như một.

- Ngươi nói dối. Rõ ràng không phải như thế. Năm đó tỷ tỷ của ta, tiện nhân đó thậm chí đã nói với ngươi, có thể cùng với ta gả cho ngươi, vì sao ngươi không chịu đáp ứng. Ta kém nàng sao? Ta không đáng cho ngươi thích như vậy sao?

Lãnh Khinh Tuyết đầy kích động nói, hai mắt nhìn chằm chằm lão đầu bếp.

Quả nhiên là có vấn đề, Tần Lập bĩu môi, trong lòng nghĩ đến lão già này coi như có chút lương tâm. Tuy nhiên, cơ quan này cũng thật lợi hại, ngay cả Tần Lập thi triển thần thông Thái cổ bí quyết chữ Hành cũng không có cơ hội, giống như là bỗng dưng sinh ra, nhanh đến khó tin.

Sự kích động của Lãnh Khinh Tuyết đổi lấy trầm mặc thật lâu của lão đầu bếp. Thật lâu sau, giọng lão đầu bếp mới lại vang lên:

- Khinh Mi đâu, ngươi rốt cục nhốt nàng ở đâu rồi?

- Chu Vô Phong… Ngươi trước tiên trả lời ta vì sao… không muốn ta?

Giọng nói Lãnh Khinh Tuyết đã trở nên có chút điên cuồng.

- Không vì sao cả. Ta không có cảm giác với ngươi. Quá khứ, ta chỉ coi ngươi là một muội muội. Mà hiện tại… Ha ha!

Lão đầu bếp phát ra một tiếng cười lạnh:

- Hiện tại ngươi trong mắt ta chỉ là một nữ nhân ác độc tâm địa như rắn rết, nói, ngươi giấu Lãnh Khinh Mi ở đâu rồi?

-Không có cảm giác! Khách khách! Nữ nhân ác độc tâm địa như rắn rết…

Lãnh Khinh Tuyết thì thào lẩm bẩm. sau đó gằn từng tiếng:

- Chu Vô Phong, ngươi giết ta đi, Lãnh Khinh Mi đã sớm bị ta giết, nàng đã sớm bị ta vứt thây nơi hoang dã, xương cốt bụi bặm đều không còn. Ha ha, khẳng định là bị dã thú ăn. Ngươi… ngươi giết ta đi.

- Ngươi cho rằng ta không dám giết ngươi?

Thân thể lão đầu bếp như tia chóp xông tới Lãnh Khinh Tuyết, tay chộp tới vết hầu nàng ta. Một cỗ khí tức thái cổ mênh mông từ trên người lão đầu bếp bộc phát ra, trong nháy mắt tràn ngập trong hành lang hẹp hòi.

Thần thức Tần Lập bị cỗ khí tức này đảo qua, tinh thần thức hải nổi lên từng đợt gợn sóng, đầu đau muốn vỡ ra, cố gắng chịu đựng cơn đau, Tần Lập tiếp tục chú ý chiến đấu giữa hai ngươi.

Thân thể Lãnh Khinh Tuyết giống như một mỹ nữ rắn trơn trượt, trong nháy mắt tránh thoát tay lão đầu bếp, thân hình đánh lên tường phía sau.

Thịch!

Một tiếng trầm vang, thân thể Lãnh Khinh Tuyết hung hắng đánh lên tường đá cấm chế. “Oa” một tiếng, phun ra một ngụm tiên huyết.

Lão đầu bếp vốn tưởng rằng nàng muốn chạy trốn, lại không nghĩ tới như vậy, không kìm nổi hơi sửng sốt. Ngay khi sửng sốt, lão đầu bếp lại thấy trong mắt Lãnh Khinh Tuyết lộ ra một tia cười trào phúng.

- Không ổn!

Lão đầu bếp thầm nghĩ trong lòng, lập tức vung ống tay áo, một cổ lực lượng khủng bố đánh qua Lãnh Khinh Tuyết.

- Chậm rồi!

Lãnh Khinh Tuyết đã biến mất không thấy, chỉ để lại hai chữ này quanh quần trong không khí.

Ầm!

Một chưởng này của lão đầu bếp đánh lên tường đá đẩy cấm chế, phát ra một tiếng vang trầm, lại không đánh tới cái gì, có cảm giác toàn thân buồn bực như muốn hộc máu.

Chuyện trái với lòng mình lần đầu tiên làm trong đời, giúp đỡ Lãnh Khinh Tuyết mở cơ quan này, nhốt Tần Lập. Lại không nghĩ rằng báo ứng tới nhanh như vậy. Chẳng những không thể gặp Lãnh Khinh Mi, ngay cả bản thân cũng bị nhốt ở nơi này.

Lão đầu bếp nghiến răng nghiến lợi:

- Lãnh Khinh Tuyết. Nếu để ta thoát vây lần này, nếu không cho Thánh Nữ Hồ một phen long trời lỡ đất, ta quyết không bỏ qua.

Tần Lập ở bên kia nhà đá trợn mắt khinh thường, thầm nghĩ: "Lão già, ngươi trước đi ra ngoài rồi hãy nói lời độc đi! "

Lúc này, Tần Lập đột nhiên nghe thấy trong nhà đá nơi mình truyền đến một động tĩnh, trong lòng khẽ động. Vừa mới tiến vào nơi này liền bị nhốt lại, cho nên Tần Lập căn bản không chú ý tới bên trong hai bên nhà đá có người hay không. Giờ phút này nghe thấy trong nhà đá bên trái phát ra một tràng tiếng vang.

Bởi vì trong nhà đá không có một tia ánh đèn. diện tích lại khá lớn, rất khó thấy rõ bên trong là cái gì. Tần Lập mở hai mắt, bắn ra hai đạo thần quang, lập tức thấy rõ người ở bên trái nhà đá, Tần Lập không kìm nổi nao nao. Nếu không phải vừa rồi thần thức cảm ứng không sai, Tần Lập thậm chí người trước mắt là Lãnh Khinh Tuyết đấy.

Nữ tử này mặc bộ váy dài màu đen, mái tóc đen dài đẹp. khuôn mặt trắng nõn như trẻ con, đôi mắt cục đẹp dường như có thể câu hồn hút vía. Dáng người nữ tử cực đẹp, hai chân thon dài, thẳng tắp trơn nhẵn, nhìn qua hết sức cao gầy. Vòng eo mảnh khẳnh dường như không được một tay ôm, bờ mông vểnh cao, đôi vú đầy đặn như muốn căng rách áo.

Nhìn qua nàng cực kỳ sạch sẽ, không có một chút dơ bẩn như những người trong tù mà Tần Lập nhìn thấy trước đó. Hơn nữa, ở trong này Tần Lập cũng không ngửi được bất kỳ mùi vị gì khó ngửi.

Ánh mắt Tần Lập đảo qua nàng kia, đảo qua trang trí trong nhà đều phát hiện nhà đá này trừ bỏ không ra được, không khác gì một căn phòng trống.

Có nơi nước vào và nơi nước ra, dòng nước vô thanh vô tức, cũng không biết nguồn từ nơi nào, chảy ở trong lòng núi đá lớn này.

Có giường đá bàn đá, ghế đá. Trên giường đá còn trải tấm chắn thật dầy. Trong phòng, rất nhiều bộ sách bày tán loạn, trên bàn đá còn có một quyển sách, bên cạnh có một cây đèn, tuy nhiên không đốt mà đã tắt, cho nên lúc Tần Lập vào căn bản không chú ý tới trong này có người.

Khi Tần Lập đánh giá nữ tử này, nàng ta cũng đồng dạng đánh giá Tần Lập, sắc mặt nàng hết sức bình tĩnh, hai mắt như giếng cô không dao động, đi tới trước song sắt nhà đá, qua sóng sắt thật to nhìn thoáng qua hai bức tường đá vây khốn Tần Lập. sâu kín nói:

- Ngươi là ai? Làm sao lại bị nàng ta nhốt vào đây?

Tần Lập không trả lời. mà hỏi ngược lại:

- Cô là Lãnh Khinh Mi?

Nữ tử lộ vẻ kinh ngạc, nhìn Tần Lập hỏi:

- Làm sao ngươi biết?

Tần Lập khẽ cười:

- Chẳng lẽ vừa rồi cô không nghe thấy tiếng nói chuyện của Chu Vô Phong sao?

- Ngươi nói cái gì? Ngươi… ngươi… ngươi rốt cục là ai? Làm sao ngươi biết hắn? Hắn đến đây? Ngươi nói bậy!

Nữ tử vốn hết sức bình tĩnh trấn định, sau khi nghe thấy tên này lập tức rối loạn, hai tay chộp vào song sắt, hai mắt nhìn chằm chằm Tần Lập:

- Ngươi nói thật? Hắn thật sự vào đây? Vì sao ta không nghe thấy tiếng của hắn?

Tần Lập nhìn nữ tử hắc y này, cười khổ nói:

- Cô quá kích động rồi. Trước tiên bình tĩnh một chút, sau đó ta nói cho cô.

- À, được được. Ta bình tĩnh rồi, ngươi nói mau.

Tần Lập bất đắc dĩ lắc lắc đầu, sau đó đem chuyện mình muốn tới Thánh Nữ Hồ đòi giải thích, ngẫu nhiên gặp lão đầu bếp, sau đó cùng lão đầu bếp kết bạn cùng tới đây, đơn giản kể lại cho nàng ta một lần.

- Chuyện là như vậy. Hắn hiện tại ngay ở bên kia tường.

Tần Lập mở hai tay ra, nói:

- Cô không nghe thấy, đại khái vừa rồi cô còn đang ngủ. Hành lang này cách giường của cô hơn mười thước, mà hiện tại cô không có một chút xíu công lực nào, không khác gì người thường. Cho nên, cô không nghe thấy tiếng của hắn cũng là bình thường.

- Vậy sao? Là như vậy sao?

Nữ tử hắc y nhíu mày, sau đó nhìn Tần Lập, cả giận nói:

- Ngươi nói dối. Trên tường đá này có cấm chế, ngươi căn bản không biết hắn có ở bên kia hay không!

- Cấm chế này của các ngươi tính cái rắm!

Tần Lập cả giận nói:

- Nếu ta nguyện ý, hiện tại có thể cho các ngươi gặp mặt.

- Vậy… vậy ngươi nhanh…

- Vấn đề là… lão đầu bếp hãm hại ta, vì sao ta phải thỏa mãn các ngươi?

Tần Lập trợn mắt xem thường, bĩu môi nói.

-o0o-

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

——oo0oo——

712. Chương 716: Phá Vỡ Cấm Chế.

Nữ tử hắc y lập tức ngậm miệng lại, vẻ rất đáng thương nhìn Tần Lập, cầu xin:

Trải qua đại sảnh trống trải, đi vào hành lang vừa dài vừa rộng, con ngươi Tần Lập xoay chuyển, nhìn Lãnh Khinh Mi hỏi:

- Hai bên này. giam giữ những người như thế nào?

Lãnh Khinh Mi đáp:

- Đều là kẻ bại trong tranh đoạt chưởng giáo chí tôn đời trước, còn có một số ý kiến không hợp chưởng giáo chí tôn, bị nhốt ở nơi này.

- Có kẻ nào có quan hệ với cô không?

Tần Lập thuận miệng hỏi.

Sắc mặt Lãnh Khinh Mi đỏ lên, lắc đầu.

Tần Lập than nhẹ một tiếng. Một người thiện lương như thế thật sự không thích hợp sinh tồn trong loại môn phái như thế này. Nghĩ trong lòng, Tần Lập lại hỏi:

- Nếu thả bọn họ ra, sẽ có hậu quá như thế nào?

-o0o-

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

——oo0oo——

714. Chương 718: Chọc Tổ Ong Vò Vẽ!

- Không thể. Tuyệt đối không thể!

Lãnh Khinh Mi vội vàng nói:

- Toàn thân công lực của họ đều vẫn còn, cũng không bị phế bỏ. Nếu để bất kỳ người nào ra ngoài, Thánh Nữ Hồ nhất định máu chảy thành sông. Oán khí của bọn họ đều đã tích lũy mấy ngàn năm, một thân lệ khí không ai có thể hóa giải.

Tần Lập cùng lão đầu bếp liếc nhau một cái, đều từ trong mắt đối phương thấy được vẻ ngạc nhiên vui mừng.

Tần Lập cười nói:

- Một thân lệ khí? Đây là chuyện tốt a. Ta cùng Thánh Nữ Hồ có cừu oán, hiện tại chưởng giáo chí tôn một lòng một dạ muốn giết ta, chưởng giáo tương lai lại luôn mồm nói xấu ta, sợ là cũng muốn nhanh chóng diệt trừ ta. Cô nói xem, đổi lại là cô, cô sẽ làm như thế nào?

-Ta… ta…

Tính cách Lãnh Khinh Mi nhu thuận thiện lương, nhưng nghe xong lời Tần Lập, trong lúc nhất thời cũng không nghĩ ra lời gì để phản bác, chỉ lẩm bẩm:

- Oan oan tương báo đến khi nào…

Tần Lập cùng lão đầu bếp đều nghẹn một bụng lửa giận, hai người bọn họ hiện tại mới là một thân lệ khí đây. Nghe thấy người bị giam trong này đều không bị phế công lực, trên mặt hai người đều nở hoa.

- Thà ta ra ngoài. Thả ta ra ngoài. A!!!

Giọng nữ nhân điên cuồng kia từ khi bọn Tần Lập bước vào hành lang này, chưa từng ngừng nghỉ.

- Câm miệng.

Tần Lập đứng ở giữa hành lang, tinh thần uy áp mang theo thế mạnh, quát vang một tiếng.

Lãnh Khinh Mi bị dọa đến run người, lão đầu bếp trợn mắt với Tần Lập:

- Tiểu hỗn đản, ngươi hô nhẹ một chút cho ta.

Tần Lập mắng trong lòng: "Mẹ kiếp. Lão Hổn đản này, lúc này lại không kêu tiểu chủ nhân nữa?"

Tần Lập hét lên, thật sự là hữu đụng. Bất kể là ai, lúc này đều ngậm miệng, nhìn người trẻ tuổi anh tuấn đứng giữa hành lang. Không ít người này đều nhớ rõ không lâu trước đây người trẻ tuổi này mới vừa đi theo chưởng giáo chí tôn hiện tại Lãnh Khinh Tuyết đi vào. Lại có người mắt tinh, liếc mắt nhận ra Lãnh Khinh Mi.

- Chưởng giáo chí tôn!

Một giọng nữ tử êm tai từ trong một phòng giam phát ra.

Lập tức khiến rất nhiều người kinh hô:

- Là Khinh Mi hả?

- Trời ạ, thật sự là Khinh Mi chưởng giáo, làm sao., làm sao người ra được?

Lúc này, gần như tất cả người trong phòng giam đều xông tới cửa, cách song sắt khắc trận pháp, vẻ mặt kích động nhìn Lãnh Khinh Mi.

Lãnh Khinh Mi bị lật đổ, bị phế bỏ giam giữ, những người bọn họ đều biết. Hiện tại lại thấy Lãnh Khinh Mi bình yên vô sự từ trong đi ra, mà Lãnh Khinh Tuyết lúc trước đi vào, những người này đều lập tức cho rằng Lãnh Khinh Tuyết bị lão nhân này cùng Tần Lập giết chết.

Đồng thời nơi này cũng có người nhận ra lão đầu bếp.,tiếng kinh hô liên tiếp.

Mà ngay cả nữ nhân điên cuồng nhất, kêu gào không ngừng "Thả ta ra ngoài" cũng đều ngậm miệng lại. Từ mái tóc rối loạn vạch ra một khe hở, hai mắt gắt gao nhìn chằm chằm mấy người bên ngoài.

Lãnh Khinh Mi lúc này không thể không đi qua, chào hỏi người nhận ra mình. Trong đó có một số người năm đó quan hệ không tồi với Lãnh Khinh Mi.

- Khinh Mi. Mau làm cho bọn họ thả chúng ta ra ngoài đi.

Một nữ nhân tóc rối bù, quần áo rách bươm la lớn.

- Đúng, mau thả chúng ta ra đi.

- Chưởng giáo chí tôn. Nhanh hạ lệnh, làm cho bọn họ thả hết chúng ta ra. Chúng ta tuyệt đối trung tâm quy thuận chưởng giáo chí tôn.

- Đúng. Chỉ cần thả chúng ta ra ngoài, về sau chúng ta là người của Khinh Mi chưởng giáo.

- Đúng vậy!

Toàn bộ phòng giam trong lòng núi ước chừng mấy trăm phòng, đủ loại thanh âm nữ nhân lập tức vang lên ầm ĩ, huyên náo như cái chợ.

- Đều câm miệng lại cho ta.

Lão đầu bếp không kìm nổi phát ra một tiếng rống to. Tiếng rống này đồng dạng ẩn chứa chấn nhiếp tinh thần cường đại, toàn bộ địa lao lập tức chìm vào im lặng.

Tần Lập đứng ở đó không kìm nổi oán thần trong lòng: "Lão này, không để cho người khác rống, sợ dọa đến người tình của mình, chính mình lại không kìm nổi rồi!"

Khí thế lão đầu bếp trực tiếp bộc phát ra, tràn ngập toàn bộ địa lao. Không khí trong địa lao đều trở nên có chút vặn vẹo, Lãnh Khinh Mi đầu tiên không chịu nổi áp bách này, thân hình mềm nhũn, thiếu chút nữa té trên mặt đất.

Lão đầu bếp lúc này mới thu liễm khí thế,toàn bộ địa lao cùng yên tĩnh.

Lão đầu bếp đảo chung quanh một vòng, cười lạnhnói:

- Các ngươi nghĩ mình là ai? Miệng đầy lời nói linh tinh. Các ngươi nghĩ đến lao tù giam giữ các ngươi là giấy, ai cũng có thể mở ra? Muốn ra? Có thể. Tuy nhiên, các ngươi cân phải thể hiện ra giá trị bản thân.

- Giá trị gì? Chúng ta đều đã như vậy, chúng ta ngược lại để ý đến vị công tử bên cạnh ngươi. Nhưng hắn để ý chúng ta sao?

Một giọng nữ nhân giòn tan vang lên, đúng là nữ tử đầu tiên nhận ra Lãnh Khinh Mi. Nghĩ lại chắc năm đó là tâm phúc bên cạnh Lãnh Khinh Mi, sau khi Lãnh Khinh Mi bị lật đổ, người bên cạnh cùng ngã theo.

Lão đầu bếp cười lạnh nói:

- Nghĩ lại tình cảnh hiện tại của các ngươi. Nếu bỏ qua hôm nay, ta dám cam đoan các ngươi tuyệt đối không có cơ hội thứ hai đi khỏi phòng giam, ở lại nơi không có mặt trời, chờ chết trong dơ bẩn cô độc đi.

- Vậy ngươi muốn chúng ta làm gì? Chỉ cần ngươi nói, chúng ta đều đáp ứng.

Một nữ tử trung niên, tóc đều dài sắp đến gót chân, cũng không biết bao nhiêu năm chưa từng gội, từng sợi từng sợi, căn bản không nhìn ra bộ dạng nàng, cực kỳ dơ bẩn . Quần áo trên thân toàn bộ đều rách bươm, đi mạnh một chút, sợ là quần áo đều trực tiếp rơi xuống.

Lão đầu bếp nhìn thoáng qua Tần Lập, trầm giọng nói:

- Đây là chủ nhân của ta. Trong các ngươi, có một số người biết ta. Không nói gạt các ngươi, ta hiện tại là một người hầu của vị công tử này. Hôm nay nếu không có chủ nhân của ta, ngay cả ta chỉ sợ đều bị nhốt chết ở chỗ này.

Lão đầu bếp nói xong, không để ý đến vẻ mặt khiếp sợ của những người trong phòng, cười lạnh nói:

- Các ngươi có phải cho rằng Lãnh Khinh Tuyết đã bị giết? Nói cho các ngươi, nàng sử dụng bí thuật chạy đi. Cho nên, nếu các ngươi muốn ra, trước tiên nghĩ kỹ một chút, đó chính là đón nhận lửa giận của Lãnh Khinh Tuyết cùng toàn bộ Thánh Nữ Hồ. Đối với các ngươi mà nói, Thánh Nữ Hồ từng là nhà của các ngươi, hiện tại lại không phải, có lẽ các ngươi còn có người coi Thánh Nữ Hồ là nhà, nhưng Thánh Nữ Hồ, đã sớm từ bỏ các ngươi.

- Chúng ta cũng sớm không coi Thánh Nữ Hồ trở thành nhà của mình, bị giam ở nơi không thấy mặt trời này mấy trăm, mấy ngàn năm, hắc hắc, ai còn có thể coi đây là nhà mình?

Lão bà tâm thần giờ phút này đột nhiên trở nên bình thường, nói chuyện rất rõ ràng.

Lão đầu bếp gật gật đầu nói:

- Vậy là tốt rồi. Nếu muốn mở lao tù của các ngươi, cần tiêu hao rất nhiều công lực. Chúng ta cũng không muốn trông cậy các ngươi báo đáp thế nào, chỉ hy vọng, sau khi đi ra ngoài, các ngươi không nên làm chuyện lấy oán trả ơn. Như vậy là đủ rồi.

- Yên tâm. Chúng ta cũng không phải ác nhân gì. Cho dù là ác nhân, cũng có nguyên tắc cùng giới hạn cuối cùng.

Một nữ tử lớn tiếng nói. khiến cho rất nhiều người phụ họa.

Những người này thật sự bị giam ở đây sống không bằng chết, nếu có thể đi ra ngoài, chẳng sợ chỉ có một ngày tự do, sau đó chết đi cũng còn tốt hơn cô độc chờ chết ở nơi không có ánh mặt trời này.

Lúc này, Tần Lập nhẹ giọng nói:

- Ta muốn nói một câu.

Bên trong địa lao lập tức yên tĩnh. Vừa rồi những người này nghe rõ Chu Vô Phong chính mồm gọi công tử trẻ tuổi này là chủ nhân, vậy rất hiển nhiên người trẻ tuổi này mới là người làm chủ trong số ba người bên ngoài này.

- Các ngươi đều là người của Thánh Nữ Hồ, mà ta có cừu oán cùng Thánh Nữ Hồ…

Tần Lập đơn giản nói lại một lần nguyên nhân kết thù với Thánh Nữ Hồ. Lúc nói đến một mình tiêu diệt Ô Long Sơn, toàn bộ địa lao yên tĩnh đến mức nghe được tiếng kim rơi.

Ngay cả Lãnh Khinh Mi cùng lão đầu bếp đều vẻ mặt kinh hãi nhìn Tần Lập. Hiển nhiên bọn họ thấy được Tần Lập rất cường đại, nhưng lại tuyệt đối không thể tưởng tượng được Tần Lập cường đại đến mức độ này.

- Tuyệt đại đa số người trong các ngươi, có lẽ oán hận chỉ là một người nào đó, hoặc là một thế lực nào đó của Thánh Nữ Hồ. Nhưng đối với Thánh Nữ Hồ vẫn có lòng trung thành, điểm ấy các ngươi không cần phủ nhận, ta cũng không cần các ngươi nghĩ như vậy.

Tần Lập nhìn lướt qua những người thần sắc khác nhau trong phòng giam, từ dao động tinh thần của bọn họ có thể cảm nhận được tâm tình họ giờ phút này.

Hắn lại nói tiếp:

- Lần này ta đến đây, chỉ muốn một lời giải thích của Thánh Nữ Hồ, muốn Thánh nữ Tiêu Tiêu đứng ra, cho Tần Lập ta có sự trong sạch. Nhưng hiện tại, Chưởng giáo chí tôn Lãnh Khinh Tuyết lại một lòng muốn diệt trừ ta. Một khi đã vậy, Tần Lập ta chơi đến cùng. Ta chỉ muốn nói với các ngươi một câu, ta không hy vọng hôm nay thả các ngươi ra, ngày mai các ngươi cầm kiếm đối địch ta. Mặc dù ta không sợ, nhưng ta chán ghét lừa gạt cùng phản bội.

Lão đầu bếp nghe xong Tần Lập nói, sắc mặt hơi cứng đờ, sau đó trầm tĩnh lại. Lão là một người nhất ngôn cửu đỉnh, nếu nói làm người hầu Tần Lập, vậy nhất định việc làm lừa gạt cùng phản bội, vĩnh viễn không xuất hiện.

Lời nói của Tần Lập lập tức khiến rất nhiều người hướng ứng. Những người này đều tỏ vẻ sau khi ra ngoài chỉ một lòng tìm người Thánh Nữ Hồ phiền toái, tuyệt không đối địch với Tần Lập.

Trên thực tế, Tần Lập vốn cũng không trông cậy vào những người này, thầm nghĩ cho Thánh Nữ Hồ loạn thêm một chút thôi. Nhưng có một số lời, nhất định phải nói ra. coi như cảnh báo bọn họ trước.

Cấm chế những phòng giam này cũng không kém hơn cửa lao Lãnh Khinh Mi. Mấy trăm phòng giam, ước chừng rốn bảy ngày của Tần Lập mới hoàn toàn phá vỡ.

Lãnh Khinh Tuyết sợ là chết cũng không thể tưởng được, địa lao nàng cho rằng kiên cố không thể phá vỡ, sau khi nhốt Tần Lập vào lại hoàn toàn thay đổi.

Những người được Tần Lập thả ra trước, mỗi người cũng không vội vã chạy ra. Bọn họ một bên tiến vào trong gian phòng vốn giam Lãnh Khinh Mi rửa mặt chải đầu, một bên dùng đan được Tần Lập cho, khôi phục thực lực năm đó.

Mặc kệ là đại năng đã từng cường đại bao nhiêu, nhưng sau khi bị nhốt trong địa lao này mấy ngàn năm, khẳng định đều không có trạng thái đỉnh năm đó. Cái loại mà bị nhốt trong địa lao mấy trăm năm, sau khi đi ra càng mạnh mẽ, thuần túy là vô nghĩa.

Không ai có thể chống lại lưỡi đao thời gian. Sớm muộn gì đều sẽ mài mòn chết ngươi.

Hành động này của Tần Lập nào chỉ là cho Thánh Nữ Hồ thêm loạn, qua thực chính là chọc một tổ ong vò vẽ khổng lồ.

-o0o-

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

——oo0oo——

715. Chương 719: Lại Thấy Ánh Mặt Trời!

Có thể tưởng tượng một khi đoàn người này lao ra ngoài địa lao, sẽ mang tới một loại trùng kích cỡ nào tới toàn môn phái Thánh Nữ Hồ.

Hầu hết các nàng năm đó cũng là thiên chi kiều nữ một thời chỉ vì đấu tranh thất bại bị nhốt ở nơi này, oán khí trong lòng đã xông thẳng trời mây.

Không cần Tần Lập đi động viên, cũng không cần Lãnh Khinh Mi khuyên bảo, những nữ nhân này ai không phải hạng người tính tình cao ngạo?

Mãi cho đến khi Tần Lập mở ra tù lao cuối cùng, thả ra tròn ba trăm hai mươi tám người.

Sau đó, Tần Lập cùng những người này lại khôi phục thực lực trong ba ngày, Tần Lập gần như lấy hết đan dược trên người phân phát cho những người này, hắn chỉ muốn cho Thánh Nữ Hồ thêm một chút nhiễu loạn, với hắn mà nói, những nữ nhân oán khí tận trời này thực lực càng mạnh thì càng tốt.

Nhất là bà lão vẫn luôn kêu gào thả ta ra ngoài, càng là một thân lệ khí, một lời không nói ngồi ở đó, không ngừng điều dưỡng khôi phục thực lực bản thân.

Tần Lập có thể cảm giác được cảnh giới bà lão này tuyệt không kém hơn lão đầu bếp, có thể được xưng là sâu không thể lường.

Đợi đến khi thực lực mọi người đều đã khôi phục khá tốt, Tần Lập mới dẫn theo mọi người đi vào thông đạo thật dài, đi ra phía bên ngoài.

Bà lão này một lời không nói theo sát phía sau Tần Lập, làm cho Tần Lập có chút kinh ngạc là lão bà này lại thu liễm tất cả lệ khí trên người, hơn nữa thu liễm tất cả dao động khí cơ trở vào trong, nhìn bề ngoài thật giống như một bà lão hoàn toàn vô hại.

Trọng yếu nhất là trong ba trăm hai mươi tám nữ nhân này, cũng chỉ có mỗi mình bà ta là không đổi một bộ y phục khác sau khi được thả ra.

Những người khác đều từ chỗ Lãnh Khinh Mi nhận một bộ y phục, vừa người hay không vừa cũng không sao, còn tốt hơn là mặc bộ quần áo rách rưới kia. Rất nhiều nữ nhân sau khi rửa mặt chải đầu xong, khôi phục diện mạo vốn có, không cần nói, Thánh Nữ Hồ thật đúng là gần như không có nữ nhân nào diện mạo khó coi.

Chỉ có bà lão này, không rửa không tẩy, vẫn giữ lại bộ quần áo rách rưới trên người, một mùi mốc meo không ngừng tỏa ra từ trên người bà lão này.

Những người khác hình như cũng biết tính tình bà lão này, lại không có một người tới khuyên bảo bà ấy tẩy rửa một chút, đổi lại y phục.

Cứ vậy, đoàn người rốt cuộc đi tới cửa thông đạo địa lao, cánh cửa đá nặng nề hoàn toàn cắt đứt với bên ngoài, bên trên cửa đá khắc rất nhiều trận pháp ngăn cấm.

Những nữ tử Thánh Nữ Hồ này bị nhốt lâu thì cũng mấy ngàn năm, ngắn cũng có vài chục năm, mỗi người hô hấp dần trở nên dồn dập. Chỉ cần qua được cánh cửa kia, các nàng đã có thể lại thấy ánh mặt trời rồi.

Không thiếu nữ tử thậm chí kích động đến nỗi rớt nước mắt, hơn ba trăm người này cũng không thiếu người ôm ý nghĩ sau khi đi ra khỏi nơi này, liền rời khỏi Thánh Nữ Hồ, không bao giờ tham dự vào nơi thị phi này nữa.

Tần Lập ngưng thần tĩnh khí, tìm kiếm mắt trận trận pháp này. Trận pháp này càng thêm phức tạp hơn so với bên trong, tính đến hàng ức, tối nghĩa khó hiểu, hơn nữa bên trên còn bỏ thêm vô số cấm chế, muốn phá vỡ trận pháp này, bản thân nó đã ngàn muôn vạn khó, lại thêm cấm chế trên đó, liền càng thêm khó khăn.

Trong nhất thời Tần Lập cũng khó mà xoay sỡ, lúc này Lãnh Khinh Mi đứng dậy. Nữ nhân này đã từng là chưởng giáo Chí Tôn Thánh Nữ Hồ, tuy rằng một thân thực lực đã bị phế, nhưng kiến thức lại không mất, trực tiếp chỉ điểm Tần Lập làm sao mở ra cánh cửa đá tràn ngập trận pháp cấm chế này.

Lãnh Khinh Tuyết có lẽ sẽ không nghĩ tới, bí mật chỉ có các đời chưởng giáo Chí Tôn mới biết được, lại bị tỷ tỷ nàng nói cho Tần Lập. Hơn nữa, toàn bộ hơn ba trăm người ở đây đều nghe được, phàm là người có chút nghiên cứu đối với trận pháp, chỉ cần thực lực đủ mạnh, muốn mở ra cánh cửa đá này cũng đã không phải vấn đề khó nữa.

Kẹt kẹt!

Cánh cửa đá nặng nề phát ra một tiếng ma sát, chậm rãi mở ra một cái khe. Một tia nắng mặt trời chợt bắn vào giữa địa đạo u ám này.

Có rất nhiều người nơi này không khỏi nhắm mắt lại.

Bà lão đi theo phía sau Tần Lập, lại mạnh mẽ mở to mắt che phía sau hàng tóc dài, nhìn không nháy mắt ánh mặt trời này.

Theo cửa đá chậm rãi mở ra, từng mảng lớn ánh mặt trời chiếu vào, không ít người nghẹn ngào khóc rống. Các nàng từng cho rằng cả đời này đã không còn có thể thấy được bầu trời xanh lam, cũng không cảm thụ được ánh mặt trời ấm áp được nữa. Hiện giờ lại thấy ánh mặt trời, làm cho các nàng thậm chí có cảm giác như đang nằm mơ.

Lãnh Khinh Mi híp mắt, nước mắt chảy dài. Lão đầu bếp theo dõi nàng chặt chẽ, một tay vẫn luôn đặt sau lưng Lãnh Khinh Mi, cuồn cuộn không ngừng đưa vào nguyên lực, sợ Lãnh Khinh Mi vì quá mức kích động mà ngất đi.

- Khóc cái gì? Một đám không có tiền đồ!

Bà lão lạnh lùng nói một câu, sau đó ánh mắt rơi xuống hai đệ tử đời thứ năm áo vàng gác ngoài núi đá, nhìn hai người phát ra mấy tiếng cười quái dị khó nghe.

Còn hai đệ tử đời thứ năm áo vàng kia đã hoàn toàn bị đọa choáng váng, thậm chí ngay cả báo động cũng quên mất. Trợn mắt há mồm nhìn cửa đá mở rộng, sau đó bên trong nối đuổi đi ra hơn ba trăm người.

Đệ tử Thánh Nữ Hồ nhìn quần áo là có thể nhận ra đẳng cấp, nhiều chia làm bảy cấp, phân biệt là: đỏ cam vàng lục xanh lam tím.

Quần áo tím, là Đệ tử đời thứ nhất. Đệ tử đời thứ nhất thông thường đều là đệ tử thân truyền của chưởng môn nhân cùng trưởng lão quyền cao chức trọng, thực lực mạnh mẽ, đại đa số đều đã đạt đến cảnh giới Địa Tiên.

Quần áo màu lam, là đệ tử đời thứ hai. Đệ tử đời thứ hai đều là đệ tử môn, cũng đều là đệ tử các trưởng lão. Thông thường các nàng cũng đều là cảnh giới Địa Tiên, kém cỏi nhất cũng là võ giả Lôi Kiếp, chỉ là trên địa vị thoáng kém một chút so với đệ tử áo tím.

Quần áo màu xanh là Đệ tử đời thứ ba, quá nửa đều là đệ tử nội môn, là hạng thiên tư trác tuyệt, thời gian nhập môn ngắn. Thậm chí Thánh nữ cũng có thể được tuyển chọn từ giữa các nàng, sau đó mới tăng cường bồi dưỡng.

Quần áo màu lục, là đệ tử đời thứ tư. Đệ tử đời thứ tư quá nửa đều là cường giả cảnh giới Lôi Kiếp hoặc Địa Tiên tu luyện đến từ ngoại môn. Các nàng cũng là một đám lực lượng trung thành nhất toàn Thánh Nữ Hồ. Đa số chuyện vặt ở Thánh Nữ Hồ đều là do đệ tử đời thứ tư xử lý.

Mà đệ tử đời thứ tư nếu biểu hiện tốt, hoặc là có được kỳ ngộ, thực lực tăng cường, liền có thể thăng chức đệ tử đời thứ ba.

Quần áo màu vàng chính là đệ tử đời thứ năm, đều là những đệ tử ngoại môn thực lực cực mạnh cũng chỉ là cảnh giới Lôi Kiếp, thông thường đều ở cảnh giới Phá Toái Hư Không cùng Đan Nguyên Anh Hóa.

Quần áo màu cam là đệ tử đời thứ sáu, thân phận địa vị ở Thánh Nữ Hồ tương đối thấp, thông thường đều là bồi dưỡng thị nữ cho đệ tử nội môn. Thiên phú những người này quá nửa đều bình thường, nhưng hơn ở tay chân lanh lẹ, ánh mắt sắc bén, bồi dưỡng đệ tử đời thứ sáu cũng quá nửa là dựa theo bồi dưỡng thị nữ nha hoàn.

Quần áo màu đỏ còn lại là đệ tử ngoại môn mới nhập môn, số lượng cực kỳ khổng lồ. Bất luận là đệ tử nội môn hay đệ tử ngoại môn, đều là trúng tuyển rút ra từ đệ tử đời thứ bảy áo đỏ.

Có thể nói bất cứ một Thái thượng trưởng lão, tiền bối danh túc, thậm chí là chưởng giáo Chí Tôn Thánh Nữ Hồ, các nàng có khả năng không mặc qua quần áo màu vàng, không mặc quần áo màu lục, nhưng nhất định phải trải qua quần áo đỏ.

Hai đệ tử áo vàng nằm mơ cũng không nghĩ tới gặp phải loại biến cố này, ngơ ngác đứng đó không biết làm sao. Đợi đến khi các nàng cảm giác được oán niệm cùng sát khí trên người những nữ nhân này, liền muốn báo động thì đã chậm.

Hai nữ tử trung niên trong ánh mắt tràn ngập oán độc, hình bóng chợt lóe trực tiếp đánh về phía hai đệ tử đời thứ năm áo vàng này.

Phốc!

Phốc!

Hai tiếng trầm muộn khẽ vang lên, hai đệ tử đời thứ năm áo vàng trực tiếp bị chấn đứt tâm mạch, ngã xuống chết ngay.

Hai người thiếu nữ trẻ tuổi chết không nhắm mắt, các nàng đến chết cũng không nghĩ ra được vì sao những người bị giam giữ bên trong lại đột nhiên bị thả ra toàn bộ. Vì sao lại muốn giết các nàng, các nàng cũng không làm chuyện gì sai, chỉ là hai đệ tử cấp thấp trông cửa mà thôi…

Đợi khi Lãnh Khinh Mi phát hiện, hơn nữa muốn lên tiếng ngăn cản hai đệ tử đời thứ năm áo vàng này đã ngã xuống chết rồi, Lãnh Khinh Mi thật không đành lòng, khẽ giọng nói với lão đầu bếp:

- Hai người chỉ là đệ tử đời thứ năm không hiểu gì cả, giết các nàng làm gì chứ?

Lão đầu bếp nhàn nhạt nói:

- Các nàng đích thật không hiểu gì cả, nhưng mà một khi các nàng ta phát ra cảnh báo, vậy sẽ làm hỏng đại sự.

Lãnh Khinh Mi thở dài sâu kín một tiếng, không nói nữa. Trong đôi mắt cực đẹp tràn ngập cô đơn nàng nghĩ: có thể là mình thật sự không thích hợp trở thành chưởng môn nhân một môn phái.

Bà lão già nhất kia giống như không phát hiện hai đệ tử đời thứ năm áo vàng bị giết, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm phương hướng Thần Nữ Phong, yết hầu khàn khàn nói:

- Đều đi theo ta, vây công Thần Nữ Phong. Nhớ kỷ, ta đánh ai, các ngươi liền đánh theo ta. Không bện thành một sợi thừng, chúng ta sẽ bị đánh tan rất nhanh.

Đây là một câu nói dài nhất, có lý nhất từ khi bà lão này đi ra khỏi nhà tù trong lòng núi. Sau khi nói xong, ánh mắt sau hàng tóc rối bời của bà lão nhìn chằm chằm Tần Lập nửa ngày, sau đó chậm rãi nói:

- Người thanh niên, lão thân thiếu Người một nhân tình rất lớn, lão thân mặc kệ Người cùng Thánh Nữ Hồ có bao nhiêu thù hận, có thù oán với ai, Người có oán báo oán, có thù báo thù. Nếu như lão thân có thể sống đi ra ngoài Thánh Nữ Hồ, bất luận thế nào, lão thân cũng sẽ hoàn trả nhân tình này cho ngươi.

Tần Lập cười cười, nói:

- Tiền bối không cần phải cảm tạ ta, ta thả các tiền bối ra cũng chỉ là muốn tạo cho Thánh Nữ Hồ thêm chút hổn loạn mà thôi. Cho nên một tiếng nhân tình, không cần phải nói tới.

Bà lão cũng không ít cường giả Thánh Nữ Hồ nghe lời Tần Lập nói vậy, đều nao nao, có lẽ không nghĩ tới Tần Lập lại thẳng thắn như vậy.

Bà lão hừ một tiếng trong mũi:

- Người thật là thẳng thắn, ta có chút thích tiểu tử trẻ tuổi như Người. Không tệ, lão thân nói lời giữ lời, trước giờ đều là nhất ngôn cửu đỉnh.

Lúc này, có nữ đệ tử Thánh Nữ Hồ đi ngang qua nơi này, đột nhiên thấy nơi đây đứng một đoàn nữ tử, lập tức sững sờ, tiếp đó liền cảm giác không đúng, liền định lăng không bay đi.

Bà lão hừ lạnh, một tiếng, vươn một tay, trên bầu trời trực tiếp xuất hiện một bàn tay khô gầy như vuốt ưng. Khoảng cách giữa hai bên đến bốn năm mươi thước, nữ đệ tử Thánh Nữ Hồ kia hừ một tiếng cũng không được, đã bị bàn tay khổng lồ trực tiếp bóp nát, tung lên một mảnh mây máu giữa không trung.

Bà lão giọng khàn khàn rống to một tiếng:

- Giết!

-o0o-

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

——oo0oo——

716. Chương 720: Giết Người Chỉ Vì Hả Giận!

Theo bà lão ra lệnh một tiếng, hơn ba trăm nữ nhân Thánh Nữ Hồ oán niệm tận trời đều lăng không bay lên, phóng như chớp về phía Thần Nữ Phong.

Tần Lập cùng lão đầu bếp hai người liếc nhìn nhau, lão đầu bếp thở dài một tiếng:

- Mấy nữ nhân này cũng coi như có tình có nghĩa, các nàng coi như đang liều chết yểm hộ chúng ta rời đi.

Tần Lập gật đầu, nhìn thoáng qua lão đầu bếp, cười nói:

- Vấn đề là, lão muốn rời đi hay sao?

Lão đầu bếp nhìn thoáng qua Lãnh Khinh Mi, Lãnh Khinh Mi ôn nhu nói:

- Vô Phong, chúng ta đi thôi, rời khỏi nơi này được không? Ta không muốn ở lại nơi này thêm được nữa, không muốn nhìn thấy từng gốc cây ngọn có nơi này, mang ta rời đi thôi.

Lão đầu bếp lộ ra thần sắc giãy dụa, nữ nhân của lão bị người ta hại thành như vậy, cho dù là muội muội nàng làm, lẽ nào những người khác không tham dự một chút nào hay sao? Dù là không giết Lãnh Khinh Tuyết, nhưng những người tham dự tàn hại Lãnh Khinh Mi năm đó, lão không muốn buông tha một người.

- Khinh Mi, ta đáp ứng sẽ dẫn nàng rời đi, nhưng nàng phải nói cho ta: năm đó ngoại trừ muội muội nàng, người hại nàng còn có những ai?

Lão đầu bếp vẻ mặt bình tĩnh nói, trong mắt lại hiện lên sát khí nồng đậm.

Lãnh Khinh Mi than khẽ một tiếng, yếu ớt nói:

- Dù biết là ai, có ý nghĩa gì sao? Chủ mưu là muội muội ruột của ta, đám người kia chẳng qua chỉ là công cụ mà thôi.

- Tiếp tay cũng đáng chết.

Lão đầu bếp hung hăng nói:

- Nếu nàng không nói với ta, ta tuyệt sẽ không rời khỏi nơi này.

Lãnh Khinh Mi vẻ mặt bất đắc dĩ nhìn lão đầu bếp, khẽ giọng nói:

- Thật sự phải nói?

- Nói.

Lão đầu bếp rất kiên quyết.

- Đại trưởng lão, Nhị trưởng lão, Tứ trưởng lão cùng Thất trưởng lão hiện giờ, năm đó phế bỏ công lực của ta chính là bốn người này. Nếu như nói hận, ta hận nhất chính là bốn người bọn họ.

Lãnh Khinh Mi nói, trong ánh mắt như giếng xưa phẳng lặng không gợn sóng, rốt cuộc hiện lên một tia hận ý, hàng mi dựng thẳng, giọng nói mang theo vài phần hàn ý.

Như rơi vào trong hồi ức xa xôi, Lãnh Khinh Mi yếu ớt nói:

- Hận các nàng, không phải bởi vì các nàng động thủ phế bỏ ta, mà là bởi vì các nàng đều là trưởng lão do ta chỉ định khi ta làm chưởng giáo Chí Tôn. Bọn họ cần năng lực thì có năng lực, cần thực lực thì có

thực lực, đều là những người rất có tài năng. Nhưng các nàng chẳng những phản bội ta, hơn nữa lúc phế bỏ công lực của ta còn đều cực kỳ đắc ý, nói người như ta căn bản không xứng trở thành chưởng giáo Chí Tôn Thánh Nữ Hồ, không giết ta đã là lưu tình rồi…

- Hay cho không giết đã là lưu tình!

Lão đầu bếp nghiến răng nghiến lợi.

Tần Lập cũng cảm thấy mấy người phản bội Lãnh Khinh Mi có chút vô cùng vô sỉ. Người có thể phản bội chủ tử của ngươi, nhưng sau khi phản bội còn có thể nói khí thế hùng hồn như vậy, là loại người nhân tính nào mới có thể làm ra chuyện này chứ.

Lúc này, bỗng nhiên từ phương hướng Thần Nữ Phong truyền tới từng tiếng nổ ầm ầm, hiển nhiên đám nữ nhân oán niệm tận trời kia đã đánh lên Thân Nữ Phong, hai bên đã giao thủ rồi.

Lãnh Khinh Mi có chút lo âu nhìn hướng kia, nói:

- Những người trên Thân Nữ Phong, thực lực chưa chắc đáng sợ bao nhiêu. Nhưng những người ẩn cư ở sau núi, đều vô cùng mạnh mẽ, một khi kinh động những người đó, đừng ai muốn chiếm được chỗ tốt gì ở Thánh Nữ Hồ. Càng đừng nói Thánh Nữ Hồ còn mấy lão tổ tông không xuất thế đã không biết bao nhiêu năm, ngay cả ta cũng chỉ là lúc tiếp nhận chức chưởng giáo Chí Tôn nghe nói qua, cũng không tận mắt thấy được. Mấy lão tổ tông kia, thậm chí rất có thể đã đột phá cảnh giới Địa Tiên, tiến vào tầng thứ càng cao hơn…

Tần Lập cùng lão đầu bếp liếc nhau lần nữa, Tần Lập hỏi:

- Lão tổ tông của các ngươi, đã không xuất thế bao nhiêu năm rồi?

Lãnh Khinh Mi suy nghĩ một chút, nói:

- Có lẽ khoảng hai ba ngàn năm rồi. Bình thường bọn họ đều bế tử quan, trừ khi môn phái gặp phải nguy cơ to lớn, bằng không coi như là năm đó ta bị muội muội Lãnh Khinh Tuyết phát động chính biến lật đổ, cũng không thấy lão tổ tông đi ra can thiệp. Đối với các nàng, chỉ cần không phải toàn bộ Thánh Nữ Hồ bị tiêu diệt, vậy không có gì cần lo lắng.

- Lão tổ tông của các ngươi thật đúng là rộng rãi mà.

Tần Lập vẻ mặt đạm nhạt châm chọc một tiếng, lúc này nhìn Thần Nữ Phong bên kia bùng lên từng đoàn bụi mù thật lớn, hiển nhiên chiến đấu ngày càng kịch liệt, ở rất xa, Tần Lập thậm chí cũng nghe được các nữ nhân bị giam giữ không biết bao nhiêu năm kia điên cuồng rống giận rít gào, cũng có thể nghe được tiếng thét vừa giận vừa sợ của cao tầng Thánh Nữ Hồ trên Thần Nữ Phong.

Khóe miệng Tần Lập nổi lên một tia tươi cười nhàn nhạt, lúc này Lãnh Khinh Mi đã chỉ đường đi, đã từng làm chưởng giáo Chí Tôn Thánh Nữ Hồ, từ nhỏ Lãnh Khinh Mi đã sinh hoạt ở nơi này, đều tinh tường quen thuộc bất cứ một chỗ nào.

Quả nhiên, ba người vừa rời khỏi núi đá không bao lâu, liền thấy mười mấy bóng người nhắm về phía núi đá. Lão đầu bếp mắt sắc, liếc nhìn thấy trong đó có bóng người Thất trưởng lão, liền muốn xoay người trở lại, chém giết ngay Thất trưởng lão kia.

Tần Lập trực tiếp ngăn cản lão đầu bếp, nhỏ giọng nói:

- Đừng đánh rắn động cỏ, lão phãi lo lắng cho an toàn của Lãnh Khinh Mi nữa chứ.

- Không phải còn có người ở đây sao?

Lão đầu bếp nhìn Tần Lập tỏ vẻ Đương nhiên nói:

- Người là chủ nhân của ta mà.

- Con bà nó, sao ta lại cứ cảm giác như lão là chủ nhân của ta vậy?

Tần Lập lẩm bẩm một tiếng, sau đó nghiêm mặt nói:

- Hiện giờ không phải lúc, một khi nháo lớn, có khả năng thật sự dẫn lão tổ tông Thánh Nữ Hồ tới. Lão già này, đừng có nói với ta là lão không cảm giác được nơi này có mấy cỗ khí tức cường đại tới mức làm người ta run sợ đó.

Lão đầu bếp trầm mặc một trận hiển nhiên khí tức rõ ràng như thế nếu như còn không cảm giác được, vậy lão cũng không xứng là một cường giả nữa, lão đầu bếp lại cười nói:

- Vậy thì thế nào? Đám lão Bất Tử kia đã mấy ngàn năm chưa từng đi ra, bọn họ tản mát ra loại khí tức cường đại này, chỉ sợ mục đích chủ yếu cũng là vì trấn áp số mệnh môn phái, chấn nhiếp địch nhân tới xâm phạm mà thôi.

Tần Lập lại rất đồng ý với quan điểm này của lão đầu bếp, nếu bế quan mấy ngàn năm cũng không đi ra, vậy trừ khi là môn phái gặp phải đại kiếp nạn, bằng không bọn họ sẽ không dễ dàng xuất quan.

Lúc này Lãnh Khinh Mi bỗng nhiên nói:

- Chưởng giáo Chí Tôn mỗi đời đều có một kiện bảo vật, thông qua bảo vật này có thể liên hệ tới các lão tổ tông đang bế quan. Năm đó lúc Khinh Tuyết dự mưu muốn đoạt quyền soán vị, kỳ thật ta đã có dự cảm, chỉ là không muốn tin rằng đó là sự thật. Ta đã sớm làm một vài thi thố, ta cất giấu bảo vật kia ở một chỗ không ai tìm ra được.

- Ha ha, Khinh Tuyết muội ấy còn không giết ta, còn đáp ứng vài yêu cầu của ta, đưa tới vô số y phục lương thực cùng dẫn nước bên ngoài vào địa lao, xem chừng cũng có quan hệ nhất định tới chuyện này, có thể liên tiếp mấy đời chưởng giáo Chí Tôn cũng sẽ không quấy nhiễu lão tổ tông một lần, nhưng mà nếu môn phái bỗng nhiên gặp phải nguy nan, lúc này không có kiện bảo vật đó, muốn gọi lão tổ tông đi ra, vậy liền khó khăn rồi.

-Cái gì?

Tần Lập cùng lão đầu bếp hai người đồng loạt kêu to một tiếng, mừng rỡ nhìn Lãnh Khinh Mi. Không ngờ tới nữ nhân tính tình mềm yếu đến rối tinh rối mù này lại còn có lưu lại chuẩn bị phía sau, điều này làm cho hai người Tần Lập cùng lão đầu bếp mừng rỡ không thôi.

- Ha ha ha, thật là trời cũng giúp ta mà!

Lão đầu bếp cất tiếng cười to, toàn bộ Thánh Nữ Hồ, ngoại trừ mấy lão tổ tông thực lực khủng bố kia ra, lão còn sợ ai?

Tần Lập cũng mừng rỡ, nhìn thoáng qua Lãnh Khinh Mi, thầm than nếu như không phải lão đầu bếp kiên tri sợ rằng đến giờ Lãnh Khinh Mi cũng sẽ không nói ra chuyện này.

- Tiểu chủ nhân ngài thay ta chiếu cố Khinh Mi một chút.

Lão đầu bếp nói với Tần Lập một tiếng, sau đó nhe rằng cười hung ác với đám ngươi Thánh Nữ Hồ lên xuống tìm kiếm bên kia, thân người bay lên trời, tản mát ra một cổ khí thế như một con đại bàng che trời phủ đất.

Đây cũng là lần đầu tiên Tần Lập thấy được lão đầu bếp bày ra thực lực chân chính của lão, trong lòng không khỏi thầm khen: lão già này thật đúng là một tuyệt thế cường giả, là một đại năng chân chính, lần này coi như mình chọn đúng rồi.

Đám ngươi Thánh Nữ Hồ bên kia ngay lập tức phát hiện ra tung tích lão đầu bếp, nháy mắt kết thành trận pháp, muốn cùng nhau đối kháng lão đầu bếp.

Lão đầu bếp ở giữa không trung gầm lên một tiếng giận dữ:

- Lục Khơi Thất trưởng lão Thánh Nữ Hồ quyền cao chức trọng, đã lâu không gặp rồi.

Thất trưởng lão Thánh Nữ Hồ ở bên kia là một thiếu phụ xinh đẹp bề ngoài khoảng ba mươi tuổi, vóc người đầy đặn, làn da trắng nõn giống như có thể ép ra nước, một đôi mị nhãn câu hồn đoạt phách.

Nhưng lúc này trong mắt của nàng lại tràn ngập cảnh giác cùng khẩn trương, người này nàng quá quen thuộc. Lão già bề ngoài xấu xí này, năm đó không phải có diện mạo như thế, mà là hình tượng một người trung niên anh tuấn nho nhã, được rất nhiều nữ tử Thánh Nữ Hồ ái mộ thật sâu.

Mặc dù thay đổi hình tượng, nhưng ánh mắt này, giọng nói đó, vô số đêm nàng mơ thấy ác mộng, sau khi tỉnh lại đều không ngừng tự nói với mình: người kia đã chết, nếu không thì đã nhiều năm như vậy, vì sao hắn không tới Thánh Nữ Hồ tìm Lãnh Khinh Mi?

Hôm nay người này lại xuất hiện trước mặt nàng, hơn nữa một thân khí thế hùng hồn, dường như lại càng cường đại hơn năm đó…

Nhưng mà người bên chúng ta cũng không ít, cũng chưa chắc thua hắn được.

Trong lòng nghĩ vậy, Lục Khơi dần dần có một chút trấn định, đôi mị nhãn bắn ra hai đạo quang mang lạnh băng, lạnh giọng nói:

- Chu Vô Phong, ta nghe chưởng giáo Chí Tôn nói ngươi đã xuất hiện, ta còn không tin được. Hì hì, Người dẫn Lãnh Khinh Mi ra chưa? Đáng tiếc quá. Người đã tới chậm, nàng không sống được mấy năm nữa.

Không nói tới chuyện này còn tốt, vừa nghe lời này, đôi mắt đục ngầu của lão đầu bếp lập tức tràn ra một tầng đỏ máu, lạnh lẽo nói:

- Lục Khơi, Khinh Mi có chỗ nào có lỗi với Ngươi? Khiến cho ngươi hận nàng như thế? Nàng là một nữ nhân thiện lương như vậy, năm đó vẫn luôn chiếu cố các ngươi, bảo hộ các ngươi, nào không ngờ tới nuôi thành một đám ong tay áo.

Lão đầu bếp nói rồi, căn bản không để cho Lục Khơi sắc mặt chợt xanh chợt trắng có cơ hội nói chuyện, vung tay lên, một cổ lực lượng mãnh liệt dâng trào trực tiếp đánh về phía Lục Khơi.

- Hôm nay giết ngươi, chỉ vì thả ra một hả giận!

Tiếng nói lão đầu bếp như tiếng sấm rền quanh quẩn trên bầu trời Thánh Nữ Hồ.

Trong mắt Lục Khơi hiện lên một kia kinh hãi, hét lớn:

- Kết trận!

-o0o-

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

——oo0oo——

717. Chương 721: Phong Tiên Trảm Thần Đại Trận!

Lời còn chưa dứt, cỗ kình lực mãnh liệt kia đã đánh tới trước người Lục Khỏi. Khí thế trên người Lục Khơi cũng hoàn toàn bùng phát ra, hai tay đẩy về phía trước, một cỗ lực lượng cường đại trực tiếp phá nát hư không.

Ầm ầm!

Một tiếng nổ ầm ầm vang lên, không gian xung quanh thân thể Lục Khơi nháy mắt sụp đổ, dù là nơi Thánh Nữ Hồ có cấm chế cao cỡ nào, lão đầu bếp đánh một chưỡng này cũng đánh cho thiên địa phải biến sắc.

Thân thể Lục Khơi giống như một cái bao cát bị đánh bay, trực tiếp bị đánh vọt ra ngoài, giữa không trung phun ra một ngụm máu tươi, nhiễm đỏ hư không bị lực lượng khổng lồ trực tiếp chôn vùi.

Ầm!

Thân thể Lục Khơi hung hăng ngã xuống đất, đập mặt đất đầy hoa cỏ thành một cái hố sâu, thân người nàng cũng trực tiếp chôn vào bùn đất.

Còn những ngươi Thánh Nữ Hồ khác bị lão đầu bếp đánh ra một chưởng lực kinh khủng này chấn động vội vàng lùi về sau, có chút đệ tử đời thứ hai thứ ba thực lực hơi yếu, đều bị chấn động thành nội thương, khóe miệng tràn máu.

Các nàng hoảng sợ nhìn lão đầu bếp, trong đó có vài người nhận biết lão đầu bếp, vẻ mặt kinh hãi càng đậm, ở trong đầu của các nàng, lão đầu bếp mấy chục năm trước cũng không có cảnh giới như hiện giờ, coi như là lão đầu bếp khi rời Thánh Nữ Hồ mười mấy năm trước, hắn cũng không có thực lực như hiện tại.

Không lẽ, trong mười mấy năm này, hẳn có được kỳ ngộ gì hay sao?

Thân thể lão đầu bếp đứng giữa hư không khi thì hư khi thì thật, hư thật không ngừng, tạo cho người ta một cảm giác biến ảo khó lường, nhanh đến mức không thể tin nổi.

Lão đầu bếp trực tiếp đi tới phía trên vùng đất chôn vùi Lục Khơi không hề có chút do dự, một tay vung lên, bàn tay vừa lật, đè xuống phía dưới… Toàn bộ hư không, bị một chưởng của lão đầu bếp đánh thành trực tiếp tan biến, một chưởng này ẩn chứa uy lực vô thượng, toàn bộ đánh về phía Lục Khơi.

Toàn bộ mặt đất trong phạm vi mấy trăm thước trực tiếp nứt ra, phát ra chấn động kịch liệt, còn nơi vốn là chỗ Lục Khơi trực tiếp bị một chưởng của lão đầu bếp đè xuống sâu mấy chục thước.

Nơi này biến thành một hang động rộng hơn hai thước, sâu mấy chục thước, bốn phía hang động trơn tuột, giống như bị người ta mài nhẵn, ai cũng có thể tưởng tượng được uy lực một chưởng phán nộ của lão đầu bếp.

Thánh Nữ Hồ này ở thời đại Hoang cổ đích thật là chỗ ở của một vị đại thần Hoang cổ . Loại địa phương này có thể xưng là một tiểu thế giới, không gian nơi này đều được đủ loại cấm chế gia trị khá là kiên cố. Coi như là chiến đấu giữa Địa Tiên đại năng, cũng sẽ không tạo thành bất kỳ tổn hại gì với bên ngoài.

Nhưng giờ lại bị lão đầu bếp đánh ra một chưởng thành một hang động sâu như vậy, đủ thấy lúc này trong lòng lão đầu bếp phẫn nộ mãnh liệt cỡ nào.

Về phần Lục Khơi đã sớm bị lão đầu bếp đánh một chưởng này đến tan xương nát thịt, ngay cả cặn bã cũng không còn.

Lãnh Khinh Mi cùng Tần Lập đứng xa xa nhìn một màn này, Lãnh Khinh Mi không nhịn được nhắm mắt lại, Tần Lập nhìn bộ dáng Lãnh Khinh Mi, trong lòng không nhịn được âm thầm lắc đầu, thầm than loại tính tình này đừng nói là chưởng môn một phái, coi như làm một tiểu quản sự, cũng không thích hợp với nàng.

Chiến đấu phía Thần Nữ Phong đã dần trở nên kịch liệt, không ngừng nghe thấy tiếng nổ ầm ầm từ bên đó. Loại dao động kịch liệt như thế, dù là ở bên này cũng có thể cảm giác được. May mà nơi đây có cấm chế cường đại, nếu không chỉ sợ đã sớm khiến hư không vỡ nát rồi.

Lão đầu bếp hai chiêu chém giết Thất trưởng lão Lục Khơi lửa giận trong lòng cũng nhả ra một chút, đối mặt với các Đệ tử Thánh Nữ Hồ khẩn trương hoảng sợ, lão đầu bếp nhàn nhạt nói:

- Ta và các ngươi không thù không oán, các ngươi đừng tự tới tìm khổ, tất cả các ngươi cùng lên cũng không phải đối thủ của ta. Nghe lời ta, tìm một nơi trốn đi, Thánh Nữ Hồ, phải thay đổi rồi.

Các nữ đệ tử Thánh Nữ Hồ này quá nửa đều là tâm phúc của Lãnh Khinh Tuyết, còn có mấy trưởng lão ở bên trong, nghe lão đầu bếp nói vậy, sắc mặt không nhịn được Đại Biến.

Có người quay lại nhìn thoáng qua cánh cửa đá vào nhà ngục trong núi đã mở rộng, không kìm lòng đánh rùng mình một cái. Nếu thực sự thay đổi, có khả năng các nàng là nhóm người đầu tiên bị nhốt vào trong địa lao này.

Không ai sẽ đồng tình với người thất bại, có trời mới biết sau này sẽ còn có người thả các nàng ra hay không. Thánh Nữ Hồ từ xưa đến nay, cho đến giờ chưa từng có ai trốn ra khỏi địa lao trong núi này.

Lần này ai biết là đại năng nào, lại phá hủy tất cả cấm chế bên trong địa lao, một hơi thả hết những người bị giam giữ không biết bao nhiêu năm này ra ngoài, đây đối với Thánh Nữ Hồ mà nói quả thật là một phiền toái to lớn.

Bởi vậy, các nàng mới theo Thất trưởng lão dẫn đầu đi tới nơi này, muốn xác định xem những người này có phải là trốn ra từ bên trong địa lao hay không.

Bởi vì ngoại trừ một bà lão, những người khác đều đã thay đổi y phục, tẩy sạch mặt mũi, ngoại trừ có người cá biệt nhận ra được là nữ nhân bị giam giữ trong địa lao, đại bộ phận các nữ nhân khác thì người ta đã không nhận ra nữa. Bởi vì có rất nhiều người, đã bị giam giữ hơn một ngàn năm.

Sức chiến đấu cùng trình độ điên cuồng của đoàn người này làm cho đệ tử Thánh Nữ Hồ hiện giờ cảm thấy hoảng sợ, nếu không phải Lãnh Khinh Tuyết kịp thời triệu tập đa số trưởng lão cùng cao thủ trong môn phái tới, lúc này mới có thể đánh ngang tay với đoàn nữ nhân đột nhiên nhảy ra này. Nếu không như thế, vậy thì sợ rằng hiện giờ Thần Nữ Phong đã bị công phá rồi!

- Thế nào? Lẽ nào các ngươi còn không muốn đi? Nữ nhân Lãnh Khinh Tuyết bạc tình bạc nghĩa kia đáng để các ngươi liều chết như vậy sao?

Lão đầu bếp híp mắt, ngữ khí trở nên có chút không tốt, giọng nói tràn ngập ý lạnh.

Phía bên kia có một đệ tử áo tím, diện mạo cũng chỉ hai bảy hai tám tuổi, tóc búi cao, lộ ra chiếc cổ thon thảm làn da trắng nõn mềm mịn, mi liễu cong cong, môi nhỏ anh đào, sắc mặt phấn hồng, là một cô gái cực đẹp.

Nàng hừ lạnh một tiếng, nói:

- Mọi người không cần tin hắn, đám nữ nhân kia vốn là phản đồ, đáng bị giam giữ nhiều năm như thế. Hiện giờ đi ra, vậy thì thế nào? có thể nhấc lên bao nhiêu sóng gió? Thánh Nữ Hồ chúng ta cường đại như vậy, chẳng lẽ còn sợ một đám phản đồ bị giam giữ không biết bao nhiêu năm hay sao?

Lúc này, những người khác cũng hồi thần lại, tuy rằng lão đầu bếp thực lực cường đại, nhưng các nàng cũng không phải kẻ yếu. Vừa rồi chỉ là bị thủ đoạn sắc bén của lão đầu bếp nháy mắt chấn nhiếp tâm thần mà thôi, nếu thật sự liều mạng đánh lên, các nàng thật không sợ lão đầu bếp. Bởi vì lão đầu bếp có lợi hại đi nữa, cũng chỉ có một người, còn các nàng lại có mười mấy người.

- Không sai, Chu Vô Phong, không nghĩ tới là Ngươi thả đám người kia ra. Ngươi thật sự là thất đức mà.

Một nữ trung niên, cũng là một trưởng lão Thánh Nữ Hồ xếp hạng sau,vẻ mặt cay nghiệt nói:

- Lãnh Khinh Mi cũng bị ngươi dẫn ra rồi chứ? Ngươi còn không mau nhanh mang theo nàng xa chạy cao bay, còn dám lưu lại ở nơi này…

Một đệ tử đời thứ nhất áo tím lớn tiếng nói:

- Chúng ta nhiều người, không cần sợ hắn. Mọi người cùng kết trận chém giết hắn ngay tại chỗ.

Mười mấy cô gái này động tác thật nhanh, như bướm lượn giữa vườn hoa, cấp tốc ngưng kết thành trận, vây quanh lão đầu bếp ở giữa.

Lãnh Khinh Mi ở bên kia gấp gáp nói:

- Công tử, đây là Phong Tiên Trảm Thần Đại Trận của Thánh Nữ Hồ, một mình Vô Phong không đối kháng được.

Tần Lập nhìn cô nàng này gấp gáp muốn chạy tới, vì vậy cười nói:

- Không sao, một thân thực lực lão đầu bếp hiện giờ đã không phải như lúc cô nhận biết lão năm đó nữa.

Hiện giờ Tần Lập đã đoán được, sở dĩ lão đầu bếp ngẩn ngơ mấy chục năm ở nơi thâm sơn cùng cốc kia, khẳng định không đơn giản chỉ là báo ân. Khả năng lớn nhất, chính là lão đầu bếp ở một nơi nào đó phát hiện di tích Hoang cổ , chiếm được truyền thừa nào đó, lúc này mới ở lại địa phương kia ngây ngốc mấy chục năm.

Lập. Trong đó nữ tử cung trang lam tế ra một chiếc hồ lô nhỏ, toàn thân chiếc hồ lô màu tím, tới gần Tần Lập đột nhiên phun ra một cỗ hỏa diễm không màu cực kỳ kinh khủng.

Hỏa diễm này trực tiếp đốt sạch hư không xung quanh, Tần Lập cảm giác được nhiệt độ hỏa diễm này còn cao hơn cả nham thạch, cả người hắn nháy mắt như có cảm giác bị đốt thành tro tàn.

Nên biết rằng, thân thể Tần Lập cường đại hơn rất nhiều so với Địa Tiên đại năng bình thường.

Đột nhiên, Tần Lập cảm giác được trái tim truyền đến một trận rung động, dường như sinh ra khát vọng mãnh liệt với ngọn lửa này.

Nó muốn luyện hóa ngọn lửa này?

Mặc dù loại cảm giác này cực kỳ hoang đường, nhưng ở trong nháy mắt chớp giật này, Tần Lập vẫn lựa chọn tin vào trực giác của mình. Bởi vì Tần Lập biết ngũ hành nguyên tố trong thân thể mình hiện giờ chỉ có một loại lực tinh kim, sau khi luyện hóa liền bảo hộ vùng phổi.

Còn trái tim lại thuộc tính hỏa trong ngũ hành, nếu trái tim muốn hấp thu luyện hóa hỏa diễm này, vậy thì cược một trận.

Cho tới giờ Tần Lập luôn không thiếu tinh thần mạo hiểm, trước giờ luôn là cầu phú quý trong hiểm nguy. Không muốn trả giá chỉ muốn hồi báo, loại chuyện này cho đến giờ chỉ có ở trong truyền thuyết.

Tần Lập nghĩ vậy, liền mở rộng ngực, đồng thời lại đánh ra một đạo Long Hoàng Thánh Hiền Trảm thứ hai mà mỗi ngày chỉ có thể thi triển hai lần, chém về phía nữ tử cung trang lam tế ra chiếc hồ lô tím này, Tần Lập không quá mong một kiếm này có thể chém được nàng, chỉ hy vọng có thể cắt đứt liên hệ giữa nàng và chiếc hồ lô.

Thứ này vừa nhìn là biết một kiện bảo bối, Tần Lập liền coi trọng chiếc hồ lô tím này.

Phốc!

Cỗ hỏa diễm không màu này trực tiếp xông vào cơ thể Tần Lập, Tần Lập cũng tận mắt thấy nữ tử cung trang trắng bị một chiêu Long Hoàng Thánh Hiền Trảm của hắn làm cho không thể lui được, chỉ có thể đón đỡ.

Ầm ầm!

Một tiếng nổ vang, thân người nữ tử cung trang trắng bị đánh bay ra ngoài như diều đứt dây.

Nhưng trong mắt nàng lại hiện lên một tia vui mừng, bởi vì nàng thấy được hỏa diễm kia đã tiến vào trong thân thể Tần Lập.

Đồng thời còn có nữ tử cung trang lam và nữ tử cung trang vàng, đều lộ ra vẻ vui mừng.

Nữ tử cung trang lam thấy Tần Lập đón đỡ cỗ hỏa diễm này, không nhịn được lạnh giọng nói:

- Ngươi dám tiếp Hoang cổ Thần Hỏa. chết…

Chữ chết còn không nói ra miệng, chiêu Long Hoàng Thánh Hiền Trám thứ hai của Tần Lập đã chém ra, nữ tử cung trang lam hoảng sợ lui ra sau.

Cũng là muốn tránh cũng không thể tránh được.

Long Hoàng Thánh Hiền Trảm, nào phải ai cũng có thể tránh thoát?

Ầm ầm ầm!

Nữ tử cung trang lam chỉ có thể đón đỡ một kích này, bị đánh miệng tràn máu tươi, dòng máu đỏ phun giữa không trung.

Đồng dạng, trong mắt nữ tử cung trang lam cũng hiện một tia đắc ý, một người thanh niên kinh khủng như vậy, ta dùng bị thương đổi lại ngươi tử vong.

Đáng giá!

Nữ tử cung trang vàng sợ Tần Lập lại chém ra một kiếm, hai hộ pháp bị Tần Lập hai kiếm đánh bay, đủ thấy thực lực người thanh niên này rồi.

Vừa lui, cũng phát ra mấy tiếng cười lạnh. Nàng tin tưởng hỏa diễm này tuyệt đối có thể trực tiếp luyện hóa Tần Lập, đốt thành cặn bã.

Nữ tử cung trang hồng lại chuyển sang lão đầu bếp, lạnh lùng nói:

- Hai tên tội nhân các ngươi, tự sát đi!

-o0o-

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

——oo0oo——

720. Chương 724: Thái Âm Chân Hỏa!

Lão đầu bếp mắt muốn nứt ra nhìn hỏa diễm kia bắn trúng Tần Lập, giận dữ hét lên:

- Cút con mẹ ngươi, muốn giết thì tới đây, đừng tưởng rằng trẫm sẽ sợ đám bà già thối tự cho là đúng như các ngươi!

Một cỗ khí tức Hoang cổ khủng bố ầm ầm bộc phát ra từ trên người lão đầu bếp, dung mạo lão đầu bếp nháy mắt này cũng xảy ra biến hóa kinh người.

Vốn khuôn mặt già nua vô cùng, nếp nhăn hoàn toàn giản ra, biến thành hình tượng một người trung niên anh tuấn nho nhã, một thân khí thế vương giả, đầy vẻ uy nghiêm, vốn thân người còng xuống, cũng nháy mắt đứng thẳng lên, đôi mắt bắn ra hai đạo thần quang, nhìn nữ tử cung trang hồng, quát lạnh:

- Người tính là thứ gì, cũng dám bức trẩm tự sát?

Lãnh Khinh Mi mặt đầy vẻ si mê nhìn lão đầu bếp, trong lòng nói: Đây mới là Vô Phong, hình dạng chân chính là thế này mới đúng!

Nữ tử cung trang hồng cũng cả kinh, bị khí thế phát ra trên người lão đầu bếp đình trệ giữa không trung, ánh mắt kinh nghi bất định nhìn lão đầu bếp. Thật khó tưởng tượng, một người lại bỗng nhiên sinh ra biến hóa lớn như vậy.

Lão đầu bếp cũng không cho nữ tử cung trang hồng suy nghĩ nhiều, trong tay đột nhiên xuất hiện một thanh trường kiếm toàn thân xanh biếc, trực tiếp chém về phía nữ tử cung trang hồng kia. Một đạo kiếm khí tràn ngập khí tức Hoang cổ chém về phía nữ tử cung trang hồng.

Đạo kiếm khí này ẩn chứa sát ý vô tận, oai lực Hoang cổ vô thượng. Trong tay nữ tử cung trang hồng bỗng nhiên xuất hiện một quyển trượng vàng kim khắc đầu thần thú Hoang cả, chỉ về phía đạo kiếm khí này, một đạo quang mang vàng kim bắn ra từ trong miệng con thần thú Hoang cổ .

Ầm!

Một tiếng nổ kinh thiên động địa, thân thể lão đầu bếp lung lay một chút, khóe miệng tràn ra một tia máu.

Nữ tử cung trang hồng cũng chấn động toàn thân khí huyết bốc lên, cố nén không phun ra ngụm máu kia, nhìn bộ dạng lão đầu bếp, nữ tử cung trang hồng cười lạnh nói:

- Còn tưởng rằng lợi hại cỡ nào, thì ra là thứ trông được không dùng được, bản hộ pháp tiễn ngươi lên đường.

- Mau lui!

Thời khắc mấu chốt, nữ tử cung trang hồng đột nhiên nghe được đồng bạn mình hét lớn một tiếng. Nàng nhíu mày, không rõ vì sao lại muốn nàng lui ra.

Lúc này, nữ tử cung trang hồng đột nhiên cảm giác trong không khí truyền tới một làn sóng nhiệt nóng bỏng, ập tới cuốn về phía nàng như một cơn sóng dữ.

Nữ tử cung trang hồng hoảng sợ quay đầu lại, liền thấy Tần Lập vẻ mặt thống khổ, trong tay cầm lấy chiếc hồ lô tím của nữ tử cung trang lam, toàn thân tản ra một làn sóng nhiệt kinh người, đang lao về phía nàng.

Nữ tử cung trang hồng lúc này còn muốn lùi lại, nhưng đã chậm rồi, bởi vì lão đầu bếp bên kia lại chém ra một kiếm cắt đứt đường lui của nàng.

Ầm!

Thân thể Tần Lập không chút giữ lại đánh lên người nữ tử cung trang hồng, nữ tử cung trang hồng phát ra một tiếng thét cực kỳ thảm thiết, thân thể nháy mắt bị hỏa diễm này đốt thành tro tàn.

Tiếng hét thảm kia còn quanh quẩn bên tai, nhưng người nữ tử cung trang hồng đã biến mất vào hư không.

Quyển trượng vàng kim kia bị Tần Lập tiện tay thu vào trong nhẫn, còn hồ lô tím, cũng bị Tần Lập thu hồi lại. Tiếp đó, Tần Lập nhe răng trợn mắt, vẻ mặt thống khổ lao về phía nữ tử cung trang vàng.

Nữ tử cung trang vàng lập tức hoảng sợ, Hoang cổ Thần Hỏa này các nàng đều biết nó cực kỳ lợi hại, cũng chỉ có hồ lô tím kia mới có thể thu hồi được Hoang cổ Thần Hỏa. Không có hồ lô tím, ngọn lửa kia sẽ thiêu đốt vĩnh viễn giữa trời đất, mãi mãi không tắt.

Khả năng lớn nhất, chính là ngọn lửa này đốt Tần Lập chết cháy, sau đó đốt toàn Thánh Nữ Hồ thành tro tàn. Đồng thời trong mấy ngàn năm Tương lai, dần dần sẽ biến phạm vi mấy ngàn thậm chí cả vạn dặm thành một mảnh biển lửa, không còn ai có thể tiến vào.

Hồ lô tím này là năm xưa nữ tử cung trang lam tiến vào một chỗ di tích Hoang cổ lấy được, ngoài ra còn có được một bộ kinh thư ngự hỏa, giải thích làm sao dùng hồ lô tím khống chế Hoang cổ Thần Hỏa này.

Kinh thư ngự hỏa dùng chữ viết Hoang cổ , nữ tử cung trang lam hao tổn thời gian mấy ngàn năm, mới phá giải được nó. Trước kia chỉ sử dụng hai ba lần, hôm nay đối địch với Tần Lập, phát hiện thực lực Tần Lập mạnh mẽ, liền muốn sử dụng hồ lô tím trực tiếp đốt chết. Nào ngờ tới Tần Lập mạnh mẽ như vậy, Hoang cổ Thần Hỏa đốt không chết thì không nói, còn bị hắn cướp đi hồ lô tím.

Nữ tử cung trang trắng và nữ tử cung trang lam bị thương ở phía bên kia, vẻ đắc ý còn đọng lại trên mặt, trong mắt cũng lộ ra kinh hãi, hét lớn:

- Cẩn thận!

- Mau tránh ra!

Nữ tử cung trang vàng có khổ tự biết, trước kia chỉ thấy Lam hộ pháp dùng thứ hỏa diễm đặt tên là là Thái Âm Chân Hỏa đốt chết cháy người khác, nào từng nghĩ tới mình cũng sẽ tự thử uy lực của nó?

Thấy Tần Lập đi theo phía sau người mình như bóng với hình, nàng không khỏi cả kinh hồn phi phách tán. la lớn:

- Đừng đi theo ta đừng đi theo ta, tránh ra đi!

Tần Lập bị Thái Âm Chân Hỏa luyện hóa toàn thân phát điên, sắc mặt vô cùng dữ tợnđiên cuồng vận hành Tử Khí Quyết, Nguyên Anh màu tím trong đan điền mở mắt, bắn ra hai đạo Thần Quang, Tiên Thiên Tử Khí vững vàng trấn trụ ngũ tạng lục phủ trong người Tần Lập, không để Thái Âm Chân Hỏa tổn thương tới bản nguyên Tần Lập.

Tử Khí Quyết vận hành, cũng sẽ dẫn đường cỗ Thái Âm Chân Hỏa này không ngừng tế luyện trái tim Tần Lập, cái loại cảm giác thống khổ này, quả thật làm cho người ta muốn chết đi.

Trước kia nghe nói luyện ngục hỏa diễm, hôm nay Tần Lập coi như chân chính cảm nhận được cái gì là hỏa diễm luyện ngục rồi, Thái Âm Chân Hỏa thiêu đốt làm Tần Lập chết đi sống lại.

Vào lúc này, không kéo một người lót lưng, vậy thật là có lỗi với mình mà.

Lúc này thấy nữ tử cung trang vàng hoảng sợ muốn tránh né mình, Tần Lập phát ra từng đợt tiếng cười khó nghe vô cùng, giọng cũng trở nên khàn khàn:

- Đừng chạy, để đại gia ta ghẹo một cái, ha ha.... ha ha ha!

Giọng Tần Lập vì đau đớn mà biến dạng, tiếng cười này càng như tiếng cười ác ma từ thâm uyên luyện ngục. Ngay cả lão đầu bếp cùng Lãnh Khinh Mi ở cạnh cũng bị tiếng cười của Tần Lập sởn hết da gà.

Lãnh Khinh Mi trợn mắt há mồm nói:

- Tần Lập làm sao mạnh mẽ như vậy, hắn thật sự chỉ là Địa Tiên? Đó chính là Hoang cổ Thần Hỏa đó?

Lão đầu bếp đã khôi phục hình tượng người trung niên cũng nghẹn họng trân trối cầm bảo kiếm xanh lục đứng đó, khóe miệng co quắp kịch liệt, lẩm bẩm nói:

-Nàng hỏi ta thì ta hỏi ai chứ? Mẹ nó, quả nhiên lão tử không nhìn lẩm người, đây đúng là một tiểu yêu nghiệt mà.

- Chàng lại mắng người!

Lãnh Khinh Mi trắng mắt liếc lão đầu bếp, sẵng giọng nói.

Lão đầu bếp bĩu môi, khuôn mặt nhanh chóng già yếu, thân người còng xuống, khôi phục hình tượng cũ, nói:

- Hiện giờ ta mắng hắn, nàng không phải sẽ thấy thoải mái hơn sao?

Lãnh Khinh Mi trả lại một cái trợn trắng mắt, không nói gì.

Nữ tử cung trang vàng hoảng sợ hô:

- Bạch hộ pháp, lam hộ pháp... Cứu ta!

Nữ tử cung trang trắng cùng nữ tử cung trang lam đều bị thương không nhẹ, đích Long Hoàng Thánh Hiền Trảm không phải Địa Tiên bình thường có thể thừa nhận được. Nếu không phải các nàng vốn nắm giữ bí thuật Thái cổ , đồng thời diễn biến ra dị tượng Hoang cổ , đã sớm bị Tần Lập chém rồi.

Lúc này thấy nữ tử cung trang vàng cầu viện, nữ tử cung trang lam cắn răng một cái,

duỗi hai tay ra, miệng lẩm bẩm. Nàng chính là đang thi triển Ngự hỏa Quyết khống chế Thái Âm Chân Hỏa này.

Quả nhiên, Thái Âm Chân Hỏa ở trong cơ thể Tần Lập càng thêm thiêu đốt mạnh mẽ, hỏa nguyên tố trong thiên địa xung quanh điên cuồng tràn vào trong người Tần Lập.

Tần Lập bị thiêu đốt kêu to, cái gì phong độ, cái gì hình tượng, lúc này đều là chó má, bị Hoang cổ thần hỏa này luyện hóa thân thể trái tim, nếu như còn có thể thờ ơ, khẳng định là người chết.

Nhưng mà nữ tử cung trang lam không biết, chính là hành động của nàng, ngược lại đã thành toàn cho Tần Lập.

Phương pháp tu luyện Tử Khí Quyết diễn sinh ngũ hành lực, năm loại nguyên tố đều càng tới cực hạn càng tốt.

Như là nói Tần Lập hấp thu lực tinh kim trước kia, chính là hấp thụ từ trong thiên lôi người người sợ hãi. Quá trình đó, đồng dạng cũng sẽ thống khổ, nhưng sau khi Tần Lập hấp thu sẽ nhận được chỗ tốt khó mà tưởng tượng được.

Thái Ảm Chân Hỏa hiện giờ, cũng giống như thế. Cái gọi là Thái Âm Chân Hỏa, không màu không hình, nhưng có thể thiêu đốt vạn vật thế gian, có thể làm cho một đại năng hóa thành tro tàn trong một hơi thở.

Nhưng bởi vì Tần Lập tu luyện Tử Khí Quyết, là công pháp đỉnh cấp của bộ tộc Tử Đồng, phương thức tu hành là diễn sinh ngũ hành lực, thuộc tính ngũ hành cực hạn, sẽ không thể chân chính tổn thương tới bổn nguyên của Tần Lập.

Nhưng thống khổ khẳng định là không thể nào tránh khỏi.

Những chỗ tốt này, Tần Lập dù có biết, lúc này cũng sẽ hận chết nữ tử cung trang lam. Cho nên lập tức bỏ qua nữ tử cung trang vàng, ngược lại đánh về phía nữ tử cung trang lam, tru lên như quy khóc sói gào:

- Lão yêu bà đáng chết, có phải là ngươi thầm mến bản công tử, bản công tử tới đây!

Nữ tử cung trang lam sắc mặt Đại Biến, hoảng sợ vội vàng thối lui. Nữ tử cung trang trắng bên kia khẽ kêu một tiếng, thân thể khoảng khắc bộc phát ra một cỗ khí tức Hoang cổ kinh khủng. Cỗ khí tức này mang theo khí hắc ám vô tận, nhất thời thiên địa biến sắc như tận thế, trên bầu trời mây đen cuồn cuộn sấm vang chớp giật.

Toàn bộ mặt đất nháy mắt rơi vào trong bóng tối, cỗ khí hắc ám kia có thể ăn mòn tất cả vật hữu hình, tràn về phía Tần Lập.

Lão đầu bếp kéo tay Lãnh Khinh Mi, hoảng sợ lui ra xa đồng thời kinh hô:

- Hoang cổ dị tượng, nội tình Thánh Nữ Hồ quả nhiên cường đại!

Lãnh Khinh Mi nói:

- Mấy lão tổ tông còn chưa xuất thế mà, các nàng càng cường đại hơn.

- Được rồi được rồi, nàng đừng nói, lỡ như thật sự kinh động mấy lão bất tử kia đi ra, vậy thì thật không cần đi ra ngoài nữa.

Lão đầu bếp ôm Lãnh Khinh Mi vào lòng, vừa vội vàng thối lui ra xa vừa lẩm bẩm.

Cỗ khí tức hắc ám gặp phải Thái Âm Chân Hỏa thiêu đốt trên người Tần Lập, phát ra tiếng nổ bùm bùm, khí hắc ám trực tiếp bị Thái Âm Chân Hỏa thiêu đốt thành khói.

Thân hình Tần Lập tập trung nữ tử cung trang lam, ở giữa khí hắc ám vô tận trực tiếp đốt ra một con đường hư không.

Nữ tử cung trang trắng mở miệng phun ra một ngụm máu tươi, bản thân đã bị thương không nhẹ, lại mạnh mẽ thi triển dị tượng Hoang cổ , thương thế càng thêm nghiêm trọng.

Nữ tử cung trang lam cắn răng, thi triển Ngự hỏa Quyết một lần nữa, vừa niệm vài câu, Thái Âm Chân Hỏa trên người Tần Lập càng mạnh hơn, nhưng nữ tử cung trang lam rốt cuộc không khống chế được, liên tiếp phun ra ba ngụm máu tươi.

Ẩm Huyết Bàn Long Kiếm trong tay Tần Lập cũng bị Thái Âm Chân Hỏa luyện hóa, nhưng không có chút dấu hiệu bị thiêu hủy, ngược lại một thân quần áo trên người Tần Lập đều đã bị đốt thành tro tàn.

Tần Lập cứ trần truồng như vậy, cầm Ẩm Huyết Bàn Long Kiếm trong tay trực tiếp chém ra Duy Ngã Cửu Kiếm kiếm thứ năm Sát Thần. Một đạo kiếm khí sôi trào mãnh liệt, như trường hồng quán nhất chém về phía nữ tử cung trang lam.

-o0o-

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

——oo0oo——

721. Chương 725: Luyện Tâm!

Nữ tử cung trang lam bản thân đã bị thương không nhẹ, hơn nữa mạnh mẽ thi triển Ngự hỏa Quyết, thương thế càng thêm nghiêm trọng, lúc này cũng đã vô lực tránh khỏi một kiếm ẩn chứa sát ý vô tận của Tần Lập.

Ầm!

Thân thể nữ tử cung trang lam bị một đạo kiếm khí này chém ngang eo, máu tươi phun ra chói mắt giữa bầu trời.

Dư lực một kiếm này trực tiếp bổ xuống mặt đất, chém ra một cái rãnh dài mấy trăm thước, sâu hơn mười thước, cả mặt đất cũng rung chuyển.

Thân thể Tần Lập giữa bầu trời vẽ thành một hình cung thật lớn, lại một kiếm Sát Thần chém về phía nữ tử cung trang trắng. Kiếm khí hùng hồn ẩn chứa sát ý vô tận, hung hăng chém về phía nữ tử cung trang trắng đã bị trọng thương.

Ầm ầm ầm!

Nữ tử cung trang vàng bên kia toàn thân bộc phát ra khí tức Hoang cổ khủng bố, ống tay áo vung lên như mây bay, một đạo kình lực uy lực cường đại đánh về phía một kiếm Tần Lập chém ra, trên bầu trời phát ra một tiếng nổ vang rền.

Nữ tử cung trang vàng miệng phun máu tươi vội vàng thối lui ra sau, nữ tử cung trang trắng lại phun máu lần nữa, thân người lung lay muốn ngã.

Lão đầu bếp ở phía bên kia há miệng phun ra một ngụm máu bầm đen, hai mắt bắn ra hai đạo Thần Quang, bảo kiếm xanh lục trong tay chém ra một đạo kiếm khí xanh lục tràn ngập sát khí, một kiếm chém đầu nữ tử cung trang trắng đang trọng thương, lại một đạo kiếm khí hủy diệt đan điền nữ tử cung trang trắng.

Lão đầu bếp chém ra hai kiếm này xong, không nhịn được lại phun ra hai ngụm máu, tinh thần liền uể oải, lại ném vào miệng hai viên Long Đan Tần Lập vừa cho lão, lại lẩm bẩm:

- Tiểu tử này thật là nhiều thứ tốt. Đan dược này, tuyệt đối là cực phẩm trong cực phẩm mà.

Chỉ còn lại một mình nữ tử cung trang vàng, Tần Lập toàn thần thái Âm Chân Hỏa, ngọn lửa kia hổn tạp một chỗ với Tiên Thiên Tử Khí, vốn hỏa diễm không màu không hình, lúc này lại biến thành hỏa diễm màu tím, thiêu đốt trên thân thể Tần Lập, có vẻ vô cùng dọa người.

Tần Lập thống khổ phát ra một tiếng rống giận, ở giữa không trung như một hung thần ác sát toàn thân thiêu đốt hỏa diễm màu tím. Chỉ dựa vào cỗ khí thế này, đã hoàn toàn trấn áp nữ tử cung trang vàng.

Nhưng mà Tần Lập lúc này cũng đã ở vào tình trạng kiệt sức, bởi vì hắn chẳng những lấy một địch bốn đối kháng bốn đại năng nắm giữ bí thuật Thái cổ , cũng diễn sinh ra dị tượng Hoang cổ , còn phải phân ra một bộ phận tinh lực ứng đối Thái Âm Chân Hỏa luyện hóa trái tim mình.

Lúc này muốn chém giết nữ tử cung trang vàng, lại có lòng mà lực không đủ. Nếu chém giết nàng, vậy thì Tần Lập ngay cả lực lượng bỏ chạy cũng không có nữa.

Trong lòng nghĩ vậy, Tần Lập mặt mũi vặn vẹo dữ tợn rít gào một tiếng:

-Cút!

Một tiếng rống to này, giống như tiếng sấm, trong đó còn kèm theo tinh thần đe đoạ nồng đậm, trực tiếp dọa nữ tử cung trang vàng - một trong bốn đại hộ pháp Thánh Nữ Hồ, sợ tới hồn phi phách tán, xoay người bỏ chạy ngay. Bóng người màu vàng nháy mắt biến mất giữa không khí

Tần Lập lấy ra một nắm Long Đan, ném vào miệng như ăn đường đậu, thân hình hạ xuống, đột nhiên trong lòng sinh ra cảnh báo, quay sang lão đầu bếp nói:

-Đi mau!

Lúc này lão đầu bếp đã cõng Lãnh Khinh Mi, trực tiếp lăng không bay lên, dẫm lên ngọn cây phóng như chớp về phía Lãnh Khinh Mi đã chỉ.

Dựa theo Lãnh Khinh Mi chỉ điểm, lão đầu bếp trực tiếp phá vỡ cấm chế nơi này. Ba người vừa đi ra khỏi cấm chế, bỗng nhiên cảm giác được một cỗ khí tức khủng bố ngập trời ngập đất truyền tới, làm cho linh hồn cũng phải run rẩy.

Sau lưng ba người trực tiếp bị mồ hôi lạnh ướt đẫm.

Lãnh Khinh Mi thực lực yếu nhất, trực tiếp phun ra hai ngụm máu.

Tần Lập vung tay lên, một trận pháp đã khắc xong từ lâu xuất hiện giữa không trung, cùng lão đầu bếp lưng cõng Lãnh Khinh Mi đứng bên trong, Tần Lập trực tiếp phát động trận pháp, quang mang chợt lóe, ba người cùng lúc biến mất giữa không khí

Ầm ầm!

Ngay trong nháy mắt ba người vừa biến mất, một tiếng nổ kinh thiên động địa. Chỗ ba người vừa đứng, trong phạm vi hơn mười dặm, toàn bộ đều chôn vùi vào hư không.

Một nữ tử đáng người vô cùng thon thả xuất hiện ở bên ngoài cấm chế. Nữ tử này thoạt nhìn hết sức trẻ tuổi, cũng chỉ mới khoảng mười tám mười chín, dung mạo lạnh lùng, mi liễu dựng thẳng, mái tóc đen lay động trong gió.

Một thân y phục trắng tố nhã, đôi mắt tràn ngập lửa giận, lạnh lùng lẩm bẩm:

- Tần Lập? Lá gan chó của ngươi thật là lớn, dám trảm ba đại hộ pháp của ta. Ngươi chờ đó cho ta, ta tất giết Người!

Còn lúc này, Tần Lập cùng lão đầu bếp và Lãnh Khinh Mi, ba người đã xuất hiện ở một nơi xa lạ cách Thánh Nữ Hồ ít nhất cũng phải trăm vạn dặm.

Thái Âm Chân Hỏa trên người Tần Lập làm cho lão đầu bếp phải liều mạng mở ra phòng hộ, bảo hộ hai người lão cùng Lãnh Khinh Mi. Đợi khi vừa ra khỏi truyền tống trận, lão đầu bếp cõng Lãnh Khinh Mi nháy mắt chạy ra mấy chục dặm, hét lớn:

- Chủ nhân, ta ở kia chờ ngài.

Tần Lập không nói gì, mà toàn lực dẫn đường Thái Âm Chân Hỏa, từng chút một tế luyện trái tim mình. Cái loại đau đớn này, đã làm Tần Lập có chút chết lặng, nhưng nếu ý chí hơi chút yếu ớt, khẳng định sẽ không chịu được loại đau khổ này mà trực tiếp lựa chọn tự sát.

Tử Khí Quyết ở trong thân thể Tần Lập vận hành một lần lại một lần thân thể Tần Lập bốc cháy Thái Âm Chân Hỏa, biến phạm vi mấy chục dặm đều hóa thành tro tàn lộ ra mặt đất đen như mực.

Sau đó, mặt đất này bắt đầu bốc lên hơi nóng, phạm vi mấy chục dặm, bao gồm cả sâu dưới mười thước đất, gần như tất cả động thực vật đều nháy mắt chết đi, biến thành tro tàn.

Mặt đất này bắt đầu chậm rãi khô nứt… biến vàng, cuối cùng nứt nẻ diện tích rộng, nhìn bề ngoài giống như mấy trăm năm mấy ngàn năm không hề có một giọt nước ghé thăm nơi này.

Lão đầu bếp mang theo Lãnh Khinh Mi lại lui ra sau mấy chục dặm, trợn mắt há mồm nhìn một màn này. Trong lòng hai người kinh hãi, như sóng cuộn biển gầm.

Lãnh Khinh Mi bị dọa sợ và một chút thương thế, nhẹ giọng nói:

- Hắn có thể… thật sự tới từ chỗ kia hay không?

Lão đầu bếp cũng bắt đầu hoài nghi phán đoán của mình, không dám khẳng định nói:

- Hắn là không phải?

Lãnh Khinh Mi nói:

- Trong truyền thuyết, chỉ có người đi ra từ nơi đó mới có thể còn trẻ tuổi đã có thực lực làm người ta sợ hãi, ta xem hắn rất giống.

Lão đầu bếp cũng gật đầu, trầm giọng nói:

- Dù là hắn thật sự đi ra từ nơi đó, vậy thì thế nào. Hắn có thể cứu sống nàng, có thể trị khỏi cho nàng, đời này ta bán mạng cho hắn thì có gì phải ngại.

- Vô Phong…

Lãnh Khinh Mi nhìn lão đầu, mắt ngập lệ muốn khóc, khẽ giọng nỉ non.

Lão đầu bếp nhẹ nhàng ôm lấy Lãnh Khinh Mi vào lòng, cảm nhận thời khắc ấm áp khó có này. Vừa rồi trong nháy mắt bọn họ bỏ chạy, hai người thậm chí cho rằng khó có thể sống thấy được ánh Mặt trời ngày mai nữa, chỉ dựa vào một cỗ khí tức đã áp bách lão đầu bếp thân mang dị tượng Hoang cổ bị trọng thương. Nếu không phải lão đầu bếp liều mạng bảo hộ cùng Tần Lập động tác thật nhanh, có khả năng Lãnh Khinh Mi đã trực tiếp bị cổ khí tức khủng bố kia chôn vùi rồi.

Lúc này tử khí xung quanh thân thể Tần Lập đã trở nên dày đặc, hầu như không thể nhìn ra hình người nữa, Thái Âm Chân Hỏa trên người hỗn tạp giữa Tiên Thiên Tử Khí, thiêu đốt sạch hư không trên đầu.

Giống như một hỏa trụ màu tím, cỗ lực lượng nóng cháy này xông thẳng trời cao.

Một ngày, hai ngày… liên tiếp nửa tháng. Đến cuối cùng, dù là lão đầu bếp đã ra ngoài xa trăm dặm xây dựng một căn nhà gỗ nhỏ cũng đã có chút lo lắng.

Nhìn quang trụ màu tím vẫn nồng dậm, xông thẳng trời cao, lão đầu bếp lầm bầm nói:

- Con bà nó, cho tới giờ cũng chưa từng thấy qua một tên biến thái như thế, quả thật là yêu nghiệt mà. Thật quá đáng, hắn còn sống chứ?

Lãnh Khinh Mi trải qua nửa tháng tĩnh dưỡng, thương thế cũng đã tốt hơn. Tuy rằng lão đầu bếp không có đan dược tốt như Tần Lập, nhưng tích lũy nhiều năm như vậy, trong tay cũng có không ít thiên tài địa bảo cực phẩm. Mấy ngày này một mực cho Lãnh Khinh Mi dùng mấy thứ đó. Tuy rằng giải độc của Lãnh Khinh Mi không có tác dụng quá lớn, nhưng cũng để cho Lãnh Khinh Mi trở nên có tinh thần hơn trước nhiều, người cũng hơi mập ra một chút.

- Nhất định là hắn còn sống.

Lãnh Khinh Mi lúc này nhìn có vẻ còn tự tin hơn cả lão đầu bếp.

Lão đầu bếp gật đầu, thầm nghĩ: Đúng vậy, chủ nhân của ta, ngài ngàn vạn lần không được chết, ngài chết rồi, Khinh Mi cơ bản sẽ không cứu được nữa.

Tuy rằng lão đầu bếp nghe Tần Lập nói Tây Vực có Thần Thủy, nhưng đồng dạng cũng rõ ràng, bằng một mình lão muốn lấy được Thần Thủy, đúng là người si nói mộng. Cái loại bảo vật này nếu không có tồn tại cường đại chiếm cứ, vậy mới gọi là quái.

Năm đó lão thăm dò di tích Hoang cổ kia, đã gặp phải địch nhân, cuối cùng liều mạng lưỡng bại câu thương đánh chết đối phương, hắn cũng thân trúng kỳ độc, thiếu chút nữa chết mất.

Nơi có Thần Thủy, nghĩ tới sẽ càng thêm khủng bố.

Hơn nữa, dù là lão có thể lấy được Thần Thủy, vậy cũng chỉ có thể kéo dài thêm vài năm thọ mệnh cho Lãnh Khinh Mi mà thôi. Nếu không thể đắp nặn lại đan điền cho Lãnh Khinh Mi, tu luyện khôi phục thực lực lần nữa, Lãnh Khinh Mi sẽ già đi rất nhanh, biến thành một bà già chân chính. Hồng nhan già lão, đây là bi ai lớn nhất nhân sinh mà.

Dù là lão đầu bếp có thể tiếp thu sự thật này, sợ là Lãnh Khinh Mi cũng không cách nào chấp nhận mình hoa tàn tóc bạc.

Hai người ánh mắt thâm thúy nhìn quang trụ màu tím xông phá trời cao, ở ngoài trăm dặm vẫn có thể cảm nhận được cổ nóng rực kinh người. So với ánh mặt trời trên cao, ngược lại không cảm giác được nhiệt độ của nó.

Mấy ngày này lão đầu bếp cũng thăm dò xung quanh, hiện giờ lão cũng không biết đây là nơi nào, dường như trong phạm vi ngàn dặm đều không hề có hơi người.

Nơi này dãy núi nhấp nhô, nhưng núi cũng không cao, địa hình nơi này càng gần giống như chỗ giao nhau giữa đồng bằng và vùng núi, có hồ nước to nhỏ, còn có hai con sông lớn.

Nơi này linh khí vô cùng sung túc, mấy ngày qua lão đầu bếp cũng gặp phải không ít linh thú tu vi rất mạnh. Một con cực mạnh dường như là bá chủ trong phạm vi ngàn dặm này, tu vi khoảng chừng Lôi Kiếp.

Nhưng mà đối phương cảm nhận được trên người lão đầu bếp tản mát ra khí tức khủng bố, nó liền chủ động nhượng bộ lui binh, đi xa vòng quanh căn nhà gỗ nhỏ của lão đầu bếp. Tin rằng Tần Lập phát ra quang trụ Thái Âm Chân Hỏa màu tím kia, càng thêm chấn nhiếp các loại linh thú trong phạm vi mấy ngàn dặm.

Các linh thú vốn sinh hoạt ở gần đây, tất cả đều tránh ra xa.

Toàn bộ tâm thần Tần Lập đều chìm đắm vào tu luyện không ngừng.

-o0o-

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

——oo0oo——

722. Chương 726: Đề Thắng Ngũ Hành Lực!

Trên thực tế, vào ngày thứ chín, Thái Âm Chân Hỏa cũng đã luyện hóa hoàn toàn, trái tim Tần Lập cũng hoàn thành tế luyện, Thái Âm Chân Hỏa không màu sau khi tế luyện chạy lên xuống trên trái tim, gống như một con rắn nhỏ tới lui tuần tra.

Những Thái Âm Chân Hỏa này hoàn toàn bị Tần Lập nắm giữ, trở thành một bộ phận trong thân thể, thời điểm đối địch có thể giống như lực tinh kim che chở vùng phổi, trực tiếp tế ra thiên lôi.

Tuy rằng không cường đại như thiên lôi cùng Thái Âm Chân Hỏa trước kia, nhưng hành động bất ngờ cũng có thể thu được kỳ hiệu.

Hơn nữa mặc kệ là lực tinh kim hay Thái Âm Chân Hỏa, đều là theo thực lực Tần Lập không ngừng tăng trưởng mà tăng cường. Chỉ cần thực lực Tần Lập không ngừng tiến bộ, ngũ hành lực trong cơ thể nhất định cũng sẽ không ngừng lớn mạnh lên.

Đây mới là chỗ cường đại chân chính của Tử Khí Quyết. Không chỉ là năng lượng tinh thuần nhất trong thiên địa, còn có thể khống chế ngũ hành lực thần kỳ lại cường đại, bên trong có thể bảo vệ ngũ tạng lục phủ thân thể, bên ngoài có thể ngăn địch.

Luyện hóa Thái Âm Chân Hỏa, tế luyện trái tim, chỉ dùng hơn phân nửa Thái Âm Chân Hỏa. Còn lại hơn một nửa, Tần Lập hoặc là không làm hoặc là làm đến cùng, dùng những Thái Âm Chân Hỏa còn lại tế luyện kinh mạch thân thể mình.

Đại thần thời đại Hoang cổ có người nào làm chuyện này hay không, Tần Lập cũng không rõ lắm. Nhưng nhìn chung toàn Thái cổ , tuyệt đối không ai điên cuồng như Tần Lập.

Dùng Thái Âm Chân Hỏa có thể đốt sạch chôn vùi hư không, ngay cả thiên đạo pháp tắc cũng không thể ngăn cản, đi tế luyện kinh mạch thân thể của mình. Chỉ cần không phải người điên, khẳng định sẽ không làm như vậy.

Sáu ngày này, máu trong thân thể Tần Lập vẫn luôn ở trong trạng thái sôi trào cực độ. Vốn máu này đã sớm bị Thái Âm Chân Hỏa thiêu sạch, bổn nguyên sinh mệnh cường đại của Tần Lập lại không ngừng chế tạo ra máu mới, không ngừng bị Thái Âm Chân Hỏa luyện hóa. Cứ lặp lại nhiêu làn như vậy, máu trong thân thể Tần Lập bị thay đổi một lần lại một lần.

Vốn kinh mạch vô cùng cứng cỏi của Tần Lập, bị Thái Âm Chân Hỏa tế luyện đã có thể so với kinh mạch thân thể thần thú Hoang cổ . Coi như là Địa Tiên đại năng muốn cắt đứt những kinh mạch này, gần như đã là một chuyện không thể nào làm được.

Cái gì mới gọi là tuyệt thế cường giả chân chính? Cái gì mới tính là Cửu Thiên Thập Địa, Duy Ngã Độc Tôn ? Chỉ có mặc kệ bất kỳ mặt nào đều mạnh hơn người khác, mạnh hơn không chỉ một chút, mà phái hoàn toàn áp đảo đối phương, chân chính làm được ngạo nghễ thiên hạ. Vậy mới tính là tuyệt thế cường giả chân chính, mới tính là chân chính Cửu Thiên Thập Địa, Duy Ngã Độc Tôn !

Chịu đựng loại thống khổ chết đạp không phải người này, trong lòng Tần Lập chỉ có một niềm tin: ta phái mạnh lên, ta phải mạnh lên, ta phải mạnh lên.

Buổi sáng ngày thứ mười sáu, rốt cuộc Tần Lập luyện hóa hoàn toàn tất cả kinh mạch trên dưới toàn thân, không nhịn được phát ra một tiếng hét dài, cả người tản mát ra một cỗ khí tức khác với Hoang cổ , nhưng lại càng cường đại hơn cả khí tức Hoang cổ , cổ khí tức này trực tiếp đánh tan quang trụ màu tím xông thẳng lên trời, trùng kích toàn bộ thiên địa trong phạm vi mười dặm đều bị chôn vùi, lộ ra hư không vô tận.

Tiếng hét truyền ra trăm dặm, lão đầu bếp cùng Lãnh Khinh Mi hai người đang ôm nhau ngủ, bị tiếng động này làm giật mình. Hai người tay trong tay đi ra ngoài nhà gỗ, ngơ ngác nhìn phương hướng phía Tần Lập.

Lão đầu bếp toàn thân khẽ run lên, khuôn mặt già nua kịch liệt co quắp, đôi mắt già đục ngầu bắn ra hai đạo tinh quang, ngẩng đầu nhìn bầu trời, ôm chặt Lãnh Khinh Mi vào lòng, giọng run run nói:

- Khinh Mi, ta tin tưởng nàng nhất định có thể trở lại được cảnh giới đỉnh cao năm đó, đến lúc đó, ta cùng nàng đi chu du thế giới này.

Lãnh Khinh Mi cũng bị cổ khí tức kinh khủng Tần Lập phát ra ở ngoài xa trăm dặm chấn trụ, tâm thần run lên, khẽ gật đầu, không nói gì.

Chịu đủ đau khổ không phải người tròn mười lăm ngày, Tần Lập đã trở lại.

Khổ tận cam lai. Bốn chữ này cũng không đủ để nói ra tâm tình phức tạp của Tần Lập.

Đến bây giờ Tần Lập mới coi như chân chính rõ ràng, chỉ có khi người ở một phương diện nào đó chân chính đạt đến mức Duy Ngã Độc Tôn , ngoại trừ ngươi ra, trong thiên địa không có người thứ hai đạt tới cảnh giới này, vậy mới được coi như là tuyệt thế cường giả chân chính. Giờ phút này, cái gì đại năng, so sánh với Tần Lập đã hoàn toàn không cùng một tầng thứ nữa.

Cho nên, chỉ đó Hô Diên Bác cảnh giới Địa Tiên, thực lực của hắn vượt xa tuyệt đại đa số Địa Tiên đại năng cùng thời đại. Là bởi vì luyện kim thuật của hắn đã đạt tới đãng phong tạo cực, cảnh giới Duy Ngã Độc Tôn .

Đương nhiên, Duy Ngã Độc Tôn này chỉ là ở cùng một vị diện, bao gồm cả nơi Thần Vực cũng không có ai được như Hô Diên Bác, luyện kim thuật tu luyện đến cảnh giới đỉnh cao như vậy.

Vũ trụ to lớn, không gì không có, không phải không có khả năng, mà là nhất định tồn tại cường giả càng khó tưởng tượng hơn, có thể người ta phất tay, một tinh cầu liền có thể sụp đổ, thậm chí một vũ trụ bị đánh nát.

Nhưng loại cường giả này, lại không tồn tại ở vị diện chỗ Tần Lập.

Cho nên mới nói, Duy Ngã Độc Tôn cũng chỉ là tương đối.

Tần Lập sau khi hét dài một tiếng, phát tiết xong buồn bực tích tụ trong lòng, lúc này mới phát hiện mình toàn thân trống trơn, không còn gì cả, vội vàng lấy trong nhẫn ra một bộ y phục thay đổi.

Hiện giờ bề ngoài cả người Tần Lập cũng không xảy ra thay đổi gì, trên khí chất dường như còn muốn nội liễm hơn trước kia. Bất Kỳ kẻ nào nhìn thấy đều sẽ vô thức quên đi tính nguy hiểm của Tần Lập, bởi hắn trở thành một thanh niên anh tuấn bình thường.

Tần Lập nhìn phạm vi mấy chục dặm xung quanh, toàn bộ cảnh tượng tang thương trước mắt. ánh mắt lộ ra vẻ xấu hổ, thầm than một cường giả trưởng thành, sẽ có bao nhiêu sinh linh vô tội chết đi? Điều này, sợ rằng bất kỳ một cường giả nào cũng khó có thể nói rõ được?

Lắc đầu, diệt trừ ý nghĩ trách trời thưởng dân này đi, thay vào đó là ánh mắt tràn ngập kiên nghị. Ngũ hành lực lúc này mới có loại thứ hai, đã làm mình có thay đổi trọng đại như vậy, khó trách mình có thể ngồi trên vương tọa bộ tộc Tử Đồng, khó trách Tử Khí Quyết là công pháp cường đại nhất trong truyền thuyết bộ tộc Tử Đồng.

Vì sao là trong truyền thuyết, bởi vì Mặc Lý nói qua, bộ tộc Tử Đồng đã mất đi bộ cổ kinh cường đại nhất này.

Bọn người Mặc Lý cũng không biết Tần Lập tu luyện chính là cổ kinh cường đại nhất trong truyền thuyết bộ tộc Tử Đồng, chỉ biết là Tần Lập ứng với lời tiên đoán xa xưa trong bộ tộc Tử đồng, có thể ngồi trên vương tọa kia, như vậy hắn chính là vương giả bộ tộc Tử Đồng.

Lúc này tinh thần thức hải Tần Lập đã mở rộng hơn rất nhiều so với trước kia, điểm này ngay cả bản thân Tần Lập cũng có chút bất ngờ. Bởi vì trước đó hắn chỉ cho rằng ngũ hành lực sẽ có chỗ tốt cực lớn tới thân thể mình, nhưng không nghĩ tới tu luyện ngũ hành lực còn có thể làm tinh thần thức hải của hắn càng thêm khổng lồ.

Tần Lập hơi phóng ra chút thần thức, thần thức tùy tiện cũng đã dò xét ra ngoài mấy chục dặm.

Tần Lập vừa mừng vừa sợ, thần thức như thủy ngân quét qua, bao trùm toàn bộ mặt đất. Tất cả mọi thứ đều không trốn thoát thần thức của Tần Lập, nháy mắt liền tìm được chỗ hai người lão đầu bếp cùng Lãnh Khinh Mi.

Tần Lập càng thêm mừng rỡ, là lão đầu bếp lại không có cảm giác được thần thức đang tra xét lão. Lão gia hỏa này, không giống như Địa Tiên đại năng bình thường, đây chính là đại năng nắm giữ bí thuật thần thông Hoang cổ , có thể diễn biến ra dị tượng Hoang cổ chân chính đó.

Tần Lập nổi lòng hiếu kỳ, dùng thần thức bao trùm thân thể lão đầu bếp, muốn nhìn xem cuối cùng lão đã tới cảnh giới nào, làm cho Tần Lập mừng rỡ là ở trong đầu hắn xuất hiện một đoàn năng lượng vô cùng hùng hồn tản ra quang mang vàng kim chói mắt. Thậm chí Tần Lập thấy một Nguyên Anh mơ hồ nằm ở giữa đoàn quang mang vàng kim chói mắt kia, hai mắt khép hờ, tay nắm pháp quyết, giống như đang tu luyện.

Đây là đan điền người có được thần thông bí thuật Hoang cổ? Tần Lập nhanh chóng thu hồi thần thức của mình, lập tức nhìn thoáng qua đan điền Lãnh Khinh Mi, nơi đó quả nhiên hư không trống trải, tối tăm mù mịt, một mảnh hỗn độn, không có gì cả. Đồng thời, Tần Lập còn cảm nhận được trong kinh mạch Lãnh Khinh Mi có một cổ năng lực phá hoại cường đại, đang không ngừng ăn mòn kinh mạch của nàng.

Thu hồi thần thức, Tần Lập thầm than một tiếng, nếu như không thể nhanh chóng tìm được Thần Thủy, vậy tình huống của Lãnh Khinh Mi thật sự rất nguy cấp.

Trong lòng nghĩ thế, Tần Lập bước đi về phía bên kia. Bước tiến của Tần Lập hiện giờ không mang theo một tia khói lửa, như mây bay nước chảy, đứng giữa không trung như tản bộ sân nhà, cực kỳ thong dong.

Chỉ trong khoảng khắc, bóng người Tần Lập đã ở đằng xa xa.

Khoảng cách trăm dặm, Tần Lập chỉ trong khoảng khắc đã tới gần lão đầu bếp cùng Lãnh Khinh Mi. Còn Lúc này, hai người lão đầu bếp cùng Lãnh Khinh Mi còn chưa tỉnh lại từ trong chấn động, nhìn thấy trạng thái Tần Lập như vậy, lão đầu bếp mặt được ý cười:

- Chủ nhân, ngài lại mạnh lên rồi.

Tần Lập cười khoát khoát tay:

- Quên đi, lão già ngươi không biết nịnh nọt thì đừng có nói mấy lời vô dụng này, ta cũng không thích. Ta cũng biết trước kia lão không tầm thường, diện mạo ở Thánh Nữ Hồ không phải rất tốt sao? Hình như… ta còn nghe lão tự xưng là trẫm nữa? Sao lại không dùng diện mạo kia chứ? Sợ người ta tới chém lão sao?

Lão đầu bếp đầu đầy chỉ đen, vẻ mặt hết chỗ nói nhìn Tần Lập, thầm mắng: Bà nội nó, lời này cũng tục quá đi chứ? Cái gì gọi là sợ người tới chém ta? Nhưng mà… nghĩ kỹ lại, chủ tử này nói cũng không phải không có lý. Sở dĩ lão đầu bếp không muốn sử dụng diện mạo trước đây, thật đúng là bị kẻ thù truy sát tới sợ rồi.

Năm đó ở di tích Hoang cổ cũng không phải chỉ có một mình lão sống sót trốn ra, còn có rất nhiều đại năng cường đại hơn lão. Lúc đó người ta đã cường đại hơn lão, hơn nữa sau lưng những đại năng kia còn có thế lực rất sợ. Một nguyên nhân trọng yếu nhất lão đầu bếp không muốn lộ ra diện mạo sẵn có, còn là bởi lão cực lực muốn bỏ qua thân phận trước kia.

Lãnh Khinh Mi ở cạnh cười nói:

- Tần tông chủ thực lực tăng lên, thật là đáng mừng.

Đối với lão đầu bếp, Tần Lập muốn nói thế nào cũng không sao, nhưng đối với Lãnh Khinh Mi, Tần Lập sẽ không quá đáng, cười nói:

- May mắn. may mắn mà thôi!

Trong lòng Lãnh Khinh Mi âm thầm bĩu môi: May mắn? Người cho là ta chưa nghe qua Hoang cổ Thần Hỏa hay sao? Ngọn lửa này có thể thiêu chết Địa Tiên đại năng trong khoảng khắc, có thể đốt sạch chôn vùi cả hư không. Không thể đốt chết Người, Người nói là may mắn? Ai tin chứ.

Lúc này bỗng nhiên Tần Lập nhìn lão đầu bếp hỏi:

- Lão đầu bếp, đây là nơi nào?

Lão đầu bếp trợn mắt trạng dã, ngẩng đầu nhìn trời:

- Chủ nhân, ta càng muốn biết đây là nơi nào hơn cả ngài, truyền tống trận kia… chính là ngài làm ra mà!

-o0o-

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

——oo0oo——

723. Chương 727: Phòng Đấu Giá Lãnh Quang!

Tần Lập có chút xấu hổ cười cười:

- Lúc đó quá gấp, căn bản không nhìn kỹ, tùy tiện truyền tống…

Lão đầu bếp cùng Lãnh Khinh Mi đều hết chỗ nói nhìn Tần Lập. Lão đầu bếp lập tức hỏi:

- Vậy truyền tống trận này xa nhất có thể truyền tống đến đâu?

- Một trăm vạn dặm!

Tần Lập rất ngại ngùng nói.

"Trời ạ!"

Lão đầu bếp cùng Lãnh Khinh Mi ở trong lòng đồng thời rên rỉ một tiếng. Một trăm vạn dặm này không phải vấn đề mỗi ngày bay năm ngàn dặm, hai mươi ngày liền bay tới. Trước không nói tuyệt thế cường giả trên đời này ai có thể lực như vậy, chỉ nói địa hình các nơi luôn có bất đồng, có rất nhiều nơi căn bản không cách nào là đằng không phi hành bay đi.

Huống chi, cũng không ai có được thể lực kia. Một trăm vạn dặm, nếu như là Địa Tiên đại năng bình thường, ít nhất cũng phải cần mấy năm mới xuyên qua hoàn toàn, vậy cũng cần trải qua rất nhiều gian khổ khó khăn.

Nếu như là cường giả Lôi Kiếp, một trăm vạn dặm không có hai mươi năm, đừng mơ bay trở về.

Đây cũng là nguyên nhân căn bản vì sao truyền tống trận hư không hoành độ được người ta tôn sùng như vậy. Không có truyền tống trận hư không hoành độ chống đỡ, muốn dựa vào thể lực bay từ một nơi đến một chỗ, vậy rõ ràng là nằm mơ nói mộng.

Ai có thể lãng phí mấy chục năm ở trên đường đi? Cho dù có thể lực, không ăn không uống không làm gì cũng được sao?

Truyền thuyết thời đại mấy ức năm đến mấy trăm vạn năm trước, đại thần Hoang cổ đều không cần dùng truyền tống trận, đã có bản lĩnh hư không hoành độ. Cảnh giới của bọn họ đã hoàn toàn vượt qua thế giới này, thậm chí có thể tiến hành hư không hoành độ giữa các tinh cầu trong vũ trụ.

Tuy rằng đủ loại chuyện về thời đại Hoang cổ , phần nhiều chỉ tồn tại trong truyền thuyết. Nhưng ngược lại càng làm cho người ta muốn hướng tới, đó mới chân chính là thời đại huy hoàng quần hùng vùng lên.

Lúc đó Tần Lập cảm giác được không đúng, lập tức lấy ra một truyền tống trận. May là hắn không lấy ra truyền tống trận có thể hư không hoành độ ba trăm vạn dặm.

Lúc cỗ báo động kia nổi lên, Tần Lập căn bản không kịp thiết đặt tọa độ chính xác trên trận pháp, chỉ nhớ rõ là hướng tây.

- Nơi này rất có thể là Tây Vực, cũng có thể là ở sát biên giới nơi cực Tây.

Tần Lập suy nghĩ một chút, nói như vậy.

- Tây Vực?

Lão đầu bếp cùng Lãnh Khinh Mi liếc nhìn nhau, đều thấy được quang mang cực nóng trong mắt đối phương. Chỉ có tới Tây Vực, mới có hy vọng lấy được Thần Tuyền, chiếm được Thần Tuyền, mới có hy vọng giải được độc của Lãnh Khinh Mi, có thể sống càng lâu, có được cơ hội khôi phục thực lực…

Tần Lập gật đầu, nói:

- Đúng vậy, lúc hư không hoành độ rời Thánh Nữ Hồ, ta đã muốn đi sang Tây Vực bên này. Nếu không chúng ta truyền tống lần nữa là được, lần này khẳng định có thể truyền tống đi Tây Vực.

- Ngài biết điểm tọa độ Tây Vực?

Lão đầu bếp có chút kinh ngạc nhìn Tần Lập, vẻ mặt hưng phấn.

Tần Lập cười hắc hắc, không nói gì. Nếu như nói mình giết gia công tử Thanh gia một trong mười ba đại tộc Tây Vực, không biết lão đầu bếp còn có thể hưng phấn như thế hay không.

Tần Lập nhìn thoáng qua Lãnh Khinh Mi, mỉm cười nói:

- Khôi phục thế nào rồi?

Lãnh Khinh Mi khẽ hành lễ với Tần Lập, ôn nhu nói:

- Đa tạ Tần công tử quan tâm, ta đã không đáng ngại nữa.

Tần Lập gật đầu, trong lòng lại thở dài một tiếng: Ai có thể nhìn ra đây đã từng là chưởng môn nhân một thế lực cường đại? ôn nhu như nước, thiện lương đến rối tinh rối mù, loại nữ nhân này thực sự là đốt đèn lồng cũng khó tìm được.

- Chúng ta chuẩn bị tiếp tục xuất phát.

Tần Lập nhìn thoáng qua xung quanh, yên lặng dùng trận pháp ghi nhớ tọa độ địa phương này. Trong lòng âm thầm thề, đợi đến khi mình hấp thu được ngũ hành thủy, nhất định phải trở lại nơi này lần nữa, biến trăm dặm mặt đất khô hạn này một lần nữa trở thành ốc đảo, giải quyết xong món nhân quả này.

Lão đầu bếp thấy Tần Lập lấy ra một chiếc trận bàn bằng ngọc thành đường kính hai thước, nao nao, trong lòng thầm nghĩ: Chủ nhân của mình thật đúng là giàu

- Người không sợ chúng ta đoạt sao?

Tần Lập cười nói.

- Nói thật, ta thật là có chút sợ.

Lý Ngọc Phong rất thành thật nói, sau đó phất tay, nói với phía bên ngoài:

- Tam bá, mời ra gặp khách quý!

Một bóng người chậm rãi bước qua cửa phòng khách đi vào trong, là một lão nhân bề ngoài rất bình thường, mặc một thân quần áo vãi thô, giày dưới chân còn dính chút bùn đất. Đôi tay rất thô ráp, mặt đầy nếp nhăn, nhìn qua giống như một ngươi làm vườn bình thường.

Nhưng vừa rồi Tần Lập cảm nhận được mấy cỗ khí tức cường đại, cũng có một là người này.

- Đại công tử khách khí, lão nô chỉ là một gia nô Lý gia mà thôi, không đáng để đại công tử khách khí như thế.

Lão nhân này bước vào phòng, đầu tiên là khom lưng hành lễ với Lý Ngọc Phong, sau đó ánh mắt rơi xuống người Tần Lập, lắc đầu nói:

- Nhìn không thấu ngươi, người thanh niên, ngươi rất cường đại!

KỲ thật lão nhân vừa vào này đang cảnh cáo Lý Ngọc Phong, nói hai người này thực lực sâu không thể lường, bảo hắn đừng hồ đồ, làm không tốt sẽ thiệt thòi lớn.

Lý Ngọc Phong hết sức tôn trọng lão nhân này, lão nhân này là một hộ vệ lúc mẫu thân Lý Ngọc Phong gả đi dẫn theo. Mà mẫu thân Lý Ngọc Phong chính là con gái lâu chủ Vạn Kiếm Lâu một bảy đại phái, thân phận địa vị vô cùng tôn quý.

Hộ vệ do nàng dẫn theo, thực lực làm sao lại kém được? Tuy rằng Lý Ngọc Phong từ khi sinh ra đã là trời sinh củi mục, nhưng lão nhân này đối với hắn chưa bao giờ có gì bất kính, Nhiều năm qua vẫn trung thành tận tâm bảo hộ bên cạnh Lý Ngọc Phong.

Kể cả lần này, hắn hành động hồ đồ như vậy, lão nhân xuất thân đại phái cũng lựa chọn yên lặng phối hợp, mà không phải đứng ra ngăn cản. Chỉ có lúc nguy hiểm chân chính, như là nói hiện giờ, lão nhân mới có thể lên tiếng cảnh cáo Lý Ngọc Phong.

Tần Lập nhìn lão nhân này, cười cười, nói:

- Lão nhân gia khách khí rồi, ngài cũng rất mạnh, hắn ngài tu luyện kiếm thuật chứ? Một thân kiếm khí đã sắp hóa thật rồi.

Lão nhân lấy làm kinh hãi, trong ánh mắt nhìn về phía Tần Lập mang theo vài phần kính nể. Nếu như vừa rồi lão không nhìn thấu Tần Lập, như vậy hiện giờ lão đã bắt đầu bội phục người thanh niên này rồi. Hình dạng hiện giờ của lão, dù coi như là Địa Tiên đại năng cùng cảnh giới thấy được, cũng sẽ vô thức quên đi.

Lão nhân rất có lòng tin vào mình, người bình thường không có khả năng nhìn ra lão tu luyện kiếm thuật, càng không thể nhìn ra được một thân kiếm khí của lão đã sắp hóa thật.

Lão nhân nhìn thoáng qua Lý Ngọc Phong, nhẹ giọng nói:

- Công tử, ngài gặp được quý nhân rồi!

Lúc này Lý Ngọc Phong đứng dậy, chắp tay với Tần Lập:

- Ngọc Phong vừa rồi đã có đắc tội, mong rằng huynh đệ có thể thứ lỗi, Ngọc Phong hồ đồ rồi.

Trong mắt lão nhẩn hiện một tia vui mừng khó nhận thấy, sau đó khom người lui ra ngoài. Lão không cần phải ở lại nơi này nữa, bởi vì bằng thực lực người thanh niên này, nếu thật có ác ý thì có lão ở đây cũng không ngăn cản được, hơn nữa lão cũng không cảm nhận được một chút ác ý nào từ trên người người thanh niên này.

Tần Lập cười nói:

- Không sao, Lý huynh có thể ở giữa biển người mênh mông gặp được hai chúng ta, cũng coi như có duyên, Tại hạ Tần Lập, đây là Chu lão.

Lý Ngọc Phong nghe cái tên Tần Lập, chân mày hơi nhíu, sau đó có chút chần chờ hỏi:

- Tần công tử… Không biết có phái tới từ Trung Châu?

Tần Lập có chút ngạc nhiên, bởi vì người nơi Tây Vực, hắn chỉ tiếp xúc với Thanh Đình. Mà mấy người Thanh Đình dẫn theo đã sớm bị mình diệt rồi bản thân Thanh Đình cũng đã hồn phi phách tán không có khả năng có người truyền lại chuyện này về Tây Vực được?

Hay là nói danh tiếng của mình đã cường đại đến mức truyền tới Tây Vực? Khả năng này rất nhỏ, bởi vì Thanh Đình còn là sau khi tiến vào nơi cực Tây Trung Châu, mới nghe được danh hào của mình. Lý công tử Lý gia này, làm sao nghe nói qua tên mình được?

- Đúng vậy, tại hạ tới từ Trung Châu, chẳng lẽ Lý công tử đã nghe qua tên tại hạ?

Tần Lập cũng không dự định giấu diếm gì, đoàn người Thanh Đình chết ở Trung Châu đã là một bí mật, hôm nay môn phái Viêm Hoàng phong bế từ lâu, dù là đệ tử bên trong muốn ra truyền ra ngoài, cũng là một chuyện quá không thể nào.

- Quả nhiên là huynh. Ha ha, ta đã nói mà, võ giả trung Châu có thể hư không hoành độ đi tới Tây Vực, hiển nhiên không có khả năng là người yếu. Tần công tử có lẽ không biết. Lý gia mười ba đại tộc Tây Vực ta cùng Lý gia thành Thông Thiên Trung Châu, ở thời đại Thái cổ từng là một chi. Sau này, tổ tiên Lý gia thành Thông Thiên dời đi Trung Châu. Trận bàn thời đại Thái cổ phát triển hơn bây giờ, khi đó liên hệ giữa mấy khối đại lục mật thiết vượt xa bây giờ nhiều lắm.

Lý Ngọc Phong có chút hưng phán nói:

- Chúng ta cùng Lý gia thành Thông Thiên bên kia, thỉnh thoảng sẽ có thông tin qua lại. Bên kia từng nhắc tới Trung Châu có một võ giả trẻ tuổi kinh tài tuyệt diễm, khẩu âm Tần công tử không phải khâu âm Tây Vực, sau đó huynh vừa nói tên, ta liền nghĩ tới ngay.

Tần Lập có chút hết biết nói, cho tới giờ hắn không nghe Lý Long Xuyên nói qua, nhưng hiển nhiên từ lời Lý Ngọc Phong nói, thật không nghe ra vấn đề gì.

- Thật là vừa khéo, ta phải thiết yến khoản đãi khách quý tới từ phương xa.

Lý Ngọc Phong hưng phấn đi ra ngoài phân phó một hồi, có người nhỏ giọng đáp lời, sau đó đi chuẩn bị.

Tần Lập cười khổ nhìn công tử dòng chính người trong mười ba đại tộc mình vừa nhận biết, trong lòng thầm nghĩ: Hành vi cử chỉ của một người, cùng với những gì hắn trải qua, khẳng định phái có quan hệ rất lớn. Nếu như Lý Ngọc Phong này không phải trời sinh kinh mạch bế tắc, mà là một tuyệt thế thiên tài, như vậy lúc này hắn còn có thể hào sảng như một nam nhân giang hồ bình thường hay sao? Khẳng định sẽ không.

Cho nên mới nói, quá trình trưởng thành của một người, thật sự sẽ quyết định rất nhiều chuyện.

- Lý công tử không vội chuẩn bị yến hội, nói thật chứ lần này ta tới, thật đúng là có quan hệ tới Thần Tuyển thủy.

Tần Lập nói thẳng.

- ổ? Tần huynh cũng muốn Thần Tuyển thủy này? Muốn cứu người hay vì duyên thọ?

Lý Ngọc Phong nhìn Tần Lập hỏi.

- Cứu người, ta có bằng hữu thân trúng Kỳ độc, đan điền bị hủy. Nghe nói Thần Tuyền công hiệu thần kỳ, liền muốn thử xem.

Tần Lập nói.

Lý Ngọc Phong nghe xong, lắc lắc đầu, nói:

- Tần huynh, đây là nghe nhầm đồn bậy rồi. Đúng vậy, một cân Thần Tuyển thủy đích xác có thể cho một Địa Tiên đại năng thọ nguyên gần khô cạn duyên thọ mười năm, nhưng đan điền bị hủy… Ta dám nói, Thần

Tuyển thủy tuyệt đối không có công hiệu này. Chẳng qua giải độc thì… hình như có thể, ta cũng không quá rõ ràng. Thế này đi, trong bình ngọc nhỏ này có mười cân Thần Tuyển thủy, Tần huynh cần dùng cứ cầm lấy đi.

- Vậy sao được chứ.

Lúc này Tần Lập lại sững sờ, lập tức xua tay nói:

- Điều này tuyệt đối không được, không công không hưởng lộc, Thần Tuyển thủy giá trị liên thành, ta không thể lấy đồ của Lý huynh được.

- Tần huynh nói lời này chính là khinh thường ta. Thế nào, lẽ nào Tần huynh không muốn kết giao Ngọc Phong phế nhân này là bằng hữu sao?

Tần Lập cười khổ nói:

- Lý huynh hiểu lầm rồi, chỉ là chúng ta vừa mới quen biết, Lý huynh đưa tặng thứ quý trọng như vậy, thật là quá quý mà.

Lý Ngọc Phong tùy ý khoát tay, bĩu môi nói:

- Thần Tuyển thủy gì chứ. Kỳ thật là do một gốc cổ thụ thời đại Hoang cổ lưu lại, phân bố ra chất dịch mà thôi. Gốc cổ thụ này có chút thần kỳ, chất dịch của nó rất lợi hại, có thể duyên thọ. Bên ngoài lưu truyền cũng quá đáng, nhưng trên thực tế loại Thần Tuyển thủy này tối đa cũng chỉ có thể duyên thọ được ba ngàn năm, có người còn truyền rằng duyên thọ ba vạn năm, thật là chuyện cười. Nếu thật sự có thể duyên thọ ba vạn năm, mười ba đại tộc bảy đại phái dù có lợi hại hơn, cũng không thủ được gốc cổ thụ Hoang cổ này. Hơn nữa, đối với ta mà nói, thứ này giống như nước bình thường, ở trong nhà ta còn có rất nhiều, tặng một chút cho bằng hữu cũng không phải rất bình thường hay sao? Tần huynh nếu nể mặt ta, hãy thu lấy. Nếu không thu, vậy ta coi như không nhận thức Tần huynh, chúng ta mỗi người đi một ngả vậy.

Tần Lập không ngờ tới Lý Ngọc Phong này lại trượng nghĩa như vậy, công tử đại tộc bình thường thật không tìm được người có tâm tính này. Tần Lập cũng không tiếp tục khách khí nữa, cười thu lấy bình Thần Tuyển thủy này.

Lão đầu bếp ở bên cạnh ánh mắt nhìn đăm đăm, lão thật không ngờ tới chủ nhân của mình lại còn có một mặt như vậy. Thứ quý trọng như thế muốn từ chối cũng không được, người ta mạnh mẽ đưa cho… Thật không có thiên lý mà, diện mạo đẹp trai liền nam nữ thông ăn hay sao?

Tần Lập không biết lão đầu bếp vô lương trong lòng đang nghĩ gì, nhìn Lý Ngọc Phong nói:

- Nếu Lý huynh trượng nghĩa như vậy, ta đây cũng sẽ không che giấu nữa. Thân thể Lý huynh kinh mạch bế tắc, hắn là không phải trời sinh. Tuy rằng thoạt nhìn rất giống, Chẳng hay phụ mẫu Lý huynh có hoài nghi hay không.Tuy nhiên. ta có thể chữa khỏi bệnh tình của Lý huynh.

-o0o-

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

——oo0oo——

726. Chương 730: Con Đường Giải Quyết!

- Cái gì?

Lý Ngọc Phong vụt một tiếng đứng phắt dậy, ánh mắt bắn ra hai đạo tinh quang, vẻ mặt kích động không thể nào khống chế được, thất thanh nói:

- Tần huynh, huynh nói là thật? Chuyện này không thể nói đùa được, vấn đề trên người ta dù ngay cả lão tổ gia tộc cũng bó tay không có cách nào, lão tổ gia tộc ta đã là…

Lý Ngọc Phong nói đến đây, cảm giác có chút lỡ lời, lập tức ngậm miệng lại, nhưng mà trong ánh mắt nhìn về phía Tần Lập tràn ngập chờ mong.

Tần Lập gật đầu, nói:

- Ta có một đan phương, tên là Càn Khôn Tái Sinh Tạo Hóa Đan. Loại đan dược này có thể đắp nặn lại kinh mạch thân thể người, hơn nữa sau khi đắp nặn thân thể lại, cũng không kém chút nào so với Tiên Thiên Linh Thể.

Lý Ngọc Phong đứng đó, mạnh mẽ khắc chế tâm tình kích động trong lòng, nói:

- Thật có loại đan dược này? Thật tốt quá, thật sự là quá tốt!

Tần Lập nói:

- Trước tiên đừng vội vui mừng, chủ tài liệu luyện chế loại đan dược này, nhiều có ba loại: Loại thứ nhất, tên là Thiên Huyền Thảo, loại có này trên tay ta còn có một chút, không cần phải nói. Loại thứ hai, tên là Huyết San Hô, sinh trưởng ở sâu vạn thước dưới lòng đại dương, loại này ta cũng có. Loại thứ ba. tên là Thụ Liên… Thứ này, ta thật không còn nữa. Nếu như Lý huynh có thể tìm được Thụ Liên Hoa, vậy vấn đề kinh mạch thân thể Lý huynh liền có thể giải quyết dễ dàng rồi.

- Thụ Liên?

Lý Ngọc Phong nhíu mày, rơi vào trong suy tư.

Tần Lập gật đầu, nói:

- Thụ Liên, là thần thụ, thân cây thẳng tấp, cao nhất có thể phát triển ngàn thước. Dưới ba trăm thước không có nhánh cây, thân cây cứng rắn, có thể sánh bằng kim thiết. Trên ba trăm thước, mỗi trăm thước sẽ sinh ra một nhánh, trên mỗi nhánh mười vạn năm khai hoa một lần. Hoa nở ba tháng, hoa rơi kết quả, một hoa một quả. Quả có thể ăn mỗi một quả có thể tăng lên ít nhất ngàn năm công lực. Nếu như sinh trưởng đến ngàn thước, một nhánh cao nhất nở hoa kết quả, ăn vào có thể tàng trưỡng ba ngàn năm công lực.

- Trên đời này. còn có thần vật như vậy?

Lý Ngọc Phong than thở.

Lão đầu bếp ở một bên cũng có vẻ hướng tới, thứ tốt như vậy, ai không muốn sở hữu?

Tần Lập cười khổ:

- Vấn đề ở chỗ này, không dối gạt Lý huynh, Thụ Liên này, gia tộc một hồng nhan tri kỷ của ta cũng có. Nhưng vấn đề là hiện tại cách thời gian nở hoa còn lâu lắm. Mười vạn năm mới nở hoa một làn, lúc này còn rất lâu. Nếu không phải hồng nhan tri kỷ của ta lúc còn bé thích Thụ Liên Hoa. hái xuống mấy đóa lưu giữ lại, thì loại đan dược này ta căn bản không cách nào luyện chế ra được.

Nhìn ánh mắt chờ đợi của Lý Ngọc Phong, Tần Lập nói:

- Đan dược luyện chế ra, hiện giờ đều đã bị người ta dùng rồi, bản thân ta cũng không lưu lại một viên nào.

Thần sắc Lý Ngọc Phong lập tức tối sầm lại, khẽ thở dài:

- Quên đi, đây có lẽ là ý trời, nếu có thể gặp được Tần huynh sớm mấy năm, có lẽ ta đã sớm khôi phục bình thường rồi.

Tần Lập nói:

- Cho nên ta mới nói có thể trị khỏi bệnh tình cho Lý huynh tự nhiên không phải nói lời thừa. Nếu như Lý huynh có thể tìm được Thụ Liên Hoa. Đương nhiên là tốt nhất, nếu như không tìm được, như vậy dùng cực phẩm thiên tài địa bảo khác thay thế, cũng không phải là không được.

Đây mới là lời Tần Lập vẫn muốn nói. Cũng không phải nói là hắn coi Lý Ngọc Phong trở thành dê béo cắt thịt, Thụ Liên Hoa đích xác có vật thay thế được. Bên người Tần Lập có một siêu cấp luyện đan sư Lãnh Dao tồn tại, làm sao không thể nghiên cứu cực kỳ thấu triệt thuộc tính Thụ Liên Hoa chứ?

Sau khi nghiên cứu thấu triệt xong, triệt để hiểu được Thụ Liên Hoa tạo nên tác dụng trong khi luyện chế Càn Khôn Tái Sinh Tạo Hóa Đan, như vậy tự nhiên có thể tìm được vật thay thế nó. Dù là đan dược luyện chế ra không có công hiệu thần kỳ như vậy, nhưng cũng sẽ không giảm bớt bao nhiêu.

Kỳ thật chuyện này cũng có liên quan đến Tần Lập, thời đại Tần Lập sinh hoạt một đời trước là một thời đại có thói quen hoài nghi tất cả, ý nghĩ tương đối khoáng đảng.

Cho nên ngay từ đầu Tần Lập liền nói cho Lãnh Dao: Mọi chuyện không có tuyệt đối!

Nhất là dùng các loại thiên tài địa bảo luyện chế đan dược, trên đời này luôn luôn có thiên tài địa bảo hiệu quả gần giống, chỉ cần hiệu quả gần giống, như vậy dùng để thay thế liền nhất định có thể luyện chế ra được đan dược không khác lắm.

Dù là bản đan phương này là thần phương, cũng sẽ như vậy.

Nào có chuyện gì là tuyệt đối, phối phương nào phải dùng tài liệu gì, luyện đan cùng luyện khí cuối cùng có khác nhau về bản chất. Luyện khí đích thật là như vậy, phối phương cũng đều là trải qua ngàn lần mài giũa, trên phối phương hơi chút biến động, hiệu quả sẽ hơn kém trên trời dưới đất, nhưng tác dụng chủ yếu cũng sẽ không khác biệt nhiều lắm.

Đương nhiên, nếu như vật thay thế tương khắc cùng các loại tài liệu khác, vậy thì không thể luyện chế. Bằng không sẽ luyện chế ra độc đan, tuy nhiên loại sai lầm này thì bất kỳ một cao thủ luyện dược nào cũng sẽ không phạm phải. Càng đừng nói là Lãnh Dao luyện đan sư cấp bậc tông sư.

Hơn nữa, Tần Lập còn có một câu không nói với Lý Ngọc Phong, dùng Tiên Thiên Tử Khí đồng dạng cũng có thể đả thông được tất cả kinh mạch thân thể Lý Ngọc Phong, như vậy chẳng qua là hao một chút thời gian mà thôi.

Nhưng không tới vạn bất đắc dĩ, Tần Lập tuyệt không dễ dàng vận dụng loại thủ đoạn này. Đầu tiên, bản thân mình tới đây là có chủ ý đến Thần Thụ, còn Lý gia lại là một trong mười ba đại tộc. Thứ hai, tuy rằng Lý Ngọc Phong cực kỳ hào sảng, trực tiếp tặng hắn mười cân Thần Tuyển thủy, nhưng nói đến cùng, giao tình giữa hai người còn chưa tới mức độ đó.

Người chính là như thế, giao tình tới mức thì chuyện gì cũng dễ nói, giao tình còn chưa tới thì tự nhiên phải xem tâm tình.

Tần Lập có thể lấy ra chia sẻ bí mật Càn Khôn Tái Sinh Tạo Hóa Đan cùng Lý Ngọc Phong, đã là một chuyện tương đối hào phóng rồi. Nên biết rằng. rất nhiều lúc người giúp một chuyện xong, sẽ có hậu họa và phiền phức vô cùng.

- Tần huynh cứ nói, cần có dạng thiên tài địa bảo thay thế nào, ta nhất định sẽ tìm được. Mặc kệ thế nào, Ngọc Phong trước tiên tạ ơn đại ân của Tần huynh.

Lý Ngọc Phong cúi người hết mức, hành lễ thật sâu với Tần Lập.

Tần Lập đứng đậy, nâng ly Ngọc Phong lên, nói:

- Ta không phải luyện đan sư, cụ thể chuyện này chỉ thê tử ta mới biết. Nếu không thế này, trước tiên Lý huynh đừng lộ ra chuyện này, chờ ta làm xong chuyện bên Tây Vực, ta liền hư không hoành độ trở lại Trung Châu. Đợi hỏi rõ thê tử ta xong, ta lại trở về để Lý huynh chuẩn bị?

Lý Ngọc Phong lắc đầu nói:

- Vậy quá phiền phúc rồi, cũng quá lãng phí thời gian. Nếu không thế này, Lý gia nhà ta nhiều năm qua cũng tồn giữ một lượng lớn cực phẩm thiên tài địa bảo. Ta trở về gom hết cực phẩm thiên tài địa bảo cho Tần huynh mang về, sau đó ta tự mình cùng Tần huynh quay về Trung Châu một chuyến.. Đến lúc đó xem còn cần gì, trực tiếp lấy là được, còn lại, coi như ta tặng cho chị dâu chút tài liệu luyện đan.

Lý Ngọc Phong nói rất nhẹ nhàng, lão đầu bếp ở bên cạnh nghe mà hãi hồn khiếp vía, trong lòng chửi má nó: con mẹ nó đúng là phá sản mà, thật là nhi tử phá sản không đau lòng mà. Tất cả cực phẩm thiên tài địa bảo? Đây là lực lượng một gia tộc trong mười ba đại tộc toàn Tây Vực kế thừa vô số năm đem tặng cho

người? Trước không nói người trong gia tộc này có thể đồng ý hay không, dù là đồng ý, vậy… vậy cũng quá phá sản đi chứ?

Thân phận địa vị lão đầu bếp trước kia cũng không tầm thường, cho nên rất rõ ràng bất luận một gia tộc nào trong mười ba đại tộc tồn trữ thiên tài địa bảo đều không thể kém hơn hoàng tộc Đông Hoang chút nào.

Cho nên, Lý Ngọc Phong mở miệng liền muốn đưa tất cả đồ trong gia tộc tặng cho ngươi khác, điều này quả thật làm cho người ta cảm thấy chấn kinh rồi.

Tần Lập cũng bị lời Lý Ngọc Phong nói làm hoảng sợ, vốn là hắn đích thật cũng muốn thu hoạch chút chỗ tốt từ Lý gia một trong mười ba đại tộc này, nhưng không ngờ tới chỗ tốt lại lớn đến như vậy, lớn tới mức phòng cả tay. Không phải không dám cầm, Tần Lập ngay cả địa phương như Thánh Nữ Hồ còn dám xông vào, ngay cả Ô Long Sơn cũng dám trấn áp, còn có cái gì không dám làm chứ? Chỉ là cảm thấy cầm chỗ tốt của Lý Ngọc Phong lớn như vậy, xác thực là có chút băn khoăn. Hơn nữa Lý Ngọc Phong làm như vậy, khẳng định có ảnh hưởng rất lớn tới danh tiếng của hắn trong gia tộc.

Tính cách Tần Lập là như thế, lợi mình thì có thể, nhưng chuyện tổn hại người khác, có thể không làm thì sẽ không làm.

Tần Lập lắc đầu cười nói:

- Tâm tình Lý huynh muốn trị khỏi bệnh tình, ta có thể hiểu được. Nhưng mà Lý huynh làm như vậy, dường như có chút., có chút không tốt lắm. Gia tộc Lý huynh khổng lồ. còn có tộc nhân khác…

Lý Ngọc Phong sửng sốt một chút, lập tức nghĩ đến Tần Lập chỉ điều gì, cười nói:

- Điểm ấy Tần huynh không cần lo lắng. Vừa rồi ta cũng không nói rõ ràng, ta nói chính là trong một chi cha ta, mẫu thân của ta là con gái lâu chủ Vạn Kiếm Lâu trong bảy đại phái, lâu chủ Vạn Kiếm Lâu là ngoại công của ta. Bởi vì từ nhỏ ta đã bị bệnh, ngoại công ta tặng cho không ít các loại thiên tài địa bảo, cho nên những năm gần đây trong kho hàng nhà ta đã tồn trữ vô số các loại thiên tài địa bảo. Bởi vì đều không có tác dụng gì tới vấn đề của ta, cũng chỉ chất đống ở đó, bình thường còn không liếc nhìn tới. Nếu thật sự có thể tìm được thứ hữu dụng trong đó, dù là cần thêm nữa, ngoại công ta cùng tổ gia gia cũng sẽ lấy ra nữa.

Tần Lập nghe mà líu lưỡi, lão đầu bếp lại lộ ra biểu tình thoải mái.

Lý Ngọc Phong đích thật rất hưng phất hắn là công tử thân phận địa vị tối cao, huyết mạch tinh khiết nhất Lý gia mười ba đại tộc. Phụ thân hắn đang ở đỉnh cao, sẽ còn nắm giữ gia tộc này rất nhiều năm. Nếu như hắn thật sự có thể khôi phục thông suốt kinh mạch, dù là không phải Tiên Thiên Linh Thể gì, các thân nhân của hắn cũng sẽ dùng các loại thiên tài địa bảo chồng chất, mạnh mẽ đẩy hắn lên thành một tuyệt thế cường giả.

Nhưng mà Tần Lập nói câu trước đó, cũng làm Lý Ngọc Phong ghi nhớ trong lòng. Tuy rằng hắn không tiếp tục thảo luận đề tài này với Tần Lập, nhưng trong lòng lại đang nhấc lên sóng gió sôi trào. Bởi vì phụ mẫu hắn đích thật từng hoài nghi, nhưng lại không có bất Kỳ chứng cớ gì. Hơn nữa toàn Lý gia, một đời con cháu ưu tú trẻ tuổi đều là loại thiện lương thuần phác, phụ mẫu tổ tông bọn họ cũng đều chưa từng xuất hiện loại người đại gian đại ác.

Khi không hoài nghi người khác, khẳng định sẽ gây ra mâu thuẫn trong gia tộc, cho nên chuyện này cũng bị ép xuống. Nguyên nhân trọng yếu nhất, là chưa từng có người nào nói qua thân thể Lý Ngọc Phong kinh mạch bế tắc, là do ngày sau hình thành.

Loại người thân phận địa vị như Lý Ngọc Phong, vừa mới sinh ra khẳng định sẽ được bảo hộ cùng kiểm tra nghiêm mật, vấn đề lớn nhất chính là lúc hắn mới sinh ra, kinh mạch thân thể đã hoàn toàn bế tắc.

Mà lúc mẫu thân Lý Ngọc Phong mang thai hắn, ăn uống thứ gì, khi ăn đều sẽ trải qua kiểm tra nghiêm ngặt, căn bản không tồn tại khả năng bị người ta động tay chân.

Chính là bởi nguyên nhân này, phụ mẫu Lý Ngọc Phong chỉ có thể hoài nghi một chút, liền bỏ qua ý nghĩ này. Cho rằng là bản thân bọn họ xảy ra vấn để, mới sinh ra một đứa nhỏ trời sinh phế thể như vậy.

-o0o-

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

——oo0oo——

727. Chương 731: Khuyên Bảo!

Lý Ngọc Phong thấy bộ dạng Tần Lập, trong lòng cũng thật cao hứng. Từ khi sinh ra đến giờ, tuy rằng hắn vẫn sống rất tiêu dao, huynh đệ tỷ muội trong tộc cũng chưa từng bởi vì hắn là trời sinh phế thể mà có kỳ thị gì với hắn. Ngược lại, hết sức tôn trọng vị đại công tử thân phận tôn quý này.

Nhưng loại tôn trọng này, cùng kết giao bằng hữu với Tần Lập, hoàn toàn không giống.

Hơn nữa trong lòng Lý Ngọc Phong cũng rõ ràng một đạo lý: Không có thực lực, người khác tôn trọng đối với ngươi, tuyệt đối sẽ có hạn độ. Hơn nữa, phần tôn trọng này nguyên nhân lớn nhất là đến từ phụ thân hắn đảm nhiệm tộc trưởng cùng ngoại công là lâu chủ Vạn Kiếm Lâu.

Nếu như có một ngày, phụ thân hắn không còn đảm nhiệm tộc trưởng Lý gia, còn ngoại công cũng từ nhiệm vị trí lâu chủ Vạn Kiếm Lâu, như vậy đại công tử Lý gia hắn tất nhiên sẽ bị người ta vứt bỏ một góc.

Đó không phải loại sinh hoạt hắn muốn hắn không cam lòng.

Đặc biệt là khi Tần Lập nói thân thể hắn không phải trời sinh, mà là bị người ta ám toán mới biến thành bộ dạng hiện giờ. Trong lòng Lý Ngọc Phong bắt đầu lưu tâm để ý các huynh đệ tỷ muội trong gia tộc.

Cũng không phải nói là sẽ hoài nghi đối tượng nào, mà là sẽ không còn như trước kia, hoàn toàn tin tưởng giúp đỡ những người đó không chút giữ lại. Đồng thời Lý Ngọc Phong cũng nghĩ rõ ràng một đạo lý.

Đó chính là: Thể chất trời sinh của hắn, ai cũng biết hắn không có khả năng tiếp nhận chức chưởng môn Lý gia, mà các huynh đệ cùng cha khác mẹ với Lý Ngọc Phong lại đều là thứ xuất, thân phận địa vị hoàn toàn không có cách nào so sánh với Lý Ngọc Phong. Cho nên, nếu như mẫu thân Lý Ngọc Phong không thể lại sinh ra con trai, như vậy vị trí tộc trưởng gia tộc Lý gia một trong mười ba đại tộc, sau khi phụ thân Lý Ngọc Phong từ nhiệm, tất nhiên sẽ rơi xuống một chi khác.

Bởi vậy, các huynh đệ đồng tộc với hắn có thân phận tôn quý, có hy vọng tiếp nhận chức tộc trưởng, đối với huynh trưởng này luôn tôn trọng tới mức người khác cũng không tìm ra được lỗi nào. Cùng lúc là vì làm cho trưởng bối xem, một mặt khác là muốn được hắn ủng hộ.

Trước đây Lý Ngọc Phong chỉ biết là như thế nhưng thẳng đến khi Tần Lập trực tiếp chỉ ra nguyên nhẩn thân thể hắn, thì hắn mới chính thức suy nghĩ cẩn thận. Nghĩ tới trước kia mình ủng hộ các huynh đệ đồng tộc, Lý Ngọc Phong bỗng nhiên cảm giác được một trận phát lạnh.

Đây là bi ai của đại tộc hay sao!

Lý Ngọc Phong nghĩ vậy.

- Đúng rồi, còn chưa hỏi, Tần huynh tới Tây Vực bên này chỉ là vì dùng Thần Thủy này cứu người hay sao? Nếu như thiếu, ở nhà ta còn có nữa, có thể đưa cho Tần huynh mấy chục cân…

Lý Ngọc Phong bỗng nhiên lên tiếng.

Lão đầu bếp ở một bên trợn trắng mắt, thầm mắng tiểu tử này đúng là một siêu cấp bại gia tử mà. Mấy chục cân… thoáng cái có thể tăng mấy trăm năm thọ nguyên cho một Địa Tiên đại năng thọ nguyên gần khô cạn, giá trị vô cùng trân quý. Nhưng hắn chỉ nói một câu, nhẹ nhàng như không tặng ra ngoài.

Tần Lập lại lắc đầu, nói:

- Ta muốn đi xem Thần Thụ một chút.

Lý Ngọc Phong cùng lão đầu bếp đồng thời sững sờ.

Lão đầu bếp cau mày, không rõ Thần Thụ có gì để xem, trong lòng thầm nghĩ: Không lẽ là tiểu tử này muốn cướp đoạt càng nhiều Thần Tuyển thủy hơn nữa chứ? Cái này ta thích. Nhưng mà vấn đề là… Thần Thụ kia do tinh anh mười ba đại tộc cùng bảy đại phái cùng nhau canh giữ, Người đi cướp Thần Tuyển thủy, không phải muốn chết hay sao?

Lý Ngọc Phong lại không nghĩ vậy, bởi vì phàm là người có chút trí tuệ, đều sẽ không đánh chủ ý này.

Nói chơi cái gì chứ, thủ hộ Thần Thụ có hơn một ngàn người. Hơn nữa một ngàn người này, căn bản không có một kẻ yếu, thuần một đám Địa Tiên đại năng.

Lại còn tất cả đều là loại Địa Tiên đại năng thân mang bí thuật Thái cổ . Đừng nói Tần Lập, dù là đại thần Hoang cổ tới, chỉ sợ cũng khó mà chống lại hơn một ngàn Địa Tiên đại năng công kích.

Mỗi người thi triển tuyệt kỷ, sợ rằng một chiêu là có thể miễu sát đại thần Hoang cổ rồi.

Đương nhiên, không ai thấy qua đại thần Hoang cổ . Niên đại quá xa xôi, khoảng cách gần nhất cũng là mấy trăm vạn năm trước, xa nhất sợ rằng phải tính bằng ức năm.

Nhưng một ngàn Địa Tiên đại năng thân mang bí thuật Thái cổ , đây quả là một cỗ lực lượng làm cho người ta run sợ, nghe qua một lần đã không có dũng khí nghe lần thứ hai nữa.

Chỉ muốn nhìn Thần Thụ một chút? Lý Ngọc Phong cau mày, trong lòng cân nhắc: có đơn giản như vậy không? Thần Thụ xác thật rất đồ sộ, cao chót vót trong tầng mây, tản ra khí tức vĩnh hằng xa xưa. Thần Thụ tồn tại, ở một trình độ nhất định đã chứng minh Hoang cổ tồn tại, nhưng vậy thì thế nào chứ? Thần Thụ không có hoa, không kết quả, tác dụng duy nhất là không ngừng tiết chất dịch ra bên ngoài, cũng chính là Thần Tuyển thủy.

Ngoại trừ cái này, Thần Thụ đã không còn có bất kỳ bí mật nào khác nữa. Nếu nói có bí mật, từ thời đại Thái cổ đã bị người ta nghiên cứu thấu triệt rồi, làm sao có thể chờ cho tới hôm nay?

Thần Thụ vẫn sống đến bây giờ, giống như là một cái cây hóa thạch, sinh mệnh lực vẫn cường thịnh vô cùng. Từ thời đại Thái cổ , không phải không ai muốn hủy diệt Thần Thụ, nhưng điều này căn bản là không thể nào. Thần Thụ vốn cũng không ở trên ngọn núi đó, mà là ở thời đại Thái cổ , tuyệt thế đại năng phát hiện ra Thần Thụ trước tiên, thấy Thần Thụ thần kỳ đã muốn nhổ toàn gốc trồng trên địa bàn nhà mình. Không ngờ tới, Thần Thụ liền rút chân bỏ chạy, nói cho chính xác, chỉ dùng ngàn vạn ức rễ cây, xé rách hư không, hoành độ mà đi.

Thần Thụ thần kỳ như thế, lúc đó truyền khắp cả Tây Vực. Đến sau này, mọi người mới phát hiện ra Thần Thụ ở trên một tòa núi lớn, lúc đó còn có không ít linh thú mạnh mẽ bảo hộ quanh Thần Thụ. Trải qua một phen đại chiến, tuyệt thế đại năng Nhân tộc giành được thắng lợi, quỳ bái tế Thần Thụ, hứa hẹn vĩnh viễn bảo hộ Thần Thụ, chỉ cầu Thần Thụ phân bố ra Thần Tuyền.

Bởi vì như thế, Thần Thụ mới lưu lại ở nơi đó. Tuy rằng chưa bao giờ hiển lộ ra bất kỳ thần tích gì, nhưng từ đó đến nay không có người nào hoài nghi cách nói Thần Thụ có linh tính.

Lý Ngọc Phong chần chờ, ánh mắt nhìn Tần Lập, có chút khó khăn nói:

- Thần Thụ tuyệt không có chỗ nào thần kỳ. Nếu Tần huynh muốn mở rộng tầm mắt, ta kiến nghị vẫn đừng tới xem. Tinh anh mười ba đại tộc cùng bảy đại phái trông coi Thần Thụ, thật không có tình người. Bọn họ bảo hộ Thần Thụ đã rất nhiều năm, mỗi người đều là Địa Tiên đại năng thực lực mạnh mẽ. Hơn nữa…

Lý Ngọc Phong nói đến đây, nhìn thoáng qua bên ngoài, bỗng nhiên sửa thành truyền âm nói:

"Hơn nữa không giấu Tần huynh, mười ba đại tộc cùng bảy đại phái cũng… cũng không phải là thế lực mạnh nhất Tây Vực."

Trong lòng Tần Lập rùng mình, thầm nghĩ quả nhiên là thế, thật sự bị mình cùng lão đầu bếp đoán trúng rồi.

Lý Ngọc Phong truyền âm nói tiếp:

"Tây Vực có một gia tộc thần bí, nếu không phải ta là đại công tử dòng chính Lý gia, ngoại công là lâu chủ Vạn Kiếm Lâu, loại chuyện này ta cũng không có tư cách biết được. Gia tộc thần bí này, không ai biết cuối

cùng gia tộc bọn họ ở nơi nào, hơn nữa người gia tộc này cũng không nhiều. Mấy năm cũng chưa chắc gặp được một người, nhưng mà tùy tiện một người… đều có được… đều có được thực lực phất tay có thể chém giết Địa Tiên đại năng."

Tần Lập nao nao, truyền âm hỏi:

"Trên đời này, thật sự có tồn tại siêu việt Địa Tiên đại năng?"

Lý Ngọc Phong gật đầu hết sức khẳng định, nói:

"Có, khẳng định có. Ngoại công cùng cha ta sẽ không gạt ta, bọn họ đều thấy được người gia tộc Thần bí kia cường đại. Cho nên, Tuy rằng bên ngoài truyền bá là Thần Thụ do mười ba đại tộc cùng bảy đại phái canh giữ, mỗi ngày Thần Thụ chảy ra một trăm cân Thần Tuyển thủy, ngoại trừ mỗi nhà lấy ra nửa cân bán đấu giá, nhiều còn lại chín mươi cân là do hai mươi thế lực chúng ta chia đều. Nhưng trên thực tế, hai mươi thế lực chúng ta chia đều chỉ có bốn mươi cân, nói cách khác, mỗi ngày mười ba đại tộc cùng bảy đại phái, mỗi nhà chỉ có thể nhận được hai cân Thần Tuyển thủy, một năm cũng chỉ hơn bảy trăm cân. Mà năm mươi cân Thần Tuyển thủy còn lại, thuộc về gia tộc thần bí kia. Gia tộc thần bí kia cũng có một người đóng quân trường kỳ ở dưới Thần Thụ, người kia suốt ngày không hề giao lưu với người khác, bộ mặt như khắc bằng đá mọi người đều gọi người kia là Thạch Đầu, có người nói một thân thực lực người kia đã siêu việt tồn tại Địa Tiên."

- Làm sao phán đoán được như thế?

Tần Lập vô cùng để ý chuyện này, hắn cực kỳ muốn có được được Quý Thủy Mộc. cũng chính là mộc tinh hoa trong ngũ hành lực. Trong gốc Thần Thụ kia, tám chín phần mười sẽ tồn tại mộc tinh hoa.

Mà có tuyệt thế đại năng siêu việt tồn tại Địa Tiên trấn thủ ở đó, muốn lấy được Quý Thủy mộc, khó khăn sẽ tăng vô số lần.

- Bảy trăm năm trước, một Thái thượng trưởng lão Hoắc gia một trong mười ba đại tộc từng khiêu khích Thạch Đầu, cho rằng gia tộc thần bí thật quá đáng, một nhà chiếm chứ phần lớn, muốn tỷ thí với Thạch Đầu, nếu như Thạch Đầu thua, vậy thì cút ra khỏi Thần Sơn…

Lý Ngọc Phong Nói rồi, thở dài một tiếng:

- Gia tộc thần bí kia từ thời đại Thái cổ , đã cùng tổ tiên theo chúng ta định ra quy củ này. Chúng ta đời đời tương truyền, đều biết gia tộc thần bí kia vô cùng cường đại, đều tuân theo cổ huấn, không dám đi trêu chọc. Trưởng lão Hoắc gia kia cũng là một tuyệt thế đại năng, tuy rằng là cảnh giới Địa Tiên, nhưng nắm giữ ba loại bí thuật Thái cổ , cùng hai loại dị tượng Hoang cổ , một thân thực lực uy chấn bốn phương toàn Tây Vực.

- Kết quả đã thua?

Tần Lập hỏi.

- Nào chỉ là thua…

Trong ánh mắt Lý Ngọc Phong hiện lên một tia kinh khủng, nói:

- Thạch Đầu trước tiên vung tay lên, bày ra một cấm chế tuyệt đối. Đạo cấm chế kia, có người nói lúc đó mọi người đều cảm thấy như lọt vào trong một nhà tù vô hình, có người từng thử muốn đột phá cấm chế, căn bản là chuyện không thể nào. Sau đó, lại vung tay lên, vị tuyệt thế đại năng Hoắc gia kia toàn thân trực tiếp nát bấy, chết không thể chết Hơn nữa,

Tê!

Tần Lập hít vào một hơi lạnh, loại cảnh giới này, hắn tự hỏi mình bây giờ còn không làm được.

Phất tay bày ra cấm chế tuyệt thế đại năng cũng không thể đột phá, lại phất tay là một tuyệt thế đại năng toàn thân vỡ vụn mà chết, loại cảnh giới này… thật là quá khủng bố.

Lý Ngọc Phong thở dài một tiếng, sau đó nói:

- Tân huynh ta cùng với huynh vừa gặp đã quen, dù là kiếp này không có hy vọng khôi phục kinh mạch, ta cũng giao chắc bằng hữu như Tần huynh rồi. Thành Thông Thiên bên kia rất tôn sùng Tần huynh, nói Tần huynh là tuyệt thế thiên tài đệ nhất Trung Châu sau Thái cổ . Cho nên, nếu Tần huynh thật sự có ý nghĩ gì với Thần Thụ, ta khuyên huynh nên nhanh chóng bỏ ý niệm kia đi. Thật không phải cố ý dọa huynh, một mình Thạch Đầu đã đủ để đánh tan tất cả hy vọng của huynh rồi.

Tần Lập liền cười cười, sau đó nói:

- Lý huynh yên tâm, ta thật sự chỉ là hiếu kỳ Thần Thụ kia, muốn xem một chút mà thôi, Lý huynh cũng không cần phải tự dẫn ta vào, chỉ cần Lý huynh nói cho ta biết phương hướng chỗ Thần Thụ, ta đi xem là được.

Lúc này trong lòng Tần Lập, đã quyết định chủ ý, quyết tâm nhất định phải xem trong Thần Thụ có Quý Thủy Mộc hay không.

-o0o-

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

——oo0oo——

728. Chương 732: Giải Độc!

Lý Ngọc Phong âm thầm thở dài một tiếng, biết Tần Lập tâm ý đã quyết, không khỏi có chút hối hận nói ra chuyện này. Bởi vì nguyên nhân Lý gia thành Thông Thiên hẳn có ấn tượng rất tốt với Tần Lập, lại vì Tần Lập có thể giải quyết vấn đề của hắn, tự nhiên càng không hy vọng Tần Lập xảy ra bất kỳ điều gì bất trắc.

Bởi vì tuyệt thế đại năng gia tộc thần bí kia, thật là loại cường giả thực lực cái thế, hơn nữa người kia không nhận tình người, ra tay tàn nhẫn, tính tình lạnh băng, căn bản không có ai tiếp cận được. Nhiều năm qua như thế, những lời Thạch Đầu đã nói, còn đếm không đủ một bàn tay…

- Vậy được rồi, Tần huynh đã kiên trì như vậy, ta đây cũng sẽ không khuyên Tần huynh nữa. Chỉ có một lời muốn nói, ngàn vạn lần đừng đánh chủ ý tới cái cây kia, bản thân cái cây đó cũng không phải dễ chọc.

Lý Ngọc Phong nói xong, gọi người mang giấy bút tới, vẽ lên giấy trắng phương hướng cụ thể nơi Thần Sơn, sau đó giao tờ giấy này cho Tần Lập.

Hắn cười khổ nói:

- Tần huynh, như vậy coi như ta đã trái với gia quy rất nghiêm trọng rồi, còn hy vọng Tần huynh có thể sống trở về…

Tần Lập cười cười, nói:

- Cứ yên tâm đi, Người cứ ở lại đây chờ ta. Đúng rồi, hôm nay ta tới chỗ người, hẳn sẽ không khiến cho người nào chú ý chứ?

Lý Ngọc Phong lắc đầu, nói:

- Sẽ không đâu, danh tiếng ta rất lớn, nhưng người chân chính nhận biết ta hầu như không có. Dù là ngày sau có người bắt được huynh, chuyện hôm nay ta cũng có biện pháp đối phó bọn họ, chút chuyện nhỏ này Tần huynh không cần để ý.

Tần Lập gật đầu, cùng lão đầu bếp xin miễn tiệc rượu Lý Ngọc Phong chuẩn bị, cáo từ ra đi, rời khỏi trạch viện Lý Ngọc Phong.

Bọn người Tần Lập đi rồi, lão nhân vừa nảy một lần nữa vào phòng Lý Ngọc Phong, Lý Ngọc Phong cũng cực kỳ tín nhiệm lão nhân nói, nói chuyện Tần Lập muốn đi xem Thần Thụ cho lão nhân này nghe một lần.

Lão nhân cau mày nghĩ một chút, lập tức có chút không cho là đúng nói:

- Vị trí Thần Sơn có rất nhiều người biết, dù là thiếu gia không nói thì hắn cũng sẽ tìm được. Chuyện này thiếu gia không cần phải để trong lòng. Nhưng vị Tần công tử này nói là hắn có thể trị khỏi bệnh của thiếu gia ngài, đó chính là tin tức cực tốt. Ta phái lập tức truyền cho tiểu thư biết tin tức này.

Tiểu thư theo lão nhân này nói, chính là nữ nhi lâu chủ Vạn Kiếm Lâu, mẫu thân của Lý Ngọc Phong.

Lý Ngọc Phong khoát khoát tay, nói:

- Tam bá, trước tiên không cần để mẫu thân ta biết, còn phải chờ Tần Lập có thể sống trở về từ Thần Sơn hãy nói.

Lão nhân ngẫm lại cũng phải, Tần Lập muốn xem Thần Thụ, tất nhiên là có ý đồ, thoạt nhìn hắn muốn chưa chắc là Thần Thủy, vậy rất có khả năng là bản thân Thần Thụ.

Trông coi gốc Thần Thụ kia, mười ba đại tộc bảy đại phái tổng cộng có hơn một ngàn đại năng, lại thêm một Thạch Đầu người gia tộc thần bí. Dưới tình huống như vậy, còn dám đánh chủ ý tới Thần Thụ, bản thân nó đã là rất điên cuồng rồi, nếu như hắn có thể thành công, vậy sẽ oanh động toàn bộ Tây Vực.

Trên đường đi, trong lòng lão đầu bếp thật hưng phấn, không ngờ tới dễ dàng có được Thần Thủy như vậy, điều này thật quá bất ngờ. Mình theo chủ nhân này, thật là theo đúng rồi.

Tần Lập lại không hưng phấn như lão đầu bếp, hắn vốn cũng không có dục vọng mãnh liệt với Thần Thủy. Ngẫm lại cũng phải, năm này Tần Lập còn chưa đến bốn mươi tuổi, đã trở thành một tuyệt thế đại năng, hơn nữa có hy vọng đột phá cảnh giới Địa Tiên, tiến vào trình tự càng cao hơn. Nội trong vạn năm căn bản không hề lo tới tính mệnh, không hứng thú nhiều với Thần Thủy cũng có thể giải thích.

Hiện giờ trong đầu Tần Lập đều là Lý Ngọc Phong phân tích tình thế trên Thần Sơn với mình, nghĩ cách làm sao có thể tránh thoát Địa Tiên đại năng trấn thủ trên Thần Sơn không phát sinh xung đột với bọn họ, thầ không biết quỷ không hay tiếp cận Thần Thụ.

Tuy rằng Tần Lập kết luận, trong Thần Thụ tám chín phần mười tồn tại Quý Thủy Mộc, nhưng dù sao cũng phải nhìn thấy mới có thể hoàn toàn yên tâm. Cho nên, trước khi hoàn toàn xác định trong Thần Thụ có Quý Thủy Mộc hay không, Tần Lập không muốn xảy ra xung đột với những người đó.

Còn có một Thạch Đầu, phất tay có thể diệt một đại năng thân mang bí thuật Thái cổ cùng dị tượng Hoang cổ , sợ rằng người này đã đột phá Địa Tiên, trở thành tồn tại trình tự càng cao hơn.

Trong lòng Tần Lập nghĩ vậy, trên mặt lại không lộ ra biểu tình gì.

Sau khi hai người trở lại tiểu viện trong khách sạn, Lãnh Khinh Mi đã chuẩn bị xong cơm nước, bên hông mang tạp dề, xem ra thật đúng là một tiểu thê tử ôn nhu hiền lành.

Tần Lập bỗng nhiên nhớ tới Thần Thủy còn trong tay mình, vươn tay lấy ra, tùy ý ném cho lão đầu bếp:

- Lão đầu bếp, lão cầm lấy, trước tiên thử xem, thứ này hẳn có thể giải độc cho nàng rồi.

Lão đầu bếp một đại năng cảnh giới như vậy, lúc tiếp lấy bình Thần Tuyển thủy này, nhịp tim lại đột nhiên tăng lên, khẩn trương vô cùng, tay cũng không nhịn được có chút run run.

Tiếp được rồi, không cần nghĩ ngợi nói với Tần Lập:

- Thứ quý trọng như vậy, làm sao lại tùy tiện ném đi như thế.

Tần Lập trợn trắng mắt, trực tiếp trở về gian phòng mình, tự hỏi làm sao tiến vào Thần Sơn.

Lãnh Khinh Mi lại đứng đó, có chút sững sờ nhìn lão đầu bếp, thấy lão đang cầm bình ngọc nhỏ như bảo bối, trong lòng khẽ động, hy vọng lại không dám xác định hỏi:

- Vô Phong, huynh đang câm, cái gì vậy?

- Hắc hắc.

Lão đầu bếp trước tiên cười ngây ngô mấy tiếng, sau đó kéo tay Lãnh Khinh Mi, vội vàng chạy vào trong phòng.

Lãnh Khinh Mi đỏ mặt, khẽ sẵng giọng:

- Lão già này, bây giờ trời còn chưa tối mà.

Lão đầu bếp cũng không nói gì, chỉ kéo tay Lãnh Khinh Mi, chạy vào phòng, đóng kỷ cửa, lại phất tay bày ra một đạo kết giới. Suy nghĩ một chút, lại lấy trong nhẫn ra một đống lớn linh thạch, bắn bay từng linh thạch đính vào vị trí, bày một đạo kết giới trận pháp không thể phá vỡ trong thời gian ngắn.

Lần này Lãnh Khinh Mi phản ứng trở lại, trong tay lão đầu bếp cầm rất có khả năng là Thần Tuyển thủy trong truyền thuyết.

Nhưng Lãnh Khinh Mi trầm tư khó hiểu, còn chưa tới ngày bán đấu giá Thần Tuyển thủy, bọn họ làm sao có thể chiếm được sớm như thế chứ?

Lão đầu bếp bố trí xong kết giới, nâng niu Thần Tuyển thủy như châu báu. Đi tới trước Lãnh Khinh Mi, mở ra chiếc nút chai bằng gỗ quý, một cỗ sinh mệnh sôi trào nháy mắt tràn ngập toàn phòng.

Lãnh Khinh Mi liền cảm giác nháy mắt này, giống như mình trẻ hơn nhiều tuổi, cơ năng thân thể đang chết dần, bị cỗ khí tức sinh mệnh xông tới, liền trực tiếp tỏa sáng sinh cơ mới.

- Đây… Đây là Thần Tuyền?

Giọng nói Lãnh Khinh Mi mang theo vài phần run run, cho dù là đã nhìn nhạt sinh mệnh, cũng nhìn mở sống chết, nhưng có thể sống thì có ai lại chịu chết chứ?

Không có trải qua nguy cơ sinh tử, vĩnh viễn sẽ không hiểu được sinh mệnh trân quý.

-Tới đây, uống, uống một ngụm thử.

Lão đầu bếp lấy trong nhẫn trữ vật một chiếc ly khắc bằng ngọc tủy, rót Thần Tuyển thủy đầy một ly, bưng cho Lãnh Khinh Mi, hết sức ôn nhu nói.

Lãnh Khinh Mi tiếp nhận, sắc mặt ửng đỏ, giống như một thê tử tân hôn ngượng ngùng động lòng người. Nàng không uống, mà ánh mắt si ngốc nhìn lão đầu bếp, nhỏ giọng nói:

- Vô Phong, lần này nếu muội thật sự có thể đại nạn không chết, huynh sẽ lấy muội chứ?

Lão đầu bếp ưỡn ngực, nghiêm túc nói:

- Được, Chỉ cần muội không chê ta già…

Lãnh Khinh Mi vươn tay che miệng lão đầu bếp, nhìn hắn thật sâu, uống xuống một lý Thần Tuyển thủy này.

- Thế nào. thế nào?

Lão đầu bếp vươn tay nắm lấy cánh tay nhỏ của Lãnh Khinh Mi, nắm thật chặt, vẻ mặt thân thiết hỏi.

- Nào có nhanh như vậy?

Lãnh Khinh Mi trắng mắt liếc lão đầu bếp, sẵng giọng.

- À. vậy uống tiếp, uống tiếp, uống hết mười cân Thần Tuyển thủy này, duyên thọ cũng được trăm năm đó.

Lão đầu bếp không chút đau lòng nói.

- Đây là công tử đưa cho huynh, dù sao huynh cũng phải lưu lại một chút chứ?

Lãnh Khinh Mi nói rồi, uống xong ly Thần Tuyền thứ hai, mỗi một ly ngay cả một lượng cũng không tới. Cho nên lúc nàng uống cũng không do dự nhiều, nhưng lão đầu bếp muốn đem Thần Tuyền này cho nàng uống hết, Lãnh Khinh Mi lại có chút ngại ngùng, không phải vì lão đầu bếp, mà là bởi vì Tần Lập.

Tần Lập có thể nói đại ân nhân của hai người. Nếu không có Tần Lập, hai người cơ bản không có hy vọng gặp nhau ở chung một chỗ như bây giờ. Cho nên, từ sâu trong nội tâm, Lãnh Khinh Mi cảm kích Tần Lập, thậm chí còn hơn cả lão đầu bếp.

- Uống thì uống đi, hôm nay uống hết hai ba cân rồi nói sau. Thứ này không phải nước bình thường, có uống nhiều hơn thì cũng sẽ hóa thành năng lượng, mà sẽ không làm cho nàng cảm thấy khó chịu.

Lão đầu bếp vừa đổ vừa giảng, đây là lúc Lý Ngọc Phong nói chuyện phiếm cùng bọn họ có nhắc tới.

- Chỗ công tử…

Lãnh Khinh Mi vẫn cảm thấy có chút băn khoăn.

- Hắc, hắn? Hắn muốn bao nhiêu cũng có.

Lão đầu bếp nhỏ giọng nói:

- Nếu như thành công, nàng muốn dùng Thần Tuyển thủy tắm cũng không có vấn đề gì!

Tuy rằng không hoàn toàn đoán được Tần Lập muốn tìm Thần Thụ làm gì, nhưng lão đầu bếp vô thức cho rằng Tần Lập muốn mang đi cả một gốc Thần Thụ. Người khác khẳng định không có bản lĩnh này, nhưng còn Tần Lập, lão đầu bếp thật không dám nói hắn cũng không làm được, nói không chừng, Tần Lập này thật sự có thể trấn áp được Thần Thụ, đem nó mang đi Trung Châu.

- Trời ạ…

Lãnh Khinh Mi kinh hô một tiếng, lập tức cảm giác được thân thể mình có chút biến hóa, sắc mặt không khỏi biến đổi:

- Nhanh bỏ đi kết giới, muội…. muội… muội muốn đi vệ sinh!

- A?

Lão đầu bếp nhất thời có chút há hốc mồm, nhưng mà động tác trên tay cũng không ngừng, triệt hồi trận pháp kết giới, Lãnh Khinh Mi liền trực tiếp xông ra ngoài.

Trong không khí còn vương vển lời của Lãnh Khinh Mi:

- Huynh… huynh ngàn vạn lần không được qua đây.

- Được rồi!

Lão đầu bếp trợn trắng mắt, phi lễ chớ nhìn, phi lễ chớ nghe… Nếu không, thì nhà vệ sinh có xa hơn nữa, lão đầu bếp muốn biết xảy ra chuyện gì, chẳng qua chỉ là chuyện quét thần niệm mà thôi.

Nhưng không ngờ tới, bắt đầu từ lúc này, Lãnh Khinh Mi hầu như không rời khỏi nhà vệ sinh. Nếu như không phải nàng thủy chung không hư thoát, ngược lại ngày càng có tinh thần, thậm chí lão đầu bếp cho rằng cho rằng Lý Ngọc Phong Hổn đản kia đưa cho Tần Lập thuốc xổ.

Tới sáng sớm ngày hôm sau, cả người Lãnh Khinh Mi gầy đi một vòng, nhưng tinh thần tốt hơn trước kia không biết bao nhiêu lần. Tắm giặt xong, tẩy đi một thân độc tố trên da, Lãnh Khinh Mi thần thanh khí sống đứng ở trước mặt lão đầu bếp.

Lão đầu bếp trực tiếp ngây ngốc ở đó, Lãnh Khinh Mi trước mắt rõ ràng giống như đúc hình dạng hắn lần đầu tiên gặp gỡ năm xưa.

gan Tần Lập được mộc tinh hoa vô cùng tinh túy hoàn toàn bao bọc, trong một mảnh xanh biếc dào dạt sinh cơ.

Đồng thời, bên tai Tần Lập bỗng nhiên truyền đến một tiếng thở dài, tiếng thở dài này phảng phất như truyền từ viễn cổ , xa cách như hàng tỉ năm tháng.

-Ối….

-Ai?

Tần Lập cả kinh, Ẩm Huyết Bàn Long Kiếm lập tức xuất hiện trong tay. Một tiếng thở dài này, làm cho Tần Lập đang chìm đắm trong vui sướng sợ quá. Thật là đáng sợ, không ngờ tới trong Thần Thụ này còn tồn tại người khác.

Người kia là ai?

- Đừng sợ, ngươi đang ở trong cơ thể ta, ta chính là cái cây này.

Tiếng nói lộ ra khí tức viễn cổ nhẹ nhàng vang lên bên tai Tần Lập, nói tiếp:

- Cường giả nhân loại trẻ tuổi thu hồi vũ khí trong tay ngươi. Thanh kiếm kia tản ra khí chân long, sẽ tổn thương sinh cơ của ta.

- Ấy, xin lỗi…

Trên mặt Tần Lập lộ ra biểu tình ngượng ngùng, lập tức thu hồi Ẩm Huyết Bàn Long Kiếm, trong lòng kinh ngạc đã đến tột đỉnh. Trước đó lúc Lý Ngọc Phong nói gốc Thần Thụ này nhổ gốc bỏ chạy, Tần Lập còn cảm thấy buồn cười, nhưng hiện giờ hắn lại không cảm thấy buồn cười chút nào.

Tiếng nói này, nào có khác gì một Thánh Hiền nhân loại trải qua muôn đời tịch mịch, lúc này Tần Lập căn bản không có khả năng coi gốc Thần Thụ này trở thành một công cụ bị người lợi dụng. Hiện giờ, mình giống như một đứa trẻ non nớt đối mặt với một lão nhân cơ trí

Một cỗ tôn kính, thản nhiên sinh ra.

- Đã có rất nhiều năm rồi, không gặp được tu sĩ tu luyện ngũ hành khí. Cường giả nhân loại trẻ tuổi, ngươi làm cho ta cảm thấy rất kinh ngạc, cũng rất thân thiết, cho nên ta mới có thể thu ngươi vào trong không gian này. Nếu như ngươi lưu lại ở bên ngoài, võ giả nhân loại kia nhất định sẽ không chút do dự chém giết ngươi. Tu sĩ tu luyện ngũ hành khí, lúc ngũ hành chưa đầy, sẽ rất yếu đuối, cần phải được bảo hộ.

Giọng nói già nua xuyên qua năm tháng vô tận viễn cổ , quanh quẩn bên tai Tần Lập.

- Cái gì? Lẽ nào thời đại Hoang cổ đã có người tu luyện ngũ hành lực?

Tần Lập vô cùng kinh ngạc, công pháp ngũ hành của mình chính là diễn sinh ra từ Tử Khí Quyết, mà Tử Khí Quyết là Thánh vật bộ tộc Tử Đồng mà.

Lẽ nào nói rằng thế giới này ở thời đại Hoang cổ , cũng có người tu luyện thiên địa ngũ hành?

-o0o-

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

——oo0oo——

731. Chương 735: Bí Ẩn Kinh Thế!

Hơn nữa, gốc Thần Thụ này nói mình hiện giờ… còn yếu đuối…

Cách nói này, làm cho Tần Lập hết biết nói gì, Vốn tuy rằng hắn không kiêu ngạo tự mãn, cho rằng mình là thiên hạ đệ nhất, nhưng ít ra một thân thực lực cũng cực kỳ mạnh mẽ, làm sao bây giờ lại yếu đuối kia chứ? Hay là nói, ở thời đại Hoang cổ , các đại thần Hoang cổ đều là hạng cường hãn đến mức tột đỉnh đây?

Giọng nói già nua lại vang lên:

- Thiên địa ngũ hành, đều tồn tại ở bất kỳ một không gian nào. Lúc đầu tu sĩ chính là tu luyện ngũ hành thiên địa, chẳng qua công pháp không giống nhau, nhưng Kết quả cuối cùng đều như nhau. Tu luyện ngũ hành khí, làm cho mình trở nên càng cường đại hơn.

- Nhưng mà từ thời đại Hoang cổ ngã xuống, ta liền không thấy qua tu sĩ tu luyện ngũ hành khí nữa. Ngươi là người đầu tiên trong nhiều năm qua, cho nên ta thật sự rất vui vẻ. Ta đã sống rất nhiều năm, chứng kiến qua rất nhiều thay đổi. Cường giả nhân loại trẻ tuổi, ta sẽ mang tinh hoa của mình chia cho ngươi một bộ phận, ta hy vọng có ngày ngươi có thể mở ra thông đạo đi thông nơi Thần Vực. Như vậy, ta có thể rời khỏi nơi này.

Giọng nói già nua, lộ ra thê lương muôn đời, mang theo cô tịch ngàn vạn năm.

Lá gan hấp thu Quý Thủy Mộc, căn bản không hề có gì đau khổ, ngược lại khí tức sinh mệnh cực kỳ hùng hồn để cho Tần Lập thoải mái muốn nhắm mắt ngủ say.

Nghe Thụ Thần Hoang cổ thỉnh cầu, Tần Lập liền tỉnh táo lại, hỏi:

-Nơi Thần Vực, truyền thuyết là đại thần Hoang cổ mở ra, có phải là sự thật không?

- Không, đó không phải sự thật. Nơi Thần Vực vốn đã tồn tại trên đời này rồi.

Thụ Thần Hoang cổ giọng già nua giải thích nghi hoặc cho Tần Lập:

- Trên thực tế, nơi Thần Vực ở thời đại Hoang cổ được xưng là Giới Thượng, cũng được gọi là Cửu Thiên Thập Địa. Bởi vì nơi Thần Vực nhiều có Cửu Trọng Thiên, có mười địa phương. Còn thế giới vị trí hiện tại của chúng ta, từ thời đại Hoang cổ được gọi là Giới Hạ, ở thời đại Hoang cổ chỉ có một khối đại lục, về sau vì chiến tranh bùng nổ, mạnh mẽ bị đánh nát, mới chia năm xẻ bảy. Cũng chính là bởi trận chiến tranh đó, thời đại Hoang cổ mới từ từ ngã xuống. Kỳ thật ở thời đại Hoang cổ , chân chính cường hãn lại chiếm địa vị chủ đạo, không phải là nhân loại.

Thụ Thần Hoang cổ là hóa thạch sống chân chính, sống không biết bao nhiêu năm, lời nó nói để cho Tần Lập được lợi không ít.

- Chẳng lẽ là thần thú Hoang cổ ?

Tần Lập hỏi.

- Đúng vậy, chính là các loại thần thú Hoang cổ . Giống như ta, ở thời đại Hoang cổ chỉ là một gốc cây nhỏ không đáng gì, bởi vì sinh trưởng ở bên cạnh một ao Thần Tuyền mới may mắn sống tới hôm nay.

- Thần Tuyền? Chính là Thần Tuyển thủy hiện giờ mỗi ngày chảy ra từ trên người ngài?

Tần Lập giật mình hỏi.

Thụ Thần Hoang cổ trực tiếp phủ nhận:

- Đương nhiên không phải, dòng nước chảy ra từ trên người ta mỗi ngày chỉ là thứ dư thừa trong thân thể ta mà thôi. Thế giới hiện giờ còn xa mới cường đại bàng thời đại Hoang cổ , hơn nữa bị người Giới Thượng hạ xuống đại cấm chế, cho nên người cảnh giới Địa Tiên động thủ đều sẽ dẫn tới thiên đạo pháp tắc phản ứng.

Thụ Thần Hoang cổ nói chậm rãi, nhưng những điều nói ra cũng đủ làm Tần Lập trợn mắt há mồm, quả thật quá chấn động rồi.

- Ta không quá hiểu được ngài nói…

Tần Lập có vẻ nghi hoặc.

- Cửu Thiên Thập Địa, cũng chính là Giới Thượng, hiện tại là nơi Thần Vực. Hơn nữa thế giới chỗ chúng ta, còn có Vực Ngoại Vực nội, gọi chung là một giới.

Thụ Thần Hoang cổ lời không sợ chết người không dứt, nói ra bí ẩn kinh thiên.

- ở thời đại Hoang cổ , những địa phương này đều đã tồn tại. Thời đại Hoang cổ , Giới Hạ mới là nơi cực mạnh, các loại sinh mệnh hình thái đều xuất hiện, đều tu luyện ra thần thông pháp lực thông thiên. Giới Thượng cùng Vực Nội Vực Ngoại tới xâm phạm, mưu toan xâm chiếm thế giới này. Đại chiến Hoang cổ bùng nổ, đánh lùi tất cả địch nhân, nhưng thế giới này cũng sụp đổ. Rất nhiều đại thần Hoang cổ trực tiếp đánh lên Cửu Thiên Thập Địa, đồng thời thành công chiếm lấy nơi này. Các đại thần Hoang cổ rất ít nhân loại, đa phần là thần thú Hoang cổ . Bởi vậy, nơi Thần Vực ở thời đại Thái cổ , hầu như là thiên hạ của Thần thú.

Tần Lập cả kinh ngạc nghẹn họng trân trối, thậm chí quên mất mộc tinh hoa đang không ngừng tế luyện lá gan mình. May mà công pháp Tử Khí Quyết diễn sinh ngũ hành có thể tự động vận chuyển.

Từ lời Thụ Thần Hoang cổ , nghe được những bí mật này, tùy tiện một chuyện đưa ra ngoài cũng sẽ làm oanh động thế giới, quả thật là kinh thiên động địa.

Hóa ra bộ tộc Tử Đồng được xưng là Vực Ngoại Thiên Ma, lại cũng là ở trong Giới Nội này. Ngoài ra còn có Vực Nội, nơi Thần Vực lại có Cửu Trọng Thiên.

- Sau này, dường như có người đại thần thông Giới Ngoại ra tay phong ấn giới này, đồng thời cũng liên đới phong ấn thông đạo giữa Giới Thượng, Giới Hạ, Vực Nội, Vực Ngoại, ở thời đại Hoang cổ , những thông đạo này đều được mở ra.

Thụ Thần Hoang cổ như rơi vào hồi ức, giọng nói chầm chậm, êm tai nói:

- Rất nhiều người đại thần thông Giới Ngoại, trên thực tế cũng có bóng đáng đại thần Hoang cổ năm đó, thực lực bọn họ quá cường đại, chạy ra khỏi giới này, sau đó sửa chữa lại thiên đạo pháp tắc thế giới này. Mục đích chính là vì không muốn để thế giới này lại xuất hiện loại cường giả có thể sánh vai đại thần Hoang cổ . Đó cũng không phải vì ích Kỷ, mà là vì lo lắng cho thế giới này. Nếu như lại xuất hiện loại cường giả cấp bậc đó, ở lại trên thế giới này, cuối cùng thì thế giới này chỉ có thể triệt để vỡ vụn.

Giới Nội, Giới Ngoại…

Tần Lập đột nhiên có một loại cảm giác, bản thân mình nhỏ bé như thế, vốn đã cho rằng thế giới này vô cùng lớn, lại chỉ là một Giới Hạ trong Giới Nội, còn có Vực Nội, Vực Ngoại, còn có nơi Thần Vực. Nơi Thần Vực còn có Cửu Trọng Thiên… Những nơi này, mới tạo thành một giới mà thôi.

Tần Lập đột nhiên nhớ tới Thần Miếu ở chỗ thành Hoàng Sa, hỏi:

- Thụ Thần, vậy tòa Thần Miếu là có chuyện gì?

- Trước Hoang cổ đã trường tồn hậu thế!

Thụ Thần Hoang cổ giọng già nua nhẹ nhàng truyền vào tai Tần Lập:

- Cho nên, ta cũng không biết là do ai dựng lên.

Tần Lập hết chỗ nói, còn có chuyện Thụ Thần hóa thạch sống này không biết, xem ra thời đại Hoang cổ ẩn tàng bí mật vô tận. Những bí mật này, dù là người sinh hoạt ở thời đại Hoang cổ , cũng chưa chắc có thể rõ ràng được.

Kỳ thật ngẫm lại cũng phải, giống như thời đại hiện giờ, những người sinh hoạt bình thường, bọn họ có thể biết được bao nhiêu chuyện ảnh hưởng tới thời đại này chứ?

Lúc này, Tần Lập mới nhớ tới chuyện mình đang hấp thu mộc tinh hoa, không khỏi tăng tốc vận hành công pháp ngũ hành, cỗ khí tức sinh mệnh sôi trào cường đại, làm cho Tần Lập khí huyết hùng hồn khí tức sinh mệnh không ngừng bao quanh Tần Lập, làm cho bề ngoài Tần Lập giống như cự long đang ngủ say.

Khí huyết cường đại đến mức kinh người!

Thụ Thần Hoang cổ rất vô tư đem hơn phân nửa tinh hoa sinh mệnh của mình rót vào trong thân thể Tần Lập. cuối cùng nói:

- Cường giả nhân loại trẻ tuổi, ta đã đưa thứ quý báu nhất cho ngươi, ngươi tu luyện ở đây vài ngày là có thể rời đi. Còn ta, cũng phải chìm vào hôn mê lâu dài, để bổ sung năng lượng sinh mệnh đã xói mòn. Ta chờ mong, khi ta tỉnh lại lần nữa, con đường đi thông Giới Thượng đã bị ngươi đả thông rồi.

Lúc này trong lòng Tần Lập tràn ngập tôn kính cùng áy náy với gốc Thần Thụ Hoang cổ , hơn nữa đối phương vô tư làm cho Tần Lập không biết nói gì mới được.

Dường như cảm ứng được tâm tình Tần Lập, Thần Thụ Hoang cổ liền phát ra mấy tiếng cười, không nói gì nữa. Nhưng trong tiếng cười, tràn ngập vui mừng, tiếng cười ngày càng nhỏ, cuối cùng trở về yên tĩnh.

Lúc này quanh người Tần Lập vẫn còn dịch thể tràn ngập cơ năng sinh mệnh cường đại bao quanh, những dịch thể này mạnh mẽ vượt xa Thần Tuyển thủy chảy ra bên ngoài Thần Thụ.

Tần Lập trực tiếp quỳ xuống, lạy ba lạy.

Khi không nhận được chỗ tốt quá lớn, lạy ba lạy hắn cũng phải làm.

Trong thời gian bảy ngày tiếp theom Tần Lập vẫn dụng tâm tu luyện. Mộc tinh hoa có năng lực cải tạo thân thể, cường hóa khí huyết, có chỗ tốt thật lớn. Nếu như Tần Lập hiện giờ gặp lại Lãnh Khinh Mi, căn bản không cần Thần Tuyền gì cả. Chỉ cần rút ra một tia Quý Thủy Mộc, cũng đủ để cho Lãnh Khinh Mi khỏi hẳn.

Tuy nhiên, giá trị một tia Quý Thủy Mộc trong thân thể Tần Lập, giá trị không thể đo lường. Tuy rằng sau khi bị Tần Lập luyện hóa triệt để, có thể tái sinh được, nhưng trừ khi là người thân cận nhất, Tần Lập tuyệt không hiển lộ ra bản lĩnh này.

Ngũ hành khí, Tần Lập đã có được ba loại: Lực Tinh Kim, Thái Âm Hỏa, Quý Thủy Mộc. Còn có hai loại, một loại là thủy tinh hoa, còn lại là thổ tinh hoa, hai loại này tạm thời còn không có đầu mối.

Lúc đầu Tần Lập còn tưởng rằng bên trong Thần Thụ chảy ra Thần Tuyển thủy sẽ có thủy tinh hoa. Nghe Thụ Thần Hoang cổ nói xong, mới cảm thấy buồn cười. Thứ được gọi là Thần Thủy được mười ba đại tộc bảy đại phái, bao gồm cả gia tộc thần bí, thậm chí toàn bộ Tây Vực tôn sùng, chẳng qua chỉ là thứ vứt bỏ bị Thụ Thần Hoang cổ đây ra khỏi thân thể mà thôi.

Không biết nếu như những người đó biết sự thật này, trên mặt sẽ có biểu tình gì?

Mặc dù Tần Lập không biết bản thân mình hấp thu Quý Thủy Mộc, sẽ duyên thọ bao nhiêu năm, nhưng có lẽ khẳng định cao hơn không biết bao nhiều lần so với Thần Tuyển thủy duyên thọ ba ngàn năm kia.

Tần Lập nghĩ vậy, không nhịn được lắc đầu bật cười. Vận số của mình thật đúng là may mắn, tốt đến mức ngay cả bản thân Tần Lập cũng cảm thấy kinh ngạc.

Tần Lập hấp thu Quý Thủy Mộc, toàn thân giống như hòa hợp một thể với gốc Thần Thụ Hoang cổ này. Không cần thần thức cũng có thể nhận biết được bên ngoài Thần Thụ vẫn luôn có người một đang thủ ở đó.

Giống đang chờ đợi mình xuất hiện.

Là Thạch Đầu!

Trong lòng Tần Lập thầm mắng: Thật là thứ đáng ghét mà. Gốc Thần Thụ này không phải tài sản riêng của ngươi, cảm giác được có người tới đây, liền như một con chó điên há mồm liền cắn.

Chỉ là thực lực con chó điên này quả thật rất mạnh, Tần Lập hấp thu Quý Thủy Mộc, tác dụng chủ yếu thể hiện trên phương diện sinh mệnh cơ năng cùng cường hóa khí huyết, cũng không có nhiều trợ giúp tới thủ đoạn công kích.

Lão già chết tiệt này, ta không tin ngươi có thể một mực thủ ở bên ngoài.

Trong lòng Tần Lập nổi giận, nghiến răng nghiến lợi nghĩ.

Nhưng không ngờ tới, cái tên kia yên lặng ngồi đó, giống như một con thần thú Hoang cổ ngủ đông, thật đúng là thủ ở bên ngoài, hai mắt nhìn thẳng vào gốc Thần Thụ Hoang cổ , giống như muốn so hao lực với Tần Lập.

Tần Lập cười lạnh một tiếng, khoanh chân ngồi xuống. Dù sao khí tức sinh mệnh bên trong Thần Thụ này vô cùng cường đại, tu luyện ở nơi này cũng là một chuyện không tệ.

Không cần nói, tìm hiểu Hoang cổ thần tàng ở trong hoàn cảnh này, lại thêm trước đó Thụ Thần nói với Tần Lập rất nhiều chuyện tình thời đại Hoang cổ , hiệu quả dĩ nhiên tốt hơn trước đây.

Một quyển Hoang cổ thần tàng, lại bị Tần Lập tìm hiểu ra sáu phần.

-o0o-

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

——oo0oo——

732. Chương 736: Chiến Đại Năng Khủng Bố!

Đây chính là một chuyện không tưởng, Hoang cổ thần tàng, chỉ lĩnh ngộ được một phần trong đó liền có thể trực tiếp diễn hóa ra dị tượng Hoang cổ , một thân thực lực kinh thiên động địa, Nếu có thể lĩnh ngộ hai ba phần mười, hoàn toàn thông hiểu được, dù là nơi Thần Vực cũng có thể hoành hành không cố kỵ.

Đây là lời Hô Diên Bác đã nói, trong đó cũng có chút ước đoán dù sao Hô Diên Bác cũng không tiến vào nơi Thần Vực, chỉ là căn cứ văn hiến xa xưa suy đoán cảnh giới võ giả nơi Thần Vực.

Sau khi trải qua Thụ Thần Hoang cổ miêu tả, Tần Lập biết nơi Thần Vực chính là Giới Thượng ở thời đại Hoang cổ , nhưng lại có thêm Cửu Trọng Thiên. Cường giả nơi đó, đã đạt cảnh giới khó có thể tưởng tượng.

Nhưng mà coi là như vậy, Tần Lập lĩnh ngộ ra sáu phần Hoang cổ thần tàng, cũng đã đủ khiếp sợ thế giới rồi.

Tần Lập cảm giác được bản thân mình có thể lĩnh ngộ Hoang cổ thần tàng nhiều như vậy, thấu triệt như thế, có quan hệ rất lớn tới tu luyện ngũ hành lực.

Như là nói, trước khi Tần Lập hấp thu Thái Âm Chân Hỏa, sẽ rất khó lý giải bí thuật thần thông Hoang cổ về hỏa trên Hoang cổ thần tàng, cảm giác đặc biệt trúc trắc khó hiểu, có chút phương thức vận hành bí thuật thần thông, quả thật đúng là không thể tưởng tượng nổi.

Nhưng sau khi hấp thu luyện hóa Thái Âm Chân Hỏa, lại lĩnh ngộ bí thuật về hỏa trên Hoang cổ thần tàng, liền đơn giản hơn không biết bao nhiều lần trước kia. Rất nhiều thứ căn bản không hiểu, cũng thoáng cái như là khai khiếu.

Lần này đồng dạng cũng vậy, sau khi hấp thu Quý Thủy Mộc, trong thời gian ngắn Tần Lập đã có thể lĩnh ngộ rất nhiều thần thông bí thuật Hoang cổ có liên quan tới thực vật cùng sinh tử.

Nhưng mà trong đó có rất nhiều loại, không phải cảnh giới Tần Lập hiện giờ có thể thi triển được. Dần dần, Tần Lập cũng tự ngộ ra một đạo lý: Cảnh giới Địa Tiên, đồng dạng cũng chia ra rất nhiều trình tự. Cảnh giới Tần Lập nắm giữ hiện giờ, suy đoán ra có lẽ Địa Tiên phân ra thành chín cấp độ.

Còn hắn hiện giờ có lẽ vào khoảng cấp độ thứ sáu đến thứ bảy.

Tần Lập hấp thu mộc tinh hoa, lại lĩnh ngộ rất nhiều thần thông bí thuật Hoang cổ , suy đoán ra cảnh giới Địa Tiên. Cho nên, Tần Lập suy đoán Thạch Đầu gia tộc Thần bí ở bên ngoài, hắn không phải là tuyệt thế đại năng siêu việt cảnh giới Địa Tiên.

Bởi vì Thụ Thần Hoang cổ đã nói thế giới này sau khi bị đại thần thông thời đại Hoang cổ thay đổi thiên đạo pháp tắc, sẽ rất khó chứa đựng đại năng siêu việt cảnh giới Địa Tiên.

Một khi siêu việt cảnh giới Địa Tiên, sẽ phi thẳng lên Giới Thượng tầng cao hơn, hoặc là bị thiên đạo pháp tắc hủy diệt.

Muốn phong ấn chính mình, tránh khỏi thiên đạo pháp tắc, đó cũng không phải một chuyện dễ dàng.

Nếu đối phương chẳng qua là cấp độ thứ chín, cũng không phải đại năng siêu việt tồn tại Địa Tiên, vậy Tần Lập sau khi lĩnh ngộ được sáu phần mười Hoang cổ thần tàng, đồng dạng cũng có lòng tin đánh một trận.

Tuy nhiên tự tin thì tự tin nhưng Tần Lập vẫn không muốn đụng chính diện tới cái tên khí huyết tràn đầy kia. Quá khủng bố, vô duyên vô cớ đụng phải đối thủ cường đại như vậy, đó là một chuyện rất phiền toái.

Trong lòng Tần Lập nghĩ vậy, thân thể vô cùng đột ngột lao ra khỏi Thần Thụ, như một tia chớp nhảy xuống vách núi sâu không thấy đáy.

Tốc độ Tần Lập quả thật nhanh đến cực hạn, hơn nữa ngay trước khi đi ra, còn xuyên thấu qua Thần Thụ thấy được người kia vừa lúc ở một mặt bên kia Thần Thụ.

Hơn nữa, lúc Tần Lập đi ra, đã đổi khí tức toàn thân biến thành khí tức giống như Thần Thụ…

Tới mức này rồi, Tần Lập nghĩ hắn đã đủ để che giấu được cái tên kia.

Ai nghĩ tới, thân thể Tần Lập còn chưa tiến vào biển mây, liền nghe phía sau truyền tới một tiếng rống giận kinh thiên động địa. Một cổ man lực đáng sợ từ bên trên, giống như một ngọn núi khổng lồ đè xuống từ trên đầu.

Ta dựa vào!

Tần Lập không nhịn được lẩm bẩm mắng một tiếng: Con mẹ nó, quá biến thái đi chứ!

Tần Lập vận hành Hành Tự Quyết tới cực hạn, thân thể vù một tiếng xâm nhập vào trong biển mây dày đặc, cổ man lực đáng sợ ở phía sau trực tiếp đánh tan đám mây dày, một bóng người đuổi sát theo phía sau.

Tốc độ kia, lại không kém hơn Tần Lập nắm giữ Hành Tự Quyết bí thuật thần thông Hoang cổ .

Trong lòng Tần Lập trồi lên một cơn tức giận, người này quả thật là một kẻ bệnh thần kinh. Dù là lão tử lên núi, vào cái cây kia, có liên quan chó má gì tới ngươi?

Có cần đuổi theo không bỏ như vậy không, một khi không giết ta không quay về như thế?

Trong lòng nghĩ vậy, thân thể Tần Lập vẽ một vòng cung thật lớn giữa không trung, tránh khỏi cổ man lực khủng bố này, sau đó ngừng giữa không trung.

Bóng người kia thấy Tần Lập dừng lại, cũng lập tức vọt về phía Tần Lập, một câu không nói vung tay lên, một cổ lực lượng hùng hồn cực điểm trực tiếp chôn vùi hư không, đánh tới trước Tần Lập.

Tần Lập cũng tức giận, thân thể mạnh mẽ bốc lên một con Kim Sí Đại Bàng khổng lồ, toàn thân tản ra quang mang mạnh mẽ hơn cả ánh mặt trời, phát ra một tiếng kêu thê lương hướng về phía bóng người kia. Tiếng kêu trực tiếp chôn vùi hư không, đánh cùng một chỗ tới lực lượng hùng hồn do người kia chém ra.

Ầm ầm ầm!

Trên bầu trời phát ra tiếng nổ kinh thiên động địa, dư lực từ cỗ lực lượng này đánh lên trên Thần Sơn đánh cho Thần Sơn cũng phải run run mấy cái.

Nhưng Thần Sơn đúng là Thần Sơn lại không bị cỗ lực lượng hủy diệt kinh người này đánh thành đá vụn.

Phốc!

Tần Lập bị cỗ lực lượng này phản chấn phun ra một ngụm máu, thân thể mạnh mẽ cùng cực lại xuất hiện vết rách. Không khỏi hoảng sợ nhìn đối phương, là một lão già thân áo xám, mặt không chút thay đổi.

Địa Tiên cảnh giới tầng thứ chín, đã cường đại tới như vậy?

Hay là nói hắn nắm giữ bí thuật thần thông Hoang cổ không kém hơn mình nắm giữ Hoang cổ thần tàng?

Theo Tần Lập nghĩ, khả năng sau càng lớn hơn.

Còn lão già áo xám kia, cũng bị dị tượng Hoang cổ của Tần Lập cả kinh sững sờ, đồng thời bị cỗ lực lượng kia trùng kích lùi ra sau mấy bước. Vừa đứng vững người, đôi mắt như cá chết rốt cuộc sinh ra vài phần dao động.

- Người là ai?

Lão già áo xám một thân đạo bào, giống như trăm ngàn năm không giặt tẩy, cũ nát ghê gớm. Nhưng bên trên đó ẩn chứa một cổ đạo vân, làm cho Tần Lập nhìn mà kinh hãi.

Một thân khí huyết của lão, giống như một còn thần thú Hoang cổ , bành trướng đến mức làm người ta run sợ.

Lão già áo xám không hỏi như vậy còn tốt, nghe lão hỏi như vậy, Tần Lập liền tức không chỗ đánh.

- Đầu óc lão có phải bị bệnh không? Ta là ai có liên quan gì tới lão? Ta với lão có thù oán hay sao? Lão nhận biết ta sao? Mẹ nó, lão đuổi theo không buông lão tử là có ý gì?

Lão già áo xám nghiêng đầu suy nghĩ một chút, cứng đầu nói:

- Ta không có bệnh, ngươi là ai không có quan hệ gì tới ta. Chúng ta không có thù, ta không nhận ra ngươi, ta truy sát ngươi là bởi Ngươi đánh chủ ý tới Thần Thụ.

Tần Lập không nhịn được trợn trắng mắt, thầm mắng lão già này đúng là thật thà không phải nói là rất nhiều năm qua lão cũng không nói mấy câu hay sao? Xem ra cũng chia dạng người đối đãi khác nhau.

Đối đãi với cường giả, tự nhiên sẽ có vài phần tôn trọng, đối đãi với loại người phát tay có thể miễu sát, đương nhiên không có gì để nói.

- Thần Thụ là do ngươi trồng hay sao?

Tần Lập nhìn lão già áo xám cười lạnh nói.

Lão già áo xám thành thực lắc đầu, sau đó nói:

- Nhưng hiện giờ nó thuộc sỡ hữu của ta.

Đã bao nhiêu năm rồi, Tần Lập cũng không có cảm giác không nói nên lời như hiện giờ, vẻ mặt hết chỗ nói:

- Lão hỏi qua Thần Thụ chưa?

Lão già áo xám liền ngẩn ra, lắc đầu:

- Thần Thụ không biết nói.

- Hứ, đó là đối với lão thôi.

Tần Lập cười lạnh, trong thân thể khoảng khắc phóng ra một cỗ khí tức sinh mệnh vô cùng cường đại. Khí tức sinh mệnh này giống như đến từ Hoang cổ , tản ra một cổ cảm giác Hoang cổ xa xưa.

Lão già áo xám ánh mắt sáng ngời, lớn tiếng nói:

- Của ta.

Nói rồi, vung tay lên, trực tiếp chộp tới Tần Lập.

Trong lòng Tần Lập thầm mắng một tiếng, lão già này quả thật là một siêu cấp hổn đản mà. Không thể nói lý lẽ, ta còn nói đạo lý với lão làm gì chứ?

Trong lòng nghĩ vậy, trong tay Tần Lập đột nhiên xuất hiện Ẩm Huyết Bàn Long Kiếm, một đạo Long Hoàng Thánh hiển Trảm trực tiếp chém ra.

Sau khi lĩnh ngộ quá nửa Hoang cổ thần tàng, Tần Lập thi triển chiến Kỳ Duy Ngã Độc Tôn , cũng có lý giải càng thêm sâu hơn trước kia.

Một đạo kiếm khí này, giống như cầu vồng quán nhật, trực tiếp chém về phía bàn tay lão già áo xám.

Ầm ầm!

Lão già áo xám vung tay áo lên, trực tiếp đánh lên đạo Long Hoàng Thánh Hiền Trảm, trực tiếp đánh xơ xác sát khí cường đại ẩn chứa trên đó.

Còn ống tay áo lão già áo xám, lại không chút tổn hại.

Bàn tay kia vẫn chộp về phía Tần Lập, miệng còn lẩm bẩm nói:

- Nuốt ngươi rồi, ta liền trở thành Thánh Chủ.

- Lão vương bát đản, lão còn muốn ăn ngươi, lão còn là người hay sao?

Tần Lập chửi ầm lên, thân hình lui nhanh.

- Chỉ cần ăn Ngươi, ta có thể trở thành Thánh. Khí tức sinh mệnh trên người ngươi có duyên với ta, ăn ngươi ta có thể thành Thánh. Tiểu tử, đừng chạy, để cho ta ăn ngươi.

Lão già áo xám hai mắt bắn ra hai đạo Thần Quang, xuyên thủng hư không, bắn về phía Tần Lập, muốn dùng tinh thần lực phong bế tinh thần thức hải Tần Lập.

- Lão không phải người, lão súc sinh, làm xuân thu đại mộng của lão đi.

Tần Lập gầm lên giận dữ, trên tinh thần thức hải bỗng nhiên xuất hiện một con thuyền vàng kim to lớn, theo mi tâm bắn ra, đánh về phía lão già áo xám hai mắt đang bắn hai đạo thần quang.

Phốc!

ở nơi giữa hai người, vô thanh vô tức bùng nổ một đoàn quang diễm vàng kim. Quang diễm vàng kim trực tiếp chôn vùi hư không, không gian tán loạn.

Kỳ quái là thiên đạo pháp tắc lại không tu sửa nó, xem ra rất có thể trước khi lão già áo xám này động thủ đã bày sẵn kết giới.

Nếu không, động tĩnh lớn như vậy, những người ở phía bên kia Thần Sơn đã sớm lên tới. Còn thực tế, đến lúc này lại không có một người qua đây.

Lão già áo xám hai mắt bồng chảy ra hai hàng lệ máu, bị chiếc thuyền vàng kim Tần Lập tế ra tổn thương. Còn Tần Lập cũng bị cỗ lực lượng phản chấn mạnh mẽ cực điểm, phun ra một ngụm máu.

Mấy vết rách trên thân thể lại sâu hơn vài phần.

Cường độ thân thể Tần Lập đã hoàn toàn siêu việt Địa Tiên đại năng, lại bị lão già áo xám này đánh ra thành như vậy. Cảnh giới lão già áo xám này, thực cường đại tới mức đáng sợ.

Lúc này Tần Lập cũng đã giết đỏ cả mắt rồi, không phải là liều mạng sao, tới giờ hắn chưa từng sợ kẻ nào cả.

Trong cổ họng Tần Lập phát ra một tiếng gầm giận dữ, đỉnh đầu bồng xuất hiện một thanh kiếm nhỏ màu vàng kim cỡ bằng bàn tay. Lão già áo xám hai mắt chảy lệ máu, lập tức lộ ra hai quang mang hoảng sợ.

Lão thất thanh kêu lên:

- Tinh thần hóa thật!

Thân thể lập tức vội vàng lùi về phía vách núi phía sau…

-o0o-

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

——oo0oo——

733. Chương 737: Trảm Thiên!

Còn muốn chạy? Nào có dễ dàng như vậy.

Tần Lập toàn lực thúc đẩy thanh kiếm nhỏ vàng kim trên đỉnh đầu, trực tiếp xuyên thủng hư không, vẽ giữa không trung một đường quang mang vàng kim, tản ra kiếm ý vô cùng sắc bén, đánh về phía lão già áo xám.

Tốc độ đó, đã nhanh đến tận cùng.

Căn bản không cách nào tránh được.

Lão già áo xám phát ra tiếng rít gào kinh thiên động địa, trong lúc nguy cấp, thân thể mạnh mẽ tránh sang bên một chút…

Phốc!

Thanh kiếm nhỏ vàng kim trực tiếp xuyên thủng vai trái lão già áo xám.

Trên vai trái lão già áo xám lập tức xuất hiện một lỗ máu, phát ra một tiếng kêu thảm thiết thê lương. Nên biết rằng, thanh kiếm vàng kim kia hoàn toàn là do lực lượng tinh thần ngưng kết thành.

Nó không phải là bất cứ kim loại nào tồn tại trên đời.

Uy lực của nó, căn bản không phải đao kiếm bình thường có thể so sánh. Đánh lên thân thể lão già áo xám, nháy mắt tạo thành thương tổn rất nặng.

Lão già áo xám hai mắt đỏ bừng, kẻ vốn bị lão cho rằng là thức ăn, lại trọng thương lão, làm sao lão có thể cam tâm được. Rít gào một tiếng, trên đầu lão già áo xám liền diễn hóa ra một gốc Thần Thụ Hoang cổ .

Từ trên gốc Thần Thụ Hoang cổ , trực tiếp bắn ra ngàn vạn đạo kiếm khí, đan xen khắp nơi. Chém phá một mảng lớn không gian phía trước đều sụp xuống, tất cả kiếm khí đều chém về phía Tần Lập.

Quanh năm bế quan tu luyện dưới tàng cây Thần Thụ Hoang cổ, đã để cho lão suy diễn ra được dị tượng Thần Thụ Hoang cổ, hơn nữa uy lực kinh thiên động địa.

Thân thể Tần Lập ở trên không trung, hư hư thực thực, vận hành Hành Tự Quyết đến cực hạn. Trong ánh mắt không thể tin nổi của lão già áo xám, tránh né ngàn vạn đạo kiếm khí.

Nhưng mà vẫn còn bị mấy đạo kiếm khí chém trúng người, thân thể cực kỳ mạnh mẽ của Tần Lập, bị kiếm khí chém lên chồng chất vết thương.

Vết rách, ngày càng sâu hơn.

Tần Lập oa một tiếng, lại phun ra một ngụm máu tươi, thân thể nguyên khí Đại Thương.

Nhưng đồng dạng, lúc này thân thể Tần Lập cũng đã rất tiếp cận được lão già áo xám. Trong ánh mắt lành lạnh, lóe ra quang mang điên cuồng, một cổ hỏa diễm vô hình, trực tiếp bắn ra từ chỗ trái tim Tần Lập, bắn về phía lão già áo xám.

Thái Âm Chân Hỏa bắn vọt ra như một mũi tên hung hăng bắn về phía ngực lão già áo xám.

Ầm ầm!

Thân thể lão già áo xám hung hăng đánh lên phía sau vách núi trơn nhẵn như ngọc của Thần Sơn. Vách núi bị thân thể lão đụng vào nứt ra một mảng lớn, vết rách giống như mạng nhện kéo dài ra bốn phương tám hướng.

Thái Âm Chân Hỏa, cũng bắn lên thân thể lão già áo xám. Đạo bào màu xám đã không biết bao nhiêu năm mặc trên người lão già này, bổng phồng lên, giống như trái bóng bị người ta thổi căng.

Thái Âm Chân Hỏa, cũng không thể ngay lập tức đốt cháy được đạo bào rách nát của lão già áo xám này.

Nhưng mà đạo bào dù có chắc chắn hơn nữa, cũng không chịu nổi Thái Âm Chân Hỏa thiêu đốt, nhanh chóng hóa thành tro tàn, lộ ra thân thể khô gầy nhưng tràn đầy khí huyết của lão già áo xám.

Còn có một chút Thái Âm Chân Hỏa sót lại rơi trên thân thể lão già áo xám, lập tức nổi lên từng mụn nước, đau đến nổi lão già oa oa kêu to.

Ánh mắt Tần Lập đột nhiên hóa thành hai vòng xoáy, một bên xoay sang trái, một bên xoay sang phải, hai mắt như ẩn chưa sao trời sáng chói trong vũ trụ, vô cùng thâm thúy.

Tiếp đó, hai đạo thần quang bắn ra từ trong ánh mắt Tần Lập. Đây cũng là một loại dị

tượng Hoang cổ khác, vốn cảnh giới Tần Lập hiện giờ cũng không thể sử dụng được loại bí thuật thần thông này.

Nhưng mà bị người ta bức gấp, mạng đã sắp không còn, sẽ luôn chấp bất cứ giá nào.

Hai đạo thần quang này, trực tiếp bắn về phía lão già áo xám.

Dị tượng gốc Thần Thụ Hoang cổ trên đầu lão già áo xám, bị hai đạo thần quang này trực tiếp chôn vùi.

Hai đạo thần quang còn dư lực, trực tiếp bắn ra hai lỗ thủng sâu không thấy đáy trên vách núi Thần Sơn.

Dị tượng Hoang cổ của lão già áo xám bị phá, hé miệng phun ra một ngụm máu, bị thương không chút kém hơn Tần Lập. Chỉ là ánh mắt đỏ máu kia, nhìn về phía Tần Lập càng thêm nóng cháy.

- Đại năng mạnh mẽ như vậy, bị ta ăn rồi, ta có thể trực tiếp đột phá gông xiềng Địa Tiên, trở thành Thánh Chủ chân chính.

Thạch Đầu rít gào, thân thể khô quắt đột nhiên phồng lên, cả người nháy mắt trở nên cao lớn.

Vốn cánh tay gầy khô như que củi, lúc này tràn ngập cơ bắp, từng cơ bắp giống như có những còn rắn nhỏ cuộn trên đó, nhìn có vẻ vô cùng dọa người.

Vết thương trên vai trái vừa nảy, cũng hoàn toàn không thấy nữa, giống như tự động khỏi hẳn.

Thạch Đầu hiện giờ, so với Thạch Đầu vừa rồi đã như đổi một người khác. Nếu như không phải Tần Lập một mực chiến đấu với hắn, thậm chí không nhận ra được đây là lão già áo xám gầy khô vừa rồi.

Hơn nữa, trên người Thạch Đầu tản mắt ra một cỗ hơi thở, quả thật giống y như thần thú Hoang cổ .

Mặc dù Tần Lập chưa từng chân chính gặp qua thần thú Hoang cổ là dạng gì, nhưng Tần Lập nắm giữ sáu phần mười Hoang cổ thần tàng, trực giác nói cho hắn là người trước mắt đã không phải một người nữa, mà là một con thần thú Hoang cổ khủng bố.

Khí tức cường đại, uy thế khủng bố, trực tiếp trùng kích không gian xung quanh người phá nát thành mảnh nhỏ.

Tiếng gầm giận dữ phát ra từ trong cổ họng Thạch Đầu, lập tức như mãnh hổ vồ mồi, đánh về phía Tần Lập.

Đây lại là thần thông bí thuật gì?

Trong lòng Tần Lập kinh ngạc, nhưng động tác trên tay lại không chút ngừng lại.

Tần Lập cũng bị bức nóng nảy, Thạch Đầu biến hóa rõ ràng nói cho Tần Lập, là hắn muốn ăn mình.

Bởi vì Thạch Đầu Lúc này, đã hoàn toàn trở thành một con dã thú khủng bố.

Bàn Long Ẩm Huyết Kiếm kiếm chỉ trời cao, Tần Lập một thân khí sinh mệnh tràn đầy thân thể, Tiên Thiên Tử Khí đổi dào trong cơ thể nháy mắt hoàn toàn trở nên sôi trào.

Trong cổ họng Tần Lập, phát ra một tiếng rộng giận như đại thần Hoang cổ:

- Trảm Thiên!

Trong thiên địa vạn vật, trong nháy mắt này, tất cả đều mất đi màu sắc vốn có, bị một mảnh ánh sáng trắng sáng đến nổi không thể mở mắt, ánh sáng chiếu đến ngay cả âm thanh cũng trở nên xa xôi.

Duy Ngã Cửu Kiếm kiếm thứ bảy được Tần Lập trực tiếp thi triển ra.

Một mảng lớn hư không sụp xuống, ép xuống không gian, ép thân thể Thạch Đầu xuất hiện từng mảng lớn vết rách, vết rách kia không ngừng kéo dài… sâu thêm…

Chém ra một kiếm này, ngay cả thiên đạo pháp tắc cũng phải khuất phục dưới oai lực một kiếm.

Một đạo kiếm khí màu trắng, tản ra quang mang mạnh gấp ngàn vạn lần ánh mặt trời.

Đây là một chiêu tinh túy nhất trong thiên địa, khiến cho người ta muốn tránh cũng không được. Thạch Đầu ngẩng đầu, híp mắt, nhìn một đạo kiếm khí này đánh xuống đầu, ánh mắt lộ ra quang mang sợ hãi, mờ mịt, hối hận.

Người quả nhiên không thể có tham niệm, mọi việc tốt quá hoá dỡ mà.

Thạch Đầu không kịp nói ra một câu nào, đã bị đạo kiếm khí trực tiếp đánh thành cặn bã.

Tiếp đó, đạo kiếm khí Trảm Thiên này đánh lên trên vách núi Thần Sơn. Bổng nghe một tiếng răng rắc, giống như trên bầu trời vang lên một tiếng sấm, vách núi mặt trái Thần Sơn trơn bóng như ngọc, từ trên xuống dưới bị chém ra một cái khe lớn dài ba ngàn thước, sâu đến mấy trăm thước.

Toàn bộ khí thế hùng hồn trên Thần Sơn bị một đạo kiếm khí này đánh tan toàn bộ.

Oai một kiếm, mạnh mẽ đến thế!

Sau khi Tần Lập chém ra một kiếm này, liền cảm thấy trước mắt tối đen, tinh thần thức hải khô cạn. Nguyên Anh trong cơ thể giống như đã chết một nửa, vẫn không nhúc nhích, Tiên Thiên Tử Khí không còn sót một tia.

Dùng một chút sức cuối cùng, trực tiếp tiến vào Hoàng Kim Cung, Hoàng Kim Cung lớn bằng bàn tay, nhẹ nhàng lướt đi, trực tiếp bay vào nơi sâu nhất trong chiếc khe bên dưới. Tiến vào bên trong nham thạch, biến mất không thấy tăm hơi.

Tần Lập nằm ở bên trong hồ Linh Dịch ở hậu viện Hoàng Kim Cung, cả người như hoàn toàn mất đi sinh cơ. Trên thân thể chồng chất vết thương, bừa bộn ngổn ngang, có chút đến giờ còn không khép lại. Tuy rằng đã không còn chảy máu, nhưng nhìn bề ngoài lại càng thêm khủng bố.

Linh Dịch không ngừng rót vào trong thân thể Tần Lập, rất nhiều Kỳ trân dị quả trồng ở hậu viện Hoàng Kim Cung, điên cuồng rơi xuống mặt đất, hóa thành linh thủy, chảy xuôi về phía Hổ Linh Dịch…

Còn Tần Lập, vẫn nằm đó không nhúc nhích, giống như người đã chết.

Hắn chưa từng bị trọng thương nghiêm trọng như thế, cũng là lần đầu tiên gặp phải đối thủ khủng bố giống như Thạch Đầu, lại có thể hóa thành thần thú Hoang cổ . Nếu như không phải Tần Lập ở ngay khoảng khắc nguy cơ nhất, liều mạng thi triển ra Duy Ngã Cửu Kiếm kiếm thứ bảy Trảm Thiên, vậy hiện giờ Tần Lập sẽ không phải chỉ là bị trọng thương năm đây, mà là ở trong bụng Thạch Đầu rồi.

Nói như vậy nghe có chút ghê tơm, nhưng sự thật đúng là như thế. Thạch Đầu thấy thân thể Tần Lập mạnh mẽ như thần thú Hoang cổ , một thân khí huyết sung mãn, liền nổi tâm mơ ước, muốn nuốt sống Tần Lập để luyện hóa.

Nếu như thật sự bị hắn thực hiện được, vậy cảnh giới Thạch Đầu sẽ trực tiếp tăng vọt, cũng không phải là một chuyện không thể nào.

Thời gian mấy ngày nay, chiếc khe này vẫn không có người nào tới. Trận chiến ngày đó, động tĩnh quả thật quá lớn, thiên địa biến sắc, hư không sụp đổ.

Không gian bên ngoài vách núi phía sau Thần Sơn bị phá thành mảnh nhỏ, có chỗ hoàn toàn chôn vùi. Mấy ngày sau, mới chậm rãi khôi phục về trạng thái trước đây.

Những người ở Thần Sơn cũng không có ai dám tới kiểm tra, bởi vì bọn họ đều cảm giác được, hai người chiến đấu phía sau núi giống như hai đại thần Hoang cổ , chỉ là cỗ hơi thở tản mát ra cũng đủ làm bọn họ tâm thần run sợ.

Ngay vào ngày hôm sau, sản lượng Thần Tuyền đột nhiên thiếu đi năm mươi cân.

Vốn mỗi ngày có thể chảy ra một trăm cân. hiện giờ lại chỉ có năm mươi cân.

Tần Lập đoán không sai, Thần Tuyền quả thật là chảy ra từ trong vách núi, là phân bố ra từ trong rễ cây Thần Thụ, không phải trực tiếp chảy ra từ trên Thần Thụ.

Số lượng Thần Tuyền thiếu đi, những người này lập tức luống cuống, có người cố lớn gan, lên núi tìm kiếm Thạch Đầu. Chuyện này phải lập tức cho Thạch Đầu biết ngay mới được, nếu không thì đến lúc đó Thạch

Đầu còn muốn lấy đi dựa theo số lượng năm mươi cân một ngày, vậy mười ba đại tộc bảy đại phái bọn họ còn thủ hộ ở đây làm gì nữa, trực tiếp trở về nhà thôi.

Không ngờ tới ở chỗ Thần Thụ, lại không tìm thấy tung tích Thạch Đầu. Sau đó có người đứng trên đỉnh Thần Sơn nhìn về phía sau, liền hoảng sợ. Một mảng lớn không gian bị đánh phá thành mảnh nhỏ, mây mù bên dưới đã biến mất hết, lại nhìn xuống một đoạn bên dưới, vừa lúc thấy vách núi trơn bóng như ngọc bị người ta bổ ra một cái khe dài ba ngàn thước, sâu tới trăm thước.

Phát hiện này, lập tức gây ra oanh động thật lớn. Không biết một phường giao chiến cuối cùng là ai, dù sao chiến đấu nhìn có vẻ đã kết thúc, nhưng Thạch Đầu đã không thấy nữa.

Nơi này chỉ để lại một cái khe sâu không thấy đáy, bên trong… cái gì cũng không có.

-o0o-

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

——oo0oo——

734. Chương 738: Một Tia Chấp Niệm!

Gần như mọi người đều bị đọa đến hồn phi phách tán. Bọn họ đều là đại năng đương đại, đều là nhân vật đứng ở đỉnh cao thế giới này, mặc dù bọn họ không phải đối thủ của Thạch Đầu, nhưng bọn họ vẫn cho rằng thực lực của mình đã đứng trên vị trí đỉnh cao thế giới này rồi.

Về phần Thạch Đầu, đó là biến thái trong biến thái, không thể lấy võ giả nhân loại so sánh với hắn.

Nhưng lúc này, đoàn người thật sự chấn kinh, sợ hãi.

Vùng vách núi phía sau Thần Sơn được bọn họ ngầm xưng là Thánh Nhai. Vì sao gọi cái tên này? Bởi vì vô số năm qua, đã có không biết bao nhiêu vị đại năng, đối mặt với vách núi này, lĩnh ngộ thiên địa pháp tắc, lĩnh ngộ tự nhiên đạo vận thành công.

Cũng có không biết bao nhiêu vị đại năng, tu luyện ở vách núi này, chiêu thức uy lực mạnh mẽ đánh lên trên, vách núi trơn bóng như ngọc này, cũng sẽ không xuất hiện một chút vết rạn.

Nó kiên cố đến mức làm người ta khó có thể tưởng tượng.

Nhưng Lúc này, lại bị người ta đánh ra một khe nứt thật lớn dài ba ngàn thước, sâu đến mấy trăm thước ở trên vách núi trơn bóng như ngọc này, giống như một vết sẹo bắt mắt, nhìn mà giật mình.

Bọn họ thậm chí có thể suy diễn ra tràng cảnh lúc đó: căn cứ lượng Thần Tuyển thủy giảm thiểu, rất có thể lúc đó có một tuyệt thế đại năng động chạm tới Thần Thụ, sau đó tuyệt thế đại năng Thạch Đầu ra tay, chiến đấu với người này.

Hai người không biết là ai, chém ra một đạo kiếm khí kinh thế hãi tục, trực tiếp chém ra một vết sẹo thật lớn trên Thánh Nhai.

Căn cứ những người này phán đoán, chém ra đạo kiếm khí này, rất có thể là tuyệt thế đại năng đối thủ của Thạch Đầu.

Bởi vì Thạch Đầu đã không thấy nữa, căn cứ sát ý vô thượng phát tán ra từ vết chém này, rất có thể Thạch Đầu đã bị một kiếm đánh thành cặn bã.

Ngay cả một mảnh góc áo, cũng không tìm được nữa.

Không thể không nói, có thể tu luyện đến cảnh giới này thật đúng là không có người ngốc. Coi như là võ si, lúc suy đoán thời điểm chiến đấu hai bên, đồng dạng cũng sẽ trở nên nghiêm túc rõ ràng.

Bọn họ suy đoán, trên cơ bản phù hợp với tình cảnh thật.

Sau đó, là phải xử lý hậu sự thế nào. Mấy người mười ba đại tộc cùng bảy đại phái, đều trước tiên dùng phương thức tuyệt mật truyền tin trở về gia tộc môn phái.

Bọn họ cần chờ môn phái cho ra ý kiến, xem cụ thể phải xử lý thế nào.

Gia tộc thần bí chỗ Thạch Đầu, không ai biết phương thức liên lạc với bọn họ, càng không ai có thể liên lạc với bọn họ. Cho nên, những người này cùng nhau lập tức ghi lại những gì đã trải qua, để tương lai lúc người gia tộc thần bí tìm đến, bọn họ cũng có câu trả lời.

Không đề cập tới những đại năng kia trong lòng tràn ngập hoảng sợ xử lý chuyện này, thân thể Tần Lập vẫn ngâm ở trong hồ Linh Dịch hậu viện Hoàng Kim Cung.

Nhìn bề ngoài, không có một chút dấu hiệu sinh mệnh.

Tinh thần thức hải của hắn cũng gần như rơi vào trạng thái hoàn toàn khô kiệt, Nguyên Anh màu tím trong đan điền, một thân màu tím gần như trở nên trong suốt, thân thể rõ ràng xuất hiện nhiều vết nứt, có vẻ uể oải đuối sức.

Hiện giờ toàn thân Tần Lập, chỗ coi như tốt nhất, cũng chỉ sợ là lá gan được Quý Thủy Mộc che chở, vùng phổi được lực tinh kim che chở và trái tim được Thái Âm Hỏa vờn quanh.

Ngũ hành thuộc tính, là lực lượng thần kỳ nhất vũ trụ này.

Không có ngũ hành, sẽ không có thế giới này, càng không có người và động vật, những vật thể có sinh mệnh. Ngũ hành thuộc tính không đâu không có, năm loại nguyên tố, Tần Lập đã có được ba. Loại số mệnh này, đã được xưng là đại số mệnh rồi.

Linh Dịch trong hồ Linh Dịch không ngừng tầm bổ thân thể Tần Lập, để cho thân thể Tần Lập bị hao tổn nghiêm trọng nhanh chóng khôi phục lại.

Hậu viện Hoàng Kim Cung vắng vẻ như vậy, không có chút động tĩnh. Trong đầu Tần Lập hổn loạn mê man, cảm giác như nằm một giấc mộng dài hàng thế kỷ.

Các loại mảnh nhỏ ký ức vụn vặt, cùng những hình ảnh hổn loạn không ngừng hiện lên trong đầu Tần Lập.

Khi còn bé ở kiếp trước, những ký ức lưu lạc khắp nơi, bị những đứa trẻ lang thang khi dễ, đánh hắn mắng hắn, bị những người lớn hung tàn khống chế buộc hắn đi trộm tiền. Không trộm được tiền thì hung hăng đánh hắn, không để cho hắn ăn cơm.

Rất nhiều thứ đã sớm bị Tần Lập quên đi, nhưng Lúc này, tất cả lại xuất hiện trong đầu Tần Lập lần nữa.

Tần Lập nhớ rõ ràng, năm đó đám côn đồ buộc hắn trộm tiền đối đãi hắn thế nào. Những ký ức phủ đầy bụi một lần nửa nhảy ra, rõ ràng đến thế.

Rõ ràng giống như chuyện vừa xảy ra ngày hôm qua.

Hắn liều chết không theo, những người đó liền đánh hắn sắp chết. Còn có người ra chủ ý, đánh gãy chân hắn bẻ ngoặc tay, ném ra giữa đường ăn xin…

Cũng chính vì chủ ý đó, khiến cho Tần Lập hạ quyết tâm có chết cũng phải chạy khỏi ma quật này.

Hắn đã thành công!

Hắn được lão đạo sĩ cứu giúp. Lão đạo sĩ dạy hắn các thứ, mua cho hắn quần áo mới, cho hắn ăn ngon, mặc dù lão đạo sĩ cũng dạy hắn làm sao trộm chó trong làng…. Nhưng cảm tình của Tần Lập đối với lão đạo sĩ, vẫn luôn hết sức thâm hậu.

Không chỉ vừa là thầy vừa là bạn, chăm sóc chiếu cố hắn như phụ thân. Không có lão đạo sĩ lôi thôi, sẽ không có Tần Lập ngày hôm nay.

Tần Lập cùng lão đạo sĩ học bảy tám năm võ nghệ, sau đó một thân thực lực đã có thể coi là cao thủ. Hắn trải qua nhiều lần trắc trở, tìm được ma quật giam giữ những đứa bé lang thang năm đó. Nhưng phát hiện cái nơi kia, trong quá trình cải tạo thành phố, đã xây thành nhà cao tầng.

Còn dám lưu manh côn đồ hung tàn năm đó, lại nhanh chóng biến hóa, lái xe sang ở nhà cao cấp, trở thành nhẩn sĩ thành công xã hội.. Bọn họ ra vào nơi thượng lưu, kết giao với các loại quan viên.

Bọn họ nghiễm nhiên trở thành giai tầng tinh anh thành thị này.

Tần Lập mê man, lúc nào loại rác rưởi này lại có thể trở thành tinh anh xã hội được người ta hâm mộ vậy chứ?

Hắn không cam lòng, vì vậy điều tra chi tiết những người này. Kết quả, phát hiện đám rác rưởi này từ trước đến giờ đều chưa bao giờ sạch sẽ.

Cho dù bọn chúng ăn mặc hàng hiệu thế giới, cho dù bọn chúng lái xe sang thế giới, cho dù bọn chúng ở hào trạch cao quý xa xỉ nhất thành thị này, cũng không cách nào che giấu nội tâm dở bẩn của bọn chúng.

Tần Lập liền bình thường trở lại. Rác rưởi chính là rác rưởi, tới chỗ nào cũng vậy. Vì thế, trong thời gian ba năm sau đó, những người này từng cái từng cái bốc hơi khỏi nhân gian.

Tần Lập Nhớ kỷ nhất, là cái tên ra chủ ý năm đó, nói muốn đánh gãy chân hắn, chặt gân tay, ném ra đường ăn xin. Lúc gặp lại hắn, tên kia đã hoàn toàn không nhận ra Tần Lập nữa.

Nhưng thú vị là tên này hiện giờ, chính là kẻ sau màn nắm giữ tất cả những đứa nhỏ tàn tật ăn xin trong thành phố.

Hắn dựa theo ý nghĩ năm đó, cuối cùng đã thành công.

Những đứa nhỏ bị lừa tới từ toàn quốc, đều giống như hắn đề nghị năm đó, sai thủ hạ làm tàn phế, bắt xin tiền…

Cuối cùng, Tần Lập đánh nát từng khối từng khối khớp xương trên người kẻ này, nhưng vẫn cứ giữ cho hắn sống được, hơn nữa không còn có khả năng phục hồi lại. Cho hắn một thân quần áo rách nát, cuối cùng ném hắn ra giữa đường…

Có người đồng tình, cũng có nhiều người vô tình. Vì vậy, vị tinh anh thành thị này, cứ vậy không hiểu sao trở thành một tên ăn mày, không quá bao lâu liền chết đi.

Lại qua một thời gian, các đứa nhỏ tàn tật xin tiền trong thành phồ dần dần giảm bớt, đến sau cùng liền biến mất không thấy.

Còn khi đó, Tần Lập đã nắm giữ thế lực ngầm cả thành phố, đồng thời bắt đầu theo duyên hải phát triển ra nước ngoài.

Vốn những ký ức đã sớm phủ đầy bụi, vô cùng rõ ràng khắc sâu hiện lên trong đầu Tần Lập, Tần Lập giống như bị lạc vào một cảnh giới kỳ lạ, một lần nữa cảm nhận lại tâm tình khi đó.

Không ngờ tới một cường giả đánh sống đánh chết, đánh cả nửa ngày với mình, lại chỉ là một thế thân mà thôi, trong lòng Tần Lập ít nhiều có chút phiền muộn.

Nhưng mà có thể tiêu diệt một thế thân của đối phương, coi như có thể đả kích khá lớn tới đối phương, ít nhất sẽ làm hắn nguyên khí Đại Thương.

Trong lòng Tần Lập nghĩ vậy, liền cảm thấy cân bằng.

Lúc này, bốn phương tám hướng đã bắt đầu sinh ra một tia dao động nguyên lực, chiến đấu bên này đã kinh động những người thủ hộ mười ba đại tộc bảy đại phái.

Hơn nửa năm qua, bọn họ coi như sợ bóng sợ gió. Tinh thần bọn họ vừa thoáng thả lỏng một chút, nhưng không ngờ tới phía sau núi lại xảy ra chiến đấu lần nữa.

Người gia tộc thần bí đã biết chuyện kia, cái gì cũng không nóim cũng không nổi trận lôi đình như tưởng tượng, càng không trách tội ai. Mà phái người đóng giữ, đổi thành nửa năm thu một lần, hơn nữa lần này mỗi ngày chỉ lấy hai mươi cân, dựa theo tỷ lệ đã lấy thiếu đi.

Mười ba đại tộc cùng bảy đại phái cũng không dám hỏi nhiều, chuyện này nói tiếp thì bọn họ cũng ít nhiều có chút trách nhiệm. Nếu như ngay từ lúc bắt đầu chiến đấu, những người này cùng nhau tiến lên, vậy nói không chừng Thạch Đầu đã không chết, đại năng thần bí khủng bố kia sợ rằng sẽ trực tiếp rút đi.

Nhưng mà Thạch Đầu đã chết, rất nhiều người cảm thấy vui vẻ. Cái tên kia không nhận tình người, có chút thần kinh, lạnh băng quanh năm không nói một câu, từng là ác mộng của rất nhiều người.

Nhưng mà hiện giờ sau núi lại phát sinh, chiến đấu lần nữa, những đại năng mười ba đại tộc cùng bảy đại phái cho rằng bọn họ hắn nên tới xem.

Vì vậy, mấy trăm người giữa bầu trời bay lên phía sau Thần Sơn…

Sau đó, bọn họ thấy chỉ có không gian vỡ thành mảnh nhỏ, cùng khí máu tanh chưa tan hết cùng sát khí phủ đầy trời.

Về phần bóng người… bọn họ ngay cả bóng quỷ cũng không thấy một cái.

- Quả thật là đại năng khủng bố, đã thế còn kết thúc chiến đấu quá nhanh như vậy. Nhưng mà lúc này một phương giao chiến là ai đây?

Có người mười ba đại tộc lẩm bẩm.

- Có thể là đại năng khủng bố kia vẫn dưỡng thương ở nơi này, đến hôm nay trị khỏi lại đi ra, vừa lúc gặp phải địch nhân. Vì vậy đại chiến ở đây một trận, đánh chết địch nhân…

Có người nói.

- Nhưng vấn đề là địch nhân đại năng khủng bố kia là ai? ở đây ngoại trừ chúng ta, lại có bao nhiêu người có thể tới gần?

- Có thể là… gia tộc thần bí?

Có người suy đoán.

Mọi người nghe xong, đều trầm mặc im tiếng. Chuyện liên quan tới gia tộc thần bí, bọn họ cũng không muốn tham dự quá mức, chỉ là trong lòng mỗi người bọn họ , đều đặt một tảng đá nặng nề.

Đại năng khủng bố kia, đến nay bọn họ ngay cả hình dáng còn chưa thấy. Chuyện cách nửa năm, hắn xuất hiện ở phía sau Thần Sơn lần nữa, cuối cùng thì hắn là ai? Có địa vị gì? Hắn xuất hiện ở nơi này, cuối cùng là muốn làm gì?

Mấy vấn đề này, quấy nhiễu các đại năng trấn thủ Thần Sơn…

-o0o-

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

——oo0oo——

737. Chương 741: Khách Đến Từ Đông Hoang!

Tần Lập ngưng giữa trời cao, nhìn các Địa Tiên đại năng đến từ mười ba đại tộc bảy đại phái bên dưới, đang chụm đầu ghé tai thảo luận, khóe miệng hiện một tia ý cười cổ quái. Mới không bao lâu, mình đã có thể dùng một tâm tính bàng quan nhìn các Địa Tiên đại năng thân mang bí thuật Thái cổ ?

Cảnh giới, thứ này thật là huyền diệu. Khi Tần Lập còn chưa tiến vào cảnh giới này, tuy nói không sợ những cường giả tinh anh mười ba đại tộc bảy đại phái, nhưng không sợ hãi cùng coi rẻ hoàn toàn là thuộc hai loại khái niệm.

Hiện giờ Tần Lập rất tự tin chạy vào trong đám đại năng này, giết mấy cái đi ra đi vào, sau đó còn có thể toàn thân trở ra.

Nhưng mà hắn cũng mười ba đại tộc bảy đại phái cũng không có thâm thù đại hận gì, nói lại hắn trước tiên chém công tử Thanh gia mười ba đại tộc, sau đó lại hấp thu rất nhiều Mộc tinh hoa của Thụ Thần Hoang cổ , nói đơn giản là khiến cho mười ba đại tộc bảy đại phái, còn có gia tộc thần bí kia thu được Thần Tuyển thủy mỗi ngày thiếu đi phân nửa.

Muốn nói hận cũng là đối phương hận hắn mới phải Tần Lập thu hoạch tràn đầy, không có gì phải hận cả.

Cho nên, Tần Lập ẩn thân trên cao, nhìn một lúc, liền lặng yên rời đi. Hiện giờ hắn cũng không muốn tìm Thanh gia mười ba đại tộc phiền phức, chỉ cần Thanh gia một ngày không tìm tới đầu hắn, vậy Tần Lập sẽ không chủ động tới Thanh gia gây chuyện.

Hiện tại Tần Lập muốn làm nhất, chính là tìm một chỗ bế quan tu luyện triệt để tìm hiểu Hoang cổ thần tàng, đồng thời để cảnh giới của mình triệt để đột phá cảnh giới Địa Tiên.

Đạt đến trình tự càng cao hơn, đến lúc đó dù là nơi Thần Vực cũng không còn gì phải sợ.

Người thanh niên thần bí kia hai lần ba lượt tập kích Tần Lập, đã khiến Tần Lập sinh ra cảnh giác. Bởi vì mặc kệ là Trung Châu, hay là Tây Vực, đều không có khả năng xuất hiện cường giả như vậy.

Vậy mà có một thế thân đại năng thực lực khủng bố… Tần Lập trực tiếp hoài nghi tới người nơi Thần Vực.

Nhưng hoài nghi thì có thể thế nào, chỉ có không ngừng tăng lên thực lực của mình, tăng lên đến cảnh giới càng cường đại hơn, mới có thể không bị thứ gì uy hiếp khiêu chiến mình được.

Số phận dù hoàn toàn không thể nắm trong tay mình, vậy cũng không thể hoàn toàn giao vào trong tay người khác.

Đây là tín điều nhân sinh Tần Lập.

Tìm một chỗ vắng vẻ, Tần Lập lấy ra trận bàn, phát động trận pháp, hư không vặn vẹo một trận, thân hình Tần Lập biến mất không thấy.

Lần hư không hoành độ này, chính xác hơn so với mấy lần trước. Điều này có lẽ có quan hệ rất lớn cùng tới cảnh giới Tần Lập tăng lên. Thân ảnh Tần Lập, xuất hiện ở một nơi cách thành Thông Thiên không xa.

Mặt trời chói chang trên cao, thành Thông Thiên nguy nga như trước, Tần Lập không vào thành, mà lựa chọn trực tiếp bay về phía đại thảo nguyên. Bọn người lão đầu bếp hắn đã sớm trở về, lực lượng môn phái Viêm Hoàng lại tăng cường, Tần Lập tin tưởng tiếp tục như vậy, tương lai không lâu sau dù là không có mình, môn phái Viêm Hoàng cũng có thể chân chính đứng vững ở thế giới này.

Bên trong chính sánh phòng tiếp khách môn phái Viêm Hoàng, giờ phút này đang ngồi mấy Lão già khí độ ung dung, dung mạo cao quý. Bọn họ đầu đội vương miện mặc hoàng bảo, trên hoàng bảo thêu ngũ tráo kim long dữ tợn.

Ở phía sau mấy lão già này, còn đứng bảy tám người trung niên mặt không chút thay đổi, một thân dao động đều cực kỳ nội liễm, làm cho người ta khó nhìn ra sâu cạn.

Ngoài ra, ở đại sảnh còn có mấy người từ trang phục nhìn ra là tùy tùng, nhưng khí độ cũng bất phàm.

Bên trong chính sảnh hai nàng Cơ Ngữ Yên, Thượng Quan Thi Vũ đang tiếp đãi các Lão già này.

- Tần phu nhân, chúng ta đã tới năm ngày. Phu nhân bảo chúng ta chờ, nhưng dù sao cũng phải nói cho chúng ta biết rốt cuộc Tần tông chủ đi nơi nào, chúng ta còn phải chờ bao lâu mới đợi được ngài ấy?

Một Lão già đầu đội vương miện, nhìn Thượng Quan Thi Vũ, vẻ mặt bất mãn.

Thượng Quan Thi Vũ cười khẽ, có chút khó khăn nói:

- Thật xin lổi, các ngươi đều là khách quý tới từ Đông Hoang, nếu như chúng ta có thể liên hệ được thì huynh ấy đã sớm trở về gặp các người rồi. Nhưng vấn đề là hiện giờ chúng ta cũng không rõ ràng lắm. Cuối cùng huynh ấy đi nơi nào, hơn nữa đã đi gần một năm, điểm này mọi người trên dưới môn phái đều biết.

Cơ Ngữ Yên ở cạnh nhàn nhạt cười, nói tiếp:

- Cho nên, các ngươi vừa tới năm ngày đã muốn gặp huynh ấy, thật có chút không thể được, nói thật chứ, chúng ta khẳng định càng muốn gặp huynh ấy hơn các ngươi.

-Ôi!

Lão già dung mạo cao quý thở dài một tiếng, nói:

- Đã như vậy, chúng ta sẽ chờ thêm một thời gian là được. Tần tông chủ lấy Thánh vật tộc chúng ta, theo lý nên trái lại. Chúng ta cũng không làm khó dễ các người, chờ ngài ấy trở lại thì sẽ phân trần với ngài ấy.

Thượng Quan Thi Vũ cùng Cơ Ngữ Yên liếc nhìn nhau, đều nhàn nhạt cười, gọi:

- Người đâu, đưa khách quý đi nghỉ ngơi.

Mấy người hoàng tộc Đông Hoang vẻ mặt phẫn nộ theo người môn phái Viêm Hoàng dẫn đi tới chỗ nghi ngơi.

Thượng Quan Thi Vũ cùng Cơ Ngữ Yên sau khi mấy người đi rồi, nhìn thoáng lẫn nhau, đồng thời than khẽ một tiếng, Thượng Quan Thi Vũ nói:

- Tỷ tỷ, dựa theo lời lão đầu bếp nói, phu quân có lẽ xảy ra chiến đấu với người ta, có thể đã bị thương. Nhưng vì sao qua lâu như vậy, còn chưa trở về vậy chứ?

Cơ Ngữ Yên suy nghĩ một chút, nói:

- Huynh ấy luôn luôn đột phá bản thân ở trong chiến đấu, lúc này tỷ nghĩ có khả năng lại đột phá.

- Trời ạ, phu quân chàng… đã là cảnh giới Địa Tiên rồi, lại đột phá… vậy là cảnh giới gì?

Thượng Quan Thi Vũ có vẻ giật mình.

- Ha ha! Muội muội cũng là Địa Tiên đại năng, đương nhiên biết cảnh giới Địa Tiên này đồng dạng cũng chia thành rất nhiều trình tự. Tỷ nghĩ, lần này huynh ấy có thể sẽ đột phá tầng thứ càng cao hơn, siêu việt cảnh giới Địa Tiên cũng không phải là chuyện không thể nào.

- Chỉ hy vọng như thế, lần này hoàng tộc Đại Thương Đông Hoang thế tới hung hăng, rõ ràng muốn đòi lại Bàn Long Thiên Tử Kiếm. Nhưng bây giờ còn có Bàn Long Thiên Tử Kiếm gì nữa, đã sớm bị phu quân luyện hóa rồi, ôi, đoàn người này mũi thật là thính, lại còn có thể tìm tới đây. Nếu như phu quân còn ở nhà, còn dễ nói. Nhưng hiện giờ chúng ta chỉ có thể đẩy như vậy, dù sao chúng ta không biết gì cả, kéo một ngày tính một ngày đi.

Thượng Quan Thi Vũ nhẹ giọng nói, tiếp đó lại cười lên:

- Đổi thành tính cách phu quân một khi càn quấy thì tất nhiên sẽ không thừa nhận. Không biết những người này nhìn thấy phu quân có một mặt như thế, có thể tức ngất xỉu hay không?

Cơ Ngữ Yên cũng buồn cười, sau đó nói:

- Phu phụ lão đầu bếp dẫn về trưởng công tử dòng chính mười ba đại tộc Tây Vực kia, gần đây thế nào rồi? Thân phận người này rất đặc thù, đừng chậm trễ.

Thượng Quan Thi Vũ gật đầu, nói:

- Lãnh Dao đã luyện chế ra đan dược, công tử Lý Ngọc Phong dùng xong, đang trong bế quan, có lẽ không có vấn đề gì lớn, nói lại, Lý Ngọc Phong kia lại mang tới nhiều thiên tài địa bảo nhiều như vậy, mười ba đại tộc Tây Vực quả nhiên danh bất hư truyền…

- Các nàng Xà Xà đều đang bế quan, đều liều mạng tăng lên thực lực của mình. Huynh ấy cũng thật là, sao còn không trở về sớm một chút, tỷ cũng muốn bế quan tu luyện.

- Tỷ tỷ muốn phu quân trở về phải không? Hì hì, chờ lần này phu quân trở về, để huynh ấy bù lại một hôn lễ là được. Ngay cả Lệnh Hồ Phi Nguyệt cùng Triệu Thiên Thiên cũng lấy chung đi, đáng tiếc Bộ tỷ tỷ đi phương Đông, bằng không…

Hai người đang nói chuyện khuê phòng, bên ngoài phòng khách lại truyền tới một trận tiếng ồn âm ỹ. Ngay sau đó, là tiếng đánh nhau binh binh bàng bàng.

Thượng Quan Thi Vũ nhướng mi liễu, đứng lên đi ra ngoài. Cơ Ngữ Yên theo sát sau đó, cũng đi theo ra ngoài.

Hai người đi ra, phát hiện bên phía phòng khách đã đánh lên, có một mặt tường đã bị đánh sập. Bụi mù tung bốn phía, toàn tràng diện rất hổn loạn.

- Đều dừng tay lại!

Thượng Quan Thi Vũ quát, một thân khí thế Địa Tiên đại năng ép thẳng đến nơi hổn loạn nhất, người bên kia không kìm được đều ngừng tay.

Cơ Ngữ Yên liếc mắt liền nhìn thấy những người phát sinh xung độ,. lại có bóng dáng Tây Qua, không khỏi có chút bất ngờ, Tây Qua đầu óc thông minh, xử thế rất linh hoạt, làm sao dễ dàng xảy ra xung đột với người ta?

- Xảy ra chuyện gì?

Cơ Ngữ Yên nghiêm khắc nhìn Tây Qua quát hỏi.

Lúc này, mấy lão già hoàng tộc Đông Hoang bên kia cũng bay nhanh tới, nhìn tràng diện này, nhất thời cũng sững sờ, đều nhíu mày nhìn người của mình.

Các tùy tòng hoàng tộc Đông Hoang bên kia, sắc mặt mỗi người đều không dễ coi, cũng không biết là bởi đuối lý hay ý gì khác.

Tây Qua nhìn thoáng qua Cơ Ngữ Yên, ngực kịch liệt phập phồng mấy cái, như bình ổn lại tâm trạng, sau đó mới chậm rãi chỉ vào một người trong đối phương, nói:

- Người này nói năng bất kính với tông chủ, đồng thời còn đùa giởn thê tử ta. Ta coi hắn là khách nhân, không chấp nhặt với hắn, hắn ngược lại càng lúc quá đáng, khinh môn phái Viêm Hoàng ta, sợ các ngươi hay sao? Một tên hạ nhân như chó các ngươi, còn dám tự xưng mình là hoàng tộc. Hừ, dù là các ngươi sinh ra ở hoàng thất, cũng không thay đổi được các ngươi là một con chó.

Sắc mặt Cơ Ngữ Yên trở nên có chút khó coi, nàng rất hiểu Tây Qua. Nếu như không phải quá phẫn nộ, sẽ không thể nói ra lời như vậy.

Thượng Quan Thi Vũ đồng dạng cũng rõ ràng cảm tình giữa Tây Qua cùng Tần Lập, nếu như đối phương không phải nói lời đặc biệt khó nghe quá đáng, Tây Qua sẽ không thể nào bùng nổ như thế.

Nhưng mà những người này cuối cùng cũng là khách từ xa tới, đánh chó cũng phải nhìn mặt chủ, cũng không thể để đối phương quá khó coi.

Trong lòng nghĩ vậy, Cơ Ngữ Yên nói:

- Được rồi, không cần nói nữa. Tây Qua, chuyện này ngươi cũng có sai. Người ta là khách, có những lời bọn họ nói được, nhưng ngươi nói không được, hiểu chưa?

Lời này rõ ràng nói cho Tây Qua, bọn người kia là một đám hổn đản không có tố chất, nhưng ngươi không phải.

Người hoàng tộc Đông Hoang bên kia nghe được, đều nhắn mày lại.

Trong đó một Lão già thân phận địa vị rất cao, là Hoàng thúc Đại Thương Đông Hoang hiện giờ, trầm giọng nói:

- Hai vị Tần phu nhân, người hoàng thất Đông Hoang chúng ta đều chịu huấn luyện lễ nghi hoàng gia, còn không đến mức làm ra loại chuyện không đáng này. Các ngươi chỉ nghe lời một bên, hơn nữa lời nói rất có thiên vị, như vậy không tốt lắm?

Lão già này quay sang người vừa phát sinh xung đột với Tây Qua, quát:

- Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

Người kia nhìn thoáng qua lão già này, sau đó nói:

- Chủ nhân, chúng ta chỉ là lúc nói chuyện trong lúc vô ý nói Tần tông chủ một câu, nói Tần tông chủ trẻ tuổi như vậy, thực lực sẽ cường đại như trong truyền thuyết hay không? Sau đó hắn… hắn liền xông lên đánh ta, nói là ta nói bậy, hắn còn bảo chúng ta là đám man di Đông Hoang nhìn xem, cái gì mới gọi là thực lực chân chính…

-o0o-

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

——oo0oo——

738. Chương 742: Xung Đột!

- Nhìn con mẹ ngươi!

Tây Qua giận dữ mắng ầm lên, hắn xuất thân phố phường, thật sự nổi giận thì mặc kệ người đối diện là hoàng tộc Đông Hoang hay trưởng lão đại phái gì, khó chịu là mắng!

Tây Qua chỉ vào tùy tùng hoàng tộc Đông Hoang đối điện, lạnh lùng mắng:

- Ngươi là thứ súc vật, thật làm mất mặt chủ nhân ngươi. Đại sảnh lúc đó có mặt bao nhiêu người? Ngươi còn dám trừng mắt nói dối, giả trang ủy khuất, giả vờ đáng thương hả? Rác rưởi như ngươi, chỉ có chút mùi đó thôi sao?

- Ngươi ngậm máu phun người!

Nhân viên hoàng thất Đông Hoang cũng bị Tây Qua mắng chửi người như vô lại dọa sợ. Ngày thường ai dám nói chuyện với bọn họ như vậy, quả thật là muốn chết.

- Phun cái đầu ngươi!

Thân hình Tây Qua đột nhiên hóa thành một tia chớp, tay vung lên hung hăng tát về phía mặt người kia:

- Không đánh cho mẹ ngươi cũng nhìn không ra. Ngươi sẽ không thành thật được.

- Dừng tay!

Cơ Ngữ Yên cùng Hoàng thúc hoàng tộc Đại Thương Đông Hoang bên kia đồng thời quát.

Đồng thời, một Lão già bên phía hoàng tộc Đại Thương bên kia vung tay về phía Tây Qua, Tây Qua oa một tiếng phun ra một ngụm máu, thân thể bay ngược ra ngoài, ngã xuống đất, mặt như giấy vàng.

- Tây Qua!

Cơ Như Nguyệt cả kinh kêu lên, nhanh chạy tới, còn hung hăng trừng Cơ Ngữ Yên, ôm lấy Tây Qua rưng rưng nói:

- Địa vị cao rồi, lại bắt đầu cố kỵ đánh giá này nọ phải không? Sư phụ, Tây Qua là vì bảo hộ danh tiếng tông chủ, mới phát sinh xung đột với người ta ngài ngược lại tới đã bảo dừng. Tính tình tông chủ ngài không biết sao? Chúng ta lúc nào bị người ta uy hiếp, lúc nào chịu bị thiệt như vậy.

Lời Cơ Như Nguyệt nói, giống như một tia sét đánh Cơ Ngữ Yên sững sờ, nửa ngày không lên tiếng được.

Cơ Ngữ Yên thất hồn lạc phách đứng đó, trong lòng nghĩ: Đồ đệ mình nói không sai chút nào, thân phận địa vị mình cao lên rồi, làm sao lại bắt đầu thích phân rõ phải trái với địch nhân chứ?

Cái gì khách từ phương xạ bọn họ rõ ràng là tới tìm Tần Lập phiền phức, ta cần gì phải lễ đãi bọn họ như vậy?

Thượng Quan Thi Vũ bên cạnh, đôi mắt bắn ra quang mang lạnh lẽo, nhìn lão già hoàng tộc Đại Thương Đông Hoang đả thương Tây Qua, lạnh lùng nói:

- Người dựa vào cái gì ra tay đả thương người của chúng ta, ta muốn ngươi cho ta một công đạo.

- Ha ha, thật là buồn cười, ở trên địa bàn của ngươi, người các ngươi khi dễ hoàng tộc Đông Hoang chúng ta, ta còn không được đánh trả hay sao. Nha đầu, ngươi đừng khinh người quá đáng.

- Đúng vậy, ngươi còn muốn công đạo, công đạo cái gì? Đây là đạo đãi khách Viêm Hoàng các ngươi hay sao?

- Chúng ta hư không hoành độ từ Đông Hoang tới đây, đến đây rồi thì Tần Lập tránh mà không gặp, người của chúng ta lại bị các ngươi khi dễ. Hừ, thật cho rằng hoàng tộc Đại Thương Đông Hoang chúng ta sợ môn phái Viêm Hoàng các ngươi hay sao?

- Không cần nói thêm với bọn họ nữa, hôm nay nếu Tần Lập còn không xuất hiện, chúng ta liền hủy đi cái tiêu môn tiêu phái này.

Đám người hoàng tộc Đông Hoang ồn ào nói.

Thượng Quan Thi Vũ hàng mi liễu dần dần dựng thẳng lên, đến cuối cùng nghe đoàn người này càng nói càng quá đáng, ngược lại Thượng Quan Thi Vũ liền bình tĩnh lại. Đây không phải đối phương muốn sao?

Muốn động thủ, phái luôn tìm một cái cớ. Bọn họ là hoàng tộc. bọn họ thân phận cao quý, làm sao có thể vô duyên vô cớ khi dễ môn phái chỉ có hai nữ nhân tọa trấn chứ?

Thực sự là tính toán tốt mà.

Thượng Quan Thi Vũ nghĩ vậy, cười lạnh, vươn tay chỉ vào người ra tay đả thương Tây Qua, nói:

- Ta muốn ngươi công đạo, chính là tay nào ngươi đả thương người của ta tự chặt tay đó. Nếu không, hôm nay là ngày ngươi táng thân.

- Ha ha ha ha!

Lão già hoàng tộc Đại Thương Đông Hoang giống như nghe chuyện buồn cười nhất trên đời, cất tiếng cười to, khuôn mặt lại không hề có một chút ý cười.

Cười xong rồi, ánh mắt âm trầm rơi vào người Thượng Quan Thi Vũ, vươn hai tay, lộn qua lộn lại vài cái, lạnh lùng nói:

- Chỉ sợ, ngươi không có bản lĩnh tới lấy.

- Vậy ngươi chết đi!

Thượng Quan Thi Vũ căn bản không nói lời thừa với hắn rất nhiều đệ tử môn phái Viêm Hoàng đều đứng xa xa nhìn vào. Nếu như hôm nay không thể xử lý tốt chuyện này, danh tiếng môn phái Viêm Hoàng sẽ xuống đốc không phanh.

Hai đầu phượng trên đầu vai Phượng Hoàng Bảo Y trên người Thượng Quan Thi Vũ, nháy mắt ngẩng đầu lên, hai mắt bắn ra hai đạo thần quang. Bốn đạo thần quang giao nhau, bắn về phía hoàng tộc Đại Thương Đông Hoang đối diện.

Trong mắt hoàng tộc Đại Thương Đông Hoang đối diện hiện lên một tia kinh hãi, không ngờ tới nữ tử đối diện này nói động thủ là động thủ. Hơn nữa vừa tới là thi triển tuyệt kỷ cường đại như vậy, quả thật quá độc ác.

Phốc!

Một đạo thần quang, trực tiếp xuyên thủng mi tâm người hoàng tộc Đại Thương Đông Hoang này. Vị Địa Tiên đại năng thực lực rất mạnh, trong mắt tràn đầy không dám tin tưởng, máu tươi chảy ra từ lỗ nhỏ trên mi tâm hắn.

Ầm!

Thân thể hắn té lăn ra đất, lập tức tắt thở bỏ mình.

Oa!

Toàn bộ người hoàng tộc Đại Thương Đông Hoang hô to, không ai ngờ tới sự tình đột nhiên sẽ biến thành cục diện này. Càng không nghĩ tới, đường đường một Địa Tiên đại năng, lại bị một nữ tử đối phương một kích xuyên thủng mi tâm, giết ngay lập tức.

- Yêu nữ, ngươi dám giết người hoàng tộc ta. ngươi muốn chết!

Hoàng thúc hoàng thất Đại Thương Đông Hoang phát ra một tiếng rống giận bi phẫn, lao về phía Thượng Quan Thi Vũ.

Lúc này Thúy Trúc Trượng trong tay Cơ Ngữ Yên vung lên, một đạo kiếm khí xanh lục hùng hồn chém về phía Hoàng thúc hoàng thất Đại Thương Đông Hoang.

Ầm!

Một tiếng nổ vang, không gian truyền tới một trận vặn vẹo,giống như sắp vỡ vụn. Đây còn là do Tần Lập bày vô số đạo cấm chế trấn áp, nếu không thì một kích này tất nhiên sẽ khiến hư không vỡ vụn.

Khóe miệng Cơ Ngữ Yên tràn ra một tia máu, Hoàng thúc hoàng thất Đại Thương thân hình lung lay hai cái, lạnh lùng nói:

- Môn phái Viêm Hoàng quả nhiên có chút nội tình, tới tiếp.

Hoàng thúc hoàng thất Đại Thương này, trong tay không biết lúc nào xuất hiện một chiếc Ngọc Như Ý. Bên trên chiếc Ngọc Như Ý này tản ra dao động năng lượng mãnh liệt, giống như một kiện Bảo Khí, mỗi khi vung lên liền khiến hư không vặn vẹo.

Cơ Ngữ Yên lạnh lùng nói:

- Trấn áp các ngươi là đủ rồi.

Nói xong, liền thi triển bí thuật Hoang cổ Thanh Đằng Bạn Sinh, một quầng sáng xanh bao phủ toàn thân Cơ Ngữ Yên, vô số cô Đãng Hoang cổ quay chung quanh Cơ Ngữ Yên, tản ra một cổ khí tức Hoang cổ .

- Bí thuật Thái cổ ?

Hoàng thúc hoàng thất Đại Thương thất thanh kêu lên, tiếp đó trên người cũng tản mát ra một cổ oai vương giả, cười lạnh nói:

- Không chỉ ngươi biết bí thuật Thái cổ .

Các Lão già hoàng tộc Đông Hoang bên kia sắc mặt đều bất thiện nhìn bọn người Thượng Quan Thi Vũ, các tùy tùng cũng theo chân bọn họ mơ hồ vây quanh bọn người Thượng Quan Thi Vũ.

Lúc này, bỗng nhiên xa xa truyền đến một tiếng cười lạnh khinh thường:

- Đông Hoang? Hoàng thất Đại Thương? Ta còn tưởng rằng là Thưởng Quang Minh tới chứ, xem năng lực của các ngươi, không nén nổi rồi chứ gì? Một đám vô tri, còn không cút khỏi Viêm Hoàng Sơn cho ta.

Tiếng cười lạnh này vô cùng già nua, giống như đến từ viễn cả.

Hoàng thúc hoàng thất Đại Thương bên này thân thể khẽ run lên, tiếp đó liền ngừng tay, vẻ mặt giật mình nhìn phía phát ra âm thanh. Không gì khác, đơn giản là cái tên Thưởng Quang Minh đã có mấy trăm năm không ai nhắc tới rồi.

Mà mấy trăm năm trước, Thưởng Quang Minh vẫn còn là Hoàng đế Đại Thương Đông Hoang.

Ngồi ở vương vị hơn bảy trăm năm.

Là đế vương thực lực cường đại nhất, tại vị Đại Thương Quốc lâu nhất.

Hơn ba trăm năm trước, Thưởng Quang Minh dự cảm mình gần đột phá cảnh giới Địa Tiên, lúc này mới thoái vị, từ nay về sau bế quan tu luyện. Dù là bên trong nội bộ hoàng thất Đại Thương Quốc hiện giờ cũng không biết Thưởng Quang Minh đi đâu, thậm chí không biết sống hay chết.

Người ẩn tàng ở trong Viêm Hoàng Sơn là ai? Vì sao mở miệng là có thể gọi ra cái tên Thưởng Quang Minh này?

Hoàng thúc hoàng thất Đại Thương Đông Hoang ngừng tay, trong giọng nói mang theo ba phần cung kính:

- Xin hỏi tiền bối đến từ phương nào, vì sao nhận thức tiên hoàng bệ hạ Đại Thương ta?

Giọng nói già nua nhàn nhạt nói:

- Một đám hậu sinh vãn bối, một chút quy củ cũng không có, ngươ không có tư cách hỏi ta những chuyện này, Thưởng Quang Minh thoái vị rồi sao? Vậy hắn phải đi đột phá cảnh giới Địa Tiên rồi phải không? Hắn tới, còn có tư cách nói chuyện ngang hàng với ta, các ngươi… không xứng, nhanh cút đi.

- Hừ! Lão già kia, bớt ở đó giả thần già quỷ đi…

Một thành viên hoàng thất Đông Hoang không nhịn được trong lòng phẫn nộ, lớn tiếng nói:

- Có gan thì ngươ lăn ra đây, xem ta có đánh chết ngươi không…

- Câm miệng!

Hoàng thúc hoàng thất Đại Thương vẻ mặt tức phát điên lên, quát bảo ngưng lại. Đối phương có thể nói ra chuyện Thưởng Quang Minh tiên hoàng Đại Thương như vậy, rõ ràng là nhận thức đối phương.

Dù cho hai bên chỉ là kết giao hời hợt, những hậu bối bọn họ cũng không dám xen vào nói lung tung. Đừng nhìn hắn là Hoàng thúc, nhưng Hoàng đế Đại Thương Quốc hiện giờ chỉ là tằng tônthương Quang Minh thôi.

Cho nên, dù ngay cả Hoàng thúc hắn, cũng phải gọi Thưởng Quang Minh một tiếng gia gia.

Đáng tiếc, một tiếng câm miệng này của hắn rõ ràng có chút chậm. Một cỗ kiếm khí cực kỳ sắc bén không biết từ đâu tới, trực tiếp xuyên qua hư không, chọc thủng một lỗ máu trên vết hầu của ngươi vừa lên tiếng mắng. Máu tươi trào ra, thành viên hoàng thất Đại Thương Đông Hoang này trong mắt tràn ngập khiếp sợ, sợ hãi hối hận cũng không thể tin được.

Thân thể thẳng tắp nằm xuống, tắt thở bỏ mình.

Chỉ trong thời gian ngắn ngủi như thế, đã có hai thành viên hoàng thất chết ở trên tay đối phương, vị Hoàng thúc Đại Thương này cũng tức giận. Hết lần này tới lần khác phải biết rõ thân phận đối phương trước, giận mà không dám nói gì, tay nâng Ngọc Như Ý cũng run nhè nhẹ. lớn tiếng nói:

- Tiền bối không cảm thấy có chút quá đáng sao? Hạ thủ với một vãn bối vô tri…

- Người cũng biết làm như vậy rất quá đáng? Vậy các ngươi đang làm gì? Thưởng Quang Minh làm sao giáo dục một đám hậu thế các ngươi? Một đám không biết nên thân, bảo các ngươi cút, các ngươi còn không nghe sao? Còn ở lại đây làm gì? Chờ thành khách quý chiêu đãi sao?

Lão đầu bếp bên kia thật sự không muốn hiện thân, nếu không phải nhìn thấy thủ hạ chủ nhân bị hại, lão sẽ không ra tay. Với lão mà nói, thân phận đã từng là đế vương chỉ còn là quá khứ. Lão không hy vọng tin tức mình còn sống truyền lại trở về Đông Hoang.

Hoàng thúc Đông Hoang giọng bi thương nói:

- Tiền bối bảo chúng ta đi, nhưng thủy chung không chịu lộ diện, vãn bối thật khó tòng mệnh.

Lúc này, trong không khí xa xa truyền đến một tiếng nói phiêu hốt, như bay tới từ nơi cực xa:

- Bảo các ngươi cút thì cút nhanh, không cần nhiều lời vô nghĩa như vậy. Ta đã trở về, các ngươi muốn cút cũng không cút được nữa, đều chờ chịu chết đi.

- Tông chủ đã trở về!

- Rốt cuộc tông chủ đã trở về!

- Là phu quân!

Mọi người môn phái Viêm Hoàng nghe tiếng nói này, quá sức vui mừng.

Các hoàng tộc Đông Hoang chờ Tần Lập trở về, nghe tiếng nói này lại đều biến sắc: Đây là cảnh giới gì, có thể truyền tiếng nói đi xa như vậy?

-o0o-

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

——oo0oo——

739. Chương 743: Thương Quang Minh!

Những người ở nơi này hơi có chút thực lực, đều nghe ra được tiếng nói kia ít nhất còn cách xa hơn trăm dặm.

Có thể truyền tiếng nói đi xa như thế, bản thân cũng đã phải có thực lực kinh thế hãi tục rồi, hơn nữa nghe đối phương nói, rõ ràng là đã biết những chuyện xảy ra nơi này. Vậy thần thức phái cường đại cỡ nào, mới có thể làm được như thế?

Hoàng thúc Đại Thương Đông Hoang sắc mặt chợt biến đổi, hắn vẫn luôn cho rằng Tần Lập cố ý tránh mà không gặp. Nay xem ra, hai vị phu nhân Tần Lập người ta quả không nói dối, Tần Lập đích thật là không có ở đây, mà không phải tránh không ra gặp.

Theo tiếng nói kia, mọi người đều ngừng chuyện trong tay, Cơ Như Nguyệt ở bên kia ôm Tây Qua, đút vào miệng Tây Qua đan dược chữa thương, sau đó vẻ mặt chờ mong nhìn phương hướng Tần Lập tới.

Bởi vì Cơ Như Nguyệt biết, nhất định tông chủ sẽ làm chủ cho Tây Qua.

Từ phương hướng truyền đến tiếng nói, một bóng người giống như đi giữa hư không, thân hình chợt xuất hiện như ảo ảnh.

Chỉ một chiêu này, liền chấn kinh những hoàng tộc Đông Hoang. Bọn họ ngây ra như phổng, thở mạnh cũng không dám, vừa rồi còn kêu gào, giờ phút này ở trước mặt Tần Lập, giống như lời nói đùa đáng thương.

Bọn họ giống như một đám ngu ngốc tự cho là đúng, đến gây chuyện ở nhà một người mà bọn họ căn bản không thể trêu vào. Thừa dịp chủ nhân không có ở nhà, kiêu ngạo hống hách, còn không biết được rồi thì đi, còn đợi chủ nhân nhà này trở về. Giờ mới phát hiện ra, bọn họ giống như một đống trứng gà, còn người ta lại là tảng đá.

Tần Lập bước tiến có vẻ thong thả, nhưng khoảng cách trăm dặm không tới một hơi thở đã bị Tần Lập lướt qua, Tần Lập bước đi ung dung tới trước cửa đại sảnh đón khách Viêm Hoàng Sơn.

Nhìn đại sảnh đã sập, lại nhìn thoáng qua Tây Qua được Cơ Như Nguyệt ôm vào lòng, ánh mắt Tần Lập rơi vào phía sau đám người:

- Lão đầu bếp, lão giữ nhà cho ta như thế này sao?

Giọng nói này, bình bình tĩnh tĩnh, không có một tia thuốc pháo.

Nhưng hết lần này tới lần khác, thành viên hoàng tộc Đại Thương Đông Hoang bị Tần Lập không thèm nhìn tới, đều nghe mà sau lưng dâng lên một cỗ ý lạnh tận xương.

Lão đầu bếp hắn vừa nói, hắn chính là người vừa mở miệng liền nói thẳng ra Thương Quang Minh. Nhưng ở trong miệng Tần Lập, lại không chút do dự trách mắng người này…

Những người hoàng tộc Đại Thương Đông Hoang, sắc mặt đều chợt xanh chợt trắng.

- Chủ nhân, ngay từ đầu lão nô cũng không ngờ tới mấy người này lại lớn gan như vậy, chờ lúc lão nô chạy tới, bọn họ đã đả thương Tây Qua rồi.

Lão đầu bếp lúc này chỉ có thể miễn cưỡng đi ra từ trong đám người, mở miệng ra là lão nô, càng làm cho đám người hoàng tộc Đại Thương Đông Hoang nghe mà trợn mắt há mồm.

Đồng thời, trong lòng bọn họ liền trở nên cực kỳ bất bình. Nhất là Hoàng thúc Đại Thương Đông Hoang, nghĩ tới mình lại gọi một nô bộc bên cạnh Tần Lập là tiền bối, một cổ cảm giác thẹn quá hóa giận trào lên trong lòng.

Nhưng mà làm cho hắn không ngờ tới, chính là một người nhìn qua như một lão già nát bét này, ánh mắt lại vô cùng lợi hại. Giống như nhìn thấu tâm tư của hắn, hừ lạnh một tiếng:

- Có phải là nghĩ rằng lão nhân ta là nô bộc người khác, là bởi nhọ thân phận tôn quý của các ngươi? Một đám vô tri, coi ta muốn ra gặp các ngươi sao? Mặt mũi Đại Thương bị đám hậu nhân không nên thân các ngươi đánh mất hết rồi.

- Người rốt cuộc là ai?

Vị Hoàng thúc Đại Thương này rốt cuộc không nhịn được đối phương liên tục chỉ trích nhiều lần lạnh lùng nói:

- Nếu như không có quan hệ gì tới Đại Thương chúng ta, vậy mời ngậm miệng của ngươi lại. Hoàng thất Đại Thương làm gì, không phải ngươi có thể nói.

-Phi!

Lão đầu bếp phun một bãi nước bọt xuống đất, cười lạnh nói:

- Đầu óc có bệnh, ai muốn nói với các ngươi chứ.

-Ngươi…

Hoàng thúc Đại Thương giận quá hóa cười, nhìn Tần Lập:

- Bên người Tần tông chủ, quả nhiên là đông đúc người tài…

- Người câm miệng!

Lời còn chưa dứt, đã bị Tần Lập không nhịn được cắt đứt. Không thèm liếc nhìn Hoàng thúc Đại Thương, ánh mắt chỉ nhìn lão đầu bếp, nói:

- Ta mặc kệ lý do của lão là gì, nhưng người của chúng ta bị đả thương, vì sao lão còn mở mắt mà nhìn? Còn bảo bọn họ mau cút? Đả thương người của ta, thì để mạng lại trả, cút cái gì mà cút, đều giết cho ta.

- Tần Lập, Người tốt xấu gì cũng là tông chủ một phái, Ngươi làm sao có thể…làm sao có thể quá đáng như vậy.

Hoàng thúc Đại Thương nhất thời có chút luống cuống. Trước khi bọn họ tới, căn bản không ngờ rằng bên cạnh Tần Lập lại tụ tập đông đảo đại năng như thế, vốn tưởng rằng tới năm sáu Địa Tiên đại năng cũng đủ để chấn nhiếp Tần Lập, để hắn thành thành thật thật giao ra Bàn Long Thiên Tử Kiếm.

Nhưng hiện giờ xem ra, cách nghĩ khi trước của bọn họ quả thật là buồn cười. Đừng nói Bàn Long Thiên Từ Kiếm, dù ngay cả bọn họ làm sao đi ra khỏi Viêm Hoàng Sơn cũng là một vấn đề.

- Ta quá đáng?

Rốt cuộc Tần Lập chịu liếc nhìn mấy người này, cười lạnh nói:

- Người nói ta quá đáng? Các ngươi dẫn theo một đám người, chạy vào nhà ta tác uy tác phúc, đả thương người của ta phá đi phòng của ta, sau đó còn nói ta quá đáng? Đạo lý trên đời này có phải đều bị các ngươi chiếm hết rồi không?

Tần Lập nói một lời, nói cho Hoàng thúc Đại Thương Đông Hoang này á khẩu không trả lời được. Nhưng mà lúc này nếu không cố tranh cãi, vậy hôm này đoàn người do mình dẫn đầu không chừng phải nằm lại đây.

Có thể nhìn ra, Tần Lập này là người tính cách cực kỳ cường ngạnh, căn bản không chịu bất Kỳ kẻ nào uy hiếp.

- Tần tông chủ, ta từng nghe hoàng tổn Thương Định nói qua, nói Tần tông chủ là một đối thủ đáng tôn trọng. Năm đó Tần tông chủ lấy từ trong tay hoàng tôn hai kiện Bảo Khí. Sau khi hoàng tôn trở về, đã bị phạt nặng, hiện giờ còn đang bế quan khổ tu… Lần này ta tới…

- Người không cần nói với ta những lời này. Thưởng Định thì sao, có quan hệ gì tới ta? Năm đó là người đứng bên cạnh hắn cảm giác được trên người ta có mang bảo vật, hắn liền nổi lòng xấu xa muốn cướp đoạt bảo vật trên người ta. Lại không ngờ tới, ngược lại bị ta đoạt đi Bảo Khí trên người hắn. Cho nên, hắn trở về bị xử phạt gì đó, vậy là đáng đời, là báo ứng, là chuyện của các ngươi, nói với ta làm gì?

Tần Lập trợn trắng mắt, có vẻ không kiên nhẫn nói.

Tới lúc này Hoàng thúc Đại Thương Quốc mới coi như biết được Tần Lập không dễ chọc cỡ nào. Chẳng những có một thân thực lực đạt tới hóa cảnh, là một đại năng khủng bố, dù là miệng lưỡi cũng đã tu đến cảnh giới nhất định, người bình thường căn bản không nói lại hắn.

- Tuy là nói thế, nhưng Tần công tử có thể nghĩ tới, loại tài vật bất nghĩa này, dùng trong lòng có bất an không? Thưởng Định đã bị nghiêm phạt xứng đáng, Tần công tử có phải nên xem mặt mũi hoàng thất Đại Thương Quốc, đem Bàn Long Thiên Tử Kiếm… trả lại cho chúng ta?

Dù sao đã như vậy rồi, Hoàng thúc Đại Thương Quốc cũng bất cứ giá nào, so với bị người ta giữ mạng lại ở nơi này, còn không bằng đánh cược một lần.

Hoàng thúc Đại Thương giống như không nhìn thấy ánh mắt hèn mọn phóng từ bốn phương tám hướng tới, ánh mắt chỉ rơi trên người Tần Lập.

- Ai muốn nói lời thừa với ngươi. Lão đầu bếp, ta bảo lão giết bọn họ, chẳng lẽ lão không nghe hiểu ý của ta sao?

Tần Lập có vẻ không nhịn được nhìn lão đầu bếp, miệng lẩm bẩm một câu:

- Chưa thấy qua người ngu ngốc như thế, thân trong vòng vây, còn dám mở miệng đòi đồ của ngươi ta…

Lúc này lão đầu bếp cũng không thể trì hoãn được nữa, mặc dù lão từng là đế vương Đại Chu Quốc Đông Hoang, cùng Thương Quang Minh tiên hoàng Đại Thương Quốc còn có chút quan hệ thân thích, nhưng hiện giờ mạng của lão thuộc về Tần Lập.

Tần Lập là chủ nhân của lão, bảo lão làm gì thì lão phải làm đó. Ánh mắt lão đầu bếp lộ ra một tia bất đắc dĩ, nhìn Hoàng thúc Đại Thương lắc đầu nói:

- Bảo các ngươi cút, các ngươi lại không cút, chết rồi thì chớ có trách ta.

Lão đầu bếp nói rồi, một thân khí tức Hoang cổ khủng bố bộc phát ra trong khoảng khắc. Cả thiên địa, tất cả âm thanh thoáng cái biến mất, cấm chế trên Viêm Hoàng Sơn nháy mắt mở ra toàn bộ, bảo hộ ngọn núi này.

Nhìn lại những người Đại Thương Quốc, sắc mặt mỗi người liền trở nên vô cùng khó coi, có người ngay cả hô hấp cũng dân trở nên khó khăn.

Hoàng thúc Đại Thương bộc phát ra tất cả thực lực của mình, liều mạng chống cự lại cỗ uy áp như núi cao này. Nhưng giữa hai người, giống như trứng chọi đá, Hoàng thúc Đại Thương chính là cái trứng kia.

- Tiền bối.. Chuyệngì cũng từ từ… Chậm… động thủ…

Thân thể Địa Tiên đại năng của Hoàng thúc Đại Thương đã bị ép tới mức nứt ra, thất khiếu chảy máu, hết sức khó khăn nói.

Lúc này, từ hư không cực kỳ xa xôi, chợt truyền đến một tiếng quát:

- Kẻ nào dám tổn thương hoàng tộc Đại Thương? Muốn chết!

Một đạo kiếm khí như cầu vồng quán nhật, chém xuống từ hư không cực kỳ xa xôi, trực tiếp chém rách hư không, xuyên thủng trời cao, ẩn chứa oai lực Hoang cổ vô thượng, kèm theo sát ý vô tận trực tiếp chém về phía lão đầu bếp.

Lão đầu bếp liền cả kinh, kinh hô:

- Đế vương Chân Quyết… Thương Quang Minh? Là ngươi sao?

Từ nơi cực xa, truyền tới tới một tiếng ồ khẽ. Đạo kiếm khí kia liền tiêu tán giữa không khí, một bóng người từ trong hư không chợt sáng chợt tối, đạp trên biển giới hư không đi tới từ xa xa, nháy mắt liền tới trước mặt.

Người này bề ngoài khoảng hơn bốn mươi tuổi, mặc một thân trường bào đen, thêu ngũ tráo kim long, đầu đội chân long thiên tử quan. Tướng mạo anh tuấn nho nhã, làn da trắng nõn dưới cằm giữ một chồm râu dài, thể hiện vẻ tiên phong đạo cốt.

Hai tay trống không, toàn thân không nhìn ra một tia dao động năng lượng, nhưng giống như hòa hợp một thể với thiên địa.

Tần Lập nhìn, chợt híp mắt, trong lòng dâng lên hai chữ: Kình địch.

Thành viên hoàng tộc Đại Thương Quốc thấy người này, lập tức quy rạp xuống, mở miệng hô đủ lời.

- Tiên hoàng bệ hạ!

- Thái gia gia…

- Lão tổ tông!

Người này cũng không liếc nhìn đám người quỳ xuống, ánh mắt hắn rơi xuống người lão đầu bếp. Đột nhiên hai mắt bắn ra hai đạo Thần Quang, quét tới quét lui trên người lão đầu bếp. Một lúc lâu, mới lộ ra vẻ kinh ngạc, thử dò gọi:

- Vô Phong biểu đệ, là đệ sao?

Đám thành viên hoàng tộc Đại Thương Quốc vừa mới tìm được đường sống trong chỗ chết, lập tức kinh hãi, nhìn lão đầu bếp không thể nào tưởng tượng được, thầm nghĩ lão đầu lôi thôi này, làm sao có thể là biểu đệ tiên hoàng?

Tần Lập cũng có vài phần hiếu kỳ nhìn lão đầu bếp, hắn biết lão đầu bếp từng là đế vương hoàng tộc Đông Hoang, hơn nữa rất có thể là Đại Chu Quốc. Nhưng mà loại chuyện này một khi lão đầu bếp không chính miệng thừa nhận, vậy cũng chỉ là suy đoán mà thôi.

Lão đầu bếp than khẽ một tiếng, cười khổ nói:

- Quang Minh đại ca, chúc mừng huynh lại có đột phá càng cao hơn, làm sao lại đi tới loại địa phương Trung Châu này?

-o0o-

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

——oo0oo——

740. Chương 744: Đông Hoang Nguy Cơ!

Người kia thấy lão đầu bếp thừa nhận thân phận của mình, liền mừng rỡ nói:

- Năm đó còn tưởng rằng đệ gặp phải bất trắc, không ngờ tới đệ vẫn còn sống. Đã nhiều năm như vậy, vì sao đệ còn không quay về? Đại Chu bây giờ còn do chỉ một bọn người Vô Tình kia nắm quyền, sưu cao thế nặng, khiến cho dân oán khắp nơi, đệ không biết có bao nhiêu người ngóng trông đệ trở lại.

Vị tiên hoàng Đại Thương Nói rồi, liền nhìn thoáng qua Tần Lập, nghi hoặc hỏi lão đầu bếp:

- Vô Phong, cuối cùng đã xảy ra chuyện gì? Đệ làm sao lại ở nơi này?

- Một lời khó nói hết, đệ giết hai thành viên hoàng thất không hiểu chuyện các ngươi, huynh không trách đệ chứ?

Lão đầu bếp trực tiếp đem thành viên hoàng thất bị Thượng Quan Thi Vũ chém cũng tính người mình.

Thương Quang Minh nao nao, nhìn thoáng qua lão đầu bếp, cười khổ nói:

- Đệ cũng vẫn cứ trực tiếp như năm đó, còn có thể thế nào? Nếu là người khác làm tự nhiên huynh sẽ liều mạng với hắn, nhưng mà là đệ làm, huynh có thể thế nào đây? Kỳ thật có đôi khi chính ta cũng muốn tự tay làm thịt bọn họ, một đám tự cho là đúng.

Lời tuy nói vậy, nhưng vẫn còn có chút đau lòng, càng nhiều hơn là bất đắc dĩ.

Lão đầu bếp nhìn Tần Lập, cười nói:

- Chủ nhân, có thể cho ta một cái mặt mũi, đây là huynh đệ tốt nhất của ta ở Đông Hoang, Thương Quang Minh tiên hoàng Đại Thương Quốc…

- Chủ nhân?

Thương Quang Minh lộ ra vẻ kinh hãi:

- Vô Phong… Đệ điên rồi sao? Đệ gọi hắn là chủ nhân? Trời ạ… Đệ… Đệ là hoàng tộc Đại Chu mà, đệ sao có thể… tự chịu hạ thấp như vậy được, Đệ… đệ làm ta tức chết mà!

Không ngờ tới lão đầu bếp vừa xưng hô một câu, khiến cho Thương Quang Minh phản ứng lớn như vậy. Vừa nảy hai thành viên hoàng thất đã chết, cũng không thấy hắn kích động như thế.

Lão đầu bếp mỉm cười, nói:

- Việc này nói đến cũng dài, đại ca có thể nghe ta giải thích vài lời hay không?

Thượng Quang Minh nhìn thật sâu Tần Lập, lạnh lùng nói:

- Tiêu tử, tuy rằng ta nhìn không thấu thực lực của ngươi, nhưng cảnh giới của ngươi cũng không cao hơn ta bao nhiêu. Nếu như Người bức Vô Phong như thế, ta có chết cũng sẽ không bỏ qua cho ngươi.

Nói rồi, phất tay áo đi vào trong đại sảnh tiếp khách, một thân khí độ uy nghiêm hoàng gia lơ đãng phát ra, phân khí tràng này mạnh hơn vượt xa không biết bao nhiều lần Hoàng thúc Đại Thương quỳ không dám động đậy ở bên kia.

Tần Lập cười cười, cũng không theo sau. Lão đầu bếp có gì muốn nói với tiên hoàng Đại Thương Quốc này. Hai người có chuyện riêng thì cứ nói, có gì phải sợ, nói ra có sao chứ?

Muốn chiến thì chiến, tính tình Tần Lập có sợ ai bao giờ?

Bộp!

Thương Quang Minh một tay lấy vỗ nát một cái bàn trong đại sảnh vẻ mặt phẫn nộ nhìn Chu Vô Phong, cả giận nói:

- Ngươi… Ngươi lại vì một nữ nhân, trở thành nô bộc của người khác? Ta…Ngươi… ta bị Ngươi tức chết rồi!

Thương Quang Minh chỉ tay vào Chu Vô Phong cũng run run, đủ thấy hắn thật sự phẫn nộ rồi.

Chu Vô Phong ngồi đó, sắc mặt bình tĩnh, chờ Thương Quang Minh phát tiết xong, mới thản nhiên nói:

- Đại ca, từ nhỏ chúng ta đã ở chung, năm đó hai chúng ta có người nào có quyền kế thừa trực tiếp? Khi đó, mới là chân chính không lo không nghĩ, cái gì tranh đoạt ngôi vị hoàng đế, cái gì lục đục với nhau, cái gì bồi dưỡng tâm phúc, không có một chút quan hệ tới chúng ta. Huynh có còn nhớ không, khi chúng ta còn bé, huynh đã nói một câu gì?

Thương Quang Minh sắc mặt thẫn thở, cơn giận tiêu tan nhìn Chu Vô Phong, lắc đầu:

- Chuyện đã Nhiều năm như vậy, ai còn nhớ được?

- Ha ha, đệ nhớ kỷ.

Chu Vô Phong cười ha ha, sau đó nói:

- Huynh nói: sinh ở hoàng gia, là một loại bi ai. Không có thân tình, không có hữu tình, càng không có ái tình. Sinh ở hoàng gia, bất cứ tình cảm gì đều là một loại xa xỉ. Cho nên, huynh muốn đệ phái nhớ thật kỹ tình huynh đệ giữa hai tạ bởi vì nói không chừng sau này chúng ta trưởng thành, giữa hai nước còn có khả năng khai chiến…

Thương Quang Minh sắc mặt khó coi hơi hòa hoãn một chút, nhưng vẫn còn khó nhìn, gật đầu:

- Huynh nhớ rõ chuyện này, huynh đã từng nói với đệ như vậy. Nhưng mà, chuyện này cùng với việc đệ vì một hồng nhan họa thủy, nhận thức một tên trẻ tuổi non nớt làm chủ nhân, có quan hệ gì chứ?

- Ha ha! Đại ca, huynh luôn luôn không kiên nhẫn như vậy, huynh nghe đệ nói hết được không?

Chu Vô Phong ngữ khí bình tĩnh, không chút khói lửa.

Thương Quang Minh cũng bất đắc dĩ, gật đầu:

- Đệ nói đi.

- Có hai nguyên nhân: thứ nhất, hồng nhan họa thủy như lời huynh nói, vào năm đó khi đệ bị rất nhiều lão bất tử hoàng tộc Đại Chu Đông Hoang truy sát, liều mạng bảo vệ đệ, chữa thương cho đệ, che giấu đệ. Giống như huynh nói, sinh ra ở hoàng gia, bất cứ tình cảm nào cũng là thứ xa xỉ, chúng ta chơi không nổi.

Nhưng mà vẫn bị Chu Vô Phong chạy thoát được. Lúc đó Chu Vô Phong đã có được tấm bản đồ Hoang cổ , mà tấm bản đồ Hoang cổ kia cũng chính là do Chu Vô Tình dâng lên, mục đích chính là vì để cho Chu Vô Phong càng thêm trầm mê trong tu luyện.

Cứ như vậy, Chu Vô Phong bị bức phải rời khỏi Đông Hoang, đi tới Trung Châu, những sát thủ kia vẫn đuổi giết đến Trung Châu, truy sát rất nhiều năm.

Còn Chu Vô Tình sau khi làm xong chuyện này, trực tiếp dẫn binh tiến vào trong Đế đô Đại Chu Quốc, nói là nhận được tin có người muốn ám sát Hoàng đế, vây quanh toàn bộ Đế đô, càng bao vây Hoàng cung.

Sự tình đến tận đây, không còn quay lại được nữa, một số người trong hoàng thất thấy rõ Chu Vô Tình lòng lang dạ sói, cũng đã không còn cách nào. Huống chi Chu Vô Tình cũng có huyết mạch hoàng thất, thân phận địa vị mẫu thân thấp một chút, nhưng mà lúc này rồi, còn có ai chạm vào chỗ xấu đó?

Cứ như vậy, lão đầu bếp ở Trung Châu ngẩn ngơ mấy trăm năm. Đầu tiên là ở Thánh Nữ Hồ trị khỏi thương thế, cầm tấm bản đồ kia chuẩn bị dẫn theo Lãnh Khinh Mi rời khỏi Thánh Nữ Hồ. Bởi vì lão tử trên người Lãnh Khinh Mi thấy được cái bóng của mình năm đó, Lãnh Khinh Mi so với mình trước kia càng kém xa vạn dặm. Cho nên lão đầu bếp một lòng muốn dẫn Lãnh Khinh Mi rời khỏi Thánh Nữ Hồ, không hy vọng nàng cuốn vào trong vòng xoáy chính trị.

Đáng tiếc là Lãnh Khinh Mi năm đó không cho rằng như thế, còn lão đầu bếp bị tức giận, rời khỏi Thánh Nữ Hồ, một mình tìm kiếm di tích Hoang cổ đánh dấu trên bản đồ Hoang cổ .

Ở chỗ di tích Hoang cổ , lão đầu bếp đã trải qua bước chuyển ngoặt trọng đại lần thứ hai trong đời. Trong chiến đấu tranh đoạt kinh thư Hoang cổ , lão lại trọng thượng lần nữa, nhưng lại trốn thoát được. Chạy tới trấn nhỏ cách di tích Hoang cổ không xa, ngẩn ngơ mười mấy năm, thẳng đến khi gặp được Tần Lập.

Có thể nói, nếu như không phải hôm nay gặp được Thương Quang Minh, nói lên chuyện tình Đông Hoang, sợ rằng Chu Vô Phong giờ đã biến thành lão đầu bếp, đã từng là đế vương cổ hoàng triều này sẽ không nghĩ tới phải quay về, lại càng không nghĩ tới báo thù.

Bởi vì sự kiện này đã trôi qua mấy trăm năm, bản thân Chu Vô Tình năm đó là một người cực kỳ ưu tú, trải qua kinh doanh mấy trăm năm, nếu như còn không thể tổ chức hoàng triều Đại Chu bền chắc như thép, vậy mới gọi là gặp quỷ.

Hoàng triều Đại Chu cùng Đại Thương và Đại Hạ, đều có một quy củ từ xưa: đế vương chỉ cần thoái vị, tiến vào nơi bế quan tu luyện sẽ không bao giờ được can thiệp vào phát triển quốc gia, dù cho phát động chính biến cung đình, chỉ cần không thay Triều đổi đại, chỉ cần vẫn là con cháu hoàng thất triều đại kế thừa ngôi vị hoàng đế, các Thái thượng hoàng sẽ không được ra tay can thiệp.

Quy củ này dụng ý rất rõ ràng, chính là vì phòng ngừa xuất hiện tình huống một nước hai vua. Dù sao, thứ quyền lực này rất là mê người, không phải mọi người đều có thể nghĩ mở như vậy, không coi quyền lực là thứ gì.

Người mới vừa bước xuống khỏi ngôi vị Hoàng đế, trong lòng đều khó tránh khỏi sẽ có mất mát. Nếu như lúc này còn cho phép bọn họ khoa tay múa chân với chính quyền tân hoàng, vậy quốc gia tất nhiên sẽ rơi vào giữa nội loạn.

Mà Thương Quang Minh nói những lời không biết thật giả, làm cho Chu Vô Phong động tâm. Đích thật lão rất hận Chu Vô Tình, lão coi đối phương trở thành huynh đệ nhưng đối phương lại chưa bao giờ coi hắn là huynh đệ.

Đánh lão chạy khỏi ngôi vị hoàng đế còn chưa tính, còn một lòng muốn giết lão. Chu Vô Phong thậm chí hoài nghi, các cường giả lão gặp phải ở di tích Hoang cổ năm đó, bản đồ Hoang cổ trong tay bọn họ đều cực kỳ có khả năng là chảy ra từ trong tay Chu Vô Tình.

Nếu không như thế, làm sao có nhiều người nắm được bản đồ Hoang cổ như vậy? Đây quả thật là trò cười mà.

Nhưng vì hoàng triều Đại Chu ổn định, Chu Vô Phong quyết định nhịn xuống. Chỉ cần Chu Vô Tình có thể làm cho Đại Chu Quốc trở nên tốt hơn, lão cũng chấp nhận. Dù sao bản thân lão cũng không có bao

nhiêu luyến tiếc quyền lực, chỉ cần Chu Vô Tình có thể đối xử tử tế hậu nhân lão, Chu Vô Phong thà rằng mang phần thù hận khắc cốt minh tâm này ép dưới đáy lòng, chôn sâu ở trong linh hồn không hề nghĩ tới, cũng không tưởng nhớ. Nhưng Thương Quang Minh lại nói Chu Vô Tình sưu cao thuế nặng, khiến cho Đại Chu Quốc dân chúng lầm than.

Trong lòng Chu Vô Phong lập tức nổi giận, thầm nghĩ mặc kệ thế nào, cũng phải quay về xem.

Tần Lập cho ngươi chuẩn bị một bàn tiệc rượu, cùng Chu Vô Phong hai người vừa uống vừa trò chuyện.. Đến sau, Chu Vô Phong đã khôi phục tướng mạo trước kia, trên khuôn mặt anh tuấn nho nhã nổi lên vẻ hung ác dữ tợn.

- Chủ nhân lần này trở lại, nếu như thật đúng như Thương Quang Minh đã nói, Chu Vô Tình kia làm cho Đại Chu Quốc đang tốt đẹp thành một đống lộn Xộn thù này ta nhất định phải báo.

Tần Lập gật đầu, nói:

- Lẽ ra phải thế.

Lão đầu bếp ngửa đầu, uống xong một chén rượu, ánh mắt lộ ra vẻ hoài niệm, khẽ thở dài:

- Đều là trước kia ta quá ích kỷ, chỉ lo riêng mình, không biết những đứa nhỏ của ta có hận ngươi làm cha này hay không.

Tần Lập cười cười:

- Hận ngươi cũng bình thường thôi…

Liền nhớ tới lão cha tiện nghi Tần Văn Hiên của mình, năm đó mình sao không phải như vậy?

-o0o-

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

——oo0oo——

743. Chương 747: Muốn Chiến Thì Chiến!

Ngay khi Tần Lập cùng lão đầu bếp chuẩn bị xong trận bàn hư không hoành độ, chuẩn bị đi tới Đông Hoang, một lần nữa có người tới thăm Viêm Hoàng Sơn.

- Tần Lập, ngươi lăn ra đây nhận lấy cái chết cho ta!

Một tiếng quát to vang lên dưới Viêm Hoàng Sơn giọng nói hết sức thanh thúy, nghe như một thiếu nữ thanh xuân.

- Tần Lập, lăn xuống đây!

- Lăn xuống nhận lấy cái chết!

- Hôm nay là ngày chết của môn phái rác rưởi các ngươi!

Giọng nói này vừa xong, lại có không thiếu tiếng nói các cô gái vang lên

Không ít đệ tử trên môn phái Viêm Hoàng đều nhìn về phía dưới chân núi, có ánh mắt cực tốt liền thấy một thiếu nữ quần dài trắng tố nhã, dung mạo cực đẹp, chỉ là mặt như sương lạnh, đứng bên ngoài cấm chế Viêm Hoàng Sơn một thân sát khí xông thẳng trời mây.

Ở phía sau các nàng, còn đứng mười mấy nữ tử ăn mặc quần áo đủ màu sắc, bề ngoài đều trẻ tuổi xinh đẹp, nhưng trên mặt mỗi người đều mang theo sát khí kinh người.

- Chẳng lẽ là tông chủ bội tình bạc nghĩa?

Có đệ tử môn phái Viêm Hoàng suy đoán.

- Đừng nói bậy, tông chủ làm sao là loại người này? Ta thấy là nữ nhân này theo đuổi tông chủ không được, yêu quá thành hận.

- Hai người các ngươi nói lung tung, nữ nhân này vừa nhìn là biết không có một chút quan hệ với tông chủ, người bên cạnh tông chủ có ai không mạnh hơn nàng? Ngươi xem nữ nhân này, muốn ngực không ngực, muốn mông không mông…

Đây là một đệ tử môn phái Viêm Hoàng rất hèn mọn nói.

- Mấy người các ngươi, đây là một chuyện rất làm người ta hưng phấn hay sao?

Tiếng nói của Tây Qua vang lên phía sau ba người.

Ba Đệ tử môn phái Viêm Hoàng cả người khẽ run run, trong đó một người nhanh cười hì hì nói:

- Này… chúng ta có lòng tin tuyệt đối với tông chủ, chẳng qua là một đám đàn bà, tông chủ chỉ nhấc ngón tay, không phải liền bãi bình rồi sao?

Tây Qua mắt trừng các đệ tử này, xoay người, thầm nói:

- Kỳ thật ta cũng nghĩ như vậy!

Tần Lập nghe tiếng nói này, cũng sợ hãi cả kinh, cùng lão đầu bếp liếc nhìn nhau, lão đầu bếp lầm bầm nói:

- Hỏng rồi, đám đàn bà này sao chạy từ Thánh Nữ Hồ tới nơi này?

Tần Lập cũng vỗ đầu, nữ nhân này không phải ai khác, chính là đại năng khủng bố Tần Lập gặp phải sau khi liên tục chém tam đại hộ pháp Thánh Nữ Hồ.

Lúc đó Tần Lập bị Thái Âm Chân Hỏa chết đạp, căn bản không phân ra tinh lực chiến đấu với nữ nhân này, còn bị nữ nhân này làm bị thương một chút, lúc đó đã biết đây là một đại năng thực lực khủng bố.

Nhưng mà hiện giờ người ta tìm tới cửa, nếu như không có hắn ở đây thì thôi, nếu có thì làm sao có thể để người ta nhục mạ như vậy được?

Thân hình Tần Lập như bước đi giữ hư thực, giữa không trung như ẩn như hiện, xuất hiện trước mặt nữ tử này, phía sau Tần Lập là lão đầu bếp đang đứng.

Ngoài ra, toàn bộ cao tầng môn phái Viêm Hoàng đã ở trong bế quan. Nơi môn phái Viêm Hoàng bế quan cũng không ở nơi này, mấy người lão vượn Bạch Trung Sơn đều có nơi bế quan của mình.

Toàn bộ Viêm Hoàng Sơn hiện giờ chỉ có Thượng Quan Thi Vũ cùng Cơ Ngữ Yên và Lãnh Dao ba nàng tọa trấn, mà các nàng cũng đều đang bế quan, tuy nhiên cũng không phải bế tử quan.

Hiện tại người chủ trì môn phái Viêm Hoàng, là Tây Qua cùng các nàng Cơ Ngữ Yên, còn có rất nhiều cao tầng đến từ Lãnh Thu Cung, có rất nhiều tử đồng rất có tài, hiện giờ ở môn phái Viêm Hoàng cũng đều được trọng dụng, không phân biệt với người khác.

Tần Lập cùng lão đầu bếp vừa xuất hiện, nữ tử áo trắng này hai mắt bắn ra hai đạo quang mang ác độc, nhìn Tần Lập, ngữ khí lạnh lẽo nói:

- Tần Lập, ngươi náo loạn Thánh Nữ Hồ ta, giết hộ pháp trưởng lão ta, ta sẽ không bỏ qua cho ngươi. Nghe nói ngươi là người ứng vận Trung Châu, thân mang đại số mệnh. Hôm nay để ta xem xem, ngươi đại số mệnh nhưng cường đại cỡ nào.

- Đối phó một tên Tần Lập, không cần sư tỷ ra tay, ta có thể trảm hắn dưới kiếm rồi.

Một nữ tử mặc một thân áo màu vàng nhạt lạnh lùng nói, trong ánh mắt nhìn Tần Lập tràn ngập oán độc.

Thì ra, sau khi bọn người Tần Lập đi rồi, mãi cho đến giờ Thánh Nữ Hồ vẫn chưa hoàn toàn bình định được hổn loạn.

Đám nữ tử bị Tần Lập thả ra lúc trước, sau một trận hổn chiến, trọng thương rất nhiều trưởng lão cùng danh túc Thánh Nữ Hồ. Lúc mấy lão tổ Thánh Nữ Hồ xuất quan, đám người kia đã sớm chạy không còn một bóng.

Nếu như sự tình chỉ như thế, vậy coi như còn tốt. Nhưng những người chạy ra khỏi Thánh Nữ Hồ, trong đó đa số vào năm đó đều là nhân vật phong vân tâm phúc tùy tùng bên cạnh các nàng cũng không phải số ít.

Tuy rằng các nàng bị giam vào trong nhà tù lòng núi, nhưng tâm phúc cùng tùy tùng của các nàng không có khả năng đều bị nhốt vào, cũng không thể đều bị giết sạch, chỉ là bị đẩy ra ngoài biên giới Thánh Nữ Hồ.

Lúc này những người đó đều chạy ra, các đệ tử Thánh Nữ Hồ ở sát biên giới liền bộc phát ra lực lượng kinh người, nội ứng ngoại hợp, nhiễu loạn Thánh Nữ Hồ thành chướng khí mù mịt.

Mãi cho đến hiện giờ, Lãnh Khinh Tuyết chưởng giáo Chí Tôn Thánh Nữ Hồ còn đang ở trong môn phái thanh lý những phản đồ này, nhưng những người đó đã học khôn, đều đã trốn đi từ lâu.

Nói tới trình độ quen thuộc Thánh Nữ Hồ, có ai lại vượt qua được mấy người các nàng?

Hiện giờ trong lòng các nàng đầy hận ý với Thánh Nữ Hồ, một khi náo loạn thì có ai ngăn cản được?

Bổn vị lão tổ Thánh Nữ Hồ có hai người xuất quan, chính là hai nữ tử đối mặt với Tần Lập Lúc này, sau khi biết được nguyên nhân hậu quả, trước tiên là mắng to Lãnh Khinh Tuyết một trận, sau đó quyết định truy sát Tần Lập. Thù hận chỉ là một mặt, trọng yếu hơn là trọng bảo trên người Tần Lập cùng với bí mật hắn tu luyện thần tốc như vậy.

Đấy mới là thứ những người này chân chính muốn có được.

Bởi vì cho đến nay Thánh Nữ Hồ chưa từng bị thiệt như vậy, nhà tù giam giữ phản đồ, kết quả ngược lại thành căn nguyên gây bất ổn.

Vì vậy, hai lão tổ Thánh Nữ Hồ sau khi trấn áp Thánh Nữ Hồ hơn nửa năm, phát hiện những phản đồ này bỏ chạy không dám xuất hiện, mới dẫn theo mười mấy người đi tới thành Thông Thiên, băng ngang đại thảo nguyên tới tìm Tần Lập.

Tần Lập nhàn nhạt nhìn thoáng qua nữ tử áo vàng sáng này, nói:

- Muốn chiến sao? Vậy tới đi.

Chỉ có sáu chữ, nhưng đã đủ thể hiện ra Tần Lập cường thế bá đạo.

Cần giải thích sao? cần phân rõ phải trái sao? cần phải trước khi chiến nói vài câu tràng diện sao?

Hết thảy đều không cần.

Giải thích? Giải thích cái quái gì. Từ trước đến nay Tần Lập đều không muốn giải thích, người tin ngươi, không cần giải thích cũng sẽ tin ngươi, hiểu ngươi. Không tin ngươi, không quan tâm đến ngươi, còn giải thích với những người đó làm gì?

Trước kia Tần Lập thích giảng đạo lý với mấy người này, muốn đứng trên đạo lý đè ép người khác. Sau này lại phát hiện ra, kỳ thật như vậy không có ý nghĩa gì.

Nếu như thực lực của ngươi tới một mức độ làm cho người ta sợ hãi, như vậy ngươi không cần nói đạo lý với bất kỳ người nào, bọn họ tự nhiên sẽ nhượng bộ lui binh, không dám trêu chọc ngươi.

Nếu như ngươi không có thực lực, như vậy đạo lý chính là chó má. Không nói có thể còn tốt một chút, nói nhiều thì có thể kết cục sẽ rất thảm.

Tần Lập cường thế, làm cho hai lão tổ Thánh Nữ Hồ, cùng với những người phía sau các nàng đều sững sờ, tiếp đó liền bổng phẫn nộ.

Người, luôn luôn thích áp đảo người ta trên đạo lý, tự mình đứng trên điểm cao đạo đức. Còn phản ứng của Tần Lập hiện giờ, làm cho những lời các nàng chuẩn bị nói, tất cả đều không thể nói ra được, thật là cực kỳ khó chịu, có một cảm giác như một quyền hung hăng đánh vào không khí. phiền muộn muốn hộc máu.

Nhưng mà tiếp đó, nữ tử váy vàng liền cười lạnh, trường kiếm trong tay rời vỏ, kiếm như nước hồ thu, hàn khí bức người, ánh sáng chói mắt.

Kiếm chỉ Tần Lập:

- Hôm nay, ta phải chém tên bại hoại ngươi.

- Sư tổ cố lên. giết tên nghiệt súc này.

- Chém tên nghiệt súc này thành tám đoạn.

- Trực tiếp giết thần hồn hắn.

Một đám nữ tử Thánh Nữ Hồ, ngữ khí cực kỳ oán độc đứng đó hô hào.

- Mẹ nó, một đám đàn bà thối, tông chủ nhà ta xxoo các ngươi xong chưa cho phí qua đêm hay sao?

Tây Qua vừa đến sau nghe được, liền giận tím mặt, mở mồm mắng to.

Đám nữ tử đối diện tập thể im tiếng, trong ánh mắt mỗi người tràn ngập không thể tưởng tượng nhìn Tây Qua, đều sững sờ ở đó. Các nàng chưa từng nghĩ tới, trên đời này còn có lời mắng ác độc như vậy.

Cho nên nhất thời, cũng không biết phải nên nói gì một được, một lát sau, mới có người phản ứng lại, sắc mặt hồng như một mảnh vải đỏ, xì một tiếng mắng:

- Vô sĩ!

- Đồ hạ lưu, đợi ta chém tông chủ các ngươi, san bằng Viêm Hoàng Sơn lại bắt lấy các ngươi, phế đi đan điền của ngươi, đánh gãy tứ chi của ngươi, sau đó trấn áp ngươi vào trong nhà vệ sinh!

- Đồ lưu manh, môn phái Viêm Hoàng đều là hạng rác rưởi như ngươi hay sao.

Tây Qua cười lạnh nói:

- Đợi lát nữa các ngươi sẽ biết ai trấn áp ai.

Tần Lập cùng nữ tử áo vàng bên này không ai nói gì, giống như cái gì cũng không nghe thấy, khí tràng giữa hai người dần dần khuếch tán bốn phương tám hướng.

Nữ tử áo vàng quát lạnh nói:

- Đi lên không chiến!

Rồi không để ý tới những người trong môn phái mình, phóng như chớp lên trời cao.

Tần Lập tất nhiên không có ý kiến, cũng bay lên trời cao.

Nữ tử áo trắng không bay theo lên trời, mà đứng ở dưới lạnh lùng nhìn lão đầu bếp, nói:

- Tiện nhân Lãnh Khinh Mi đâu? Bảo ả ra đây gặp ta.

Lão đầu bếp phẫn nộ. Hôm nay lão đầu bếp đã khôi phục hình tượng đứng ở bên kia, là một người trung niên anh tuấn nho nhã khí độ uy nghiêm, nữ nhân của mình bị người ta nhục mạ như vậy, không giận mới là lạ.

- Người tính là thứ gì, vội vàng chịu chết như vậy, thì tới đây đánh với ta một trận, Khinh Mi đã bị các ngươi phế bỏ đan điền, các ngươi còn không muốn buông tha nàng, nói các ngươi ác độc, quả nhiên là ca ngợi các ngươi. Các ngươi từ trên xuống dưới, kỳ thật là một đám nữ nhân rác rưởi tâm lý biến thái, không muốn thấy người khác được hạnh phúc.

Lão đầu bếp lời như kiếm nhọn, đâm vào trong người nữ nhân áo trắng cùng các nữ nhân phía sau nàng, mỗi người sắc mặt Đại Biến.

Nữ tử áo trắng cắn răng nói:

- Miệng lưỡi cay độc khá lắm, hiện giờ ta chém ngươi!

Nói rồi, cũng bay lên trên cao.

Lão đầu bếp cười lạnh, đồng dạng cũng bay lên cao.

Còn lại mười mấy trưởng lão Thánh Nữ Hồ, tất cả đều là đại năng thực lực Địa Tiên, nhìn bọn người Tây Qua đứng ở bên đó, càng nhìn trong lòng càng hận.

Có người đề nghị:

- Chúng ta trực tiếp diệt môn phái này đi.

- Được, giữ lại cái nam nhân kia, ta muốn thiến hắn, tiếp đó phế bỏ đan điền, trấn áp hắn trong nhà vệ sinh, để cho miệng hắn thối tha.

-Các tỷ muội, lên, diệt cái môn phái này.

Mười mấy Địa Tiên đại năng, bắt đầu phát động liền thật khủng bố, Tây Qua từ sớm đã lập tức phát động cấm chế trên Viêm Hoàng Sơn.

Mười mấy Địa Tiên đại năng Thánh Nữ Hồ, cùng nhau đánh lên cấm chế môn phái Viêm Hoàng, muốn mạnh mẽ phá vỡ cấm chế này.

Ầm Ầm

-o0o-

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

——oo0oo——

744. Chương 748: Một Kiếm Chém Giết!

Một tiếng nổ qua đi, mười mấy nữ tử này đều bay ngược ra ngoài, miệng phun máu tươi nhiễm đỏ bầu trời, trong ánh mắt mỗi người đều tràn ngập kinh hãi.

- Một đám tao hóa, cho mặt mũi không biết xấu hổ!

Một giọng nói lạnh băng, tràn ngập sát ý vang lên giữa không khí, theo sát sau đó truyền tới một tiếng lạnh lùng:

- Giết!

Trong không khí truyền đến một trận dao động rất nhỏ, trong đó một nữ tử đột nhiên phát ra tiếng thét kinh khủng, hoảng sợ nhìn giữa ngực mình.

Trên phần ưỡn cao mà ngày thường nàng vẫn lấy làm tự ngạo, lúc này đang cắm một thanh chủy thủ nhỏ dài, tản ra khí tức lạnh băng, máu tươi đang chậm rãi chảy xuôi ra từ thanh chủy thủ này.

Nữ tử này phát ra một tiếng rống không cam lòng, thân thể bành trướng, liền muốn tự bạo, người xung quanh lập tức ầm ầm tản ra.

Nhưng tiếp đó, bụng nữ tử này lại vọt ra một thanh chủy thủ bén nhọn, xỏ xuyên qua toàn bụng trưởng lão Thánh Nữ Hồ này. Nếu như có thể nhìn xuyên vào trong, có thể thấy được mũi nhọn chủy thủ sắc bén này trực tiếp đâm thủng trái tim Nguyên Anh trong đan điền trưởng lão Thánh Nữ Hồ này.

Trình độ chuẩn xác, làm cho người ta toàn thân phát lạnh.

Thời gian giống như ngừng trệ, có trưởng lão Thánh Nữ Hồ thét lên phẫn nộ:

- Có thích khách!

- Môn phái Viêm Hoàng các ngươi chỉ có những thứ không thể lộ ra ngoài thôi sao!

Lại có người trúng chiêu, bụng bị rạch một vết thương thật dài, thét lớn thối lui.

Lúc này rất nhiều trưởng lão tử đồng Lãnh Thu Cung cũng đi ra, tuy rằng trên cảnh giới không bằng những trưởng lão Thánh Nữ Hồ, nhưng đối mặt với cường địch tới cửa, bọn họ làm sao có thể thờ ơ?

Tâm huyết, thứ này không phải chỉ nhân loại mới có.

- Giết!

Có người hét lớn.

Các trưởng lão Thánh Nữ Hồ lúc này cũng giết đỏ mắt, bởi vì trong chớp mắt đã có hai trưởng lão chết dưới ám sát của đối phương, còn có ba người bị thương không nhẹ, gần như mất đi lực chiến đấu, bị cường giả tử đồng môn phái Viêm Hoàng vây quanh, mắt thấy sắp chết giữa vây công.

Phốc!

Một võ giả tử đồng đầu bị Thánh Nữ Hồ trưởng lão một cước đá nát, sau đó trở tay cầm trường kiếm đâm vào bụng một võ giả tử đồng. Trưởng lão Thánh Nữ Hồ này cười hung ác, lúc muốn rút thanh kiếm ra, lại thấy đối phương cười lạnh, vẻ mặt khinh thường nhìn nàng, sau đó hai tay gắt gao bám lấy thanh kiếm của nàng.

Trưởng lão Thánh Nữ Hồ này lại kéo ra không được, kinh hãi vừa định buông kiếm ra, lúc này đã có bảy tám tiếng gió rít đánh về phía thân nàng.

Phốc phốc!

Hai tiếng trầm muộn liên tiếp vang lên, hai kiện vũ khí nặng, hung hăng nện lên người trưởng lão Thánh Nữ Hồ này.

Trong đó một thanh Lang Nha Bổng, trực tiếp nện lên đầu trưởng lão Thánh Nữ Hồ này, đánh cho đầu trưởng lão Thánh Nữ Hồ này vỡ nát ra như một trái dưa hấu.

Một kiện vũ khí nặng khác, là một thanh côn huyền thiết, hung hăng nện lên trên eo lưng trưởng lão Thánh Nữ Hồ này, một trận xương cốt vỡ vụn vang lên, trưởng lão Thánh Nữ Hồ này lập tức chết thảm.

Loại tình huống này, liên tục không ngừng xảy ra, bên môn phái Viêm Hoàng có ngày càng nhiều đệ tử dũng mãnh tiến ra, nhìn lại phía Thánh Nữ Hồ lại ngày càng ít người.

Ởnơi cực xa, có không ít người đang ẩn thân trên đại thảo nguyên mênh mông, nhìn động tĩnh phía Viêm Hoàng Sơn.

Nhìn kỹ, giữa những người này đến tử các gia tộc môn phái trong đó có người Lưu Hoa Hà, có người Thiết Kiếm Phong, còn có gia tộc môn phái to nhỏ nơi cực Tây, không biết từ lúc nào đều đi đến nơi này, nhìn phía môn phái Viêm Hoàng bên kia, vẻ mặt kinh hãi.

Bọn họ tới đây tự nhiên là do ngươi Thánh Nữ Hồ thông báo. Theo hai lão tổ Thánh Nữ Hồ dẫn đội nghĩ rằng, có các nàng tự mình ra tay, môn phái Viêm Hoàng sắp bị diệt tới nơi.

Mà triệu tập các lộ quần hùng nơi cực Tây đến đây theo dõi, mục đích không cần nói cũng biết, muốn đề cao uy danh Thánh Nữ Hồ mà thôi.

Lại không ngờ tới, chiến đấu giữa thượng tầng còn chưa kết thúc, chiến đấu cấp dưới đã tiến vào trạng thái gây gấn, không phải nói chỉ có các trưởng lão cao tầng môn phái Viêm Hoàng cường đại thôi sao.

Nhưng lúc này rất nhiều người đều biết, hiện giờ môn phái Viêm Hoàng đã trống rỗng, các trưởng lão cao tầng đều đã đi bế quan. Các lực lượng trung kiên còn lại, chỉ là võ giả nòng cốt Lãnh Thu Cung cùng Đệ tử Băng Tuyết Môn.

Về phần đệ tử mới tuyển nhận, căn bản không cần nhìn tới.

Trước kia Lãnh Thu Cung vẫn rất thần bí, được đồn rất cường đại, nhưng thứ nhất là không có ai tận mắt thấy, thứ hai là Lãnh Thu Cung xuất hiện trước mặt thế nhân mấy lần, đều bị Tần Lập đánh cho đầu đầy bụi đất, hết sức thê thảm. Cứ như vậy, vòng sáng Lãnh Thu Cung thần bí cường đại, tự nhiên mất sạch trong mắt người đời.

Nhưng hôm nay nhìn thấy, đã hoàn toàn không phải như vậy nữa. Mười mấy trưởng lão Địa Tiên đại năng Thánh Nữ Hồ, lại không thể chiếm được một chút chỗ tốt ở trước mặt lực lượng trung tầng môn phái Viêm Hoàng vốn không được xem trọng này.

- Tần tông chủ hiện giờ, không phải là tiểu nhân vật không còn nhà để về như ở giới thế tục năm đó nữa.

Có người hiểu biết quá khứ của Tần Lập, cảm khái như vậy.

- Tiểu nhân vật? Hắc, so sánh lại, chúng ta mới chân chính là tiểu nhân vật.

- Cũng không biết Tần tông chủ gặp phải số đỏ gì, trong thời gian mấy chục năm ngắn ngủi, lại tu luyện đến cảnh giới cao như vậy, ôi, nếu ta có được một phần mười vận số của hắn, cũng tốt rồi.

- Người đi nằm mộng đi, trong truyền thuyết người ta có đan phương, thần kiếm truyền lưu ra từ nơi Thần Vực, có công pháp thần thánh bộ tộc tử đồng, có chiến Kỳ Cửu Thiên Thập Địa Duy Ngã Độc Tôn cực mạnh nơi Thần Vực, còn có Hoàng Kim Cung Thánh Khí cực mạnh thời đại Thái cổ , càng có rất nhiều Bảo Khí Kiếp Khí. Thử hỏi, trong thiên hạ này còn có ai đánh đồng được với hắn?

Một tiếng nói tràn ngập đố kỵ , vang lên trong đám người.

Nhưng mà lời này nói thật quá chi tiết, không ít người đều nhìn về phía người vừa nói, đó là một người thanh niên anh tuấn rất xa lạ, thân hình cao lớn, mày kiếm mắt sáng, diện mạo sáng sủa đẹp trai.

Nhưng không ai nhận biết hắn, tuy nhiên cũng may là những người này đều có ăn ý với nhau: Đều là tới xem náo nhiệt, không ai hỏi chi tiết đối phương.

Có người đưa ra nghi vấn với người thanh niên hiểu rõ Tần Lập:

- Ngươi làm sao mà biết được chi tiết như vậy? Ngươi không phải nói bậy nói bạ đó

chứ?

- Đúng vậy, chuyện về Tần tông chủ. Ngươi làm sao có thể biết được nhiều như vậy?

- Ta thấy hắn rắp tâm khó lường, cố ý truyền bá lời đồn khắp nơi.

- Truyền bá lời đồn?

Người thanh niên thân hình cao lớn diện mạo anh tuấn, dưới đáy mắt hiện lên một tia quang mang âm u, cười lạnh nói:

- Ta dám thề với trời đất, ta có nói một câu giả tạo, nguyện bị thiên lôi đánh xuống.

Người tu luyện, quá nửa đều tương đối coi trọng lời thề, mấy người kia vừa chất vấn hắn đều có vẻ ngượng ngùng, cũng không nói tiếp.

Nhìn biểu tình những người này, có vẻ đã tin lời người thanh niên này nói, rất nhiều người không khỏi cảm thấy đố kỵ vận số của Tần Lập.

Người thanh niên thân hình cao lớn diện mạo anh tuấn vẻ mặt mỉm cười, trong lòng thầm nghĩ: Tần Lập, ngươi muốn yên yên bình bình tu luyện, nằm mơ đi. Trảm thế thân của ta, thù hận giữa chúng ta rất lớn, ta sẽ không bỏ qua cho ngươi!

Tần Lập đứng giữa trời cao, ở đây không khí rất loãng, nhiệt độ lạnh lẽo, thở ra một hơi sẽ nhanh chóng ngưng kết thành băng.

Nữ tử áo vàng kia, ánh mắt lạnh lùng nhìn Tần Lập, đột nhiên phát ra một tiếng quát khẽ, sau lưng mọc lên một vầng minh nguyệt (mặt trăng) thật lớn.

Vầng minh nguyệt này vừa xuất hiện, thiên địa biến sắc, khí tràng khổng lồ trực tiếp áp bách về phía Tần Lập.

Không ngờ là dị tượng Hoang cổ .

Tần Lập khẽ kinh hãi, nhưng trên mặt không có biểu tình sợ hãi gì. Chỗ mi tâm chợt bắn ra chiến thuyên vàng kim thật lớn, phóng ra quang mang chói mắt, trực tiếp phá tan khí tràng do vầng minh nguyệt dị tượng Hoang cổ nữ tử áo vàng phóng ra, giống như một chiến thần áo giáp vàng xông phá tất cả nhắm về phía nữ tử áo vàng.

Đồng thời, trong mắt Tần Lập bắn ra hai đạo thần quang, trực tiếp xuyên thủng hư không, bắn tới trước mắt nữ tử áo vàng.

Tần Lập trực tiếp tế ra Ẩm Huyết Bàn Long Kiếm, trên Ẩm Huyết Bàn Long Kiếm chém ra một đạo kiếm khí sắc bén tuyệt thế, trực tiếp chôn vùi hư không, chém về phía nữ tử áo vàng.

Trong nháy mắt, ba chiêu cùng tới.

Tần Lập đứng giữa không trung, giống như một thần linh, toàn thân tản mát ra khí tức tuyệt thế không thể chiến thắng.

Cửu Thiên Thập Địa, Duy Ngã Độc Tôn !

Tinh túy chiến Kỳ này, cho đến hôm nay Tần Lập mới triệt để lĩnh ngộ. Mãi cho đến khi Tần Lập có thể tự do thi triển kiếm thứ sáu Liệt Địa, trong thiên hạ đã không còn ai có thể ngăn cản.

Ầm ầm!

Chiến thuyền vàng kim hung hăng đánh lên vầng minh nguyệt, phát ra một tiếng nổ kinh thiên động địa, toàn bộ trời cao đều bị đánh vỡ, minh nguyệt Hoang cổ bị đánh chia năm xẻ bảy, mảnh nhỏ cắt vỡ hư không, chôn vùi không gian.

Phốc!

Hai đạo thần quang bắn ra từ trong mắt Tần Lập, trực tiếp nổ nát hộ thể cương khí nữ tử áo vàng.

Cuối cùng, đến lượt đạo kiếm khí sắc bén tuyệt thế, một kiếm chặt ngang eo nữ tử áo vàng đã không còn hộ thể cương khí

Nữ tử áo vàng chết không nhắm mắt, bất luận thế nào cũng không nghĩ ra được, bản thân mình mang bí thuật Thái cổ , còn diễn hóa ra dị tượng Hoang cổ , một thân thực lực đã đánh tới cảnh giới Địa Tiên đỉnh, làm sao có thể bị Tần Lập chém thành bụi bặm?

Tần Lập yên lặng đứng giữa không trung, thở phào một cái, khẽ than một tiếng, giết xuống nữ tử áo trắng đang chiến đấu khó phân thắng bại với lão đầu bếp.

Lão đầu bếp một thân khí tức Hoang cổ hết sức khủng bố, mà nữ tử áo trắng càng kinh hãi, diễn hóa ra mấy tòa núi lớn Hoang cổ , trấn áp lão đầu bếp.

Những ngọn núi lớn Hoang cổ này phát ra uy thế vượt xa dị tượng Hoang cổ bình thường, ép phá trời cao cũng phải sụp xuống, không gian đều vỡ vụn, lộ ra hư không vô tận bên trong.

Lão đầu bếp cũng cố chịu đựng áp lực khủng bố này, lại thêm một lúc nữa, khẳng định sẽ không cản được uy áp khủng bố của nữ tử áo trắng. Bởi vì hiện giờ thân thể lão đầu bếp đã bắt đầu phát ra tiếng xoẹt xoẹt, trên làn da đã xuất hiện dấu vết nứt ra.

Tần Lập vừa đến, lập tức thu hút nữ tử áo trắng chú ý tới, áp lực lão đầu bếp đột nhiên giảm đi, nữ tử áo trắng kinh hãi nhìn Tần Lập, quát nói:

- Sư muội ta đâu?

- Sư muội ngươi đi Minh giới rồi!

Tần Lập cười nói

.

- Minh giới? Hả?

Nữ tử áo trắng nao nao, tiếp đó phản ứng lại được, một thân khí thế xông thẳng lên trời như một con thần thú Hoang cổ điên cuồng rống giận:

- Tần Lập, ta muốn giết ngươi!

Nữ tử áo trắng vỗ một chưởng tới, một cỗ khí tức khủng bố trực tiếp đánh không gian chôn vùi, đánh về phía Tần Lập.

- Lời này ngươi nói không phải một lần ta nghe chán rồi.

Tần Lập lạnh lùng trả lại một câu, Ẩm Huyết Bàn Long Kiếm trong tay đảo qua, trực tiếp đánh về phía cỗ khí tức khủng bố…

-o0o-

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

——oo0oo——

745. Chương 749: Cận Chiến Vô Địch!

Lúc tới gần cỗ khí tức khủng bố này, thân thể Tần Lập lại nghiêng qua hết sức thần kỳ, lướt sát qua bên cạnh cỗ khí tức này.

Tiếp đó, Tần Lập đã tiếp cận nữ tử áo trắng, chiến Kỳ Cửu Thiên Thập Địa Duy Ngã Độc Tôn lập tức được thi triển ra. Chiến đấu cận thân, Tần Lập thiên hạ vô địch.

Người bình thường tu luyện đến vượt quá cảnh giới Chí Tôn liền rất ít khi giống một người giang hồ, dùng chiến Kỳ đánh nhau cận thân. Thông thường đều dùng các loại bị pháp, tuyệt chiêu cường đại, quyết định thắng bại trong thời gian ngắn.

Ác chiến thời gian dài, nguyên lực trong cơ thể bình thường căn bản không cung cấp đủ đến khi hao hết nguyên lực, cũng chính là lúc bại Vong.

Người vượt qua Lôi Kiếp, trở thành Địa Tiên đại năng, càng rất ít có người sẽ lựa chọn chiến đấu cận thân. Chỉ cần phất tay, một đạo kiếm khí cắt phá hư không, hoặc một cổ kình lực nổ nát trời cao, trực tiếp đánh đối thủ thành cặn bã.

Ngửa tay là mây lật tay là mưa, đây mới là tuyệt thế cường giả mới là chân chính, mới là phong phạm cao thủ chân chính..

Chiến đấu cận thân đó là người giang hồ bình thường mới làm, tuyệt thế cường giả chân chính sao có thể làm chuyện này?

Cho nên, dù là chiến đấu sinh, tử như bây giờ, nữ tử áo trắng cũng căn bản không nghĩ tới Tần Lập lại mặc kệ phong độ xông tới chiến đấu cận thân với nàng.

Những chiến Kỳ này, nàng đã có bao nhiêu năm không sử dụng tới, hôm nay đánh ra, đã sớm trúc trắc khó khăn, nhưng hiện giờ muốn không dùng cũng không được.

Nữ tử áo trắng tức giận nói:

- Tần Lập, ngươi để tiện!

Tần Lập một quyền hung hăng đánh lên bụng dưới nữ tử áo trắng, Ẩm Huyết Bàn Long Kiếm tay phải đâm lên vai phải của nàng, cười lạnh nói:

- Bớt nói nhảm, đánh lên chúng ta phải có giác ngộ sẽ chết.

Ầm ầm ầm!

Nữ tử áo trắng bị bắt buộc liên tiếp chịu ba chưởng của Tần Lập.

Cổ tay nàng lập tức sưng đỏ lên, xương cốt nơi cổ tay đã xuất hiện vết rạn đau tới nổi nàng nước mắt lưng tròng, nhưng hết lần này tới lân khác không dám sơ ý.

Mắt thấy Tần Lập càng đánh càng hăng, trên người nữ tử áo trắng đã bị thương nhiều chỗ. Tuy rằng không nghiêm trọng, cũng không chí mạng, nhưng không chịu nổi không ngừng bị thương.

Lão đầu bếp ở bên kia đã ngừng giữa không trung, đã nhìn hoàn toàn trợn tròn mắt. Cho tới hôm nay hắn mới phát hiện, Kỳ xảo chiến đấu của chủ nhân trẻ tuổi của hắn quả thật là đệ nhất thiên hạ.

Nữ tử áo trắng tuyệt đối có thực lực, nhưng sau khi bị Tần Lập tới gần người, thua chỉ là chuyện sớm muộn.

Nàng tuyệt đối không có bất cứ cơ hội thắng nào.

Lão đầu bếp không khỏi cảm khái trong lòng: cái gì mới là nhân vật khai sáng thời đại? Chính là Tần Lập!

Bình thường tới cảnh giới Địa Tiên đại năng, còn có ai sẽ đi sử dụng loại chiến đấu cận thân này? Nhưng Tần Lập lại dùng, hơn nữa dùng tới liền đạt đến uy lực cực lớn, trình độ làm người ta trợn mắt há mồm.

Đây không phải cường đại bình thường, quả thật là quá cường đại.

Phốc!

Nữ tử áo trắng lại bị Tần Lập đánh trúng một chưởng lên bụng, oa một tiếng phun ra một ngụm máu, máu nhiễm đỏ trời cao, khuôn mặt lạnh lùng lúc này tràn ngập kinh hoảng cùng phẫn nộ.

Nhưng lại không thể đánh ra được chút tức giận nào.

Bí thuật thần thông Hoang cổ? Dị tượng Hoang cổ? Bí thuật Thái cổ?

Hết thảy vô ích.

Tần Lập căn bản không để cho nàng có cơ hội thi triển, những thứ này, một chút cơ hội cũng không cho.

Ầm ầm ầm!

Tần Lập một lần nữa ba quyền liên tiếp, đều đánh lên cùng một chỗ trên người nữ tử áo trắng này - đan điền!

Nữ tử áo trắng liên tục hộc máu, tinh thần ủ rũ, vẻ mặt nổi lên một tia đỏ hồng bệnh trạng, thét to:

- Tần Lập, ta muốn đồng quy vu tận với ngươi!

Nói rồi, đảo ngược kinh mạch, trong nháy mắt đem năng lượng như con sông rộng trong cơ thể. đánh lên đan điền của nàng.

- Đàn bà ngốc này!

Lão đầu bếp lẩm bẩm một câu, nhanh chóng bỏ chạy ra xa.

Người ta đã phải tự bạo rồi, không chạy là kẻ ngốc.

Tần Lập khẽ thở ra một tiếng, thân thể biến mất giữa hư không.

Ầm ầm ầm!

Trên trời cao, truyền tới một tiếng nổ kinh thiên động địa. Những người xem trận chiến ở cực xa trên đại thảo nguyên, khoảng khắc cảm nhận được có một cỗ dao động diệt thế truyền tới, đều kinh hãi mặt trắng bệch.

Nhìn lại trên trời cao, xuất hiện một không gian hư vô thật lớn, đường kính chừng trăm dặm.

Trong vòng trăm dặm xung quanh thân thể nữ tử áo trắng, toàn bộ hư không đều chôn vùi.

Người các nhà các phái trên đại thảo nguyên, gần như đồng loạt rùng mình một cái, đều cảm giác có một cổ khí lạnh từ sau lưng xông thẳng lên đầu.

Lúc này mới bao lâu kia chứ? Lại có đại năng khủng bố tự bạo mà chết.

Còn nữ tử áo trắng, càng chết không nhắm mắt. Nàng làm sao cũng không nghĩ ra được, vì sao hơn nửa năm trước, lúc nàng truy sát Tần Lập, đối phương mở ra trận bàn chật vật chạy trốn, xem ra căn bản không phải là đối thủ của nàng.

Mà mới chỉ qua nửa năm, đối phương lại chỉ phất tay, chẳng những chém giết sư muội của nàng, càng sử dụng loại phương thức cận chiến các đại năng khinh thường dùng tới, mạnh mẽ bức nàng đến tự bạo…

Nếu như để Tần Lập nghe được, nhất định sẽ nói cho nàng: Trên đời này có thiên tài chân chính, chính là ta đây.

Ở ngoài trăm dặm, lão đầu bếp đầu đầy bụi đất xuất hiện, mở miệng phun ra một ngụm máu, lòng còn sợ hãi lẩm bẩm:

- Thật là một nữ nhân điên, uy lực tự bạo khủng bố như vậy.

Tần Lập sau một trận chiến này, liên tục trảm hai đại năng khủng bố cảnh giới rất cao, một thần lực lượng cũng hao bảy tám phần, tuy nhiên không bị thương gì.

Ánh mắt nhìn lướt qua nơi cực xa hướng đại thảo nguyên, khóe miệng nổi lên một tia cười lạnh, trong lòng thầm nghĩ:

"Lúc này còn có bao nhiêu người dám coi môn phái Viêm Hoàng là thịt cá, muốn khi dễ thì tới khi dễ một lần?"

Sau trận chiến này, môn phái Viêm Hoàng đích thật đánh ra khí phách của mình, dù là thực lực không bằng người, cũng không có ai lùi bước, không ai bị dọa sợ.

Môn phái Viêm Hoàng tử thương không lớn, chỉ chết bảy tám võ giả bộ tộc tử đồng. Dù là vậy, vẫn làm cho Tần Lập cảm thấy đau lòng. Nên biết rằng, những tử đồng này đều là lực lượng trung kiên môn phái Viêm Hoàng.

Những người Băng Tuyết Môn, ngoại trừ Tây Qua, Cơ Như Nguyệt, Cơ Như Băng cùng một số ít người thực lực tăng nhanh ra, đa số khác đều còn cần rất nhiều năm mới có thể thành tài.

Dù sao không phải mọi người đều giống như Tần Lập, tụ tập khí vận toàn Trung Châu, thực lực tăng lên cực nhanh..

Trấn an xong những người trong môn phái, Tần Lập không dừng lại lâu, để cho môn phái Viêm Hoàng mở ra đại trận hộ sơn tiếp đó cùng lão đầu bếp hư không hoành độ mà đi.

Còn những người trên đại thảo nguyên, Tần Lập căn bản không để bọn họ vào mắt. Nếu môn phái yên ổn lâu dài, không có địch nhân bên ngoài kích thích chiến đấu, vậy dần dần sẽ giống như các thế gia ẩn dấu chó má này, nội tình rất hùng hậu, nhưng sức chiến đấu lại kém đến rối tinh rối mù.

Cho nên, Tần Lập không ngại để đệ tử môn phái Viêm Hoàng thường trải qua một ít chiến đấu, chỉ có chiến đấu mới làm một võ giả nhanh chóng trưởng thành.

Tần Lập cùng lão đầu bếp trước tiên dùng phương thức hư không hoành độ, đi tới vùng duyên hải phương Đông. Chỗ tọa độ Tần Lập chọn, chính là tòa thành nhỏ nơi Đệ tử ký danh Âu Dương Hải.

Cách lần ra biển trước, đã trôi qua mấy năm, Tần Lập cũng muốn xem một chút, đệ tử Ký danh của mình hôm nay thế nào.

Tần Lập cùng lão đầu bếp hai người đi trên đường phố thành nhỏ gần biển, nhìn các loại cửa hàng hai bên đường, Tần Lập bỗng nhiên có một cảm giác như trong mộng.

Đã thoát lý thế tục này lâu lắm, mặc kệ là Tần Lập, hay là lão đầu bếp, trên người đều có một loại khí chất không hợp với đô thị phồn hoa này.

Đi ở trong đám người, rất dễ dàng tách rời khỏi những người khác.

- Chủ nhân ngài ở tòa thành nhỏ này, có người quen sao?

Trước đó Tần Lập không có nói chuyện mình ra biển lần trước, cho nên lão đầu bếp mới thử dò hỏi.

Tần Lập nhàn nhạt cười cười, nói:

- Có một người, tính là đệ tử Ký danh của ta đi.

Lão đầu bếp khẽ giật mình, hắn rất rõ ràng một thân bản lĩnh của Tần Lập cường đại cỡ nào, nhưng nhiều năm như vậy, có thể trở thành đệ tử Ký danh của Tần Lập, lại ít ỏi không có mấy, gần như là không có.

Tây Qua ở môn phái Viêm Hoàng miễn cưỡng tính là một người, nhưng càng nhiều lúc Tần Lập đối đãi Tây Qua như là một tiểu huynh đệ với mình, mà không phải là đồ đệ.

Những người khác, dù ngay cả các hồng nhan tri kỷ bên người Tần Lập, tất cả đều là tự mình tu luyện Tần Lập đối với các nàng cũng không chỉ điểm nhiều lắm.

Mà ở một thành nhỏ bên bờ biển này, lại có một đệ tử Ký danh của Tần Lập… Thiên phú của ngươi này, sẽ tốt tới trình độ nào? Lão đầu bếp đã khôi phục bề ngoài anh tuấn nho nhã, ánh mắt đổi tới đổi lui, cau mày nghĩ:

"Nếu như có thể nói động được chủ nhân thu nhận mấy con cháu hoàng tộc Đại Chu trở thành Đệ tử ký danh, thật là tốt biết bao nhiêu."

Trong lòng nghĩ vậy, lão đầu bếp nói:

- Đệ tử Ký danh chủ nhân nhận lấy, nhất định là một thiên tài kinh tài tuyệt diễm!

Tần Lập lắc đầu, cười nói:

- Ở một mặt nào đó, quả thật được xưng là kinh tài tuyệt diễm. Nhưng mà không phải chiến đấu, mà là kinh nghiệm hàng hải. Hắn cũng không phải là một người trẻ tuổi, mà là một lão già, khi đó mặt dày mày dạn muốn bái ta làm thầy, ta không đáp ứng. Tuy nhiên sau khi ra biển, đối mặt với cường giả mà một ngón tay cũng có thể giết hắn, hắn vẫn không lùi bước, ngay từ đầu đã đặt cửa lên người ta. Người như vậy, cũng coi như là hảo hán trong thế tục, ta rất thưởng thức hắn, cho nên mới thu hắn là đệ tử Ký danh.

Lão đầu bếp bừng tỉnh đại ngộ, tuy nhiên ý niệm trong đầu càng thêm rục rịch. Đừng nhìn hiện giờ Tần Lập còn chưa có danh tiếng quá lớn trên thế giới này, nhưng ở Trung Châu, hắn tuyệt đối có thể xưng là Vương giả trung Châu.

Đông Hoang Tây Vực Nam Cương cùng Bắc Vực, từ Thái cổ tới nay đã ngăn cách phong bế lẫn nhau. Một khi Tần Lập đặt chân lên những nơi này, chắc chắc trong thời gian ngắn sẽ có danh tiếng lớn lao.

Cho đến lúc đó, đệ tử của Tần Lập đi tới nơi nào cũng không có ai dám trêu chọc.

Lão đầu bếp nghĩ rất xa, nhưng rất hiện thực. Nếu như có sư phụ tốt như thế, vậy không phải vấn đề bớt phấn đấu bao nhiêu năm, mà là có thể trực tiếp dẫn người tiến vào điện phủ võ giả càng cao hơn.

Nếu như không, vậy vĩnh viễn cũng không có cơ hội bước vào cánh cửa kia.

Trên đời này, yêu nghiệt khí vận tận trời như Tần Lập, hiện nay chỉ có một mình hắn.

Tần Lập dẫn theo lão đầu bếp, dựa vào ký ức đi tới trước cửa trạch viện nhà Âu Dương Hải. Cánh cửa chưa đổi, nhưng hộ vệ trước cửa đã uy nghiêm hơn trước kia rất nhiều.

Một thân tinh khí thần, đều có khác nhau về bản chất so với trước kia.

Thấy hai người Tần Lập cùng lão đầu bếp dừng chân trước cửa chính, một hộ vệ trong đó tiến lên, trầm giọng nói:

- Nơi này là Âu Dương gia, người nhàn rỗi mời đi cho.

-Nha!

Hộ vệ này vừa dứt lời, lại nghe thấy ở cửa vào truyền tới một tiếng thiếu nữ kinh hô…

-o0o-

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

——oo0oo——

746. Chương 750: Chợt Nghe Tin Dữ!

Hai người hộ vệ trước cửa nghe giọng nói này, lập tức như thay đổi một người khác, mặt treo nụ cười, trong đó một người cung kính nói:

- Tiểu thư, sao cô lại đi ra? Lại muốn đi dạo phố sao?

Ở trước cửa, một thiếu nữ xinh đẹp mắt ngọc mày ngài, khoáng mười tám mười chín tuổi bước ra, ánh mắt nhìn chăm chăm vào Tần Lập, nhìn nửa ngày, mới đột nhiên hô một tiếng:

- Tổ sư gia tới rồi!

Liên xoay người lại chạy nhanh vào trong, vừa lớn tiếng hô:

- Gia gia, tổ sư gia tới rồi, tổ sư gia tới rồi!

- Bằng hữu phương nào, chúng ta có thù hận gì?

Tần Lập không đáp, đi thẳng về phía trước, vạn vật bên người đi ngang qua đều đồ nát, mặt đất vỡ vụn, núi giả, đình đài, thủy tạ, tiểu lâu, tiểu kiều… tất cả mọi thứ, sau khi Tần Lập đi qua đều hóa thành hư vô.

Ầm ầm ầm!

Một tòa đại điện chắn ở trước mặt Tần Lập, trực tiếp sụp đổ. Từ trong đại điện bắn ra mấy bóng người, trong đó một bóng người đột nhiên phát ra tiếng kinh hô:

- Tần Lập, sao lại là huynh?

Bóng người kia phóng tới như chớp, trực tiếp nhào vào trong lòng Tần Lập, không phải Bộ Vân Yên thì còn là ai?

- Tần Lập? Sao lại là ngươi?

Mấy người đi ra ở bên kia, nháy mắt này sắc mặt đều rất đặc sắc.

Kinh hoàng, kinh ngạc, hoảng sợ, hối hận…. đủ loại tình cảm phức tạp đều hiện trên mặt bọn họ, nói chung là rất đặc sắc.

Tần Lập ôm trong lòng thân thể mềm mại, cảm nhận được nữ nhân trong lòng tâm tình kích động, khẽ giọng nói:

- Ngoại trừ ta, còn ai vào đây?

Tần Lập nói rồi, ngẩng đầu, ánh mắt lành lạnh, nhìn mấy người đối điện, quay đầu nhìn lão đầu bếp nói:

- Giết hết bọn chúng đi…

-o0o-

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

——oo0oo——

748. Chương 752: Mưa Tên Đầy Trời!

- Tần… Tần công tử, đây là hiểu lầm, thật là hiểu lầm!

Bụi mù tan hết, lộ ra bộ dáng mấy người đối diện, người vừa lên tiếng là một thanh niên anh tuấn, chính là người chạy trốn ở trên biển.

Còn có một người trung niên và hai lão già.

Tần Lập nhìn lại, mấy người này vừa lúc chính là những người đã bỏ chạy ở trên biển.

Người thanh niên này nói xong, một lão già trong đó cũng nói:

- Đúng vậy, Tần công tử, ta nghĩ đây là một chuyện hiểu lầm, chúng ta từ từ nói chuyện..

- Hiểu lầm?

Tần Lập chỉ vào Âu Dương Hải:

- Các ngươi không nhận ra hắn? Không biết hắn là Đệ tử của ta? Các ngươi đầu tiên là đám uy hiếp đồ đệ của ta sau đó lại đánh chủ ý tới nữ nhân của ta, ở trên biển cho các ngươi may mắn chạy trốn, coi như là các ngươi tốt số, lần này các ngươi cho rằng ta sẽ còn bỏ qua cho các ngươi hay sao?

Bộ Vân Yên khi nghe đến những lời đánh chủ ý tới nữ nhân của ta, thân thể liền cứng đờ, tiếp đó đôi tay ôm lấy Tần Lập lặng yên tăng thêm vài phần lực, hô hấp mùi hương trên người Tần Lập, Bộ Vân Yên có một cảm giác mê say trong đó, hy vọng thời gian vĩnh viễn dừng lại ở giờ phút này thì thật là tốt.

Một lão già trong đó lạnh lùng nói:

- Tần Lập, đừng có khinh người quá đáng. Nếu như thật sự liều mạng, ai thắng ai thua cũng chưa chắc. Quá bức bách, mọi người cùng cá chết lưới rách.

- Đúng, bức quá thì cùng cá chết lưới rách!

Lão già còn lại cũng quát.

Tần Lập nhìn thoáng qua lão đầu bếp, nhàn nhạt nói:

- Ngươi còn đang đợi gì nữa?

Lão đầu bếp khẽ than một tiếng, vẻ mặt anh tuấn nho nhã tràn ngập biểu tình bất đắc dĩ, lầm bầm nói:

- Còn sợ các ngươi có người nhận ra ta, ta cũng còn nói cho các ngươi chút lời hay. Đáng tiếc… một đám ngu ngốc, còn cá chết lưới rách…

Lão đầu bếp nói rồi, từ trên người tản ra một cỗ khí thế sắc bén, như một thanh kiếm khổng lồ trực tiếp ập về phía người thanh niên cùng người trung niên và hai lão già đối diện.

Hô!

Giống như thổi một hơi, bọn người này không một tiếng động liền tiêu tan trong không khí, ngay cả chút cặn bả cũng không lưu lại.

Chỉ có Tần Lập mắt sắc như thần, nhìn thấy trong không khí lưu lại một chút tia sáng, biết rõ lão đầu bếp hạ thủ lưu tình, không để những này hồn phi phách tán.

Tuy nhiên thời gian gần đây, cảnh giới lão đầu bếp dường như lại có tăng lên. Nên biết rằng, hai Lão già cùng người trung niên đối diện cũng là cường giả Lôi Kiếp.

Bằng không bọn họ làm sao dám nói cá chết lưới rách, chỉ là chết cũng sẽ không ngờ tới, hai người đối diện đã tiến vào cảnh giới nào.

Âu Dương Hải ở phía sau Tần Lập nhìn mà ngây ngốc, hoàn toàn mất đi năng lực tự hỏi, nhìn lão đầu bếp giống như đang nhìn quái vật. Loại phương thức hủy diệt địch nhân này, với lão mà nói quả thật nghe chưa từng nghe thấy chưa từng thấy, cho đến giờ chưa bao giờ nghĩ tới.

Tần Lập ôm Bộ Vân Yên, nhỏ giọng nói:

- Vân Yên, đều kết thúc rồi, nàng có muốn đi theo ta hay không?

- A? Kết thúc rồi? Bọn người kia đâu?

Bộ Vân Yên ở trong lòng Tần Lập ngàng đầu lên, vẻ mặt kinh ngạc nhìn nơi bốn người biến mất. Vừa rồi nàng thậm chí không cảm giác được trên người lão đầu bếp tản mát ra cổ lực lượng khủng bố.

- Biến mất, sẽ không bao giờ xuất hiện nữa.

Tần Lập nhàn nhạt nói:

- Vân Yên, đi theo ta đi.

Lúc này, Tần Lập không còn như trước gọi nàng là Bộ tỷ tỷ, mà là trực tiếp gọi nàng là Vân Yên, Bộ Vân Yên thông minh thế nào, tự nhiên rõ ràng Tần Lập thay đổi xưng hô, có ý nghĩa thế nào.

Bộ Vân Yên còn chưa trả lời, bên ngoài bổng truyền tới một trận tiếng ồn ẩm ỹ, một giọng nói kiêu ngạo hống hách hô to:

- Vây lại cho ta, chuẩn bị trọng nỏ bao vây, nỏ công thành chuẩn bị, tên lửa chuẩn bị. Dám xông vào phủ đệ đại quốc sư, thật là chán sống rồi.

Tần Lập vẫn ôm nàng vòng eo mỏng manh mềm mại của Bộ Vân Yên, hỏi:

- Đây là chuyện gì? Lúc nào đám rác rưởi này, xưng là quốc sư nước phụ thuộc Tần gia ta?

Bộ Vân Yên đang rối rắm không biết trả lời câu hỏi trước đó của Tần Lập, nghe Tần Lập chuyển đề tài, liền thở ra một hơi, nói:

- Nước phụ thuộc Tần gia? Ha ha, là nước phụ thuộc Tần gia, nhưng mà lại không phải là nước phụ thuộc Tần Lập nha.

Tần Lập nghe vậy cau mày, nếu như không phải hắn đặc biệt tín nhiệm Bộ Vân Yên, hiểu rõ Bộ Vân Yên, biết nàng không có khả năng dùng thủ đoạn ly gián ấu trĩ như vậy, thật đúng là sẽ hiểu lâm Bộ Vân Yên.

Hơn nữa, rất rõ ràng là chia rẽ quan hệ giữa Tần Lập và Tần gia, đối với Bộ Vân Yên mà nói thật không có một chút chỗ tốt nào.

- Tần gia cấu kết cùng những người này?

Tần Lập cau mày, ngữ khí dần dần trở nên nghiêm khắc.

Bộ Vân Yên gật đầu, nói:

- Gần như thế. Ha ha, cung phụng Tần gia Đại Yến còn nhận ra ta, ta ở Tần gia nhiều năm như vậy, còn từng nắm giữ tài phú Tần gia, bọn họ làm sao có khả năng không nhận ra ta được. Nhưng chuyện lần này, làm cho lòng ta thật lạnh. Bọn họ làm bộ không nhận ra ta, thậm chí không một ai đứng ra, tùy ý cho mấy tên rác rưởi kia tới uy hiếp ta. Sau đó, ta suy nghĩ cẩn thận vì sao như thế. Trước khi ta tới, mạch máu kinh tế Đại Yến nắm giữ trong tay bọn họ, sau khi ta tới thì tài phú của ta liền nhanh chóng vượt mặt bọn họ, có lẽ là cảm thấy bị mất mặt. Hơn nữa, bọn họ cho rằng ta đã rời khỏi huynh, bởi vì nữ nhân của huynh đều ở tại nơi cực Tây.

Bộ Vân Yên cười xinh đẹp thản nhiên nói, nhưng trong giọng nói vẫn mang theo một cỗ phẫn nộ không cách nào nén được, hiển nhiên, những chuyện Tần gia làm đối với Bộ Vân Yên còn xa không chỉ là những chuyện nàng nói ra, có thể nhìn ra được Bộ Vân Yên đã cực lực lưu lại mặt mũi cho Tần Lập.

- Đám người không biết xấu hổ kia.

Tần Lập lạnh lùng nói.

Sau đó, liền nghe có người ở bên ngoài khách khí hô lớn:

- Người ở bên trong nghe đây, các ngươi đã bị bao vây rồi, lập tức buông vũ khí đi ra đầu hàng, nếu không loạn tên bắn chết.

Thân hình Tần Lập chậm rãi bay lên trong sân, ánh mắt rơi xuống người kêu gọi đầu hàng, không thèm nhìn đến mấy ngàn quân binh vây quanh bốn phương tám hướng tòa trạch viện này, nhẹ giọng nói:

- Ngươi, là con cháu Tần gia phải không?

Người dẫn đầu trước tiên ngẩn ra, tiếp đó cười lạnh, nói:

- Ta không phải là con cháu Tần gia gì, xem ra ngươi chính là tặc tử xông vào phủ đệ đại quốc sư. Nhanh bó tay chịu trói, ta có thể cầu xin với Hoàng đế tha cho ngươi một mạng.

Lúc này, người kia như mới đột nhiên nhớ tới gì đó, liền hỏi những người bên cạnh:

- Mấy người đại quốc sư đi đâu rồi? Nếu như các ngài đại quốc sư ở đây, nào còn cần chúng ta ra tay?

Những người bên cạnh đều lắc đầu, bọn họ càng không rõ đại quốc sư đi đâu.

Tần Lập lăng không mà đứng, chỉ vào Bộ Vân Yên vẫn được hắn nửa ôm trong lòng:

- Các ngươi không nhận ra nàng? Hay là cung phụng hoàng gia các ngươi không nhận ra nàng?

- Cung phụng hoàng gia?

Người dẫn đầu rốt cuộc có chút chần chờ. Người này đầu tiên hỏi con cháu Tần gia, sau đó lại chỉ ra cung phụng hoàng gia, lẽ nào thật sự có quan hệ với Tần gia chủ nhân chân chính của Đại Yến Quốc này? Nếu như là thế, vậy thì hỏng rồi.

Chuyện lần này, là mấy cung phụng Tần gia ở sau lưng Tần gia làm ra, nếu như người này thật sự nhận biết người Tần gia, vậy mấy người bọn họ đều sẽ bị liên lụy.

Nghĩ thế, người này hung ác lớn gan, vừa muốn lên tiếng bảo thủ hạ chuẩn bị bắn cung, bắn chết những người này rồi nói.

Chỉ tiếc cấp bậc võ giả như hắn, khí huyết hơi chút dao động, đừng nói là Tần Lập, ngay cả Bộ Vân Yên cũng cảm giác rõ ràng. Trước đó Bộ Vân Yên lưu lại mặt mũi cho Tần Lập, hiện giờ Tần Lập đứng ngay bên cạnh, tự nhiên không cần cố kỵ nhiêu như vậy.

Vươn tay lên, từ ngón tay trắng nõn mảnh mai như ngọc của Bộ Vân Yên, bắn ra một đạo kiếm khí

Phốc!

Trên trán người này, xuất hiện một lỗ máu, mắt trợn trừng, bắn ra quang mang không thể tin nổi, thẳng tắp ngã về phía sau.

- Tướng quân bị giết rồi!

- Tướng quân bị giết rồi!

- Tướng quân đã chết!

Mấy ngàn quan binh vây quanh tòa phủ đệ này lập tức loạn thành một đoàn, lớn tiếng xôn xao, trên mặt mỗi người đều tràn ngập biểu tình kinh khủng. Quả thật là đáng sợ, ai có thể nghĩ tới tướng quân của bọn họ bị đối phương bấm tay bắn rạ liền bị giết chết.

- Hoảng cái gì, mọi người chuẩn bị…

Xa xa đột nhiên truyền đến một tiếng quát to:

-Bắn!

Các binh sĩ này trong khoảng khắc có chút phát mộng, có chút hoảng loạn, nhưng cuối cùng là binh sĩ có tố chất huấn luyện. Theo một tiếng ra lệnh, mọi người đều vô thức kéo cung nỏ, trọng nỏ, nỏ công thành, tên lửa, gần như bắn ra cùng lúc.

Vù vù vù vù vù vù vù vù…

Tiếng xé gió phủ khắp bầu trời, các loại mũi tên phát ra tiếng xé gió sắc bén bắn về phía tòa trạch viện này.

Mấy ngàn người đồng thời bắn ra mũi tên, phương hướng bắn về phía Tần Lập. Nếu đổi thành tình huống bình thường, đủ để biến tất cả mọi thứ trong khu vực bị mũi tên bao trùm thành cặn bã.

Mỗi cây nỏ công thành đều to bằng cánh tay, thứ này bắn trúng người căn bản không phải là vấn đề một lỗ thủng, mà là sẽ xé người ta thảnh hai đoạn.

Vì đối phó vài người, lại triệu tập quân đội mấy ngàn người đến đây, nếu như trước đó nói cho bọn họ biết sẽ đối phó người nào, chỉ sợ sẽ không ai tin tưởng.

Chỉ là người phía sau màn không ngờ tới, người đến đây lại là Tần Lập.

Nếu như có thể biết như thế, cho hắn thêm một trăm ngàn lá gan, hắn cũng không dám.

Lúc này Tần Lập thật đã nổi giận rồi, không ngờ tới trong nước phụ thuộc gia tộc mình, lại xuất hiện lại chuyện này, dù là bọn họ không biết mình đến đây.

Nhưng đụng tới Bộ Vân Yên, chẳng khác nào đụng tới mình, Tần Lập không tin Tần gia lại có người thật sự không biết chuyện này.

Âu Dương Hải nhìn mũi tên bay khắp bầu trời, sắc mặt tái nhợt, kinh hồn khiếp vía bộc phát ra toàn bộ một thân thực lực, hình thành một đạo cương khí hộ thể kiên cố.

Nếu như không phải Tần Lập đứng không nhúc nhích ở đó, chỉ sợ lão đã sớm bỏ chạy. Hợp Thiên cảnh cũng không dám đối mặt với mưa tên khắp bầu trời kia.

Lão đầu bếp vẻ mặt ung dung bình thản, khí thế trên người mạnh mẽ bộc phát ra. Chỉ thấy những mũi tên đã bắn tới trước mắt, cùng với các loại tên nhọn rậm rạp khắp bầu trời, toàn bộ ngừng trệ một cách quỷ dị.

Các binh sĩ bắn tên quả thật không thể tin được vào mắt mình, thậm chí hoài nghi mình đang nằm mơ. Toàn bộ trợn mắt há mồm nhìn một màn này, gần như mất đi năng lực tự hỏi.

Đột nhiên, nhìn thấy khóe miệng lão đầu bếp lộ ra một tia mỉm cười lạnh lẽo, những binh sĩ này theo bản năng cảm thấy không tốt.

Lão đầu bếp vung tay áo lên, tất cả những mũi tên trên bầu trời… giống như một con nhím nổ tung, phương hướng bùng nổ bắn về phía trước.

Tốc độ kia, nhanh hơn không biết bao nhiều lần so với trước đó.

Phốc Phốc phốc Phốc phốc phốc…

Tiếng mũi tên bắn lên thân thể người không ngừng vang lên, một cỗ khí máu tanh mãnh liệt mạnh mẽ xông lên…

-o0o-

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

——oo0oo——

749. Chương 753: Con Cháu Tần Gia Thấp Thỏm!

Mấy ngàn binh lính, không một ai may mắn thoát khỏi. Mùi máu tươi ngập trời lập tức tràn ngập không trung, đủ loại tiếng kêu thảm thiết không ngừng nối tiếp. Xung quanh trạch viện máu chảy thành sông, tràng cảnh này quả thật như luyện ngục nhân gian!

Những binh sĩ này, đều đáng chết sao? Đương nhiên không phải giữa bọn họ khẳng định cũng có thiện lương, có hiếu thuận, có phụ thân tốt, nhi tử ngoan, trượng phu tốt…

Nhưng những người này bây giờ, tất cả đều đang giãy giụa ở thời khắc tử vongsau cùng!

Kẻ chủ mưu đáng chết, nên thiên đao vạn quả!

Nhưng những người chấp hành, phần nhiều là bất đắc dĩ, là bi ai!

Nhân sinh như bàn cờ, đa số người là quân cờ, có người thậm chí không có tư cách làm quân cờ. Không bao lâu trước, những quân nhân này còn được vô số người hâm mộ đỏ mắt đố kị.

Nhưng bọn họ không đáng chết sao? Nếu như bọn họ không chết, như vậy người chết sẽ là mấy người Tần Lập. Nếu như thực lực mấy người Tần Lập kém một chút, khẳng định sẽ bị những mũi tên này bắn thành con nhím, thậm chí bắn đến mức ngay cả cặn bả cũng không còn!

Lẽ nào mấy người Tần Lập đáng chết hay sao?

Cho nên mới nói, trên đời này có rất nhiều chuyện không thể đơn giản dùng phải trái đúng sai để đánh giá, càng không thể dùng không trắng tức là đen để đối đãi. Địch nhân càng ác độc, ngươi chỉ có thể càng độc ác hơn!

Trên bầu trời xa xa bay tới một người, ngay sau khi hắn phát ra mệnh lệnh, thời gian không tới bA Hổ hấp, tất cả mọi chuyện đều đã kết thúc! Mấy ngàn binh sĩ, mất mạng bởi vì một câu nói của hắn!

Người này ở giữa không trung, cũng hoàn toàn ngây ngốc ở đó, bởi vì hắn thấy được một người tuyệt đối không tưởng tượng đến - Tần Lập!

Người vừa tới, chính là con cháu Tần gia!

Tuy nhiên, lại không phải là con cháu tinh anh Tần gia do Tần Lập dẫn ra ngoài năm đó. Hiện giờ, những người kia đều đã trở thành nội tình thần bí nhất Tần gia!

Trở thành nhân vật trấn áp số mệnh Tần gia, sẽ không có khả năng dễ dàng xuất hiện ở giữa thế tục.

Hiện giờ những người tiến hành quản lý các quốc gia ở thế tục, trên cơ bản đều là bàng chi Tần gia, là hậu nhân cao tầng Tần gia năm đó đặt cược lên người Tần Lập cùng Tần Tỏa.

Những người này đối với Tần Lập, phần nhiều mang một loại tâm lý lợi dụng, mà không phải cảm kích, lại càng không phải tôn kính!

Nhưng có nói thế nào, uy danh Tần Lập bày rõ ở đó. Bọn họ có thể bất kính đối với Tần Lập, có thể không cảm kích, nhưng tuyệt không dám đi trêu chọc!

Người này bất luận làm thế nào cũng thật không ngờ tới, Tần Lập đã mấy năm không có lộ diện, lại sẽ xuất hiện ở quốc gia ven biển này. Hơn nữa, còn trùng hợp xen vào loại chuyện này.

Con cháu Tần gia kia đứng giữa không trung, nhưng thật là muốn tự sát cho xong. Mọi người trên dưới Tần gia đều biết, cuộc đời Tần Lập thống hận nhất chính là có kẻ hạ thủ với người bên cạnh hắn.

Thật là quá không may, bản thân mình lại đụng ngay vào đó. Con cháu Tần gia kia vào lúc này hy vọng cỡ nào hắn chưa từng xuất hiện ở chỗ này!

- Công… Công tử!

Con cháu Tần gia kia nhìn bầu trời tràn ngập máu tanh, vẻ mặt cầu xin, nước mắt cũng rớt ra, không phải đau lòng, mà là bị dọa. Kiên trì đi về phía Tần Lập:

- Điều này… Ta… Ta thật không biết là công tử ngài đã tới, ta thật sự không biết mà. Công tử tha mạng!

Người này từ trong Yến Đô bay đến trước trạch viện chỗ bọn người Tần Lập, quỳ xuống, liều mạng dập đầu.

Tần Lập cũng không nói, ánh mắt thâm thúy nhìn phương hướng hoàng cung Yến đô, không biết hắn đang suy nghĩ gì. Lão đầu bếp cùng Âu Dương Hải đứng ở trong viện, cũng đều trầm mặc. Bọn họ đều nhìn ra được, đây đã liên quan tới chuyện nhà Tần Lập, người ngoài không cách nào tham dự vào.

Tần Lập thủy chung không nói gì, ánh mắt nhìn hoàng cung Yến đô bên kia, nhìn một lát, than khẽ:

- Cuối cùng vẫn không dám ra gặp ta hay sao?

Bộ Vân Yên cười khẽ:

- Bọn họ biết huynh đã tới, nào có lá gan đi ra đối mặt huynh. Tin rằng thà tự sát, vậy áp lực còn nhỏ hơn là đối mặt với huynh.

Con cháu Tần gia quy bên dưới nghe Bộ Vân Yên nói lời này, trong lòng hô to tri kỷ, thầm nghĩ sớm biết rằng Bộ Vân Yên ở trong lòng Tần Lập vẫn còn trọng yếu như vậy, ai dám đánh chủ ý tới nàng chứ!

Muốn trách, cũng chỉ trách mấy tên cặn bã Đông Hoang kia. Bọn họ dùng võ lực trực tiếp chấn nhiếp con cháu Tần gia trong hoàng thất Đại Yến Quốc, sau đó còn nói hai bên có thể hợp tác. Chờ bọn họ trở về Đông Hoang, hai bên có thể thông thương hàng hóa lẫn nhau.

Đông Hoang cùng Trung Châu, đã có vô số năm không thông thương hàng hóa, từ sau khi văn minh Thái cổ Trung Châu ngã xuống, liên hệ giữa hai bên gần như triệt để gián đoạn.

Cho nên, nếu như có thể thông thương hàng hóa một lần nữa, vậy ý nghĩa quả thật quá trọng yếu, trong sử sách sẽ ghi lại một nét bút thật đậm! Đây chưa tính là gì, đó chỉ là danh tiếng.

Chân chính có thể thấy rõ, đó là lợi ích kinh tế khổng lồ do thông thương hàng hóa mang lại!

Đến lúc đó, thậm chí Tần gia có thể trở thành gia tộc giàu có nhất toàn Trung Châu!

Đến lúc đó cái gì Tiền gia giàu nhất thiên hạ, hay là hào môn đại tộc nơi cực Tây, tài phú sẽ không thể sánh ngang với Tần gia. Đến lúc đó, Tần gia sẽ trở thành gia tộc cường thịnh nhất trên đời!

Cũng chính là bởi nguyên nhân này, con cháu Tần gia Đại Yến Quốc tham công mới có thể làm ra loại chuyện hồ đồ như vậy. Còn hiện giờ Tần Lập đứng ra, công khai tuyên bố Bộ Vân Yên là nữ nhân của hắn, điều này làm cho đám con cháu Tần gia trong hoàng thất Đại Yến Quốc như chết cha chết mẹ, sợ đến hồn phi phách tán!

Tần Lập khẽ thở dài, đối mặt với người Tần gia, hắn vẫn còn không hạ thủ, hắn không cách nào làm chuyện tự tay chém giết con cháu Tần gia. Dù sao năm đó hắn vừa mới vào Tần gia Huyền Đảo, mấy lão gia tử chiếu cố hắn rất nhiều, vì hắn gánh chịu áp lực gia tộc rất lớn, thậm chí không tiếc đặt cược toàn bộ gia tộc, đặt lên người Tần Lập.

Cho đến giờ, dù là con cháu Tần gia làm ra một vài chuyện quá đáng, niệm đoạn tình nghĩa năm đó, Tần Lập cũng không muốn làm quá tuyệt.

Nhìn thoáng qua Bộ Vân Yên bên người, Tần Lập hỏi:

- Vân Yên, nàng nguôi giận chưa?

Bộ Vân Yên là người thông minh cỡ nào, nghe lời này tự nhiên biết trong lòng Tần Lập khó xử. Mấy đâu sỏ gây họa đã đền tội, bị Chu Vô Phong tiêu diệt, những con cháu Tần gia này cũng không làm ra chuyện đại sai, thả bọn họ một đường cũng không có gì.

Trong lòng nghĩ vậy, Bộ Vân Yên nhìn Tần Lập cười duyên:

- Thấy huynh, muội không có tức giận gì nữa!

Tần Lập mỉm cười, sau đó nói:

- Vậy đi theo ta vừa lúc lần này ta cần đi Đông Hoang, nàng đi theo ta mở rộng tầm mắt được không? Thật sự muốn kinh doanh buôn bán, cũng phải sau khi đột phá cảnh giới Địa Tiên, đồng thời có thể diễn hóa ra dị tượng Hoang cổ , đến lúc đó ta cho nàng buôn bán khắp năm khối đại lục đông tây nam bắc trung! Thế nào?

- Thật sao?

Bộ Vân Yên ánh mắt sáng ngời nhìn Tần Lập.

- Đương nhiên, lúc nào ta lại lừa nàng?

Tần Lập cười nói.

Bộ Vân Yên nghiêng đầu suy nghĩ một chút, giọng nhu hòa nói:

- Nếu như đây là thành ý của huynh, vậy ta… vậy ta cũng vui lòng đáp ứng vậy!

- Như vậy mới phải!

Tần Lập vuốt đầu Bộ Vân Yên, kéo tay nàng xoay người rời đi.

Lão đầu bếp cùng Âu Dương Hải theo sát phía sau hai người.

Một lát sau, bóng mấy người Tần Lập đã biến mất trong không khí, con cháu Tần gia vẫn quỳ giữa dòng sông máu bị giữ lại giữa trạch viện, mới ngẩng đầu lên.

Cường giả cảnh giới Đan Nguyên Anh Hóa này, toàn thân đã sớm ướt đẫm, tay chân lạnh lẽo, hai chân như nhũn ra. Võ giả cảnh giới như vậy, lúc đứng dậy lại cảm giác một trận trời đất xoay chuyển thiếu chút nữa té lăn trên đất.

Lúc này, từ phương hướng hoàng cung Yến đô, mười mấy bóng người bắn ra như chớp.

Lúc chạy tới đây, mọi người đều bị thảm cảnh nơi đây làm ngây ngốc. Thậm chí có người không nhịn được, trực tiếp nôn ra, trong không khí tràn ngập mùi máu tươi, lan truyền ra đến mấy dặm!

Các binh sĩ trọng thương chưa chết, phát ra tiếng rên rỉ, khủng bố như tới từ Cửu u địa ngục.

Có người thấy được con cháu Tần gia trong trạch viện, nhanh chạy tới hỏi:

- Người tới… thật là Lập thiếu gia?

Người kia mất hồn lạc phách gật đầu.

Sắc mặt mọi người đều trở nên cực kỳ tái nhợt, không cần thấy người, chỉ nghe được cái tên này cũng đủ chấn nhiếp bọn họ hồn bay phách lạc.

- Vậy… Vậy Lập… Lập thiếu gia… đâu rồi?

Có người giọng run run, lắp bắp hỏi.

Không ai chê cười hắn bởi vì lúc này trong lòng mọi người đều khẩn trương như nhau.

- Đi rồi. Tính tình Lập thiếu gia, kỳ thật chúng ta đều rõ ràng. Người ta… là niệm chút nhân tình, lần này chúng ta làm thật quá đáng rồi! Tuy rằng có thể nói chúng ta là bị bức bất đắc dĩ, thực lực những người đó mạnh hơn chúng ta, nhưng chúng ta một là không phản kháng, hai là không báo lên gia tộc, liền làm ra quyết định này. Như vậy, hiện giờ Lập thiếu gia đã cực độ thất vọng với toàn Tần gia rồi!

Một người Tần gia bề ngoài khoảng hơn năm mươi tuổi thở dài nói. Người này vốn là một quản sự cao cấp Tần gia, theo Tần gia quật khởi thân phận địa vị càng thêm hiển hách. Đến bây giờ, đã trở thành quản sự tối cao Tần gia ở Đại Yến Quốc.

- Đại quản sự, vậy hiện giờ chúng ta làm sao đây? Báo cáo chuyện này lên gia tộc?

Có con cháu Tần gia trẻ tuổi hỏi.

- Báo cáo cái gì?

Đại quản sự hơn năm mươi tuổi cười khổ nói:

- Chuyện này khả năng Lập thiếu gia nói ra không quá lớn, nếu như chúng ta báo ra, vậy sau này chúng ta ai cũng đừng nghĩ tới chuyện bước ra khỏi Tần Gia Bảo nửa bước! Tần Gia Bảo mặc dù tốt, nhưng có thể phồn hoa hơn thế giới này sao?

- Thế nhưng… Thế nhưng thái độ Lập thiếu gia đối với Tần gia…

Có người chần chờ.

- Yên tâm đi, loại chuyện này chỉ cần chúng ta không nói, Lập thiếu gia tuyệt đối sẽ không nói, về phần từ nay về sau Lập thiếu gia lãnh đạm Tần gia… Ha ha, chuyện này không cần ai nói, gia chủ cũng nhìn ra được. Ra ở riêng, tự nhiên liền phai nhạt. Thế nhưng bằng vào danh tiếng Lập thiếu gia, vẫn sẽ không có ai dám tới Tần gia gây chuyện.

Quản sự hơn năm mươi tuổi này tràn đầy tự tin nói.

Những người khác nghe xong, cũng đều cảm thấy rất có lý, lúc này trong lòng mới thả lỏng, lau mồ hôi lạnh trên đầu. Nghĩ rằng sau này gặp phải loại chuyện như thế, tuyệt đối không thể làm như vậy.

Trở lại thành nhỏ ven biển chỗ Âu Dương Hải, lại quay về Âu Dương gia, Âu Dương Hải vẫn còn có một cảm giác như trong mộng. Theo hắn xem ra là một chuyện to lớn, trong tay sư phụ chỉ dùng thời gian nửa ngày liền nhẹ nhàng giải quyết xong. Điều này làm cho Âu Dương Hải kiên định ý nghĩ đốc sức bồi dưỡng hậu nhân gia tộc tu luyện.

Tần Lập một lần nữa cự tuyệt Âu Dương Hải yêu cầu đưa tiễn, mở ra trận bàn, mang theo lão đầu bếp cùng Bộ Vân Yên trực tiếp hư không hoành độ mà đi.

-o0o-

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

——oo0oo——

750. Chương 754: Cổ Thành Đông Hoang!

Đông Hoang, Đại Chu Quốc một trong ba đại hoàng triều xa xưa, nằm ở góc Tây Nam Đông Hoang, tiếp giáp Đại Thương Quốc. Quốc thổ Đại Thương Quốc lớn nhất trong ba đại hoàng triều, kéo từ trên xuống dưới Đông Hoang nằm giữa Đại Chu Quốc cùng Đại Hạ Quốc.

Mà phía góc Đông Nam Đại Thương Quốc, đó chính là địa bàn bộ tộc thổ dân Đông Hoang trong truyền thuyết, ranh giới hàng tỷ dặm. Từ những năm Hoang cổ cho tới tận bây giờ, gần như không hề xảy ra thay đổi quá lớn.

Địa hình rất nhiều nơi, vẫn duy trì bộ dạng như những năm Hoang cổ . Cũng chính bởi vì vậy, những người ở Đông Hoang mới không dám đi tới vùng đất đó.

Rất nhiều địa phương lưu lại từ thời đại Hoang cổ , đều là cấm địa sinh mệnh tuyệt đối.

Điểm này, ngay cả thổ dân Đông Hoang cũng đều biết, chẳng qua là bọn họ biết càng rõ ràng hơn. Cấm địa sinh mệnh này, dù là Địa Tiên đại năng đi vào, đồng dạng cũng không ra được.

Từ thời đại Thái cổ đến nay, chưa từng nghe có người còn sống đi ra khỏi vùng cấm sinh mệnh.

Bên trong địa hình Hoang cổ Đông Nam Đông Hoang này, những vùng cấm sinh mệnh như vậy ít nhất hơn mười mấy chỗ. Không cẩn thận xông vào, chờ đợi số mệnh của kẻ xâm nhập chỉ có tử vong.

Đông Hoang, trong lãnh thổ Đại Chu Quốc, lão đầu bếp kể những chuyện này cho Tần Lập, sau đó nói:

- Nói lại, năm đó ta còn từng có ý muốn tiến vào thám hiểm cấm địa sinh mệnh. Dù sao, đó chính là địa hình thời đại Hoang cổ đó, từ Hoang cổ đến nay chưa bao giờ xảy ra thay đổi. Dù là không có đàn tràng hay di tích đại thần Hoang cổ lưu lại, nhưng thần dược Hoang cổ , trải qua vô số năm thì cũng nên sinh ra một chút chứ? Nếu như có thể hái được một gốc thần dược Hoang cổ , vậy thì phát đạt rồi.

Tần Lập bĩu môi, đả kích:

- Người hắn là may mắn rằng mình không có tiến vào địa phương đó, bằng không cho đến hôm nay ngươi đã sớm hóa thành một đống xương trắng, không chừng cặn bã cũng không còn nữa.

Lão đầu bếp trợn trắng mắt, không lên tiếng, hắn cũng biết Tần Lập nói là lời thật.

Tần Lập nói:

- Ta nghe nói cảnh giới trên Địa Tiên là Thánh Nhân. Mà thân thể Thánh Nhân vĩnh viễn sẽ không mục nát, cũng không biết là thật hay giả. Hài cốt Thánh Nhân nếu như luyện chế thành binh khí, sẽ có được pháp lực rất lớn, thậm chí siêu việt Thánh Khí!

Lão đầu bếp có vẻ kinh ngạc, nhìn Tần Lập:

- Thật có tồn tại tuyệt thế đại năng siêu việt cảnh giới Địa Tiên?

Tần Lập cười cười:

- Lẽ nào ba đại hoàng triều xa xưa các ngươi, nhiều năm qua như vậy cũng chưa bao giờ xuất hiện loại cường giả này?

Lão đầu bếp khẽ lắc đầu, khẽ giọng nói:

- Ba đại hoàng Triều xa xưa nhìn qua rất mạnh, nhưng trên thực tế nội tình chân chính ba đại hoàng triều xa xưa, chính là đều có bí thuật của mình.

- Bí thuật Đại Chu Quốc là Bàn Long Phiên một khi thi triển ra loại bí thuật này, trong thiên địa xuất hiện một mặt cờ lớn, trên lá cờ có một con rồng lớn vô cùng, có thể trực tiếp trấn áp đối thủ. Bí thuật Bàn Long Phiên tu luyện đến tận cùng, có thể diễn hóa ra bí thuật cự long Hoang cổ , khống chế một con cự long Hoang cổ đối địch, chỉ dựa vào khí thế là có thể miễu sát đối thủ.

Tần Lập nhìn thoáng qua lão đầu bếp. hỏi:

- Vì sao không thấy ngươi thi triển qua nó?

- Ta không có.

Lão đầu bếp có chút xấu hổ, vuốt mũi, nói:

- Năm đó ta say mê trong tu luyện, nhưng lại không cách nào tìm hiểu thấu triệt bí thuật Bàn Long Phiên. Kỳ thật loại chuyện này cũng không lạ, trong hoàng tộc Đại Chu cũng không phải mọi người đều có thể tu luyện bí thuật Bàn Long Phiên, đây cũng không phải một chuyện gì mất mặt.

- Trong hoàng tộc Đại Chu, phàm là có thể tu luyện bí thuật Bàn Long Phiên sau khi tới cảnh giới Địa Tiên đều sẽ trở thành tồn tại nội tình hoàng gia, có thể diễn hóa ra dị tượng cự long Hoang cổ , từ Thái cổ đến nay cũng không quá mười người, những người này đều trở thành đại năng cung phụng trấn áp số mệnh hoàng gia, về phần nói đột phá cảnh giới Địa Tiên, hhiều năm như vậy ta lại chưa từng nghe nói tới.

Tần Lập cười cười, gật đầu. Hắn tin tưởng khẳng định trên đời này sẽ có tuyệt thế đại năng siêu việt cảnh giới Địa Tiên, đó quả thật là nhất định.

- Vậy bí thuật Đại Thương Quốc cùng Đại Hạ Quốc, sẽ là cái gì?

Bộ Vân Yên thuận miệng hỏi

.

Lão đầu bếp nói:

- Bí thuật Thái cổ hoàng thất Đại Thương Quốc, là loại bí thuật Thánh Hoàng Khí. Chính là dựa vào khí hoàng giả cường đại trấn áp đối thủ. Người có thể tu luyện thành bí thuật Thánh Hoàng Khí ở Đại Thương Quốc cũng không nhiều lắm. Thánh Hoàng Khí tu luyện đến mức tận cùng, có thể diễn hóa ra dị tượng Hoang cổ Vô Cực Thánh Hoàng… Uy lực rất cường đại, so với cự long dị tượng Hoang cổ hoàng tộc Đại Chu, cũng không kém chút nào. Di tượng Hoang cổ Vô Cực Thánh Hoàng, là hình tượng chân thật Vô Cực Thánh Hoàng đại thần Hoang cổ trong truyền thuyết, có được oai lực hủy thiên diệt địa!

- Lợi hại như vậy!

Bộ Vân Yên khẽ kinh hô một tiếng, những điều này trước kia nàng thật chưa từng nghe nói qua. Không ngờ tới ngoại trừ công pháp cùng chiến Kỳ, trên đời này lại còn có nhiều thủ đoạn thần kỳ cường đại như vậy.

Lão đầu bếp nhìn thoáng qua Tần Lập, sau đó cười khổ nói:

- Lợi hại cái gì, ở trước mặt chiến Kỳ phu quân cô, tất cả đều là hư ảo. Nếu phu quân cổ thi triển dị tượng Hoang cổ , vậy sẽ cường đại tới mức làm người ta run sợ.

Bộ Vân Yên sắc mặt đỏ hồng, rất xấu hổ khi lão đầu bếp nói Tần Lập là phu quân nàng, nhưng cũng không bác bỏ. Trên thực tế, lúc này nàng quyết định đi cùng Tần Lập, buông tha tất cả tích lũy thương nghiệp ở Đại Yến Quốc, cũng đã nói rõ ý nghĩ chân thật của Bộ Vân Yên: Nàng đã quyết định, từ nay về sau đi theo bên cạnh Tần Lập.

Bởi vì Bộ Vân Yên đột nhiên phát hiện, khoảng cách giữa mình cùng Tần Lập, dường như đang dùng một loại tốc độ cao càng kéo càng xa, đến bây giờ nàng đã không thể chạm tới cảnh giới Tần Lập nữa.

Bộ Vân Yên thật sự có chút hoảng hốt, nàng sợ khoảng cách với Tần Lập quá xa. Đến lúc đó, dù là Tần Lập còn có thể tiếp nhận nàng, nhưng chênh lệch giữa hai người giống như rãnh trời nàng làm sao vượt qua nó?

Tần Lập cười nhàn nhạt, không để ý đến lão đầu bếp vỗ mông ngựa, hỏi:

- Bí thuật Đại Hạ Quốc là gì? Ba đại hoàng triều xa xưa đều có truyền thừa của mình, xem ra đích thật rất cường đại.

Lão đầu bếp gật đầu, nói:

- Bí thuật Đại Hạ Quốc gọi là Tuyệt Mệnh Tam Kiếm, Tuyệt Mệnh Tam Kiếm này không tầm thường, có người nói ở thời đại Thái cổ , tổ tiên Đại Hạ Quốc bằng vào loại bí thuật này, chém giết đại năng siêu việt Địa Tiên. Đây chỉ là truyền thuyết, chính sử cũng không có ghi chép chuyện này, đều trở thành truyền

thuyết lưu truyền tới nay, Tuyệt Mệnh Tam Kiếm tu luyện đến mức tận cùng, có thể diễn hóa ra dị tượng Hoang cổ tên là Vạn Kiếm Giảo Sát!

- Tên này nghe qua, làm sao giống như tên chiêu thức chiến Kỳ vậy?

Bộ Vân Yên cau mày hỏi

Lão đầu bếp cười ha ha:

- Kỳ thật bất luận bí thuật Thái cổ cũng được, hay là dị tượng Hoang cổ cũng thế, ta cho rằng đều là một loại chiêu thức. Chẳng qua, người tu luyện khác nhau, có thể phát huy cảnh giới chiêu thức tự nhiên không giống. Cường giả chân chính, dùng chiêu thức đơn giản nhất cũng có thể đối địch. Thậm chí đánh ra chiêu thức bằng ý niệm, hình thành bí thuật, đem thực thể hóa ý niệm, phóng đại vô số lần, chính là dị tượng. Xét cho đến cùng, kỳ thật đều là chiêu thức!

Tần Lập cười gật đầu xác nhận:

- Đúng vậy, không ai quy định chiêu thức phải dùng tay mới có thể thi triển ra được.

Bộ Vân Yên có chút cái hiểu cái không gật đầu, thấy vậy Tần Lập có chút đau lòng, những người ở cạnh mình, dường như mình chưa bao giờ dốc túi truyền thụ cho bọn họ.

Có thể bị ảnh hưởng những gì trải qua ở kiếp trước, khiến cho Tần Lập đối với bất kỳ người nào, dù là tín nhiệm hơn đi nữa thì cũng sẽ bảo lưu lại một phần giới hạn. Thói quen này, vẫn giữ cho đến nay. Nhưng điều này đối với những người vẫn toàn tâm toàn ý đi theo Tần Lập mà nói, cũng quá không công bằng.

Tần Lập nghĩ: "Chờ lần này trở về, ngoại trừ mấy chuyện bí mật hạch tâm nhất của mình, những chuyện khác cũng đã đến lúc giao phó với bọn họ rồi."

Bộ Vân Yên khẽ giọng nói:

- Chỉ là dựa vào ý niệm, là có thể thi triển ra chiêu thức, vậy người đó cường đại cỡ nào

Lão đầu bếp nhìn thoáng qua Tần Lập, sau đó nói:

- Địa Tiên là được rồi.

Bộ Vân Yên nghe xong, liền có chút mất mát, bởi vì nàng mới đến Lôi Kiếp đỉnh. Từ Lôi Kiếp đỉnh tới cảnh giới Địa Tiên, nhìn như chỉ cần bước qua một cánh cửa, nhưng trên thực tế lại không khác gì một rãnh trời.

Tuy nhiên có Tần Lập ở bên cạnh nàng, nàng muốn không tăng lên cũng là một chuyện không thể nào.

Đại Chu Quốc hôm nay, bộ dạng đích thật có chút suy tàn, Đại Chu Quốc lãnh thổ rộng lớn, vô số ruộng tốt, nhưng mấy ngày qua ba người nhìn thấy đều là ruộng Đông Hoang phế, nơi nơi đều là cảnh tượng dân chúng lầm than. Thậm chí ở trên đường, còn gặp phải rất nhiều người nghèo khổ chạy nạn xin cơm.

Sắc mặt lão đầu bếp ngày càng khó coi. Rất khó tưởng tượng, một quốc gia như vậy, lại là hoàng Triều xa xưa truyền thừa mười mấy vạn năm qua.

- Không biết Hoàng đế quốc gia này làm ăn thế nào không biết, một quốc gia màu mở như vậy, lại có thể biến thành như thế. Lẽ nào Hoàng đế Đại Chu Quốc này, đầu óc có vấn đề hay sao?

Bộ Vân Yên biết thân phận lão đầu bếp, nhưng vẫn cứ không nhịn được nói ra, thật sự làm người ta quá bất ngờ.

Bởi vì Đại Chu Quốc bất đồng với đa số các quốc gia thế tục, hoàng thất của nó tất cả đều là người tu luyện thực lực mạnh mẽ. Hơn nữa hoàng Triều xa xưa kéo dài hơn mười vạn năm, tài phú hoàng gia, bản thân nó đã là một con số kinh người rồi.

Đã như vậy, vàng bạc kia làm sao có thể lọt vào mắt hoàng thất Đại Chu được? Nếu như không quan tâm đến tiền tài, dân chúng Đại Chu làm sao sinh hoạt khốn khó đến như thế.

Điều này làm cho Bộ Vân Yên nữ nhân ý nghĩ kinh tế rất linh hoạt này, làm sao cũng nghĩ không ra.

Kỳ thật không chỉ Bộ Vân Yên không nghĩ ra, dù là chính Tần Lập cũng có chút nghĩ không thông được. Không rõ trong đầu Hoàng đế Đại Chu Chu Vô Tình đang suy nghĩ cái gì, lại quản lý một quốc gia thành như vậy.

Rốt cuộc, vào ngày thứ sáu, lão đầu bếp không nhịn được, giọng lạnh băng lẩm bẩm:

- Chu Vô Tình, ngươi thật làm cho ta quá thất vọng rồi. Đây là thủ đoạn thống trị quốc gia này của ngươi hay sao?

Ngày thứ bảy, bọn họ tiến vào Đế đô hoàng triều Đại Chu - Đan Thành.

Nhìn tòa thành to lớn tản ra khí tức xa xưa, trên khuôn mặt anh tuấn nho nhã của lão đầu bếp lần đầu tiên lộ ra một loại biểu tình phức tạp khôn kể.

Tần Lập cùng Bộ Vân Yên đều rõ ràng, đó là càng về gần nhà càng sợ hãi.

Lão đầu bếp ánh mắt phức tạp nhìn tòa hoàng thành xa xưa này. Một lúc lâu sau, mới thở dài một hơi, bước đi nhanh hơn, đi về phía cửa thành.

Cái tên Đan Thành, không có quan hệ gì tới luyện đan, đan dược cả. Mà là lão tổ tông Đại Chu Quốc, tên là Chu Đan, sau khi định đô gọi là Đan Thành.

Tòa thành này, tính lại bắt đầu từ thời Thái cổ , đã có lịch sử hơn hai mươi vạn năm, là một tòa siêu cấp cổ thành danh xứng với thực…

-o0o-

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

——oo0oo——

751. Chương 755: Gặp Nhau Không Quen Biết!

- Tòa thành thị này thật là xa xưa, mỗi một khối đá trên tường thành, giống như đều lộ ra khí tức từ viễn cổ .

Bộ Vân Yên khẽ giọng nói.

Chu Vô Phong gật đầu, nói:

- Đúng vậy, một tòa thành vô cùng xa xưa!

Trong giọng nóim tràn ngập cảm khái.

- Hiện giờ chúng ta đi nơi nào?

Tần Lập thuận miệng hỏi, kỳ thật chuyện Tần Lập muốn làm nhất là phải đi phía Đông Nam, đi xem cái tên tự xưng là nhi tử Hậu Thổ đại thần Hoang cổ kia.

Lão đầu bếp nhỏ giọng nói:

- Đi xem người nhà của ta.

Tần Lập cùng Bộ Vân Yên gật đầu, đây cũng là chuyện phải làm. Lão đầu bếp đi ra ngoài hhiều năm như vậy, cũng nên về nhà xem thử.

Hai người đi theo lão đầu bếp, bước về phía trung tâm Đan Thành, càng tới gần hoàng cung, người đi trên đường càng ít, đồng thời bắt đầu có cấm vệ cung đình đi tới lui tuần tra.

Lão đầu bếp cũng không có thay đổi dung mạo, vẻ mặt bình tĩnh đi về phía hoàng cung.

Tới nội thành, người bình thường đã không vào được nữa. Cửa nội thành đứng hai hàng cấm quân trang bị hoàn mỹ, thỉnh thoảng sẽ hành lễ với xe cộ ra vào.

Bên trên những xe cộ này, không có ngoại lệ đều mang theo dấu hiệu hoàng tộc Đại Chu, lão đầu bếp vẻ mặt ung dung đi tới nội thành.

Cấm quân vừa muốn đứng ra chất vấn, lão đầu bếp lấy trong người ra một khối lệnh bài, cấm quân này đều ngẩn ra, khoảng khắc cứng ở đó, không ai dám động một chút. Thậm chí cấm quân vốn đang đánh giá lão đầu bếp, cũng đều nhanh cúi đầu, khom người hành lễ.

Lão đầu bếp bước chân không ngừng, dẫn theo Tần Lập cùng Bộ Vân Yên đi vào trong.

Thẳng đến khi bóng người lão đầu bếp đi xa, cấm quân này mới dám ngẩng đầu lên, trong đó một người kinh hô:

- Thủ lĩnh, người kia là ai vậy? Làm sao lại có lệnh bài của Hoàng thượng?

Thủ lĩnh cấm quân kia nhìn phương hướng mấy người lão đầu bếp biến mất, trầm giọng nói:

- Có thể là siêu cấp cung phụng được bệ hạ mới chào mời đến. Người như thế, các ngươi ngàn vạn lần đừng đi trêu chọc, đắc tội bọn họ, một cái tát chết ngươi, cũng không biết tới đâu nói lý lẽ.

Các cấm quân khác đều gật đầu đồng ý thật sâu, vẻ mặt hâm mộ nhìn phương hướng lão đầu bếp biến mất, trong lòng đều thầm nghĩ: Thực lực cường đại đúng là trâu bò mà, lệnh bài Hoàng đế cũng có thể lấy ra được.

Sau khi đi vào nội thành, Tần Lập không nhịn được hỏi:

- Những cấm quân này, lẽ nào không có một ai nhận ra ngươi sao?

Lão đầu bếp khẽ thở dài một tiếng, sắc mặt trầm trọng nói:

- Những cấm quân năm đó lúc ta còn tại vị, dù là còn sống đến bây giờ, cũng đã sớm bị người ta thay đổi rồi. Người của hắn, đều là bí mật bồi dưỡng ra, nào nào có cơ hội nhận ra ta?

Tần Lập ngẫm lại, cũng đúng là như thế, tuy nhiên vẫn còn bội phục lá gan của lão đầu bếp.

Giống như nhìn thấu suy nghĩ của Tần Lập. lão đầu bếp cười khổ nói:

- Chủ nhân, nói thật chứ, ngài có sợ không?

- Ta Đương nhiên không sợ!

Tần Lập nói.

- Vậy không phải được rồi sao, ta cũng không sợ. Nội tình hoàng thất không phải có thể dễ dàng sử dụng, mà không đụng tới nội tình, ta sợ bọn họ làm gì?

Lão đầu bếp tùy ý nói.

Ở trong nội thành, cũng vô cùng khổng lồ, ba người đi ngược về hướng Tây, dọc theo một con đường lát đá, đi thẳng một hướng.

Lão đầu bếp nói:

- Bên trong nội thành Đan Thành, đều là người trong hoàng tộc ở lại. Đương nhiên, cũng có rất nhiều con cháu hoàng tộc không thích ở đây, mà ra bên ngoài có trạch viện của mình. Nhưng mà người nhà của ta, ha ha, hắn là ở chỗ đó, Chu Vô Tình không dám giết bọn họ, nhưng đồng dạng cũng không dám thà bọn họ ra bên ngoài.

- Sợ người ta chỉ trích hắn?

Bộ Vân Yên hỏi.

Lão đầu bếp gật đầu, nói:

- Càng sợ người nhà của ta tạo phản.

Nói rồi, giải thích:

- Làm một siêu cấp hoàng triều xa xưa, lực kêu gọi của hoàng tộc thật là khủng bố. Nếu như đứa nhỏ của ta muốn, hắn thậm chí có thể chia cắt một quốc gia. Chỉ là thúc thúc hắn, sẽ không cho hắn cơ hội đó.

Lúc nói, ba người đi tới trước cửa một trạch viện rất lớn, trên cửa viện cao lớn viết ba chữ: Hải Vương Điện.

Chữ viết cứng cáp, hùng hồn mạnh mẽ.

Bức hoành phi có vẻ xa xưa, nhưng rõ ràng có thể cảm giác được không xa xưa bằng cửa viện này.

- Trưởng tử của ta gọi là Chu Hải, năm đó ta phong là Hải Vương.

Chu Vô Phong nhỏ giọng giải thích.

Ngoài cửa viện đứng bốn cấm quân cung đình, một thân khí chất dũng mãnh, nhìn thấy Chu Vô Phong liên nao nao, đều cảm thấy khuôn mặt này dường như rất quen thuộc, nhưng tuyệt đối không gặp qua hắn ở hoàng thành. Nhưng có thể đi vào trong nội thành, hiển nhiên không phải người bình thường.

Trong đó, một cấm quân khom mình hành lễ, sau đó nói:

- Xin hỏi các vị… là người nào?

Lão đầu bếp không nói gì, khối lệnh bài sáng lên, bốn cấm quân toàn thân run lên, vội vàng cúi đầu, khom người hành lễ.

- Các ngươi lui ra trước, ta muốn vào trạch viện xem một chút.

Chu Vô Phong nhàn nhạt nói một câu, trực tiếp muốn đi vào.

- Tiên sinh…

Cấm quân kia vẻ mặt hơi khó nói:

- Tuy rằng tiên sinh mang theo lệnh bài của bệ hạ, nhưng mà trong trạch viện này… chỉ có một đôi cô nhi quả phụ, hơn nữa bệ hạ có lệnh, trừ khi cầm ngự phê do ngài tự tay cầm bút, mới có thể đi vào, nếu không…

-Cái gì?

Thân thể Chu Vô Phong khẽ run lên, giọng nói cũng khẽ run run, ánh mắt mạnh bắn ra hai đạo tinh quang, nhìn thẳng vào cấm quân này:

- Người nói trong viện này chỉ còn lại một đôi cô nhi quá phụ?

Tuy rằng Chu Vô Phong không tuôn ra khí thế cường đại nào, nhưng cổ áp lực này cũng đủ khiến bốn cấm quân này cảm thấy khó có thể hít thở.

- Đúng… Đúng vậy, Tiên sinh, lẽ nào tiên sinh… không biết… tình hình ở nơi này hay sao?

Cấm quân kia gian nan nói hết lời, mặt đã nghẹn tím ngắt.

Chu Vô Phong thở ra một tiếng, thu liễm khí thế, trầm giọng nói:

- Ta đã nhiều năm không trở về. Ta hỏi ngươi, Tuyên phi cùng Hải Vương vốn ở nơi này, cùng các công chúa Thần Vương khác, đều đi nơi nào rồi?

Bốn cấm quân nghe vậy đều sững sờ, có chút ngây ngốc nhìn lão đầu bếp.

-Nói mau!

Lão đầu bếp một lần nữa phóng ra áp lực.

Bốn cấm quân này lập tức cảm giác hô hấp không xong, giống như có tảng đá nặng ngàn cân đặt ở trên người.

- Bọn họ… Bọn họ từ rất nhiều năm trước, đều đã chết rồi!

Một cấm quân gian nan nói.

Bùm!

Thân thể cấm quân này đột nhiên nổ tung, máu tươi lập tức nhuộm đỏ bầu trời.

Bùm bùm bùm!

Ngay sau đó, toàn bộ ba cấm quân giữ cửa khác đều thân thể nổ tung, máu tươi bay khắp bầu trời, một cỗ máu tanh tràn ra.

Tần Lập đã sớm thả ra khí tức bảo vệ Bộ Vân Yên, nếu không thì đừng nhìn Bộ Vân Yên là một võ giả cảnh giới Lôi Kiếp, cũng sẽ không thể chống lại được khí thế lão đầu bếp phát ra ở trong trạng thái nổi điên.

Tần Lập khẽ than một tiếng. Kỳ thật trước khi tới đây, Tần Lập cũng đã nghĩ đến loại kết cục này, dường như không ai có thể dễ dàng tha thứ cho ngươi nhà hậu đãi kẻ địch với mình có thể phồn thịnh. Nhất là nhà đế vương vô tình, chuyện nhổ có tận gốc thật quá thường thấy.

Nhưng mà thấy Chu Vô Phong bộ dạng rất tự tin, Tần Lập cũng sẽ không nhẫn tâm đả kích hắn. Hiện giờ xem ra, đúng như mình đã suy đoán, người cả một đại gia đình đều đã chết, chỉ còn lại một đôi cô nhi quá phụ, những người đã chết đều sẽ là tử vong bình thường hay sao? Điều này không cần hỏi, Tần Lập sẽ không tin, Chu Vô Phong cũng không tin. Nếu không, hắn cũng không thể nào nổi giận trực tiếp dùng khí thế hủy diệt bốn cấm quân kia.

Có chết hay không, đúng lúc này ở sâu trong đại viện Vương phủ này, truyền đến một trận quát mắng.

Một giọng nghe như phụ nữ trung niên, đang lớn tiếng quát mắng:

- Tiểu tiện nhân, ta đã nói với ngươi thế nào hả? Lúc không có chuyện gì thì đừng có quấy rầy ta ngủ trưa, ngươi có nghe vào hay không?

Bốp!

Một tiếng tát tai thanh thúy, truyền vào tai mấy người.

Nếu đổi thành người thường, căn bản không nghe ra được bên trong Vương phủ nhà cao cửa rộng truyền ra âm thanh gì. Nhưng mà ba người là cảnh giới gì? Bộ Vân Yên kém cỏi nhất cũng là Lôi Kiếp đỉnh, g đều

Trong đó, một Lão già quát:

- Chu Vô Phong, ngươi còn dám trở về. Không biết bao nhiêu năm qua, chúng ta đều đang truy nã ngươi, ngươi thật sự là sống đến chán rồi mà!

- Cút!

Chu Vô Phong ắnh mắt bắn ra hai đạo thần quang, trực tiếp bắn về phía lão già này. Thần quang xuyên thủng hư không, trực tiếp đánh xuyên qua cương khí hộ thể Lão già này.

Chu Vô Tình vung tay lên, đánh lệch cỗ lực lượng này, nhưng dọa cho lão già kia toát đẩy mồ hôi lạnh.

- Người tính là thứ gì, một con chó từ chỗ nào, cũng dám nói chuyện với ta như thế.

Chu Vô Phong cười lạnh, sau đó nhìn sang Chu Vô Tình. Hai huynh đệ ánh mắt đối đầu, phảng phất bắn ra tia lửa khắp nơi, làm cho người ta cảm giác một trận lóa mắt.

- Năm đó cho ngươi may mắn chạy trốn hôm nay ngươi tuyệt đối không đi ra khỏi hoàng thành này.

Chu Vô Tình cười cười, nói:

- Nói tới cũng coi như ngươi mạng lớn, một sát cục lợi hại như vậy mà cũng cho ngươi còn sống đi ra. Hôm nay ngươi trở về, còn có thể nhìn chất trai người một lần, cũng coi như chết có ý nghĩa rồi. ngươi yên tâm, sau khi ngươi chết, ta chắc chắn mai táng ngươi ở trong lãng viện hoàng gia, nói như thế nào thì ngươi cũng coi như là thành viên hoàng thất.

Chu Vô Tình vẻ mặt ngạo nghễ nói:

- Đại Chu, đã không phải Đại Chu thời đại của ngươi, chúng ta sắp hoan nghênh một thời đại hoàn toàn mới.

-Một thời đại dân chúng lầm than?

Chu Vô Phong vẻ mặt cười chế nhạo.

- Người biết cái gì? Ta nói rồi, Đại Chu sẽ lập tức nghênh đón một thời đại hoàn toàn mới. Đây là một thời đại của chân thần!

Chu Vô Tình vẻ mặt tự hào nói:

- Mà thời đại này, là Chu Vô Tình ta tự tay sáng tạo ra.

Tần Lập híp mắt, nhìn một người phía sau Chu Vô Tình, đột nhiên cười lạnh, nói:

- Ta nói vì sao ba hoàng Triều xa xưa phái ra trăm vạn liên quân lại thua bởi đám người bộ lạc thổ dân kia, hóa ra vấn đề là ở chỗ ngươi. Không có nội quỷ, quân đội cường đại như vậy làm sao lại thua được? Cướp đoạt toàn bộ hoàng kim châu báu trong Đại Chu Quốc, chỉ sợ cũng là vì cái này thôi? Đúc Tế Đàn Hoàng Kim phải không?

- Người là ai? Ngươi… Ngươi làm sao biết được những điều này?

Chu Vô Tình một khắc trước còn vênh váo tự đắc, sau khi nghe được Tần Lập nói những lời này, cả người liền chấn động mạnh…

-o0o-

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

——oo0oo——

753. Chương 758: Vương Giả Đông Hoang!

Kể cả người một trung niên phía sau Chu Vô Tình, vẻ mặt cũng tràn ngập khó tin, trong ánh mắt tràn đầy kinh ngạc nhìn Tần Lập, thầm nghĩ:

"Không thể nào, chuyện này tính toán mấy trăm năm, làm bí ẩn như vậy, làm sao có thể bị một người ngoài xa lạ, chỉ bằng một lời liền nói toạc ra thiên cơ?"

Ngay cả lão đầu bếp cũng kinh ngạc nhìn Tần Lập, hắn thậm chí không nghe hiểu được Tần Lập nói có nghĩa là gì, nhưng trong lòng mơ hồ hiện lên một tia hiểu ra. Chợt lóe qua, muốn bắt lấy, nhưng lại tìm không được, chỉ có thể mờ mịt nhìn Tần Lập.

Trên thực tế, Tần Lập cũng là đột nhiên nhớ tới trên Hoang cổ thần tàng có ghi chép một loại nghi thức xa xưa, vô ý thuận miệng lừa gạt một câu, lại không ngờ sẽ dẫn tới phản ứng mãnh liệt như vậy.

Trong lòng Tần Lập khẽ trầm xuống, trong lúc vô ý mình đánh ra được, đó không phải tin tức tốt gì. Đám người điên này, lại muốn đúc Tế Đàn Hoàng Kim, thức tỉnh đại thần Hoang cổ .

Căn cứ quyển Hoang cổ thần tàng ghi chép đơn giản, có một loại nghi thức như vậy, cần tiêu hao một số lượng vàng bạc kinh người, đi đúc một tòa Tế Đàn Thông Thiên, cần phải dùng máu huyết một ngàn vạn người, tưới lên trên tế đàn, mở ra trận pháp trên tế đàn, mượn nó có thể thông thần sẽ được thần linh trợ giúp.

Loại nghi thức này cũng không ghi chép cụ thể trên Hoang cổ thần tàng, chỉ nói đây là một loại huyết tế khủng bố thời đại Hoang cổ , khuyên người ta không nên thử nghiệm, bằng không sẽ mang tới tai họa.

Nhưng lại không ngờ tới, đoàn người Chu Vô Tình kia lại có thể nắm giữ được phương pháp huyết tế Hoang cổ . Nên biết rằng, trên Hoang cả thần tàng cũng chỉ là ghi chép có loại nghi thức này, nhưng không nhắc tới nửa câu thủ đoạn thao tác.

Bỗng nhiên Tần Lập nghĩ đến, năm đó lúc Chu Vô Tình lật đổ chính quyền lão đầu bếp, đã đưa cho lão đầu bếp tấm bản đồ Hoang cổ , có thể là từ khi đó, Chu Vô Tình cũng đã có được thứ này.

Lại nghĩ tới trăm vạn Liên quân ba đại hoàng triều xa xưa toàn quân bị diệt, Tần Lập đột nhiên cảm giác cả người có chút rét run.

Tần Lập tự coi mình là người sát phạt quyết đoán, nhưng cho tới giờ cũng không nghĩ tới ở trên đời này còn có loại người có can đảm chém giết ngàn vạn người, chỉ để mở ra một trận pháp huyết tế.

Đây quả thật không phải là người nữa!

Người trung niên diện mạo bình thường ở phía sau Chu Vô Tình, trầm giọng nói:

- Không ngờ tới, trên đời này còn có người biết huyết tế Hoang cổ . Bệ hạ, người này nhất định phải diệt trừ.

Chu Vô Tình một thân kim long bào, sắc mặt hết sức khó coi, khẽ gật đầu nói:

- Lập tức triệu hoán tinh anh hoàng thất đến đây.

Có người thưa một tiếng, lấy ra một khối lệnh bài, đưa vào nguyên lực, lệnh bài kia liền phát ra một tiếng vang chói tai. Chỉ thấy trong nháy mắt, từ bốn phương tám hướng nhảy ra mấy trăm bóng người, phóng như chớp về phía bên này.

Tần Lập cười lạnh, nhìn người trung niên kia nói:

- Giao Hậu Thổ Tinh Hoa ra đây.

Trong mắt người trung niên kia bắn ra hai đạo tinh quang, hôm nay chuyện làm cho hắn kinh ngạc thật nhiều lắm. Chẳng những bị người ta một lời nói toạt thiên cơ, vạch ra nguyên nhân chân chính Đại Chu Quốc ngày càng suy yếu, ngay cả bản thân mình mang Hậu Thổ tinh hoa cũng bị đối phương phát hiện. Người này cuối cùng là ai, làm sao lại biết nhiều chuyện như thế?

- Cái gì Hậu Thổ Tinh Hoa, ta thấy ngươi choáng váng rồi, miệng đầy lời lẽ bậy bạ.

Người trung niên thề thốt phủ nhận.

Lão đầu bếp nhíu mày. truyền âm sang Tần Lập hỏi:

”Chủ nhân, lẽ nào người này chính là thủ lĩnh bộ lạc thổ dân kia… tự xưng là nhi tử Hậu Thổ đại thần Hoang cổ ?

Tần Lập gật đầu, truyền âm trả lời:

“Đúng vậy, khẳng định là hắn. Đối với Hậu Thổ Tinh Hoa trên người hắn, ta có cảm ứng hết sức rõ ràng.”

Lão đầu bếp nghiến răng nghiến lợi, ngẩng đầu, lạnh lùng nhìn Chu Vô Tình đối diện, căm hận nói:

- Chu Vô Tình, không ngờ tới ngươi lại thật sự làm ra loại chuyện đại nghịch bất đạo này. Ngươi làm thế là chôn vui cả hoàng tộc Đại Chu.

Chu Vô Tình cười lạnh nói:

- Chôn vùi? Người sai rồi, ta là vì để cho toàn bộ hoàng tộc Đại Chu chân chính huy hoàng, Chu Vô Phong, ngươi bớt ở đó làm phiền đi, hiện giờ chết sống của ngươi, với ta mà nói đã không trọng yếu nữa. Ta có thể thả ngươi rời đi, kể cả cháu dâu cùng đứa nhỏ này, nhưng ngươi phải thề rằng những chuyện ngươi thấy hôm nay, tuyệt đối không được truyền ra ngoài. Chỉ cần ngươi thề, ta sẽ tha cho các ngươi. Nhưng hắn…

Chu Vô Tình chỉ vào Tần Lập:

- Hắn phải chết!

Lão đầu bếp làm sao có thể không nhìn ra tâm tư chân chính của Chu Vô Tình, muốn ly gián phân hoá bọn họ mà thôi. Vừa nảy còn nói ai cũng không được đi, sau khi bị Tần Lập trực tiếp vạch trần bí mật, đảo mắt liên đổi thành thái độ khác, nếu như hắn còn có thể tin lời Chu Vô Tình nói, vậy không phải kẻ ngốc, mà là siêu cấp đại ngu ngốc rồi.

- Chu Vô Tình, hôm nay ta sẽ nói những chuyện ngươi làm cho toàn bộ hoàng tộc Đại Chu, ta muốn cho các lão tổ tông hoàng thất đều biết âm mưu của ngươi.

Chu Vô Phong giận dữ nói.

- Ha ha ha! Chu Vô Phong, ngươi thật là ngốc quá, ngươi cho ngươi là Thánh Hiền hay sao? Trách trời thưởng dân quá? Đừng có mà nằm mơ. Không sợ nói cho ngươi, chuyện này ta đã sớm được các lão tổ tông hoàng thất cho phép, ngươi đừng tưởng rằng chỉ có ngươi là con dòng chính huyết thống thuần khiết, dòng chính dòng thứ này, là ai quy định? Lẽ nào chỉ là bởi vì mẫu thân ngươi là hoàng hậu, mà mẫu thân của ta là cung nữ hay sao?

Lúc Chu Vô Tình nói ra những lời này, trên trán gân xanh phồng lên, hiển nhiên đã phẫn nộ tới cực điểm:

- Ai quy định mẫu thân ngươi có huyết mạch cao hơn mẫu thân ta? Chẳng qua là xuất thân bất đồng mà thôi, mấy trăm năm trước, ngươi chỉ là một kẻ may mắn, ngươi có biết không? Luận thân phận, ta không thể so kém hơn ngươi một chút nào, dựa vào cái gì ngươi là Hoàng đế, ta liền phải nghe theo ngươi? Ta có tài năng hơn ngươi, có trí tuệ hơn ngươi, ta đối nhân xử thế tốt hơn ngươi nhiều… Cái gì ta cũng hơn ngươi, vì sao lại phải ở dưới ngươi?

- Năm đó khi ta lật đổ ngươi, ta cũng đã được các lão tổ tông hoàng tộc ủng hộ, nếu không thì ngươi cho là vì sao bọn họ không để ý? Thật cho rằng chỉ cần không thay triều đổi đại, các lão tổ tông liền khoanh tay đứng nhìn hay sao? Ngươi sai rồi, ta… Chu Vô Tình, đã định trước trở thành một đế vương vĩ đại, một siêu cấp quân chủ nhất thống toàn bộ Đông Hoang.

- Còn ngươi, Chu Vô Phong, ngươi là một kẻ thất bại. Mấy trăm năm trước ngươi đã vậy, cho tới hôm nay, ngươi vẫn thế. Ta cho ngươi một con đường sống, ngươi lại không đi, vậy thì tốt thôi. Đợi xem, ngươi sẽ thấy nội tình Đại Chu, đợi các lão tổ tông tới rồi, không cần hối hận. Ta đã cho ngươi cơ hội, là chính ngươi không biết quý trọng mà thôi.

Chu Vô Phong bị Chu Vô Tình nói một trận sững sờ ở đó, nhìn Chu Vô Tình, tràn ngập vẻ không thể tin nổi. hỏi:

- Ngươi nói là sự thật? Các lão tổ tông... đều biết những chuyện ngươi làm?

- Hừ! Lão tổ tông đều biết nhìn xa trông rộng, Ngươi coi ai cũng giống như ngươi sao? Tầm nhìn hạn hẹp, ngươi thật cho rằng mấy năm nay Đại Thương Quốc cùng Đại Hạ Quốc đều nhàn rổi ? Ba đại hoàng triều xa xưa, hừ, ai không muốn thống nhất Đông Hoang.

Chu Vô Tình vẻ mặt khinh thường nói.

- Điều đó không thể nào!

Chu Vô Phong vẻ mặt giận dữ:

- Ba đại hoàng Triều xa xưa, cùng một hơi thở, thông hôn lẫn nhau nhiều năm như vậy, đã giống như huynh đệ, làm sao lại giống như ngươi nói?

- Cùng một hơi thở? Chó má, ngươi có biết không, hiện giờ Đại Hạ Quốc xuất hiện một tuyệt thế đại năng trẻ tuổi, năm nay mới vừa bốn mươi tuổi, một thân thực lực đã đạt tới cảnh giới Địa Tiên đại năng đỉnh, thân mang ba bốn loại bí thuật Thái cổ , có hai loại dị tượng Hoang cổ Nhật Nguyệt, một khi đánh lên thì trăm ngàn Địa Tiên đại năng cũng không thể ngăn cản đánh đâu thắng đó, là một đời tân Vương giả toàn Đông Hoang. Ngươi nghĩ Đại Hạ Quốc làm sao lại bồi dưỡng ra một tuyệt thế đại năng như vậy? Ngươi cho là bọn họ không có dã tâm?

Chu Vô Tình cười lạnh nói:

- Còn có Đại Thương Quốc, cũng trong mấy năm gần đây, xuất hiện một tân Vương giả, là một hoàng tử Đại Thương. Một thân thực lực đồng dạng cũng là cảnh giới Địa Tiên đại năng đỉnh, không thể kém hơn chút nào so với tuyệt thế đại năng trẻ tuổi Đại Hạ Quốc, ngươi nghĩ bọn họ làm sao xuất hiện?

Chu Vô Phong vẻ mặt kinh hãi, hắn không nghi ngờ lời Chu Vô Tình nói. Bởi vì Tần Lập ngay bên cạnh, chủ nhân hắn nhận biết, đồng dạng cũng là một tuyệt thế đại năng trẻ tuổi một thân thực lực sâu không thể lường, được xưng là vương giả trung Châu.

- Lẽ nào ngươi đúc Tế Đàn Hoàng Kim, dùng máu huyết ngàn vạn người huyết tế, mục đích chính là vì tạo ra một cường giả trẻ tuổi như vậy?

Tần Lập híp mắt, chậm rãi hỏi.

- Đúng vậy, dù sao hôm nay các ngươi không ai đi được, ta không ngại cho các ngươi chết được rõ ràng. Hiện giờ toàn Đông Hoang, chỉ có Đại Chu ta không có cường giả trẻ tuổi như vậy, tình thế tràn ngập nguy cơ. Các ngươi thấy chỉ là kinh tế Đại Chu ngày càng suy sụp, nhưng các ngươi không phát hiện nguy cơ ở phía sau. Nếu như ta không làm như vậy, không bao lâu sau. Đại Hạ cùng Đại Thương sẽ liên thủ phát binh Đại Chu, đến lúc đó mới là chân chính sinh linh đồ thán. Hơn nữa, hoàng triều Đại Chu mười mấy vạn năm qua, sẽ triệt để diệt vong.

Chu Vô Tình lạnh lùng nói:

- Chu Vô Phong, ca ca của ta, ngươi nghĩ xem. chỉ dùng sinh mệnh ngàn vạn người mở ra huyết tế, tạo nên một tuyệt thế đại năng là tốt, hay là chờ hoàng triều Đại Chu sụp đổ, Đại Chu bị diệt, trăm ức người theo đó tai ương là tốt hơn?

Chu Vô Tình tâm tình kích động, nói tiếp:

- Càng đừng nói, máu huyết ngàn vạn người này, đa số cũng không phải con dân Đại Chu ta. Ngươi cho ta tàn bạo bất nhân như vậy, tàn sát quốc dân Đại Chu, không quan tâm tính mệnh con dân ta sao?

Chu Vô Tình Nói rồi, rống lớn:

- Các binh sĩ, nói cho vị Hoàng đế tiền nhiệm thất bại này, các ngươi ủng hộ ta không?

- ủng hộ!

Một tiếng gầm lớn rung trôi đất, khiến cho thiên địa cũng khẽ biến sắc.

Sắc mặt Chu Vô Phong cũng trở nên hết sức khó coi, nhìn Chu Vô Tình vẻ mặt đắc ý, có một loại cảm giác muốn hộc máu.

Lúc này Tần Lập lại cười lạnh, nói:

- Chu Vô Tình, Người nói thật dễ nghe, nhưng không cách nào thay đổi được sự thật ngươi đã mưu quyền soán vị, không thay đổi được sự thật trong mấy trăm năm qua, Người dùng độc dược mạn tính độc chết toàn người nhà đại ca ngươi mà ngươi hỏi những binh sĩ xung quanh ngươi có ủng hộ ngươi không, điều này thật là buồn cười. Những người này đều là tâm phúc của ngươi, quân đội con em của ngươi, bọn họ không ủng hộ ngươi, chẳng lẽ còn có thể ủng hộ ta hay sao? Ta hỏi ngươi, ngươi có dám hỏi toàn bộ bách tính Đại Chu một câu, ủng hộ ngươi không?

- Ta thủ hộ là hoàng triều Đại Chu.

Chu Vô Tình cũng không bị Tần Lập chọc giận, nhàn nhạt nói:

- Dù là ngươi nói đều là sự thật, vậy thì thế nào? Nhổ có tận gốc, đây là chuyện bất kỳ một đế vương nào cũng làm. Đế vương tâm thuật, ngươi không hiểu được. Người thanh niên, mặc dù ngươi rất có kiến thức, cũng rất có tài năng, nhưng đáng tiếc hôm nay ngươi phải chết…

-o0o-

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

——oo0oo——

754. Chương 759: Trảm Hoàng!

Lúc này, chỉ thấy bốn phương tám hướng có vô số bóng người lăng không bay tới. Hơn nữa có mấy đại năng trực tiếp phong kín một mảnh thiên địa này, ngay cả trận bàn cũng không thể khơi động được!

Muốn triệt để hủy diệt bọn người Tần Lập!

Nếu như lúc này Tần Lập muốn rời đi, không ai có thể cản được. Nhưng phía dưới còn có một đứa nhỏ cùng một nữ tử yếu đuối, Chu Vô Phong không có khả năng buông tha các nàng, Tần Lập càng không làm ra loại chuyện bỏ chạy một mình.

Chu Vô Phong nhìn về phía Tần Lập, trầm giọng nói:

- Chủ nhân, liên lụy ngài rồi!

Tần Lập khoát khoát tay, cười nói:

- Không cần nghĩ tệ như vậy!

Chu Vô Phong chỉ coi Tần Lập đang an ủi hắn, thở dài một tiếng, trong mắt hiện một tia kiêng quyết. Cho dù chết, mình cũng phải chết trước!

Chẳng qua là chết!

Có gì lớn lắm đâu?

Hắn đã từng là đế vương Đại Chu, nhưng thật là thất bại, về đến nhà rồi, vốn tưởng rằng chỉ là Chu Vô Tình cùng một nhóm nhỏ thành viên hoàng thất phản bội mình, hiện giờ xem ra, là toàn bộ hoàng tộc phản bội mình!

Hơn nữa, hắn vẫn cho rằng mình là chính thống hoàng thất, hoàng tử dòng chính, lại bị Chu Vô Tình phê phán không đáng một đồng. Tuy rằng biết rõ Chu Vô Tình luận điệu hoang đường, nhưng được làm vua thua làm giặc, hiện giờ mẫu thân Chu Vô Tình đã được truy phong làm thái hậu đại Chu!

Ai dám không thừa nhận điều này?

Cái gọi là huyết mạch, cái gọi là chính thống!

Ai ngồi vào vị trí kia, kẻ đó sẽ là chính thống!

Chu Vô Phong vẻ mặt cười khổ, có chút áy náy nhìn thoáng qua chắt trai Chu Đồng dựa sát vào lòng mẫu thân thở ra một hơi dài, nói:

- Đồng nhi, thái gia gia có lỗi với các ngươi mà!

- Thái gia gia, Đồng nhi không sợ!

Bé trai giọng nói thanh thúy, trong ánh mắt ngây thơ chóp động nước mắt, nhưng biểu tình lại vô cùng kiên nghị.

- Ha ha ha! Tốt. tốt!

Chu Vô Phong cảm thấy an ủi, nhìn thoáng qua trên đầu càng tụ càng nhiều các lão tổ nội tình hoàng gia Đại Chu.

Chu Vô Phong ngửa đầu, lớn tiếng nói:

- Các vị lão tổ, ở giữa các ngươi có gia gia ta, có phụ thân ta, có thái gia gia ta… Ta biết nhà đế vương vô tình nhất, nhưng không ngờ tới các ngươi cũng sẽ lạnh lùng như vậy. Ngày hôm nay các ngươi đều tới đây, là tới giết ta phải không? Yên tâm, ta nhất định sẽ phản kháng! Các ngươi có thể mặt không biểu tình hạ thủ với hậu nhân của ta, ta cũng không thể trơ mắt nhìn chắt trai của ta chết thảm trên tay các ngươi!

- Nghịch tử!

Một tiếng quát lớn, truyền từ trên đầu xuống, một lão già hoàng bảo khuôn mặt nghiêm nghị khí độ uy nghiêm đạp hư không bước tới, trong ánh mắt nhìn về phía Chu Vô Phong, tràn ngập ý lạnh.

- Năm đó sai lầm lớn nhất của ta, chính là lập ngươi làm đế. Chính ngươi vô năng không thể thống trị tốt lãnh thổ lớn như thế, còn trách người khác mưu quyền soán vị? Hoàng tộc Đại Chu, một quái vật lớn như vậy, nếu như chỉ niệm thân tình, không để ý tới sự thật, chỉ sợ đã sớm diệt vong vô số năm rồi! Có biết vì sao mưu quyền soán vị, các lão tổ hoàng tộc mặc kệ hay không? Chính là vì để cho hoàng triều này được nắm giữ ở trong tay con cháu càng xuất sắc hơn! Ngươi làm cho ta quá thất vọng!

Chu Vô Phong cười thảm, khẽ giọng nói:

- Phụ thân, cho tới bây giờ ta không trách Chu Vô Tình, ta chỉ là tự trách mình vô năng, nhưng hắn tàn sát người nhà của ta thì nói như thế nào? Ngài đừng quên, Chu Hải nó là cháu ruột của ngài! Con cháu đời sau của con, cũng là con cháu đời sau của ngài! Năm đó ngài không phải là người thế này!

Phụ thân Chu Vô Phong trầm mặc một lúc, khẽ thở dài:

- Được làm vua thua làm giặc, nhổ có tận gốc, điều này không có gì đáng nói, muốn trách, thì trách chính ngươi vô năng, không thể bảo vệ được hậu nhân của ngươi! Huyết mạch dòng chính hoàng triều Đại Chu nhiều lắm, thiếu một nhà ngươi thì cũng không bớt!

Tần Lập cũng sững sờ ở đó, hắn thật là lần đầu tiên cảm giác được nhà đế vương lãnh khốc. Năm đó lúc ở Thanh Long Quốc nhìn Triệu Tinh Hà giết cha thí mẹ, ngồi trên bảo tọa Hoàng đế, đã cảm thấy thật khó mà tin được. Nhưng hôm nay nghe được lão đầu bếp cùng phụ thân hắn nói chuyện, Tần Lập mới biết được thì ra máu lạnh đến cực hạn, không phải ở trên người Triệu Tinh Hà!

Lão gia hỏa này, so với Triệu Tinh Hà còn muốn máu lạnh hơn vô số lần mà!

- Được, phụ thân đại nhân, ta đã hiểu được ý của ngài.

Chu Vô Phong bỗng nhiên bình tĩnh trở lại, nhàn nhạt cười nói:

- Ý của ngài, chính là ai thực lực mạnh hơn, thì người đó có thể ngồi trên để vị này. Chỉ cần là tử tôn Chu gia, mặc kệ ai cũng được, phải chứ?

- Vậy thì thế nào?

Lão già lạnh lùng nói:

- Ngươi là con ta, ta sẽ không ra tay. Nhưng ngươi nghĩ, hôm nay ngươi còn có thể đi ra khỏi nơi này hay sao?

- Ta không thảo luận vấn đề này, ta chỉ hỏi ngài một câu: Phụ thân đại nhân nếu như hôm nay trước khi bị những lão tổ hoàng tộc chém giết, ta giết Chu Vô Tình trước, có phải ta chính là người thắng? Các ngươi còn muốn ra tay với ta không?

Chu Vô Phong như cười như không hỏi.

- Không thể nào!

Một Lão già thân khô gầy, diện mạo già cỗi lạnh lùng quát:

- Chuyện Hoàng đế hiện giờ làm, ngươi vĩnh viễn sẽ không làm được! Hơn nữa, chúng ta ở chỗ này, ngươi cho rằng ngươi còn có cơ hội giết hắn? Thật là buồn cười!

- Thật sao?

Chu Vô Phong ngực phập phồng một chút, thở ra một hơi, sau đó thân hình khoảng khắc biến mất. Sau khoảng khắc, nháy mắt xuất hiện trước mặt Hoàng đế Chu Vô Tình, một thân khí tức Hoang cổ khủng bố lập tức bùng phát ra, trùng kích không gian xung quanh thành một mảnh hổn loạn.

Khí tức Hoang cổ khủng bố trực tiếp xuyên thủng hư không, mấy hộ vệ bên cạnh Chu Vô Tình nháy mắt hóa thành máu loãng, máu đỏ tươi nhuộm đỏ bầu trời!

Chu Vô Tình vẻ mặt hoảng sợ vội vàng thối lui về sau, không ngờ tới Chu Vô Phong năm đó chỉ mạnh hơn hắn một chút, lúc này lại có được thực lực như vậy.

- Muốn chết!

Mấy lão tổ hoàng tộc Đại Chu trên bầu trời quát lớn một tiếng, đều tự thi triển ra bí thuật Thái cổ , áp bách về phía Chu Vô Phong!

Chu Vô Phong hồn nhiên không sợ, hét lớn:

- Công tử, giúp ta bảo vệ tốt bọn họ!

Một thân khí tức mãnh liệt, lập tức phá đi toàn bộ bí thuật Thái cổ mấy người lão tổ hoàng tộc Đại Chu.

Vươn tay ra, trực tiếp chộp lấy yết hầu Chu Vô Tình!

Người trung niên phía sau Chu Vô Tình cười lạnh một tiếng, trong thân thể bỗng nhiên bùng phát ra một cổ dao động thổ hệ nguyên tố kinh người, một bức tường đất màu đen cực kỳ kiêng cố nháy mắt chắn giữa Chu Vô Phong cùng Chu Vô Tình.

Ầm bùm!

Khí tức Hoang cổ đánh lên trên mặt tường đất. bức tường đất sụp đổ. tung lên bụi mù đầy trời!

Tốc độ Chu Vô Phong không chút bị ảnh hưởng, một bàn tay bóp chặt trên cổ Chu Vô Tình!

- Thả hắn ra!

- Thả Hoàng Thượng ra!

- Thả hắn ra!

Phụ thân Chu Vô Phong quát:

- Giết hắn, ngươi cũng không cần đi khỏi đây!

- Chu Vô Phong, tên phản nghịch này, nhanh thả Hoàng đế ra. Hiện giờ ta tuyên bố, ngươi đã bị trục xuất khỏi hoàng tộc Đại Chu! Từ nay về sau, không cho ngươi tự xưng là người trong hoàng thất Đại Chu nữa! Thả Hoàng đế ra, tha cho ngươi một mạng!

Một lão tổ hoàng tộc Đại Chu lớn tiếng quát.

- Hắc hắc hắc!

Chu Vô Phong đột nhiên phát ra mấy tiếng cười lạnh:

- Thả hắn?

Một tay bóp lấy cổ Chu Vô Tình, dần dần dùng sức, Chu Vô Tình bị chế trụ, căn bản không thể động đậy, ánh mắt bắn ra quang mang hoảng sợ, mặt nghẹn tím ngắt, hai tay hai chân điên cuồng đạp loạn.

- Đừng lộn xộn động đậy nữa trực tiếp bẻ gảy cổ ngươi!

Chu Vô Phong lạnh lùng quát, trong nháy mắt Chu Vô Tình bình tĩnh trở lại, hai mắt nhìn chăm chăm Chu Vô Phong. Tuy rằng không thể nói chuyện nhưng hàm ý rất rõ ràng.

Giết ta rồi. Ngươi cũng không sống được!

Thân hình Chu Vô Phong nháy mắt vội thối lui, trở về trên mặt đất. Đối mặt với bốn phương tám hướng bao vây, sắc mặt không đổi, đứng ở bên cạnh Tần Lập, quay sang những người trên bầu trời:

- Đều cút ngay cho ta!

- Nghịch tử! Trên bầu trời đều là tổ tông của ngươi, ngươi bảo ai cút ngay?

Phụ thân Chu Vô Phong giận tím mặt, mắng to.

- Tổ tông của ta? Hay cho tổ tông của ta! Ha ha ha, ngài không nghe thấy sao? Phụ thân đại nhân của ta, bọn họ vừa mới trục xuất ta khỏi hoàng tộc Đại Chu, hiện giờ ta đã không còn một chút quan hệ gì với các ngươi nữa!

- Hắn là hy vọng Tương lai của hoàng tộc Đại Chu! Giết hắn rồi, ngươi cũng không sống được!

Một lão tổ hoàng tộc Đại Chu quát.

- Hôm nay ta căn bản không muốn sống đi ra ngoài!

Chu Vô Phong cười lạnh nói:

- Ta đã không muốn đàm luận vấn đề công bằng hay không công bằng với các ngươi nữa. Ta chỉ muốn nói một câu: Chu Vô Tình giết lớn nhỏ toàn nhà ta, giết nhi tử của ta, giết tôn tử của ta! Diệt sạch cả nhà ta! Hôm nay ta chỉ muốn báo thù rửa hận!

- Chu Vô Phong, chuyện gì cũng từ từ, ngươi thả hắn ra trước.

Một lão tổ hoàng tộc Đại Chu, tuyệt thế đại năng rốt cuộc mở miệng, ánh mắt bình tĩnh rơi xuống người Chu Vô Phong:

- Có yêu cầu gì, Người cứ nói ra, nhưng phải thả hắn ra.

- Yêu cầu? vốn là có, thế nhưng hiện giờ đã không có nữa!

Chu Vô Phong ắnh mắt trở nên đỏ bừng, cười thảm nói:

- Đám người ích kỷ các ngươi, không có gì để nói với các ngươi cả!

Nói rồi, Chu Vô Phong cười nhìn Chu Vô Tình, nhẹ giọng nói:

- Vô Tình, năm đó ta đối với ngươi thế nào? Có còn nhớ không, ta đã từng nói với ngươi: Nếu như năm đó phụ thân lập ngươi làm thái tử, ta không có ý kiến. Nhưng mẫu thân của ta là hoàng tộc Đại Thương, thân phận vô cùng tôn quý, ta dù là không muốn làm Hoàng đế này, cũng không có cách nào! Ngươi có biết không, năm đó ngươi phát động chính biến cung đình, đẩy ta ra khỏi ngôi vị hoàng đế, lại phái vô số người truy sát ta, dùng tấm bản đồ Hoang cổ hãm hại tạ nhưng ta cũng không chân chính trách ngươi! Đúng vậy, ta muốn báo thù, ta muốn đoạt lại những gì thuộc về ta. Nhưng nếu như Đại Chu Quốc ở trên tay ngươi có thể càng phát triển mạnh hơn ở trong tay ta ta sẽ buông tha! Bằng không, ta đã sớm trở về rồi! Cần gì

phải chờ cho tới hôm nay? Đợi khi ngươi mọc đủ cánh chim? Ngươi nghĩ xem, bằng thực lực của ta, muốn giết ngươi thật khó sao?

Chu Vô Phong cười sầu thảm, lắc đầu nói:

- Không khó một chút nào, hiện giờ ngươi đã thấy đó. Mặc cho bên cạnh ngươi cao thủ như mây, mặc cho những lão tổ này bày thiên la địa võng, nhưng muốn giết ngươi thì không khó một chút nào! Ta không ngờ tới, ngươi lại hạ thủ với người nhà của ta! Hay cho nhổ cỏ tận gốc, ta cùng với ngươi vốn cùng gốc sinh ra. Ngươi nhổ gốc của ta, có khác gì tự chém vào mình?

Chu Vô Phong nói rồi, cánh tay dần dần dùng sức, một thân khí tức Hoang cổ khủng bố vững vàng trấn áp Chu Vô Tình, khiến cho hắn không chút phản ứng lại được.

- Vô Phong, chuyện gì cũng từ từ!

Trên bầu trời, phụ thân Chu Vô Phong rốt cuộc thái độ mềm xuống, có lẽ lời Chu Vô Phong làm cho hẳn có chút xúc động.

- Ta không có gì muốn nói với các ngươi, không có gì để nói hết!

Chu Vô Phong cười cười, cánh tay liền dùng sức… căn bản không cho Chu Vô Tình có cơ hội nói nửa câu!

Răng rắc!

Một tiếng xương cốt vỡ vụn vang lên.

-o0o-

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

——oo0oo——

755. Chương 760: Có Được Hậu Thổ Tinh Hoa!

Các lão tổ hoàng tộc Đại Chu khắp bầu trời mắt muốn nứt ra, không ai ngờ tới Chu Vô Phong lại tàn nhẫn như vậy, nói động thủ là động thủ liền lập tức bóp nát cô Chu Vô Tình. Ánh mắt Chu Vô Tình lồi ra, lưỡi thè ra ngoài, đường đường một đại năng cảnh giới Địa Tiên, Hoàng đế Đại Chu Quốc, lại bị Chu Vô Phong giết như thế!

Bởi vì trước đó không ai nghĩ tới Chu Vô Phong sẽ bùng nổ động thủ, càng không ai ngờ tới sau mấy trăm năm, thực lực Chu Vô Phong đã đạt tới cảnh giới như vậy. Cho nên, căn bản không bố trí nhiêu hộ vệ thực lực cường hãn bên cạnh Chu Vô Tình.. Chu Vô Phong bỗng nhiên làm loạn, đánh cho đối phương một cái trở tay không kịp.

Ngay từ đầu các lão tổ hoàng tộc Đại Chu còn đang nhàn nhã đứng giữa hư không, căn bản không ngờ tới Chu Vô Phong bị bao vây ở giữa, không có một chút cơ hội đào thoát, lại dứt khoát giết bỏ con tin trong tay, căn bản không cho bọn họ bất Kỳ thời gian phản ứng lại.

- A!

Trên bầu trời, một lão tổ hoàng tộc Đại Chu nổi giận gầm lên một tiếng, thi triển bí thuật Bàn Long Phiên. Trong thiên địa xuất hiện một chiếc Bàn Long Phiên vô cùng khổng lồ, bên trên có thể nhìn rõ một con cự long màu đen đang giãy giụa bên trong, toả ra uy áp vô thượng. Lá cờ không lồ che trời phủ đất, trực tiếp trấn áp xuốngbọn người Tần Lập.

Vị lão tổ hoàng tộc Đại Chu này cũng triệt để nổi giận, không quan tâm gì nữa, muốn trực tiếp trấn áp chết mấy người phía dưới!

Chu Vô Phong phóng lên cao, một quyền hung hăng đánh tới Bàn Long Phiên. Một quyền này như mang theo lực lượng khai thiên tích địa, trực tiếp phá nát hư không, nện lên trên cự long trong Bàn Long Phiên!

Cự long tản ra uy áp vô thượng, nháy mắt bị Chu Vô Phong đánh nát bấy, Bàn Long Phiên khổng lồ vỡ vụn giữa không trung!

Vị lão tổ hoàng tộc Đại Chu thi triển bí thuật Bàn Long Phiên, liền phun ra một ngụm máu, vẻ mặt không thể tin được nhìn Chu Vô Phong, dường như không tin nổi bí thuật cường đại của mình lại bị người ta phá đi dễ dàng như thế.

Tần Lập bên kia liếc mắt thấy người trung niên thân mang Hậu Thổ Tinh Hoa đang lặng yên lui ra sau, xem ra là thấy tình thế không ổn muốn lén trốn đi.

Tần Lập tới Đông Hoang, mục đích lớn nhất chính là lấy được Hậu Thổ Tinh Hoa, làm sao có thể để hắn trốn đi? Lập tức không cố kỵ kinh thế hãi tục, trực tiếp tế ra Hoàng Kim Cung, trực tiếp thu thiếu phụ Văn Tú cùng bé trai Chu Đồng hút vào trong Hoàng Kim Cung.

Thánh Khí phát ra uy áp kinh thiên động địa, Hoàng Kim Cung khổng lồ trực tiếp phá tan cấm chế những đại năng hoàng tộc Đại Chu bố trí. Giống như một ngọn núi lớn, hung hăng trấn áp các lão tổ hoàng tộc Đại Chu.

Đồng thời, Tần Lập vươn tay, trên bầu trời trực tiếp xuất hiện một bàn tay khổng lồ, ấn xuống người trung niên mang theo Hậu Thổ tinh hoa.

Toàn bộ mọi người đều ngây ngốc, Hoàng Kim Cung vừa xuất hiện, lập tức có mấy chục Địa Tiên đại năng thực lực hơi yếu bị chấn toàn thân nứt ra, thất khiếu đổ máu, kêu to rơi xuống mặt đất.

Các tuyệt thế đại năng khác đều tránh lui ra sau, oai lực Thánh Khí, dù là những tuyệt thế đại năng bọn họ cũng không dám dễ dàng đối đầu!

Ầm!

Người trung niên kia bị bức bất đắc dĩ, phóng ra tường đất màu vàng, ngưng tụ tinh hoa thổ hệ trong thiên địa. Bức tường đất này vô cùng kiêng cố, nhưng ở trước mặt bàn tay Tần Lập lại giống như tờ giấy, ầm ầm một tiếng bị đánh nát ra, tung lên bụi mù đầy trời.

Cũng không phải nói là Hậu Thổ Tinh Hoa không tốt, mà là người nắm giữ Hậu Thổ Tinh Hoam trên cảnh giới kém Tần Lập quá xa! Căn bản không có lực chống lại.

Tần Lập đứng ở trên Hoàng Kim Cung, tay vung lên, cuốn Chu Vô Phong tới, khống chế Hoàng Kim Cung quát lạnh:

- Giao ra Hậu Thổ Tinh Hoa, tha cho ngươi không chết!

- Người… Mơ tưởng!

Người trung niên kia miệng phun máu, vẻ mặt oán độc nói.

- Vậy ta liền trấn áp chết ngươi!

Tần Lập lạnh lùng nói, Hoàng Kim Cung khổng lồ trực tiếp trấn áp xuống.

-Cứu ta!

Người trung niên căn bản không thể nào chống lại uy thế Hoàng Kim Cung phát ra, pháp thuật thổ hệ thi triển ra đều bị phá hết, không khỏi hoảng hốt cầu cứu các lão tổ hoàng tộc Đại Chu.

Những lão tổ hoàng tộc Đại Chu cũng bị Hoàng Kim Cung làm ngây ngốc, hiển nhiên bọn họ cũng nghe nói qua Hoàng Kim Cung, đó chính là đệ nhất Thánh Khí thời đại Thái cổ đó!

Tuy rằng bọn họ ở Đông Hoang xa xôi, nhưng trận chiến tranh kéo dài năm đó, trực tiếp dẫn đến văn minh Trung Châu suy sụp, bọn họ vẫn còn có nghe thấy. Mà ở giữa trận đại chiến đó, Hoàng Kim Cung tung hoành rực rỡ, vang danh thế nhân. Lại không ngờ rằng, ngày hôm nay lại xuất hiện trong tay một người trẻ tuổi.

Các lão tổ hoàng tộc Đại Chu trong lòng hoảng sợ, nghĩ tới hai vương giả trẻ tuổi Đại Thương cùng Đại Hạ kia, trong ánh mắt nhìn về phía Tần Lập đã trở nên có chút phức tạp.

Nhất là phụ thân Chu Vô Phong, bị khí thế Hoàng Kim Cung trùng kích miệng phun máu, chạy tránh ở xa xa nhìn Chu Vô Phong đồng dạng đứng ở trên Hoàng Kim Cung, mày nhăn lại, dường như đang tự hỏi điều gì.

Người trung niên kia thấy mọi người đều tránh hắn như rắn rết, không khỏi nản lòng thoái chí, cười lạnh sầu thảm nói:

- Ha ha, hay cho Đại Chu Quốc, đều là một đám phế vật dám làm không dám nhận, ta làm sao lại lựa chọn hợp tác với các ngươi! Các ngươi không ai cứu ta, vậy đừng trách ta hủy đi hoàng thành các ngươi!

Người trung niên nói rồi, toàn thân bỗng nhiên bắn ra quang mang vàng đất, mặt đất bắt đầu rung động, từng tiếng ầm vang thật lớn, giống như truyền tới từ sâu trong lòng đất. Tất cả kiến trúc hoàng thành, bắt đầu chấn động kịch liệt!

Toàn bộ người trong Đan Thành đều ngây ra, tiếp đó dẫn phát hoảng loạn, mọi người đều điên cuồng chạy tứ tán, toàn Đan Thành trở thành một mảnh hổn loạn.

Tần Lập liếc mắt liền nhìn ra được, người trung niên này đang thiêu đốt sinh mệnh, thiêu đốt một thân tinh hoa thổ hệ, dẫn phát động đất khủng khiếp!

Nên biết rằng, bằng vào thổ hệ tinh hoa trên người hắn, muốn thay đổi kết cấu ngầm dưới Đan Thành, dẫn phát động đất khủng khiếp, quả thật rất dễ dàng!

Tần Lập quát lạnh một tiếng, hai mắt bắn ra hai đạo thần quang. Hai đạo thần quang dị tượng Hoang cổ trực tiếp xuyên thủng hư không, bắn về phía người trung niên kia. Chỉ là đối phương đang thiêu đốt sinh mệnh, tuy rằng hai đạo thần quang này khiến cho ngươi trung niên này bị thương rất lớn, nhưng không thể ngăn cản hắn dẫn phát kết cấu hạch tâm dưới Đan Thành.

Tất cả lão tổ hoàng tộc Đại Chu tất cả đều ngây người ở đó, loại pháp thuật quy mô lớn này, quả thật bọn họ chưa từng nghe qua!

Ầm ầm ầm!

Một tiếng nổ lớn, tòa kiến trúc cao nhất trong hoàng thành ầm ầm sụp đổ, phát ra một tiếng nổ lớn, bụi mù đầy trời!

Phụ thân Chu Vô Phongbên kia lớn tiếng quát:

- Phong nhi, trấn áp hắn, ngươi là Hoàng đế Đại Chu!

- Đúng, trấn áp người này, lập ngươi làm đế!

Một lão tổ hoàng tộc Đại Chu thân phận vô cùng tôn sùng cũng mở miệng.

Thân hình Tần Lập chợt lóe, nhảy xuống khỏi Hoàng Kim Cung, bước đi hư ảo giữa hư không, nháy mắt tới trước mặt người trung niên này, vươn tay, trực tiếp đánh về phía thiên linh cái người trung niên này!

Mọi người đều xem ngây người, người thanh niên này dám dùng thân thể trấn áp pháp thuật mạnh mẽ như vậy, hắn điên rồi sao?

Người trung niên kia cũng nghiến răng nghiến lợi nhìn Tần Lập, trên người bắn ra quang mang vàng đất càng đậm, trong quang mang chói mắt gần như không tìm được thân thể hắn, người trung niên cười như điên nói:

- Vô ích thôi! Ngươi không trấn áp được ta!

Nhưng mà lời hắn vừa dứt, lại thấy chỗ mi tâm đối phương đột nhiên lao ra một con thuyền màu vàng kim to lớn, tản ra oai lực Hoang cổ vô thượng, khí tức phảng phất càng thêm kinh người hơn Hoàng Kim Cung, trực tiếp đánh lên đầu hắn!

A!

Người trung niên phát ra một tiếng kêu to kinh hoàng.

Khoảng cách gần như vậy, căn bản không thể nào tránh né, thiêu đốt thổ hệ tinh hoa phóng ra phòng ngự vô cùng cường đại, đồng thời toàn bộ mặt đất rung động ngày càng mạnh, đã có vô số kiến trúc đổ nát!

Ầm!

Chiếc thuyền vàng kim trực tiếp đánh lên trên phòng ngự người trung niên này, thổ hệ tinh hoa quả nhiên vô cùng cường đại, chiếc thuyền lớn vàng kim dị tượng Hoang cổ này lại không thể lập tức phá vỡ phòng ngự của ngươi trung niên!

Nhưng cũng khiến cho vòng phòng ngự xuất hiện dao động kịch liệt, người trung niên phun ra một ngụm máu, sau đó cười như điên nói:

- Không ai có thể ngăn cản…

Chữ "ta" còn không đợi nói ra miệng, Tần Lập đã đánh một chưởng xuống, Tần Lập một thân cơ bắp vô cùng mạnh mẽ, cận chiến vô địch, một chưởng này hung hăng đánh lên phòng ngự người trung niên này!

Ầm!

Một tiếng nổ vang, phòng ngự không bị phá, nhưng thân thể người trung niên này lại bị Tần Lập một chưởng trực tiếp đánh bay, thân thể rời khỏi mặt đất. Mặt đất đang rung động, nháy mắt ngừng lại.

Không đợi người trung niên này rơi xuống đất, Tần Lập như bóng với hình đi theo sau, lại một chưởng!

Ầm!

Người trung niên lần thứ hai bị đánh bay, phòng ngự vẫn không bị phá.

Ầm ầm ầm!

Tần Lập một chưởng tiếp một chưởng, trước sau đánh bay thân thể người trung niên này ở giữa bầu trời Hoàng Kim Cung khí thế hùng hồn treo giữa không trung, tản ra uy áp vô tận. Tần Lập phía dưới, giống như một vị chiến thần không thể nào thắng được, bóng người kia đã nhanh đến mức tận cùng!

Người trung niên không ngừng thiêu đốt sinh mệnh, thiêu đốt thổ tinh hoa, phòng ngự không thể phá vỡ, nhưng bị Tần Lập đánh đến mức không còn uy phong trước đó.

- Trời ạ, người thanh niên này rốt cuộc là ai? Thân thể của hắn mạnh mẽ như vậy! Lẽ nào hắn là vương giả trung Châu hay sao?

Một lão tổ hoàng tộc Đại Chu địa vị cực cao kinh hô.

- Thật là đáng sợ, người này còn cường đại hơn cả tuyệt thế đại năng!

- Mẹ nó, đó rốt cuộc là người hay là cự long Hoang cổ , làm sao thân thể mạnh mẽ như vậy chứ?

Một lão tổ hoàng tộc Đại Chu không nhịn được mắng.

Các lão tổ hoàng tộc Đại Chu ở giữa bầu trời trợn mắt há mồm, bàn tán xôn xao.

Chu Vô Phong đứng trên Hoàng Kim Cung, hãnh diện vô cùng, cỗ phiền muộn đè nén trong lòng mấy trăm năm, theo Tần Lập không ngừng đánh bay người trung niên kia lại hoàn toàn tản đi!

Ầm!

Lại một tiếng nổ kinh thiên động địa, người trung niên này rốt cuộc bị Tần Lập phá vỡ phòng ngự, bởi vì sinh mệnh của hắn đã thiêu đốt tới tận cùng.

Người may mắn này nhận được truyền thừa Hậu Thổ đại thần Hoang cổ , thời vận không tốt, gặp được người ứng vận như Tần Lập, rốt cuộc bị trấn áp!

Bùm!

Người trung niên phòng ngự bị phá đi, bị Tần Lập một chưởng đánh thành cặn bã, một đoàn tinh khí màu vàng đất trực tiếp xuất hiện trong không khí, Tần Lập trực tiếp hút vào thân thể!

Hậu Thổ Tinh Hoa!

Rốt cuộc tới tay!

Tần Lập vận hành ngũ hành công pháp, lá lách trong cơ thể bị đoàn tinh khí màu vàng này bao bọc. Ngũ hành khí điên cuồng lưu chuyển, trong bụng tràn ngập một cổ khí tức thổ hệ kinh người.

Mặt đất chấn động đã hoàn toàn ngừng lại, người trung niên thần hồn câu diệt, triệt để chôn vùi giữa hư không.

Tần Lập ngưng thần tĩnh khí, bay lên Hoàng Kim Cung, mở ra Hoàng Kim Cung phòng ngự vô thượng, ngồi trên chỗ cao nhất Hoàng Kim Cung, bắt đầu luyện hóa Hậu Thổ Tinh Hoa!

Trên bầu trời, mấy trăm lão tổ hoàng tộc Đại Chu, nội tình toàn bộ hoàng triều Đại Chu, tất cả đều yên lặng đứng giữa không trung, không ai dời khỏi vị trí.

Bị Tần Lập, triệt để chấn nhiếp!

-o0o-

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

——oo0oo——

756. Chương 761: Luyện Hóa Thổ Tinh Hoa!

Những người này đều đứng đó trừng mắt, nhìn đại năng trẻ tuổi khủng bố kia ngồi trên đỉnh Hoàng Kim Cung, không coi ai ra gì luyện hóa Hậu Thổ tinh hoa lấy từ trên người người trung niên kia, toàn thân tản ra tinh khí thổ hệ nồng nặc.

Tuy rằng không ai biết thứ kia luyện hóa thế nào, nhưng không ai hoài nghi đó là bảo bối.

Là bảo vật tuyệt thế!

Nhưng không ai dám thừa cơ tràn lên cướp đoạt, Tần Lập vừa biểu hiện quả thật làm cho người ta cảm thấy chấn động.

Võ giả tới cảnh giới Địa Tiên, đều có thể xưng là đại năng.

Dù là không có bí thuật Thái cổ , vậy ít nhất sử dụng các loại pháp thuật ngưng kết nguyên tố công kích, vẫn sẽ không thành vấn đề gì.

Địa Tiên, đẳng cấp phân chia từ thời đại Thái cổ. Tới đẳng cấp này, có thể nói đã đạt tới cảnh giới đỉnh cao trên mặt đất này.

Tiên nhân trên đất bằng!

Tiên, cuối cùng là tồn tại thế nào, đã tranh luận rất nhiều năm. Tiên trong truyền thuyết, là trường sinh bất tử, có thể dùng thân thể ngao du xuyên qua vũ trụ.

Nhưng dù là đại thần Hoang cổ thần thông quảng đại pháp lực vô biên ở thời đại Hoang cổ, cũng đều chôn vùi trong con sông dài lịch sử, cho nên đến bây giờ.,tiên chỉ là một loại mơ tưởng của mọi người.

Chẳng qua đối với người thường mà nói, Địa Tiên có thể sống hơn một vạn năm, ở trong mắt bọn họ đã coi như là tiên rồi.

Một đoàn Địa Tiên đại năng như vậy, bị một người thanh niên mạnh mẽ chấn nhiếp, thậm chí bọn họ còn không sinh ra được ý nghĩ xấu hổ, bởi vì chênh lệch này thật là quá lớn.

Hoàng đế Đại Chu Quốc băng hà, loại chuyện này không phải tầm thường. Hơn nữa địa chấn kịch liệt vừa rồi, đã tạo thành tổn hại nhất định đối với Đan Thành, chuyện này cần có người đi xử lý.

Cho nên, một tuyệt thế đại năng thân phận địa vị tối cao trong hoàng tộc Đại Chu, trực tiếp hạ lệnh cho ngươi đi xử lý mọi chuyện, về phần chuyện tân hoàng hoàng tộc Đại Chu, cuối cùng sẽ lập ai, ở giữa các đại năng lại sinh ra tranh luận.

Chu Vô Tình làm Hoàng đế mấy trăm năm, con cháu đông đúc, trong đó cũng không thiếu hạng người ưu tú. vốn coi như Chu Vô Tình đã chết, những lão tổ tông hoàng tộc Đại Chu cũng sẽ không chút do dự lập con cháu Chu Vô Tình làm đế.

Nhưng hiện giờ, tình huống lại xảy ra biến hóa, làm cho bọn họ phải cần nhắc thận trọng.

Đầu tiên là Chu Vô Phong bày ra một mặt mạnh mẽ vô cùng, trực tiếp bóp nát cổ Chu Vô Tình, một thân khí tức Hoang cổ rõ ràng là điểm báo dị tượng Hoang cổ , nói cách khác, thực lực Chu Vô Phong hiện giờ, phóng mắt khắp hoàng tộc Đại Chu cũng coi như số một số hai.

Điều này cũng không làm các lão tổ hoàng tộc Đại Chu cảm giác quá khó xử, bởi vì dù thực lực Chu Vô Phong có mạnh hơn đi nữa, hắn cũng chỉ là một người. Tùy tiện phái ra năm ba tuyệt đỉnh đại năng hoàng tộc, là đã đủ để trấn áp hắn.

Nhưng Tần Lập ra tay, rốt cuộc làm cho các lão tổ hoàng tộc Đại Chu do dự. Bởi vì Tần Lập bày ra thực lực, có thể sánh ngang với hai vương giả trẻ tuổi Đại Hạ Quốc và Đại Thương Quốc, vượt xa nội tình Đại Chu Quốc có thể so sánh.

Người như vậy, nếu như ủng hộ Chu Vô Phong, như vậy sẽ tạo ra trùng kích cực kỳ lớn với hoàng Triều Đại Chu.

Không cần nghĩ, Chu Vô Phong cũng nắm giữ Đại Chu nhiều năm như vậy, không thể nào không có một chút tâm phúc, khẳng định cũng sẽ có tổ chức cùng thế lực của mình. Tuy rằng mấy năm nay bị Chu Vô Tình diệt đi không ít, nhưng cũng luôn có chút người ẩn nấp được.

Nếu như không có cơ hội, bọn họ có lẽ sẽ tiếp tục ẩn nấp. Chỉ khi nào có cơ hội, như là bây giờ, Chu Vô Phong vung tay kêu gọi, vậy người hưởng ứng sẽ nhiều như mây.

Càng đừng nói Chu Vô Tình vì đúc Tế Đàn Hoàng Kim, hoàng triều Đại Chu cướp đoạt khiến dân chúng lầm than. Nếu không phải nội tình hoàng triều siêu cấp xa xưa trấn áp, chỉ sợ đã sớm có khơi nghĩa tạo phản rồi.

Bởi vì những nguyên nhân này, các lão tổ hoàng tộc Đại Chu xuất hiện ý kiến khác biệt.

Có lão tổ vốn đồng tình với Chu Vô Phong, lúc này đều tán thành Chu Vô Phong xưng đế lần nữa, có người

Nơi này, năm đó lúc Chu Vô Phong còn là Hoàng tử, đặt mua một bộ sản nghiệp. Sau khi thua chạy khỏi Đan Thành, sân viện này cũng tiếp tục truyền lưu xuống, người biết tới cũng không có hứng thú động đến một trạch viện như vậy. Người không biết, cũng không ai dám tới nơi này gây sự.

Bởi vì ở gần nơi này. phi phú tức quý.

Truyền tới một đời này, đã là truyền nhân đời thứ chín của quản gia Chu Vô Phong năm đó.

Cũng không có hiện tượng không giữ lời, bởi vì năm đó quản gia trước khi chết, đời đời tương truyền, người trông coi trạch viện này đều biết: trạch viện này, là sản nghiệp của Vô Phong đại đế.

Cho dù Vô Phong đại đế thua trong tay Vô Tình đại đế, không biết sống chết, nhưng chỉ cần người một hệ của ngài ấy không đứt, vậy nhất định phái tuân thủ tổ huấn này.

Cho nên, lúc Chu Vô Phong mang theo tín vật tới trạch viện này, hậu nhân quản gia trạch viện năm đó, hiện tại nhiều hơn ba mươi người, toàn bộ đều đi ra quỳ giữa sân nghênh đón.

Đối với bọn họ mà nói, Vô Phong đại đế, đúng là thần tiên sống.

Ngẫm lại, thời gian trôi qua mấy trăm năm rồi, tổ tiên bọn họ đã sớm hóa thành một nắm đất vàng, còn Vô Phong đại đế vẫn duy trì hình dạng trung niên, không có một chút biến hóa gì với bức họa cung phụng ở từ đường trong trạch viện.

Vậy khôngphải thần tiên sống, cái gì mới phải đây?

Người một nhà cung kính tiếp đón Chu Vô Phong cùng Tần Lập, cùng với Văn Tú và Chu Đồng chắt trai Chu Vô Phong vào trong, cẩn thận hầu hạ.

Chu Vô Phong nhớ tới năm đó, nhìn người một nhà vẫn trung tâm như trước kia, không khỏi cảm khái vạn ngàn, trực tiếp mở miệng tặng bộ trạch viện giá trị rất cao này cho bọn họ, lại từ chỗ Tần Lập lấy vạn lượng hoàng kim đưa cho ngươi nhà này.

Người nhà này càng vạn phần cảm động, lại mừng rỡ không thôi. Nhiều năm như vậy, giữa những truyền nhân cũng không phải không xuất hiện hậu nhân có ý muốn chiếm lấy trạch viện này.

Chẳng qua sau đó biết được tình huống chân thật, liền không còn ai có lá gan kia nữa.

Vô Phong đại đế coi như đã thua chạy khỏi Đan Thành, nhưng dù sao cũng là huyết mạch hoàng tộc Đại Chu, muốn cướp lấy tài sản từ trong tay con cháu hoàng triều xa xưa, vậy đúng là thắt cổ thọ tinh, ngại sống quá lâu mà.

Nhưng mà hôm nay sau mấy trăm năm, hậu nhân nhất mạch quản gia năm đó, rốt cuộc tan mây mù thấy được trăng sáng, nhận được hồi báo đáng có.

Tuy nhiên hôm nay, ngoài trạch viện này tới một đoàn người không tầm thường. Mỗi người phú quý bức người, mặc y phục kia, dùng xe kéo, quả thật có thể hù chết người.

Những người này, chính là các lão tổ tông thân phận địa vị vô cùng tôn sùng ở trong nội tình hoàng tộc Đại Chu.

Đi tới nơi này, tự nhiên là vì chuyện tân đế hoàng tộc Đại Chu.

Ngày đó Tần Lập luyện hóa xong Thổ Tinh Hoa, thu hồi Hoàng Kim Cung, chuẩn bị cùng Chu Vô Phong rời khỏi Đan Thành, môn phái Viêm Hoàng cũng không phải nuôi không nổi bọn họ.

Chu Đồng thiên phú cũng không tệ, ở môn phái Viêm Hoàng cũng sẽ phát triển rất lớn.

Dù là Chu Đồng thật có khí đế vương, không thích một đường võ đạo, vậy cũng đơn giản, Trung Châu đất rộng mênh mông, tìm một chỗ có thể cho hắn đi chiếm lĩnh.

Có môn phái Viêm Hoàng, có Tần Lập duy trì sau lưng, làm sao có thể kém được?

Tuy nhiên thân thể Chu Đồng cùng Văn Tú thật không quá tốt, bọn họ trúng độc đã sâu.. Vì vậy Tần Lập cùng lão đầu bếp thương nghị, quyết định trước tiên tìm một chỗ an tĩnh, để cho hai mẹ con thanh trừ độc tố trong thân thể, sau đó tĩnh dưỡng tốt, mới rời khỏi Đông Hoang, trở lại Trung Châu.

Hiện giờ Tần Lập cũng không sợ lỡ thời gian, chuyến hành trình này thuận lợi có chút ngoài dự liệu của Tần Lập, quá trình lấy được Hậu Thổ Tinh Hoa còn dễ hơn nhiều so với tưởng tượng.

Vì vậy, mấy người cứ ở lại trong này.

Chẳng qua bọn họ có thể yên tâm thoải mái ở lại, nhưng đối với những người hoàng tộc Đại Chu, thật quá khó có thể tiếp thu cảm giác này. Một người năm đó từng là đế vương, trong thân thể chảy huyết mạch hoàng tộc Đại Chu, lại phất tay chém giết đế vương hiện tại, nói trên cảm tình, bọn họ hận không thể trực tiếp phái người chém giết Chu Vô Phong.

Nhưng lý trí cân nhắc suy xét, bọn họ không thể làm như vậy. Nếu như Đông Hoang không xuất hiện một đôi vương giả trẻ tuổi, dù là bọn họ không giết Chu Vô Phong, cũng sẽ dứt khoát lập ra tân đế, người chọn tân đế tự nhiên chính là con cháu Chu Vô Tình.

Nhưng hiện giờ, suy xét bất kỳ phương diện nào, bọn họ cũng không dám quyết định qua loa đơn giản như vậy.

Vì thế, rốt cuộc đến ngày thứ tám, những lão tổ đức cao vọng trọng hoàng tộc Đại Chu không nhịn được, đồng loạt tìm tới nơi này, muốn tìm Chu Vô Phong nói chuyện cho xong.

Đồng Đồng còn nhỏ tuổi, sau khi trải qua trận biến cố này, với nó mà nói cả đời cũng không thể quên được, thoáng cái cũng thành thục rất nhiều. Tuy nhiên trẻ con cuối cùng là trẻ con, được Chu Vô Phong cố ý dẫn dắt, mấy ngày sau liền trở nên vui vẻ hoạt bát.

Văn Tú cũng không còn loại lo âu như trước, sau khi Tần Lập sử dụng Tiên Thiên Tử Khí mạnh mẽ thanh trừ độc tố trong người nàng cùng đứa nhỏ, người cũng khôi phục dáng vẻ đoan trang rộng rãi, hành động lễ độ mà một Vương phi phải có. Chỉ là trong ánh mắt ngẫu nhiên nhìn về phía Tần Lập, mang theo vài phần tình cảm khó nói rõ.

- Vô Phong, ta Đại Biểu hoàng thất Đại Chu, vì trận chính biến cung đình mấy trăm năm trước, nhận lỗi với con.

Lão tổ tông thân phận địa vị tối cao trong hoàng tộc Đại Chu, đứng ở trước mặt Chu Vô Phong, vẻ mặt áy náy, ánh mắt phần nhiều lại nhìn Tần Lập trầm mặc phẩm trà ở một bên

Trầm giọng nói:

- Năm đó, là trách nhiệm của chúng ta, mới khiến cho con đi xa tha hương. Nhưng tiền bối lão tổ chúng ta không trốn tránh trách nhiệm. Chỉ có chuyện này, hôm nay tới tìm con nhận lỗi, không nói chuyện khác.

-o0o-

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

——oo0oo——

759. Chương 764: Cầu Ngươi Làm Hoàng Đế!

Lẽ ra, lão tổ tông trong hoàng thất đích thân tới trước mặt mình xin lỗi, chuyện này coi như đã đủ phân thành ý rồi. Nếu đổi thành bất kỳ ai khác, hẳn đều bị cảm động, sau đó quỳ xuống, khóc ròng nói: lão tổ tông ngài không có sai, ta là hậu thế của ngài, lẽ ra phải làm như thế…

Những người ở đây là các lão tổ hoàng tộc Đại Chu thân phận tôn quý đức cao vọng trọng, cũng nghĩ như vậy. Đối với bọn họ mà nói, có thể làm đến như thế, đã là một chuyện rất khó khăn rồi.

Nên biết rằng, những lão tổ này ngày thường đều ở nơi mình bế quan, quanh năm không xuất quan, chỉ có lúc tân hoàng đăng cơ mới đi ra dự lễ.

Có mấy lão tổ bế tử quan, thậm chí ngay cả tân hoàng đăng cơ, bọn họ cũng không đi ra một lần.

Mà lần này, đã đến thời khắc hoàng tộc Đại Chu sinh từ tồn vong, gần như tất cả lão tổ đều đi ra khỏi nơi bế quan, hơn nữa một lần đến hơn hơn hai mươi lão tổ đức cao vọng trọng, xin lỗi với một tôn tử bé nhỏ.

Phần thành ý này, từ trước đến nay hoàng tộc Đại Chu chưa bao giờ có, thậm chí có thể coi là một phần quang vinh.

Nhưng Chu Vô Phong, trên khuôn mặt anh tuấn nho nhã, ngược lại vì những lời lão tổ tông này nói mà trở nên vặn vẹo dữ tợn. Hít thở sâu một hồi, cuối cùng mới bình ổn tâm trạng của mình khôi phục bình thường, hắn cười cười, khàn giọng nói:

- Xin lỗi thì không cần thiết, các vị tiền bối có chuyện thì cứ nói, không có chuyện gì thì có thể đi. Các ngươi yên tâm, chúng ta chỉ tạm ở nơi này, không có ý đồ gì khác. Chỉ còn chờ cháu dâu cùng chắt trai ta hoàn toàn trừ đi độc tố trong người, chúng ta sẽ rời khỏi Đông Hoang, trọn đời không quay lại. Cho nên, các ngươi cứ yên tâm đi, cần chọn tân hoàng thì chọn tân hoàng. Nếu như nói hậu nhân Chu Vô Tình muốn tìm ta báo thù, cũng tùy thời chờ đợi, về phần các vị lão tiền bối xin lỗi, Vô Phong… gánh không nổi.

- Chu Vô Phong, Người đừng không biết điều!

Những lão tổ hoàng tộc Đại Chu chưa từng bị đối đãi như thế, lập tức có người bất mãn lớn tiếng chỉ trích:

- Luận bối phận ngươi là con cháu đời sau của chúng ta, là vãn bối trong vãn bối. Luận huyết mạch, trong thân thể chúng ta đều chảy huyết mạch như nhau, có chuyện gì không thể mở ra được, Người có cần phải canh cánh trong lòng như vậy hay không?

Một lão tổ khác lạnh lùng nói:

- Ngươi cảm thấy người nhà đứa nhỏ của ngươi chết oan uổng, nhưng ngươi là ai? Ngươi là người trong hoàng tộc, ngươi là người tu luyện, có thọ mệnh hơn vạn năm, muốn thành lập một gia tộc thịnh vượng đông đúc cũng chỉ là thời gian trăm năm mà thôi. Đối với ngươi mà nói, chuyện đó rất khó sao? Chỉ bởi vì một trận chính biến cung đình, liền canh cánh trong lòng, nói thẳng ra: Chu Vô Phong, ngươi chớ trách chúng ta không giúp ngươi, kỳ thật là ngươi không có bản lãnh mà thôi.

- Đúng vậy, cũng như lần này, ngươi tru giết Chu Vô Tình, chúng ta cũng không áp đụng bất kỳ hành động gì với ngươi hay sao? Hiện giờ chúng ta đứng ở nơi này, không dùng thân phận tổ tiên áp bức ngươi, chỉ là muốn nói chuyện với ngươi mà thôi. Lẽ nào nói ngai vàng hoàng tộc Đại Chu, so ra còn kém một tiểu bối gia tộc ngươi hay sao?

- Được rồi, các người không cần nói nữa.

Chu Vô Phong khoát tay, thần sắc bình tĩnh nói:

- Đa số các người, đều đã từng là người đảm nhiệm đế vương, chuyện trong thế tục này càng thêm rõ ràng hơn ta. Cho nên, ta không muốn giải thích với các người, chính là bởi các người cũng rõ ràng, nhưng hiện giờ các người lại giả bộ hồ đồ. Các người rõ ràng có chuyện cầu ta, nhưng lại cứ khăng khăng quanh co lòng vòng, làm cho vãn bối ta cũng coi thường. Nhất là Huy Đẳng lão tổ, ha ha, ngài là Hoàng đế Đại Chu vạn năm trước, đúng vậy chứ?

Lão tổ Chu Huy Đẳng thân phận địa vị cực cao kia gật đầu.

- Nếu như vậy, ngài cũng biết miệng vàng lời ngọc, có ý nghĩa thế nào.

Chu Vô Phong nhàn nhạt hỏi.

Chu Huy Đẳng lão tổ nao nao, bỗng nhiên nhớ tới mấy ngày trước đây, là mình chính

miệng nói trục xuất Chu Vô Phong khỏi hoàng tộc Đại Chu, từ nay về sau không có một chút quan hệ gì với hoàng tộc Đại Chu nữa. Nhưng tình huống lúc đó, là vì có thể trực tiếp tru sát Chu Vô Phong, mới nói như vậy.

Trước khác nay khác, hiện giờ lão tuyệt đối không có cách nghĩ kia nữa.

Đừng nói ở đây còn có một người ngoài, vương giả trung Châu Tần Lập.

Thời gian mấy ngày, cũng đã đủ cho những lão tổ hoàng tộc Đại Chu điều tra rõ rất nhiều chuyện.. Bất cứ lúc nào, cũng không thể xem thường lực lượng bộ máy quốc gia. Thời gian mấy ngày ngắn ngủi, bọn họ đã tra xét khá rõ thân phận cùng cuộc đời vị khách tới từ Trung Châu này.

Thậm chí càng thêm hiểu rõ Tần Lập hơn cả Chu Vô Phong.

Nếu như nói trước khi hiểu rõ cuộc đời Tần Lập, bọn họ còn chỉ cho rằng Tần Lập là một người thanh niên thực lực mạnh mẽ. Như vậy hiện giờ, những lão tổ hoàng tộc Đại Chu không chút nghi ngờ Tần Lập có được thực lực lật đổ hoàng quyền hoàng thất Đại Chu.

Người có tên cây có bóng, uy danh từ Trung Châu đến Đông Hoang, vẫn vang dội làm người ta khiếp sợ vô cùng.

Người như vậy, ai ngu ngốc mới lại đi đắc tội?

Mà Chu Vô Phong sau mấy trăm năm, quay về Đông Hoang, cũng có một thân bản lãnh cường hãn khó lường, lại khiến cho Chu Vô Tình ngay cả một chút cơ hội phản kháng cũng không có, đã bị chém giết.

Chu Vô Tình cũng là một Địa Tiên đại năng đó, không phải kẻ yếu tay trói gà không chặt.

Chu Huy Đằng nghĩ vậy, nhàn nhạt nói:

- Ta đã sớm không làm Hoàng đế nhiều năm, hơn nữa đã già hồ đồ rồi, ta đã nói gì? Ta không nhớ rõ. Hiện giờ, ta chỉ là Đại Biểu hoàng tộc Đại Chu, muốn được ngươi tha thứ.

Chu Vô Phong muốn nói gì, suy nghĩ một chút, cười nhạt, gật đầu nói:

- Được, ngài đã nói như thế, nếu không cho tiền bối ngài mặt mũi, vậy là vãn bối ta không hiểu chuyện. Chuyện trước kia, ta có thể không tính toán nữa, cái gì tha thứ hay không, vậy không cần thiết… Hơn nữa, ta sẽ nhanh chóng rời khỏi nơi này, mời các vị trở về đi.

Chu Huy Đằng người già thành tinh, nào còn không hiểu đạo lý được một tấc tiến một thước. Mỉm cười, tự nhiên như không nói:

- Nếu Vô Phong ngươi không ngại trước kia, vậy ta Đại Biểu hoàng thất Đại Chu, cho ngươi làm Hoàng đế lần nữa, ngươi nghĩ thế nào?

- Không làm!

Chu Vô Phong lắc đầu, cự tuyệt cực kỳ dứt khoát.

Các lão tổ hoàng tộc Đại Chu ở nơi này sững sờ, mấy ngày trước Chu Vô Phong còn hùng hồn nói cho chắt trai mình một lần nữa đãng cơ đế vị.

Lúc này chỉ mới mấy ngày, chủ động mời hắn đãng cơ xưng đế, hắn lại từ chối.

Toàn bộ lão tổ hoàng tộc Đại Chu, sắc mặt đều trở nên có chút khó coi, hết sức xấu hổ.

Chu Huy Đằng ho khẽ hai tiếng, hỏi:

- Nếu như giữa chúng ta đã tiêu tan trở ngại trước đó, Vô Phong ngươi vì sao… lại còn cự tuyệt chứ?

Chu Vô Phong cười nhàn nhạt, nói:

- Năm đó, nếu không phải có các ngươi dung túng, Chu Vô Tình hắn cũng không thể nào leo lên để vị này.

Nói rồi, xua tay nói tiếp:

- Các ngươi đừng vội giải thích, nghe ta nói hết lời.

Chu Vô Phong vuốt đầu Chu Đồng chạy tới bên cạnh mình, khẽ than một tiếng, nói:

- Các lão tổ hoàng thất Đại Chu, quá nửa từng làm qua Hoàng đế Đại Chu Quốc. Mỗi

một Hoàng đế, đều có thế lực cùng tâm phúc của mình, đương nhiên ta cũng không ngoại lệ. Dù là cho tới hôm nay, ta cũng vẫn có thể tìm được một ít thủ hạ không bị Chu Vô Tình thanh lý sạch sẽ. Nhưng ta không thích như vậy, tu luyện cùng đế vương nhân gian, vốn phải là hai con đường bất đồng, nhưng ở Đông

Hoang lại bị ba hoàng triều xa xưa chúng ta mạnh mẽ kéo lại với nhau, nói là như vậy càng dễ phục vụ cho tu luyện.

Chu Vô Phong nhàn nhạt cười cười, vẻ mặt trào phúng:

- Ta thừa nhận, ngay từ đầu hẳn là như thế. Loại biện pháp dùng lực lượng một quốc gia phục vụ cho một gia tộc, đúng là có chỗ tốt rất lớn. Nhưng dần dần, nó liền biến hóa. Các vị lão tổ, các ngươi dám nói bản thân các ngươi đều không có một chút tư tâm hay sao? Hôm nay các ngươi tới đây mời ta trở lại làm Hoàng đế Đại Chu, thật sự chỉ là vì quốc gia Đại Chu Quốc này? Nói thật chứ, ta không tin nếu như Đông Hoang không xuất hiện hai vương giả trẻ tuổi, sợ rằng hiện giờ các ngươi đã sớm biến đổi thái độ, đã sớm bao vây quanh nơi này, chuẩn bị giết gà chó không tha rồi?

Chu Vô Phong nói một phen, nói đến nổi nhiều người á khẩu không trả lời được, lời thật luôn đả thương người.

Chu Huy Đằng rất thẳng thắn gật đầu, nói:

- Không sai không sai. Ngươi nói không có một điểm nào sai cả. Chính là bởi vì hai vương giả trẻ tuổi kia, chúng ta mới muốn lưu ngươi lại, vượt qua cửa khó này. Nhưng làm như vậy chẳng lẽ là vì bản thân chúng ta hay sao? Lẽ nào ở trong mắt ngươi, các tổ tiên tiền bối của ngươi đều là hạng người tâm nhìn hạn hẹp, vì tư lợi của mình? Năm đó dung túng Chu Vô Tình, đó là bởi vì trong tay hắn nắm giữ bí mật Tế Đàn Hoàng Kim. Mà Tế Đàn Hoàng Kim sau khi tiến hành huyết tế Hoang cổ , có thể làm cho Đại Chu ta tăng thêm một vương giả trẻ tuổi. Ngươi thì giỏi lắm, một tay bóp chết hắn, bóp chết xong lại còn muốn bước đi, thiên hạ này nào có chuyện tốt như vậy?

Chu Vô Phong cười lạnh:

- À? Ta không thể đi được? Các ngươi còn muốn bức lưu lại hay sao?

Chu Huy Đằng giận quá hóa cười, cười mắng:

- Tiểu tử ngươi, nếu ngươi còn nhớ rõ trong thân thể ngươi chảy huyết mạch hoàng tộc Đại Chu, ngươi nên suy nghĩ cân nhắc cho tốt đi. Thành ý hoàng thất, ta đã bày ra cho ngươi, bây giờ ta còn có thể hứa hẹn với ngươi: Nếu như ngươi đãng cơ lần nữa, tất cả nội tình hoàng thất Đại Chu sẽ về ngươi nắm giữ, không bao giờ lại can thiệp vào nội chính đế vương. Ngôi vị hoàng đế của ngươi truyền cho ai, đó là vấn đề của ngươi. Đến khi ngươi rời khỏi ngôi vị Hoàng đế, ngươi lập tức tiến vào nơi lão tổ hoàng thất bế quan, trở thành một trong nội tình hoàng tộc Đại Chu. Trong lúc ngươi tại vị, sẽ không gặp phải bất cứ nguy hiểm nào.

Chu Vô Phong nao nao, híp mắt nhìn lão tổ tông này, nhớ tới lời đồn về vị lão tổ tông này khi đó. Dường như là vạn năm trước, lúc lão ta lên làm Hoàng đế, cũng từng biến cung đình máu chảy thành sông, là một kẻ độc ác không hơn không kém, nhìn bộ dạng mặt mũi hiền lành của hắn hôm nay, ai có thể nghĩ tới vạn năm trước, đây từng là một đế vương thiết huyết?

- Lời này có ý gì?

Chu Vô Phong cau mày hỏi.

Lão tổ Chu Huy Đằng thở dài một tiếng, nhẹ giọng nói:

- Một chi Vô Tình, đã bị chúng ta trục xuất đến vùng đất hoang vắng, trọn đời không được bước ra khỏi vùng đất kia nửa bước. Ngươi còn có gì bất mãn đây? Lẽ nào thật muốn chúng ta nâng đồ đao, giết cả nhà bọn họ ngươi mới thỏa mãn?

Chu Vô Phong rất rõ ràng, những lão tổ hoàng tộc Đại Chu này là bộ mặt gì, nếu không có công tử, sợ rằng mình đã sớm thành vong hồn dưới đao của bọn họ.

Chỉ là không ngờ tới bọn họ vì có được Tần Lập giúp đỡ, lại làm ra hy sinh lớn như thế. Nên biết, bọn họ làm như vậy, khẳng định phải gánh chịu áp lực rất lớn, hơn nữa làm như vậy, coi như gây ra bê bối hoàng tộc rồi.

Nghĩ vậy, Chu Vô Phong nhìn thoáng qua Tần Lập ngồi phẩm trà bên cạnh, Tần Lập khẽ gật đầu, Chu Vô Phong nhẹ giọng nói:

- Hai vương giả trẻ tuổi Đại Thương cùng Đại Hạ, lúc nào thì tới?

-o0o-

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

——oo0oo——

760. Chương 765: Tam Vương Tụ Hội!

Các lão tổ hoàng tộc Đại Chu Chu Huy Đằng nghe xong lời này, trên mặt liền lộ ra vẻ vui mừng. Điều này có nghĩa, Chu Vô Phong rốt cuộc chịu đáp ứng ra tay giúp Đại Chu rồi!

Tuy rằng biểu hiện bên ngoài, những lão tổ hoàng tộc Đại Chu không để ý gì đến chuyện này. Nhưng trên thực tế, chỉ cần không phải người ngốc, cũng nhìn ra được bọn họ lưu ý tận xương với chuyện này!

Nếu không, nhiều lão tổ đức cao vọng trọng trong hoàng tộc Đại Chu, làm sao lại có thể đi ra, tìm đến một vãn bối như Chu Vô Phong thương thảo cầu loại chuyện này?

Tùy tiện một lão tổ, ngày thường vãn bối trong hoàng thất, cho dù là Hoàng đế muốn gặp thì cũng khó hơn lên trời.

Càng đừng nói hiện giờ một hơi tới nhiều lão tổ như vậy, hơn nữa rõ ràng chính là tới thương thảo sự tình, mà không phải tới gây chuyện.

Cuối cùng Chu Vô Phong chịu đáp ứng, nguyên nhân chủ yếu là Tần Lập truyền âm cho hắn, nói muốn gặp hai vương giả Đông Hoang trẻ tuổi này! Nếu như không phải Tần Lập lên tiếng, Chu Vô Phong nói cái gì cũng sẽ không đáp ứng chuyện này.

Hắn thật sự sợ, sợ rằng Chu Đồng hậu đãi duy nhất của mình, cuối cùng sẽ bị người một chi Chu Vô Tình hại chết. Loại chuyện này ở giữa cung đình quả thật quá bình thường, căn bản không làm người ta kinh ngạc.

Hoàng tộc xa xưa thì làm sao, phía sau vầng sáng hoàng tộc xa xưa, một mặt âm u cũng tràn ngập máu tanh tội ác cùng các loại bẩn thiu vô sỉ.

Chu Huy Đằng trầm ngâm một chút, nói:

- Hẳn là sẽ sắp tới đây!

Lúc này, Tần Lập bỗng nhiên nheo mắt, khẽ giọng nói:

-Bọn họ tới rồi!

- Cái gì? Tới rồi?

Chu Huy Đằng cùng các lão tổ hoàng tộc Đại Chu kinh hô một tiếng, đồng loạt nhìn về phía Tần Lập, trong mắt tràn ngập vẻ không dám tin.

Bởi vì mấy người bọn họ đều không cảm ứng được bất cứ điều gì khác thường, trên bầu trời cũng không truyền tới một chút dao động, Tần Lập làm sao cảm ứng được?

Vốn bọn họ đã biết Tần Lập rất cường đại, được xưng là vương giả trung Châu, nhưng cường đại tới mức này…

Những lão tổ hoàng tộc Đại Chu không nhịn được liếc nhìn lẫn nhau, đều nhìn ra trong mắt đối phương thở ra một hơi. Xem ra, vương giả trẻ tuổi Đại Thương cùng Đại Hạ, chỉ cần không liên thủ vậy Đại Chu còn có cơ hội!

Nhưng trong lòng Chu Huy Đằng cũng âm thầm cảm thấy đáng tiếc, Tế Đàn Hoàng Kim kia!

Nếu như thật sự có thể dùng huyết tế Hoang cổ thức tỉnh đại thần Hoang cổ, đồng thời nhận được đại thần Hoang cổ truyền thừa, vậy Đại Chu cũng sắp xuất hiện một vương giả trẻ tuổi.

Thật là đáng tiếc mà!

Lúc này, ở cực xa xa xuất hiện một bóng người. Bóng người kia lúc đầu thoạt nhìn chỉ là một điểm đen hơi lớn, nhưng giống như chỉ trong chớp mắt, đã xuất hiện ở trước mặt mọi người.

Những lão tổ hoàng tộc Đại Chu không nhịn được thất kinh, nhìn Tần Lập, lại nhìn người vừa tới, kinh hãi trong mắt vạch trân nội tâm bọn họ đang quay cuồng: Đồng dạng là cảnh giới Địa Tiên, chênh lệch lại lớn đến như thế!

Người thanh niên này, rõ ràng đứng ở đó, nhưng bọn họ vẫn không hề cảm ứng được! Người thanh niên anh tuấn này, đã đạt tới cảnh giới mà các lão tổ hoàng tộc Đại Chu khó có thể hiểu được!

Các lão tổ hoàng tộc Đại Chu nheo mắt lại, vẻ mặt cảnh giác đánh giá người thanh niên hơn hai mươi tuổi này. Chỉ thấy hắn môi hồng ràng trắng, đầu đội kim quan buộc tóc, mặc kim long bào màu trắng, trong tay cầm một chiếc quạt, sắc mặt bình tĩnh, mang theo mỉm cười nhàn nhạt, ánh mắt ôn hòa, không có một chút ngạo khí

Người thanh niên này chắp tay với những người ở đây, ôn hòa cười nói:

- Tại hạ Hạ Văn Vũ thập tứ hoàng tử Đại Hạ Quốc, ra mắt các vị tiền bối hoàng thất Đại Chu.

Nói rồi, ánh mắt rơi xuống người Tần Lập, hỏi:

- Người chính là Tần Lập? Vương giả trung Châu?

- Ta là Tần Lập, nhưng không phải vương giả trung Châu gì cả.

Tần Lập mỉm cười, ánh mắt giao tiếp cùng Hạ Văn Vũ giữa không trung, mấy lão tổ hoàng tộc Đại Chu ở gần không nhịn được lui lại phía sau mấy bước, vẻ mặt hoảng sợ nhìn hai người.

Đấu sức giữa tuyệt đỉnh đại năng, quả thật không đâu không có. Hai vương giả trẻ tuổi này vừa gặp mặt, không hề có khói thuốc súng nào, không có chiêu thức kịch liệt gì, nhưng cũng đã âm thầm giao thủ xem ra còn chưa phân thắng bại.

Chu Huy Đằng lão tổ hoàng tộc Đại Chu nhìn Hạ Văn Vũ, hít sâu một hơi nói:

- Vãn bối Đại Hạ, Người tới Đại Chu có ý gì?

Hạ Văn Vũ mỉm cười, lộ ra hàm răng trắng, rất ôn hòa nói:

- Hoàng Triều Đại Chu mười mấy vạn năm, quá già lão rồi, nên bị thay thế, cho nên ta tới đây.

- Ngươi…

Một lão tổ hoàng tộc Đại Chu căm tức trừng Hạ Văn Vũ. người thanh niên này nói chuyện không mang một tia thuốc súng, nhưng quá mức bá đạo kiêu ngạo.

Chu Huy Đằng mặt đã trầm xuống, trầm giọng hỏi:

- Đây là ý của ngươi, hay là ý của hoàng triều Đại Hạ?

- Là ý của ta, cũng là ý của hoàng triều Đại Hạ. Vị tiền bối này, ngài có ý kiến hay sao?

Hạ Văn Vũ vẫn mỉm cười như trước, chiếc quạt trong tay mở ra, nhẹ nhàng lay động, cực

Kỳ giống một thư sinh văn nhược.

Chu Huy Đằng hít sâu một hơi, nói:

- Đại Thương, Đại Hạ cùng Đại Chu, ba hoàng triều xa xưa cùng một hơi thở, giữa các bên đều có quan hệ thông gia. Tính lại, bối phận ta còn là tổ tông ngươi, Đại Hạ Quốc Ngươi thật muốn làm tuyệt tình như vậy?

Lúc này, một tiếng nói truyền tới từ chân trời, hết sức ôn hòa, cũng không mang theo khói thuốc súng nào:

- Lão tổ Đại Chu, hoàng triều Đại Chu đã không cần phải tồn tại nữa. Đông Hoang có hai Đế quốc, vậy là đủ rồi.

Một bóng người giống như sao băng, nháy mắt xuất hiện trước mắt mọi người.

Người tới là Hô Diên Kiêu Dương, mái tóc ngắn khác người, đa ngăm đen, đôi mắt tinh thuần, trên mặt còn mang theo dáng tươi cười vài phần ngượng ngùng.

Chu Huy Đằng mày nhắn thật chặt, nghi hoặc nhìn người vừa tới, thầm nghĩ:

"Hỏng rồi lẽ nào Đại Hạ cùng Đại Thương rốt cuộc vẫn liên thủ hay sao?"

Lúc này, Chu Vô Phong bỗng nhiên mở miệng nói:

- Người tới là vương giả trẻ tuổi Đại Thương Quốc? Ta là Chu Vô Phong, di nương ta hiện giờ vẫn tốt chứ?

Hô Diên Kiêu Dương nhướng mày, nhìn Chu Vô Phong nói:

- Người là Vô Phong đại đế? Sư tẩu ta đã giao phó, Đại Chu một phần thành hai, một phần là Đại Hạ, một phần khác là của ngươi!

Lúc này những lão tổ hoàng tộc Đại Chu không nhịn được bắt đầu xao động, gần như không cách nào khắc chế được phẫn nộ trong lòng. Người này thật quá đáng không để bọn họ vào mắt, ở ngay trước mặt bọn họ công khai phân chia quốc thổ Đại Chu!

- Ha ha, chuyện Đại Chu Quốc ta không cần người khác nhúng tay.

Trước mắt cần phân rõ phải trái, Chu Vô Phong vẫn rất lý trí, hắn cười cười:

- Hơn nữa, hiện giờ ta chính là Hoàng đế Đại Chu, nếu các ngươi muốn tiêu diệt Đại Chu ta, vậy phải đạp qua thi thể của ta đã!

- Còn có ta!

- Còn có chúngta!

Một đoàn lão tổ hoàng tộc Đại Chu đều đứng ra, không nói đa số bọn họ đã không còn nhiêu thọ nguyên, dù là còn có mấy trăm năm thọ nguyên ở lúc này nên liều mạng thì phái liều mạng.

Nếu không, quốc gia không còn, có nói gì cũng vô dụng.

- Ta sẽ không giết ngươi.

Hô Diên Kiêu Dương mỉm cười, nói:

-Tuy nhiên Đại Chu, đã tới lúc bị diệt rồi!

Hô Diên Kiêu Dương nói rồi, nhìn thoáng qua Hạ Văn Vũ bên cạnh, cười nói:

- Giữa ngươi và ta, sớm muộn gì cũng phải đánh một trận tuy nhiên không phải ngày hôm nay!

Hạ Văn Vũ nhẹ nhàng lay động chiếc quạt, nhàn nhạt cười nói:

- Chúng ta gặp vị vương giả trung Châu trước đã!

Hạ Văn Vũ nói rồi, ánh mắt rơi xuống người Tần Lập, mỉm cười nói:

- Nghe nói trên người ngươi mang rất nhiều bảo vật, còn có chìa khóa mở ra Thần Miếu. Bảo vật luôn có người hướng tới, nếu như ngươi chịu giao ra những bảo vật này, ta sẽ lưu cho ngươi một mạng. Ta thấy ngươi không tệ, ngươi có thể đi theo cạnh ta, chứng kiến vô thượng đại đạo!

Hô Diên Kiêu Dương nhìn thoáng qua Hạ Văn Vũ, sau đó nhìn Tần Lập cười nói:

- Lời hắn nói, cũng là ta muốn nói.

Tần Lập cười to, trong ánh mắt sáng ngời như sao trời, không có một chút tức giận, nhàn nhạt nói:

- Ta cảm giác hai người các ngươi không tệ, còn trẻ tuổi, có thể tu luyện đến cảnh giới như vậy, cũng là người có đại số mệnh, đại cơ duyên. Không bằng đi theo hâu tạ ta dẫn các ngươi đi Thần Vực dạo chơi.

- Ha ha, đã như vậy chúng ta đây chiến một trận là được!

Hạ Văn Vũ thu hồi chiếc quạt, sắc mặt nghiêm lại, nhìn Hô Diên Kiêu Dương nói:

- Người nói thế nào?

Hô Diên Kiêu Dương cười cười:

- Ta chưa từng có thói quen cùng liên thủ với người khác khi dễ người ta, cho ngươi đánh trước. Nếu ngươi thua, chờ hắn nghỉ ngơi xong, ta sẽ tới tiếp. Nếu ngươi thắng, chờ ngươi nghỉ ngơi xong, chúng ta lại chiến đấu!

- Được! Thống khoái, cứ quyết định như thế!

Hạ Văn Vũ rất là tùy ý cười nói.

- Ta thấy không tốt.

Tần Lập cười cười, khẽ giọng nói.

- Ồ? Vương giả trung Châu, ngươi muốn nói gì? Không sao cả, chúng ta có thể thương lượng.

Hạ Văn Vũ mỉm cười nói.

Hô Diên Kiêu Dương ngượng ngùng cười:

- Chúng ta là võ giả cùng cảnh giới, có chuyện gì cứ thương lượng.

Các lão tổ hoàng tộc Đại Chu ở một bên, bị Hạ Văn Vũ cùng Hô Diên Kiêu Dương triệt để không nhìn tới, mỗi người tức giận không thôi, nhưng lại một mực không có lời nào để nói.

- Hai người các ngươi nên cùng lên đi. Ha ha ha.

Tần Lập nói mười phân thành ý, cười rất là vui vẻ.

Toàn bộ lão tổ hoàng tộc Đại Chu ở bên kia, kể cả Chu Vô Phong, đều trợn mắt há mồm nhìn Tần Lập, gần như mất đi năng lực tự hỏi.

Hắn điên rồi sao? Nhất định là điên rồi!

Đó là hai vương giả trẻ tuổi đó!

Không phải hai thứ thịt cá!

Tần Lập này lại cuồng vọng như vậy!

Hắn không muốn sống nữa, Đại Chu ta xong rồi!

Ôi! Đại Chu xong rồi…

Hạ Văn Vũ cùng Hô Diên Kiêu Dương ở bên kia cũng nao nao, nhìn Tần Lập, tiếp đó Hạ Văn Vũ cười nói:

- Như vậy là ngươi tự đào mồ chôn mình.

- Loại hành vi của ngươi đúng là cuồng vọng không chịu trách nhiệm, không thể tưởng ngươi là dạng người như vậy.

Hô Diên Kiêu Dương có chút dốc lòng khuyên bảo.

- Được rồi, bớt làm ra vẻ đi. Lão tử không quen nhìn bộ dạng ngụy trang của các ngươi. Lão tử không tin năm đó các ngươi đi ra lịch lảm cũng tao nhã như vậy. Mẹ nó, muốn chiến thì chiến, cần phải giống như nam nhân!

Tần Lập bỗng nhiên bùng nổ, chỉ vào Hạ Văn Vũ cùng Hô Diên Kiêu Dương mắng:

- Hai người các ngươi thua rồi, thì làm nô lệ của ta đi!

Trong mắt hai người Hạ Văn Vũ cùng Hô Diên Kiêu Dương rốt cuộc hiện lên một tia giận dữ, trong lòng đều thầm nghĩ:

"Người này, thật là không biết sống chết!"

Hạ Văn Vũ cười cười, thân hình bay lên trên cao, lưu lại tiếng nói đạm nhạt:

- Ngươi đã muốn chết như thế, vậy thì thành toàn cho ngươi!

761. Chương 766: Hỗn Độn Chỉ!

Ba người cùng nhau bay lên trời, nháy mắt biến mất trong tầng mây, tiến lên vùng trời cao chuẩn bị chiến đấu.

Các lão tổ hoàng tộc Đại Chu phía dưới, đều dùng ánh mắt lo lắng ngẩng đầu nhìn lên. Lúc này, một giọng trẻ con non nớt vang lên:

- Thái gia gia, ngài ấy có thể thắng không?

Toàn bộ lão tổ hoàng tộc Đại Chu, ánh mắt đều rơi trên người Chu Vô Phong, thiếu phụ Văn Tú cũng lo lắng nhìn vị hoàng gia gia này.

Chu Vô Phong cười rất là tự tin nói:

- Hắn sẽ thắng!

- Vô Phong, ngươi có nắm chắc không?

Chu Huy Đằng hỏi.

- Lão tổ tông, ta càng hiểu hắn hơn các ngươi, công tử là người chưa bao giờ làm chuyện không chắc chắc.

Chu Vô Phong nói, để cho những lão tổ hoàng tộc Đại Chu nửa ngờ nửa tin, nhưng trong lòng cũng an ổn hơn vừa rồi.

Lúc này ba người Tần Lập đều đứng ở trên trời cao, dòng khí lưu trên cao rất mạnh, nhiệt độ cực thấp, nhưng đối với ba người này mà nói, lại không có chút ảnh hưởng gì.

Tần Lập cười hì hì nhìn hai người trẻ tuổi trước mắt, trong lòng càng nhìn càng vui vẻ. Hai người trẻ tuổi thật là tốt quá, có hai người như vậy đi theo, dù là xông vào nơi Thần Vực, trong lòng càng có chắc chắn.

Tần Lập bất đồng với Hô Diên Kiêu Dương cùng Hạ Văn Vũ. Hai người này, tuyệt đối không nhìn thấu tu vi Tần Lập, nhưng Tần Lập lại có thể dùng Tiên Thiên Tử Khí, không kiêng nể dò xét thực lực trong thân thể hai người này.

Nếu không như thế, Tần Lập làm sao có thể bảo hai người bọn họ cùng xông lên?

Tuy rằng Tần Lập cực kỳ tự tin vào một thân thực lực của mình, nhưng không có cuồng vọng tới mức cho rằng lão tử là đệ nhất thiên hạ. Hắn chọc giận hai người này, tuyệt đối là có mục đích.

Người thanh niên như vậy, mặc kệ bề ngoài biểu hiện khiêm tốn lễ nghĩa thế nào, trong lòng sẽ luôn không thể thiếu được ngạo khí.

Bọn họ là thiếu niên đắc chí chân chính, hoàn toàn khác so với Tần Lập, Tần Lập hai đời làm người, Tuy rằng không giống như những võ giả cao cấp thế giới này, các lão gia sống cả ngàn tuổi cả vạn tuổi, nhưng kinh nghiệm từng trải cũng tuyệt không kém nửa phần so với bọn họ.

Bởi vì không ai có thể giống như Tần Lập, có được từng trải thần kỳ như vậy, sống đến hai đời. Những lão tổ hoàng tộc Đại Chu phía dưới kia, đừng nhìn một đám lão già thành tinh, nhưng bọn họ cũng vẫn không được.

Hai thiếu niên đắc chí trước mắt này, càng không được.

Tần Lập tự hỏi, nếu như mình chỉ sống một đời, sau đó trong thời gian mấy chục năm ngắn ngủi, có được một thân thực lực mạnh mẽ đến cực điểm, sợ rằng biểu hiện còn chưa chắc bình tĩnh như hai người trước mắt này.

Cho nên, mặc dù hai người này rất cường thế nhưng bọn họ có cái vốn cường thế. Hôm nay nếu không phải có Tần Lập ở chỗ này, Đại Chu Quốc tất diệt.

- Ha ha, các ngươi có thể ra tay rồi, cứ việc dùng tới chiêu thức cường đại nhất của các ngươi, không cần lo lắng chủ nhân ta không tiếp được.

Tần Lập nhe răng cười, bộ dạng thật là ghê tơm.

- Miệng lưỡi lợi hại, không ý nghĩa.

Hô Diên Kiêu Dương vẻ mặt lạnh lùng nói.

Hạ Văn Vũ cười ha ha nhìn Tần Lập, nói:

- Tuy rằng không biết ngươi có lòng tin cường đại như vậy từ chỗ nào, nhưng mà ngươi đám lấy một đánh hai, đó là chính ngươi muốn chết. Nếu như hiện giờ hối hận vẫn còn kịp, chúng ta có thể từ từ nói chuyện.

- Không cần, các ngươi đã định trước sau này là tùy tùng của ta, không có gì phải nói cả.

Tần Lập cười nói.

Trong mắt Hạ Văn Vũ hiện lên một tia tức giận, một đại năng trẻ tuổi như mình lại bị người ta coi rẻ như thế, nếu như còn có thể thờ ơ, vậy đúng là Thánh Nhân rồi.

- Được!

Hạ Văn Vũ Nói rồi, trong khoảng khắc phía sau lưng hắn chợt mọc ra ngàn vạn bảo kiếm lóe ra hàn quang. Những bảo kiếm này, màu sắc khác nhau, đỏ cam vàng lục lam chàm tím… đủ mọi loại màu sắc, nhìn từ xa xa, giống như trên bầu trời xuất hiện một phiến cầu vồng thật lớn.

Những bảo kiếm này tỏa ra sát khí kinh người, kiếm quang bắn ra xuyên thủng hư không.

-Đi!

Hạ Văn Vũ khẽ quát một tiếng, ngàn vạn bảo kiếm phía sau vũ một tiếng, toàn bộ bắn về phía Tần Lập.

- Vạn Kiếm Giảo Sát?

Tần Lập khẽ nhắn mày lại, xem ra đây chính là dị tượng Hoang cổ diễn sinh ra từ Tuyệt Mệnh Tam kiếm, truyền thừa cường đại nhất hoàng triều Đại Hạ Quốc.

- Vạn Kiếm Giảo Sát, quả nhiên không tầm thường!

Tần Lập cười ha ha, cả người nháy mắt biến mất tại chỗ.

- Vô dụng thôi.

Hạ Văn Vũ hừ lạnh một tiếng:

-Phá!

Chỉ thấy trên bầu trời ngàn vạn bảo kiếm lóe ra quang mang bảy màu, nháy mắt nổ tung.

Từ ngàn vạn thanh bảo kiếm, khoảng khắc biến thành hàng tỷ thanh.

Kiếm khí tung hoành, toàn một vùng trời cao phá nát thành mảnh nhỏ, hư không trực tiếp nát bấy, lộ ra dị không gian sâu thẳm bên trong. Không gian dao động cực kỳ hổn loạn, trong thiên địa biến động dữ dội.

Ầm ầm!

Một tiếng nổ rang trờ,. hàng tỷ thanh bảo kiếm này một lần nữa bùng nổ.

Ngập trời ngập đất, hàng trăm tỷ thanh kiếm nhỏ khó có thể thấy được, nhưng kiếm quang bắn ra ngày càng sắc bén.

Hô Diên Kiêu Dương ở một bên còn không ra tay, nheo mắt nhìn lại, trong lòng trong lòng thầm nghĩ:

"Bí thuật trấn quốc Đại Hạ Quốc, quả nhiên không tầm thường."

Hàng trăm tỷ đạo kiếm quang, bao phủ toàn bộ một mảnh không gian mấy trăm dặm nơi Tần Lập vừa đứng ở bên trong, có thể thấy được không gian bị những kiếm quang này xé ra từng vết rách thật lớn.

Nhìn mà người ta kinh hồn vỡ mật.

Mặt đất bên dưới, bốn phía cũng bị quấy nhiễu, cuồng phong gào thét, mưa xối tầm tả, thiên địa một mảnh đen kịt, cảnh tượng như ngày diệt vong.

Chu Huy Đằng lão tổ hoàng tộc Đại Chu cũng không nhịn được than thở

- Đây là thực lực tuyệt đỉnh đại năng? Ta đây mặc cảm không bằng.

Theo dị tượng Hoang cổ triển khai, trên mặt Hạ Văn Vũ tràn ngập tự tin cùng ngạo nghễ. Hiện giờ dù đứng ở trước mặt hắn là Thánh Nhân nơi Thần Vực, hắn cũng dám đánh một trận.

Dị tượng Hoang cổ , dù là nơi Thần Vực cũng không cách nào phá giải.

Không gian xung quanh đã bị hàng trăm tỷ đạo kiếm quang này hoàn toàn phong tỏa, chỉ cần Tần Lập ở trong đó, hắn sẽ không cách nào trốn khỏi số phận bị chém thành bụi bặm.

Hô Diên Kiêu Dương đột nhiên hừ lạnh một tiếng, ống tay áo vung lên, một cỗ lực lượng thuộc tính hòa chợt cuốn về một hướng phía sau hắn.

Ầm ầm ầm!

Một tiếng nổ ầm ầm, thân thể Hô Diên Kiêu Dương bỗng nhiên lui ra sau, mắt thấy sẽ lui vào trong vùng dị tượng Hoang cổ của Hạ Văn Vũ, không khỏi phải thi triển ra dị tượng Hoang cổ độc môn của hắn.

Một lực cắn nuốt khủng bố, bỗng nhiên bùng nổ.

Tất cả vật chất xung quanh thân thể Hô Diên Kiêu Dương, trong nháy mắt này đều hóa thành hư vô.

Toàn bộ hư không đều chôn vùi.

Ởxung quanh thân thể Hô Diên Kiêu Dương, hình thành một dải đất trống trải mấy chục dặm.

Không còn một thứ gì!

Kể cả một bộ phận trong hàng trăm tỷ đạo kiếm quang của Hạ Văn Vũ, cũng theo dị tượng Hoang cổ của Hô Diên Kiêu Dương mở ra mà hóa thành hư vô.

Hô Diên Kiêu Dương quát lạnh một tiếng, trực tiếp lao về phía phương hướng vừa nảy.

Nơi đi qua, những vết rách sụp đổ to lớn xuất hiện trên trời cao.

Hạ Văn Vũ cũng phát hiện mình làm nửa ngày không có tác dụng, Tần Lập không biết từ lúc nào đã ra khỏi kiếm trận Vạn Kiếm Giảo Sát, không khỏi giận tím mặt, vươn tay chỉ ra, hét lớn một tiếng:

-Đi!

Hàng trăm tỷ đạo kiếm quang trên bầu trời, như một đoàn ong điên cuồng phá vỡ hư không thành mảnh nhỏ, đánh úp về phía Tần Lập.

Tốc độ Hô Diên Kiêu Dương phi thường nhanh, trong chớp mắt đã lao qua mấy chục dặm giữa không trung.

Đã tới gần thân thể Tần Lập.

Cỗ lực lượng hư vô khủng bố, có thể xét tất cả những gì ngăn cản trước nó thành cặn bã.

Hai mắt Tần Lập bắn ra hai đạo thần quang, hai đạo thần quang này cũng là một loại dị tượng Hoang cổ .

Trong truyền thuyết, thời đại Hoang cổ có một Thiên Mục Thần, không biết là Nhân tộc hay là Thú tộc, hai mắt có thể bắn ra thần quang, thần quang chiếu rọi có thể xóa đi hết thảy vật chất.

Đây là Tần Lập tu luyện Thiên Mục Thần Quang tới một trình tự mới, mới tìm hiểu ra được những điều này từ Hoang cổ thần tàng.

Hai đạo Thiên Mục Thần Quang trùng kích một chỗ với dị tượng cắn nuốt của Hô Diên Kiêu Dương, trong thiên địa bộc phát ra một cỗ lực lượng hùng hồn, cổ lực lượng này, trực tiếp lấy hai dị tượng Hoang cổ làm trung tâm, bầu trời trong phạm vi mấy trăm dặm hóa thành hư vô, trực tiếp sụp đổ.

Thân hình Hô Diên Kiêu Dương vội vàng thối lui, thân hình Tần Lập đón đỡ cỗ lực lượng hùng hồn kia bùng nổ đánh tới.

Hàng trăm tỷ đạo kiếm quang do Hạ Văn Vũ phát ra, đánh lên cỗ lực lượng to lớn này, hư không bị sụp đổ trực tiếp khuếch tán ra phạm vi hơn hai trăm dặm.

Thân thể Tần Lập ở trong hư không sụp đổ, thân thể thừa nhận áp lực không thể nào tưởng tượng, nhưng cực kỳ ung dung bình thản từng bước đi về phía hai người đang thối lui ra xa.

Trong ánh mắt tinh thuần của Hô Diên Kiêu Dương, tròng mắt chợt co rút lại.

Hạ Văn Vũ nhíu mày, thấp giọng lẩm bẩm:

- Mẹ nó, đây là cái thân thể gì, lại cường đại như thế?

Tần Lập cười sang sảng:

- Vừa tìm hiểu ra được dị tượng Hoang cổ Hỗn Độn Chỉ, mượn các ngươi thử xem uy lực của nó.

Đây là loại dị tượng Hoang cổ thứ ba Tần Lập hoàn toàn tìm hiểu ra, chân chính nắm giữ được từ trên Hoang cổ thân tàng, sau con thuyền lớn vàng kim, Thiên Mục Thần Quang.

Hỗn Độn Chỉ, tên như ý nghĩa. Hỗn Độn, chính là lúc thiên địa mới thành, một cỗ hỗn độn khí lưu lại ở giữa thiên địa. Hỗn độn khí, là năng lượng tinh thuần nhất trong thiên địa, có thể sinh ra vạn vật, cũng có thể hủy diệt vạn vật.

Hỗn độn khí chân chính, đã sớm theo thiên địa mở ra mà tiêu tán trong vũ trụ mênh mông, có đại thần Hoang cổ thông qua tu luyện, suy diễn cảnh tượng thiên địa sơ khai, từ đó lĩnh ngộ ra bí thuật Hỗn độn Chỉ thần thông Hoang cổ .

Thi triển ra dị tượng này, nhìn bề ngoài cũng không đáng sợ, chỉ có một đạo khí tức nhàn nhạt, chỉ vào đối phương. Nhưng uy lực này, Thiên Mục Thần Quang cùng thuyền lớn vàng kim cộng lại, cũng không thể so sánh được.

Tần Lập vừa tìm hiểu ra Hỗn Độn Chỉ, sử dụng cũng không phải rất thuần thục. Vươn ngón trỏ tay phải, giữa hư không nhấn một cái, chỉ về phía Hạ Văn Vũ thập tứ hoàng tử Đại Hạ Quốc, vương giả trẻ tuổi Đông Hoang.

Chỉ thấy một mảnh hư không hướng Tần Lập chỉ tới, trực tiếp sụp đổ, nháy mắt chôn vùi, hóa thành hư vô. Một cổ lực lượng hủy diệt trực tiếp chỉ về phía mi tâm Hạ Văn Vũ.

Thân hình Hạ Văn Vũ chợt lóe, nhanh đến mức khó tin được, những vẫn không cách nào tránh né một ngón tay của Tần Lập.

Còn thân hình Tần Lập như mây bay nước chảy, trong nháy mắt đã tới trước mặt Hạ Văn Vũ, ngón trỏ tay phải Tần Lập trước sau vẫn chỉ vào mi tâm Hạ Văn Vũ.

Hạ Văn Vũ thầm hô một tiếng:

"Mạng ta xong rồi!"

Nói xong liền nhắm mắt chờ chết, đợi nửa ngày vẫn không có cảm giác tử vong như mình tưởng tượng, Hạ Văn Vũ chậm rãi mở mắt ra, chỉ thấy ngay một tấc cách mi tâm mình, một ngón tay trắng nõn thon dài dừng lại đó, một cổ lực lượng hủy diệt ở ngay trên ngón tay kia, như một con rắn tinh nghịch vờn quanh lên xuống, thỉnh thoảng còn xông lên giương nanh múa vuốt thị uy một phen với Hạ Văn Vũ.

- Ta thua rồi.

Hạ Văn Vũ vẻ mặt mất mát

-o0o-

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

——oo0oo——

762. Chương 767: Song Vương Khuất Phục, Danh Chấn Đông Hoang!

Hô Diên Kiêu Dương ở một bên cũng ngừng giữa không trung, không tiếp tục ra tay, cũng không thi triển ra chiêu thức mới nữa.

Cường giả chân chính ra tay, tràng diện chưa chắc phải đặc sắc, rất có thể trong nháy mắt ngắn ngủi liền phân ra thắng bại. Cái loại người tới ta qua, không phải là cảnh giới thấp, thì là đang biểu diễn.

Chém giết sinh tử chân chính, mục đích cuối cùng đều là vì chém giết đối phương, ai lại dùng ra những chiêu thức hoa lệ, chỉ có thể nhìn lại không có một chút ý nghĩa thực tế?

Cho nên, mặc kệ là Hô Diên Kiêu Dương hay Hạ Văn Vũ, vừa đi lên liền dùng tới sát chiêu cực mạnh.

Sát chiêu cực mạnh, lại bị người ta cái thì tránh thoát, cái thì ngăn cản. Sau đó, đối phương phản kích thì bọn họ lại không tiếp được, như vậy thì không cần tỷ thí tiếp nữa.

Chỉ có Ô Quận Vương là người tới từ nơi Thần Vực, lời nói mới có quyền uy nhất!

- Có thể con cũng đã biết, ta xuất thân từ gia tộc Thần Vương ở nơi Thần Vực!

Ô Quận Vương nói lời đầu tiên, làm cho Tần Lập giật mình không thôi.

Không nhịn được cắt lời Ô Quận Vương nói, hỏi:

- Lão sư, con cắt lời một chút, trên Địa Tiên còn có mấy loại cảnh giới?

Ô Quận Vương ánh mắt thâm thúy nhìn chằm chằm mặt hồ phẳng lặng, nhẹ giọng nói:

- Mấy loại cảnh giới…. Sau khi đột phá Địa Tiên, là cấp bậc Thánh Chủ, cấp bậc Thánh Chủ chia làm ba cảnh giới, là giai đoạn thứ nhất, giai đoạn thứ hai và giai đoạn thứ ba. Sau Thánh Chủ là cảnh giới Thần Vương, Cảnh giới Thần Vương chia làm năm trọng. Trên cảnh giới Thần Vương là cảnh giới Đế vương, cảnh giới Đế vương lại chia làm bảy trọng.

- Cảnh giới Đế vương trở lên, chính là cảnh giới Bất Tử Chân Thần trong truyền thuyết. Chẳng qua, cảnh giới kia chỉ là truyền thuyết, có người nói mấy trăm vạn năm trước nơi Thần Vực từng xuất hiện một vị Bất Tử Chân Thần nhưng sau đó lại không thấy qua.

Ô Quận Vương nhẹ giọng nói, trong mắt lại hiện một tia hoài niệm, bởi vì Bất Tử Chân Thần kia chính là đi ra từ gia tộc hắn! Hơn nữa đó không phải là truyền thuyết, mà là sự thật!

Nhưng chuyện này, dù sao cũng đã trôi qua mấy trăm vạn năm, gia tộc Thần Vương không còn huy hoàng, nhắc lại điều này sẽ chỉ còn lại hoài niệm cùng thương cảm, đã không còn gì kiêu ngạo đáng nhắc tới nữa.

Tần Lập nghe xong thật lâu không thể bình tĩnh, không ngờ tới trên Địa Tiên lại còn có nhiều cảnh giới như vậy. Nếu như tới nơi Thần Vực rồi, thực lực của mình chẳng phải phi thường yếu ớt hay sao?

-o0o-

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

——oo0oo——

764. Chương 769: Luận Bàn!

Ô Quận Vương khẽ than một tiếng, nói tiếp:

- Nơi Thần Vực hiện giờ, thực lực cực mạnh nhất sợ rằng là người kia. Gia tộc của ta sở dĩ được xưng là gia tộc Thần Vương, chính là vì đã từng xuất hiện rất nhiều vị Thần Vương, từng có hai vị Đế vương! Còn có một Bất Tử Chân Thần…

Tần Lập cả kinh, không ngờ tới lão sư của mình lại có địa vị lớn đến thế.

Ô Quận Vương khẽ cười nói:

- Bất Tử Chân Thần đã là chuyện mấy trăm vạn năm trước rồi. Hiện giờ thế giới chỗ chúng ta trở thành Giới Hạ, nơi Thần Vực là Giới Thượng. Địa phương nơi bộ tộc tử đồng là Vực Ngoại cùng Vực Nội, những nơi này gộp chung lại là một giới! Bất Tử Chân Thần tổ tiên gia tộc ta, trước khi lao ra khỏi giới này, là cảnh giới Đế vương thất trọng, chỉ có lao ra khỏi giới này mới có thể chân chính trở thành Bất Tử Chân Thần.

- Về sau hai vị Đế vương ở trong gia tộc, một người tam trọng, một người ngũ trọng, sống vô số năm, đến cuối cùng tọa hóa, về sau, gia tộc cũng không xuất hiện Đế vương nữa, ngược lại xuất hiện không ít Thần Vương.

- Mà tới một đời cha ta, gia tộc Thần Vương đã từng huy hoàng hiển hách vô cùng, cũng đã bắt đầu suy sụp. Sỡ dĩ nơi Thần Vực phong ấn Thần Miếu, chính là vì Nguyên bên trong nơi Thần Vực đã không đủ

cho chính người nơi Thần Vực sử dụng nữa. Nếu lại để cho võ giả Giới Hạ tiến vào nơi Thần Vực, sợ rằng không tới bao nhiêu năm, nơi Thần Vực sẽ hoàn toàn suy sụp.

- Nguyên?

Tần Lập cau mày, vẻ mặt khó hiểu lầm bẩm:

- Đó là cái gì?

- Giống như linh thạch thế giới này, Nguyên là năng lượng tinh thuần nhất trong thiên địa này, không thể tái sinh. Tới cấp bậc Thánh Chủ linh thạch đã hoàn toàn không có tác dụng nữa, chỉ có Nguyên mới có thể tăng lên thực lực, Cửu Thiên Thập Địa nơi Thần Vực, phàm là những nơi có Nguyên đều đã bị người chiếm, năm đó gia tộc của ta chiếm hai Thiên một Địa tốt nhất, đáng tiếc về sau bị người ta công phá, mãi đến diệt vong.

- Lại có người có thể tiêu diệt gia tộc Thần Vương?

Tần Lập không dám tin nổi.

- Đương nhiên, nếu không thì vì sao ta lại xuất hiện ở nơi này?

Ô Quận Vương cười tự giễu, sau đó nói:

- Năm đó Thần Vương đại thành kia vốn là một con cháu gia tộc phụ thuộc vào gia tộc Thần Vương, thiên tư trác tuyệt, tu luyện đến cảnh giới Thần Vương ngũ trọng, lúc đó một chân đã bước vào cảnh giới Đế vương. Nhiều năm trôi qua, rất có thể đã tiến vào cảnh giới Đế vương, cho nên ta mới nói thực lực người kia hắn là người mạnh nhất toàn Thần Vực!

- Chiến Kỳ Duy Ngã Độc Tôn , là chiến Kỳ gia truyền của lão sư?

Tần Lập hỏi ra nghi vấn lớn nhất trong lòng.

Ô Quận Vương gật đầu, lại lắc đầu, cười khổ nói:

- Nói tới, ta rất hâm mộ con, con lại có thể tu luyện thành chiến Kỳ Cửu Thiên Thập Địa Duy Ngã Độc Tôn . Con có biết không, chiến Kỳ này chính là do vị Bất Tử Chân Thần lão tổ Ô gia truyền xuống! Nhưng mà lại không có một người nào có thể chân chính tu luyện thành công!

- Đương nhiên, người nơi Thần Vực tu luyện nó sẽ không tử vong, nhưng cũng không có khả năng tu luyện đến cảnh giới rất cao, càng không thể giống như con, từ đó diễn hóa ra tuyệt thế chiêu thức Duy Ngã Cửu Kiếm. Cho nên chiến Kỳ Cửu Thiên Thập Địa Duy Ngã Độc Tôn ở nơi Thần Vực cũng là một truyền thuyết!

- Không ngờ là vậy, con còn tưởng rằng ở nơi Thần Vực rất nhiều người đều có thể tu luyện thành công chứ!

Tần Lập thở dài nói.

- Cho nên, hiện giờ con đã biết giá trị của nó rồi chứ? Bản chiến Kỳ kia cũng không phải thứ quy hiếm bí mật gì, nếu không như thế thì ta cũng không thể nào truyền lưu ra ngoài. Ngược lại bản đan phượng kia là thứ tốt chân chính, cũng là vị lão tổ Bất Tử Chân Thần nhà ta lưu lại. Ẩm Huyết Kiếm, cũng là vũ khí vị tổ tiên nhà ta đã dùng năm đó.

- Mấy thứ này, ở nơi Thần Vực đều được tôn sùng là Thần Vật, hiện giờ lại bị một mình con có được, đồng thời có thể mang nó phát dương quang đại. Cho nên, người ứng vận như con, số mệnh quả thật là vô cùng cường đại!

- Nếu gia tộc lão sư từng xuất hiện Bất Tử Chân Thần, vì sao những người đó còn dám tiêu diệt gia tộc ngài?

Tần Lập hỏi.

- Bất Tử Chân Thần không có khả năng tồn tại ở Giới Thượng, sau khi ra khỏi giới này, trời mới biết bọn họ sẽ đi tới phương nào? Có lẽ, đi tới một thế giới mà chúng ta hoàn toàn không thể nào hiểu được, hoặc là chu du vũ trụ, tìm hiểu thiên đạo chân chính, nói chung, khả năng trở về là rất thấp.

Ô Quận Vương có chút đau thương nói.

- Vậy cho tới bây giờ, lão sư không nghĩ tới báo thù rửa hận hay sao?

Tần Lập hỏi.

- Báo thù tự nhiên là có nghĩ tới, năm đó mấy ngàn nhân khẩu gia tộc ta bị ác nhân kia tàn sát gần như không còn. Mười mấy Thánh Chủ đối mặt với cường giả cảnh giới Thần Vương ngũ trọng, tất cả đều chết thảm trong tay hắn. Còn sót lại một mình ta, bị hai lão tổ Thần Vương tứ trọng phong ấn ở trong một khối Nguyên thật lớn, kể cả Thánh vật gia tộc Ẩm Huyết Kiếm cùng bản đan phương, cùng với chiến Kỳ Cửu Thiên Thập Địa Duy Ngã Độc Tôn đưa đến Giới Hạ này.

Ô Quận Vương nói đến đây, đôi mắt bình thản kia lộ ra một tia thống hận.

Thở ra một hơi, sau đó nói tiếp:

- Sau khi ta đi vào giới này, hấp thu khối Nguyên kia, trưởng thành rất nhanh, nhưng bị kẹt ở cảnh giới Thánh Chủ tam trọng, đến nay không thể đột phá tới cảnh giới Thần Vương, loại thực lực này dù là trở lại nơi Thần Vực, thì có thể làm gì?

Tần Lập vẻ mặt kinh ngạc nhìn Ô Quận Vương, hắn ở thế giới này rốt cuộc nhìn thấy người cảnh giới siêu việt Địa Tiên, không nhịn được nói:

- Lão sư, cảnh giới Thánh Chủ tam trọng, so với tuyệt đỉnh Địa Tiên đại năng, hơn kém bao nhiêu?

- Phất tay là diệt được!

Ô Quận Vương nhàn nhạt cười.

Tần Lập miệng mở to, trợn mắt há mồm, cố tình không tin lại nghĩ Ô Quận Vương không giống như gạt mình.

- Thế nào? Không tin?

Ô Quận Vương cười híp mắt nhìn Tần Lập hỏi.

- Cái này… Không phải không tin, mà là thật sự, không có kiến thức qua người cảnh giới Thánh Chủ ra tay…

Tần Lập nói.

- Ha ha! Tiểu tử ngươi, không phải muốn nhìn xem lão sư nói thật giả hay sao? Tới đây, chúng ta thử một chút sẽ biết!

Ô Quận Vương nói rồi, kéo tay Tần Lập phóng lên cao, không thấy bất kỳ dao động gì, đơn thuần dùng thân thể trực tiếp xuyên thủng hư không, sau khoảng khắc hai người xuất hiện trên trời cao!

Chỉ chiêu thức này, Tần Lập hiện giờ đã tự thấy không bằng!

- Tới đây, con đánh ra chiêu thức cực mạnh, dị tượng Hoang cổ cũng được, toàn lực công kích ta!

Ô Quận Vương cười khẽ nói.

- Thật sự muốn toàn lực?

Tần Lập có chút không xác định hỏi.

- Tiểu tử này, coi sư phụ ngươi là kẻ yếu hay sao? Đừng nói thừa, nhanh một chút!

Ô Quận Vương thúc giục.

- Vậy được, sư phụ ngài phải cẩn thận!

Hai mắt Tần Lập bỗng nhiên bắn ra hai đạo thần quang, chính là Thiên Mục Thần Quang dị tượng Hoang cổ !

Chỗ mi tâm lao ra một chiến thuyền vàng kim khổng lồ. chiến thuyền mang theo khí thế ngập trời, bí mật mang theo một cỗ khí thế chỉ tiến không lùi đánh về phía Ô Quận Vương.

Tần Lập vươn ngón trỏ tay phải một đạo hỗn độn khí theo ngón tay chỉ hướng Ô Quận Vương bắn ra, đó là Hỗn độn Chỉ dị tượng Hoang cổ !

Ba loại dị tượng Hoang cổ vô cùng mạnh mẽ, trong nháy mắt trùng kích trời cao tan vỡ thành mảnh nhỏ, cảnh tượng như diệt thế, cùng lúc đánh tới Ô Quận Vương!

Ô Quận Vương thấy tình cảnh này, cũng không nhịn được ngẩn ra, thốt lên:

- Tiểu tử giỏi lắm, có được thủ đoạn như thế!

Ô Quận Vương vốn đã sai lầm lớn, muốn đứng đó ngạng kháng. Nhưng lúc này cũng không dám ngang nhiên như vừa rồi, mà thân hình chợt vội vàng thối lui, sau đó hai tay kết ấn một mảnh màn trôi màu lam nháy mắt che ở trước mặt mình!

Tần Lập nhìn thấy vậy cũng không khỏi một trận kinh hồn khiếp vía, có thể vận dụng ngũ hành nguyên tố đến cảnh giới như vậy, không hổ là cường giả cấp bậc Thánh Chủ!

Ầm ầm ầm!

Trên trời cao, phát ra một trận bùng nổ kịch liệt, bầu trời phạm vi mấy trăm dặm một mảnh sụp đổ, vạn vật hóa thành hư vô!

Thân thể Ô Quận Vương nháy mắt này thối lui ra sau chừng hơn trăm dặm!

Sau đó thân hình mới ổn định, khẽ giật mình, mới cười ha ha. giọng cười như xuyên qua trời cao, rơi vào trong tai Tần Lập.

- Ha ha ha ha! Dị tượng Hoang cổ quả nhiên mạnh mẽ vô biên, Tần Lập, thực lực của con có thể chống lại Thánh Chủ nhị trọng rồi!

Ô Quận Vương quả thật hài lòng vô cùng, người thanh niên trước mắt thiên tư trác tuyệt, dù là nơi Thần Vực cũng vạn năm khó có một người!

Hơn nữa, còn là người ứng vận trên thế giới này, không chừng thật sự có thể tái hiện huy hoàng gia tộc Thần Vương, thậm chí có thể sánh vai với vị lão tổ Bất Tử Chân Thần nhà mình.

Nên biết, người thanh niên này còn chưa tới bốn mươi tuổi đó!

Chỉ cần tu luyện thích đáng, Tần Lập đột phá Địa Tiên tiến vào cảnh giới Thánh Chủ chỉ trong thời gian tương lai sắp tới. Trước đó, nếu như có thể tránh thoát ánh mắt người mạnh nhất nơi Thần Vực, chuyên tâm tu luyện mấy ngàn năm, chưa chắc sẽ không có cơ hội trở thành Thần Vương đại thành, như vậy mới có thể giúp mình báo thù!

Trong lòng Ô Quận Vương nghĩ vậy, nhìn Tần Lập nói:

- Tới đây, thi triển chiến Kỳ Cửu Thiên Thập Địa Duy Ngã Độc Tôn một lần cho ta xem!

Tần Lập biết, đây là lão sư cố tình muốn chỉ điểm cho mình.

Vì vậy tập trung tinh thần bình tâm tĩnh khí, sau đó bắt đầu thi triển mỗi một chiêu thức trong chiến Kỳ Cửu Thiên Thập Địa Duy Ngã Độc Tôn !

Tuy rằng Ô Quận Vương không thể hoàn toàn luyện thành chiến Kỳ Cửu Thiên Thập Địa Duy Ngã Độc Tôn nhưng ánh mắt cùng kinh nghiệm có đó, vừa nhìn không khỏi liên tục gật đầu, cười thoải mái nói:

- Vốn cứ tưởng rằng còn có thể chỉ điểm con một chút, hiện giờ xem ra con đã hoàn toàn xuất sư, không cần ta chỉ điểm nữa! Đã như thế… tới đây, lão sư cho con chút thứ tốt, có thứ này, con vọt vào cảnh giới Thánh Chủ sẽ không thành vấn đề!

Tần Lập nghe thế nao nao, tiếp đó mừng rỡ Loại cơ hội này., không ai muốn bỏ qua.

Đúng lúc này, ở thật xa xa phía dưới có một bóng người bay lên, thân thể uyển chuyển, như cửu thiên tiên tử, Ô Quận Vương mỉm cười, nói:

- Tần Lập, sư tỷ của con tới rồi.

Tần Lập sửng sốt một chút, tiếp đó nghĩ đến hàng chữ mình thấy ở Ô Long Sơn, thầm nghĩ: "Chẳng lẽ là nàng?"

Trong lòng nghĩ vậy, nữ tử kia đã nhanh chóng tới đây, vừa nhìn thấy Tần Lập, ánh mắt lộ ra vẻ phức tạp, sau đó hành lễ với Ô Quận Vương, giọng nói thanh thúy, dịu dàng như hoàng oanh:

- Thì ra là động tĩnh do sư phụ làm ra, con cứ tưởng rằng có ngoại địch xâm nhập nữa chứ.

- Ha ha! Tử Lăng, tới đây, người này chính là tiểu sư đệ Tần Lập của con. Các ngươi… hẳn đã biết nhau rồi chứ?

Ô Quận Vương khẽ cười nói.

Nam Cung Tử Lăng đạp bước giữa hư không, đi tới trước mặt Tần Lập, đôi mắt sáng ngời nhìn vào Tần Lập, lặng im không lời.

-o0o-

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

——oo0oo——

765. Chương 770: Cảm Ngộ Đạo Vận Hoang Cổ !

- Sư đệ, xin chào.

Nam Cung Tử Lăng ngưng mắt nhìn Tần Lập một lát.,đôi mắt sáng ngời như ánh sao khôi phục lại bình tĩnh, phẳng lặng không dao động.

Lúc này Tần Lập thật có chút xấu hổ, nếu như không biết thì cũng thôi, hết lần này tới lần khác Nam Cung Tử Lăng lưu lại lời nhắn cho hắn ở Ô Long Sơn mặc kệ tị hiềm để lại công pháp cởi bỏ cấm chế trên người Cơ Ngữ Yên.

Tần Lập hít sâu một hơi, trầm giọng nói:

- Ra mắt sư tỷ.

Ô Quận Vương tử nhiên là biết vấn đề giữa Tần Lập cùng Nam Cung Tử Lăng, nhàn nhạt nói:

- Con đường tu luyện vô cùng dài dòng. Các con đều là con cưng của trời, kiều nữ của trời, vi sư hy vọng các con có thể bước lên đỉnh điểm càng cao hơn không bị tục sự ràng buộc.

Nam Cung Tử Lăng cười duyên dáng, như tiên hoa nở rộ, vô cùng xinh đẹp, nhẹ giọng nói:

- Sư phụ, Tử Lăng cùng Ô Long Sơn nhất mạch đã sớm không có quan hệ gì nữa, những người đó gieo gió gặt bảo, Tử Lăng không hận sư đệ.

Nam Cung Tử Lăng nói rồi, ánh mắt đỏ lên, nói tiếp:

- Những chuyện ác bọn họ đã làm, Tử Lăng sớm nhìn ở trong mắt, chết vạn lần cũng khó đền tội, nhưng Tử Lăng không làm được quân pháp không nể thân tình. Cho nên, sư đệ tiêu diệt Ô Long Sơn nhất mạch, coi như là trừ hại. Trong lòng Tử Lăng tuy có khổ sở, nhưng tuyệt sẽ không giận lây tới sư đệ.

- Tốt! Đây mới thật là đồ nhi ngoan của ta. Năm đó nếu như không phải con cầu xin sư phụ, những tên ở Ô Long Sơn đã sớm bị sư phụ diệt rồi.

Ô Quận Vương cười cười, sau đó nhìn Tần Lập nói:

- Cho nên, con đừng vì những chuyện đó mà cảm thấy hổ thẹn với sư tỷ con, dẫn đến sâu trong nội tâm mình lưu lại một tia chấp niệm. Điều này sẽ rất bất lợi với con đường tu luyện của con.

Tần Lập khẽ giật mình, đúng là chuyện này hắn vẫn cảm thấy rất có lỗi với Nam Cung Tử Lăng, bởi vì những người đó dù có ngàn vạn tội trạng, nhưng dù sao cũng là thân nhân Nam Cung Tử Lãng. Hắn tự tay

trán áp tiêu diệt toàn bộ Ô Long Sơn nhất mạch, nếu như đời này không nhận biết Nam Cung Tử Lăng thì cũng thôi, hẳn sẽ không lưu lại gánh nặng tâm lý gì.

Nhưng ý trời trêu ngươi, Nam Cung Tử Lăng lại thành sư tỷ hắn…

Khóe miệng Tần Lập khẽ co quắp, không nói gì.

Nam Cung Tử Lăng đôi mắt cực đẹp nhìn vào Tần Lập, nhẹ giọng nói:

- Sư đệ, tỷ thật không có trách đệ. Nếu đệ biết được những tội ác của bọn họ, dù tỷ là sư tỷ của đệ, đệ cũng sẽ không có chút gánh nặng tâm lý nào. Đệ không biết, có đôi khi tỷ cũng muốn tự mình ra tay diệt sạch bọn họ.

Nam Cung Tử Lăng nói rồi, bước tới kéo tay Tần Lập:

- Đi, sư tỷ nói cho đệ những tội ác chồng chất của bọn họ.

Mấy canh giờ sau, Tần Lập đi ra khỏi phòng Nam Cung Tử Lăng, thở ra một hơi thật dài, trong lòng sầu muộn đã hết. Bước ra cửa phòng, Tần Lập không quay người lại, mà khẽ giọng nói:

- Sư tỷ. cảm tạ tỷ!

Trong phòng, truyền ra một giọng nói nghẹn ngào:

- Sư đệ, hẳn là sư tỷ phải cảm tạ đệ. Đệ giúp sư tỷ báo thù mẫu thân, khuất mắc trong lòng sư tỷ cũng đã cởi bỏ được.

Giọng nói nhu nhược, không chút nào giống như một Địa Tiên đại năng trẻ tuổi, ngược lại càng giống như một nữ tử nhu nhược bình thường.

Trong lòng Tần Lập thầm than, cũng không nói, mà bước đi về phía gian phòng chỗ Ô Quận Vương. Hắn thật là khó có thể tin được, những người Ô Long Sơn lại đi đến bước không có nhân tính như thế.

Khi Nam Cung Tử Lăng lệ rơi như mưa nói tới chuyện mẫu thân nàng năm đó, vì làm sai một việc mà bị lăng nhục. Tần Lập thật sự không thể tin nổi lại có người đối đãi với thê tử, mẫu thân của mình như vậy, lại có thể trơ mắt nhìn nàng bị dệ tử cấp thấp nhất trong môn phái vũ nhục mà thờ ơ như không.

Sau khi mẫu thân Nam Cung Tử Lăng không chịu được mà tự sát, đối mặt với Nam Cung Tử Lăng vẫn khóc cầu, Nam Cung Liệt Nhật phụ thân của nàng nói ra một câu.

"Một tiện nhân mà thôi, chết thì chết, khóc cái gì?"

Một câu, hoàn toàn bộc lộ ra bản tính vô tình vô nghĩa của Nam Cung Liệt Nhật. Còn lúc đó, Nam Cung Tử Lăng mới mười mấy tuổi, Nam Cung Hiển cũng mới bảy tám tuổi so với Nam Cung Tử Lăng thương tâm muốn chết, Nam Cung Hiển lại vỗ tay vui mừng.

Chuyện này, vẫn đặt ở sâu trong nội tâm Nam Cung Tử Lăng, đã rất nhiều năm rồi mà nàng vẫn không cách nào quên được thảm cảnh của mẫu thân khi chết. Cũng chính bởi chuyện này, giữa Nam Cung Tử Lăng cùng phụ thân Nam Cung Liệt Nhật sinh ra vết rách không thể xóa nhòa. Đến sau này cuối cùng bùng phát, bị Nam Cung Liệt Nhật trục xuất khỏi Ô Long Sơn…

So với Nam Cung Liệt Nhật, những chuyện Nam Cung Hiển đệ đệ Nam Cung Tử Lăng đã làm, càng không phải là người, hoàn toàn là một con súc sinh không hơn không kém.

Cho nên, Nam Cung Tử Lăng mới nói không chút trách tội Tần Lập, toàn bộ Ô Long Sơn nhất mạch, môn phái ẩn tàng cường đại, từ trong ra ngoài đều đã mục nát quá mức rồi.

Hôm nay bị người diệt, chỉ có thể dùng hai chữ hình dung.

Xứng đáng!

- Sư phụ, đệ tử đã đến.

Tần Lập đứng ở trước cửa phòng căn nhà có chỗ Ô Quận Vương, khẽ giọng nói.

- Đã nghĩ thông rồi chứ?

Trong phòng, truyền đến giọng nói bình tĩnh của Ô Quận Vương.

- Đã rõ.

- Vậy thì vào đi.

Tần Lập đẩy cửa đi vào. Trong phòng có chút u ám, bày biện cũng rất đơn giản, Ô Quận Vương vẻ mặt bình thản ngồi trên bồ đoàn, yên lặng nhắm mắt dưỡng thần.

Thấy Tần Lập tiến vào, Ô Quận Vương lấy từ dưới giường ra một chiếc rương gỗ nặng nề. Rương gỗ này tạo cho người ta một loại cảm giác xa xưa thê lương, giống như trải qua năm tháng vô tận,, cỗ khí tức tang thương làm cho trước mắt Tần Lập xuất hiện một bức tràng cảnh thời đại Hoang cổ .

Một vùng núi non trùng điệp vô tận, cổ thụ trên núi đều cao mấy ngàn cả vạn thước, chọc thẳng trời cao, thỉnh thoảng có thể thấy những con chim to lớn bay qua, còn có thể nghe được trong dãy núi truyền đến tiếng rống ngâm thú rống khủng bố…

Tần Lập ngây ngốc một chỗ, trợn mắt há mồm nhìn một con chim to lớn che trời phủ đất, quắp lấy một con giao long dài mấy ngàn thước.

Con giao long kia rõ ràng cũng là thần thú Hoang cổ , đã trưởng thành, giữa lúc uốn lượn, thiên địa biến sắc, sấm vang chớp giật, cuồng phong gào thét, mưa xối tầm tả.

Nhưng con chim khổng lồ này rõ ràng càng cao hơn một bậc, toàn thân tán ra quang mang vàng kim rực rỡ, hình thành một vòng sáng vô cùng to lớn, toàn bộ công kích đều bị chắn ở ngoài vòng sáng. Hai móng vuốt dữ tợn gắt gao quắp lấy chỗ bảy tấc giao long, phát ra tiếng kêu sắc bén, tiếng lêu cường đại đến mức có thể chấn nát sắt đá.

Tần Lập cũng cảm giác từng trận mê muội, vội vận công chống lại, bên tai bổng truyền tới tiếng nói trầm thấp của Ô Quận Vương:

- Đừng chống lại, sẽ không tổn thương tới con, nhanh chóng cảm ngộ thiên đạo Hoang Cổ.

Tần Lập nghe vậy, trực tiếp hoàn toàn buông lỏng tâm thần. Quả nhiên, tiếng kêu của con chim khổng lồ tuy rằng vô cùng khủng bố, nhưng ập tới trước mặt vẫn không hề tổn thương đến Tần Lập.

Ngược lại, từ trong tiếng kêu kia, Tần Lập cảm nhận được một cỗ lực lượng pháp tắc tự nhiên.

Cuối cùng, Tần Lập nhìn con chim khổng lồ này quắp lấy giao long bay qua núi non trùng điệp, giao long giãy dụa hấp hối tung máu tươi nhuộm đỏ trời cao.

Đến cuối cùng, con chim khổng lồ hạ xuống một gốc cây cổ thụ nằm rạp dưới đất, uốn lượn như cự long.

Gốc cổ thụ này, nếu không biết, còn tưởng rằng là một dãy núi.

Cực kỳ khổng lồ!

Máu giao long chảy ra từng mảng lớn, chảy vào bên trong cổ thụ này…

Hình ảnh trước mắt Tần Lập, đến đó biến mất.

Tần Lập hai mắt khép hờ, chăm chú cảm ngộ một màn vừa rồi. Con chim khổng lồ che trời che trời che đất, lao xuống từ trời cao, mang theo cỗ khí thế chỉ ta Độc Tôn , gây cho Tần Lập chấn động rất lớn.

Bao gồm mỗi một động tác của con chim khổng lồ, đều chiếu lại như một pha quay chậm trong đầu Tần Lập, trong lòng Tần Lập cảm ngộ cực sâu.

Thiên địa thời đại Hoang cổ , nơi nơi đều lưu động đạo vận, khó trách thời đại Hoang cổ mạnh như vậy. Đến ngày hôm nay, đạo vận gần như trở thành một thứ không thể thấy được, rất nhiều Địa Tiên đại năng đến chết cũng không tham ngộ ra được một tia đạo vận.

Phiến thiên địa này, đã sớm thay đổi.

Toàn thân Tần Lập khẽ run lên, hai mắt khôi phục thanh minh, lộ ra ánh mắt hoảng sợ nhìn Ô Quận Vương:

- Sư phụ. đó… đó là chuyện gì vậy?

Ô Quận Vương mỉm cười, khẽ giọng than thở:

- Thật không hỗ là người ứng vận, số mệnh này… chậc, quả thật là quá cường đại.

Cái rương gỗ này là dùng gốc cây long thụ nhuộm máu giao long Hoang cổ chế thành, chẳng qua người có thể cảm nhận được đạo vận Hoang cổ từ trên rương gỗ này, lại chỉ có một mình con. Vi sư không được, những người truy tùy vi sư không được, sư tỷ của con cũng tính là kiều nữ của trời, cũng vẫn không được. Con chỉ liếc nhìn là có thể lĩnh ngộ, phần ngộ tính này, nơi Thần Vực cũng không có ai sánh bằng.

Tần Lập nghẹn họng trân trối nhìn Ô Quận Vương, trong mắt tràn ngập vẻ không dám tin tưởng, lẩm bẩm:

- Như vậy cũng được?

Ô Quận Vương bĩu môi, làm ra một biểu tình bướng bỉnh, nói:

- Lời này hẳn là ta nói mới đúng. Ha ha!

Tần Lập vẻ mặt hết chỗ nói, phát hiện Ô Quận Vương càng giống như một lão già hiền lành bình thường. Ai có thể nghĩ tới, đây là một người nửa bước vào Thần Vương? Có thể hoành hành thiên hạ.

Ô Quận Vương không nói nhiều lời, mở ra chiếc rương gỗ chế tạo bằng long thụ Hoang cổ, một cổ thần lực vô cùng cường đại xông thẳng trời cao.

Một khối tinh thể màu tím sáng lấp lánh theo cỗ thần lực này xé trời bay ra.

Ô Quận Vương hừ lạnh một tiếng:

- Trấn!

Khoát tay, hút lấy khối tinh thể màu tím ở trong tay, cười lạnh nói:

- Vào trong tay ta, ngươi còn muốn trốn?

Khối tinh thể màu tím ở trong tay Ô Quận Vương lại còn phát ra tiếng gào thét nhè nhẹ, tiếng thét vô cùng thê lương.

Tần Lập trợn mắt há mồm nhìn, thầm nghĩ đây là cái đồ vật gì? Đã biết thông linh rồi.

Ô Quận Vương nhìn biểu tình Tần Lập, mỉm cười:

- Đô nhi ngoan, vận số của con thật là quá tốt, thật không ngờ tới ở Giới Hạ lại cũng tồn tại Nguyên. Chẳng qua nhiều năm như thế, ta cũng chỉ tìm được một khối như vậy. Nó càng cường đại hơn Nguyên ở nơi Thần Vực, nếu như lại thêm mấy trăm vạn năm, nó thậm chí có thể tiến hóa trở thành Thần Nguyên. Đáng tiếc, chúng ta không chờ lâu được như vậy, một khối Nguyên lớn như thế, đủ để cho con xông thẳng vào cấp bậc Thánh Chủ. Ha ha ha, thế nào, sư phụ có tốt không?

- Ngài nói là thứ này, chính là năng lượng Nguyên hình thành trong thiên địa?

Tần Lập nhìn Ô Quận Vương vẻ mặt đắc ý, giật mình hỏi.

Cảm nhận được thần lực hùng hồn vô cùng từ trên khối tinh thể màu tím này, Tần Lập quả thật bị chấn trụ. Cái này… cũng quá cường đại đi chứ, Tần Lập rõ ràng cảm giác được khối Nguyên tinh thể màu tím này tản ra một tâm trạng không cam lòng, trong lòng nhấc lên một cơn sóng gió.

Một cái Nguyên năng lượng, lại có được tư duy, có tình cảm. Này… đây còn là vật chết sao?

- Đúng vậy, ta dùng thời gian mấy vạn năm mới tìm được, vốn định giữ cho mình, tuy nhiên nó không thể làm cho ta đột phát tới cảnh giới Thần Vương, vì vậy ta lưu nó lại cho con.

Lúc Ô Quận Vương nói lời này, trong giọng nói mang theo vài phần mất mát.

-o0o-

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

——oo0oo——

766. Chương 771: Tử Phủ Diễn Hóa Tiểu Thế Giới!

Cũng không phải là luyến tiếc khối Nguyên tinh thuần này, mà là vì thực lực của mình khó có thể đột phá được Thần Vương mà thở dài, Ô Quận Vương đã sớm là cảnh giới Thánh Chủ đại viên mãn, có thể nói nửa bước vào Thần Vương. Nhưng còn một chân vẫn thủy chung không thể chân chính bước vào cảnh giới Thần Vương, vì thế Ô Quận Vương cạn kiệt suy nghĩ, nhưng cũng không có biện pháp nào. Hắn cũng biết muốn tu luyện đến cảnh giới Thần Vương ở Giới Hạ, quả thật khó hơn lên trời.

Nhưng Ô Quận Vương càng rõ ràng, nếu như bị Giới Thượng, hay là tồn tại cường đại nơi Thần Vực biết được năm đó gia tộc Thần Vương còn có cá lọt lưới, như vậy nhất định sẽ không tiếc trả mọi giá cũng phải hủy diệt hắn.

Ô Quận Vương không sợ chết, nhưng hắn không muốn khuất nhục chết đi dưới kẻ thù truy sát vô tận, Ô Quận Vương rất rõ ràng, nhiều năm trôi qua như vậy, năm đó người kia là Thần Vương đại thành, rất có thể đã xông phá cảnh giới Đế vương, mà thủ hạ của hắn cũng sẽ xuất hiện rất nhiều Thánh Chủ thậm chí có thể sẽ xuất hiện Thần Vương.

Muốn báo thù, trong thời gian ngắn khẳng định là không được.

Tuy nhiên hiện giờ, rốt cuộc Ô Quận Vương thấy được hy vọng. Người thừa kế của hắn, đồ đệ Tần Lập này chẳng những thiên phú trác tuyệt, trong thời gian mấy chục năm ngắn ngủi đã đạt tới cảnh giới mà người khác một vạn năm cũng không đạt tới. Không chỉ như thế, còn là người ứng vận thế giới này, thân mang nhiều loại bí thuật.

Còn nắm giữ cả chìa khoá Thần Miếu!

Kỳ thật vô số năm qua, Ô Quận Vương cũng vẫn đang tìm chìa khoá Thần Miếu. Chỉ cần có thể trở lại nơi Thần Vực, không tới bao nhiêu năm là hắn có thể đột phá đến cảnh giới Thần Vương, đến lúc đó dù là không thể hoàn toàn báo thù rửa hận, nhưng diệt trừ nanh vuốt người kia, cũng sẽ không có vấn đề gì.

Lại thêm một Đệ tử Tần Lập, còn có hai người là vương giả trẻ tuổi Đông Hoang, lại còn có những vương giả trẻ tuổi Đông Hoang, Nam Cương Tây Vực Bắc Cương.

Gần như không ai biết, những vương giả trẻ tuổi này có chung một người sáng tạo, đó chính là Ô Quận Vương.

Những vương giả trẻ tuổi này, là vương giả trẻ tuổi được bồi dưỡng ra trong vô số năm qua. Thậm chí ngay cả những vương giả trẻ tuổi kia, bản thân họ cũng không biết bọn họ lại có cùng chung một tổ sư gia.

Khu nhà cỏ của Ô Quận Vương ở Đông Hoang, còn có hơn ba trăm người đã từng là vương giả trẻ tuổi. Hiện giờ, tất cả bọn họ đều kẹt lại ở cảnh giới Địa Tiên đại viên mãn đều là nửa bước vào Thánh Chủ.

Chỉ cần có thể tiến vào Thần Vực, chiếm lĩnh một mỏ khoáng Nguyên, không cần bao lâu thì những người này đều sẽ trở thành Thánh Chủ chân chính.

Đây cũng không phải Ô Quận Vương có dã tâm, đây là lòng báo thù của hắn.

Tần Lập tiếp nhận khối Nguyên tinh thuần này, cũng không nói lời cảm kích. Bởi vì nói điều gì, cũng là yếu ớt vô lực, chẳng bằng bình tĩnh tiếp thu, tăng lên thực lực, sau đó giúp sư phụ báo thù.

Một ngày làm thầy, cả đời là cha, nợ cha con trả, đây là đạo lý hiển nhiên, không có gì phải nói.

Ô Quận Vương trợ giúp Tần Lập trấn áp khối Nguyên này, tiếp đó Tần Lập tiến vào bế quan tu luyện.

Nguyên, loại năng lượng tinh thuần cực điểm này, dù là cảnh giới Địa Tiên đại viên mãn cũng không cách nào thừa nhận được thần lực trong đó. Đây cũng là nguyên nhân vì sao Ô Quận Vương không giao khối Nguyên này cho ngươi khác.

Tần Lập bất đồng với võ giả cảnh giới Địa Tiên đại viên mãn, thân thể hắn đã sớm đạt tới cảnh giới Thánh Chủ.

Hơn nữa ngay cả Ô Quận Vương cũng không thể nhìn thấu được ngũ tạng lục phủ cùng thực lực chân chính của Tần Lập.

Từ đó có thể thấy được, người ứng vận cường hãn cỡ nào.

Cho nên, Ô Quận Vương mới dám yên tâm giao khối Nguyên này cho Tần Lập, để hắn hấp thu.

Vòng ngoài nhà có bên bờ hồ, hơn ba trăm người, tất cả đều rời khỏi phòng mình, yên lặng nhìn căn phòng của Ô Quận Vương, nhìn cổ thần lực xông thẳng trời cao, lặng yên không lời.

Nam Cung Tử Lăng yên lặng đứng đó, giống như tiên tử rơi xuống nhân gian, dung nhan làm cho người ta thậm chí không dám nhìn thẳng.

Hô Diên Kiêu Dương có chút ngây ngốc nhìn một màn này, hắn tuyệt đối không nghĩ ra được, người mình đi theo truy tùy lại chính là đồ đệ của tổ sư gia, thầm nghĩ khó trách Tần Lập biến thái như vậy, hóa ra có sâu xa thâm hậu với sư môn mình.

Tần Lập không bị bên ngoài ảnh hưởng, vận hành Tử Khí Quyết, điên cuồng hấp thu thần lực trên khối tinh thạch màu tím. Nếu như có thể nhìn được cỗ thần lực này, là có thể thấy được ngàn vạn tia thần lực bị bóc ra khỏi bề mặt khối tinh thạch màu tím, tiến vào trong kinh mạch thân thể Tần Lập, cuối cùng hội tụ ở trên Nguyên Anh giữa đan điền.

Không có thống khổ, không có thoải mái, thậm chí không có bất kỳ cảm giác gì.

Giờ khắc này, Tần Lập triệt để dung nhập vào trong thiên địa, tuy rằng khoanh chân ngồi ở đó, nhưng tạo cho người ta một cảm giác nơi đó không có thứ gì.

Không gian xung quanh thân thể hắn lúc sáng lúc tối, thân thể Tần Lập không ngừng tản ra đạo vận Hoang cổ .

Gần như cùng lúc, những người ở bên ngoài nhà cỏ, tất cả đều hoặc là yên lặng đứng thẳng, hoặc là khoanh chân ngồi xuống, cảm ngộ Hoang cổ đạo vận tràn đầy.

Lĩnh ngộ đạo thuộc về mình.

Hô Diên Kiêu Dương cũng vậy, không cần bất kỳ người nào nhắc nhở, hắn trực tiếp khoanh chân ngồi xuống, cảm ngộ cỗ đạo vận này, sẽ có chỗ tốt không thể đo lường đối với việc tăng lên cảnh giới của hắn.

Ánh mắt Nam Cung Tử Lăng sáng lên, yên lặng đứng đó, trên dung mạo xuất trần thoát tục hiện lên một tia vui mừng, một vấn đề làm nàng phức tạp đã lâu, nháy mắt vừa rồi liền rộng mở trong sáng.

Lấy Tần Lập làm trung tâm, thiên địa trong phạm vi hơn một ngàn thước đều bị cỗ đạo vận thần kỳ này bao phủ. Ngay cả những động vật nuôi dưỡng bên ngoài nhà cỏ như gà vịt chó… cũng ngơ ngác đứng tại chỗ, ánh mắt vốn mê man dần dần trở nên trong sáng.

Một người đắc đạo, gà chó lên trời. Lời này, tuyệt không phải nói cho có.

Ô Quận Vương nhất tâm nhị dụng, vừa cảm ngộ đạo vận này, vừa trấn áp Khối tinh thạch màu tím, trong lòng mừng rỡ không thôi.

Đồ đệ này của hắn, mang tới kinh hỉ vượt xa những gì mà hắn bỏ ra.

Không nói Ô Quận Vương cảm khái, lúc này Tần Lập cảm giác thời gian như trôi qua một giây, có thể là qua một vạn năm, nói chung, ngay mi tâm Tần Lập, ở giữa tinh thần thức hải đột nhiên xuất hiện một cổ hỗn độn khí

Cỗ hỗn độn khí này cũng là một cỗ năng lượng thuần túy nhất khi khai thiên lập địa, còn Nguyên Anh trong đan điền Tần Lập đã không biết từ lúc nào lại tiến vào giữa tinh thần thức hải Tần Lập, tử khí mờ mịt tràn ngập toàn bộ tinh thần thức hải Tần Lập.

Đan điền Tần Lập giờ phút này đều tràn ngập năng lượng hỗn độn một tia thần lực tụ hội ở đan điền, giống như một sợi tơ càng cuốn càng dài.

Còn ở bên trong tinh thần thức hải Tần Lập, lại bị tử khí mờ ảo hoàn toàn bao trùm, cỗ hỗn độn khí kia cũng dần dần dung nhập vào trong tử khí.

Lại qua thật lâu thật lâu, tinh thần thức hải Tần Lập xảy ra biến hóa. Bên trong điện vang chớp giật, ngoại trừ ngũ hành thủy ra, những ngũ hành khí khác đều phun trào ra ngoài.

Địa, hỏa, phong, lôi, mộc.

Đem tinh thần thức hải Tần Lập, diễn hóa thành một tiểu thế giới.

Đây không phải dị tượng Hoang cổ, đây là dị tượng của bản thân Tần Lập.

Tiểu thế giới này, nháy mắt xuất hiện dãy núi, đất bằng, cổ thụ, núi lửa, thảo nguyên gió, lôi điện… tất cả mọi thứ, ngoại trừ thủy ra.

Tinh thần thức hải Tần Lập hóa thành tử phủ diễn hóa dị tượng hoàn toàn thuộc về bản thân mình.

Cho nên đạo vận trong thiên địa xung quanh nhà cỏ, đột nhiên nhiều thêm một loại, đó là đạo vận hoàn toàn thuộc về Tần Lập tự mình diễn hóa ra.

Ô Quận Vương vô cùng hoảng sợ mở to hai mắt, trợn mắt há mồm nhìn Tần Lập, khóe miệng kịch liệt co quắp. Hắn cảm thụ được cổ dị tượng trên người Tần Lập, cỗ đạo vận phát ra từ tiểu thế giới chưa thành hình hoàn toàn, làm cho hắn nghẹn họng trân trối.

- Bất Tử Chân Thần!

Ô Quận Vương thậm chí không cảm giác được giọng mình nói đã run run, mất hồn mất vía lẩm bẩm:

- Địa Tiên đột phá Thánh Chủ diễn hóa ra tiểu thế giới của mình. Đây là dấu hiệu trở thành Bất Tử Chân Thần, ngay cả Đại Đế cũng không thể diễn hóa ra tiểu thế giới của mình. Lẽ nào, đồ đệ của ta có thể trở thành Bất Tử Chân Thần? Trời ạ, con mẹ nó… chuyện này có thể được sao?

Đáng tiếc một đời truyền nhân cuối cùng gia tộc Thần Vương, đường đường Thánh Chủ giai đoạn ba, nửa bước vào Thần Vương, lại bị Tần Lập biến hóa mà giật mình phun ra lời thô tục.

Tần Lập cũng bị một màn này làm cả kinh không biết nói gì mới được, Nguyên Anh của hắn ở trong tiểu thế giới tử phủ, chợt lóe rồi mất, trực tiếp chui vào trong một mảnh núi non trùng điệp.

Nguyên Anh cùng thần niệm Tần Lập tưởng thông, hay nói đúng ra Nguyên Anh chính là một bộ phận của Tần Lập, Tần Lập tự nhiên biết hắn đi nơi nào, nhưng vẫn cảm giác không thể tưởng tượng nổi.

Điều này cũng quá thần kỳ đi chứ!

Ô Quận Vương trấn áp khối tinh thạch màu tím, vốn kích cỡ bằng nắm tay, đến bây giờ chỉ bằng hạt hạnh nhân, toàn bộ thần lực vô cùng vô tận đều bị Tần Lập hấp thu.

Tần Lập cảm giác được đan điền mình giống như một vực sâu vô tận, bao nhiêu lực lượng cũng không thể nhồi đầy, thần lực một khối tinh thạch màu tím lại chỉ chiếm một phần trăm đan điền Tần Lập.

Đồng thời, tiểu thế giới của Tần Lập cũng đang không ngừng diễn hóa đủ loại cảnh tượng tự nhiên, xuân hạ thu đông, phong lôi điện. Không có mưa tuyết, đó là bởi ngũ hành khí của Tần Lập còn chưa có được ngũ hành thủy.

Trong lòng Tần Lập kinh hô không thôi: Nếu như có được ngũ hành thủy, vậy chẳng phải tiểu thế giới chỗ mi tâm mình sẽ thành một thế giới chân chính.

Suy đoán này làm Tần Lập chấn động tột đỉnh, hoàn toàn vượt qua nhận thức của Tần Lập, điều này quả thật khó tin cũng quá khó chấp nhận.

Tiểu thế giới vô cùng khổng lồ, vô biên vô tận, nhưng thần niệm Tần Lập lại có thể hoàn toàn bao phủ cùng nắm giữ tiểu thế giới cái này. Một ý niệm vừa hạ xuống, rốt cuộc Tần Lập thấy được tận cùng tiểu thế giới này, đông tây nam bắc theo nguyên mẫu bất quy tắc, đường kính chừng mười vạn dặm.

Con mẹ nó, thật là lớn quá!

Tần Lập than thở, sau đó thử dùng thần niệm khống chế khí hậu tiểu thế giới này, không ngờ phát hiện có thể tùy theo ý muốn của mình.

Đến cuối cùng, Tần Lập gần như hao hết thần niệm của mình, rốt cuộc rõ ràng một đạo lý: hắn chính là chúa tể vô thượng tiểu thế giới này, là thần ở tiểu thế giới này.

Còn một khi mình tế ra tiểu thế giới này, như vậy thế giới hiện thực sẽ chồng lên cùng tiểu thế giới này, diễn hóa thành một loại dị tượng hoàn toàn thuộc về hắn.

Hỏi trên đời này, còn có dị tượng nào mạnh hơn nó?

Tần Lập bình ổn tâm tình kích động của mình, rút lấy một tia thần lực cuối cùng trong tinh thạch màu tím, chậm rãi mở hai mắt, trong ánh mắt thâm thúy thần quang chợt thu liễm, hai chân co lại, quỳ trước mặt Ô Quận Vương:

- Đệ tử đa tạ lão sư thành toàn!

Ô Quận Vương Ô Quận Vương, cảm khái nói:

- Các sư huynh sư tỷ của con bên ngoài, các đồ tử đồ tôn kể cả lão sư ta, cũng phải cảm tạ con đã thành toàn.

-o0o-

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

——oo0oo——

767. Chương 772: Ảnh Ngược Thế Giới Chân Thực!

Tần Lập sững sờ.

Ô Quận Vương thoải mái cười nói:

- Trên cảnh giới, ta đã tìm hiểu đến cảnh giới Thần Vương!

Tần Lập vui vẻ:

- Chúc mừng lão sư!

Ô Quận Vương khoát tay, bày ra một đạo kết giới, cẩn thận vô cùng nói với Tần Lập:

- Tiểu thế giới tử phủ của con, tuyệt đối không thể nhắc tới với bất kỳ người nào! Nếu không, con ắt gặp phải đại họa Sát Thần!

Tần Lập nao nao, lúc này Ô Quận Vương nói:

- Ta biết tiểu thế giới của con là một dị tượng độc lập, có thể tấn công khi kẻ địch không chuẩn bị. Nhưng chính vì nguyên nhân như thế, con phải cẩn thận hết mức, trong lúc thực chiến xuất ra thì ngàn vạn lần đừng lưu lại người sống. Một khi bị người ta biết con có thể diễn hóa tiểu thế giới độc lập, có được dị tượng Hoang cổ của riêng mình, nhất định sẽ không tiếc tất cả mọi giá hủy diệt con!

- Lão sư, có nghiêm trọng như vậy sao?

Tần Lập thật khó hiểu hỏi, bởi vì vốn là người muốn giết hắn cũng không thiếu, cho tới bây giờ Tần Lập đã không thiếu kẻ thù, cho nên chuyện phương diện này đến nay Tần Lập cũng không quá mẫn cảm.

- So với ta nói còn muốn nghiêm trọng hơn trăm lần ngàn lần vạn lần!

Thấy bộ dạng Tần Lập có chút không cho là đúng, Ô Quận Vương vừa vội vừa giận, rốt cuộc không nhịn được thấp giọng nói:

- Lão tổ tông Bất Tử Chân Thần nhà ta từng lưu lại lời nói: Có ngàn vạn con đường trưởng thành Bất Tử Chân Thần, nhưng mỗi một con đường đều vô cùng gian khổ, tu luyện đến Đại Đế cũng đã là một Kỳ tích rồi. Trở thành Bất Tử Chân Thần, vậy càng cần số mệnh nghịch thiên. Trong đó, từ Địa Tiên đột phá Thánh Chủ liền diễn hóa ra tiểu thế giới, gần như tất nhiên có thể trở thành Bất Tử Chân Thần!

- Bởi vì lão tổ Bất Tử Chân Thần gia tộc Thần Vương ta, năm đó chính là khi Địa Tiên đột phá đến Thánh Chủ trực tiếp diễn hóa ra tiểu thế giới của mình! Tần Lập, tiểu tử thối ngươi, con ngẫm lại cho kỹ, một khi chuyện trên người con truyền ra ngoài, địch nhân có thể sẽ tùy ý cho con phát triển tiếp hay không?

Tần Lập khẽ nhếch miệng, giật mình nhìn Ô Quận Vương, thất thanh nói:

- Là thật sao?

- Tiểu tử thối, ta lừa ngươi làm gì? Con không biết, vừa rồi lúc con diễn hóa ra tiểu thế giới, ở sâu trong nội tâm ta cũng xẹt qua một tia sợ hãi thật sâu. Nếu như ta không biết con, nếu như con không phải đồ đệ của ta, thậm chí ta cũng sẽ không nhịn được muốn hủy diệt con!

Ô Quận Vương thở dài một tiếng thật sâu:

- Ngàn vạn lần không cần lơ là sơ ý, ít nhất thì trước khi con trở thành Thần Vương đại thành, dị tượng tiểu thế giới này có thể không dùng thì cố gắng đừng sử dụng! Hiện giờ con trở thành Thánh Chủ giai đoạn một, nhưng coi như là Thần Vương nhất trọng cũng chưa chắc là đối thủ của con! Con thật là là yêu nghiệt lại thêm biến thái, vận số nghịch thiên mà!

Trong lời nói của Ô Quận Vương, lại mang theo vài phần đố kỵ, Tần Lập thật sự có chút không thể tin được, lão sư của mình, đường đường là hậu duệ gia tộc Thần Vương đó!

Có thể làm cho hậu duệ gia tộc Thần Vương đố kỵ, vậy vận số của mình đã tốt tới mức nào chứ?

Nghĩ vậy, Tần Lập liền bình tĩnh trở lại, hành lễ thật sâu với Ô Quận Vương:

- Đa tạ lão sư nhắc nhở, vừa rồi đệ tử còn muốn thi triển ra trong lúc chiến đấu nữa.

Ô Quận Vương yên tâm thở phào một cái, biết rõ Tần Lập không ngốc, rốt cuộc coi trọng chuyện này rồi, không nhịn được cười mắng:

- Tiểu tử, con có biết rằng ở Giới Hạ này, nếu như con tế ra tiểu thế giới, thế giới này không cần đánh nữa, sẽ trực tiếp tan vỡ ngay!

- Có nghiêm trọng như vậy không? Con tế ra tiểu thế giới, chẳng qua là một loại dị tượng, cũng không phải thế giới chân thực mà!

Tần Lập có chút không phục.

- Nói bậy! Ai nói đó không phải là một thế giới chân thực? Con có biết, lão tổ Bất Tử Chân thân nhà ta ở cảnh giới Thần Vương đại viên mãn, từng dùng tiểu thế giới trán chết tươi một Đại Đế thất trọng! Mẹ nó, Đại Đế thất trọng đó, có người nói còn là đại viên mãn, chính là nửa bước vào Bất Tử Chân Thần! Tay cầm Đại Đế Thánh Binh, vẫn khó tránh khỏi số phận bị trấn áp. Hiện giờ, con có biết dị tượng này cường đại cỡ nào hay không? Khi con thi triển ra tiểu thế giới, chẳng khác nào khi không chồng lên một cái thế giới ở thế giới hiện tại! Dùng lực lượng một thế giới đi trấn áp đối thủ còn có người nào có thể chống đỡ được?

Tần Lập trố mắt kinh ngạc:

- Vậy chẳng phải nói là nắm giữ tiểu thế giới, liền vô địch rồi sao?

- Cũng không phải là vô địch. Chênh lệch giữa Đại Đế cùng Thần Vương vô cùng lớn. Khoảng cách như trời biển. Năm đó lão tổ tông cũng là xuất kỳ bất ý đánh bất ngờ, mới trấn áp được Đại Đế kia. Nếu như để Đại Đế kia biết rõ chi tiết, nhất định sẽ có phòng bị, hư không hoành độ chạy xa mấy trăm vạn dặm, tiểu thế giới cũng không cách nào trấn áp tới. Hơn nữa, mỗi người đều có một biện pháp riêng, các Đại Đế tuy rằng không có tiểu thế giới, nhưng cũng sẽ tế luyện Đại Đế Thánh Binh, cũng có được dị tượng Hoang cổ vô cùng mạnh mẽ!

Ô Quận Vương thở dài, trong mắt mang theo vài phần hâm mộ, sau đó cảnh cáo nói:

- Đương nhiên, tiểu thế giới của con hiện giờ cũng không hoàn chỉnh, đây cũng là nguyên nhân ta không cho con thi triển. Một tiểu thế giới chưa hoàn chỉnh, một khi tế ra mà gặp phải cường địch, như là nói Thần Vương đại thành hay là Đại Đế, vậy bọn họ có thể liều mạng trọng thương trực tiếp hủy diệt tiểu thế giới của con, vậy thì con cũng xong rồi!

- Chỉ có khi con hoàn chỉnh tiểu thế giới này, thực lực của con tăng lên một tầng thứ, tiến vào cảnh giới Thần Vương, tiểu thế giới cũng sẽ theo đó lớn gấp mấy trăm lần. Lúc này, dù là tiểu thế giới bị tổn thương lúc trấn áp đối phương, nhưng vẫn có thể tự chữa trị hoàn thiện.

Dừng một chút, Ô Quận Vương nhẹ giọng nói:

- Con nói tiểu thế giới chỉ là một dị tượng, như vậy đã nói con không hiểu rõ hàm nghĩa chân chính của dị tượng!

- Hàm nghĩa chân chính của dị tượng?

Tần Lập nhíu mày.

- Đúng, chính là hàm nghĩa chân chính của dị tượng!

Ô Quận Vương hít sâu một hơi, chậm rãi nói:

- Cái gọi là dị tượng, phần lớn là chỉ dị tượng Hoang cổ . Mọi người đều biết dị tượng Hoang cổ vô cùng cường đại, nhưng lại không biết nội hàm chân chính của nó là gì, thậm chí có thể tu luyện thành công dị tượng Hoang cổ, nhưng vẫn cứ không thể hoàn toàn nắm giữ nó.

Tần Lập gật đầu, hắn hiểu được Ô Quận Vương nói. Giống như ở kiếp trước, hắn biết một cộng một bằng hai, nhưng không có thực lực để suy đoán ra một cộng một vì sao lại bằng hai.

Hắn có thể lái xe chạy đi, nhưng lại không tạo ra một chiếc xe…

Các loại ví dụ, nhiều không kể xiết.

Ô Quận Vương giống như nhớ lại, hoặc như trầm tư, trầm mặc một lát mới nói:

- Năm đó tổ tiên Bất Tử Chân Thần gia tộc Thần Vương ta, lúc ở Đại Đế tam trọng rốt cuộc tìm hiểu ra nguyên lý dị tượng Hoang cổ , tất cả dị tượng đều là ảnh ngược của thế giới chân thực năm đó! Thời đại Hoang cổ, bất luận là núi sông sơn hà, hay là nhật nguyệt tinh thần, hay là gốc cây ngọn cỏ, các loại thần thông đại thần đều có khác nhau về bản chất so với hôm nay.

- Đó là một thời đại nguyên thủy, là một thời đại tràn ngập đạo vận! Rất nhiều lúc, ngay cả gốc cây ngọn cỏ thời đại đó cũng có thể tu luyện vô cùng cường đại, chính là bởi vì trong thiên địa lúc đó tràn ngập đạo vận!

- Được tưới mát trong thời gian dài, muốn không sinh ra linh tính, đó là chuyện không thể nào! Vì vậy, có đại thần thời đại Hoang cổ đem đủ loại thời đại Hoang cổ, dùng thiên địa pháp tắc ghi chép lại, ghi thành Hoang cổ thần tàng. Một khi tìm hiểu ra, như vậy có thể tùy thời diễn hóa ra các loại cảnh tượng thời đại Hoang cổ ! Dù là chỉ một tràng cảnh bình thường ở thời đại Hoang cổ, cổ khí thế kia đặt ở ngày hôm nay, cũng không phải là người bình thường có thể thừa nhận!

- Thực lực hơi yếu, sẽ bị cỗ khí thế kia trực tiếp đánh thành cặn bã! Còn tiểu thế giới của con, dị tượng diễn hóa ra chính là ảnh ngược tiểu thế giới của con! Tuy rằng nhìn có vẻ hư ảo, nhưng thật sự là lực lượng một thế giới! Nếu như đối phương là tuyệt đại Thần Vương, hoặc là Đại Đế, tổn thương tạo ra lúc bọn họ chống lại tiểu thế giới của con, sẽ tác động tới oangcá , cá r tớ P là f, c thần thời Ch c r c r Nếu

"Muốn có được bảo vật trên người ta, muốn bức bách ta đột phá, bảo vật của ta hắn không thể nhận được, nhưng sau trận chiến này có lẽ hắn cũng phát hiện bí mật của ta. Xem ra, chỉ có tiến vào nơi Thần Vực, mới có thể chân chính bảo vệ được người nhà Giới Hạ."

Tần Lập cau mày, trong lòng âm thầm quyết định.

Ở ngoài mấy chục vạn dặm, trong một dãy núi như cự long Hoang cổ nằm dài, một người thanh niên nhìn lạnh lùng nghiêm nghị thân hình cao lớn, khóe miệng tràn ra một tia máu. Trong ánh mắt lạnh lùng lúc này vô cùng phức tạp, hắn một tay đặt trên đan điền, rốt cuộc không nhịn được phun ra một ngụm máu.

Hắn biểu tình dữ tợn, khẽ giọng nói:

- Tốt lắm, Tần Lập. Ngươi không làm cho ta thất vọng, ta với ngươi thề không đội trời chung!

Nói rồi, ở sâu trong ánh mắt hiện lên vài phần mê man, lẩm bẩm:

- Phụ vương, không phải ngài nói Giới Hạ không thể nào xuất hiện Thánh Chủ hay sao? Vì sao ta cảm giác Tần Lập hắn đã đột phá Địa Tiên, trở thành Thánh Chủ rồi kia chứ? Bảo ta giết người bên cạnh hắn, ta không làm được… Lạm sát người vô tội, đó không phải tính cách của ta, Tần Lập… ta ở nơi Thần Vực chờ ngươi!

Người thanh niên này nói rồi, dùng một cỗ ý niệm cực kỳ cường đại trực tiếp truyền ra!

Trong đầu Tần Lập, đột nhiên hiện ra một người trẻ tuổi mặt lạnh lùng, giống y như người vừa bị hắn giết.

- Tần Lập… Ta ở nơi Thần Vực chờ ngươi!

Khuôn mặt kia không chút thay đổi nói xong câu đó, liền dần dần mờ đi.

Tần Lập nao nao, tiếp đó cũng truyền ra một đạo thần niệm:

- Ta sẽ chém tất cả thế thân của ngươi! Nhưng mà, cảm tạ ngươi không động tới người nhà của ta.

Tần Lập nói đến đây, trong lòng cũng rõ ràng. Đối phương chỉ là muốn lấy người nhà uy hiếp hắn, nếu như thật sự muốn động thủ chỉ sợ đã sớm hạ thủ rồi. Hoặc là nói, người này chỉ là không cùng trận doanh với mình, cũng không phải loại ác nhân tội ác tày trời, nếu không như vậy thì Tần Lập mới mặc kệ hắn.

Người thanh niên khuôn mặt lạnh lùng bên kia. truyền lại một đạo thần niệm:

- Một lời đã định, đừng làm cho ta thất vọng. Tới nơi Thần Vực, ta nhất định sẽ chiêu đãi ngươi thật tốt!

Nói xong, khuôn mặt hiện một tia cười hung ác, dần dần biến mất.

Tần Lập khẽ than một tiếng, người này cũng coi như có kiên trì cùng giới hạn của mình, thống hận mình như thế nhưng lại không động thủ với người nhà của mình. Từ một góc độ nào đó mà nói, coi như là một nam nhân.

Tần Lập nghĩ vậy, hạ xuống từ trên cao.

Lúc này, chiến đấu bên dưới đã kết thúc từ lâu. Hơn ba trăm Địa Tiên đại năng đỉnh cấp, môn hạ Ô Quận Vương, muốn tiêu diệt mười mấy cường giả. Loại chiến đấu này, căn bản không có gì đáng nói!

Nếu không phải ngay từ đầu Tần Lập bảo bọn họ lưu lại người sống, sợ rằng chiến đấu càng thêm đơn giản.

Chẳng qua bọn người Hạ Văn Vũ cũng thật ác, chỉ để lại một người sống, còn lại diệt sạch toàn bộ!

Thấy Tần Lập trở về, mọi người đều tụ tới, Tần Lập cho các nàng Thượng Quan Thi Vũ một tươi cười an tâm, dàn xếp đoàn người xong, sau đó tới phòng khách nghị sự môn phái Viêm Hoàng.

Bọn người Hạ Văn Vũ cùng Hô Diên Kiêu Dương đều tới, Tần Lập ngồi ở chủ vị, không nói gì, ánh mắt rơi xuống người tiểu cô nương má phấn mặt ngọc kia, ánh mắt thâm thúy, cau mày trầm tư.

Các nàng Thượng Quan Thi Vũ cùng Cơ Ngữ Yên đều rõ ràng cảm giác được, Tần Lập đối với tiểu cô nương này dường như tràn ngập lòng đề phòng. Kỳ thật trong lòng các nàng, sao không phải vậy chứ.

Tiểu cô nương này, quả thật quá thần bí!

@QyQ@

.mv L;½ æ°+ h¬M

h€+ ;Bª, hB m æ Q S?QM; GÊB

QQyQQ

ddyX *?QÆM; dd8, *¬M; *?9 h?9 oQÆM; h°+5

E?¬M; M¦B ç M H B H`+? +O M¨M; H¨K M;QÌB i K ?Q†+- +?d `B M; i?•M i?O +O
iÈB i"M +MM;- i?"K +?Q M?Q K°i v m M;?B i5

h`QM; HÁM; h?QÊM; Zm M h?B ok +MM; K'v M;QÌB H½Q pQÊM "¢+? h`mM; aÆM-
i? b€M? #^M;5

J°i M;QÌB- çSM; p[M; i`QÈ+ KQÌB K'v æ` hB M ç¢B M,M; +¬M; FQ+?- /QÌM; M?Q
tm'i ?B M KÈB H¨K +?Q M;QÆB ~M M'T FB FB M; E}- F?¬M; tm'i ?B MX

"ÎB pb H9+ iB m +¬ MQÆM; M¨v tm'i ?B M- ç½ iWM; F?B m F?Q+? HB + M?bM i` M
Zm M h?B ok ç°M; i?O ç½ t¬M; H M- +MM; H9+ ç€M? ` K'v HQ¢B #Q i?m"i- ?Q¨M
i` M F?¬M;X æ€M? MY M;¨v- KQÌB K'v M;QÌB FB F?¬M; +?B K çQÊ+ K°i +?9i iB

G9+ ç¦ F?¬M; B bmv M;?o M?B m- M?QM; +?B M ç'm F i i?9+- €M? K„i M?[M; M;
#€B M?"T K¬M T?€B oB K >Q¨M;- ç½ +¦ K'v T?–M /` /¢M;X

GQ¢B i?U+ HU+ v m M;?B i M¨v- B +ÁM /€K /¢v M¨M;\

hB m +¬ MQÆM; i?'v h–M G"T w p` b•m t M?bM KbM?- #B m ibM? ç°M; HÁM; ç€M;
;Bª pÌ- M?QM; +€+ M¨M; h?QÊM; Zm M h?B ok +MM; *Æ L;[u M pšM +ªK i?'v #,M I

J†+ F M¦B i? M¨Q- M¨M; +QB M?Q +kM; ;BªB i?Q€i M;mv +Æ +?Q oB K >Q¨M; aÆ

"^M; F?¬M;- KQÌB K'v æ` hB M imv i çdM? ç¢B M,M; FB - i?"i bU F?¬M; / SM; T?

@ S?m [m•M H¨K ;b M?bM GBM? L?B M?Q i? X

h?QÊM; Zm M h?B ok F?) ;B¼M; M¦BX

h–M G"T K†i F?¬M; #B m ibM?- M?¨M M?¢i M¦B,

@ *¬ çB çB- iW ç•m ç M i?b çB p ç¦X s2K #B m ?B M ?B M ?¬K M v +O +¬- i F?¬
çBX

J¼B M;QÌB M;?2 p"v- ç m ;B"i KbM?X "¼M ?¼ ç m ?B m `ä iQM? ibM? h–M G"T- F?
ibM? Hw FB m M;¢Q QÆM; M;¢M?- H¨K b Q H¢B /MM; i?€B ç° ç¦ ç®B pÈB K°i iB m

•M? K„i K¼B M;QÌB ç m `ÆB i` M M;QÌB iB m +¬ MQÆM; GBM? L?B M¨v- F?¬M;
F?€+? #´M; i`Î M M F?~M i`QÆM; [mv /`X

GBM? L?B F?) +QM; K¬B M?Ä- p K†i Ov F?m'i M¦B,

@ h¬M; +?O- M;¨B M?Q p"v H¨ +¦ w ;b- M;QÌB i +¦ w i®i ;B[;bM i¬M M;?B K K¬M T?
i çBX L;¨B M;¨B i?"i H¨ [m€ ç€M;5

h–M G"T +QÌB H¢M? K°i iB M;- F?¬M; M?bM #° /¢M; Ov F?m'i +O iB m +¬ MQÆM

@ :BÈB >¢- `'i i?9 p` T?ªB F?¬M;\

h–M G"T pW M¦B ` HÌB M¨v- L K *mM; hY G,M;- >¬ .B M EB m .QÆM; +MM; >¢ o
M;QÌB h?QÊM; Zm M h?B ok ç m b[M; bÌ- iB T ç¦ i`QM; €M? K„i M?bM p T?Q iB
M;"T F?¬M; i? iQÎM; iQÊM;X

J'v M;QÌB L K *mM; hY G,M; ç½ bÈK iW +?¶ « Zm"M oQÆM; #B i i? ;BÈB M¨v H¨
:BÈB h?QÊM; +MM; :BÈB >¢ +'m i?¨M?X J'v M;QÌB h?QÊM; Zm M h?B ok +kM; H

M¨v iW h–M G”TX >B M ;BÌ- M;?2 w i`QM; HÌB h–M G”T- iB m +¬ MQÆM; M¨v `ä ``
E€ ç¢B HK+ M¨Q Î :BÈB >¢- `’i +¦ F?ª M,M; iÈB iW MÆB F?€+- H¨K b Q F?¬M; H¨K

h` M K†i iB m +¬ MQÆM; M¨v +kM; F?¬M; H°` #B m ibM? #’i M;Ì ;b- K¨ F?) i? M I
v m M¦B,

@ h?”i H¨- #` M;QÆB tmv M [m `²B- çWM; çm´B i çB +¦ çQÊ+ F?¬M;\ h ç½ F?¬M

h–M G”T M?bM +€+ M¨M; h?QÊM; Zm M h?B ok p K†i F?¬M; ç¨M? HÁM;- H¢B M;?d
#QÈM; #dM? K°i +?9i- +kM; F?¬M; H¨K +?mv M ;b b BX >ÆM M[H–M ç–m iB M
+ÁM +QB M¨M; H¨ K°i +QM HBM? i?9 ?¦ ?bM?X

æ9M; p”v- ?B M ;BÌ h–M G”T ç½ M?È iÈB iB m +¬ MQÆM; M¨v +?QM? H¨ iB m +¬
EBK *mM; KbM? ;†T çQÊ+- F?B [m v p h–M :B "ªQ K M; >Q¨M; EBK *mM; çB5

hmv `^M; #° /€M; +O M¨M; +¦ +?9i #B M ?¦ - M?QM; i?–M p”M H¢B F?¬M; ? +¦ +?

hÈB HQ¢B +ªM? ;BÈB M?Q h–M G”T- ç½ F?¬M; +–M i?¬M; [m # M;Q¨B T?•M #B i
Zm M; F?¬M; +?d +¦ i? ;B i ç`+?- +¨M; +¦ i? M?bM i?’m K†i i?”i +O K°i M;QÌB5

@ *¬ çB i?2Q i X

h–M G”T M?bM i?Q€M; [m +€+ M¨M; h?QÊM; Zm M h?B ok- b m ç¦ p K†i i`–K tm®
MQÆM; FB p¨Q i?B M i?QM?X

hB m +¬ MQÆM; #om K¬B- p K†i K’i ?SM; çB i?2Q T?Q b m h–M G”T- KB M; +ÁM

@ h?”i H¨ F?¬M; M M` i v- i?’v ç€K M;QÌB G•K >Q M FB Km®M ;B i M;QÌB i?b i?
i v FB +?S- +?¼+ M;QÌB i T?€i ;?ûi- +ÁM Km®M çm´B M;QÌB i çB

*€+ M¨M; h?QÊM; Zm M h?B ok ? B K†i M?bM M? m- iB m +¬ MQÆM; M¨v H¢B M?”
+?ŠM; T?ªB M¦B X #’i Hm”M H¨ iB m +¬ MQÆM; M¨v ? v H¨ M;QÌB Î b m K¨MX ç m

LÆB h?–M oU+ ? v b Q\

J’v M;QÌB h?QÊM; Zm M h?B ok ç m H°` p¨B T?–M b–m HQX

hmv `^M; #B i bÈK Km°M ;b M;¨v M¨v +kM; b) iÈB- M?QM; F?¬M; M;Ì `^M; b) iÈB M
#` M;QÌB i ç€M? iÈB K¬M T?€B- F?¦ i`€+? h–M G”T H¢B F?¬M; i? K F?€+? F?Q pE

o¨Q i?B M i?QM?- iB m +¬ MQÆM; M?Q T?¢K T?ªB +?mv M b B- çSM; ç¦- €M? K„i
h–M G”TX

h–M G”T M;²B tm®M;- T?€i i v #¨v K°i ç¢Q F i ;BÈB- iS+ ;B”M M¦B,

@ æQÊ+ `²B- MÆB M¨v F?¬M; +¦ M;QÌB M;Q¨B- ?B M` iQÈM; K¢Q p®M +¦ +O +¬

@ L;QÆB KÈB H¨ iB m M? ç–m5

hB m +¬ MQÆM; iS+ Km®M #®+ F?¦B- i`QM; HÁM; i?–K K„M;, ó.€K M¦B +?mv M p
+?€M b®M; `²B5ô

hmv M?B M i` M K†i- M¨M; H¢B F?¬M; #B m ?B M` çQÊ+X æWM; M¦B ?B M ;BÌ-
HU+- +kM; F?¬M; T?ªB ç®B i?O +O h–M G”TX

Í i`QM; HÁM; +?d +¦ i? K„M; ? B iB M;- i?„M; HÊB iBM? i?–M K°i +?9i- ç +?Q M°

@ *¬ F?¬M; T?ªB iB m M? ç–m- +?ŠM; H) H¨ H½Q v m [m€B\

h–M G”T +kM; F?¬M; #S+ #€+? iB m +¬ MQÆM; M¨v +?mv M i?¨M? /B M K¢Q i?”i-
i?”i H¨ KbM? +¦ i? M?bM i?’m /B M K¢Q i?”i bU +O K°i M;QÌBX

@ >W- ?W5

hB m +¬ MQÆM; ?W ?W K'v iB M; #'i K½M i`QM; KkB- b m ç¦ M;²B Î K°i +?B + ;?
+^K M?Ä- €M? K„i F?¬M; M?bM p¨Q h–M G"T- i`ÁM; K„i b€M; iBM? i?m–M çªQ H M
bmv M;?o çB m ;bX

"¶M; M?B M h–M G"T M?¨M M?¢i ?ÄB,

@ L;QÌB FB ;¼B H¨ G•K >Q M\

@ §\

hB m +¬ MQÆM; ;B¨ pÌ F?¬M; #B i- M?bM i?Q€M; [m h–M G"T- #om K¬B- F?¬M; M

@ > ? 5 >„M +?QM? H¨ M?B iY h?–M oQÆM; ç¢B i?¨M? §- ?B M ;BÌ +¦ i? H¨ æ¢B
F?¬M;\

h–M G"T M?¨M M?¢i M¦B- M¦B tQM;- +ÁM KdK +QÌB M?bM #B m ibM? i` M K†i iB m

"B m ibM? F?BM? i?QÌM; i?Q€M; +€B +SM; H¢B i` M K†i iB m +¬ MQÆM;- p K†i
i? M? M¦B,

@ L;QÆB L;QÆB H¨K b Q #B i çQÊ+\

@ _'i H€ [m€B b Q\

h–M G"T ?¼+ i?2Q #° /¢M; iB m +¬ MQÆM;- #om K¬BX

@ >W5 æ9M; i?b i? M¨Q\ h M¦B +?Q M;QÆB- M;QÆB ;B i ?„M ? B H–M- i` M +Æ
i?¨M? h?–M oQÆM; +O ?„MX S?K i?•M ?„M imv i ç®B b) F?¬M; #Ä [m +?Q M;QÆ

h` M F?m¬M K†i T?'M +O iB m +¬ MQÆM; i`¨M M;"T p +QÌB H¢M?- +¦ +?9i ?ª ? X

@ E?¬M; ;B i ?„M ? B H–M T?K i?•M ?ŠM b) #Ä [m +?Q i b Q\ L¦B iB T- +¬ iÈB M

a„+ K†i h–M G"T /–M /–M i`Î M M M;?B K i9+- M?bM +?^K +?^K p¨Q iB m +¬ MQÆM

hB m +¬ MQÆM; #` €M? K„i b„+ #ûM +O h–M G"T M?bM H¨K +?Q +¦ +?9i F?¬M; iU
h–M G"T- F?) ;B¼M; M¦B,

@ h F?¬M; +¦ €+ w- M;QÆB M m F?¬M; iBM i?b i +¦ i? `ÌB çB- M?QM; i i?"i bU
;B®M; M?Q G•K >Q M- ?„M çB iÈB ç•v H¨ +¦ KK+ çQ+?- +ÁM i H¢B F?¬M; +¦5

@ o"v KK+ çQ+? +O +¬ H¨\

h–M G"T M?bM i?ŠM; p¨Q iB m +¬ MQÆM; M¨v- F?¬M; +¦ K°i +?9i i?ª HÄM;X *kM; F
K°i çS M?Ä- K¨ H¨ /B M K¢Q p®M +¦ +O iB m +¬ MQÆM; M¨v H¨ K°i +¬ ;€B i` im
?ÆM M[K°i i?•M i?U+ HU+ H¨K +?Q h–M G"T T?ªB +ªK i?'v FB M; F}X

*MM; H¨ iÈB iW MÆB h?–M oU+- :BÈB >¢ HÈM M?Q p"v- çB ç•m F?¬M; çQÊ+\ ob b
Î h–M ;B "ªQ- b m ç¦ H¢B tm'i ?B M Î ;B[K¬M T?€B oB K >Q¨M;\ æB m M¨v H¨K
F?¬M; ?Q¨B M;?B ç°M; +Î +O M¨M;X

@ «B5 æQÊ+ `²B- M¦B +?Q M;QÆB p"v- M m F?¬M; i?b bÊ `^M; ?¬K M v F?¬M; ` F

hB m +¬ MQÆM; H° ` K°i iB +QÌB F?´- b m ç¦ M¦B,

@ h H¨ i`®M ` F?ÄB M?¨- +? i H¨ h?9 oQÆM; L?'i æ` MÆB h?–M oU+- Km®M ç€
æ` - Km®M ;ªi +?Q pQÆM; iY oQÆM; i°+ h K æ` FB X h F?¬M; i?Q+?- +?Q M M

@ h?"i b Q\

G9+ iB m +¬ MQÆM; M¨v M¦B +?mv M h–M G"T +ªK i?K çQÊ+ iBM? i?–M / Q ç°M; +
ç M; M¦B /®BX

@ æQÆM; M?B M H¨ bU i?"i- +?mv M M?Q p"v HW M;QÆB H¨K ;bX L m M?Q +? i
æ` +MM; oQÆM; i°+ L?` æ` b) HB M ?ÊT H¢B- +MM; +?9M; #S+ ?B T +?9M; i X

+?9M; i +kM; pšM M^K i`QM; €T #€+?- i`QÈ+ FB L?` æ` +kM; H¨ ç` #¨M #° i°+ h
M;QÌB ç¦ +?B K K'i

h?2Q iB m +¬ MQÆM; +?"K `½B F H¢B- h–M G"T `ä `¨M; M;¼M M;m²M bU ibM?X

LÆB h?–M oU+- ? v +?QM? H¨ :BÈB h?QÊM;- i´M; +°M; +?B H¨K *Ym h?B M h?"T

h`QM; ç¦ h?"T æ` - #` K°i iÁ +´ i`"M F?´M; H² +?B K +S- F?¬M; +¦ #'i E€ B Î H¢B
iªM K€i ` F?Q iS+ i?b M; v +ª h?–M oQÆM; +kM; F?¦ +¦ i? i?W M?"MX

*?Q M M- *Ym æ` +ÁM H¢B ç m /Q K°i b® i? HU+ F?´M; H² +?B K +SX

*€B ;¼B H¨ *Ym h?B M h?"T æ` - ? v *Ym h?B M *Ym æ` - [mª i?"i H¨ K°i i–M; +
h?B M Î i` M +MM;- M?QM; F?¬M; T?ªB M¦B H¨ K°i i–M; h?B M æ` ç†i H M K°i i–M

LÆB h?–M oU+ H¨ K°i MÆB `'i i?–M F€- M;Q¢B i`W h?"T æ` +MM; *?Q * Q h?B M
*Ym æ` +ÁM H¢B ç m iU iªM ` - i`¬B M´B ?¶M i¢T i?9 p` ;B[?Q F?¬M;- ;B[+€+
t tQ - +¦ i? [m H¢B HšM M? mX

LÆB h?–M oU+ +U+ F€ `°M; HÈM- #'i F€ K°i æ` M¨Q i`QM; h?"T æ` ç m HÈM ?ÆM
>¢ ?ÊT H¢B- K¶B K°i æ` ç m +¦ p¬ b® i? HU+X

:B i°+ hB m +¬ MQÆM; GBM? L?B M¨v- H¨ K°i +?B F?€ t tQ i`QM; MÆB h?–M oU
oQÆM;- :B i°+ h?9 oQÆM; Î i?ÌB ç¢B pB M +´ +kM; iWM; `'i ?mv ?Q¨M;- imv `^M
*?•M h?–M- M?QM; h?9 oQÆM; +'T #"+ æ pQÆM; i`QÈ+ b m +kM; ` KQÌB K'v M;

*'T #"+ h?–M oQÆM; F?¬M; +–M T?ªB M¦B- T?K i?•M GBM? L?B +?QM? H¨ +QÌM;
i`¼M;X

L?QM; +?Q ç M ;BÌ ç½ i`¬B [m ?ÆM KQÌB p¢M M,K- i? HU+ M?•M HQ¢B M?Q i^
#° i°+ h?9 oQÆM; +?d +ÁM H¢B K°i h?B M K°i æ` X L m M?Q iB T iK+ M?Q p"v- #
F?¬M; i? i`€M? F?ÄBX

.QÈB ibM? ?m®M; M?Q p"v- T?K i?•M GBM? L?B H¨K h?9 oQÆM; çQÆM; ç¢B- iU
L?QM; M¦B i?b / - ç®B K†i pÈB i? HU+ M?•M HQ¢B p¬ +MM; K¢M? K)- M¨Q +¦ #B

oW p†M K'v M,K i`QÈ+- K°i +Æ ?°B M;šm M?B M- K°i pQÆM; iY oQÆM; i°+ h K æ
+¬M; +?9 GBM? L?B #° i°+ h?9 oQÆM;- H9+ M¨v ;B"i KbM? F?¬M; i?¬B- i? ``^M;

@QyQ@

.mv L;½ æ°+ h¬M

h€+ ;Bª, hB m æ Q S?QM; GÊB

QQyQQ

ddRX *?QÆM; dde, *¬ h?„M; _²B5

æ9M; p"v- +?QM? H¨ H¨K i?B TX Zm M MB K +?OM; i°+ MÆB h?–M oU+ F?¬M; K
i?QÌM;- #° i°+ h?9 oQÆM; i`mv M i?mv i +kM; +¦ ?mv i K¢+? i?–M i?9 >Q M; +´-
/¢M; +QM M;QÌB- +?d H¨ Î i`QM; ?mv i K¢+? +O #¼M ?¼ b) +¦ ?mv i K¢+? i?–M i?

L?QM; Km®M i`Î i?¨M? +?QM? i? K°i p` pQÆM; iY i?m°+ oQÆM; i°+ i? HU+ M?•M
F?¬M; i? M¨QX aÎ /o i? HU+ M?•M HQ¢B +QÌM; ç¢B- +?QM? H¨ #ÎB pb #¼M ?¼
+€+ i? HU+ +kM; +¦ i` M? ç'm- M?QM; ç®B K†i pÈB #° i°+ h?9 oQÆM; b) #B M i?

æQÌM; çQÌM; iB m +¬M; +?9 çQÊ+ bOM; €B M?'i #° i°+ h?9 oQÆM;- T?ªB ;ª +?Q p
æWM; M¦B #ªM i?•M GBM? L?B- +QB M?Q H¨ T?K i?•M M¨M;- h?9 oQÆM; çQÆM;

h`QM; M?[M; M,K i?€M; i?ÌB ç¢B >Q M; +´ p¬ i"M- i?–M i?9 >Q M; +´ +¨M; +QÌM;

hÈB MÆB h?–M oU+ +kM; M?Q i? -i°+ M?•M #° i°+ h?9 oQÆM; M; v iW # M ç–m ç
æ` -ç½ iWM; H¨ K°i +?OM; i°+ ?mv ?Q¨M;X

æ€M; iB +iÈB ?B M ;BÌ-M;Q¢B i`W ç` #¨M #° i°+ h?9 oQÆM; Î L?'i æ` ` -i€K æ`
/€M; #° i°+ h?9 oQÆM; M[X

æQÆM; M?B M H¨ +¦ i²M i¢B HBM? i?9 im pB +QÌM; ç¢B-M?QM; ç b® H¢B F?¬M;

"° i°+ h?9 oQÆM;- +kM; +?d H¨ K°i +?B +U+ K¢M? i`QM; i?–M i?9 i?ÌB ç¢B >Q M;

>B M ;BÌ i`QM; i'i +ª h?B M æ` MÆB h?–M oU+- h?9 i°+ +kM; F?¬M; [m€ i®iX "°
+ÁM HB M iB T #¢B HmB p b m- +¨M; çWM; M¦B +€+ HBM? i?9 +QÌM; ç¢B F?€+- [
?Q†+ H¨ i`QM; i?mM; HkM; ç–K H–v ?Q¨M +ªM? €+ HB i- `'i Qi i?'v çQÊ+ Î ;B[i?

.QÈB ibM? ?m®M; M?Q p"v- K°i +¬M; +?9 #° i°+ h?9 oQÆM;- M m +¦ i? ç´B çQÊ
;B[M?•M HQ¢B +MM; h?9 i°+- Î i`QM; HÁM; h?9 oQÆM; çQÆM; ç¢B imv `^M; F?
T?ªB i?W M?"M ç•v H¨ ç€M; ;B€X

L?QM; p'M ç Î +?¶ GBM? L?B F?¬M; OM; ?° HQ¢B [m M çB K M¨v- M¦B ç M +?¶ ç'
i` M F?m¬M K†i iB m +¬ MQÆM; K€ M;¼+ / T?'M M¨v- +¨M; H¨K +?Q M;QÌB i +ªK

@ h M¦B pÈB T?K i?•M- /M H¨ i ;ª +?Q pQÆM; iY FB -+kM; +?ŠM; [m H¨ K°i K¦M ç
#° i°+ h?9 oQÆM; b) F?¬M; i? M¨Q M;WM; H¢BX æ M +m®B +MM;- pšM +¦ F i [m
?¨M;X .U p¨Q K°i i? HU+ M?•M HQ¢B +QÌM; ç¢B- +m®B +MM; b) ?Q¨M iQ¨M #` iB

GBM? L?B F?) H m F?¦2 K„i- b m ç¦ M? ;B¼M; M¦B,

@ :†T çQÊ+ >Q¨M; EBK *mM; H¨ +?mv M F?€ M;šm M?B MX a m F?B çQÊ+ K'v M
i`Ê ;B9T- i iW MÆB h?–M oU+ tmv M [m h?–M JB m iÈB MÆB ç•vX *kM; F?¬M; T?
M¨v- K¨ H¨ i?U+ HU+ +O i +ÁM F?¬M; +QÌM; ç¢B M?Q p"vX hÈB i? ;BÈB M¨v `²B
?mv i K¢+? +O i T?B i?QÌM; ç†+ i?M- +¦ i? +ªK SM; çQÊ+ bU i²M i¢B +O +?Q #
M¦ +?'M M?B TX æ M; M;?o +€+? H¨K b Q K M; çB- i?b M;QÆB tm'i ?B M- b m ç¦

@ a m ç¦ +¬ HB M çB i?2Q i -çB iÈB # M M¨v\

h–M G"T M? ;B¼M; ?ÄBX

@ V- ç9M; p"v5 h T?€i ?B M +?¶ M;QÆB F?¬M; i -i®i ?ÆM #'i F€ K¬M T?€B ;B
æ²M; i?ÌB i T?€i ?B M- M?B iY h?¬M; h?B M æ¢B æ +QÌM; ç¢B M?'i MÆB h?–M
i?` M;QÆB- i`mv b€i M;QÆBX L;QÌB FB F?¬M; T?ªB M;QÌB i®i- i`QÈ+ ç•v K¶B H–

h` M F?m¬M K†i T?'M F?ª €B GBM? L?B H° ` K°i iB ;B"M /[X

a m ç¦ M¦B,

@ *kM; +?QM? pb M;mv M M?•M M¨v- i Km®M Î H¢B ç•v- i ?v p¼M; H¨

GBM? L?B M¦B ç M ç¦- #° /¢M; ç€M; i?QÆM; M?bM i?Q€M; [m h–M G"T,

@ h ?v p¼M; M m M;QÆB +¦ M,M; HU+ çB p¨Q MÆB h?–M oU+- +¦ i? i`Ê ;B9T ;B
b Q .M b Q h?¬M; h?B M æ¢B æ +kM; b) F?¬M; #Ä [m +?Q M;QÆB- F?¬M; #^M
oQÆM; +?9M;i X

h–M G"T +QÌB F?´ M¦B,

@ hB m M? ç–m M¨v- i•K M?½M i?"i F?¬M; i?B mX *¬ +kM; #B i Km®M #„i i +?d
æ¢B æ - M?QM; M m M?Q i FûQ +?mM; pÈB ;B i°+ h?9 oQÆM;- p"v +¦ i? b) i`Î i
pä ;Bª M?•M HQ¢BX *¬ M;?o- i b) ç€T SM; +¬ b Q\

GBM? L?B K¬B M?Ä F?) ç°M;- M?QM; F?¬M; M¦B ` çQÊ+ çB m ;bX .Q /U K°i +?9i

@ o"v L m M?Q h M¦B H¨ M m M?Q i? K i M[i?b b Q\

@ h? K +¬ M[\ *¦ w ;b\

h–M G”T p K†i #ÐM +Êi M?bM GBM? L?BX

@ L;QÆB i?”i H¨ M;QÌB t’m5

GBM? L?B FB m b•M K°i iB M;- b m ç¦ M¦B,

@ h i`Î i?¨M? M[ M?•M +O  M;QÆB- M;QÆB i`Ê ;B9T ;B i°+ h?9 oQÆM;- i? M¨Q
M;QÆB çWM; M?bM ?bM? /¢M; ?B M ;BÌ +O i X h`Î H¢B MÆB h?–M oU+- /mM; K
+€+ T?m M?•M ç•mX >ÆM M[

@ *ÁM +€B ;b M[\

h–M G”T +¦ +?9i #m²M +QÌB M?bM #û +QM M?Q M?Ä i`QÈ+ K„i- K†i /M #B i /mM;
F?¬M; T?ªB M?Q #•v ;BÌ- M?QM; pšM +¦ K°i HQ¢B +ªK ;B€+ F?¬M; M¦B M M HÌBX
iÈB i`QÈ+ K†i M;QÆB M¦B +?mv M M K M[ hBM `^M;- #’i F€ K°i M;QÌB M¨Q ç m b

GBM? L?B H¢B /Q /U- K°i H9+ H•m K°i M?Ä ;B¼M; M¦B,

@ >ÆM M[i +¦ i? F?¬M; +–M / M? T?”M ;b5

L¦B tQM;- i?Î ` K°i ?ÆB /¨B- ;B®M; M?Q #Ä çQÊ+ ;€M? M†M; M;¨M +•M- b m ç¦ F

@ «B5

h–M G”T F?) i? M K°i iB M;- b m ç¦ #bM? i?ªM M?bM GBM? L?B- M? ;B¼M; M¦B,

@ *¬ +–M ;b T?ªB i? +?S- +¬ F?¬M; Km®M ;ª +?Q pQÆM; iY FB - M?QM; H¢B +
F?¬M; T?”MX L m M?Q i HW +¬- +¬ T?ªB H¨K b Q ç•v\

@ >b ?b- i F?¬M; bÊ- ?B M ;BÌ M;QÌB i M?Ä M?Q p”v- M;QÆB M?šM i•K H¨K ;b M

*¦ H) H¨ i?’v h–M G”T F?¬M; i`U+ iB T +U imv iX h`QM; HÁM; GBM? L?B i?Î /¨B K°

@ >ÆM M[- ?ÊT i€+ +MM; #° i°+ h?9 oQÆM; +kM; F?¬M; T?ªB H¨ Km®M M;QÆB +
i? HU+ M?•M HQ¢BX *?d H¨ b m F?B M;QÆB i`Î M M p¬ +MM; +QÌM; ç¢B- çWM; ;
FB - bm®i M;¨v M;?o +€+? ;B i i”M /B i imv i #° i°+ h?9 oQÆM;- +?Q +?9M; i HQr
M?Q p”v H¨ çO `²B5

@ ±- +¬ H¨K b Q #B i i +¦ i? i`Î M M p¬ +MM; +QÌM; ç¢B\

h–M G”T M?bM GBM? L?B +QÌB ?ÄBX

@ æ•v H¨ i`U+ ;B€+ +O i 5

GBM? L?B +QÌB ?b ?b M¦B- €M? K„i +kM; ?²M; ?²M;- M¦B `²B H¢B F?) ;B¼M;,

@ L;QÆB ?ÊT i€+ pÈB +?9M; i - i b) i?mv i T?K+ T?K i?•M i çQ +?Q M;QÌB +O
iQ¨MX h?”K +?Q i?”K +?Q i +¦ i? +?Q M;QÆB K°i L;mv M F?Q€M; +´ tQ X

h–M G”T M;?2 p”v- M?’i i?ÌB M Q M Q- ?QT K„i M?bM GBM? L?BX L;mv M F?Q€M
h?9 oQÆM;- M?Q i? +?Q +?„+ H¨ pb ç’m i` M? +?OM; i°+- bÊ `^M; +¨M; M?B m ?

J¨ +¦ i? H¨K +?Q +€+ h?€M? *?O h?–M oQÆM; MÆB h?–M oU+ +QB i`¼M;- bÊ `^M;
M¨vX

h?S i`¼M; v m M?Q p”v- M¨M; H¢B +¦ i?  KÎ KB M; ?S çQ +?Q KbM?X L M #B i `^
KB M; M?”M HÌB M?Q M;QÌB #bM? i?QÌM;X L;QÌB im Hmv M- M¦B ` HÌB ?S M m
[mª- b) +¦ ªM? ?QÎM; +?Q K¢M; iÈB +QM çQÌM; im Hmv MX

@ L;mv M F?Q€M; iW tQ - +¦ w H¨- T? F?Q€M;\

h–M G”T ?QT K„i F?) ;B¼M; M¦BX >„M F?¬M; iBM +¬M; +?9 #° i°+ h?9 oQÆM; i`
H M K°i L;mv M K¢+? F?Q€M; ç M; F? B i?€+ +?Q KbM?X

@ E?¬M;- F?¬M; T?ªB H¨ T? F?Q€M;- +?d H¨

GBM? L?B /Q /U K°i +?9i- pšM M¦B ` HÌB i?”i,

@ L;mv M F?Q€M; M¨v ? i bS+ +´ [m€B- `'i +¦ / M? iB M; Î L?'i æ` - +?ŠM; [m H¨
i?mv i K¢+? F?Q€M; M¨v ç½ i²M i¢B Î i`QÈ+ i?ÌB ç¢B >Q M; +´ X L;mv M # M i`QM
+?Q +ÁM +¦ h?–M L;mv MX *kM; +?QM? K¢+? F?Q€M; M¨v- ç½ i¢Q M M KQÌB K'v
oQÆM; #° i°+ h?9 oQÆM;X

GBM? L?B L¦B `²B- p K†i ?Q¨B MB K- M¦B iB T,

@ L?QM; b m ç¦ F?¬M; #B i i? M¨Q- b m F?B K¢+? F?Q€M; F? B i?€+ iÈB +?¶ b
F?Q€M; ç m +? i b¢+?X o¬ b® iB M ?B M #° i°+ h?9 oQÆM; çB p¨Q- M?QM; F?¬M
HQm H¢B i´ ?m'M, M;QÌB #° i°+ h?9 oQÆM; F?¬M; çQÊ+ #QÈ+ p¨Q T?¢K pB # M
F?Q€M; FB - +¦ M;QÌB F?¬M; iBM iQÎM;- +U+ K¢M? M?'i H¨ K°i p` æ¢B æ +m®B +
'v pb H¨K +?Q #° i°+ h?9 oQÆM; i`Î M M +QÌM; ç¢B- K°i KbM? K°i M;QÌB K M; i?
iB M p¨Q i`QM; K¢+? F?Q€M;X E i [mª +kM; F?¬M; i? çB ` X

@ *¬ *¬ H¢B Km®M çQ K°i K¢+? F?Q€M; F?OM; #® M?Q i? i†M; +?Q i \ *¬ Km®

h–M G"T iS+ F?¬M; +?¶ ç€M?- +?d p¨Q KkB GBM? L?B- F?¦2 KB M; +Q [m„T F`+? H
M¨M; M¦B i?ŠM; ` - M m KbM? i?"i bU ç€T SM;- iB T M?"M K¢+? F?Q€M; ç¦- F?¬M

J°i +?¶ K¨ M; v +ª æ¢B æ h?9 oQÆM; +kM; F?¬M; ` çQÊ+- ?„M +?d H¨ K°i h?€M
F?¬M; T?ªB Km®M +? i i?b H¨ ;b\

@ G¨K b Q H¢B Km®M ?¢B M;QÆB- i?"i Km®M ?¢B M;QÆB i?b i b) F?¬M; M¦B +?

GBM? L?B i`„M; K„i HB + h–M G"T,

@ >mM; /[+€B ;b- M;QÆB M;?2 i M¦B ? i HÌB +¦ çQÊ+ ? v F?¬M;\

h–M G"T +kM; i`ÊM i`„M; K„i- +QÌB H¢M? M¦B,

@ L¦B çB- i t2K +¬ +¦ i? M¦B ` HÌB ;bX

GBM? L?B F?¬M; ç w iÈB h–M G"T- M?¨M M?¢i M¦B,

@ L;QÆB H¨ M;QÌB SM; p"MX L;mv M F?Q€M; FB M m M?Q M;QÆB +kM; F?¬M; H
+?S\ >ÆM M[- M;QÆB +¦ M?B m M;QÌB +¨M +?B m +® M?Q p"v- M;QÆB F?¬M; Km
;B9T M;QÆB \ M;QÆB T?€B ç®B K†i pÈB €T HU+ h?¬M; h?B M æ¢B æ - #ªQ p"i i`
p¬ b® M;QÌB KÆ QÈ+X h /€K + K çQ M- +?d +–M M;QÆB iB M p¨Q MÆB h?–M oU
M;QÆB- F?¦ M¦B F +ª K°i b® M;QÌB i`QM; #° i°+ h?9 oQÆM;X G) M¨Q M;QÆB F?
H M i?U+ HU+ +O M;QÆB b Q\ E?¬M; +¦ L;mv MX L;QÆB H¨K b Q i,M; H M\

@ 'v@

h–M G"T #` iB m +¬ MQÆM; GBM? L?B M¦B K°i T?2M- M¦B iÈB € F?~m F?¬M; i`ª H
L?B M¦B F€ i?"i `'i +¦ HwX hW b m F?B h–M G"T iB M p¨Q +ªM? ;BÈB h?€M? *?O ?
;B€+ M¨v +¨M; `ä `¨M;X *?Q /M H¨ +U+ T?~K HBM? i?¢+? +?²M; +?'i M?Q M9B- +kM
F?®B L;mv M M?Q K¦M; i vX

" M +¢M? M?B m M;QÌB M?Q p"v- M m M?Q F?¬M; i,M; i?U+ HU+ #¼M ?¼ H M- +
HÁM;X æ +?Q #¼M ?¼ Î H¢B :BÈB >¢- +kM; +?d H¨ i¢K i?ÌBX *?d +–M KÎ ` h?-
+?mv M KÎ ` +?B + ?°T S M/Q` X

>B M ;BÌ MÆB h?–M oU+ Km®M çB p¨Q :BÈB >¢- +–M iB m ? Q `'i M?B m iBM? HU
+Y - ? B ;BÈB HB M i?¬M;- Km®M iB M p¨Q b) H¨ K°i +?mv M `'i / /¨M;X

æ M H9+ ç¦- B +¦ i? çªK #ªQ çQÊ+ b) F?¬M; B b) ç€M? +?O w H M i?•M M?•M #

a m F?B iÈB +ªM? ;BÈB h?€M? *?O i`QM; HÁM; h–M G"T M?bM M?Q #bM? ioM?- M
i,M; H M +ªM? ;BÈB i?U+ HU+ +O KbM? ?ÆM #'i F€ H9+ M¨QX

h–M G"T i`–K iQ- GBM? L?B +kM; F?¬M; [m'v `®B ?„M- pšM M;²B Î ç¦- v M H†M; M

J°i H9+ H•m b m- h–M G"T i?Î /¨B K°i iB M;- M¦B,

@ *¬ i?„M; `²B

@QyQ@

.mv L;½ æ°+ h¬M

h€+ ;Bª, hB m æ Q S?QM; GÊB

QQyQQ

*?QÎM; ddd, :B i°+ i?–M #Q h•v oU+5

æ M H9+ M¨v GBM? L?B KÈB i?Î ` K°i ?ÆB /¨B- b m ç¦ +?"K `½B M¦B,

@ h–M G"T- M;QÆB v M i•K- i imv i b) F?¬M; ?¢B M;QÆBX ob ;B i°+ +O i - +kM;
imv i ç®B iBM iS+ M;QÆB iB M p¨Q MÆB h?–M oU+X >ÆM M[- i b) +?Q M;QÆB
iÈB ;–M L;mv M F?Q€M; t tQ FB - M m M?Q M;QÆB T?€i ?B M F?¬M; ç9M;- M;Q
H¢B M;?o #B M T?€T F?€+ H¨ çQÊ+X .M b Q- i +¨M; F?¬M; ?v p¼M; M;QÆB tªv `

@ ob +?QM? +¬\ *¦ [m M ? ;b iÈB +¬ +?S\

h–M G"T +QÌB M?bM GBM? L?BX

@ L;QÌB M?Q M;QÆB M¨v- M;QÌB F?¬M; t'm- KB M; H¢B t'm H„K5

GBM? L?B pSi +?Q h–M G"T K°i +€B K` M?½M- H¨K +?Q h–M G"T +ª M;QÌB `mM `n
K„ M[#ªv i€K im´B pSi K` M?½M +?Q KbM?- bÊ `^M; +kM; F?¦ +¦ i? iB T i?mX

@ E?K F?K5 *?mv M M¨v i`QÈ+ iB M M?Q i? - b m F?B ` M;Q¨B çWM; M¦B HmM; i

h–M G"T +¦ +?9i t'm ?´ M¦BX

@ L;QÆB +S v M i•K çB- i b) F?¬M; M¦B #"v ç•m5

GBM? L?B p K†i i`¨M M;"T iQÆB +QÌB pmB p - +QÌB ?b ?b +?¢v ` M;Q¨BX

h–M G"T M?bM i`QM; K„i- H¢B +¦ K'v T?–M ç m HÁM;X L m M?Q F?¬M; +¦ i? HU+
M¨M; H¨ K°i iB m +¬M; +?9 F?¬M; HQ F?¬M; M;?o- i`¨M M;"T FB m M;¢Q KÈB T?ª

*ÁM M v T?ªB +?`m M?[M; €T HU+ K¨ M¨M; F?¬M; M M i?W M?"M- [mª i?"i H¨K F?

hmv M?B M i?¬M; [m GBM? L?B- h–M G"T ?B m #B i MÆB h?–M oU+ H¢B b•m b„+
H¨K h–M G"T +¨M; i? K FB M ç`M? w Km®M bÈK iB M p¨Q MÆB h?–M oU+X

h`Î H¢B T?ÁM; F?€+? M;?` bU- GBM? L?B ç½ +?¢v iÈB # M +¢M? +€+ M¨M; h?QÊ
u M- ç M; F?2 F?) +QÌB M¦BX J'v M;QÌB H½Q pQÊM "¢+? h`mM; aÆM i?'v h–M G"T

*¦ i? iW K°i +?¶ >mv M æªQ- çB iÈB MÆB +U+ h•v- ç²M; i?ÌB F? B i¬M; H"T T?€B-
çQÊ+ / M? iB M; iQ HÈM- ç•v H¨ +?mv M K¨ i`QÈ+ FB K'v M;QÌB "¢+? h`mM; aÆM

J¨ ? i i?ªv M?[M; çB m M¨v- ç m H¨ /Q h–M G"T b€M; H"T ` X L m M?Q M¦B H9+ ç-
aÆM +MM; h¨Q >²M; H¨ K M; w M;?o çB i?2Q ¬K +?•M h–M G"T- p"v ?B M ;BÌ H¨ i
F?¬M; +¦ K°i w M;?o i?S ? BX

h–M G"T i`–K ;B¼M; ?ÄB,

@ æ½ H¨K `ä `¨M; H B H`+? ç€K M;QÌB FB +?Q \

h¨Q >²M; çB iÈB- F?QK M;QÌB i`QÈ+ h–M G"T,

@ h¬M; +?O- M;QÌB b®M; /mv M?'i #` +?9M; i`¦B H¢B- +ÁM +?Q F`T i?˜K p'MX

h–M G"T ;"i ç–m- M? ;B¼M; M¦B,

@ .–M ?„M iÈB ç•vX

E?¬M; # Q H•m b m- K°i i? M? MB M €Q t€K #` i?9+ i?9+ ç˜v ç˜v çB iÈBX L;QÌB i
M;Q¨B +kM; +?d F?QªM; ? B KQÆB H½K ? B b€m im´B- pW çB +ÁM pW +?YB K„M

@ *¦ #ªM HoM? +€+ M;QÆB ;B i ;B ;B çB- t2K ;B ;B i +¦ M?Qm K¨v K°i +?9i M¨Q
;b iW +?¶ i Km®M i F?m'i T?K+- ç¦ H¨ +?mv M imv i F?¬M; i? M¨Q5

J'v ç iY K¬M T?€B oB K >Q¨M; +,M #ªM F?¬M; ç w iÈB ?„M M¦B +€B ;b- K°i çQÌM
bªM? M;?` bU- ?¨M? H pÈB h–M G"T- b m ç¦ HmB ` X

L;QÌB i? M? MB M M¨v M;¢Q M;? çSM; ;B[ç¢B bªM? M;?` bU- K†i +QÌB H¢M? M?

@ h–M G"T- M;QÆB i`m b€i +QÌM; ;Bª ;B i°+ i - +?Ì #` /B i K¬M çB5 *¦ ; M i?b M;Q
i +¦ F?m'i T?K+ F?¬M;- +¦ bÊ ?½B F?¬M;5

h–M G"T M?¨M M?¢i M?bM i?Q€M; [m M;QÌB i? M? MB M M¨v- +QÌB F?) M¦B,

@ B +–M M;QÆB F?m'i T?K+ +?S\ B Km®M KQB çQÊ+ ;b iW KB M; M;QÆB\

L;QÌB i? M? MB M M¨v p®M iQÎM; `^M; ?„M #` ;BªB H M- +?QM? H¨ pb Km®M iW KI
#¼M ?¼- H¢B F?¬M; M;Ì iÈB h–M G"T M¦B ` HÌB M¨v- H9+ M¨v b[M; bÌ Î ç¦- F?¦ ?B

h` M K†i h–M G"T pšM iQÆB +QÌB M?Q i`QÈ+- M?bM HQÈi [m K¼B M;QÌB i`QM; c
b m ç¦ M¦B,

@ L;QÆB +¦ iWM; M;?2 [m - i` M çÌB M¨v +¦ K°i HQ¢B +¬M; T?€T ;¼B H¨ aQm >²M

L;QÌB i? M? MB M iQ¨M i?•M `mM H M- ?„M tm'i i?•M iW ;B i°+ i?–M #Q +QÌM; c
+¬M; T?€T F?OM; #® M¨vX E i?B i?m"i T?ªB +¦ HU+ HQÊM; iBM? i?–M M?Q b¬M;
iB M p¨Q iBM? i?–M i?S+ ?ªB M;QÌB F?€+- ç¼+ H'v Fw S+ M;QÌB FB X

*?ŠM; [m HQ¢B +¬M; T?€T M¨v +U+ F€ #€ ç¢Q- M;QÌB #` t•K M?"T iBM? i?–M i?S+
?¢ F?OM; #® M?'i i` M çÌB M¨vX æ M F?B i'i +ª Fw S+ #` ç¼+ H'v tQM;- #ªM i?•M M
K°i F M;m M;®+- ç®B pÈB `'i M?B m M;QÌB K¨ M¦B- [mª i?"i +ÁM F?¦ +?`m ?ÆM H

a„+ K†i FB m M;¢Q +SM; H¢B i` M K†i M;QÌB i? M? MB M M¨v- b„+ K†i i`Î M M ?
G"T K„M;,

@ L;QÆB L;QÆB ?½K /¼ i 5

@ > ? ? 5

J¼B M;QÌB i`QM; ç¢B bªM? M;?` bU K¬M T?€B oB K >Q¨M; F?¬M; M?`M çQÊ+ +Q
M?Q K'v M;QÌB H½Q pQÊM "¢+? h`mM; aÆM +MM; h¨Q >²M;- ç m `'i `ä `¨M; i?O çQ
J†+ Gw J†+ h?m"M +kM; K†i ç–v +QÌB H¢M?X

@ h¬M; +?O ?,K /¼ L;QÌB\

J†+ h?m"M M?bM M;QÌB i? M? MB M M¨v H„+ ç–m,

@ L;QÌB i? M? MB M- i F?mv M M;QÆB i®i M?'i H¨ +¦ ;b M¦B ç¦- +¦ i? i¬M; +?O b)
F?Q€BX L m M?Q F?¬M;- M;QÆB M?'i ç`M? b) ?®B ?"M5

@ J¬M T?€B oB K >Q¨M; +€+ M;QÆB i¨ €+ ç°+ ç` M?Q i? - H M¨Q F?¬M; bÊ i`ÌB

L;QÌB i? M? MB M M¨v i?'v K¼B M;QÌB +QÌB H¢M? M?bM ?„M- F?¬M; F?ÄB iBM ?
M¦B- M?QM; i`QM; HÁM; T?šM M° +¨M; i? K K½M? HB iX

@ h`ÌB T?¢i\ GÌB M¨v M;QÆB M¦B i?"i F?¬M; +¦ ç¢Q HwX hB m iY- H¨ K°i ç€K M;
T?€B oB K >Q¨M; i - M m M?Q i?U+ HU+ +?9M; i v m ?ÆM- ?B M ;BÌ iQ¨M K¬M T
b¢+? `²BX

hY >mv M H¢M? HMM; M¦B,

@ G) M¨Q M;QÆB ç½ [m M- H9+ +€+ M;QÆB iÈB ç½ M¦B M?[M; ;b b Q\

@ L¦B +€B ;b\ *?9M; i ç½ M¦B ;b\

h` M i`€M M;QÌB i? M? MB M M¨v #„i ç–m iQ€i K² ?¬B H¢M?X "ÎB pb M; v F?B #¼M
çQÊ+ i` M oB K >Q¨M; aÆM K„ M[M?Q K•v- iWM; M¦B [m T?ªB ç² b€i K¬M T?€B M
+QÈT p X

J¨ HÌB ç¦ +?QM? H¨ ?„M M¦B ` 5

s¨ s¨ p†M p Q pÁM; 2Q KÄM; K M?- +?"K `½B iÈB i`QÈ+ M;QÌB i? M? MB M M¨v- +Q
i v i€i ` K°i +€B5

"®T5

G¢B K°i iB M; ;BÁM i M p M; H M- H"T iS+ H¨K +?Q MY # M K†i M;QÌB i? M? MB

S?B5

s¨ s¨ T?mM tm®M; K†i ç'i- F?¬M; M¦B K°i HÌB- M•M; i v H¢B K°i +€B i€i- ç€M? H M
MB M M¨v- b m ç¦ +QÌB H¢M? M¦B,

@ > ? 5 h–M G"T [m KM FB /B K T?9+ F?¬M; +¢M- M;QÆB t2K M[iY K¬M T?€B
imv i b„+ M?•M ;B MX æ² b¢+? K¬M T?€B M¨v +?Q i M K ;B i ? i- K°i M;QÌB +kM;
/¢v /¶ +?Q i®i

s¨ s¨ ?¼+ i?2Q M;[F?Q M;QÌB i? M? MB M M¨v- ?¼+ ;B®M; M?Q ç9+X L?QM; M;Q
F?¬M; +¦ K°i B +QÌB- #'i Hm"M M K M[ç m /MM; K°i HQ¢B €M? K„i ?"M i?M M?bM

@ S? p"i M?€i ; M- /€K H¨K F?¬M; /€K M?"M5

s¨ s¨ #om K¬B- p†M p Q 2Q M?Ä #QÈ+ i`Î p X

h–M G"T ?QT K„i M?bM M;QÌB i? M? MB M M¨vX L m M?Q F?¬M; T?ªB +€+ M¨M;
F?¬M; #B i +¦ +?mv M M¨v tªv ` X >ÆM M[ t2K ` i?•M T?"M M;QÌB i? M? MB M
F?¬M; #bM? i?QÌM;X

h–M G"T H¢B F?¬M; #B i- >¢ o,M ok tm'i i?•M ?Q¨M; i°+- iW M?Ä çQÊ+ ?Q¨M; i?'i
M?bM M;QÌB `'i H¨ + Q KBM?X

h–M G"T #ªQ ?„M HQm H¢B K°i M;QÌB b®M;- ?„M HB M ç H¢B K°i M;QÌBX >„M `
M;QÌB €Q t€K FB /QÌM; M?Q ç m p¬ i?S+ #ªQ ?° M;QÌB i? M? MB M M¨v- H"T iS-
MB M M¨v M?'i ç`M? +¦ i?•M T?"M ç` p` + Q ?ÆM M?[M; M;QÌB F?€+X

*?Q M M- H9+ ç M;QÌB b®M;- >¢ o,M ok +?d ç H¢B K°i KbM? M;QÌB i? M? MB M M
ç m +?ûK ;B i5

h?•M T?"M ç` p` F?¬M; #bM? i?QÌM;- p"v i?b +¨M; i®i5

h`QM; HÁM; h–M G"T M;?o p"v- €M? K„i `ÆB tm®M; M;QÌB i? M? MB M M¨v- M?¨M

@ E?¬M; M;Ì iÈB- M;QÆB +ÁM i?"i H¨ T?QM; HQmX G¨ iU M;QÆB M¦B ` - ? v H¨ i

*€+ M¨M; h?QÊM; Zm M h?B ok +MM; *Æ L;[u M- G½M? . Q ç²M; HQ¢i i`ÊM i`„M;
h–M +¬M; iY M;¨B +¦ FûK ;b B\

L;QÌB i? M? MB M M¨v ? B K€ bQM; T?M iQ- p¬ +MM; Q€M ç°+ M?bM i?Q€M; [m h

@ h–M G"T- M;QÆB F?¬M; +–M +¨M `ÐX L;QQB ç„+ i°B M;QÌB F?¬M; M M ç„+ i°B-
>W- M;QÆB Km®M #B i H B H`+? +O i +kM; F?¬M; +¦ ;b- i M¦B +?Q M;QÆB- M?b

h–M G"T +QÌB ? ? M¦B,

@ G€ ; M +O i Hm¬M Hm¬M `'i HÈM5

@ h ç M iW h•v oU+X h–M G"T- L;QÆB Î i` M h?€M? aÆM h•v oU+ H¨K +?mv M ;b-
B #B i5 L;QÆB +'m F i ç¢B +¬M; iY Gw ;B h•v oU+- i`°K çB HQÊM; HÈM h?–M
h?K bªM tm'i ` h?–M hmv M i?Ov K¶B M;¨v i?B m çB K°i MY 5 *?mv M M¨v ç½ F?

#ªv ç¢B T?€B T?šM M°- ?B M ;BÌ bÊ `^M; Gw ;B +MM; o¢M EB K G•m ç½ M;mv Î
ç•v- +?QM? H¨ Km®M iB m /B i K¬M T?€B oB K >Q¨M; +€+ M;QÆB5

@ *€B ;b\

Gw L;¼+ S?QM; pšM M;²B Î i`QM; ;¦+- i`U+ iB T çSM; /"v- FBM? M;¢+ i?'i i? M? M

@ æB m ç¦ F?¬M; i? M¨Q5

L;QÌB i? M? MB M €Q t€K M?bM i?'v Gw L;¼+ S?QM;- #¶M; M?B M +QÌB H¢M?,

@ L;QÆB +?QM? H¨ ç¢B +¬M; iY T? p"i Gw ;B h•v oU+ FB \ > ? - +€+ M;QÆB [m
` M;QÌB FB [mª i?"i F?¬M; ;¢i i X æ€M; i`€+? H¨ +?9M; i ç€M? ;B€ b B i?U+ HU
+€+ M;QÆB H¨K b Q +ÁM b®M; iÈB ?¬K M v\

@ L;QÆB +?QM? H¨ +QM +?€m ;B i°+ i?–M #Q h•v oU+ FB \

h–M G"T ?QT K„i- +?"K `½B M¦B,

@ h?¢+? æ–m- H¨ M;QÌB ;B i°+ +€+ M;QÆB T?ªB F?¬M;\

L;QÌB i? M? MB M +„M `,M;- ;B¼M; +,K ?"M M¦B,

@ æ9M; p"v- h?¢+? æ–m +?QM? H¨ imv i çdM? ç¢B M,M; ;B i°+ i - H¢B #` M;QÆB
G•m ;B i +? iX :B i°+ +O i b) F?¬M; #Ä [m +?Q +€+ M;QÆB5

G9+ M¨v Gw L;¼+ S?QM; +U+ F€ ?QªM; bÊX L M #B i `^M; Gw ;B +MM; o¢M EB
M?QM; +,M #ªM F?¬M; i? M¨Q +?®M; H¢B çQÊ+ KQÌB ? B ç¢B i°+ +MM; HK+ ç¢B

*?mv M M¨v H¨K b Q H¢B #B M i?¨M? M?Q p"v\ Gw L;¼+ S?QM; æQÆM; M?B M #B
#` Q M m´M;- M?QM; p'M ç H¨ ?B M ;BÌ ç½ F?¬M; +ÁM +€+? M¨Q M¦B `ä çQÊ+X

EBM? K¢+? Gw L;¼+ S?QM; ç½ F?¬B T?K+ ;–M i®i- ç M /QÊ+ Hmv M +? G½M? . C
i? K K°i i?ÌB ;B M- ?„M +¦ i? ?Q¨M iQ¨M +€Q #B i / M? ?B m +OB KK+ i`QÈ+ FB
b Q +¦ i? i`Æ K„i M?bM ;B i°+ KbM? +MM; K¬M T?€B Kšm i?•M #` /B i- H"T iS+ /
p T?Q h–M G"TX

h–M G"T +kM; F?¬M; M;Ì iÈB +?mv M +O KbM? H¢B HB M HKv ç M Gw ;B +MM; o
M¨v H9+ ç¦ imv i ç®B H¨ i?–M F?¬M; #B i [mv F?¬M; ? v- H¨K b Q +¦ i? i`mv M `

L?È iÈB G•K >Q M- h–M G"T F?) i? M K°i iB M;, æ9M; `²B- M m M?Q M¦B +¦ M;QÌB
h•v oU+ H¨ KbM?- p"v i'i M?B M H¨ G•K >Q MX

EQ+? ç°M; M?[M; i? HU+ M¨v iÈB ç®B T?¦ KbM?- F?¬M; T?ªB H¨ M;mv M p¼M; +C

h–M G"T M?bM i?Q€M; [m M;QÌB i? M? MB M €Q t€K M¨v- F?Q€i F?Q€i i v +?Q M
i? M? MB M €Q t€K M?Q ;¨ i`®M; i?„M; i`"M- M;˜M; ç–m QÐM M;U+ çB tm®M; /QÈ

"¼M M;QÌB H½Q pQÊM "¢+? h`mM; aÆM /MM; €M? K„i ç²M; ibM? M?bM i M M;m M
h–M G"T bÊ ?½B- H¢B F?¬M; #B i ç•v H¨ #B m ?B M h–M G"T +?•M +?QM? ç°M; b€

@QyQ@

.mv L;½ æ°+ h¬M

h€+ ;Bª, hB m æ Q S?QM; GÊB

QQyQQ

*?QÎM; dd3, GU+ M;QM; iK +QÌM; ç¢B5

h–M G"T M?bM M;QÌB i? M? MB M #` /šM çB- +kM; F?¬M; M¦B ;b- K¨ M;²B ç¦ i`–K

Gw L;¼+ S?QM; Km®M M¦B ;b- `²B H¢B M?`M tm®M;- pšM M;²B Î ç¦- i`QM; HÁM;
+kM; `ä `¨M;- +?mv M M¨v h–M G"T +kM; H¨ M;QÌB #` ?¢B- H¨ #` ?½K ?¢B5

E?B ç¦ /M H¨ F?¬M; +¦ KbM?- h–M G”T Km®M ibK çQÊ+ h?€M? aÆM +kM; F?¬M; T?
i? +kM; b) H¨K M?[M; ;b T?ªB H¨KX

L;QÊ+ H¢B H¨ h–M G”T +ÁM ;B9T çÐ KbM? [m€ HÈM- i?Q€i F?ÄB i? +?’i +OB KK
M¦B i?”i F?¬M; F?€+ ;b •M i€B i¢Q5

>¬K M v ;B i°+ tm’i ?B M M;mv +Æ i`¼M; ç¢B- i`QM; HÁM; ?„M HQ H„M; H¨ +?mv
#’i F€ Hw /Q ;b +kM; FûQ h–M G”T p¨Q5

"ÎB pb h–M G”T F?¬M; MÊ ?„M- M;QÊ+ H¢B +?QM? ?„M i?B m h–M G”T M?B m H„K

L;?o p”v- Gw L;¼+ S?QM; #¶M; M?B M #bM? ioM? i`Î H¢B- M;²B Î +?¶ ç¦- i`QM; HÁ
b®M; +? i +¦ b®- T?9 [mw i¢B i`ÌB5 GQ¢B +?mv M M¨v- /M H¨ KbM? +¦ ;’T i?b +kM
>¬K M v +?d ?v p¼M; KQÌB ? B ç¢B i°+ +MM; HK+ ç¢B T?€B çWM; M;m M;®+ M?Q

*?ŠM; [m - HQ¢B i` M? ç’m ;B[M?[M; ç¢B i? HU+ M¨v- M¨Q +–M Hw /Q ç M¦B-
F?¬M;5

*?d +–M +¦ çO HÊB Q+?- ç€K +?QM? F?€+? ç¢B i? HU+ FB M; v +ª +? K `m°i +
+?B H¨ Gw ;B +MM; o¢M EB K G•m\ *¨M; çWM; M¦B ç®B T?QÆM; M; v +ª +?mv M
çQÊ+- ç²M; i?ÌB i€i MQÈ+ #˜M pW ç9M;- H¨K b Q F?¬M; #B i •M Q€M ;B[h–M G”

*ÁM h–M G”T pšM M;²B ç¦ i`–K iQ- M;?o ç M +?mv M ?Q¨M iQ¨M F?€+ pÈB Gw L;¼

o®M h–M G”T +kM; F?¬M; ç KQÌB # ç¢B i°+ #ªv ç¢B T?€B Î i`QM; HÁM;- h•v oU+
t¬BX .M H¨ K°i h? M? ;B +¦ •M Q€M pÈB KbM?- T?€B M;QÌB iÈB ç€M? K¬M T?€B
M¨Q ç®+ iQ¨M #° HU+ HQÊM;X

J¨ +?d +–M #¼M ?¼ F?¬M; ç®+ iQ¨M HU+- p”v K¬M T?€B oB K >Q¨M; b) F?¬M; ;†

o®M i?U+ HU+ K¬M T?€B oB K >Q¨M; ç½ `’i +QÌM; ç¢B- ?B M ;BÌ KbM? H¢B /šM iÈ
HU+ ç½ F?¬M; FûK #’i F€ K°i ç¢B i? HU+ M¨Q Î :BÈB >¢X

G½Q bQ « Zm”M oQÆM; +ÁM çB L K *QÆM; "„+ oU+ +MM; h•v oU+- +?m˜M #` /šM
pQÆM; ;Bªi` im´B M[ - M?Q p”v K¬M T?€B oB K >Q¨M; i’i M?B M b) i`Î i?¨M? K¬M
M,K F?®B ç¢B HK+ ç¬M; M K i•v #„+ i`mM;5

h–M G”T iB M p¨Q MÆB h?–M oU+- # M ç–m F?ŠM; ç`M? F?¬M; i? K M; i?2Q K¼
[mv i ç`M? ?ÊT i€+ +MM; GBM? L?B- M?QM; ?B M ;BÌ imv i ç®B F?¬M; i? ?Q¨M
i?b b m F?B KbM? ?Q¨M iQ¨M ?B m `ä ibM? ?m®M; # M FB - KÈB +¦ i? iQM? iQ€M

L?QM; H9+ M¨v t2K` MÆB h•v oU+ ç½ tªv ` ç¢B HQ¢MX hmv `^M; F?¬M; #B i pQ
Zm”M oQÆM; #²B /QÐM; ` Î ;B i°+ h•v oU+ M¨Q- M?QM; M m ç +?Q KQÌB # ç¢B
+?B MX E i [mª +m®B +?QM? H¨ iQ¨M #° h•v oU+ /šK p¨Q p i t2 ç¬ h`mM; *?•m M,

L;?o p”v- ç°i M?B M M;˜M ` - ?„M ç½ +¦ +?9i `ä `¨M; w ç`M? +O G•K >Q M- #B i ç
Km®M H¨K ;b5

:B i°+ i?–M #Q FB i’i M?B M H¨ #` G•K >Q M /MM; ç¢B i?O çQ¢M i?m T?K+- b m
+?B `) ;•v M°B HQ¢M iQ¨M h•v oU+- G•K >Q M i’i M?B M b) ?S +?Q ;B i°+ i?–M #
F?¬M; i?b B b) çB H¨K HQ¢B +?mv M M¨v5

E?¬M; çQÊ+- i T?ªB M;,M +ªM HQ¢B +?mv M M¨v tªv ` 5

æ`+? M?•M Km®M H¨K- i?b i T?ªB +?®M; H¢B5

GÌB M¨v K†+ /M +¦ +?9i +U+ çQ M- M?QM; H9+ M¨v h–M G”T T?ªB H¨K M?Q p”vX >
h•v oU+ çB H¢B i` M +QM çQÌM; h`mM; *?•m M,K tQ X *?QM? +; „ip ð Ðð M,K` - ?„

G9+ M¨v M;QÌB i`mM; MB M ç½ ?ÆB i?Î KQM; K M?- bS+ HU+ M¦B +?mv M ç½ b„T
+?YB M;QÌB M[X

@ o”v i?b +¦ i? M¦B `²B- M;QÆB H¨ B- KK+ çQ+? i?2Q /äB +?9M; i H¨ ;bX H¨ B b

>¬ .B M EB m .QÆM; p K†i #bM? ioM? ;B¼M; M¦B `’i ¬M ?Á X

h`QM; ;B¼M; M¦B FB - F?¬M; +¦ K°i +?9i KMB p` mv ?B TX L?QM; M;?2 p¨Q i`QM;
+?Q i?•M i? ?„M `mM K¢M? H M- ç¦ H¨ K°i €+ K 5 •+ K +?•M +?QM?5

@ æQÊ+5 h M¦B- i M¦B5

L;QÌB i`mM; MB M H’K H H’K Hûi H9+ M¨v +¦ p ?Q¨M iQ¨M T?K+ `²BX €M? K„i M
i`QÈ+- M;U+ T?”T T?²M; F`+? HB i- +?”K `½B M¦B,

@ h H¨ M;QÌB GQM; æ–m " M; Î i?¨M? G½M? Zm M;X GQM; æ–m H½Q ç¢B +?9M; i
+?9M; i i?2Q /äB #’i F€ M?•M p”i F?ª M;?B M¨Q iB M p¨Q i?¨M? G½M? Zm M;X h
F?ª M;?B- HB M T?•M T?¦ K’v i M i?O ?¢ i?2Q b m +€+ M;QÆB- b m ç¦ h?O ?¢ +O
F?€+? b¢M HÈMX h +ªK i?’v K°i i?QÆM; ç°B ?ŠM b) F?¬M; ` m ` Q M?Q p”v- F?€+
M;¨M M;QÌB- +€+ M;QÆB KÈB +¦ ?ÆM # i`,K M;QÌBX >¨M? pB M¨v- F?¬M; [m€ F
M?•M- pb p”v- i Km®M iU KbM? iÈB t2K- /Á tûi +?B iB i +€+ M;QÆB

>¬ .B M EB m .QÆM; HB + M?bM h–M G”T- h–M G”T F?) ;”i ç–m- M;QÌB i`mM; MB

>¬ .B M EB m .QÆM; H¢M? HMM; M¦B,

@ æWM; M¦B M?B m HÌB p¬ M;?o - i Km®M #B i H¨ B b B F?B M +€+ M;QÆB H¨K

@ æB m M¨v- i i?”i F?¬M; #B i K¨X

L;QÌB i`mM; MB M M¨v +QÌB F?´ M¦B,

@ h ç½ M?Q i? `²B- +ÁM /€K HW ;¢i +€+ M;QÆB b Q\ hmv `^M; i H¨ K°i æQÌM; +
+?d +¦ GQM; æ–m H½Q ç¢B KÈB +¦ iQ +€+? #B i- +?9M; i +?d H¨ M;QÌB +?’T ?¨M

@ h´M; ç½ # M; ?°B +€+ M;QÆB Î +?¶ M¨Q\

>¬ .B M EB m .QÆM; ?QT K„i- F?) ;B¼M; ?ÄBX

L;QÌB i`mM; MB M H’K H H’K Hûi i?•M i? F?) +?’M ç°M;- i`QM; K„i ?B M K°i iB I

@ h´M; ç¨M +?9M; i Î i` M çQÌM; *?m hQÈ+ i?¨M? #„+- H¨ K°i pä [m€M `’i HÈM- ;¼
L?QM; K¨- GQM; ç–m H½Q ç¢B +?9M; i i?U+ HU+ b•m F?¬M; i? HQÌM;- +€+ M;QÆ
Î i`QM; ç¦ +QÌM; ;Bª M?Q K•v

@ §\

>¬ .B M EB m .QÆM; H° ` #B m ibM? F?BM? i?QÌM;X

L;QÌB i`mM; MB M M¨v +kM; +QB M?Q H¨ #’i +S ;B€ M¨Q- /M b Q ç½ H¨K F T?ªM #
+?9iX >„M +kM; F?¬M; Km®M i?Y H¢B +ªK ;B€+ #` K°i +?•M /šK H M K†i- +?Q iÈB
.B M EB m .QÆM; +? T?K+X

@ L;¨B çWM; F?¬M; iBM- GQM; ç–m H½Q ç¢B +?9M; i F?¬M; T?ªB H¨ pä ;Bª #bM?
J’v +?K+ M,K i`QÈ+- +ÁM +?Q +¦ # M; ?°B GQM; æ–m " M; M¨v- ;–M M?Q +?d i`QM
?B M K°i # M; ?°B M?Q p”vX G9+ ç¦ GQM; ç–m H½Q ç¢B /šM i?2Q ? B iMv iMM;- i
ç¢B i? HU+ M;–K i?¨M? G½M? Zm M;- i`QM; pÁM; # M;¨v çB #€B FB M ?„M- M
M;”T ç•m5

L;QÌB i`mM; MB M i?Î /®+ K°i i`”M- i` M K†i ?B M p ?²B S+- +QÌB F?´ M¦B,

@ G9+ ç¦ i +kM; H¨ # M; +?O K°i # M; ?°B +Ð i`mM;X E?B ç¦- i? HU+ M;–K i?¨M?
ç`M? K’v p¢M M,K- B b) +QB ç¦ H¨ +?mv M ;b- K¼B M;QÌB ç m +QB M?Q i`Á +QÌ
?„M- +ªK i?’v M;QÌB FB H¨ K°i F çB MX

L;QÌB i`mM; MB M M^K i` M K†i ç'i- F?¦2 KB M; +Q [m„T K'v +€B- i`QM; €M? K„i ?

@ hÈB M;¨v [mv ç`M?- F?¬M; B çB ;†T ?„MX E?¬M; B M;Ì iÈB- p¨Q ç K ?¬K ç¦- i?
i?¨M? b¬M;5 h`QÈ+ iB M ?„M ç°M; i?O iW +?¶ ;B€Q T?K i? HU+ M;–K i?¨M? G½M
/B i KQÌB ? B M?¨ # M; ?°B +Ð HÈM Î i?¨M? G½M? Zm M;5 JQÌB ? B M?¨ # M; ?°B
K°i p¢M M;QÌB5 L?QM; i`QM; ç K ?¬K ç¦- F?¬M; +¦ K°i M;QÌB +ÁM b®M;5 L?B m
J'v M;¨M imv i i? + Q i?O F?¬M; #B i iW +?¶ M¨Q M?ªv ` - i`QM; K°i ç K i¨M b€i
M?[M; # M; ?°B M¨v5

@ a M; M;¨v ?¬K b m- iQ¨M i?¨M? G½M? Zm M; ç m i`¨M M;"T KMB K€m i M? M²M
# M; ?°B i`2Q Î i` M +Y i?¨M? H•m i?¨M? G½M? Zm M;- ç½ +? i F?¬M; i? +? i ?Æ
i +kM; F?¬M; ?B m çQÊ+- pb b Q M;QÌB +QÌM; ç¢B M?Q p"v H¢B iÈB H¨K GQM; a
G½M? Zm M; +?S\ *¨M; H¨K +?Q i +ªK i?'v F€ [m€B- H¨ KQÌB # ç¢B i°+ +MM; #ª
ç–m Î i?¨M? G½M? Zm M;- i`QM; K°i ç K #` M?´ i"M ;®+- M?QM; #¼M ?¼ H¢B F?-
;B®M; M?Q +?mv M M¨v +?Q iWM; tªv `

> B M;QÌB h–M G"T +MM; >¬ .B M EB m .QÆM; HB + M?bM HšM M? m- iW HÌB M;
;B€+ çQÊ+ GQM; æ–m H½Q ç¢B FB - `'i +¦ i? ç M iW ;B i°+ i?–M #Q +QÌM; ç¢B M

L m F?¬M;- KQÌB # ç¢B i°+ #ªv ç¢B T?€B H¨K b Q +¦ i? / /¨M; i? i?S +?Q HQ¢
i?¨M? G½M? Zm M; M¨v +kM; H¨ K°i iÁ +´ i?¨M? F?€ H¨ t tQ Î h•v oU+- +¦ H`+?
K°i F?®B ç€ iQÌM; i?¨M? ç m +¦ +?mv M tQ +O KbM?X J°i iÁ i?¨M? i?` M?Q p"
i?¨M? i? HU+ M;–K iW p¬ b® M,K i`QÈ+- /M H¨ M,K i?€M; +¦ i? v ç´B i? M¨Q- HQ¢B
+kM; F?¬M; T?ªB /Q M;QÌB M;Q¨B +¦ i? / /¨M; ç€M? pÐX *¦ i? çB m ç°M; K'v M;¨
K)- i`QM; K°i ç K +?ûK ;B i ?ÆM KQÌB p¢M M;QÌB- H¨K +?Q i?¨M? G½M? Zm M;
T?ªB H¨ i? HU+ M¨Q KÈB +¦ i? H¨K ç M #QÈ+ M?Q p"v\

>ÆM M[- i`QM; i?¨M? G½M? Zm M; H) M¨Q b) F?¬M; +¦ imv i çdM? ç¢B M,M; ? v
+¦- i`QM; K°i iÁ +¬ i?¨M? M?Q p"v- F?¬M; i? M¨Q F?¬M; +¦ imv i çdM? ç¢B M,M
ç K i`¨M M;"T ;B i +?¦+ +MM; K€m i M?- i'i +ª M?[M; imv i çdM? ç¢B M,M; M¨v ç m
Î i`QM; M?¨- F?¬M; B çSM; ` + M i?B TX æB m M¨v +?ŠM; H) +ÁM F?¬M; M¦B `ä

@ L¨v > B p` ç¢B ;B - i i #B i ç m ç½ M¦B ? i `²B- +¦ i? X- +¦ i? i?ª +?Q i K°i
F?¬M;\

L;QÌB i`mM; MB M FB ç m F?´ +–m tBMX

h–M G"T HB + M?bM ?„M- b m ç¦ M¦B pÈB >¬ .B M EB m .QÆM;,

@ h`QÈ+ iB M M?®i ?„M H¢B- i`` i?QÆM; i` M +?•M ?„M K°i +?9iX

h–M G"T M¦B `²B- M?bM M;QÌB i`mM; MB M M¨v M¦B,

@ u M i•K- b) F?¬M; i?"i bU H'v K¢M; +O M;QÆBX hmv M?B M- i`QM; i?ÌB ;B M M
` M;Q¨BX L m F?¬M; i?b +?9M; i F?¬M; ;B i M;QÆBX GQM; ç–m +O M;QÆB +k
ç•m5

L;QÌB i`mM; MB M iQ¨M i?•M `MM; KbM? K°i +€B- ;"i ç–m M?Q ;¨ K´ i?¦+,

@ o•M;- iB m M?•M ç½ `ä- iB m M?•M ç½ `ä5

Zmª i?"i- ?¬K M v ?„M M¦B M?B m M?Q p"v- K°i F?B #` GQM; ç–m #B i çQÊ+- F?ŠM
>„M +? i F?¬M; b Q- K¨ i'i +ª M;QÌB M?¨ +O ?„M ç m Î i?¨M? G½M? Zm M; M¨v- F?
HKv i?2Q5

>¬ .B M EB m .QÆM; +?Q M;QÆB /šM M;QÌB i`mM; MB M M¨v çB ;B K H¢B- b m ç
ok iB M p¨Q- h–M G"T i`U+ iB T M¦B,

@ h Km®M çB /B i GQM; æ–m " M; FB 5

@ \

J¼B M;QÌB ç m b[M; bÌ- >¬ .B M EB m .QÆM; #ÎB pb +?SM; FB M bU ibM? i`ªB [m
[m +?Q K¼B M;QÌB K°i HQÊiX

>¢ o,M ok F?) ;"i ç–m,

@ *¬M; iY- w +O M;¨B H¨ /B i GQM; æ–m " M; M¨v- /šM ` ;B i°+ i?–M #Q FB - H
M¨vX >´M HQ¢M h•v oU+ iU M?B M +kM; b) çQÊ+ #bM? ´M- T?ªB F?¬M;\

@ æ9M; p"v-

h–M G"T +QÌB +QÌB- ;"i ç–m i€M i?QÎM;X

@QyQ@

.mv L;½ æ°+ h¬M

h€+ ;Bª, hB m æ Q S?QM; GÊB

QQyQQ

ddjX *?QÆM; d3R, æ€ Zm€M5

L K *mM; hY G,M; M?bM iB m bQ ç b€i T?¢i [mv i çQ€M M¨v- i`QM; HÁM; i?–K M;?
ç€v M²B- [mª i?"i iW ibM? ?m®M; M„K çQÊ+ t2K ` - +?d +–M iB m /B i ;B i°+ i?–
i'i +ª KQÌB # ç¢B i°+ +MM; #ªv ç¢B T?€B iU M?B M b) F?¬M; i²M i¢B M[X

æ M H9+ ç¦- p'M ç ;B[#¼M ?¼ +kM; F?¬M; +ÁM H¨ p'M ç M[X hBM `^M; KQÌB ?
F?€+ +kM; F?¬M; T?ªB F M;®+- +¦ bU i²M i¢B +O K°i ç¢B M,M; F?OM; #® M?Q h
ç°M; i?O\

h?'v K¼B M;QÌB F?¬M; +¦ w FB M pÈB [mv i ç`M? +O KbM?- h–M G"T KdK +QÌB-
>¬ .B M EB m .QÆM; M¦B,

@ > B M;QÌB +€+ M;QÆB i?2Q i - M?[M; M;QÌB F?€+ i?O Î +?¶ M¨v- +~M i?"M +¦ M;

>¢ o,M ok +MM; >¬ .B M EB m .QÆM; i?'v h–M G"T çB K / M? ? B M;QÌB- €M? K„i
M?bM i?'v i? - i?–K M;?o, [mª M?B M H¨ ? B T?–M iY ?B m +?B M K¨5

L;šK H¢B +kM; T?ªB- M m F?¬M; +¦ HÁM; iBM i` M? ;B¨M? ?B m i?„M;- H¨K b Q Î
M?Q p"v\ *?QM? KbM? b Q F?¬M; T?ªB i?QÌM; M?Q i? \

L K *mM; hY G,M; M? ;B¼M; M¦B,

@ aQ ç - +¦ i? i?U+ HU+ +O ç®B T?QÆM; +kM; `'i +QÌM; ç¢B- +¦ +–M i? K p¨B M

h–M G"T +QÌB F?) M¦B,

@ aQ i, +S v M i•K- +?9M; i çB H–M M¨v H¨ i?` mv- ;B i K°i +€B `²B i`Î p X

L K *mM; hY G,M; p K†i ? i +?¶ M¦B M?bM # M;QÌB h–M G"T +MM; >¬ .B M EB
i?–K i? M, M m ç´B i?¨M? M;QÌB F?€+ M¦B HÌB M¨v- +?QM? M¨M; M?'i ç`M? b) çB
M¦B +?Q ?„M, óh`ÌB b€M; `²B5ôX hmv M?B M HÌB M¨v H¨ h–M G"T M¦B ` - M;?2 +¦

*?Ì L K *mM; hY G,M; ?²B i?–M H¢B- # M;QÌB h–M G"T ç½ ` +Y - L K *mM; hY G,M
H9+ M¨v *Æ L;[u M ç®B /B M F?) +QÌB M¦B,

@ *S v M i•K çB- ?mvM? 'v +?Q # Q ;BÌ H¨K +?mv M F?¬M; +¦ +?m~M #`X

L K *mM; hY G,M; F?) ;"i ç–m- i`QM; HÁM; H¢B M;?o, ó« GQM; aÆM F?¬M; T?ªB
b Q\ *?¼+ T?ªB iB m bQ ç M¨v- bÊ `^M; K¬M T?€B +¨M; +QÌM; ç¢B ?ÆM çB M[- +

h–M G"T /šM i?2Q ? B M;QÌB >¬ .B M EB m .QÆM; +MM; >¢ o,M ok- /U i?2Q ç` +
M¦B- i`U+ iB T ibK çQÊ+ çQÌM; *?m hQÈ+X "m´B i®B i` M çQÌM; T?® *?m hQÈ+
F?¬M; +?9i pb K¨M ç K #m¬M; tm®M; K¨ i`Î M M p„M; p X

" M;QÌB i?2Q /ÁM; M;QÌB- HYM; i?[M; çB i` M çQÌM;- F?¬M; # Q H•m HB M i?'v ç
iQ+? K†i iB M `'i HÈMX "ªM; ?B m pä [m€M +¦ #®M +?[ iQ M?Q `²M; # v T?QÊM; K

" M;QÌB çSM; Î t t [m M b€i K°i +?9i- T?€i ?B M pä [m€M M¨v [mª M?B M F?¬M;
+¦ K°i +¶ HU+ HQÊM; +?'M M?B T i?–M F€X :–M M?Q i'i +ª M;QÌB çB çQÌM; F?B ç
i?S+ ?¢ i?'T ;B¼M; M¦B- +® ;„M; `ÌB t pä [m€M M¨v- #QÈ+ iB M /QÈB +?•M +kM;

æÊB ç M F?B çB [m - M¦B +?mv M M?Q +k- i'i +ª F?¬B T?K+ #bM? i?QÌM;X

*QM çQÌM; `°M; K'v +?K+ i?QÈ+- +?d +¦ i`QÈ+ +Y GQM; æ–m oä Zm€M H¨ K°i K
F?¬M; +¦ B çB M; M; [m +Y pä [m€M ç m i`€M? iW `'i t X

J¨ i`QÈ+ +Y pä [m€M- ç†i ? B T?Q iQÊM; +´ i?9 E€ H•M i?"i HÈM- T?Q iQÊM; i`¬
/[iÊM- i` M M;QÌB iªM ` K°i +¶ €T HU+ +´ p¬ ?bM?- M?Q Î i` M + Q M?bM tm®M; #
[m X *Y pä [m€M KÎ `°M;- M?QM; Î i`QÈ+ +Y H¢B F?¬M; +¦ K°i M;QÌBX

@ Zmª M?B M +¦ +?9i i¨ K¬M5

>¬ .B M EB m .QÆM; F?) H•K #–K- ?QT K„i M?bM iQÊM; +´ h?9 i`QÈ+ +Y - ?ÄB >

@ o,M ok ?mvM?- ?mvM? H¨ ?Q¨M; iY ?Q¨M; i`B m æ¢B >¢- #B i T?Q iQÊM; i`QÈ+

>¢ o,M ok F?) ;"i ç–m- M¦B,

@ æ¢B ;B i°+ #bM? i?QÌM;- /M H¨ MÆB i? iK+ ? v H¨ ;B i°+ im Hmv M M;Q¨B +Y
;B[M?¨X h? HU+ HÈM ?ÆM K°i +?9i- M?Q H¨ M¦B ?Q¨M; ;B - i?b KÈB +¦ i? /MM;
i?"i F?¬M; +¦ M?B m +€+? M¦BX L?QM; M m M?Q b® K M? #ªM i?•M i? HU+ M¨v F
+Y - `'i +¦ F?ª M,M; ?Q¨M iQ¨M M;QÊ+ H¢B- #` E€ H•M i`'M €T5

@ "` F€ H•M i`'M €T\

>¬ .B M EB m .QÆM; +¦ +?9i F?¦ ?B m M?bM >¢ o,M okX

>¢ o,M ok ;"i ç–m- F?) +QÌB M¦B,

@ :B®M; M?Q M;QÌB M?¨ #bM? i?QÌM; +? i çB- t•v /UM; T?–M K° +kM; +?d H¨ /¢M;
[mv +€+? ?Q¨M; ;B K¨ t•v K° T?–M ç¦- M?Q p"v +QM +?€m çÌB b m +kM; b) #` H M
K v5

@ *¦ HBM? M?Q p"v F?¬M;\

>¬ .B M EB m .QÆM; +¦ +?9i F?¬M; iBMX

@ _'i H¨ HBM? M;?B K5

>¢ o,M ok KdK +QÌB- M;¦M i v +?d p¨Q ? B T?Q iQÊM; ç€ E€ H–M i`QÈ+ +Y pä [m

@ >mvM? t2K- i? HU+ #¼M ?¼ F?¬M; +¦ b® K M? HÈM M?Q p"v- H¢B +S F?,M; F?
+´ i?9 Î ç¦- p"v F?¬M; T?ªB #` +?mv M tmB ? v b Q\

@ æ¦ æ¦ F?¬M;

>¬ .B M EB m .QÆM; Km®M M¦B +€B M¨v F?¬M; iQM?- ç•v H¨ +?9M; i ibK iÈB +Y
+?ŠM; T?ªB H¨ i B ?¼ i`ÌB ;B€M; ? v b Q\

J†+ /M M;QÌB # M; ?°B M¨v i` m +?¼+ #¼M M;QÌB h–M G"T i`QÈ+- M?QM; M m # M
pÈB ;B i°+ h?–M #Q +U+ K¢M? h•v oU+- i?b +¦ B H¢B /€K ibK iÈB +Y \ o"v +¦ F?€

>¢ o,M ok +QÌB ?„+ ?„+- çB iÈB +Y p¶ [m€M- pQÆM i v p¶ p¶ T?Q iQÊM; ç€ E€ H•

@ æB m F?„+ F?¬M; i - ç€M; iB + ç†i b B +?¶X "KB p #KB- ç'i p ç'i çB- M;²B Î +
+O M;QÆB5

_'i M?B m M;QÌB çB i` M çQÌM; i`ÊM K†i ?€ K²K M?bM K°i K¨M i`QÈ+ K„i- i`QM;
K M; ?QªM; bÊ M²M; ç"KX

@ h`ÌB ¢- M;QÌB FB F?¬M; Km®M b®M; M[- ç€K çB GQM; æ–m oä Zm€M ;•v +?mv

@ .B M K¢Q `'i i®i- ç€M; iB + b®M; F?¬M; çQÊ+ H•m5

@ >„M ç M; M¦B ;b p"v\ G€ ; M HÈM [m€ çB +?S\ .€K çB iÈB bÌ i?€M? i?9 i`QÈ+ +Y

L;QÌB çB çQÌM; / M; t¬M t Q- >¢ o,M ok p¶ tQM; +QM M¨v- H¢B +?¢v iÈB p¶ p¶ K°
+kM; H†T H¢B M?[M; HÌB i`QÈ+ ç¦ K°i H–M M[X

G9+ M¨v- F?¬M; Qi M;QÌB /WM; +?•M t2K ç m M;?2 `ä ?„M M¦B M?[M; ;b- `'i M?B
iB + ?"MX

@ L;QÌB i? M? MB M FB i?"i H¨ M? im'M- ç€M; iB + H¨ F çB M5

@ L - iB m iYX L;QÆB +ÁM F?¬M; K m +?¢v çB- K°i ?²B M[M;QÌB # M i`QM; çB `
ç•m5

*¦ M;QÌB ?ªQ i•K M?„+ M?ÎX

@ *?9M; i M? M? i`€M? t K°i +?9i- M;QÌB M¨v H¨ M;QÌB çB M ç¦5

æ9M; H9+ M¨v- K°i K¨M H¨K M;QÌB i F?¬M; i? iQÌM; çQÊ+ tªv ` 5

> B T?Q iQÊM; E€ H•M +´ i?9 i?"i HÈM- ;B®M; M?Q M? K i?¢+? #` T?QM; ?¦ +U+
?¦ i?¨M? T?'M ç€ ç–v i`ÌB- #m´B i®B F?¬M; ;B¦- ç€ T?'M i`U+ iB T ç„T i?¨M? ç®M
? B ç®M; HÈM5

h'i +ª M;QÌB i` M çQÌM;- ç m i`ÊM K„i ?€ K²K- çSM; M;•v ` M?Q iQÊM; ;¶- ?–m M
iU ?ÄBX

J°i H9+ H•m- i`QM; ç€K M;QÌB KÈB T?€i ` iB M; i?ûi FBM? ?½B,

@ «M; h`ÌB ¢- ç•v ç•v H¨ +?mv M ;b\ æ½ tªv ` +?mv M ;b\

æ9M; p"v- tªv ` +?mv M ;b\

>–m M?Q K¼B M;QÌB ç m Km®M ?ÄB K°i iB M; M?Q i? - F?¬M; Qi M;QÌB ç m +ªK
L;QÌB i? M? MB M F?Q ç° mM; /mM;- F?m¬M K†i M? im'M- M?¨M M?¨M M?½ M?½
H•M +´ i?9 M¨v- iB T ç¦- M¦ HB M ?¦ i?¨M? ? B ç®M; T?'M ç€

*QM K M¦- ç•v +ÁM H¨ M;QÌB b Q\

æ•v H¨ iB M; HÁM; +?mM; +O `'i M?B m M;QÌB Î ç•v5

> B M;QÌB h–M G"T +MM; >¬ .B M EB m .QÆM; +ªK i?'v i?"i #m²M +QÌB- >¢ o,M o
ç–m H¢B- M¦B pÈB h–M G"T +MM; >¬ .B M EB m .QÆM;,

@ "¼M ?¼ F?¬M; tSM; ç†i E€ H¨M +¬ i?9- ç†i Î +?¶ M¨v H¨ K°i HQ¢B M?K+ M?½ pÈ
`²B5

P 5

G9+ M¨v- K¼B M;QÌB KÈB M?Q ?²B i?–M H¢BX h`QM; ç€K M;QÌB HB M T?€i ` iB
i`QM; K„i K¼B M;QÌB ç m +?ÈT ç°M; [m M; K M; ?QM; T?'MX "ÎB pb F?¬M; Qi M;
i? M? MB M M¨v +,M #ªM F?¬M; T?ªB F çB M M;QÌB M;®+ ;b- +,M #ªM H¨ iÈB ;•v

.€K iÈB i´M; ç¨ GQM; æ–m " M; ;•v +?mv M H€ ; M T?€B HÈM +Ð M¨Q5

h`QM; ç€K ç¬M; +¦ F?¬M; Qi M;QÌB €M? K„i i?•K i?9v- p[M; p¨M; ;?B i¢+ ?bM? /¢M;
HÁM;- b m ç¦ F?¬M; iB T iK+ Î ç•v t2K M€Q M?B i M[- K¨ H†M; v M `ÌB çB

L;Q¨B +Y pä [m€M M? M? +?¦M; iK i"T `'i M?B m M;QÌB p•v t2K- M;QÌB Î # M i`QM
+ªK ;B€+ çQÊ+ F?¬M; ç9M;X

J°i M;QÌB i? M? MB M # M;Q¨B F?QªM; ?ÆM ? B KQÆB im´B- i?•M i` M ç i`–M-
iBM? [m M;- #QÈ+ çB ?MM; ?´ çB ` i`QÈ+ +Y - /QÌM; M?Q +ÁM +?Q w i?S+ çQÊ+
h?9 ç½ F?¬M; +ÁM- HB M [m€i HÈM,

@ o•v [m M? +?¶ M¨v H¨K ;b\

L¦B `²B- M?bM i?'v # M;QÌB h–M G"T Î +Y - M;QÌB i? M? MB M M¨v M?QÈM; K¨vX
M?QM; F?QªM; F?„+ T?€i ?B M MÆB p®M ç†i ? B T?Q iQÊM; ç€ E€ H•M +¬ i?9X ç¹

L;QÌB i? M? MB M M¨v H"T iS+ +ªK ;B€+ çQÊ+ +¦ K°i +¶ F?Q H¢M? iW tQÆM; çm
iQ¨M i?•M H¢M? #,M;- i` M i`€M H"T iS+ iQ€i ` K°i i–M; K² ?¬B H¢M?- iB M; [m€i
i?¨M? HÌB F?€+X

@ *€+ M;QÆB H¨ B\ sªv ` +?mv M ;b\

*kM; F?¦ i`€+? M;QÌB i? M? MB M M¨v i`ÊM K„i M;•v M;®+- K°i # M; ?°B tQM; pQÆ
i?'v M;QÌB KQÌB # ç¢B i°+ #ªv ç¢B T?€B +ÁM +¦ i? F?B m F?Q+? +QÌB H¢M? HQÈ
?¼ +ÁM bÊ B +?S\

*?Q M M- Î b•m i`QM; M°B i•K- +€B HQ¢B +ªK ;B€+ Qm pB i + Q + Q i¢B i?QÊM; M
p¨Q i`QM; +®i iOv #¼M ?¼- +,M #ªM F?¬M; M;?o iÈB +¦ M;QÌB /€K iÈB +Y F?B m
M¨v5

@ > ? ? ? 5 *?9M; i iÈB ç•v ç€ [m€M5

>¬ .B M EB m .QÆM; K M; i?2Q p K†i +QÌB t'm t - # M;Q¨B ?¨K ?"m K M; i?2Q p
M¦BX

@ *€B +€B ;b\ æ€ æ€ [m€M\

L;QÌB i? M? MB M M¨v F?¦2 KB M; F`+? HB i +Q [m„T- M?bM >¬ .B M EB m .QÆM;
M?bM M?bM ? B T?Q iQÊM; ç€ E€ H•M +´ h?9 ?¦ i?¨M? #°i T?'M- +QÐM; +? HY
M¦B,

@ *?Q iÈB #•v ;BÌ +ÁM +?Q +¦ B M¦B M?Q p"vX *€+ M;QÆB +?Ì ç¦- i p¨Q i?¬M; +
+?B m ç½B +€+ M;QÆB i?"i i®i5

@ E?¬M; +–M- iÈB ç•v ç€ [m€M- M;QÆB +ÁM F?€+? F?Q M?Q p"v H¨K ;b\

GÌB >¬ .B M EB m .QÆM; H¨K +?Q M?[M; M;QÌB p•v t2K i` M çQÌM; *?m hQÈ+ i?B
L m F?¬M; T?ªB +¦ /•K mv GQM; æ–m " M; +?'M M?B T M?B m M,K M?Q p"v- +?d bE
+QÌB iQ `²BX

.M H¨ i? - i`QM; ç€K M;QÌB pšM T?€i ` iB M; +QÌB ? ? M?Q M?ÄX

@ h®i5 h®i5 h?S F?¬M; #B i b®M; +? i- ?¬K M v i +?Q M;QÆB #B i +?[+? i pB i

L;QÌB i? M? MB M i?•M M;QÌB + Q iQ M¨v ?Qi b•m K°i ?ÆB- ?€ KB M; +?m˜M #` T?
;B€+ i`QÈ+ K„i i®B ç2M- i?•M i? ç°i M?B M M? M?Q F?¬M; # v p¼i H M i`ÌBX
i? M? ç m +€+? t ?„M- # M i B ?„M M;?2 çQÊ+ K°i +•m M¦B +m®B +MM;- H¨ ;B¼
M;QÆB i? M? MB M FB X

@ æ½ M¦B H¨ ç€ [m€M +ÁM +?†M M; M; Î +?¶ M¨v- F?¬M; T?ªB ibK ç€ b Q\

@QyQ@

.mv L;½ æ°+ h¬M

h€+ ;Bª, hB m æ Q S?QM; GÊB

QQyQQ

dd9X *?QÆM; d3k, *´ *?mM; >Q M; *´ 5

h F?¬M; T?ªB Km®M #` ç€-i +?d Km®M ;¼B M;QÌB K¨ i?¬B5

h`QM; ç–m M;QÌB i? M? MB M ?B M H M K°i w M;?o +m®B +MM; M?Q i? - b m ç¦ +

J'v M;¨M M,K b m- H¨ M;QÌB /mv M?'i b®M; b¦i Î GQM; æ–m " M;- M,K ç¦ +ÁM H¨ K°
ç½ #B M i?¨M? K°i H½Q ;B¨ HÈM im´B- H9+ b„T +? i- M?bM +QM +?€m ç–v bªM? ç
+QM +?€m Qm i9X >„M ç½ M¦B K°i +•m i? M¨v, +ªK i¢ p` ç¢B M,M; FB ?¢ +?•M HQ
+¦ +€+ +QM

>¬ .B M EB m .QÆM; K°i +QÈ+ ç€ # v M;QÌB i? M? MB M M¨v `²B- H„+ ç–m M?¨M

@ s2K M;QÆB +QB M?Q i?m"M K„i- HQm H¢B +?Q M;QÆB K°i çQÌM; b®M; p"vX

L¦B `²B- +MM; >¢ o,M ok- ? B M;QÌB /šM ç–m H¨K ;QÆM; t¬M; p¨Q # M i`QM;X

@ E M¨Q\ .€K iÈB GQM; æ–m " M; ;•v bU- +?€M b®M; `²B b Q\

h?2Q K°i iB M; ;–K iQ- iW # M i`QM; H Q` K'v +?K+ M;QÌBX J'v +?K+ M;QÌB M¨v
b€i- `ä `¨M; +¦ F?€+ M? m `'i HÈM bQ pÈB M;QÌB i? M? MB M F?B Mªv- / Q ç°M; M
`ä `¨M;- pW M?bM H¨ #B i i?U+ HU+ F?¬M; FûKX

>¬ .B M EB m .QÆM; HQÌB M¦B +?mv M iQ¨M i?•M iªM K€i ` K°i +¶ F?Q iS+ >Q
i?ŠM; p T?Q K'v +?K+ M;QÌB M¨vX

æ M F?B K'v +?K+ M;QÌB M¨v w i?S+ çQÊ+ F?¬M; ç9M;- ç½ +?"K `²BX E?Q iS+ >Q
EB m .QÆM;- F?¬M; #B i #„i ç–m iW F?B M¨Q ç½ ?Q¨M iQ¨M #B M i?¨M? M;¼M H

L?B i ç° F?¬M; F?Q- +?Êi i,M; p¼i p¬ b® H–MX

>¬ .B M EB m .QÆM; ;B®M; M?Q K°i J†i i`ÌB +U+ M¦M;- i`U+ iB T ?¦ K¼B p"i tmM

L; v +ª >¢ o,M ok +kM; T?ªB p"M +¬M; +?®M; H¢B- b m ç¦ +® ;„M; +€+? ?„M t t K

E i +'m FB M i`9+ +O GQM; æ–m oä Zm€M +?O v m ç m #ˆM; ;¶- i?2Q +¶ M?B i H
i` M M;QÌB >¬ .B M EB m .QÆM;- M?[M; FB M i`9+ M¨v i`U+ iB T #®+ +?€v ?WM;

E?¬M; ? +¦ #'i F€ /'m ?B m M¨QX

G–m +€+ #ˆM; ;´- i`U+ iB T #®+ H M €M? HY i"M i`ÌBX

hQ¨M i?¨M? G½M? Zm M; ç m `mM; ç°M;- p¬ b® +QÌM; ;Bª H,M; F?¬M; # v H M FB
æ–m oä Zm€MX h`QM; HÁM; +ªK i?'v p¬ +MM; ?QªM; bÊ- ç M; bmv çQ€M t2K H¨ B
+?¢v iÈB GQM; æ–m oä Zm€M /QÆM; Q BX

J'v +?K+ M;QÌB FB ç½ ;B®M; M?Q iÌ ;B'v- i?•M i? i`U+ iB T ç®i i?¨M? i`Q i¨MX
F?Q i? iªM K€i ` i` M M;QÌB >¬ .B M EB m .QÆM; ç€M? p¨Q- #B M K'i i`QM; F?¬

@ E?¬M; tQM; `²B- +QÌM; ç`+? t•K T?¢K5

@ *¦ +QÌM; ç`+? t•K T?¢K5

" M i`QM; GQM; æ–m oä Zm€M- H"T iS+ HQ¢M i?¨M? K°i ç€K `®BX

GQM; æ–m oä Zm€M M¨v +?B K /B M iQ+? +U+ `°M;- +?Q M M +?mv M tªv ` i`QÈ+
F?¬M; #B i- i?ŠM; ç M F?Q €M? HY M;"T i`ÌB tm'i ?B M- iQ¨M #° M;QÌB i`QM; G
KbM? #WM; idM?X

@ G¨K b Q #®+ +?€v p"v\

G9+ M¨v i` M T?® *?m hQÈ+ ç½ +?"i M?Q M K +®B- +¦ M;QÌB Î T?Q b m F?¬M; #
?Q†+ ?ÄB\

@ >bM? M?Q H¨ Î +?¶ GQM; æ–m oä Zm€MX

@ *€B ;b ?bM? M?Q- +?QM? H¨ Î ç¦X

@ \ GQM; æ–m oä Zm€M b Q H¢B #®+ +?€v\

*¦ M;QÌB F?¬M; [m€ `ä `¨M; `'i FBM? M;¢+X

@ L;?2 M¦B +¦ # M;QÌB i? M? MB M çB p¨Q ç€ [m€M- b m F?B #¼M ?¼ çB p¨Q HB

hBM iS+ M¨v `'i M? M? i`mv M ` F?„T i?¨M? G½M? Zm M;X

JQÌB # ç¢B i°+ +MM; #ªv ç¢B T?€B ç m +¦ +Î bÎ M;–K +O KbM? Î i?¨M? G½M? Zm
pÈB M;QÌB i?QÌM; F?¬M; `ä +?•M iQÈM;X "¼M ?¼ [m€ `ä `¨M; H B H`+? GQM; æ–
/€K çB i` m +?¼+X

G9+ M¨v +?QM? H¨ H9+ KQÌB # ç¢B i°+ #ªv ç¢B T?€B K¢+? M;–K `mM; +?mv M- M
M;QÌB çB GQM; æ–m oä Zm€M ;•v +?mv MX æB m M¨v- M¦B `ä ;b +?S\

L?[M; M;QÌB KQÌB # ç¢B i°+ +MM; #ªv ç¢B T?€B çSM; K°i # M [m M i•K ç°M; ioM?
#„i ç–m iU ?ÄBX

h?•M i? >¬ .B M EB m .QÆM; +kM; ;B®M; M?Q i M +O ?„M- ?¦ i?¨M? K°i p–M; K
ç'm i?b MÆB ç¦ ç m ?¦ i?¨M? K°i KªM? #B M HY X

UEB m .QÆM;, €M? K†i i`ÌB M¦M; #ÄM;V

_®i +m°+- # M T?Q GQM; æ–m oä Zm€M +¦ ç¢B M,M; ` i vX

@ Jm®M +? i5

J°i iB M; [m€i HÈM i`mv M ç M iW ?"m pB M GQM; æ–m oä Zm€M- i` M #–m i`ÌB ç°
+?m¬M; HÈM- + Q +?WM; i`,K i?QÈ+X " M i` M +?B + +?m¬M; HÈM F?„+ p,M iU >
p,M i?–M #Q iªM ` F?Q iS+ >Q M; +´ X

PQM;5

*?B + +?m¬M; HÈM T?€i ` K°i iB M; p M; iQ- M?Q iB M; T?€Q ` M p M;- iB M; M´
i B p¬ b® M;QÌB t2K M€Q M?B i i` M T?® *?m hQÈ+X

L?[M; M;QÌB p®M p•v t2K i` M T?® *?m hQÈ+- ç m T?€i ` iB M; ;¨Q i?ûi FBM? ?Q
+?¢v i`®MX

*QM çQÌM; +?2M H'M +?"i M?Q p"v- Km®M #Ä +?¢v ç•m +¦ / /¨M; M?Q i? \

L;QÌB +?2M M;QÌB- M;QÌB H'M M;QÌB `'i M?B m M;QÌB i?•M i? v m K°i +?9i- i`U
M;QÌB ç¢T H MX

*?ŠM; [m - #Ä +?¢v- ç m H¨ T?Q +¬M;X

PQM;5

*?B + +?m¬M; HÈM FB T?€i ` iB M; M´ i?S ? B- p¬ b® M;QÌB i` M çQÌM; T?® ç
i?•M i? M´ imM;X

J€m i?`i imM; i¦25

J€m iQÆB- M?m°K çÄ +QM T?® *?m hQÈ+ i?¨M? G½M? Zm M;5

L;QÌB ?ÆB +¦ +?9i i?U+ HU+- +¨M; F?¬M; +?`m M´BX J°i iB M; +?m¬M; M¨v- ;B®
#¼M ?¼- i`U+ iB T +?'M pÐ i`€B iBK M?[M; M;QÌB M¨v- T?mM ` K°i M;KK K€m iQ

*?B + +?m¬M; HÈM p M; H M ? B iB M;- iQ¨M #° T?® *?m hQÈ+ iY i?QÆM; p¬ b®-
;B MX

*?B + +?m¬M; HÈM +?KT tm®M; ç–m ?QÈM; T?Q >¬ .B M EB m .QÆM;- Km®M i`U
.QÆM;X

"ÎB pb €T HU+ >¬ .B M EB m .QÆM; T?ªB i?W M?"M HÈM K¢M? pQÊi t M?[M; M;

hB M; +?m¬M; M¨v M´ p M; ? B H–M +?QM? H¨ pb i`'M €T ?„M- K¨ F?¬M; T?ªB ?Ov
M;Q¨BX

E?Q iS+ M¦M; +?€v i` M M;QÌB >¬ .B M EB m .QÆM; +?Êi i?m H¢B- i?m ?²B #Q i?
i`U+ iB T i?B i`B M ` /` iQÊM; >Q M; +´ @ h?¬M S? o¢M o"iX

*?B + +?m¬M; HÈM T?€i ` iB M; `mM; QM; QM;- iWM; ç€K E€ iU >Q M; +´ # M i`
p†M p Q- F?¬M; M;WM; iªM ` mv €T >Q M; +´ F?OM; #®X

L¦ ç M; ç®B F?€M; H¢B h?¬M S? o¢M o"i +O >¬ .B M EB m .QÆM;X

h` M #–m i`ÌB- +¦ M;QÌB ?W H¢M? K°i iB M;- iB M; +?m¬M; i?S # p M; H MX

h?2Q K°i iB M; +?m¬M; p M; M?Q ç¢B T?€Q M´ M¨v- K°i ç¢Q b¦M; •K ;–M M?Q M
i?QÌM;- p†M p Q +ª ?Q F?¬M; FûQ tm®M; +?KT H M >¬ .B M EB m .QÆM;X *?B +
+kM; K¢M? K) KT tm®M; >¬ .B M EB m .QÆM; ?QÈM; T?Q X

@ L?¦+ +QM- +? i çB5

*?O M?•M +?B + +?m¬M; HÈM H¢B [m€i iQ K°i iB M;X

>¬ .B M EB m .QÆM; +QÌB H¢M?- tmM; [m M? i?•M i? ?„M #¶M; M?B M ?¦ i?¨M?

*?B + +?m¬M; HÈM #` K°i HU+ ?9i F?OM; #®- Km®M +m®M M¦ p¨Q KªM? ?Q p¬ M
ç¦X F?ŠM; ç`M? b) #` >¬ .B M EB m .QÆM; i?m K'iX

*?O M?•M +?B + +?m¬M; HÈM H"T iS+ M¦M; Mªv- T?€i ` K°i iB M; ;–K i?ûiX *?B
[m M; K M; +?¦B K„i- +?B m `¼B #¦M; ç K b€M; M;ÌB M?Q # M M;¨vX

*¶ F?Q iS+ iªM K€i ` - +¦ i? i`U+ iB T i`'M €T æ` hB M ç¢B M,M;X

>B M ;BÌ- #'i E€ B +kM; M?bM ` çQÊ+- +?B + +?m¬M; HÈM FB M?'i ç`M? H¨ K°i

æ•v H¨ #ªQ p"i ?Q¨M iQ¨M F?€+ pÈB GBM? E?Q "ªQ E?Q EB T E?Q h?€M? E?Q- `'
ç¢B >Q M; +´ /Q ç¢B i?–M >Q M; +´ HQm H¢BX

GQ¢B ç² p"i M¨v- B K¨ F?¬M; i?Q+?\ > B K„i >¬ .B M EB m .QÆM; ;„i ; Q M?bM +

+?^K +?B + +?m¬M; HÈM M¨v- ;B"M /[?ûi H M,

@ hÈB ç•v +?Q i 5

oQÆM i v ` - i` M #–m i`ÌB HB M tm'i ?B M K°i #¨M i v F?´M; H²X-p¶ tm®M; +?B +

æMM;5

*?B + +?m¬M; T?€i ` K°i iB M; i`–K Km°M ç²M; i?ÌB +?O M?•M +?B + +?m¬M; +
K°i M;KK K€m- €M? K„i ?QªM; bÊ M?bM p¨Q >¬ .B M EB m .QÆM;- HÈM iB M; M¦B

@ L;QÆB H¨ M;QÌB T?QÆM; M¨Q\ ob b Q H¢B iÈB +?¶ i ;•v bU- M¦B `ä `¨M; i?b i@

@ >B m H–K +€B `„K5

>¬ .B M EB m .QÆM; ?W K°i iB M;- +,M #ªM F?¬M; ç w iÈB +?O M?•M +?B + +?m¬
?,M; ç€M? ` K°i +?QÎM;X

"MK5

*?B + +?m¬M; HÈM F?¬M; M;WM; `mM H M- iB M; ç°M; FB ;B®M; M?Q ;¨Q `9X

>¢ o,M ok M? +? KB M;- €M? K„i +¦ +?9i ?•K K° M?bM >¬ .B M EB m .QÆM;- i?–K
H'v çQÊ+ `²B- +?B + +?m¬M; HÈM M¨v ?„M +kM; M?bM K¨ i? K i?m²M;X

h–M G"T #bM? i?ªM çSM; Î ç¦- M?bM >¬ .B M EB m .QÆM; Km®M i?m T?K+ +?B
i?–M i?S+ h–M G"T ç½ # Q i`MK iQ¨M #° GQM; æ–m oä Zm€M- +ªK M?"M F?Q iS+
æ–m oä Zm€M M¨vX

E?¦2 KB M; h–M G”T- /–M /–M +QM; H M K°i pÁM; +mM;X

" M i`QM; GQM; æ–m oä Zm€M- H¢B +¦ ? B # KQÆB æ` hB M ç¢B M,M; çdM? +’T

æ½ M?Q p”v- [mv i F?¬M; i? ;B i HBM? iBM? tQM; i?b çB- F?¬M; +?•M +?QM? ç€M
i?b H¨K b Q +¦ i? /šM #¼M ?¼ ` çQÊ+\

h–M G”T M?È `’i `ä- Gw L;¼+ S?QM; iWM; M¦B [m +QM +?€m çQ+? i`mv M ;B i°+ i
+¦ H)X GQM; æ–m " M; M¨v +kM; H¨ K°i +´ i? HU+ iQ HÈM- i? v #¼M ?¼ tY Hw +€

L?QM; /M H¨ i? - # M i`QM; GQM; æ–m " M; M¨v +kM; i¨M; HQM; M;¼ ?´- +¦ çQÊ+
çdM? +’T M?Q i? - i?”i H¨ +QÌM; ç¢B iÈB KS+ H¨K M;QÌB i `mM `˜vX

L m F?¬M;- /U p¨Q +€B ;b KQÌB # ç¢B i°+ +MM; #ªv ç¢B T?€B H¢B #` K°i ;B i°-
i?Î M´BX

L;šK H¢B Î i` M h?€M? aÆM- imv i çdM? ç¢B M,M; h?¢+? æ–m #` KbM? +?ûK ;B i-
h?€M? *?O iW i` M M;QÌB ?„M +¦ i? bmv çQ€M ` - # M i`QM; ;B i°+ i?–M #Q FB
i¢B pQÆM; ;Bª M?Q >¢ o,M ok +MM; >¬ .B M EB m .QÆM;X

L;?o i? - h–M G”T #¶M; M?B M bBM? ` K°i w M;?o ?Q M; çQÌM;- i?–K M;?o F?¬M
+?QM? H¨ i? HU+ /Q H½Q bQ #²B ç„T Î h•v oU+\ L m [mª i?”i M?Q i? - p”v i?b M€

hmv M?B M- h–M G”T +kM; F?¬M; ?®B ?”MX .M H¨ ;B i°+ i?–M #Q M¨v i?U+ bU H
#²B ç„T- p”v ?B M ;BÌ M¦ +kM; ç½ KÆ ?² i?Q€i F?ÄB F?®M; +? +O « Zm”M oQÆM
#Q M¨v `’i +¦ F?ª M,M; +’m F i G•K >Q M +QM +O æ¢B æ h?–M oU+X-h–M G”T +¨
K–K i B ?¼ M?Q p”v- ç M¦ +¦ i? mv ?B T K¬M T?€B oB K >Q¨M;X

h`QM; HÁM; h–M G”T ç M; bmv M;?o- H9+ M¨v >¬ .B M EB m .QÆM; ç½ HB M iK+
M;¨M H–MX *ÁM +?O M?•M +´ +?m¬M; H¢B HB M iK+ T?mM K€m- b„+ K†i ç½ i`Î M

L¦B ` i?b /¨B- F€ i?”i i’i +ª +?d tªv ` i`QM; M?€v K„i- +¶ HU+ HQÊM; +„M Mm®i
.QÆM; +¨M; i? K K½M? HB iX

h–M G”T i?’v p”v +kM; T?ªB •K i?–K ;”i ç–m- iB m iY M¨v F?¬M; ?´ H¨ pQÆM; ;Bª i`
+kM; +QB M?Q `’i + Q- Î i`QM; i?ÌB ;B M M;„M- im pB +O ?„M H¢B +¦ i,M; H M- HC
ç F?B M +?Q `’i M?B m F iU tQM; H¨ i?B M i¨B Km®M çB ç”T ç–m p¨Q iQÌM;X

@ hÈB ç•v +?Q i 5

h?2Q >¬ .B M EB m .QÆM; `®M; iQ K°i iB M;- +´ +?m¬M; `®i +m°+ T?€i ` K°i iB
p T?Q >¬ .B M EB m .QÆM;- ?ÆM M[+¨M; # v +¨M; M?ÄX æ M +m®B +MM;- +?d
EB m .QÆM; ;„i ; Q M„K i`QM; i v ?„MX

@ > ? 5 G¨ +O i `²B5

>¬ .B M EB m .QÆM; i`U+ iB T t¦ çB i?–M i?S+ i` M +´ +?m¬M;- +QÌB iQ K°i iB M
o,M ok M¦B,

@ o½M ok ?mvM?- K°i H€i M[H¢B +¦ i?S ;b i®i b) H¨ +O ?mvM? p”vX h M;?o- +¬
pÈB +?9M; i ç•mX > ?

>¢ o,M ok F?¬M; M?`M çQÊ+ i`ÊM M;QÊ+ K„i- i?–K K„M; i M ?¢ iB M M¨v- çQÊ+ i
ç•m +¦ M?B m #ªQ p”i M?Q p”v +?S\

@QyQ@

.mv L;½ æ°+ h¬M

h€+ ;Bª, hB m æ Q S?QM; GÊB

QQyQQ

dd8X *?QÆM; d3j, EB K *?ûK GQM; æ–m " M; *?O5

@ 5

*?O M?•M +´ +?m¬M; b m F?B #` t¦ çB i?–M i?S+ Î i` M +´ +?m¬M;- T?mM K¢M? +ÁM Î ;B[F?¬M; i`mM;- M;QÌB ç½ `Èi tm®M; T?Q # M /QÈBX

h?–M MB K `¦i p¨Q i`QM; #ªQ p"i K°i F?B #` t¦ çB- b) #` çª FQ+? M;?B K i`¼M;X

*?O M?•M +´ +?m¬M; çQÊ+ K°i M;QÌB # v H M ç¦M çÐ- H9+ M¨v Î ?"m pB M H¢B p i`–K i?'T,

@ GQm H¢B +´ +?m¬M;- +?Q +€+ M;QÆB iQ¨M i?•v5

>¬ .B M EB m .QÆM; #om K¬B- M?bM b M; >¢ o,M ok M¦B,

@ o½M ok ?mvM?- M;QÌB FB i?m°+ p ?mvM?X *¨M; çB ` i` - F?ŠM; ç`M? #ªQ p"i

h®i +€B `„K- +QM K M¦ç9M; H¨ ç iB M K¨5

.M >¢ o,M ok iW M?Ä HÈM H M Î ?Q¨M; ;B - F?Q ç° mM; /mM; + Q [mw- +kM; #` #° EB m .QÆM; H¨K iS+ Km®M +? i- i`QM; HÁM; F?¬M; M?`M çQÊ+ K„M; K°i iB M;X ? i `²B- F?B +–M ` bS+ H¢B Km®M i iÈBX

*?ŠM; [m >¢ o,M ok +kM; F?¬M; T?ªB i?"i bU iS+ ;B"M- i`QÈ+ FB imv ?„M +MM; > # Q ;BÌ ;†T ;Ð- M?QM; ç½ bÈK M;?2 / M? HšM M? mX >¬K M v ? B M;QÌB +MM; çB #¼M ?¼ H¨ +MM; K°i M;QÌB #²B /QÐM; ` - p"v +QB M?Q H¨ ç²M; K¬MX :B[bQ ?m iQM? iQ€M K'v +?mv M M¨v- +?ŠM; [m H¨ Q€M ;B"M K°i +?9i K¨ i?¬BX

h?2Q iB M; M¦B FB - iW ?"m pB M GQM; æ–m oä Zm€M +¦ K°i M;QÌB +?"K `½B # v +¦ +?9i F?¬M; `ä- M?QM; M?bM F„ H¢B b) H¨K M;QÌB i i?'i FBM?X

>¦ ` - M;QÌB FB ç M; #QÈ+ çB ;B[?Q i?U+X

E?QªM; +€+? ;–M M?Q p"v- ?„M pšM +¦ i? F?¬M; +? i ? i bS+ iU M?B M i?•M ?bM M;QÌB i F?¬M; i? i"T i`mM;X

æ•v H¨ K°i imv i çdM? ç¢B M,M;X

h?"K +?Q `'i +¦ i? MY #QÈ+ p¨Q h?€M? *?OX

h`QM; HÁM; # M;QÌB h–M G"T ç²M; i?ÌB +?Q ` T?€M çQ€M M¨v- ç•v +kM; H¨ M;Q G"T +ªK SM; çQÊ+ i`QM; iQ¨M GQM; æ–m oä Zm€MX *?d bÊ M;QÌB M¨v +?QM? H " M;- ?Q†+ H¨ ;B®M; M?Q h?¢+? æ–m FB - ç m çB ` iW ;B i°+ h?–M #Q ç¦X

@ *€+ M;QÆB H¨ B\ .€K i`m b€i ç iY GQM; æ–m oä Zm€M i - M? M? M? M? i`ª H M;QÆB K°i +€B iQ¨M i?•vX

L;QÌB M¨v pW M¦B- pW #QÈ+ iÈB ;–M # M;QÌBX

L;QÌB M¨v # M;Q¨B F?QªM; ?ÆM M,K KQÆB im´B- +^K ;B[K°i +?²K `•m /¨B- ç–m [m M- i`QÌM; #¨Q K¨m t M?- ? B ?¨M; KB FB K- €M? K„i M?Q ;B M; +´ T?ŠM; H†M;

S?Q b m M;QÌB M¨v- +MM; çB ` K'v +?K+ M;QÌBX J'v +?K+ M;QÌB M¨v pW çB ` # M;QÌB h–M G"T Î ;B[- ?bM? i?¨M? K°i i`"M i? F€ [m€B- i`QM; i v ç m +–K pk F i`¨M b€i F?Q H¢M? #,M;X

L?B m M,K M?Q i? - +?Q iWM; +¦ M;QÌB /€K iÈB ;•v bU- ?ÆM M[i`m b€i K'v +?K+ æ–m " M; F?¬M; M¦B- +ÁM i`¼M; i?QÆM; ?° T?€T GQM; æ–m " M;- çQ¢i çB +?Q #

GQ¢B M;QÌB F?¬M; #B i b®M; +? i M¨v- +,M #ªM F?¬M; i? i? i?S- +kM; F?¬M; ç

>¢ o,M ok M?bM G½Q ;B¨ M¨v- F?) M?Qm K¨v- i`QM; HÁM; i?–K M;?o,

óa Q H½Q M¨v +ÁM F?¬M; H'v ` #ªQ p"i ;b ? i\ h?"i H¨ F€ [m€B- +?ŒM; H) H½Q i

L m M?Q ç p` GQM; ç–m H½Q ç¢B GQM; æ–m " M; ç®B /B M #B i çQÊ+ i`QM; HÁ
T?QM; ç° M;ÌB M;ÌB- F?Q +?'i + Q [mw +?QM? H¨ T?Q i`QÈ+ ç M; bmv M;?o çB m
çQÊ+X

*?ŠM; [m H½Q ;B¨ # M;Q¨B F?QªM; M,K KQÌB im´B M¨v +kM; F?¬M; T?ªB F / ç®
M;QÌB h–M G"T- pW ?ÄB p'M ç M?Q iMv w- H¢B ç°i M;°i ` i v- ®M; i v €Q i`QÌM
iB T +?'M M€i ?Q F?¬M;- K°i +¶ HU+ HQÊM; H¨K M;QÌB i ?QªM; bÊ ç"T i?ŠM; p¨Q

>B M M?B M H½Q ;B¨ M¨v +kM; M?bM ` çQÊ+ h–M G"T KÈB H¨ M;QÌB F?¦ ç®B T?¦

h` M K†i h–M G"T F?¬M; ? +¦ ;b #'i M;Ì- # M;Q¨B K°i M;QÌB +¦ i? M;Kv i` M;- M?Q
`'i F?¦ M;Kv i` M;X hW F?B G½Q ;B¨ M¨v pW tm'i ?B M- b€i w i`QM; / Q ç°M; iBM
+?Q h–M G"T H½Q i Km®M ` i vX

*¦ T?ÁM; #`- Qi M?'i b) F?¬M; #` ç€M? ç M i`Î i v F?¬M; F`TX > B K„i h–M G"T #„M
h?–M Zm M;- h?B M JK+ h?–M Zm M; M¨v K¨m çÄ iQÆB- mv HU+ ç½ HÈM ?ÆM i`Q

E?¬M; i? F?¬M; M¦B- H¨K M;QÌB SM; p"M- b® K M? +O h–M G"T [mª M?B M H¨ ç°
H¢BX

.` iQÊM; >Q M; +´- M;QÌB #bM? i?QÌM; +¦ i? M„K ;B[çQÊ+ K°i HQ¢B- ç½ +QB M'
L m Km®M iBM? i?¬M;- +¨M; F?¦ ?ÆM H M i`ÌBX

J¨ h–M G"T HoM? M;° >Q M; +´ i?–M i¨M; KÈB F?¬M; # Q H•m- M; v +ª /` iQÊM; >Q
Zm M; ç½ bBM? ` ç°i T?€- p®M h?–M Zm M; K¨m i`„M;- #B M i?¨M? K¨m çÄ iQÆB

æ²M; /¢M;- mv HU+ h?B M JK+ h?–M Zm M; M¨v bQ pÈB i`QÈ+ FB - ç½ K¢M? ?ÆM

h?B M JK+ h?–M Zm M; i`U+ iB T ç€M? i M +¶ HU+ HQÊM; ç®B T?QÆM; ç€M? iÈB
M;QÌB FB X

@ hÈB i®i5

L;QÌB M¨v ?ûi HÈM K°i iB M;- ?€ KB M; T?mM ` K°i i? M? FB K M?Ä K¨m t M? HK-
t M? HK+ M¨v pW ?B M ` - H"T iS+ T?mM ` FB K K M; /¨B ?ÆM i`,K i?QÈ+X

h`U+ iB T +„i M€i ?Q F?¬M;- +?ûK p T?Q h–M G"TX

@ *? i5

> B ç¢Q h?B M JK+ h?–M Zm M; +O h–M G"T ç®B ç–m pÈB i? M? FB K M?Ä t M?
K°i iB M; M´ –K –KX

J°i +¶ / Q ç°M; K½M? HB i H M i`¨M tmM; [m M?- H'v p¶ [m€M H¨K i`mM; i•K- iQ¨M
pB K'v M;¨M i?QÈ+ ç m #` i`MM; FQ+? i?¨M? i`Q i¨MX

*ÁM M;QÌB Î i`QM; T?¢K pB ç¦- i?'v ibM? i? F?¬M; i®i- ç m M?€v K„i i`€M? ` t X
M?B m M;QÌB #` +¶ HU+ HQÊM; M¨v ç€M? p¨Q F?B M +?Q i`¼M; i?QÆM;- K€m iQ

h v +Ki +?•M +Ki imM; # v F?„T i`ÌB- +€+ +QÌM; ;Bª i?¨M? G½M? Zm M; K†i K¨v ?
M¨v- i`QM; K„i K¼B M;QÌB ç m ?B M H M p FB M; F} i?"i b•mX

@ æ¦ H¨ M;QÌB M¨Q- H¢B +¦ i? ç¢B +?B M M; M; bS+ pÈB GQM; ç–m H½Q ç¢B GQ

J°i ç¢B M,M; i?¨M? G½M? Zm M; p K†i FBM? ?½B M¦BX

@ L;QÌB FB M?bM +¦ p M?Q `'i i` im´BX

*¦ M;QÌB M¦BX

@ G–M M¨v /QÌM; M?Q GQM; æ–m " M; ;†T M¢M `²B5

*¦ M;QÌB iÄ p ?ª ? X

h? M? FB K M?Ä t M? HK+ +O H½Q ;B¨ FB `ä `¨M; H¨ K°i K¦M #ªQ p"i- +„i M€i h?
?mM; ?,M; +?ûK p T?Q h–M G"TX

h? M? FB K t M? FB iªM K€i ` K°i +¶ mv i? h`ªK h?B M çQ¢M ç` - +U+ F€ FBM?

h–M G"T ?W H¢M? K°i iB M;- #'K i v #„M ` K°i ç¢Q ?¶M ç°M F?Q- i`U+ iB T ç€M?
FB X

PQM;5

J°i iB M; `mM; p M; H M- ç¢Q FB K [m M; t M? HK+ b„+ #ûM FB iB m i€M ;B[F?-
HK+ T?€i ` iB M; `2Q p M; `mM; ` M;X

G½Q ;B¨ FB +U+ F€ ?QªM; bÊ- Km®M i?m ?²B i? M? FB K t M? HK+ M¨v- H¢B #` +
` [m'M i` M i?•M FB K- +,M #ªM F?¬M; i? ç°M; ç"v çQÊ+X

@ hB m iY /€K +QÈT +?Q #ªQ +O i 5

G½Q ;B¨ i?"i bU ;'T ;€T- ;B"M /[M¦B,

@ Jm®M +? i5

h–M G"T +kM; F?¬M; M¦B K°i HÌB- HU+ HQÊM; iBM? i?–M M?Q K•v M?Q #B M M;Q
FBK H Q ` F?ÄB KB i•K- ç€M? p T?Q H½Q ;B¨ FB X

@ 5

G½Q ;B¨ M¨v F?¬M; M;Ì iÈB h–M G"T +¦ çO HQ¢B i?O çQ¢M M?Q p"v- #` HU+ HQÊM
>Q M; +´ i`U+ iB T ç€M? H M i`€MX

L; v G"T iS+- i` M i`€M H½Q i tm'i ?B M K°i H¶ K€m i?"i HÈM- K€m iQÆB T?mM i

h`QM; i v h–M G"T ç°i M?B M tm'i ?B M K°i i? M? #ªQ FB K iªM K€i b€i w p¬ i?Q
iB M;,

@ h`ªK h?B M5

h–M G"T ç½ iB M p¨Q +ªM? ;BÈB h?€M? *?O K†+ /M F?¬M; i? p"M /KM; i?U+ HU+ h
i?B i`B M .mv L;½ *Ym EB K FB K i?S #ªv h`ªK h?B M +kM; b) F?¬M; [m€ F?¦ F?,M

h–M G"T M?bM ` G½Q ;B¨ M¨v imv i ç®B H¨ K°i +QÌM; ;BªX >ŠM H¨ +kM; ç½ MY
H'v ` #ªM H½M? i?"i bU- +,M #ªM F?¬M; +€+? M¨Q +?ûK ?„M /QÈB FB K KbM?X

*?Q M M- F?¬M; ? +¦ +?9i /Q /U- i`U+ iB T ç€M? ` +?B m i?S+ +QÌM; ç¢BX

J°i KªM? [m M; K M; b€M; i`„M; H¨K M;QÌB i F?¬M; i? M¨Q KÎ K„i çQÊ+ +?Êi #MM
iB T #` +´ F?Q i? M¨v ç€M? bKT tm®M;X æ¢Q FB K [m M; M¨v M?Q K°i M;¼M M9
#ûM F?¬M; ;b b€M? M´B- ?mM; ?,M; +?ûK H M M;QÌB G½Q ;B¨ M¨vX

G"T iS+ +?ûK M; M; i?•M i? G½Q ;B¨ i?¨M? ? B çQ¢MX

@ 5

G½Q ;B¨ M¨v i`QÈ+ F?B +? i T?€i ` K°i iB M; `®M; ;B"M F?¬M; + K HÁM;- iB M; `

h'i +ª- +?d tªv ` +?d i`QM; çB M [m M; +?ÈT ;B"i M?€v K„i- i`QÈ+ ç¦ F?¬M; K°i B
GQM; æ–m " M; p¬ +MM; +QÌM; ç¢B- H¢B #` K°i M;QÌB i` im´B +?ûK ;B iX *€+ +
i€K ?QÈM; i` M #–m i`ÌB- i'i +ª ç m M;•v M;˜MX

Zm€ M? M?- [m€ K¢M? K)X

æ•v H¨ w M;?o /mv M?'i Î i`QM; ç–m #¼M ?¼ p¨Q H9+ M¨v

h?"K +?Q +¦ `'i M?B m M;QÌB +ÁM iQÎM; `^M; >¢ o,M ok b) ` i v +?B M ç'm pÈB H½
iÈB- +?•M +?QM? ` i v H¢B H¨ K°i M;QÌB F?€+- ?ÆM M[+ªM? ;BÈB +QÌM; ?½M ç

@ h`ÌB ¢5 GQM; ç–m H½Q ç¢B i?–M #Q GQM; æ–m " M; #` +?ûK `²B5

*¦ M;QÌB FBM? ?¬X

@ " M; +?O GQM; æ–m " M; ç½ +? i\

*¦ M;QÌB pšM +ªK i?'v M;?B M;ÌX

@ _®i +m°+ M;QÌB i? M? MB M FB iÈB ç•v pb +€B ;b- K°i FB K HB M +?ûK ;B i GQ

h–M G"T pmM; i v ?9i H'v i? M? FB K M?Ä t M? HK+ p¬ +?O ;B[#–m i`ÌB- GQM; ç
ç½ +? i- iB i?–M MB K i` M i?•M FB K K¨m t M? M¨v +kM; i`Î M M +U+ F€ KÄM; K

h–M G"T iB M i v t¦ çB i?–M MB K M¨v- MûK i? M? FB K M?Ä b M; T?Q >¢ o,M ok

@ *–K H'v Hmv M ?¦ - +kM; +QB M?Q K°i K¦M #ªQ p"i i®iX

G9+ M¨v ? B M;QÌB >¢ o,M ok +MM; >¬ .B M EB m .QÆM; ç½ i`Î H¢B T?Q b m h–M
" M; pšM p•v [m M? M?Q i`QÈ+- i'i +ª ç m M?bM K°i K¨M M¨v M;•v ` M?Q T?´M;X

hW F?B H½Q ;B¨ M¨v- +?QM? H¨ GQM; ç–m H½Q ç¢B i?–M #Q GQM; æ–m " M; çB `
FQ+? h–M G"T- b m ç¦ ? B M;QÌB ;B Q i?O ç m iU i?B i`B M i?–M i?¬M; #Q i?m"i@
;B i- i'i +ª M?[M; çB m M¨v +?d tªv ` i`QM; K'v ?¬ ?'T M;„M M;OBX

L? M? ç M KS+ H¨K M;QÌB i F?¬M; F`T T?ªM SM; H¢BX

>¢ o,M ok M;Æ M;€+ iB T M?"M i? M? FB K M?Ä K¨m t M? HK+- i?•M FB K t M? #B
BK Î i`QM; i v >¢ o,M ok- i?–M i?S+ ç½ #` t¦ ?Q¨M iQ¨M M?QM; F?Q iS+ >Q M; +
F?´M; H² M?Q i`QÈ+X

_'i ?B M M?B M- ç•v H¨ K°i K¦M #ªQ p"i HQm H¢B iW i?ÌB ç¢B >Q M; +´- +kM; ;B®
ç¦X

s2K ` - ;B i°+ i?–M #Q +QÌM; ç¢B M?'i h•v oU+ M¨v- `'i +¦ F?ª M,M; ibK çQÊ+ K°i
+´ T?QM; T?9X L m F?¬M;- H¨K b Q H¢B +¦ çQÊ+ M?B m #ªQ p"i >Q M; +´ M?Q p"

GBM? E?Q "ªQ E?Q EB T E?Q h?€M? E?Q- M?[M; #ªQ p"i M¨v F€ i?"i ç m H¨ F i [
i?ÌB ç¢B h?€B +´ - Î i`QM; K„i æ` hB M ç¢B M,M; +kM; +?d +¦ EB T E?Q +MM; h?€
GBM? E?Q +MM; "ªQ E?Q- ç®B pÈB æ` hB M ç¢B M,M; K¨ M¦B +?d H¨ +¦ +MM; M?

L?QM; #ªQ p"i >Q M; +´- H¢B ?Q¨M iQ¨M #'i ç²M;X L m M?Q Î i`QM; i v K°i imv i ç
K°i FB M #ªQ p"i >Q M; +´ #bM? i?QÌM;- mv HU+ T?€i ` F?ŠM; ç`M? T?ªB K¢M? ?

o T?–M h?€M? E?Q- i?ÌB ç¢B h?€B +´ +kM; +?d +¦ p¨B K¦M Qi ÄBX L;Q¢B i`W >Q
G"T- ç¢B ç b® ç m #B M K'i i`QM; +QM b¬M; /¨B H`+? bYX

_'i M?B m M;QÌB ?B m çQÊ+ çQ¢M H`+? bY >Q M; +´ ç m iBM iQÎM;- #ªQ p"i +QÌM
K¢M? ?ÆM +ª h?€M? E?QX

@QyQ@

.mv L;½ æ°+ h¬M

dd3X *?QÆM; d3e, "bM? ³M L°B *?B M5

"ÎB pb i? +?'i T? p"i +O Gw L;¼+ S?QM;- `'i M?B m M;QÌB /ÁM; ?¼ Gw i?` KÈB
#S+ i?Q€B p`X "ÎB pb #¼M ?¼ +kM; F?¬M; Km®M M?bM i?'v çÌB ;B +?O iB T i?2Q
p¨Q i`QM; i v K°i F T? i¨BX L m +?mv M M¨v H M i`mv M ` M;Q¨B- p"v M;QÌB Gw
b) F?¬M; M;˜M; ç–m H M M´BX

L;QÌB F?€+ M?'i ç`M? b) M;?o, G) M¨Q Gw ;B F?¬M; +ÁM B M[b Q\ .MM; K°i i

L?[M; M;QÌB /ÁM; ?¼ Gw i?` M¨v imv i F?¬M; Km®M +¦ K°i M;¨v ç¦- KbM? çQÌM; ç
ç¢B i°+- çB ` # M M;Q¨B H¢B #` M;QÌB i +?d i`ÄX

J¨ /½ i•K +O p¨B M;QÌB- +kM; ç½ #¨M? i`QÈM; ç M +U+ ?¢MX "¼M ?¼ +kM; imv i
;B çÌB iB T i?2Q +ÁM M„K ;B[i`QM; K°i +?B Gw >Q¨M?X

L?QM; imv i F?¬M; T?ªB i'i +ª K¼B M;QÌB ç m H¨ F +¦ ç½ i•K- ;B[M?[M; M;QÌB
imv i ç¢B ç b® H¨ #ÎB pb Gw L;¼+ S?QM; H¨ K°i T? p"iX L?QM; ?B M ;BÌ Gw L;¼
i?U+ HU+ imv i ç®B F?¬M; i? K°i F T? p"i +¦ i? +¦- M?[M; M;QÌB M¨v F?ŠM; ç`M

*ÁM M?[M; M;QÌB /ÁM; ?¼ Gw i?` +¦ ç½ i•K- H¢B +?•M +?QM? +ªK i?'v bÊ ?½BX

E?¬M; B /€K t2K i?QÌM; HU+ i`B m i"T +O +¬M; iY +QM i`QÎM; /ÁM; +?QM?X

Í #'i F€ K°i ç¢B i°+ t tQ M¨Q- ç m +¦ p¬ b® iB M H X GU+ i`B m i"T +QM i`QÎM;
F?OM; #® M?Q M;QÌB i`QM; i? iK+ iQM M;QÐM; +MM; bMM; #€B ?Q¨M; [mv MX

Í # M i`QM; ç¢B ;B i°+ t tQ - iQM M;QÐM; +QM i`QÎM; /ÁM; +?QM? +kM; +U+ F€

h`QÎM; +¬M; iY /ÁM; +?QM? pmM; i v ?¬ H M- b) +¦ çQÊ+ iQ¨M #° i?B M i?ÌB ç` I
M;QÌB F?¬M; B bQ #b çQÊ+X

L?[M; M;QÌB /ÁM; ?¼ Gw i?` /½ i•K #WM; #WM;- +?Q /M H9+ Gw >Q¨M? çQ ` #
i`QÆM; K°i +?9i- i?–K M;?o +MM; H„K H¨ +€ +? i HQÈB `€+?- /M b Q T?Q b m H½

L?QM; ?B M ;BÌ- #¼M ?¼ i?"i bÊX

"ÎB pb Gw L;¼+ S?QM; ç½ #¨v ` i?U+ HU+ imv i F?¬M; T? p"i- M?Q p"v p®M M?[
L;¼+ S?QM; H¨ T? p"i KÈB M;½ b M; T?Q #S+ i?Q€B p`- b) +ÁM +¦ # Q M?B m M
i`QÈ+ ç¦\

GU+ HQÊM; T?Q b m #¼M ?¼- +ÁM +¦ i? iB T iK+ +?Q #¼M ?¼ bY /KM; b Q\

>B M ;BÌ M?[M; M;QÌB M¨v ç½ +ªK ;B€+ çQÊ+- F?¬M; Qi M;QÌB pW `²B +ÁM F m
p¨Q i`–K K†+X

æ–m iB M- i? +?'i +OB KK+ +O Gw L;¼+ S?QM; H¨ K°i •K KQm- F?¬M; T?ªB /Q
H¨ #` M;QÆB H¨K ?¢BX æB m M¨v H¨K +?Q `'i M?B m M;QÌB Î i`QM; HÁM; F?¦ +?
i?ÌB +kM; +U+ F€ i?®M; ?"M M;QÌB ?½K ?¢B Gw L;¼+ S?QM;X L;QÌB i`QM; +MM;
M?QM; /MM; T?QÆM; i?S+ M¨v i?b imv i ç®B ç½ çB [m€ ;BÈB ?¢MX

h?S ? B- ?B M ;BÌ Gw L;¼+ S?QM; F?¬M; T?ªB T? p"i- pW `²B i` M M;QÌB Gw L;
i? - ç½ ç¢i iÈB +ªM? ;BÈB æ M L;mv M M? >¦ X

G9+ M¨v KÈB # Q H•m +?S\ hW *?Q h¬M ç°i T?€ ç M æ M L;mv M M? >¦ \

hW M v p b m- +ÁM B /€K M¦B ?„M H¨ +OB KK+\

h`¼M; v m ?ÆM- `'i M?B m M;QÌB i?¬M; KBM? M?€v K„i M;?o iÈB K°i F?ª M,M; ç€
+OB KK+ +O Gw L;¼+ S?QM; H¨K b Q F?¬B T?K+ #bM? i?QÌM;- ç²M; i?ÌB i,M; H

h`QÈ+ ç¦- Gw ;B H¨ K°i i`QM; KQÌB # ç¢B i°+- +kM; F?¬M; +¦ # Q M?B m M;QÌB
i? M¨QX *?d H¨ H9+ KQÌB ? B ç¢B i°+ HK+ ç¢B T?€B HB M ?ÊT H¢B ç®B T?¦ #¼
+€B i M t H¢ M¨vX L?QM; H¢B F?¬M; #B i +QÌM; ;Bª i` im´B Î t i¢B h`mM; *?•m-

L?QM; Gw L;¼+ S?QM; K M; i? +?'i +OB KK+ K¨ iQ¨M h•v oU+ +kM; F?¬M; B +?[
i? X

*?mv M M¨v- M m M?Q +¦ [m M ? iÈB h–M G"T

G"T iS+- `'i M?B m M;QÌB ç m M;?o iÈB F?ª M,M; ç¦- €M? K„i M?[M; M;QÌB M¨v M
i`QM; HÁM; #„i ç–m +•M M?„+X

J°i ;B i°+ F?´M; H²- M?bM M?Q K°i +€B +?dM? i? - M?QM; i`QM; ç¦ +kM; +¦ `'i M?
+MM; K°i +?¶- KÈB +'m i?¨M? K°i ;B çbM? ?Q¨M +?dM?X

_'i M?B m M;QÌB [m M MB K ibM? i?•M +kM; F?¬M; M²M;- #¼M ?¼ bmv M;?o +?d

>ÊT i€+ pÈB B +¦ i? i?m çQÊ+ +¨M; M?B m HÊB Q+? ?ÆM M?Q p"v #¼M ?¼ b) HU
M M- +€B ;b •M Q€M- +€B ;b i?M ?"M- Î i`QM; K„i M?[M; M;QÌB #¼M ?¼- b) F?¬M;

*?d +–M +¦ i? +?Q #¼M ?¼ çO HÊB Q+?- /M +?Q M;QÆB ;B i +? +O ?„M- ?„M b)
pÈB M;QÆBX L m +¦ +Æ ?°B- ?„M b) i`ª i?M- M m M?Q F?¬M; +¦ +Æ ?°B- ?„M +kM

æ•v +?QM? H¨ iB m +?m~M i?¨M? pB M K°i ç¢B ;B i°+- Î i`QM; K„i #¼M ?¼- M;Q¢

h°+ i?9+ ;B +?O Gw >Q¨M?- +kM; H¨ p` h?€B i?QÊM; i`QÎM; H½Q [mv M + Q +?S-
+ª Gw ;B - H9+ M¨v `•m i¦+ /UM; H M- M?bM M?[M; i?¨M? pB M ;B i°+ Gw i?` i? K
h® i¢Q i?¨M? Gw L;¼+ S?QM; i?•M i? +OB KK+- H¢M? HMM; M¦B,

@ *€+ M;QÆB iU b€i çB- F?¬M; +–M +?Ì i ` i vX J°i ç€K b9+ bBM? F?¬M; #^M; -
+€+ M;QÆB i?•M H¨ i?¨M? pB M Gw ;B - H¢B H¨K ` HQ¢B +?mv M p¬ bd M¨vX

@ L;QÆB ;Bª i` M; M;QÌB i®i +€B ;b\ G½Q ;B¨ M¨v- bU FB M M,K ç¦ H½Q F?¬M; i
M,K ;–M ç•v- H½Q ç½ H¨K # Q M?B m +?mv M M?„K p¨Q ;B +?O K¨ F?¬M; i? H°`
#B iX

J°i + Q i–M; ;B i°+ Gw i?` T?€B #S+ i?Q€B p`- +QÌB H¢M? M?bM h?€B i?QÊM; i
HÈM iB M; M¦BX

@ L?[M; +?mv M i H¨K- i ç m i?W M?"MX sY Hw tQM; ç€K #¢B ?Q¢B +€+ M;QÆB
;B +?O- F?¬M; +–M ç€K #¢B ?Q¢B +€+ M;QÆB +?B `)X

h?€B i?QÊM; i`QÎM; H½Q +ª ;B"M M¦B,

@ *ÁM F?¬M; #„i +?9M; H¢B +?Q i \ *€+ M;QÆB M;?o t2K- +QM i` B ;B +?O ç½ F?
;B +?O M M FûQ /¨B iB TX æ•v H¨ [mv +O i´ iB M Gw i?` i`mv M tm®M;- Km®M H¨
;B i°+- ? v Km®M iB T iK+ /ÁM; ?¼ Gw i?` ?mv ?Q¨M;- +€+ M;QÆB iU HU +?¼M

sQ¢i tQ¢i5

G"T iS+- i`QM; ç¢B bªM? T?ÁM; M;?` bU HB M +?B i?¨M? ? B çQ¨M M;QÌB- Î ;B[
#B i `ä `¨M;X

G¢B F?¬M; +¦ K°i M;QÌB T?€B i`mM; ;B M- i`QM; M?€v K„i M¨v B +kM; H¨K ` HU

*?Q M M KÈB M¦B- # M i`QM; ç¢B ;B i°+ +?•M +?QM?- b) F?¬M; +¦ K°i M?•M p"i ç

L;QÌB # M T?€B #S+ i?Q€B p` +kM; F?¬M; Qi- +?WM; ?ÆM i`,K M;QÌBX *ÁM çSM
H¢B +¦ ?ÆM ? B i`,K M;QÌBX

h` M K†i `'i M?B m M;QÌB T?Q #S+ i?Q€B p` K M; i?2Q p +QÌB H¢M?- H¨K ` p H
#¼M ?¼- H¢B ç M; #²M +?²M #'i MX GU+ F m ;¼B M?'i K¢+? ;B +?O [m€ +QÌM; ç
i°+ i`QÈ+ ç¦ K°i HÁM; FB M ç`M? i?2Q +?•M #¼M ?¼- ;BÌ T?9i M¨v H¢B F?¬M; +?
/Q M? ç®B T?QÆM;X

*?•M +?QM? çSM; ç–m T?€B #S+ i?Q€B p`- H¨ çQÌM; ç +O Gw >Q¨M?- ;¼B H¨ Gw
K¨M KQm ?¢B h¬ h® h® M,K ç¦X

Gw *?B m # M;Q¨B F?Qªm; ?ÆM #®M KQÆB im´B- M?QM; im´B i?U+ i F?ŠM; ç`M
i?•M F?Q +?'i `'i M?Q M?½- /B M K¢Q +kM; p¬ +MM; M? im'M- M;¨v i?QÌM; Hm¬
B +kM; ç m #° /€M; ?Á €B / ;–MX

L?QM; p¨Q G9+ M¨v- ç½ bÈK F?¬M; +ÁM mM; /mM; M?Q M;¨v i?QÌM;- i`QM; €M? K
ç°+ M?bM K°i M?¨ Gw >Q¨M?- +„M `,M; M¦B,

@ Gw >Q¨M?- M;QÆB çWM; iQÎM; `^M; M?Q p"v H¨ M;QÆB ç½ i?„M;X L m M;QÆ
F?¬M; M;¢B HB m K¢M; M;QÆB +? i i b®M;- ç M H9+ ç¦ +S iB M M;?B +?Q M;QÌB

@ Gw *?B m- L;QÌB Km®M i? M¨Q\

Gw >Q¨M? ?QT K„i- i`–K ;B¼M; ?ÄBX

G¨K ;B +?O- Gw >Q¨M? iU M?B M F?¬M; Km®M ;B i°+ T?€i bBM?- K°i K¨M M°B +?
M†M; M - b m ç¦ F?B F?¬M; iB M M;?B +?Q M;QÌB M;Q¨BX

L?QM; ç²M; /¢M;- ?„M +kM; b) imv i F?¬M; #Ä [m #¼M M;QÌB Gw *?B mX

"'i Hm"M H¨ H¨K K°i T?K i?•M ? v H¨ K°i i`QÊM; T?m- ? v H¨ ;B +?O Gw ;B KQÌB #
Hm"M iW K°i ;¦+ M¨Q- +kM; F?¬M; i? #m¬M; i? M?[M; M;QÌB i`QÈ+ K„iX

æQÆM; M?B M- M m M?Q +¦ i? F?®M; +? bU ibM? M¨v Î KS+ i´M i?'i M?Ä M?'i- p

Gw *?B m +QÌB H¢M?- +kM; F?¬M; H M iB M;X "–m F?¬M; F?Q ç¢B bªM? M;?` b
#'i Hm"M H¨ T?€B #S+ i?Q€B p` ? v T?ªB #ªQ ?° ;B +?O- i?–M b„+ /–M i`Î M M M;

_'i M?B m M;QÌB ç m ç M; •K i?–K ç T?ÁM;- M;W +?B M ç'm iMv H9+ +¦ i? #MM

Gw >Q¨M? BK H†M; K°i H9+- #¶M; M?B M KdK +QÌB- M¦B,

@ Gw *?B m- M;QÆB iU b€i çB- i F?¬M; H¨K F?¦ / M;QÌB M?¨ pÊ +QM M;QÆBX *

Gw >Q¨M? +?d p¨Q KQÌB K'v M;QÌB # M +¢M? Gw *?B m- M¦B,

@ *?mv M +€+ M;QÆB H¨K- i?B M Hw F?¦ /mM;- Km®M b®M; b¦i H¨ +?mv M imv i
+¦ i? ?S ? M +?Q +€+ M;QÆB- i°B F?¬M; HB M HKv iÈB M;QÌB M?¨X L;QÌB M?¨
/ÁM; ?¼ Gw i?`- b) F?¬M; #` i`K+ tm'i` M;Q¨BX

@ > ? ? 5 " M ÆM i?"i HÈM [m€X

Gw *?B m #²M; M;Y K†i +QÌB iQ- +?d p¨Q Gw >Q¨M? M¦B,

@ :B +?O ç¢B M?•M i?•M €B- +?d bÊ `^M; M;¨B +ÁM F?¬M; #B iX L;QÌB M?¨ +O
i°B F?¬M; HB M HKv M;QÌB M?¨\ >W- /M H¨ M;QÆB im•M i?O HÌB ?S - M?QM; #
E?¬M; #¦T +? i M?[M; #¨M; +?B +?9M; i - M;QÆB +¦ i? M;O v M çQÊ+ b Q\ *?Q M
;B +?O M;¨B [m M i•K- #¼M ?¼ ç½ bÈK `ÌB çB `²BX > ? ? X

E?¦2 KB M; Gw >Q¨M? M´B H M K°i iB +QÌB H¢M? F?BM? i?QÌM;,

@ o"v b Q\

L¦B `²B- +?Êi [m€i HÈM,

@ *ÁM +?Q ç°M; i?O +ÁM çÊB iÈB # Q ;BÌ\

Gw *?B m M; v H9+ Gw >Q¨M? M¦B M?[M; HÌB M¨v- #ªM M,M; +ªK ;B€+ çQÊ+ F?¬M
HU+- Km®M M;QM; iK i?¨M? T?ÁM; ?° FB M +®- HB M +ªK ;B€+ çQÊ+ ?"m i•K K°i
p¬ HU+ i`mv M iÈBX

*?d i?'v K°i M;QÌB i•K T?9+ K¨ Gw *?B m iQM M?B K M?'i Î # M +¢M?- K°i ç Q ç•
Gw *?B m- HQÐB ç Q tmv M i?'m ç•K ` i`QÈ+ M;U+ Gw *?B mX

L;QÌB +–K ç Q +´ i v pW +?mv M- HQÐB ç Q Î i`QM; i?•M i? Gw *?B m tQ v i`ÁM

@ * + - çWM; i`€+? i - i +kM; H¨ #` #m°+X L;QÌB M?¨ +O +?9M; i ç½ bÈK #` ;
+?9M; i T?ªB çB /B +?mv M M;QÌB M?¨ +¦ +Î bÎ M;–K +O ;B +?OX h F?¬M; Km®M
iQ¨M +?Q i çBX

L;QÌB +–K ç Q M¦B tQM;- `9i ç Q ` F?ÄB i?•M i? Gw *?B mX *ª M;QÌB Gw *?B m
T?mM ` iWM; M;KK iWM; M;KK K€m- ? B K„i i`ÊM i`ÁM i v `mM `mM +?d p¨Q M;QÌ

@ L;QÆB L;QÆB i®i- H¨K i®i

Gw *?B m M;Y ç–m ? B K„i i`ÊM iQ +? i çB- +? i F?¬M; M?„K K„iX

"ÎB pb M;QÆB ` i v ;B i ?„M- F?¬M; T?ªB B F?€+- +?QM? H¨ K°i i•K T?9+ K¨ M;
M?'iX L;QÌB M¨v- +?QM? H¨ ç ç `m°i pÈB Gw *?B mX

h?W +Æ ?°B M?[M; M;QÌB T?2 #S+ i?Q€B p` i`ÊM K„i ?€ K²K b[M; M;QÌB ` ç¦- Gw
#„i H'v i'i +ª- +¦ M;QÌB T?ªM F?€M;- i`U+ iB T K°i ç Q +?ûK ;B i- i?¬M; KBM? K
K M?X

> Q i´M i•K +Æ- i`M iQM? M?B m M,K- H¢B #` ;B +?O F?B K M?QÌM; K¨ #¼M ?¼ pš
#¨M i vX G9+ M¨v- +ÁM +¦ ;b ç M¦B +?S\

@QyQ@

.mv L;½ æ°+ h¬M

h€+ ;Bª, hB m æ Q S?QM; GÊB

QQyQQ

ddNX *?QÆM; d3d, _ >¶M æ°M *?d "„M >¢ æ¢B L,M;5

Gw ;B +¦ F?ª M,M; tªv ` K°i i`"M M°B +?B M i?ªK HB i- +S i? #` F?®M; +? i`QM;
F?¬M; M?'+ H M ;ÊM b¦M; [m€ HÈMX :B +?O Gw >Q¨M? /MM; i?O çQ¢M #¨M i v b
T?ªM ç² ;B i°+- b m ç¦ i`°M HšM T?•M T?®B H¢B M?[M; M;QÌB M?¨ #¼M ?¼X

J°i +?B m M¨v çO ç°+- i?S M?'i H¨ Gw >Q¨M? i?U+ ?B M HÌB ?S i`QÈ+ ç¦ +O Kb
M?[M; T?ªM ç² M¨vX h?S ? B- +kM; F?B M M;QÌB M?¨ M?[M; M;QÌB FB i`B i ç T?

L;QÌB M?¨ T?ªM ç² +,M #ªM F?¬M; +¦ +Æ ?°B H¨K KQ H¨K ;B¦ ;b M[-iW M v p b m
M?¢i F?ÄB K„i K¼B M;QÌBX

>B M ;BÌ- ?–m M?Q iQ¨M #° ç¢B ;B i°+ h•v oU+ ç m iK i"T €M? K„i Î i?¨M? G½M? Z
F?¬M; i?m°+ p KQÌB # ç¢B i°+ +MM; #ªv ç¢B T?€B- p®M ?v p¼M; h•v oU+ +¦ i? T
M?Q p"v i?b #¼M ?¼ b) +¦ +Æ ?°BX L?QM; ?B M ;BÌ t2K ` - i`QÈ+ F?B ;B i°+ i?–M
+?B M ç'm- b) F?¬M; +¦ F?ª M,M; M´B HQ¢MX

*¦ i? iQÎM; iQÊM; M?[M; ;B i°+ K¬M T?€B M¨v +,K ?"M çQ¨M M;QÌB h–M G"T +Ð
#¼M ?¼ ç m iU ?B m H'v KbM?- GQM; æ–m " M; +QÌM; ç¢B M?Q p"v- K°i ç K #` /B
/€K / /¨M; ç®B +?¼B pÈB h–M G"TX

:B i°+ i?–M #Q T?ªM SM; +ÁM M? M? ?ÆM M?B m M;QÌB iQÎM; iQÊM;X

L;¨v i?S # b m F?B GQM; æ–m " M; #` /B i- K°i M?¦K ?ÆM #ªv KQÆB M;QÌB ç°i M?
G½M? Zm M;X L?[M; M;QÌB M¨v iU M?Q i`U+ iB T tm'i ?B M iW ?Q F?¬M;- i`QÈ+

h'i +ª ç m H¨ ?Q F?¬M; ?Q¨M? ç°- çB iÈB MÆB M¨vX

h?U+ HU+ M?[M; M;QÌB M¨v- F?¬M; +–M T?ªB M;?o- +kM; #B i `'i H¨ +QÌM; ç¢BX

>ÆM #ªv KQÆB M;QÌB M¨v- b m F?B tm'i ?B M Î i?¨M? G½M? Zm M;- F?¬M; ? +¦
F?€+? b¢M çQ¨M M;QÌB h–M G"TX

>B M M?B M- i`QÈ+ F?B iÈB ç•v- #¼M ?¼ ç½ #B i +?¶ çQ¨M M;QÌB h–M G"T Î H¢B

h’i +ª +QÌM; ;Bª i?¨M? G½M? Zm M; ç m i`Î M M FQ+? ç°M;X hmv `^M; ç K F?¬M; M
K€m +?ªv i?¨M? b¬M;- ç½ +? i `’i M?B m M;QÌB p¬ i°B- M?QM; çB m M¨v +kM; F?
/°B +O +€+ pä ;Bª i?¨M? G½M? Zm M;X

GQ¢B ibM? ?m®M; ?Q¨M? i`€M; M¨v- M m M?Q #Ä [m i?b bÊ `^M; b) iB + Mm®B +

æQ¨M M;QÌB ;B i°+ i?–M #Q iÈB ç•v- i` M; T?K+ i?®M; M?’i- iQ¨M #° K†+ i`QÌM;
i¦+ +Ym HQM; FBK [m M- #°+ T?€i iQ¨M #° K°i h?–M L;mv M HU+ +QÌM; ?½M ` M
+ª FB M i`9+ i` M çQÌM; ç m #` +¶ F?Q i? i` M M;QÌB #¼M ?¼ ç€M? p¨Q bKT ç´X

E?Q i? i`U+ iB T ç€M? p¨Q K†i ç’i MSi ` iWM; F?2 HÈM- Î T?Q b m #¼M ?¼ ?b
iQÌM; bKT p€+? ç¬ +MM; F?2 b•m ç–v K€mX

"KB KM imM; H M #®M T?Q - iB M; F m F?¦+ p¬ i°B p M; H M HB M iB T- çQ¨M M
æ®B pÈB #¼M ?¼ K¨ M¦B- ç•v H¨ pb i?m K°i +?9i H½B pb i°+ M?•M GQM; æ–m " M
Î i?¨M? G½M? Zm M;- M?Q p”v i’i +ª M;QÌB Î i?¨M? G½M? Zm M; ç m ç€M; +? iX

Jm®M i`€+?- p”v i?b i`€+? h–M G”T çBX

E?¬M; M¦B Hw H)\ h`QÈ+ K†i i?U+ HU+ imv i ç®B- #’i F€ ç¢Q Hw ;b ç m H¨ ;B’v pl

@ h–M G”T- L;QÌB H,M ` ç•v M?”M H’v +€B +? i +?Q i X

J°i G½Q ;B¨ `•m i¦+ #¢+ i`„M;- çB iÈB +Y F?€+? b¢M +?¶ çQ¨M M;QÌB h–M G”T- I
M†M; M?Q M9B + Q ç€M? ` - Km®M b M T?„M; iÁ F?€+? b¢M M¨v i?¨M? ç’i #^M;X

oM5

*¶ HU+ HQÊM; M¨v M?Q i`•m ç’i tm®M; #B M- H†M; v M F?¬M; K°i iB M; ç°M;- i?
+?9i `mM; ç°M;X

G½Q ;B¨ F?) M?QÈM; K¨v- i`QM; HÁM; i?–K M;?o, *¦ +?9i ç¢Q ?¢M?X

L; v b m ç¦- H½Q i ? B i v F i ’M- K°i +¶ b€i F?Q H¢M? H)Q ?bM? i?¨M? K°i ç¢Q
?mM; ?,M; +?ûK p T?Q H–m +?QM? F?€+? b¢M M¨vX

EB K F?Q i`U+ iB T +?ûK `€+? ?Q F?¬M;- M? M? +?¦M; ç”T tm®M;X L m M?Q +?
+?QM? F?€+? b¢M M¨v- +QB M?Q H¨ K°i M;¼M M9B i?b +kM; +¦ i? #` +?ûK çSiX

PQM;5

J°i iB M; M´ p M; M?Q ç¢B T?€Q #„M ` +?Êi p M; H MX

æ¢Q FB K F?Q b„+ #ûM M¨v HB M +?ûK H M i` M +?B + +´ *?m¬M;- F?€+? b¢M pš

G9+ M¨v- iW i`QM; F?€+? b¢M # v ` K°i #¦M; M;QÌB- i?m ?²B +´ *?m¬M; FB - +?d

@ G½Q ;B¨ iW ç•m ` - +ÁM F?¬M; M? M? +9i çBX

@ hB m #®B Km®M +? i5

G½Q ;B¨ M¨v ;B”M iQK K†i- /M H¨ Î # M i`QM; ;B i°+- i?•M T?”M ç` p` +O H½Q +k
;BÌ- H¢B #` K°i iB m #®B F?B m F?Q+? M?K+ K¢- iU M?B M F?¬M; +€+? M¨Q +?`n

L;QÌB çB ` +?QM? H¨ >¬ .B M EB m .QÆM;- >¬ .B M EB m .QÆM; +–K +´ *?m¬M
?„+ +QÌB H¢M? M¦B,

@ G½Q ;B¨ M¨v- H½Q +¦ #ªQ p”i ? v F?¬M;\ E?¬M; +¦ #ªQ p”i- i F?¬M; ç€M? pÈB

>¢ o,M ok çB ` HB M b m ç¦ i`ÊM M;QÊ+ i`„M; +ª K„i- i?–K K„M; +€B i M i? K H K
ç€M;- M¨Q +¦ M?B m #ªQ #®B +?Q M;QÆB M?Q p”v\

G½Q ;B¨ M¨v M?bM i?’v +´ *?m¬M; i`QM; i v >¬ .B M EB m .QÆM;- K„i HB M çÄ H
K°i i`QM; +?Q #ªQ i?m°+ ;B i°+ h?–M #Q- +kM; M?Q i? M? FB K M?Ä t M? HK+ F
K°i /B iQ+? >Q M; +´ X h?¨M? pB M ;B i°+ çB iÈB i?¨M? G½M? Zm M; i?¨M? H”T
+?Q #ªQ M¨v- F?¬M; M;Ì iÈB H¢B #` ç`+? M?•M H’v çBX

@ hB m #®B p¬ i`B- i`ª H¢B +´ *?m¬M; ç•vX

h?•M ?bM? G½Q ;B¨ M¨v H Q K¢M? p T?Q >¬ .B M EB m .QÆM;- pQÆM K°i +€M?
+?KT p¨Q +´ *?m¬M; i`QM; i v >¬ .B M EB m .QÆM;X

@ Jm®M +QÈT #ªQ #®B +O i \ *Y +kM; F?¬M; +¦ ç•mX

>¬ .B M EB m .QÆM; +QÌB H¢M? K°i iB M;- i?•M i? M?ªv H M i` M- ;B[ F?¬M; i`
i ` +´ *?m¬M;- ?mM; ?,M; ç"T tm®M; #¨M i v F?¬ ;–v +O H½Q ;B¨ M¨vX

@hÈB i®i5

G½Q ;B¨ M¨v F?¬M; ;B"M K¨ +QÌB- i`U+ iB T +?KT H M +´ *?m¬M; M¨vX GQ¢B i`½
>Q M; +´ iÈB M v- K¶B K°i FB M ç m p¬ +MM; i`•M [mw- +¦ i? M„K ;B[ Î i`QM; i v
i? i`mv M HQm ` M;Q¨BX

S?®+5

" M i` M +´ *?m¬M; ç°i M?B M #MM; M´ K°i +¶ ç¢Q p"M p¬ +MM; ?mv M /B m- ;B®M
M;•K iKM; +´ FBM?- ;B[i?B M ç` i?Q€M; +?®+ #` K°i +´ F?Q iS+ iQÌM; ?Á # Q T

G½Q ;B¨ #'i +?Êi M;~M; ` - H9+ M¨v +€M? i v F?¬ ;–v +O H½Q ç½ iB M p¨Q i`QM;
?¦ i?¨M? i`Q i¨MX

h?"K +?Q H½Q +kM; F?¬M; +ªK ;B€+ çQÊ+ ç m çÈM M°B i•K p¬ +MM; #bM? i?ªM- I
pmB bQÈM;- F?¬M; +¦ T?šM M° F?¬M; ? +¦ #'i F€ i•K ibM? ;bX

*S i? - i`Æ K„i M?bM K°i #¨M i v +O KbM? #B M K'i i`QM; F?¬M; F?QX

L; v b m ç¦- >¬ .B M EB m .QÆM; T?¦M; ç¢B +´ *?m¬M; H M- +´ *?m¬M; pM K°i iB
b m ç¦ #B M i?¨M? K°i +?B + +?m¬M; HÈM ç M i`,K i?QÈ+- ç tm®M; iW i` M ç–m C

@ h?9+ i?9+ +~M i?"M5

*?Êi +¦ K°i iB M; [m€i p M; H M iW i`QM; çQ¨M M;QÌB ;B i°+ i?–M #Q- b m ç¦ +¦ #ª
` +¬M; FQ+?- ç€M? H M i` M +´ *?m¬M; F?´M; H² i` M #–m i`ÌBX

PM; QM; QM;

"ªv i€K iB M; M´ T?€i ` iW i` M +´ *?m¬M; >Q M; +´- iB M; M´ FB M?Q ç¢B T?€Q `
T?€+?X

"ªv i€K ç¢B M,M; çdM? +'T +¬M; FQ+? +´ *?m¬M; ç m T?mM K€m M?Q çB M- i`QM
F?¬M; i? iBM M´BX

*¦ H) iB M; M´ M¨v H¨K ;B"i KbM? H½Q ;B¨ T?Q /QÈB +´ *?m¬M;- K„i i?'v +´ *?m
i`QM;- G½Q ;B¨ T?€i ` K°i iB M; [m€i HÈMX h` M M;QÌB F?QªM; F?„+ #°+ T?€i `
F?OM; #®- K°i +QM ;B Q HQM; >Q M; +´ F?´M; H² /UM; H M iW T?Q b m G½Q ;B¨
çKM; p¨Q +´ *?m¬M;X

>¬ .B M EB m .QÆM; F?) ;B"i KbM?- i?–K i? M ;B i°+ i?–M #Q i`mv M i?W [mª M?
/` iQÊM; >Q M; +´ +QÌM; ç¢B M?Q i? X hmv M?B M ?„M +kM; F?¬M; bÊ- i?–M MB
+MM; +€+ ?Q p,M i?–M #Q i` M +´ *?m¬M; >Q M; +´- i'i +ª ç m iªM K€i ` F?Q iS+
ç +?®M; çÐ H¢B +QM ;B Q HQM; F?´M; H² /Q H½Q ;B¨ ;B i°+ i?–M #Q i?B i`B M

æ²M; i?ÌB- M?[M; p,M iU +MM; ?Q p,M i?–M #Q M¨v ;B®M; M?Q p"i b®M;- iªM ` [m
ªQ- ç M t2M ;B[i?B M ç` i¢Q ` K°i +´ ç¢Q p"MX JB M; +´ +?m¬M; M?Q KB M; K°
- i`U+ iB T H Q iÈB +„M Mm®i +QM ;B Q HQM; /` iQÊM;X

>¬ .B M EB m .QÆM; F?¬M; ?´ H¨ imv i i? i?B M i¨B M; v +ª « Zm"M oQÆM; +kM;
im´B æ¬M; >Q M;X a m F?B H'v çQÊ+ +?B + +´ *?m¬M; >Q M; +´ M¨v- i`QM; i?ÌB
;B[çQÊ+ /` iQÊM; >Q M; +´ +O KbM?- /mM; ?ÊT +MM; pÈB +?B + *´ +?m¬M; M¨v
+QÌM; ç¢BX

•K –K –K5

*QM ;B Q HQM; >Q M; +´ F?´M; H² iªM ` HQM; mv F?OM; #® FB #` +´ *?m¬M; +„M
Î ;B[+´ *?m¬M;- T?€i ` iWM; iB M; M´ FBM? i?B M ç°M; ç` X

hB M; M´ iªM ` iW i` M +´ *?m¬M;- çO ç +?'M pÐ K¨M; M?o M;QÌB F?€+X

G"T iS+ +¦ `'i M?B m +QÌM; ;Bª i?¨M? G½M? Zm M; t2K M€Q M?B i Î F?¬M; i`mM;
` b mX hWM; KªM; HÈM FB M i`9+ #` iB M; M´ F?OM; #® M¨v ç€M? p¨Q i`U+ iB T

E?¦2 KB M; >¬ .B M EB m .QÆM; +?"K `½B +?ªv ` K°i iB K€m- +´ *?m¬M; F?¬B
;B i°+ i?–M #` T?€i ` /` iQÊM; ;B Q HQM; >Q M; +´ FB H¢B ?mM; ?,M; T?mM ` K

h`QM; €M? K„i M?bM p T?Q >¬ .B M EB m .QÆM;- ç½ F?¬M; +ÁM F?BM? i?QÌM;
p FB M; F} i?"i b•mX

@ L;QÌB +?QM? H¨ h–M G"T\

G½Q ;B¨ M¨v M?bM H¢B +€M? i v T?ªB ç½ F?¬M; +ÁM #¨M i v- M;?B M `,M; M;?B

@ Jm®M ç€M? pÈB +¬M; iY M?¨ i - H½Q +ÁM +?Q çO iQ +€+?5

>¬ .B M EB m .QÆM; +QÌB ?„+ ?„+,

@ h +?d H¨ K°i iMv iMM; M?Ä M?QB # M +¢M? +¬M; iY K¨ i?¬BX æ®B T?¦ pÈB H½
`²BX

@ hB m b9+ bBM?- M;QÆB Km®M +? i5

> B K„i G½Q ;B¨ #„M ` [m M; K M; H¨M? H¢M?- ç°i M?B M H'v i?•M H¨K FB K- iQ¨M
p T?Q >¬ .B M EB m .QÆM;X

@ >ª- ç•v H¨ +?B m i?S+ ;b\ S?QÆM; T?€T iU b€i KÈB b Q\

>¬ .B M EB m .QÆM; KB M; H~K #~K- +?m~M #` i ` +´ *?m¬M;- ç +?Q H½Q ;B¨ M¨
+?Q tQM;X

L; v F?QªM; F?„+ ç¦- +?Êi M;?2 K°i iB M; [m€i iQ,

@ J m i`€M? ` X

>¬ .B M EB m .QÆM; i`QM; M?€v K„i M¨v +kM; +ªK ;B€+ çQÊ+ F?¬M; ç9M;X h?•M
?Á ?ÊT K°i i? +MM; i?B M ç` - ?¦ i?¨M? K°i i? M? FB K b„+ #ûM ?bM? M;QÌB- F
çQÊ+X

>¬ .B M EB m .QÆM; i`QM; H9+ p°B p¨M; HB M i ` +´ *?m¬M; >Q M; +´- +?2 Î i`Q

æ dM?5

J°i iB M; M´ FBK HQ¢B p +?¢K ;BÁM i M p M; H MX i?•M i? >¬ .B M EB m .QÆM
MûK M;QÊ+ ` T?Q b m- +?B + +´ *?m¬M; >Q M; +´ +kM; #` çKM; # v ` M;Q¨BX

>¬ .B M EB m .QÆM; Î ;B[F?¬M; i`mM; T?mM ` K°i M;KK K€m- K€m iQÆB /B K H

*?B + *´ *?m¬M; #` >¢ o,M ok pQÆM i v #„i H'v- i?•M M;QÌB >¬ .B M EB m .QÆM;
i`QM; bQ K¬M ?„M iB T çQÊ+X

G½Q ;B¨ i?B m çB K°i #¨M i v- i?•M ?bM? çSM; p[M;- €M? K„i pšM ;„i ; Q M?bM +
.QÆM; i`¼M; i?QÆM;- +¦ +?9i iB + Mm®B M¦B,

@ E?¬M; i? H"T iS+ ç•K +? i M;QÆB- iQM? H¨ M;QÆB K v K„MX

>¬ .B M EB m .QÆM; Km®M M¦B +€B ;b- KÎ KB M;- H¢B T?mM ` K°i M;KK K€mX

@ æWM; M¦B M[- M?„K K„i H¢B- M;QM; i?–M ioM?- /QÐM; i?QÆM; +?Q i®iX

hB M; M¦B h–M G"T p M; H M- ç²M; i?ÌB çQ K°i pB M ç M /QÊ+ p¨Q KB M; >¬ .B M

h–M G”T M¦B tQM;- M?¨M M?¢i HB + M?bM G½Q ;B¨ M¨v- pQÆM K°i i v- >¶M ç°M *
F?Q i`U+ iB T tmv M i?OM; ;B[KB i•K G½Q ;B¨ M¨v- tm’i ?B M K°i H¶ K€m M?Q M

@QyQ@

.mv L;½ æ°+ h¬M

h€+ ;Bª, hB m æ Q S?QM; GÊB

QQyQQ

d3yX *?QÆM; d33, Zmv M æ€M? LY "QÈ+ h?€M? *?O5

J°i ç¦ ?Q K€m çÄ iQÆB- MÎ `° ;B[ F?¬M; i`mM;- i? HQÆM; K¨ ?Q H 5

G–M M¨v- i`B i ç H¨K K¼B M;QÌB M;•v M;®+5

S?ªM FQ+? M¨v- +kM; [m€ M? M?- [m€ ç°+- [m€ b„+ #ûM çB +?S\

" M M¨v pW KÈB i`¼M; i?QÆM; K°i M;QÌB- # M FB H”T iS+ i`ª çk H¢B- i`U+ iB
#QÈ+ h?€M? *?OX

h?O çQ¢M +O h–M G”T p¬ +MM; i¨M M?šM- +kM; i`U+ iB T +?’M M?B T çQ¨M M;Q

hmv M?B M M; v b m ç¦- çQ¨M pä ;Bª ;B i°+ i?–M #Q HB M ?²B i?–M H¢BX æ m H
M¨v- B K¨ F?¬M; T?ªB ?¢M; M;QÌB i•K + Q F?Q M;¢Q- M?bM i?’v K°i ç¢B M,M; T?
`^M; Î i`QM; HÁM; #¼M ?¼ p¬ +MM; +?’M ç°M;- M?QM; T?•M HÈM ?ÆM H¨ K°i HC
çQÊ+X

:B i°+ i?–M #Q i?®M; HoM? h•v oU+ p¬ b® M,K- pšM F?¬M; +¦ K°i B /€K ç®B ç–r
i°+ +MM; #ªv ç¢B T?€B b) F?¬M; +¦ +QÌM; ;Bª- F?¬M; +¦ + Q i?O F?¬M; +¦ imv i ç

æQÆM; M?B M #¼M ?¼ +¦X

>ÆM M[M°B ibM? K¶B ;B i°+ ç m F?€ H¨ b•m ç”KX L?QM; i? i?b iQM? b Q\ *ÁM
+? ;„i ; Q- K½B pšM F?¬M; M;˜M; ç–m H M çQÊ+\

J¨ M v- K°i imv i i? ç¢B M,M; i` im´B iÈB iW h`mM; *?•m- H¢B /MM; i? b’K p M;
;B i°+ i?–M #QX L m M?Q #¼M ?¼ +ÁM F?¬M; T?ªM FQ+? +¨M; i? K b„+ #ûM ?Æ
h?–M #Q tQM; ?MM; h•v oU+ +kM; ç½ ç M i”M +MM; `²BX

æWM; M?bM KQÌB ? B ç¢B i°+ +MM; HK+ ç¢B T?€B ? i bS+ +mM; FQM? ç€T SM; M
çB iB m /B i Gw ;B +MM; o¢M EB K G•mX L?QM; ç M F?B ;B i°+ h?–M #Q i?’i i? -
+kM; M;?o ` çQÊ+- KQÌB # ç¢B i°+ +MM; #ªv ç¢B T?€B +?„+ +?„M b) HB M ?ÊT H
M; v ;B i°+ h?–M #QX

.M b Q- KQÌB # ç¢B i°+ +MM; #ªv ç¢B T?€B ;B[? B KQÆB bB m +’T i? HU+ h•v
pÈB M? m- iÆ pQÆM F?¬M; çSi- iW i?ÌB ç¢B h?€B +´ ç½ #„i ç–m i?¬M; ;B HšM M

>ÊT i€+ ;B[#¼M ?¼ +¦ +Æ bÎ iU M?B M- ç•v H¨ çB m K¨ ;B i°+ i?–M #Q F?¬M; i?

E€ i?”i ;B i°+ i?–M #Q ç½ bÈK M;?o iÈB p’M ç M¨v- M?QM; H¢B F?¬M; HQm w iÈ
HU+ F?¬M; ;b ç`+? M´B i`’M €T- H¨ T?QÆM; i?S+ ?[m ?B m M?’iX

L?QM; #¼M ?¼ H¢B i?”i F?¬M; M;Ì iÈB- #¼M ?¼ H¢B i?’i i? M? M? M?Q p”v- ?ÆM

@ :B i5

J°i ç¢B M,M; ;B i°+ i?–M #Q ? B K„i çÄ ç”K- M´B ;B”M ;–K H M K°i iB M;- im¬M ` A
/¢M; H¨ K°i +QM +U ;B Q >Q M; +´ X U+U ;B Q, ;B Q HQM; F?´M; H²V

@ :B i iB m M;?B i b9+ M¨v5

@ h Km®M ?„M i?–M ?bM? iQ¨M /B i5

@ *?ŠM; M?[M; T?ªB ;B i ?„M- +ÁM T?ªB +?ûK ;B i i'i +ª M?[M; M;QÌB # M +¢M? ?

X

J°i çQ¨M ç¢B M,M; ;B i°+ #Q [m˜M ibM? FQ+? ç°M;- ;B®M; M?Q çB M H M t¬M; p
F?OM; #® ?ÆM H¨ M?[M; ç¢B M,M; ;B i°+ i?–M #Q M¨v ç m +¦ i? i?B i`B M ` /` i

*€+ +QÌM; ;Bª i?¨M? G½M? Zm M; M?bM p¨Q i`QM; K„i- [mª i?"i +ª FBM? K'i ?²M K

.` iQÊM; >Q M; +´ - K°i i?S Î i`QM; K„i `'i M?B m æ` hB M ç¢B M,M; ç m i?m°+ p
>Q M; +´ i`QM; i`mv M i?mv i- Î +?¶ ;B i°+ i?–M #Q- H¢B i?¨M? K¶B M;QÌB ç m
>Q M; +´ pW tm'i ` - i`QM; i?B M ç` ç–v `šv iWM; ç¢Q b€i F?Q F?OM; #®X

L m M?Q F?¬M; T?ªB M?[M; ç¢B M,M; M¨v bÊ b€i ?¢B [m€ M?B m bBM? HBM? p¬ i
+® ;„M; i?m HB K H¢B F?Q iS+ >Q M; +´- bÊ `^M; iQ¨M #° i?¨M? G½M? Zm M; ç½

@ h?"i H¨ ç€M; bÊ- i`QÈ+ ç•v +?d #B i H¨ ;B i°+ i?–M #Q HÊB ?¢B- +¦ i? i`'M €T
T?€BX E?B ç¦ +ÁM iQÎM; H¨ KQÌB # ç¢B i°+ #ªv ç¢B K¬M T?€B M?m M?QÊ+- ?B
F?¬M; T?ªB #¼M ?¼ M?m M?QÊ+- K¨ H¨ ;B i°+ h?–M #Q [m€ K¢M? K)X

@ L?'i ç`M? #¼M ?¼ +¦ çQÊ+ i`mv M i?W >Q M; +´ X

@ h`ÌB ¢5 S?Q çQ¨M M;QÌB h–M G"T M;mv ?B K `²B5

J°i ç€K ç¬M; +QÌM; ;Bª i?¨M? G½M? Zm M; çSM; Î ;B[F?¬M; i`mM;- M?bM K°i K¨
#` +?'M ç°M; b„+ K†i æ¢B "B MX L?[M; +QÌM; ;Bª M;¨v i?QÌM; i`¨M M;"T M;¢Q K¢
+ K i•K ibM? M;mv M +9B i?'T +€B ç–m M;˜M; + Q +O #¼M ?¼X

E?¬M; +ÁM +€+? M¨Q- ç•v +?QM? H¨ +? M? H +?X

h`QM; F?€+? b¢M h–M G"T- # i`,K imv i çdM? ç¢B M,M; /Q « Zm"M oQÆM; #²B /Q
` M;Q¨B- i` M K†i +,M #ªM F?¬M; +¦ +?9i i?–M b„+ bÊ ?½B- M?bM M?[M; +QÌM; ;
ç°M; /` iQÊM; >Q M; +´- +kM; ç m F?¬M; + K HÁM; v m FûK- T?€i ç°M; /` iQÊM; >

"¼M ?¼ H¨ æ iY +O i`mv M M?•M +m®B +MM; ;B i°+ h?–M oQÆM;- /MM; p¬ b®
K°i M;QÌB M¨Q çB H¢B i`QM; i? ;B M- ç m +¦ i? +QB H¨ K°i imv i i? +QÌM; ;Bª-
+?9i #ªM HoM? +O KbM?\

h?U+ HU+ h–M G"T ç½ çQÊ+ #¼M ?¼ i€M i?¨M?- +?QM? #¼M ?¼ +kM; ?v p¼M; çQ
i€M i?¨M?X

•K5

•K5

•K5

h`QM; K°i pMM; i?B M ç` - H"T iS+ i`¨M M;"T F?Q iS+ >Q M; +´ F?OM; #®- Î i?ÌB
F? B ?¦ - i? ;BÈB M¨v MÆB MÆB ç m i`¨M M;"T M;mv +Æ- M;mv +Æ iU M?B M- +
ç¢B- ç¢B i?–M >Q M; +´ +?¶ M¨Q +kM; +¦X

L m F?¬M; +¦ K°i +?9i #ªM HoM? ;B[K¢M;- +,M #ªM F?¬M; i? M¨Q bBM? i²M çQÊ

*?Q M M- #'i F€ K°i HQ¢B /` iQÊM; >Q M; +´ M¨Q- i'i +ª ç m +¦ K°i K†i ç†+ #B i +

J°i ç¢B M,M; # M T?Q h–M G"T- i` M ç–m tm'i ?B M K°i ;®+ h?–M h?K >Q M; +´
i?QÈ+- + Q [m€ M;¨M i?QÈ+X :®+ h?–M h?K >Q M; +´ M¨v iQ¨M i?•M t M? HK+- ;B
#Q+?- iQ¨M i?•M iªM ` [m M; K M; t M? #B +X L?[M; [m M; K M; M¨v ?¦ i?¨M? K
#„M p¨Q ;B[çQ¨M M;QÌB ;B i°+ i?–M #QX

E?Q iS+ >Q M; +´ M;"T i`ÌB M;"T ç'i ç M p¨Q M? m- K¼B M;QÌB #„i ç–m ç€M? ;B€

o®M h–M G"T Qi M?B m +ÁM +¦ +?9i HQ H„M; M;QÌB T?Q KbM? #` i?B i i?ÁB- iMv
F?¬M; M?`M çQÊ+ Km®M +QÌB iQX .` iQÊM; >Q M; +´ ;B i°+ i?–M #Q +?d +¦ ? B

b® pä ;Bª ç m H¨ /` iQÊM; +U ;B Q >Q M; +´- HQ¢B ;B Q HQM; F?OM; #® M¨v Î i?Ì
H¨ K°i HQ¢B i?–M i?9 >Q M; +´ K¢M? K)X

E?¬M; i? F?¬M; M¦B- HQ¢B /` iQÊM; >Q M; +´ M¨v Î i`QM; #Q i?m"i i?–M i?¬M;
i?–M i?¬M; + Q +'T `²BX

L?QM; çQ¨M ç iY h–M G"T K M; p iW æ¬M; >Q M;- H¨ /Q « Zm"M oQÆM; /®+ HÁM
[m - F?¬M; #B i +¦ T?ªB H¨ i`MM; ?ÊT ? v F?¬M;- /` iQÊM; >Q M; +´ +O ç b® M;
i?9 >Q M; +´ bBM? ?Q¢i Î i?ÌB ç¢B >Q M; +´ @ EBK aQ æ¢B "¨M; æB mX

*kM; M M #B i `^M;- EBK aQ æ¢B "¨M; p®M H¨ i´ iB M +O EBK æB m- K¨ +U ;B Q
HQ¨B `„M i`QM; i?B M ?¢X :B[? B HQ¢B- p®M +¦ [m M ? ç®B ç`+? iU M?B M- ?
v- Hm¬M +?B K i?QÊM; T?QM;X

E?Q i? ? B # M ?¬K M v- i? HU+ [m•M #bM?X L?QM; #ÎB pb /` iQÊM; >Q M; +´ I
i?–M #Q +?Q +?B M ç'm i?b i` M F?Q i? ç½ v m #Èi # T?–MX

hmv i çdM? ç¢B M,M; ;B i°+ i?–M #Q # M FB +kM; T?€i ?B M çQÊ+ ?B M iQÊM;
F`T H¨K ` i? v ç´B M¨Q- +?B M ç'm ? B # M ç½ #„i ç–mX

h–M G"T +˜K —K >mv i "¨M GQM; EB K i`QM; i v- F?¬M; M;WM; i?B i`B M ` .mv L;
+QB M?Q M,K FB K ç–m i`QM; .mv L;½ *Ym EB K- mv HU+ ç€M? ` iU i v h–M G"T +
M?B m H–M bQ pÈB i`QÈ+ FB X

æ•v +kM; H¨ +?¶ i®i /Q i,M; H M +ªM? ;BÈB K M; ç MX

*€B M¨v +kM; ;B®M; M?Q K°i pä ;Bª i¬M; bQ- bY /KM; +?B m i?S+ [mv M +QÈ+ çA
/¨M; ç€M? #¢B ç®B i?OX *? M? H +? +ªM? ;BÈB- F?¬M; T?ªB M?•M i® # M M;Q¨B

*?Q M M- pä ;Bª i?¨M? G½M? Zm M; Î # M FB +MM; ? B # M ;B Q +?B M Î ç•v- H9-
i`ÊM K„i ?€ K²KX "ÎB pb H9+ M¨v i` M M;QÌB h–M G"T F?¬M; #°+ T?€i ` #'i F€ F?Q
i?B i`B M ` #'i F€ /` iQÊM; >Q M; +´ ;b- +?d /U p¨Q i?•M i? - +MM; K°i #° +?B M
.mv L;½ æ°+ h¬M HB M t¬M; M; M; ?Q¨M? ?¨M? i`QM; ç€K M;QÌBX

J°i imv i çdM? ç¢B M,M; ;B i°+ i?–M #Q- ;B Q HQM; T?Q b m m®M HQÊM /[iÊM-
HQM; ç½ #B M i?¨M? K¨m p¨M; FBK- ç•v H¨ iB m +?Q /` iQÊM; >Q M; +´ im Hmv M

h`mv M i?mv i im Hmv M /` iQÊM; >Q M; +´ ç M +ªM? ;BÈB + Q M?'i- /` iQÊM; i?B
;b i?U+ i? b®M; i?ÌB ç¢B >Q M; +´ X

o` imv i çdM? ç¢B M,M; M¨v M?"M ç`M? h–M G"T H¨ ?¢+? i•K çQ¨M M;QÌB FB - K°
G"T- p K†i /[iÊM- +¦ T?–M `'i ;B®M; pÈB +U ;B Q /` iQÊM; >Q M; +´ +O ?„MX

@ hB m iY- iÈB ç•v M¢T K¢M;5

o` imv i çdM? ç¢B M,M; ;B i°+ i?–M #Q FB `Qi ;¨Q K°i iB M;- iW +?B + bWM; p¨M
` K°i ç¢Q [m M; K M; p¨M; FBKX æ¢Q [m M; K M; p¨M; FBK M¨v i`U+ iB T tmv M
M?Q M?€v K„i tmv M [m p¬ b® i?ÌB F?¬M;- çB iÈB i`QÈ+ K†i h–M G"TX

h–M G"T +?•M ç¢T >¨M? hU Zmv i >Q M; +´ i?–M i¨M;- i?•M ?bM? +?Êi H¦2- #QÈ
[m M; K M; p¨M; FBK FB /€M M; M; [m i?•M i? h–M G"T- —K >mv i "¨M GQM; EB
çªQ [m - i`U+ iB T +?ûK p T?Q p` imv i çdM? ç¢B M,M; ;B i°+ i?–M #Q FB X

J„i i?'v K°i FB K p¬ +MM; çÆM ;BªM- M?QM; p` imv i çdM? ç¢B M,M; M¨v H¢B +¦ K
i?•M ç m #` i"T i`mM;- K†+ F i`€M? p T?Q M¨Q +kM; F?¬M; i? i?Q€i Hw F?ÄB K

@ 5

o` imv i çdM? ç¢B M,M; ;B i°+ i?–M #Q FB - K°i i?•M i?U+ HU+ ç½ iÈB ?¦ +ªM?
h?€M? *?O- Î i?ÌB F?„+ K'm +?®i- +€M? i v i`€B pmM; H M- i` M +€M? i v i`€B FB
K M; K¨m i`„M; +?¦B K„i- /MM; M;mv M HU+ F?´M; H² M;QM; iK Î # M M;Q¨B +€M? i

*QÌM; ;Bª i?¨M? G½M? Zm M; # M M;Q¨B i?'v K°i K¨M M?Q i? - i`QM; HÁM; ç½ #
+? i H†M;- H¢B #` i`B i ç +?'M ç°M; K°i H–M M[X

@ h`ÌB ¢- M?bM Fb - ç¢B M,M; ;B i°+ i?–M #Q FB +¦ i? M;QM; iK i'K +?„M ?¨K +

@ h?"i H¨ ç€M; bÊ- ;B i°+ M?Q p"v i`QÈ+ FB i?"i ç9M; H¨ F?B K M?QÌM;X L m M
HU+ M?Q p"v- +?d bÊ ç½ bÈK i?®M; M?'i M,K F?®B ç¢B HK+ i? ;BÈB M¨v `²BX

@ h?U+ HU+ h–M G"T FB +kM; H¨K M;QÌB i FBM? M;¢+- M; v +ª /` iQÊM; >Q M;
i?m–M /MM; i?•M i? +?®M; H¢B çQÊ+ çQ¨M ç¢B M,M; FB X L;QÌB M¨v i`ªB [m K°
F?¬M; +? i- i i?'v bÈK Km°M ;b ?„M +kM; +¦ +Æ ?°B H Q ` F?ÄB i? ;BÈB M¨v- iB

*€+ +QÌM; ;Bª i?¨M? G½M? Zm M; ç M; #¨M i€M- `'i M?B m M;QÌB ç m +ªK M;° ` I
+?B M ç'm ;B[? B # MX L?[M; çB m M¨v- #¼M ?¼ +¦ # [m M im Hmv M i`,K M,K-

—K >mv i "¨M GQM; EB K ?mM; ?,M; +?ûK H M i` M K†i H€ +?„M ?¨K +?S [m M; K
çdM? ç¢B M,M; ;B i°+ h?–M #Q M¨v- T?€i ` K°i iB M; M´ –K –KX

•K –K –K5

hB M; M´ M¨v +¦ i? T?€ pÐ K¨M; M?o M;QÌB F?€+X

G'v ç° b„+ #ûM +O —K >mv i "¨M GQM; EB K- K°i FB K M¨v H¢B pšM F?¬M; i? +?
FB X

*?ŠM; [m F?¬M; çÊB imv i çdM? ç¢B M,M; ;B i°+ i?–M #Q M¨v KdK +QÌB- i v i`
?bM? +U+ F€ HBM? tªQ M? M?¨M; tQ v +?mv M HB M +?mv M iÈB # M ?¬M; ?„MX
çB M +?ÈT- K°i [mv M M? M?¨M; M?Q F?¬M;- ç€M? H M bQÌM i`€B p` imv i çdM?

S?®+5

o` imv i çdM? ç¢B M,M; M¨v i`U+ iB T T?mM K€m- K€m iQÆB M?m°K çÄ F?¬M; i`
i? HQÆM; ?Q H - +U ;B Q >Q M; +´ bWM; p¨M; b m HQM; i`U+ iB T +?B M,K t #

@QyQ@

.mv L;½ æ°+ h¬M

h€+ ;Bª, hB m æ Q S?QM; GÊB

QQyQQ

*?QÎM; d3N, s¨ s¨ M´B ;B"M5

J°i [mv M M¨v +O h–M G"T ~M +?S HU+ HQÊM; p¬ +MM; F?´M; H²X +?d K°i [mv M
T?O p` MY #QÈ+ p¨Q h?€M? *?O M¨vX

J†+ /M +?B M ç'm ;B[K'v i`,K M;QÌB p¬ +MM; ?´M HQ¢M- M?QM; +kM; pšM +ÁM
ç°M; ioM? # M T?Q h–M G"TX h"M K„i i?'v h–M G"T +?d /U p¨Q i?•M i? - K°i FB
+? i K°i p` MY #QÈ+ p¨Q h?€M? *?OX

L?[M; M;QÌB t2K i`"M +?B M Î i?¨M? G½M? Zm M; #ÎB pb F?QªM; +€+? [m€ t - ?ÆI
+?QM? ?B m çQÊ+ +ªM? ;BÈB MY #QÈ+ h?€M? *?O +ªK ;B€+ +ÁM F?¬M; [m€ K½

L?QM; pä ;Bª # M T?Q ;B i°+ i?–M #Q- #¼M ?¼ `ä `¨M; ?ÆM B F?€+- ? B ç¢B M
b m H¨ +ªM? ;BÈB ;bX

LY #QÈ+ h?€M? *?O ç¦5

:B i°+ i?–M #Q `'i `ä `¨M;- +QÌM; ;Bª MÆB h?–M oU+ +¦ h?€M? *?O +¦ h?–M oQÆM
+ÁM +¦ "'i hY *?•M h?–MX

G9+ M¨v ç•v- bÐ /o #¼M ?¼ ` i v ç®B T?¦ h–M G"T- +?mv M Î h?€M? aÆM +?d H¨ K
?ÆM H¨ #ÎB G•K >Q M i?mv i T?K+X

G•K >Q M K°i KU+ [m M i•K ç M h–M G”T- K†+ /M F?¬M; i? H¨K `ä `¨M; i’i +ª K¼B
?QÈM; ç¢B i? +O h–M G”T- ?„M +kM; #B i çQÊ+ F?€ `ä `¨M;X æ2K +?mv M h–M
h?¢+? æ–m M¦B +?Q ;B i°+ i?–M #Q- b m ç¦ H¢B #¨v `ä i?•M T?”M iÈB iW MÆB h?

*m®B +MM;- G•K >Q M M?”M HÌB ?S pÈB ;B i°+ i?–M #Q M¨v- +?d +–M +¦ i? ç˜v
;B i°+ h?–M #Q M¨v +¦ i? i?m çQÊ+ K°i KÄ L;mv M F?Q€M; Î MÆB h?–M oU+X

GQ¢B /K ?Q†+ M¨v- i? ;B M +¦ # Q M?B m M;QÌB +?®M; +U çQÊ+X

ob p”v- b m F?B G•K >Q M H’v ` çO +,M +S +?SM; KBM? i?•M T?”M KbM?- ;B i°+
p”M ?¨M?X E +ª T?€B M;QÌB çB oB K >Q¨M; aÆM +?m˜M #` /B i b¢+? M;QÌB # M +
#S+ #€+? KQÌB ? B ç¢B i°+ +MM; HK+ ç¢B T?€B ` i v iB m /B i Gw ;B +MM; o¢M
#Q M¨v H¨K ` i?2Q HÌB ?S ? M pÈB G•K >Q MX

"bM? ioM? K¨ t2K- çSM; Î ;¦+ ç° #¼M ?¼- H¨K M?Q p”v +kM; F?¬M; +¦ ;b ç€M; i`€+
ç m M?„K p¨Q HÊB Q+?X *?mv M F?¬M; +¦ HÊB Q+? M¨Q- F?¬M; B H¢B Km®M
F?B T- i?b #’i F€ M;QÌB M¨Q +kM; b) i` M? M? m H¨KX

.M H¨ F?¬M; +¦ ;B i°+ i?–M #Q M¨v- +kM; b) +¦ K°i K¬M T?€B ;B i°+ M¨Q ç¦ çB H¨

G•K >Q M +kM; F?¬M; M¦B pÈB ;B i°+ i?–M #Q M¨v H¨ F?¬M; i? +?ûK ;B i h–M G”
F?¬M; i? #S+ h–M G”T ç M çQÌM; +MM;- b) F?¬M; i? M¨Q iB M #° M? M? çQÊ+X

L m M?Q F?Q F?Q K°i +€B ;B i°+ i?–M #Q ç½ +¦ i? iB m /B i h–M G”T- p”v +kM;
pQÆM; KbM? ç½ b B H–KX *€B ;b M;QÌB SM; p”M- ç m H¨ +?mv M #”v #¢X

"ÎB pb H¨ M;QÌB K M; ç¢B b® K M? +?•M +?QM?- b) F?¬M; i? M¨Q / /¨M; #` +?ûK

*?Q M M- ;B i°+ i?–M #Q Km®M ;B i h–M G”T- ç½ Km®M T?€i çB M `²BX

h? M?QM; #•v ;BÌ #¼M ?¼ ç°i M?B M KÈB +¦ +?9i `ä `¨M; /KM; w +O G•K >Q MX
K¦M T?9 [mw i` M i`ÌB +?Q #¼M ?¼- `ä `¨M; +?QM? H¨ iB M #¼M ?¼ H M +QM çQÌ

æ9M; i? - +ªM? ;BÈB h?€M? *?O +ªM? ;BÈB h?–M oQÆM;- +¦ bS+ ?’T /šM +Ð M¨Q
p¬ +MM; i`•M [mwX L?QM; K’v i?S M¨v- ç m i?¨M? H”T i` M +Î bÎ #¼M ?¼ +¦ i? b®
G”T p¨Q MÆB h?–M oU+X

L m M?Q ?¬K M v #¼M ?¼ iQ¨M [m•M #` /B i Î ç•v- M?Q p”v iBM `ˆM; F?¬M; ç M M
h?–M #Q b) #` KQÌB # ç¢B i°+ +MM; #ªv ç¢B T?€B T?ªM SM; H¢B- /B i ç M F?¬M;

hmv i ç®B b) F?¬M; M?bM i?’v K°i +?9i p”i b®M;X

@ :B i h–M G”T- K¼B M;QÌB +MM; t¬M; H M- çWM; ç w M;QÌB F?€+- i”T i`mM; HU

J°i MY #QÈ+ h?€M? *?O ;B i°+ h?–M #Q K„i Km®M MSi ` >´ HÈMX

L;QÌB pW #` h–M G”T K°i [mv M ç€M? +? i- +?QM? H¨ ç ç `m°i +O ?„MX

*®i M?K+ ibM? i?•K- ç¢B ;B i°+ M†M; HÊB p¬ ibM?- M?QM; i?•M ibM? +®i M?K+ -
ç®B M;Q¢B M¨vX

æ€M? ?´ i?•M ?mvM? ç - ` i`”M T?K iY #BM?X

J„i i?’v ?mvM? ç KbM? #` M;QÌB i K°i [mv M ç€M? +? i- +¦ i? M¨Q F?¬M; çB M +

L?[M; M;QÌB ;B i°+ i?–M #Q p®M b® HQÊM; ç½ F?¬M; M?B m M;QÌB #ˆM; T?Q h-
h–M G”T K M; ç M- H¢B K¢M? K) ç M KS+ i°i çdM?5

hMv iB M K°i M;QÌB- ç m +¦ i? i?B i`B M- ` /` iQÊM; >Q M; +´- F?¬M; M¦B +ªM?
i? bQ M; M; pÈB #¼M ?¼ ? v F?¬M;- M?QM; EBK aQ æ¢B "¨M; >Q M; +´ i`ÌB bBM
X

"•v ;BÌ H¢B Km®M i”T i`mM; HU+ HQÊM; ç®B T?¦ h–M G”T- ç€K i?O ?¢ h–M G”T H

*´ *?m¬M; >Q M; +´ i` M ç–m >¬ .B M EB m .QÆM;- ç½ bÈK F?¬M; +ÁM /€M; +QÌ
#bM? i?QÌM;X J'v i?S ç¦ +?d H¨ T?QÆM; i?S+ M;Kv i` M; +O M;QÆB M¨v K¨ i?¬B

@ J¼B M;QÌB F?¬M; +–M +'i ;B'm- +¦ imv i +?B m €T `QÆM; ;b +S MûK ` ç"T #¼
M¨vX

>¢ o,M ok i?"T iS ?Q¨M; iY æ¢B >¢ H¢B p K†i M? M?¨M; M?Q F?¬M;- #QÈ+ çB i?Q
+–K [m¢i t T- T?QM; ç° M;ÌB M;ÌB- F?¬M; ;B®M; M?Q ç M; +?B M ç'm- K¨ H¨ ç M;

h? M?QM; M;¨M p¢M ç¢Q FB K [m M; b m HQM; ?„M- +MM; i? M? FB K M?Ä t M?
H¢B p¬ +MM; ?mM; i¨M- H¨K +?Q M?[M; imv i çdM? ç¢B M,M; p•v +¬M; ? B M;QÌB

*€+ M¨M; h?QÊM; Zm M h?B ok +MM; G½M? . Q *Æ L;[u M +?9M; ?²M; M? M i`B
+,M #ªM F?¬M; +¦ ` i v- iB m +¬ MQÆM; GBM? L?B Î # M +¢M? #ªQ ?° +€+ M¨M;X

*¦ H) H¨ i`QM; HÁM; K M; i•K iQ F?€+- GBM? L?B [m M ? +U+ F€ ?Á ?ÊT +MM; G
L;[u M p¨ h?QÊM; Zm M h?B ok- +€+ M[M?˜M i?•M K"i M?'i +¢M? h–M G"TX

Zm M ? +MM; s¨ s¨- h`B m h?B M h?B M- G M? >² S?B L;mv i p¨ "¢+? h`mM; hmv

J°i M?¦K ?²M; M? M ;B B H - çSM; Î /QÈB ç'i- i?–M i?€B i?QªB K€B t2K i`"M +?B
iB m i?Q [mw i°+ M;„K ?Q M;¨v tm•MX

"¼M M;QÌB H½Q pQÊM "¢+? h`mM; aÆM- "¢+? h`mM; >Ä - EBK æB m +MM; GBM?
"¼M ?¼ [m€ MY ç m +?Q HoM? M;° ` /` iQÊM; >Q M; +´ +O KbM?- M?QM; #¼M
#Q i?m"i h?€B +´ X

L?'i H¨ +¦ imv i i? b€i i?O h¨Q >²M; Î +?¶ M¨v- K'v M;QÌB ?ÊT i€+- +?mv M ibK ç¢
H¢+ ç¨MX *?B M ç'm bBM? iY- F?¬M; +¦ #'i F€ ç¢Q Hw ;b- F?¬M; T?ªB ;B¦ ç¬M; i
€T çªQ ;B¦ ç¬M;X

h'i +ª K¼B i?S- ç m H¨ H'v M;QÌB +ÁM çSM; b m +MM; H¨K +?m˜MX L?[M; +€B F?
;b H'v K¢M? ?B T v m ç m H¨ +?¦ K€X

h` M +?B M i`QÌM;- B [mªM M;QÆB K¢M? v m +Ð M¨Q- +?d +¦ K°i +?[@ :B i5

*¦ K°i imv i çdM? ç¢B M,M; ;B i°+ i?–M #Q- +¦ H) H¨ i?'v K°i +?9M; M[iY # M M¨v-

h`QM; K„i h? M? GQM; G½Q i´ ?B M H M K°i iB FBM? /`- M;QÌB i? M? MB M M¨v
h?€M? *?O5 E?¦ i`€+? ?„M ;B i +QM +?€m ?”m ç½B +O KbM?- F?¬M; +¦ K°i +?9i

L;?o p”v- h? M? GQM; G½Q i´ +„M `,M;- i`QM; HÁM; i?–K M;?o, L;QÌB i? M? MB
i`W F?YX >„M KÈB # Q M?B m\ s2K ` +ÁM F?¬M; ç M i`,K im´B5

æ•v [mª i?”i H¨ K°i v m M;?B i K¨5

L m M?Q K†+ F +?Q ?„M i`QÎM; i?¨M? iB T- F?¬M; iÈB K°i M;¨M M,K- i? ;BÈB M
?„M\ h²M i¢B F?OM; #® Î b•m i`QM; ç¢B /QÆM;- +kM; F?¬M; T?ªB H¨ ç®B i?O +O

h? M? GQM; G½Q i´ M;?o p”v- i` M K†i H° ` K°i iB +QÌB ?mM; €+X h?B M i¨B b
?Ov /B i i?B M i¨B5 hU i v ?Ov /B i K°i i?B M i¨B v m M;?B i +¦ i? T?€i i`B M i?
;Bª- +ªK ;B€+ ç¦ *?”+- i?”i H¨ [m€ i?®M; F?Q€B5

G½Q ç°i M?B M pQÆM i v T?ªB ` - M?„K p T?Q h–M G”T #„i ;B[?Q F?¬M;X E?-
K°i i`”M / Q ç°M; F`+? HB i- K°i #¨M i v HÈM p¬ ?bM? i`U+ iB T p¶ tm®M; h–M G”

"¨M i v HÈM M¨v- p¶ K°i +€B H¨ +¦ i? ç€M? M€i K°i M;¼M M9B iQ5

L m M?Q ç H½Q ç€M? i`9M;- p”v i?b /M h–M G”T F?¬M; +? i- i?b M;QÌB +kM; T?ª

JB i•K h–M G”T- +?Êi #„M ` K°i +?B M i?mv M p¨M; FBK5

*?B M i?mv M p¨M; FBK iªM K€i ` F?Q iS+ >Q M; +´ b„+ #ûM- Î # M M;Q¨B F?¬M; ;
FBK T?¦M; ` iQ¨M #° mv HU+ +O M¦5

hW i` M i?•M i?mv M iªM K€i ` F?Q iS+ >Q M; +´ b„+ #ûM- ?¦ i?¨M? M;¨M p¢M ç
+MM;X L?[M; FB K F?Q M¨v i`U+ iB T tmv M i?OM; ?Q F?¬M;- +?ûK T?€ i`ÌB + Q5

•K5

L;Q¨B F?¬M; ;B M imv `^M; F?¬M; M;?2 çQÊ+ •K i? M?- M?QM; pšM +¦ i? +ªK M?”
M?Q b¦M; HÈMX *?B M i?mv M p¨M; FBK +MM; #¨M i v p¬ ?bM? ?mM; ?,M; çKM; K

h?•M i? h–M G”T +kM; F?¬M; HmB H¢B K°i +?9i- M;QÊ+ H¢B ? B K„i #„M ` ? B ç
#„M p T?Q h? M? GQM; G½Q h´5

> B ç¢Q h?B M JK+ h?–M Zm M; M¨v- `®i +m°+ +kM; T?€i ?mv ` mv HU+ +’T #”+
iB T tmv M i?OM; ?Q F?¬M;- M? M? M?Q €M? b€M;- M?€v K„i #„M iÈB i`QÈ+ M;Q

h v i`€B h? M? GQM; G½Q i´ M? M? M?Q +?ÈT p) K°i pÁM; i`ÁM i`QÈ+ M;QÌB- b
>Q M; +´ i?”i HÈM tm’i ?B M i`QÈ+ K†i H½QX > B ç¢Q h?B M JK+ h?–M Zm M; #„
M€i +?B + HQÈB +?2 +?„M M¨v- +?ŠM; [m h?B M JK+ h?–M Zm M; +kM; #B M K’i

@ s2K M;QÆB +ÁM +¦ #ªM HoM? ;b\

h? M? GQM; G½Q i´ +QÌB ?mM; €+- ç°i M?B M ?€ KB M;- i ` K°i #ªQ i?€T K¨m ç
i?€T K¨m ç2M ç¦M ;B¦ HÈM H M- #B M i?¨M? K°i #ªQ i?€T iQ HÈM + Q i`,K i?QÈ+-

h` M #ªQ i?€T M¨v H° ` K°i +¶ F?Q iS+ pB M +´ i? HQÆM;- K M; i?2Q €T HU+ p-
i?QÈ+- M?QM; /QÌM; M?Q ç +QM; +ª pÁK i`ÌB- iQ¨M #° F?¬M; ;B M i`QM; T?¢K
i,M; H M p¬ b® H–M5

h` M i`ÌB + Q- H”T iS+ F?¬M; +€+? M¨Q i?W M?”M çQÊ+ +¶ €T HU+ M¨v- tm’i ?B M
i`QM; p i `€+?- i`¨M M;”T i?ÌB F?¬M; HQ¢M HQm F?OM; #®X L m +¦ M;QÌB çB p¨Q
çB M[- +kM; b) #` tû M€i5

h?€M? *?O "BM? E?Q5

h`QM; ç–m h–M G”T M?€v K„i tm’i ?B M K’v +?[M¨vX hÁ #ªQ i?€T M¨v- ?B M M
>Q M; +´- H¢B #` h? M? GQM; G½Q i´ i Hmv M i?¨M? h?€M? *?O "BM? E?Q5

h?€M? *?O "BM? E?Q +¦ çQÊ+ mv HU+ ?Ov /B i- M m M?Q tm’i ?B M Î i? ;BÈB #
/B i iQ¨M #° i? ;BÈB5

GQ¢B mv HU+ M¨v- F?¬M; /QÈB K°i i?B M i?¢+? iB m ?¨M? iBM? M;Q¨B F?¬M; ;B

.M H¨ i?•M i? h–M G"T bB m pB i h?€M? *?O /QÈB €T HU+ iÁ #ªQ i?€T M¨v- pšM
+¦ +?9i +?¶ i?"K +?Q +?ªv ` p i K€m5

s2K M;QÆB +ÁM F?¬M; +? i5

h? M? GQM; G½Q i´ +kM; ç½ i?"i F?¬M; +ÁM +€+? M¨Q- KÈB i ` h?€M? *?O "BM?
M v M m F?¬M; iB m /B i h–M G"T- p"v iW M v p b m iQ¨M #° h? M? GQM; ;B i°+
M;¨v H¨M?5

aQ pÈB pB + +?Ì #` /B i i°+- +ÁM F?¬M; #ˆM; i ` h?€M? *?O "BM? E?Q- /M H¨K
i?QÆM;- p"v +kM; i®i ?ÆM H¨ ;B i°+ KbM? #` /B i5

*?Q M M- h? M? GQM; G½Q i´ F?¬M; ç w :BÈB >¢ F?¬M; +€+? M¨Q i?W M?"M çQ
E?Q- pšM i M¦ ` - i? T?ªB ?Ov /B i h–M G"T5

h–M G"T +„M `,M;- +ªK ;B€+ M;k i¢M; HK+ T?O +O KbM? +kM; #` €T HU+ p¬ +MM
HK+ T?O +O KbM? çQÊ+ M;k ?¨M? F?Q i Hmv M [m - bÊ `ˆM; ?B M i¢B ?„M ç½ #`

.mv ç°+ T?–M i?"M i?B m F?mv i M;k ?¨M? i?Ov- +ÁM +?Q çQÊ+ i Hmv M T?ªB i
h–M G"T M;?B M `,M; M;?B M HÊB, G½Q ;B¨ F?9 ç M¨v- Km®M H¨K H½Q iY çQ¢M

"ªQ i?€T M?bM M?Q +?"K +?¢T- M?QM; i?U+ i M? M? ç M i"M +MM;- i`'M €T tm®
+¨M; HU+ +¨M; HÈM5

h–M G"T M?bM i?'v p +QÌB ?mM; iÊM i` M K†i h? M? GQM; G½Q h´- +MM; K¬B H½
M;?2 çQÊ+ H½Q ç M; M¦B ;b- M?QM; M?bM F?˜m ?bM?- +kM; t2K ` çQÊ+- h? M?

óhB m i¢T +?OM;- +? i çB5ô

Jm®M ;B i i \ L^K KÆ5

L;?o p"v- h–M G"T +kM; F?¬M; #ªQ HQm M[- i`U+ iB T i ` iB m i? ;BÈB +?Q i?¨
KbM?5

hmv `ˆM; H¨ +?Q i?¨M? ?bM?- M?QM; pW i ` iB m i? ;BÈB- iQ¨M #° F?¬M; ;B
M?"M çQÊ+ HQ¢B €T HU+ M¨v M[X

"MK #MK5 •K –K –K5

J°i iB M; `¢M MSi- i`ÌB + Q M€i pKM5

hÁ #ªQ i?€T K¨m ç2M FB - i`U+ iB T +?B M,K t #ªv- pÐ i?¨M? p¬ b® KªM? M?Ä
/QÈB- pmM; p½B F?„T +€+ ;¦+ i? ;BÈBX hQÆM; H B +¦ M;QÌB M?†i çQÊ+- M?[M
ç®B b) H¨ i¨B HB m ç9+ pk F?Q imv i ?ªQ5

L?QM; H9+ M¨v- h? M? GQM; G½Q i´ H¢B T?mM K¢M? K°i M;KK K€m5

h?€M? *?O "BM? E?Q #` ?Ov- H½Q H¨ +?O M?•M M„K ;B[ M¦ +kM; #` i`¼M; i?QÆ
M?QM; +kM; H¨ K°i i? ;BÈB5 .MM; €T HU+ K°i i? ;BÈB i`'M €T K°i M;QÌB- /M +
h?€M? *?O çdM? +'T +kM; F?¬M; i? M¨Q i?W M?"M M´B5

h?•M i? i`U+ iB T pÐ pKM- K€m i?`i # v imM; i¦2- K€m iQÆB M?m°K çÄ F?¬M; ;B
H¢B K°i +€B ç–m- i`QM; €M? K„i #„M ` [m M; K M; F?¬M; i? iBM M´BX

h'i +ª M¦B i?b /¨B- M?QM; i?U+ i +?ŠM; [m H¨ M?€v K„i M;„M M;OBX hB T ç¦ h–M
p¨Q iY T?O- i v +–K —K >mv i "¨M GQM; EB K i?B i`B M ` .mv L;½ *Ym EB K FB K
J°i ç¢Q FB K F?Q +?¦B K„i +U+ çB K- ?mM; ?,M; +?ûK p T?Q ç–m h? M? GQM; G

@QyQ@

.mv L;½ æ°+ h¬M

h€+ ;Bª, hB m æ Q S?QM; GÊB

d 3 j X *?Q Æ M; d N k, h? M? G Q M; :B h°+ "` .B i 5

hÈ B +'T #"+ h?€M? *?O- M m F?¬M; i? +?ûK ;B i ?Q¨M iQ¨M- i?b /M +?Q +?d +ÁM
pšM +¦ i? b®M; b¦i çQÊ+X L m +¦ i? ibK çQÊ+ i?–M /QÊ+- i€B bBM? ` K°i i?•M
F?¬M; çQÊ+5

L?´ +¦ T?ªB M?´ i"M ;®+- ç®B K†i pÈB HQ¢B +ªM? ;BÈB h?€M? *?O F?OM; #® M¨v
+¦ #'i F€ w MB K M?•M iW ;b5

P Q M;5

L;Q¨B F?¬M; ;B M ç°i M?B M i`mv M iÈB K°i iB M; p M; E€ /`- Î MÆB ?Q¨M iQ¨M H
` iB M; ç°M;- +¦ i? i?'v çQÊ+ mv HU+ K°i FB K M¨v5

h? M? G Q M; G½Q i´ Î # M FB +?d +ÁM H¢B K°i +€B ç–m- K„i i`WM; Km®M MSi `
iB M; `®M; ;B"M F?¬M; + K HÁM;X hmv `^M; F?¬M; M;?2 çQÊ+ •K i? M?- M?QM; +
;B M / Q ç°M; `mM; +?mv M5

"M K5

*€B ç–m h? M? G Q M; G½Q i´ i?Q€M; +€B M´ imM;- tm'i ?B M K°i +QM ;B Q HQM
tQ+?4yXjjKV

:B Q HQM; M¨v ç–m K¼+ ` K°i ç¬B bWM; p¨M; FBK- iªM ` [m M; K M; +?¦B K„i- i?•
ç½ bBM? ` ? B +?•M i`QÈ+5

h–M G"T M?bM i?'v i? - F?¬M; M?`M çQÊ+ +ª FBM?X >„M #B i H9+ KbM? iB M p¨Q
M? i`U+ iB T iB M p¨Q iY T?O +?¶ KB i•KX L;mv M M? #ªM K¢M; +O h? M? G Q M
i•K H½Q- M?QM; H¢B F?¬M; M;Ì iÈB i?"i bU H¨ K°i +QM ;B Q HQM; +¦ çQÊ+ ?mv i

>ÆM M[- +ÁM H¨ b„T iB M ?¦ i?¨M? +?•M HQM;5

L m M?Q ç M¦ bBM? ` ? B +?•M b m- i?"K +?Q h? M? G Q M; G½Q i´ +¦ i? i`U+ iB
i?„M; +'T ç M +ªM? ;BÈB æ pQÆM;5

h` M çÌB M¨v- [mª M?B M F€ M?•M ç¬M; çªQ- F?¬M; i? t2K i?QÌM; M;QÌB i`QM; i?

*Q M ;B Q HQM; K¨m t M? /¨B +ª tQ+? FB M? M? +?¦M; +?mB tm®M; i–M; F?Q [mv
h–M G"T i`mv b€iX hmv `^M; K°i i`"M +?B M M¨v H¨K +?Q H½Q K'i b¢+? i?U+ HU+
K¢M; ;B Q HQM; M¨v- iB T [m K'v p¢M M,K- H½Q b) +¦ H¢B çQÊ+ K°i i?•M i?U+ H

>"m /m ?mv i K¢+? i?–M i?9 >Q M; +´ - i?¼ K M? /¨B ç M KS+ H¨K M;QÌB i F?¬M

h–M G"T K°i FB K h`ªK h?B M M¨v i`U+ iB T tû `€+? i`ÌB + Q- +?ûK p T?Q ;B Q H

•K –K –K5

h`Q M; i–M; F?Q [mv M T?€i ` K°i iB M; M´ FBM? i?B M ç°M; ç` - F?¬M; ;B M i`U
;B Q HQM; K¨m t M? M?Ä #û FB #` K°i FB K +O h–M G"T +?ûK H¨K ? B MY iW ç-

L¦ T?€i ` K°i iB M; ;¨Q i?ûi +U+ F€ i? HQÆM;- –K –K M´ imM;- ;B[ i?B M ç` i`¨
FBM? M;QÌB5

æ•v H¨ h? M? G Q M; G½Q i´ F?¬M; + K HÁM; K¨5

L;O ç¬M; KQÌB K'v p¢M M,K- K„i i?'v b) im Hmv M i?¨M? +?•M HQM;- i`U+ iB T p
i?¨M? æ¢B æ - ç€M? p¨Q MÆB h?–M oU+- Qi M?'i +kM; +¦ i? i`Î i?¨M? K°i p` #€ +

E?¬M; M;Ì iÈB- ?¬K M v H¢B i?m Î i`QM; i v K°i M;QÌB i? M? MB M- +? i [m€ Q M

L m M?Q h? M? GQM; G½Q i´ +¦ i? #B i i`QÈ+ +?mv M ?¬K M v- /M H¨ h? M? GQ
b)- H½Q +kM; b) F?¬M; tm'i ?B M i`QÈ+ K†i h–M G"TX

Zm•M iY #€Q i?M- KQÌB M,K F?¬M; Km°MX

GQm H¢B M9B t M?- +ÁM bÊ ;b i?B m +OB ç®iX

*?d +–M H½Q +¦ i? b®M;- bÈK Km°M ;b +kM; +¦ K°i M;¨v b) i`ª çQÊ+ i?M- t•v çUM
F?¬M; K'i # Q M?B m M,KX

æ€M; iB +- i` M çÌB M¨v F?¬M; +¦ M m M?Q5

*ÁM ?"m [mª h–M G"T i ` iB m i? ;BÈB- ;BÌ T?9i M¨v #„i ç–m ?B M ` X J†+ /M +
M;OB- M?QM; i? ;BÈB # M /QÈB ç½ #` i´M i?QÆM; i`–K i`¼M;X

_'i M?B m M9B + Q b¬M; `°M;- iQ¨M #° bKT ç´X J v K¨ b m F?B ? B M;QÌB iB M `
t i?¨M? G½M? Zm M; ?ÆM M;¨M /†K- T?¢K pB K'v i`,K /†K #` ?Ov /B i- p®M H¨ K°

*ÁM ?B M ;BÌ- ç½ i?¨M? K°i Kª M? T? iQ+?5

Í ;B[T? iQ+?- H¨ K°i pU+ b•m i?"i HÈM5

oU+ b•m M¨v `°M; K'v M;¨M i?QÈ+- /¨B ç M ?ÆM # i`,K /†K- b•m F?¬M; i?'v ç€v5

æ•v +kM; H¨ Q B HU+ h–M G"T ç€M? ` .mv L;½ *Ym EB K FB K i?S #ªv- h`ªK h?B

*?ûK tQM; +QM ;B Q HQM; K¨m t M? #´M M;mv M h? M? GQM; G½Q h´- HU+ HQÊ
tm®M; K†i ç'i i?¨M? K°i +€B pU+ b•m5

L?bM FB i i€+ +O KbM?- h–M G"T F?¬M; M?`M çQÊ+ H„+ ç–m +QÌB F?´- i?–K M;
? B M;QÌB pW H9+ Î i` M #–m i`ÌB i?¨M? G½M? Zm M;- M?Q p"v K'v i`,K p¢M M?
F?¬M; K v K„M i`€M? çQÊ+5

æ•v +?QM? H¨ Q B HU+ h?€M? *?O5

h`QM; i?B M ç` pšM i`¨M M;"T Q€M F?Q F?OM; #®- h–M G"T H„+ ç–m- bÊ `^M; i
T?QÆM; M¨v b) i`Î i?¨M? K°i Kª M? +'K ç` X

*?d H¨ +¶ Q€M F?Q M¨v- b) F?¬M; T?ªB M;QÌB i?QÌM; +¦ i? +?`m çUM; çQÊ+X æ
+O K°i h?€M? *?O çdM? +'T- F?¬M; +¦ i?ÌB ;B M K'v i`,K M,K- F?¬M; +€+? M¨Q i

*?Q M M- p b m i?U+ p"i K¼+ ` Î MÆB M¨v- ç m b) iÄ ` K°i +¶ F?Q iS+ i¨ €+X

•M? K„i h–M G"T `ÆB p¨Q K°i ;®+ +•v M?Ä K v K„M +ÁM i²M i¢BX æ•v +?d H¨ ;®+
F?¬M; + Q iÈB ? B i?QÈ+- i'i +ª H€ +•v ç m `KM; ? i- +¨M? +•v +kM; #` # ;ªv `'i M
K°i i?•M +•v i`ÆM i`KBX L?QM; h–M G"T H¢B +ªK M?"M çQÊ+- K°i +´ F?Q iS+ bB
+•v M¨vX

:®+ +•v ?Á2 M?Ä M¨v- H¨ K°i i`QM; b® F?¬M; M?B m F b®M; b¦i- BK H†M; +?SM;
#®X

h–M G"T M;?o K°i +?9i- pmM; i v H M- +?ûK ` K°i +¶ FbM? HU+ M?m ?Á X J°i +¶
p¨Q i`QM; ;®+ +•v ?Á2 M¨vX :®+ +•v ?Á2 M?Ä H'v i®+ ç° HÈM H M +U+ M? M? #
çQÊ+- ç–m iB M H¨ pQÆM +?²B- b m ç¦ /¨B ` M?€M? +•v- K¼+ ` H€ +•vX G€ +•v
#Q+?- i`¨M M;"T F?Q iS+ bBM? +Æ5

h–M G"T KdK +QÌB- tQ v M;QÌB `ÌB çBX

:®+ +•v ?Á2 M?Ä M¨v- çQÊ+ +€+ pä ;Bª çÌB b m i¬M tQM; H¨ h?€M? h?K- +kM; çQÊ
i? ;¼B H¨ L;° ç¢Q h?K- +¦ M;QÌB M¦B ;®+ +•v M¨v [m M? M,K iªM ` ç¢Q p"M i?–M
+•v M¨v b) M? M? ?ÆM #'i F€ Î MÆB M¨Q F?€+5

E?B h–M G"T i`Î H¢B i?¨M? G½M? Zm M;- +?B M ç'm ç½ F i i?9+X hmv `^M; i?¨M?
b•m ?Ov /B i- M?QM; pšM +¦ p¬ b® FB M i`9+ bKT ç´- `'i M?B m bBM? HBM? +?`m

h? M? GQM; ;B i°+- iQ¨M #° #` /B i5

" M T?Q h–M G"T +kM; iY i?QÆM; ?ÆM ? B KQÆB M;QÌB- ç m H¨ /Q M?[M; imv i
;B i°+ i`QÈ+ F?B +? i- /MM; T?QÆM; i?S+ ç²M; [mv pm i"M +?ûK ;B iX

h–M G"T i?Î /¨B K°i iB M;- i`QM; HÁM; i?–K M;?o, s2K ` KbM? [mª i?"i F?¬M; i?Q-
>¢ M[- HQ¢B +?B M ç'm M¨v F?¬M; +–M M?B m H–M- iB T i? K K'v H–M M[- bÊ `

G9+ M¨v H¨ i'M +¬M; #'i M;Ì- h? M? GQM; G½Q i´ imv i ç®B F?¬M; M;?o ` çQÊ+
;BÈB- M?QM; H–M b m i?b b Q\ *ÁM +¦ i? K v K„M M?Q p"v\

L m M?Q ç®B T?QÆM; +¦ T?ÁM; #`- M?Q p"v +?d +–M +?B M ç'm /¨B K°i +?9i- :BÈ
FQ+? ?Ov /B i5

h–M G"T F?¬M; Km®M HB M HKv M?[M; bBM? HBM? p¬ i°B- H¢B +¨M; F?¬M; Km®
*?Q M M- `ÌB F?ÄB :BÈB >¢- KÎ ` +€M? +Y h?–M JB m- iB M p¨Q MÆB h?–M oU+

L;QÌB KQÌB ? B ç¢B i°+ +MM; HK+ ç¢B T?€B i?'v h–M G"T i`Î p M;mv M p M F?-
M;QÌB ç m ;B®M; M?Q i?'v [m,X h?2Q #¼M ?¼ M;?o- /M H¨ h–M G"T M¨v +¦ i? ç€M
G½Q h´X E i [mª i®i M?'i +kM; H¨ i?•M #` i`¼M; i?QÆM;- +?"i p"i #Ä i`®MX h?"K
M M; M; M? m- #¼M ?¼ +kM; F?¬M; +–M M?„+ iÈBX

J°i M;QÌB H¨ imv i çdM? ç¢B M,M; tQM; ?MM; h•v oU+ i?ÌB ç¢B h?€B +´ KQÌB K'v p
H¨ i•M i9 i` im´B KÈB [m"i F?ÎB K°i ? B KQÆB M,K ;–M ç•vX *? M? H +? ;B[? B
i`ÌB pÈB ç'i5

h–M G"T +,M #ªM F?¬M; +¦ F?ª M,M; +?B M i?„M;5

æ•v H¨ bmv M;?o +O ;–M M?Q i'i +ª K¼B M;QÌB- M; v +ª M;QÌB Gw ;B +MM; o¢M
F?¬M; ¬K F€ p¼M; [m€ HÈM pÈB i`"M +?B M M¨vX

*?Q M M- K†+ /M KQÌB ? B ç¢B i°+ +MM; HK+ ç¢B T?€B #` +•m M¦B +O h–M G"T i`
#¼M ?¼ pšM bŒM HÁM; iBM iQÎM; h–M G"T b) F?¬M; p çQÊ+5

*?d +–M h–M G"T pW +? i- /M H¨ bS+ +?B M ç'm çQ¨M i?O ?¢ +O ?„M +QÌM; ?½M
bKT ç´X .M +?Q F?¬M; bKT ç´- M?QM; h? M? GQM; G½Q i´ i`m ;B i tQM; h–M G"T-
KbM? ç m #` iB m /B i- b) #Ä [m +?Q #¼M ?¼ b Q\

E?ŠM; ç`M? H¨ F?¬M;5

æ M H9+ ç¦- Gw ;B +MM; o¢M EB K G•m- +ÁM F?¬M; T?ªB H¨ p"i Î i`QM; i9B\

.M b Q ç½ tû `€+? K†i KkB- /Si F?Q€i i`B i ç #QÈ+ H M +QM çQÌM; `²B iQM? iB T

o T?–M M¦B #` h–M G"T M?K+ M?½ *€B M¨v- +¦ i? M?šM M?`M çQÊ+ KÈB +¦ i? i
F?¬M; #B i M?šM M¢B- F?ŠM; ç`M? b) b®M; F?¬M; H•mX

"¼M ?¼ M;¨M iQM? p¢M iQM?- +?d H¨ F?¬M; iQM? ç M +?ŠM; M?[M; h–M G"T ç½ i
F?¬M; ? Q i´M ;b5

æ°M; ioM? F?OM; #® i` M #–m i`ÌB- F?Q iS+ ?Ov /B i +ÁM FûQ /¨B ç M T?¢K pB
F?¬M; çO i`,K /†K- ç m ç +?Q M;QÆB # M /QÈB `ä `¨M;, ? B p` ç M; +?B M ç'm i`

æ M F?B K°i ç¢Q FB K F?Q +m®B +MM;- +?ûK `€+? i`ÌB + Q- +kM; T?€ ?Ov K°i /½
M;QÌB KQÌB # ç¢B i°+ #ªv ç¢B T?€B ç m +?Q `^M;, h–M G"T tQM; `²B5

>„M imv i ç®B b) F?¬M; +¦ #'i F€ K v K„M b®M; b¦i M¨QX *ÁM M?[M; M;QÌB # M T
M¨M; h?QÊM; Zm M h?B ok M?bM i?'v ç¢Q FB K F?Q M¨v- i'i +ª ç m H° ` p K†i pr

"ÎB pb +€+ M¨M; [m€ `ä `¨M;- M;Q¢B i`W h–M G"T ` - i` M çÌB M¨v ç½ F?¬M; +¦ B +
F?Q M?Q i? M[5

h`QM; i?¨M? G½M? Zm M;- K°i KªM? tÆ t€+- i` M çQÌM; T?® F?¬M; +¦ K°i #¦M; M;
M;QÌB ç m i`®M çBX

*ÁM Î ;B[F?¬M; i`mM; i?¨M? G½M? Zm M;- +¦ F?¬M; /QÈB K'v M;¨M M;QÌB ç M; i

L?[M; M;QÌB M¨v- i?U+ HU+ ç m ç¢i ç M +ªM? ;BÈB M?'i ç`M?- iÈB t2K M€Q M?B
M;QÌB KQÌB # ç¢B i°+ +MM; #ªv ç¢B T?€BX

h–M G"T i?'v M?[M; M;QÌB KbM? K M; p iW æ¬M; >Q M; i?B m çB ? B KQÆB K'v
pQÊM "¢+? h`mM; aÆM- +kM; ç m #` i?QÆM; i`bM? ç° #'i ç²M;- i`QM; HÁM; +kM;

G9+ M¨v- h–M G"T HB + K„i i?'v Gw L;¼+ S?QM; i?2Q K¼B M;QÌB Gw ;B iÈB ç•v- h
+QÌB M?¢i- b m ç¦ F?Q€i i v ç®B pÈB M;QÌB Gw ;B Km®M M¦B ;b- M¦B,

@ *?mv M ibM? MÆB M¨v ç½ F i i?9+- +ÁM H¢B- iU KbM? +€+ M;QÆB tY Hw i®i5 h
+MM; HK+ ç¢B T?€B +kM; F?¬M; ?B m ibM? Hw- ;B[+€+ M;QÆB +MM; K°i ?ÆB i
€T #€+? ;•v ` X > ? - i M¦B ç9M; +?S\

* Q i–M; KQÌB ? B ç¢B i°+ +MM; HK+ ç¢B T?€B- i`QÈ+ iB M bYM; b®i K°i +?9iX h`
b•m i`QM; M°B i•K #¼M ?¼ ç m i`¨M M;"T bÊ ?½BX _'i bÊ h–M G"T pmM; i v H M- ç
M;QÌB KQÌB ? B ç¢B i°+ +MM; HK+ ç¢B T?€B- +¦ v m M;?B i F?OM; #® M?Q ?„M i

oW `²B #¼M ?¼ ç m ç M; bmv M;?o ç®B b€+?- H¨K b Q KÈB +¦ i? pQÊi [m çQÊ+
M;Ì iÈB h–M G"T H¢B /MM; i?€B ç° ¬M ?Á M?Q p"v- ;BªB [mv i •M Q€M ;B[#¼M ?

@ æ9M; i? ç9M; i? 5 h–M i¬M; +?O M¦B `'i ç9M;- ;B[+?9M; i ç m H¨ ?B m H–K K

:B +?O h? M? ;B KQÌB # ç¢B i°+- H¨ M;QÌB ç–m iB M H M iB M; ç€M? pÐ i`–K K

@ L;QÌB H¨\

h–M G"T M?bM M;QÌB pW M¦B- F?QªM; ?ÆM M,K KQÆB im´B K†i i`„M; F?¬M; `•
?¢BX

@ h H¨ h? M? E?¬M ;B +?O h? M? ;B X

L;QÌB M¨v p K†i K M; i?2Q iQÆB +QÌB +mM; FQM?X

h–M G"T M?bM ?„M M?Q +QÌB M?Q F?¬M;- M¦B,

@ :B[h? M? ;B +€+ M;QÆB +MM; pÈB i F?¬M; T?ªB +?d +¦ ?B m H–K çÆM ;BªM

@QyQ@

.mv L;½ æ°+ h¬M

h€+ ;Bª, hB m æ Q S?QM; GÊB

QQyQQ

d39X *?QÆM; dNj, h?B M >¢ B E?¬M; "B i h 5

h? M? E?¬M H"T iS+ #B i h–M G"T +?d çB m ;b- b„+ K†i M?€v K„i i`Î M M i`„M; #
K°i i–M; K² ?¬B H¢M?- M;"T M;WM; M¦B,

@ E?mv M iW p¬ H - F?B M +?Q h–M i¬M; +?O i?B K T?B M T?S+- ç¦ ç m H¨ ?B m

J°i M[iY imv i K„ T?Q b m h? M? E?¬M- F?) +QM; K¬B- €M? K„i M?bM h–M G"T ?
K`i- +¦ +ªK FQ+?- /QÌM; M?Q +ÁM +¦ +?9i ibM? i® /` /¢M;X

L[iY M¨v- +?QM? H¨ h? M? æB T iB m i?Q h? M? ;B - i, i, +MM; +? F?€+ K pÈB h
M;QÌB K¨ h? M? æbM? iWM; Km®M t•K T?¢K M?QM; F?¬M; i?¨M? +¬M;5

Í i` M çÌB M¨v- +?d bÊ h? M? æB T +?QM? H¨ M;QÌB i?®M; ?"M h? M? æbM? M?'iX
æbM? Km®M ` i v pÈB M¨M;- M?QM; #ÎB pb +ªM? ;BÈB h? M? æB T + Q ?ÆM ?„M

*m®B +MM;- h? M? æB T mv ?B T ç ç F?¬M; #ˆM; +–K i?9 M¨v- M m M?Q +ÁM H¨
pÈB T?K i?•M ;B +?O- H9+ M¨v h? M? æbM? KÈB +¦ +?9i i?m HB KX

L?QM; i` M i?U+ i - h? M? æbM? pšM +?Q iWM; çSi #Ä HÁM; t•K T?¢K h? M? æB
b v `QÊm- Î M; v i`QÈ+ K†i h? M? æB T M¦B `^M;, J°i M;¨v M¨Q ç¦- i?U+ HU+ +O
b) T?ªB H¨K M[M?•M +O i 5

L?[M; HÌB M¨v- ;B®M; M?Q K°i #¦M; K ?¨M? ?¢ h? M? æB T `'i M?B m M,K- ;–M
#ªM F?B M +?Q h? M? æB T çB M +m²M; im Hmv M i,M; H M i?U+ HU+ +O KbM?X

"ÎB pb h? M? æbM? H¨ M;QÌB +¢M? i` M? K¢M? M?'i +?S+ ;B +?O çÌB iB T i?2Q
+MM; `'i M?B m + Q i–M; ;B i°+ v m i?Q+?- +?Q M M /M h? M? æB T T?B i?QÌM;
/ /¨M; i`Î K†i pÈB h? M? æbM?X

L m i?"i ç M H9+ i`Ð K†i- ;B +?O h? M? E?¬M b) iBM HÌB B- p"v i?"i F?¬M; M¦B

*?Q M M- K†+ /M H¨ ç ç +MM; +? F?€+ K - M?QM; Î b•m i`QM; M°B i•K h? M? æ
æbM? +¦ i? bÈK +? i çB K°i +?9i- ?„M +? i `²B- p"v M¨M; KÈB +¦ i? b®M; v M ´M

*?d iB +- H¨K +QM +?€m h? M? ;B KQÌB # ç¢B i°+- i?QÌM; M;¨v çQÊ+ #ªQ ?° M;?
#ªM i?•M K¢M? K)- +¦ / M? iB M; `'i HÈM Î iQ¨M h•v oU+X L;QÌB M?Q p"v- H¨K b Q

E?¬M; M;Ì iÈB- +?QM? #ªM i?•M h? M? æbM? H¢B ibK +? i- iU ç¢B ç M KS+ +?¢v
h–M G"T- #` M;QÌB i i`U+ iB T +?ûK ;B iX hBM iS+ M¨v H9+ ç–m M;QÌB h? M? ;B
p` #ªM K¢M; h? M? æbM? pÐ pKM- M;QÌB h? M? ;B +kM; +?d #B i H¨ h? M? æbM?
H•m b m- KÈB i` ` çQÊ+ H¨ i`QÈ+ F?B h? M? æbM? ;†T +?mv M ç½ ?Q F?¬M; ?Q

h? M? ;B i`B m i"T HQÊM; HÈM bS+ M;QÌB bS+ +O - +m®B +MM; i` çQÊ+ i`QÈ+
+m®B +MM; `'i +¦ i? H¨ oB K >Q¨M; aÆMX J¨ h–M G"T +?QM? H¨ +?QÎM; K¬M K
oB K >Q¨M; aÆM ç¢B M,M; i` im´B M´B / M? M?'i h?B M L;mv M ç¢B HK+ ?¬K M

h` ç M ç•v- ;–M M?Q ç½ F?¬M; +–M T?ªB iB T iK+ i` tûi iB T M[- h? M? ;B ç½ +
+?ûK ;B i h? M? æbM?- +?QM? H¨ h–M G"T5

L?QM; F?¬M; çÊB h? M? ;B ` i v- HB M HB M iB T tªv ` +?mv MX æ–m iB M H¨ b
pb b Q h?–M h?Ov /Q h?–M h?K iB i` H¢B ;BªK çB T?•M MY - imv i çdM? ç¢B M,
#Q #` M;QÌB i +?ûK ;B iX

a m ç¦ H¨ ;B i°+ i?–M #Q çB b M; h`mM; *?•m i`ª i?M h–M G"T- M?QM; iQ¨M [m•M
M;QÌB h–M G"T tm'i ?B M Î i?¨M? G½M? Zm M;- iB m /B i GQM; æ–m " M; # M; T
G½M? Zm M;- +kM; H¨ M;QÌB i? v K†i h? M? GQM; ;B i°+ Î i? iK+ h•v oU+X

hB T ç M ;BÌ h–M G"T +?ûK ;B i h? M? GQM; G½Q i´ +QÌM; ç¢B M?'i h? M? GQM;
GQM; ;B i°+ +kM; #` /B i5

L;QÌB M?Q p"v- i?Y ?ÄB h? M? ;B +ÁM +¦ K'v M;QÌB +ª ; M ç€K çB i` m +?¼+\

æWM; M¦B ;B i K°i h? M? æbM?- /M H¨ ;B i ;B +?O h? M? E?¬M M¨v- h? M? ;B
+€B `„K5

E?¬M; #B i pb b Q- h? M? æB T M;?2 T?K i?•M M¦B M?[M; HÌB M¨v- +?ŠM; M?[M;
+?m t¦i t'm ?´ ;b- M;QÊ+ H¢B Î b•m i`QM; M°B i•K bBM? ` K°i +ªK ;B€+ i?®M; F?

æ•v- +?QM? H¨ h? M? ;B KQÌB # ç¢B i°+5

æ¦ H¨ h? M? ;B F?¬M; B #b M´B5

æ®B K†i pÈB i? HU+ F?¬M; #^M; ;B i°+ KbM?- i?b FB m M;¢Q M; M; M;QÊ+- ?Q
K†i pÈB i? HU+ +SM; `„M ?ÆM M?¨ KbM?- HB M +Q M;QÌB F?9K M9K- #° /¢M; M?

h? M? æB T M;?o p"v- €M? K„i ç T `ÆB i` M M;QÌB h–M G"T- #¶M; M?B M i`¨M M;"
+QÌM; ;Bª i` im´B ç M iW h`mM; *?•m M¨vX

h–M G"T +QÌB +QÌB- F?Q€i i v M¦B,

@ h? M? ;B +?O F?¬M; +–M HQ H„M;- i +kM; F?¬M; +¦ w i`€+? i°B +€+ M;QÆB-
M;QÆB b) pb p"v K¨ i?M ?"M i M[+?SX

@ a) F?¬M;- F?ŠM; ç`M? H¨ F?¬M;X æ¦ H¨ F?mv M iY iU KbM? Km®M +? i5

h` M K†i h? M? E?¬M i`2Q MK +QÌB- i`QM; HÁM; H¢B ç M; ç´ K€m- /M +¦ Km®M ;B
çB M[- ?„M +kM; T?ªB M?`M5

G¨K K°i FB m ?MM;- /M H¨ T?K i?•M #` M;QÌB i ;B i- i`QÈ+ F?B i?ÌB +Æ +?Q +?Q
.M H¨ +¦ #` M;QÌB i F?BM? i?QÌM; i? M¨Q çB M[- M;QÌB F?€+ +¦ F?¬M; ?B m çQ

"ÎB pb ?"m [mª F?¬M; M?`M çQÊ+- +?QM? H¨ iQ¨M #° ;B i°+- +¦ F?ª M,M; #` M;QÌB

E i [mª M¨v- F?¬M; +¦ K°i M;QÌB h? M? ;B M¨Q +¦ i? i?W M?"M çQÊ+5

h–M G"T +QÌB +QÌB- b m ç¦ M?bM Gw L;¼+ S?QM;- ¬M ?Á M¦B,

@ Gw ?mvM?- i iBM iQÎM; ?mvM? +¦ i? M? M? +?¦M; i`Î i?¨M? K°i +QÌM; ;Bª +?
oU+ +?Ì ?mvM?5

h?•M i? Gw L;¼+ S?QM; F?) +?'M ç°M;- i`QM; HÁM; i`¨M [m K°i /ÁM; 'K €TX :B[
i?m FûK- /mv +?d +¦ p` imv i i? +QÌM; ;Bª i`QÈ+ K„i M¨v +QB ?„M H¨ #^M; ?[m +
+¦ •M i€B i¢Q pÈB ?„M5

Gw L;¼+ S?QM; HB M +?„T i v- ?¨M? H i?"i b•m pÈB h–M G"T,

@ •M +O h–M ?mvM?- L;¼+ S?QM; bm®i çÌB F?¬M; [m M5

h–M G"T M?bM i?Q€M; [m M;QÌB KQÌB ? B ç¢B i°+ +MM; HK+ ç¢B T?€B- F?¬M; +
?¼X h`QM; HÁM; +ªK i?'v ? i bS+ ç m t¦i ç®B pÈB ?ÆM ? B KQÆB M;QÌB ç½ +? iX
M +¢M? ?„M H–M ç–m iB M tm'i ?B M i?QÆM; pQM; HÈM M?Q i? - h–M G"T +ªK

L•M; H M K°i i`"M #¨M F?´M; H²- h–M G"T F?¬M; M¦B ;b i? K- /šM i?2Q K¼B M;QÌB
ç½ +? i- #B M K'i i`QM; F?¬M; F?Q KM KÌX

h?ŠM; ç M F?B #¦M; ?bM? h–M G"T #B M K'i- K¼B M;QÌB KQÌB ? B ç¢B i°+ +MM;
K°i +€BX J°i KbM? h–M G"T- H¢B ç +?Q #¼M ?¼ +¦ K°i +ªK ;B€+ F?¬M; i?Î M´BX

L?bM M;QÌB Gw ;B +MM; o¢M EB K G•m F?¬M; ç w iÈB #¼M ?¼- M;? M? M; M; F
KQÌB ? B ç¢B i°+ +MM; HK+ ç¢B T?€B ç m +¦ K°i +ªK ;B€+ T?B M Km°M i?"i HÈM5

*?mv M M¨v +kM; +?d +¦ i? /WM; Î ç•v- M m F?¬M; i?b +ÁM +¦ i? H¨K b Q\ hW h`
ç®B pÈB M;QÌB M?Q h–M G"T K¨ M¦B +kM; +?d H¨ +?mv M K°i i`"M #¨M i`mv M i®I
i?b +S iÈB ibK #¼M ?¼ ;•v bU çBX

.M H¨ M;QÌB i? M? MB M +¦ tmM; ç°M; i? M¨Q çB M[- +kM; +?d +¦ i? +9B ç–m- k

G9+ M¨v- ;B +?O G ;B K°i i`QM; KQÌB # ç¢B i°+ +¦ ;B Q ?ªQ pÈB h? M? ;B - F?¬
?ÄB h? M? E?¬M,

@ h? M? ?mvM? t2K` ;B[h? M? ;B +€+ M;QÆB +MM; h–M G"T- /QÌM; M?Q +¦ +1

G9+ M¨v h? M? E?¬M ?Qi b•m K°i ?ÆB- F?¬M; M?`M çQÊ+ H ;B¨ imM; ?Q¨M?,

@ h? M? æbM? +QM i - H¨ #` h–M G"T +?ûK ;B i5

L¦B tQM;- +kM; F?¬M; [m v ç–m H¢B- ?Q F?¬M; ?Q¨M? ç° `ÌB çBX

:B +?O G ;B bYM; b®i K°i H€i- KÈB i?Î /¨B K°i iB M;- H˜K #˜K,

@ E?¦ i`€+? #B m ibM? h? M? E?¬M ;B®M; M?Q Mm®i K°i +QM `m²BX > ? ? ? - +
h? M? ;B - +?"+- h? M? ;B i´M i?'i i?"i F?¬M; M?Ä K¨5

@ æ9M; p"v- F?¬M; M?Ä K¨5

E?¬M; Qi + Q i–M; G ;B - i` M K†i ç m H°` w +QÌB w p` b•m t X

æ•v +?QM? H¨ KQÌB # ç¢B i°+ #ªv ç¢B #ªv ç¢B i`¨M M;"T K•m i?mšM- pW T?ªB /U
HšM M? m- i?"K +?Q i` M? ç'm HšM M? mX

a m F?B h–M G”T i`Î H¢B oB K >Q¨M; aÆM çQ /B i? M?[M; M;QÌB ;†T M¢M +?¬M
+¦ p¨B M;QÌB i?–M ?bM? +•m /B i- +kM; H”T #B F?„+ +?[HQm MB KX

hmv `^M; i?ÌB ;B M ;B M?”T K¬M T?€B oB K >Q¨M; M;„M M;OB- M?QM; #¼M ?¼ +k
i`ª ;B€ bBM? K M?- M M çQÊ+ ?”m M?•M i #€BX

h?ÌB ;B M çªQ K„i i`¬B [m # i?€M;X h`QM; # i?€M; M¨v- h–M G”T +¨M; ç¨M? M?
M +¢M? +€+ M¨M; h?QÊM; Zm M h?B okX

h?QÊM; Zm M h?B ok- G½M? . Q- *Æ L;[u M- "° o•M u M- h`B m h?B M h?B M- G
s¨- M?[M; ?²M; M? M i`B F, h–M G”T +kM; ç½ çB i?2Q h–M G”T [m M?B m tm•M i?

hmv `^M; M¦B M;QÌB im Hmv M F?¬M; +¦ M,K i?€M;- i®+ ç° ;B¨ v m i?”i +?”K- M?Q
i? - M¦B i` M i•K Hw- i?b i•K Hw K¼B M;QÌB ç½ +U+ F€ i?¨M? i?K+- +€+ M¨M; iU M
#¢M +MM; KbM?X

J’v M,K M v h–M G”T i?Ov +?mM; +kM; F?¬M; i?”i bU çWM; H¢B- Î +?mM; +MM; +€
;B M K’v i?€M; M¨v K M; i?2Q K°i çQ¨M ?²M; M? M- çB F?„T / M? H K i?„M; +ªM? F
HK+X

hB M p¨Q K¶B [m®+ ;B - M K i?Y K„ p` F?„T i?B M ?¢X æ€M; M?„+ iÈB- H¨ h–M
G,M;- +MM; pÈB iB m +¬ MQÆM; GBM? L?B +kM; Î ;B[ç°B M;kX

J°i i? M? MB M M K iW M;¼+ i?K H•K T?QM;- /šM i?2Q K°i +?9M; ?²M; M? M ;B B
i?¨M?- çB iÈB MÆB M¨Q- M?€v K„i ç m #B M i?¨M? iB m çB K MÆB ç¦X

L?’i H¨ Î [m®+ ;B Î i? iK+- +€+ [mv M [mw MÆB ç•v Hm¬M b) +¦ K’v i M ,M +?ÆB
+ Q ç’i `°M;- Km®M çB H M /•v /Q - i?”K +?Q Km®M i`U+ iB T ;B i h–M G”T- +?B K

æ€M; iB +- +?QM? H¨ M?[M; M[iY M¨v- iMv iB M K°i M;QÌB M¨Q +kM; H¨ ?Q >´M;
ç¦ +,M #ªM F?¬M; ç M ;–M M;QÌB- HB M #` F?Q i? i` M M;QÌB +€+ M¨M; i`MM; F
M;QÊ+ ` M;Q¨BX

*kM; K v #¼M ?¼ H¨ M;QÌB i?QÌM;- +?9M; M[F?¬M; Km®M pb M?[M; +?mv M M¨v K
F?¬M; M¨Q +ÁM ;B[çQÊ+ K¢M;\

ob p”v- i?2Q K¼B M;QÌB /m M;Q¢M K’v [m®+ ;B - iBM iS+ M¨v HB M i`mv M F?„T +
M?Q K¼B M;QÌB ç m #B i ç•v H¨ K°i M?¦K i?–M iB M- +,M #ªM F?¬M; T?ªB #¼M ?¹

L;QÊ+ H¢B ç +?Q çQ¨M M;QÌB h–M G”T /m M;Q¢M b m ç¦ i? M? i`M? ?ÆM M?B m

*m®B +MM;- çQ¨M M;QÌB çB iÈB i?¨M? >Q¨M; a - >´ ç½ bÈK M?”M çQÊ+ iBM iS+
ç¦MX .•M +?9M; i?¨M? >Q¨M; a çSM; ? B # M çQÌM; ?Q M M;? M?- ç½ H M iÈB K’

L;Q¢B i`W +€+ M¨M; h–M hmv i- h?QÊM; Zm M h?B ok +MM; G½M? . Q- "° o•M u M
`ä ç` p` h–M G”T Î i?¨M? >Q¨M; a - +€+ M¨M; F?€+ ç m +ªK i?’v p¬ +MM; FBM? M
iK+- h–M G”T H¢B +¦ çQÊ+ mv p¼M; + Q M?Q p”vX

h–M G”T Î i?¨M? >Q¨M; a ç½ bÈK i`Î i?¨M? K°i M?•M p”i i`mv M F€- i’i +ª /•M +?9M
a ç m H’v h–M G”T çB ` iW i?¨M? >Q¨M; a H¨ [m M; pBM?X

h?Y ?ÄB F?„T i?B M ?¢ ?B M ;BÌ- +€+ ç¢B M?•M p”i M¨v +¦ B +?Q iWM; M;?2 [m

h–M G”T M?bM i?’v >´ +QÐB i` M K°i +QM M;U i`„M; i?–M im’M- F?Q ç° mv M;?
F?Q i? - b®M; /QÐM; i?•M i? X h`ªB [m K’v M,K +m°+ b®M; i?QÊM; p` ;Bª- >´ +
i`QÎM; çQ¨M K¢Q ?B K M?Q M?Ä M,K ç¦X

L?bM i?’v t2 M;U çQ¨M M;QÌB h–M G”T ç M ç•v- >´ H”T iS+ M?ªv tm®M; +?¢v iÈ
+€B ¬K i?”i +?†iX o` ç¢B M;mv M bQ€B h? M? GQM; æ [m®+- K°i çÌB +?B M K½
;B¼M; M¦B M;? M M;¨QX

@ >mvM? ç - `®i +m°+ M;QÆB ç½ i`Î p 5

@QyQ@

.mv L;½ æ°+ h¬M

h€+ ;Bª, hB m æ Q S?QM; GÊB

QQyQQ

d38X *?QÆM; dN9, J°i æ K a v _QÊm5

h–M G”T /šM +?9M; M[+® w /¢Q K°i pÁM; i?¨M? >Q¨M; a +k- t2K /B +?d h–M ;B ;
iQ+?- h–M G”T F H¢B +?Q +?9M; M[+?mv M tQ MÆB M¨vX

hB + `QÊm çQÊ+ ç†i i`QM; T?O ç >´- M?B iY hB m >´ +O >´ M v ç½ H¨ K°i //
K¬M T?€B oB K >Q¨M;- +QB M?Q H¨ ?¨M; KkB M?¼M M´B #”iX L;?2 iBM iS+ M¨v-
+ªK i?’v FB m M;¢Q +?Q [mv i ç`M? +O KbM? M,K ç¦X

hBM iS+ h–M G”T i`Î p ;•v ` K°i +ÆM b¦M; HÈM Î i?¨M? >Q¨M; a X h`QM; i?¨M? >
#B i çS M?Ä #` h–M ;B pSi #Ä M,K ç¦- M v ç½ bÈK M?ªv p¼i H M i?¨M? M?•M p”i

*ÁM h?QÊM; Zm M h?B ok # M +¢M? h–M G”T- imv `^M; F?¬M; +¦ K’v M;QÌB M?”
?QÎM; iÈB h?QÊM; Zm M ;B H¢B K°i H–M M[i`Î i?¨M? iB m çB K ç¨K Hm”M +O M

L¦B i¦K H¢B- ç b® H¨ +QÌB M?¢Q +MM; iB + ?”MX L?•M p”i M?Q p”v- M,K ç¦ M m F
+¦ K„i M?Q KM H¨K b Q H¢B i`Î K†i pÈB #¼M ?¼\

h?QÊM; Zm M ;B pšM Î i?¨M? >Q¨M; a +k- K°i i`”M #B M ç´B M,K ç¦ +kM; H¨K h
i?QÆM; M;mv M F?Q imv `^M; F?¬M; pb p”v K¨ b b9i ;B +ªM?- M?QM; +kM; F?¬
F?SX

"ÎB pb i?¨M? >Q¨M; a T?€i i`B M [m€ M? M?X

E?¬M; +–M HmB #QÈ+- +?d +–M ;BšK +?•M i¢B +?¶- b) #` `’i M?B m M;QÌB pQÊi [

h?¨M? >Q¨M; a KÈB +MM; i?¨M? >Q¨M; a +k ?B M ;BÌ- ? B iÁ i?¨M? HÈM F # M-
+?QM? H¨ S?QÆM; ;B K°i i`QM; i K ç¢B ;B i°+ i?¨M? >Q¨M; a M,K ç¦X

L,K ç¦ S?QÆM; ;B ç†i +QÊ+ H M M;QÌB h–M G”T- imv `^M; F?¬M; T?ªB i`U+ iB T
M?B m M,K [m pšM +S Hm¬M çQÊ+ >´ pQÆM; ;Bª i?¨M? >Q¨M; a +?B m +®- T?

hB + `QÊm ç†i Î [mw T?O >´ H–M M¨v- S?QÆM; >¢Q L K M v H¨ ;B +?O S?QÆM;
K°i i`QM; b® F?¬M; M?B m #^M; ?[m h–M G”T M,K ç¦- ?ŠM +¦ iQ +€+? M¨v- M?”M ç

h?QÊM; Zm M h?B i ;B ;B i?QÆM; v m h?QÊM; Zm M h?B ok M?’i M,K ç¦- iU M?B
KÌBX L?QM; h?QÊM; Zm M h?B i ?¬K M v iW H•m i¦+ i`„M; t¦ - im´B ;B¨ bS+ v m- H

o` H½Q ;B iY M;¨v i`QÈ+ ç”K +?•M K°i +€B- i?¨M? >Q¨M; a +kM; T?ªB `mM H M-

æm´B M?[M; M;QÌB i`QM; ;B i°+ F?mv M H½Q çB /U iB +- K°i KbM? M;²B v M i`Q
iÈB K°i #–m `QÊm- +?9i ç² M?„K- H ;B¨ M; M; /¼+ iU +?•K iU m®M;X

L;?o iÈB H½Q F?B ç¦ +ª çÌB M? ?MM;- M¨Q F?¬M; M;Ì iÈB /¢v /¶ +QM +?€m H¢B
F?¬M; M¦B- +ÁM ;B +ªM? b b9iX

J¨ i?O HoM? çQ¨M K¢Q ?B K M?Q M?Ä M,K ç¦ F?¬M; H¼i p¨Q K„i H½Q- ç½ i`Î i?¨M
æ [m®+ iQ HÈM ?¬K M vX L m F?¬M; T?ªB iW +?®B ? B H–M # HQÊi- /M H¨ >´
>Q¨M; ç +kM; b) ? i bS+ ?QM; T?’M H”T iS+ ?¢ +?d X J¨ ? i i?ªv- ç m +?d H¨ #ÎB

L,K ç¦- H½Q +kM; iWM; ? i bS+ t2K i`¼M; M;QÌB i? M? MB M M¨v- M?QM; H¢B F?
M¨v b) +¦ iB M ç² M?Q p”vX *¨M; F?¬M; M;Ì iÈB- M?[M; çS +QM +?€m #’i ?B m +
i€M; i”M i?B M HQÆM; M?Q i? X

«B5 :B¨ `²B- ;B¨ `²B- p”v i?b M ioM? ?QÎM; i?K im´B ;B¨ çB- Î i`QM; HÁM; h?QÊ
M v imv `^M; h?QÊM; Zm M ;B i°+ ç½ F?¬M; #^M; M,K ç¦- M?QM; iQ¨M h? M? GQ
K°i B /€K F?B m F?Q+? #¼M ?¼X

"ÎB pb B +kM; #B i- M[M?B h?QÊM; Zm M ;B H¨ i? iY h–M G"TX

L?Q i? X H¨ çO `²BX

h H¨K +?Q #¼M ?¼- +ÁM t F?¬M; #ˆM; #¼M ?¼ ?²B #€QX

•M? K„i h?QÊM; Zm M h?B i i`Î M M çK+ M;–m- #m´B +?B m M?"M çQÊ+ T?–M i?
KbM? çB b) H¨K +?Q K¼B M;QÌB F?¦ +?`m- F?¬M; #ˆM; F?¬M; çB- F?¬M; #ˆM; F?-

G9+ M¨v- # M M;Q¨B +Y T?ÁM; ç°i M?B M ;ä p M;X

h?QÊM; Zm M h?B i M?Qm K¨v- F?¬M; M?`M çQÊ+ M¦B,

@ E?¬M; T?ªB M¦B `²B- çWM; [m'v `–v i ? v b Q\

@ :B ;B - H¨ +QM5

J°i ;B¼M; M¦B M[iY K K K¢B- M?QM; H¢B M?Q K°i iB M; b'K bûi- M?€v K„i #´ H
h?B i ç½ ç–v H¶ ?´M; b„T pÐ M€iX

@ h?B ok G¨ h?B ok T?ªB F?¬M;\

h?QÊM; Zm M h?B i ;B¼M; M¦B ;B¨ Mm - #¶M; i`Î M M `mM `mMX

*Y M? M?¨M; ç˜v ` - M;Q¨B +Y ?B M ` K°i /mM; M? M [m®+ b„+ i?B M ?QÆM;-
h?B ok- p"v +ÁM H¨ M;QÌB M¨Q\

@ h?B ok- i?"i H¨ +QM- +QM iÈB t2K ;B ;B b Q\

h?QÊM; Zm M h?B i +?ªv /¨B ? B ?¨M; H ;B¨- ;B¼M; `mM `mM- F?¬M; i? FB K çQ

h?QÊM; Zm M h?B ok i?'v p"v- +kM; +® bS+ KQK K¬B- M?QM; pšM F?¬M; M?`M çQ
+ªM? [m2M i?m°+ M¨v- M?[M; +?mv M ç½ iWM; tªv ` - +?d i?Q€M; M?Q M;¨v ?¬K [

J°i +•m ó[m, Fb ô- /QÌM; M?Q pšM +ÁM [m M? [m˜M # M i B h?QÊM; Zm M h?B okX
+¦ ;B ;B +?2 +?Î M¨M;- bÊ `ˆM; M¨M; ç½ bÈK F?¬M; +?`m çQÊ+ ç M M;¨v ;†T h–M

@ :B ;B h?B ok iÈB i?,K M;¨B ç•v- h?B ok #'i ?B m

h?QÊM; Zm M h?B ok L¦B `²B- +kM; F?¬M; M?`M M[- F?¦+ F?¬M; i?¨M? iB M;X

h?QÊM; Zm M h?B i çSM; /"v- #QÈ+ iÈB p¨B #QÈ+- #¶M; M?B M ;B"i KbM?X " M
+ÁM çSM; K°i M;QÌB- i?•M i? + Q HÈM- F?m¬M K†i M;?B K M;?`- ç–m ç°B FBK [m
iY HQM;X E?¬M; T?ªB h–M G"T- p"v H¨ M;QÌB M¨QX

@ :B ;B - +QM +MM; h?B ok iÈB KÌB M;¨B p¨Q /U iB +5

h–M G"T M?bM h?QÊM; Zm M h?B i im´B ;B¨ bS+ v m- i`QM; HÁM; +kM; +ªK F?€E
;BÈB h?QÊM; Zm M h?B i H9+ M¨v- p®M F?¬M; M M ;B¨ M?Q i? - i'i +ª ç m /Q i¢Q

@ *€+ M;QÆB iÈB H¨ i®i- iÈB H¨ i®i `²BX

h?QÊM; Zm M h?B i H ;B¨ M; M; ç¼+- +kM; F?¬M; +® F} K'i K†i i`QÈ+ p½M #®B-

h?ŠM; ç M H9+ M¨v- HÁM; +O H½Q KÈB #¶M; M?B M i?¬M; bm®i- M?[M; +?mv
h` M M;QÌB i?QÌM; Zm M h?B i- ç°i M?B M iªM K€i ` K°i +´ F?Q i? HšK HB iX

h–M G"T M;˜M ` - iB T ç¦ pmB p X E?¬M; M;Ì iÈB b m F?B h?QÊM; Zm M h?B i i`B
bm®i- H¢B HB M ç°i T?€X

h?QÊM; Zm M h?B i p®M +kM; im Hmv M ç M S?€ h?B M +ªM?- ?B M ;BÌ H¢B ç°i
K°i pä ;Bª i? iK+ K¨ M¦B- çB m M¨v ç½ ;–M M?Q i?–M iQ+?X

æ K ç¦- iB + `QÊm Î [mw T?O >´ p¬ +MM; M€Q M?B i- S?QÆM; >¢Q L K M v ç½ i`
MB M i`–K ´M- M?bM h–M G"T pšM i` im´B M?Q F?B tQ - i?´M i?S+ F?¬M; i?¬BX

J°i çS #û #` h–M T?O pSi #Ä- i`QM; i?ÌB ;B M ? B KQÆB M,K M;„M M;OB- ;BÌ ç½
M;QÌB #¼M ?¼ F?¦ +¦ i? M;QÈ+ M?bMX

L;¢Q M;? +?9M; bBM?5

"m´B i®B M¨v- K¼B M;QÌB ç m i`¨M ç–v bªM; F?Q€BX

J¼B M;QÌB ç m m®M; b v- #ÎB pb i`QÌM; ?ÊT M¨v- F?¬M; +¦ M;QÌB p"M +¬M; #S+ `
Hw /Q F?¬M; m®M;X G½Q ;B iY h?QÊM; Zm M h?B i b m F?B b v `QÊm- M;Y K†
K¨ çBX

GQm H¢B K°i +•m, hW M v p b m h?QÊM; Zm M ;B i`Î i?¨M? ;B i°+ T?K i?m°+ K
+U+ h•vX *ÁM H½Q H¢B Km®M /m H`+? i?B M ?¢- i?U+ ?B M ;B'+ K°M; i?ÌB ç¢B i

h?QÊM; Zm M h?B ok H'v ` K°i ç®M; HÈM #ªQ #®B- +€+ HQ¢B ç M /QÊ+- GBM?
i?•M- HQm Hmv M F?¬M; `ÌB iB M #B i h?QÊM; Zm M h?B iX

.M H¨ iYm HQÊM; M?Q h–M G"T- ç M +m®B +MM; +kM; m®M; ç M b v K K- H9+ +€
M•M; çB- +QÌB ;B®M; M?Q K°i çS M?ÄX a m F?B iB M p¨Q i`QM; T?ÁM;- H¢B ;¨
M;?2 ?B m çQÊ+X

h`QM; ç¦- +¦ i? +?d KbM? h?QÊM; Zm M h?B ok Qi M?B m `ä `¨M; K°i +?9i- M?Q
?B m `ä çQÊ+X h?QÊM; Zm M h?B ok Hm¬M +ªK i?'v- H9+ H–M ç–m ;†T çQÊ+ h–M
i?m°+ p i? ;BÈB M¨v- +¦ K°i HQ¢B +ªK ;B€+ t H¢ M;,M +€+? pÈB i? ;BÈB M¨vX

J°i çQ¨M M[iY- F +ª h?QÊM; Zm M h?B ok- ç m +?Q iWM; i?'v h–M G"T +ÁM +¦ K

h–M G"T +€+ M¨M; [m2M #B i- pšM H¨ K°i h–M G"T FB M +QÌM; p[M; +?½B- QÆM
F?B M?bM i?'v K°i K†i h–M G"T b m F?B b v `QÊm- KÈB #¶M; M?B M `ä `¨M;, h?b
+¦ K€m +¦ i?`i- F?¬M; T?ªB H¨ i?–MX

*m®B +MM;- h?QÊM; Zm M h?B ok +QÐM; ûT çQ "° o•M u M +MM; h`B m h?B M h
E?´ +?Ì M?B m M,K M?Q p"v- +€+ M¨M; +kM; M M M?"M çQÊ+ çB m M M +¦X

*€+ M¨M; G M? >² S?B L;mv i +MM; s¨ s¨- H9+ M¨v +kM; +?d +¦ T?–M ?•K K°X *?Š
"° o•M u M b„+ K†i ?¬M; ?²M;- +'i #QÈ+ p'i pª çB ` iW T?ÁM; h–M G"T- +® FûQ h
G M? >² S?B L;mv i p¨Q i`QM;X

æ M b m ç¦- *Æ L;[u M +MM; G½M? . Q- h?QÊM; Zm M h?B ok- +kM; #` FûQ p¨Q +

L;?2 M?[M; •K i? M? H¨K M;QÌB i F?¬M; i? ioM? i•K çQÊ+ p M; ` iW # M FB - L
K†i ç–v p t'm ?´ #m²M #U+ +?ûK ` K°i ç¢Q F i ;BÈB- M;,M +€+? ?Q¨M iQ¨M ;B M

hB M; ²M ç½ F?¬M; +ÁM- M?QM; i`QM; HÁM; ç½ M´B H M `mM; ç°M;- +kM; F?¬M
hB m +¬ MQÆM; GBM? L?B M;²B ç®B /B M M¨M; H¢B #om K¬B- K†i T?'M ç–v #B m
+MM; +,K ?"M #ªM i?•M KbM?- iB M p¨Q :BÈB >¢- H¢B #B M i?¨M? K°i çS M?Ä M?

L m F?¬M;- p"v i?b +¦ H) M M i?W +Æ ?°B H–M M¨v

L°B i•K L K *mM; hY G,M; F?¬M; +ÁM #bM? ioM?- +kM; K'i çB mM; /mM; H¢M? M?¢
?²M;- i`QM; HÁM; F?¬M; M;WM; i`€+? K„M;, h?"i H¨ ?¨M? ?¢ M;QÌB i K¨- i?"i [m
ç€M; K¨

"B i pB M h–M G"T ç M; Î- ç M ;BÌ +kM; F?¬M; +¦ K°i B iWM; Î H¢BX æ•v H¨ K°i #
+® w +?m˜M #` +?Q `B M; h–M G"TX

LÆB M¨v ç½ +?m˜M #` `'i M?B m M,K- #bM? i?QÌM; ç m +¦ M;QÌB iÈB [mûi /¼MX
bY iQ¨M #° K°i H–M- +?Q M M MÆB M¨v `'i H¨ KÈB- +kM; p¬ +MM; t ?Q X

E?¬M; #B i H¨ ?B m `ä # M +¢M? h–M G"T ç¬M; çªQ ?²M; M? M ? v H¨ +?QM? #ªM
+?B + ;BQÌM; Î i`QM; T?ÁM; h–M G"T `'i H¨ HÈMX

L¦B +?Q +?QM? t€+- H¨ bB m +'T HÈMX

JQÌB K'v M;QÌB M;O Î i` M +?B + ;BQÌM; M¨v- +kM; b) F?¬M; +ªK i?'v +?"i +?°BX

J°i ç K çB M +m²M;- i` M +?B + ;BQÌM; bB m +'T HÈM M¨v i?¨M? K°i KªM? M;´M M; M; /¼+X

E€ i?"i imv `^M; h–M G"T b v bQ [m€ KS+- M?QM; +kM; F?¬M; K'i çB i?–M i`Q #´ tªv ` M;mv +Æ- ?„M +¦ i? #S+ ? i `QÊm ` F?ÄB +Æ i? i`QM; M?€v K„iX

*?Q M M- +?mv M tªv ` i®B [m - ?„M ç m M?È `'i `ä `¨M;X

E?¬M; i? F?¬M; i?W M?"`K m®M; b v `²B- b) Hm¬M +¦ +?9i tmM; ç°M;X æ K ?¬K K°i M;QÌB +kM; m®M; F?¬M; Qi `QÊmX *?Q M M- b v `QÊm ç½ tû çB K°i i–M; M;K ?¼- K¼B M;QÌB ç m `'i çB M +m²M;- M?bM i` M i'K i`ªB ;BQÌM; i`„M; iBM? ?Q¨M K M;QÌB i ;B"i KbM?X

h` M K†i h–M G"T F?¬M; M?`M çQÊ+ ?B M ` p +QÌB F?´- H'v i v tQ tQ i`€M i`Q /QÌM; M?Q +?ÆB [m€ HÈM `²B5

h?QÊM; Zm M h?B ok- G½M? . Q- *Æ L;[u M- "° o•M u M- h`B m h?B M h?B M- G s¨- h–M hmv i

'v- h–M hmv i

h–M G"T M?bM h–M hmv i pšM +ÁM M;O b v- i?•M i? M^K M;?B M; # M ç¦- H¨M / i` +QM- +?•M M;¼+ i?ŠM; i„T- i?QM /¨B KQÊi K¨X

*ÁM M?È ç K [m - H9+ KbM? M? M?¨M; pm®i p2 ç¬B +?•M M;¼+ FB - /QÌM; M?Q ?„M M¦B, óh, i,- +?•M +O i, i?"i H¨ ç T ô

*m®B +MM; +¦ M¦B i? F?¬M;\ h–M G"T +¦ +?9i `®B `„K- ?B M ;BÌ M;?o iÈB- M?Q çQÊ+

@QyQ@

.mv L;½ æ°+ h¬M

h€+ ;Bª, hB m æ Q S?QM; GÊB

QQyQQ

d3eX *?QÆM; dN8, hY GQM; *´ E?Q€M;5

h?–M i?S+ h–M G"T çªQ [m - HB M #B i F€ i?"i M; v i`QM; M?€v K„i ?„M idM? H¢B i?2QX L?QM; ibM? +ªM? M¨v- B H¢B F?¬M; #B i t'm ?´ KÎ K„i i`QÈ+\

h`QM; HÁM; h–M G"T i?–K i?Î /¨B K°i iB M;- i?"i H¨ H¨K +?Q M;QÌB i ?mv i K¢+?

h`QM; HÁM; M;?o p"v- h–M G"T KÎ `°M; ? B i v- m®M HQM; K°i +€BX æ½ +¦ M?B m M?Q p"v- ?ÆM M[+?BM? T?¢i K°i ç K- +?ŠM; M?[M; F?¬M; +¦ +ªK ;B€+ m QªB ; b€M; H€M;X

h–M G"T M;€T K°i +€B- H¢B i?ª M;QÌB M^K i`Î tm®M;X L^K Î ? B # M +¢M? ?„M- K h?B ok- K°i M;QÌB H¨ *Æ L;[u M- /QÌM; M?Q ç K ?¬K [m - ç M +m®B +MM; H¨ +?(?v p¼M; +¦ i? +¦ K°i çS M?ÄX

L?B m M,K M?Q p"v- imv `^M; +MM; h?QÊM; Zm M h?B ok- G½M? . Q p¨ *Æ L;[u M? m i?B m- M?QM; M¦B +?Q +MM; i?b +kM; pšM i?QÌM; Î +?mM;- M?QM; # M¨M;

æB m M¨v H¨K +?Q h–M G"T +kM; +¦ K'v T?–M ?Q¨B M;?B- +¦ T?ªB H¨ #ÎB HBM? M¨v- +¦ /B +?SM; M¨Q ç¦\

M;QÌB M¨v +kM; b) ;B®M; M?Q >¬ .B M EB m .QÆM; +MM; >¢ o,M ok H–M ç–m
Hm”M #¨M pÈB ?„MX

æQÆM; M?B M F i [mª ç½ bÈK ç`M? i`QÈ+- #¼M ?¼ b) F?¬M; i? M¨Q i?„M; çQÊ+

>B M ;BÌ /M H¨ M,K M;QÌB #¼M ?¼ +MM; H M- +kM; F?¬M; T?ªB ç®B i?O +O h–M

L?bM #¼M M;QÌB L;¼+ *?•m +?ŠM; M?[M; F?¬M; K’i K€i- M;QÊ+ H¢B +ÁM FQ+? i
i`QM; HÁM; « Zm”M oQÆM; i`¨M M;”T pmB KWM;- +QÌB M¦B pÈB h–M G”T,

@ h–M G”T- i ;B Q M,K çS M?Ä M¨v +?Q +QMX *QM M?’i ç`M? T?€B M?È- #’i +S
v m #ˆM; bBM? K M? +O +€+ +QMX

L;[F?Q « Zm”M oQÆM; +¦ +?9i i?QÆM; +ªK,

@ a®M;- KÈB H¨ w M;?o +m®B +MM; +O bBM? K M?5

h–M G”T v M H†M; ;”i ç–m,

@ G½Q bQ +S v M i•K- +QM #B i M M H¨K i? M¨Q5

« Zm”M oQÆM; ?B M H M p iQÆB +QÌB pmB KWM;- b m ç¦ M¦B,

@ *?dM? ç®M K°i T?2MX h–M G”T- +QM H”T iS+ +?Q M;QÆB +¬M; +€Q i?B M ?¢-
b m- KÎ ` 5

« Zm”M oQÆM; M¦B ` HÌB M¨v- i`QM; HÁM; K¼B M;QÌB #¶M; +,M; i?ŠM;X hB T ç¦
K M; ?QM; T?’M- ç¢B i?ÌB ç¢B ;B¦ i?´B K•v p–M- `®i +m°+ ç½ ç M `²BX

>¬ .B M EB m .QÆM; M„K +?†i ? B i v- imv i çdM? ç¢B M,M; i` im´B M¨v #•v ;BÌ
+ªK t9+ /•M; i`¨Q- /MM; bS+ ?Qi b•m- H¨K KbM? #bM? ioM? H¢BX

LÆB h?–M oU+ ç¦5

æ¦ H¨ MÆB K¨ ;–M M?Q i’i +ª +€+ +QÌM; ;Bª çSM; Î çdM? + Q ç m ?QÈM; iÈB- ?¬K
"¼M ?¼- +kM; H¨ M?¦K +QÌM; ;Bª MÆB :BÈB >¢ ç–m iB M #QÈ+ ç M MÆB h?–M oU

æ•v H¨ bU FB M i?m°+ p #¼M ?¼X

æ•v H¨ K°i i?ÌB ç¢B i?m°+ p #¼M ?¼X

L; v +ª L;¼+ *?•m H¢M? M?Q #,M; bQÆM;- p¨Q H9+ M¨v b„+ K†i +kM; YM; ?²M;- ?

"’i Hm”M H¨ >¬ .B M EB m .QÆM; iMv iB M- ? v >¢ o,M ok K°i i?•M F?Q ç° ?Q¨M; ;
K†i H½M?- F?®+ +MM; J¢+ "„+ M?Q K°i /½ M?•M- i’i +ª ç m F?¦ F?®M; +? çQÊ+
i¢Q H`+? bY M¨vX

*€+ M¨M; h?QÊM; Zm M h?B ok +MM; G½M? . Q *Æ L;[u M- i` M /mM; M? M H¢B
T?’M M¨Q- i?–M b„+ +ÁM +¦ +?9i #m²M #½- +MM; h–M G”T pšM Hm¬M ;–M Qi t M?

J’v i?€M; M v- h–M G”T pšM i?2Q +¢M? +€+ M¨M; M?Q ?bM? pÈB #¦M;- HQ¢B +ªK
+ªK ;B€+ KbM? H¨ M;QÌB ?¢M? T?9+ M?’i i` M çÌBX

L?QM; F?¬M; M;Ì iÈB- H¢B T?ªB +?B Hb M? M? M?Q p”vX J°i i?€M; b m- +€M?
M;QÌB h–M G”T F?ŠM; ç`M? T?ªB çB MÆB h?–M oU+- M?QM; +€+ M¨M; H¢B T?ªB
*?Q ç M F?B M¨Q iÈB çQÊ+ +ªM? ;BÈB æ` hB M ç¢B pB M K½M- i?”K +?Q iB M H
KÈB +¦ i? çQÊ+ iB M p¨Q MÆB h?–M oU+X

" M i`QM; MÆB h?–M oU+- KÈB +?•M +?QM? H¨ MÆB +QÌM; ;Bª M?Q K•vX æ M +
+€+ M¨M; F?¬M; i? M„K +?„+- M¦B H¢B- HQ¢B +ªK ;B€+ M¨v F?¬M; iQM? H¨ i?B M
K¶B M;QÌB Î ? B i? ;BÈBX

*?Q M M- ç®B pÈB +€+ ?²M; M? M +¢M? h–M G”T- ç•v i?”i F?¬M; i? +QB H¨ K°i iB

*€M? +Y h?–M JB m b) KÎ ` p¨Q K°i i?€M; b m- iBM iS+ M¨v pW i`mv M ` -[mª M

æ¬M; >Q M;- L K *QÆM;- h•v oU+- "„+ oU+ +MM; h`mM; *?•m- i` M M,K F?®B ç¢B
i¨M; # Q M?B m H½Q [m€B i?U+ HU+ K¢M? K)X L;QÌB M?Q #¼M ?¼- KÈB H¨ M;QÌ

*?d +–M i`ÌB +ÁM F?¬M; b”T tm®M;- #¼M ?¼ b) F?¬M; tm'i ?B M Î i`QM; K„i M;QÌB
Æ pÈB i'i +ª bU p”i- b®M; +? i +O M;QÆB F?€+- ?Q¨M iQ¨M F?¬M; +¦ K°i +?9i [m

L?QM; +€M? +Y h?–M JB m KÎ` - i`B i ç +?'M ç°M; +€+ H½Q [m€B M¨v çB ` X

" M i`QM; h?–M JB m- +?QM? H¨ hBM? J¬M ç¦X

*€+ H½Q [m€B b®M; [m€ p¢M M,K M¨v- `'i `ä `¨M; +?mv M ç¦X J¨ çB [m hBM? J¬M
h?–M oU+X

LÆB h?–M oU+ ç¦5

Í MÆB ç¦- KÈB H¨ i?B M çQÌM; +?•M +?QM? +?Q M;QÆB im Hmv M +ªM? ;BÈB h?€

L; v G”T iS+- iQ¨M :BÈB >¢ #„i ç–m b¬B bK+ T?mM i`¨Q- +?ŠM; #B i # Q M?B m
çB iÈB i?¨M? >Q¨M; a i`QM; #B M ;BÈB h? M? GQM; æ [m®+X *ÁM +¦ p¬ b® ç¢B
>Q M; L K *QÆM; h•v oU+ "„+ oU+ h`mM; *?•m- M;?2 çQÊ+ iBM iS+ M¨v- +kM; ç m
a X

æ®B pÈB #¼M ?¼ K¨ M¦B- ç•v H¨ K°i bU FB M i?m°+ p i? ;BÈB M¨vX .M H¨ F?¬M;
+¦ i? +?SM; FB M i`”M ç¢B ?°B M¨v- p”v +kM; H¨ K°i +?mv M i?9 p` M?'i i`QM; çÌB

h?ÌB ;B M K°i i?€M;- i`¬B [m `'i M? M?X h`QM; K°i i?€M; M¨v- h–M G”T pšM Hm¬M
M?[M; ;B B M?•M F?mvM? i?¨M? imv i b„+ M¨v- `®i +m°+ +kM; #m¬M; #Ä K°i iB `

B +kM; ç m #B i- H–M M¨v h–M G”T çB `²B- +¦ H) K°i ? B M,K HB M i`Î p - ?Q†+ H¨
i`,K M,K- ?Q†+ H¨

*ÁM +¦ `'i M?B m F?ª M,M; +€+ M[M?•M M¨v F?¬M; Km®M M;?o iÈB- +?Q M M +€
` - F?¬M; ç w M;QÌB F?€+ i` m +?¼+- K¶B M;QÌB /QM? K°i +?¶ pÈB h–M G”TX

« Zm”M oQÆM; ibK K°i +?¶ i? M? i`M? # [m M im Hmv M- L K *mM; hY G,M; /šM
>¢ o,M ok- L;¼+ *?•mX EB M EQM? +MM; J¢+ "„+ p¨ iB m +¬ MQÆM; GBM? L?B ç
>Q¨M; a - H¨K +?m˜M #` +m®B +MM; pb iB M p¨Q MÆB h?–M oU+X

G½Q pQÊM "¢+? h`mM; aÆM- "¢+? h`mM; >Ä - "¢+? h`mM; hmv i- EBK æB m- GBM
h?ªB >²M;- h¨Q >²M;- +MM; pÈB M?[M; M;QÌB #° i°+ iY ç²M; J†+ Gw- J†+ h?m”M-
>mv M- H¢B i`U+ iB T imv M #® # [m M im Hmv MX

h?2Q T?˜K +?'i i?B M i¨B ç` #ªQ i`QM; i v h–M G”T M;¨v +¨M; + Q- ç M /QÊ+ G½M
M;¨v +¨M; i®iX æB m M¨v H¨K +?Q K¼B M;QÌB ç m M;? M K°i ?ÆB- +?m˜M #` i?–
bÈK M;¨v i?U+ ?B M M;mv M p¼M; iB M p¨Q MÆB h?–M oU+X

L; v +ª h•v Zm +MM; K'v M;QÌB *Î L?Q L;mv i- *Æ L?Q ",M; Hm¬M Hm¬M HQÌB #
[m MX

h–M o,M >B M +MM; h–M >¨M L;mv i T?K Kšm h–M G”T +kM; ç M; iQ+? +U+ +?m˜M
#¼M ?¼ +kM; b) # [m MX

h'i +ª M;QÌB çB i?2Q h–M G”T- #¼M ?¼ ç m ?v p¼M; +¦ i? çB +MM; h–M G”T i¢Q
F?¬M; ?v p¼M; KbM? H¢B +? i ;B¨ Î :BÈB >¢- ç m Km®M H9+ +ÁM bBM? i?ÌB- +¦ i
oU+- t2K T?QM; +ªM? MÆB ç¦ K°i H–MX

« Zm”M oQÆM; +kM; #` M?[M; M;QÌB K¬M T?€B oB K >Q¨M; HB m K¢M; H¨K +ªK
i?¬M; #Q i?m”i /` iQÊM; >Q M; +´ +MM; pÈB #ªv i€K HQ¢B #Q i?m”i h?€B +´ - p T
oB K >Q¨M; +¦ i? HoM? M;° # Q M?B m- p”v T?ªB t2K ç¢i ç M +ªM? ;BÈB M¨Q- T
?¦ K¶B M;QÌBX

h?ÌB ;B M K°i i?€M; M? M? +?¦M; i`¬B [m - h–M G”T çSM; Î bÆM K¬M oB K >Q¨M
M? M ç m p¨M? K„i çÄ ?²M;- +® MûM F?¬M; `ÆB MQÈ+ K„iX

h–M o,M >B M +9B ç–m F?¬M; M¦B- h–M >¨M L;mv i ç½ H QÈi i`¨M KBX

GQ¢B i`¨M; +ªM? Hv #B i M¨v- H¨K +?Q i`QM; HÁM; h–M G"T +kM; F?¬M; #B i +ª
HûM `ÌB çB- M?QM; K¼B M;QÌB M¦B i? M¨Q +kM; Km®M iB M ?„M K°i çQ¢M çQÌM

@ æQÊ+ `²B- +S Î ç•v çBX *€+ M;QÆB M;¨M p¢M H–M çWM; i?2Q i -iB M p¨Q i?¨M
HB M K M; i?2Q +€+ M;QÆB tmv M [m hBM? J¬M K'i

o¨M? K„i h–M G"T +kM; ?ÆB çÄ H M- M? ;B¼M; M¦BX

@ smv M [m hBM? J¬M +¦ ;b ç†+ #B i- B bÊ +?S5

s¨ s¨ F?) ;B¼M; H˜K #˜K- M?QM; æ¢B "B m iB M; HÁM; +O `'i M?B m M;QÌBX

L?QM; F€ i?"i i`QM; HÁM; K¼B M;QÌB ç m `ä `¨M;- i?•M i? +€+ M¨M; ?B M ;BÌ F
hBM? J¬MX

E?¦2 KB M; h–M G"T ˜M iB KdK +QÌB +QM; +?B m- çB iÈB ;–M s¨ s¨- tQ tQ K€B
b m ç¦ M? M?¨M; ¬K H'v M¨M;- F?¬M; M¦B ;bX a m ç¦ H¢B M? M?¨M; çB iÈB i`QÈ
+kM; M? M?¨M; ¬K H'v- iB T ç¦ H¨ G½M? . Q- *Æ L;[u M- "° o•M u M- h`B m h?B
M;mv i- h–M hmv i H¨ M;QÌB +m®B +MM;X

h–M G"T F?) ;B¼M; M¦B # M i B h–M hmv i,

@ h,- +?B m +® i®i Kšm i?•M5

h–M hmv i F?¬M; M?`M çQÊ+ /MM; bS+ ¬K H'v 2Q h–M G"T- MQÈ+ K„i +?ªv ` - ;–M
H9+ H•m b m- KÈB #m¬M; h–M G"T ` - i` M K†i HQm ?¨M; H +?•m i`QM; bm®i- H¢

@ *?¨M; v M i•K çB- +?mv M i`QM; M?¨- ç½ +¦ +?9M; i ç•vX

h–M G"T /MM; bS+ ;"i ç–m- çB [m ¬K H'v h–M >¨M L;mv i- h–M >¨M L;mv i /MM; b
KbM?- b m ç¦ M¦B,

@ hB m iY- +?Q M;QÆB i?ÌB ;B M KQÌB M,KX JQÌB M,K- T?ªB i`Î p t2K +?9M; i
MQÆM; F?¬M; ç v M +?Q M;QÆBX

h–M G"T BK H†M; ;"i ç–mX M?QM; +¦ i`ÌB KÈB #B i çQÊ+ # Q H•m KÈB +¦ i? i`Î p
çQÊ+ +ÁM +¦ i? i`Î p ? v F?¬M;X h–M G"T F?¬M; T?ªB H¨ i?–M- +kM; F?¬M; /€K
MÆB h?–M oU+X

æB iÈB i`QÈ+ K†i h–M o,M >B M- h–M G"T i`–K ;B¼M; M¦B,

@ S?K i?•M- M;¨B T?ªB #ªQ i`¼M;X

h–M G"T `'i Qi KÎ KB M; ;¼B h–M o,M >B M H¨ T?K i?•M- /M H¨ [m M ? ;B[? B M
;†T K†i H¨ M¦B i`U+ iB T- i`QÈ+ K†i K¼B M;QÌB ;¼B ?„M H¨ T?K i?•M- ;–M M?Q +

o K†i h–M o,M >B M H°` iQÆB +QÌB 'K €T,

@ hB m iY- çB MÆB h?–M oU+- Î ?Q¨M +ªM? t H¢ M¨v- ? i i?ªv T?ªB Hm¬M +?9 w +
H¨ i`¼M; v m M?'iX

h–M G"T /MM; bS+ ;"i ç–m- b m ç¦ [m v b M; K°i ç€K ç iY K¬M T?€B oB K >Q¨M; #
ç M çQ iB M- /MM; bS+ T?'i i v- [m v M;QÌB çB- /"K +?•M ?Q F?¬M; #B M K'i M; v

E?¬M; B i?'v- i`QM; M?€v K„i tQ v M;QÌB H¢B- F?¦2 K„i h–M G"T +kM; ç½ ˜K QÈi

L?bM #¦M; M;QÌB h–M G"T #B M K'i i`QM; F?¬M; F?Q- +?9M; M[ HB M F?¬M; M?`
MûMX G–M M¨v F?€+ pÈB i`QÈ+ FB - [mª i?"i [m€ HÈMX h`QÈ+ FB /M H¨ h–M G"T
F?¬M; +¦ HQ¢B +ªK ;B€+ M¨vX

æ•v H¨ +€+? M? m ? B i? ;BÈB K¨5

s¨ s¨ /MM; bS+ M„K +?†i i v- M?bM i?Q€M; [m *Æ L;[u M K†i ç–v MQÈ+ K„i- M?

@ > B M;QÌB +?9M; i H¨ +¦ ?v p¼M; HÈM M?'i p¼i ç M +ªM? ;BÈB æ` hB M ç¢B p
i?B t2K B ç M i`QÈ+ iB M5

L¦B `²B- pQÆM K°i +€M? i v K K K¢B M?Ä /¨B `

@QyQ@

.mv L;½ æ° + h¬M

h€+ ;Bª, hB m æ Q S?QM; GÊB

QQyQQ

d3NX *?QÆM; dN3, E`+? *?B M h?¨M? >Q¨M; a 5

*Æ L;[u M #B i `ä s¨ s¨ ç M; F?Q+? H KbM?- ?¨M; KB K M; i?2Q p i MQÈ+ K„i- +k
` ,

@ æQÊ+- K°i HÌB ç½ ç`M?5

@ *ÁM +¦ i 5

h?QÊM; Zm M h?B ok F?¦2 KŠi +ÁM +?Q F?¬ ?¨M; H - pQÆM i v ç†i H M i` M i v

@ *ÁM +¦ i 5

@ *ÁM +¦ +?9M; i 5

h v +?9M; M[- K¶B #¨M i v +MM; ç†i K°i +?¶X æ M +m®B +MM;- +?9M; M[?²M; M?
M?[M; #¨M i v p¨Q M? mX *ÄB HÁM; +?9M; M[- ;BÌ T?9i M¨v +kM; M?Q ;B Q ?Á H

L?bM M? m KdK +QÌB- h?QÊM; Zm M h?B ok i? ?B M T?QM; T?¢K #¨ HÈM- + Q ;B

@ *€+ i, Km°B- +?9M; i F?¬M; +–M T?ªB i?QÆM; i•KX S?m [m•M +?¨M; T?ªB çB H
KWM; pb +?¨M; KÈB T?ªBX h iBM iQÎM;- M°B i`QM; i`,K M,K- +?9M; i ç m +¦ i?
K½M L?'i ç`M? H¨K çQÊ+5

@ L?'i ç`M? H¨K çQÊ+5

*?9M; M[+MM; F m H MX

J°i +¶ iBM iQÎM; p[M; +?„+ T?€i ` iW i` M M;QÌB +?9M; M[- i`¨M M;"T F?„T +ª oB
?[m oB K >Q¨M; aÆM çB ` iB M çQ - M?bM K°i K¨M M¨v- ç m F?¬M; M?`M çQÊ+ H

*?9M; i +MM; Km®M iB M H M5

E?¦2 KB M; h?QÊM; Zm M h?B ok ~M K°i iB KdK +QÌB M?¨M M?¢i- i?W /`T F?¬M
K°i T?Q i` M #–m i`ÌB- KdK +QÌB M?Q ?Q - `'i H¨ ç„+ wX

h–M G"T KdK +QÌB- ç¢T ` K°i #QÈ+- ?Q F?¬M; ?Q¨M; ç°X

oW `²B i`QM; M?€v K„i F?B ?„M tQ v M;QÌB çB- HB M +ªK ;B€+ çQÊ+ i•K ibM? +?
Î i` M + Q- ~M ;B'm i?•M ªM?- i`mv M •K +?Q h?QÊM; Zm M h?B ok- ç +?Q M¨M;

L,K i?€M; p¬ ibM?- +QM çQÌM; im Hmv M /¨B çˆM; çŠM; p¬ i"M- F?¬M; B #B i çQÊ
T?ªB çB # Q M?B m M,K KÈB +¦ i? i`Î p - i•K ibM? +?9M; M[bmv bKT +kM; H¨ +?m
;BÌ ç½ F?ÆB /"v M?B i ibM? im Hmv M- +ªK ;B€+ ç m t¦i /Q Hv #B i bBM? ` - iU M

G9+ h–M G"T tm'i ?B M Î i?¨M? >Q¨M; a - #` +ªM? iQÊM; i`QÈ+ K„i H¨K M;•v M;QÌ

*?d i?'v i` M #–m i`ÌB i?¨M? >Q¨M; a - pä ;Bª +QÌM; ç¢B F?¬M; +?9i FB M; M H,M;
#–m i`ÌB iMM; i`"M / Q ç°M; M®B iB T- ?–m M?Q F?¬M; +¦ +?9i /WM; H¢BX

æ T?–M #€+? iQM? i?¨M? >Q¨M; a ç m ç¦M; +Y F?¬M; ` - imv `ˆM; ?¨M; M,K Î i?
iK i"T `'i M?B m +QÌM; ;Bª- M?QM; H¢B F?¬M; M?B m ;B®M; M?Q #•v ;BÌX

L?'i H¨ M?[M; æ` hB M ç¢B M,M; FB - +QB M;QÌB i?QÌM; M?Q +QM FB M- +,M #
/¼ M;QÌB i?QÌM; ? v F?¬M;X

h?"K +?Q- ;B[M?[M; ç¢B M,M; M¨v ?Q†+ H¨ #ÎB K°i b® i?M Q€M- ?Q†+ H¨ pb M
+?¢K- i` M? ç'm HšM M? m- +kM; K†+ F ç•v H¨ MÆB M¨Q- i?QÌM; ? v ?Ov /B i K°

h?ÌB ;B M ;–M ç•v >´ #"M ç M bSi ç–m K i`€M- M m F?¬M; +¦ #¼M M;QÌB L K *m
;B9T çÐ /mv i`b i`"i iU i?¨M? >Q¨M; a - bÊ `^M; b) +¨M; i? K ?¶M HQ¢MX

*kM; K v #¼M M;QÌB L K *mM; hY G,M; i?U+ HU+ çO K¢M?- +kM; +?'M M?B T K°i
+ÁM +¦ +?9i M;QÌB F?¬M; [m M i•K ç M K'v M;QÌB L K *mM; hY G,M;X

G–M M¨v « Zm"M oQÆM; b) F?¬M; iB M p¨Q MÆB h?–M oU+- #ÎB pb ç°M; ioM? :B
F?¬M; i? ;¢i çQÊ+ MÆB h?–M oU+X J°i F?B #¦M; /€M; « Zm"M oQÆM; tm'i ?B M
`^M; b) H"T iS+ H¼i p¨Q i`mv b€i F?OM; #®X

« Zm"M oQÆM; [mv i ç`M? +?Ì h?–M JB m KÎ ` F?QªM; K°i i?€M;- H¢B v M H†M;
i?ÌB ;B M M;„M b) F?¬M; HB M ? pÈB h–M G"T- ¬M; i +–M [m v p H'v p¨B i?S ;B
;B[M,K tQ - b m ç¦ i` M? i?O i`QM; i?ÌB ;B M M;„M ç°i T?€ ç M +ªM? ;BÈB h?–M o

hmv `^M; h?¬M; h?B M æ¢B æ p¬ +MM; K¢M? K)- M?QM; M;QÌB +¦ i?•M T?"M M?Q

imv i ç®B b) F?¬M; / /¨M; ` i vX *?d +–M « Zm"M oQÆM; iÈB +ªM? ;BÈB h?–M oQ
+QÌM; ;Bª MÆB h?–M oU+- +kM; b) v M i•K ?ÆM M?B mX

h?•M ?bM? h–M G"T pW tm'i ?B M i` M #–m i`ÌB i?¨M? >Q¨M; a - HB M M?bM i?'v
+¦ ? B çQ¨M M;QÌB ç M; +?B M ç'm F`+? HB iX J'v i`,K M;QÌB +?B M ç'm- #B M i
ç®M; H°M t°MX

EB K F?Q +kM; F?¬M; ;B M #` tû `€+? i`¨M ` - ç½ #B M K°i KªM? M?¨ /•M i?¨M? >
K°i KªM? ç'i #^M;X

"¼M M;QÌB L K *mM; hY G,M; +® bS+ M;,M +ªM- M?QM; F?¬M; +€+? M¨Q H¨K +?Q
H¢B çQÊ+X "ÎB pb ? B # M i` M? ç'm HšM M? m- i?U+ HU+ +kM; F?¬M; v mX

"¼M M;QÌB L K *mM; hY G,M; +kM; F?¬M; i? i`U+ iB T H Q p¨Q ç€M? +? i ç®B T?
#` ?Ov M;¨v +¨M; M?B m- p¬ b® M;QÌB çB M +m²M; +?¢v i`®M /QÈB K†i ç'i- M?QM
+ªX

L K *mM; hY G,M; +MM; iB m +¬ MQÆM; #¶M; M?B M i?'v h–M G"T tm'i ?B M i` M
M¦B +?mv MX

@ æ•v H¨ +?mv M ;b\

h–M G"T b„+ K†i •K i`–K- ;B¼M; H¢M? #,M; ?ÄBX

@ «B5 æWM; M¦B M[- bQ ç - i?U+ HU+ ç K¢M? M?'i- ç M? M? i`'M €T M?[M; M;Q
i°+ iÈB iW "„+ oU+- iY i?M i`mv M FB TX G–M M¨v ç m iÈB i?¨M? >Q¨M; a - #ÎB p
i`U+ iB T ç€M? H MX h, #ªQ #¼M ?¼ çB ` M;Q¨B ç€M?- #¼M ?¼ +,M #ªM F?¬M; M
#B M T?€T i`U+ iB T + M i?B TX

L K *mM; hY G,M; M¦B F?¬M; `ä `¨M;- M?QM; i` M i?U+ i - K'v i`,K M;QÌB ? B # M
b€m M;QÌB L K *mM; hY G½M;- GBM? L?B- >¬ .B M EB m .QÆM;- >¢ o,M ok- EB M
bU b) ;•v ` €T HU+ +U+ HÈM +?Q b€m M;QÌB #¼M ?¼X

.M b Q- b€m M;QÌB #¼M ?¼ +?d H¨ MY #QÈ+ h?€M? *?O- +kM; F?¬M; T?ªB h?€M
i`,K M;QÌB ç®B T?QÆM;- i`QM; ç¦ MY #QÈ+ h?€M? *?O +kM; ç½ +¦ # #®M M;QÌB
ç w iÈB #¼M M;QÌB L K *mM; hY G,M; çB m çbM?X

h–M G"T M?bM i?Q€M; [m J¢+ "„+ K†i ç–v `•m- ?ÄB,

@ L;QÆB M?"M ` #¼M ?¼ +?S\

J¢+ "„+ #om K¬B- M¦B,

@ P M ;B ç®B ç`+? +k- K°i H¨ GQÆM; ;B "„+ oU+- K°i H¨ hW ;B "„+ oU+- Î "„+ oU
+'TX •M Q€M ? B M?¨ M¨v T?ªB M;QÊ+ iÈB i?ÌB ç¢B h?€B +´- pšM i` M? ç'm F?¬M

G9+ ç M; M¦B +?mv M- K°i ç¢B M,M; GQÆM; ;B K°i FB K +?ûK K°i ç¢B M,M; hW ;B
`ªB ;B[ F?¬M; i`mM; M?Q K°i ç¦ ?Q >´M; H°M; Hšv i? HQÆM;X

*ÁM hW ;B # M FB +kM; F?¬M; +?`m FûK- K°i M;QÌB MY #QÈ+ h?€M? *?O hW ;B
K¨m #¢+- K°i FB K +?ûK ç–m K°i ç¢B M,M; GQÆM; ;B - # v p¼i H M K'v +?K+ i`QÊ

h–M G"T M?Qm K¨v- M?¨M M?¢i M¦B,

@ Jm®M ç€M? i?b ç´B K°i +?¶ F?¬M; +¦ M;QÌB K¨ ç€M?- çWM; Î ç•v H¨K ?¢B /•M +

:B¼M; h–M G"T M¦B +kM; F?¬M; HÈM- M?QM; H¢B i`mv M p¨Q i`QM; i v K¶B M;QÌ
+?B M i`QÌM; +?Êi FB K ?½KX

J°i ç¢B M,M; GQÆM; ;B H¢B i?W +Æ K°i FB K ç•K i?OM; ç M çB M K°i ç¢B M,M; h
€+- +´ i v pW H"i- p` ç¢B M,M; hW ;B FB KB M; T?mM K€m- H"T iS+ K'i K¢M;X

*QÌM; ;Bª hW ;B # M M¨v i?'v p"v HB M M´B ;B"M- çB M +m²M; t¬M; H MX

*?B M ç'm- H"T iS+ H¢B iB M ?¨M? F`+? HB iX

a„+ K†i #¼M M;QÌB >¬ .B M EB m .QÆM; ç m i`Î M M i€B Kûi- +¦ +•m, ç pQÆM; ;†
M?[M; M;QÌB M¨v F?¬M; +?Q #¼M ?¼ K†i KkB i?b i?¬B- M?QM; F?¬M; M?bM h–M
i? M¨Q / i? i?S çQÊ+X

h–M G"T i?–M b„+ F?¬M; ç´B- M?¨M M?¢i M¦B,

@ E?¬M; M;?2 T?ªB F?¬M;\ o"v ;B i çB- >¬ .B M- o,M ok- EB M EQM? +MM; J¢+ "
iQ¨M +O KbM?X

@ h i?b b Q\ h i?b b Q\

hB m +¬ MQÆM; GBM? L?B p¼i iÈB i`QÈ+ K†i h–M G"T- i? ?B M bU i²M i¢B +O K

@ *¬ +MM; hY G,M; bQ i, t2K +?B MX

h–M G"T H¢M? HMM; M¦B tQM;- i?•M M;QÌB p¼i H M- i`U+ iB T H Q p¨Q ;B[pÁM;
iB M i v K°i FB K HQÈi [m +´ K°i ç¢B M,M;- ç–m ç¢B M,M; FB #` +?ûK # vX h v i
p¶ H M M;U+ K°i ç¢B M,M; F?€+X

J°i ç¢Q hB M h?B M hY E?Q F?OM; #® i`U+ iB T ç€M? p¨Q FBM? K¢+? ç®B T?QÆ
#° FBM? K¢+? M;QÌB M¨vX

>¬ .B M EB m .QÆM;- >¢ o,M ok- EB M EQM? +MM; J¢+ "„+ Î # M FB ç m M;? M
çQ¨M M;QÌB M¨v ç m p¬ +MM; FB m M;¢Q- i`QÈ+ ç¦ L K *mM; hY G,M; #ªQ #¼M ?
Qi M;QÌB +ÁM +U H¢B M?B m HÌB #"v #¢X L m F?¬M; T?ªB bÊ i¢Q i?¨M? i´M i?QÆ
#¼M ?¼ ç½ bÈK t¬M; H M `²BX

æ m H¨ pQÆM; ;Bª i` im´B- B H¢B bÊ +?B M ç'm\

æQ¨M M;QÌB h–M G"T K¢M? K) + M i?B T- `®i +m°+ H¨K +?Q ? B ;B i°+ F?¬B T?K
h–M G"T H Q p¨Q M?Q ?´ M?"T ç¨M / - MÆB çB [m K†+ F H¨ ç¢B M,M; çdM? +'T ?
K¢M? +Ð M¨Q +kM; F?¬M; i? M;,M çQÊ+ h–M G"T K°i +?B mX

L?[M; M;QÌB Î tmM; [m M? p•v t2K- +kM; #` /¼ M;•v M;QÌBX

@ h`ÌB ¢- M;QÌB i? M? MB M FB H¨ B\ G¨ H½Q [m€B M?¨ M¨Q\ h?U+ HU+ K¢M? K
•M Q€M ;B[GQÆM; ;B +MM; hW ;B "„+ oU+- ?ÆM M[` i v i¨M M?šM M?Q p"vX

@ G½Q [m€B +?¦ K€- ?„M +?QM? H¨ h–M G"T- +?QM? H¨ oQÆM; ;Bª i`mM; *?•mX
;Bª :BÈB >¢ +kM; F?¬M; [m€ ç€M;X

@ \ >„M +?QM? H¨ h–M G”T i`QM; i`mv M i?mv i- M;QÌB ` i v ç +? i h? M? GQM
GQM; h?–M #Q h•v oU+\

@ E?¬M; T?ªB ?„M i?b +ÁM H¨ BX >W- GQÆM; ;B +MM; hW ;B "„+ oU+ F?¬M; ç
M?Q i? - H–M M¨v #¼M ?¼ ;†T M¢M `²BX

@ æ9M; i? - h–M i¬M; +?O T?O tm®M; i?¨M? >Q¨M; a M¨v- t2K +ÁM B /€K ;•v +?r

L;QÌB GQÆM; ;B +MM; hW ;B # M M¨v `®i +m°+ w i?S+ çQÊ+ M;QÌB iÈB ç•v H¨ K
M?Q +ÁM F?¬M; M;WM; +?B M ç’m HšM M? m- bÊ `^M; b) #` ç®B T?QÆM; ç² b€i b

@ .WM; i v5

J°i M;QÌB MY #QÈ+ h?€M? *?O GQÆM; ;B [m€i K°i iB M;X

J°i M;QÌB MY #QÈ+ h?€M? *?O hW ;B +kM; ?¬ HÈM,

@ .WM; i v- K m /WM; i v5

L;QÌB ? B M?¨ `®i +m°+ M;WM; +?ûK ;B i HšM M? mX J¨ +?d i`QM; M?€v K„i M¨v- I
#¼M M;QÌB h–M G”T ç½ pQÊi [m€ KQÌB K’v M;QÌBX

@ L;QÆB H¨ B\ .€K M?9M; i v p¨Q •M Q€M ;B[+?9M; i \

o` MY #QÈ+ h?€M? *?O GQÆM; ;B H¢M? HMM; i”T i`mM; p¨Q h–M G”TX

@ h i?’v M;QÆB +?€M b®M; `²B- •M Q€M +O M;QÌB M¨Q +kM; /€K M?9M; i v5

LY #QÈ+ h?€M? *?O hW ;B +kM; b„+ K†i i€B Kûi- i`WM; i?„M; h–M G”TX "ÎB pb
M,M; hW ;B +? i Î i` M i v h–M G”TX

@ h H¨ M;QÌB M?Q i? M¨Q- F?¬M; [m M i`¼M;- +€+ M;QÆB ç€M? b®M; ç€M? +? i
iÈB i X L?QM; i?¨M? >Q¨M; a H¨ ç` #¨M +O i Km®M ç€M? i?b +9i ` M;Q¨B K¨ ç
+MM; ¬K M? m +? i- i +¨M; pmB p

h–M G”T M;[F?Q #bM? i?ªM- v M ioM? M?Q F?¬M; M¦BX

@L;QÆB

o` MY #QÈ+ h?€M? *?O GQÆM; ;B ;B”M iQK K†i- +?d p¨Q h–M G”T K„M;,

@ h?„M; M?¦+ FB - M;QÆB iQM? H¨ i?S ;b- , p¨Q +¦ +?9i i?U+ HU+ HB M F?¬M; +C

@ h ç9M; H¨ F?¬M; ç ç€K `€+ `QÎB +€+ M;QÆB Î i`QM; K„iX h? M¨Q\ Jm®M HB
` M;Q¨B i?¨M?- ibK K°i +?¶ ?Q M; /½ F?¬M; M;QÌB- i ç€M? pÈB +€+ M;QÆB5

o K†i h–M G”T ?B M H M p +?•K +?¼+ M?¨M M?¢iX

L;QÌB GQÆM; ;B +MM; hW ;B M€Q ç°M; K°i i`”M- M;QÌB i? M? MB M M¨v [mª i?
F?¬M; ç #¼M ?¼ Î i`QM; K„iX

o` MY #QÈ+ h?€M? *?O GQÆM; ;B FB T?šM M° HÈM ; M- +€+? ?Q F?¬M; +?KT t
tm’i ?B M K°i #¨M i v HÈM- Km®M i`’M €T h–M G”TX

o` MY #QÈ+ h?€M? *?O hW ;B +kM; F?¬M; +?`m v m FûK- i ` K°i i? M? #ªQ F
+?ûK p T?Q h–M G”T X

@QyQ@

.mv L;½ æ°+ h¬M

h€+ ;Bª, hB m æ Q S?QM; GÊB

QQyQQ

dNyX *?QÆM; dNN, GoM? L;° æ¢Q o”M h?–M JB m5

h–M G”T iB M i v p)` K°i ç¢Q FB K F?Q /¨B- +?ûK `€+? F?¬M; ;B M- i`U+ iB T +?ú
t M¦` H¨K ? B çQ¢MX EB K F?Q F?¬M; bmv v m- iB T iK+ +?ûK p T?Q p` MY #
H¨K +?Q ?„M ?Qªm; bÊ HmB ` b m- M?€v K„i `ÌB F?ÄB #–m i`ÌB i?¨M? >Q¨M; a 5

"ªQ FB K i`¨M M;”T H½M? [m M; # M M¨v- +kM; +?ûK iÈB i`QÈ+ K†i h–M G”T- h–M
K°i çQÊ+ iB +QÌB H¢M? i` M F?¦2 KB M; p` MY #QÈ+ h?€M? *?O hW ;B X

h–M G”T M?¨M M?¢i ?W K°i iB M;- pQÆM i v i`€B- i`U+ iB T +?KT H M i` M #ªQ FB

@ h`ÌB ¢5 >„M çB M `²B b Q\ .€K /MM; i v F?¬M; +?KT H’v #ªQ FB K +O ç®B T?Q

@ æ¦ H¨ #ªQ p”i #ªM K¢M; ç¦- ?„M /€K /MM; i v F?¬M; +?KT H’v- H M¨Q iBM iQÎM;

@ h–M G”T M¨v i?”i H¨ b•m F?¬M; i? HQÌM; K¨5

@ > ? 5 G–M M¨v M€Q M?B i `²B- t2K ? B ;B i°+ "„+ oU+ H¨K b Q tQM; +?mv M M

L;QÌB p•v t2K ç m #¨M i€M- M?QM; €M? K„i H¢B F?¬M; M?bM p¨Q h–M G”T F?¬M;

@ L?½B ` M?- Km®M +? i5

o` MY #QÈ+ h?€M? *?O hW ;B FB F?¦2 KB M; ˜M p +QÌB H¢M?- ?W H¢M? K°i i
G½M? [m M; FB K°i H–M M[im¬M ` [m M; K M; +?¦B K„i- +?ûK p T?Q +€M? i v

"®T5

h–M G”T ?mM; ?,M; p¶ K°i +?QÎM; H M i` M #ªQ FB K- T?€i ` K°i iB M; ;BÁM i M-
K†i M;QÌB- H¢B F?B M +?Q i?•M i? `’i M?B m M;QÌB F?¬M; F?ÄB `mM H M5

hB T ç¦- #¨M i v h–M G”T F?ûT H¢B- i`U+ iB T M„K H’v i? M? FB K M¨v i`QM; HÁM

L; v H9+ h–M G”T p¶ K°i +?QÎM; H M i?•M FB K- p` MY #QÈ+ h?€M? *?O hW ;B
M;KK K€m- p K†i FBM? ?½B M?bM h–M G”TX >„M F?¬M; /€K iBM M´B- i?•M i? M;
K) M?Q i? 5

h–M G”T +?KT H’v #ªQ FB K- HQÐB FB K b„+ #ûM F?¬M; i¢Q ` çQÊ+ K°i +?9i i´M
h–M G”T ç†i i` M i?•M FB K- i?Q€M; /MM; bS+ K°i +?9iX

_„+5

J°i iB M; ;BÁM i? M? i?9v- M?QM; H¢B ;B®M; M?Q K°i +€B #9 i¢ ?mM; ?,M; ç€M?
h?€M? *?O hW ;B - +?O M?•M i? M? #ªQ FB K FB 5 "ªQ FB K /Q ?„M /MM; M;mv M
H¢B #` h–M G”T i`U+ iB T # ;½v5

J°i M;KK K€m çÄ iQÆB H¢B T?mM ` iW KB M; ?„M- p` MY #QÈ+ h?€M? *?O HB M
+,M #ªM F?¬M; +€+? M¨Q iB T iK+ +?B M ç’m çQÊ+5

h–M G”T +?d T?’i i v ç®B T?¦ ? B M;QÌB MY #QÈ+ h?€M? *?O i?U+ HU+ bB m +QÌ
M;QÌB i`¼M; i?QÆM;X h?U+ HU+ M?Q i? - M;¢Q M;? p¢M p”i- ç°+ #° i?B M ?¢5

h`B i ç i`’M i`K M;QÌB GQÆM; ;B +MM; hW ;B - ;–M M?Q K¼B M;QÌB ç m +ªK ;B€
H M b m HQM; #¼M ?¼- iQ¨M i?•M QÈi çšK K² ?¬B H¢M?5

@ L?È F,- K†+ F F M¨Q- +ÁM /€K F?¬M; ç w b®M; +? i +O M;QÆB i?QÌM; K¨ ç€M
i v +?ûK ;B i5

h–M G”T ;B¼M; #bM? i?ªM- M?QM; K M; i?2Q ç¦ H¨ b€i F?Q p¬ i”M- HQÈi M?bM
M¦B,

@ *ÁM F?¬M; M? M? +9i çB5

L;QÌB ? B M?¨ ç m +ªK i?’v p¬ +MM; M?K+ M?½- M?QM; F?¬M; B ç€K M?ªv ` ç®
M¨v- *?d +¦ i? /MM; €M? K„i p¬ +MM; Q€M ç°+ M?bM h–M G”T- b m ç¦ iW iW i?®B

GÌB h–M G”T M¦B i`mv M F?„T iQ¨M i?¨M? >Q¨M; a - #bM? /•M #€+? iQM? i?¨M? >
i?’v H¨ h–M G”T ç½ ç M- ç m T?€i ` iB M; ?Q M ?¬ `mM; i`ÌBX

"ÎB pb h–M G”T +?ŠM; M?[M; +Sm #¼M ?¼- +ÁM Hm¬M H¨ i`mv M F€ iQ¨M i?¨M? >

h’i +ª +Q /•M i?¨M? >Q¨M; a - ç m H’v ?„M H¨K FB m M;¢Q5

h–M F?Q€i i v pÈB # M /QÈB- b m ç¦ i`mv M HÌB M¦B F?„T i?¨M? >Q¨M; a ,

@ h H¨ h–M G”T- i +?m˜M #` KÎ ` h?–M JB m5 L;QÌB Km®M t2K- çB i?2Q i 5

P M?5

L?[M; HÌB h–M G”T M¦B ;B®M; M?Q K°i M;¼M M9B HY #¶M; M?B M T?mM i`¨Q- ç
L; v H9+ M¨v- +¦ F?¬M; #B i # Q M?B m M;QÌB H,M; F?¬M; # v H MX

.M H¨ pW `²B +?B M ç’m FQ+? HB i M?Q p”v- M?[M; M;QÌB M¨v +kM; F?¬M; çB ` -
h–M G”T pW M¦B M?[M; HÌB M¨v- i’i +ª #¼M ?¼ ç m tm’i ?B M5

h–M G”T `’i `ä `¨M;- /M H¨ KbM? F?¬M; M¦B K’v +•m M¨v- +?¶ h?–M JB m +kM; b) F
J¨ imv `^M; pW `²B KbM? ç½ /MM; i?O çQ¢M K€m iQÆB i`’M €T M;QÌB ? B ;B i°
F?¦ çªK #ªQ M?[M; pä ;Bª FB b) F?¬M; iB T iK+ H¨K ?¢B i?¨M? >Q¨M; a X "B M T?
#¼M ?¼ `ÌB F?ÄB i?¨M? >Q¨M; a M?Q p”v i?b i?¨M? >Q¨M; a KÈB F?¬B T?K+ H¢

h–M G”T M¦B tQM;- +kM; F?¬M; tm®M; /QÈB +?¨Q ?ÄB >´- #ÎB pb >´ +ÁM T?ªB
>Q¨M; a #` i´M i?’iX >B M ;BÌ / M? p¼M; >´ Î i?¨M? >Q¨M; a M?Q K†i i`ÌB ;B[i`
+–M ?„M çSM; ` KÈB i`’M ;B[çQÊ+X

h–M G”T +’T i®+ # v p T?Q h?–M JB m # M FB - K’v M;QÌB L K *mM; hY G,M; i?2
K°i çQ¨M K’v M;¨M M;QÌB- i’i +ª ç m H,M; F?¬M; T?B ?¨M?- i`¨M; /B M +U+ F€ ç²
;²K M;QÌB ç¢B i°+ GQÆM; ;B +MM; hW ;B "„+ oU+ pW HmB tm®M;X

æ M ;BÌ #¼M ?¼ KÈB #B i çQÊ+- i M b€i i?–M M?Q K ç–m FB H¢B +?QM? H¨ h–M
h?–M JB m- +¦ `’i M?B m i`mv M i?mv i p h–M G”T- M?QM; "„+ oU+ +€+? h`mM; *?
M;QÌB L K *QÆM; +MM; "„+ oU+ ?B m `’i Qi p h–M G”TX

æB ç M ç•v- M;?2 çQÊ+ +€+ i`mv M i?mv i p h–M G”T- ç b® +kM; +?Q H¨ M¦B [m
ç¢B M,M;- ç®B pÈB K°i M;QÌB i` im´B F?¬M; ç M #®M KQÆB im´B K¨ M¦B- ç½ H¨
+¦ i? ç M i?U+ HU+ h?€M? *?O\

*?ŠM; [m b m ?¬K M v- bÊ `^M; F?¬M; +¦ M;QÌB M¨Q /€K M;?o M?Q p”v M[X G9
M,M; GQÆM; ;B +MM; hW ;B - HQ¢B ?ÌB ?Êi M¨v- i’i +ª MY #QÈ+ h?€M? *?O ç½

L?QM; ? B M?¨ ç¢B i°+ "„+ oU+ M¨v- +kM; pb i? K¨ ?”M h–M G”T- [mv i ç`M? b m
T?ªB i`ª i?M M¨vX

"¼M ?¼ M;?o M?Q i? M¨Q- h–M G”T +,M #ªM F?¬M; [m M i•K- +kM; F?¬M; i? K ç
MY #QÈ+ h?€M? *?O tmv M [m hBM? J¬M b) #` i`¼M; HU+ #¦T KûQ F?OM; #® F
#†K pk i`K5

E?¬M; bÊ +? i- i?b +S çB i?2Q KbM? p¨Q i`QM; ç¦5

h–M G”T K°i H–M M[M?bM i?’v h?–M JB m +?¼+ i?OM; +?QM i–M; i`ÌB i`QM; HÁ
i?´M i?S+X hW F?B h?–M JB m ?B M i? - KbM? iWM; #QÈ+ iWM; #QÈ+ çB iÈB ?-
F?ÄB #¨M i v M„K +?†i b® K M? KbM?X L?QM; p”M K M? +O ?„M- /QÌM; M?Q ç½ #
çQÊ+- +,M #ªM F?¬M; i? M¨Q i? v ç´B5

Í MÆB h?–M JB m- ç½ iK i”T F?¬M; /QÈB K’v p¢M M;QÌB iW `’i H•m5

L?bM iW t t - #B M M;QÌB ç¬M; M;?`i5

*¦ i? i?’v H–M M¨v h–M G”T Km®M KÎ ` +€M? +Y h?–M JB m- ;•v ` Q M? ç°M; K½

J’v p¢M M;QÌB M¨v- +kM; F?¬M; +¦ # Q M?B m M;QÌB i?U+ HU+ v m- FûK +ÄB M?’
>Q E?¬M;X L;mv M M?•M `’i çÆM ;BªM- ç b® M?[M; M;QÌB M¨v ç m H¨ ç M iW æ¬M
oU+ +MM; "„+ oU+X L m M?Q F?¬M; iÈB +ªM? ;BÈB S?€ hQ€B >Q E?¬M;- p”v i?b +
?Q F?¬M; ?Q¨M? ç°X

L?bM i?’v `’i M?B m M;QÌB ç M; iÈB- H9+ ç–m M?[M; M;QÌB M¨v +ÁM iQÎM; `^M;
M? m FûQ iÈBX L?QM; i?’v /šM ç–m H¨ K°i M;QÌB i` im´B- H¢B /šM i?2Q #®M M K
+€M? +Y h?–M JB m5

J†+ /M i`QÈ+ +Y h?–M JB m p•v [m M? +?WM; K’v p¢M M;QÌB- M?QM; i`QM; T?¢
i?QÈ+ iW +€M? +Y h?–M JB m- H¢B ;B®M; M?Q K°i pMM; +’K- `’i H¨ i`®M; i`ªB F

*kM; F?¬M; T?ªB H¨ F?¬M; B Km®M ç M ;–M ç¦- K¨ H¨ i?2Q M;QÌB M;¨v +¨M; ç¬M;
K€i` K°i +´ €T HU+ F?OM; #®X hÈB #•v ;BÌ- +QB M?Q MY #QÈ+ h?€M? *?O- Km®
M,K KQÆB i?QÈ+ +kM; ç½ +U+ F€ F?¦ F?,MX

Zmª M?B M h–M G”T pW iÈB ;–M #B M ;BÈB K°i i`,K M,K KQÆB i?QÈ+ FB - HB M
F?OM; #® ”T i?„M; p¨Q K†iX Zm v ç–m H¢B- M¦B pÈB K’v M;QÌB L K *mM; hY G,M

@ *€+ M;QÆB +?Ì Î ç•v5

h–M G”T M¦B `²B- #QÈ+ H M #”+ i? M; çB iÈB h?–M JB mX J¶B K°i #QÈ+- HQ¢B €T
ç¬B- iÈB H9+ +ÁM H¢B M,K KQÆB i?QÈ+- h–M G”T ç½ T?€B im¬M ` Q B HU+ h?€
HU+ F?OM; #® /Q h?–M JB m bBM? ` X

h?–M JB m M¨v imv i ç®B p¬ +MM; +MM; i?–M F€- €T HU+ F?´M; H² M?Q p”v- i`QM
F?¬M; bBM? ` #’i F€ ªM? ?QÎM; M¨Q- ;B®M; M?Q M¦ ç½ i`’M €T ?Q¨M iQ¨M K°i pM

hÈB KQÌB i?QÈ+ +m®B +MM;- h–M G”T T?ªB ?Q¨M iQ¨M T?¦M; ` F?Q iS+ h?€M?
KÈB çSM; p[M; i`QÈ+ +´ €T HU+ M¨v- i`QM; HÁM; F?¬M; F?ÄB FBM? M;¢+ F?¦ ?B
?B M i? - imv `^M; +kM; +¦ €T HU+- M?QM; F?¬M; +¦ €T HU+ M†M; F?OM; #® M?Q
i`Î M M F?€+ i?QÌM; M?Q p”v +?S\

h–M G”T M;?o K½B F?¬M; ?B m çQÊ+- çB iWM; #QÈ+ iÈB i`QÈ+ +Y h?–M JB m- b
h?–M JB m H° ` i? HQÆM; pB M +´- i`QM; HÁM; #¶M; M?B M +¦ +ªK SM;X "ªM i?
h?€M? *?O M?` i`¼M;- H9+ ?„M ç°i T?€ i?b « Zm”M oQÆM; +ÁM M¦B [m , h–M G”
*?O M?` i`¼M;X

L?QM; i` M i?U+ i - +kM; pšM +ÁM t2K i?QÌM; i?U+ HU+ +?•M +?QM? +O h–M G”T
K½M- +kM; +?Q +?„+ H¨ ç®B i?O +O h–M G”TX

G9+ ç¦- h? M? GQM; G½Q i´ F?¬M; T?ªB h?€M? *?O çdM? +’T i K i`¼M; ? v b Q\
i? ;BÈB +O h–M G”T i`U+ iB T i`’M €T ç M KS+ i?–M ?bM? +•m /B i5

*ÁM +?`m çUM; i`¼M; €T iW h?–M JB m çB ç M ç•v- b m ç¦ M?bM ?Q p,M i?–M #Q
h–M G”T +ªK ;B€+ Hw ;BªB p ç¢Q +O KbM?- ç°i M?B M b•m b„+ ?ÆM p¨B T?–M5

JÆ ?²- H¢B +¦ /’m ?B m Km®M ç°i T?€ ç M i K i`¼M;- i`Î i?¨M? h?€M? *?O çdM? +

h–M G”T +ª FBM?- ç•v i?”i F?¬M; T?ªB +?mv M çM X h?–M JB m M¨v `®i +m°+ H¨
tQ ç M M v pšM H¨ K°i #Q •M `’i HÈM- F?¬M; B +¦ ç€T €MX

G) M¨Q- h?–M JB m M¨v i?”i bU /Q iB M M?•M t•v H M- +kM; HQm H B K°i iB iB M

h–M G”T ioM? H†M; çSM; ç¦- +ªK M;° K°i iB ç¢Q p”M `ä `¨M; M¨vX :–M M?Q K¼B
K²K M?bM h–M G”T ;€M? €T HU+ F?OM; #® FB - çB ç M i`QÈ+ +Y h?–M JB m- b m
?„M +?Êi b€M; +?Êi i®BX _ä `¨M; çSM; Î ç¦- M?QM; ;B®M; M?Q #QÈ+ çB ;B[+?B
F?¬M; +ªK M?”M çQÊ+ ?„M ç M; i²M i¢B5

@ L;QÌB M¨v- i?”i F?¬M; T?ªB M;QÌB T?¨K K¨5

J°i p` H½Q iB M #®B i`QM; ç€K ç¬M; +ªK F?€B M¦BX

@QyQ@

.mv L;½ æ°+ h¬M

h€+ ;Bª, hB m æ Q S?QM; GÊB

QQyQQ

dNRX *?QÆM; 3yy, h? :BÈB aB m *'T *´ sQ 5

hB m +¬ MQÆM; GBM? L?B M?bM +?ˆK +?ˆK ?Q p,M i?–M #Q i` M +€M? +Y h?–M
ç–m m QªBX L¨M; F?¬M; M?bM ` çQÊ+ +€B ;b- M;QÊ+ H¢B M?bM i?ÌB ;B M /¨B
ç–m ?Q K„iX i`QM; HÁM; F?¬M; F?ÄB i?–K Q€M, L;QÌB M¨v i?"i H¨ K°i v m M;?B
`'i ç9M;- h–M G"T i?"i H¨ [m€ #B M i?€B5

h?2Q HoM? M;° M;¨v +¨M; b•m b„+ M?[M; ?Q p,M i?–M #Q H° ` F?Q iS+ pB M +´ i?
G"T +¦ +ªK ;B€+ M?Q KbM? ç M; Î i`QM; K°i i? ;BÈB F?OM; #® M?QM; +U+ F€ F?
M¨v- `'i H¨ ?mv M /B mX h–M G"T +¦ i? +ªK ;B€+ çQÊ+ M?[M; M;QÌB Î # M M;Q¨B
KbM?- M?QM; ç²M; i?ÌB h–M G"T +kM; +¦ i? +ªK ;B€+ çQÊ+ F?Q iS+ +O KbM? i`

æ•v H¨ K°i i? ;BÈB F?B i?B M ç` bÆ F? B- +€+ HQ¢B ?B M iQÊM; iU M?B M K½M
H–MX

LQÈ+ Hk +m²M +m°M- M9B HY T?mM i`¨Q +„M Mm®i ? i i?ªv- M? K i?¢+? çÄ iQÆE
+ª #–m i`ÌB M?Q #` ç®i M¦M; çÄ- *ÆM H®+ K½M? HB i [mûi [m - +ª /½v M9B ç m i'
i?¨M? pU+ b•m

æ•v H¨ K°i i? ;BÈB K¨ #'iFE€ bBM? HBM? M¨Q +kM; F?¦ i²M i¢B çQÊ+X

o¬ b® ?¶M ç°M F?Q HQm Î ;B[i?B M ç` - h–M G"T im Hmv M >¶M ç°M *?d bBM? `
i?"i M?Q K°i ;B¼i MQÈ+ +? M? H +? +MM; #B M F?ÆBX

h–M G"T M?bM i?'v Î T?QÆM; t p¬ i"M- K°i +QM i?–M çB m # v H MX hQ¨M i?•M
H¬M; +?BK #ªv K¨m- K¨m b„+ b†+ bÐ- €M? b€M; +?¦B M;ÌB M?Q HQm Hv #ªv K¨m `

h?–M çB m KÎ `°M; ç¬B +€M? /¨B ç M ? B M;¨M i?QÈ+- # v H M #–m i`ÌB- çB M +m
H¢B ;B[i?B M ç` X

h–M G"T M?bM K¨ iQ€i ? i K² ?¬B H¢M?- H¢B +¦ bBM? p"i ?9i H'v ?¶M ç°M F?Q- [m

G9+ M¨v- M?bM i?'v K°i /½v M9B /¨B p¢M i?QÈ+ ç°i M?B M iW iW çB ç°M;- ;B®M; M
+?mv M- M?bM F„ H¢B- [mª i?"i ç¦ H¨ K°i +U HQM; +?•M +?QM?X

*U HQM; /¨B p¢M i?QÈ+- +?•M `²M; M?'+ H M- M;Y ç–m M?bM i?–M çB m i` M #–
;B"M F?OM; #®- b m ç¦ # v H M #–m i`ÌBX

L;¼M M9B HÈM pšM i`2Q Î i` M HQM; +U HQM;- +kM; F?¬M; #B i +U HQM; M¨v ç½
M;¼M M9B bBM? i`QÎM; p¬ b® +´ i?K +?2 i`ÌB- #` +U HQM; K M; i?2Q H M F?¬M;
+€+ +´ i?K F?¬M; #B i b®M; # Q M?B m M,K- +kM; i?2Q M;¼M M9B bKT tm®M; K¨
/QÈBX

h?–M çB m #ªv K¨m +kM; F?¬M; + K v m FûK- [m v p T?Q +U HQM; T?€i ` K°i i
M +?B M ç'm pÈB M? m- F?¬M; ? +¦ #'i F€ T?€T i?m"i ;b- +kM; F?¬M; ?Q H
HQÊM; #´M M;mv M M?'i- ç®B ç–m bBM? iYX

J°i K¨M M¨v- H¨K +?Q h–M G"T M?€v K„i HoM? M;° çQÊ+ `'i M?B m i?SX

a m F?B +ªM? ;BÈB ç¢i iÈB K°i i`bM? ç° M?'i ç`M?- +ªK ;B€+ T?ªM T?€+ [mv +?•M
F?¬M; QiX

*U HQM; +MM; i?–M çB m pšM +ÁM +?B M ç'm- K¦M; pm®i +U HQM; FûQ `Èi K°i ç
çB m- +ÁM i?–M çB m KÄ /¨B b„+ M?¼M +kM; K´ `ÆB K°i KªM; HÈM pªv H•M i` M
M;"T ?¶M ç°M F?Q- pmM; pšv K°i KªM? K€m `²M; p¨M; ¦M;X

h–M G"T M?bM K¨ T?€i i? K- ç•v H¨ K€m +?•M HQM; ç¦5

E?¬M; T?ªB M?Q H¨ ;B Q HQM; i?ÌB ç¢B >Q M; +´- K¨ H¨ +?•M HQM; +?•M +?QM?

æ•v M?'i ç`M? H¨ K°i i?ÌB ç¢B +¨M; i? K t t¬B ?ÆM +ª i?ÌB ç¢B >Q M; +´ X

h–M G"T M?bM i?'v K€m p¨M; FBK i` M #–m i`ÌB ?Á HšM pÈB ?¶M ç°M F?Q- H9+
i?¨M? iWM; F?®B iWM; F?®B ;B®M; M?Q ?´ T?€+?- iªM ` F?Q iS+ i?–M i?€M?XX

G9+ h–M G"T F?®M; +? w i?S+ +O KbM? iÈB ;–M M?[M; i?S M¨v- #¶M; M?B M +
iS+ [m2M i?m°+ i` M ç¦- +?QM? H¨ F?Q iS+ F?®B L;mv M iBM? i?m–M K¨ « Zm"M

L?QM; bQ pÈB F?®B « Zm"M oQÆM; +?Q ?„M- T?ªB +¨M; iBM? i?m–M ?ÆM F?¬M;

h?–M L;mv M ç¦5

E?¬M; M;Ì H¢B ?bM? i?¨M? M?Q p"v5

J€m +?•M HQM;- ?Á HšM pÈB ?¶M ç°M F?Q- i`ªB [m M,K i?€M; iQ+? Hkv- i`ªB [
F?¬M; M;WM; ?'T i?m i?B M ç` HBM? F?Q- HB M ?bM? i?¨M? L;mv M K¨ +¦ i? H¨
H M i?U+ HU+X

h–M G"T ?"M F?¬M; i? pQÆM i v ` M„K H'v K'v F?®B h?–M L;mv M Mm®i tm®M;
i²M i¢B w i?S+- K¨ F?¬M; i? F?®M; +? çQÊ+ #'i +S p"i i? ;b Î i? ;BÈB M¨vX

hmv `^M; i? ;BÈB M¨v +U+ ç° F?¬M; ´M ç`M?- MÆB MÆB H¨ Hk HKi- ç°M; ç'i- #ª
L?QM; M,M; HU+ i?W M?"M +O i? ;BÈB M¨v- H¢B +U+ F€ +QÌM; ç¢BX

GQ¢B +?B M ç'm M?Q ;B[i?–M çB m +MM; +U HQM; M¨v- pšM F?¬M; F?B M +?Q
#B M ?¦ M¨QX

h?"K +?Q M; v +ª K°i iB / Q ç°M; +kM; F?¬M; +¦X

æ•v KÈB H¨ +?¶ H¨K +?Q h–M G"T FBM? M;¢+ M?'iX L M #B i `^M; Î :BÈB >¢- /M H
i?b K°i FQ+? K¢M? M?'i +MM; b) ç€M? M€i F?¬M; ;B MX hmv `^M; `'i M;„M- M?QM

o T?–M æ` hB M ç¢B M,M;- ?Q†+ H¨ MY #QÈ+ h?€M? *?O K°i FB K +¨M; +¦ i? +
çB K +?B M ç'm- +¨M; F?B M +?Q F?¬M; ;B M bKT ç´X

h?ÌB ç¢B F?¬M; #B i t t¬B # Q M?B m M¨v- i?B M ç` T?€T i„+ K¢M? K) M?Q i? \

*U HQM; +MM; i?–M çB m +?ŠM; #B i ç'm pÈB M? m # Q H•m- /QÌM; M?Q +kM; ç
K°i iB M; b„+ M?¼M- p¶ +€M? # v p T?Q T?QÆM; t p¬ i"M H¬M; +?BK i` M M;Q
K°i KªM?- H° ` # M i`QM; /ÁM; K€m #ªv K¨mX L?[M; /ÁM; K€m #ªv K¨m +?ªv ` /m
F?Q `ÆB tm®M; K†i ç'i- ?bM? i?¨M? h?–M L;mv MX

GQ¢B +?B M ç'm M¨v ç®B pÈB ? B # M K¨ M¦B /QÌM; M?Q +?d H¨ +?9i +?mv M M?Á
i?•M i? ç–v p i i?QÆM;- ?¢ tm®M; K†i ç'iX h?•M i? F?´M; H² ?ÆM p¢M i?QÈ+ i`U
i?¨M? K°i pU+ b•m pW /¨B H¢B b•m- +U HQM; +kM; F?¬M; ç w iÈB i` M M;QÌB +Á
+®B- iB T iK+ M^K M;kX

h–M G"T +?Q w MB K KbM? # v H M F?¬M; i`mM;- iW i` M + Q # Q i`MK KªM? ç'i
M;Q¢B i`W i?–M çB m #ªv K¨m +MM; +U HQM; FB ` - +ÁM +¦ K°i i?–M çB m çÄ `U
i?QÈ+X h?–M çB m #ªv K¨m- h–M G"T bmv çQ€M H¨ S?QÊM; >Q¨M;- +ÁM i?–M çB

h` M K†i ç'i +ÁM +¦ K°i +QM >mv M ok F?´M; H² +äM; i?2Q t€+ `M çQÌM; FQM? p
+QM ?´ HÈM iQ¨M i?•M /¨B iÈB #ªv i€K M;¨M i?QÈ+X

æ•v H¨ K°i i?ÌB ç¢B i?–M i?Q¢B +?•M +?QM?5

h?ÌB ç¢B i?m°+ p M?[M; i?–M i?9 M¨vX

J¶B K°i HQ¢B i?–M i?9- ç m +¦ çQÊ+ T?€T HU+ +QÌM; ç¢B p¬ +MM;- M?QM; +?B
iÈB p”i H°M bY /KM; +?B m i?S+ çÆM ;BªM M?’i M?QM; ?[m ?B m M?’i- /MM; HU
HšM M? mX

*¦ H9+ i?„M; i?m - M?QM; F?¬M; +¦ +?B ` bBM?X iYX Zm€ MY H¨ ç€M? F?¬M; #
` K°i ?² K€m M?Ä- b m ç¦ ? B # M /WM; i v- ç m iU i?®B HmBX

Í `’i M?B m MÆB i` M i? ;BÈB M¨v- h–M G”T ç m T?€i ?B M ` K€m i?–M i?9 ?bM?
M?`M çQÊ+ i?´M i?S+ F?¬M; i?¬BX E?¬M; #B i ç•v H¨ K°i i? ;BÈB M¨Q- +¦ [m M ?
oU+ L;Q¢B +MM; oU+ L°B Î ?B M i¢BX

L m M?Q i? ;BÈB t tQ M¨v i?”i H¨ :BÈB Î ?B M i¢B- p”v M m +¦ i? ibK çQÊ+ M?[
M?Q ?Q¨M iQ¨M T?€i ç¢i `²BX h€B i¢Q H¢B K°i ;B i°+ h?–M oQÆM;- +kM; F?¬M;

h–M G”T HoM? M;° M?[M; i?–M #Q M¨v i?2Q iWM; #QÈ+ b•m b„+- ç²M; i?ÌB +kM; M
i? ;BÈB t tQ M¨v #B M ?¦ iWM; +?9iX

E?¬M; #B i i`¬B [m # Q M?B m i?ÌB ç¢B- `®i +m°+ +¦ #¦M; /€M; HQ¨B M;QÌB tm’i

L;QÌB ç–m iB M- /QÌM; M?Q H¢B ç M iW # M M;Q¨BX

"ÎB pb M;QÌB M¨v K†+ i`QÌM; #¨Q K¨m t M?- ç–m ç i¦+ #9B- # M;Q¨B F?¬M; +¦ ;b
i? ;BÈB ?B M ;BÌX L?QM; M;QÌB M¨v- H¢B H¨ imv i i? +QÌM; ;Bª K M; i?2Q ç¢B
T?€T HU+X

G9+ ?„M çB ç M i? ;BÈB M¨v- +€+ HQ¢B i?–M i?9 h? M? GQM; "¢+? >´- *?m hQÈ+
>Q¨M; ç b® ç m ç M; M;O ç¬M;X h? ;BÈB p¬ #B M p¬ ?¢M M¨v ç½ ´M ç`M? ?ÆM
iQ¨M i? ;BÈB +kM; i`Î M M /–M M ioM? H¢BX

L?QM; M;QÌB M¨v T?€i ` K°i iB M; ?Á ?ûi- •K HÈM iB M; M?Ä- h–M G”T F?¬M; M;
;b- M?QM; +¶ `mM; ç°M; M¨v i?B m +?9i M[+?’M M€i #’v K°i iB i?–M MB K +O h

h–M G”T K†i ç–v ?QªM; bÊ- i`ÊM K„i ?€ K²K M?bM M K iY €Q t M? M¨v- i?–K çQ€
M¨Q\ L m M?Q H¨ Î M; v i`QM; +ªM? ç¦- K°i iB M; M¦B +O ?„M +ÁM F?¬M; #B M
F?¬M; i?W ? v b Q\ >„M H¨ +ªM? ;BÈB ;b\ "’i hY *?•M h?–M ? v b Q\

h–M G”T F?¬M; i? bmv çQ€M ` çQÊ+- M?QM; M?bM i?’v +€+ HQ¢B i?–M i?9 i? ;
FB ?¬iQ K°i iB M;- i’i +ª ç m +?¢v ç M ç•v i`QM; i?ÌB ;B M M;„M M?’iX E?¬M; M¦B
+¦ ;B Q HQm ;b- ? B # M HB M +?B M ç’m HšM M? mX

h?U+ HU+ M K iY €Q t M? i?”i H¨ [m€ +QÌM; ç¢B- +€+ HQ¢B T?€T i?m”i i?–M i?¬M

J¶B M;QÌB M;QÌB ç m ;B®M; M?Q ?Q€ i?¢+? b®M;- H½Q [m€B K°i p¢M im´B +ÁM i
KÈB H¨ ˜M bo +?•M +?QM?5

h?–M i?S+ h–M G”T ç½ +ªK ;B€+ çQÊ+- T?Q /QÈB +¦ `’i M?B m M;QÌB #„i ç–m # v

L;QÌB i` im´B M? im’M M¨v M?bM h–M G”T- b m ç¦ M¦B,

@ æd M? KB m K¨m b„+ b†+ bÐ M¨v- t2K ` +?QM? H¨ hBM? J¬M i`QM; i`mv M i?m
KÈB KÎ ` çQÊ+ +€M? +Y M¨vX h–M ?mvM? ç - +?„+ +¦ T?QÆM; T?€T +?S\

*€+ MY #QÈ+ h?€M? *?O F?€+- # Q ;²K +ª #¼M M;QÌB >¬ .B M EB m .QÆM; >¢ o,
G”TX hB m +¬ MQÆM; GBM? L?B /M #B i #B M T?€T i`Î p - imv M?B M M¨M; +kM
i?”i bU +QÌM; ç¢B ç M KS+ ?–m M?Q F?¬M; ;b F?¬M; H¨K çQÊ+ ? v F?¬M;X

h` M çÌB M¨v- ;–M M?Q F?¬M; i?B m i?B M i¨BX "’i +S ?Q¨M +ªM? M¨Q ç m b) bBM
;b H¨ i?B M i¨B\ h?B M i¨B +?QM? H¨ HQ¢B M;QÌB ?¼+ #’i F€ +€B ;bX +kM; F?¬M
;b +kM; ç m +¦ i? iBM? i?¬M;5

L;QÌB +?d iBM? i?¬M; K°i K¬M- ;¼B H¨ M?•M i¨B- K¨ F?¬M; ;¼B H¨ i?B M i¨B5

L?[M; M;QÌB ;B®M; M?Q >¬ .B M EB m .QÆM;- L;¼+ *?•m- L K *mM; hY G,M;- >
J¢+ "„+X E€ i?”i ç m çQÊ+ tQM; H¨ i?B M i¨B- #¼M ?¼ ç m +U+ F€ Qm i9 i` M +€+

:B®M; M?Q hBM? J¬M M¨v- M m +?Q #¼M ?¼ +?9i i?ÌB ;B M- #¼M ?¼ +kM; pšM +
KÎ +Y hBM? J¬MX

h–M G”T +QÌB +QÌB- M¦B,

@ *?mv M M¨v +¦ ;b F?¦- çQ i?–M MB K p¨Q H¨ tQM;5

hB m +¬ MQÆM; GBM? L?B ;B”i KbM? ?€ iQ KB M;- iB T ç¦ HB M M;”K KB M; M?Ä
H’T H¦2 €M? b€M;X L¨M; `®i +m°+ `ä `¨M;- +€B ;b ;¼B H¨ M;QÌB SM; p”MX

aQ pÈB i?B M i¨B- h–M G”T [mª i?”i +ÁM Km®M v m M;?B i ?ÆM p¬ b® H–M5

"¼M M;QÌB >¬ .B M EB m .QÆM; +kM; ç½ çQÊ+ +?Q H¨ imv i çdM? i?B M i¨B p¢M
bQ b€M? pÈB h–M G”T- H¢B FûK [m€ t 5

GBM? L?B p K†i bMM; #€B M?bM +?ˆK +?ˆK h–M G”TX L¨Q F?¬M; #B i- i` M K°i
[mª i?”i +¦ i? tQM; H¨ v m M;?B iX *¨M; i`¼M; v m ?ÆM i` M M;QÌB ?„M pšM Hm¬M
Q T?O [m M? M;QÌB- iW b m F?B ?„M `ÌB h–M ;B M,K tQ - i?U+ HU+ h–M G”T ç9

L?QM; Î i` M p¨B T?QÆM; /B M- h–M G”T [mª i?”i +?Q +?„+ pQÊi [m #¼M M;QÌB
/o h–M G”T #B i /MM; i?–M MB K KÎ ` hBM? J¬M- ç¦ H¨ #ÎB « Zm”M oQÆM; ç½ M¦B

L?QM; iB m +¬ MQÆM; GBM? L?B H¢B F?¬M; #B i- pb p”v +?mv M M¨v i`Î i?¨M?
M;QÌB ?¼ h–M M¨Q ç¦- +¨M; i`Î M M + Q HÈM i?–M #Q Î i`QM; K„i GBM? L?BX

*€+ MY #QÈ+ h?€M? *?O çB i?2Q +¢M? çSM; Î K°i # M +kM; i`¨M M;”T FQM? M
H¢B pW •K i?–K ?Q¨B M;?B- i?–K M;?o, h?”i ? v ;Bª p”v\ L?bM ?„M i?m”M KB M;
;Bª- M?QM; ?ŠM H¨K b Q /€K t€+ ç`M? M?Q i? \

G9+ M¨v- T?Q /QÈB +¦ `’i M?B m M;QÌB # v H M- i`QM; M?[M; M;QÌB M;QÌB M¨v-
+ªM? ;BÈB ç¢B pB M K½M- +ÁM +¦ MY #QÈ+ h?€M? *?OX æ¢B M,M; +ªM? ;BÈB a
v H M HB M iK+- +ÁM +¦ M;QÌB Î T?Q /QÈB # v çQÊ+ MY çQÌM;- [m€ MY ç m
M?bM # M i` M K¨ i? M i?Î- b m ç¦ t€K t`i [m v i`Î H¢BX

"ÎB pb K°i F?B #¼M ?¼ K¢M? K) # v H M i` M- ç M +m®B +MM; FB i bS+ `ÆB iW i`
+? i5

æ•v F?¬M; T?ªB H¨ +?mv M çM 5

h–M G”T M?bM i?’v M;¨v +¨M; M?B m M;QÌB- +kM; b) F?¬M; /WM; H¢B M[X >„M
`ˆM; F?¬M; i? M¨Q F?¬M; +¦ K°i +?9i T?ªM SM;5

h–M G”T /MM; i?–M MB K F?´M; H²- i`U+ iB T #„M p¨Q çdM? M¦+ ç–v €M? b€M; b
K¨m- #„i ç–m +?”K `½B +?mv M ç°M;X

@ h`ÌB ¢5 L?bM Fb - +?mv M ç°M; `²B- çdM? M¦+ +?mv M ç°M; `²B5

*¦ M;QÌB FBM? ?¬X

@ æ•v H¨ /’m ?B m hBM? J¬M b„T KÎ` b Q\ h?–M iQ+?- i?”i H¨ i?–M iQ+? K¨5

@ æ½ # Q M?B m M,K `²B- `®i +m°+ +?9M; i +¦ i? #QÈ+ ç M MÆB h?–M oU+5

J°i H½Q [m€B H ;B¨ M; M; /¼+ M¦BX

h–M G”T F?¬M; ç w ç M M?[M; M;QÌB ç¦- F?¬M; M;WM; `¦i i?–M MB K p¨Q i`QM;
K¨m FB +kM; +¨M; H9+ +¨M; M? M?- M;¨v +¨M; ;’T ;€T5

æ M +m®B +MM;- €M? K„i K¼B M;QÌB M?Q #` pÁM; tQ€v FB ?9i p¨Q- F?˜M i`QÆM

@QyQ@

.mv L;½ æ°+ h¬M

h€+ ;Bª, hB m æ Q S?QM; GÊB

QQyQQ

dN9X *?QÆM; 3yj, hBM? E?¬M; *´ G°5

"MK5

oÁM; tQ€v #ªv K¨m T?¦M; H M i`ÌB + Q5

J°i +QM çQÌM; tQ iBM? F?¬M; i`ªB ç–v b Q i`ÌB b€M; +?¦B- tmv M [m pk i`K- F?
HÈM5 J°i ç–m M®B HB M pÈB çdM? M¦+ h?–M JB m- ç–m +ÁM H¢B- p¬ +MM; p¬ i”

@ h`ÌB ¢5 hBM? J¬M ç•v b Q\ h?”i H¨ ?MM; i`€M;5 *¦ i? i?’v +ªM? M¨v- +m°+ çÌB
M[5

J°i H½Q [m€B H `ÆB ç–v K†i- F?¬M; F?ÄB FQ+? ç°M;X æ•v H¨ K°i MY #QÈ+ h?
b®M; ç M iW L K *QÆM;- i?¼ M;mv M ;–M ? Q ? iX æ®B pÈB M;QÌB M?Q #¼M ?¼
i`¨M; /B M M¨v- /M H¨ H”T iS+ +? i M; v +kM; + K HÁM;X

@ aÈK K B M;?2 ç¢Q- +?B m +? i +kM; i?Ä HÁM;

h–M G”T M? ;B¼M; M¦BX

@ aÈK K B M;?2 ç¢Q- +?B m +? i +kM; i?Ä HÁM;- ç9M; H¨ M?Q i? 5

J°i H½Q [m€B ?Q€ i?¢+? b®M; #ªM i?´ h`mM; *?•m i?b i?¨QX

@ J†+ F ç®B K†i pÈB +€B ;b- i M;mv M H¨K iB M T?QM;5

J°i p` MY #QÈ+ h?€M? *?O æ¬M; >Q M;- +kM; H¨ H½Q [m€B ?Q€ i?¢+? b®M; ç½
HÈM iB M; M¦BX

L¦B tQM;- ?„M H Q M;QÌB H M i`QÈ+- i?•M i? iªM ` K°i +¶ F?Q iS+ HšK HB i- F?
iBM? F?¬M; +´ H°X

hB T ç¦- H¢B +¦ p¬ b® M;QÌB iB T #QÈ+ i?2Q b m- /’M i?•M çB H M iBM? F?¬M; +´

*¦ L;QÌB +ÁM ç M; /Q /U- M?QM; +¨M; +¦ M?B m M;QÌB ç m H Q p¨Q iBM? F?¬M;
K°i MÆB i`¨M M;”T i?–M #Q- H¨ MÆB K¨ i’i +ª +QÌM; ;Bª :BÈB >¢ ç m ?QÈM; iÈBX

"¼M ?¼ Î :BÈB >¢ +,M #ªM F?¬M; +€+? M¨Q ç°i T?€ ç M +ªM? ;BÈB h?€M? *?OX
:BÈB >¢ +?Ì ? Q ? i i?¼ M;mv M- F?¬M; #^M; ç€M? +QÊ+ K°i T?2MX L m M?Q +¦ i

ç²M; i?ÌB çSM; p[M; Î ç¦- /M H¨ F?¬M; +€+? M¨Q ç°i T?€ ç M +ªM? ;BÈB h?€M? *?C
+¦ i? #QÈ+ i` M K†i ç'i MÆB h?–M oU+- +kM; F?¬M; iB + Mm®B M[5

.M b Q- M; v +ª ç¢B M,M; h?€B +´ M?Q >¬ .B M "€+ +kM; +?Q iWM; #QÈ+ ç M MÆ
H¨K iB + Mm®B- +¨M; çWM; M¦B +€+ pä ;Bª çÌB b mX

L;QÌB M¨Q F?¬M; Km®M iB M p¨Q MÆB h?–M oU+\

L?bM p¬ b® M;QÌB #„i ç–m iB M p¨Q iBM? F?¬M; +´ H°- p®M M?[M; M;QÌB +ÁM /Q
b® M;QÌB #¼M ?¼- i`QÈ+ F?B iÈB ç½ bÈK H¨K tQM; +?m˜M #`- M?QM; +ÁM +¦ `'i M
t2K M€Q M?B iX L?QM; ?B M ;BÌ ç M MÆB M¨v- M m M?Q H9+ M¨v F?¬M; p¨Q iBM
ç¦M; H¢B- p"v i?b +?d +¦ i? iB + Mm®B +ª çÌB5

ob p"v- +¦ K°i b® M;QÌB p®M +ÁM /Q /U- +kM; +„M `,M; H Q p¨Q iBM? F?¬M; +´ H°

a®M; +? i +¦ K M?- T?9 [mw i¢B i`ÌBX J°i çÌB M;QÌB- F?¬M; ç€M? #¢+ K°i H–M b)

hBM? F?¬M; +´ H° M¨v imv +¦ i? M?bM i?'v #^M; K„i i?QÌM;- M?QM; +?d +–M M;Q
i?Q€M; +€B HB M F?¬M; i?'v #¦M;- F?¬M; B #B i #¼M ?¼ çB p T?QÆM; ?QÈM; M

hmv `^M; F?¬M; #B i b) H¨K +?Q M;QÌB i +ªK i?'v F?OM; #®- M?QM; T?–M M?B m
F?¬M; M?`M çQÊ+ Km®M çB /Á tûi5

_®i +m°+- +ÁM +¦ M;QÌB FB K +? +¶ tmM; ç°M; i`QM; HÁM;X "¼M ?¼ ç m ç M; 2
F?¬M; T?ªB H¨ i?–M /QÊ+- K¨ H¨ ;B i +?¦+5

LÆB h?–M oU+ M?B m M,K M?Q p"v- H¨K b Q F?¬M; +¦ imv i i? +QÌM; ;Bª\ Î :BÈB
p"i çdM? + Q çSM; i` M i? ;BÈB- M?QM; ç M MÆB ç¦- +¦ F?ª M,M; +?d H¨ K°i F?®

GQ¢B +? M? H +? M¨v- F?¬M; T?ªB M;QÌB M¨Q +kM; +¦ i? i?W M?"MX "¼M ?¼
M;mv M #¼M ?¼ +ÁM `'i /¨BX >ÆM M[ M?[M; M;QÌB [mv i ç`M? F?¬M; çB MÆB h?
?¬K M v +€M? +Y h?–M JB m ç½ KÎ ` - M?Q p"v F?ŠM; ç`M? b) +ÁM +¦ +Æ ?°B iB

æ M +m®B +MM;- +?WM; ? B # M;¨M M;QÌB iB M p¨Q iBM? F?¬M; +´ H°X h?"K +
çdM? iQ ; M HÈM K"i- K°i çQÌM; bY /KM; ç M /QÊ+ +?®M; çÐ iÈB ç•v- M m M?Q F?
H°- #¼M ?¼ b) pb FB i bS+ K¨ M;½ tm®M; /QÈB +? i iQÆB5

h`QÈ+ b m ç m H¨ +? i- K'v pä ;Bª G¬B EB T M¨v +kM; F?¬M; +?9i HMB #QÈ+ p¼i
i`ÊM K„i ?€ K²K- i?–K i? M M?[M; M;QÌB M¨v ç9M; H¨ +¦ /kM; F?Q K¨5

hBM? F?¬M; +´ H°- i?"i H¨ / çB M?Q p"v b Q\ h?•M i? æ` hB M ç¢B M,M; +kM; F?
i?ÌB F?¬M; p†M p Q K M; iÈB- pä ;Bª G¬B EB T\ ©Q iQÎM;5

"¼M M;QÌB h–M G"T çÊB ç M +m®B +MM;- KÈB M?bM HšM M? m- h–M G"T çB H M
F?¬M; +´ H°- GBM? L?B i?2Q b€i b m ç¦- ?¬ iQ,

@ *?Ì i ç½X +?Ì i ç½5

a€m M;QÌB L K *mM; hY G,M;- >¬ .B M EB m .QÆM;- >¢ o,M ok- EB M EQM? +MM;
M?bM M? m- F?¬M; B H M iB M;- +¨M; F?¬M; [m v ç•m- iWM; M;QÌB #QÈ+ p¨Q iB

hB T b m #¼M ?¼- H¢B +¦ +?WM; i`,K M;QÌB p¼i p¨Q i`QM;X

hBM? J¬M H¦2 b€M;- iBM? F?¬M; +´ H° iªM ` F?Q iS+ pB M +´ i? HQÆM;- i`ªB F'

L?[M; M;QÌB [mv i ç`M? F?¬M; iB M p¨Q MÆB h?–M oU+ #„i ç–m # v tm®M; /QÈB
+kM; +QB M?Q +¦ çQÊ+ FB M i?S+- M?[M; ;b i`ªB [m +kM; +QB M?Q H¨K T?QM; T
M;QÌB +m®B +MM; ?¢ iW i` M + Q tm®M; +?¢K K†i ç'i- i`QM; ç¢B çB M h?–M JB
M;QÌB- K¼B M;QÌB ç m Km®M i"M K„i t2K # M i`QM; h?–M JB m- ibK t2K +¦ #ªQ #
[mª- H¢B H¨K +?Q #¼M ?¼ +U+ F€ i?'i p¼M;X

" M i`QM; h?–M JB m i`®M; F?¬M; p„M; p - M; v +ª K°i #S+ i` M? iQÌM; +¦ ;B€ i``

æ9M; H9+ M¨v- h?–M JB m #„i ç–m iW iW `mM; +?mv MX L?[M; M;QÌB M¨v #'i M;Ì ?
h?–M JB mX "ÎB pb +¦ bU FB M i`"M T?€T #MM; M´ i`QÈ+ ç¦- F?¬M; B /€K iB T iK
+€B ;b +kM; +?Q +¦- H¢B M°T H M iQM? K¢M;- p"v i?"i F?¬M; +¦ HÌBX

h'i +ª K¼B M;QÌB +?¢v ` M;Q¨B- +€M? +Y h?–M JB m #„i ç–m +?"K `½B ç¦M; H¢B

@ \ *€M? +Y h?–M JB m ç¦M; H¢B `²B5

@ G–M b m KÎ ` - b) T?ªB /MM; T?QÆM; T?€T ;b\

@ aÈK #B i M?Q i? - +ÁM F?¬M; #^M; pW `²B iB M p¨Q iBM? F?¬M; +´ H°5

J°i ç¢B M,M; tm®M; iW # M i` M #¦T i v i?Î /¨BX

@ hB M #®B- iBM? F?¬M; +´ H° H¨ +€B ;b5

*?®+ H€i- M?[M; M;QÌB iK i"T # M M;Q¨B h?–M JB m i?ªQ Hm"M b¬B M´BX +€B ;b

æÊB +€M? +Y h?–M JB m ?Q¨M iQ¨M ç¦M; H¢B- iÁ h?–M JB m p¬ +MM; iQ HÈM M
HB i +?'M ç°M;- F?B M +?Q iQ¨M K†i ç'i ç m T?€i bBM? +°M; ?QÎM;X

J¼B M;QÌB b„+ K†i ?QªM; bÊ i?®B HmB ` b m- F?¬M; B #B i b„T bY tªv ` +?mv

@ h`ÌB ¢5 L¦ ç M; +?bK tm®M;5

*¦ M;QÌB ?¬ H M i`QÈ+- H"T iS+ F?B M +?Q K¼B M;QÌB +?9 wX

Zmª M?B M- h?–M JB m ç M; iWM; +?9i K°i +?bK tm®M; K†i ç'i5

L?[M; ç¢B M,M; pW `²B F?¬M; iB M p¨Q iBM? F?¬M; +´ H°- M;?o `^M; H–M b m +
;B®M; M?Q h?–M JB m M¨v- /–M /–M +?bK tm®M;X

h®+ ç° h?–M JB m +?bK tm®M; +¨M; H9+ +¨M; M? M?- ç M +m®B +MM; /MM; K°i i
?QªM; bÊ F?¬M; M?bM i?'v çQÊ+ #S+ `QÌM; h?–M JB m M[- +?d +¦ i? M?bM i?'v

:B[i`ÌB ç'i- M9B b¬M; +?'M ç°M;5

J¼B M;QÌB ç m H"T iS+ M? M? +?¦M; # v HmB ` b m- ç M +m®B +MM;X h?–M JB
ç'i- p®M MÆB h?–M JB m T?€ ç'i +?mB H M H¨ K°i pMM; ç'i #^M;- ;BÌ ç½ #B M i?
b•m F?¬M; i?'v ç€v5

æ½ F?¬M; i? ;¼B H¨ K°i ?® b•m- [mª i?"i H¨ K°i pU+ b•m F?¬M; ç€v K¨5

G9+ M¨v- i` M #–m i`ÌB t t +¦ K°i #¦M; M;QÌB T?¦M; iÈB M?Q iB +?ÈT- ç¦ H¨ « Zm

oQÆM; # [m M Î oB K >Q¨M; aÆM- ¬M; i +kM; i`ÊM K„i ?€ K²K M?bM K°i K¨M M¨v
+Q `9i- #B m ibM? i` M K†i +U+ F€ T?S+ i¢TX J°i H9+ H•m b m- KÈB F?) i? M K°i

@ E?¬M; M;Ì iÈB H¢B tªv ` #B M ?¦ M?Q p"vX h?–M JB m H¢B +?bK tm®M; M M
G"T- i`QM; i?ÌB ;B M M;„M H½Q bQ F?¬M; i? i`Ê ;B9T +QM M[- ?v p¼M; +QM Î
çSM; p[M;- ç€M? pÐ +K+ çB M5 G½Q bQ +?Ì M;¨v +QM T?€ pÐ pÁK i`ÌB- [m v p :B

« Zm"M oQÆM; M¦B `²B- H„+ ç–m- F?¬M; [m v p oB K >Q¨M; aÆM- K¨ # v p T?Q
i"M +MM; i? ;BÈB M¨v H¨ E?Q LÆB ç¦- +¦ #Q K"i bÆ F? B ?bM? i?¨M? i? ;BÈB M

L m h?–M JB m ç½ +?bK tm®M;- +„i çSi H®B i?¬M; /mv M?'i ;B[:BÈB >¢ +MM; :B
iY M?B M +?mv M i•K iQ b M; # M FB - M¦B F?¬M; +?WM; +¦ i? T?€i ?B M #Q K"i
i'i +ª #Q ˜MX

« Zm"M oQÆM; +QÌB F?´ M;?o i? X L m M?Q ¬M; i +MM; h–M G"T çB ç M MÆB M¨
b) #B i i"M +MM; i? ;BÈB M¨v- +?QM? H¨ E?Q FB - i` M i?U+ i +?d H¨ /Q M K iY €

æQÆM; M?B M- M m « Zm"M oQÆM; +¦ i? H'v çQÊ+ HU+ HQÊM; T?QM; 'M- M¦B F
pÐ pÁK i`ÌB- H Q iÈB :BÈB h?QÊM;

h`¼M; HU+ # M i`QM; iBM? F?¬M; +´ H°- [mª M?B M p¬ +MM; +QÌM; ç¢B- h–M G”T
F?¬M; +€+? M¨Q KÎ `°M; i?–M MB K- +?d +¦ i? iMv w ç +¶ HU+ HQÊM; F?OM; #
çQÌM; F?¬M; `ä T?QÆM; ?QÈM;X

G9+ M¨v h–M G”T ?Q¨M iQ¨M T?¦M; ` F?Q i? h?€M? *?O çdM? +’T +O KbM?- +?Q
p¬ +MM; F?´M; H²- ûT ?„M +¦ +?9i F?¬M; i?Î M´B- M?QM; +kM; F?¬M; +¦ i´M ?¢B ;

.–M /–M- h–M G”T ç½ i?Q€M; i?Q+? SM; pÈB i`¼M; HU+ # M i`QM; iBM? F?¬M;
M;QM; i?–M- #„i ç–m im Hmv M5

h–M G”T F?¬M; T?ªB K°i M;QÌB ç†+ #B i +?,K +?d- Qi M?’i i?b ?„M `’i i?Q+? bBM?
H9+ +•M +?,K +?d- ?ŠM b) imv i ç®B F?¬M; HQÌB #B M;5

:B®M; M?Q #•v ;BÌ- h–M G”T #B i ç•v H¨ +Æ ?°B i®i M;¨M M,K K°i i?mÎ- €T HU+ H
t €T HU+ # M i`QM; >Q¨M; EBK *mM;X

Í +?¶ M¨v- h–M G”T +ÁM +¦ i? i`„M; i`ÊM T?¦M; ` F?Q iS+ h?€M? *?O çdM? +’T-
iQ¨M F?€+ pÈB i`QÈ+ FB 5

Í :BÈB >¢- K†+ F i? M¨Q +kM; T?ªB F?®MB; +? HU+ HQÊM; +O KbM?- F?¬M; çQ
` # M M;Q¨B- M m F?¬M; M?’i ç`M? b) F?B M :BÈB >¢ i M pÐX

:BÈB >¢- H¨ K°i i? ;BÈB F?¬M; +€+? M¨Q i?W M?”M HU+ HQÊM; h?€M? *?O5

*¦ i? F?B M K iY €Q t M? T?QM; ’M :BÈB >¢- +kM; ç½ ç†i ` M?Q p”vX >Q†+ +¦ H) Î
:BÈB >¢ #` i´M ?¢B M†M; M?’i- +?Q M M KÈB F?¬M; +€+? M¨Q i?W M?”M çQÊ+ H

GQ¢B +ªK ;B€+ M¨v- F€ i?”i `’i #¦ i v #¦ +?•MX

"•v ;BÌ H¢B F?€+- h–M G”T +¦ i? +ªK ;B€+ çQÊ+- Î # M i`QM; iBM? F?¬M; +´ H° I
*?O- +QB M?Q æ¢B æ h?–M oQÆM;- +?d bÊ +kM; F?¦ H¨K +?Q +´ H° M¨v +¦ / Q ç

h`QM; i?S+ ?ªB h–M G”T tm’i ?B M K°i #S+ ?¼ - M,K ç¦ F?B M K iW €Q t M? T?QM
/MM; iBM? F?¬M; +´ H° i?”i /¨B M®B iB T +€+ i? ;BÈB /”T M€i pÈB M? m

E?¬M; #B i #¼M ?¼ i? M¨Q `²B- h–M G”T +ªK M?”M çQÊ+ i?ÌB F?¬M; p†M p Q K M
F?¬M; +´ H°- i`QM; HÁM; M;?o, J’v pä ;Bª G¬B EB T FB - H9+ M¨v +¦ H) ç½ bÈK i

GQ¢B €T HU+ M¨v- /M H¨ ç¢B M,M; æ` hB M #bM? i?QÌM; +kM; F?¦ K¨ i?W M?”M
ç¢B M,M; ç¢B pB M K½M +MM; MY #QÈ+ h?€M? *?O KÈB +¦ i? i?W M?”M HQ¢B

E?¬M; #B i M?[M; M;QÌB ç½ +? i FB - p¨Q i?ÌB F?„+ +m®B +MM; +¦ ?®B ?”M pb t9

*¦ H) H¨ F?¬M;5

h–M G”T M;?o, /M b Q- ?„M +?Q iWM; ?®B ?”M M?[M; ;b KbM? ç½ HU +?¼M

@QyQ@

.mv L;½ æ°+ h¬M

h€+ ;Bª, hB m æ Q S?QM; GÊB

QQyQQ

dN8X *?QÆM; 3y9, h` M? L? m *?¨Q JÌB5

E?¬M; #B i [m # Q H•m- Î # M i`QM; iBM? F?¬M; +´ H° i?ÌB F?¬M; p†M p Q- M;
F?€B MB K i?ÌB ;B M +K i? - +¦ H) H¨ K°i ;B•v- +¦ H) H¨ K°i p¢M M,K- M¦B +?mM;
+ªM? iQÊM; bÆM ?¨ # Q H ?MM; po i`QÈ+ K„i H¨K M;•v M;®+5

æ` ?bM? >Q M; +´ 5

> i i?ªv i`QÈ+ K„i- imv i ç®B H¨ ç` ?bM? >Q M; +´ +?•M +?QM?5

L? K i?¢+? T?mM i`¨Q H°` i` M K†i ç'i- iªM` F?Q iS+ >Q M; +´ p¬ +MM; p¬ i"MX
+´ M¨v p¬ +MM; b„+ #ûM- +QÌM; ç° ;B®M; M?Q FB K F?Q T?€i` iW pä ;Bª G¬B EB
çB` ç½ i,M; +?•M F?Q ?° i? H M i`¢M; i?€B +U+ K¢M?- F?Q iS+ >Q M; +´ b„+ #û
i? h–M G"T- T?€i` iWM; çÊi / Q ç°M;- ;B®M; M?Q ;ÊM b¦M;X

h–M G"T +ªK i?'v +¦ T?–M ?QªM; bÊ- +?d H¨ F?Q iS+ >Q M; +´ ç½ +¦ mv HU+ +QÌM
p"i bBM? i²M Î MÆB ç•v b) +QÌM; ç¢B +Ð M¨Q\

h–M G"T i?•M Î pMM; i`mM; i•K /ªB ç'i M¨v- +kM; F?¬M; M?bM i?'v M?[M; M;QÌB F?
`ä +¦ T?ªB K¼B M;QÌB ç m çQÊ+ i`mv M i®M; iÈB M?[M; MÆB F?€+ M? m ? v F?¬
K'v i`,K /†K pMM; ç` ?bM? >Q M; +´ M¨v- h–M G"T F?¬M; M?bM i?'v K°i M;QÌB F?

L9B HY i?"i HÈM +MM; K°i KªM? pU+ b•m F?¬M; i?'v ç€v- ?bM? i?¨M? K°i KªM? ç`
iS+ >Q M; +´ ?´M i¢T i`QM; ;B¦- i?´B [m M? bm®i M;¨vX

L?[M; M9B HY M¨v ;B®M; M?Q ç½ i²M i¢B Î ç•v iW F?B F? B i?B M H"T ç` - K†+ +
i? M¨Q- +kM; F?¦ i´M i?QÆM; KªV K v ç M +?9M;5

æ•v H¨ MÆB M¨Q\

*,M +S iB m +¬ MQÆM; GBM? L?B- +MM; « Zm"M oQÆM; ç½ M¦B- i`Î p iW :BÈB >
i`mv M i®M; i`"M t tQ Î L?'i æ` X

æQÆM; M?B M- L?` æ` h K æ` F?€+- K½B +?Q ç M *Ym æ` ç m +¦ i`mv M i®M;
>Q M- ?„M iW ;BÈB ?¢ i`Î p MÆB h?–M oU+- ç` çB K M?'i +?QM? H¨ *Ym æ` - K

G9+ iB m +¬ MQÆM; GBM? L?B iB M p¨Q iBM? F?¬M; +´ H°- +kM; i?B i`B M #Q i?m
L?B b) iB M p¨Q L?'i æ`

X

L?QM; K'v M;QÌB h–M G"T H¢B F?¬M; +¦ HQ¢B #Q i?m"i M¨vX .U i?2Q GBM? L?B
i?m"i- +kM; b) + K +?`m #` i`mv M i®M; ç M L?'i æ` - #ÎB pb Î i`QÈ+ i?ÌB ç¢B h?€B

S?¨K H¨ pä ;Bª ç°i T?€ +ªM? ;BÈB æ` hB M çB [m hBM? J¬M h?–M JB m- çB iBM
?B M Î i`mv M i®M; i`"M L?'i æ` X

*ÁM # M +¢M? h–M G"T- +,M #ªM F?¬M; +¦ #'i F€ i`mv M i®M; i`"M ;b5

h–M G"T F?) M?Qm K¨v- çSM; i` M çdM? K°i M;¼M M9B i?"i HÈM- i`QM; HÁM; M;
#ÎB KbM? im Hmv M # M i`QM; iBM? F?¬M; +´ H°- KÈB /šM iÈB çB ç M MÆB M¨v\

*¦ H) +kM; +?d +¦ M;mv M M?•M ç¦- M?[M; M;QÌB F?€+ Î # M i`QM; iBM? F?¬M; +´
+¬M; +?®M; H¢B HQ¢B €T HU+ F?OM; #® FB - M¨Q +¦ H€ ; M im Hmv M # M i`QM;
M;QÌB ç¦ b) F?¬M; i? v ç´B T?€T i„+ i?ÌB F?¬M; +kM; F?¬M; ;B MX

h–M G"T M;?o p"v- F?¦2 KB M; M´B H M K°i iB +QÌB F?´X æB K°i KbM? H¨K +?mv
bU `'i / tm'i ?B M #'i M;Ì K¨5

h–M G"T F?¬M; #B i- ;BÌ T?9i M¨v- Î M; v +?¶ i`mv M i®M; i`"M L?'i æ` - #ÎB pb ?
b¦M; ;B¦ i"M i`ÌB5

*¦ F?¬M; #B i # Q M?B m h?€M? *?O MÆB h?–M oU+ Î +?¶ M¨v- i`QM; ç¦ +ÁM +¦ ?

E€ [m€B M?'i H¨ F i?M +k +O « Zm"M oQÆM;- h?¬M; h?B M æ¢B æ G•K h?¬M; h
F€ M;QÌB M¨Q iÈB ç•v- F?¬M; B #B i i`QM; HÁM; p` æ¢B æ M¨v ç M; M;?o ;bX

L?QM; iBM iS+ h–M G"T i?•M K M; i`¼M; #ªQ çB MÆB h?–M oU+- ç½ bÈK i`mv M

oQÆM; i°+ +€+ MÆB ç m iK i"T Î H½M? ç` #° i°+ h?9 oQÆM; MÆB L?'i æ` - bÈK ç
+?m˜M #` F?B h–M G"T pW tm'i ?B M HB M #„i ;¼M ?„MX

L?QM; F i [mª i?"i bU- H¢B H¨K +?Q K¼B M;QÌB p¬ +MM; i?'i p¼M;X

æ M iW :BÈB >¢ +¦ MY #QÈ+ h?€M? *?O æ` hB M +ªM? ;BÈB ç¢B pB M K½M æ`
+¦ K°i pä ;Bª G¬B EB T- ç m tm'i ?B M Î ;B[i`mv M i®M; i`"MX L?QM; ? i H–M M¨
` M M tm'i ?B M Î MÆB M¨v- H¢B F?¬M; i?'v #¦M; /€M;5

L?[M; h?€M? *?O ç M iW +€+ MÆB i?'i p¼M; F?¬M; i?¬B- H¢B bBM? ` w M;?o F?€
pä ;Bª ç M iW :BÈB >¢- imv ``^M; ç m `'i v m- +U+ K¢M? M?'i +?d +¦ MY #QÈ+ h?€M
M¬ #°+ +kM; H¨ K°i +?mv M F?¬M; i X ob p"v- M?QM; i? HU+ ç M iW +€+ MÆB M
KÌB ?ÆM b€m i`,K +QÌM; ;Bª :BÈB >¢ pW KÈB çB [m çQÊ+ iBM? F?¬M; +´ H°5

*?ŠM; [m çQÆM; ç¢B h?9 oQÆM; #° i°+ h?9 oQÆM;- +QÌM; ;Bª +ªM? ;BÈB h?–M o
H¢B #B m ?B M ` i?€B ç° +SM; `„MX L;QÌB M¨Q M m F?¬M; tm'i T?€i iW iU M;mv
K) K M; çB M;QÌB M¨Q5

.M H¨ #° i°+ h?9 oQÆM; bmv M?QÊ+- M?QM; +m®B +MM; +kM; H¨ çSM; ç–m K°i æ
+€+ MÆB F?€+- +kM; T?ªB +?Q h?9 oQÆM; # T?–M K†i KkBX ob p"v- M;QÌB +€+
+?¶ i®i /K ?Q†+X

L?[M; pä ;Bª ç M iW :BÈB >¢ M¨v- p®M imv i ç¢B ç b® +kM; F?¬M; ç²M; HÁM; pÈ
iQM? H¨ M;QÌB +O h–M G"TX "¼M ?¼ +?d H¨ KQÊM ;B¦ i?2Q +?•M h–M G"T- çB i
i? i?B iX *?Q M M- i`ªB [m K°i T?2M +?¨Q KÌB- ?ÆM b€m i`,K M;QÌB M¨v- ?–m
+„i ? iX

hmv `^M; h?9 oQÆM; p¬ +MM; T?šM M°- M?QM; F?¬M; +¦ K°i +?9i #B M T?€TX

h`QM; ç¦- b€m M;QÌB L K *mM; hY G,M; +QÌM; ;Bª i` im´B çdM? + Q :BÈB >¢- F?
+?9 wX L?'i H¨ >¬ .B M EB m .QÆM;- >¢ o,M ok- EB M EQM? +MM; J¢+ "„+ p¨ L;¼
i` im´B :BÈB >¢- im´B +ÁM i` ç½ ç¢i ç M +ªM? ;BÈB MY #QÈ+ h?€M? *?O çQ p
i? +?'i h?–M oQÆM; hQÆM; H B ç¦5

L?•M i¨B M?Q p"v- B F?¬M; Km®M +¦ çQÊ+\

hB m +¬ MQÆM; GBM? L?B iU M?B M +kM; HÊB /KM; [m M ? [m2M i?m°+ pÈB #¼
H¢B L?'i æ` X

G9+ M¨v- K°i M;QÌB oQÆM; i°+ h K æ` M?bM GBM? L?B- +QÌB H¢M?- M¦B,

@ æ•v F?¬M; T?ªB +¬M; +?9 çB M ?¢ #° i°+ h?9 oQÆM; b Q\ "B M K'i H•m M?Q
+?ÆB çM X oQÆM; iY æB M ?¢ +?9M; i M?„M HÌB +?Q +¬- # i?€M; b m M;¨B 'v b
bWM; p¨M; iÈB ç¦M +¬M; +?9 çB M ?¢X æB M ?¢ +ÁM +?m˜M #` +?Q M?¨ +?²M; +
M m +¬M; +?9 +¦ i? +?Q #¼M ?¼ iB M p¨Q h K æ` -i M;?o ç` p` +¬M; +?9 çB M
M M F?€+ #B i5

h?B M K½ bWM; p¨M;- H¨ HBM? i?9 + Q +'T bBM? bªM Î MÆB h?–M oU+- #° /¢M;
M;U /KM; +O +€+ oQÆM; i°+ MÆB h?–M oU+X JQÌB b€m +QM i?B M K½ bWM; p¨M
;B[+€+ oQÆM; i°+- M¦B H¢B- +kM; F?¬M; iQM? H¨ Ov F?m'i GBM? L?BX

L;QÌB æ¢B "B m oQÆM; i°+ h K æ` Î MÆB M¨v pW M¦B p"v- M?[M; M;QÌB F?€+ ç
€M? K„i p T?Q GBM? L?B ç½ F?¬B T?K+ /mM; K¢Q +k- p K†i /B K H H¢M? HMM

GBM? L?B [m v ç–m H¢B M?bM i?Q€M; [m h?9 oQÆM;- F?) ;B¼M; M¦B,

@ S?K i?•M +QM F?¬M; H'v +?²M;5

h?9 oQÆM; ç¢B M?•M- çQÌM; çQÌM; çSM; ç–m p¢M i?9- +ªM? ;BÈB h?–M oQÆM; i
M;"T €v M€v- +?d i?Î /¨B K°i iB M;,

@ L[M?B- çWM; +¨M [m'v M[- T?K i?•M ç½ ç€T SM; oQÆM; i°+ h K æ` `²BX >¬M
H¨ ¬M; i`ÌB i€+ ?ÊTX *Ym pQÆM; iY h K æ` M?•M T?˜K tm'i +?9M;- iQÈM; K¢Q
+QM çB :BÈB >¢ ;BªB b–m- i ç½ ç€T SM; ?¬M bU M¨v `²B5

@*€B ;b\

h`QM; K„i GBM? L?B i`¨M M;"T F?¬M; i? iBM çQÊ+- €M? K„i i`QM; bm®i iBM? i?m
F?¬M; M;Ì iÈB- M¨M; Î :BÈB >¢ /MM; T?QÆM; i?S+ K°i iB m +¬ MQÆM;- F?¬M; i
KbM?- H¬B FûQ imv i i? +QÌM; ;Bª h–M G"T iÈB i`Ê ;B9T #° i°+ h?9 oQÆM;- +M
#€M M¨M; çBX

aÈK #B i M?Q p"v- M¨M; i?¨ `^M; Î H¢B :BÈB >¢ H¨K K°i iB m +¬ MQÆM;- poM? pB

h`QM; K„i GBM? L?B +?S ç–v MQÈ+ K„i- M?QM; +® MûM [m v b M; KdK +QÌB pÈ
G,M; - M? ;B¼M; M¦B,

@ sBM H¶B- i +kM; F?¬M; M;Ì iÈB b) +¦ F i [mª M¨vX *€+ M;QÌB iU imv M +?¼M ç

GBM? L?B M¦B `²B- i?•M ?bM? +?Êi H¦2X h`Î H¢B MÆB h?–M oU+- GBM? L?B ç½
;B B çQ¢M i?S M?'i- #B M K'i i`QÈ+ K†i K¼B M;QÌBX

h?9 oQÆM; M?bM b M; bS ;Bª oQÆM; i°+ h K æ` FB +QÌB €v M€v,

@ h?"i +¦ H¶B- M[M?B +O i #`i H¨K ?Q `²BX JQM; `^M; bS ;Bª çWM; [m€ ç w- +
M¨M;X

L;QÌB oQÆM; i°+ h K æ` FB +kM; F?¬M; i? H¨K [m€ ç€M; i`QÈ+ K†i h?9 oQÆM;
+QÌB W K°i iB M;- M¦B,

@ E?¬M; b Q- F?¬M; b Q- ? B i°+ +?9M; i b) H"T iS+ F i [m M ? i?¬M; ;B X æ m
+–M F?€+? b€Q M?Q p"v5

L;QÌB oQÆM; i°+ h K æ` M¨v M¦B tQM;- M?bM L K *mM; hY G,M;- €M? K„i F?¬M
i`QM; MÆB h?–M oU+ F?¬M; i?B m K„ M[- M?QM; M[iY /mM; K¢Q tm'i +?9M;- i?B
F?¬M; M?B m H„KX

L?Q GBM? L?B- iQ¨M #° i°+ h?9 oQÆM; +kM; +?d +¦ K°i K¨ i?¬B5

*€+ oQÆM; i°+ ?Q†+ ç¢B i°+ F?€+- M[iY +¦ i?B M T?9 +MM; iQ b„+ M?Q L K *mM;
i?'v- F?¬M; ;†T M?B m H„KX

@ *¬ MQÆM;- ;B M?"T oQÆM; i°+ h K æ` +?9M; i +?Q +¬ K°i M[[m M- i? M¨Q\

@ o` iB m i?Q M¨v- #ªM M?•M H¨ i?¨M? pB M ?Q¨M; i?'i oQÆM; i°+ L;k æ` - ;B M'
+¦ i? +?Q +¬ i`Î i?¨M? K°i i?S T?B pQÆM; iQ /ÁM; +?QM?5

J°i i`mM; MB M p,M bo # M;Q¨B F?QªM; # KQÆB im´B- i` M K†i iQÆB +QÌB- H¢B
EB m .QÆM;- M;¼+ *?•m- M¦B,

@ L,K M;QÌB +€+ M;QÆB- M m ç²M; w ;B M?"T L;k æ` - i¢B ?¢ +¦ i? H¨K +?O- ?
hQÈM; Zm•M5

P 5

:–M M?Q i'i +ª M;QÌB MÆB h?–M oU+- ç m +¦ p K†i FBM? M;¢+ M?bM M;QÌB oQÆ
M;QÌB KÈB iW :BÈB >¢ ç M +¦ i? F?¬M; `äX J°i i?S T?B +MM; +?S+ p` h?B M h
M?QM; M?[M; M;QÌB MÆB h?–M oU+- `'i `ä `¨M; HÊB ?¢B K†i M¨v5

J°i i?S T?B pQÆM; iY +QM /ÁM; +?QM? pQÆM; i?'i- Î MÆB h?–M oU+- Qi M?'i T?
+'T ç¢B i°+ KÈB +¦ iQ +€+? M¨v5

*ÁM +?S+ p` h?B M hQÈM; Zm•M i`QM; K°i oQÆM; i°+- M?B m F?¬M; pQÊi [m€ M

>ÆM M[- imv i ç¢B ç b® ç m H¨ +QM +?€m i`QM; oQÆM; i°+ KÈB +¦ i? çªK M?B
HU+ çªK M?B K h?B M hQÈM; Zm•M Qi M?'i +kM; H¨ h?€M? *?O ;B B çQ¢M i?S ?
h?B M hQÈM; Zm•M- ç m H¨ +QÌM; ;B€ +ªM? ;BÈB MY #QÈ+ h?–M oQÆM;5

L?[M; h?B M hQÈM; Zm•M M¨v- K¶B M;QÌB ç m +¦ H½M? ç` [mªM Hw `B M;- T?¢K
G¨ i?¨M? pB M i`mM; i•K +?•M +?QM? i`QM; oQÆM; i°+X [mv M HU+ i`QM; i v HI
iQÊM;5

@ L;QÌB oQÆM; i°+ L;k æ` M¨v H¨ B\ >„M H¨K b Q +¦ H€ ; M HÈM M?Q i? QM; i?

*¦ M;QÌB F?¦ ?B m ?ÄBX

@ J M¦- H¨ K°i i?¨M? pB M MÁM; +®i oQÆM; i°+- M m F?¬M; i?b H¨ çQÊ+ # M i` M
FB M M¨v +¦ B /€K ç†i ` \

@ >ŠM H¨ i? - #ˆM; F?¬M; i?b iMv w ç†i ` +€+ çB m FB M- ç¦ H¨ +?mv M i®B F} K

*¦ M;QÌB H½Q i?¨M? M¦B M?Q p”v

@QyQ@

.mv L;½ æ°+ h¬M

h€+ ;Bª, hB m æ Q S?QM; GÊB

QQyQQ

dNeX *?QÆM; 3y8, lv >B T5

@ h?”i H¨ F çB M- K’v M;QÌB i? M? MB M M¨v imv `ˆM; t2K ` F?¬M; i - M?QM; +k
;B€ FBM? M;QÌB M?Q p”v +?S\

*¦ M;QÌB #U+ #°B #’i #bM?X

@ > ? 5 L;QÌB +kM; +¦ i? ` +€B ;B€ M?Q p”v5

@ h F?¬M; çQÊ+- KK+ iB m i iÈB ç•v +?QM? H¨ pb h–M G”T- F?¬M; M;Ì iÈB iB m
M¨Q #` €T HU+ i`QM; iBM? F?¬M; +´ H° ûT +? i `²B\

L;QÌB M¨v €+ w S?ÄM; çQ€MX

@ h?¬B çB- M;QÆB F?¬M; i?’v GK+ æ` +MM; h?’i æ` ç m T?€B ` K°i p` h?–M o
G”T tm’i ?B M- +kM; F?¬M; +¦ T?–M +O +?9M; i ç•m5

@ >W5 J¼B M;QÌB #ˆM; p¨Q #ªM HoM?- B [mv ç`M? +¦ i?U+ HU+ +QÌM; ç¢B i?b M
h?S M¨v T?ªB /U p¨Q ç–m ¦+5

*¦ M;QÌB iU T?K M¦B- /M b Q ;B[+€+ æ` +¦ [m M ? ç M t2M +MM; H i?m°+- F?¬
M M;¨v i? M¨vX

@ o”v +kM; ç9M;- F?¬M; T?ªB i` M M;U +?d h?¬M; h?B M æ¢B æ ç½ M¦B F?¬M; çQ
i`¼M; #ªQ i` M M;QÌB ?„M- B H’v çQÊ+ H¨ +O M;QWB ç¦X h i?”i F?¬M; ?B m çQ
p”v b Q\ L; v +ª h?¬M; h?B M æ¢B æ +kM; #ªQ ?° ?„M\

@ >„+5 GQ¢B +?mv M M¨v F?¬M; T?ªB M;QÆB +¦ i? bmv çQ€M çQÊ+- w M;?o +O

J¼B M;QÌB ç m #¨M i€M- +€B ;b +kM; M¦B çQÊ+X

*Ym h?B M h?”T æ` - M¦B +?Q +?QM? t€+ H¨ *Ym æ` X h` M *Ym æ` +¦ +€+ oQÆ
i? HU+ +QÌM; ç¢B M?’i i` M æ` ç¦5 *kM; M?Q ?Q¨M; i?’i [m®+ ;B i? iK+- i?O Ho
pÈB ç pQÆM; i? iK+5

h?¬M; h?B M æ¢B æ - b m F?B i? v i? ;B i°+ h?–M oQÆM;- i`Î i?¨M? +?9 i KÈ
[mªM Hw i’i +ª H½M? ç` 5

ZmªM Hw M¨v- i` M i?U+ i +?QM? H¨ oQÆM; i°+ *Ym æ` Î # M /QÈB i?m K°i HQÊ
i?m X hU KbM? ;B[H¢B K°i #° T?”M- b m ç¦ ç2K ç b® M°T H M +?Q G•K i?` ;B i°+

J¶B oQÆM; i°+ K°i æ` - ç m H¨ +?9 i +?•M +?QM? æ` ç¦X h?O HoM? oQÆM; i°
+ Q p¬ i?QÊM; æ` M¨v- ;B®M; M?Q ç pQÆM; M?•M ;B M5

oQÆM; i°+ L;k æ` - ?S +?¶ i®i +?Q K’v M;QÌB L K *mM; hY G,M; +MM; >¬ .B M EB
[m€ HÈM5

G9+ M¨v- ç½ +¦ M;QÌB iÈB +¢M? K'v M;QÌB L K *mM; hY G,M; +MM; >¬ .B M EB m
?¼ M;QÌB oQÆM; i°+ L;k æ` çQ ` çB m FB M- +¦ w M;?o ;b Î MÆB h?–M oU+X

L¦B i?"i- M?[M; çB m FB M M¨v [mª i?"i H¨K M;QÌB i `'i ç°M; i•K- Qi M?'i i?b M?[M
çB [m iBM? F?¬M; +´ H° i?2Q #¼M ?¼ iW :BÈB >¢ ç M ç•v- H9+ M¨v ç m +¦ p ?•K

L?'i H¨ +€+ MY #QÈ+ h?€M? *?O- #¼M ?¼ Î :BÈB >¢ çQÊ+ tQM; H¨ ?Q€ i?¢+? b®
+ Q p¼M; i`¼M;X L?QM; ç M MÆB h?–M oU+X #¼M ?¼ KÈB T?€i ?B M- ç•v F?¬M

"ÎB pb - #¼M ?¼ H¨ M;QÌB i` im´B +?•M +?QM?- Î K°i MÆB M?Q :BÈB >¢- +¦ i?
Hmv M ç M +ªM? ;BÈB M[#QÈ+ h?€M? *?O p"v H¨ HQ¢B +¦ i?B M T?9 FBM? M;QÌ

a€m M;QÌB M¨v- +kM; +?d +¦ L K *mM; hY G,M; im´B HÈM K°i +?9i- +?ŠM; [m /M +
i`,K im´B5

h`QÈ+ K†i ç€K M;QÌB H½Q iB M #®B- ç°M; K°i +€B H¨ #ªv i€K M;¨M im´B +?Q ç M
+O K°i çS #û K¨5

æB m FB M ç9M; H¨ çO K M;QÌB- M?QM; M?Q p"v +kM; F?¬M; +¦ M;?o H¨ K'v M;
#` ç€M? ç°M;5

L m M?Q #¼M ?¼ H¨ M;QÌB +¦ i? / /¨M; #` M;Q¢B p"i ç€M? ç°M;- M?Q p"v « Zm"M
/®+ HÁM; #²B /QÐM; #¼M ?¼ M[5

.M b Q- Î i`QM; M;¨M p¢M S+ M?•M F?˜m :BÈB >¢- ibK FB K KQÌB K'v imv i i? i?B
/¨M;- M?QM; +kM; F?¬M; T?ªB F?¦ F?,M M?Q iQÎM; iQÊM;5

"¼M M;QÌB >¬ .B M EB m .QÆM;- i'i M?B M H¨ pQÆM; ;Bª i` im´B /Q « Zm"M oQÆ
T?"M +O #¼M ?¼- i?'T ?ÆM `'i M?B m bQ pÈB L K *mM; hY G,M; +MM; h–M G"TX

æ•v +kM; H¨ /Q « Zm"M oQÆM; +® w H¨K ` F?B i`QÈ+- +?Q M M H9+ M¨v #'i Hm"M
L;¼+ *?•m- ?Q†+ >¢ o,M ok +MM; EB M EQM? J¢+ "„+- ç m +?mv M €M? K„i p T?
h–M G"T F?¬M; +¦ Î ç•v- L K *mM; hY G,M; i`Î i?¨M? i`mM; i•K +O K'v M;QÌB M¨vX

L K *mM; hY G,M; +?"K `½B H„+ ç–m pÈB i?¨M? pB M oQÆM; i°+ L;k æ` FB - +QÌ

@ h?"i tBM H¶B- +?9M; i pW çB ç M i? ;BÈB M¨v- +kM; F?¬M; [m2M i?m°+ MÆB
tBM M?"M- M m M?Q b m M¨v +?9M; i Km®M HU +?¼M ;B M?"T K°i i? HU+- M?'
oQÆM; i°+ L;k æ` X

L K *mM; hY G,M; `'i i?¬M; KBM?- ?ÆM M[ iQM? +€+? `'i ¬M M?mX L m F?¬M;-
GQM; aÆM M?'i K¢+?- K†+ F L K *mM; hY G,M; +•K ?"M « GQM; aÆM i? M¨Q-
M¨M;- M;QÌB iQM? +€+? +SM; `„M K°i +?9i- +kM; F?¬M; i? M¨Q / /¨M; i? i?S +?

*?Q M M- imv `^M; #` K°i pä ;Bª :BÈB >¢ +U imv i- +¦ +?9i K'i K†i- M?QM; L K *mM
+U+ ç T- H¢B M¦B +?mv M K i B / M;?2- p` i?¨M? pB M oQÆM; i°+ L;k æ` M¨v
M?QM; +kM; b) F?¬M; iMv w ç€M? K'i T?QM; ç°- M¨Q +ÁM H¨ M;QÌB oQÆM; i°+ L;

ob p"v +QÌB M¦B,

@ *kM; çQÊ+- H9+ M¨Q +¬ MQÆM; i? v ç´B +?O w- +¦ i? K M; iQM p"i M¨v ç M L;k

o` i?¨M? pB M oQÆM; i°+ L;k æ` M¨v çQ +?Q L K *mM; hY G,M; K°i F?®B H M?
#¨B çB m F?„+ "®M +?[oQÆM; h°+ L;k æ` - T?Q b m H¨ ? B +QM +?•M HQM; ç2M

L K *mM; hY G,M; F?) i?B H pÈB M;QÌB i?¨M? pB M oQÆM; i°+ L;k æ` M¨v- +ªK i

@ *€+ M;QÆB M;®+ ? v b Q\ æB m FB M i? M¨v- +€+ M;QÆB +kM; iW +?®B\

*¦ M;QÌB Î # M +¢M? M?bM K'v M;QÌB L K *mM; hY G,M; M?Q F M;m M;®+X

@ æ9M; p"v5 GQ¢B çB m FB M M¨v- ç†i Î #'i F€ K°i +?¶ M¨Q i`QM; *Ym æ` - M; v
çQÊ+ HQ¢B ç½B M;° M¨vX *€+ M;QÆB H¢B iW +?®B- bÈK Km°M ;b +kM; b) ?®B ?'

@ > ? 5 h` im´B M;¬M; +m²M; K¨5

@ h` im´B p¬ i`B5

_'i M?B m M;QÌB +€+ æ` F?€+- K„i i?'v HQ¢B çB m FB M M¨v +kM; F?¬M; +?¨Q K
Qm i9- F?¬M; M?`M çQÊ+ #„i ç–m i`¨Q T?9M;X

G9+ M¨v- K°i pä ;Bª M?•M HQ¢B H M iW :BÈB >¢- ;B M?"T h K æ` - ç°i M?B M HÈ

@ a€m M;QÌB #¼M ?¼ H¨ M;QÌB çB i?2Q h–M G"T5 *?Q M M #¼M ?¼ KÈB iW +?®B

GÌB pW M¦B ` - ;B®M; M?Q HQM; i`ÌB HÎ ç'i- H"T iS+ M?'+ H M K°i +ÆM b¦M; ;B¦

:–M M?Q i'i +ª K¼B M;QÌB- €M? K„i M?bM p T?Q b€m M;QÌB ç½ i`Î M M +¦ +?9i
`^M; b€m M;QÌB M¨v ç–m ¦+ ?ÄM; `²B- H9+ M¨v ç m #WM; idM? ç¢B M;°- i?–K M;?
Qm ç½B L;k æ` çQ ` - ?¦ ` #¼M ?¼ +?QM? H¨ M;QÌB çB i?2Q h–M G"T5

J'v M;QÌB >¬ .B M EB m .QÆM; +MM; J¢+ "„+ ç m +,K iS+ M?bM pä ;Bª M?•M HQ¢
T?"M #¼M ?¼- ;?B M?È #° /¢M; +O ?„M- [mv i ç`M? M;¨v b Q imv i F?¬M; #m¬M;

h?¨M? pB M oQÆM; i°+ L;k æ` FB +?ÊiT ?QT K„i- imv M?B M iB T ç¦- p K†i H°
;B¼M; M¦B,

@ L;QÌB +¦ +?Q `B M;- F?¬M; i? +QÐM; +–m- +€M? +Y L;k æ` iMv H9+ KÎ `°M; +

h?¨M? pB M oQÆM; i°+L;k æ` M¦B K°i HÌB- H"T iS+ +?Q `'i M?B m M;QÌB +¦ ?ªQ

@ E?¬M; ?´ H¨ i?¨M? pB M oQÆM; i°+- HÁM; /¢ `°M; `½B M?Q i? 5

@ æ9M; p"v- +?9M; i i?"i K†+ +ªK K¨5

@ oQÆM; i°+ L;k æ` - Hm¬M Hm¬M F?¬M; i` M? pÈB çÌB- +¦ M;QÌB M¦B pQÆM; i
im'M iB m b€B- p¬ +MM; #'i T?¨K5

J¼B M;QÌB M?Ä ;B¼M; #¨M i€MX

G9+ M¨v- i?¨M? pB M oQÆM; i°+ h K æ` pW M¦B ?S +?Q L K *mM; hY G,M; +?S+
M;QÌB L K *mM; hY G,M; M?¨M M?¢i M¦B,

@ oQÆM; i°+ h K æ` i - Km®M KÌB +€+ p` çB h K æ` H¨K F?€+?5

L K *mM; hY G,M; M?¨M M?¢i HB + M?bM M;QÌB FB - F?¬M; i? M?bM ` b•m +¢M
*?O +?ŠM; [m h?€M? *?O i?b b Q M¨Q\ L K *mM; hY G,M; ;B¼M; M¦B M?m ?Á - M?
[mv i iW +?®B,

@ sBM H¶B- +?9M; i Km®M Î H¢B L?'i æ` K°i i?ÌB ;B MX

@ æWM; +¦ `QÊm KÌB F?¬M; m®M; +?d i?Q+? m®M; `QÊm T?¢i5

"B m ibM? i?¨M? pB M oQÆM; i°+ h K æ` FB M?€v K„i H¢M? tm®M;- p K†i H"T i

GÌB L K *mM; hY G,M; imv `^M; F?¬M; #B m i?` `ä `¨M; Km®M ;B M?"T L?'i æ` -
Î H¢B L?'i æ` - H¨K M;QÌB çSM; ç–m L?'i æ` - h?9 oQÆM; +kM; F?¬M; i? iMv w +
K) ûT #¼M ?¼ çB çQÊ+X

@ > ? 5 o` bS ;Bª oQÆM; i°+ M¨v- +¦ i? +?Q #ªM pQÆM; p¨B T?–M K†i KkB\ L m
æ` - p"v ç +?Q #¼M ?¼ Î H¢B i¢K K°i i?ÌB ;B M- +?Ì bmv M;?o +~M i?"M ?QÈM; ç
i? M¨Q\

o K†i h?9 oQÆM; K M; i?2Q iQÆB +QÌB +?•M i?¨M?- i?U+ HU+ +O ?„M +QÌM; ç¢
M?QM; ?„M i?"i F?¬M; +¦ /kM; F?Q i`U+ iB T tû `€+? K†i KkB pÈB M;QÌB h K æ` X

@ h?9 oQÆM; ç¢B M?•M M m M?Q +€+ p` M¨v i? `^M; HQm H¢B L?'i æ` - ;B M?"
ç•v F?¬M; T?ªM ç®BX *?ŠM; [m ?B M i¢B #¼M ?¼ `ä `¨M; H¨ FB K +È- F?¬M; Km
F?¬M; Km®M ;B M?"T h K æ` i X E?¬M; T?ªB +?9M; i F?¬M; +?Q h?9 oQÆM; ç
#¼M ?¼ F?¬M; +?Q oQÆM; i°+ h K æ` +?Q +?9M; i K†i KkB5

h?¨M? pB M oQÆM; i°+ h K æ` M¨v HÈM iB M; [m€i,

@ h? /B M oQÆM; i°+- M¨Q T?ªB +€+ M;QÆB +¦ i? H¨K M?K+\ >ÄB +€+ M;QÆB
æ` i ? v F?¬M;- M m M?Q F?¬M;- çWM; i`€+? i /MM; bS+ K¢M?5

_'i M?B m M;QÌB M;?2 HÌB M¨v- F?¬M; F?ÄB +?mv M €M? K„i p T?Q i`"M /Q M?
ç¦ +¦ ? B p` h?–M oQÆM; i¼ i`'M5

J¨ h K æ` FB m M;¢Q M?Q p"v- +?QM? H¨ #ÎB pb ?B M ;BÌ h K æ` +MM; L?` æ`
æ•v F?¬M; T?ªB +?¶ i`¼M; v m M?'i- +?¶ i`¼M; v m M?'i H¨ oQÆM; i°+ h K æ` - +
h?¬M; h?B M æ¢B æ 5

:B i°+ G•K i?` F?´M; H²- KÎ `°M; +ªM? M?€M? F?„T *Ym æ` - i? HU+ +U+ F€ F?´
i°+ h K æ` iQM?` H¨ K°i +?B tm'i b„+ M?'i i`QM; #¨M; +?B G•K i°+- F?®M; +? ç

*?Q M M- M;QÌB h K æ` KÈB FB m M;¢Q M?Q p"v- /M H¨ Î M; v i`QÈ+ K†i h?–M o
#¼M ?¼ +kM; /€K M¦B ` M?[M; HÌB M¨vX

Zmª M?B M h?–M oQÆM; GK+ æ` +MM; h?'i æ` ç m K„i F?ûT ?Ì- ;B®M; M?Q ç M

h?¨M? pB M oQÆM; i°+ h K æ` i?'v i? - +¨M; ç„+ w p¬ +MM;- ?QT K„i- H¢M? HM
*mM; hY G,M;X

a•m i`QM; K„i h?9 oQÆM; ?B M H M K°i iB ;B"M /[- i`QM; HÁM; H¢B +ªK ;B€+ p¬ +
#° i°+ h?9 oQÆM; ?mv ?Q¨M; +QÌM; i?`M?- i?¨M? pB M oQÆM; i°+ h K æ` H¨K M
K°i +€B i€i iÈBX L?QM; ?B M ;BÌ- ?„M F?¬M; i? H¨K M?Q p"v- pb L?'i æ` - pb iQ
T?ªB ?¼+ çQÊ+ M?šM M¢B5

E€ i?"i K¼B M;QÌB Î ç•v- i`QM; HÁM; ç m `ä `¨M; K°i +?mv MX h K æ` +kM; F?¬M
i`¼M; i?B M T?9 b€m M;QÌB M¨v- #¼M ?¼ +¨M; +QB i`¼M; H¨ h–M G"T T?Q b m b

*?d +–M ;B[H¢B çQÊ+ #´M M K ? B M[M¨v- bÈK Km°M ;b h–M G"T b) ?B M i?•M5
iMv +O KbM? +kM; F?¬M; i? #ªQ p - / M? iB M; h–M G"T +kM; ?Q¨M iQ¨M tQM; `

*?Q M M- K M; b€m M;QÌB M¨v çB- p"v +¦ i? +?B K çQÊ+ iB M +Æ i`QM; H9+ i` M
h–M G"T5

@QyQ@

.mv L;½ æ°+ h¬M

h€+ ;Bª, hB m æ Q S?QM; GÊB

QQyQQ

dNdX *?QÆM; 3ye, *?d J¨M? h`2Q *?m¬M;5

h–M G"T M;²B i` M çdM? M9B ç€ +ÁM ;B[ H¢B ç` ?bM? i?ÌB ç¢B >Q M; +´ - v M H†
M;QÌB L K *mM; hY G,M;X h`mv M i?mv i ç¢B i?–M >Q M; +´ - +¦ K°i p` ç¢B i?–M
i?•M [m€B i?m"i i?B M ?¢ p¬ bQM;X

h–M G"T Î i`QM; >Q M; +´ i?–M i¨M; HoM? M;° çQÊ+ K°i +?9i # M;Q¨B- Km®M bm
+?9i F?¦ F?,M- +?ŠM; [m Km®M ibK p¨B M;QÌB i`QM; +MM; K°i i? ;BÈB- H¢B F?-

*?ŠM; [m i`QM; [m€ i`bM? h–M G"T bmv /B M- T?€i ?B M K°i bU i?"i H¨K ?„M ;B"i
oU+- T?ªB /¨B ?ÆM :BÈB >¢ `'i M?B mX

hd Kd bmv /B M K°i T?2M- h–M G"T T?€i ?B M K°i M,K MÆB h?–M oU+- /¨B #^M; ?

h–M G"T M;?o ç M M K iY €Q t M? FB - i`QM; HÁM; F?¬M; F?ÄB M;?B K M;?`X L?Q
i? M¨Q- +¦ i? #B M K°i i? ;BÈB iW tQ p®M H¨ K°i i? - i? v ç´B i'i +ª T?€T i„+ i?
;B M i?¨M? M?Q #•v ;BÌ- ç½ i`Î i?¨M? ? B i? ;BÈB F?€+ #B i p #ªM +?'i `²B ç¦\

h–M G”T H„+ ç–m i?Î /¨B- F?¬M; #B i KbM? T?ªB im Hmv M ç M F?B M¨Q- KÈB +¦ i
FB - +¦ çQÊ+ i?–M i?¬M; T?€T i?m”i +QÌM; ç¢B M?Q p”vX

oSi #Ä w MB K F?¬M; ?B M i?U+ M¨v ` b m ç–m- i`QM; HÁM; h–M G”T iB T iK+ v M
h–M G”T i?Î T?¨Q K°i +€B- ibK ` T?QÆM; ?QÈM; +K i? +O K’v M;QÌBX hmv M?B
?B M- M m M?Q h–M G”T çB ç M ç¦- b) +¦ M;mv ?B KX "ˆM; M?[M; ;b h–M G”T M„
F?¬M; çO ç bmv /B M +¨M; i? K +?B iB iX

oQ /K M?Q i`bM? ç° M;mv ?B KX L?QM; h–M G”T H¢B bmv /B M ` - M m M?Q KbM?
#¼M ?¼ M?’i ç`M? b) +¦ M;mv ?B K `’i HÈMX

E i [mª bmv /B M #B m ?B M `ä- ibM? +ªM? b€m M;QÌB ?B M ;BÌ `’i H¨ ?mM; ?B K

E€ i?”i h–M G”T F?¬M; +–M bmv /B M +kM; +¦ i? iQÎM; iQÊM; çQÊ+- M?’i ç`M? M
ç M; +?Ì KbM?- "ªM i?•M KbM? F?¬M; iÈB- M?[M; pä ;Bª :BÈB >¢ +MM; i?2Q KbM
M;QÌB K”i #€Q- M¦B ` i?•M T?”M i?”i +O b€m M;QÌB #¼M ?¼X

L m M?Q F?¬M; +¦ B H¨K F?¦ #¼M ?¼- p”v KÈB H¨ +?mv M [m€B /`X

h–M G”T M;?o p”v- ?Qi b•m K°i ?ÆB- i`QM; F?QªM; F?„+ i?•M i? ?„M #°+ T?€i `

*¶ +?B M w M¨v- ç€M? i M iQ¨M #° F?Q iS+ >Q M; +´ F?¬M; M;WM; i?´B p T?Q ?

E?Q iS+ >Q M; +´ M¨v ;B®M; M?Q çS M?Ä #` FBM? ?Q¨M;- #¶M; M?B M i`€M? t F
F?¬M; /€K i?´B p T?Q h–M G”T M[X

Í ;B[F?m pU+ ç` ?bM? >Q M; +´ F?¬M; M;QÌB- h–M G”T ;B®M; M?Q K°i T?Q iQÊM
[m i?B M ç` - /šM iÈB K°i iB M; ;–K MB i`–K i?’T iW +U+ t X hB M; ;–K M¨v ;B®M
+’T t t¬B- iªM ` Q B HU+ pQÆM; ;Bª F?OM; #®X

h–M G”T ;B”i KbM?- #¶M; M?B M M?È iÈB ?bM? ªM? KbM? ibK ?B m çQÊ+ i` M +€
KÎ F?¬M; ;B M- #Ä i`®M `’i F?¬M; +¦ ?bM? iQÊM;X

L m M?Q h–M G”T F?¬M; M?È H–K- i?S pW ;–K `9 F?B Mªv- /QÌM; M?Q +?QM? H
;–K +O i?–M i?9 E€ G•MX

*¦ i`ÌB KÈB #B i Î F?m pU+ ç` ?bM? >Q M; +´ MÆB h?–M oU+ M¨v- i?–M i?9 E€ G
+ªM? €+ HB i M?Q p”v- b) H¨ +ªM? ;BÈB ;bX L?QM; M;?o i? M¨Q- ?ŠM +kM; F?¬M

>ÆM M[- ?B M ;BÌ +?mv M [m M i`¼M; M?’i i`QÈ+ K„i H¨ T?ªB /šM K’v M;QÌB L K

h–M G”T ç½ bmv /B M ` T?QÆM; ?QÈM; +K i? +O hY GQM; +´ E?Q€M;- [m iQÊ
K°i +?¶ i`¨M M;”T KÆ ?² ?¶M ç°M- F?¬M; i? bmv /B M ` X L?QM; F i [mª [m iQÊ
MÆB H Q p¨Q +?¶ +? i ibK çQÊ+ çQÌM; b®M;X

æB m M¨v H¨K +?Q h–M G”T `’i FBM? M;¢+- i?m”i bmv /B M +O ?„M imv +?d H¨ ;
çQÊ+ H¨ >Q M; +´ i?–M i¨M;- +kM; çO H¨K +?Q p¬ b® i?m”i bQ +?mv M i?m”i #¦B i

>ÆM M[- M?B m M,K M?Q p”v- h–M G”T iBM iQÎM; i`U+ ;B€+ +MM; p”M b® +O K
+kM; F?¬M; T?ªB F?B F?¬M; K¨ M¦B iÈB- K¨ H¨ HÌB iB M çQ€M t tQ i`mv M tm®M

hY GQM; *´ E?Q€M; ç®B pÈB M;QÌB F?€+ K¨ M¦B- `’i +¦ i? H¨ pMM; ç’i +? i- M?Q
K¨ M¦B- `’i +¦ i? H¨ +?¶ +,M #ªM +?Q ?„M ç†i +?•M MÆB h?–M oU+X

h–M G”T +ÁM +–M t€+ ç`M? K°i çB K- ç¦ +?QM? H¨ i`QM; i`¨M; +ªM? ?„M HB m K¢
E?Q€M; ? v F?¬M;X

L m M?Q i?”i H¨ +¦- p”v #’i Hm”M i? M¨Q i?b h–M G”T +kM; T?ªB iB M p¨Q ibK h?–

>B M M v- +?d +¦ h?–M L;mv M KÈB +¦ i? H¨K +?Q ?„M +kM; K’v M;QÌB L K *mM;
i,M; H M i?U+ HU+X

h–M G”T iB M i v tû KÎ F?¬M; ;B M- ?„M T?€i ?B M pšM H¨ i?B M ç` MÆB h?–M o
h?€M? *?O çdM? +’T +O ?„M ?B M ;BÌ- /M H¨ #°+ T?€i ` iQ¨M #° i?U+ HU+- +kM
i„+ pMM; i?B M ç` M¨v +¦ K°i +?9i T?ªM SM;X

GQ¢B +ªK ;B€+ M¨v- M?Q +€ ;†T MQÈ+X

Í;–M i`mv M i®M; i`”M L?’i æ` - H¨ K°i KªM? ç’i `°M; i`®M; i`½B- +ÁM #ªQ HQm K
>Q M; +´- M?QM; +kM; ç½ F?¬M; +ÁM M?B m H„KX J†i ç’i bBM? i`QÎM; ç–v +Ä /¢B

"®M M;QÌB >¬ .B M EB m .QÆM;- >¢ o,M ok- EB M EQM? +MM; J¢+ "„+ #ªQ ?° L
L;¼+ *?•m Î ;B[- #®M M;QÌB ç m iU +?B K°i ?QÈM;X

>¬ .B M EB m .QÆM; i?m ?²B #B m ibM? #’i +–M çÌB- p K†i M;?B K i9+ H’v ` +´ *
i` M ç–m- iªM ` F?Q iS+ i`’M €T +QÌM; ç¢BX

h? M? FB K M?Ä t M? HK+ çQÊ+ >¢ o,M ok ¬M /QÐM; Î iBM? i?–M i?S+ ?ªB +?¶ K
+?m˜M #` p¢M iQ¨M- iMv H9+ +¦ i? ` i vX

EB M EQM? p K†i H¢M? HMM;- +–K i`QM; i v K°i i? M? +?B M ç Q /¨B- HQÐB ç Q
[m M;X

J¢+ "„+ ç†i +•v H M; M? #´M; i` M K†i ç’i- €M? K„i H¢M? HMM;- ç®B K†i pÈB ç®
F?BM? i?QÌM; K†+ F X

L K *mM; hY G,M; #` p•v Î ;B[- M?Ä ;B¼M; M¦B pÈB L;¼+ *?•m # M +¢M?,

@ æÊB #¼M ?¼ ç€M? H M- Km°B +® ;„M; ibK +Æ ?°B #Ä +?¢v çB ibK h–M G”T- +k
+?QM? ;B9T çQÊ+ +?9M; i X

L;¼+ *?•m ;B¼M; M¦B H¢M? HMM; M?Q i`QÈ+- M¦B,

@ h, v M i•K- Km°B #B i M M H¨K i? M¨QX

h`QÈ+ çWM; M¦B çQÆM; i?ÌB ç½ +¦ K°i æ¢B æ X M„K ;B[i?B M ç¢Q T?€T i„+ MÆB
MÆB h?–M oU+ ?B M ;BÌ- +,M #ªM F?¬M; çO ç #²B /QÐM; i? K K°i æ¢B æ M[X

Jm®M T?€i i`B M i?¨M? æ¢B æ - F?¬M; +¦ h?–M L;mv M +?²M; +?'i M?Q M9B- +,M

*ÁM MÆB h?–M oU+ ?B M ;BÌ- çWM; M¦B h?–M L;mv M +?²M; +?'i M?Q M9B- +QB
?¢i ç"m- +kM; ç½ +U+ F€ ?B K i?'v `²BX

@ J'v çS i` +€+ M;QÆB- çWM; M¦B H½Q ?O F?B / K°i ç€K #û +QM- M;Q M M;Q½
i?QÆM; +€+ M;QÆB5

G½Q ;B¨ €Q t€K ;B¼M; M¦B `'i M? M?¨M;- M?QM; K¶B M;QÌB Î ç–m ç m M;?2 çQÊ
•K i? M? M¨v F?¬M; T?ªB i`mv M [m F?¬M; F?Q H¼i p¨Q i B- K¨ H¨ i`U+ iB T p M;

_'i M?B m M;QÌB F?¬M; M?`M çQÊ+ iQ¨M i?•M `mM; H M- €M? K„i M?bM p T?Q H

Zmª M?B M H¨ MY #QÈ+ h?–M oQÆM;5

> B M;QÌB h?–M oQÆM; GK+ æ` +MM; h?'i æ` ç²M; i?ÌB KÎ K„i- M?bM i?Q€M; [m
M?bM HšM M? m- F?¬M; B H M iB M;- HB M F?) M?„K K„i H¢BX

G9+ M¨v- Km®M M¦B i`QM; HÁM; t'm ?´ F?¦ +?`m M?'i- F?¬M; M;Q¨B h?9 oQÆM;
`ä `¨M; p®M H¨ /Q M[M?B ibK iÈB i`Ê ;B9T ?„M- M m M?Q ?„M +ÁM F?¬M; ç€T SM;
M;QÌB M¨v ç½ H¨ i?m°+ p L?'i æ` `²BX

.M H¨ +€+ æ` F?€+ i`QM; HÁM; +¦ #'i K½M M?QM; +kM; b) F?¬M; tû `€+? K†i Kk
M;QÊ+ H¢B- M[M?B pW KÈB ç M- ç½ #` ?„M iS+ ;B"M #Ä çB- M?[M; M;QÌB i` im
F?¬M; i? M¨Q i?m°+ p ?„M M[X

*?Q M M- h?9 oQÆM; +?d +¦ i? çSM; ç¦- #B m ibM? M;QÊM; M;MM;- F?¬M; M¦B ç

L K *mM; hY G,M; M?bM H½Q ;B¨ €Q t€K M¨v- M? ;B¼M; M¦B,

@ hB M #®B +–M ;b T?ªB #S+ ç M +MM; M?Q i? M M #B i H¨K M;QÌB HQm H¢B K
/¨M; ?ÆMX G) M¨Q iB M #®B +?„+ +?„M `^M;- ?¬K M v +?9M; i ç m b) M;½ tm®M;
i K v K„M +?¢v çB K'v M;QÌB- +m®B +MM; b) +¦ M;¨v- +?9M; i ç m b) i`Î i?¨M? h?

L K *mM; hY G,M; F?¬M; M¦B ? i HÌB- HB M M;"K KB M; H¢B- +¦ M?[M; HÌB- F?¬M
M¨M; ç½ M¦B çO ç ?B m çQÊ+ `²BX

G½Q ;B¨ €Q t€K +QÌB +QÌB,

@ hB m +¬ MQÆM;- w +¬ M¦B- i +kM; ?B m çQÊ+X *€ M?•M i `'i bŒM HÁM; i?ª +
oQÆM; Î MÆB h?–M oU+ ?B M ;BÌ ç½ F?¬M; M?B m H„KX h? +?'i æ¢B æ - +¨M; H
?B M K°i M;QÌBX h `'i bŒM HÁM; i?¨M? iQ¨M +?Q +€+ M;QÆB- M?QM; p'M ç Î
H¨K pB + F?¬M; HQm H¢B +?9i çQÌM; M¨QX >„M i´M ?¢B i¬M M;?B K oQÆM; i°+
b) T?ªB çÁB H¢BX

@ L?QM; M;mv M M?•M i?b b Q\ L m F?¬M; T?ªB M;QÌB +€+ M;QÆB #S+ ?B T [m€
i? \

L K *mM; hY G,M; +® bS+ i` M? Hw H)- M¨M; ?v p¼M; +¦ i? #ªQ p çQÊ+ +€+ pQÆ
M¨Q +kM; F?¬M; i? ç #¼M ?¼ M;½ tm®M; ç•v p¨Q ?¬K M vX

G½Q ;B¨ €Q t€K M¦B,

@ hB m +¬ MQÆM;- +¬ F?¬M; +–M M¦B M;mv M M?•M [mª i`bM? pÈB i - H½Q ?O +
M¨v F?¬M; i`¼M; v m- [m M i`¼M; H¨ i¬M M;?B K oQÆM; i°+ h K æ` #` M?K+- i?U
i K¢M? ?ÆM +€+ M;QÆB M?B m H„KX *?Q M M- +€+ M;QÆB T?ªB çB i?2Q +?9M
+?9i K†i KkB Î oQÆM; i°+ h K æ` - b) F?¬M; +¦ M;QÆB H¨K F?¦ / +€+ M;QÆBX

@ L m M?Q *?9M; i F?¬M; ç€T SM; i?b b Q\

>¢ o,M ok F?) T?2 T?˜v +?B + [m¢i- p K†i mM; /mM; ?ÄBX

"¼M ?¼ ç m M?bM ` çQÊ+- H½Q ;B¨ M¨v imv ``^M; F?¬M; +¦ iQ i? ?MM; ?´ #S+ M;
HÁM;- ç m ;B®M; M?Q M? mX *€B ;b i¬M M;?B K oQÆM; i°+ h K æ` F?¬M; i? #` ?
M;QÆB F?B / M;QÌB F?€+- F?B / F?¬M; çQÊ+- i?b H¨ i¬M M;?B K #` ? Q i´M\ h
F?¬M; ç€M; iB M M?Q p"v\

L?QM; bU i?"i i?U+ i - H½Q ;B¨ €Q t€K M¨v M¦B F?¬M; b BX B i?U+ HU+ K¢M? K
M¦B +?mv MX

*?Q M M- >¢ o,M ok +kM; F?¬M; +?m~M #` iB T iK+ M¦B HÌB i?W pÈB #¼M ?¼X *?
i®i H¨M? M[- +?Q /M +? i- +kM; F?¬M; i? ç€M? `ÆB / M? ?¨Q pQÆM; ;Bª i` im´B

*kM; F?¬M; T?ªB H¨ >¢ o,M ok FQ+? ç°M;- H¨K +?mv M F?¬M; çO +•M M?„+- K¨ H¨
#ªM i•K K°i pä ;BªX "ªM i•K +O #¼M ?¼- ?Q¨M iQ¨M F?¬M; +?`m çB i?2Q H½Q ;B

J°i F?B ?¬K M v #¼M ?¼ çB i?2Q H½Q ;B¨ M¨v iÈB h K æ` - i?¨M? iUm +ª çÌB #¼M
Î h?€M? *?O- Km®M i`Î i?¨M? h?–M oQÆM;- ;–M M?Q H¨ K°i +?mv M F?¬M; i? M¨

"ÎB pb i`QM; HÁM; #¼M ?¼- b) pšM Hm¬M +¦ K°i F?m'i K„+ F?¬M; i? KÎ ` - ;B®M
i`Î i?¨M? #¦M; K F?´M; H² +?2 i` M #–m i`ÌB im Hmv M +O #¼M ?¼X

*?Q M M- #¼M ?¼ i?¨ +? i- +kM; b) F?¬M; +?`m +9B ç–mX

"¼M ?¼ H¨ pQÆM; ;Bª i` im´B :BÈB >¢- #¼M ?¼ +kM; +¦ i¬M M;?B K +MM; FB m

@ L m F?¬M; ç²M; w- H½Q ?O +?d +¦ i? #Ä çB i?•M T?"M- , K¢M? ?B T v m- ` i v

G½Q ;B¨ €Q t€K M¦B `²B- i`QM; F?QªM; F?„+ i` M M;QÌB #°+ T?€i K°i +´ F?Q i? -
b€M; #MM; H M- t¬M; i?ŠM; i–M; i`ÌBX

G¢B ;B®M; M?Q i?€+ MQÈ+ `ÆB tm®M; iW p€+? M9B p¢M i`QÊM;- ûT tm®M; K'v
;B¨ €Q t€K ç½ ?B M `ä #° K†i i?"i- ?B M M?B M ç½ ç°M; b€i i•KX

J'v M;QÌB i? M? MB M M¨v F?¬M; #B i i®i t'm- F€ i?"i M¦B +€B ;b , K¢M? ?B T v m
M¨v +,M #ªM F?¬M; [m M i•KX E?¬M; +¦ i?U+ HU+- p"v i?b F?¬M; M M +SM; ç–mX

*€B ;b F?Q iB i- +€B ;b i¬M M;?B K- +€B ;b F?Q F?€BX G9+ F?¬M; +¦ i?U+ HU+- i
ç¬M; çBX

L;QÌB +¦ i?U+ HU+- KÈB T?ªB +® F} i¬M M;?B K +MM; K†i KkBX L?Q H¨ oQÆM;
T?ªB FB m M;¢Q- K¨ H¨ [mª i?"i +¦ +€B p®M M¨vX

*?Q M M- oQÆM; i?9+ h K æ` F?¬M; ` i v i?b i?¬B- pW ` i v H¨ FBM? ?²M #¢i p
MY #QÈ+ h?–M oQÆM; ûT iÈB b€m M;QÌB- Km®M i`U+ iB T i`'M €T b€m M;QÌB M

> B M;QÌB h?–M oQÆM; GK+ æ` +MM; h?'i æ` ç²M; i?ÌB KÎ K„i- ç m +¦ +?9i FBM
i` M M;QÌB H½Q ;B¨ €Q t€KX "ÎB pb +´ F?Q i? M¨v- KÆ ?² ç½ +¦ tm i? iÈB ;–M h?

*®T +®T5

J°i i`"M tQÆM; +®i #` ç ûT M†M; M T?€i ` - M;?2 i?"i H¨ /¼ M;QÌBX æ¦ H¨ L K *
v m M?'i ;B[b€m M;QÌB- i`QÈ+ iB M ç½ F?¦ i?W M?"M çQÊ+ €T HU+ M†M; M M
K€mX

J¢+ "„+ +kM; ?°+ K€m K°i H–M M[- #ÎB pb ?„M ç½ #` i?QÆM;- H9+ M¨v iU M?B M
HU+ F?OM; #® M¨vX

>¬ .B M EB m .QÆM; ç2K +´ *?m¬M; >Q M; +´ H M i` M ç–m- >¢ o,M ok +kM; i `
HB m K¢M; +?®M; H¢B +´ mv i? F?OM; #® M¨vX L m F?¬M;- +?d bÊ i?•M i? K'v
F?OM; #® FB ûT M€i `²BX

G½Q ;B¨ €Q t€K i`ÊM iQ ? B K„i- #„M ` ? B ç¢Q [m M; K M; b„+ #ûM- i`QM; K„i ?B
ç¢T K°i #QÈ+

PQM;5

*´ *?m¬M; >Q M; +´ T?€i ` K°i iB M; +?'M ç°M; F?OM; #®- >¬ .B M EB m .QÆM; T
+´ *?m¬M; >Q M; +´ HmM; H v Km®M `ÆB tm®M;- F?¦ +¦ i? iB T iK+ +?®M; +UX

>¢ o,M ok ? B K„i çÄ ç"K- HB m K¢M; i?9+ ç~v i? M? FB K M?Ä t M? HK+- +MM;
*?•m- +?®M; +U H¢B +´ ?ÆB i?Î M¨v- L;¼+ *?•m +„M `,M;- /Q /U K½B- F?¬M; H'v
M¨M;X

h?S ç¦- H¨ /Q « Zm"M oQÆM; +?Q M¨M;- ç½ iWM; M¦B, MÆB h?–M oU+- +¦ `'i M?
K°i F?B H'v ` - +¦ F?ª M,M; b) i`Î i?¨M? +€B çQ+? +?Q K¼B M;QÌB +?d i`Q+?X

.M b Q- MÆB h?–M oU+ ?B M i¢B H¨ i?B M ?¢ +O h?¬M; h?B M æ¢B æ X L m M
h?B M h?"T æ` MÆB h?–M oU+- b) F?¬M; +ÁM MÆB /mM; i?•MX

G½Q ;B¨ €Q t€K K†i F?¬M; +?9i i? v ç´B- ? B ®M; i v €Q M? M?¨M; T?'i T?Æ- H¢

S?®+5

>¢ o,M ok F?¬M; M?`M çQÊ+ M[- KB M; T?mM K€m- i? M? FB K t M? HK+ +kM; F
HMB p¨Q i`QM; KB i•K >¢ o,M okX

@*? i çB5

G½Q ;B¨ €Q t€K F?) [m€i K°i iB M;- M?'+ +?•M H M- b) ç¢T ` #QÈ+ i?S # X

*?d +–M çB ` K°i #QÈ+ M¨v- b€m M;QÌB L K *mM; hY G,M;- L;¼+ *?•m- EB M EQI
EB m .QÆM; +MM; J¢+ "„+- i'i M?B M F?¦ K¨ i`€M? F?ÄBX

J¼B M;QÌB MÆB M¨v- b„+ K†i M;?B K M;?`- `'i M?B m M;QÌB K M; i?2Q K°i iB F?

Í i`QM; b€m M;QÌB- +¦ M,K H¨ i? +?'i h?–M oQÆM; ç¦X

L;QÊ+ H¢B +€+ pä ;Bª ç M iW :BÈB >¢- +¦ F?¬M; Qi M;QÌB i` M K†i ç m F?¬M; F?
?ª ? X _'i / ?B m çQÊ+ bmv M;?o i`QM; HÁM; #¼M ?¼X K°i M„K iQ im´B i€+ M?Q
ç ûT ;„i ; Q- HQ¢B +ªK ;B€+ M¨v imv i ç®B F?¬M; / +?`m ;b

@QyQ@

.mv L;½ æ°+ h¬M

h€+ ;Bª, hB m æ Q S?QM; GÊB

QQyQQ

3yyX *?QÆM; 3yN, E?B m *?B M h?B M >¢5

> B h?–M oQÆM; GK+ æ` +MM; h?'i æ` F?) M? +? K¬B- pW +?m~M #` M;,M +ªM

*Sm M;QÌB T?ªB H9+ M;mv M M- imv i ç®B b) H¨K M;QÌB i p¬ +MM; +ªK FQ+?- #¼
H9+ M¨vX

L,K M;QÌB i` im´B i? +?'i h?–M oQÆM;- B K¨ F?¬M; Km®M\

L?QM; ç9M; p¨Q H9+ M¨v- Î t t¬B p¬ i"M- i`mv M iÈB K°i iB M; ;–K ;B"M /[- iB M;
` M- F?Q i? M?Q b¦M; ;B¦ M;"T i`ÌB- K½M? HB i "T iÈB iW i`¬B t p¬ i"M5

@ G½Q ;B¨ FB - /WM; i v +?Q i 5

J°i iB M; ;–K M¨v- ;B®M; M?Q "€ oQÆM; T?K i? - i`B i ç ` M; i`ÌB ç°M; ç'i5

J¼B M;QÌB MÆB M¨v- +?d M;?2 iB M; +ÁM +?Q i?'v M;QÌB- i`QM; ç–m ç²M; i?ÌB
Î # M i B@ h–M G"T5

L m M?Q M¦B- Î :BÈB >¢ +¦ K°i M?•M p"i +¦ i? H¨K +?Q +€+ ç¢B H½Q + Q + Q i¢B
M;?2 M¦B iÈB- ç²M; i?ÌB ?B m #B i `ä `¨M;- F?¬M; B F?€+ M;Q¨B h–M G"TX

"ÎB pb M; v +ª h?¬M; h?B M æ¢B æ +?Q + Q p¬ i?QÊM;- +?9 i i?®M; HoM? iQ¨M
i?•M ?¢ +?d ?ÄB iÈB M;QÌB M¨vX h?Y M;?o- Î *Ym h?B M h?"T æ` - +ÁM +¦ B F?¬

*?ŠM; [m - `'i M?B m M;QÌB ç m +ªK ;B€+ çQÊ+ h?¬M; h?B M æ¢B æ `„T i•K ?¢B
K°i pä ;Bª i` im´B Î :BÈB >¢ H M ç•v ? i bS+ F?OM; #®- +ÁM M¦B i` M M;QÌB ?„M
;B i°+ h?–M oQÆM; F?B tQ X æWM; M¦B +?mv M M¨v H¨ i?"i ? v ;Bª- M?QM; +¦
*?d +–M h–M G"T H° K†i Î MÆB h?–M oU+- T?B M iQ€B [m'M H'v ?„M b) H¨ p¬ +MM

hmv `^M; F?¬M; B ç€K i`B i ç +?ûK ;B i ?„M- /M b Q +¦ M;U +?d æ¢B æ - M?QM;
;B[H¢B çQÊ+ i`¼M; #ªQ i` M M;QÌB5

L;?2 iB M; ;–K M¨v- h?–M oQÆM; GK+ æ` +MM; h?'i æ` ç²M; i?ÌB M;"K KB M; H
p T?Q +?•M i`ÌB +U+ t X >B M M?B M- M;QÌB iÈB +¦ i? H¨K #¼M ?¼ ?SM; i?9 +

L¦B ` i?b /¨B- M?QM; i?U+ i - i'i +ª ç m +?d T?€i bBM? i`QM; M?€v K„i +?ÈT ;B"i
çB ` #QÈ+ i?S # - iB M; ;–K +m²M +m°M ç½ FûQ iÈB- ?ÆM M[ i`QM; iB M; ;–K M¨
FQ+? iBM? i?–M- ? B +€M? i v H½Q ;B¨ €Q t€K pšM F?¬M; +¦ ç°M; i€+- `®i +m°+ -

*?d i?'v i?•M ?bM? H½Q çSM; i¢B +?¶- p®M #QÈ+ i?S # ç½ ç¢T ` - +kM; F?¬M; ç
€Q i?"i /¨B- ?mM; ?,M; pmM; H M- ? B H–M b¦M; F?Q +¦ i? i?'v çQÊ+ #^M; K„i i?Q
#„M ` M? M? M?Q +?ÈT5

L?QM; H¨K +?Q K¼B M;QÌB F?¬M; M;Ì iÈB- +?QM? H¨ i®+ ç° ç®B T?QÆM; [mª i?
T?¢K pB Hw ;BªB +O #¼M ?¼X h?2Q b€i K°i iB M; ;–K FB - #–m i`ÌB M; v i` M ç–
FB K F?Q +?ûK ` X æ¢Q FB K F?Q M¨v- M?bM [m `'i H¨ #bM? i?QÌM;- i?"K +?Q +
EB K F?Q K¨m i`„M; #¢+- K M; i?2Q K°i +?9i b€i F?Q- +S +?ûK tm®M; ?ÌB ?Êi M?

G½Q ;B¨ €Q t€K ç€M? ` ? B +¶ HU+ HQÊM; #¨M; #¢+- ?Q¨M iQ¨M i?'i #¢BX L?QM
M?¢Q- #ÎB pb #¼M ?¼ iU ?ÄB- +QB M?Q +?QM? #¼M ?¼ +kM; F?¬M; i? M¨Q /U
M? M? ç M M?Q p"v5

L?QM; F?B i?'v çQÊ+ ç¢Q FB K F?Q FB - M?[M; M;QÌB M¨v ç m i?Î /¨B K°i ?ÆB-
K°i ?²BX >¦ ` M;QÌB M¨v +?d H¨ i®+ ç° M? M? K¨ i?¬B- i?U+ HU+ M¨v [mª i?"i [m

*?d #^M; FB K F?Q M¨v- ;½B M;S +?Q K°i h?€M? *?O +kM; M;¢B v m M[5

:–M M?Q K¼B M;QÌB ç m M;?o M?Q p"v- +?d +¦ ? B h?–M oQÆM; FB X +MM; H½Q
ç m #B M ç´BX

@ J°i FB K /mM; ?ÊT ç¢Q T?QM; iU M?B M FB K E€ M;QÌB M¨v- ç°+ M?'i p¬ bQM;5

G½Q ;B¨ h?'i æ` ç½ ç¢i ç M +ªM? ;BÈB h?–M oQÆM; M?` i`¼M; F?) ;B¼M; M¦BX

@ G½Q ?O iU i? M F?¬M; #^M;5 J°i FB K M¨v- i F?¬M; T?€ ;BªB çQÊ+- +?d +¦ i?

h?–M oQÆM; GK+ æ` i?–M b„+ M;?B K M;?` M¦BX

> B M;QÌB ç®B i?Q¢B- FBM? ?½B `Èi K°i ç²M; i`ÁM; K„i- ;–M M?Q K¼B M;QÌB ç m
H¢B i? +?S\ L?QM; M?bM ç M H½Q ;B¨ €Q t€K oQÆM; i°+ h K æ` p K†i M;QM; i
K„i ?¨K +?S K°i iB FBM? ?½BX

æ¢Q FB K F?Q FB - iW i` M i`ÌB + Q i?ŠM; K°i çQÌM; tm®M; /QÈBX oW M?bM [m
iMv iB M K°i h?€M? *?O KÎ ` +?•M F?Q ?° i? - M;¢M? F?€M; K°i ç¢Q FB K F?Q M
+¦ p'M ç ;bX

L?QM; +˜M i?"M M?bM F„- K°i FB K M¨v H¢B ?mv M çB m F?¦ ;BªB i?Q+?5

*?d H¨ K°i ç¢Q FB K F?Q /¨B i`,K i?QÈ+- M?QM; ;B®M; M?Q +m°M +ª K°i KªM? i
M;QÌB i ?Q¨M iQ¨M F?¬M; +¦ #'i F€ çQÌM; HmB M¨Q5

G½Q ;B¨ €Q t€K T?ªM SM; +U+ M? M?- ? B +?B m i`QÈ+ ç€M? p¨Q F?QªM; F?¬M;
H M ç¢Q FB K F?Q M¨v5

"KT5

"K T 5

> B + ¶ H U + H Q Ê M ; M † M ; M M ¨ v ç € M ? H M ç ¢ Q F B K F ? Q - M ? Q M ; + S M ? Q M Q È + +
+ ? 9 i ª M ? ? Q Î M ; ç M ç ¢ Q F B K F ? Q M ¨ v 5

E B K F ? Q p š M + S + U + M ? M ? + ? û K p T ? Q H ½ Q ; B ¨ € Q t € K 5

L ¦ B H ¨ + U + M ? M ? - F € i ? " i Î i ` Q M ; K „ i + € + h ? € M ? * ? O M Æ B ç • v - i ® + ç ° M ¨ v + ? d +
" ^ M ; F ? ¬ M ; # M ç • m # ¼ M ? ¼ H ¨ K b Q M ; ? o i È B H Q ¢ B F B K F ? Q M ¨ v ; ½ B M ; S + Á M

G ½ Q ; B ¨ € Q t € K + k M ; ; ' T ç M K S + i Q € i K ² ? ¬ B H ¢ M ? 5

E ? ¬ M ; B ` ä ` ¨ M ; m v H U + K ° i ç ¢ Q F B K F ? Q M ¨ v ? Æ M b Q p È B H ½ Q - ? B M ; B Ì M m
ç ` M ? b ) # ` ç ¢ Q F B K F ? Q M ¨ v + ? û K H ¨ K ? B ç Q ¢ M # Î B p b K ° i ç ¢ Q F B K F ? Q M ¨ v ç
M i ` Q M ; 5

h ` Q M ; F B K F ? Q + ¦ i ? ~ M + ? S K ° i i B H B M ? i Q M ? - ç • v H ¨ p ¬ i ? Q Ê M ; ç ¢ B T ? € T F
F ? ¬ M ; # B i # Q M ? B m M , K X . M H ¨ Î M ? [M ; M , K > Q M ; + ´ - + k M ; F ? ¬ M ; + ¦ K ' v B H

h ` m v  M i ? m v  i M ; m v  M # ª M + ? B  M E € * Y m h ? B  M h ? " T æ ` .m v L ; ½ æ ° + h ¬ M Î ; B i
H m v M ç M K S + i " M + M M ; H ¨ + ¦ i ? H ¨ K ç Q Ê + H Q ¢ B + ª M ? ; B È B M ¨ v X L ? Q M ; M ? b
+ k M ; + ? d + ¦ K ° i H ½ Q i ´ " ' i h Y * ? • M h ? – M p ¬ b ® M , K i ` Q È + + ¦ i ? H ¨ K ç M ç B K ç ¦ -
i ? W 5

h ` Q È + F B  H ½ Q ; B ¨ € Q t € K + k M ; + ? d M ; ? 2 M ¦ B [ m  + ¦ i ` m v M i ? m v i M ¨ v - H ¢ B F ? ¬ M
M ? Q p " v - i " M K „ i i ? ' v ç Q Ê + + Q Ì M ; ; B ª F B K E € + Q K B M ? M ? Q i ? 5

æ • v ç ½ ? Q ¨ M i Q ¨ M b B m i ? Q € i T ? ¢ K i ` M E € t ª Q - K ¨ H ¨ i ? – M F € ` ² B 5

L ; v i ` Q M ; M ? € v K „ i M ¨ v - K ° i ç ¢ Q F B  K F ? Q i ` „ M ; # ¢ + ç ½ + ? û K i È B ç d M ? ç – m H ½
` , M ; K ° i + € B - p " M ? ¨ M ? i Q ¨ M # ° + ¬ M ; H U + H  M i ` M + € M ? i v i ` € B - i Q ¨ M # ° + € M ?
K ª M ? € M ? b € M ; p ¨ M ; F B K - ; B ® M ; M ? Q K ° i + • v F B K + Q Æ M ; t Y - M ; ? M ? ç ¦ M ç ¢ Q F B

æ M ; 5

J ° i i B M ; p M ; M ? Ä - F ? ¬ M ; M ? b M ` ç Q Ê + F B K F ? Q M ¨ v H Ê B ? ¢ B + Ð M ¨ Q - M ? Q M ;
` Æ B K ° i + € M ? i v + O H ½ Q ; B ¨ € Q t € K t m ® M ; ç ' i X h m v M ¦ B h ? € M ? * ? O + K i i v + ¦ i
ç m ç È M M ¨ v - + M M ; M ¶ B F ? m ' i M ? K + Î b • m i ` Q M ; M ° B i • K - [m ª i ? " i H ¨ K + ? Q H ½ Q
; B € + K m ® M T ? € i ç B M X

* ? Š M ; [m h – M G " T F ? ¬ M ; + ? Q H ½ Q + Æ ? ° B T ? € i ç B M - + – K i ` Q M ; i v — K > m v i "
? B M ` iW i ` Q M ; ? Q F ? ¬ M ; - H ¢ M ? H M M ; M ¦ B ,

@ * 9 i 5 > ¬ K M v i F ? ¬ M ; K m ® M ; B i M ; Q Æ B - i + M M ; h K æ ` + € + M ; Q Æ B + k M ; F ? -
+ € + M ; Q Æ B # È i i b K i ; • v + ? m v M - M m H ¢ B + ? ¼ + i È B i - i + M M ; + € + M ; Q Æ B i ?

G Ì B M ¨ v - M m ç ´ B i ? ¨ M ? K ° i M ; Q Ì B F ? € + M ¦ B ` - b Ê ` ^ M ; b) / š M i È B K ° i i ` ¨ M ; + Q Ì B
: B È B > ¢ M ? Q M ? Ä - p W T ? B i ? Š M ; ç M : B È B h ? Q Ê M ; - H ¢ B / € K M ¦ B p È B o Q Æ M ; i °
F ? ¬ M ; ç ° B i ` Ì B + ? m M ; - F ? ¬ M ; H ¨ K M ; Q Ì B i  + Q Ì B i È B ` K M ; ` , M ; K È B H ¨ H ¢ X

* ? Q / M H ¨ h – M G " T t m ' i ? B M Î i ` m v  M i ® M ; i ` " M M ¨ v M ; v i W ç – m - i ` Q È + F ? B + ? Q
M ¨ v - + k M ; b) # ` M ; Q Ì B i  + ? Q ` ^ M ; H ¨ F ? ¬ M ; # B i H Q Ê M ; b S + X

L ? Q M ; ? B M ; B Ì - H Ì B i ? b h – M G " T ç ½ M ¦ B ` - i Q ¨ M ? B  M i ` Q Ì M ; ? Æ M K ° i M ; ¨ M M ; Q

: – M M ? Q K ¼ B M ; Q Ì B ç m p ¬ i ? S + ç ² M ; w i ? • M T ? " M + M M ; ç ` p ` + O h – M G " T X

G ½ Q ; B ¨ € Q t € K # ` + ? † i + € M ? i v i ` € B - i m v ` ^ M ; T ? Q M ; i Ä ? m v i ç ¢ Q - M ? Q M ; p š M
K † i H ½ Q p b K ' i K € m [m € M ? B m K ¨ i ` Î M M + ¦ + ? 9 i i € B M ? Ê i - M ; ? 2 h – M G " T M ¦ B H
M ? Ê i M ? € v K „ i i ` Î M  M t  M ? K û i - € M ? K „ i H ¨ M ? H ¢ M ? M ? b M h – M G " T - + „ M ` , M ; M ¦ B

@ L ; Q Ì B + ? Q M ? H ¨ h – M G " T \

h – M G " T ; " i ç – m - M ¦ B ,

@ æ9M; i? - i +?QM? h–M G”TX h +?QM? H¨ h–M G”T i`QM; KB M; h?¬M; h?B M
#ªQ ;B i°+ h?–M oQÆM;5

h–M G”T +?QM? KB M; i?W M?”M +?mv M M¨v- H¨K +?Q +€+ +QÌM; ;Bª F?„T +€+
K°i i`”MX

>„M H¢B /€K i?W M?”M #ªM i?•M K M; i?2Q i`¼M; #ªQ ;B i°+ h?–M oQÆM;5

æB m M¨v H¨K +?Q K¼B M;QÌB ç m #’i M;ÌX L m M?Q M¦B M; v # M ç–m K¼B M;QÌ
p”v ?B M ;BÌ #¼M ?¼ ?Q¨M iQ¨M iBM `²BX L;šK H¢B i?•M T?”M ç` p` h?¬M; h?B
#”v çQÊ+- €M? K„i `’i M?B m M;QÌB M?bM p T?Q h–M G”T- ç m i? v ç´BX

h–M G”T +QÌB F?BM? KB i- M¦B iB T,

@ >„M M¦B ç m H¨ i?®B H„K5

P 5

>B M i`QÌM; H”T iS+ ç²M; HQ¢i FBM? ?¬- b„+ K†i M?[M; M;QÌB oQÆM; i°+ h K æ
+QBX *QÌM; ;Bª M?[M; MÆB h?–M oU+ F?€+- # Q ;²K +ª ? B p` h?–M oQÆM; GK+ ª
G”T M?Q +¦ +?9i bmv M;?oX

G€ ; M M;QÌB M¨v i?”i H¨ [m€ HÈM5

æ•v H¨ w M;?o +?mM; +O i’i +ª K¼B M;QÌBX æ½ +¦ # Q M?B m M,K `²B- B H¢B
M?Q i? \ *kM; T?ªB KQÌB K’v p¢M M,K `²B +?S\ G9+ h?¬M; h?B M æ¢B æ +?d H
ç½ F?¬M; +¦ M;QÌB /€K M¦B M?Q p”vX

E?¬M; M;Ì iÈB- ?¬K M v H¢B M¦B ` iW KB M; K°i M;QÌB i` im´B ç M iW :BÈB >¢X
MB M `’i +QÌM; ç¢B- +¦ i? ç ûT MY #QÈ+ h?–M oQÆM;X

L?QM; F?¬M; B +?Q `^M;- h–M G”T ?B M ;BÌ +¦ i? ç®B F?€M; H¢B h?¬M; h?B M

*€B M¨v +kM; M?Q +QM FB M poM? pB M +?d +¦ i? H¨ +QM FB M- +QM FB M +¦ HÈ
pÈB +?•M pQB5

>B M ;BÌ- +QM FB M M?Ä h–M G”T M¨v- /€K Î i`QÈ+ K†i M?B m M;QÌB F?„T *Ym æ`
æ M?Q i? - ?„M ,M ; M ?MK K”i #€Q ? v b Q\

@ G9+ M¨Q H½Q iY +¦ i`¼M; #ªQ ;B i°+ h?–M oQÆM;\ J M¦- +?ŠM; [m p”M b®
M;QÌB i ûT +?Q K°i +€B / M? ?B m M;QÌB SM; p”MX h` M M;QÌB +¦ K’v K¦M #ªQ p’
;b iÈB ;B i°+ h?–M oQÆM;\ h?¬M; h?B M æ¢B æ +?QM? H¨ K°i i M +?¦ K€- M¦B
?ª\ >„M +¦ i?B M M?½M b Q\ *¦ i? i?’v çQÊ+ K’v i?S i` M M;QÌB i \

@ æWM; M¦B H½Q iY F?¬M; +¦- /M H¨ +¦ i?”i- p”v i?b b Q +?S\ *¦ [m M ? ;b iÈB ?„
+€+ M;QÆB iK i”T Î +?¶ M¨v- Km®M H¨K +€B ;b\ h`’M €T i ?ª\ *QÈT ;B”i #ªQ p”i i`
iK+ MÆB h?–M oU+\ *€+ M;QÆB F?¬M; T?ªB M;QÌB im Hmv M- K¨ H¨ K°i ç€K +–K
K°i ç€K +QÌM; ç¢Q *˜m i†+\

h–M G”T M¦B K°i HQ¢i- M¦B iÈB KS+ M?[M; M;QÌB Î ç•v ç m #B M b„+X

h`QM; ç¦ K°i M;QÌB i?¨M? pB M oQÆM; i°+ h K æ` - +?QM? H¨ M;QÌB H9+ ç–m K¢
*mM; hY G,M; çB h K æ` - ?ûi HÈM K°i iB M;,

@ *•K KB M;5 Q„i +QM ?¬B b[- +ÁM /€K M¦B #”v æ¢B æ - i i?’v M;QÆB +?€M b®

@ > ? ? 5

h–M G”T F?¬M; F?ÄB +’i iB M; +QÌB iQ- +?d p¨Q oQÆM; i°+ h K æ` M¨v- M¦B,

@ L;QÌB M;m M;®+ ? v b Q\ >¬K M v +€+ M;QÆB iK ?°B Î +?¶ M¨v H¨K ;b\ >°B ?ÊT
+?B M? m i?`M? v M ç¢B iB + #ªQ p”i i` M M;QÌB H½Q iY\ "•v ;BÌ h–M G”T i çSM
+?€M b®M; i?b +S çSM; ` - i Km®M t2K ç¢B M,M; MÆB h?–M oU+ +¦ i? ç¢i iÈB i`

h–M G”T L¦B `²B- +’i iB M; +QÌB iQ,

@ *?d K°i KbM? i - F?B m +?B M i?B M ?¢5

@ Q y Q @

. m v L ; ½ æ ° + h ¬ M

h € + ; B ª , h B m æ Q S ? Q M ; G Ê B

Q Q y Q Q

3 y R X *?Q Æ M ; 3 R y , L ? Q L ? Q " Ä *?¢v5

@ h B m i Y H ¨ K + ¨ M 5

@ J m ® M + ? i 5

@ h ? S + m ² M ; p ¼ M ; - M ; Q Æ B + ? € M b ® M ; ? v b Q \

@ L ; Q Ì B M ¨ v + m ² M ; p ¼ M ; [m € K S + - B H M i ` ' M € T ? „ M \

@ G Q ¢ B i b M ? i Q M ? M ¨ v - i ' i i ? B i i ? Á B H È M 5

L ; v G " T i S + - ç Q ¨ M + Q Ì M ; ; B ª M Æ B h ? – M o U + i ` Î M M F Q + ? ç ° M ; X . M H ¨ M ? [M ; M
F B M ; b - + k M ; # ` h – M G " T + ? ¼ + ; B " M X

L K *m M ; h Y G , M ; M ? b M h – M G " T + ¦ + ? 9 i H Q H „ M ; - i ? – K i ? M ` ® i + m ° + p š M T ? ª B i
+ € + ? + O ? „ M - i m v i ç ® B F ? ¬ M ; H m B ` b m M Y # Q È + X

• K o i È B i ` b M ? ç ° M ¨ v ¬ B 5 J ¨ i ? ¬ B - + S i ? 2 Q ç ' v ç B - b ® M ; ? v + ? i - + k M ; # ' i + S ;

L ; Q Ê + H ¢ B M , K p Q Æ M ; ; B ª i ` i m ´ B : B È B > ¢ K ' v M ; Q Ì B L ; ¼ + *?• m - M ; ? 2 h – M G " T
ç m b € M ; H M X

* € B ; b ; ¼ B H ¨ F ? Q i ? 5 *?Q M ? H ¨ ç • v X

æ ¦ F ? ¬ M ; T ? ª B F B m M ; ¢ Q M ; M ; M ; Q Ê + - K ¨ H ¨ K ° i H Q ¢ B # ' i F ? m ' i i " M i ` Q M ; t Q
+ Q Ì M ; [m v M € T # € + ? X E ? ¬ M ; + ¦ p ä H U + K ¢ M ? K) - ç ® B K † i M ; ¨ M M ; Q Ì B + ? d i ` Q + ?

æ • v K È B ; ¼ B H ¨ p ä ; B ª + ? • M + ? Q M ? 5

h – M G " T / S i H Ì B - + Q Ì B ? ? M ? b M M ? [M ; M ; Q Ì B t ¬ M t Q F Q + ? ç ° M ; M ¨ v - b m ç ¦ M

@ *€+ M ; Q Æ B + – M T ? ª B M ; ? o + ? Q F „ - > ¬ K M v - B i ` Q M ; + € + M ; Q Æ B ç S M ; ` H ¨ ç
p È B h – M G " T i X *?d + – M i F ? ¬ M ; + ? i - i + M M ; + € + M ; Q Æ B i ? F ? ¬ M ; ç ° B i ` Ì B + ?
* Á M M [- + € + M ; Q Æ B M M ` ä ` ¨ M ; - h – M G " T i + ? d H ¨ K ° i p ä ; B ª : B È B > ¢ K ¨ i ? ¬ B -
+ ¦ i ? • M T ? " M + ¦ ç ` p ` + ¦ / M ? p ¼ M ; F ? „ T * Y m h ? B M h ? " T æ ` M Æ B h ? – M o U + X
i ` Q M ; i v i - p " v K ° i ç Ì B M ? / M ? + Q B M ? Q # ` ? O v i ` Q M ; + ? ® + H € i X

h – M G " T M ¦ B M ? [M ; H Ì B M ¨ v - H ¨ K + ? Q F ? ¬ M ; Q i M ; Q Ì B ç ½ M Q M Q t m M ; ç ° M ; - K m
+ ª F B M ? - b „ + K † i t ' m ? ´ [m v i ` Î H ¢ B - F ? ¬ M ; B M ? 9 + M ? Q + ? X

h – M G " T M ¦ B F ? ¬ M ; b B + ? 9 i M ¨ Q X

* ¦ p Q / K M Y # Q È + h ? – M o Q Æ M ; o Q Æ M ; i ° + h K æ ` i ` Q È + ç ¦ - M ; Q ¢ B i ` W ? B p ` h
æ ` + Á M M ? ¨ M M ? ½ # M F B - + ¦ B i ` Q M ; # ¼ M ? ¼ M „ K + ? „ + i ` B i ç i ` ' M € T h – M G '

> Æ M M [- M m H ' v M ? B m F ? B Q i - M ? B m M ; Q Ì B + M M ; + ¬ M ; F Q + ? h – M G " T - M ? Q
/ M ? + O h – M G " T - ç ® B p È B # ¼ M ? ¼ i ? b H ¢ B T ? ¢ K p ¨ Q + ? m v M i ® B F } + k M ; ` ' i K '

J ' i K † i H ¢ B H ¨ i ? S v m - + ? O v m H ¨ T ? ¢ K i ® B F } X

h ` M *Y m æ ` M Æ B h ? – M o U + - ç m + ¦ o Q Æ M ; i ° + X : B [M ? [M ; o Q Æ M ; i ° + M ¨ v + ? Q
M ? Q M ; T ? • M M ? B m H ¨ Î K ° i i ` ¢ M ; i ? € B ç ® B H " T M ; ' K M ; – K F ? ¬ M ; T ? € i X " ® + K +
p ¢ M M , K i ` Q È + F ? ¬ M ; T ? ª B M ? Q ? B M ; B Ì - F ? B ç ¦ # ° i ° + h ? 9 o Q Æ M ; + Á M + ? B K ;

L¦B +€+? F?€+- oQÆM; i°+ +kM; F?¬M; T?ªB poM? ?^M; #'i /B iX :B i°+ h?–M o
h?"T æ` F?B tQ - +?Q iÈB ;BÌ +ÁM F?¬M; iB m i M i?¨M? K•v F?¦B ? v b Q\

*?Q M M ;B[*Ym æ` - `'i Qi +¦ H9+ ?ÊT i€+ pÈB M? m- F?¬M; T?€ ?Q¢B HšM M?
`'i HÈM `²BX

h`¼M; #ªQ ;B i°+ h?–M oQÆM; i` M M;QÌB h–M G"T- B +kM; Km®M +¦ çQÊ+X L?
HÌB M¨v ç ûT tm®M;- F?¬M; B /€K ` i v i`QÈ+X

L m i?"i +¦ i`¼M; #ªQ- i'i M?B M b) /šM iÈB K°i i`"M HQM; i` M? ?´ ç'm- ç M H9+ ç
i`QÈ+ +¦ i? i?m HÊBX

h?9 oQÆM; Î K°i # M H¢B M?bM K¨ i`ÊM K„i ?€ K²KX G9+ i`QÈ+ ?„M +kM; #` i?€B
+O h–M G"T H¨K +?Q ? i bS+ +,K iS+- K†+ /M #° i°+ h?9 oQÆM; ?Q¨M iQ¨M F?¬M
F?€+- M?QM; pW `²B h–M G"T ç½ /šM K¼B M;QÌB *Ym h?B M h?"T æ` çB p¨Q +?

.M H¨ ?„M F?¬M; Km®M h–M G"T tªv ` +?mv M M?Q i? M¨Q çB M[ -+kM; #B i i`Q
ç½ i¢Q M M p¬ b® F i?MX hU i?•M #° i°+ h?9 oQÆM; +ÁM F?¦ #ªQ iQ¨M- H¨K b Q

L?QM; F?¬M; M;Ì iÈB- bU ibM? [m M? +Q ç´B +?B m- ibM? i? +?mv M #B M ç°i M
?"M F?¬M; i? tû t€+ h–M G"T- H¢B F€ /` #bM? ´M H¢BX

@ o"v H¨ ç9M; `²B- F?¬M; B Km®M ` i v i`QÈ+- iB M M;?B +?Q ç®B T?QÆM;- p"v

h–M G"T M?2 `,M;- pW +QÌB pW M¦B,

@ *?9M; i M M +?ÆB i`Á i`®M ibK KÈB i?9 p`X h +S Î H¢B L?'i æ` - +€+ M;QÆB
;B M T?€i i`B M K°i i?€M;X h? M¨Q\ J°i i?€M; b m- i iMv w +?Q +€+ M;QÆB ib
F?¬M; bÊ- pšM H¨ +•m M¦B FB - B H¨ ç`+? pÈB i K°i H–M H½Q iY H¨ ç`+? pÈB ?„M
*€+ M;QÆB i`Î p M;?o +?Q `ä- +kM; T?ªB i?QÆM; HQÊM; +?Q F„- çWM; ç M H9+
çQÊ+ ?"m [mª FB X

@ L;QÌB M;?o ? v [m€ M?d- ?¬K M v M;QÆB çWM; KÆ `ÌB çBX

h?¨M? pB M oQÆM; i°+ h K æ` #` h–M G"T K„M; t®B tª H M ç–m- çQÆM; M?B M F
i? h–M G"TX J¼B M;QÌB Î ç•v ç m #B i- ?¬K M v i?ª +?Q h–M G"T `ÌB çB- iS+ H¨ i

@ > ? 5 o"v M;QÆB çSM; ` - ? B i ç€M? t2K i +¦ ;B i M;QÆB F?¬M;5

h–M G"T #¨v #° /¢M; p¬ H¢B- K'v M;QÌB L K *mM; hY G,M; M?bM i?'v +kM; i`ÊM K,

"¼M ?¼ H¢B F?¬M; #B i- #ªM iQM? h–M G"T ç½ H¨ M?Q i? - +¦ +?9i HQÌB #B M; p

Í :BÈB >¢- ?„M +–M /mv i`b T?QM; ç° K°i i¬M; +?O- iU M?B M F?¬M; i? +?ÆB t'm
Î MÆB h?–M oU+ i?b F?€+- M?[M; M;QÌB M¨v ç m iU ;B[i?•M T?"M- #¼M ?¼ F?B
+ª h–M G"T- F€ i?"i +kM; F?¬M; H¼i p¨Q K„i #¼M ?¼X

.M H¨ h–M G"T +¦ i? HU+ ç`+? MY #QÈ+ h?–M oQÆM;- p"v i?b i? M¨Q\ " M i`QM
oQÆM; i°+ *Ym æ` M¨Q- F?¬M; +¦ i²M i¢B h?–M oQÆM;\ *QB M?Q H¨ ç¢B i°+ i`Q
i¢B h?–M oQÆM;X

"¼M ?¼ +?Q `^M;- iMv iB M K°i h?–M oQÆM; +kM; +¦ i? / /¨M; #¦T +? i h–M G"T-
#QÈ+ h?–M oQÆM;- +kM; F?¬M; T?ªB h–M G"T +¦ i? ç`+? H¢B çQÊ+X

h`¨M; /B M ?¬K M v- H¨ +?QM? #¼M ?¼ ;B^M; +Q HšM M? m- F +ª ? B h?–M oQA
F?¬M; +¦ +€+? M¨Q ` i v pÈB h–M G"TX æ´B K°i M;¨v M¨Q F?€+ K¨ ;†T çQÊ+ h–M
F m +? ;¼B K - +?mv M M?Q p"v KÈB H¨ ;†T [m,X

o T?–M h–M G"T M¦B +€B ;b K°i H–M H¨ ç`+? +ª çÌB H¨ i?M- ç m #` M?[M; ç¢B M,M
+?Q [m X J°i iB m iY :BÈB >¢ F?¬M; +¦ +,M +Æ K¨ i?¬B- H¨ ç`+? i?b b Q +?S\ EB
? v b Q\ æ¦ H¨ +?mv M F?¬M; i? M¨QX

@L;QÆB

h?¨M? pB M oQÆM; i°+ h K æ` FB #` h–M G”T H¨K iS+ ;B”M Km®M #®+ F?¦B- ?
ç€M? +? i ?„MX L?QM; H¢B F?¬M; H¨K çQÊ+- b„+ K†i i€B Kûi M?bM i?Q€M; [m T

@ > B p` h?–M oQÆM; iB M #®B GK+ æ` h?’i æ` - M m +€+ p` ` i v i`’M €T M;QÌ
F?¬M; i? K /U T?•M +?B i`¼M; #ªQ i` M M;QÌB ?„MX

h?¨M? pB M oQÆM; i°+ h K æ` M¨v M¦B tQM;- F?¬M; Qi M;QÌB i`QM; +?QM? h K
K„M; HÌB M¨v +¦ +?9i [m€ ç€M;X h`QÈ+ iB M F?¬M; M¦B ? B p` h?–M oQÆM; GK+ a
ibM? M;mv M +?Q M;QÆB b B F?B M ? v F?¬M;- /M H¨ #¼M ?¼ i? K H K i`¼M; #ª
M;QÆB +kM; F?¬M; i? M¦B HÌB M?Q p”v çQÊ+X

h–M G”T M¨v +¦ M?Ä #û F?¬M; ç€M; M¦B- p”v i?b +kM; H¨ M?•M p”i /Q h?¬M; h?B M
+?dX JQÌB K’v p¢M M,K [m - F +¦ i? H¨K +?Q h?¬M; h?B M æ¢B æ iU i v ?¢ #9i
h–M G”T- ç½ F?¬M; +ÁM M;QÌB i?S ? BX

L m i` M M;QÌB ?„M i?”i +¦ i`¼M; #ªQ ;B i°+ h?–M oQÆM;- M?Q p”v h K æ` iÄ p
+¦ i`Î H¢B h K æ` - + Q i–M; oQÆM; i°+ h K æ` +kM; b) #’i K½M- i?”K +?Q T?šM M

hmv M?B M #•v ;BÌ- i?¨M? pB M oQÆM; i°+ h K æ` M¨v ç½ #` T?šM M° ç–m ¦+ ?¬
B M?Q h–M G”T- /€K i`¨Q T?9M; +U+ ç°- ?ÆM M[ p¬ H¢B M?Q i? Î M; v i`QÈ+ K

h?–M oQÆM; GK+ æ` H¨ K°i G½Q ;B¨ F?m¬M K†i `ä `¨M;- ?¨M; KB `’i /¨B i`„M; #¢
i¦+ #¢+ iMv w [m’M H MK /MM; K°i +?B + i?Q ;´ F T H¢BX

L?bM +?Q F„- +?B + i?Q ;´ FB H¨ /MM; h?–M J°+ +? i?¨M?- # M i` M +ÁM iÄ `

G½Q M?¨M M?¢i +QÌB- M¦B,

@ oQÆM; i°+ GK+ æ` i +?d Km®M iÈB t2K M€Q M?B i- M?bM i?Y T?QM; i?€B M;Q
>B M ;BÌ ç½ i?’v çQÊ+- [mª M?B M #’i T?¨K- +?Q M M iB T i?2Q- +?9M; i +?m˜M

h?–M oQÆM; GK+ æ` M¨v M¦B `²B- tQ v M;QÌB #QÈ+ çB- F?¬M; +¦ K°i +?9i ç°M; i
K’v i`,K M;QÌB- F +ª +€+ pä ;Bª M?•M HQ¢B pW ç–m M?”T p¨Q #¼M ?¼ +kM; i?2

h?–M oQÆM; h?’i æ` H¨ K°i H½Q ;B¨ #ûQ K”T ç–m #¦M; HQÐM;- b„+ K†i M;?B K
æ¢B h?QÆM; M?•M MÆB i? iK+- i?’v h?–M oQÆM; GK+ æ` F?¬M; +?9i /Q /U `ÌB

@ oQÆM; i°+ h?’i æ` i +kM; F?¬M; +¦ i•K iQ ;b- h–M G”T iB m ?[m [mª M?B M #’
FB M i?S+ çQÊ+X >ÆM M[+?9M; i +kM; F?¬M; +¦ i•K iQ +QÈT çQ¢i i`¼M; #ªQ i
i M¦B +?mv M ;B[HÌB- b m M¨v iB m ?[m +¦ i?ÌB ;B M- +¦ i? ç M h?’i æ` H¨K F?€

h?–M oQÆM; h?’i æ` L¦B `²B- M?bM h–M G”T ;”i ç–m- b m ç¦ +kM; F?¬M; +?9i /Q

L?[M; M;QÌB +€+ æ` F?€+ M?bM i?’v ? B p` h?–M oQÆM; +QÌM; ç¢B M?’i i`QÈ+ b
+QÈT H’v i`¼M; #ªQ i` M M;QÌB h–M G”T- ç½ H¨ +?mv M F?¬M; +¦ F?ª M,M; M[- M
h K æ` #` h–M G”T bd M?K+ pW F?¦ +QB H¢B pW T?šM M°- i`QM; HÁM; M?[M; M
M;?`X

oQÆM; ;Bª :BÈB >¢ i` im´B M¨v- +¦ T?QM; T?¢K pQÆM; ;Bª +?•M +?QM?- M;QÌB
;B Q- +kM; p¢M p¢M H–M F?¬M; i? ç„+ i°BX

L;?o p”v- +€+ ç¢B i? HU+ +MM; oQÆM; i°+ +€+ æ` F?€+ ç m +€Q iW `ÌB çBX *m®
oQÆM; +MM; M;QÌB oQÆM; i°+ h K æ` Î MÆB M¨vX

h–M G”T iW +?¶ GBM? L?B ç½ bÈK #B i ç` p` t’m ?´ #° i°+ h?9 oQÆM; Î MÆB h?–M
+¦ w /U H M M;QÌB #¼M ?¼- M?bM b M; i?¨M? pB M oQÆM; i°+ h K æ` - +MM; p
ç•v- +ÁM +¦ M?[M; pä ;Bª ç•m M?”T p¨Q h K æ` X ?„+ ?„+ +QÌB H¢M?X

h–M G”T +QÌB H¢M? K’v iB M;- p K†i i` m +?¼+ M¦B,

@ h? M¨Q- +€+ M;QÆB +ÁM F?¬M; + K HÁM; `ÌB çB M?Q i? \ o”v F?¬M; #ˆM; +?9

@L;QÆB H¨K +¨M5

*¦ i?¨M? pB M oQÆM; i°+ h K æ` i?"i bU iS+ ;B"M F?¬M; +?`m çQÊ+- ç½ Km®M
G"T- H¢B #` M;QÌB # M +¢M? FûQ tm®M;X

L;QÌB /šM ç–m oQÆM; i°+ h K æ` - €M? K„i •K i`–K M?bM h–M G"T- H¢M? HMM; M

@ h–M G"T- t2K M?Q M;QÆB HÊB ?¢BX *?mv M ?¬K M v- i ;?B `ä i`QM; HÁM;- M;

E€ i?"i i?¨M? pB M oQÆM; i°+ h K æ` M¦B M?Q i? - +kM; F?¬M; T?ªB +¦ # M? ;b
t`i #Ä çB M?Q i? - K'i K†i +Ð M¨Q- +kM; T?ªB MûK H¢B ? B # +•m ?bM? i?S+ KÈB

hmv M?B M #•v ;BÌ h–M G"T F?¬M; +¦ /U ç`M? +?Q ?„M K†i KkBX €M? K„i #„M ` b

@ v +O M;QÆB- H¨ h K æ` +€+ M;QÆB +MM; h–M G"T i - b) F i i?¨M? i?M ?"M\

h–M G"T M¦B HÌB M¨v- [m€ M†M; M X

*?Q /M H¨ i?¨M? pB M oQÆM; i°+ h K æ` - +kM; F?¬M; /€K i`U+ iB T ;"i ç–mX

E?¬M; M¦B ç M ?„M ç€K ;"i ç–m- h–M G"T +¦ /€K H"T iS+ t¬M; H M +?ûK ;B i #¼M
+?mv M HÈM M?Q i? - +kM; T?ªB /Q M;QÌB H½M? ç¢Q i®B + Q oQÆM; i°+ ;"i ç–m
+Ð M¨Q çB M[- +kM; F?¬M; /€K ç€T H¢B HÌB M¨vX

æ®B T?QÆM; i`–K K†+- h–M G"T H¢B F?¬M; Km®M #m¬M; i? ?„M- #QÈ+ H M i`Q

@ *¦ T?ªB i? F?¬M;\

@QyQ@

.mv L;½ æ°+ h¬M

h€+ ;Bª, hB m æ Q S?QM; GÊB

QQyQQ

3ykX *?QÆM; 3RR, E i h?M5

oQÆM; i°+ h K æ` ç½ #` +?•K M;ÁB HY ;B"M- F +ª +€+ pä ;Bª h K æ` T?Q b m ?
ç° +SM; `„M +O h–M G"T +?¼+ ;B"M5

L m M?Q ?¬K M v #¼M ?¼ HmB ` b m K°i #QÈ+- p"v i?b F?¬M; iÈB MY i?€M;- +?
h?–M oU+X æ M H9+ ç¦- /M #¼M ?¼ +¦ H¨ ;B i°+ #¨M; +?B æ¢B æ - +¦ æ¢B æ çS
+€+? M¨Q ç†i +?•M MÆB h?–M oU+ M[5

h?"K +?Q- æ¢B æ +kM; b) +ªK i?'v #¼M ?¼ i?"i [m€ K'i K†i5

@ S?ªB i?b b Q5 h–M G"T- ` M? +QM M;QÆB- , p¨Q +¦ p¨B T?–M i?U+ HU+ M?Q p"
i?B M ?¢X L;QÆB i?"i +QB F?BM? oQÆM; i°+ h K æ` i bÊ M;QÆB ? v b Q\

h?¨M? pB M oQÆM; i°+ h K æ` M¨v M¦B tQM;- M?bM b M; # M +¢M? [m€i iQ,

@ *MM; M? m t¬M; H M- +?ûK ;B i F M¨v5

@ > ? ? 5 _®i +m°+ F?¬M; M?`M çQÊ+- Km®M +MM; M? m t¬M; H M T?ªB F?¬M;

h–M G"T +?QM? H¨ +?Ì ;BÌ T?9i M¨v- ?„M Km®M ç†i +?•M Î MÆB h?–M oU+- H¨K M
` i v pÈB ?„M- p"v i?b M?'i ç`M? T?ªB H"T mv5

J¨ ç®B iQÊM; H"T mv- +kM; T?ªB +?9 wX h?S L?'i H¨ i?•M T?"M ç` p` F?¬M; i? [m
#ªM F?¬M; +¦ çQÊ+ ?B m [mª H"T mv- i?S ? B- F?¬M; i? p¬ /mv M p¬ +È F?B / M
#'i +?QM? M;¬M #'i i?m"MX

>¬K M v oQÆM; i°+ h K æ` #` h–M G"T i`B i ç +?¼+ ;B"M- ç½ i`Î i?¨M? ç®B iQÊ
H"T mv5

@ :B i5

> B i?¨M? pB M oQÆM; i°+ h K æ` +'T #"+ h?€M? *?O- F +ª K°i h?€M? *?O çdM?
HU+ h K æ` - +?B iW # ?QÈM; t¬M; p T?Q h–M G"TX

J'v M;QÌB EB M EQM? +MM; >¢ o,M ok pW ç`M? M?9+ M?Q+?- h–M G"T M?¨M M?

@ *€+ M;QÆB F?¬M; M M +Y ç°M;- çB m iS+ /QÐM; i?QÆM; +?Q i®i H¨ çQÊ+5

h–M G"T L¦B `²B- i`QM; K„i ?B M K°i iB H½M? H - M¦B,

@ æª i?QÆM; M;QÌB +O i - H¢B p¬ +È F i i?M pÈB i - i?"i +QB i H¨ [mª ?²M; K K /
?¬K M v i Î +?¶ M¨v æ¢B F? B b€i ;BÈB5

h–M G"T L¦B `²B- M?bM i?Q€M; [m h?9 oQÆM; çSM; Î # M +¢M?- ç°i M?B M +QÌB

@ h?9 oQÆM;- +¦ i? KÌB M;¨B +?B m +® K'v i?O ?¢ +O i K°i H€i çQÊ+ F?¬M;\

@'v

h?9 oQÆM; +?Êi b[M; bÌ- iB T ç¦ i?'v €M? K„i M?Q ;B i M;QÌB +O M?[M; M;QÌB o
p T?Q KbM?- i`QM; HÁM; +?d +¦ i? +QÌB F?´- i?–K K„M; h–M G"T M¨v i?"i H¨ ç°-
ç +„i çSi pÈB #¼M M;QÌB h K æ` X L?QM; +?d /U p¨Q K°i KbM? h–M G"T "° i°+ h
iY ?²B bBM? ? v b Q\

L;?o ç M €M? K„i M[M?B Ov F?m'i i?'i p¼M; F?B #Ä çB- h?9 oQÆM; +ªK ;B€+ i`C
K°i +´ ?¨Q F?Q M?B m M,K F?¬M; i?'v H¢B i`¨M M;"T +ÄB HÁM;X

*?mv M +¦ ;b HÈM +?S- +„i çSi i?b +„i çSi5 oQÆM; i°+ h K æ` +MM; L?` æ` FB -
ç M; ;†K M?'K iWM; +?9i #° i°+ h?9 oQÆM; ? v b Q\

h`QM; HÁM; h?9 oQÆM; M;?o, *?QM? KbM? +m®B +MM; +kM; ;B¨ `²BX M m ç´B H
F?¬M; H'v ?¢M? T?9+ M[M?B çB ç´B H'v K'v M;¨M M,K ?Á #bM?5

æ9M; H9+ M¨v- +¦ i?¨M? pB M oQÆM; i°+ h K æ` # M FB H¢M? HMM; M¦B,

@ h?9 oQÆM;- M;¨B çWM; H–K HšM5

J°i i?¨M? pB M oQÆM; i°+ h K æ` +kM; +QÌB H¢M? M¦B,

@ L;¨B iU ;BªB [mv i ´M i?Ä çB5

o®M h?9 oQÆM; +ÁM +¦ K°i +?9i /Q /U- M;?2 tQM; HÌB M¨v- #¶M; M?B M M´B ;B"M

"° i°+ h?9 oQÆM; +¦ bmv v m i? M¨Q- h?9 oQÆM; ?„M +kM; H¨ +QÌM; ;Bª +ªM?
M;?B K +O h?–M oQÆM;- M¨Q +?Q M;QÌB i +? i ç¢T çQÊ+\

h?9 oQÆM; M?bM b M; M?[M; M;QÌB oQÆM; i°+ h K æ` ç M; i`WM; K„i p T?Q K
?B M K°i iB +QÌB ?mM; €+- +,M #ªM F?¬M; i`ª HÌB h–M G"T- K¨ T?¦M; M;QÌB H M

@ æ€K i¬K iûT i?®B i? +€+ M;QÆB- K°i ç€K `€+ `QÎB- H¢B /€K F m ;¨Q pÈB i M?

J°i i?•M F?Q i? h?–M oQÆM;- F?QªM; F?„+ #°+ T?€i ` - +€M? i v pmM; H M- ?mM
pW M¦B Î # M /QÈBX h` M #–m i`ÌB- "´M; /QM; tm'i ?B M K°i #¨M i v F?´M; H² K¨m
+?9i bS+ M¨Q- K°i +?QÎM; ç€M? +? i M;QÌB pW M¦BX

hB T ç¦- H¢B K°i +QÈ+ ?mM; ?,M; ç€ p T?Q i?¨M? pB M oQÆM; i°+ h K æ` pW I

"MK5

J°i iB M; p M; M†M; M i`–K i?'T- i?¨M? pB M oQÆM; i°+ h K æ` +'T #"+ h?€M?
h?9 oQÆM; ç€ pÐ pKM i?•M i? - i?–M ?²M +•m /B i5

G–M M¨v- M?[M; i?¨M? pB M oQÆM; i°+ h K æ` `®i +m°+ +ªK i?'v bÊ ?½B +MM; ?
h?9 oQÆM; M?Q p"vX "° i°+ h?9 oQÆM; /M +¦ v m i? M¨Q- p"v +kM; H¨ çSM; ç–m

h?9 oQÆM; +ªM? ;BÈB h?–M oQÆM; iS i`¼M;- +kM; +?•M +?QM? H¨ FB m ?MM; K
i? M?K+ K¢ ?„M- p"v +kM; H¨ +€+ pQÆM; ;Bª oQÆM; i°+ F?€+- #¼M ?¼ H¢B F?¬

æ€M; iB +- +?QM? H¨ H9+ #¼M ?¼ #B i çQÊ+ ç¢Q Hw M¨v- ç½ +?"K `²B5

*ÆM ;B"M +O h?9 oQÆM;- Q B HU+ h?–M oQÆM;- +,M #ªM F?¬M; T?ªB #¼M ?¼
i?S+ +O h?9 oQÆM; p¬ +MM; ?MM; ?²M- i`QM; ç¦ H¢B ˜M +?S ç¢Q p"M iU M?B M
ç` - M¨Q T?€B #¼M ?¼ +¦ i? +?®M; çÐ çQÊ+X

*?ÈT K„i M;„M M;OB- ç½ #` h?9 oQÆM; iB m /B i K'v M;QÌB- i?"K +?Q +¦ M;QÌB
oQÆM; #„i H'v- iQÆB b®M; tû t€+X J€m çÄ iQÆB pmM; H M i`ÌB + Q- +ªM? iQÊM;

" M;QÌB p•v +¬M; h–M G"T +kM; +?B M ç'm pÈB ?„M K°i +?¶- tmM; [m M? M;QÌB h
[m M; # Q #¼+- ç•v H¨ h–M G"T ç M; /MM; +?B M E€ *Ym h?B M h?"T æ` .mv L;½

hW i` M +€M? +Y h?–M JB m- +ªK M?"M çQÊ+ K°i K¨M F?¬M; #B i t tQ # Q M?B
FB K E€ ç½ ç¢i iÈB K°i ç° + Q ?Q¨M iQ¨M KÈB- +¦ i? M¦B- M;QÌB +¦ FB K i?m"i bB
i?ÌB ;–M M?Q ç½ F?¬M; +¦5

*?Q M M- h–M G"T +,M #ªM F?¬M; +–M iMv iB M p"M /KM; .mv L;½ *Ym EB K- ? v
ç`+?X :B i M?[M; M;QÌB M¨v- +ÁM F?¬M; +–M HB m K¢M; M?Q i? 5

a m K°i i`,K #ªv KQÆB +?B mX h–M G"T H'v K°i ç`+? # - ibK çQÊ+ K°i +?¶ ?Î +O
M? M? M?Q +?ÈT i`U+ iB T +?ûK H M ç–m ç®B T?QÆM;X J°i +€B ç–m H•m T?¦M; H
K°i +´ K€m iQÆB i?2Q +´ +?B + ç–m H•m i`¨Q ` - ;B®M; M?Q K°i /ÁM; bm®B T?mM
i`ÌB `ÆB tm®M; M?Q K°i +ÆM KQ 5

G9+ M¨v ? B M;QÌB +ÁM H¢B i?'v +?mv M F?¬M; i®i- F?¬M; +¦ HÁM; ? K +?B M- t

h?9 oQÆM; # M FB ç½ ;B i iÈB ?SM; F?¬B +,M #ªM F?¬M; +–M bmv M;?o ;b M[-
E?Q i? h?–M oQÆM; ç½ çO i`'M €T ç®B T?QÆM;- h?9 oQÆM; K°i ç¬B i v [m v i`
ç®B T?QÆM; iÈB ?Q `ÆB MQÈ+ +?ªvX

æ€K pä ;Bª :BÈB >¢ ç–m M?"T p¨Q oQÆM; i°+ h K æ` - H9+ M¨v +kM; iû H°M M?'
T?ªB F?¬M; Km®M i`®M t K°i +?9i- K¨ H¨ /QÈB mv €T h?–M oQÆM;- M; v +ª ?¬ ?
i? +?¢v çB ç•m\

h–M G"T M?bM ? B M;QÌB Km®M #Ä +?¢v- +QÌB H¢M?- M¦B,

@ *ÁM Km®M +?¢v\L¨Q+¦ / M?Q i? \ lv T?QM; pW Mªv +?¢v çB ç•m `²B\

@ h–M G"TX L;QÌB Km®M çm´B i"M ;B i imv i ? v b Q\

h`QM; ç¦ K°i M;QÌB [m v ç•m H¢B- HÈM iB M; [m€iX

@ > ? ? 5 h H¨ K°i iB m M?•M p"i KÈB pW ç M iW :BÈB >¢- M¨Q +¦ H€ ; M çm´B
L m F?¬M; T?ªB +€+ M;QÆB #S+ M;QÌB [m€ ç€M;- i H¨K b Q H¢B ` i v pÈB +€+
+ª i¢ mv ?B T Km®M /B i i`W i X h K æ` +€+ M;QÆB `'i H¨ mv T?QM;- ?B M ;BÌ M
+SM; `„M- F?¬M; +?WM; i b) +QB i`¼M; p¨B T?–M- +?Q M;QÆB +? i +kM; +¦ +?9i

@ h–M G"T- M;QÆB b) F?¬M; çQÊ+ +? i iY i 5

J°i M;QÌB F?€+ pW +?¢v- pW +?YB #ÎBX

h–M G"T +QÌB H¢M? K°i iB M;- KB i•K H Q ` K°i +?B M i?mv M p¨M; FBKX *?B M
#B i `'i HÈM bQ pÈB i`QÈ+ FB - i` M +?B M i?mv M +¦ p¬ b® +€M? #m²K- i` M K¶B
p,M iU +´ i?–M #Q- K¶B K°i p,M iU ç m ˜M +?S w M;?o ç¢B ç¢Q- iªM ` mv i? K¢M

h`QM; M?€v K„i +?B M i?mv M p¨M; FBK M¨v p¼i iÈB i`QÈ+ K†i M;QÌB FB - M;QÌ
FBM? ?½B- i`QÈ+ M;QÌB HB M tm'i ?B M K°i /ªB i?B M ?¨X h?B M ?¨ ;B®M; M?Q
ç¢Q p"M >Q M; +´ X æ•v F?¬M; T?ªB /` iQÊM; >Q M; +ª- K¨ H¨ K°i HQ¢B #Q i?m"i M
>¨ æªQ *?B m5

lv HU+ +kM; +U+ F€ FBM? M;QÌB5

lv i? F?´M; H² i` M +?B M i?mv M p¨M; FBK i`U+ iB T tmv M i?OM; /ªB i?B M ?¨ M
i? i?¨M? pB M oQÆM; i°+ h K æ` X

J°i iB M; ?ûi i?ªK i`¨M M;"T F?OM; F?B T [m çB- i?•M i? i?¨M? pB M oQÆM; i°+
t #ªv- +? i M; v i¢B +?¶5

* Q i–M; ç¢B i°+ h K æ` +ÁM b¦i H¢B +m®B +MM;- H¨ K°i ;B i°+ T?K i?m°+ oQÆ
i?2Q ;¦T pmB KQÊM ;B¦ # K,M;- B +¦ i? i? M;Ì iÈB- ç½ i`Î i?¨M? K°i ?¨M? i`bM?

h–M G"T F?¬M; M¦B K°i HÌB- —K >mv i"¨M GQM; EB K i`QM; i v i`U+ iB T [mûi `
F?Q ?bM? `²M; çÄ ç"K- i`U+ iB T ç€M? H M i` M M;QÌB ç®B T?QÆM;X æ€M; i?QÆ
;Bª h?€M? *?O ;B B çQ¢M i?S ? B- M?QM; M; v +ª +Æ ?°B T?ªM F?€M; +?Q ` p +
ç¢Q FB K F?Q ?bM? `²M; M¨v i`U+ iB T tmv M i?OM; i•K K¢+?- M;?B M M€i i`€B i

" h?€M? *?O p•v ;B i h–M G"T- +?d pW ç®B K†i HB M #` h–M G"T i¨M b€i F?¬M;
T?¦M; K„i M?bM F?„T MÆB h?–M oU+- +kM; +?d +¦ h?–M oQÆM; +QÌM; ç¢B KÈB H

hBM `^M; [m K'v M;¨v M[ - mv / M? h–M G"T b) çQÊ+ `'i M?B m M;QÌB #B i iÈB5

h?9 oQÆM; M„K ;B[L?'i æ` - K°i i?•M Q B T?QM; #€ +?O- F?¬M; ç°M; i?b i?¬B- p

ç°M; H¨ H¬B çbM? p¢M [m•M +,M #ªM F?¬M; T?ªB M?[M; i?¨M? pB M oQÆM; i°+ h

E?¬M; iÈB MY + M? ;BÌ- i'i +ª M;QÌB h K æ` - # Q ;²K M?[M; pä ;Bª :BÈB >¢ ç–m
#` ? B M;QÌB h?9 oQÆM; +MM; h–M G"T +?ûK ;B i5

hmv `^M; h?9 oQÆM; ;B i ç M ?SM; F?ÆB M?QM; F?¬M; K'i çB Hw i`QX h? M? Hw
M¨v tQM;- H"T iS+ +?Q M;QÆB [mûi /¼M +?B M i`QÌM;- iB T ç¦ KÌB çQ¨M M;QÌB h-
F?€+?X

h?9 oQÆM; *®+ Î ;B[K°i KªM? /½v M9B HÈM- H¨ K°i KªM? +®+ b•m #ªQ i`b +ªM?
i` M #B m ?B M- `'i F?¦ M?bM ` ç•v H¨ MÆB ?¢+? i•K #° i°+ h?9 oQÆM;X

L;QÌB #bM? i?QÌM; +,M #ªM F?¬M; ibK çQÊ+ +?¶ M¨v- +QB M?Q H¨ h–M G"T- M m
çQÌM;- +?d bÊ +kM; F?¦ +¦ i? iB M p¨Q i`QM;X

h?9 oQÆM; ` H M? i`U+ iB T ç¦M; +Y # i`mv M i®M; i`"M ?B M +¦ Î L?'i æ` X E?
M?[M; M;QÌB FB Km®M `–K `° iB M p¨Q L?'i æ` - ç½ H¨ +?mv M F?¬M; i? M¨QX

:B[*Ym æ` +€+? M? m t ç M M;¨M p¢M /†K- M m M?Q F?¬M; +¦ i`mv M i®M; i`"M
ç°- F?¬M; +¦ +ªM? ;BÈB h?–M oQÆM;- ;–M M?Q F?¬M; i? M¨Q ?Q F?¬M; ?Q¨M? ç

J¨ ç M +ªM? ;BÈB h?–M oQÆM;- H¢B +¦ K'v M;QÌB H¢B +?`m iMv w H'v i?•M K¢Q

*?mv M M¨v h?9 oQÆM; H¨K /Si F?Q€i HQm HQ€i- F?¬M; +?9i /•v /Q /¨B /ÁM;- +
H¨ M;QÌB # i` M- F?¬M; [mv i ç`M? i?b i?¬B- K°i F?B [mv i ç`M? +?mv M ;b- p"v
ç¦- K¨ F?¬M; T?ªB /Q /U F?¬M; +?„+- HQ i`QÈ+ HQ b mX

h–M G"T çB iÈB h?9 oQÆM; *®+- iB M p¨Q ç¢B bªM? M;?` bU h?9 oQÆM;- M?bM ç
i`€M;- h–M G"T +?„T i v pÈB h?9 oQÆM;,

@ h?9 oQÆM;- i?"i M;¢B [m€- H¨K +?Q +€+ M;¨B +kM; /QM? p¨Q ç•vX

hmv `^M; M¦B H¨ M;¢B [m€- M?QM; B M'v +kM; M?bM ` - i` M K†i h–M G"T F?¬M;

h?9 oQÆM; ç®B pÈB +?mv M M¨v- +ÁM +¦ i? M¦B +€B ;b\ *?d +¦ i? +QÌB F?´,

@ *kM; H¨ i ç½ F?¬M; +ÁM ?MM; i•K i`€M; +?Q F?B +ÁM i` M[X :B¨ `²B- +?d +-
?¬K M v M;QÆB F?¬M; ` i v- M?[M; M;QÌB M¨v +kM; imv i ç®B F?¬M; #Ä [m +?Q
i¨M i? K K°i i?ÌB ;B M

@QyQ@

.mv L;½ æ°+ h¬M

h€+ ;Bª, hB m æ Q S?QM; GÊB

QQyQQ

3yjX *?QÆM; 3Rk, h?9 oQÆM; o'M >¬M5

h?9 oQÆM; M¦B `²B- [m v b M; i?O ?¢ M¦B,

@ :¼B iB m i?Q ç M ç•v- M¦B H¨- M¦B `^M; i F?¬M; #S+ +QM #û ;ª çB M[5

L¦B tQM;- i?Î /¨B K°i iB M;- M?bM i?Q€M; [m h–M G"T- b m ç¦ M¦B,

@ h`QÈ+ K„i- #° i°+ h?9 oQÆM; +QB M?Q +?•M +?QM? [mv i HB i pÈB #¼M ?¼ `²
+¦ i? ;B9T çÐ +?9M; i 5

h–M G"T KdK +QÌB- M¦B,

@ h¢K i?ÌB +ÁM T?ªB [m'v `–v h?9 oQÆM; ç¢B M?•MX- h?9 oQÆM; ç¢B M?•M /€K

@ æ'm HU+ +?QM? H¨ M;QÆB ç€M? i K°i +€B- i ç€M? L;QÌB K°i +€BX GU+ HQÊM
M´B i`QÈ+ H¨ i?m 5

GK+ i`QÎM; H½Q M¦B,

@ æ'm E„- i?b H¨ M;QÆB p¨ i F?¬M; /MM; #'i +S M,M; HQÊM; +MM; T?€T i„+ ;b- i?
i? +MM; F„ tªQ +?B m i?S+ +?B M ç'm- #ÎB pb /B M pä i`QÌM; M¨v F?¬M; +?`m M
M;QÆB H¨ F?€+?- M;QÆB +?¼M i`QÈ+ çB5

@ h iMv iB MX

h–M G"T pšM F?¬M; H¨K HU +?¼MX h` M i?U+ i - h–M G"T i?"i bU F?¬M; ç w çB

GK+ i`QÎM; H½Q #om K¬B i`QM; HÁM; i?–K M;?o, óE?¬M; /€K HU +?¼M- pW M?

ob p"v +ÁM ;Bª pÌ ?¨Q T?¦M; M¦B,

@ >W5 M;QÆB H¨ M?•M HQ¢B- i` M HU+ HQÊM; iU M?B M F?¬M; #^M; ?"m /m i?–
H¨ i F?B / M;QÆBX *?9M; i ç'm F„ çB5

GK+ i`QÎM; H½Q pW M¦B ` HÌB M¨v- i` M F?€M ç¨B tmM; [m M? /B M pä i`QÌM; p
L?B Î i`QM; bQÆM; T?ÁM; tb K°i iB M;- F?) ;B¼M; K„M;,

@ GK+ i?9+ i?"i H¨ F?¬M; #B i t'm ?´- p"v K¨ i?9+ 'v +ÁM M¦B ` çQÊ+X E„ tªQ +
K¢M? K) M?'i +ª #° i°+ h?9 oQÆM; K¨5

@QyQ@

.mv L;½ æ°+ h¬M

h€+ ;Bª, hB m æ Q S?QM; GÊB

QQyQQ

3y8X *?QÆM; 3R9, *?B M GK+ h`QÎM; G½Q5

@ GK+ i`QÎM; H½Q i?"i [m€ ç€M;X E?¬M; +?Q M;QÌB i bY /KM; T?€T i?m"i i?–M
#'i F€ M,M; HQÊM; ;b- +?d /U p¨Q i?•M i? +MM; F„ tªQ- B ç€M? H¢B ?„M +?S5

@ æ9M; i? ç9M; i? X GK+ i`QÎM; H½Q H¨ ?"m /m h?¬M h?B M J h?9 K¨- +QÌM;
b€M? M; M; h?–M oQÆM;5

@ h?"i H¨ [m€ ?B K K¨- i`QÈ+ ;BÌ F?¬M; T?€i ?B M i?b ` GK+ i`QÎM; H½Q +¦ KQm

L?[M; M;QÌB h?9 oQÆM; *®+ i` M F?€M ç¨B ç m iQ M?Ä t¬M t QX

*ÁM # M i`QM; bQÆM; T?ÁM;- +€+ i`QÎM; H½Q M¨v ç½ bÈK #Á H,M ` +QÌBX

L; v +ª æ¢B i`QÎM; H½Q +kM; p K†i #'i ç„+ /o M?bM GK+ i`QÎM; H½Q i` M /B M pa

@ G½Q GK+ i?"i H¨ [m€ ` M? K½M? K¨5

J'v M;QÌB hS i`QÎM; H½Q +MM; L;k i`QÎM; H½Q ç M; +QÌB Î # M FB - i?2Q #¼M ?½
+?„M5

"ÎB pb ?¬K M v h–M G"T +?d H¨ #¨v ` HU+ HQÊM; T?€T i„+- HoM? M;° pä ç¢Q ç½
M;QÌB i bÊ ?½BX

L?QM; M m F?¬M; +¦ ?„M bY /KM; M?[M; i?S M¨v- M?Q p"v K°i M;QÌB i` im´B +ªM
H¨ ç®B i?O +O GK+ i`QÎM; H½Q +Æ +?S\

GK+ i`QÎM; H½Q ?Q¨M iQ¨M K„i çB + i B M;Æ pÈB M?[M; iB M; t~K tb i` M F?€M
G"T- M¦B,

@ h? M¨Q- M;QÆB +¦ ç€K i, i?Q pÈB i F?¬M;\

@ hÈB ç•vX

h–M G”T M?¨M M?¢i M?bM i?Q€M; [m GK+ i`QÎM; H½Q- i?–K K„M; M;QÌB F?¬M;
M¨v i?Q¢i M?bM H¨ F iQM? ibM? i€Q #¢Q +¦ +?9i i?B m ?Ki ç–m ¦+- M?QM; i` M i

GK+ i`QÎM; H½Q +?”K `½B HmB ` b m p¨B +?K+ #QÈ+- b m ç¦ i`QM; i v tm'i ?B M
iB b€M; b„+ #ûM- +?m¬B i`QÌM; ç Q M¨v b®M; ç Q `'i /¨v- i?•M ç Q M?Ä /¨B +?WM
KûiV

GQÐB / Q p¬ +MM; b„+ #ûM- iªM ` K°i H¨M ?ÆB H¢M? i?'m tQÆM;- pW M?bM H¨

h–M G”T F?¬M; +QB i?QÌM;- pmM; i v H M- H'v ` —K >mv i "¨M GQM; EB K- T?€i
HQÐB FB K çÄ M?Q K€m- /QÈB €M? K†i i`ÌB iªM ` b€i F?Q FBM? M;QÌBX

•M? K„i K¼B M;QÌB ç m i”T i`mM; i` M i? M? FB K +O h–M G”TX

h`QM; bQÆM; T?ÁM;- GBM? L?B F?) ;B¼M; M¦B,

@ h? M? FB K M¨v- `'i +¦ i? H¨ imv i i? #ªQ FB K —K >mv i EB K +O ;B i°+ h?–
i?mv i5

h?9 oQÆM; F?) ;”i ç–m- H¢B H„+ ç–m M¦B,

@ *¦ i? H¨ #`i Hmv M [m - +¦ +?9i F?€+ #B i bQ pÈB —K >mv i EB K M;mv M #ªM

@ h?–M #BM? K¨5

æ¢B i`QÎM; H½Q #¶M; M?B M KÎ K„i- F?) M¦B K°i +•mX

@ æ•v H¨ i? M? i?–M FB K ;B i°+ h?–M oQÆM; i`QM; i`mv M i?mv i ? v b Q\

h K i`QÎM; H½Q M?bM F?¬M; +?mv M K„i F?ÄB —K >mv i "¨M GQM; EB K i`QM; i v

@ *¦ H) i? - +¦ M;QÌB M¦B i? M? FB K M¨v Î i`QM; i v h?–M oQÆM;- +¦ i? i`'M €T h
i`QM; i v æ pQÆM; +¦ i? i`'M €T æ¢B æ h?€M? "BM?5 L¦B +?mM;- ç•v H¨ K°i i? I

h`QM; K„i L;k i`QÎM; H½Q K M; i?2Q p¨B T?–M i? K H K- i€M i?QÎM; M¦BX

GK+ i`QÎM; H½Q b m F?B M?bM i?'v i? M? FB K +O h–M G”T- €M? K„i +kM; +?Êi
M¨v- ¬M; i +ªK M?”M çQÊ+ K°i +´ b€i w +?•M +?QM? H¢M? iÈB i”M tQÆM;X æ•v
G”T M?^K p¨Q ¬M; i - K¨ H¨ i? M? FB K M¨v ç½ i?¬M; HBM?- pW `ÌB pÄ HB M iU M

GK+ i`QÎM; H½Q F?¬M; HMB #QÈ+- ¬M; i iU iBM p¨Q #ªM HoM? +”M +?B M i?B M
iB M;- FûQ i?2Q i`QÌM; ç Q- M?„K p¨Q h–M G”T p¼i iÈB5

E?¬M; bY /KM; #'i F€ M,M; HQÊM; ;b- +kM; F?¬M; çQ p¨Q T?€T i„+ M¨Q- iQ¨M #°
L?QM; i`QM; M?€v K„i ç°i T?€ i®+ ç° •K i? M?- FûQ ` K°i KªM? #¦M; KÌ5

L? M? ç M KS+ i”M +MM;5

J°i HQ¢i €M? ç Q M?Q i?B M M;Q¢B HQm iBM?- ç€M? i?„M; tm®M; h–M G”T5

E?Q i? M¨v- [mª i?”i M;¢Q M;? i?B M ?¢5

h–M G”T F?¬M; ? +¦ w Km®M HMB #QÈ+- +QÌM; ;Bª +?•M +?QM? bQ +?B m- H'v v
#'i M;Ì- ç€M? H M F?¬M; T?ÁM; i?O- M¦B ç M +MM;- M?[M; çB m M¨v ?Q¨M iQ¨M H

*QÌM; ;Bª +?•M +?QM?- b) T?ªB çQÌM; çQÌM; +?QM? +?QM? ç€M? #¢B ç®B T?QÆ

oä ;Bª ;B M; ?²- F?¬M; T?ªB +?d t2K F i [mª i?„M; H¨ pm i?m H¨ ;B†+- M m +?d
iB m ç¢Q ç®B ç`+?- poM? pB M +kM; F?¬M; i? M¨Q i`Î i?¨M? i¬M; bQ +?•M +?QM

h?•M ?bM? h–M G”T +kM; T?¦M; p T?Q GK+ i`QÎM; H½Q- —K >mv i "¨M GQM; E
iÈB i`QÈ+X J°i FB K HU+ HQÊM; K¢M? K)- F?¬M; ? bY /KM; M,M; HQÊM; +MM;
`€+? ?Q F?¬M;- T?€i ` K°i iB M; p M; i? HQÆM;5

æ M;5

L?Q ç¢B T?€Q M´ p M;- T?€i` K°iiB M; M´ FBM? i?B M ç°M; ç` - +?'M ç°M; ç M M
ç¨B F?¬M; F?ÄB p"M +¬M; +?®M; H¢B5

æ²M; i?ÌB- M?[M; M;QÌB M¨v +kM; F?¬M; F?ÄB +ªK i?'v FBM? M;¢+ pÈB i?U+ HU+
B M;?o iÈB- pQÆM; ;Bª i` im´B KÈB T?B i?,M; iW :BÈB >¢ H M- HU+ HQÊM; i?•
` F?¬M; +?9i v m ?ÆM GK+ i`QÎM; H½Q5

h–M G"T T?€i b m K¨ ç M i`QÈ+- pW ç M HB M +?'M ç°M; GK+ i`QÎM; H½Q ç M M
+ÁM #ªM i?•M h–M G"T +?d ?ÆB `mM; ç°M; K¨ i?¬B5

æ¢B i`QÎM; H½Q ?QT K„i- F?) ;B¼M; M¦B K°i +•m,

@ G½Q GK+- T?ªB i?m `²B5

o K†i h?9 oQÆM; +kM; FBM? M;¢+ M?bM h–M G"T- M¦B,

@ L;QÌB i? M? MB M M¨v ;•v +?Q i M;¢+ M?B M KWM; `Ð i?"i [m€ HÈM5 E?¬M; M;
i?•M i? GK+ i`QÎM; H½Q- HU+ HQÊM; K¢M? M?Q p"v5

GBM? L?B KdK +QÌB M¦B,

@ *?B m i?S+ +O ?mvM? 'v +¨M; HÊB ?¢B ?ÆM +"M +?B M i?B M ?¢ p¬ ç`+?X G–
F?´X >b ?b5

G9+ M¨v- Km®M M¦B i`QM; HÁM; FBM? M;¢+ M?'i +?'M ç°M; M?'i- iU M?B M F?¬M
¬M; i [mª i?"i +?'M ç°M; iÈB KS+ i°i çdM?- b Q H¢B i? çQÊ+ +?S\ G) M¨Q i` M M
+kM; +¦ çQÊ+ ?mv i K¢+? i?–M i?9 >Q M; +´ M¨Q ç¦\ L m F?¬M; i?b H¨K b Q ?ŠM
K) ç M i? \

*?d K°i HQÊi- ç½ +?'M +ª +€M? i v GK+ i`QÎM; H½Q ç M +? i H†M;5

hmv M?B M- +?d KÈB K°i +?B mX GK+ i`QÎM; H½Q H¨K b Q +kM; F?¬M; i? M¨Q +
iB M;- H¢B M?¨Q p T?Q h–M G"TX

*kM; F?¦ i`€+? GK+ i`QÎM; H½Q iU iBM p¨Q +"M +?B M +O KbM? ç M i? - #ªM i?
+MM;- i?•M i? +U+ F€ +QÌM; ?½M ?ÆM M[bY /KM; +?B m i?S+ [mª i?"i p¬ +MM
G"T- i`QM; HÁM; +kM; F?¬M; F?ÄB F?2M M;ÊBX

*?ŠM; [m +?B M E€ *Ym h?B M h?"T æ` .mv L;½ æ°+ h¬M - F?„+ +? i'i +ª +?B
L;½ *Ym EB K F?„+ +? i'i +ª /` iQÊM; i? ;B M5

GQ¢B +?B M E€ M¨v Î i`QM; i v M K iY €Q t M? tm'i i?–M M?"T ?¦ - imv `^M; h–M G
HoM? M;° iBM? i9v- M?QM; ç®B T?¦ GK+ i`QÎM; H½Q +kM; /Q /ª `²BX

.–M /–M M,K KQÆB +?B m ç½ [m - M?[M; M;QÌB i` M F?€M ç¨B ç m M?bM ` çQÊ+-
H½Q Hmv M i"T K¨5 *ÁM #ªM i?•M GK+ i`QÎM; H½Q +kM; bÈK M?bM ` çB K M¨v-
G"T ;B®M; M?Q MQÈ+ b¬M; +m²M +m°M FûQ /¨B K½B F?¬M; /Si- H¨K +?Q ¬M; i F
+¨M; çWM; M¦B iÈB H M iB M;X

>ÆM M[- #^M; iQM? +€+? iQM? ibM? +O ¬M; i - +kM; b) F?¬M; H¨K ` ?¨M? ç°M;

G2M; F2M; F2M;5

J'v iB M; FBK HQ¢B p +?¢K p M; H M HB M iB T- i?•M ?bM? h–M G"T ç½ M? M?
/KM; #'i E€ M,M; HQÊM; ;b- F?¬M; p"M /KM; #'i F€ T?€T i„+ M¨Q- +?d /U p¨Q i?•M
H¨K `'i M?B m M;QÌB i` M F?€M ç¨B F?¬M; i? M?bM `ä çQÊ+ M[X

GK+ i`QÎM; H½Q ç½ H¼i i? MÄ K¢M? ? i ç¨- ?B M ;BÌ +?d +¦ i? +® ;„M; +?´M; ç
i€K +?B m- —K >mv i "¨M GQM; EB K i`QM; i v h–M G"T ç½ ?Á i?¨M? K°i i? - ?¦
HÈM M?„K i?ŠM; p¨Q GK+ i`QÎM; H½QX

@ "m¬M; ç Q5

h–M G”T ç°i M?B M [m€i HÈM K°i iB M;- i`QÌM; ç Q i`QM; i v GK+ i`QÎM; H½Q i`U-
HÈM ;BQÆM; M M? K9 pm®i- K°i çQ¨M €M? b€M; #MM; M´X —K >mv i "¨M GQM
;B®M; M?Q H¨ K¦M; pm®i `²M;- #„M ` K°i ç¢Q FB K F?Q +?ûK p T?Q ç–m GK+ i`

@ 5

:–M M?Q i’i +ª M;QÌB i` M F?€M ç¨B- F?¬M; F?ÄB çSM; T?„i /”v- K’v M;QÌB æ¢B i

@ >¢ FB K HQm M?•M5

h?9 oQÆM; +kM; ;–M M?Q i?’i i? M? ?¬ H M- M?QM; iB T ç¦ H¢B i?’v FB K i`QM; i
i`QÎM; H½Q- +QM `²M; FB ç½ #B M K’i F?¬M; i?’v M[X

h?’v h–M G”T K†i F?¬M; ç´B b„+- ?ÆB i?Î F?¬M; /¨B- iQ¨M i?•M F?¬M; +¦ K°i +?9
M;ÌB M?Q b Q i`ÌB- K M; i?2Q w +QÌB M?¨M M?¢i- M?bM p¨Q GK+ i`QÎM; H½QX

L?bM b M; GK+ i`QÎM; H½Q- M;U+ T?”T T?²M; /[ /°B- i¦+ i B i€M HQ¢M- i` M i`€M
M?bM h–M G”TX J°i H9+ H•m- KÈB +?€M MªM i?Î /¨B K°i iB M;,

@ h ç½ i?m 5

h–M G”T +QÌB ? ? - i?m ?²B i?¨M? FB K H¢B- KdK +QÌB pÈB GK+ i`QÎM; H½Q- +?

@ GK+ i`QÎM; H½Q i¨B M;? + Q bB m- h–M G”T HoM? ;B€QX

@ L;QÆB

GK+ i`QÎM; H½Q b„+ K†i çÄ #WM;- M?QM; H¢B F?¬M; M¦B M M HÌB M¨QX

h?m +?QM? H¨ i?m - / K†i ¬M; i +¦ /¨v- +kM; b) F?¬M; H¨K HQ¢B +?mv M F?¬M
+kM; #B i- #’i Hm”M H¨ +QÌM; ç° i?•M i? - ? v H¨ HU+ HQÊM;- ?Q†+ F„ tªQ +?B M
i K°i #”+- i?”K +?Q F?¬M; +?d K°i #”+- ¬M; i i?m +kM; +QB M?Q i•K T?K+ F?˜m

*?d H¨ M?bM h–M G”T F?m¬M K†i i` im´B M¨v iQÆB +QÌB HB M `’i F?¬M; i?QªB K
çB iÈB i€i ?„M- +m®B +MM; pšM MûM tm®M; çQÊ+- GK+ i`QÎM; H½Q +?„T i v pÈB

@ h ç½ i?m 5 *?mv M +O M;QÆB +MM; GBM? L?B- i K†+ F 5

L¦B tQM; i`U+ iB T M?ªv F?ÄB /B M pä i`QÌM;- #B M K’i F?¬M; i?’vX

E?¦2 KB M; h–M G”T +Q `9i- i?–K K„M; H¨ +€B i M ?² ç² M¨v- H9+ M¨Q i M¦B Km®M
M¨v imv M /QÆM; ` M;Q¨B M?Q p”v- ;B¨ +kM; i?¨M? i?”i `²B5

L;?o p”v- h–M G”T ç°i M?B M +ªK i?’v ?bM? M?Q KbM? #` iQM? F 5

"ÎB pb i?2Q +•m M¦B +O GK+ i`QÎM; H½Q- #®M T?QÆM; i€K ?QÈM; p M; H M iW
T?ªB K¼B M;QÌB ç m +¦ iQ +€+? #B i ?¬M bU +O GBM? L?B- ?B M ;BÌ M;?2 GK+
G”T M¨v Km®M /šM çB KBM? +?•m #° i°+ h?9 oQÆM;\

L; v H”T iS+ HB M +¦ F?¬M; Qi M;QÌB i` im´B #° i°+ h?9 oQÆM; F?¬M; M?`M çQÊ
H¨ ibM? M?•M i`QM; K°M; +O #¼M ?¼- H¨ pB M KBM? +?•m `U+ `Ð b€M; M?’i i`Q

h`QÈ+ ç¦ #ÎB pb oQÆM; i°+ h K æ` Km®M H’v GBM? L?B- ç€K i? M? MB M M?B i
iWM; t Q ç°M; K°i H–MX "¼M ?¼ +?Q `^M; KBM? +?•m #° i°+ h?9 oQÆM; T?ªB M
tm’i b„+ M?’i #° i°+ h?9 oQÆM;X *?Q M M ?¬K M v #° i°+ h?9 oQÆM; i`B i ç +„i
æ` - #¼M ?¼ ç m `’i + Q ?SM;X

"¼M ?¼ +?Q `^M; `®i +m°+ GBM? L?B +¦ i? /Q /kM; bo #° i°+ h?9 oQÆM; H’v p - H
çQ çB K°i +QM b¦B- H¢B `QÈ+ iÈB K°i +QM +¼T

L; v H”T iS+ HB M +¦ F?¬M; Qi /kM; bo i` im´B #° i°+ h?9 oQÆM; #„i ç–m F m ;¨
[mv i ç’m pÈB h–M G”TX

*?ŠM; [m çQ¨M M;QÌB M¨v KB M; i?b F m `’i b¬B M´B- M?QM; H¢B F?¬M; B tm®
G”TX "ÎB pb #¼M ?¼ ç m iU ?B m H’v KbM?- #B i #ªM i?•M F?¬M; T?ªB ç®B i?O

G”T H¢B pW KÈB ç€M? #¢B GK+ i`QÎM; H½QX *?Q M M- K†+ /M ç€K ç¬M; FQ+? c
` M;,M +ªM +?mv M M¨vX

GBM? L?B M?bM F?¦2 KB M; iQÆB +QÌB ç„+ w +O T?K pQÆM;- ç M #•v ;BÌ KÈB +
w +O T?K i?•M- F?m¬M K†i çÄ ?²M; M?Q €M; K•v +?B mX

G9+ M¨v- h?9 oQÆM; çSM; ` iW # M i`QM; bQÆM; T?ÁM;- HÈM iB M; imv M #®,

@ h [mv i ç`M?- çQ M[ M?B ;ª +?Q p` /kM; bo M?•M HQ¢B i` im´B h–M G”T M¨v5
K½M +¦ i? tm®M; F?B m +?B MX L m M?Q F?¬M; B F?B m +?B M- p”v ?¬M bU M

E?¬M; çÊB h?9 oQÆM; M¦B tQM;- h–M G”T p°B p¨M; HÈM iB M; M¦B,

@ *?Ì ç½

@QyQ@

.mv L;½ æ°+ h¬M

h€+ ;Bª, hB m æ Q S?QM; GÊB

QQyQQ

3yeX *?QÆM; 3R8, hbK EB K .B hQ+? aB m *´5

h?9 oQÆM; +¦ +?9i F?¬M; ?¨B HÁM; M?bM i?Q€M; [m h–M G”T- M¦B,

@ h? M¨Q\ *?ŠM; H) h–M +¬M; iY +?Q `^M; +¬M; +?9 #° i°+ h?9 oQÆM; i F?¬M;
b Q\

h?2Q h?9 oQÆM; M¦B HÌB M¨v- iQ¨M i`¨M; /B M #’i +?Êi v M ioM? H¢BX L;QÌB Î
M?QM; +kM; b„T M;¨M M;QÌB- M?[M; M;QÌB M¨v ;–M M?Q ç m +¦ +?9i i?•M T?”M ç`
M;?2 h?9 oQÆM; M¦B M?Q i? - `’i M?B m M;QÌB H”T iS+ HB M #’i K½MX

@ .U p¨Q +€B ;b +?S\ JBM? +?•m #° i°+ h?9 oQÆM; +?9M; i +ÁM F?¬M; Km®M ;ª

@ æ9M; i? - ç•v H¨ +¬M; +?9 çB M ?¢ #° i°+ h?9 oQÆM; +?9M; i - i?•M T?”M ç`
pÈB K°i hB m iY iW :BÈB >¢\ :ª +?Q ?„M +ÁM M;¢B Ov F?m’i +¬M; +?9 çB M ?¢ +

@ >W5 L?•M HQ¢B ç m H¨ M?Q i? - #¼M ?¼ /M i?•M T?”M +¦ ç iB M- +kM; +S F?B

@ E?BM? i?QÌM; i?b #ªQ ?„M +9i çB- +¬M; +?9 #° i°+ h?9 oQÆM; +?9M; i - H9+
M?Q ?„M F?BM? i?QÌM;\

@ æ9M; i? - ç9M; i? 5

J°i ç€K M;QÌB #° i°+ h?9 oQÆM; Î #®M T?Q F?€M ç¨B T?šM M° H M €M T? T?€M

a„+ K†i GBM? L?B i`Î M M i`„M; M?Êi- M¨M; F?¬M; M;Ì iÈB T?K pQÆM; H¢B imv M
M;QÌBX G9+ ç¦ ç½ +ªK i?’v F?¬M; ç9M;- M?QM; M¨M; +,M #ªM F?¬M; F`T M;,M +ª

h`QM; HÁM; GBM? L?B M;?o, ósQM; `²B- H–M M¨v F?ŠM; ç`M? +?¼+ ;B”M h–M G
M;?2 KbM? F?mv M #ªQ M?Q p”v +?SX E?¬M; +?Q M;¨B ’v mv ?B T h–M G”T- M;¨B
M?Q p”v5ô

h–M G”T F?¬M; +¦ T?šM M° M?Q M;QÌB i M;?o- K¨ +QÌB +QÌB- [m v b M; h?9 oQÆ

@ h?9 oQÆM; ç¢B M?•M- ?¬M M?•M ç¢B bU- F?¬M; T?ªB i`Á çM X >ÆM M[M K ?
M;QÌB ibM? i M;mv MX h i?W M?”M- GBM? L?B H¨ +¬ MQÆM; i®i- `’i çQÊ+ M;Q
i p¨ M¨M; +kM; F?¬M; +¦ HQ¢B iQ ibM? M K M[M¨v- +?Q iÈB M v i pšM +QB GBM
+?mv M GBM? L?B M?Ì i i`Ê ;B9T #° i°+ h?9 oQÆM;- i +kM; F?¬M; +¦ iW +?®BX
F?ª M,M;- i` M? i?O +?Q #° i°+ h?9 oQÆM; [mv M HU+ ?Á #bM?X h?9 oQÆM; ç¢
bÊ `^M; +¦ +?9i F?¬M; ´M H„K\

GÌB h–M G”T M¦B- +¦ H) +¦ Hw- +kM; F?¬M; i`U+ iB T +U imv i- M¦B HÌB i´M i?QÆ
+?mv M H¨K +?Q h?9 oQÆM; i`QM; HÁM; +¦ ;B”M- +kM; F?¬M; i? p¬ H T?€i i€+ ç

G9+ M¨v- GBM? L?B #¶M; M?B M çSM; ` - b„+ K†i M?Q bQÆM; H¢M?- HÈM iB M;

@ S?K i?•M- M;¨B M¦B #”v ;b ç¦\ *?Q iÈB ;BÌ M[M?B F?¬M; +¦ i?Q+? ?„M- +kM; F?
;ª +?Q ?„M- H¨K b Q M;¨B H¢B +?d HQ¢M mv M QÆM; p”v +?S- ;B®M; M?Q H¨ i
M;QÆB5

L¦B tQM;- HB M T?¦M; M;QÌB # v çBX J°i +•m +m®B +MM; ói ?”M M;QÆBô- F?¬M
? v H¨ M¦B +?Q h?9 oQÆM; M;?2X

h?9 oQÆM; çSM; Î ç¦- p K†i t’m ?´- F?¦2 KB M; +Q [m„TX J°i H9+ H•m b m- KÈB
M -tQ v M;QÌB `ÌB çB X

L;QÊ+ H¢B- +€+ /kM; bo i` im´B #° i°+ h?9 oQÆM; Î i` M F?€M ç¨B- i?’v F i [mª M
i”M K M; i BX

*¬M; +?9 F?¬M; i?2Q h–M G”T- F?¬M; ;ª çB oQÆM; i°+ h K æ` - +?ŠM; T?ªB H¨
b Q\ >¬K M v +¬M; +?9 ç9M; H¨ H9+ i•K ibM? F?¬M; i®i- B +¦ i? i?W /`T i`®M
#ªM HoM? +O M;QÌB ç¦X

L;?o i? - ç€K ç¬M; /kM; bo i` im´B #° i°+ h?9 oQÆM; v M H†M; HmB ` X

h–M G”T F?) H„+ ç–m- [m v i`Î p b•M pB M M #¨B +?Q #¼M ?¼- ibK K’v M;QÌB L
+?mv M M¨v K°i H–MX

L;¼+ *?•m M;˜M; ç–m- M?bM i?Q€M; [m h–M G”T- M?¨M M?¢i M¦B,

@ h?¬M; ?¬M pÈB #° i°+ h?9 oQÆM;- Km°B +ªK i?’v ç¦ H¨ K°i HU +?¼M `’i i®iX >
+,M +Æ- ;B®M; M?Q HK+ #bM? i`¬BX h?¬M; h?B M æ¢B æ H¢B ç M; ?mM; ?,M;
ç M; Km®M H’v i`¼M; #ªQ i` M M;QÌB ?mvM?X LÆB h?–M oU+ HÈM M?Q p”v- ?mv
>ÆM M[- Km°B +ªK i?–v +¬ MQÆM; GBM? L?B +kM; F?¬M; FûK K¨5

L K *mM; hY G,M; +kM; F?) +QÌB M¦B,

@ æ9M; i? - +¬ MQÆM; GBM? L?B M¨v- i, i?”i F?¬M; M;Ì iÈB M¨M; H¨ K°i ç¢B +¬ M
/MM; ibM? `’i b•m pÈB ç X L?[M; M;¨v ç F?¬M; +¦ Î oB K >Q¨M; aÆM- M¨M; ;–M M
?° +?Q oB K >Q¨M; aÆM F?¬M; +?Q T?ûT #’i F€ B t•K T?¢K5

"¼M M;QÌB >¬ .B M EB m .QÆM; H¢B M;”K KB M; F?¬M; M¦B- bÊ #` h–M G”T i•K i

h–M G”T F?Q€i i v- M¦B,

@ GQ¢B +?mv M +ªK ibM? H¨K b Q +¦ i? ;Á ûT çQÊ+\ h +kM; F?¬M; +?€M ;?ûi GB
i?Q+? M¨M;- M?QM; i F?¬M; i?Q+? HQ¢B T?QÆM; i?S+ #€ ç¢Q +O h?9 oQÆM;5

@ L?Q i? F?¬M; T?ªB tQM; `²B b Q\

L K *mM; hY G,M; ` p M?Q M?bM i?’m h–M G”T- +QÌB M¦B,

@ S?QÆM; i?S+ +O h?9 oQÆM; +¦ i? F?¬M; çQÊ+ i®i H„K- M?QM; Km®M ;ª +?Q
T?ªB M;QÌB F?€+X æ H¨K M?Q p”v- F€ i?”i +kM; ç½ i´M i?QÆM; HÁM; iU i`¼M; +

@ V5 L m M?Q H¨ Km°B- #` M¦B iW +?®B Î i`QÈ+ K†i M?B m M;QÌB M?Q p”v- Km°B

L;¼+ *?•m Hm¬M Hm¬M H¢M? HMM; M?Q #,M;- F?¬M; #B i +¦ T?ªB pb M;mv M M?
? v F?¬M;- H¢B +kM; KÎ `°M; KB M;- M¦B F?¬M; Qi HÌBX

h–M G”T F?Q€i F?Q€i i v- M¦B,

@ æQÊ+ `²B- çQÊ+ `²BX *?mv M M¨v +S #Ä [m F?¬M; M¦B M[X h /U ç`M? `ÌB F?
K°i b® bmv çQ€M +O i X *€+ M;QÆB Î H¢B ç•v /QÐM; i?QÆM;- ? v H¨ çB i?2Q i \

>¬ .B M EB m .QÆM; M¦B,

@ æQÆM; M?B M H¨ çB i?2Q M;QÆB `²BX L;QÌB H¨ +?O +¬M; +O +?9M; i - +?9M
B\ >ÆM M[- +?9i i?QÆM; M? M¨v- F?¬M; +¦ ;b ç€M; M;¢B5

>¢ o,M ok- EB M EQM? +MM; J¢+ "„+ +kM; ç m ;"i ç–m i?2QX >B M M?B M- #¼M ?
i` M G½M? ç` #° i°+ h?9 oQÆM;X

E€ i?"i M;mv M M?•M `'i çÆM ;BªM- #¼M ?¼ ç m H¨ pQÆM; ;Bª i` im´B +€+ ç¢B H
+MM; i¬M M;?B K +O KbM?- `'i +¦ M;mv M i„+ +MM; :BÈB >¢M `B M; +O #ªM i?•M

GQ¢B +?mv M ,M M?Ì Î ç"m M¨v- F?¬M; ç M p¢M #'i ç„+ /o- #¼M ?¼ b) imv i ç®B F

>B M ;BÌ i?'v h–M G"T #ÎB pb +U ?¬M K¨ H¨K t'm pÈB #° i°+ h?9 oQÆM;- +¨M; F?¬
M[X

@ > B M;QÌB i?b b Q\

h–M G"T M?bM L K *mM; hY G,M; +MM; M;¼+ *?•mX

> B M¨M; +MM; M? m ç²M; i? M?,

@ æQÆM; M?B M H¨ çB i?2Q M;QÌB `²B- +€B M¨v +ÁM +–M T?ªB ?ÄB b Q\

h–M G"T ;"i ç–m- M¦B,

@ o"v +?9M; i çB M; v #•v ;BÌ5

æQ¨M M;QÌB +kM; F?¬M; M¦B pÈB h?9 oQÆM;- H9+ `ÌB çB +kM; F?¬M; +¦ M;QÌB M
F?¬M; Qi M;QÌB €M? K„i M?bM p T?Q h–M G"T ç m K M; i?2Q p¨B T?–M ç`+? w>
KBM? +?•m #° i°+ h?9 oQÆM;- F?B M +?Q #¼M ?¼ +ªK i?'v `'i K'i K†iX

h–M G"T F?¬M; ç w iÈB M?[M; M;QÌB M¨v- /šM çQ¨M M;QÌB L K *mM; hY G,M; çB
G9+ b„T ` F?ÄB i?•K +®+ M¨v- h–M G"T +?Êi i?'v çQÊ+ GBM? L?B v M H†M; +?Ì Î
T?ªB çB [m - €M? K„i F?¬M; M?bM M?[M; M;QÌB F?€+- +?d /WM; i` M M;QÌB h–M

J'v M;QÌB L K *mM; hY G,M; HB + M?bM HšM M? m- ç m +?¨Q K°i iB M; pÈB GBM
GBM? L?B çB iÈB i`QÈ+X

h–M G"T çSM; H¢B ç¦- +MM; GBM? L?B M?bM M? m K°i ?²B- `®i +m°+ #¢B i`"M- M

@ L¨M; +–M ;b T?ªB M?Q p"v +?S\

@ Jm®M çB b Q\

GBM? L?B F?¬M; i`ª HÌB h–M G"T- K¨ H¨ M?¨M M?¢i ?ÄBX

h–M G"T ;"i ç–m- M¦B,

@ >mvM? iÈB MÆB h?–M oU+- ;€M? p€+ i`¼M; i`€+? `'i M†M;- +¦ `'i M?B m +?mv

@ h #B i- ?mvM? +ÁM +¦ +¦ i? i`Î p F?¬M;\

GBM? L?B ;B¼M; M¦B i`®M; p„M;- i¢Q +?Q M;QÌB i +ªK ;B€+ M?m M?QÊ+X G9+ ?
M?Q ç M; `mM H MX

h–M G"T bmv M;?o K°i +?9i- M¦B,

@ æB m M¨v ?mvM? F?¬M; /€K t€+ ç`M?- ?mvM? +kM; F?¬M; #B i +ÁM +¦ i? i`Î
i`QM; i?ÌB ;B M M;„M- ?mvM? b) F?¬M; `ÌB F?ÄB L?'i æ` X

@ >mvM? Km®M çB hY GQM; +´ E?Q€M;\

GBM? L?B ç¬B K„i iBM? i?m–M K„ H - M?bM h–M G"T- +?"K `½B M¦B,

@ æ€T SM; Km°B- ?B M ;BÌ çWM; M M p¨Q ç¦- çQÊ+ F?¬M;\ LÆB ç¦ [m€ M;mv ?B
çB p¨Q +?¶ ç¦ çQÊ+5

h–M G"T ;"i ç–m- M¦B,

@ *S v M i•K- ?mvM? b) F?¬M; /MM; bBM? K M? KbM? M¦B +?ÆB5

@ *? Km°B H¨ M;QÌB F?¬M; t'm- ?„M pšM +¦ iQM? +€+? M?Q i? X-?mvM? çWM; iS

:B¼M; M¦B GBM? L?B H9+ M¨v ç½ ;–M M?Q +–m tBM,

@ L;¨v b m M m #° i°+ h?9 oQÆM; i?"i +¦ F?¦ F?,M- M m ?mvM? +¦ M,M; HU+

h–M G"T +QÌB +QÌB- +„i HÌB GBM? L?B,

@ >mvM? +?Q iWM; iS+ ;B"M pÈB T?K i?•M Km°BX >ÆM M[- i`QM; i?ÌB ;B M M;
F?¬M; +¦ i•K ibM? ibK #° i°+ h?9 oQÆM; Km°B ;•v +?mv M M[X *?Ì H9+ ?mvM?
/B i #¼M ?¼- ?mvM? b) /B i çB +€B oQÆM; i°+ h K æ` +?¦ K€ FB X æQÊ+ `²B- +
+ÁM ;†T H¢B5

h–M G"T M¦B tQM;- `ÌB F?ÄB h?9 oQÆM; *®+ ;B®M; M?Q ç M; #Ä i`®MX

@ a m M¨v b) ;†TX

GBM? L?B i?b i?¨Q iU M¦B- +?Ì M¨M; ?²B i?–M H¢B- #¦M; ç€M; h–M G"T ç½ #B M
ibM? #m²M #½ p¬ +È tm'i ?B M i` M FB m /mM; GBM? L?B- M¨M; H˜K #˜K,

@ .B i h K æ` \ G¨ pb KbM? ? v b Q\

L¦B H¢B- h–M G"T +kM; F?¬M; T?ªB H¨ F?¬M; +¦ +ªK ;B€+ pÈB GBM? L?BX *?d H¨
pÈB K°i çQ¨M M;QÌB çB i?2Q ?„M- H9+ M¨v ç m ç M; ç m F?´ im Hmv M Î :BÈB >¢-
MÆB M¨v- ?„M H¨K b Q +¦ i•K iQ Î ç•v H¨K S?Á K½ #° i°+ h?9 oQÆM; +?S\

*¨M; çWM; M¦B h–M G"T M?bM ` çQÊ+- F€ i?"i h?9 oQÆM; M¨v i`QM; i?¬ i?B M
Km®M imv M #® +?mv M M¨v i`QÈ+ K†i K¼B M;QÌB- ç +?Q ?¬M bU ;B[KbM? +MM
b m ç¦ HQm KbM? H¢B- Km®M #m°+ +?†i KbM? p¨Q +?B M t #° i°+ h?9 oQÆM;X

æ•v H¨ çB m h–M G"T F?¬M; i? +?'T M?"M çQÊ+X >„M +¦ i? ç€T SM; i`Ê ;B9T #
b) F?¬M; +?`m çUM; #'i F€ ?B T #S+ M¨QX .M +?Q #S+ ?B T M¨v- H¨ i†M; +?Q ?„M
+kM; F?¬M; Km®MX

h–M G"T çB ` X i?'v K'v M;QÌB ç m /MM; €M? K„i [m€B /` M?bM ?„M- F?Q€i i v,

@ æB i?¬B5

@ æB MÆB M¨Q\

L K *mM; hY G,M; M? ;B¼M; ?ÄBX

h–M G"T M¦B,

@ æB p T?Q i`QÈ+5

J¼B M;QÌB ç m p K†i ? i +?¶ M¦B- imv M?B M +kM; F?¬M; M¦B ;b i? K- /M b Q M
ç M +?¶ M¨Q +kM; F?¬M; +¦ +ªK ;B€+ bÊ ?½BX

G9+ M¨v b„+ i`ÌB ç½ /–M /–M i®B tm®M;- €M? +?B m i¨ MÆB h?–M oU+ M?Q K€m-
?QÈM; i•v- #¦M; ªM? FûQ ` i?"i /¨BX

æÊB ç M F?B b„+ i`ÌB ?Q¨M iQ¨M i®B ?„M #¼M ?¼ ç½ çB [m /½v M9B- iÈB çQÊ+
K†i K¼B M;QÌB ç m K M; i?2Q m QªB- i?QÆM; i? +O #¼M ?¼ +ÁM +?Q ?Q¨M iQ

ob p"v M¦B,

@ *S Î H¢B ç•v i¢K K°i ç K i?¬BX

J¼B M;QÌB /UM; tQM; H m i`¢B h–M G"T H'v ` K°i F?®B M;¼+ i?¢+? i`"M #¨M +Á
p,MX >¬ .B M EB m .QÆM; i?'v p"v- +¦ +?9i F?¦ ?B m ?¦B,

@ *¬M; iY- +?9M; i Km®M çB MÆB M¨Q\

h–M G"T +QÌB +QÌB- M¦B,

@ J°i KªM? /B iQ+? +ÁM Km®M t tQ ?ÆM >Q M; +´ p¬ b® M,K5

h–M G"T M¦B tQM;- F?¬M; M¦B iB T M[- #„i ç–m +?,K +?9 F?„+ i`"M #¨M iBM? i?-
F?„+ ;?B i`"M p,M i` M M;¼+ i?¢+?X J'v M;QÌB >¬ .B M EB m .QÆM; HB + M?bM H
M;¢+ i`QM; K„i ç®B T?QÆM;X

.B iQ+? +ÁM Km®M t tQ ?ÆM i?ÌB ç¢B >Q M; +´ p¬ b® M,K- b) H¨ K°i MÆB M?Q i

@QyQ@

.mv L;½ æ°+ h¬M

h€+ ;Bª, hB m æ Q S?QM; GÊB

QQyQQ

3ydX *?QÆM; 3Re, M? GBM? *?B M h`QÌM; aB m *´5

h`QÈ+ K„i H¨ K°i KªM? `WM; ç€ M•m ç"K M?bM M?Q p¬ i"M- +¦ M?[M; +?¶ K°i KªM?
+?ªv ` /ÁM; K€mX LÆB M¨v- #` M;QÌB MÆB L?'i æ` ;¼B H¨ +'K E?m aBM? J M?-
F?¬M; /€K t•K M?"TX

æ` ?bM? Î MÆB M¨v- pšM /mv i`b ç` ?bM? M;mv M i?Ov iW i?ÌB ç¢B bB m +´X J
ç m +¦ H`+? bY ?ÆM i`,K i`B m M,KX

æQ¨M M;QÌB >¬ .B M EB m .QÆM; çB i?2Q b m HQM; h–M G"T- çSM; t t M?bM K°
i?Ov p¬ i"M t tQ - >¬ .B M EB m .QÆM; F?¬M; M?`M çQÊ+ ?ÄB,

@ *¬M; iY- ç•v ç•v H¨ +?¶ M¨Q\ G¨K b Q H¢B F?OM; #® M?Q i? \

L K *mM; hY G,M; +kM; K†i ç–v ?QªM; bÊ M¦B,

@ h, +ªK ;B€+ çQÊ+ +¦ K°i +¶ HU+ ?9i K½M? HB i- /QÌM; M?Q ç M; F?¬M; M;WM;

@ Jm°B +kM; p"v- ?ÆM M[?bM? M?Q Km°B M;?2 i?'v iWM; i`"M iB M; +?ûK ;B i-
#®5

a„+ K†i L;¼+ *?•m +¦ +?9i i€B M?ÊiX L¨M; iU M?"M H€ ; M `'i HÈM- M?QM; M;?2 +
i` M pMM; ç'i iªM ` F?Q iS+ ?Q M; p„M; t tQ M¨v- i`QM; HÁM; H¢B +¦ K°i +ªK ;B

J¢+ "„+ ?QT K„i- ?„M M?„M +?†i K¨v H¢B- M?bM K°i T?Q t t F?¬M; +?¦T K„iX J°
#˜K,

@ h M;?2 çQÊ+ iB M; ;¼B iW i´ iB M- F?¬M; #B i +¦ T?€B ªQ ;B€+ ? v F?¬M;5

h–M G"T +¦ +?9i #'i M;Ì M?bM i?Q€M; [m J¢+ "„+- F?¬M; M;Ì iÈB i`QM; +Æ i? ?
i?–M i?9 >Q M; +´ X >B M M?B M H¨ ;B®M; M?Q s¨ s¨- i?m°+ p ?"m /m i?–M i?9

EB M EQM? HB M F?Q M? +?•M M;²B /QÈB ç'i- i` M M;QÌB iªM ` iWM; i`"M ç¢Q
M;¢+ M?bM EB M EQM?- F?¦2 KB M; >¬ .B M EB m .QÆM; +Q `9i- M¦B,

@ Í +?¶ M¨v- M; v #•v ;BÌ +ÁM +¦ i? M;° ç¢Q\

>¢ o,M ok çSM; Î +¢M? ç¦- i v €Q # v T?'T T?¦` K°i i?•M F?Q ç° ?Q¨M; ;B H¨K M;Q
K°i H9+ H•m- M?QM; F?¬M; M?9+ M?Q+?X hW i` M M;QÌB ?„M- +kM; /–M /–M iªM
ªQ H¢ F€X

>¬ .B M EB m .QÆM; T?€i ?B M çQÊ+- i`B i ç ? i +?¶ M¦BX >„M +kM; H¨ i?B M
M;QÌB ç m [m M b€i pMM; t tQ M¨v HB M +¦ HoM? M;°- ?„M H"T iS+ ?B m çQÊ+
+kM; F?¬M; T?ªB çB /¢Q #"v #¢ F?¬M; +¦ KK+ çQ+?X ob p"v- +kM; ioM? i•K H¢B-
F?Q iS+ F?OM; #® i`mv M ` iW pMM; ç'i t tQ i?–M F€ M¨vX

hB T ç¦- L;¼+ *?•m- J¢+ "„+- >¬ .B M EB m .QÆM; ç m iB M p¨Q i`¢M; i?€B M;° ç
ç m iU T?€i ` ç¢Q p"M ?mv M /B m- iQ¨M i?•M ;B®M; M?Q ?Á ?ÊT K°i i? pÈB pM

L K *mM; hY G,M; H¢B pb F?¬M; çO +ªM? ;BÈB- H¨K i? M¨Q +kM; F?¬M; i? iB M
ç¦- /mM; M? M F?¬M; F?ÄB i`¨M M;"T i?'i p¼M;X

h–M G"T t2K tûi ibM? ?m®M; tmM; [m M?X LÆB M¨v +€+? h?9 oQÆM; *®+ +?WM
T?¢K pB KQÌB K'v /†K ?Q M; i¨M p„M; p - i?"K +?Q M; v +ª HBM? i?9 +kM; `'i ?B

oMM; ç'i t tQ ç M +U+ çB K M¨v +¦ F?Q iS+ [m€ KS+ F?OM; #®- F?¬M; B /€K t•
M M- h–M G"T +kM; F?¬M; bÊ K'v M;QÌB >¬ .B M EB m .QÆM; b) tªv ` +?mv M M
+QÌB M¦B,

@ aQ i, +kM; F?¬M; +–M T?ªB b®i `m°i- i?B M i¨B +¦ +QM çQÌM; i?B M i¨BX M;QÌB
i?QÌM;X L;QÌB +¦ i? çSM; Î çdM? + Q- +?Q +?„+ ç m H¨ i?B M i¨B5

L K *mM; hY G,M; #B i H¨ h–M G"T ç M; M OB KbM?- F?¦2 KB M; H° ` K°i iB +QÌ

@ aQ ç F?¬M; +–M T?ªB M OBX E€ i?"i bQ i, +kM; +QB M?Q H¨ K°i M;QÌB +¦ i?B
b€M? pÈB +€+ M;QÆB- FûK ?ÆM M?B m H„KX u M i•K çB- H€i M[i, b) i?Q+? SM
`'i K v K„M `²B- +¦ i? ;†T çQÊ+ H½Q bQ- +ÁM +¦ i? H¨ M?¦K ç–m iB M iÈB MÆB
b) F?¬M; #` #¼M ?¼ #Ä H¢B [m€ t 5

h–M G"T ;"i ç–m +QÌB M¦B,

@ *¦ ?SM; i?9 i?2Q ç çB p¨Q i`QM;- ibK +?9i i?S F?¬M;\

@*€B ;b\

L K *mM; hY G,M; #` h–M G"T HÈM ; M M?Q i? H¨K +?Q M¨M; ?QªM; bÊX L¨M; çS

+?¶ M¨v- ç½ +¦ i? +ªK M?"M çQÊ+ HU+ ?9i F?OM; #® FB - F?¬M; M;WM; Km®M Fû
M9B ç€ M•m ç"K t tQ ç M +U+ çB K M¨v- /QÌM; M?Q ç M; ~M ;B'm i²M i¢B ?MM; K
H¢B +ÁM Km®M çB p¨Q\

@ aQ ç - M?Q i? [m€ M;mv ?B K- ç çWM; M M çB p¨Q5

L K *mM; hY G,M; F?¬M; T?ªB bÊ +? i- M?QM; M?bM i?'v MÆB M;mv ?B K K¨ +ÁM
ç°M; F?¬M; F?¬M M;Q M- H¨ tmM; ç°M;5

@ > ? 5 L m bQ i, HQ H„M; i?b +S Î H¢B ç•v- ?° T?€T +?Q #¼M ?¼ H¨ çQÊ+X æ ç

h–M G"T M¦B `²B- tQ v M;QÌB çB p T?Q `WM; M9B ç€ M•m ç"K t tQ +U+ çB K FB

@ æÊB ç½

L K *mM; hY G,M; [m v ç–m H¢B M?bM i?Q€M; [m K'v M;QÌB >¬ .B M EB m .QÆM

@ "¼M ?¼ b) F?¬M; b Q +?S\

h–M G"T H„+ ç–m- +ÁM pmM; i v H M- #¨v ` K°i ç¢Q F i ;BÈB- b m ç¦ +QÌB M¦B,

@ aQ i, çB ? v Î\

@ h, > v H¨ i, çB i?2Q ç p"v5

G9+ M¨v- HÁM; ?B m F€ L K *mM; hY G,M; +?B K i?QÊM; T?QM;X >ÆM M[M¨M
M;mv M M?•M HÈM ?ÆM H¨ #ÎB M,K M;QÌB M¨v H¨ pQÆM; ;Bª i` im´B +?•M +?QM

@ æQÊ+ `²B5 aQ i, v M i•K çB- F?¬M; +¦ ;b M;mv ?B K ç•m5

h–M G"T M¦B `²B- FûQ H'v L K *mM; hY G,M; çB ` K°i #QÈ+- i`QM; M?€v K„i iB
?¨M; i, M,K F?¬M; B ç†i +?•M iÈB5

L K *mM; hY G,M; +?d +ªK i?'v i`QÈ+ K„i i®B b–K- i?"K +?Q [m M `9i i v ` F?ÄB
iS+ #` +ªM? iQÊM; i`QÈ+ K„i H¨K +?Q M;•v M;QÌBX

L?bM iW t t - pMM; ç'i ?Q M; p„M; t tQ M¨v +¦ K¨m M•m- +¦ +?¶ M•m ç"K- +¦ +
i?Q€M; K¨m M•m- +ÁM +¦ K°i b® MÆB çÄ iQÆB M?Q K€mX

L?QM; b m F?B iB M p¨Q- M¨M; KÈB T?€i ?B M i'i +ª +ªM? p"i i`QÈ+ K„i- iQ¨M #°

@ æ•v æ•v H¨ i? M¨Q\ ob b Q i, M?bM i'i +ª +ªM? p"i- ç m H¨ K°i K¨m çÄ ?²M;\

L K *mM; hY G,M; K†i ?Q i?'i b„+- iW M?Ä ç M HÈM- +¦ H) H–M ç–m iB M +ªK i?'v

@ > ? 5 aQ i, çWM; bÊ- pMM; ç'i M¨v +?QM? H¨ M;¼M M9B HÈM K¨m çÄ K¨ +?9M;

h–M G"T +QÌB /¶ /¨M?- +kM; F?¬M; #m¬M; i v L K *mM; hY G,M; ` X

h` M i?U+ i - ?B M ;BÌ ?ŠM +¦ Km®M #m¬M; +kM; F?¬M; #m¬M; ` çQÊ+- #ÎB pb L
M„K +?†i H'v i v h–M G"T- ;B®M; M?Q bÊ h–M G"T #Ä M¨M; H¢B Î +?¶ M¨vX

@ æ•v H¨ M;¼M M9B çÄ K€m FB \

L K *mM; hY G,M; F?¦ K¨ iBM M´B- #ÎB pb M¨M; pW `²B ç½ M?bM ` +?¶ #¼M ?¼
M9B /Á M¨v +kM; T?ªB #ªv i€K +?K+ /†K- i?"K +?Q +¦ ç M i`,K /†K- H¨K b Q +?d KÈ

G) M¨Q- i?U+ HU+ +O bQ ç ç½ ç¢ iç M +ªM? ;BÈB KbM? ?Q¨M iQ¨M F?¬M; i? ;B

h`QM; HÁM; L K *mM; hY G,M; /'v H M b¦M; ;B¦ ç°M; i`ÌB- H9+ i`QÈ+ M¨M; +ÁM pb
F?¬M; #^M; M,K M;QÌB L;¼+ *?•m K¨ T?B M Km°M- M?QM; ?B M ;BÌ- L K *mM; hY
s2K +?WM; K'v M;QÌB L;¼+ *?•m M?bM h–M G"T- i`QM; HÁM; ?„M +¨M; i? K T?B

@ æ9M; i? X ç•v H¨ /½v M9B ç¦5

h–M G"T €M? K„i FB M; ç`M?- çB p T?Q K°i MÆBX

oM5

J°i +ÆM H®+ ç–v KMB K€m iQÆB ç°i M?B M bBM? ` ;B[?Q F?¬M;- [mûi p T?Q

@ *9i M; v +?Q i 5

h–M G"T +?Êi [m€i K°i iB M;- —K >mv i "¨M GQM; EB K +?ûK ` K°i ç¢Q FB K F?Q
HB M M;?2 çQÊ+ i`QM; *ÆM H®+ T?€i ` iB M; i?ûi FBM? ?QªM;- b m ç¦ +QM H®+
+MM; L K *mM; hY G,M;- i`QM; M?€v K„i i`®M p T?QÆM; t X

@ 5 æ¦ H¨ +€B ;b\

L K *mM; hY G,M; i`ÊM K„i ?€ K²K M?bM b M; h–M G"T ?ÄBX L¨M; H¨K b Q +kM; F?
+ÆM ;B¦ H¢B +kM; +¦ çQÊ+ HBM? iQM?- ç•v [mª i?"i H¨ K°i MÆB F?OM; #® K¨X

@ E?¬M; b Q +ª- ç¦ H¨ K°i M? HBM? +?B M i`QÌM; bB m +´ +ÁM F?¬M; +?`m iB m

h–M G"T +QÌB ;BªB i?Q+?,

@ oMM; ç'i M¨v- +ÁM t tQ ?ÆM F?¬M; #B i # Q M?B m M,K pÈB i?ÌB ç¢B >Q M;
i?ÌB ç¢B bB m +´- M¦B M?Q i? M¨Q M?d- i?ÌB ç¢B M¨v H¨ H9+ pW F? B i?B M H"T
bBM? b®M; Î i?ÌB ç¢B M¨v- iMv iB M K°i i?S M¨Q ç m H¨ ?MM; +?O K°i T?QÆM;- p
i`"M ç¢B +?B M- `'i M?B m bBM? p"i bB m +´ ç m /B i imv iX L?QM; M?[M; bBM?
K¢M? K)- +?Q M M b m F?B +?9M; M¦ +? i çB- HBM? ?²M F?¬M; +?`m iB m i€M- br
M¨vX > ?

h–M G"T +QÌB +QÌB- M¦B iB T,

@ æ€M; iB +- +?d H¨ +?9M; M¦ ç½ bÈK K'i çB mv M,M; M;¨v tQ - i€+ /KM; HÈM M?'
F?€+ K¨ i?¬BX

L K *mM; hY G,M; HB + h–M G"T- F?¬M; M¦B ;b- M?QM; i`QM; HÁM; i?–K M;?o, æ
+?Q `^M; M?Q i? 5 L m i?"i bU v m M?Q p"v- MÆB M¨v H¨K b Q çQÊ+ ;¼B H¨ *'K
h?–M oQÆM; +kM; F?¬M; /€K iMv iB M ç†i +?•M p¨Q +?¶ M?Q i? M¨v5

h–M G"T M„K i v L K *mM; hY G,M;- K°i KU+ ibK FB KX h` M çQÌM; H¢B ;†T T?ªB
i`QÌM; bB m +´- ç m #` h–M G"T ` i v ç€M? +?¢vX

E• i?”i h–M G”T +kM; F?¬M; M¦B [m€ `ä +?Q L K *mM; hY G,M;X L;mv M M?•M +?•
M?[M; M? HBM? +?B M i`QÌM; bB m +´ M¨v v m Èi- +?Q /M H¨ h?–M oQÆM; iB M
#` ç€K M? HBM? +?B M i`QÌM; bB m +´ tû M€i5

*kM; +?d +¦ æ¢B æ KÈB +¦ i? iU /Q ` p¨Q pMM; ç’i M¨v- M?QM; /M i? - M m ;†T
F?OM; #®- +kM; T?ªB i`€M? HmB # i?QÈ+- F?¬M; /€K ç®B K†i5

æ†+ #B i H¨ Î i` M pMM; ç’i ?Q M; p„M; t tQ M¨v- +€B ;b +kM; F?¬M; +¦- b) F?¬
F?¬M; #B i H¨K ;b K¨ +?¢v iÈB +?¶ M¨v ibK FB K #ªQ p”iX

Í ç•v F?¬M; +¦ #ªQ p”i- +?d +¦ ;B i +?¦+5

J¨ M;mv M M?•M +?•M +?QM? H¨K h–M G”T F?¬M; bÊ M?[M; M? HBM? +?B M i`QÌ
im Hmv M +?B M E€ *Ym h?B M h?”T æ` .mv L;½ æ°+ h¬M 5

h`QÈ+ ç¦ h–M G”T çB ` iW hBM? E?¬M; +´ H°- ç½ #` i`mv M i®M; ç M K°i pMM; ç’i
F?¬M; ?Q¨M? ç° `ÌB çB- ;†T T?ªB K’v +QM M? HBM? +?B M i`QÌM; bB m +´- H9+

J’v +QM M? HBM? +?B M i`QÌM; bB m +´- iMv iB M K°i +QM +kM; H¨ +ªM? ;BÈB h?
#®M +QM- Km®M /B i b€i K°i h?€M? *?O çdM?- [mª i?”i [m€ / /¨M;5

L?QM; F?B h–M G”T i?B i`B M ` +?B M E€ .mv L;½ æ°+ h¬M - M?[M; M? HBM? +?
M?Q ;†T T?ªB +?mv M ç€M; bÊ M?’i i` M çÌB- ç m i?ûi +?¦B i B #Ä +?¢vX

h–M G”T #¶M; M?B M M?È iÈB M?[M; ?bM? ªM? i?’v çQÊ+ i` M +€M? +Y h?–M JB
?bM? ªM? FB - F?¬M; T?ªB H¨ bY /KM; +?B M E€ *Ym h?B M h?”T æ` .mv L;½ æ°

hmv `^M; ç€K M? HBM? bB m +´ M¨v ç½ F?¬M; +ÁM i`Q im - M?QM; M¶B 2 bÊ pÈB
.mv L;½ æ°+ h¬M ç½ bÈK F?„+ i?”i b•m p¨Q HBM? ?²M +?9M;X

h?’v +¦ M;QÌB i?B i`B M- #ªM M,M; b) #Ä +?¢vX L m F?¬M; T?ªB M;mv M M?•M ç¦-
; M +O iB M M?•M- h–M G”T +kM; F?¬M; +¦ + M çªK HB m +? i ç†i +?•M i` M pMM

L K *mM; hY G,M; ç°i M?B M +ªK i?’v +¦ +?9i F?¬M; ç9M;- ?¨M; KB i? M? i9 + m H

@ aQ ç - H¨K b Q ç H¢B #B i `ä `¨M; +?mv M p i?ÌB ç¢B bB m +´\ G¨ H½Q bQ M¦B

h–M G”T H„+ ç–m +QÌB,

@ L m M?Q H½Q bQ #B i- F?¬M; T?ªB +€+ M;QÆB +kM; #B i b Q\ L?[M; çB m M¨v

@ >S5

>B K F?B i?’v L K *mM; hY G,M; H° ` i?–M i?€B iB m M[M?B- ?W h–M G”T K°i +
i?–K K„M; v m, M m ç +¦ i? HoM? M;° ` çQÊ+ çB m M¨v- p”v i?b ç +?QM? H¨ i?–

@QyQ@

.mv L;½ æ°+ h¬M

h€+ ;Bª, hB m æ Q S?QM; GÊB

QQyQQ

3y3X *?QÆM; 3Rd, æQ¢i h?S+ •M h`QÈ+ JB M; *¼T5

L K *mM; hY G,M; F?¬M; #B i- h–M G”T [mª i?”i H¨ F?¬M; ;¢i M¨M;- h–M G”T ç9M;
iQÊM; i?ÌB ç¢B bB m +´ iW M?[M; ?Q p,M h?–M #Q i` M +€M? +Y h?–M JB mX J†
+¦ +?9i F?¦ ?B m- M?QM; [mª i?”i ç9M; H¨ iU HoM? M;° ` 5

L?9M p B- iB T iK+ M„K i v L K *mM; hY G,M; çB p T?Q i`QÈ+X L K *mM; hY G,M
çQÊ+ i•K ibM? h–M G”T +¦ +?9i FQ+? ç°M;- M¨M; M?bM i?Q€M; tmM; [m M?- F?¬M
M¨v- KÈB T?€i ?B M ` i v +O KbM? pšM +ÁM çQÊ+ h–M G”T M„K H’v- +?QM? KbM
+MM; ?„M ç M +?†i KQÌB M;¦M i v p¨Q M? m

L K *mM; hY G,M; +?Êi t'm ?´- pW ç`M? BK H†M; `9i i v p - H¢B M;?2 h–M G"T T
T?'M,

@ > ? ? ? 5 h?"i bU #` i ibK çQÊ+ `²B- i?"i H¨ #` i ibK ` `²B5

L K *mM; hY G,M; #` /¼ M?ªv /UM;- +kM; [m M K'i +?mv M `9i i v KbM? H¢B- i?2Q
iÈB- T?€i ?B M ` K°i KªM? p€+? M9B iÁ €M? b€M; K¨m p¨M; FBK- ;B®M; M?Q K°i
Î # M +¢M? p€+? M9B +ÁM +¦ K°i KªM? ç'i- H¢B +¦ #ªv K¨m5

> B MÆB M¨v- ç m iªM ` K°i +¶ / Q ç°M; ?mv M /B m- L K *mM; hY G,M; +?Q iW
M,M; HQÊM; M¨v- M?QM; p¬ i?S+ +ªK ;B€+ ` MÆB ç¦ /QÌM; M?Q +'i ;B'm #ªQ p"i ;

h`QM; ç–m L K *mM; hY G,M; +¦ +?9i ?Q¨B M;?B- M?QM; +kM; F?¬M; /€K t€+ ç`M?
/¨M; ibK çQÊ+ M?Q i? - H¨K b Q +¦ i? i²M i¢B Î MÆB M¨v M?B m M,K M?Q p"v\ *ÁM
H'v çB `²B\

L¨M; H¢B F?¬M; M;?o iÈB- Î +?¶ M¨v i?b +?d +¦ M;QÌB iBM? i?¬M; +?B M E€ *Ym h
h¬M M?Q h–M G"T KÈB +¦ i? +?•M +?QM? [m H¢B M?Q i?QÌM;X L m ç´B i?¨M? M
i?•K M?"T b•m p¨Q- ç½ bÈK #` +€+ M? HBM? +?B M i`QÌM; bB m +´ tû M€i `²B5

@ aQ ç - ç ibK çQÊ+ i?S ;b p"v\ G¨ G¨ L;mv M T?ªB F?¬M;\

L K *mM; hY G,M; F?¬M; +?9 w iÈB- ;B¼M; M¦B +O M¨M; +kM; ç½ `mM H MX G½C
[m - Km®M +?•M +?QM? ç°i T?€ i®+ ?¨M? ç M +ªM? ;BÈB h?€M? *?O p"v T?ªB +
M;QÌB5

J¨ i?S M?QL;mv M M¨v- [m€ KS+ [mw ?B K p¨ [mw ;B€X *QB M?Q ;B i°+ h?–M oQ
H¨K çQÊ+ iÈB KS+ K¶B K°i +QM +?€m ç m +¦ çQÊ+ i?"i M?B m L;mv M- +¨M; çWM

oQÆM; i°+ +€+ h?€M? ç` - i` M +Æ #ªM ç m H¨ i"T i`mM; i¨B M;mv M L;mv M- #²I
+?€m +¦ i?B M T?9 ç†+ #B i i®iX L?[M; M;QÌB F?€+- Km®M +¦ çQÊ+ i?"i M?B m
ibK- ?Q†+ H¨ ;B i M;QÌB +QÈT +O X >ÆM M[- +ÁM F?¬M; i? H¨K +?mv M M¨v Î h

*kM; +?QM? H¨ #ÎB L;mv M H¨ HQ¢B i¨B M;mv M F?¬M; i? i€B bBM?- +¨M; M;¨v +
M M M;¨v +¨M; bmv i?Q€BX h?¬M; h?B M æ¢B æ M,K ç¦ b m F?B iB m /B i ;B i°
?¨M? ç°M; T?QM; # MÆB h?–M oU+X

G¢B F?¬M; M;Ì `^M;- h?–M JB m tm'i i? - F?B M +?Q hBM? E?¬M; +´ G° i€B ?B I
+MM; :BÈB h?QÊM; çQÊ+ KÎ ` H–M M[X hmv M?B M +?Q ç M ?¬K M v- +€+ h?€M
?bM? i?¨M? ç` #¨M +O KbM?- /M H¨ pä ;Bª :BÈB >¢ #„i ç–m T?B i?,M;- +kM; F?-
"¼M ?¼ F?¬M; T?ªB +€+ ç¢B M,M; h`mM; *?•m i?ÌB ç¢B h?€B +´ F?B tQ - b) F?¬M
oU+ Î MB M ç¢B ?´M HQ¢MX

>B M ;BÌ M; v +ª +?QM? +€+ oQÆM; i°+ MÆB h?–M oU+ +kM; +QB L;mv M M?Q K
+?Q +€+ pä ;Bª :BÈB >¢ H'v çQÊ+\

*?Q M M- L K *mM; hY G,M; KÈB +ªK i?'v FQ+? ç°M; M?Q i? X L m M?Q h–M G"T T?
F?Q€M;- K'v M;QÌB #¼M ?¼ +¦ i? +?•M +?QM? T?€i i`B M `²B5

*,M #ªM F?¬M; +–M M?bM b„+ K†i M;QÌB M¨Q- i`U+ iB T Î ç•v im Hmv M ç M imv i
h?–M oQÆM; +kM; F?¬M; T?ªB H¨ K°i ;B'+ K°M;X

h–M G"T +QÌB ?„+ ?„+,

@ L;mv M\ æ¦ iQM? H¨ i?S ;b- ç ibK H¨ h?–M L;mv MX > ? ? ? ? 5

h–M G"T #^M; p¨Q Fw S+ ç½ ;?B M?È- `®i +m°+ ibK çQÊ+ +?B M i`QÌM; bB m +´
>Q¨M; +?B M ç'm- ç` ?bM? p€+? M9B M¨v bQ pÈB i`QÈ+ FB H¢B F?¬M; +¦ +?9i i

h–M G"T FûQ i v L K *mM; hY G,M;- H,M; F?¬M; # v iÈB # M FB - #¶M; M?B M- ?
bB m +´ iªM ` b€i F?Q F?OM; #®- #´ M?¨Q p T?Q h–M G"T5

_®M;5

> B M? HBM? +?B M i`QÌM; bB m +´ M¨v- bQ pÈB M?[M; +QM iWM; ;†T i`QÈ+ ç¦
Q M?B m H–MX h–M G"T +kM; F?¬M; /€K F?BM? i?QÌM;- `'i +¦ i? ? B +QM M?
?'T i?m M,M; HQÊM; h?–M L;mv M iªM K€i [m M;¨v i?€M; H•m /¨B- i`ªB [m ?¨M;
çQÊ+ i?U+ HU+ F?OM; #®- h–M G"T i?"K +?Q F?¬M; /€K bmv çQ€M ç•v +¦ T?ªB H
bB m +´ æ pQÆM; ? v F?¬M;5

*?Q M M- i v i`€B h–M G"T i`U+ iB T ¬K H'v pÁM; 2Q KÄM; K M? K K K¢B L K *mM;
b€i p¨Q KbM?- i?•M ?bM? ?ÆB M;?B M;- ç #ªM i?•M ç®B /B M pÈB ? B +QM M?
#®X h v T?ªB M„K +?†i —K >mv i "¨M GQM; EB K- i`U+ iB T imM; ? B FB K .mv L;

GB m L;mv M5

*K S?QM;5

J°i ç¢Q FB K F?Q F K i?2Q M;¼M HY i`„M;- M;¼M HY i?B m ç®i +ÁM M¦M; `U+
+?ûK iÈB K°i +QM M? HBM? +?B M i`QÌM; bB m +´X

J°i +¶ FB K F?Q +¦ i? H¨K bKT ç´ p¢M p"i i? ;B M K¨ M¦ [mûi i`9M;- i`U+ iB T tû
p K°i +QM M? HBM? +?B M i`QÌM; bB m +´ +ÁM H¢B5

.mv L;½ *Ym EB K FB K i?S M?'i GB m L;mv M- ç€M? H M M;QÌB +QM M? HBM? +
+?ûK i?•M i? M¦ K°i #B M i?¨M? ? B- +QM M? HBM? +?B M i`QÌM; bB m +´ FB K
b„+ M?¼M i? HQÆM;X

J°i FB K M¨v- ç½ i´M i?QÆM; #´M M;mv M HBM? ?²M +O M¦5

>ÆM M[H¨K +?Q M¦ +ªK i?'v p¬ +MM; bÊ ?½B- +?QM? H¨ +?B m i?S+ M;QÌB M¨v
M?Q ç9+ +?B m i?S+ M;QÌB iB m /B i +?9M; M¦ ç½ i?B i`B M5

æB m M¨v ç®B pÈB M¦ ç½ iWM; H¨ K°i +QM i?–M i?9 bB m +´-X [mª i?"i H¨ K°i +ÆI

*?Q M M K†+ /M M¦ ç½ F?¬B T?K+ K°i +?9i HBM? i`Q- `'i `ä `¨M; M;QÌB i`QÈ+ K„
F?OM; #® F?B tQ - M?QM; M¶B bÊ ?½B ç½ F?„+ b•m p¨Q HBM? ?²M pšM H¨K +?Q
/ªB b€M; +?¢v i`®M M;¨M /†KX

.mv L;½ *Ym EB K FB K i?S ? B *K S?QM;- `ÆB tm®M; +QM M? HBM? +?B M i`Q
HBM? +?B M i`QÌM; bB m +´ M¨v +kM; T?€i ` K°i iB M; F m +?¦B i B- i?•M ?bM? M
H9+ i®BX *QM M? HBM? +?B M i`QÌM; bB m +´ M¨v b m F?B T?€i ` K°i iB M; `Qi
i? KÌ K`i ç°i M?B M ?¦ i?¨M? K°i +QM ;B Q HQM; F?´M; H² /¨B ?ÆM i`,K i?QÈ+5

h` M ç–m +QM ;B Q HQM; M¨v ç½ K¼+ ` ? B +?B + bWM; p¨M; FBK M?Q bWM; `²M
pšM H¨ K°i çQ¨M F?Q i? M?Q i`QÈ+- M?QM; ç½ ? i bS+ `ä `¨M;- HB + K°i +€B ç½

> B +QM K„i i?"i HÈM- iªM ` [m M; K M; i`¨M M;"T ?"M i?M- i`QM; KB M; T?mM `
h–M G"T5

h`bQ ìdm+MÌ %h ì YQ ÈÇM Ì M+ ìÄ?B ÔsÁGM°; ç"T HQ¢MX hW #ûM ?0›@ @

@ GÌB iB M çQ€M t tQ iU M?B M H¨ i?"i- i` M M;QÌB h–M G"T M¨v +¦ b® K M? HÈ
+ÁM F?¬M; i? #M ç„T H¢B K„i i`"M h?"T æ` - M?Q p"v +?d bÊ b) F?¬M; +ÁM B i`
i`"M FB H–M M[X

o,M bo i`mM; MB M FB bmv M;?o K°i +?9i- M¦B,

@ æ¢B æ - M m F?¬M; i?b ;B Q +?mv M M¨v +?Q i H¨K +¦ çQÊ+ F?¬M;\ h b) #„i
K†i æ¢B æ X

o,M bo i`mM; MB M M¨v L¦B `²B- +ÁM M;~M; ç–m M?bM i?Q€M; [m G•K >Q M çSM
æ¢B æ - b•m i`QM; ç¬B K„i #bM? ioM?- HÆ çªM; ?B M H M K°i iB ç„+ wX

oÈB iQ +€+? H¨ +QM i` B æ¢B æ - M?[M; ;b G•K >Q M H¨K Î :BÈB >¢ i?"i F?¬M; i®
L?'i h?B *Ym J M?- tm®M; :BÈB >¢ H¢B #` h–M G"T HB M iK+ +?ûK ? B i? i?•MX

æB m M¨v ç®B pÈB +ª #° i°+ æ¢B æ K¨ M¦B- ç¦ H¨ K°i bd M?K+ `'i HÈM- pQÊi t ç
#` h–M G"T M?K+ M?½X L m F?¬M;- æ¢B æ H¨K b Q / /¨M; #m¬M; i? oQÆM; i°+

G¨K M;QÌB i?W F i`U+ iB T +O #° i°+ æ¢B æ - M m M?Q G•K >Q M F?¬M; i? H
?ÆM +?d bÊ ?„M Km®M F i?W MÆB h?–M oU+ M¨v- b) +¦ +?9i F?¦ F?,MX

æ†+ #B i H¨ +¬M; iY çQÊ+ p,M bo i`mM; MB M M¨v OM; ?°- F?¬M; T?ªB H¨ G•K >Q

h?¬M; h?B M æ¢B æ ç¬M; çªQ T?B iY +QM +?€m- M?QM; +QM /ÁM; +?QM? +?Q
>Q MX G•K >Q M +kM; +?Q # Q ;BÌ H¨K æ¢B æ i?'i p¼M;- M;Q¢B i`W i?'i #¢B Î
K'v M;¨v i`QÈ+ ç¦- K°i p` i? iY F?€+ +O h?¬M; h?B M æ¢B æ bBM? ?¢ çQÊ+ K°i

*?mv M M¨v ç M ;BÌ +ÁM +?Q i`mv M HQm ` M;Q¨B- +?d +¦ M°B #° + Q i–M; #° i°
pb +?mv M M¨v HB M [m M ç M i`mv M i?W +MM; FûQ /¨B +O +ª #° i°+ æ¢B æ X

s2K ?¬K M v- æ¢B æ `ÌB F?ÄB MÆB h?–M oU+- T?B i?ŠM; ` F?ÄB :BÈB M¨v- ç½
p"v- iQ¨M #° i°+ æ¢B æ Km®M /mv i`b ?mv ?Q¨M;- +¦ i? iB T iK+ FûQ /¨B p b m
K°i p'M ç +U+ HÈMX

:B i°+ h?–M oQÆM; F?B tQ ç½ iWM; p¬ +MM; HWM; Hšv ?mv ?Q¨M;- F?¬M; B H
K¢M? M?Q p"v +kM; b) bmv i?Q€B +?Q ç M K°i M;¨v #B M i?¨M? i`Q #KBX

æ†+ #B i H¨ #•v ;BÌ F?B i`mv M M?•M b® K°i ;B i°+ h?–M oQÆM; pšM +ÁM b®M;-
æ¢B æ - p,M bo i`mM; MB M E€ i?"i +ÁM #B i çQÊ+, h–M G"T Î K°i i`bM? ç°- +¦ i?
;B i°+ h?–M oQÆM;5

*?QM? pb p"v- p,M bo i`mM; MB M `'i `ä `¨M;, b m F?B æ¢B æ T?B i?ŠM;- M;¨B 'v
? B M;QÌB FB pšM +ÁM b®M; v M H¨M? i` M çÌB M¨vX

G•K >Q M v M H†M; çSM; ç¦- ;B®M; M?Q ?Q¨M iQ¨M F?¬M; M?bM i?'v p,M bo i`mM

h?¬M; h?B M æ¢B æ i`–K M;•K K°i H€i- ?„M iU iBM iQ€M i?m"i +O KbM? ç½ ç M K
iBM iQÎM; HÌB iB M çQ€M t tQ b) F?¬M; b B çQÊ+X

L?QM; +ªM? ;BÈB h–M G"T K'v M;¨v i`QÈ+- +?ŠM; [m KÈB H¨ h?€M? *?O K¨ i?¬B X
#M ç„T K„i i`"M- M?Q p"v Qi M?'i +kM; T?ªB +¦ +ªM? ;BÈB h?–M oQÆM; ç¢B i?¨M?

@ Gw "bM?- +?mv M M¨v +S ;B Q +?Q M;QÆB H¨KX L;QÆB K M; i?2Q # M;¨M +•M
iÈB h–M G"T- i`mv M w +?d +O i , S?QM; ?„M H¨K pQÆM; ;Bª L?'i æ` 5 L?È F,- +?
KbM? h–M G"T H¨ çQÊ+ `²B- F?¬M; +–M ç w iÈB +?¶ h?9 oQÆM;5

o,M bo i`mM; MB M M Q M Q- iB T ç¦ H° ` p KdK +QÌB,

@ æ¢B æ + Q KBM?5 *?d K°i ç¢Q w +?d- HB M i M `ª #'i F€ F?ª M,M; ?ÊT i€+ M¨
G"T- H¢B +¦ i? H¨K i?U+ HU+ h–M G"T i,M; H M M? M? +?¦M;- +¦ i? H¨K ?„M F?¬M
h?9 oQÆM; Î ç¦- H¢B +°M; i? K +€+ h?€M? ç` F?€+ KÆ QÈ+ #ªQ p"i i` M M;QÌB h
~M ;B'm p"M b® i` M M;QÌB ?„M çQÊ+ M[5

G9+ M¨v- h?¬M; h?B M æ¢B æ H M iB M; H–M M[,

@ >Q M M?B- +QM +kM; çB +MM;X

o,M boi`mM; MB M Gw "bM? F?) b[M; b®i K°i +?9i- i`QM; HÁM; `MM; KbM?- #B i +
T?m M?•M- +?d bÊ F?¬M; i? ;¢i çQÊ+ €M? K„i æ¢B æ ç½ ç¢i iÈB çdM? + Q i` M
HQM; H"T iS+ iQ€i ç–v K² ?¬B H¢M?X "^M; +ªM? ;BÈB M?Q ?„M H¢B #` /¼ i?¨M? M
+?d +¦ K°i KbM? h?¬M; h?B M æ¢B æ K¨ i?¬BX

E?¬M; +–M #'i F€ mv €T M¨Q- ç½ +¦ i? H¨K +?Q i`QM; HÁM; M;QÌB i bÊ ?½BX æ
F?Q i`¨M;- h?¬M; h?B M æ¢B æ ?¬K M v- bÊ `^M; ç½ b„T iÈB +ªM? ;BÈB +?Q + Q

@ h?m°+ ?¢ ç½ `äX

o,M boi`mM; MB M FB F?QK M;QÌB- b m ç¦ tm®M; /QÈB +?m˜M #`X

G9+ M¨v h?¬M; h?B M æ¢B æ [m v ç–m H¢B- M?bM M?B iY KbM? v m i?QÆM; M?

@ *?mv M M¨v H¨ H¶B +O pB T?KX oB T?K +kM; ç½ t2K i?QÌM; h–M G"T- F?¬M; M
i•K- MÆB h?–M oU+ M¨v iQÆM; H B M?'i ç`M? H¨ +O +QM5 >ÆM M[- pB T?K b)
M?'i K¢+? +?9M; i çB H¢B i` M +QM çQÌM; ;B i°+ h?–M oQÆM; i`QÈ+ FB 5

G9+ M¨v G•K >Q M KÈB M;˜M; ç–m- M? ;B¼M; M¦B,

@ G¨ +QM H¨K F?¬M; i®i- +ªK i¢ T?K i?•M F?¬M; i`€+? +S- +ÁM iQM M?B K M?Q
+QM b) +?B m +® i®i ç ç - M¦ H¨ ç ç +QM- H9+ M¨Q +kM; p"v5

h?¬M; h?B M æ¢B æ ;"i ç–m- i` M F?m¬M K†i /QÌM; M?Q K½B K½B F?¬M; i? v ç´
M?¨M M?¢iX

G•K >Q M #QÈ+ ` F?ÄB +mM; çB M t tQ FB -[m v ç–m H¢B M?bM i?Q€M; [m X *
;B i°+ h?–M oQÆM; F?B tQ - h?¬M; h?B M æ¢B æ pšM F?¬M; t•v /UM; H¢B- K¨ ;B

*mM; çB M i?˜K i?'m K°i +¶ ç¢Q p"M M²M; ç"K- im Hmv M Î MÆB M¨v M? M? ;'T M?

G•K >Q M M„K +?†i ? B i v- i`QM; HÁM; i?–K ?¬, J°i M;¨v M¨Q ç¦- MÆB M¨v- +ÁM +
ç m H¨ +O i 5

@QyQ@

.mv L;½ æ°+ h¬M

h€+ ;Bª, hB m æ Q S?QM; GÊB

QQyQQ

3RRX *?QÆM; 3ky, *"m Jm®M :B i h a Q\

*ÁM H9+ M¨v- Gw "bM? i•K T?9+ h?¬M; h?B M æ¢B æ H¢B ç M; #€Q M?[M; +?mv
L?` T?m M?•M- i`QM; T?ÁM; +ÁM +¦ K'v H½Q ;BªX

L?` T?m M?•M H¨ K°i M[iY T?QÆM; ?Q imv i ç¢B- ç€M; M;QÌB i?QM i?ª- M9B ç¬
H¨M / i?"i i`„M; MäM- ç¬B K„i p¬ +MM; [mv M `k- HB + K„i ç°M; HÁM;X L¨M; ç M;
t„M Î i`QM; HÁM;- ç¬B K„i çS i` ç2M M?Q KU+- ? i bS+ ?B m F€ ç€M? ;B€ K¼B M
FB ;B®M; M?Q +¦ i? tmv M i?'m i•K HBM? +QM M;QÌB- i?"K +?Q F?B M +?Q M;Q

h`QM; ç¦ K°i H½Q ;B¨ €Q t M? M?¨M M?¢i +QÌB M¦B,

@ Gw "bM?- M;QÆB F?¬M; +–M T?ªB ;'T M?Q i? - B +¦ i? T?ÄM; çQ€M çQÊ+ i•
M;QÌB +?9M; i ç•v- H¨K #'i F€ K°i +?mv M ;b +kM; M^K i`QM; bU F?®M; +? +O æ
ç½ b„T T?B i?,M;- M?'i ç`M? b) +¦ M #¨BX E€ i?"i >Q M +¬M; iY iB T M?"M +?S+
i?`- [mªM Hw MÆB h?–M oU+ ç½ H¨ +?mv M F?¬M; i? i`€M? F?ÄBX

Gw "bM? M Q M Q- M?bM H½Q ;B¨ pW H M iB M;X G½Q ;B¨ M¨v H¨ K°i p`iB M #®
i?•M i?U+ HU+ ç¢i ç M +ªM? ;BÈB h?–M oQÆM; iW H•m- +¦ çQÊ+ / M? p¼M; +U+

@ v +O M;¨B H¨ +?mv M +?9M; i KQm iQM? pb L?` +¬M; iY- F?¬M; +¦ ?v p¼M;\

Gw "bM? i?Q€M; F?¬M; + K HÁM;- Gw "bM? F?¬M; T?ªB H¨ M;QÌB i`QM; ;B i°+ G
¬M; i - pšM H¨K M;QÌB ?–m +?Q ;B i°+ G•K i?`- iÈB K°i çÌB Gw "bM?- `®i +m°+ [m

Gw "bM? iW #û HÈM H M +MM; h?¬M; h?B M æ¢B æ - K°i i?•M i?U+ HU+ b•m F?¬
ç m M¦B- M;QÌB i?S ? B ç°i T?€ ç M +ªM? ;BÈB æ pQÆM; i`QM; #° i°+ æ¢B æ - +?
i?`- `'i +¦ i? H¨ Gw "bM?5

Gw "bM? pšM Hm¬M F?¬M; i?Q+? G•K >Q M- +ªK i?'v G•K >Q M F?¦ H¨K +?mv M H
pšM +?d i`mM; i?¨M? pÈB K°i KbM? h?¬M; h?B M æ¢B æ X h?ŠM; +?Q ç M F?B L?

G¨ i?–M i? B i`QM; i`mv M i?mv iX L?` +¬M; iY çQÊ+ `'i M?B m M;QÌB [m M i•K F
"bM? [mª i?"i HQ H„M; bmv M;?o +?Q ;B i°+ G•K i?`- KÈB OM; ?° L?` +¬M; iYX

oä ;Bª MÆB h?–M oU+ i?¼ K M? `'i /¨B- æ¢B æ H¢B b„T T?B i?,M;- M m M?Q #° i
?B M K°i +QÌM; ;Bª +?•M +?QM?- iQÆM; H B +U+ F€ +¦ F?ª M,M; çB H¢B i` M +QM
FB X

æ•v H¨ +?mv M K¨ Gw "bM?- +MM; pÈB `'i M?B m M;QÌB #° i°+ G•K i?` ç m F?¬M;

_'i M?B m M;QÌB F?¬M; +¦ ç–v çO HÁM; iBM p¨Q G•K >Q M- +?Q M M M?[M; ;b #½
+QÈT [mv M çQ¢i p`- +?Q M M +kM; F?¬M; bÊ æ¢B æ #B i çQÊ+X

@ Gw iB M bBM?- L?QÊ+ G M #B i M;¨B K°i HÁM; pb G•K i?`- +?d H¨ +QM i +ÁM
+kM; F?¬M; +¦ w M;?o ;b F?€+- L?QÊ+ G M +?d +–m +QM i +¦ i? b®M; çÌB #bM?
M?'i F?¬M; M M [m€ KS+ F`+? HB iX >Q M +¬M; iY pšM +ÁM `'i Qm i9X h iBM iQÎ
+¬M; iY /šM /„i- b) iB T iK+ ?mv ?Q¨M; p b mX

L?` T?m M?•M ?¨M; KB i?ª HÄM;- M?Ä M? M¦B- F?¬M; K M; i?2Q K°i +´ F?Q iS+ F

Gw "bM? ;"i ç–m- i`–K ;B¼M; M¦B,

@ G¨ Gw "bM? [m€ p°B p¨M;- KQM; L?` T?m M?•M çWM; T?B M HÁM;5 Gw "bM? +Á

L¦B `²B- +9B M;QÌB ?¨M? H pÈB L?` T?m M?•M +MM; K'v H½Q ;B¨ i`QM; T?ÁM;- t

a m F?B Gw "bM? çB ` - K°i H½Q ;B¨ F?) ;B¼M; M¦B,

@ Gw "bM? K°i HÁM; pb G•K ;B - M?QM; G•K ;B H¢B F?¬M; i? iMv w +?Q K°i M;Q
¬B- +?d +¦ i? m®M; T?Q K°i T?2M F?´ i•K +O ?„MX

L?` T?m M?•M ;"i ç–m,

@ S?ªB5 Gw "bM? H¨ K°i M;QÌB i`mM; i?¨M?- ?„M F?¬M; +¦ /` i•K- M?QM; F?¬M;
çÌB b m +O ?„M ç m F?¬M; +¦ /` i•KX

Gw "bM? M? M? #QÈ+ `ÌB çB- M;QÈ+ M?bM #–m i`ÌB- F?) i?Î /¨B K°i iB M;- i`QM;

ó"¼M ?¼ +kM; F?¬M; ?Q¨M iQ¨M iQM M?B K i X L?QM; K°i F?B æ¢B æ `ÌB çB- #
/B i pQM;5 J¬B ?Î `,M; H¢M?- i F?¬M; i? i`Æ K„i M?bM #° i°+ G•K i?` iB T iK+ b
oQÆM;- i T?ªB M;,M +ªM +?mv M M¨v tªv ` X *?Q M M- æ¢B æ - +?mv M M¨v +?d

h`QM; HÁM; bmv M;?o- €M? K„i Gw "bM? ?B M K°i iB FB M [mv i- #QÈ+ +?•M +kM

o¨B M;¨v b m- Gw "bM? +MM; G•K >Q M /šM i?2Q KQÌB K'v M;QÌB- tm'i T?€i iW +
i?2Q i`mv M i®M; i`"M çB L?` æ` X "ÎB pb i`mv M i®M; i`"M L?'i æ` ç½ #` T?QM;
L?` æ` i`QÈ+- b m ç¦ H¢B ?Q F?¬M; ?Q¨M? ç°- iB M p¨Q L?'i æ` X

" M;¨M +•M h?–M L;mv M- ç•v H¨ K°i h?€M? ç` i®M i?ÌB ;B M K°i i`,K M,K iQ+? +
+¦ çQÊ+ M?B m M?Q p"v5

E?¬M; #B i i?b i?¬B- M m M;?2 çQÊ+ iBM iS+ M¨v- F?ŠM; ç`M? b) +?Q `^M; h–M G
M?B m- KÈB +¦ i? # M +?Q b® HQÊM; h?–M L;mv M FBM? M;QÌB M?Q i? - bÊ `^
/€K H¨ ç`+? pÈB h–M G"T M[X

*?Q M M- iBM iS+ M¨v #` Gw "bM? +?2 ç"v p[M; +?„+- F?¬M; +?Q #'i F€ K°i B M¦B
Î b•m i`QM; M°B i•K Gw "bM?- +ÁM +'i ;B'm K°i w MB K ç¢B M;?`+? #'i ç¢Q ç®B p
G"T +? i çB5

*?d +–M h–M G"T ç½ +? i- i`QM; i?ÌB ;B M M;„M- æ¢B æ Km®M H Q` F?ÄB :BÈB
F?¬M; i? M¨QX *?d +–M æ¢B æ +ÁM Î MÆB h?–M oU+ K°i M;¨v- M?Q p"v iQ¨M M
HQ¢M- #° i°+ G•K i?` b) F?¬M; bmv i¨M5

L?` +¬M; iY H¨ i?–M i? B i`ÌB bBM?- +?d +–M i?ÌB ;B M K'v +?K+ M,K H¨ +¦ i? T
;Bª +¦ çQÊ+ i?U+ HU+ FBM? M;QÌBX æ M H9+ ç¦- æ¢B æ +¦ çB ? v Î- +kM; ç½ F
L?` +¬M; iY M?'i ç`M? b) i? v i? çQÊ+ æ¢B +¬M; iY- iB T M?"M +?S+ i°+ i`QÎM; #
?Q¨M; #° i°+ æ¢B æ 5

ob i? Gw "bM? ç`M? ` ? B F ?Q¢+?X h?S M?'i- +?m~M #` +?Q M;QÆB H2M HûM i
M;QÌB h–M G"T +¦ # M;¨M +•M h?–M L;mv MX *?mv M M¨v i'i M?B M b) F?B M +?
H9+ ç¦ /M H¨ h–M G"T i`®M b•m /QÈB ç'i K'v M;¨M i?QÈ+- +kM; b) #` M;QÌB i ç¨Q

h?S ? B- Gw "bM? +?m~M #` i`mv M iBM iS+ h–M G"T çQÊ+ T?QM; H¨K pQÆM; ;B
H¨K K°i F ;B¨ i?¨M? iBM?- Gw "bM? +U+ F€ `ä `¨M; bS+ /K ?Q†+ +O [mv M HU+-
imv i ç®B F?¬M; i? +?`m çQÊ+ tªv ` HQ¢B +?mv M M¨v- M?'i ç`M? b) T?€B M;Q
M?Q i? - p"v i?b KK+ çQ+? +O ¬M; i ç½ ç¢i i?¨M? K°i MY X "ÎB pb ?B M ;BÌ- h–
M¨Q +¦ i?U+ HU+ ç®B F?€M; K°i h?€M? ç` X

.M +?Q h?€M? ç` M¨v ç½ bmv bKT- M?QM; pšM +ÁM +¦ çQÊ+ i?U+ HU+ K¢M? K)
i?b i`'M €T K°i KbM? h–M G"T b) F?¬M; i?¨M? p'M ç 5

*m®B +MM;- M m h–M G"T i?"i bU +¦ çQÊ+ b® K M? M;?`+? i?B M +¦ çQÊ+ ç¢B b®
M¨v +kM; F?¬M; i? i`mv ;B i çQÊ+ h–M G"T- p"v i?b Gw "bM? [mv i ç`M? b) iU i v

*?Q /M T?ªB i?W M?"M HY ;B"M M;"T i`ÌB iW æ¢B æ - pb ç #° i°+ G•K i?` iB T iK
i?'v KbM? ?v bBM? +kM; ç€M; ;B€X

.¼+ i?2Q çQÌM; çB- G•K >Q M +kM; F?¬M; ? M¦B K°i HÌB- BK H†M; ;B®M; M?Q K
H¨ M;mv M M?•M +,M #ªM F?B M ç¢B ç b® M;QÌB #° i°+ G•K i?` F?¬M; t2K i`¼M;

>„M [m€ i`–K H„M;- F?¬M; K ?B m +•m i?¬M; +MM; ;B Q HQm pÈB K¼B M;QÌB- H
#° i°+ æ¢B æ - F?¬M; ;BÄB HmM; H¢+ HÁM; M;QÌB- H¨K b Q +¦ i? /šM /„i #° i°+
?mv ?Q¨M;\

*?Q ?„M F p`- i?"K +?Q `'i +¦ i? b) tm'i ?B M i`¨M; /B M F i?M +ÁM +?Q i'M +¬M
i?` ç½ iU +?B M,K t #ªv bKT ç´ K'i `²BX

æQ¨M M;QÌB Gw "bM? +MM; G•K >Q M iÈB L?` æ` - Î H¢B oQÆM; i°+ L?` æ` K'v
oQÆM; i°+ h K æ` # M FB i`mv M HÌB ç²M ` i`QÈ+X

@ *€B ;b\ h–M G"T FB +¦ çQÊ+ M,K M;¨M +•M h?–M L;mv M\ æ¦ H¨ i?"i b Q\

@ E?¬M; i? M¨Q\ J°i h?€M? ç` /®+ ? i i9B ` +kM; +?d +¦ ? B # KQÆB +•M h?–M
iW ç•m ` çQÊ+ K'v M;¨M +•M h?–M L;mv M +?S\

@ >„+5 *€+ M;QÆB +¦ H) ç½ [m M- Î L?'i æ` +ÁM +¦ K°i hY GQM; +´ E?Q€M;X h`n
b® h?–M L;mv M5

@ hY GQM; *´ E?Q€M;\ æWM; +¦ M¦B #"v M[- +?¶ ç¦ /M H¨ æ pQÆM; çB p¨Q +kM
# M i`QM; çQÊ+- h–M G"T ?ŠM +¦ i? M¨Q çB M[- +kM; F?¬M; i? K¢M? ?ÆM K°i h

@ *¦ i`ÌB KÈB #B i- /M b Q F?¬M; HY i?b b Q +¦ F?¦BX h +ªK i?'v +?mv M M¨v pš
F?ª M,M;5

L; v G"T iS+- iQ¨M MÆB h?–M oU+ M? M? +?¦M; i`mv M ` iBM iS+ M¨vX h?¬M; h?
+QÌB M?¢i- H~K #~K,

@ L m M?Q h–M G”T +¦ i? #` +?ûK ;B i M?Q i? - p”v +QB M?Q i ç½ M?bM M?–KX
i `’i `ä `¨M;- i? M?QM; L;QÆB i?”i bU F?¬M; ?B m >Q M M?BX

@ *?9M; i +MM; M? m HÈM H M- i +?Q M;QÆB +Æ ?°B H–M M¨v- +?QM? H¨ Km®
M?B- iQÆM; H B T?K i€ >Q M M?B F i?W M;?B T HÈM- ¬B- M;QÆB ç½ H¨K +?Q i
M;QÆB +¦ i? b®M; b¦i i`Î p - M?Q p”v i b) M¦B `ä +?Q M;QÆB #B i- >Q M M?B +?
? B +€B i? i?•M\ > ? ? X

Gw "bM? +kM; #B i- i?¨ iBM iS+ M¨v ` M;Q¨B i?b b) +¦ `’i M?B m M;QÌB ?Q¨B M;
F?¬M; [m M i•K- i` M çÌB M¨v M;Q¢B i`W K°i KbM? æ¢B æ ` - ?„M F?¬M; M;?o iÈ
;b çQÊ+ ?„MX

>ÆM M[H¨K +?Q Gw "bM? i?’i p¼M;- +?QM? H¨ G•K >Q M pšM F?¬M; +?9i T?ªM S
;B®M; M?Q ?Q¨M iQ¨M F?¬M; #B i iBM iS+ M¨v i`mv M ` M;Q¨B b) i¢Q ` K°i +?m²
?„M K°i çª FQ+? ` b QX

@ h?”i ç9M; H¨ K°i i M F?¬M; M M i?•M K¨5

Gw "bM? M,K i` M ;BQÌM; i`QM; T?ÁM;- M?bM +?^K +?^K M?[M; çB m F?„+ i` M i`

G9+ M¨v- +Y T?ÁM; #` M? M?¨M; ç˜v ` X

Gw "bM? #’i +?Êi +ª FBM?- H¢B +¦ M;QÌB KÎ +Y T?ÁM; ?„M ` i?b ?„M KÈB +ªK ;
KbM? [m€ M?”T i?–M ? v b Q\ h?’v H¨ G•K >Q M #QÈ+ p¨Q- i`QM; HÁM; Gw "bM?
M;?o,

ó*m®B +MM; +kM; T?ªM SM; H¢B `²B- iÈB ibK i ?ÄB i°B\ h®+ ç° T?ªM SM; M¨v- i?

@ h¢B b Q H¢B F?¬M; ;ä +Y \

Gw "bM? M?Qm M?Qm K¨v- +¦ +?9i F?¬M; pmB M¦BX >„M +¦ iQ +€+? M¨v- H¨K i`¼
G•K >Q M H¨ +QM +O æ¢B æ - ?„M K’i ?SM; i?b pšM +¦ i? ;B€Q ?m’MX

h?’v G•K >Q M M?¨M M?¢i M?bM KbM?- i`QM; HÁM; Gw "bM? +¨M; F?¬M; pmBX >
#° /¢M; M¨v +O G•K >Q M- +¦ +?mv M ;b i?b M;QÆB +S M¦B- M?QM; +€B ;b +kM;
i +?€M ;?ûi K¨X

@ æ½ i` i? M¨v- +¦ +?mv M ;b F?¬M;\ L m H¨ pb +?mv M h–M G”T- M;¨v K B `²B
F?¬M; ?Q¨M? ç°- çB ibK h–M G”TX

Gw "bM? L¦B `²B- +?m˜M #` M?bM G•K >Q M v M H†M; çB ` - #ÎB pb i`QÈ+ FB ç m

@ E?¬M; +–MX L;¨v K B- i iU KbM? çB ibK h–M G”T H¨ çQÊ+- M;QÆB F?¬M; +–M

G•K >Q M M;[F?Q H¢M? M?¢i- F?¬M; +¦ K°i iB F?¦B HY X

Gw "bM? M?Qm K¨v- M;[F?Q M†M; i? K M¦B,

@ L¦B ;b i? M¨v- +”m F?¬M; T?ªB H¨ æ¢B æ 5

@ "ÎB pb M;¨v K B- M;QÆB b) F?¬M; i²M i¢B i` M çÌB M¨v M[X *?Q M M- i b) iU ç

G•K >Q M pšM K°i #B m ibM? H¢M? M?¢i M?Q i`QÈ+- ;B®M; M?Q ç M; M¦B K°i +?

@>ª\ > ? 5

Gw "bM? i`QÈ+ iB M H¨ b[M; bÌ- iB T ç¦ HB M +QÌB iQ H M- p K†i çM +Êi M?bM

M¦B,

@ >Q M +¬M; iY- +”m Km®M ;B i i b Q\

@QyQ@

.mv L;½ æ°+ h¬M

h€+ ;Bª, hB m æ Q S?QM; GÊB

Q Q y Q Q

3 R k X *?Q Æ M; 3 k R, "¦M; L;Q Ì B Í h Y G Q M; *´ E?Q €M;5

G•K >Q M v M H†M; ;"i ç–m- b m ç¦ #¶M; M?B M M¦B,

@ G w i?9+ i?9+- L;Q Ì B [m € t2K i?Q Ì M; i - ?Æ M M[/½ i•K +O M;Q Æ B- b) +?¬M p

@ h t2K i?Q Ì M; +"m\ .½ i•K +O i \

G w "bM? ;B®M; M?Q M;?2 ç Q Ê+ K°i +?m v M `'i #m²M +Q Ì B- +Q Ì B iQ ` iB M;- iB T
b„+ #ûM- H¢M? H M M; M?bM G•K >Q M M¦B,

@ >Q M +¬M; iY- F?¬M; +Á M bÈK M[- +"m M M i`Î p M;?d M;Æ B ç B X h +¦ i? t2K
+?m v M ;b- i +kM; b) F?¬M; ;B i +"m- #Î B pb /M i? M¨Q i?b +"m +kM; H¨ +Q M i` E

G w "bM? L¦B `²B- T?'i i v M?Q tm ç m´B K°i +Q M `m²B X

@ h M¦B `²B

G•K >Q M pW M¦B- iQ¨M i?•M #²M; +?®+ #°+ T?€i ` K°i +¶ F?Q i? #¨M; #¢+- +¨M
M¨v #` ?„M F?®M; +? ?Q¨M iQ¨M Î i`Q M; T?¢K pB K°i i?Q È+ [m M? M;Q Ì B- F?¬M;
L,M; H U+ F?®M; +? M,M; H Q Ê M;- ç½ ç¢i iÈB +ªM? ;B È B ç½M; T?Q M; i¢Q +U+5

@ L;Q Æ B- [m € t2K i?Q Ì M; i `²B5

G•K >Q M M¦B tQ M;- i?•M i? ç½ M?Q H¨ K°i +Q M +?B K Q M;- ç€M? p T?Q G w "bM
iB T M?„K i?Š M; p` i`Q i`€B iB K G w "bM?5

h`Q M; M?€v K„i M¨v- tm M; [m M? M;Q Ì B G w "bM? ?bM? i?¨M? K°i i'K K¨M b€M; H¦
F?¦2 K B M; ?B M H M p +Q Ì B H¢M? F?B M? i?Q Ì M;,

@ >Q M +¬M; iY- i M¦B `²B- i b) F?¬M; ;B i +"m X J†+ /M +"m H¨K +?Q i i?'v K°i +
i?'i H pÈB i X h F?¬M; ;B i +"m- M?Q M; T?ªB +?Q +"m K°i #¨B ?¼+5 *"m b m M

G w "bM? M¦B tQ M;- T?€i b m iÈB i`Q È+- i v M„K i?¨M? [m v M- +,M #ªM F?¬M; ç
>Q M- ? B i v ç€M? p T?Q ç M ç B M G•K >Q M- Km®M K°i F Q+? T? #Ä i?U+ H U-

S?®+5

G•K >Q M K°i +?Q Î M; i`U+ i B T ç•K tm v M [m i'K K¨M €M? b€M; K¨m H K- ;B®M;
?m M; ?,M; ç•K H M i` M K†i i`€B iB K G w "bM?X >m M; ?,M; M„K +?†i H¢B- H"T iS+
i v5

L?bM p +Q Ì B H¢M? +S M; H¢B i` M K†i G w "bM? +M M; ? B i v ç†i Î i` M ç M ç B M
?B M H M K°i iB +Q Ì B H¢M? /[iÊM,

@ G w "bM?X G w i?9+ i?9+- p®M H¨ i +kM; Km®M H Q m +?Q M;Q Æ B K°i K¢M;- M?
+O i X > ? ? ? ? X /½ i•K +O M;Q Æ B ç½ ?Q¨M iQ¨M H° ` i`Q È+ K†i i `²B- M
+kM; F?¬M; +–M M[X *?Š M; [m - b B H–K /m v M?'i +O M;Q Æ B- ç¦ H¨ t2K i?Q Ì M;

@ æ•v F?¬M; i? M¨Q5

h`€B iB K G w "bM? #` G•K >Q M M„K i`Q M; i v- ç m ç È M iÈB M´B F?m¬M K†i M?Q
+M M; /[iÊM- ç Si ç Q¢M M¦B X h`Q M; €M? K„i- i`¨M M;"T F?¬M; i? M¨Q iB M ç Q Ê+X

@ E?¬M; +¦ ;b H¨ F?¬M; i? X L;Q Ì B +? i- i b®M;- +?Q M? H¨ +¦ i? 5

G•K >Q M M¦B tQ M;- F?) /M M; +?9i H U+- #¦T M€i i`€B iB K G w "bM?X

G w "bM? H"T iS+ +? i Q M +? i m´M;5

aÊ `^M; b) F?¬M; B H¢B M;Ì çQÊ+- bB m +'T +QÌM; ;Bª i²M i¢B ;–M pÈB æ¢B æ
>Q M K°i FQ+? +?ûK ;B iX *?Q /M H¨ +® iQM? €K iQ€M F?¬M; T?ÁM; #`- M?QM; i
çQÊ+ G•K >Q M H¢B +¦ i?U+ HU+ M¨vX

L m M?Q G•K >Q M bÈK #B m ?B M `  T?–M i?U+ HU+ M¨v- bÊ `^M; iQ¨M G•K i?`
i`ÊM T?ªM ç®B ?„M M?Q i? X

G•K >Q M ?ÌB ?Êi i?m i v H¢B- `9i ` K°i +?B + F?„M HK i`„M;- H m +?MB F„ +¨M;
"bM? M^K /QÈB ç'i- +? i F?¬M; M?„K K„i- M?¨M M?¢i M¦B,

@ Zm M M¦B +?Q M;QÆBX L?'i h?B *Ym J M? +?ŠM; [m H¨ K°i HQ¢B im Hmv M
K°i HQ¢B K¨ M;QÌB M?Q M;QÆB +QB H¨ i`Á çM K¨ i?¬BX E€ i?"i- #Q i?m"i K¨ i -
K„i i,M; H M ;'T KQÌB H–M +?B M HU+5 *ªM? ;BÈB +O i H¨ h?–M oQÆM; M?'i i`½
oQÆM; M;k i`¼M; ç¢B pB M K½M- p®M ç®B K†i pÈB M;QÆB- i F?¬M; ? +¦ #'i F€
F?B i,M; ;'T KQÌB H–M +?B M HU+X L;QÆB H¢B F?¬M; T?ªB H¨ ç®B i?O +O i X >
i•K- +? i H¨ i?QªB K€B M?'i- F?¬M; +–M #"M i•K M?B m +?mv M M[X L?[M; çB m
/Q

L;QÆB [m M i•K- M;QÆB M;?o M?B m H„K- F?¬M; +¦ M;QÆB- G•K i?` b) +?d +¨M;

G•K >Q M M¦B tQM; `²B- pQÆM M;¦M i v #„M ` K°i +ÆM b¦M; M?B i /¼ M;QÌB- +„M
K„i- i` M K†i ç'i +?d +ÁM H¢B +¦ K°i ç®M; i`Q i¨M- i`QM; T?ÁM; +?d +ÁM K°i KMB

G9+ M¨v- G K>Q M M?¨M M?¢i M¦B,

@ o¨Q çBX

" M M;Q¨B M®B çm¬B M? m çB p¨Q KQÌB K'v M;QÌB- +?QM? H¨ M?[M; M;QÌB ;B i
Gw "bM? +MM; G•K >Q M /šM i?2QX L?[M; M;QÌB M¨v M?bM M? m- i` M K†i K¶B
çQÊ+ i?–M b„+ ?QªM; bÊX

J†+ /M #¼M ?¼ ç m H¨ i•K T?9+ +O G•K >Q M- M?QM; #¼M ?¼ +?Q # Q ;BÌ M;Ì
çQÊ+ i?U+ HU+ F?OM; #® M?Q i? - T?'i i v HB M iB m /B i K°i h?–M oQÆM; ç¢B i

>ÆM M[M¦B M;?B K i9+- ç•v F?¬M; iQM? H¨ ç€M? HûMX .M H¨ F?¬M; T?ªB çQÌ
+kM; H¨ +?ûK ;B i +?QM? /B M5 æB m M¨v +kM; M¦B `ä bU K¢M? K) +O G•K >Q M

@ *€+ M;QÆB ç m i?'v çQÊ+- Gw iB M bBM? ?„M ¬B- ?„M t¬M; H–K p¨Q +'K ç` - I
H¨ ç€M; iB +- T?K pQÆM; i ç½ i´M i?'i K°i pB M ç¢B iQÈM; M?Q p"vX

G•K >Q M M?¨M M?¢i M¦B- H'v i v tQ i`€M- F?¬M; #B i H¨ +ªK i?'v M?¨K +?€M pb
i?'v F?BM? i?QÌM; Gw "bM?X

hB T ç¦- G•K >Q M HQÈi M?bM [m KQÌB K'v M;QÌB iB M p¨Q- `²B M¦B iB T,

@ *€+ M;QÆB- ç m b) i`mM; i?¨M? imv i ç®B pÈB i +?S\

@ h? +? i i?2Q +¬M; iY5

JQÌB K'v M;QÌB +MM; ?¬ iQX

@ V W- M?Q p"v KÈB i®i- p"v KÈB i®iX

h` M K†i G•K >Q M H°` #B m ibM? pmB KWM;- M?QM; H¢B #„M ` K°i ç¢Q FbM? F
i?OM; i`€M K°i M;QÌBX h?ŠM; ç M F?B K€m i`°M HšM ¦+ i`„M; +?ªv ` - K¼B M;QÌB
K†i ?QªM; bÊ +kM; F?¬M; i? ?B m çQÊ+ M?bM G•K >Q MX

L;QÌB #` K°i +?d ;B i +? i- –K K°i iB M; iû H,M ` ç'i- ç¬B K„i +ÁM KÎ iQ- ;B®M; M
KbM? #` ;B i M?Q i? X

@ *–M ;b +?S\

G•K >Q M +kM; F?¬M; ;BªB i?Q+? pÈB M;QÌB F?€+- ç¦ F?¬M; T?ªB i?¦B [m2M +O

*?ŠM; [m - ?„M pšM M?¨M M?¢i M?bM i?Q€M; [m M?[M; M;QÌB F?€+ ç M; M;"K +?

@ h #B i +€+ M;QÆB `'i i`mM; i?¨M? pÈB i X *€+ M;QÆB v M i•K- i Hm¬M `'i M?•M
M¨v h?¬B- [m M çB- +€+ M;QÆB iU ibK ?B m b) #B i H¨ +?mv M M?Q i? M¨QX

J'v L;QÆB +ÁM H¢B M?bM M? m- #¼M ?¼ +kM; F?¬M; M;®+- iU M?B M #B i M;Q
H¨K çB m ;b +¦ H¶B pÈB +¬M; iY- +¦ H) `ä `¨M; +?QM? H¨ ;B M i - M¦B F?¬M; +?W
L?` T?m M?•MX h` M i`€M K'v M;QÌB ç m iQ€i ` K°i i–M; K² ?¬B H¢M?X

G•K >Q M i?'v p"v- KdK +QÌB M¦B,

@ æWM; bmv M;?o #"v #¢X L?` T?m M?•M `'i i?¬M; KBM?- i `'i i?Q+? ç ç i X

L?[M; M;QÌB ç¦ F?¬M; B /€K M¦B M?[M; HÌB M¨v- +?mv M HB M [m M iÈB p'M ç [
i?`- F?¬M; T?ªB K'v M;QÌB #¼M ?¼ +¦ i? H M iB M;X

@ æQÊ+ `²B- +€+ M;QÆB ` M;Q¨B i`QÈ+ çBX

G•K >Q M #B i H"T mv ç½ F i i?9+- p T?–M # M •M- H9+ M¨Q +kM; çQÊ+X

æÊB M?[M; M;QÌB M¨v ` M;Q¨B `²B- G•K >Q M KÈB F?) i? M K°i iB M;- H˜K #˜K,

@ h–M G"T h–M G"T L;QÆB M¦B i +¦ M M +?ûK ;B i M;QÆB M; v #•v ;BÌ ? v F?¬M
M;QÆB KÈB H¨ #B M b® HÈM M?'i :BÈB h?QÊM;X L?QM; K¨ M m i ;B i M;QÆB M
F?¬M; pmB\ J†+ F M¦B i? M¨Q- p`i`Q ;B +?O #° i°+ G•K i?` pšM T?ªB M M H'v

hY GQM; *´ E?Q€M;- i`QM; T?¢K pB K'v M;¨M /†K tmM; [m M? F?¬M; ? +¦ #¦M; K°
M; v +ª HBM? i?9 +kM; F?¬M; ? i²M i¢B- +?d +¦ K°i +?9i /½ i?9 +MM; +?BK +?¦+ #

G9+ M¨v i`ÌB pW p¨Q i?m- F?„T M9B ç²B i`¨M M;"T +€+ K¨m b„+ imv i ç T H¨K M;Q

J¨m çÄ- K¨m p¨M;- K¨m t M? HK+- çÄ ç"K- çÄ M?¢i- p¨M; b"K- p¨M; M?¢i p) H M
i` M? p) imv i pÌBX

smv M [m `WM;- H¨K +?Q M;QÌB i +ªK ;B€+ i•K ibM? çQÊ+ i?ª HÄM;- +,M #ªM F?
iÈB ;–M K°i pMM; +'K ç` F?OM; #®X

L?'i H¨ ? B +¬ M¨M; L K *mM; hY G,M; +MM; L;¼+ *?•m- F?¬M; M;WM; F?2M M;Ê
M¨vX

L K *mM; hY G,M; +ªK i?€M M¦B,

@ L m +¦ i? pšM Hm¬M Î i¢B K°i +?¶ M?Q i? M¨v- i?"i H¨ i®i #B i # Q5

L;¼+ *?•m ;"i ç–m- H¢B M;?2 h–M G"T +QÌB M¦B,

@ aÊ `^M; H–M M¨v +?9M; i T?€B Î ç•v K'v M,KX .M b Q i`QÈ+ F?B K¼B M;QÌB F'
h?€M? *?O çWM; M;?o iÈB pB + `ÌB çBX

L K *mM; hY G,M; i"M K„i i?'v h–M G"T ç¨Q K¦+ çQÊ+ K°i KªM; HÈM bQÌM M9B bB
pšM +ÁM +¦ K'v T?–M M;?B M;ÌX "ÎB pb i?"i H¨ F?¦ K¨ iBM çQÊ+X h?–M L;mv M H
[mw Î MÆB h?–M oU+- H¢B #` h–M G"T / /¨M; H'v çQÊ+ M?B m M?Q i? X

"ÎB pb iQM? iQ€M bÆ HQÊi- H–M M¨v h–M G"T ç¨Q #¦B çQÊ+ F?¬M; +¦ KQÌB p¢M
+•M `²B æ•v +ÁM H¨ L K *mM; hY G,M; ç½ i`W çB F?ª M,M; i`¼M; HQÊM; p€+? M9
b®X

L¨Q F?¬M; #B i- ç¦ pšM H¨ M¨M; +?Q #B i ;B€ i`` +O h?–M L;mv MX L m M?Q +¦
bªM HQÊM; h?–M L;mv M i` M iQ¨M :BÈB h?QÊM;- M?'i ç`M? b) +ª FBM? i`ÊM K„i
h–M G"T b€i ç'i F?¬M; çQÊ+5

h?2Q M;¨v +¨M; t•K M?"T b•m- K¼B M;QÌB +kM; +ªK ;B€+ çQÊ+ K°i iB F?¬M; #bM'
pU+ hY GQM; +´ E?Q€M;- M;¨v +¨M; ?Q M; p„M;- M; v +ª +?BK i?9 #bM? i?QÌM; +
i?ÈiX

J°i M;¨v- b m F?B K¼B M;QÌB pQÊi [m K°i /½v M9B `'i HÈM- tm'i ?B M i`QÈ+ K„i K
pU+ T?O ç–v hB M h?B M hY E?QX JªM? hB M h?B M hY E?Q M¨v M²M; ç"K ç M K

iBM M´B- M m # v Î i` M #–m i`ÌB- +¦ i? M?bM i?'v K°i F?m pU+ `°M; K'v M;¨M /†K
b€M; iQK KÌ ªQX

*?ŠM; [m K'v M;QÌB h–M G"T iW +€+? ç¦ # M;¨M /†K ç½ F?¬M; +ÁM ç¢T F?¬M; T
H¨ KK+ iB m [m€ HÈM- i?S ? B H¨ +¨M; iÈB ;–M hY GQM; *´ E?Q€M;- M;mv M HU+
i?¬M; bm®i- /M H¨ h–M G"T +kM; T?B ?¨M? `'i +® bS+X

*?Q M M- /Si F?Q€i ?¢ tm®M; #QÈ+ çB K†i ç'i- +ªK ;B€+ +?•M ç¢T i` M K†i ç'i M¨

@ æ•v i?"i H¨ K°i MÆB i?–M F€ K¨5

>¢ o,M ok T?QM; ç° M;ÌB M;ÌB- p K†i i€M i?QÎM; M¦BX

h–M G"T +ªK ;B€+ çQÊ+ /QÌM; M?Q +¦ K°i iB M; ;¼B- ç M; F?¬M; M;WM; F m ;¼B
i`QM; F?m pU+ M¨v- ç M; #` ?„M çB M +m²M; ?'T i?m Hmv M ?¦ X

h–M G"T +ªK i?'v FBM? ?½B- #ÎB pb M m M?Q iB T iK+ M?Q i? M¨v- ?„M i?"K +?
h?–M L;mv M ;b- H¨ +¦ i? / /¨M; ç°i T?€ h?€M? *?O iB M p¨Q +ªM? ;BÈB h?–M oQ

@ >„+5 LÆB M¨v i?"i ç T- F?¬M; #B i +¦ bBM? K M? M¨Q +?¢v ` F?¬M;X

>¬ .B M EB m .QÆM; i†+ HQÐB- +¦ +?9i i? K H K M?bM iW F?Q M²M; ç"K Î T?Q i`

æ®B pÈB #¼M ?¼ K¨ M¦B- hB M h?B M hY E?Q +kM; H¨ K°i HQ¢B M,M; HQÊM; p-
i?Q+?X

J¢+ "„+ ;B¼M; ²K ²K M¦B,

@ L;QÌB +ª MÆB h?–M oU+ ?„M ç m #B i im Hmv M Î ç•v b) M? M? ?ÆM- M?QM; F
M¨v M;mv ?B K +Ð M¨Q5 *?Q M M- çWM; +¦ ¬K ?v p¼M; [m€ HÈM i?b i®i ?ÆM5

@ B M¦B F?¬M; +¦ M;QÌB- +€+ M;QÆB M?bM # M FB 5

EB M EQM? #¶M; M?B M +?d p T?Q iY F?Q /¨v ç†+ Î +U+ t - K°i #¦M; M;QÌB M?Q

@QyQ@

.mv L;½ æ°+ h¬M

h€+ ;Bª, hB m æ Q S?QM; GÊB

QQyQQ

3RjX *?QÆM; 3kk, h?„M; *'T h?–M oQÆM; L?'i h`¼M;5

L; v i`QM; M?€v K„i EB M EQM? M¦B ` HÌB M¨v- K¼B M;QÌB ç m M?bM i?'v çQÊ+
[mª i?"i +¦ K°i #¦M; M;QÌB M?Q ~M M?Q ?B MX hmv ``M; F?QªM; +€+? p¬ +MM; t t
#¦M; K i`QM; HÁM; K¼B M;QÌB Î ç•v- ç²M; i?ÌB +MM; +¦ K°i HQ¢B +ªK ;B€+ FBM?

*m®B +MM; ç¦ H¨ F M¨Q\ G¢B iQ ; M HÈM K"i M?Q i? - iB M p¨Q +?¢v M?ªv Î b•m
GQM; +´ E?Q€M;\

hY GQM; *´ E?Q€M; +kM; F?¬M; T?ªB H¨ ? M; KÄ +?d +¦ K°i +Y p¨Q- K¨ H¨ K°i F?
+?¶ ` p¨Q5

J¼B M;QÌB i?,K /Á hY GQM; +´ E?Q€M;- i?¬M; i?QÌM; K¨ M¦B ç m H¨ iB M p¨Q iW
;BÈB- i?,K /Á iWM; +?9i p¨Q # M i`QM;- `'i Qi M;QÌB +¦ ; M i`U+ iB T t•K M?"T b•
i•KX

h–M G"T ?QT K„i H¢B- #¶M; KÎ i`WM; HÈM- #„M ` ? B ç¢Q i?–M [m M;X hW `'i t¢
+ªK SM;- [m v M?bM p T?Q #¼M ?¼X

•M? K„i M;QÌB FB - F?¬M; M;Ì #„M ` ? B iB b€M; t M? HK+ M?Q ç½ i?9- H¨K M;QÌ
#®5

@ 5

L K *mM; hY G,M; #` ç¼ ç M i?ûi iQ K°i iB M;- ?Q /mM; i?'i b„+- ¬K +?†i H'v +€
M +¢M?X

hmv `^M; L;¼+ *?•m F?¬M; T?€i ` iB M; ?ûi- M?QM; K†i +QÌB +kM; i`Î M M i€B
*mM; hY G,M;- M? ;B¼M; M¦B,

@ E?¬M; b Q +ª- çWM; bÊX

G9+ M¨v- #¦M; M;QÌB i`QM; iY F?Q FB +?Êi H¦2 HB M #B M K'i- F?¬M; +ÁM tm'i

L?QM; i`QM; HÁM; K¼B M;QÌB H¢B i`Î M M M†M; i``+?- F?¬M; +ÁM i•K Hw M? M?
iB T i?2Q- /QÌM; M?Q +kM; T?O H M K°i i–M; #¦M; K X

G9+ M¨v h–M G"T F?) H˜K #˜K,

@ h?"i H¨ F€ [m€B- M;QÌB M¨v F?¬M; +¦ K°i +?9i F?Q iS+ bBM? K M?- M?QM; H¢B
i F?¬M; çQ€M çQÊ+X

@ *€B ;b\ >„M F?¬M; T?ªB M;QÌB b®M;\

J¼B M;QÌB ç m b[M; bÌ- >¬ .B M EB m .QÆM; ?¬ iQ,

@ E?¬M; T?ªB H¨ M;QÌB- +?ŠM; H) H¨ K°i +¶ i?B i? ? v b Q\

L K *mM; hY G,M; F?¬M; M?`M çQÊ+ i?•M i? F?) `mM H M- K„i ç T i`WM; >¬ .B M

@ æ çWM; M¦B #"v5

@ aQ i,- EB m .QÆM; F?¬M; M¦B #"v- M;QÌB FB [mª i?"i H¨ K°i #° +´ i?B5 Ut€+ Q

h–M G"T i`–K ;B¼M; M¦B- i`QM; HÁM; M;?o, hY GQM; +´ E?Q€M; [mª M?B M H¨ /
iB M p¨Q F?m pU+ ?¢+? i•K- ç½ +?Q K°i +€B ;ä ç–m5 E?¬M; #B i ç•v H¨ i`MM; ?ÊT
#`X

@ ZmªM M¦ H¨ +€B ;b- /M b Q M m M?Q +?¼+ iÈB +?9M; i - iÈB K°i +€B ç"T +? i K°
ç¬B H¨ tQM;5

J¢+ "„+ ?B M M?B M F?¬M; +¦ i•K Hw FQM? bÊ ?QªM; ?®i ;b pÈB HQ¢B +´ i?B M¨v

h`QM; K„i EB M EQM? t i [m iB b€M; #bM? ioM?- F?) ;B¼M; M¦B,

@ *?d bÊ F?¬M; / /¨M; M?Q i? X h M;?2 M¦B +¦ K°i b® +´ i?B H¨ /Q ç¢B i?–M i?ÌB
i? F?¬M; i M `½- K°i F?B #` HBM? p"i t•K +?B K- bBM? ` i?B #B M- b) i`Î M M `'i
+ÁM Q B HU+ ç¢B i?–M >Q M; +´- M?QM; i?B i? M¨v +kM; F?¬M; T?ªB /Q +?9M;
[m'M H'v- K¨B +kM; +¦ i? K¨B +? i M;QÌB5

G9+ M¨v L;¼+ *?•m +kM; ;"i ç–m- M¨M; +¨M; ?B m #B i M?B m ?ÆM p M?[M; i¢T

@ EB M EQM? M¦B `'i ç9M;- ç•v H¨ K°i #° +´ i?B tªv ` i?B #B MX *?9M; i T?ªB +˜
#` i?S M¨v [m–M H'vX

G9+ M¨v h–M G"T ? B K„i F?ûT ?Ì- i?–M i?S+ ?MM; ?²M i`ªB tm®M; K†i ç'i M?Q i?
[m M? hY GQM; +´ E?Q€M;X L?[M; MÆB [mûi [m - i'i +ª ç m ?B M H M ?bM? i? `ä

*¦ H) H¨ H¨ Î H•m /¨B i`QM; hB M h?B M hY E?Q- ç½ bÈK [m2M i?m°+ pÈB HQ¢B M,
ç` M¨v- ?Q†+ H¨ E€ tªQ h–M G"T `'i i®i- H9+ i?–M i?S+ ?„M t i [m M?[M; i²M i¢B
H¢B F?¬M; ? +¦ K°i +?9i T?€i ?B M- çB m M¨v H¨K +?Q h–M G"T i?Î T?¨Q K°i ?ÆB

GU +?¼M K°i +QM çQÌM; Qi M;mv ?B K M?'i- h–M G"T /šM K'v M;QÌB çB b•m p¨Q

G–M M¨v H¨ çB ?ÆM KQÌB M;¨vX o¨Q M;¨v i?S KQÌB # - h–M G"T `®i +m°+ M;WM;
ç½ bÈK t•K M?"T p¨Q F?m pU+ ?¢+? i•K F?m KÄ # Q i`MK i`QM; hB M h?B M hY E

.¼+ i?2Q çQÌM; çB- #¼M ?¼ F?¬M; ? ;†T T?ªB #'i F€ M;mv ?B K ;bX J¼B M;QÌB
G"T /šM çQÌM;X L m M?Q ç´B i?¨M? #¼M ?¼- F?ŠM; ç`M? +?¢v HQ¢M K°i i`"M- M
i²M i¢B K¢M? K) F?OM; #®X æ M H9+ ç¦- #^M; +?9i i?U+ HU+ #û M?Ä +O #¼M ?
H¨ K°i +?mv M ;–M M?Q F?¬M; i? M¨QX

a m F?B iB M p¨Q F?m pU+ ?¢+? i•K F?m KÄ F?Q€M; M¨v- h–M G"T +kM; F?¬M; p
t•K M?"T p¨Q hY GQM; +´ E?Q€M; i` tûi i?Y- K¨ H'v ` K°i HQÊM; HÈM h?–M L;mv
+?Q K¼B M;QÌB- ç +?Q #¼M ?¼ /UM; M?¨ im Hmv M Î ç•v5

*ÁM #ªM i?•M h–M G"T- b m F?B T?•M T?®B h?–M L;mv M +?Q K¼B M;QÌB tQM;- +
i`MM; FQ+? +ªM? ;BÈB +¨M; + Q ?ÆM5

LÆB M¨v [mª i?"i ;B®M; M?Q H¨ +?m˜M #` +?Q `B M; h–M G"T- hB M h?B M hY E?
HÄM;- b m F?B h–M G"T p"M ?¨M? hY E?Q Zmv i- HB M çB M +m²M; i`¨M p¨Q i`QM
iW # M M;Q¨B- pšM F?¬M; M?bM ` hB M h?B M hY E?Q MÆB M¨v ;BªK #Èi çB- +¦
E?Q Î F?m pU+ M¨v T?QM; T?9 +Ð M¨Q5

h`QÈ+ M;QÌB h–M G"T +?²M; +?'i K'v M;¨M +•M h?–M L;mv M- +?'i ®²M; i?¨M? K°
F?®B iWM; F?®B h?–M L;mv M F?¬M; i`ªB [m i Q ?bM? ;b- #°+ T?€i ` ?¨M; p¢
K†i i`ÌB +U+ M¦M;X GQ¢B / Q ç°M; M,M; HQÊM; FBM? M;QÌB M¨v- ;–M M?Q Km®
E?Q€M;5

L;¨M p¢M iB M,M; HQÊM; ?bM? i?¨M? M;¨M p¢M bÊB iÆ- i?2Q +€+ çQÌM; FBM? K
K½M? i`¨M p¨Q i`QM; i?•M i? h–M G"TX L;¨M p¢M iB M,M; HQÊM; M¨v- ?Q¨M iQ¨M
+?²M; +?'i M?Q M9B FB 5

æ²M; i?ÌB- i` M çdM? ç–m h–M G"T ?bM? i?¨M? K°i /ÁM; tQ€v F?Q ?Q¨M iQ¨M /Q
iK i?¨M?X .ÁM; tQ€v F?Q M¨v iW i` M + Q ?¦ i?¨M? K°i pÁM; tQ€v K¨m iQK p¬ +M
+¨M; M?Ä H¢BX hW i` M + Q `°M; iÈB K'v M;¨M i?QÈ+- tm®M; iÈB i` M çdM? ç•m
+•v FBK- +m®B +MM; ?¦ i?¨M? +Ð bÊB i¦+- i?2Q KB i•K h–M G"T iB M p¨Q ;B[hY

h`QM; iB m i? ;BÈB /Q iY T?O h–M G"T /B M ?¦ ` - K°i T?Q i?–M iQÊM; +¦ /mM; K
ç°B i`ÌB ç¢T ç'i- çSM; Î ;B[iB m i? ;BÈB- ?€ iQ KB M; F?¬M; M;WM; ?'T i?m +¶

h?ÌB ;B M K'v i?€M; v M H†M; i`¬B [m - +S i? v M H†M; #B M K'i- L K *mM; hY
.B M EB m .QÆM;- L;¼+ *?•m- EB M EQM?- J¢+ "„+- b€m M;QÌB /UM; H M M?¨ +Ä
;B®M; M?Q ç M; ?° T?€TX

hQ¨M F?m pU+ i`mM; i•K hY GQM; +´ E?Q€M;- F?¬M; +¦ K°i +?9i iB M; ç°M;- K¼B
im Hmv MX

J°i #¦M; M;QÌB ˜M i?•M i`QM; K°i çQ¨M iY F?Q +U+ F€ /¨v ç†+ Î K°i MÆB +€+? K¼
+?d H° ` ? B K„i- M?bM p T?Q K'v M;QÌB h–M G"TX E?B M?bM i?'v €M? b€M; /Q
€M? K„i M¨v iªM K€i ` K°i iB ?¨Q [m M; i? K H KX

Í ;B[hY T?O KB i•K h–M G"T- T?Q i?–M iQÊM; i`QM; iB m i? ;BÈB ç°i M?B M KÍ
ç¢Q i?–M [m M;X > B ç¢Q i?–M [m M; M¨v- i`U+ iB T i?¬M; [m ? B K„i h–M G"T- #
HûM H9i H9i- Km®M KÁ iÈB # M M¨v5

:B®M; M?Q ;B[ç K ç2M- #¶M; M?B M +¦ K°i iB b€M; +U+ K¢M? +?¦B H¦ +?B m
+?Q #¦M; M;QÌB FB ?QªM; bÊ +SM; Î ç¦X a m ç¦- #¦M; M;QÌB FB T?€i ` K'v iB
#¦M; ?bM? +?Êi H¦2- #B M K'i ;B[iW F?Q K M? K¬M;X

.ÁM; tQ€v hB M h?B M hY E?Q i` M #–m i`ÌB- H9+ M¨v #„i ç–m +?"K `½B iB m i€M i
+?'i +?²M; M?Q M9B i`QÈ+ M;QÌB h–M G"T- +kM; ç½ bÈK K'i çB / Q ç°M; M,M; HQ

G9+ M¨v- i?ÌB ;B M ç½ v M H†M; i`¬B [m K°i M,K `QÐB5

h`QM; M9B F?¬M; +¦ M;¨v i?€M;- h–M G"T /MM; i•K H`+? bmv iQM? K°i T?2M- +k
M;¢+X >„M F?¬M; M;Ì iÈB i?ÌB ;B M # [m M H–M M¨v- H¢B FûQ /¨B iÈB K°i M,K `

p”i # M i`QM; hY GQM; +´ E?Q€M; +ªK SM; çQÊ+ F?€+ i?QÌM; # M M¨v- KÁ iÈB M
iB T iK+ # [m MX

G9+ M¨v- h–M G”T ;BÎ i v M?’+ +?•M ç m +¦ T?QM; i?€B ?Q¨M iQ¨M F?€+ bQ pÈB i`
æ oQÆM; iY M?B M5

h`ªB [m # [m M K°i M,K `QÐB- i?U+ HU+ h–M G”T i?¨M? +¬M; ç°i T?€ +ªM? ;BÈB
;BÈB h?–M oQÆM; +¨M; + Q ?ÆM5

J†+ /M +?d H¨ h?–M oQÆM; M?’i i`¼M;- M?QM; i®+ ç° i,M; +’T +O h–M G”T +kM;
*ªM? ;BÈB +¨M; i,M; H M- M¶B FB M; F} h?¬M; h?B M æ¢B æ i`QM; HÁM; h–M G”

"ÎB pb b m F?B h–M G”T i,M; H M ç M h?–M oQÆM; M?’i i`¼M;- i?–M i?S+ ç½ ;–M
L?’i æ` 5 .QÈB i?–M MB K p¬ +MM; ?MM; ?²M- ;–M M?Q F?¬M; +¦ i?S ;b +¦ i? +?2

>ÆM M[- M m M?Q +? M? H +? +ªM? ;BÈB [m€ HÈM- /M H¨ ç®B T?QÆM; ç M; `bM
F?¬M; i? T?€i ?B M çQÊ+5

s2K ` - ?B M i¢B ç½ F?¬M; T?ªB +?d H¨ p’M ç #€Q i?M +?Q « Zm”M oQÆM;- p’M
T?ªB H¨K b Q i`€M? çQÊ+ h?¬M; h?B M æ¢B æ i`mv b€i5

ob #M ç„T K„i i`”M- ? v H¨ i`W çB mv ?B T ;B i°+ Î hQÆM; H B- h–M G”T ? i bS+ `
æ b) F?¬M; i? M¨Q iMv w +?Q KbM? iB T iK+ T?€i i`B MX

oB + +’T #€+? M?’i H¨ T?ªB M? M? +?¦M; ibK çQÊ+ L;k >¨M? h?Ov- ;QK çO +QM b
i? ;BÈB ;B[iY T?O KbM? +¦ i? /B M ?¦ ?Q¨M iQ¨MX æ M H9+ ç¦- b) +¦ çQÊ+ ç¢Q
i?¨M? /` iQÊM; +O #ªM i?•M5

æ M H9+ ç¦- /MM; iB m i? ;BÈB i`’M €T ç`+? M?•M- iU M?B M b) F?¬M; bÊ M¦ #` i
G”T [mª i?”i F?¬M; /€K iMv iB M i?B i`B M ` iB m i? ;BÈBX

J°i F?B #Q K”i M¨v #` h?¬M; h?B M æ¢B æ #B i iÈB- bÊ ``^M; ?„M i?¨ F?¬M; T?B
çQ+? i?•M ` i v i`’M €T KbM? M; vX

G¢B [m K’v i?€M;- M?[M; M;QÌB F?€+ /–M /–M idM? H¢B iW i`¢M; i?€B # [m M-
`’i HÈMX _ä `¨M; M?’i- +?QM? H¨ L K *mM; hY G,M; iW +ªM? ;BÈB æ` hB M çdM?-
;B B çQ¢M i?S M?’i bÆ F€5

æ•v H¨ K°i #QÈ+ M?ªv p¼i p +?’i- H¨K +?Q M;QÌB i T?ªB FQM? M iBM? i?–M T?
G,M;X æ•v +kM; H¨ M;mv M M?•M +?O v m K¨ h–M G”T /šM i?2Q L K *mM; hY G,M;
hB M çdM?- L K *mM; hY G,M; M?’i ç`M? b) i,M; H M M? M? ?ÆM +€+ M¨M; *Æ L;[

L,K M;QÌB L;¼+ *?•m- >¢ o,M ok- >¬ .B M EB m .QÆM; EB M EQM? +MM; J¢+ "„
h?€M? *?O ;B B çQ¢M i?S M?’i çdM?- h`QM; ç¦ L;¼+ *?•m +MM; >¢ o,M ok- +?d i?
ç M ;B B çQ¢M i?S ? B5

>¬ .B M EB m .QÆM; +¦ +?9i KÆ K¨M; M?bM i?Q€M; [m +ªM? iQÊM; tmM; [m M?
i`bM? ç° tm®M; +’T +O +,M M?¨ +¦ KbM? /UM; H M- M¦B,

@ " [m M H–M M¨v ç½ ?ÆM K°i M,K- i +m®B +MM; +kM; i`Î i?¨M? h?€M? *?O `²B

L?bM >¬ .B M EB m .QÆM; +QÌB ? ?ª- L;¼+ *?•m F?¬M; M?`M çQÊ+ çª FQ+?,

@ *¬M; iY ç½ i?¨M? h?–M oQÆM; `²B- +kM; F?¬M; +¦ +QÌB M;m M;®+ M?Q M;QÆE

@ ‘v

>¬ .B M EB m .QÆM; i`U+ iB T b[M; bÌ- +¦ +?9i F?¦ K¨ iBM çQÊ+ M?bM b M; h–M G

@ *¬M; iY H¨ i?”i b Q\

@QyQ@

.mv L;½ æ°+ h¬M

h€+ ;Bª, hB m æ Q S?QM; GÊB

QQyQQ

3R9X *?QÆM; 3kj, h M GMM J¨m s M?5

h–M G"T F?) ;"i ç–m- iB T ç¦ M?bM p K°i ?QÈM;- ?QT K„i H¢B- ç°i M?B M [m€i,

@æB ` +?Q i 5

*?d ` K°i M;¦M i v- K°i ç¢Q ?¶M ç°M F?Q i`U+ iB T tmv M i?OM; ?Q F?¬M;- #„M p FB 5

S?®+5

J°i iB M; p M; +U+ M?Ä `'i F?¦ M;?2 i?'v [m çB- Î # M i`QM; K°i çQ¨M hB M h?B M M?B M #°+ T?€i K°i iB M; i`m H M i? HQÆM;- K°i +€B #¦M; #Ä +?¢v M? M? M?Q

G–M M¨v h–M G"T F?¬M; +?Q +€B #¦M; FB +Æ ?°B M[- —K >mv i "¨M GQM; EB FB K F?Q +?ûK p T?Q #¦M; ªM? FB X EB K F?Q i`U+ iB T T?€ KÎ F?¬M; ;B M- ? +U+ HÈM pW ? T H¢B /¨BX

•K5

EB K F?Q ?mM; ?,M; +?ûK H M #¦M; ªM? FB - H¢B T?€i ` K°i iB M; M´ –K –K- ;B® "¦M; ªM? FB HªQ çªQ K'v #QÈ+- b m ç¦ H¢B ;B®M; M?Q F?¬M; b Q +ª- iB T iK+ i

h`QM; M?€v K„i h–M G"T M?Q #¦M; pÈB ?bM?- çm´B i?2Q ` K'v +?K+ /†K- M?QM; FB X

h–M G"T /WM; #QÈ+- F?¬M; M?`M çQÊ+ M?Qm K¨vX " M i`QM; hY GQM; +´ E?Q€M i?–M F€- +¨M; +¦ i²M i¢B K¢M? K) ç M; M;O ç¬M;- M?B m M,K F?¬M; ç°M; ç"vX

s2K ` - hY GQM; +´ E?Q€M; M¨v [mª M?B M i?"i F?OM; #®- +QB M?Q H¨ æ pQÆM; ?B K p¨Q ç•vX

h–M G"T ç M; M;?o- #¶M; M?B M M?QÈM; K¨v- F?¦2 KB M; M´B H M K°i iB +QÌB h?S M¨v i?"i H¨ +U+ ;B M tªQ- #B i çQÊ+ ç¢Q Hw MÆB M;mv ?B K M?'i +?QM? H¨ M +?¶ +€+? KbM? F?¬M; iÈB M,K KQÆB i?QÈ+X L m F?¬M; T?ªB ?„M i?"M i`¼M;- /M K°i T?2M- bÊ ``^M; i?"i bU #` i?S M¨v +?mB [m F) ?Î `²BX

@ E?¬M; ` T?ªB F?¬M;\

h–M G"T H–K #–K M¦B- iB T ç¦ +?B M i?mv M p¨M; FBK F?´M; H² i`U+ iB T H Q ` M;"T i`ÌB- i`U+ iB T M?„K p T?Q K°i F?m pU+ ç–v ç€ # M i`€B h–M G"TX

•K –K –K5

E?m pU+ ç–v ç€ iªM; FB #` +?B M i?mv M p¨M; FBK ç€M? # v i€M HQ¢M- #KB KM F m i?ªK i?B i i? HQÆM; HšM i`QM; ?¶M HQ¢M- F?¬M; M;?2 i?"i F„- i?"K +?Q F?

hB T ç¦- h–M G"T pQÆM i v- M„K #„i ;B[?Q F?¬M;X :B[F?¬M; i`mM; HB M ?B M M?„K i?ŠM; iÈB #¦M; ªM? FB - +?°T H'v #¦M; ªM? FB p¨Q i`QM; i vX

"¦M; ªM? FB HB m K¢M; ;B½v /K +Ð M¨Q- +kM; F?¬M; i? +?¢v i?Q€i F?ÄB #¨M i

@ >„+5 o"i M?Ä FB - M;QÆB ? B H–M # HQÊi M?bM i`°K +?9M; i - pW `²B H¢B bI i - M;QÆB i?"i +?Q ``^M; i F?¬M; #„i çQÊ+ M;QÆB b Q\

h–M G"T #„i i?S FB iÈB- +QÌB H¢M? M¦BX

h M HMM t M? M¦B `²B- M?bM h–M G”T ?ÄB,

@ L;QÌB Km®M H’v +€B ;b\ h?–M L;mv M\ > v H¨ +´ /QÊ+- i ç m ç½ i? /šM M;QÆ

h–M G”T +kM; M?bM ` çQÊ+- i M HMM t M? M¨v [mª i?”i p¬ +MM; bÊ ?½B MÆB ç¦-
M¦BX h•M G”T bmv M;?o- H¢B ?ÄB,

@ h`QÈ+ F?B i iÈB- M?bM i?’v Î ;B[ iY F?Q M¨v +¦ K°i #¦M; M;QÌB +?bK M´B i`QM
B F?¬M;\

@ *€B ;b\ *€+ M;QÆB ;†T T?ªB >Q¨M; :B¨ +´ h?B\

h M HMM t M? b„+ K†i t€K i`„M; +¨M; i`Î M M p†M p Q- M¦ i?ûi iQ,

@ æ¦ H¨ i?B i? h?–M >Q¨M; >Q M; +´ b m F?B +? i- i?B i? poM? pB M F?¬M; ?O
t•K M?”T- b) T?€i bBM? i?B #B M- #B M i?¨M? >Q¨M; :Bª +´ h?B i¨ €+ M?’iX S?QÆ
M?’i- +?QM? H¨ [m v ç–m #Ä +?¢v5 *€+ M;QÆB *€+ M;QÆB H¢B +¦ i? ;†T T?ªB
ç•v H•m M?Q i? - Hm¬M bBM? ?Q¢i Î F?m pU+ M¨v- +kM; +?d ;†T T?ªB M¦ ? B H–M
+? i5

h M HMM t M? p K†i ?QªM; bÊ M¦BX

h–M G”T ?w K„i- i`QM; HÁM; i?–K M;?o, óZmª M?B M- # M i`QM; F?m hY GQM; +
F?OM; #®- i?”K +?Q +ÁM Km®M ç€M; bÊ ?ÆM +ª iQÎM; iQÊM;- F?¬M; T?ªB H¨ K°i

G9+ M¨v- ;B[?Q F?¬M; # M i` M iW `’i t #¶M; M?B M i`mv M iÈB K°i i`”M •K çB
M?¢+- p¬ +MM; imv i pÌB- H¨K M;QÌB M;?2 +¦ K°i +ªK ;B€+ M?Q #bM? ´M +ÄB HÁM

h M HMM t M? b„+ K†i æ¢B "d M- i?ûi iQ,

@ L? M? i`®M çB5 hB M h?B iÈB `²B5

@hB M h?B\

J’v M;QÌB h–M G”T ç m F?¬M; M?`M çQÊ+ M?Qm K¨vX h` M çÌB M¨v +m®B +MM;
/€K +?„+ +?„+X J¢M? K) M?Q "’i hY *?•M h?–M ;B i°+ h?–M oQÆM; F?B tQ - +k
M?QM; i?ŠM; ç M F?B T?€ :BÈB K¨ çB- +kM; F?¬M; i? ibK ` çQÊ+ ç€T €MX

@ J m i`€M? K m i`€M?- çB i?2Q i 5

h M HMM t M? ç½ ?QªM; bÊ +MM; +U+- H Q i?ŠM; p T?Q K°i KªM? iY F?Q `’i HQ

h–M G”T bmv M;?o K°i +?9i- i?ª M;QÌB çm´B i?2Q- M?QM; ?ÄB,

@ h¢B b Q M;QÆB H¢B F?¬M; i`®M Î MÆB +¦ iY F?Q M²M; ç”K\

@ L;m M;®+- +¨M; H¨ MÆB iY F?Q M²M; ç”K- +¨M; / #` T?€i ?B M5

h M HMM t M? H9+ M¨v ç½ M¦M; Mªv- i?”K +?Q #’i +?’T HÌB KbM? M¦B +¦ i? H¨K h

h–M G”T +kM; F?¬M; +?’T M?†i pÈB i M HMM t M? M¨v- çB i?2Q T?Q b m ?„M- M
iªM; HÐK +?ÐKX E?m pU+ M¨v ;–M M?Q F?¬M; +¦ i?U+ p”i K¨m t M? M¨Q- i’i +ª ç
i?M +´ [m€B- ?bM? /¢M; ç€ iªM; F€ /` [m€B H¢- #° /¢M; ;b +kM; +¦X GÈM ç M +ª M
T?ªB K’v i?QÈ+X

h M HMM t M? i?•M ?bM? M?Ä #û /B +?mv M +U+ M? M?- iB M p¨Q K°i ? M; ç°M;
i`,K i?QÈ+- M;²B ç¦ i?Î ?¬M ? M- b m ç¦ M¦B,

@ L? M?5 "¨v F i ;BÈB- M m #` T?€i ?B M- +?9M; i ç m T?ªB +? i5

h–M G”T T?’i i v #¨v K°i ç¢Q F i ;BÈB- p¨Q H9+ M¨v- +¦ i? M;?2 ` iB M; iB M M?¢+
;–MX •M? b€M; p¨M; +?Êi H¦2 H M Î t t ç°i M?B M tm’i ?B M ;B[F?¬M; i`mM;- i
T?O T?¢K pB K’v i`,K /†K MÆB M¨vX

J°i +?B + t2 H¦2 ` FBK [m M; p¨M; +?¦2- H¨ /Q i€K +QM E€ G•M +´ h?9 t M? HK+
E€ G•M +´ h?9 ç m /¨B iÈB K’v +?K+ i`QÊM;- +?•M ç¢T ?Q F?¬M;- M;˜M; ç•m QÐM

/ Q ç°M; M,M; HQÊM; K¢M? HB iX h?U+ HU+ K¶B K°i +QM E€ G•M *´ h?9 ç m F?¬
çdM? +'T5

GBM? i?9 K¢M? K) M?Q i? - H¢B + K i•K ibM? M;mv M +?Q M;QÌB i b B FB M- Fû
t2 FB b) H¨ i²M i¢B ;b\

J'v M;QÌB h–M G"T M?bM K¨ i`ÊM K„i ?€ K²KX E€ G•M +´ h?9- H¨ ?"m /m E€ G•M i
ç¢B >Q M; +ª +kM; iWM; H¨ i?–M i?9 >Q M; +´ #€ +?O K°i T?QÆM;X

Í :BÈB >¢- +?d +¦ ç² ç^M; iQÊM; ç€ +MM; i`mv M i?mv i p E€ G•M +´ h?9- M?QM
+?QM? i?'v çQÊ+ E€ G•M +¬ h?9X E?¬M; M;Ì iÈB- Î MÆB h?–M oU+ H¢B +ÁM +¦ H

G9+ M¨v F?Q i`ÌB i`QM; t M?- i`ÌB i?m L?'i æ` €M? K†i i`ÌB b€M; `U+ i` M + Q- -
pªv H•M t M? ç"K- H¦2 H¦2 T?€i b€M;- H¨K +?Q M;QÌB i T?€i H¢M?X

@ :†T [m,- i?"i H¨ ;†T [m, K¨X hW F?B ;†T +€+ M;QÆB- HB M F?¬M; +¦ K°i +?mv M
+?K+ p¢M M,K F?¦ ;†T K°i H–M H¢B +kM; tm'i i? `ÌB- M¦` ç•v H¨K ;b\

h M HMM t M? /U i` M K†i ç€X-H~K #ŠK Q€M ;B"MX

•K çB m iB M M?¢+ M;¨v +¨M; `ä `¨M;- /M M; v +ª +?QM? h–M G"T +kM; +¦ K°i HQ¢
M;Q¨B- # v H M + Q ;†T +?•M /mM; M;QÌB i'm H M iB M M?¢+ i`QM; t2 FB K°i H–

*€+ M¨M; L;¼+ *?•m +MM; L K *mM; hY G,M; H¢B ç M; HB m K¢M; p"M +¬M; +?®M;
>¢ o,M ok- EB M EQM? +MM; J¢+ "„+ +kM; ç•m iQ€i ç•v K² ?¬B- HB m K¢M; +?®M;
HBM? ?²M #¼M ?¼X

*?B + t2 p¨M; /Q K'v +QM E€ G•M +´ h?9 FûQ- H9+ M¨v ç½ T?O tm®M; pMM; i`ÌB i
M;¨M i?QÈ+X hB M M?¢+ M? M?¨M;- +?B + t2 FB F?¬M; M;WM; /Á tûi [m H¢B-
ç¦X

*ÁM +?B + t2 FûQ i`¨M M;"T +´ p"M- pšM +S K½B F?¬M; +¦ B FûQ ` K +Y - ?Q†+ H

L?QM; h–M G"T H¢B +ªK ;B€+ `ä `¨M;- /QÌM; M?Q +¦ K°i €M? K„i çªQ [m i?•M i?
G"T ç½ ?Á ?ÊT K°i i? pÈB M9B ç€ M¨v- iQ¨M i?•M iªM K€i ` K°i +¶ ç¢Q p"M +MM
i?B M ç` M¨v- F?¬M; #B i +¦ HW çQÊ+ ç®B T?QÆM; ? v F?¬M;X >B M ;BÌ h–M G
HMM t M? M¨v H¢B F?~M i`QÆM; M?Q p"v- i²M i¢B # M i`QM; +?B + t2 FûQ FB - [m
?²M M;QÌB i `mM `~vX

G¢B [m i?"i H•m- i€K +QM E€ G•M +´ h?9 FB ç°i M?B M T?€i ` K°i i`"M ;–K `9 i
H¦2 b€M;- #B M K'i F?ÄB #–m i`ÌBX

E?„T i`ÌB + Q- t M? KQÊi + Q p9i- ;B®M; M?Q +?Q ç M ;BÌ MÆB M¨v pšM F?¬M; ?
T?ªB K¼B M;QÌB i"M K„i i?'v i€K +QM E€ G•M +´ h?9 FB #B M K'i- i?"K +?Q +?Q
;B€+X

@ >B M ;BÌ +¦ i? M¦B- hB M h?B M¨v `®i +m°+ +¦ H B H`+? ;b `²B +?S\

•M? K„i h–M G"T b€M; [m„+ M?bM i M HMM t M?- ?„M #¶M; M?B M +ªK ;B€+ çQÊ+
#B i çQÊ+ `'i M?B m #Q ~M pB M +´ X

h M HMM t M? FBM? ?²M +?Q ç`M?- €M? K„i H° ` p KÆ K¨M;- F?) ;B¼M; M¦B,

@ S?K i?•M iB M p¨Q hY GQM; +´ E?Q€M;- +?QM? H¨ Km®M ibK FB K hB M h?BX
i` M çÌB M¨v +m®B +MM; +¦ hB M ? v F?¬M;X "ÎB pb i`QM; i`mv M i?mv i- hB M H
i? b®M; `'i M?B m E€ M;mv M- i?"K +?Q poM? bBM? #'i iY5

J¼B M;QÌB M;?2 p"v- ç m i`–K K†+ K°i i`"MX hB M- [m€ + Q i?•K- [m€ t t¬BX hQÆ
H¨ +?QM S+ +?QM M;¨M +?QM i`,K +?QM KQÆB +?QM p¢M +?QM M;¨M +?QM i`,K
M,KVX J¨ hB M- H¢B +¦ i? i²M i¢B [m `'i M?B m E€ M;mv M i?"K +?Q poM? bBM?
M;QÌB K¨ M¦B- [mª i?"i F?¬M; i? ;BªB i?Q+? çQÊ+X

.M H¨ im Hmv M ç M +ªM? ;BÈB "'i hY *?•M h?–M- +kM; F?¬M; /€K M¦B KbM? +¦ i?
E€ M;mv MX "ÎB pb "'i hY *?•M h?–M +kM; H¨ M;QÌB- K¨ i?¼ K M? +O M;QÌB+m
+MM;X

hB M- [m€ KS+ ?Q p¬ KÌ K`iX "'i Hm"M H¨ i?ÌB ç¢B FB T i`QÈ+ h–M G"T- ? v H¨ Î
ç m H¨ K°i HQ¢B i`mv M i?mv iX

L¦B +?Q iQÆM; ç®B- h–M G"T ? B çÌB H¨K M;QÌB- +¨M; i? K Hw ;BªB b–m b„+ p h

h?2Q h–M G"T i?'vX æ` +–m ?„M bBM? b®M; FB T i`QÈ+- Î i?ÌB ç¢B pB M +´ +¦ H
Hmv M +€+ HQ¢B i?–M i?¬M;- pb +–m i`QÌM; bBM?X E€ i?"i +kM; F?¬M; F?€+ ;b
oU+ L;Q¢B ?B M ;BÌ- M;QÌB ç¢B i?–M i?¬M; Î i?ÌB ç¢B ç¦ +¦ i? ?¬ KQ ;¼B ;B¦ /ÌB

h?2Q M;QÌB i?QÌM; i?'v- ç¦ `ä `¨M; +?QM? H¨ i?–M iB MX "ÎB p"v- KÈB i`mv M HQ
i?Q¢B- M?Q H¨ aÎM >ªB EBM? ;?B +€+ HQ¢B bBM? p"i ?mv M /B m i?–M F€- Î FB T
Hw ;BªB çQÊ+ M¦X

a m F?B çB iÈB i? ;BÈB M¨v- h–M G"T /–M /–M `ä `¨M;- M?[M; ;?B +?ûT i` M aÎM >
+,M +S- `'i +¦ F?ª M,M; ç¦ H¨ M?[M; +?mv M ç½ iWM; tªv ` X

"ÎB pb Î i` M i? ;BÈB M¨v- pä ;Bª h?B M +'T #bM? i?QÌM; +kM; b®M; çQÊ+ K°i ? I
H•m ?ÆMX *¨M; çWM; M¦B pä ;Bª ç°i T?€ b m h?B M +'T- pä ;Bª +ªM? ;BÈB *?Q h-

J¨ F?B ç¢i iÈB +ªM? ;BÈB æ` hB M- +¨M; +¦ çQÊ+ i?¼ K M? ?ÆM p¢M M,K- ç•v ç
pÈB M?[M; i?–M i?Q¢B i`mv M i?mv i ?„M #B i çQÊ+ Î FB T i`QÈ+X

L?QM; i`mv M i?mv i p hB M- H¢B pšM H¨ K°i i`mv M i?mv iX .M H¨ ç°i T?€ +ªM? ;
*?O ç¢i ç M h?–M oQÆM;- i?"K +?Q ç¢i ç M +ªM? ;BÈB æ pQÆM;- +kM; F?¬M; /
;BªB i?Q+? çQÊ+ hB MX *¨M; F?¬M; /€K M¦B- hB M H¨ i²M i¢B i?"i bUX

L?Q p"v- hB M h?B FB H9+ M¨v ç½ b€M; iÄ çB m ;b\ J°i +´ i?B i? - M?QM; H¢B +
h?9 +ªM? ;BÈB h?€M? *?O çdM? FûQ t2X hB M h?B M¨v- +m®B +MM; H¨ +? i ? v +

@QyQ@

.mv L;½ æ° + h¬M

h€+ ;Bª, hB m æ Q S?QM; GÊB

QQyQQ

3RdX *?QÆM; 3ke, L;¼+ *?•m5

L;?B p'M M¨v pšM M;? M ;B[+´ ?¼M;- F?¬M; T?mM ` F?¬M; i?QªB K€BX hmv M
t M? FB pšM +ÁM bÊ ?½B- ?B M M?B M ç M; M?È iÈB çB m ;bX h–M G"T +?`m çU

J°i H€i b m- i M HMM t M? KÈB M¦B,

@ S?K i?•M M;?2 M¦B F?m pU+ hY GQM; +´ E?Q€M;- F€ i?"i H¨ K°i T?–M K° +O h
tQ X *€+? K'v +?K+ p¢M M,K- hB M h?B b) ` M;Q¨B çB /¢QX ob p"v KÈB çB iÈB MÆ
h?B- +?SM; i?U+ hB M i²M i¢BX h? M?QM;- T?K i?•M +kM; F?¬M; ;†T T?ªB hB M
K°i #° +´ h?B >Q¨M; :Bª- #` T?K i?•M +?ûK ;B iX a m ç¦ H¢B ;†T T?ªB i²M i¢B F?
bBM? ` i - b m K°i ?²B ç¢B +?B M- T?K i?•M +kM; #` i?QÆM;- M?QM; pšM +ÁM T?
FB - F?B M M¦ F?¬M; i? +?¢v F?ÄB ? M; KÄX E?¬M; M;Ì iÈBX [m M?B m M,K M
i`¨M; +ªM? hB M h?B /¢Q +?ÆB- ?¦ ` i`mv M i?mv i M¨v H¨ bU i?"i ç¦ H¨ bU i?"i5

h`QM; K„i i M HMM t M? ?B M H M K°i iB T?S+ i¢T- i?b i?ªQ iU M¦B,

@ L m M?Q T?K i?•M +ÁM Î i`QM; :BÈB M¨v- M?'i ç`M? b) ibK iÈB hB M h?B ç¢B +
i?"i bU +¦ hB M b Q\

G9+ M¨vL;¼+ *?•m M? ;B¼M; M¦B,

@ >Q†+ H¨ hB M h?B FB H¨ K°i i`mv M i?mv i- # M i`QM; +?B + t2 /Q i€K +QM E
+?„+ H¨ hB M h?B ;b- +¦ i? H¨ K°i i²M i¢B ?MM; K¢M? M¨Q ç¦ F?¬M; B #B iX

L K *mM; hY G,M; +kM; ;"i ç–m M¦B,

@ æ9M; p"v- /M b Q +?Q +¦ M;QÌB M¨Q i?'v çQÊ+ # M i`QM; t2 FûQ FB H¨ ;b- B ç
h?B\

h M HMM t M? M¨v M?bM i?Q€M; [m L K *mM; hY G,M; +MM; L;¼+ *?•m- /QÌM; M?
pÈB ? B M;QÌB M;?B p'M- M¦ T?ªM #€+,

@ L,K ç¦ H9+ T?K i?•M +ÁM H¨ æ pQÆM; çdM? +'T- iWM; H'v çQÊ+ K°i T?–M +´
/MM; i?–M p,M pB i H¢B, hB M çB /¢Q- b) +¦ i€K +QM E€ G•M i?–M i?9 FûQ t2- t2
E?¬M; sQ+? EBK ç9+ i?¨M?- hBM? E?¬M; sQ+? EBK H¨ i?–M T?˜K i` M çÌB- +kM; K
M¨vX L?[M; i¢Q ?bM? K†i i`ÌB K†i i`,M; M;¬B b Q i` M t2- iQ¨M #° ç m H¨ Hmv M ?
i?¨M?- T?QM; 'M Î i` M t25 G) M¨Q pW `²B +€+ M;QÆB F?¬M; i?'v i` M t2 ç¦ çB m

h M HMM t M? M;[F?Q F?BM? i?QÌM;- M¦B iB T,

@ h` M +´ i?Q +¦ pB i, b m F?B hB M #,M; ?¨- +QM +O E€ G•M b) ibK ç M MÆB h
i` M t2 FûQ +?Q hB MX E?B hB M h?B çB /¢Q- +QM +O E€ G•M b) FûQ t2- çÌB çÌ
i? v ç´B5

L;¼+ *?•m #¶M; M?B M KÎ KB M; ?ÄB,

@ L?[M; çB m M¨v- H¨ /Q M;QÌB ç¦ M¦B +?Q M;QÆB\

@ *€B ;b M;QÌB ç¦\ æ¦ H¨ T?K i?•M i \

h M HMM t M? p K†i M;?B K i9+ bY H¢BX

@ > ? 5 aÊ `^M; M;QÌB FB F?¬M; ç€T SM; H¨K T?K i?•M +O M;QÆB\ G¨ +?QM?
çB m ;b F?€+- KÈB tQM; ?¬ M;QÌB ç¦ H¨ T?K i?•M T?ªB F?¬M;\

h` M /mM; M? M L;¼+ *?•m #¶M; M?B M H° ` K°i iB +QÌB H¢M?- M?Q F?BM? i?
M?Q ç M; iQÎM; M?È ;b ç¦X

h–M G"T ;B"i KbM?- #¶M; M?B M M?È iÈB HÌB +,M /†M +O « Zm"M oQÆM; ç®B pÈ
L;¼+ *?•m- F€ i?"i `'i iQÆM; iU ?bM? /€M; « Zm"M oQÆM; H9+ i` im´BX

h`QM; ç–m h–M G"T- #´M; M?Q K°i iB +?ÈT M?È H¢B i`QM; iÁ i?¨M? +´ Î /QÈB ?
Zm"M oQÆM; /UM; H MX h` M #S+ ?¼ M[iY FB - M[iY imv i b„+- /mM; K¢Q T?QM
`'i M?B m +?¶ i`MM; ?ÊT pÈB L;¼+ *?•m i`QÈ+ K„iX

æ M i"M ç•v- i`QM; HÁM; h–M G"T `®i +m°+ t€+ ç`M? +?QM KQÆB +?QM T?–M i`,K
+O « Zm"M oQÆM;5 L?QM; ?ŠM H¨ F?¬M; T?ªB M[M?B +O « Zm"M oQÆM;- K¨ H
M?B m çÌB +O M;¨B 'v5

h M HMM t M? M?Q #` M?K+ M?½ +U+ HÈM- ;B¼M; + Q H M,

@ h ;¼B M;¨B 'v H¨ T?K i?•M- +¦ [m M ? ;b iÈB +¬ +?S\

@ "ÎB pb- i +?QM? H¨ ?"m M?•M M;QÌB ç¦5

L;¼+ *?•m pšM ;B[p K†i F?BM? i?QÌM; M?bM i M HMM t M? M¨v,

@ h¢ H¨ ?"m M?•M ;B i°+ h?–M oQÆM;5 *ÁM M;QÆB- K°i iB m iBM? [m€B /Q h?S
/U p¨Q +€B ;b /€K ;¼B M;¨B 'v H¨ T?K i?•M\

h M HMM t M? FB H9+ M¨v b[M; bÌ Î ç¦- K'v M;QÌB L K *mM; hY G,M; +kM; ç m b
h–M G"T- K'v M;QÌB L K *mM; hY G,M; +kM; F?¬M; #B i L;¼+ *?•m H¨ M;QÌB i? M
#B i `'i Qi p L;¼+ *?•m- +?d +?Q `^M; L;¼+ *?•m +kM; ;B®M; M?Q #¼M ?¼- +kM;
Zm"M oQÆM; imv M ` X L?QM; i?"i F?¬M; M;Ì- L;¼+ *?•m H¢B +?QM? H¨ ?"m M?•

h M HMM t M? +kM; +?Q€M; p€M;- KB M; F?) M? +? H M- /M +?Q M¦ +¦ i?¬M; KB
iBM? [m€B ?¦ i?¨M? ?bM? M;QÌB- K¨ F?¬M; T?ªB M;QÌB +?•M +?QM?X *?Q ç M
?¦ M¦ H¨ T?K i?•M- M?QM; i?"i F?¬M; M;Ì +¦ K°i M;¨v b) ;†T T?ªB ?"m M?•M M;QÌ
i?"i H¨ [m€ [m€B /`- H¨K +?Q M¦ +¦ K°i HQ¢B WK- +¦ K°i HQ¢B +ªK ;B€+ p¬ +MM;

@ h i +?d H¨ +?d H¨ K°i tQM; ?¬ i¬M FQM?- i F?¬M; +¦ F?¬M; +¦ w ;b F?€+X

h M HMM t M? M¨v M;? M ?¼M; i`•M i`®B- M?QM; €M? K„i M¦ M?bM L;¼+ *?•m H¢
M¦B,

@ *¬ H¨ ?"m M?•M M;¨B 'v- i +?Q +¬ ,M Hm¬M i - +kM; + K i•K ibM? M;mv M5

h–M G"T M?bM ç M i`ÊM K„i ?€ K²K- i?–K #m²M +QÌB +QM iBM? [m€B M¨v- i?"i +¦

@ >W5 B Km®M ,M M;QÆB- +?d +–M M;QÆB çWM; +¦ KÎ K²K M;"K KB M; ;¼B M;¨
`²BX .M b Q- M;¨B 'v H¨ i´ iB M i - H¨ FB m M;¢Q +O ;B i°+ h?–M oQÆM;X

L;¼+ *?•m M;Q¨B H¢M? i`QM; M¦M;- +kM; H¨ K°i +¬ ;€B i•K ç` HQÆM; i?B M i?'v i
H¢B +¦ +?9i F?¬M; ç¨M? HÁM;X

h M HMM t M? p K†i ç m i?QÆM;- F?¬M; M¦B M[- `ÆB p¨Q i`–K K†+X J'v M;QÌB
F?¬M; #B i M¦B ;bX

G9+ M¨v L;¼+ *?•m v m Èi M¦B,

@ Jm°B `'i Km®M +¦ i? H¨K ;B i°+ h?–M oQÆM; i€B ?B M ?mv ?Q¨M;- imv M?B M
M;mv M `k X h?¬M; h?B M æ¢B æ +ÁM b®M; K°i M;¨v- ;B i°+ h?–M oQÆM; b) F
?mvM? b) ç€M? #¢B h?¬M; h?B M æ¢B æ - T?ªB F?¬M;\

h–M G"T BK H†M; K°i ?²B- #¶M; M?B M +QÌB M¦B,

@ æ9M; i? - K°i M;¨v M¨Q ç¦- i b) ç€M? #¢B ?„M5

hY GQM; *´ E?Q€M; +¦ p¬ b® K¢+? F?Q€M;- +kM; +¦ p¬ b® ? M; KÄX h–M G"T F?¬M
`ä `¨M; H„K MÆB M¨v +¦ T?ªB H¨ MÆB hB M h€M; i`QM; i`mv M i?mv i ? v F?¬M;
MÆB M¨v H¢B M²M; ç"K [m€ KS+X hY E?Q Zmv i HB M iK+ p"M +?mv M i`QM; +Æ i
HU+ +U+ M? M?X

L;¨v iB T i?2Q- K¼B M;QÌB i?2Q i M HMM t M? /šM çQÌM;- H¢B ibK çQÊ+ `'i M?
L;mv MX h`QM; H9+ ç¦- +kM; ;†T T?ªB >Q¨M; :Bª +´ i?B K°i H–M- imv M?B M T?€

J†+ /M h–M G"T #B i >Q¨M; :Bª +´ h?B +¦ i? Hmv M ?¦ i?¨M? h?–M oQÆM; "BM?
i"M- M?QM; i¢K i?ÌB F?¬M; +¦ w M;?o HB m K¢M; pÈB >Q¨M; :Bª +´ h?BX "ÎB pb
M´B Î i`QM; iY F?Q M¨v F?¬M; #B i # Q M?B m p¢M M,K- iªM K€i` F?Q iS+ iW K'v
i FBM? ?²M pÐ K"i- i¢K i?ÌB h–M G"T +ÁM F?¬M; M;?o iÈB pB + ç®B ç–mX

E?¬M; #B i +¦ T?ªB H¨ #ÎB #B i çQÊ+ L;¼+ *?•m H¨ ?"m M?•M "'i hY *?•M h?–M ?
M;¨v M¨v i M HMM t M? #B m ?B M ` ? i bS+ T?®B ?ÊT- +?O ç°M; ;B9T K'v M;QÌ
?¢+? i•K hY GQM; +´ E?Q€M; ibK ç M K°i +?¶ +U+ F€ #Q ˜M +¦ i? i`9 •M Î ç¦- i?¨M

Jm®M iÈB pMM; ç'i M¨v- +?d +¦ K°i +QM çQÌM; M iQ¨M- M?[M; +QM çQÌM; F?€+ ç
L m F?¬M; #B i çQÌM;- +,M #ªM F?¬M; i? iB M p¨Q MÆB ç•v5

h–M G"T `'i pmB KWM;- H'v ` >Q¨M; EBK *mM; #® i`Q Î ç•v- i`U+ iB T i`Î i?¨M? I
M;QÌB #¼M ?¼- +¦ K°i MÆB M?Q p"v- i`W F?B h?¬M; h?B M æ¢B æ çQ+? i?•M iÈ
iQÎM; t¬M; p¨Q ç•vX

h–M G"T +kM; ç°M; w MB K iB T ç¦M M?[M; M;QÌB Î :BÈB ?¢ ç M ç•v im Hmv M /M
;'T M?B m H–M Î :BÈB >¢X *?d +–M +¦ i? +?®M; çÐ çQÊ+ €T HU+ Î hBM? E?¬M;
oU+ M¨v- F?¬M; +–M # Q M?B m M,K H¨ M?[M; M;QÌB ç¦ +¦ i? ç°i T?€ ç M +ªM? ;B

L?Q i? - b) i`Î i?¨M? i`Ê ;B9T HÈM M?'i +?Q h–M G"T5

hmv M?B M i`QM; i?ÌB ;B M M;„M- w M;?o M¨v `'i F?¦ i?U+ ?B M- h–M G"T `'i `ä `¨M
ç M; ibK imM; iQ+? +O ?„MX

*?Q M M- F ?Q¢+? /mv M?'i- +?d +¦ F?¬M; M;WM; i,M; H M i?U+ HU+ +€ M?•M KÈ

G¨K +?Q h–M G"T +ªK i?'v +¦ +?9i ç€M; iB +- +?QM? H¨ >Q¨M; EBK *mM; M #¨B
GQM; *´ E?Q€M;- >¬ .B M "€+ pšM F?¬M; idM? H¢BX G–M ç¦ iB m ? Q HU+ HQÊM
.B M "€+ H•K p¨Q M;O b v- i?ÌB ;B M ç½ K'v M,K `²B- pšM F?¬M; ? +¦ ç°M; ioM?X

L?QM; h–M G"T iBM iQÎM;- K°i M;¨v M¨Q ç¦ >¬ .B M "€+ b) idM? H¢BX æ M H9+ ç¦
i?€v `'i pmB KWM;X

J'v M;QÌB L K *mM; hY G,M; ç m `'i i?Q+? i?9 pÈB >Q¨M; EBK *mM;- H¨K pQÆM
#¼M ?¼ iU M?B M ç m M;?2 M¦B [m i`mv M i?mv i p >Q¨M; EBK *mM;X *?Q M M b
>Q¨M; EBK *mM;- #¼M ?¼ ç m +U+ F€ FBM? M;¢+- ç²M; i?ÌB H¢B T?ªB +ªK i?€M,
K M? # Q T?O5

h–M G"T çQ i'i +ª M?[M; /QÊ+ HB m +´ /B /ÌB p¨Q i`QM; >Q¨M; EBK *mM;- +¦ hB
M?[M; /QÊ+ HB m +´ M¨v Î ç•v +kM; b) bBM? i²M `'i i®iX hQÆM; H B F?B G½M? .
+´ M¨v- M?'i ç`M? b) H¨ M;QÌB pmB p M?'iX

L;?o ç M +€+ M¨M; G½M? . Q- i`QM; HÁM; h–M G"T i`Î M M ?B M ?Á - iB T ç¦ i?–
i`QM; HÁM; •K i?–K i? `^M;, *?Q /M H¨ pb +€+ M¨M;- KbM? M?'i ç`M? +kM; T?ªB
MÆB h?–M oU+ M¨v5

h?„M; +'T ç M +ªM? ;BÈB h?–M oQÆM; M?'i i`¼M;- h–M G"T Hm¬M Km®M ibK +Æ
+O KbM? K°i +?9i- ç²M; i?ÌB +kM; Km®M bÈK M;¨v ibK çQÊ+ L;k >¨M? h?OvX "ÎB
K'v M;QÌB L K *mM; hY G,M; iB T iK+ im Hmv M Î ç•v- +ÁM ?„M +?m˜M #`` M;Q¨B
HªK K°i T?2MX

hm Hmv M +?B M E€ *Ym h?B M h?"T æ` .mv L;½ æ°+ h¬M +–M T?ªB F?¬M; M;WM
i?•M- K¨ F?¬M; ;B®M; M?Q M?[M; M;QÌB F?€+- # [m M im Hmv M H¨K #ªM i?•M K

J'v M;QÌB L K *mM; hY G,M; iU M?B M #B m i?` T?ªM ç®B- imv `^M; h–M G"T ç½
h?–M oQÆM;- M?QM; ç®B K†i pÈB M?[M; h?€M? ç` ç M; M?bM +?^K +?^K- +m®B

h?€M? ç` M m H¨K i?"i bU- T?€B M;QÌB i`mv b€i h–M G"T- p"v i?b h–M G"T b) F?¦

æ®B pÈB +?mv M M¨v- #ªM i?•M h–M G"T +¦ +€+? M?bM +O KbM?X L;Q¢B i`W oQ
+?9i p +?¢K pÈB h–M G"T ` - +kM; +?d +¦ h?¬M; h?B M æ¢B æ F?¬M; +¦ w i®i pÈ

*€+ h?€M? ç` F?€+- M?Q H¨ GK+ æ` h?'i æ` - +?Q +?„+ Km®M H'v çQÊ+ i`¼M;

LÆB h?–M oU+ F?€+ pÈB :BÈB >¢- MÆB M¨v +¦ +€+ HQ¢B i¨B M;mv M +MM; #ªQ
L;mv M `'i ?B K i?'v- M?QM; h?€M? ç` M¨v +kM; F?¬M; #B i i` M M;QÌB h–M G"T
L;mv MX

æ½ M?Q p"v- ç„+ i°B K°i M?•M i¨B i` im´B KÈB tm'i ?B M M?Q ?„M- b) `'i F?¬M; +
`'i M?B m M;QÌB- ç m b) +¦ iQM? iQ€MX

>ÆM M[- ;B[+€+ h?€M? ç` M¨v +kM; F?¬M; T?ªB # M +?„+ M?Q i?ûT- K¶B h?€M
i?´ K M? K¬M;- p¬ +MM; F?´M; H²X h–M G"T iBM iQÎM;- #ªM i?•M çB ` M;Q¨B K°
i`Î M M `'i M?Ä- +?9 w K°i +?9i b) F?¬M; +¦ M;mv ?B K ;b5

@QyQ@

.mv L;½ æ°+ h¬M

h€+ ;Bª, hB m æ Q S?QM; GÊB

QQyQQ

3R3X *?QÆM; 3kd, h?–M h?9 h?¨M?5

_®i +m°+- h–M G”T pšM i?mv i T?K+ çQÊ+ K¼B M;QÌB- K°i KbM? çB i` M +QM çQÌ
GQM; *´ E?Q€M;- H,M; F?¬M; # v p T?Q K°i iÁ i?¨M? i?` HÈM +O #° i°+ h?9 oQ

hÁ i?¨M? i?` M¨v +kM; H¨ K°i iÁ i?¨M? +´- MB M ç¢B t tQ ç½ F?¬M; i? i` +Sm
h?9 i°+ i`QÎM; i?¼ M?'i- +kM; F?¬M; i? M¦B +?QM? t€+ MB M ç¢B iÁ i?¨M? M¨vX

"ÎB pb iÁ i?¨M? M¨v iWM; tm'i ?B M ? B p` æ¢B æ #° i°+ h?9 oQÆM;- çQÊ+ tQM;
/–M- K¼B M;QÌB ç m i?Q+? tQM; MÆB M¨v H¨ h?–M h?¨M?X

h?–M h?¨M? +?B K çB M iQ+? +U+ `°M; HÈM- HB + K„i F?¬M; i?'v i”M +MM;- iW
i`,K M,K KQÆB /†K- iW M K iÈB #„+ +kM; ?ÆM ? B i`,K /†KX h`QM; h?–M h?¨M?- F
oQÆM;- +ÁM +¦ `'i M?B m M?•M HQ¢B bBM? ?Q¢i Î ç•vX

h`QÈ+ F?B h?9 oQÆM; +?Q ?¢ H M? ç¦M; i`mv M i®M; i`”M L?'i æ` - MÆB M¨v +A
HQ¢B ç M iW +€+ h?€M? ç` F?€+- #ÎB pb L?'i æ` +¦ `'i M?B m i¨B M;mv MX

L?Q H¨ K°i Qi FBK HQ¢B [mw ?B K- +¦ i? Hmv M +? pk F?Q + Q +'T- +ÁM +¦ K°i
tm'i Î L?'i æ` X h?dM? i?Qª M; +kM; b) +¦ M;QÌB K v K„M +¦ çQÊ+ K°i F?®B h?–M
MÆB M¨vX

h–M G”T iB M ?¨M? i? v ç´B /mM; K¢Q +O KbM?- i`W F?B +¦ çQÊ+ h?–M L?½M M?
+?d /U p¨Q F?Q iS+- `'i F?¦ +ªK M?”M çQÊ+ +¦ +?¶ M¨Q ç†+ i?M i` M M;QÌB ?„MX

J†+ /M h?9 oQÆM; ç¦M; +Y i`mv M i®M; i`”M- M?QM; h?9 h?–M h?¨M? pšM T?²
M;QÌB i` M çQÌM; ç¬M; M?Q K„+ +YBX *€+ HQ¢B v m i?9 ?¦ ?bM?- +ÁM +¦ `'i M?B
im F?¬M; ?¦ ?bM?- +MM; pÈB `'i M?B m M?•M HQ¢BX

Í h?9 h?–M h?¨M? M¨v- ;†T T?ªB K°i +QM J½M? >´ " M G M /¨B K'v +?K+ i`QÊM;- ?
s¨ i?•M iQ #^M; i?MM; MQÈ+ ibK M;QÌB ?ÄB çQÌM;- F?¬M; +–M FBM? M;¢+X "ÎB
+?mv M K¬M i?2Q çQÌM; i?9 im- F?¬M; ?¦ ?bM?X

GBM? i?9 b m F?B ?¦ i?¨M? ?bM? M?•M HQ¢B- b) ç€M? K'i K°i #° T?”M ?mv i K¢
i? F?B M +?Q KbM? F?¬M; F?€+ ;b M?•M HQ¢B- +kM; +¦ i? im Hmv M +¬M; T?€T
?bM?- +¦ i? #ªQ i`b Qm i? ?mv i K¢+? Î KS+ HÈM M?'i- ;B®M; M?Q i`¨M; /B M bE
çQÊ+- +€+ i?–M i?9 K¢M? K) FB b) `'i Qi ?¦ i?¨M? ?bM? /€M; M?•M HQ¢BX æ®B
#ªQ i`b #° /€M; p®M +¦ +O KbM?- KÈB H¨ i®i M?'i5

J°i +QM EBK " M "€Q /¨B iÈB K°i i`QÊM; çB # M +¢M? h–M G”T- #QÈ+ +?•M Qm M
? HB + M; M; /¼+- M?[M; ç®K b€M; p¨M; i` M M;QÌB /QÈB €M? K†i i`ÌB H'T H€M'
i`ÆM KQÊi- K`M K¨M; M?Q ;'K p¦+X

o K†i h–M G”T F?¬M; +¦ #B m ibM? ;b- M?QM; i`QM; HÁM; +kM; +ªK i?'v +¦ T?–M ?
ç M; çB i`QM; K°i i?¨M? i?` i?•M i?Q¢BX "ÎB pb Î +?¶ h?9 oQÆM; *®+- i` M +Æ #ª
i?9 ?¦ ?bM?- ;B Q HQm +MM; #¼M ?¼ +kM; F?¬M; F?€+ ;b pÈB M?•M HQ¢BX

L?QM; Î +?¶ M¨v- +¦ i? +ªK M?”M çQÊ+ ç•v KÈB i?”i bU H¨ i?¨M? i?` i?m°+ p h?9

h–M G”T /¢Q +?ÆB F?¬M; +¦ KK+ çQ+? Î h?9 h?–M h?¨M?- ?„M M;?2 çQÊ+ K°i iBM

G•K >Q M +QM i` B h?¬M; h?B M æ¢B æ - ?ÆM K°i M,K i`QÈ+ ç½ iÈB L?'i æ` - ib
F?„T MÆB- i?”K +?Q +ÁM +?¢v iÈB b€i #B M ;BÈB hY GQM; *´ E?Q€M; ibK FB K `'

a m ç¦ çB h?9 oQÆM; *®+- F iB T H¨ h?9 oQÆM; H¢B KÎ ` i`mv M i®M; i`”M L?'
#B i çB ç•mX L?QM; +¦ HÌB ç²M M¦B i` M M;QÌB h–M G”T +¦ çQÊ+ `'i M?B m h?–M
[m€ ç€M; ?ÆM M¦B G•K >Q M çB iÈB L?'i æ` H¨ K M; i?2Q M;U +?d æ¢B æ - T?Q
;Bª L?'i æ` 5

GÌB ç²M M¨v H¨K +?Q p¬ b® h?9 i°+ +ªK i?'v T?šM M°- #¼M ?¼ iU M?B M F?¬M;
M?QM; H¢B p¬ +MM; +•K ?”M h–M G”TX

æ²M; i?ÌB- `'i M?B m M;QÌB +€+ h?€M? ç` F?€+ ç m çB [m i`mv M i®M; i`"M- K°
ibK FB K imM; iQ+? h–M G"TX

>B M ;BÌ- iMv iB M # M i`QM; K°i [m€M `QÊm M¨Q Î h?9 h?–M h?¨M?- +kM; +¦ i?
p h–M G"TX

Zm€M `QÊm h?9 h?–M h?¨M?- +¦ M?[M; +?¶ M;²B +?mv M K¬M #® i`Q +?Q HBM? i?
M K t®T i` M K†i ç'iX *?9M; M¦ +¦ i? M^K ?Q†+ M;²B- ?Q†+ H¨ M^K /¨B ` - i?QÎM
M;QM- b m ç¦ /MM; M;¬M M;[M?•M HQ¢B M¦B +?mv M T?B KX

h–M G"T v M ioM? M;²B i` M K°i #¨M M;?2 ? B +QM K½M? ?² i?9 im iQ K'v +?K+ i`C
T?B KX

@ >„+5 >B M ;BÌ L?'i æ` +?9M; i i?"i ç9M; H¨ M€Q M?B i K¨- iB m iY M?•M HQ¢B
;†T i?b i?¬B- M m #`i ;†T çQÊ+- F?ŠM; ç`M? i`U+ iB T Mm®i ?„M M; v5

L¦B +?mv M H¨ K°i +QM ?´ iQ M^K b'T Î # M ç¦- pQÆM HQÐB m®M; `QÊm ç´ ç–v K
M¦BX

J°i +QM ?´ HÈM F?€+- H¨ K°i +QM ?´ +€B- ;B¼M; M¦B +kM; M?Q M[iY M?•M H¢B-
i`„M; K„i- M¦B pÈB +QM ?´ ç®B /B M,

@ h–M G"T FB M; v +ª MY #QÈ+ h?–M oQÆM; oQÆM; i°+ h K æ` +kM; +¦ i? ç
i? M? FB K +O ?„M H¨ i?–M FB K i`mv M i?W çÌB çÌB ;B i°+ h?–M oQÆM;- +ÁM
h?€M? "BM?5 h` M M;QÌB ?„M +ÁM +¦ ç M /QÊ+ #Q S?QÆM; ;B i°+ h?–M oQÆM;
L;mv M- i +¨M; i?Q+? i?9 K'v i?S M¨v ?ÆM5

@ L?[M; i?S ç¦ +?d H¨ M;Q¢B p"i- HQ¢B #ªQ p"i M¨v- ? B +?9M; i +¦ çQÊ+ +kM; +?
?"M h–M G"T FB H¢B bBM? ` KQm ç² pÈB L?'i æ` i X _ä `¨M; H¨ æ¢B æ i?B M
ç m H¨ M?•M HQ¢B +?SX h?9 i°+ i ç½ #` /²M iÈB ;¦+- +?d +ÁM H¢B L?'i æ` M¨v-
F?¬M; M;Ì iÈB æ¢B æ FB M; v +ª ç` T?QÆM; M?Ä M¨v +kM; F?¬M; Km®M ç H¢B

*QM ?´ FB T?˜M M° M¦BX

>´ +€B F?) H„+ ç–m- M¦B,

@ h H¢B F?¬M; M;?o M?Q M;QÆB- F€ i?"i `'i M?B m M;QÌB ç m M¦B æ¢B æ ç M; i
pb i` M M;QÌB ?„M K M; i?2Q h?€M? p"i ;B i°+ h?–M oQÆM; tQ FB - bÊ `^M; [m
i°+ h?–M oQÆM;- +¦ M;QÌB M¦B æ¢B æ ç½ b„T T?B i?,M;- Km®M ç°i T?€ :BÈB M
*?•M h?–MX L;¨B 'v Km®M çB- M?'i ç`M? T?ªB /B i i`W h–M G"T- T?QM; h–M G"T
+?d bÊ H¨ ?v p¼M; h?9 i°+ i +,K i?M ?„M- ç®B pÈB M?•M HQ¢B- M?Q i? ;¼B H¨ K

ó'v ô

h–M G"T Î # M +¢M? M;?2 i? - +kM; F?¬M; F?ÄB +ªK i?'v ? i #B i M¦B ;bX L m M?Q
b) +?Q `^M; ç•v `ä `¨M; H¨ ? B M?•M HQ¢B ç M; M¦B +?mv M H¢B F?¬M; M;Ì iÈB HC

hYm [m€M M¨v +U+ HÈM- +¦ H) H¨ +?m˜M #` +?Q M?[M; i?9 im F?¬M; ?¦ ?bM?- +?
+MM; i®i- iQ HÈM K M; i?2Q p¨B T?–M €T +? - iK+ i^M; K¨ F?¬M; i?¬ i?B MX

h–M G"T M;²B Î ç¦- bQ b€M? pÈB ç¬B ?´ HÈM ç M; M¦B +?mv M # M +¢M?- ?bM? i
F X >ÆM M[- i` M M;QÌB ?„M +kM; F?¬M; +¦ / Q ç°M; F?Q iS+ ;b- ? B +QM ?´ HÈ
+,M #ªM F?¬M; +¦ +?9i w +'K F} M¨Q- M¦B `'i M?B m +?mv M K¨ h–M G"T Km®M #B

h–M G"T +ÁM M;?2 çQÊ+ K°i iBM iS+ H¨K +?Q ?„M #'i M;Ì, h?9 oQÆM; L?'i æ` pš
?¬M pÈB oQÆM; i°+ h K æ` - M;¨v +QÈB ç½ b„T iÈB ;–MX

"ÎB pb M;[F?Q +QM ?´ +€B FB `'i T?šM M°- M¨M; i?"K +?Q F?¬M; ç w +QM ?´ çU+
/[M¦B,

@ h?9 oQÆM; ç9M; H¨ ?² ç² `²B- H¨K b Q +¦ i? ;ª iB m +¬M; +?9 +?Q oQÆM; iY i
M?Q i? +¦ i? i?"i bU F i KBM? +MM; oQÆM; i°+ h K æ` ? v F?¬M;- +?Q h?9 i°+

/®+ X *?d M¦B pQÆM; iY oQÆM; i°+ h K æ` FB +kM; F?¬M; T?ªB i?S ;b i®i- €+ /
L?'i æ` - ;ª +?Q +€B HQ¢B M;QÌB M¨v- +¦ i? [m M;¨v i®i H¨M? ? v b Q\

@ æQÊ+ `²B5 L?½ h?B- M¨M; #Èi M¦B +?mv M M¨v çBX G–M M¨v +?9M; i iÈB H¨ p
H9+ ç¦ K¨ M¨M; +¦ #B m ?B M /` /¢M; ;b- h?9 oQÆM; b) F?¬M; i?Q+? i?9 ç•mX

L?½ h?B\

h–M G"T K†i M;? M ?¼M; HB + M?bM ?bM? i? F?´M; H² +O +QM ?´ +€B FB - +€B
HÁM; H„+ H„+ ç–mX s2K ` - h?9 i°+ Î i`QM; p¬ b® M,K [m #` M?•M HQ¢B ªM? ?QÎ
çÆM ;BªM H¨ ç ûT MÆB bBM? b®M;5

@ >W5 h?9 oQÆM; F?¬M; pmB i?b i? M¨Q +?S\ h´ ?m'M +O H½Q i´ i¬M;- bÊ `^M;
?bM? ?¦ ?bM?- ?¦ ?bM? i?¨M? M?•M HQ¢B +¦ ;b i®i\ *ÁM ç€M? K'i K°i #° T?"M
i?"i F?¬M; #B i #¼M ?¼ M;?o M?Q i? M¨Q M[5 G–M M¨v KÌB +?9M; i `ÌB M9B- F
i? /B M +?Q ¬M; i \ >B M i¢B HU+ HQÊM; K¢M? K) +?•M +?QM? Î #° i°+ h?9 oQÆ
i?9 F?¬M; ?¦ ?bM? +?9M; i K¨ i?¬B5

h` M F?m¬M K†i /[iÊM +QM ?´ +€B M¨v K M; i?2Q K'v T?–M F?BM? i?QÌM;X

G9+ ? B +QM ?´ M¨v M¦B +?mv M +¦ i? ç®B pÈB +?9M; i?b iB M; M¦B F?¬M; HÈM
i? M;?2 `'i `ä `¨M;- h–M G"T #¶M; M?B M M?bM i?'v- i` M K°i +?B + #¨M +€+? ç¦ F
[m€M `QÊm M¨v- +¦ K'v M;QÌB i` im´B [m–M €Q ?Q H - b„+ K†i `ä `¨M; +¦ +?9i F?

L?QM; #¼M ?¼ H¢B ç M; M?šM M?`M- F?¬M; T?€i i€+X hmv M?B M h–M G"T ç½
MB M FB - +ªK ;B€+ çQÊ+ #¼M ?¼ +¦ b€i w pÈB ? B +QM ?´ M¨v- i`QM; HÁM; F?¬

J'v M;QÌB M¨v [m–M €Q ?Q H - ?„M F?¬M; T?ªB M?•M HQ¢B #bM? i?QÌM;- pb b
? B +QM ?´ iQ M¨v\ G) M¨Q +?d H¨ #ÎB ? B +QM ?´ FB #bM? Hm"M K'v +•m i? +K

h–M G"T H„+ ç–m- i?–K M;?o ?ŠM H¨ F?¬M; T?ªBX o"v +kM; +?d +¦ K°i F?ª M,M;, I
?Q H M¨v- ?ŠM H¨ i?¨M? pB M oQÆM; i°+ h K æ` 5

L;?2 +¦ M;QÌB M¦B t'm oQÆM; iY i K æ` - i`QM; HÁM; iU M?B M b) #'i K½MX J¨ Î K
iU- H'v i?U+ HU+ H¨K +?m~M M¨v- #ÎB K°i +•m M¦B K¨ bBM? ` b€i w- +kM; F?¬M; T

a m ç¦- h–M G"T H¢B M;?2 ? B +QM ?´ M¨v M¦B K°i b® +?mv M p +€+ h?€M? ç` F?
F?B M h–M G"T +?9 wX

J°i i?ÌB ;B M ;–M ç•v- Î MÆB h?–M oU+ ç°i M?B M +¦ K°i +QÌM; ;Bª i` im´B F?¦ I
M¨v # M;Q¨B +kM; +?d KQÌB #ªv KQÌB i€K im´B- F?¬M; B #B i ?„M iÈB iW MÆB M
H¨ M;QÌB i? M? MB M F?¬M; i?m°+ ;B i°+ h?¬M; h?B M æ¢B æ - +kM; F?¬M; i?m
M¨Q Î *Ym h?B M h?"T æ` 5

>„M ;B®M; M?Q i`®M; `´M; tm'i ?B M- +ÁM Km®M i?–M #Q ?ÆM +ª h–M G"T- Qi M
G"T H¨ pQÆM; ;Bª i` im´B T?B i?ŠM; iW :BÈB >¢- +ÁM M;QÌB i? M? MB M M¨v- H

aU iQ+? +O ?„M i`mv M ` - H¨ #ÎB ?„M Î #®M h?€M? ç` L;k GK+ h?'i "€i- HB M iK
h?–M oQÆM;- F?¬M; +¦ K°i i`"M i?m 5

J¨ KQÌB b€m p` h?–M oQÆM; M¨v- FûK +ÄB M?'i +kM; H¨ +ªM? ;BÈB h?–M oQÆM;
H¨ +ªM? ;BÈB h?–M oQÆM; iS i`¼M; `²BX L;QÌB i? M? MB M M¨v ç€M? #¢B M?[M
HÌB M¦B H¨ Km®M ç€M? K°i i`"M pÈB h–M G"T +QÌM; ;Bª i` im´B T?B i?ŠM; iW :BI
H¨ M;QÌB SM; p"M5

h–M G"T M;?2 iBM iS+ M?Q i? - F?¬M; ;B"M K¨ KWM;X >„M pW +ªM? ;B€+ i?U+ HU
MB M M¨v- ç²M; i?ÌB +kM; ? i bS+ pmB KWM;X L;mv M M?•M `'i çÆM ;BªM- €T HU
H¨ ?„M #B i h?¬M; h?B M æ¢B æ Km®M #„i H'v ?„M H¨ M;QÌB SM; p"M #M ç„T p¨Q
;BÌ H¢B +¦ M;QÌB çSM; ` i` M? çQ¢i / M? ?B m M;QÌB SM; p"M pÈB ?„MX

æ•v ç9M; H¨ +?mv M i®i K¨5

@QyQ@

.mv L;½ æ°+ h¬M

h€+ ;Bª, hB m æ Q S?QM; GÊB

QQyQQ

3RNX *?QÆM; 3k3, h–M G”T _ h v5

L m M?Q K¨ +¦ i? çQÊ+- h–M G”T i?¨ `^M; i`U+ iB T i†M; +€B / M? ?B m M;QÌB SM
P M m´M; M;QÆB +¦ i? +äM; i? v i - M?QM; +?`m +? i H¨ /Q M;QÆB çB p”v5

hmv M?B M M;QÌB i? M? MB M M¨v +kM; i?”i H¨ HÊB ?¢B- i`QM; i?ÌB ;B M F?¬M; i
#¢B KQÌB b€m p` h?–M oQÆM;- h–M G”T iU ?ÄB- +?QM? KbM? +¦ i? ç€M? #¢B h
i`QM; i?ÌB ;B M M;„M M?Q p”v- HB M iK+ ç€M? #¢B M?B m h?–M oQÆM; M?Q i? -

>ÆM M[- +ªM? ;BÈB h?–M oQÆM; iS i`¼M;- ç½ H¨ +QÌM; ;Bª +’T #”+ M; M; pÈB
M;° i?B M ç¢Q- [m€ MY ç m +¦ ç¢Q +O KbM?- ?Q†+ +¦ #Q i?m”i i´ iB M i`mv M tm
i`”M M?Q p”v\

L?QM; +?Q /M M¦B i? M¨Q- M;QÌB i? M? MB M M¨v tm’i ?B M +kM; +QB M?Q +?B
G”T- +¦ M;QÌB M¦B h?¬M; h?B M æ¢B æ +kM; ç½ T?€B M;QÌB ibK FB K M;QÌB i`
+¦ w +?¨Q KÌBX

*?¨Q KÌB ?ª\

h`QM; HÁM; h–M G”T +QÌB H¢M?- bÊ `^M; +?Q +?„+X *?mv M h?¬M; h?B M æ¢B
H’v M;QÌB i? M? MB M M¨v #M ç„T K„i i`”M i?b +¦X

> B +QM ?´ HÈM M¨v ,M tQM;- M?¨M M?½ #QÈ+ ` F?ÄB [m€M `QÊmX oW ` F?ÄB
[m–M €Q ?Q H FB +kM; çB ` b€i T?Q b mX

h–M G”T MûK H¢B K°i F?®B L;mv M M?Ä- çSM; H M çB i?2Q ?QÈM; ? B +QM ?´ `Ì

> B +QM ?´ /QÌM; M?Q +kM; M?”M ` çB m ;b- i` M çQÌM; pšM çB i` M MÆB ? Q H
+kM; F?¬M; T?ªB iQ¨M H¨ FB M i`9+- +ÁM +¦ `’i M?B m `WM; M9BX æB m M¨v +?O
b®M; i`QM; iÁ i?¨M? M¨v- F?¬M; T?ªB H¨ i’i +ª HBM? i?9 ç m i?Q+? Î # M i`QM; F

S?Q i`QÈ+ H¨ K°i KªM? `WM; +”v T?¢K pB KQÌB K’v /†K- `WM; `”K t M? mK iQÆB
tQ - /•v H2Q [m’M +?†iX hÈB ;–M `WM; `”K- +¦ i? +ªK ;B€+ çQÊ+ K°i +´ F?Q iS+ K

> B +QM ?´ /WM; #QÈ+- +QM ?´ çU+ H9+ M¨v F?¬M; +¦ K°i +?9i K2M b v- tQ v M;
M?¢i M¦B,

@ h?S /’m ç–m HÌB çm¬B- ` ç•v çB5

J’v M;QÌB i` im´B [m–M €Q ?Q H #„i ç–m ?B M ?bM? iW i`QM; F?¬M; F?Q- p K†
pb #` T?€i ?B M- K¨ ç m K M; i?2Q p +QÌB H¢M? M?¨M M?¢iX

h`QM; ç¦ +¦ K°i M;QÌB i? M? MB M # M;Q¨B F?Q€M; # KQÆB im´B- K°i i?•M €Q /
#m°+ i¦+ FBK [m M- /B M K¢Q `’i H¨ M? im’M- F?¦2 KB M; ˜M ?B M w +QÌB H¢M?

@ > B +QM b9+ bBM? +€+ M;QÆB- H€ ; M i?”i H¨ F?¬M; M?ÄX S?€i ?B M +?9M; i
i çB iÈB MÆB ?Q M; p„M; M¨vX > ? - p”v i?b H¢B #Èi +?Q +?9M; i `’i M?B m T?

*QM ?´ +€B FB ;B¼M; b„+ #ûM M¦B,

@ *€+ M;QÆB Km®M H¨K ;b\ æ•v H¨ h?9 h?–M h?¨M?5

@ "B i ç•v H¨ h?9 h?–M h?¨M?- +?9M; i +kM; F?¬M; H¨K ;b- +?d H¨ ;–M ç•v i?•M
K€B- Km®M ibK +?9i `QÊm ?´ +®i- i˜K #´ K°i +?9i5

h? M? MB M M? im’M €Q iQK FB M¦B tQM;- HB M +QÌB iQ H¢M? H)QX

J’v M;QÌB M K M[i? M? MB M çB i?2Q b m ?„M +kM; +QÌB ? ?¨ i?2QX > B M[iY
M?QM; +kM; +9B ç–m +QÌB ?b ?bX

@ _QÊm ?´ +®i\

*QM ?´ çU+ +QÌB H¢M? M¦B,

@ o”v T?ªB t2K +€+ M;QÆB +¦ #ªM HoM? ç¦ ? v F?¬M;X *?ŠM; [m i `’i ?B m F€-
bBM? ` b€i w K½M? HB i ç®B pÈB +?9M; i M?Q i? \

@ *€B M¨v T?ªB ?ÄB +?QM? M;QÆB `²B- B #ªQ KB M; K²K +€+ M;QÆB i?®B M?Q

h? M? MB M €Q iQK M¦B `²B- M?bM i?Q€M; [m M;QÌB i` im´B /šM ç–m ?ÆM ? B K
H¢M? M¦B,

@ L;QÌB oQÆM; i°+ h K æ` +?9M; i - M¨Q T?ªB HQ¢B b9+ bBM? +€+ M;QÆB +¦ i?

@ h?b ` +€+ M;QÆB H¨ ç€K `€+ `QÎB oQÆM; i°+ h K æ` X > ? ? ? X

*QM ?´ çU+ +QÌB H¢M?- M¦ ç½ #` K’v M;QÌB i? M? MB M FB K°i +•m b9+ bBM? M
;B”M- M¦B +?mv M +kM; F?¬M; M ibM? M[X æ¬B K„i ?´ i`ÊM iQ +O M¦ M?bM M;Q
ç–m pšM Hm¬M BK H†M;- M¦B,

@ L;QÆB +?QM? H¨ i M pQÆM; iY Km®M H’v +¬M; +?9 #° i°+ h?9 oQÆM; +?9M; i

L;QÌB i` im´B KÈB ? B KQÆB FB F?) H„+ ç–m- +QÌB F?) M¦B,

@ E?¬M; T?ªB i¢ Km®M H’v ª H¨ + + +O i X *ÁM i H¢B +?QÈM; K„i K°i +QM b9+

@ L;QÆB- Km®M +? i5

*QM ?´ çU+ /M H¨ +¦ Q€M ?”M K’v +•m pÈB h?9 oQÆM;- p”v i?b ç¦ +kM; H¨ +?mv M
+?Q T?ûT M;QÌB M;Q¨B M?K+ K¢ M?Q p”vX

*QM ?´ +€B iQ HÈM FB H¢M? HMM; M¦B,

@ *€+ ?¢ ?¢ M?K+ +¬M; +?9 #° i°+ h?9 oQÆM; +?9M; i - +?ŠM; T?ªB H¨ K„M; Hm

L;QÌB i` im´B KÈB ? B KQÆB FB F?¬M; +?9i T?”i HÁM;- M?¨M M?¢i +QÌB M¦B,

@ J„M; i?b ç½ b Q\ :B i +€+ M;QÆB- b) F?¬M; +¦ M;QÌB #B i i ç½ K„M; ?„M M[X

@ G•K GQM;- H M- ;B i ? B +QM b9+ bBM? M¨v çBX >¨M? ç°M; #Q K”i K°i +?9i- ç
çWM; ;•v ` ç°M; ioM? [m€ HÈMX .M b Q- MÆB M¨v H¨ h?9 h?–M h?¨M?-

h? M? MB M €Q iQK FB ç€T H¢B- çB p T?Q ? B +QM ?´ HÈM- +QÌB H¢M? M¦B,

@ > B +QM b9+ bBM?- çWM; i`€+? i HÁM; /¢ ç°+ €+- Km®M i`€+?- i?b i`€+? +€+
i?¬B5

L¦B `²B- i` M M;QÌB i? M? MB M €Q iQK M¨v #¶M; M?B M #°+ T?€i ` K°i +¶ F?Q iS
?²M M¨v çO b M #^M; `WM; M9B- H¢B #` i? M? MB M M? im’M €Q iQK M¨v F?®M;
[m M? i?•M i? KbM?- +?d i v p T?Q ? B +QM ?´- +QÌB H¢M? M¦B,

@ > B i M +€+ M;QÆB- +MM; H M çB- çWM; H½M; T?Q i?ÌB ;B M5

@L; Q5

*QM ?´ çU+ T?€i ` K°i iB M; `Qi ;¨Q T?šM M°- +?•M i`QÈ+ ;”T H¢B- +?•M b m ç¢
tm®M; M9B M?¨Q p T?Q i? M? MB M €Q iQKX LÆB M¦ HQÈi [m K M; i?2Q K°i +
tmM; [m M?- i?”i H¨ /¼ M;QÌB5

h?9 im çÆM i?m–M - i` M M;QÌB +?9M; M¦ K M; i?2Q +¶ b€i F?Q ç½ iQM?X hÈB K
+QB M?Q H¨ K°i HQ¢B #Q i?m”i K°i HQ¢B ç¢Q i?m°+ p HBM? i?9X *?9M; M¦ Î ;B[
iU M?B M- HQ¢B #Q i?m”i ?bM? i?¨M? iW b€i F?Q M¨v- /M +?Q pä ;Bª M?•M HQ¢B
F?¬M; /€K ç®B ç–m +?QM? /B MX

h? M? MB M €Q iQK M¨v H¢B K†i F?¬M; ç´B b„+- ? B i v ç˜v ` - i` M #–m i`ÌB #¶M
i v HÈM ?bM? i?¨M? iW / Q ç°M; M,M; HQÊM;- i`U+ iB T ç€M? H M b€i F?Q /Q +Q

•K5

J°i iB M; M´ HÈM- b¦M; F?Q b M #^M; T?¢K pB K'v i`,K i?QÈ+- +´ i?K M;¨M M,K- i
i?¨M? ?Q ªQ- K†i ç'i +?€v ç2M iWM; KªM;5

*QM ?´ çU+ `9i HmB ` b m- i? M? MB M €Q iQK H¢B F?¬M; +?9i H v +?mv M +?d K

@ *€+ M;QÆB M M +MM; iB M H M çB- M;QÆB- F?¬M; T?ªB ç®B i?O +O i 5

h? M? MB M €Q iQK +?d p¨Q +QM ?´ çU+- p K†i M?¨M M?¢i i`¨Q T?9M;X

@ _®M;5

*QM ?´ +€B +OM; `®M; H M K°i iB M; ;B"M /[X >² ;–K bÆM H•KX iB M; `®M; M¨v T
HB i- H¨K +?Q F?¬M; ;B M i`QÈ+ K„i +kM; i`Î M M p†M p QX

*QM ?´ çU+ i®+ ç° M? M? M?Q iB +?ÈT- K°i H–M M[ç€M? p T?Q i? M? MB M €

_²M; ç¢T K•v- ?² +QÐB ;B¦X > B +QM ?´ HÈM i?9 im F?¬M; HU +?¼M ?¦ ?bM? M¨
;B¦ +U+ F, K½M? HB iX *ÆM ;B¦ M¨v M?Q HQÐB / Q b„+ #ûM- +„i M€i F?¬M; ;B M
HÈM /¨B K'v +?K+ i`QÊM; +O +?9M; M¦- +¨M; K M; i?2Q HU+ p¢M +•M- i¢Q +?Q M
M9B + Q F?´M; H²- "T p T?Q M;QÌB i? M? MB M €Q iQK5

S?Q b m HQM; M;QÌB i? M? MB M €Q iQK #¶M; M?B M pMM; H M K°i ?Q ªM? J h?
KkB /[iÊM- +¦ # ç–m b€m i v- i` M K¶B K°i i v ç m M„K pk F?Q F?€+ M? mX

J h?–M + Q +?WM; i`,K i?QÈ+- i`U+ iB T ç€M? p T?Q ? B +QM K½M? ?´5

h–M G"T pšM i`®M Î i`QM; +?¶ i®B •K i?–K i?2Q /äB- i`QM; HÁM; F?¬M; F?ÄB `MM
M;QÌB i? M? MB M M¨v i?"i H¨ K¢M? K)5 æ•v `ä `¨M; F?€+ #B i pÈB M?[M; #Q i?
iWM; i?'v çQÊ+ i`QÈ+ FB - ?„M H¨ i?m°+ p #Q i?m"i i`mv M i?W +O `B M; MÆB

G¢B +¦ i? /B M ?¦ ` J oQÆM; # ç–m b€m i v- i?U+ HU+ i? M? MB M M¨v H¨K +
+ªM? ;B€+X

h` M i?•M i? ? B +QM K½M? ?´- H9+ M¨v +kM; #®+ H M ?Q ªM? K½M? ?´ F?´M; H
+MM; F?´M; H²- ç€M? p T?Q ?Q ªM? J h?–M # ç–m b€m i v +O M;QÆB i? M? M

> B # M #„i ç–m +?ûK ;B i F`+? HB i5

h®+ ç° [m H¢B M? M? ç M KS+ H¨K M;QÌB i ?Q +ª K„iX a m K'v +?K+ ?B T- i?
HÈM iB M;- KB M; T?mM ` K°i M;KK K€m ?mv iX GB M i?'v ?Q ªM? J h?–M # ç•m
+?®+ #°+ T?€i ` ?¨Q [m M; p¢M i`QÊM;- b€m FB M pk F?Q i` M b€m +€M? i v ç m

.QÌM; M?Q bS+ +?B M ç'm i,M; p¼i K'v H–M i`QM; M?€v K„i- i`U+ iB T +?ûK ?Q ªM
KªM? M?Ä5

> B +QM ?´ # M /QÈB KB M; T?mM K€m- #` i?QÆM; F?¬M; M? X

@ :B i5

h? M? MB M €Q iQK [m€i HÈM K°i iB M;- ?Q ªM? J h?–M T?Q b m ;BQÆM; M M?
+QM ?´ ç½ #` i?QÆM;X

•K –K –K5

> B +QM ?´ ç m T?mM ` K°i çQ¨M H®+ tQ€v- ç˜v HMB ?Q ªM? J h?–MX

a m ç¦ HB + M?bM HšM M? m- i`QM; K„i H° p F?¬M; #Ä- ç²M; HQ¢i +?¦T ç°M; p [
M¨v- i¨B F?¬M; #^M; M;QÌB- +¦ F?ª M,M; b) T?ªB i`ª ;B€ #^M; bBM? K M?X

L?QM; Km®M +?ûK ;B i +?9M; M¦- F?¬M; i`ª K°i +€B ;B€ ç„i- p"v i?b çWM; KÆ5

h¨M hmv i i?–M i?QÆM;- bQ pÈB M?'i HQm >²M; J¬M; HBM? #ªQ +ÁM FBM? F?OM
h–M ok `®i +K+ ç½ /MM; ç MX

óaQ HU+ +¬M; FQ+?\ h¨M hmv i i?–M i?QÆM; +?ŠM; H) HU+ +¬M; FQ+? F?¬M; #^
+O +€+ M;QÆB\ h`QM; HÁM; h–M ok +kM; /kM; tm'i ` K°iiB ?QM; T?'M ç +?B M
+¦ H¢B HQ¢B +ªK ;B€+ M¨v `²BX

óE?QÆM; S?¢K ?mvM?- M;QÆB çB ç®B T?¦ pÈB E?QÆM; G"T- +ÁM h–M ok FB ç
i?€M? ?Q¨M; æQ M J°+ o•M /MM; i?–M i?S+ i`mv M •K M¦B- óh? M? #¨Q h–M ok- *
G K- +?9M; i # M;QÌB ç®B T?¦- +ÁM ?„+ #¨Q h–M ok FB - h?•M æ² ?mvM? p¨ J°
M;QÌB t2K i? M¨Q\ô

L K +U+ i?€M? ?Q¨M; M #¨B- +€+ p` i?€M? ?Q¨M; FB +kM; +?ŠM; +¦ w FB M M[X

õ*?†i ;¨ +?ŠM; +–M +–M / Q K´ i`•mö- K¨ ç½ +?®M; çÐ- b) T?ªB /MM; iQ¨M HU+5
F?B +?®M; çÐ- ç½ ?B M i?` ` i?U+ HU+- bQ pÈB ?„+ #¨Q h–M ok `ä `¨M; H¨ K¢M
#¼M M;QÌB *?m >Q„+- E?QÆM; S?¢K ç m +?Q +?QM? i?S+ +ªK M?"M çQÊ+ mv HU
i`QM; i v h?–M ok5

ó>¬5ô

h?•M ?bM? M? M? M?Q +?ÈT /B ç°M;- *?m >Q„+- h? M; G K- æQ M J°+ o•M- # ç¢
ç½ p•v H'v i? M? #¨Q h–M ok- +ÁM h?•M æ² .B K- J°+ E?•K- ? B ç¢B i?€M? ?Q¨M
K†i h–M ok- +?Q M MB E?QÆM; S?¢K- +?d +ÁM #B i M?bM p¨Q i`QÈ+ K†i E?QÆM

eRNX *?QÆM; Rd, o¢M GQ :B M; aÆM

L?Q ?¬K M v E?QÆM; G"T `'i F?€+ bQ pÈB [m€ F?S- i¦+ /¨B H¦2 H M #Q+? HK+ [m
+?S K°i çB K bBM? +Æ HK+ b„+- iQ¨M #° çB m M¨v F?B M E?QÆM; S?¢K M?È iÈ
h?m JBöX

E?QÆM; G"T #•v ;BÌ- +?d M?bM # M;Q¨B +MM; pÈB F?Q iS+ +kM; p¬ +MM; ;B®M
M i`QM; ? B M;QÌB H¢B +¦ F?€+ #B i `'i HÈMX *€ iQM? hª h?m JB `'i ç°+ H"T- K
+¦ K°i HQ¢B ¬M M?m M?Q i?OvX

@ S?K ?Q¨M;X @ E?QÆM; G"T M? ;B¼M; M¦BX

E?QÆM; S?¢K M?QÈM; K¨v- H¢M? M?¢i M¦B,

@ G"T M?B- M;QÆB ?B M i¢B [m v ç–m H¢B- M;Q M M;Q½M i?2Q i i`Î p - `²B ç2K
/B i i`W çB- M;QÆB b) pšM H¨ +QM +O E?QÆM; S?¢K i - pšM H¨ +¬M; +?9 +O S

@ L;?B i +?OM;\ .B i i`W\

E?QÆM; G"T b„+ K†i #B M ç´B- KK+ [m M; pšM M?m ?Á ç°i M?B M i`Î M M b„+
E?QÆM; S?¢KX

@ S?K ?Q¨M;- ç•v H¨ ?¨B iY +O +QM +MM; ok + - F?¬M; T?ªB H¨ M;?B i +?OM;- +

>Q¨B i? B M?B m M,K M?Q p"v- E?QÆM; G"T +Æ ?² H9+ M¨Q +kM; +ªK i?'v bU `m
i`QM; #KM;- ç'v H¨ +ªK ;B€+ +®i M?K+ iQÆM; HB M- F?B M E?QÆM; G"T ç®B pÈ

ngay, Tần Lập, nếu không huynh dẫn muội đi, muội không cần danh phận gì cả, đi theo cạnh huynh làm nha hoàn cũng tốt hơn là làm công chúa Thú tộc này, muội sinh hoạt thế này quá đủ rồi!"

Giọng nói Linh Nhi dân trở nên bi thương, còn mang theo một tia oán niệm.

"Muội đi rồi, vậy phụ thân muội làm sao? Chủng tộc của muội sẽ thế nào?"

Tần Lập hỏi.

"Những chuyện đó có liên quan gì tới muội? Muội lo nghĩ vì bọn họ, ai lo lắng cho muội chứ?"

Linh Nhi cầm lấy rượu tiểu nhị đưa lên, rót một lý, một hơi uống cạn. truyền âm nói:

"Dù sao huynh cùng Vương tộc Tam Địa cũng đã thể không đội trời chung, vì sao không dứt khoát một chút, bắt cóc Vương phi Tam Địa Tương lai?"

Linh Nhi uống chút rượu, giọng nói trở nên ngọt lịm, vô cùng êm dịu.

Không nói thì thôi, Tần Lập nghe xong quả thật có phần động tâm. Cũng không phải nói hắn có suy nghĩ gì Linh Nhi, mà là cảm thấy như thế quả thật có thể làm Vương tộc Tam Địa mất hết mặt mũi lần nữa.

Chỉ là làm thế, bộ tộc Thú Vương cùng Tam Địa sẽ không còn chỗ nào xoa dịu được nữa, sợ rằng mượn cớ này, Vương tộc Tam Địa sẽ thật sự tấn công đánh Nhất Địa.

Tần Lập không muốn vô tình đẩy bộ tộc Thú Vương tới bờ vực sâu, dù sao thì bộ tộc Thú Vương không thù không oán với mình, hơn nữa hắn cũng không nhất thiết phải làm như vậy.

Tần Lập cười cự tuyệt nói:

"Hay là thôi đi, nếu muội thật sự không muốn gả cho vương tử Tam Địa kia, cùng lắm thì ngày bọn họ đón dâu, huynh cướp muội đi là được. Như vậy thì chuyện này sẽ không có quan hệ tới muội cùng bộ tộc Thú Vương."

"À, như vậy hình như rất hay!"

Linh Nhi vô cùng hưng phấn hồi đáp.

Tần Lập hết biết nói gì liếc nhìn Linh Nhi bên kia, thầm than: ta chẳng qua là tùy tiện nói một chút, nàng còn tưởng là thật sao. Thật sự cpi Vương tộc Tam Địa chỉ là thịt cá, có thể tùy ý cho người ta cắt xẻo hay sao chứ?

Tuy nhiên lời này chỉ nói ở trong lòng, Tần Lập tuyệt không muốn trơ mắt nhìn cô gái Linh Nhi đã từng giúp mình phải nhảy vào hố lửa.

"Muội đã biết là huynh sẽ ở nơi này, tên vương tử Tam Địa kia là do huynh giết phải không? Hắc, giết hay lắm!"

Linh Nhi tiếp tục truyền âm nói chuyện với Tần Lập.

Không đợi Tần Lập trả lời, ngoài cửa quán rượu đột nhiên có mười mấy người nối đuôi bước vào, sắc mặt không tốt lành gì. Sau khi tiến vào, những người này trước tiên nhìn quét một vòng quán rượu, sau đó đều nhìn về phía một lão già tiên phong đạo cốt ở giữa bọn họ.

-o0o-

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

——oo0oo——

823. Chương 832: Thần Toán Sư!

Chỉ thấy lão già tiên phong đạo cốt này trước tiên nhắm mắt lại, ngón tay nhanh chóng bấm đốt tính toán gì đó. Một lúc lâu, mới đột nhiên mở mắt, ánh mắt bỗng bắn ra hai đạo thần quang, nhìn về phía Tần Lập.

Lúc này, bên trong quán rượu yên tĩnh một lần nữa, rất nhiều người đều nhìn về phía Tần Lập, lại nhìn sáng đám người sắc mặt không tốt kia. Lúc này, dù là người có thần kinh thô thiển cỡ nào, cũng ý thức được đã sắp xảy ra chuyện.

- Chính là hắn!

Lão già tiên phong đạo cốt kia giọng nói già nu,. nhưng cứng cỏi rắn chắc, nâng tay chỉ thẳng về phía Tần Lập.

Những người đi theo bên cạnh lão già, lập tức mỗi người đều hiện ra vẻ giận dữ, khóe miệng nhếch một ý cười lạnh băng. Một người trong đó lớn tiếng nói:

- Vương tộc Tam Địa giải quyết ân oán tư nhân, mời người không có liên quan đến chuyện này tránh né một chút. Tiền rượu của mọi người, Vương tộc Tam Địa ta sẽ trả hết!

- Vương tộc Tam Địa? Người kia là Tần Lập!

Giữa những khách trong quán rượu, có người kinh hô.

- Đúng thế, người thanh niên kia nhất định chính là Tần Lập!

- Không ngờ VươngtộcT am Địa tìm tới nhanh như thế, thật là quá lợi hại mà!

- Vương tộc một Thánh địa, quả nhiên nội tình hùng hậu!

- Hôm nay sợ rằng Tần Lập gặp nạn rồi!

- Ôi! Không ngờ tới hắn còn dám tiếp tục ở trong Thú Thần Thành, thật là nghé con không sợ cọp mà!

Mọi người đều xôn xao, đều đứng dậy chuẩn bị rời đi. Tuy rằng những người này đều có địa vị, nhưng cũng không dám, cũng không muốn xảy ra xung đột gì với Vương tộc Tam Địa. Dù sao chuyện này không hề có quan hệ tới bọn họ. Vương tộc Tam Địa kiêu ngạo ngang ngược cũng không phải ngày một ngày hai, mọi người đã sớm thành thói quen rồi.

Chỉ là ở giữa các vị khách này, cũng có người không bán mặt mũi cho Vương tộc Tam Địa. Một thiếu niên anh tuấn bề ngoài chỉ khoảng mười tám mười chín tuổi mày kiếm mắt sáng, môi hồng răng trắng, thân trường bào xanh ngọc, đầu đội buộc tóc kim quan, anh tuấn tiêu sái. Bên cạnh còn hai thiếu nữ mười bảy mười tám tuổi rất là xinh đẹp.

Chỉ nghe thiếu niên anh tuấn này cười lạnh nói:

- Ha ha! Vương tộcTam Địa, thật là uy phong mà! Chỉ là nơi này dường như không phải Tam Địa, hình như các ngươi bày biện uy phong, bày ra sai chỗ rồi. Thức thời thì nhanh ra ngoài, muốn đánh muốn giết, phiền các ngươi ra ngoài mà đánh. Đừng có ở chỗ này quấy nhiễu hứng uống rượu của mọi người!

Ở một phía khác, trên một chiếc bàn có bình phong ngăn cách, cũng truyền tới một giọng nói nữ nhân lạnh băng:

- Vương tộc Tam Địa thì sao? Kiêu ngạo ngang tàng tới tận Nhất Địa, sớm nghe nói Vương tộc Tam Địa thèm thuông Nhất Địa đã lâu, không ngờ chuyện này là thật, muốn đánh muốn giết, cút ra khỏi quán rượu này, đừng có ở đây làm người ta chán ghét!

Bộp bộp bộp!

Ở một góc xa xa trong quán rượu, trên một chiếc bàn có bình phong ngăn cách, truyền ra mấy tiếng vổ tay, Một giọng nói cũng rất trẻ tuổi truyền tới, cười nói:

- Nói rất hay, không nói chỉ có các ngươi coi cái bảng hiệu Vương tộc Tam Địa là chuyện lớn, ta thật không quan tâm các ngươi là Vương tộc Tam Địa chó má gì, ở trên tay Tần công tử người ta đã mất mặt mũi hai lần, lần thứ ba này còn chưa nhớ rõ. Không tìm một chỗ không người, lại cứ khăng khăng tới trước mặt đám đông, chương mặt ra cho người ta tát một cái bạt tai thứ ba. Chậc, ngươi nói trên đời này làm sao lại có hạng người hạ tiện như thế chứ?

Những người Vương tộc Tam Địa bị tức giận tới sắc mặt tái mét, lúc thiếu niên anh tuấn kia mở miệng, bọn họ còn muốn mắng to uy hiếp một phen, không ngờ tới ngay sau đó lại có hai người không sợ chết. Nên biết rằng dám ở đây, ngay trước mặt mọi người, ném bỏ mặt mũi Vương tộc Tam Địa như thế. nếu không phải là đầu óc có vấn đề, thì là không cần sợ hãi!

Nghĩ cho kỹ, đều là cái sau chiếm đa số.

Cho nên, những người Vương tộc Tam Địa này thật không dễ trực tiếp làm căng, bọn họ quả thật không có lý. Trước tiên không nói đây không phải địa bàn của bọn họ, chỉ nói bọn họ làm điệu bộ như thế, quả thật không làm người ta ưa được.

Muốn đánh muốn giết, đi ra ngoài mà làm, cần gì gây sự ở trong quán rượu người ta chứ?

Càng thêm rót dầu vào lửa, không đợi người phía Tam Địa có phản ứng. ông chủ quán rượu là một trung niên hơn năm mươi tuổi đứng gậy, trầm giọng nói:

- Quán rượu này là Hoắc gia Bát Địa mở ra, các vị bằng hữu Vương tộc Tam Địa có phải nên cho mặt mũi, đi ra ngoài gây sự?

Tuy rằng ông chủ quán rượu nói rất khách khí, nhưng thái độ cực kỳ cứng rắn, ai cũng nghe ra được. Lúc này trong quán rượu vốn đã có không ít người đứng lên, lập tức ngồi xuống lại, mỗi người đều nghẹn cười nhìn phản ứng phía Vương tộc Tam Địa.

Những thanh niên trẻ tuổi phía Vương tộc Tam Địa đã sớm tràn ngập căm phẫn muốn xông lên, lại bị người bên cạnh gắt gao kéo lại. Không ngờ tới muốn chém giết Tần Lập ở đây, nhưng lại gặp phải nhiều người không liên quan như thế, có trời mới biết những người dám lên tiếng châm chọc ngay trước mặt bọn họ sẽ có thân phận gì?

Nếu đối phương thật là các Vương tộc Thánh địa khác, vậy nếu thật sự đắc tội bọn họ, ngay cả Vương tộc Tam Địa là bàng chi bộ tộc Đại Đế, cũng không thể nào thừa nhận nổi loại áp lực này!

- Các vị, có lỗi, có lỗi quá, là tại hạ nói lỡ lời. Ha ha, các vị tiếp tục uống rượu.

Một người trung niên Vương tộc Tam Địa bày ra vẻ ôn hòa chắp tay xin lỗi với ông chủ quán rượu, trên mặt mang theo vẻ tươi cười. Nhưng trong lòng lại đang nghiến răng nghiến lợi, thề rằng nhất định phải điều tra rõ những kẻ dám có gan nói lời châm chọc Vương tộc Tam Địa. Nếu là con cháu Thánh địa khác thì cũng thôi, nếu mà không phải, Vương tộc Tam Địa nhất định sẽ cho bọn chúng một bài học suốt đời khó quên!

Người trung niên nói rồi, ánh mắt rơi trên người Tần Lập, ngữ khí quái dị nói:

- Tần công tử, đừng ở đây làm người ta chán ghét, ra ngoài cùng chúng ta một chuyến nào?

Tần Lập nghe thế, cũng không ngẩng đầu, tiếp tục uống rượu, giống như hoàn toàn không nghe thấy gì, uống xong một ngụm rượu, lại gắp thức ăn, ăn xong một miếng, đặt đũa xuống cạnh dĩa, nhàn nhạt nói:

- Cút ra ngoài, đừng quấy nhiễu hứng thú uống rượu của ta!

Vốn quán rượu rất là yên tĩnh, lúc này lại càng thành một mảnh tĩnh mịch. Rất nhiều người đều trợn mắt há mồm nhìn Tần Lập, biết rõ hắn không phủ nhận, chẳng khác nào là cam chịu. Mà ở ngay trước mặt những cường giả Vương tộc Tam Địa này, còn dám cứng rắn như vậy, sợ rằng ngoại trừ con cháu hạch tâm những Vương tộc Thánh địa khác, không có ai dám làm như thế nữa!

- Ha ha, tốt!

Trong bình phong bên kia truyền tới tiếng cười nữ nhân lạnh băng, tuy rằng nghe vẫn còn thật lạnh lẽo, nhưng ai cũng nghe được nàng rất thoải mái.

-Nói rất hay!

- Thật đúng khẩu vị của ta!

Hai người vừa trào phúng Vương tộc Tam Địa còn lại, cũng cười lớn tiếng nói.

Mấy người Vương tộc Tam Địa tức giận muốn bốc khói, hận không thể nuốt sống Tần Lập, trực tiếp làm thịt ba cái tên ồn ào kia. Nhưng lúc này, bọn họ lại không nói ra lời được. Giết một mình Tần Lập, bọn họ có can đảm này, nhưng khiến cho nhiêu người tức giận, đến lúc đó dẫn phát các Thánh địa cùng nhau công kích Tam Địa, vậy thì bọn họ chịu không nổi.

- Tốt! Rất tốt! Tần Lập, Người là kẻ nhu nhược, nhát gan! Có bản lĩnh thì ngươi ở trong quán rượu này uống cả đời đi! Chỉ cần ngươi dám ra khỏi cửa, ta lập tức chém giết ngươi!

Trung niên Vương tộc Tam Địa phẫn nộ quát, xoay người ra cửa.

- Chờ đã…

Tần Lập đột nhiên lên tiếng.

Những người Vương tộc Tam Địa lập tức đứng lại, quay đầu lạnh lùng nhìn Tần Lập.

- Người nghĩ thông suốt rồi sao? Không làm kẻ nhu nhược nữa?

Một thành viên Vương tộc Tam Địa châm chọc nói.

Tần Lập không để ý tới hắn, mà chỉ tay về phía lão già tiên phong đạo cốt kia, nhàn nhạt nói:

- Ngươi dám suy tính phương vị của ta. Lão già này, ta phải giết ngươi!

Nói lại, Tần Lập cũng không quá mức sợ hãi với những người Vương tộc Tam Địa tới giết mình. Thật sự đánh không lại, hắn có thể trốn trở về Tử Long cổ Khoáng, Hành Tự Quyết hắn lĩnh ngộ được trên Hoang cổ thần tàng là thiên hạ vô song, thật sự muốn chạy, những người này tuyệt đối không đuổi kịp. Dù là đuổi kịp, bọn họ cũng không có gan tiến vào Tử Long Cổ Khoáng.

Nếu bọn họ thật sự dám lao vào Tử Long cổ Khoáng, vậy Tần Lập lại càng vui vẻ, Tử Long Cổ Khoáng này ngay cả Đại Đế cũng phải kiêng kỵ ba phần, cũng không phải là không có lý do. Đến lúc đó chỉ cần Tần Lập dẫn bọn họ gặp mấy tên Hoàng Giả Cổ Thi, cũng đủ diệt sạch sẽ toàn đội ngũ bọn họ!

Nhưng lão già này có thể suy tính ra phương hướng cụ thể của Tần Lập, quả thật là đáng sợ, có tồn tại dạng người như thế, chẳng phải nói rằng sau này chỉ cần có người muốn giết Tần Lập, mời lão già này ra suy tính một phen, là có thể tìm được hắn một cách cực kỳ chính xác hay sao?

Loại cảm giác này, thật là cho Tần Lập cực kỳ khó chịu.

Lão già tiên phong đạo cốt kia nghe Tần Lập nói lời này, nhàn nhạt nói:

- Ngươi có thể sống qua lần này rồi nói, lão hủ tính ngươi không sống qua ngày hôm nay!

- Vậy chúng ta cược một lần.

Tần Lập cười hì hì, nhìn lão già tiên phong đạo cốt kia nói:

- Ta cược rằng lão lập tức phải chết!

-Ha ha ha!

Lão già tiên phong đạo cốt cùng thành viên Vương tộc Tam Địa như nghe được chuyện buồn cười nhất trên đời, vừa lúc những thành viên Vương tộc Tam Địa mượn chuyện này giảm bớt việc mình khó coi, cười rất thoải mái, ánh mắt nhìn Tần Lập như nhìn kẻ ngốc.

Lão già tiên phong đạo cốt nhìn thẳng vào Tần Lập, nói:

- Tiêu tử, ngươi có biết lão hủ là cảnh giới gì không? Không dám quá lời, lão ta Thần Toán Sư cảnh giới Thánh Chủ đỉnh cấp. Nếu bị tiểu súc sinh như ngươi hù dọa, sau này không cần đi ra ngoài nữa!

- Cái gì? Lão ta là Thần Toán Sư?

- Trời ạ. là người đi ra từ gia tộc Thần Toán Ngũ Địa? Lại còn là Thánh Chủ đỉnh cấp. Bình thường cảnh giới Thần Toán Sư sẽ không cao lắm, người này đúng là một dị số mà!

- Tự nhiên là dị số, bằng không làm sao có thể suy tính ra phương hướng chính xác của Tần Lập, làm sao có thể chính xác tới một người nào đó? Gia tộc Thần Toán, quả nhiên mạnh mẽ mà!

- Lần này sợ rằng Tần Lập phải chạy trời không khỏi nắng, ngay cả người gia tộc Thần Toán cũng đứng ra rồi!

- Ối! Thật là đáng tiếc, một đời cường giả trẻ tuổi, sợ là sẽ ngã xuống ở Thú Thần Thành này!

Người trong quán rượu nghe đến ba chữ Thần Toán Sư, phản ứng có khác nhau, nhưng có chỗ giống là cùng tôn sùng kính sợ đối với gia tộc Thần Toán Sư!

Tần Lập mỉm cười, chỉ tay về phía Thần Toán Sư kia, nói:

- Chết!

-Hừ!

Rất nhiều người Vương tộc Tam Địa đồng thời hừ lạnh một tiếng, phóng ra kết giới mạnh mẽ, phòng ngự trước Thần Toán Sư tiên phong đạo cốt kia. Dù là Tần Lập nói bừa, bọn họ cũng sẽ không đánh cược. Nếu Thần Toán Sư chết ở chỗ này, Vương tộc Tam Địa bọn họ cũng sẽ phải thừa nhận áp lực rất lớn!

Thần Toán Sư tiên phong đạo cốt kia khóe miệng mang theo vẻ cười lạnh, vẻ mặt khinh thường nhìn Tần Lập.

Mọi người bên trong quán rượu, cũng đang nhìn Tần Lập.

Bùm!

-o0o-

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

——oo0oo——

824. Chương 833: Muốn Chiến Thì Chiến!

Lão giả thần Toán Sư tiên phong đạo cốt kia, phần đầu liền nổ ầm một tiếng, nát bét như trái dưa hấu, máu tươi trộn lẫn óc văng khắp nơi, văng đầy người đầy mặt những thành viên Vương tộc Tam Địa bên cạnh.

Một tia cười lạnh khinh thường trên khóe miệng Thần Toán Sư, vẫn còn đọng lại trong lòng những người ở trong quán rượu. Loại trùng kích thị giác này, khiến cho không ít các võ giả thực lực mạnh mẽ trong quán rượu, trong lòng cũng hung hăng run lên. Càng có một số khách nữ, trực tiếp xoay lưng khom người nôn ọe.

Quá khủng bố!

Thi thể Thần Toán Sư lăn ngoài cửa quán rượu, mỗi một thành viên Vương tộc Tam Địa bên cạnh đều ngây ngốc ra đó, giống như một pho tượng gỗ. Bọn họ không cách nào giải thích được, Tần Lập tiện tay chỉ ra một cái, không phát ra một chút sức lực gì, làm sao đâu Thần Toán Sư lại nổ tung được?

Loại thần thông này, bọn họ quả thật chưa hề nghe tới, nếu Tần Lập thật sự lợi hại như vậy, bọn họ còn đánh cái quái gì nữa? Nhanh nhanh về nhà trốn cho xong!

Tần Lập quay sang ông chủ quán rượu nhún vai, làm ra biểu tình rất xin lỗi, nói:

- Thật ngại quá, nhưng mà lão ta chết ở bên ngoài cửa.

Ống chủ quán rượu là người trung niên hơn năm mươi tuổi kia, sắc mặt vẫn luôn duy trì vẻ nghiêm túc. Nghe Tần Lập nói thế, bỗng mỉm cười nhàn nhạt, quay sang phân phó người bên cạnh:

- Đi, dọn dẹp sạch sẽ chỗ đó. Tìm một bộ quan tài tốt nhất, đặt người chết vào, người chết là lớn nhất.

Ông chủ quán rượu phân phó xong, quay về phía Tần Lập nói:

- Chỉ cần không xảy ra ở trong phòng quán rượu, sẽ không có quan hệ gì tới ta, Tần công tử không cần phải lo. Hoắc gia Bát Địa sẽ luôn hữu nghị cùng Tần công tử.

Tần Lập liền chắp tay, nói:

- Tân mỗ có cơ hội, nhất định sẽ đi bái phòng Hoắc gia!

Rốt cuộc ông chủ quán rượu hiện lên vẻ tươi cười thoải mái:

- Hoan nghênh, Hoắc gia tùy lúc chờ đợi Tần công tử đại giá quang lâm!

- Hoắc gia, ta biết rồi, bọn họ chính là Ẩn Vương gia tộc Bát Địa!

Trong quán rượu, có người đột nhiên kinh hô.

- Khó trách dám chống cứng lại Vương tộc Tam Địa, hóa ra là Hoắc gia kia. Ha ha, không ngờ tới Hoắc gia buôn bán đã làm tới Thú tộc Nhất Địa này, thật là lợi hại mà!

- Ha ha! Nếu không phải Vương tộc Bát Địa hết sức khiêm nhường, đời đời giao hảo cùng Hoắc gia, sợ rằng Hoắc gia đã sớm thay thế Vương tộc Bát Địa rồi. Nghe nói Hoắc gia có một tuyệt thế thiên tài trẻ tuổi đã đạt tới cảnh giới Thần Vương…

Người trong quán rượu đều xôn xao, ánh mắt nhìn về phía Tần Lập đều trở nên phức tạp.

Trước đó nghe nói tới cái tên Tần Lập, quá nửa là bởi mấy đạo ngự chỉ của Thông Thiên Đại Đế, không có một khái niệm rõ ràng về Tần Lập. Hơn nữa, rất nhiều người mơ ước bảo vật trên người Tần Lập, vì vậy không ít người liên vô thức cho rằng Tần Lập ở nơi Thần Vực này, hắn là thuộc trạng thái người người hô đánh đời giết.

Cho đến nay mới đột nhiên phát hiện, trong vô hình Tần Lập đã có được danh vọng như thế! Quả thật làm người ta run sợ mà!

Ba người vừa đối đầu với Vương tộc Tam Địa, rõ ràng là thuộc con cháu hạch tâm Vương tộc các Thánh địa, hiện giờ lại xuất hiện một Hoắc gia là Ẩn Vương gia tộc Bát Địa, có thể thấy được người ủng hộ Tần Lập đã không phãi số ít!

Lập tức, rất nhiều người tâm tư linh hoạt lập tức nghĩ tới những năm gần đây, lời đồn về việc Thông Thiên Đại Đế muốn phá Giới phi thăng vẫn luôn không gián đoạn.

Một khi Thông Thiên Đại Đế phi thăng, Lâm thị bộ tộc sẽ có thể còn tiếp tục huy hoàng như trước hay không, quản lý toàn bộ Cửu Thiên Thập Địa, không ai nói rõ được!

Không thấy gia tộc Thần Vương huy hoàng trên đỉnh năm đó, bị diệt chỉ trong một đêm?

Tuyệt thế cường giả trẻ tuổi như Tần Lập, ở trong mắt rất nhiều người nhìn ra thật xa.

căn bản không phải là những bảo vật trên người hắn có thể so sánh được! Quả thật, trọng bảo trên người Tần Lập đều là chí bảo của gia tộc Thần Vương khi xưa, là những bảo vật giá trị nhất toàn cỏi Thần Vực.

Nhưng hiện giờ gia tộc Thần Vương thế nào? Còn không phải bị tiêu diệt hay sao? Điều này vừa lúc nói rõ, bảo vật dù có tốt, cũng là chết, mà người lại là sống! Nhất là người trẻ tuổi như Tần Lập, mới là thứ giá trị nhất!

Không ít người trong lòng hiểu ra, ánh mắt nhìn về phía Tần Lập lần này đã có khác biệt. Trước đó chỉ coi Tần Lập là kho báu hình người, nhưng hiện giờ bọn họ bỗng phát hiện, Tần Lập càng là một ngôi sao mới mọc lên, sáng ngời rực rỡ!

Lúc này, Tần Lập truyền âm sang Linh Nhi:

"Nha đầu, ở yên chỗ này, huynh đi giải quyết mấy tên xấu xa Vương tộc Tam Địa này."

"Người ta cũng muốn đi xem náo nhiệt, có được hay không!"

Giọng nói nhõng nhẽo của Linh Nhi vang lên trong đầu Tần Lập, Tần Lập cười khổ một tiếng, không trả lời, trực tiếp đi thẳng về phía các thành viên Vương tộc Tam Địa ngoài cửa. Bởi vì hắn biết người Thú Vương

phái tới bảo hộ Linh Nhi, sẽ không cho phép công chúa của bọn họ chịu một chút tổn thương nào, cho nên cũng không bận tâm Linh Nhi nữa.

Nhìn về phía những thành viên Vương tộc Tam Địa chặn trước cửa, trầm giọng nói:

- Các ngươi trăm phương ngàn kế tìm kiếm Tần mỗ, hiện giờ Tần mỗ ở ngay đây, các ngươi muốn chiến, thì chiến đi!

Người trung niên Vương tộc Tam Địa nhìn Tần Lập, nghiến răng nghiến lợi nói:

- Tốt! Tiểu nghiệt súc, tính ngươi có gan, chúng ta ra ngoài thành chiến đấu!

Nói rồi vung tay lên, các thành viên Vương tộc Tam Địa lăng không bay lên, bay ra ngoài thành.

Lúc này bọn họ thật không sợ Tần Lập bỏ trốn. Võ giả cảnh giới cao, một lời ngàn vàng, phải phụ trách lời mình đã nói. Nếu không, sẽ sinh ra nhân quả, khiến cho ý niệm không thông suốt, ảnh hưởng tới việc tăng lên cảnh giới.

Tần Lập không nhanh không chậm theo ở phía sau, sắc mặt rất là bình tĩnh, ánh mắt như giếng cổ phẳng lặng. Phần ung dung trấn tĩnh này, làm cho những người theo sát phía sau đều âm thầm bội phục, ngẫm lại nếu đổi thành bọn họ, sợ rằng sẽ không thể trấn định như vậy.

Dù sao, Tần Lập chỉ một mình, đối mặt lại là một đám cường giả tinh anh Vương tộc Tam Địa!

Những cường giả này đều không phải chỉ có hư danh, vừa rồi bọn họ chấn động, dại ra, phần nhiều là bởi lo lắng chết đi một Thần Toán Sư, bọn họ phải ăn nói thế nào, mà không phải là sợ hãi Tần Lập!

Tùy tiện một Vương tộc Thánh địa nào, cũng có nội tình rất sâu đậm. Phần nội tình này bình thường sẽ không lộ ra ngoài, chỉ có tới lúc nguy nan mới có thể nhìn ra được.

Năm đó khi Thông Thiên Đại Đế hủy diệt gia tộc Thần Vương, tuy rằng là ra tay bất ngờ, đánh cho gia tộc Thần Vương trở tay không kịp. Nhưng trên thực tế, sau đó Thông Thiên Đại Đế phải dùng thời gian mấy trăm năm, tổn thất vô số tinh nhuệ tâm phúc, mới tính là thanh trừ triệt để người gia tộc Thần Vương. Coi như tới hôm nay đã trôi qua mười vạn năm, gia tộc Thần Vương còn có người lưu lại ở nơi Thần Vực này hay không, không ai dám nói chắc chắn!

Đây cũng là vì sao Thông Thiên Đại Đế vừa nghĩ cách phá Giới phi thăng, vừa phái dốc sức truy tìm Ô Quận Vương, có trời mới biết sau khi ông ta phi thăng rồi, Ô Quận Vương trở lại nơi Thần Vực, vung tay hô một tiếng, người ủng hộ như mây trời?

- Tỷ nói Tần Lập kia có thể đánh lại được những thành viên Vương tộc Tam Địa này hay không? Có cần chúng ta âm thầm giúp hắn một tay?

Thiếu niên anh tuấn quần áo hoa lệ khí chất cao quý kia tiến tới trước mặt một nữ tử vẻ mặt lạnh băng, dung mạo thanh tú mỹ lệ, cười lớn hỏi.

Nữ tử kia nhìn thoáng qua thiếu niên anh tuấn ngữ khí lạnh lùng nói:

- Ngươi muốn giúp thì đi giúp, nói với ta làm gì?

- Tử Kỳ tỷ, cần gì phải lạnh nhạt như thế chứ? Thật là, lúc còn bé cũng không thấy tỷ như thế, sau khi tu luyện Hàn Ngọc Quyết rồi, tỷ ngày càng trở nên không thú vị!

Thiếu niên cười hì hì nói.

-À.

Nữ tử dung nhanh lành lạnh kia nhàn nhạt à một tiếng, cũng không nói tiếp, làm cho thiếu niên anh tuấn này rất không hứng thú, lại tiến tới trước một thanh niên khoảng hơn ba mươi tuổi, nói:

- Trung Võ đại ca, đã lâu không gặp rồi?

Thanh niên kia nhìn thiếu niên này, vẻ mặt lạnh lùng lộ ra ý cười nhàn nhạt, nói:

- Liễu Tiếu Vân, đệ vẫn còn tinh nghịch như thế.

Thiếu niên anh tuấn mắt trợn ngược, bĩu môi nói:

- Mấy người các ngươi đó, thật là không thú vị, suốt ngày chỉ biết âm mưu này, quỷ kế nọ, sống không phải là vì thoải mái hay sao? Làm sao mỗi một cái đều giống như đại ca đệ vậy, suốt ngày banh mặt, phá Giới phi thăng thì thế nào? Không phải là tới một nơi xa lạ, bắt đầu lại một lần nữa, không chừng còn có thể gặp một đám tồn tại càng hùng mạnh hơn một ngón tay có thể diệt ngươi. Không bằng ở lại nơi Thần Vực này làm lẳng tử tiêu dao, thật là tốt!

Diệp Tử Kỳ cùng Hoắc Trung Võ nghe lời này, đều chợt sững sờ, tiếp đó cau mày trầm tư, Hoắc Trung Võ khoát khoát tay cười nói:

- Cái tên như đệ, suốt ngày lười biếng. Người sống phái biết theo đuổi, ta theo đuổi chính là cực hạn võ đạo. Nếu có một ngày, có thể lấy thân hợp đạo, đó mới là tiêu dao chân chính!

Mỹ nữ Diệp Tử Kỳ lạnh lùng bên cạnh gật đầu đồng ý.

Thiếu niên anh tuấn Liễu Tiếu Vân khóe miệng co rút, lắc đầu, lăng không đuổi theo mấy người Tần Lập, nói:

- Các ngươi thật là không biết hứng thú, có câu nói thế nào? Đạo khác nhau, không trao đổi lẫn nhau được, lười nói với các ngươi. Một lát nữa nếu mà Tần Lập bị thua, đệ liền giúp hắn giết đám rác rưởi Tam Địa!

Diệp Tử Kỳ cùng Hoắc Trung Võ phía sau nhìn nhau, vẻ mặt hết chỗ nói.

Ba người này, cũng không phải người bình thường. Trong đó thiếu niên anh tuấn này là Liễu Tiếu Vân. Thất vương tử dòng chính Vương tộc Thất Địa, ở nơi Thần Vực coi như là một kẻ lạc loài.

Người này không thích tu luyện suốt cả ngày cứ lêu lổng khắp nơi, nhưng lại cứ có được thiên phú cao đến dọa người, không tới ba mươi tuổi đã tu luyện đến cảnh giới Thánh Chủ đỉnh cấp. Hơn nữa, còn tu luyện bí thuật Vương tộc Thất Địa đến cảnh giới cực cao. Từng có lời đồn, nói Liễu Tiếu Vân đánh với cường giả cảnh giới Thần Vương nhị trọng, trong ngàn hiệp cũng không có vẻ thua trận!

Mạnh tới mức làm người ta giận sôi!

Còn Liễu Tiếu Ngữ là ca ca Liễu Tiếu Vân, càng là một đời kiêu hùng trẻ tuổi nơi Thần Vực, rất ít có người biết thực lực chân chính của hắn. Nhưng có rất nhiều người đang đồn Liễu Tiếu Ngữ có thiên phú Đế vương!

Liễu gia Vương tộc Thất Địa, ở toàn cỏi nơi Thần Vực cũng không có người dám khinh thường, coi như là Thông Thiên Đại Đế từ trước đến giờ cũng rất là khách khí với Vương tộc Thất Địa.

Cho nên, thân phận Liễu Tiếu Vân cực kỳ tôn quý, mỗi một hành động của hắn ở trong mắt mọi người, nghiễm nhiên Đại Biểu Vương tộc Thất Địa!

Diệp Tử Kỳ nhỏ giọng nói:

- Trung Võ, huynh nói thế nào?

Hoắc Trung Võ khẽ nhắn mày lại, khẽ giọng nói:

- Muội cũng biết quán rượu vừa rồi là sản nghiệp Hoắc gia ta, lý do thoái thác của chủ quầy chính là do ta dạy, nói tiếp, ta cũng xem trúng Tần Lập!

Trong ánh mắt Diệp Tử Kỳ xẹt qua một tia sáng, nhỏ giọng nói:

- Huynh xem trúng Tần Lập điều gì?

Hoắc Trung Võ mỉm cười, lại không tiếp tục nói. Nhưng trên thực tế, Diệp Tử Kỳ nhất định rõ ràng, Hoắc Trung Võ xem trọng Tần Lập, không phải là vì hôm nay Tần Lập có thể chiến thắng.

Mà là, Tần Lập có thể xé rách mặt mũi Lâm thị gia tộc!

-o0o-

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

——oo0oo——

825. Chương 834: Huyết Chiến Sa Mạc!

Năm xưa khi gia tộc Thần Vương nắm giữ nơi Thần Vực, cũng không giống như bây giờ, hàng năm yêu cầu các Thánh địa nộp lên trên một lượng lớn Nguyên. Mà dùng biện pháp tương đối ôn hòa hơn luyện chế một số đan dược, đổi lại với những đại gia tộc Thánh địa này.

Đương nhiên, vào lúc đó sẽ không có người cảm kích gia tộc Thần Vương, đều sẽ cho rằng đây là chuyện bình thường.

Nhưng về sau Thông Thiên Đại Đế dùng thế sấm vang chớp giật, tiêu diệt gia tộc Thần Vương. Lâm thị gia tộc, trở thành đệ nhất gia tộc nơi Thần Vực, liền lộ ra nanh vuốt của mình.

Sau thời đại Bất Tử Chân Thần, là thiên hạ của Thông Thiên Đại Đế, không ai có thể ngỗ ngược lại ý chỉ Thông Thiên Đại Đế. Đã từng có Vương tộc Tam Địa, chính là bởi vì cự tuyệt yêu cầu Thông Thiên Đại Đế, trực tiếp bị Thông Thiên Đại Đế diệt tộc. Nếu không, một bàng chi Lâm gia làm sao có thể trở thành Vương tộc Tam Địa chứ?

Cho nên ở mặt ngoài, chỉ cần Thông Thiên Đại Đế còn ở nơi Thần Vực một ngày, như vậy các Thánh địa đều sẽ thành thành thật thật, xưng thần nạp cống. Nhưng tận dưới đáy lòng, sự bất mãn với Thông Thiên Đại Đế đã sớm tích lũy tới một mức độ.

Cửu Thiên Thập Địa, tất cả đều là thế giới đoạt tạo hóa thiên địa xuất hiện, bất cứ một Vương tộc Thánh địa nào cũng sẽ không thích có một Thái Thượng Hoàng cao cao tại thượng, tồn tại ở trên đầu mình.

Chính là bởi thế, mỗi Thánh địa đều liều mạng muốn có được cường giả Đế vương của riêng mình. Còn Thông Thiên Đại Đế, lại liều mạng chèn ép tình thế này, một khi phát hiện có tình huống đó, sẽ nghĩ mọi biện pháp bóp chết nó.

Cho nên, dù là Liễu gia cũng vẫn luôn không thừa nhận Liễu Tiếu Ngữ có thiên phú Đế vương gì, chính là sợ có một ngày nào đó, Thông Thiên Đại Đế sẽ tìm một cái cớ điều động Liễu Tiếu Ngữ đi ra, dò xét một cái di tích xa xưa nào đó. Như vậy, Kết quả tám chính phân mười sẽ là ngã xuống ở nơi đó.

Loại chuyện này, trong mười mấy vạn năm qua cũng không phải xảy ra lần đầu, cũng tuyệt đối sẽ không xảy ra một lần cuối cùng!

Còn nay, Tần Lập xuất thế ngang trời!

Cùng lúc có vô số người dòm ngó bảo vật trên người Tần Lập, cũng có rất nhiều người đặt ánh mắt lên chính bản thân Tần Lập!

Người ứng vận - đứa con vận mệnh!

Đây là một nhân vật mà mấy chục vạn năm, cũng không chắc chắc có thể xuất hiện một người!

Đừng thấy Thông Thiên Đại Đế pháp lực vô biên, một thân thuật pháp thông thiên triệt địa. Nhưng ông ta, cũng chỉ có thể tính là một nhân vật thiên phú siêu tuyệt, mà không phải là người ứng vận nào cả.

Đổi một cách nói khác, ném Thông Thiên Đại Đế xuống Giới Hạ, không ai để ý tới, mặc kệ cho trưởng thành, ông ta tuyệt đối sẽ không có tiến bộ nhanh bằng Tần Lập!

Cho dù là nơi Thần Vực hiện giờ, lại xuất hiện một tuyệt thế cường giả trẻ tuổi, khiêu chiến rất nhiều Thần Vương, không có một lần thua trận. Nhưng vẫn có nhiều người, Kỳ gửi hy vọng trên người Tần Lập.

Bọn họ tuyệt đối không hy vọng Tần Lập chết, càng không hi vọng Tần Lập có quan hệ quá nhiều tới Thông Thiên Đại Đế.

Bọn họ không có khả năng công khai, dùng thân phận Vương tộc đi trợ giúp Tần Lập làm gì. Nhưng con cháu bọn họ, những người trẻ tuổi, lại có thể không chút kiêng nể, làm những chuyện bọn họ muốn làm.

Bởi vì ngay cả bản thân thông Thiên Đại Đế cũng đã nói, lúc trẻ tuổi không ngông nghênh, sẽ không tính là một võ giả ưu tú!

Lớn phải ngông cuồng nhỏ phải trầm ổn, lời này kỳ thật nói cho có mà thôi, ai có thể làm được?

Có đại nhân vật kinh tài tuyệt diễm nào, ở thời đại thiếu niên không có vài phần tự phụ, không có một chút tâm tính khiêu chiến thiên hạ? Thật sự trầm ổn đến cái loại cảnh giới này, sẽ không phải là người phàm nữa, mà là Thánh Nhân rồi!

Thế giới này, vẫn là người phàm chiếm đa số, rất ít Thánh Nhân.

Cách Thú Thần Thành hơn một trăm bảy mươi dặm, là một mảnh sa mạc lớn rộng tới mấy vạn cây số vuông. Cuồng phong bốc lên, cát vàng bay tung lên đầy trời, phóng mắt nhìn ra xa, đều là cồn cát phập phồng cao thấp, một mảnh hoang vu vắng vẻ.

Mười mấy người Vương tộc Tam Địa bay đến vùng sa mạc này, hạ xuống từ không trung, sau đó yên tĩnh chờ Tần Lập tới.

- Suyt, đừng có nói bậy chuyện của Đại Đế. Chẳng qua…

Người này vừa chuyên giọng, nhỏ giọng xuống:

- Ta đoán là không có!

Những người đó trốn ở cực xa, đều dùng một loại ánh mắt kính sợ nhìn Tần Lập ngừng giữa không trung bàn tán. Giờ phút này, ở trong lòng bọn họ đã không có những ý niệm hâm mộ, đố kỵ nữa. Bởi vì loại chênh lệch này quả thật quá lớn, lớn đến nỗi cả đời này bọn họ cũng không thể đuổi kịp.

Cho nên, chỉ còn lại có kính sợ.

- Tần Lập đang làm gì? Làm sao hắn đứng nửa ngày cũng không có phản ứng gì cả?

Có người nghi hoặc hỏi.

- Ta biết rồi, vừa nảy hắn thi triển, ra tuyệt kỷ, nhất định tiêu hao rất lớn, lúc này Tần Lập đang khôi phục lại!

Người này vừa nói xong, gần như chỉ trong nháy mắt, tất cả mọi người chợt hô hấp gấp gáp. Ánh mắt cực nóng nhìn về phía Tần Lập, trong lòng bắt đầu xoay chuyển.

Trước mắt là một tuyệt thế cường giả đó! Vừa nảy một kiếm tiêu diệt nhiều tinh anh Tam Địa như vậy, trong đó dường như còn có mấy Thần Vương, hơn nữa hắn có một thân bảo vật cực phẩm. Nếu như muốn cướp đoạt bảo vật của hắn, Lúc này… chính là cơ hội tốt nhất. Bỏ qua lần này, sợ rằng sau này sẽ không còn cơ hội nữa!

Ở một bên cách Tần Lập tương đối gần, ba người Liễu Tiếu Vân Hoắc Trung Võ cùng Diệp Tử Kỳ nhìn Tần Lập vài lần, tiếp đó liếc nhìn lẫn nhau. Ba người lập tức chia ra canh giữ ba phía, đưa lưng về phía Tần Lập, bảo hộ Tần Lập ở giữa.

Liễu Tiếu Vân lớn tiếng nói:

- Người này, Liễu Tiếu Vân ta giao chắc rồi. Từ hôm nay trở đi, Tần Lập chính là bằng hữu Liễu Tiếu Vân ta, các ngươi ai có ý nghĩ gì, trước tiên qua một cửa ta đã!

Diệp Tử Kỳ cùng Hoắc Trung Võ bên kia không nói gì, nhưng sắc mặt bình tĩnh, cùng ánh mắt kiêng định, không cần phải nói rõ thái độ của bọn họ.

Xa xa đám người nao nao muốn xông lên, lập tức an tĩnh lại. Không biết có bao nhiêu người, trong lòng đang thầm mắng mấy người Liễu Tiếu Vân thật là nhiều chuyện..

Đúng thế, bọn họ là sinh ra lòng kính sợ Tần Lập, nhưng như thế cũng không có nghĩa là bọn họ không sinh ra lòng dòm ngó tới những bảo vật trên người Tần Lập. Ngược lại, loại suy nghĩ này càng thêm mãnh liệt, có thể đạt tới cảnh giới này trong thời gian ngắn, thứ trên người hắn còn có thể kém được sao?

Hôm nay ba người Liễu Tiếu Vân chợt xông lên chặn ngang, những người này liền không còn cơ hội. Lá gan lớn cỡ nào, cũng không dám công khai đối đầu với ba Thánh địa!

Lúc này Tần Lập bỗng nhiên mở mắt, khẽ giọng nói:

- Cảm tạ!

Liễu Tiếu Vân không quay đầu lại, cười hì hì nói:

- Tần huynh trẻ tuổi triển vọng, là tấm gương của chúng ta. Chúng ta làm chút chuyện này, thật không đáng nhắc tới!

Diệp Tử Kỳ nghiêng đầu, đôi mắt cực đẹp rơi trên người Tần Lập, ngưng mắt nhìn một lát, không nói gì.

Hoắc Trung Võ lại khẽ cười, nói:

- Ta đợi kết giao bằng hữu với Tần công tử, chút chuyện nhỏ này không tính là gì.

Tần Lập khẽ gật đầu, lại nhắm mắt, bắt đầu khôi phục lại. Bầu không khí tràng diện này bắt đầu trở nên quỷ dị, ba người Liễu Tiếu Vân thành hộ pháp cho Tần Lập.

Xa xa vốn những người xem náo nhiệt, không biết ôm tâm tình gì, cũng không rời đi. Nhưng gần như không ai lên tiếng, đều đang nhìn Tần Lập.

Cỏi lòng Linh Nhi rốt cuộc triệt để buông xuống, đôi mắt đẹp nhìn Tần Lập tràn đầy nhu tình, thầm nghĩ: Đây mới là nam nhân lý tưởng của ta, chỉ là đáng tiếc, hắn không có cảm giác với ta.

Nghĩ vậy, Linh Nhi nhìn thoáng qua Diệp Tử Kỳ đứng giữa không trung, hộ pháp cho Tần Lập, trong lòng hừ lạnh một tiếng, nhìn nàng ta không vừa mắt.

Một canh giờ sau, Tần Lập rốt cuộc ngừng hấp thu năng lượng trên bầu trời, không thể hoàn toàn khôi phục, nhưng cũng được sáu phần. Chỉ cần không phải gặp được một đoàn người Vương tộc Tam Địa, sẽ không có gì nguy hiểm.

Tần Lập quay sang chắp tay với mấy người Liễu Tiếu Vân:

- Cảm tạ, ta làm chủ, mời ba vị uống rượu thế nào?

Liễu Tiếu Vân cười nói:

- Dám không nghe lệnh sao?

Hoắc Trung Võ cũng mỉm cười:

- Như vậy rất tốt!

Diệp Tử Kỳ không nói một lời, nhưng đi theo phía sau.

Những người ở xa xa thấy Tần Lập dường như hoàn toàn khôi phục, cũng không còn tâm tư khác, đều chạy về Thú Thần Thành.

Trận chiến đấu hôm nay, bọn họ đã thấy tận mắt, đề tài này tuyệt đối có thể nóng sốt rất nhiều năm, sẽ hoàn toàn vượt qua đề tài công chúa Thú Vương xuất giá.

Nếu như nói người trẻ tuổi đột nhiên quật khởi kia muốn tranh đoạt danh hiệu người ứng vận với Tần Lập, làm cho người ta có một cảm giác kinh diễm. Như vậy Tần Lập, làm cho người ta có một cảm giác kinh khủng!

Bởi vì sau khi trở về Thú Thần Thành, có người lộ ra tin tức, lần này giữa những người Vương tộc Tam Địa phái ra truy sát Tần Lập, có bốn vị Thần Vương, bảy Thánh Chủ đỉnh cấp, chỉ có một người yếu nhất là Thánh Chủ giai đoạn thứ hai.

Ngoại trừ tên Thánh Chủ giai đoạn thứ hai bị Tần Lập một kiếm đâm chết, mười một Ngươi còn lại, tùy tiện một người nào cũng là cấp bậc hùng chủ một phương. Bốn vị Thần Vương, càng làm người ta kính sợ.

Nhiều cường giả như vậy, bị một kiếm chém chết, đó không phải kinh khủng, còn có thể là gì?

Ngay Lập tức, toàn Thú Thần Thành theo trận chiến này trở nên sôi trào, vô số người đang cùng Lúc này, nước bọt bay tung tóe bàn luận chuyện đó.

Lúc này, Tần Lập đang trong sương phòng một quán rượu, uống rượu cùng ba người Liễu Tiếu Vân.

Liễu Tiếu Vân bề ngoài khoảng mười tám mười chín tuổi, thật ra tuổi tác thật cũng đã hai tám hai chín tuổi. Trẻ tuổi như thế, đã đạt tới cảnh giới Thánh Chủ đỉnh cấp, tuy rằng ngày thường luôn một bộ phóng đảng không cố kỵ, dẫn theo hai thị nữ mỹ lệ du đãng khắp nơi, nhưng người có thể được hắn đặt trong mắt, thật ra cũng không nhiều.

Hoắc Trung Võ cùng Diệp Tử Kỳ cũng đều còn rất trẻ tuổi, cũng đạt tới cảnh giới Thánh Chủ đỉnh cấp, muốn nói không có chút ngạo khí, đó là không thể nào.

Nhưng Lúc này, đối mặt với Tần Lập, ba người này lại không nhìn ra được một chút kiêu ngạo gì. Nhất là Diệp Tử Kỳ, tuy rằng nói rất ít, nhưng biểu tình cũng rất ôn hòa. Nếu như để cho ngươi quen biết nàng thấy được, nhất định sẽ cả kinh không khép miệng được.

Không tưởng được, đường đường công chúa Vương tộc Lục Địa, cũng sẽ có một mặt như thế.

- Tần huynh huynh phải cẩn thận Vương tộc Tam Địa tuyệt sẽ không dễ dàng bỏ qua đâu.

Liễu Tiếu Vân bưng lý rượu, sắc mặt có chút hồng lên, cười nói.

Tần Lập gật đầu, nói:

- Nội tình Vương tộc Tam Địa quả thật rất mạnh, lần này hẳn bọn họ vẫn còn sơ ý. Lần sau, xem chừng sẽ phái ra càng nhiều cường giả hơn nữa, Hoắc Trung Võ lắc đầu, có chút khinh thường nói:

- Phái ra càng nhiều cường giả? Ta không thấy như thế, lúc này huynh đệ đã giết bọn họ sợ rồi. Vương tộc Tam Địa không có dũng khí lớn như vậy, tới liều mạng với huynh đệ. Chỉ là, huynh đệ phái phòng bị Thông Thiên Đại Đế!

Diệp Tử Kỳ bỗng nhiên nhàn nhạt lên tiếng hỏi:

- Tần công tử, chúng ta có một chuyện không rõ, Tần công tử có thể giải thích cho tiểu nữ?

Tần Lập cười cười, nói:

- Diệp tiểu thư muốn hỏi điều gì?

Ánh mắt xin đẹp của Diệp Tử Kỳ vụt sáng, cười cười, nói:

- Truyền thuyết Tần công tử là truyền nhân gia tộc Thần Vương, điểm này hẳn không phải giả chứ?

Tần Lập gật đầu, nói:

- Ta quả thật có chút sâu xa cùng gia tộc Thần Vương, nói là truyền nhân gia tộc Thần Vương, cũng không giả.

Tần Lập quật khởi là ở thành Hoàng Sa lấy được bản chép tay của Ô Quận Vương, cùng chiến Kỳ Cửu Thiên Thập Địa Duy Ngã Độc Tôn . Kế đó là bản đan phương bí tịch, mấy năm nay trợ giúp to lớn cho Tần Lập cùng thế lực bên cạnh hắn, người thường không cách nào tưởng tượng nổi.

Ẩm Huyết Kiếm cũng vì Tần Lập lập được chiến công hiển hách, cho nên nói Tần Lập là truyền nhân gia tộc Thần Vương, cũng không tính là sai.

Diệp Tử Kỳ nói tiếp:

- Đã như vậy, Thông Thiên Đại Đế hẳn là rất kiêng kỵ công tử mới phải, ông ta hẳn phải lập tức phái người diệt khẩu công tử ngay khi công tử vừa bước vào nơi Thần Vực. Nhưng vì sao ông ta lại hạ chỉ với tất cả Thánh địa, có thể cướp bảo vật của công tử, nhưng tuyệt đối không được giết người? Hơn nữa, chúng ta còn nghe được một ít lời đồn nói Thông Thiên Đại Đế muốn phong công tử làm vua Nhất Địa. Mặc dù có hiềm nghi tạo ra đối lập giữa bộ tộc Thú Vương cùng Tần công tử, nhưng ân sủng này cũng quá lớn, quá kinh người đi chứ. Tần công tử có thể giải thích nghi hoặc này, rốt cuộc là bởi vì sao?

Tần Lập nhìn Diệp Tử Kỳ thật sâu, thầm nghĩ chuyện cô nghe nói, sợ rằng không chỉ có những điều này thôi chứ? Hơi suy tư một chút, Tần Lập liền hỏi:

- Ở Thập Địa có một tòa đại trận cổ xưa, các vị có từng nghe nói qua?

- Cổ trận Thập Địa? Tự nhiên nghe qua, lẽ nào Đại Đế không giết Tần huynh có quan hệ với chuyện này?

Liễu Tiếu Vân có vẻ kinh ngạc hỏi.

Diệp Tử Kỳ cùng Hoắc Trung Võ đều cả kinh, ánh mắt sáng ngời nhìn Tần Lập.

Tần Lập cười nói:

- Muốn phá Giới phi thăng, nhất định phải xuyên qua cổ trận kia. Chỉ là muốn thuận lợi xuyên qua cổ trận đó, nhất định phải tìm được tồn tại bù đắp mắt trận. Còn ta ở trong lý tưởng của Thông Thiên Đại Đế, chính là…. mắt trận!

-o0o-

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

——oo0oo——

828. Chương 837: Thải Vân Phương!

Tần Lập vừa nói ra, ba người ngồi đây đều kinh ngạc sững sờ tại chỗ. Tin tức này, thật quá mức kinh người!

Một khi truyền ra, sợ rằng sẽ lập tức dẫn tới một cơn sóng lớn nơi Thần Vực.

Đúng thế, gần như tất cả mọi người nơi Thần Vực đều biết sự tồn tại của cổ trận Thập Địa. trong đó tuyệt đại đa số đều rất rõ ràng: muốn phá Giới phi thăng, cần phải đi qua cổ trận kia.

Nhưng dù sao loại chuyện này cách đa số người quá mức xa xôi, cho nên sẽ có rất ít người suy nghĩ tới cổ trận này. Điều này cũng giống như ở Địa cầu Tần Lập kiếp trước, mọi người đều biết sự tồn tại của Mặt Trăng, cũng có rất nhiều thần thoại về Mặt Trăng. Nhưng có thể thật sự bước lên Mặt Trăng, cũng chỉ có mấy người mà thôi. Đại đa số những người Địa Cầu khác sẽ không nghĩ tới vấn đề sẽ có một ngày mình leo lên được tới Mặt trăng. Bởi vì, điều đó thật là không hiện thực.

Mấy người Liễu Tiếu Vân cũng thế, bọn họ tự nhiên biết tòa cổ trận siêu cấp to lớn ở Thập Địa, nhưng căn bản sẽ không nghĩ đến việc Thông Thiên Đại Đế lại là muốn sử dụng Tần Lập, bù đắp vào mắt trận cổ trận kia!

Nhưng sự thật không phải do bọn họ không tin thứ nhất là Tần Lập không cần phải lừa dối bọn họ, thứ hai chính là dựa theo Tần Lập giải thích, như vậy tất cả những hành động của Thông Thiên Đại Đế đã có thể giải thích được.

Thông Thiên Đại Đế rất căm ghét Tần Lập, thậm chí là có chút kiêng kỵ rất nhỏ. Bởi vì Tần Lập chẳng những là truyền nhân gia tộc Thần Vương, hơn nữa tốc độ tăng cấp của hắn cũng quá kinh người một chút. Nhưng vì để mình có thể phá Giới phi thăng, Thông Thiên Đại Đế chỉ có thể giữ lại không giết Tần Lập, từng bước bức bách Tần Lập tiếp tục nâng cao thực lực.

Như vậy kỳ thật có chút giống như nuôi hổ... Chẳng qua là Thông Thiên Đại Đế sẽ không sợ nuôi hổ thành họa mà thôi. Nhưng con mãnh hổ Tần Lập này, có thể cam tâm tình nguyện mặc kệ cho Thông Thiên Đại Đế tùy ý bố trí không?

Đáp án hiển nhiên là không!

Từ việc Tần Lập chém giết những người Vương tộc Tam Địa, có thể nhìn ra quyết tâm của hắn.

Bởi vậy, sau khi chấn kinh một lát, ba người Liễu Tiếu Vân liền trầm mặc một hồi. Mở lời trước tiên, là Diệp Tử Kỳ ít nói chuyện nhất, nàng bổng nói:

- Thì ra là thế, không ngờ là vậy, ta hiểu được rồi. Đã như thế, vì sao Tần công tử còn không tìm một chỗ trốn đi, còn làm việc nghênh ngang như thế, lẽ nào không sợ Thông Thiên Đại Đế phái người bắt công tử sao?

Liễu Tiếu Vân cùng Hoắc Trung Võ cũng nhìn Tần Lập, hiển nhiên đây cũng là vấn đề bọn họ muốn hỏi.

Nơi Thần Vực rất lớn, chín Thánh địa, mỗi một nơi đều rộng lớn hơn Giới Hạ rất nhiều, ở trong một thế giới khổng lồ như thế này, nếu muốn tìm được một người, trừ khi có gia tộc Thần Toán hỗ trợ, bằng không quả thật là mò kim đáy bể.

Tần Lập cười khổ nói:

- Hiện giờ ta không có bản lĩnh che đậy thiên cơ, ngay cả người Tam Địa cũng có thể thông qua gia tộc Thần Toán tìm được vị trí chính xác của ta. Các ngươi cho rằng, Thông Thiên Đại Đế sẽ không làm được hay sao?

Ba người đều trở nên im lặng, Tần Lập nói đúng là sự thật, Thông Thiên Đại Đế căn bản không cần đích thân ra tay, những cường giả dưới trướng hắn cũng có thể dễ dàng tìm được Tần Lập.

Cho nên mới nói, trốn chỉ là vô dụng!

- Thế nhưng Tần huynh đệ ở một nơi thế này, cũng quá rõ ràng đi chứ. Bất luận là Thông Thiên Đại Đế hay Vương tộc Tam Địa, hoặc các thế lực có ý xấu. bọn họ cũng sẽ không dễ dàng buông tha huynh đệ.

Liễu Tiếu Vân cau mày, sau đó nói:

- Nếu không, Tần huynh hay là theo chúng ta, Lục Địa Thất Địa hay là Bát Địa, tùy cho huynh đệ lựa chọn. Hơn nữa Tần huynh yên tâm, chúng ta sẽ không để Tần huynh có bất kỳ nguy hiểm gì. Kỳ thật chúng ta... chỉ muốn sau khi Thông Thiên Đại Đế phi thăng, có thể ổn định tài nguyên hiện có, như vậy là đủ rồi!

Trong lòng Tần Lập nghĩ: Nói tới, ba người này đều cực kỳ thông minh, bọn họ không sử dụng bất kỳ thủ đoạn cứng nhắc nào, ngược lại kết giao bằng hữu với mình, kéo gần quan hệ, sau đó lôi kéo mình từng chút.

Có thể nhìn ra được, giữa Lục Địa, Thất Địa cùng Bát Địa, hẳn là có quan hệ rất chặt chẽ với nhau, hoặc chính là đồng minh. Một cổ lực lượng mạnh mẽ như thế, sau khi Thông Thiên Đại Đế phi thăng, thậm chí có thể dễ dàng dao động căn cơ Lâm thị gia tộc. Hôm nay bọn họ chào mời mình, càng nhìn ra được dã tâm của bọn họ.

Cho nên, Tần Lập không lập tức đáp ứng, cười cười, nhàn nhạt nói:

- Đa tạ ý tốt của các vị, chỉ là trong thời gian ngắn, ta còn không thể rời khỏi Nhất Địa, về phần nói có kẻ đánh chủ ý tới ta, cứ để bọn họ tới là được. Nếu thật sự đến một ngày nguy khốn, ta sẽ cầu các vị bằng hữu hỗ trợ!

Sắc mặt Liễu Tiếu Vân thoạt nhìn có chút thất vọng nhàn nhạt, nhưng cũng bình thường. Dạng người như Tần Lập, thế lực nào không muốn lôi kéo?

Hoắc Trung Võ nhìn thoáng qua Liễu Tiếu Vân, cảm thấy hắn vẫn có chút nóng ruột, nhìn sang Tần Lập cười:

- Tần huynh đệ có chuyện gì, cứ việc lên tiếng là được, có thể hỗ trợ, chúng ta tuyệt đối không từ chối!

Tuy rằng Tần Lập biết rõ ràng tâm tư ba người bọn họ, nhưng cũng có vài phần cảm kích. Dù sao, bọn họ cũng không như những người khác, lựa chọn một con đường khác đối phó mình.

Kết giao bằng hữu, Tần Lập cũng rất vui lòng.

Thông Thiên Đại Đế phản ứng còn nhanh hơn cả Tần Lập dự liệu. Ngày thứ bảy sau trận chiến, đã truyền ra lời đồn: Thông Thiên Đại Đế phái tứ đại cường giả dưới trướng, tới bắt giữ Tần Lập!

Lý do rất đơn giản: Tần Lập tự ý tru giết quá nhiều thành viên Vương tộc Tam Địa, là tội không thể tha, đặc biệt ra lệnh tứ đại cường giả dưới trướng bắt giữ Tần Lập dẫn về Đế vương Cung ở Cửu Địa, tiến hành thẩm vấn, sau đó định tội Tần Lập.

Tin tức này vừa truyền ra, Tần Lập lập tức rõ ràng: Thông Thiên Đại Đế đã quyết định lấy mình bù đắp mắt trận!

Thoáng cái phái ra bốn cường giả uy danh hiển hách dưới trướng, rõ ràng là muốn bắt sống Tần Lập trở về.

Đồng thời còn có một tin tức làm cho đám người chờ đợi xem náo nhiệt hết sức hưng phấn. Cường giả trẻ tuổi xuất thế ngang trời, cũng là người tranh đoạt danh hiệu người ứng vận với Tần Lập, sau khi nghe được Tần Lập còn đang ở Nhất Địa, lập tức thả ra lời nói muốn tới Nhất Địa khiêu chiến Tần Lập, xem ai mới là người ứng vận chân chính!

Ngay Lập tức, toàn cỏi Thần Vực bị hai tin tức này biến thành sôi trào. Nhất là Nhất Địa, cộng thêm việc công chúa Thú tộc sắp xuất giá, náo nhiệt rối tinh rối mù!

Vô số cường giả từ các Thánh địa khác đều đi tới Nhất Địa, muốn xem thử cường giả trẻ tuổi một kiếm chém giết mười mấy tinh anh Vương tộc Tam Địa là bộ dạng gì. Càng muốn tận mắt thấy được, trận chiến người ứng vận sẽ đặc sắc cỡ nào!

Một ngày, Diệp Tử Kỳ công chúa Lục Địa bỗng nhiên đơn độc mời riêng Tần Lập, đi Thải Vân Phường sản nghiệp danh nghĩa Vương tộc Lục Địa dùng bữa.

Thải Vân Phường là sản nghiệp Vương tộc Lục Địa, từ trước đến nay nổi danh mỹ vị. Món ăn làm ở nơi này, người ăn xong đều khen không dứt miệng.

Chẳng qua cái giá của Thải Vân Phường này, không phải người bình thường có thể thừa nhận nổi. Một bữa rượu thịt bình thường nhất ở chỗ này, con số Nguyên cần trả sợ rằng đủ cho một Thánh Chủ bình thường dùng tu luyện nửa năm.

Lầu một Thải Vân Phường, có tiền thì có thể vào. Kỳ thật không có tiền cũng vào được, chỉ là nếu muốn ăn quyt, vậy phải suy nghĩ xem mình có mấy cái mạng.

Lầu hai Thải Vân Phường, thì cần phải có địa vị thân phận đạt đến trình độ nhất định mới bước vào được. Như là các vương công quý tộc Thánh địa, hoặc là con cháu gia tộc siêu lớn, bọn họ mới có tư cách đi vào. Đương nhiên, giá cả lầu hai đắt hơn gấp đôi lầu một!

Đây là chuyện người chịu đánh kẻ chịu đau, vẫn là món ăn như nhau, người ăn ở lầu một là một cái giá, ăn ở lầu hai sẽ tăng gấp đôi. Đương nhiên, điều kiện lầu hai cũng tốt hơn lầu một nhiều lắm.

Ở trong mắt nhiều người, đây quả thật là hành vi cướp tiền. Nhưng cũng có không biết bao nhiêu người, tranh vỡ đầu cũng muốn đi vào lầu hai.

Về phần lầu ba, trên cơ bản sẽ không mở ra, trừ khi có nhân vật cao tầng các Thánh địa, con cháu dòng chính hạch tâm mới có tư cách bước vào. Món ăn lầu ba đã không thể dùng đắt đỏ để hình dung nữa, quả thật là giá ở trên trời, người bình thường không cần mơ tới.

Nhưng tất cả mọi thứ lầu ba đều toàn là thứ tốt nhất. Thị nữ xinh đẹp nhất, dụng cụ tốt nhất, nguyên liệu tốt nhất… ở nơi này, có thể hưởng thụ tất cả những đãi ngộ có mơ cũng không mơ tới.

Có Diệp Tử Kỳ là công chúa Lục Địa, Tần Lập tự nhiên được dẫn tới lầu ba. Dù là Tần Lập làm người hai đời, thấy qua rất nhiều tràng diện lớn, vẫn bị lầu ba xa hoa chấn động một chút.

Toàn lầu ba, thậm chí đã không thể dùng xa hoa để hình dung, đó là một loại khinh nhờn đối với nó!

Tùy tiện một cái ghế, cũng dùng Thần Mộc quý báu mấy chục vạn năm chế tạo thành. Tùy tiện một cái chậu cảnh, bên trong có thể là một gốc cổ dược, hoặc là thực vật hiếm thấy.

Núi giả tinh xảo sử dụng những tảng đá, hơi cảm nhận một chút, có thể cảm nhận được năng lượng sôi trào bên trong, toàn là Nguyên Thạch Thần Nguyên!

Ly vàng chén ngọc… căn bản không tìm được ở chỗ này. Những dụng cụ uống rượu, tất cả đều tạo hình bằng ngọc tủy tự nhiên, liền thành một khối, đẹp tới mức khó thở!

Chẳng qua mấy thứ này đối với Tần Lập mà nói, cuối cùng đều là ngoại vật. Ngược lại có mấy gốc cổ dược trong chậu cảnh, làm cho tròng mắt Tần Lập khẽ co rụt, bởi vì trên bí tịch đan phương có nhắc tới những cổ dược này.

Tần Lập theo Diệp Tử Kỳ dẫn đường, đi vào một phòng bao ở lầu ba. Căn phòng này cực lớn, phòng khách rộng mấy trăm thước vuông, cực độ xa hoa lộ ra một cỗ khí thế cuồng dã.

Diệp Tử Kỳ nhàn nhạt cười giới thiệu:

- Nơi này là một chỗ xa xỉ tới cực điểm, kỳ thật tiểu nữ cũng không thích nơi này cho lắm, chỉ là cũng chỉ nơi này làm ra món ăn danh tiếng nhất, cũng là sản nghiệp của nhà tiểu nữ. Cho nên đành bêu xấu, Tần công tử đừng khách khí, tùy ý là được.

Tần Lập mỉm cười ngồi xuống, cũng không biểu hiện ra chút cảm xúc bất an nào. Hai đời làm người, tâm tính Tần Lập tự nhiên vô cùng trầm ổn dù là bị xa hoa nơi này hấp dẫn một chút, nhưng đối với những ngoại vật này, Tần Lập cũng không coi trọng quá mức!

Không bao lâu, có thị nữ tuyệt sắc dọn rượu món ăn, rót đầy rượu ngon cho hai người. Rượu ngon thơm ngát, lan ra khắp phòng, Diệp Tử Kỳ nâng ly rượu nhìn Tần Lập mỉm cười:

- Tần công tử, cạn ly!

Tần Lập cũng cười nâng ly rượu, cười nói:

- Cảm tạ Tử Kỳ công chúa chiêu đãi.

Nói rồi, uống một hơi cạn sạch.

Diệp Tử Kỳ cười nói:

- Tần công tử gọi Tử Kỳ là được, người nhà tiểu nữ đều gọi như thế.

Tần Lập khẽ nhướng mày, cười cười, không nói gì, ăn một chút, sau đó nói:

- Mùi vị quả nhiên không tệ!

Diệp Tử Kỳ sắc mặt ửng hồng, liên tiếp mời rượu. Nàng không mở miệng nói mục đích mời Tần Lập, Tần Lập tự nhiên cũng sẽ không chủ động lên tiếng hỏi.

-o0o-

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

——oo0oo——

829. Chương 838: Công Chúa Lục Địa Thỉnh Cầu!

Rượu quá ba tuần Diệp Tử Kỳ rốt cuộc không nhịn được, khẽ giọng hỏi:

- Vì sao Tần công tử không hỏi xem, lần này Tử Kỳ mời đến có mục đích gì chứ?

Tần Lập mỉm cười, ngã người dựa ra sau ghế, nhìn Diệp Tử Kỳ, cũng không lên tiếng…

Diệp Tử Kỳ đối diện Tần Lập một hồi, rốt cuộc bại trận trắng mắt liếc Tần Lập, nói:

- Tần công tử thật không phải người tốt, không nên để cô gái người ta mở miệng chứ?

Tần Lập cười cười, nói:

- Hiện giờ Tần mỗ ở nơi Thần Vực này, sợ rằng đã trở thành kẻ mà người ta tránh không kịp, còn có gì giúp được Tử Kỳ công chúa đây?

- Vậy thì chưa chắc.

Diệp Tử Kỳ nói:

- Tuy rằng Thông Thiên Đại Đế quyền cao chức trọng, thực lực vô cùng mạnh mẽ, nhưng hiện giờ sẽ không chọc nhiều người phẫn nộ, là địch với toàn cỏi Thần Vực, Tần công tử còn trẻ tuổi, thực lực đã mạnh mẽ như thế.,ngày đó nghe công tử nói mục đích của Thông Thiên Đại Đế. Tử Kỳ cảm thấy gần đây không phải xuất hiện một cường giả trẻ tuổi muốn tranh đoạt danh hiệu người ứng vận với Tần công tử hay sao? Đưa danh hiệu tặng cho ngươi đó là được, Lục Địa ta cùng Thất Địa và Ẩn Vương gia tộc Hoắc gia Bát Địa cùng lên tiếng bảo vệ Tần công tử, coi như là Đại Đế cũng phải cẩn thận cân nhắc.

Tần Lập híp mắt, hắn quả thật không có hảo cảm gì với cái danh hiệu người ứng vận này. Nếu không có cái danh hiệu này đè trên đầu mình, làm sao khiến cho người ta quan tâm đến thế?

Tần Lập cũng không thích đứng trên đầu sóng ngọn gió, đối với thứ danh hiệu này, có hay không cũng không sao.

Cho nên, hắn quả thật nghĩ tới việc trực tiếp đưa cái danh hiệu này cho cường giả trẻ tuổi mới quật khởi kia, về phần khiêu chiến gì đó… Tần Lập không có bao nhiêu hứng thú.

- Chẳng lẽ lần này, Tử Kỳ công chúa Đại Biểu Lục Địa Thất Địa cùng Ẩn Vương gia tộc Bát Địa làm thuyết khách?

Tần Lập hỏi.

Diệp Tử Kỳ khẽ lắc đầu, đột nhiên hỏi:

- Tần công tử thấy Tử Kỳ thế nào?

Nói xong, Diệp Tử Kỳ cúi thấp chiếc cổ nhỏ, sắc mặt đỏ hồng.

Tần Lập nao nao, tiếp đó nói:

- Tử Kỳ công chúa quốc sắc thiên hương, thực lực xuất chúng, nhất định có rất nhiều người ngưỡng mộ.

Diệp Tử Kỳ khẽ than một tiếng, ngẩng đầu nhìn Tần Lập, nói:

- Nếu như Tử Kỳ nói cho Tần công tử, Tử Kỳ thân mắc tuyệt chứng, không lâu sau sẽ rời khỏi trần gian, Tần công tử có tin không?

Tần Lập sửng sốt một chút, tiếp đó lắc đầu nói:

- Tử Kỳ công chúa Thiên Đình giữa trán no đũ, một Thần Nguyên lực tràn đầy, nào có tướng chết trẻ? Loại trò đùa này, nên bớt nói chơi…

Sắc mắt Diệp Tử Kỳ hiện lên một tia ý cười nhàn nhạt, khẽ giọng nói:

- Cảm tạ Tần còng tử khuyên giải, Tử Kỳ nghe cảm thấy trong lòng ấm áp. Chỉ là bệnh của Tử Kỳ, lại là sự thật!

Tần Lập nhíu mày, thần thức như tràn ra thủy ngân, dò xét về phía Diệp Tử Kỳ. Hắn thật không nhìn ra được công chúa Lục Địa xinh đẹp này giống như người bị tuyệt chứng, cho nên Tần Lập chuẩn bị tra xét một phen.

Thần thức tiến vào trong thân thể Diệp Tử Kỳ, chạy giữa các kinh mạch, nhưng không phải hiện bất kỳ vấn đề gì.

Diệp Tử Kỳ cũng không phát hiện Tần Lập đang tra xét nàng, nói tiếp:

- Tử Kỳ tu luyện Hàn Ngọc Quyết bí thuật Vương tộc Lục Địa, đã hơn ba mươi năm. Một thân thực lực tuy rằng đã sớm tăng lên đến cảnh giới Thánh Chủ đỉnh cấp, nhưng muốn đột phá một bước, lại hết sức khó khăn. Mà loại bí thuật Hàn Ngọc Quyết này, thuộc về loại bí thuật không tiến tất phái lùi, kỳ thật toàn bộ gia tộc cũng không có mấy người tu luyện

Loại bí thuật này, bởi vì tuy rằng uy lực của nó rất lớn, nhưng nếu không thể mau chóng tăng lên đến cảnh giới Thần Vương, sẽ phản phệ chủ nhân. Tiểu nữ đã dừng lại ở cảnh giới Thánh Chủ đỉnh cấp ba năm, nếu như không thể tăng lên đến cảnh giới Thần Vương, sẽ bị phản phệ, trở thành phế nhân…

Diệp Tử Kỳ nói đến đó, vẻ mặt hiện một tia sợ hãi:

- Người nơi Thần Vự,. biến thành phế nhân có khác gì người đã chết?

Lúc này, thần thức Tần Lập đã tiến vào đến đan điền Diệp Tử Kỳ, cảm giác được một cỗ lạnh lẽo đóng băng tới tận xương truyền tới, làm cho thần thức Tần Lập cũng phải bị kiềm hảm.

Tần Lập không khỏi có chút khiếp sợ, thầm than loại bí thuật này thật là bá đạo, ngay cả thần thức cũng có thể đông lại. Nhanh chóng rút đi thần thức, cũng tin lời Diệp Tử Kỳ đã nói, nhưng lại không rõ nàng tới cầu mình làm gì.

Tần Lập hơi trầm tư một lát, sau đó nói:

- Nội tình Vương tộc Lục Địa nhất định cực kỳ thâm hậu, Thánh Chủ đỉnh cấp tăng lên đến cảnh giới Thần Vương, đối với người khác là muôn vàn khó khăn, nhưng đối với Tử Kỳ công chúa mà nói, dường như… cũng không có khó khăn quá lớn chứ?

Diệp Tử Kỳ khẽ than một tiếng, cười khổ nói:

- Tần công tử cho rằng, mọi người đều…

Diệp Tử Kỳ vốn định nói biến thái, nhưng không nói ra được, lập tức sửa lời:

- Đều có vận số tốt như công tử hay sao? Nơi Thần Vực này, cho dù là ở bên trong một Vương tộc, cường giá cảnh giới Thần Vương cũng tuyệt đối thuộc về cường giả cao cấp, cũng không có số lượng khổng lồ như người ta tưởng tượng. Hơn nữa, từ Thánh Chủ đỉnh tăng cấp đến cảnh giới Thần Vương, không phải cứ có thật nhiều Thần Nguyên là được. Nhất là hiện giờ tiểu nữ đã cảm giác được Hàn Ngọc Quyết ngưng trệ, cùng với cỗ lực lượng cắn trả, tiểu nữ đã không cách nào trấn áp được. Vì vậy… hình thành tâm ma. Hiện giờ tiểu nữ đã lâm vào một vòng tuần hoàn ác tính, không có cách nào tĩnh tâm tu luyện được!

- Sao lại như thế được? Hàn Ngọc Quyết này có khuyết điểm lớn như thế, làm sao Tử Kỳ công chúa còn lựa chọn tu luyện cái này?

Tần Lập không thể hiểu được hỏi.

Diệp Tử Kỳ nghe lời này, dung nhan xinh đẹp lập tức phủ một tầng sắc thái lạnh băng, trong ánh mắt hiện lên một tia hận ý, nói:

- Khi đó Tử Kỳ còn bé, không có khái niệm gì với chuyện này. Bởi vì thiên phú Tử Kỳ vô cùng tốt, cho nên mấy người trưởng lão vốn không vừa mắt phụ thân Tử Kỳ, liền mãnh liệt yêu cầu Tử Kỳ tu luyện môn bí thuật này, đồng thời thề thốt rằng bằng tư chất như Tử Kỳ, xông phá cảnh giới Thần Vương sẽ không có vấn đề. Lúc đó gia phụ không đáp ứng, nhưng các trưởng lão gia tộc liền dùng duy trì gia phụ ổn định chiếc ghế gia chủ đem ra áp chế. Khi đó gia phụ vừa trở thành gia chủ Vương tộc Lục Địa, căn cơ không ổn hơn nữa khi đó Tử Kỳ còn bé, nhưng lại có thiên phú trác tuyệt, vì vậy chuyện này liền định ra như thế.

Diệp Tử Kỳ cười lạnh nói:

- Vốn dĩ tiểu nữ cũng không hận các trưởng lão gia tộc. Năm đó có thể bọn họ cũng hy vọng gia tộc có thể xuất hiện một vị Thần Vương Hàn Ngọc Quyết đại thành, bởi vì một khi Hàn Ngọc Quyết đại thành, tu luyện đến cảnh giới Thần Vương là có thể vượt cấp khiêu chiến Đế vương! Chỉ là khi tiểu nữ dùng tốc độ cực nhanh tu luyện đến cảnh giới Thánh Chủ đỉnh, có người liền ngồi không yên. Gia phụ không có con trai, chỉ có một nữ nhi là tiểu nữ, nói tới, nếu tiểu nữ buông tha lập gia đình, như vậy tiểu nữ có thể kế thừa vị trí gia phụ, trở thành nữ vương Lục Địa.

Lúc này, Tần Lập đã hiểu được một chút. Ngay từ đầu Diệp Tử Kỳ tu luyện Hàn Ngọc Quyết, hẳn không biết khuyết điểm chí mạng trong môn bí thuật này, cho nên mới nói: kẻ không biết không sợ. Chính vì thế, nếu như Diệp Tử Kỳ vẫn không biết, vậy hiện giờ nàng có thể đã xông vào cảnh giới Thần Vương rồi.

Tranh quyền đoạt lợi… Trong lòng Tần Lập thở dài một tiếng, thầm than lại là tranh quyên đoạt lợi mà!

Năm đó khi còn ở thế tục, hoàng thất Thanh Long Quốc là như thế, về sau đi tới Huyền Đảo, rất nhiều môn phái gia tộc cũng như thế. Sau đó đến nơi cực Tây, thậm chí là Tây Vực… loại chuyện nàyTần Lập đãthấy nhiêu, thậm chí có chút chết lặng.

Xem ra, chỉ cần là nơi có người, sẽ có giang hồ. Nơi có giang hồ, sẽ có phân tranh. Những lời này, chính là danh ngôn chí lý, không sai một chút nào!

Diệp Tử Kỳ yếu ớt nói:

- Khi bọn họ cố ý nói ra khuyết điểm chí mạng cả Hàn Ngọc Quyết cho tiểu nữ biết, tiểu nữ quả thật không thể tin được. Tiểu nữ đi hỏi phụ thân, phụ thân im lặng, làm cho lòng tiểu nữ hoàn toàn lạnh đi. Thẳng về sau, khi tiểu nữ biết được chân tướng chuyện này, chỉ là tiểu nữ không cần phải trách ai. Thế gian có rất nhiều chuyện không chia làm đúng sai, nếu có, chỉ là lập trường cùng lợi ích.

Tần Lập nhìn Diệp TửKỳ, sau đó nói:

- Ta có thể giúp gì cho cô?

Diệp Tử Kỳ ngẩng đầu, nhìn Tần Lập nhỏ giọng hỏi:

- Tần công tử đồng ý giúp tiểu nữ?

Tần Lập gật đầu, nói:

- Có thể làm được, tự nhiên sẽ giúp!

Sâu trong mắt Diệp Tử Kỳ hiện lên một tia cảm kích, kỳ thật nàng tới cầu Tần Lập, cũng chỉ là muốn thử vận may mà thôi. Dù sao Tần Lập là người ứng vận trong truyền thuyết, thân mang đại số mệnh. Nếu như có Tần Lập giúp nàng, vậy sẽ có được hiệu quả làm chơi ăn thật. Hơn nữa một thân thực lực Tần Lập bày rõ ra đấy, có trợ giúp như thế quả là cầu còn không được.

Nói từ bản chất, Tần Lập không có lý do giúp nàng giúp nàng. Đúng thế, nàng là mỹ nữ, địa vị thân phận cũng rất cao, đường đường công chúa dòng chính Lục Địa.

Nhưng bên cạnh Tần Lập cũng không thiếu khuyết nữ nhân, ở trước mặt một nam nhân mạnh mẽ, mà nói chuyện thân phận địa vị gì, chỉ là tự chuốc mất mặt mà thôi.

Cho nên Diệp Tử Kỳchỉ ôm tâm tính thử xem, tìm đến Tần Lập. Lại không ngờ, Tần Lập lại đáp ứng.

- Đại ân Tần công tử, Tử Kỳ cả đời không quên. Chuyện là thế này…

Diệp Tử Kỳ bắt đầu nói cho Tần Lập, chuyện nàng muốn nhờ Tần Lập.

Tần Lập càng nghe càng giật mình. Đến cuối cùng, dứt khoát sững sờ ra đó, bộ dạng nghẹn họng trân trối. Loại trạng thái này cực ít xuất hiện trên người Tần Lập, bởi vì cho tới nay Tần Lập luôn là người cực kỳ bình tĩnh. Càng là lúc nguy cấp, lại càng thêm vô cùng bình tĩnh, bình tĩnh tới mức làm người ta cảm thấy sợ hãi.

Chỉ là ở trong mắt Diệp Tử Kỳ, lại nghĩ lầm thành Tần Lập bị dọa sợ, hoặc là quá khó khăn, cho nên cười khổ nói:

- Nếu Tần công tử cảm giác quá khó, Tử Kỳ cũng sẽ không cưỡng cầu, vẫn cảm tạ Tần công tử…

- Chờ đã.

Tần Lập phất tay cắt lời Diệp Tử Kỳ, trực tiếp nói:

- Chuyện này, ta giúp!

- Cái gì?

Diệp Tử Kỳ sững sờ ở đó, môi anh đào phơn phớt khẽ mở ra. Nàng cũng hết sức kinh ngạc, không ngờ tới Tần Lập lại chuyển biến nhanh như vậy, hắn không phải cảm thấy khó xử sao? Sao lại thoáng cái đáp ứng ngay vậy?

Nhất thời, đầu óc vị công chúa Lục Địa này trở nên có chút hổn loạn, không theo kịp tiết tấu Tần Lập.

Vừa rồi Tần Lập bị giật mình đến sững sờ, căn bản không phải là vì nguy hiểm trong lời Diệp Tử Kỳ đã nói, mà là đang buồn bực vì sao lại trùng hợp như vậy? Buồn ngủ liền có người đưa gối nằm… Hơn nữa, loại chuyện này đã không phải xảy ra lần đầu tiên, lẽ nào mình thật sự không vứt bỏ được cái danh hiệu người ứng vận này?

Tần Lập trong lúc mừng rỡ, lại có vài phần phiền muộn.

- Ta nói là chuyện này, ta giúp là chắc rồi. Ha ha, Tử Kỳ công chúa yên tâm, chỉ cần có cơ hội, ta nhất định sẽ giúp cô lấy được cái… cái gì lệ?

- Thiên Lệ Thủy!

Diệp Tử Kỳ có chút hết chỗ nói, sửa lời. Trong lòng còn đang cân nhắc: giúp ta thì giúp, làm sao nhìn hắn lại có vẻ cao hứng như thế? Lẽ nào hắn…

-o0o-

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

——oo0oo——

830. Chương 839: Lễ Vật Quý Trọng!

Trong lòng Tần Lập quả thật hết sức bất ngờ, cho nên không chú ý tới biểu tình có chút dị dạng của Diệp Tử Kỳ. Hắn đang lo không biết đi đâu lấy được ngũ hành thủy, bên này Diệp Tử Kỳ lại cầu hắn đi tìm Thiên Lệ Thủy. Cái tên này đối với Tần Lập mà nói cũng không xa lạ, bên trên bản đan phương bí tịch cũng có ghi chép miêu tả chi tiết về Thiên Lệ Thủy.

Thiên Lệ Thủy, là thủy tinh hoa ngũ hành, thủy căn nguyên ngưng tụ thành trong thiên địa. Tính ôn hòa, hiền với vạn vật, làm thuốc dẫn cho nhiều loại đan dược tái sinh, Người thường sử dụng có thể kéo dài tuổi thọ, trị bách bệnh. Người tu luyện sử dụng, có thể tăng năng lực câu thông với thủy nguyên tố trong ngũ hành thiên địa.

Nếu như người tu luyện công pháp ngũ hành như Tần Lập có được, sẽ trực tiếp bù đắp hoàn chỉnh ngũ hành thủy nguyên tố trong cơ thể. Cộng thêm bốn loại nguyên tố ngũ hành Tần Lập có được trước đó, công pháp ngũ hành của Tần Lập sắp xuất hiện một cảnh giới tiểu viên mãn!

Muốn tăng lên đẳng cấp công pháp ngũ hành, ngũ hành tiểu viên mãn là chuyện phải làm!

Ngũ hành nếu thiếu một, tuy rằng cũng có thể phát huy ra thực lực mạnh mẽ, nhưng so sánh với cảnh giới ngũ hành tiểu viên mãn, thật là kém như trời với đất!

Không ngờ tới, Diệp Tử Kỳ công chúa Lục Địa này lại biết nơi nào có Thiên Lệ Thủy, thật là không đơn giản mà!

Hai người ôm tâm tư riêng, trầm mặc một hồi, Diệp Tử Kỳ tỉnh táo lại từ trong xấu hổ, nhìn Tần Lập vẫn còn đang trâm tư không nói, không nhịn được khẽ giọng gọi:

-Tần công tử?

- A! Ha ha! Không có gì, ta đang nghĩ Thiên Lệ Thủy này là vật gì vậy.

Tần Lập thuận miệng tìm một cái cớ, che giấu thần thái của mình vừa nảy. Bởi vì Tần Lập phát hiện thái độ của Diệp Tử Kỳ đối với mình có chút khác lúc nảy, dường như không chỉ là… cảm kích.

- Thiên Lệ Thủy, truyền thuyết là hình thái thủy bổn nguyên trong thiên địa, là nước thuần khiết nhất. Tiểu nữ tu luyện Hàn Ngọc Quyết, tuy rằng tổn thương cơ thể cực lớn, nhưng chỉ cần có được Thiên Lệ Thủy, dùng một chút, thì ngày sau sẽ diệt trừ toàn bộ thương tổn do Hàn Ngọc Quyết gây lên cơ thể.

Diệp Tử Kỳ nhẹ giọng nói. không nhịn được thở dài một tiếng, nói tiếp:

- Đây là phụ thân lật hết điển tịch gia tộc, tìm thấy trên một quyển sách cổ cực kỳ xa xưa. Sách cổ này là một bản chép tay của một vị tổ tiên Diệp gia, vị tổ tiên này là một người mạnh nhất xuất hiện ở Diệp gia, là cảnh giới Đại Đế thất trọng! Chỉ thiếu một chút nữa là có thể trở thành Bất Tử Chân Thần. Đáng tiếc, không thể vượt qua khoảng cách kia, về sau trực tiếp lấy thân hóa đạo, đem một thân tu vi hóa thành thiên đạo, trở thành số mệnh Vương tộc Lục Địa. Cũng bởi vậy mà Diệp gia Vương tộc Lục Địa tiểu nữ, mới có thể huy hoàng nhiều năm như thế.

- Vị tổ tiên của cô, thật là quá lợi hại!

Tần Lập nói từ đáy lòng.

- Đúng thế, về sau trong gia tộc còn xuất hiện hai vị Đế vương, nhưng cũng không mạnh mẽ như vậy. Sau khi bọn họ chết, cũng đều lấy thân hóa đạo, hình thành đại số mệnh bao phủ Vương tộc Lục Địa.

Diệp Tử Kỳ vẻ mặt đầy cung kính nói, sau đó nhìn thoáng qua Tần Lập, nhỏ giọng nói:

- Thiên Lệ Thủy ở một nơi trên Cửu Địa, hiện giờ nơi đó đã bị Thông Thiên Đại Đế đặt làm cấm địa.

- Cái gì? Thông Thiên Đại Đế cũng biết chuyện Thiên Lệ Thủy?

Tần Lập có chút kinh ngạc, thầm than chuyện này không dễ làm rồi. Hiện giờ Lâm Thông Thiên đã phái ra tứ đại cường giả dưới trướng tới bắt mình, nếu mình còn tiến vào Cửu Địa , vậy chẳng phải tự chui đâu vào lưới hay sao?

Diệp Tử Kỳ lắc đầu, nói:

- Hắn không biết!

Nói rồi, khóe miệng Diệp Tử Kỳ nổi lên một tia tươi cười khinh miệt, tiếp tục nói:

- Bộ tộc Lâm thị ở thời đại viễn cổ cũng không tính là mạnh mẽ gì, ban đầu bọn họ chỉ là một gia tộc phụ thuộc vào gia tộc Thần Vương, về sau, xuất hiện một Đế vương cấp thấp, là nhân vật cùng thời đại với Bất Tử Chân Thần gia tộc Thần Vương, coi như là một thủ hạ tâm phúc của Bất Tử Chân Thần đại nhân. Bọn họ chân chính bắt đầu phát triển vẫn là do bản thân Lâm Thông Thiên. Từ nhỏ thiên tư trác tuyệt, hơn nữa có gia tộc Thần Vương bồi dưỡng, từng chút một trở nên mạnh mẽ, lúc đến cảnh giới Thần Vương đại viên mãn thì đột nhiên biến mất. Mấy trăm năm sau trở về, khi đó Bất Tử Chân Thần đại nhân vừa phá Giới phi thăng, Lâm Thông Thiên lập tức dẫn người một đêm quét ngang gia tộc Thần Vương. Hừ, chẳng qua là một tên tiểu nhân bội bạc xảo trá!

Chân tướng sự thật là như thế, nói lại thì ngay cả Ô Quận Vương cũng không thể nói chính xác năm đó đã xảy ra chuyện gì. Dù sao, khi đó Ô Quận Vương còn quá nhỏ tuổi.

- Lâm Thông Thiên cũng tính là nhân vật kiêu hùng, sau khi hắn một đêm tiêu diệt gia tộc Thần Vương, phong bế Tinh Không cổ Lộ giữa nơi Thần Vực cùng Giới Hạ. Sau đó lại đi Vực Ngoại một chuyến dẫn Vực Ngoại Thiên Ma tới Giới Hạ, khiến Giới Hạ phát sinh đại loạn. Trung Châu cổ Giới Hạ rơi vào trong chiến hỏa, Giới Hạ thời đại Thái cổ cũng là bị một tay Lâm Thông Thiên hủy diệt.

Diệp Tử Kỳ vẻ mặt khinh thường nói, hiển nhiên từ thái độ của nàng có thể nhìn ra được, toàn bộ Vương tộc Lục Địa cũng không có hảo cảm gì với Lâm Thông Thiên.

Nhưng mà nói tới, Diệp Tử Kỳ hiểu được bí mật thật là không ít. Từ góc độ khác cũng có thể nhìn ra được, chuyện này ở nơi Thần Vực chưa chắc là bí mật gì, Thông Thiên Đại Đế võ lực siêu mạnh, không ai có thể khiêu khích quyền uy của hắn, cho nên cũng không quan tâm những chuyện này.

Từ đó, cũng không khó nhìn ra được vì sao Thông Thiên Đại Đế muốn bắt lấy Tần Lập, ông ta sẽ không cho phép bộ tộc Lâm thị đi trở lại con đường gia tộc Thần Vương khi xưa!

Có trời mới biết hiện giờ ở bên trong các Thánh địa có tồn tại Đế vương khác hay không! Hắn có thể làm mùng một, người khác cũng có thể làm mười lăm, điều này thật quá bình thường.

Lúc này Tần Lập hỏi:

- Cô làm sao lại biết nhiều chuyện như thế?

Diệp Tử Kỳ khẽ than một tiếng:

- Sinh ra ở trong loại gia đình này, rất nhiều chuyện không muốn biết cũng khó. Hơn nữa chuyện Thiên Lệ Thủy, năm đó tổ tiên phát hiện, lấy một chút trở về dùng thử liền phát hiện có chỗ tốt to lớn với người tu luyện Hàn Ngọc Quyết. Dù là không thể đột phá trong thời gian ngắn, cũng sẽ không lo lắng tính mệnh. Chỉ là Thiên Lệ Thủy có sinh vật hùng mạnh bảo hộ, người bình thường rất khó lấy được. Hơn nữa, năm đó sau khi tổ tiên lấy thân hóa đạo, rất nhiều năm không có người tu luyện Hàn Ngọc Quyết, bởi vì tổ tiên có căn dặn : trừ khi có thể lấy được Thiên Lệ Thủy, bằng không đừng tu luyện loại công pháp này. Thẳng đến khi tổ tiên hóa đạo mấy ngàn năm sau, bản chép tay tổ tiên đã sớm phủ đầy bụi trong kinh các, luôn luôn rất ít có người tu luyện môn công pháp Hàn Ngọc Quyết này. Hơn nữa bản chép tay này cũng chỉ có dòng chính mới tìm đọc được, cho nên qua mấy thế hệ.,đến bây giờ đã không ai biết Thiên Lệ Thủy có thể giải được tác hại của Hàn Ngọc Quyết.

Tần Lập gật đầu, hỏi:

- Vậy Lâm Thông Thiên đặt khu vực kia làm cấm địa, là vì chuyện gì?

Diệp Tử Kỳ bĩu môi, nói:

- Không có chuyện gì cả. Vương tộc Cửu Địa Kỳ thật chính là bộ tộc Lâm thị, nhưng Thông Thiên Đại Đế cần phải có lãnh địa cá nhân của mình. Vì vậy, hắn liền vẽ ra một mảnh địa bản đồng tây một trăm tám mươi vạn dặm, nam bắc hai trăm năm mươi vạn dặm. Khu vực kia, được gọi là cấm địa Cửu Địa !

Tần Lập nghe xong không khỏi có chút líu lưỡi, đông tây một trăm tám mươi vạn dặm, nam bắc hai trăm năm mươi vạn dặm, đây là một lãnh thổ lớn cỡ nào? Chẳng qua đối với cả Cửu Địa mà nói, một vùng này quả thật không tính là lớn.

Như là lãnh thổ Nhất Địa, cũng có diện tích bao la. Dù là tu sĩ như Tần Lập, không có thời gian mấy trăm năm, cũng đừng mơ dạo hết một vòng Nhất Địa!

- Thông Thiên Đại Đế phái ra tứ đại cường giả dưới trướng tới đây bắt giữ ta, công chúa không sợ bị liên lụy hay sao?

Tần Lập mỉm cười nói.

Hôm nay Tần Lập đã bỏ đi dịch dung, cứ dùng hình dạng này ngông nghênh ở trong Thú Thần Thành, tạm thời quả thật không có ai dám trêu chọc hắn. Chỉ là Tần Lập rất rõ ràng, có không biết bao nhiêu người đều đang âm thầm giám thị hắn.

- Sợ.

Công chúa Diệp Tử Kỳ thành thành thật thật nói:

- Dù là chúng ta có coi thường cách làm người của Thông Thiên Đại Đế thế nào đi nữa, cũng không thể không thừa nhận: hiện giờ toàn cỏi Thần Vực không có một ai là đối thủ của hắn. Cảnh giới Đại Đế đỉnh cấp, không phải chúng ta có thể tưởng tượng, một trăm Thần Vương cũng không đủ cho một mình hắn giết. Chỉ là hắn sẽ phá Giới phi thăng rồi, nghe nói cổ trận Thập Địa sắp ngừng vận chuyển. Ha ha, nếu là thế, hắn sẽ vĩnh viễn không thể đột phá tới cảnh giới Bất Tử Chân Thần, Hơn nữa…

Diệp Tử Kỳ tròng mắt đảo loạn, cười nói:

- Không phải còn có người đang tranh cướp muốn làm người ứng vận hay sao? Tiểu nữ xem chừng rất có thể người kia cũng bị Thông Thiên Đại Đế nhìn trúng!

Trong lòng Tần Lập thầm than một tiếng: vị công chúa điện hạ Lục Địa này, trí tuệ thật là cao mà! Từ những lời mình nói lần trước, liên suy đoán ra điểm này. Kỳ thật Tần Lập cũng đã nghĩ tới, không biết hắn đột nhiên biến mất, cái tên kia căn bản không biết nguy hiểm của danh hiệu người ứng vận, rất có thể sẽ bị Thông Thiên Đại Đế bắt đi bù đắp mắt trận cổ trận Thập Địa trước, có được hay không, cũng phải thử một chút.

Diệp Tử Kỳ nhìn Tần Lập nói:

- Chuyện này cầu công tử hỗ trợ, trong lòng Tử Kỳ có chút băn khoăn, ở đây Tử Kỳ có chút Thần Nguyên, mong rằng Tần công tử không nên từ chối, coi như một chút tâm ý của Tử Kỳ là được!

Diệp Tử Kỳ nói rồi, lấy ra một chiếc nhẫn trữ vật, đưa cho Tần Lập.

Cầu người ta hỗ trợ, không cho một chút chỗ tốt, đó là một chuyện không thể nào. Kỳ thật Diệp Tử Kỳ nhờ Tần Lập hỗ trợ, còn có một điểm trọng yếu hơn. Đó là Tần Lập đã đắc tội gia tộc Thần Toán mặc kệ chạy trốn tới nơi nào cũng không thể hoàn toàn che giấu được bản thân. Trừ khi hắn có được bảo vật che đậy Thiên cơ, nhưng xem ra, ít nhất hiện giờ hắn không có. Mà thứ này Diệp Tử Kỳ lại có!

- Còn nữa… ở chỗ tiểu nữ còn có một đồ vật, hắn là Tần công tử sẽ rất thích.

Diệp Tử Kỳ nói xong, trong tay bỗng nhiên xuất hiện một khối giống như xác rùa, bề ngoài hết sức xa xưa, bên trên có những hoa văn cổ kính, hết sức thần bí, chỉ to bằng bàn tay.

- Đây là?

Tần Lập có thể cảm nhận được bên trên thứ này mang theo một cỗ lực lượng thần bí khó hiểu, nhưng không nói lên được cổ lực lượng Thần bí này thuộc phạm trù gì.

- Ha ha! Đây là bảo vật tổ tiên Diệp gia truyền xuống, nghe nói là ở thời đại cực kỳ xa xôi có một loại thần thú tên là Huyền Vũ, thân trên là một khối xác rùa!

Diệp Tử Kỳ mỉm cười, nhìn Tần Lập:

- Ừ, hẳn là thế. Như vậy xem ra Thú tộc vẫn còn rất mạnh mẽ mà!

- Ha ha! Thực lực mạnh yếu không phải kích cỡ lớn hay nhỏ…

Người trên phố không ngừng bàn tán, gần đây tràng cảnh như thế đều diễn ra mỗi ngày ở Thú Thần Thành.

Tần Lập nhìn thế mỉm cười, trong lòng bỗng nhiên trở nên thông suốt. Một màn vừa rồi, so sánh với quan hệ giữa người với người, giống nhau cỡ nào?

Thế giới nào cũng như nhau, người mạnh đứng đầu, muốn người nhà được bình an, muốn sống tốt lành trên đời này, như thế phái có được thực lực làm người ta sợ hãi!

Như là Thông Thiên Đại Đế!

Một kẻ thủ đoạn độc ác như vậy, tàn nhẫn ra tay tàn sát sạch sẽ cường giả gia tộc Thần Vương, cho đến giờ không phải vẫn sống tốt lành đó sao. Chính là bởi thực lực của hắn làm cho mọi người cảm thấy sợ hãi, dù ở trong lòng có muôn vàn bất mãn, nhưng sẽ tuyệt đối không dám biểu hiện ra ngoài. Đây… chính là thực lực!

Chẳng qua dù là Thông Thiên Đại Đế, cũng đã rất nhiều năm không ra tay nhắm vào bất kỳ người nào. Sau khi ngồi ổn vị trí chúa tể nơi Thần Vực, đã bắt đầu làm việc khiêm nhường. Lẽ ra bằng thực lực của ông ta, muốn diệt trừ một Thánh địa nào đó, là một chuyện rất nhẹ nhàng.

Nhưng một khi ông ta làm như thế, chẳng khác nào không để lại đường sống cho con cháu đời sau của mình nữa.

Cho nên, đời sống một người sẽ luôn có càn trở cùng bất đắc dĩ, Không ai có thể luôn ngang tàng mãi, cũng không có bất kỳ một gia tộc nào có thể huy hoàng muôn đời.

Đối với Tần Lập mà nói, chỉ cần đảm bảo những người đi theo cạnh hắn hiện giờ có thể hạnh phúc bình an, như vậy là đủ rồi.

Trở lại Thải Vân Phường, Tần Lập gặp lại Diệp Tử Kỳ, lần này Hoắc Trung Võ cùng Liễu Tiếu Vân cũng ở đó. Hai người này đều có quan hệ thân thuộc với Diệp Tử Kỳ, hơn nữa quan hệ cũng không quá xa.

Tính tình bọn họ cũng rất hợp nhau, đã là bằng hữu nhiều năm, cũng rất phản cảm với Vương tộc Tam Địa. Cho nên, Diệp Tử Kỳ đưa chuyện ám sát vương tử Tam Địa, thi hành kế rút củi đáy nồi nói cho hai người bọn họ.

Hai người Hoắc Trung Võ cùng Liễu Tiếu Vân, đều biểu thị nhất định ủnghộ!

Chẳng qua chuyện về Thiên Lệ Thủy, Diệp Tử Kỳ cũng không nói với hai người. Ngay cả chính Diệp Tử Kỳ cũng không hiểu được, vì sao chuyện này thà rằng tin tưởng Tần Lập vừa quen biết không bao lâu, cũng không chịu tin tưởng Hoắc Trung Võ cùng Liễu Tiếu Vân đã quen biết nhiều năm, phẩm tính đạo đức đều rất tốt?

Có thể ở trong tiềm thức Diệp Tử Kỳ, phía sau lưng Hoắc Trung Võ cùng Liễu Tiếu Vân đều có thế lực siêu nhiên không kém gì Diệp gia. Còn Tần Lập lại là người cô độc, không có uy hiếp quá lớn?

Cho nên mới nói, người sống sẽ luôn giống như thế, hoặc là có cố kỵ. Ngoại trừ chết đi, bằng không sẽ vĩnh viễn không bỏ được bí mật gì không thể nói ra.

-o0o-

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

——oo0oo——

833. Chương 842: Bão Táp!

Lịch Thần Vực, mười sáu tháng mười một, đại cát, thích hợp cưới gả.

Mười sáu con Kim Giác Thiên Mã xuất hiện ở truyền tống trận Nhất Địa, nhắm hướng Thú Vương Cốc, đạp không mà đi!

Nếu như không có gì bất ngờ, lộ trình mấy ngàn dặm, hai canh giờ là có thể tới được.

Ở giữa đội ngũ, mọi người đều khoác dải lụa hồng, chừng hơn năm trăm người, trùng trùng điệp điệp lăng không mà đi, đúng như trong truyền thuyết thần thoại về thần tiên du ngoạn.

Bên trong thùng xe xa hoa đến cực điểm, là một thanh niên tướng mạo anh tuấn đang ngồi. Bên cạnh thanh niên này là một nữ tử mỹ lệ hết sức xinh đẹp, bưng dạ quang bôi uống một ngụm rượu nhỏ đỏ tươi, sau đó môi kề môi rót vào miệng người thanh niên kia.

Trên người nữ tử này chỉ khoát một tầng sa mỏng, bộ vị mấu chốt như ẩn như hiện, cực kỳ dụ người.

Bàn tay người thanh niên này tùy ý vuốt ve trên người nữ tử đó. Nữ tử ánh mắt quyến rũ như tơ, thỉnh thoảng phối hợp phát ra tiếng thở dốc yêu kiều.

Nếu như bị Thú Vương biết được con rể ông ta, vương tử dòng chính Tam Địa tôn quý, trên đường đón dâu nữ nhi ông ta, lại bừa bãi đùa giỡn nữ nhân khác, chẳng biết sẽ có cảm tưởng gì.

- Điện hạ, ngài lấy thú nữ kia rồi, liền quên nô tỳ hay không?

Nữ tử bên cạnh Lâm Đào nũng nịu nói.

- Hắc hắc! Làm sao được chứ, nữ nhân kia chẳng qua là một thứ mới mẻ đối với bản vương mà thôi. Thú nữ đó, kích thích cỡ nào!

Trên khuôn mặt anh tuấn của Lâm Đào, cười thật tà ác.

- Ưm! Chỉ cần Điện hạ không quên nô tỳ, chỉ cần nhớ thỉnh thoảng liếc nhìn nô tỳ một lần, nô tỳ đã rất thỏa mãn rồi!

Nữ tử tựa vào chân Lâm Đào, nhẹ giọng nói, bỗng nhiên vẻ mặt tinh quái cởi áo khoác Lâm Đào ra, vươn tay kéo quần hắn xuống…

- Ấy, nàng muốn làm gì?

Cái thứ của Lâm Đào đột nhiên lộ ra ngoài, có chút kinh ngạc hỏi.

- Hì hì! Điện hạ đoán xem nô tỳ muốn làm gì?

Nữ nhân này này nói rời, trực tiếp cúi đầu xuống.

- Tê… Nàng nhẹ một chút!

Lâm Đào vươn tay ấn lên đầu nữ nhân, vẻ mặt hưởng thụ, tiếp đó đứt đoạn nói:

- Thú nữ kia thật không biết điều, thật coi mình là công chúa sao, hai lần ba lượt khước từ ý tốt của bản vương… Tê., chậm chút chậm chút… Hừ! Thú Vương ngược lại là một kẻ thật sáng suốt, bản vương muốn… xem… Nhanh, nhanh lên… Nhanh hơn nữa!

Kim Giác Thiên Mã bay vụt trên bầu trời, bên trong thùng xe xa hoa lại vô cùng hương diễm. Theo vương tử Tam Địa khẽ rống một tiếng, thùng xe bỗng yên tĩnh lại.

- Nàng đó… đúng là một tiểu yêu tinh mà!

Lâm Đào xoa xoa đầu nữ nhân, thần sắc có chút mệt mỏi nói:

- Bản vương sớm muộn cũng bị nàng hút khô!

Nữ tử kia ánh mắt quyến rũ, nhìn thoáng qua Lâm Đào, súc miệng xong, sau đó mới nũng nịu nói:

- Nô tỳ không phải là sợ Điện hạ không thích nô tỳ nữa sao, nô tỳ sẵn lòng làm bất cứ điều gì vì Điện hạ!

- Ôi! Xuất thân của nàng…

Lâm Đào khẽ thở dài một tiếng. Nữ nhân này là một trong nữ nhân hắn sủng ái nhất, chỉ tiếc xuất thân quá thấp, rất khó trở thành cơ thiếp.

Ở nơi Thần Vực, tuy rằng không tồn tại quốc gia, nhưng đẳng cấp sâm nghiêm càng lợi hại gấp nhiều lần vượt xa quốc gia Giới Hạ. Thân phận địa vị một người, rất khó mà thay đổi.

- Chờ có cơ hội ta thử xem có thể làm tước vị phụ thân nàng tiếng thêm một bước hay không. Đến lúc đó, sẽ có thể phong nàng làm cơ thiếp được rồi!

Lâm Đào giống như hạ quyết tâm rất lớn nói.

- Nô tỳ đa tạ Điện hạ! Kỳ thật Điện hạ không cần phải khó xử, chỉ cần nô tỳ có thể luôn ở bên cạnh Điện hạ, nô tỳ đã thỏa mãn rồi!

Nữ nhân này rất thông minh, rất hiểu chuyện, biết lợi dụng ưu thế của mình, hơn nữa rõ ràng nam nhân thích cái gì, không thích điều gì.

Quả nhiên, Lâm Đào thần sắc chợt nghiêm, nói:

- Chuyện này nàng không cần xen vào, nàng ở cùng bản vương đã nhiều năm như thế, trong lòng bản vương đều biết!

- Điện hạ…

Nữ nhân ánh mắt đỏ lên, lã chã muốn khóc.

- A…

Lâm Đào vừa mỉm cười thỏa mãn, muốn nói gì. Đột nhiên, chợt nghe bên ngoài vang lên một trận rối loạn, đồng thời phát ra tiếng rống giận dữ.

- Tặc tử lớn mật, dám hành thích Vương tử tam Địa!

- Tiểu tặc muốn chết!

- Đừng trực tiếp giết chết, để sống!

Theo mấy tiếng hô trong đội ngũ Lâm Đào, bên ngoài vang lên tiếng binh khí va chạm binh binh keng keng.

Kim Giác Thiên Mã không chút ảnh hưởng, xẹt qua bầu trời như sao băng, tiếp tục bay nhanh về phía trước.

Hoắc Trung Võ một thân trang phục màu đen, che mặt lại, trong tay không sử dụng thanh ô Long Trường thương thường dùng, mà đổi thành một thanh Yên Nguyệt Đao. Không ai biết, xuất thân con dòng chính Ẩn Vương gia tộc Bát Địa, chẳng những tinh thông trường thương, đao thuật cũng là hạng nhất!

Trên bầu trời khắp nơi đều là đao khí chém ra từ Yển Nguyệt Đao, đao khí này có thể dễ dàng chém rách hư không. Một Thánh Chủ cản trước mặt hắn, bị Hoắc Trung Võ một đao chém thành hai nửa!

Máu tươi văng lên trời cao, hoa lệ mà thê lương.

- Cản ta phải chết!

Hoắc Trung Võ hét lớn một tiếng, làm tâm thần người khác hoảng sợ. Không sử dụng bất cứ bí thuật gì, không mở ra dị tượng nào, chỉ dựa vào một thần lực lượng hùng hồn như biển, cùng đao thuật tinh diệu vô song, giết đội ngũ rước dâu thành một mảnh hổn loạn.

Diệp Tử Kỳ một tay cầm một thanh nhuyễn kiếm nhỏ dài màu vàng kim. Nhuyễn kiếm giống như một con linh xà, chỉ đông đánh tây, xuất quỷ nhập thần cũng mặc một thân trang phục màu đen, đeo khăn che mặt. Một tay kiếm thuật làm người ta chưa nghe nói chứ đừng nhìn thấy, mỗi một kiếm chém ra, trên bầu trời sẽ nổ tung một đóa hoa vàng kim, ánh sáng chói mắt.

Bùm!

Lại một đóa kim hoa nổ tung trước mặt một Thánh Chủ nổ nát bét cả khuôn mặt Thánh Chủ này. Tên Thánh Chủ đó phát ra một tiếng gào thét kinh thiên động địa, thân thể rơi xuống bên dưới.

Liễu Tiếu Vân cũng không thi triển ra Liệt Dương Chân Quyết, ba người cẩn thận không phải không có đạo lý. Bí thuật đỉnh cao của Vương tộc các Địa đều bị các Thánh địa khác biết rõ, một khi thi triển ra, căn bản chẳng khác nào nói cho đối phương kẻ thù là ai.

Liễu Tiếu Vân thân người rất cao, có phần gầy gò, hai tay không thi triển ra một bộ quyền thuật uy mãnh vô song. Mỗi một quyền đánh ra, không khí đều hình thành một cổ sóng xung kích khủng bố, trực tiếp đánh nát hư không, người thực lực hơi yếu dính phải sẽ chết ngay!

Tần Lập trốn ở trên không trung nhìn một màn này, cũng không khỏi cảm thán, đây mới là nội tình gia tộc xa xưa, nhìn rõ chiêu thức ba người thi triển ra đều không có liên quan tới truyền thừa gia tộc, nhưng uy lực lại không nhỏ chút nào!

Đội ngũ đón dâu Vương tộc Tam Địa đánh trở tay không kịp, nhưng bên trong đội ngũ bọn họ lại có tới ba mươi Thần Vương cao cấp tọa trấn.

Tự nhiên chính là đề phòng có người đánh lên ở trên đường, chủ yếu nhất là bọn họ hy vọng thông qua lần đón dâu này, gặp phải Tần Lập. Sau đó chém giết Tần Lập, báo thù rửa hận cho ngươi Vương tộc Tam Địa đã chết.

Bởi vậy, đội ngũ đón dâu Vương tộc Tam Địa cũng chỉ là hoảng loạn trong nháy mắt, tiếp đó liền ổn định lại.

Trong đám người có một lão già tóc sắp rụng hết, ánh mắt như cá chết, rất đục ngầu. Lão ta phát ra giọng nói già nua rất khó nghe:

- Bao vây quanh ba tên đó, đừng giết. Ta muốn xem, là người nhà nào có lá gan lớn như vậy, dám tới cản đường Vương tộc Tam Địa!

Mười sáu con Kim Giác Thiên Mã vẫn đang bay vút đi, không chút ngừng lại. Bên trong thùng xe vẫn không mở ra, hiển nhiên ở trong mắt Lâm Đào, loại ám sát trình độ này căn bản là chuyện bé nhỏ, hắn hoàn toàn không để trong lòng, thậm chí liếc nhìn một cái cũng không có hứng thú.

Các thành viên Vương tộc Tam Địa tham gia bao vây ba người Liễu Tiếu Vân Hoắc Trung Võ cùng Diệp Tử Kỳ đều triển khai bí thuật, trên bầu trời lại một trận quân ma loạn vũ.

Chẳng qua lần này, vượt xa lần vây giết Tần Lập, khủng bố hơn nhiều lắm!

Bọn họ hấp thụ bài học lần trước, ở giữa vòng vây đều có ba bốn Thần Vương mạnh mẽ, muốn bắt sống mấy người Diệp Tử Kỳ.

Cứ thế, đội ngũ đón dâu cũng tản ra, dừng giữa không trung, trấn áp ba người Hoắc Trung Võ. Những Người còn lại, vững vàng bảo vệ chiếc xe do Kim Giác Thiên Mã kéo.

Phốc!

Một tiếng trầm thấp khó nghe được, đầu một con Kim Giác Thiên Mã đột nhiên nổ tung!

Máu tươi óc trắng văng khắp nơi, những con Kim Giác Thiên Mã xung quanh lập tức xao động, hoảng sợ vô cùng. Kim Giác Thiên Mã cũng là linh thú, tuy rằng linh trí không bằng nhân loại, nhưng cũng không thấp. Tận mắt thấy đồng bạn chết thảm, lập tức phát ra tiếng kêu sợ hải.

Lái xe hô to quát lớn, trấn an Kim Giác Thiên Mã náo động. Như vậy, tốc độ đột nhiên giảm xuống, rất nhiều người cảnh giác nhìn bốn phương tám hướng xung quanh, không biết xảy ra chuyện gì. Bởi vì bọn họ không cảm ứng được có thứ gì dao động, cũng không nhìn thấy bóng dáng kẻ địch.

Lão già cằn cỗi kia đột nhiên lên tiếng:

-Là Tần Lập!

- Cái gì? Tần Lập? Làm sao hắn tới đây?

- Thái thượng trưởng lão, điều đó không thể nào? Tần Lập có gan tới đây chịu chết hay sao?

- Đúng thế, không lẽ là Thú Vương đổi ý, muốn chúng ta đều ở lại chỗ này?

Lão già cẳn cỗi kia cười lạnh:

- Thú Vương? Hắn không có lá gan này!

Phốc!

Lại một tiếng nổ nhỏ, lúc này bị nổ tung, là đầu của một Thánh Chủ đỉnh cấp!

Óc văng khắp nơi, máu tươi nhuộm trời cao!

Lúc này, người người đều cảm thấy bất an, trưởng lão già cỗi kia càng phát ra tiếng rít gào phẫn nộ.

Rất nhiều người dứt khoát thi triển bí thuật, triệu hồi ra hư ảnh Ma Thần của mình. Ngay Lập tức, trên bầu trời thành một mảnh tối đen, dẫn động thiên tượng, mây đen cuồn cuộn khoảng khắc che lấp mặt trời.

Lúc này Lâm Đào mở thùng xe bước ra, đứng ở thùng xe, khóe miệng nổi lên một tia cười lạnh dữ tợn, trực tiếp thi triển ra Ma Thần Biến. Một Ma Thần khổng lồ bốn đầu tám tay, cao hai trăm thước, thân thể gần như ngưng thật, xuất hiện trước mắt mọi người.

- Tần Lập, tên tiểu nhẩn dấu đầu lộ đuôi kia, có dám ra đây đánh một trận công bằng với ta?

Lâm Đào vẻ mặt ngạo nghễ rống giận.

Nhìn mấy trăm cường giả Vương tộc Tam Địa bảo hộ bên cạnh Lâm Đào, dao động sinh ra sắp ép bằng không gian, trong lòng Tần Lập cười lạnh: công bằng cái rắm!

Tần Lập biết, nếu như mình hiện thân, sẽ trực tiếp bị đám người kia vây công. Cái gọi là công bằng, chẳng qua là Vương tử tam Địa này nói bậy bạ dụ hắn ra mà thôi.

Giữa hư không, vươn tay chỉ ra, lại một đạo hỗn độn khí bắn vụt tới, bắn về phía một Thần Vương ở giữa đoàn người Vương tộc Tam Địa.

Thần Vương kia hừ lạnh một tiếng, vung tay kết ấn, hét lớn một tiếng:

-Phá!

Ầm!

Trên bầu trời vang lên một tiếng giòn tay, thân thể Thần Vương Vương tộc Tam Địa này ngã ngược ra sau lưng lay mấy cái, khóe miệng liền tràn ra một tia máu.

Mọi người đều kinh ngạc ngây người, còn chưa nhìn thấy kẻ địch ở đâu, người ta phát ra một chiêu, ngay cả Thần Vương cũng không đỡ được?

Lâm Đào đứng trên thùng xe, sắc mặt anh tuấn cũng trở nên âm trầm.

-o0o-

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

——oo0oo——

834. Chương 843: Ám Sát Thành Công!

-Tần Lập!

Lâm Đào nghiến răng nghiến lợi, ngữ khí cực kỳ lạnh lẽo nói:

- Chính là ngươi.. đã giết đệ đệ ta?

Trên thực tế, cảm tình giữa Lâm Đào cùng tên đệ đệ kia cũng không sâu sắc gì, thậm chí quan hệ còn có chút ác liệt. Chẳng qua, hiện giờ tên đệ đệ đáng ghét của hắn đã chết. Lâm Đào tự nhiên sẽ không để ý nói mấy câu hình thức, làm người ta cho rằng bọn họ là huynh đệ tình thâm.

Trên bầu trời, tĩnh mịch, không có một chút âm thanh, càng không nhận ra có dao động gì, yên tĩnh tới mức làm cho người ta cảm thấy áp lực.

Lúc này toàn đội ngũ hoàn toàn đừng lại, không ít người đang nhanh chóng xử lý hiện trường, còn có một số người cẩn thận dựa vào Lâm Đào, sợ hãi có người đột nhiên nhảy ra ám sát Lâm Đào.

Những người Vương tộc Tam Địa vốn vây giết ba người Hoắc Trung Võ ở xa xa, vẫn đang kịch chiến. Thực lực của đối phương làm bọn họ kinh ngạc, không ngờ nhiều người như thế, còn không thể nhanh chóng bắt lấy ba người này.

Bởi vì được lệnh phải bắt sống ba người, cho nên lúc các thành viên Vương tộc Tam Địa ra tay, ít nhiều có chút không buông tay chân được. Nhưng đây không phải lý do bọn họ vây lâu không công được, thành viên Vương tộc Tam Địa vây công ba người dần dần trở nên có chút nóng nảy, ra tay không lưu tình nhiều nữa, thầm mắng nếu thật sự không được thì giết hai người, lưu một người sống là được rồi.

Tin rằng bên trên cũng sẽ không trách tội bọn họ, dù sao đây là chiến đấu người chết ta sống, ai tay chân mềm thì sẽ bị giết chết.

Lâm Đào híp mắt, bóng ảnh Ma Thần sau lưng cũng híp mắt theo, đánh giá vùng trời cao.

Ở giữa đoàn người hộ vệ Lâm Đào, có rất nhiều lão già bề ngoài hết sức già nua. Những người này, đều là Thần Vương thực lực đạt tới hóa cảnh, nhưng thọ nguyên bọn họ không còn nhiều, thuộc về nhân vật lão thần trong Vương tộc Tam Địa, không có hy vọng thắng cấp cảnh giới Đế vương. Nhưng ngày tháng tích lũy, để cho năng lượng trong cơ thể các lão già này vượt xa Thần Vương bình thường không thể sánh kịp.

Cho nên mới nói, mỗi Thánh địa đáng sợ nhất chính là đoàn người bọn họ. Thọ nguyên không nhiều, tự nhiên sẽ không quan tâm sống chết, hơn nữa năng lượng trong cơ thể vô cùng hùng hồn mênh mông như biển, đánh lên thì có gan liều mạng. Dù là người thực lực cao hơn bọn họ một chút, cũng sẽ không tùy tiện khiêu khích những tồn tại này.

Còn lúc này đây, lớp nhân vật lão thần như thế lại có tới mấy chục người!

Dù là Thú Vương gặp phải, cũng sẽ cảm thấy đau đầu, không dám tùy tiện trêu chọc.

Hiện giờ, những nhân vật lão thần này đều thả ra thần thức, tra tìm nơi Tần Lập có thể ẩn thân. Lúc nào cũng có hư ảnh Ma thần khổng lồ vung vây vũ khí trên bầu trời, ngoại trừ xé hư không ra từng vết rách, không có tác dụng nào khác.

- Tần Lập! Người là tên tiểu nhân vô sỉ, ngay cả dũng khí đối diện ta cũng không có hay sao? Người ứng vận, ta thấy ngươi là một kẻ gian tặc không có gan mà thôi!

Lâm Đào uy phong lẫm liệt đứng trên xe ngựa hét lớn:

- Ngươi chỉ là một tên phế vật!

- Ha ha, vậy sao?

Một tiếng nói hết sức đột ngột, vang lên ngay trước mặt Lâm Đào.

- Lớn mật!

- Tiểu tử muốn chết!

-Điện hạ mau lui lại!

- Điện hạ cẩn thận!

Theo tiếng nói này vang lên, đám nhân vật lão thần Vương tộc Tam Địa liền như mèo bị dẫm phải đuôi, sợ đến mức nháy dựng lên, trên người như bốc lên một cỗ khí lạnh tràn khắp toàn thân.

Lúc nào mà Tần Lập tới được trên xe ngựa, đồng thời đứng trước mặt Điện hạ?

Những ý niệm này chỉ sinh ra trong nháy mắt chớp giật trong đầu, không chờ bọn họ làm ra phản ứng tiếp theo, Tần Lập một kiếm đâm xuyên qua trái tim Lâm Đào, vẻ mặt bình tĩnh nhìn ánh mắt Lâm Đào tràn ngập kinh hãi, nói:

- Bất luận thế nào, ngươi cũng không trốn khỏi số phận phải chết, kỳ thật ngươi chỉ là một tên rác rưởi!

Tần Lập nói rồi, tiện tay rút ra Ẩm Huyết Bàn Long Kiếm, quay sang đám nhân vật lão thần Tam Địa đang đại ra, mỉm cười quái dị. Vận hành Hành Tự Quyết, thân hình nháy mắt biến mất trong không khí

Muốn hỏi vì sao những nhân vật lão thần này không lập tức công kích Tần Lập, đó là bởi vì vị trí Tần Lập đứng quá gần Lâm Đào!

Dù là bọn họ trơ mắt nhìn Lâm Đào bị Tần Lập một kiếm xỏ xuyên trái tim, nhưng các lão già này cũng không dám xông lên. Ai có thể gánh chịu được tội danh đánh giết vương tử?

Không ai gánh nổi!

Cho nên, cứ thế trơ mắt nhìn Tần Lập biến mất, sau đó mới có người điên cuồng gào thét, đuổi theo sau.

Trước khi bóng người Tần Lập biến mất, mũi chân nhún lên chiếc xe Kim Giác Thiên Mã xa hoa này, thùng xe lập tức vỡ thành nhiều mảnh. Vách thùng xe vô cùng cứng rắn, sau khi vỡ vụn liền văng ra tứ tán!

Giống như vô số lưỡi dao sắc bén, lao về phía đám người bất ngờ không kịp phòng ngự, lập tức liền có rất nhiều người bị thương, phát ra tiếng kêu thảm thiết. Bên trong xe, nữ tử dung nhan kiểu mị kia mắt thấy thi thể Lâm Đào ngã xuống, té ngay trước mặt mình, phát ra một tiếng thét chói tai kinh thiên động địa.

Chỉ là không đợi nàng thét xong, đã bị một người nhân vật lão thần một kiếm đâm thủng yết hầu, trợn to mắt, không thể tin được ngã xuống mà chết, đến chết cũng không biết vì sao mình bị giết.

- Yêu nữ làm hỏng việc đáng chết!

Người nhân vật lão thân kia ra tay giết nữ tử này oán hận nói, Lâm Đào ở trong xe làm chuyện hoang dường như thế, làm sao giấu được những người nhân vật lão thần này, vốn bọn họ cũng không cảm thấy gì, bọn họ cũng từng trẻ tuổi, cũng từng hoang đường.

Nhưng hiện giờ Lâm Đào đã chết, không tìm được người chịu tội thay bọn họ, tự nhiên phải lập tức trút giận. Nếu không có yêu nữ đáng chết này dính vào, Lâm Đào làm sao lại có tinh thần hoảng hốt, bị người ta tới bên cạnh cũng không thể phát hiện?

Nên biết rằng Lâm Đào cũng là một cường giả Thánh Chủ giai đoạn thứ ba đó!

Theo Tần Lập ám sát thành công, ba người Liễu Tiếu Vân bên kia đều triển khai bí thuật, đầu tiên là điên cuồng công kích một trận không muốn sống, sau đó đều bỏ trốn mất bóng.

Thẳng đến lúc này, thành viên Vương tộc Tam Địa vây công ba người bọn họ còn chưa rõ đã xảy ra chuyện gì. Thẳng đến khi ba người bỏ chạy, bọn họ chả biết ra sao đuổi theo đội ngũ đi trước đã hạ xuống mặt đất, mới cực kỳ hoảng sợ phát hiện vương tử Điện hạ lại bị người ta ám sát.

Toàn bộ đội ngũ đón đâu Vương tộc Tam Địa thành một mảnh hổn loạn. Một lát sau, người đuổi theo Tần Lập sắc mặt tái mét, vẻ mặt suy sụp trở về, bọn họ không đuổi theo được.

-Chết tiệt!

Một người nhân vật lão thần phẫn nộ rít gào một tiếng, một kích đánh sụp một ngọn núi bên cạnh, gây ra một trận chim bay cá nhảy hoảng loạn.

- Hiện giờ làm sao đây?

- Đúng thế. Điện hạ đã bị ám sát, bây giờ làm thế nào?

- Tìm Thú Vương đòi người!

- Đúng, tìm Thú Vương đòi người! Nếu không phải hắn ta che chở Tần Lập, Tần Lập kia làm sao có thể ám sát Điện hạ?

- Nếu như Thú Vương không chịu giao người, chúng ta dứt khoát diệt bộ tộc Thú Vương cho xong!

Có người trẻ tuổi lên tiếng.

- Câm miệng!

Một vị Thái thượng trưởng lão sắc mặt tái mét nói:

- Các ngươi thật sự cho rằng bằng mấy người chúng ta có thể diệt bộ tộc Thú Vương hay sao? Hồ đồ!

Mọi người đều ngậm miệng lại, sắc mặt rất khó coi.

Đường đường vương tử con dòng chính Tam Địa, ở trước mắt bao người, ngay trước mặt nhiều nhân vật lão thần bọn họ. Thần Vương hùng mạnh, lại bị người ta ám sát. Hơn nữa, trước đó bọn họ còn từng nghĩ tới sẽ có người chặn giữa đường ám sát, nhưng vẫn không hề phòngbị.

Tuy nói bọn họ trở về Tam Địa cũng sẽ không bị trách phạt gì, nhưng lúc này coi như triệt để mất hết mặt mũi. Sợ rằng không tới bao lâu, sẽ truyền khắp toàn cỏi Thần Vực.

- Được rồi, chúng ta đi tới Thú Vương Cốc!

Một vị Thái thượng trưởng lão trầm mặc một lát, đột nhiên lên tiếng.

Mọi người đều rất kinh dị, Điện hạ đã bị người ta ám sát rồi. còn đi Thú Vương Cốc làm gì?

Thái thượng trưởng lão nhìn một vòng quanh mọi người, ngữ khí lạnh lẽo nói:

- Công chúa Thú Vương đã là người Vương tộc Tam Địa chúng ta. Như vậy, bất luận Điện hạ sống hay là chết, cũng là thế!

Thái thượng trưởng lão nói ra những lời này, mọi người đầu tiên là ngẩn ra, tiếp đó đều hiểu được, rất nhiều người trong lòng thầm khen, gừng càng già càng cay!

Thái thượng trưởng lão làm như thế, rõ ràng là quét sạch mặt mũi gia tộc Thú Vương Nhất Địa, cũng có thể tìm lại ít nhiều mặt mũi Vương tộc Tam Địa. Đến lúc đó, mọi người tự nhiên sẽ cười nhạo gia tộc Thú Vương Nhất Địa quá yếu đuối.

Kỳ thật đây chỉ là Vương tộc Tam Địa tự kéo quân làm cờ mà thôi, người sáng mắt tự nhiên sẽ biết xảy ra chuyện gì, người không rõ, sẽ vĩnh viễn không hiểu được.

- Hơn nữa, tin tức Điện hạ bị hại mà chết, không ai được truyền ra. Nếu bị ta biết ai truyền tin tức này ra, ta muốn mạng hắn!

Thái thượng trưởng lão nhìn thoáng qua mọi người, sau đó nhàn nhạt nói:

- Đi đón dâu thôi!

Tuy rằng trong lòng nhiều người đang suy nghĩ, Tần Lập có thể sẽ thả tin tức này ra hay không. Nhưng chuyện đã tới bây giờ, đã không phải bọn họ khống chế được nữa, chỉ có thể tiếp tục kéo mười lăm còn Kim Giác Thiên Mã tiếp tục tiến tới Thú Vương Cốc.

Theo Tần Lập nghĩ, nếu vương tử Vương tộc Tam Địa đã chết, vậy chuyện hôn sự này tự nhiên thành phế thải. Lại không ngờ tới, đám Thái thượng trưởng lão Vương tộc Tam Địa vì che giấu mình vô năng, lại làm ra quyết định thế này.

Lúc này, Tần Lập đã tới chỗ truyền tống trận cách đây mấy vạn dặm, hẹn sẵn Diệp Tử Kỳ gặp mặt ở chỗ này.

Lấy Thiên Lệ Thủy, Diệp Tử Kỳ không nói với Hoắc Trung Võ cùng Liễu Tiếu Vân, bởi vậy sau khi Hoắc Trung Võ cùng Liễu Tiếu Vân thoát đi thành công, trực tiếp hư không hoành độ quay về gia tộc mình hồi báo.

Dù sao, chuyện tham dự ám sát một vương tử Thánh địa, không phải chuyện nhỏ. Dù là Thánh địa phía sau bọn họ có mạnh mẽ thế nào, có không thích nhìn người Vương tộc Tam Địa ra sao, cũng sẽ không trắng trợn lộ liễu xé rách mặt mũi. Bởi vậy, trong thời gian này bọn họ chuẩn bị làm chuyện thật thấp, trở về về đến gia tộc thành thành thật thật bế quan tu luyện một trận.

Lúc Diệp Tử Kỳ tới gặp Tần Lập, đã là ngày hôm sau. Tần Lập còn có chút kinh ngạc vì sao Diệp Từ Kỳ lại tới trễ, chỉ là Diệp Tử Kỳ nói một lời, lại làm Tần Lập trợn mắt há mồm. tiếp đó nổi trận lôi đình.

Vương tộc Tam Địa, lại vẫn đón Linh Nhi đi!

Tuy rằng lúc đầu Tần Lập không nghĩ tới điểm này, nhưng Diệp Tử Kỳ vừa nói. Tần Lập liền hiểu được, không khỏi thống hận Thú Vương mềm yếu vô năng. Đó là nữ nhi thân sinh của ông ta đó! ông ta làm sao lại có thể trơ mắt nhìn nàng nhảy vào hố lửa được chứ?

Theo Diệp Tử Kỳ nói, người Vương tộc Tam Địa tới Thú Vương Cốc, nói rằng vương tư Điện hạ thân thể không khỏe, muốn trực tiếp đón Linh Nhi đi, Linh Nhi không chịu, đại náo Thú Vương Cốc, còn có mấy người cao tầng Thú Vương Cốc giúp đỡ Linh Nhi, bị Thú Vương hạ lệnh bắt lại, còn chém giết hai người.

Đến sau, Linh Nhi rơi vào đường cùng, chỉ có thể đi theo người Vương tộc Tam Địa. Thậm chí không ai chú ý tới đội Kim Giác Thiên Mã kéo xe của Vương tộc Tam Địa, chỉ còn lại có mười lăm con!

-o0o-

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

——oo0oo——

835. Chương 844: Một Mình Xông Tam Địa!

Thậm chí Tần Lập có thể tưởng tượng được, Linh Nhi bi thương cùng bất lực đi theo người Vương tộc Tam Địa. Càng thống hận Thú Vương vô tình, vì bảo trụ vị trí của mình, lại vung đao với một nhà.

Người Vương tộc Tam Địa là cha của ngươi sao? Có cần ngươi nịnh nọt như thế?

Lúc này, Tần Lập đã có chút phẫn nộ rồi. Hắn đột nhiên hiểu được, Thú Vương đại nhân cũng không cao thượng như tự ông ta phô trương, ông ta dâng lên nữ nhi, không phải là vì hạnh phúc của nữ nhi, cũng không phải là vì tương lai chủng tộc, ông ta chỉ muốn bảo trụ được vị trí của mình, không hơn thế!

Không có lý do thứ hai!

Tần Lập không tin Thú Vương không chút nào biết tới chuyện xảy ra trong đội ngũ đón dâu Vương tộc Tam Địa. Nhất Địa, từ xưa tới nay đã trăm vạn năm, vẫn luôn là địa bàn Thú tộc, ở trên địa bàn bọn họ xảy ra chuyện, làm vương giả Thú tộc, Thú Vương ông ta… thật Không biết một chút nào hay sao?

Tần Lập không tin!

Nếu như Thú Vương biết xảy ra chuyện gì, còn kiên trì dâng nữ nhi ra, vậy dụng ý của ông ta chẳng khác nào nói rõ ràng cho Tam Địa: chuyện này, không có liên quan tới Thú Vương ta là Tần Lập làm. Các ngươi xem, ta dâng ra nữ nhi rồi, các ngươi nên tin tưởng ta chứ?

- Tần Lập, huynh đừng quá tức giận. Chuyện này, nên làm huynh đã làm rồi, hơn nữa tiểu nữ tin tưởng công chúa Linh Nhi tới Tam Địa, trong thời gian ngắn cũng sẽ không bị ủy khuất gì. Tối đa… tối đa cũng chỉ là buộc nàng bái đường cùng Lâm Đào đã chết kia thôi, để nàng trở thành một thê tử thân thể thuần khiết mà thôi. Chỉ cần huynh trở nên mạnh mẽ, luôn có cơ hội cứu Linh Nhi ra.

Diệp Tử Kỳ nhẹ giọng an ủi.

Tần Lập yên lặng gật đầu, trong đầu lại nhớ tới lúc lần đầu tiên nhìn thấy Linh Nhi, là ở Tần Gia Bảo. Khi mình trở lại lấy Hoàng Kim Cung, lúc đó còn tưởng nàng là một con linh thú bình thường mới hóa hình, còn tặng cho nàng một trái linh quả.

Về sau, tiểu nha đầu này không biết làm thế nào trà trộn vào môn phái Viêm Hoàng, vào lúc mình không có ở đó, trợ giúp mình chống đỡ môn phái Viêm Hoàng đối mặt nguy cơ.

Tiếp sau, chính nàng lật bài với mình, nói điều kiện, muốn mình giúp đỡ bộ tộc Thú Vương, giúp đỡ phụ thân nàng. Thậm chí không tiếc thân phận công chúa, lấy thân thể của nàng làm thù lao.

Hồi tương lai những hình ảnh quá khứ, khóe miệng Tần Lập nổi lên một tia cười khổ, trong lòng thầm mắng: Nha đầu ngốc, nàng một lòng suy nghĩ vì phụ thân mình, thế nhưng phụ thân nàng chưa từng suy nghĩ cho nàng bao giờ! Nàng nhìn trúng tương lai của huynh, phụ thân của nàng lại không xem trọng. Cho nên, ông

ta thà rằng đưa nàng ra ngoài, đảm bảo trong thời gian ngắn Tam Địa sẽ không xâm nhập Nhất Địa, cũng sẽ không vì người thân của mình mà liều mạng cùng chết với Tam Địa. Nha đầu, hiện giờ có phải nàng nhìn rõ rồi không?

Trong lòng Tần Lập nghĩ thế, bỗng trầm giọng hỏi:

- Hiện giờ đội ngũ đón dâu Tam Địa đã đi bao lâu rồi?

Diệp Tử Kỳ ngẩn ra, nói:

- Đêm qua đã đi rồi, hiện giờ… sợ là đã trở lại Tam Địa!

Tần Lập nhẹ giọng nói:

- Ta muốn đi Tam Địa, công chúa Tử Kỳ, cô đi Cửu Địa chờ ta trước, đợi tới Cửu Địa , ta sẽ liên hệ với cô!

- Cái gì, huynh muốn đi Tam Địa? Không được, quá nguy hiểm.

Diệp Tử Kỳ kiên quyết từ chối:

- Tần Lập, huynh đừng nghĩ rằng có thể giết hai Vương tử tam Địa, là có thể hoành hành được Tam Địa. Nội tình Vương tộc Tam Địa, không phải huynh có thể tưởng tượng được. Khẳng định Vương tộc Tam Địa còn có bí thuật khác, thậm chí tiểu nữ hoài nghi, ở chỗ bọn họ còn có tồn tại cường giả cảnh giới Đế vương, cường giả cảnh giới Đế vương mạnh mẽ cỡ nào, huynh không thể tưởng tượng được!

Tần Lập im lặng một hồi. mỉm cười nói:

- Tử Kỳ, ta biết là cô tốt với ta chẳng qua ta nhất định phải đi Tam Địa. Nếu không, ta không cách nào đối mặt với bản tâm mình.

Diệp Từ Kỳ nhìn thoáng qua Tần Lập, nói:

- Huynh thích nàng? Vậy vì sao khi trước huynh không trực tiếp dẫn nàng rời đi?

Tần Lập khẽ than một tiếng:

- Không trải qua một trận phong ba như vậy, nàng có thể nhìn thấu được bản chất chuyện này hay sao?

Diệp Tử Kỳ im lặng một hồi, ngẩng đầu, có chút bất đắc dĩ nói:

- Vậy được rồi, vậy muội đi cùng huynh!

- Cô? Hay là thôi đi.

Tần Lập lắc đầu.

- Huynh khinh thường muội?

Diệp Tử Kỳ có chút tức giận nói.

-Ấy…

Tần Lập có chút hết chỗ nói nhìn thoáng qua Diệp Tử Kỳ, sau đó nói:

- Như nàng đã nói, Tam Địa rất nguy hiểm, huynh không thể trơ mắt nhìn Linh Nhi rơi vào hố lửa, nhưng muội thì không giống, muội cùng nàng không có quan hệ gì.

- Nhưng muội có quan hệ với huynh…

Diệp Tử Kỳ vừa nói, đột nhiên cảm giác lời mình có chút không đúng, mặt hoa ửng đỏ, vẽ rắn thêm chân giải thích:

- Này… ý muội nói là, nếu như huynh có gì nguy hiểm, ai giúp muội tìm Thiên Lệ Thủy chứ?

-Ha ha…

Tần Lập cười cười, bỗng nhiên vươn tay, xoa xoa đầu Diệp Tử Kỳ, cưng chiều nói:

- Ngoan, yên tâm đi, huynh thật sự không có chuyện gì. Nhất định sẽ giúp muội tìm được Thiên Lệ Thủy, giải quyết vấn đề của muội.

Diệp Tử Kỳ thoáng cái ngây ngốc ở đó. Từ bé tới lớn, mọi người đều cưng nựng chiều chuộng nàng, nhưng không có ai giống như Tần Lập, giống như đại ca ca, thật tình thật ý quan tâm nàng. Nàng sinh ra ở Vương tộc, bức màn đen trong Vương tộc có nói mấy ngày mấy đêm cũng không nói hết được. Nếu như nàng không có thân phận công chúa, sợ rằng đi trên đường phố, cũng không có ai để ý tới nàng.

Tần Lập nói xong, mở ra truyền tống trận dùng tinh thần lực khắc tọa độ Tam Địa. sau đó nhìn Diệp Tử Kỳ cười:

- Diệp Tử, Nhớ kỷ chờ huynh ở Cửu Địa , đến lúc đó huynh sẽ liên hệ muội!

-À…A !

Diệp Tử Kỳ hồi thần lại, nhưng thấy bóng người Tần Lập biến mất trong truyền tống trận, kêu hai tiếng, lại đã không kịp nữa, không khỏi giậm chân lâmbâm nói:

- Đại lừa gạt!

Đứng một hồi, ánh mắt Diệp Tử Kỳ dần dần trở nên nhu hòa, khẽ lẩm bẩm:

- Diệp Tử… cái tên này, thật là dễ nghe mà!

Linh Nhi một mình ngồi trong xe Kim Giác Thiên Mã, chiếc xe này rất mới, có vẻ như chưa từng có người ngồi. Trong lòng Linh Nhi một mảnh mờ mịt, nàng không biết rốt cuộc xảy ra điều gì.

Người Vương tộc Tam Địa, ánh mắt nhìn về phía nàng đều rất không tốt, bầu không khí đội ngũ rất nặng nề, hầu như không có người nói chuyện.. Từ khi rời khỏi Thú Vương Cốc, Linh Nhi đã cảm giác không đúng.

Nhưng nàng ngay cả một người để hỏi cũng không có, cũng không có người tới hầu hạ nàng. Vội vàng đi tới truyền tống trận, hư không hoành độ tới Tam Địa, sau đó lại một đường bay vội vàng. Tới nơi dừng chân Vương tộc Tam Địa, Linh Nhi trực tiếp bị dẫn xuống xe, an bài nàng vào trong một sân viện u tĩnh, dẫn một đám nha hoàn bà vú tới hầu hạ nàng.

Nhưng Linh Nhi luôn cảm giác có chỗ không đúng, nàng không nói ra được. Từ khi đội ngũ đón dâu rời đi, liền cảm giác được bầu không khí rất quỷ dị. Mãi cho tới giờ, nàng cũng không phát hiện Lâm Đào vương tử Tam Địa đi ra gặp mình.

Trong lòng Linh Nhi rất nghi hoặc, dựa theo tính tình tên Lâm Đào kia, dường như không phải như vậy, lẽ nào… hắn đã xảy ra chuyện?

Bỗng nhiên trong lòng Linh Nhi vang lên lời Tần Lập đã nói với mình, trái tim đã chết đi dần dần sống lại. Trước đó, khoảng khắc nàng bước lên xe Kim Giác Thiên Mã, trái tim đã lạnh đi.

Linh Nhi rốt cuộc cảm giác được, mình ở trong cảm nhận của phụ thần kỳ thật không

trọng yếu như mình tưởng tượng. Phụ thân càng coi trọng hơn, là cái ghế vương giả Nhất Địa của ông ta mà thôi!

Nếu như mình không gả cho Lâm Đào, như vậy sớm muộn gì Tam Địa sẽ liên hợp Nhị Địa cắn nuốt Nhất Địa. Thông Thiên Đại Đế sẽ không ra tay can thiệp chuyện này.

Nhưng Linh Nhi không hiểu được, lẽ nào mình gả cho Lâm Đào, Tam Địa sẽ đình chỉ bước tiến xâm lược hay sao? Nàng không nghĩ ra được, đạo lý dễ hiểu như thế, vì sao phụ thân lại không nhìn thấu chứ?

Linh Nhi không oán giận Tần Lập, nhưng trong lòng thật lạnh. Nàng cho rằng Tần Lập hãn sẽ ra tay ngăn cản chuyện này, nhưng từ đâu tới cuối, cũng không nhìn thấy cái bóng Tần Lập.

Cỏi lòng của nàng, vốn đã triệt để chìm tận đáy.

Chỉ là khi nàng suy đoán đến việc vương tử Lâm Đào có thể gặp chuyện không hay, rốt cuộc nghĩ rõ ràng. Tần Lập không phải không ra tay, nhất định là Tần Lập đã đánh chết Lâm Đào rồi!

Nhưng Vương tộc Tam Địa quá vô sỉ, che giấu chuyện này, phụ thân quá mềm yếu, làm như không thấy chuyện này!

Linh Nhi nghĩ thông suốt, trong lòng liền trở nên nóng bỏng, đồng thời cảm thấy vô cùng phẫn nộ. Nghĩ tới việc trước kia mình cầu Tần Lập trợ giúp Vương tộc Nhất Địa, quả thật đúng là một chuyện cười.

Quá ấu trĩ mà!

Gia chủ Vương tộc Tam Địa, Thần Vương Lâm Bình Nghĩa, một thân thực lực đã đạt đến cảnh giới Thần Vương tứ trọng, sớm tới cảnh giới siêu nhiên không vui buồn hờn giận.

Nhưng Lúc này, tin tức đội ngũ đón dâu mang về, vẫn chấn nhiếp tâm thần ông ta suýt thất thủ.

- Cái gì? Đào nhi… Đã chết?

Lâm Bình Nghĩa khóe miệng kịch liệt co rút, mí mắt nhảy lên dữ dội, nhìn chằm chằm mấy ngươi thái thượng trưởng lão trước mắt. Một lúc lâu, mới thở ra một hơi dài, giọng nói trở nên khàn khàn:

- Ai giết?

- Tần Lập!

Một vị Thái thượng trưởng lão tiến lên, hết sức khẳng định nói:

- Nhất định là hắn ra tay, tiểu nghiệt súc kia không biết học được bí thuật từ chỗ nào, thần không biết quy không hay tới trước người Điện hạ, lúc đó chúng ta muốn cứu cũng đã không kịp nữa.

Một vị Thái thượng trưởng lão cũng bày vẻ mặt đau đớn nói:

- Gia chủ, bị pháp ẩn thân của tiểu nghiệt súc kia quá mức cao minh, đồng thời thân pháp của hắn cũng nhanh đến nổi chúng ta căn bản không theo kịp. Chuyện này đều là trách nhiệm của chúng ta, chúng ta không bảo vệ được Điện hạ, xin gia chủ trách phạt.

Lâm Bình Nghĩa hai mắt có chút vô thần nhìn đại điện phía trước, không nhìn mấy Thái thượng trưởng lão thỉnh tội, Qua hồi lâu, mới đột nhiên hỏi:

- Các ngươi… dẫn công chúa Nhất Địa về đây phải không?

- Đúng thế, chúng ta cảm thấy, như vậy., có thể che giấu được một chút…

Một vị Thái thượng trưởng lão còn chưa nói xong, đã bị Lâm Bình Nghĩa cắt lời.

- Che giấu? Ha ha, che giấu cái gì? Che giấu chúng ta vô năng? Làm như vậy, chỉ có thể làm chúng ta càng thêm có vẻ vô năng ở trong mắt người khác mà thôi!

Lâm Bình Nghĩa lắc đầu, nhàn nhạt nói:

- Mang con ả kia giết đi, không phải vì ả ta, con ta làm sao lại chết? Bởi vì một đứa con gái, ta liên tục mất hai nhi tử, thật là hông nhân họa thủy mà. Giết đi, để cho ả ta xuống dưới hầu hạ nhi tử của ta!

Mấy ngươi thái thượng trưởng lão hai mặt nhìn nhau, trong đó một người tiến lên nói:

- Gia chủ, ngài quyết định… khai chiến với Nhất Địa rồi sao?

Lâm Bình Nghĩa khoát khoát tay, cười lạnh nói:

- Khai chiến cái gì, giết một nữ nhi của hắn, Thú Vương không dám có dị nghị gì đâu…

-o0o-

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

——oo0oo——

836. Chương 845: Trốn Chạy Đêm Đen!

- Thiếu phu nhân nhất định ngài đói bụng rồi? Đây là món ăn, mời Thiếu phu nhân dùng bữa!

Một thị nữ giọng nói ngọt ngào đứng ngoài cửa nói.

Thiếu phu nhân? Gọi mình sao?

Linh Nhi sửng sốt một lát, mới phản ứng lại được, chỉ nàng không chấp nhận xưng hô này. Dù là nàng bị rước dâu đưa tới Vương tộc Tam Địa, nhưng nàng còn chưa bái đường với Lâm Đào, tự nhiên không tính là thiếp thất của Lâm Đào. Cho nên, xưng hô Thiếu phu nhân này làm cho Linh Nhi hết sức phản cảm.

Chẳng qua nàng cũng sẽ không đi làm khó một người hầu.

- Đưa vào đi.

- Vâng!

Cửa mở ra, một thị nữ xinh đẹp mang theo hộp đựng thức ăn đi vào, đặt ở trên bàn nhìn thoáng qua Linh Nhi, bỗng nhiên nhỏ giọng nói:

- Linh Nhi tiểu thư, tiểu thư nhanh nghĩ cách bỏ trốn đi, bọn họ muốn giết tiểu thư. Thức ăn trong hộp đều có độc!

-Cái gì?

Linh Nhi hoảng sợ không thôi, sắc mặt lập tức biến đổi. Nàng nghĩ tới, nếu như Lâm Đào đã chết, chỉ sợ Vương tộc Tam Địa cũng sẽ không bỏ qua cho nàng, không chừng sẽ buộc nàng bái đường thành thân với một người đã chết.

Nhưng vạn vạn lần không nghĩ tới. Đối phương lại nổi sát tâm. Dù là Thú tộc Nhất Địa có suy thoái cỡ nào, cũng coi như là một Vương tộc Thánh địa đó! Bọn họ sao lại… sao lại dám thật sự giết nàng?

Linh Nhi không nhịn được có chút hoài nghi lời thị nữ này, nhíu hàng mi thanh tú, đánh giá thị nữ này, cũng không lên tiếng.

Thị nữ này thấy Linh Nhi không tin nàng, không khỏi có chút nóng nảy. Ánh mắt nhắm lại, hai lỗ tai thuộc nhân loại đột nhiên biến thành lỗ tai mèo.

- Công chúa, ta… ta là miêu nữ Thú tộc đây!

Lúc này giọng nói thị nữ kia giống như mèo kêu, vô cùng nhỏ nhẹ, có chút sắc nhọn.

Linh Nhi chỉ là đơn thuần , chứ không phải ngốc. Ngẫm lại phụ thân làm nàng cực độ thất vọng, lôi kéo Tần Lập không được, liền kiên trì đưa nàng tới Tam Địa. Dù là nàng thật sự chết, Thú Vương cũng chưa chắc sẽ khai chiến với Vương tộc Tam Địa, ngược lại sẽ mượn chuyện này đưa ra một ít yêu cầu. Sợ là Vương tộc Tam Địa cũng sẽ đáp ứng, trong bao nhiêu năm sau đó, sẽ không công kích Nhất Địa nữa?

Nghĩ vậy, Linh Nhi truyền âm nói:

"Nơi này đề phòng sâm nghiêm, ta làm sao có thể chạy đi? Hơn nữa, ta đi rồi thì ngươi sẽ thế nào?"

Trong mắt miêu nữ hiện một tia cảm động, đáp lời:

- Công chúa, lúc này ngài đừng nói những lời đó, có thể ngài không nhớ được năm xưa từng cứu một con mèo nhỏ linh thú khỏi miệng con Kim Mao Sư Vương, chính là ta, mạng của ta là công chúa cứu. Nơi này có một con đường ngầm, ngay cả Vương tộc Tam Địa cũng Không biết tới. Con đường ngầm này là do ta bắt một con chuột phát hiện ra, là do Vương tộc Tam Địa xa xưa xây dựng. Công chúa, ngài phải tin tưởng ta đi theo ta thôi!

Lúc này, Linh Nhi cũng có chút tin miêu nữ này nói, bởi vì nếu miêu nữ này là do Vương tộc Tam Địa phái tới ám sát mình, căn bản không cần phải quanh co vòng vèo như vậy. Lập tức đứng lên, nói:

- Không có người phái hiện chứ?

Miêu nữ lắc đầu:

- Yên tâm!

Linh Nhi vốn cũng đã nghĩ tới việc chạy đi, lập tức không do dự nữa, trực tiếp đứng lên theo miêu nữ ra ngoài đi về phía hậu viện.

- Đứng lại, các ngươi muốn đi đâu?

Một người thị vệ vẻ mặt nghi ngờ nhìn miêu nữ cùng Linh Nhi, khoảng khắc này trái tim Linh Nhi suyt ngừng đập.

Miêu nữ khinh miệt liếc nhìn thị vệ này, lạnh lùng nói:

- Mắt chó của ngươi mù hay sao! Ta là nha hoàn trong phòng Đại phu nhân, tới đây đưa cơm cho Thiếu phu nhân, Thiếu phu nhân muốn làm quen hoàn cảnh trong viện, ngươi còn ngăn được hay sao?

Thị vệ không biết được nhiều chuyện, căn bản không biết Điện hạ Lâm Đào đã chết, mặc dù có chút coi thường thân phận công chúa Thú tộc của Linh Nhi, nhưng cũng không dám đắc tội quá mức. Hơn nữa, về sau Linh Nhi chính là chủ nhân sân viện này, không phải một thị vệ nho nhỏ như hắn có thể đắc tội được.

Lập tức khom người, nói:

- Thiếu phu nhân, thật có lỗi, chức trách của tại hạ…

Linh Nhi thân là công chúa Thú tộc, khí độ ung dung, nhàn nhạt nhìn thoáng qua thị vệ này, ôn nhu nói:

- Không biết không đáng trách, đã trễ rồi, ta muốn đi đạo vài vòng.

- Xin Thiếu phu nhân cứ tự nhiên!

Thị vệ quay đầu lại liếc nhìn, bên ngoài sân viện có hộ vệ tuần tra, nơi này lại là chỗ trung tâm Vương tộc Tam Địa, dù là nàng muốn bỏ trốn căn bản là chuyện không thể nào. Lập tức không suy nghĩ nhiều nữa, trực tiếp cho qua.

Đi ra thật xa, Linh Nhi thở phào một cái, miêu nữ vẫn luôn ung dung trầm tĩnh. Điều này làm cho Linh Nhi cảm thấy có phần xấu hổ, một miêu nữ thực lực không mạnh mà còn không sợ, chính mình có gì phải sợ chứ?

Đi tới trước một tòa cung điện cũ kỹ, miêu nữ truyền âm nói:

"Công chúa, chính là nơi này!"

Nói rồi, miêu nữ tiến lên, đẩy cửa cung điện này ra. Xung quanh tối đen im lặng, không có một chút âm thanh, xung quanh đó cũng không có người khác.

Linh Nhi đi theo phía sau miêu nữ, đi vào tòa cung điện xa xưa này, một cỗ khí tức mục nát xông vào mũi.

"Công chúa, ngài cố chịu một chút, nơi này đã rất nhiều năm không ai tới, rất là cũ nát!"

Miêu nữ truyền âm nói, dẫn đường phía trước.

Sau khi đi vào cung điện, miêu nữ đi tới góc tường đối điện. Bên trong cung điện trống trải vắng lặng, thấy được một cây cột to lớn ở chỗ đó.

Miêu nữ đi tới góc tường, vươn tay nhấn một cái. Vách tường không tiếng động xuất hiện một cái cửa ngầm cao nửa thân người, lúc này thân hình miêu nữ biến đổi, trực tiếp hóa thành một con mèo lớn dài nửa thước, chui vào trong, truyền âm cho Linh Nhi:

"Công chúa, thời gian chúng ta không nhiều, nhanh đi theo ta!"

Linh Nhi theo sát phía sau, nhưng lại không hóa thành hình đáng linh thú. Bởi vì từ khi nàng sinh ra đã mang bộ dạng nhân loại, hóa thành linh thú, ngược lại sẽ không quen.

Hai người đều đi vào, miêu nữ tiện tay ấn thứ gì đó, cánh cửa không chút tiếng động khép lại, dẫn Linh Nhi đi vào địa đạo.

- Hiện tại, muội còn sợ nguy hiểm hay sao? Chỉ cần huynh không chê muội vướng bận, muội đi theo cùng huynh là quá tốt rồi. Nếu thật có nguy hiểm, huynh yên tâm, muội chết cũng sẽ không liên lụy huynh!

Tần Lập cũng không nhịn được cười khổ, lắc đầu:

- Muội nói gì thế, không phải là huynh sợ muội vướng bận. Kỳ thật ở Nhất Địa, muội cũng biết huynh còn rất nhiều đồng bạn, hiện giờ bọn họ đều rất an toàn. Nơi huynh chọn, coi như là phụ vương của muội cũng không dám tùy tiện xông vào

- Tử Long Cổ Khoáng!

Linh Nhi thoáng cái liền nghĩ tới khu vực nổi danh hung địa ở nơi Nhất Địa. Khu vực đó, đừng nói Thú Vương, dù là người các Thánh địa khác cũng không dám tùy tiện xông vào.

Tần Lập gật đầu, nói:

- Nếu không chúng ta đi qua truyền tống trận, về nơi đó trước. Muội theo tu luyện cùng bọn họ, muội nghĩ sao?

Linh Nhi im lặng một lát, gật đầu, thần sắc buồn bã nói:

- Huynh đã quyết định rời, vậy nghe lời huynh là được.

Tần Lập lòng mềm nhũn, đã muốn đồng ý Linh Nhi dẫn nàng đi Cửu Địa . Chỉ là ngẫm lại, chuyến đi này thật sự quá mức nguy hiểm, mắt trận tòa cổ trận kia chưa chắc phải lấy người ứng vận tới lấp vào. Một khi Thông Thiên Đại Đế tìm được thứ gì càng thích hợp hơn bù đắp mắt trận đó, bước tiếp theo, chỉ sợ sẽ truy sát mình khắp cỏi Thần Vực.

Điều này không phải rất có thể, mà là nhất định!

Bên trong nơi Thần Vực, rất nhiều chỗ đều duy trì địa hình thời đại siêu cổ. Cường giả ở thời đại đó, tuy rằng đa số đều chú ý tu luyện cơ thể, nhưng cũng vẫn sẽ có một số bảo vật lưu truyền tới nay. Tùy tiện một món bảo vật nào, cũng có thể bù đắp mắt trận!

Tần Lập không tin Thông Thiên Đại Đế không biết chuyện này, ông ta muốn lấy mình bù đắp mắt trận, sợ rằng đa phần là vì giảm đi một cái uy hiếp bộ tộc Lâm thị trong tương lai mà thôi.

Còn có danh hiệu người ứng vận này quấy phá, Tần Lập lại rất hy vọng người trẻ tuổi mới quật khởi gần đây có thể tiếp nhận lá cờ người ứng vận này. Chỉ là theo chuyện mình đại náo Vương tộc Tam Địa lần này, sợ rằng nguyện vọng đó phải thất bại rồi.

Hai người suốt đêm đi tới truyền tống trận bên ngoài, bất ngờ phát hiện tòa truyền tống trận này lại có trăm người canh giữ. Thần thức Tần Lập bao tràm qua đó, kinh dị phát hiện ở giữa những người canh gác truyền tống trận, có tới bốn năm tồn tại sâu không thể lường!

Trong lòng không nhịn được thở dài, xem ra lần này triệt để chọc giận Vương tộc Tam Địa, không bắt được mình sẽ không bỏ qua chuyện này. Nhiều cường giả phòng thủ nơi này như thế, Tần Lập cũng không quá nắm chắc có thể xông vào được.

Không giống như lúc hắn xông vào hạch tâm Vương tộc Tam Địa, lúc đó là đánh đối phương trở tay không kịp. Vương tộc Tam Địa nội tình có hùng hậu hơn nữa, cũng không thể nào triệu tập được nhiều cường giả trong thời gian ngắn được.

Huống chi, Tần Lập giết một vòng liền bỏ chạy ngàn dặm. Nếu như không trốn, lúc đó có thể đã bị giữ lại tại chỗ.

Tần Lập suy nghĩ, dẫn theo Linh Nhi nhắm về phía truyền tống trận khác. Sau khi tiến vào Tam Địa, Tần Lập liền nhanh chóng làm rõ vị trí các truyền tống trận ở Tam Địa.

Hai ngày sau, Tần Lập cùng Linh Nhi tới chỗ truyền tống trận khác, cũng gặp phải đội hình phòng thủ không kém gì truyền tống trận ở Tương Thủy Thành.

Lúc này Linh Nhi cũng trở nên lo lắng, hỏi Tần Lập:

- Bây giờ phải làm thế nào? Xem ra Vương tộc Tam Địa đã hạ lệnh đóng tất cả truyền tống trận, còn có nhiều người canh giữ như thế, không có cách nào xông vào!

Tần Lập thở dài một tiếng, lấy trong nhẫn trữ vật ra một khối ngọc bàn cuối cùng có thể truyền tống trận tầm xa, nói:

- Muội cũng theo huynh đi Cửu Địa thôi.

- Thật sao?

Linh Nhi mừng rỡ, hận không thể ôm Tần Lập hôn hai cái.

Nếu không phải chỉ còn lại có một khối ngọc bàn này, Tần Lập quả thật không muốn dẫn theo Linh Nhi đi Cửu Địa . Nhưng mà hiện giờ nói gì cũng vô ích, tốt nhất là nhanh chóng lấy được ngũ hành thủy, mới là chuyện trọng yếu nhất.

Tần Lập biết rõ, mình có thể đột phá cảnh giới Đế vương trong thời gian ngắn hay không, hoàn toàn phái xem có thể lấy được ngũ hành thủy này.

Theo thời gian tu luyện càng lâu, Tần Lập lĩnh ngộ đạo của mình, cũng dần dần hiểu được một bộ phận cảnh giới của nam tử áo xanh ở thời đại siêu cổ, thu phục đông đảo Thần thú.

Rất hiển nhiên cảnh giới Đế vương còn xa mới lọt vào mắt nam tử áo xanh đó. Đã như thế, thứ hắn tu luyện thì làm sao có thể tầm thường được?

Hiện giờ Tần Lập rất rõ ràng, Duy Ngã Cửu Kiếm sẽ theo thực lực mình tăng cường mà uy lực sẽ càng ngày càng mạnh. Giống như kiếm thứ tám Sơn hà Vạn Lý, hiện giờ mình có thể thi triển ra, nhưng còn xa xa không đạt tới cảnh giới như nam tử áo xanh. Quả thật là một người ở dưới đất, một kẻ ở trên trời mà!

Chỉ cần hoàn chỉnh ngũ hành trong cơ thể Tần Lập, tăng lên đẳng cấp công pháp ngũ hành, Tần Lập tự tin có lượng lớn Thần Nguyên chổng đỡ, chính mình nhất định có thể đột phá đến cảnh giới Đế vương?

Đến lúc đó, hắn mới tính là chân chính chạm tới chỗ đỉnh cao Giới này!

Cũng có tư cách, tranh đua cao thấp cùng Thông Thiên Đại Đế…

-o0o-

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

——oo0oo——

839. Chương 848: Cửu Địa !

Tần Lập mất thời gian hai ngày, mới khắc xong trận bàn. Đây là lần đầu tiên Tần Lập khắc trận bàn cự ly xa như thế, đặc biệt tiêu hao tâm thần, cho nên tốc độ chậm hơn không ít. Sau khi khắc xong trận bàn, Tần Lập dẫn Linh Nhi tìm một ngọn núi lớn, tiến vào sâu trong núi, phát động trận bàn. Một đoàn ánh sáng bùng lên, thân ảnh hai người biến mất trong hư không.

Tần Lập dẫn Linh Nhi tiêu sái nhàn nhã rời đi, còn địa vực rộng lớn nơi Tam Địa này lại triệt để rơi vào trong cảnh sợ bóng sợ gió trông gà hoá cuốc. Vương tộc Tam Địa gần như lấy ra hết toàn bộ lực lượng nội tình, chỉ để tìm được Tần Lập, báo thù sỉ nhục.

Nhưng làm bọn họ vừa phẩn nộ lại bất đắc dĩ, là Tần Lập giống như hóa thành không khí, hoàn toàn biến mất khỏi tâm mắt bọn họ. Vương tộc Tam Địa nổi điên, trút toàn bộ lửa giận xuốngbộ tộc Thú Vương Nhất Địa, muốn cử binh công chiếm Nhất Địa.

Vương tộc Nhị Địa cùng hướng ứng, bởi vì hiện giờ Vương tộc Nhị Địa đã biết Lâm Đào bị ám sát, công chúa Nhị Địa bọn họ lại trở thành quá phụ!

Ở nơi Thần Vực này, điều đó quả thật là một trò cười. Bình thường, sống mấy ngàn năm tính là đoản thọ, Lâm Đào mới bao nhiêu tuổi? Còn chưa tới mấy trăm tuổi nữa!

Nhưng bộ tộc Thú Vương Nhất Địa tự nhiên không thể cứ bị động chịu đòn như thế. Thú Vương công bố nữ nhi mình gả tới Vương tộc Tam Địa, chính là người Vương tộc Tam Địa. Bây giờ không thấy người đâu, tự nhiên phải tìm Vương tộc Tam Địa đòi người.

Thú Vương cũng không phải không có tâm cơ, lấy chuyện này ra tuyên dương khắp nơi Thần Vực đều biết đến. Đồng thời còn phái người đi Cửu Địa, muốn tìm Thông Thiên Đại Đế đưa ra ý kiến.

Chuyện này quả thật là Vương tộc Tam Địa đuổi lý. Cô nương người ta gả tới chỗ ngươi, sau đó mất tích, ngươi lại nói là người ta bỏ trốn. Chuyện này, cho dù là bất Kỳ người nào cũng không dễ tin tưởng được.

Một công chúa Thú tộc cũng có thể dễ dàng bỏ trốn được từ chỗ Vương tộc Tam Địa của ngươi, vậy thì lực lượng phòng ngự Vương tộc Tam Địa Người quá yếu đi chứ?

Mẹ nó, chỗ này có địa đạo Vương tộc đời trước lưu lại mà!

Thành viên Vương tộc Tam Địa nghe nghi vấn này, rất muốn nói một câu như thế. Chỉ là chuyện về địa đạo, hết lần này tới lần khác lại không thể nói ra được, bởi vì nói ra, sẽ chỉ làm bọn họ càng thêm mất mặt!

Trên đời này không có tường nào chắn được gió, chuyện Tần Lập một mình xông vào Vương tộc Tam Địa đại khai sát giới, vẫn từ từ lan truyền ra, trở thành trò cười trong miệng các Thánh địa khác.

Đương nhiên, những nhân quả dây đưa này chỉ có thể trở thành đề tài nói chuyện trong lúc rảnh rỗi tán dóc. Chân chính ảnh hưởng toàn bộ thế cục, vẫn là lực lượng trong tay hai bên, cùng với… Thái độ của Đại Đế!

Nếu như Thông Thiên Đại Đế không muốn bảo vệ Thú tộc Nhất Địa, như vậy Liên quân Nhị Địa cùng Tam Địa sẽ nhanh chóng đi qua truyền tống trận xông vào Nhất Địa. Dù là Nhất Địa đóng kín truyền tống trận, vậy cũng không có tác dụng, cũng không phải chỉ Tần Lập mới khắc được trận bàn hư không hoành độ.

Chỉ là chuyện này thú vị ở ngay điểm đó. Ngay lúc mọi người cho rằng Đại Đế không thể nào bảo vệ Thú tộc Nhất Địa, vào lúc Nhất Địa gần bị diệt, Thông Thiên Đại Đế bỗng nhiên hạ xuống một đạo ngự chỉ.

Cấm chế Vương tộc Tam Địa cùng Nhị Địa xâm lấn Nhất Địa!

Thông Thiên Đại Đế không hề có một lời giải thích nào, chỉ một câu như thế, lại làm cho Vương tộc Tam Địa cùng Nhị Địa mài đao soàn soạt như bị rót một chậu nước lạnh, liền thành thật xuống.

Ý chỉ của Thông Thiên Đại Đế, nhiều năm qua thì ngoại trừ yêu nghiệt Tần Lập kia, còn có ai dám vi phạm?

Đạo ý chỉ này vừa đưa ra, rất nhiều người đều đang suy đoán: Có phải là Thông Thiên Đại Đế sắp tới lúc phi thăng, không muốn nhiễm phải quá nhiều nhân quả, phòng ngừa hình thành tâm ma?

Bởi vì ngay lúc bắt đầu Thú Vương liền phái người đi xin Thông Thiên Đại Đế chủ trì công bằng. Nếu như không có sứ giả Thú Vương phái tới. Thông Thiên Đại Đế còn có thể mắt nhắm mắt mở, làm bộ không phát hiện ra. Nhưng hiện giờ sứ giả Thú Vương ngay ở Cửu Địa , nếu Thông Thiên Đại Đế thật sự không phụ trách chuyện này, như vậy một khi Nhất Địa bị công kích, khẳng định khó thoát kết cục bị diệt. Cứ như thế, Thông Thiên Đại Đế cũng sẽ bị dính phải nhân quả chuyện này.

Kỳ thật nói tới nhân quả, ở nơi Thần Vực, thậm chí ở Giới Hạ, cũng không có nhiều thị trường. Rất nhiều người vững tin vào võ lực chí cao, người thường ngây ngô đần độn nói tới nhân quả báo ứng, đa số mọi người chỉ cười nhạt một tiếng, không hề để ý.

Nhưng đến loại cảnh giới như Thông Thiên Đại Đế, đã hình thành đạo của riêng mình, gần như thông thần, nhìn rất nhiều chuyện đã tới mức gần như thông thấu. Càng là như thế, lại càng tin tưởng tồn tại nhân quả.

Điều này cũng như những nhân vật lão thần Ô gia khi xưa, lúc đẩy Ô Quận Vương đi, Kỳ thật Thông Thiên Đại Đế cũng biết tới. Nếu như lúc đó liều mạng ngăn cản chuyện này, sợ rằng chưa chắc Ô Quận Vương có thể được đưa xuống Giới Hạ thành công.

Ngay lúc đó, Thông Thiên Đại Đế cảm thấy một đứa trẻ sơ sinh ngay cả nói chuyện còn không xong, lại bị đưa tới chỗ như Giới Hạ, nó có thể làm cái gì chứ? Mười tám năm sau trở về báo thù?

Đúng là quá nhảm nhí!

Đừng nói mười tám năm, dù là một vạn tám ngàn năm, Thông Thiên Đại Đế cũng không sợ. Vào lúc đó, một thân thực lực của ông ta đã sớm đạt tới cảnh giới chí cao, dù là Ô Quận Vương dám trở về, vậy cũng chỉ có chịu chết.

Nhưng không ngờ tới, Ô Quận Vương không trở về, lại tới một người Tần Lập!

Mà Tần Lập này ở Giới Hạ liền có xưng hiệu người ứng vận, phi thăng đến Giới Thượng cũng không yên tĩnh. Tin tức về hắn một chuyện nối tiếp một chuyện thực lực đang tăng cường mãnh liệt.

Tuy rằng Thông Thiên Đại Đế không sợ, nhưng cũng phải có mấy phần cảm giác kinh hồn khiếp vía. Dường như bản thân ông ta khi đó, cũng không lợi hại như Tần Lập được? Nói cho chính xác, phải nói là kém hơn không ít!

Ông ta muốn dùng Tần Lập bù đắp mắt trận, Tần Lập lại dồn sức muốn diệt trừ ông ta. Đây cũng như một trận đánh cờ, dù là Thông Thiên Đại Đế cũng không thể xem thường!

Nếu tiếng lòng của Thông Thiên Đại Đế bị người ta nghe được, nhất định sẽ cả kinh trợn mắt há mồm. Đường đường Thông Thiên Đại Đế, chúa tể nơi Thần Vực, lại nhìn một người trẻ tuổi mới vừa phi thăng từ Giới Hạ. đặt lên vị trí sánh ngang với mình!

Đây, có chút quá đề cao Tần Lập rồi chứ?

Hay là Thông Thiên Đại Đế không tự tin vào mình?

Nói chung, tâm tư Thông Thiên Đại Đế, không ai có thể đoán ra được. Hiện giờ chuyện xảy ra trước mắt, chính là hành động của Nhị Địa cùng Tam Địa nhằm vào Nhất Địa, đã trực tiếp bị bóp chết. ít nhất, thì trước khi Thông Thiên Đại Đế phá Giới phi thăng, bọn họ sẽ không có cơ hội đối phó Nhất Địa.

Tuyệt thế cường giả trẻ tuổi Lạc Thủy xuất thế ngang trời muốn tranh đoạt danh hiệu người ứng vận với Tần Lập, hôm nay đang đi qua các Thánh địa kêu gào muốn chém Tần Lập, lấy lại danh hiệu người ứng vận lẽ ra nên thuộc về hắn.

Đồng thời đang tìm kiếm Tần Lập, còn có tứ đại cường giả dưới trướng Thông Thiên Đại Đế. Bọn họ đi tới Nhất Địa, đi qua Tam Địa, cũng như Lạc Thủy, tìm kiếm khắp thế giới hình bóng Tần Lập.

Còn Tần Lập, lại giống như thật sự biến mất trong không khí, không bóng không hình, không chút tin tức!

Cửu Địa , trên một mảnh thảo nguyên phong cảnh như tranh vẽ, trời cao chi chít ánh sao tổ điểm những ngọn núi thấp cùng hồ nước to nhỏ.

Ánh mặt trời hoàng hôn chiếu trên mặt hồ nhỏ, gió nhẹ thổi qua, tung lên một mảnh sóng gợn rực rỡ. Xung quanh hồ nhỏ sinh trưởng cỏ lau tươi tốt, gió ngừng, tất cả đều đứng thẳng, thiên địa ẩn hiện một cỗ tĩnh mịch không nói nên lời.

Tần Lập không chút hình tượng ngồi giữa đám cỏ lau, dưới mông lót một đoàn cỏ khô lớn, ánh mắt không nháy nhìn chăm chằm vào chiếc phao câu cá ở ngoài mặt nước cạnh bãi cỏ lau.

Cách đó không xa là một cái lều trại thật lớn, một đống lửa trại đã tắt lửa, chỉ còn lại một đồng than đỏ rực. Đôi giá đỡ đặt hai bên đồng lửa, trên giá đỡ đặt một chiếc xiên quay sắt cán gổ, xỏ ngang một con linh dương thảo nguyên, bị người ta quay lật thật nhanh. Dầu mở trên người con linh dương không ngừng rơi xuống than hồng, phát ra tiếng xèo xèo, một mùi hương thịt nồng nàn lan ra xung quanh.

- Ta nói Linh Nhi, linh thú các ngươi… cũng ăn thịt đã thú sao?

Diệp Tử Kỳ mặt không biểu tình, giống như đang nói với không khí.

- Cô đường đường là công chúa Lục Địa, không phải ngồi chờ ở đây chứ? Nếu không… đợi lát nữa cô đừng ăn cái này, ăn lương khô tự mang theo là được.

Linh Nhi vẫn vẻ mặt chuyên chú lật đảo thanh sắt trong tay, xem động tác, hiển nhiên không phải lần đầu làm chuyện này.

- Thấy cô đang làm cực khổ, ta cố mà ăn hai miếng là được. Nếu không, sẽ không cho cô mặt mũi!

Khóe miệng Diệp Tử Kỳ khẽ nhếch lên.

- Được, ngài ngàn vạn lần đừng cho ta mặt mũi, ngài là công chúa tôn quý, làm sao có thể ăn thứ này chứ?

Linh Nhi cũng không nhìn nàng, lấy ra một túi muối ăn nhỏ, rắc đều lên trên con linh dương này.

Mùi thơm dường như càng thêm nồng đậm vài phần.

Diệp Tử Kỳ ngoài miệng tranh cao thấp với Linh Nhi, nhưng trong lòng không thể không thừa nhận, tay nghề nướng thịt của công chúa Thú tộc này, dù là ngự trù cung đình Vương tộc Lục Địa cũng không thể so sánh được!

Hai người đấu võ mồm như thế, từ khi hai bên vừa gặp mặt liền bắt đầu. Đây là một chuyện rất thần kỳ, Linh Nhi thiên tính tương đối hoạt bát, nói chuyện rất nhiều. Nhưng tiểu công chúa Lục Địa Diệp Tử Kỳ bình thường là một người rất lạnh nhạt, lạnh lùng như băng, nói cũng rất ít. Không biết vì sao, nhìn thấy Linh Nhi liền trở nên nói nhiều, hơn nữa còn mang theo đối chọi gay gắt nho nhỏ.

Tần Lập cũng cảm thấy kỳ quái, chẳng qua hai cô gái thích đấu võ mồm, vậy thì cứ đấu đi. Chỉ cần không ảnh hưởng toàn cục, hắn căn bản không đi can thiệp, cũng không có cách nào can thiệp, có trời mới biết vì sao Diệp Tử Kỳ thấy hắn dẫn Linh Nhi tới, liền có vẻ mặt mất hứng.

Loại chuyện này, Tần Lập cũng lười suy nghĩ nhiều. Hôm nay là ngày thứ sáu từ khi bọn họ tới thảo nguyên này, trước kia Diệp Tử Kỳ cũng không có tới đây, chỉ có một tấm bản đồ cổ xưa trong tay, muốn tìm được Thiên Lệ Thủy cũng không dễ dàng gì.

Hôm nay bận rộn không công một ngày, đến chạng vạng, Linh Nhi tiện tay săn một con linh dương thảo nguyên về, Tần Lập bỗng nhiên nổi hứng ngồi bên cạnh hồ, chuẩn bị câu mấy con cá làm canh.

Đáng tiếc, chính là cá trong hồ nhỏ này dường như không cho Tần Lập mặt mũi, câu nửa ngày, một con cá cũng không câu được.

Thần sắc Tần Lập có chút uể oải, hai nữ nhân đấu ở bên kia thấy Tần Lập vẫn yên tĩnh ngồi đó, để lại cho các nàng bóng lưng lại có mấy phần tịch mịch. Mơ hồ, cùng thiên địa hiu quạnh này, giống như muốn hòa thành một thể!

Hai nàng không nhịn được ngừng đấu võ mồm, trong lòng không khỏi có chút cảm khái. Nếu Tần Lập thật muốn ăn cá, cần gì phải phiền phức như thế, tùy tiện đánh xuống một chưởng, sợ rằng cá trong cái hồ nhỏ này không có một con còn sống được.

Hắn Lúc này, giống như một người thường trong thế tục, yên lặng bình tĩnh ngồi ở đó, làm cho người ta cảm thấy vô cùng thoải mái. Người ngoài xem chừng vĩnh viễn cũng không thấy được Tần Lập có một mặt như vậy?

-o0o-

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

——oo0oo——

840. Chương 849: Cảm Ngộ Từ Bình Thường!

Dường như có linh cảm, hai cô gái bỗng liếc nhìn nhau, hiển nhiên khoảng khắc vừa rồi tâm tình các nàng đều giống nhau. Chẳng qua nhìn nhau một cái, lại đồng thời hừ một tiếng, quay mặt sang một bên.

Lúc này, lại nghe Tần Lập hưng phấn khẽ hô một tiếng, tay nhấc cần câu, một con cá chép dài cả xích bị Tần Lập trực tiếp kéo lên bờ.

- Ha ha! Mồi dụ thơm như vậy, cuối cùng cũng có con cá ánh mắt sắc bén mà!

Tần Lập cười hắc hắc mấy tiếng, gỡ con cá khỏi lưỡi câu. ném vào trong túi lưới, sau đó ngồi xuống, trong lòng nghĩ: lúc này, nếu như có thêm một cái điếu thuốc lá, vậy thì hoàn mỹ rồi!

Nói tới, Tần Lập kiếp trước thích nhất là câu cá, có chút thời gian rảnh rồi sẽ đi xe tới hồ chứa nước câu cá. Tâm tính trầm ổn của hắn, cũng ít nhiều có chút quan hệ tới ham mê câu cá của hắn.

Sau khi tới thế giới này, Tần Lập gần như rất ít có thời gian câu cá, suốt ngày bị đủ loại chuyện quán lấy. Còn bản thân hắn, cũng bị các lực lượng thúc đẩy, không ngừng tiến lên, không ngừng tìm kiếm đỉnh cao võ đạo mới.

Nói tới đó, trong lòng hắn, rất mệt mỏi.

Loại mệt nhọc này, không có liên quan tới một thân thực lực mạnh mẽ của hắn, cùng tất cả những gì hắn có được hôm nay, cũng đều không có liên quan gì.

Người không thể cứ luôn nhàn rỗi, nhưng cũng không thể không có được một chút rỗi rãi nào!

Vào Lúc này, tâm tình Tần Lập đang thả lỏng, trên người hắn không tự giác tản mát ra đạo vận hòa hợp một thể cùng đạo vận trong thiên địa!

Đạo gia chú ý thanh tĩnh vô vi, vô vi này hiển nhiên không phải là không làm chuyện gì hết, mà là muốn người ta thuận theo tự nhiên hợp với thiên đạo, có đôi khi, không có nghĩa là bế quan, trâm tư suy nghĩ là có thể tăng lên cảnh giới. Giống như Tần Lập bây giờ, ngồi ở đó giống như một phàm phu tục tử, vì câu lên được một con cá chép béo mập mà hưng phấn, cũng là một loại nâng cao tâm tính.

Bầy cá trong hồ nhỏ này dường như đến bây giờ mới bắt đầu ra kiếm ăn, không tới nửa canh giờ.,Tần Lập đã câu được bảy tám con cá chép lớn. Cuối cùng. Diệp Tử Kỳ mặc kệ Linh Nhi, cũng tới sát cạnh Tần Lập xem náo nhiệt. Mỗi khi Tần Lập câu được một con cá, bọn họ sẽ hưng phần nhảy nhót như một đứa bé.

Linh Nhi ở bên cạnh vì phải nướng con linh dương, không thể đi tới, không ngừng bĩu môi, trong lòng lại hết sức đố kỵ Diệp Tử Kỳ lúc này có thể ở bên cạnh Tần Lập.

Nói tới, loại giải trí đối với người thường thì không đáng một đồng này, đối với hai vị công chúa Vương tộc Thánh địa Diệp Tử Kỳ cùng Linh Nhi này, lại thật khó mà có được.

Ít nhất, thì lúc Tần Lập nói mình muốn câu cá, hai cô gái thân phận tôn quý khí chất cao quý chính là này, lại không biết câu cá là phải làm như thế nào.

Tần Lập nhìn như thế, trong lòng cảm thán: như thế này có khác gì với nữ nhi nhà đế vương thế tục? Người khác nhìn thấy chỉ là thân phận thiên chi kiêu nữ cao cao tại thượng của các nàng, nhưng không có ai thấy được cô đơn cùng buồn tẻ phía sau bức màn tôn vinh đó.

Diệp Tử Kỳ rất thông minh, nhìn một lúc, liền học được làm sao câu cá. Đẩy Tần Lập sang một bên, nàng bắt chước ra hình ra vẻ ngồi trên đống cỏ khô, nâng cần câu cá.

Tần Lập cười cười, tiện tay bắt ra hai con cá chép mập nhất từ trong lưới, ngồi xuống ở đó nhanh chóng thu dọn sạch sẽ. Sau đó nói:

- Hai người các muội có lộc ăn rồi, đời này còn chưa có người ăn cá huynh làm ra đâu!

Diệp Tử Kỳ đang hưng phán nhìn chằm chằm chiếc phao, chờ cá cắn câu, không đáp lời Tần Lập. Linh Nhi ở bên kia liền đáp lời, chỉ là lại bĩu môi, nói:

- Trời ạ, chưa có người ăn cá huynh làm? Nói như thế, cho tới giờ huynh chưa từng làm lần nào? Vậy còn ăn được sao?

Tần Lập trợn trắng mắt, nói:

- Nói hay lắm, lát nữa muội đừng ăn!

Trong nhẫn trữ vật của Tần Lập có chuẩn bị đầy đủ tất cả dụng cụ làm bếp, nhanh chóng lấy ra hai chiếc nồi nhỏ. Một nồi nấu cơm, một nồi hầm cá.

Cá chép lớn như thế, không cần phải nấu canh, hầm mới ăn ngon.

Không biết vấn đề nhân phẩm hay là vấn đề kỹ thuật, dù sao thì Diệp Tử Kỳ ngồi yên ở đó nửa ngày, một con cá cũng không câu được. Nàng không có tâm tính như Tần Lập, có thể yên lặng ngồi đó mấy canh giờ, thấy Tần Lập đang bận rộn, không khỏi mò tới, vẻ mặt hiếu kỳ.

- Tần công tử, huynh lại biết nấu ăn?

Tần Lập mỉm cười liếc nhìn Diệp TửKỳ, nói:

- Nếu như muội khi còn bé cũng trải qua những vất vả như huynh, chuyện gì muội cũng sẽ biết.

Linh Nhi nhìn sang Diệp Tử Kỳ trợn mắt há mồm cười lạnh:

- Hừ! Điều đó cô không biết đâu? Muốn biết không? Tới đây cầu ta đi, ta nói cho cô nghe!

Diệp Tử Kỳ hừ một tiếng:

- Không muốn biết!

Linh Nhi bĩu môi:

- Mạnh miệng, biểu tình của cô đã bán đứng cô rồi!

Tần Lập ở bên cạnh cười ha ha bận rộn làm, cũng không để ý hai người đấu võ mồm thế nào. Vất vả như lời hắn nói, không phải là đời này, mà là chỉ đời trước.

Đừng nói chuyện nấu ăn nhỏ nhặt này, những chuyện có liên quan tới sinh hoạt, hắn đều biết tất.

Cuối cùng Diệp Tử Kỳ không chống cự được dụ hoặc tìm hiểu quá khứ Tần Lập, mò tới, cười hì hì nói chuyện với Linh Nhi.

Tình hữu nghị giữa nữ nhân rất kỳ quái, nhanh hơn tình bạn giữa nam nhân rất nhiều. Chỉ là đa số tới nhanh đi cũng nhanh, nhưng mà ít nhất thì hiện giờ hai người sẽ không đối đầu gay gắt nữa, Tần Lập tự nhiên cũng vui vẻ.

Diệp Tử Kỳ hiểu biết về Tần Lập thật không nhiều lắm, trong đó tuyệt đại đa số là về thực lực cùng vận số của Tần Lập, những điều này còn là tin vỉa hè. Tự nhiên không hiểu biết sâu như Linh Nhi đích thân xuống Giới Hạ, sinh hoạt chung với các hồng nhan tri kỷ bên cạnh Tần Lập một thời gian.

Theo hai nữ nhân khe khẽ thì thầm, phía bên Tần Lập đã làm xong mọi chuyện. Lúc này, mặt trời chiều đã hoàn toàn lặn xuống, trời còn chưa tối, bầu trời xanh dần tối bao phủ mặt đất, xung quanh yên lặng, chỉ còn tiếng nước sôi trong nồi, không ngừng truyền ra tiếng sùng sục ùng ục.

Dần dần hương thơm tỏa ra, ngắt lời hai nàng thì thào nói nhỏ. Hai cô gái cao quý đều mang vẻ mặt kinh ngạc nhìn Tần Lập, suy nghĩ của các nàng thật khó mà tưởng tượng nổi, cường giả trẻ tuổi thực lực mạnh mẽ như Tần Lập lại biết nấu ăn?

Điều này thật khó mà tin nổi!

Theo các nàng nghĩ, loại chuyện nấu ăn này, hẳn là không có một chút liên quan gì tới Tần Lập mới đúng.

Đối với hai cô gái kinh ngạc, trong lòng Tần Lập lại khá thỏa mãn, tay nghề bỏ qua nhiều năm như thế, cũng không hạ xuống, xem ra mình vẫn rất có thiên phú đầu bếp mà.

Lúc này con linh dương kia đã nướng chín hoàn toàn, có thể là bị Tần Lập kích thích, hôm nay Linh Nhi cũng biểu hiện vô cùng xuất sắc. Một tay nhấc thanh sắc, tay kia cầm một thanh chủy thủ cực kỳ sắc bén, nhanh chóng cắt lấy thịt trên người con linh dương này. Kích cỡ cắt ra mỏng manh gần như đều nhau, cuối cùng gần như không thấy rõ động tác tay Linh Nhi nữa!

Diệp Tử Kỳ chỉ có thể ở một bên làm trợ thủ nhìn cánh tay Linh Nhi kéo dài một mảnh tàn ảnh, giống như nghệ thuật, không nhịn được có chút ngây người.

Lúc này, nàng đột nhiên có một loại ảo giác: Linh Nhi cùng Tần Lập, dường như mới chân chính là người một nhà.

Nói lại, vừa rồi nàng cũng nghe kể rất nhiều chuyện quá khứ của Tần Lập, biết Tần Lập còn có một đoàn hồng nhan tri kỷ ở Giới Hạ, mỗi người đều là tuyệt sắc nhân gian, hơn nữa đều có bản lĩnh riêng khác nhau.

Nhưng Tần Lập vì Linh Nhi, độc thân xông vào Tam Địa, đó là chuyện vừa mới xảy ra. Nhất thời, Diệp Tử Kỳ bỗng nhiên có cảm giác như mình ở nơi này, dường như có chút dư thừa.

Nàng không nhịn được có chút ảm đạm buồn bã. Từ bé xuất thân vô cùng tôn quý, một thân thiên phú làm người ta hâm mộ, ăn thứ tốt nhất trên đời, dùng thứ tốt nhất trên đời, nhưng bằng hữu thật lòng thật dạ, lại không có mấy người.

Hoắc Trung Võ cùng Liễu Tiếu Vân nói cho nghiêm túc, đều là thân thích của nàng, mà không tính là bằng hữu. Hai người trước mắt đây, sẽ chân chính coi mình là bằng hữu hay sao?

Diệp Tử Kỳ suy nghĩ miên man.

Lúc này, chợt nghe Linh Nhi đang gọi nàng:

- Nè, công chúa Tử Kỳ, công chúa Tử Kỳ tôn quý! Cô đang suy nghĩ cái gì vậy? Không thấy mâm này đã đầy rồi hay sao?

Diệp Tử Kỳ hồi thần lại, nhìn thấy Linh Nhi dung nhan thanh tú, đang giở giở cây sắt lớn, vẻ mặt cổ quái nhìn nàng, hai chiếc mâm phía dưới đã tràn đầy.

Sắc mặt chợt đỏ lên, vội vàng đưa tới một chiếc mâm khác.

- Hắc, đang nghĩ gì mà nhập thần như thế? Để cho cô rửa chén đó!

Linh Nhi vẻ mặt đùa cợt nói.

- Ta… ta không biết!

Lúc Diệp Tử Kỳ nói lời này, cảm giác mặt mình nóng lên. Nàng là một công chúa yểu điệu, nào từng làm chuyện nặng nhọc thấp hèn như thế?

Nhưng nhìn sang Linh Nhi cùng Tần Lập, nàng làm thế nào cũng không nói ra được những lời này.

- Không biết, có thể học mà!

Linh Nhi cười hì hì.

Bữa ăn này ba người ăn rất hứng khôi Diệp Tử Kỳ còn lấy ra một ít rượu ngon Vương tộc Lục Địa cất giữ mấy trăm năm. Mùi rượu thơm lan ra, vô cùng ngọt ngào, cuối cùng vãn hồi vài phần xấu hổ nàng không biết làm bếp.

Ba người cũng không vận công chống lại lực rượu, cảm giác uống rượu uống đến say rất là tuyệt vời. Hai nàng công chúa Linh Nhi cùng Tử Kỳ còn trước sau hát vang ca dao nơi Thần Vực, giọng hát dễ nghe, uyển chuyển thanh thúy, nghe như hoàng oanh.

Giữa thảo nguyên trống vắng này, tiếng ca như xuyên qua xa xưa đến hiện tại, linh đài Tần Lập dần dần rơi vào một mảnh yên ả!

Một tia đạo vận phát ra từ thân thể Tần Lập, hai cô gái cũng trước sau cảm giác được. Các nàng khác với người thường, nếu là người bình thường, lúc này sẽ chỉ cảm thấy Tần Lập bí hiểm, cũng sẽ không nghĩ nhiều.

Nhưng hai nàng đều là cảnh giới Thánh Chủ đỉnh cấp, làm sao lại không biết loại tràng diện này khó gặp biết bao nhiêu. Lập tức ngừng ca hát, tự ngồi xuống cảm ngộ đạo vận tản mát ra từ trên người Tần Lập, tiến vào trong cảnh giới không linh kỳ ảo.

Thẳng đến sáng hôm sau, phía đông hiện ra một tia sáng trắng, Tần Lập mới mở mắt, nhìn hai nàng đang ngồi đối diện tu luyện, mỉm cười, đứng dậy đi về phía bên hồ.

Thảo nguyên sáng sớm hơi nước rất nặng, không khí ướt sũng, một tia linh khí ở ngay giữa những hơi nước này, cực kỳ nồng đậm. Loại cảm ngộ do tâm tình hoàn toàn thả lỏng, thu hoạch một đêm còn nhiều hơn một năm trước kia!

Cho nên, tâm tình Tần Lập hết sức thoải mái. Bên trong tiểu thế giới, ngoại trừ ngũ hành thủy ra, các nguyên tố khác đều càng thêm vững chắc, lực lượng tinh thần Tần Lập cũng tăng lên một mảng lớn. Tuy rằng không thể đột phá tiếp, nhưng loại tu vi tâm tình này, càng tới giai đoạn sau sẽ càng thể hiện ra tính quan trọng.

Tâm tình Tần Lập một mảnh không linh, bỗng nhiên mở mắt, bắn ra hai đạo thần quang, xuyên qua làn sương mù dày đặc, vẻ mặt hiện lên thần sắc ngưng trọng!

-o0o-

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

——oo0oo——

841. Chương 850: Thú Tộc Tẩy Lễ!

Đại thảo nguyên mênh mông, trải rộng rất nhiều hồ nước. Cho nên, vào buổi sáng sẽ có sương mù rất dày, dù khoảng cách chỉ có vài thước, cũng rất khó nhìn thấy rõ bằng mắt thường.

Tới cảnh giới như Tần Lập, đã sớm quen thuộc không cần dùng mắt thường nhìn đồ vật. Cho nên, một cỗ dao động kỳ dị cách lều trại bọn họ mấy dặm, Tần Lập cảm ứng được hết sức rõ ràng.

Hôm qua khẳng định không có, Tần Lập vẫn luôn rất cẩn thận, mặc dù hiện giờ hắn đã tới cảnh giới Thần Vương, nhưng nơi này là Cửu Địa ! Mỗi một hành động, vẫn phải cực kỳ cẩn thận.

Thoạt nhìn hắn tùy ý hạ trại ở chỗ này, thậm chí còn nhàn nhã thoải mái thả câu. Nhưng trên thực tế, Tần Lập đã sớm nắm giữ rõ ràng tình huống mười dặm xung quanh.

Hôm qua còn chưa có, hôm nay lại xuất hiện, cỗ dao động này, nếu không phải Tần Lập tu luyện Tiên Thiên Tử Khí, sợ rằng rất khó cảm giác được.

Không phải là bốn tên cường giả Đại Đế phái ra bắt giữ mình chứ?

Tần Lập khẽ lắc đầu, hắn không tin điều này. Ngược lại, hắn tin tưởng Thông Thiên Đại Đế thực lực cái thế vô song, nhưng Tần Lập không tin Thông Thiên Đại Đế có thể tính toán không bỏ sót bất kỳ chuyện gì. Nếu thật là thế, chỉ sợ mình không còn sống yên lành như hiện giờ.

Càng đừng nói hiện giờ trên người hắn có một khối xác rùa thần thú Huyền Vũ thời đại siêu cổ , có thể che chắn thiên cơ. Khiến cho người gia tộc Thân Toán, cũng khó mà suy đoán ra vị trí của mình.

Như thế, cỗ dao động mãnh liệt kia chỉ cách chỗ này mấy dặm, sẽ là ai? Hay là, thứ gì?

Tần Lập ngẩng đầu, nhìn thoáng qua bầu trời có lẽ khoáng một canh giờ nữa sương mù sẽ tản đi. Ánh mặt trời mọc lên sẽ làm cho mảnh thảo nguyên này hiện ra diện mạo vốn có của nó.

Như thế, nếu Tần Lập chờ ở chỗ này, chỉ cần một canh giờ là có thể thấy được thứ dao động kia rốt cuộc là vật gì. Chỉ là, ngay khi Tần Lập cân nhắc phải xử lý chuyện này thế nào, lúc này chỉ mới qua mấy hô hấp. Tần Lập kinh ngạc cảm giác được cổ dao động kia lại chỉ còn cách mình không đủ năm trăm thước!

Như thế quá rõ ràng, đó là nhắm tới mấy người Tần Lập!

Bất luận đối phương là ai, có mục đích gì, hành động của nó đều nói rõ, chính là nhắm về phía Tần Lập mà tới!

Muốn chờ một lát cũng không được!

Tần Lập tặc lưỡi, quyết định không cần chờ đối phương tới trước mặt mình, bởi vì hai nàng Diệp Tử Kỳ cùng Linh Nhi đang trong tu luyện. Tùy tiện quấy rầy, mặc dù không đến mức tẩu hỏa nhập ma hay gì khác, nhưng cuối cùng vẫn không tốt.

Đây cũng là vì sao Tần Lập muốn chờ mặt trời mọc, để đối phương tự hiện hình.

Chỉ là Tần Lập thật không ngờ, đối phương lại nóng ruột như thế, căn bản không cho hắn cơ hội.

Thân hình Tần Lập như ẩn như hiện, giống như biến thành một đoàn sương trắng, nhìn như thong thả bước về phía đối phương, trên thực tế lại đi cực nhanh.

Khoảng cách không tới năm trăm thước, đối với Tần Lập mà nói thì chẳng qua là chuyện trong một hô hấp. Cũng không che giấu thần thức, trực tiếp bao trùm qua, bao phủ đối phương.

Ồ? Thật đúng là có một người!

Trong lòng Tần Lập lại cảm thấy kinh ngạc, ở Cửu Địa , gặp phải người thực lực mạnh mẽ, quá nửa chính là người Thông Thiên Đại Đế, dù là không phải, cũng ít nhiều có chút quan hệ.

Như thế cũng không phải nói Tần Lập độc đoán, trên thực tế người dám lén lút xông vào cấm địa như hắn cùng Diệp Tử Kỳ, toàn cỏi Thần Vực cũng không có bao nhiêu người.

Thú vị hơn chính là Tần Lập đã tới gần người đó ở khoảng cách hai mươi thước. Mặc dù có che đậy, lại có sương mù nồng đậm, dùng mắt thường hiển nhiên không nhìn thấy. Chỉ là thần thức người kia cũng không phát giác được Tần Lập tồn tại, có vẻ còn đang do dự, muốn tiếp tục đi tới gần lều trại chỗ Tần Lập.

- Khụ khụ!

Thần thức Tần Lập đã nhìn rõ được hình tượng hoàn chỉnh của ngươi này, đối phương xuất hiện trong đầu Tần Lập là một lão già lôi thôi lếch thếch, ăn mặc cũ nát, hơi thở rất dài, hiển nhiên một thân thực lực không kém. Hơn nữa, trên người lão già này cũng không có một chút sát khí.

Bởi vậy, Tần Lập mới không nhịn được, lên tiếng nhắc nhở:

- Đừng dò xét tới trước nữa, ta phát hiện lão rồi.

- A!

Lão già trong bụi có bất chợt phát ra một tiếng kinh hô ngắn ngủi, thân người nhảy dựng lên như mèo bị dẫm đuôi, bay nhanh về phía xa xa.

Tần Lập lo lắng trúng kế dụ hổ rời núi, hơn nữa lão già kia cũng không phát sinh xung đột gì, càng chưa nói tới mâu thuẫn, cũng chỉ nhìn lão rời đi, không đuổi theo.

Lắc đầu, Tần Lập quay người trở lại lều trại. Lúc này, đã thấy hai nàng đều tỉnh lại, thấy hắn trở về, Diệp Tử Kỳ hỏi:

- Vừa rồi huynh gặp phải người nào vậy?

Tần Lập biết, hắn là lão già kia thét một tiếng đánh thức hai nàng, lập tức lắc đầu:

- Huynh cũng không rõ ràng lắm, người kia vừa nhìn thấy huynh liền trực tiếp chạy mất. Chỉ là thực lực hắn ta không kém, chúng ta phải càng thêm cẩn thận!

Diệp Tử Kỳ gật đầu, Thiên Lệ Thủy có liên hệ quá quan trọng đối với nàng, tự nhiên không muốn có bất kỳ sai lầm nào.

Ba người tùy tiện ăn một chút, thu dọn một phen, thu hồi lại lều trại. Chuẩn bị thỏa đáng xong, mặt trời cũng lên cao, sương mù dày đặc bắt đầu chậm rãi tản đi.

Diệp Tử Kỳ lấy ra tấm bản đồ xa xưa, mở ra trải trên mặt đất, ba người cùng nhau nghiên cứu vị trí Thiên Lệ Thủy.

Tần Lập nhìn một lát, bay lên không trung quan sát địa hình mấy trăm dặm, rốt cuộc nhìn trúng một chỗ cách nơi này một ngàn hai trăm dặm, quyết định sang bên đó xem thử.

Thiên Lệ Thủy ở ngay trên vùng thảo nguyên diện tích bao la này. Căn cứ tổ tiên Diệp Tử Kỳ ghi chép, nói rằng Thiên Lệ Thủy vốn đến từ một khối thiên thạch rất lớn, từ trên thiên thạch sinh ra dòng nước, nước chảy ra liền tồn trữ trong một chiếc hố lớn ở ngay trên thiên thạch.

Nước này mỗi năm chỉ chảy ra một chút, mấy ngàn mấy vạn năm cũng không tích lũy nhiều, cũng sẽ không chảy mất, cũng không bốc hơi, làm cho người ta có cảm giác như khối thiên thạch này sinh ra Thiên Lệ Thủy, sau đó Thiên Lệ Thủy đi ra liền chuyển ngược trở lại…

Tổ tiên Diệp Tử Kỳ hoài nghi, như thế giống như một loại tuần hoàn. Hơn nữa, nếu không phải tu luyện Hàn Ngọc Quyết của Diệp gia, có lẽ người tu luyện công pháp ngũ hành như Tần Lập, tối đa cũng cho rằng rất thần kỳ, hơn nữa có công hiệu nhất định, nhưng sẽ không coi như là thứ gì đặc biệt.

Đối với người tu hành nơi Thần Vực, tuyệt đại đa số đều có bí thuật độc môn của mình, sử dụng Thiên Lệ Thủy cũng chỉ là tiếp xúc gần hơn với thủy nguyên tố ngũ hành thiên địa mà thôi. Trừ khi bản thân người đó tu luyện chiến Kỳ thủy hệ, mới có thể xem như bảo bối. Mà ở nơi Thần Vực này, người tu luyện chiến Kỳ thủy hệ lại hết sức hiếm thấy.

Bởi vậy, ở trong mắt rất nhiều người, Thiên Lệ Thủy thậm chí còn không đáng giá bằng một gốc cổ dược.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao Diệp Tử Kỳ dám lôi kéo Tần Lập đi tìm Thiên Lệ Thủy. Trước mắt Diệp Tử Kỳ lo lắng duy nhất, chính là linh thú hệ thủy ở đại thảo nguyên chúng nó nhất định rõ ràng giá trị của Thiên Lệ Thủy, sẽ tuyệt đối không tùy tiện cho người ta lấy đi.

Nhưng hôm nay có Linh Nhi là công chúa Thú tộc ở đây, chuyện này có lẽ không cần phải lo lắng nữa. Hiện giờ chuyện duy nhất bọn họ cần làm, chính là tìm được vị trí chân chính của Thiên Lệ Thủy.

Lão già xuất hiện trong sương mù buổi sáng, lại làm trong lòng bọn họ cảm thấy bất an. Rất khó tưởng tượng, nếu như bọn họ ở đây bị người Đại Đế phát hiện, sẽ có một kết cục gì.

Kết quả tốt nhất, sợ rằng từ nay về sau chạy trốn bỏ mạng nơi chân trời?

Trong lòng Tần Lập nghĩ vậy, nhưng vẫn kiên quyết đi về hướng kia, mặc kệ thế nào, Thiên Lệ Thủy là hắn nhất định phải lấy được.

- Thấy rồi! Chính là tảng đá lớn kia!

Diệp Tử Kỳ đột nhiên phát ra tiếng kêu hưng phấn, chỉ vào khối đá to lớn cô độc sừng sững giữa thảo nguyên mênh mông ở mấy chục dặm phía trước.

Đó là một tảng đá màu xanh, tản ra đạo vận xa xưa viễn cổ, cô độc sừng sững giữa thiên địa này, ở trên mảnh thảo nguyên mênh mông, cô độc thừa nhận mưa sa bão táp, không ai biết lai lịch của nó, cũng không ai quan tâm tới nó.

Ở trên mảnh thảo nguyên này, đã tồn tại không biết bao nhiêu năm!

Ngao!

Một tiếng rống trầm thấp vang lên, một con Cự Giáp Sư Tử màu lam nhạt vùng lên từ trong bụi cỏ. Con sư tử này cao đến bảy tám trượng, dài mấy chục trượng, theo nó đứng lên gầm rú, trên bầu trời nhanh chóng phủ một tầng mây đen, thiên địa dường như tràn ngập hơi nước nồng đậm.

Quả thật là một con thú tu hệ thủy, cái tên này có vẻ không dễ đối phó mà!

Lúc này, Linh Nhi đột nhiên tiến lên trước, hai mắt nhìn vào con sư tử màu lam to lớn kia, miệng phun ra một chuỗi ngôn ngữ mà Tần Lập cùng Diệp Tử Kỳ không hiểu được.

Tần Lập cùng Diệp Tử Kỳ liếc nhìn nhau, nhìn về phía Linh Nhi vẻ mặt nghiêm túc chăm chú, trên người cũng như phủ một tầng ánh sáng nhàn nhạt.

Con sư tử màu lam kia sửng sốt một lát, bỗng nhiên co hai chân trước, qùy xuống trước mặt Linh Nhi, cúi thấp cái đầu to lớn, sau đó lại ngáng đầu, kêu trầm thấp như đang nói gì đó với Linh Nhi.

Linh Nhi liền đi tới trước, bước về phía con sư tử to lớn kia, Diệp Tử Kỳ bỗng nhiên lên tiếng:

- Linh Nhi, cẩn thận một chút!

Linh Nhi quay đầu lại, nhìn thoáng qua Diệp Tử Kỳ, mỉm cười không nói gì, tiếp tục đi tới chỗ con sư tử màu lam hình thể khổng lồ phía trước. Lúc này, con sư tử màu lam to lớn này đã quy rạp xuống đất, cái đầu cực lớn vùi vào hai chân trước, giống như đang thuần phục.

Linh Nhi đi tới trước, vươn cánh tay trắng nõn nhỏ bé, đặt lên trên đầu con sư tử, lẩm bẩm nói gì đó. Đột nhiên, trên người con sư tử màu lam bộc phát ra một đoàn ánh sáng màu lam, ở giữa đoàn ánh sáng còn mang theo một cỗ lực lượng thần thánh uy nghiêm.

Tần Lập cùng Diệp Tử Kỳ đều nhìn đến trợn mắt há mồm, Diệp Tử Kỳ lẩm bẩm nói:

- Lẽ nào đây là bộ tộc Thú Vương tẩy lễ hay sao?

-Tẩy lễ?

Lời Diệp Từ Kỳ nói làm cho Tần Lập nghĩ tới hoạt động thần bí của tôn giáo mình nghe nói kiếp trước.

- Đúng vậy, đây là chuyện chỉ người có huyết mạch Thú Vương mới làm được. Dùng chú ngữ Thú tộc xa xưa, tẩy lễ cho linh thú hùng mạnh, có thể tinh lọc tâm linh chúng nó, làm chúng nó mở ra linh trí cấp độ cao hơn. Từ đó, sẽ trùng kích cảnh giới càng cao!

Diệp Tử Kỳ khẽ giọng nói:

- Trước kia, muội cũng chỉ nghe nói, không ngờ lại có cơ hội thấy tận mắt.

- Còn có loại chuyện này?

Tần Lập thật có chút kinh ngạc, không ngờ Linh Nhi còn có loại bản lĩnh thần kỳ này.

-o0o-

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

——oo0oo——

842. Chương 851: Kẻ Bị Gia Tộc Thần Toán Vứt Bỏ!

Lúc này, tay Linh Nhi đã rời khỏi đầu con sư tử màu lam kia. Con sư tử phát ra một tiếng gầm khẽ cảm kích, liếc nhìn Tần Lập cùng Diệp Tử Kỳ, bỗng nhiên bay lên trời, bay về phía xa xa.

Linh Nhi đứng đó, gọi hai người Tần Lập đi tới, sau đó cười nói:

- Vừa rồi là một con Băng Lam Sư Tử cảnh giới Thánh Chủ đỉnh, tổ tiên của nó là nô bộc bộ tộc Thú Vương, cho nên coi như nghe lời muội. Muội tẩy lễ cho nó, ở trong phạm vi mấy ngàn dặm này, không còn bất kỳ nguy hiểm gì.

Mặc dù Diệp Tử Kỳ cùng Tần Lập đều không e ngại một con thú tu cảnh giới Thánh Chủ đỉnh, chỉ là ở nơi này, có thể bớt một chút phiền phức, tự nhiên là tốt nhất.

Ba người đi tới trước thiên thạch khổng lồ kia, nhưng bỗng phát hiện ở bên trong chỗ lõm trên thiên thạch, không có gì cả!

- Đây, làm sao như thế?

Diệp Tử Kỳ mất hồn mất vía đứng đó, tràn ngập không thể tin được, thất thanh hô lên:

- Rõ ràng là ở chỗ này, làm sao một chút Thiên Lệ Thủy cũng không có chứ?

Linh Nhi nghi hoặc nhìn Diệp Tử Kỳ, hỏi:

- Rốt cuộc các ngươi đang tìm cái gì?

Trên đường đi, Tần Lập cùng Diệp Tử Kỳ cũng không nói, Linh Nhi cũng không trực tiếp hỏi, thẳng đến lúc này mới biết được bọn họ đang tìm kiếm một thứ gọi là Thiên Lệ Thủy gì đó.

- Con Băng Lam Sư Tử nói với muội vài chuyện, lúc đó muội còn kỳ quái, nó nói Thánh Thủy mấy trăm năm trước đã khô kiệt rồi. Muội còn buồn bực, lẽ nào Thánh Thủy theo như nó nói, chính là Thiên Lệ Thủy các ngươi muốn tìm?

Linh Nhi hỏi.

Vẻ mặt Diệp Tử Kỳ tràn đầy thất vọng, nhỏ giọng nói:

- Làm sao có thể chứ, Thiên Lệ Thủy sẽ vĩnh viễn không khô cạn, có phải sai lầm hay không?

Tần Lập không nói gì, hắn híp mắt, dùng thần thức bao trùm khối thiên thạch vô cùng to lớn này, tìm kiếm vào bên trong.

Làm cho Tần Lập kinh ngạc, chính là thần thức của hắn chưa bao giờ thất bại lại không thể xâm nhập vào bên trong khối thiên thạch này. Giống như có một lớp màng phòng hộ kiện cố, cản thần thức Tần Lập ở bên ngoài!

- Tảng đá này có cổ quái!

Tần Lập nói nhỏ.

- A? Huynh nói gì?

Diệp Tử Kỳ nhìn Tần Lập, thấp giọng hỏi.

- Để ta xem thử.

Tần Lập Nói rồi, tới gần khối thiên thạch to lớn này. Khối thiên thạch chỉ lộ lên mặt đất một khối lớn, còn

Rõ ràng sắp thấy được rất nhiều bảo vật, lão đầu không dám tin vào lời hứa của ngươi khác, còn xa không bằng tự mình đề cao cảnh giác, mới làm cho bản thân mình ổn định.

Điêu khắc hoa văn trên cánh cửa, vừa nhìn rất là bình thường, những hoa văn uốn lượn rất đơn giản. Nhưng nếu ngưng thần nhìn kỹ, dùng tinh thần lực chạm đến những hoa văn này, liên có thể cảm giác được một cỗ đạo vận hùng hồn như vũ trụ tinh không, phà thẳng vào mặt!

Không có chút hoa lệ, cũng không hề có bất kỳ ý nghĩa phức tạp nào. Đại đạo tối giản, kỳ thật áo nghĩa thiên địa chân chính, ở trong mắt người đã thấu hiểu thì chỉ đơn giản như vậy, ở trong mắt người không hiểu được, lại là muôn ngàn khó khăn.

Đạo vận thần kỳ không ngừng gột rửa tâm linh Tần Lập.,giờ phút này, cái gì cảnh giới Thánh Chủ cái gì cảnh giới Thần Vương cảnh giới Đế vương, tất cả đều bị Tần Lập quên đi. Trong lòng Tần Lập, chỉ còn lại đạo hoàn toàn thuộc về hắn.

Cái gọi là khi phúc đến thì lòng sáng tỏ, Tần Lập mở mắt, bỗng vươn tay chỉ lên cánh cửa đá, khẽ giọng nói:

-Mở!

Cửa đá không một tiếng động, biến mất trước mắt mọi người, giống như ở nơi này đến giờ chưa hề có cánh cửa đá đó. Đạo vận xa xưa còn chưa tan trong không khí, như đang im lặng nói rằng: chỉ có thiên đạo là vĩnh hằng!

Trước mắt, chính là tận cùng con đường này, rộng hơn đường hầm một chút. Vách tường hơi cong, chậm rãi thấm ra giọt nước. Phía dưới, hình thành một cái hồ nhỏ xanh như ngọc bích, không lớn lắm, chỉ vừa đủ một thước vuông. Trong hồ có nửa hồ nước trong xanh, nhìn qua như một dòng suối mát.

Ánh mắt lão đầu đỏ lên, đây chính là nước tinh thuần nhất thế gian, là thủy bổn nguyên đó!

Cái hồ nhỏ hình thành từ ngọc bích, không đáng nói tới, ở bốn góc hồ, lại hình thành đầu của bốn loại thần thú!

Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước cùng Huyền Vũ, bốn đầu thần thú siêu cổ giống y như đúc, gần như có thể xem là thật, dính chặt một thể với chiếc hồ, trấn thủ bốn phương!

- Bảo vật! Đây tuyệt đối là bảo vật quý hiếm trên đời này mà!

Lão đầu vừa định nhào tới, lại cảm giác hai ánh mắt sắc bén đang bắn tới từ phía sau, vẻ mặt không cam lòng hét lên:

- Thứ này tuyệt đối là bảo vật suy diễn biến hóa thiên cơ tốt nhất!

- Lão đầu, lão thật là không biết xấu hổ mà!

Linh Nhi vẻ mặt cười lạnh nhìn lão đâu, nói:

- Lão cho rằng chúng ta ngu ngốc hay sao? Thứ này có liên quan gì tới suy diễn thiên cơ chứ?

Lão đầu mặt nhân thành một cục, lão biết muốn lấy được chiếc hồ ngọc bích sinh ra bốn con thần thú bảo hộ này từ trong tay ba người, quả thật quá khó khăn. Đối phương tuyệt đối sẽ không để cho lão đạt được ý nguyện

Vẻ mặt đau đớn chuyển mắt sang một bên, lại phát hiện trên mặt đất có mấy vỏ sò rải rác trước giờ chưa thấy qua. Đã trải qua không biết bao nhiêu năm, những vỏ sò này lại không bị phong hoa, tản ra một cỗ vị đạo xa xưa.

Lần này lão đầu như nhặt được bảo bối, mạnh mẽ nhào tới, lệ già ràn rụa, ôm những vỏ sò này vào trong lòng, sau đó lớn tiếng cười ha ha, trạng thái như điên cuồng.

Linh Nhi nhìn mà trợn mắt cứng lưỡi, lẩm bẩm nói:

- Lão già này điên rồi sao?

- Lão không điên, là lão quá mừng rỡ. Mấy cái vỏ sò không chớp mắt kia, rất có thể chính là "Bặc" trong truyền thuyết…

Diệp Tử Kỳ nhìn lão đâu cười như điên, như có suy nghĩ nói.

- Bặc? Nó là thứ gì vậy?

Linh Nhi hiếu kỳ hỏi.

Diệp Tử Kỳ trải đủ đau khổ, rốt cuộc nhìn thấy được Thiên Lệ Thủy, tâm tình kích động gần như không kiêm chế được. Vì để tâm tình mình khôi phục lại, nàng cố gắng không nghĩ tới Thiên Lệ Thủy nữa, kiên trì giải thích cho Linh Nhi:

- Truyền thuyết thiên địa sơ khai, lúc nhân loại vừa sinh ra, trong nhân loại sinh ra một vị đại hiền giả Toán Tử. Vị đại hiền giả kia gần như khai sáng cả một nền văn minh nhân loại, một thân thực lực của ngài thông thiên triệt địa. Khi đó, truyền thuyết toàn bộ Giới Thượng Giới Hạ, Vực Ngoại Vực Nội là một chỉnh thể, là một thế giới siêu khổng lồ. Mà nghe nói thực lực đại hiền giả Toán Tử, là hùng mạnh nhất ở trong thế giới có hoàn cảnh vô cùng ác liệt đó.

Diệp Tử Kỳ dừng một chút, ánh mắt lộ ra thần sắc hướng tới, khẽ giọng nói:

- Thời đại đó, các loại nguyên tố địa thủy hỏa phong rất không ổn định, các loại thiên tai khủng bố nhiều không kể xiết. Hôm nay còn là một mảnh thánh địa, ngày mai có thể sẽ bị bảo lũ khủng bố nhấn chìm. Cho nên, thời đại đó có thể suy diễn được thiên cơ, đã trở nên rất trọng yếu, có thể suy diễn ra thiên cơ, có ý nghĩa là có thể sống lâu hơn ở thời đại đó. Mà đại hiền giả Toán Tử, đạo suy diễn thiên cơ đã siêu phàm nhập thánh. Khi ngài ấy suy diễn Thiên cơ, chính là sử dụng Bặc! Cũng chính là… loại vỏ sò này.

Bởi vì Linh Nhi là Thú tộc, hoàn toàn không biết đoạn lịch sử nhân loại này, sau khi nghe xong liền kinh ngạc ngây người. Nàng không cách nào tưởng tượng được, lúc Giới Thượng Giới Hạ Vực Ngoại Vực Nội còn là một thế giới, sẽ là cảnh tượng như thế nào.

Tần Lập lại có phần kinh dị, không ngờ Diệp Tử Kỳ lại biết được nhiều bí ẩn siêu cổ như thế. Nhưng mà ngẫm lại cũng có thể hiểu được, chính mình cũng có thể biết, những Vương tộc nơi Thần Vực khẳng định cũng có cách khác biết tới chuyện này.

Diệp Tử Kỳ chỉ vào mấy chiếc vỏ sò bị lão đầu coi như bảo bối, ôm chặt trong lòng, ngữ khí có chút hâm mộ nói:

- Bặc đã biến mất rất nhiều năm, đến bây giờ ngay cả việc nó có từng tồn tại hay không, đã từng thật sự có một siêu thế giới hay không, sau đó chia tách thành Giới Hạ Giới Thượng Vực Nội Vực Ngoại, đều đã tranh, luận rất nhiều năm. Cho nên, những gì ta nói chỉ có thể coi như một truyền Kỳ…

- Cô nương… Cô sai rồi.

Lão đầu từ khi nhìn thấy những vỏ sò này liền có chút điên điên khùng khùng, rốt cuộc khôi phục bình thường, giọng nói già nua trầm thấp:

- Những gì cô nói, kỳ thật đều là sự thật. Những điều đó không phải truyền kỳ cổ tích, đều là chuyện chân chính thật sự đã từng xảy ra. Tri thức của cô rất uyên bác, đúng thế, mấy chiếc vỏ sò này quả thật là Bặc trong truyền thuyết. Lấy được nó, ta siêu việt lão tổ gia tộc Thần Toán, chỉ là vấn đề thời gian mà thôi!

- Mấy cái vỏ sò thôi, thật sự thần kỳ như vậy sao? Lão đầu, lão không phải đang thổi phồng đó chứ!

Linh Nhi nhìn lão đâu vẻ mặt nghiêm túc, liền không nhịn được châm chọc lão.

- Tiểu cô nương, học thức của cô so với vị cô nương này, thật là kém quá xa!

Lão đầu nhàn nhạt cười, trên người bất ngờ lại xuất hiện một tia đạo vận sau đó nói:

- Bặc, là thần vật có từ sau khi khai thiên lập địa. Thời gian tồn tại của nó, xa xưa vượt xa trước khi nhân loại xuất hiện ở thế giới này. Vị đại hiền giả nhân loại gọi là Toán Tử kia, lúc suy diễn Thiên cơ dùng thân hỏa, đốt nóng vỏ Bặc, căn cứ dấu vết suy diễn Thiên cơ, tính toán không chút sai sót! Bởi vậy, Toán Tử đại

hiền giả, được tất cả những người học toán thuật hậu thế tôn xưng là Bặc Toán Tử! Thấy không, Bặc, xếp ở phía trước. Đây… chính là một môn toán thuật, là tôn sùng đối với Bặc!

Tần Lập nhàn nhạt cười cười, nhìn lão đầu nói:

- Vậy, phải chúc mừng lão rồi!

Lão đầu cẩn thận e dè nhìn thoáng qua Tần Lập, thấy hắn không có ý muốn chiếm lấy Bặc trên người mình làm của riêng, rốt cuộc yên lòng, hành lễ thật sâu với Tần Lập:

- Ân tình của tiểu ca đối với Ôn Thương, Ôn Thương cả đời không quên. Ngày sau nếu tiểu ca có chuyện cần, Ôn Thương nhất định đáp ứng!

Thì ra lão đầu này gọi là Ôn Thương, trong lòng Tần Lập vừa nghĩ, cười cười nói:

- Vậy đa tạ!

Từ khi bị người gia tộc Thần Toán suy tính ra vị trí của mình, Tần Lập liền bắt đầu để ý tới những người gia tộc Thần Toán này, càng không coi thường bọn họ. Để cho một thanh viên gia tộc Thần Toán thiếu mình một cái nhân tình lớn, cũng rất không tệ.

Lúc này,Tần Lập nói với Diệp Tử Kỳ:

- Công chúa Tử Kỳ, muội có thể bắt đầu rồi!

Khóe mắt Diệp Tử Kỳ có chút ướt, duyên dáng cúi người với Tần Lập:

- Đại ân Tần công tử đối với Tử Kỳ, Tử Kỳ khắc sâu trong lòng!

Linh Nhi đứng ở bên cạnh, bĩu môi, khẽ cười lẩm bẩm:

- Dứt khoát lấy thân báo đáp là được…

Diệp Tử Kỳ sắc mặt ửng hồng, không nói gì, lấy trong người ra một chiếc ly ngọc. Ly ngọc tự nhiên mà thành, khí thế xa xưa, vừa nhìn liền biết không phải vật phàm.

Dùng chiếc ly ngọc này, tới bờ hồ Thiên Lệ Thủy rót đầy một ly, cánh tay trắng nõn như ngọc của Diệp Tử Kỳ khẽ run lên. Thiên Lệ Thủy này trong suốt long lanh, không màu không vị, không có chút tạp chất.

Diệp Tử Kỳ không hề do dự, uống trọn một ly.

Một cỗ hàn khí khủng bố, ầm ầm tuôn trào ra từ thân thể Diệp Từ Kỳ. Linh Nhi kinh hô một tiếng, bị Tần Lập kéo ra đưa về sau lưng. Lão đầu bên kia động tác không chậm chút nào, nhanh chóng trốn ra sau lưng Tần Lập, cổ hàn khí dọa người thấu tận xương này, nháy mắt tràn ngập không gian!

-o0o-

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

——oo0oo——

845. Chương 854: Có Được Thiên Lệ Thủy!

Trên người Tần Lập chậm rãi tản mát ra một cỗ đạo vận, chặn những hàn khí này ở bên ngoài. Đạo vận dần dần lan về phía Diệp Từ Kỳ, hàn khí ác liệt trong không khí gặp phải cỗ đạo vận này, như nước mưa rơi trên miếng sắt nóng đỏ, phát ra tiếng xèo xèo. sau đó liền biến mất!

Lão đầu Ôn Thương nhìn mà âm thầm kinh hãi, trong lòng không nhịn được lại suy diễn một phen, vẻ kinh hãi trong mắt càng thêm nồng đậm. Ánh mắt nhìn về phía Tần Lập. từ sợ hãi trước đó đã biến thành kính sợ!

“Đúng là một người thanh niên còn thần kỳ hơn cả Thông Thiên Đại Đế nữa. Nếu như tiếp tục trưởng thành, sợ rằng dù Thông Thiên Đại Đế không phá Giới phi thăng, sớm muộn gì cũng có ngày bị hắn lật đổ!”

Thiên Lệ Thủy không ngừng hóa giải hàn độc trong cơ thể Diệp Tử Kỳ, bức những hàn độc này ra khỏi cơ thể. Diệp Tử Kỳ đã không còn hàn độc trói buộc, lực lực tăng vọt ngày đi ngàn dặm. Đặc biệt mấy ngày nay thường tiến vào cảnh giới không linh, có chỗ tốt cực lớn đến việc tăng lên cảnh giới của nàng.

Bởi vậy, trong nháy mắt toàn bộ hàn độc được giải thoát, cảnh giới công chúa Lục Địa ầm ầm đột phá, trên người bùng lên một đoàn ánh sáng xanh thẳm, một cổ thần lực lao ra từ trên đầu. Nếu không phải nơi này thần thức không xuyên thấu được, sợ rằng cổ thần lực này có thể trực tiếp xông lên trời cao!

Diệp Tử Kỳ chậm rãi mở mắt ra, đôi mắt đẹp dừng trên mặt Tần Lập chốc lát. Vị Thần Vương mới thắng cấp này bồng nhịp tim tăng vọt, sắc mặt không khỏi hồng lên, tình cảm kích với Tần cũng đã tới mức tột đỉnh.

- Chúc mừng, đột phá bình cảnh, cuối cùng đạt thành cường giả cảnh giới Thần Vương!

Tần Lập mỉm cười nói.

Linh Nhi cùng Ôn Thương đều ngây người, nhìn trong hồ ngọc bích còn thật nhiều Thiên Lệ Thủy, con mắt sắp lọt vào trong đó. Khó mà tưởng tượng nổi, một ly nhỏ Thiên Lệ Thủy, lại có thể để một người cảnh giới Thánh Chủ đại viên mãn xông vào cảnh giới Thần Vương!

Tần Lập thấy thế, cười cười bất đắc dĩ, nói:

- Hai người này, đừng tưởng rằng đây là công hiệu của nước hồ kia. Nếu như không phải vì hàn độc, công chúa Tử Kỳ đã sớm đột phá đến cảnh giới Thần Vương rồi. Nếu các ngươi không tin vậy mỗi người uống thử một chút xem.

Nghe Tần Lập nói thế, Linh Nhi liền không còn hứng thú. Ngược lại lão đầu Ôn Thương lấy ra một chiếc ly ngọc, dùng một ngón tay khống chế từ xa múc đầy một ly Thiên Lệ Thủy, ngửa đầu uống xuống. Quả nhiên, sau khi uống xong, cảm giác không tệ, uống ngon hơn nước suối bình thường rất nhiều.

Nhưng ngoại trừ điều này, không có tác dụng gì đặc biệt cả, có thể tu luyện đến cảnh giới Thánh Chủ, tạp chất trong cơ thể gần như đã sớm thanh trừ sạch sẽ, cho nên một ly Thiên Lệ Thủy cũng không có khả năng tinh lọc thân thể lần nữa.

Tần Lập nhìn còn lại rất nhiều Thiên Lệ Thủy, trong lòng mừng như điên, nhưng hắn không muốn biểu hiện ra trước mặt nhiều người. Tiểu thế giới, là một bí mật lớn nhất trên người hắn, mặc dù trước đó hắn dùng tiểu thế giới chưa thành hình đối địch mấy lần, nhưng khi đó vừa lúc tiểu thế giới chưa thành hình, cho nên dù có người thấy được, cũng chỉ cho rằng Tần Lập tu luyện một loại bí thuật thần thông, căn bản không nghĩ tới tiểu thế giới kia lại là chân thật!

Cho nên, Tần Lập dù rất vội vàng bù đắp đủ ngũ hành nguyên tố trong cơ thể, cũng sẽ không nóng lòng ngay Lập tức,

- Chiếc đài ngọc này, ta muốn!

Tần Lập nói rồi, vung tay lên, chiếc hồ ngọc bích liền bị Tần Lập thu vào trong nhẫn trữ vật.

Diệp Tử Kỳ cùng Linh Nhi cũng không cảm thấy gì. Ôn Thương nuốt nước bọt, trong lòng biết căn bản không tranh giành được với Tần Lập, dứt khoát làm bộ không thấy gì.

Sau khi Tần Lập thu hồi chiếc hồ ngọc bích kia, những giọt nước trên vách tường cong liền như ngược dòng co rút lại, nhanh chóng thu vào trong, nhanh đến nỗi Tần Lập cũng phải trợn mắt há mồm.

Ôn Thương ở một bên cảm thán:

- Đúng là kỳ vật trong thiên địa, mở mang kiến thức mà!

Không chỉ lão, ba người Tần Lập sao không nghĩ như thế. Tạo hóa thật là thần kỳ, linh vật thiên địa không thể dùng lẽ thường để hình dung.

Ba người đi theo con đường này, bắt đầu đi lên trên. Tốc độ trở lên nhanh hơn nhiều lắm, chuyến đi này chỉ có Linh Nhi không hề có thu hoạch gì, nhưng nàng cũng không thất vọng. Đối với nàng, không rơi vào

hố lửa Tam Địa, đã là chuyện hạnh phúc nhất trên đời rồi, càng hạnh phúc hơn nữa là có thể đi theo cạnh Tần Lập.

Lão đầu Ôn Thương lấy được thần vật siêu cổ, tự nhiên muốn nhanh chóng tìm nơi tham ngộ tu luyện, để cảnh giới của mình càng tăng lên cao.

Diệp Tử Kỳ vội quay về Vương tộc Lục Địa, đánh vào mặt đám Thái thượng trưởng lão, giành lại những thứ vốn thuộc về nàng. Còn Tần Lập, kỳ thật cũng vội luyện hóa Thiên Lệ Thủy, để cho công pháp ngũ hành của mình tăng lên một cảnh giới mới.

Cho nên, mỗi người ôm tâm sự riêng, bọn họ ra ngoài với tốc độ cực nhanh, Lúc tới trên cùng, bị một chỗ tối đen ngăn cản Tần Lập tiện tay chỉ ra, hô:

-Mở!

Đoàn bóng tối liền hóa thành một cánh cửa ánh sáng, mọi người nối đuôi bước ra.

Trong lòng Ôn Thương một lần nữa cảm khái: Chiêu này của Tần Lập đã không thể dùng thực lực cảnh giới giải thích được nữa, đây là thuộc một loại đạo thuật. Hắn, đã thật sự tìm ra được đạo thuộc riêng mình.

Trong lòng nghĩ thế, Ôn Thương quay sang Tần Lập nói:

- Tiểu ca, chúng ta chia tay ở đây thôi. Cửu Địa này không an toàn, ta sẽ dốc hết toàn lực, cũng chỉ có thể che giấu thiên cơ cho tiểu ca hai ngày thôi. Ba ngày sau, số mệnh trên người Tiểu ca xông thẳng Cửu Tiêu, không ai có thể che đậy được, ở trong mắt lão tổ tông gia tộc Thần Toán, giống như hải đăng trong đêm đen, trừ khi…

Ôn Thương do dự một chút, vẫn nói ra:

- Trừ khi Tiểu ca có thể thắng cấp đến cảnh giới Đế vương, siêu việt lão tổ gia tộc Thần Toán. Khi đó, dù là số mệnh tiểu ca có mạnh mẽ thế nào, thì hắn ta cũng không có cách nào suy diễn được nữa! Ôi, ta nói những lời này, chỉ hy vọng Tiểu ca có một ngày gặp lão tổ gia tộc Thần Toán, thì có thể tha cho hắn một mạng. Hắn cũng chỉ bị bức bất đắc dĩ, oai Đại Đế không ai chống cự được, lão tổ suy diễn thiên cơ trên người tiểu ca, phải tổn hại rất nhiều số mệnh, bản thân phải chịu giảm thọ, nhân quả quá nặng. Chỉ mong tiểu ca có thể hạ thủ lưu tình!

Tần Lập nhàn nhạt nói:

- Chỉ cần hắn không cố ý muốn hại ta, ta tự nhiên sẽ không giết hắn. Chỉ là, nếu hắn có sát tâm đối với ta vậy chỉ có thể nói xin lỗi vậy!

Ôn Thương thở dài một tiếng, khoát khoát tay, lướt bay đi. Trên thực tế, Ôn Thương sao không muốn nói nhiều chuyện hơn với Tần Lập, đặc biệt là đạo vận trên người Tần Lập, càng làm cho lão biết đi theo cạnh người thanh niên này, sẽ có chỗ tốt vô cùng.

Chỉ tiếc số mệnh bản thân Tần Lập quá mạnh mẽ, vô tình sẽ ảnh hưởng tới những người bên cạnh, trán áp số mệnh người khác, nói tới thì điều đó cũng không sao, nhưng cũng với người ứng vận, sẽ phát sinh rất nhiều nhân quả, luôn có một ngày sẽ tìm đến tận cửa. Hôm nay lão đã lấy được thần vật toán thuật môn, cần phải làm là tìm một chỗ, chuyên tâm tĩnh tu mà thôi!

Diệp Từ Kỳ muốn chia tay với Tần Lập, nhưng muốn nói lại thôi, Tần Lập chủ động nói:

- Công chúa muốn nói lại thôi vừa thắng cấp cảnh giới Thần Vương, giải được hàn độc trong cơ thể, hẳn nên quay về Vương tộc Lục Địa giao phó chứ?

Diệp Tử Kỳ khẽ cúi chiếc đầu nhỏ, ánh mắt hiện ra vẻ không bỏ được, khẽ giọng hỏi:

- Tần công tử, sau này chúng ta còn có thể gặp lại, phải không?

Tần Lập cười, gật đầu nói:

- Chỉ hy vọng lần gặp mặt sau này, không phải quan hệ đối địch là tốt rồi!

- Sao lại như thế!

Diệp Tử Kỳ nóng nảy, nói:

- Dù toàn thế giới là địch thù với Tần công tử. Tử Kỳ… Tử Kỳ cũng sẽ không làm như vậy!

- Ha ha! Nói đùa với muội thôi, không cần nghiêm túc như vậy.

Tần Lập vừa nói, nhìn thoáng qua phương xa. Lúc này, mặt đất truyền ra một chấn động rất nhỏ, Tần Lập có chút kinh ngạc quay đâu nhìn lại khối đá lớn hiện trên bề mặt, đã bắt đầu chậm rãi chìm xuống dưới!

Lẽ nào, đây là bởi mình lấy đi chiếc hồ ngọc bích? Trong lòng Tần Lập nghi hoặc, nhưng không nói ra, phất tay từ biệt Diệp Tử Kỳ, nhìn theo bóng người Diệp Tử Kỳ biến mất ở chân trời mênh mông.

Giữa thảo nguyên mênh mông, chỉ còn lại hai người Tần Lập cùng Linh Nhi. Lúc này, Linh Nhi mới chính thức vui vẻ, bởi vì bên cạnh Tần Lập chỉ còn lại một mình nàng.

- Tần Lập, bây giờ chúng ta đi đâu?

Linh Nhi tràn ngập hưng phấn hỏi, dù là Tần Lập nói cho nàng: chúng ta phải lưu lạc chân trời, lúc đó Linh Nhi cũng sẽ không chút do dự đi theo phía sau Tần Lập.

- Chúng ta… Quay về Nhất Địa!

Tần Lập nói ra một nơi mà Linh Nhi không muốn nghĩ tới nhất.

- Cái gì? Quay về Nhất Địa?

Linh Nhi vốn tươi cười đẩy mặt, lập tức biến mất, nàng nhìn vào Tần Lập, giọng phát run hỏi:

- Quay về… để làm gì?

Tần Lập không nhịn được cười to, tuy rằng Linh Nhi bị Thú Vương tổn thương rất sâu, nhưng nàng cuối cùng là Thú tộc, vẫn còn rất có cảm tình với Thú tộc, luôn không hy vọng nhìn thấy Thú tộc bị xâm hại.

- Đồng bạn của huynh còn đang ở Nhất Địa, căn cơ của huynh cũng ở Nhất Địa. Không trở về Nhất Địa, chúng ta còn có thể đi đâu?

Tần Lập giải thích, để cho tâm tình Linh Nhi thoải mái hơn nhiều. Nhất là, Tần Lập là người chưa bao giờ muốn giải thích với người khác, lúc này lại lên tiếng giải thích cho nàng, điều này làm cho Linh Nhi có một loại cảm giác rất hạnh phúc.

- Là Tử Long cổ Khoáng phải không?

Linh Nhi hỏi.

Tần Lập gật đầu, nói:

- Đúng thế, cũng chỉ có nơi đó, dù là lão tổ gia tộc Thần Toán suy tính ra vị trí cụ thể của huynh bọn họ cũng không dám tùy tiện tiến vào được?

Linh Nhi sinh ra ở Nhất Địa, đã sớm biết rõ ràng về khu cấm địa Tử Long cổ Khoáng, biết Tần Lập cũng không nói quá đáng, ở nơi đó, dù Thông Thiên Đại Đế đích thân tới, cũng không dám tùy ý chạy loạn.

Truyền tống trận Cửu Địa cũng không phong bế, làm Thánh địa chỗ ở của Đại Đế, truyền tống trận Cửu Địa gần như chưa bao giờ đóng lại. Bởi vì, nó gần như Đại Biểu cho vấn đề mặt mũi của Đại Đế.

Tần Lập dẫn theo Linh Nhi, hai người cứ nghênh ngang đi tới, đặt ra tọa độ đến Nhất Địa, từ truyền tống trận Cửu Địa hư không hoành độ đi tới Nhất Địa.

Lúc này, Thông Thiên Đại Đế đang ngồi chung với lão tổ gia tộc Thần Toán. Lão tổ gia tộc Thần Toán lấy ra một số vỏ sò xa xưa bày trên bàn, nhắm mắt ngưng thần, đã ngồi suốt một canh giờ, không chút nhúc nhích.

Thông Thiên Đại Đế cũng không gấp, ngồi ở đó nhắm mắt dưỡng thần, bình tĩnh như mặt hồ sâu.

Lại qua nửa canh giờ, lão tổ gia tộc Thần Toán, vị Lão già thường ngày diện mạo hiền lành, tiên phong đạo cốt, chậm rãi mở mắt, khẽ giọng nói một câu:

- Nghiệp chướng này!

-o0o-

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

——oo0oo——

846. Chương 855: Ngũ Hành Đầy Đủ!

Thông Thiên Đại Đế chợt mở mắt, hơi gật đầu, khẽ giọng nói:

- Là bị người ta che giấu số mệnh trên người hắn?

Lão tổ gia tộc Thần Toán khẽ thở dài một tiếng:

- Gia môn bất hạnh, đi ra một cái nghiệp chướng như vậy. Thủ đoạn của hắn, ta vừa thử liền biết, chẳng qua thì thủ đoạn của hắn chỉ có thể che giấu số mệnh trên người Tần Lập tối đa ba ngày. Ba ngày sau, vị trí chính xác của Tần Lập như ngọn lửa giữa đêm đen, thấy được rõ ràng.

- Không vội vàng ngay, ôn lão cũng không cần tự trách. Nếu Tần Lập kia thân là người ứng vận, bên cạnh có cao nhân cũng là chuyện bình thường.

Thông Thiên Đại Đế ngữ khí bình thản, không có chút bất mãn nào.

Nhưng lão tổ gia tộc Thần Toán lại không dám thật sự nghĩ như vậy. Nếu thật sự cho rằng Thông Thiên Đại Đế là một người ôn hòa, vậy thì sai lầm to. Thiên đạo vô tình, thủ đoạn của Thông Thiên Đại Đế chỉ là đã rất nhiều năm không thi triển ra mà thôi. Tới tu vi cảnh giới như ông ta. tất cả đều có thể bỏ qua, chỉ xem có lợi ích với bản thân ông ta hay không mà thôi.

- Đại Đế minh xét, nghiệp chướng kia đã sớm bị trục xuất khỏi gia tộc Thần Toán, tất cả những gì hẳn làm đã sớm không có liên quan tới gia tộc Thân Toán.

Lão tổ gia tộc Thần Toán phải nói những lời này, có trời mới biết trước khi Thông Thiên Đại Đế phi thăng, có tẩy trừ hết thảy uy hiếp như bọn họ hay không, tránh cho Lâm thị gia tộc đi lại vết xe đổ.

Trên mặt Thông Thiên Đại Đế hiện lên ý cười nhàn nhạt, nói:

- Tần Lập, không phải hắn không được!

Lúc này, Lâm Hoan từ bên ngoài bước vào, thân khí độ càng thêm trầm ổn nhìn thoáng qua lão tổ gia tộc Thần Toán, tiếp đó truyền âm cho Thông Thiên Đại Đế:

"Phụ thân, con đã tìm được người thanh niên kia, đánh cùng hắn một trận, không phân thắng bại. Dường như, hắn tới từ Vực Nội!"

Thông Thiên Đại Đế nao nao, ông ta là Đại Đế, nhưng ông ta không phải thần, không thể nào biết được mỗi một chuyện trong thiên hạ. Đối với người trẻ tuổi tranh đoạt danh hiệu người ứng vận cùng Tần Lập, cũng có mấy phần hiếu kỳ. Nhất là khi cổ trận sắp tắt, phải nhanh chóng tìm được người có thể bù đắp mắt trận, ông ta sẽ không bỏ qua bất cứ cơ hội nào.

Hơn nữa, thực lực nhi tử của mình. Thông Thiên Đại Đế là rõ ràng nhất. Nghe người thanh niên kia lại có thể đánh không phân thắng bại cùng Lâm Hoan, trong lòng cũng khẽ động, lập tức nhìn sang lão tổ gia tộc Thần Toán hỏi:

- Ôn lão, cường giả trẻ tuổi gần đây xuất thế ngang trời nơi Thần Vực, lão xem hắn thế nào?

Lão tổ gia tộc Thần Toán thoáng trầm ngâm một chút, mới nói:

- Người kia chỉ là ngụy người ứng vận mà thôi, số mệnh trên người hắn rất mạnh, thiên phú rất tốt, chẳng qua khẳng định không bằng được người ứng vận như Tần Lập!

Thông Thiên Đại Đế chậm rãi nói:

- Tần Lập à Tần Lập, xem ra thật đúng là chỉ có Tần Lập mới được!

Nói rồi, Thông Thiên Đại Đế nhìn lão tổ gia tộc Thần Toán nói:

- Ôn lão nhất định mệt mỏi rồi, xuống nghỉ ngơi trước đã. Ba ngày sau, ta sẽ chờ tin tức của Ôn lão.

Lão tổ gia tộc Thần Toán đứng lên, hành lễ với Thông Thiên Đại Đế, sau đó rời đi.

Trong căn phòng lớn, chỉ còn lại hai cha con Thông Thiên Đại Đế cùng Lâm Hoan.

Thông Thiên Đại Đế nhìn nhi tử mình, ánh mắt nhu hòa, không lên tiếng.

Lâm Hoan cúi đầu, đứng ở đó, trên mặt không có chút biểu tình nào.

Một lúc lâu, Thông Thiên Đại Đế mới khẽ than một tiếng, nói:

- Hoan nhi, con cũng về đi.

Lâm Hoan khẽ vâng một tiếng, xoay người ra cửa, có một số chuyện, không cần phải nói ra, trong lòng hai cha con đều rõ ràng.

Thông Thiên Đại Đế một mình ở trong phòng, vẻ mặt hiện ra biểu tình cô đơn, khẽ lẩm bẩm:

- Bất Tử Chân Thần, thật sự có thể vĩnh sinh bất tử hay sao? Lý Bình, ngươi chết không oan mà.

Hai câu này, nói không đầu không đuôi, người bình thường khẳng định nghe không hiểu được. Nếu Lâm Hoan còn ở trong phòng, khẳng định sẽ hiểu được phụ thân cảm khái.

Ngay cả một đời Đại Đế, cũng không thể ngoại lệ, đối mặt với chuyện nhà, cũng có lúc bất đắc dĩ.

Truyền tống trận Nhất Địa, ánh sáng lóe lên, thân hình hai người Tần Lập cùng Linh Nhi dần hiện ra ở truyền tống trận. Trước truyền tống trận cũng không có người khác, hai người bước ra khỏi truyền tống trận liền trực tiếp hư không hoành độ, bay về phía Tử Long cổ Khoáng.

Khu vực Tử Long cổ Khoáng, Tiên Thiên Tử Khí dày đặc, cổ Thi Hoàng Giả chìm nổi lên xuống. Tuy rằng Linh Nhi biết rất nhiều chuyện về Tử Long cổ Khoáng, nhưng đây là lần đầu tiên tiến vào trong Tử Long cổ Khoáng, nhìn giữa Tiên Thiên Tử Khí cách xa mấy trăm dặm, cổ Thi Hoàng Giả chìm nổi lên xuống, trong lòng khẩn trương muốn chết.

Cổ Thi Hoàng Già, mỗi một cái đều có thực lực mạnh mẽ. Cho dù Thần Vương gặp phải Cổ Thi Hoàng Giả, cũng chỉ có một đường chạy trối chết.

Tần Lập sắc mặt trầm ổn, không có chút kinh hoảng, dẫn theo Linh Nhi đi sâu vào trong Tử Long Cổ Khoáng.

Khi Linh Nhi nhìn thấy Hoàng Kim Cung khí thế hùng tráng, chợt sững sốt một lát, có chút khó tin nhìn Tần Lập:

- Huynh lại mang Hoàng Kim Cung đặt ở chỗ này?

Tần Lập mỉm cười, cũng không giải thích nhiều. Đi tới bên ngoài Hoàng Kim Cung, tên lùn xanh lập tức phát hiện ra tung tích Tần Lập, lập tức kinh hô một tiếng:

- Chủ nhân đã trở về!

Nam Cung Tử Lăng, Ngọc Châu, Hô Diên Kiêu Dương, Hạ Văn Vũ, Kiền Kính cùng Mạc Bắc đều xuất hiện trước mặt Tần Lập, ánh mắt chóp động tia sáng mừng rỡ.

Muốn nói Tần Lập đi ra ngoài lâu như vậy, bọn họ không thể nào không lo lắng được. Nhưng ở Tử Long cổ Khoáng này tin tức cực kỳ bế tắc, mỗi ngày bọn họ chỉ có thể làm là điên cuồng tu luyện cùng âm thầm cầu khẩn cho Tần Lập.

Ở nơi Thần Vực này, muốn chân chính cắm rễ sinh tồn được, thật sự rất khó. Đừng nhìn bề ngoài không có gì nguy hiểm, trừ khi cả đời này bọn họ không ra khỏi Tử Long Cổ Khoáng, hơn nữa phải bảo đảm tiên thi du hành sẽ không đi ngang qua đầu bọn họ.

Nếu không, thì hoặc là làm người không có tiếng tăm chết đi ở Tử Long cổ Khoáng, hoặc là bị các Thánh địa chia cắt. Dù sao, bọn họ không phải Tần Lập, không có thực lực chống lại được các Thánh địa.

Thấy Tần Lập trở về, mọi người đều như tìm được chủ kiến. Hơn nữa, mọi người thấy được rốt cuộc Linh Nhi cũng theo Tần Lập tới đây, liền nhìn nhau cười.

Theo bọn họ thấy, Linh Nhi sớm muộn gì cũng trở thành nữ nhân của Tần Lập. Bất cứ một người chủ đại gia tộc nào, nữ nhân bên cạnh đều là cả trăm cả ngàn, thậm chí có chuyện hậu cung mấy ngàn. Đây cũng là vì có thể để cho gia tộc có được huyết mạch tốt nhất duy trì về sau. Bởi vì ngươi không thể đảm bảo, mỗi một nữ nhân sinh ra đứa nhỏ đều sẽ có huyết mạch tốt nhất.

Biện pháp đơn giản nhất hữu hiệu nhất, chính là sinh thật nhiều.

Cho nên, cường giả như Tần Lập, bên người chỉ có mười mấy nữ nhân, thật là rất ít, coi như tính là loại thanh tâm quả dục rồi. Nên biết, ngay cả Thông Thiên Đại Đế, hậu cung cũng có hơn ngàn giai lệ!

Nơi Thần Vực, cách mấy năm thì các đại gia tộc hoặc là Vương tộc, đều sẽ lựa chọn ra một nhóm lớn nữ nhân thiên phú dung mạo phẩm chất đều là hạng tốt nhất, đưa tới chỗ Thông Thiên Đại Đế.

Gia tộc Thần Vương xưa kia, cũng là như vậy.

Cho nên, theo Tần Lập cảm thấy nữ nhân cạnh mình đã nhiều lắm, thì càng có nhiều người, kể cả thân là nữ giới như Ngọc Châu, đều cảm thấy Tần Lập quả thật quá mức thanh tâm quả dục. Dù là không nghĩ cho mình, cũng phải suy nghĩ cho con cháu mình chứ!

Chỉ có thành lập một gia tộc khổng lồ, mới có thể đảm bảo quyền lực địa vị vẫn luôn ở giữa huy hoàng.

Mọi người hỏi những chuyện xảy ra trong thời gian này, Linh Nhi được Tần Lập đồng ý, bắt đầu kể cho bọn họ tất cả những gì đã trải qua trong thời gian vừa rồi. Mọi người nghe được, cảm khái không thôi.

Tuy rằng bọn họ đều tự có bước tăng lên, nhưng càng nhiều hơn vẫn hâm mộ những việc Tần Lập đã trải qua. Đúng thế, là hâm mộ, làm người trẻ tuổi thực lực mạnh mẽ, trong thân thể người nào không chảy một dòng nhiệt huyết? Như chuyện Tần Lập một mình xông vào Vương tộc Tam Địa, mấy người Hô Diên Kiêu Dương nghe đến mức nhiệt huyết sôi trào, hận không thể là mình ngay ở chỗ đó, giết Vương tộc Tam Địa tè ra quần máu chảy thành sông.

Theo lời Linh Nhi, hình tượng Tần Lập tự nhiên là vô cùng vĩ đại quang minh chính trực. Mấy người Hô Diên Kiêu Dương vẫn luôn sùng bái Tần Lập, tự nhiên sẽ không nghĩ đến Tần Lập ở Vương tộc Tam Địa sẽ gặp phải bao nhiêu hung hiểm, chạy hơi chậm một chút, sẽ bị đám Thần Vương phẫn nộ kia phanh thây rồi.

Tần Lập thừa dịp bọn họ đang nói chuyện, một mình tiến vào tầng ba Hoàng Kim Cung, xem Hô Diên Bác có tỉnh lại từ trong ngủ mê hay chưa. Thứ hai, hắn muốn bắt đầu luyện hóa ngũ hành thủy.

Chiếc hồ ngọc bình vuông kia, là một kiện Linh Bảo thiên địa hình thành, nó có khác biệt bản chất so với những Linh Khí Bảo Khí Kiếp Khí Thánh Khí, nói cho đơn giản, nếu chiếc hồ ngọc bích vuông này bị Tần Lập luyện hóa, thu cho mình dùng, sẽ phát huy ra sức chiến đấu vượt xa Hoàng Kim Cung không biết bao nhiêu lần!

Chỉ riêng bốn con thần thú bảo hộ tự nhiên hình thành, liền cùng một khối với hồ ngọc bích, đã có được uy thế cùng pháp tướng không thể tưởng tượng được. Càng đừng nói chiếc hồ ngọc bích này đã chứa đựng Thiên Lệ Thủy Không biết bao nhiêu năm, đã sớm biến thành linh vật một phương, có được năng lực thần kỳ không thể tưởng tượng.

Tần Lập không vội làm chuyện này, tới tầng ba Hoàng Kim Cung, dùng tinh thần lực quét một vòng. Nhưng không phát hiện ra hình bóng Hô Diên Bác, trong lòng không nhịn được thở dài một tiếng. Xem ra lần vận dụng Hoàng Kim Cung trấn áp Ô Long Sơn trước kia, tổn hao quá lớn đối với Hô Diên Bác. Đáng tiếc, Tần Lập cũng không thể giúp gì cho ngài ấy, chỉ có thể cầu khấn trong lòng, chúc ngài ấy sớm ngày tỉnh lại.

Lấy ra chiếc hồ ngọc bích vuông, Tần Lập không chút do dự, trực tiếp hút tất cả Thiên Lệ Thủy trong hồ vào bụng, sau đó vận hành công pháp ngũ hành!

Thật nhiều Thiên Lệ Thủy tiến vào trong cơ thể Tần Lập, nhanh chóng bao bọc phần thận trong người Tần Lập. Công pháp ngũ hành bắt đầu vận hành, tiến hành luyện hóa Thiên Lệ Thủy.,Tần Lập cảm giác được tiểu thế giới ở tử phủ của mình khoảng khắc như nổ tung lên!

Một nguồn nước thần kỳ, khoảng khắc rót vào trong tiểu thế giới.

Địa, thủy, hỏa, phong!

Bổn loại nguyên tố cở sở cấu thành thế giới này, nháy mắt đạt tới trạng thái cân đối, tiểu thế giới không ngừng diễn hóa vạn vật sinh ra diệt vong! Năm loại nguyên tố kim, mộc, thủy, hỏa, thổ tụ tập làm cho công pháp ngũ hành của Tần Lập rốt cuộc tiến đến cảnh giới tiểu viên mãn sơ cấp. Thân thể Tần Lập giống như một cái thế giới, chứa đựng nguyên tố ngũ hành. Cả Hoàng Kim Cung bộc phát ra một cổ số mệnh kinh thiên, phóng lên cao, xông thẳng Cửu Tiêu!

Lão tổ gia tộc Thần Toán đang ở trong phòng, yên lặng diễn hóa tính toán đột nhiên hoảng sợ không thôi. Tất cả dụng cụ suy diễn Thiên cơ trên bàn, nháy mắt toàn bộ nổ tung!

Lão tổ gia tộc Thần Toán, tuyệt thế cường giả cảnh giới Thần Vương ngũ trọng, khóe miệng chậm rãi tràn ra một vết máu đỏ!

-o0o-

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

——oo0oo——

847. Chương 856: Lực Lượng Một Phần Mười Tiểu Thế Giới!

Lão tổ gia tộc Thần Toán, ánh mắt nhanh chóng trở nên ảm đạm, không còn tia sáng. Nét mặt già nua, tràn ngập chấn động không thể tưởng tượng.

Nên biết rằng, toán thuật của lão, đã đạt tới một cảnh giới chí cao!

Nói đơn giản, nếu như Bất Tử Chân Thần ở giữa các vỗ giả là tồn tại chí cao. Như vậy lão tổ gia tộc Thần Toán ở trong những người suy diễn tính toán thiên cơ, cũng đã đạt tới gần cảnh giới Bất Tử Chân Thần, gần như cùng cấp với Thông Thiên Đại Đế trên lĩnh vực võ đạo!

Một cường giả suy diễn thiên cơ như thế, lại có thể bị thiên cơ phản phệ, quả thật khó mà tưởng tượng nổi!

Nhưng chính là lão tổ gia tộc Thần Toán, trình độ bị thiên cơ phản phệ đã cực kỳ nghiêm trọng. Tâm thần đã bị tổn thương cực lớn, như thế cũng thôi, suy diễn thiên cơ vốn là chuyện phúc họa chia đôi, thực lực đối phương quá mạnh mẽ thì bị phản phệ cũng bình thường. Nhưng lão tổ gia tộc Thần Toán, ngũ tạng lục phủ cũng đã bị trọng thương!

Điều này làm cho người ta cảm thấy thần kỳ cũng không thể tưởng nổi, cuối cùng Tần Lập đạt đến cảnh giới nào? Suy diễn thiên cơ của hắn, lại gặp phải phản phệ khủng bố như vậy?

Lúc này, lão tổ gia tộc Thần Toán bỗng nhiên nghĩ đến một vấn đề mà ngay cả chính lão cũng không dám nghĩ: Nếu như suy diễn thiên cơ trên người Thông Thiên Đại Đế, có đụng phải phản phệ nghiêm trọng như vậy hay không?

Lão chưa thử qua, cũng không dám thử. Nhưng căn cứ kinh nghiệm lão tổ gia tộc Thần Toán đánh giá, tám chín phần mười sẽ không như vậy!

Thế thì chẳng phải đã nói rõ một vấn đề? Cách làm của lão hiện giờ, bề ngoài là bị bất đắc dĩ, hơn nữa cũng đoán chắc Tần Lập bị Thông Thiên Đại Đế nhìn trúng, tuyệt đối sẽ không có kết cục tốt. Vì vậy, mới dám trực tiếp suy diễn thiên cơ trên người một kẻ có số mệnh mạnh mẽ như vậy.

Nhưng nếu như nói: Tần Lập là người thắng cuối cùng, gia tộc Thần Toán sẽ đi về đâu? Có thể bị tính nợ về sau hay không?

Lão tổ gia tộc Thần Toán đột nhiên bị suy luận của mình làm toát đầy mồ hôi lạnh, da đầu tê dại. Ngẫm lại trước đó Tần Lập đã từng giận dữ, chém giết một người con cháu gia tộc Thần Toán. Như vậy hiện giờ, thù này chẳng phải càng kết càng sâu?

Vốn là lão sẽ không lo lắng vấn đề này.

Thân phận cùng địa vị của lão, so với Tần Lập phải cao hơn rất nhiều, căn bản sẽ không nghĩ tới kết quả không có nhiều khả năng xảy ra. Nhưng chuyện phát sinh trên người lão, đã bị trọng thương như thế, nếu như còn không lo lắng, vậy lão suy diễn thiên cơ quả thật suy diễn tới mức choáng váng rồi.

Lão tổ gia tộc Thần Toán nghĩ đến đó, không nhịn được hít mấy hơi lạnh. Trước đó là thái độ không sao cả, rốt cuộc triệt để xảy ra thay đổi.

Thuật sĩ suy diễn thiên cơ, đều có một khuyết điểm chung: đó chính là bọn họ có mạnh mẽ thế nào chăng nữa, cũng không thể suy diễn ra hướng đi số mệnh của chính mình. Hơn nữa, bọn họ càng không muốn bị người khác suy diễn số phận của mình. Phàm là cao thủ như thế, đều có được biện pháp che giấu thiên cơ trên người mình.

Nhưng vào lúc này, lão tổ gia tộc Thần Toán lại thật lòng hy vọng, có một cao thủ toán thuật nào đó suy diễn xem số mệnh của mình.

Lão cố nén thương thế trên người, suy diễn thử đại thế gia tộc Thần Toán. Kết quả, một lát sau, vị lão tổ gia tộc Thần Toán toàn thân kiệt sức, hai mắt vô thần ngồi đó. Nếu như bị người quen thuộc lão, nhìn thấy đệ nhất nhân toán thuật nơi Thần Vực có biểu tình thế này, nhất định sẽ kinh hoàng trợn mắt há mồm.

Hung! Đại hung! Tuyệt thế đại hung!

Là một cao thủ suy diễn thiên cơ chân chính, lão tổ gia tộc Thần Toán tự nhiên rõ ràng quẻ tượng này có ý nghĩa gì. Ánh mắt lão không nhịn được bắn ra những tia sáng mờ mịt, thì thào lẩm bẩm:

- Lẽ nào, gia tộc Thần Toán thật sự phải sụp đổ trong tay ta? Người ứng vận, đúng là không thể chạm tới, ngay cả Đại Đế cũng không thể trấn áp hay sao?

Lại một lát, lão tổ gia tộc Thần Toán thở ra một hơi thật dài. Đứng dậy, đẩy cửa phòng đi ra ngoài, nói với thị vệ:

- Dẫn ta đi gặp Đại Đế!

Thông Thiên Đại Đế nhìn lão tổ gia tộc Thần Toán đột nhiên bị trọng thương, thần sắc uể oải, trong lòng cũng tràn ngập khiếp sợ, ở trên địa bàn của mình, tuyệt đối không ai dám ra tay với lão như thế, tự nhiên chính là trong quá trình suy diễn thiên cơ, đã bị phản phệ, vì thế trọng thương!

Thông Thiên Đại Đế hai hàng mi kiếm nhíu chặt một chỗ, thật lâu không tách ra.

- Đại Đế, xin thứ tội cho lão bất lực, số mệnh người ứng vận quá mức mạnh mẽ, ta… không cách nào suy diễn ra vị trí chính xác của hắn!

Trong lòng lão tổ gia tộc Thần Toán dứt khoát, hôm nay dù là bị Thông Thiên Đại Đế trách tội, lão cũng phải đẩy chuyện này đi. Nếu như có thể bình yên rời khỏi nơi này, vậy thì tốt, về đến gia tộc, lão lập tức báo cho tất cả con cháu gia tộc Thần Toán, tuyệt đối không thể trêu chọc tới Tần Lập. Từ nay về sau gia tộc Thần Toán lánh đời, có thể ẩn giấu sâu cỡ nào thì ẩn dấu sâu tới đó!

Ánh mắt Thông Thiên Đại Đế lạnh nhạt nhìn lão tổ gia tộc Thần Toán đột nhiên mỉm cười nhàn nhạt, ngữ khí ôn hòa nói:

- Không sao cả, ta gần như xác định được, Tần Lập kia khi trở về Nhất Địa, sợ là đi tới Tử Long Cổ Khoáng. Khu vực Thần bí đó có tác dụng cắt đứt Thiên cơ, nếu lão đã bị thương, vậy thì trở về đi. Đợi sau, ta sẽ cho ngươi mang một ít Thần Nguyên tới bồi thường cho lão.

Lão tổ gia tộc Thần Toán có lẽ không ngờ tới, Thông Thiên Đại Đế chẳng những không nổi giận, ngược lại còn an ủi mình mấy câu, dễ dàng cho mình rời đi.

Chỉ là chuyện này, lão đã không muốn suy nghĩ nhiều nữa. Nếu như có thể hoàn toàn vạch rõ giới hạn cùng người ứng vận, lão nằm mơ cũng sẽ cười tỉnh!

Nhìn lão tổ gia tộc Thần Toán ngàn ơn vạn tạ lui xuống, ý cười trên mặt Thông Thiên Đại Đế dần dần nhạt xuống.

Một Lão già áo xanh trong tứ đại cường giả dưới trướng ông ta, bỗng nhàn nhạt nói:

- Đại Đế, vì sao lại tha cho lão già này?

Thông Thiên Đại Đế khẽ thở dài một tiếng, nói:

- Lão ta đã không sống lâu được nữa!

Nói rồi, lại lắc đầu kỳ quái, nói:

- Số mệnh người ứng vận, quả nhiên rất mạnh mẽ. Ngay cả lão tổ gia tộc Thần Toán là cường giả cảnh giới Thần Vương, cũng có thể bị số mệnh của hắn phản phệ. Ngũ tạng lục phủ lão ta đều đã bị chấn thương, không sống quá mười năm.

Lão già áo xanh hít vào một hơi lạnh, bởi vì ngay cả bọn họ chẳng qua là cảnh giới Thần Vương mà thôi, Tần Lập kia làm sao có thể chỉ dựa vào số mệnh, liền trọng thương một thuật sĩ cảnh giới Thần Vương?

- Các ngươi không cần lo lắng. Thanh Lâm, ta đã bao nhiêu năm không ra tay rồi?

Thông Thiên Đại Đế đột nhiên hỏi lão già áo xanh.

Lão già áo xanh chợt ngẩn ra, nhìn Thông Thiên Đại Đế một lát, mới trả lời:

- Đại Đế từ sau khi gia tộc Thần Vương bị diệt, đã mười mấy vạn năm không ra tay rồi.

- Đúng vậy, mười mấy vạn năm, đối với thế giới này mà nói, chẳng qua là một cơn sóng nhỏ trên con sông lịch sử mà thôi. Tuy nhiên, đối với con người mà nói, đã lâu lắm xa lắm, cho nên đến bây giờ có rất nhiều người đều cố gắng quên đi. Ha ha, Tử Long cổ Khoáng, thật sự có thể bảo vệ ngươi hay sao?

Vào lúc này, trên người Thông Thiên Đại Đế đột nhiên bùng phát ra một cỗ khí thế hùng hồn như từng quầng sáng xuyên thủng bầu trời, làm cho người ta không dám nhìn thẳng!

Trong phòng, tất cả bốn thủ hạ tâm phúc của Thông Thiên Đại Đế đều bị cỗ khí thế này ép tới mặt vàng như đất, toàn thân run rẫy, hai chân nhũn ra không thể đứng vững được. Đây còn là khí thế Thông Thiên Đại Đế không phải nhắm về phía bọn họ, mà là không kìm được tuôn ra khỏi cơ thể. Nếu không, bốn cường giả cảnh giới Thần Vương này, nháy mắt đã bị trọng thương!

Uy lực Đại Đế, tựa như thiên uy, uy mãnh vô song!

Thông Thiên Đại Đế thu hồi khí thế trên người mình, sau đó nói:

- Bốn người các ngươi, theo ta đi Từ Long Cổ Khoáng một chuyến..

Tứ đại cường giả dưới trướng Thông Thiên Đại Đế, vẻ hoảng sợ trên mặt còn chưa rút đi, đồng loạt lên tiếng.

Bên trong tiểu thế giới Tần Lập, ngũ hành đầy đủ, toàn bộ thế giới đột nhiên như xuất hiện vô số tin tức. Phong, thủy, hòa, lôi điện... lần lượt xuất hiện trong tiểu thế giới, toàn bộ tiểu thế giới giống như một thế giới chân chính, ngoại trừ không xuất hiện sinh vật. Trên thảo nguyên hoang vu vốn có ở tiểu thế giới, đã bắt đầu xuất hiện cảnh tượng màu xanh!

Tầm quan trọng của ngũ hành thủy, người thường cũng biết được. Vạn vật sinh linh, rời khỏi nước căn bản không cách nào sinh tồn. Bên trong tiểu thế giới của Tần Lập, cũng giống như thế!

Nguyên Anh nhỏ bé màu tím, sau khi tiểu thế giới đầy đủ ngũ hành, trong nháy mắt lớn lên thành một tượng thân khổng lồ, nắm giữ các loại nguyên tố địa thủy hỏa phong , đội trời đạp đất giữa tiểu thế giới!

Toàn thân lưu chuyển ánh sáng tím, dừng giữa không trung một lát, đột nhiên biến mất, hóa thành pháp tắc thiên đạo cho toàn tiểu thế giới!

Tần Lập cảm giác được trong đầu mình, khoảng khắc xuất hiện vô số tin tức!

Chỉ cần thần niệm hắn khẽ động, bất cứ chuyện gì xảy ra ở mọi ngóc ngách trong tiểu thế giới, liền hiện lên trong đầu hắn!

Nếu như trước kia, loại tin tức khổng lồ này có thể nháy mắt đánh Tần Lập trở thành ngu ngốc. Nhưng hiện giờ, Tần Lập hoàn toàn không có cảm giác khó chịu nào, giống như mình chính là thế giới kia, thế giới kia là một bộ phận của mình!

Lúc này, Tần Lập cảm giác được có một cỗ thần thức rất mạnh bao phủ tới mình. Bên trong thần thức, dường như có một ánh mắt lạnh băng nhìn chằm chằm vào hắn.

Tần Lập cười lạnh, đem một phần mười lực lượng tiểu thế giới, nháy mắt đánh về phía đạo thần thức đó. Đạo thần thức đáng thương kia, giống như một con thuyền nan giữa biển rộng, khoảng khắc bị xé thành vô số mảnh nhỏ, bị cắn nuốt không còn sót một chút cặn bã!

Vào Lúc này, kỳ thật cũng là lúc lão tổ gia tộc Thần Toán bị trọng thương.

Tuy rằng Tần Lập không biết chủ nhân thần thức kia là ai, nhưng rất rõ ràng mình phản kích sắc bén cỡ nào!

Một phần mười tiểu thế giới, sinh ra lực lượng mạnh mẽ vượt xa lực lượng của mười ngọn núi lớn ở hiện thực sinh ra. Thử nghĩ, cỗ lực lượng này đè ép lên trên một người, không nháy mắt ép chết lão tổ gia tộc Thần Toán, đã tính là lão ta may mắn rồi.

Dù sao, làm một thuật sĩ, lão tổ gia tộc Thần Toán cũng có một chút bảo vật phòng ngự. Nếu không, trong nháy mắt đó thÊ v làm si

Thông Thiên Đại Đế đứng ở trên cao, ánh mắt bắn ra ánh sáng vàng kim, quét về phía khu Tử Long Cổ Khoáng phía dưới, cổ thi Hoàng Giả ở trong tử khí dày đặc, đột nhiên rung động một trận, toàn bộ hiện ra. Ngẩng đầu, hai mắt đờ dẫn nhìn về phía Thông Thiên Đại Đế trên bầu trời!

Vẻ mặt không chút biểu tình, lúc này lại tràn ngập thần sắc sợ hãi, dần dần thu thân thể trốn vào trong tử khí nồng đậm.

Dù là những cổ Thi Hoàng Giả có thể tùy ý tiêu diệt Thần Vương, cũng không muốn đối đâu trực điện với Đại Đế!

Lúc này, ở sâu trong Tử Long cổ Khoáng, bỗng nhiên vang lên một trận tiên nhạc. Một chiếc xe lóe lên ánh vàng, do tám con KỲ Lân cổ Thú kéo, bay về phía Thông Thiên Đại Đế!

Thông Thiên Đại Đế ánh mắt màu vàng bắn về phía chiếc xe màu vàng kim phát ra tiên nhạc, khóe miệng nổi lên một tia cười lạnh băng:

- Giả thân giả quỷ!

Từ trong xe lóe ra ánh vàng kim kia, truyền ra tiếng nói một nữ nhân ưu nhã:

- Hì hì! Đế uy thật mãnh liệt, cảnh giới Đế vương… giỏi lắm sao?

Theo tiếng nói này, một đạo ánh sáng trắng chói mắt, vẻ giữa không trung một đường cong thật lớn, phóng tới Thông Thiên Đại Đế!

Ánh sáng trắng kia tốc độ không nhanh, cũng không có dao động mãnh liệt gì, nhưng tản ra một cỗ khí tức cực kỳ nguy hiểm, giống như đem tất cả năng lượng đều nội liễm vào trong mũi nhọn ánh sáng kia!

Đây là một loại cảnh giới huyền điệu khó nói!

Ánh sáng trắng này thậm chí còn không cắt nát không gian, giống như một đoàn sương mù trắng nhẹ nhàng. Khí tức nguy hiểm nó phát ra, cũng chỉ có cường giả đạt đến cảnh giới nhất định mới có thể cảm giác được.

Thông Thiên Đại Đế hừ lạnh một tiếng, không thấy ông ta có động tác gì, chỉ là ánh mắt vàng kim trừng đoàn ánh sáng trắng kia. Một cổ lực lượng to lớn, như dời non lấp biên ập về phía đoàn ánh sáng trắng, lực lượng mạnh mẽ tới mức cả bầu trời cũng bị ép cong, vô hình vô sắc, nhưng uy thế kinh thiên!

Bụp!

Trên trời cao, hai cỗ lực lượng cực kỳ khủng bố đánh cùng một chỗ, nhưng hết sức quỷ dị không hề phát ra bất cứ một tiếng động gì. Nhưng nơi hai cổ lực lượng đánh vào nhau, lực lượng sinh ra dao động khiến cho cả bầu trời thành một mảnh hổn loạn.

Không gian trở nên vặn vẹo cực độ, Thông Thiên Đại Đế đứng ở nơi đó không hề nhúc nhích!

Tám con Kỳ Lân cổ Thú kéo chiếc xe vàng kim, cũng không hề có động tác gì, cỗ lực lượng khủng bố kia như bị dẫn dắt, liền đánh xuống khu Tử Long cổ Khoáng phía dưới!

Một lúc lâu.

Ầm ầm ầm!

Một tiếng nổ kinh thiên động địa, toàn bộ khu Tử Long cổ Khoáng giống như xảy ra động đất mãnh liệt. Đất rung núi chuyển vô số dãy núi to lớn đổ nát, mặt đất nứt ra những chiếc khe vừa rộng lại sâu, rất nhiều ngọn núi khoảng khắc bị san bằng!

Thông Thiên Đại Đế híp mắt, vươn tay, chỉ về phía chiếc xe vàng kia. Một đạo kình lực khủng bố, bằng tốc độ khó tin trực tiếp bắn về phía chiếc xe vàng.

Tám con Kỳ Lân cổ Thú lại bị lực lượng một chỉ này trấn áp tới lạnh run, gần như đứng không vững!

Bên trong xe vàng, trên cửa xe, vươn ra một cánh tay ngọc nhỏ dài, trắng nõn như ngọc, năm ngón tay ngay ngắn đỏ tươi như máu, bên trên như lưu chuyển một cổ lực lượng khủng bố, nhìn thật kỹ, lại có long phượng cực kỳ nhỏ bé đang uốn lượn chạy trên móng tay!

Cánh tay ngọc bấm ngón tay, bắn ra một cỗ kình lực, trực tiếp xuyên thủng hư không. Tám con Kỳ Lân cổ Thú cảm giác áp lực chợt nhẹ, lập tức đứng vững lại!

Ầm ầm!

Bầu trời cao phát ra một tiếng nổ như sấm sét, chỗ hai cỗ lực lượng va chạm, một mảng lớn hư không trực tiếp sụp đổ, hình thành một lỗ đen vô cùng lớn!

Thông Thiên Đại Đế bỗng nhiên lên tiếng, lạnh giọng nói:

- Tiên Hậu, chẳng lẽ ngươi thật sự muốn là địch với ta hay sao?

Bên trong chiếc xa vàng truyền ra một tiếng thở dài yếu ớt:

- Lâm Thông Thiên, năm đó khi ngươi tru sát gia tộc Thần Vương, có từng hỏi qua ý của ta không?

- Tiên Hậu, ta biết ngươi cùng Bất Tử Chân Thần gia tộc Thần Vương có quan hệ không tầm thường, nhưng ngươi cũng không thể xen tay vào bất kỳ chuyện gì nơi Thần Vực! Bởi vì … Ngươi không thuộc về thế giới này! Thế giới này, có quy tắc của thế giới này, ngươi không nên ở mãi nơi đây. Bất Tử Chân Thần gia tộc Thần Vương, cũng sẽ không trở về nữa, vì sao ngươi không phá Giới mà đi? Lẽ nào, ngươi thật sự muốn ngăn cản ta trở thành Bất Tử Chân Thần hay sao?

Nếu như mấy người Tần Lập ở chỗ này, nghe được lời hai người đối thoại, nhất định sẽ hoảng sợ tột đỉnh. Bọn họ cho rằng là Tiên Thi, lại là Tiên Hậu như lời Lâm Thông Thiên nói. Hơn nữa, xem ra hai người này dù là không quen thuộc, khẳng định cũng biết tới nhau!

- Lâm Thông Thiên ngươi thật cho rằng dùng người ứng vận bù đắp mắt trận, là ngươi có thể phá Giới phi thăng, thành tựu Bất Tử Chân Thần hay sao? Ngươi quá ngây thơ rồi! Cũng giống như năm đó, năm đó lúc ngươi tiêu diệt gia tộc Thần Vương, còn xa mới mạnh mẽ như bây giờ. Ta hoàn toàn có thể chém giết ngươi vào lúc đó, có biết vì sao ta lại không làm như vậy chứ?

Tiếng nói trong chiếc xe vàng vẫn êm tai như trước, ngữ khí bình thản, không hề có bất cứ tâm tình phẫn nộ nào.

- Vì sao?

Sợ rằng toàn cỏi Thần Vực, cũng chỉ có chủ nhân chiếc xe này mới có thể làm Thông Thiên Đại Đế hỏi ra những lời này.

- Lâm Thông Thiên, bởi vì ngươi vĩnh viễn, vĩnh viễn… cũng không thể nào trở thành Bất Tử Chân Thần!

Tiếng nói trong chiếc xe vàng mang theo ý cười nhàn nhạt, nói tiếp:

- Ngươi cũng biết, ta là thần siêu cổ, có được linh hồn bất tử. Nhưng ngươi lại không biết. Giới này ở thời đại siêu cổ, đã bị người ta phong ấn! Bất Tử Chân Thần gia tộc Thần Vương, hắn có thể phá Giới phi thăng, đó là bởi vì ta đưa cho hắn một chiếc Thiên Vương Lệnh duy nhất, có thể làm cổ trận Thập Địa nháy mắt phóng ra áo nghĩa thiên địa, để cho hắn trở thành Bất Tử Chân Thần, phá Giới phi thăng ra ngoài, ở trên đời này, đã không còn cách nào, có thể đột phá Giới này phi thẳng nữa!

- Điều đó không thể nào!

Vẻ mặt muôn đời không đổi của Thông Thiên Đại Đế, đột nhiên trở nên vô cùng dữ tợn:

- Tiên Hậu, ngươi nói dối!

Nghe Thông Thiên Đại Đế rít gào, bên trong xe vàng im lặng một hồi. Một lát sau, tiếng nói kia mới yếu ớt truyền ra:

- Ngươi biết, ta không lừa ngươi, ta cũng sẽ không lừa bất kỳ người nào. Đương nhiên, ta nói không bao gồm người ứng vận. Người ứng vận, sẽ có cơ hội làm được. Đáng tiếc, ngươi không phải!

- Vậy ta nuốt sống tên ứng vận kia, đem hắn đi luyện hóa!

Thông Thiên Đại Đế mặt mũi dữ tợn rít gào.

- Nếu hắn có thể bị ngươi nuốt, hắn sẽ không còn là người ứng vận nữa. Mấy ngày trước ta còn gặp qua tiểu tử kia một lần. Là một người rất thú vị, hơn nữa sợ rằng ngươi còn không biết, hắn thân có ngũ hành lực!

Tiếng nói trong xe vàng vô cùng êm dịu, nhưng nghe vào tai Thông Thiên Đại Đế, lại đáng hận cùng cực.

- Vậy thì thế nào?

Lâm Thông Thiên cười lạnh:

- Đừng cho là ta không biết, người tu luyện ngũ hành lực ở thời đại siêu cổ nhiều như lông trâu, thời đại siêu cổ còn không bị diệt?

-Ha ha…

Bên trong xe vàng truyền ra một tiếng cười khẽ, chỉ là tiếng cười kia lại nghe có vẻ vô cùng cô đơn:

- Người nói rất đúng, người tu luyện ngũ hành lực ở thời đại siêu cổ nhiều như lông trâu. Thời đại siêu cổ, cũng đã không còn trở lại nữa. Như vậy, ngươi có biết được thế giới siêu cổ hủy diệt như thế nào chứ?

Thông Thiên Đại Đế nhướng mày, nói:

- Truyền thuyết là có một vị Thân tới từ Ngoại Vực, hủy diệt thế giới này!

- Thần Ngoại Vực? Ha ha, tính là vậy đi, thực lực người kia không phải chúng ta có thể tưởng tượng. Nếu như nói, cường giả cảnh giới Đế vương như ngươi, có thể nắm giữ lực lượng một thế giới. Như vậy, người kia nắm giữa là lực lượng hàng tỷ thế giới! Thần thú Thời đại siêu cổ, kỳ thật tùy tiện một cái nào cũng mạnh hơn ngươi nhiều lắm. Không phải ta đánh giá thấp Người, mà thật sự là vậy.

- Thì sao chứ? Thời đại siêu cổ đã hủy diệt rồi, ở thời đại này. ta…. mới là chúa tể!

Thông Thiên Đại Đế lời nói bình thản, nhưng tràn ngập khí thế ngạo nghễ thiên hạ.

- Ừ! Ngươi nói rất đúng, nhưng ta muốn nhắc nhỡ ngươi một câu: người ứng vận tu luyện ngũ hành lực, chiến Kỳ Cửu Thiên Thập Địa Duy Ngã Độc Tôn cùng với vũ khí trên tay hắn, còn có bản phối phương đan dược. Những thứ này… Ngươi cho rằng là Thánh vật gia tộc Thần Vương, trên thực tế chính là những thứ do vị Thần Ngoại Vực Người nói để lại!

Giọng nói bên trong xe vàng rốt cuộc lộ ra một tia châm chọc nhàn nhạt:

- Hiện giờ, ngươi nên rõ ràng cái gì mới gọi là người ứng vận chứ?

- Ngươi gạt ta, điều đó không có thể nào! Ta mới là chúa tể trên đời này! Dù là hắn chạy tới chân trời góc biển, chỉ cần không chạy khỏi Giới này, ta có thể bắt lấy hắn!

Thông Thiên Đại Đế sắc mặt bình tĩnh khác thường, nhấn từng chữ một, chậm rãi nói:

- Bắt hắn, ta sẽ nuốt sống hắn, thẳng đến khi luyện hóa hắn hoàn toàn. Như vậy, người ứng vận chính là ta! Ta… chính là người ứng vận!

- Người điên rồi! Ngươi sẽ tự hủy trong tay mình!

Giọng nữ trong xe vàng im lặng một hồi, mới nhàn nhạt nói một câu. Sau đó… biến mất giữa hư không, giống như chưa từng xuất hiện…

-o0o-

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

——oo0oo——

851. Chương 860: Về Giới Hạ, Phá Cấm Chế!

Thông Thiên Đại Đế nhìn phía chiếc xe vàng kim biến mất, cười lạnh nói:

- Các ngươi nói, nàng ta là một quái vật thời đại siêu cổ, rõ ràng đã chết vô số năm, lại còn luyến tiếc hồng trần, không chịu vào luân hồi. Như vậy cũng thôi, nhưng lại cứ khăng khăng muốn ngăn cản ta thành tựu con đường Bất Tử Chân Thần. Như vậy, có phái rất đáng ghét không?

Mấy thủ hạ tâm phúc Thông Thiên Đại Đế đồng loạt cười lạnh mấy tiếng, trong đó một người nói:

- Đại Đế cần gì quan tâm nàng ta nói cái gì. Nàng ta có lợi hại hơn nữa, cũng không thể rời khỏi khu Tử Long Cổ Khoáng này. Rời khỏi nơi tử khí bảo hộ, nàng ta sẽ lập tức hồn phi phách tán!

- Đúng thế, một cái phế vật không có uy hiếp gì…

Người này còn chưa nói xong, đột nhiên từ hư không phóng tới một đạo năng lượng mảnh như sợi tóc, trực tiếp xuyên thủng hư không, bắn về phía mi tâm người này!

Thông Thiên Đại Đế thần sắc lạnh lẽo, tay áo vung lên. ống tay áo che trước đường bắn đạo năng lượng này.

Phốc!

Ống tay áo Thông Thiên Đại Đế lại bị bắn thủng một lỗ nhỏ không thấy được bằng mắt thường, tiếp đó bắn lên mi tâm người vừa nói năng càn rỡ kia. Đường đường Thần Vương đại năng, ngay cả hừ một tiếng cũng không có, trực tiếp tử vong!

- Tiên Hậu, ngươi thật quá đáng!

Khuôn mặt mãi mãi không đôi của Thông Thiên Đại Đế, hiện ra một tia phẫn nộ mãnh liệt.

- Bảo thủ hạ của ngươi giữ miệng mình cho tốt, nếu không thì ta cũng không ngại thay ngươi dạy dỗ một chút. Cuối cùng ai là phế vật. Lâm Thông Thiên, chính lòng ngươi rõ ràng! Năm đó lúc ngươi ăn cắp Kinh Hồn Kỳ, thu gom số mệnh cho bản thân mình, ta cũng vẫn không can thiệp tới ngươi! Quá đáng! Kẻ chân chính quá đáng, là ngươi!

Trong hư không, tiếng nói bình thản lạnh nhạt, không có một tia khói lửa. Tiếng nói dần nhỏ đi, giống như ngọn gió, không hình không bóng, nhưng làm cho lòng người rung động.

Sắc mặt Thông Thiên Đại Đế trở nên tái mét, chuyện Kinh Hồn Kỳ, ông ta nghĩ không ra trên đời này ngoại trừ chính bản thân ông ta, lại còn có người biết tới. Hơn nữa, Tiên Hậu trực tiếp ra tay diệt một thủ hạ của ông tạ rõ ràng là đang thị uy!

Nghĩ lại, trong lòng Thông Thiên Đại Đế cũng cảm thấy vài phần mát lạnh, thầm mắng: cái quái vật sống không biết bao nhiêu năm này, thật là quá mạnh mẽ quá khủng bố rồi. Vừa rồi đánh với ta, chỉ sợ cũng không dùng toàn lực, thật sự đánh với nàng ta cũng không có chỗ tốt gì cho mình,

Thông Thiên Đại Đế nhắm mắt lại, phóng ra thần thức vô cùng mạnh mẽ, tìm tòi nửa ngày ở nơi từng đặt Hoàng Kim Cung, mới lạnh lùng nói:

- Tiên Hậu chết tiệt, vừa rồi nàng ta là vì yêm trợ cho bọn người Tần Lập, để cho bọn chúng ung dung bỏ trốn!

- Bỏ trốn? Chẳng lẽ chúng ra khỏi Tử Long cổ Khoáng!

Một thủ hạ tâm phúc bên người Thông Thiên Đại Đế hỏi.

- Bên trong khu Tử Long cổ Khoáng này cất giấu rất nhiều bí mật. Ta hoài nghi, ở nơi này có một cái Tinh Không cổ Lộ!

Thông Thiên Đại Đế Nói rồi, phân phó:

- Ba người các ngươi, đi Giới Hạ. Không cần để ý cái gì Giới Hạ tan vỡ. đi tới cái môn phái Viêm Hoàng gì đó của Tần Lập. diệt nó cho ta!

Cơn giận Đại Đế, máu chảy thành sông!

Ba cường giả tâm phúc dưới trướng Đại Đế đồng thời nhận lệnh, thân hình chợt lóe, biến mất ở không trung.

Thân thể Thông Thiên Đại Đế, cũng bỗng nhiên biến mất.

Lúc đoàn người Tần Lập một lần nữa nhìn thấy bầu trời trong xanh như tẩy, đều hít sâu một hơi. Áp lực khổng lồ bên trong Tinh Không cổ Lộ, dường như theo cảnh giới võ giả tăng lên, áp lực cũng sẽ tăng theo. Lần này, so ra còn muốn chật vật hơn lần trước!

Nếu không phải Tần Lập nhắc nhỡ mọi người trước, áp chế thực lực bản thân xuống cảnh giới Địa Tiên, sợ rằng kết quả sẽ càng thảm hơn!

Tinh Không cổ Lộ. thứnày rất thần kỳ, hiển nhiên là tuyệt đối không ai có thể chống lại.

Dưới chân mọi người là một hồn đảo rất lớn, bầu trời trong xanh bên trên. Xung quanh hồn đảo, là đại dương rộng lớn vô tận.

- Đây… là Giới Hạ sao?

Nam Cung Tử Lăng vẻ mặt mờ mịt, lẩm bẩm.

Hô Diên Kiêu Dương híp mắt, quét một vòng, sau đó cười nói:

- Đúng rồi, đây là Giới Hạ. Không ngờ tới Tinh Không cổ lộ này, lại thật sự thông tới Giới Hạ!

Vẻ mặt mấy người Mạc Bắc đều mang theo vài phần mừng rỡ, ở trên Giới Thượng hai năm, sợ là Giới Hạ đã trôi qua ba bốn năm, khoảng khắc bọn họ bước chân trên mặt đất Giới Thượng, đã thật không ngờ tới có một ngày trở lại Giới Hạ.

Loại áp lực cực lớn ở Giới Thượng, vào lúc này cũng mạnh mẽ buông lỏng. Dù sao, bằng thực lực hiện giờ của bọn họ, gần như không có người nào là đối thủ.

Loại cảm giác này, tự nhiên không bình thường.

Tần Lập nhìn đúng phương hướng, trực tiếp xé rách hư không, nhắm phía cực Tây hư không hoành độ mà đi.

Những người khác cũng đều đuổi theo, hư không ngoài khơi bằng mắt thường cũng thấy được từng đợt vặn vẹo. Qua hồi lâu mới khôi phục bình thường.

Nơi cực Tây, trên Viêm Hoàng Sơn, trận pháp khổng lồ đang chậm rãi vận chuyển. Xem ra, tất cả đều không có gì khác bình thường. Chỉ là hôm nay Thượng Quan Thi Vũ lại khó có thể nhập định, có một loại cảm giác tâm huyết dâng trào, dường như có chuyện gì sẽ xảy ra.

Khoảng cách từ khi Tần Lập rời đi, đã trôi qua hơn bốn năm. Thời gian bốn năm này, bởi vì có Lãnh Dao luyện đan sư cấp tông sư hỗ trợ, gần như đa số người đều đã xông vào cảnh giới Địa Tiên. Một số ít như Cơ Ngữ Yên, Xà Xà đã sớm đạt tới cảnh giới Địa Tiên đại viên mãn, nửa bước đã đặt vào cảnh giới Thánh Chủ!

Ô Quận Vương từ hai năm trước đã rời đi, nói là tìm được một cái Tinh Không cổ Lộ đi thông Vực Ngoại, ông ta chuẩn bị đi thử xem, có thể tìm được một ít Thần Nguyên ở bên kia hay không.

Thần Miếu sau khi đoàn người Tần Lập phi thăng, liền biến mất không thấy. Dù là chính Ô Quận Vương, cũng hoàn toàn không có chuẩn bị tâm lý nào với hiện tượng này, bó tay không biện pháp.

Cũng may, Ô Quận Vương phát hiện một cái Tinh Không cổ Lộ thông đi Vực Ngoại ở biển sâu, hiện giờ đã rời đi.

Môn phái Viêm Hoàng, thời gian mấy năm này đã phát triển lớn mạnh, trở thành một môn phái thế lực rất mạnh. Trong lúc này gặp mấy lần cường giả đến từ Bắc Vực Đông Hoang Nam Cương cùng Tây Vực công kích, nhưng không có bất cứ thương vong gì. Đối phương đá trúng tấm thép, bị giết tới hoa rơi nước chảy.

Về sau, cũng không có người dám tới đây gây sự nữa.

Không biết vì sao, hôm nay Lãnh Dao cũng bước ra khỏi tĩnh thất. Nàng cũng cảm giác trong lòng tâm huyết dâng trào, võ giả mạnh mẽ đều sẽ có dự cảm đối với chuyện sắp xảy ra.

Dần dần Triệu Thiên Thiên, Xà Xà, Lệnh Hồ Phi Nguyệt, Tần Tuyết… Lão vượn Bạch Trung Sơn… Tử đồng lão tổ Mặc Ly… Tào Hồng… Hầu như tất cả nhân vật cao tầng môn phái Viêm Hoàng, toàn bộ đều ra khỏi nơi bế quan.

Mọi người tụ tập ở trên quảng trường môn phái Viêm Hoàng, đông đảo đệ tử môn phái Viêm Hoàng chưa từng thấy qua nhiều vị cao tầng đồng thời xuất hiện như thế, liền tưởng rằng có đại sự gì, không khỏi tụ tập lại.

Không bao lâu, gần như tất cả người môn phái Viêm Hoàng đều bị kinh động, toàn quang trường môn phái Viêm Hoàng, tụ tập đến mấy ngàn người!

Các nàng Thượng Quan Thi Vũ, bình thường rất lâu cũng không chắc gặp mặt một lần, hôm nay gặp được cũng chỉ gật đầu, coi như chào hỏi. Mọi người đều đứng đó, nhìn về phía hư không, đều dự cảm được hôm nay sắp xảy ra chuyện gì đó.

Đột nhiên trong hư không bị người ta xé ra một khe rách vô cùng lớn, giống như một tia sấm sét để lại vết sẹo trên bầu trời!

Một bóng người đi ra từ khe rách kia, liên tiếp sau đó đi ra càng nhiều người!

Trong mắt Thượng Quan Thi Vũ lóe lên tia mừng rỡ, nước mắt liền ào ào tràn ra. Các nàng Lãnh Dao cũng vậy, tất cả đều ngậm lệ mỉm cười.

Chàng đã trở về!

Tần Lập, trụ cột trên dưới môn phái Viêm Hoàng, thật sự đã trở về!

- Trời ạ! Mấy người trên bầu trời đó là ai? Có phải kẻ thù tới xâm phạm không?

Có đệ tử nhập môn sau khi Tần Lập đã đi, chỉ những người trên bầu trời kinh hô.

- Kẻ thù cái rắm, là tông chủ đã trở về, tông chủ đã về rồi!

- Tông chủ không phải đã phi thăng hay sao? Làm sao còn trở về?

Rất nhiều đệ tử cũ môn phái Viêm Hoàng trên quảng trường, mọi người đều hết sức mừng rỡ. Trong mắt không ít người, đều rơi nước mắt. Các đệ tử mới nhập môn ba bốn năm gần đây, căn bản không thể hiểu được địa vị chân chính của Tần Lập trong cảm nhận của bọn họ.

Mấy ngày tiếp theo, toàn bộ môn phái Viêm Hoàng đều tràn ngập bầu không khí vui mừng. Mỗi một đệ tử môn phái Viêm Hoàng, đi đường đều ngẩng đầu ưỡn ngực.

Chỉ là tin tức đoàn người Tần Lập trở về, vẫn còn bị phong tỏa, không truyền ra ngoài. Nếu không, sợ rằng cửa môn phái Viêm Hoàng đã bị người ta đạp bằng rồi.

Trên tiệc rượu, vẻ mặt mọi người đều tràn ngập tươi cười. Chỉ có Tiểu Lục cúi đầu, bộ dạng phờ phạc rũ rượi. Khuôn mặt nhỏ bằng bàn tay, tràn ngập chua xót hối hận, toàn thân xem ra cực độ uể oải không có tinh thần.

Trong lòng Tiểu Lục đang hối hận: mình làm sao lại đê tiện như vậy, vì sao phải theo bọn họ xuống đây? Nếu như ở lại khu Tử Long Cổ Khoáng, làm một con tinh quái tiêu dao cỡ nào! Hiện giờ hay rồi, bị lấy đi nhiều máu quý giá như thế. Hơn nữa chuyện này còn chưa xong, có rất nhiều người còn đang xếp hàng chờ nữa!

Lúc này Tiểu Lục thật có ý muốn tự sát. Nếu không phải Tần Lập đáp ứng cho nó một khối Thần Nguyên lớn làm bồi thường, sợ rằng nó thật sư muốn tự sát!

- Phu quân, máu huyết của Tiểu Lục quả thật vô cùng thần kỳ, sau khi dùng hiệu quả thật là tốt!

Triệu Thiên Thiên ngồi ở bên cạnh Tần Lập, kéo cánh tay Tần Lập vừa nói, ánh mắt cũng không có ý tốt nhìn về phía Tiểu Lục.

Tiểu Lục lập tức nổi giận nói:

- Một lần là đủ rồi! Đủ rồi! Hiểu chưa? Máu huyết Thứ Long Ngạn vĩ đại, có thể dễ uống như vậy hay sao?

Nói rồi, nhìn biểu tình Tần Lập như cười như không, Tiểu Lục ngoan ngoãn ngồi xuống, vẻ mặt bi phẫn.

- Phu quân, chúng ta lấy Thần Nguyên tu luyện, lỡ như đột phá cảnh giới Thánh Chủ, thế giới này làm sao thừa nhận nổi?

Đôi mắt cực đẹp của Cơ Ngữ Yên nhìn vào Tần Lập, nhẹ giọng hỏi.

- Đúng thế phu quân, nếu như không phải sợ thế giới này không cách nào thừa nhận được loại lực lượng này, muội đã sớm muốn thử đột phá đến cảnh giới Thánh Chủ rồi!

Mấy năm không gặp, Xà Xà càng thêm giống một nữ tử nhân loại. Nếu như chính nàng không nói, sợ rằng người khác tuyệt đối không biết được, đây là một ma thú thực lực khủng bố.

Tần Tuyết nhỏ nhẹ nói:

- Phu quân, khẳng định Thông Thiên Đại Đế sẽ không từ bỏ ý đồ, hắn nhất định sẽ phái người tới truy sát chúng ta. Những người đó, không chắc sẽ để ý tới Giới Hạ có thừa nhận được hay không. Giới Hạ, không thể hủy ở trong tay chúng ta được!

Tần Tuyết vừa nói ra, mọi người đều gật đầu.

Tần Lập mỉm cười, đứng lên, đi ra bên ngoài, sau đó nói:

- Vậy huynh phá đi cấm chế Giới Hạ, để cho Giới Hạ giống như Giới Thượng là được!

-o0o-

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

——oo0oo——

852. Chương 861: Thay Đổi Quy Tắc Thiên Đạo!

Mọi người thất kinh… trong lòng hô to làm sao được chứ? Phá cấm chế Giới Hạ, muốn Giới Hạ giống như Giới Thượng? Trời ạ, vậy chẳng phải nói sau này ở Giới Hạ cũng có thể xuất hiện Thánh Chủ Thần Vương, thậm chí là cường giả Đế vương hay sao?

Chỉ là tài nguyên Giới Hạ, so sánh với Giới Thượng thật là kém quá nhiều, ở Giới Hạ không có Thần Nguyên. Nhưng Giới Hạ không có, Tần Lập có mà!

Lần này Tần Lập trở về, chia cho mọi người Thần Nguyên này. Dù là mọi người không hiểu được giá trị chân chính của Thần Nguyên, nhưng một khối Thần Nguyên nhỏ bằng móng tay, cổ dao động năng lượng nó phát ra cũng làm tâm thần người ta run rẩy. Thần Nguyên, là năng lượng cực phẩm tinh thuần gấp ngàn lần Nguyên bình thường đó!

Nếu như Giới Hạ không có cấm chế, lại có thật nhiều Thần Nguyên duy trì, như vậy rất có khả năng không tới mấy trăm năm, thực lực Giới Hạ sẽ trở nên cực kỳ hùng mạnh!

Tuy rằng không thể so sánh với Giới Thượng, nhưng sẽ có một ngày, Giới Hạ cũng sẽ xuất hiện một cao thủ đặt chân tới đỉnh cao!

Đến lúc đó, Giới Hạ ở trong mắt các võ giả Giới Thượng, sẽ không còn là một nơi thâm sơn cùng cốc bị người ta khinh thường nữa!

Điều này, làm cho mọi người cảm xúc sôi trào, kích động không thôi.

Vì sao Tần Lập dám nói như vậy, phá vỡ cấm chế Giới Hạ? Đó là bởi hắn ở bên trong Tinh Không cổ lộ, đột nhiên lĩnh ngộ được lực lượng không gian từ Hoang cổ thân tàng, thứ mà trước đó hẳn làm thế nào cũng khó mà hiểu được!

Hơn nữa, một màn hắn nhìn thấy được trên cánh cửa Thần Miếu, ở thời đại siêu cổ, người thanh niên áo xanh phất tay bày ra vô số kết giới, Tần Lập rốt cuộc rõ ràng. Lúc đó, nếu như không bày ra cấm chế lên toàn Giới Hạ, chỉ sợ nó đã sớm không tồn tại được nữa.

Mà trải qua không biết bao nhiêu năm khôi phục, Giới Hạ hôm nay kỳ thật đã sớm không còn yếu đuối như năm đó. Chỉ cần chân chính nắm giữ pháp tắc thiên đạo, như vậy có thể một lần nữa quy định quy tắc không gian Giới Hạ!

Tần Lập rất rõ ràng, Thông Thiên Đại Đế sẽ tuyệt đối không bỏ mặc cho mình trưởng thành tới cường giả Đế vương. Chẳng qua, đến lúc này ông ta cũng không có biện pháp ngăn cản!

Tần Lập đứng yên giữa hư không, bầu trời vô tận trên đầu, nhắm mắt lại, cảm ngộ thế giới này. Vô số lực pháp tắc bắt đầu tụ hội nhắm về phía Tần Lập.

Kim, mộc, thủy, hỏa, thổ… Năm loại nguyên tố cấu thành thế giới này, từ bốn phương tám hướng khắp thế giới Giới Hạ, điên cuồng tràn tới nhắm về phía thân thể Tần Lập!

Đây chính là chỗ mạnh mẽ thật sự của ngũ hành lực, tu luyện đến mức tận cùng, có thể mượn dùng ngũ hành lực của toàn thế giới cho mình sử dụng!

Đạo vận trên người Tần Lập, chậm rãi phát ra. Nhưng bằng một tốc độ khó mà tin nổi, bao phủ toàn thế giới Giới Hạ.

Trung Châu, Đông Hoang, Nam Cương, Tây Vực, Bắc Vực, còn có ngoại hải vô cùng vô tận. Trong nháy mắt này, tất cả tồn tại hùng mạnh ẩn nấp tu luyện, tất cả đồng loạt ngẩng đầu, hoảng sợ nhìn bầu trời phía trên!

Ở trên trời cao, không tồn tại thứ gì. Nhưng bọn họ, tất cả đều cảm nhận được một cỗ lực lượng khủng khiếp!

- Là Thần đó ư?

ở giữa một chỗ thâm sơn Nam Cương, một Lão già lông mi trắng cau mày lẩm bẩm.

- Thần phủ xuống?

Trên băng nguyên Bắc Vực, một người thanh niên hơn ba mươi tuổi đang đứng, chỉ là trong ánh mắt thâm thúy của hắn, phủ đầy tang thương, ánh mắt thâm thúy xa xưa như có thể đâm thủng trời cao.

- Trời Giới Hạ, thật sự biến rồi!

Bên trong một mảnh đầm lầy vô tận Tây Vực, một con cá sấu to lớn dài tới trăm trượng, miệng phun tiếng người. Trong đôi mắt đục ngầu tràn ngập sát khí, lúc này lại tràn ngập kinh hãi!

Ở một làng chài nhỏ ven biển Đông Hoang, có một cụ già cao tuổi đang khom lưng nấu cơm, đột nhiên cảm giác được ngũ hành nguyên tố trên thế giới tụ hội về phía bầu trời Trung Châu, khoảng khắc ngẩng đầu kinh ngạc, mờ mịt nói:

- Kẻ nào? Đang sửa đổi pháp tắc thiên đạo thế giới này?

Nơi biển sâu vô tận, một mảnh tối đen, không có một tia ánh sáng nào có thể chiếu tới đây, ở đó, hai con mắt to đường kính cả trượng, tản ra tia sáng xanh lục yếu ớt, thân thể khổng lồ kia bất an vặn vẹo mấy cái, thân thể đã mấy vạn năm không hề cử động, liền chậm rãi trồi lên trên!

Ầm!

Ngoài khơi như trở nên sôi trào, một con giao long to lớn dài đến ba trăm trượng, chậm rãi trôi lên ngoài khơi, ngẩng đầu nhìn về phía Trung Châu, trong đôi mắt tràn ngập chấn động.

Quy tắc của toàn thế giới, đang chậm chạp, nhưng không hề có dao động gì… đang thay đổi!

Bầu trời trên đầu, bắt đầu trở nên kiên cố, mặt đất bên dưới, vô số nguyên tố đang nhanh chóng bồi đắp lại. Toàn thế giới Giới Hạ, giống như một con sư tử ngủ say không biết bao nhiêu năm, đang chậm rãi thức tỉnh!

Hống!

Tần Lập đột nhiên phát ra một tiếng quát lớn, một cỗ lực lượng bàng bạc to lớn, bắn ra từ mi tâm Tần Lập, dung hợp cùng ngũ hành lực hội tụ tới người hắn. Trong nháy mắt, thân thể Tần Lập tản mát ra ánh sáng mãnh liệt hơn cả mặt trời. Đồng thời, đạo vận ngập trời cũng phát ra từ trên người Tần Lập, bắn ra khắp các góc thế giới này!

Cùng thời khắc đó, các cường giả đỉnh cấp trên thế giới, toàn bộ đều cảm ứng được biến hóa này!

Lão già lông mi trắng ở Nam Cương, lệ già ngang dọc, gần như nháy mắt này, thân thể lão bộc phát ra một cỗ khí tức mãnh liệt cực điểm. Gần như ngay trong nháy mắt khi pháp tắc thiên địa mới được hình thành, một thân thực lựclão già trực tiếp đột phá đến cảnh giới Thần Vương!

Tân thế giới vừa hình thành, chỉ hơi run rẩy một chút, liền khôi phục bình thường.

Thanh niên hơn ba mươi tuổi nơi Bắc Vực, cũng hét dài một tiếng, vốn từ cảnh giới Thánh Chủ thắng cấp đến cảnh giới Thần Vương. Chẳng qua năng lực khống chế lực lượng của hắn rõ ràng cao hơn Lão già lông mi trắng một bậc, ngay cả thiên địa xung quanh người, cũng không hề phát sinh biến hóa gì!

Chỉ có một đạo ánh sáng bảy màu, phát ra từ thân thể người thanh niên này, hình thành một dải cầu vòng bảy màu, xuyên thẳng chân trời!

Bên trong mảnh đầm lấy vô tận Tây Vực, con cá sấu to lớn dài trăm trượng kia, toàn thân phát ra hào quang tối đen như mực, trên đầu liền mọc lên hai chiếc sừng, trên thân thể cũng xảy ra biến hóa cực lớn. Đột nhiên, xác ngoài bao phủ vảy cứng rắn trực tiếp nổ tung, trong phạm vi mấy dặm đều bị cổ lực lượng này quét qua, giống như đột nhiên bùng lên một cái vòi rồng, tất cả mọi thứ đều biến mất trong nháy mắt!

Cột nước to lớn phóng lên cao, liên tiếp lặp lại, uy thế kinh người!

Một lát sau, tất cả trở về yên tĩnh, nhìn lại con cá sấu này, lại hóa thành một con giao long!

Trong truyền thuyết, rất nhiều loại linh thú tu luyện đến cảnh giới đỉnh cao, đều có thể lột da trọng sinh, hóa thành giao long. Nhưng dù sao đây cũng là truyền thuyết, rất ít có người thật sự nhìn thấy.

Mà con cá sấu khổng lồ sống không biết bao nhiêu năm này, lại thật sự có thể hóa thành giao long, thắng cấp cảnh giới Thần Vương. Nếu như bị người ta biết được, nhất định sẽ kinh ngạc trợn mắt há mồm.

Cụ già ở Đông Hoang, con giao long trên biển rộng, đều theo quy tắc thế giới này thay đổi, gần như ngay lập tức đột phá trói buộc đã dừng lại không biết bao nhiêu năm, đạt tới một cảnh giới hoàn toàn mới!

Đừng nói Thông Thiên Đại Đế, ngay cả chính Tần Lập cũng không cách nào tưởng tượng được, ngay ở Giới Hạ cực độ thiếu thốn tài nguyên đối với võ giả đẳng cấp cao, lại

cũng có người tu luyện được tới cảnh giới Thánh Chủ đỉnh. Đồng thời, nương theo cơ hội quy tắc thế giới này thay đổi, một hơi đột phá đến cảnh giới Thần Vương!

Cho nên mới nói, thế giới rộng lớn, không gì không có. Con giao long ẩn nấp giữa biển rộng, ẩn Thánh Chủ ở làng chài, nếu không phải quy tắc thế giới này thay đổi, sợ rằng trời sập xuống, bọn họ cũng sẽ không xuất hiện!

Hôm nay, tu luyện không biết bao nhiêu năm, một hơi thắng cấp cảnh giới Thần Vương, những người này tự nhiên tràn ngập cảm kích cùng hiếu kỳ với người có thể thay đổi được quy tắc thiên đạo. Đều không nhịn được, lập tức hư không hoành độ đi về phía Trung Châu.

- Đại ca, huynh có cảm giác được không, quy tắc thiên đạo Giới Hạ dường như xảy ra thay đổi!

Người nói.,là lão tam một trong tứ đại cường giả dưới trướng Thông Thiên Đại Đế, có cái tên rất đơn giản: Lâm Tam.

Tứ đại cường giả dưới trướng Thông Thiên Đại Đế, chia ra làm Lâm Đại, Lâm Nhị, Lâm Tam cùng Lâm Tứ.

Bốn người này, đều là do Thông Thiên Đại Đế xưa kia thu gom những đứa trẻ thiên phú tuyệt hảo nơi Thần Vực, trải qua bồi dưỡng hơn ngàn năm, cuối cùng trở thành tứ đại cường giả dưới trướng Đại Đế.

Bốn người này cực kỵ trung thành đối với Thông Thiên Đại Đế, thuộc về loại người có thể tùy lúc thề chết theo hầu.

Trong đó Lâm Nhị, bởi vì nói năng lỗ mãng bị Tiên Hậu bắn một sợi tơ đánh chết, còn lại ba người đi tới Giới Hạ, phân biệt là Lâm Đại, Lâm Tam cùng Lâm Tứ.

Lâm Đại cảm nhận được lực lượng quy tắc trong thiên địa, không chút che giấu bộc phát ra một thân cảnh giới Thần Vương ngũ trọng. Trong thiên địa này, không hề có dấu hiệu vỡ tan gì, kiên cố như bàn đá!

Nét mặt Lâm Đại lộ ra một tia ngưng trọng, khẽ giọng nói:

- Đúng thế, thiên đạo pháp tắc thế giới này đã xảy ra thay đổi!

Lâm Tứ nhíu mày. vẻ mặt nghi hoặc:

- Chẳng lẽ, là Tần Lập...

- Không thể nào! Hắn là một Thần Vương cấp thấp còn không bằng chúng ta làm sao có được năng lực cỡ đó?

Lâm Tam cười lạnh phủ định.

Lâm Đại khẽ thở dài một tiếng, nói:

- Bốn huynh đệ chúng ta hôm nay chỉ còn lại ba. Kỳ thật trên đời này rất nhiều người tài, lão tam, đệ đừng sơ ý, ngàn vạn lần đừng xem thường Tần Lập. Hắn có thể làm Vương tộc Tam Địa mặt xám mày tro, hiển nhiên không yếu như chúng ta tưởng tượng!

- Đó là do Vương tộc Tam Địa phản ứng quá chậm, sau đó, Tần Lập cũng không phải bị mười cái Thần Vương truy sát, chật vật bỏ chạy hay sao?

Lâm Tam nhàn nhạt nói:

- Đại ca, huynh không thể bởi vì nhị ca bị giết, ngay cả lá gan cũng nhỏ đi. Tiên Hậu là cường giả cùng cấp bậc với Đại Đế, Tần Lập hắn tính là cái gì? Một tên chó nhà có tang thôi!

- Tam ca, không thể nói như vậy. Thiên đạo pháp tắc Giới Hạ, vốn chỉ cần bộc phát ra toàn bộ thực lực cấp bậc Thánh Chủ sẽ làm cho thế giới này rơi vào bờ vực hủy diệt, càng đừng nói những cảnh giới Thần Vương như chúng ta, chỉ cần xuất hiện trên thế giới này, là thế giới sẽ bắt đầu tan vỡ. Nhưng hiện giờ huynh xem, không hề có chút biến hóa nào! Ngoại trừ Tần Lập, đệ không nghĩ ra được còn có ai làm được loại chuyện này.

Vẻ mặt Lâm Tứ cũng tràn đầy ngưng trọng.

Lâm Tam vẫn cứ không cho là đúng, cười nói:

- Ta xem các ngươi kìa, bị vòng sáng người ứng vận trên người Tần Lập dọa rồi. Hừ, chỉ cần đánh vỡ tầng ánh sáng trên người hắn, vậy Tần Lập sẽ hiện nguyên hình. Lần này, nếu như nhìn thấy hắn, ta sẽ tự tay chém giết hắn!

Lâm Đại nói:

- Phải bắt sống, Đại Đế muốn luyện hóa hắn!

Lâm Tam cười lạnh:

- Vậy thì bắt sống. Đệ không tin, có ba cường giả Thần Vương ngũ trọng, còn không bắt được một mình Tần Lập kia?

-o0o-

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

——oo0oo——

853. Chương 862: Thắng Cấp Cảnh Giới Đế Vương!

Đến bây giờ, Tần Lập rốt cuộc rõ ràng làm sao mới tới được cảnh giới Đế vương. Vì sao trong cùng một thế giới, không thể cùng lúc xuất hiện nhiều cường giả cảnh giới Đế vương được. Thì ra, từ Thần Vương thắng cấp đến cảnh giới Đế vương, không chỉ đời hỏi tích lũy năng lượng trong cơ thể, trong cơ thể một người có tích lũy năng lượng nhiều thế nào, cũng phải có hạn chế.

Giống như Tần Lập trước đó, toàn bộ bên trong tinh thần thức hải, bởi vì ngũ hành lực tụ tập đủ, hình thành một tiểu thế giới mạnh mẽ. Lực lượng của một tiểu thế giới, đè chết một Thần Vương đỉnh cấp rất dễ dàng, nhưng Tần Lập lại vẫn không đột phá đến cảnh giới Đế vương.

Chỉ có khi hắn vừa thông qua lực lượng không gian, mở ra cấm chế thế giới này, đồng thời vận chuyển ngũ hành lực quanh người, dung hợp cùng lực lượng toàn bộ thế giới Giới Hạ, mới hiểu được loại cảm giác này.

Loại cảm giác này rất huyền diệu, nhưng rất rõ ràng. Vô số vết tích khắc vào trong tiểu thế giới giữa tinh thần thức hải Tần Lập, đồng thời đạo vận trên người Tần Lập, trong nháy mắt cũng trái rộng khắp thế giới Giới Hạ.

Khiến cho Tần Lập giải thích cùng nắm giữ pháp tắc thiên đạo, trong nháy mắt này đạt tới một cảnh giới hoàn toàn mới. Cảnh giới này, có một loại khác biệt bản chất so với cảnh giới Thần Vương trước đó. Đây… là cảnh giới Đế vương!

Muốn thắng cấp đến cảnh giới Đế vương, chỉ dựa vào khổ tu, tỷ lệ thành công quả thật quá thấp. Mà sau khi nắm giữ pháp tắc thiên đạo một thế giới, loại tập trung lực lượng toàn bộ thế giới, có thể nháy mắt đánh vỡ bình cảnh của Tần Lập!

Đây, cũng là vì sao năm đó Thông Thiên Đại Đế lại đánh cắp Kinh Hồn KỲ trọng bảo siêu cổ ở Tử Long có khoáng, chính là vì nháy mắt mượn dùng toàn bộ lực lượng nơi Thần Vực, đánh vỡ bình cảnh bản thân, để cho ông ta nâng lên đến cảnh giới Đế vương!

Sau khi bước vào cảnh giới Đế vương, toàn bộ thiên địa ở trong mắt Tần Lập, giống như thân thể của mình. Mỗi một lần hít thở, liền cho thể làm vạn vật tự nhiên sinh trưởng diệt vong!

Theo lĩnh ngộ cùng giải thích thiên đạo pháp tắc, mỗi khi đột phá một tầng, thực lực sẽ tăng lên gấp mấy lần. Cảnh giới Đế vương nhất trọng, so sánh với Đế vương thất trọng, loại chênh lệch này thật là quá lớn.

Cho nên, Tần Lập đột phá cảnh giới Đế vương thành công, cũng không kiêu ngạo tự mãn, mà tĩnh tâm lại, cảm ngộ pháp tắc thiên đạo trong nháy mắt thay đổi, thiên địa sinh ra đủ các loại đạo, muốn thoát khỏi bóng ma Thông Thiên Đại Đế, biện pháp duy nhất chính là không ngừng lớn mạnh, tiếp tục mạnh lên, đến cuối cùng vượt qua ông ta!

Muốn làm được điều đó, Tần Lập còn phải đi con đường rất dài!

Mọi người môn phái Viêm Hoàng phía dưới, lúc này ánh mắt nhìn Tần Lập ở trên cao, toàn bộ tràn ngập cuồng nhiệt. Kể cả các nàng Thượng Quan Thi Vũ, thậm chí là Tiểu Lục tinh thần uể oải, cũng tràn ngập không thể tưởng tượng nhìn Tần Lập.

- Cứ như thế… liền đột phá đến cảnh giới Đế vương?

Tiểu Lục lẩm bẩm bị rất nhiều người nghe được, đều không nói gì. Tận mắt thấy thế giới này xảy ra biến hóa, dù hiện giờ có người nói Tần Lập đã vượt qua Thông Thiên Đại Đế, trở thành Bất Tử Chân Thần, những người này cũng chịu tin tưởng!

Ánh mắt Tần Lập thâm thúy xa xưa, nhìn về một hướng chân trời xa xôi, khóe miệng nổi lên một tia cười lạnh. Người của Thông Thiên Đại Đế, tới thật là nhanh mà!

Ba bóng người từ cực xa, trực tiếp đánh về phía môn phái Viêm Hoàng. Đối với Lâm Đại Lâm Tam Lâm Tứ cảnh giới Thần Vương ngũ trọng, muốn tìm được hang ô Tần Lập. quả thật quá đơn giản!

Chẳng qua, bọn họ đều vô thức bỏ qua bóng người sừng sững ở trên trời cao.

- Các ngươi, tới rồi?

Tiếng nói kia vang lên từ trời cao, trực tiếp xuất hiện trong lòng Lâm Đại Lâm Tam Lâm Tứ. Ba vị cường giả cảnh giới Thần Vương ngũ trọng, khoảng khắc ngừng lại, vẻ mặt hoảng sợ nhìn về phía trên cao.

Phát hiện ở trên bầu trời cao xa, có một điểm đen nhỏ như con kiến, nhìn thật kỹ, lại là một người!

Sắc mặt Lâm Đại càng thêm ngưng trọng, trong lòng đã có vài phần hiểu được chuyện pháp tắc thiên đạo Giới Hạ thay đổi, thầm nghĩ: Thật đúng là sợ cái gì tới cái đó, Tần Lập kia đã có được năng lực thay đổi pháp tắc thiên đạo, đây là năng lực mà chính bọn họ cũng không có. Còn muốn bắt giữ, sẽ còn dễ dàng như tưởng tượng hay sao?

- Giả thần giả quỷ!

Lâm Tam cười lạnh một tiếng, nhắm phía bóng người nhỏ như con kiến ở hư không, vươn tay hư không nắm lại. Một bàn tay to trăm trượng, bồng hình thành giữa trời cao, hung hăng vồ tới bóng người kia!

-Chết đi!

Lâm Tam quát to một tiếng, bàn tay to lớn trăm trượng ở trên cao, dùng một tốc độ khó tin, phát ra uy thế khủng bố trực tiếp làm sụp đổ không gian! Bậc uy thế này, quả thật khủng khiếp vô cùng!

Tất cả mọi người môn phái Viêm Hoàng phía dưới chợt sững sờ, giật mình không nói nên lời, Nam Cung Tử Lăng khẽ giọng nói:

- Hỏng rồi, người Thông Thiên Đại Đế đuổi tới!

Hô Diên Kiêu Dương tế cổ Chuông Hoang cổ trên đầu, quát lạnh:

- Đây là Giới Hạ! Dù là chết, ta cũng sẽ không để cho bọn họ thực hiện được!

Hạ Văn Vũ phun ra thanh kiếm nhỏ xanh lục, nhanh chóng bay vòng quanh thân thể hắn, cười cười:

- Đúng thế, nơi này là Giới Hạ!

Mạc Bắc vác theo lang nha bổng thật to, cười lớn một tiếng, lao lên trên cao:

- Để cho đám cháu nhỏ kia biết, nơi này không phải là chỗ cho chúng dương oai!

Kiền Kính một lời không nói, cùng lúc xông thẳng lên, nhắm phía trời cao!

Hai nàng Nam Cung Tử Lăng cùng Ngọc Châu không đi, mà bảo hộ các nàng Thượng Quan Thi Vũ ở phía sau, Nam Cung Tử Lăng khẽ giọng nói:

- Các ngươi đều phải cẩn thận, người tới là cường giả cảnh giới Thần Vương, các ngươi không thể đối đầu. ngàn vạn lần đừng xung động!

Đúng Lúc này, chợt nghe trên trời cao truyền tới một tiếng nổ kinh thiên động địa.

Ầm ầm ầm!

Trên trời cao vô tận, một bàn tay khổng lồ càng lớn hơn dài tới ngàn trượng, trực tiếp đánh tan nát bàn tay do Lâm Tam ngưng tụ thành. Năng lượng khổng lồ làm cho cả không gian đều toàn một cảnh vặn vẹo, trời cao hỗn loạn như ngày tận thế!

Bàn tay lớn ngàn trượng kia, sau khi đánh nát bàn tay trăm trượng của Lâm Tam, không chút dừng lại, trực tiếp vỗ về phía Lâm Tam ở giữa trời cao. Bàn tay to lớn ngàn trượng, giống như một ngọn núi lớn, thế to lực nặng, lại cực kỳ nhanh!

Bùm!

Mặc dù không nghe được một chút tiếng động, nhưng những người ở bên dưới dường như nghe được một tiếng động thanh thúy. Thân thể Lâm Tam cảnh giới Thần Vương ngũ trọng, trực tiếp bị bàn tay to lớn ngàn trượng đánh bay!

Giữa trời cao, một dải máu đỏ tuổi phun ra từ miệng Lâm Tam, màu đỏ hoa lệ mà thê lương nhuộm đỏ hư không vô tận! Lâm Đại cùng Lâm Tứ phát ra một tiếng rống giận bi phẫn, không lao về phía Tần Lập, mà nhằm thẳng tới Lâm Tam bị bàn tay ngàn trượng của Tần Lập đánh bay!

- Tamđệ!

- Tam ca!

Tứ đại cường giả dưới trướng Thông Thiên Đại Đế, hưởng thụ mọi người biết tới trong vạn năm qua ở nơi Thần Vực. Cho dù là người đứng đầu Vương tộc các Thánh địa gặp bọn họ, cũng mặt đây khiêm tốn ai dám dương oai trước mặt bọn họ?

Điều đó không phải chỉ bởi bốn người bọn họ là trọng thần tâm phúc của Đại Đế, càng nhiều hơn là bởi thực lực bản thân tứ đại cường giả này vô cùng mạnh mẽ! Có thể lực áp những người đứng đầu Vương tộc Thánh địa này một bậc! Chỉ có thực lực mạnh mẽ, mới có thể làm cho kẻ khác khuất phục!

Lâm Đại cùng Lâm Tứ, dọc theo đường tới đây, đã tổng hợp thực lực Tần Lập, đã cố đánh giá cao, lại càng thêm cao hơn. Sau khi nhìn thấy thiên đạo pháp tắc Giới Hạ thay đổi, trong lòng hai người đều mọc lên một cổ dự cảm không lành. Nhưng kỳ thật bọn họ cũng giống như Lâm Tam, không muốn không dám, cũng không chịu tin tưởng một người trẻ tuổi như Tần Lập, lại có thể đột phá đến cảnh giới Đế vương?

Mà vào lúc này, hai người Lâm Đại cùng Lâm Tứ đã không còn hoài nghi. Nếu như Tần Lập còn chưa tăng lên đến cảnh giới Đế vương, tuyệt đối không thể nào thi triển ra được bí thuật thần thông mạnh mẽ như thế.

Lúc Lâm Đại ôm lấy Lâm Tam, mới phát hiện tam đệ mình đã sớm tắt thở bỏ mình, toàn thân trên dưới đều mềm nhũn. Lâm Đại mắt như nứt ra, toàn thân trên dưới hai trăm khớp xương tam đệ, đã bị một kích của Tần Lập đánh tới nát bấy!

- Lão tam, đệ chết thật là thảm mà!

Lâm Đại lệ già ngang đọc, khóc không thành tiếng.

- Tần Lập, ngươi tới nộp mạng đi!

Ánh mắt Lâm Tứ trở nên đỏ đậ,. một pho tượng Thiên Ma tám cánh tay khổng lồ, cao tới ba trăm thước vùng lên từ phía sau lưng Lâm Tứ. Toàn thân ngưng thực, giống như một pho tượng Thần, tám cánh tay mang theo mười sáu kiện vũ khí to lớn, trực tiếp rời khỏi thân thể Lâm Tứ đánh về phía Tần Lập!

Huynh đệ bị giết, hai người Lâm Đại cùng Lâm Tứ đã quên đi muốn bắt giữ Tần Lập. Hơn nữa, hai người bọn họ cũng rõ ràng, Tần Lập hiện giờ căn bản không phải bọn họ có thể bắt được. Cường giả cảnh giới Đế vương, dù cho là Thông Thiên Đại Đế đích thân tới, cũng không dễ dàng bắt giữ được, càng đừng nói hai Thần Vương ngũ trọng bọn họ.

Lâm Đại tự tin, khẳng định Tần Lập vừa thắng cấp cảnh giới Đế vương không bao lâu. Hắn mắt đỏ bừng, muốn thừa dịp căn cơ Tần Lập chưa ổn cùng Lâm Tứ hai người lập tức chém giết, báo thù giết huynh đệ!

Trọng yếu nhất, là bởi Lâm Đại nắm giữ một loại bí thuật thần thông cực kỳ nghịch thiên, có tên Đảo Hành Nghịch Thi!

Đây là do Lâm Đại lúc còn trẻ, lấy được từ một chỗ đi tích siêu cổ ở nơi Thần Vực, dù là Thông Thiên Đại Đế cũng phải than thở: bí thuật này quá mức bá đạo ngang tàng!

Đảo Hành Nghịch Thi, một khi thi triển ra, sẽ có uy lực khủng bố, có thể biến một người nháy mắt trở về bụi bặm năng lượng hàng tỷ tỷ năm trước!

Nguồn gốc của con người, từ xưa đến nay đều tranh luận rất lâu, có một cách nói, sau khi người chết đi, linh hồn bất diệt, mà linh hồn chính là do bụi bậm năng lượng hàng tỷ tỷ năm trước tạo thành.

Thông qua bí thuật thần thông Đảo Hành Nghịch Thi, là trong khoảng khắc đem một người trở thành trạng thái linh hồn, thân thể gân cốt máu thịt, hoàn toàn biến mất!

Chẳng qua loại bí thuật thần thông này quá mức bá đạo ác độc, bản thân kẻ thi thuật nếu không có cảnh giới Đế vương cao cấp, sau khi thi thuật cũng chỉ có một kết quả: đó là cùng với kẻ bị thi thuật, bị hoàn nguyên trở thành bụi bậm năng lượng vũ trụ hàng tỷ tỷ năm trước!

Điều này đối với võ giả dưới cảnh giới Đế vương, quả thật là chiêu thức ôm nhau chết chung! Sau khi Lâm Đại nắm giữ loại bí thuật này, cũng chưa từng nghĩ tới có một ngày, chính mình sẽ thật sự dùng đến nó!

Chẳng qua, lúc này khóe miệng Lâm Đại nổi lên một tia ý cười lạnh băng, trong lòng kích động: Đại Đế, thật có lỗi. Lâm Đại phụ một phen kỳ vọng của ngài, không thể tiếp tục theo bên cạnh ngài nữa. Tần Lập này, hôm nay… ta không giết ngươi không được!

-o0o-

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

——oo0oo——

854. Chương 863: Tiểu Thế Giới Trấn Áp Thần Vương Ngũ Trọng!

Lâm Đại hạ quyết tâm xong, không gian quanh người bắt đầu nhanh chóng sụp đổ. Uy lực Đảo Hành Nghịch Thi, ngay cả hư không cũng không thể tránh thoát, một cổ khí tức hủy diệt khổng lồ, mãnh liệt ập về phía Tần Lập như phá núi vỡ bờ!

Ánh mắt Tần Lập co rút lại, lộ ra thần sắc hoảng sợ, thần tình vô cùng ngưng trọng, đem một số bảo vật lấy được mấy năm qua, lần lượt tế ra ngoài!

Những bảo vật này gặp phải cỗ khí tức hủy diệt khổng lồ, gần như vừa đối mặt liền hóa thành hư vô!

Thân hình Tần Lập vội vàng lui ra, Ẩm Huyết Bàn Long Kiếm trong tay trực tiếp chém ra một đạo ánh sáng trắng chói mắt, chém về phía cỗ lực lượng to lớn sôi trào kia.

Vù!

Đạo kiếm khí sắc bén này, vừa tiếp xúc tới cỗ khí tức kia, nháy mắt cũng hóa thành hư vô!

"Đây là lực lượng gì? Lại khủng bố như thế?"

Tần Lập trong lòng vừa chuyển thúc đẩy Hành Tự Quyết, tuy rằng đang lui ra sau, nhưng tốc độ nhanh đến khó tin nổi!

- Đại ca, không!

Lâm Tứ ở một bên nhìn cỗ lực lượng hủy diệt khổng lồ đánh về phía Tần Lập, những nơi đi qua, hư không đều sụp đổ thành hư vô, lập tức biết được đại ca dùng tới một chiêu ngọc đá cùng tan, ánh mắt muốn nứt ra, lại hoàn toàn không dám đi tới!

Một cánh tay Lâm Đại giống như chạm phái mặt trời, trực tiếp biến thành than, hóa thành bụi bậm, phiêu tán trong gió.

- Lão tứ, huynh đệ chúng ta, kiếp sau gặp lại!

Một cánh tay khác của Lâm Đại cũng hóa thành bụi bặm, toàn thân nhìn có vẻ cực kỳ khủng bố, phát ra một tiếng gầm thét phẫn nộ.

- Đại ca!

Lâm Tứ nước mắt tràn ra.

- Tần Lập, ngươi chạy đi đâu!

Mặt mũi Lâm Đại bởi vì cực độ đau đớn mà trở nên vặn vẹo dữ tợn, cổ họng phát ra tiếng hò hét như dã thú gào rống.

-Chết cho ta!

Lâm Đại không ngừng gào thét, cỗ khí tức hủy diệt dời núi lấp biển ập tới càng lúc càng gần Tần Lập!

Tần Lập không ngừng đánh ra hỗn độn khí, hỗn độn khí bị cỗ lực lượng này trực tiếp vùi lấp, ngay cả một chút rung động cũng không có.

Nháy mắt ngắn ngủi, Tần Lập ở trên trời cao đã lùi ra mấy chục dặm!

Ngưng thần vung kiếm!

Sơn hà Vạn Lý!

Tần Lập tụ tập đủ ngũ hành, lại một lần nữa thi triển ra Duy Ngã Cửu Kiếm kiếm thứ tám. sơn hà tráng lệ nháy mắt xuất hiện giữa không trung!

Núi non khí thế tung hoành, bình nguyên vô biên bát ngát, sông lớn cơn sóng chồm lên, biển rộng sâu không thể lường… biến hóa sáng tối, giống như đang diễn giải cho một thế giới sinh ra!

Một kiếm như thế, đã siêu việt phạm trù kiếm kỳ! Hoàn toàn là một loại bí thuật thần thông!

Một thẩn số mệnh Tần Lập xông thẳng Cửu Tiêu, ngũ hành lực đầy đủ chiến Kỳ Cửu Thiên Thập Địa Duy Ngã Độc Tôn cũng đã tu luyện đến cảnh giới chí cao, một lần nữa chém ra Duy Ngã Cửu Kiếm kiếm thứ tám, kiếm thứ tám của cảnh giới Đế vương!

Bùm!

Một tòa núi cao khổng lồ, trực tiếp sụp đổ, hoàn nguyên trở thành hàng trăm ngàn triệu tỷ hạt năng lượng căn bản của thế giới này, phiêu tán giữa không trung.

Con sông dài sóng chồm lên, cũng như lao vào giữa hư vô, nháy mắt mất đi hình bóng!

Bình nguyên mênh mông vô bờ, giống như bị lũ lụt bao phủ, bằng mắt thường cũng thấy được diện tích đang giảm bớt đi!

Biển rộng sâu không thể lường, dâng lên hàng ngàn con sóng lớn, nhưng ở trước mặt bí thuật Đảo Hành Nghịch Thi bá đạo nhất từ cổ chí kim, cũng không thoát khỏi số phận bị hoàn nguyên!

Nhưng một kiếm này của Tần Lập cũng không phải không có được một chút hiệu quả, ít nhất thì nó hơi ngăn cản một chút tốc độ của cổ khí tức hủy diệt khủng bố này, Tần Lập cũng giành được một hơi thở dốc trong nháy mắt.

Lúc này, nhìn lại Lâm Đại, quần áo toàn thân đã biến mất không còn, da thịt máu huyết đang nhanh chóng khô cạn. Lâm Đại mất đi hai cánh tay, lúc này nhìn giống như một bộ thây khô, vô cùng dọa người!

Mắt thấy một kiếm Sơn hà Vạn Lý, cũng vẫn không thể ngăn cản cỗ khí tức hủy diệt này, Tần Lập cắn răng một cái, lấy ra chiếc hồ ngọc bích hình vuông vốn chứa Thiên Lệ Thủy lấy được từ Cửu Địa , trực tiếp trấn áp về phía cổ khí tức kia!

Oong!

Gần như trong nháy mắt Tần Lập tế ra chiếc hồ ngọc bích, bốn con thần thú ở bốn góc hồ ngọc bích, đồng thời mở mắt ra, bắn ra tám đạo thần quang màu sắc khác nhau!

Chiếc hồ ngọc bích sáng ngời lấp lánh, đồng thời phát ra tiếng oong ong!

Một cỗ khí tức khủng bố khoảng khắc bộc phát ra từ chiếc hồ ngọc bích này, ầm một cái đánh lên bí thuật Đảo Hành Nghịch Thi của Lâm Đại.

Toàn thân hồ ngọc bích bắt đầu sáng lên, ánh sáng ngày càng chói mắt, giống như một vầng mặt trời, làm người ta không dám nhìn thẳng vào!

Bản thân chiếc hồ ngọc bích cũng trở nên ngày càng trong suốt lấp lánh, tứ phương thần thú phát ra khí tức thánh khiết mang theo một cỗ uy nghiêm hùng hồn.

Giống như thần thú siêu cổ giáng hạ nhân gian!

Lâm Đại mạnh mẽ thúc đẩy tất cả năng lượng cuối cùng trong cơ thể, rít gào:

- Chết!

-Nằm mơ đi!

Tần Lập hừ lạnh một tiếng, ý niệm thúc đẩy, chiếc hồ ngọc bích bộc phát ra hào quang càng thêm chói mắt, khí tức phát ra càng trở nên thân thánh!

-Phá!

Tần Lập hét lớn một tiếng, hồ ngọc bích hung hăng đụng vào điểm trung tâm cỗ lực lượng hủy diệt kia!

Ầm!

Một đầu thần thú phát ra một tiếng nổ, ầm ầm nổ tung, bộc phát ra một cỗ lực lượng khủng bố, trực tiếp sụp đổ một mảng lớn không gian xung quanh!

- Vẫn còn không bằng thần thú siêu cổ chân chính mà!

Tần Lập phát ra một tiếng thở dài, lại tiếp tục rót tinh thần lực hùng hồn như biển vào giữa Hồ ngọc bích.

Ầm!

Lại một đầu thần thú nổ tung!

Ầm ầm!

Hai đầu thần thú cuối cùng cũng theo sát sau đó, tất cả đều nổ tung, bộc phát ra một cỗ lực lượng khổng lồ.

Ầm ầm ầm!

Cuối cùng, tòa chiếc hồ ngọc bích hoàn toàn tan vỡ, phát ra một tiếng nổ kinh thiên, trực tiếp nổ thành vô số mảnh nhỏ!

Tần Lập phun mạnh một ngụm máu, hắn rót một lượng lớn tinh thần lực vào giữa chiếc hồ ngọc bích vuông này. Hồ ngọc bích bị hủy, Tần Lập tự nhiên cũng sẽ bị thương theo.

Còn Lâm Đại làm kẻ thi thuật, trạng thái còn không xong hơn Tần Lập vô số lần!

Tần Lập cũng chỉ hộc máu bị thương mà thôi, nhưng còn Lâm Đại lúc này, đã tới mức hấp hối, mắt tháy sắp không xong!

Thân thể Lâm Đại rốt cuộc không chống lại được Đảo Hành Nghịch Thi phản phệ, bắt đầu từ dưới chân, đến đầu gối, đến hông, đến bụng.... một đường thẳng lên trên!

Lâm Đại chỉ nhìn thấy Tần Lập phun ra một ngụm máu, nhưng không thấy được Tần Lập bị Đảo Hành Nghịch Thi trực tiếp hoàn nguyên thành bụi bậm, không khỏi không cam lòng hét lớn một tiếng:

- Tần Lập, vì sao ngươi không chết? Ta không cam lòng!

Bùm!

Thân thể Lâm Đại rốt cuộc toàn bộ hóa thành bụi bặm, trực tiếp biến mất trong không khí

Trên bầu trời, cỗ khí tức khủng bố có thể hoàn nguyên hết thảy, rốt cuộc theo Lâm Đại chết đi mà tan thành mây khói.

- Đại ca! Đại ca! Đại ca!!!!

Lâm Tứ rống giận tràn ngập bi phẫn, như tiếng đỗ uyên khóc huyết, làm người ta rơi lệ.

- Hắc… Hắc! Đại ca ngươi… chết ở… trên tay mình!

Vẻ mặt Tần Lập cố hiện ra vẻ cười, khụ khụ hai tiếng, lại phun ra mấy ngụm máu đỏ, tích tách rơi xuống từ trời cao.

- Tần Lập - ta - phải - giết - ngươi!

Ánh mắt Lâm Tứ nhỏ xuống lệ máu, tiếng thét thê lương, gân xanh phồng to trên trán, toàn thân bốc lên ngọn lửa hừng hực!

Mặc dù ở trong trạng thái đối địch, nhưng Tần Lập vẫn bị biểu hiện của Lâm Tứ làm cho cảm động. Chuyện huynh đệ tương tàn. đâu đâu cũng không phải chuyện lạ. Bốn người bọn họ không phải huynh đệ ruột thịt, nhưng có thể chịu chết vì nhau, phần tình nghĩa này làm cho người ta rung động.

Chẳng qua cảm động thì cảm động, Tần Lập sẽ tuyệt đối không lấy sinh mạng mình ra nói chơi, đồng thời trong lòng mọc lên lòng cảnh giác cực lớn. Một người cảnh giới Thần Vương ngũ trọng, lại làm cho mình ném ra vô số bảo vật hộ mệnh, cuối cùng ngay cả chiếc hồ ngọc bích vuông vừa lấy được, dùng cái giá trọng thương đổi lại một mạng của đối phương!

Nếu như Lâm Tứ này cũng biết loại bí thuật đó, vậy Tần Lập không cần đánh nữa, trực tiếp chờ chết thôi.

- Hắc… Hắc! Các ngươi… huynh đệ tình… thâm, ta dứt khoát tiễn ngươi… đi gặp bọn họ!

Tần Lập có vẻ cực kỳ khó khăn lên tiếng. Trong khi nói, thân thể Tần Lập đột nhiên

bùng lên một tiểu thế giới vô bờ vô bến, không khác gì với thế giới chân thật, lao thẳng tới trấn áp Lâm Tứ!

Tiểu thế giới, trấn áp Thần Vương ngũ trọng!

- Người đối trá!

Lâm Tứ kinh hoàng không thôi, muốn trốn xa ngàn dặm. Hắn không sợ chết, nhưng hắn không muốn chết như thế. Hắn còn muốn báo thù cho ba vị ca ca, dù cho giết một đám người thân bạn bè của Tần Lập, cũng tốt hơn là chết đi như thế này.

- Đây là quyết đấu sinh tử!

Lời nói lạnh băng của Tần Lập, như một thanh kiếm nhọn hung hăng đâm vào lòng Lâm Tứ!

Ầm ầm!

Toàn bộ tiểu thế giới, ầm ầm trấn áp xuống đầu Lâm Tứ!

Mưa bảo sấm chớp, ngũ hành vận chuyển, đồng loạt xuất hiện trong tiểu thế giới, đánh về phía thân thể Lâm Tứ!

Thân thể Lâm Tứ nháy mắt rạn nứt, ầm một tiếng, nổ thành vô số mảnh nhỏ!

Tiểu thế giới biến mất!

Trên bầu trời, chỉ còn lại một cỗ oán khí mãnh liệt cực điểm, lâu mãi không tan!

Thân thể Tần Lập lung lay muốn rơi xuống, lại phun ra mấy ngụm máu, tinh thần uể oải không lên, trong lòng không nhịn được cười khổ: Ai nói cảnh giới Thần Vương, liền nhất định đánh không lại cảnh giới Đế vương chứ?

Ta là mới vào Đế vương, thiếu chút nữa sẽ chết trong tay hai Thần Vương đỉnh cấp!

Nếu như không có hồ ngọc bích vuông kia, nếu không có tiểu thế giới, thì dù Tần Lập thẳn có ngũ hành lực, dù là hắn tu luyện kiếm Kỳ chí cao vô thượng trên đời này… vẫn khó mà thoát khỏi cái chết!

Chỉ là đáng tiếc hồ ngọc bích kia, vốn là có thể tế luyện thành một kiện Pháp Bảo càng mạnh mẽ hơn.

Trên đời này, không có nếu như!

Số mệnh người ứng vận, không ai địch lại.

Lúc tất cả tứ đại cường giả Thần Vương dưới trướng Thông Thiên Đại Đế đều chết đi, Thông Thiên Đại Đế ở nơi Thần Vực bỗng nhiên nhíu mày, nét mặt tràn ngập uy nghiêm hiện ra kinh ngạc cùng phẫn nộ. Đôi mắt như ẩn chưa tinh không vô hạn, hiện lên một tia đau thương.

Bọn họ đều đã chết!

Tất cả chết rồi!

Thông Thiên Đại Đế đột nhiên phát ra một tiếng rống giận điên cuồng:

- Tới bộ tộc Thú Vương Nhất Địa, diệt hết cho ta! Diệt sạch! Diệt sạch! Còn nữa, lệnh Vương tộc các nơi, phái ra toàn bộ cường giả tuyệt đỉnh, chém giết Tần Lập!

- Đại Đế, ngài không phải muốn cắn nuốt…

Phía sau Thông Thiên Đại Đế, một tiếng nói có chút chần chờ vang lên.

Thông Thiên Đại Đế ngồi tại chỗ, sắc mặt vô cùng âm trầm:

- Bản tôn không có Tần Lập hắn, cũng sẽ thành tựu được Bất Tử Chân Thần!

Thông Thiên Đại Đế nói rồi, nhớ tới Tiên Hậu đã nói một câu: "Người sẽ tự hủy ở trong tay mình!" Đột nhiên lại có một loại cảm giác không rét mà run!

Tới loại cảnh giới như Thông Thiên Đại Đế, tuy rằng không thể bói toán như gia tộc Thân Toán, suy diễn thiên cơ, nhưng cũng có ít nhiều cảm ngộ được một tia số phận của mình. Tần Lập hiện giờ, cho Thông Thiên Đại Đế một loại cảm giác, đó chính là cực độ nguy hiểm!

Loại người như thế, thà rằng cắt đứt con đường thành tựu Bất Tử Chân Thần, cũng phải trừ khử!

-o0o-

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

——oo0oo——

855. Chương 864: Thú Tộc Kịch Biến!

Thật lâu trước đây, Thông Thiên Đại Đế đã biết đại thế giới này, kỳ thật hùng mạnh nhất khôngphải là nơi Thần Vực, mà là… Vực Nội!

Năm đó Thông Thiên Đại Đế dẫn bộ tộc tử đồng từ Vực Ngoại đi đánh Giới Hạ, ở Vực Nội liền có một tiếng nói bay tới từ Vực Ngoại, truyền vào tai ông ta. Tiếng nói kia rất bình thản, chỉ nói một câu: Còn dám tới Vực Ngoại gây sự, ta sẽ lấy đâu ngươi!

Về sau, Thông Thiên Đại Đế tìm kiếm ở Tàng Kinh Các gia tộc Thần Vương, tìm được một quyển điển tịch xa xưa, bên trên dùng chữ viết cực kỳ lạ lẫm xa xưa, miêu tả những chuyện thời đại siêu cổ .

Trong đó, có một đoạn miêu tả thế này: Thời đại siêu cổ, chúng thần thú tung hoành, thiên địa sơ khai, đất đai mênh mông. Dùng đại pháp lực, toàn lực phi hành từ đông tới tây, không có thời gian ngàn năm, khó có thể xuyên suốt.

Siêu cổ có một nơi, gọi là Vực Nội, là nơi ở của Thần. Thần có pháp lực thông thiên, thủy tổ của nhân loại, chính là Thánh Hiền! (Nguyên văn: Thần bị giả. pháp lực thông thiên, vi nhân chỉ thủy tổ. thánh hiền dã!)

Ý nói rằng ở thời đại siêu cổ, có một chỗ gọi là Vực Nội, nơi đó có một nhân loại Thánh Hiền đại năng, là một Thân nhân, vô cùng hùng mạnh.

Thông Thiên Đại Đế vốn nửa ngờ nửa tin đối với chuyện thời đại siêu cổ, bao gồm cả truyền thuyết người áo xanh kia, cũng không quá tin tưởng. Nhưng Vực Nội quả thật có tồn tại đại năng hùng mạnh, đó là chuyện khẳng định.

Vực Ngoại cùng Vực Nội cách nhau vô cùng xa xôi, coi như là người như Thông Thiên Đại Đế muốn hư không hoành độ từ Vực Ngoại đến Vực Nội, không ngủ không nghỉ, bay đi ngày đêm, cũng phải bay tới mấy trăm năm!

Mà người bên kia, làm thế nào biết được mình khiêu khích tử đồng Vực Ngoại tiến công Trung Châu Giới Hạ, đồng thời truyền tiếng nói đó vào trong tai ông ta. Đây là cái thực lực gì?

Ít nhất, cho tới giờ thì Thông Thiên Đại Đế cũng không cho rằng mình có thực lực đó!

Nếu không, ông ta ở nơi Thần Vực vươn một tay ra, chẳng phải có thể vỗ chết Tần Lập ngay?

Cũng chính vì điểm này, Thông Thiên Đại Đế mới tin chắc rằng, khẳng định Vực Nội có một mặt càng thêm thần kỳ. Con đường thông ra bên ngoài Giới, ai dám nói Vực Nội không có chứ?

- Lâm Hồn ngươi đi, đi tới Vực Ngoại, truyền ra lời nói: Tần Lập có được vô thượng tuyệt học Tử Khí Quyết của bộ tộc tử đồng! Nhớ kỷ, nhất định phái đem tin tức này rải rộng ra ngoài!

Trong không khí truyền đến một tiếng "Rõ", sau đó dao động một trận tiếp theo liền trở về bình tĩnh.

Làm xong mọi chuyện Thông Thiên Đại Đế nhắm mắt ngưng thần lẩm bẩm nói:

- Lẽ nào, ta thật sự sợ người ứng vận này? Điều đó không thể nào, điều đó không thể! Ta là Đại Đế, ta là vị chúa tể chí cao vô thượng của toàn Giới Thượng Giới Hạ! Chỉ có người khác sợ ta, ta Cần gì phái sợ ai?

Vừa nói xong, tiếng nói của Tiên Hậu dường như quanh quẩn bên tai ông ta: Người sẽ tự hủy ở trong tay mình!

Tiếng nói kia vươn vẩn quanh tai, không đuổi đi được.

Thông Thiên Đại Đế phiền não đứng đậy, hai tay nắm chặt, lạnh lùng lẩm bẩm:

- Ta sẽ chỉ thành tựu bá nghiệp càng thêm huy hoàng! Ta… là Thông Thiên Đại Đế! Người ứng vận, thì tính là cái gì? Bốn cái Thần Vương không giết được ngươi, bốn mươi cái thì sao?

Thân thể Tần Lập lung lay muốn rơi xuống, gần như không thể phi hành. Nếu không phải dựa vào một hơi chống đỡ, chỉ sợ hiện giờ hắn đã rơi xuống từ không trung.

- Phu quân!

- Công tử!

- Tông chủ!

Một đám đông người lăng không bay lên từ cực xa, lớn tiếng hô lên.

Thân thể Tần Lập được hai nàng Cơ Ngữ Yên cùng Xà Xà đỡ lấy, trong mắt hai nàng ngậm lệ, nhẹ giọng kêu gọi.

- Huynh… không sao, không sao cả!

Tần Lập cố làm ra vẻ tươi cười, một hơi vừa buông lỏng, trực tiếp ngất đi.

Trên trời cao, thiên đạo pháp tắc bị thay đổi, im hơi lặng tiếng vận chuyển, cỗ oán khí kinh thiên lâu mãi không tan, khiến cho một mảnh bầu trời mây đen rậm rạp, sôi trào như mực.

Mười ngày sau, Tần Lập rốt cuộc mở mắt. Lúc này, Tần Lập có vẻ cực kỳ suy yếu. Vừa thắng cấp đến cảnh giới Đế vương, liền gặp phải trọng thương như thế, nếu đổi thành người khác, sợ rằng đã sớm không qua khỏi.

Thân thể Tần Lập đã sớm rèn luyện vô số lần trong quá khứ, cùng tinh thần lực mạnh mẽ đến mức gần như biến thái, cùng với ngũ tạng được ngũ hành nguyên tố rèn luyện bảo vệ, làm cho hắn từ bờ vực tử vong giãy giụa trở về.

Có thể nói, đây là may mắn. Cũng có thể nói, đây là kết quả Tần Lập liều mạng tu luyện đến tận bây giờ.

Người khác nhìn thấy, chỉ là Tần Lập uy phong tung hoành ngạo nghễ thiên hạ, thậm chí ghen tị nói hai ba câu: Người này số mệnh xông thẳng Cửu Tiêu, là người ứng vận, ai có thể so sánh?

Nhưng không có người nghĩ tới, một người trẻ tuổi ngồi trên danh hào người ứng vận kia, năm xưa đã giãy dụa ra từ một hoàn cảnh như thế nào.

Ba phần trời định, bảy phần dựa vào liều mạng!

Thế giới này trước giờ sẽ không tồn tại chuyện cái bánh rơi từ trên trời xuống. Tần Lập năm xưa, nếu như không phải đánh liều được ăn cả ngã về không, tu luyện chiến Kỳ Cửu Thiên Thập Địa Duy Ngã Độc Tôn thậm chí khó có thể sống tới ngày hôm nay.

Ở trên Huyền Đảo, nếu như không có loại dũng khí tiến tới mãnh liệt, mãi không dừng bước, như vậy Tần Lập ngày hôm nay tối đa cũng chỉ có thể là kiêu hùng một phương ở nơi thần bí kia. Hơn nữa, có thể còn đang tranh giành kiềm chế với quần hùng Huyền Đảo.

Ở nơi cực Tây, nếu như Tần Lập bị thành Thông Thiên Hải gia cùng Nguyệt Diêu Tiên Cung che mờ mắt, lưu luyến dưới nhu tình của Vĩnh Xuân Thượng Nhân. Như vậy Tần Lập hôm nay tối đa chỉ là đứng đầu một phái, có thể còn đang lo lắng vì thù oán với Hải gia cùng bộ tộc tử đồng.

Con đường võ đạo, như đi ngược dòng nước, không tiến sẽ lùi!

Nhiều năm qua đi, Tần Lập chưa từng lui nửa bước!

Cho dù là sau khi tiến vào nơi Thần Vực, đối mặt đủ loại cường quyền, đối mặt Thông Thiên Đại Đế khẽ vung tay là có thể đè chết hắn, Tần Lập vẫn chưa từng buông tha!

Tần Lập không biết trên đời này cuối cùng có người ứng vận chân chính hay không, càng không biết bản thân mình có phải là số mệnh tận trời. Hắn chỉ biết, là nếu như không cố gắng, nếu như không liều mạng, vậy đừng nói người thân của mình, nữ nhân của mình, bạn bè của mình, những đoàn người đi theo mình… Ngay cả chính bản thân mình cũng khó mà bảo toàn được!

Thông Thiên Đại Đế, cũng đã từng chỉ là một võ giả thiên tài mà thôi!

Từ xưa tới nay, có thể thành tựu một phen đại nghiệp kinh thiên trên con đường võ đạo, có người nào dựa vào tổ tiên che mát đi ra?

- Phu quân, chàng tỉnh rồi.

Giọng nói ôn như như nước, mang theo một tia mừng rỡ, thậm chí có một tia sợ hãi, ngoài Thượng Quan Thi Vũ ra thì còn là ai?

Nhìn ánh mắt sưng đỏ của Thượng Quan Thi Vũ, Tần Lập nhẹ nhàng vươn tay, vuốt khuôn mặt có chút gầy đi của Thượng Quan Thi Vũ, khẽ cười nói:

- Nàng cũng có lúc khóc nhè?

- Có khóc sao? Muội không nhớ.

Thượng Quan Thi Vũ cầm lấy tay Tần Lập, ôn nhu nói:

- Nếu chàng còn không tỉnh lại, muội sẽ đi theo cùng.

Một câu nhẹ nhàng ôn nhu, nhưng nói ra cỏi lòng Thượng Quan Thi Vũ.

- Xin lỗi, làm nàng lo lắng. Muội phải tin tưởng huynh, huynh sẽ không chết!

Vẻ mặt Tần Lập hiện lên một tia mỉm cười, nhẹ giọng nói:

- Những người khác thế nào?

- Vẫn tốt, không có chuyện gì, chàng yên tâm đi.

Thượng Quan Thi Vũ nói rất nhẹ nhàng, nhưng Tần Lập vẫn cảm giác được trong lời của nàng có chút ý nói không hợp lòng. Dường như… đang lên giấu điều gì đó.

Không còn cách nào, Tần Lập hiểu quá rõ Thượng Quan Thi Vũ. Bất luận là cô bé xấu hổ tự ti vì làn da màu lam xưa kia, hay là thiếu nữ thiên tài ở Huyền Đảo, hay giờ đây là trụ cột môn phái Viêm Hoàng, Thượng Quan Thi Vũ khí độ hòa nhã ở trước mặt Tần Lập, vĩnh viễn cũng là một thê tử ôn nhu như nước.

- Muội có chuyện gì giấu huynh?

Tần Lập nắm lấy bàn tay có chút lạnh của Thượng Quan Thi Vũ, làn da trơn bóng như ngọc, khóe miệng nổi lên ý cười nhàn nhạt, nhìn chằm chằm đôi mắt cực đẹp của Thượng Quan Thi Vũ:

- Không được nói dối.

- Thật là chuyện gì cũng không giấu được chàng.

Thượng Quan Thi Vũ khẽ than một tiếng:

- Vốn cảm thấy chàng trọng thương chưa khỏe, không nên nói với chàng những chuyện này. Nhưng nói ích kỷ một chút, chuyện này cũng không có quan hệ quá lớn với chúng ta. Phụ thân Linh Nhi, đã qua đời.

- Phụ thân Linh Nhi? Thú Vương? Đã qua đời?

Tần Lập vừa mới tỉnh táo lại, đầu óc lại chưa hoàn toàn thanh tinh. Lần này bị thương đúng là đủ nặng, năng lượng trong cơ thể tiêu hao cực kỳ nghiêm trọng.

Làm cho mình hơi thanh tinh một chút, Tần Lập khó tin nói:

- Làm sao được chứ? Dù cho bộ tộc Thú Vương có suy thoái cũng tuyệt đối không thể bị người ta công phá trong thời gian ngắn như vậy. Bản thân thú Vương cũng đã là cường giả cảnh giới Thần Vương tứ trọng, là ai có thể chém giết ông ta được?

Thượng Quan Thi Vũ khẽ than một tiếng, ôn nhu nói:

- Chuyện này, để cho Linh Nhi nói với chàng đi.

Nói rồi, đứng dậy đi ra ngoài cửa.

- Tần Lập, cha… cha muội bị giết rồi, muội không còn nhà nữa!

Nhìn thấy Tần Lập, nước mắt Linh Nhi không nhịn được ào ào tràn ra, bộ dạng lệ rơi như mua làm người ta sinh lòng thương tiếc.

- Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, muội làm sao biết được rõ ràng như vậy, có phải trong chuyện này đã có chuyện gì sai hay không?

Tần Lập khôi phục chút sức lực, tựa trên giường, nhẹ giọng an ủi.

- Bộ tộc Thú Vương có huyết mạch truyền thừa. Trước khi người mang huyết mạch đời trước chết đi, có thể đưa tin tức truyền vào đầu con cháu…

Linh Nhi thút thít, nói xong câu này, liên rơi vào trầm mặc thật lâu, chỉ là rơi lệ, nhưng không nói một lời.

Tần Lập chân mày dính chặt, nhẹ giọng nói:

- Hẳn là vì huynh giết ba tên tâm phúc Thông Thiên Đại Đế tạo thành.

Linh Nhi ngẩng đầu, đôi mắt xinh đẹp nhìn Tần Lập:

- Dù là không có huynh, sớm muộn gì cũng sẽ có một ngày như thế. Thú tộc quá yếu, thiên hạ nơi Thần Vực sớm muộn gì cũng là của nhân loại. Tần Lập, muội muốn bế quan, mặc kệ phải trả cái giá lớn cỡ nào, muội nhất định phải báo thù này!

- Ra tay, là thế lực nào?

Tần Lập không tiếp lời Linh Nhi, mà trầm tư khẽ hỏi.

- Vương tộc Tam Địa! Phái ra hai mươi mấy Thần Vương, gần như dốc toàn bộ lực lượng, Huyết Anh Đường của Lâm gia cũng phải ra mấy chục người. Toàn bộ Thú Vương Cốc máu chảy thành sông, phụ thân muội, ông ấy… ông ấy tự bạo mà chết!

Linh Nhi hít sâu một hơi, chậm rãi nói:

- Trước khi chết, ông ấy hối hận cách làm của mình, nói với muội đừng nghĩ tới báo thù cho Thú tộc, muốn muội đi theo huynh, nói rằng trong nhân loại, ông ấy chỉ tín nhiệm một người.

Khóe miệng Tần Lập khẽ co quắp mấy cái, sau đó hỏi:

- Hiện giờ Nhất Địa bị Vương tộc Tam Địa chiếm lĩnh rồi?

Linh Nhi khẽ gật đầu, nói:

- Còn có Nhị Địa, Nhị Địa theo sát Tam Địa, từ trước đến nay là quan hệ đồng minh. Lần này đi đánh Thú Vương Cốc, Vương tộc Nhị Địa cũng phải ra ba Thần Vương.

- Được! Linh Nhi, muội tin tưởng huynh chứ?

Tần Lập bỗng nhiên ngẩng đầu, nhìn Linh Nhi…

-o0o-

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

——oo0oo——

856. Chương 865: Giới Hạ Bão Táp Biến Hóa!

Linh Nhi ngẩng đầu, đôi mắt to ngập nước còn ngưng sương mù, chăm chú nhìn Tần Lập nửa ngày, chậm rãi gật đầu, giọng dịu dàng nói:

- Hiện giờ ở trên đời này, trừ huynh ra, muội không còn người thân cận nào nữa, muội tin tưởng huynh!

Trong lòng Tần Lập khẽ co thắt, vốn Linh Nhi là một cô gái sáng sủa hoạt bát biết bao, không tưởng Thú tộc đột nhiên gặp phải biến đổi lớn như thế. Đừng nói Linh Nhi, ngay cả Xà Xà cùng Bạch Trung Tuyết, lão vượn Bạch Trung Sơn, gần đây cũng tâm tình không tốt, vẻ mặt buồn bã.

Thỏ chết cáo khóc mà!

Hiện giờ tuy rằng bề ngoài nhìn bọn họ không khác gì nhân loại, nhưng vốn vẫn là một thành viên Thú tộc. Tuy nói Thú tộc nơi Thần Vực cùng Thú tộc Giới Hạ không có quan hệ gì, nhưng dù sao cũng là cùng tộc. Nghe được tin Thú tộc gặp phải đại nạn, tâm tình tự nhiên sẽ không tốt.

- Muội yên tâm, Linh Nhi, sớm muộn gì cũng có ngày huynh dẫn muội trở về Nhất Địa, báo thù rửa hận cho muội!

Tần Lập tràn ngập kiên quyết nói.

Cùng ngày, Tần Lập lại sử dụng Thần Nguyên bố trận đem cả Viêm Hoàng Sơn biến thành một chiếc thùng sắt khổng lồ. Coi như là Thần Vương, muốn công phá Viêm Hoàng Sơn cũng không phải muốn là làm được ngay.

Lão già lông mi trắng Nam Cương, nam tử tóc dài ở Tây Vực, cùng con cá sấu dài trăm trượng đột phá cảnh giới Thần Vương hóa thành giao long, cụ già Đông Hoang, giao long ở dưới đáy biển… đều tới đầu nhập vào Tần Lập!

Tháng bảy cùng năm, Nguyệt Diêu Tiên Cung tiến hành dời phái, dời đến Viêm Hoàng Sơn, gia nhập môn phái Viêm Hoàng, trở thành một chi nhánh thật lớn. Người dẫn đầu, chính là Minh Nguyệt Thượng Nhân hồi lâu không gặp, Vĩnh Xuân Thượng Nhân cũng ở trong đó.

Tháng tám, rất nhiều con cháu đệ tử dòng chính gia tộc thành Thông Thiên gia nhập môn phái Viêm Hoàng, trở thành một chi nhánh lớn.

Tháng chín, mười ba đại tộc bảy đại phái Tây Vực, Lý gia, Vạn Kiếm Lâu gần như cùng lúc dời phái tới Viêm Hoàng Sơn, gia nhập môn phái Viêm Hoàng, trở thành một chi nhánh lớn mới.

Trung tuần tháng mười một, đông đảo thành viên hoàng tộc hoàng thất Đại Chu Đông Hoang, dưới Chu Vô Phong dẫn đầu tị nạn tới Viêm Hoàng Sơn. Hoàng thất Đại Thương cùng Đại Hạ Quốc, dẫn theo đông đào tinh nhuệ hai nước theo sát phía sau, vượt qua đại dương rộng lớn tới Viêm Hoàng Sơn tị nạn.

Cuối tháng mười hai cùng năm, Bắc Vực cùng Nam Cương cộng lại hơn ba mươi gia tộc môn phái khổng lồ, tiến hành dời phái, thoát khỏi bản thổ. Trải qua ngàn vạn khó khăn, tử thương vô số, đi tới Viêm Hoàng Sơn.

Lúc này Viêm Hoàng Sơn đã sớm không cách nào dung nạp nhiều người như thế. Các môn phái này liền tới đại thảo nguyên quay xung quanh Viêm Hoàng Sơn thành lập thành trì

Tất cả đều là gia tộc nội tình vô cùng hùng hậu, tuy rằng là chạy nạn, nhưng tài lực lại cực kỳ kinh người. Cho nên, từng tòa thành mới tinh nhanh chóng thành lập, đồng thời được Tần Lập tông chủ môn phái Viêm Hoàng trợ giúp bày ra đại trận phòng ngự.

Nhất thời, toàn Giới Hạ đại loạn!

Tất cả những điều này, chỉ là vì Đế vương giận dữ!

Thông Thiên Đại Đế nổi giận, lại làm ra một hành động vô cùng điên cuồng: phát động tất cả Vương tộc cửu đại Thánh địa Giới Thượng, mở ra mười mấy đường Tinh Không cổ Lộ, ỷ vào quy tắc thiên đạo Giới Hạ thay đổi. hung hãn công chiếm Giới Hạ!

Lần này, Liên quân Thần Vực không thẳng tiến tới Viêm Hoàng Sơn Trung Châu, mà chia binh bốn đường trực tiếp đánh Nam Cương, Bắc Vực, Đông Hoang cùng Tây Vực.

Nếu không phải trước đó Diệp Tử Kỳ len lén chạy xuống, thông báo cho Tần Lập, sợ rằng Giới Hạ sẽ tổn thất càng thêm thảm trọng.

Khi Tần Lập cho ngươi đi Tây Vực báo cho mười ba đại tộc bảy đại phái biết, chỉ có Lý gia cùng Vạn Kiếm Lâu lựa chọn tin tưởng Tần Lập. Mười hai đại tộc cùng lục đại phái còn lại, căn bản không tin. Thấy Lý gia cùng Vạn Kiếm Lâu dời tộc mà đi, đều vô cùng hưng phấn lập tức chuẩn bị chia cắt mối làm ăn mà hai đại thế lực lưu lại.

Tai nạn, nhanh chóng giáng xuống từ trên trôi. Một chi Liên quân nơi Thần Vực đánh vào Tây Vực, có chừng mười vạn người, kém cỏi nhất cũng là đại năng cảnh giới Địa Tiên đỉnh cấp!

Quả thật là châu chấu càn quét, gà chó không lưu!

Toàn bộ Tây Vực, phàm là có một chút thế lực, gần như bị tiêu diệt toàn bộ!

May mà đây là chiến tranh giữa tầng thượng, không tổn thương tới những bình dân vô tội. Nhưng dù là thế, mười hai đại tộc lục đại phái, mười tám nhà siêu cấp đại thế lực này cộng lại, cũng đã có đến hai trăm vạn người chết dưới trận tai nạn này!

Sau khi Liên quân tiêu diệt Tây Vực, liền bay thẳng tiến đến Trung Châu!

Nam Cương, Đông Hoang cùng Bắc Vực, cũng có chung một tình hình.

Đối mặt với tình huống này, Tần Lập vô cùng tự trách. Nếu không phải mình thay đổi pháp tắc thiên đạo Giới Hạ, dù là nơi Thần Vực muốn tấn công vào, cũng sẽ không dễ dàng như vậy!

Vốn pháp tắc thiên đạo trước đó, mặc kệ người mạnh mẽ cỡ nào, muốn chiến đấu đều phải áp chế ở mức thực lực Địa Tiên đỉnh cấp. Nếu thật sự triển khai lực lượng cảnh giới Thần Vương, thế giới này khẳng định trực tiếp tan vỡ, người mở ra cảnh giới Thần Vương cũng không sống được!

Thế giới đã vỡ nát rồi, ngươi làm sao mà sống?

- Ta đã tự tay mở ra chiếc hộp Pandora mà!

Ngồi ở trên một khối đá lớn ở đỉnh Viêm Hoàng Sơn nhìn những thành trì mới thành lập xung quanh Viêm Hoàng Sơn. Tần Lập hít sâu một hơi, thì thào tự nói.

Tần Lập quả thật không ngờ tới, Thông Thiên Đại Đế lại điên cuồng như vậy. Sau khi nghe nói hắn thay đổi pháp tắc thiên đạo Giới Hạ, liền lập tức ra quyết định không tiếc mọi giá, cũng phải hủy đi Giới Hạ.

Đúng thế, ông ta sợ, sợ Tần Lập phát triển thành một tu việt thế cường giả! Càng sợ Giới Hạ vốn suy yếu, chậm rãi phát triển thành một nơi mạnh mẽ như Giới Thượng!

Ở bên cạnh giường, nào chứa được người khác ngũ cùng?

Là ta sơ suất mà!

Trong lòng Tần Lập tràn ngập hổ thẹn, hôm nay gần như toàn bộ các siêu cấp cường giả đều tụ hội ở môn phái Viêm Hoàng. Cũng không phải mọi người đều thành thật nghe lời, nhiều thế lực mạnh mẽ tụ hội lại với nhau, mấy trăm vạn người tụ tập, gần như lúc nào cũng sẽ phát sinh đủ mọi loại chuyện.

Trong đó làm cho Tần Lập cảm thấy đau đầu, chính là đám võ giả hùng mạnh kia cứ xung đột lẫn nhau.

Thiên đạo pháp tắc thay đổi, để cho một nhóm lớn người đều đột phá cảnh giới trước đó, tiến vào một lĩnh vực hoàn toàn mới. Thực lực tăng vọt, nương theo đó tự nhiên là lòng tin tầng vọt. Người tính tình tốt, còn sẽ có vài phần kiêu ngạo, vốn tính tình bất thường, càng thêm coi trời bằng vung.

Hơn nữa rất nhiều người biết thiên đạo pháp tắc là do Tần Lập thay đổi, oán hận như thủy Triều sôi trào ập tới.

Đối mặt với tình huống như thế, coi như là lão già lông mi trắng Mạc Thanh Sơn vì chuyện này mà được lợi ích, đột phá đến cảnh giới Thần Vương, cũng không nghĩ ra được biện pháp nào hay.

Cũng không thể giết hết tất cả những người này được?

Cũng may có rất nhiều thế lực thân cận môn phái Viêm Hoàng, hai bên coi như thế lực ngang nhau, bởi vậy cũng không phát sinh xung đột quá lớn. Nhưng khẩu chiến nước miếng tung tóe, lại không tránh được.

Liên quân Thần Vực ép sát từng bước, những võ giả Giới Hạ lại không đoàn kết, quả thật là vây ngoài lo trong mà. Tần Lập phải thừa nhận, chính mình còn có chút xem thường vị Đế vương cao cao tại thượng quyết đoán kia!

- Tần tông chủ cần gì phải phiền não, chuyện này nhìn như nguy cơ, nhưng thực tế sao không phải là một lần cơ hội cho Tần tông chủ?

Một giọng nói ôn hòa sang sảng truyền tới.

Không cần quay đầu nhìn, Tần Lập cũng biết là ai. Vị này, là Thần Vương Mạc Thanh Sơn ở Bắc Vực, nói đến vi Mạc Thanh Sơn này, ông ta lại chính là môt vị tổ tiên của Mạc Bắc!

Mạc gia Bắc Vực là một gia tộc cực khiêm nhường, cường giả xuất hiện lớp lớp, nhưng cũng không ngông nghênh. Lúc này, Mạc gia dời tộc đầu nhập, tới hai mươi võ giả vì pháp tắc thiên đạo thay đổi, mà đạp vào cảnh giới Thánh Chủ!

Nhắc tới Giới Hạ, quả thật là tàng long ngọa hổ, ít nhất thì trước kia, Tần Lập chưa bao giờ nghĩ tới Giới Hạ lại có nhiều Thánh Chủ đỉnh cấp như vậy!

Nương theo thiên đạo pháp tắc thay đổi, một bước đột phá cảnh giới Thần Vương!

Nguyên ở Giới Hạ cực kỳ thưa thớt, mười vạn năm qua Ô Quận Vương cũng chỉ tìm được một khối nhỏ. Mặc dù tinh thuần, nhưng nói rõ muốn đạt tới Thánh Chủ đỉnh cấp ở Giới Hạ khó khăn cỡ nào.

Chỉ là diện tích Giới Hạ mênh mông, kỳ nhân xuất hiện lớp lớp, không tới thời khắc nguy cấp, không nhìn ra nội tình chân chính.

- Mạc tiên sinh, nếu như có thể, ta tình nguyện không đối mặt với chuyện này, cũng tuyệt sẽ không thay đổi pháp tắc thiên đạo Giới Hạ.

Tần Lập khẽ than một tiếng.

- Tần tông chủ nói lời này sai rồi.

Mạc Thanh Sơn chân đạp hư không, nhàn nhã đi tới cạnh Tần Lập, ngồi trên tảng đá, nhẹ giọng nói:

- Tần tông chủ cũng thấy đấy, Giới Hạ này có bao nhiêu Thánh Chủ đỉnh cấp. Nếu không phải pháp tắc thiên đạo thay đổi, bọn họ vĩnh viễn cũng không có cơ hội nào thắng cấp đến cảnh giới Thần Vương. Lại có bao nhiêu võ giả Địa Tiên đỉnh cấp, bởi vì pháp tắc thiên đạo thay đổi mà thắng cấp cảnh giới Thánh Chủ. Không có hành động đại công đức của Tần tông chủ, chúng ta sợ rằng chỉ có thể ôm tiếc nuối, cuối cùng yên lặng chết đi.

- Thế nhưng, cũng là vì ta thay đổi pháp tắc thiên đạo, khiến cho ngươi nơi Thần Vực không chút kiêng nể tiến công…

Ánh mắt Tần Lập thâm thúy, nhìn ra phương xa:

- Đối với rất nhiều người mà nói, là ta đã hủy diệt sinh hoạt bình tĩnh của bọn họ.

- Không kiêng nể sao? Lão không nghĩ như vậy, Liên quân Thần Vực kia nếu thật sự không kiêng nể, đã sớm đánh vào nơi đây. Vì sao vẫn bao vây mà không tấn công, còn không phải vì sợ Đế vương tân tấn ngài đây sao?

Mạc Thanh Sơn cười khẽ nói:

- Nói tiếp, lão còn phái cảm tạ Tần tông chủ. Đứa nhỏ Mạc Bắc thật là may mắn, có thể đi theo bên người Tần công tử, thành tựu tương lai khẳng định vượt hơn lão không biết bao nhiêu!

- Trận nguy cơ này sớm muộn gì cũng sẽ trải qua, Giới Hạ sau này nhất định sẽ ngày càng tốt hơn! Pháp tắc thiên đạo thay đổi, làm cho linh khí trong thiên địa cũng bắt đầu phát sinh biến hóa. Thông Thiên Đại Đế hành động lần này, trình độ lớn nhất chưa chắc là vì nhắm tới Tần tông chủ. là hắn ta sợ Giới Hạ chia đi linh khí nơi Thần Vực thôi!

Mạc Thanh Sơn Nói rồi, cũng nhìn chân trời xa xôi:

- Không biết những người kia đang chuẩn bị gì, mấy tháng rồi vẫn đóng quân ở xa vạn dặm, không chịu tiến công.

-Bọn họ?

Tần Lập cười lạnh mấy tiếng:

- Bọn họ đang chờ xem chúng ta nội chiến đấy!

Khóe miệng Mạc Thanh Sơn khẽ kéo lên, giọng căm hận:

- Mắt thấy kẻ địch mạnh mẽ xung quanh, mấy tên không nên thân lại còn muốn đoạt quyền, thậm chí không thiếu thế lực, sợ rằng còn âm thầm liên hợp với đối phương?

Lúc này, bỗng nhiên có người từ dưới chân núi bay thẳng lên, từ xa đã hô:

- Tông chủ! Tông chủ! Không xong, các vị lão phu nhân đi dạo ở Liễu Thành, xảy ra xung đột với người ta bị giam ở trong Liễu Thành rồi!

Lão phu nhân là ai? Là Tần Hàn Nguyệt, vốn không già chút nào!

Tần Lập chân mày khẽ nhắn, khẽ hừ một câu:

- Liễu Thành…

-o0o-

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

——oo0oo——

857. Chương 866: Làm Bậy Không Thể Sống!

Liễu Thành, là một thành lớn phụ thuộc vào môn phái Viêm Hoàng, nhân khẩu chừng hơn trăm vạn!

Thành chủ Liễu Thành, họ Liễu, tên là Thiên Khung. Liễu Thiên Khung, người đứng đầu Thánh địa Nam Cương, là một nhân vật kiêu hùng thủ đoạn độc ác, nhiều năm qua vẫn bế quan tu luyện. Trước khi Tần Lập thay đổi pháp tắc thiên đạo, hắn đã là cảnh giới Thánh Chủ đỉnh cấp!

Một khi pháp tắc thiên đạo Giới Hạ thay đổi, Liễu Thiên Khung ngay lập tức đột phá cảnh giới Thần Vương, làm người đứng đầu Nam Cương, hắn chưa bao giờ nghĩ tới việc phái đầu nhập vào Tần Lập, ngược lại ngay lập tức dùng thế sét đánh không kịp bưng tai, tiêu diệt mấy gia tộc Nam Cương vốn có thực lực xấp xỉ Liễu gia, thành công leo lên cái ghế đệ nhất gia tộc Nam Cương

Chỉ tiếc loại này ngày cũng không duy trì được bao lâu, Liên quân nơi Thần Vực liền giết tới. Liễu Thiên Khung rất thông minh, Liên quân vừa đến, hắn liền liên hợp mười mấy thế lực siêu lớn ở Nam Cương, muốn cùng nhau chống lại Liên quân Thần Vực. Sau khi kích động mọi người thành công, Liễu Thiên Khung lại giữa đêm mang theo con cháu dòng chính gia tộc, gần như mang đi tất cả những tài phú có thể mang theo, hư không hoành độ thẳng đến Trung Châu!

Chống lại Thần Vực? Đầu óc bã đậu mới nghĩ tới chuyện chống lại Thần Vực.

Hắn chỉ mới thắng cấp cảnh giới Thần Vương mà thôi. Thánh Chủ Liên quân Thần Vực chẳng lẽ là bày biện hay sao?

Liễu Thiên Khung rất vô sỉ, nhưng cũng có thể nói hắn là thông minh. Cho nên, Liễu Thành liền sớm bám vào cạnh Viêm Hoàng Sơn, là một trong những thành trì thành lập sớm nhất!

Liễu Thiên Khung không phải một người dễ thỏa mãn, hắn là Thần Vương hùng mạnh! Hắn không muốn trở thành bất cứ một thế lực phụ thuộc nào!

Cho nên, khi Giới Hạ biến động xáo trộn, Liên quân Thần Vực thế như chẻ tre, tạo thành vô số môn phái bỏ trốn tới Trung Châu, hắn liền phái người bắt đầu mời chào thế lực đổ vỡ các nơi. Loại thế lực đỗ vỡ này, là thứ Liễu Thiên Khung thích nhất!

Nguyên nhân rất đơn giản, có thể chạy trốn tới Trung Châu, không có một ai không phải cường giả. Tùy tiện một người nào, cũng có được thực lực cảnh giới Địa Tiên. Hơn nữa, những môn phái gia tộc của những người này gần như đều bị đánh tàn phế, muốn chào mời những người này, thật quá dễ dàng.

Đương nhiên, những người chạy trốn tới đây cũng không phải kẻ ngốc, bọn họ càng hy vọng gia nhập vào môn phái Viêm Hoàng!

Tần Lập mở ra Thần Miếu, mở ra Tinh Không cổ Lộ, thanh danh của hắn cũng triệt để truyền khắp Giới Hạ. Lần này thay đổi pháp tắc thiên đạo, tuy rằng không có chứng cứ trực tiếp, nhưng gần như mọi người đều đang truyền nhau rằng: ở Giới Hạ, ngoại trừ Tần Lập ra, không có người thứ hai làm được điều này!

Biết Tần Lập đã đột phá cảnh giới Đế vương, ngoại trừ những người có quan hệ thân mật với Tần Lập ra, không có mấy người ngoài biết tới, biết được cũng sẽ không nói ra.

Nhưng biết pháp tắc thiên đạo Giới Hạ thay đổi, lại có vô số kẻ, phàm có nơi có người đi tới, gần như không ai không biết.

Môn phái Viêm Hoàng tuân theo lý niệm kiên trì của Tần Lập, tiến vào môn phái rất đơn giản, nhưng muốn có được địa vị cao hơn vậy thì rất khó.

Lại thêm những võ giả đến từ các nơi, tất cả đều có được một thân thực lực mạnh mẽ, bọn họ sẵn lòng gia nhập môn phái Viêm Hoàng, là kỳ vọng có thể trực tiếp được nhận một chức vị có địa vị thân phận tương đối cao, mà không phải trở thành Đệ tử đời thứ nhất đời thứ hai!

Cứ như thế, kế hoạch chào mời của Liễu Thiên Khung liền thuận lợi hơn nhiều, toàn bộ Liễu Thành hiện giờ đã trở thành thế lực cực mạnh ngoài môn phái Viêm Hoàng ra!

Nơi Thần Vực bao vây mà không tấn công, càng làm cho Liễu Thành dần dần trở nên kiêu ngạo.

Thậm chí, còn mơ hồ bắt đầu muốn thoát lý môn phái Viêm Hoàng, tự thành một thể.

Chỉ là Liễu Thiên Khung này cho tới nay coi như khiêm tốn, người bên dưới tuy rằng kiêu ngạo có thừa, nhưng bản thân Liễu Thiên Khung đa số thời gian đều bế quan tu luyện rất ít xuất hiện.

Sở dĩ Tần Hàn Nguyệt được gọi là lão phu nhân, đa phần là một loại tôn xưng của mọi người! Trên thực tế, hiện giờ bề ngoài Tần Hàn Nguyệt chẳng qua có vẻ hai bảy hai tám tuổi, dung nhan diễm lệ, không quen biết, căn bản không nghĩ tới nữ nhân này lại là mẫu thân của Tần Lập!

Tính tình Tần Hàn Nguyệt căn bản không phải người thích gây sự, rất nhiều người đều biết vị phu nhân này là mẫu thân Tần Lập, ai bị điên dám đi trêu chọc chứ? Chẳng phải chán sống hay sao?

Tần Lập trầm giọng hỏi:

- Các phu nhân đâu?

Người đến đây là một vị Chấp sự môn phái Viêm Hoàng, địa vị cũng không thấp, cũng vốn là người bộ tộc tử đồng, vô cùng trung thành với Vương giả tử đồng Tần Lập.

Nghe vậy, liền nói:

- Các vị phu nhân trừ đang bế quan, tất cả đều đi theo. Nhưng mà đối phương dường như có mấy cường giả Thần Vương. Thượng Quan phu nhân sợ xảy ra đại loạn, ảnh hưởng quá lớn, liền cho ta tới thông báo tông chủ.

- Được! Ta biết rồi, ngươi xuống trước đi.

Tần Lập nói xong, nhìn thoáng qua Mạc Thanh Sơn :

- Mạc tiên sinh, có hứng thú đi xem không?

- Tất nhiên!

Mạc Thanh Sơn cũng không nghĩ ra, lại có người dám tìm mẫu thân Tần Lập kiếm chuyện như vậy thậm chí càng nghiêm trọng hơn cả gây sự với Tần Lập.

Không cần phải nói, chỉ nhìn vẻ mặt không chút biểu tình của Tần Lập bây giờ, có thể biết được mặc kệ là ai trêu chọc Tần Hàn Nguyệt, hắn nhất định sẽ không may rồi!

Chỉ là, hiển nhiên có người không nghĩ như thế.

Ngưu Bôn cảm thấy danh tiếng của Tần Lập đều là do bên ngoài đồn đãi mà thành. Cái gì mở ra cánh cửa Thần Miếu, mở ra Tinh Không cổ lộ, chìa khoá ở trong tay hắn, hắn còn không mở ra được!

Nếu như hắn thật sự lợi hại, vì sao lại chạy trốn từ nơi Thần Vực về đây? Giống như chó nhà có tang, còn không bị người ta một hơi truy sát chạy về Giới Hạ?

Thiên đạo pháp tắc là do Tần Lập thay đổi? Ngưu Bôn càng không tin mặc dù mọi người đều nói thế, nhưng Ngưu Bôn cũng cười lạnh hỏi: “Các ngươi ai thấy được?”

Mọi người đều câm lặng.

Bởi vì không ai thấy được một màn này, ai cũng không dám khẳng định nói là thiên đạo pháp tắc Giới Hạ thay đổi, chính là do Tần Lập làm ra.

Môn phái Viêm Hoàng rất mạnh mẽ? Chẳng qua là một đám Địa Tiên thêm mấy cái Thánh Chủ mà thôi, nói thực lực, kém hơn Liễu Thành nhiều lắm! ở Liễu Thành này, mới chân chính là cường giả như mây!

Những thế lực trở thành chi nhánh môn phái Viêm Hoàng, ở trong mắt Ngưu Bôn càng không đáng nhắc tới. Võ giả mạnh nhất, chẳng qua là một số cảnh giới Địa Tiên. Thế lực như vậy có cũng như không, cũng chỉ có môn phái Viêm Hoàng mới tiếp nhận bọn họ!

Trong mắt Ngưu Bôn, Tần Lập cái tên trẻ tuổi xuất thần thế tục này, ngay cả lông còn chưa mọc đủ căn bản là những kẻ cố ý mạnh mẽ tuyên truyền ra. Cho nên, người khác e sợ Tần Lập, Ngưu Bôn hắn không sợ.

Ngưu Bôn, là tuyệt thế thiên tài Ngưu gia Nam Cương vào bảy ngàn năm trước!

Chỉ là thời đại có không có cách nói người ứng vận, nếu không thì còn có thể tới lượt Tần Lập nhận hay sao?

Ngưu Bôn lúc hơn hai mươi tuổi, tu luyện đến cảnh giới Nhân Tôn, hơn ba mươi tuổi thành công thắng cấp Phá Toái Hư Không, không đến bốn mươi tuổi liền đạt đến Đan Nguyên Anh Hóa. Hơn bảy mươi tuổi trở thành cường giả Lôi Kiếp, năm một trăm ba mươi lăm tuổi tu luyện đến cảnh giới Địa Tiên!

Lúc đó ở Nam Cương, tuyệt đối tính là tuyệt thế thiên tài kinh tài tuyệt diễm! Năm đó cùng Liễu Thiên Khung được xưng là Nam Cương Song Kiệt, thường xuyên cảm thán thời vận không đúng, không sinh ra ở thời đại Thái cổ. Nếu không, nào tới lượt bộ tộc Tử Đồng kiêu ngạo?

Hơn chín trăm tuổi đột phá cảnh giới Thánh Chủ, lúc hơn ba ngàn tuổi đạt tới Thánh Chủ đỉnh cấp. Mãi cho đến khi pháp tắc thiên đạo Giới Hạ thay đổi, một bước tiến vào cảnh giới Thần Vương!

Hình dạng Ngưu Bôn bề ngoài cũng chỉ ba bảy ba tám tuổi, rất trẻ tuổi. Thân phận hiện giờ của hắn, là phó thành chủ Liễu Thành,

Ngưu gia ở Nam Cương cũng có được một mảng lớn Thánh địa, cũng như Liễu Thiên Khung, Ngưu Bôn căn bản không nghĩ tới việc chống cự Liên quân Thần Vực, trực tiếp dời nhà bỏ chạy tới Viêm Hoàng Sơn.

Lúc đó Ngưu Bôn rất muốn thành lập một tòa thành trì của mình, Liễu Thiên Khung tìm tới hắn, đồng ý cho hắn chức phó thành chủ, không cần Ngưu gia bỏ một đồng tiền xây thành trì.

Ngưu Bôn mới động tâm, hắn cũng không nhiệt tình mưu cầu danh lợi, hơn nữa cũng hiểu đạo lý kẻ mạnh liên kết, lại thêm hai bên đi ra từ Nam Cương, tự nhiên nhanh chóng đạt thành hiệp nghị.

Theo Ngưu Bôn thấy, tính đi tính lại. Tần Lập chỉ mới hơn bốn mươi tuổi, mệt chết hắn cũng không thể trở thành cường giả cảnh giới Đế vương, ngay cả Thần Vương cũng không có khả năng.

Nói hắn là Thánh Chủ cũng đã đề cao hắn rồi. Những thế lực Tần Lập tiêu diệt trước đó, ở trong mắt Ngưu Bôn thì ngay cả hứng thú tiêu diệt cũng không có. Cho nên tuy rằng tới Viêm Hoàng Sơn, nhưng sâu trong lòng, Ngưu Bôn hoàn toàn khinh thường người như Tần Lập.

Liễu Thành rất phồn hoa, điều đó cũng dựa vào Liễu gia cùng Ngưu gia tài lực hùng hậu. Tuy rằng xa xứ, nhưng thành trì xây dựng rất nhanh, các mối mua bán nhanh chóng nhảy ra như nấm.

Hôm nay Ngưu Bôn đám gây chuyện, còn có một nguyên nhân căn bản nhất: mấy ngày trước, có người phía Liên quân Thần Vực tới tận cửa, đồng ý cho hắn cùng Liễu Thiên Khung, sau khi tiêu diệt môn phái Viêm Hoàng, Liên quân Thần Vực sẽ rút đi. Đến lúc đó, bọn họ sẽ trở thành người có quyền thế nhất Giới Hạ!

Không chỉ vậy, đối phương còn cho Ngưu Bôn cùng Liễu Thiên Khung, mỗi người ba ngàn cân Nguyên!

Ba ngàn cân Nguyên! Không phải ba ngàn viên linh Thạch Đầu!

Đây là thứ chân chính làm cho Thánh Chủ tăng lên cảnh giới thật nhanh, đối với Ngưu Bôn cùng Liễu Thiên Khung mà nói, còn có gì quý giá hơn thứ này?

Đối phương đáp ứng bọn họ, sau khi xong chuyện sẽ cho thêm mỗi người một vạn cân Nguyên!

Một vạn cân Nguyên, bảo bọn họ bán đứng cha ruột sợ rằng cũng sẽ đồng ý. Điều này có nghĩa bọn họ có thể tử cảnh giới Thần Vương nhất trọng, tăng lên nhị trọng, thậm chí càng cao hớn

Điều kiện của đối phương, là Liễu Thành dẫn đầu bức ép nhường vị, làm cho Viêm Hoàng Sơn loạn lên. Sau đó Liên quân Thần Vực giết tới, một hơi tiêu diệt toàn bộ môn phái Viêm Hoàng.

Loại chuyện tốt này, đi chỗ nào tìm? Bỏ qua lần này, sẽ không có lần sau nữa.

Lập tức, hai người Liễu Thiên Khung cùng Ngưu Bôn ăn nhịp với nhau, trở về Liễu Thành liền bắt tay làm chuyện này.

Tuy rằng nguy cơ bốn phía, nhưng Tần Hàn Nguyệt lại không cảm thấy sợ hãi. Nàng có địa vị rất đặc thù ở môn phái Viêm Hoàng, nếu như ngay cả vị "lão phu nhân" này cũng hoảng sợ, như vậy những người khác chẳng phai sẽ càng thêm sợ hãi?

Cho nên, mấy ngày nay Tần Hàn Nguyệt vẫn luôn kiên trì thường hay đi ra ngoài lộ diện, vẻ mặt bình thản dạo phố. Không nói, hành động của nàng, thật khiến cho nhiều người có được một loại lòng tin

Cho rằng Liên quân Thần Vực cũng không đáng sợ, cũng không phải không thể chiến thắng. Bởi vì ngay cả mẫu thân Tần Lập tông chủ còn không sợ, vậy bọn họ còn có gì phái sợ?

Tục ngữ nói trời làm bậy không sao cả, tự làm bậy không thể sống!

Ngưu Bôn nhận được tin nói mẫu thân Tần Lập theo một ít ngươi làm bạn, dạo quanh Liễu Thành, lập tức sinh ra một kế. Bắt giữ mẫu thân Tần Lập, còn sợ không áp chế được Tần Lập hay sao…

-o0o-

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

——oo0oo——

858. Chương 867: Đừng Làm Chuyện Đuối Lý!

Đợi khi thấy được Tần Hàn Nguyệt, Ngưu Bôn lập tức kinh ngạc không thôi, không ngờ rằng mẫu thân Tần Lập lại là mỹ nữ trẻ tuổi xinh đẹp như vậy. Loại nữ nhân này, nếu không thể thu vào phòng mình, quả thật là tiếc nuối cả đời mà!

Trước kia từng nghe nói các nữ nhân bên cạnh Tần Lập đều là tuyệt sắc khuynh, nhưng các nàng rất ít lộ diện, không ngờ tới mẫu thân Tần Lập cũng là tuyệt sắc như thế, Ngưu Bôn lập tức cảm giác mình như trẻ lại vài ngàn tuổi!

Cho nên mới nói, cho tới giờ trên thế giới này không thiếu người đầu óc có vấn đề. Hắn cũng không ngẫm lại, thế lực trên toàn thế giới bị đánh cho tàn phế, tất cả đều chạy trối chết tới Trung Châu, hội tụ đến môn phái Viêm Hoàng tìm kiếm sự che chở. Lẽ nào chỉ là bởi Tần Lập có được hư danh?

Vì sao Liên quân Thần Vực vây quanh đại thảo nguyên chỉ đóng quân ở xa ngoài vạn dặm? Chẳng lẽ sợ Ngưu Bôn hắn hay sao?

Xét đến cùng, chính là bởi sự kiêu ngạo cùng lòng dạ cường giả quấy phá, tự cho là đúng, luôn luôn cho rằng Tần Lập tuyệt đối không thể ở hơn bốn mươi tuổi đạt đến cảnh giới cao như vậy.

Lại sau khi lấy được một chút Nguyên, mà bắt đầu nghĩ rằng thế giới này đã bị hắn khống chế.

- Ngưu phó thành, ngài ngăn cản chúng ta, là có ý gì?

Bị Ngưu Bôn ngăn cản, Tần Hàn Nguyệt không chút sợ hãi. Tần Tuyết đi theo cùng Tần Hàn Nguyệt, vẻ mặt cũng mang theo khinh thường nhàn nhạt.

Một thời gian gần đây, bên trong các thành trì xung quanh Viêm Hoàng Sơn, bắt đầu xuất hiện một số lời hổn loạn. Như là nói thiên đạo pháp tắc thay đổi, là do Tần Lập làm ra, Tần Lập phải phụ trách chuyện này.

Còn có nói Liên quân Thần Vực chính là nhắm về phía Tần Lập, nhưng liên lụy tất cả các thế lực trên toàn thế giới, Tần Lập chết muôn lần cũng khó đền tội…

Đủ loại lời nói khó nghe, nhiều không kể xiết. Kỳ thật Tần Tuyết rất muốn nói đối với những người đó một câu: Đã như thế, các ngươi mặt dày mày dạn chạy tới Viêm Hoàng Sơn làm gì? Dứt khoát ở nhà chờ chết đi?

Chẳng qua Tần Lập xuất phát từ áy náy, một mực không đáp trả những lời chỉ trích này, cũng không cho môn nhân đệ tử môn phái Viêm Hoàng đáp lời lung tung. Loại nhẫn nhịn này, trên một trình độ nhất định, lại cổ vũ đối phương kiêu ngạo.

Giống như chuyện xảy ra hôm nay, nói đến còn không phải vì bọn họ không biết thực lực chân chính của Tần Lập, mới dám kiêu ngạo như thế? Nếu không, cho những người này mấy lá gan, bọn họ cũng tuyệt đối không dám làm ra loại chuyện này.

Tần Hàn Nguyệt lại nghĩ càng sâu hơn một chút, muốn đối ngoại phải an nội trước. Bọn họ đã phát giác ra gần đây Viêm Hoàng Sơn cũng không yên ổn càng đừng nói Tần Lập, sợ rằng đã sớm có quyết định đối với chuyện này.

Nếu như không cho những người này lộ ra bộ mặt thật, tùy tiện ra tay trấn áp, chỉ sẽ gây ra phản ứng ngược.

Cho nên, Tần Hàn Nguyệt không ngại giúp đỡ nhi tử, làm cho ngọn lửa này cháy mạnh một chút.

- Ngại quá, tại hạ mộ danh Tần phu nhân đã lâu, muốn mời Tần phu nhân đến quý phủ làm khách. Tần phu nhân ngay cả chút mặt mũi đó, cũng không cho được sao?

Tướng mạo Ngưu Bôn cũng được xưng là phong lưu phóng khoáng, mặc một thân trường sam màu trắng, trong tay còn cầm một chiếc quạt. Nếu như không biết, còn tưởng rằng đó là một thư sinh phong lưu, căn bản không nghĩ tới đây là một lão quái sống hơn bảy ngàn năm.

- Ngưu phó thành chủ, mời tôn trọng một chút! Nam nữ khác biệt, chú ý ngôn hành của ngài!

Tần Tuyết mắt lạnh nhìn Ngưu Bôn nói.

- ổ! Vị này… chính là Tần Tuyết tiểu thư như truyền thuyết đó chứ? Nghe nói, tiểu thư là con gái nuôi của Tần phu nhân? Ha ha, ta chỉ là có ý tốt mời các vị tới làm khách mà thôi. Tần Tuyết tiểu thư, có lẽ nghĩ nhiều rồi?

Ngưu Bôn nói, trong mắt lại hiện một tia dâm tà. Vừa rồi chỉ lo nhìn Tần Hàn Nguyệt, bây giờ mới phát hiện Tần Tuyết này cũng không kém chút nào! Hơn nữa, thân phận hai người này là mẹ con, nếu có thể cùng nhau… Ngưu Bôn cảm giác phía dưới của mình nháy mắt sưng lên, lại có chút nao nao khẩn cấp.

Tần Tuyết thấy dáng cười hèn mọn của Ngưu Bôn bỗng nhiên phẫn nộ. Vừa muốn phát tác, đột nhiên cảm giác hô hấp không được, lập tức cả kinh, nghe Ngưu Bôn đối diện quay sang thủ hạ nói:

- Tần phu nhân cùng Tần Tuyết tiểu thư mệt mỏi, các ngươi còn không nhanh tới dìu đi?

Trúng kế!

Người này tu luyện chiến Kỳ gì? Sao ta lại không nói ra tiếng được!

Tần Tuyết cùng Tần Hàn Nguyệt đều thất kinh.

Lúc này, trên bầu trời truyền tới một tiếng quát:

- Ngưu Bôn Người muốn chết!

Thượng Quan Thi Vũ dẫn theo Nam Cung Tử Lăng, Linh Nhi, Ngọc Châu, Hô Diên Kiêu Dương cùng Hạ Văn Vũ, Mạc Bắc, Kiên Kính chạy tới.

Hô Diên Kiêu Dương lăng không hạ xuống, chỉ vào Ngưu Bôn mắng to:

- Thứ chó má gì, còn không mau thả người ra cho ta!

- Ây da, đây là tác phong môn phái Viêm Hoàng? Thật sự là ngang ngược, ta sợ quá đi à.

Ngưu Bôn cười lạnh nói, tiếp đó biến sắc, nhìn người xung quanh nói:

- Người môn phái Viêm Hoàng đi tới Liễu Thành ta gây sự, các ngươi nói nên làm gì bây giờ?

- Đánh văng ra ngoài!

Đi theo bên cạnh Ngưu Bôn, đều là một đám người không sợ trời không sợ đất, cũng có ý nghĩa đen tối như Ngưu Bôn đã sớm không muốn thuần phục dưới môn phái Viêm Hoàng, lập tức ồn ào la to lên.

Hô Diên Kiêu Dương chỉ vào Ngưu Bôn lạnh lùng nói:

- Ngưu Bôn, bây giờ là lúc Liên quân Thần Vực vây công Giới Hạ ta, lẽ nào ngươi muốn làm tội nhân của toàn Giới Hạ hay sao?

- Chó má! Cái gì vây công Giới Hạ, còn không phải môn phái Viêm Hoàng các ngươi gây ra chuyện!

- Đúng thế, quả thật là chó má không thông mà. Môn phái Viêm Hoàng các ngươi chọc ra đại họa, lại khiến người cả thiên hạ gánh chịu!

- Không cần nhiều lời, cùng lắm thì hôm nay đánh một hồi! Đừng tưởng rằng người ta ai cũng sợ môn phái Viêm Hoàng các ngươi, lão tử không sợ!

Một đám người bắt đầu quát tháo, không ít người Liễu Thành cũng hùa theo gào thét.

Đi tới nơi này, đều là rời xa cố thổ, muốn nói trong lòng bọn họ không có chút oán niệm, đó là không thể nào. Nhưng phần oán niệm này, bọn họ không dám phát tiết với Liên quân Thần Vực, bởi vì ai cũng biết Liên quân Thần Vực hùng mạnh. Nhưng môn phái Viêm Hoàng tính là thứ gì chứ? Dù là các ngươi mạnh mẽ, vậy thì tính sao?

Căn nguyên xấu xa của con người, trong lúc đối ngoại thì là kẻ nhu nhược, ngược lại lúc đấu nội lại biến thành dũng sĩ.

Ngưu Bôn cười lạnh nói:

- Thấy không? Đây là ý dân? Hôm nay, ta ở đây phản kháng tác phong bá đạo của môn phái Viêm Hoàng các ngươi! Ta chẳng qua là có lòng tốt mời Tần phu nhân cùng Tần Tuyết tiểu thư đi làm khách, lại lọt vào các ngươi nhục nhã như thế, không lẽ các ngươi nghĩ rằng ta thật sự sợ các ngươi hay sao?

- Đúng thế, ai sợ chính là cháu nội các ngươi!

- Môn phái Viêm Hoàng, chẳng qua là ỷ vào có Tần Lập. Mấy người các ngươi tính là thứ gì?

- Tần Lập kia cũng chỉ là thổi phồng mà ra, khẳng định là tới nơi Thần Vực làm chuyện người người oán trách gì, mới lọt vào nơi Thần Vực truy sát. Hôm nay còn liên lụy chúng ta cửa nát nhà tan ta thấy đầu sò gây ra chuyện này, chính là Tần Lập mới đúng!

- Đúng!

- Đúng thế!

Một đám người dưới những kẻ cố ý kích động, không nhịn được bắt đầu gào thét.

- Im miệng cho ta!

Mạc Bắc đột nhiên phát ra một tiếng gầm to, lang nha bổng to lớn đập xuống mặt đất, mặt đất đá tảng cứng rắng trực tiếp vỡ thành phấn, Mạc Bắc lạnh lùng nhìn Ngưu Bôn:

- Nếu không phải Liên quân Thần Vực vây quanh, không muốn tự loạn, lão tử là người đầu tiên đập chết các ngươi!

- Có Liên quân Thần Vực vây quanh thì sao, loại Rác rưởi này chết thì chết, Mạc Bắc, Kiêu Dương, các ngươi nhớ kỷ, cứ mãi nhường nhịn, là không được!

Một tiếng nói nhàn nhạt, truyền từ bầu trời xuống. Một bóng người, thoáng cái liền tới.

Mạc Thanh Sơn theo sát phía sau Tần Lập, mắt lạnh nhìn một màn như hài kịch này, trong lòng cảm thán: xem ra thế giới này thật đúng là cần một người như Tần Lập, đánh vỡ hết thảy trói buộc, thành tựu vương vị vô thượng! Có cơ hội tranh hơn thua với Giới Thượng cùng Vực Ngoại, nếu không thì Giới Hạ vĩnh viễn là hạng lạc hậu chịu khi dễ!

-Tần Lập?

Ngưu Bôn mới lần đầu nhìn thấy người trẻ tuổi trong truyền thuyết, bị nói vô cùng kỳ điệu. Nghe tiếng không bằng gặp mặt, phát hiện Tần Lập lại trẻ tuổi như vậy, vẻ cười lạnh, trên mặt Ngưu Bôn càng thêm đậm.

Lúc này, Liễu Thiên Khung tới từ xa xa, ở thật xa đã hô lên:

- Mọi người đừng đánh, ngàn vạn lần đừng đánh! Đừng vì chút hiểu lầm, mà tổn thương đến người khác!

Trong lòng Ngưu Bôn bất mãn, thầm mắng: Liễu Thiên Khung ngươi giả đò cái quái gì? Lúc chia Nguyên tích cực cỡ nào, lúc đối mặt Tần Lập lại muốn giả thành người tốt? Người sợ Tần Lập, lão tử không sợ!

Nghĩ thế, Ngưu Bôn cười lạnh nói:

- Hóa ra ngươi chính là Tần Lập. Một thằng nhóc con, vừa rồi ngươi nói cái gì? Ai là rác rưởi?

Lúc này Liễu Thiên Khung đã tới gần, mặt cười làm lành nói:

- Hiểu lầm, tất cả đều là hiểu lầm mà thôi. Ngưu phó thành, làm sao có thể nói chuyện với Tần tông chủ như thế? Mấy người chúng ta đi tới đây, đã được Tần tông chủ chiếu cố biết bao nhiêu, nói tới, đều là thiếu Tần tông chủ nhân tình rất lớn nữa…

- Thành chủ, ngài như vậy là có ý gì?

Ngưu Bôn đứng đó, mặt lạnh nhìn Liễu Thiên Khung. Người khác sợ Liễu Thiên Khung ngươi, Ngưu Bôn ta không sợ!

"Ngưu phó thành, tin tức có sai lầm. Tần Lập này, có thể thật là một Đế vương!"

Liễu Thiên Khung âm thầm truyền âm cho Ngưu Bôn:

"Mẹ nó. chúng ta có lẽ bị đám khốn nơi Thần Vực kia đùa giỡn rồi!"

"Cái gì?"

Sắc mặt Ngưu Bôn lập tức thay đổi, đầu tiên là tái mét, nháy mắt trở nên tái nhợt. Không có gì, bị dọa thôi!

Nếu chuyện này là thật, vậy hành động của hắn quả thật là muốn chết!

Cảnh giới Đế vương… Cuối cùng có thực lực cỡ nào, bọn họ chưa thấy qua. Nhưng pháp tắc thiên đạo Giới Hạ thay đổi, chính bản thân bọn họ đã trải qua!

Nếu Tần Lập thật là cường giả cảnh giới Đế vương, vậy chẳng phải nói thiên đạo pháp tắc Giới Hạ thay đổi thật sự có quan hệ tới hắn? Còn nghĩ lại Liên quân Thần Vực vây mà không công. Ngưu Bôn đột nhiên rất muốn hung hăng tát mình một cái. Trong ánh mắt hắn nhìn về phía Liễu Thiên Khung, bỗng nhiên mang theo vài phần rõ ràng. Hắn không tin Liễu Thiên Khung chỉ vừa mới biết chuyện này.

Tên khốn này, rõ ràng là muốn đẩy mình tới con đường chết mà!

Lúc này Liễu Thiên Khung cũng không nhìn Ngưu Bôn, vẻ mặt hổ thẹn nhìn Tần Lập xin lỗi nói:

- Tần tông chủ, thật là có lỗi. Ngài xem, chuyện này nào..

Vừa nói, vừa xoa xoa tay, làm ra vẻ rất khó xử.

Tần Lập bỗng nhiên cười cười, hỏi:

- Nguyên nơi Thần Vực, cảm giác sử dụng cũng không tệ chứ?

Tần Lập nói ra một câu này, như một tiếng sấm nổ, nháy mắt làm cho hai người Liễu Thiên Khung cùng Ngưu Bôn chấn động như hóa đá, nghẹn họng trân trối không nói ra lời.

Mạc Thanh Sơn ở bên cạnh, cười lạnh:

- Muốn người khác không biết, biện pháp tốt nhất chính là đừng làm chuyện đuối lý!

-o0o-

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

——oo0oo——

859. Chương 868: Một Chỉ Bắn Chết!

Liễu Thiên Khung cổ kiên trì nhìn Tần Lập cười nói:

- Tần tông chủ nói gì vậy, ta nghe không hiểu!

- Tần tông chủ nói xấu thành chủ chúng ta!

- Đúng, ngươi vu hãm tông chủ chúng ta!

- Tần Lập muốn chiếm đoạt Liễu Thành chúng ta, biến chúng ta trở thành một thế lực của hắn!

- Đúng vậy, chúng ta quyết không thể để cho hắn thực hiện được gian kế!

Trong đám người bỗng nhiên truyền ra mấy tiếng hét chói tai, ngay sau đó liền có rất nhiều người hưởng ứng theo. Vô số người vây xem, đã bắt đầu có dấu hiệu náo động.

Đại đa số thế lực trong Liễu Thành, tất cả đều tới từ Nam Cương. Rời xa quê hương, vốn tâm tình đã nóng nảy, lại thêm Liên quân Thần Vực áp bách, càng làm cho người ta có một loại cảm giác không thở được, ở sâu trong nội tâm mỗi người, đều cất giấu một cỗ náo động, hiện giờ một khi bị khiêu khích, rất nhiều người liền kêu gào theo.

Tần Lập thản nhiên đứng đó, một cỗ khí thế lẫm liệt trực tiếp bùng phát ra từ thân thể, oai lực Đế vương!

Trực tiếp làm cho tất cả những người gào thét, nháy mắt ngậm miệng lại.

Cỗ hơi thở này phát tán ra, cả tòa Liễu Thành hoàn toàn nằm trong sự bao phủ khí tràng của Tần Lập. Trong mắt mọi người, tràn ngập kinh hãi.

Thời gian lâu như thế, không ai chân chính thấy được vị tông chủ môn phái Viêm Hoàng ra tay, tiêm thức mọi người đều quên đi uy danh Tần Lập, cuối cùng làm sao đi ra.

Điều này cũng khó trách, những người này đều là chạy trốn từ các nơi đến đây. Ban đầu khi bọn họ trốn chết, đều nhắm về phía Trung Châu. Tới Trung Châu rồi, rất nhiều người nói rằng ở chỗ môn phái Viêm Hoàng mới là vùng đất lành chân chính , nói rằng Tần Lập là người ứng vận, mở ra Thần Miếu, mở ra Tinh Không cả Lộ, cũng chỉ có người ứng vận mới có thể ngăn cản cơn sóng dữ, ngăn cản trận tai nạn này.

Hơn nữa đã có rất nhiều môn phái đóng quân ở môn phái Viêm Hoàng, càng có rất nhiều thế lực dứt khoát trực tiếp nhập vào môn phái Viêm Hoàng, trở thành một chi nhánh môn phái Viêm Hoàng.

Cho nên, lúc đó các thế lực này đã ở trong trạng thái hoảng loạn, tự nhiên theo dòng người chạy tới cực Tây. Cứ thế, người càng tụ càng đông!

Cho nên, mặc dù mọi người đều biết danh tiếng Tần Lập, nhưng chân chính thấy qua Tần Lập ra tay, gần như không có. Thậm chí ngay cả chân thân Tần Lập, ở giữa bọn họ, đa số đều chưa thấy qua.

Trong đám người, bỗng nhiên có người hét to:

- Liễu Thiên Khung, tên khốn kiếp kia. Ngươi làm hơn ba mươi thế lực chúng ta tử thương thảm trọng, ngươi lại chạy tới chỗ này trước tiên!

- Đúng thế. chúng ta còn thủ vững tới cuối năm, sắp dốc hết sạch cả tinh nhuệ trong tộc, còn ngươi từ giữa tháng bảy đã lén mang theo tinh nhuệ gia tộc trốn đi! Liễu Thiên Khung, ngươi chính là một kẻ lừa đảo!

Người từ các thành trì khác chạy tới, rốt cuộc bắt đầu có người phản kích Liễu Thiên Khung.

Tần Lập cũng không nhiều lời, chỉ phân phó một tiếng, có người trực tiếp áp giải một người tới, trong đám đông lập tức không nhịn được kinh hô liên tục.

Bởi vì người này, chính là Liễu Ngọc Thạch, thiếu thành chủ Liễu Thành, huyền tôn của Liễu Thiên Khung!

Nói tới Liễu Ngọc Thạch này, toàn Liễu Thành không ai Không biết không ai không hiểu. Cũng không phải do thiên phú Liễu Ngọc Thạch này rất cao, không đến trăm tuổi đã trở thành một Địa Tiên đại năng.

Mà là tác phong của ngươi này, gần như không chuyện ác gì không làm! Quả thật là một cái ác ma. Rất khó tưởng tượng, người như thế lại có được thiên phú tốt như vậy.

Cho nên mới nói, kỳ thật trời cao cho tới giờ vẫn không công bằng.

Liễu Ngọc Thạch tới Liễu Thành này, tác phong vẫn không thay đổi, khinh nam bá nữ như cơm bữa. Nếu không phải có Liễu Thiên Khung áp chế, không cho hắn đi Viêm Hoàng Sơn gây chuyện, sợ rằng vị thiếu thành chủ này đã sớm xông lên Viêm Hoàng Sơn mỹ nữ như mây trong truyền thuyết, kiến thức một phen.

Nhưng không ai ngờ tới, lúc này hắn bị Tần Lập bắt giữ, hơn nữa nhìn bộ đáng ũ rũ, hiển nhiên đã chịu khô một phen.

Liễu Thiên Khung không nhìn đám người chỉ trích, chỉ là một đám chó nhà có tang mà thôi, không đủ sợ hãi. Hắn nhìn Tần Lập, híp mắt hỏi:

- Tần tông chủ, ngài như thế… là có ý gì?

Tần Lập nhìn thoáng qua Liễu Ngọc Thạch, nhàn nhạt nói:

- Chính ngươi nói đi.

- Lão tổ tông, ta có lỗi với ngài, có lỗi với ngài. Bọn họ, đám người này mới là ác ma thật sự, ta… ta không thể không nói mà!

Liễu Ngọc Thạch nhìn thấy Liễu Thiên Khung, lập tức không nhịn được nước mắt giản giụa, bộ dạng có bao nhiêu uất ức thì có bây nhiêu uất ức.

- Ngươi… Ngươi…

Liễu Thiên Khung chỉ vào vãn bối mà mình xem trọng nhất gia tộc, thậm chí dự tính truyền lại chức thành chủ Liễu Thành cho hắn. Lại không ngờ rằng, vãn bối gia tộc này lại phản bội mình.

- Liễu thành chủ, ngươi còn có lời gì muốn nói?

Tần Lập nhàn nhạt nhìn thoáng qua Ngưu Bôn bên kia đã sớm mặt xám như tro tàn, nhìn Liễu Thiên Khung hỏi.

- Ta không phục!

Liễu Thiên Khung cổ họng phát ra một tiếng gầm rú:

- Tần Lập, ngươi dám nói thiên đạo pháp tắc thay đổi, không phải do ngươi dựng lên? Ngươi dám nói Liên quân Thần Vực đánh Giới Hạ, không phải do ngươi dựng lên? Những điều này, đều là do ngươi sai! Dựa vào cái gì muốn những người chúng ta phải gánh chịu? Đúng thế, là ta chạy trốn tới đây, là bởi vì Tần Lập ngươi hùng mạnh, muốn tìm kiếm sự che chở. Nhưng ngươi, người của ngươi, đều ở trên Viêm Hoàng Sơn có đại trận thủ hộ. Chúng ta… chúng ta có cái gì? Ngươi còn giả mù sa mưa chạy tới thành thị của chúng ta bố trí một bộ trận pháp thì coi như xong. Ai chẳng biết, năng lực phòng ngự trận pháp này căn bản khôngthể so sánh với Viêm Hoàng Sơn của ngươi! Tần Lập, ngươi chính là một kẻ tiểu nhân tư lợi! Liễu Thiên Khung ta thà rằng đầu nhập vào Liên quân Thần Vực, cũng không muốn đứng chung với ngươi!

- Ngưu phó thành chủ, ngươi thì sao? Ngươi có lời gì muốn nói không?

Tần Lập nhìn thoáng qua Ngưu Bôn đứng ở nơi đó, im lặng không nói.

- Tần tông chủ, ta phục rồi!

Nét mặt anh tuấn của Ngưu Bôn hiện ra một tia cười khổ:

- Nếu như ngay từ đầu ta biết được thực lực Tần tông chủ, ta tuyệt sẽ không làm ra hành động ngu xuẩn là địch với Tần tông chủ. Chỉ hy vọng, Tần tông chủ có thể đối xử tốt với tộc nhân của ta. Chuyện này là lỗi của một mình tạ không có quan hệ tới họ!

Tần Lập thầm nghĩ: tính tình Ngưu Bôn này, thật là thức thời.

Lập tức gật đầu, nói:

- Được, ngươi yên tâm đi đi, ta sẽ không giận chó đánh mèo tới tộc nhân của ngươi.

- Lão tổ tông!

Trong đám người, có một số người khóc lớn. Những người này, đều là tộc nhân của Ngưu Bôn.

- Được rồi, lão tử hoành hành Nam Cương bảy ngàn năm, sống tới hôm nay, thành công bước vào cảnh giới Thần Vương, cũng đủ rồi!

Ngưu Bôn giận dữ hét:

- Là tộc nhân của ta, ai cũng không được trách tội Tần tông chủ, là ta nhất thời hồ đồ, trúng gian kế Liên quân Thần Vực. Người Ngưu gia ta, không có nhu nhược, không được pháp khóc! Ngậm miệng lại cho ta! Ta dù là chết, cũng sẽ không bỏ qua cho đám tiểu nhân nơi Thần Vực!

Ngưu Bôn Nói rồi, hành lễ thật sâu với Tần Lập, bay lên, nhắm hướng đông phóng đi như chớp.

Hô Diên Kiêu Dương cau mày, vừa muốn đuổi theo, bị Tần Lập ngăn cản, khẽ giọng nói:

- Hắn đi tìm Liên quân Thần Vực liều mạng.

- Lỡ như hắn…

Hô Diên Kiêu Dương có chút chần chờ.

Tần Lập cười khẽ nói:

- Yên tâm, tộc nhân hắn đều ở chỗ này!

Liễu Thiên Khung thừa cơ hội này, đột nhiên bùng nổ đánh về phía Tần Hàn Nguyệt đứng ở gần đó, sắc mặt vô cùng dữ tợn, hiển nhiên cùng đường hết lối, vị thành chủ Liễu Thành này không muốn chết, muốn bắt Tần Hàn Nguyệt làm con tin có ý muốn đầu nhập vào Liên quân Thần Vực.

Tần Lập hừ lạnh một tiếng, nhấc tay chỉ ra một ngón một đạo hỗn độn khí bắn về phía Liễu Thiên Khung.

Liễu Thiên Khung lập tức tế ra một tấm chắn, trên tấm chắn tản ra khí tức cổ xưa, bên trên điêu khắc hoa văn Thần bí cổ kính. Tấm chắn hình chữ nhật vừa xuất hiện giữa không trung, liền có người không khỏi kinh hô.

- A! Là Hoang cổ Thuẫn!

- Đó là bảo vật gia truyền Liễu gia, có người nói do đại thần Hoang cổ ngưng luyện thành!

- Sợ là Liễu Thiên Khung đã sớm chuẩn bị!

- Hoang cổ Thuẩn, có người nói lúc Liễu Thiên Khung thắng cấp cảnh giới Thần Vương, từng dùng một kiếm toàn lực chém lên trên đó, nhưng không lưu lại một chút vết tích nào, quả là trọng bảo chân chính!

Trong đám người, lập tức truyền ra một trận bàn tán.

Phốc!

Đạo hỗn độn khí trực tiếp xuyên thủng Hoang cổ Thuần, bắn lên mi tâm Liễu Thiên Khung, đánh xuyên qua đầu Liễu Thiên Khung!

Một kích mất mạng!

- Trời ạ! Đây là vô thượng cường giả cảnh giới Đế vương hay sao?

- Quá lợi hại rồi, một chỉ liền đánh chết một Thần Vương. Khó trách Liên quân Thần Vực vẫn vây quanh nơi này, mà không dám thật sự đánh tới, hóa ra Tần tông chủ thật sự đã đạt đến cảnh giới Đế vương!

Người có thể đứng ở đây, quá nửa đều là có chút kiến thức, đã giao thủ với Liên quân Thần Vực. Cho nên, cũng có hiểu biết nhất định với cường giả trên Địa Tiên, biết cường giả cảnh giới Đế vương gần như đã là cực hạn mà con người có thể đạt tới!

- Tần tông chủ trẻ tuổi như vậy, đã trở thành cường giả cảnh giới Đế vương, khó trách Thông Thiên Đại Đế thà rằng hung hãn phát động chiến tranh, cũng phải tiêu diệt hắn.

- Tần tông chủ đã sửa đổi pháp tắc thiên đạo Giới Hạ, đây là tạo phúc cho tất cả võ giả Giới Hạ, đó là trừ đi trói buộc cho mọi người đột phá cảnh giới Địa Tiên, Thông Thiên Đại Đế tự nhiên sẽ nổi giận.

- Thông Thiên Đại Đế kia vốn cũng không phải thứ gì tốt, mọi người đừng tưởng rằng Liên quân Thần Vực công kích Giới Hạ hoàn toàn là bởi Tần tông chủ, lẽ nào các ngươi đã quên Trung Châu thời đại Thái cổ đã bị tiêu diệt thế nào hay sao?

- Đúng thế, còn có người bộ tộc tử đồng trải qua trận chiến kia còn sống mà, ở ngay trong môn phái Viêm Hoàng của Tần tông chủ, ta đã từng thấy qua!

Phải thừa nhận, thực lực quá là một thứ tốt. Tần Lập một chiêu bắn hạ Liễu Thiên Khung, gần như mọi người đều thay đổi thái độ, bắt đầu nói lời tốt cho Tần Lập.

Chỉ có tộc nhân Liễu gia, mỗi người đều ngây ngốc ở đó, cũng không biết là ai hô một tiếng:

- Mọi người cùng tiến lên, báo thù cho lão tổ tông!

Ầm!

Trên con phố, một đám người liền tản ra, vốn các thế lực quy thuận Liễu Thành, toàn bộ tránh ra thật xa, lộ ra người kêu gọi đứng lẻ loi ở đó.

Vào lúc này, có không biết bao nhiêu người đang thầm mắng trong lòng: ngu ngốc, muốn chết cũng đừng kéo theo chúng ta!

Tần Lập nhàn nhạt nhìn thoáng qua kẻ vừa kêu gào báo thù cho Liễu Thiên Khung, không để ý đến hắn. Người như thế, tự nhiên sẽ có người xử lý, đi tới cạnh Tần Hàn Nguyệt. Tần Lập nhẹ giọng nói:

- Mẩu thân, làm ngài bị kinh hoảng rồi!

- Mẩu thân không sợ bọn họ!

Tân HànNguyệt tràn ngập kiêu ngạo ưỡn ngực, chỉ vào đám người Liễu Thành:

- Bởi vì mẫu thân biết, bọn họ, kể cả đám người vây quanh chúng ta, không phải là đối thủ của con!

Tần Lập không nhịn được âm thầm cười khổ, thầm than bà mẹ của mình quả thật là có đủ lòng tin với mình mà.

Liên quân Thần Vực vây mà không công, nguyên nhân căn bản nhất không phải là những người đó sợ mình. Từ chỗ Diệp Tử Kỳ biết được, chín Thánh địa, cộng thêm dòng chính Thông Thiên Đại Đế hoàn toàn là bởi chưa đàm phán phân chia lợi ích xong, mới không trực tiếp đánh tới!

Một khi bọn họ nói xong phương thức phân chia lợi ích, như vậy công kích thủy triều sẽ lập tức bắt đầu…

-o0o-

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

——oo0oo——

860. Chương 869: Người Đánh Không Lại Ta!

Những người chưa tận mắt thấy Tần Lập ra tay, hoài nghi Tần Lập là kẻ có tiếng không có miếng. Những người trước đó chửi bởi Tần Lập, ngông cuồng làm bậy, vào lúc này toàn bộ câm miệng tập thể.

Cường giả cảnh giới Đế vương, thật sự không phải bọn họ có thể tưởng tượng!

Dù là Liễu Thiên Khung cảnh giới Thần Vương, bởi mới bước vào cảnh giới này không lâu, có chút có danh không thực, nhưng dù sao cũng là Thần Vương đó!

Trước kia ở thời đại mà Địa Tiên là người mạnh nhất Giới Hạ, quả thật mạnh mẽ không thể tưởng tượng được!

Đặt ở nơi Thần Vực, võ giả cảnh giới Thần Vương cũng có địa vị cực cao!

Một cường giả như vậy, đặt trước mặt Tần Lập, không ngờ… đỡ không được một chỉ của hắn!

Trên thế gian này, nếu đơn đả độc đấu, ngoại trừ Thông Thiên Đại Đế ra thì còn có ai là đối thủ của Tần Lập?

Ba ngày sau, truyền đến tin tức Ngưu Bôn xông vào đại doanh Liên quân Thần Vực ở phía đông. Sau một phen huyết chiến, chém giết bảy tám Thánh Chủ cuối cùng dùng phương thức tự bạo trọng thương một Thần Vương!

Tin tức truyền về, Tần Lập im lặng một hồi sau đó phân phó:

- Sau này Liễu Thành sửa làm Ngưu Thành!

Ngày thứ tư, dưới Viêm Hoàng Sơn, một nam tử trẻ tuổi quần áo trắng tuyết, xinh đẹp tới mức làm cho nữ nhân cũng phải đố kỵ. Người này chỉ đích danh, muốn khiêu chiến Tần Lập!

Tuyệt thế cường giả tự xưng là người ứng vận khác, từ Giới Thượng đuổi tới Giới Hạ, rốt cuộc tìm được Tần Lập!

- Tần Lập. Nhớ kỷ tên của ta, ta là Hoa Phong!

Nam tử xinh đẹp tới mức làm cho nữ nhân tự ti, không kiêu ngạo ngang ngược, không ngông cuồng ta đây, chỉ là vẻ mặt khinh miệt nhìn Tần Lập, nhàn nhạt nói.

- Người là nữ giả nam trung phải không?

Tần Lập nhìn thoáng qua hầu kết nổi lên rõ ràng trên cổ Hoa Phong, mỉm cười nói.

- Ngươi… Ngươi dám sỉ nhục ta!

Hoa Phong bỗng nổi giận, hắn tuyệt không thích tướng mạo này của mình. Nếu như có thể, Hoa Phong thà rằng tự biến mình thành một nam nhân cao to thô kệch, cũng không muốn mình có một bộ dạng khiến nữ nhân phải tự ti như thế này.

- Đã từng có rất nhiều người chế nhạo tướng mạo của ta…

Hoa Phong cắn răng, lạnh lùng nhìn Tần Lập.

- Bọn họ như thế nào?

Tần Lập rất phối hợp hỏi một tiếng, không biết vì sao khi đối mặt với Hoa Phong, Tần Lập có một loại cảm giác không nhịn được cười. Mặc dù kẻ địch bao vây xung quanh, bầu không khí Viêm Hoàng Sơn hết sức khẩn trưởng, nhưng Tần Lập vẫn không nhịn được, tràn ngập cảm giác đùa cợt với mỹ nam tử trẻ tuổi này.

- Bọn họ, đều đã chết.

Hoa Phong nhìn bộ dạng Tần Lập không chút để ý, tức muốn nổ phổi. Đây là Tần Lập người ứng vận được nói vô cùng kỳ diệu hay sao? Đây là Tần Lập được xưng thay đổi thiên đạo pháp tắc Giới Hạ? Đây là Tần Lập đột phá đến cảnh giới Đế vương?

- Ta muốn giết ngươi!

Tiếng quát của Hoa Phong như xuyên thấu ra từ hàn băng vạn năm, không chút dấu hiệu đột nhiên ra tay!

Không sử dụng bất Kỳ binh khí gì, cứ thẳng một chưởng đánh về phía mặt Tần Lập, hắn muốn dùng một chưởng đánh chết cái tên dám cười nhạo diện mạo của mình.

Ẩm Huyết Bàn Long Kiếm trong tay Tần Lập liền thu về, tiếp đó lao thẳng về phía Hoa Phong.

Cận chiến hả? Ai sợ!

Bùm!

Một tiếng vang thanh thúy, hai người đấu một chưởng, thoạt nhìn giống như hai kẻ vừa mới học võ thuật đang chiến đấu. Những người xem chiến, căn bản không cảm nhận được không gian sinh ra bất kỳ dao động gì!

Chỉ có hai người Tần Lập cùng Hoa Phong, mới rõ ràng nhất. Thực lực hai người đều đã đạt tới cảnh giới chí cao, đem tất cả lực lượng đều ẩn chứa trong bàn tay, không chút lộ ra ngoài.

Nói cách khác, một tiếng thanh thúy vừa rồi, là do hai người trẻ tuổi cảnh giới Đế vương, dùng hết mười phần lực lượng va chạm với nhau!

Chẳng qua đem tất cả lực lượng đều khống chế trong cơ thể, căn bản không lộ ra ngoài một tia nào!

Người này, cũng đã bước vào cảnh giới Đế vương!

Trong lòng Tần Lập thầm nghĩ: khó trách tự tin như thế. Vừa nghĩ, nháy mắt hai người đã giao nhau bảy tám hiệp.

Tần Lập không vận dụng lực lượng cực mạnh, Hoa Phong cũng không kém!

"Tiểu tử này… cuối cùng nhảy từ đâu ra?"

Tần Lập cau mày, tránh khỏi một chưởng Hoa Phong đánh tới ngực, sau đó một quyền hung hăng đánh vào bụng Hoa Phong.

"Tần Lập này cũng không phải chỉ có hư danh, nhưng ta có truyền thừa Lang Gia, mới có thể tăng lên nhanh như vậy. Hắn là người trẻ tuổi sinh ra ở Giới Hạ, dựa vào cái gì có được thực lực hôm nay? Truyền thừa gia tộc Thần Vương hay sao?"

Hoa Phong vừa đánh, trong lòng liền âm thầm phủ định suy đoán này.

Nếu gia tộc Thần Vương mạnh mẽ như thế, năm đó cũng không bị Thông Thiên Đại Đế diệt mất!

Bùm bùm bùm bùm bùm bùm bùm bùm!

Giữa hai người đánh đi đánh lại, tốc độ càng lúc càng nhanh, cuối cùng chỉ còn lại hai cái bóng nhàn nhạt, làm cho những người ở phía dưới trợn mắt há mồm.

- Tần tông chủ đang làm cái gì vậy? Hai cái võ phu đánh nhau hay sao?

- Thật là nhìn không hiểu mà, cảm giác như giữa quyền cước của bọn họ rất có lực lượng, nhưng vấn đề là… ngươi nhìn không gian kìa, không có một chút dao động nào!

- Đúng thế, ta là võ giả Lôi Kiếp, một kích toàn lực cũng có thể đánh bầu trời ra một cái lỗ thủng mà?

- Thật là bí hiểm!

- Ta thấy cái này không có gì bí hiểm cả, mà là hai người đang thử lẫn nhau?

Nghe nói có người đến khiêu chiến Tần Lập, vô số người liền chạy đến xem, nhưng lại thấy được một màn làm bọn họ trợn mắt há mồm. Gần như không ai có thể giải thích được vì sao lúc hai người đánh nhau, ngay cả không gian cũng không đánh vỡ.

Dựa theo thực lực Tần Lập một chỉ bắn chết Thần Vương Liễu Thiên Khung, điều này không đúng chút nào!

Lẽ nào, hắn thấy Hoa Phong diện mạo xinh đẹp, liền động tâm tư khác?

Người sinh ra loại ý nghĩ này, không khỏi nhìn về phía các phu nhân của Tần Lập, thầm nghĩ nếu là thế, sợ rằng các nữ tử tuyệt sắc kia sẽ thương tâm muốn chết?

Trong vô số người vây xem, chỉ có một số ít người, biểu tình trên mặt càng ngày càng ngưng trọng.

Hô Diên Kiêu Dương, Hạ Văn Vũ, Ngọc Châu, Kiền Kính, bốn người này đã đạt đến cảnh giới nửa bước Thần Vương, ánh mắt nhìn không chớp mỗi một hình ảnh hai người đang chiến đấu.

Nam Cung Tử Lăng cũng chăm chú nhìn, chẳng qua cảnh giới của nàng kém một chút, chỉ có thực lực Thánh Chủ đỉnh cấp, cho nên xem còn có chút không hiểu.

Nhưng điều đó cũng không cản trở nàng rõ ràng tính nguy hiểm giữa hai người Tần Lập cùng Hoa Phong chiến đấu.

Hiển nhiên, Hoa Phong này tuyệt đối cũng là một cường giả cảnh giới Đế vương! Nếu không, thậm chí không đỡ được một ngón tay của Tần Lập!

Mà hai người ngươi tới ta đi, ở trên bầu trời đánh nửa ngày, lại thành cục diện bất phân thắng bại!

Điều này cũng đủ làm cho người ta kinh hãi. Hiển nhiên, Hoa Phong tự xưng phải là người ứng vận này, thực lực cũng mạnh đến thái quá!

Các nàng Thượng Quan Thi Vũ vừa bước vào cảnh giới Thánh Chủ, hoàn toàn nhìn không hiểu chiến đấu giữa hai người. Nhưng các nàng hiểu rõ Tần Lập, biết Tần Lập căn bản không phải loại người thích làm chuyện nhàm chán. Nếu không phải thực lực Hoa Phong đủ chiến đấu với hắn lâu như thế, chỉ sợ chiến đấu đã sớm kết thúc!

Chân chính sắc mặt càng ngày càng ngưng trọng, là đám cường giả cảnh giới Thần

Vương!

Lão già lông mi dài, Diệt Tuyệt Thượng Nhân, Ngao Thưởng Hải, Phong Tử Tiệm, Mạc Thanh Sơn còn có mười mấy cường giả Thần Vương không gia nhập môn phái Viêm Hoàng. Ngay từ đầu, bọn họ cũng chỉ cho rằng hai người đang thử nhau, nhưng theo tốc độ chiến đấu giữa hai người càng lúc càng nhanh, rốt cuộc bọn họ lĩnh ngộ ra: hai người này, căn bản đang dùng lực lượng bổn nguyên nhất chiến đấu!

Hai người Tần Lập cùng Hoa Phong, khống chế lực lượng đã đạt tới một cảnh giới cực cao. Mỗi một quyền , mỗi một cước của bọn họ, tất cả đều là lực lượng cảnh giới Đế vương, nhưng sẽ không gây ra bất cứ dao động ảnh hưởng gì đến không gian!

Nói không chút quá đáng, nếu như hiện giờ có một Thần Vương ngũ trọng đứng ở cạnh hai người, bị tay chân hai người thôi qua một cái, khẳng định sẽ bị trọng thương!

Về phần bọn họ, bất kỳ quyền cước của một trong hai người này, nếu bị đánh trúng thì xem chừng có thể trực tiếp bị đánh nổ!

- Người rất mạnh!

Hoa Phong lại hung hăng đánh một quyền với Tần Lập, khóe miệng rốt cuộc tràn ra một tia máu nhàn nhạt, cắn răng nói.

- Người cũng không yếu!

Tần Lập cảm giác được khí huyết trong thân thể đang sôi lên, đã bao lâu rồi không đánh đến thống khoái đầm đìa như vậy? Cảnh giới Đế vương, tuyệt đối là nơi đỉnh cao của tất cả võ giả, nắm giữ lực lượng cùng nguyên tố đều đã đạt tới một cực hạn!

Hai người đều dùng lực lượng bổn nguyên đánh nhau, không sử dụng bất Kỳ nguyên tố nào, bởi vì hai bên rất rõ ràng: sử dụng nguyên tố pháp tắc tự nhiên chiến đấu, ngoại trừ có thể phá hỏng mảnh thiên địa này thành những mảnh nhỏ, căn bản không tổn thương đối phương một cọng lông mao nào!

- Chẳng qua, Hoa Phong ta mới chân chính là người ứng vận!

Vẻ mặt tuấn mỹ của Hoa Phong hiện lên một tia kiên nghị. Chỉ có truyền nhân chân chính Lang Gia như ta, mới là tồn tại cực mạnh trên đời này!

Dù là Thông Thiên Đại Đế, cũng không được! Sớm muộn gì có một ngày ta sẽ dẫm hắn dưới chân!

- Người thích danh hào người ứng vận như thế? Cho ngươi là được.

Ầm ầm ầm!

Hai người lại va chạm lần nữa, loại lực lượng bổn nguyên cùng cấp cảnh giới Đế vương đánh tới làm cho hai người đều cực kỳ khó chịu.

- Ngươi… ngươi lại xem nhẹ danh hiệu người ứng vận như thế?

Hoa Phong sững sờ một lát, thiếu chút bị Tần Lập một chưởng đánh trúng ngực, cắn răng mắng một tiếng:

- Để tiện!

Nhưng trong lòng vô cùng kinh ngạc. Người ứng vận, đây không đơn giản là một danh hiệu. Nếu như hiện giờ còn có ai phá Giới phi thẳng, như vậy sợ rằng chỉ người ứng vận mới có thực lực này!

- Thông Thiên Đại Đế một mực tìm kiếm người ứng vận bù đắp mắt trận Thập Địa…

Tần Lập nói ra nguyên nhân hắn không muốn làm người ứng vận:

- Hơn nữa, ta không thích mấy chữ này!

- Người ứng vận bù đắp mắt trận?

Vẻ kinh ngạc của Hoa Phong không giống giả vờ, tiếp đó cười lạnh nói:

- Ngu xuẩn!

- Ngu xuẩn? Bây giờ hắn còn muốn nuốt sống ta, đem ta luyện hóa, đoạt lấy số mệnh trên người ta nữa đó.

Khi Tần Lập nghe Diệp Tử Kỳ nói đến chuyện về mình, cũng sững sốt nửa ngày, thầm mắng Thông Thiên Đại Đế điên rồi hay sao? Hắn muốn luyện hóa ta? Không hổ là chúa tể nơi Thần Vực mà, con mẹ nó đúng thật là một kẻ điên!

- Hiện giờ, chuyện Thông Thiên Đại Đế muốn làm nhất là muốn giết ngươi!

Hoa Phong vừa nói, bỗng nhiên sắc mặt biến đổi, thân hình lui ra, ngừng tay không đánh lạnh lùng nhìn chằm chằm bốn phương tám hướng xa xa, ở chân trời xa xôi, đội ngũ như thác lũ dùng tốc độ như tia chớp đánh tiến tới.

- Đám không nói chữ tín kia!

Hoa Phong bỗng lạnh lùng mắng một tiếng, nhìn sang Tần Lập nói:

- Chiếu theo ngươi nói, dù là ta đánh bại ngươi, Thông Thiên Đại Đế cũng tuyệt đối không bỏ qua cho ta?

- Ngươi đánh không lại ta!

Tần Lập nhún nhún vai, coi như trả lời.

-o0o-

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

——oo0oo——

861. Chương 870: Chiến Chiến Chiến Chiến!

- Cuồng vọng!

Khóe miệng Hoa Phong co quắp, bổng nói:

- Nếu không thì chúng ta so xem hai ta giết nhiều người Liên quân Thần Vực hơn thế nào?

Tần Lập sững sờ, còn nói ta cuồng vọng, ngươi càng cuồng vọng hơn cả ta nữa? Đây là Liên quân Thần Vực! Mười vạn người tới đây, tùy tiện một người nào cũng là cảnh giới Thánh Chủ đó!

Trong đó Thần Vương càng vô số kể, ít nhất cũng mấy trăm cái!

- Chuyện này không có quan hệ tới ngươi!

Tần Lập nhàn nhạt nói:

- Từ đâu đến thì quay về nơi đó, đừng chen vào vũng nước đục này!

Lúc này trong lòng Tần Lập đã đấy lên lửa giận hừng hực. Ngay từ đầu, ta đã chưa từng trêu chọc bất kỳ thế lực nào nơi Thần Vực, không chủ động khiêu khích Thông Thiên Đại Đế. Nhưng các ngươi, không ngừng bức ép tạ từ Giới Thượng đến Giới Hạ. Hôm nay, lại phái ra quân đội đông đúc như thế, muốn tiêu diệt cả nhà ta!

Tần Lập ta, hôm nay dù là chết, cũng sẽ không lui ra sau nửa bước!

Lúc này, các nàng Thượng Quan Thi Vũ cùng đoàn người Mạc Thanh Sơn cùng với cường giả các thành trì đối mặt Liên quân Thần Vực xông lên như thủy triều, tất cả đều bay lên trời, tự xếp thành hàng, đứng phía sau Tần Lập!

Mặc kệ trận chiến đấu này vì sao dựng lên, cũng không để ý thực lực của đối phương mạnh tới mức nào. Hôm nay, đều phải chiến! Phải tử chiến!

Cường giả nhân loại toàn Giới Hạ, coi như đều tụ tập đến nơi cực Tây Trung Châu, nơi đã từng là chiến trường thời đại Thái cổ ! Mười mấy vạn năm trước, cũng đã tàn phá một lần, mãi cho đến giờ cũng chưa hoàn toàn khôi phục lại.

Trận chiến đấu mười mấy vạn năm trước, tất cả cường giả trung Châu gần như hao hết một tia sức lực cuối cùng, chảy cạn giọt máu cuối cùng!

Đổi lấy, là mười mấy vạn năm hòa bình cho Giới Hạ!

Mà nay, nơi Thần Vực ùn ùn kéo tới, lúc này bọn họ cuốn tất cả người Giới Hạ vào trong trận chiến tranh này. Như vậy, cứ chiến đi!

Võ giả chân chính, tất cả đều có một trái tim kiên cường, cùng với ý chí bất khuất!

Địch mạnh ta yếu, đó không phải cái cớ để buông tha!

Hoa Phong cười lạnh, nhìn Tần Lập:

- Ngươi cho là lá gan của ta nhỏ hơn ngươi? Ngươi cho rằng hôm nay ta không xen vào vũng nước đục này, ngày mai Thông Thiên Đại Đế sẽ bỏ qua ta? Đừng có nằm mơ! Ta sẽ không đi! Ta không phải kề vai chiến đấu với ngươi, ta là đang…

Vừa nói, thân hình Hoa Phong hóa thành một đoàn ánh sáng, nhắm thẳng tới trận hình Liên quân Thần Vực.

- Chiến vì chính ta!

Tiếng nói của hắn theo gió lan đi, khoảng khắc thân ảnh biến mất trong hư không, rất nhiều người không nhịn được nhiệt huyết sôi trào.

Đúng thế, chúng ta đều chiến vì chính mình! Cũng là, chiến vì cả Giới Hạ!

- Trời ạ!

Có người đột nhiên nhìn qua phương hướng Hoa Phong vọt tới, không nhịn được phát ra tiếng kinh hô hoảng sợ cực điểm.

Nơi đó một mảng quầng sáng lớn, như mặt trời vừa lên, ánh sáng trực tiếp quét đi bóng tuổi. Mảnh ánh sáng này hung hăng đánh lên đám Liên quân Thần Vực vừa xông tới, có không biết bao nhiêu cường giả Liên quân Thần Vực như lúa mạch bị liềm cắt, ngã rạp thành từng mảnh!

Ở phía chân trời xa xa. truyền đến tiếng nói lành lạnh của Hoa Phong:

- Tần Lập, ngươi dám so không?

Tần Lập cười lạnh một tiếng, quay đầu lại nói với các nàng Thượng Quan Thi Vũ:

- Tụ lại một chỗ. Nhớ kỷ phải bảo vệ mình cho tốt!

Nói rồi, thả người cũng hóa thành một dải ánh sáng, đồng thời như đáp lời Hoa Phong, Ẩm Huyết Bàn Long Kiếm xuất ra, Duy Ngã Cửu Kiếm chém xuống. Một chiêu Sơn hà Vạn Lý che trời ngập đất trực tiếp trấn áp tới một hướng Liên quân Thần Vực!

Sơn hà Vạn Lý cảnh giới Đế vương, quả thật quá khủng bố. Một con sông sóng trào mãnh liệt, như thiên hà đổ xuống, trực tiếp cuốn đi mấy trăm võ giả cảnh giới Thánh Chủ. Dòng nước mãnh liệt này, lại khiến bọn họ không có chút phản kháng!

Một tòa núi cao khí thế hùng hồn, trực tiếp trấn áp cả một mảnh chiến sĩ Liên quân Thần Vực ở bên dưới. Ngoại trừ Thánh Chủ đỉnh cấp cùng cảnh giới Thần Vương ra, những người khác thật đúng là pháo hôi!

Uy lực Sơn hà Vạn Lý mãnh liệt làm cho Liên quân Thần Vực vỡ mật, bất luận con sông rít gào hay là ngọn núi khí thế hùng vĩ, hoặc là thảo nguyên vô tận, bên trên đều tản ra kiếm ý kinh người!

Đó là kiếm ý đến từ võ giả cảnh giới Đế vương!

Người nào có thể cản được?

- Tần Lập, đừng vội ngông cuồng. Tam Địa Lâm Võ Vượng tới chém ngươi!

- Tam Địa Lâm Võ Đồng tới chém ngươi!

- Tam Địa Lâm Võ Huy tới chém ngươi!

- Tam Địa…

Trong nháy mắt, có hơn ba mười cường giả cảnh giới Thần Vương đến tự tam Địa bay ra khỏi trung tâm, trực tiếp nhắm thẳng về phía Tần Lập. Một cỗ uy áp khủng bố, bao trùm lên Tần Lập!

Dù cho ngươi là nhiều như vậy cảnh giới Đế vương, thì sao chứ? Ta không tin nhiều cường giả cảnh giới Thần Vương như vậy, còn không trấn áp được một Đế vương sơ cấp như ngươi!

Chẳng qua, hiển nhiên bọn họ còn đánh giá thấp thực lực chân chính của Tần Lập!

Hơn ba mươi Thần Vương, trấn áp Đế vương nhị trọng tam trọng bình thường, sợ rằng đã đủ rồi. Nhưng muốn trấn áp Tần Lập, như vậy còn xa xa không đủ!

Tần Lập vận hành ngũ hành công pháp, lên đến mức tận cùng!

Chiến Kỳ Cửu Thiên Thập Địa Duy Ngã Độc Tôn loại chiến Kỳ mạnh mẽ nhất thế gian này, mỗi một kiếm đều sẽ ẩn chứa ngũ hành lực hùng mạnh. Địa, thủy, hỏa, phong… các loại nguyên tố tự nhiên đều bám trên kiếm khí, chém về phía đám Thần Vương bên này.

Kẹt! Kẹt!

Thân thể Tần Lập bị mười mấy Thần Vương trấn áp, bắt đầu xuất hiện vết nứt!

Vù!

Từ giữa sóng người Liên quân Thần Vực, lại bay ra hơn ba mươi cường giả cảnh giới Thần Vương!

- Tần Lập, ba mươi người không trấn được ngươi, sáu mươi người còn không trấn được ngươi?

Trên bầu trời truyền đến một tiếng hét lớn:

- Chúng ta Thần Vương Ngũ Địa tới đây!

Trọng lực không thể chống cự, tăng lên bội lần thân thể Tần Lập gánh vác cỗ trọng lực này, ép tới mức rút nhỏ vài phần!

- Còn... chưa đủ!

Tần Lập xoạt xoạt xoạt ba kiếm, chém ngang eo sáu vị Thần Vương, máu tươi phun ra nhuộm đỏ cả bầu trời.

Tần Lập cắn răng nói:

- Có gan thì các ngươi cứ tiếp tục xông lên! Hôm nay lão tử chết, đám khốn các ngươi cũng đừng muốn sống!

Ầm!

Tốc độ Tần Lập nhanh đến khó tin, vọt tới trước mặt một Thần Vương, một quyền hung hăng nện lên bụng Thần Vương này, cười lạnh nói:

- Người đến tự tam Địa? Ta thu lãi trước!

Tần Lập nói rồi, thân hình bùng nổ, nháy mắt liền lui lại.

Ầm!

Vị Thần Vương Tam Địa bị Tần Lập một quyền đánh lên bụng, thân thể khoảng khắc nổ tung. Cỗ xung kích mạnh mẽ làm cho không ít người bị tai ương, tất cả đều bị thương trình độ nặng nhẹ.

- Lẽ nào nơi Thần Vực chúng ta không có người hay sao? Lục Địa Thất Địa Bát Địa, ba Địa các ngươi mù hay sao? Vì sao không tới hỗ trợ?

Trên cao, có người phẫn nộ rít gào.

Một đội Liên quân Thần Vực xông tới từ phía bắc, tất cả đều đứng giữa không trung, đội hình nghiêm chinh, nhưng không hề có ý muốn ra tay.

Hoắc Trung Võ cười ha ha, lớn tiếng nói:

- Các ngươi đánh, chúng ta chặn phía sau!

- Mẹ nó!

Tên võ giả kia vừa phun ra lời mắng, nháy mắt tròng mắt mở to, đôi mắt tràn ngập sợ hãi ngày càng lớn.

Ầm!

Tần Lập một quyền hung hăng đánh lên đầu võ giả này, đồng thời rốt cuộc không nhịn được phun ra một ngụm máu.

Hiện giờ, Thần Vương tham dự trấn áp hắn đã tăng lên một trăm hai mươi!

Nếu không phải thân thể Tần Lập trải qua vô số lần rèn luyện nếu không phải hắn ở trong Hoàng Kim Cung tu luyện hhiều năm dưới áp lực mấy trăm đến sau này là cả ngàn lần, vậy thì lúc này coi như Tần Lập là Đế vương tam trọng tứ trọng, cũng đã phải ngã xuống!

Thông Thiên Đại Đế muốn giết hắn, đã quá mãnh liệt!

Mãnh liệt tới mức không tiếc hết thảy mọi giá, cũng phải hủy diệt Tần Lập!

Chỉ nhìn những Thần Vương này, hoàn toàn không sợ chết, người trước ngã xuống, người sau tiến lên, là có thể cảm giác được Thông Thiên Đại Đế quyết tâm.

- Tần Lập hộc máu rồi! Tần Lập hộc máu rồi!

Có Thần Vương tham dự trấn áp Tần Lập hưng phán hô lớn.

- Mọi người cố lên, đừng che giấu, dùng chiêu thức cực mạnh trút lên người hắn! Hôm nay nhất định phải đánh chết hắn ở đây!

- Đúng! Không thể buông tha hắn, nếu không sau này mọi người không ai qua ngày lành được!

Ngoại trừ Liên quân Lục Địa, Thất Địa, Bát Địa một mực đứng nhìn bên ngoài. Thần Vương các Thánh địa khác ngày càng đông đúc, tham dự vào đó!

Đối với bọn họ, hôm nay không giết được Tần Lập, chẳng những lửa giận của Thông Thiên Đại Đế, bọn họ không thể thừa nhận được, Tần Lập trả thù ngày sau, cũng không phải bọn họ muốn đối mặt!

Bởi vì , Tần Lập hắn… cũng là một Đế vương đó!

Số lượng Thần Vương đã đạt đến ba trăm! Bầu trời cũng bị ép cong xuống, ba trăm cường giả cảnh giới Thần Vương này giống như một trái cầu thật lớn, bao quanh Tần Lập ở giữa.

Trên dưới trái phải tất cả phương hướng, công kích Tần Lập, đồng thời tuôn ra khí thế mạnh mẽ nhất, muốn trán áp chết tươi Tần Lập ở đây!

Ba người Diệp Tử Kỳ Hoắc Trung Võ cùng Liễu Tiếu Vân gấp đến mức quay vòng vòng. Diệp Tử Kỳ chịu ân huệ Tần Lập rất lớn, Hoắc Trung Võ cùng Liễu Tiếu Vân đều coi Tần Lập trở thành bằng hữu . Nhưng tình huống lúc này, bọn họ không dám tiến lên cứu viện.

Diệp Tử Kỳ rơi nước mắt, cầu xin một người trung niên mặc chiến giáp, vóc người cao lớn:

- Lục thúc, ngài giúp hắn đi, hắn sắp chết rồi!

Người trung niên thở dài một tiếng:

- Tiểu công chúa, chúng ta bỏ qua mệnh lệnh như thế này đã là mạo hiểm rất lớn. Lẽ nào, công chúa thật sự muốn ba Thánh địa Lục Thất Bát bị diệt tộc hay sao?

Diệp Tử Kỳ làm sao không biết, nhưng bảo nàng trơ mắt nhìn Tần Lập chết đi. Nàng tự hỏi mình, nàng làm không được!

Nghĩ vậy, trong mắt Diệp Tử Kỳ hiện lên một tia kiên quyết, nhìn người trung niên nói:

- Lục thúc, trở về nói cho phụ vương ta biết, nói rằng Tử Kỳ bất hiếu…

- Con muốn làm gì?

Trung niên mặc chiến giáp cả kinh, vươn tay ra, nhưng không bắt được Diệp Tử Kỳ. Thân hình Diệp Tử Kỳ đã hóa thành một dải sáng, nhắm thẳng về phía đám Thần Vương vây quanh Tần Lập.

-Ngăn nó lại!

Trung niên kinh hoàng biến sắc, giọng nói trấn định cũng run lên, nha đầu kia quả thật điên rồi, như thế khôngphải đi chịu chết hay sao?

Một Lão già áo xám bên cạnh người trung niên, tốc độ càng nhanh hơn Diệp Tử Kỳ, vọt tới phía sau Diệp Tử Kỳ, chỉ một cái lên sau cô nàng, nói:

- Công chúa, lão nô đắc tội rồi!

Khoảng khắc trước khi Diệp Tử Kỳ hôn mê, nước mắt không nhịn được tràn mi.

Tần Lập, xin lỗi. Tử Kỳ không giúp được huynh. Nếu huynh chết, Tử Kỳ nhất định báo thù cho huynh! Phàm là kẻ tham dự vây giết huynh muội… một người cũng sẽ không bỏ qua…

-o0o-

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

——oo0oo——

862. Chương 871: Tử Chiến!

Ngoại trừ ba Thánh địa Lục Thất Bát, gần như Thần Vương trong tất cả Thánh địa đều nhắm thẳng về phía Tần Lập. Hoa Phong giết Thánh Chủ Liên quân Thần Vực đến nhũn tay, nhưng bỗng nhiên phát hiện trong đối thủ của mình gần như không có Thần Vương, còn các võ giả cảnh giới Thánh Chủ vẫn vọt về phía hắn như thác lũ.

Trong lòng không nhịn được giận dữ: Lẽ nào ta thật không bằng Tần Lập hay sao? Vì sao tất cả Thần Vương đều muốn đi giết hắn, vì sao không có Thần Vương chạy tới giết ta?

Tay vung lên, một mảnh ánh sáng vẩy ra, giữa những mảnh ánh sáng này, có vô số kiếm ý, trong kiếm ý đều ẩn chứa sát ý kinh thiên. Đám võ giả cảnh giới Thánh Chủ này thật là dính vào là chết, không thể liều mạng được với Hoa Phong.

Hoa Phong nhìn thoáng qua, bổng phát hiện những người ở Viêm Hoàng Sơn đều tụ tập một chỗ.,đang ra sức chống cự lại Liên quân Thần Vực công kích. Nhưng bởi vì chênh lệch giữa hai bên quá lớn, không ngừng có người ngã xuống, rơi từ không trung xuống dưới.

Trên trời cao, không ngừng tung lên từng chùm máu tươi, dính vào mặt Hoa Phong, làm khuôn mặt anh tuấn lộ ra một tia dữ tợn. Quay người lại, hung hăng đạp một cước tới một người đang đánh về phía Thượng Quan Thi Vũ.

Đây là một cường giả cảnh giới Thần Vương, hắn không tham dự vây giết Tần Lập, cho rằng bên này có thể chiếm tiện nghi. Quả thật, coi như là Thần Vương ở Viêm Hoàng Sơn đa số đều vừa đạt tới cảnh giới Thần Vương, còn chưa hoàn toàn thi triển ra được uy lực Thần Vương, bị mấy chục Thánh Chủ đỉnh cấp vây quanh, vậy cũng khó mà thoát thân.

Thần Vương này đến từ một đại gia tộc Ngũ Địa, đã sớm nhìn trúng nhóm mỹ nữ các nàng Thượng Quan Thi Vũ, đã sớm nghe nói hồng nhan tri kỷ bên cạnh bên người mỗi người đều cực đẹp, đều là tuyệt sắc nhân gian. Hôm nay vừa gặp được, mới biết lời đồn không giả, thậm chí dung nhan càng thêm mỹ lệ hơn cả truyền thuyết.

Lập tức liền không nhịn được lên tiếng đùa giỡn, căn bản không chú ý Hoa Phong đã tới!

Bùm!

Vị Thần Vương Ngũ Địa đáng thương này, bị người ta một cước đạp nát bấy, cũng không thể nghĩ rõ ràng mình làm sao lại đột nhiên mất đi ý thức?

Một thân thực lực Hoa Phong quả thật dũng mãnh không giới hạn, ít nhất thì Liên quân Thần Vực đối mặt với hắn tuyệt đối không phải là đối thủ, vốn Viêm Hoàng Sơn lung lay sắp gục ngã, bởi vì có Hoa Phong gia nhập mà dần dần bắt đầu xuất hiện trạng thái phản kích.

Lục Thất Bát ba Thánh địa bên kia, toàn bộ đều thấy rõ ràng, không nhịn được kinh hô.

- A? Đó không phải Hoa Phong tự xưng là người ứng vận hay sao? Hắn không phải tới tìm Tần Lập khiêu chiến sao? Làm sao mà quay ngược lại giúp bọn người Tần Lập vậy chứ?

- Có trời biết, đúng là gặp quỷ, Hoa Phong này vẫn không phải luôn gào thét, muốn chém giết Tần Lập hay sao?

- Có phải là hắn nhìn trúng các nữ quyến của Tần Lập?

- Nhìn trúng cái rắm, tướng mạo Hoa Phong kia còn xinh đẹp sắp sánh bằng các nữ nhân khuynh thành tuyệt sắc kia rồi!

- Đúng là không hiểu được!

Một đám người đang xôn xao, hai người Hoắc Trung Võ cùng Liễu Tiếu Vân liếc nhìn nhau, đều thấy được một tia chấn động cùng mong đợi trong mắt đối phương.

Hai vị Đế vương đó!

Lại còn là hai Đế vương trẻ tuổi!

Hai người như thế, nếu thật sự liên hợp lại, phía sau lại có một thế lực hùng mạnh, chưa chắc không có lực đánh một trận cùng Thông Thiên Đại Đế!

Chỉ cần có thể chịu qua lần này, nếu Liên quân Thần Vực gặp phải trọng thương, coi như là Thông Thiên Đại Đế thì ở trong một thời gian ngắn, cũng tuyệt đối không thể phát động một trận chiến tranh nữa. Một khi cho hai người này cơ hội thở dốc, như vậy Tương lai của bọn họ là không thể giới hạn!

Hoặc là, thật Sự có Cơ hội lật đổ vị đang ngồi ở trên cao cao kia… Thông Thiên Đại Đế!

Điểm này, không chỉ có hai người Hoắc Trung Võ cùng Liễu Tiếu Vân nhìn ra được. Vị Thần Vương Lục Địa mặc chiến giáp kia, ánh mắt cũng lóe lên, không biết đang nghĩ đến điều gì-Ba trăm mười Thần Vương, ba trăm hai mươi Thần Vương, ba trăm ba mươi Thần Vương, ba trăm bảy mươi tám Thần Vương!

Các Thần Vương Liên quân Thần Vực, đều điên rồi!

Phẫn nộ rồi! Điên cuồng rồi!

Tròn ba trăm bảy mươi tám người cảnh giới Thần Vương, ngoại trừ ba Thánh địa Lục Thất Bát ra, gần như tất cả các Thần Vương đều tụ tập lại!

- Chết đi!

Ba trăm bảy mươi tám Thần Vương đồng thời phát ra tiếng gầm thét, các loại chiêu thức uy lực mạnh mẽ bắt đầu trút xuống Tần Lập. Thân thể Tần Lập đã bị phá hàng ngàn chỗ thủng, toàn thân tràn ngập máu tươi!

Đội hình ba trăm bảy mươi tám Thần Vương, coi như lúc gia tộc Thần Vương bị diệt khi xưa cũng không xuất hiện qua. Ngược dòng về viễn cổ , không biết có từng phát sinh hay chưa, nhưng ở trong trí nhớ của mọi người, đây… là lần đầu tiên!

Tru giết Đế vương!

Bốn chữ này đủ để làm bất cứ một Thần Vương nào hưng phấn, thậm chí điên cuồng!

Đã từng có Đế vương bị Thần Vương tru giết hay không, không ai biết. Coi như là không có, vậy thì lịch sử này rất có thể sẽ sửa đổi vào ngày hôm nay!

Một Đế vương trẻ tuổi, bị bọn họ vây ở đây căn bản không có cách nào bỏ chạy, hơn nữa Tần Lập cũng không thể bỏ chạy được! Trừ khi hắn là một kẻ máu lạnh tận cùng, không để ý chết sống của ngươi nhà.

Đáng tiếc, Tần Lập không phải. Cho nên đã định trước, hôm nay hắn sẽ phải chết dưới ba trăm bảy mươi tám Thần Vương liên thủ trấn áp!

Lúc này Tần Lập đang làm gì? Lòng của hắn, vô cùng bình tĩnh!

Thậm chí không hề có một chút sợ hãi!

Trong thân thể hắn, phát ra cỗ khí tức dung hợp pháp tắc thiên đạo Giới Hạ, đem gần như tất cả công kích hóa giải ở bên ngoài. Chẳng qua, khí tràng khổng lồ do ba trăm bảy mươi tám Thần Vương cùng nhau hình thành, lại không phải có thể đủ hóa giải được.

Khóe miệng Tần Lập nổi lên một tia cười khổ, hối hận không? Phẫn nộ không? Tiếc nuối không?

Dường như đều có, nhưng dường như cũng không mạnh lắm. Bởi vì hối hận phẫn nộ cùng tiếc nuối, cũng không thể giải quyết nguy cơ trước mắt. Dù là muốn báo thù, muốn tính sổ, vậy thì ít nhất cũng phải chịu đựng qua được cục diện trước mắt.

Bỗng nhiên Tần Lập thấy một tên Thần Vương hưng phấn xông về phía mình, khóe miệng nổi lên ý cười lạnh băng. Những Thần Vương này, chỉ cần không nóng lòng, cứ vây khốn mình như thế, vậy mình sớm muộn gì cũng sẽ suy kiệt mà bị trấn áp chết tươi.

Chẳng qua luôn luôn có kẻ ngu ngốc, gấp không đợi kịp, xem chừng muốn nắm lấy công lao lớn nhất "chém giết Đế vương" ngày hôm nay?

Nhìn vẻ mặt Thần Vương kia hưng phấn quá mức đến vặn vẹo, Tần Lập xì một tiếng khinh miệt, phun ra một ngụm nước bọt trộn lẫn máu. Bãi nước bọt này phát ra tiếng gào thét, bắn về phía tên Thần Vương đang đứng ở sát rìa khu trọng lực mấy ngàn lần đang giương cung cài tên muốn bắn chết Tần Lập.

- A!

Vị Thần Vương kia đột nhiên hét thảm một tiếng, bãi nước bọt lẫn máu kia hung hăng đục thủng chân khí hộ thể của hắn từ một con mắt đi xuyên ra sau đầu. Tên Thần Vương tham công này, lại bị Tần Lập đang trọng thương, phun nước bọt bắn chết!

- Ha ha ha! Còn có ba trăm bảy mươi bảy cái!

Tần Lập khụ một tiếng nặng nề, vẻ mặt lại mang theo tươi cười châm chọc, cổ họng phát ra một trận khục khục, ở đó đã toàn là máu!

- Còn có ai muốn chịu chết, cứ việc tới đây, ta còn có rất nhiều nước bọt!

Tần Lập cười lạnh trào phúng nói.

Đường đường cường giả cảnh giới Thần Vương, lại bị một bãi nước bọt bắn chết, nói ra ngoài, cho dù là bị nước bọt Đại Đế bắn chết, cũng quá mất mặt rồi!

Ba trăm bảy mươi bảy Thần Vương còn lại, toàn bộ sắc mặt tái mét, nhưng cũng không có ai dám đi lên trước.

- Mọi người đồng lòng hợp lực, chém giết người này. Đến lúc đó, công lao lớn cỡ nào, đều là của mấy người chúng ta! Không ai được sinh ra ý nghĩ dị dạng, cứ trán áp hắn như thế, không bao lâu thì hắn sẽ kiệt sức mà chết! Đến lúc đó, chúng ta sẽ được người ta nhớ kỷ, trở thành lần đầu tiên cảnh giới Thần Vương chém giết tồn tại Đế vương!

- Đúng, đúng thế! Trấn áp chết hắn, chúng ta là Thần Vương có thể chém giết Đế vương!

Tần Lập phun ra một ngụm máu, không nhịn được thầm mắng: Đám khốn này, cũng thật là thông minh, làm sao mới giết thêm mấy người đây? Cứ chết như thế này, dường như có chút… lỗ vốn mà!

Dùng tiểu thế giới? Tiểu thế giới có thể trấn áp chết tất cả ba trăm bảy mươi bảy Thần Vương này? Tiếp đó Tần Lập liền phủ định ý nghĩa này, tiểu thế giới vừa thành hình, sợ rằng trấn không chết nhiều Thần Vương như vậy.

Hơn ba trăm bảy mươi Thần Vương, cổ khí tràng hình thành hiện giờ đã có thể so với Đế vương ngũ trọng thậm chí lục trọng. Tiểu thế giới, là thứ mà Tần Lập dùng để giữ mệnh sau cùng, quyết không thể lấy ra bây giờ.

Dưới loại khí tràng này, tiểu thế giới tất nhiên không có khả năng phát huy ra thực lực hoàn chỉnh.

- Tiểu tử, ngươi lại làm cái chuyện người trời oán trách gì? Vậy mà lại có nhiều tuyệt thế cường giả vây công ngươi như thế?

Một tiếng nói quen thuộc đã lâu không nghe được, vang lên trong đầu Tần Lập.

- Sư phụ? Ngài… Ngài tinh rồi?

Tinh thần Tần Lập chợt chấn động, không ngờ tới sư phụ Hô Diên Bác lại tỉnh dậy vào lúc này, thật không biết là may mắn hay là bất hạnh.

Hoàng Kim Cung có thể chống đỡ cường giả cảnh giới Địa Tiên công kích, nhưng tuyệt đối khôngthể chống lại được Thần Vương công kích!

Cho nên, từ trước tới sau Tần Lập căn bản không nghĩ tới tiến vào Hoàng Kim Cung sau đó bỏ chạy. Dù là có bỏ chạy, Tần Lập cũng sẽ không lựa chọn chạy trốn.

Cũng không phải nói Tần Lập cứng đầu đời uy phong nam nhân. Hắn đi rồi, người nhà của hắn làm sao đây? Môn phái Viêm Hoàng làm sao đây? Cả tòa Viêm Hoàng Sơn, khẳng định sẽ bị Liên quân Thần Vực phẫn nộ san thành đất bằng!

- Ôi, là Liên quân nơi Thần Vực!

Tần Lập vừa liều mạng chống lại áp lực ba trăm bảy mươi bảy Thần Vương, vừa dùng lời đơn giản nhất kể lại những chuyện đã trải qua cho Hô Diên Bác.

- Thật đáng chết! Trận chiến đấu mười mấy vạn năm trước, thì ra chính là do hắn khơi mào. Tên kia thân là cường giả cảnh giới Đế vương, lại không có một chút lòng từ bi. Bây giờ còn làm ra loại chuyện này, thật đáng chết một ngàn một vạn lần, cũng không quá đáng!

Hô Diên Bác nghe xong Tần Lập nói, lập tức phẫn hận Thông Thiên Đại Đế không thôi. Tiếp đó, nói với Tần Lập:

- Đồ nhi của ta con không cần sợ, tuy rằng ta không thể cảm nhận được khí tức nơi Thần Vực, nhưng Hoàng Kim Cung đã đi qua nơi đó. Đời này, không còn tiếc nuối nữa! Sư phụ con vốn đã sớm là người chết, nhưng sống đến hôm nay, trời xanh đối đãi ta không tệ, không ngờ tới quyển Hoang cổ thần tàng ở trong tay con có thể phát huy rạng rỡ. Tiểu tử giỏi lắm, sau này tiếp tục cố gắng, sư phụ ở trên trời chờ con lật đổ Thông Thiên Đại Đế!

Nghe Hô Diên Bác nói những lời như đi ngôn, Tần Lập lập tức trở nên cảnh giác:

- Sư phụ, ngài muốn làm gì?

-o0o-

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

——oo0oo——

863. Chương 872: Ngũ Hành Thắng Cấp, Hoàng Kim Cung Bạo!

- Ha ha! Đồ đệ bảo bối, hôm nay con phải xem cho rõ, cảnh giới thứ này cũng không phải càng cao thì nhất định càng lợi hại! Hoàng Kim Cung, cũng không phải là Thánh Khí chỉ có thể trấn áp Địa Tiên! Nếu ta sinh ra cùng một chỗ với thời đại Thông Thiên Đại Đế, thế gian này căn bản không có Thông Thiên Đại Đế!

Theo Hô Diên Bác nói lời ngông cuồng, Hoàng Kim Cung khí thế hoành tràng lao ra khỏi mi tâm Tần Lập, phình to giữa không gian, nháy mắt biến thành bảo vật siêu cấp đội trời đạp đất, từng trấn áp vô số bộ tộc tử đồng!

- Đó là cái gì? Làm sao lớn như vậy?

Một Thần Vương trong đám người kinh hô nhìn Hoàng Kim Cung càng lúc càng lớn.

- Truyền thuyết Tần Lập có một kiện Thánh Khí, là Hoàng Kim Cung…

- Thánh Khí? Là cách gọi của Giới Hạ phải không? Ha ha ha, chẳng qua là một cái Pháp Bảo bình thường chế tạo bằng một đống vàng ròng mà thôi, lúc này lấy ra làm gì?

- Đúng thế, Tần Lập đã cùng đường hết lối, mọi người dồn sức đi!

- Trước tiên ép cái Hoàng Kim Cung chó má này trở lại, lão tử nhìn nó liền không thoải mái!

Một đám Thần Vương lúc này đã nắm chắc thắng lợi, thần sắc thả lỏng, đều thi triển ra áp lực càng mạnh mẽ hơn. Gần như trong nháy mắt, Hoàng Kim Cung vô cùng to lớn, bị đè nén trở lạ,. biến thành cỡ mấy trăm thước.

- Ha ha ha! Ta đã nói mà, cái gì Thánh Khí chó má!

- Đúng thế, quả là một thứ đồ chơi cho đứa nhỏ mà, bộ dạng lớn dọa người thôi!

- Tần Lập sắp kiên trì không được rồi, đừng thà lỏng!

Trong mắt các Thần Vương, đều hiện ra thần sắc hưng phấn. Chỉ có cực cá biệt mấy Thần Vương đại thành, đạt đến cảnh giới Thần Vương đại viên mãn, híp mắt nhìn chằm chăm vào Hoàng Kim Cung, trong lòng mơ hồ có chút bất an.

Liên quân ba Thánh địa Lục Thất Bát, ngay ban đầu thấy tế ra Hoàng Kim Cung, còn tưởng rằng Tần Lập có hy vọng rồi, lại không ngờ còn chưa trôi qua một hơi thở, đã bị đè ép trở lại.

Lập tức mọi người đều lộ ra thần sắc thất vọng, lắc đầu không thôi, cảm thấy số phận Tần Lập đã định trước, không thể thay đổi!

Trên đời này, ngoại trừ Thông Thiên Đại Đế, không ai có thể dưới hơn ba trăm bảy mươi cường giả cảnh giới Thần Vương đồng thời áp bách, còn có thể sống được.

- Phu quân! Chàng phải kiên trì! Nếu chàng chết, chúng ta tuyệt không sống một mình!

Thượng Quan Thi Vũ đôi mắt nhuộm đẫm dòng lệ máu, lớn tiếng hô lên.

Xà Xà, Cơ Ngữ Yên, Tần Tuyết, Triệu Thiên Thiên, Bộ Vân Yên, Linh Nhi, gần như tất cả nữ tử có quan hệ với Tần Lập, mỗi người đều cao giọng cổ vũ Tần Lập.

Bởi vì có Hoa Phong hỗ trợ, phía môn phái Viêm Hoàng gần như không có áp lực gì. Một Hoa Phong giống như sát thần rốt cuộc giết đến nổi đám Liên quân Thần Vực sợ hãi, một lúc lâu như thế, chết trong tay Hoa Phong không có một vạn cũng có tám ngàn!

Đây quả thật là tàn sát mà!

Bọn họ không sợ chết, nhưng mà không ai muốn bị tàn sát như thế. Cho nên, những người này đều rất lý trí lựa chọn lui ra sau, nếu không thì các nàng Thượng Quan Thi Vũ nào có sức mà cô vũ cho Tần Lập.

Loại cục diện này, dù ngay cả Hoa Phong cũng không dám tùy tiện xông vào. Nên biết rằng, khí tràng do hơn ba trăm Thần Vương hình thành, không chỉ riêng bên trong, ngay cả không gian mười dặm bên ngoài, nếu nhìn kỹ là có thể cảm giác được một cổ lực lượng khủng bố hình thành một vòng xoáy. Nếu Hoa Phong tới gần, sẽ chỉ có một kết quả.

Bị cuốn vào trong!

- Tần Lập, nếu ngươi có thể sống đi ra, ta liền thừa nhận ngươi là người ứng vận! Nếu ngươi chết, người ứng vận chính là ta, ngươi yên tâm, đám rác rưởi này ta sẽ không buông tha một tên nào, nhất định sẽ báo thù cho ngươi!

Tiếng nói lạnh băng của Hoa Phong đột nhiên truyền khắp không gian.

- Mẹ nó, tiểu tử kia cũng đáng chết!

- Đợi lát nữa trấn áp chết Tần Lập, liền trấn áp hắn tiếp!

- Đúng thế, tất cả người thân của Tần Lập, toàn bộ chém giết hết, một người sống cũng không được để lại!

- Đúng, nhỏ cổ phải nhổ tận gốc!

- A!

Nghe hơn ba trăm bảy mươi tên Thần Vương vây quanh mình thảo luận ồn ào, lửa giận tận trời trong lòng Tần Lập rốt cuộc hoàn toàn bộc phát ra.

Giết ta còn chưa đủ? Còn muốn diệt cả nhà ta! Làm cho sư phụ ta đi ra chịu chết! Không giết các ngươi, lão tử thề không làm người!

- Tất cả các ngươi đều phải chết!

Tần Lập đột nhiên bộc phát ra tiếng gầm thét, Tim, gan, phổi, thận, lá lách, ngũ tạng trong thân thể, bộc phát một cỗ ngũ hành lực to lớn!

Trên gan bộc phát ra hào quang màu xanh, ngũ hành mộc nguyên tố mãnh liệt bộc phát ra, nháy mắt bao phủ thân thể Tần Lập. Những vết thương ghê người trên thân thể, đang khôi phục bằng tốc độ mắt thường cũng thấy được!

Trái tim bộc phát ra hào quang màu đỏ, một ngọn lửa xanh lam vây quanh toàn thân Tần Lập. Lực lượng trấn áp Tần Lập gặp phải ngũ hành hỏa, như lửa đổ thêm dầu, nháy mắt bốc cháy hừng hực!

Phần lá lách bộc phát hào quang màu vàng, một tầng lực đại địa hình thành một cái vỏ trứng cực kỳ nguyên thủy, nhưng là tạo thành từ thổ bôn nguyên, bảo hộ Tần Lập ở giữa.

Phổi bắn ra hào quang màu trắng, hình thành từng tia sấm chớp khủng bố, vô số tia sét không ngừng lóe ra, như một con rồng điện giương nanh múa vuốt nhào ra bốn phía.

Thận bắn ra hào quang màu đen, thủy bổn nguyên hình thành từng lớp màng nước màu đen bao vây Tần Lập, phối hợp ngũ hành nguyên tố nguyên tố, nhanh chóng trị liệu trọng thương trên người Tần Lập!

Ngũ hành lực, đã theo Tần Lập bị áp bách, cùng với lòng bất khuất, không ngờ đã tăng lên!

Đạt đến cảnh giới thấu hiểu thông suốt!

Mọi người đều như trúng pháp hóa đá, miệng há thật to, trợn mắt há mồm nhìn một màn trước mắt. Chấn động, hai chữ này đã hoàn toàn không đủ để hình dung tâm tình của bọn họ.

Bởi vì mọi người đều đã triệt để ngốc đi, gần như mất đi năng lực tự hỏi!

- Đây… Đây là ngũ hành lực có nói qua ở truyền thừa Lang Gia? Trên đời này, thật có thể tụ tập đủ ngũ hành lực? Thật là khó mà tin được!

Hoa Phong thất thần nhìn Tần Lập bị vây ở giữa, nhưng thể hiện một màn như thần tích, thì thào tự nói.

Giống như phối hợp cùng Tần Lập. Hoàng Kim Cung bị ép tới còn mấy trăm thước, khoảng khắc nhảy lên như tim đập, chợt to chợt nhỏ, bắt đầu to lên, sau đó thu nhỏ… To lên, nhỏ lại!

- Không hay!

Một Thần Vương phát hiện tình huống này trước tiên, còn chưa hồi thần lại từ một màn thần tích trên người Tần Lập bày ra, liền không nhịn được hét lớn một tiếng.

Ầm ầm ầm!

Toàn trời cao, truyền đến một tiếng nổ kinh thiên động địa. Nương theo một tiếng nổ này, là một đoàn vòng xoáy năng lượng có thể thấy bằng mắt thường, cuốn tất cả ba trăm bảy mươi bảy cường giả cảnh giới Thần Vương nào vào trong!

Đồng thời, từ trung tâm Hoàng Kim Cung bắn ra một đạo năng lượng, như một cánh tay vô cùng lớn, trong nháy mắt nổ tung đã nắm lấy Tần Lập, hung hăng ném lên trên trời cao!

- Sư phụ!

Tần Lập phát ra một tiếng gào thét bi phẫn tuyệt vọng, lại bị tiếng nổ khủng bố có thể che giấu bất cứ tiếng động gì trong thiên địa, lệ máu chảy dài từ trong mắt Tần Lập!

Hô Diên Bác, kể cả Hoàng Kim Cung, cùng nhau nổ tung!

Vốn một cái Hoàng Kim Cung, dù là có nổ thế nào, cũng tuyệt đối không thể có được uy lực khủng bố như thế. Đây cũng là nguyên nhân căn bản mà đám Thần Vương vây giết Tần Lập không để ý tới.

Nhưng bọn họ lại không biết, ở trong Hoàng Kim Cung lại có thêm một linh hồn sống mười mấy vạn năm, còn lớn tuổi hơn cả bọn họ! Chỉ là người này sinh không gặp thời, không có cơ hội đột phá đến Thánh Chủ thậm chí cảnh giới càng cao hơn.

Nhưng luyện kim thuật của hắn, là kiệt xuất thiên hạ!

Dù là nơi Thần Vực, tuyệt đối cũng không có ai luyện chế ra được bảo vật thần kỳ như Hoàng Kim Cung. Bản thân Hoàng Kim Cung, không có uy lực lớn như thế, nhưng các Thần Vương này lại mạnh mẽ đem

từng cỗ từng cỗ lực lượng đánh vào trong khí tràng kia, bọn họ tự nhiên là muốn trấn áp chết Tần Lập, nào không nghĩ tới những năng lượng này bị Hô Diên Bác lợi dụng hoàn toàn!

Có thể nói, Hoàng Kim Cung chỉ là một cái ngòi nổ, chân chính phát ra uy lực hủy diệt, lại là những năng lượng do các Thần Vương này tự mình đánh ra!

Trong nháy mắt, có không biết bao nhiêu Thần Vương trực tiếp bị cỗ lực lượng mãnh liệt này cắn nát. Ngay cả Giới Hạ đã thay đổi pháp tắc thiên đạo, bầu trời cũng bị xỏ xuyên vô số lỗ thủng, méo mó vặn vẹo, nhanh chóng tu sửa lại, nhưng không đỡ được lực lượng càng mạnh mẽ như thế.

Có một số Thần Vương khoảng cách xa hơn lại bị nổ bay cánh tay, không may thì bị nổ bay đầu… Ba trăm bảy mươi bảy Thần Vương, dưới loại năng lượng khủng bố này, nháy mắt tử thương quá nửa!

Kết quả này thật ngoài dự liệu của mọi người, loại tử thương này đã không phải vấn đề thảm trọng nữa. Lúc này, nơi Thần Vực bao gồm cả ba Thánh địa Lục Thất Bát, gần như mỗi Thánh địa đều phái ra gần một nửa tinh nhuệ của mình!

Nói cách khác, một trận chiến này, trừ ba Thánh địa Lục Thất Bát không có chút tổn thương ra, tất cả Thánh địa còn lại đều phải thừa nhận đả kích gần như hủy diệt!

Bởi vì , sư phụ chết đi đã khiến Tần Lập gần như trở nên điên cuồng, căn bản không dự định buông tha những Thần Vương sống sót sau vụ nổ!

Duy Ngã Cửu Kiếm! Duy Ngã Cửu Kiếm! Duy Ngã Cửu Kiếm!

Từ kiếm thứ nhất đến kiếm thứ bảy!

Ngoại trừ Sơn hà Vạn Lý, bảy kiếm đầu bị Tần Lập sử dụng nhiều lần mỗi một kiếm đều nhất định sẽ mang theo tánh mạng một Thần Vương!

Tần Lập, cao thủ Đế vương trẻ tuổi này, quả thật trở thành sát thủ Thần Vương.

Hơn nữa, phương thức giết người của Tần Lập cũng như các quân lính nơi thế tục, thi triển Duy Ngã Cửu Kiếm trực tiếp xông lên chém giết. Đem uy lực Duy Ngã Cửu Kiếm hoàn toàn nội liễm vào thân kiếm Ẩm Huyết Bàn Long Kiếm, không lộ một chút kiếm khí ra ngoài!

Cho nên, dù là thân thể Thần Vương, cũng căn bản không chịu được chém giết như thế. Một kiếm chém xuống, một Thần Vương bị chém ngang eo, trong ánh mắt trợn to, tràn ngập sợ hãi cùng hối hận còn có một tia mờ mịt không thể hiểu nổi.

Tần Lập này rõ ràng bị bọn họ trấn áp tới sắp chết, làm sao bỗng nhiên bộc phát ra uy lực như thế?

Giết! Giết! Giết!

Trong mắt Tần Lập, hiện giờ chỉ có một chữ giết!

Một Thần Vương cố dùng ngũ hành hỏa nguyên tố công kích Tần Lập, chém ra một đạo kiếm khí thiêu đốt ngọn lửa hừng hực.

Tần Lập há miệng, phù một cái phun ra một ngọn lửa, trực tiếp đem đạo kiếm khí, kể cả Thần Vương kia, nháy mắt đốt thành tro tàn!

Lần này, ngay cả người ba Thánh địa Lục Thất Bát vẫn xem trận chiến, toàn bộ sống lung phát lạnh, có người thậm chí nhắm mắt lại, không đành lòng xem tiếp.

Tần Lập Lúc này, quả thật là Sát Thần chuyển thế. Không, hắn là Sát Thần chân chính, phủ xuống thế gian!

-o0o-

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

——oo0oo——

864. Chương 873: Giết Sạch!

Số mệnh trên người hắn có thể xông tận Cửu Tiêu hay không, mọi người không dám khẳng định. Nhưng hiện giờ, cổ sát khí tận trời trên người Tần Lập, bất kỳ ai cũng cảm nhận được!

Tiểu tử này, điên rồi!

Đúng là điên rồi!

Quả thật là quá đáng sợ mà!

Kia… là Thần Vương đó!

Là cường giả đứng ở trên đỉnh cao nhất thế giới này!

Cứ như thế bị Tần Lập một kiếm một người, ngay cả cơ hội chạy trốn cũng không có, có Thần Vương bị giết đến sợ, muốn xé rách không gian thoát đi, lại bị Tần Lập tiện tay chỉ một cái, toàn không gian liền sụp xuống, người kia trực tiếp cặn bã cũng không tìm thấy.

Lúc này mọi người mới nhớ tới, thiên đạo pháp tắc cả Giới Hạ, là do Tần Lập thay đổi!

Nếu hắn có được năng lực này, như thế khống chế pháp tắc thiên đạo làm ra một chút thay đổi cùng vặn vẹo, quả thật là một chuyện dễ dàng!

Đồng thời, Tần Lập thi triển ra chiến Kỳ, cũng làm mọi người kinh hãi rét run.

Kỳ thật võ giả từ cảnh giới Địa Tiên trở lên, đã không còn quá coi trọng chiến Kỳ như trước nữa. Đây cũng là nguyên nhân vì sao năm xưa khi gia tộc Thần Vương bị diệt, mọi người quan tâm nhất chỉ là bản phối phương đan dược cùng thanh kiếm, cũng không có nhiều người quan tâm tới chiến Kỳ Cửu Thiên Thập Địa Duy Ngã Độc Tôn .

Những cường giả ở tận trên cao, đều cho rằng chiến Kỳ dù có tốt, cũng chẳng qua là một loại Kỳ xảo. Khi lực lượng đạt đến một mức độ nhất định, lấy một đè mười! Chiến Kỳ của ngươi có lợi hại cỡ nào, cũng không đỡ được một chưởng của ngươi ta!

Hơn nữa, sau khi tu luyện đến cảnh giới Địa Tiên, võ giả lĩnh ngộ càng nhiều tự nhiên thiên đạo, tùy ý một chiêu đều dung hợp tự nhiên, có được đạo vận. Lúc này, tu luyện chiến Kỳ gì, cũng làm người ta có cảm giác rơi xuống hạng kém.

Cho nên, nói nghiêm túc, Địa Tiên, Thánh Chủ, Thần Vương… những người từng tầng từng tăng mạnh mẽ này, bọn họ theo đuổi là uy lực chiêu thức mạnh yếu, mà không phải Kỳ xào ẩn chứa trong bản thân chiêu thức.

Giống như các Thần Vương vừa vây giết Tần Lập, chuyện bọn họ thích làm nhất là loại như vừa rồi, dùng cảnh giới tuyệt đối bản thân phóng ra áp lực, đi trấn áp người khác!

Khí thế trên người là có thể trấn áp ngươi, vậy cần gì phải dùng phương pháp khác chứ? Ra tay? Cận chiến gần ngươi? Có chút mất thân phận đi chứ? Vung tay lên là có thể chém ra một tầng không gian, loại chiêu thức uy lực mạnh mẽ này mới là thứ bọn họ ưa thích.

Còn chiến Kỳ Cửu Thiên Thập Địa Duy Ngã Độc Tôn lại là chân chính thật sự là chiến Kỳ lấy Kỳ xảo làm chủ. Lại không ai biết, chiến Kỳ này mạnh mẽ tới trình độ nào. Theo tu vi Tần Lập tăng lên, ngày càng cảm giác được mình may mắn thế nào, có thể tu luyện được loại chiến Kỳ nghịch thiên này.

- Tần Lập, lẽ nào Người muốn chém tận giết tuyệt, là địch với toàn cỏi Thần Vực hay sao?

Một Thần Vương cảnh giới ngũ trọng tóc tai bù xù, bộ dạng cực kỳ chật vật lớn tiếng quát.

-Ngu ngốc!

Đối mặt với người như thế, Tần Lập ngay cả trả lời hắn cũng không có hứng thú, Ẩm Huyết Bàn Long Kiếm trong tay vì chém giết quá nhiều Thần Vương, toàn thân phát sáng, thân kiếm đỏ máu gần như trong suốt, tản ra hào quang yêu dị.

- Tần Lập, Vương tộc Ngũ Địa sẽ không bỏ qua cho ngươi!

Lại một Thần Vương cứng miệng rít gào.

Lại bị Tần Lập đâm vào mi tâm, chém giết tại chỗ.

- Tần Lập, chẳng lẽ ngươi không quan tâm những người ở phía sau ngươi hay sao? Thế lực phía sau chúng ta không chém giết được ngươi, chẳng lẽ còn không giết được bọn họ?

Một Thần Vương uy hiếp Tần Lập.

Liền bị Tần Lập một kiếm chém bay đầu. sau đó lạnh giọng nói:

- Vậy thì ta đem những thế lực phía sau các ngươi, từng nhà từng nhà, chém tận giết tuyệt!

Trên bầu trời, tất cả người ba Thánh địa Lục Thất Bát đều cảm giác có một làn hơi lạnh mọc lên từ sau lưng, da đâu tê dại nhìn Tần Lập như quái vật.

Tiểu tử này, thật là người điên!

Chọc Thông Thiên Đại Đế, cũng không có hậu quả nghiêm trọng bằng trêu chọc hắn!

Vốn các võ giả ba Thánh địa Lục Thất Bát bởi quyết định cấp trên không được phép công kích Viêm Hoàng Sơn còn có chút bất mãn, vào lúc này trong lòng chỉ còn có may mắn vô tận.

Thật khó tưởng tượng, nếu như bọn họ tham dự vào, hiện giờ sẽ trở thành bộ dạng gì, sẽ gặp phải Tần Lập trả thù như thế nào.

Ầm!

Một tiếng nổ lớn, một Thần Vương không chịu nổi tự bạo, muốn trọng thương Tần Lập.

Tần Lập nhớ tới lão sư Hô Diên Bác vừa hoàn toàn biến mất khỏi thế giới này, nước mắt rưng rưng. Hai tay vừa chuyển đem lực lượng Thần Vương kia tự bạo sinh ra, toàn bộ ngưng tụ ở trong tay, hình thành một quả câu năng lượng thật lớn. Tiếp đó bị Tần Lập ép nhỏ, lại ép nhỏ, nhanh chóng ép lại thành một quả cầu cỡ bàn tay, nắm chặt trong tay.

Nhắm trúng một Thần Vương hung hăng ném tới!

-A!

Thần Vương kia nhìn thấy Tần Lập đem lực lượng một Thần Vương tử bạo ngưng kết thành cỡ nắm tay, không cần đầu óc nghĩ cũng biết được trái cầu nhỏ kia khủng bố cỡ nào, lập tức phát ra một tiếng hét hoảng sợ cực điểm, quay đầu muốn bỏ chạy.

Chỉ là tốc độ quá cầu nhỏ kia quá nhanh, còn chưa chạy ra được mười dặm liền bị quá cầu nhỏ đuổi tới. Tên Thần Vương này hoảng hốt, đem tất cả thực lực toàn thân ngưng tụ thành một mặt lá chắn, dựng giữa không trung, sau đó từ đan điền của hắn, một hình người nhỏ phá bụng trực tiếp vọt ra, đó chính là Nguyên Anh bổn mạng của Thần Vương này!

Ầm ầm ầm!

Quả cầu nhỏ kia đập lên lá chắn trực tiếp nổ nát lá chắn thành mảnh nhỏ. Cái Nguyên Anh kia vừa mới đi ra, còn chưa kịp bỏ chạy, kể cả bản thể cùng bị cỗ năng lượng này trực tiếp nổ thành bụi!

- Còn hai mươi ba!

Tần Lập giọng lạnh băng, không mang theo một tia cảm tình, thân hình nhanh tới mức khó tin vọt đến phía sau một Thần Vương, một kiếm chém xuống. Thần Vương kia phát ra một tiếng thét hoảng sợ.

Ầm!

Tự bạo!

- Hai mươi hai!

- Mười tám…

- Mười sáu…

- Tám…

Theo tiếng nói không một tia cảm tình của Tần Lập không ngừng vang lên, những người ba Thánh địa Lục Thất Bát vô cùng hoảng sợ phát hiện, những Thần Vương kia không phải không muốn chạy trốn, mà là bầu trời phạm vi vạn dặm đã hoàn toàn bị giam kín!

Lĩnh vực!

Con mẹ nó, Tần Lập, ngươi còn dám càng biến thái hơn xem? Vừa bước vào cảnh giới Đế vương, lại có thể hình thành lĩnh vực không lồ như vậy!

Trong chiến đấu trước đó, không ai phát hiện được điểm này, càng không ngờ tới Tần Lập bị thương thành như thế, lại còn dám phóng ra lĩnh vực phạm vi vạn dặm!

Các Thần Vương kia mặc kệ xé rách hư không, hoặc là dùng trận bàn hư không hoành độ, tới biên giới lĩnh vực liền đụng đầu lên đó, giống như con ruồi không đầu, căn bản không có khả năng trốn thoát!

- Còn lại một tên.

Tần Lập nắm lấy áo tên Thần Vương kia, không trực tiếp giết hắn, mà kéo tên Thần Vương này trở về bầu trời Viêm Hoàng Sơn.

Toàn thân Tần Lập rách nát lỗ chỗ, gần như bị máu tươi nhuộm đỏ, có của kẻ địch, cũng có của chính mình. Dù là mạnh như cảnh giới Đế vương, tru giết nhiều võ giả Thần Vương như thế, còn là dưới tình huống bị trọng thương, không thể nào ngay cả một chút vết thương cũng không bị. Coi như là Thông Thiên Đại Đế, bị nhiều Thần Vương vây giết như thế, cũng không dám nói không chút tổn thương đã có thể chém giết hết thảy.

- Đừng giết ta, đừng giết ta… Ta… ta là Thần Vương Cửu Địa, chỉ cần ngươi không giết ta, điều kiện gì, ta cũng đồng ý!

Thần Vương kia bị Tần Lập nắm áo kéo đi, đã hoàn toàn vỡ mật, đánh mất hết cả dũng khí.

Người là như thế, ngươi mạnh cỡ nào đi nữa, một khi đánh mất dũng khí thì cũng đều sẽ biến thành một bải bùn nát.

- Nói điều kiện gì ngươi cũng đồng ý?

Tần Lập hạ xuống từ không trung, mạnh mẽ áp chế thương thế lạnh lùng hỏi.

- Đúng vậy, ta có thể dâng mười vạn cân Nguyên, chỉ cần ngươi tha ta một mạng. Còn có các loại tài liệu luyện khí cực phẩm, còn có các loại dược liệu cực phẩm…

Tên Thần Vương này đã hoàn toàn mất đi dũng khí, về phần mặt mũi? Mạng cũng không còn, còn nói gì mặt mũi?

Mọi người đều hạ xuống đất, người ba Thánh địa Lục Thất Bát cũng hạ xuống, muốn xem thử Tần Lập xử lý tên Thần Vương cuối cùng này như thế nào.

Diệp Tử Kỳ nhìn Tần Lập toàn thân sát ý tận trời, muốn đi tới nói gì, nhưng cuối cũng không bước tới.

Hoắc Trung Võ quay đầu lại nhìn thoáng qua ánh mắt rất nhiều Vương tộc Bát Địa, thấy được nổi sợ hãi kiêng kỵ thật sâu với Tần Lập, trong lòng không nhịn được âm thầm thở dài: Sau trận chiến này, toàn nơi Thần Vực trừ bỏ Thông Thiên Đại Đế, đã không có người dám đối đầu với Tần Lập nữa!

- Cái gì cũng được?

Tần Lập cười sầu thảm:

- Các ngươi có thể trả lại cho sư phụ ta một mạng hay sao? Ngài ấy vì ta, không tiếc tự bạo Thánh Khí, mở cho ta một con đường sống. Nếu không phải các ngươi, sư phụ ta tồn tại bằng linh hồn, tiếp tục mười vạn năm nữa, thậm chí trăm vạn năm cũng sẽ không chết! Mà nay, ngài ấy tan thành mây khói, ta còn sống. Ngươi nghĩ, ta không giết ngươi tại chỗ, lấy muốn lấy chút lợi ích đó từ chỗ ngươi hay sao?

- Vậy… Vậy ngươi muốn cái gì?

Thần Vương Cửu Địa này vẻ mặt mờ mịt nhìn Tần Lập.

- Ta muốn cái gì? Ha ha ha ha!

Không biết vì sao, nhìn Tần Lập cười lớn như thế, vị Thần Vương Cửu Địa này càng thêm cảm thấy bất an. Hiện giờ hắn bị Tần Lập khống chế, căn bản không có một chút Năng lực phản kháng, ánh mắt bản năng tránh né ánh mắt sắc bén của Tần Lập.

- Ta muốn lấy ngươi, tế điện sư phụ ta!

Tần Lập nói rồi kéo tên Thần Vương này bước tới Viêm Hoàng Sơn.

Rất nhiều người phía dưới Viêm Hoàng Sơn muốn đi theo, lại bị những người cũng toàn thân đẫm máu ngăn cản, ánh mắt không tốt lành. Người ba Thánh địa Lục Thất Bát rất lý trí ngừng bước muốn đi theo.

Ngược lại Hoa Phong có vẻ hiếu kỳ đi vào, lúc này vị mỹ nam tử cũng có cảnh giới Đế vương mạnh mẽ, rốt cuộc nhận rõ một chuyện: Tần Lập, mạnh hơn mình!

Tần Lập kéo người này đi thẳng vào trong Từ đường tế tự, trầm giọng phân phó:

- Dâng lên bài vị lão sư!

Các nàng Thượng Quan Thi Vũ lập tức lấy ra một bài vị, điêu khắc tên Hô Diên Bác, đặt ở giữa Từ đường.

Từ đường này đã xây dựng sẵn từ trước, vẫn chưa vận dụng đến, hôm nay lần đầu sử đụng.

Tần Lập ném tên Thần Vương có thân phận Thần Vương Cửu Địa này sang một bên, sau đó quỳ xuống, nước mắt như mưa. Từ khi đi đến thế giới này, Tần Lập cảm kích nhất, kỳ thật không phải Ô Quận Vương cho hắn lợi ích nhiều nhất, mà là vị Hô Diên Bác cung chủ Hoàng Kim Cung!

Hô Diên Bác dạy cho Tần Lập rất nhiều thứ, kể cả quyển Hoang cổ thần tàng thần kỳ, tu luyện trọng lực ở Hoàng Kim Cung. Thực lực Tần Lập tăng vọt, có thể nói không thiếu do vị lão sư trợ giúp!

- Lão sư, ngài mặc dù không còn, nhưng chỉ cần con cháu Tần Lập còn ở trên đời một ngày, ngài vĩnh viễn nhận hương khói Tần Lập nhất mạch…

-o0o-

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

——oo0oo——

865. Chương 874: Tần Vương!

Tần Lập cung kính ba quy chín lạy, hồi tưởng lại lão sư giúp đỡ hắn những năm qua.

Tiếp đó, là toàn bộ môn phái Viêm Hoàng. Mọi người tế bái vị cung chủ Hoàng Kim Cung, toàn Viêm Hoàng Sơn một mảnh trung nghiêm đau thương. Đệ tử tế bái mặc dù có nhiều người không biết tế bái là ai, nhưng nghe nói là lão sư tông chủ, tất cả đều thành tâm thành ý bắt đầu bái tế.

Không có lão sư tông chủ, sẽ không có tông chủ ngày hôm nay. Mà không có tông chủ, sẽ không có môn phái Viêm Hoàng hôm nay!

Cho nên, đối với vị sư tổ chưa từng gặp, thậm chí trước kia chưa từng nghe, bọn họ đều mang theo kính ý cùng cảm kích.

Một trận chiến hôm nay, coi như triệt để đánh ra sĩ khí Viêm Hoàng Sơn. Kẻ địch là ai? Chính là cường giả đến từ nơi Thần Vực đó! vốn bọn họ thậm chí còn không biết rằng, ở ngay trên bầu trời bọn họ còn có một nơi như vậy.

Thẳng đến một ngày, trong môn phái truyền ra, nói rằng tông chủ phi thăng đến thế giới kia, đệ tử trong môn phái Viêm Hoàng mới biết được. Thì ra ở giữa mảnh không trung kia, không phải chỉ có một thế giới của bọn họ, hóa ra còn có thế giới càng cao cấp hơn.

Sau đó, tông chủ trở về, kẻ thù nơi Thần Vực tới xâm phạm, bị tông chủ chém giết. Tiếp sau đó, là Liên quân Thần Vực số lượng đông đảo, ép tới mức mọi người không thở nổi.

Bởi vậy còn có mấy trăm đệ tử môn phái Viêm Hoàng, dùng đủ mọi lý do rời khỏi môn phái Viêm Hoàng. Thậm chí có người trực tiếp không từ mà biệt, phản khỏi môn phái. Bọn họ nghĩ rằng mình tới bái sư học nghệ, mà không phải đi tìm chết.

Thái độ của Tần Lập đối với những đệ tử này rất đơn giản. Đi, cũng được, mở ra đại trận hộ Sơn cho họ rời đi. Nhưng muốn quay trở về, vậy thì vạn vạn lần không thể nào!

Rất nhiều đệ tử kiên trì ở trong môn phái, rốt cuộc nghênh đón mùa xuân trong đời. Liên quân Thần Vực hùng mạnh như thế, bị tông chủ đánh lùi!

Tông chủ chiến đấu đẫm máu, bảo vệ môn phái Viêm Hoàng, để cho mọi người có nguy không hiểm vượt qua một ngày vô cùng kích thích này.

Hiện giờ, nghe nói tông chủ còn bắt sống một người, còn là một Thần Vương hùng mạnh. Ngoại trừ tông chủ, toàn Viêm Hoàng Sơn cũng không có người mạnh hơn kẻ kia. Tông chủ muốn dùng máu của hắn, chém đầu bái tế vị sư tổ đã chết!

Toàn bộ Đệ tử Viêm Hoàng Sơn, mọi người đều sinh ra một loại kiêu ngạo chân chính!

Đây, là một loại trái tim cường giả chân chính!

Quả thật, bọn họ hiện giờ còn chưa đủ mạnh, thậm chí đối với nhiều người mạnh hơn mà nói, bọn họ rất yếu, cực kỳ yếu!

Nhưng dưới một vị tông chủ mạnh mẽ dẫn dắt, đệ tử môn phái Viêm Hoàng có một trái tim cường giả. Cho thêm thời gian, nhất định có thể trưởng thành, trở thành cường giả chân chính!

- Không… Không… Đừng giết ta!

Thần Vương thân phận Thần Vương Cửu Địa kia cảm nhận một cỗ sát khí nồng đậm trong từ đường, sát khí từ mỗi người hận không thể xé xác hắn, bầm thây vạn đoạn!

Những người này nếu là ngày thường hắn tuyệt đối lười liếc nhìn, với hắn mà nói bọn họ yếu như một con kiến. Vào lúc này, đã trở thành một cơn ác mộng trong lòng hắn!

Rắc!

Một tiếng vang nhỏ, vị Thần Vương Cửu Địa này đã đầu rơi xuống đất!

Máu tươi phun ra, trong từ đường nổi lên một mùi máu tanh nồng đậm. Đầu người bị Hô Diên Kiêu Dương kéo lên, đặt trên bàn thờ. Ánh mắt vẫn đang nhấp nháy, môi khẽ nhúc nhích, nhưng không nói ra một lời.

Cường giả cảnh giới Thần Vương hoàn toàn có thể tái sinh, chỉ cần không bị người ta đánh tới thần hồn câu diệt, bọn họ có thể tái sinh sống lại. Mặc dù thực lực sẽ bị giảm đi nhiều, nhưng cũng không phải có thể dễ dàng giết chết được.

Còn vị Thần Vương này, thần hồn bị Tần Lập giam cầm, đầu bị Tần Lập chém xuống, sinh cơ dần dần trôi xa hắn. Qua hồi lâu, ánh mắt dần mất đi thần thái.

Một đời Thần Vương, ở nơi Thần Vực có thân phận địa vị Thần Vương Cửu Địa hô phong hoán vũ, cuối cũng không thoát khỏi số phận tử vong.

Hoa Phong đứng bên ngoài từ đường, yên lặng mà đứng, hướng về phía bài vị Hô Diên Bác cung kính khom người ba cái. Lúc này hắn đã biết, người trên bài vị kia chính là chủ nhân tòa Hoàng Kim Cung xuất thế ngang trời vào lúc Tần Lập nguy hiểm nhất.

Hiện giờ, ngay xung quanh Viêm Hoàng Sơn vẫn có thể tùy ý thấy được những mảnh vụn vàng ròng… Đó, chính là do Hoàng Kim Cung hoàn toàn vỡ vụn, lưu lại những mảnh nhỏ.

Người ba Thánh Địa Lục Thất Bát, mở ra Tinh Không cổ Lộ lặng lẽ rời đi.

Liên quân Thần Vực xông tới như thủy triều, quét qua như châu chấu, đánh đâu thắng đó. Nhưng ở nơi Trung Châu, vấp ngã đổ nhào, tử thương thảm trọng. Ngoại trừ người ba Thánh Địa Lục Thất Bát, các Thánh địa khác đúng là Đại Thương nguyên khí

Tất cả Thần Vương tới đây, theo một Thần Vương Cửu Địa cuối cùng bị chém, chết không còn một mảnh!

Không có mấy vạn năm, những Thánh địa này tuyệt đối không kéo lên nổi. Nhưng mà Tần Lập, sẽ cho bọn họ thời gian mấy vạn năm hay sao? Vị Thần Vương Vương tộc Lục Địa nhìn Viêm Hoàng Sơn xa xa, vẻ mặt hiện một tia cười khổ, nhìn thoáng qua Diệp Tử Kỳ thần sắc có chút buồn bã, thầm than: Lần này, may là nhờ có ba người thanh niên này, nếu không có bọn họ ngăn cản sợ rằng…

Nghĩ tới đó, toàn thân hắn khẽ run, không muốn nghĩ tới kết quả đó. Theo Tinh Không Cổ Lộ mở ra, một bước đi vào, thân hình biến mất trong đó.

Lúc này, xung quanh Viêm Hoàng Sơn, người ở bên trong các thành trì, tất cả đều bước ra ngoài, mấy trăm vạn người tụ tập dưới chân núi Viêm Hoàng Sơn đồng thời quỳ xuống.

- Thiên cổ Trung Châu, Tần Vương ở trên ta nguyện thần phục Tần Vương, vĩnh viễn làm con dân Tần Vương!

Tiếng hô rung trời, nhưng là lòng dân hướng tới.

Tần Lập đứng lên, bước ra ngoài cửa, chậm rãi lăng không bay lên. Dưới ánh chiều tà mặt trời xuống núi, Tần Lập chìm đắm trong ánh nắng chiều, giống như một pho tượng Thần. Hắn yên tĩnh đứng giữa không trung, tiếp thu mọi người quỳ bái.

Một cỗ số mệnh to lớn, ầm ầm tuôn ra từ thân thể Tần Lập, xông thẳng Cửu Tiêu!

Số mệnh hùng hồn trước tiên bao phủ xung quanh toàn bộ Viêm Hoàng Sơn. Mỗi người, trong lòng đều sinh ra một loại ý niệm: người trên bầu trời chính là Thần của bọn họ!

Dần dần số mệnh này bao phủ toàn bộ Trung Châu, sau đó là Đông Hoang, Nam Cương, Tây Vực, Bắc Vực… bao trùm toàn bộ Giới Hạ!

Số mệnh của Tần Lập, rốt cuộc dung hợp cùng với thế giới này, thế giới Giới Hạ khổng lồ!

Hoa Phong trầm mặc nhìn nam tử toàn thân đẫm máu trên bầu trời, trong mắt lưu chuyển một tia sáng kỳ dị. Lúc này, hắn đã biết, từ hôm nay tranh đoạt người ứng vận đã kết thúc.

Trên đời này, chỉ có một người ứng vận. Đó, chính là Tần Lập!

Nghĩ vậy, hắn mỉm cười lắc đầu. Một mình yên lặng bước trên thần đá Viêm Hoàng Sơn đi xuống chân núi. Bóng lưng có chút tiêu điều, nhanh chóng biến mất trong không khí.

Thời gian như chớp, đảo mắt năm mươi năm vội vã qua đi.

Năm mươi năm trước, một trận chiến đấu kinh thiên động địa, hơn bốn trăm vị Thần Vương ngã xuống ở nơi này. Mãi cho tới hôm nay, vẫn còn được mọi người truyền tụng ở thành Viêm Hoàng.

Vị tông chủ môn phái Viêm Hoàng gần như bị phong Thần, tư thế oai hùng khi đó càng vĩnh viễn lưu ở trong lòng mọi người.

Thời gian năm mươi năm, đối với những người tu luyện ở mãi trên cao chẳng qua là thời gian một lần bế quan. Nhưng đối với người thường nơi thế tục hồng trần, lại là cả một đời.

Viêm Hoàng Sơn ngày trước, cũng biến thành Viêm Hoàng Thành, đại thảo nguyên mênh mông đã sớm không còn bộ dạng năm mươi năm trước, thay vào đó là một tòa thành cực kỳ khổng lồ!

Tòa thành này, càng hùng vĩ hơn cả thành Thông Thiên, bên trong cư trú cả ngàn vạn người!

Hơn nữa, những người này gần như đều là võ giả đến từ các nơi trên thế giới Giới Hạ. Mỗi một gia tộc, môn phái, tất cả đều là dời đến đây sau trận chiến kinh thế năm mươi năm trước, phát triển tới hôm nay. Tòa thành khổng lồ mệnh danh Viêm Hoàng này, đã có tới gần hai ngàn vạn người!

Thiên đạo pháp tắc thay đổi, khiến cho võ giả Giới Hạ mừng rỡ phát hiện, vốn võ giả Chí Tôn rất khó đột phá đến cảnh giới Phá Toái Hư Không, hiện giờ dễ dàng hơn nhiều!

Vốn Địa Tiên đại năng rất khó đột phá đến cảnh giới Thánh Chủ hiện giờ cũng có thể chậm rãi đột phá.

Về phần các võ giả bình thường trong thế tục, cũng dần dần phát hiện, vốn rất khó tu luyện đến cảnh giới Thiên cấp, nay căn bản không thành vấn đề.

Ngay cả người thường không có chút thực lực, tuổi thọ cũng đang không hề cảm giác được… đang kéo dài ra!

Hoàng triều to lớn nhất Trung Châu, Thanh Long Đế quốc!

Siêu cấp Đế quốc, quái vật khổng lồ đã thống nhất Trung Châu, đã sớm không còn bộ dạng năm xưa nữa. Quân đội của bọn họ, mạnh mẽ đến tận cùng!

Binh sĩ bình thường, tất cả đều có được thực lực Thiên cấp.

Ngay cả các gia tộc tu luyện, cũng không dám tùy tiện chọc vào giới hạn của hoàng thất Thanh Long. Bởi vì rất nhiều người đều biết, một vị công chúa trong hoàng thất Thanh Long là thê tử Tần Lập!

Bằng vào điều này, Thanh Long Đế quốc là nhóm đầu tiên lấy được đan dược từ Viêm Hoàng Sơn sớm nhất, dùng vũ trung quân đội bọn họ.

Đan dược này, binh lính bình thường sử dụng có thể dễ dàng đột phá đến thực lực Thiên cấp. Chỉ cần thời gian mấy chục năm, quân đội Thanh Long Đế quốc liền đạp bằng toàn Trung Châu.

Thanh Long Đế quốc cũng không dời đô, mà thành Hoàng Sa nơi Tần Lập sinh ra khi xưa, càng trở thành thắng cảnh du lịch của vô số người.

Mọi người đều muốn biết, vị Vương giả Giới Hạ tràn ngập truyền kỳ, năm đó trưởng thành trong hoàn cảnh nào.

Thần Vương A Hổ quyền cao chức trọng nhất Thanh Long Đế quốc, đã sớm từ nhiệm chức Binh Mã Đại Nguyên Soái. Nhưng địa vị của hắn, trên toàn Thanh Long Đế quốc căn bản không người nào có thể dao động.

Ngay cả đám chính khách vô sỉ nhất, đám quan lớn lộng thần âm hiểm nhất, cũng không ai dám nói bậy nửa câu với vị Thần Vương này.

A Hổ đã không hỏi chính sự nhiều năm, nhưng mỗi lần có đại sự trong nước, bệ hạ Triệu Tinh Hải đều sẽ phái người tới thông báo một tiếng, coi như tôn trọng.

Không biết vì sao, phủ Thần Vương vẫn luôn luôn lạnh lẽo, hôm nay đột nhiên trở nên náo nhiệt. Thần Vương A Hổ đã thật lâu không lộ diện, còn tự đứng trước cửa, theo cùng một đám người, không biết muốn nghênh đón người nào.

Có người mắt sắc bén phát hiện. Thượng Quan Thiết lão gia tử Thượng Quan gia mà toàn thành Hoàng Sa không ai dám chọc, còn có cự phú Phương Hạo Nam địa vị cực cao, tất cả đều xuất hiện ở cửa phủ Thần Vương.

Điều này lập tức làm cho mọi người hứng thú, đường phố bị dọn sạch, mọi người đứng kiễn chân ở hai bên đường, muốn biết rốt cuộc là ai, có thể khiến những vị mà dậm chân một cái, toàn bộ Thanh Long Đế quốc cũng phải run lên, cùng nhau ra nghênh đón.

Có người thông minh, đã mơ hồ đoán được, nhưng không thể tin nổi, thật sự sẽ là người kia hay sao…

-o0o-

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

——oo0oo——

866. Chương 875: Hồng Trần Như Nước Chảy, Năm Mươi Năm Sau!

- Mau nhìn! Trên bầu trời có người đang bay!

Có người chỉ bầu trời phía tay, lớn tiếng kinh hô.

Thành Hoàng Sa năm mươi năm sau, kỳ thật đã có rất nhiều người có thể lăng không phi hành, chuyện này cũng không có gì mới mẻ. Nhưng vấn đề ở chổ, trong phạm vi trăm dặm quanh thành Hoàng Sa, nghiêm cấm võ giả lăng không phi hành!

Đã từng có kẻ không tin tưởng, trực tiếp bị một hạ nhân trong phủ Thần Vương xông lên một cước đá từ bầu trời rớt xuống, trực tiếp té chết. Từ đó về sau, liền không có người dám vi phạm quy củ này nữa.

Mà hôm nay, lại có người kiêu ngạo bay trên bầu trời như vạy?

Hắn chán sống rồi sao?

- Lá gan người kia thật là lớn! Dám bay từ không trung tới đây!

- Là người tới từ bên ngoài sao, người bên ngoài đều không biết quy củ này.

- Nói bậy, hiện giờ toàn bộ Thiên Nguyên đại lục, ai dám nói không biết thành Hoàng Sa?

- Ha ha, vậy cũng phải, cố hương của Tần Vương mà!

- Được rồi, ngươi nói hôm nay có phải là Tần Vương. ..đích thân tới hay không?

- Lời này cũng dám nói lung tung…

Mọi người hai bên đường đều bàn tán, có không ít lão nhân thành Hoàng Sa bắt đầu nhớ lại cảnh tượng bọn họ thấy Tần Vương khi xưa, dẫn tới không ít người trẻ tuổi không nhịn được kinh hô.

Bọn họ rất khó tưởng tượng, Tần Vương - vị vương giả được toàn Giới Hạ công nhận hôm nay, giống như một vị thần, lại cũng có một ngày gần như bị trục xuất gia môn. Tần gia thành Hoàng Sa năm đó, lại cho rằng Tần Vương là một đứa con hoang mất mặt… Đây quả thật, quả thật là não tàn mà!

Bọn họ bị diệt rất tốt, đáng đời!

Gần như tất cả mọi người nghe sự tích Tần Vương khi còn bé, đều sẽ chỉ vào di chỉ Tần gia nay đã trở thành một mảnh công viên rừng rậm, mắng mấy câu như thế.

Quả thật đúng là có mắt không tròng mà!

Nếu như gia chủ Tần gia năm đó, có thể thấy được hôm nay sau nhiều năm, hắn có thể sẽ hối hận nhảy ra khỏi mộ hay không?

Người phi hành trên bầu trời, dường như thật không kiêng nể gì cả, một hơi bay đến bầu trời phủ Thần Vương, làm cho người ta kỳ quái, chính là không có bất kỳ ai bay lên chặn lại.

Người này hạ xuống phủ Thần Vương, trực tiếp quỳ gối trước mặt A Hổ. Đây là một người trẻ tuổi bề ngoài chỉ hơn ba mươi tuổi, ánh mắt kiên nghị, khí độ trầm ổn vừa nhìn là thấy có phong độ đại tướng.

- Phụ thân đoàn người sư phụ lập tức tới đây, nhi tử tới trước thông báo một tiếng!

Người thanh niên này vừa mở miệng, mọi người liền bình thường trở lại. Hóa ra là nhi tử Thần Vương đại nhân! Đồng thời ở trong lòng, liên nổi lên sóng gió ngập trời.

Nhi tử Thần Vương đại nhân quanh năm không có ở bên cạnh, chỉ có một người!

Đó chính là Tiểu Hổ, một mực tu luyện ở Viêm Hoàng Sơn!

Người kia là Tiểu Hổ, sư phụ trong lời hắn nói, chẳng phải chính là… Tần Vương bệ hạ!

- Trời ạ, Tần Vương về nhà rồi!

- Tần Vương về thăm gia hương!

- Thật tốt quá, rốt cuộc Tần Vương đã trở về!

Tin tức này giống như mọc cánh, dùng tốc độ không thể tin được, truyền khắp thành Hoàng Sa!

Đồng thờịi có không biết bao nhiêu bồ câu đưa tin lập tức cất cánh, bay đi bốn phương tám hướng. Tần Vương về thăm cố hương, đây là một tin tức cực lớn!

Ngày thường, muốn đi vào Viêm Hoàng Thành, cách xa muôn sông nghìn núi. Dù là xây dựng rất nhiều truyền tống trận nhưng cái giá một lần truyền tống… không nói cũng được, đắt tiền muốn chết.

Dù là tiến vào Viêm Hoàng Thành, thế nhưng muốn gặp được Tần Vương, căn bản là một chuyện không thể nào.

Có lời đồn, nói Tần Vương từ sau trận đại chiến năm mươi năm trước, liền một mực bế quan. Thời gian suốt năm mươi năm, không nghe nói ngài ấy xuất hiện một nơi nào.

Hôm nay, vị nam nhân như Thần trong cảm nhận của tất cả người Giới Hạ, không ngờ… thật sự đã trở về!

A Hổ sắc mặt nghiêm nghị, lúc này cũng hiện lên một vẻ mừng như điên, nâng nhi tử lên, lớn tiếng cười nói:

- Tốt, tốt! Tiểu Hổ, con cũng mệt mỏi rồi? Mau vào trong, đám đệ đệ các muội muội đều rất nhớ con, nghỉ ngơi một chút, đi theo cùng các mẫu thân con!

Bởi vì hưng phấn, vị Thần Vương quyền cao chức trọng này thậm chí nói năng có chút lộn xộn.

Lão gia tử Thượng Quan Thiết, một thân tu vi cũng đã đạt đến cảnh giới Đan Nguyên Anh Hóa sơ kỳ, khẽ vuốt chồm râu dài trên cằm, trong lòng cảm khái không thôi. Ai có thể nghĩ tới, Thượng Quan gia cũng có thể bộc phát ra sinh cơ một lần nữa. Nếu không có lần Thi Vũ cùng Tần Lập gặp mặt trước khi tiến vào nơi Thần Vực, Thượng Quan gia chỉ sợ cũng như thế xong rồi.

Nhưng sau lần gặp mặt đó, hai người để lại một số đan dược, thực lực của mình không ngừng đột phá, buôn bán Thượng Quan gia cũng trở nên tốt hơn.

Năm mươi năm qua đi, Thượng Quan gia đã một lần nữa trở thành một đại gia tộc ở Thanh Long Đế quốc!

Đương nhiên đám người trẻ tuổi ở Thượng Quan gia hiện giờ, đối với Tần Lập cùng Thượng Quan Thi Vũ đều sùng bái đến tận xương tủy.

Người là như thế, thời gian có thể phai mờ rất nhiều thứ, thực lực chênh lệch cách xa, có thể làm cho người ta nhận thức rõ ràng về mình

Thượng Quan gia là như thế, lực lượng trung kiên trưởng thành đến hôm nay, đã không có một người nào dám có một chút bất kính đối với Thượng Quan Thi Vũ.

Phương Hạo Nam đã có chút già đi, trong lòng tràn ngập cảm khái. Phương gia có được thành tựu ngày hôm nay, trở thành cự phú số một số hai toàn Thanh Long Đế quốc, có nguyên nhân trọng yếu liên quan đến Tần Lập.

Bằng không, chỉ bằng tài phú tích lũy của Phương gia hiện giờ, hoàng thất Thanh Long sẽ không dễ dàng tha thứ bọn họ. Phú khả địch quốc! Cái gì gọi là phú khả địch quốc? Theo Thanh Long Đế quốc mở rộng bản đồ, nhân tài quân chính Thanh Long Đế quốc, thậm chí xuất hiện trạng thái không đủ.

Dưới loại tình huống này, làm sao bây giờ? Chỉ có thể xin các đại tộc trong nước giúp đỡ. Còn Phương gia, lại là một trong các gia tộc chiếm tiện nghi cao nhất!

Hiện giờ, toàn bộ Trung Châu đều bị Thanh Long Đế quốc nhét vào bản đồ. Đương nhiên ngoại trừ một khối nơi cực Tây… Một khối đó, đối với bất kỳ kẻ nào. đều là cấm địa!

Triệu Tinh Hải thậm chí ngay cả ý nghĩ hạ chỉ phong vùng đất kia thành đất phong Tần Lập cũng chưa hề sinh ra. Đã có người trong triều từng đề cập tới, nói rằng vì để biểu hiện quốc lực Thanh Long Đế quốc, biểu hiện hoàng ân uy nghiêm, muốn Hoàng đế hạ chiếu, phong mảnh đất nơi cực Tây cho Tần Lập.

Người đề ra ý kiến kia, sau đó… đã không còn thấy nữa.

Thực lực Phương gia, hiện giờ nói bọn họ có thể khống chế mười mấy quốc gia lớn bằng Thanh Long Đế quốc xưa kia, cũng sẽ có người tin tưởng. Nếu không phải bởi quan hệ giữa Phương Hạo Nam cùng Tần Lập khi xưa, Triệu Tinh Hải sau khi nhân thủ đầy đủ đã sớm động thủ với bọn họ rồi.

Phương Hạo Nam cũng ý thức được điểm này, mười năm gần đây đã dần dần cho gia tộc rời xa chính trị, chỉ làm hoạt động thương nghiệp. Dù sao, hắn luôn luôn có một ngày già đi. Hắn còn sống, bệ hạ có thể còn nhìn mặt mũi Tần Lập mà không động tới Phương gia, nhưng nếu hắn đã chết thì sao?

Như thế thì một ngày hắn vừa hết, chính là thời khắc Phương gia bị xét nhà!

Phương Hạo Nam cho đến giờ cũng chỉ có thực lực Nhân Tôn, hắn đã rất thỏa mãn rồi. Như vậy đã nói, hắn còn có thể sống rất nhiều năm, lại tăng lên một bước, sống một hai ngàn năm cũng không thành vấn đề.

Hôm nay mời hắn tới đây, là A Hổ. Tám chín mươi năm trước, là một đội trưởng tiểu đội mạo hiểm không chớp mắt ở trong thành Hoàng Sa này, ai có thể ngờ tới, hắn sẽ có ngày hôm nay?

Phương Hạo Nam không nhịn được có chút cảm khái, thế sự vô thường mà. Không biết có phải lớn tuổi hay không, trong đầu hắn còn thường hay nhớ lại một màn ở võ quán Phương Chính của Phương gia khi đó. Tần Lập vẫn còn là thiếu niên, đại phát thần uy thu thập Tần Phong cùng Tần Hổ.

- Tần Phong… Tần Hổ…

Phương Hạo Nam khẽ thì thào mấy tiếng thật nhỏ:

- Các ngươi thật là ngu xuẩn có mắt không tròng mà!

Rất xa, trên bầu trời có một đội xe kéo, một đàn lớn Kim Giác Thiên Mã kéo rất nhiều xe ngựa xa hoa, vút đi trên bầu trời.

- Trời ạ, ma thú biết bay!

Người toàn thành Hoàng Sa đều rung động, nhìn một đại đội xe ngựa trên bầu trời, bay trên bầu trời con đường, chậm rãi hạ xuống. Tất cả đều há to miệng, trợn lớn mắt, không nói ra lời.

Mười sáu năm trước, Diệp Tử Kỳ công chúa Lục Địa, mang theo đồ cưới khổng lồ gả tới Giới Hạ, trở thành thê tử Tần Vương . Những Kim Giác Thiên Mã này, chỉ là một bộ phận nhỏ không đáng kể trong của hồi môn mà thôi.

Một chiếc xe thật lớn do hai mươi bốn con Kim Giác Thiên Mã kéo, chậm rãi hạ xuống trước cửa Thần Vương A Hổ. Một nam từ trẻ tuổi mặc một thân áo tím, khóe miệng mỉm cười, chậm rãi bước xuống. Đầu đội buộc tóc kim quan, mày kiếm mắt sáng, đôi mắt vô cùng thâm thúy, như ngôi sao sáng chói trên không trung vô tận.

Không phải Tần Lập, thì là người nào?

Phía sau Tần Lập, bước ra một đoàn nữ tử phương hoa tuyệt đại, chậm rãi bước từ trên xe xuống, ánh mắt mọi người đều thẳng, bọn họ chưa từng thấy qua nữ nhân mỹ lệ như thế.

Trên xe phía sau, phụ mẫu Tần Văn Hiên, Tần Hàn Nguyệt cũng đi xuống. Trong lòng Tần Hàn Nguyệt còn ôm một đứa bé hai ba tuổi, miệng còn không ngừng nói:

- Cục cưng phải ngoan nha, bà nội dẫn cháu đi xem nơi sinh ra ba ba cùng bà nội cháu!

Đứa bé trai dung mạo thật xinh xắn, đôi mắt tinh thuần như hồ thu, ngọng nghịu nói:

- Ba ba sinh ra ở chỗ này đây sao?

- Đúng thế, phụ thân của con sinh ra ở nơi này!

Hô Diên Kiêu Dương, Hạ Văn Vũ, Kiền Kính, Mạc Bắc, Ngọc Châu cùng Nam Cung Tử Lăng xuống từ trên xe. Nam Cung Tử Lăng đón nhận đứa bé trai từ trong lòng Tân Hàn Nguyệt, thần sắc cưng chiều nói:

- Tới đây, bảo bối, để di nương ôm một cái!

Ánh mắt đứa bé trai đảo một vòng, vẻ mặt giảo hoạt nói:

- Di nương thích bảo bối như thế, vì sao không tự sinh cho mình một cái?

Các nữ tử phía trước đều quay đầu lại, nhìn Nam Cung Tử Lăng cười to. Nam Cung Tử Lăng mặt như anh đào, xì nói:

- Thắng nhóc con, mới ba tuổi đám đùa giỡn di nương! Xem di nương đánh vào mông ngươi!

- Mẹ, cứu mạng với, di nương muốn đánh vào mông con nè!

Đứa bé trai kéo cổ họng hô lớn.

Thượng Quan Thi Vũ quay đầu lại, mỉm cười nói:

- Tử Ngọc phải ngoan nha, phải nghe lời…

- Hừ, các ngươi đều hợp lại khi dễ con!

Đứa bé giãy khỏi vòng tay Nam Cung Tử Lăng, không ngờ lăng không bay lên nhào vào lòng Tần Lập, lộ ra cái đầu nhỏ nhìn mọi người:

- Vẫn là cha ta tốt nhất!

Tần Lập mỉm cười giao Tần Tử Ngọc vào lòng Thượng Quan Thi Vũ, đi tới cùng A Hổ ôm chặt một cái. Hai người không nói gì, huynh đệ chân chính, dù cho một trăm năm không gặp, vẫn là huynh đệ!

Tiếp đó, lại ôm Phương Hạo Nam một cái, Tần Lập cười nói:

- Hạo Nam, huynh có chút già đi rồi, trở về nói bọn họ cho huynh một viên Trú nhan Đan…

- Ha ha! Tần huynh, ta bây giờ rất tốt, khuôn mặt này không có tính lừa dối. Không biết hiện giờ, ta đã có bao nhiêu đệ muội rồi?

Phương Hạo Nam thoải mái cười nói.

Chúng nữ đồng loạt xì một tiếng, nhìn về phía Tần Lập trợn trắng mắt.

Vẻ mặt Tần Lập có chút bất đắc dĩ, đi tới trước mặt Thượng Quan Thiết, nói:

- Gia gia, chúng ta trở về thăm ngài đây!

-o0o-

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

——oo0oo——

867. Chương 876: Nội Tình Làm Người Ta Run Sợ.

Thượng Quan Thiết nhìn đứa bé trai như tinh linh, ánh mắt đỏ ửng, liên tục nói:

- Tốt, tốt, về là tốt rồi! về là tốt rồi!

- Tử Ngọc, đây là gia gia của mẹ, cụ cố ngoại của con!

Thượng Quan Thi Vũ ôm Tần Tử Ngọc, đi tới trước người thường Quan Thiết.

Đứa bé trai vẻ mặt nhu thuận kêu một tiếng:

- Con chào cụ cố ngoại!

- Tốt, tốt. Đây là cháu ngoại của ta? Thật là tốt quá, thật quá tốt!

Thượng Quan Thiết, rốt cuộc không nhịn được tràn hàng lệ già.

Triệu Thiên Thiên, Lệnh Hồ Phi Nguyệt ,Bộ Vân Yên, Cơ Ngữ Yên, Tần Tuyết, Linh Nhi, Nam Cung Tử Lăng, Xà Xà, Lãnh Dao, Diệp Tử Kỳ, chúng nữ đều không nhịn được có chút hâm mộ nhìn đứa bé trai này.

Bạch Trung Tuyết đang bế quan, Vĩnh Xuân Thượng Nhân cũng đang bế quan. Bạch Trung Tuyết đang trùng kích cảnh giới Thần Vương, Vĩnh Xuân Thượng Nhân đang trùng kích cảnh giới Thần Vương tứ trọng.

Lần này, chỉ hai nàng không tới.

Nhớ tới mười sáu năm trước, tràng hôn lễ long trọng kia, chúng nữ đến nay vẫn hồi tưởng như mới hôm qua. Đáng tiếc, chính là nhiều năm qua đi, cũng chỉ có Thượng Quan Thi Vũ mang thai thành công, sinh ra đứa nhỏ Tân Tử Ngọc này.

Kỳ thật chúng nữ đều biết, tới cảnh giới như bọn họ, muốn có đứa nhỏ thật là rất khó. Đây cũng là nguyên nhân vì sao ngay cả đại tộc nơi Thần Vực, đều ngay sau khi con cháu vừa trưởng thành, liền cho bọn họ thành thân, có thể sinh bao nhiêu đứa nhỏ, liền cố sinh bấy nhiêu.

Sau khi đạt tới cảnh giới nhất định, muốn sinh đứa nhỏ, vậy thật là ngàn vạn khó khăn. Bởi vì thân thể bọn họ gần như toàn lưu động năng lượng ngưng thực, thậm chí cả ngày nghỉ của nữ tính cũng bị luyện hóa không còn!

Ngay cả Thượng Quan Thi Vũ, cũng là Lãnh Dao tìm trên bản đan phương, tìm ra một cái phối phương. Tần Lập dùng thời gian tròn ba năm, mới tìm đủ dược liệu trên đan phương, phối ra một viên đan dược.

Mặc dù chúng nữ đều muốn dùng viên đan dược kia trước, nhưng đều thống nhất quyết định, để cho Thượng Quan Thi Vũ sinh ra đứa nhỏ đầu tiên!

Mặc kệ Tần Lập có bao nhiêu nữ nhân, Thượng Quan Thi Vũ thân phận bà lớn cũng không thể nào thay đổi!

Hậu cung Tần Lập mười ba trâm cài, ngoại trừ một mình Bạch Trung Tuyết, những người khác đều đã là cảnh giới Thần Vương!

Thời gian năm mươi năm, là một cái giảm xóc. Dưới lượng lớn Thần Nguyên của Tần Lập duy trì thực lực tất cả những nữ nhân này đều tăng lên làm người ta kinh khủng!

Thượng Quan Thi Vũ, Thần Vương cảnh giới tứ trọng! Cơ Ngữ Yên, Thần Vương cảnh giới đại viên mãn! Bộ Vân Yên, Thần Vương cảnh giới nhất trọng! Lãnh Dao, Thần Vương cảnh giới tứ trọng! Triệu Thiên Thiên, Thần Vương cảnh giới nhất trọng!

Lệnh Hồ Phi Nguyệt, sau khi mở ra lực lượng huyết mạch, càng đến sau càng mạnh, đã là Thần Vương cảnh giới ngũ trọng!

Xà Xà, càng sớm thức tỉnh lực lượng huyết mạch, hôm nay cũng giống như Cơ Ngữ Yên, Thần Vương cảnh giới đại viên mãn!

Tần Tuyết, Thần Vương cảnh giới nhất trọng!

Linh Nhi, đã Thần Vương cảnh giới ngũ trọng đỉnh!

Nam Cung Tử Lăng, Thần Vương cảnh giới đại viên mãn đỉnh phong!

Diệp Tử Kỳ công chúa Lục Địa, tuyệt thế cường giả đã đặt nửa bước vào cảnh giới Đế vương!

Cộng thêm Bạch Trung Tuyết trùng kích cảnh giới Thần Vương, Vĩnh Xuân Thượng Nhân trùng kích Thần Vương cảnh giới tứ trọng, thực lực toàn môn phái Viêm Hoàng đã mạnh mẽ tới mức làm Thông Thiên Đại Đế cũng cảm thấy sợ hãi!

Hô Diên Kiêu Dương, Hạ Văn Vũ, Kiền Kính, Mạc Bắc cùng Ngọc Châu, năm người này đều là Thần Vương cảnh giới đại viên mãn đỉnh.

Muốn đột phá đến cảnh giới Đế vương, độ khó thật quá lớn. Giống như Tần Lập cảm ngộ trước kia, muốn thành công tiến vào cảnh giới Đế vương, cần không chỉ riêng Thần Nguyên như biển, càng nhiều hơn là số mệnh! Là lĩnh ngộ pháp tắc thiên đạo!

Chẳng qua bọn họ có được thành tựu hôm nay, đã thỏa mãn đến không thể thỏa mãn hơn rồi!

Thần Nguyên trong tay Tần Lập tuy rằng rất nhiều, nhưng mà chỉ đủ cho những người này sử dụng. Như là Mạc Thanh Sơn, Phong Tử Ngạc, Trường Mi Lão Nhân, Diệt Tuyệt Thượng Nhân cùng Ngao Thưởng Hải, những cường giả này cũng chỉ củng cố ở cảnh giới Thần Vương nhất trọng mà thôi.

Cũng không phải là Tần Lập keo kiệt, mà là Thần Nguyên trong tay hắn thật sự là không đủ chia ra một bộ phận nữa.

Những người còn lại, ngay cả lão vượn Bạch Trung Sơn Bạch Trung Hỏa, Tào Hồng, cùng với chúng tử đồng lão tổ Mặc Lý đi theo Tần Lập sớm nhất, hôm nay cũng đều là cảnh giới Tần Lập, có cao có thấp. Đây đã là cực hạn mà Tần Lập có thể làm được bây giờ.

Mấy năm trước, Tần Lập đi Vực Ngoại một chuyến. Nơi Vực Ngoại đều truyền lưu lời đồn mình là vương giả bộ tộc tử đồng, có rất nhiều người muốn thông qua Tinh Không cổ Lộ tiến vào Giới Hạ, tìm hắn cướp đoạt công pháp thần thánh Tử Khí Quyết của bộ tộc tử đồng. Chẳng qua, có một tiếng nói từ một lực lượng thần bí hùng mạnh đến từ Vực Nội áp chế xuống.

Lúc này mới để cho Tần Lập yên ổn nhiều năm như thế, Tần Lập ở Vực Ngoại lại tìm được mấy mạch khoáng Thần Nguyên thời đại siêu cổ, nếu không thì những người này làm sao có thể tăng lên lớn như vậy?

Còn có một số mạch khoáng, Tần Lập suy đoán là ở Vực Nội, chẳng qua Tần Lập đã tăng lên cảnh giới Đế vương tam trọng, cảm nhận được một cỗ lực lượng Thần bí mạnh mẽ trong Vực Nội, lý trí không tiến vào.

Hôm nay, làm vương giả chân chính toàn bộ Giới Hạ, Tần Lập sinh hoạt rất yên ổn, hắn không cần phải như lúc thực lực không đủ mạnh, phải chạm tới một số cấm kỵ.

Thông Thiên Đại Đế, sau trận chiến đấu năm mươi năm trước, ngoài dự liệu lựa chọn im lặng, không chuẩn bị chiêu sau, hoặc là tiếp tục trả thù. Ngay từ đầu Tần Lập cũng lo lắng mấy năm, đến sau đó từ chỗ Diệp Tử Kỳ nhận được tin, nói Thông Thiên Đại Đế tìm được vài loại chí bảo, bỏ vào trong truyền tống trận Thập Địa, làm cho truyền tống trận kia có thể tiếp tục vận hành một trăm năm.

Truyền tống trận Thập Địa không tắt, Thông Thiên Đại Đế cũng không tới trả thù, lúc đó Tần Lập liên biết, hẳn có được thời gian thở dốc một trăm năm!

Về phần nói Thánh địa nơi Thần Vực tổn thất thảm trọng. Tần Lập không đi tìm bọn họ gây chuyện đã là chuyện tốt, bọn họ làm sao có lá gan trong thời gian ngắn lại tổ chức tiến công lần nữa?

Một lần bình tĩnh, là thời gian năm mươi năm. Mười sáu năm trước, Diệp Tử Kỳ gả cho Tần Lập, phu phụ Tần Văn Hiên cùng Tần Hàn Nguyệt dứt khoát quyết định, một lần thu hết các con dâu bọn họ vừa lòng vào Tần gia cho xong.

Như là Bạch Trung Tuyết, rõ ràng thích Tần Lập nhiều năm, nhưng nếu như không phải Tần Hàn Nguyệt tự mình đi nói, nàng khẳng định sẽ không biểu lộ ra trước mặt Tần Lập. Còn có Vĩnh Xuân Thượng Nhân, dù là Tần Hàn Nguyệt tìm tới nàng, nàng cũng do dự thật lâu.

Tuyệt sắc giai nhân yêu thích nam tử anh hùng, đây là chuyện rất bình thường, nếu như Tần Lập thật sự muốn thành lập một hoàng triều kéo dài không dứt, thành tựu một đời Đế vương, thê tử bên người quá ít, đó là tuyệt đối không xong!

Thiếu thê thiếp, cũng có nghĩa người trong gia tộc mỏng manh, ở thời đại này, thiếu người, sẽ làm cho người ta cảm giác gia tộc không được thịnh vượng!

Theo Tần Tử Ngọc sinh rạ hiện giờ toàn môn phái Viêm Hoàng hết sức vững chắc. Các thế lực trải qua năm mươi năm mà hợp, đã sớm không biệt lẫn nhau, chân chính dung hợp một chỗ.

Tần Tử Ngọc đứa nhỏ này có được gien của ba ba mụ mụ mạnh nhất thế giới này, vừa sinh ra đã có cảnh giới Thiên cấp, đến ba tuổi đã đạt đến thực lực Chí Tôn!

Có thể nói, sau này Tần Tử Ngọc lớn lên, dù là không thể siêu việt Tần Lập. cũng tuyệt đối sẽ là một đời tuyệt thế cường giả!

Loại tăng lên thực lực chính thê này, cùng việc Tần Lập có được Thần Nguyên dồi dào, không tách ra được. Nên biết rằng, dù là chúa tể nơi Thần Vực, Thông Thiên Đại Đế cũng không có phần số mệnh này. Nếu như Thông Thiên Đại Đế có nhiều Thần Nguyên như Tần Lập, như vậy trận chiến năm mươi năm trước, người thua tất nhiên là Tần Lập!

Vương tộc Lục Thất Bát ba Thánh địa, trở về nơi Thần Vực cũng không bị Thông Thiên Đại Đế trách phạt. Các Thánh địa khác cũng giận mà không dám nói, nói cái gì? Chấp vấn ba Thánh địa này vì sao không ra tay?

Không thấy ra tay đều đã chết hết hay sao?

Nói tiếp, vẫn là thực lực quyết định tất cả!

Đây cũng là nguyên nhân căn bản vì sao mười sáu năm trước, Vương tộc Lục Địa dám công khai gả nữ nhi cho Tần Lập, mà chỗ Thông Thiên Đại Đế lại không có bất cứ âm thanh gì!

Một thời gian gần đây, Thượng Quan Thi Vũ có chút nhớ nhà, Tần Lập liền quyết định mang theo đứa nhỏ trở về cho lão gia tử Thượng Quan Thiết xem. Mặc kệ nói thế nào, thành Hoàng Sa cũng là cổ hương chung của hai người.

Không ngờ tới, quay qua quay lại, liền có nhiều người đi theo như vậy. Cuối cùng, hai người Tân Văn hiển cùng Tần Hàn Nguyệt cũng quyết định đi theo.

Muốn lúc trở về, tới chỗ Tần Gia Bảo nhìn xem. Không biết nguyên nhân gì, nhiều năm qua bên phía Tần Gia Bảo vẫn không hề liên hệ với Tần Lập.

Có thể Tần Tỏa có chút hổ thẹn chuyện năm đó tranh quyền cùng Tần Lập, trên thực tế, Tần Lập hôm nay làm sao để ý tới cái chuyện nhỏ nhặt đó.

Nhiều năm đã trôi qua, rất nhiều chuyện giống như mây khói, chậm rãi tản đi.

Có thể làm Tần Lập ghi nhớ ở trong lòng, chỉ có vài chuyện mà thôi.

Trong đó một chuyện trọng yếu nhất, đó chính là Tần Lập cùng Thông Thiên Đại Đế, sớm muộn gì cũng sẽ đánh một trận! Loại chuyện này không phân biệt đúng sai, đây là một trận chiến đã định trước trong số mệnh, không ai có thể tránh được.

Trừ khi Thông Thiên Đại Đế có thể phá Giới phi thăng đi trước một bước, nhưng tính khả năng của chuyện này thật sự quá xa vời! Chỉ có người thắng, mới có được tư cách phá Giới phi thăng!

Thứ hai, đó là phải báo thù của Linh Nhi, thù đánh Giới Hạ năm mươi năm trước, cũng phải báo!

Hai chuyện này, không có chút chỗ thương lượng lùi bước!

Nếu như năm mươi năm trước, không phải Hô Diên Bác dùng Hoàng Kim Cung tự bạo, tranh thủ cơ hội thở dốc cho Tần Lập, vậy thì năm mươi năm sau, chỉ sợ nơi Viêm Hoàng Sơn đã trở thành một mảnh phế tích, nào tới lượt huy hoàng như ngày hôm nay?

Cho nên, bất luận như thế nào. Tần Lập cũng muốn đem mối thù này, báo trở lại!

Lần này xuất hành, Tần Lập cũng là muốn trước khi tiến vào nơi Thần Vực lần thứ hai, mang theo đứa nhỏ đi xem phụ thân nó, khi xưa lớn lên ở một nơi nào.

Toàn thành Hoàng Sa, theo đoàn người Tần Lập đến mà trở nên sôi trào, có không biết bao nhiêu siêu cấp đại thế lực trong thế tục, liều mạng chạy tới thành Hoàng Sa, mục đích chính là muốn gặp mặt Vương giả Giới Hạ một lần!

Triệu Tinh Hải cho ngươi truyền tin đến muội muội Triệu Thiên Thiên, nói mình đang trên đường chạy tới thành Hoàng Sa, bất luận thế nào, cũng phải mời Tần Lập ở lại mấy ngày. Hắn rất muốn gặp lại vị em rể tràn ngập sắc thái truyền kỳ này.

Triệu Thiên Thiên tựa ở trên vai Tần Lập, cười khẽ nói:

- Vị ca ca của muội, muội rất hiểu. Sợ rằng ca ca vẫn luôn lo lắng, một ngày nào đó phu quân vung tay hô lên, liền trực tiếp thay thế hoàng thất Thanh Long. Ca ca lại không biết, phu quân hôm nay làm sao để ý tới chuyện này?

Tần Lập nhìn di chỉ Tần gia, cười cười, trong đầu như nhớ tới tràng cảnh phồn hoa năm đó…

-o0o-

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

——oo0oo——

868. Chương 877: Đánh Trở Về Nơi Thần Vực!

Thật là như mây khói thoảng qua mà! Tần Lập có chút cảm khái, ôm vòng eo mảnh mai của Triệu Thiên Thiên, yên lặng rời đi.

Ba ngày sau, Tần Lập gặp được Triệu Tinh Hải đã nhiều năm không thấy. Hôm nay Triệu Tinh Hải cũng có thực lực Thiên Tôn, dung mạo bảo trì hình dạng lúc bốn mươi tuổi, một thân khí độ uy nghiêm, đã mạnh hơn trước kia rất nhiều lần.

Chẳng qua lúc nhìn thấy Tần Lập, Triệu Tinh Hải dường như trở thành Nhị hoàng tử phong độ hiền hòa chiêu hiển đãi sĩ khi xưa.

- Nhiều năm không gặp, em rể lại không có bất kỳ biến hóa gì, ta lại già rồi.

Lúc Tần Lập đại hôn mười sáu năm trước, Triệu Tinh Hải cũng từng phái người đi đưa rất nhiều tài vật. Tuy là hoàng gia thế tục, nhưng ra tay cũng không tầm thường, cho nên hôm nay gặp Tần Lập, gọi một tiếng em rể cũng coi như bình thường. Chẳng qua cũng chỉ là miệng gọi như thế, hắn tuyệt không dám đem vị vương giả chân chính Giới Hạ này là Phò mã Thanh Long Đế quốc.

- Phong thái bệ hạ vẫn như xưa.

Tần Lập cười cười, để Triệu Thiên Thiên ngồi bên cạnh mình.

Triệu Tinh Hải nhìn muội muội đã mấy chục năm qua, dung mạo không phát sinh thay đổi nào, chỉ là bề ngoài có vẻ thành thục trầm ổn hơn nhiều, trong lòng cũng thật cảm khái.

- Thiên Thiên, những năm qua muội có tốt không?

Nhị ca thăm hỏi, làm cho vị công chúa hoàng gia khi xưa, vành mắt đỏ lên, Triệu Thiên Thiên gật đầu:

- Muội rất tốt!

- Vậy là được rồi, lúc nào nhớ nhà thì quay về xem, hoàng thất Thanh Long vĩnh viễn là nhà của muội!

Lúc này Triệu Tinh Hải vô cùng thống hận ca ca Triệu Tinh Hà của mình, năm đó nếu không phải hắn giết cha hại mẹ, khẳng định tiên hoàng vẫn sống đến hôm nay. Như thế, Triệu Thiên Thiên nhất định sẽ thường đi vấn an cha mẹ, thế thì quan hệ giữa mình cùng vị em rể Tần Lập này khẳng định sẽ càng thêm thân mật hơn!

Hoàng gia cũng có thể càng nhận được nhiều lợi ích hơn nữa!

Đến hôm nay, khắp thiên hạ có ai không biết đan dược sản xuất ra từ môn phái Viêm Hoàng, tất cả đều xưng là thần đan?

Đây cũng là một chuyện tốt to lớn mà Tần Lập làm vì Giới Hạ, để cho võ giả Giới Hạ nâng cao thực lực chỉnh thể. Nếu chỉ dựa vào thay đổi pháp tắc thiên đạo, vậy thì không được.

Cần phải có đan dược bom sức!

Vì vậy, Tần Lập đem ra rất nhiều loại đan dược, tất cả giải cấm mở ra. Ngoại trừ trên cảnh giới Địa Tiên, những thứ khác đều tiêu thụ công khai!

Cũng không phải bán bằng tiền, mà là dùng dược liệu tới đổi. Mấy năm nay, đã có hàng trăm hàng ngàn vạn võ giả vì thế mà được lợi. Danh tiếng Tần Lập như mặt trời giữa trưa, đây cũng là một nguyên nhân làm cho Triệu Tinh Hải bất an.

Danh vọng cá nhân của Tần Lập quả thật quá cao, nếu như có một ngày hắn tâm huyết dâng trào, nói muốn thống nhất Giới Hạ, tin rằng tuyệt đối không có một tiếng nói phản đối nào!

Triệu Thiên Thiên khẽ cười, trực tiếp nói:

- Nhị ca, ca cứ yên tâm, chúng ta hoàn toàn không có chút hứng thú đụng chạm tới hoàng quyền thế tục. Chỉ cần nhị ca nhớ kỷ, ràng buộc con cháu hoàng thất đừng trêu chọc môn phái Viêm Hoàng, sẽ không có bất kỳ vấn đề gì.

Muội muội dứt khoát như thế, làm Triệu Tinh Hải có chút xấu hổ. Chẳng qua xấu hổ cũng không duy trì bao lâu, dù sao đã làm đế vương nhân gian nhiều năm như vậy, Triệu Tinh Hải cười khẽ nói:

- Đa tạ em rể!

Tiễn bước Triệu Tinh Hải, Triệu Thiên Thiên ôn nhu nhìn Tần Lập, không nói gì thêm. Tần Lập cùng các thê tử trải qua nhiều năm như thế, trong lòng đã sớm nối liền với nhau, có một số việc không cần nói ra.

Dưới ánh trăng, lương đình ở hoa viên phủ Thần Vương.

Tần Lập cùng A Hổ, hai người ngồi đối điện, trên bàn bày một số món ăn tinh xảo, hai

bình rượu ngon đặt dưới chân hai người.

- Huynh đệ, đệ thật còn muốn đi Giới Thượng?

A Hổ ngửa cô uống một bát rượu, đặt mạnh bát lên bàn nhìn Tần Lập trầm giọng nói:

- Lão ca mấy năm nay tuy rằng không tiến bộ nhiều, nhưng cũng nghe nói rất nhiều chuyện ở bên trên. Kỳ thật… đệ cần gì phải thế? Vì Linh Nhi đệ muội hay sao? Hay là vì sư phụ Hô Diên Bác của đệ? Không phải nói Thông Thiên Đại Đế tìm được biện pháp mới để trở thành Bất Tử Chân Thần hay sao? Đệ không chủ động đi gây chuyện ai dám tới Giới Hạ trêu chọc đệ? Trận huyết chiến năm mươi năm trước, giết cho đám khốn kia vỡ mật vỡ gan, nhưng nếu đệ đi lên đó, vậy không giống nữa…

- Đại ca, nếu huynh là đệ, huynh có đi không?

Tần Lập không nói cho A Hổ đạo lý gì, chính là huynh đệ thì không cần phải như thế, chỉ là một vấn đề vô cùng đơn giản.

A Hổ cúi đầu, nhấc bình rượu, lại đổ một bát. uống xong, ợ một cái, lẩm bẩm:

- Nếu như là ta, ta cũng sẽ đi, lão tử tuyệt đối sẽ không bỏ qua đám người đó!

- Đúng thế, đệ không thể nào buông tha bọn họ!

Tần Lập khẽ than một tiếng, đứng lên, đi ra bên ngoài lương đình, nương theo ánh trăng nhìn cá bởi dưới hồ, khẽ giọng nói:

- Năm mươi năm rồi, lão sư có thể cũng chờ sốt ruột rồi. Đám Vương tộc nơi Thần Vực kia, có lẽ cũng cho rằng chuyện này sẽ không tiếp tục nữa?

- Ha ha! Nếu như đệ đi ra, vậy thì sẽ giết cho bọn chúng trở tay không kịp!

A Hổ cười cười, sau đó nói:

- Chỉ là, nếu đệ đi, môn phái Viêm Hoàng…

- Không sao, môn phái Viêm Hoàng đã bị đệ bày ra đại trận tuyệt thế, nối tiếp với số mệnh toàn Giới hạ! Nếu như ai cho rằng mình có thể chống lại được số mệnh một thế giới, vậy thì cứ tới đi.

A Hổ rùng mình một cái, có chút kinh dị nhìn Tần Lập, lẩm bẩm:

- Năm đó là một cái tiểu yêu nghiệt, hiện giờ là một đại yêu nghiệt rồi! Thủ đoạn này thật đúng là đáng sợ mà!

Làm một vị tướng quân từng thống lĩnh trăm vạn binh mã ra trận giết địch, A Hổ rất rõ ràng. Đừng nói số mệnh một thế giới, dù chỉ là sát khí tản mát ra từ trăm vạn đại quân, cũng không phải người bình thường có thể thừa nhận được!

Trăm vạn đại quân, có thể không qua được một chiêu tất sát của cường giả Địa Tiên. Nhưng sát khí do trăm vạn đại quân tản mát ra, lại tuyệt đối có thể dọa chạy một cường giả Địa Tiên!

Mà trận pháp môn phái Viêm Hoàng, chính là nối tiếp số mệnh của toàn Giới Hạ!

- Một ngày nào đó không chừng trở thành lão yêu mất!

Tần Lập cười cười lơ đễnh. Cho đến giờ, người dám nói chuyện với hắn như thế đã có thể đếm trên đầu ngón tay, Tần Lập quả thật không thích loại cảm giác làm người ta cô đơn này.

Chỉ là không có cách nào, ngay cả Lâm Hằng cùng Trầm Nhạc bằng hữu với Tần Lập ở trên Huyền Đảo khi xưa, lúc mình đại hôn mười sáu năm trước, nhận thiệp mời đi đến. Khi nhìn thấy mình, lúc đó cũng đã không còn thoải mái thân thiết như xưa nữa?

Người, luôn luôn sẽ thay đổi!

Một đoạn hữu tình chân thành, có thể tiếp tục duy trì mãi, không bị năm tháng ăn mòn quả thật rất khó.

- Lần này, đệ chuẩn bị đi một mình?

A Hổ nhìn Tần Lập, biết vị huynh đệ của mình rất thích hành động một mình.

- Không, lần này đệ sẽ dẫn theo nội tình của đệ, để cho đám người nơi Thần Vực kia mở to mắt chó bọn chúng nhìn cho kỹ, không phải chỉ có nơi Thần Vực bọn họ mới có thể bồi dưỡng ra cao thủ Thần Vương!

- Ha ha ha, lời này ta thích nghe nhất!

A Hổ hào sảng cười to, nâng bát rượu, cùng Tần Lập chạm một cái, uống một hơi cạn sạch.

Tần Gia Bảo, ngày Thái cổ Thần Miếu mở ra, nơi thần bí biến mất, Tần Gia Bảo cuối cùng cũng xuất hiện trên mặt đất này. Chẳng qua, Giới Hạ hôm nay đã không có người nào dám tới Tần Gia Bảo gây chuyện nữa.

Ai không biết nơi này là gia tộc Tần Vương? Mặc dù Tần Vương tách ra ở riêng, nhưng cuối cùng cũng thuộc về bộ tộc Tần thị.

Tần Lập gặp Tần Tỏa, Tần Tỏa khi xưa đến hôm nay, bề ngoài cũng đã hơn bốn mươi tuổi, một thân khí độ gia chủ đại gia tộc, biểu hiện ra vô cùng xuất sắc trên người Tần Tỏa.

Mặc kệ thế nào, dù sao cũng là huynh đệ. Hai người gặp mặt, nhớ lại các chuyện trên Huyền Đảo khi trước, đều thổn thức không thôi.

Tần Lập gặp lại bốn vị lão gia tử ở Tần Gia Bảo, hôm nay đều đã tu luyện đến cảnh giới rất cao, có bọn họ ở đó, cũng đảm bảo thực lực chính thê của Tần Gia Bảo.

Các con cháu Tần thị năm xưa do Tần Lập tự tay huấn luyện qua, hôm nay đều trở thành các trụ cột, đảm nhiệm các chức trọng yếu trong toàn bộ Tần gia.

Tới cảnh giới như Tần Lập hiện giờ, đã không cần phải nói áo gấm về làng nữa.

Ngược lại các vãn bối trẻ tuổi bên trong Tần Gia Bảo, rất hiếu kỳ đối với vị nhân vật truyền kỳ Tân thị gia tộc, đều chạy tới nhìn xem.

Tần Lập để Thượng Quan Thi Vũ lấy ra rất nhiều đan dược, chia cho bọn họ. Người trẻ tuổi, Đại Biểu cho Tương lai, Tần Gia Bảo này cũng lưu lại không ít hồi ức của Tần Lập.

Hôm nay lại đều trở thành lịch sử.

Sau một phen náo nhiệt, Tần Lập dẫn theo một đoàn người, hư không hoành độ trở về nơi cực Tây.

Tần Tỏa đứng trên mặt đất, nhìn theo bọn họ rời đi, sau lưng hắn là một người thanh niên hơn hai mươi tuổi, lúc này bỗng nói:

- Phụ thân, nếu như năm đó ngài theo Tần Lập thúc thúc gia nhập môn phái Viêm Hoàng, thực lực Tần gia sẽ mạnh hơn hôm nay chứ?

Tần Tỏa quay đầu lại nhìn nhi tử, vị thiên tài trẻ tuổi nhất Tần Gia Bảo hôm nay, hai mươi bảy tuổi đã đột phá đến cảnh giới Phá Toái Hư Không, là kiêu ngạo của toàn bộ Tần Gia Bảo.

Khẽ cười cười, nói:

- Trên đời này, không có nếu như! Chúng ta hiện giờ cũng rất tốt, không phải sao?

Người thanh niên như hiểu như không gật đầu, nhưng ánh mắt nhìn phía đoàn xe Kim Giác Thiên Mã biến mất, vẫn mang theo vài phần hâm mộ.

Tần Tỏa khẽ than một tiếng, xoay người trở về, thần sắc cô đơn, bóng lưng có chút hiu quạnh.

Đoàn người Tần Lập trở về Viêm Hoàng Viêm Hoàng, Tần Lập liền gọi các thê tử tới bên cạnh mình, sau đó nói:

- Huynh muốn đi nơi Thần Vực!

- Chúng ta cũng đi!

Các cô gái không hề do dự, đồng thanh lên tiếng.

Tần Lập gật đầu, hiện lên ánh mắt kiên nghị, nói:

- Gọi mấy người Hô Diên Kiêu Dương tới đây!

- Muốn đi nơi Thần Vực? Tốt, chúng ta đã đợi không kịp nữa! Đợi nhiều nămnhư vậy, rốt cuộc phải đi chỉnh đám khốn kia rồi?

Tiếng nói Hô Diên Kiêu Dương truyền tới từ thật xa bên ngoài.

Ngọc Châu vẫn lạnh lùng như trước, Kiền Kính vẫn trầm mặc, Mạc Bắc vác lang nha bông, hùng hổ đi vào, Hạ Văn Vũ phe phây chiếc quạt, cười hì hì nói:

- Rốt cuộc muốn đánh rồi sao?

Trong mắt những người này, tất cả đều lóe lên hào quang hưng phấn. Năm mươi năm tu luyện, là vì cái gì? Năm đó bị Liên quân Thần Vực áp chế, ép tới mức gần như không thở nổi.

Trơ mắt nhìn một mình Tần Lập chắn ở phía trước, trong lòng những người này ai mà dễ chịu được?

Mấy năm nay khắc khổ tu luyện, bọn họ đang chờ, chính là ngày hôm nay!

Tần Lập nhìn thoáng qua mọi người, sau đó gật đầu, nói:

- Từ Nhất Địa, đến Cửu Địa, chúng ta từng nhà từng nhà… đánh sang đó!

-o0o-

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

——oo0oo——

869. Chương 878: Vương Giả Trở Về!

Năm xưa Tần Lập rời khỏi nơi Thần Vực, nói là rời đi. Kỳ thật coi như là trốn chạy!

Hắn không có thực lực đối đầu với Thông Thiên Đại Đế, còn kém quá xa!

Không thể đối đầu chính diện, hắn có thể làm được, chỉ là rời đi!

Nhưng không ngờ tới, thủ đoạn Thông Thiên Đại Đế lại sắc bén như vậy. Sau khi phát hiện sự uy hiếp của Tần Lập, lại phát động lực lượng toàn bộ Thần Vực, công kích Giới Hạ.

Tuy rằng trận chiến tranh đó Tần Lập đã thắng, nhưng là thắng thảm!

Trận chiến ấy, Tần Lập tổn thất lão sư Hô Diên Bác của mình, tổn thất Hoàng Kim Cung, bản thân hắn càng thiếu chút rơi vào trọn kiếp không quay người lại được. Người sống chỉ cần một hơi, chỉ cần Thông Thiên Đại Đế còn ở trong đại Giới này, như vậy Tần Lập sẽ không buông tha nguyện vọng đánh bại hắn!

Thượng Quan Thi Vũ, Cơ Ngữ Yên, Bộ Vân Yên, Triệu Thiên Thiên, Lãnh Dao, Lệnh Hồ Phẫn nguyệt, Vĩnh Xuân Thượng Nhân, Xà Xà, Linh Nhi, Diệp Tử Kỳ, Bạch Trung Tuyết, Nam Cung Tử Lăng, Tân Tuyết, mười ba thể tư của Tần Lập.

Ngọc Châu, Hô Diên Kiêu Dương, Hạ Văn Vũ, Kiền Kính, Mạc Bắc, năm người truy tùy theo Tần Lập.

Phong Tử Ngạc, Trường Mi Lão Nhân, Mạc Thanh Sơn , Diệt Tuyệt Thượng Nhân, Ngao Thương Hải, năm Thần Vương nhất trọng đỉnh hỗ trợ, cộng thêm Tần Lập, nhiều hai mươi bốn người chuẩn bị xuất phát!

Lão vượn Bạch Trung Sơn, Bạch Trung Hỏa, Kim Điêu, Linh Ưng, Mặc Ưng, Mặc Ly, Mặc Thuận, Tử Huyên, Tử Tiêu, Lãnh Hồi, Tào Hồng, Tiểu Hắc, Thải Hồng, Tây Qua, Cơ Như Nguyệt, Cơ Như Băng, cùng với Tần Hàn Nguyệt cùng Tân Văn Hiên phụ mẫu Tần Lập. Những người này hoặc là Địa Tiên, hoặc là cảnh giới Thánh Chủ bao gồm cả những người mới gia nhập môn phái Viêm Hoàng về sau, tất cả đều nhìn hai mươi bốn người mở ra Tinh Không Cổ Lộ.

Tần Lập quay đầu lại, nhìn mọi người, khoát tay, nói:

- Ta ở Giới Thượng, đánh hạ một mảnh lãnh thổ thật lớn, chờ mọi người!

Trong lòng Tần Hàn Nguyệt ôm Tần Tử Ngọc, tiểu Tử Ngọc hai mắt mở to, ngọng nghịu hô:

- Phụ thân mẫu thân, các ngươi nhất định phải nhanh trở về thăm cục cưng nha!

Thượng Quan Thi Vũ không nhịn được rơi nước mắt, quay mặt đi, chúng nữ cũng không khỏi vành mắt đỏ hồng.

- Tử Ngọc, nhớ kỷ, con là nam nhân! Phụ thân tin tưởng con, nhất định có thể trở thành cường giả!

Tần Lập trầm giọng nói.

- Phụ thân, ngài yên tâm, con nhất định sẽ trở thành cường giả!

Tần Tử Ngọc lớn tiếng đáp.

-Đi!

Tần Lập vung tay lên. Tinh Môn mở rộng, hai mươi bốn người trực tiếp vào Tinh Không Cổ Lộ, một quầng sáng lóe lên, Tinh Không cổ Lộ đã biến mất.

Lúc này, Tần Tử Ngọc mới oa một tiếng khóc ra:

- Bà nội, có phải là ba ba mụ mụ không cần cháu phải không?

Tần Hàn Nguyệt lau khóe mắt, cố gượng cười nói:

- Không đâum chờ cục cưng trưởng thành, là có thể đi tìm ba ba mụ mụ rồi!

Mấy người Bạch Trung Sơn trong lòng đều âm thầm thề: nhất định phải liều mạng tu luyện tranh thủ sớm ngày đột phá đến cảnh giới Thần Vương!

Tần Lập để cho bọn họ không ít Thần Nguyên, tin rằng qua mấy trăm năm nữa, bọn họ nhất định có thể đạt tới cảnh giới càng cao hơn!

Một chỗ truyền tống trận ở Nhất Địa, hào quang bùng lên, Tần Lập mang theo hai mươi ba người xuất hiện ở chỗ này.

Đột nhiên nhảy ra một đám người, dọa sợ đám thủ vệ truyền tống trận Nhất Địa. Vừa định muốn phát ra tiếng cảnh báo, Phong Tử Ngạc trực tiếp hiện ra bản thể, là một con giao long khổng lồ, còn giữ lại hình thái cá sấu, há to cái miệng máu, trực tiếp nuốt trọn đám thủ vệ này!

Ngao Thương Hải bên kia cũng vung tay lên, lực lượng ngũ hành thủy dâng trào, trực tiếp đập mấy thủ vệ khác thành cặn bã!

Tần Lập đạp bước chân trên mặt đất Nhất Địa, trầm giọng nói:

- Tạ rốt cuộc đã trở về!

Linh Nhi tử khi bước trên mặt đất này, đã bắt đầu rơi lệ. Thời gian năm mươi năm, kỳ thật không ngắn nhưng như vậy cũng không thể giảm bớt nửa phần nỗi đau trong lòng Linh Nhi.

Phụ thân của nàng, vô số tộc nhân của nàng, ở trên mảnh đất này bị liên quân Vương tộc Tam Địa cùng Vương tộc Nhị Địa điên cuồng chém giết, có thể nói, toàn bộ Nhất Địa thầm đây máu tươi của Thú tộc.

Trong lòng Linh Nhi, ao có thể không hận?

- Đi Thú Thần Thành!

Linh Nhi khóc một hồi, lau khô nước mắt, vành mắt đỏ hồng nói.

Sau khi Vương tộc Tam Địa cùng Vương tộc Nhị Địa chia cắt Nhất Địa, cũng không xây dựng thế lực ở Thú Vương Cốc. Bởi vì toàn bộ Thú Vương Cốc, lúc Thú Vương tử bạo đã bị san thành đất bằng!

Rất nhiều kho báu, cũng theo Thú Vương tử bạo hóa thành hư ảo. Cho nên, Vương tộc Nhị Địa Tam Địa liền thiết lập tổng bộ của bọn họ ở Thú Thần Thành phồn hoa nhất Nhất Địa.

Những điều này, đều là sau khi Diệp Tử Kỳ gả tới mang theo tin tức cho bọn họ.

Thú tộc Nhất Địa từ sau khi thảm bại, liền triệt để rơi xuống thành phụ thuộc Vương tộc Nhị Địa Tam Địa.

Vốn ở Nhất Địa, rất nhiều loại thịt linh thú tuyệt đối không cho phép ăn, nhưng Thú Thần Thành hiện giờ, ở trong những tửu lâu xa hoa, lại công khai bày bảng hiệu, rất nhiều loại thịt linh thú là món ăn chiêu bài của bọn họ.

Còn có rất nhiều linh thú bị mua bán trở thành nô lệ, trở thành nô bộc của Vương tộc Nhị Địa Tam Địa!

Toàn bộ Thú tộc, sinh tồn vô cùng khó khăn.

Nhóm hơn hai mươi người Tần Lập đi vào Thú Thần Thành, đầu tiên thấy được là ở trên cửa thành, treo một chiếc đầu hổ cực lớn.

Xem ra đã rất nhiều ngày, chiếc đầu hổ đã bị phơi khô, nhưng đôi mắt hổ vẫn đang mở to, nhìn phía xa xăm, dường như đang nói về niềm đau thương vô tận.

- Đáng chết!

Linh Nhi vừa nhìn thấy đầu con hổ lớn kia bị treo trên lầu cửa thành Thú Thần Thành, lập tức sắp rơi vào cuồng bạo.

Chẳng những là Linh Nhi, Xà Xà, Bạch Trung Tuyết, Lệnh Hồ Phi Nguyệt, Phong Tử Ngạc cùng Ngao Thưởng Hải, mấy người xuất thần thú tộc đều đỏ cả mắt. Thú tộc không phải không thể bị giết, nhưng sau khi bị giết còn bị phơi thây như thế, hơn nữa đây vốn là địa bàn thuộc về Thú tộc, đây không phải là nhục nhã, mà là khiêu khích trắng trợn!

Khiêu khích thần kinh tất cả Thú tộc!

Giết một dọa trăm?

Muốn chấn nhiếp tất cả Thú tộc?

Đoàn người Tần Lập cũng không che giấu thân phận chẳng qua sau năm mươi năm, còn có ai lại nhớ rõ Tần Lập từng gây náo động nơi Thần Vực năm đó? Ngay cả trận đại chiến năm đó, sau khi truyền tới nơi Thần Vực, cũng bị các Vương tộc dùng vô số lý do che giấu đi.

Cho nên, thủ vệ cửa thành cũng không nhận ra Tần Lập, đột nhiên thấy một đoàn mỹ nữ oanh oanh yến yến đi tới, ánh mắt nhìn thẳng ra.

Thú Thần Thành khổng lồ, từ khi Nhất Địa bị Vương tộc Nhị Địa Tam Địa chiếm lĩnh, nhân loại nơi này càng trở nên đông hơn, mỹ nữ bọn họ cũng thấy qua, hơn nữa thấy rất nhiều.

Nhưng tràng diện có nhiều mỹ nữ tuyệt sắc như thế tụ một chỗ, chủng tinh phùng nguyệt vây quanh một nam thanh niên, đúng là rất hiếm thấy.

Sợ rằng chỉ có hai vị đại vương tử Nhị Địa Tam Địa được phong đến nơi đây, mới phô trương như thế này?

Chẳng qua hai vị đại vương tử kia, thủ vệ gác cửa thành đều nhận biết. Đoàn người tới đây hôm nay, rất là lạ mặt, hơn nữa mấy người trong số đó nhìn cái đầu hổ lớn treo trên lầu thành, nghiến răng nghiến lợi, còn tưởng là bọn họ có thù oán với con hổ to kia nữa chứ.

Ở Thú Thần Thành này bình thường sẽ không ngăn cản người qua lại, nhưng phía thủ vệ cửa thành tiềm thức cảm thấy những người này khôngbình thường. Vì vậy liền cản lại, nói:

- Các vị, xin chờ một lát, chúng ta cần phải đãng ký…

Xà Xà đang trong phẫn nộ cực độ, liếc nhìn tên thủ vệ này, âm lãnh nói:

- Mắt chó ngươi mù hay sao! Cút ngay!

Thú Thần Thành tổng cộng có bổn cửa thành, toàn bộ tòa thành lớn cũng chỉ Vương tộc Nhị Địa Tam Địa một chia thành hai. Cửa thành bên này, vừa vặn thuộc sỡ hữu của Vương tộc Tam Địa.

- Ngươi nói cái gì?

Thủ vệ cửa thành thường ngày ở tít trên cao.,lập tức nổi giận. Nếu không phải người nói là một nữ nhân cực xinh đẹp, hắn sẽ lập tức đập một chưởng tới:

- Ta chính là bàng chi Vương tộc Tam Địa, ngươi dám nói chuyện với ta như thế…

Mặc kệ đoàn người trước mắt này từ đâu tới, nhưng ít ra sẽ không phải Vương tộc Tam Địa. Dù bọn họ có là Vương tộc Nhị Địa, thủ vệ cũng căn bản không sợ bọn họ!

Đừng nhìn hắn chỉ là một thủ vệ cửa thành nho nhỏ, nhưng cửa thành này không phải ai cũng giữ được! Thân là một bàng chi Vương tộc Tam Địa, trong nhà hắn mất rất nhiều sức, mới đưa hắn là một võ giả chỉ có cảnh giới cảnh giới Lôi Kiếp tới đây làm một thủ vệ cửa thành.

Thường ngày, thương đoàn qua lại nơi này ai không phải cúi đầu khom lưng với hắn, sau đó thành thành thật thật hiếu kính chút tiền? về phần Thú tộc… Thú tộc không có nhân quyền!

Thủ vệ càng nghĩ càng giận, nhướng mày chỉ tay về phía chiếc đầu hồ cực lớn ở trên cao, cười lạnh nói:

- Thấy không, Thú tộc kia chính là bởi nói năng vô lễ, mới bị chém giết! Tuy rằng các ngươi là nhân loại, nhưng hiện giờ ta hoài nghi các ngươi có liên hệ với Thú tộc! Đứng yên ở đó, chờ xử lý sau, bây giờ…

Cửa thành rộng lớn, hiển nhiên không chỉ có một mình hắn thủ vệ. Lập tức có mười mấy người xúm tới, trong ánh mắt nhìn về phía đoàn nữ quyến phía sau lưng Tần Lập, đều lộ ra một cỗ dục vọng.

Không ít đang ra vào cửa thành vây xem náo nhiệt ở một bên, đồng thời thổn thức không thôi.

- Ôi! Cần gì phải đắc tội bọn họ chứ, cho chút tiền không phải xong rồi sao! Bâygiờ hay rồi, còn muốn chạy cũng không chạy được.

- Đúng thế, Thú Thần Thành này tới giờ ai dám trắng trợn đắc tội Vương tộc Nhị Địa cùng Tam Địa? Đúng là chán sống mà.

- Đáng tiếc con hổ lớn kia, nghe nói còn là một thú tu cảnh giới Thánh Chủ đó. Kết quả bởi vì tranh cãi mấy câu, trực tiếp bị giết không nói, đầu còn bị treo ở đó, chịu mưa xối gió thổi. Nghe nói có cường giả Hổ tộc can thiệp với đại vương tử Nhị Địa mấy ngày, cũng không thể mang chiếc đầu hổ kia về.

- Những người này xem ra cũng không giống người thường, không chừng là Vương tộc Thánh địa khác thì sao?

- Ai mà biết, dù sao ở Nhất Địa này, chính là do người Nhị Địa cùng Tam Địa định đoạt!

Mọi người vây quanh đều bàn tán, Linh Nhi nhìn thoáng qua Tần Lập, thấy Tần Lập khẽ gật đầu, vì vậy tiến lên, lạnh lùng nhìn thủ vệ cửa thành này:

- Ngươi không cần hoài nghi, mở to mắt chó của ngươi nhìn cho rõ. Lão nương chính là Thú tộc!

Nói rồi, trực tiếp vung tay lên.

Bốp!

Một cái tát vừa to vừa giòn, hung hăng đánh lên mặt tên thủ vệ cửa thành kia. Vị thủ vệ cửa thành cảnh giới Lôi Kiếp này, ngay cả một chút phản ứng cũng không có, trực tiếp bị hung hăng tát bay, thân thể ầm ầm đụng lên trên vách tường cửa thành.

Rắc rắc!

Một trận xương cốt vỡ vụn vang lên, ngửa cổ ra, đôi mắt tràn ngập sợ hãi cũng khủng hoảng nhìn Linh Nhi, muốn nói lời gì, nhưng không nói ra một lời nào, đầu nghiêng qua, tắt thở bỏ mình!

Mọi người vây quanh phát ra một tiếng thét kinh hãi, lập tức bỏ chạy tứ tán. Trời ạ, đoàn người này thật là đáng sợ, dám ở giữa ban ngày đánh chết thủ vệ cửa thành. Đừng có kéo quan hệ tới bọn họ, đến lúc đó chết cũng không biết chết thế nào…

-o0o-

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

——oo0oo——

870. Chương 879: Ngông Cuồng Ngang Ngược!

Các thủ vệ thành khác, toàn bộ đều ngây người tại chỗ. Đã bao nhiêu năm rồi, không ai dám gây sự ở chỗ này? Dù là con hổ lớn thú tu vào hai tháng trước, lúc đó cũng không dám kiêu ngạo như vậy, trực tiếp đánh chết thủ vệ cửa thành?

- Các ngươi muốn tạo phản hay sao?

Một tên thủ vệ cửa thành hồi thần lại, lúc này tuôn ra một thân khí thế mãnh liệt, vừa mới cảnh giới Địa Tiên, nắm chặt trường thương trong tay chỉ về phía đoàn người Linh Nhi quát lớn.

Đồng thời, có thủ vệ nhanh chóng bay vụt vào trong thành, hiển nhiên phải đi báo tin.

Đoàn người Tần Lập trở về lần này, chính là vương giả trở về, chính là tới gây chuyện sinh sự, làm sao lại sợ một thủ vệ gác cửa thành nho nhỏ uy hiếp chứ?

Xà Xà mỉm cười, ở trong mắt các thủ vệ có vẻ vô cùng kiều mị, lập tức tròn mắt trở nên ngây dại, trong lòng đập loạn: Lẽ nào nữ nhân này muốn sắc dụ ta? Ta sẽ tuyệt đối không bị điều khiên! Bọn họ đánh chết thủ vệ cửa thành, còn là bàng chi Vương tộc, đoàn người này chết chắc rồi!

- Ngươi nói không sai, chúng ta chính là muốn tạo phản!

Xà Xà mỉm cười, thở một hơi về phía tên thủ vệ thành này. Tên thủ vệ há to miệng, đột nhiên cả khuôn mặt trở nên đen kịt như mực!

-Ạ…

Hắn phát ra một tiếng kêu la thảm thiết hết sức thê lương, bắt đầu dùng tay gãi mặt mình. Chỉ trong chốc lát, cả khuôn mặt bị chính hắn tự quào đến máu thịt mơ hồ, ngay cả tròng mắt cũng bị móc ra, nhưng chính hắn vẫn như không hề cảm giác, cổ họng phát ra tiếng kêu la cực kỳ đau đớn.

- Ấy… Xà Xà tỷ, lần sau, có thể đừng ghê tơm như vậy hay không!

Chúng nữ đều quay mặt lại nhìn phía khác, Triệu Thiên Thiên nôn khan nói.

- Lần sau, không được cười với người khác như thế!

Khóe miệng Tần Lập co quắp, nhàn nhạt nói.

-Hì hì, biết rồi!

Xà Xà nhìn về phía Tần Lập lộ ra nụ cười vô cùng kiều mị, hết sức nhu thuận nói. Nếu không biết, còn tưởng đây là một nữ tử xinh đẹp vô hại, ai có thể ngờ nàng hé môi phun ra một chút là đã độc chết một thủ vệ thành cảnh giới Địa Tiên!

- A

Thủ vệ thành này còn chưa chết, lăn lộn trên mặt đất:

- Ai giết ta, giết ta đi, ta không chịu được, không thể chịu được nữa.

Xà Xà là cảnh giới Thần Vương đại viên mãn, xà độc phát ra nào phải một Địa Tiên nho nhỏ có thể thừa nhận được?

- Lớn mật! Ai dám gây sự ở địa bàn Vương tộc Tam Địa ta!

Theo một tiếng quát lớn, trên bầu trời xa xa, một bóng người đạp không mà tới, tốc độ nhanh như tia chớp.

- Ta là Lâm Bình An phó thành chủ thành Dương Quang, bọn chuột nhắt phương nào dám tới gây sự!

Một lão già hơn năm mươi tuổi lăng không bay tới, nhìn vào đoàn người Tần Lập.

Khi ánh mắt lão rơi xuống người Tần Lập, liền ngẩn ra. Năm mươi năm trước, tràng cảnh Vương tộc Tam Địa bị người ta náo loạn tới long trời lỡ đất, vẫn còn nguyên ở trong đầu hắn. Cho nên khi Lâm Bình An nhìn thấy Tần Lập, một thân khí thế Thần Vương hùng hồn lập tức suy yếu!

- Thành Dương Quang, Lâm Bình An? Vương tộc Tam Địa?

Linh Nhi nghiến răng nghiến lợi, đạp bước bay lên không lạnh lùng nhìn lão già này:

- Cẩu tặc, Người nhận ra ta là ai?

- Ngươi… Ngươi… Ngươi là công chúa Thú tộc?

Lâm Bình An ở Vương tộc Tam Địa là người cùng thế hệ với gia chủ Lâm Bình Nghĩa, hiện giờ đã là cường giả cảnh giới Thần Vương nhị trọng. Năm đó lão cũng từng gặp qua Linh Nhi, dung mạo tu vệt sắc của Linh Nhi, người nhìn qua một làn liền rất khó quên. Lâm Bình An lập tức cảm thấy toàn thân bốc lên một làn khí lạnh, Linh Nhi, lão không sợ, chẳng qua là một công chúa lưu vong. Nhưng cái nam nhân đồ tể ở sau lưng nàng, ác ma đó, làm cho linh hồn Lâm Bình An cũng phải run sợ.

Trận huyết chiến năm mươi năm trước, người ngoài tuy rằng không biết chi tiết, nhưng vị Vương tộc Tam Địa này tự nhiên biết hết sức rõ ràng. Hơn bốn mươi vị Thần Vương, đã chết trong tay Tần Lập!

Trời ạ, làm sao vị sát thần này lại tới đây. Chết tiệt, sớm biết như thế, đánh chết ta cũng không đi ra!

Trong lòng vị phó thành chủ đại nhân kêu gào thảm thiết, giống như nghe được tiếng lòng của lão. Linh Nhi đứng trước người lão, giọng nói cũng có chút run lên:

- Thành Dương Quang, hay cho một Thành Dương Quang! Phó thành chủ, phó thành chủ Vương tộc Tam Địa, rất tốt, rất tốt…

Lúc này, ánh mắt Lâm Bình An đột nhiên sáng lên, hắn quát lớn một tiếng:

- Ngươi tới đây cho ta!

Theo lão nghĩ, hhỉ cần bắt giữ Linh Nhi làm con tin, vậy nhất định Tần Lập sẽ không dám tùy tiện công kích mình. Như thế, có thể kéo càng nhiều người đến, khi đó mình sẽ được cứu rồi!

Linh Nhi năm mươi năm trước, chẳng qua là Thánh Chủ. Sẽ không có ai cho rằng, thời gian năm mươi năm ngắn ngủi, Thánh Chủ có thể biến thành Thần Vương. Nếu là như thế, vậy toàn bộ nơi Thần Vực đã sớm Thần Vương đầy đường rồi!

Cho nên, lão có chết cũng không nghĩ tới, một tiểu nha đầu, thời gian năm mươi năm lại từ một Thánh Chủ đỉnh cấp, mạnh mẽ tăng lên đến cảnh giới Thần Vương ngũ trọng!

Lâm Bình An tuôn ra toàn bộ thực lực cảnh giới Thần Vương nhị trọng, sư tử vồ thỏ phải dùng toàn lực, lão không muốn xảy ra sai lầm gì!

Đột nhiên, Lâm Bình An cảm giác trước mắt mình hiện lên một quầng sáng, đồng thời gần như tất cả âm thanh, nháy mắt biến mất khỏi tai hắn!

Có chuyện gì thế? Sao thế này?

Thẳng đến khi lão phát hiện, thi thể không đầu của mình rơi xuống khỏi không trung, đồng thời máu tươi phun ra cao tới cả trượng, mới đột nhiên ý thức được. Đầu của lão, đã bị người ta một kiếm chém bay!

- Không thể nào!

Lâm Bình An há miệng, muốn lớn tiếng rống giận, đồng thời lão khống chế chiếc đầu muốn chạy trốn. Người tới cảnh giới Thần Vương, đâu bị chém xuống vẫn còn có thể tái sinh ra thân thể mới, mặc dù như vậy sẽ giảm đi vô số cảnh giới, nhưng cũng còn tốt hơn là chết!

Linh Nhi ở bên kia, khóe miệng nổi lên một tia cười lạnh bằng. Lại bổ ra một kiếm, đầu Lâm Bình An lập tức bị chém thành hai nửa! Chết không thể chết hơn!

- Giết người rồi!

- Phó thành chủ chết rồi!

- Phó thành chủ bị người ta giết rồi!

Tất cả những người tận mắt thấy, toàn bộ như phát điên bỏ chạy tứ tán, vừa chạy vừa lớn tiếng hét lên.

Quả thật là quá khủng bố mà!

Đường đường một vị Thần Vương Vương tộc Tam Địa, phó thành chủ thành Dương Quang, cứ thế bị người ta một kiếm chém giết!

Toàn bộ tòa thành nháy mắt liền sôi trào, tin tức này truyền đi cực nhanh, phạm vi rộng tới mức làm người ta trợn mắt há mồm.

Không đợi đoàn người Tần Lập vào thành, từ rất nhiều nơi trong thành, một đám người lao ra như tia chớp!

Trong đó một người dẫn đầu, mặc mãng bào hoàng kim, đầu đội kim quan cửu long, bề ngoài khoảng ba mươi tuổi, mày kiếm mắt sáng, diện mạo anh tuấn tiêu sái.

Phong thái khí thế, khí độ ung dung, đạp bước giữa hư không, nhưng long hành hổ bộ, vừa nhìn là biết công tử sinh ở nhà đế vương!

- Người phương nào to gan như thế, dám gây sự ở nơi này, không muốn sống hay sao? Mau xưng tên ra!

Một Lão già bên cạnh người thanh niên này, toàn thân tản ra một cỗ khí tức nguy hiểm, lạnh lùng nhìn chằm chằm đoàn người Tần Lập quát lớn.

- Tần Lập… người kia là Tần Lập! Là ác ma kia… hắn tới nơi Thần Vực rồi!

Ở giữa đoàn người kia, có người nhận ra được Tần Lập, lập tức sợ tới hồn phi phách tán. Một trận giết chóc năm mươi năm trước, lưu cho những Thánh địa này vết thương quá lớn. Dù đã trôi qua năm mươi năm, nhưng những người trải qua trận giết chóc năm đó, vẫn không thể tiêu tan được.

Đám Thánh Chủ không chết kia trở về nơi Thần Vực, tu vi khó có thể tiến thêm, nguyên nhân là bởi bọn họ bị dọa vỡ mật!

Vốn đều cho rằng có Thông Thiên Đại Đế chấn nhiếp, lại trôi qua năm mươi năm, tên Sát Thần kia sẽ không dám xuất hiện ở nơi Thần Vực nữa. Không ngờ tới, hắn chẳng những dám tới, lại còn phô trương trắng trợn như vậy!

Như thế đã không thể dùng to gan lớn mật hình dung hắn nữa, quả thật là ngông cuồng ngang ngược mà! Trên đời này còn có ai cản được hắn?

Trên mặt thanh niên kia vẫn không có thần sắc kinh sợ nào, nghe đoàn người phía dưới lại chính là Tần Lập, lập tức cười lạnh, chỉ vào Linh Nhi nói:

- Ngươi, chính là nữ nhân mà đệ đệ phế vật của ta nhìn trúng trước kia?

- Ngươi là ai?

Linh Nhi đôi mắt lạnh, băng, tràn ngập sát khí nhìn người thanh niên này. Từ khí độ cùng quần áo của đối phương, rất có thể là một con cá lớn!

- Ta? Ta là Lâm Dục đại vương tử Vương tộc Tam Địa! Năm mươi năm trước, các ngươi rất may mắn không gặp ta, nếu không thì các ngươi đã sớm không sống tới ngày hôm nay!

Lâm Dục hất hàm, thần sắc cao ngạo nhìn Tần Lập phía dưới:

- Ngươi, chính là Tần Lập?

Lão già bên cạnh Lâm Dục khẽ giọng nói bên tai hắn:

- Đại vương tử, Tần Lập kia đã đột phát đến cảnh giới Đế vương…

- Ha ha ha ha, vậy thì sao chứ? Ta có bí thuật Đại Thiên Ma Biến, có thể chém giết đối thủ vượt cấp, ta lại sợ hắn sao?

Lâm Dục cười lạnh trả lời.

Lúc này, trên bầu trời xa xa lại bay tới một đám người, đám đông xúm xít xoay quanh một người thanh niên.

Người thanh niên này bề ngoài cũng chỉ hai lăm hai sáu tuổi, một thân áo đỏ thẫm, đầu đội mũ cánh thư sinh, giữa hàng mi tràn ngập cao ngạo.

Bay tới nơi này, nhìn thấy Lâm Dục, nhìn hắn gật đầu, nói:

- Lâm Dục, ta nghe nói có kẻ giết người của ngươi ở trên địa phương do Tam Địa các ngươi quản lý? Ha ha, có cần ta tới hỗ trợ không?

- Đoàn Lâm, Người tránh sang một bên, chuyện này không có một chút quan hệ tới các ngươi, không cần ngươi lo!

Lâm Dục ngữ khí lạnh băng, không chút cảm kích nói.

Người trẻ tuổi Đoàn Lâm kia cũng không buồn bực, mà cười cười:

- Tam Địa các ngươi nếu không có năng lực bảo vệ được nơi này, vậy giao cho Nhị Địa ta là được!

Lâm Dục cười lạnh mấy tiếng:

- Năm đó lúc đánh Nhất Địa, Nhị Địa các ngươi xông lên như một đám ruồi bọ. Lúc cần ra sức, lại đây đưa khước từ. Hóa ra Nhị Địa các ngươi, đều chỉ là một đám người chỉ biết chiếm tiện nghi.

- Lâm Dục, ngươi thối lắm! Đừng cho là ta sợ ngươi, không phải Đại Thiên Ma Biến hay sao? Bản vương còn có Hắc Kim Hỏa đây…

Đoàn Lâm cười lạnh phản kích.

Nghe được ba chữ Hắc Kim Hỏa, trong mắt Lâm Dục hiện một tia kiêng kỵ, hừ một tiếng không để ý tới hắn.,quay sang nhìn Tần Lập lạnh lùng nói:

- Tần Lập, Người có dám đi lên đánh cùng ta một trận?

- Đại vương tử…

Lão già bên cạnh Lâm Dục khẽ nhíu mày.

- Không cần nói nữa! Ta muốn trở thành Đế, nhất định phải chém giết người này!

Lâm Dục tràn đầy tự tin nói.

- Ngươi không đủ tư cách!

Tiếng nói lạnh lùng của Xà Xà vang lên:

- Loại rác rưởi như ngươi, không xứng cho chàng ra tay! Ta, đã có thể chém giết ngươi rồi!

-Ngươi?

Lâm Dục hừ một tiếng trong mũi, cười lạnh nói:

- Xà nữ xinh đẹp, trong chiến đấu ở trên giường thì ngươi còn có thể là người thắng cuối cùng. Nhưng ở đây, ngươi, không được! Tần Lập, lẽ nào ngươi chỉ có chút lá gan đó hay sao? chỉ biết trốn ở sau lưng nữ nhân?

-o0o-

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

——oo0oo——

871. Chương 880: Phi Long Tại Thiên!

- Trốn con mẹ ngươi!

Xà Xà lập tức nổi điên, chỉ vào Lâm Dục mắng to:

- Vừa nhìn là biết, ngươi chỉ là tiểu bạch kiểm nhìn được dùng không được, không dám đánh với lão nương thì chui qua quần lão nương đi! Bằng không, thì thành thành thật thật tới đây chịu chết!

Không ít người bên dưới đều không nhịn được cười ra tiếng, khóe miệng Tần Lập co rút, vẻ mặt bất đắc dĩ xoay mặt đi, Xà Xà chính là tính tình này, ai chọc tới nàng, đúng là xui tám đời.

- Xà nữ, ngươi muốn chết!

Khuôn mặt anh tuấn của Lâm Dục nghẹn đỏ bừng, chỉ tay về phía Xà Xà, một đạo kiếm khí sắc bén trực tiếp bắn về phía Xà Xà.

Đối với việc đối phương mở miệng nói thẳng ra thân phận của mình, Xà Xà cũng không bất ngờ. Sau khi đạt tới cảnh giới Thần Vương ngũ trọng, đều sẽ có một chút cảm giác độc đáo.

Hơn nữa, Xà Xà cũng không che giấu tập tính của loài rắn trên người mình. Từ sau khi lực lượng huyết mạch thức tỉnh, rất nhiều lúc Xà Xà sẽ không kìm được làm ra một số hành động chỉ loài rắn mới có.

Cho nên, bị vương tử Tam Địa nhìn thấu, cũng không có nghĩa hắn mạnh hơn nàng rất nhiều.

- Chỉ có chút lực lượng đó? Quả nhiên là nhìn được dùng không được!

Xà Xà cười lạnh, hé môi, một cổ khói độc ngưng tụ thành một sợi dây nhỏ, quấn lấy đạo kiếm khí bắn ra từ Lâm Dục, trực tiếp đánh tan đạo kiếm khí này, tiến thẳng tới trước như một làn khói độc vọt về phía Lâm Dục.

Khóe miệng Lâm Dục nổi lên một tia cười lạnh, vươn tay nhấn giữa hư không, một chưởng ấn ngưng tụ trên hư không, một cỗ lực lượng hùng hồn đánh về phía Xà Xà!

Càng kinh người, chính là cỗ lực lượng này trong nháy mắt tới gần Xà Xà, khoảng khắc hóa thành một Ma Thần cao mười mấy thước, trong tay cầm tam xoa kích sắc bén, trực tiếp đâm tới Xà Xà!

Ma Thần này không giống như hư ảnh Ma Thần trong bí thuật Thiên Ma Biến của Vương tộc Tam Địa, đây là một Ma Thần thật sự tồn tại!

Đừng nhìn chỉ cao mười mấy thước, nhưng cỗ khí thế tản mát ra từ trên người nó, vượt xa Thiên Ma tám tay, Thiên Ma mười sáu tay!

- Cho ngươi nếm thử uy lực Đại Thiên Ma Biến!

Lâm Dục tươi cười ẩn chứa sát khí lạnh băng, hai mắt có vẻ vô cùng yêu dị, giống như một vòng xoáy khủng bố!

- Rác rưởi!

Xà Xà xì một tiếng khinh miệt, khoảng khắc hóa thành một con giao long to lớn, ước chừng trăm trượng!

Làm cho Ngao Thương Hải cùng Phong Từ Ngạc đều trợn mắt há mồm, chính là giao long do Xà Xà hóa thành, hiển nhiên đã rất thành tựu, sắp hóa thành chân long!

Bởi vì trên bụng giao long, đã sinh ra bốn chiếc chân rất lớn! Trên đầu giao long, cũng mọc ra một đôi sừng lân, toàn thân lân phiến lóe ra u quang đen bóng.

Uyển chuyển uốn lượn, giống như một con Chân Long!

Phốc!

Ma Thần mười mấy thước, trước mặt con giao long to lớn này, giống như một con kiến không lọt được vào mắt, bị giao long đập một cái nát bấy!

Phù!

Giao long há miệng, một mảnh mây độc phun ra từ miệng nó, bao trùm tới Lâm Dục!

Trong không khí, lập tức tản ra một mùi vị ngọt ngào, làm cho người ta say mê!

- A! Không hay, mọi người nhanh đóng kín lục thức! Mây mù này có kịch độc!

Lão già đi theo cạnh Lâm Dục đột nhiên quát lớn một tiếng, dùng tiếng sóng âm đánh văng khói độc trước mắt ra ngoài.

Nhưng trong những người tùy tùng, không phải ai cũng có được thực lực này. Lập tức liền có mấy người trúng độc, rơi khỏi không trung, toàn thân thối rữa mà chết.

Đoàn Lâm ở phía bên kia, trong ánh mắt hiện lên một tia kiêng kỵ, mang theo tùy tùng lui ra sau thật xa thầm mắng độc của Xà nữ này thật là khủng bố!

- Chút độc tính đó, còn không lợi hại bằng ma thú ta cắn nuốt lúc tu luyện Đại Thiên Ma Biến nữa!

Tiếng nói lạnh băng của Lâm Dục truyền ra từ trong khói độc, ngữ khí tràn ngập khinh thường.

Vung tay lên, một pho Ma Thần ngưng thật cao mười mấy thước, trong tay cầm tam xoa kích đâm tới Xà Xà hóa thành giao long.

Tiếp đó, mười cái… một trăm cái… một ngàn Ma Thần giống y như đúc liên tục được Lâm Dục thi triển ra, chen chúc đen kín cả bầu trời, vây quanh giao long do Xà Xà hóa thành!

- Đại Thiên Ma Biến, quả nhiên lợi hại!

Đoàn Lâm đứng nhìn ở xa xa, khẽ cau mày, nhỏ giọng lẩm bẩm.

- Đúng thế, Lâm Dục là một người có thiên phú nhất từ xưa tới nay xuất hiện ở Vương tộc Tam Địa, có thể tu luyện bí thuật Thiên Ma Biến tới cảnh giới này, thật là có chút khó tin…

Một Lão già bên cạnh Đoàn Lâm híp mắt nói.

Linh Nhi nhìn trên bầu trời, một mảnh Ma Thần thân thể ngưng thực đen kịt, giống như một mảnh mây đen, trong lòng lo lắng, sợ Xà Xà chịu thiệt, đã muốn xông lên hồ trợ.

Tần Lập nhẹ giọng nói:

- Yên tâm, Xà Xà không khinh địch yếu đuối như vậy đâu.

Ầm ầm ầm!

Một tiếng nổ ầm ầm vang lên, một cỗ khí tức siêu cổ khủng bố, khoảng khắc bộc phát ra từ thân thể giao long to lớn của Xà Xà. Những Ma Thần vây quanh liều mạng công kích Xà Xà, như băng tuyết gặp mặt trời chói chang, từng cái phát ra tiếng thét hoảng sợ, thân thể trực tiếp bị đốt thành tro tàn tiêu tán giữa không trung!

- Đây là bí thuật gì, xem ra không kém gì Hắc Kim Hỏa của ta?

Đoàn Lâm vẻ mặt kinh ngạc kêu lên.

- Trời ạ! Xà nữ này thật là khủng bố, nàng ta đã thức tỉnh huyết mạch tổ tiên, đây là Thái Dương Hỏa của Chân Long!

Lão già bên cạnh Đoàn Lâm xem ra có kiến thức rất rộng, cũng hoảng sợ kinh hô:

- Không ngờ tới, hiện giờ còn có người có thể thức tỉnh được huyết mạch thủy tổ thời đại siêu cổ, Chân Long Thái Dương Hỏa, khắc chế hết thảy tà mị thế gian!

Ma Thần do Lâm Dục thi triển ra, nói tới tất cả đều là tà mị do năng lượng tà ác hình thành. Gặp phải Chân Long Thái Dương Hỏa, tự nhiên không tránh khỏi số kiếp hóa thành tro tàn.

- Xà nữ này, có cơ hội thăng tiến trở thành Chân Long đó.

Trong giọng nói Lão già bên cạnh Đoàn Lâm, không biết là hâm mộ hay đố kỵ:

- Nếu có thể đoạt được nữ tử này, đem đi luyện hóa là có thể tăng lên rất lớn!

- Vậy sao?

Đoàn Lâm trầm ngâm, híp mắt nhìn, không biết đang nghĩ gì.

Xà Xà hóa thành giao long khổng lồ, giương nanh múa vuốt, trực tiếp đem toàn bộ hơn một ngàn Ma Thần hóa thành tro tàn. Trên bầu trời liền hiện ra bầu trời xanh mát, tiếp đó liền đánh về phía Lâm Dục!

Vẻ mặt bình tĩnh của Lâm Dục, lúc này cũng hiện một tia kinh ngạc. Chẳng qua cũng không hoảng hốt, mà phát ra một tiếng gầm thét, thân thể liền to lớn ra, nháy mắt biến thành một Ma thần cao hai mươi mấy thước, trong tay cầm một cây tam xoa kích, tản ra sát khí lạnh băng.

Căm tức trừng Xà Xà:

- Xà nữ, ngươi thành công chọc giận bản vương! Tốt, nguoei lại có thể làm bản vương thi triển ra tuyệt kỷ, không thế không nói ngươi rất lợi hại. Nhưng, ngươi vẫn sẽ chết!

- Trời ạ, hắn lại tu luyện đến cảnh giới này, đem bản thân cũng tu luyện thành một Ma Thần!

Đoàn Lâm rốt cuộc không nhịn được, kinh hô ra tiếng.

- Người này thật là đủ độc ác, chẳng những độc ác với người ta, cũng độc ác với chính bản thân mình! Đem bản thân tu luyện thành Ma Thần, sẽ phải chịu đau đớn cực kỳ khủng bố!

Lão già hít sâu một hơi lạnh, chậm rãi nói.

Lúc này, thần sắc Tần Lập rốt cuộc trở nên ngưng trọng, hắn khẽ quát một tiếng:

- Xà Xà, nàng không phải đối thủ của hắn, quay lại!

Nhưng Xà Xà như phát điên, ngoảnh mặt làm ngở lời Tần Lập nói, há miệng phun ra một hạt châu đen kịt, trực tiếp đánh về phía Lâm Dục hóa thành Ma Thần.

-Chết đi!

Xà Xà bồng gầm thét một tiếng, vốn bầu trời trong xanh, khoảng khắc mây đen rậm rạp, sấm vang chớp giật, mây đen cuồn cuộn kéo tới từ bốn phương tám hướng!

- Oai Chân Long! Xà nữ này thật sự phái hóa thành một Chân Long rồi!

Lão già bên cạnh Đoàn Lâm, vẻ tham lam trong mắt, đã không thể che giấu tràn ra ngoài.

Lâm Dục vung tam xoa kích thật lớn, hung hăng nện lên hạt châu màu đen kia, giận dữ hét:

- Cút ngay cho ta!

Bùm!

Một tiếng trầm muộn, hạt châu đen khoảng khắc nổ tung, trên bầu trời như nổi lên một trận mưa mực, dính lên toàn thân thể to lớn của Lâm Dục!

Đồng thời, vơn mưa mực đen này ở trên không trung phát ra tiếng xì xì, đã ăn mòn cả hư không!

Nước màu đen đính lên thân thể Lâm Dục, lập tức ăn mòn ra những vết thương thật lớn trên thân thể Lâm Dục. Lớp vảy đen cứng rắn ở bên ngoài, gặp phải nước mực kia, trực tiếp bốc lên làn khói đen!

- A!

Lâm Dục phát ra một tiếng hét đau đớn tới cực điểm, tiếp đó vung vẫy tam xoa kích, xé hư không ra từng vết rách thật lớn. Hung hăng chém lên thân thể giao long khổng lồ của Xà Xà, lưu lại một vết thương vừa sâu lại rộng!

Máu huyết màu vàng kim, chảy ra từ thân thể Xà Xà, vung vãi giữa không trung!

- Máu huyết Chân Long!

Lão già bên cạnh Đoàn Lâm không nhịn được dụ hoặc này, thân thể hóa thành một làn khói xanh, nhắm thẳng về phía chiến trường, trong tay bổng xuất hiện một cái lu thuốc thật lớn, muốn tiếp lấy máu vàng kim kia ở giữa không trung!

- Muốn chết!

Tần Lập hừ lạnh một tiếng. Tiếng hừ này ở trong tai lão già kia, giống như một tiếng trống thật lớn nổ tung trong lòng lão.

Oa một cái, phun ra một ngụm máu. Đôi mắt bắn ra ánh sáng vô cùng hoảng sợ, thân thể vội vàng thối lui ra sau!

Lâm Dục đánh trúng một kích, phát ra tiếng rít gào phẫn nộ, tam xoa kích hung hăng đâm về phía yếu hại của giao long!

Thân thể Lâm Dục vẫn cứ bốc khói đen, hạt châu màu đen kia nổ tung, bắn lên trên người Lâm Dục, đã làm hắn bị trọng thương!

Độc này, không có thời gian mấy năm, tuyệt đối không bức ra khỏi cơ thể được!

- Nữ nhân ác độc, chết đi!

Một đạo sát khí sắc bén bộc phát ra tự tam xoa kích, ba cỗ hợp nhất, trực tiếp bắn về phía yếu hại vùng cổ của Xà Xà!

Nơi đó, là chỗ bảy tấc của giao long!

Ngay lúc nguy cấp, thân thể to lớn của Xà Xà lại vô cùng linh hoạt xoay một vòng, cái đuôi thật lớn hung hăng đánh bay thân thể Lâm Dục!

Bùm!

Thân thể Lâm Dục bị hung hăng đánh bay!

Giữa bầu trời liền phun ra một ngụm máu đen kịt!

Tam xoa kích tản mát ra sát khí không chém lên chỗ bảy tấc của Xà Xà, nhưng tước đi một mảng lớn vảy rồng, lại xé ra một vết thương thật sâu!

Lúc này, toàn thân Xà Xà đột nhiên bộc phát ra một cỗ khí tức vô cùng thần thánh, vết thương thật lớn, những dòng máu như nước chảy ngược dòng, không ngờ… đang khôi phục lại bằng tốc độ mắt thường cũng thấy được!

- Trời của ta ơi, nàng ta lại còn có… còn có huyết mạch Thần Thành Cự Long. Trời ạ, sao có thể chứ, làm sao có thể…

Lão già bị Tần Lập hừ lạnh một tiếng đả thương, trợn mắt há mồm nhìn một màn này.

Đồng thời, Lâm Dục bị đánh bay cũng trợn to mắt, trong ánh mắt tràn đầy ánh sáng không thể tin được!

Thần Thánh Cự Long, đó là tồn tại gần với thần thú Thanh Long ở thời đại siêu cổ! Gần như đứng ở đỉnh cao thế giới này!

Loại huyết mạch này, làm sao có thể xuất hiện ở trên người một Xà nữ? Đôi mắt Xà Xà không chút tình cảm, lạnh lùng nhìn chăm chăm Lâm Dục, sau đó uốn thân, bay vụt lên trời, rồng bay giữa trời - Phi Long Tại Thiên…

-o0o-

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

——oo0oo——

872. Chương 881: Vô Cùng Hung Tàn!

Móng vuốt to lớn vẽ giữa không trung, hư không giao thoa vô số không gian pháp tắc, giờ phút này như một sợi chỉ mỏng manh, dễ dàng bị xé rách. Một cỗ khí tức tràn ngập thân thánh nhưng lại cực kỳ sắc bén, nháy mắt chém tới trước mắt Lâm Dục!

- Không!

Lão già bên cạnh Lâm Dục trước đó, phát ra một tiếng gào thét hoảng sợ cực điểm.

Lực pháp tắc!

Đây là lực pháp tắc do hậu duệ có được huyết mạch Thần Thánh Cự Long, thi triển Phi Long Tại Thiên!

Lâm Dục ở giữa hư không, trong ánh mắt tràn ngập hoảng sợ hối hận, bị lực pháp tắc Phi Long Tại Thiên cố định tại chổ, giống như ngây ngốc, không có một chút phản ứng!

Để cho cỗ lực pháp tắc kia, chém hắn lại hai nửa!

Một cỗ máu tươi phun lên trời cao, vẽ ra một màu hồng lãnh diễm thê lương!

Một kích này, trực tiếp đánh nát bấy thần hồn Lâm Dục, triệt để thần hình câu diệt!

Một đời cường giả trẻ tuổi có thiên phú nhất Vương tộc Tam Địa, đối mặt với hậu duệ có được huyết mạch thần thú siêu cổ, hoàn toàn thua trận!

- Yêu nữ, ta muốn giết ngươi!

Lão già bên cạnh Lâm Dục phát ra một tiếng rống giận bi phẫn. Người trẻ tuổi có hy vọng nhất trùng kích Đế vương đỉnh cấp trong Vương tộc Tam Địa bị giết, dù là lão có sống trở về, cũng sẽ không có được kết cục tốt.

Lão giả bộc phát ra một thân khí tức của mình, đánh vào khiến thiên địa pháp tắc một mảnh hổn loạn, đây là một nhân vật lão thành trong Vương tộc Tam Địa, một thân thực lực tuy ngừng ở cảnh giới Thần Vương tứ trọng, nhưng lĩnh ngộ cùng khống chế pháp tắc và đạo hoàn toàn không phải Thần Vương vãn bối có thể so sánh.

Lão già tuy rằng nổi giận, nhưng không hề có khe hở nào. Vươn tay chỉ ra, một đạo kiếm khí như từ trên trôi ập tới, trực tiếp xé hư không ra một vết rách thật lớn. Nơi kiếm khí đi qua, tất cả những gì chắn trước mặt nó. cho dù là hư không cũng không thể trốn thoát!

Tốc độ kiếm khí cũng không nhanh, thậm chí còn có chút chậm, nhưng mang theo uy thế cùng áp lực vô tận giống như một tảng đá khổng lồ, mang tới cho người ta một loại cảm giác không thở nổi!

Lực pháp tắc tản ra từ trên kiếm khí, khiến cho mục tiêu căn bản không thể bỏ chạy, chỉ có thể lựa chọn đối đầu! Xà Xà thân như Chân Long, giữa không trung cuộn người lao tới, nhấc cánh tay rồng, trên lớp vảy đen kịt lóe ra hào quang yêu dị, đột nhiên bùng lên một ngọn lửa băng màu trắng!

Nhiệt độ trời cao, đột nhiên giảm đi vô số lần!

Nhưng làm người bùng lên ngọn lửa trắng kia, lại hừng hực thiêu đốt, bám lên thân rồng khổng lồ của Xà Xà!

Lão già tri thức uyên bác bên cạnh Đoàn Lâm, khóe miệng tràn một tia máu, vừa rồi bị Tần Lập đả thương rất nghiêm trọng, nhưng thần sắc trên mặt lão vẫn vô cùng thành kính, miệng lẩm bẩm nói:

- Không ngờ thật là hậu duệ Thần Thánh Cự Long, không ngờ tới ở thời đại này lại còn có thể may mắn gặp được huyết mạch thần thú siêu cổ.

Đoàn Lâm nhìn thoáng qua lão già bên cạnh, nhỏ giọng hỏi:

- Thần thú thời đại siêu cổ, thật sự hùng mạnh như thế?

Lão già vẻ mặt si mê nhìn Xà Xà thân như Chân Long trên trời cao, gật đầu:

- Điện hạ, so với ngài tưởng tượng, còn mạnh mẽ hơn vô số lần!

- Mạnh mẽ như thế nào?

Đoàn Lâm nghe Lão già nói vậy, trong ánh mắt nhìn về phía Xà Xà, cũng không khỏi nhiều thêm vài phần cảm giác lạ.

- Nói đơn giản, coi như là Thông Thiên Đại Đế, ngài ấy nắm giữa toàn bộ pháp tắc nơi Thần Vực, nhưng niệm lực của ngài ấy cũng chỉ giới hạn ở nơi Thần Vực. Hơn nữa ngoại trừ Cửu Địa , niệm lực của ngài ấy cũng chỉ có thể làm đối phương cảm ứng được mà thôi.

- Như vậy cũng còn… mà thôi?

Đoàn Lâm có chút khó tin nhìn lão già này:

- Hồng tiên sinh, phân thực lực này của Thông Thiên Đại Đế đã là có một không hai xưa nay, đã rất mạnh mẽ rồi!

- Điện hạ, như thế rất mạnh, nhưng ngài có biết thần thú thời đại siêu cổ, niệm lực của chúng nó có thể bao trùm toàn bộ nơi Thần Vực! Hơn nữa, có thể dùng niệm lực tiến hành công kích ở toàn bộ nơi Thần Vực! Chỉ cần cảnh giới đối thủ không bằng nó, như vậy sẽ trực tiếp bị chém giết!

Lão già vẻ mặt hướng tới cùng thổn thức:

- Chỉ tiếc, thời đại siêu cổ hùng mạnh như thế, lại hủy trong tay thiên địa. Cho nên, đừng nghĩ tới việc nắm giữ pháp tắc thiên đạo nơi Thần Vực, có thể chân chính không đếm xỉa tới oai thiên địa, người cũng được, thần thú thời đại siêu cổ cũng thế, trước mặt oai thiên địa đều kém rất xa, đều quá yếu đuối!

Đoàn Lâm híp mắt, trong lòng hứng thú với Xà Xà trên trời cao càng thêm nồng đậm. Tồn tại một hậu duệ huyết mạch mạnh mẽ như thế, coi như là kém, vậy thì cũng không kém bao nhiêu? Loại nữ nhân này, nếu như nàng là của ta…

Ầm ầm ầm!

Ngọn lửa trên người Xà Xà trực tiếp hóa thành một con rồng lửa to lớn, trực tiếp đánh lên đạo kiếm khí từ Lão già kia chỉ tay bắn ra. Trên bầu trời, phát ra từng tiếng nổ ầm ầm.

Chỉ thấy đạo kiếm khí hòa lẫn lực pháp tắc, trực tiếp bị ngọn lửa băng thiêu đốt thành hư vô. Tiếp đó, ngọn lửa băng nghiền ép thân thể lão giả. Trong nháy mắt, Lão già như băng tuyết hòa tan, biến mất giữa không khí!

Cả một mảnh hư không, bị ngọn lửa băng đốt thành hư vô!

Cái gì cũng không thấy được!

Mọi người, bao gồm không ít người chạy ra từ Thú Thần Thành xem náo nhiệt, tất cả đều nhìn mà trợn mắt há mồm. Trên trời cao, một mảnh bầu trời chừng trăm thước bị đốt thành hư vô, lộ ra một mảnh lớn không gian đen như mực, như một con thú khổng lồ há to miệng, cực độ khủng bố.

- Trời ạ, cuối cùng là ai, chẳng lẽ là vương tử Lâm Dục Điện hạ đang chiến đấu với người khác hay sao? Điện hạ thật là hùng mạnh mà!

Một người đến từ gia tộc Tam Địa chỉ vào hố đen trên bầu trời nói.

Thiên đạo pháp tắc nơi Thần Vực, chậm rãi xuất hiện đan xen, sửa chữa mảnh vết thương này.

- Hừ, vì sao phải là vương tử Lâm Dục Điện hạ chiến đấu tạo thành? Ta thấy là Đoàn Lâm Điện hạ mới đúng!

Có người Nhị Địa, nghe thế liền phản kích.

- Hừ. Đoàn Lâm Điện hạ? Hắn… kém quá xa?

Có một người Tam Địa sắc mặt tràn ngập khinh thường nói.

- Phi, ngươi nói bậy bạ cái gì? Ngươi coi ngươi là người Vương tộc Tam Địa? Hay là thân tộc Đại Đế?

- Mẹ nó, ngươi nói ai đó?

- Là nói chính ngươi đó!

- Ngươi muốn chết!

Ầm!

Rất xa, bầu trời ngoài Thú Thần Thành liền hổn loạn một mảnh giữa hai Thánh địa cũng không phải hòa hợp như biểu hiện bên ngoài. Kể cả người hai Thánh địa, cũng nhìn nhau không vừa mắt.

Bọn họ lại không biết, trận chiến này quả thật là do Lâm Dục tạo thành, chẳng qua hắn là một phía thua trận!

Còn thua rất triệt để, ngay cả mạng đã mất không nói, còn thần hồn câu diệt, trọn đời không được siêu sinh!

Còn Đoàn Lâm Điện hạ mà người Nhị Địa ủng hộ, lại đang vẻ mặt kinh sợ nhìn cự long dữ tợn, như ẩn như hiện trong hư không ở trên trời cao, cảm nhận được không gian xung quanh tràn ngập lực lượng thần thánh, ngay cả dũng khí ra tay cũng bị đánh mất!

Xà Xà hóa thành hình người, sắc mặt có chút mệt mỏi trở lại bên cạnh Tần Lập, lại mỉm cười quyến rũ, nhu mì nói:

- Phu quân, không làm cho chàng mất mặt chứ?

Tần Lập khẽ gật đầu, đột nhiên biến sắc, thần tình trở nên cực kỳ cổ quái. Một cỗ niệm lực khổng lồ từ trên trời cao như lật đổ sông núi đập thẳng xuống chỗ Tần Lập!

Chẳng qua cỗ niệm lực này giống như một con cọp giấy, lúc Tần Lập biến sắc, tinh thần lực vô cùng mạnh mẽ từ tinh thần thức hải của hắn cũng làm ra phản kích mãnh liệt.

Thần tình trở nên cổ quái, là bởi niệm lực của đối phương nhìn như rất mạnh, dưới sự phản kích của hắn lại giống như trò đùa!

Cái này giống như người ta thấy ở trên đường có một tảng đá to mười mấy thước, sau đó nhấc thanh chùy lớn muốn đánh nát bấy tảng đá này. Nhưng khi một chùy đánh lên tảng đá thành một lỗ thủng, mới phát hiện thì ra tảng đá này làm bằng giấy!

Hiện giờ, Tần Lập chính là có loại cảm giác này!

Chẳng qua, Tần Lập từ bên trong cỗ niệm lực khủng bố này, cảm nhận được một cỗ tức giận mãnh liệt.

Thông Thiên Đại Đế!

Toàn cỏi Thần Vực, chỉ có hắn mới có được phần thực lực này! Bằng vào niệm lực vô cùng mạnh mẽ, xuyên qua rất nhiều không gian, trực tiếp tìm tới đầu hắn.

Ở giữa niệm lực, mang theo ý tức giận cùng cảnh cáo mãnh liệt.

Tần Lập cười lạnh một tiếng, tiếp đó dùng một cỗ tinh thần lực phản kích đánh tới. Lần này, là lật đổ sông núi thật sự, hoàn toàn cắn nuốt niệm lực của đối phương!

Ở Cửu Địa , ở giữa cung điện Thông Thiên Đại Đế đang bế quan, đột nhiên truyền ra tiếng gầm giận dữ:

- Khiêu khích! Hắn lại dám… dám khiêu khích ta! Đây là khiêu khích nghiêm trọng đối với tôn nghiêm Đại Đế của ta! Nhãi ranh Tần Lập, ta sẽ không bỏ qua cho ngươi!

- Phu quân, sao thế!

Các nàng Cơ Ngữ Yên cùng Thượng Quan Thi Vũ đều phát hiện Tần Lập khác thường, vây quanh thân thiết hỏi.

Tần Lập thở ra một hơi dài, trong mắt hiện một tia kiêng nghị, cười cười:

- Không sao, không sao cả!

Tần Lập Nói rồi, mắt lạnh nhìn về phía đám người còn lại trong tùy tùng do Lâm Dục vương tử Tam Địa kia mang tới, cùng với đoàn người Đoàn Lâm vương tử Vương tộc Nhị Địa.

Đám tùy tùng Lâm Dục kia liếc nhìn nhau, trong đó một người vừa định mở miệng nói mấy câu tràng diện, sau đó chuẩn bị chạy về Tam Địa báo tin. Tin tức này, dù là bọn họ có không tình nguyện cũng phải đi về hồi báo cho Vương tộc Tam Địa. Năm mươi năm không gặp, bọn họ không dám xác định thực lực Tần Lập tảng lên bao nhiêu, nhưng những người bên cạnh Tần Lập, lại đều trở nên quá mức khủng bố!

Chỉ là một nữ nhân, lại là hậu duệ có được huyết mạch Thần Thánh Cự Long siêu cổ, chém giết vương tử trẻ tuổi Tam Địa có hy vọng nhất Tương lai thành tựu Đế vị!

Một người khác là con gái Thú Vương, trước khi đi theo Tần Lập chẳng qua là một nha đầu cảnh giới Thánh Chủ mà thôi. Tuy rằng cũng được coi như người nổi bật trong đời trẻ tuổi, chẳng qua còn kém nhiều lắm. Nhưng đi theo Tần Lập, thời gian mới năm mươi năm, lại vừa ra tay liên giết một phó thành chủ cấp bậc Thần Vương…

Vậy thì còn đánh thế nào? Nữ nhân bên cạnh Tần Lập đã khủng bố như thế, vậy bản thân Tần Lập còn có được cảnh giới gì?

Không đợi thành viên Vương tộc Tam Địa há mồm, liền thấy Tần Lập không chút dấu hiệu gì, ra tay với bọn họ!

Bọn họ biết Tần Lập ra tay, là bởi vì … những người này, trong nháy mắt đó cảm giác được hình như mình đã chết!

Sau khoảng khắc, ý thức triệt để hóa thành hư vô!

Mấy chục người, bị Tần Lập phất tay liền diệt bỏ hoàn toàn!

Đế uy khủng bố, tràn ngập toàn bộ không gian. Đám người ở giữa Thú Thần Thành đang hổn chiến, tất cả không tự giác ngừng công kích lẫn nhau, há to miệng, trợn mắt há mồm nhìn hư không xa xa.

"Đại Đế giáng xuống hay sao?"

Trong đầu mọi người, gần như đều hiện lên một ý niệm như thế...

-o0o-

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

——oo0oo——

873. Chương 882: Đại Thần Thông - Hủy Diệt!

Những người ở trên bầu trời cùng mặt đất ở xa xa, cũng không thấy được tràng cảnh Tần Lập phất tay xóa sổ mấy chục Thánh Chủ nhưng cỗ Đế uy khủng bố này, bọn họ cảm thụ hết sức rõ ràng. Lúc Đế uy phủ xuống, ngay cả suy nghĩ của bọn họ cũng bị trấn trụ hoàn toàn ngay cả tự hỏi cũng không thể!

Còn Đoàn Lâm vương tử Nhị Địa bên kia, cũng những người bên cạnh hắn, giờ phút này toàn bộ giống như hóa đá, đứng ở giữa trời cao, hai chân phát run, gần như không thể ổn định thân hình!

Ánh mắt Đoàn Lâm bắn ra tia sáng hoảng sợ cùng kiêng kỵ vô cùng, ánh mắt nhìn Tần Lập giống như gặp quỷ. Oai lực Đế vương! Trên người Tần Lập, lại tản mát ra oai lực Đế vương mà hắn mơ mộng ước mong!

Nghe người khác nói, cùng tự mình tận mắt thấy được, tuyệt đối là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau. Mặc dù đã sớm có lời đồn, nói Tần Lập từ năm mươi năm trước đã tăng cấp đến cảnh giới Đế vương.

Nhưng loại chuyện này, người không tận mắt thấy được, quá nữa sẽ lắc đầu cười lạnh, biểu thị không tin nào có Đế vương trẻ tuổi như vậy? Dù là thời đại viễn cổ, nơi Thần Vực xuất hiện một vị Bất Tử Chân Thần duy nhất, vào lúc tuổi như Tần Lập, cũng không thành tựu được Đế vương?

Lúc đó mọi người đều chỉ biết là pháp tắc thiên đạo Giới Hạ bị thay đổi, nhưng cuối cùng có phải là do Tần Lập thay đổi hay không, lại không có người tận mắt thấy được. Suy đoán, vĩnh viễn chỉ là suy đoán, càng có nhiều người không tin chuyện này.

Mà nay, Đoàn Lâm tận mắt chân thật cảm nhận được cỗ oai lực Đế vương tản mát ra trên người Tần Lập, hơn nữa chỉ phất tay, mấy chục Thánh Chủ ngay cả cặn bã cũng không sót lại chút nào!

Dù là hắn thi triển toàn lực, sử dụng bí thuật Hắc Kim Hỏa, cũng chỉ có thể nói chống lại được những Thánh Chủ thực lực cực mạnh bên cạnh Lâm Dục, có thể may mắn chém giết một hai người, cũng đã tính là rất mạnh mẽ rồi.

Nên biết rằng, những tùy tùng bên người Lâm Dục, tất cả đều là cường giả do Vương tộc Tam Địa lựa chọn tỉ mỉ. Tuy rằng bọn họ không đến cảnh giới Thần Vương, nhưng chiến lực của bọn họ lại không yếu chút nào!

Đồng thời, một ý nghĩ khác sinh ra từ đáy lòng Đoàn Lâm, làm cho Đoàn Lâm có một cảm giác sống lưng phát lạnh.

Tần Lập điên rồi? Xem ra không phải, như thế thì hắn làm vậy, rõ ràng là đang khiêu khích Thông Thiên Đại Đế!

Đoàn Lâm bị suy đoán của mình tự đọa chính hắn. Trời ạ, Tần Lập giết là người Vương tộc Tam Địa, nhưng lại trực tiếp chỉ mũi mâu về phía Thông Thiên Đại Đế!

Đây tuyệt đối là một loại khiêu khích trực tiếp nhất, trắng trợn nhất, hung tàn nhất đối với quyền uy Thông Thiên Đại Đế mà!

Giết thân tộc của ngươi, giết thần dân của ngươi!

Đoàn Lâm vừa nghĩ tới đó, trong lòng rốt cuộc sinh ra một tia ý lùi bước. Tần Lập này không phải bị điên, mà là hắn căn bản chính là một kẻ điên!

Ta lại đi chống lại một kẻ điên như thế? Vậy ta không phải có bệnh hay sao?

Lão già bên cạnh Đoàn Lâm, cũng bị dọa đến nổi vỡ mật vỡ gan. Ai có thể ngờ tới, người trẻ tuổi đã từng rất có danh tiếng nơi nơi Thần Vực năm mươi năm trước, lại thật sự tu luyện đến cảnh giới Đế vương!

Hơn nữa, các nữ nhân bên cạnh hắn, mỗi một người xem ra cũng không kém gì cảnh giới Thần Vương!

Này… Mẹ nó chuyện này rốt cuộc là thế nào? Thế giới này đảo lộn rồi hay sao? Bọn họ tu luyện như thế nào? Trong đâu Lão già nháy mắt nghĩ tới vô số khả năng, nhưng đều bị chính lão phủ quyết.

Không thể nào, nơi Thần Vực không có nhiều Thần Nguyên như vậy. Hắn ở nơi Thần Vực này mấy năm, đã bị Đại Đế bức chạy, làm sao có được thật nhiều Thần Nguyên?

Hơn nữa, trong đầu Lão già nghĩ, có Thần Nguyên tự nhiên phải lưu giữ cho mình. Những người khác? Cho dù là thê tử của mình, cũng không thể nào cho được!

Bởi vì thực lực tăng lên, mới là thứ chân chính thuộc về mình, về phần nữ nhân… nhiều nữ nhân phải không? Chỉ cần ngươi có thực lực, nhiều nữ nhân xinh đẹp sẽ mặc cho ngươi chọn lựa!

Lão già vừa nghĩ, liền bị dọa toát mồ hôi lạnh, hai chân như nhũn ra. Vậy mà vừa rồi lão còn muốn đón nhận máu tươi từ giao long do nữ tử áo đen kia hóa thành, nếu sớm biết Tần Lập chẳng những đã sớm tiến vào cảnh giới Đế vương, lại còn hung tàn như thế, cho lão mượn hai lá gan, lão cũng sẽ không dám làm như vậy!

- Này… Tần công tử… À… Chuyện này, ta nghĩ… hẳn là một chuyện hiểu lầm.

Đoàn Lâm đường đường là vương tử Vương tộc Nhị Địa, thân phận địa vị cũng không kém hơn Lâm Dục chút nào.

Một thân thực lực, ở trong lớp trẻ tuổi toàn cỏi Thần Vực, cũng rất nổi tiếng. Người như thế, xưa nay dù là mắt không cao hơn đỉnh, cũng không thể nào sẽ là hạng người dễ gần, ít nhất thì từ khi Đoàn Lâm sinh ra đến bây giờ, chưa từng nói với ai một câu mềm yếu!

Nhưng vào tình hình hôm nay, lại không cho phép hắn tiếp tục làm căng tiếp. Không thấy đám người thành viên Vương tộc Tam Địa kia, không đợi nói một câu tràng diện, đã bị hắn trực tiếp xóa sổ hay sao?

Tần Lập căn bản không để ý tới hắn, mà thoáng nhìn qua Linh Nhi bên cạnh, nhẹ giọng hỏi:

- Linh Nhi, năm đó bộ tộc Thú Vương bị diệt, công lao bọn người Nhị Địa kia cỡ bao nhiêu? Những người này, muội muốn xử lý thế nào?

Trong mắt Đoàn Lâm hiện lên một tia phẫn nộ, trong lòng đang mắng to: cái tên nhà quê tới Giới Hạ kia, ta đường đường vương tử Nhị Địa, dùng thái độ như vậy nói chuyện với ngươi, đã tính là hạ mình rồi. Ngươi lại còn không nhìn tới ta! Tần Lập, ngươi ngàn vạn lần đừng có một ngày khốn khó!

Nghĩ thế, ánh mắt Đoàn Lâm đảo qua Xà Xà quay lại đứng bên cạnh Tần Lập, dáng người linh lung dụ người kia, dung mạo quyến rũ xinh đẹp tới tận cùng, làm cho đáy lòng hắn dâng lên một đoàn lửa nóng, phía dưới lại đang xấu hổ ngẩng đầu lên. May là mặc trường sam rộng rãi, không thì xấu mặt mất.

Đoàn Lâm tự cho là không có ai phát hiện biểu tình của hắn, nào không biết những người bên cạnh Tần Lập đều là có cảnh giới gì? Nhất là nữ nhân, đối với loại ánh mắt dị dạng này, trực giác càng thêm mẫn cảm, lập tức toàn bộ dựng thẳng hàng mi liễu, căm tức trừng Đoàn Lâm.

Linh giác Tần Lập vô cùng hùng hồn tự nhiên cũng cảm giác được Đoàn Lâm biến hóa, lúc này sắc mặt lạnh lẽo. Lúc này Linh Nhi oán hận cắn răng:

- Tam Địa cùng Nhị Địa, luôn không có một thứ nào tốt! Trong tay đều dính máu tươi vô số Thú tộc!

Linh Nhi vừa nói, vành mắt không nhịn được lại hồng lên:

- Tên Thú Thần Thành chẳng những bị sửa lại. Thú tộc ta hiện giờ sinh hoạt giống như nô lệ. Hổ tộc uy phong khắp chốn ngày xưa, lại bị người ta treo đầu đặt trên Thú Thần Thành thị uy, khuất nhục bậc này, phu quân dù là không làm chủ cho Linh Nhi, Linh Nhi cũng sẽ tự mình giết sạch sẽ những người này! Dù cho… phải trả giá bằng sinh mệnh, muội cũng sẽ không tiếc!

Tần Lập vung tay vỗ một cái lên cái mông vểnh cao của Linh Nhi.

Bốp!

Một tiếng giòn tan, sắc mặt Linh Nhi lúc này trở nên ửng đỏ, sóng mắt như nước trừng Tần Lập, lại thêm bộ dạng lã chã muốn khóc, quả nhiên đáng yêu muốn chết mà!

- Huynh là nam nhân của muội! Chuyện của muội cũng là chuyện của huynh, huynh không làm chủ thì còn ai làm chủ cho muội? Lần sau còn dám nói những lời này, xem huynh làm sao thu thập muội!

Tần Lập xụ mặt khiến trách.

Linh Nhi lại cúi đầu cụp mi lắng nghe, sau đó giọng nói nhu mì, mang theo một tia ngọt lịm nói:

- Người ta chờ chàng thu thập…

Xì!

Đoàn nữ tử bên cạnh Tần Lập đều không nhịn được cười ra tiếng, còn đám người Hô Diên Kiêu Dương đứng ở vòng bên ngoài, tất cả quay mặt sang phía khác, làm bộ không nghe được gì.

Sắc mặt Đoàn Lâm triệt để trầm xuống, vừa rồi hắn cũng bị duyên dáng tuyệt mỹ của Linh Nhi chấn động đến nổi sững ra, chẳng qua đối thoại giữa hai người Linh Nhi cùng Tần Lập, lại làm cho hắn vô cùng khuất nhục phẫn nộ!

Một công chúa Thú tộc nho nhỏ lưu vong, một tên nhà quê, quê mùa tới từ Giới Hạ, lại dám không nhìn tới hắn, hơn nữa còn không chút kiêng kỵ ở ngay trước mặt hắn, quyết định sinh tử của bọn họ!

- Tần Lập, ngươi đừng tưởng rằng… Đừng tưởng rằng ngươi đạt đến cảnh giới Đế vương, là có thể muốn làm gì thì làm! Thú tộc Nhất Địa bị diệt, ta thừa nhận là do Vương tộc Nhị Địa cùng Tam Địa liên thủ làm ra, nhưng chúng ta chỉ là nghe theo lệnh từ bên trên, chỉ là người chấp hành mà thôi. Nếu các ngươi thật sự muốn báo thù, có lá gan đi tới Cửu Địa , tìm Thông Thiên Đại Đế mà lý luận! Làm khó chúng ta, tính là anh hùng gì?

- Anh hùng? Cho tới giờ ta không phải, cũng không muốn trở thành anh hùng, về phần tìm Thông Thiên Đại Đế lý luận? Điều này không cần ngươi quan tâm, diệt xong Nhị Địa cùng Tam Địa các ngươi, ta sẽ đi tìm hắn!

Tần Lập lạnh lùng vừa dứt lời, trực tiếp ra tay, bởi vì đã không cần nhiều lời với một đám người phải chết!

- Tần Lập, ngươi sẽ không chết từ tế!

Một tên võ giả trẻ tuổi sau lưng Đoàn Lâm vừa rít gào một câu như thế, đã bị một cỗ đạo vận hòa lẫn pháp tắc thiên địa mạnh mẽ hủy diệt!

Coi như là để lại đi ngôn cuối cùng trước khi chết, những người khác lại không có vận mệnh tốt như thế. Bọn họ căn bản không nghĩ tới, Tần Lập này lại hung tàn đến mức đó, vừa nói xong liền trực tiếp ra tay!

Càng bi thảm hơn, chính là bọn họ căn bản không có bất cứ đường phản kích hoặc bỏ chạy nào!

Bầu trời phạm vi mấy trăm dặm, đã hoàn toàn bị oai Đế vương của Tần Lập trấn áp, bất cứ kẻ nào muốn phá vỡ trói buộc này, cũng là không thể nào!

Trên thân thể Đoàn Lâm bốc lên một ngọn lửa màu đen hừng hực, ngọn lửa này tản ra một cỗ khí tức hủy diệt, còn mang theo một tầng ánh vàng kim, giống như Mặt trời bị mây đen che phủ yêu dị mà mỹ lệ.

Đạo vận hủy diệt hòa lẫn pháp tắc thiên địa do Tần Lập chém ra, bị ngọn lửa đen ánh kim này chặn lại một chút, tiếp đó lại nghiền ép tới như ngọn núi khổng lồ, trực tiếp xóa sổ Đoàn Lâm cùng Lão già bên cạnh hắn!

Sát chiêu chung cực trên Hoang cổ thần tàng - Hủy Diệt!

Tên của đại thần thông này, gọi là Hủy Diệt!

Hủy diệt tất cả!

Bao gồm cả hư không trong mảnh thiên địa này!

Trước khi chết, đôi mắt Đoàn Lâm còn tràn ngập không dám tin, sợ hãi cùng hối hận. Hắn làm sao cũng không nghĩ ra được, một kẻ thoạt nhìn tuyệt đối không so được với hắn, lại trực tiếp chôn vùi tính mạng của hắn.

Làm một đời trẻ tuổi có khả năng tiếp nhận chức vị vương giả Vương tộc, Đoàn Lâm cảm thấy mình chết thật là uất ức.

Ngược lại Lão già bên cạnh Đoàn Lâm, từ trong trang bị trữ vật, lấy ra một chiếc mũ rơm rất là cũ nát. Chiếc mũ rơm này nháy mắt to ra, bao bọc cả người lão ở bên trong, lại có thể mạnh mẽ chặn đứng uy lực Hủy Diệt!

Đạo vận hòa vào pháp tắc thiên địa, tràn ngập sát ý vô tận, lại bị chiếc mũ rơm bề ngoài rách nát này cản ở bên ngoài. Ngoại trừ Lão già kiến thức uyên bác này thân mang dị bảo, những người khác đều như một đám kiến, trực tiếp bị Tần Lập xóa sổ!

- Tha mạng, đừng giết tạ đừng giết ta. Trên người ta còn có vô số bảo bối!

Tiếng kêu la cầu xin của lão già truyền ra từ chiếc mũ rơm thật lớn kia.

Mạc Bắc nhấc lang nha bổng thật lớn, vọt lên trên cao, sau nó vung Lang Nha Bổng hung hăng đập xuống:

- Chết đi cho ta!

-o0o-

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

——oo0oo——

874. Chương 883: Lão Đầu Đánh Không Chết!

U!

Lang nha bổng cực lớn giữa trời cao bám theo tiếng gió rít thê lương, rạch nát trời cao!

Bùm!

Hung hăng nện lên trên người lão già bọc trong chiếc mũ rơm khổng lồ.

Chiếc mũ rơm kia giống như một trái cầu tròn, hung hăng bị đánh bay ra ngoài, đồng thời bên trong truyền tới tiếng kêu thảm.

Hạ Văn Vũ bên kia tốc độ cực nhanh đuổi theo, một cước đá lên trên, lại đá trái cầu này trở về. Bên trong mũ rơm , lại truyền ra tiếng hét thảm, giọng vô cùng thê thảm.

Kiền Kính cười lạnh, một chưởng đẩy ra, trên trời cao một chưởng ấn hòa lẫn pháp tắc thiên địa, vô thanh vô tức làm cho quả cầu mũ rơm khổng lồ kia lăn nhanh hơn về phía Hô Diên Kiêu Dương.

Hô Diên Kiêu Dương tế ra chiếc cổ Chuông Hoang cổ , theo thực lực Hô Diên Kiêu Dương tăng lên, đạo vận Hoang cổ trên chiếc cả Chuông này càng trở nên rõ ràng.

Đông!

Cổ Chuông phát ra một tiếng nổ trầm thấp, trái cầu mũ rơm lại một lần nữa bị đánh bay.

Mấy người như đùa giỡn hứng thú, chiêu thức uy lực rất lớn, các loại bí thuật thần thông đều tung về phía quả cầu mũ rơm kia.

Nhưng trình độ cứng cỏi của mũ rơm này, cùng với thực lực lão già ở bên trong thật ngoài dự đoán của mọi người, bị ba người đánh nửa ngày, không ngừng kêu thảm thiết, tuy rằng kêu rất thảm liệt, nhưng thực tế giọng gào thét kia lại đầy đủ khí thế!

Nói cách khác, lão già này căn bản không bị thương gì!

Hiện giờ, mọi người phía Tần Lập đều nhìn ra được, nếu không phải lão già kia quá mức mạnh mẽ, thì chiếc mũ rơm kia chính là một bảo vật tuyệt thế!

Lão già này mạnh mẽ thì có khả năng rất nhỏ, bởi vì nếu lão thật sự mạnh như thế sợ rằng vừa rồi đã bỏ chạy. Cho nên, mọi người đều theo dõi chiếc mũ rơm to lớn rách nát khó coi này!

- Của ta! Ai cũng không được giafnh với ta!

Hô Diên Kiêu Dương đầu đội cổ chuông Hoang cổ, đuổi theo chiếc mũ rơm này đánh thật mạnh.

- Ai giành với ta! Đây là của ta đánh trước!

Mạc Bắc giọng thổ lớn vang vọng trên trời cao.

Hạ Văn Vũ cầm trong tay chiếc quạt, một thân khí độ hoàng gia:

- Ta cảm giác chiếc mũ rơm rách này có duyên với ta…

- Ai cướp được, thì là của người đó!

Kiên Kính giọng nói vẫn cứ lạnh băng như trước giờ.

Chúng nữ Tần Lập dẫn theo, vẻ mặt hết chỗ nói nhìn một màn này. Đoàn người Ngao Thưởng Hải, Mạc Thanh Sơn, Diệt Tuyệt Thượng Nhân, Phong Tử Ngạc cùng Trường Mi Lão Nhân ở bên kia, lại thần sắc hâm mộ đứng nhìn. Bọn họ cũng rất muốn đi lên tranh giành , nhưng bọn họ đều biết bằng thực lực của bọn họ, không phải là đối thủ của những người trẻ tuổi này. Hơn nữa, cũng không tranh giành nổi với đám trẻ tuổi hung tàn này được!

- Mẹ nó, làm sao mà đánh mãi không chết?

Hô Diên Kiêu Dương gào to lên, giậm chân mắng.

- Đúng là kỳ quái, mũ rơm này rốt cuộc làm bằng cái gì?

Hạ Văn Vũ cũng nhíu mày, chiếc quạt trong tay hắn bắn ra một đạo kình khí sắc bén, đánh lên trên mũ rơm . Lực lượng có thể trực tiếp nổ nát một ngọn núi, chỉ làm cho chiếc mũ rơm này cuộn lăn về phía trước nhanh hơn, nhìn kỹ, ngay cả một chút vết tích cũng không thể lưu lại được trên đó!

Ánh mắt Tần Lập chăm chú nhìn vào bên trên chiếc mũ rơm này. Một lúc lâu, mới nhỏ giọng nói:

- Mũ rơm này rất khó đánh hỏng được, dùng để đan thành chiếc mũ rơm này, là linh thảo hiếm có thế gian. Càng khó được hơn nữa, là mũ rơm này được đan vào pháp tắc thiên địa, loại lực pháp tắc này thậm chí càng thêm kiên cố hơn cả pháp tắc thiên địa ở hư không này!

Lúc này, tiếng nói lão già kia truyền ra từ trong mũ rơm :

- Tần công tử quả nhiên hiểu biết rộng rãi, nhanh gọi bọn họ đừng đánh nữa. Bộ xương già của ta đã sắp rả hết ra rồi, đánh nữa, sẽ thật sự bị đánh chết đó!

Tần Lập cười lạnh:

- Lão nói không đánh thì không đánh nữa sao?

- Ối chao, đám thanh niên hiện giờ đúng là quá hung tàn mà, không có một chút hiểu biết kính già yêu trẻ. Vừa rồi tiểu lão nhi chỉ muốn đón nhận một chút máu huyết Thần Thánh Cự Long, đã bị ngươi đánh cho trọng thương, hiện giờ còn muốn giết người đoạt bảo. Ối… sao mà còn đánh? Mau dừng lại, ta có bảo bối rất tốt, thật là có!

Lão già trong mũ rơm lên tiếng cầu xin vô cùng thê thảm.

Lúc này bốn người Hô Diên Kiêu Dương cũng có chút nhụt chí, tuy rằng lão già này luôn mồm nói mình sắp bị đánh chết, nhưng tiếng nói kia khí thế đầy đủ nào có chút trạng thái như sắp bị đánh chết? Đánh như thế nửa ngày, bốn người gần như thi triển ra cả Kỳ năng áp rương, vẫn cứ không có biện pháp làm gì được quả cầu mũ rơm này. Nếu không phải tinh thần lực võ giả cảnh giới Thần Vương cực kỳ mạnh mẽ, bọn họ thậm chí còn hoài nghi là mình đang nằm mơ nữa.

Mạc Bắc phẫn nộ nhìn thoáng qua cục mũ rơm kia, thu hồi lang nha bổng, thở hồn hển ngừng lại.

Vẻ mặt anh tuấn của Hạ Văn Vũ thoáng co quắp mấy cái, trong ánh mắt cũng hiện vẻ không cam lòng. Loại bảo vật này chỉ có thể nhìn mà không lấy được, thật làm cho người ta căm tức.

Kiền Kính thần sắc lạnh băng, lại hung hăng đánh một chưởng lên trên. Nghe bên trong truyền ra một tiếng hét thảm, sau đó mới mỹ mãn quay người trở về.

Hô Diên Kiêu Dương hùng hùng hổ hổ, tế ra cổ Chuông Hoang cổ, tới phía trên quả cầu mũ rơm này, nháy mắt phóng to ra, bao phủ mũ rơm bên trong.

Mười mấy tiếng Đồng Đồng Đồng Đồng vang lên, cổ Chuông nổ vang một tiếng có thể trực tiếp trấn chết một Thánh Chủ lão già bên trong mũ rơm bị chấn tới thất điên bát đảo, phát ra tiếng kêu gào thê lương.

Hô Diên Kiêu Dương lại để cổ Chuông nổ vang mười mấy tiếng, làm cho ngay cả chúng nữ cách đó không xa cũng cảm thấy có chút khó chịu, bọn người Mạc Thanh Sơn càng hoảng sợ lui ra sau.

Hô Diên Kiêu Dương mới phẫn nộ ngừng gõ vang cổ Chuông, mang theo cục mũ rơm này tới trước mặt Tần Lập, sắc mặt phiền muộn nói:

- Xem ra thứ này vẫn do lão đại tới rồi…

"Lão đại?"

Tần Lập khẽ run lên một chút, Hô Diên Kiêu Dương cũng chỉ là thuận miệng gọi một tiếng, ngay cả chính hắn cũng không phát hiện. Khóe miệng Tần Lập nổi lên một tia cười khẽ, xưng hô này… thật đúng là đã lâu mà!

- Lão tự mình đi ra, hay là ta giúp lão đi ra?

Tần Lập giọng nói ôn hòa, nhưng lộ ra một cỗ cảm giác không thể kháng cự. Đây, chính là khí thế của một Đế vương!

- Ta đi ra, ngươi đảm bảo không giết ta!

Lão già trốn bên trong mũ rơm, rất vô lại nói.

- Nếu lão không ra bây giờ ta giết lão ngay!

Tần Lập nói chắc chắc không cần nghi ngờ.

-Ấy….

Lão già kia không có chút do dự, trong nháy mắt mũ rơm nhỏ đi, thân thể cũng bắn ra từ trong mũ rơm . Gần như trong nháy mắt bắn ra, liền thấy một đoàn hào quang bùng lên. Người thường hay hư không hoành độ đều sẽ nhận ra, đó là hào quang lúc phát động trận bàn sinh ra.

- Muốn chết?

Tần Lập bấm tay bắn ra, trận bàn dưới chân lão già trực tiếp vỡ thành bột phấn, lộ ra lão già mặt mũi bẩm dập, lúc này cười xấu hổ:

- Hắc, ta chỉ muốn thử xem, phản ứng của Tần công tử có phải thật nhanh như vậy không. Thật mà, ta thề!

Tần Lập lạnh lùng nhìn chằm chằm vào lão ta:

- Giao mũ rơm ra!

- Đây là thứ ta dùng để giữ mạng…

- Vậy chết đi!

- Đừng, đừng. Ta giao, ta giao còn không được sao?

Lão già vô cùng đau lòng lấy ra chiếc mũ rơm, ném cho Tần Lập, sau đó vẻ mặt đáng thương nhìn Tần Lập:

- Tần công tử, bây giờ có thể buông tha ta chứ?

- Còn có bảo vật gì, cùng nhau giao ra đây, đừng thử thách kiên trì của ta, ta không có kiên trì như lão nghĩ đâu!

Tần Lập lạnh lùng nói.

Lão già vẻ mặt khóc than nhìn Tần Lập, trong lòng vô cùng hối hận, mình làm gì vì một cái lăng mộ cổ mà chạy tới Nhị Địa này làm khách khanh quỷ quái gì chứ. Bây giờ hay rồi, lăng mộ cổ còn chưa kịp đào lên, bên này lại tới một người muốn đoạt hết tất cả bảo vật, lại còn không hề có chút phản kháng gì!

- Này… Tần công tử, có thể tâm sự riêng với ngài hay không?

Lão già vòng mắt đen sì, trên mặt khối xanh khối tím, khóe miệng còn có vết máu, bộ dạng vô cùng thê thảm.

Rất hiển nhiên vừa rồi bốn người Hô Diên Kiêu Dương luân phiên công kích, cũng không phải là không có ảnh hưởng gì tới lão. Chẳng qua một thân thực lực lão già này, cũng thật không thể coi thường.

Ít nhất, lão tuyệt đối không yếu như lão biểu hiện ra ngoài!

Tần Lập cầm chiếc mũ rơm ở trong tay, lập tức liền biết đây tuyệt đối là một món trọng bảo!

Chiếc mũ rơm nhìn như rách nát này, lại nặng tới một ngàn cân!

Không biết cuối cùng cái này làm bằng có gì, lại là do vị cao nhân này bện thành, trong năm tháng dài dòng đan vào pháp tắc thiên địa chân chính.

Loại pháp tắc thiên địa này, không phải là pháp tắc thiên địa ở Giới Nội, mà là trong vũ trụ ở ngoài Giới, là loại pháp tắc thiên địa chân chính!

Giống như số mệnh Tần Lập, xông thẳng Cửu Tiêu, có thể lao ra khỏi Giới này hấp thu số mệnh to lớn chân chính, chiếc mũ rơm này cũng bởi vì được đan vào pháp tắc thiên địa chân chính đó, mới có được lực phòng ngự cỡ này.

Như vậy rất hiển nhiên, mũ rơm này hẳn là đã có ở thời đại siêu cổ, trước khi Giới này còn chưa bị người áo xanh phong ấn!

Nghĩ vậy, Tần Lập không nhịn được nhìn lại lão già này mấy lần, một người có được đi bảo thời đại siêu cổ, sẽ là người thường được sao? ít nhất thì loại bảo vật cấp bậc này, coi như là các Thánh địa nơi Thần Vực cũng rất hiếm gặp!

- Lão muốn nói gì?

Tần Lập nhìn thoáng qua mọi người xung quanh:

- Bọn họ đều là người của ta, chuyện của ta không cần giấu bọn họ.

Các nữ nhân của Tần Lập vẻ mặt Đương nhiên, mấy người Hô Diên Kiêu Dương trong ánh mắt hiện một tia cảm động. Còn những người Phong Tử Ngạc gia nhập vào môn phái Viêm Hoàng sau này, trở thành người hỗ trợ Tần Lập, lại sửng sốt một chút, tiếp đó trong ánh mắt hiện lên thần sắc cảm động nồng đậm.

Phần khí độ này, loại tín nhiệm này, dù cho là Tần Lập giả vờ thể hiện ra, bọn họ cũng sẽ phải thừa nhận: chính mình bị cảm động!

Bản tính con người vốn là tự tư, kẻ chân chính chí công vô tư, đã ít lại còn thiếu. Chỉ cần người sống, hoặc ít hoặc nhiều đều sẽ có chuyện muốn có. Người vô dục vô cầu, thật là quá hiếm lạ, mấy vạn năm cũng chưa chắc xuất hiện một người.

Lão già này không ngờ tới Tần Lập cho mình một câu trả lời như vậy, ngây người một lát, sau đó mới nói:

- Nếu là như thế, vậy… Được rồi, Hoa Phong, người này thì Tần công tử nhận biết chứ?

- Hoa Phong?

Tần Lập có chút bất ngờ nhìn thoáng qua lão già này, trong đầu hiện lên cường giả trẻ tuổi xinh đẹp tới mức làm cho nữ nhân phải tự ti, không khỏi có chút cảm khái. Năm mươi năm qua đi. Không biết cái tên xinh đẹp kia hiện giờ đã tu luyện đến cảnh giới gì nữa, sợ rằng cũng không chậm hơn mình bao nhiêu.

- Lão cùng hắn có quan hệ sao?

Tần Lập liếc mắt, nhìn lão già bị đánh đến mặt mũi bầm dập này, toàn bộ trên dưới tìm không ra một chút nào có quan hệ với Hoa Phong.

- Đương nhiên là có quan hệ!

Lão già vừa thấy bộ dáng Tần Lập, liền biết lời đồn năm đó không giả. Sư điệt kiêu ngạo của mình khẳng định không vừa mắt Liên quân Thần Vực, ra tay giúp Tần Lập. Nếu không, Tần Lập nói chuyện với mình, khẳng định sẽ không có loại thái độ như thế này!

Nghĩ vậy, vẻ mặt bầm dập của lão già hiện lên vẻ tươi cười kiêu ngạo:

- Ta là sư thúc của hắn!

-o0o-

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

——oo0oo——

875. Chương 884: Không Có Mạnh Nhất, Chỉ Có Càng Mạnh Hơn!

- Cái gì?

Tần Lập chợt sững sờ.

Chẳng những Tần Lập sửng sốt, ngay cả những người khác cũng sững sờ tại chỗ. Trong đầu nghĩ tới nam nhân xinh đẹp tới quỷ dị kia, nhìn lại lão già cười hèn mọn trước mắt, nhìn thế nào cũng thấy hai người này không thể nào có một chút quan hệ!

- Lão không gạt ta?

Tần Lập híp mắt, lạnh lùng nhìn lão già này, phóng ra một cỗ uy áp tinh thần mạnh mẽ. Uy áp cảnh giới Đế vương, lập tức trấn áp lão già này đến không thở nổi, nhìn lão già này mặt đỏ lên, liều mạng lắc đầu, Tần Lập lạnh lùng nói:

- Vậy lão nói cho ta biết, lão tới từ nơi nào?

Trên thực tế, Tần Lập cũng không biết Hoa Phong đến từ nơi nào, hắn cũng chưa hỏi qua. Dù sao điều này thuộc về bí mật cá nhân của ngươi ta Tần Lập không thể nào tùy tiện đi hỏi loại chuyện này.

Chẳng qua lão già hèn mọn này, lại không rõ Tần Lập có biết chuyện này hay không, cho nên thấy Tần Lập hỏi đến, cố sức nói:

- Ta… Ta đến từ Vực Nội, Lang Gia Thần Giáo Vực Nội…

Vực Nội?

Quả nhiên là thế!

Năm đó Tần Lập đã từng hoài nghi, Hoa Phong có phải là cao thủ đi ra từ Vực Nội hay không, bởi vì khắp nơi Thần Vực, không có chút lời đồn cùng đầu mối về thân phận của Hoa Phong.

Mà Giới Hạ, càng không thể nào!

Hoa Phong cũng không phải tử đồng, có khác biệt rõ ràng với bộ tộc tử đồng đến từ Vực Ngoại. Như vậy, chỗ duy nhất mà hắn có thể xuất thân được, chính là Vực Nội!

Vực Nội, ở giữa Giới to lớn này, là một nơi thần bí nhất!

Tần Lập từ trên cánh cửa Thần Miếu, nhìn thấy hình ảnh thời đại siêu cổ, trong đó một khối đại lục nhỏ nhất, nhưng bảo tồn địa hình siêu cổ còn tốt nhất, dường như bị đưa tới một nơi cực xa.

Hiện giờ ngẫm lại, trên khối đại lục kia, rất có khả năng từ thời đại siêu cổ đã có không ít người sống sót tồn tại, đồng thời kéo dài cho tới hôm nay!

Ngẫm lại thời đại siêu cổ, khí hậu toàn thế giới đều cực độ ác liệt, người có thể sống sót sinh tồn ở giữa loại hoàn cảnh này, không ai không phải loại người siêu cấp mạnh mẽ. Sợ rằng truyền thừa sợ bọn họ lưu lại có hậu nhân lấy được, đều sẽ tạo ra cường giả vô thượng. Càng đừng nói nếu thật có được huyết mạch thời đại siêu cổ, vẫn còn sinh tồn đến nay, vậy khẳng định sẽ là một gia tộc mạnh đến thái quá!

Có thể, ngay cả cảnh giới như Thông Thiên Đại Đế cũng không phải là đối thủ!

Trong nháy mắt này, Tần Lập nghĩ tới rất nhiều thứ. Vực Nội, nơi thần bí nhất, cũng là một nơi im tiếng nhất, từ xưa đến nay chưa từng nghe nói qua bất cứ lời đồn nào về Vực Nội.

Trước đó nghe Mặc Lý ngẫu nhiên nói qua, nói rằng Vực Nội cách Vực Ngoại cực kỳ xa xôi. Tuy rằng nghe ra thì giống như cùng một chỗ, nhưng trên thực tế giữa hai nơi lại không có quan hệ gì.

Bộ tộc tử đồng là huyết mạch thần thú thời đại siêu cổ bảo tồn tới nay, chẳng qua loại huyết mạch này đã theo năm tháng trôi qua mà trở nên cực kỳ mỏng manh.

Nhưng nơi Vực Nội kia lại rất thần bí, bộ tộc tử đồng cũng từng có tổ tiên hùng mạnh, hư không hoành độ đi tới Vực Nội, nhưng chưa bao giờ nghe tới bất cứ người nào trở về.

Cho nên, coi như là Vực Nội gần Vực Ngoại nhất, đối với chỗ kia cũng hoàn toàn không biết gì cả.

Hiện giờ, Tần Lập rốt cuộc tận mắt thấy được một người đến từ Vực Nội! Một lão già hèn mọn tự công bố mình là sư thúc của vị Đế vương trẻ tuổi Hoa Phong kia.

Tần Lập thu hồi khí thế phát tán ra, nhàn nhạt nhìn lão:

- Nói những chuyện về lão, cùng chuyện về Vực Nội. Nếu như để ta phát hiện lão gạt ta… Lão biết hậu quả mà!

- Không dám, tuyệt đối không dám!

Lão đầu này thật là bị Tần Lập hung tàn điên cuồng như thế dọa sợ, thầm mắng cùng là cường giả Đế vương trẻ tuổi anh tuấn, Tần Lập này cũng quá khủng bố đi chứ. không phóng ra khí thế cũng làm cho người ta có cảm giác không thở nổi!

So sánh lại, vẫn là sư điệt kiêu ngạo của mình, đúng là một người tốt hiền lành mà!

- Tiểu lão nhi tên là Hồng Chấn, hộ pháp Lang Gia Thần Giáo Vực Nội…

Theo lão đầu hèn mọn này giảng giải, bức màn thần bí của Vực Nội bắt đầu chậm rãi vạch ra.

Vực Nội chỉ có một đại lục, tên là Lang Gia Đại Lục. Khối đại lục này vẫn truyền thừa từ thời đại siêu cổ tới nay.

Năm đó sinh hoạt ở trên mảnh đại lục này, quá nửa là một ít nhân loại cổ từ thời đại siêu cổ. Những nhân loại cổ này sức lực rất lớn, thực lực siêu phàm, nhưng so sánh với thần thú thời đại siêu cổ kia, vẫn kém hơn không ít.

Có thể nói, nhân loại cổ ở thời đại siêu cổ, là gian nan sinh hoạt dưới hơi thở của những loại thần thú hùng mạnh. Mặc dù những người siêu cổ khi đó so sánh với võ giả nhân loại hôm nay, thực lực cũng tính là siêu mạnh, nhưng lúc đối mặt với thần thú siêu cổ, lại kém hơn nhiều lắm.

Cũng may thời đại siêu cổ hoàn cảnh ác liệt, các loại thiên tai khủng bố không ngừng. Các thần thú siêu cổ mạnh mẽ kia cũng không thèm để người siêu cổ vào mắt, chúng nó chỉ lo chém giết lẫn nhau, tranh giành địa bàn. Người siêu cổ, ở trong mắt chúng nó không khác gì con kiến.

Dưới tình huống như vậy, người siêu cổ khó khăn khai sáng ra nền văn minh của mình, cũng phát triển ra một ít Kỳ năng chống cự thiên tai tự nhiên, chống cự lại dã thú hùng mạnh. Dưới thế yếu tuyệt đối, khiến cho người siêu cổ cực kỳ đoàn kết. Bọn họ hình thành những bộ lạc, mỗi bộ lạc đều sẽ có một trưởng lão, làm người lãnh đạo tối cao bộ lạc.

Giữa các bộ lạc rất ít khi phát sinh chiến tranh, bởi vì đại lục siêu cổ quá mênh mông, ý thức lãnh thổ của người siêu cổ cũng không mãnh liệt. Hơn nữa bọn họ cũng biết, một khi giữa người siêu cổ chém giết lẫn nhau, như vậy đến cuối cùng, khẳng định không ai có biện pháp sinh tồn tiếp tục, chỉ có thể diệt vong toàn bộ.

Cứ như thế, mãi cho đến khi thế giới siêu cổ bộc phát đại chiến, các loại thần thú giống như phát điên chạy về một hướng, chém giết khủng bố. Đến cuối cùng, rốt cuộc làm cho thế giới siêu cổ sụp đổ!

Lúc đó người siêu cổ đều cho rằng ngày diệt vong đã phủ xuống. Lại không ngờ tới, có một cỗ lực lượng thần bí ổn định khối đại lục bọn họ đang ở, đồng thời đưa bọn họ tới một tinh vực thật xa xôi xa lạ.

Người siêu cổ cũng không có cách nói tinh vực này, đây là Tần Lập giải thích. Bởi vì dựa theo cách nói của lão đầu hèn mọn Hồng Chất là tổ tiên bọn họ phát hiện những ngôi sao ở bầu trời trên đầu đã hoàn toàn thay đổi hình dạng!

Trong lòng Tần Lập không khỏi âm thầm cảm thán, nghĩ tới năm đó, người áo xanh ở thời đại siêu cổ, thật là một siêu cấp đại thần mà! Lại có thể làm cho một thế giới sau khi bị xé nát, lại đưa đến những nơi hoàn toàn khác nhau. Càng thêm thần kỳ, chính là dùng một tinh vực siêu cấp lớn, đem thế giới này phong ấn lại!

Khiến cho võ giả thế giới này, khó mà có thể lao ra khỏi đại Giới, có thể người áo xanh cũng có suy nghĩ của riêng mình, hoặc là làm như vậy, cũng là vì tốt cho thế giới này.

Môn phái chỗ lão đầu hèn mọn Hồng Chất Lang Gia Thần Giáo, là một trong rất nhiều môn phái trên Lang Gia Đại Lục, Lang Gia Đại Lục, từ thời đại siêu cổ đã gọi cái tên này, lý do cụ thể đã không thể tra cứu.

Trên Lang Gia Đại Lục có rất nhiều môn phái, đều lấy tên là Lang Gia. Khác biệt với những thế giới khác, là những môn phái Lang Gia Đại Lục này kế thừa phong cách tổ tiên thời đại siêu cổ, giữa bọn họ sẽ rất ít có tranh đấu. Mà bên trên Lang Gia Đại Lục, các loại

thiên tài địa bảo nhiều không kể xiết, còn có rất nhiều Thần Nguyên thời đại siêu cổ, thậm chí là lộ ra ngoài mặt đất, tùy tiện cũng có thể nhặt được.

Dưới tình huống như vậy, quả thật không có bao nhiêu lý do phát sinh chiến tranh. Chẳng qua những điều này, theo năm tháng không ngừng trôi đi, đã bắt đầu xảy ra một ít thay đổi.

Tài nguyên trên Lang Gia Đại Lục tuy rằng vô cùng phong phú, nhưng theo nhân số trên đại lục tăng nhanh, cũng bắt đầu trở nên có chút căng thẳng. Tuy rằng chưa nói tới khan hiếm, nhưng cũng không còn tràng cảnh tùy ý lấy được như quá khứ nữa.

Tuy nhiên nói tóm lại, đến nay Lang Gia Đại Lục vẫn duy trì bầu không khí đoàn kết, nhưng tranh đấu nhỏ khẳng định vẫn tồn tại. Từ xưa văn không có thứ nhất, võ không có thứ hai. Vì đệ nhất cao thủ đại lục, Lang Gia Đại Lục mỗi cách một trăm năm, đều sẽ lựa chọn trong những đời trẻ tuổi, quyết đấu chọn ra cường giả xếp mười hạng đầu.

Khen thưởng vô cùng phong phú, có thể làm người ta một đêm phất nhanh, dưới tình huống tài nguyên dần dần thiếu thốn, loại đại hội luận võ trăm năm này trở thành chuyện mà rất nhiều đại phái phải tranh giành .

Lang Gia Thần Giáo thuộc về một môn phái rất hùng mạnh trên Lang Gia Đại Lục. Hoa Phong, chính là một đời cường giả trẻ tuổi xuất sắc nhất ở Lang Gia Thần Giáo.

Theo lão đầu hèn mọn này thong thả kể lại, Tần Lập rốt cuộc xác định một chuyện mà hắn đã từng hoài nghi, đó chính là: ở trên Lang Gia Đại Lục, quả thật tồn tại cường giả siêu việt cảnh giới Đế vương!

Như bản thân Lang Gia Thần Giáo, cũng còn có tổ sư gia như thế còn sống!

Nhưng siêu việt Đế vương, có phải là Bất Tử Chân Thần, có thể sống mãi hay không. Điểm này, lão đầu hèn mọn Hông Chấn lại cho ra một đáp án khác với Thông Thiên Đại Đế nhận biết.

Bất Tử Chân Thần… cũng sẽ chết!

Chẳng qua, thọ mệnh của bọn họ dài tới đáng sợ! Hồng Chấn suy đoán, lão tổ sư gia trong môn phái mình cũng đã sống quá một trăm vạn năm!

Lão căn bản chưa từng thấy qua lão tổ tông kia, chỉ là nghe nói còn tồn tại!

Cho nên, cuối cùng tu vi lão tổ tông đạt đến cảnh giới nào, lão căn bản không nói ra được, có người nói Hoa Phong lúc còn bé, từng vinh hạnh gặp mặt lão tổ tông một lần. Lão tổ tông ban thưởng đan dược xong, thực lực Hoa Phong bắt đầu tăng mạnh, nhanh tới mức làm người ta líu lưỡi!

Lão đầu hèn mọn Hồng Chấn còn nói, coi như là cảnh giới Bất Tử Chân Thần, kỳ thật ở thời đại siêu cổ , chẳng qua là tu vi của một người bình thường mà thôi.

Thế giới siêu cổ tan vỡ, pháp tắc đại đạo thay đổi, người cũng được, thú cũng thế, đã rất khó tu luyện đến cảnh giới mạnh như người siêu cổ nữa!

Những gì mà lão đầu hèn mọn Hồng Chấn nói, kỳ thật cũng không phải bí mật gì ở Vực Nội. Lão mang theo ngữ khí có phần huyên diệu nói ra những lời này, mục đích đơn giản là để cho Tần Lập cảm thấy vài phần kiêng kỵ, sẽ không tùy tiện giết lão.

Dù sao, có một lão tổ tông Bất Tử Chân Thần ở đó, tuy rằng khả năng để ý tới chết sống của một đồ tôn không biết bao nhiêu đời của mình là cực kỳ bé nhỏ, nhưng cuối cùng cũng rất có thể. Nếu như Tần Lập giết lão, tương lai thật sự gặp được lão tổ tông Lang Gia Thần Giáo, khẳng định sẽ bị liếc mắt nhìn thấu!

Những lời này, lão đầu hèn mọn Hồng Chấn khẳng định không thể nào nói thẳng với Tần Lập, lão coi như sợ tên điên hùng tàn này rồi.

Đoàn người Tần Lập nghe đến trợn mắt há mồm, vẻ mặt thổn thức.

Lại nghĩ tới Thông Thiên Đại Đế một lòng muốn phá Giới đi ra, quả thật… đúng là một chuyện cười!

Thế giới này, thật đúng là không có mạnh nhất, chỉ có càng mạnh hơn!

-o0o-

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

——oo0oo——

876. Chương 885: Gặp Lại Tiên Hậu Nghe Cổ Huấn!

Như vậy, Bất Tử Chân Thần gia tộc Thần Vương khi xưa, hắn phá Giới phi thăng là chuyện như thế nào?

Lúc này, phía chân trời cực xa đột nhiên truyền tới một giọng nữ nhu hòa:

- Tiểu tử kia, đánh đủ rồi chưa, ngươi thật muốn đánh tan cả nơi Thần Vực này hay sao?

Chân trời xa xôi, một chiếc xe lóe lên ánh vàng chói mắt, do tám con Kỳ Lân xanh lục kéo đi, một trận tiên nhạc êm dịu vang lên, chiếc xe từ xa đến gần, nhìn như chầm chậm, thực tế đã nhanh tới mức tận cùng, thoáng cái đã tới!

Nếu như tên lùn xanh Thứ Long Ngạn cùng đoàn người Tần Lập trở về, nhất định sẽ nhanh chóng bỏ trốn, Tiên Thi! Lại gặp Tiên Thi!

Mấy người Hô Diên Kiêu Dương đã thấy qua cỗ xe lóe lên ánh vàng này, thấy vậy không khỏi hiện lên vẻ hoảng sợ nhìn chăm chăm chiếc xe kia, lẩm bẩm:

- Trời ạ, Tiên Thi, làm sao nó tới đây được, lại còn nói chuyện? Không phải nó… chỉ có thể hoạt động ở Tử Long Cổ Khoáng thôi sao?

- Tiểu tử kia, nói xấu sau lưng người ta là không tốt nha.

Giọng nữ nhu hòa kia lại vang lên.

Mấy người Hô Diên Kiêu Dương hai mặt nhìn nhau, không ngờ thì thầm nhỏ như vậy, đối phương cũng có thể nghe được.

Tần Lập cũng hết sức cảnh giác, lần trước lúc gặp Tiên Thi, hắn cảm giác bên trong chiếc xe vàng kim kia ẩn chứa một cỗ khí tức nguy hiểm. Lần này gặp lại, cổ khí tức nguy hiểm kia lại biến mất không thấy.

Nói cách khác, lần này đối phương cố ý thu liễm khí tức của mình.

Hơn nữa, Tần Lập cũng không tùy tiện gọi ra hai chữ Tiên Thi này, Thi, Đại Biểu đã chết, đối phương lại mở miệng nói chuyện tùy tiện gọi hai chữ này, rõ ràng là một loại không tôn trọng.

Cho nên, Tần Lập áp dụng sách lược im lặng xem diễn biến, hắn muốn nhìn xem tồn tại siêu nhiên ở bên trong Tử Long Cổ Khoáng, đi đến đây là vì chuyện gì.

Tám con Kỳ Lân xanh lục đi đến chỗ cách đoàn người Tần Lập mấy chục thước, vững vàng dừng lại. mang theo một cỗ uy áp mơ hồ. Những người ở đây, đều có một loại cảm giác: uy áp trên tám con Kỳ Lân xanh lục kia, một khi bộc phát ra, như thế sẽ đáng sợ như núi lửa phun trào!

Chiếc xe vàng kim lóe ra hào quang, như một mặt trời cỡ nhỏ, bên trong lại truyền ra tiếng nói nhu hòa:

- Tần Lập, ngươi không cần phải lo lắng, ta tới đây không phải vì tìm ngươi gây sự. Ta là tới giúp ngươi.

- Giúp ta?

Tần Lập có chút không hiểu được, trước đừng nói mình có cần sự trợ giúp hay không, hắn căn bản không nhận biết đối phương mà!

- Đúng vậy, giúp ngươi.

Tiếng nói nhu hòa rất khẳng định, nói:

- Ngươi không cho rằng chính ngươi có chút lỗ mãng hay sao? Hay là ngươi cảm thấy Lâm Thông Thiên kia tự giữ thân phận địa vị rất cao, sẽ không tùy tiện ra tay với ngươi?

Tiếng nói ngừng một chút, nói tiếp:

- Nếu như nghĩ như thế, vậy thì ngươi sai rồi. Cho đến giờ Lâm Thông Thiên không phải là kẻ chờ người khác đánh tới cửa, mới có thể phản kích lại. Một lần trước, năm mươi năm trước là các ngươi trốn đủ nhanh, nếu không thì các ngươi tuyệt đối không thoát khỏi tay hắn. Hắn theo sát sau đó, phái Liên quân Thần Vực đánh Giới Hạ, không phải đã nói rõ hắn có loại thói quen này hay sao? So với loại uy hiếp như ngươi, hắn thà rằng buông tha cơ hội phá Giới phi thăng, cũng sẽ không bỏ qua cho ngươi!

- Ta biết, ta cũng sẽ không bỏ qua hắn!

Tần Lập nhàn nhạt nói.

- Ồ? Ha ha ha ha! Tần Lập, cái tên tiểu tử ngươi thật là có tự tin. Ngươi có biết rằng, bằng vào cảnh giới của ngươi hôm nay, muốn chiến thắng Thông Thiên Đại Đế thì rõ ràng là người si nói mộng! Cảnh giới Đế vương, nhiều chia làm bảy trọng, mỗi một trọng đều cách nhau rất xa. Lâm Thông Thiên đã là Đế vương thất trọng đỉnh, còn ngươi tối đa cũng chỉ là tam trọng thôi? Thật sự chống lại hắn, ngươi không hề có bất cứ cơ hội gì!

- Ngươi là ai? Vì sao phải giúp ta?

Ánh mắt Tần Lập hơi lóe lên, nhìn chiếc xe vàng kim trước mắt.

- Ta là ai? Hì hì, thời đại siêu cổ có người gọi là Tiểu Tiên Tử, về sau thế giới siêu cổ tan vỡ, ta cũng ngủ say. Khi ta tỉnh lại lần nữa, mọi người gọi ta là Tiên Hậu, ngươi cũng gọi Tiên Hậu là được, về phần vì sao giúp ngươi, điều này…

Tiếng nói nhu hòa kia như có chút khó xử, hơi dừng một lát, sau đó nói:

- Nói cho đơn giản, Bất Tử Chân Thần lão tổ gia tộc Thần Vương năm xưa, ở thời đại của hắn, được xưng là… Tiên Vương! Hiện giờ, ngươi hiểu rồi chứ?

- Cái gì?

Ngọc Châu bên cạnh Tần Lập, vẻ mặt kinh dị hô lên, đôi mắt vốn bình tĩnh tràn ngập không thể tin nổi. Nữ nhân trước mắt cho rằng là Tiên Thi, lại cùng gia tộc Thần Vương có sâu xa như thế? Vậy thì vì sao, gia tộc Thần Vương còn bị diệt?

- Tiểu cô nương, cô rất kỳ quái, phải không?

Tiên Hậu khẽ thở dài, tiếng thở dài này bao hàm tang thương cùng tịch mịch vô tận:

- Ta cảm giác được, trong thân thể cô chảy huyết mạch gia tộc Thần Vương. Đúng thế, ta, chính là… Lão tổ mẫu gia tộc Thần Vương, Tần Lập, bây giờ ngươi đã rõ, vì sao ta phái giúp ngươi rồi chứ?

Trời ạ!

Mọi người đều bị nữ nhân này nói dọa ngây ngốc. Dựa theo khí tràng của nữ nhân này, nàng hoàn toàn không cần phải nói dối gạt người. Nhưng chân tướng sự thật, làm cho người ta cảm giác không thể tin nổi.

- Năm đó, lão tổ Bất Tử Chân Thần gia tộc Thần Vương Ô Trường Thiên còn là thiếu niên, thực lực chỉ có cảnh giới Địa Tiên, lại to gan lớn mật xông vào Tử Long cổ Khoáng tìm kiếm bảo vật. Đụng phải một cổ thi Hoàng Giả lưu lại từ thời đại siêu cổ, thiếu chút nữa bị Cổ Thi Hoàng Giả kia chém giết, vừa vặn ta gặp được, cứu hắn ra. Sau đó, ta theo hắn đi Cửu Địa…

Từ những lời Tiên Hậu sâu kín kể lại, đoàn người Tần Lập rốt cuộc hiểu được gia tộc Thần Vương năm xưa làm sao quật khởi được.

Làm một người thời đại siêu cổ, có được đại thần thông, thực lực Tiên Hậu hùng mạnh tự nhiên không cần nghi ngờ. Lúc thời đại siêu cổ tan vỡ, Tiên Hậu phong ấn chính mình, rơi vào ngủ say. Sau vô số năm, Tiên Hậu tỉnh lại, một thân thực lực cũng không còn được một phần mười trước kia. Đây, là cái giá phải trả cho việc tự phong ấn chính mình, Mặc dù là thế, thực lực Tiên Hậu ở nơi Thần Vực này vẫn đứng trên đỉnh cao!

Nàng cùng lão tổ Bất Tử Chân Thần gia tộc Thần Vương Ô Trường Thiên yêu nhau, Tiên Hậu lấy ra toàn bộ bảo vật của mình, đem một Ô gia vốn bình thường vô cùng, mạnh mẽ chế tạo thành một gia tộc Thần Vương huy hoàng hùng mạnh.

Cũng đem Ô Trường Thiên lão tổ gia tộc Thần Vương, đẩy lên cảnh giới Đế vương đỉnh.

Nhưng mà, lúc này giữa hai người lại sinh ra vết rách!

Tiên Hậu trải qua trận biến đổi kinh thế thời đại siêu cổ, cho rằng chỉ cần có thể sống, sinh hoạt ở thế giới này, chính là hạnh phúc lớn nhất. Nhưng mà, Ô Trường Thiên lúc đó đang lúc ý chí hăng hái, ngạo nghễ thiên hạ, lại không cho là như vậy. Hắn cảm thấy, người sống một đời, phải có điều truy cầu.

Cho nên, Ô Trường Thiên kiên trì muốn thông qua truyền tống trận Thập Địa, phá Giới ra ngoài. Một khi có thể phá vỡ Giới này, như vậy thực lực của hắn nhất định có thể cao hơn một bước, thành tựu Bất Tử Chân Thần.

Nhưng Tiên Hậu lại rõ ràng, thần thú thời đại siêu cổ, thậm chí là nhân loại thời đại siêu cổ, cảnh giới Bất Tử Chân Thần cũng không tính là một cảnh giới khủng bố cỡ nào.

Hơn nữa, Bất Tử Chân Thần cũng không có khả năng đạt đến bất tử chân chính!

Đặc biệt lúc đó gia tộc Thần Vương đã đạt đến một đỉnh cao, nếu như Ô Trường Thiên vừa đi, gia tộc Thần Vương khẳng định thịnh cực mà suy.

Hai người khắc khẩu rất nhiều năm, đến cuối cùng ai cũng không thuyết phục được ai. Ô Trường Thiên trực tiếp dùng rất nhiều di bảo siêu cổ, lại thêm một chiếc Thiên Vương Lệnh do Tiên Hậu đưa cho hắn, mở ra truyền tống trận Thập Địa, phá Giới phi thăng, thành tựu Bất Tử Chẩn Thần.

Tiên Hậu thương tâm, rời khỏi gia tộc Thần Vương, trở về Tử Long cổ Khoáng.

Hai nhân vật đỉnh phong gia tộc Thần Vương, như thế biến mất, để cho Lâm Thông Thiên một cơ hội lớn lao. Lâm Thông Thiên trộm được thân vật, thu gom đại số mệnh thiên hạ, thành tựu cảnh giới Đế vương, hủy diệt gia tộc Thần Vương.

Lúc Tiên Hậu biết chuyện này, gia tộc Thần Vương đã bị diệt sạch. Người yêu Tiên Hậu đi xa gia tộc bị diệt, lúc đó từng muốn trực tiếp tiêu diệt Lâm Thông Thiên. Chẳng qua suy tính ra gia tộc Thần Vương còn tồn tại hậu nhân, liền đè nén chuyện này xuống, muốn chờ hậu nhân gia tộc Thần Vương đi tìm Lâm Thông Thiên báo thù. Bởi vì đã không có Thiên Vương Lệnh siêu cổ, Lâm Thông Thiên căn bản không cách nào giống như Ô Trường Thiên năm xưa, phá Giới phi thăng!

Lúc này Tiên Hậu mở cửa xe, hiện ra dung mạo phương hoa tuyệt đại, xuất hiện trước mắt mọi người, ánh mắt nhu hòa nhìn Ngọc Châu cùng đoàn người Tần Lập:

- Hiện giờ, các ngươi hẳn đã rõ ràng, vì sao lúc các ngươi đi vào Tử Long Cổ Khoáng chưa từng gặp phải nguy hiểm gì rồi chứ? Trừ các ngươi ra, bất cứ kẻ nào tiến vào Tử Long Cổ Khoáng có thể sống được rồi đi, đều tính là may mắn. Không có ai có thể tới nơi đó, mang đi dù chỉ một mảnh lá cây!

Lúc này Ngọc Châu lệ rơi đầy mặt, đứng giữa trời cao quỳ xuống, nức nở nói:

- Ngài thật là lão tổ mẫu sao? Ngọc Châu bái kiến lão tổ mẫu!

Tiên Hậu như một tiên nữ bước lên một bước, không thấy nàng có động tác gì, đã tới trước người Ngọc Châu, ôn nhu nói:

- Đứng lên đi, đứa nhỏ, con là hậu nhân gia tộc Thần Vương, ta sẽ làm cho con trở nên càng mạnh hơn!

Tiên Hậu nói rồi, nhìn thoáng qua Tần Lập, mở miệng nói:

- Đứa nhỏ của ngươi cùng Ngọc Châu, phải đặt nó họ Ô. được không? Tần Lập. đây là chuyện duy nhất ta cầu ngươi!

- Ấv… Tiên Hậu, ta…. Ta cùng Ngọc Châu…

Tần Lập muốn nói Ngọc Châu không phải nữ nhân của mình.

Lại bị Tiên Hậu cắt lời:

- Ta làm chủ, gả nàng cho ngươi. Lẽ nào ngươi cho rằng, hậu nhân gia tộc Thần Vương ta không xứng với ngươi sao?

Giọng nói Tiên Hậu vẫn nhu hòa như trước, nghe rất êm dịu, không mang theo một tia khói lửa, nhưng Tần Lập lại cảm nhận một tia áp lực lớn lao từ trong đó.

Tính tình Tần Lập trước giờ thà gãy chứ không cong, vừa định từ chối, bỗng nhiên thấy từ trong ánh mắt Tiên Hậu một tia cầu xin, trong lòng Tần Lập mềm nhũn. Đây… cũng là một nữ nhân đáng thương mà!

Từ thời đại siêu cổ sống tới ngày nay, cuối cùng đã sống bao nhiêu năm? Không ai biết, nhưng đời này nàng đã trải qua rất nhiều gập gềnh. Nhất là người yêu đi xa. Không biết tung tích, gia tộc bị diệt, lại phải ẩn nhẫn không phát, một mình cô độc ở trong Tử Long cổ Khoáng, chỉ làm bạn với những cổ thi Hoàng Giả. Đúng thật là, rất không dễ dàng.

Tần Lập nhìn thoáng qua Ngọc Châu, thầm nghĩ nếu nàng từ chối, Tiên Hậu hẳn sẽ không phản đối được? Nào không ngờ tới. Tần Lập gặp phải, lại là đôi mắt xấu hổ ẩn ẩn đưa tình của Ngọc Châu…

-o0o-

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

——oo0oo——

877. Chương 886: Máu Chảy Thành Sông!

Ôi…

Trong lòng Tần Lập thở dài một tiếng, thầm nghĩ thôi vậy, không phải thêm một lão bà hay sao?

Lúc này, Tiên Hậu nhìn các nàng Thượng Quan Thi Vũ nói:

- Các ngươi sẽ không phản đối chuyện này chứ?

Các nàng Thượng Quan Thi Vũ lắc đầu cười khổ, Tần Lập là phu quân các nàng, Ngọc Châu là tỷ muội tốt của các nàng. Thu Ngọc Châu, có thể làm cho Tần Lập trở nên càng mạnh hơn, dù là trong lòng các nàng có chút ý nghĩ, cũng tuyệt đối không thể biểu hiện ra vào Lúc này, Cho nên, đồng loạt lắc đầu.

Tiên Hậu tức thì mặt mày rạng rỡ, dung mạo phương hoa tuyệt đại tràn ngập mỉm cười thoải mái.

- Được, các ngươi đi theo ta, tiến vào Tử Long cổ Khoáng, ta sẽ tăng lên thực lực cho mọi người! Tiểu công chúa Thú tộc, đừng vội báo thù, đợi khi trở ra Tử Long cổ Khoáng. Nhất Địa này cô sẽ có được thực lực vô địch. Thú tộc chấn hưng, chính cô có thể hoàn thành!

Nhìn ra Linh Nhi có chút không thoải mái, Tiên Hậu nhàn nhạt nói một câu.

Trong lòng mọi người, đều nhảy dựng lên.

Làm cho mọi người đều có bước tăng lên? Lời này ngoại trừ Tần Lập năm mươi năm trước, sợ rằng cũng chỉ có vị đại thần siêu cổ trước mắt dám nói!

Chiếc xe vàng kim phá không bay đi, tiếng nói Tiên Hậu truyền từ bên trong ra:

- Những năm gia tộc Thần Vương bị diệt, ta ở trong Tử Long cổ Khoáng lại tìm được không ít bảo vật, đem các ngươi nâng lên cảnh giới Đế vương, không thành vấn đề, về phần ngươi… Tần Lập, ta có thể cho ngươi nâng lên đến cảnh giới Đế vương thất trọng…

Khu hạch tâm Tử Long cổ Khoáng, nơi mà tử khí nồng đậm nhất, đoàn người Tần Lập quỳ trước một phần mộ. Ngọc Châu từ lâu đã khóc đến gần như ngất đi, các nàng Thượng Quan Thi Vũ cũng rơi đầy nước mắt.

Ngay cả mấy người Phong Tử Ngạc, Ngao Thưởng Hải, Diệt Tuyệt Thượng Nhân, Trường Mi Lão Nhân cùng Mạc Thanh Sơn , cũng đều vành mắt đỏ hồng quỳ ở đó, sắc mặt bi thương.

Không ai ngờ tới, cái mà Tiên Hậu gọi là làm cho mọi người đều được tăng lên, lại là dùng một loại phương thức như vậy.

Nhất mạch đơn truyền thừa

Dùng sinh mệnh trả giá, dùng lực linh hồn bổn nguyên đem toàn bộ lực lượng của mình chia cho mọi người ở đây!

Trừ Tần Lập cùng Ngọc Châu, Tiên Hậu căn cứ thực lực mỗi người bọn họ, hoặc nhiều hoặc ít, đưa mỗi người bọn họ toàn bộ tăng lên tới cảnh giới Đế vương nhất trọng!

Ngọc Châu, được tăng lên cảnh giới Đế vương tam trọng!

Còn Tần Lập, là thất trọng!

Tiên Hậu trả một giá đắt, là vĩnh viễn biến mất khỏi thế giới này, ngay cả linh hồn cũng tản đi.

Dùng lời nàng nói cuối cùng, là ở trên đời này không có vĩnh hằng chân chính. So với sống sót cô đơn tịch mịch, không bằng dùng lực sinh mệnh bổn nguyên đi làm chút chuyện có ý nghĩa.

Trong chớp mắt cuối cùng. Tiên Hậu rất vui vẻ, nàng nói nàng cảm ứng được nam nhân âu yếm kêu gọi nàng, linh hồn bổn nguyên của nàng sẽ đi theo gặp gỡ Ô Trường Thiên, có thể, một ngày nào đó sau này, mọi người còn có thể gặp được nàng, người yêu của nàng sẽ làm cho nàng khôi phục tất cả ký ức.

Chẳng qua, khẳng định không phải ở thế giới này.

Tiên Hậu đi rất an tường, nhưng nỗi đau trong lòng mọi người cũng không giảm đi chút nào.

Vừa đến Tử Long cổ Khoáng, chuyện đầu tiên mà Tiên Hậu làm chính là trấn trụ mọi người. Cảnh giới Đế vương thất trọng đỉnh, trực tiếp làm cho mọi người ngay cả mở miệng nói chuyện cũng không được.

Tần Lập cũng chân thật cảm giác được cảnh giới Đế vương thất trọng đáng sợ bao nhiêu. Nghĩ tới mình nếu thật sự bằng vào cảnh giới Đế vương tam trọng, một đường giết tới, sợ rằng còn chưa giết tới Cửu Địa, đã bị Thông Thiên Đại Đế xóa sổ rồi.

Bởi vì, Thông Thiên Đại Đế sẽ tuyệt đối không cho mình cơ hội giết lên Cửu Địa!

Không ai ngờ tới, Tiên Hậu lại chọn dùng thủ đoạn mãnh liệt như thế, không hề có một chút đường lui nào. Tiên Hậu đã qua đời, vĩnh viễn biến mất khỏi thế giới này.

Như là nàng nói, có thể một ngày nào đó, mọi người thật sự đạt tới một cảnh giới, sẽ thật sự gặp lại nàng ở một thế giới hoàn toàn xa lạ. Nhưng điều này, chỉ là có thể, không ai biết có thể thực hiện được hay không.

Kể cả Tần Lập đã bước lên cảnh giới Đế vương thất trọng.

Các nàng Thượng Quan Thi Vũ dìu Ngọc Châu, một bước đi ba lần quay đầu rời khỏi nơi này. Tám con Kỳ Lân xanh lục trong nháy mắt Tiên Hậu qua đời, tất cả phát ra tiếng rít gào, nháy mắt hóa thành những hạt căn bản, tiêu tán trong không khí.

Chiếc xe cổ lóe ánh vàng kim, cũng nháy mắt tiêu tan giống như… chưa từng xuất hiện trên thế giới này.

Lúc đoàn người Tần Lập rời khỏi Tử Long cổ Khoáng, nhìn thấy mấy chục cổ Thi Hoàng Giả trôi nổi trong tử khí dày đặc, phát ra tiếng tru gào bi thống.

Có thể, bọn nó cũng cảm ứng được, vị chúa tể Tử Long cổ Khoáng đã rời xa bọn họ?

Tần Lập khẽ lắc đầu, mang theo mọi người trực tiếp nhắm hướng Thú Thần Thành, hư không hoành độ đi tới.

Chờ đợi đoàn người Tần Lập, là chừng vạn võ giả nhân loại!

- Tần Lập, ngươi còn dám xuất hiện ở đây!

- Tần Lập, ngươi chém giết vương tử Nhị Địa ta, tội không thể tha!

- Hôm nay, những người các ngươi đừng mơ sống rời khỏi nơi này!

- Giết các ngươi, chúng ta sẽ đem giết sạch toàn bộ Thú tộc Nhất Địa. Từ nay về sau, Nhất Địa này sẽ không còn tồn tại Thú tộc nữa!

Một đám Vương tộc Nhị Địa cùng Tam Địa, hai mắt đỏ đậm gào thét, nhìn đoàn người Tần Lập bên này, nghiến răng nghiến lợi, hận không thể xé xác ăn sống uống máu!

Linh Nhi tử bên cạnh Tần Lập chậm rãi bước ra, ánh mắt của nàng vô cùng bình tĩnh nhìn đại quân vạn người ngoài Thú Thần Thành. Ánh mắt xẹt qua người bọn họ, nhìn trên thành lầu cửa Thú Thần Thành, treo mấy chục chiếc đầu còn đang đẫm máu!

Đó, tất cả đều là đầu các loại Thú tộc, hiển nhiên vừa bị giết không lâu.

- Các ngươi chiếm địa bàn Nhất Địa ta, giết Thú Vương cha ta, chém con dân Thú tộc ta. Bây giờ, còn gào thét muốn giết chúng ta.

Linh Nhi tiếng nói lạnh băng, dường như xuyên thấu ra từ hàn băng vạn năm:

- Bây giờ, nếu tất cả các ngươi tự sát, ta sẽ cho các ngươi một cái toàn thây.

- Ha ha ha ha, tiểu công chúa Thú tộc, đầu óc cô có bệnh hay sao? Tự sát? Cô thật là có lòng tin với Tần Lập, thật là mạnh mẽ lắm sao! Đừng tưởng rằng các ngươi có một Tần Lập vào tới cảnh giới Đế vương, liền thiên hạ vô địch! Các ngươi chọc giận Vương tộc Nhị Địa chúng ta, lão tổ tông chúng ta đã xuất quan, gọi Tần Lập lăn ra đây chịu chết!

Một Thần Vương Vương tộc Nhị Địa chỉ vào Linh Nhi mắng to.

Đồng thời, một Lão già râu tóc bạc trắng, hành động chậm chạp đi ra từ trong đám người. Lão giả bộ dạng tiều tụy, nhìn như sắp chết đi, đôi mắt đục ngầu, trên mặt đầy lốm đốm. Ngẩng đầu, hai mắt khoảng khắc bắn ra hai đạo thần quang, bắn về phía Linh Nhi!

Thần quang trực tiếp xuyên thủng hư không, lưu lại hai đấu ấn không thể xóa nhòa, ra tay tàn nhẫn cực điểm, hơn nữa hoàn toàn không hề có chút nhắc nhỡ cảnh báo gì, trực tiếp muốn giết người!

- Hừ!

Linh Nhi hừ lạnh một tiếng, đôi mắt cực đẹp cũng bắn ra hai đạo thần quang, nửa đường đụng vào hai đạo thần quang bắn ra từ Lão già kia.

Oong!

Trong không khí truyền đến một trận tiếng động kỳ quái do không gian vặn vẹo sinh ra. một cỗ năng lượng khủng bố nổ tung từ chỗ ánh mắt hai người giao nhau, khuếch tán lan tràn ra ngoài.

Linh Nhi đứng yên không nhúc nhích, lão già kia cũng không hề lay động chút nào, nhưng trong đôi mắt đục ngâu khoảng khắc bắn ra hai đạo tinh quang, khuôn mặt già nua tràn ngập không thể tin nổi.

- Làm sao như thế được? Đế vương? Nàng ta là cường giả cảnh giới Đế vương?

Lão già lẩm bẩm nói, trực tiếp làm cho đám người Nhị Địa cùng Tam Địa hóa đá tại chỗ.

Tiểu công chúa Thú tộc, không phải nói là cường giả cảnh giới Thần Vương hay sao? Làm sao chỉ mới mấy ngày ngắn ngủi, liền có thể trở thành Đế vương? Điều này… điều này không thể nào!

Lúc này, Ngọc Châu đi lên trước, nhỏ giọng nói bên tai Linh Nhi:

- Người này giao cho tỷ, những người khác tùy muội chém giết!

Linh Nhi khẽ gật đầu, nàng biết cảnh giới Lão già này mạnh hơn mình. Vừa rồi thử một chút. Linh Nhi dốc toàn lực, còn Lão già kia bởi căn bản không dự liệu được Linh Nhi cũng là cảnh giới Đế vương, cho nên căn bản không đốc toàn lực!

Ngọc Châu mỗi một bước đều như đạp trên đạo vận, chậm rãi bước về phía Lão già râu tóc bạc trắng kia. Nhưng gần như chỉ nháy mắt, đã tới trước mặt Lão già này.

Còn những người kia, lại còn không ý thức được, điều này nguy hiểm cỡ nào!

Ngọc Châu vươn ra ngón tay ngọc nhỏ dài, chỉ lên trán Lão già râu tóc bạc trắng này một cái. Một cái lỗ máu, nháy mắt xuất hiện trên đầu Lão già kia!

- Cảnh giới Đế vương nhị trọng, rất mạnh hay sao?

Ngọc Châu giọng nói lành lạnh, tràn ngập khinh thường.

Lúc Tiên Hậu truyền thừa, chẳng những làm cho Ngọc Châu tăng lên cảnh giới Đế vương tam trọng, hơn nữa cũng đem toàn bộ công pháp truyền cho Ngọc Châu!

Dù sao, Ngọc Châu mới là con cháu dòng chính gia tộc Thần Vương!

Tiên Hậu làm như vậy, không tính là tự tư!

Cho nên, Ngọc Châu cảnh giới Đế vương tam trọng, trên thực tế đã có thực lực khiêu chiến cường giả Đế vương tứ trọng. Chém giết một kẻ cảnh giới Đế vương nhị trọng, thật là… không đáng nói!

- Trời ạ, thế giới này điên rồi sao? làm sao thoáng cái, bỗng nhiên xuất hiện nhiều Đế vương như vậy?

Gần như tất cả người liên quân Vương tộc Nhị Địa cùng Tam Địa đều trợn tròn mắt. Bọn họ tràn ngập lòng tin tới đây, muốn dùng chiến thuật biển người diệt sát Tần Lập ở Nhất Địa.

Tổn thất bọn họ phải nhận, Thông Thiên Đại Đế nhất định sẽ bù đắp cho hai Thánh địa.

Nhưng không ai ngờ tới, chuyến đi này của bọn họ, lại trở thành hành trình tử vong!

Sau lưng Linh Nhi đột nhiên mọc ra một đôi cánh màu đen thật lớn dài hơn ba mươi thước, hai cánh chấn động, lăng không bay lên!

Đây cũng là lần đầu tiên, Linh Nhi thể hiện ra bản thể của nàng. Tuy rằng không hoàn toàn thể hiện ra, nhưng cũng đã đủ kinh người rồi!

Một cỗ oai lực Đế vương khủng bố trực tiếp bao phủ ngoài Thú Thần Thành, đè lên đầu hàng vạn Liên quân Nhị Địa cùng Tam Địa.

- Trốn đi!

Không biết ai hô trước một tiếng, gần như mọi người đều điên cuồng bỏ chạy tứ tán.

Nhưng mà, hết thảy đều là uổng công. Tốc độ Linh Nhi nhanh đến mức khó tin chiêu thức uy lực hung mãnh, không ngừng đánh về phía những chỗ đoàn người đông đúc nhất. Những người này quá nửa đều là cảnh giới Thánh Chủ căn bản không có sức chống lại, trực tiếp bị đánh giết tại chỗ.

Một ít người miễn cưỡng đạt đến cảnh giới Thần Vương, cũng chỉ có thể chống lại một lát mà thôi!

Linh Nhi hận thấu xương những kẻ này, hoàn toàn không có chút biểu tình thương hại gì, một đạo kiếm khí chém ra, thường thường là cả chục cả trăm người bị chém giết!

Ngoài Thú Thần Thành, máu chảy thành sông!

-o0o-

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

——oo0oo——

878. Chương 887: Công Chúa Muôn Năm!

Những kẻ muốn bỏ chạy, bị mấy người Phong Tử Ngạc trấn áp bốn phương tám hướng trực tiếp quay trở về. Tất cả đều là cảnh giới Đế vương, mỗi người đều hùng mạnh đến mức làm người khác khó mà tin nổi!

Khắp bên ngoài Thú Thần Thành, quả thật biến thành địa ngục nhân gian, nơi này, chính là một Tu La Trang!

Máu chảy thành sông?

Không, nơi này là máu chảy thành hồ!

Mấy chục dặm khu vực ngoài Thú Thần Thành, bị Linh Nhi đánh ra vô số hố to hố nhỏ. Bên trong những hố sâu này, nước ngầm chảy ra, hòa lẫn cùng với máu tươi, hình thành những chiếc hồ máu!

Nhìn vào đó, chói mắt giật mình!

Hơn vạn người, không ai sống sót!

Linh Nhi giết đến cuối cùng, cả người giống như người Sát Thần, mái tóc dài như thác xõa tản ra, trên người không nhiễm một chút máu lại tản ra sát khí kinh thiên, người bình thường ngay cả dũng khí đến gần nàng cũng không có!

Giết xong một địch nhân cuối cùng, đôi mắt Linh Nhi cũng đã trở nên đỏ đậm, còn là do Thượng Quan Thi Vũ đi tới gần Linh Nhi quát bảo nàng tỉnh lại.

Nếu không như thế, coi như là cảnh giới Đế vương giết chóc như vậy, cũng sẽ làm mình rơi vào trạng thái giết chóc tẩu hỏa nhập ma.

Trận giết chóc kinh thiên động địa này, chấn động toàn bộ Thú Thần Thành, những nhân loại đến từ Nhị Địa Tam Địa cùng với các Thánh địa khác, mỗi người đều hoảng sợ câm lặng.

Cỗ máu tanh nồng đậm kia, tiếng gào thét kinh thiên, từ ngoài mấy chục dặm cũng có thể nghe được rất rõ ràng!

Một ông chủ đang dùng roi da quật nô lệ Thú tộc, vừa nhấc roi lên, nhìn ánh mắt thù hận cùng bất khuất của nô lệ Thú tộc kia, lại nghe tiếng hô chém giết khủng bố ở bên ngoài thành, hung hăng quất một rơi xuống, đánh lên trên mặt nô lệ Thú tộc kia. Một vết máu dài xuất hiện, tiếp đó máu tươi tràn ra.

- Mẹ nó, nhìn cái gì đó? Nhìn nữa móc mắt ngươi ra! Đám ti tiện các ngươi, trời sinh là mệnh làm nô lệ, còn không làm việc tốt lành cho tạ lão tử sẽ làm thịt ngươi ăn sống!

Ông chủ cửa hàng tàn bạo nói, nhưng thần sắc có chút e dè.

Ngày hôm trước, một vị phó thành chủ Dương Quang Thành cùng hai vị thành chủ đại nhân có thân phận vương tử Nhị Địa Tam Địa bị giết, trực tiếp kinh động Vương tộc Nhị Địa cùng Tam Địa, phái đông đảo người tới vây giết đoàn người Tần Lập.

Nhưng nghe nói một thân thực lực Tần Lập kia đã đạt đến cảnh giới Đế vương. Cảnh giới Đế vương đó, dễ giết vậy sao?

Chẳng qua ông chủ cửa hàng này vẫn cảm giác bên mình nhiều người như vậy, dù là không giết được Tần Lập, nhưng đánh hắn thành trọng thương, vẫn không thành vấn đề chứ?

Đúng Lúc này, ngoài đường phố bắt đầu trở nên hổn loạn, rất nhiều người điên cuồng chạy về phía cửa thành ngược với phương hướng chiến đấu, quả thật là hoảng loạn không thể ở lại được dù chỉ một ngày.

Trong lòng ông chủ cửa hàng lúc này run lên, chặn một người đang vội vàng chạy đi hỏi:

- Xảy ra chuyện gì? Xảy ra chuyện gì rồi?

Người kia nhìn thoáng qua nô lệ Thú tộc đang quỳ, vẻ mặt không nhịn được nói:

- Mẹ nó, ngươi thật là to gan, còn dám ngược đãi Thú tộc. Liên quân Vương tộc Nhị Địa cùng Tam Địa bên kia bị giết đến thảm bại. Máu chảy thành sông, nhanh chạy trối chết đi, Thú tộc phải đổi rồi!

Người kia nói xong, xoay người liều mạng bỏ chạy, người trên đường ngày càng nhiều, gia nhập vào đội ngũ chạy trốn, ông chủ cửa hàng này mất hồn lạc phách sững sờ ở đó, khóe miệng co quắp, hai mắt vô thần thì thào:

- Sao lại có thể như vậy, tại sao có thể như thế được chứ?

Bỗng nhiên, hắn cảm giác eo sau lưng mình truyền đến một trận đau nhức kịch liệt, hắm quay mạnh đầu lại, căm tức nhìn nô lệ Thú tộc kia cắm móng vuốt vô cùng sắc bén vào eo lung mình, đau đớn dữ dội làm cho hắn gần như không nói ra lời được:

- Người… Người dám giết ta?

Nô lệ Thú tộc lang tộc kia khóe miệng hiện một tia cười lạnh hung tàn:

- Công chúa Thú tộc chúng ta đã trở về, cái tên không biết sống chết kia, giết ngươi thì tính là gì?

Cảnh tượng như thế diễn ra ở trong toàn bộ Thú Thần Thành, vô số nhân loại ngược đãi Thú tộc giải trí, tất cả đều bị Thú tộc vùng lên phản kháng!

Trên thực tế, ngay trong nháy mắt Linh Nhi mở ra hai cánh, triển khai tàn sát, tất cả Thú tộc trong Thú Thần Thành liền cảm giác được: công chúa của bọn họ đã trở về!

Hơn nữa, công chúa đã trở nên vô cùng hùng mạnh!

Thú tộc bị ức hiếp nhiều năm, sẽ đổi đời rồi!

Thú tộc đỏ mắt nhưng không phát điên, cũng không vì thế mà lạm sát vô tội. Cũng là bởi bọn họ biết rằng, giúp đỡ công chúa của bọn họ, còn có nhân loại!

Nhân loại, cũng không phải tất cả đều là người xấu, giống như bên trong Thú tộc cũng không phải tất cả đều là hạng người lương thiện.

Nhưng cỗ oán khí tích lũy nhiều năm, lửa giận bộ tộc Thú Vương bị diệt, luôn luôn phái tìm cách trút ra. Vì vậy, đám người vì chột dạ chạy trốn kia, liền xui tám đời.

Phương thức Thú tộc truyền đạt tin tức, mạnh mẽ vượt xa nhân loại tưởng tượng. Rất nhanh, Thú tộc trong phạm vi ngàn dặm quanh Thú Thần Thành đều chạy ra khỏi nơi ẩn nấp, bắt đầu vây đuổi chặn đường những nhân loại chạy trốn về phía truyền tống trận.

Còn có rất nhiều Thú tộc, dứt khoát trực tiếp vây quanh từng truyền tống trận, có thể thấy được xung đột giữa nhân loại cùng Thú tộc, ở Nhất Địa này sẽ ngày càng nghiêm trọng!

Khi Linh Nhi bay trở về Thú Thần Thành, toàn bộ Thú Thần Thành đã sôi trào!

Vô số Thú tộc, tất cả đều quỳ gối trước cửa nhà mình, hoặc là ở trên đường phổ. ở trên nóc nhà… khắp nơi đều là Thú tộc!

Những nhân loại bình thường, tất cả đều đóng chặt cửa nhà, thành thành thật thật ngồi yên trong nhà, trong lòng vô cùng sợ hãi, không biết chờ đợi bọn họ sẽ là số phận gì.

Có trời mới biết Thú tộc nổi giận không kiềm chế được, sau khi đổi đời có thể lấy bọn họ khai đao hay không?

Linh Nhi hai mắt ngậm lệ, lăng không đứng giữa bầu trời Thú Thần Thành, một đôi cánh màu đen như mực, chậm rãi rung động:

- Các con dân của ta, các ngươi… chịu khổ rồi!

- Công chúa muôn năm!

- Công chúa muôn năm!

- Công chúa muôn năm!

Bên trong Thú Thần Thành, vang lên bốn chữ như sóng cuộn biển gầm, ban đầu còn không đồng đều, về sau ngày càng chinh tề đồng loạt. Tâm tình trong áp lực khuất nhục vô tận, tiếng hô bùng phát ra như muốn đánh văng cả vòm trời!

Thẳng đến một lúc lâu, những Thú tộc quỳ bên dưới lệ rơi đầy mặt, môi ngừng phát tiết rống giận rít gào, vẻ mặt cuồng nhiệt nhìn công chúa trên bầu trời.

- Nhất Địa chúng ta đã thu phục được, còn Nhị Địa, Tam Địa đã từng thuộc về chúng ta, trong tương lai không lâu sau, một lần nữa cũng sẽ trở về trong tay Thú tộc chúng ta!

-Ngao!

- Công chúa muôn năm!

Thú tộc tâm tình kích động, một lần nữa phát ra tiếng gào thét như biển gầm.

- Thế nhưng, chúng ta không phải nhân loại Nhị Địa Tam Địa hung tàn. Chúng ta chỉ là báo thù, không phải lạm sát kẻ vô tội! Các ngươi nhớ kỷ, Thú tộc cùng nhân loại, có thể chung sống hoà bình! Đó, cũng là hy vọng của ta.

Linh Nhi tràn ngập cảm xúc chậm rãi nói.

- Chúng ta đều nghe theo lời công chúa!

- Lời công chúa, chính là ý chí của Thú tộc!

- Công chúa, lưu lại làm Vương giả Thú tộc đi, chúng ta cần công chúa dẫn dắt!

- Chúng ta cần công chúa dẫn dắt!

Tiếng hô rung trời, một lần nữa hội tụ lại, vẻ mặt tất cả Thú tộc đều mang theo mong chờ, nhìn Linh Nhi trên bầu trời.

- Ta, sẽ vĩnh viễn tồn tại cùng các ngươi!

Linh Nhi sắc mặt nghiêm túc trang trọng, nghiêm nghị nói ra một câu xa xưa nhất Thú tộc, truyền thuyết Thú Thần đã từng nói ra.

- Ngao!

- Rống rống!

- Công chúa muôn năm!

- Muôn năm!

Tần Lập mỉm cười nhìn Linh Nhi trên người đã bắt đầu tản mát ra khí tức vương giả, tràn ngập vui mừng. Tiểu nha đầu ngây thơ bướng bỉnh khi trước, rốt cuộc… trưởng thành rồi!

Lúc này, Linh Nhi quay đầu lại, thâm tình nhìn Tần Lập.

Không đợi nàng mở lời, Tần Lập khẽ cười nói:

- Linh Nhi, nàng yên tâm ở lại đây. Xây dựng Thú tộc còn cần có nàng, con dân Thú tộc cũng cần sự lãnh đạo của nàng. Cứ yên tâm, tương lai của chúng ta còn rất dài, rất dài!

Linh Nhi dùng sức gật đầu, đôi mắt đẹp như thu thủy ẩn một tầng hơi nước:

- Phu quân, thật xin lỗi, Linh Nhi không thể ở bên cạnh chàng. Chỉ cần chuyện bên Thú tộc ổn định xong, Linh Nhi nhất định sẽ đi tìm phu quân, đến lúc đó chúng ta sẽ không chia cách nữa!

Tần Lập cười khẽ, kéo Linh Nhi tới, nhẹ giọng nói:

- Có thời gian, huynh sẽ thường tới gặp muội.

- Ừ.

Linh Nhi dùng sức gật đầu, nước mắt đảo quanh vành mắt, rốt cuộc nhịn xuống, không rơi ra.

Đứng ở truyền tống trận, Tần Lập ngóng nhìn phương hướng Thú Thần Thành bên kia, Linh Nhi đã đem Thú Thần Thành làm trung tâm Vương tộc Nhất Địa.

- Đi, chúng ta đi Nhị Địa!

Tần Lập nói xong, trực tiếp đi vào giữa truyền tống trận.

Những người khác, đều theo sát phía sau.

Thú tộc trông coi truyền tống trận, vẻ mặt cung kính nhìn theo thân ảnh đoàn người Tần Lập biến mất trong truyền tống trận, trong mắt đều hiện lên cảm tình sùng bái.

Những nhân loại này, là người thân cận nhất của công chúa… Không, hiện giờ phải gọi là Nữ vương Thú tộc, Linh Nhi bệ hạ!

Linh Nhi bệ hạ, cũng chính là nhờ bọn họ trợ giúp, mới có được thành tựu ngày hôm nay.

Thú tộc cảnh giới Đế vương!

Cả một Thú tộc, đã bao nhiêu năm rồi không xuất hiện loại cường giả này? Thú tộc chấn hưng quật khởi đã là chuyện không thể cản được nữa!

Vương tộc Nhị Địa, Đoàn gia.

- Cái gì? Sao… sao có thể được chứ? Lão tổ tông ngài… đã chết?

Vương gia Vương tộc Nhị Địa, Đoàn Ngọc Lâm, là một Thần Vương tam trọng. Người này diện mạo anh tuấn nho nhã, khuôn mặt trung niên, có lực sát thương chí mạng với nữ tính.

Thật ra, ngày thường thì vị chúa tể Nhị Địa này thích làm nhất, chính là thay đổi thân phận khác nhau, chạy đi dân gian Nhị Địa tìm kiếm nữ nhân, là một vị vương giả phong lưu.

Hơn nữa, gần như tất cả những người gặp qua hắn cũng phải khen ngợi: có phong phạm vương giả, gặp đại sự không biến sắc, vô cùng trấn tĩnh.

Nhưng vào Lúc này, vị vương giả phong lưu này lại sắc mặt mất hồn mất phách, cơ thịt trên mặt co rút kịch liệt, ánh mắt chóp lóe hiện rõ nội tâm không bình tĩnh của hắn.

- Lão tổ tông, tuyệt thế cường giả cảnh giới Đế vương nhị trọng, làm sao lại chết? Làm sao có thể chết được chứ?

Đoàn Ngọc Lâm không cách nào tưởng tượng, tin tức truyền trở về cũng không rõ ràng, nói thế nào cũng có.

Dù sao, hơn vạn người kia, tất cả đều chết ngoài Thú Thần Thành, không có bất cứ một người nào chứng kiến ngay hiện trường, có thể cung cấp tin tức chính xác cho hắn.

Tin tức mà hắn nhận được, chỉ là bổn chữ: Toàn quân bị diệt!

Mấy lão giả, đều là trưởng lão trưởng lão Vương tộc Nhị Địa, những người này thường ngày căn bản không xuất hiện trước mắt mọi người, tất cả đều thuộc về những lão gia hỏa thạch sống.

Vào lúc này, cũng giống như Đoàn Ngọc Lâm Vương giả Nhị Địa, trợn mắt há mồm ngồi tại chỗ, khuôn mặt vốn phẳng lặng như giếng sâu, hiện giờ đều tràn ngập khiếp sợ, cùng với không thể tin nổi!

-o0o-

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

——oo0oo——

879. Chương 888: Một Đường Giết Tới!

Trong đầu bọn họ, lật qua lật lại chỉ có một câu: lão tổ Tổng đã chết? Sao có thể được chứ?

Lúc này, bên ngoài đột nhiên truyền đến một trận bước chân gấp gáp, một vệ sĩ áo đen không hề gõ cửa, vẻ mặt hoảng hốt kinh hoảng lao vào trong.

Sắc mặt Đoàn Ngọc Lâm vừa trầm xuống, không đợi hắn trách mắng thị vệ không biết quy củ này, thị vệ kia đã thở hổn hển lớn tiếng nói:

- Vương thượng, không xong rồi, đám sát thần Tần Lập kia đã giết tới đây, thế không thể chặn, Vương thượng nhanh vào mật đạo chạy trốn đi!

- Cái gì? Giết tới đây?

Đoàn Ngọc Lâm gần như không thể phản ứng lại, có chút mờ mịt nhìn tên thị vệ áo đen này, cũng quên quở trách hắn Không biết lễ pháp:

- Ai giết tới đây?

- Vương thượng, Tần Lập, là Tần Lập đó! Tần Lập căn bản không hề ra tay. người của chúng ta, không có bất cứ một ai có thể chống lại được thủ hạ của hắn!

- Sao lại như thế chứ?

Đoàn Ngọc Lâm đặt mông ngã ngồi trên ghế, vẻ mặt mất hồn lạc phách, lẩm bẩm nói:

- Không thể nào, điều đó không thể nào! Bọn họ giết tới làm gì? Làm gì chứ?

Một trưởng lão Vương tộc Nhị Địa cấp bậc hoá thạch sống trầm giọng nói:

- Là vì công chiếm tàn sát Thú tộc Nhất Địa, là vì Liên quân Thần Vực đánh Giới Hạ. Bệ hạ, đừng ngây ngốc ở đó nữa, nhanh đi đi, vì Vương tộc Nhị Địa lưu lại một tia huyết mạch, một ngày nào đó chúng ta sẽ báo lại thù này!

- Chạy? Chạy đi đâu?

Đoàn Ngọc Lâm gần như rơi vào tan vỡ, lão tổ tông cảnh giới Đế vương nhị trọng, sự tồn tại của ngài ấy ngay cả Thông Thiên Đại Đế cũng không biết. Lần này bị bất đắc dĩ, phái ra đi chém giết Tần Lập, lại không ngờ tới trực tiếp bị người ta chém chết, những người bọn họ còn có đường sống gì?

- Từ mật đạo, trước tiên chạy đi rồi nói! Mặc kệ đi đâu, thật sự không được, thì đi Cửu Địa dựa vào Đại Đế! Đại Đế cũng sẽ không thể thấy chết mà không cứu!

Một vị hoá thạch sống khác kiên định nói.

- Vậy các ngài thì sao?

Lúc này, Đoàn Ngọc Lâm dường như cũng có chút hồi hồn lại, nhìn mấy lão già trong phòng hỏi.

Mấy vị trưởng lão hoá thạch sống nhìn nhau, cười khổ một tiếng, đồng loạt nói:

- Chúng ta tận trung vì Vương thượng.

- Vì sao, lại trở nên như thế?

Đoàn Ngọc Lâm mặt đầy vẻ đau khổ:

- Rốt cuộc ta làm sai điều gì?

- Đừng nhiều lời nữa, mau dẫn Vương thượng chạy đi!

Một vị trưởng lão hoá thạch sống thúc giục thị vệ áo đen.

- Chạy con mẹ ngươi!

Theo một tiếng cười lạnh, cánh cửa cung điện bị bạo lực đánh văng ra, trực tiếp vỡ thành cặn bã. Hô Diên Kiêu Dương vẻ mặt cười lạnh, đầu đội cổ chuông Hoang cổ trực tiếp vọt vào, không nói hai lời xông thẳng tới. Một đạo sát khí sắc bén ngưng tụ thành một mũi tên, bắn thẳng về phía Đoàn Ngọc Lâm mặc áo bào vàng.

Phốc!

Một tiếng vang nhỏ, chỗ mi tâm Đoàn Ngọc Lâm xuất hiện một lỗ máu, máu tươi trộn lẫn óc chậm rãi chảy xuôi ra. Đoàn Ngọc Lâm mắt trừng thật lớn, miệng khẽ mở, dường như muốn nói gì, nhưng cuối cũng không lên tiếng được.

Phịch một tiếng!

Thi thể Đoàn Ngọc Lâm, té thẳng trên mặt đất.

- A! Ngươi dám giết Vương thượng tộc ta, ta liều mạng với ngươi!

Một vị Lão già hoá thạch sống Vương tộc Nhị Địa phát ra tiếng rít gào phẫn nộ, một thân dao động năng lượng như thủy triều dũng mãnh bộc phát ra, ập thẳng về phía Hô Diên Kiêu Dương.

Khóe miệng Hô Diên Kiêu Dương nhếch lên một tia cười lạnh khinh thường, một thân khí tức Đế vương bỗng nhiên bùng phát, thoáng cái tới trước Lão già hoá thạch sống này, vung tay lên hung hăng tát xuống một cái.

Bốp!

Một tiếng giòn tan, Lão già hoá thạch sống cảnh giới Thần Vương đỉnh, liền bị mạnh mẽ tát bay ra ngoài, cả phần đầu bị đánh nát bét!

- Thúc thúc!

Một Lão già hoá thạch sống phát ra tiếng rống giận bi phẫn, cùng mấy vị Lão già hoá thạch sống khác vọt tới Hô Diên Kiêu Dương.

Mỗi người tự bộc phát ra toàn bộ thực lực, không ngờ mơ hồ ngăn chặn khí thế Đế vương tản mát ra trên người Hô Diên Kiêu Dương!

-Chết đi!

Một vị Lão già hoá thạch sống rít gào, tế ra một cái thước ngọc, thước ngọc chỉ dài ba tấc, nhưng tản ra một cỗ uy áp kinh thiên lấp lóe một cổ hào quang bích lục chói mắt, bắn về phía mi tâm Hô Diên Kiêu Dương như một tia chớp!

Một vị lão già hoá thạch sống há miệng, phun ra bay cây châm đen kịt như mực, dài nửa tấc, không biết làm bằng chất liệu gì. nhưng trực tiếp xuyên thủng hư không, bắn về phía Hô Diên Kiêu Dương!

Lại có một trưởng lão cấp bậc hoá thạch sống, đánh ra một thanh đoản kiếm dài một thước. Đoản kiếm tản ra hào quang đỏ tươi, nhìn có vẻ hết sức yêu dị, trực tiếp chém hư không đại điện ra một vết rách, hung hăng chém về phía eo Hô Diên Kiêu Dương.

Những trưởng lão Vương tộc Nhị Địa khác, mỗi người đều tự tế ra bảo vật của mình. Nhất thời, bên trong cung điện Vương tộc Nhị Địa tràn ngập hào quang chói lóe, mười mấy kiện Binh Khí Thần Vương hung hăng đánh về phía Hô Diên Kiêu Dương.

Những trưởng lão hoá thạch sống Vương tộc Nhị Địa này, trong mắt lóe ra sát khí lạnh băng, muốn trực tiếp lưu lại Hô Diên Kiêu Dương ở chỗ này!

Đang! Đang! Đang!

Cổ Chuông Hoang cổ chợt phóng to nhiều lần bao phủ Hô Diên Kiêu Dương ở bên trong.

Những Binh Khí Thần Vương kia đánh lên cổ Chuông Hoang cổ, phát ra những tiếng vang chấn động kịch liệt, nhưng không ảnh hưởng chút nào đến Hô Diên Kiêu Dương ở bên trong. Bởi vì chiếc cổ Chuông Hoang cổ này, đã được Hô Diên Kiêu Dương dùng tinh nguyên bổn mạng tế luyện thành Binh Khí Đế vương!

Nó huyết mạch tương liên cùng Hô Diên Kiêu Dương!

Đạo văn thần bí ở bên trên cổ Chuông Hoang cổ , trực tiếp tản mát ra hào quang chói mắt, những Binh Khí Thần Vương mạnh mẽ kia chỉ vừa đánh lên trên cổ Chuông Hoang cả. tiếp đó đã bị mạnh mẽ hút dính lại!

- A, Thần Ngọc Xích của ta! Làm sao không thu lại được nữa?

Trưởng lão hoá thạch sống tế ra chiếc thước ngọc phát ra tiếng thét kinh hãi.

- Tam sinh Trám Thần Châm của ta cũng không thu về được!

- Hồng Quang Kiếm của ta!

- Đoạt Phách Linh của ta!

Một đám trưởng lão Vương tộc Nhị Địa, tất cả đều trợn mắt há mồm nhìn những bảo vật của bọn họ bám dính trên chiếc chuông to lớn tản ra đạo vận kinh người kia, đồng loạt kêu la.

- Các ngươi muốn nó sao? Trả lại cho các ngươi!

Tiếng cười lạnh của Hô Diên Kiêu Dương truyền ra từ bên trong cổ chuông Hoang cổ .

- A! Không xong, tránh mau!

Một người trưởng lão hoá thạch sống ý thức được không hay, muốn bỏ trốn.

Phốc!

Chiếc thước ngọc ba tấc kia, trực tiếp xuyên thủng mi tâm chủ nhân nó!

Ba cây Tam Sinh Trảm Thần Châm đen kịt kia, trực tiếp đóng đỉnh chủ nhân của nó!

Hồng Quang Kiếm, Đoạt Phách Linh… những Binh Khí Thần Vương của những trưởng lão hoá thạch sống này, tất cả đều bộc phát ra uy lực khủng bố, trực tiếp chém giết những người vốn là chủ nhân của nó!

Tiếp đó, Hô Diên Kiêu Dương bước ra khỏi chiếc chuông lớn, toàn bộ đại điện chỉ còn lại có thị vệ áo đen kia, nhưng lúc này đã sớm bị dọa đến hôn mê bất tỉnh, không biết là ngất xỉu thật hay là giả bộ.

Hô Diên Kiêu Dương khinh thường liếc qua thị vệ áo đen kia, trên người khoảng khắc bùng lên một cổ khí thế mãnh liệt, quét tới tòa cung điện khổng lồ này.

Ầm ầm ầm!

Một tiếng nổ lớn qua đi, cả một tòa đại điện ầm ầm sụp đổ!

Tên thị vệ áo đen không may kia, cũng trực tiếp bị chôn vùi trong đó, không biết sống chết.

Những nơi khác, tình huống cũng không khác nơi này cho lắm, đã bị giết tới trở tay

không kịp. Hơn nữa, trọng yếu hơn là không có ai ngờ tới, ngay cả những thê tử thủ hạ của Tần Lập cũng đã trở nên hùng mạnh như vậy.

Hai mươi mấy người cảnh giới Đế vương giết vào đây, quả thật giống như một đàn cọp xông vào đàn dê, chiến đấu căn bản không có chút đáng để ý!

Trả thù, đây là trả thù trực tiếp nhất, trắng trợn nhất!

Năm mươi năm trước, những người này đối đãi Thú tộc thế nào, đối đãi Tần Lập thế nào, ngày hôm nay bọn họ đã phải trả lại như thế đó!

Phàm là có người chống cự, trực tiếp tiêu diệt!

Đến cuối cùng, toàn bộ Vương tộc Nhị Địa không còn một người nào dám đứng ra chống lại!

Từ đầu đến cuối, Tần Lập ngay cả ngón tay cũng không động đậy, ngược lại chúng nữ ban đầu còn hứng thú bừng bừng lao ra ngoài, cuối cùng mỗi người mất hứng trở về.

- Những người đó, quá yếu!

Đây là Xà Xà nói.

- Đánh thật không có ý nghĩa!

Nam Cung Tử Lăng cũng bĩu môi.

- Giết có chút không đành lòng…

Triệu Thiên Thiên yếu ớt nói.

Sắc mặt Tần Lập chỉ có thể hết chỗ nói, các nàng đều đã là cường giả cảnh giới Đế vương, đi giết một chút Thánh Chủ ngay cả cảnh giới Thần Vương cũng không đến, tự nhiên là không có áp lực rồi.

Nếu như ngay cả một đám Thánh Chủ cũng không đối phó được, vậy Tần Lập sẽ thật sự phải suy nghĩ lại, chính mình dẫn một đội ngũ như thế nào đây.

- Đi thôi, chúng ta đi Tam Địa!

Tần Lập quay đâu lại liếc nhìn khu vực hạch tâm Vương tộc Nhị Địa hầu như đã biến thành một mảnh đất bằng, khẽ lắc đầu. Loại giết chóc này không phải là hắn mong muốn chẳng qua nếu bọn họ không làm như thế, tương lai bị giết sẽ chính là hậu nhân bọn họ!

Chúa tể Vương tộc Tam Địa. Vương giả Tam Địa Lâm Bình Nghĩa, có chút đứng ngồi không yên đi tới đi lui trong phòng. Chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi, đã tạo thành loại cục diện này, thật là làm cho người ta quá mức sợ hãi!

Vương tử trẻ tuổi Lâm Dục có thiên phú có hy vọng nhất Tam Địa, một Thần Vương Lâm gia bị chém. Lâm gia phải đi đại quân hơn năm ngàn Thánh Chủ… Toàn quân bị diệt!

Vương tộc Nhị Địa bị diệt!

Mỗi một phần chiến báo, những chữ viết trên đó giống như máu tươi đang chảy, nhìn mà kinh hoàng khủng bố!

Thậm chí làm cho Lâm Bình Nghĩa có một cảm giác không thở nổi. Cái tên yêu nghiệt, cái tên ác ma năm mươi năm trước, hắn đã… đã trở lại nữa.

Người bên ngoài đều nói Vương tộc Tam Địa nhiều lần bị Tần Lập đánh cho rất nhiều cái tát. Trên thực tế, cao tầng Vương tộc Tam Địa lại rõ ràng nhất, nếu như chỉ là đánh mặt mũi đơn giản như vậy, bọn họ thậm chí sẽ còn chúc mừng thật lớn!

Thù hận giữa Vương tộc Tam Địa cùng Tần Lập, ngay từ lúc Tần Lập tiến vào nơi Thần Vực, đã kết xuống.

Hơn nữa, thù hận này càng ngày càng sâu, càng ngày càng nặng!

Thẳng đến bây giờ, đã sớm trở thành không còn có chỗ lùi bước nữa. Lâm Bình Nghĩa rất rõ ràng, giữa Vương tộc Tam Địa cùng Tần Lập, sớm muộn gì cũng sẽ có một trận đại chiến.

Nhưng hiện giờ xem ra, quá đắng hậu quả trận chiến này, tuyệt đối sẽ rơi xuống đầu Tam Địa bọn họ.

Vương tộc Tam Địa có vũ khí bí mật, đó là hai lão tổ tông cảnh giới Đế vương. Một người Đế vương tứ trọng, một người là Đế vương tam trọng!

Hai lão tổ Đế vương này, là cháu trai ruột của Thông Thiên Đại Đế Lâm Thông Thiên!

Nói cách khác, Thông Thiên Đại Đế vẫn luôn biết rõ bọn họ tồn tại, thậm chí Thần Nguyên cho hai vị Đế vương này, quá nửa đều là do Thông Thiên Đại Đế cung cấp.

Đây cũng là nguyên nhân căn bản vì sao những năm qua Thông Thiên Đại Đế một lòng muốn phá Giới phi thăng, mà không hề có một chút áp lực gì!

Thông Thiên Đại Đế đã có lưu lại chuẩn bị, ông ta không sợ!

-o0o-

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

——oo0oo——

880. Chương 889: Diệt Vương Tộc Tam Địa!

Đây là hai vị Đế vương ẩn dấu rất sâu, khắp Thần Vực cũng chỉ có hai người Lâm Bình Nghĩa gia chủ Vương tộc Tam Địa này, cùng với Thông Thiên Đại Đế là biết đến mà thôi.

Hiện giờ, rõ ràng đã tới lúc sinh tử tồn vong của Vương tộc Tam Địa, có nên mời hai vị lão tổ tông này đi ra hay không, Lâm Bình Nghĩa làm vào khó xử.

Bởi vì Thông Thiên Đại Đế đã từng căn dặn hắn: dù là Vương tộc Tam Địa bị diệt, cũng không cho phép Lâm Bình Nghĩa kinh động hai vị Đế vương lão tổ này. Bởi vì Thông Thiên Đại Đế muốn sau khi mình phá Giới phi thăng, trực tiếp để cho nhi tử Lâm Hoan của ông ta tiếp nhận vị trí chúa tể Thần Vực, còn hai vị Đế vương cao cấp này chính là cánh tay trợ thủ cho Lâm Hoan!

Đó là vũ khí bí mật chung cực cuối cùng!

Đến lúc đó, nếu ai dám khiêu chiến địa vị Lâm Hoan, hai vị Đế vương này sẽ dùng thế sấm sét ngàn quân, lập tức diệt sát! Khi đó, sẽ bày ra lực uy hiếp, thoáng cái trấn áp tất cả các thế lực nơi Thần Vực này đang nao nao nổi đậy!

Nhưng Lâm Bình Nghĩa hắn cũng có ý nghĩ riêng như thế, dựa vào cái gì mà lão tổ tông một chi chúng ta nhất định phải phục vụ cho Lâm Thông Thiên ngươi? Bị diệt tộc cũng không cho phép kinh động bọn họ? Đây là cái đạo lý gì? Dựa vào cái gì phải để chúng ta bị diệt tộc?

Lâm Bình Nghĩa bỗng nhiên nghĩ đến, Lâm Thông Thiên hẳn có phải đã sớm nghĩ tới sẽ có một ngày như thế, uy hiếp ta dù có là bị diệt tộc cũng không cho phép kinh động lão tổ, bằng không hắn trực tiếp ra tay tiêu diệt toàn tộc ta… Đây rõ ràng nói lên Lâm Thông Thiên hắn đã sớm nghĩ tới điểm này, hơn nữa đã muốn trơ mắt nhìn một chỉ chúng ta bị diệt tộc.

Đến lúc đó, chỉ còn lại hai vị Đế vương lão tổ, sẽ không thể nào sinh ra tâm tư dị dạng khác!

Bởi vì hậu nhân đều bị diệt sạch rồi!

Thật đúng là… mượn đao giết người mà!

Lâm Bình Nghĩa nghĩ thế cắn răng một cái, hắn quyết định bất cứ giá nào. Không mời hai vị lão tổ rời núi, Vương tộc Tam Địa sẽ bị diệt ngay bây giờ. Mời ra, Lâm Thông Thiên dù không mở một mặt lưới, cũng phải xem phân hai vị lão tổ, cho Vương tộc Tam Địa lưu lại một tia nhang khói!

Cứ quyết định như thế!

Lâm Bình Nghĩa trực tiếp đứng lên, thần sắc bình tĩnh trở lại, nhớ tới mấy nhi tử bị Tần Lập chém giết, nghiến răng nghiến lợi:

- Tần Lập, ngươi vĩnh viễn cũng sẽ không nghĩ ra được, nội tình chân chính của một Thánh địa hùng mạnh cỡ nào! Đúng thế, ta chờ mong… Ngươi tới đây. Đến lúc đó, ta nhất định sẽ có người một ngạc nhiên rất lớn!

Ngạc nhiên này lớn cỡ nào? Hiện giờ mà nói, chỉ sợ có trời mới biết.

Lâm Bình Nghĩa quỳ tròn một canh giờ trước một ngọn núi bề ngoài có vẻ cực kỳ hoang vắng, liên tục cầu xin, nước mắt nước mũi dài ngắn. Nếu như bị người khác thấy được, nhất định cho rằng vị Vương giả Tam Địa này điên rồi.

- Lão tổ tông, con biết con không nên tới đây. Quấy rầy các ngài thanh tu. Nhưng nếu con không tới, một chi chúng ta sẽ thật sự bị người ta giết sạch mà! Kẻ thù của chúng ta vô cùng mạnh mẽ, có tồn tại rất nhiều Đế vương cấp thấp, còn có một Đế vương ít nhất là cảnh giới tam trọng. Bọn họ đã tàn sát rất nhiều người của chúng ta. Vương tộc Nhị Địa cũng đã bị bọn họ diệt. Lão tổ tông, cầu ngài khai ân, đi ra cứu vớt hậu nhân một chỉ chúng con mà…

Mặc cho Lâm Bình Nghĩa đau khổ cầu xin, bên trên tòa núi hoang vắng này vẫn không có một chút động tĩnh, nhìn bề ngoài. Lâm Bình Nghĩa giống như một kẻ thần kinh, quỳ ở đó khóc lóc lẩm bẩm.

Đến cuối cùng Lâm Bình Nghĩa cắn răng một cái, không thể không lấy ra đòn sát thủ:

- Hai vị lão tổ tông, con cháu bất hiếu Lâm Bình Nghĩa cũng biết Thông Thiên Đại Đế có ân với hai vị lão tổ, có là thúc thúc ruột của hai vị lão tổ. Nhưng chuyện này, Thông Thiên Đại Đế làm thật không phải đạo mà! Hắn không cho con cháu bất hiếu tới tìm hai ngài, mục đích chính là làm cho một chi hai ngài diệt tộc, đến lúc đó lại để cho hai ngài bảo hộ con cháu của hắn. Lão tổ tông, tuy rằng chúng ta đều sinh ra cùng một cội, nhưng cũng không thể tuyệt tình như vậy chứ, lẽ nào hai vị lão tổ ngài lại nhẫn tâm nhìn một chỉ chúng ta bị người khác giết sạch hay sao?

- Đủ rồi!

Một tiếng rống giận trầm thấp, phảng phất truyền ra từ chỗ sâu nhất trong ngọn núi hoang này. Ngay sau đó, mặt đất rung động từng trận, tòa núi hoang không có gì đặc biệt này lại bắt đầu chầm chậm nứt ra một cái khe thật lớn.

Một thân ảnh vô cùng to lớn, trên vai vác một thanh búa chiến, chậm rãi bước ra từ bên trong. Người này, thân cao lại tới gần ba mét!

Hơn nữa vai rộng eo thô, cường tráng tới mức làm cho người ta khó tin, đây còn là người hay sao.

Người này bề ngoài cũng chỉ có vẻ ba lăm ba sáu tuổi, đôi mắt thật lớn nhìn chằm chằm vào Lâm Bình Nghĩa, không phóng ra bất cứ một khí thế gì, nhưng Lâm Bình Nghĩa đã có một loại cảm giác không thở nổi, toàn thân từ lâu đã ướt đẫm. Nhưng ở trong lòng, lại vạn phần mừng rỡ!

- Con cháu bất hiếu Lâm Bình Nghĩa, đập đầu cho lão tổ tông!

Nói rồi, Lâm Bình Nghĩa quỳ dưới đất dập đâu bình bịch, không có một chút giả tạo, đầu cũng đụng tới chảy máu.

- Được rồi, ngươi đứng lên đi.

Một tiếng nói hết sức bình thản thậm chí mang theo vài phần non nớt, truyền ra từ phía sau người to lớn kia. Chỉ thấy có một thiếu niên thanh tú, bề ngoài chỉ khoảng mười ba mười bốn tuổi chậm rãi đi ra từ sau lưng người to lớn này.

Thiếu niên mi thanh mục tú, so sánh với người to lớn kia, còn không đứng tới eo người kia, nhìn có vẻ hết sức quái dị. Nhưng chính là thế, người to lớn kia dường như còn rất tôn trọng thiếu niên này. Tiếng nói giống như rít gào, phát ra từ miệng hắn:

- Ca ca, tiêu tử này là con cháu của chúng ta?

Thiếu niên nghiêm túc gật đầu:

- Đúng thế, ngoại trừ gia chủ con cháu chúng ta sẽ không ai biết chúng ta bế quan ở chỗ này.

Thiếu niên nói rồi, nhìn Lâm Bình Nghĩa:

- Sự tình thật nghiêm trọng như ngươi nói? Ngươi cũng biết, cái giá phải trả nếu lừa gạt chúng ta là thế nào?

Thiếu niên vừa nói, ngữ khí cũng dần trở nên nghiêm túc:

- Ngươi cần phải rõ ràng một điểm: tới loại cảnh giới như chúng ta chỉ cần là con cháu Lâm gia, trong thân thể chảy dòng máu Lâm gia, thì đó là con cháu Lâm gia. Cái gì con dòng chính, thứ xuất, theo chúng ta thấy đều giống như mây bay, sau trăm ngàn năm tuổi, còn có bao nhiêu con cháu Lâm gia huyết mạch thuần khiết nữa chứ? Sỡ dĩ chúng ta đi ra, một là nhìn ngươi thành khấn, hai là cũng muốn kiến thức xem thử, Đế vương trẻ tuổi ngươ nói thật có lợi hại như vậy không?

- Con cháu bất hiếu đã hiểu, đã hiểu!

Lâm Bình Nghĩa vội vàng cuống lên lại quỳ xuống, giọng run run nói:

- Đế vương trẻ tuổi Tần Lập kia, so với con nói còn lợi hại hơn. Ngoại trừ hai vị lão tổ tông ra tay, toàn bộ nơi Thần Vực có thể khống chế hắn, sợ rằng cũng chỉ có Thông Thiên Đại Đế mà thôi!

- Hứ…

Nam nhẩn thân thể to lớn kia bĩu môi khinh thường:

- Đó là ngươi không biết mà thôi! Nơi Thần Vực này, bên trong Cửu Thiên Cửu Địa còn có rất nhiều cường giả cảnh giới Đế vương, Tứ Địa, Ngũ Địa, Lục Địa, Thất Địa, Bát Địa, thậm chí Cửu Địa , Thánh địa nào mà không có cường giả Đế vương tồn tại? Chuyện này từ năm đó thúc thúc đã biết, chẳng qua làm bộ Không biết mà thôi. Dù sao những người đó cũng sẽ không đi ra gây sự, nhưng nếu thật tới lúc sống chết trước mắt, Người xem bọn họ có đi ra hay không?

Thiếu niên liếc mắt trừng nam nhân kia, dường như đang trách hắn nói quá nhiều, nhàn nhạt nói:

- Được rồi, Lâm Bình Nghĩa, ta tin tưởng ngươi không dám lừa gạt ta, ngươi dẫn đường đi.

- Vâng, vâng, hai vị lão tổ tông, mời đi theo con!

Lâm Bình Nghĩa toàn thân phát run, đây cũng không phải giả vờ, mà là dưới loại tuyệt vọng thu được hy vọng tái sinh. Trong lòng Lâm Bình Nghĩa nghiến răng nghiến lợi: Tần Lập, ngươi nhất định phải tới! Nhất định phải tới! Thù giết con, không đội trời chung!

Lần này, Tần Lập ngươi tuyệt đối không trốn thoát số phận bị chém giết!

Còn có một đám thủ hạ của ngươi, đều phải chết trên tay hai vị lão tổ Lâm thị.

Ầm ầm!

Một tòa cổ điện khí thế hùng hồn Vương tộc Tam Địa, bị chiếc chuông lớn của Hô Diên Kiêu Dương đánh sụp, mấy Thánh Chủ không kịp chạy trực tiếp bị chôn bên trong. Bởi vì bị khí thế trấn áp toàn thân, khiến cho bọn họ thậm chí không phóng ra được chân khí hộ thể để bảo vệ chính mình, trực tiếp bị tòa cổ điện to lớn này đè nát bét.

Mạc Bắc vung thanh lang nha bổng khổng lồ, hung hăng nện bổng lên đầu một Thần Vương, đầu vị Thần Vương kia lập tức bị đập nát như dưa hấu, trắng dò trực tiếp phun tung tóe.

Kiền Kính trầm mặc không lời, một tay bẻ cổ một người Thánh Chũ, thân thể cong tới trước, nhấc chân đá ra sau, một tên Thánh Chủ đánh lên hắn trực tiếp bị đá bay lên trời, máu tươi phun ra nhuộm đẫm trời cao.

Hạ Văn Vũ trong tay cầm chiếc quạt phe phẩy, một thân khí độ hết sức nhàn nhã, bước chân như mây bay nước chảy, bước đi giữa đoàn người địch nhân. Những nơi đi qua. địch nhân ngã xuống thành từng mảng!

Khu vực hạch tâm Vương tộc Tam Địa, năm đó Tần Lập ở chỗ này bị mười mấy Thần Vương truy đuổi chạy trối chết, còn hôm nay tình thế đã hoàn toàn đảo ngược.

Tần Lập căn bản không ra tay, vẫn đứng đó xem chiến đấu.

Nội tình cùng thực lực Vương tộc Tam Địa mạnh hơn Vương tộc Nhị Địa rất nhiều, chúng nữ cũng hưng phấn xông tới, tự tìm kiếm đối thủ của mình.

Thực lực tăng vọt như nháy liền ba cấp, đám người Phong Tử Ngạc, Mạc Thanh Sơn , Trường Mi Lão Nhân, Diệt Tuyệt Thượng Nhân cùng Ngao Thưởng Hải, không phụ Tần Lập Kỳ vọng, mỗi người đều ra sức chém giết.

Chém giết tối đa nhất, chỉ sợ chính là bọn họ!

Những người này năm đó khi thành danh, đôi tay đã nhuộm không ít máu tươi, mà nay theo Tần Lập, năm mươi năm ngắn ngủi từ Thánh Chủ vọt tới cảnh giới Đế vương. Phần kỳ ngộ này quả thật có mơ cũng không dám mơ tới, nào có đạo lý không liều mạng?

Nhất là Diệt Tuyệt Thượng Nhân, nhìn như một bà lão bình thường, dù là biết thực lực của nàng không tầm thường, nhưng tướng mạo cùng trang phục của nàng, sẽ luôn làm cho người ta tiềm thức xem nhẹ nàng.

Chỉ là cái giá xem nhẹ Diệt Tuyệt Thượng Nhân, sẽ là rất thê thảm. Danh hiệu của nàng, là từ rất nhiều năm trước khi còn trẻ tuổi xông xáo giang hồ lưu lại.

Diệt Tuyệt!

Ra tay cực kỳ tàn nhẫn, chưa từng để lại người sống. Đến cuối cùng, ngay cả chính nàng ta cũng hiểu được xưng hào Diệt Tuyệt Thượng Nhân này hết sức thích hợp với nàng.

Người như thế, lại ôm lòng báo ân, giết người Vương tộc Tam Địa nào có lúc nương tay?

Phong Tử Ngạc cùng Ngao Thưởng Hải, đó căn bản là hai thú tu chân chính! vốn đã thuộc về loại người xem thường sinh mệnh, hiện giờ lại biết Vương tộc Tam Địa có thù oán với chủ tử Tần Lập, đâu có quản người có tội hay vô tội gì. Chỉ cần chặn trước mặt hai người, nhất loạt chém giết!

Toàn bộ Tam Địa, tiếp sau Nhất Địa Nhị Địa, trở thành luyện ngục tu la nhân gian!

Vương tộc Tam Địa, rốt cuộc cũng nếm thử được cảm giác khủng bố khi bộ tộc Thú Vương bị diệt tộc năm đó…

-o0o-

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

——oo0oo——

881. Chương 890: Câu Động Thiên Đạo Trảm Đế Vương!

Ầm ầm ầm!

Lại một tòa cổ điện Vương tộc Tam Địa ầm ầm sụp đổ, tung lên bụi mù đầy trời, rất nhiều thành viên Vương tộc Tam Địa không kịp chạy trốn trực tiếp bị chôn vùi trong đó.

- Tiểu nghiệt súc! Ngươi dám hủy căn cơ Vương tộc Tam Địa ta, ta giết ngươi!

Một tiếng gầm lớn truyền đến từ chân trời xa xôi, tiếng gầm xuyên thấu hư không, trực tiếp chấn sụp đổ cả một mảnh bầu trời!

- Vương thượng, là Vương thượng đã trở về! Vương thượng mời lão tổ tông trở về rồi!

- Vương thượng, nếu ngài không trở lại, Vương tộc Tam Địa sẽ bị hủy mất!

Một nhân vật lão thành Tam Địa lệ già chày dài.

- Tần Lập, lão tổ Vương tộc Tam Địa chúng ta trở về rồi, xem ngươi còn có thể càn rỡ được hay không!

Thành viên Vương tộc Tam Địa đang rống giận.

Tần Lập trong nháy mắt tiếng gầm kia vừa vang lên, tròng mắt hơi co rụt một chút, cảm giác được có hai cổ lực lượng cực kỳ mạnh mẽ lao tới từ phía chân trời xa xa.

Phát ra tiếng rống giận kia, là một người khổng lồ bộ dạng khôi ngô, trên vai vác một cây búa chiến thật lớn. Người này chân đạp giữa hư không, mỗi một bước đều lưu lại một dấu ấn khó mờ giữa hư không, nhìn mà vô cùng dọa người.

Đi theo bên cạnh người khổng lồ này, là một thiếu niên mi thanh mục tú, bề ngoài cũng chỉ khoảng mười bốn mười lăm tuổi, hai tay không, nhìn như không chịu được gió thổi. Nhưng thiếu niên thanh tú này lại cho Tần Lập một cảm giác, lại còn mạnh hơn cả người khổng lồ cao lớn kia.

- Ai là Tần Lập?

Thiếu niên thanh tú cau mày, nhìn Vương tộc Tam Địa thành một mảnh hỗn độn phía dưới, nhàn nhạt nói. Trong tiếng nói non nớt lại mang theo một tia cảm giác không thể kháng cự.

Tần Lập vẫn không hề ra tay, từ hư không chậm rãi bước tới, nhìn thiếu niên thanh tú này, cùng người khổng lồ vai vác búa chiến, nhàn nhạt nói:

- Tạ chính là Tần Lập!

- Tiểu nghiệt súc, ngươi chính là Tần Lập? Là ngươi phá hủy Vương tộc Tam Địa ta?

Người khổng lồ kia tay nâng búa chiến to lớn. chỉ vào Tần Lập.

Tần Lập rất thẳng thắn gật đầu, hiện lên vẻ tươi cười chân thành:

- Đúng thế, là ta!

- Ngươi lại còn dám cười! Lão tử một búa chém chết ngươi!

Trên thân người khổng lồ kia, bỗng nhiên bộc phát ra một cỗ khí thế mãnh liệt, đánh vào hư không xung quanh tạo ra một mảnh hổn loạn.

Vù!

Búa chiến dài tới một trượng trực tiếp chém hư không thành một cái khe thật lớn, nháy mắt chém tới trước người Tần Lập.

Thiếu niên thanh tú hơi híp mắt, nhìn chằm chằm không nháy mắt. Hắn đối với đệ đệ thân thể to lớn như một pho tượng sắt thép này, rất có tự tin.

Một búa có thể bổ bầu trời ra như thế, trong cùng cấp bậc gần như không ai có thể cản được!

Thanh thế một búa này quả thật quá dọa người, làm cho hai bên đang chiến đấu trực tiếp ngừng lại, nhiệt huyết sôi trào nhìn một màn này.

- Lão tổ tông ra tay, Tần Lập chết chắc!

- Đúng, một búa của lão tổ tông ngay cả bầu trời cũng bị bổ ra, còn lo không đánh chết yêu nghiệt Tần Lập này hay sao?

- Hừ! Muốn hủy diệt Vương tộc Tam Địa ta, quả thật là mơ tưởng hảo huyền!

- Tần Lập, sau khi chết rồi thì đừng quên là lão tổ tông Vương tộc Tam Địa ta giết ngươi!

Một đám người Vương tộc Tam Địa may mắn không chết, mỗi người hăm hở bừng bừng. Loại cảm giác bị áp bách đến không thở nổi, rốt cuộc biến mất.

Hai người này, là lão tổ tông chân chính của Vương tộc Tam Địa!

Là cháu trai ruột của Thông Thiên Đại Đế năm xưa!

Giết một Tần Lập, quả thật nhẹ nhàng như không. Nhưng ngay sau đó, một màn làm cho tất cả thành viên Vương tộc Tam Địa trợn mắt há mồm xảy ra.

Tần Lập mỉm cười, vươn ra hai ngón tay…

Thiếu niên thanh tú kia ánh mắt chợt co rụt, một thân áo bào không gió mà bay, trong nháy mắt này phát ra một tiếng gào to trong trẻo:

- Đệ đệ, cẩn thận!

Trên mặt người khổng lồ kia hiện lên một tia cười hung ác, thấy Tần Lập lại dám coi thường mình như thế, cứ vậy chìa ra hai ngón tay đón đỡ một búa của mình, dù là đối mặt với Thông Thiên Đại Đế thúc thúc của hắn, ngài ấy cũng chưa chắc có lòng tin này!

-Chết đi!

Người khổng lồ này rống giận một tiếng, vừa lúc trùng hợp với tiếng hô của thiếu niên thanh tú kia!

Phốc!

Loại tràng diện một búa của ngươi khổng lồ này chém Tần Lập thành hai nữa, máu tươi tung lên, căn bản không xảy ra. Hai ngón tay của Tần Lập trực tiếp kẹp lấy chiếc búa chiến to lớn này, mặc cho ngươi khổng lồ này có một thần lực lượng chém trời phá đất, cũng không thể lay động một chút nào!

Tần Lập tay trái còn trống, xa xa chỉ một cái về phía trán người khổng lồ này. Một cỗ hỗn độn lực khủng bố, như sóng cuộn biển gầm dũng mãnh ập vào trong mi tâm người khổng lồ kia!

Lúc này người khổng lồ phát ra một tiếng hét thảm thiết, ngửa mặt ngã ra sau, từ hư không rơi thẳng xuống đất. Thân thể to lớn, trực tiếp đập xuống mặt đất, một tiếng nổ như đập thẳng vào trong lòng tất cả thành viên Vương tộc Tam Địa!

- Không! Đệ đệ! Tần Lập, ta muốn giết ngươi!

Thiếu niên thanh tú kia phát ra một tiếng rống giận thê lương, vốn giọng nói thiếu niên giờ đã biến mất không thấy, thay vào đó là một tiếng rít gào chấn nhiếp tâm thần!

Bộ mặt thiếu niên thanh tú này cũng dần thay đổi hình dạng, chân mày Tần Lập khẽ nhíu lại. Hắn từ trên người thiếu niên này, cảm giác được một cỗ khí tức cực kỳ khủng bố, đang chậm rãi hình thành.

- Ma Thần…. Chung Cực Biến!

Một tiếng rít gào hoàn toàn không giống tiếng người, phát ra từ cổ họng thiếu niên kia. Chỉ trong nháy mắt ngắn ngủi, vốn là một thiếu niên thanh tú, lại biến thành một ác ma vóc dáng không tính là cao to, nhưng bộ dạng vô cùng dữ tợn!

Từng đạo khí đen toát ra từ trên người thiếu niên này, dần dần bao phủ thân thể hắn. Trên bầu trời nháy mắt sinh ra mây đen cuôn cuộn, đen kịt như mực, từ bốn phương tám hướng tụ tập về phía bên này.

Tiếng rít gào truyền ra từ trong đám mây đen:

- Ta lại nhìn nhầm, không ngờ tới người thanh niên như ngươ lại có thực lực mạnh mẽ như thế. Chẳng qua, dù cho ngươi có là cảnh giới Đế vương thất trọng, trước mặt Ma Thần Chung Cực Biến này, cũng sẽ yếu đuối không chịu nổi một kích!

Nói rồi, đoàn khí đen kia trực tiếp đánh tới Tần Lập!

Thần sắc Tần Lập trở nên vô cùng nghiêm nghị, vốn tuy rằng thiếu niên thanh tú này cho hắn một cảm giác rất nguy hiểm, nhưng Tần Lập cũng không để ý quá mức. Dù sao, thì chênh lệch giữa hai bên vẫn còn rất lớn.

Mà khi thiếu niên thanh tú này thi triển ra Ma Thần Chung Cực Biến, trong nháy mắt Tần Lập mãnh liệt cảm giác được, đối phương lại đang thiêu đốt sinh mệnh lực của mình, để thực lực trong thời gian ngắn hoàn thành bước tăng vọt!

Cảnh giới Đế vương… thất trọng!

Đúng thế, đây là Ma Thần Chung Cực Biến, lại có thể mang tới hiệu quả nghịch thiên như vậy. Các nàng Thượng Quan Thi Vũ đứng nhìn ở xa xa, cảm nhận được cỗ áp lực kinh thiên từ trong đám mây đen, sắc mặt mỗi người đều có chút thay đổi.

Người Vương tộc Tam Địa vừa bị hung hăng đả kích, bây giờ tuy rằng đều vô cùng mong chờ lão tổ tông có thể chém giết Tần Lập, nhưng không có một người dám nói gì, chỉ là vẻ mặt khẩn trương ngước nhìn.

Lâm Bình Nghĩa chân đạp giữa hư không, đứng ở nơi đó, trong lòng không ngừng cầu khẩn lão tổ tông nhất định phải giết chết Tần Lập. Nếu không, vậy thì Vương tộc Tam Địa thật sự sẽ bị diệt sạch rồi!

Bùm!

Một tiếng nổ lớn, thiếu niên thanh tú hóa thân Ma Thần đánh ra một kích thử sức, đánh lên một đạo kiếm khí của Tần Lập, trong không khí phát ra một tiếng nổ lớn.

Hai bên thử hư thực một chút, cũng không thử tiếp, trực tiếp chiến đấu với nhau!

Thi triển Ma Thần Chung Cực Biến, chính là trả giá bằng thiêu đốt sinh mệnh lực. Nếu như ở thời khắc cuối cùng thiêu đốt hết sinh mệnh lực, vẫn không thể giải quyết được đối thủ, vậy chờ đợi thiếu niên thanh tú này sẽ là tử vong!

Cho nên, thiếu niên thanh tú này hận không thể một kích đã chém giết Tần Lập, vừa xông lên là các sát chiêu mãnh liệt.

Bất luận công xa hay đánh gần, thiếu niên thanh tú này đều cực kỳ am hiểu.

Đã nhiều năm qua, Tần Lập mới lần đầu gặp được một đối thủ mà bất luận chiến Kỳ hay nắm giữ nguyên tố, cùng với thực lực cá nhân đều mạnh mẽ như thế.

Hai người đánh nhau liền cả một ngày, từ hoàng hôn đánh tới mặt trời lặn, từ đêm tối đánh tới bình minh. Mấy ngàn hiệp, đánh tới mảnh bầu trời này vỡ thành mảnh nhỏ, vẫn chưa thể phân thắng bại.

Tần Lập thi triển ra toàn bộ tám kiếm đầu Duy Ngã Cửu Kiếm. Sơn hà Vạn Lý mỹ lệ to lớn thậm chí trực tiếp trấn áp mảnh khu vực Vương tộc Tam Địa đang ở thành một mảnh đất bằng!

Nhưng đối với thiếu niên thanh tú, lão tổ Vương tộc Tam Địa này, lại không hề có chút thương hại gì!

Đây tuyệt đối là một tuyệt thế cường giả! Không biết Thông Thiên Đại Đế so sánh với hắn, ai mạnh ai yếu? Tần Lập không nhịn được âm thầm kinh hãi, nếu không có Tiên Hậu truyền công, chính mình trực tiếp xông vào Vương tộc Tam Địa, chống lại thiếu niên thanh tú này, tuyệt đối không phải là đối thủ của hắn!

Tiên Hậu, có phải là nàng đã sớm dự liệu được cục điện hôm nay?

Nào không biết, thiếu niên thanh tú đối diện càng kinh ngạc hơn Tần Lập vô số lần!

Theo hắn thấy, Tần Lập này còn trẻ tuổi, dù là có thể tu luyện đến cảnh giới Đế vương thất trọng, còn lợi hại gấp nhiều lần Ô Trường Thiên lão tổ tông gia tộc Thần Vương năm xưa, cũng không thể nào là đối thủ của mình đã thi triển Ma Thần Chung Cực Biến được!

Tần Lập cũng đem Tử Khí Quyết vận hành tới cực hạn, một thần tiên Thiên Tử Khí gần như bao trùm toàn thân Tần Lập, mỗi một chiêu thức, luôn có tử khí nương theo!

Khi phía Đông nháy mắt hiện lên một tia sáng trắng. Tần Lập đột nhiên phát ra một tiếng quát lớn, điên cuồng vận chuyên Tử Khí Quyết trong cơ thể, câu động thiên đạo vô thượng. Toàn bộ chân trời phương Đông, đột nhiên tử khí bắt đầu sôi trào như thủy triều, khí thế hùng hồn đến mức làm cho mọi người trực tiếp ngây ngốc tại chỗ!

Đoàn tử khí như thủy triều phía chân trời xạ đột nhiên hình thành một sợi chỉ mảnh màu tím, như cầu vồng xuyên trời, xuyên qua hư không vô tận, trực tiếp bắn về phía Tần Lập!

Tần Lập tiện tay bắt lấy giữa hư không, hình thành một thanh kiếm khổng lồ màu tím, trực tiếp chém xuống trung tâm đoàn khí đen kia!

- Ma Thần Chung Cực Biến, quả nhiên uy lực mạnh mẽ. Chẳng qua ta muốn chém ngươi, ai có thể ngăn cản?

Tiếng nói đạm mạc của Tần Lập nương theo một kiếm không gì địch nổi này, trực tiếp chấn nát đoàn khí đen kia tan thành mảnh nhỏ.

Hiện ra thiếu niên thanh tú hóa thành Ma Thần bên trong, vị lão tổ tông Vương tộc Tam Địa này bề ngoài như bình yên không sao đứng ở đó, đôi mắt nhìn chằm chằm Tần Lập.

- Lão tổ tông!

- Lão tổ tông sao thế?

- Lão tổ tông, nhanh giết hắn đi!

Một đám thành viên Vương tộc Tam Địa trái tim như dồn lên cổ họng, dưới mặt đất điên cuồng hô to.

Lâm Bình Nghĩa bản năng cảm giác toàn thân phát lạnh, đồng thời có một cỗ cảm giác sợ hãi khủng khiếp ập tới hắn.

- Không thể nào, lão tổ tông sẽ không thể nào có chuyện được…

Lâm Bình Nghĩa lẩm bẩm tự nói.

Trong hư không, diện mạo Ma Thần dần dần rút lui, hiện ra bộ dáng nguyên bản của thiếu niên thanh tú kia. Một đường tơ hồng mảnh đến không thể mảnh hơn nữa, từ trán thiếu niên thanh tú, kéo tới mũi, mãi cho tới bên dưới, chậm rãi, chậm rãi tràn ra màu đỏ tươi, máu!

-o0o-

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

——oo0oo——

882. Chương 891: Lâm Thông Thiên, Đi Ra Đánh Một Trận!

Không một tiếng động từ một chia thành hai, máu tươi đỏ chói đâm vào mắt những người bên dưới, máu tanh nồng đậm tràn ngập bầu trời.

Lâm Bình Nghĩa hai mắt tối sầm, thiếu chút nữa ngất xỉu: Vương tộc Tam Địa, xong rồi!

Vương tộc Tứ Địa, Ngũ Địa, theo sau bị diệt!

Máu chảy thành sông!

Người ứng vận trả thù, tới quá nhanh, quá hung tàn, thật là đáng sợ!

Một Thánh địa, rộng lớn đến mức làm cho người ta không thể tưởng tượng. Vương tộc Tứ Địa, Ngũ Địa có được tin tức từ sớm, dù cố phân tán rất nhiều con cháu Vương tộc đi ra, bảo lưu cho Vương tộc một tia huyết mạch.

Nhưng không thể tránh khỏi, tượng trưng cho Vương tộc…. Vương thành của bọn họ, tất cả đều bị phá hủy, trở thành một mảnh vách nát tường xiêu!

Toàn cỏi Thần Vực, một mảnh xôn xao!

Có ủng hộ Tần Lập, cũng có rất nhiều tiếng nói phản đối.

Lý do phản đối, tự nhiên là nói Tần Lập ra tay quá mức tàn nhẫn, Nơi đi qua máu chảy thành sông, quả thật không để lại một chút đường sống!

Đối với chuyện này, Tần Lập chỉ cười nhạt: Ngươi không tới trêu chọc ta, ta làm sao có thể tới tìm ngươi chứ?

Vương tộc ba Thánh địa Lục Thất Bát, hôm nay chuyện may mắn nhất, không phải gia tộc lại xuất hiện một thiên tài lợi hại cỡ nào, mà là năm mươi năm trước, bọn họ không giống như các Thánh địa khác, tham dự hành động diệt sát môn phái Viêm Hoàng, diệt sát người ứng vận!

Tần Lập căn bản không bước lên ba Thánh địa Lục Thất Bát, trực tiếp đi qua truyền tống trận đến Cửu Địa!

Sau năm mươi năm, một lần nữa bước lên trên mặt đất mênh mông nơi Cửu Địa, nhìn phương xa vô tận nơi ngọn núi có Cửu Long bao bọc, trong lòng Tần Lập cảm khái vạn ngàn: Lâm Thông Thiên, ta tới tìm ngươi đây!

Đột nhiên Tần Lập cảm giác tinh thần có chút hoảng hốt.

Ở trong đầu, trực tiếp hiện ra một bộ hình ảnh, một người thân áo xanh, nhưng khuôn mặt mơ hồ, làm cho người ta không nhìn rõ được tướng mạo, nhàn nhạt nhìn Tần Lập hỏi:

- Người thanh niên, thủ đoạn của cậu có chút quá ác liệt đấy!

Tần Lập bất chợt cả kinh, người này dường như hết sức tương tự với người áo xanh mà mình đã từng thấy ở màn ảnh siêu cổ từ trên cánh cửa Thần Miếu năm xưa.

Nhưng tiếp đó, trong lòng Tần Lập tràn lên khó chịu, thủ đoạn ta quá ác liệt?

Dùng thần niệm hồi đáp:

- Lẽ nào chỉ cho phép người khác ức hiếp ta, đè ép ta, trấn trụ ta, nhục nhã ta, muốn luyện hóa ta, muốn tiêu diệt cả nhà ta… Ta cũng chỉ có thể chịu, không thể phản kích?

- Ha ha ha ha!

Người áo xanh phát ra những tiếng cười sang sảng, dường như rất thỏa mãn Tần Lập trả lời:

- Không tệ không tệ, không hổ là truyền nhân của ta! Cũng như thế giới này năm đó, một đám thú loại, suốt ngày đòi đánh đòi giết, ức hiếp Nhân tộc đến mức không thể ngẩng đầu được. Ta chỉ là ngẫu nhiên đi qua nơi này, lại bị một đám cầm thú ngăn cản, muốn ăn ta luyện hoá. Kết quả, thế giới này bị ta đánh tan thành từng mảnh! Ngày đó ta lưu lại một tia thần thức, một phần truyền thừa. Nhiều năm trôi qua, ta rốt cuộc đợi được ngươi, hiện tại thế giới này đã trở thành thiên hạ của Nhân tộc rồi chứ? Người thanh niên, cậu đã có thể cảm ứng được một tia thần thức này của ta vậy đã nói cậu đã thắng cấp đến cảnh giới Đế vương! Ta có một nhiệm vụ giao cho cậu hoàn thành, đem thế giới này tái hợp lại thành một chỗ đi! Coi như nợ cha con trả, ta cũng có thể tính là sư phụ của cậu, năm đó ta hủy đi thế giới này, hôm nay cậu lại xây dựng một lần nữa là được!

Tần Lập ngây ngốc như tượng gổ, nhìn người áo xanh tướng mạo mơ hồ trong đầu mình, khóe miệng kịch liệt co quắp, bị lời người áo xanh này nói làm nghẹn thiếu chút không thở được.

- Hợp lại thế giới một lần nữa? Ngài chính là nói Giới Thượng Giới Hạ, Vực Ngoại Vực Nội, đem những bộ phận thế giới ở các tinh vực khác nhau, một lần nữa hợp thành một thế giới? ….

Tần Lập rất muốn kéo cổ áo người áo xanh này nói cho hắn: Đây là chuyện mà người có thể làm được hay sao? Ngươi coi ai cũng giống như ngươi? Lão tử mặc kệ, ngươi thích tìm ai thì tìm.

Đáng tiếc, chính là đối mặt với tôn đại thần này, Tần Lập thật không kéo lên nổi dũng khí kia.

Người mà có thể đánh một thế giới siêu cổ khổng lồ vỡ thành mảnh nhỏ, đem thần thú siêu cổ có thể một vuốt đạp chết Bất Tử Chân Thần nói thành một đám cầm thú, tùy tâm sở dục, giết một đám thu một đám, không phải cảnh giới như hắn bây giờ có thể giải thích được.

- Chuyện này có lẽ có chút khó, chẳng qua cũng tạm được, chỉ là Vực Nội xem chừng có một chút thế lực, có lẽ sẽ ngăn cản ngươi. Chẳng qua, ai dám ngăn cản ngươi cứ giết hắn là được! Tới đây, ta lại truyền thừa cho ngươi chút đồ vật, bằng không thì không chừng trong lòng ngươi đang mắng ta…

Người áo xanh này, nói cho chính xác, hắn là tôn đại thần áo xanh ở thời đại siêu cổ mỉm cười, ở ngay trong đầu Tần Lập, vươn tay, chỉ lên mi tâm Tần Lập một cái.

Tần Lập cảm giác trong đầu mình đột nhiên nhiều thêm vô số thứ gì đó, rất nhiều loại áo nghĩa thiên đạo khó có thể hiểu rõ, trong nháy mắt này liền hoàn toàn lĩnh ngộ!

Hơn nữa, Tần Lập bỗng nhiên phát hiện, chiến Kỳ Cửu Thiên Thập Địa Duy Ngã Độc Tôn mà mình nắm giữ trước kia, chẳng qua chỉ là một chút bề ngoài mà thôi!

Chiến Kỳ Duy Ngã Độc Tôn chân chính, mạnh đến mức hắn không thể tưởng tượng!

Như là nói Duy Ngã Cửu Kiếm chân chính, tùy tiện một kiếm cũng có oai lực diệt thế!

Còn có Tử Khí Quyết, hấp thu năng lượng tinh thuần nhất trong thiên địa - Tiên Thiên Tử Khí, trước kia đều là trực tiếp đem tồn trữ Tiên Thiên Tử Khí trong đan điền, mà nay lại là trực tiếp đem Tiên Thiên Tử Khí phân giải chuyển hóa thành ngũ hành lực!

Tiểu thế giới ở mi tâm Tần Lập, trong nháy mắt cũng trở nên vững chắc hơn. Lúc tiểu thế giới chậm rãi vận chuyển có thể cung cấp năng lượng duy trì khổng lồ cho Tần Lập.

Thanh Ẩm Huyết Bàn Long Kiếm trong nhẫn trữ vật Tần Lập, phát ra một tiếng long ngâm cao vút rõ to, trực tiếp bay ra ngoài nhẫn, hóa thành một con Chân Long đỏ đậm!

Uốn lượn vờn quanh, long uy xông thẳng Cửu Tiêu!

Lúc bay trở về tay Tần Lập, đã hoàn toàn thay đổi hình dạng. Ẩm Huyết Kiếm hôm nay, dữ tợn sắc bén, mang theo một cổ khí tức không ai sánh kịp, thân kiếm một mảnh đỏ đậm, tản ra sát khí khủng bố!

Giống như tùy tiện một tia sát khí, cũng có thể dồn người ta vào chỗ chết!

Các nàng Thượng Quan Thi Vũ trong nháy mắt này, tất cả đều tránh ra thật xa, dù cảnh giới Đế vương cũng căn bản không thể thừa nhận được áp lực do Ẩm Huyết Kiếm gây ra lên bọn họ.

- Trời ạ, phu quân làm sao vậy?

Triệu Thiên Thiên tràn ngập lo lắng nhìn Tần Lập.

Cơ Ngữ Yên nhìn Tần Lập, khẽ giọng nói:

- Có thể tu vi phu quân, lại có tăng lên!

- Cái gì? Phu quân đã cảnh giới Đế vương thất trọng rồi, lại tăng lên… Trời ạ!

Diệp Tử Kỳ hai mắt mở to, có chút khó tin nhìn Tần Lập.

- Tiểu tử trẻ tuổi kia, lúc này cảm giác thế nào? Mạnh hơn rất nhiều lần so với trước kia chứ? Cường giả chân chính, bất luận hắn ở trên cảnh giới nào, sức chiến đấu của hắn đều phái là cực mạnh!

Người áo xanh giọng nói càng cao lên, hiên ngang nói:

- Sức chiến đấu, chỉ có chiến đấu mới có thể tăng lên nhanh hơn! Cuối cùng, ta cho ngươi một đồ vật, ở chỗ Vực Nội quả thật có một tồn tại rất mạnh rất mạnh, thời gian tồn tại của bọn họ càng lâu hơn cả ngươi tưởng tượng! Nếu như ngươi muốn để cho thế giới này hợp lại lần nữa, hình thành một thế giới khổng lồ, vậy thì nhất định phái chiến thắng bọn họ!

Người áo xanh nói xong, nhấc tay lên, ném một chiếc tháp nhỏ màu đen, chỉ cao ba tấc về phía Tần Lập:

- Đây, chính là Thần Miếu mà cậu từng thấy! Hỏa Long Kiếm, chính là thanh kiếm trong tay cậu, dùng Hằng Kim vũ trụ luyện hóa thành. Chiếc tháp này, cũng là một bảo vật, là dùng Thương Khung Hắc Kim luyện hóa thành, trọng lượng chiếc tháp này ngang với một tiểu thế giới. Ha ha, coi như là một món vũ khí đỉnh cấp đi!

- Ngài… vì sao muốn ta làm những điều này? Thế giới này hình thành một đại thế giới lần nữa, có ích lợi gì? Như bây giờ đây không phải không tốt sao?

Tần Lập tiếp nhận chiếc tháp nhỏ chỉ cỡ ba tấc này, thu vào giữa tinh thần thức hải, ở bên trong tinh thần thức hải, ngoại trừ tiểu thế giới, hiện giờ lại thêm một tòa bảo tháp.

- Bởi vì, cậu là người thừa kế của ta, càng là bởi, chúng ta… đều đến từ cùng một nơi!

Người áo xanh trầm mặc một hồi, mới yếu ớt nói:

- Đương nhiên, cậu có thể không cách nào giải thích lời ta nói, bởi vì thế giới cậu biết chỉ có mấy ngàn năm văn minh mà thôi. Nhưng trên thực tế, ta là một người của nền văn minh mấy tỷ năm trước, về phần nói để cho thế giới này khôi phục hình dạng quá khứ lần nữa, đó là bởi vì chỉ có thể thống nhất lần nữa, tương lai Nhân tộc mới có thể đi xa hơn!

Tần Lập không nhịn được hít một hơi lạnh, loại chuyện này thật là không thể tin nổi. Chẳng qua Tần Lập vẫn gật đầu, biểu thị đã hiểu, nhưng không nhịn được hỏi:

- Vậy ta còn có cơ hội trở lại thế giới kia không?

Người áo xanh khẽ thở dài, không trả lời, thân hình dần dần nhạt đi, nói vài câu như nói mở khắc vào nội tâm Tần Lập: Vũ trụ mênh mông, nơi nào là cố hương? Hằng hà sa số, đã không thấy đường về!

Trong lòng Tần Lập ít nhiều có chút buồn bã, mạnh như đại thần áo xanh này cũng không thể tìm được đường về nhà, chính mình, làm sao có thể tìm được chứ?

Nghĩ vậy, bỗng nhiên Tần Lập cười tự giễu. Chính mình vốn là một cô nhi, dù là thời gian ở thế giới này cũng giống như cái thế giới kia, thì sao chứ? Dù trở lại, thế sự xoay vần, lão đạo sĩ cũng không thể nào sống đến hai trăm tuổi, vậy thật là trở thành yêu nghiệt rồi. Đã như vậy, mình ở thế giới kia đã sớm không còn có chuyện gì lưu luyến nữa. Trở lại, vậy thì thế nào chứ?

Tần Lập từ từ mở mắt ra, đập vào mắt trước tiên là Hô Diên Kiêu Dương, hắn chỉ nhìn thoáng qua, liền hú lên một tiếng quái dị, thân hình chạy ra xa mấy chục dặm như một tia chớp!

Ngọc Châu liếc nhìn, cảm giác cỏi lòng nháy mắt run lên, cũng vội vàng lui ra sau, cách xa mấy chục dặm mới thở ra một hơi, quả thật là quá đáng sợ.

Trong đôi mắt Tần Lập, phảng phất như ẩn chứa tinh không vũ trụ vô tận, loại thâm thúy này, lực lượng Thần bí kia làm cho người ta run rẩy!

Cũng may Tần Lập hồi thần lại, lập tức thu liễm loại khí tức này. Nắm chặt Ẩm Huyết Kiếm trong tay, tay trái chợt xuất hiện một chiếc tháp nhỏ cao ba tấc đen như mực, nhìn không có gì đặc biệt. Khóe miệng Tần Lập nổi lên một tia ý cười nhàn nhạt, xông lên trời cao Cửu Địa, lớn tiếng quát:

- Lâm Thông Thiên, đi ra đánh một trận!

Tiếng quát của Tần Lập nháy mắt truyền khắp Cửu Địa, tất cả cường giả trốn ở Cửu Địa, toàn bộ cùng lúc mở mắt, hoảng sợ nhìn bầu trời trên đầu.

Trong lòng thầm nghĩ ai có lá gan lớn như vậy? Lại dám to gan tới Cửu Địa, khiêu chiến Thông Thiên Đại Đế?

- Phu quân chàng trở nên mạnh hơn!

Ngọc Châu đã định ra danh phận, nhưng còn chưa thật là phu thê, nhìn Tần Lập oai hùng bừng bừng trên bầu trời, thì thào nói.

- Tiểu bối phương nào cuồng vọng như thế, dám tới Cửu Địa dương oai?

Một tiếng quát lạnh truyền đến từ nơi cực kỳ xa xa, bay vào trong tai mỗi người…

-o0o-

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

——oo0oo——

883. Chương 892: Chiến Thông Thiên Đại Đế!

Khóe miệng Hô Diên Kiêu Dương khẽ nhếch lên:

- Cái tên tới đây thật là không biết sống chết, lẽ nào hắn lại không nghe ra tiếng nói của công tử vừa nảy là truyền khắp Cửu Địa hay sao?

Hạ Văn Vũ xoạt một cái mở ra chiếc quạt xếp, mỉm cười ưu nhã nói:

- Người không biết sống chết, lúc nào cũng sẽ không thiếu. Bọn họ cứ luôn cho rằng mình là người cực mạnh trên đời này, trên thực tế chẳng qua là tự ngồi đáy giếng mà thôi.

Mạc Bắc vác lang nha bổng, vẻ mặt sùng bái nhìn Tần Lập trên bầu trời, lẩm bẩm nói:

- Vốn cứ tưởng đến cảnh giới Đế vương, rốt cuộc có thể vượt qua công tử rồi. Hiện giờ xem ra. Khoảng cách này càng lúc càng lớn!

Lúc này, chân trời xa xa xuất hiện một cái bóng đen, một đoàn hào quang sáng trắng phát ra từ trên người bóng đen kia, xò xuyên qua cả hư không, như một đạo cầu vồng trực tiếp bắn về phía Tần Lập!

- Tiểu bối, cho ngươi thử sự lợi hại Cửu Địa ta!

Tiếng quát kia truyền ra, đạo cầu vồng này đã tới trước người Tần Lập!

Ngọc Châu hừ lạnh một tiếng, lăng không bay lên, hư không ấn một chưởng về phía đoàn cầu vồng này. Một cổ lực lượng hùng hồn ầm ầm tuôn ra.

Ầm ầm!

Một tiếng nổ lớn, chấn đến nỗi vòm trời run lên.

Hai cỗ lực lượng mạnh mẽ đánh lên nhau, sinh ra lực lượng càng lớn hơn, đánh ra bốn phương tám hướng xung quanh, trực tiếp làm cho mảnh không gian này bị đánh lung lay suy sụp, gần như muốn sụp xuống!

Người kia kinh hô một tiếng, tiếp đó cười lạnh:

- Tiêu bối, ngươi quả nhiên là đồ tặc tử không có gan, lại để một hạng nữ lưu đứng ở phía trước!

Ngọc Châu cười lạnh một tiếng:

- Bớt mạnh miệng đi, trước tiên đánh qua hạng nữ lưu ta rồi nói!

Nói rồi, liền thấy Ngọc Châu vươn tay bắt giữ hư không, trong trẻo quát một tiếng:

- Trích Tinh Thủ!

Một ngôi sao khổng lồ, chừng hơn một ngàn thước lại đột nhiên xuất hiện từ hư không, trực tiếp đập về phía người kia.

- A? Là Trích Tinh Thủ gia tộc Thần Vương? Ngươi, ngươi là ai?

Người vừa tới kinh hãi hỏi, đồng thời thân hình vội vàng lui ra sau.

- Ngươi không xứng biết!

Ngọc Châu đứng trên Cửu Địa, một cỗ cảm tình bi phẫn chưa từng có tự nhiên sinh ra, đặc biệt là bị người ta nhận ra chiêu thức sử dụng chính là bí mật bất truyền gia tộc Thần Vương, lửa giận trong lòng ngọc Châu càng mạnh.

Trước mắt nàng giống như xuất hiện tràng cảnh gia tộc Thần Vương khi xưa, bị Thông Thiên Đại Đế trong đêm tàn sát không còn.

- Tặc tử, tới đây nạp mạng!

Ngôi sao khổng lồ tản ra áp lực khủng bố, liên tiếp không ngừng trấn áp về phía người kia!

Người kia sau khi chạy ra xa trăm dặm, rốt cuộc bị ngôi sao to lớn trấn trên đầu, thân thể trực tiếp nổ tung, lực lượng khủng bố cũng nổ nát bấy cả ngôi sao trấn áp hắn.

Ngọc Châu mặt ngọc hàn sương, lạnh lùng nhìn người kia bị nổ tới hồn phi phách tán, cắn răng nói:

- Tiện nghi cho ngươi!

Mấy người Phong Tử Ngạc đều câm như hến, vị thê tử này của công tử thật là đáng sợ, trấn người ta tới hồn phi phách tán lại còn nói là tiện nghi cho ngươi ta. Vậy thì không tiện nghi, sẽ là như thế nào?

Tần Lập lăng không đi đến cạnh Ngọc Châu vỗ vỗ vai nàng, không nói nhiều.

Gia tộc bị diệt, dù cho trải qua vô số năm, đó cũng là huyết hải thâm thù, Tần Lập có thể hiểu được Ngọc Châu phẩn nộ. Hận nước thù nhà, không có gì làm cho người ta không cách nào tiêu tan được như nó.

Đặc biệt, Cửu Địa này năm xưa là lãnh thổ gia tộc Thần Vương. Gia tộc Thần Vương ở thời kỳ cực thịnh, toàn cỏi Thần Vực không có ai dám xúc phạm đối đầu!

Mà nay, còn lại chỉ là hồi ức ngày xưa, gia tộc Thần Vương hùng mạnh một thời từ lâu đã tan thành mây khói. Cho tới hôm nay, còn sót lại chỉ sợ là hoài niệm.

Tâm tình Ngọc Châu dần dần bình phục lại, chiếc cổ ngọc khẽ tựa trên vai Tần Lập, giọng lành lạnh nhưng mang theo vài phần nhu nhược nói:

- Chúng ta thật sự có thể đánh bại Thông Thiên Đại Đế, báo thù cho tổ tiên chứ?

Tần Lập gật đầu kiên định:

- Nhất định làm được!

- Tần Lập tiểu nhi, ngươi khinh người quá đáng!

Một tiếng nói kéo dài, phảng phất như truyền đến từ bên kia thế giới, làm cho ngươi nghe có một cảm giác không chân thật.

- Lâm Thông Thiên, muốn chiến liền chiến, giữa ngươi và ta sớm muộn gì cũng có một trận chiến này, cần gì nhiều lời vô ích?

Tần Lập nhàn nhạt đứng giữa hư không, đồng thời trong lòng âm thầm cảnh giác: Thông Thiên Đại Đế, quả nhiên bất phàm!

Tần Lập thậm chí mơ hồ có một cảm giác. Thông Thiên Đại Đế có thể còn mạnh mẽ hơn cả trong truyền thuyết! Nếu không phải ngay khoảng khắc mình bước lên Cửu Địa, nhận được người áo xanh chỉ điểm cùng truyền thừa, sợ rằng dù là cảnh giới tăng lên Đế vương thất trọng, cũng không phải là đối thủ của Thông Thiên Đại Đế!

- Đúng vậy, giữa chúng ta sớm muộn gì cũng phải đánh một trận!

Tiếng nói như truyền từ dị vực kia đột nhiên xuất hiện trước mặt Tần Lập, một bóng người chậm rãi xuất hiện trước mặt Tần Lập.

Người này thân hình cao lớn, mày kiếm mắt hổ, đầu đội tử kim quan, mặc mãng bào màu đen, sắc mặt bình tĩnh, nhưng lại có một loại uy áp như sấm sét!

Người này, chính là Lâm Thông Thiên? Hắn, lẽ nào chính là Thông Thiên Đại Đế trong truyền thuyết?

Đoàn người Thượng Quan Thi Vũ rốt cuộc gặp được chúa tể nơi Thần Vực Thông Thiên Đại Đế nghe tiếng đã lâu, sắc mặt mỗi người đều hiện lên vẻ nghiêm trọng.

Lúc này, có rất đông người từ bốn phương tám hướng Cửu Địa chạy tới đây, trong đó có người theo Thông Thiên Đại Đế, có rất nhiều người là nghe tiếng Tần Lập tuyên chiến truyền khắp Cửu Địa, chạy tới nơi này.

- Người thanh niên, chính là Tần Lập?

- Hẳn là phải, người này lúc năm mươi năm trước bị Đại Đế áp lực, bị ép trở về Giới Hạ. Không ngờ rằng năm mươi năm sau, lại trở về lần nữa, Hơn nữa… một thân thực lực này, lão phu đã nhìn không thấu!

Một vị tiền bối danh túc Cửu Địa sắc mặt trâm trọng nói.

- Phong chưởng môn cần gì phải nâng cao khí thế người khác tự diệt uy phong mình, tiểu nghiệt súc Tần Lập này dù là có lợi hại hơn tuổi tác của hắn cũng bày rõ ràng ở đó. Không đến trăm tuổi, ngay cả Bất Tử Chân Thần lão tổ gia tộc Thần Vương khi xưa, ở tuổi này cũng không mạnh như vậy được?

Có người bất mãn tiền bối danh túc Cửu Địa, lên tiếng phản bác.

- Chỉ bằng việc hắn đám khiêu chiến Thông Thiên Đại Đế, ta đã cho rằng người thanh niên rất mạnh mẽ!

Một vị hoá thạch sống đã rất nhiều năm không xuất hiện ở Cửu Địa, ánh mắt nhìn chằm chằm Tần Lập, chậm rãi nói.

- Hừ! Có gì đặc biệt hơn người, không phải ỷ vào vận số tốt, nhận được gia tộc Thần Vương truyền thừa hay sao? Nếu như ta có được, tin rằng sẽ còn lợi hại hơn cả hắn!

Có cường giả trẻ tuổi Cửu Địa không phục.

- Một đám nữ tử bên cạnh Tần Lập, thật là mỗi người quốc sắc thiên hương mà. Nếu có thể lấy về làm cơ thiếp, cũng thật không tệ!

- Hắc! Lão huynh cùng ta đúng là không mưu mà hợp!

- Chuyện có gì khó. Tần Lập không biết tự lượng sức mình, cho rằng người ứng vận là rất giỏi. Xem hôm nay Đại Đế chém hắn, đến lúc đó đám nữ nhân kia liền thành vật vô chủ, đến lúc đó… Hắc hắc hắc.

Đám người Cửu Địa hư không hoành độ đến từ các nơi, tụ lại bàn tán xôn xao.

- Một đám rác rưởi!

Xà Xà dung nhan phủ đầy sương lạnh, lạnh lùng nói.

- Nữ nhân kia, ngươi mắng ai là rác rưởi?

Trong đám người có người bất mãn.

Ánh mắt Xà Xà chuyển hướng tới người này, hai mắt khoảng khắc bắn ra hai đạo thần quang, người kia vừa trốn trong đám người, cái đầu trực tiếp nát bấy, ngay cả tiếng hét thảm cũng không kịp phát ra.

Lập tức liền chấn nhiếp mọi người tại chỗ, có một số người miệng mấp máy, lại không dám phát ra bất cứ âm thanh gì. Không ai ngờ tới, nữ nhân bên cạnh Tần Lập lại cũng có được thực lực như vậy.

- Còn ai dám nói xằng nói bậy, đó chính là kết cục!

Tiếng nói lạnh băng của Xà Xà truyền khắp toàn trường.

Hai người Thông Thiên Đại Đế cùng Tần Lập dường như không bị ảnh hưởng chút nào, ánh mắt hai người đều nhìn chằm chằm không chớp về phía đối phương.

Dần dần, những người vây xem cũng cảm giác được bầu không khí khẩn trương, tiếng thảo luận dần dần nhỏ lại. Nếu như Tần Lập này không mạnh mẽ như trong truyền thuyết, Thông Thiên Đại Đế thậm chí không thể nào xuất hiện ở nơi này, càng không thể có vẻ nghiêm túc như bây giờ!

Xem ra, những lời đồn đãi về Tần Lập trong thời gian gần đây, đều là sự thật!

Cái tên Tần Lập này, hiện giờ triệt để vang vọng toàn nơi Thần Vực, Cửu Thiên Thập Địa, nơi nơi đều đang nói về Tần Lập. Chỉ là rất nhiều người vẫn cứ không tin Tần Lập thật sự mạnh như thế, cho rằng đa số là bị người ta thổi phồng lên mà thôi.

Dù sao mỗi Thánh địa đều khổng lồ đến mức làm người ta không thể tưởng tượng, căn bản không có bao nhiêu người tin tưởng vào một người trẻ tuổi còn không đủ trăm tuổi bằng vào lực bản thân liên tục hủy diệt mấy Vương tộc Thánh địa.

Nếu như Vương tộc Thánh địa yếu đuối như vậy, sẽ căn bản không có khả năng xưng hùng một Thánh địa nhiều năm như vậy!

Nên biết rằng, tùy tiện một Thánh địa nào, cũng tương đương một đại lục khổng lồ đó!

Ẩn giấu bao nhiêu đại năng thực lực mạnh mẽ, không ai biết, làm sao có thể dễ dàng nói là bị một người trẻ tuổi diệt đi?

Mà hôm nay, người tận mắt thấy được Tần Lập, trong lòng đều âm thầm cân nhắc: lời đồn về Tần Lập, chỉ sợ không phải giả!

Người thanh niên này, quá biến thái, quá yêu nghiệt!

- Oong!

Thông Thiên Đại Đế đột nhiên chỉ một ngón tay, trong hư không phát ra tiếng vang oong nho nhỏ, một cỗ sát khí đáng sợ bắn thẳng về phía Tần Lập!

Ẩm Huyết Kiếm trong tay Tần Lập trực tiếp phát ra một tiếng long ngâm rõ to, một cỗ long uy phóng lên cao, hóa thành một đạo sát khí, đánh lên đạo sát khí mãnh liệt phóng ra từ Thông Thiên Đại Đế!

Phốc!

Một tiếng vang nhỏ, đạo sát khí Thông Thiên Đại Đế bắn ra lại bị sát khí Ẩm Huyết Kiếm phát ra trực tiếp cắn nuốt!

Thông Thiên Đại Đế sắc mặt không đổi, đây vốn cũng chỉ là hắn thử mà thôi, xem sức chiến đấu Tần Lập cuối cùng mạnh cỡ nào. Tiếp đó, thân thể Thông Thiên Đại Đế nháy mắt biến mất trong không khí, trong phạm vi mấy dặm giữa hai người đã hoàn toàn không có khí tức Thông Thiên Đại Đế!

Đồng thời, Tần Lập có một cảm giác, dường như khí tức trong phạm vi mấy dặm này đã hoàn toàn ngăn cách với bên ngoài!

Lĩnh vực!

Đây là lĩnh vực thuộc về võ giả cảnh giới Đế vương!

Ở bên trong lĩnh vực này, Thông Thiên Đại Đế chính là tồn tại như Thần!

Cũng không phải mỗi võ giả cảnh giới Đế vương đều sẽ có được lĩnh vực, mà Đế vương có được lĩnh vực không ai không phải hạng người hùng mạnh.

- Tần Lập tiểu nhi, hôm nay cho ngươi kiến thức cái gì mới là mạnh mẽ chân chính! Cũng để cho ngươi chết mà không tiếc!

Tiếng nói Thông Thiên Đại Đế truyền đến từ bốn phương tám hướng, giống như hoàn toàn dung hợp vào không khí, làm cho người ta không tìm được chỗ của hắn.

Thần thức, ở nơi này hoàn toàn mất đi tác dụng, căn bản không cách nào cảm ứng được Thông Thiên Đại Đế.

Khóe miệng Tần Lập nổi lên một tia ý cười lạnh băng:

- Mạnh mẽ chân chính ư? Ta dám khẳng định, Lâm Thông Thiên Người cũng chưa thấy qua!

Ẩm Huyết Kiếm, nhắm lên hư không, một kiếm đánh xuống!

Duy Ngã Cửu Kiếm, kiếm thứ nhất - Liệu Nguyên!

-o0o-

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

——oo0oo——

884. Chương 893: Vạn Cổ Sát Trận!

Thông Thiên Đại Đế vốn khóe miệng nhếch lên một tia cười lạnh, khinh thường, tuy rằng trong lòng giật mình Tần Lập có thể ở trong thời gian ngắn như thế đột phá đến cảnh giới Đế vương thất trọng, nhưng ông ta vẫn còn không chân chính để Tần Lập vào mắt.

Một con cá chạch nhỏ mà thôi, có thể nhấc lên bao nhiêu sóng gió?

Loại thiên tài trẻ tuổi này, lúc Thông Thiên Đại Đế còn trẻ đã chém giết rất nhiều!

Khi Tần Lập chém ra Duy Ngã Cửu Kiếm kiếm thứ nhất Liệu Nguyên, tia cười lạnh của Thông Thiên Đại Đế trực tiếp cứng lại trên mặt!

Làm sao có thể được?

Đây là bên trong lĩnh vực của ta, một kiếm của hắn tản ra sóng khí như dung nham nóng chảy, lại không thèm nhìn uy lực lĩnh vực Thông Thiên Đại Đế, trực tiếp chém về phía đầu Thông Thiên Đại Đế!

-Bộ Bộ Sinh Liên!

Thông Thiên Đại Đế quát lớn một tiếng, hư không đạp bước, mỗi một bước đều lưu lại một đóa hoa sen xán lạn giữa hư không. Những đóa hoa sen này, tản ra khí lạnh kinh người.

Đem sóng nhiệt tỏa ra từ Duy Ngã Cửu Kiếm kiếm thứ nhất Liệu Nguyên của Tần Lập, trừ khử trong vô hình.

Chỉ là sắc mặt Thông Thiên Đại Đế đã không còn trấn định thản nhiên như vừa rồi, một tia cười lạnh khinh thường cũng sớm biến mất trước mặt ông tạ thay vào đó là vô cùng ngưng trọng!

Lĩnh vực trói buộc, không hề có tác dụng với Tần Lập, Tần Lập này, là đại địch cả đời ông ta!

Thông Thiên Đại Đế nghĩ vậy, thân người bay vọt lên trời cao, quát lạnh:

- Đi lên trời đánh!

Tần Lập không chút suy nghĩ, theo sát phía sau vọt lên trên.

Cường giả Cửu Địa tới từ bốn phương tám hướng, vẻ mặt dại ra nhìn một màn này. Hiển nhiên, Thông Thiên Đại Đế gặp phải kình địch rồi, nếu không thì chỉ bằng vào thực lực Thông Thiên Đại Đế, tuyệt đối sẽ vừa ra tay liền trực tiếp trấn áp ngay!

Tới loại cảnh giới này, ai sẽ tỷ thí chiêu thức hoa lệ với ngươi? Đều là sử dụng chiêu thức cực mạnh, kết thúc chiến đấu trong thời gian ngắn nhất!

Võ giả Cửu Địa tràn tới ngày càng nhiều, bọn họ không dám bay lên trời cao, tận mắt xem một trận chiến kia. Ánh mắt những người này, đặt lên người các nàng Thượng Quan Thi Vũ.

Có người đề nghị:

- Đại Đế sẽ giết Tần Lập, chúng ta dứt khoát cũng giết sạch đám tùy tùng của Tần Lập là được!

- Đúng thế, giết đám nanh vuốt này, đến lúc đó tới Đại Đế lĩnh công!

- Những nữ nhân này rất xinh đẹp, đừng ác độc giết đi, để cho đầu các nàng còn sống, tái sinh ra thân thể, sau đó… Hắc hắc hắc hắc!

Các võ giả Cửu Địa đến sau, không có ý tốt nhìn các nàng Thượng Quan Thi Vũ, không kiêng nể bàn tán!

Những người tới trước, toàn bộ đều ngậm miệng thật chặt, không hề có một người nào lên tiếng!

Xà Xà cùng Bạch Trung Tuyết hai nàng vốn là tính tính không tốt, nghe loại lời này, hơn nữa tâm tình phiên não lo lắng cho Tần Lập, lập tức không nói một lời, trực tiếp nhảy vào giữa đoàn người này.

- Ai da, còn chủ động đưa tới cửa nữa!

- Ha ha ha! Còn có chuyện tốt này, tới đây, cô bé, để cho đại gia yêu thương ngươi!

- Tiểu mỹ nữ, tính tình không tốt cũng không sao, ta thích tính cách đó!

Một đám cường giả Cửu Địa đến sau cười rất đắc ý, hoàn toàn không để chúng nữ trong mắt.

Những người trước đó lĩnh giáo được Xà Xà lợi hại, có người khóe miệng cười lạnh, có người muốn lên tiếng nhắc nhỡ, còn có một số người dứt khoát quay mặt đi, không muốn nhìn một màn máu tanh sắp tới.

Ầm ầm ầm!

Xà Xà cùng Bạch Trung Tuyết liên thủ một kích, cảnh giới Đế vương nhất trọng trực tiếp đem những người vừa trêu chọc hứng khơi nhất đánh thành cặn bã!

Trên mặt đất, ngoại trừ một cái hố sâu khủng bố, không còn lưu lại cái gì!

Tê!

Mọi người đều hít một hơi lạnh, nhìn hai mỹ nữ Xà Xà cùng Bạch Trung Tuyết tuyệt sắc khuynh thành này giống như quái vật, trong ánh mắt tràn ngập không thể tin nổi.

- Còn có ai muốn chịu chết?

Bạch Trung Tuyết lạnh lùng nói.

Toàn trường lặng ngắt như tờ!

Mặc dù có rất nhiều người trong lòng khó chịu, nhưng quả thật đối mặt với hai nữ tử cảnh giới Đế vương, những cường giả xưng hùng Cửu Địa không biết bao nhiêu năm này mất đi dũng khí phản kháng!

Bởi vì một đám người này, không chỉ có hai nữ nhân đó, nhìn những người còn lại biểu tình nhẹ nhàng bâng quơ, rất nhiều người đang hoài nghi: đoàn người này, không thể nào toàn là cảnh giới Đế vương chứ?

Mẹ nó, thật là quá điên cuồng rồi!

Trên thực tế, kỳ thật đúng là vậy. Ngay cả Thông Thiên Đại Đế cũng không nghĩ ra được. Tiên Hậu sống từ siêu cổ đến nay, lại thật sự đưa ra tất cả nội tình, truyền thừa cho đoàn người trẻ tuổi này.

Phần lòng dạ này, phóng mắt khắp thiên hạ cũng không có mấy ngươi làm được!

Trên trời cao, Tần Lập cùng Thông Thiên Đại Đế hai người đối diện nhìn nhau.

Hai người không ai ra tay, mà yên lặng đứng đó.

- Quyết định của ta năm đó, là sai lầm, khi ta suy tính ra nguoei, hẳn nên để cho Hoan Nhi giết Người!

Thông Thiên Đại Đế có chút tiếc nuối nói.

- Lúc đó thì tên Lâm Hoan kia cũng không giết được ta! Trừ khi chính hắn cũng không muốn sống!

Tần Lập liếc nhìn Thông Thiên Đại Đế:

- Nhưng ngược lại chính ngươi, ta thật không hiểu. Ngươi thật sự cho rằng đi qua cổ trận nơi Thập Địa kia, là có thể phá Giới phi thăng hay sao?

Thông Thiên Đại Đế chân mày nhắn lại, cũng không phẫn nộ khinh thường như tưởng tượng, mà là rất nghiêm túc nói:

- Kỳ thật những năm gần đây, ta cũng đang hoài nghi vấn đề này. Ta một mực nghĩ, Bất Tử Chân thân năm đó, lão tổ Ô Trường Thiên cuối cùng là phá Giới phi thăng, hay là bị truyền tống trận Thập Địa đưa đến Vực Nội, vấn đề này, ta một mực hoài nghi, không ngờ tới ngươi cũng nghĩ như thế.

- Ta còn có một vấn đề không rõ, trước khi ngươi chết, ta hy vọng có thể nghe được lời thật.

Tần Lập nhàn nhạt nói.

- Ta chết? Ha ha, người thanh niên, ngươi có tự tin như vậy sao? Ta phải thừa nhận, ngươi thật sự thu được một chút truyền thừa khó tưởng tượng, làm cho ta cũng cảm thấy hâm mộ, thế nhưng... giết ta, ngươi còn không được! Chẳng qua, ta có thể trả lời vấn đề của ngươi, không vì cái gì, mà là bởi ngươi ở trong rất nhiều năm qua, là một người duy nhất có tư cách đứng đối diện với tạ nói chuyện với ta như thế!

Thông Thiên Đại Đế sắc mặt bình tĩnh nhìn Tần Lập.

- Dựa theo thiên phú của ngươi, kỳ thật năm đó ngươi cũng không cần phải tiêu diệt gia tộc Thần Vương, tự mình lập ra môn hộ khác, danh tiếng cũng đủ để đè ép gia tộc Thần Vương rồi. Bởi vì gia tộc Thần Vương ngay lúc đó, từ sau khi Bất Tử Chân Thần lão tổ Ô Trường Thiên phi thăng liền bắt đầu xuất hiện suy thoái. Vì sao ngươi còn cần phải dùng thủ đoạn tanh máu như thế, tiêu diệt toàn bộ gia tộc Thần Vương?

Tần Lập cau mày, nói tiếp:

- Sau đó, ngươi còn đi Vực Ngoại dẫn Vực Ngoại Thiên Ma đánh vào Trung Châu Giới Hạ, bề ngoài là để tiêu diệt uy hiếp tới nơi Thần Vực có khả năng xuất hiện trong tưởng lai. Nhưng chuyện này, cuối cùng ta cảm giác bên trong đó dường như thiếu điểm nào. Bởi vì dù là đại năng cảnh giới Lôi Kiếp cùng Địa Tiên Thái cổ ở Giới Hạ phi thăng đến Giới Thượng, bọn họ đối với ngươi dường như căn bản không cách nào sinh ra uy hiếp! Hay là bởi ngươi nghe nói hậu duệ gia tộc Thần Vương ở Giới Hạ, không muốn lưu lại cho hắn quá nhiều mồi lửa? Những lý do này, dường như đều là ta gượng ép, ta muốn biết vì sao ngươi lại làm như vậy?

- Tiêu diệt gia tộc Thần Vương, không có lý do gì, chỉ là lúc đó ta cần lập uy, cần thông qua đạp lên một gia tộc hùng mạnh để thượng vị! Gia tộc Thần Vương là gia tộc thích hợp nhất, cho nên ta mới làm như thế!

Thông Thiên Đại Đế sắc mặt bình tĩnh nói:

- Về phần nói tiêu diệt văn minh Thái cổ Trung Châu Giới Hạ. Ngươi không trải qua đoạn lịch sử kia, ngươi sẽ không rõ ràng cái Trung Châu Giới Hạ thời đại đó đáng sợ ra sao! Dư nghiệt gia tộc Thần Vương, ta căn bản không quan tâm, ta đường đường Thông Thiên Đại Đế, sẽ sợ một cái dư nghiệt gia tộc Thần Vương hay sao?

- Diệt gia tộc Thần Vương, chỉ là vì lập uy?

Tần Lập hai hàng chân mày dính chặt lại, nhìn Thông Thiên Đại Đế.

- Đương nhiên, còn có phần truyền thừa gia tộc Thần Vương, chiến Kỳ ngươi tu luyện thanh kiếm trong tay ngươi, còn có một quyền đan phương tuyệt thế!

Thông Thiên Đại Đế hết sức thản nhiên nói.

- Vậy Giới Hạ thì sao? Chỉ là bởi vì văn minh Giới Hạ khi đó phát triển, làm cho ngươi cảm giác được uy hiếp?

Tần Lập còn có chút không thể tin được, chỉ bằng một nguyên nhân này, là có thể để cho Thông Thiên Đại Đế làm ra hành động điên cuồng như thế.

- Đúng thế, phái hủy diệt văn minh Trung Châu Giới Hạ, chỉ có một nguyên nhân này! Ngươi cũng đã thấy, năm mươi năm trước ta phái Liên quân Thần Vực chỉ muốn tiêu diệt ngươi, ngươi dùng một Thánh Khí

Hoàng Kim Cung từ thời đại Thái cổ Trung Châu Giới Hạ, liền trực tiếp nổ chết nhiều cường giả Thần Vương như thế. Nếu mặc cho nó phát triển tiếp, một ngày nào đó ngay cả ta, chỉ sợ cũng sẽ hủy trong tay bọn họ!

Thông Thiên Đại Đế dường như cũng rất ít giao lưu với người khác như thế, lúc nói lại còn có chút đắc ý:

- Ta không hề dùng một binh, một tốt, chỉ đưa một đám cường giả tử đồng ngây ngốc từ Vực Ngoại tới, một hồi hổn chiến, văn minh Trung Châu triệt để sụp đổ. Ha ha ha!

Tần Lập nhìn Lâm Thông Thiên đắc ý, đột nhiên cảm giác có chút buồn cười. Một tuyệt thế cường giả như vậy, hóa ra lại là hạng người điên cuồng thế này.

- Vậy năm đó ngươi phái ra Liên quân Thần Vực muốn tiêu diệt ta cùng môn phái của ta, cũng chỉ là bởi ngươi cảm nhận được uy hiếp?

- Đúng thế, ngươi cho ta một cảm giác hết sức đáng sợ, chỉ là không ngờ tới nhiều người đi giết ngươi, lại còn để cho ngươi không hao tổn gì mà sống sót. Hừ, nếu không phải cái tên Hoa Phong kia nhiều chuyện, ít nhất thì căn cơ môn phái của ngươi đã bị hủy diệt!

Thông Thiên Đại Đế híp mắt, liếc nhìn Tần Lập:

- Ngươi còn có điều gì muốn hỏi nữa?

Tần Lập vẻ mặt thương hại lắc đầu:

- Đã không còn, hóa ra nhiều năm qua, Thông Thiên Đại Đế vẫn được ta coi là đại địch, lại là một kẻ điên đáng thương! Ngươi, có thể lên đường rồi!

- Ha ha ha ha! Người thanh niên, ngươi nhìn cho kỹ không gian xung quanh ngươi đi!

Thông Thiên Đại Đế đột nhiên cười to điên cuồng, chỉ vào Tần Lập, vẻ mặt trào phúng:

- Ta là người điên? Đúng thế, ta không nói dối với ngươi, những chuyện ta nói với ngươi đều là sự thật! Ta kỳ thật chính là một người điên! Thế nhưng, vậy thì thế nào? Toàn bộ Thần Vực, ai dám ngược lại mệnh lệnh của ta? Ai dám không phục tùng ta? Ngươi nghĩ rằng đầu óc ta không bình thường, kỳ thật ngươi sai rồi, ngươi nhìn cho kỹ đi, người thanh niên, ngươi còn kém quá xa!

Thông Thiên Đại Đế nói rồi, hai tay nhanh chóng kết ấn, toàn bầu trời cao, hư không xung quanh Tần Lập nháy mắt mọc lên một tòa đại trận!

Đại trận này khí thế vô cùng hùng hồn, Phảng phất như đã có từ xa xưa. Còn Tần Lập thân ở trong trận, lại cảm nhận được một cổ sát khí ngập trời, đang quét về phía mình!

- Đại trận này tên là Vạn cổ Sát Trận. Dưới Vạn cổ Sát Trận không có sinh hồn, Tần Lập tiêu nhi, ngươi hãy hưởng thụ đi!

-o0o-

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

——oo0oo——

885. Chương 894: Tam Thi Của Thông Thiên Đại Đế!

Tiếng nói đắc ý của Thông Thiên Đại Đế truyền đến từ bên ngoài:

- Gia tộc Thần Vương năm xưa chính là bị diệt như thế, nếu không thì bằng vào ta năm đó nửa bước vào cảnh giới Đế vương, làm sao có thể tiêu diệt gia tộc Thần Vương sạch sẽ triệt để như vậy? Ha ha ha…

Thông Thiên Đại Đế giống như đã rất nhiều năm không thoải mái như thế, tiếng nói của ông ta tiếp tục truyền từ bên ngoài vào:

- Nhìn ngươi sẽ thân hình câu diệt, ta lại nói cho ngươi một bí mật, đó chính là: năm mươi năm trước ta cũng đã suy tính ra, cổ trận Thập Địa đích thật là truyền tống đi đến Vực Nội! Bất Tử Chân Thần lão tổ Ô Trường Thiên năm đó nếu như còn sống, nhất định đang ở Vực Nội! Bởi vậy ta căn bản không vội rời khỏi thế giới này, đi Vực Nội đối mặt với hắn, ta sẽ không có bất cứ kết cục tốt nào! Bởi vậy, ta sẽ không đi, tiếp tục ở lại Thần Vực tu luyện!

Dừng một chút, Thông Thiên Đại Đế cười lạnh nói:

- Nói tiếp, ta thật là cân cảm tạ ngươi, ngươi giúp ta tiêu diệt tất cả năm Vương tộc Thánh địa Nhất Nhị Tam Tứ Ngũ này! Kế tiếp, ta chỉ cần ủng hộ những kẻ biết nghe lời trở thành Vương tộc năm Thánh địa kia là được, về phần ba Thánh địa Lục Thất Bát không nghe lời, cũng không có giá trị tiếp tục tồn tại nữa, bọn họ sẽ nhanh chóng tan thành mây khói, trở thành bụi trần! Bởi vì ngươi xuất hiện, ta có thể diệt trừ hết những thế lực ta đã sớm không nhìn vừa mắt. Lúc này, còn có thể một lưới bắt hết lực lượng tinh nhuệ của ngươi, từ nay về sau. ta có thể vô tư rồi. Ha ha ha!

- Người thật sự nghĩ tốt đẹp như thế sao?

Một tiếng nói bình tĩnh, truyền ra từ trong Vạn cổ Sát Trận, nhưng lại như một tiếng sấm nổ bổ vào đầu Thông Thiên Đại Đế.

- Sao có thể được? Ngươi lại còn không chết? Không thể nào! Ngươi tuyệt đối không kiên trì được lâu như vậy!

Thông Thiên Đại Đế kiểm tra Vạn cô Sát Trận, phát hiện không có bất cứ biến hóa gì. sắc mặt ông ta trở nên âm trầm không thôi, lập tức tế ra từ mi tâm một chiếc lục lạc nhỏ, nhẹ nhàng rung động giữa không trung.

Chiếc lục lạc nhỏ không phát ra âm thanh gì, nhưng từng đợt sóng khí lại xuyên thấu qua Vạn Cô Sát Trận, ập về phía Tần Lập trong trận!

- Ta không tin Đoạt Hồn Linh này không thể làm gì được ngươi!

Thông Thiên Đại Đế sắc mặt âm trầm nói.

-Nên kết thúc rồi!

Tần Lập nhẹ nhàng nói xong, khoảng khắc Vạn cổ Sát Trận bùng nổ, sát khí mãnh liệt trực tiếp vọt ra bốn phương tám hướng trong hư không.

Đem một mảnh trời cao này phá thành mảnh nhỏ!

- Chết tiệt!

Trên người Thông Thiên Đại Đế tản mát ra một cỗ khí tức cuồng bạo, chặn sát khí ập tới ở bên ngoài, đồng thời sắc mặt không thể tin được nhìn Tần Lập.

Vạn Cổ Sát Trận trước giờ luôn thuận lợi, lại bị hắn… một kiếm bổ ra?

Tần Lập vừa thi triển ra Duy Ngã Cửu Kiếm kiếm thứ tám - Sơn hà Vạn Lý!

Sơn Hà Vạn Lý chân thực như một tiểu thế giới, trực tiếp chống vỡ Vạn cổ Sát Trận tràn ngập sát khí Vạn cổ Sát Trận có mạnh hơn đi nữa, cũng không đánh lại lực lượng một cái thế giới!

Hôm nay Tần Lập thi triển ra một kiếm Sơn Hà Vạn Lý, lại là lực lượng của tiểu thế giới chân chính!

Chiếc tháp nhỏ cao ba tấc trên tay trái Tần Lập, trực tiếp tế ra, đập tới Thông Thiên Đại Đế. Đừng nhìn chiếc tháp nhỏ này chỉ cao ba tấc, nhưng nó lại có lực lượng của một thế giới!

Thông Thiên Đại Đế phát ra tiếng kinh hô hoảng sợ:

- Đây là cái gì?

- Thần Miếu!

Tần Lập cùng lúc trả lời hắn, liên tiếp chém ra bốn kiếm, chặn đứng tất cả đường lui của Thông Thiên Đại Đế. Không gian trực tiếp bị chém rách, Thần Miếu cao ba tấc tản ra uy áp lực lượng sinh ra từ một thế giới!

- Mở ra cho ta!

Thông Thiên Đại Đế đột nhiên gầm to một tiếng, hai tay đẩy ra phía trước, thi triển ra lực lượng cả đời, lại có thể làm cho tốc độ Thần Miếu trấn áp xuống chậm đi vài phần!

Đồng thời, một đạo kim quang bắn ra từ mi tâm Thông Thiên Đại Đế, một hình người

vàng kim to bằng nắm tay, trực tiếp xé mở hư không, muốn bỏ chạy!

- Chạy đi đâu!

Tần Lập chém qua một kiếm, hình người vàng kim kia phát ra một tiếng kêu phẫn nộ kinh hoảng, bị Ẩm Huyết Kiếm một kiếm chém làm hai đoạn!

Một cổ lực lượng khủng bố trực tiếp bị Ẩm Huyết Kiếm hấp thu, cả thanh kiếm như lưu động dòng máu vàng kim, qua thật lâu mới dần dần thối lui, biến thành màu đỏ bình thường.

Cơ thể Thông Thiên Đại Đế trực tiếp bị Thần Miếu trấn thành cặn bã, tiêu tan thành mây khói. Một đời Đại Đế hùng mạnh, vị chúa tể tung hoành nơi Thần Vực mười mấy vạn năm, bị Tần Lập chém giết đơn giản như vậy.

Nhưng lại không biết vì sao, Tần Lập có một loại cảm giác trống rỗng, cũng không có hung phấn như tưởng tượng. Thông Thiên Đại Đế đáng chết, cũng nên bị hắn được công nhận là truyền nhân gia tộc Thần Vương chém giết. Nhưng nghĩ tới nhiệm vụ người áo xanh kia giao cho mình, Tần Lập liên không nhịn được cười khổ.

Người áo xanh nói rất nhẹ nhàng tùy tiện, nhưng trên thực tế là để cho truyền nhân chính tông của hắn, thay hắn kết thúc nhân quả đã mà hắn đã kết năm đó!

Tần Lập không biết rốt cuộc người áo xanh đạt đến cảnh giới nào, nhưng dù là lấy thân hợp đạo, hóa thành thiên đạo, sợ rằng cũng không nguyện nhiễm nhân quả hủy diệt một thế giới khổng lồ được?

Tới loại cảnh giới này, Tần Lập thật là có một loại cảm giác càng cao càng cô độc, còn không biết ở nơi Vực Nội sẽ cất giấu tồn tại khủng bố thế nào.

Trong lòng nghĩ vậy, Tần Lập thu hồi Thần Miếu, cũng thu hồi Ẩm Huyết Kiếm, chậm rãi hạ xuống bên dưới.

Hư không bị hai người chiến đấu gây ra tàn phá, bắt đầu chậm rãi chữa trị. Tần Lập híp mắt nhìn một màn này, đột nhiên nhớ tới một câu nói kiếp trước mình nghe qua.

Nhân định thắng thiên!

Hiện giờ nghĩ lại, đây quá là một câu nói vô tri đến tận cùng!

Thiên đạo vĩnh hằng!

Ai có thể chân chính thắng thiên?

Mạnh mẽ như hạng người Thông Thiên Đại Đế, cũng vẫn bị trấn áp. Mà thiên đạo, lại vĩnh viễn tồn tại.

Lúc này, Cửu Địa, ở chỗ sâu nhất trong cung điện Thông Thiên Đại Đế, nơi hạch tâm sâu mấy chục vặn trượng dưới lòng đất, khắp nơi là dung nham sôi trào cuồn cuộn, một mảnh đỏ đậm!

Nhiệt lượng nơi này, đủ để hòa tan bất Kỳ vật chất gì. Đây, là nơi trung tâm Cửu Địa . sẽ không có ai nghĩ tới ở một nơi như thế này, lại có người tồn tại!

Một người trung niên thân hình cao lớn an vị ở trung tâm dung nham. Hắn toàn thân lõa lồ, dung nham không ngừng cọ rửa thân thể hắn, lại không thể để lại trên người hắn bất cứ vết tích gì!

Người trung niên sắc mặt uy nghiêm, chậm rãi mở mắt ra, thở ra một hơi, hoạt động thân thể, như một con cá bơi ra khỏi dung nham này.

Một lát sau, xuất hiện ở trong cung điện, lẩm bẩm:

- Người ứng vận quả nhiên đáng sợ, lại có thể chém giết một bộ Thiện Thi của ta! Bộ Ác Thi của ta năm đó, lúc tiêu diệt gia tộc Thần Vương đã nhiễm phải nhân quả quá lớn, bị ta tự mình trảm đi. Nào không ngờ, vẫn còn không chạy trốn được nhân quả thiên đạo tuần hoàn, hôm nay Thiện Thi cũng bị trảm rồi…

Người trung niên ánh mắt lóe lên, chậm rãi tự nói:

- Tần Lập người ứng vận… Ngươi có thể giết Thiện Thi của ta, ta muốn xem, ngươi làm sao chém được Bổn nguyên của ta!

Thông Thiên Đại Đế năm đó chứng Đế, tu Vô Tình Kiếm Đạo, đem bản thân chém ra Tam Thi, phân biệt là: Thiện Thi, Ác Thi cùng Bổn Nguyên!

Bổn Nguyên của Lâm Thông Thiên đã tu luyện hơn năm vạn năm ở trung tâm Cửu Địa , giữa dòng dung nham cuồn cuộn!

Đã sớm trở thành Bất Hoại Thân, mạnh tới mức làm người ta không thể tưởng tượng nổi!

Năm đó Lâm Thông Thiên tự chém Ác Thi, chính là vì cắt đứt đoạn nhân quả đó. Nhưng không ngờ tới, dưới thiên đạo to lớn. Thiện Thi của hắn vẫn cứ không trảnh được pháp tắc thiên đạo.

Thiện Thi bị chém, kinh động đến thân Bổn Nguyên Lâm Thông Thiên đi ra từ giữa đại điện, nhìn hư không phương Đông, khẽ thở dài một tiếng, lẩm bẩm:

- Tần Lập, ta ở chỗ này chờ ngươi tới diệt tộc ta!

Thấy Tần Lập chậm rãi hạ xuống từ bầu trời, các nàng Thượng Quan Thi Vũ hoan hô một mảnh, còn các võ giả Cửu Địa lại thành một mảnh tĩnh lặng, tiếp đó liền xôn xao!

- Điều đó không thể nào! Tần Lập không thể nào đánh thắng Thông Thiên Đại Đế!

- Đây không phải sự thật, Đại Đế không thể nào thua!

- Trời ạ! Ta thấy không phải là sự thật chứ, lẽ nào nơi Thần Vực phái thay đổi thật sao?

Vô số cường giả Cửu Địa như chết cha chết mẹ, trong ánh mắt tràn ngập không thể tin được.

Tần Lập vừa xuống đất, các nàng Thượng Quan Thi Vũ đã vây quanh hắn, mọi người đều nhìn hắn, cùng đợi Tần Lập nói.

Tần Lập nhìn qua mọi người, nhẹ giọng nói:

- Một cái phân thân của Thông Thiên Đại Đế, bị ta chém rồi!

Vốn mọi người đang hưng phấn, thoáng cái đều sững sờ, ngây như tượng gỗ nhìn Tần Lập. Cơ Ngữ Yên nhíu hàng mi thanh tú, nhìn Tần Lập nói:

- Chàng nói là, chàng chỉ chém một phân thân của Thông Thiên Đại Đế? Lẽ nào hắn cũng như Lâm Hoan khi đó, tu luyện Nhất Thi Cửu Mệnh?

- Trời ạ, vậy chẳng phải nói là hắn còn có tám cái mạng? Lúc nào mới có thể giết xong đây!

Bạch Trung Tuyết kinh hô.

Ngọc Châu cắn răng nói:

- Dù là hắn có một trăm cái mạng, cũng phải chém hắn!

Thượng Quan Thi Vũ nhìn vào Tần Lập, không nói gì thêm, bởi nàng rõ ràng cảm giác được chuyện này dường như không đơn giản như thế!

Chém Tam Thi đó!

Dù cho Tần Lập trong quá trình hạ xuống từ bầu trời, đã nghĩ thông suốt điểm này, nhưng vẫn cứ cảm thấy có chút khó tin nổi. Tần Lập kiếp trước, cũng đã từng nghe nói tới chuyện liên quan đến chém ra Tam Thi từ trong thần thoại truyền thuyết.

Lại không ngờ tới, ở thế giới này. hắn thật sự gặp được một đại năng có thể chém Tam Thi!

Vừa rồi trong nháy mắt chém đi Thông Thiên Đại Đế, Tần Lập liền cảm giác dường như có chút không đúng lắm. Thông Thiên Đại Đế, đại năng chúa tể nơi Thần Vực mười mấy vạn năm, làm sao cũng không thể bị hắn chém đi dễ dàng như vậy được.

Mặc dù hiện giờ Tần Lập rất có tự tin vào mình, nhưng hắn không phải loại người bị thành tựu làm choáng váng đầu óc, Tần Lập từng có nghiên cứu rất sâu về thực lực Thông Thiên Đại Đế, dù là thua, Thông Thiên Đại Đế cũng không nên thua triệt để như vậy, không nên không có bất cứ chuẩn bị phía sau nào. Điều này căn bản không giống như Thông Thiên Đại Đế!

Nhưng người bị hắn chém đi, thực lực tuyệt đối là cảnh giới Đế vương thất trọng, không yếu chút nào!

Nếu như Thông Thiên Đại Đế tu luyện loại bí thuật Nhất Thi Cửu Mệnh, phân thân căn bản không có khả năng đạt đến cảnh giới này!

Một loại giải thích duy nhất, chính là Thông Thiên Đại Đế đã tu luyện đến cảnh giới chém ra Tam Thi chứng đạo thành Đế!

Người này, sợ rằng còn muốn khủng bố hơn cả Ô Trường Thiên lão tổ Bất Tử Chân Thần gia tộc Thần Vương khi xưa! Trước đó những chuyện hắn một mực làm, lại là muốn cho một Thi của hắn phá Giới phi thăng, dù là thất bại. Bổn nguyên của hắn cũng vẫn tồn tại!

Nếu ai dám thừa cơ hội này đánh Cửu Địa , muốn tiêu diệt gia tộc Thông Thiên Đại Đế… Tần Lập nghĩ đến đó, cảm giác thân thể có chút phát lạnh. Người này, thật là đáng sợ!

-o0o-

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

——oo0oo——

886. Chương 895: Chiến Bổn Nguyên Thông Thiên Đại Đế!

Đợi Tần Lập nói ra suy đoán của mình cho mọi người đang chờ đợi, tất cả đều sững sờ tại chỗ như hóa đá, vẻ mặt tràn ngập biểu tình khó tin.

- Lại còn có loại thần thông bí thuật này?

Hô Diên Kiêu Dương đầy kinh hãi nói.

- Phu quân chàng làm sao suy đoán ra được?

Tần Tuyết có vẻ khó tin hỏi.

- Đúng thế, phu quân chàng làm sao suy đoán ra được?

Các nàng Triệu Thiên Thiên cũng rất khó giải thích loại chuyện này.

Tần Lập gãi gãi đầu, cũng không thể nói với các nàng: đời trước ta đã biết chuyện này?

- Hy vọng phán đoán của ta là sai.

Tần Lập khẽ than một tiếng:

- Chúng ta đi cung điện Thông Thiên Đại Đế, sẽ biết ngay.

Nhìn thấy Tần Lập đi xuống một mình, Thông Thiên Đại Đế mất bóng mất đáng, những người Cửu Địa tất cả trợn tròn mắt. Thấy đoàn người Tần Lập bay về phía cấm khu Cửu Địa

- Cung điện Thông Thiên Đại Đế, những người đó không một ai động đậy.

- Bọn họ... không lẽ là bọn họ muốn đi tiêu diệt gia tộc Đại Đế?

Rốt cuộc, có người hỏi ra vấn đề mọi người đều muốn biết.

- Nếu như Đại Đế thật sự chết trong tay người này, như vậy tiêu diệt gia tộc Đại Đế cũng chỉ là chuyện thuận tay mà thôi.

- Đúng thế, nhổ có tận gốc mà!

Có người thở dài.

Mọi người đều cảm giác được một làn khí lạnh bốc lên từ sau lưng, nhất là những người vừa cười nhạo Tần Lập, còn có những người quan hệ rất sâu với bộ tộc Lâm thị Thông Thiên Đại Đế, tất cả đều hít vào một hơi lạnh.

Nếu như Tần Lập tiêu diệt Lâm thị bộ tộc, vậy tiếp theo sẽ là nhắm vào ai?

Gần như mọi người nghĩ đến khả năng đó, tất cả đều hiện lên biểu tình sợ hãi, trực tiếp hư không hoành độ chạy đi, dùng tốc độ nhanh nhất chạy về gia tộc. Nếu an bài chậm chạp, có trời mới biết Tần Lập có thể trực tiếp giết qua hay không?

Nhất thời, mọi người đều chạy sạch sẽ.

Lâm Hoan quỳ gối trước mặt phụ thân, tràn ngập kinh hãi nhìn phụ thân giống như biến đổi thành một người khác.

Vốn Thông Thiên Đại Đế tuy rằng tàn nhẫn vô tình, nhưng đối với nhi tử hắn đây vẫn rất hiền lành, không ngờ tới đi gặp Tần Lập trở về, phụ thân giống như đổi thành một người khác, cả người, từ tận trong xương lộ ra một cổ cảm giác vô tình!

Không phải tuyệt tình, cũng không phải ác độc, mà là loại vô tình hoàn toàn triệt để!

Ngay cả đối mặt với nhi tử hắn đây, cũng nhàn nhạt như hai người không có quan hệ nào.

- Hoan nhi, trong lòng con rất kỳ quái, có phải không?

Thông Thiên Đại Đế sắc mặt không hề thay đổi nhìn Lâm Hoan quỳ gối phía dưới, chậm rãi nói.

- Không có, phụ thân, hài nhi không có gì kỳ quái. Hài nhi tới đây chỉ là muốn hỏi, Tần Lập kia có bị phụ thân chém giết hay không.

Lâm Hoan cung kính nói.

- Con kỳ quái, cũng là bình thường. Bởi vì phụ thân mà con quen thuộc, đã bị Tần Lập chém giết.

Lâm Thông Thiên chậm rãi nói.

- A?

Lâm Hoan nhấc mạnh đầu lên, đôi mắt bắn ra hai đạo hào quang lạnh lẽo, vụt một cái đứng thẳng đậy, trong tay Lâm Hoan xuất hiện một cây trường thương màu đen, mũi thương dài hơn một thước lóe ra hàn mang chói mắt, chỉ vào Lâm Thông Thiên:

- Vậy ngươi là người nào. vì sao giả mạo phụ thân ta?

- Ta? Ta cũng là phụ thân của con!

Lâm Thông Thiên cười cười, dường như rất thỏa mãn biểu hiện của Lâm Hoan, khoát

tay:

- Thu hồi binh khí, ngồi xuống trước, hãy nghe ta nói.

Lâm Hoan chau mày, người này mỗi một hành động tuyệt đối là bản thân Lâm Thông Thiên, không sai được. Thế nhưng trên khí chất, sao lại có biến hóa lớn như thế? Có thể làm cho nhi tử thân sinh hắn cũng cảm thấy xa lạ?

- Gia tộc Thần Vương năm đó bị ta thiết hạ Vạn cổ Sát Trận, gần như diệt sát toàn bộ gia tộc Thần Vương, cũng chỉ chạy đi một cái dư nghiệt Ô Quận Vương mà thôi. Tiêu diệt gia tộc Thần Vương, ta cũng lây dính nhân quả to lớn…

Lâm Thông Thiên Nói rồi, nhìn Lâm Hoan vẻ mặt khó hiểu, chậm rãi nói:

- Phương thức ta chứng đạo thành Đế, là chém Tam Thi!

- Chém Tam Thi? Đó là cái gì?

Lâm Hoan có chút Mơ hồ.

- Con đường thành Đế của ta, có khác biệt rất lớn so với các Đế vương khác. Bí thuật thần thông ta tu luyện là Vô Tình Đạo, phải đem người chia ra làm ba, chém ra một bộ Thiện Thi, một bộ Ác Thi, lưu lại một Bôn Nguyên! Thiện Thi bản tính là thiện, Ác Thi bản tính là ác, Bổn nguyên không vui không buồn không thiện không ác, chứng Thiên Đạo Vô Tình, thành tựu thần thông vô thượng! Chỉ là năm đó lúc ta thành Đế, cảnh giới còn chưa đủ chém ra Ác Thi thành công, nhưng Thiện Thi cũng không tính là có nhiều thiện lương. Bổn nguyên cũng tương đối kém. Vì vậy, sau khi tiêu diệt gia tộc Thần Vương, ta vì giải quyết đoạn nhân quả kia, tự tay chém đi Ác Thi của mình, giết chết Ác Thi, Bổn Nguyên của ta tiến vào trung tâm Cửu Địa, liên tục ngày đêm dùng Địa Tâm Hỏa rèn luyện đã có hơn năm vạn năm rồi!

- Cái gì, trên đời này lại còn có thần thông bí thuật quỷ dị như vậy?

Lâm Hoan miệng há thật to, gần như đánh mất năng lực suy nghĩ.

- Ôi, vốn tưởng rằng đoạn nhân quả kia, sau khi ta tự tay chém đi Ác Thi của mình, sẽ được giải thoát. Lại không ngờ rằng, lưới trời tuy thua mà khó lọt, ta vẫn còn không thể tránh được ảnh hưởng từ đoạn nhân quả kia mang tới. Hôm nay, cũng là mới vừa rồi. Thiện Thi của ta, cũng là phụ thân mà con quen thuộc, đi tiếp nhận Tần Lập khiêu chiến, lại bị Tần Lập chém giết.

Thông Thiên Đại Đế khẽ than một tiếng, nhưng sắc mặt không hề thay đổi, nhìn Lâm Hoan:

- Hiện giờ, con đã hiểu chưa?

- Hài nhi dường như hiểu được một chút, phụ thân nói là Thiện Thi cùng Ác Thi của phụ thân đều đã chết, phụ thân hiện giờ là Bổn nguyên từ mười vạn năm trước kia?

- Đúng thế, cho nên ta vẫn là phụ thân của con. Nhưng làm Bổn Nguyên, tu Vô Tình Đạo, ta đã không còn có thể giống như trước kia, bận tâm thần tình, bận tâm đến con. Nhưng con là nhi tử duy nhất mà ta coi trọng, huyết mạch Lâm gia không thể đứt đoạn trên tay ta. Cho nên, Lâm Hoan, con đi đi, bây giờ đi đi! Đừng nghĩ tới chuyện trở thành chúa tể Thần Vực nữa, cũng không cần tìm Tần Lập báo thù.

Lâm Thông Thiên nhàn nhạt nói.

- Phụ thân, ý của ngài là thân thể Bổn Nguyên cũng không phải đối thủ của Tần Lập?

Lâm Hoan có chút không thể tin được, thực lực Tần Lập lại mạnh mẽ đến như thế.

- Không, không phải như thế, mà là một khi chúng ta động thủ, mảnh đất này sẽ không còn một miếng ngói lành!

Thông Thiên Đại Đế nhàn nhạt nói.

- Cái gì? Còn đệ đệ con, còn có…

Lâm Hoan tràn ngập hoảng sợ nhìn Thông Thiên Đại Đế.

- Ta vừa nói với con, ta tu là Vô Tình Đạo, những người này tồn tại, trên thực tế là một loại trói buộc đối với ta! Bọn họ chết sống, ta không để trong lòng, chỉ có con, con là một đời trẻ tuổi Lâm gia, con cháu ưu

tú nhất. Con sống, có thể để cho huyết mạch Lâm gia tiếp tục kéo dài, cho nên ta muốn con rời khỏi nơi này.

Lâm Thông Thiên nói rồi, khoát tay, một cỗ lực lượng mà Lâm Hoan không cách nào chổng cự, đưa hắn phong ấn lại. Lâm Thông Thiên vung tay lên hư không, vạch ra một khe rách thật lớn, đưa Lâm Hoan vào trong, vết rách kia chậm rãi khép lại, không ai biết vị con trai trưởng của Thông Thiên Đại Đế cuối cùng bị đưa đến nơi nào.

- Tần Lập, ta muốn ngươi cũng phải nhiễm nhân quả to lớn diệt sát bộ tộc Lâm thị!

Đưa Lâm Hoan đi rồi, Lâm Thông Thiên sắc mặt lạnh băng ngồi trên vương tọa, khẽ lẩm bẩm nói.

- Ngọc Châu, muội nói muội muốn báo thù này thế nào?

Đoàn người Tần Lập xuất hiện trên đỉnh ngọn núi cao nhất ở Cửu Long sởn mạch, chỉ vào tòa núi ở xa xa:

- Ngọn núi kia, chính là nơi cư ngụ của gia tộc Thần Vương năm đó, sau này bị Thông Thiên Đại Đế chiếm cứ.

Ngọc Châu đôi mắt thu thủy, lạnh lùng nhìn ngọn núi kia, một lúc lâu mới nhẹ giọng nói:

- Quận Vương lão tổ đã nói, chỉ cần tru diệt kẻ thủ ác, tạo nhiều sát nghiệt, sẽ không tốt với tu hành.

Bỗng nhiên Tần Lập cười khẽ, vỗ nhè nhẹ lên vai Ngọc Châu:

- Ta lại nghĩ muội rất muốn chém tận giết tuyệt bộ tộc Lâm thị cơ đấy.

Ngọc Châu không chút do dự gật đầu, tiếp đó thần sắc có chút buồn bã nói:

- Tuy rằng muội không trải qua loại huy hoàng của gia tộc Thần Vương năm đó, chẳng qua muội cũng nằm mơ vô số lần tràng cảnh các tổ tiên bị Lâm Thông Thiên chém giết. Cho nên, bất luận thế nào, muội cũng sẽ không bỏ qua Lâm Thông Thiên này!

- Cứ yên tâm, hắn đang chờ chúng ta ở đó!

Tần Lập nói rồi, phóng người lên, bước đi giữa hư không, thẳng về phía ngọn núi lớn được chín đường long mạch bảo hộ.

Từ rất xa Tần Lập đã thấy trên đỉnh núi lớn kia, một người trung niên thân trường bào đen, tay chắp phía sau, đưa lưng về phía Tần Lập.

- Người quả nhiên không chết!

Tần Lập khẽ giọng nói.

Người kia chậm rãi xoay người lại, sắc mặt không đổi nhìn Tần Lập, một câu cũng không nói, bỗng nhiên vươn một ngón tay, một cỗ lực lượng hủy diệt trực tiếp quét thẳng về phía Tần Lập!

Tần Lập cũng không nói nhiều, trực tiếp tế ra Thần Miếu, trấn áp về phía thân Bổn Nguyên Lâm Thông Thiên!

Lâm Thông Thiên ánh mắt khẽ co rút lại, ông ta cảm giác được cái thứ nhỏ đến mức có thể bỏ qua này, lại ẩn chứa lực lượng của một tiểu thế giới.

Ầm!

Một tiếng nổ đất rang núi chuyển hai cỗ lực lượng đánh cùng một chỗ. Thần Miếu uy thế kinh thiên lại bị Lâm Thông Thiên chống đỡ được!

Quả nhiên, đây mới là lực lượng chân chính của Lâm Thông Thiên!

- Chém!

Lâm Thông Thiên quát khẽ một tiếng.

Vươn tay vung lên, hư không trực tiếp vạch ra một cái khe rách khủng bố, trong nháy mắt vỡ vụn tới trước người Tần Lập!

Lực lượng không gian vặn vẹo này, đủ để làm cho người ta nát vụn thành cặn bã!

Không ai có thể sinh tồn được dưới loại thiên đạo pháp tắc này!

Thân hình Tần Lập chợt lóe, biến mất tại chỗ, vết rách không gian này liền trực tiếp đánh lên một mảng lớn kiến trúc bên dưới!

Mảnh kiến trúc kia, trực tiếp hóa thành hư vô!

Toàn bộ mặt đất, trở thành một mảnh đất bằng!

Tần Lập nhìn mà trợn mắt há mồm, hắn không ngờ tới Thông Thiên Đại Đế lại hung ác như vậy, ngay cả tộc nhân của mình cũng không buông tha.

- Tần Lập, đây là nhân quả ngươi đã kết hạ!

Bổn nguyên Thông Thiên Đại Đế vẫn luôn không nói gì, lạnh lùng nói một câu.

Tần Lập liền hết chỗ nói, đây là lần đầu tiên từ khi Tần Lập chào đời tới nay, thấy được có người dùng gia tộc mình đi uy hiếp người khác, còn uy hiếp lễ thắng khí hùng như vậy!

Thông Thiên Đại Đế hai tay kết ấn, trên trời cao trực tiếp bắn tới một chùm tia sáng tràn ngập khí tức hủy diệt, nhanh đến mức khó tin nổi trực tiếp bắn về phía Tần Lập!

Tần Lập tế ra Thần Miếu, nghênh đón chùm tia sáng húy diệt này, đồng thời vung Ẩm Huyết Kiếm trong tay, lớn tiếng quát:

- Trảm Thiên!

Duy Ngã Cửu Kiếm kiếm thứ bảy, một đạo kiếm khí sắc bén cực kỳ, không thể chống đỡ, trực tiếp rạch nát trời cao, giữa bầu trời hình thành một đạo kiếm khí tuyệt sát, chém về phía Bổn nguyên Thông Thiên Đại Đế!

Phốc!

Chùm tia sáng kia đánh lên Thần Miếu, Thần Miếu như cây tùng già trên vách núi, sừng sững bất động, chùm tia sáng kia lại biến mất vô hình…

-o0o-

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

——oo0oo——

887. Chương 896: Hóa Ma Đại Pháp!

Duy Ngã Cửu Kiếm kiếm thứ bảy Trảm Thiên, chém ra đạo kiếm khí tuyệt sát này bị Lâm Thông Thiên lắc mình né tránh.

Ầm ầm ầm!

Một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên.

Ngọn núi cao nhất này, toàn bộ phần đỉnh núi bị một kiếm của Tần Lập mạnh mẽ chém ra!

Vô số cấm chết bên trên ngọn núi, tất cả đều bị một kiếm của Tần Lập chém nát bấy!

- Tần Lập, sinh linh đồ thán dưới một kiếm này, cũng là nhân quả lớn lao mà ngươi nhiễm phải!

Lâm Thông Thiên lớn tiếng quát.

- Nhân quả cái rắm!

Tần Lập thuận miệng mắng một câu, toàn bộ thân hình hóa thành một đoàn ánh sáng, nhanh tới mức khó tưởng tượng bắn về phía Lâm Thông Thiên!

Ẩm Huyết Kiếm trong tay phát ra tiếng long ngâm rõ to, một đoàn hình rồng đỏ nhàn nhạt giãy giụa rít gào ở trên Ẩm Huyết Kiếm, bám trên thân kiếm, đâm thẳng về phía Lâm Thông Thiên.

Một kiếm này, nhanh tới mức làm người ta không thể phản ứng, nhanh đến cực hạn!

Càng làm cho người ta khó tin, chính là một kiếm này của Tần Lập dường như cùng cả thiên địa hòa hợp thành một thể. Chẳng những nhanh đến mức tận cùng, lại còn làm người ta căn bản không thể suy đoán được phương hướng của một kiếm này sẽ chỉ về phía nào!

Có sát khí, đó là sát khí cả bầu trời!

Có quy tích, thế nhưng quá nhanh, làm người ta không thể nào phán đoán!

Một kiếm kinh thế hãi tục như vậy, quả thật làm cho người ta cảm giác không thể tưởng tượng nổi!

Trong ánh mắt thân Bổn Nguyên Lâm Thông Thiên tu luyện Vô Tình Thiên Đạo, lần đầu tiên hiện lên một tia thần sắc hoảng sợ!

- Đây là kiếm pháp gì?

Trong lòng Lâm Thông Thiên đấy lên sóng gió động trời, lấy kiến thức của hắn, lại không nhận biết được một kiếm của Tần Lập cuối cùng xuất phát từ đâu ra!

Phốc!

Ẩm Huyết Kiếm dễ dàng đâm phá Bất Hoại Thân của Lâm Thông Thiên, trực tiếp đâm thủng trái tim Lâm Thông Thiên. Đồng thời, hình rồng nhàn nhạt bám trên thân kiếm theo trái tim Lâm Thông Thiên, tràn ra trực tiếp cắn nuốt bốn phương tám hướng!

Căn bản không cho Lâm Thông Thiên làm ra hành động nào, một kiếm này chém giết tất cả sinh cơ của Lâm Thông Thiên!

Thân Bổn Nguyên ở trong dung nham Địa Tâm Hỏa, tu luyện đến nặm vạn năm, vẻ mặt không cam lòng nhìn chằm chằm Tần Lập. Phần đầu bị Tần Lập rút ra Ẩm Huyết Kiếm, trở tay một kiếm chém xuống, sau đó lại một kiếm trực tiếp chém đầu Lâm Thông Thiên thành hai đoạn!

Một cỗ năng lượng tinh thuần đến cực điểm trực tiếp đồ vào Ẩm Huyết Kiếm, đánh vào đến nổi Tần Lập thiếu chút nữa không nắm chắc được Ẩm Huyết Kiếm.

Trên Ẩm Huyết Kiếm truyền đến tiếng long ngâm, càng thêm rõ ràng cao vút, cỗ long uy hùng mạnh phát ra từ Ẩm Huyết Kiếm, ngập trời ngập đất, ép người ta tới mức không thở nổi!

Đồng thời, một cỗ khí tức khô nóng bộc phát ra từ Ẩm Huyết Kiếm.

Lâm Thông Thiên ngàn tính vạn tính, chỉ sợ cũng không tính được bản thể thanh Ẩm Huyết Kiếm này, là dùng một con Chân Long thuộc tính hỏa luyện chế thành!

Đừng nói hắn luyện thể giữa dung nham Địa Tâm Hỏa năm vạn năm, coi như là luyện thể năm mươi vạn năm, gặp phải Ẩm Huyết Kiếm vốn có tên là Hỏa Long Kiếm này, cũng khó thoát cái chết!

- Ngươi muốn biết một kiếm của ta gọi là gì. ta… không nói cho ngươi!

Tần Lập gần như thoát lực, quỳ gối trên đỉnh núi, chống Ẩm Huyết Kiếm nhìn thân thể bị chém đầu của Thông Thiên Đại Đế, thở hổn hển nói.

- Tần Lập, chẳng lẽ ngươi cho rằng đâm thủng tim ta, chém đi đầu ta, ta sẽ thật sự chết đi?

Một màn vô cùng quỷ dị, xuất hiện ở trên đỉnh núi đã bị chém ra. Thi thể Thông Thiên Đại Đế không đầu đột nhiên phát ra âm thanh, tiếng nói lạnh băng kia không phải là Thông Thiên Đại Đế, còn là ai nữa?

Tần Lập cũng ngẩn ngơ, nhìn thi thể Thông Thiên Đại Đế không ngã xuống, tản mát ra một cổ tử khí tận trời. Tiếp đó, một pho Ma thần vô cùng to lớn chậm rãi xuất hiện giữa tử khí

Đôi mắt kia không hề có một tình cảm nhân loại nào, giữa ánh mắt bắn về Tần Lập lại tràn ngập thù hận!

- Đây là Ma Thần Biến cảnh giới chung cực?

Tần Lập híp mắt, chậm rãi đứng lên. Một kiếm vừa rồi gần như hao hết tất cả tinh thần lực cùng năng lượng trong cơ thể, không phải là một kiếm nào trong Duy Ngã Cửu Kiếm, nhưng là một kích cực mạnh mà Tân Lập có thể thi triển ra!

Lại không ngờ tới, như vậy cũng không hoàn toàn giết được Lâm Thông Thiên. Hiển nhiên thực lực chân chính của Lâm Thông Thiên từ lâu đã sớm siêu thoát cảnh giới Đế vương thất trọng!

Tần Lập cũng ý thức được, trên cảnh giới Đế vương thất trọng, cũng không phải là Bất Tử Chân Thần!

Cảnh giới Đế vương thất trọng, dường như còn có rất nhiều đẳng cấp!

Thông Thiên Đại Đế, tuyệt đối là tồn tại cực mạnh ở giữa cảnh giới này!

Nếu không có người áo xanh sau khi mình tiến vào Cửu Địa chỉ điểm cho mình, sợ rằng hiện giờ ngã xuống chính là Tần Lập. Thậm chí có lẽ ngay cả thân Bổn Nguyên của Thông Thiên Đại Đế cũng không có cơ hội thấy được!

- Lâm Thông Thiên, Ngươi còn là người hay sao?

Tần Lập lạnh lùng hỏi.

- Đây Đương nhiên là một bộ phận của ta! Cảnh giới của ta, ngươi không thể giải thích được!

Ma Thần khổng lồ giống như rít gào, lớn tiếng nói:

- Tần Lập, ngươi chém Thiện Thi của ta giết Bổn nguyên của ta, ta nhất định sẽ bầm thây ngươi vạn đoạn!

Nói rồi, pho Ma Thần khổng lồ cao ngàn thước này khặc khặc cười lớn:

- Vừa rồi vì giết ta ngươi cũng hao hết thực lực rồi chứ? Hiện giờ, cho ngươi nếm thử sự lợi hại của ta!

Nói xong. Ma Thần khổng lồ cao ngàn thước này nhấc một chân Tần Lập cảm giác bầu trời trên đầu mình bỗng nhiên thành một mảnh tối đen.

So với Ma Thần cao hơn ngàn thước này, Tần Lập quả thật nhỏ bé không thể nhỏ Hơn nữa,

Ầm ầm!

Một tiếng nổ kinh thiên động địa, ngọn núi cao nhất này bị Thông Thiên Đại Đế hóa thành Ma thần khổng lồ một cước đạp nát vụn! Có không biết bao nhiêu người bộ tộc Lâm thị bị một cước của hắn đạp thành cặn bã.

- Tần Lập, đây cũng là nhân quả do ngươi tạo thành, ngươi tạo thành, ngươi tạo thành!

Ma thần điên cuồng điên cuồng rít gào, tiếng gào như sấm rên vang vọng tận chân trời.

- Trời ạ, đó… đó là thế nào? Phu quân đâu rồi?

Thượng Quan Thi Vũ sắc mặt nháy mắt trắng bệch, chỉ vào Ma Thần đột nhiên xuất hiện, ngón tay nhỏ nhắn mơ hồ phát run.

Cơ Ngữ Yên ánh mắt lóe lên:

- Tất cả mọi người đồng loạt ra tay công kích thứ này, thân thể hắn lớn như vậy, nhất định động tác không thể linh hoạt lắm!

Các nàng Xà Xà gật đầu, mọi người đều ý thức được có thể Tần Lập gặp phải nguy hiểm gì rồi, không ai ngồi yên được. Đoàn đội bọn họ là bởi có Tần Lập mà tồn tại, một khi Tần Lập gặp chuyện, như vậy đoàn đội này sẽ sụp đổ rất nhanh!

Bởi vì đã không có Tần Lập, đoàn đội này cũng đã mất đi ý nghĩa tồn tại!

Cho nên, không ai muốn thấy loại chuyện này phát sinh, khi Tần Lập gặp phải nguy hiểm, chẳng những là chúng hồng nhan của Tần Lập, những người khác cũng đều sẽ phấn đấu quên mình, không tiếc liều mạng xông lên.

Không có Tần Lập, sẽ không có bọn họ ngày hôm nay!

Những người này, đều biết tri ân báo đáp!

Hơn nữa, muốn đi xa hơn muốn truy cầu cảnh giới càng cao hơn chỉ có theo sau Tần Lập thì mới có cơ hội!

- Giết!

Phong Từ Ngạc hóa thành một con cá sấu lớn tới trăm trượng, cái miệng rộng khủng bố hung hăng cắn tới một chân Ma Thần!

- Giết!

Ngao Thương Hải hóa thành một con giao long, miệng phun ra nước lũ ngập trời nước lũ hóa thành hàng tỷ mũi tên bâng, ngập trời ập về phía Ma Thần!

- Giết!

Diệt Tuyệt Thượng Nhân xoay quái trượng đầu rồng, đập tới Ma Thần!

- Giết!

Hơn hai mươi cường giả cảnh giới Đế vương, giống như phát điên, nháy mắt bùng nổ toàn bộ đánh về phía Ma Thần khủng bố hình thể khổng lồ!

Bùm!

Một đoàn hào quang nháy mắt bùng lên từ trên thân thể Ma Thần hóa thành từ Thông Thiên Đại Đế, lập tức liền có sáu bảy người bị đánh bay ngược ra ngoài!

Oong!

Lại một đoàn hào quang bùng nổ trên thân thể Ma Thần, những chiêu thức đánh về phía hắn, toàn bộ bị trừ khử vô hình!

- Khặc khặc khặc khặc! Tần Lập, bản tôn thật là coi thường ngươi, không ngờ tới tất cả hai mươi mấy tùy tùng của ngươi đều đã tới cảnh giới Đế vương, ta thật sự rất hiếu kỳ, làm sao được như thế? Chẳng qua, sau ngày hôm nay, tất cả đều không còn tồn tại nữa! Tất cả các ngươi đều phải chết!

Toàn bộ những người còn sống sót ở bộ tộc Lâm thị, hiện giờ ý nghĩ duy nhất, chỉ có một chữ: trốn!

Bọn họ cho tới lúc này cũng không phản ứng lại được, Thông Thiên Đại Đế cuối cùng sao lại làm như thế? Vì sao đột nhiên ngay cả người trong tộc cũng không quan tâm, một cước đạp xuống vừa rồi, đem phu nhân hắn sủng ái nhất, cùng Nhị công tử, tất cả đều đạp nát bấy!

Lúc này, mọi người đều cảm thấy vạn phần khủng bố: Đại Đế điên rồi, ngay cả đứa nhỏ cùng thê tử của mình cũng giết, còn la lớn nói là Tần Lập kết xuống nhân quả.

Đây không phải điên thì là gì? Trong nháy mắt vừa rồi, bộ tộc Lâm thị của Thông Thiên Đại Đế đã tử thương mấy trăm người. Nếu còn tiếp tục như thế, sợ rằng không đợi đoàn người Tần Lập đánh vào, bọn họ đã bị Thông Thiên Đại Đế tự mình giết sạch rồi!

Gia tộc Thần Vương huy hoàng hưng thịnh ngày xưa bị tiêu diệt ở chỗ này, hôm nay bộ tộc Thông Thiên Đại Đế chúa tể nơi Thần Vực mười mấy vạn năm, cũng gặp phải bất hạnh.

Nơi này đâu phái là bảo địa gì, rõ ràng là một khu đất tuyệt sát mà!

Đoàn người Thượng Quan Thi Vũ đều bị khí thế mạnh mẽ từ thân thể Thông Thiên Đại Đế phát ra đánh vào đến trọng thương, căn bản không cách nào tới gần thân thể Ma thần khủng bố này!

Một màn càng thêm khủng bố xảy ra sau đó. Bắt đầu lấy chiến trường làm trung tâm, ngọn núi lớn Cửu Long sơn mạch kéo dài mấy trăm vạn dặm, gần như tất cả cây cối đều héo rũ, tất cả động vật đều tử vong trong khoảng khắc! Người bộ tộc Lâm thị điên cuồng trốn đi, ngoại trừ một số ít người, gần như trong nháy mắt đều biến thành thây khô. máu huyết toàn thân trong nháy mắt bị một cỗ lực lượng khủng bố hút khô!

Phạm vị trăm vạn dặm, vào lúc này hóa thành tử địa!

Đoàn người Thượng Quan Thi Vũ đều cảm nhận được một lực hút đáng sợ, đang liều mạng rút lấy máu huyết bổn nguyên trong cơ thể bọn họ!

Thông Thiên Đại Đế hóa thành Ma Thần cười điên dại:

- Tất cả các ngươi đều phải chết! Trên đời này, chỉ có Thông Thiên Đại Đế ta mới là tồn tại hùng mạnh nhất!

Phong Từ Ngạc vừa bị thương tương đối nặng, thân thể cá sấu khổng lồ không chịu nổi lực hút khủng bố này, lập tức hóa thành giao long chống lại. Tiếp đó, thân thể giao long từ từ nhỏ đi, mắt thấy sẽ bị tháo hết máu huyết mà chết.

Còn có các nàng Thượng Quan Thi Vũ, cũng đang đau khổ chống đỡ, gần như mọi người đều lấy ra toàn bộ bảo vật chống cự lại.

Cổ Chuông Hoang cổ . vỡ!

Lang nha bổng, nát!

Phượng Hoàng Bảo Y. rách!

Toàn bộ Pháp Bảo, đều vỡ vụn!

Còn Thông Thiên Đại Đế hóa thành Ma Thần, lại trở nên càng mạnh mẽ hơn cỗ lực lượng diệt sạch sinh cơ, đã kéo ra hơn ba trăm vạn dặm!

Những nơi đi qua, toàn bộ hóa thành một mảnh khô cằn!

- Ở trước mặt Hóa Ma Đại Pháp, các ngươi chỉ là một đám kiến hôi mà thôi!

Ma Thần ngửa mặt cười điên cuồng….

Phốc!

-o0o-

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

——oo0oo——

888. Chương 897: Huynh Muội Tần Gia!

Một đạo hào quang chói mắt xông thẳng lên từ mặt đất, trực tiếp xỏ xuyên qua toàn bộ thân thể Thông Thiên Đại Đế hóa thành Ma thần, bắn thẳng lên hư không, xuyên thủng trời cao!

Tiếng cười điên dại của Thông Thiên Đại Đế, bỗng nhiên im bặt!

Khí tức hủy diệt kéo dài ba trăm năm mươi vạn dặm, theo đó kết thúc!

Những người Thượng Quan Thi Vũ đang đau khổ chống đỡ, toàn bộ miệng phun máu, nhưng thần kinh căng thẳng rốt cuộc thả lỏng.

Tần Lập, không chết!

Chàng ra tay rồi!

- Có ngọn núi dựa hùng mạnh như thế, thật là tốt!

Hô Diên Kiêu Dương phun ra một ngụm máu, lẩm lẩm nói.

- Trễ thêm chút nữa, lão cá sấu ta nhất định phải chết…

Phong Tử Ngạc lẩm bẩm một câu, hai mắt trợn ngược, ngất đi.

- Trời ạ, thật là căng thẳng!

Ngao Thương Hải bị thương không thành bộ dạng, toàn thân co rụt thành một đoàn cũng ngất xỉu.

Ma Thần to lớn vô cùng này, theo đạo hào quang xò xuyên qua, khắp toàn thân bắt đầu bắn ra tia sáng, trăm ngàn lổ hổng!

Ầm!

Một tiếng trầm muộn pho Ma Thần khổng lồ này, thân thể hóa thành vô số mảnh nhỏ, bắn ra bốn phương tám hướng.

Tần Lập tay cầm Ẩm Huyết Kiếm, chậm rãi bay lên từ bên dưới, đứng giữa hư không, cả người như hòa hợp một thể cùng mảnh thiên địa này, đôi mắt kia, ngạo nghễ thiên hạ!

Khí thế đó, tuyệt đỉnh xưa nay!

Duy Ngã Cửu Kiếm kiếm thứ chín - Duy Ngã Độc Tôn !

Tần Lập rốt cuộc ở thời khắc bản thân bị trọng thương, chém ra một kiếm mạnh mẽ nhất!

Duy Ngã Độc Tôn , một kiếm này Kỳ thật tương đương dung hợp toàn bộ tất cả áo nghĩa tinh túy trong chiến Kỳ Cửu Thiên Thập Địa Duy Ngã Độc Tôn . Nếu không đến cảnh sống chết, Tần Lập căn bản không thi triển được.

Vừa rồi Tần Lập bị Thông Thiên Đại Đế đạp một cước, trực tiếp đạp xuống dưới đất, thiếu chút nữa bị nghiền thành bã. May là Thần Miếu trong tay, để cho Tần Lập tránh được một kiếp.

Tần Lập ở thời khắc nguy cấp nhất, thuấn di vào trong Thần Miếu, tiếp đó cả người như tiến vào một cảnh giới không linh chưa từng trải qua. Nghe tiếng Thông Thiên Đại Đế cười lớn, trong nháy mắt này Tần Lập lĩnh ngộ hoàn toàn những điều người áo xanh điểm hóa. Một kiếm cuối cùng của Duy Ngã Cửu Kiếm, cứ thế được Tần Lập trực tiếp thi triển ra!

Lâm Thông Thiên chúa tể nơi Thần Vực hùng mạnh ngang tàng đến cực điểm, rốt cuộc đền tội!

Bộ tộc Lâm thị huy hoàng thịnh vượng mười mấy vạn năm, nhưng lại bị hủy diệt ở trên tay Lâm Thông Thiên, lúc này mới nghiêm túc là nhân quả tuân hoàn, báo ứng chính xác!

Một trận chiến này, Tần Lập ngoại trừ Lâm Thông Thiên, hắn không chém giết bất cứ một tộc nhân Lâm thị nào, nhưng toàn bộ bộ tộc Lâm thị, vẫn bị hủy diệt!

Trong mắt mang theo Tần Lập kính sợ, ngẩng đầu nhìn trời cao vô tận trong lòng thầm nghĩ: mảnh bầu trời này, ngươi có thể chém rách nó, có thể đánh vỡ nó, nhưng lại vĩnh viễn phải sinh hoạt dưới pháp tắc của nó!

Pháp tắc thiên đạo chân chính, là vĩnh viễn cũng không thể nào hủy diệt!

Đó, mới là vĩnh hằng!

Thời gian chớp mắt, đã trôi qua hơn hai trăm năm.

Một hồi đại chiến kinh thế hãi tục nơi Thần Vực, cũng dần dần chôn vùi trong con sông thời gian. Lâm Thông Thiên, Thông Thiên Đại Đế, cái tên này trở thành đề tài cấm kỵ ở nơi Thần Vực.

Tuy rằng không ai biết trận chiến lúc ấy thảm liệt cỡ nào, mới tạo thành phạm vi mấy trăm vạn dặm hóa thành một mảnh đất bằng, hoàn toàn mất đi sinh cơ.

Nhưng Tần Lập mang theo chúng thê tử cùng người truy tùy, một người không thiếu, rời khỏi nơi Thần Vực. Trước khi rời đi, còn dạo một vòng Vương tộc Lục Địa, gặp tộc nhân Diệp Tử Kỳ, giao lưu hữu nghị một phen, mới cáo biệt rời đi.

Nơi Thần Vực vô cùng khổng lồ, nhân tài xuất hiện lớp lớp, vĩnh viễn cũng không thiếu cường giả, Nhất Địa, Nhị Địa, Tam Địa, Tứ Địa, Ngũ Địa… nhanh chóng có Vương tộc mới.

Vương tộc Cửu Địa tránh được một kiếp, không ai biết sau trận chiến đấu đó. Vương giả Vương tộc Cửu Địa dẫn theo tất cả tộc nhân, quỳ xuống trước mặt đoàn người Tần Lập chờ xử lý.

Cho nên, mọi người đều nói Vương tộc Cửu Địa thật may mắn, không biết vì sao người ứng vận lại không trả thù bọn họ.

Nơi Thần Vực, dần dần khôi phục bình tĩnh. Nhưng từ sau khi Thông Thiên Đại Đế chết, nơi Thần Vực không còn bất cứ một gia tộc nào dám tuyên bố bọn họ là chúa tể Thần Vực nữa, cũng không có kẻ nào dám nói mình là đệ nhất nhân nơi Thần Vực!

Mảnh đất khô cằn mấy trăm vạn dặm, diệt sạch sinh cơ kia, không thời khắc nào ngừng nhắc nhỡ mọi người chuyện xưa đã từng xảy ra.

Giới Hạ, ở sâu trong đại dương vô tận trên một hồn hải đảo, truyền ra một tiếng kêu thanh thúy:

- Tần Tử Ngọc, ngươi đứng lại đó cho ta! Nếu như ngươi Còn dám bỏ lại ta, ta đi nói cho đại nương là ngươi khi dễ ta!

Một nam tử trẻ tuổi diện mạo ngọc thụ lâm phong, mặc một thân trường sam trắng tuyết, đầu đội buộc tóc kim quan, lưng đeo một thanh trường kiếm, vẻ mặt cười khổ nhìn tiểu cô nương mặt phán má ngọc trước mắt.

Tiểu cô nương này bề ngoài chỉ khoảng tám chín tuổi, nhưng lại vô cùng khá ái, nhất là đôi mắt to đen lay láy, còn không ngừng lóe ra tia sáng giảo hoạt.

Đuổi theo người thanh niên kia, tiểu cô nương tràn ngập đắc ý:

- Hừ, ngươi chạy đi! Xem Hư Không Bộ đại nương truyền cho ngươi lợi hại, hay là Hành Tự Quyết cha truyền cho ta lợi hại!

- Ta nói Tần Tử Hàm, ta là đại ca của ngươi! Ta ca ca ruột của ngươi! Mời sau này đừng có mở miệng ra là gọi Tần Tử Ngọc nữa, đứa nhỏ phải biết lễ pháp!

Người thanh niên vẻ mặt bất đắc dĩ nhìn bé con trước mắt:

- Còn nữa, ca ca của muội bây giờ muốn đi xuống chỗ sâu đại dương, lấy Thánh Long Quả Hoang cổ mà phụ thân nói. Sau đó, ta có thể đột phá Địa Tiên, trực tiếp trở thành cường giả cảnh giới Thánh Chủ rồi!

- Hừ! Ta biết ngươi muốn lấy Thánh Long Quá Hoang cổ, nhưng mà ngươi phải dẫn theo ta. Đến lúc đó, chúng ta mỗi người một nửa!

Tiểu cô nương bộ dạng nghông ngênh nói.

- Muội… Tần Tử Hàm, muội đừng quá đáng, tối đa chỉ có thể cho muội một phần ba! Hơn nữa, còn có các huynh đệ tỷ muội nữa, muội muốn nhiều như vậy làm gì?

- Tần Tử Ngọc, ngươi hung dữ cái gì, ta muốn phân nửa cũng là chia cho bọn họ dùng, vì sao chỉ cho phép huynh trưởng ngươi bán nhân tình, mà lại không cho ta…

Tiểu cô nương bỗng nhiên phát hiện mình nói lỡ lời, không khỏi hung hăng liếc mắt

trừng Tân Tử Ngọc, nhưng lại không có chút uy hiếp gì.

Tần Tử Ngọc bỗng nhiên cười to lên, vươn tay ra đặt trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của tiểu cô nương nhéo một cái:

- Ta nói là nguyên nhân gì, hóa ra là cái này. Được rồi, Thánh Long Quả Hoang cổ ta chỉ lấy một quả, còn lại tất cả đều cho muội! Muội tùy tiện lấy đi bán nhân tình đi!

- Thật sao?

Tiểu cô nương rõ ràng có chút không tin huynh trưởng mình, xem ra là bị gạt đến sợ.

- Đương nhiên là thật, ta là đại ca muội! Ta có thể lừa muội hay sao?

Tiểu cô nương dùng sức gật đầu.

Tần Tử Ngọc bất đắc dĩ vỗ trán, nói:

- Được rồi, ta có một điều kiện nhỏ, đó là sau khi muội lấy được Thánh Long Quả Hoang cổ, thì thành thành thật thật ở nhà tu luyện cho ta, không được ỷ vào Hành Tự Quyết phụ thân dạy muội mà len lén theo ta nữa, có biết không? Giang hồ này rất là nguy hiểm! Muội là một tiểu cô nương, nên thành thành thật thật ngồi ở nhà, có biết không?

- Hứ! Sợ ta theo, làm lỡ ngươi gạt cô gái người ta chứ gì? Có gì hay lắm chứ, không theo thì không theo, còn nói giang hồ rất nguy hiểm. Tần Tử Ngọc, ngươi nói lời này không đỏ mặt hay sao? Bản tiểu thư năm nay cũng hơn ba mươi tuổi rồi có được hay không? chỉ là không muốn lớn lên mới vẫn bảo lưu bộ dáng này, toàn bộ Giới Hạ, dù là đầu lão long nằm sấp dưới kia nghe trộm chúng ta nói chuyện ai dám trêu chọc chúng ta chứ?

- Không được nói bậy.

Sắc mặt Tân Tử Ngọc bỗng nhiên trở nên nghiêm túc, nhíu mày lại:

- Phụ thân thật đem muội làm hư rồi, Long Thần biển sâu là bằng hữu của phụ thân. Lần này huynh đi lấy Thánh Long Quả Hoang cổ, còn phải bái kiến lão nhân gia nữa.

Lúc này, ngoài khơi cách đó không xa sôi trào một trận một cái đầu rồng thật lớn trồi lên mặt biển, sừng lân dữ tợn, long uy bức người. Nếu như để cho ngươi bình thường thấy, khẳng định bị dọa đến chết khiếp.

Tần Tử Hàm lại cười hì hì vọt tới, lộn người nhảy tới, đạp lên đầu lão long này, cười hì hì nói:

- Lão long lão long, lão nói đi, có phải lại vừa nghe trộm hay không?

- Ha ha! Tiểu công chúa, cô vẫn còn tinh nghịch như thế.

Lão long miệng phun tiếng người, giọng nói nghe rất hiền lành. Mộc gốc thân được chậm rãi mọc lên trước mặt lão long, lão long có chút cảm khái nói:

- Tử Ngọc công tử, kỳ thật tiểu công chúa nói rất đúng. Hơn trăm năm trước, bởi vì gốc thần dược Hoang cổ Thánh Long Quả này, ta và phụ thân các ngươi còn đánh một trận. Nếu không phải phụ thân các ngươi hạ thủ lưu tình, ta đã sớm bị chém giết rồi, phụ thân các ngươi còn tặng ta một ít đan dược, đến hôm nay đã thành công đột phá đến cảnh giới Đế vương! Ha ha, Hoang cổ Thánh Long Quả này tuy rằng thần kỳ, nhưng với ta mà nói thì đã không có tác dụng gì nữa, các ngươi cầm đi!

- Hắc hắc! Long bá bá thật là nể tình, được rồi, lần này sẽ không nhổ râu của ngài nữa!

Tiểu cô nương nhảy xuống đầu rồng, vung tay thu lấy gốc thần dược mọc lên từ dưới

biển này, vận khởi Hành Tự Quyết, thân hình chợt lóe liền mất, trong không khí lưu lại một chuỗi tiếng cười như chuông bạc.

Tần Tử Ngọc tức phát điên quát:

- Tân Tử Hàm, muội đứng lại đó cho ta!

Vội vội vàng vàng khoát tay với lão long:

- Long bá bá có thời gian đi Viêm Hoàng Sơn làm khách!

Liền vội vã đuổi theo hướng Tần Tử Hàm biến mất.

Lão long khẽ lắc lắc cái đầu rồng dữ tợn, bầu trời trên đầu một trận mây gió rung chuyển. Khóe miệng lão long khẽ nhếch lên, cười cười không tiếng động, tiếp đó chậm rãi lặn xuống, bầu trời lại mây tan gió ngừng.

Thời gian hai trăm năm vội vã trôi qua, cũng không lưu lại bất kỳ vết tích gì trên khuôn mặt Tần Lập, vẫn cứ phong thái như ngọc, trẻ tuổi tuấn lãng như trước. Nhưng loại khí chất này, bất cứ một người trẻ tuổi nào cũng không thể so sánh được.

Thượng Quan Thi Vũ đứng bên cạnh Tần Lập, kéo lấy một tay Tần Lập, giọng nhu hòa nói:

- Lại đang nghĩ tới chuyện Vực Nội phải không?

Tần Lập gật đầu, nói:

- Đúng thế, huynh đã điều tra rõ. Lão sư Ô Quận Vương hẳn là từ Khư ở Giới Hạ truyền tống đi Vực Nội. Nhiều năm như vậy còn không trở về, huynh nghĩ rằng có thể là lão sư gặp được Bất Tử Chân Thần lão tổ gia tộc Thần Vương ở đó hay không. Kỳ thật, huynh cũng không phải rất muốn đi nơi đó, nếu không sẽ không đợi đến hôm nay sau hai trăm năm. Chỉ là người áo xanh, cũng là người chân chính đưa ra một thân truyền thừa của huynh, lại lưu cho huynh nhiệm vụ phải hợp lại toàn bộ thế giới này lần nữa. Tuy rằng không hạn chế huynh phải hoàn thành trong bao nhiêu năm, nhưng huynh cảm thấy, chuyện này cũng phải nên làm.

Tần Lập nói rồi, ánh mắt nhìn xa xa ở chân trời, bỗng nhiên cười khẽ, lẩm bẩm nói:

- Tiểu nha đầu này, lại nghịch ngợm nữa rồi!

-o0o-

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

——oo0oo——

889. Chương 898: Vực Nội!

-Là Tử Hàm?

Thượng Quan Thi Vũ đôi mắt cực đẹp nhìn thoáng qua chân trời, tiếp đó cũng không nhịn được cười khẽ.

- Là Tử Hàm, Thi Vũ, chúng ta không già, nhưng năm tháng thúc đẩy người già đi mà!

Tần Lập bỗng nhiên có chút cảm khái.

Thượng Quan Thi Vũ nhẹ nhàng gật đầu, nói:

- Đúng thế, chớp mắt chúng ta đã hơn ba trăm tuổi, con của chúng ta đều đã trưởng thành. Mấy năm nay thật sự rất vui vẻ, không hề có điều gì phiền não sầu lo, không hề có bất cứ giết chóc máu tanh nào, muội cũng sắp quên mất đánh đánh giết giết là cảm giác gì rồi.

- Cha, đại nương, con đã về rồi!

- Tần Tử Hàm, muội đứng lại cho ta!

Phía sau truyền đến tiếng nói phẫn nộ như sấm của Tần Tử Ngọc.

- Đại nương, đại nương!

Một tiểu cô nương bay vọt tới nhào vào trong lòng Thượng Quan Thi Vũ, lộ ra cái đâu, đôi mắt đen lay láy nhìn Tần Lập nháy mắt mấy cá,. đáng thương kể lễ nói:

- Đại nương, đại ca hung dữ với con!

Thượng Quan Thi Vũ vẻ mặt bất đắc dĩ, liếc mắt trừng Tần Tử Ngọc tới sau, đang thở hổn hển:

- Tử Ngọc, con cũng là người lớn rồi, hơn hai trăm tuổi, còn không biết ngượng khi dễ muội muội con!

- Con…

Tần TửNgọc vẻ mặt hết chỗ nói, dứt khoát ngậm miệng lại, nói:

- Tân Tử Hàm, cho huynh một quả Hoang cổ Thánh Long Quả.

Tần Từ Hàm cười hì hì lấy gốc thần dược tản ra sinh cơ vô tận từ trong nhẫn, gỡ xuống một quả Hoang cổ Thánh Long Quả, ném cho Tần Tử Ngọc, sau đó chạy đi lớn tiếng nói:

- Các ca ca tỷ tỷ, có muốn Hoang cổ Thánh Long Quả hay không? Một quả có thể làm cho các ngươi đột phá Địa Tiên trở thành Thánh Chủ đó. Nè nè, đừng cướp đừng cướp, phải trả tiền đó…

Tần Lập mặt đầy cười khổ, Thượng Quan Thi Vũ cũng không nhịn được mỉm cười:

- Thật đúng là giống mẹ của nàng, trời sinh đúng là có tài buôn bán!

Tần Tử Ngọc bĩu môi, nhưng thức thời không nói thêm gì, bởi vì hắn biết mẫu thân mình cùng Bộ Vân Yên mẫu thân Tử Hàm cảm tình rất tốt, nói chung, hắn làm đại ca, ở trong gia tộc chính là một cái bày biện, cái gọi là uy nghiêm của đại ca, chỉ có lúc ở trước mặt người ngoài thì mới có được một chút.

Chẳng qua đây cũng là điểm mà Tần Tử Ngọc thoải mái nhất. Mấy năm nay hắn đi lại thế gian, thấy qua rất nhiều con cháu đại gia tộc vì tranh đoạt lợi ích quyền thế, không tiếc tranh đấu lẫn nhau, tràng diện huynh đệ bất hòa thấy quá nhiều. Nghĩ lại cảm giác trong nhà là tốt nhất, những di nương của mình, cho đến giờ cũng không có chuyện đấu đá với nhau như thế.

Một đoàn huynh đệ tỷ muội, cũng đều đặc biệt đoàn kết. Tranh quyền đoạt lợi? Trên đời này, có ai lợi hại hơn lão cha của mình? Nếu thật muốn tranh đoạt địa bàn, đừng nói Giới Hạ này, dù là nơi Thần Vực ở Giới Thượng, còn không phải cho mình tùy ý đi ngang?

Phụ thân nói rất đúng, trơi đất bao la, người tranh đoạt một góc. đều là đầu óc có bệnh.

- Phụ thân, hài nhi chuẩn bị bế quan tu luyện!

Tần Tử Ngọc tay nắm chặt quá Hoang cổ Thánh Long Quả, sắc mặt không khống chế được hưng phấn.

Nếu không phải phụ thân muốn hắn rèn luyện tốt cơ sở. từ một trăm năm trước thì Tần Tử Ngọc có thể trùng kích cảnh giới Thánh Chủ rồi!

Mà nay có được Hoang cổ Thánh Long Quả, cơ sở cũng đã rèn luyện tốt, Tần Tử Ngọc đã trải qua một phen lịch lảm chân chính ở thế tục, hôm nay hắn có thể chân chính đi trùng kích cảnh giới Thánh Chủ rồi!

- Được rồi, đi đi!

Tần Lập không nhiều lời, khoát tay cho nhi tử đi xuống.

- Thi Vũ, huynh quyết định rồi, huynh phải đi Vực Nội một chuyến. Bất luận thế nào, chuyện đã đáp ứng. huynh đều phải đi làm.

Tần Lập chờ Tần Tử Ngọc đi xuống, nhìn Thượng Quan Thi Vũ nhẹ giọng nói.

- Chúng ta đây…

Thượng Quan Thi Vũ nhìn Tần Lập, muốn nói lại thôi.

Tần Lập cười cười, nói:

- Các nàng vẫn nên ở nhà thì tốt hơn, huynh chỉ là đi xem. Năm đó thanh y lão sư đã nói. Vực Nội có rất nhiều tồn tại khó có thể tưởng tượng, những năm gần đây, huynh cũng đang luôn lo lắng vấn đề này, nàng còn nhớ Tiên Hậu chứ?

Thượng Quan Thi Vũ gật đầu, làm sao mà quên được, năm đó nếu không có Tiên Hậu, căn bản không có bọn họ ngày hôm nay, ai sẽ quên đi vị trưởng giả nhân từ sống không biết bao nhiêu năm đó?

- Huynh hoài nghi, ở trong Vực Nội có tồn tại rất nhiều cường giả giống như Tiên Hậu. Bọn họ, đều là đại năng từ thời đại siêu cổ vẫn còn sống đến hôm nay!

Tần Lập nhẹ giọng nói.

- A?

Thượng Quan Thi Vũ có chút giật mình nhìn Tần Lập:

- Không thể nào? Những người đó có thể sống lâu như vậy?

- Tiên Hậu có thể, vì sao bọn họ không thể?

- Thế nhưng, nếu những người đó còn tồn tại trên đời này, vậy thì bọn họ nên là những người hy vọng đại thế giới này xác nhập lại một lần nữa chứ!

Thượng Quan Thi Vũ ôn nhu nói.

Tần Lập gật đầu, nói:

- Vốn là huynh cũng nghĩ như thế, nhưng về sau huynh đột nhiên thông suốt, vì sao lại thế. Muội ngẫm lại, Đại Giới thời đại siêu cổ năm đó là do thanh y lão sư hủy đi, những người đó sẽ nhìn thanh y lão sư thế nào?

- Hừ! Muội nghĩ bọn họ cảm thấy người áo xanh đó là đại thần mới đúng. Năm đó nếu không có đại thần thanh y xuất hiện, bọn họ đã sớm bị thần thú siêu cổ diệt hết rồi!

Thượng Quan Thi Vũ ở trước mặt Tần Lập vẫn như năm đó, không có gì biến hóa, nói chuyện cũng tương đối tùy ý.

Tần Lập lắc đầu:

- Lòng của con người, luôn là thứ phức tạp nhất. Bọn họ sẽ không nghĩ là thế, bọn họ sẽ cho rằng thanh ý lão sư nhiwfu chuyện. Nhưng sau khi thế giới này chia ra, Vực Nội kỳ thật là chỗ bảo tồn thế giới siêu cổ hoàn hảo nhất, tài nguyên ở Vực Nội không phải chúng ta có thể tưởng tượng được. Nếu thế giới này thật sự hai hợp thành một, như vậy tài nguyên Vực Nội sẽ bị chia mỏng, các đại năng sống từ thời đại siêu cổ đến nay, sẽ đồng ý cho tình huống này xuất hiện hay sao?

Thượng Quan Thi Vũ cũng đã sớm không phải tiểu cô nương ngây thơ năm đó, lại nghĩ cẩn thận ý Tần Lập nói, không nhịn được lắc đầu thở dài:

- Đúng thế, nhiều năm trôi qua, những người đó hẳn đều có được truyền thừa không nhỏ. Giữa bọn họ, nghe nói cũng bắt đầu sinh ra một chút lục đục. Lúc Hoa Phong đến đây một trăm năm trước, không phải đã nói rõ tình hình bên kia hay sao? Ha ha, còn đa tạ chúng ta buông tha sư thúc lười nhác của hắn nữa. Đúng rồi, phu quân, muội cuối cùng hoài nghi Hoa Phong là nữ nhân, hơn nữa dường như hắn đối với chàng…

Tần Lập liên tục xua tay:

- Ngừng lại, Thi Vũ à, muội phải có bộ dạng bà lớn chứ! Nữ nhân trong nhà này cũng đã đủ nhiều rồi! Chẳng lẽ muội còn chê huynh không đủ bận rộn hay sao? Hơn nữa, Hoa Phong hắn là nam nhân! Là nam nhân đó!

Thượng Quan Thi Vũ trợn trắng mắt, nói:

- Nhưng người ta vẫn luôn cảm giác hắn giống như nữ nhân!

- Được rồi, không nói Hoa Phong, muội còn nhớ chuyện Thông Thiên Đại Đế năm đó đi Vực Ngoại dẫn bộ tộc tử đồng tới hay không?

Tần Lập vừa nói, ánh mắt lóe lên:

- Lúc đó đã có đại năng ở Vực Nội cảnh cáo lão, khiến về sau Thông Thiên Đại Đế không bao giờ lại bước lên mảnh đất Vực Ngoại nữa. Huynh Phỏng đoán đại năng Vực Nội năm đó hẳn là không muốn để cho bên ngoài biết tới chỗ Vực Nội, lại càng không muốn cho thế giới này hợp lại lần nữa!

Tần Lập nói rồi, khẽ than một tiếng:

- Thanh ý lão sư này, thật là để cho huynh một cái nan đề lớn mà!

Thượng Quan Thi Vũ khẽ cười nói:

- Chàng đi Vực Nội, Hoa Phong nhất định sẽ giúp chàng!

- Lại nữa rồi.

- Người ta nói nghiêm túc mà!

Thượng Quan Thi Vũ cười hì hì kéo tay Tần Lập nói:

- Môn phái chỗ Hoa Phong là một đại phái Vực Nội, Lang Gia Thần Giáo phải không? Nếu như đại phái kia công khai ủng hộ chàng, tin rằng sẽ có rất nhiều người ủng hộ theo, đến lúc đó tối đa cũng là cục diện ngang hàng. Muội tin tưởng, những đại năng sống sót từ thời siêu cổ cũng không chắc lợi hại hơn chàng được, chàng là người thừa kế của ngươi áo xanh mà! Chàng đã đột phá đến cảnh giới Bất Tử Chân Thần rồi!

Thượng Quan Thi Vũ cười cổ vũ Tần Lập.

- Muốn một đại phái ủng hộ ta, nói dễ vậy sao?

- Vậy còn không đơn giản, chàng dẫn theo Lãnh Dao muội muội, muội không tin bọn họ không thèm nhỏ dãi đan dược của Lãnh Dao muội tử!

Thượng Quan Thi Vũ vẻ mặt tùy ý nói.

Nói tới đan dược Lãnh Dao luyện chế, thật đã trở thành nhất tuyệt của toàn bộ môn phái Viêm Hoàng. Lãnh Dao đã hoàn toàn hiểu được bản đan phương người áo xanh lưu lại, đồng thời từ đó phá giải ra rất nhiều đan phương càng thêm thần kỳ mạnh mẽ.

Thì ra, đan phương do người áo xanh lưu lại năm đó, rất nhiều loại phối phương dung hợp một chỗ, sẽ tạo thành một loại phối phương đan dược cực kỳ nghịch thiên!

Luyện chế ra loại đan dược này, dù là người siêu việt cảnh giới Đế vương như Tần Lập, cũng có hiệu quả trực tiếp!

Thẳng đến lúc này, mọi người mới hiểu được bản đan phương đó mạnh mẽ cỡ nào!

Tần Lập khẽ lắc đầu, nhẹ giọng nói:

- Bản đan phượng này là căn bản cho chúng ta đặt chân không đến vạn bất đắc dĩ, huynh không muốn lấy nó ra. Thứ này, nếu thật sự bị đại năng Vực Nội biết được, sợ rằng sẽ lại một trận gió tanh mưa máu!

Thượng Quan Thi Vũ khẽ gật đầu:

- Cũng được, nếu như vậy trước tiên phu quân một mình đi trước một chuyện. Nếu thật sự khó làm, vậy thì đừng làm trước. Dù sao, đại thần áo xanh đó cũng không quy định chàng phải hoàn thành trong bao nhiêu năm. Một ngày nào đó, chúng ta sẽ siêu việt Vực Nội, đến lúc đó dù là bọn họ không muốn sát nhập, cũng không có lực lượng ngăn cản chúng ta nữa.

Quả thật, những năm gần đây thực lực chính thê môn phái Viêm Hoàng đã tăng lên đến mức làm người ta run rẩy. Hai mươi mấy người năm đó cũng theo Tần Lập tiến vào nơi Thần Vực, hôm nay yếu nhất cũng đã đạt đến cảnh giới Đế vương ngũ trọng.

Còn như các nàng Thượng Quan Thi Vũ, đều đã đạt đến cảnh giới Đế vương thất trọng!

Có tài nguyên vô tận, có đan dược mạnh mẽ, còn có Tần Lập đi đầu mở đường, thực lực của bọn họ tăng lên sao lại không nhanh được?

Hơn nữa, Giới Hạ này từ xưa đến nay chính là chỗ yếu nhất, rốt cuộc một lần nữa bộc phát ra huy hoàng văn minh Trung Châu thời đại Thái cổ, vô số võ giả thiên tài ào ào xuất hiện.

Lại thêm các loại lưu phái lại tái hiện huy hoàng khi xưa. Ma pháp, đấu khí, luyện kim thuật… những Kỳ năng từng biến mất rất nhiều năm, lại bắt đầu lần lượt xuất hiện trên đời này.

Văn minh, giống như một hạt mầm, chỉ cần có đất đai thích hợp, nó sẽ mọc rễ nẩy mầm, đồng thời phát triển thành đại thụ che trời.

Khác với Trung Châu thời đại Thái cổ, Giới Hạ hôm nay có đại thần Tần Lập tọa trấn, nào có kẻ đui mù dám tới gây chuyện? Vậy mới là chân chính tìm chết!

Tần Lập hôm nay, ngũ hành nguyên tố trong cơ thể đạt đến độ cao làm người ta ngước nhìn. Hô mưa gọi gió trong truyền thuyết, trong ánh mắt Tần Lập căn bản là chút tài mọn, không đáng nhắc tới.

Tần Lập rốt cuộc cũng rõ ràng, mặc kệ tu luyện cái gì, ma pháp cũng tốt, đấu khí cũng được, kỳ thật đến cuối cùng đều là trăm sông đổ về một biển!

-o0o-

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

——oo0oo——

890. Chương 899: Sơn Hà Tráng Lệ!

Tu luyện đến cảnh giới như Tần Lập, thi triển ngũ hành nguyên tố chiến đấu, hiệu quả chiêu thức cũng giống như ma pháp, nhưng uy lực lại vượt quá xa ma pháp, thi triển Tiên Thiên Tử Khí, đó là đấu khí, cũng là năng lượng tinh thuần nhất trong thiên địa, hiệu quả của Tiên Thiên Tử Khí thì đấu khí không thể nào bằng được, thi triển Nguyên lực chiến đấu, đó chính là chủ lưu ở Giới Hạ.

Ma pháp cũng được, đấu khí cũng thế, nói trắng ra kỳ thật là phương thức vận dụng năng lượng của các võ giả, phương thức diễn hóa chiêu thức xảy ra khác biệt, sinh ra những chi nhánh!

Khi một người đạt đến cảnh giới độ cao nhất định, phương thức sử dụng lực lượng của hắn liền phát sinh thay đổi. Bất luận là hắn đã từng sử dụng ma pháp hay sử dụng đấu khí, hoặc là Nguyên lực, đến cuối cùng đều sẽ theo đuổi loại chiêu thức đơn giản nhất nhưng uy lực lớn nhất.

Như là nói lực lượng của một ngón tay, ấn ra ngoài liền giống như một tòa núi lớn!

Khi người ta có được loại thực lực này, cũng sẽ tự nhiên vứt bỏ chiêu thức phức tạp thường sử dụng trước đây.

Cũng như Duy Ngã Cửu Kiếm!

Chín kiếm này, gần như bao hàm tất cả tinh hoa của toàn bộ chiến Kỳ Cửu Thiên Thập Địa Duy Ngã Độc Tôn ! Nhưng dù là vậy, trong lúc chiến đấu thì thỉnh thoảng Tần Lập cũng sẽ thi triển ra một chiêu khác biệt với Duy Ngã Cửu Kiếm, nhưng cũng là kiếm thuật uy lực mạnh mẽ vô cùng.

Đây, kỳ thật là sau khi đến một cảnh giới chí cao, cái gọi là: mỗi nhánh cây cọng cỏ, đều là vũ khí, hạ bút thành văn, đều là diệu chiêu.

Hơn hai trăm năm vội vã trôi qua, năm tháng không lưu lại chút vết tích nào trên người Tần Lập. Không kinh động bất kỳ ai, Tần Lập xuất hiện ở Thập Địa nơi Thần Vực!

Nhìn tòa cổ trận khổng lồ, tư duy Tần Lập có chút phân tán, không biết trôi đi nơi nào.

Ô Quận Vương tử biệt một lần là hơn ba trăm năm, từ khi Tần Lập lần đầu tiên tiến vào nơi Thần Vực đến bây giờ, cứ luôn không có tin tức. Ngọc Châu vẫn cho rằng lão tổ tông nhất định còn sống, tuyệt đối sẽ không chết đi im lặng không tiếng tăm như thế.

Cho nên, lần này Tần Lập tiến vào Vực Nội, còn có một nhiệm vụ chính là tìm kiếm Ô Quận Vương.

Trên thực tế, nhìn tòa cổ trận này, Tần Lập bỗng nhiên nghĩ tới một khả năng khác: Lão tổ gia tộc Thần Vương, đại năng tuyệt đại thiên kiêu, Bất Tử Chân Thần Ô Trường Thiên năm đó đi qua cổ trận truyền tống này, khi đó mọi người đều tưởng ra Giới Ngoại, phá Giới phi thăng.

Nhưng trên thực tế, hiện giờ tự nhiên không có người xem là thế, tòa cổ trận này kỳ thật đi thông Vực Nội. Như vậy, hiện giờ có khả năng Ô Trường Thiên vẫn còn sống trên đời này!

Đã như vậy, lão sư của mình có thể ở chỗ Vực Nội, gặp được lão tổ tông của ngài, lúc này mới ba trăm năm không trở về?

Những điều này, đều phải chờ sau khi Tần Lập tiến vào Vực Nội, mới từ từ kiểm tra được.

Cổ trận Thập Địa vô cùng to lớn, khí thế hùng hồn trải qua vô tận năm tháng, mang theo một loại khí tức xa xưa, cực kỳ thong thả vận hành. Cũng không như Thông Thiên Đại Đế phán đoán, cổ trận Thập Địa sẽ tự động sụp đổ.

Tần Lập cất bước, đi vào trong trận.

Vù!

Một cỗ khí tức xa xưa nháy mắt bao phủ Tần Lập, khí tức sắc bén như đao, không đâu không lọt, giống như muốn xé nát người ta!

Trên thân thể Tần Lập bùng nổ ra một cỗ khí tức khủng bố, hoàn toàn cắt đứt cỗ khí tức cổ trận Thập Địa ra ngoài. Còn khí tức bên trong cổ trận Thập Địa giống như có được linh tính, lại chủ động lui ra phía sau!

Sau khi Tần Lập tiến vào trong trận lập tức mất đi phương hướng. Đứng tại chỗ, suy diễn tòa cổ trận này biến hóa.

Tần Lập khi thì nhíu mày, khi thì giản ra, sắc mặt từ từ hiện lên vài phần kinh ngạc. Một lát sau, Tần Lập lấy từ trong nhẫn trữ vật ra một chiếc quyển trục xa xưa.

Chiếc quyển trục này, là từ rất nhiều năm trước, lúc đi trên biển rộng đã lấy từ trong tay một người trẻ tuổi. Dường như, người thanh niên kia thuộc về một thương đoàn thuộc quốc gia ở Đông Hoang.

Tấm quyển trục xa xưa này, năm đó từng thiếu chút nữa rút sạch tinh thần lực của Tần Lập. Sau này, Tần Lập cũng dần dần quên nó đi. Nào không ngờ tới, hôm nay khi tiến vào cổ trận Thập Địa, suy diễn một phen, phát hiện có một cảm giác hết sức quen thuộc.

Tần Lập suy nghĩ nửa ngày, mới nhớ tới kết cấu cổ trận Thập Địa này, không phải chính là thứ bên trong quyển trục xa xưa đó hay sao!

Phát hiện này làm cho Tần Lập cũng cảm thấy kinh ngạc, thầm than số mệnh của mình quả nhiên đủ mạnh mẽ mà. Một quyển trục xưa ngẫu nhiên lấy được từ nhiều năm trước, lại ẩn giấu bí mật to lớn như thế.

Lại một lần nữa đưa tinh thần lực dò xét vào trong quyển trục kia, đã không còn xuất hiện tình huống như ở trên biển năm đó, quyển trục hết sức thuận lợi mở ra cho Tần Lập.

Dựa theo phương pháp ghi chú trong quyển trục, Tần Lập nhanh chóng tìm được vị trí truyền tống ở giữa cổ trận Thập Địa.

Lúc này, toàn Thập Địa bắt đầu run lên nhè nhẹ, tòa cổ trận đã ngủ say mười mấy vạn năm, bộc phát ra vô số đạo hào quang!

Giống như từ trên bầu trời, đổ xuống vô số thác nước khổng lồ, giống như thiên hà đảo chiều!

Đại trận xa xưa, tỏa sáng sinh cơ mới. Tần Lập cảm giác được bốn phía xung quanh giống như đột nhiên tràn ngập ngôi sao vũ trụ, im hơi lặng tiếng, một cổ cảm giác vắng lặng vĩnh hằng truyền tới.

Bốn phương tám hướng, trong nháy mắt trở nên đen kịt, không nhìn thấy được cái gì, phóng ra thần thức, cũng không cảm giác được thứ gì. Thời gian, dường như ở thời khắc này, ngừng sự vận hành của nó!

Loại cảm giác này, làm cho người ta hoàn toàn mất đi khái niệm thời gian. Tần Lập không biết thời gian trôi qua bao lâu, có lẽ là một năm, có lẽ là một trăm năm, hoặc là càng lâu hơn.

Ngay sau đó, Tần Lập cảm giác được bốn phía bắt đầu xuất hiện tia sáng, chân trời vô tận, vũ trụ mênh mông, rất nhiều ngôi sao giống như hạt bụi, phát ra tia sáng yếu ớt. Khoảng cách với Tần Lập cực kỳ xa xôi.

Những ngôi sao vô cùng to lớn này treo giữa vũ trụ vô biên vô bờ, nhìn có vẻ nhỏ bé như thế, Tần Lập cảm giác chính mình càng thêm nhỏ bé.

Lại thêm khoảng khắc, trước mắt chợt sáng lóa, bóng tối rốt cuộc biến mất, xuất hiện trước mắt Tần Lập là một mảnh sơn hà tráng lệ!

Một tòa núi lớn hoàn toàn do đá tảng xa xưa tạo thành, cao chừng mấy chục vạn thước!

Đâm thẳng trời cao! Dường như muốn chọc thủng cả trời!

Vô số tầng mây bao bọc xung quanh tòa núi đá khổng lồ này.

Nhìn tòa núi vô cùng to lớn này, trong lòng không khỏi cảm thán: Đây, chính là Vực Nội? Ngọn núi này? Chính là ngọn núi lớn bảo lưu từ thời đại siêu cổ ?

Trên núi đá khổng lồ, truyền ra một cỗ khí tức xa xưa, lưu lại vết tích năm tháng vô tận.

Xa xa, núi non màu xám liên miên phập phồng, nhìn không đến tận cùng. Dù là Tần Lập mở ra Thần Nhãn, cũng không nhìn thấy được tận cùng mảnh núi non này ở nơi nào.

Ở một nơi cách Tần Lập chừng hơn ngàn dặm, có một gốc đại thụ, ít nhất cũng cao vạn thước! Tán cây của nó bao phủ phạm vi bảy tám chục dặm bên dưới.

Gốc cây như thế, nhìn hết tầm mắt, trong mảnh núi non này còn có rất nhiều.

"Thế giới thời đại siêu cổ, chính là như thế này?"

Trong lòng Tần Lập sinh ra vài phần cảm khái, quay đầu lại nhìn thoáng qua bầu trời cao, Tinh Môn xa xưa đang chậm rãi khép lại, yên lặng ghi nhớ tọa độ nơi này.

Sau đó, lăng không bay qua bầu trời mảnh núi non này.

Tần Lập bay đi có hơn hai tháng, mới bay đến biên giới dãy núi non này. Trong thời gian hai tháng này, Tần Lập trải qua mấy trận chiến đấu, đều là các thú tu hùng mạnh sinh hoạt ở trong mảnh núi non này.

Tuy rằng chiến đấu không có gì đáng nói, nhưng loại không khí siêu cổ mãnh liệt này, vẫn làm cho Tần Lập thầm cảm thán: May là đây không phải thời đại siêu cổ, nếu mình thật sự sinh ra ở thời đại siêu cổ, sợ rằng coi như là người ứng vận cũng đã sớm bị đám thần thú siêu cổ khủng bố này nuốt mất rồi?

Bởi vì ngay cả ở trong khu vực nổi danh do nhân loại cư ngụ ở thời đại siêu cổ, cũng có được thú cảnh giới Đế vương thất trọng. Các khu vực khác, quả thật có thể tưởng tượng được nó khủng bố cỡ nào.

Khó trách năm đó người áo xanh đánh thế giới này thành mảnh nhỏ, nếu không như thế, chỉ sợ nhân loại đã sớm diệt vong trên thế giới này rồi.

Trong lòng nghĩ thế, Tần Lập cũng hiểu được ít nhiều cách làm của ngươi áo xanh..

Không phá không xây được mà!

Nhìn sắp bay ra khỏi mảnh núi non này, mấy trăm dặm phía trước bỗng truyền ra một trận tiếng người. Tần Lập nao nao, tiếp đó thu liễm khí tức, đem thân thể chậm rãi ẩn vào trong không khí.

Nơi này đã là khu vực biên giới mảnh núi non, xuất hiện tung tích con người cũng rất bình thường. Tần Lập hiểu biết duy nhất về Vực Nội, chính là từ Hoa Phong tuyệt thế mỹ nam, còn có cái sư thúc hèn mọn của hắn.

Về phần Ô Quận Vương cùng Bất Tử Chân Thần lão tổ gia tộc Thần Vương, có phải cũng xuất phát từ nơi này không. Tần Lập thật sự không dám xác định.

Tần Lập chỉ nhớ rõ, sư môn chỗ Hoa Phong có tên Lang Gia Thần Giáo, coi như là đại phái xếp hàng đầu trên Vực Nội!

Còn Hoa Phong, lại là Thánh Tử ở Lang Gia Thần Giáo!

Nếu không, năm đó làm sao có thể chạy tới nơi Thần Vực tranh giành danh hiệu người ứng vận với mình?

Nhớ tới chuyện cũ, khóe miệng Tần Lập nổi lên một tia mỉm cười nhàn nhạt.

Tần Lập bay về phía chỗ có nhân loại hoạt động, tới bầu trời trên đầu đám người kia, Tần Lập ngừng thân hình, chăm chú đánh giá.

Phía dưới, có hai đoàn người, đang kịch liệt khắc khẩu gì đó.

- Lãnh Thu Thủy, ngươi có nói lý lẽ hay không. Mỏ khoáng Thần Nguyên nhỏ này là Lang Gia Kim Ưng Phái chúng ta phát hiện trước tiên, bây giờ các ngươi muốn chiếm lấy, có phải muốn khơi mào chiến tranh hay không?

Một lão già bề ngoài khoảng hơn năm mươi tuổi, một thân trường bào màu xanh, để một chồm râu dài, đôi mắt bắn ra tia oán hận, nhìn một người thanh niên khoảng ba mươi tuổi trước mắt.

Phía sau lão giả, còn đứng mấy chục người, già trẻ nam nữ đều có, đa số sắc mặt bình tĩnh, phẫn nộ nhìn thanh niên đối diện.

- Âu Dương Định, lão già ngươi đừng có không nhận rõ ràng, lão nói những gì đều vô dụng. Mạch khoáng này quả thật là các ngươi phát hiện trước, nhưng chúng ta sau khi phát hiện nơi này, đồng thời thanh lý rất nhiều thú thủ hộ mạnh mẽ xung quanh, tử thương thảm trọng mới triệt để chiếm lĩnh nơi này. Ai nào ngờ tới sau khi đi vào mới phát hiện dấu hiệu Lang Gia Kim Ưng Phái các ngươi. Mẹ nó, Lang Gia Kim Ưng Phái các ngươi muốn không tốn sức gì, liền chiếm chỗ này, len lén mò vào lưu lại một cái Kỳ hiệu, chúng ta sẽ phải nhường mỏ khoáng này cho các ngươi hay sao?

Phía sau Lãnh Thu Thủy cũng đứng mấy chục người, cũng là nam nữ già trẻ đều đủ vẻ mặt cũng mang theo biểu tình phẫn nộ, rất có ý một lời không hợp sẽ lao lên động võ.

- Lãnh Thu Thủy, ngươi rõ ràng là nói bậy! Ai nói chúng ta không có tử thương? Không có tử thương, chúng ta có thể lưu lại dấu hiệu ở trên đó?

Âu Dương Định tức tới dựng râu, chỉ vào thanh niên Lãnh Thu Thủy nói.

Tần Lập đứng trên bầu trời xem đến thú vị, thì ra là hai môn phái tranh đoạt một cái mạch khoáng, xem ra hai bên ai cũng không thuyết phục được đối phương, xung đột là không thể tránh khỏi.

Đúng Lúc này, lại có mấy bóng người từ cực xa phóng tới như chớp…

-o0o-

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

——oo0oo——

891. Chương 900: Gặp Chuyện Bất Bình!

Tần Lập yên lặng đứng giữa hư không, không có ai phát giác ra sự tồn tại của hắn, hắn cũng không muốn kinh động đến những người đó. Cứ như thế, yên lặng thản nhiên đứng xem, Vực Nội trong truyền thuyết vô cùng thần bí, võ giả nơi này cuối cùng là người như thế nào.

Mấy bóng người phóng như chớp từ xa xa đến, khiến cho Tần Lập hơi chú ý tới, thực lực mấy người này dường như cũng không yếu!

Sau khi đạt tới cảnh giới Đế vương, khí chất người ta sẽ phát sinh, thay đổi rất lớn. Nếu như cố ý nội liễm, hoàn toàn có thể giống như một người bình thường thế tục, làm người ta rất khó nhìn thấu.

Dù là dùng thần thức, cũng không dễ dàng nhìn thấu được. Hơn nữa, dùng thần thức đâm đâm chọt chọt tra xét người ta, một khi bị phát hiện ra, sẽ dễ dẫn tới một chút xung đột không đáng.

Cho nên, người thực lực càng mạnh, càng khó thể nhìn thấu từ bên ngoài.

Chẳng qua mấy người tới từ phía xa này, hiển nhiên không có loại giác ngộ đó. Hoặc là nói, bọn họ căn bản khinh thường ẩn giấu thực lực của mình, hoàn toàn bộc phát ra một thân khí thế Đế vương.

Mà thiên đạo pháp tắc Vực Nội này hiển nhiên hết sức mạnh mẽ, không gian bị khí thế Đế vương đánh vào, chẳng qua chỉ là chút dao động nho nhỏ, ngay cả rung động lớn cũng không sinh ra.

Trong lòng Tần Lập không khỏi có chút cảm khái, Đế vương ở Giới Hạ cùng Giới Thượng, thậm chí ở Vực Ngoại cũng có thể tính là tồn tại đỉnh cao, ở nơi Vực Nội này lại trở nên tương đối bình thường.

Thật không hổ là nơi nhân loại siêu cổ tụ tập trong truyền thuyết, phần nội tình này làm cho người ta thán phục.

Hai nhóm người phía dưới, lúc này cũng thấy được mấy người kia, tất cả đều sững sờ, đồng thời phẫn nộ nhìn về phía đối phương. Tiếp đó liền cảm giác được, người tới không phải trợ giúp bọn họ.

- Cả hai môn phái các ngươi đều ở chỗ này, vậy thì vừa lúc. miễn cho ta đi thông báo từng cái.

Người đi đứng sừng sững giữa không trung, ở trên cao nhìn xuống hai người Âu Dương Định cùng Lãnh Thu Thủy, vẻ mặt không nhìn ra bất cứ biểu tình gì, ngữ khí lạnh nhạt vô cùng, cũng không bày ra tư thế cao cao tại thượng gì. Ai cũng nhìn ra được, người này hoàn toàn không đặt hai nhóm người Âu Dương Định cùng Lãnh Thu Thủy ở trong mắt.

- Thông báo? Ngươi là ai?

Âu Dương Định lạnh lùng nhìn người thanh niên đứng giữa không trung, ngay cả xuống dưới cũng lười biếng.

- Làm càn!

Một người trung niên phía sau thanh niên kia cười lạnh, một tiếng:

- Người Lang Gia Kim Ưng Phái đều có mắt không tròng như thế hay sao? Ngươi không thấy chúng ta mặc trang phục gì?

-Ngươi…

Âu Dương Định có chút tức giận, tiếp đó nhìn thoáng qua quần áo người này, sắc mặt Đại Biến, mặc dù có vô số không tình nguyện vẫn khom người nói:

- Chẳng hay người Lang Gia Cổ Giáo giá lâm, Âu Dương Định có mắt không tròng, xin thứ tội.

Thanh niên Lãnh Thu Thủy bên kia, tròng mắt hơi co lại, trong mắt hiện một tia lạnh lùng, cũng khom người nói:

- Bái kiến các vị thượng sứ Lang Gia Cổ Giáo.

Thanh niên dẫn đầu kia, vẻ mặt không hề có dao động gì. chỉ nhàn nhạt nói:

- Nơi này là phạm vi Lang Gia Cổ Giáo, tất cả mọi thứ đều thuộc về sỡ hữu của Lang Gia Cổ Giáo. Chuyện các ngươi khai thác mỏ khoáng Thần Nguyên ở nơi này, niệm các ngươi vi phạm lần đầu, Lang Gia Cổ Giáo sẽ không truy cứu nữa. Bắt đầu từ bây giờ trở đi, các ngươi lập tức rời khỏi phạm vi thế lực Lang Gia Cổ Giáo, nếu không nghe theo, giáo phái các ngươi chủ động là địch với Lang Gia Cổ Giáo, nhất định bị diệt! Được rồi, các ngươi có thể đi.

Trong mắt Lãnh Thu Thủy hiện lên một tia sát khí lạnh băng, cúi thấp đầu, một lời không nói. gần như không ai cảm giác được sát khí dâng trào trên người hắn.

Nếu không phải Tần Lập nhìn chằm chằm vào Lãnh Thu Thủy, cũng khó mà phát hiện

được người này đã động sát khí.

Tính tình Âu Dương Định rõ ràng càng thêm dữ dằn hơn cả một đoạn, lập tức lớn tiếng nói:

- Dựa vào cái gì? Ta không phục! Mảnh đất này căn bản là nơi vô chủ. Mảnh núi non Lang Gia này bắt đầu từ thời đại siêu cổ, đã không phải phạm vi hoạt động của nhân loại. Dù là Lang Gia Cổ Giáo các ngươi là siêu cấp đại phái trên Lang Gia Đại Lục, nhưng cũng không thể hiếp người như thế được!

- Hiếp người?

Một người trung niên trong đoàn người vừa tới, khóe miệng nổi một tia cười lạnh khinh thường:

- Lời nói có thể làm các ngươi bị đả kích, loại môn phái nhỏ như các ngươi, chúng ta thật không có hứng thú khi dễ. Nếu không, chúng ta có thể dẫn một đống lớn cường giả tới, trực tiếp chém giết môn phái các

ngươi là được. Hừ, nếu không phải nhìn mọi người đều là truyền thừa siêu cổ, chúng ta mới lười nói nhiều với các ngươi. Thế nào, ta đã cho các ngươi đủ giải thích, bây giờ các ngươi có thể đi rồi chứ?

Âu Dương Định liếc sang Lãnh Thu Thủy trầm mặc không lời, trong lòng không nhịn được thầm nghĩ: Vừa này tranh cãi với ta cứng đầu như vậy, vừa thấy người Lang Gia Cổ Giáo liên lập tức biến thành nhu thuận. Người này, thật là sinh ra có vô số bộ mặt mà!

Ngay lúc trong lòng Âu Dương Định bất bình, tràng diện lại đột nhiên sinh ra biến hóa!

Lãnh Thu Thủy vẫn cúi đầu, đột nhiên biến mất tại chỗ, sau khoảng khắc, một tay hắn đã xuyên thủng ngực người thanh niên dẫn đầu, quay sang Âu Dương Định trợn mắt há mồm rống lớn:

- Âu Dương lão đầu, mạch khoáng này là hai phái chúng ta lấy mạng đổi lấy, dựa vào cái gì cho bọn họ chiếm đi? Còn sững sờ làm gì, chém hết bọn chúng rồi nói!

Âu Dương Định phản ứng cũng cực nhanh, thấy Lãnh Thu Thủy động thủ, trong lòng biết mình đã khó có thể chỉ lo cho mình. Dù là không động thủ, nhất định cũng sẽ bị Lang Gia Cổ Giáo ghi hận.

Nghĩ vậy, thân hình Âu Dương Định cũng lóe lên, xuất hiện bên cạnh Lãnh Thu Thủy, tung một chưởng về phía một người trung niên bên cạnh.

- Các ngươi dám giết đặc sứ Lang Gia Cổ Giáo, chờ bị diệt tộc đi!

Một người trung niên phát ra tiếng gầm lớn, vươn tay lên hư không vạch một cái, xé mở không gian, muốn bỏ chạy.

- Chạy đi đâu?

Một người thân hình vạm vỡ sau lưng Lãnh Thu Thủy, chỉ bằng vào lực lượng cơ thể, lăng không nhảy lên, một cước hung hăng đem người kia đá bay ra mấy trăm thước, ở giữa bầu trời điên cuồng phun máu, rơi xuống đất đập thành thịt nát!

Lãnh Thu Thủy cùng Âu Dương Định động thủ, người của bọn họ đều lao lên trời, giết về phía người Lang Gia Cổ Giáo số lượng không nhiều lắm.

Tần Lập ở trên cao nhìn rõ ràng, ở trong hai đoàn người của Lãnh Thu Thủy cùng Âu Dương Định, thực lực kém cỏi nhất cũng có cảnh giới Thần Vương, trong đó tuyệt đại đa số là cảnh giới Đế vương cấp thấp!

Người Lang Gia Cổ Giáo căn bản không ngờ tới, bằng vào danh tiếng môn phái bọn họ, lại cũng có người dám phản kháng. Lại còn dám vùng lên giết người, dưới sự sơ ý, liên tục bị giết năm người.

Còn sót lại một người trung niên mạnh nhất, cảnh giới khoảng Đế vương tam trọng, tả xung hữu đột, hai đoàn người bị hắn chém giết không ít. Đồng thời, người trung niên này hai mắt đỏ đậm quát:

- Giỏi! Lang Gia Kim Ưng Phái, Lang Gia Hắc Thủy Phái, hai tiểu phái các ngươi chờ bị diệt hoàn toàn đi!

Nói rồi, chém ra một chưởng, lực lượng khủng bố cuốn ba Thần Vương vào trong đó, đánh thành cặn bã, một tay xé mở không gian, muốn chạy đi.

-Nhanh cản hắn lại!

Lãnh Thu Thủy rống lớn, đồng thời đẩy ra hai tay, cỗ lực lượng hủy diệt tràn tới như thủy triều.

Âu Dương Định cũng chém ra một đạo kiếm khí, chém vào chỗ vết rách không gian.

Chẳng qua tốc độ người trung niên quá nhanh, lại thêm cảnh giới Đế vương tam trọng, một lòng bỏ chạy, thật đúng là khó bị ngăn cản.

Lãnh Thu Thủy cùng Âu Dương Định, hai người mặt xám như tro tàn. Bọn họ biết, nếu chuyện hôm nay bị tiết lộ ra, chờ đợi hai môn phái bọn họ, chắc chắn là tai ương ngập đầu!

Ngoài ra, không có khả năng thứ hai!

Lang Gia Cổ Giáo, ngoại trừ mấy đại phái nổi danh ngang hàng, căn bản không ai có thể chống lại.

Vì một cái mạch khoáng Thần Nguyên, hai môn phái bị diệt, lúc này trong lòng Âu Dương Định cũng thống hận Lãnh Thu Thủy tự ý ra tay, còn cố ý dụ dỗ kéo bọn họ xuống nước, đặt mông ngã xuống đất, ánh mắt có chút dại ra.

Lãnh Thu Thủy cắn răng nói:

- Có gì hay lắm chứ, cùng lắm thì chúng ta lui vào trong mảnh núi non Lang Gia này, coi như là Lang Gia Cổ Giáo cũng không dám có lá gan cho người xâm nhập sâu vào!

- Chỉ còn cách này, cũng chỉ có thể như thế thôi, ôi!

Âu Dương Định thở dài một tiếng nặng nề.

Đúng lúc này, trên bầu trời xa xa đột nhiên truyền ra một tiếng nổ ầm ầm, một cái bóng người bay vụt về phía bọn họ!

Hai người Lãnh Thu Thủy cùng Âu Dương Định đều trợn mắt há mồm, đám người mất hồn lạc phách sau lưng hai người cũng giống như bị hóa đá, nhìn cái bóng người bay ngược trở lại, gần như mất đi năng lực suy nghĩ.

Bùm!

Người bay ngược trở về hung hăng té xuống đất, đập lên một mảnh bụi mù, há miệng phun ra một ngụm máu. Đôi mắt bắn ra ánh sáng hoảng sợ vô cùng, nhìn hư không trên kia.

Người bị đánh trở lại, chính là người trung niên cảnh giới Đế vương tam trọng Lang Gia Cổ Giáo vừa bỏ chạy!

Vẻ mặt hai người Âu Dương Định cùng Lãnh Thu Thủy cũng không có bao nhiêu vui vẻ, mà là tràn ngập khiếp sợ nhìn hư không bên kia, thầm nghĩ: là ai mạnh mẽ như thế? Có thể bắt lấy người đã tiến vào hư không, đang hư không hoành độ ném ra ngoài? Chẳng lẽ là giáo chủ đại phái nào tới hay sao?

Hai người đều cảm giác rất hoang đường. Lang Gia Kim Ưng Phái, hay là Lang Gia Hắc Thủy Phái, chỉ là một thành viên trong những môn phái nhỏ nhiều như lông trâu trên Lang Gia Đại Lục.

Thường ngày, bất luận là Lang Gia Cổ Giáo hay Lang Gia Thần Giáo, hoặc là một số siêu cấp đại phái, đệ tử những môn phái này ai mà không ngửa mũi lên trời, ngạo khí vô cùng.

Làm sao lại có giáo chủ đại phái ra tay giúp đỡ bọn họ?

Vì hai môn phái nhỏ không có danh tiếng gì, đi đắc tội một siêu cấp đại phái như Lang Gia Cổ Giáo, vậy đúng là điên rồi.

Ngay cả hai người Lãnh Thu Thủy cùng Âu Dương Định thu được lợi ích, cũng không thể giải thích được vì sao đối phương làm như vậy.

Người trung niên bị đánh trọng thương cũng không chết, sắc mặt hắn trắng bệch, trong ánh mắt mang theo vô tận sợ hãi, run run hỏi:

- Các hạ là ai? Vì sao xen vào chuyện này? Chẳng lẽ không biết ta là quản sự cấp sáu Lang Gia Cổ Giáo hay sao? Ngươi muốn là địch với Lang Gia Cổ Giáo có phải không?

Người trung niên vừa nói ra lời này, Lãnh Thu Thủy cùng Âu Dương Định, cùng với đám người sau lưng hai người này, không nhịn được đồng loạt hít một hơi lạnh, trong ánh mắt nhìn người trung niên bị trọng thương kia, hiện ra thần sắc sợ hãi.

Dù là Lãnh Thu Thủy lúc bùng nổ tập kích, không hề có thần sắc cố kỵ gì, không ngờ tới nghe người trung niên này tự báo thân phận, hai người đều hoảng sợ.

Lang Gia Cổ Giáo, môn phái cực kỳ khổng lồ, có đệ tử không dưới mấy trăm vạn!

Trong môn phái có một vị Giáo chủ, hai Phó giáo chủ, một Thánh tử, một Thánh nữ, Thánh tử Thánh nữ dự khuyết không thiếu, Thái thượng trưởng lão hơn năm mươi người, Trưởng lão hơn ba trăm, Hộ pháp có cả ngàn.

Những người này, cấu thành thượng tầng kim tự tháp Lang Gia Cổ Giáo.

Còn chân chính nắm giữ thực quyền Lang Gia Cổ Giáo, lại là quản sự các cấp trong Lang Gia Cổ Giáo!

-o0o-

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

——oo0oo——

892. Chương 901: Trảm Đế Thần Lôi!

Quản sự Lang Gia Cổ Giáo, nhiều chia làm bảy cấp. Quản sự cấp một là thấp nhất, Quản sự cấp bảy là tối cao, so với Hộ pháp thì kém hơn một chút, nhưng trên thực tế nắm giữ quyền lực thậm chí còn muốn lớn hơn cả Trưởng lão bình thường!

Bởi vì tất cả những chuyện trong giáo phái cần xử lý, toàn bộ đều dựa vào những Quản sự này. Giáo chủ rất ít xuất hiện trong mắt mọi người, Phó giáo chủ cũng rất ít gặp được.

Thánh tử Thánh nữ cùng Thánh tử Thánh nữ dự khuyết, thông thường sẽ rất ít quản lý sự vụ, các Thái thượng trưởng lão trên cơ bản đều đang trong bế quan, cũng như Giáo chủ và Phó giáo chủ, không có tình huống đặc thù sẽ không bước ra.

Các trưởng lão duy trì sự vụ môn phái hằng ngày, nhưng những trưởng lão đó sẽ không tùy tiện rời khỏi môn phái, cho nên bọn họ chỉ là phát lệnh xuống. Còn Hộ pháp, lại không tham dự vào quản lý sự vật môn phái, chỉ phụ trách an toàn cho môn phái.

Cho nên, bất luận là Lang Gia Cổ Giáo hay Lang Gia Thần Giáo, những siêu cấp đại môn phái này, người chân chính nắm quyên thế chính là các Quản sự cao cấp!

Người trung niên trước mắt đây, lại là một Quản sự cấp sáu!

Mẹ nó, đúng là quá hại người mà!

Lãnh Thu Thủy cùng Âu Dương Định cùng các thủ hạ của hai người khiếp sợ qua đi, trong lòng mỗi người đều không nhịn được chửi má nó. Đường đường Quản sự cấp sáu, lại chỉ mang theo vài người, chạy tới đây đòi chiếm lấy một cái mạch khoáng Thần Nguyên, điều này thật là quá khó tưởng tượng mà!

Tiếp đó, rất nhiều người đều nghĩ tới, chuyện này hẳn là không có quan hệ đến Lang Gia Cổ Giáo, mà là kết quả do tên Quản sự cấp sáu này tự ý hành động!

Quản sự cấp sáu, tay nắm quyền lớn, ngày thường tự nhiên không thiếu các loại tài nguyên. Nhưng càng là loại siêu cấp đại phái, quy củ càng vô cùng sâm nghiêm, muốn tự tiện thò tay vào tài nguyên môn phái, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.

Cho nên, các Quản sự cao cấp này vì muốn làm cho mình càng thêm giàu có, biện pháp tốt nhất là đánh ngụy trang môn phái, đi làm một số chuyện cho riêng mình.

Phát hiện ra một cái mạch khoáng Thần Nguyên ở đây, tuy rằng không lớn, nhưng tuyệt đối là một món tài phú làm cho người ta đỏ mắt!

Lang Gia Đại Lục mấy vạn năm gần đây, tài nguyên bắt đầu trở nên căng thẳng. Tuy rằng còn chưa tới trình độ vì thế mà phát sinh chiến tranh, nhưng mọi người đều có thể dự kiến được, ngày đó cũng sẽ không quá xa xôi.

Nguyên nhân rất đơn giản. Thần Nguyên là một loại tài nguyên không thể tái sinh, mà số lượng nhân khẩu trên Lang Gia Đại Lục sẽ chỉ càng ngày càng nhiều. Nếu tiếp tục như thế, hậu quả sẽ là sớm muộn gì cũng có một ngày, tất cả tài nguyên đều sẽ bị hao hết. Khi đó, còn muốn dễ dàng tăng lên thực lực như bây giờ, căn bản là một chuyện không thể nào.

Cho nên, bất luận là siêu cấp đại phái hay các môn phái nhỏ, thậm chí một số tán tu cá nhân, đều làm hết khả năng để cho trong tay mình có càng nhiều tài nguyên.

Nghĩ như vậy, tên Quản sự cấp sáu Lang Gia Cổ Giáo này làm ra hành động như thế, cũng không có gì là lạ.

Chỉ là có một điều bất ngờ, là môn phái nhỏ như Lang Gia Hắc Thủy Phái cùng Lang Gia Kim Ưng Phái lại dám phản kháng, bọn họ nhất thời sơ ý, thiếu chút nữa bị giết toàn bộ. Còn Quản sự cấp sáu này khó khăn lắm mới bỏ trốn được, nào không tưởng được bị người ta bức ra từ trong hư không.

Cho nên, hiện giờ mọi người đều đang nhìn, muốn biết rốt cuộc là ai có lá gan lớn như thế, lại có phần thực lực như vậy, lại dám làm ra loại chuyện này.

- Gặp chuyện bất bình, rút đao tương trợ. Tại hạ chỉ là một người ngang đường, không vừa mắt loại chuyện ý mạnh cướp bóc, sau đó đánh không lại bỏ chạy, còn uy hiếp muốn tiêu diệt cả nhà người ta.

Tần Lập vừa nói, vừa chậm rãi hiện thân hình ra từ hư không, sắc mặt bình thản nói:

- Lẽ nào ngươi không hiểu đạo lý tội không dính đến người nhà, họa không lan đến vợ con? Hơn nữa, vốn là sai ở ngay trên ngươi, hạng người ỷ mạnh hiếp yếu, ta chướng mắt nhất.

- Ngưpưi là ai?

Quản sự cao cấp Lang Gia Cổ Giáo này lấy trong người ra một bình đan dược, đổ ra một viên đan dược nuốt vào miệng, đôi mắt bắn ra tia sáng lạnh lùng, lớn tiếng hỏi.

- Ta là ai, rất quan trọng hay sao? Có phải nói cho ngươi ta là ai, ngươi sẽ nghĩ cách giết vợ con cả nhà ta cho hả giận phải không?

Đôi mắt Tần Lập tĩnh như giếng xưa, nhàn nhạt nói.

Hai người Âu Dương Định cùng Lãnh Thu Thủy liếc nhìn nhau, khẽ lắc đầu. Giữa bọn họ đối đầu là không giả, nhưng cũng không phải loại thù hận không thể giải được, hơn nữa giữa hai bên đều rất hiểu nhau.

Không ai nhận ra người thanh niên này là người nào, càng không biết hắn từ đâu mà đến. Chỉ là nhìn một thân khí độ này, liền biết không phải người thường.

Không lẽ, là một Thánh tử đại phái hay sao?

Trong lòng Lãnh Thu Thủy cùng Âu Dương Định đều suy đoán lai lịch Tần Lập.

Tình thế người mạnh hơn mình, vị Quản sự cao cấp Lang Gia Cổ Giáo này cũng phải cúi cái đầu cao ngạo của hắn, lau vết máu trên khóe miệng, cười gượng nói:

- Bằng hữu nói đùa, tại hạ Trương Đại Niên Quản sự cấp sáu Lang Gia Cổ Giáo, là người Thập Tam trưởng lão Lang Gia Cổ Giáo. Giữa chúng ta có lẽ có chút hiểu lầm, chỉ cần nói cởi mở ra, Trương Đại Niên ta sẵn lòng kết giao ngài đây làm bằng hữu . Ngày sau có chuyện Trương Đại Niên ta tuyệt không khoanh tay đứng nhìn! Ta có thể thề bằng bổn nguyên linh hồn tuyệt không làm ra bất kỳ chuyện gì bất lợi với ngài! Thậm chí…

Trương Đại Niên nói tới, lạnh lùng liếc nhìn sang đoàn người Lãnh Thu Thủy cùng Âu Dương Định:

- Nếu như bằng hữu giúp ta diệt trừ đoàn người này, mạch khoáng Thần Nguyên này sẽ thuộc về ngài!

Hai người Âu Dương Định cùng Lãnh Thu Thủy liền thần sắc Đại Biến, đoàn người sau lưng bọn họ cũng quẩn tình kích động, hận không thể xé xác Trương Đại Niên.

Nhưng nhìn đến Tần Lập, vẫn nén xung động này. Thanh niên kia quá thần bí hùng mạnh, cho đến giờ bọn họ chưa từng thấy qua có người sau khi hư không hoành độ còn có thể bị bức ra, đồng thời một chiêu đánh thành trọng thương. Đây là thực lực cỡ nào, mới có thể làm như thế được?

Trương Đại Niên vừa nói, trong tay âm thầm lấy ra một vật, vẻ mặt khẩn trương, cố bày ra vài phần tươi cười, nhìn Tần Lập.

Tần Lập nhàn nhạt liếc nhìn hắn, nói:

- Người muốn hãm hại ta bất nghĩa?

- Này… Khụ khụ, bằng hữu trượng nghĩa. Vậy thì nói thẳng đi, hôm nay chỉ cần bằng hữu thả ta, Trương Đại Niên ta tuyệt đối không là địch với ngươi, ta dùng bổn nguyên linh hồn để thề!

Người trung niên nắm thật chặt vật trong tay, bày ra thần sắc thành khẩn.

Tần Lập cười khẽ:

- Vậy ngươi nắm chặt cấm khí trong tay, dùng để là gì vậy? Tự bảo vệ? Phòng thân? Hay là muốn giết ta?

Trương Đại Niên sắc mặt thay đổi, tiếp đó lạnh lùng nói:

- Bằng hữu, đừng bức ép từng bước, vừa rồi ta hư không hoành độ bị ngươi đánh lên, nếu thật sự liều mạng, ta dù là thân chết đạo tan, cũng sẽ không cho ngươi tốt lành! Người nhận ra được cấm khí trong tay ta chứ? Tên của nó, gọi là Trảm Đế Thần Lôi…

- Cái gì? Hắn lại có Trảm Đế Thần Lôi?

Lãnh Thu Thủy thất thanh hét lên, ánh mắt hiện lên thần sắc hoảng sợ.

- Trảm Đế Thần Lôi? Thiệt hay giả? Truyền thuyết thứ này ngay cả Đại Đế trọng thứ bảy cũng có thể chém giết?

Âu Dương Định hít vào một hơi lạnh, nhìn Trương Đại Niên giống như thấy quái vật.

- Đúng thế, hai tên các ngươi thật là có kiến thức. Hắc, thứ này đã thất truyền từ lâu, ta vận số tốt, năm xưa ở một chỗ di tích siêu cổ lấy được mấy chiếc. Đây là thứ do Đại thần siêu cổ chế tạo ra, dùng để chém giết thần thú siêu cổ, uy lực lớn tới mức khó mà tưởng tượng. Chỉ cần ta phát động Trảm Đế Thần Lôi này, chư vị ở đây đừng hòng sống được một người!

Trương Đại Niên lạnh lùng nhìn Tần Lập, nói:

- Bằng hữu muốn ngọc đá cùng tan hay sao?

Tần Lập thoáng liếc nhìn quả cầu nắm chặt trong tay Trương Đại Niên, vừa nảy hắn cũng cảm nhận được một cổ khí tức nguy hiểm, mới phát hiện ra nó, biết Trương Đại Niên nói không giả.

Chẳng qua, nếu như không có đoàn người Lãnh Thu Thủy cùng Âu Dương Định này, Tần Lập thật đúng là muốn thử uy lực thứ này. Hiện giờ hắn đã đạt tới một cảnh giới cực cao, hơn hai trăm năm qua, ở nơi Thần Vực hay là Giới Hạ, cũng không gặp qua bất kỳ đối thủ mạnh mẽ nào. Hôm nay tới Vực Nội, rất muốn chiến đấu với cường giả Vực Nội một hồi. Nhưng cao thủ Vực Nội có thể bị Tần Lập để trong mắt, trên cơ bản là Giáo chủ Phó giáo chủ các đại phái, những người đó nào có dễ gặp được như vậy.

Mà dùng sức một người, dưới tình huống không biết đối phương, tùy tiện khiêu chiến một đại phái, đó là một chuyện không có lý trí.

Cho nên, Tần Lập dù thật muốn thử xem Trảm Đế Thần Lôi cuối cùng có uy lực lớn cỡ nào, nhưng nhìn thoáng qua đám người Âu Dương Định cùng Lãnh Thu Thủy, Tần Lập cũng bỏ qua ý nghĩ này. Hắn muốn thông qua hai đoàn người này, hiểu biết sơ bộ về nơi Thần Vực.

Cho nên, Tần Lập đi lên trước một bước, khẽ cười nói:

- Thứ này thật mạnh như thế hay sao?

- Đứng lại. Ngươi… Ngươi đừng ép ta!

Trượng Đại Niên lớn tiếng quát Tần Lập ngừng động tác, sau đó lạnh lùng nói:

- Nếu ngươi không đứng lại, cùng lắm thì mọi người cùng chết!

- Ha ha.

Tần Lập cười khẽ, vươn tay chỉ một ngón về phía Trương Đại Niên, một đạo hỗn độn khí bằng tốc độ không thể tường trực tiếp đánh vào giữa mi tâm Trương Đại Niên, lập tức trực tiếp xóa đi thần hồn!

Tiếp đó, Tần Lập thu Trảm Đế Thần Lôi mà Trương Đại Niên không kịp phát động, cầm trên tay xem xét kỹ, khẽ nói:

- Ta tin tưởng uy lực thứ này, chẳng qua, ngươi không có cơ hội phát động mà thôi.

Chỗ mi tâm Trương Đại Niên không có một chút vết tích, nhưng thần hồn của hắn đã sớm bị Tần Lập xóa sổ, cho nên đã chết không thể chết hơn.

Lúc này, Tần Lập mỉm cười đi về phía hai người Âu Dương Định cùng Lãnh Thu Thủy.

Hai người này lập tức làm ra tư thế đề phòng, Âu Dương Định lớn tiếng nói:

- Ngươi… Ngươi muốn làm gì?

Tần Lập không khỏi buồn cười, thầm nghĩ mình có đáng sợ như vậy không?

Nếu như để cho mấy người Lãnh Thu Thủy cùng Âu Dương Định nghe được những lời này, nhất định sẽ không chút do dự gật đầu. Nào chỉ là đáng sợ? Con mẹ nó thật là quá đáng sợ mà!

Phất tay liền diệt bỏ một cường giả cảnh giới Đế vương tam trọng, cái này còn không gọi là đáng sợ? Vậy cái gì mới gọi là đáng sợ? Hơn nữa trong tay ngươi cảnh giới Đế vương tam trọng này, còn nắm giữ một cái đại sát khí!

Dưới loại tình huống này, coi như là Giáo chủ siêu cấp đại phái muốn ra tay giết ngươi, chỉ sợ cũng phải do dự một chút. Nào có như người thanh niên này, nhẹ nhàng bâng quơ liền diệt bỏ đối phương?

- Ta không muốn làm gì cả, các ngươi không cần khẩn trương. Nếu ta thật muốn làm gì, các ngươi có thể ngăn cản ta được hay sao?

Tần Lập bình tĩnh nhìn đám người khẩn trương này, nhàn nhạt nói.

Hai người Âu Dương Định cùng Lãnh Thu Thủy liếc nhìn lẫn nhau, đồng thời thở ra một hơi dài. Ngày hôm nay, quả thật là quá kinh hiểm, sợ rằng sau này cũng khó mà gặp phải ngày khó quên như hôm nay.

- Ta chỉ là có một số việc muốn các ngươi giải thích mà thôi, về phần khoáng mạch Thần Nguyên các ngươi phát hiện, ta không có hứng thú.

Tần Lập nói.

-o0o-

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

——oo0oo——

893. Chương 902: Hoa Phong? Hoa Phượng Hoàng?

Từ chỗ hai người Lãnh Thu Thủy cùng Âu Dương Định, Tần Lập có được hiểu biết chân chính về Lang Gia Đại Lục.

Lang Gia Đại Lục, một khối đại lục bảo tồn nguyên vẹn nhất thời đại siêu cổ. Trên mảnh đất khổng lồ này, từ thời đại siêu cổ đã là chỗ cho nhân loại sinh tồn.

Phát triển thẳng đến hôm nay, toàn bộ Lang Gia Đại Lục đã phát triển thành cục diện do bốn siêu cấp đại phái dẫn đâu, vô số môn phái nhỏ làm phụ.

Bốn siêu cấp đại phái này, chia làm: Lang Gia Cổ Giáo, Lang Gia Thần Giáo, Lang Gia Phi Tiên Phái, Lang Gia Bách Gia Phái.

Trong đó Lang Gia Cổ Giáo cùng Lang Gia Thần Giáo, đều là loại môn phái có nhân số đông đảo, thực lực hùng mạnh, nội tình sâu không thể lường. Người mạnh cỡ nào, cũng khó có thể lay động căn cơ bọn họ.

Lang Gia Phi Tiên Phái là môn phái duy nhất trên Lang Gia Đại Lục dùng nữ tử làm chủ. Môn phái này đơn thuần tính bằng thực lực, so với ba nhà siêu cấp đại phái khác phải kém hơn một chút, nhưng các nàng lợi hại ở chỗ, hầu như tất cả môn phái nổi danh trên Lang Gia Đại Lục, đều có người của Phi Tiên Phái!

Rất nhiều môn phái nhỏ, thậm chí có thể lấy được đệ tử Phi Tiên Phái mà quang vinh!

Thông hôn!

Cách làm này nhìn có vẻ rất tầm thường, nhưng Lang Gia Phi Tiên Phái này đã làm được đến cực hạn. Cho nên, mặc dù tổng hợp thực lực môn phái này không hùng mạnh như ba siêu cấp đại thế lực khác, nhưng được mọi người còng nhận là một trong tứ đại siêu cấp môn phái!

Giáo chủ Lang Gia Thần Giáo Hoa Anh Hùng, thậm chí đã từng nói đùa: nếu như Lang Gia Thần Giáo phát sinh xung đột cùng Lang Gia Phi Tiên Phái, đến cuối cùng có hại nhất định sẽ là Lang Gia Thần Giáo!

Nguyên nhân rất đơn giản, ngay cả nội bộ Lang Gia Thần Giáo cũng có vô số cao tầng mà chính thê đến từ Lang Gia Phi Tiên Phái, đánh Phi Tiên Phái, không khác gì đánh chính mình cả.

Lang Gia Bách Gia Phái, là môn phái khiêm nhường nhất, cũng là rời rạc nhất trong bốn siêu cấp đại thế lực. Gọi là Bách Gia, là bởi trong môn phái có đệ tử đến từ các nơi trên đại lục, có một số thậm chí là phản đồ các siêu cấp đại phái, còn có một số kẻ tà ác ác danh vang xa. Dù sao, môn phái này thu đồ đệ không nghiêm, chỉ cần tới đầu nhập, trên cơ bản đều sẽ thu vào môn hạ.

Nhưng nếu như muốn trở nên nổi bật trong môn phái, thu được một chút lợi ích, vậy thì có thể khó khăn một chút. Hơn nữa, một khi đầu nhập vào môn phái, nếu như dám làm ra chuyện tổn hại tới môn phái, nhất định sẽ rơi xuống kết cục phơi thây hoang dã! Đồng dạng, chỉ cần không làm ra chuyện tổn hại lợi ích môn phái, như vậy mặc kệ quá khứ ngươi đã làm chuyện gì, đắc tội thế lực khủng bố cỡ nào, chỉ cần đi vào Lang Gia Bách Gia Phái, sẽ là người Lang Gia Bách Gia Phái, môn phái sẽ bảo hộ ngươi!

Chính vì nguyên nhân này, quan hệ giữa Lang Gia Bách Gia Phái cùng ba siêu cấp đại môn phái khác vẫn luôn không quá tốt, cũng không chỉ có một lần đánh với ba siêu cấp đại môn phái.

Kết quả, mỗi lần đều là tám lạng nửa cân không ai làm gì được ai, có thống hận kẻ gia nhập vào Lang Gia Bách Gia Phái thế nào đi nữa, dưới tình huống này cũng chỉ có thể mặc kệ.

Bởi vậy, nội tình cùng thực lực hùng hậu của Lang Gia Bách Gia Phái, mỗi một lần bày ra đều sẽ làm cho nhiều người than thở.

Người đắc tội siêu cấp đại thế lực, trên cơ bản cuối cùng đều lựa chọn gia nhập Lang Gia Bách Gia Phái, bởi vì chỉ có nơi đó mới là chỗ che chở tốt nhất.

Đây cũng là căn nguyên khiến Lang Gia Bách Gia Phái bị rất nhiều người khinh thường, nhưng cũng đành đánh nhắm mắt bịt mũi thừa nhận Lang Gia Bách Gia Phái rất hùng mạnh.

Nói cách khác, nếu như Tần Lập muốn hoàn thành nhiệm vụ người áo xanh giao cho hắn, chuyện đầu tiên phải làm là thuyết phục được Giáo chủ bốn siêu cấp đại phái trên Lang Gia Đại Lục này. Chỉ có bọn họ đồng ý với mình, mới có thể chân chính thúc đẩy hoàn thành chuyện này.

Kỳ thật Tần Lập cho đến giờ vẫn còn không hiểu được, vì sao người áo xanh sẽ lưu lại cho mình đi làm một nan đề khó khăn như vậy. Bởi vì hành động này, kỳ thật cũng không được lòng người. Bất luận là Vực Nội hay Vực Ngoại, hoặc là Giới Thượng, thậm chí là Giới Hạ, người những thế giới này đều rất thỏa mãn với hiện trạng bây giờ. Ngoại trừ một số ít người, tuyệt đại đa số những người khác, kỳ thật không biết thế giới này đã từng vô cùng khổng lồ, sau đó bị người ta chia thành bốn khối đại lục.

Dù là bọn họ biết chuyện này, xem chừng cũng không có bao nhiêu người đồng ý thế giới này lại một lần nữa khôi phục đại thế giới như thời đại siêu cổ. Bởi vậy, người áo xanh rốt cuộc xuất phát từ mục đích gì, Tần Lập cứ luôn cảm thấy khó hiểu.

Nhưng chịu người ủy thác, nếu đã đáp ứng chuyện người ta, như vậy mặc kệ chuyện này khó cỡ nào, Tần Lập cũng sẽ tìm cách hoàn thành nó, mà không phải là trốn tránh..

Nhân sinh, trên đời, có rất nhiều chuyện rất trọng yếu, nhưng ở trong lòng Tần Lập, uy tín là căn bản cho hắn đặt chân trên đời!

Từ miệng bọn người Âu Dương Định, Tần Lập còn biết một chuyện. Đó là còn một năm nữa, Lang Gia Đại Lục sẽ tổ chức Lang Gia Đại Bỉ trăm năm một lần!

Lang Gia Đại Bỉ, nhiều chia làm ba trình tự tỷ thí

Tầng thứ nhất, là thanh niên, tức người dưới ba ngàn tuổi, đều tính là thanh niên.

Tầng thứ hai, là trung niên, tức tuổi từ ba ngàn tuổi đến ba vạn tuổi, giai đoạn này đều thuộc về trung niên.

Tầng thứ ba, là lão niên, tức tuổi vượt quá ba vạn tuổi.

Tần Lập nghe mà cứ líu lưỡi, dưới ba ngàn tuổi còn tính là thanh niên? Quả thật có chút khó tin, nhưng trên thực tế ở Lang Gia Đại Lục, người trong vòng ba ngàn tuổi thật đúng là người thanh niên.

Bởi vì tùy tiện một người nào, tu luyện đến cảnh giới Thánh Chủ hoặc Thần Vương, thọ nguyên đều thật dài. Ba ngàn năm tuy rằng thật lâu, nhưng đối với Thánh Chủ Thần Vương thậm chí Đế vương này mà nói, chẳng qua là một giai đoạn trong dòng sinh mệnh dài đằng đặc của bọn họ mà thôi.

Trong lòng Tần Lập cân nhắc, mình phải đợi một năm, xuất thế ngang trời ở Lang Gia Đại Bỉ, hay là dứt khoát trước đại bỉ này tìm đến những siêu cấp đại phái, tìm gặp Giáo chủ bọn họ, trực tiếp thảo luận với các cao tầng.

Biện pháp này trực tiếp bị Tần Lập phủ định. Nguyên nhân rất đơn giản, không nói mình có thể gặp được những Giáo chủ siêu cấp đại phái kia hay không, chỉ nói hắn vừa chém giết một Quản sự cấp sáu Lang Gia Cổ Giáo này, một quản lý trung tầng siêu cấp đại phái đã kiêu căng ngạo mạn như thế, sợ rằng thật đi đến chỗ đóng quân siêu cấp đại phái, ngay cả sơn môn mình cũng khó mà tiến vào!

Như vậy, biện pháp đơn giản nhất, cũng chỉ có bỗng nhiên nổi tiếng trên Lang Gia Đại Bỉ, khiến cho mọi người chú ý đến, lại từ từ làm chuyện này.

Tần Lập đã sớm ý thức được, muốn hoàn thành nhiệm vụ của ngươi áo xanh, tuyệt đối sẽ không đơn giản như thế, đối với mình cũng là một loại lịch lảm!

Đối mặt với những siêu cấp đại phái Lang Gia Đại Lục, trực tiếp đánh tới cửa, hiển nhiên sẽ chỉ phá hỏng chuyện này, tuyệt đối không có khả năng thành công! Càng đừng nói, có trời mới biết Lang Gia Đại Lục có ẩn giấu bao nhiêu lão quái sống từ thời đại siêu cổ đến nay. Thật sự chọc những lão quái này đi ra, dù là Tần Lập cũng không thể thừa nhận nổi loại áp lực này!

Trong lòng tính toán, bỗng nhiên Tần Lập nhớ tới Hoa Phong, liền thuận miệng hỏi:

- Đúng rồi. hai vị có biết Thánh tử Lang Gia Thần Giáo là ai không?

Âu Dương Định thuận miệng trả lời:

- Thánh tử Lang Gia Thân Giáo? Hắn là Hà Đan Đằng, nhi tử của Hà Thanh Tùng Phó giáo chủ Lang Gia Thần Giáo. Người này cũng rất có danh tiếng ở Lang Gia Đại Lục, tính là một người nổi bật trong đời thanh niên, Lang Gia Đại Bỉ sang năm hắn cũng được ủng hộ rất cao.

Lãnh Thu Thủy cũng gật đầu theo, trong mắt mang theo vài phần hâm mộ, nói:

- Thánh tử đại phái từ nhỏ đã có thiên phú tuyệt hảo, tài nguyên lại sung túc, tu luyện bí thuật thần thông đều là những thứ chúng ta không thể tưởng tượng. Đều là cảnh giới Đế vương, người ta nhất trọng có thể đánh được tam trọng thậm chí tứ trọng của chúng ta. Ha ha, quả là mạnh tới mức làm người ta run rẩy.

Nói rồi, Lãnh Thu Thủy liếc nhìn Tần Lập rất có thâm ý. Hiển nhiên hắn cũng đem Tần Lập trở thành cao tầng đại phái đi ra ngoài, chỉ là có chút khó hiểu vì sao Tần Lập lại không biết rất nhiều chuyện mà người Lang Gia Đại Lục đều biết, lẽ nào hắn thật sự đến từ thế giới khác?

Tạm không nói nghi hoặc trong lòng Lãnh Thu Thủy, Tần Lập vừa nghe đến Thánh tử Lang Gia Thần Giáo không phải Hoa Phong, trong lòng liền cả kinh, thầm nghĩ: Lẽ nào ở những siêu cấp đại phái, Thánh tử cách một số năm sẽ đổi một người khác hay sao? Hoa Phong rõ ràng chính miệng nói hắn là Thánh tử Lang

Gia Thân Giáo, Tần Lập cũng không cho rằng Hoa Phong là người nói dối, bởi vì thật không cần phải nói dối mà!

- Thánh tử những siêu cấp đại phái này có thay đổi hay không?

Tần Lập hỏi.

Lúc này Lãnh Thu Thủy càng thêm xác định Tần Lập là cường giả đến từ thế giới khác, bởi vì loại thưởng thức này, tùy tiện một người Lang Gia Đại Lục nào cũng sẽ biết.

Lắc đầu, Lãnh Thu Thủy nói:

- Điều này gần như không đổi, trừ khi xuất hiện chuyện bất ngờ trọng đại. Như là Thánh tử tử vong, hoặc là phạm vào lỗi làm không thể tha thứ, như vậy sẽ có Thánh tử dự khuyết bù vào, nói cách khác, Thánh tử sẽ vẫn là một người, mãi cho đến khi Giáo chủ thoái vị, Thánh tử sẽ trở thành tân nhiệm Giáo chủ!

Tử vong? Phạm lỗi không thể tha thứ? Tần Lập nhíu mày, thầm nghĩ chuyện này không thể nào? Hoa Phong này tuy rằng rất kiêu ngạo, nhưng cũng không phải một người xấu, cũng không phải một người dễ xung động, không có khả năng phạm sai lầm không thể tha thứ, về phần chết đi… vậy càng không thể, nếu như Hoa Phong thật sự xảy ra chuyện bất ngờ, vừa rồi Lãnh Thu Thủy cùng Âu Dương Định nhất định sẽ nói.

- Thì ra là như thế, vậy hai vị có nghe nói trong Lang Gia Thần Giáo, có một người gọi là Hoa Phong hay không?

Tần Lập chưa bỏ ý định, bởi vì cả Lang Gia Đại Lục, hắn cũng chỉ nhận biết duy nhất hai người. Trong đó một người là Hoa Phong, người còn lại là Hồng Chấn sư thúc hèn mọn của Hoa Phong.

Về phần Ô Trường Thiên lão tổ Bất Tử Chân Thần gia tộc Thần Vương, cùng lão sư Ô Quận Vương của Tần Lập có ở Vực Nội hay không, đều là một ẩn số.

- Hoa Phong?

Âu Dương Định cùng Lãnh Thu Thủy hai người đồng thời lắc đầu, Âu Dương Định nói:

- Không nghe nói qua, chẳng qua dòng họ này lại giống như hiện nhiệm Giáo chủ Lang Gia Thần Giáo Hoa Anh Hùng. Thế nhưng Giáo chủ Hoa Anh Hùng không có nhi tử, tuy rằng thê thiếp đông đúc, nhưng chỉ có một nữ nhi, tên là Hoa Phượng Hoàng, là Thánh nữ Lang Gia Thân Giáo, có người nói xong Lang Gia Đại Bỉ, Thánh nữ Hoa Phượng Hoàng sẽ gả cho Thánh tử Hà Đan Đằng. Ha ha, hai người này kim đồng ngọc nữ, quả thật là ông trời tác hợp mà.

Lãnh Thu Thủy cười lạnh mấy tiếng:

- Ông trời tác hợp cái rắm. Âu Dương lão nhi, không ngờ tới ngươi chẳng những người đã già, đầu óc cũng hồ đồ rồi. Thánh nữ gả cho Thánh tử, chỉ là một loại thủ đoạn của Hoa Anh Hùng. Nếu như không, đại quyền Lang Gia Thần Giáo nhất định sẽ rơi vào tay người khác. Ta đã nghe nói, Hoa Phượng Hoàng gả cho Hà Đan Đằng, nhưng mà con trưởng sẽ là họ Hoa!

-o0o-

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

——oo0oo——

894. Chương 903: Lang Gia Thần Giáo!

Âu Dương Định mặt già đỏ lên, mắt trừng Lãnh Thu Thủy, nhưng không lên tiếng phản bác, chỉ nói:

- Loại chuyện cao tầng này, chúng ta biết nhiều có tác dụng gì? Lang Gia Thần Giáo là họ Hoa cũng được, hay là họ Hà cũng thế, có liên quan gì tới chúng ta?

Lãnh Thu Thủy bĩu môi:

- Cũng phải, chúng ta nên nghiên cứu xem làm sao chia chác mạch khoáng Thần Nguyên này đã. Ta sáu, ngươi bốn, thế nào?

- Thối lắm, mạch khoáng này là Lang Gia Kim Ưng Phái chúng ta phát hiện trước, Lang Gia Hắc Thủy Phái các ngươi là người tới sau, dựa vào cái gì để các ngươi chiếm phần nhiều? Chúng ta sáu, các ngươi bốn!

Âu Dương Định một bước cũng không lùi cười lạnh nói.

- Bớt nói lời thừa, Âu Dương lão đầu, vừa nảy nếu không có vị cường giả trẻ tuổi này, lão đã sớm bỏ trốn vào mảnh núi non Lang Gia như chó nhà có tang rồi, còn dám ở đây chia chác với chúng ta? Vừa nảy dù là đối mặt với người Lang Gia Cổ Giáo, ta cũng không sợ hãi, ngược lại là lão, nếu không có ta nhắc nhở, lão dám ra tay với bọn chúng không?

- Lãnh Thu Thủy, ngươi còn không biết xấu hổ nói thế, ngươi như vậy gọi là nhắc nhỡ hay sao? Ngươi rõ ràng là rắp tâm hại người mà, muốn kéo chúng ta xuống nước!

- Đúng thì thế nào?

Lúc này trong lòng Tần Lập tràn ngập kinh ngạc, cũng mặc kệ hai tên may mắn sống sót này đang vì lợi ích mà cãi vã, có Tần Lập ở đây, hai người có cãi nhau dữ dội thế nào, cũng không thể nào đánh lên.

Hoa Phong, Hoa Phượng Hoàng… Hai người này lẽ nào thật là một người? Lẽ nào Thi Vũ nàng… một lời thành sự thật?

Hoa Phong quả thật diện mạo cực xinh đẹp, nhưng hẳn có hầu kết, cùng giọng nói trầm trầm, còn có mỗi một hành động đều rõ ràng là một nam nhân. Điểm này, Tần Lập tự tin sẽ không nhìn lầm.

Hoặc là, Hoa Phong cùng Hoa Phượng Hoàng căn bản không phải một người, trước kia Hoa Phong đánh lừa mình? Tần Lập cau mày nghĩ, bỗng nhiên lên tiếng cắt đứt hai người Lãnh Thu Thủy cùng Âu Dương Định đang tranh cãi:

- Bên trong Thánh tử dự khuyết Lang Gia Thần Giáo, có một người nào tên Hoa Phong hay không?

Hai người đang tranh cãi dò tận mang tai, cùng nhìn về phía Tần Lập, thần sắc có chút xấu hổ nói:

- Điều này, cũng không quá rõ ràng. Lúc bình thường, Thánh tử dự khuyết cùng Thánh nữ dự khuyết siêu cấp đại phái đều tương đối trầm lặng, cho nên rất ít nổi danh. Nếu như ngài muốn biết rõ, có lẽ nên đi hỏi người nội bộ Lang Gia Thần Giáo mới biết được!

Tần Lập gật đầu, thầm nghĩ xem ra chính mình phải đi Lang Gia Thần Giáo một vòng, mới có thể biết được chân tướng.

Bên này hai người Lãnh Thu Thủy cùng Âu Dương Định náo loạn nữa ngày, cuối cũng không có kết quả, ai cũng không chịu lui ra sau một bước. Dù sao, hai người đều có một môn phái phía sau, ai lùi bước thì có nghĩa là mềm yếu, có ý nghĩa thoái nhượng, như thế thì uy vọng trong môn phái sẽ suy giảm mạnh.

Bên trong môn phái nhỏ, cũng có các loại tranh đấu, cho nên hai người mặc dù đều có ý muốn nói chuyện tốt lành, nhưng có bất kỳ biện pháp nào. Đến cuối cùng, hai người này rốt cuộc chuyển ánh mắt về phía Tần Lập.

Lãnh Thu Thủy chắp tay nói với Tần Lập:

- Vị ân công này, nếu không có ngài, sợ rằng người hai phái chúng ta đều đã bị diệt. Nếu không, ngài nói một lời công bằng, chắc là vừa rồi ngài cũng đã nghe rõ những chuyện trải qua, ngài cho một lời hợp lý, chúng ta sẽ làm theo lời ngài nói!

Âu Dương Định cũng gật đầu:

- Phải, không có ân công, chúng ta đều đã chết. Ân công nói phân chia thế nàom cứ phân chia như thế?

Tần Lập như cười như không liếc nhìn hai người, còn có những người hai môn phái kia đang khân trưởng, tùy tiện nói:

- Chia năm năm là được. Môn phái nhỏ cần phải đoàn kết, nếu có mấy chục môn phái như các ngươi đoàn kết lại, coi như là Lang Gia Cổ Giáo, e rằng cũng không dám tùy tiện động tới các ngươi?

Âu Dương Định cùng Lãnh Thu Thủy đều có chút xấu hổ cúi đầu, bọn họ làm sao không rõ đạo lý này. Nhưng làm được điểm đó, nói dễ vậy sao?

Môn phái có nhỏ, vậy cũng là một môn phái hoàn chỉnh, có Chưởng môn nhân, có Trưởng lão có Hộ pháp, nếu như môn phái nhỏ xác nhập, chỉ có thể có một chưởng môn. Ai làm chưởng môn sợ rằng một bên khác cũng sẽ không chịu phục.

Càng đừng nói đoàn kết thật nhiều môn phái nhỏ lại, vậy càng không thể nào.

Chẳng qua phương thức phân phối Tần Lập đưa ra, rốt cuộc cũng được hai đám người bọn họ chấp nhận, vốn bọn họ cũng chỉ cần một cái cái bậc thang mà thôi, hiện giờ ân nhân cứu mạng cho bọn họ bậc thang này, người hai bên tự nhiên thuận theo bậc thang bước xuống.

Như thế, bất luận là người Lang Gia Kim Ưng Phái hay người Lang Gia Hắc Thủy Phái, cảm kích Tần Lập đều rất sâu, đều nhìn ra được Tần Lập là một cường giả chân chính, đều có ý muốn kết giao.

Tần Lập lại sốt ruột chứng thực chuyện Hoa Phong, phất tay tạm biệt những người này, nói bọn họ nhanh chóng khai thác, ai biết người Lang Gia Cổ Giáo bị hắn tiêu diệt có nói ra chuyện mạch khoáng này hay không. Một khi bị Lang Gia Cổ Giáo biết được, hai môn phái nhỏ này sẽ phải đối mặt với tai ương ngập đầu.

Âu Dương Định cùng Lãnh Thu Thủy cũng đều hiểu được, cho nên lưu luyến chia tay

Tần Lập, liền bắt đầu khai thác mạch khoáng Thần Nguyên này.

Một mình Tần Lập, lại lên đường lần nữa.

Lấy ra một khối trận bàn, dựa theo bọn người Lãnh Thu Thủy cùng Âu Dương Định chỉ điểm, Tần Lập nhắm hướng Lang Gia Thần Giáo hư không hoành độ mà đi.

Vực Nội to lớn khó có thể tưởng tượng, Tần Lập dùng thời gian tròn một ngày, hư không hoành độ khoảng cách hơn năm trăm vạn dặm, mới đến phạm vi thế lực Lang Gia Thần Giáo.

Ở đây, đã tiếp cận khu vực trung tâm Lang Gia đại lục.

Ở cực xa, một mảnh núi non kéo dài phập phồng, khí thế hùng vĩ, to lớn cổ xưa, là một cái long mạch rất lớn. Lang Gia Thần Giáo tọa lạc ở ngay trên long mạch này.

Tần Lập hai mắt quan sát địa khí, có thể thấy được trên cả đường long mạch, có rất nhiều long khí hùng hồn xông thẳng trời cao, xuyên tận tầng mây. Từng đạo long khí, có cái thậm chí bao trùm phạm vi mấy trăm dặm.

Có lẽ, người Lang Gia Thần Giáo sẽ ở ngay trên chỗ này.

Cái gọi là địa linh nhân kiệt, trước tiên phải có địa linh, sau đó mới có thể có nhân kiệt!

Kỳ thật lớn lên ở vùng đất linh vận, long khí tận trời này, nếu như cư ngụ lâu năm còn không thể trở thành nhân kiệt, vậy cũng chỉ có thể nói bản thân người đó có chuyện..

Tần Lập hạ xuống từ bầu trời, hóa thành một tu sĩ bình thường, bề ngoài khoảng ba bảy ba tám tuổi để râu hai bên quai hàm, hai mắt lấp lánh có thần tóc búi cao, cắm một chiếc kẹp gỗ, mặc trường sam màu xanh, sau lưng thêm một thanh trường kiếm. Cả người có vẻ hết sức tiêu sái, hơn nữa tu vi cảnh giới bản thân Tần Lập dù có che giấu thế nào, cũng vẫn tiên phong đạo cốt. Người nào nhìn thấy, ấn tượng đầu tiên cũng sẽ vô cùng tốt.

Mấy dặm phía trước, tọa lạc một tòa thành nhỏ phồn hoa. Tòa thành nhỏ này có vẻ rất cổ xưa, tường thành tràn đầy dấu tích loang lổ, khí tức cỗ xưa yên lặng tản mát ra, phảng phất đang kể lại năm tháng vô tận.

Thành nhỏ phồn hoa nhưng không ồn ào ầm ỹ, các loại mua bán cùng người đi đường đều trật tự rõ ràng, vẻ mặt mỗi người dường như mang theo một loại vui mừng. Đi trên đường thành nhỏ này, gần như không cảm nhận được bất cứ khí tức táo bạo bất thường nào, mọi người đều có vẻ rất hòa nhã.

Tần Lập âm thầm gật đầu, thầm nghĩ: Quả nhiên không hổ là tòa thành tọa lạc trên long khí, cho dù là một người thường không hề có võ lực gì, đều có được thọ mệnh trăm năm trở lên, hơn nữa tâm tính đều rất nhã nhặn.

Thật là một nơi dưỡng người mà!

Trong lòng Tần Lập nghĩ, tùy tiện tìm một nhà tửu quán, tiểu nhị trong tiệm khách khí mời Tần Lập vào, nhìn Tần Lập đạo cốt tiên phong, cho tiểu nhị này cảm giác hết sức tốt, bởi vậy thái độ tiếp đãi Tần Lập càng thêm nhiệt tình.

- Khách quan, mời vào trong!

Tiểu nhị dẫn Tần Lập tới một vị trí tương đối yên tĩnh bên cạnh cửa sổ, sau đó cung kính hỏi:

- Khách quan muốn dùng thứ gì?

- Tùy tiện chọn vài món đặc sắc chỗ các ngươi là được rồi.

Tần Lập nói rồi, lấy trong túi ra một khối Nguyên to bằng nắm tay, đặt ở trên bàn.

Con mắt tiểu nhị lập tức sáng ngời, ở Vực Nội, vàng bạc cũng có thể làm tiền lưu thông, nhưng đồng tiền mạnh chân chính lại là Nguyên ẩn chứa rất nhiều năng lượng!

Mà dùng bữa ở trong tiệm như thế này, một khối Nguyên to bằng ngón cái đã có thể ăn một bữa ngon lành, nhưng Tần Lập vừa ra tay là một khối Nguyên to bằng nắm tay.

Tiểu nhị này cũng là một người biết hàng, lập tức nhìn ra độ tinh khiết của khối Nguyên này cực cao, dao động năng lượng bên trên rất mãnh liệt, thái độ lập tức trở nên càng thêm cung kính.

- Khách quan ngài chờ một chút, ta lập tức an bài cho ngài ngay!

Nói rồi, sắc mặt mừng rỡ thu khối Nguyên này lại. Phàm là gặp phải loại khách hào sảng thế này, ông chủ đều sẽ chia một phần cho Tiểu nhị, hôm nay coi như kiếm lớn rồi.

Một số người đang uống rượu trong tửu quán cũng chú ý tới phía bên Tần Lập, thấy Tần Lập không chớp mắt lấy ra một khối Nguyên to bằng nắm tay trả tiền, không ít người tròng mắt co rụt lại.

Mấy năm gần đây, tài nguyên trên Lang Gia Đại Lục càng lúc càng giảm bớt, đại đa số môn phái thế lực mạnh mẽ đều bắt đầu tồn trữ tài nguyên. Như thế, các môn phái nhỏ, cùng tán tu không có môn phái, và một số gia tộc nhỏ sống qua ngày bắt đầu càng thêm khó khăn.

Đi lại bên ngoài cũng khó mà gặp được loại người hào sảng như Tần Lập, không nhịn được đánh giá vài lần. Tần Lập thường nhìn những người đó mỉm cười thiện ý, không ít người cũng cười lại, chỉ có một số ít người ánh mắt hơi lóe lên, không biết trong lòng đang nghĩ gì.

Tần Lập cũng không sợ, đây là địa bàn Lang Gia Thần Giáo, bất cứ kẻ nào muốn gây chuyện ở chỗ này, cũng phải suy nghĩ cho kỹ trọng lượng của mình.

Một lát sau, tiểu nhị bắt đầu dọn bốn món nguội và bốn món nóng, tản ra mùi hương dụ người. Trong đó có hai loại, lại còn tản ra một tia dao động năng lượng nhàn nhạt!

Thịt ma thú?

Tần Lập khẽ híp mắt lại, xem ra người có thể kinh doanh trong phạm vi thế lực Lang Gia Thần Giáo, đều không thể xem thường. Căn cứ dao động tản ra từ trên thịt kia, có thể phán đoán ước chừng được đây là một con ma thú phẩm bậc không thấp.

Một nhà tửu quán nho nhỏ, đã có được loại thực lực này, làm cho người ta có chút kinh ngạc. Chẳng qua lại nghĩ tới nơi này là Vực Nội, cũng sẽ không khó giải thích nữa.

Tần Lập an tĩnh ngồi ăn, lúc này bên ngoài lại đi vào vài người. Vốn tửu quán không tính là ồn ào náo nhiệt, theo những người này tiến vào, liền triệt để yên lặng.

Tần Lập nao nao, ngẩng đầu nhìn mấy người thanh niên nam nữ đi từ ngoài vào. Nam khí thế hiên ngang, nữ ôn nhu xinh đẹp, mặc trang phục thống nhất, giữa hàng mi mang theo ngạo khí nhàn nhạt. Loại ngạo khí này không làm người ta chán ghét, mà là một loại khí chất ra do sự ưu việt trường kỳ tự nhiên sinh ra.

Đây là… người Lang Gia Thần Giáo?

Trong lòng Tần Lập nghĩ, nhìn lại biểu tình mọi người trong tửu quán, cảm giác mình suy đoán hắn là tám chín phần mười…

-o0o-

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

——oo0oo——

895. Chương 904: Công Chúa Lang Gia!

Mấy người thanh niên nam nữ nhìn một vòng tửu quán, ánh mắt hơi ngừng một chút trên người Tần Lập, có lẽ là bị khí chất trên người Tần Lập hấp dẫn. Cuối cùng mấy người này ngồi trên một bàn cách Tần Lập không xa, chọn chút rượu thức ăn mấy người bắt đầu nhỏ giọng thảo luận.

- Thất sư huynh huynh nói Lang Gia Đại Bỉ sang năm, chúng ta có cơ hội xông vào một trăm hạng đầu tổ thanh niên hay không?

Một người thanh niên hai tám hai chín tuổi nhỏ giọng hỏi một nam từ ba hai ba ba tuổi bên cạnh.

- Đúng thế. Thất sư huynh, giữa mấy người chúng ta huynh là mạnh nhất. Huynh nói chúng ta có cơ hội tiến vào trong một trăm hạng đầu hay không?

Một nữ tử xinh đẹp, cũng chỉ hai bốn hai lăm tuổi, mỉm cười hiện lên hai má lúm đồng tiền, thật là đáng yêu.

Nam tử ba hai ba ba tuổi kia, mày rậm mắt to, trên người tràn ngập khí dương cương, nghe vậy cười phì một tiếng, rất tùy tiện nói:

- Khó khăn rất lớn. Người dưới ba ngàn tuổi, đều tính là thuộc tổ thanh niên, đến lúc đó nhất định sẽ cũng như trước kia, có loại lão gia hai ngàn chín trăm chín mươi chín tuổi mặt dày tiến vào tổ thanh niên. Loại chuyện này mỗi lần Đại Bỉ đều có, những lão già này tuy rằng da mặt rất dày, nhưng thực lực đều rất mạnh..

- Cảnh giới Thất sư huynh đã rất cao rồi, như thế thì Đại Bỉ sang năm, Thất sư huynh có thể bắt được thứ hạng tốt!

Nữ tử dáng người thướt tha ngữ khí êm dịu nói, trong ánh mắt nhìn người thanh niên này cũng mang theo ái mộ không chút che giấu.

Người thanh niên gọi là Thất sư huynh kia khẽ than một tiếng, lắc lắc đầu:

- Không dễ dàng như các ngươi nghĩ, cảnh giới thứ này rất gạt người, có một số người nắm giữ thần thông hùng mạnh, dù cho hắn chỉ có cảnh giới Thần Vương, cũng có thể đánh bại được Đế vương, còn có vài người thân thể mạnh mẽ, rõ ràng chỉ có thực lực Thánh Chủ, nhưng cường độ thân thể lại đã đạt đến Thần Vương thậm chí là Đế vương. Những người này mỗi lần đều sẽ có được thành tích ngoài dự đoán của mọi người. Cho nên mới nói, không thể chỉ bằng cảnh giới so sánh mạnh yếu của mỗi người. Nếu thật sự là thế, vậy thì Đại Bỉ cũng không có ý nghĩa triệu tập nữa, mọi người dứt khoát dựa theo thực lực mạnh yếu phân phối tài nguyên cho xong.

Trong lòng Tần Lập âm thầm gật đầu, thanh niên này suy nghĩ thật rõ ràng. Như thế ở trong Lang Gia Thần Giáo cũng sẽ không phải là hạng người bình thường vô danh.

Lúc này, nghe nữ tử ái mộ Thất sư huynh khẽ giọng báo oán nói:

- Kỳ thật luận thực lực, muội cảm thấy thực lực Thất sư huynh phái mạnh hơn Hà Đan Đằng một chút, nhưng môn phái tuyên truyền bên ngoài vẫn cứ là Hà sư huynh, thật là không công bằng mà!

- Được rồi, đừng nói lung tung. Hà sư huynh là chúng ta một trong đệ tử trẻ tuổi ưu tú nhất Lang Gia Thần Giáo là chúng ta, phụ thân là Phó giáo chủ, không phải người như chúng ta có thể so sánh, sau này đừng nói những lời như thế.

Thất sư huynh sắc mặt nghiêm túc nhìn nữ tử yểu điệu này, có chút trách cứ nói.

- Vâng, Đan Nhu đã biết, Thất sư huynh đừng nóng giận.

Nữ tử này khẽ cúi đầu, sắc mặt mang theo vài phần tinh quái nói:

- Dù sao ở đây không có người ngoài.

Thất sư huynh nhìn thoáng xung quanh tửu quán, khẽ giọng nói:

- Tai vách mạch rừng, thảo luận sau lưng người khác luôn luôn là không tốt.

Đan Nhu gật đầu, thè chiếc lưỡi nhỏ:

- Được rồi, người ta biết là nói sai rồi, đừng nói nữa. Đúng rồi. Thất sư huynh, huynh nói Phượng Hoàng sư tỷ thật sự sẽ gả cho Hà sư huynh hay sao?

Ánh mắt Tần Lập chợt ngưng, ly rượu trong tay hơi khựng một chút, khẽ uống một ngụm, đặt ly rượu xuống, muốn nghe Thất sư huynh này nói thế nào.

- Điều này… Hẳn sẽ không có gì bất ngờ, các đời Thánh nữ sẽ gả cho Thánh tử siêu cấp đại phái khác, hoặc là gả cho Thánh tử bản môn. Mà Lang Gia Thần Giáo chúng ta trong mấy chục vạn năm gần đây, cũng không phát sinh chuyện gả Thánh nữ ra ngoài, bởi vì hiện giờ cũng không cần dùng thông hôn để đảm bảo thế lực của chúng ta. Cho nên, tám chín phần mười Thánh nữ sẽ phái gả cho Thánh tử!

Lúc Thất sư huynh nói những lời này, trong ánh mắt lơ đãng hiện một tia buồn bã.

Thánh nữ Lang Gia Thần Giáo dung mạo khuynh quốc khuynh thành, lại thêm một thân thực lực cực kỳ mạnh mẽ, hoàn toàn xứng đáng là đệ nhất cao thủ trong đời trẻ tuổi Lang Gia Thân Giáo, tính tình ôn hòa, trên người nàng không nhìn thấy một chút ngạo khí

Nữ tử như thế, trong lòng đệ tử trẻ tuổi Lang Gia Thần Giáo nào sẽ không có một phần nhớ nhung?

Đan Nhu rất mẫn cảm chú ý tới, lúc nói đến Thánh nữ Hoa Phượng Hoàng, trong mắt Thất sư huynh hiện lên thần sắc buôn bã, trong lòng không biết cảm giác gì, vì vậy khẽ cười nói:

- Nói tới, mấy trăm năm trước Thánh nữ rời khỏi Vực Nội ra ngoài lịch lãm, dường như còn đi không ít chỗ. Còn nhớ lúc đó Hà sư huynh còn vì chuyện này mà rầu rĩ thật lâu. Hơn nữa… muội còn nghe nói…

- Được rồi được rồi, đừng bàn chuyện này nữa.

Thất sư huynh khoát tay, nói:

- Mọi người mau ăn nhanh đi, ăn xong chúng ta còn phải xuống núi làm việc. Xử lý tốt chuyện này, môn phái sẽ có khen thưởng không nhỏ!

Nghe Thất sư huynh nói, vẻ mặt mấy người thanh niên kia đều hiện lên nét tươi cười, trở nên rất vui vẻ.

Trong lòng Tần Lập lại cảm giác vô cùng chấn động. Hoa Phượng Hoàng Thánh nữ Lang Gia Thần Giáo này lại cũng đã từng đi ra ngoài lịch lảm, hơn nữa cũng rời khỏi Vực Nội. Tính từ thời gian, dường như cũng chính là lúc Hoa Phong vang danh nơi Thần Vực. Lúc đó Hoa Phong đi khắp nơi tìm người khiêu chiến, hơn nữa vẫn cứ muốn đánh bại mình, cướp lấy danh hiệu người ứng vận treo trên đầu mình.

Lúc đó Tần Lập còn nghĩ không lẽ người này đầu óc có vấn đề hay sao, một cái danh hiệu mà thôi, thật có trọng yếu như thế hay sao? Sau này lúc gặp được Hoa Phong, Tần Lập cảm giác kỳ thật người này cũng không tệ lắm, cũng không kiêu ngạo ngang ngược như lời đồn. Lại còn trong lúc Viêm Hoàng Sơn gặp phải nguy hiểm, ra tay trợ giúp. Nếu như không có Hoa Phong hổ trợ khi đó, trận chiến Viêm Hoàng Sơn năm đó khẳng định sẽ gặp tử thương quy mô lớn.

Ít nhất, thì có thể mười mấy hồng nhan tri kỷ hiện giờ có còn bên cạnh Tần Lập hay không, cũng khó mà đảm bảo.

Tần Lập vẫn luôn cho rằng Hoa Phong là một nam nhân, tuy rằng xinh đẹp đến mức khó tưởng, nhưng bất luận là khí chất hay là hầu kết của riêng nam nhân, đều nói rõ Hoa Phong là một nam nhân.

Hắn làm sao có thể trở thành một cô gái được chứ?

Tần Lập nghi hoặc khó hiểu, nhớ tới lúc Thi Vũ nói Hoa Phong có thể là một nữ nhân, loại biểu tình này… Chân mày Tần Lập nhăn lại. Lúc đó hắn cũng không nghĩ nhiều, hiện giờ ngẫm lại, lúc Thi Vũ nói, loại biểu tình này dường như không phải suy đoán mà là giống như hoàn toàn xác định!

Lẽ nào, Hoa Phong có bí thuật độc môn gì, có thể làm thân thể thay đổi, làm người ta hoàn toàn không thể nhìn ra?

Không nói tới, thật đúng là có khả năng này. Càng tu luyện đến cảnh giới thật cao, Tần Lập giải thích các loại bí thuật thần thông cũng càng thêm sâu hơn cũng càng thêm bội phục cường giả thời đại viễn cổ suy nghĩ tuyệt diệu.

Trong lòng nghĩ thế, Tần Lập có một loại cảm giác dở khóc dở cười. Hắn cùng Hoa Phong xưng huynh gọi đệ hơn ba trăm năm, sau đó Hoa Phong lại còn từng đi Giới Hạ một lần, trong lúc hai người nâng cốc trò chuyện, Hoa Phong từng nói qua hắn rất bất mãn người trong nhà an bài hôn nhân của mình, rất muốn trốn tránh, nhưng ở trong Đại Giới này căn bản không có chỗ cho hắn ẩn thân!

Bây giờ nghĩ lại, Hoa Phong nói cũng không quá đáng. Nếu như Hoa Phong thật sự đúng là Hoa Phượng Hoàng, vậy thì bằng vào thực lực Lang Gia Thần Giáo, muốn tìm được một người trong Đại Giới này, thật không phải một chuyện gì quá khó khăn.

Lúc nghĩ tới Hoa Phong rất có thể là một nữ nhân, tâm tư nóng lòng muốn gặp được Hoa Phong của Tần Lập ngược lại chậm rãi nhạt đi. Bên cạnh hắn đã có mười mấy hồng nhan tri kỷ, tuy rằng thọ mệnh đều rất dài, hiện giờ chúng nữ cơ bản đều có chuyện đi làm, nhưng Tần Lập đã cảm thấy rất thỏa mãn rồi.

Đặc biệt thân phận cùng địa vị Hoa Phong rất đặc thù, Tần Lập cũng không muốn bị cuốn vào trong chuyện nội bộ của một siêu cấp đại môn phái. Đặc biệt là hắn vừa giết một Quản sự cấp sáu của Lang Gia Cổ Giáo, bây giờ nếu còn đắc tội Lang Gia Thần Giáo, vậy ngoại trừ dùng võ lực đánh mấy cao thủ mấy đại giáo này một trận, sợ rằng không có khả năng nào để bọn họ đồng ý tổ hợp lại Đại Giới này lần nữa.

Chẳng qua, chuyện trên thế gian này, rất nhiều lúc là trùng hợp như thế, không phải ngươi muốn tránh liền nhất định có thể tránh được.

Bên ngoài truyền đến tiếng nói chuyện cùng bước chân, theo tiếng động này, một khuôn mặt khuynh quốc khuynh thành xuất hiện ở cửa tửu quán nhỏ này. Mọi người trong tửu quán, tất cả đều không nhịn được ngây ngốc tại chỗ.

Đoàn người Thất sư huynh kia đầu tiên là sững sờ, tiếp đó đều đứng dậy chào hỏi:

- Phượng Hoàng sư tỷ sao cũng tới chỗ này?

Tần Lập lại triệt để ngây ra đó, nữ tử tiến vào tóc dài qua vai, toàn thân không có một món trung sức, nhưng đẹp đến mức làm người ta cảm thấy khó thở!

Dáng người yểu điệu, hàng mi như núi xa, mắt như thu thủy, mũi ngọc anh đào, da trắng nõn nà, yên lặng đứng đó, như một đóa phù dung sương sớm!

Đúng với bốn chữ tuyệt sắc nhân gian!

Tần Lập nhìn quen mỹ sắc, trong lòng cũng không khỏi âm thầm khen ngợi một tiếng với nữ tử thanh thuần vô cùng này. Nhưng chân chính làm Tần Lập sững sờ, vẫn là khuôn mặt kia, quả thật giống y như đúc khuôn mặt của Hoa Phong!

Khác biệt duy nhất, chính là Hoa Phong vẫn luôn mặc trang phục của nam, hầu kết đặc trưng của nam giới ở cổ. Còn vị công chúa Lang Gia Thần Giáo trước mắt đây, lại một thân trang phục nữ, chiếc cổ trắng bóng, làn da trắng nõn non mịn như da trẻ con.

Ai mà dám nói nàng là một nam nhân, sợ rằng sẽ lập tức bị nước bọt dìm chết đuối.

Hoa Phượng Hoàng thấy đoàn người Thất sư huynh khẽ gật đầu, mỉm cười:

- Các ngươi cũng ở chỗ này? Chúng ta cũng muốn xuống núi, đi làm một chuyện. Gian tửu quán này món ăn rất tốt, mỗi lần ra ngoài, tỷ đều tới đây dùng bữa.

Hoa Phượng Hoàng Nói rồi, chầm chậm đi thẳng đến ngồi trên một bàn cạnh Tần Lập, mấy nữ tử có vẻ là thị nữ tùy tùng của nàng cũng theo ngồi ở bên cạnh.

Thất sư huynh ở bên cạnh ân cần nói:

- Nếu không Phượng Hoàng sư tỷ ngồi bên chỗ chúng ta, còn có rất nhiều chỗ trống, để gọi tiểu nhị lại dọn thêm món ăn!

Hoa Phượng Hoàng nhẹ nhàng lắc đầu, nói:

- Không cần, mọi người cứ dùng của mọi người, tỷ ở đây là được rồi…

Nói rồi, vô ý ngẩng đầu, vừa lúc đối mặt với Tần Lập. Hoa Phượng Hoàng khẽ nhíu hàng mi mỏng, khẽ a một tiếng.

Một đôi mắt đẹp nhìn vào mặt Tần Lập, dường như muốn nói gì, đôi môi hồng bóng mịn khẽ giật giật, nhưng không nói ra lời này, lại trực tiếp bó âm thành tuyến, một giọng nói lành lạnh dễ nghe bay vào trong tai Tần Lập:

"Tần huynh?"

-o0o-

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

——oo0oo——

896. Chương 905: Đêm Hẹn!

Giọng nói mang theo vài phần chần chờ, nhưng vẫn có thể nghe ra được trong tiếng nói của nàng rõ ràng có một tia vui mừng.

Tần Lập vẻ mặt không hề có biểu tình gì, nhưng trong lòng lại cười khổ. Xem ra, Hoa Phong cùng Hoa Phượng Hoàng quả nhiên là cùng một người, lại không ngờ tới che giấu được mình hơn ba trăm năm mươi năm!

Nhưng vào lúc này, Tần Lập tự nhiên không thể đi truy cứu vì sao Hoa Phượng Hoàng lừa dối mình, có lẽ cũng là có khổ bất đắc dĩ, Tần Lập truyền âm sang nàng:

"Cô nhận lầm người phải không?"

"Nhận lầm người ư?"

Hoa Phượng Hoàng khẽ cúi đầu, để người ta không nhìn thấy vẻ mặt của nàng chợt lóe lên một tia giảo hoạt liền biến mất:

"Dù là hóa thành tro, ta cũng có thể nhận ra huynh. Người ứng vận, vương giả duy ngã Độc Tôn Giới Thượng Giới Hạ, Tần huynh, làm sao huynh lại chạy tới Vực Nội? Lẽ nào, xưng hùng Giới Thượng Giới Hạ còn chưa đủ còn chuẩn bị nhất thống toàn bộ Đại Giới?"

Khóe miệng Tần Lập khẽ co giật, nâng ly rượu, nhẹ nhàng nhấp một ngụm, trả lời:

"Ta không rõ cô đang nói gì, cô gái xinh đẹp, lẽ nào cô thích ta à?"

Hoa Phượng Hoàng không nhịn được khẽ gắt một tiếng, khuôn mặt phấn nổi lên một tia ửng đỏ. Nếu như nói vừa rồi nàng có chút chân chờ, như vậy hiện giờ đã có thể hoàn toàn xác định, người này nhất định là Tần Lập!

E rằng chỉ có Tần Lập mới ở ngay trước mặt nàng còn có thần thái tùy tiện như vậy? Ngẫm lại những ngày ở chung cùng Tần Lập, tuy rằng rất ngắn ngủi, nhưng là một đoạn thời gian mà nàng vui vẻ nhất.

Nàng hóa thân làm Hoa Phong, giả trang nam tử, đi lịch lãm nơi Thần Vực. Nghe nói danh tiếng Tần Lập, cảm thấy muốn nổi danh kỳ thật không khó. Tần Lập hắn chỉ là một tên lừa đời lấy tiếng, vì vậy điên cuồng muốn khiêu chiến hắn.

Người là như thế, lúc này Hoa Phượng Hoàng nhìn thế nào cũng là một nữ tử ôn nhu hiền thục, ai sẽ nghĩ tới ở sâu bên trong nàng, cũng có một mặt nhảy nhót nổi loạn?

Hoa Phượng Hoàng lại không ngờ tới, trong lúc vô ý nàng lộ ra một tia quyến rũ, lại dọa hỏng những thị nữ bên cạnh cùng bọn người Thất sư huynh chú ý mật thiết đến nàng.

Hoa Phượng Hoàng ở Lang Gia Thần Giáo có địa vị cực cao, tuy rằng tính tình ôn hòa, không bày ra dáng ở tít trên cao, nhưng thường ngày cũng không hề lộ ra thần thái tiểu nữ nhi như thế.

Trong các thị nữ, có một người bề ngoài khoảng mười tám mười chín tuổi, nhìn thấy Hoa Phượng Hoàng sắc mặt ửng đỏ, không nhịn được khẽ cau mày, nhìn theo hướng Hoa Phượng Hoàng, thấy được một thanh niên tiên phong đạo cốt đang nhìn về phía bọn họm lập tức lạnh lùng hừ một tiếng, nói:

- Lưu manh! Nhìn bậy gì đó?

Thái độ thị nữ này làm cho Hoa Phượng Hoàng có chút không vui, chẳng qua lại không nói gì thêm, bởi vì rất nhiều người đều biết trong các thị nữ bên cạnh Hoa Phượng Hoàng, có một người là muội muội thứ xuất của Hà Đan Đằng!

Tuy rằng là thứ xuất, nhưng rất được sủng ái, địa vị trong nhà rất cao, bị an bài làm thị nữ bên cạnh Hoa Phượng Hoàng, tự nhiên cũng có phần giám thị.

Thấy chị dâu tương lai của mình có động tác mắt đi mày lại với một thanh niên anh tuấn tiêu sái, thậm chí xấu hổ đỏ mặt, tự nhiên không thích.

Hoa Phượng Hoàng trong lòng rùng mình, biết mình không kiềm chế được lộ ra chút sở hở, lập tức truyền âm cho Tần Lập:

"Giờ Tý tối nay, ở một hồ nhỏ ngoài thành Nam ba mươi dặm, chúng ta gặp ở nơi đó!" (giờ Tý: 23h-lh)

Tần Lập truyền âm trở về một tiếng, mỉm cười nhìn thị nữ trừng mắt nhìn mình, cũng không nói nhiều, cúi đầu ăn uống.

- Tính ngươ thức thời!

Thị nữ này hừ lạnh một tiếng.

Tuy rằng từ thân phận nàng là một thị nữ, nhưng nàng chưa bao giờ coi mình trở thành thị nữ, người khác cũng không dám coi nàng là thị nữ, nói chơi cái gì chứ, phụ thân nàng là Phó giáo chủ Lang Gia Thần Giáo địa vị gần với Giáo chủ Hoa Anh Hùng, dù nàng là một nữ nhi thứ xuất, cũng không có ai dám đi trêu chọc nàng.

Các thị nữ khác bên người Hoa Phượng Hoàng đều cụp mi ngồi yên, không nói một lời. Hiển nhiên, cũng đã quen với vị nữ nhi Phó giáo chủ ngang ngược này rồi.

Tần Lập ăn xong, đứng dậy trực tiếp rời đi, lúc ngang qua người thị nữ này, khẽ nói một câu:

- Cô nương, ta thấy cô ấn đường tối đen, trong vòng ba ngày tất xảy ra chuyện không may. Mấy ngày gần đây nhất định phải thành thành thật thật ở yên trong phòng, không nên đi ra!

Tần Lập thần sắc nghiêm nghị, lại thêm khí chất tiên phong đạo cốt, lúc nói bộ đáng rất trịnh trọng, làm cho người ta không khỏi tin tưởng hắn.

Thị nữ này chợt ngây người, lúc định truy hỏi, đã thấy Tần Lập ra khỏi cửa, nhẹ nhàng lướt đi. Lúc phản ứng lại, nhìn bộ dạng đang nén cười của các thị nữ khác, lạnh lùng nói:

- Cười cái gì mà cười? Có vui vẻ như vậy không? Ta xui xẻo các ngươi vui vẻ lắm phải không?

- Không có, không có.

Mấy thị nữ khác liều mạng lắc đầu, nhưng ý cười trong mắt kia lại không sao che giấu được.

Hoa Phượng Hoàng có chút bất đắc dĩ, cố gắng nén ý cười, nhìn Hà Đan Đan có chút thẹn quá thành giận, trong lòng cười thầm: Đây mới chân chính là Tần Lập, có chút lười biếng, có chút ranh mãnh, ngoại trừ mình ra, sợ rằng cả Vực Nội cũng sẽ không có người tin được, người thanh niên này lại chính là nhân vật có thể sánh vai cùng các Giáo chủ siêu cấp đại môn phái!

Hà Đan Đan mắt trợn ngược, trong lòng lại nổi khùng, hay cho một cái tên không biết thức thời, dám đùa giỡn bản cô nương. Người chờ đó cho ta, đừng để cho ta nhìn thấy ngươi, nếu không, không làm cho ngươi đẹp mặt không được!

Bọn người Thất sư huynh bên kia, trong lòng đối với Tần Lập vừa ra ngoài lại bội phục muốn chết. Cả Lang Gia Thần Giáo, ai mà không biết tính tình bất thường của Hà Đan Đan, tính tình hấp tấp, động một cái là nổi giận. Vừa rồi những lời Tần Lập nói, bọn họ đều nghe rõ ràng, lại ngay mặt đùa giỡn Hà Đan Đan, nhưng còn dọa cô nàng ở đó, sững sờ không phản ứng lại, cũng coi như mất một cái mặt mũi không lớn không nhỏ, như thế làm cho tâm tình mọi người đều rất thoải mái.

Trước đến nay, Hà Đan Đan đều như cái bóng bên cạnh Hoa Phượng Hoàng. Hoa Phượng Hoàng đi tới đâu, Hà Đan Đan liền đi đến đó. Ngoại trừ mấy lần Hoa Phượng Hoàng một mình ra ngoài lịch lảm, những thời gian khác đều là như hình với bóng.

Đối mặt với tình huống này, Hoa Phượng Hoàng cũng không còn cách nào. Nàng dù sao cũng là cô nhỏ của mình, cũng không thể nói với nàng: cô đừng có mỗi ngày cứ đi theo ta, thật là chán ghét…

Nếu làm như thế, e rằng ngay cả Giáo chủ Lang Gia Thần Giáo Hoa Anh Hùng cũng sẽ khó khăn.

Hoa Phượng Hoàng ăn một chút, liền không còn lòng dạ ăn uống nữa. Từ biệt Tần Lập nhiều năm như vậy, trong lòng nàng cũng thật nhớ mong, thường hay vào ban đêm ngước nhìn ngôi sao trên bầu trời, âm thầm ảm đạm, nghĩ rằng không còn cơ hội gặp lại Tần Lập nữa. Hôn sự của nàng tuy rằng một mực kéo dài, từ lần Lang Gia Đại Bỉ trước kéo dài cho đến bây giờ.

Lang Gia Đại Bỉ lần trước, Hà Đan Đằng ở tổ thanh niên, bằng cảnh giới Đế vương tứ trọng, xếp hạng thứ mười bảy trong tổ thanh niên, đây đã coi là một thành tích rất giỏi rồi.

Nên biết rằng, cả Lang Gia Đại Lục môn phái thành rừng, gia tộc đông đúc, thanh niên tài tuấn đâu chỉ ngàn vạn?

Lang Gia Đại Bỉ lại luôn luôn chú ý công bằng, không nói xuất thân, tất cả đều dùng thực lực làm cở sở, ở trên lôi đài Lang Gia Đại Bỉ, không ai sẽ nhường nhịn!

Phụ thân Hà Đan Đằng, Phó giáo chủ Lang Gia Thần Giáo Hà Thiên Trì đã đưa ra kiến nghị với Giáo chủ Hoa Anh Hùng, Lang Gia Đại Bỉ lần này, chỉ cần Hà Đan Đằng có thể đi vào mười hạng đâu tổ thanh niên, như vậy quay về liền chuẩn bị hôn sự cho hai người!

Thánh nữ cùng Thánh tử Lang Gia Thần Giáo, nghe ra thật đúng là một đời trời đất tạo thành!

Hôn sự của hai người sẽ oanh động cả Lang Gia Đại Lục, đến lúc đó sẽ có vô số cường giả Lang Gia Đại Lục chạy đến tham dự trận hôn lễ này. Đây cũng là một biện pháp tốt củng cố danh vọng cùng địa vị của Lang Gia Thần Giáo.

Sở dĩ Phó giáo chủ Hà Thiên Trì gấp gáp như thế, còn có một nguyên nhân: đó chính là một phòng thê tử của Hoa Anh Hùng, thời gian không lâu trước đã mang thai!

Chuyện này người biết rất ít, nhưng vẫn bị Phó giáo chủ Lang Gia Thần Giáo Hà Thiên Trì biết được trước tiên.

Võ giả tu luyện đến cảnh giới càng cao, muốn mang thai sẽ càng thêm khó. Bởi vì những người tu luyện này, đều sẽ luyện hóa tất cả tinh khí trong thân thể, loại luyện hóa này không phải chủ động, mà là bị động!

Công pháp bọn họ tu luyện sẽ trực tiếp đem tất cả tinh hoa trong thân thể đi luyện hóa, biến thành một bộ phận thực lực của bọn họ. Cho nên, muốn làm cho nữ nhân mang thai, độ khó sẽ rất cao.

Nếu không, Hoa Anh Hùng cũng không thể đã nhiều năm qua, cũng chỉ có một nữ nhi Hoa Phượng Hoàng, đã sớm con cháu đầy sảnh đường rồi. Đại gia tộc bình thường, đều là lúc thực lực còn chưa đạt đến cảnh giới cao, sẽ lấy một đoàn nữ nhân vì sinh ra con cháu cho bọn họ, sau đó mới bắt đầu liều mạng tu luyện.

Chỉ có khi tu vi bọn họ đạt tới một độ cao, có thể tùy tiện như ý khống chế thân thể của mình, độ cao này ít nhất cũng phải là cảnh giới Bất Tử Chân Thần!

Hoa Anh Hùng vào mấy năm trước, vừa mới đột phá cảnh giới này. Vì vậy sau khi củng cố xong cảnh giới, liên bắt đầu chăm chỉ cày cấy, rốt cuộc có một thê tử bụng đã có động tĩnh.

Đây đúng là một chuyện tốt trời ban. Giáo chủ có hậu, như vậy đã nói chức Giáo chủ tám chín phần mười sẽ truyền cho nhi tử.

Hà Thiên Trì cũng không có tâm tư phản loạn soán vị, nhưng ít ra cũng muốn củng cố địa vị hiện giờ. Như vậy, để cho con hắn lấy nữ nhi Giáo chủ, tương lai để nhi tử làm Phó giáo chủ, vậy cũng là một lựa chọn không tệ!

Đổi nghịch với Giáo chủ, Hà Thiên Trì còn không có lá gan kia, nhất là Hoa Anh Hùng còn chưa tới năm ngàn tuổi, đang ở thời kỳ sung mãn, đi tham gia Lang Gia Đại Bỉ cũng được chia đến tổ trung niên, lấy được quán quân là chuyện không có gì đáng nói.

Trên thực tế, Hoa Anh Hùng cũng liên tiếp nhiều lần đoạt hạng nhất!

Đêm đó, Hoa Phượng Hoàng trong lúc đêm khuyết vắng người, trước tiên dùng thần thức quét một vòng quanh khách sạn bọn họ đang ở. Lúc đào qua gian phòng Hà Đan Đan, cảm nhận được Hà Đan Đan căn bản không ngủ, khóe miệng Hoa Phượng Hoàng nổi lên một tia cười lạnh khinh thường.

Chỉ bằng con bé này cũng muốn trông chừng ta? Nếu như không phải ta cố ý cho cô coi chừng, một trăm người như cô cũng không tìm được tung tích của ta!

Nghĩ vậy, thân hình Hoa Phượng Hoàng lóe lên, liền biến mất trong không khí

Hoa Phượng Hoàng đi nửa ngày, bên phía Hà Đan Đan cũng không có động tĩnh, bởi vì trong cảm quan của Hà Đan Đan. Hoa Phượng Hoàng vẫn còn nằm trong phòng…

Ba mươi dặm ngoài thành Nam, thoáng cái đã đến, lúc Hoa Phượng Hoàng đi đến bờ hồ, nhìn nơi đó có một bóng lưng gây gò đang đứng, lộ ra vài phần cảm giác cô đơn tiêu điều, yên lặng đứng đó như một pho tượng đá.

Hoa Phượng Hoàng đột nhiên cảm giác trong lòng có chút hổ thẹn, chậm rãi đi lên, đứng bên cạnh Tần Lập, nhỏ giọng nói:

- Tần huynh, xin lỗi, ta không phải cố ý muốn lừa gạt huynh. Chỉ là gia phụ nghiêm lệnh, ra ngoài lịch lãm phải dùng thân phận nam nhi đi lại giang hồ, nếu không sẽ không cho ta ra ngoài.

Tần Lập vẫn yên lặng đứng đó, không hề động đậy…

-o0o-

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

——oo0oo——

897. Chương 906: Thì Thầm!

- Này, huynh sẽ không phải giận thật đấy chứ?

Hoa Phượng Hoàng cong môi nhỏ, dùng vai khẽ đụng vào Tần Lập một chút, sau đó nói:

- Xin lỗi mà, người ta cũng không phải cố ý muốn gạt huynh. Bên cạnh huynh cả một đoàn hồng nhan như vậy, nếu như muội lại dùng diện mạo sẵn có gặp huynh, nói không chừng các nàng lại nghĩ gì đó nữa. Đừng nhỏ nhen như thế, có được không?

Hoa Phượng Hoàng nói rồi, bản thân nàng cũng cảm giác kinh dị và đỏ mặt, ngữ khí này… rõ ràng là… là đang làm nũng mà.

Tần Lập khe khẽ thở dài:

- Còn tưởng là ngươi là Hoa Phong đệ đệ, không ngờ lại trở thành Hoa Phượng Hoàng muội muội. Nhất thời hình tượng của muội trong lòng ta có chút không thay đổi kịp.

- Vậy ở trong lòng huynh, muội là dạng người gì?

Hoa Phượng Hoàng sắc mặt ửng đỏ, nghiêng đâu nhìn Tần Lập, đôi mắt sáng trong bầu trời đêm lấp lánh sáng ngời.

- À, nói sao đây.

Tần Lập hiện ra vẻ khó xử.

-Nói thẳng!

Hoa Phượng Hoàng nhe răng trợn mắt, bày ra mấy tia hàn quang.

- Ha ha ha ha, được rồi, được rồi mà…

Tần Lập cười ha ha.

-Nói!

Hoa Phượng Hoàng hàng mi cực đẹp khẽ dựng lên.

- Giống như… như bây giờ, ha ha ha ha!

Tần Lập rồi, cũng không nhịn tiếp nữa, thoải mái cười to.

Vốn là một cô gái hiếu động tinh quái, không nên già thành thục nữ làm gì, có mệt không chứ?

- Huynh… đáng ghét!

Hoa Phượng Hoàng phản ứng lại, Tần Lập là đang đùa giỡn nàng, mặt cười nổi lên một tầng phấn hồng nhàn nhạt, hung hăng trợn trắng mắt trừng Tần Lập, ngực khẽ phập phồng, không phải tức giận, mà là vui mừng.

Nàng cũng như thế, đã lâu không thoải mái như vậy.

Từ khi trở lại Vực Nội, cả ngày phải đối mặt với khuôn mặt anh tuấn của Hà Đan Đằng, nhưng nhìn thế nào cũng cảm thấy là một bộ mặt đối trá. Hoa Phượng Hoàng không chút nào thích Hà Đan Đằng, không hề có cảm giác đối với hắn, nhưng phụ thân lại cứ khăng khăng đem con gái của mình gả cho hắn, làm Hoa Phượng Hoàng cực kỳ bất đắc dĩ.

Kỳ thật trong lòng Hoa Phượng Hoàng rất rõ ràng điểm này, phụ thân làm như thế cũng là đang bảo hộ nàng, đặc biệt là sau khi một người di nương của mình mang thai, chuyện mình phải gả cho Hà Đan Đằng gần như là ván đã đóng thuyền.

Bởi vì coi như là Giáo chủ Lang Gia Thần Giáo, Hoa Anh Hùng cũng cần phải có minh hữu vững chắc ủng hộ mình. Nếu không, chờ tương lai khi đệ đệ mình trưởng thành, muốn tiếp nhận chức Giáo chủ, tất cả người cao tầng đều phản đối, vậy dù tính là Hoa Anh Hùng thực lực cái thế, cũng không có cách nào.

Cũng không thể giết sạch hết người phản đối được?

Làm Giáo chủ một đại phái như thế, chuyện cần suy xét rất nhiều, cũng có rất nhiều chuyện bất đắc dĩ.

Tóm lại, mình gả cho Thánh tử, đó là một điểm cân bằng thế lực các phía tốt nhất. Nhưng loại cảm giác không thể nắm giữ số phận trong tay mình, thật là… rất không thoải mái!

Hai người sóng vai ngồi bên bờ hồ, Tần Lập yên lặng nghe, cũng không xen lời. Hoa Phượng Hoàng chỉ là cần một đối tượng nghe nàng tâm sự, không cần hắn phải nói gì.

Cứ thế, bất tri bất giác đã trôi qua hơn một canh giới, chiếc cổ thon nhỏ của Hoa Phượng Hoàng nhẹ nhàng tựa trên vai Tần Lập, sắc mặt mệt mỏi nói:

- Tần huynh, muội thật sự quá mệt mỏi, những ngày đi nơi Thần Vực cùng Giới Hạ, là thời gian mà muội vui vẻ nhất. Lúc đó muội đã nghĩ, nếu thời gian có thể vĩnh viễn dừng lại thì thật là tốt.

- Người luôn sẽ có rất nhiều bất đắc dĩ, cho dù là ta, cũng vậy thôi.

Tần Lập khẽ giọng nói, tuy rằng Hoa Phượng Hoàng dựa trên vai mình, nhưng trong lòng Tần Lập lại không có một tia dục niệm. Đây chỉ là một cô gái bề ngoài kiên cường nhưng nội tâm yếu đuối, tạm thời cần một chỗ dựa vào mà thôi.

- Đúng rồi, chỉ nghe muội tố khổ, còn chưa hỏi nữa, huynh sao lại đến Vực Nội? Không phải thật là muốn đánh khắp thiên hạ không địch thủ chứ? Nói thật chứ, thực lực hiện giờ của huynh, sợ rằng còn hơi thiếu một chút. Chẳng qua muội dám khẳng định, coi như là Giáo chủ siêu cấp đại phái cũng không phải đối thủ của huynh! Bao gồm cả phụ thân muội! Nhưng huynh đừng quên, bên trong Lang Gia Đại Lục mạnh nhất không phải là những người ở mặt ngoài, mà là những hoá thạch sống lánh đời không ra!

Tần Lập gật đầu:

- Là các cường giả thời đại siêu cổ lưu lại phải không?

Hoa Phượng Hoàng gật đầu, nói:

- Bên trong Lang Gia Thần Giáo đã có một lão tổ tông, kỳ thật thời đại siêu cổ đến nay cuối cùng đã trải qua bao nhiêu năm, sợ rằng không ai biết được. Nhưng một lão tổ tông này, thọ mệnh khẳng định đã quá một trăm vạn năm, đối với người thường thế tục mà nói, chúng ta kỳ thật đã tính là thần tiên rồi, nhưng so sánh với lão tổ tông, chúng ta không tính là gì cả! Ngài ấy mới là thần tiên chân chính!

Hoa Phượng Hoàng yếu ớt nói:

- Lúc muội còn bé, chơi đùa ở sau núi, trong lúc vô ý gặp được một lão đầu như một cái bóng. Khi đó muội còn rất nhỏ, không biết cái gì gọi là sợ, cũng chạy tới chơi đùa cùng lão nhân kia. Ngài ấy rất thích muội, cho muội không ít linh dược, còn có một số mật quyển xa xưa. Cho nên thực lực của muội đến nay đều luôn tăng lên nhanh nhất trong đời trẻ tuổi Lang Gia Thần Giáo. Bọn họ đều nói muội đã gặp phải lão tổ tông, chẳng qua muội cũng không thể khẳng định, bởi vì tiền bối hoá thạch sống trong toàn Lang Gia Thần Giáo thật là nhiều lắm. Nội tình Lang Gia Thần Giáo đến cùng sâu đậm tới cỡ nào, e rằng phụ thân muội là Giáo chủ cũng không thể nắm giữ hoàn toàn!

Tần Lập không nhịn được hít một hơi lạnh, thầm than loại môn phái này mới chân chính là siêu cấp đại phái. So sánh với nó, bất luận là gia tộc Thần Vương nơi Thần Vực, hay là bộ tộc Lâm thị Thông Thiên Đại Đế sau này, quả thật kém quá xa, giống như đom đóm đời tranh sáng với ánh trăng!

Môn phái như thếm căn bản, không phải võ lực có thể chinh phục!

Còn loại cường giả tiền bối hoá thạch sống này, ở trong cả Vực Nội, có không biết bao nhiêu. Đây, mới là chỗ đáng sợ chân chính của Vực Nội!

Bỗng nhiên Tần Lập nhớ tới lão tổ gia tộc Thần Vương, Bất Tử Chân Thần Ô Trường Thiên, nhẹ giọng hỏi:

- Được rồi, muội có nghe qua cái tên Ô Trường Thiên hay không? Muội đi qua nơi Thần Vực, hẳn là lão tổ tông gia tộc Thần Vương ở nơi Thần Vực năm xưa, mười mấy vạn năm trước thăng cấp cảnh giới Bất Tử Chân Thần, đi qua truyền tống trận Thập Địa nơi Thần Vực, hẳn là đã đi đến Vực Nội, nhưng vẫn không

có tin tức. Sư phụ Ô Quận Vương của huynh có lẽ cũng đã tìm tới chỗ này, nhưng huynh cũng không có được tin tức của bọn họ.

- Ô Trường Thiên? Ô Quận Vương?

Hoa Phượng Hoàng khẽ nhíu đôi mi mòng xinh đẹp, bắt đầu trầm tư. Một lát sau, nàng chậm rãi nói:

- Muội dường như nhớ tới, Ô Quận Vương, cái tên này rất xa lạ, chẳng qua Ô Trường Thiên, dường như trên một lần Lang Gia Đại Bỉ mười mấy vạn năm trước, ở trong Đại Bỉ trinh tự lão niên đã bỗng nhiên nổi tiếng. Không ai biết lai lịch của hắn, nhưng đánh bại bốn Giáo chủ siêu cấp đại môn phái, đồng thời đánh bại không ít cường giả cấp bậc hoá thạch sống, lúc đó gây ra oanh động rất lớn. Chẳng qua sau lần Đại Bỉ đó, Ô Trường Thiên nhận phần thưởng phong phú, từ đó về sau mai danh ân tích, không còn ai biết tin tức về hắn nữa. Muội biết chuyện này, là do cha muội kể cho muội nghe, nói rằng năm đó Giáo chủ Lang Gia Thần Giáo thua trong hắn, cùng với ba siêu cấp đại môn phái khác cũng muốn chào mời hắn, nhưng dường như không ai thành công, người kia đã biến mất.

Hoa Phượng Hoàng nói rồi, đầu khẽ giật giật, để cho mình dựa được thoải mái hơn nói tiếp:

- Giáo chủ Lang Gia Thần Giáo thua trên tay Ô Trường Thiên, là gia gia của muội. Cha muội vừa nhậm chức Giáo chủ không đến một ngàn năm, còn gia gia từ sau khi từ nhiệm Giáo chủ, nói từ nay về sau bế quan, chỉ cần Lang Gia Thần Giáo không gặp tai ương ngập đầu, ngài ấy sẽ không đi ra.

Hoa Phượng Hoàng khẽ thở dài một tiếng:

- Tất cả nhân vật lão thành, gần như đều có tâm tính này. Một khi từ nhiệm, liền lập tức bắt đầu bế quan tu luyện, hoàn toàn không để ý tới thế sự nữa.

Tần Lập khẽ cười nói:

- Đúng thế, nếu như ở Lang Gia Đại Bỉ tùy tiện đi ra một tiền bối hoá thạch sống, e rằng sẽ quét ngang mất.

- Đúng là thế, trong lịch sử cũng nghe nói chuyện như vậy đã xảy ra mấy lần, chẳng qua mấy vị tiền bối hoá thạch sống gây náo động kia dường như kết cục đều không tốt lành gì. Bởi vì sẽ có tiền bối hoá thạch sống càng mạnh hơn ra tay ngăn cản bọn họ!

Hoa Phượng Hoàng khẽ cười nói:

- Huynh tới Vực Nội, lẽ nào là vì tìm kiếm bọn họ?

Tần Lập gật đầu, lại nhẹ nhàng lắc đầu:

- Tìm kiếm bọn họ chỉ là một mục đích trong đó. Đến gặp muội cũng là mục đích, chỉ là không ngờ tới, Hoa Phong huynh đệ năm đó đã biến thành Hoa Phong muội muội. Ta tới nơi này còn có một chuyện càng trọng yếu hơn, nói ra sợ rằng muội không tin

Hoa Phượng Hoàng nghe được Tần Lập nói một trong những mục đích đến Vực Nội là vì gặp nàng, không biết vì sao trong lòng lại mọc lên một cỗ vui sướng ngọt ngào. Mặc dù nàng biết, Tần Lập đến gặp là hắn, là mỹ nam tử Hoa Phong kia, mà không phải Hoa Phượng Hoàng, nhưng trong lòng của nàng vẫn rất ngọt ngào.

Bởi vì "hắn" và "nàng", cùng là một người mà!

- Trọng yếu hơn? Chuyện gì? Tranh giành thiên hạ đệ nhất?

Hoa Phượng Hoàng khẽ mỉm cười nói, giống như có chút sợ lạnh, cánh tay ngọc trắng nõn như ngó en vòng qua tay Tần Lập, dựa vào càng chặt hơn.

- Không, là xác nhập bổn khối siêu cấp đại lục một lần nữa!

Tần Lập khẽ than một tiếng:

- Vực Nội, Vực Ngoại, Giới Thượng, Giới Hạ... Nhiệm vụ của huynh là đem bốn khối siêu cấp đại lục này, một lần nữa hợp lại một chỗ, khôi phục thế giới thời kỳ siêu cổ !

- Cái gì? Huynh… huynh nói chơi gì vậy chứ?

Hoa Phượng Hoàng cũng không cố cảm nhận khí tức ái muội hiếm có này, thoáng cái nhảy dựng lên, đôi mắt như nước nhìn chăm chăm vào mặt Tần Lập, khóe miệng khẽ co giật mấy cái, vẻ mặt không thể tin nổi nói:

- Điều đó không thể nào! Đừng nói là huynh coi như là một ngàn một vạn tiền bồi hoá thạch sống hợp lại một chỗ, cũng không làm được loại chuyện này!

Tần Lập cười khổ nói:

- Nếu như chuyện này mà dễ dàng, ta cũng sẽ không đau đầu nữa.

- Huynh nói, là thật sao?

Hoa Phượng Hoàng rốt cuộc xác định Tần Lập không phải đang nói giờn với nàng, chọc nàng vui vẻ, đôi mắt mở to tràn ngập màu sắc kinh hãi:

- Ai bảo huynh đi làm chuyện này? Người kia điên rồi sao? Đừng nói hợp lại bốn khối siêu cấp đại lục, coi như là Giới Thượng cùng Giới Hạ cũng không thể nào hợp lại một chỗ. Trước tiên không nói mỗi khối đại lục lớn cỡ nào, chỉ nói khoảng cách giữa chúng, đó là cách biệt rất nhiều tinh vực đó!

Nhìn bộ dáng rung động của Hoa Phượng Hoàng, Tần Lập mỉm cười. Đây mới là Hoa Phong mà mình quen biết, dù là biến thành Hoa Phượng Hoàng, cũng phải bộ dạng này mới làm người ta cảm thấy thân thiết.

Vừa nảy giữa hai người ái muội như có như không, làm Tần Lập thật sự có chút không biết làm sao, hắn không biết phái đối mặt thế nào, vẫn là bộ dạng hiện giờ, làm hắn càng thêm tự tại.

- Huynh biết muội lo lắng, chẳng qua muội yên tâm. Chỉ cần người Vực Nội đồng ý. Huynh có thể tùy lúc…. Hợp lại bốn khối đại lục này!

Lúc Tần Lập nói những lời này, trên người bùng lên một cỗ tự tin mạnh mẽ, làm người tin phục, làm lòng người ta say mê…

-o0o-

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

——oo0oo——

898. Chương 907: Thần Thông Bí Thuật Tặng Giai Nhân!

- Cái gì? Tần huynh huynh… huynh đã có được loại thực lực này?

Hoa Phượng Hoàng vô cùng kinh dị nhìn Tần Lập, giống như đang nhìn một con quái

vật.

Nếu như Tần Lập nói hắn có thể vỗ một cái đánh bay đỉnh một ngọn núi, nàng tin, Nếu như Tần Lập nói hắn một kiếm có thể chém ra một cái vực sâu dài mấy trăm dặm, nàng cũng tin, Nếu như, Tần Lập nói hắn chỉ bằng một đoàn khí cơ là có thể giết một Đế vương, tuy rằng cường điệu một chút, nhưng Hoa Phượng Hoàng vẫn chấp nhận tin tưởng!

Tất cả, đơn giản vì hắn là Tần Lập!

Hai người bắt đầu quen biết ba trăm năm mươi năm trước, đã có rất nhiều kỳ tích phát sinh trên người Tần Lập. Ngay cả Thông Thiên Đại Đế là loại Đế vương đỉnh thực lực sâu không thể lường, cũng bị Tần Lập chém thành bụi bặm. Hơn ba trăm năm qua, một thân thực lực của Tần Lập không thể nào không có một chút tăng trưởng gì.

Nhưng hợp lại bốn khối siêu cấp đại lục cách nhau vô số tinh vực?

Này… Người xác định không phải người đang nói mơ chứ?

Nhìn Tần Lập cả người tràn ngập tự tin Hoa Phượng Hoàng cũng không nói ra lời nàng đang nghĩ, điều này khác biệt về bản chất so với Giới Hạ năm xưa. Giới Hạ năm đó bởi thiên đạo pháp tắc trói buộc, người có mạnh hơn đi nữa, tới Giới Hạ cũng chỉ có thể thi triển ra thực lực Địa Tiên, tối đa cũng chỉ đạt đến cảnh giới nửa bước Thánh Chủ.

Điều đó không phải là võ giả tự trói buộc chính mình, thật đánh điên lên, nào còn có suy nghĩ ràng buộc gì nữa, mà là một loại trói buộc đến từ pháp tắc thiên đạo!

Một khi thực lực của ngươi vượt lên quá cảnh giới Thánh Chủ như vậy sẽ bị thiên đạo vô cùng to lớn tiến hành tiêu diệt!

Người có mạnh cỡ nào, cũng không dám nói hắn có thể chống lại thiên đạo, còn năm đó Tần Lập thay đổi pháp tắc thiên đạo, đã có rất nhiều người cho rằng không thể tưởng tượng nổi, đều suy đoán khẳng định Tần Lập có được bí thuật thần thông vô cùng hùng mạnh gì đó. Nếu không, pháp tắc thiên đạo nào có dễ dàng thay đổi như thế được?

Một khi pháp tắc thiên đạo sinh ra thay đổi, mảnh thiên địa này có thể chấp nhận người chiến đấu càng mạnh hơn. Như vậy thì chiến đấu có kịch liệt thế nào, cũng chỉ có thể phá hoại cục bộ, mà không thể nào xảy ra loại chuyện "rút dây động rừng" nữa.

Ví dụ như Vực Nội bây giờ, chính là mảnh Lang Gia Đại Lục bờ cỏi mênh mông này, dù là giữa hai Bất Tử Chân Thần phát sinh chiến đấu sống chết, bị phá hoại chẳng qua là một góc thiên địa, hơn nữa sẽ theo thời gian từ từ trôi qua mà chậm rãi khôi phục.

Nếu không, coi như là Bất Tử Chân Thần, muốn phá hoại một khối siêu cấp đại lục, đó là một chuyện căn bản không thể nào!

Pháp tắc thiên đạo sâu xa khó lường nếu đã cho phép loại cường giả Bất Tử Chân Thần tồn tại trên đời, như vậy sẽ tuyệt đối không thể xuất hiện chuyện Bất Tử Chân Thần đánh nát đại lục!

Đương nhiên nếu như là loại siêu cấp hổn chiến giống nhưthời đại siêu cổ, hơn nữa điều kiện tự nhiên trên toàn bộ thế giới còn ở trong trạng thái bị động, vậy thì là chuyện khác.

Nhưng mặc kệ nói thế nào, Tần Lập, cũng tuyệt không nên có được loại cảnh giới này!

Cũng không phải nói Hoa Phượng Hoàng khinh thường Tần Lập, trên thực tế nàng đã rất sùng bái Tần Lập. Đúng thế, là sùng bái. Năm đó Hoa Phượng Hoàng hóa thân thành Hoa Phong, đúng là bừng bừng chí khí, không phục một ai. Đế vương trẻ tuổi đi ra Vực Nội, sẽ liền khí thế ngạo nghễ thiên hạ.

Thẳng đến khi gặp phải Tần Lập, người ứng vận trong truyền thuyết này, đầu tiên là khinh thường, sau đó đem Tần Lập trở thành đối thủ lớn nhất, tiếp sau đó, lại phát hiện tốc độ tăng lên thực lực của Tần Lập xa xa không phải công chúa siêu cấp đại phái Vực Nội như nàng có thể sánh bằng.

Ba trăm năm sau, Tần Lập đã đạt đến một độ cao thế nào, ngay cả Hoa Phượng Hoàng cũng khó mà tin tưởng.

Nhưng hợp lại bốn khối siêu cấp đại lục một lần nữa…

- Điều đó sao có thể được?

Hoa Phượng Hoàng nhìn từ trên xuống dưới, không ngừng đánh giá Tần Lập, lắc đầu biểu hiện không tin.

Tần Lập mỉm cười, cũng không nói gì thêm, chỉ là nói:

- Chuyện này, đến lúc đó muội tự nhiên sẽ rõ ràng.

Hoa Phượng Hoàng bĩu môi, dung nhan mỹ lệ tuyệt luân rõ ràng nói cho Tần Lập là nàng không tin. Đột nhiên nghĩ đến điều gì, liền cười tưởi như hoa nói:

- Sang năm Vực Nội sẽ có một trận Đại Bỉ trăm năm một lần, nghe nói lần Đại Bỉ này sẽ có rất nhiều cường giả bế quan trăm năm tham gia. Đến lúc đó, huynh cũng tham gia đi, nếu như… nếu có thể thu được Vương Trung Vương, huynh sẽ có cơ hội thuyết phục những Giáo chủ siêu cấp đại phái ủng hộ huynh.

- Vương Trung Vương? Đó là cái gì?

Tần Lập khẽ nhíu mày.

- Lang Gia Đại Bỉ chia làm ba trình tự lão niên, trung niên cùng thanh niên. Ba trình tự này, khi tất cả đều xuất hiện hạng nhất, người hạng nhất trình tự thanh niên có thể khiêu chiến trình tự trung niên, trình tự trung niên có thể khiêu chiến trình tự lão niên.

Hoa Phượng Hoàng nói:

- Chẳng qua theo muội biết, các trận Đại Bỉ trước, trung niên khiêu chiến lão niên thì thỉnh thoảng cũng có, nhưng thanh niên khiêu chiến trung niên cùng lão niên, gần như không có. Dù sao, lúc tuổi tác tăng lên, ít nhiều có thể quyết định lực lượng trong cơ thể một người.

- Còn có loại chuyện này?

Tần Lập hơi động tâm.

- Muội khuyên huynh vẫn nên cẩn thận. Theo muội biết, trình tự trung niên khiêu chiến trình tự lão niên chưa từng có người thắng! Hơn nữa, Lang Gia Đại Bỉ không hạn chế tử thương, một khi đánh ra lửa giận, rất dễ bị thương, thậm chí tử vong. Đặc biệt là loại người không có căn cơ mạnh như huynh, những người siêu cấp đại phái kia quá nửa sẽ không hề kiêng Kỵ gì.

Hoa Phượng Hoàng nhắc nhỡ Tần Lập, tiếp đó nói:

- Đương nhiên, nếu như huynh có thể thật sự đánh bại cường giả trình tự trung niên cùng lão niên, thu được Vương Trung Vương Lang Gia Đại Bỉ, như vậy chẳng những huynh sẽ thu được phần thưởng khó tưởng tượng được, thân phận địa vị của huynh cũng sẽ một đêm vươn lên sánh vai cùng các Giáo chủ siêu cấp đại phái. Không nói ngoa, nếu như huynh thật sự làm được điểm này, vậy thì khi huynh khai tông lập phái ở Lang Gia Đại Bỉ, khẳng định sẽ có vô số người tới đầu nhập vào huynh!

- Thì ra là như thế…

Tần Lập gật đầu, biểu thị mình đã rõ ràng, tiếp đó nhìn Hoa Phượng Hoàng, nhẹ giọng hỏi:

- Nghe nói, sau Lang Gia Đại Bỉ, muội phái gả cho Thánh tử trong môn phái muội?

Thần sắc Hoa Phượng Hoàng nháy mắt ảm đạm xuống, khẽ nói:

- Đúng thế không muốn thì có cách nào chứ. Muội không có thực lực như huynh còn muốn đi tranh đoạt Vương Trung Vương. Nếu như muội có phần thực lực đó, muội trực tiếp đánh bại cha muội, ngài ấy sẽ không quản muội nữa.

Tần Lập buồn cười không thôi:

- Trẻ con tức giận, đánh bại phụ thân muội, như thế tính là gì.

- Thật mà, huynh không hiểu, ở trong loại siêu cấp đại phái này, dù là phụ thân muội cũng có rất nhiều chuyện không làm được theo ý mình.

Nói tới đề tài này, tâm tình Hoa Phượng Hoàng trở nên rất kém cỏi, lẩm bẩm nói:

- Thiên hạ rộng lớn, không có chỗ cho muội dung thân, cái gọi là đối đầu với số mệnh, chẳng qua là một câu nói đùa mà thôi.

Tần Lập im lặng, hắn muốn nói gì, nhưng bổng cảm giác được mình dường như không biết đứng trên lập trường nào để nói, lẽ nào chỉ bởi hắn là bằng hữu với Hoa Phượng Hoàng?

Nghĩ thế, Tần Lập lấy từ trong nhẫn không gian ra một quyển sổ chép tay, đưa cho Hoa Phượng Hoàng, nói:

- Ở đây có năm loại thần thông bí thuật, đều là loại thần thông bí thuật rất mạnh, bên trong có một ít tâm đắc của huynh. Thời gian còn không đến một năm, nếu muội có thể hoàn toàn tìm hiểu tu luyện ra được, trên Lang Gia Đại Bỉ hẳn có thể đạt được một thành tích không tệ. Chỉ cần đến lúc đó muội có thể đè ép được Thánh tử. đến lúc đó muội có thể mượn một cái cớ, nói lúc thực lực siêu việt muội thì….

Ánh mắt Hoa Phượng Hoàng nhãn tình sáng lên, tiếp đó có chút chần chờ:

- Đây…. thứ này quá mức quý trọng, muội làm sao có thể lấy thần thông bí thuật của huynh được?

Tới cảnh giới như bọn họ, toàn bộ đều biết giá trị của thần thông bí thuật. Loại thần thông bí thuật thật sự mạnh mẽ, nắm giữ nhiều thêm một loại, trong chiến đấu sẽ thêm một phần thắng. Hơn nữa, loại thần thông bí thuật này không phải người thân cận nhất, như là con cái, sẽ không thể nào tùy tiện truyền cho ngươi ngoài!

Hôm nay Tần Lập vừa ra tay, đã là năm loại thần thông bí thuật, có thể để Tần Lập nói là thần thông bí thuật rất mạnh, làm sao có thể kém được chứ? Trong lòng Hoa Phượng Hoàng không biết là loại cảm giác gì, khẽ cắn môi, đôi mắt ngưng nhìn Tần Lập, mang theo hàm ý phức tạp khó hiểu nào đó.

- Năm đó muội giúp đỡ huynh, phần ân tình đó vẫn không có cơ hội trả lại. Bất luận muội là Hoa Phong hay là Hoa Phượng Hoàng, làm bằng hữu, huynh đều hy vọng muội có thể sống vui vẻ, mà không phải bị tâm tình trói buộc tiến cảnh của mình.

Tần Lập kéo cánh tay ngọc mềm mịn của Hoa Phượng Hoàng, đem quyển sổ chép tay này trực tiếp nhét vào trong tay nàng, tiếp đó nói:

- Nếu đã xác định được muội ở chỗ này, huynh cũng không có chuyện gì khác nữa. Chúng ta, sang năm gặp lại ở Đại Bỉ!

Hoa Phượng Hoàng bị Tần Lập kéo tay, sắc mặt ửng đỏ, khuôn mặt phấn phiếm hồng kéo dài đến tận chiếc cổ trắng, có chút không dám nhìn thẳng vào mắt Tần Lập, nhỏ giọng nói:

- Phải đi ngay ư?

- Đúng thế huynh cũng phải tìm một nơi tu luyện một chút. Thời gian một năm mà thôi, sẽ qua rất nhanh, tiếp theo muội phải tham ngộ cho tốt năm loại thần thông bí thuật này.

Tần Lập nói xong, nhìn Hoa Phượng Hoàng mỉm cười, sau đó vung một tay lên, một con đường hư không xuất hiện trước mặt Tần Lập. Tần Lập một bước đi vào con đường hư không, thân hình nháy mắt biến mất không thấy.

Hoa Phượng Hoàng nhìn mà trợn mắt há mồm, lẩm bẩm nói:

- Thực lực của huynh ấy quả nhiên đạt tới cảnh giới không thể tưởng tượng, tùy ý như thế đã có thể mở ra một con đường hư không…. Cha mình cũng không thể làm được như thế?

Mở ra quyển sổ tay Tần Lập lưu cho nàng, chỉ nhìn thoáng qua, Hoa Phượng Hoàng lập tức sững sờ tại chỗ, trong đôi mắt đẹp tràn ngập không thể tưởng tượng, vành mắt dần dần đỏ lên.

- Già Thiên Thủ một trong đại thần thông siêu cổ, thi triển ra, một bàn tay lớn che trời phủ đất, có thể xuyên thủng trời cao, đánh nát hư không, trong cùng cấp bậc, thần thông bí thuật này gần như vô địch!

- Liệt Thiên Chưởng, một trong đại thần thông siêu cổ, uy lực rất lớn, thi triển bí thuật này có thể trực tiếp đánh nát núi lớn vạn thước, bị Liệt Thiên Chưởng đánh trúng, dù cho đối thủ cao hơn hai ba đẳng cấp nhỏ, cũng phải toàn thân nứt vỡ, thân thể hủy hoại!

- Hỗn Độn Chỉ, một trong thần thông bí thuật Hoang cổ, nhưng không kém hơn đại thần thông siêu cổ chút nào. Hỗn độn Khí, là một loại khí mạnh mẽ nhất trong vũ trụ từ khi thiên địa vừa thành, một sợi Hỗn độn Khí nhỏ hơn sợi tóc cả vạn lần, có thể dễ dàng xuyên thủng thân thể Thần Vương, thi triển ra, đối thủ nghe tiếng sợ mất mật!

- Liệt DươngThần Mục…

- Tinh Thần Bích Lũy…

Năm loại đại thần thông bí thuật này, tất cả đều là loại võ giả Vực Nội gần như chưa từng nghe qua, nhưng Hoa Phượng Hoàng lại biết rất rõ ràng chi tiết. Bởi vì, khi nàng hóa thân làm Hoa Phong, đã biết những thứ này đều là tuyệt kỷ áp rương của Tần Lập, dù là trong chiến đấu cũng rất ít sử dụng. Những thứ này, đều là Tần Lập dùng để hộ mệnh!

Bây giờ, lại đều đưa cho nàng…

-o0o-

Duy Ngã Độc Tôn

Tác giả: Tiểu Đao Phong Lợi

——oo0oo——

899. Chương 908: Thánh Tử Lang Gia Thần Giáo!

Vốn Hoa Phượng Hoàng thần tình mất mát, giờ phút này trong lòng tràn ngập ngọt ngào cùng… thấp thỏm. Nàng biết Tần Lập coi nàng là bằng hữu, cũng biết bên cạnh Tần Lập rất nhiều hồng nhan tri kỷ, nhưng nàng lại không khỏi nghĩ đến: vì sao Tần Lập tốt với nàng như thế. Những thần thông bí thuật này, tùy tiện lấy ra một loại, coi như là một vị Giáo chủ siêu cấp đại phái ở Vực Nội cũng sẽ phải đỏ mắt, huynh ấy lại tùy tiện đưa cho mình, Không chỉ như thế ngay cả một câu cân dặn cũng không có, lẽ nào huynh ấy không biết, nếu mình tùy tiện hiến cho môn phái một loại từ những thần thông bí thuật này, hôn sự kia liền có thể được giải trừ?

Hoặc là nói, vốn là huynh ấy có chủ ý như thế?

Hoa Phượng Hoàng có chút rối rắm, thậm chí có chút buồn bực Tần Lập, vì sao không căn dặn câu nào liền rời đi như vậy chứ.

Suy nghĩ nửa ngày, Hoa Phượng Hoàng vẫn quyết định, nàng sẽ không cho bất kỳ một ai biết đến năm loại thần thông bí thuật này! Bởi vì, đây là Tần Lập cho mỗi mình nàng!

Ở đây là tất cả tín nhiệm của Tần Lập đối với nàng, nàng không thể phụ sự tín nhiệm của Tần Lập!

Sau khi làm quyết định xong, Hoa Phượng Hoàng thở phào một cái, xoay người đi, cũng biến mất trong bóng tối mênh mông.

Vừa tiến vào khách sạn, hàng mi xinh đẹp Hoa Phượng Hoàng liền nhíu lại, trong lòng khẽ thở dài một tiếng. So sánh với Tần Lập, chuyện hai huynh muội này làm quả thật làm người ta buồn cười, làm người ta khinh bỉ!

- Tiểu thư, cô đã đi đâu?

Trong bóng tối, không nhìn rõ sắc mặt Hà Đan Đan, nhưng vẫn có thể nghe ra sự bất mãn trong giọng nói của nàng.

- Ngủ không được, tùy tiện đi dạo.

Hoa Phượng Hoàng tiếng nói bình tĩnh, không nghe được tâm tình gì.

Lúc này, trong lòng Hà Đan Đan cực kỳ tức giận, ca ca để cho mình theo dõi Hoa Phượng Hoàng, thậm chí không tiếc để cho mình trở thành thị nữ đi theo cạnh nàng.

Dựa vào cái gì chứ?

Hoa Phượng Hoàng nàng ta là nữ nhi Giáo chủ, là công chúa Lang Gia Thần Giáo, nhưng Hà Đan Đan ta cũng là nữ nhi Phó giáo chủ, thân phận của ta dù là thứ xuất, nhưng nào có kém hơn Hoa Phượng Hoàng bao nhiêu?

Ủy thân làm thị nữ cho nàng ta cũng thôi, nhưng hết lần này tới lần khác Hoa Phượng Hoàng còn lén gặp người khác sau lưng mình!

Tuy rằng không có chứng cứ, nhưng Hà Đan Đan gần như dám khẳng định, nam nhân tiên phong đạo cốt hôm nay nhất định là quen biết Hoa Phượng Hoàng! Hơn nữa, giữa hai người không chừng còn có bí mật không thể để người khác biết, thậm chí là… gian tình!

Loại chuyện này không cần chứng cứ, đối với nữ nhân mà nói, trực giác là đủ rồi!

Buổi tối Hà Đan Đan vẫn luôn không ngủ, ngàn tính vạn ngừa, rốt cuộc vẫn không phòng bị được Hoa Phượng Hoàng đã chạy ra ngoài. Hà Đan Đan ghi nhớ thời gian Hoa Phượng Hoàng, nàng đã đi ra tròn cả canh giờ!

Hơn một canh giờ đó!

Thời gian lâu như thế, làm gì mà không đủ? Hơn nữa, tuy rằng lúc này bầu trời tối đen, nhưng Hà Đan Đan vẫn có thể cảm giác được trên người Hoa Phượng Hoàng vừa về đang tản mát ra một cổ khí tức vui sướng!

Cái tiện nhân này! Dâm phụ!

Mới vừa rồi, nàng…. nhất định làm chuyện không thể để người biết!

Vừa nghĩ vậy, Hà Đan Đan liền cảm thấy toàn thẳn có một cỗ khí tức khô nóng tán loạn, đồng thời cũng cảm thấy một cỗ ghen ghét dữ dội.

Trong lòng Hà Đan Đan, có một bí mật không thể cho người ta biết, nàng thích ca ca Hà Đan Đằng!

Là một loại phi thường phi thường thích, sẵn lòng đi chết vì huynh ấy!

Hết lần này tới lần khác, ca ca này chỉ thích Hoa Phượng Hoàng. Còn Hoa Phượng Hoàng chẳng những không thích Hà Đan Đằng, bây giờ lại còn có nam nhân khác ở bên

ngoài, điều này làm sao mà Hà Đan Đan có thể chịu đựng được?

- Cô đi ra ngoài, vì sao phái giấu ta?

Hà Đan Đan trong cơn giận dữ, đã hoàn toàn quên mất ca ca nhắc nhỡ nàng, phải nhớ rõ thân phận thị nữ. Vào lúc này, Hà Đan Đan căn bản không cố cái gì thân phận hay không thân phận nữa, nàng quá phẫn nộ, phẫn nộ bộc phát ra!

- Giấu cô?

Hoa Phượng Hoàng giọng nói lành lạnh, ánh mắt rơi trên người Hà Đan Đan:

- Cô tính là thứ gì! Ta làm chuyện gì cần giấu cô? Hà Đan Đan, cô đừng coi mình là to lắm! Muốn đi theo bên cạnh ta, cô cứ theo, nếu không muốn, cô cút ngay cho ta! Quay trở về làm ái nữ Phó giáo chủ của cô! Không cần ở bên cạnh ta giả làm một thị nữ, quá ủy khuất cô rồi!

- Hoa Phượng Hoàng, cô… cô dám nói với ta như thế?

Hà Đan Đan không ngờ tới Hoa Phượng Hoàng ra ngoài gặp người khác, sau khi trở về chẳng những không có hổ thẹn, ngược lại lẽ thẳng khí hùng như vậy, lập tức nói chuyện không biết lựa lời:

- Người chắc chắn là nữa đêm ra ngoài gặp nam nhân khác. Ngươi… Ngươi không biết xấu hổ!

Ban đêm yên tĩnh, bị tiếng gào có chút điên cuồng của Hà Đan Đan phá hoại.

Bốp!

Một tiếng giòn tan chợt vang lên, Hà Đan Đan bụm mặt, không thể tin nổi nhìn Hoa Phượng Hoàng:

- Ngươi lại dám đánh ta? Hoa Phượng Hoàng, ả tiện nhân này, Ngươi dám ra tay đánh ta?

- Ngươi còn dám nói một câu, ta sẽ giết ngươi!

Giọng nói Hoa Phượng Hoàng như phát ra từ hàn băng vạn năm, lạnh đến mức tận cùng.

Làm cho mấy thị nữ nghe tiếng động chạy tới, mỗi người không nhịn được rùng mình một cái. Hoa Phong năm đó một người một kiếm, liền dám khiêu chiến đông đảo cường giả nơi Thần Vực, rốt cuộc ở Vực Nội, ngay trước cửa nhà mình, lộ ra một tia hung ác!

Hà Đan Đan tuy rằng phát điên, trên mặt nóng rát đau đớn nhưng thật sự không dám tiếp tục nhục mạ Hoa Phượng Hoàng nữa, bị đánh một cái tát, tuy rằng ở trong lòng hết sức khó chịu, nhưng cũng đã đánh nàng tỉnh lại.

Hoa Phượng Hoàng là ai? Đó là công chúa của Lang Gia Thần Giáo! Là nữ nhi duy nhất của Giáo chủ! Thân phận địa vị tôn sùng đến mức nàng có thể đi ngang cả Lang Gia Đại Lục, cũng sẽ không có người dám làm khó nàng!

Còn bản thân nàng, là một nữ nhi thứ xuất của Phó giáo chủ, dù là nàng có được sủng ái thế nào, nhưng thật sự chọc giận Hoa Phượng Hoàng, một kiếm chém nàng, phụ thân của nàng tối đa chỉ là trong lòng phẫn nộ, nhưng căn bản không thể nào trở mặt đương trường với Giáo chủ!

Nếu như Hoa Phượng Hoàng bị thiệt thòi, vậy Giáo chủ đại nhân sẽ lập tức trở mặt tại chỗ đối với bất kỳ một ai!

Đây… chính là chênh lệch!

Hà Đan Đan nước mắt dài ngắn, oán hận trừng Hoa Phượng Hoàng, tiếp đó xoay người, thân hình như một tia chớp biến mất trong bóng đêm mênh mông, nhìn phương hướng, hẳn là đi về phía Lang Gia Thần Giáo.

- Tiểu thư…

Một thị nữ tử nhỏ đã theo Hoa Phượng Hoàng, có chút lo lắng nhìn Hoa Phượng Hoàng, nhỏ giọng nói:

- Tiểu thư đánh nàng…

- Không sao, để cho ả ta đi kiện đi, tùy tiện kiện cáo đi, kiện cáo lên Phó giáo chủ hủy bỏ hôn sự này là tốt nhất!

Hoa Phượng Hoàng nhàn nhạt nói, trong lòng lại biết đó là chuyện không thể nào. Hà Đan Đan càng làm căng chuyện này, có hại sẽ chỉ là chính cô ta.

- Đi, theo ta đi Tú Nữ Phong, ta muốn bế quan tu luyện, trước Lang Gia Đại Bỉ sang năm, ta sẽ xuất quan!

Hoa Phượng Hoàng mang theo vài thị nữ, nhắm một hướng khác bay đi.

- Cái gì? Phượng Hoàng, nàng… đánh muội?

Hà Đan Đằng thân người cao lớn, ngọc thụ lâm phong, vẻ mặt không thể tưởng tượng nhìn muội muội Hà Đan Đan:

- Phượng Hoàng muội tử luôn luôn ôn nhu nhã nhặn, làm sao có thể chủ động ra tay đánh muội được?

- Ca, huynh không tin muội muội hay sao?

Hà Đan Đan lúc này mặc một thân áo dài trắng, tóc đen dài quá vai, dung mạo động lòng đáng thương, cả người thật nhu nhược yếu đuối, làm cho người ta có cảm giác thương tiếc.

- Không phải không tin muội, Đan Đan, tính cách của muội thì huynh quá rõ ràng, nói đi, rốt cuộc xảy ra chuyện gì. Đừng cố che giấu huynh, muội biết nếu huynh muốn biết đã xảy ra chuyện gì, huynh có thể trực tiếp đi hỏi Phượng Hoàng!

Hà Đan Đằng khẽ cau mày, nhìn muội muội nói.

- Huynh vẫn là không muốn tin tưởng muội muội…

Thần sắc Hà Đan Đan có chút ảm đạm, đem những chuyện hôm qua bắt đầu từ lúc gặp Tần Lập, mãi cho đến buổi tối Hoa Phượng Hoàng lặng lẽ một mình rời đi hơn cả canh giờ, sau đó quay về, kể hết một lần. Bao gồm cả việc lúc nàng phẩn nộ đến cực điểm, không biết lựa lời mắng Hoa Phượng Hoàng là tiện nhân dâm phụ… Hà Đan Đan không dám giấu diếm, bởi vì nàng biết nếu như Hà Đan Đằng muốn điều tra chuyện này, thì nhất định có thể điều tra rõ ràng.

Dù sao, đêm qua nghe nàng mắng chửi không chỉ có riêng mấy thị nữ bên cạnh Hoa Phượng Hoàng.

- Muội… Ôi, muội bảo huynh nói muội thế nào mới được đây?

Hà Đan Đằng nhìn muội muội chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, nói:

- Huynh cho muội đi theo cạnh nàng, tuy rằng ít nhiều có ý giám sát, nhưng phần nhiều hơn là huynh muốn cho muội ở chung thật tốt cùng nàng, tương lai sẽ có lợi vô tận cho muội! Muội ngược lại, thị nữ không ra thị nữ thì không nói, lại còn dùng ngữ khí này hình dung Phượng Hoàng…

Lúc này, bên ngoài có một người trẻ tuổi đi vào, trước tiên nhìn thoáng qua Hà Đan Đan, tiếp đó nói nhỏ mấy câu bên tai Hà Đan Đằng, sau đó khom người rời đi.

Hà Đan Đằng tiếp tục nói:

- Dù là nàng quen biết nam nhân kia, thì tính sao? Nàng có thể thay đổi được điều gì? Có thể thay đổi được hôn ước giữa chúng ta hay sao? Muội lại đi làm náo loạn như vậy, đem rất nhiều chuyện náo loạn cho biểu hiện ra ngoài. May là nàng đuổi muội đi, bản thân nàng cũng không phải nữ nhân thích nói nhiều, nếu không nàng đem những lời muội nói đi kể lại cho Giáo chủ, hoặc phụ thân chúng ta muội nói sẽ có hậu quả gì?

Hà Đan Đan sắc mặt biến đổi, cả người khẽ rùng mình một cái. Kết quả có khả năng nhất, chính là phụ thân nàng nổi giận, đem nàng nhốt lại, sợ rằng vĩnh viễn cũng không thả ra ngoài.

Nhục mạ nữ nhi Giáo chủ như thế, một khi lan truyền ra ngoài, sẽ là một đã kích chí mạng với thanh danh Phó giáo chủ. Điều này không đơn giản là việc gia giáo không nghiêm, mà là… những lời mắng ra từ miệng Hà Đan Đan, có phải là biểu thị ý của Phó giáo chủ hay không?

Tư tưởng con người rất phức tạp, người căn bản không thể khống chế người khác đánh giá chuyện này như thế nào.

Hà Đan Đằng khẽ than một tiếng, nói:

- Quên đi, thời gian gần đây muội thành thành thật thật ở nhà tu luyện đi. Muội có biết, người vừa rồi nói cho huynh là Phượng Hoàng đi Tú Nữ Phong bế quan, cho đến trước Lang Gia Đại Bỉ mới xuất quan! Muội có biết điều này có nghĩa gì không?

Hà Đan Đan mờ mịt lắc đầu.

Hà Đan Đằng vẻ mặt bất đắc dĩ nói:

- Người ta là đang biểu hiện bản thân trong sạch! Hơn nữa, cũng là đang giận huynh! Được rồi được rồi, muội biết những điều này cũng không có tác dụng, dù sao sau này không cần muội tiếp cận nàng ấy nữa, chuyện tốt cũng bị muội phá hỏng rồi!

Hà Đan Đan khóe miệng co giật mấy cái, muốn nói gì, nhưng cuối cũng không nói ra miệng được, thần sắc buồn bã xoay người bước đi. Nàng lại không phát hiện, ngay trong nháy mắt nàng xoay người lại. Hà Đan Đằng vốn sắc mặt bình tĩnh, khuôn mặt đã trở nên âm trầm đến mức làm người ta sợ hãi.

- Lập tức đi ra điều tra cho rõ ràng, ngày hôm qua người ngồi đối diện Phượng Hoàng rốt cuộc là ai, lai lịch thế nào, có thực lực gì, điều tra rõ ràng hết thảy cho ta!

Hà Đan Đằng lạnh lùng phân phó một tiếng, lập tức có mấy người lên tiếng trả lời đi ngay.

- Hoa Phượng Hoàng, nàng là của ta, là của một mình Hà Đan Đằng ta!

Trong phòng, truyền ra tiếng nói lạnh băng của Hà Đan Đằng…

-o0o-

900. Chương 909: Đại Bỉ Bắt Đầu!

Đạo tu luyện ngàn vạn đạo pháp, đến cuối cùng sẽ là trăm sông đổ về một biển.

Dùng võ nhập đạo, dùng nguyên tố nhập đạo, dùng luyện kim nhập đạo, dùng luyện đan nhập đạo… Đến cuối cùng, đại đạo quy nhất, tất cả đều đi tới cùng một giới hạn, đó chính là - Nắm giữ thiên đạo!

Cũng giống như người áo xanh năm xưa, rõ ràng đánh nát thế giới siêu cổ, nhưng vẫn có thể để cho những mảnh nhỏ thế giới siêu cổ hình thành những thế giới mới. Đây, chính là chỗ tốt của nắm giữ pháp tắc thiên đạo.

Bỗng nhiên Tần Lập có chút hiểu được người áo xanh muốn hắn một lần nữa hợp nhất các thế giới là để làm gì, dường như là muốn tặng cho hắn một cái công đức bằng trời mà!

Nếu như Tần Lập thật sự có thể hoàn thành chuyện này, như vậy coi như có được một cái công đức cực lớn!

Gần như sáng thế vậy!

Thời gian trôi đi cực nhanh, thời gian một năm nhoáng cái trôi qua, Tần Lập bước ra khỏi mảnh núi non hoang vắng, đi tới thành thị đoàn người tụ tập, khắp nơi đều nghe đàm luận về Lang Gia Đại Bỉ.

Tần Lập một thân áo trắng, trải qua một năm này, lĩnh ngộ thiên đạo cùng cảnh giới tăng lên, hiện giờ bề ngoài của hắn giống như một thiếu niên mười bảy mười tám tuổi.

Cho nên, Tần Lập cũng không thay đổi dung mạo của mình, lúc này ngoại trừ Hoa Phượng Hoàng ra, người khác không ai có thể nhận ra hắn. Tần Lập căn bản không biết, bởi vì hắn gặp mặt Hoa Phượng Hoàng một lần dưới thành nhỏ chân núi Lang Gia Thần Giáo khi trước, đã khiến cho Thánh tử Lang Gia Thần Giáo điên cuồng đố kỵ , muốn dồn hắn vào chỗ chết!

Cũng may, thời gian một năm qua đối phương cũng không tìm thấy tung tích Tần Lập, còn hiện giờ Tần Lập lại biến hóa hình dạng, càng nhận không ra. Nếu không, khẳng định là những người đó xui xẻo!

Tần Lập bước đi giữa đoàn người, nhìn bề ngoài hết sức bình thường, chỉ là diện mạo anh tuấn của hắn vẫn khiến cho một số người quan tâm. Nhưng mọi người liền nhanh chóng chuyên dời hứng thú tới những người rất có thể sẽ thu được thành tích tốt trên Lang Gia Đại Bỉ.

- Hắc, các ngươi nói xem, trình tự thanh niên Lang Gia Đại Bỉ năm nay, ai sẽ lấy được hạng nhất?

- Một trăm năm trước, Lang Gia Đại Bỉ lần đó cuối cùng do một đời thiên chi kiều nữ Đỉnh Linh ở Lang Gia Phi Tiên Phái đoạt đi. Nghe nói rất nhiều tuấn kiệt trẻ tuổi siêu cấp đại phái đều không đi ra, nếu không thì Đỉnh Linh khó mà lấy được hạng nhất!

- Đúng thế, nghe nói rất nhiều lần Lang Gia Đại Bỉ đều là người tham dự không đũ, dường như lần năm nay có rất nhiều tuấn kiệt bế quan nhiều năm đều xuất thế, ai có thể lấy được hạng nhất, thật là khó nghĩ lắm!

- Ta nhìn trúng Hà Đan Đằng Thánh tử Lang Gia Thần Giáo! Hắn ta tuổi còn rất trẻ, nhưng một thân thực lực cực kỳ kinh người, nghe nói không ít nhân vật lão thành cũng xem trọng hắn đó.

- Hà Đan Đằng hả? Ha ha, cơ hội của hắn không quá lớn, ta thấy là Cổ Kiếm Phong Thánh tử Lang Gia Cổ Giáo lại có cơ hội lớn hơn!

- Ta nhìn trúng Nhạc Văn Quân Thánh tử Lang Gia Bách Gia Phái!

Mọi người đều xôn xao bàn luận nửa thật nữa giả, mỗi một lần trước khi Lang Gia Đại Bỉ khai mạc đều là như thế. Mọi người có rất nhiều suy đoán còn có mở ra sòng bạc đặt cược.

Đương nhiên, trên mỗi lần Lang Gia Đại Bỉ cũng sẽ có con cờ đen xuất thế ngang trời như là mười mấy vạn năm trước. Bất Tử Chân Thần Ô Trường Thiên năm đó đã chấn động một đống lớn người.

Đến cuối cùng lại lặng im mai danh ẩn tích, làm người ta bóp trán than thở.

Tần Lập còn nghe có người nhắc tới Hoa Phượng Hoàng Thánh nữ Lang Gia Thần Giáo, nói Hoa Phượng Hoàng trong một năm này đều đang bế quan, có lẽ sẽ đoạt được thành tích không kém.

Lúc nghe đến đó, khóe miệng Tần Lập nổi lên nụ cười vui vẻ, một năm đối với rất nhiều người không tính là gì, nhưng đối với Hoa Phượng Hoàng nắm giữ năm loại thần thông bí thuật mà nói, một năm này quả thật là một năm trọng yếu nhất!

Mấy ngày liền, mỗi ngày Tần Lập đều lặng lẽ ngồi trong quán trà hoặc quán rượu, yên lặng nghe mọi người bàn luận. Trong đó, lại còn có chuyện liên quan đến hắn, làm cho Tần Lập sửng sốt nửa ngày. Nghe rõ ràng, không nhịn được khẽ nhíu mày lại, nhưng không làm ra phản ứng gì.

Đó là mấy đệ tử trẻ tuổi Lang Gia Thần Giáo, lúc ngồi trong gian phòng tửu lâu uống rượu, vô ý nói ra một chuyện.

Mấy đệ tử trẻ tuổi này, đều là tùy tùng của Hà Đan Đằng, suốt một năm qua vẫn phiêu bạt ở bên ngoài. Mà nguyên nhân bọn họ ở bên ngoài, lại là vì đang tìm kiếm thanh niên tiên phong đạo cốt đã gặp gỡ Hoa Phượng Hoàng ngày hôm đó!

Ban đầu Tần Lập nghe chỉ cảm thấy buồn cười, nhưng tiếp đó nghe mấy người này nói, nếu như tìm được thanh niên kia, liền báo cáo cho Thánh tử, để Thánh tử mời nhân vật lão thành ra tay diệt bỏ hắn, trong lòng Tần Lập thật sự có chút nổi giận.

Đừng nói hắn cùng Hoa Phượng Hoàng còn không có tư tình nam nữ gì, coi như là có, thủ đoạn của Hà Đan Đằng này thật là quá đáng. Dù cho chính hắn tự ra tay, muốn chém giết tình địch, Tần Lập cũng có thể hiểu được, tối đa nói một câu người này tâm tính hẹp hòi. Nhưng hắn lại muốn mời nhân vật lão thành tới lặng lẽ trừ khử mình, cái này không phải vấn đề tâm tính hẹp hòi nữa, mà là nhân phẩm của ngươi này có vấn đề rất lớn!

Quá mức âm hiểm tàn nhẫn, nhân phẩm đạo đức kém tới trình độ nào mới có thể làm ra hành động này? Người như thế, thật lấy Phượng Hoàng làm vợ, sợ rằng sau này Phượng Hoàng sẽ phải chịu tội mất.

Trong lòng Tần Lập nghĩ vậy, có chút cảm thấy đáng tiếc cho Hoa Phượng Hoàng. Hình dạng hắn bây giờ, so với một năm trước có khác biệt về bản chất, những người đó dựa theo hình dạng cũ mà tìm kiếm, sợ rằng vĩnh viễn cũng không tìm được hắn.

Cứ để cho Hà Đan Đằng bắt gió bắt bóng ngờ vực, Tần Lập mặc kệ loại tiểu nhân nhân phàm kém cỏi này.

Mấy ngày sau. Lang Gia Đại Bỉ, bắt đầu cử hành ở một tòa thành khổng lồ nhất to lớn nhất Lang Gia Đại Lục - Lang Gia Thần Thành!

Bởi vì mỗi một lần Lang Gia Đại Bỉ, nhân số tham gia đều quá mức đông đảo, trừ bỏ một số tuyển thủ hạt giống không cần tham dự vòng đấu loại ban đầu, tất cả người báo danh tham gia đều phải tham dự vòng đấu loại.

Trước tiên là báo danh, ở bên trong Lang Gia Thần Thành khổng lồ, nhiều bố trí hơn một vạn điểm báo danh. Thời gian báo danh là mười ngày, cho nên dù là người báo danh nhiều vô số kể, nhưng vẫn sẽ rất trật tự.

Mỗi một người báo danh, đều sẽ lấy được thẻ bài chế tạo đặc biệt, số trên thẻ bài là duy nhất, làm đánh dấu phân biệt thân phận duy nhất cho tuyển thủ ở Lang Gia Đại Bỉ.

Bên ngoài Lang Gia Thần Thành, là một mảnh đại thảo nguyên nhìn như vô tận, phạm vi chừng mấy trăm vạn dặm, ở trên mảnh đại thảo nguyên này, nhiều bố trí hơn ba vạn lôi đài!

Đại thảo nguyên trải rộng mênh mông, tản ra khí tức xa xưa thê lương, nhìn từ trên cao xuống dưới, cực kỳ đồ sộ!

Những lôi đài này đều có cấm chế đặc thù từ thời đại siêu cổ, coi như là Bất Tử Chân thân cũng không thể nào lập tức đánh vỡ. Cho nên, mọi người đứng xem trận đấu ở bên ngoài đều rất an toàn.

Bởi vì nhân số quá đông, người báo danh mỗi lần Lang Gia Đại Bỉ ở mỗi trình tự đều sẽ vượt quá ngàn vạn. Bởi vậy, không thể nào dựa theo dãy số trên thẻ bài mà phân phối.

Thay vào đó sẽ bắt đầu dùng chế độ đào thải, như là số người báo danh trình tự thanh niên có một ngàn vạn người, như vậy sau vòng loại sơ lượt, sẽ còn lại năm trăm vạn người, sẽ trực tiếp loại bỏ hơn một nửa.

Sau vòng đấu thứ nhất, còn lại 250 vạn người, vòng thứ hai sẽ là 125 vạn người, vòng thứ ba là 62 vạn 5000 người, vòng thứ tư là hơn 31 vạn 2500 người, vòng thứ năm là hơn 15 vạn người, vòng thứ sáu hơn 7 vạn người, vòng thứ bảy hơn 3 vạn 5000 người, vòng thứ tám hơn 1 vạn 7000 người, vòng thứ chín hơn 8500 người, vòng thứ mười là hơn 4200 người, (số liệu nhiều quá đổi thành số hết cho dễ đọc. 1 vạn = 10.000)

Mãi cho đến khi kết thúc mười vòng, Lang Gia Đại Bỉ sẽ tiến vào giai đoạn thứ hai!

Những tuyển thủ hạt giống xác định trước đó mới bắt đầu tham gia, có lẽ có người sẽ cho rằng như vậy không công bằng, nhưng trên đời này luôn luôn là kẻ mạnh chế tạo quy tắc, vốn không có công bằng gì mà nói.

Nhân số tuyển thủ hạt giống cũng sẽ không nhiều lắm, thông thường đều là một trăm hạng đầu ở Lang Gia Đại Bỉ lần trước, còn có một số người danh vọng địa vị thân phận rất cao.

Như là một số Giáo chủ siêu cấp đại phái, loại người có thân phận địa vị này, ngươi sẽ không cần trông mong bọn họ vừa bắt đầu là phải theo đám đông đi đấu loại.

Những người này chia đều ra, mỗi một trình tự có khoảng 500 người, cộng thêm hơn 4000 người sau mười vòng đấu loại, có khi không đến năm ngàn đôi khi sẽ nhiều hơn năm ngàn, có khi thiếu một chút.

Như vậy, hơn năm ngàn người vẫn sẽ đấu loại. Vòng thứ nhất xong sẽ còn lại hơn 2500 người, vòng thứ hai còn lại hơn 1200 người, vòng thứ ba còn hơn 600 người, vòng thứ tư còn hơn 300 người, lúc đến vòng thứ năm, còn lại 150 người, vòng thứ sáu còn hơn 70 người.

Lúc đến vòng thứ năm, trên thực tế Lang Gia Đại Bỉ giai đoạn hai đã kết thúc, còn lại hơn 150 người này, tùy tiện một người nào cũng là tuấn kiệt một phương có thực lực rất mạnh!

Lang Gia Đại Bỉ giai đoạn thứ ba, là thông qua không ngừng đấu loại, mãi cho đến khi xuất hiện một người duy nhất cũng là mạnh nhất mới thôi!

Nói tóm lại, Lang Gia Đại Bỉ coi như rất công bằng. May mắn, có thể cho ngươi liên tiếp xông qua mấy cửa, nhưng càng về sau, đối mặt với đối thủ ngày càng hùng mạnh, những người này đều là loại tinh nhuệ chọn ra từ trong ngàn vạn!

Cho nên, càng là về sau, tính kịch liệt Lang Gia Đại Bỉ cũng càng cao. Cũng có loại người không may, ngay vòng đấu loại đầu tiên có thể xuất hiện hai người mạnh mẽ chạm mặt, nhưng đây là một chuyện không có cách nào.

May mắn, có đôi khi cũng là một bộ phận của thực lực.

Một khi bị loại bỏ, thẻ bài Đại Biểu thân phận cũng sẽ bị thu hồi lại, ở trong Lang Gia Đại Bỉ trước kia, cũng không phải chưa xuất hiện người sau khi bị loại bỏ, đánh chủ ý giết người đoạt thẻ bài. Nhưng một khi bị phát hiện việc này, sẽ lọt vào tổ chức Lang Gia Đại Bỉ truy nã, người như thế dù là Lang Gia Bách Gia Phái cũng sẽ không che chở.

Cho nên, loại chuyện này tuy mỗi lượt Đại Bỉ đều sẽ có mấy lượt, nhưng đa số đều không gây ra rung động quá lớn. Gần như đều là lúc Lang Gia Đại Bỉ còn chưa kết thúc, kẻ giết người đoạt thẻ bài đã bị người ta thanh lý sạch.

Lang Gia Đại Bỉ duy trì trong thời gian rất dài, mỗi người xông qua một giai đoạn, ít nhất cũng phải đánh đủ mười trận. Thậm chí có người dùng chiến đấu trên Lang Gia Đại Bỉ rèn luyện chính mình, số trận đánh càng nhiều hơn.

Bởi vì nhân số quá đông, giai đoạn thứ nhất phải hao đến cả mười tháng!

Giai đoạn hai ngắn hơn nhưng cũng phải năm tháng. Giai đoạn thứ ba, cũng cần ba tháng!

Mỗi lần Lang Gia Đại Bỉ, từ khi chuẩn bị đến lúc kết thúc sau cùng, cơ bản đều sẽ dùng hết thời gian hai năm.

Đây là đại hội trên cả Lang Gia Đại Lục, mọi người đều sẽ nghiêm túc làm việc, tuyệt đối không qua loa…

901. Chương 910: Bất Động Như Sơn!

Có người nói tòa thành này đã tồn tại từ thời đại siêu cổ, chẳng qua năm đó không có lớn như thế, là người đời sau không ngừng mở rộng ra. Mãi cho đến hôm nay, hình thành một thành thị rộng lớn không có tường thành này.

Bằng ánh mắt Tần Lập mà xem, quy mô Lang Gia Thần Thành không dưới bất kỳ một thành phố lớn nào mà mình từng thấy ở kiếp trước!

Tần Lập tìm một nhà khách sạn không lớn không nhỏ ở lại, thẻ bài hắn nhận được có dãy số rất thú vị, là số 12345. Như vậy cũng nói, số thẻ bài Tần Lập nhận được coi như xếp ở hàng trước.

Ngẫm lại mỗi lần Lang Gia Đại Bỉ, mỗi tổ đều có hơn ngàn vạn người tham gia, liền biết con số hơn một vạn chẳng qua là số nhỏ mà thôi.

Mười ngày báo danh nhanh chóng trôi qua, ngày đầu tiên Lang Gia Đại Bỉ chính thức bắt đầu. Tần Lập đã sớm theo dòng người bay trên bầu trời, đi tới đại thảo nguyên nhìn như vô tận.

Lôi đài trình tự thanh niên có hơn một vạn cái, hơn một vạn lôi đài này hiện giờ cũng đã bị người ta lấp đầy. Tần Lập cũng không vội vàng tham gia, mà yên lặng ngồi ở một khán đài, chờ đợi Đại Bỉ bắt đầu.

Bởi vì đây là vòng thứ nhất, người trên khán đài cũng không nhiều, thưa thớt lẻ hơi, đa số người ngồi ở trên đều là tuyển thủ dự thi.

Không có nghi thức gì, cũng không ai tới nói chuyện, thời gian vừa đến. Đại Bỉ trực tiếp bắt đầu!

Hai người trên lôi đài, bề ngoài nhìn đều hơn ba mươi tuổi, xem ra có vẻ gấp gáp, thậm chí còn không xưng tên họ, chiến đấu đã bắt đầu.

Ầm!

Trong đó một người vừa ra tay, một cỗ lực lượng hùng hồn trực tiếp đánh lên người đối phương, đem cái tên không hay ho kia bắn xuống dưới lôi đài. Quan lôi đài tuyên bố người này thắng lợi, ghi lại dãy số của hắn. sau đó liền cho hắn xuống. Mỗi người tối đa chỉ cho phép tham dự chiến đấu mỗi ngày một lần.

Tích lũy đủ mười trận thắng, sẽ nghỉ ngơi trước, hoặc là nói sẽ đề nghị không tiếp tục tham gia nữa. Bởi vì nếu tiếp tục tham gia, một khi bị đánh bại, vậy cũng sẽ trực tiếp bị loại bỏ!

Cho nên, cái loại kẻ điên không ngừng chiến đấu, mặc dù có, nhưng cũng sẽ không nhiều.

Ngày đầu tiên, Tần Lập không báo danh, vẫn luôn quan sát, quả thật thấy được mấy người trẻ tuổi thực lực rất mạnh, thời điểm chiến đấu rõ ràng giữ lại không ít thực lực, nhưng vẫn dễ dàng đánh văng đối thủ khỏi lôi đài.

Sáng ngày thứ hai, Tần Lập báo danh, thời gian trận đấu được an bài vào buổi trưa. Đến lúc Tần Lập lên sân, người trên khán đài đã nhiều hơn một chút so với hôm qua.

Bởi vì thường thường, trước khi kết thúc vòng thứ nhất, sẽ rất ít có người thay đổi lôi đài, như vậy vừa dễ dàng cho quan lôi đài ghi chép, cũng dễ dàng tìm hiểu được đối thủ trên lôi đài này.

Đứng ở trước mặt Tần Lập, không ngờ lại là một lão già bảy tám mươi tuổi, đầu đầy tóc bạc, da mặt nhắn nheo. Tần Lập khẽ nhíu mày, thầm nghĩ người này không phải tới lộn chỗ chứ?

Lão già giống như nhìn ra được nghi ngờ trong lòng Tần Lập, chủ động giải thích:

- Tiểu ca, năm nay ta hơn hai ngàn ba trăm tuổi, quả thật là tổ thanh niên, chỉ là ta đã quen với hình dạng hiện giờ, không muốn thay đổi.

Còn chưa hết, cười cười nói tiếp:

- Đợi chút nữa, mong rằng tiểu ca có thể hạ thủ lưu tình.!

- Trận đấu bắt đầu!

Quan lôi đài hoàn tất chuẩn bị, lớn tiếng quát.

Tần Lập mỉm cười, cũng không nói gì, lại thấy lão già này ngay trong nháy mắt quan lôi đài hô xong một tiếng, mạnh mẽ đánh ra một quyền đánh thành một đoàn năng lượng hung hăng dài đập vào mặt Tần Lập!

Muốn Tần Lập hạ thủ lưu tình, nhưng hắn hạ thủ lại không để một chút tình cảm nào!

Muốn đánh Tần Lập một cái trở tay không kịp, trực tiếp đánh văng Tần Lập xuống lôi đài!

Bùm!

Một cỗ năng lượng mãnh liệt hung hăng nện lên người Tần Lập, khiến cho người trên khán đài kinh hô một trận!

- Trời đất, thiếu niên kia bị dọa choáng váng rồi sao? Làm sao hắn không tránh né?

- Lão già kia thật để tiện, lại ra tay đánh lén!

- Hừ, ra tay bất ngờ, đánh không trở tay, có gì là để tiện? Ta lại cho rằng như thế rất bình thường!

- Thật là đáng tiếc thiếu niên này, có lẽ lần đầu tham gia Lang Gia Đại Bỉ…

Người trên khán đài nhìn một màn này, đều xôn xao lắc đầu không thôi, cảm thấy tiếc hận cho Tần Lập.

Trên mặt lão già kia cũng lộ ra một tia mừng rỡ, tuy nói đánh đủ mười trận không một trận thua thì có chút khó khăn, nhưng có thể thắng được một trận, cuối cùng cũng là chuyện tốt, khởi đầu tốt đẹp mà!

Rất nhanh, nụ cười đắc ý liền cứng lại trên mặt lão già này, bởi vì lão cảm giác được một cỗ lực bắn ngược khủng bố truyền đến từ trên người thiếu niên kia. Thân thể của lão hoàn toàn không thể khống chế, không tự chủ bị bay ngược về sau văng ra khỏi lôi đài!

Không bị thương chút nào, nhưng bộ mặt già lại như vải đỏ thẫm! Trong ánh mắt hiện lên thần sắc không thể tưởng tượng, một tia tươi cười đắc ý còn cứng lại trên khóe môi chưa tản đi, biểu tình nhìn Tần Lập giống như thấy một con quái vật!

Thực lực của lão tuy không nói mạnh mẽ cỡ nào, nhưng là một Thần Vương đỉnh cấp. Một kích toàn lực như vậy, còn là đánh không kịp trở tay, coi như Đế vương nhị trọng tam trọng, cũng không dám đứng yên đón đỡ được!

Trên cả khán đài, tiếng xôn xao cũng chợt ngừng trệ, mọi người đều nhìn một màn không thể tin nổi này.

- Trời ạ, ta thấy cái gì? Lão già kia lại bị bắn ngược khỏi lôi đài?

- Các ngươi có phát hiện không, lão già kia không bị một chút vết thương nào, như vậy không phải nói rõ lực khống chế của thiếu niên kia đã đạt tới một cảnh giới rất cao thâm hay sao?

- Là trùng hợp phải không?

- Ta thấy không giống, người nhìn thiếu niên kia, sắc mặt không hề có một chút biểu tình, rõ ràng là không để lão già kia vào mắt.

- Ha, ta xem lôi đài chỗ chúng ta, có khả năng xuất hiện một đại nhân vật rồi!

Lão già kia trong tiếng bàn tán châm chọc của ngươi trên khán đài, mặt đỏ tận mang tai xuống dưới.

Quan lôi đài trả lại thẻ bài cho Tần Lập, nếu như thất bại, sẽ trực tiếp không cần trả nữa. Tần Lập không tiếp tục ở xem, cầm thẻ bài bay về Lang Gia Thần Thành..

Ở Lang Gia Thần Thành, Tần Lập có chút bất ngờ thấy được Hoa Phượng Hoàng không gặp một năm, còn có Hà Đan Đằng ngọc thụ lâm phong đứng bên cạnh nàng, cùng với một đoàn nhân vật cao tầng Lang Gia Thân Giáo, đông đủ trước sau, thật là uy phong!

Hoa Phượng Hoàng rõ ràng có chút không yên, cứ luôn thờ ơ với ánh mắt nóng bỏng săn sóc của Hà Đan Đằng đối diện, đôi mắt linh động lại tìm kiếm xung quanh, giống như đang tìm người nào đó.

Trong ánh mắt Hà Đan Đằng hiện lên một tia âm lãnh, trong lòng thầm mắng: coi như tên kia may mắn, từ đó về sau không còn lộ mặt trong phạm vi thế lực Lang Gia Thần Giáo nữa, tiện nghi cho hắn. Nếu để ta gặp được, nhất định sẽ hủy diệt hắn đến một tia thần thức cuối cùng!

Tần Lập cúi thấp đầu, tránh đoàn người đó thật xa, hiện giờ hắn còn không muốn sớm chống lại với người Lang Gia Thần Giáo, không có ý nghĩa.

Thời gian mấy ngày tiếp theo, mỗi ngày Tần Lập đều sẽ báo danh đánh một trận.

Dạng đấu loại này nói nhanh sẽ rất nhanh, giữa cường giả chân chính, có thể một chiêu liền phân thắng bại.

Nhưng nói chậm sẽ rất chậm, có người lực lượng ngang hàng, có thể đánh một ngày một đêm cũng khó phân thắng bại. Loại tình huống này cũng rất thường xuyên, cho nên có đôi khi mấy ngày liên tiếp, Tuy rằng đã báo danh, nhưng đều không tới lượt hắn lên sân. Phải qua nửa tháng sau, Tần Lập mới đánh xong năm trận!

Năm trận toàn thắng, hơn nữa kinh người nhất, chính là năm trận chiến đấu này. Tần Lập ngay cả ngón tay cũng không động đậy!

Đã khiến cho rất nhiều người quan tâm đến, thậm chí còn bị người tham gia lôi đài này đặt cho một cái biệt hiệu là Bất Động Như Sơn!

Không có biệt hiệu nào càng chuẩn xác hơn nó, bản thân Tần Lập cũng hiểu cái biệt hiệu này quả thật rất thích hợp với mình. Quả thật, đối mặt với các đối thủ bất luận mạnh yếu. Tần Lập đều yên lặng đứng đó, tùy ý để đối phương toàn lực đánh về phía mình, sau đó đem toàn bộ lực lượng của đối phương xoay ngược trở lại, trả cho đối phương.

Không hề có ngoại lệ nào, đối thủ của Tần Lập đều sẽ bị Tần Lập ôn nhu trực tiếp tống ra khỏi lôi đài, sẽ không bị thương gì. So sánh với những trận đấu máu tanh giết chóc khác, ở chỗ Tần Lập quả thật nhẹ như mây gió, không có một tia khói lửa nào!

Tất cả người quan tâm đến lôi đài này đều cảm thấy chấn động. Nếu như nói ban đầu họ còn đang trêu đùa, nói có khả năng lôi đài này gặp phải một đại nhân vật gì. Như vậy bây giờ, gần như đa số người đều xác định một điểm, đó chính là thiếu niên áo trắng đánh số 12345 này nhất định sẽ đi rất xa!

Thậm chí, có thể sẽ bỗng nhiên vang danh!

Các tuyển thủ tham gia lôi đài này, từ sâu trong nội tâm đều không nguyện đối đầu với Tần Lập!

Tuy rằng bị hắn đánh bại, sẽ không bị thương, nhưng mọi người nếu tham gia Lang Gia Đại Bỉ, tự nhiên là để có thể lấy được một thứ hạng vừa ý, đi càng xa hơn. Ai mà lại chịu ngay cả giai đoạn thứ nhất cũng không qua được, đã bị loại bỏ?

Lang Gia Đại Bỉ ngày thứ hai mươi hai, Tần Lập nghênh đón trận đấu thứ sáu của hắn. Trước đó, cũng đã có rất nhiều người quan tâm hắn vừa nghe nói hắn có trận đấu. khán đài xung quanh lôi đài này chưa bao giờ đây người, lại không còn một chỗ trống!

- Ủa, hôm nay sao lại nhiều như như thế? Lẽ nào có trận đấu của đại nhân vật hay sao?

Có người đến sau không rõ xảy ra chuyện gì, hỏi người bên cạnh.

- Hắc,ngươi lại không biết sao? Hôm nay là trận đấu của Bất Động Như Sơn! Trận đấu của hắn, làm sao có thể bỏ qua được.

- Bất Động Như Sơn? Đó là ai?

- Ngay cả Bất Động Như Sơn Người cũng không nghe qua? Ta nói, trước giờ ngươ là tuyển thủ lôi đài này hay sao?

- Đúng thế, chưa từng nghe nói qua Bất Động Như Sơn người này ở năm trận đấu trước đó, toàn bộ đều thắng lợi…

- Như thế có gì ngạc nhiên? Các lôi đài khác đã có tuyển thủ thắng liên tiếp mười trận, tiến vào giai đoạn thứ hai rồi!

- Người biết cái gì, ta còn chưa nói xong mà. Bất Động Như Sơn ở trong năm trận này, ngay cả ngón tay cũng không động đậy chút nào! Hoặc là nói người ta căn bản không ra tay, đã thắng năm trận! Hừ, ngươi nói cái tên thắng liên tiếp mười trận kia, có thể không ra tay liền thắng hay sao?

- Trời ạ, còn có loại chuyện này ư?

- Hắc, xem đi, chúng ta đều đặt cược, xem lúc nào Bất Động Như Sơn sẽ ra tay!

Giữa đoàn người đang bàn tán. Tần Lập yên lặng đứng trên lôi đài, chờ đợi đối thủ của mình. Một lúc lâu, mới bước ra một người thanh niên, bề ngoài khoảng ba mươi mấy tuổi, hàng mi mang theo một cổ khí tức âm trầm, trên người tản ra một cổ hàn ý thấu tận xương.

Hiển nhiên đó là một người tu luyện công pháp âm hàn tính cách người như thế quá nửa cũng chịu công pháp bọn họ tu luyện ảnh hưởng, tương đối âm lãnh.

- Bắt đầu!

Quan lôi đài quát lớn một tiếng, sau đó rời khỏi sân đấu, vẻ mặt chờ mong nhìn lôi đài. Hắn đang suy đoán, ai có thể làm cho Bất Động Như Sơn ra tay…

902. Chương 911: Chấn Động!

- Ta biết ngươi, Bất Động Như Sơn. Cái tên của ngươi, từ giờ trở đi có thể xóa bỏ rồi, ta sẽ tự tay bắn hạ ngươi ra khỏi lôi đài, ngươi làm bộ nhân từ, không tổn thương đối thủ ta không có thói quen này, cho nên ngươi phải làm tốt chuẩn bị giữ mạng đi!

Tần Lập nhàn nhạt nhìn thanh niên này, hắn cũng xem qua hai trận đấu của người thanh niên này. Người này ra tay cực kỳ âm độc, tràng diện chiến đấu hết sức máu tanh. Người này đánh bốn trận, đã chém giết một đối thủ đánh tàn phế hai người.

Ở lôi đài chỗ này, thanh niên âm lãnh kia cũng có chút danh tiếng, chẳng qua danh tiếng này là thành lập trên sự sợ hãi của ngươi khác, mà không giống như Tần Lập, có được phong phạm quy phái.

Đây cũng là một nguyên nhân làm thanh niên kia nhìn Tần Lập khó chịu. Lúc người ta nói tới hắn, chỉ có sợ hãi, còn lúc nói đến Tần Lập, ngữ khí rõ ràng sẽ trở nên tương đối tôn kính.

Hừ,quản ngươi là ai, ta đều sẽ đánh ngươi thành bụi bặm!

Người mạnh nhất lôi đài này, chỉ có thể là ta!

Thanh niên kia thấy quan lôi đài hô bắt đầu, mà Tần Lập vẫn cứ yên lặng đứng đó như trước, hiển nhiên vẫn không có dự định chủ động ra tay, không khỏi cười lạnh một tiếng:

- Tự ngươi muốn chết, đừng có trách ta!

Vù!

Trên thân thể thanh niên này nháy mắt bộc phát ra một cỗ hàn khí âm trầm, giống như ngàn vạn đạo kiếm khí bắn ra xung quanh. Đồng thời, vươn ra một tay, ở hư không tạo thành một thủ ấn, thủ ấn này trực tiếp ấn về phía ngực Tần Lập!

- Âm Sát Chưởng!

Trên khán đài có người bổng kinh hô:

- Đó là Âm Sát Chưởng, lần này Bất Động Như Sơn quá sơ sẩy rồi!

- Chẳng lẽ là Âm Sát Chưởng tuyệt học Lang Gia Bách Gia Phái? Thanh niên này là người Lang Gia Bách Gia Phái?

- Hắn là không sai được, loại chưởng pháp này hết sức ác độc, người bị đánh trúng, ban đầu sẽ không có cảm giác gì quá lớn, nhưng một giờ ba khắc sau sẽ bắt đầu phát tác, kinh mạch toàn thân héo rút cho đến hư thối, đến cuối cùng dù là thần tiên cũng không cứu được!

- Trời ạ, thanh niên này rõ ràng muốn hạ sát thủ mà!

- Bất Động Như Sơn gặp nạn rồi!

Khán đài xung quanh vang lên một trận kinh hô, mọi người đều xôn xao.

Sắc mặt Tần Lập vẫn bình thản như mặt giếng cổ, tâm tình không có một chút dao động, nhìn chưởng ấn này ấn trên ngực mình, một cổ lực âm sát muốn xông thẳng vào trong kinh mạch.

Tiên Thiên Tử Khí trong cơ thể Tần Lập giống như một đám sói đói, trực tiếp nhào tới lực âm sát kia, vốn lực âm sát khí thế hung hăng, trước mặt Tiên Thiên Tử Khí liền biến thành một đám cừu non không có chút sức chiến đấu!

Trong khoảnh khắc, bị Tiên Thiên Tử Khí nuốt sạch sẽ!

Tiếp đó, lực lượng kia chạy một vòng trong cơ thể Tần Lập, trực tiếp bị Tần Lập bắn thẳng ra ngoài. Một cổ lực lượng hùng hồn như bầu trời ép xuống, như dời núi lấp biển đánh về phía thanh niên âm lãnh kia!

Ầm ầm!

Thanh niên kia chỉ kịp vung tay cản lại một chút, tiếp đó liền bị cỗ lực lượng bạo ngược này bắn ra khỏi phạm vi lôi đài. Cả người đứng đó như choáng váng, trong ánh mắt tràn ngập không dám tin nổi, đôi mắt nhìn về phía Tần Lập tràn ngập oán độc.

- A, người này lại thua?

- Thật là không thể tưởng tượng, Bất Động Như Sơn quá mạnh mẽ, như thế còn không thể tổn thương đến hắn được!

- Đúng thế, thật là mạnh mẽ, hiện giờ ta bắt đầu tin tưởng, hắn thật sự có thể đi càng xa hơn trên Lang Gia Đại Bỉ này!

- Người thanh niên này không biết là con cháu nhà ai, nếu không có đại môn phái chống sau lưng, sau Lang Gia Đại Bỉ lần này, nhất định sẽ bị rất nhiều siêu cấp môn phái tranh nhau chào mời!

- Ha ha! Cái tên thanh niên thủ đoạn ác độc kia rốt cuộc bị loại rồi, nếu không thì sẽ còn không biết bao nhiêu người bị hủy trong tay hắn.

- Ừ, đáng đời, đây là ác có ác báo!

Những người trên khán đài đều bị một màn này chấn động, lúc này đều hồi thần lại, hưng phấn xôn xao.

Lúc này thanh niên âm lãnh kia há miệng, bồng oa một tiếng phun ra một ngụm máu, vô cùng oán độc liếc trừng Tần Lập, xoay người bỏ đi.

Nếu Tần Lập muốn giết hắn, kỳ thật rất dễ dàng, chẳng qua Tần Lập tới Vực Nội lần này không phải tới gây chuyện đánh nhau. Hắn muốn thuyết phục người Vực Nội đáp ứng đề nghị khôi phục thế giới siêu cổ, bởi vậy gây thù chuốc oán nhiều quá, tuyệt không có lợi.

Nhưng thanh niên này vừa ra tay đã muốn giết hắn, cho nên Tần Lập vẫn cho đối phương một bài học nho nhỏ. Mặc dù lúc đối phương bỏ đi, ánh mắt cực kỳ oán độc, nhưng Tần Lập vẫn cứ không để trong lòng.

Một tên thủ hạ bại tướng mà thôi, không cần để ý.

Sau trận chiến này, trên lôi đài chỗ Tần Lập, cái tên Bất Động Như Sơn càng thêm vang dội. Mặc dù Tần Lập vừa đánh qua sáu trận đấu, nhưng không ai hoài nghi hắn sẽ vượt qua vòng đấu giai đoạn một.

Mà đối với việc thiếu niên số 12345 này lúc nào mới chân chính ra tay, đã sinh ra hứng thú rất lớn. Vì thế sòng bạc còn chuyên môn mở riêng một cửa, mọi người đều đặt cược.

Tần Lập cũng không để ý đến việc này, với hắn mà nói đây chỉ là một cái bắt đầu, con đường sau này còn rất dài, về phần lúc nào sẽ ra tay, Tần Lập cũng không nói rõ được, nếu thật sự gặp phải đối thủ cực mạnh, thì cần phải ra tay. Cái gọi là kỹ lục. kỳ thật chẳng qua là chuyện tàm xàm mà thôi.

Tùy tiện nghe một chút, cho rằng một trò cười cũng được, nếu thật sự đem biệt hiệu này làm thành thật, vậy mới gọi là đầu óc có vấn đề.

Nên biết rằng, đây là Vực Nội, là một nơi cao thủ mạnh mẽ nhiều không kể xiết!

Mấy ngày gần đây, Tần Lập đã nghe nói ở một lôi đài khác, xuất hiện một người thanh niên có biệt hiệu Miễu Sát, đã thắng tám trận đấu. Đối mặt với đối thủ mạnh cỡ nào đi nữa, cũng là một chiêu bại địch!

Được tôn thành Miễu Sát!

Sỡ dĩ Tần Lập biết người này, là bởi vì có không ít người đem hai người Bất Động Như Sơn cùng Miễu Sát đặt chung một chỗ mà so sánh, muốn nhìn xem rốt cuộc ai mạnh hơn ai.

Loại chuyện này mặc dù có chút nhàm chán nhưng ít ra để Tần Lập biết được một số tình huống ở các lôi đài khác, Lang Gia Đại Bỉ lần này quả thật xuất hiện rất nhiều con cờ đen làm người ta không tưởng được.

Tần Lập cũng chỉ là một trong số đó mà thôi, còn chưa thể làm cho người ta đặc biệt chú ý.

Lúc Tần Lập rời lôi đài, quay về Lang Gia Thần Thành, liền cảm giác được dường như có người đang theo sau mình. Tần Lập khẽ cau mày, làm bộ như không phát hiện, sau khi tiến vào Lang Gia Thần Thành, bắt đầu cố ý đi một số con đường tương đối hẻo lánh.

Rốt cuộc, ở một rừng cây nhỏ hiếm dấu chân người. Tần Lập dừng bước, nhìn sau lưng nhàn nhạt nói:

- Theo cả một đường rồi, không mệt hay sao?

- Hừ! Coi như ngươi có thực tài, biệt hiệu của ngươi là Bất Động Như Sơn không ngờ tới cái mũi cũng thính như thế.

Trong không khí, truyền đến một tiếng trêu chọc lạnh băng.

- Ha ha! Người như ta trước giờ không mẫn cảm với người khác như thế, chẳng qua đối với súc sinh lén lút vụn trộm thì lại rất là mẫn cảm.

Tần Lập mỉm cười, thản nhiên như không nói.

- Ngươi… Tiểu tử. Ngươi chết đã đến nơi, còn dám mắng chửi người?

Tiếng nói trong không khí đột nhiên trở nên lay chuyên không ngừng:

- Đã như thế, ta cho ngươi nếm thử linh hồn bị tách ra khỏi thân thể, cảm giác kia thoải mái cỡ nào!

Theo tiếng nói này, một cỗ lực lượng âm lãnh khủng bố giống như thủy triều ập về phía Tần Lập. Lực lượng này cực kỳ khủng bố, lại còn mang theo một cổ lực lượng xé rách linh hồn!

Giống như muốn thật sự kéo linh hồn Tần Lập ra khỏi cơ thể.

Tinh thần thức hải Tần Lập nổi lên từng đợt rung động, tiếp đó tiểu thế giới chỗ mi tâm dao động một chút, tinh thần thức hải liền khôi phục yên bình!

Cỗ lực âm lãnh khủng bố kia quay xung quanh thân thể Tần Lập, liều mạng muốn tiến vào, nhưng lại không phá được một điểm nào trên vòng phòng ngự bày xung quanh thân thể Tần Lập.

Tiếng nói của Tần Lập nhàn nhạt rõ ràng, không có một tia khói lửa:

- Mặc kệ ngươi là ai, mặc kệ vì sao ngươi tới giết ta, những điều này ta không muốn truy cứu. Cho ngươi một bài học, trở về nói cho ngươi phái các ngươi, đừng có mà chọc giận ta!

Tần Lập nói rồi, vươn tay chỉ ra một cái, một đạo Hỗn độn Khí trực tiếp đánh về một hướng trong không khí. Lập tức truyền ra một tiếng hét thảm, một cái bóng người hiện ra từ trong không khí, thân thể bị một chỉ của Tần Lập đánh xuyên qua, máu tươi chảy ào ạt, nhìn có vẻ rất dọa người!

Người này lấy tay che vết thương, cố gắng cầm máu. nào không ngờ tới vết thương kia cực kỳ khủng bố, căn bản không có một chút dấu hiệu khép lại!

Thân thể bị Hỗn Độn Khí tổn thương, muốn khôi phục bình thường thật là hết sức khó. Ánh mắt người này hiện lên vẻ kinh hãi, vô cùng hoảng sợ nhìn Tần Lập, sau đó bay vụt bỏ chạy, hận cha mẹ sinh ra hắn thiếu hai cái chân.

Tần Lập nhìn bóng lưng người này, lẩm bẩm:

- Lang Gia Bách Gia Phái… môn phái này, hành sự thật là không từ thủ đoạn mà!

Trước đó Tần Lập đã nghe nói qua, lôi đài chỗ hắn có không thiếu đệ tử đến từ Lang Gia Bách Gia Phái, vốn Tần Lập cũng không nghĩ nhiều, giữa những người tham gia Lang Gia Đại Bỉ, cũng có rất nhiều vốn đến từ bốn siêu cấp đại môn phái.

Nhưng lại không nghĩ rằng mình chỉ là đánh bại một đệ tử trẻ tuổi Lang Gia Bách Gia Phái, thì lập tức có cao thủ môn phái bọn họ đến trả thù. Nếu không phải thực lực mình đủ mạnh, hiện giờ có thể đã chết rồi.

Khóe miệng Tần Lập nổi lên một tia ý cười lạnh băng, tuy rằng hắn không muốn trêu chọc những siêu cấp môn phái trên Lang Gia Đại Lục, nhưng nếu thật bị người ta khi dễ trên đầu, hắn cũng sẽ không bị động chấp nhận được.

Tính tình Tần Lập, lúc nào sẽ cam tâm tình nguyện chịu thiệt thòi?

- Bất Động Như Sơn? Cái biệt hiệu này thật có chút thú vị, ngươi nói là người này liên tiếp sáu trận, trong đó cả sáu trận chưa bao giờ ra tay, thu được chiến tích toàn thắng?

Một người bề ngoài khoảng năm mươi tuổi, mặc một thân cẩm bào màu đen, thân người hắn cũng không cao lớn, nhưng tạo cho người ta một loại áp lực vô hình.

Phảng phất như hắn chỉ cần đứng đó, khí tràng trên người hắn sẽ bao phủ trên đầu mọi người, làm người ta có một cảm giác khó mà hít thở được!

Người này, vừa nhìn thấy đã biết là không phải người thường!

Một người khác đứng đối diện người này, khom người nói:

- Đúng thế. Phó giáo chủ đại nhân, Bất Động Như Sơn này hôm qua chiến thắng một đệ tử Bách Gia Phái ta có tư chất không tệ, đệ tử kia âm thầm tìm người tới giúp đỡ, có một người cảnh giới Đế vương tam trọng đi đánh lên Bất Động Như Sơn, kết quả bị đối phương phát hiện, đồng thời dẫn tới một chỗ vắng vẻ, một chỉ đánh xuyên qua thân thể, hình thành một vết thương rất khó khép lại. Sau đó lưu lại lời nói, rằng không cần chọc giận hắn…

- Ha ha. người này thật có chút thú vị, các ngươi để ý chút, không được phái người đi ám sát nữa. Nếu có cơ hội, chào mời hắn vào Bách Gia Phái chúng ta, ta muốn xem người này có phải ưu tú như trong truyền thuyết hay không!

903. Chương 912: Giết Người Cướp Thẻ Bài!

Được tính là tuấn tài trẻ tuổi, bởi vậy có không ít người còn vài phần ấn tượng với vị đệ tử Lang Gia Thần Giáo này, Khi thấy hắn đấu với Tần Lập, rất nhiều người đều nói thần thoại Bất Động Như Sơn khó có thể tiếp tục kéo dài.

Dù sao, đối mặt với cường giả cảnh giới Đế vương, lại còn đến từ đại phái như Lang Gia Thần Giáo, sỡ hữu thần thông bí thuật không cần phải nghĩ.

Nhưng kết quả chuyện này, lại vượt ngoài ý liệu của mọi người. Vị cường giả trẻ tuổi Lang Gia Thần Giáo kia thi triển ra một loại thần thông bí thuật tề tụ ngũ hành nguyên tố.

Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ!

Năm loại nguyên tố dung hợp một chỗ, hình thành một chiêu bí thuật uy lực vô cùng mạnh mẽ, có người nói, thi triển ra bí thuật này, ngay cả cấm chế lôi đài cũng sinh ra một tia dao động.

Đã làm cho rất nhiều người nơi này đều toát hết mồ hôi lạnh, đồng thời cảm thấy chấn động với sự hùng mạnh của Lang Gia Thần Giáo. Không hổ là siêu cấp đại phái, tùy tiện một đệ tử cũng có được loại thực lực kinh người này.

Nhưng mà càng kinh người hơn còn ở phía sau, một chiêu uy lực mạnh mẽ như thế. Bất Động Như Sơn vẫn cứ đứng yên… đứng ở nơi đó, không động đậy như ngọn núi!

Chỉ có một số người thực lực mạnh mẽ, mới thấy rõ ràng thần thông bí thuật do đệ tử Lang Gia Thần Giáo này thi triển ra, lại không hề dính tới góc áo của Tần Lập!

Đã bị một cỗ lực lượng càng mạnh hơn phản chấn trở lại, vị đệ tử Lang Gia Thần Giáo kia liền bay ngược ra ngoài lôi đài!

Hơn nữa, cũng không hề bị thương!

Đây là chỗ kinh người nhất!

Bất Động Như Sơn, thiếu niên áo trắng, trẻ tuổi anh tuấn, thực lực kinh người!

Những từ này đặt lên trên một người, sẽ sinh ra một hiệu quả thật là dọa người!

Đến bây giờ, đã không chỉ có người ở lôi đài này quan tâm đến Tần Lập, có rất nhiều người tỷ thí trên các lôi đài khác chuyên chạy đến đây, theo dõi thiếu niên áo trắng Bất Động Như Sơn chiến đấu.

Cũng sau vòng đấu này, bốn chữ Bất Động Như Sơn triệt để truyền khắp cả đấu trường Lang Gia Đại Bỉ!

Dù là các tuyển thủ hạt giống siêu cấp đại phái, cũng sinh ra hứng thú nồng hậu với thiếu niên áo trắng này. Trong đó, Cổ Kiếm Phong Thánh tử Lang Gia Cổ Giáo đã công khai thả ra lời nói, muốn đánh một trận cùng Bất Động Như Sơn!

Nhạc Văn Quân Thánh tử Lang Gia Bách Gia Phái, cũng biểu thị công khai, muốn làm sư huynh Bất Động Như Sơn!

Càng kinh người hơn, làm Thánh tử một siêu cấp đại phái, mỗi một lời nói hành động của hắn, đều được vô số người quan tâm. Bởi vì bọn họ phát biểu, thường thường Đại Biểu cho ý của cả môn phái.

Như thế chẳng phải nói, là ít nhất có người cấp bậc Phó giáo chủ Lang Gia Bách Gia Phái coi trọng thiếu niên áo trắng Bất Động Như Sơn này, muốn thu làm đồ đệ!

Đây là vinh quang cỡ nào!

Quả thật làm người ta hâm mộ đến đố kỵ mà!

Đỉnh Linh Thánh nữ Lang Gia Phi Tiên Phái, sau khi nghe nói sự tích Bất Động Như Sơn, còn chuyên môn tới xem vòng đấu thứ tám của Tần Lập. Sau khi Tần Lập nhẹ nhàng bay đi, Đỉnh Linh không để ý đến Thánh tử Lang Gia Phi Tiên Phái biểu tình không hờn giận, nói muốn trở thành bằng hữu với Bất Động Như Sơn.

Còn Lang Gia Thần Giáo bị Tần Lập làm đá kê chân danh vang thật xa. Thánh tử của bọn họ biểu hiện làm cho không ít người trong lòng cười thầm, sau lưng thầm mắng Hà Đan Đằng Thánh tử Lang Gia Thần Giáo không đủ lòng dạ khí phách.

Bởi vì sau khi đệ tử đồng môn chiến bại, Hà Đan Đằng cười lạnh nói: nếu như hắn gặp phải Bất Động Như Sơn chỉ một ngón tay là có thể đánh ngã Bất Động Như Sơn rồi.

Hà Đan Đằng có phần thực lực đó hay không, tạm thời không đề cập đến. Chỉ là sau sự thất bại của đồng môn hắn lập tức thả ra lời nói kiêu ngạo thế này, làm cho người ta nghe được, trong lòng sẽ ít nhiều có chút khó chịu.

Mặc kệ nói thế nào, bốn chữ Bất Động Như Sơn này coi như triệt để nổi danh rồi, được mấy Thánh tử Thánh nữ siêu cấp đại phái quan tâm đến. Tần Lập muốn không nổi danh cũng không được.

Chẳng qua Tần Lập vẫn cứ luôn khiêm nhường trước sau, rất ít có người nắm giữ được hành tung của hắn.

Trong Lang Gia Thần Thành, không thiếu chỗ đều là núi non kéo dài, bên trong có suối nước, có hồ xanh, đình đài thủy tạ đều có. Những chỗ này đều là cố ý giữ lại, trở thành nơi du ngoạn thường ngày của cư dân Lang Gia Thân Thành.

Nhưng trong thời gian Lang Gia Đại Bỉ, những nơi này sẽ không có người đi tới, bởi vậy trở nên tương đối vắng vẻ.

Tần Lập ngược lại rất thích chỗ này, nhàn nhã bước đi trên con đường lát đá, cảm nhận được tất cả biến hóa tự nhiên xung quanh, tâm tình hết sức thoải mái.

Mặt đá dưới chân đều đã trải qua rất nhiều năm lịch sử, bên trên tràn ngập vết tích loang lổ, tản ra một cỗ cảm giác xa xưa.

Cách đó không xa, bổng truyền ra tiếng tranh cãi kịch liệt. Tần Lập nhìn theo tiếng ồn chỉ thấy bên đó có bảy tám người, trang phục thống nhất, đang vây quanh một thiếu niên mười bảy mười tám tuổi.

Thiếu niên tóc ngắn chỉ khoảng nửa tấc, đôi mắt đen nhánh, hết sức linh động, thân người có chút gây gò, mặc một thân quần áo màu xám. Quần áo có vẻ cũ nát, nhưng được giặt giũ rất sạch sẽ.

Lúc này, đang giằng co với bảy tám người, nhưng khí thế không chút yếu kém.

- Thắng nhãi con kia, thức thời thì nhanh giao thẻ bài của ngươi ra đây! Hừ, không sợ nói cho ngươi biết, nếu ngươi dám phản kháng, hôm nay chúng ta sẽ giết ngươi, trực tiếp chôn trong núi này, thần không biết quỷ không hay. không một ai biết được!

Một người trẻ tuổi khoáng hai bảy hai tám, sắc mặt hung ác nói:

- Nhanh lên một chút, đừng tưởng rằng đại gia ta không dám giết người!

- Giết người?

Thiếu niên cười lạnh:

- Đám rác rưởi như các ngươi, bại hoại, thua là thua, qua một trăm năm nữa còn có cơ hội tiếp tục. Loại chuyện giết người cướp thẻ bài như các ngươi, lần nào mà chẳng có? Cuối cùng có ai rơi xuống kết cục tốt? Hừ, các ngươi cũng chỉ dám khi dễ loại người không có danh tiếng như ta mà thôi. Nếu như đứng ở đây là Bất Động Như Sơn các ngươi dám ra tay hay sao?

- Ôi chà, tiểu tử, ngươi thật là cứng đầu nhỉ, Bất Động Như Sơn? Hắn tính là cái rắm gì! Nếu như hắn đứng ở đây, lão tử một tay là có thể giết hắn rồi! Hừ, nếu không phải số thẻ bài của hắn bị nhiều người biết tới. Ngươi coi lão tử không dám?

- Ha ha, đúng thế, Bất Động Như Sơn tính là cái thứ gì chứ, nếu huynh đệ chúng ta muốn giết hắn, nhẹ nhàng mà thôi.

- Đúng, tiểu tử, nhanh giao thẻ bài của ngươi ra đây, đừng có tự tìm chết!

Mấy người vừa nói, vừa ép tới thiếu niên này.

Tần Lập ở trong tối, nhìn mà lắc đầu mãi. Từ trang phục mấy người này là có thể nhìn ra được, hắn là Đệ tử thuộc một môn phái nhỏ, có lẽ là thua trận đấu loại, trong lòng không cam chịu, nổi tâm tư giết người cướp thẻ bài.

Trong mắt thiếu niên hơi gầy yếu kia hiện một tia không cam lòng, hắn đã đánh thắng hai trận đấu, ngày mai là chiến đấu vòng thứ ba. Đối thủ kia, trước đó hắn đã quan sát mấy lần, hắn không phải đối thủ của mình.

Không ngờ tới đi ra giải sầu, lại gặp phải một đám cặn bã như thế, nổi tâm tư giết người cướp thẻ bài. Bây giờ dù là hắn muốn chạy, cũng căn bản không có biện pháp chạy đi.

Bảy tám người này tuy rằng đơn đấu không tính là mạnh nhưng hợp lại một chỗ. hẳn sẽ không phải đối thủ.

- Bất Động Như Sơn!

Ánh mắt thiếu niên này xoay chuyển, bổng nhìn một phía la lớn, trong giọng nói tràn ngập mừng rỡ.

- Mẹ nó, muốn dùng chiêu này lừa gạt chúng ta? Tiểu tử, ngươi còn non quá đó.

Một tên đối diện thiếu niên cười lạnh.

Chẳng qua tiếp đó người này liền cười không nổi nữa, bởi vì hắn nhìn thấy đồng bạn đối diện cũng vẻ mặt kinh hãi, nhìn sau lưng mình giống như gặp quỷ.

Người này mang theo vẻ mặt không dám tin nổi, quay đầu lại, thấy dưới bóng cây có một người thiếu niên áo trắng yên lặng đứng đó, khuôn mặt trẻ tuổi anh tuấn nhìn không ra bất kỳ biểu tình gì.

Gặp quỷ mà! Thật là Bất Động Như Sơn!

Đây là ý nghĩ đầu tiên mà những kẻ nổi tâm tư giết người cướp thẻ bài, bởi vì Bất Động Như Sơn nổi danh, những người này gần như đều xem qua Tần Lập chiến đấu.

Ở trong mắt bọn họ, thực lực Bất Động Như Sơn chưa chắc mạnh cỡ nào, hẳn là nắm giữ một loại thần thông bí thuật nào đó có thể phản hồi lại lực lượng đối thủ đánh tới. Nếu hắn thật sự ra tay, chưa chắc lợi hại bao nhiêu.

Kẻ ôm suy nghĩ này cũng không phải số ít, dù sao chưa ai thấy qua Bất Động Như Sơn ra tay là thế nào.

Nhưng hoài nghi là một chuyện làm chuyện xấu bị người ta bắt tại trận thì là một chuyện khác. Nhất là vừa rồi bọn họ còn mạnh miệng nói, dù là Bất Động Như Sơn thì bọn họ cũng có thể phất tay liền diệt ngay.

Bây giờ người ta đứng ngay ở chỗ này, thần sắc những người này đều trở nên hết sức xấu hổ.

- Bất Động Như Sơn chuyện Lang Gia Liệt Hỏa Giáo chúng ta, ngươi đừng có xen vào.

Một thanh niên khoảng ba mười tuổi hung ác nhìn chăm chăm Tần Lập nói.

- Bất Động Như Sơn giữa chúng ta không thù không oán ngươi đừng có quấy rối.

Một người khác quát lên.

Tần Lập nhàn nhạt liếc nhìn những người này, vẻ mặt hiện lên một tia ý cười nhàn nhạt, nhìn thiếu niên bị bọn họ vây quanh, nói:

- Người muốn thế nào?

Thiếu niên thở phào một hơi, biết Bất Động Như Sơn hẳn sẽ không thấy chết mà không cứu, nói:

- Ta không muốn gây chuyện những người này chỉ là uy hiếp, cũng không thật sự làm gì ta, ân công thả bọn họ một đường đi…

- Đứa nhỏ này, thật là thiện tâm, chỉ là ngươi không sợ thả cọp về rừng hay sao?

Tần Lập nhàn nhạt nói.

Thiếu niên lộ ra bộ dạng cười xấu hổ, lắc đầu:

- Ta không sợ, qua thêm mấy năm nữa, ta hoàn toàn có thể siêu việt bọn họ, dù là gặp lại, ta có thể tự mình đánh cho bọn họ hoa rơi nước chảy!

- Mẹ nó, thằng nhãi con này, ngươi quá kiêu ngạo rồi!

- Tiểu tử ngươi quá cuồng vọng.

- Ngươi muốn chết phải không?

- Nói mạnh miệng không sợ bị rút lưỡi hay sao!

Mấy tên đệ tử Lang Gia Liệt Hỏa Giáo nghe mà giận muốn bốc khói, gần như quên mất Bất Động Như Sơn đang đứng một bên, lập tức mắng ầm lên.

Tần Lập nhàn nhạt liếc bọn họ:

- Có vị tiểu huynh đệ này cầu tình cho các ngươi, ta tha cho các ngươi một lần cút!

Một cái chữ cút, mang theo uy áp tinh thần khổng lồ, lực lượng tinh thần hùng hồn như biển của Tần Lập, nào phải mấy người này có thể thừa nhận nổi?

Những người này cảm giác ở trong đầu mình như vang lên một tiếng sấm sét, sợ đến hồn phi phách tán, chỉ hận cha mẹ sinh ra thiếu hai cái chân, nhanh chóng bỏ chạy tứ tán.

Thiếu niên này nhìn Tần Lập, trong mắt mang theo vẻ sùng bái:

- Bất Động Như Sơn, ngài đã cứu ta một mạng, là ân công của ta. Mục Trường Sơn tạ ơn ân công cứu mạng!

Nói rồi, thiếu niên hành lễ thật sâu với Tần Lập.

904. Chương 913: Danh Chấn Bốn Phương!

- Không sao cả, chỉ là ngươi cần phải chú ý nhiều hơn bình thường ít đi tới những chỗ vắng người. Lang Gia Đại Bỉ sẽ tiến hành rất lâu, luôn sẽ có một số người không cam lòng thất bại, làm ra những hành động không hay.

- Ân công, ta nhớ kỷ.

Thiếu niên vẻ mặt kích động cảm kích không hề giả vờ, đây là ơn cứu mạng đó! Nếu như hôm nay không phải Tần Lập trùng hợp đi ngang qua, số phận thiếu niên này sợ rằng sẽ đi một hướng khác, hoặc là kết thúc sinh mệnh cũng không chừng.

Tần Lập nhìn thoáng qua thiếu niên này, bỗng nhiên nói:

- Người tu luyện công pháp thủy hệ?

Thiếu niên ngẩn ra, có chút kinh ngạc nhìn Tần Lập:

- Ân công làm sao lại biết được?

- Cái này cho ngươi.

Tần Lập tiện tay lấy ra một quyển trục viết tay, không giải thích gì, trực tiếp đưa cho thiếu niên này:

- Lang Gia Đại Bỉ quả thật là một cơ hội trở nên nổi tiếng, nhưng đừng quá mức chấp nhất. Ta thấy ngươi thiên phú không tệ, nếu cố gắng, ngày sau nhất định sẽ có thành tựu. Phần bí thuật này ngươi cầm lấy tìm hiểu, có thể sẽ có một chút tâm đắc.

Tần Lập nói xong, nhẹ nhàng rời đi, lưu lại thiếu niên kia ngây ngốc một chỗ, nhìn thoáng qua xung quanh, thiếu niên khẽ rùng mình một cái, hiện giờ nghĩ lại, mới cảm thấy phát sợ. Nếu như vừa rồi không gặp phải Bất Động Như Sơn sợ rằng mình sẽ…

Nghĩ vậy, thiếu niên nhanh chóng chạy đến chỗ đông người, quay về khách sạn của mình, mở ra quyển trục Tần Lập tặng cho mình. Chỉ nhìn thoáng qua, lập tức ngây tại chỗ, nhịp tim tầng tốc kịch liệt, tròng mắt co rút. Phản ứng đầu tiên, chính là mình có bị người ta nhìn trúng hay không!

Phát hiện không ai quan tâm đến mình, thiếu niên thở phào một cái, cất Kỳ quyển trục này vào người. Nhớ tới lời Tần Lập nói, do dự một chút, lẩm bẩm:

- Bất Động Như Sơn ân công nói rất đúng, Lang Gia Đại Bỉ, không cần quá mức chấp nhất. Ta còn trẻ, chỉ cần có bí thuật ân công tặng cho ta, còn lo gì tương lai không đạt được thành tựu cao hơn?

Trong lòng thiếu niên nghĩ vậy, lấy ra khối thẻ bài tổ chức Lang Gia Đại Bỉ phát xuống, vuốt ve một hồi, đặt xuống bàn. Dứt khoát quyết định ra khỏi khách sạn, không quay đầu bước về phương xa!

Có thể chính Tần Lập cũng không biết, một hành động vô ý của hắn lại tạo nên một đời tuyệt thế cường giả ở thế giới tương lai, nắm giữ ngũ hành thủy đạt đến một cảnh giới xuất thần nhập hóa!

Người kia không có sư phụ, nhưng trong từ đường gia tộc hắn, vĩnh viễn thờ phụng một khối bài trường sinh, trên đó viết bốn chữ: Bất Động Như Sơn!

Tiện tay cứu một thiếu niên thiên phú không tệ hôm nay, tặng đối phương một quyển phương pháp tu luyện và lĩnh ngộ tâm đắc về ngũ hành thủy, Tần Lập rất là vui vẻ.

Tần Lập hiện giờ đã qua cái tuổi còn trẻ xung động. Nếu nói thành lập căn cơ, như vậy môn phái Viêm Hoàng bây giờ đã là đại phái đệ nhất Giới Hạ cùng Giới Thượng!

Linh Nhi trùng kiến Vương tộc Nhất Địa, trở thành Nữ vương mạnh mẽ nơi Thần Vực. Thú tộc trổi dậy ở nơi Thần Vực đã trở thành một loại tất nhiên.

Tới cảnh giới như Tần Lập, rất nhiều thứ đều đã nhìn rất nhạt, hơn nữa hiện giờ Tần Lập càng thích đi chỉ điểm một số người trẻ tuổi có thiên phú tốt. Bởi vì rất nhiều người trẻ tuổi thiên phú trác tuyệt, bọn họ rất cố gắng, nhưng vẫn luôn thiếu danh sư chỉ điểm, ở một số chỗ hình thành bình cảnh.

Lúc này, nếu có người hơi chỉ điểm bọn họ một chút, như vậy thì thành tựu tương lai của bọn họ đã không thể lường trước.

Cho nên, Tần Lập bây giờ thật không thích chính mình trở thành một con thiên lý mã, hắn càng thích mình đi làm một kẻ Bá Nhạc.

Lang Gia Đại Bỉ bởi vì có rất nhiều tuyển thủ hạt giống siêu cấp đại phái còn chưa gia nhập, cho nên người mới sẽ được quan tâm nhất, số lượng cũng không nhiều. Bất Động Như Sơn tuyệt đối tính là một cái!

Trận đấu thứ chín của Bất Động Như Sơn, trước đó đã được rất nhiều người quan tâm. Mọi người đều đang suy đoán đối thủ trận thứ chín của Bất Động Như Sơn là ai, sau đó suy đoán nhiêu nhất là ai sẽ có thể làm Bất Động Như Sơn ra tay!

Kể cả các Thánh tử Thánh nữ siêu cấp đại phái, thậm chí là một số cao tầng Giáo chủ Phó giáo chủ, lúc này rất nhiều người mới bỗng nhiên kinh ngạc phát hiện, thì ra trong lúc lơ đãng, bọn họ đã xếp thiếu niên áo trắng Bất Động Như Sơn này vào trong đẳng cấp ngang với bọn họ!

Đây là một chuyện làm người ta hết sức khiếp sợ. Lang Gia Đại Lục lãnh thổ mênh mông, trong đó môn phái cùng gia tộc trải rộng vô số kể, có thể nói, tùy tiện một chưởng môn nhân môn phái nào, cũng có được thực lực làm người ta sợ hãi.

Nhưng những chưởng môn nhân môn phái nhỏ này sẽ tuyệt đối không được các Thánh tử Thánh nữ cùng Giáo chủ cao tầng siêu cấp đại phái quan tâm tới!

Thân phận cùng địa vị hai bên, kém nhau thật là quá xa!

Mà nay một người thiếu niên không rõ thân phận bối cảnh, tham gia Lang Gia Đại Bỉ, nhiều chỉ đánh qua tám trận đấu, một lần ra tay cũng không hề có, lại khiến cho mọi người hứng thú.

Điều này quả thật là một chuyện khó mà tin nổi.

Tuy nói mỗi lần Lang Gia Đại Bỉ cũng sẽ luôn phát sinh một số chuyện thú vị, nhưng giống như thiếu niên áo trắng này, chỉ đánh tám trận đấu liền thu được danh hiệu Bất Động Như Sơn được mọi người tán thành, sau đó khiến cho tất cả các đại nhân vật quan tâm, vậy thật là lông phượng sừng lân, quá mức hiếm thấy!

Tổ thanh niên, lôi đài số sáu trăm chín mươi mốt!

Đây là lôi đài Tần Lập vẫn tham gia trận đấu, hôm nay tới lượt Tần Lập đấu trận thứ chín, đột nhiên xuất hiện rất nhiều đại nhân vật làm người khác không tưởng được, khiến người ta khiếp sợ!

- Trời ạ, nhìn kìa, là Thánh tử cùng Thánh nữ Lang Gia Thần Giáo! Thánh nữ Lang Gia Thần Giáo được xưng đệ nhất mỹ nữ Lang Gia Đại Lục, thật là quá đẹp mà!

- Đúng thế, Thánh tử Lang Gia Thần Giáo thật là có phúc mà, nghe nói sau lần Lang Gia Đại Bỉ, bọn họ sẽ bắt đầu tổ chức hôn lễ!

- Ôi, chúng ta không cần nghĩ tới, ngay cả tư cách xem lễ chúng ta cũng không có! Nhưng mà nói lại, dung mạo Hoa Phượng Hoàng thật là đẹp mà!

- Mau nhìn, bên kia là Nhạc Văn Quân Thánh tử Lang Gia Bách Gia Phái, còn có Tuyết Phù Lịch Thánh nữ môn phái bọn họ cũng tới!

- Trước đó Nhạc Văn Quân Thánh tử Bách Gia Phái cũng đã nói qua muốn làm sư huynh Bất Động Như Sơn ngày hôm nay hắn thật sự tới đây, xem ra lời đồn kia tám chín phân là thật! Lang Gia Bách Gia Phái, thật sự có hứng thú với Bất Động Như Sơn!

- Tuyết Phù Lịch dung mạo cũng rất xinh đẹp mà! Ta thấy so với Hoa Phượng Hoàng đúng là xuân lan thu cúc, mỗi người một vẻ!

- Đúng là rất đẹp, Thánh nữ siêu cấp đại phái làm sao có thể kém được chứ?

- A, bên kia chính là Cổ Kiếm Phong Thánh tử Lang Gia Cổ Giáo! Ồ? Nhìn thấy không, ở bên cạnh cả Kiếm Phong có một người? Lão gia kia là ai vậy?

- Mẹ nó, ngươi ngốc hay sao? Có thể ngồi cùng Thánh tử, vậy ít nhất cũng phải cấp bậc Phó giáo chủ Lang Gia Cổ Giáo!

- Trời ạ, đây là thật sao? Ta không phải đang nằm mơ chứ? Hôm nay chẳng lẽ là trận đấu Vương Trung Vương Lang Gia Đại Bỉ? Làm sao có nhiều đại nhân vật đến đây như thế?

- Bọn họ nhất định đều là đến xem Bất Động Như Sơn!

- Đúng thế, Bất Động Như Sơn này thật là quá thần kỳ, cả tám trận đều thắng lợi, điều này không ngạc nhiên, ngạc nhiên là tám trận này mà người ta ngay cả tay cũng không vung lên! Cái danh hiệu này thật là quá chuẩn xác. Bất Động Như Sơn, con mẹ nó, như vậy phải tu luyện thế nào chứ?

- Ha ha, hôm nay đại nhân vật trình diện thật là nhiều, hình như Đỉnh Linh Thánh nữ Lang Gia Phi Tiên Phái chưa tới. Trước đó nghe nói Đỉnh Linh Thánh nữ nói muốn làm bằng hữu với Bất Động Như Sơn nếu nàng tới, vậy thì náo nhiệt rồi!

Có người cười xấu xa nói.

- Sao lại không tới? Các ngươi nhìn bên kia kìa!

Có người chỉ bên ngoài lớn tiếng nói.

Quả nhiên, dưới một đám người tụ tập xung quanh, Đỉnh Linh Thánh nữ cùng Lâu Minh Vũ Thánh tử Lang Gia Phi Tiên Phái chậm rãi đi lên khán đài, lúc này liền có một đám người đứng lên nhường chỗ.

Trên dung nhan Đỉnh Linh mang theo ý cười nhàn nhạt, duyên dáng ngồi xuống, đôi mắt đẹp nhìn chăm chăm lôi đài, thấy trên lôi đài không xuất hiện bóng dáng thiếu niên áo trắng kia, ít nhiều có chút thất vọng, nói với Lâu Minh Vũ bên cạnh:

- Trận đấu lần trước sư đệ không tới xem, thật là rất đặc sắc, người này tuyệt đối là một siêu cấp cường giả!

Trên mặt Lâu Minh Vũ mang theo ý cười nhàn nhạt, lần đầu tiên Đỉnh Linh ở trước mặt người ta nói muốn làm bằng hữu cùng Bất Động Như Sơn trong lòng Lâu Minh Vũ thật là có chút khó chịu.

Tuy nói đôi khi Thánh nữ cũng sẽ gả cho Thánh tử môn phái khác, nhưng nói tóm lại thì Thánh nữ trên cơ bản sẽ thuộc về Thánh tử!

Giữa Thánh tử cùng Thánh nữ, mới là một vòng tròn, Bất Động Như Sơn? Đó là ai?

Chẳng qua mấy ngày gần đây, lời đồn về Bất Động Như Sơn ngày càng nhiều, thậm chí còn có chuyện nói Bất Động Như Sơn vô ý cứu một thiếu niên thiếu chút nữa bị giết người cướp thẻ bài. Lúc đó cũng không ra tay, chỉ lạnh lùng một chữ "cút", làm cho đám đệ tử Lang Gia Liệt Hỏa Giáo mạnh nhất là Thần Vương đỉnh cũng chạy trốn tè ra quân.

Chuyện này thật giả không dễ nói, bởi vì lời đồn này cũng ít nhất nói rõ một điểm, trong thời gian gần đây, nhân vật nổi tiếng nhất trên Lang Gia Đại Bỉ chính là Bất Động Như Sơn!

Chỉ cần chuyện có dính đến thiếu niên áo trắng này, lập tức sẽ bị mọi người quan tâm!

Lâu Minh Vũ khẽ gật đầu, nhẹ giọng nói:

- Sư tỷ nói phải, hôm nay nhất định phái xem kỹ chỗ thần kỳ của vị Bất Động Như Sơn này, nói không chừng, ở vòng đấu thứ hai Đại Bỉ chúng ta có thể gặp gỡ, cũng phải tìm hiểu một chút.

Đỉnh Linh đôi mắt đẹp khẽ liếc nhìn Lâu Minh Vũ, dung nhan hiện một ý cười, gật đầu không nói gì.

Hà Đan Đằng Thánh tử Lang Gia Thần Giáo ở bên kia, tâm tư không ở trên trận đấu này, tâm tư của hắn đa phần dùng trên người Hoa Phượng Hoàng.

Bởi vì muội muội Hà Đan Đan không ở bên cạnh Hoa Phượng Hoàng, Hà Đan Đằng cũng thiếu đi một cái tai mắt. May là Hoa Phượng Hoàng bế quan tròn một năm, nếu không thì Hà Đan Đằng sẽ còn làm ra hành động khác.

Nhìn Hoa Phượng Hoàng ngồi bên cạnh mình, tuy rằng khoảng cách rất gần mình, nhưng cỗ khí chất lành lạnh này lại chặn người từ ngoài ngàn dặm.

Điều này làm cho trong lòng Hà Đan Đằng rất phiền não, trong đầu cứ luôn hiện lên người thanh niên mà hắn chưa từng gặp gỡ, không ngừng nghĩ: Người kia, có thể tới tham gia Lang Gia Đại Bỉ hay không?

905. Chương 914: Đại Giáo Sáu Vạn Năm Trước!

- Đi ra rồi, Bất Động Như Sơn ra rồi!

Trên khán đại đột nhiên có người hô to.

- Thật là Bất Động Như Sơn. Oa, hắn thật là đẹp trai quá!

Một thiếu nữ xinh đẹp tràn ngập kinh ngạc hô to, dẫn tới một đám người xung quanh nhìn sang. Thiếu nữ này lại hồn nhiên không cảm thấy, vẻ mặt hưng phấn nhìn lôi đài. lẩm bẩm:

- Nếu như hắn có thể nhìn ta một lần, ta nhất định sẽ hạnh phúc ngất đi!

Mọi người:

Đỉnh Linh Thánh nữ Lang Gia Phi Tiên Phái nhìn thân ảnh áo trắng trên lôi đài, sắc mặt lành lạnh hiện lên một tia mỉm cười nhàn nhạt. Lâu Minh Vũ Thánh tử Phi Tiên Phái ngồi cạnh nàng, vẻ mặt lại hiện lên vài tia cảnh giác, đối với bóng người áo trắng kia gần như có một loại phản cảm bản năng.

Nhạc Văn Quân Thánh tử Lang Gia Bách Gia Phái, cùng với Thánh nữ Tuyết Phi Phi, hai người đều hứng thú nhìn thiếu niên áo trắng trên lôi đài.

Nhạc Văn Quân nói với Tuyết Phi Phi bên cạnh:

- Muội nói trận đấu hôm nay, Bất Động Như Sơn có thể bị buộc ra tay hay không?

Tuyết Phi Phi đôi mắt đẹp mang theo ý cười, khẽ giọng nói:

- Muội thấy sẽ không!

- ổ? Sư muội tự tin với hắn như thế?

Nhạc Văn Quân thú vị hỏi.

Tuyết Phi Phi trắng mắt liếc Nhạc Văn Quân, nhàn nhạt nói:

- Sư huynh nếu không có lòng tin với hắn, làm sao sẽ nói ra lời muốn làm sư huynh của hắn ta? Lẽ nào sư huynh không biết, một câu của huynh sẽ sinh ra ảnh hưởng đến bên ngoài như thế nào?

Nhạc Văn Quân mỉm cười, không nói gì thêm. Cũng như Đỉnh Linh Thánh nữ Phi Tiên Phái, trận đấu thứ tám của thiếu niên áo trắng này, hắn cũng lặng lẽ đến xem.

Tuy rằng Lang Gia Đại Bỉ vòng đấu thứ nhất có thể hình dung là người đông như biển, nhưng mấy trận qua đi, cũng sẽ luôn có một số cường giả trồi lên đầu, được người ta biết đến.

Nhạc Văn Quân cũng nghe nói đến danh hiệu Bất Động Như Sơn này, sinh ra vài phần hứng thú, sinh ra ý nghĩ đến xem một trận chiến của Bất Động Như Sơn. Nguyên nhân rất đơn giản, ở trên lôi đài thắng liên tiếp tám trận, mười trận, cũng có đến khối người, có thể đi đến vòng thứ hai, sẽ không có ai là kẻ yếu.

Nhưng chiến đấu của ngươi thanh niên này, thắng quá dễ dàng, hoàn toàn không ra tay đã chấn đối phương xuống lôi đài. Cái này… đã có chút quá đáng đi chứ.

Dù là chính bản thân Nhạc Văn Quân, cũng không dám thả ra lời huênh hoang này, nói rằng chính mình nếu tham gia vòng thứ nhất Lang Gia Đại Bỉ, không cần ra tay là có thể chấn toàn bộ đối thủ xuống lôi đài.

Còn sau khi theo dõi trận đấu của Bất Động Như Sơn, cũng là trận đấu thứ tám, Bất Động Như Sơn đánh với một đệ tử trẻ tuổi ưu tú của Lang Gia Thân Giáo. Nhạc Văn Quân thật sự bị chấn động.

Hắn rõ ràng cảm giác được thần thông bí thuật do đệ tử Lang Gia Thần Giáo kia thi triển ra có uy lực cỡ nào, coi như là đích thân Nhạc Vãn Quân đánh với tên đệ tử kia, cũng phải ra tay đánh trả, mới có thể chấn đối phương xuống dưới.

Còn thiếu niên áo trắng bay phấp phới kia, lại vẫn cứ nhàn nhã như không đứng yên ở đó, không chút động đậy!

Nhạc Văn Quân thậm chí còn hoài nghi thiếu niên áo trắng này là một lão tiền bối hoá thạch sống ở đại phái nào đó, cố ý làm mình trở nên trẻ tuổi, sau đó tới đây ác ý đùa giỡn!

Bởi vì thực lực mà thiếu niên áo trắng này bày ra, đã hoàn toàn có thể sánh ngang với Giáo chủ siêu cấp đại phái!

Lúc đó Nhạc Văn Quân liền bị suy đoán của mình dọa sợ, cho nên hắn mới nói ra lời muốn làm sư huynh của thiếu niên áo trắng kia, kỳ thật chủ yếu là còn muốn thử đối phương.

Kết quả, đối phương không có một chút phản ứng gì, điều này càng chứng thực suy đoán của Nhạc Văn Quân. Nếu thiếu niên áo trắng này không phải là một vị tiền bối hoá thạch sống, ít nhất cũng là một cao nhân không xuất thế!

Cho nên, Tuyết Phi Phi rất hiểu Nhạc Văn Quân, trực tiếp nói ra những lời này. Nhưng kỳ thật, Tuyết Phi Phi còn có chút đánh giá thấp thực lực thiếu niên áo trắng kia!

- Nếu như hắn thật sự đồng ý đến Bách Gia Phái, hắc, ta thật sự nguyện ý đem Thánh tử này cho hắn làm!

Nhạc Văn Quân khẽ nói nhỏ:

- Đáng tiếc, người ta chưa chắc coi trọng chức Thánh tử này!

- Cái gì? Không thể nào?

Tuyết Phi Phi thật kinh dị.

- Có thể hay không, một hồi sẽ biết!

Nhạc Văn Quân cười cười, không nói thêm nữa.

Còn Tuyết Phi Phi đôi mắt đẹp lại nhìn chằm chằm bóng người áo trắng trên lôi đài. rơi vào trầm tư.

Cổ Kiếm Phong Thánh tử Lang Gia Cổ Giáo, nhìn bóng người áo trắng trên lôi đài, đôi mắt mang theo những tia nóng rực, trầm giọng nói:

- Nếu có cơ hội, ta thật muốn đánh với người này một trận!

Lão già ngồi bên cạnh Cổ Kiếm Phong, có chút nghi hoặc liếc nhìn vị Thánh tử trẻ tuổi thường ngày luôn thanh cao này, hỏi:

- Thiếu niên này thật sự mạnh đến thế?

- Sư thúc, hắn còn mạnh hơn cả ngài tưởng tượng!

Cổ Kiếm Phong nói rồi, trên lôi đài đã xuất hiện một người trẻ tuổi khác. Khán đài xung quanh lôi đài đang ôn ào lập tức an tĩnh lại, ánh mắt mọi người đều nhìn chăm chằm, sợ sẽ bỏ qua bất cứ một chi tiết nào.

- Tại hạ đến từ Lang Gia Võ Đô Thần Giáo, họ Vương tên Kỳ U, là Thánh tử Lang Gia Võ Đô Thân Giáo, xin chỉ giáo!

Người thanh niên này vừa lên, liền tự báo gia môn, khiến cho không ít người kinh hô.

Bình thường mà nói, vòng thứ nhất Lang Gia Đại Bỉ gần như không cần phải báo ra tên họ gì, thắng không có gì khoe khoang, nếu như thua thì lại càng mất mặt.

Chẳng qua Lang Gia Võ Đô Thần Giáo này hiển nhiên không phải loại giáo phái nhỏ không có danh tiếng gì, xung quanh khán đài không ít người đều lộ ra biểu tình kinh ngạc.

- Võ Đô Thần Giáo… Lẽ nào bọn họ muốn xuất thế lần nữa?

Lão già bên cạnh Cổ Kiếm Phong khẽ nhíu mày, như rơi vào hồi ức hết sức xa xưa.

Cổ Kiếm Phong khẽ nhắn mày lại, khẽ giọng lẩm bẩm:

- Võ Đô Thân Giáo ư… Không phải đã bị quên lãng hơn sáu vạn năm rồi?

Nhạc Văn Quân bên kia vẻ mặt cũng mang theo vài phần kinh dị:

- Thánh tử Võ Đô Thần Giáo? Lẽ nào bọn họ lại trở về?

Biểu tình Tuyết Phi Phi cũng rất giật mình:

- Không phải nói giáo phái này từ sau hồi đại chiến sáu vạn năm trước, toàn bộ tinh anh tổn thất không còn, từ đó về sau không gượng dậy nổi nữa hay sao? Làm thế nào có Thánh tử xuất hiện trên Đại Bỉ này, Hơn nữa… còn đối đầu với Bất Động Như Sơn?

Nhạc Văn Quân cười hắc hắc:

- Lần này thật náo nhiệt rồi, nếu như nói muốn xem Bất Động Như Sơn này mạnh thế nào, như thế trận chiến hôm nay chính là cơ hội thử lửa tốt nhất?

- Sư huynh cho rằng Thánh tử Võ Đô Thần Giáo này có mạnh hay không?

Tuyết Phi Phi vẫn nói rất bình thản, nhưng ít nhiều có phần không cho là đúng.

- Phi Phi, muội phái nhớ kỷ một điểm, có câu: lạc đã gầy còn mạnh hơn ngựa! Mặc kệ nói như thế nào, Võ Đô Thần Giáo cũng là một trong giáo phái hùng mạnh nhất trên Lang Gia Đại Lục vào sáu vạn năm trước. Bọn họ tuy rằng công phạt Thánh Sơn thất bại, nhưng cũng không có nghĩa là bọn họ vĩnh viễn không thể có cơ hội quật khởi lần nữa! Nếu người này là Thánh tử Võ Đô Thân Giáo, như vậy huynh tin tưởng hắn kém cỏi nhất cũng là một Đế vương bậc trung!

Nhạc Văn Quân tràn ngập tự tin nói:

- Xem đi, trận chiến hôm nay sẽ rất thú vị!

Hà Đan Đằng sau khi nghe Thánh tử Võ Đô Thần Giáo tự giới thiệu, sắc mặt hiện nụ cười thú vị. Không biết vì sao, hắn tuyệt không thích bóng người áo trắng trên lôi đài, có một loại phản cảm từ trong tiềm thức, có thể là không thích người khác trở thành nhân vật chính tiêu điểm.

Phàm là người có hiểu biết về lịch sử Lang Gia Đại Lục, đều biết sáu vạn năm trước, kỳ thật trên Lang Gia Đại Lục còn có mấy chục giáo phái hùng mạnh, không kém gì bốn siêu cấp đại môn phái hiện giờ.

Chỉ là vào sáu vạn năm trước, Lang Gia Đại Lục phát hiện một chỗ đi tích siêu cổ, truyền thuyết bên trong di tích kia có vô số kỳ trân dị bảo, thậm chí có cả thần dược có thể làm người ta trực tiếp đột phá Bất Tử Chân Thần!

Vì vậy, rất nhiều môn phái cao tầng trên Lang Gia Đại Lục đi đến công chiếm. Ban đầu còn tranh đoạt lẫn nhau, đến cuối cùng khi bọn họ tiến vào trong mảnh di tích kia, lại bị sinh vật thần kỳ bên trong giết đến hoa rơi nước chảy!

Dù là những giáo phái hùng mạnh này liên hợp lại, cũng không phải là đối thủ của các sinh vật thần kỳ bên trong di tích kia. Vì thế, mấy chục giáo phái hùng mạnh cứ vậy ngã xuống!

Mảnh di tích kia, được gọi là Thánh Sơn, trở thành cấm Địa mà người trên Lang Gia Đại Lục nghe mà biến sắc!

Tần Lập tự nhiên không rõ chuyện này, hắn cũng không để ý thái độ của mọi người trên khán đài, nhìn thanh niên anh tuấn kia gật đầu, sau đó nói:

- Tần Lập, không môn không phải.

Tần Lập nói xong, cũng tĩnh lặng đứng tại chỗ. Lời hắn nói cũng không gây ra gợn sóng gì, cái tên Tần Lập này ở Giới Hạ Giới Thượng, thậm chí Vực Ngoại cũng như sấm bên tai, nhưng ở Vực Nội thật là không có bao nhiêu người biết tới.

Nếu như hắn tự giới thiệu là người ứng vận, vậy hẳn sẽ có rất nhiều người biết đến hắn, bởi vì danh tiếng của Tần Lập ở Vực Nội cũng cơ bản là trên người ứng vận, mà không phải tên gốc của hắn.

Chỉ có một người toàn thân khẽ chấn động, có chút khó tin nhìn bóng người áo trắng kia, tiếp đó sâu trong đôi mắt hiện một tia mừng rỡ, đó chính là Hoa Phượng Hoàng.

Nàng thật sự không ngờ tới, không gặp một năm, Tần Lập lại thay đổi một diện mạo trẻ tuổi như vậy đến tham dự Lang Gia Đại Bỉ. Trước đó nàng còn hoài nghi, Bất Động Như Sơn này cuối cùng là ai, làm sao có thể mạnh đến như thế?

Hóa ra chính là Tần Lập!

Trong lòng Hoa Phượng Hoàng bừng tỉnh đại ngộ, thầm nghĩ: khó trách người này lợi hại như thế, hắc, nếu như sau này để người khác biết Bất Động Như Sơn bọn họ sùng bái, đã là Vương giả Duy Ngã Độc Tôn nơi Thần Vực cùng Giới Hạ, cũng là Vương giả được bộ tộc tử đồng Vực Ngoại công nhận, không biết bọn họ sẽ có biểu tình thế nào? Những người từng giao thủ với Tần Lập, bị hắn chấn xuống lôi đài, có lẽ chỉ biết cảm thấy vinh hạnh may mắn mà thôi?

Hà Đan Đằng có chút nghi hoặc liếc sang Hoa Phượng Hoàng, không rõ biến hóa vừa rồi là vì cái gì, không lẽ cái tên đáng chết kia cũng tới đây?

Nghĩ vậy, Hà Đan Đằng liền không ngồi yên được, con mắt âm lãnh bắt đầu tìm kiếm trong đoàn người. Nhưng tìm nửa ngày, cũng không tìm được bất kỳ đầu mối giá trị nào, chỉ có thể buông tha. Nhưng ở trong lòng bắt đầu cảnh giác, một khi phát hiện Hoa Phượng Hoàng gặp gỡ người kia, mình nhất định phái nghĩ biện pháp giết chết đối phương!

Trên đời này, không có bất kỳ kẻ nào có thể tranh đoạt Hoa Phượng Hoàng với mình!

Không có!

- Nghe nói biệt hiệu của ngươi là Bất Động Như Sơn đánh tám trận đấu, còn không ai có thể làm cho ngươi động đậy cánh tay một chút nào.

Vương Kỳ U nhàn nhạt nhìn Tần Lập. khóe miệng nổi lên một tia mỉa mai:

- Hôm nay, ta muốn cho mọi người biết: Ngươi, chẳng qua là may mắn mà thôi, ta sẽ cho ngươi thấy được cái gì mới gọi là cường giả chân chính!

906. Chương 915: Chủng Tộc Thần Bí!

Tần Lập khẽ cau mày, trên người Vương Kỳ U ngẫu nhiên nổi lên một tia sát cơ, phảng phất như mang theo một tia lạnh băng không giống như loài người, trên hàng mi mang theo một cổ khí thế ngạo nghễ thiên hạ, làm Tần Lập nổi lên một tia cảnh giác.

- Bắt đầu!

Quan lôi đài hô xong một tiếng, tiếp đó mở ra cấm chế lôi đài, sau đó trốn tới một chỗ an toàn, theo dõi trận đấu này. Bởi vì nguyên nhân Bất Động Như Sơn, người đến lôi đài bọn họ rõ ràng đông hơn các lôi đài khác không ít. Đặc biệt là như hôm nay, rất nhiều đại nhân vật cùng nhau đến, càng làm cho hắn cảm thấy mặt mũi sáng rỡ.

- Bất Động Như Sơn, ta xem ngươi làm sao mà không động đậy như núi được!

Vương Kỳ U Thánh tử Lang Gia Võ Đô Thần Giáo quát lạnh một tiếng, hai tay đẩy về

phía Tần Lập, đánh ra hai đạo Thần Quang.

Vù một tiếng!

Xuyên thủng hư không, mang theo một cỗ thần lực mạnh mẽ, nháy mắt đi tới trước người Tần Lập!

- A, đây là bí thuật độc môn Lang Gia Võ Đô Thần Giáo, Hư Không Đại Thủ Ấn!

Lão già bên cạnh Cổ Kiếm Phong đột nhiên lớn tiếng hô lên, thần sắc vô cùng kích động.

Đây là tuyệt học cực mạnh của Lang Gia Võ Đô Thần Giáo sáu vạn năm trước, Hư Không Đại Thủ Ấn, có thể trực tiếp quyết định sinh tử một người!

Có thể đem hư không trực tiếp ấn đến sụp đổ, mạnh mẽ đến mức khó có thể tưởng tượng!

- Hư Không Đại Thủ Ấn sau sáu vạn năm, rốt cuộc đã xuất hiện lần nữa!

Trên khán đài có một số nhân vật lão thành thở dài, như đang nhớ lại những chuyện xưa kia.

- Bất Động Như Sơn ta xem ngươi làm sao còn bất động?

Hà Đan Đằng cười lạnh lẩm bẩm một câu, còn cố ý nhìn thoáng sang Hoa Phượng Hoàng, ánh mắt mang theo vài phần đắc ý.

Nhưng làm cho hắn có chút thất vọng, chính là sắc mặt Hoa Phượng Hoàng vẫn cứ lạnh nhạt, không hề có bất cứ biểu tình gì. Hà Đan Đằng cảm thấy có chút không thú vị, còn nói thêm:

- Cái gọi là truyền thuyết, kỳ tích, kỳ thật là chờ đợi người ta phá đi. Ha ha, Bất Động Như Sơn? Thật là đáng cười, hắn gặp phải chỉ là một đệ tử bình thường trong môn phái chúng ta thôi…

- Sao mà ngươi nói nhiều như thế? Yên lặng ngồi xem không được hay sao?

Hoa Phượng Hoàng không nhìn tới hắn, mà lạnh lùng trả lại một câu.

Hà Đan Đằng mặt liền đỏ lên, khóe miệng co quắp kịch liệt một lát, ngậm miệng lại. Đôi mắt lại hiện tia âm Lãnh, trong lòng thề rằng: Hoa Phượng Hoàng, ngươi không cần giả bộ thanh cao trước mặt ta. Ngươi chờ đó, ngày ngươi gả cho tạ xem ta đối xử ngươi thế nào!

Tần Lập tĩnh lặng đứng đó, khẽ híp mắt, trước người bổng xuất hiện một đoàn cầu vồng bảy màu như một màn sương mù!

Khiến cho mọi người trên lôi đài kinh hô một trận.

- Đó là cái gì?

- Cũng là một loại thần thông bí thuật ư?

- Bất Động Như Sơn vẫn không ra tay, hắn quá sở sẩy, hay là trong lòng đã có nắm chắc?

Oong!

Một tiếng vang khẽ, Hư Không Đại Thủ Ấn của Vương Kỳ U trực tiếp đánh vào đoàn sương mù bảy màu kia, một cổ lực lượng cuồng bạo trực tiếp đánh tứ tán màn sương mù bảy màu!

Tiếp đó, năng lượng vô cùng mãnh liệt hung hăng đánh lên ngực Tần Lập!

Cỗ lực lượng cực kỳ mãnh liệt, như sóng dữ hung hãn trực tiếp bao phủ Tần Lập!

- Không!

Hoa Phượng Hoàng vụt một cái đứng lên, dung nhan mỹ lệ thoáng chốc trở nên trắng bệch.

Hà Đan Đằng ngồi bên cạnh Hoa Phượng Hoàng, khóe miệng nổi một tia cười hung ác, lạnh lùng nói:

- Đáng đánh! Chết đến nơi còn làm bộ cứng đầu!

Chẳng qua trong lòng lại mang theo vài phần nghi hoặc, lẽ nào Phượng Hoàng quen biết thiếu niên áo trắng kia?

Trên mặt không ít người ở khán đài đều hiện lên biểu tình tiếc hận, không ít người đều cho rằng thiếu niên áo trắng kia là vì thanh danh liên lụy, mới chịu đựng không đánh trả.

Vương Kỳ U rõ ràng là nhìn thấu điểm này, cho nên chiêu thức đánh mạnh đẩy mạnh, không cần theo đuổi tốc độ, mà lựa chọn đánh ra bằng thực lực mạnh nhất.

- Ôi, thật là đáng tiếc!

Nhạc Văn Quân đứng lên, không muốn thấy tràng cảnh thiếu niên áo trắng Tần Lập này bị cỗ lực lượng cuồn cuộn mãnh liệt kia đánh cho thân thể nổ tan xác.

Trong mắt TuyếtPhi Phi cũng mang theo vài phần thất vọng, lẩm bẩm nói:

- Một hạt mầm rất tốt…

Trong mắt Lâu Minh Vũ Thánh tử Lang Gia Phi Tiên Phái, ngược lại mang theo phần hủng phấn, khóe miệng nổi lên một tia cười lạnh khinh thường, nhìn sang Đỉnh Linh nói:

- Đệ đã nói mà, người này chỉ là một tên nhìn được dùng không được.

Đỉnh Linh có chút thất hồn lạc phách đứng lên, lẩm bẩm nói:

- Sao có thể như thế được?

Cổ Kiếm Phong Thánh tử Lang Gia Cổ Giáo, giống như một cái đỉnh ngồi vững vàng một chỗ, biểu tình trên mặt hắn thậm chí không có biến hóa quá lớn.

Lão già ở bên cạnh hắn nhìn ở trong mắt, hiện lên một tia khen ngợi.

- Không tệ, phần ung dung trấn định của con, đã vượt xa các Thánh tử Thánh nữ môn phái khác rồi. Tổ thanh niên năm nay, ta hy vọng con có thể lấy được hạng nhất!

Lão già bên cạnh Cổ Kiếm Phong cười dài khen ngợi, không chút tiếc lời ca ngợi.

Cổ Kiếm Phong khẽ lắc đầu:

- Nếu gặp phải hắn, con sẽ chỉ bị loại!

Lão già thu hồi nụ cười, thở ra một hơi, phun ra hai chữ:

- Yêu nghiệt!

Trên lôi đài, cỗ năng lượng mãnh liệt vây quanh Tần Lập, trực tiếp đem hư không vặn vẹo thành vô số mảnh vỡ không gian. Khiến cho ngươi ở bên ngoài, căn bản không nhìn rõ được chuyện gì xảy ra bên trong.

Nhưng tuyệt đại đa số đều cho rằng thiếu niên áo trắng kia không thể nào may mắn sống sót được. Công kích trình độ này, coi như là Giáo chủ siêu cấp đại phái cũng không dám sơ sẩy như thế, đứng đó đối đầu!

Vào Lúc này, từ trên lôi đài truyền ra một tiếng nói rõ ràng, tiếng nói có chút lạnh băng, nhưng làm cho mọi người đều sững sờ tại chỗ.

Bọn người Nhạc Văn Quân chuẩn bị rời đi, lại càng giống như hóa đá, đứng tại chỗ, vẻ mặt không thể tin nổi.

- Ngươi không phải Thánh tử Lang Gia Võ Đô Thần Giáo, trên người của ngươi mang theo một cổ khí tức mục nát. Ngươi hẳn là kẻ đã chết đi vô số năm, vì sao còn muốn trở về? Hơn nữa, giữa ngươi và ta không thù không oán, ngươi lại sinh ra sát ý với ta mãnh liệt như thế, ra tay ác độc như vậy. Cho nên, lưu ngươi không được.

Tiếng nói của Tần Lập truyền ra từ giữa đoàn năng lượng hổn loạn kia, không nhanh không chậm, hết sức bình thản.

- Ngươi chết đi.

Tần Lập nhàn nhạt nói, giống như là đang làm một chuyện bình thường.

Đoàn năng lượng hùng hồn hết sức hỗn loạn kia đột nhiên như đoàn lá cây bị gió bảo quét ngang, nháy mắt rời khỏi thân thể Tần Lập, trực tiếp đánh về phía Vương Kỳ U ở đối diện!

Đây, chính là cỗ lực lượng do Vương Kỳ U vừa đánh ra, muốn chém giết Tần Lập!

Nhưng gần như không ai phát hiện, lực pháp tắc ở giữa cỗ lực lượng này đã xảy ra thay đổi về bản chất!

Phương thức sắp xếp pháp tắc, đã đổi thành thần thông bí thuật do Tần Lập nắm giữ!

Thẳng đến khi cỗ lực lượng này phủ lên đầu Vương Kỳ U, người trên khán đài mới vô cùng kinh hãi phát hiện, đoàn lực lượng sôi trào cuồng bạo kia lại hóa thành ngàn vạn thanh kiếm năng lượng cực kỳ sắc bén!

Ở giữa hư không giống như dòng nước, khí tức lưu động cuồng bạo, cực kỳ sắc bén, ngàn vạn thanh kiếm năng lượng cùng nhau đánh xuống Vương Kỳ U ở phía dưới!

Hống!

Vương Kỳ U Thánh tử Võ Đô Thần Giáo phát ra một tiếng rống kinh thiên động địa, một tấm thần thiết, bên trên có khắc những chữ viết cổ xưa thần bí, treo trên đầu hắn!

Ầm ầm ầm!

Trên lôi đài phát ra tiếng nổ kinh thiên động địa, tấm thần thiết kia lại chặn quá nửa kiếm năng lượng công kích!

- Thứ này có chút thú vị.

Ánh mắt Tần Lập rơi trên tấm thần thiết kia, biết đó không phải vật phàm. Cánh tay chưa hề động đậy, đột nhiên giở lên, hút lấy tấm thần thiết trên đầu Vương KỲ U.

- Định!

Vương Kỳ U phun ra một ngụm máu, hét lớn một tiếng.

Tấm thần thiết như mảnh lá cây nhỏ bé bị gió thổi bay, nhẹ nhàng lướt đi, liền bị Tần Lập hút vào tay!

Tần Lập tùy ý xem một chút, phát hiện bên trên tấm thần thiết này, những Kỳ tự xa xưa Thần bí điêu khắc lên, lại không nhận ra được một chữ nào. Nhưng nhìn khí tức phát ra từ trên thần thiết, thứ này tuyệt đối không phải vật phàm.

Tần Lập tiện tay xóa bỏ một tia thần thức ở trên tấm thần thiết, thu vào trong nhẫn của mình, sau đó nhìn thoáng qua Vương Kỳ U bị trọng thương, nhàn nhạt nói:

- Nhìn trên tấm thần thiết này, ta tha cho ngươi một mạng. Người đi đi, lần sau ngàn vạn lần đừng để ta gặp phải ngươi.

- Ngươi… Ngươi trả Thiết Quyển cho ta!

Lúc này Vương Kỳ U như rối loạn tâm trí, lại mở miệng đời tấm thần thiết từ Tần Lập.

Hành động này, làm cho rất nhiều người trên khán đài cười to.

- Người này lẽ nào bị bệnh hay sao? Chiến đấu trên lôi đài, thứ bị người ta lấy đi, lại còn mở miệng muốn đòi lại, thật là ngu ngốc mà!

- Tấm thần thiết kia không phải vật phàm, ta nghĩ rất có thể là đi ra từ chỗ di tích đó vào sáu vạn năm trước!

Rất nhiều người đều hít vào một hơi lạnh, nếu thật là thế, vậy thì tấm thần thiết kia thật có thể gọi là thần vật rồi, khó trách Vương Kỳ U tâm tình kích động như vậy.

Tần Lập mang theo vài phần thương hại nhìn Vương Kỳ U cỏi lòng đại loạn, bỗng nhiên cười lạnh nói:

- Có phải không có tấm thần thiết này trấn áp, ngươi bắt đầu không khống chế được bộ thân thể này rồi chứ gì?

Tần Lập nói ra, càng làm cho ngươi trên khán đài thất kinh, ngay cả Lão già bên cạnh Cổ Kiếm Phong cũng toàn thân run lên, nhìn Tần Lập khó mà tin nổi.

Ánh mắt Vương Kỳ U bắn ra tia sáng vô cùng oán độc, nhìn Tần Lập, giọng nói bỗng nhiên trở nên cực kỳ lạnh băng, hoàn toàn mất đi tâm tình cùng cảm giác của nhân loại phải có:

- Người thật sự muốn đối nghịch với ta hay sao?

Tần Lập bĩu môi:

- Đầu óc ngươi có vấn đề phải không? ở chỗ lạnh băng kia quá lâu, trở nên ngu ngốc rồi hả? Là ngươi muốn ra tay giết ta, ta chẳng qua là trả đũa mà thôi. Ngươi cho là ta thật sự quan tâm đến bốn chữ Bất Động Như Sơn kia hay sao? Thật là buồn cười! Nếu như ta muốn giết ngươi, vỗ một cái là có thể đập chết ngươi rồi! Ta không ra tay giết ngươi, chẳng qua là muốn nhìn xem, rốt cuộc ngươi là thứ gì!

Vương Kỳ U nghiêng đầu, toàn thân nhuộm đỏ máu, đôi mắt không chút tình cảm nhìn Tần Lập, bỗng nhiên nói:

- Được rồi. Ngươi đã thắng!

Nói rồi, thân thể Vương Kỳ U bỗng nhiên giống như không có xương, mềm nhũn ngã xuống đất, mà một cái bóng ma màu lam nhàn nhạt, nhưng nhanh tới mức khó tin lao đi đánh về phía Tần Lập!

Trên khán đài, lập tức phát ra một trận kinh hô.

Chỗ mi tâm Tần Lập bắn ra một đạo hào quang màu vàng kim to bằng ngón tay, cái bóng ma màu lam kia gặp phải hào quang vàng kim này, lập tức phát ra một tiếng kêu vô cùng thảm thiết…

907. Chương 916: Thánh Tử Thánh Nữ!

Trên khán đài đã có không ít người sắc mặt trở nên trắng bệch, một số nữ tử sợ đến hoa dung biến sắc.

Lão già bên cạnh Cổ Kiếm Phong vụt một cái đứng lên, hai mắt bắn ra hai đạo thần quang, vô cùng kinh hãi nói:

- Làm sao có thể được, chúng nó làm sao có thể còn tồn tại trên thế gian này? Lẽ nào, bên trong di tích sáu vạn năm trước lại chính là chủng tộc đó? Hỏng rồi!

Nói xong, không để ý đến những người khác, Lão già tung người bay lên, nháy mắt biến mất giữa không khí, không biết tung tích.

Cổ Kiếm Phong có chút mờ mịt đứng đậy, cau mày, khẽ lẩm bẩm:

- Đó là cái gì? Vì sao có thể dọa sư thúc chạy đi như thế? Lẽ nào, thật xảy ra chuyện lớn rồi sao?

Trên khán đài vốn ngồi không ít nhân vật lão thành, khi thấy mi tâm Tần Lập bắn ra hào quang vàng kim, luyện hóa bóng ma màu lam kia, mỗi người đều lộ ra thần sắc kinh hãi.

Có một số người vội vàng rời đi, còn có một số người ngồi tại chỗ, sắc mặt tái nhợt, lẩm bẩm những lời người khác nghe không hiểu.

Vốn Tần Lập hắn phải hào quang sáng chói, cũng bởi xuất hiện tình huống bất ngờ này mà bị người ta quên đi. Tần Lập cũng không có gì không vui, với hắn mà nói, danh lợi đã không còn là thứ trọng yếu nữa.

Nếu không phải muốn làm cho cả Vực Nội chú ý, hắn cũng không thể nào đi đến tham gia cái Lang Gia Đại Bỉ này. Mặc dù tuổi tác của Tần Lập tuyệt đối là người trẻ tuổi, nhưng đánh với những người này, đối với Tần Lập mà nói thật có cảm giác như khi dễ người ta. Cho nên, mấy trận trước ngay cả dục vọng ra tay hắn cũng không có, lại không ngờ tới ngược lại thu được một cái biệt hiệu Bất Động Như Sơn.

Hoa Phượng Hoàng mặc kệ cái bóng ma màu lam kia là thứ gì, thấy Tần Lập không sao, nàng thở phào một cái, cười hì hì ngồi trở xuống, nhìn Hà Đan Đằng sắc mặt có chút khó coi bên cạnh, trong lòng dâng lên một cổ phản cảm nồng đậm.

Tri nhân tri điện bất tri tâm!

Bảy chữ này, nói hết muôn mặt nhân gian. Lúc Hà Đan Đằng còn thiếu niên, vẫn là một đứa nhỏ hết sức tốt, tính cách còn có phần nội hướng, nhưng thiên phú tốt, lại chịu cố gắng, lại thêm nguyên nhân thân phận địa vị, tăng lên vô cùng nhanh. Cho nên, năm hắn mười tám tuổi, đã được xác định trở thành Thánh tử Lang Gia Thần Giáo.

Cũng chính là bắt đầu từ lúc đó. Hà Đan Đằng bắt đầu dần dần thay đổi, trở nên có chút cao ngạo, có chút cuồng vọng. Mặc dù ở trước mặt trưởng bối, hắn còn có thể bảo trì loại khiêm nhường nhã nhặn, nhưng ở nơi mà hắn làm chủ, tính tính hống hách của Thánh tử là chuyện rất nhiều người đều biết.

Đặc biệt khi biết đến Thánh nữ có thể sẽ gả cho mình, Hà Đan Đằng đã đem Hoa Phượng Hoàng coi như thứ cấm của riêng mình. Dùng danh nghĩa rèn luyện muội muội, đem Hà Đan Đan đưa đến làm thị nữ bên người Hoa Phượng Hoàng, giám thị từng hành động của Hoa Phượng Hoàng.

Điều này làm cho Hoa Phượng Hoàng ngoài miệng không nói gì, nhưng trong lòng vô cùng phản cảm. Cũng chính là bởi chuyện này, mới có chuyện Hoa Phượng Hoàng hóa thân thành Hoa Phong, theo Tinh Không cổ lộ hư không hoành độ, đi sang nơi Thần Vực du lịch.

Theo thực lực tăng lên, tính tình Hà Đan Đằng mấy năm nay càng trở nên tệ hại hơn, ở bên ngoài hắn biểu hiện rất ôn tồn lễ độ, trẻ tuổi đứng trên địa vị cao, tương lai không thể lường hết, hơn nữa hết sức tự giữ danh vọng, không hề có lời đồn không tốt nào ở bên ngoài.

Nhưng Hoa Phượng Hoàng lại rất rõ ràng, ở chỗ Hà Đan Đằng nuôi dưỡng vô số thiếu nữ xinh đẹp, những thiếu nữ này đều là để cho hắn chơi đùa. Mặc dù chuyện này ở Vực Nội cũng không tính là điều gì quá sai, nhưng ngươi lại còn giả vờ bộ dáng đạo mạo trung nghiêm, như thế lại làm cho người ta chán ghét.

Hoa Phượng Hoàng rất kinh ngạc mừng rỡ vì sự biến hóa của Tần Lập, mặc dù Tần Lập bây giờ đã đạt tới cảnh giới mà nàng khó có thể hiểu được, nhưng bởi vì Tần Lập là bằng hữu của nàng, cho nên Hoa Phượng Hoàng vui mừng vì Tần Lập.

Có đôi khi, người chỉ là đơn giản như thế.

Hoa Phượng Hoàng không cố ý đi gặp Tần Lập, nàng biết mấy ngày nay gần đây, Hà Đan Đằng khẳng định sẽ nhìn chết dí theo nàng. Đã như thế, đừng nên tăng thêm phiền phúc cho Tần Lập.

Nhạc Văn Quân cùng sư muội Thánh nữ Tuyết Phi Phi, cùng với Đỉnh Linh Thánh nữ và Lâu Minh Vũ Thánh tử Lang Gia Phi Tiên Phái, còn có Cổ Kiếm Phong Thánh tử Lang Gia Cổ Giáo, tất cả đều lưu lại, cùng đi đến gặp Tần Lập.

Mặc dù bị chuyện bóng ma màu lam kia khiến cho vài người hoảng sợ, nhưng rất nhiều người vẫn sinh ra lòng hâm mộ đối với Tần Lập.

Có thể làm cho Thánh tử Thánh nữ ba nhà trong bốn siêu cấp đại môn phái kéo nhau thăm hỏi, e răng chỉ có Giáo chủ siêu cấp đại phái mới có thể hưởng thụ được loại đãi ngộ này!

Tần Lập nhìn đoàn người cùng kéo nhau đến, trong lòng không nhịn được cười khổ, nhìn thoáng qua đoàn người Phượng Hoàng rời đi, thầm nghĩ may là Phượng Hoàng không tới góp vui, nếu không thì mình thật đúng là bị người ta hận chết.

- Bất Động Như Sơn huynh, Cổ Kiếm Phong Thánh tử Lang Gia Cổ Giáo thật cao hứng có thể quen biết huynh, hy vọng có thể được huynh chỉ giáo!

Cổ Kiếm Phong thân cao vai rộng, hai hàng mi kiếm nồng đậm kéo dài, có vẻ cực kỳ oai phong.

Tần Lập nao nao, nghĩ đến tên Quản sự cấp sáu Lang Gia Cổ Giáo mà mình chém giết khi vừa đến Vực Nội, trong lòng không nhịn được âm thầm lắc đầu, thầm nghĩ: quả nhiên, Thánh tử đi ra từ siêu cấp đại phái, khí độ chất đều làm người ta có một cảm giác run sợ.

Tần Lập liền chắp tay:

- Cô huynh quá khách khí, chỉ giáo thì không dám, có cơ hội ấn chứng lẫn nhau, Tần mỗ sẽ rất hoan nghênh!

- Ha ha! Tốt lắm, cánh cửa Lang Gia Cổ Giáo ta tùy lúc mở rộng cho Bất Động Như Sơn huynh!

Trong lòng Cổ Kiếm Phong lo lắng sư thúc vội vội vàng vàng rời đi, hơn nữa còn có người ngoài ở đây, cũng không hàn huyên nhiều với Tần Lập, chắp tay hành lễ, cáo từ rời đi.

Nhạc Văn Quân nhìn thoáng qua Đỉnh Linh, bỗng nhiên cười nói:

- Thế nào, Đỉnh Linh muội tử, cũng có hứng thú với Bất Động Như Sơn huynh đệ?

Làm quán quân tổ thanh niên Lang Gia Đại Bỉ lần trước, trên khí thế Đỉnh Linh tuyệt đối không thể kém hơn Nhạc Văn Quân. Nên biết rằng, mặc dù Lang Gia Đại Bỉ lần trước có rất nhiều tuấn kiệt trẻ tuổi không tham gia, nhưng trong đó cũng không thiếu người trẻ tuổi xuất thân danh môn thực lực rất mạnh, có thể đứng ở đỉnh cao sau cùng, đã nói lên Đỉnh Linh này có chỗ hơn người.

- Hì hì, ta chưa từng có dự định tranh sư đệ với Nhạc huynh ta tới đây là muốn kết giao bằng hữu cùng Tần huynh.

Đỉnh Linh mỉm cười, phong tình muôn vẻ, loại khí tức xinh đẹp tự nhiên tản ra này làm cho người ta cảm thấy hết sức thoải mái, đôi mắt xinh đẹp nhìn vào mặt Tần Lập. mỉm cười nói:

- Tần huynh sẽ không ghét bỏ tiểu muội là một nữ tử, sẽ không chịu giao lưu với ta chứ?

Nữ nhân này không có một tia mị thái, nhưng hết lần này tới lần khác lại làm cho người ta có cảm giác mị hoặc, Tần Lập nhìn thấy bên cạnh Đỉnh Linh có một nam tử anh tuấn sắc mặt trở nên khó coi.

Trong lòng không khỏi thở dài, xem ra chỉ cần liên quan đến nữ nhân, nam nhân có khí độ cỡ nào thì cũng sẽ có lúc trống rổng. Thật đúng với câu nói kia, yêu giang sơn càng yêu mỹ nhân mà!

Tần Lập nghĩ lung tung, mỉm cười:

- Sao lại thế được, nghe nói Đỉnh Linh Thánh nữ chính là quán quân Lang Gia Đại Bỉ lần trước, Tần Lập nào có đức hạnh gì mà được tiên tử thương thức, trong lòng sợ hãi mà!

- Ngươi dường như có chút tự mình đa tình rồi, sư tỷ của ta chỉ muốn nhận biết ngươi một chút, ngươi nói nhiều lời vô nghĩa như thế làm gì? Ngươi cho rằng ngươi là ai?

Một nam tử trẻ tuổi bên cạnh Lâu Minh Vũ nhìn Tần Lập, lạnh lùng nói.

Loại chuyện này, Lâu Minh Vũ thân là Thánh tử, khẳng định không thể trực tiếp gây xung đột với Tần Lập, cho nên là lúc để người bên cạnh Lâu Minh Vũ lên tiếng nói những lời đó.

- Ngươi im miệng!

Đỉnh Linh lạnh lùng quát lớn một tiếng, trong lòng tức giận Lâu Minh Vũ không biết thức thời.

Nhạc Văn Quân híp mắt, nhìn thoáng qua Lâu Minh Vũ, trong lòng âm thầm xem thường hắn. Dù là Lang Gia Phi Tiên Phái lấy nữ nhân làm chủ, nhưng thân là Thánh tử một siêu cấp đại phái lại không có phong độ như thế, thật là làm cho người ta chê cười mà.

- Ha ha! Tần huynh ta là Nhạc Văn Quân Thánh tử Lang Gia Bách Gia Phái, đây là sư muội, Thánh nữ Tuyết Phi Phi…

Nhạc Văn Quân Nói rồi, chỉ vào những người ở sau lưng:

- Đây đều là những sư đệ sư muội của ta. Nhạc mỗ muốn kết giao một cái bằng hữu cùng Tần huynh, ở trong thành đã đặt sẵn tiệc rượu, vhẳng hay Tần huynh có thể cho mặt mũi?

Bên kia Đỉnh Linh hung hăng trừng người thanh niên vừa nói, nàng đối với Tần Lập vốn chỉ có tình thưởng thức, không ngờ tới Lâu Minh Vũ lại không có khí độ như vậy. Tuy rằng hắn không nói một câu, nhưng người sáng suốt đều biết là chuyện gì. Vào lúc này, nếu như nàng không thể vãn hồi, vậy thì mất đi sẽ chỉ có mặt mũi Lang Gia Phi Tiên Phái mà thôi!

- Hì hì, không biết Nhạc huynh có thể cho tiểu muội thêm một chỗ ngồi hay không?

Đỉnh Linh mỉm cười, nhìn Nhạc Văn Quân.

- Đỉnh Linh muội tử nói lời này đã coi thường vi huynh rồi, đi chúng ta cùng đi. Mọi người đều là thanh niên, phải nên kết giao mới phải!

Nhạc Văn Quân không nhẹ không nặng gõ Lâu Minh Vũ một câu, có ý là: đừng làm mất mặt mũi Thánh tử!

Đỉnh Linh liếc nhìn sang Lâu Minh Vũ, lúc này Lâu Minh Vũ cũng phản ứng lại, mình làm có chút quá, vì vậy cười khan một tiếng nói:

- Nhạc huynh nói rất đúng, mọi người đều là thanh niên, phải thân cận thân cận.

Phía Nhạc Văn Quân đã sớm chuẩn bị xe ngựa thiên mã, kéo Tần Lập ngồi ở một xe, xe của Đỉnh Linh cùng Lâu Minh Vũ theo ở phía sau, tốc độ cực nhanh bay về phía Lang Gia Thần Thành.

Ở trên xe. Nhạc Văn Quân nhìn Tần Lập khẽ cười nói:

- Giữa các siêu cấp đại phái, các Thánh tử Thánh nữ quan hệ đều không tệ lắm. hơn nữa đã sớm quen biết. Chuyện hôm nay, làm cho Tần huynh chê cười rồi.

- Ha ha, không có gì. ta sẽ không để ý.

Tần Lập nhàn nhạt cười nói.

Nhạc Văn Quân bỗng nhiên híp mắt, nhìn Tần Lập hỏi:

- Tên của Tần huynh nghe rất quen, nghe nói ở nơi Thần Vực mấy trăm năm trước cũng có một người gọi Tần Lập, xuất thế ngang trời, đánh khắp Thần Vực không có địch thủ!

Tần Lập cười cười:

- Vậy sao? Thật đúng là trùng hợp.

Trong lòng lại khẽ động, Nhạc Văn Quân này quả nhiên biết rất nhiều chuyện, chẳng qua hình tượng hiện giờ của mình có khác biệt rất lớn so với năm đó. Ngay cả việc tranh vẽ của mình truyền vào Vực Nội, trừ khi gặp qua mình, nếu không rất khó nhận ra bản thân mình chính là Tần Lập kia.

Chẳng qua ngược lại có thể thông qua Nhạc Văn Quân, tìm hiểu tung tích của lão sư.

Nhạc Văn Quân thử một chút, liền không nhắc tới đề tài này nữa, mà bắt đầu nói về một số chuyện trên Lang Gia Đại Lục. Tuy rằng không làm rõ, nhưng trên thực tế cũng đã đem Tần Lập trở thành người tới từ ngoài Vực…

908. Chương 917: Như Ý Tiên Phường!

Đi tới Thần Thành, xe thiên mã chậm rãi hạ xuống, người trên đường thấy đoàn xe này từ xa đều sớm tránh né, dù không biết là ai ngồi ở trong xe, nhưng phô trương thế này, không phải bọn họ chọc nổi.

Đoàn xe vẫn đi mãi đến một nơi gọi Như Ý Tiên Phường mới dừng lại. Tần Lập xuống xe, nhìn tòa kiến trúng xa xưa khí thế này, cùng với bốn chữ lớn khắc trên tấm sắt treo ngang: Như Ý Tiên Phường, kỳ tên phía dưới là ba chữ ẩn chứa đạo vận vô thượng - Thủy Hận Sinh.

Tần Lập không biết Thủy Hận Sinh này là ai, có thể đem đạo vận dung nhập vào trong chữ viết như thế, hiển nhiên không phải người thường, đồng thời trong lòng cảm thán: mặc kệ nơi này, chỉ cần là nơi có người, sẽ sinh ra đẳng cấp.

Ở nơi này, hiển nhiên không phải chỗ người thường có thể vào, ngay cả mấy thiếu nữ xinh đẹp tiếp khách trước cửa, phần khí chất kia đã muốn cao quý hơn cả tiểu thư khuê các, người bình thường làm sao chi trả nổi?

Mấy người Nhạc Văn Quân hiển nhiên rất quen thuộc nơi này, một thiếu nữ cao gầy ngữ khí nhẹ nhàng cung kính dẫn dắt mọi người đi qua cửa lâu, bước vào bên trong.

Như Ý Tiên Phường chiếm diện tích cực lớn, hơn nữa rõ ràng cảm giác được càng đi sâu vào trong, sẽ càng cao quý.

Hai bên đường trồng một số thảo mộc quý hiếm, còn có một số dược liệu, trong đó có dược liệu rõ ràng là thiên tài địa bảo phẩm bậc cực cao, ít nhất cũng có mấy vạn năm thậm chí mấy chục vạn năm. Đổi thành bất kỳ chỗ nào khác, khẳng định sẽ bị người ta che chở như bảo bối, nhưng ở nơi này lại lưu lạc thành thực vật cho người ta thưởng thức.

- Ha ha, những được liệu này thật không tệ, ta nhìn mà cũng phải thèm, nhưng lại chưa từng có người nào dám đánh chủ ý đến những dược liệu này, Tần huynh có biết vì sao không?

Nhạc Văn Quân bề ngoài giống như thật muốn giao hảo với Tần Lập, thấy ánh mắt Tần Lập đảo qua những dược liệu này, liên chủ động giải thích.

Tần Lập khẽ lắc đầu, Nhạc Văn Quân khẽ cười nói:

- Bởi vì chủ nhân nơi này là một đại nhân vật không thể chọc vào. Ha ha, đợi chút nữa, ta sẽ giới thiệu cho Tần huynh!

- Văn Quân ca, bố trí lung tung sau lưng người khác là hành vi không tốt đó nha.

Một giọng nữ tử êm dịu như tiếng chim sơn ca truyền từ bên kia đến đây, người còn chưa thấy, một trận gió thơm đã nhẹ nhàng lan tỏa tới.

Chỉ thấy một nữ tử thân thể thướt tha, dung nhan kiều mị, bước sen nhẹ nhàng đi từ một bên tới đây, vừa đi vừa mỉm cười nói:

- Những loại ở đây đều là một số thứ tiểu nữ không vừa mắt, đặc điểm duy nhất đó là lâu năm. Nếu Tần công tử thích, có thể tùy tiện nhổ đi, tiểu nữ cũng không keo kiệt như Văn Quân ca ca nói đâu.

Thân thể nữ nhân này mềm mại không xương, làn da mềm mịn như trẻ con, khuôn mặt cực kỳ yêu mị, là loại mị chân chính thấm sâu tận xương tủy. Dù là nàng đứng đó không nói, không cử động, thậm chí sắc mặt không thay đổi… Nam nhân nhìn thấy, đều sẽ có cảm giác đắm đuối mất hồn.

Thấy đối phương dường như nhận biết mình, Tần Lập nhàn nhạt mỉm cười, sau đó nhìn sang Nhạc Văn Quân bên cạnh, hiển nhiên đang đợi Nhạc Văn Quân giới thiệu cho Tần Lập.

Tần Lập hành động như thế, lập tức khiến không ít người liếc nhìn sang hắn.

Thủy Sinh Liên cũng khẽ sững sờ, đã có bao nhiêu lâu rồi, không có nam nhân sau khi nhìn thấy nàng còn làm ra loại biểu hiện này, đặc biệt là dưới tình huống nàng chủ động như thế. Dù là Giáo chủ siêu cấp đại phái gặp được nàng, cũng sẽ không nhịn được ngây ngốc nháy mắt.

Giống như Tần Lập, trong ánh mắt nhìn về phía nàng trong suốt như nước, không có một chút dục vọng. Thủy Sinh Liên mới gặp phải lần đầu tiên!

Nhạc Văn Quân vừa rồi cũng không phải nói chơi, dược liệu trồng khắp mặt đất không phải là thứ bình thường như Thủy Sinh Liên đã nói. Mấy thứ này, dù là trong mắt người nào cũng tuyệt đối là bảo vật trân phàm.

Không phải không có ai đánh chủ ý đến mấy thứ này, nhưng không có một ai có kết cục tốt. Bởi vì hậu đài sau lưng Thủy Sinh Liên quả thật quá mạnh mẽ, mạnh đến mức ngay cả người bốn siêu cấp đại môn phái cũng không muốn chủ động trêu chọc!

- Vị này là Thủy Sinh Liên, Thủy cô nương nữ chủ nhân Như Ý Tiên Phường. Ha ha, vị này chính là Bất Động Như Sơn náo động Lang Gia Đại Bỉ gần đây, Tần Lập!

Nhạc Văn Quân khẽ cười nói:

- Hiên nhiên, Thủy cô nương đã biết đại danh Bất Động Như Sơn Tần công tử.,ta sẽ không nói nhảm nhiều lói. Những người khác đều là khách quen, Thủy cô nương tự nhiên đều đã biết.

Thủy Sinh Liên khẽ gật đầu, mỉm cười nhìn sang mấy người Lâu Minh Vũ cùng Đỉnh Linh, sau đó nhìn thật sâu về phía Tần Lập, nhưng không nói gì thêm, đi trước dẫn đường.

Nhạc Văn Quân thừa cơ hội này, lặng lẽ truyền âm giải thích rõ lai lịch Như Ý Tiên Phường.

Lang Gia Đại Lục, nói về thế lực, hôm nay tự nhiên phải nhắc tới bốn siêu cấp đại môn phái. Nội tình của bọn họ không thể tưởng tượng, có thể làm cho bất kỳ một thế lực nào cũng phải run rẩy. Cả Lang Gia Đại Lục, không hề có một ai dám tùy tiện đối đầu.

Nhưng nếu nói tới người không thể chọc tới trên Lang Gia Đại Lục diện tích mênh mông này, vậy thì có nhiều lắm. Bởi vì ở Vực Nội này là một thế giới bảo tồn tốt nhất từ thời đại siêu cổ, cuối cùng có bao nhiêu lão tiền bối hoá thạch sống còn sống đến bây giờ, sợ rằng chỉ có trời mới biết.

Nhưng có thể nổi danh ở trên cả Lang Gia Đại Lục, hơn nữa có thể được thừa nhận, lại không nhiều. Bởi vì đại đa số lão tiền bối cấp bậc hoá thạch sống, những người siêu cổ kia, bọn họ hầu như chưa bao giờ xuất hiện trước mặt người đời, sẽ càng không tranh hùng với ai. Loại chuyện tranh quyền đoạt lợi này, hoàn toàn không có quan hệ tới bọn họ.

Đổi một cách nói khác, chỉ cần bầu trời trên mảnh đại lục này không sụp xuống, những hoá thạch sống này tuyệt đối sẽ không đi ra.

Mà tổ phụ Thủy Sinh Liên, lại là một vị nhân vật lão thành vô cùng yêu nghiệt.

Truyền thuyết là một Vương tộc siêu cổ bị phong ấn từ thời đại siêu cổ đến nay, mãi cho đến hơn bảy mươi vạn năm trước, mới cởi phong ấn xuất thế. Năm đó vừa mới xuất thế, liền đánh chết mười mấy siêu cấp cường giả muốn gây bất lợi với hắn.

Sau đó, một mình đến tận cửa, liên tiếp khiêu chiến hơn trăm nhà, lúc đó đều là môn phái đỉnh cấp danh tiếng hiển hách trên Lang Gia Đại Lục. Kết quả, trong mấy trăm năm, Vương tộc siêu cổ Thủy Hận Sinh này lại không có một lần thất bại!

Lúc đó Giáo chủ đại phái, hay là Thánh tử Thánh nữ cùng thời đại với Thủy Hận Sinh, đều bị ép tới không ngẩng đầu lên được. Bởi vì người này đã hùng mạnh đến cảnh giới không thể tưởng tượng.

Sau đó lại truyền ra lời đồn nói Thủy Hận Sinh ở thời đại siêu cổ đã có được thực lực một mình chống lại thần thú siêu cổ hùng mạnh. Không biết thật giả, nhưng ít ra ở thời đại hiện giờ, không có mấy ai dám nói lợi hại hơn Thủy Hận Sinh

Bảy mươi vạn năm trước, Thủy Hận Sinh sôi sục mấy trăm năm đột nhiên mai danh ẩn tích, toàn bộ Lang Gia Đại Lục không tìm thấy tung tích của hắn, có người nói hắn tọa hóa, cũng có người nói hắn ra ngoài Vực, còn có rất nhiều người nói Thủy Hận Sinh đột phá Đại Giới này, ngao du vũ trụ bước đi.

Dù sao, đủ mọi cách nói, bụi tung đầy trời, cái gì cũng nói được.

Thủy Hận Sinh xuất hiện như cầu vồng thoáng hiện, tuy rằng vô cùng kinh diễm, nhưng nhanh chóng biến mất trong con sông lịch sử.

Nhưng vào ba mươi vạn năm trước, Thủy Hận Sinh đã biến mất tròn bốn mươi vạn năm xuất hiện lần thứ hai, lại lần lượt khiêu chiến tất cả cường giả giáo phái nổi danh trên Lang Gia Đại Lục, vẫn không một làn thua trận.

Sau mấy trăm năm, biến mất lần nữa.

Lần cuối cùng Thủy Hận Sinh xuất hiện trên Lang Gia Đại Lục là sáu vạn năm trước, chính là khi siêu cấp đại phái trên Lang Gia Đại Lục khi đó chuẩn bị đi đánh di tích. Lúc đó Thủy Hận Sinh xuất hiện, từng phát ra lời cảnh cáo, đừng cố gắng thăm dò di tích kia, bởi vì hắn từng tiến vào trong đó, nói rằng bên trong mảnh di tích kia có tồn tại hùng mạnh không muốn ai biết.

Đáng tiếc, chính là những người đã chiếm được tiện nghi từ trong di tích, căn bản không nghe lọt lời cảnh báo của Thủy Hận Sinh, thậm chí cho rằng Thủy Hận Sinh muốn độc chiếm.

Dù sao, theo những người khi đó thấy, sức chiến đấu của Thủy Hận Sinh có mạnh đến cỡ nào, cũng không thể bằng những siêu cấp đại phái tổng hợp tất cả thực lực lại. Bởi vậy, những người đó không nghe lời khuyên, bước lên con đường không lối về.

Sau đó, Thủy Hận Sinh cũng lại mai danh ẩn tích.

Nhưng sau lần mai danh ẩn tích này, ở trong Lang Gia Thần Thành nhanh chóng xuất hiện một tòa Như Ý Tiên Phường, chiếm cứ diện tích rộng lớn làm người ta nghẹn họng trân trối. Toàn bộ Như Ý Tiên Phường cộng lại, sắp vượt quá một tòa thành nhỏ rồi!

Mọi người đều suy đoán là ai có thể ở trong Lang Gia Thần Thành tấc đất tấc vàng, thoáng cái chiếm cứ một mảnh khu vực lớn như thế. Coi như là siêu cấp môn phái, cũng phải cân nhắc ảnh hưởng, thật làm người ta đỏ mắt mà!

Rất nhanh liền có người tới cửa gây sự, nhưng mặc kệ là người mạnh cỡ nào, đều sẽ bị người ta đánh gãy tay chân, ném ra bên ngoài. Đến cuối cùng, thậm chí kinh động một môn phái rất mạnh khi đó. Tuy rằng không bằng những siêu cấp đại phái như Lang Gia Thần Giáo Lang Gia Cổ Giáo, nhưng cũng là nội tình thâm hậu, làm người ta không dám coi thường.

Phó giáo chủ môn phái này tự mình tới cửa, muốn Như Ý Tiên Phường chia một nữa khu vực cho bọn họ. Cái tên Phó giáo chủ kiêu ngạo này trực tiếp bị người ta chém hai tay hai chân ném ra bên ngoài.

Chuyện này lúc đó gây ra oanh động rất mãnh liệt, nếu không phải sau đó rất nhiều nhà siêu cấp đại phái xuất thế, chấn động toàn bộ Vực Nội, sợ ràng sự kiện đó sẽ không dễ dàng dẹp yên như thế.

Tiếp sau, bên phía Như Ý Tiên Phường dường như cũng phiền quá, chủ nhân dứt khoát đặt trên mặt bảng hiệu NhưÝ Tiên Phường thêm ba chữ - Thủy Hận Sinh!

Chỉ ba chữ này, lập tức trấn trụ môn phái tên Phó giáo chủ bị chặt hai tay hai chân kia. Sau khi trải qua một phen tìm chứng cứ, môn phái kia rốt cuộc xác nhận ông chủ Thần bí Như Ý Tiên Phường chính là con trai ruột của Thủy Hận Sinh, tên là Thủy Hướng Đông!

Có người nói vì tìm chứng cứ này, môn phái kia cố ý mời tới một nhân vật lão thành từng giao thủ với Thủy Hận Sinh khi xưa, đã từng là Giáo chủ một đại phái, rất nhiều năm không xuất thế. Vị lão tiền bối kia chỉ liếc nhìn Thủy Hướng Đông, xoay người bước đi, đồng thời nói một câu suýt nữa hù chết môn phái này.

"Người này, diện mạo giống y như đúc với Thủy Hận Sinh đại nhân."

Nhạc Văn Quân truyền âm cho Tần Lập, nói đến đây nhìn thoáng qua Thủy Sinh Liên khẽ bước gót sen phía trước, sau đó truyền âm cho Tần Lập nói:

"Bà cô này chính là nữ nhi của Thủy Hướng Đông, hơn hai trăm năm trước tiếp nhận Như Ý Tiên Phường, trở thành nữ chủ nhân nơi này. Cho nên, Tần huynh đừng trách ta không nhắc nhỡ trước, nữ nhân này ngàn vạn lần không thể trêu chọc. Nếu không, ai cũng không thể cứu được huynh đệ!"

909. Chương 918: Hài Kịch!

Mà câu tiếp theo Nhạc Văn Quân nói ra, làm Tần Lập thiếu chút nữa lảo đảo té ngã.

"Chẳng qua, ta đột nhiên phát hiện bà cô này rất có hứng thú với Tần huynh rất là lớn!"

Nhạc Văn Quân nhìn Tần Lập, khóe mắt mang theo vài phần hả hê:

"Thật sự. Ta quen biết nàng hơn một trăm năm, còn chưa bao giờ thấy nàng từng đối đãi với bất cứ nam nhân nào như đối đãi với Tần huynh! Coi như là Giáo chủ Bách Gia Phái chúng ta đích thân đến đây, bà cô này làm chuyện nể tình nhất chẳng qua là lúc dùng bữa lộ diện một lần. Còn Tần huynh, nàng lại đi ra đón còn có thể lập tức gọi ra họ của Tần huynh.. Ta nói này. Tần Lập lão đệ, phải cẩn thận đó, tự cầu nhiều phúc đi..

"... ." Tần Lập hết biết nói gì nhìn Nhạc Văn Quân, phát hiện vị Thánh tử Lang Gia Bách Gia Phái này thật là một tên cá tính nổi loạn. Câu trước còn nói mình không nên trêu chọc Thủy Sinh Liên, câu sau liền biến thành Thủy Sinh Liên có hứng thú với mình.

Đoàn người đi tới chỗ sâu trong Như Ý Tiên Phường, hoàn cảnh xung quanh rất là ưu nhã. Một tòa kiến trúc xa hoa tọa lạc ở giữa, xung quanh là đình đài lầu các, cầu nhỏ suối nước, thật là tiên cảnh nhân gian.

- Các vị, mời vào trong.

Thủy Sinh Liên mời mọi người vào trong, sau đó phân phó bên dưới, rượu ngon nước ngọt, các loại món ngon mỹ thực như nước chảy dọn lên bàn.

Thủy Sinh Liên cũng không ngồi vào bàn mà ngồi trước một chiếc đàn cổ, ngón tay nhỏ khẽ vuốt, truyền đến một trận tiên âm làm người ta thoải mái, tinh thần mọi người đều khẽ rung lên.

- Có thể nghe được tiếng đàn của Thủy cô nương, thật là may mắn!

Lâu Minh Vũ vỗ tay khen, ở sâu trong đôi mắt hiện lên một tia nóng rực khó phát hiện.

- Đa tạ Phi Tiên Thánh tử khen ngợi, thật không dám nhận.

Thủy Sinh Liên nhẹ giọng nói một câu, tiếp đó khẽ nhắm mắt, bắt đầu đàn tấu.

Tiên âm mơ màng, mọi người nghe như si như say, một khúc kết thúc, còn chưa phản ứng lại.

- Quấn quanh ba ngày, không dứt bên tai, cầm nghệ Thủy cô nương thật là tuyệt!

Tần Lập cười tán thưởng một tiếng.

Thủy Sinh Liên đôi mắt sáng ngời dừng trên người Tần Lập, mỉm cười:

- Tần công tử quá khen, Liên Nhi chỉ là thích đánh đàn, thấy Tần công tử tâm tình thoải mái, cả gan bêu xấu.

Lúc này, thức ăn đã dọn xong, Thủy Sinh Liên đứng lên, để nha hoàn rót một ly rượu, đi tới trước mặt trước mặt Tần Lập, ôn nhu nói:

- Tần công tử, Liên Nhi kính công tử một ly!

Nói rồi, khẽ hé môi hồng, một hơi cạn hết ly rượu.

Tần Lập đứng lên, mỉm cười nhìn Thủy Sinh Liên, gật đầu, cũng cạn một ly.

Ngồi ở trong gian này, có Tần Lập, Nhạc Văn Quân, Tuyết Phi Phi, Đỉnh Linh, Lâu Minh Vũ, những người khác đều an bài ở gian ngoài.

Nhạc Văn Quân có chút hâm mộ liếc nhìn Tần Lập, cười nói:

- Tần huynh thật là có phúc mà, ta quen biết nàng nhiều năm như thế, lại chưa từng được uống rượu nàng kính!

Thủy Sinh Liên mỉm cười, sẵng giọng:

- Văn Quân ca ca là đang trách tội tiêu muội ư?

- Nào có, nào có, chỉ là hâm mộ Tần huynh đệ có phúc thôi. Ha ha ha!

Nhạc Văn Quân cười sang sảng.

Thủy Sinh Liên trắng mắt liếc Nhạc Văn Quân, mặt phấn ửng đỏ, sau đó nhìn mọi người nhẹ giọng nói:

- Các vị dùng thong thả, ta sẽ không ở đây quấy rầy hứng thú của mọi người.

Nói rồi, quét nhìn Nhạc Văn Quân:

- Bớt cho có người nói ta không nể tình.

Nhạc Văn Quân mặt cười khổ, thầm than: bà cô này, ta đắc tội không nổi, thích thế nào thì làm thế đó đi.

Thủy Sinh Liên đang muốn cáo lui, bỗng nhiên có một tỳ nữ cực đẹp gõ cửa tiến vào, thì thầm vài tiếng bên tai Thủy Sinh Liên, Thủy Sinh Liên hàng mi mảnh khẽ nhíu, thoáng nhìn qua Tần Lập, sau đó gật đầu nói:

- Ta biết rồi, ngươi ra trước đi.

Nói rồi, nhìn mọi người cười xin lỗi:

- Các vị dùng từ từ, phía trước xảy ra chút chuyên, ta đi xử lý một chút.

Nhạc Văn Quân khẽ cau mày, có thể làm Thủy Sinh Liên nói như thế, hiển nhiên không phải việc gì nhỏ, hơn nữa dường như có quan hệ với Tần Lập?

Lâu Minh Vũ ở bên cạnh lớn tiếng nói:

- Thủy cô nương có chuyện gì, tại hạ có thể giúp được một chút. Hừ, còn có người nào dám gây chuyện ở đây, thật là ăn gan hùm mật báo mà!

Thủy Sinh Liên mỉm cười:

- Không sao, ta đi xử lý là được rồi.

Nói xong, cho Tần Lập một nụ cười yên tâm, xoay người rời đi.

Đỉnh Linh nâng ly rượu, quay sang Tần Lập nói:

- Tần công tử, tiểu nữ kính công tử một ly. Chúc trên Lang Gia Đại Bỉ lần này, Tần công tử có thể đạt được thành tích tốt!

Tần Lập gật đầu:

- Đa tạ Phi Tiên Thánh nữ.

- Gọi Đỉnh Linh là được rồi.

Đỉnh Linh cười khẽ nói.

Lúc này, ở cực xa truyền tới một trận náo loạn, mọi người ngồi đây ai không phải hạng người thực lực mạnh mẽ, đều nghe được rõ ràng. Mọi người đều có chút kinh ngạc, thật có người dám gây sự ở Như Ý Tiên Phường, không muốn sống nữa sao?

Nghe một hồi, ánh mắt mọi người đều chuyển về phía Tần Lập, chợt hiểu, hóa ra chuyện này thật có quan hệ tới Tần Lập.

- Hừ! Ta là con trai Giáo chủ Lang Gia Liệt Hỏa Giáo, dựa vào cái gì Bất Động Như Sơn có thể vào trong, ta lại không được đi? Hắn có tư cách gì?

- Phải đó., tuy rằng chúng ta không phải Thánh tử Thánh nữ siêu cấp đại phái, nhưng thực lực môn phái chúng ta cũng không kém! Bất Động Như Sơn kia tính là thứ gì chứ? Dựa vào cái gì hắn có thể đi vào chỗ mà chỉ có Giáo chủ cùng Thánh tử Thánh nữ đại giáo phái mới có thể đi vào?

- Đúng, phải cho chúng ta câu trả lời, tuy rằng Như Ý Tiên Phường thế lớn, nhưng cũng không thể đối đãi khác biệt như thế!

- Đúng vậy, chúng ta chỉ muốn một câu trả lời, gọi chủ nhân ra đây!

- Để Thủy cô nương ra cho mọi người một lời giải thích!

Tiếng ồn ào truyền từ phía trước, không ngừng truyền vào trong tai mọi người.

Nhạc Văn Quân như cười như không nhìn sang Tần Lập, nói:

- Lang Gia Liệt Hỏa Giáo? Hình như lúc trước có một đám giết người cướp thẻ bài bị Tần huynh dạy dỗ một trận, chính là đệ tử Liệt Hỏa Giáo kia phải không?

Tần Lập cười khổ gật đầu, lúc này mới gọi là nằm cũng trúng đạn. Tuy rằng hắn dạy dỗ đám người Đệ tử Lang Gia Liệt Hỏa Giáo giết người cướp thẻ bài một trận, nhưng cũng không giết bọn họ, không ngờ tới đối phương vẫn còn hận hắn. Không chỉ như thế, còn có một số người mà Tần Lập căn bản chưa hề nghe nói qua, căn bản không có tiếp xúc gì, cũng luôn mồm lấy hắn ra nói chuyện điều này làm cho Tần Lập có chút bất đắc dĩ.

Lúc này, ở phòng ngoài bổng truyền tới một trận bàn tán khe khẽ, người trẻ tuổi Lang Gia Phi Tiên Phái đã từng chỉ trích Tần Lập khẽ giọng cười lạnh nói:

- Nói rất đúng, một tên quê mùa không biết từ đâu tới, hắn dựa vào cái gì ngồi đây ăn chứ?

Bên cạnh có người nói:

- Lời này có chút quá, Bất Động Như Sơn chính là bằng hữu Thánh tử Thánh nữ của chúng ta. Người Phi Tiên Phái các ngươi khinh thường hắn, đó là chuyện của các ngươi. Còn Bách Gia Phái chúng ta lại rất bội phục Bất Động Như Sơn cũng rất thích hắn, lời này đừng có nói trước mặt chúng ta.

Người trong phòng nghe được, lập tức đều nhíu mày. Đỉnh Linh hung hăng trừng Lâu Minh Vũ, Lâu Minh Vũ lại tràn đầy vô tội.

Nhạc Văn Quân bàn đứng lên, lạnh lùng nói:

- Rượu này uống thật là mất hứng! Tần huynh, hôm nay thật là có lỗi, chúng ta đi thôi, đổi một chỗ khác uống rượu vậy!

Lúc này, ở phòng ngoài bổng truyền tới một tiếng nữ âm lạnh băng:

- Mời đi ra ngoài!

Ngay sau đó, liền truyền tới tên vừa nói xấu Tần Lập:

- Ngươi… Ngươi chỉ là một tỳ nữ, dám nói chuyện với ta như thế? Người có biết ta là ai không? Ta là Thánh tử dự khuyết Lang Gia Phi Tiên Phái! Ta… mẫu thân ta là trưởng lão Lang Gia Phi Tiên Phái, ngươi dám đuổi ta ra ngoài?

- Tiểu thư đã căn dặn, hôm nay chủ yếu là mời Tần công tử. Nếu không như thế, các ngươi làm sao có thể ngồi ở trong căn phòng chưa bao giờ dùng đến này? Người như Ngươi, không có lòng dạ không có khí phách, nói xấu sau lưng người khác, ngươi có tư cách gì ngồi ở đây, đi ra!

- Ngươi… con ả miệng mồm chanh chưa…

- Bốp!

- Mẹ nó, ngươi dám đánh ta?

Lúc này Đỉnh Linh cũng không ngồi được nữa, đứng lên đẩy cửa phòng ra, quát lạnh:

- Đủ rồi!

Tiếng ồn phòng ngoài lập tức yên tĩnh, người trẻ tuổi chỉ trích Tần Lập một tay bụm mặt, ánh mắt lộ ra thần sắc không thể tin nổi. Hắn làm sao cũng không nghĩ ra được, một tỳ nữ xinh đẹp nhìn như bình thường, lại dám ra tay đánh hắn, hơn nữa càng mất mặt hơn chính là làm Thánh tử dự khuyết Lang Gia Phi Tiên Phái, hắn lại không thể tránh thoát!

Nói cho chính xác, hắn ngay cả phản ứng cũng không kịp, đã bị đối phương đánh trúng!

Tỳ nữ kia sắc mặt lạnh lùng đứng đó, ngay cả Đỉnh Linh đi ra cũng không hề có biểu tình gì, điều này làm cho Đỉnh Linh ít nhiều có chút không nhịn được mặt mũi.

Người này dù là ngàn sai vạn sai, vậy cũng là chuyện Phi Tiên Phái ta, Lang Gia Phi Tiên Phái tốt xấu gì cũng đứng hàng bốn siêu cấp đại môn phái, đường đường một Thánh tử dự khuyết lại bị một tỳ nữ Như Ý Tiên Phường giáng cho một cái tát. Nếu chuyện này lan truyền ra ngoài, vậy thì làm sao gặp người.

- Thứ không nên thân. Tần công tử có thù oán với ngươi hay sao? Tại sao ngươi lại nhiều lần ở sau lưng nói xấu người ta?

Đỉnh Linh sắc mặt phát lạnh, lạnh lùng nhìn người trẻ tuổi đang bụm mặt, trong mắt tràn ngập khó tin, nói:

- Theo ta trở về!

-Sư tỷ…

Người thanh niên này hiển nhiên còn không cam lòng, ở trước mặt nhiêu người như thế, bị tỳ nữ tát một cái, lần này thật đúng là uất ức quá mà.

- Ở trong mắt ngươi còn có sư tỷ ta hay sao?

Đỉnh Linh lạnh lùng nói một câu, cũng không nhìn tỳ nữ kia, trực tiếp đi ra ngoài. Trước khi đi, quay đâu lại nhìn Tần Lập cười tràn ngập có lỗi:

- Tần công tử, thật có lỗi, hôm khác Đỉnh Linh sẽ đến cửa bồi tội!

Tần Lập khoát tay, nói:

- Không sao.

Đỉnh Linh dẫn theo một đám người, trực tiếp đi ra ngoài. Nhạc Văn Quân đi tới, cười nhàn nhạt nói:

- Chúng ta cũng đi thôi.

Tỳ nữ xinh đẹp vừa tát Thánh tử dự khuyết Lang Gia Phi Tiên Phái kia thấy Tần Lập, hai mắt cười tít như trăng khuyết, không chút để ý đến chuyện vừa rồi.

Nàng nói:

- Tần công tử, thật có lỗi, chúng ta chiêu đãi không chu toàn, hôm khác sẽ mời riêng Tần công tử để bồi tội!

Tần Lập nói:

- Cô nương không cần khách khí như vậy, chuyện vừa rồi còn phái đa tạ cô nương.

- Hì hì, chuyện đó không tính là gì, ta nhìn người kia không vừa mắt!

Tiểu tỳ nữ cười hì hì, làm cho Tần Lập cùng mấy người Nhạc Văn Quân trong lòng nhảy dựng: Nha đầu này, xem ra lai lịch không đơn giản như thế, khẳng định không phải tỳ nữ bình thường!

Bọn người Tần Lập bước nhanh ra ngoài, lúc đi ra vừa lúc thấy người thanh niên bị tát khi nảy, đang đứng cùng mấy người thanh niên vẻ mặt tức giận nói gì đó, còn đoàn người Đỉnh Linh đã không thấy bóng dáng.

910. Chương 919: Kết Oán!

Những những kia thấy Tần Lập đi ra, lập tức đều đặt ánh mắt lên người Tần Lập. Trong đó một người thanh niên đứng bên cạnh Thánh tử dự khuyết Phi Tiên Phái, ánh mắt giống như rắn độc nhìn Tần Lập, lạnh lùng nói:

- Ngươi, chính là Tần Lập? Ta là con trai Giáo chủ Lang Gia Liệt Hỏa Giáo, ngưỡng mộ đại danh Bất Động Như Sơn đã lâu.

Tần Lập thoáng liếc nhìn tên vừa bị đánh, trong lòng rốt cuộc hiểu được, vốn còn tưởng rằng Lâu Minh Vũ sai khiến, hiện giờ xem ra đã oan uổng tên Thánh tử Phi Tiên Phái có chút lòng dạ hẹp hòi kia. Nguyên nhân hắn chính là tên Thánh tử dự khuyết này, hẳn là có quan hệ rất tốt với con trai Giáo chủ Lang Gia Liệt Hỏa Giáo, mà ngày đó vừa lúc đám đệ tử Liệt Hỏa Giáo muốn giết người cướp thẻ bài bị mình ngáng chân, vị nhi tử Giáo chủ Liệt Hỏa Giáo này liền hận mình, cho nên Thánh tử dự khuyết Lang Gia Phi Tiên Phái cũng ghi hận theo.

Nghĩ thông suốt điều này, trong lòng Tần Lập lạnh xuống, vốn tưởng rằng mấy đệ tử Liệt Hỏa Giáo giết người cướp thẻ bài là hoạt động đuối lý, loại chuyện đó không cách nào bày ra ngoài mặt được, sẽ không ai chấp nhận chuyện này.

Nhưng hiện giờ xem ra, mặc kệ là tên con trai Giáo chủ kia, hay là Thánh tử dự khuyết Phi Tiên Phái, bọn họ rõ ràng biết đến chuyện đó, nhưng vẫn cứ gióng trống khua chiêng đến tìm mình gây chuyện, không nói lý lẽ đến mức tận cùng, thật là làm người ta cảm thấy khinh bỉ mà.

Tần Lập nghĩ thế, thoáng nhìn qua Nhạc Văn Quân:

- Nhạc huynh, chúng ta đi thôi.

Con trai Giáo chủ Lang Gia Liệt Hỏa Giáo bên kia thấy Tần Lập lại không nhìn đến hắn, lập tức giận dữ. Một người thanh niên bên cạnh hắn vung tay chặn Tần Lập:

- Thiếu giáo chủ chúng ta nói chuyện với ngươi, ngươi điếc hay sao?

Thánh tử dự khuyết Phi Tiên Phái ở một bên âm dương quái khí nói:

- Người ta là Bất Động Như Sơn. đại danh đỉnh đỉnh, ha ha, làm sao lại để ý tới loại tiểu nhân vật như chúng ta?

Ánh mắt Tần Lập khẽ híp lại, hắn không hề động sát khí, nhưng trong lòng quả thật sinh ra một tia tức giận.

Lúc này, một tiếng nói lạnh băng thanh thúy vang lên:

- Sao hả? Vừa rồi đánh ngươi một cái tát, còn chưa làm cho ngươi tinh ngộ được? Đại sư tỷ ngươi cũng đã đi rồi. Ngươi còn ở chỗ này, có phải ngươi thật cho rằng một cái thân phận Thánh tử dự khuyết siêu cấp đại phái là có thể làm bùa hộ mệnh hay sao?

Tiểu tỳ nữ cực đẹp kia mặt lạnh băng bước từ phía sau tới, đứng bên cạnh Thủy Sinh Liên, lạnh lùng nhìn đám người Thiếu giáo chủ Liệt Hỏa cùng Thánh tử dự khuyết Phi Tiên Phái.

Thủy Sinh Liên có chút sủng nịch nhìn thoáng qua tỳ nữ xinh đẹp này, khẽ giọng nói một tiếng:

-Nghịch ngợm!

Mấy người Nhạc Văn Quân cùng Tần Lập càng chứng thực suy đoán trong lòng, tiểu nha đầu này không phải là tỳ nữ bình thường!

Đáng tiếc, chính là Thánh tử dự khuyết Phi Tiên Phái đang trong phẫn nộ, hoàn toàn không nhìn ra được điểm này, hắn chỉ thẳng tỳ nữ xinh đẹp kia rít gào:

- Tiểu tiện nhân, ngươi muốn chết!

Sắc mặt Thủy Sinh Liên nháy mắt lạnh xuống, cả người tản ra một làn hơi lạnh, trực tiếp phủ xuống đầu mọi người.

- Ngươi nói ai là tiện nhân?

Thủy Sinh Liên giọng nói cực kỳ âm trầm, đôi mắt quyến rũ lúc này tràn ngập sát khí lạnh băng.

Lúc này Thánh tử dự khuyết Lang Gia Phi Tiên Phái cũng bất chấp mọi thứ, cười lạnh nói:

- Hay cho một cái Như Ý Tiên Phường, mọi người tôn kính là Thủy Hận Sinh tiền bối, không phải là Thủy Sinh Liên ngươi! Ngươi coi nơi này là chỗ nào? Một quán rượu mà thôi! Trang trí có xa hoa thế nào, có phẩm vị thế nào, chẳng qua chỉ là một cái quán rượu! Một ả tiêu tỳ nữ trong quán rượu, một chút quy củ cũng không có không nói, chủ nhân còn bênh vực như vậy. Chỗ như ngươi, sau này ai còn dám tới? Ả ta chỉ là một tỳ nữ, dám nói với ta như thế mắng ả là tiện nhân còn nhẹ đó!

Thủy Sinh Liên bỗng hiện lên nụ cười trào phúng:

- Nàng là một tỳ nữ? Mắt chó ngươi mù mà! Chỗ của ta cũng không cầu ai tới, hạng người như ngươi tới đây, ta còn không muốn tiếp đãi. Bớt nói thừa, lập tức cút ra khỏi Như Ý Tiên Phường, sau này Như Ý Tiên Phường của ta không chào đón người như các ngươi!

Thủy Sinh Liên nói rồi, lạnh lùng liếc sang đám người Lang Gia Liệt Hỏa Giáo bên kia:

- Còn có các ngươi, đều cút ra ngoài cho ta! Thật cho rằng ta là hạng người hòa khí phát tài hay sao? Các ngươi đừng tự tìm phiền toái cho mình!

Lang Gia Liệt Hỏa Giáo có hơn mười vạn đệ tử, nói tới cũng thật không tính là một môn phái nhỏ. Trên Lang Gia Đại Lục, chênh lệch giữa siêu cấp đại phái cùng giáo phái nhỏ, nhân số không chiếm chủ đạo. Như là có một số môn phái, cũng có được trăm vạn môn hạ, nhưng nội tình lại không cách nào sánh được với siêu cấp đại phái.

Cho nên mới nói, rất nhiều lúc giáo phái thực lực trung đẳng, lúc tức giận cũng sẽ lấy ra nội tình mà siêu cấp đại phái trên Lang Gia Đại Lục sẽ không thể tùy tiện lấy ra.

Nếu nói nhân số, mọi người ai cũng không kém ai!

Làm Thiếu giáo chủ một giáo phái như thế, tuy rằng địa vị không cao bằng Thánh tử siêu cấp đại phái, nhưng cũng không phải ai có thể tùy tiện khinh thường.

Tên vừa vươn tay chặn đường Tần Lập, lúc này lại tích cực dẫn đầu nhìn sang Thủy Sinh Liên, cười lạnh nói:

- Hay cho một Như Ý Tiên Phường bá đạo, Lang Gia Liệt Hỏa Giáo chúng ta lĩnh giáo. Mọi người, núi xanh còn đó, sau này còn sẽ gặp lại!

Nói rồi, ánh mắt như rắn độc nhìn chằm chằm Tần Lập:

- Họ Tần kia, ngươi tốt nhất đừng bước ra khỏi cửa Như Ý Tiên Phường, thành thành thật thật trốn ở dưới váy nữ nhân…

Người này còn chưa dứt lời, đầu bùm một tiếng, trực tiếp nổ tung.

Máu tươi óc trắng văng tứ tung, nhưng bị một tầng vách ngăn ngũ hành ngăn cản, chỉ văng ra xa một thước, sau đó toàn bộ rơi vãi trên mặt đất.

Đỏ trắng lẫn lộn một chỗ, nhìn mà quá sức dọa người!

Tần Lập có lỗi nhìn sang Thủy Sinh Liên nói:

- Ngại quá, Thủy cô nương, làm bẩn chỗ của cô nương rồi.

Thủy Sinh Liên lại hứng thú nhìn Tần Lập:

- Không sao, người này đáng chết!

Tần Lập lộ ra một chiêu, lập tức chấn trụ không ít người. Thiếu giáo chủ Lang Gia Liệt Hỏa Giáo sắc mặt đỏ bừng, nghiến răng nghiến lợi:

- Tần Lập, ngươ dám giết người của ta?

Tần Lập bình thản đứng tại chỗ, nhàn nhạt nói:

- Ta không muốn gây chuyện nhưng các ngươi tốt nhất nhớ kỷ, đừng tới trêu chọc ta.

Cút!

Một cỗ lực lượng tinh thần hùng hồn như biển rộng, trực tiếp đánh về phía đám người Lang Gia Liệt Hỏa Giáo, tên Thiếu giáo chủ kia lập tức phát ra tiếng thét kinh hoảng, xoay người tè ra quần bỏ chạy!

Trong nháy mắt đó, hắn thưởng thức được mùi vị tử vong!

Dù là đối mặt với lão tổ tông Lang Gia Liệt Hỏa Giáo, hắn cũng không có loại cảm giác này, giống như tử vong có thể tùy lúc phủ lên đầu hắn, cổ uy áp tinh thần khủng bố kia, làm cho vị Thiếu giáo chủ kiêu ngạo này trực tiếp vỡ nát tinh thần.

Thánh tử dự khuyết Lang Gia Phi Tiên Phái cả người khẽ run run, hắn còn muốn nói hai ba câu tràng diện, nhưng cái gì cũng không nói được, xoay người lại xấu hổ chạy trốn.

Lúc này, những người xem náo nhiệt, tất cả trao đổi ánh mắt, hoặc là đi vào dùng bữa, hoặc là yên lặng thối lui.

Trong một nhà quán rượu không lớn ở Lang Gia Thần Thành, Nhạc Văn Quân cùng Tuyết Phi Phi, cùng Tần Lập đang uống rượu. Bên cạnh Tần Lập còn có tiểu tỳ nữ xinh đẹp kia yên lặng ngồi đó.

Vừa rồi lúc mọi người đi ra, nàng xung phong đứng ra theo đến đây, nói là bồi tội với Tần Lập.

Nhạc Văn Quân nhìn Tần Lập cười nói:

- Hôm nay đại danh Tần huynh đã từ Lang Gia Đại Bỉ truyền ra bên ngoài, không tới vài ngày, uy danh Tần huynh sẽ truyền khắp Lang Gia Đại Lục, còn muốn nổi danh hơn cả Thánh tử Bách Gia Phái ta đây nữa!

Tần Lập cười cười, không tỏ ý kiến, nếu như hắn thật sự muốn nổi danh, căn bản không cần dùng phương thức này. Chẳng qua Nhạc Văn Quân cũng chỉ thuận miệng nói thế mà thôi, hắn tùy tiện nghe vậy.

Tiểu tỳ nữ xinh đẹp kia bĩu môi nói:

- Nổi danh có cái gì tốt? Danh tiếng mệt người!

Tuyết Phi Phì cười khẽ nói:

- Tiêu muội muội nói thì nhẹ nhàng, nhưng có bao nhiêu người có thể nhìn thấu được chứ?

Tiểu tỳ nữ xinh đẹp nhỏen miệng cười hiện ra hàng răng ngọc chinh tề, cười nói:

- Muội có thể nha! Tỷ xem, muội không thích nổi danh chút nào, ngay cả Lang Gia Đại Bỉ cũng lười tham gia!

Tuyết Phi Phi gật đầu tán thưởng:

- Là muội có thể nhìn thấu được, đáng tiếc, chúng ta muốn không tham gia cũng không được…

Nhạc Văn Quân khẽ than một tiếng:

- Đúng thế, đặc biệt là thứ Tần huynh vừa chém giết, dường như là một tồn tại khủng bố, không ít đại nhân vật đều có vẻ tâm sự nặng nề. Xem chừng lại có chủng tộc thần bí xa xưa muốn xuất thế rồi.

Tiểu tỳ nữ xinh đẹp kia cười nói:

- Cũng không tính là chủng tộc thần bí gì, là bộ tộc Quỷ Mị thời đại siêu cổ mà thôi, chẳng qua rất là khó chơi.

- Ồ? Lẽ nào tiểu muội muội biết đó là thứ gì ư?

Tuyết Phi Phi truy hỏi.

Tiểu tỳ nữ xinh đẹp tự biết nói lỡ lời, không nhắc đề tài này nữa, nói sang chuyện khác:

- Tần Lập ca ca, hôm nay huynh đắc tội Lang Gia Liệt Hỏa Giáo, cần phải cẩn thận bọn họ trả thù. Bọn họ không dám tìm Như Ý Tiên Phường gây chuyện nhưng chắc chắn sẽ không bỏ qua cho huynh. Còn nữa, Thánh tử dự khuyết Lang Gia Phi Tiên Phái kia không phải người tốt gì, Liên Nhi tỷ tỷ nói mẫu thân người kia rất có địa vị ở trong Lang Gia Phi Tiên Phái, huynh phải cẩn thận đó nha!

Tỷtỷ? Tần Lập thoáng liếc qua tiểu tỳ nữ xinh đẹp này, sau đó gật đầu:

- Ta đã biết.

Lúc này Nhạc Văn Quân nâng ly rượu lên:

- Tới đây, vì hữu nghị của chúng ta, cạn ly!

Sau đó mấy người trò chuyện rất thỏa thích, Tần Lập cũng biết càng nhiều chuyện về Lang Gia Đại Lục. Sau tiệc rượu, Tần Lập trở lại khách sạn.

Vài ngày sau, có tin tức mới truyền đến, nói Thánh tử Lang Gia Võ Đô Thần Giáo mà Tần Lập chém giết trong trận thứ chín, quả thật đã chết từ sáu vạn năm trước. Bởi vì lúc đó có rất nhiều người có thể chứng minh. Thánh tử Thánh nữ Võ Đô Thần Giáo sau khi cùng đi vào di tích Thần bí kia, đã không thấy trở ra nữa.

Còn cái bóng ma màu lam kia, giống như tiểu tỳ nữ xinh đẹp đã nói, đến từ bộ tộc Quỷ Mị thời đại siêu cổ. Linh hồn của chúng có thể tồn tại mấy trăm vạn năm mà không chết, còn có thể chiếm cứ thân thể người, tiếp thu ký ức cùng tư duy của ngươi đó, là một chủng tộc rất đáng sợ.

Ở thời đại siêu cổ từng bị người siêu cổ liên hợp lại, thiếu chút nữa đem diệt toàn bộ bộ tộc Quỷ Mị. Nhưng bên phía người siêu cổ cũng tổn thất thảm trọng, đến cuối cùng cục diện cơ bản là lưỡng bại câu thương. Cho nên cuối cùng một số người bộ tộc Quỷ Mị trực tiếp bị phong ấn bởi vì lúc đó người siêu cổ cũng không còn sức tiêu diệt người bộ tộc Quỷ Mị nữa.

Mà địa điểm phong ấn chính là chỗ di tích thần bị phát hiện năm đó, chân tướng lịch sử đã bị chôn vùi trong dòng sông lịch sử. Hậu nhân không biết chuyện xưa đã từng xảy ra, mới tạo thành thảm kịch.

911. Chương 920: Gặp Lại Ô Quận Vương!

Lúc ấy tử thương vô số, có lẽ chính khi đó có người đã bị bộ tộc Quỷ Mị chiếm lấy thân thể. Thánh tử Lang Gia Võ Đô Thần Giáo trên Lang Gia Đại Bỉ lần này, chính là một ví dụ.

Sau khi chuyện này truyền ra, bầu không khí Lang Gia Thần Thành cũng trở nên có chút căng thẳng.

Một mặt là người siêu cổ vô cùng hùng mạnh ở thời đại siêu cổ cũng không thể đuổi tận giết tuyệt chủng tộc thần bí lại hùng mạnh này, một mặt khác, là chủng tộc thần bí hùng mạnh kia xuất hiện lần nữa, rất có khả năng sẽ uy hiếp đến an toàn Lang Gia Đại Lục hiện tại.

Cho nên, Lang Gia Đại Bỉ lần này được giao cho một nhiệm vụ mới, đó chính là chỉnh hợp lực lượng, cùng chung sức chống lại bộ tộc Quỷ Mị!

Trận đấu thứ mười của Tần Lập là mười ngày sau, cho nên thời gian mấy ngày này Tần Lập vẫn không có chuyện gì. Nhạc Vãn Quân thinh thoáng sẽ dẫn theo Tuyết Phi Phi tìm Tần Lập uống rượu, lại không hề đề cập đến đề tài mời Tần Lập gia nhập Bách Gia Phái.

Có một số chuyện nói một lần là đủ rồi, nói nhiều thì ngược lại sẽ khiến người ta phản cảm.

Người Lang Gia Liệt Hỏa Giáo cùng Lang Gia Phi Tiên Phái đều không có động tĩnh gì, bên phía Lang Gia Phi Tiên Phái thì rất dễ giải thích. Đỉnh Linh biết được chân tướng sự thật, tự nhiên sẽ không cho phép Thánh tử dự khuyết kia tùy tiện gây sự. Còn Lang Gia Liệt Hỏa Giáo, lại có chút khiêm nhường quá mức, một chút động tĩnh cũng không có.

Tần Lập cũng không quan tâm những điều này, yên lặng chờ trận đấu thứ mười đến đây.

Còn hai ngày nữa là đến trận đấu thứ mười. Thủy Sinh Liên bỗng nhiên phái người đến mời Tần Lập, nói là thiết yến bồi tội với Tần Lập.

Tần Lập không dễ từ chối, một lần nữa đi đến Như Ý Tiên Phường.

Tiến vào trong, vẫn là cùng một phòng, trong phòng đã dọn xong tiệc rượu, hơn nữa ngoại trừ Thủy Sinh Liên ra. không còn những người khác. Ngay cả tiểu tỳ nữ xinh đẹp kia cũng không thấy bóng dáng.

- Tần công tử, chuyện mấy hôm trước thật là ngại quá. Liên Nhi ở đây bồi tội cho công tử, kính trước một ly!

Thủy Sinh Liên rót đầy một ly rượu, ngửa đâdu uống cạn, khuôn mặt trơn bóng như ngọc nổi lên một tia ửng hồng, xinh đẹp không sao nói hết.

Tần Lập mỉm cười:

- Thủy cô nương thật quá khách khí, muốn nói ngại ngùng, vậy phải là ta mới đúng, là ta gây thêm phiền phúc cho Thủy cô nương.

- Ha ha, Tần công tử là rồng trong loài người, thật không cần khách khí với tiểu nữ như thế. Không có người ngoài, gọi một tiếng Liên Nhi là được rồi.

Thủy Sinh Liên ngữ khí nhẹ nhàng nói, sau đó nhìn vào Tần Lập:

- Hôm nay mời Tần công tử đến đây, thứ nhất là bồi tội cho Tần công tử, thứ hai, là có một chuyện trọng yếu muốn mời Tần công tử hỗ trợ.

- Mời ta hỗ trợ? Là chuyện gì?

Tần Lập có chút kinh ngạc, dựa theo những lời Nhạc Văn Quân nói, Thủy Sinh Liên này ở trên Lang Gia Đại Lục là một cô gái không ai dám chọc đến, nói thế lực, không cần nhìn bất kỳ sắc mặt người nào, nói tài lực, một cái Như Ý Tiên Phường là đủ làm các siêu cấp đại phái đỏ mắt.

Người như vậy, có chuyện gì phải cầu đến mình?

Thủy Sinh Liên mỉm cười, nói:

- Có một người muốn gặp công tử, tiểu nữ nghĩ có lẽ công tử sẽ rất vui mừng gặp được hắn.

Tần Lập thoáng liếc nhìn Thủy Sinh Liên, hỏi:

- Là ai?

- Là ta!

Một tiếng nói rất bình tĩnh vang lên ở bên ngoài, cửa vừa mở ra, một người đi vào. Bề ngoài khoảng hơn năm mươi tuổi, một thân khí chất đạo cốt tiên phong, hai mắt trong suốt có thần, đứng đó như có một cỗ khí tràng vô hình.

- Lão sư!

Tần Lập vụt một cái đứng lên, bước nhanh đi tới, quỳ gối xuống, giọng cũng run lên:

- Rốt cuộc gặp được ngài rồi!

Ô Quận Vương vẻ mặt tươi cười nâng Tần Lập lên, nhìn Tần Lập cảm khái không thôi, nói:

- Tần Lập, con giỏi, thật là giỏi lắm! Những chuyện mà con làm, ta đều biết, ta cũng rất vui mừng. Lâm Thông Thiên có được kết cục đáng bị, con làm rất tốt!

- Lão sư, ngài làm sao lại ở nơi này?

Tần Lập kinh ngạc không thôi, đồng thời cảm giác vốn Thủy Sinh Liên thân phận rõ ràng, dường như càng thêm thần bí, làm người ta không thể nhìn thấu.

- Ôn chuyện có thể từ từ, thúc thúc, Tần công tử, vào ngồi trước đã!

Thủy Sinh Liên cười mỉm nhìn Tần Lập, không có một chút tâm tình khác, hiển nhiên là nàng đã biết thân phận Tần Lập ngay từ đầu.

Ba người ngồi xuống, Ô Quận Vương nói cho Tần Lập những chuyện xảy ra trên người ông ta sau khi chia tay.

Năm đó Tần Lập từ Thần Miếu trực tiếp phi thăng đến nơi Thần Vực. Ô Quận Vương lại tính sai, ông ta cho rằng Thần Miếu sẽ vẫn ở tại chỗ, vậy thì ông ta cũng không vội tiến vào nơi Thần Vực.

Dù sao Thông Thiên Đại Đế quá mạnh mẽ, còn thực lực của ông ta lại tăng lên quá chậm. Một khi Thông Thiên Đại Đế biết được ông ta tiến vào nơi Thần Vực, khẳng định sẽ điên cuồng truy sát khắp nơi.

Lại không tưởng, sau khi Thần Miếu hoàn thành một lần truyền tống, lại chìm xuống đất, biến mất không thấy!

Ô Quận Vương chỉ có thể căn cứ ký ức tổ tiên truyền thừa cho mình, tìm kiếm truyền tống trận xa xưa khác. Rốt cuộc ở chỗ Khư nơi tận cùng Giới Hạ, tìm được một truyền tống trận lưu lại từ xa xưa. Nhưng lại không ngờ tới, truyền tống trận này không phải truyền tống đến Giới Thượng, mà là đến Vực Nội!

Ô Quận Vương đến Vực Nội, gặp phải nguy hiểm, vừa lúc được Thủy Hướng Đông phụ thân Thủy Sinh Liên cứu, hai người trong lúc nói chuyện, trùng hợp phát hiện phụ thân Thủy Hướng Đông, chính là Thủy Hận Sinh danh chấn Vực Nội, cùng tổ tiên Ô Quận Vương, Bất Tử Chân thân Ô Trường Thiên từng có qua lại, giao tình giữa hai người cũng không tệ lắm.

Kể từ đó, Ô Quận Vương cùng Thủy Hướng Đông tự nhiên càng thêm thân cận, Thủy Hướng Đông lấy ra lượng lớn Thần Nguyên để Ô Quận Vương bế quan tu luyện. Một lần bế quan, đã là một trăm năm.

Ô Quận Vương thành công đột phá cảnh giới Đế vương, muốn trở lại nơi Thần Vực tìm kiếm bọn người Tần Lập, lại bất ngờ biết được Thông Thiên Đại Đế đã sớm bị Tần Lập chém giết rất nhiều năm trước. Còn cảnh giới Tần Lập, đã sớm đạt tới trên cảnh giới Đế vương thất trọng.

Ô Quận Vương cảm khái không thôi, lại bế quan một lần nữa. Hậu nhân gia tộc Thần Vương đều có thiên phú xuất sắc, cho nên sau hai trăm năm, Ô Quận Vương cũng đã thành công đạt đến cảnh giới Đế vương thất trọng.

Đồng thời gặp được Thủy Hận Sinh, biết được năm đó tổ tiên Bất Tử Chân Thần Ô Trường Thiên cũng tiến vào di tích kia, không còn đi ra, xem chừng có thể cũng đã gặp phải bất trắc.

Ô Quận Vương rất là bi thương, cũng vẫn ở Vực Nội bế quan tu luyện muốn có một ngày thực lực đạt tới cảnh giới càng cao hơn, phải đi vào di tích thần bí đó, sống phải thấy người, chết phải thấy xác, luôn muốn hoàn thành tâm nguyện của mình

Khi Tần Lập tiến vào Vực Nội, đồng thời tham gia Lang Gia Đại Bỉ, lấy danh hiệu Bất Động Như Sơn vang danh. Thủy gia cũng đã biết được thân phận Tần Lập, kịp thời thông báo cho Ô Quận Vương, vì vậy có cuộc gặp gỡ hôm nay.

Tần Lập nghe xong cũng vô cùng cảm khái, nghĩ lại cũng là bởi năm xưa biết chuyện quá ít, vẫn cho rằng cảnh giới Bất Tử Chân Thần có thể đột phá Đại Giới này, chân chính phi thăng.

Lại không ngờ tới, coi như là Bất Tử Chân Thần cũng vẫn không cách nào chân chính phi thăng, hơn nữa, bộ tộc Quỷ Mị ở bên trong một nơi di tích thần bí Vực Nội lại hùng mạnh đến mức như vậy.

Trong lòng Ô Quận Vương càng cảm khái, đệ tử của ông ta trên các phương diện đã hoàn toàn siêu việt chính ông ta, ở trong lòng Ô Quận Vương chẳng những không hề có gì không vui. Ngược lại nghe đến Ngọc Châu đã bị Tần Lập thu vào phòng, còn hết sức vui vẻ, thậm chí còn cố ý chọc ghẹo tới Thủy Sinh Liên.

- Liên Nhi, con xem đệ tử của ta thế nào? Ta làm lão sư này, đã hoàn toàn không nhìn thấu thực lực chân chính của nó nữa, sợ rằng đã đạt đến cảnh giới Bất Tử Chân Thần rồi.

Ô Quận Vương vuốt râu, cười hì hì nói.

Thủy Sinh Liên hai má phiếm mây hồng, xấu hổ nói:

- Thúc thúc nói đùa, Liên Nhi thân bồ liễu, nào có thể lọt vào mắt Tần công tử?

Tần Lập chỉ có thể xấu hổ cười cười, có trời mới biết Thủy Sinh Liên nghĩ về hắn thế nào, nếu như thật tin rằng nàng có hảo cảm với mình, sợ rằng sẽ bị lừa rất thảm.

Tần Lập không dám trêu chọc nợ tình nữa, Ô Quận Vương cũng chỉ là điểm đến rồi thôi, sau đó khẽ thở dài:

- Con làm sao đột nhiên đi đến Vực Nội, chẳng lẽ là nhàn rỗi muốn làm chuyện gì sao?

Tần Lập thoáng nhìn sang Thủy Sinh Liên, sau đó mới chậm rãi nói:

- Kỳ thật, con tới Vực Nội là muốn làm một chuyện. Chuyện này rất khó, khó đến mức con không có lòng tin tuyệt đối hoàn thành.

- Chuyện gì?

Thần Ô Quận Vương cũng trở nên nghiêm túc, ông ta cũng biết tuy rằng Tần Lập tính là đệ tử của mình, nhưng còn có các lão sư khác. Hơn nữa, theo tốc độ tăng lên thực lực của Tần Lập, ngay cả đại nhân vật như Thủy Hận Sinh cũng phải cảm thấy giật mình, nói người ứng vận này nhất định còn có truyền thừa bí mật mà người khác không biết.

- Chuyện này, nói tới thì có liên quan đến tất cả mọi người.

Tần Lập uống một ngụm rượu, sau đó nói:

- Có người lưu cho con một nhiệm vụ, muốn con đem Vực Ngoại Vực Nội, Giới Thượng Giới Hạ, bốn siêu cấp đại lục này, một lần nữa hợp lại cùng nhau, khôi phục thế giới siêu cổ!

- Cái gì?

Lúc này Thủy Sinh Liên cả kinh trợn to mắt, lộ ra thần sắc không thể tưởng tượng nhìn Tần Lập.

Ô Quận Vương cũng trợn mắt há mồm, khóe miệng co quắp kịch liệt, không biết nói thế nào mới được.

Sau đó Thủy Sinh Liên đứng lên, mở cửa phòng, nhìn quét bên ngoài một vòng, lại đuổi hạ nhân gác ngoài cửa đi, sau đó mới trở lại phòng, sắc mặt trịnh trọng nhìn Tần Lập, nghiêm túc nói:

- Liên Nhi lắm miệng, hỏi Tần công tử một câu: nhiệm vụ này là do ai giao cho Tần công tử?

Tần Lập thoáng nhìn sang Thủy Sinh Liên, cảm giác được tâm tình của nàng dường như có chút không bình thường, suy nghĩ một chút, sau đó nói:

- Đó là một đại nhân vật khủng khiếp, thế giới siêu cổ năm đó, chính là do người này chia cắt thành.

Thủy Sinh Liên khẽ hé môi nhỏ, trợn to đôi mắt xinh đẹp, bộ đáng thật là đáng yêu.

Ô Quận Vương thần sắc chấn động nhìn Tần Lập, không ngờ tới vị đệ tử của mình lại có liên quan sâu như thế đến vị thần nhân là nguồn gốc truyền thừa của cả gia tộc Thần Vương!

Điều này cũng sẽ không khó giải thích vì sao Tần Lập tăng lên nhanh đến vậy, thực lực của hẳn sẽ mạnh đến thế.

Một lát sau Thủy Sinh Liên mới hồi thần lại, nhìn Tần Lập, duyên đáng bái lễ, sau đó

nói:

- Chuyện hôm nay Liên Nhi yêu cầu Tần công tử, kỳ thật cũng có quan hệ với chuyện này. Tổ phụ Liên Nhi là Thủy Hận Sinh, vô số năm qua luôn một mực làm một chuyện tâm nguyện ngài ấy luôn muốn hoàn thành, chính là muốn thấy thế giới siêu cổ thống nhất một lần nữa!

912. Chương 921: Khiêu Chiến Đến Từ Cường Giả Thần Bí!

Tần Lập kinh ngạc nhìn Thủy Sinh Liên, sau đó cười khổ nói:

- Thế nhưng, chuyện này ta có thể giúp gì được các ngươi chứ? Vì sao cô nhận định ta sẽ giúp được cô?

- Bởi vì công tử là người ứng vận thế giới này mà! Chuyện của công tử, tiểu nữ đều đã nghe nói đến. Nếu như nói trên đời còn lại một người cuối cùng có thể làm chuyện này, vậy người kia nhất định là công tử!

Thủy Sinh Liên đôi mắt xinh đẹp lóe sáng, nhìn Tần Lập.

- Ta… Lòng tin vào chính mình của ta, còn không nhiều được như cô nương!

Tần Lập có chút hết biết nói nhìn Thủy Sinh Liên. Sỡ dĩ hắn chọn hôm nay nói ra chuyện này, có một nguyên nhân trọng yếu là Thủy Sinh Liên chẳng những có quan hệ rất gần với Ô Quận Vương, hơn nữa chuyện mình muốn làm cũng phải thông qua một con đường rải ra ngoài.

Chuyện này sớm muộn gì cũng phải cho người ta biết đến, nói ra vào lúc này cũng tương đối thích hợp.

Thủy Sinh Liên cười duyên đáng, như gió xuân lướt qua mặt, loại xinh đẹp quyến rũ kia gần như nháy mắt liền biến mất trên mặt nàng. Một thân khí chất, lập tức trở nên cực kỳ cao quý thận trọng.

- Công tử có thể trong thời gian bốn trăm năm ngắn ngủi tu luyện đến cảnh giới Bất Tử Chân Thần, chẳng những là tiểu nữ, đổi thành bất kỳ một ai, cũng sẽ có lòng tin với công tử.

Thủy Sinh Liên nói.

- Thế nhưng, tổ phụ của cô nương mạnh mẽ như thế ông ta cũng đã cố gắng rất nhiều năm, nhưng đến bây giờ chẳng phải vẫn không có manh mối gì hay sao?

Tần Lập nhìn Thủy Sinh Liên, nói tiếp:

- Ta muốn làm, chỉ là muốn thuyết phục những siêu cấp đại phái trên Lang Gia Đại Lục. để bọn họ ủng hộ chuyện này.

Thủy Sinh Liên lắc đầu, nói:

- Đó là chuyện không thể nào. Trên thực tế, gia gia tiểu nữ tử rất nhiều năm trước đã nói với bọn họ chuyện này, những người siêu cấp đại phái kia căn bản không chấp nhận cách làm đó. Cho nên gia gia tiểu nữ giận dữ, đánh bại bọn người kia, nhưng cách này… Ha ha, căn bản không thể giải quyết được vấn đề.

Vẻ mặt Thủy Sinh Liên cười khổ:

- Bên ngoài đồn đãi, nói gia gia tiểu nữ là một tuyệt thế cao thủ, cách một thời gian xuất hiện một lần, chỉ cần xuất hiện sẽ đi khiêu chiến siêu cấp đại phái hoặc là cao thủ đứng đầu Lang Gia Đại Lục. Trên thực tế, nội tình chân chính lại không có bao nhiêu người biết. Sáu vạn năm trước, lúc phát hiện ra chỗ di tích, gia gia tiểu nữ tửng nhắc nhỡ những người đó, chỉ tiếc tin tưởng gia gia, chỉ có bốn đại giáo…

- Lang Gia Phi Tiên Phái, Lang Gia Cổ Giáo, Lang Gia Thần Giáo cùng Lang Gia Bách Gia Phái?

Tần Lập nhìn Thủy Sinh Liên hỏi.

Thủy Sinh Liên gật đầu:

- Đúng thế, chỉ có bốn nhà này. Lẽ ra gia gia tiểu nữ để cho bọn họ miễn đi nguy cơ hủy diệt, bọn họ hắn phải biết ơn báo đáp. Nhưng trên thực tế, những siêu cấp đại phái này từ trong xương đều rất kiêu ngạo, cũng rất cố chấp. Bọn họ cho rằng căn bản không cần phải xác nhập với ba thế giới khác một lần nữa, đi tranh đoạt tài nguyên Lang Gia Đại Lục.

- Gia gia cô nương vì sao lại chấp nhất với chuyện này như thế?

Tần Lập có chút kỳ quái, mình làm chuyện này là vì người áo xanh giao phó. còn Thủy Hận Sinh làm chuyện này là, lại là vì sao?

- Nói vậy công tử cũng nghe nói đến gia gia, kỳ thật đúng là Vương tộc siêu cổ, có cảm tình rất sâu đối với thế giới siêu cổ, hy vọng thấy được cảnh tượng thống nhất lần nữa. Đây là một chuyện.

Thủy Sinh Liên ngữ khí êm dịu, nhàn nhạt nói:

- Thứ hai, vị đại thần năm đó đánh tàn phế thế giới siêu cổ, tuy rằng là vì lưu lại cho Nhân tộc siêu cổ một chỗ sinh sôi nảy nở như Lang Gia Đại Lục, nhưng đồng thời cũng dùng đại thần thông phong ấn Đại Giới này. Gia gia trải qua suy diễn rất nhiều năm, rốt cuộc suy diễn ra muốn đột phá được Đại Giới này, chỉ có một biện pháp, đó chính là khôi phục thế giới siêu cổ!

Tần Lập nghe xong, khiếp sợ không thôi, không ngờ tới ở Vực Nội lại cũng có người hiểu biết như thế.

Ô Quận Vương ở bên cạnh nhẹ giọng nói:

- Cho nên, lúc này chúng ta mới nghĩ ra biện pháp đó, một lần nữa mở ra chỗ di tích kia. Tần Lập, con không phải chém giết một người bộ tộc Quỷ Mị hay sao? Trận phong ba này, ta tin ráng sẽ nhanh chóng ập tới rộng lớn!

- Cái gì? Kẻ kia lại là do các ngươi thả ra?

Tần Lập rất giật mình, nhìn Ô Quận Vương.

Biểu tình trên mặt Ô Quận Vương có chút bất đắc dĩ:

- Đây cũng là chuyện không còn cách nào, muốn khôi phục lại thế giới siêu cổ, vậy thì… không phá không xây được!

Tần Lập thật sự rất kinh ngạc, không ngờ tới bộ tộc Quỷ Mị gây ra một trận phong ba gần đây, lại chính là do mấy người lão sư cùng Thủy Hận Sinh danh chấn Lang Gia Đại Lục thả ra đây.

Chẳng qua, nghĩ tới thái độ của các siêu cấp đại phái đối với việc khôi phục thế giới siêu cổ, cũng có thể giải thích được vì sao mấy người Thủy Hận Sinh cùng Ô Quận Vương phải làm như vậy.

Đột nhiên Tần Lập nhớ tới Vương Kỳ U Thánh tử Lang Gia Võ Đô Thần Giáo kia, hỏi Ô Quận Vương:

- Lão sư, bộ tộc Quỷ Mị kia có thể đoạt xácc võ giả nhân loại, chiếm lấy thân thể cùng thu được ký ức võ giả nhân loại đó. như vậy ở bên trong di tích kia, rốt cuộc có bao nhiêu người sáu vạn năm trước bị chiếm giữ thân thể?

Ô Quận Vương khẽ thở dài một tiếng, thần sắc có chút mất mát:

- Rất nhiều, rất nhiều nhân vật đại năng hùng cứ một phương năm đó, tất cả đều bị bộ tộc Quỷ Mị xâm chiếm thân thể. Càng đáng sợ hơn, bộ tộc Quỷ Mị cực kỳ am hiểu học tập, thậm chí bọn họ có thể phát huy càng thêm nhuần nhuyễn tính cách của thân thể người bị họ chiếm lấy, làm cho người ta rất khó phân biệt thật giả. Chẳng qua còn may, trải qua nhiều năm nghiên cứu, ta cùng Thủy tiền bối rốt cuộc phá hiện ra nhược điểm bộ tộc Quỷ Mị này, đó chính là chủng tộc này cực kỳ hiếu chiến và tâm tình dễ bị kích động. Cho nên, người bị bọn họ chiếm giữ thân thể, một khi gặp phải khiêu khích sẽ rất dễ phẫn nộ.

Thủy Sinh Liên cười khẽ nói:

- Giống như Vương Kỳ U mà công tử đã chém giết, không chịu nổi sự khiêu khích nào.

Tần Lập gật đầu, tuy rằng trong lòng hắn có chút không đồng ý Ô Quận Vương cùng Thủy Hận Sinh và Thủy Hướng Đông mở ra phong ấn di tích Thần bí kia, thả ra đông đảo bộ tộc Quỷ Mị. Nhưng dù sao Ô Quận Vương cũng là lão sư của hắn, cho nên cũng không nói gì thêm. Hơn nữa sự thật cũng như Ô Quận Vương đã nói - không phá thì không xây được.

Thủy Sinh Liên ôn nhu nói:

- Tần công tử, gia gia tiểu nữ vài ngày nữa sẽ đến Thần Thành, đến lúc đó công tử sẽ gặp được gia gia tiểu nữ. Kỳ thật gia gia cũng là một người rất tốt, ngài ấy thả bộ tộc Quỷ Mị ra cũng là một chuyện không còn cách nào. Trên thực tế, dù là gia gia không thả chúng ra, vậy thì phong ấn di tích căn bản cũng sẽ không duy trì được bao nhiêu năm nữa. Trận chiến sáu vạn năm trước, đã phá hoại gần hết phong ấn, cho nên mặc dù sau đó đã phong ấn lại lần nữa, nhưng sáu vạn năm qua đi, dù là gia gia không mở ra phong ấn, tối đa cũng chỉ có thể duy trì được một trăm năm nữa.

Thì ra là thế, Tần Lập nghe Thủy Sinh Liên giải thích, mặc dù không thể tin hoàn toàn, nhưng cũng ít nhiều thoải mái hơn.

Trò chuyện một phen với Thủy Sinh Liên cùng Ô Quận Vương, Tần Lập trở lại khách sạn tĩnh tâm chuẩn bị trận thứ mười giai đoạn một Lang Gia Đại Bỉ.

Có thể kết bạn với Thủy Sinh Liên, còn gặp lại lão sư Ô Quận Vương, đồng thời kết giao bằng hữu như Nhạc Văn Quân Tuyết Phi Phi, Tần Lập cảm thấy lần này đến Vực Nội, dù là không thể lập tức thực hiện được nguyện vọng tái hiện thế giới siêu cổ, cũng không tính là đến không công.

Đương nhiên còn có Hoa Phượng Hoàng đã từng hóa thân Hoa Phong, càng làm Tần Lập cảm tháy ấm áp. Tuy rằng Hoa Phượng Hoàng vì tị hiềm, vẫn không tới tìm Tần Lập, nhưng hữu tình giữa hai người vẫn không có chút giảm bớt.

- Tần Lập!

Bầu trời Lang Gia Thần Thành đột nhiên truyền ra một tiếng quát lớn kinh thiên động địa, một cỗ uy áp khủng bố trực tiếp bao phủ Lang Gia Thần Thành khổng lồ.

Làm cho mọi người đều kinh ngạc ngây người, kẻ nào lại dám kiêu ngạo như thế? Chẳng lẽ không biết rằng bên trong Lang Gia Thần Thành ẩn cư vô số cao nhân dị sĩ hay sao?

Cách làm như thế, đã không chỉ là vấn đề khiêu khích một mình Tần Lập, mà là đang

khiêu khích cả Lang Gia Thần Thành!

Chẳng qua tuyệt đại đa số người đều bị cỗ uy áp này chấn nhiếp khó mà nhúc nhích, mặc dù rất phẩn nộ, nhưng không thể làm được gì. Rất nhiều nhân vật lão thành cùng với Giáo chủ đi tới Thần Thành tham gia Đại Bỉ, đều bị kinh động đi ra, bay lên trời cao muốn xem là kẻ nào kiêu ngạo như thế.

- Tần Lập, lăn ra đây nhận lấy cái chết cho ta!

Tiếng gầm cuồn cuộn uy thế kinh thiên, căn bản không thèm nhìn đến các nhân vật lão thành cùng một số đại nhân vật cấp Giáo chủ.

- Người kia là ai? Lại kiêu ngạo như thế?

- Xem ra dường như là một nhân vật lão thành, chẳng lẽ là tiền bối hoá thạch sống giáo phái nào xuất thế?

- Bất Động Như Sơn Tần công tử dường như không thể đắc tội người này được? Lẽ nào nhân vật lão thành kia là lão tổ Liệt Hỏa Giáo?

- Hắn không phải là Liệt Hỏa Giáo, giữa Tần Lập cùng Liệt Hỏa Giáo cũng không có xung đột quá lớn, dù là chém giết Thiếu giáo chủ Liệt Hỏa Giáo, nhân vật lão thành cấp bậc hoá thạch sống này cũng sẽ không tùy tiện đi ra. Càng đừng nói Tần Lập chỉ là chém một đệ tử Liệt Hỏa Giáo ở chỗ Như Ý Tiên Phường mà thôi.

Mọi người đều xôn xao bàn tán, suy đoán lai lịch bóng người trên trôi.

- Bằng hữu là người nào, phủ xuống bầu trời Lang Gia Thần Thành như thế, có phải không phù hợp lễ số hay không?

Một vị Giáo chủ trong Lang Gia Thân Thành cao giọng nói.

- Cút cho ta! Ngươi tính là thứ gì, lúc lão tử tung hoành Lang Gia Đại Lục, ngươi còn chưa sinh ra. Lão tử tìm là Tần Lập, kẻ không liên quan hết thảy tránh ra!

Bóng người ở trên cao không nhìn rõ bóng dáng, vô cùng kiêu ngạo, mở miệng ác độc.

- Ngươi lại dám kiêu ngạo như thế, ta muốn lĩnh giáo bản lĩnh của ngươi, có phải cũng cứng rắn như miệng của ngươi hay không!

Vị Giáo chủ này bị chọc giận, bước ra muốn giữ gìn tôn nghiêm của Thần Thành.

Phốc!

Một đạo thần quang từ trên trời cao, như cầu vồng đổ xuống, bắn về phía vị Giáo chủ này.

Đạo thần quang kia kéo dài trăm dặm, như một đạo thiên hà đổ xuống từ chín tầng trời, trực tiếp đánh nát hư không thành mảnh nhỏ. Uy thế kia làm cho các đại nhân vật cấp Giáo chủ khác đều phải kinh hãi.

Vị đại nhân vật cấp Giáo chủ kia đón nhận công kích này phát ra một tiếng rít gào, đột nhiên bùng lên một đoàn hào quang chói mắt như một mặt trời làm cho người ta khó mở mắt được, nghênh đón đạo thần quang kia. Trên bầu trời bùng lên một đoàn ánh sáng mãnh liệt chói mắt gấp mấy chục lần!

- Chết!

Tiếng nói trên trời cao vô cùng cao ngạo, lạnh lùng như băng.

- A!

Vị đại nhân vật cấp Giáo chủ đón nhận công kích phát ra một tiếng hét thảm, toàn bộ thân thể bị đạo thần quang này trực tiếp đánh nát, thần hồn cũng không thể tránh được, trực tiếp hồn phi phách tán!

- Trời ạ, sao có thể như thế được?

- Tuy rằng Lý Giáo chủ không phải đứng đầu đại giáo gì, nhưng một thân thực lực cũng đạt đến cảnh giới Đế vương lục trọng, làm sao có thể dễ dàng bị chém giết như thế?

- Kẻ tới đây rốt cuộc là ai?

Những người xem chiến đầu bị kinh ngạc ngây người tại chỗ, ngây ngốc như tượng gỗ, thần sắc nhìn trời cao thêm vài phần ngưng trọng.

Tiếng nói lạnh lùng cuồng vọng trên trời cao lại vang lên:

- Tần Lập, lăn ra đây, đừng ép ta đại khai sát giới!

913. Chương 922: Kiếm Hồn!

Còn cái bóng trắng kia, đã biến mất không thấy!

- Xảy ra chuyện gì?

Có người sắc mặt kinh hãi hỏi.

- Vừa rồi hình như thấy một đạo kiếm khí màu trắng, chém về phía người trên trời, có phái ta hoa mắt không?

- Dường như không phải là kiếm khí màu trắng, mà là một người!

- Làm sao có thể là người được? Tốc độ của con người không thể nào nhanh như vậy!

Mọi người vẻ mặt chấn động, đứng đó không ngừng bàn tán.

Chỉ có một số nhân vật lão thành cấp bậc hoá thạch sống, cùng một số Giáo chủ đại có mặt ở hiện trường, trong mắt tràn ngập không thể tưởng tượng. Bằng cảnh giới của bọn họ, cũng chỉ có thể thấy trong cái bóng màu trắng, không phải một đạo kiếm khí, lại càng không phải một người, mà là… một thanh kiếm!

Nói cho chính xác, là một kiếm hồn của một thanh kiếm!

Hóa thành một cái bóng trắng, trực tiếp bay lên trời cao, một kiếm chém người đang gào thét kia thành bụi bặm!

Phải đạt tới cảnh giới nào? Mới có được uy thế đó?

Ngay cả những nhân vật lão thành hoá thạch sống, cùng với Giáo chủ giáo, cũng đều không thể giải thích được.

Tần Lập yên lặng ngồi trong khách sạn, nhìn Ẩm Huyết Bàn Long Kiếm bay trở về, tự động trở vào bao, không phát ra một chút tiếng động. Trên mặt Tần Lập cũng không có thần sắc đắc ý gì, ngược lại càng tăng thêm vài phần sâu lo. Vừa rồi người ở trên trời cao cũng giống như Vương Kỳ U Thánh tử Lang Gia Võ Đô Thần Giáo, không phải là bản thân họ, mà là cường giả lão thành cấp bậc hoá thạch sống bị bộ tộc Quỷ Mị chiếm lấy thân thể.

Rốt cuộc vẫn tìm tới đây!

Tần Lập thở dài một tiếng, đến bây giờ hắn cũng không biết chuyện này đối với Lang Gia Đại Lục mà nói là tốt hay xấu. Chẳng qua cũng như Thủy Sinh Liên đã nói, dù là mấy người Thủy Hận Sinh Thủy Hướng Đông cùng Ô Quận Vương không mở ra đạo phong ấn kia, vậy thì phong ấn cũng sẽ không duy trì được bao lâu nữa.

Tần Lập tin tưởng Thủy Sinh Liên sẽ không gạt mình, bởi vì không cần phải thế. Tần Lập cũng không phải hạng người lưng gánh nhiệm vụ vì an nguy chúng sinh thiên hạ, hắn sẽ không muốn thấy sinh linh đồ thán, nhưng thật tới lúc vạn bất đắc dĩ, sẽ tuyệt đối không giữ lề lối giữ pháp tắc cũ.

Người kia ở trên trời cao kêu gào, đồng thời chém giết một vị Giáo chủ cảnh giới Đế vương, hơn nữa rất có thể không đạt được mục đích sẽ không bỏ qua. Điều này làm cho Tần Lập vốn không muốn để ý tới bọn họ có chút tức giận, trực tiếp tế ra Ẩm Huyết Bàn Long Kiếm chém tên bộ tộc Quỷ Mị kia. Cứ thế, vết rách giữa Tần Lập cùng bộ tộc Quỷ Mị cũng ngày càng sâu.

Chẳng qua Tần Lập cũng không phải rất để ý chuyện này, nhiều năm qua, kẻ thù của hắn đến giờ vẫn không thiếu, nhiều lúc còn nguy hiểm hơn bây giờ, hắn vẫn luôn đi thẳng một đường.

Nhất là bây giờ Ẩm Huyết Bàn Long Kiếm đã dựng dục ra kiếm hồn, ý niệm Tần Lập sai khiến, Ẩm Huyết Kiếm liền có thể không gì không công phá được!

Trong thiên địa này, dường như thật sự không có thứ gì là Ẩm Huyết Kiếm không chém ra được!

Kiếm thuật tu luyện đến mức tận cùng, liền có thể hình thành kiếm đạo. Loại đạo này có thể chém tận thiên địa, chém rơi sao trời tuy rằng hôm nay Tần Lập chỉ mới nhìn sơ cửa ngỏ, nhưng thi triển ra liền khiến người ta chấn động.

Tên bộ tộc Quỷ Mị bám trên người vị cấp bậc hoá thạch sống kia, bị Ẩm Huyết Bàn

Long Kiếm một kiếm chém đến thần hồn câu diệt, thân thể rơi trên bầu trời Thần Thành. Độ cao như thế, cũng không khiến bộ thi thể Đế vương này hư hao bao nhiêu.

Bởi vậy, người này cũng được một số nhân vật lão thành còn sống nhận ra, chính là một Hộ pháp cao cấp ở Lang Gia Võ Đô Thần Giáo, đại giáo sáu vạn năm trước!

Mọi người trong lòng không khỏi nghiêm túc, đều biết rõ nhất định đã xuất hiện biến cố nào đó mà bọn họ không giải thích được. Nếu không, Lang Gia Võ Đô Thần Giáo biến mất sáu vạn năm, không thể nào lại xuất hiện lần nữa.

Lẽ nào thật như lời đồn bộ tộc Quỷ Mị đã hiện thế? Những người sáu vạn năm trước, đều bị bộ tộc Quỷ Mị chiếm giữ thân thể?

Nghĩ đến đó, gần như mọi người đều cảm thấy sau lưng phát lạnh.

Đồng thời, cái bóng trắng kia cuối cùng là ai, đã gây ra tranh luận rất lớn giữa Lang Gia Thân Thành. Không ít người đều suy đoán, cái bóng kia là Tần Lập nổi danh Bất Động Như Sơn trong thời gian gần đây!

Nhưng có không ít người duy trì ý kiến phản đối, lý do là tuy rằng Bất Động Như Sơn rất mạnh, nhưng rõ ràng là một thanh niên, không thể nào có được thực lực mạnh mẽ như thế.

Sau đó, lại có một chút tin tức lần lượt truyền ra, mấy tin tức này làm cho vô số người càng chìm sâu vào Mơ hồ. Bởi vì những tin tức này, đều là những nhân vật lão thành có danh vọng, cùng nhân vật cấp Giáo chủ truyền ra.

Nói ngày đó chém rơi Hộ pháp cao cấp Võ Đô Thần Giáo, căn bản không phải là người, cũng không phải kiếm khí, mà là một kiếm hồn vũ khí trên tay của siêu cấp cường giả!

Điều này ngược lại làm cho hiềm nghi Tần Lập giảm bớt phần nào, những người vốn ủng hộ Tần Lập cũng đều dao động lòng tin.

Tần Lập quá trẻ tuổi rồi!

Kiếm hồn? Trước đừng nói Tần Lập có thể dụng dục ra vũ khí có kiếm hồn hay không, coi như là có, hắn cũng tuyệt đối không thể không chế!

Kiếm hồn đó là tồn tại đỉnh cao trong binh khí!

Làm sao có thể chịu loại người thanh niên như Tần Lập không chế?

Đối mặt với những lời đồn loạn xạ này, Tần Lập không làm ra phản ứng gì, cũng không hề có bất cứ câu trả lời nào.

Theo chuyện này xảy ra, Lang Gia Đại Lục phong vân sôi trào, dù là người không mẫn cảm nhất cũng đều cảm giác được, dường như có một chuyện không lường trước sẽ xảy ra.

Dưới bầu không khí bất thường bao phủ, Tần Lập nghênh đón trận đấu thứ mười, giai đoạn một Lang Gia Đại Bỉ.

Đánh đến bây giờ, còn có rất nhiều người ngay cả trận thứ hai thứ ba cũng chưa đánh, nhưng đã có người đánh xong mười trận, thuận lợi tiến vào giai đoạn hai.

Trận đấu thứ mười của Tần Lập, còn cách khoảng mấy canh giờ, tất cả chỗ ngồi ở khán đài đều bị nhét đầy!

Lang Gia Phi Tiên Phái Thánh nữ Đỉnh Linh, Thánh tử lâu Minh Vũ, Lang Gia Bách Giạ Phái Thánh tử Nhạc Văn Quân, Thánh nữ Tu vá Phi Phi, Lang Gia Cổ Giáo Thánh tự Cổ Kiếm Phong, cùng với Thánh nữ Lang Gia Cổ Giáo lần đầu tiên lộ diện, là Thánh nữ thần bí nhất trong các siêu cấp đại phái, Phong Tiêu Tiêu, tất cả đều có mặt trên khán đài.

Lang Gia Thần Giáo Thánh nữ Hoa Phượng Hoàng, Thánh tử Hà Đan Đằng, cũng đi đến sau đó.

Làm cho người ta chú ý nhất, chính là Thủy Sinh Liên nữ chủ nhân Như Ý Tiên Phường xuất hiện trên khán đài, lập tức gây ra một trận oanh động trong đám người.

- Nhìn kìa, nữ nhân đeo khăn che mặt kia chính là Thủy Sinh Liên nữ chủ nhân Như Ý Tiên Phường!

- Trời ạ, sao nàng cũng đến đây?

- Hắc, Ngươi còn không biết sao, mấy ngày trước ở Như Ý Tiên Phường đã xảy ra một chuyện rất náo nhiệt…

Mọi người đều xôn xao, Thủy Sinh Liên mắt điếc tai ngơ, dẫn theo mấy tỳ nữ xinh đẹp, tiểu tỳ nhanh mồm nhanh miệng, đồng thời ra tay đánh Thánh tử dự khuyết Lang Gia Phi Tiên Phái một cái tát cũng ở đó.

Chỉ là hôm nay, nàng không còn mặc trang phục tỳ nữ nữa, mà thay một bộ váy dài toàn thân đỏ rực như lửa, hơn nữa dung mạo cực đẹp kia, nhìn thật giống như một tân nương tử sắp xuất giá.

Nếu như có thể an tĩnh ngồi tại chỗ, vậy chắc chắn sẽ làm người ta nhìn thẳng mắt, trong lòng tán thưởng: đúng là một thiếu nữ xinh đẹp thật văn tĩnh!

Chẳng qua, văn tĩnh cùng rụt rè, dường như không có quan hệ gì với thiếu nữ này. Mặc một thân quàn áo vốn phải văn tĩnh ngồi yên, lại nhích tới dời lui, sắc mặt không được tự nhiên.

Còn nhỏ giọng hỏi Thủy Sinh Liên bên cạnh:

- Tỷ, sao muội cảm giác không được tự nhiên như thế? Tỷ nói, huynh ấy thật sẽ thích y phục muội mặc hay không?

- Nếu như muội có thể yên yên tĩnh tĩnh ngồi tại chỗ, huynh ấy nhất định sẽ thích!

Thủy Sinh Liên sắc mặt không đổi, nhưng trong lòng lại đang cười trộm, nói.

Không ngờ tới, tiểu muội luôn không tim không phổi lại cũng có một ngày ưa thích nam nhân. Hơn nữa luôn không chịu mặc trang phục đẹp, lại thật sự nghe theo lời nói đùa của mình, mặc vào một thân quần áo xinh đẹp.

Thủy Sinh Liên thầm nghĩ, yên lặng quan sát tiểu muội, cảm thấy nàng mặc một thân quần áo này thật là quá xinh đẹp, đẹp đến mức làm người ta không nở rời mắt.

Một hồi như thế, liền trở thành trung tâm nơi này, gần như mọi người đều nhìn vào thiếu nữ váy đỏ kia, vẻ kinh diễm trong ánh mắt không cách nào che giấu được.

Nhưng thiếu nữ váy đỏ này hiển nhiên không có phần giác ngộ đó, nàng căn bản không để ý đến việc mình trở thành tiêu điểm trên lôi đài, ngay cả mấy người Nhạc Văn Quân đã gặp qua nàng cũng không nhịn được nhìn nàng vài lần. Bây giờ tiểu cô nương đang trong rối rắm khó chịu:

- Tỷ, không lẽ tỷ gạt muội ư, muội làm sao cứ cảm giác có chút là lạ? Còn nữa, cái tên kia sao còn chưa xuất hiện? Chúng ta đều ở đây chờ nửa ngày rồi, hắn ngược lại, ngay cả cái bóng cũng không thấy!

Trong lòng Thủy Sinh Liên không nhịn được thở dài một tiếng: Xong rồi, xem ra cô gái nhỏ này thật là nghiêm túc, lần này nên làm gì đây? Nói cho nàng, Tần Lập đã có mười mấy vị hồng nhan tri kỷ? Hay là nói, tỷ đây cũng thích hắn, muội muội hay là nhường bước đi…

Trò đùa này có chút lớn quá, trong lòng Thủy Sinh Liên rất bất đắc dĩ, chẳng qua nàng cũng là một nữ tử tính tình hào hiệp, phân rõ ràng phải trái lòng dạ khí phách không phải nữ nhân bình thường có thể sánh bằng.

Cho nên, mặc dù phát hiện tiểu muội dị dạng, nhưng vẫn biểu hiện rất bình tĩnh, mỉm cười nói:

- Bây giờ trên lôi đài còn có người chưa đánh xong mà, cũng phải chờ người ta đánh xong mới tới lượt Tần Lập ca ca của muội chứ.

- Cái gì Tần Lập ca ca của muội, người ta không muốn nghe đâu!

Thiếu nữ váy đỏ sắc mặt ửng hồng, mỉm cười hồn nhiên, khẽ liếc Thủy Sinh Liên:

- Tỷ, không lẽ tỷ cũng thích tên kia hay sao, chúng ta có thể cùng gả cho hắn mà! Đến lúc đó, tỷ muội chúng ta sẽ không cần tách ra nữa!

Thiếu nữ váy đỏ nói giọng rất nhỏ, nhưng ngồi xung quanh là những người nào? Lập tức có không ít người con mắt thẳng ra, thầm hô đôi tỷ muội hoa này nói tới là người nào? Mẹ nó, còn có thiên lý hay không? Hai nữ nhân xinh đẹp như thế, ở chỗ này lại nghiên cứu gả cho một người? Nếu lời này truyền ra ngoài, nam nhân trên toàn bộ Lang Gia Đại Lục, sợ rằng đều sẽ tan vỡ mất?

Thủy Sinh Liên xì một tiếng, đỏ mặt thấp giọng nói:

- Nói lời điên gì đó, tiểu nha đầu thật là không biết xấu hổ!

- Hắc, người ta tùy tiện nói mà thôi!

Thiếu nữ váy đỏ nói rồi, hàng mi dựng thẳng nhìn những người xung quanh cười lạnh nói:

- Bản cô nương nhớ kỷ bộ dạng các ngươi rồi!

Những người đó đầu tiên là sững sờ, tiếp đó sắc mặt hơi trắng bệch gật đầu:

- Cô nương yên tâm, chúng ta không có nghe được gì cả!

914. Chương 923: Tam Hoa Tụ Đỉnh, Ngũ Khí Triều Nguyên!

Thủy Sinh Liên cũng sững sờ, khóe miệng khẽ co rút một chút, yên lặng ngồi tại chỗ. vẻ mặt bất đắc dĩ, hận không thể xé ra miếng vãi che mặt, trên đó viết thêm mấy chữ: "Ta không quen biết nha đầu điên này".

- Hì hì! Tỷ, sao hả, bị muội giải quyết rồi?

Thiếu nữ váy đỏ đắc ý kể công.

Thủy Sinh Liên thần tình rối rắm, khẽ gật đầu:

- Xem trận đấu đi…

- Bọn họ có gì mà nhìn chứ, vẫn là Tần Lập ca ca dễ nhìn!

Trên lôi đài hôm nay, người tham gia Lang Gia Đại Bỉ đều đặc biệt hưng phấn, tất cả đều phát huy thực lực vượt quá bình thường, tranh đấu hết sức kịch liệt đặc sắc.

Không còn cách nào, hôm nay thật có quá nhiều đại nhân vật đến đây!

Thánh tử Thánh nữ bốn siêu cấp đại phái, không có một người vắng mặt, toàn bộ trình điện! Còn có vô số nhân vật lão thành, cùng một số Giáo chủ giáo phái, một số tán tu thực lực mạnh mẽ, quả thật là hào quang chói lọi mà!

Nếu không biết, còn tưởng đây là trận chung kết Lang Gia Đại Bỉ nữa chứ, ai có thể tưởng được đây chỉ là một trận đấu bình thường ở giai đoạn một?

Tuy rằng các tuyển thủ tham gia Lang Gia Đại Bỉ đều rõ ràng những đại nhân vật này đến đây vì ai, nhưng bọn họ cũng không vì thế mà cảm thấy mất mát, ngược lại cảm thấy vô cùng hưng phấn, đều muốn làm ra biểu hiện đặc sắc vào lúc này, nói không chừng sẽ lọt vào mắt xanh của một vị đại nhân vật nào đó!

Cho nên, mỗi một người lên lôi đài chiến đấu, tất cả đều phát huy ra thực lực vượt xa bình thường, tiếng trầm trồ khen ngợi trên khán đài cũng liên tiếp không dứt, vì vậy những tuyển thủ này càng thêm ra sức.

Tần Lập chỉ yên tĩnh ngồi trên khu vực chuẩn bị cho tuyển thủ, hắn còn không rõ đối thủ của mình là ai. Chuyện này cần rút thăm xác định, hắn cũng không có hứng thú quan tâm chuyện này.

Rốt cuộc, hai người trên lôi đài phân ra thắng bại, trong đó một người chém ra một đạo kiếm khí vô cùng mạnh mẽ, bức đối phương xuống lôi đài, thu được thắng lợi. Người trên khán đài cũng không tiếc rẻ tiếng vỗ tay, đưa cho ngươi vừa chiến thắng.

- Trận tiếp theo, Bất Động Như Sơn Tần Lập đánh với Dư Sinh chưởng môn Lang Gia Thương Hải Phái!

Theo lý thuyết, quan lôi đài chỉ cần báo ra số hiệu tuyển thủ tham gia trận đấu là được. Nhưng danh tiếng Tần Lập quá lớn, ngay cả quan lôi đài này cũng bị ảnh hưởng, cũng biết các đại nhân vật trên khán đài đến vì ai, cho nên thay đổi phương thức một chút, trực tiếp báo tính danh hai bên.

Ầm!

Trên toàn khán đài, mấy vạn người phát ra một trận hoan hô kinh thiên, khiến cho cả lôi đài rộng lớn căn bản không nghe được âm thanh khác. Vị tuyển thủ thắng trận kia vừa xuống dài, còn đang vui sướng chìm đắm trong tiếng vỗ tay thắng lợi liền bị hoảng sợ, tiếp đó thần sắc có chút ảm đạm, lắc đầu bất đắc dĩ.

Nhân sinh, mà, thật là bất đắc dĩ, người cùng người là không thể so sánh.! Vị tuyển thủ vừa thắng trận trong lòng phát ra tiếng cảm khái như thế.

- Dư Sinh, người này có thực lực rất mạnh đó!

Trên khán đài, có người khẽ lẩm bẩm.

- Lang Gia Thương Hải Phái, là một môn phái nhỏ, chẳng qua chưởng môn nhân của bọn họ cũng có chút danh tiếng. Lang Gia Thương Hải Phái này là do hắn sáng lập, coi như nhân vật cấp tông sư khai sáng một môn phái rồi. Một thân thực lực rất mạnh mẽ, năm nay mới hơn hai ngàn bảy trăm tuổi, có người nói đạt đến cảnh giới Đế vương đỉnh cấp, hơn nữa thần thông bí thuật người này nắm giữa rất là mạnh, Không biết hắn có thể đánh bại Bất Động Như Sơn hay không.

Có người nói như thế.

- Đánh bại Bất Động Như Sơn? Nếu như nói người ra tay là Thánh tử Thánh nữ siêu cấp đại phái, có thể còn có khả năng. Dư Sinh này mặc dù có chút danh tiếng, nhưng khoảng cách đánh bại Bất Động Như Sơn, sợ rằng còn có chút chênh lệch.

- Trước tiên làm Bất Động Như Sơn chủ động ra tay rồi mới nói đánh bại!

Có người ủng hộ Tần Lập ở một bên cười lạnh.

Đứng ở trước mặt Tần Lập, là một người thanh niên bề ngoài chỉ hơn ba mươi tuổi, mặc một thân trường bào thoáng xám, tóc búi caom cắm một chiếc kẹp gỗ đen bóng, mày kiếm mắt sáng, diện mạo rất là anh tuấn. Dù là đối mặt với Tần Lập, sắc mặt cũng không có chút khẩn trương hay khinh thường.

Cả người đứng ở đó, phảng phất hòa hợp một thể cùng trong thiên địa, trên người tản ra một cổ đạo vận tự nhiên. Người như thế, bất luận đứng ở nơi nào, cũng làm người ta không dám coi thường.

- Thương Hải Phái - Dư Sinh, mời ngài chỉ giáo!

Thanh niên rất khiêm nhường, khẽ chắp tay với Tần Lập, trầm giọng nói.

- Tần Lập, không môn không phái mời chỉ giáo!

Tần Lập nhàn nhạt nói.

Tiếng ầm ỹ trên bốn phía khán đài dần dần trở nên nhỏ xuống, mọi người đều nhìn không chuyền mắt, muốn xem rốt cuộc Dư Sinh chưởng môn nhân Thương Hải Phái sẽ thắng, hay là Bất Động Như Sơn sẽ tiếp tục truyền kỳ của mình.

Dư Sinh nói xong, yên lặng đứng đó, cũng không nóng lòng ra tay. Giữa thiên địa, đột nhiên xuất hiện một vết kiếm, nhanh đến mức khó tin chém về phía Tần Lập! Trong nháy mắt, đã chém đến đỉnh đầu Tần Lập!

Mọi người đều ngừng thở, không dám phát ra một chút âm thanh, rất sợ bỏ lỡ bất cứ hình ảnh nào!

Tần Lập đứng ở nơi đó, trên đỉnh đầu đột nhiên xuất hiện ba đóa hoa sen thật lớn, cánh hoa tưởi đẹp, phóng ra ngàn đường màu sắc tường hoa, vô cùng hoa lệ, rất hút ánh mắt!

Dư Sinh chém ra một vết kiếm, trực tiếp bị ba đóa hoa sen này phóng ra hào quang trừ khử vô hình!

Dị tượng như thế khiến cho ngươi trên khán đài xung quanh kinh hô một trận.

- Trời ạ, đây… đây là thần thông gì? Làm sao kinh người như thế?

- Ba đóa hoa sen thật lớn, tản mát ra hào quang đã có thể xuyên thủng một Thần Vương. Đây… Đây đã là đại thần thông rồi!

Có nhân vật lão thành phát ra tiếng than thở như thế.

- Không thấy không biết, thật là trên người có người, ngoài trời có trời mà! Bất Động Như Sơn quả nhiên danh bất hư truyền!

Có người cảm khái như vậy.

Sắc mặt Dư Sinh từ khoảng khắc ba đóa hoa sen thật lớn xuất hiện, liền trở nên có chút tái nhợt, ở Lang Gia Đại Lục. Dư Sinh hắn tuyệt đối được xưng là cao thủ trẻ tuổi cấp thiên tài, vốn còn muốn dựa vào Lang Gia Đại Bỉ lần này bộc lộ tài năng, thậm chí trở nên nổi danh. Vì để cho danh tiếng của mình đạt tới một mức cao hơn để Lang Gia Thương Hải Phái có thể tuyển nhận được càng nhiều đệ tử ưu tú.

Nhưng người trong nghề ra tay, liền biết có được hay không. Khi trên đầu Tần Lập xuất hiện ba đóa hoa sen thật lớn, Dư Sinh liên biết mình tuyệt đối không phải là đối thủ của Tần Lập!

Thế nhưng, hắn thật sự không cam lòng, không cam lòng ngã xuống ở trận đấu cuối cùng của vòng một, cắn răng, thân thể Dư Sinh đột nhiên bùng lên một cổ khí tức hùng hồn, hư không xung quanh bị cổ khí tức này đánh vào vỡ thành mảnh nhỏ!

Bóng người Dư Sinh cũng như bị không gian vỡ nát chia thành vô số khối!

- Phân thân Toái ảnh!

Dư Sinh chợt quát một tiếng, bóng người hắn cũng theo đó hóa thành mười mấy người, đông như thỏ chạy, uy thế vạn quân sấm sét trực tiếp đánh về phía Tần Lập!

Một cỗ khí tức bạo ngược hùng mạnh, bộc phát ra từ trên mỗi một phân thân của Dư Sinh.

- Đây… là đại thần thông Phân thân Toái ảnh. Không ngờ tới, Dư Sinh này lại nắm giữ thần thông siêu cổ bậc này!

Một vị lão thành cấp bậc hoá thạch sống phát ra tiếng thán phục.

- Loại đại thần thông này, truyền thuyết là do một vị đại thần siêu cổ sáng chế. Khi thi triển ra, mỗi một phân thân đều có được hai phần ba thực lực của bản thể. Đại thần siêu cổ chân chính, có thể đồng thời chia thành mấy trăm phân thân, dù là đối thủ cao hơn mấy đẳng cấp, cũng không dám tùy tiện đối đầu!

Lại một vị nhân vật lão thành cấp bậc hoá thạch sống chậm rãi nói cho ngươi trẻ tuổi bên cạnh.

- Xem Bất Động Như Sơn làm sao đối phó!

Nhạc Văn Quân mắt nhìn chằm chằm vào Tần Lập.

Khi Dư Sinh thi triển ra một chiêu này, Tần Lập trực tiếp cảm nhận được cả lôi đài dường như biến thành một lĩnh vực của Dư Sinh, khí tràng của hắn đã bao trùm cả lôi đài rộng lớn!

Ba đóa hoa sen trên đầu Tần Lập bộc phát ra hào quang chói mắt kinh người, như ánh sáng do mấy mặt trời tụ lại một chỗ phát ra, bao phủ cả một mảnh thiên địa này. Dù là những nhân vật tiền bối cấp bậc hoá thạch sống, cũng khó có thể nhìn rõ!

Đồng thời, có năm loại khí trực tiếp xuất hiện trên ba đóa hoa sen.

Kim khí, Mộc khí, Thủy khí, Thổ khí, Hỏa khí!

Năm loại ngũ hành khí này, đồng thời xuất hiện trên ba đóa hao sen, trực tiếp câu động thiên đạo, bộc phát ra một loại uy thế không thể địch nổi. Ngũ khí hợp lại một chỗ, trực tiếp vẽ ra một đạo ý niệm vô địch trên bầu trời!

Ý niệm này khó có thể ngăn cản, không thể chống lại, như thiên đạo ép xuống, làm cho người ta không có chút phản kháng gì!

- Tam Hoa Tụ Đỉnh, Ngũ Khí Triều Nguyên! Đây… đây là tuyệt đỉnh thần thông!

Một người trung niên vẫn khiêm nhường ngồi yên sau lưng Hoa Phượng Hoàng cùng Hà Đan Đằng, soạt một cái vùng dậy, trợn mắt há mồm nhìn Tần Lập hào quang vạn trượng giữa sân lớn tiếng hô lên.

- Cái gì là Tam Hoa Tụ Đỉnh, Ngũ Khí Triều Nguyên?

Hoa Phượng Hoàng nhíu hàng mi mảnh, khẽ giọng hỏi.

Người trung niên kia sắc mặt vô cùng kích động giải thích:

- Thời đại siêu cổ có đại thần thông, đại bí thuật, có siêu cấp thần thông, siêu cấp bí thuật. Nhưng mạnh nhất, đó là tuyệt đỉnh thần thông! Người thanh niên này thi triển ra, đó gọi là Tam Hoa Tụ Đỉnh, Ngũ Khí Triều Nguyên, chính là tuyệt đỉnh thần thông thất truyền vô số năm qua! Mặc dù hắn còn không hoàn toàn nắm giữ áo nghĩa trong đó, nhưng coi như những nhân vật cấp Giáo chủ chúng ta gặp phải đối thủ này, e

rằng… cũng không dám nói chiến thắng được. Chỉ có các lão tổ tông hoá thạch sống chân chính không xuất thế, có thể mới có biện pháp chống lại tuyệt đỉnh thần thông này!

- Lợi hại như vậy!

Hoa Phượng Hoàng thè chiếc lưỡi nhỏ, trong ánh mắt nhìn về phía Tần Lập tràn ngập ý cười. Nhưng không thấy được Hà Đan Đằng ngồi ở bên cạnh, Tuy rằng trên mặt mang theo mỉm cười, nhưng hai tay nắm thật chặt, sâu trong đôi mắt hiện lên một tia oán độc dữ tợn.

Đại thần thông Phân thân Toái ảnh của Dư Sinh gặp phải Tam Hoa Tụ Đỉnh Ngũ Khí Triều Nguyên căn bản không có cách nào tới gần thân thể Tần Lập, sau khi thử vài lần, chỉ có thể mất hứng buông tha. Ánh mắt đầu tiên tràn ngập không cam lòng, sau đó dần dần khôi phục vẻ bình thản, đứng tại chỗ chắp tay với Tần Lập:

-Bất Động Như Sơn quả nhiên danh bất hư truyền, ta chịu thua!

Nói rồi, Dư Sinh dứt khoát tự nhảy xuống lôi đài, không quay đầu rời đi, thật là thức thời.

- Bất Động Như Sơn lại thắng, thành công tiến vào Đại Bỉ giai đoạn hai!

- Ta thấy Bất Động Như Sơn là người trẻ tuổi xuất sắc nhất trong Lang Gia Đại Bỉ mấy trăm năm gần đây, ta xem trúng hắn nắm chắc quán quân, hơn nữa tuyệt đối là mạnh nhất từ trước đến giờ!

- Bất Động Như Sơn quả nhiên danh bất hư truyền, sợ là Thánh tử Thánh nữ siêu cấp đại phái, năm nay phải làm nền cho người ta rồi…

- Ha ha, vậy có gì không tốt, Lang Gia Đại Bỉ trước đây gần như đều là Thánh tử Thánh nữ siêu cấp đại phái thay phiên ngồi cái ghế quán quân, cũng nên thay đổi rồi!

915. Chương 924: Tâm Tồn Ác Niệm!

Cũng chính là bởi nguyên nhân này, Lang Gia Đại Bỉ mới trở thành một lần thịnh hội trên Lang Gia Đại Lục. Cũng chỉ có ở trên Lang Gia Đại Bỉ, mới có thể xem được chiến đấu đặc sắc như thế.

Bởi vì giữa hai bên không có thù hận bình thường chỉ cần không đánh ra lửa giận, trên cơ bản sẽ không chết người. Khán giả tất nhiên sẽ căng thẳng, nhưng nói cho cùng thì tâm tình vẫn tương đối thả lòng.

Còn mỗi một tuyển thủ dự thi, cũng đều đồng ý thi triển, ra tuyệt học cực mạnh của mình, ít nhiều có chứa một chút tính biểu diễn, bởi vậy Lang Gia Đại Bỉ mới đặc biệt thú vị.

So sánh với khán giả tâm tình sảng khoái, trong lòng các Thánh tử Thánh nữ bốn siêu cấp đại phái đang trình diện nơi này, lại không nhẹ nhàng như thế.

Nhìn thấy Tần Lập đã đánh xong mười trận giai đoạn một, tiếp theo sẽ là trận đấu giai đoạn hai. Những Thánh tử Thánh nữ này làm tuyển thủ hạt giống, cùng những người xếp hạng cao ở Lang Gia Đại Bỉ lần trước, đều sẽ bắt đầu xuất hiện ở giai đoạn hai này.

Còn trình tự thanh niên, giai đoạn hai tối đa sẽ không vượt quá năm ngàn người, bởi vậy không ai dám nói mình nhất định sẽ không gặp phải Tần Lập. Căn cứ biểu hiện của Tần Lập, bọn họ càng không dám nói gặp phải Tần Lập thì nhất định có thể chiến thắng!

Bởi vậy, lỡ như bắt đầu giai đoạn hai liền đụng phải Tần Lập, sau đó bị loại bỏ, vậy thì sẽ không chỉ là vấn đề mặt mũi nữa. Bởi vì gặp phải Tần Lập quá sớm mà bị loại bỏ, thì có thể không lấy được một thứ tự nào ở Lang Gia ĐạiBi lần này!

Điều đó thật là quá buồn bực!

Bởi vậy, những Thánh tử Thánh nữ này, cùng với các tuyển thủ hạt giống, sau khi xem xong trận đấu của Tần Lập hôm nay, trong lòng mỗi người đều bắt đầu nghiên cứu làm sao có thể đánh bại được Tần Lập khi đụng phải hắn!

Rất nhiều người đều hoài nghi, kỳ thật Tần Lập tu luyện thần thông bí thuật chủ yếu là loại phòng ngự bị động, một khi làm cho hắn chủ động ra tay, như vậy có thể Tần Lập sẽ không chịu được một kích!

Kỳ thật những người này có ý nghĩ như thế cũng không kỳ quái, như là nói những người lấy pháp thuật công kích là chủ yếu, một khi ngươi đột phá khoảng cách an toàn của hắn, vậy thì trên cơ bản ngươi thắng chắc rồi. Bởi vì phòng ngự trên người bọn họ, đều yếu đuối hết chỗ nói!

Từ biểu hiện của Tần Lập trên trận thứ mười này, làm cho người ta không khó có một loại suy đoán. Mười trận đấu giai đoạn một Lang Gia Đại Bỉ, Tần Lập bày ra chiêu thức mạnh nhất chính là Tam Hoa Tụ Đỉnh cùng Ngũ Khí Triều Nguyên, hai loại này tuy rằng tính là tuyệt đỉnh thần thông, uy năng kinh người, nhưng cuối cùng là thần thông bị động. Chỉ cần không tới gần hắn, mà là chọn công kích tầm xa, như vậy rất có khả năng sẽ phá đi phòng ngự của Tần Lập!

Ngay cả Hà Đan Đằng Thánh tử Lang Gia Thần Giáo được đánh giá đứng đầu tổ thanh niên Lang Gia Đại Bỉ lần này, cũng có suy nghĩ như thế, càng đừng nói những người khác.

- Phượng Hoàng, huynh thấy Bất Động Như Sơn này chính là một con rùa lớn. Đến lúc đó mà gặp hắn, chỉ cần sử dụng phương thức công kích tâm xa, ví dụ như vận dụng Chấn Thiên Cung trong môn phái…

Hà Đan Đằng vừa nói, vừa lưu ý biểu tình của Hoa Phượng Hoàng, lúc nói đến Chấn Thiên Cung, thấy tròng mắt Hoa Phượng Hoàng quả nhiên hơi co rút lại, trong lòng Hà Đan Đằng cười lạnh: Ngươi lo lắng cho hắn, ta càng muốn giết hắn!

- Chấn Thiên Cung? Vậy không hay lắm, Lang Gia Đại Bỉ chỉ là một trận tỷ thí mà thôi, có cần sử dụng thần khí hay không?

Hoa Phượng Hoàng sắc mặt bình tĩnh nói.

Đáng tiếc, bình tĩnh của nàng lúc này bị Hà Đan Đằng coi thành giả vờ bình tĩnh, trong lòng thâm mắng: Hoa Phượng Hoàng à Hoa Phượng Hoàng, Hà Đan Đằng ta luôn nghĩa nặng tình sâu với ngươi, ngươi lại làm như không thấy. Trước đó là một thanh niên tu sĩ, sau lại là Bất Động Như Sơn Tần Lập, ngươi nhìn bọn hắn đều thuận mắt hơn ta. Ta quen biết với ngươi nhiều năm như thế, cùng lớn lên từ thuỡ nhỏ, địa vị trong lòng ngươi còn không bằng một người xa lạ, ngươi giỏi lắm, Chấn Thiên Cung, ta nhất định sẽ dùng!

- Phượng Hoàng nói vậy không đúng, mục đích Lang Gia Đại Bỉ là gì? Chính là vì khích lệ mọi người, đột phá trình tự càng cao hơn. Không trải qua chiến đấu sinh tử, làm sao có thể đột phá tầng cao hơn? Đây không phải là chỗ cho con nít đùa giỡn. Sợ chết, có thể không tham gia!

Hà Đan Đằng nói như đinh đóng cột, không có một chút đường sống.

Lại không biết trong lòng Hoa Phượng Hoàng đang cười lạnh không thôi: Ngươi cho rằng thủ đoạn công kích của Tần Lập rất kém? Thật là cười chết người mà, đối với người không biết chi tiết, có thể phán đoán sai, nhưng quyết không thể tự cao tự đại. Tần Lập mạnh nhất căn bản không phải là Bất Động Như Sơn gì cả, mà là thủ đoạn công kích vô cùng sắc bén, ngay cả Giáo chủ siêu cấp đại phái cũng khó mà chống lại được!

Chẳng qua Hoa Phượng Hoàng sẽ không nói với Hà Đan Đằng những lời này, nàng không ngờ tới Hà Đan Đằng lại biến thành như bây giờ. Đầu tiên là nổi lên sát tâm với tu sĩ thanh niên do Tần Lập hóa thân, hôm nay lại nổi sát tâm với Bất Động Như Sơn Tần Lập, mà đơn giản chỉ là do mình sinh ra chút hảo cảm với hai người kia… Điều này làm cho Hoa Phượng Hoàng vừa cảm thấy buồn cười, lại cảm thấy vài phần bi ai. Nàng gần như có thể dự kiến trước, một khi Hà Đan Đằng thật sự quyết ra tay sát thủ với Tần Lập, sẽ có một loại kết quả như thế nào.

Thoáng liếc nhìn Hà Đan Đằng, người bạn vẫn lớn lên cùng nàng từ bé, Hoa Phượng Hoàng quyết định nhắc nhỡ hắn một câu.

- Ta cảm thấy coi như là chiến đấu sinh tử, làm người cũng phải lưu lại một đường thì tốt hơn ngươi nói sao? Ngươi cứ thế liền khẳng định rằng ngươi sử dụng Chấn Thiên Cung là có thể bắn chết hắn ư? Một khi trong lòng người có sát niệm, vậy thì kết quả chiến đấu, sẽ không ai dự liệu trước được.

Hoa Phượng Hoàng cố gắng làm cho ngữ khí của mình trở nên thành khẩn. Tuy rằng nàng rất chán ghét Hà Đan Đằng, nhưng cũng không có nghĩa là nàng hy vọng thấy Hà Đan Đằng chết đi như thế, lại càng không muốn Tần Lập cùng phụ thân Hà Đan Đằng, Hà Thanh Tùng Phó giáo chủ Lang Gia Thần Giáo kết thành thù hận.

Nhưng lời khuyên của Hoa Phượng Hoàng nghe ở trong tai Hà Đan Đằng, lại cực kỳ chói tai. Khuôn mặt anh tuấn của hắn thoáng cái đỏ lên, trợn mắt nhìn Hoa Phượng Hoàng, nhìn thoáng qua lão già sau lưng Hoa Phượng Hoàng, hít sâu một hơi, nói:

- Phượng Hoàng, ý ta đã quyết, muội không cần nói nhiều. Lang Gia Đại Bỉ lần này, ta chắc chắn sẽ đem nó thành một lần ma luyện lớn nhất đời ta, mỗi trận chiến đấu, ta đều sẽ toàn lực ứng phó, sẽ không nhắm vào một người nào!

Nói rồi, Hà Đan Đằng đứng dậy, nghênh ngang rời đi.

Hoa Phượng Hoàng khẽ thở dài một tiếng, lão già sau lưng nàng cười cười, truyền âm cho Hoa Phượng Hoàng:

"Nữ nhi, hắn muốn chịu chết, con quản nhiều như thế làm gì?"

Nếu bị người khác nghe được, nhất định sẽ cả kinh trợn mắt há mồm. Đường đường Hoa Anh Hùng Giáo chủ Lang Gia Thần Giáo, lại đích thân đến đây, theo dõi một vãn bối trẻ tuổi chiến đấu, hơn nữa còn không dùng diện mạo thật xuất hiện. Cho nên ngay cả Thánh tử Hà Đan Đằng cũng cho rằng lão già sau lưng Hoa Phượng Hoàng chỉ là một vị tiền bối cấp bậc hoá thạch sống trong Lang Gia Thần Giáo, đến đây bảo hộ an toàn của Hoa Phượng Hoàng.

"Cha, ngài cũng đã nhìn ra, Hà Đan Đằng hắn tuyệt đối không phải là đối thủ của Tần Lập, hơn nữa chỉ vì một chuyện bóng gió lại muốn giết người. Thật là quá đáng mà!"

Hoa Phượng Hoàng thở dài một tiếng, truyền âm nói.

"Chuyện bóng gió thổi sao? Ha ha, ngay cả cha cũng nhìn ra. cảm giác của con với người thanh niên kia thật là khác biệt lớn so với những người khác. Đứa nhỏ Hà Đan Đằng này, từ bé đã có lòng hiếu thắng rất lớn, bây giờ có được thực lực không tệ, càng không để người khác vào mắt, chịu chút thiệt thòi, đối với hắn không có chỗ xấu."

Lão giá cười hà hà nói, thần thái rất tùy ý.

"Nhưng mà… Cha, ngài thật sự không biết tính tình của Tần Lập, tuyệt đối là loại người mà ngươi kính ta một thước, huynh ấy trả cho ngươi một trượng. Nếu có người muốn giết huynh ấy… huynh ấy sẽ tuyệt đối không hạ thủ lưu tình! Thông Thiên Đại Đế nơi Thần Vực năm đó, ngay cả phụ thân cũng từng nói hắn rất lợi hại mà? Còn không phải thua trên tay Tần Lập, thần hồn câu diệt!"

Hoa Phượng Hoàng nói.

Lão già khẽ nhíu mày, trầm tư một lát, nhìn bóng người áo trắng đã xuống khỏi lôi đài, trầm ngâm truyền âm nói:

"Không sao cả, nếu như đứa nhỏ Đan Đẳng không hiểu chuyện đến mức này, vậy thì cái chết cũng chỉ là một bài học cho hắn mà thôi! Chỗ Thanh Tùng, đến lúc đó sẽ có cha đi nói! Nhưng mà nữ nhi, cha giúp con nhiều như thế, con phãi biết cha muốn cái gì…"

Lão già nói rồi, vẻ mặt hiền lành cười to nhìn Hoa Phượng Hoàng.

"Cha…"

Hoa Phượng Hoàng sắc mặt hồng lên, kêu sẳn một tiếng, sau đó nhắn nhắn nho nhỏ nói:

"Huynh ấy đã có mười mấy thê tử rồi, hơn nữa cảm tình đều rất tốt."

"Không sao cả, nữ nhi bảo bối, chỉ cần con thích hắn, dù là cha có mời mười mấy lão tổ tông cấp bậc hoá thạch sống ra, cũng phải trói hắn tới thành thân với con!"

"Ngài càng nói càng quá đáng mà!"

Hoa Phượng Hoàng đạp chân nhỏ, xoay người nhanh chóng rời đi.

Lưu lại lão già đứng trên khán đài, yên lặng trầm tư điều gì, lẩm bẩm một câu: Người thanh niên này cái gì cũng tốt, chỉ là… qua lại với người Thủy gia, không lẽ cũng là vì chuyện này? Nếu thật như thế, hôn sự của Phượng Hoàng thật là sẽ phái bàn bạc kỹ hơn rồi….

- Tần huynh, chúc mừng huynh thành công tiến vào Đại Bỉ giai đoạn hai, trong những trận tiếp theo, chúng ta đã có thể sẽ gặp phải Tần huynh đến lúc đó ta sẽ không hạ thủ lưu tình đâu!

Nhạc Văn Quân cười, nâng ly rượu nói với Tần Lập.

Vẫn là ở Như Ý Tiên Phường, vẫn ở gian phòng kia, chỉ là lần này, người trên tiệc rượu đã thay đổi.

Nhạc Văn Quân cùng Tuyết Phi Phi vẫn ở đây, nhiều thêm Lang Gia Cổ Giáo Thánh tử Cổ Kiếm Phong, Thánh nữ Phong Tiêu Tiêu, thiếu mất Lang Gia Phi Tiên Phái Thánh nữ Đỉnh Linh cùng Thánh tử lâu Minh Vũ.

Đỉnh Linh là thật sự ngại ngùng đến đây, chuyện lần trước, nói tới tuy rằng không có liên quan gì đến nàng, nhưng nàng cũng có phần trách nhiệm.

Lâu Minh Vũ căn bản là không muốn gặp Tần Lập, nghẹn một hơi, chuẩn bị gặp phải Tần Lập trên Đại Bỉ liền lập tức chém hắn xuống lôi đài.

Lần này khác với lần trước, sẽ không có người gây sự ở bên ngoài Như Ý Tiên Phường. Trong sự kiện lần trước, Thủy Sinh Liên biểu hiện ra mặt cứng rắn. Ban đầu còn có người không để ý, không bao lâu sau, tất cả những người đó đều mặt mũi bầm dập. Tuy rằng không gãy tay dứt chân, nhưng điều đó cũng không nói rõ Thủy gia sợ ai, ngược lại Thủy gia bày ra thực lực mạnh mẽ này, làm cho người ta run sợ!

916. Chương 925: Bộ Tộc Quỷ Mị!

Chuyện chủ nhân phân phó xuống, người bên dưới tự nhiên dồn sức mà làm. Cho nên, hôm nay mấy người Tần Lập yên lành uống rượu ở đây, tâm tình đều rất thoải mái.

Tần Lập nghe Nhạc Văn Quân nói xong, cười cười, rất tùy ý nói:

- Yên tâm, ta cũng sẽ không hạ thủ lưu tình.

Nhạc Văn Quân vốn vẻ mặt tràn ngập lòng tin, thoáng cái suy sụp xuống, vẻ mặt đau khổ nói:

- Tần huynh, hay là huynh chừa chút tình đi, bộ xương của ta không chịu nổi đánh đập đâu!

Tuyết Phi Phi cùng Phong Tiêu Tiêu ở bên cạnh đều che miệng cười khẽ.

Lang Gia Cổ Giáo Thánh tử Cổ Kiếm Phong trầm giọng nói:

- Gặp được Tần huynh, ta cũng cam bái hạ phong. Chẳng qua ta sẽ không chủ động chịu thua, nói thế nào cũng phải đánh một trận thống khoái đầm đìa!

Nhạc Văn Quân vỗ đùi mình, cười nói:

- Cổ huynh nói lời này thấm sâu đáy lòng, nam nhi sinh ra trên thế gian, tự nhiên quang minh lỗi lạc, tính tình hào hiệp, biết rõ không địch lại mà trực tiếp chịu thua, đó không phải là sáng suốt, mà là không có lòng dạ can đảm! Thua cũng phải thua oanh oanh liệt liệt!

- Đúng, chúng ta thống hận nhất chính là hạng người quỷ quái hèn nhát! Nam nhi sinh ra trên đời, phải đội trời đạp đất! Nhạc huynh, Tần huynh, cạn ly!

-Cạn!

Tuyết Phi Phi cùng Phong Tiêu Tiêu liếc nhìn nhau, trong mắt hai người đều không khỏi hiện một tia cười khổ, trong lòng đều thầm nghĩ: đây đâu phải là hai Thánh tử siêu cấp đại phái chứ, rõ ràng là hai tiểu tử mới lớn, chạy tới đây tìm sự an ủi mà.

Nghĩ vậy, hai nàng không nhịn được nhìn Tần Lập nhiều hơn trong lòng đều đang suy đoán: Bất Động Như Sơn Tần Lập này thật sự mạnh như thế hay sao? Mạnh đến mức hai Thánh tử siêu cấp đại phái, tuấn kiệt trẻ tuổi thân phận địa vị cao đến khủng khiếp này nói thẳng ra là không đánh lại? Rất nhiều người đều nói thần thông bí thuật mà Bất Động Như Sơn Tần Lập tu luyện đều là lấy phòng ngự bị động làm chính, một khi phá đi rồi, vậy thì hắn cái gì cũng không phải hay sao?

Trong lòng hai nàng suy đoán qua lại, nhìn Tần Lập bình thản ngồi đó uống rượu dùng bữa, đều đoán không ra, rốt cuộc là hắn đã có tính trước, hay là giả vờ trấn định,

- Đúng rồi, bộ tộc Quỷ Mị gần đây dường như phạm vi hoạt động càng lúc càng lớn. Hai ngày trước có một tên ở bầu trời Thần Thành khiêu khích Tần huynh, có người nói cũng là một vị nhân vật lão thành bị bộ tộc Quỷ Mị đoạt xác từ sáu vạn năm trước.

Cổ Kiếm Phong có chút cảm khái nói:

- Xem ra, Lang Gia Đại Lục sẽ mất đi bình thản rồi.

- Nói tới Hộ pháp cao cấp Võ Đô Thần Giáo bị bộ tộc Quỷ Mị đoạt xác sáu vạn năm trước…

Tuyết Phi Phi đôi mắt đẹp nhìn vào Tần Lập:

- Người kia không lẽ là do Tần huynh ra tay chém thành bụi bặm chứ?

Tuyết Phi Phi vừa nói lời này, ba người khác đều nhìn Tần Lập không chóp mắt, nói lời thật, chẳng những là bọn họ, còn có rất nhiều người đều đang hoài nghi cái bóng trắng ngày đó chính là Tần Lập. Tuy rằng còn có một số nhân vật lão thành nói đó là kiếm hồn nhưng người tin tưởng lời giải thích này lại không nhiều lắm.

Ngược lại người ủng hộ cái bóng trắng kia là Tần Lập, thì lại rất đông. Không vì sao, chính là bởi trong thời gian gần đây danh tiếng Tần Lập quá lớn.

Tần Lập lắc đầu cười:

- Sao được chứ, ngày đó ta đã chuẩn bị ra tay, chẳng qua không biết vị tiền bối nào đột nhiên xen tay vào, hơn nữa một kích đã chém người kia thành bụi bặm, nói lại ta thật phải cảm tạ vị tiền bối kia nữa, thay Tần Lập ta lưu lại vài phần thể diện.

Mấy người Nhạc Văn Quân cau mày, ngẫm lại dường như cũng có lý. Người kia phủ xuống Thần Thành, hô to gọi nhỏ khiêu chiến Tần Lập, hơn nữa thực lực quả thật rất mạnh, không phải là giả!

Khí tràng bao phủ cả Thần Thành không nói, còn một chiêu đánh chết một vị Đế vương cao cấp, chuyện này không phải ai cũng có thể làm được, cho nên ngay cả một số Giáo chủ đại giáo cũng không chịu ra đối mặt với người này.

Dù sao chuyện không liên quan đến mình, trừ khi người này nhắm mũi mâu về phía mọi người. Nhưng trên thực tế, từ đầu đến cuối tuy rằng người ngày đó rất cuồng vọng, nhưng chỉ nhắm vào mỗi mình Tần Lập.

Vị Lý Giáo chủ đã chết kia cũng là hạng người tính tình nóng nảy, không chịu được hạng người kiêu ngạo ngang ngược như thế, nếu như hắn không ra tay, sẽ không bị chết.

Cái bóng trắng kia thật quá mức kinh diễm, kinh diễm đến mức làm người ta không thể hoài nghi là Tần Lập làm, lại có chút khó tin.

Nhạc Văn Quân thở dài một tiếng:

- Dù sao, mặc kệ là ai làm, đều là chuyện tốt. Nhưng bộ tộc Quỵ Mị xuất hiện lần nữa, đối với Lang Gia Đại Lục mà nói không khác gì một trận kiếp nạn. Lần này có thể mọi người đều phái liên hợp lại, cùng nhau chống cự.

Nói đến chính sự, khí chất Cổ Kiếm Phong cũng phát sinh biến hóa rất lớn, nói:

- Đúng thế, càng là lúc này, chúng ta càng phải đoàn kết. Hơn nữa, còn phải cẩn thận gấp bội lần, ngàn vạn lần đừng để cho ngươi bộ tộc Quỷ Mị trà trộn vào giữa chúng ta!

Hai người Tuyết Phi Phi cùng Phong Tiêu Tiêu liếc nhìn lẫn nhau, đều cảm giác trên người phát lạnh, Phong Tiêu Tiêu nhẹ giọng nói:

- Sư huynh, sẽ không khủng bố như vậy chứ?

Cổ Kiếm Phong cười khổ nói:

- Ta càng muốn nghĩ như muội vậy, nhưng trên thực tế, ngay ngày hôm qua, Giáo chủ đã thanh lý một vị Đại trưởng lão. Ha ha, vị Đại trưởng lão kia, hai ta đều quen biết, chính là Cửu trưởng lão quản lý hình phạt.

- Cái gì? Cửu trưởng lão, đây… sao có thể được? Cửu trưởng lão năm nay đã chín vạn sáu ngàn tuổi, là tiền bối chính trực nhất Lang Gia Cổ Giáo chúng ta, ngài ấy sao có thể thế được?

Tuyết Phi Phi vẻ mặt không dám tin nhìn Cổ Kiếm Phong, cũng không phải nàng không tin lời Cổ Kiếm Phong nói, mà là cảm giác thật không thể tưởng tượng nổi.

Cổ Kiếm Phong khẽ than một tiếng, nhìn mấy người Tần Lập nói:

- Chuyện này, nói tới cũng là chuyện xấu trong nhà Lang Gia Cổ Giáo ta, Cửu trưởng lão một đời anh minh, tính tình chính trực nghiêm ngặt, công bằng nhất, cho nên nắm giữ chức hình phạt Lang Gia Cổ Giáo chúng ta. Cho đến nay, là vị tiền bối được mọi người công nhận. Nhưng ngay nửa tháng trước, ngài ấy bỗng nhiên thay đổi, không có lý do xử lý một vài người mà ngài ấy thường không vừa mắt. Những người đó tuy thường ngày quan hệ không hợp với Cửu trưởng lão, nhưng Cửu trưởng lão vẫn luôn tuân thủ công chính nghiêm ngặt. Cho nên, mấy người kia đột nhiên bị xử lý, trực tiếp kinh động Giáo chủ, sau đó…

Cổ Kiếm Phong cười khổ, không tiếp tục nói hết. Rất hiển nhiên sau đó chính là phát hiện Cửu trưởng lão bị bộ tộc Quỷ Mị đoạt xácc chỉ có thể quân pháp không nể tình thân.

Tuyết Phi Phi môi hồng khẽ hé, muốn nói gì đó, cuối cùng nhịn xuống không nói ra. Điều này thật là khó tin, thực lực Cửu trưởng lão đã sớm đạt tới cảnh giới chí cao, dù là không đột phá cảnh giới Đế vương, nhưng cũng là cường giả không phải ai cũng chiếm được tiện nghi trước mặt ngài ấy.

Bộ tộc Quỷ Mị kia mạnh đến mức nào, lại có thể thần không biết quỷ không hay đoạt xácc một vị cường giả cảnh giới Đế vương cao cấp?

Mọi người đều cảm thấy có chút nặng nề, Nhạc Văn Quân khẽ cười nói:

- Xem ra chúng ta còn không đủ coi trọng bộ tộc Quỷ Mị này! Rất hiển nhiên, bọn họ nếu có thể trà trộn vào Lang Gia Cổ Giáo, như vậy chỉ sợ Lang Gia Bách Gia Phái ta cũng không may mắn tránh được. Ta phải lập tức thông báo Giáo chủ. Cẩn thận một chút.

Nhạc Văn Quân Nói rồi, thoáng nhìn mọi người, nói:

- Các ngươi cũng phải để ý ta lỡ như có ngày nào đó ta trở nên có chút khác lạ, vậy các người… không cần hạ thủ lưu tình.

Nói xong, Nhạc Văn Quân cười khẽ mấy tiếng.

Tuyết Phi Phi vành mắt hồng lên:

- Sư huynh lời nói đùa của huynh không có chút buồn cười gì cả!

Tần Lập nói:

- Nhạc huynh cũng không cần quá bi quan, sáu vạn năm trước bộ tộc Quỷ Mị không thể làm nên trò gì, sáu vạn năm sau, bọn họ vẫn sẽ bị chúng ta đánh bại!

Cổ Kiếm Phong lớn tiếng nói:

- Đúng thế, Tần huynh nói rất có lý, chúng ta không thể đánh mất lòng tin. Nếu năm đó có thể phong ấn chúng, bây giờ cũng có thể!

Nhạc Văn Quân mỉm cười:

- Chỉ hy vọng như thế!

Bất Động Như Sơn xuất thế ngang trời, bộ tộc Quỷ Mị xuất hiện lần nữa, đều làm cho Lang Gia Đại Bỉ trở nên khác biệt rất lớn so với trước kia.

Thành tích cùng Kết quả của trận đấu đã trở nên không còn quan trọng, vốn rất nhiều đại nhân vật cấp Giáo chủ báo danh tham gia trình tự trung niên cùng lão niên cũng đều lần lượt lui trận. Đối với bọn họ mà nói, làm sao đối phó bộ tộc Quỷ Mị tập kích, quan trọng vượt xa kết quả Lang Gia Đại Bỉ.

Cho nên, chỗ đáng xem chân chính ở Lang Gia Đại Bỉ lần này, ngược lại là trình tự thanh niên vốn không có tiền lệ, nhất là Bất Động Như Sơn Tần Lập xuất thế ngang trời, cùng với các Thánh tử Thánh nữ và những cường giả trẻ tuổi, đến cuối cùng ai mạnh hơn ai. Đây là điểm đáng xem nhất!

Tần Lập lại không đặt nhiều tâm tư vào Lang Gia Đại Bỉ, khi trời tối. Tần Lập nhận được tin tức Thủy Sinh Liên đưa tới, nói Thủy Hận Sinh bởi vì di tích thần bí xuất hiện một chút bất ngờ mà dừng lại đó, nhất thời không thể trở về.

Còn mấy người Thủy Hướng Đông cùng Ô Quận Vương đã đi đến đó, cùng nhau giúp đỡ Thủy Hận Sinh xử lý chuyện bên kia. Trước khi đi, Ô Quận Vương để lại lời nói cho Tần Lập, để Thủy Sinh Liên nói với Tần Lập là yên tâm tham gia Lang Gia Đại Bỉ.

Năm đó vì Thủy Hận Sinh chọn dùng thủ đoạn quá mức kịch liệt, bây giờ nghĩ lại vì sao những người đó chết cũng không chịu đáp ứng khôi phục thế giới siêu cổ lần nữa.

Tài nguyên gì đó, kỳ thật không phải là lý do chân chính. Đối với những siêu cấp đại phái mà nói, dù là thế giới một lần nữa khôi phục lại tinh cầu khổng lồ thời đại siêu cổ, vậy thì bọn họ vẫn là một nhóm người hùng mạnh nhất trên thế giới này!

Cho nên, có xác nhập bốn đại thế giới hay không, ở trong mắt những người có thể ra quyết định này cũng không có gì trọng yếu, chân chính làm bọn họ cực lực phản đối lại là bởi Thủy Hận Sinh cứng nhắc!

Đúng thế, Thủy Hận Sinh quá mức cứng nhắc, mỗi lần xuất hiện đều sẽ muốn đánh hết một lượt các cường giả đang hiện thế trên Lang Gia Đại Lục. Điều này không giống như đứa nhỏ chơi đùa, chơi thua lại còn quyt nợ.

Phàm là người chiến đấu cùng Thủy Hận Sinh, đều là hùng chủ một phương. Bọn họ có thể thua, nhưng liên tục thua trên tay một người, vậy thì sẽ không chịu được mặt mũi.

Cho nên, các siêu cấp đại phái, hay là một số giáo phái thực lực cực mạnh, hoặc là những tán tu hùng mạnh trên Lang Gia Đại Lục, tất cả đều không thích Thủy Hận Sinh!

Mà nay Tần Lập dùng phương thức này biểu hiện ra, lại làm cho mấy người Ô Quận Vương thấy được hy vọng.

Lang Gia Đại Bỉ vừa có thể biểu hiện ra lực lượng mạnh mẽ của mình, vừa có thể chiến đấu trên lôi đài chính quy, sẽ không đắc tội nhiêu người. Khi Tần Lập sử dụng biện pháp này, nghe nói Thủy Hận Sinh có vẻ rất là ảo nảo, thầm hận mình năm đó sao lại không dùng phương thức này chứ?

917. Chương 926: Trên Đường Gặp Kẻ Thù!

Chẳng qua, những điều này vĩnh viễn sẽ chỉ là giải thiết mà thôi, Thủy Hận Sinh rất rõ ràng bản thân mình căn bản không phải là loại người có tính cách này, cũng không làm được chuyện như Tần Lập.

Dù sao, Tần Lập quả thật rất trẻ tuổi, ở nơi Vực Nội mấy ngàn tuổi đến mấy vạn tuổi đi đầy đất, tuổi tác của Tần Lập ở trong mắt các hoá thạch sống quả thật là một đứa trẻ nít không hơn không kém!

Cho nên, có một số chuyện Tần Lập làm được, Thủy Hận Sinh ông ta lại không làm được!

Mặc kệ nói thế nào, Thủy Hận Sinh cũng là Vương tộc thời đại siêu cổ, là hoá thạch sống chân chính sống trên Lang Gia Đại Lục, ông ta cùng thế giới này đã có rất nhiều chỗ không còn phù hợp, ông ta bài xích võ giả nhân loại hiện tại, võ giả nhân loại đương thời cũng theo bản nàng bài xích ông ta.

Liên đới đến ngay cả Thủy Sinh Liên cũng đã bị ảnh hưởng phương diện này, Như Ý Tiên Phường quả thật không ai dám chọc, hơn nữa bối phận Thủy Sinh Liên quả thật cao đến dọa người!

Ngẫm lại xem, gia gia của nàng là Vương tộc thời đại siêu cổ, nhân vật cấp bậc thủy tổ hoá thạch sống chân chính. Dù là Giáo chủ siêu cấp đại phái gặp nàng thì cũng phải giữ lễ tiết ngang hàng, có người nào dám nói bối phận cao hơn Thủy Sinh Liên?

Cũng là do Thủy Sinh Liên tính tình đạm bạc, nếu không sợ rằng Như Ý Tiên Phường của nàng thật sự không có ai dám đi thăm. Cao tầng siêu cấp giáo phái kia ở trước mặt nàng không có được một chút cảm giác cao hơn người, thậm chí nói cho nghiêm túc, bọn họ còn phái trở thành vãn bối của Thủy Sinh Liên, điều này quả thật làm người ta phiền muộn mà.

Lang Gia Đại Bỉ giai đoạn một còn phải thật lâu mới kết thúc, cho nên người đã thắng liên tiếp mười trận đều phải lẳng lặng chờ đợi một thời gian.

Trong khoảng thời gian này, Tần Lập đa phần đều đi cùng mấy người Nhạc Văn Quân, đi Như Ý Tiên Phường của Thủy Sinh Liên uống trà tâm sự, cũng kết giao không ít tuấn kiệt trẻ tuổi Lang Gia Đại Lục.

Trên Lang Gia Đại Lục, môn phái mạnh nhất hôm nay không ngoài bốn siêu cấp đại phái, không ai có thể so sánh với nội tình hùng hậu của bọn họ. Nhưng nếu nói tới thực lực cá nhân mạnh mẽ, nếu như không tính các nhân vật lão thành cấp bậc hoá thạch sống lánh đời không ra, vậy thật chưa chắc đều là xuất phát từ siêu cấp đại phái.

Như là nói Thủy Hận Sinh, ông ta không thuộc về bất cứ một siêu cấp thế lực nào, nhưng không có bất kỳ một siêu cấp thế lực nào dám tùy tiện chọc tới ông ta.

Người giống như Thủy Hận Sinh, ở trên Lang Gia Đại Lục còn có không ít. Tuy rằng danh tiếng không lớn bằng Thủy Hận Sinh, nhưng cũng là hùng chủ một phương.

Ở trong những thanh niên, tự nhiên cũng có không thiếu tồn tại không kém gì Thánh tử Thánh nữ siêu cấp đại phái. Đa số những người này gần đây đều tụ tập ở Lang Gia Thần Thành, đối với Tần Lập tuấn kiệt trẻ tuổi xuất thế ngang trời này, tự nhiên có không ít người có lòng kết giao. Cho nên, thời gian gần đây, mỗi ngày có rất nhiều người trẻ tuổi tụ tập bên cạnh Tần Lập.

Trong đó cũng không thiếu những nữ tử trẻ tuổi xinh đẹp, hoặc hàm súc hoặc trực tiếp biểu lộ yêu mến với Tần Lập. Đối với những chuyện này, Tần Lập đều uyển chuyển từ chối, hắn không phải tu luyện đạo thất tình lục dục, không muốn chọc đến nhiều thị phi hồng trần như thế.

Hơn nữa, trong thời gian gần đây, thiếu nữ váy đỏ không biết tính danh, Thủy Sinh Liên cũng chưa từng giới thiệu qua, quấn quít chặt chẽ Tần Lập, lòng mến mộ đối với Tần Lập thì chỉ cần không phải kẻ mù liền có thể nhìn ra được. Cũng vì thế mà Tần Lập bớt đi không thiếu phiền phức, bằng không nữ nhân biểu lộ với hắn sẽ chỉ càng ngày càng nhiều.

Một ngày, Tần Lập cùng Cổ Kiếm Phong. Phong Tiêu Tiêu, cùng với thiếu nữ váy đỏ, bốn người ra ngoại thành dạo chơi. Phía tây Lang Gia Thần Thành có một ngọn núi lớn rất là hiểm trở, có một thác nước chảy thẳng từ đỉnh núi xuống dưới như thiên hà treo ngược, khí thế hùng vĩ, cảnh sắc xung quanh thật mê người, là chỗ dạo chơi tốt nhất.

Cách thác nước kia mười mấy dặm, đã có thể nghe được tiếng thác đổ ầm ầm không ngừng nổ vang. Khuôn mặt trắng nõn bóng loáng như ngà voi của thiếu nữ váy đỏ có nét ửng hồng hưng phấn, đôi mắt cong thành trăng non, dọc theo đường đi không dứt tiếng cười.

Võ giả đi đến đây cũng không thiếu, mấy người Tần Lập liền trở thành tiêu điểm, dọc theo đường đi có không ít người chỉ trỏ Tần Lập, còn có rất nhiều người nhận ra Cổ Kiếm Phong cùng Phong Tiêu Tiêu. Đều kinh ngạc không biết lúc nào Thánh tử Thánh nữ Lang Gia Cổ Giáo có quan hệ tốt như thế với Bất Động Như Sơn.

Mọi người đi theo con đường đá cổ xưa, đi lên đài ngắm cảnh. Đài ngắm cảnh ở đối diện thác nước thác nước cao chừng ngàn trượng, còn đài ngắm cảnh này ở ngay trung gian thác nước.

Nhìn lên trên, một dải cầu vồng như bay đến từ thiên ngoại, khí thế kinh người, nhìn bên dưới, là vực sâu không thấy đáy, mây mù lượn lờ, chỉ nghe được tiếng nước nổ vang.

Đài ngắm cảnh này không lớn, phạm vi chỉ khoảng hơn hai mươi trượng. Không ít người vì biểu hiện thực lực mạnh mẽ của mình, cố ý làm tiếng nói đè ép tiếng nước.

Kỳ thật đây không tính là bản lĩnh gì, coi như là một võ giả Phá Toái Hư Không cũng có thể làm rất dễ dàng, cho nên đa số người cũng không để ý đến, mỗi người đều ngắm cảnh.

Thường ngày Tần Lập một lòng tu luyện ngoại trừ lúc làm bạn cùng các thê tử, những thời gian khác rất ít có lòng nhàn nhã ngắm cảnh. Bây giờ nhìn thác nước hùng vĩ này, tâm tình cũng tốt hơn.

- Tần Lập ca ca, huynh nhìn xem, nghe nói phía sau thác nước kia còn có hang động, có người nói thời đại siêu cổ có một con rồng ở trong hang động này, không biết có phải thật không!

Thiếu nữ váy đỏ kéo tay Tần Lập ríu rít nói.

Tần Lập thoáng nhìn hang động bờ đối điện, mở ra Thần Mục, ánh mắt xuyên qua dòng nước, trực tiếp tiến vào trong vách núi, nhìn thoáng qua từ trên xuống dưới. Quả thật, ở dưới cùng, sâu trong hồ nước mấy trăm thước bên dưới, có một hang động lạnh lẽo sâu thâm, không biết thông hướng nào.

Tần Lập chỉ thoáng liếc qua, liền cảm giác thần thức hơi đau nhức, không nhịn được nao nao, thầm nghĩ hang động này dường như thật sự còn có thứ gì đó.

Thiếu nữ váy đỏ ở bên cạnh Tần Lập rất là hưng phấn, cũng không để ý Tần Lập có trả lời nàng hay không, tự nói:

- Muội vốn muốn đi hang động kia nhìn xem, đáng tiếc tỷ tỷ cùng phụ thân còn có gia gia không cho phép. Hừ, bọn họ đều là người xấu! Sẽ có một ngày, muội nhất định phải xuống dưới, xem bên trong hang động kia rốt cuộc có gì. Vì sao mỗi lần thần thức muội đảo qua, đều có một cảm giác sợ hãi ghê rợn.

Tần Lập thầm than, tính tình tiểu nha đầu này thật là không sợ trời không sợ đất, biết rõ thần thức quét qua đã có một cảm giác sợ hãi ghê rợn, nhưng lại cứ khăng khăng nhớ mãi không quên, muốn xuống xem bên trong có thứ gì.

Chẳng qua nàng nhắc tới tỷ tỷ phụ thân bất quá gia gia, chẳng lẽ là Thủy Sinh Liên, Thủy Hướng Đông cùng Thủy Hận Sinh? Tần Lập có chút nghi hoặc, nhìn tiểu cô nương này làm thế nào cũng không giống muội muội ruột của Thủy Sinh Liên. Chẳng qua người ta không nói, Tần Lập cũng không thể trực tiếp hỏi loại chuyện này.

- Đừng quá hiếu kỳ, hang động trong hồ sâu kia đã có nhân vật lão thành nhắc nhỡ qua, đừng đi vào đó thám hiểm. Nơi đó che giấu nguy hiểm rất lớn, từ thời đại siêu cổ đã là như thế.

Cổ Kiếm Phong ở bên cạnh nghiêm túc nhắc nhỡ.

Phong Tiêu Tiêu gật đầu, nói:

- Lúc đến đây lần đầu tiên, Giáo chủ cũng đã đến đây. Hình như Giáo chủ nói qua nơi này bắt đầu từ thời đại siêu cổ đã là một cấm khu mà nhân loại không được bước vào, bên trong che giấu nguy cơ rất lớn. Dường như về sau do thế giới siêu cổ vỡ vụn, nơi này mới không còn nguy hiểm như trước, nhưng tốt nhất đừng quá hiếu kỳ, mỗi năm cũng không thiếu người chết ở đây.

Thiếu nữ váy đó có chút không phục, bĩu môi, đôi mắt xinh đẹp chớp chớp nhìn Tần Lập, nói:

- Tần Lập ca ca, chúng ta nhảy xuống xem có được không?

Không đợi Tần Lập nói chuyện, xa xa bên kia truyền đến tiếng cười nhạo châm chọc:

- Tiểu cô nương, cô thật cho rằng Bất Động Như Sơn đến chỗ nào cũng có thể sừng sững như núi được hay sao? Không phải ta chê cười hắn, nếu như hắn dám xuống dưới dò xét, từ nay về sau nơi có Bất Động Như Sơn hắn, ta sẽ đi đường vòng!

Thiếu nữ váy đỏ liếc nhìn người bên kia, trong đầu dường như có chút ấn tượng, nhưng lại không nhớ nổi người kia là ai. Nhưng lời hắn nói rất khó nghe, thiếu nữ váy đỏ trợn trắng mắt, lạnh lùng nói:

- Ngươi là ai? Chúng ta nói chuyện ở đây, có quan hệ gì đến ngươi? Trưởng bối nhà ngươi dạy ngươi làm người như thế nào? Đạo lý người khác nói chuyện thì đừng tùy tiện xen vào cũng không biết hay sao? Chạy đến đây dùng pháp khích tướng, ngươi là ngu ngốc hả?

Người vừa nói không phải ai khác, chính là vị Thiếu giáo chủ Lang Gia Liệt Hỏa Giáo. Hôm nay cùng một vài người đến đây du ngoạn, không ngờ gặp được mấy người Tần Lập, nghe bọn họ nói chuyện. Bởi vì trước đó chất chứa oán hận với Tần Lập, liền không nhịn được lên tiếng châm chọc, lại không tưởng được thiếu nữ váy đỏ nhanh mồm nhanh miệng này nói mấy câu, liền trở nên hết sức khó coi.

- Tiểu cô nương ngươi thiếu quản giáo mà, trưởng bối nhà ngươi dạy ngươi thế nào? Tiện nhân có mẹ sinh không có mẹ dạy!

Một tiếng nói cực kỳ ác độc vang lên bên cạnh Thiếu giáo chủ Lang Gia Liệt Hỏa Giáo.

Người vừa nói là một trung niên bề ngoài khoảng bốn mươi tuổi, mặt trắng không râu, đôi mắt ẩn ẩn những tia dâm tà, nhìn thiếu nữ váy đỏ từ trên xuống dưới, đồng thời cũng không ngừng nhìn sang Phong Tiêu Tiêu Thánh nữ Lang Gia Cổ Giáo, ánh mắt kia như hận không thể trực tiếp lột sạch quần áo các nàng.

Đến nỗi trong lòng Phong Tiêu Tiêu nổi giận, gần như muốn phát tác.

Thiếu nữ váy đỏ bị người trung niên kia nói đến sững sờ, ánh mắt liền đỏ lên. khuôn mặt vốn vẫn tươi cười nháy mắt ngưng tụ thành một đoàn hàn băng, trên người tản ra một cổ sát khí kinh người.

Tần Lập kéo lại thiếu nữ váy đỏ muốn bước ra, ánh mắt bình tĩnh nhìn người trung niên này, nhàn nhạt nói:

- Nếu không muốn chết, lập tức xin lỗi!

- Xin lỗi? Ha ha ha, thật là thú vị. Tần Lập à Tần Lập, ngươi thật cho rằng danh hào Bất Động Như Sơn kia đã vang dội đến mức làm người ta sợ hãi hay sao? Hay là ngươi cho rằng người dính chút quan hệ với Thủy gia, người ta liền phải sợ?

Thiếu giáo chủ Lang Gia Liệt Hỏa Giáo còn ngại thiên hạ không loạn, ở một bên cười lạnh nói:

- Nhìn cho kỹ, vị bên cạnh ta đây cũng là một đại nhân vật! Thu Vũ Hàn mà ngươi cũng không nhận ra, thật là kiến thức hẹp hòi đến cực hạn!

- Cái gì, hắn chính là Thu Vũ Hàn?

Trên đài ngắm cảnh nghe đến ba chữ này, trong đám đông liền xao động một trận, có người nghe đến cái tên này, sắc mặt liền trở nên hết sức khó coi, nghiến răng nghiến lợi như muốn ăn thịt người, nhưng lại không dám có động tác gì khác.

Phong Tiêu Tiêu nghe đến cái tên này, ánh mắt cũng híp lại, trong miệng chen ra hai chữ:

- Cặn bã!

918. Chương 927: Động Như Ngàn Quân Sấm Sét!

Người trung niên mặt trắng không râu kia tiếng nói lạnh băng ác độc, chỉ cần nghe đến giọng nói này, liền có một loại cảm giác như rắn độc nhìn trúng, làm cho người ta cảm thấy rất khó chịu.

- Còn nữa… Xin lỗi?

Người trung niên cười lành lạnh, giọng nói âm nhu mang theo vài phần châm chọc:

- Người thanh niên, ngươi chính là Bất Động Như Sơn danh tiếng vang dội gần đây? Tốt, nghe nói ngươi rất kiêu ngạo, luận võ với người ta không động đậy một chút nào, thật là rất kiêu ngạo, rất có phong phạm của ta năm đó. Chẳng qua, gặp phải ta tính là ngươi không may.

Thần sắc Tần Lập không đổi, lẳng lặng nhìn Thiếu giáo chủ Lang Gia Liệt Hỏa Giáo:

- Đệ tử giáo phái ngươi giết người cướp thẻ bài, bị ta gặp phải liền muốn giết người diệt khẩu. Không giết bọn hắn đã là hạ thủ lưu tình, nhưng như thế vẫn cứ kết oán. Sau này ở Như Ý Tiên Phường, ngươi lại tới

tìm ta gây sự, ta vẫn không muốn để ý đến ngươi. Thế nào, có phải là ta nhường bước, làm cho ngươi hiểu lầm rằng ta thật sự không dám giết ngươi?

- Giết ta? Ha ha ha ha!

Thiếu giáo chủ Lang Gia Liệt Hỏa Giáo giống như nghe đến chuyện buồn cười nhất trên đời, cười không dứt nhìn Tần Lập:

- Quả nhiên mà, một khi người ta có chút danh tiếng liền bắt đầu lâng lâng rồi. Chẳng qua có thể bành trướng đến mức như ngươi, đời này ta thật là ít thấy. Tần Lập, ta cứ đứng ở đây, chờ ngươi đến giết. Nếu ngươi có thể giết ta, ta không oán không hối!

Thiếu giáo chủ Lang Gia Liệt Hỏa Giáo lảng tránh chuyện đệ tử trong giáo giết người cướp thẻ bài, ngược lại cười nhạo Tần Lập không dám giết hắn, đứng ở bên cạnh Thu Vũ Hàn, vẻ mặt đắc ý nhìn Tần Lập.

- Tần huynh, quên đi, chúng ta đi thôi.

Ngoài dự đoán mọi người, Cổ Kiếm Phong luôn luôn cứng rắn, lại như không thấy ánh mắt phẫn nộ của thiếu nữ váy đỏ mà quay sang khuyên Tần Lập. Đồng thời truyền âm cho Tần Lập:

"Thu Vũ Hàn này là một tên dâm tặc xú danh vang xa trên Lang Gia Đại Lục, bản lĩnh dùng độc hoành hành thiên hạ, hơn nữa am hiểu dùng độc cùng bộ pháp. Đừng nhìn hắn quang minh chính đại xuất hiện ở đây, nhưng nếu có nhân vật cấp Giáo chủ đại giáo xuất hiện, hắn lập tức sẽ bôi dầu bàn chân bỏ chạy, hơn nữa bản lĩnh dùng độc của ngươi này xuất thần nhập hóa, ngay cả siêu cấp đại giáo như chúng ta… Khụ khụ."

Cổ Kiếm Phong truyền âm đến đó, thần sắc có chút xấu hổ, nhưng Tần Lập đã nghe rõ ràng. Rất hiển nhiên Thu Vũ Hàn này chính là một con rắn độc chân chính, nhìn trúng ai người đó không may, hơn nữa trơn tuột như cá chạch, rất khó bắt được hắn. Cho nên, ngay cả siêu cấp đại phái hùng mạnh như Lang Gia Cổ Giáo cũng không muốn chọc đến kẻ như thế.

Bởi vì loại người này căn bản không có một chút nguyên tắc hay giới hạn gì mà nói, đối với tiểu cô nương đáng yêu như thiếu nữ váy đỏ này cũng có thể dùng ngôn ngữ công kích ác độc như vậy, nhân phẩm thấp kém không cần phải nghĩ.

- Sao hả, người thanh niên, có phải được khuyến cáo rồi không, đã biết khó mà lui?

Thu Vũ Hàn giọng nói âm nhu, mang theo ý châm chọc không nói nên lời, liếc nhìn mấy người Tần Lập, ánh mắt tràn ngập dâm tà, không kiêng nể đánh giá thiếu nữ váy đỏ cùng Phong Tiêu Tiêu.

- Muốn chết!

Thiếu nữ váy đỏ đã nổi giận không thể nén được, thân hình hóa thành một đoàn ánh sáng đỏ, chém ra một đạo kiếm khí trực tiếp chém rách không gian, chém về phía Thu Vũ Hàn!

- Ồ, còn rất chua ngoa, chẳng qua ta thích như thế!

Thân hình Thu Vũ Hàn biến mất tại chỗ, trong nháy mắt mất đi hình bóng, đạo kiếm khí của thiếu nữ váy đỏ hung hăng đánh lên trên đài ngắm cảnh, cấm chế tiền nhân thiết đặt lập tức bùng lên một trận hào quang, trừ khử đạo kiếm khí này.

Lúc này tiếng nói đắc ý của Thiếu giáo chủ Lang Gia Liệt Hỏa Giáo vang lên:

- Thu tiền bối, tiểu tiện nhân này quan hệ không nhỏ với Thủy gia, ngài cần phải thương hương tiếc ngọc đó!

- Hắc hắc! Cứ yên tâm, dù là Thủy Hận Sinh lão nhi đến đây, ở ngay trước mặt hắn thì ta cũng sẽ chiếu cố…. chiếu cố thật tốt tiểu tiện nhân đáng yêu này!

Thu Vũ Hàn giọng nói đắc ý có chút sắc nhọn, những người trên đài ngắm cảnh thấy đánh lên, tất cả đều chạy tứ tán, căn bản không có dự định xem náo nhiệt.

Nếu như Bất Động Như Sơn Tần Lập đánh với người ta, bọn họ có thể còn hăng hái ở lại xem, nhưng Thu Vũ Hàn là ai chứ?

Là Độc Vương ác danh vang xa!

Một kẻ trên dưới toàn thân đều tràn ngập đủ loại Kỳ độc khó giải, công phu trốn chạy độc bộ thiên hạ. Hắn ra tay với người ta, ai ngại sống quá lâu mới có thể theo dõi.

Tần Lập lẳng lặng đứng tại chỗ, không ngăn cản thiếu nữ váy đỏ, cũng không ra tay với ai.

Thiếu giáo chủ Lang Gia Liệt Hỏa Giáo bên kia châm chọc nói:

- Ha ha! Thấy Bất Động Như Sơn Tần công tử hùng mạnh, lại bắt đầu bày ra tạo hình Bất Động Như Sơn của hắn rồi đó! Thật là làm người ta… Ặc!

Thiếu giáo chủ Lang Gia Liệt Hỏa Giáo còn chưa dứt lời, đột nhiên phát ra tiếng gào thét khủng khiếp. Tiếng la cực kỳ ngắn ngủi, giống như một con gà trống đang gáy đột nhiên bị người ta bóp cổ.

Răng rắc!

Một tiếng xương vỡ thanh thúy, trong tiếng tay áo vung lên phần phật, có vẻ cực kỳ chói tai.

Vốn mọi người chuẩn bị chạy thật xa, tất cả đều bị tiếng la hét của Thiếu giáo chủ Lang Gia Liệt Hỏa Giáo thu hút, quay đầu lại, cực kỳ kinh hãi thấy một màn làm bọn họ hoảng sợ.

Đường đường Thiếu giáo chủ Lang Gia Liệt Hỏa Giáo, một đời trẻ tuổi tuấn kiệt có chút danh tiếng trên Lang Gia Đại Lục, đang dùng hai tay điên cuồng cào xé yết hầu của mình. Mà quỷ dị ở chỗ, trước mặt hắn căn bản không có ai, nhưng giống như có một bàn tay vô hình bóp chặt yết hầu hắn, hơn nữa căn bản không có sức chống cự!

Lúc tiếng thanh thúy kia vang lên, chính là khoảng khắc đám đông quay đầu lại!

Thời gian, dường như… ngưng trệ vào giờ phút này!

Cổ Kiếm Phong kéo tay Phong Tiêu Tiêu, tuy rằng không rời đi, nhưng mở ra tất cả toàn bộ bảo vật phòng ngự, hơn nữa lập tức lấy ra hai viên đan dược giải độc, còn có hai viên nắm trong tay để chuẩn bị cho Tần Lập cùng thiếu nữ váy đỏ.

Lúc này, hai người Cổ Kiếm Phong cùng Phong Tiêu Tiêu đều sững sờ tại chỗ, ngơ ngác đứng nhìn.

Thiếu nữ váy đỏ cũng ngừng truy sát Thu Vũ Hàn, đứng đó có chút mờ mịt nhìn Tần Lập. Còn Thu Vũ Hàn cũng ngừng trêu đùa thiếu nữ váy đỏ, hai mắt trừng lớn, trong ánh mắt nhìn về phía Tần Lập tràn ngập phẫn nộ cùng… tuyệt vọng!

Trong mắt Thiếu giáo chủ Lang Gia Liệt Hỏa Giáo tràn ngập sợ hãi, cũng không thể tin nổi. Không có hối hận gì đó, tuyệt đại đa số là không thể tin được, hắn không tin trên Lang Gia Đại Lục ngoại trừ những nhân vật lão thành hoá thạch sống chân chính ra, còn có người hoàn toàn không nhìn tới uy lực Độc Vương Thu Vũ Hàn, thật sự dám ra tay giết hắn!

- Ta nói rồi, ta nhường bước không phải sợ ngươi, lại càng không phải không dám giết ngươi, mà là… lười để ý tới ngươi!

Tiếng nói bình thản của Tần Lập truyền ra không khí, nhưng người của hắn lại không thấy được cả cái bóng dáng, không ai có thể thấy hắn!

Ầm!

Thân thể Thiếu giáo chủ Lang Gia Liệt Hỏa Giáo bị một cỗ năng lượng vặn vẹo đến cực điểm trực tiếp xoắn thành cặn thần hồn cùng nhau bị nghiền nát!

Trực tiếp tiêu tán trong không khí, giống như chưa từng xuất hiện người này!

- Con của ta! Con chết thật là thảm mà! Chết thật là thảm quá! Tần Lập, ta muốn giết tất cả người bên cạnh ngươi! A a a a a a!

Thu Vũ Hàn ở bên kia đột nhiên vang lên tiếng gào thét chói tai thảm thiết thê lương, làm cho mấy người đã trốn ra xa xa lập tức chấn động tột đỉnh, miệng đều há to.

- Thiếu giáo chủ Lang Gia Liệt Hỏa Giáo… là con trai của Độc Vương Thu Vũ Hàn xú danh vang xa? Ta… ta không có nghe lầm chứ?

- Mẹ nó, nhất định là lão tử xuất hiện ảo giác rồi! Điều đó không thể nào là thật!

- Bà nội nó, thiên hạ đại loạn rồi sao? Giáo chủ Lang Gia Liệt Hỏa Giáo… Là tên Thu Vũ Hàn dâm….

Có người nói được một nửa, liền thu lại kịp thời. Bây giờ Thu Vũ Hàn đã rơi vào trạng thái cuồng bạo, đã triệt để điên cuồng, lỡ như bị hắn nghe được, vậy sẽ hậu hoạn vô cùng đó!

Mọi người đều xôn xao, ngay cả rất nhiều nhân vật lão thành có chút thân phận địa vị cũng đều có vẻ kinh ngạc nhìn trên đài ngắm cảnh.

Lang Gia Liệt Hỏa Giáo tuy rằng không tính là siêu cấp đại phái, nhưng cũng không phải môn phái nhỏ hoàn toàn không có nội tình gì. Cho đến nay, môn phái này cũng không tính là loại làm cho người ta quá mức chú ý, môn hạ đệ tử cũng không mềm yếu, cũng sẽ không quá mức ngang ngược. Mỗi một đời Giáo chủ tuy rằng không nói có bao nhiêu hành động lớn, nhưng hành vi nhân phẩm đều coi như đoan chính, không có tiếng ác nào truyền ra.

Cho nên, dưới tâm tình cực độ kích động. Thu Vũ Hàn hô lên những lời này, làm cho mọi người đều sợ ngây người. Nếu như Thu Vũ Hàn không phải Giáo chủ Lang Gia Liệt Hỏa Giáo, nhưng Thiếu giáo chủ Lang Gia Liệt Hỏa Giáo lại là con trai của hắn, như vậy… không ít người tuy rằng khiếp sợ, nhưng cũng đều lộ ra nụ cười hiểu ý.

Đúng là một cái sừng thật to mà!

Nhưng đồng thời, còn có một loại khả năng khác, đó chính là Giáo chủ Lang Gia Liệt Hỏa Giáo chính là cái tên Độc Vương - Thu Vũ Hàn, ác danh vang xa trên Lang Gia Đại Lục!

Nếu như chuyện này là thế, vậy thật quá kinh người!

Ai có thể ngờ tới, một chưởng giáo môn phái không tính là nhỏ, lại là một người như thế? Thật là quá kinh người mà!

Bên kia lại có chuyện mới phát sinh, tạm thời cắt đứt suy đoán của mấy người này. Thu Vũ Hàn dưới phẫn nộ cực độ, rống lên câu kia, sau đó giống như một con dã thú hung mãnh đánh về phía thiếu nữ váy đỏ bên này!

Tốc độ Thu Vũ Hàn độc bộ thiên hạ, từng có Giáo chủ đại phái một đường truy sát Thu Vũ Hàn mười mấy vạn dặm, cuối cùng để hắn chạy thoát, có thể thấy được tạo nghệ thân pháp của hắn mạnh mẽ cỡ nào.

Hôm nay dưới cơn thịnh nộ, đánh về phía thiếu nữ váy đỏ. không ít người trái tim treo lên cao.

Thiếu nữ váy đỏ kia nguy rồi!

Lúc này, trong không khí xuất hiện một cỗ dao động mãnh liệt vô cùng, một cỗ lực lượng dũng mãnh như thủy triều trực tiếp vặn vẹo mảnh không gian trên đài ngắm cảnh vắng vẻ, xé thành mảnh vụn!

Tất cả mọi người đều trợn mắt há mồm nhìn một màn này. Đài ngắm cảnh nơi đây vì nguyên nhân hồ sâu bên dưới, từng có đại cường giả thời đại siêu cổ thiết đặt cấm chế cực mạnh. Tuy rằng rất ít có người chiến đấu ở nơi này, nhưng chỉ cần đi lên đó là có thể cảm nhận được lực lượng cấm chế rất mạnh.

Mà nay, lại có người đem không gian nơi này xé thành mảnh nhỏ, như thế cần thực lực mạnh đến mức nào?

- Bất Động Như Sơn, hay cho Bất Động Như Sơn, ra tay sẽ là ngàn quân sấm sét - Lôi Đình Vạn Quân mà!

Một vị nhân vật lão thành nhìn rõ ràng, biết đó không phải là động tĩnh do Thu Vũ Hàn làm ra, không nhịn được phát ra tiếng kinh hô…

919. Chương 928: Giết Ngươi Là Lẽ Đương Nhiên!

- Đây là thực lực chân chính của Bất Động Như Sơn? Không động thì thôi, vừa động là thế như sấm sét ngàn quân…

Trong đám đông có những tuấn kiệt trẻ tuổi vốn tràn đầy lòng tin, vẻ mặt dại ra lẩm bẩm.

Thu Vũ Hàn đang đánh về phía thiếu nữ váy đỏ, bản năng cảm giác được nguy hiểm cực lớn ập tới, lập tức thân hình vừa lộn muốn tránh khỏi cổ năng lượng khủng bố có thể dễ dàng xé xác người ta thảnh những mảnh nhỏ.

Đồng thời Thu Vũ Hàn vừa vung tay, một mảng lớn khói đen nháy mắt bao phủ cả đài ngắm cảnh, khiến cho ngươi bên ngoài căn bản không thấy được trên đài ngắm cảnh đã xảy ra chuyện gì.

- Mẹ nó, là Gần Mực Thì Đen!

Trong đám đông xa xa có người nghiến răng nghiến lợi gọi ra tên khói đen do Thu Vũ Hàn thả ra.

- Gần Mực Thì Đen? Đó là cái gì?

Có người không hiểu, lên tiếng hỏi.

- Một loại độc sở trường nhất của Thu Vũ Hàn, có thể độc đến sụp đổ cả hư không. Phàm là bị khói đen này bao phủ, là người là vật, không có bất kỳ thứ gì có thể bảo tồn được!

Có người giải thích.

- Trời ạ, làm sao có thứ khủng bố như thế?

- Khủng bố? Trên người Thu Vũ Hàn còn có nhiều thứ khủng bố hơn thế! Không thì ngươi cho rằng là nguyên nhân gì mà làm siêu cấp đại giáo phải làm như không thấy một tên cặn bã như vậy?

Có người cười lạnh nói.

- Vậy Bất Động Như Sơn…

Có người lo lắng cho Tần Lập.

- Bất Động Như Sơn? Mặc kệ là ai, cũng không sống được! Đáng tiếc, Thánh tử cùng Thánh nữ Lang Gia Cổ Giáo ở trên đó, còn có một thiếu nữ quan hệ rất sâu với Thủy gia. Hắc, lần này náo nhiệt rồi. Thu Vũ Hàn quả thật điên rồi, xưa nay khi dễ những đệ tử bình thường siêu cấp đại phái thì cũng thôi, bây giờ vì nhi tử chết thảm, lại không quan tâm gì cả, ngay cả Thánh tử Thánh nữ Lang Gia Cổ Giáo cũng muốn độc chết. Từ nay về sau, chỉ sợ hắn sẽ đối mặt với Lang Gia Cổ Giáo truy sát điên cuồng, không chết không thôi.

- Ôi. đáng tiếc, thật là đáng tiếc mà!

Ở xa xa đám đông đang xôn xao, đều cảm thấy tiếc hận cho Bất Động Như Sơn Tần Lập cùng Thánh tử Thánh nữ Lang Gia Cổ Giáo. Cũng có người e sợ thiên hạ không loạn, trong lòng âm thầm hò hét, cảm thấy có trò hay để xem.

- Mau nhìn! Đó là cái gì?

Có người đột nhiên kinh hô một tiếng, chỉ vào đài ngắm cảnh hô lên:

- Làm sao có ánh sáng hiện ra từ trong khói đen?

- Thật đó, không phải nói loại độc Gần Mực Thì Đen này ngay cả hư không cũng có thể ăn mòn hay sao? Làm thế nào có ánh sáng chiếu ra từ bên trong?

Mọi người kinh ngạc không thôi, mấy vị nhân vật lão thành híp mắt, kinh nghi không chừng nhìn một màn này. Mọi người đều đang suy đoán: Lẽ nào chuyện này còn có bước chuyển đổi? Lẽ nào mấy người Bất Động Như Sơn Tần Lập bị loại khói độc Gần Mực Thì Đen kinh khủng này bao phủ, còn có thể sống sót hay sao?

- Tần Lập, đừng mất công vô ích nữa! Gần Mực Thì Đen của ta nếu có thể bị ngươi tùy tiện phá vỡ, sẽ không dám xưng là kỳ độc đệ nhất thiên hạ nữa! Ngươi giết con trai ta ta diệt ngươi, một nợ đền một nợ, rất công bằng!

Tiếng nói âm Lãnh của Thu Vũ Hàn truyền ra từ trên đài ngắm cảnh:

- Tiểu tiện nhân áo đỏ kia, ngươi yên tâm, ta sẽ không cho ngươi dễ dàng chết như vậy, nhất định sẽ làm cho ngươi hưởng thụ cái gì gọi là chuyện sung sướng nhất trên đời! Cái gì Thủy gia hỏa gia, Thủy Hận Sinh lão tổ, ta căn bản không quan tâm! Có bản lĩnh, cứ để bọn chúng tới tìm ta!

Trong tiếng nói của Thu Vũ Hàn, hai loại tâm tình oán độc cùng đắc ý lẫn lộn với nhau, nghe có vẻ cực kỳ chói tai, làm cho người ta khó chịu.

Bên ngoài đột nhiên có người lớn tiếng quát lên:

- Thu Vũ Hàn, hai người trẻ tuổi chỗ ngươi là Thánh tử Thánh nữ Lang Gia Cổ Giáo, ngay cả bọn họ mà ngươi cũng giết, Lang Gia Cổ Giáo tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho ngươi!

Bên phía Thu Vũ Hàn trầm mặc một lát, tiếp đó âm trầm nói:

- Không kịp nữa, chỉ có thể trách chúng không may mà thôi, ai bảo chúng không chạy. Tần Lập giết con ta, người có quan hệ với hắn, đều phải chết!

Thu Vũ Hàn nói xong, liền trở nên im lặng, không nói tiếp nữa. Khói đen trên đài ngắm cảnh quay cuồng chuyển động, tản ra một mùi ngòn ngọt nhàn nhạt

Những người ở xa xa sắc mặt hoảng sợ, một lần nữa lui ra chỗ xa hơn đồng thời trong lòng đều cảm khái. Thu Vũ Hàn này thật là điên rồi, ngay cả đại giáo như Lang Gia Cổ Giáo cũng hoàn toàn không quan tâm.

Tốc độ của Tần Lập nhanh đến mức khó tin từ nháy mắt khi khói đen xuất hiện, đã tế ra Thần Miếu, thu ba người thiếu nữ váy đỏ cùng Cổ Kiếm Phong và Phong Tiêu Tiêu vào trong Thần Miếu. Ba người cũng nghe rõ ràng lời Thu Vũ Hàn nói, đều không khỏi nghiến răng nghiến lợi, hận thấu xương tên dâm tặc xú danh vang xa trên Lang Gia Đại Lục này.

Tần Lập nghe lời Thu Vũ Hàn nói, chỉ là cảm thấy buồn cười. Độc? Thân thể Tần Lập từ lúc ở Giới Hạ đã được vô số thiên tài địa bảo rèn luyện qua vô số lần, tu luyện Tử Khí Quyết, bản thân đã không sợ bất cứ kỳ độc nào trong thiên hạ!

Cho nên, Tần Lập chỉ là đứng trên đài ngắm cảnh, thần thức tập trung khóa thân thể Thu Vũ Hàn, cũng không phát động, chỉ là để Thu Vũ Hàn tự nói ra vài lời.

Tần Lập tự biết chuyện nhà mình, hắn hết sức rõ ràng mình đến từ Vực Ngoại, muốn không bị người Lang Gia Đại Lục bài xích, vậy chỉ có thể dung nhập vào giữa bọn họ.

Tham gia Lang Gia Đại Bỉ chỉ là bước đầu tiên dung nhập vào Lang Gia Đại Lục, quen biết kết giao với những Thánh tử Thánh nữ cũng chỉ là bước thứ hai. Đừng nhìn Thu Vũ Hàn xú danh vang xa trên Lang Gia Đại Lục, nhưng nếu mình không minh không bạch giết chết hắn, vậy chẳng những sẽ không trở thành anh hùng trong mắt những người Lang Gia Đại Lục, ngược lại sẽ khiến cho các võ giả kiêu ngạo trên Lang Gia Đại Lục có phản cảm mãnh liệt!

Võ giả Lang Gia Đại Lục e sợ Thu Vũ Hàn như rắn rết thú dữ, có cường giả cấp bậc Đại Giáo chủ từng thập sát hắn, cũng không thể chém giết đương trường. Bây giờ lại bị một người đến từ bên ngoài chém giết, vậy chẳng phải nói Lang Gia Đại Lục không có người hay sao?

Đổi thành trước đây, khẳng định Tần Lập sẽ không quan tâm chuyện này, lúc nên ra tay thì cứ trực tiếp ra tay. Nhưng lần này trên vai hắn gánh nhiệm vụ thật quá nặng, phải khôi phục thế giới siêu cổ, không có siêu cấp cường giả trên Lang Gia Đại Lục ủng hộ, khẳng định sẽ không thể thành công.

Thu Vũ Hàn còn không biết hắn đã trở thành một thằng hề chân chính, thiên hạ Kỳ độc mà hắn vẫn cho rằng tuyệt đối không sở hở, đối với Tần Lập căn bản không hề có chút tác dụng gì!

- Thu Vũ Hàn, ngươi nói vớ vẩn!

Tần Lập cắn răng, tiếng nói như chen ra từ kẽ răng, giống như đang liều mạng kiên trì không cho khói độc tới gần mình:

- Ta chém giết rõ ràng là Thiếu giáo chủ Lang Gia Liệt Hỏa Giáo, cho dù có thù thì cũng là chuyện giữa ta cùng Lang Gia Liệt Hỏa Giáo, có quan hệ gì với ngươi?

Thu Vũ Hàn giọng nói lạnh băng, tràn ngập oán hận:

- Tần Lập, chết đã đến nơi mà ngươi còn muốn chụp mũ ta. Ngươi muốn biết vì sao? Ta không cho ngươi như nguyện ta tuyệt đối sẽ không nói cho ngươi!

Lúc này, đã có đại nhân vật nghe tiếng chạy tới, rất xa đã truyền đến tiếng quát:

- Thu Vũ Hàn, hôm nay nếu ngươi dám tổn thương một sợi tóc Thánh tử Thánh nữ Lang Gia Cổ Giáo ta, ta đảm bảo ngươi tuyệt đối không chạy khỏi mảnh thiên địa này, ta sẽ cho ngươi hối hận vì đã sinh ra trên đời này!

Ở thật xa lại truyền đến một giọng nữ lạnh băng:

- Thu Vũ Hàn, ngươi dám tổn thương muội muội ta, Thủy gia ta tuyệt đối không buông tha ngươi!

Thủy Sinh Liên lăng không bay đến, góc áo tung bay như tiên tử.

- A? Người kia là Giáo chủ Lang Gia Cổ Giáo! Trời ạ, vì Thánh tử Thánh nữ môn hạ, ngài ấy tự mình đến đây!

Có người nhận ra Lão già từ xa bay đến, kinh hô.

- Nữ chủ nhân Như Ý Tiên Phường cũng đến, lần này Thu Vũ Hàn chọc vào tổ ong rồi!

Có người nói.

Lúc này, ở xa xa lại bay đến mấy bóng người, một thanh niên thân hình phóng như tia chớp bắn tới, tiếng nói trong trẻo truyền khắp mảnh thiên địa này:

- Thu Vũ Hàn, ngươi dám thương hại tới Tần Lập, Lang Gia Bách Gia Phái sẽ không để yên cho ngươi!

Hoa Phượng Hoàng cũng chạy tới, lớn tiếng quát:

- Thu Vũ Hàn, tên bại hoại kia, ngươi dám tổn thương Tần Lập, Lang Gia Thần Giáo tuyệt đối không buông tha ngươi!

- Trời ạ, Tần Lập này rốt cuộc có địa vị gì? Chuyện của hắn đã kinh động đến ba siêu cấp đại phái rồi. Thu Vũ Hàn lần này khẳng định phải sợ rồi, không có bất kỳ kẻ nào có thể chống lại ba siêu cấp đại thế lực truy sát! Thu Vũ Hàn cũng không được!

- Đúng thế, tuy rằng trước đó để hắn bỏ chạy nhiều lần, đó là bởi siêu cấp đại phái cũng không nghiêm túc nhiều. Nếu thật sự làm nghiêm túc, mười cái Thu Vũ Hàn cũng không đủ cho người ta giết!

Một màn càng kinh người hơn còn ở phía sau, ở cực xa lại có một bóng người nhanh đến mức khó tia vó người nhận ra, người tới chính là Đỉnh Linh Thánh nữ Lang Gia Phi Tiên Phái!

- Thu Vũ Hàn, tên cặn bã kia, lập tức thu hồi khói độc, thả mấy người Tần Lập ra. Nếu không, Lang Gia Phi Tiên Phái tuyệt đối không buông tha ngươi!

Đỉnh Linh từ rất xa đã lớn tiếng quát.

Một màn này làm cho mọi người đều cảm thấy khiếp sợ. Tuy rằng trước đó đã biết Bất Động Như Sơn Tần Lập là con cờ đen xuất thế ngang trời, có giao tình với những Thánh tử Thánh nữ siêu cấp đại phái. Nhưng không ai ngờ tới chỉ trong mấy tháng ngắn ngủi, Tần Lập lại từ một thân một mình, đến lúc này có được nhân mạch làm cho bất kỳ ai cũng phải sợ hải!

- Hắc hắc hắc hắc.

Giọng âm nhu của Thu Vũ Hàn truyền ra từ làn khói đen, có chút kinh ngạc nói:

- Không ngờ tới mấy tiểu bối này lại kinh động nhiêu người như vậy. Tốt, tốt, các ngươi yên tâm, ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua Tần Lập! Những người khác, vậy phải xem tạo hóa của chúng! về phần mấy người các ngươi muốn bảo vệ Tần Lập… Hắc hắc, muốn trả thù gì, các ngươi cứ việc tới đây. Hắn giết con ta, ta tự nhiên không thể buông tha hắn!

- Được lắm. Thu Vũ Hàn, theo ý của ngươi thì đây là ân oán tư nhân giữa chúng ta, phải không?

Tiếng nói bình tĩnh của Tần Lập cũng truyền ra từ làn khói đen.

Thu Vũ Hàn hơi giật mình, hắn rất kỳ quái vì sao đã trôi qua cả nửa ngày, Tần Lập còn không bị độc chết, lại vẫn còn sống tốt lành như vậy.

Chẳng qua thù hận thúc đẩy đã làm cho hắn căn bản không có tâm tình suy nghĩ nhiều, hắn lạnh lùng nói:

- Nói rất đúng, đây là ân oán tư nhân giữa chúng ta! Các ngươi ở bên ngoài nghe rồi chứ? Tần Lập nói đây là ân oán tư nhân của chúng ta, các ngươi có lý do gì xen tay vào?

- Tần Lập, huynh… huynh sao rồi?

Hoa Phượng Hoàng dung hoa bối rối, gần như mất đi phương tấc.

Hà Đan Đằng theo Hoa Phượng Hoàng đến đây, trong mắt hiện lên một tia phẫn nộ. Chẳng qua tiếp đó, khóe miệng nổi lên một tia cười lạnh. Cả Lang Gia Đại Lục, Thu Vũ Hàn nói hắn dùng độc xếp thứ hai thiên hạ, ai dám nói mình là đứng đầu thiên hạ?

Tần Lập không trả lời Hoa Phượng Hoàng, mà phát ra một tiếng cười lạnh băng:

- Vậy nếu là như thế, ta giết ngươi, cũng là lẽ Đương nhiên!

920. Chương 929: Kiếm Hồn Xích Long!

Bỗng nhiên Thu Vũ Hàn kinh ngạc phát hiện, mình đã bay ra khỏi khu khói độc này, nhìn xa xa có rất nhiều người đang nhìn về phía mình, trong ánh mắt những người đó tràn ngập kinh ngạc. Thu Vũ Hàn còn đang nghĩ: Không đúng, ta không muốn bay ra mà…

Cường giả đến cảnh giới như Thu Vũ Hàn, dù là đầu bị chém bay, thần thức hùng mạnh vẫn có thể duy trì cho hắn sống một thời gian, cho nên cuối cùng khi hắn ý thức được không đúng, đã chậm rồi!

Một kiếm của Tần Lập chẳng những chém rơi đầu Thu Vũ Hàn, kể cả thần thức của hắn cũng bị trọng thương. Cho nên, khi Thu Vũ Hàn ý thức đến điều gì, tất cả đều đã không còn kịp nữa, một ý niệm cuối cùng chính là: một kiếm thật nhanh!

- Trời a, đó… đó là Thu Vũ Hàn? Hắn đã bị chém? Ai có thể chém Thu Vũ Hàn? Cổ Kiếm Phong Thánh tử Lang Gia Cổ Giáo?

- Chẳng lẽ là Phong Tiêu Tiêu Thánh nữ Lang Gia Cổ Giáo?

- Không phải Phong Tiêu Tiêu tuy rằng là Thánh nữ Lang Gia Cổ Giáo, trong tay có thể có chút bảo vật, nhưng đó là Thu Vũ Hàn mà! Kẻ làm cho đại nhân vật cấp bậc Giáo chủ cũng phải bất đắc dĩ, nàng làm sao có thể chém giết được?

- Rất có thể là thiếu nữ váy đỏ quan hệ rất sâu với Thủy gia, không chừng có được chân truyền của Thủy Hận Sinh!

Mọi người vô cùng khiếp sợ nhìn một màn này, nhìn khói đen nồng nặc trên đài ngắm cảnh, suy đoán rốt cuộc là ai chém giết Thu Vũ Hàn, càng nhiều người đang suy đoán, thực tế chính là Bất Động Như Sơn Tần Lập!

Chỉ là như thế quá kinh người, Thu Vũ Hàn chính là một tên bại hoại mà Giáo chủ siêu cấp đại phái cũng cảm thấy đau đầu, làm sao có thể tùy tiện chết trên tay một người trẻ tuổi như Tần Lập được?

Mấy người Hoa Phượng Hoàng lại vừa mừng vừa sợ nhìn đám khói đen, lúc này đã không ai quan tâm tới Thu Vũ Hàn nữa, đều chỉ nghĩ đến số phận mấy người thanh niên sẽ thế nào.

Tần Lập một kiếm chém Thu Vũ Hàn, Ẩm Huyết Bàn Long Kiếm trong tay lại sinh ra hứng thú rất lớn với khói đen nồng nặc này, bắt đầu trắng trợn hấp thu những khói đen kia.

Tần Lập khẽ cau mày, tuy rằng hắn không ngại dùng độc, nhưng nếu Ẩm Huyết Bàn Long Kiếm sau này biến thành một thanh độc kiếm, đó không phải kết quả hắn muốn thấy.

- Ta… thích loại… khí độc này.

Một tiếng nói rất non nớt vang lên trong đầu Tần Lập.

Là kiếm hồn!

Khi Tần Lập một kiếm chém Hộ pháp cao cấp Võ Đô Thần Giáo bị bộ tộc Quỷ Mị đoạt xác, cũng đã biết bản thân Ẩm Huyết Bàn Long Kiếm dựng dục ra kiếm hồn. Nhưng kiếm hồn này lại có thể câu thông với mình, vẫn làm Tần Lập cảm thấy kinh ngạc.

- Nó có thể cho… cho ta… nhanh chóng khôi phục thực lực đã từng mất đi.

Tiếng nói non nớt kia tiếp tục vang lên trong đầu Tần Lập, kiếm hồn Ẩm Huyết Kiếm giống như đứa trẻ học nói, nói rất chậm, nhưng Tần Lập vẫn có thể hoàn toàn hiểu được ý của nó. Một cảm giác huyết mạch tưởng liên, dâng lên ở trong lòng.

- Cho nên, chủ nhân không cần… lo lắng, ta sẽ không… trở thành độc kiếm.

- Người đã từng rất mạnh mẽ?

Tần Lập dùng tinh thần lực câu thông với kiếm hồn Ẩm Huyết Kiếm.

- Ta từng là một Xích Long, lên trời xuống đất, không gì không làm được!

Những lời này, kiếm hồn Ẩm Huyết Kiếm nói rất lưu loát, hơn nữa trong giọng nói còn mang theo vài phần cao ngạo cùng tự kỹ.

Tần Lập không nhịn được có chút líu lưỡi. Rồng, trên cơ bản đã tuyệt tích trên thế giới này, tuy rằng còn bảo tồn rất nhiều hậu duệ, nhưng đa số tu luyện đến mức tận cùng, tối đa cũng chỉ có thể hóa thành giao long.

Giống như Xà Xà, một trong những hồng nhan bên cạnh Tần Lập, có thể tiên hóa cuối cùng trở thành huyết mạch Chân Long, đúng là hiếm thấy. Nếu không phải gặp được Tần Lập, có được trợ giúp không thể tưởng tượng, căn bản không thể nào tiến hóa đến trở thành huyết mạch Chân Long.

Cho nên, kiếm hồn Ẩm Huyết Kiếm có chút tự kỹ cao ngạo, theo Tần Lập thấy cũng có việc bình thường. Nhưng nghe kiếm hồn Ẩm Huyết Kiếm nói xong, Tần Lập lại càng thêm bội phục người áo xanh kia.

Ẩm Huyết Kiếm, vốn là từ kim loại luyện khí tốt nhất trong thiên địa, Hằng Kim vũ trụ rèn đúc thành, bản thân nó đã là một thanh thần binh, lại mạnh mẽ rót hồn phách một con Chân Long vào trong đó, để nó trở thành kiếm hồn. Như vậy cần có thủ đoạn gì, mới đạt đến cảnh giới như thế?

Tần Lập nghĩ thế, không khỏi cảm thấy xấu hổ vì những hành động trước kia của mình, Ẩm Huyết Kiếm đã là thần binh hùng mạnh nhất trên đời, hắn lại còn dùng những thứ thượng vàng hạ cảm, đem dung hợp với Ẩm Huyết Kiếm…

Bắt đầu từ ngày kiếm hồn Ẩm Huyết Kiếm thức tỉnh, Tần Lập cũng cảm giác được, Ẩm Huyết Kiếm tự động bài trừ toàn bộ "tạp chất" ở trong thân kiếm ra ngoài.

Cái gì Khí Hoàng Giả, Khí Thánh Hiền, hết thảy đều bị kiếm hồn Xích Long trong Ẩm Huyết Kiếm bức ra ngoài, rất có hàm ý "Thiên Thượng Địa Hạ, Duy Ngã Độc Tôn ".

Rốt cuộc Tần Lập cũng rõ ràng vì sao người áo xanh gọi Ẩm Huyết Kiếm là Hỏa Long Kiếm, thì ra kiếm hồn trong kiếm này là hồn phách một con Xích Long!

Bạo tay cỡ này, e rằng trên thế gian cũng chỉ có người áo xanh mới làm được.

- Được rồi, sau này ngươi đi theo ta, tất nhiên sẽ làm cho ngươi vùng vẫy oai phong lần nữa!

Tần Lập nhàn nhạt nói.

Kiếm hồn không nói tiếp, chỉ là nhắn nhủ cho Tần Lập một cảm giác vui mừng nhàn nhạt, có thể là cảm thấy chủ nhân này rất có tình người, hơn hắn vị chủ nhân trước kia nhiều lắm.

Khói đen dần dần tiêu tán, thẳng đến khi một chút cuối cùng bị Ẩm Huyết Kiếm hấp thu, cảnh tượng trên đài ngắm cảnh mới hiện ra trong mắt mọi người.

Những người nhìn từ xa xa tất cả đều thở phào một hơi, chẳng qua đồng thời lại kinh ngạc: Bất Động Như Sơn Tần Lập còn đó, những người khác đã chạy đâu rồi?

Chỉ thấy Tần Lập tay phải cầm kiếm, đỉnh đầu trôi nổi Thần Miếu to bằng nắm tay, Thần Miếu tản mát ra một cổ khí tức cực kỳ mạnh mẽ, một đoàn khí cơ phiêu tán ra, làm cho cường giả Đế vương cũng phải nghiêm nghị.

- Thứ trôi nổi trên đầu Bất Động Như Sơn, là một món thần vật!

Có vị nhân vật lão thành kinh hô.

- Thảo nào Thu Vũ Hàn lại chết, Tần Lập này vốn là một siêu cấp cường giả, lúc nào mà Lang Gia Đại Lục xuất hiện một tuyệt thế thiên tài trẻ tuổi như thế?

Mấy người Thủy Sinh Liên cùng Hoa Phượng Hoàng không để ý nguy hiểm, trực tiếp bay về phía Tần Lập.

Hoa Phượng Hoàng nhìn Tần Lập, trong đôi mắt lóe lên những tia trong suốt:

- Huynh… huynh không sao chứ?

Tần Lập mỉm cười, nói:

- Không sao cả.

Nói rồi, thả ba người thiếu nữ váy đỏ, Cổ Kiếm Phong cùng Phong Tiêu Tiêu ra khỏi Thần Miếu.

Ba người vừa đi ra, ánh mắt nhìn Tần Lập đều có thay đổi.

Cổ Kiếm Phong cùng Phong Tiêu Tiêu còn tốt, đa phần là cảm kích. Nếu không có Tần Lập thu bọn họ vào đúng lúc, loại kỳ độc Gân Mực Thì Đen này không phải thứ bọn họ chống lại được.

Thiếu nữ váy đỏ biểu hiện trực tiếp hơn nhiều, trực tiếp xông lên kéo tay Tần Lập, như thị uy nhe răng với Hoa Phượng Hoàng, sau đó liền khẩn cấp hỏi:

- Tần Lập ca ca, vừa rồi chúng ta đến chỗ nào? Có thể nghe được tiếng bên ngoài, nhưng độc khí lại hoàn toàn không thể tiến vào được, thật là thần kỳ mà!

Hoa Phượng Hoàng cười cười, đứng ở một bên, không chấp nhặt với thiếu nữ váy đỏ kia.

Mọi người ở xa xa thấy ba người đi ra từ Thần Miếu to bằng bàn tay trên đầu Tần Lập, ánh mắt không ít người hiện lên một tia tham lam.

Bảo vật!

Bảo vật tuyệt thế!

Thứ này quả thật quá thần kỳ, cũng quá mạnh mẽ!

Hơn nữa, từ một đoàn khí cơ tản mát ra trên nó, đây tuyệt đối không phải là một kiện bảo vật chỉ có thể để người ta trốn vào mà thôi!

Rất có khả năng là một kiện thần binh!

Tần Lập ở trong mắt mọi người, cũng càng thêm thần bí.

Lúc này Cổ Kiếm Phong cùng Phong Tiêu Tiêu cũng hồi thần lại, đồng loạt hành lễ thật sâu với Tần Lập, Cổ Kiếm Phong nói:

- Cảm tạ Tần huynh trượng nghĩa trợ giúp, Cổ Kiếm Phong ghi tạc trong lòng.

Tần Lập cười khẽ:

- Cổ huynh không cần khách khí, nói lại ta còn phải cảm tạ cổ huynh gặp nguy không rời không bỏ.

Giáo chủ Lang Gia Cổ Giáo bên kia thấy Thánh tử Thánh nữ nhà mình không có chuyện gì, rốt cuộc cùng yên tâm. Đi đến, quan sát Tần Lập mấy lần, sau đó nói:

- Tần tiểu hữu thực lực cái thế đúng là hiếm thấy trên đời, ngày sau rãnh rồi có thể đến Lang Gia Cổ Giáo ta làm khách!

Tần Lập chắp tay với Giáo chủ Lang Gia Cổ Giáo:

- Giáo chủ đại nhân khách khí rồi, Tần Lập hậu sinh vãn bối, có thời gian sẽ đến bái phỏng.

Giáo chủ Lang Gia Cổ Giáo gật đầu, nhìn Tần Lập thật sâu, sau đó phất tay với Cổ Kiếm Phong cùng Phong Tiêu Tiêu, nói với Tần Lập:

- Vậy ta tùy thời hoan nghênh.

Nói rồi, dẫn Cổ Kiếm Phong cùng Phong Tiêu Tiêu rời đi. Trước khi đi, Cổ Kiếm Phong cùng Phong Tiêu Tiêu lại hành lễ với Tần Lập, sau đó theo Giáo chủ rời đi.

Thủy Sinh Liên lại đi đến cạnh thiếu nữ váy đỏ, tràn ngập quan tâm.

Nhạc Văn Quân cùng Tuyết Phi Phi cũng đi tới, Nhạc Văn Quân cười nói:

- Tần huynh quả nhiên thâm tàng bất lộ, bội phục, bội phục mà!

Tiêu Phi Phi đôi mắt to cũng tràn ngập hiếu kỳ với Tần Lập. Trên thực tế, người có thân phận địa vị như bọn họ, ở sâu bên trong ai không tràn ngập cao ngạo, người bình thường làm sao có thể được bọn họ để vào mắt.

Kết giao Tần Lập, ngay từ đầu là bởi thực lực Tần Lập bày ra. Nhưng trong quá trình kết giao, cũng mang theo vài phần kiêu kỳ, loại kiêu kỳ cùng kiêu ngạo này là ân sâu tận xương, người bình thường dù rất chú ý cũng khó mà nhìn ra.

Nhưng bây giờ, thực lực Tần Lập biểu hiện ra quả thật làm mấy người Nhạc Văn Quân bội phục tận đáy lòng. Cho nên mới nói, chỉ cần là người, mặc kệ nơi nào, muốn được người ta tôn trọng thì vẫn phải cần có thực lực.

Tần Lập thu hồi Thần Miếu, nhìn rõ không ít ánh mắt tham lam ở xa xa, trong lòng lại không thèm để ý tới những người này. Trước đó không muốn làm cho người ta chú ý, là vì không muốn bị võ giả Lang Gia Đại Lục bài xích. Hôm nay tham gia Lang Gia Đại Bỉ, lại kết giao không ít bằng hữu, đã dung nhập vào trong thế giới võ giả Lang Gia Đại Lục, như vậy bây giờ tự nhiên cũng không cần để ý ánh mắt người khác.

Hơn nữa nhiều năm qua, Tần Lập trải qua quá nhiều các loại uy hiếp cùng chiến đấu, ánh mắt tham lam kia đối với Tần Lập mà nói, đã sớm có thể bỏ qua không thèm nhìn.

Nếu như những người đó thật sự muốn lấy được thứ gì trong tay hắn, Tần Lập cũng không cần để ý cho bọn họ một bài học thê thảm.

Lúc này thiếu nữ váy đỏ lại chạy đến, kéo tay Tần Lập, vẻ mặt giảo hoạt nói:

- Tần Lập ca ca, huynh lợi hại như thế, chúng ta xuống dưới thăm dò hang động ở sâu trong hồ nước được không?

921. Chương 930: Điên Cuồng Cướp Đoạt!

Thủy Sinh Liên vừa nghe liền nóng nảy, hang động ở sâu trong hồ nước này che giấu nguy hiểm khủng bố, nàng làm sao dám để thiếu nữ váy đỏ này xuống dưới, lập tức lên tiếng ngăn cản.

Nhạc Văn Quân ở bên cạnh cũng nghiêm túc nói:

- Bên dưới ẩn giấu nguy hiểm quá lớn, từng có không ít người xuống dưới, trong đó còn có một số cường giả Đế vương đỉnh, nhưng đều không có ngoại lệ, không có một ai trong bọn họ còn sống trở về, cũng không có ai gặp lại họ ở nơi nào nữa. Sớm nhất có thể tra xét là mấy chục vạn năm trước, cũng nghe nói càng xa xưa hơn nữa. Nhưng những điều này không phải chúng ta có thể biết được…

Tuyết Phi Phi gật đầu, nhìn thiếu nữ váy đỏ:

- Muội muội, đây không phải chuyện đùa, nơi này thật sự quá nguy hiểm.

Thiếu nữ váy đó bĩu môi, thấy mọi người đều phản đối, cũng chỉ có thể phẫn nộ bỏ cuộc.

Nhưng Tần Lập lại sinh ra mấy phần hứng thú, nói với Nhạc Văn Quân:

- Bên dưới rốt cuộc có thứ gì, lại hấp dẫn nhiêu người tới thám hiểm như thế?

Nhạc Văn Quân khẽ thở dài:

- Rất nhiều người đều nói ở nơi đó có một con Chân Long, còn có người nói là một con thần thú hùng mạnh thời đại siêu cổ , thậm chí còn có người nói bên trong cất giấu bí mật lớn nhất thế giới siêu cổ, chính là một đoàn tinh khí tồn tại từ khi thế giới siêu cổ khổng lồ vừa mới khai thiên lập địa, lấy được nó có thể thành Thần. Đủ mọi đồn đoán, dù sao không có ai sống đi ra, cho nên cũng khó mà biết được cuối cùng bên trong là thứ gì.

Tần Lập gật đầu, ngẫm lại cũng đúng là có lý. Không ai sống đi ra, vậy có nghĩa không ai biết bên trong là thứ gì, thậm chí rất có thể bên trong không có gì cả, chỉ có một cái Tinh Không Cổ Lộ, người đi vào đều bị truyền tống đi mất.

Đoàn người không nói đến chuyện hồ nước này nữa, mà lựa chọn quay về Lang Gia Thần Thành, ăn một bữa ở Như Ý Tiên Phường chỗ Thủy Sinh Liên, tiếp đó đều cáo từ rời đi.

Tần Lập trở về khách sạn nhớ tới hồ nước kia, không khỏi có chút kỳ quái. Hang động lạnh lẽo tối đen ở sâu trong hồ nước, thỉnh thoáng hiện lên trong đầu mình, bản tính Tần Lập là một người ưa mạo hiểm, những kỳ ngộ của hắn ở trong nhiều năm qua cũng không tách khỏi quan hệ đến tính tình này.

Đối với hang động như một bí ẩn kia, hắn có lòng hiếu kỳ rất mãnh liệt, có người nói người có lòng hiếu kỳ quá mạnh, nhất định sẽ chết rất nhanh. Kỳ thật lời này cũng không hẳn đúng, nếu như không có thực lực thì dễ nói, vậy thật sự có thể chết rất nhanh, nhưng nếu có thực lực mạnh mẽ làm cở sở, sau đó lại có lòng hiếu kỳ rất mạnh, vậy hắn rất có thể sẽ thu được rất nhiều bảo vật làm người ta hâm mộ.

Tần Lập ngẫm nghĩ, quyết định đêm nay xuất phát đi đến đó xem thử, ở bên trong hang động sâu thẳm kia, khẳng định che giấu sự vật thần bí, đây là chuyện nhất định.

Đến đêm khuya, Tần Lập như một làn khói biến mất khỏi phòng, nhắm hướng đài ngắm cảnh ở thác nước kia lăng không bay đi.

Tần Lập vừa bước khỏi phòng, liền cảm ứng được mấy cỗ thần thức mạnh mẽ phong tỏa bên ngoài khách sạn chỗ mình, trong lòng không khỏi cười lạnh. Đối phương không dám trực tiếp dùng thần thức tập trung khách sạn, nhưng phong tỏa phạm vi bên ngoài, cho rằng như thế là có thể hoàn toàn nắm giữ được hướng đi của mình,

Tần Lập cảm thấy có chút buồn cười, xem ra ban ngày hắn tế ra Thần Miếu cùng Ẩm Huyết Kiếm trong tay, đã khiến cho không ít người thèm thuồng. Chẳng qua… chỉ bằng vào những người này, đã muốn theo dõi hắn?

Thật là qua khinh thường người ta mà!

Tần Lập không thèm để ý đến những người trốn xung quanh khách sạn, như một làn khói bay đến chỗ mục tiêu.

Đến đài ngắm cảnh, xung quanh vắng lặng không một tiếng động. Những vết tích của trận chiến ban ngày vẫn còn đó, nhưng tin rằng không lâu sau, nếu không có ai nhắc tới, sẽ không có người biết nơi này từng xảy ra một trận chiến đấu.

Tần Lập lẳng lặng đứng trên đài ngắm cảnh, ánh mắt nhìn sâu trong hồ nước, hai mắt bắn ra hai đạo thần quang, trực tiếp xuyên thấu qua nước nhìn vào hang động ở nơi sâu nhất. Một cỗ khí tức hùng hồn lạnh băng, trong khoảng khắc phản kích từ sâu bên trong hồ nước, trực tiếp đánh tới hai đạo thần quang bắn ra từ thần thức Tần Lập.

Lúc này Tần Lập cũng không lùi bước, cười lạnh ngưng tụ lực lượng tinh thần của mình, hình thành một màn phòng ngự vững chắc mang theo gai nhọn sắc bén, cổ khí tức hùng hồn lạnh băng của đối phương như một con thỏ đang lao đi tốc độ cao, trực tiếp đánh thẳng vào gốc cổ thụ không thể phá vỡ.

Ầm!

Tinh thần lực ngưng thực của Tần Lập, mạnh đến mức khó có thể tưởng tượng, cỗ khí tức lạnh băng kia trực tiếp tan thành mảnh nhỏ!

Chẳng qua là thế thôi!

Tần Lập cười lạnh, thả người lao xuống bên dưới, đi vào sâu trong hồ nước!

Tần Lập mượn xung lực mạnh mẽ, trực tiếp nhảy vào bên trong hang động, sau đó vận chuyển Tiên Thiên Tử Khí hùng hồn trong cơ thể, bơi vào sâu trong hang động.

Hang động này rất sâu, hơn nữa rất chật hẹp, có những chỗ mà Tần Lập phải co rút thân thể của mình nhỏ gầy đi mới có thể qua được.

Nước trong hang động lạnh đến tận xương, chất đá trên vách hang có vẻ cực kỳ xa xưa, phảng phất như đã tồn tại từ thuỡ khai thiên lập địa.

Cỗ khí tức lạnh băng hùng hồn kia ngược lại hoàn toàn biến mất không thấy, giống như chưa từng xuất hiện qua. Tần Lập không khỏi có chút hiếu kỳ, trong lòng khó hiểu, tiếp tục bởi sâu vào bên trong.

Mãi cho đến lúc Tần Lập bơi đi sâu chừng trăm dặm, đột nhiên, có một lực hút mạnh mẽ chợt kéo tới!

Trước đó căn bản không hề có bất cứ dấu hiệu gì, nhanh đến mức làm người ta khó có thể làm ra được phản ứng nào. Bởi vì trong lòng Tần Lập đang suy nghĩ, khó tránh khỏi có chút thả lỏng tinh thần, không kịp phòng ngự, bị lực hút mạnh mẽ này kéo quấn cuốn đi, nhanh chóng rơi sâu vào trong hang động.

Đồng thời, nương theo lực hút khủng bố này xuất hiện, còn có một cỗ lực lượng tinh thần nặng nề như sao trời trực tiếp nghiền ép thẳng vào tinh thần thức hải của Tần Lập!

Đây mới là sát chiêu đáng sợ nhất!

Tần Lập thoáng cái nghĩ đến, vì sao những cường giả trước kia tiến vào trong hang động không có ai còn sống đi ra ngoài, chính là bởi trong lực hút bất ngờ này còn mang theo một loại nghiên ép tinh thần khủng bố kia!

Lực hút không đáng sợ, chân chính đáng sợ là công kích tinh thần trình độ này!

Chẳng qua công kích trình độ này đối với người khác có thể là tai ương ngập đầu, còn đối với Tần Lập mà giữa tinh thần thức hải đã diễn hóa ra một tiểu thế giới độc lập mà nói, căn bản không tính là gì cả!

Tần Lập tùy tiện để cho tinh thần lực hùng hồn như sao trời này lao thẳng vào tinh thần thức hải của mình, khóe miệng nổi lên ý cười lạnh băng, tiếp đó liền cắt đứt liên hệ giữa cỗ tinh thần lực ở bên trong tinh thần thức hải với bên ngoài, một cỗ dao động khủng bố theo đó liền bùng lên từ sâu trong hang động.

Xem ra, tồn tại ở dưới kia cũng chân chính nổi giận rồi!

Tần Lập lại căn bản không nhìn tới tâm tình phẫn nộ của đối phương, ngũ hành nguyên tố đồng loạt xuất hiện ở tiểu thế giới trong tinh thần thức hải, trực tiếp trấn áp lực lượng tinh thần hùng hồn như sao trời kia. Tiếp đó, bắt đầu chậm rãi hấp thu cỗ lực lượng tinh thần này!

Đến cảnh giới như Tần Lập, vốn muốn để cho tinh thần lực của mình trở nên mạnh hơn, kỳ thật đã cực kỳ khó khăn. Chỉ dựa vào minh tưởng tu luyện, tinh thần lực có được đối với thế giới tinh thần khổng lồ của hắn mà nói, quả thật như muối bỏ biển.

Nhưng vào lúc này, Tần Lập lại có một loại cảm giác cực kỳ thỏa mãn. Giống như là một người vô cùng đói khát, có được một cái bánh bao thiu, ăn vào cũng sẽ cảm thấy đây là món ngon nhất trên đời!

Trực tiếp cắn nuốt cỗ tinh thần lực vô cùng khổng lồ này, Tần Lập cảm giác tinh thần thức hải của mình lại có một loại cảm giác muốn đột phá!

Trong lòng lập tức mừng rỡ, gào thét phóng vào sâu trong hang động. Bây giờ ở trong đầu Tần Lập, chỉ còn có một ý nghĩ: phía dưới còn có rất nhiều lực lượng tinh thần đó đều là của ta!

Nếu như tồn tại ở sâu trong lòng đất kia biết được ý nghĩ của Tần Lập, không biết có thể lập tức trốn mất hay không.

Nhưng bây giờ, đối phương hiển nhiên cũng nổi giận. Một đạo lực lượng tinh thần càng hùng mạnh hơn mãnh liệt đánh về phía Tần Lập, dù là Tần Lập có chỗ dựa vào tiểu thế giới, nhưng vẫn có một loại cảm giác ăn không tiêu.

Không phải sợ, mà là nhiều quá!

Nhiều đến mức làm cho Tần Lập cảm thấy no căng!

Lúc này, Tần Lập cũng hiểu được ý đồ của đối phương: không phải ngươi muốn cắn nuốt tinh thần lực của ta ư? Được, ta đây liền no chết ngươi! Dù sao, ta cũng không thiếu chút tinh thần lực đó!

Vì thế, hai bên bắt đầu do sức bền.

Mặc kệ tồn tại ở sâu trong lòng đất kia đưa tới bao nhiêu lực lượng tinh thần hùng hồn, Tần Lập đều cắn nuốt hết không hề do dự. Tiểu thế giới giữa tinh thần thức hải Tần Lập, lúc này đã hoàn toàn thay đổi hình dạng, tích súc linh khí nồng nặc đến mức không tan ra được!

Những linh khí này dần dần bắt đầu kết thành thực thể. Sau đó, biến thành từng khối từng khối linh thạch, linh thạch lại càng tăng độ thuần khiết, biến thành những khối giống như Thần Nguyên, trải rộng các góc trên toàn tiểu thế giới!

Công pháp Tử Khí Quyết của Tần Lập đang vận chuyển điên cuồng, đem toàn bộ những lực lượng tinh thần này chuyên hoán thành các loại năng lượng thể. Đây không phải là đào vàng, quả thật là cướp vàng mà!

Không, kỳ thật đây không phải là Tần Lập đang cướp, mà là đối phương đang điên cuồng đưa tới!

Tần Lập thật sự muốn quát to một tiếng:

"Quá nhiều rồi! Lão tử đã không cần nữa!"

Nhưng tồn tại ở sâu trong lòng đất kia giống như đã phát điên, từng đoàn từng đoàn lực lượng tinh thần càng mạnh mẽ hơn không ngừng đánh lên tinh thần thức hải của Tần Lập, giống như muốn triệt để hao chết Tần Lập.

Tần Lập vừa điên cuồng cắn nuốt, vừa bởi sâu vào bên trong lòng đất. Bây giờ hắn thật sự quá hiếu kỳ, rất muốn biết cuối cùng là tồn tại gì, có được tinh thần lực khủng bố như thế?

Coi như là chính Tần Lập, nếu liên tục không ngừng đánh ra những đoàn lực lượng tinh thần to lớn như sao trời kia, đã sớm không chịu nổi.

Đến Lúc này, tồn tại ở sâu trong lòng đất như mới cảm giác được Tần Lập không phải người thường, tinh thần công kích như thủy triều kia đột nhiên im bặt, đã sinh ra ý thối lui.

Tần Lập sao có thể cho phép nó bỏ trốn, trong nháy mắt tăng tốc, thần thức hùng hồn tập trung vị trí cụ thể của đối phương. Tiếp đó đâm vào trong vách đá, vận khởi công pháp ngũ hành, những vách đá từ xa xưa giống như không tồn tại ở trong mắt Tần Lập.

Trong nháy mắt đi đến trước đối phương, thần thức của Tần Lập gắt gao tập trung tồn tại đã sinh ra ý lùi bước, đang muốn bỏ chạy, trực tiếp tế ra lực lượng tiểu thế giới, đánh về phía tồn tại kia!

Đối phương bồng nổi điên, ngươi cắn nuốt nhiều lực lượng tinh thần của ta như thế mà còn chưa đủ bây giờ lại còn muốn trấn áp ta? Có quá đáng không chứ?

Lẽ nào tiện nghi trên đời này, đều phải do ngươi chiếm hết hay sao?

Ầm!

Một tia tinh khí lưu lại từ thuỡ khai thiên lập địa, trực tiếp đè ép xuống tiểu thế giới của Tần Lập!

922. Chương 931: Tinh Khí Từ Khai Thiên Lập Địa!

Hào quang bảy màu lưu chuyển trên nó như có được sinh mệnh, phảng phất như có thể cảm nhận được tràng cảnh vĩ đại ngay khi khai thiên lập địa hình thành thế giới siêu cổ khổng lồ!

Núi lửa phun trào!

Dung nham văng tung tóe!

Núi sụp đất lở!

Sóng thần sôi trào!

Tựa như hồng hoang, cảm giác thê lương xa xưa như xuyên qua vô số thời không cổ lão!

Một tia Tinh Khí hình thành từ lúc khai thiên lập địa, giống như một thế giới chân thực, loại áp lực này giống như mấy trăm mấy ngàn hàng tinh tụ tập một chỗ, hình thành một đoàn nước lũ ập về phía một người!

Ngũ hành lực trong tiểu thế giới Tần Lập bộc phát ra lực lượng hùng hồn ngũ hành thiên địa, không ngừng tẩy rửa Ngũ Hành Khí ẩn chứa bên trong một tia Tinh Khí hình thành từ lúc khai thiên lập địa!

Chỉ là một tia Tinh Khí này quả thật quá khổng lồ, thoạt nhìn chỉ có một chút như thế, nhưng năng lượng ẩn chứa trong nó, lại có thể so sánh với mấy thế giới!

Không phải một tiểu thế giới của Tần Lập có thể dung nạp được!

Ầm!

Tử Khí Quyết trong cơ thể Tần Lập vận hành đến mức tận cùng, ầm ầm bùng nổ, tất cả Tiên Thiên Tử Khí bộc phát ra khỏi thân thể Tần Lập, đánh về phía đoàn Tiên Thiên Tinh Khí kia!

Đồng thời, chiến Kỳ Cửu Thiên Thập Địa Duy Ngã Độc Tôn của Tần Lập cũng vận hành đến mức tận cùng, chém ra một kiếm kinh thiên, chém về phía đoàn Tiên Thiên Tinh Khí đó. Giữa tinh thần thức hải, nguyên thần bản mạng màu tím của Tần Lập cũng tách ra khỏi tiểu thế giới, treo ở sau lưng Tần Lập, trong tay cầm Thần Miếu do Thương Khung Hắc Kim đúc thành, tuôn ra uy áp vô tận trấn áp một mảnh không gian này.

Một đạo khí vũ trụ cổ xưa phát tán ra từ Thần Miếu, những điêu khắc xa xưa thần bí ở trên mặt Thần Miếu cũng nháy mắt phóng ra khí tức thần bí mạnh mẽ, đồng thời trấn áp đạo Tiên Thiên Tinh Khí hình thành từ khai thiên lập địa!

Thân thể Tần Lập, nếu không có nguyên thần bản mạng cùng Thần Miếu trấn áp, sợ rằng đã sớm vỡ nát, dưới Tiên Thiên Tinh Khí hùng hồn khủng bố nghiền ép, thần hồn cũng phải vỡ vụn.

Lúc này, lại hình thành một sự cân đối hết sức quỷ dị!

Bùm!

Lại một cỗ dao động vô cùng mạnh mẽ, Ẩm Huyết Kiếm chém về phía Tiên Thiên Tinh Khí ầm ầm nổ tung, một con Xích Long vô cùng dữ tợn, phát ra tiếng rồng ngâm khủng bố.

Long Hành Phong!

Cơn gió này, giống như một đoàn gió hình thành khi vừa khai thiên lập địa, trong nháy mắt thổi vào đoàn Tiên Thiên Tinh Khí đó.

Toàn thân Tần Lập cũng tiến vào một loại trạng thái vô cùng huyền diệu, đang tham ngộ đại đạo hình thành khai thiên lập địa!

Trên đời này, không còn lực lượng nào càng vĩ đại hơn lực lượng sản sinh ra khi khai thiên lập địa, đó là lực lượng sáng thế! Là đại đạo sáng thế!

Là đại công đức không gì sánh bằng!

Một tia Tiên Thiên Tinh Khí hình thành từ khi khai thiên lập địa, lại lộ ra một loại tâm

tình như đang kính sợ, muốn bỏ chạy!

Lúc này Tần Lập đã tan hết một phần Tiên Thiên Tử Khí, cũng đem chiến Kỳ Cửu Thiên Thập Địa Duy Ngã Độc Tôn thi triển đến mức cực hạn, Ẩm Huyết Kiếm cũng đã nổ tung, tiểu thế giới cũng sắp không chịu nổi mà bùng nổ, làm sao có thể cho phép nó rời đi?

-Thu cho ta!

Theo Tần Lập rít gào một tiếng rung động Cửu Tiêu, tất cả lực lượng lật trời đảo đất, như khai thiên lập địa, chôn vùi một tia Tiên Thiên Tinh Khí!

-Hóa!

Tần Lập khẽ quát một tiếng ẩn chứa đại đạo vô thượng, một tia Tiên Thiên Tinh Khí kia trực tiếp tan ra. Tinh Khí thiên địa có mạnh đến đâu, cũng không chịu nổi đại đạo pháp tắc như thế trán áp!

Thân thể Tần Lập xuất hiện từng vết rách, giống như mặt đất khô hạn nứt ra vô số khe hở, đây là kết quả do bị lực đại đạo phản chấn.

Tử vong, dường như có thể tùy lúc ập đến.

Vào lúc này, Tần Lập như đã sớm quên đi sinh tử, quên hết tất cả, trong lòng chỉ còn lại một tia chấp niệm, đó là: Luyện hóa một tia Tiên Thiên Tinh Khí này!

Răng rắc!

Răng rắc!

Xương cốt trên dưới toàn thân Tần Lập phát ra tiếng vỡ vụn, tiếp đó lại bằng một tốc độ khó mà tin được, bị pháp tắc đại đạo xây dựng lại, sau đó vỡ vụn lần nữa, xây lại một lần.

Mỗi một lần tuần hoàn thân thể Tần Lập sẽ bị mạnh mẽ chia cắt, nhưng cũng lúc, mỗi một làn tuân hoàn, Tần Lập phải thừa nhận đau đớn cũng phải tăng thêm một phần!

Đến cuối cùng, kiên nghị như Tần Lập cũng không chịu nổi phát ra tiếng rên thét, nếu không có một tia chấp niệm cứ luôn quấn lấy sâu trong linh hồn e rằng hắn đã không cách nào kiên trì nổi.

Trải qua không biết bao nhiêu vòng tuần hoàn, Tần Lập đã bắt đầu trở nên chết lặng, thời gian như trôi qua mấy trăm vạn năm, có thể là càng lâu hơn, xương cốt Tần Lập rốt cuộc ngừng vỡ vụn. Tất cả xương cốt gần như trong suốt, trên đó lại sinh ra rất nhiều hoa văn thần bí xa xưa, mỗi một đạo hoa văn đều tản ra đạo vận khủng bố, tùy tiện một đoàn khí cơ đều có thể dễ dàng xuyên thủng thân thể Đế vương!

Ẩm Huyết Kiếm vỡ nát chỉ còn lại có kiếm hồn Xích Long, cũng bắt đầu chậm rãi ngưng kết lại, chỉ còn có một cái chuôi kiếm, chuôi kiếm này lại là một Chân Long đỏ đậm!

Tần Lập cầm chuôi kiếm, tâm ý tưởng thông cùng kiếm hồn Xích Long của Ẩm Huyết Kiếm, hơi dùng sức một chút, thân kiếm đỏ đậm phun ra từ trong miệng rồng, bị Tiên Thiên Tinh Khí hình thành từ khai thiên lập địa luyện hóa, cảnh giới Ẩm Huyết Kiếm đã đạt đến đỉnh cao của một thanh kiếm!

Không cần thực thể, nhưng có thể chém hết thảy vạn vật thiên hạ!

Tiểu thế giới của Tần Lập một lần nữa trở về giữa tinh thần thức hải, bề ngoài dường như không hề có biến hóa gì. Nhưng Tần Lập lại biết, tiểu thế giới của mình trải qua Tiên Thiên Tinh Khí luyện hóa, đã triệt để trở thành một thế giới gần như chân thật!

Vốn giữa tiểu thế giới không có vật sống, còn bây giờ dù là Tần Lập thu người vào trong tiểu thế giới, đã có thể sinh sống phát triển ở nơi đó!

Nguyên thần bản mạng của Tần Lập lại một lần nữa biến mất vào tiểu thế giới. Tiên Thiên Tử Khí ở trong thân thể biến mất không còn, thay vào đó là ở nơi đan điền có một hạt châu bảy màu, chính là Tiên Thiên Tinh Khí hình thành từ lúc khai thiên lập địa biến thành.

Tần Lập chậm rãi mở mắt, nơi mi tâm mở ra Thần Nhãn không nhận ra được bằng mắt thường, bắn ra một đạo quang mang, trực tiếp bắn thủng địa tâm nơi này!

Tần Lập hiện giờ có một loại cảm giác mới sinh ra, phảng phất như mảnh thiên địa này đều nằm trong khống chế của mình, ở mảnh thiên địa này, mình chính là tồn tại như Thần!

- Đây chính là tạo hóa khai thiên lập địa?

Tần Lập thì thào lẩm bẩm, cảm giác thật khó tin. Đây chỉ là một phần trăm ngàn vạn tạo hóa khi khai thiên lập địa, đã có được thần uy như thế, nếu thật sự khai thiên lập địa, hình thành một đại thế giới chân chính, vậy sẽ đạt được công đức to lớn dường nào?

Nghĩ vậy, thân thể Tần Lập đột nhiên khẽ run lên, hắn thoáng nghĩ đến vì sao người áo xanh lại muốn giao nhiệm vụ này cho mình, đây là muốn đưa cho hắn một công đức khổng lồ mà!

Khôi phục thế giới siêu cổ lần nữa, tuy rằng không phải khai thiên lập địa, nhưng phần đại công đức này cũng lớn đến mức không thể tưởng được, có thể từ đó lĩnh ngộ bao nhiêu đại đạo, Tần Lập cũng không dám tưởng tượng.

Qua hồi lâu, Tần Lập mới thở ra một hơi dài, buông tay nắm Ẩm Huyết Kiếm, một con rồng nhỏ màu đỏ đậm hóa thành một đoàn sáng đỏ, quấn trên cổ tay Tần Lập, biến mất không thấy.

Cổ địa xa xôi ở giữa một nơi cấm địa mà không hề có nhân loại đặt chân đến, tọa lạc một tòa cổ miếu rách nát. Ba mặt tường cổ miếu đã bắt đầu sụp xuống, từ bên ngoài cũng có thể nhìn rõ những gì bên trong, rách nát đến mức bất kỳ ai nhìn thấy cũng sẽ không sinh ra một chút hứng thú gì tới bên này.

Cổ miếu này cũng không có bất cứ đạo vận nào, nơi này cũng không có gì thần kỳ. Nhưng cứ là như thế, ở giữa cổ miếu này lại có một người, đang khoanh chân ngồi ở đó.

Người này không biết đã ngồi đó bao nhiêu năm không hề động đậy, trên người đã phủ xuống một tầng bụi dày. Người không biết, nhất định sẽ cho rằng đây là một tượng thần trong tòa cổ miếu rách nát này, mà tuyệt đối không có ai tin đây lại là một người!

Ngay trong nháy mắt Tần Lập hoàn toàn luyện hóa một tia Tiên Thiên Tinh Khí kia, thân thể người này bỗng nhiên chấn động, tất cả bụi bặm trên người trực tiếp biến mất trong không khí.

Thiên địa trong phạm vi mấy vạn dặm, đều theo người này chấn động, sinh ra một cỗ dao động khủng bố, giống như hắn… chính là trung tâm mảnh thiên địa này!

Bụi mù tan hết, lộ ra bên trong một Lão già diện mạo hiền lành. Nếu như nhân vật lão thành Lang Gia Đại Lục ở nơi này, nhất định sẽ kinh ngạc hô lên tên người này - Kiếm Trần Tử!

Trên Lang Gia Đại Lục, có một cái tên truyền kỳ, gần như được mọi người tôn kính sùng bái!

Không ai biết thực lực Kiếm Trần Tử cuối cùng mạnh đến mức nào, nhưng hậu sinh vãn bối được hắn dẫn dắt lại nhiều đến mức không đếm hết!

Ngay cả Giáo chủ đại giáo vô thượng, tiền nhiệm Giáo chủ, tiền tiền nhiệm Giáo chủ, có thể nói, trong sáu mươi vạn năm gần đây, tất cả cường giả có thể đứng ở đỉnh cao trên Lang Gia Đại Lục, hầu như không có ai chưa từng tiếp nhận Kiếm Trần Tử chỉ điểm!

Môn sinh bạn cũ của hắn, trải rộng khắp Lang Gia Đại Lục!

Có thể nói, người có quyền thế nhất trên Lang Gia Đại Lục, không phải Giáo chủ siêu cấp đại giáo phái, mà là Lão già hiền lành trước mắt đây!

Dù là Giáo chủ bốn siêu cấp giáo phái hiện nay đến đây, nhìn thấy lão nhân này, cũng phải cung kính quỳ xuống, gọi một tiếng: Kiếm Trần Lão Tổ!

Vào Lúc này, trên mặt Kiếm Trần Tử lại dâng lên một cỗ mừng rỡ như điên trước giờ chưa từng có. Hắn vụt đứng lên, kéo theo thiên địa xung quanh cũng run rẩy một chút.

- Ha ha ha ha ha! Thành Thần, cơ hội thành Thần của Kiếm Trần Tử ta rốt cuộc đến rồi!

Kiếm Trần Tử trước tiên ngửa mặt cười to, cười đến rơi nước mắt, sau đó giống như rất đau lòng, lầm bầm tự nói:

- Sáu mươi vạn năm, sáu mươi vạn năm rồi! Ta rốt cuộc đợi được ngày này! Rốt cuộc đợi được ngày này! Từ khi khai thiên lập địa, có ba đạo Tinh Khí, một Âm một Dương một Ngũ Hành! Trong đó Ngũ Hành Khí trực tiếp sáng thế, hình thành thế giới siêu cổ to lớn mỹ lệ, dựng dục sinh ra vạn vật. Hai khí Âm Dương lại biến mất không thấy. Kiếm Trần Tử ta là người ứng vận, có được số mệnh vô thượng, đoạt được một tia Âm khí trong đó, có được đại số mệnh, đại thần thông, đại pháp thuật. Còn Dương khí kia, vẫn cứ không có kết quả. Ta dẫn dắt vô số thiên tài Lang Gia, chỉ điểm bất cứ một hậu sinh vãn bối có thể đạt được thành tựu, còn không phải là bởi vì ngày hôm này hay sao? Dương khí, rốt cuộc ngươi xuất hiện trên đời này rồi! Chỉ cần có thể lấy được một tia Dương khí này, ta… sẽ trở thành Thần đầu tiên trên thế giới này! sống mãi! Ta sẽ chân chính sống mãi không chết-vĩnh sinh bất tử!

923. Chương 932: Kiếm Trần Tử!

Một lúc lâu, mới thở ra một hơi dài, trên khuôn mặt hiền lành lại trở nên có chút dữ tợn, cười lạnh:

- Chỉ cần ngươi ở trên đời này, ta nhất định có thể bắt lấy ngươi! Chỉ là không ngờ tới, ngươi lại có mấy phần nhân quả cùng bộ tộc Quỷ Mị, như vậy ta bắt ngươi, luyện hóa ngươi, vậy cũng là lẽ đương nhiên! Ai bảo lão tổ ta chính là vương giả chí cao vô thượng bộ tộc Quỷ Mị chứ!

Tiếp đó, Kiếm Trần Lão tổ bay ra khỏi mảnh đất hoang tàn vắng vẻ này. Tòa cổ miếu xa xưa, cũng theo Kiếm Trần Lão tổ rời đi, ầm ầm sụp đổ, như đã hoàn thành sứ mệnh cuối cùng.

Tần Lập đột nhiên cảm giác được ở chỗ sâu trong linh hồn truyền đến một cỗ rung động khủng bố, có một loại cảm giác như bị rắn độc nhìn chằm chằm. Trong lòng Tần Lập có chút nghi hoặc, nhưng phóng ra thần thức lại không hề cảm giác được có gì nguy hiểm, liền đặt cảm giác này ở sâu trong lòng, không nghĩ tới nữa.

Thác nước từ trên cao đổ xuống, phát ra tiếng nổ ầm ầm như trước, bọt nước tung tóe. Ngoại trừ tiếng nước, xung quanh một mảnh tĩnh mịch, không có bất kỳ tiếng động gì, thân hình Tần Lập chậm rãi biến mất giữa không khí.

Sau khi trở lại khách sạn, Tần Lập thu dọn một phen, để lại cho mấy người Thủy Sinh Liên một bức thư, tìm một chỗ không người bắt đầu bế quan. Không ra cửa, không gặp ai, bắt đầu luyện hóa triệt để đạo Tiên Thiên Tinh Khí này.

Cỗ Tiên Thiên Tinh Khí chí dương chí cương này, Tần Lập dùng đủ hai tháng mới luyện hóa hoàn toàn.

Lúc này, trong thân thể Tần Lập đã không còn Tiên Thiên Tử Khí, toàn bộ đổi thành Tiên Thiên Tinh Khí. Khi khai thiên lập địa, bất cứ một cỗ năng lượng nào cũng có được lực lượng sáng thế, nắm giữ cổ Tiên Thiên Tinh Khí này, Tần Lập đã tương đương với nắm giữ một bộ phận thực lực sáng thế!

Đợi đến lúc Tần Lập đi ra khỏi bế quan, Lang Gia Đại Bỉ giai đoạn thứ hai đã bắt đầu. Lúc này, bộ tộc Quỷ Mị hoạt động đã trở nên càng lúc càng nhiều, ngay khi bắt đầu giai đoạn hai, đã có ba bốn võ giả bị bộ tộc Quỷ Mị phụ thân xuất hiện, tuy rằng đều bị giết tại chỗ, nhưng cũng là giết mấy đệ tử đại giáo.

Một cơn gió khủng bố, đang lan tràn khắp Lang Gia Đại Lục.

Tần Lập xuất hiện lần nữa, vẫn gây ra một chút oanh động, rất nhiều người đều cho rằng Bất Động Như Sơn Tần Lập buông tha đánh giai đoạn hai, chỉ có một số ít mấy người Thủy Sinh Liên mới biết được một chút, mấy tháng này Tần Lập đang làm gì.

Nhạc Văn Quân, Tuyết Phi Phi, Cổ Kiếm Phong, Phong Tiêu Tiêu, Hoa Phượng Hoàng cùng Thủy Sinh Liên, cùng với thiếu nữ váy đỏ, cùng Tần Lập tụ hội ở Như Ý Tiên Phường chỗ Thủy Sinh Liên.

Thiếu nữ váy đỏ ngồi cạnh Tần Lập, có chút bất mãn nói:

- Tần Lập ca ca, sao huynh lại đột nhiên biến mất lâu như thế? Người ta tìm huynh cũng không tìm thấy, rốt cuộc huynh đi làm gì?

Tần Lập mỉm cười:

- Huynh đi thám hiểm chỗ sâu trong hồ nước kia, chiếm được một đống lớn bảo vật!

- Xì!

Thiếu nữ váy đỏ trợn trắng mắt, căn bản không tin.

Ngược lại Nhạc Văn Quân cùng Thủy Sinh Liên như có chút đăm chiêu nhìn Tần Lập, bọn họ cảm giác được Tần Lập dường như không phải đang nói đùa.

Hoa Phượng Hoàng một đôi mắt đẹp nhìn vào Tần Lập, nhỏ giọng nói:

- Đại Bỉ giai đoạn hai, muội đã đánh xong một trận, Nhạc Văn Quân Cổ Kiếm Phong cùng với hai vị Thánh nữ cũng đều đã đánh xong một trận đấu. Ngày mai huynh cũng phải đi đánh một trận chứ?

Tần Lập gật đầu, nhìn mọi người:

- Các ngươi có gặp phải người bộ tộc Quỷ Mị hay không?

Cổ Kiếm Phong ngẩng đầu, thần sắc có chút nghiêm nghị nói:

- Ta gặp một võ giả bị bộ tộc Quỷ Mị phụ thân, bị ta trực tiếp chém giết, nhưng tình thế bây giờ đã bắt đầu trở nên nghiêm trọng. Dường như ngày càng có nhiều người bị bộ tộc Quỷ Mị chiếm lấy thân thể, Lang Gia Đại Bỉ lần này có thể sẽ phát sinh chuyện càng lớn hơn.

Nhạc Văn Quân thoáng nhìn Tần Lập, sau đó nói:

- Còn có một chuyện, Tần huynh, có phải đã đắc tội người nào rồi không?

Tần Lập nao nao, sau đó nói:

- Đắc tội người nào? Huynh nói là Lang Gia Liệt Hỏa Giáo? hay là Lâu Minh Vũ Thánh tử Phi Tiên Phái? Ngoài ra, ta hẳn không đắc tội với người nào cả?

Nhạc Văn Quân nhìn Tần Lập thật sâu, thấy Tần Lập có vẻ mờ mịt, không giống đang nói dối, trầm ngâm một chút, vẫn nói ra:

- Ta vừa nhận được mệnh lệnh Giáo chủ, không cho phép ta tiếp tục kết giao với Tần huynh nữa.

Cổ Kiếm Phong gật đầu, nhìn Tần Lập:

- Ta cũng vừa định nhắc chuyện này, Tần huynh, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

- Có trời mới biết, cha muội cũng vừa cảnh cáo muội, bảo muội cách xa huynh một chút, làm sao đang êm đẹp, lại bổng biến thành tình trạng này?

Hoa Phượng Hoàng có vẻ không thể hiểu được nhìn Tần Lập, sau đó nhìn sang mấy người Nhạc Vãn Quân, nói:

- Muội còn tưởng chỉ có mỗi muội là bị như thế, không ngờ các ngươi cũng có mệnh lệnh như vậy.

Sỡ dĩ Hoa Phượng Hoàng không lập tức nói chuyện này với Tần Lập, chủ yếu là bởi nàng hiểu lầm phụ thân muốn gả nàng cho Hà Đan Đằng mà cảnh cáo nàng như thế, ai mà tưởng được căn bản không phải chuyện đó.

Phong Tiêu Tiêu khẽ than một tiếng:

- Ai biết được, đột nhiên liền nhận được mệnh lệnh đó, chúng ta đều không thể hiểu được.

Tiêu Phi Phi cau mày, khẽ lẩm bẩm:

- Người nào có bản lĩnh và mặt mũi lớn như thế, có thể đồng thời ảnh hưởng đến nhiều siêu cấp đại phái chúng ta như vậy?

Người ngồi đây đều là kẻ thông minh, tiếp đó thân thể khẽ chấn động, đồng thời ngẩng đầu, trong ánh mắt nhìn đối phương đều tràn ngập khiếp sợ, đồng thanh hô lên:

- Chẳng lẽ là hắn?

Thủy Sinh Liên lẳng lặng ngồi bên cạnh, lúc này khẽ hé môi hồng, nói một cái tên:

- Kiếm Trần Tử!

Thiếu nữ váy đỏ có vẻ giật mình nói:

- Sao có thể được? Kiếm Trần Tử là người tốt mà! Tần Lập ca ca cũng không đắc tội hắn, làm sao hắn có thể làm khó Tần Lập ca ca chứ?

- Kiếm Trần Tử? Đó là ai?

Tần Lập khẽ nhíu mày, nhìn thần sắc mọi người có vẻ khó tin bỗng nhiên có một dự cảm không tốt.

Ánh mắt mọi người đều rơi xuống người Thủy Sinh Liên, trong những người ngồi đây, nếu như nói có sâu xa nhất với Kiếm Trần Tử, không ai ngoài Thủy Sinh Liên.

E rằng Thủy Sinh Liên cũng là hậu bối trẻ tuổi duy nhất trong mấy trăm năm gần đây được Kiếm Trần Tử chỉ điểm.

- Kiếm Trần Tử, không ai biết lai lịch xuất thân của hắn, gia gia muội nói hắn rất có thể là nhân vật tiền bối thời đại siêu cổ. Là một lão nhân được võ giả Lang Gia Đại Lục tôn kính nhất trong sáu mươi vạn năm qua, Chẳng qua…

Thủy Sinh Liên dừng một lát. mới cười khẽ nói:

- Chẳng qua gia gia muội nhìn người này chướng mắt, nói nhìn hắn không thấu. Nhưng có một điểm, trong sáu mươi vạn năm qua, tuyệt thế thiên tài chịu hắn chỉ điểm nhiều vô số kê. Mặc kệ là Giáo chủ siêu cấp đại giáo, hay là tán tu không ai biết đến, chỉ cần là người có thiên phú lại chịu cố gắng, bị hắn gặp được đều sẽ chỉ điểm một phen. Cho nên, hắn được tôn xưng là Kiếm Trần Lão Tổ.

Thủy Sinh Liên nhìn sắc mặt Tần Lập, phát hiện không có biến hóa gì, mới nói tiếp:

- Hơn ba trăm năm trước, muội từng có vinh hạnh được Kiếm Trần Tử tiền bối chỉ điểm. Phải thừa nhận, thực lực của hắn rất mạnh, ngoại trừ gia gia, muội chưa từng gặp qua người mạnh đến thế. Dường như trên đời này, không có gì là hắn không biết, hơn nữa không có gì là hắn không tinh thông. Điểm này, sợ rằng dù là gia gia muội cũng không làm được!

- Đúng thế! Tỷ tỷ, tỷ nói Kiếm Trần Tử là người tốt như thế, làm sao lại có thể làm khó Tần Lập ca ca chứ?

Thiếu nữ váy đỏ vẻ mặt khó hiểu, sau đó nhìn Phong Tiêu Tiêu hỏi:

- Phong tỷ tỷ, lẽ nào các ngươi cũng hoàn toàn không biết được sự thật hay sao?

Phong Tiêu Tiêu lắc đầu cười khổ:

- Nếu như biết, chúng ta tự nhiên không thể che giấu, đã sớm nói ra rồi. Chính là bởi vì không biết, mới hỏi Tần công tử thử xem đã xảy ra chuyện gì.

Tần Lập nhún nhún vai:

- Ta không quen biết người này, ta có thể khẳng định là ta chưa bao giờ có qua lại gì với người như thế. Ấn theo các ngươi đã nói, đó là một trường giả hiền lành, sao lại làm khó ta được?

Nhạc Văn Quân gật đầu, trầm giọng nói:

- Đúng thế, Kiếm Trần Lão tổ sao có thể lại làm khó một hậu sinh vãn bối như Tần huynh chứ? Nhưng ngoại trừ hắn, còn có ai có mặt mũi lớn như thế, làm cho mấy siêu cấp đại giáo phái cùng nhau bài xích Tần huynh?

- Bài xích ta?

Trong đầu Tần Lập bỗng nhiên nhớ tới sau khi mình hấp thu xong một tia Tiên Thiên Tinh Khí chí dương chí cương kia, ở sâu trong linh hồn từng có một tia rung động, giống như có chuyện gì nguy hiểm sắp xảy

ra. Lúc đó không tìm được nơi phát ra nguy hiểm, cũng bị hắn đè xuống, không để ý quá nhiều. Nhưng bây giờ nghĩ lại, giữa hai chuyện này, chẳng lẽ có liên hệ gì hay sao?

Tần Lập không nói ra chuyện này, mà cười nhàn nhạt:

- Quên đi, không cần để ý chuyện này, có thể Giáo chủ của các ngươi đều có suy nghĩ riêng của mình, không muốn cho các ngươi đi lại quá gần ta, có lẽ là có lý do khác…

Cổ Kiếm Phong trực tiếp xua tay nói:

- Tần huynh, huynh không cần nhiều lời, bằng hữu như huynh ta đã giao chắc rồi! Coi như là Giáo chủ đại nhân, ngài ấy cũng không thể can thiệp ta kết giao bằng hữu nào?

- Đúng thế, chúng ta đều tin tưởng nhân phẩm của Tần huynh, cho nên Tần huynh cũng không cần để ý quá mức.

Nhạc Văn Quân nhẹ giọng nói.

Tuy là nói thế, nhưng trong lòng Tần Lập vẫn ít nhiều có chút khó chịu. Những người ở đây là bằng hữu của hắn, mới có thể nói thẳng cho biết như thế. Như vậy, Lang Gia Phi Tiên Phái thì sao? Còn có rất nhiều Đệ tử giáo phái trên Lang Gia Đại Lục, có thể cũng thu được cảnh cáo như vậy không?

Mà cảnh cáo này, rốt cuộc là bởi vì sao? Không ai có thể nói ra nguyên nhân, điều này làm cho Tần Lập có một cảm giác không tốt, hắn rõ ràng cảm giác được dường như có một âm mưu nhắm vào mình, đang yên lặng hình thành.

Hoa Phượng Hoàng nhẹ giọng nói:

- Mặc kệ đến lúc nào, muội cũng đều đứng về phía huynh!

Thiếu nữ váy đỏ cũng kiên nghị nói:

- Đúng vậy, dù thật là do Kiếm Trần Tử tiền bối nhắm vào huynh muội cũng sẽ đứng về phía Tần Lập ca ca!

Thủy Sinh Liên nhìn Tần Lập, không nói lời nào, nhưng kiên định trong ánh mắt đã nói cho Tần Lập lựa chọn của nàng.

Tần Lập có chút cảm động, nâng ly rượu, cười nói:

- Không nói chuyện này, chúng ta uống rượu!

Tiệc rượu tản đi, Tần Lập trở về khách sạn mình ở, nhưng nghi ngờ trong lòng Tần Lập vẫn không vì thế mà giảm đi chút nào.

Đối với Kiếm Trần Tử này, Tần Lập không có một chút hiểu biết, có nghĩ vỡ đầu cũng nghĩ không ra được, mình lại có thù hận gì với một lão nhân được người người Lang Gia Đại Lục kính ngưỡng.

924. Chương 933: Không Sợ Kẻ Địch Nào Trên Đời!

Kiếm Trần Tử, vị tuyệt thế cường giả thần bí bắt đầu vang danh trên đời từ sáu mươi vạn năm trước, được vô số tiền bối lão thành cấp bậc hoá thạch sống trong các siêu cấp đại giáo phái tôn xưng là lão sư, một khi phát hiện ra Tiên Thiên Tinh Khí chí dương xuất thế, liền không hề có chút do dự gì, vừa ra tay là thế sấm sét ngàn quân!

Phải bắt giết Tần Lập!

Năm chữ này, gần như chỉ trong một đêm liền truyền khắp Lang Gia Đại Lục!

Cứ như thế, Bất Động Như Sơn Tần Lập, cường giả trẻ tuổi vừa nổi danh trên Lang Gia Đại Lục, đột nhiên bị đẩy lên ngọn nguồn sóng gió!

Kịch liệt như thế, bá đạo như thế, kiêu ngạo như thế!

Không hề có lý do gì!

Đối với Kiếm Trần Lão tổ mà nói, không cần bất kỳ lý do gì!

Bất cứ một võ giả Lang Gia Đại Lục, nhắc tới Kiếm Trần Lão tổ thì ai cũng thần sắc nghiêm túc, tràn ngập tôn kính. Một trường giả như thế, hắn nói muốn bắt giết ai, vậy tất nhiên phái có lý do muốn bắt giết hắn!

Cho nên, ngay cả siêu cấp đại giáo phái cũng không dám che chở!

Giáo chủ Lang Gia Cổ Giáo, vị cường giả tiền bối đã từng biểu lộ hữu hảo với Tần Lập, trực tiếp triệu hồi Thánh tử Cổ Kiếm Phong, Thánh nữ Phong Tiêu Tiêu về giáo, không cho phép bọn họ có bất kỳ liên hệ gì với Tần Lập!

Giáo chủ Lang Gia Bách Gia Phái, vị cường giả đã từng công khai biểu thị thưởng thức Bất Động Như Sơn Tần Lập, trực tiếp triệu hồi Thánh tử Nhạc Vãn Quân, Thánh nữ Tuyết Phi Phi về giáo.

Giáo chủ Lang Gia Phi Tiên Phái, cũng là cường giả từng coi trọng sự phát triển của Bất Động Như Sơn Tần Lập, ra lệnh môn hạ Thánh nữ Đỉnh Linh không được công khai nói tới Tần Lập trên bất kỳ trường hợp nào, phải vạch rõ giới hạn cùng Tần Lập.

Lâu Minh Vũ Thánh tử Lang Gia Phi Tiên Phái, lại vô cùng vui mừng công khai biểu thị mình đã sớm nhìn ra Tần Lập lòng lang dạ sói, không phải người tốt.

Trong bốn siêu cấp đại giáo phái, chỉ có Hoa Anh Hùng Giáo chủ Lang Gia Thần Giáo không phát biểu bất cứ thái độ gì, nhưng Phó giáo chủ Hà Thanh Tùng đã công khai tuyên bố muốn trợ giúp Kiếm Trần Lão tổ bắt giết Tần Lập!

Hoa Phượng Hoàng Thánh nữ Lang Gia Thần Giáo, nghe nói bị giam cầm diện bích tự ngẫm ở một nơi không ai biết. Đủ mọi giả thuyết nguyên nhân, nhưng mọi người ít nhiều đoán ra được một chút.

Hoa Phượng Hoàng Thánh nữ Lang Gia Thần Giáo cùng Bất Động Như Sơn Tần Lập, sợ rằng đã sớm thầm sinh ra tình cảm, căn bản không để ý đến Kiếm Trần Lão Tổ, cho nên nàng đã bị nhốt lại.

Hà Đan Đằng Thánh tử Lang Gia Thần Giáo, mỗi lần nhắc tới Tần Lập, đều là nghiến răng nghiến lợi, hận không thể xé xác uống máu!

Ngoại trừ những siêu cấp đại giáo phái, hận Tần Lập nhất không ngoài Lang Gia Liệt Hỏa Giáo. Đến bây giờ, Giáo chủ Lang Gia Liệt Hỏa Giáo cuối cùng có phải là Thu Vũ Hàn hay không, cũng không có kết luận chắc chắn chỉ là bọn họ sẽ kiên quyết không thừa nhận. Còn Tần Lập chém giết Thiếu giáo chủ Lang Gia Liệt Hỏa Giáo, là sự thật không cần tranh cãi.

Cho nên, giáo phái này muốn cùng Tần Lập không chết không thôi!

Lang Gia Đại Bỉ, đại hội Lang Gia bắt đầu từ mấy trăm vạn năm trước, lần đầu tiên bởi vì nhân tố bên ngoài mà bị trì hoãn vô thời hạn!

Bất Động Như Sơn Tần Lập, từ một con cờ đen giết ra từ Lang Gia Đại Bỉ, thoáng cái biến thành ác nhân mà người người đời giết. Tất cả, đơn giản chỉ là bởi một câu nói của một người!

Tần Lập lẳng lặng ngồi trong phòng ở tận cùng Như Ý Tiên Phường, Thủy Sinh Liên ngồi đối diện hắn, đôi tay trắng nhỏ đang pha trà cho Tần Lập.

Thiếu nữ váy đỏ không biết đi đâu, trong phòng chỉ có hai người bọn họ.

- Còn không đi? Gia gia truyền tin về, muốn huynh đi tìm ngài. Ngài ấy có thể bảo hộ huynh chu toàn, dù là Kiếm Trần Lão tổ cũng không thể mang huynh đi khỏi người ngài ấy.

Thủy Sinh Liên vừa pha trà, vừa dùng ngữ khí êm dịu nói.

Trên dung nhan tuyệt sắc khuynh thành, mắt sáng lóe lên, lại mang theo một tia lo lắng nhàn nhạt. Không thể nói rõ là vì cái gì phái lo lắng cho Tần Lập, dù sao nàng không muốn Tần Lập có bất cứ nguy hiểm nào.

Tần Lập trả lời, cũng hết sức ngắn gọn dứt khoát:

- Không đi.

- Huynh… huynh ở nơi này, giống như ngọn đèn trong đêm đen, quả thật là một bia ngắm sống mà!

Thủy Sinh Liên có chút bất đắc dĩ nói, nâng ly trà đặt trước mặt Tần Lập:

- Muội cũng không có ý đuổi huynh đi, thật sự là huynh ở nơi này đã không có ý nghĩa nữa. Không ai biết vì sao Kiếm Trần Lão tổ đột nhiên xuất hiện, sau đó lại muốn đối phó huynh..

- Có lẽ huynh biết được một chút.

Tần Lập nâng chung trả lên, nhẹ nhàng thổi một hơi, hương trà thấm vào lòng người, nhàn nhạt nói.

- Ồ?Huynhbiết?

Thủy Sinh Liên khẽ cau hàng mi nhỏ, nhìn Tần Lập.

- Đúng thế, một thời gian trước, huynh quả thật tiến vào trong hồ nước kia, đồng thời ở nơi đó chiếm được một đại tạo hóa.

Tần Lập nhàn nhạt nói rõ, nói sơ lượt cho Thủy Sinh Liên những gì mình gặp được.

- Trời ạ, huynh nói thật sao? Ở nơi đó huynh đã lấy được Tiên Thiên Tinh Khí hình thành từ thuỡ khai thiên lập địa? Còn là Tiên Thiên Tinh Khí chí dương chí cương?

Thủy Sinh Liên tràn ngập không thể tin nổi nhìn Tần Lập, giống như đang nhìn một con quái vật.

Tần Lập mặt già rất dầy, nhưng vẫn cứ cảm thấy ngại ngùng:

- Không phải huynh cố ý gạt muội.

- Muội biết, muội biết, nhưng muội vẫn còn có chút khó tin được. Nơi đó làm thế nào lại có được loại thần vật này?

Thủy Sinh Liên cảm thán nói:

- Không gạt huynh, gia gia muội cũng từng tiến vào hang động kia, nhưng không thể đi sâu vào trong, nói là nơi đó có một tồn tại lực lượng tinh thần hùng hồn như ba ngàn đại thế giới, không ngờ tới lại chính là loại thần vật này!

Tần Lập cười khổ:

- Huynh cũng không ngờ tới, càng không ngờ tới là huynh vừa lấy được nó, ở bên kia đã bắt đầu nhắm vào huynh, hiển nhiên đối phương là cảm ứng được đoàn Tiên Thiên Tinh Khí này mà đến, chẳng qua kỳ quái là huynh lại không có cảm giác gì.

- Kiếm Trần Tử…

Thủy Sinh Liên nỉ non lẩm bẩm:

- Hắn chính là tồn tại đỉnh cao trên Lang Gia Đại Lục! Tuy rằng gia gia muội không thích hắn, nói những việc hắn ta làm đều là giả nhân giả nghĩa, nhưng không thể thừa nhận là hắn rất mạnh. Giữa hai người chưa từng gặp mặt, nhưng gia gia muội từng nói, ngài ấy không chắc là đối thủ với Kiếm Trần Tử.

Thủy Sinh Liên nói đến đây, nhìn Tần Lập nói:

- Cho nên, huynh nên rời khỏi đây trước đi, từ Tinh Không cổ lộ, về nơi của huynh trước kia. Huynh còn trẻ, tu luyện mấy trăm mấy ngàn năm sau, huynh vẫn còn trẻ ruổi. Đến lúc đó, lại đối mặt với Kiếm Trần Tử, khẳng định sẽ nắm chắc hơn hiện giờ nhiều lắm! Nhất là Kiếm Trần Tử kia dù là thiện thật hay thiện giả, nhưng quả thật môn sinh trải rộng khắp thiên hạ. Chỉ cần hắn ra lệnh một tiếng, cả Lang Gia Đại Lục tuy rằng vô cùng khổng lồ, nhưng thật sự khó mà có chỗ cho huynh dung thân. Cho nên, muội nghĩ huynh vẫn nên tạm thời rời khỏi nơi này thì tốt hơn, chỗ gia gia muội, huynh cũng không cần đi nữa!

Thủy Sinh Liên nói hết sức chân thành, hoàn toàn là vì nghĩ cho Tần Lập, mà không phải sợ Tần Lập dẫn đến tai họa cho gia gia nàng.

Nhưng Tần Lập vẫn không muốn chạy, hoàn toàn không muốn chạy. Hắn ở chỗ này, người nhà của hắn, thê tử con cái của hẳn sẽ an toàn. Một khi hắn trở về nhà, như vậy thì tất cả người thân của hắn sẽ trực tiếp đối mặt với cả Lang Gia Đại Lục!

Đây là thứ nhất.

Thứ hai, Tần Lập hấp thu luyện hóa đoàn Tiên Thiên Tinh Khí chí dương chí cương này, thực lực đã tăng vọt đến cảnh giới cực mạnh, hiện giờ hắn đang khát vọng chiến đấu!

Cực kỳ khát vọng!

Vốn Lang Gia Đại Bỉ chính là một khối đá thử vàng rất tốt, Tần Lập dự định sau khi lấy được hạng nhất ở trình tự thanh niên, sẽ đi khiêu chiến người mạnh nhất trình tự trung niên cùng lão niên.

Đáng tiếc, đột nhiên xảy ra chuyện này, Lang Gia Đại Bỉ bị hoãn lại vô thời hạn, còn hắn cũng bỗng nhiên từ một cường giả trẻ tuổi mới bộc lộ tài năng, biến thành công địch của cả Lang Gia Đại Lục.

Muốn nói trong lòng Tần Lập không giận, đó là tuyệt đối không thể nào. Kiếm Trần Tử này, người ta tôn kính hắn thế nào, không có liên quan tới Tần Lập, Tần Lập chỉ biết là mình và hắn ta không thù không oán, hắn vừa xuất thế đã muốn bắt giết mình.

Dựa vào cái gì?

Lẽ nào chỉ bằng Kiếm Trần Tử ngươi môn sinh bạn cũ trải khắp thiên hạ? Chỉ bằng ngươi vang danh Lang Gia Đại Lục sáu mươi vạn năm trước?

Hay là nói, ta số mệnh tận trời, nhận được một tia Tiên Thiên Tinh Khí, làm cho ngươi bắt đầu nhớ thương?

Không buông tha ta? Lão tử còn không muốn buông tha ngươi đâu!

Tần Lập đã không nhớ được, mình đã bao nhiêu năm không có tức giận đến thế này. Nhất là Hoa Phượng Hoàng bị giam lại, các bằng hữu Nhạc Văn Quân cùng Cổ Kiếm Phong bị mạnh mẽ triệu hồi về môn phái.

Lửa giận trong lòng Tần Lập liền hừng hừng thiêu đốt.

Dù ngươi là cường giả đứng đầu Lang Gia Đại Lục, vậy thì sao chứ? Ta làm gì phải sợ ngươi!

Thủy Sinh Liên một đôi mắt sáng nhìn Tần Lập sắc mặt không ngừng biến ảo, biết mình không thể nào khuyên được hắn không khỏi khẽ thở dài một tiếng, lấy từ trong nhẫn ra một chiếc bình nhỏ, đưa cho Tần Lập:

- Bên trong bình nhỏ này là một viên đan dược, gọi là Cửu Chuyển Kim Dương Đan, là đại năng thời đại siêu cổ luyện chế ra, vốn đã không nhiều, đến bây giờ cũng chỉ còn có một viên này, dùng nó vào lúc mấu chốt, hãn có thể giữ cho huynh một mạng. Muội có thể làm cho huynh, cũng chỉ có như thế thôi.

Thủy Sinh Liên nói rồi, thần sắc dường như có chút ảm đạm, nhỏ giọng nói:

- Huynh một lòng muốn khôi phục vinh quang thời đại siêu cổ, người khác lại không muốn thế. Đừng quá chấp nhất chuyện đó, Tần Lập, nếu như huynh có thể tránh khỏi một kiếp này, muội sẽ gả cho huynh.

Thủy Sinh Liên là một người con gái băng thanh ngọc khiết, nói ra những lời này, ngay cả việc đốc hết dũng khí, nhưng trên mặt vẫn không thể khống chế được mà nổi một đoàn mây hồng, mắt sáng ngóng nhìn Tần Lập, còn nói thêm:

- Nếu như huynh xảy ra chuyện gì, Kiếm Trần Tử muội đánh không lại, nhưng tất cả những người tham dự, muội đảm bảo sẽ tuyệt đối không bỏ qua cho họ!

Tần Lập cười ha ha, bỗng nhiên ngẩng đầu, khẽ vuốt dung nhan như ngọc của Thủy Sinh Liên, trơn mềm nhẵn nhụi như ngọc bích, Tần Lập lắc đầu cười:

- Ai nói huynh nhất định sẽ chết? Không tin thì muội xem, ai muốn lấy lòng Kiếm Trần Tử tới đây bắt huynh trước, thì sẽ phải chết trước tiên!

Một cỗ khí thế ngạo nghễ thiên hạ, bao quát trời cao, bỗng nhiên bộc phát ra từ người Tần Lập, Tần Lập nhàn nhạt nói:

- Chiến Kỳ huynh tu luyện là Cửu Thiên Thập Địa, Duy Ngã Độc Tôn ! Chiến Kỳ này không phải chỉ là bày biện, Tần Lập ta cũng không phải bột nhão, mặc kệ ai cũng có thể chết đạp được!

Thủy Sinh Liên không để Tần Lập rút tay về, mà dùng bàn tay mảnh mai như ngọc của mình giữa tay Tần Lập lại, dùng khuôn mặt của mình nhẹ nhàng vuốt ve trên tay Tần Lập, nỉ non nói:

- Muội tin tưởng, muội tin tưởng huynh! Từ lần đầu gặp được huynh, muội đã biết huynh chính là nam nhân mà muội chờ đợi! Muội là của huynh, muội sống là người của huynh, đã chết, cũng là chết cho huynh, điểm này không ai có thể thay đổi được! Nếu không trốn khỏi số mệnh này, vậy để cho chúng ta cùng nhau đối mặt đi!

925. Chương 934: Không Nói Lời Thừa, Trực Tiếp Giết!

- Thanh kiếm trong tay hắn, cũng là một kiện bảo vật, truyền thuyết đã ngưng kết ra kiếm hồn!

- Bên phía bốn siêu cấp đại phái vẫn cứ không có động tĩnh gì, Tần Lập kia dường như vẫn trốn trong Như Ý Tiên Phường. Báo vật trên người Tần Lập dù có tốt, nhưng không phải ai cũng thừa nhận được lửa giận của Thủy Hận Sinh!

Lang Gia Thần Thành cũng không vì Lang Gia Đại Bỉ bị hoãn lại vô thời hạn mà yên tĩnh, ngược lại bởi vì Kiếm Trần Lão tổ phát ra lời nói, càng trở nên náo nhiệt hơn.

Mọi người đều đang bàn luận không biết sao Tần Lập lại chọc giận Kiếm Trần Lão tổ được người người trên Lang Gia Đại Lục kính ngưỡng, nhưng nếu lão tổ nói muốn bắt lấy người này, vậy kết cục Tần Lập có thể tưởng tượng trước. Cho nên, những bảo vật trên người Tần Lập đã trở thành thứ mà nhiêu người ước ao.

Ngày đó ở trên đài ngắm cảnh, Thần Miếu trôi nổi trên đỉnh đầu Tần Lập đã khiến cho rất nhiều người mơ ước, nhưng e ngại Tần Lập kết giao cùng nhiều Thánh tử Thánh nữ siêu cấp đại phái, cùng thực lực mạnh mẽ của bản thân hắn, những người đó cũng chỉ trông mà thèm thuồng, nhưng không dám thật sự làm ra chuyện khác.

Nhưng bây giờ đã khác, Kiếm Trần Lão tổ nói muốn bắt giết người này, vậy hắn ở trên cả Lang Gia Đại Lục đã hoàn toàn mất đi nơi dung thân!

Đừng nhìn bây giờ hắn trốn ở Như Ý Tiên Phường không ra, còn có vẻ hết sức an toàn. Nhưng một khi các siêu cấp đại phái ra tay, dù là Thủy gia cũng không cách nào bảo hộ an toàn cho hắn!

Dù sao, Thủy Hận Sinh có mạnh hơn đi nữa, cũng chỉ là một người, không thể nào là địch với cả Lang Gia Đại Lục. Càng đừng nói, từ khi Kiếm Trần Lão tổ phát ra lời nói kia, Thủy Hận Sinh cũng không có câu trả lời nào!

Điều này theo nhiều người thấy, quả thật là cam chịu lời Kiếm Trần Lão tổ nói, không muốn che chở Tần Lập!

Ngay cả Thủy Hận Sinh cũng làm như thế, vậy bọn họ còn gì phải sợ?

Nếu không phải cố kỵ Như Ý Tiên Phường là địa bàn Thủy gia, e rằng đã sớm có người đánh vào trong.

Chẳng qua, luôn có người sẽ không nhịn được muốn ra tay trước. Lang Gia Liệt Hỏa Giáo, bọn họ có đủ lý do chém giết Tần Lập, cho nên Lang Gia Liệt Hỏa Giáo mời đến bảy tám giáo phái thực lực bậc trung, giữa trưa chạy tới Lang Gia Thần Thành.

Không hề có chút che giấu gì, do hai vị Phó giáo chủ Lang Gia Liệt Hỏa Giáo dẫn đầu, một đoàn hơn ba trăm người chạy tới Như Ý Tiên Phường.

Những người khác nghe nói chuyện này, tất cả đều cấp tốc chạy tới tụ tập ở Như Ý Tiên Phường, muốn xem thử cuối cùng Bất Động Như Sơn Tần Lập sẽ ứng phó nguy cơ này thế nào.

- Lần này Lang Gia Liệt Hỏa Giáo bỏ vốn gốc, có thấy không, giữa đội ngũ bọn họ, có mấy chục võ giả tiền bối cấp bậc hoá thạch sống, thực lực tiêu chuẩn những người này đều là Đế vương đỉnh!

- A! Hắn cũng có ở đó, là Thái thượng Giáo chủ Lang Gia Thần Giáo. Nghe nói hắn từ rất nhiều năm trước đã đột phá đến cảnh giới Bất Tử Chân Thần, không ngờ tới cũng xuất hiện ở đây.

- Thái thượng Giáo chủ Lang Gia Thần Giáo, nghe nói cũng từng chịu ân huệ của Kiếm Trần Lão Tổ. Năm đó còn là do Kiếm Trần Lão tổ chỉ điểm, để cho hắn đột phá đến cảnh giới Bất Tử Chân Thần…

- Trời ạ, Kiếm Trần Lão tổ có thể chỉ điểm người ta đột phá cảnh giới Bất Tử Chân Thần, vậy chính ngài ấy…

- Đúng thế cuối cùng Kiếm Trần Lão tổ mạnh cỡ nào thì không ai biết, nhưng nhất định mạnh đến mức mà chúng ta không thể tưởng tượng!

Một đám người đi theo sau Lang Gia Liệt Hỏa Giáo cùng những cường giả được mời đến, liên tục xôn xao.

- Tiểu thư, bên ngoài đã bị người ta bao vây.

Một tỳ nữ thanh tú chạy từ bên ngoài vào, thần sắc coi như trấn định, bẩm báo với Thủy Sinh Liên.

- Biết rồi, ngươi xuống trước đi.

Thủy Sinh Liên nhàn nhạt khoát tay, để cho tỳ nữ này xuống trước.

Nhiều ngày nay, Tần Lập vẫn ở trong Như Ý Tiên Phường, mỗi ngày uống trà trò Chuyện cùng Thủy Sinh Liên. Trong khi nói chuyện đã chỉ điểm Thủy Sinh Liên rất nhiều thứ làm Thủy Sinh Liên có thu hoạch lớn.

Cảm tình giữa hai người lại thật giống như những tu sĩ đỉnh cấp, sâu xa, nhưng không biểu hiện ra ngoài, nhìn cứ bình thản như nước. Ngoại trừ lần đó Thủy Sinh Liên biểu lộ, hai người vẫn không hề có hành động vô cùng thân thiết gì.

Lúc này Tần Lập đứng dậy, nhìn Thủy Sinh Liên cười nói:

- Muội ở đây chờ đã, để phòng bếp làm món huynh thích ăn. Chờ làm xong món ăn huynh sẽ trở lại.

Thủy Sinh Liên chăm chú nhìn Tần Lập, khẽ gật đầu, không nói nhiều.

Tần Lập xoay người ra cửa, Thủy Sinh Liên nhìn bóng lưng Tần Lập biến mất khỏi tầm mắt, mới buông tay ra, trong lòng bàn tay sáng bóng như ngọc, tràn ngập mồ hôi lạnh!

Cuối cùng Tần Lập mạnh đến mức nào, nàng không đoán ra, nhưng nàng có thể đoán được Lang Gia Liệt Hỏa Giáo cùng những người bọn họ liên hợp mạnh cỡ nào!

Không có chút nắm chắc, không có nội tình thật sâu, bọn họ dám đến đây gây sự? Nhưng lúc này, Thủy Sinh Liên càng sẵn lòng lựa chọn tin tưởng Tần Lập.

Gọi một tỳ nữ đến, phân phó nàng:

- Đi, nói với phòng bếp làm món ăn mà Tần công tử thích nhất.

Tỳ nữ sinh ra ở Thủy gia, địa vị rất cao, cho nên ngược lại không có lo lắng như Thủy Sinh Liên, bình tĩnh đáp một tiếng, sau đó nhìn Thủy Sinh Liên cười nói:

- Tiểu thư, Tần công tử nhất định có thể đánh thắng những người xấu kia.

Thủy Sinh Liên cười phất tay, sau đó ngồi đó trầm tư.

- Nhìn kìa, Tần Lập ra rồi! Hắn thật sự đám ra đây!

- Hắc, vừa nhìn là biết ngươi không có xem Lang Gia Đại Bỉ, danh hào Bất Động Như Sơn này từ đâu mà ra? Ngươi thật coi Tần Lập là thịt cá hay sao?

- Có phải thịt cá hay không thì không biết, chẳng qua hôm nay hắn dữ nhiều lành ít rồi!

Tần Lập vừa bước ra, đám đông vây xem xa xa liền bắt đầu xôn xao.

Thân hình Tần Lập vừa xuất hiện, ánh mắt âm lãnh của Phó giáo chủ Lang Gia Liệt Hỏa Giáo liên rơi xuống người Tần Lập, lạnh lùng nói:

- Ngươi chính là Tần Lập?

Tần Lập không nói hai lời, vung tay là một quyền !

Một quyền này, khí thế như cầu vồng!

Ngoài dự liệu của tất cả mọi người!

Không ai ngờ tới, Tần Lập đi ra nhìn thấy những người này, không nói hai lời trực tiếp đánh ngay! Đám đông vây xem đều ngậm miệng cả lại, ánh mắt hiện lên tia khiếp sợ.

Lá gan Bất Động Như Sơn này cũng quá lớn đi chứ! Đúng là không động thì vững như núi cao, động là như sấm sét ngàn quân mà!

Phó giáo chủ Lang Gia Liệt Hỏa Giáo cũng vô cùng kinh ngạc, một quyền của Tần Lập làm cho những lời lên án mà hắn đã sớm chuẩn bị đều nghẹn ngược trở vào bụng, phiền muộn không thôi.

Đồng thời một quyền vô cùng hung hăng của Tần Lập nhìn như không có gì khủng bố, nhưng chỉ có người ở trong cuộc mới biết được sát khí ẩn chứa trong nó!

Phó giáo chủ Lang Gia Liệt Hỏa Giáo phát ra một tiếng rống lớn, trên người khoảng khắc bộc phát một cổ khí tức mãnh liệt, hai tay vung lên, hai ngọn lửa màu đen thiêu đốt hừng hực bùng lên tự tay hắn, vỗ tới một quyền của Tần Lập!

Ầm!

Nắm tay Tần Lập đánh lên hai chưởng của Phó giáo chủ Lang Gia Liệt Hỏa Giáo, Phó giáo chủ Lang Gia Liệt Hỏa Giáo này phát một tiếng hét thảm thiết, hai bàn tay trực tiếp bị đánh gãy, ngọn lửa đen cũng bị dập tắt. Tiếp đó, nắm tay Tần Lập hung hăng đánh lên đầu Phó giáo chủ Lang Gia Liệt Hỏa Giáo!

Một quyền nổ đầu!

Đầu của Phó giáo chủ Lang Gia Liệt Hỏa Giáo bị Tần Lập một quyền đánh thành cặn bã, thi thể không đầu bùm một tiếng lăn trên mặt đất!

Chỉ một quyển !

Một cường giả cảnh giới Đế vương bị đánh cho thần hồn câu diệt!

Đây là uy thế cỡ nào? Cần có thực lực cỡ nào? Quả thật đúng là kinh thiên động địa mà!

Một quyền này làm mọi người, kể cả đám đông vây xem xa xa, tất cả đều bị đánh cho sững sờ tại chỗ, miệng há thật to, trong ánh mắt tràn ngập sắc thái không thể tưởng tượng, tràn ngập chấn động không thể tin nổi.

Tiếp đó, Tần Lập tiện tay rút lấy thanh trường kiếm tùy thân đeo trên thi thể Phó giáo chủ Lang Gia Liệt Hỏa Giáo, bấm tay bắn ra, vỏ kiếm bắn về phía một lão tiền bối cấp bậc hoá thạch sống Lang Gia Liệt Hỏa Giáo. Vỏ kiếm phát ra một tiếng u u, trực tiếp xuyên thủng hư không, bắn tới trước mặt lão tiền bối hoá thạch sống!

- Tiểu tử ngươi muốn chết!

Tiền bối cấp bậc hoá thạch sống Lang Gia Liệt Hỏa Giáo kia phát ra một tiếng rống giận bi phẫn, trên đầu xuất hiện một cái lò lửa. Hắc Kim Hỏa diễm tràn ra từ trong lò, Hàng vạn đạo Hắc Kim Hỏa diễm tung lên, tràn ngập ánh sáng lấp lánh, tản ra khí tức cổ xưa, uy thế ngập trời!

Phảng phất như muốn đốt cháy cả không gian này.

Vù

Vạn đạo Hắc Kim Hỏa Diễm này thiêu đốt ập tới vỏ kiếm, muốn đốt vỏ kiếm này thành tro tàn.

Nhưng ngoài dự liệu của mọi người, chính là đây rõ ràng chỉ là vỏ thanh bảo kiếm tùy thân mang theo người Phó giáo chủ Lang Gia Liệt Hỏa Giáo, lúc này lại như trở thành chí bảo giống như Thương Khung Hắc Kim cùng Vũ Trụ Hằng Kim, lại không coi ngọn lửa này ra gì!

Dựa theo quy tích trước đó, lao qua ngọn lửa hắc kim, trực tiếp bắn lên mi tâm lão tiền bối này, lập tức xuyên thủng!

Hai chiêu, đánh chết hai đại năng!

- Trời ạ! Đây… đây còn là người ư? Ai có thể nói cho ta biết, đây thật là Tần Lập, mà không phải là Giáo chủ siêu cấp đại phái nào đó?

Trong đám người vây xem xa xa, rốt cuộc phát ra tiếng kinh hô.

- Coi như là Giáo chủ siêu cấp đại phái, chỉ sợ cũng không có uy thế bậc này. Hai chiêu chém giết hai đại năng chân chính, trong đó còn có một nhân vật tiền bối cấp bậc hoá thạch sống, một thân công lực mạnh đến cực điểm!

- Mẹ nó! Ta quyết định, ta tuyệt đối không tham dự vào chuyện này, chúng ta chơi không nổi!

Có người vốn muốn nhằm vào Tần Lập, lập tức đánh trống thối lui.

Tần Lập tay cầm bảo kiếm Phó giáo chủ Lang Gia Liệt Hỏa Giáo, chém ra một đạo kiếm khí, trực tiếp chém ngang eo mười mấy người!

Một kiếm này, đánh thẳng tới thẳng, nhìn có vẻ không hề có kỳ xảo gì. Đặc điểm duy nhất, chính là nhanh!

Nhanh đến mức khó tin!

Nhanh đến mức mọi người biết rõ một kiếm này chém về phía họ, nhưng không có bất cứ cơ hội trốn thoát nào!

- Kiếm đạo!

Ánh mắt Thái thượng Giáo chủ Lang Gia Liệt Hỏa Giáo kia bắn ra tia kinh hãi, nhìn Tần Lập không thể tường được nói:

- Người đã tu luyện thành kiếm đạo!

Tần Lập trở tay một kiếm, chém mười mấy đại năng Lang Gia Liệt Hỏa Giáo, tiếp đó đối mặt vị Thái thượng Giáo chủ Lang Gia Liệt Hỏa Giáo này, nhàn nhạt nói:

- Ngươi không xứng đàm luận kiếm đạo!

Một đạo kiếm ý bắn về phía Thái thượng Giáo chủ Lang Gia Liệt Hỏa Giáo, nương theo đó là lời nói khinh miệt đến cực điểm của Tần Lập, triệt để chọc giận vị cường giả tiền bối Lang Gia Liệt Hỏa Giáo này.

- Tiểu tử, ta sẽ cho ngươi biết kết cục khinh thường người khác!

Trên ngươi thái thượng Giáo chủ Lang Gia Liệt Hỏa Giáo đột nhiên bùng lên một ngọn lửa đen như mực, ngọn lửa này trực tiếp thiêu đốt sụp đổ hư không, bức lui toàn bộ những người khác. Ngọn lửa thiêu đốt về phía kiếm ý do Tần Lập chém ra, cũng muốn đốt kiếm ý của Tần Lập trở thành hư vô!

926. Chương 935: Diệt Ngươi Trong Nháy Mắt!

Hỏa, vốn là loại nguyên tố hung tàn nhất trong ngũ hành, một đốm lửa nhỏ cũng có thể cháy lan cả cánh đồng khô, đã đủ thấy được sự nguy hiểm của lửa.

Mà người tu luyện công pháp thuộc tính hỏa, luôn theo đuổi làm sao phát huy được uy lực của ngọn lửa đến mức tận cùng!

Lang Gia Liệt Hỏa Giáo, là môn phái dám lấy Hỏa làm tên có thể biết rõ được tạo nghệ phương diện khống chế ngọn lửa, làm Thái thượng Giáo chủ Lang Gia Liệt Hỏa Giáo, tinh thông đối với ngọn lửa càng đạt đến một cảnh giới làm người ta sợ hãi!

Nhưng mà, chính là vị lão tổ tông chơi lửa như thế, lúc một lòng muốn thiêu chết Tần Lập, lại đột nhiên hưởng thụ được cảm giác bị lửa thiêu!

Loại cảm giác này, đối với hắn quả thật quá hiếm thấy. Lửa trong thiên hạ đối với hắn mà nói, đều giống như đứa nhỏ của hắn, bất cứ ngọn lửa nào vào trong tay hắn rồi, đều sẽ vô cùng nhu thuận. Thái thượng Giáo chủ Lang Gia Liệt Hỏa Giáo nằm mơ cũng không nghĩ ra được, chính mình lại cũng có một ngày bị lửa thiêu!

Một cỗ sợ hãi thật sâu, lan tràn từ tận đáy lòng hắn.

Thậm chí Tần Lập không hề có động tác gì!

Lẳng lặng đứng đó, giống như hòa thành một thể với thiên địa.

Thái thượng Giáo chủ Lang Gia Liệt Hỏa Giáo, cứ như thế dưới mắt mọi người nhìn trợn tròn, bị chính ngọn lửa có thể thiêu đốt sụp đổ hư không do mình phát ra cắn nuốt hoàn toàn!

Chỉ trong nháy mắt, đã thiêu đốt cháy đen thân thể vị tuyệt đỉnh đại năng này, biến thành một khối than hình người!

Mặc dù không thể lập tức đốt chết hắn, nhưng một màn này cũng đã đủ làm mọi người trợn mắt há mồm sững sờ tại chỗ!

Trong ánh mắt nhìn về phía Tần Lập, cũng đã tràn ngập sợ hãi quỷ dị.

Hắn còn là người ư?

Cuối cùng đã làm như thế nào?

Trong lòng mọi người đều tràn ngập nghi hoặc khó hiểu, càng nhiều hơn là một loại sợ hãi.

Khó trách Kiếm Trần Lão tổ muốn bắt giết người này, thì ra cường giả trẻ tuổi ở trong mắt mọi người vẫn lấy phòng ngự là chủ yếu, lại có thủ đoạn khủng bố như thế!

- Tần Lập… Ngươi… Ngươi đã dùng thủ đoạn gì?

Trưởng lão một môn phái do Lang Gia Liệt Hỏa Giáo mời tới, thật sự không khống chế được tâm tình sợ hãi, liền hỏi ra lời này.

Tần Lập lại mặc kệ đám người bị đọa vỡ mật này, ánh mắt như phẳng lặng như giếng xưa, nhìn mọi người nhàn nhạt nói:

- Đủ rồi chứ?

- Tần Lập, tên tiểu nghiệt súc ngươi, sớm muộn gì ngươi cũng sẽ gặp báo ứng!

Có một tiếng nói đột nhiên vang lên, trôi nổi không chừng:

- Ngươi không coi ai ra gì, nhất định sẽ có người chém giết ngươi!

Tần Lập khoát tay, bên trong đám người đột nhiên bùng lên một mảnh mây máu, chém xuống một cái đầu tươi sống, lăn tròn trên mặt đất. Người xung quanh ầm ầm tản ra, sợ hãi bị người này liên lụy.

Thần sắc mọi người nhìn về phía Tần Lập, đã tràn đầy sợ hãi. Cái tên bị giết kia rõ ràng là đang âm thầm xúi giục, tiếng nói trôi nổi không chừng, ngay cả người bên cạnh hắn cũng không biết tiếng nói vang lên từ đâu, nhưng liền bị kiếm ý của Tần Lập trực tiếp chém rơi đầu!

Không ai hoài nghi Tần Lập chém giết lung tung, đã hoàn toàn bị khí thế của Tần Lập chấn nhiếp.

Lúc này, ở cửa Như Ý Tiên Phường truyền đến một tiếng nói thanh thúy:

-Tần công tử, tiểu thư gọi ngài quay về dùng bữa!

Tần Lập khẽ sững sờ, tiếp đó khóe miệng nổi lên ý cười nhàn nhạt, Thủy Sinh Liên vẫn lo lắng cho mình, lại sợ nàng đi ra sẽ làm mình mất hứng. Nghĩ lại cũng buồn cười, Thủy tiểu thư vẫn luôn cứng cỏi anh minh, cũng có một mặt tiểu nữ nhi như thế.

Liên tục chém mấy người, ngay cả Thái thượng Giáo chủ Lang Gia Liệt Hỏa Giáo cũng chém, đã triệt để chấn nhiếp đám người thế tiến công hung hăng này, nơi ánh mắt Tần Lập đi qua, đã không có ai dám nhìn thẳng vào hắn.

Tần Lập lắc đầu, xoay người, đi về phía Như Ý Tiên Phường. Nhưng bỗng thấy ánh mắt lộ ra tỳ nữ xinh đẹp vừa gọi hắn hiện lên một tia hoảng sợ, môi khẽ mở ra, vừa định hô lên.

Tần Lập thở dài một tiếng, không quay đầu lại, chỉ nghe thấy sau lưng truyền đến mấy tiếng hô kinh khủng. Đám người thừa dịp Tần Lập xoay lưng, muốn cùng phát động công kích, thân thể mỗi người không chút dấu hiệu nổ tung, cả tràng diện tràn ngập máu tanh.

Những người đến đây, trong đó có một số đại năng thực lực đạt đến cảnh giới Đế vương, nhưng căn bản không thể ngăn cản tử vong phủ xuống, chỉ có thể phí công phát ra tiếng thét hoảng sợ.

Thậm chí ngay cả tiếng thét cũng rất ngắn ngủi, thân thể kể cả thần hồn, cùng nhau nổ tung, thân hình cùng diệt!

- Ôi, những tên này…

Ở giữa đoàn người vây xem, có nhân vật tiền bối cấp bậc hoá thạch sống, thấy cảnh này không khỏi phát ra một tiếng thở dài, lẩm bẩm:

- Cần gì phải thế, người ta đã xuống tay lưu tình rồi, vẫn còn muốn đánh lên. Lại không biết rằng kiếm ý khủng bố kia, đã sớm chôn giấu trong thân thể bọn họ…

Vị nhân vật tiền bối cấp bậc hoá thạch sống này một lời nói toạc thiên cơ, trong lúc rất nhiều người còn đang mờ mịt sợ hãi, nói ra chân tướng sự thật.

- Trời ạ, Bất Động Như Sơn hắn… cuối cùng hắn đạt đến cảnh giới gì? Làm sao ta cảm giác hắn còn muốn lợi hại hơn cả các Giáo chủ siêu cấp đại phái?

- Ta thấy cũng chỉ có nội tình trong các siêu cấp đại phái, những hoá thạch sống chân chính từ thời đại siêu cổ kia mới có thể ngăn chặn hắn được.

Mọi người nhìn trước cửa Như Ý Tiên Phường đã bị máu tươi nhuộm đỏ, không khỏi phát ra tiếng thở dài.

Lúc này, Tần Lập nắm lấy tay tỳ nữ có chút bị dọa sợ kia đi vào bên trong, đồng thời còn truyền ra một câu nói:

- Phiền các ngươi có ai giúp ta truyền đi một lời, nói cho Kiếm Trần Tử, nói là ta không nhận ra hắn càng không biết nguyên nhân thù hận giữa ta và hắn. Nhưng điều này không quan trọng, muốn bắt giết ta, tốt nhất là tự mình tới đây, đừng để những người vô tội tới tự tìm chết nữa.

Dừng một chút, Tần Lập nói tiếp:

- Nghe nói hắn có danh tiếng rất lớn trên Lang Gia Đại Lục, vậy thì tiếp tục quý trọng chính thanh danh của mình đi. Hành động của hắn lúc này, rất vô sỉ.

Tiếng nói nhàn nhạt, vô cùng bình tĩnh nói xong, bóng người Tần Lập đã hoàn toàn biến mất trong mắt mọi người.

Theo sau, một thanh kiếm bay ra từ bên trong Như Ý Tiên Phường, đỉnh một tiếng vang nhỏ, trực tiếp cắm ở giữa khu vực đỏ máu. cắm thật sâu vào trong mặt đá cứng rắn. Bốn phía xung quanh đều là máu đỏ tươi cùng những phân tay chân cụt rải rác, giữa khí máu tanh tận trời, chuôi kiếm lặng lặng cắm ở đó, đâm thật sâu vào mắt mọi người.

Một trận chiến này kinh động cả Lang Gia Thần Thành, tất cả người đã chứng kiến trận đấu này, đều bị thực lực của Tần Lập chấn động. Sau đó có người suy đoán, Tần Lập dùng kiếm của Phó giáo chủ Lang Gia Liệt Hỏa Giáo chém giết những người kia, hắn là ngại làm bẩn vũ khí của mình!

Rất nhiều người đều bị suy luận này chấn động đến không nói nên lời, như thế cần cao ngạo cỡ nào, tự tin vào chính mình ra sao, mới có thể làm ra loại chuyện này?

Vũ khí, được rất nhiều võ giả coi như là sinh mạng thứ hai của mình. Trên giang hồ từng lưu hành một câu nói: Kiếm còn người còn! Đã có thể đủ thấy được cảm tình của võ giả đối với vũ khí. Tu luyện đến cảnh giới nhất định, có thể hai hợp làm một cùng vũ khí, sử dụng vũ khí trôi chảy cũng giống như chỉ huy thân thể của chính mình.

Tùy tiện sử dụng vũ khí của ngươi khác, tất nhiên không đạt được cảm giác trôi chảy đó. Nhưng Tần Lập lại làm như thế, hắn sử dụng bảo kiếm tùy thân của Phó giáo chủ Lang Gia Liệt Hỏa Giáo, dễ dàng chém giết tất cả người tới xâm phạm, thậm chí không ai đối đầu được với hắn!

Phần chiến lực này, làm người ta thán phục, làm người ta hâm mộ, làm người ta sợ hãi!

Đồng thời, câu nói của Tần Lập, cũng nhanh chóng truyền ra ngoài.

Là tuấn kiệt trẻ tuổi nhất mới nổi trên Lang Gia Đại Lục, công khai nói chuyện chỉ trích lão tiền bối thành danh vô số năm, còn là một vị lão tiền bối môn sinh bạn cũ trải khắp thiên hạ, đức cao vọng trọng.

Chỉ trong thời gian ngắn có không biết bao nhiêu người lòng tràn ngập căm phẫn chửi mắng Tần Lập, hận không thể lập tức bằm thây vạn đoạn. Cũng có không biết bao nhiêu tuấn kiệt trẻ tuổi Lang Gia Đại Lục, công khai tuyên bố nếu gặp phải Tần Lập, nhất định lập tức bắt giữ.

Nhưng có một điểm, từ sau khi Lang Gia Liệt Hỏa Giáo cùng mấy môn phái liên hợp bị Tần Lập chém tận giết tuyệt trước cửa Như Ý Tiên Phường, khắp nơi đều là tiếng kêu gào Tần Lập, nhưng không có một người thật sự chạy đến đây khiêu chiến Tần Lập.

Người trẻ tuổi nhiệt huyết xung động thì không giả, nhưng không ai muốn chủ động đi chịu chết không công. Thái thượng Giáo chủ Lang Gia Liệt Hỏa Giáo tốt xấu gì cũng là nhân vật tiền bối thành danh nhiều năm, ở trên tay Tần Lập lại không qua được cả một hiệp, liền hồ đồ khó hiểu tự chết cháy trên chính ngọn lửa của mình. Loại chuyện này, quả thật nghe mà rợn cả người!

Hắn có thể bị ngọn lửa của chính mình thiêu chết hay sao? Nếu ai cho rằng Thái thượng Giáo chủ Lang Gia Liệt Hỏa Giáo chơi lửa không tốt, không cẩn thận chết cháy chính mình, vậy nhất định sẽ bị nước bọt dìm chết đuối.

Như thế kết quả rất rõ ràng, tất cả tự nhiên là bởi nguyên nhân Tần Lập!

Một vương giả như thế ai dám tùy tiện đi khiêu khích?

Làm người ta có chút hoảng sợ, chính là phía Kiếm Trần Tử lại chậm chạp không đưa ra bất cứ câu trả lời nào. Rất nhiều đại môn phái cũng đều ước thúc môn hạ đệ tử, không cho bọn họ đi tìm Tần Lập gây chuyện.

Nhất thời, Lang Gia Đại Lục rơi vào một mảnh bình tĩnh quỷ dị, dường như chuyện này chính là một trò cười, mở một cái bắt đầu, sau đó không có phần kết thúc.

Tần Lập đương nhiên sẽ không cho là như vậy. Hắn biết rõ, Lang Gia Liệt Hỏa Giáo chẳng qua là một con cờ dò đường của đối phương, kỳ thật chết sống cũng không quan trọng gì

Quan trọng là đối phương muốn dùng phương thức này, tới thử thực lực của mình mạnh đến mức nào.

Một tháng sau, Thủy Hận Sinh dẫn theo Thủy Hướng Đông cùng Ô Quận Vương, ba người đồng thời xuất hiện trong Như Ý Tiên Phường. Bởi vì trở về hết sức đột nhiên lúc Tần Lập nhận được tin tức, còn sửng sốt một lát.

Bởi vì trước đó vẫn không nghe được tin tức bọn họ sẽ về, nhìn Thủy Sinh Liên cùng nhau thiếu nữ váy đỏ đi đến, Tần Lập mỉm cười:

- Đã lâu không gặp rồi.

Thiếu nữ váy đỏ gặp được Tần Lập, cũng không lập tức chạy đến như trước kia, mà có vẻ như tâm sự nặng nề, nhẹ gật đầu:

- Đúng thế, đã lâu không gặp, nghe nói gần đây huynh làm không ít đại sự khó lường, đáng tiếc không thể thấy được tận mắt.

Thủy Sinh Liên thoáng nhìn Tần Lập, nhẹ giọng nói:

- Hồng Lăng là muội muội cùng cha khác mẹ với muội, một thời gian trước mẫu thân của nàng một mình xâm nhập vào di tích kia, liền không trở ra. Phụ thân muội cùng gia gia, còn có Ô Quận Vương thúc thúc đi tìm thật lâu, cũng không tìm ra được đầu mối nào, ôi…

Thủy Sinh Liên không nói ra hoàn toàn, nhưng Tần Lập đã nghe hiểu được, rất có thể mẫu Thân hồng Lăng đã bị bộ tộc Quỷ Mị khống chế rồi!

Khó trách Hồng Lăng luôn luôn hoạt bát hiếu động lại tràn ngập bi thương, Tần Lập có lòng an ủi, lại không biết nên nói gì.

Thủy Sinh Liên nhẹ giọng nói:

- Đi thôi, gia gia bọn họ còn đang chờ huynh.

927. Chương 936: Gặp Thủy Hận Sinh!

Gian phòng ở Như Ý Tiên Phường, nếu nhìn xuống từ trên cao thì có thể nhìn ra được, mỗi một phòng không phải tồn tại đơn độc, rất nhiều phòng ốc nối liền một chỗ, bên trong đều liền với nhau.

Cho nên, Thủy Sinh Liên dẫn Tần Lập đi qua những gian phòng này, quẹo trái rẽ phải đi rất xa. Cuối cùng, mới đi qua một cánh cửa ngầm, đi đến một gian phòng nhỏ, gian phong bày biện rất đơn giản, có ba người đang ngồi nói chuyện.

Tần Lập lập tức thấy được Ô Quận Vương ngồi ở vị trí bên cùng một người trung niên, còn ở chủ tọa, ngược lại là một thanh niên bề ngoài chỉ khoảng hai mươi tuổi.

Thanh niên này một đầu tóc ngắn đôi mắt không lớn nhưng hết sức có thần. Hai hàng mi kiếm sắc bén, mặc một thân trường sam màu xanh, ngồi ở đó không lên tiếng, trên người đã lộ ra một cổ khí chất cực kỳ cao quý.

Nhìn Kỹ, nét mặt người thanh niên này có chút tương tự với Thủy Sinh Liên, Tần Lập thầm nghĩ: Vị này, có lẽ chính là Thủy Hận Sinh đại danh đỉnh đỉnh trên Lang Gia Đại Lục.

Quả nhiên, Ô Quận Vương thấy Tần Lập đi vào, vẫy vẫy tay với hắn, nói:

- Tới đây bái kiến Thủy Hận Sinh tiền bối, còn có vị này, là Thủy Hướng Đông thúc thúc của con!

Tần Lập đi đến, khom người hành lễ với hai người.

Thủy Hận Sinh khe khẽ gật đầu, không nói gì, Thủy Hướng Đông lại đánh giá từ trên xuống dưới Tần Lập nửa ngày, lại nhìn nữ nhi Thủy Sinh Liên đứng ở một bên có chút xấu hổ, cùng với thiếu nữ váy đỏ Thủy Hồng Lăng trong ánh mắt mang theo vài phần đau thương.

Sau đó mới nhẹ giọng hỏi:

- Cậu chính là Tần Lập?

Tần Lập gật đầu, biết ý trong lời Thủy Hướng Đông nói, không nói nhiều, lẳng lặng đứng một bên.

Trong lòng hai người Thủy Hận Sinh cùng đều âm thầm gật đầu, quả nhiên là nhân tài tuấn tú, khó trách Thủy Sinh Liên trước giờ vẫn luôn không hề có cảm giác gì với nam tử lại động lòng với hắn. Ngay cả Thủy Hồng Lăng luôn luôn tinh tinh mê mê, hoàn toàn không có khái niệm gì về tình ái nam nữ cũng thích hắn.

Hơn nữa, từ thực lực mà Tần Lập biểu hiện ra gần đây, quả thật xứng đôi với nữ nhi Thủy gia.

Nét mặt Thủy Hướng Đông lúc này hơi hòa hoãn một chút, nói:

- Ngồi đi.

Tần Lập vừa ngồi xuống, lại nghe Thủy Hướng Đông nói:

- Sau này, đối với các nàng tốt một chút!

Khóe miệng Tần Lập kéo lên, muốn nói gì, nhưng phát hiện không thể nói được. Thật đúng là giống như tính tình Thủy Hận Sinh mà, rất là trực tiếp, căn bản sẽ không quanh co lòng vòng với ngươi, lại càng sẽ không biết uyển chuyển.

So sánh lại, dường như thiếu nữ váy đỏ Thủy Hồng Lăng càng giống như nữ nhi Thủy gia, Thủy Sinh Liên tất nhiên cứng rắn, nhưng vẫn còn biết thay đổi biến hóa.

Ô Quận Vương nhàn nhạt mỉm cười, đối với những chuyện này đều lơ đễnh, thấy Tần Lập ngồi xuống, trực tiếp nói:

- Tần Lập, lần này chúng ta trở về, chủ yếu là bởi vì chuyện Kiếm Trần Tử. Con có biết, vì sao Kiếm Trần Tử kia muốn làm khó con không?

Lúc Ô Quận Vương nói, nhìn vào hai mắt Tần Lập, ánh mắt kia hơi có chút ý vị sâu xa.

Đồng thời, hai người Thủy Hận Sinh cùng Thủy Hướng Đông cũng đều đang nhìn Tần Lập.

Tần Lập hơi do dự một chút, tiếp đó liền rõ ràng ý của Ô Quận Vương. Bên này người ta vừa nói giao phó cả hai nữ nhi cho mình, không có chút dây dưa dài dòng, càng không có chút làm khó. Nếu như mình còn lại che giấu giữ lại, không nói ra chuyện Tiên Thiên Tinh Khí, vậy thì có chút quá đáng.

Hơn nữa, nhìn biểu tình ba người này, dường như bọn họ đã sớm biết được mình thu được một đoàn Tiên Thiên Tinh Khí kia.

Nghĩ vậy, Tần Lập khẽ giọng nói:

- Nguyên nhân cụ thể, con thật không dám nói rõ. Chẳng qua, có lẽ là liên quan đến một đoàn Tinh Khí mà con lấy được trong thời gian trước.

Tần Lập đơn giản nói một lượt quá trình mình tiến vào trong hang động dưới hồ sâu thác nước, nhận được một đoàn Tiên Thiên Tinh Khí. Thủy Sinh Liên nghe đến ánh mắt liên tục sáng lên, thiếu nữ váy đỏ Thủy Hồng Lăng lại lấy tay che môi nhỏ, khuôn mặt tinh xảo như gốm sứ tràn ngập khó tin:

- Huynh… huynh thật sự đi đến nơi đó? Muội còn tưởng là huynh đang nói đùa với muội nữa chứ.

Thủy Hận Sinh khẽ than một tiếng, lên tiếng:

- Phải thừa nhận, số mệnh của con thật là rất mạnh, không hổ là đứa con của số mệnh mà. Con có biết, hang động kia từ thời đại siêu cổ ta đã đi vào! Nhưng căn bản không tìm được đoàn Tiên Thiên Tinh Khí đó!

Sợ rằng, đây là lần đầu tiên Thủy Hận Sinh thừa nhận mình là người thời đại siêu cổ ở trước mặt người khác. Tuy rằng trước đó có rất nhiều người biết chuyện này, nhưng dù sao cũng không nghe hắn chính miệng thừa nhận.

Tần Lập không khỏi tỉ mỉ quan sát Thủy Hận Sinh lần nữa, trong lòng cảm thán: Nếu không phải mình biết rõ, người trước mắt đây chính là Thủy Hận Sinh danh tiếng hiển hách trên Lang Gia Đại Lục, sợ rằng sẽ thật sự coi hắn là một người trẻ tuổi. Ngoại trừ một thân khí độ cao quý, không có bất kỳ chỗ nào cảm thấy được đây là một đại năng tiền bối cấp bậc hoá thạch sống.

Trong lòng Tần Lập nghĩ vậy, sau đó nghe Thủy Hận Sinh nói.

- Ở thế giới siêu cổ, khi chưa khai thiên lập địa, vũ trụ vốn là một mảnh hỗn độn, không hề có bất cứ sinh vật gì, cũng không có bất kỳ hình thể nào. Truyền thuyết là Thần mở ra mảnh thiên địa này, tạo ra vô số ngôi sao. Mà khi khai thiên lập địa, có ba đoàn Tiên Thiên Tinh Khí, một Âm một Dương một Ngũ Hành. Trong đó Ngũ Hành Khí diễn hóa thành nơi hạch tâm thế giới siêu cổ, nói cách khác, thế giới siêu cổ khổng lồ xưa kia là do một đoàn Ngũ Hành Tinh Khí biến thành.

Thủy Hận Sinh khẽ giọng nói, mọi người trong phòng đều ngưng thần lắng nghe.

- Còn lại hai đạo Tiên Thiên Tinh Khí một Âm một Dương, liền biến mất giữa thế giới siêu cổ, không ai biết chúng nó đi về nơi nào, càng không có ai tìm được chúng.

Thủy Hận Sinh Nói rồi, thoáng nhìn Tần Lập:

- Con có biết, vì sao ta không thích Kiếm Trần Tử kia hay không?

Tần Lập lắc đầu.

Thủy Hận Sinh nói:

- Năm đó, tổ tiên Thủy gia ta ở thời đại siêu cổ là Vương tộc siêu cổ . Chỉ là quá ít người, điều này cũng trở thành trói buộc lớn nhất của Thủy gia. Sau này, trong một lần ngẫu nhiên, phụ thân ta phát hiện một đoàn Tiên Thiên Tinh Khí thuộc tính Âm. Chính là khi khai thiên lập địa, xuất hiện một đoàn Tiên Thiên Tinh Khí thuộc tính Âm đó!

- Cái gì? Lại có đến ba đạo?

Nghe xong Thủy Hận Sinh nói, Tần Lập thật sự hết sức giật mình. Hắn thật sự không ngờ đến, mình thu được đoàn Tiên Thiên Tinh Khí này lại không phải là duy nhất. Hắn thu được đoàn Tiên Thiên Tinh Khí này quả thật là thuộc tính chí dương chí cương, vừa lúc Phối hợp với chiến Kỳ Cửu Thiên Thập Địa Duy Ngã Độc Tôn có thể phát huy ra uy lực cực mạnh.

Nhưng lại không ngờ tới, Tiên Thiên Tinh Khí này lại còn có Tiên Thiên Tinh Khí thuộc tính Âm cùng Tiên Thiên Tinh Khí Ngũ Hành. Trong đó Tiên Thiên Tinh Khí Ngũ Hành hình thành nên thế giới siêu cổ, còn một đoàn Tiên Thiên Tinh Khí thuộc tính Âm lại do phụ thân Thủy Hận Sinh lấy được, như thế thì chuyện này lại có quan hệ gì với Kiếm Trần Tử chứ?

Thủy Hận Sinh gật đầu, nói:

- Năm đó sau khi gia phụ phát hiện đoàn Tiên Thiên Tinh Khí, cũng không lập tức động đến nó. Hấp thu luyện hóa Tiên Thiên Tinh Khí, chẳng những cần phải có thực lực rất mạnh, càng cần số mệnh kinh người. Nếu như số mệnh không đủ mạnh mẽ hấp thu luyện hóa Tiên Thiên Tinh Khí, như vậy chỉ có một hậu quả: chính là thân thể bị Tiên Thiên Tinh Khí luyện hóa!

- Bị Tiên Thiên Tinh Khí luyện hóa?

Thủy Hồng Lăng nghe đến nhập thần vô thức hỏi:

- Nói đúng ra, là bị Tiên Thiên Tinh Khí hấp thu ngược lại? Như thế cũng quá khủng bố đi chứ?

Thủy Hận Sinh gật đầu:

- Đương nhiên khủng bố, cho nên người có thể hấp thu luyện hóa Tiên Thiên Tinh Khí, tất nhiên là người ứng vận!

Lúc này Thủy Hướng Đông xen lời:

- Kiếm Trần Tử là thúc thúc ruột của ta cũng là người ứng vận, là Vương tộc siêu cổ! Một đoàn Tiên Thiên Tinh Khí thuộc tính Âm năm đó là gia gia lưu lại cho phụ thân ta, hy vọng phụ thân có thể hấp thu luyện hóa nó, nhưng lại bị mẫu thân Kiếm Trần Tử mang đi, về sau, liền triệt để mất đi tung tích.

Thủy Hận Sinh khẽ lắc đầu:

- Ta cũng không hận mẫu thân Kiếm Trần Tử mang đi một đoàn Tiên Thiên Tinh Khí kia, ta chỉ hận hắn không có một chút thân tình. Thủy gia chưa từng có bất cứ chỗ nào xin lỗi hắn, nhưng hắn lại không hề coi mình là người Thủy gia. Từ việc hắn tự xưng mình là Kiếm Trần Tử có thể nhìn ra được. Hơn nữa, ta chân chính chán ghét hắn là vì hắn muốn lấy được một đoàn Tiên Thiên Tinh Khí khác, đã làm ra những hành động này!

Thủy Hướng Đông oán hận nói:

- Hắn vì tìm kiếm một đoàn Tiên Thiên Tinh Khí khác, dùng thời gian sáu mươi vạn năm, đi chỉ điểm bất kỳ một người nào có thể đạt được thành tựu mà hắn gặp được. Vô số bị pháp đỉnh cấp của Thủy gia, cứ thế bị hắn truyền bá ra ngoài. Điều này cũng chưa tính, chỗ trọng yếu nhất là không ai biết hắn giả nhân giả nghĩa, đều coi hắn trở thành người vô tư nhất, đáng kính nể nhất trên Lang Gia Đại Lục. Trên thực tế, lại là bởi hắn muốn thông qua phương thức này, tìm ra được đầu mối một đoàn Tiên Thiên Tinh Khí khác! Cái gì vô tư… Ta khinh!

Thủy Hận Sinh khoát tay, nói:

- Không chỉ như thế. Ta dùng rất nhiều năm, mới điều tra ra dường như Kiếm Trần Tử có chút quan hệ với bộ tộc Quỷ Mị. Cho nên, lần này phái trở về gấp, Tần Lập, con nhất định phải cẩn thận, dù là con đã luyện hóa hấp thu được một đoàn Tiên Thiên Tinh Khí chí dương chí cương, nhưng hiện giờ con vẫn không phải đối thủ của Kiếm Trần Tử.

Thủy Hận Sinh nói, trong mắt hiện lên một tia sầu lo:

- Nếu như bộ tộc Quỷ Mị thật sự có quan hệ với hắn, vậy thì càng nguy hiểm. Sáu mươi vạn năm, người được hắn chỉ điểm nhiều vô số kể, không ai biết trong đó ẩn giấu bao nhiêu người bộ tộc Quỷ Mị!

- A?

Thủy Sinh Liên không nhịn được phát ra một tiếng kinh hô, nói đến cùng, đây mới chính là chuyện đáng sợ nhất. Địch nhân bày rõ ràng không đáng sợ, chân chính đáng sợ là những kẻ trốn trong bóng tối kia!

Thủy Hận Sinh thở dài:

- Nhiều năm qua, tâm nguyện lớn nhất của ta là khôi phục thế giới siêu cổ lần nữa. tái hiện huy hoàng thời đại siêu cổ năm xưa. Còn Kiếm Trần Tử, tâm nguyện lớn nhất của hắn là tự mình trở thành Thần, có truyền thuyết, có được hai đoàn Tiên Thiên Tinh Khí, một Âm một Dương, liền có thể thành Thần!

Thần sắc Thủy Hướng Đông có chút buồn bã, nhẹ giọng nói:

- Đúng vậy, lý tưởng này không ai có thể chịu nổi. Mẫu thân hồng Lăng, tổ tiên Quận Vương, không phải như thế sao? Chẳng qua, bọn họ chọn sai chỗ, nơi di tích thần bí kia… ôi, hiện giờ nghĩ lại, hắn chính là một quân cờ của Kiếm Trần Tử.

928. Chương 937: Rửa Sạch Đưa Lên Cửa!

Nhưng Tần Lập cũng không nổi giận, hắn cũng có được nội tình mà người khác không tưởng tượng nổi. Chỉ bằng vào công pháp mình tu luyện là do người áo xanh năm xưa để lại, cùng Ẩm Huyết Kiếm và Thần Miếu, từ khi Tần Lập đi đến Lang Gia Đại Lục vẫn chưa phát huy ra uy lực chân chính của những thứ này.

Đồng thời, Tần Lập cũng biết một chuyện, đó là mẫu Thân Thủy Sinh Liên đã sớm qua đời nhiều nắm. Mẫu Thân Thủy Hồng Lãng là một phu nhân khác của Thủy Hướng Đông, một thân thực lực cũng sâu không thể lường, rất nhiều năm trước đã tiến vào cảnh giới Đế vương đỉnh. Cũng là vì muốn tìm được một đoàn Tiên Thiên Tinh Khí khác, rời nhà tiến vào trong khu di tích thần bí kia tìm kiếm, cũng như Ô Trường Thiên Bất Tử Chân Thần tổ tiên gia tộc Thần Vương, đã không trở ra được nữa.

Sở dĩ mấy người Thủy Hận Sinh mở ra phong ấn chỗ di tích kia, nguyên nhân lớn Nhất là vì tìm kiếm mẫu Thân Thủy Hồng Lãng cùng Bất Tử Chân Thần Ô Trường Thiên.

Theo lời Ô Quận Vương nói là: sống phải thấy người chết phái thấy thi thể, không thể cứ luôn mơ hồ được.

Gặp mặt Tần Lập, Thủy Hận Sinh từng đưa ra đề nghị muốn dẫn Tần Lập cùng đi chỗ di tích kia, để Tần Lập theo cạnh bọn họ, tự nhiên sẽ bớt nhiều nguy hiểm.

Tuy nhiên Tần Lập vẫn từ chối đề nghị của Thủy Hận Sinh, hắn không thể nào cứ để cho Thủy Hận Sinh luôn bảo hộ hắn. Hơn nữa, sau khi biết được mục đích chân chính mà Kiếm Trần Tử muốn bắt giết mình, trong lòng Tần Lập cũng dâng lên một cổ phẫn nộ cực lớn. Cái tên dối trá kia lại vô sỉ đến trình độ này, liều mạng chỉ điểm người khác, mục đích chân chính là vì lợi riêng của bản thân, muốn tìm ra một đoàn Tiên Thiên Tinh Khí khác.

Mà khi cảm ứng được đoàn Tiên Thiên Tinh Khí kia xuất thế, lập tức không chút do dự gọi người tới bắt giết mình. Loại tâm tính này, vô tình lạnh lùng ích kỷ đến cực điểm, không chút để ý đến sống chết của ngươi khác, không quan tâm đến cảm thụ của ngươi khác.

Nhưng mà từ điểm này, Tần Lập cũng cảm giác được thực lực chân chính của Kiếm Trần Tử quả thật mạnh hơn mình. Khi mình vừa luyện hóa đoàn Tiên Thiên Tinh Khí này, đã bị hắn cảm ứng được, còn chính mình lại chỉ cảm giác được một chút nguy hiểm. Đây chính là chênh lệch cảnh giới mà.

Điều này giống như ở thế giới bình thường, chó săn luôn luôn cảm nhận được sự tồn tại của con mồi trước thợ săn. Năng lực nhận biết cùng khứu giác của chó săn đã vượt xa nhân loại.

Nhưng Tần Lập cũng không e ngại điều đó, mỗi ngày hắn vẫn như trước, chỉ điểm hai nàng Thủy Sinh Liên cùng Thủy Hồng Lăng, lẳng lặng chờ đợi ở bên trong Như Ý Tiên Phường.

Kiếm Trần Tử quả nhiên không để Tần Lập thất vọng, sau khi vai phụ Lang Gia Liệt Hỏa Giáo kết thúc thăm dò, không bao lâu sau, thử thách chân chính rốt cuộc đã tới.

Chỉ là người đến, hết sức ngoài dự đoán của mọi người, lại chính là Giáo chủ Lang Gia Phi Tiên Phái, một nữ tử trẻ tuổi cực xinh đẹp!

Giáo chủ Lang Gia Phi Tiên Phái, cái tên cũng hết sức dễ nghe, gọi là Khổng Tước.

Khổng Tước, một loại thần thú siêu cổ, vô cùng mạnh mẽ, thực lực gần với Phượng Hoàng, cũng là thần thú siêu cổ trong truyền thuyết. Lông chim trên người Khổng Tước là màu lam, trên đuôi có Ngũ sắc Thần Quang, quét hết Pháp Bảo thiên hạ!

Bất cứ Pháp Bảo gì, chỉ cần bị Ngũ sắc Thần Quang trên đuôi Khổng Tước quét một cái, sẽ bị quét thành bụi bặm. Điểm này, dù là Phượng Hoàng cũng không làm được.

Lang Gia Phi Tiên Phái, nghe nói có truyền thừa bộ tộc Khổng Tước từ thời đại siêu cổ, nhưng Giáo chủ dám dùng cái tên Khổng Tước, từ xưa đến nay cũng không có mấy người. Giáo chủ Phi Tiên Phái hôm nay, là một nữ nhân mỹ mạo trí tuệ thực lực đều được người ta coi trọng.

Ngũ Sắc Thần Quang của nàng là tuyệt đỉnh bí thuật, rất nhiều người đều nói sở dĩ Lang Gia Phi Tiên Phái được xưng là siêu cấp môn phái, chủ yếu là bởi kết quả mỹ nữ môn hạ thông hôn cùng đông đảo siêu cấp đại phái. Nhưng trên thực tế, những người chân chính hiểu rõ thế lực Lang Gia Đại Lục đều biết, tuyệt đỉnh bí thuật Ngũ sắc Thần Quang của Phi Tiên Phái mạnh đến mức làm cho nội tình các siêu cấp môn phái khác, những hoá thạch sống siêu cổ chân chính cũng phải cảm thấy sợ hãi!

Khổng Tước đến đây, dẫn theo Lang Gia Phi Tiên Phái Thánh nữ Đỉnh Linh cùng Thánh tử lâu Minh Vũ, còn có một số nhân vật lão thành ở Lang Gia Phi Tiên Phái. Mỗi người đều có bề ngoài trẻ tuổi xinh đẹp, mà không có già yếu như trong tưởng tượng.

Cho nên vào Lúc này, Lang Gia Thần Thành trở nên vô cùng náo nhiệt. Nên biết rằng, coi như là Lang Gia Đại Bỉ, Khổng Tước cũng sẽ rất ít khi tham gia. Mọi người đều biết Giáo chủ Phi Tiên Phái đời này rất mạnh, nhưng cuối cùng mạnh cỡ nào, lại không có ai biết rõ.

Đỉnh Linh có chút bất đắc dĩ, nàng không biết vì sao sư phụ lại khư khư cố chấp, không thể không làm chim đầu đàn. Nhưng sư phụ đối với nàng ơn nặng như núi, dù là để nàng đi chịu chết, nàng cũng sẽ không nhíu mày. Cho nên, mặc dù trong lòng không tình nguyện, nhưng nàng vẫn theo cùng đến đây.

Vui vẻ nhất, không ai khác ngoài Lâu Minh Vũ, Lang Gia Phi Tiên Phái âm thịnh dương suy, địa vị nam tử ở trong phái rất kém. Đừng nhìn hắn là Thánh tử Lang Gia Phi Tiên Phái, nhưng nói tới địa vị, sợ rằng còn không bằng một Thánh nữ dự khuyết.

Hắn muốn lấy Đỉnh Linh làm vợ, tiếc rằng Đỉnh Linh căn bản chướng mắt hắn, ngược lại cảm thấy rất hứng thú với Tần Lập, điều này làm cho Lâu Minh Vũ điên cuồng ghen ghét. Vốn dù là không có chuyện này xảy ra, Lâu Minh Vũ cũng sẽ tìm cơ hội trừ bỏ Tần Lập, bây giờ Tần Lập bị Kiếm Trần Lão tổ nhìn trúng, căn bản không có đường sống.

Cho nên, Lâu Minh Vũ là người mừng rỡ nhất.

Khổng Tước không xuất hiện ở trước cửa Như Ý Tiên Phường, thân phận địa vị của nàng làm sao có thể chủ động tới cửa gặp một hậu sinh vãn bối được? Coi như là vì bắt giữ Tần Lập, cũng sẽ không làm ra bất cứ chuyện mất thân phận nào.

Cho nên, Lâu Minh Vũ cùng Đỉnh Linh bị phái tới truyền tin cho Tần Lập, để Tần Lập tự trói hai tay, chủ động tới cửa!

Đây, chính là sức mạnh của Giáo chủ siêu cấp đại phái!

Muốn bắt ngươi, không cần chủ động ra tay, đưa ra một tấm thiếp, bảo ngươi ngoan ngoãn đưa tới cửa!

Tần Lập đứng trước cửa Như Ý Tiên Phường, nhìn tấm thiếp này, biểu tình trên mặt rất quái dị, rất đặc sắc, trong ánh mắt nhìn Đỉnh Linh cũng như cười như không.

Đỉnh Linh bị Tần Lập nhìn đến có chút khó chịu, nàng khẽ cắn răng ngọc, chẩm chậm

nói:

- Tần Lập, đứng ở lập trường bằng hữu, ta khuyên huynh nên đi theo ta một chuyến. Sư phụ ta là người rất tốt, thật sự sẽ không làm khó dễ huynh.. Nếu như huynh không đi, vậy thật sự nguy hiểm rồi, nếu như sư phụ tức giận, sẽ không ai ngăn cản được.

Tần Lập phe phẩy tấm thiếp trong tay:

- Đỉnh Linh, cô đã xem qua nội dung tấm thiếp này chưa?

Đỉnh Linh gật đầu:

- Lúc sư phụ viết, ta ở ngay bên cạnh ngài ấy…

- Vậy cô nghĩ, ta có thể chấp nhận một tấm thiếp như thế, còn là lão nhân gia đặc biệt cho ta mặt mũi?

Tần Lập biểu tình quái dị. Cũng khó trách biểu tình hắn như thế, thật sự là nội dung tấm thiếp này làm cho Tần Lập dỡ khóc dỡ cười, đồng thời cũng cảm thấy phẫn nộ.

Bên trong viết rất đơn giản, chọn từ không tính là cứng rắn cũng không tính là khách khí, giống như đang nói lại một sự thật.

"Tần Lập, ta muốn đua ngươi đi gặp Kiếm Trần Lão Tổ, ngươi tự trói hai tay, theo Thánh nữ Thánh tử phái ta đến đây gặp ta…"

Một câu vô cùng đơn giản như thế, không có ký tên, cũng không có bất cứ lời nói uy hiếp gì, nhưng làm cho trong lòng Tần Lập sinh ra một cỗ phẫn nộ mãnh liệt.

- Sư phụ của cô, đầu óc nàng ta không có vấn đề chứ?

Nhìn Đỉnh Linh gật đầu nghiêm trang, biểu thị sư phụ nàng ta làm như thế quả thật là cho Tần Lập mặt mũi, Tần Lập nhàn nhạt hỏi.

- Lớn mật!

- Muốn chết!

Mấy người nam nữ trẻ tuổi theo cùng Đỉnh Linh và Lâu Minh Vũ, sắc mặt phẫn nộ chửi mắng Tần Lập.

- Câm miệng!

Tần Lập đột nhiên hét lớn một tiếng, chỉ về phía mấy người mắng mình, lạnh lùng nói:

- Còn ồn ào nữa, lão tử làm thịt các ngươi!

- Tần huynh… huynh…

Đỉnh Linh có chút bất đắc dĩ nhìn Tần Lập, sắc mặt khó xử, không biết nên nói gì.

Còn mấy nam nữ trẻ tuổi kia, bị khí thế trên người Tần Lập trực tiếp chấn trụ. Bây giờ Lâu Minh Vũ đã học khôn, từ đầu đến cuối không nói một câu. Với hắn mà nói, Tần Lập trước mắt đã là một người sẽ phải chết, đi trêu chọc một người sắp chết, hiển nhiên là chuyện không quá sáng suốt.

Tần Lập nhàn nhạt nói:

- Đỉnh Linh, xem cô và ta quen biết một hồi, ta không làm khó dễ cô. Trở về nói cho sư phụ cô, muốn bắt lão tử, thì tự mình rửa sạch sẽ đưa lên cửa! Giáo chủ đại giáo tính là cái thứ gì! Đừng tưởng rằng mọi người trên đời này đều thiếu nàng tạ mọi người đều phải tôn kính nàng! Muốn để người ta tôn kính, thì phải lấy ra thứ làm người ta tôn kính! Bày ra vẻ uy phong có thể bày ra tới mức độ này, quả thật làm cho người ta mở rộng tầm mắt mà!

Tần Lập nói xong, xoay người đi vào cửa, căn bản không để ý tới Đỉnh Linh bị hắn nói một phen làm cho sắc mặt khó coi, đồng thời Lâu Minh Vũ cũng cảm thấy trong lòng phẫn nộ khó chịu. Mặc kệ nói thế nào, Khổng Tước cũng là Giáo chủ Lang Gia Phi Tiên Phái, sỉ nhục Giáo chủ bọn họ, chàng khác nào sỉ nhục bọn họ. Nếu như hắn không nói cái gì, vậy trở về còn dễ ăn nói.

- Tần Lập, ngươi thật quá đáng! Ngươi dám sỉ nhục Giáo chủ chúng ta, ngươi đứng đó, ta muốn quyết tử chiến với ngươi!

Lâu Minh Vũ rống giận, đi ra từ trong đám người.

Tần Lập khẽ dừng bước, không quay đầu lại, nhàn nhạt nói:

- Cút sang một bên, Lâu Minh Vũ, tuy rằng ngươi vẫn luôn có lòng muốn giết ta nhưng ngươi không phải đại ác, ta không muốn giết ngươi.

Nói rồi, cũng không quay đầu lại tiếp tục bước đi, Lâu Minh Vũ tức giận đến sắc mặt tái mét, hai tay cũng run lên nhè nhẹ, muốn ra tay sau lưng Tần Lập, nhưng cuối cùng phải hung hăng buông tha.

Đỉnh Linh mặt tái mét, nhìn Như Ý Tiên Phường đã đóng cửa, trong lòng thầm nghĩ: Tần Lập, có thể giúp được huynh cũng chỉ có thế này thôi, huynh đã cuồng vọng như thế, vậy tự cầu phúc đi!

- Chúng ta đi!

Đỉnh Linh cùng Lâu Minh Vũ đến nơi này, mục đích là đưa thiếp. Hiện giờ đã hoàn thành nhiệm vụ, tự nhiên cũng nên trở về.

Chẳng qua, lúc đến đây, ngoại trừ Đỉnh Linh, mọi người đều chí khí rất cao. Cảm thấy Tần Lập vừa nghe Giáo chủ Lang Gia Phi Tiên Phái đại phái như thế muốn bắt hắn, còn không lập tức sợ đến tay chân nhũn ra, thành thành thật thật theo bọn họ đi về?

Lại không ngờ tới, người ta chẳng những không để ý tới bọn họ, ngược lại còn bảo Khổng Tước Giáo chủ Phi Tiên Phái rửa sạch đưa lên cửa, chồng chất ngôn ngữ sỉ nhục một phen.

Sớm biết như thế, lần này không nên tới đây!

Gần như trong lòng mọi người đều đang nghĩ như thế!

929. Chương 938: Khổng Tước Tiên Tử!

Một nữ tử trẻ tuổi xinh đẹp ngồi trong phòng, khí độ ung dung cao quý, mặc một thân áo dài màu xanh lam, tóc búi cao, khuôn mặt tinh xảo tinh tế như gốm sứ, nhìn Đỉnh Linh trở về phục mệnh, nữ tử này nhíu mày lại.

Lúc này, Lâu Minh Vũ đánh mắt sang một nữ đệ tử trẻ tuổi, nữ đệ tử này cũng là người vừa theo cùng bọn họ truyền tin cho Tần Lập, nhìn thấy ánh mắt Lâu Minh Vũ, trong lòng thẩm hiểu, đi đến cạnh Khổng Tước, nói nhỏ mấy câu bên tai.

Đỉnh Linh cau mày, có chút oán giận trừng Lâu Minh Vũ, thầm mắng ngươi làm như thế, sẽ thật sự có lợi cho ngươi hay sao?

Quả nhiên, nữ tử này nói xong, trong nháy mắt sắc mặt Khổng Tước trầm xuống, ánh mắt nhìn vào Đỉnh Linh, nhàn nhạt nói:

- Vì sao không nói lời thật với ta?

Ánh mắt Đỉnh Linh trong suốt, nhìn Khổng Tước nhẹ giọng nói:

- Sư phụ, con cho rằng không tất yếu.

- Hừ, hay cho một câu không tất yếu… Hay cho tên tiểu tử to gan lớn mật, dám bảo ta rửa sạch đưa lên cửa?

Trên dung mạo tuyệt mỹ của Khổng Tước, lúc nói ra lời này, cũng không khỏi mọc lên một đám mây hồng.

Thật quá đáng, chưa từng có người dám đùa giỡn nàng như thế. Những nam nhân khác, kể cả Giáo chủ siêu cấp đại phái, ánh mắt nhìn nàng đều rất tôn kính, càng đừng nói tới những lời quá đáng kia. Không, đây quả là lời đại nghịch bất đạo mà!

Đỉnh Linh hơi cúi đầu, không muốn giải thích, nàng rất hiểu tính cách sư phụ, nếu như mình giải thích, nàng sẽ càng thêm tức giận.

Quả nhiên, Khổng Tước khoát tay với Đỉnh Linh, nói:

- Được rồi, ta biết con không muốn cho ta nghe những lời tức giận này. Con lui sang một bên đi.

Đỉnh Linh biết mình đã qua một cửa này, sư phụ không truy hỏi rốt cuộc nàng có quan hệ gì với Tần Lập, đã coi như cho nàng mặt mũi rất lớn.

Khổng Tước nhìn sang Lâu Minh Vũ, nhàn nhạt hỏi:

- Lâu Minh Vũ, ngươi thân là Thánh tử Lang Gia Phi Tiên Phái, nhưng không có khí độ cùng lòng dạ mà Thánh tử hắn phải có, vì sao suốt ngày cứ luôn thích làm những chuyện mờ ám sau lưng người ta vậy chứ?

- A? Đệ tử không dám!

Lâu Minh Vũ tiến lên quỳ xuống, cúi đầu, không dám giải thích cho mình. Hắn biết, chuyện mờ ám vừa rồi của mình căn bản không thể gạt được sư phụ.

- Hừ. không dám? Ta thấy lá gan của ngươi rất lớn!

Khổng Tước bĩu môi, nhưng cũng không truy cứu nhiều chuyện này nữa, mà hỏi:

- Người muốn lấy Đỉnh Linh làm vợ?

Những lời này Khổng Tước hỏi hết sức đột nhiên, cho nên mọi người đều sững sờ ra đó, không kịp phản ứng lại, Lâu Minh Vũ cũng sững sờ ra, ngơ ngác nhìn Giáo chủ, không biết những lời này nàng nói cuối cùng có ý gì.

- Ta đang hỏi ngươi, sao ngươi lại không trả lời ta?

Khổng Tước có chút không hờn giận nhìn Lâu Minh Vũ.

- Vâng! Đúng thế, đệ tử muốn lấy Đỉnh Linh sư tỷ làm vợ!

Lâu Minh Vũ cắn răng một cái, trong lòng quyết bất cứ giá nào, dù sao tâm tư của hắn, ngày thường trong môn phái ai mà không biết. Hôm nay nói ra trước mặt Giáo chủ, cũng không có gì to tát.

Đỉnh Linh lại đỏ hồng mặt đứng tại chỗ, vẻ mặt khó hiểu nhìn sư phụ. Sư phụ rõ ràng đã đáp ứng nàng, để nàng làm chủ hôn nhân của mình, bây giờ lại nói ra lời này, lẽ nào sư phụ đã đổi ý rồi sao?

- Tốt lắm, ta liền đưa nàng… gả cho ngươi!

Khổng Tước mặt không biểu tình nói.

Mọi người đều bị kinh ngạc ngây ngốc tại chỗ, Lâu Minh Vũ càng bị mừng rỡ điên cuồng đột nhiên ập tới, đánh vào thiếu chút nữa không nói biết gì, quỳ xuống, một lát sau mới hồi thần lại, liên tục dập đầu.

- Đa tạ Giáo chủ thành toàn, đa tạ Giáo chủ thành toàn!

- Sư phụ!

Đỉnh Linh ánh mắt nhanh chóng bịt một tầng sương mù, quỳ xuống, vẻ mặt không thể hiểu được nhìn Giáo chủ Khổng Tước. Giáo chủ lúc này, ở trong mắt Đỉnh Linh sao mà xa xôi như thế, hết thảy mọi thứ đều không hề chân thật.

- Không cần nói nữa! Một chút chuyện nhỏ mguowi cũng làm không tốt, ngươi còn có thể làm gì! Không bằng nhanh chóng lập gia đình cho xong, để lại vị trí Thánh nữ cho ngươi càng thích hợp hơn!

Khổng Tước không chút lưu tình, nói xong, đứng lên lạnh lùng nói:

- Cứ quyết định như thế!

Những người khác đều đồng tình nhìn Đỉnh Linh quỳ xuống yên lặng rơi lệ, liếc sang Lâu Minh Vũ sắc mặt vui mừng, theo Khổng Tước rời phòng.

Lâu Minh Vũ đi đến cạnh Đỉnh Linh, lấy trong người một chiếc khắn tay mới, đưa cho Đỉnh Linh, nhẹ giọng nói:

- Sư tỷ, sau này ta… sau này ta nhất định sẽ đối xử thật tốt với sư tỷ. Sư tỷ yên tâm, ta tuyệt sẽ không kém hơn Tần Lập kia!

- Cút!

Bỗng nhiên Đỉnh Linh đứng lên, giận dữ hét vào mặt Lâu Minh Vũ:

- Cút xa ra! Lâu Minh Vũ. ngươi chết ý nghĩ kia đi, ta có chết cũng không gả cho ngươi!

Nói rồi nàng xoay người, chạy ra khỏi phòng, chỉ còn lại một mình Lâu Minh Vũ, đứng trong phòng, sắc mặt âm trầm kịch liệt. Một lúc lâu, trong mắt mới hiện lên một tia oán độc lạnh băng:

- Chết cũng không gả cho ta? Sư tỷ tốt của ta sợ rằng đến lúc đó sẽ không phải do ngươi được nữa!

Nội bộ Lang Gia Phi Tiên Phái phát sinh, chuyện này, cũng không gây ra bao nhiêu gợn sóng. Dù sao loại chuyện này không thể tùy tiện truyền ra ngoài, thế nhưng những lời Tần Lập nói ở cửa Như Ý Tiên Phường, lại bằng tốc độ nhanh đến khó tin truyền khắp cả Lang Gia Thần Thành.

- Trời ạ, Tần Lập kia thật là to gan lớn mật, cũng dám nói ra những lời này. Chẳng qua, con mẹ nó thật là thống khoái mà! Kỳ thật lão tử cũng muốn nói thế, chẳng qua là không có lá gan đó!

- Hừ, chẳng qua là một tên không biết sống chết, giãy dụa cuối cùng trước khi chết mà thôi. Ta tin tưởng, không tới ba ngày, nhất định Tần Lập sẽ bị bắt sống!

- Những lời này thật là uy phong, đường đường Giáo chủ siêu cấp đại phái như Lang Gia Phi Tiên Phái, bị người ta nhục nhã như thế, Thánh nữ cùng Thánh tử môn hạ lại không liều mạng tại chỗ. Chậc, chuyện này này là khó tin mà!

- Ta nghe nói, Đỉnh Linh Thánh nữ Lang Gia Phi Tiên Phái có quen biết với Tần Lập trên Lang Gia Đại Bỉ, giữa hai người có thể còn có tư tình nào đó!

Toàn Lang Gia Thần Thành bởi vì một lời của Tần Lập, mọi người đều xôn xao.Trong thời gian ngắn, danh tiếng Lang Gia Phi Tiên Phái lại mơ hồ vượt quá ba siêu cấp đại môn phái khác.

Chẳng qua danh tiếng này, không phải là thứ người Lang Gia Phi Tiên Phái muốn.

Sáng sớm hôm sau, Khổng Tước dẫn người đi về phía Như Ý Tiên Phường, loan giá Khổng Tước vừa xuất hiện, liên gây ra một trận oanh động.

- Nhìn kìa, đó là Bách Điểu Xa Liễn của Khổng Tước Giáo chủ Phi Tiên Phái!

Có người chỉ bầu trời kinh hô.

Là truyền thừa Khổng Tước thần thú siêu cổ, lúc cao tầng Lang Gia Phi Tiên Phái ra ngoài, ngồi xe kéo đều là do các loại chim muôn kéo đi.

Làm Giáo chủ, xe kéo của Khổng Tước là do một trăm loại ma thú biết bay kéo đi. Những loài chim lông vũ đủ màu sắc, giữa bầu trời hình thành một cảnh tượng vô cùng đồ sộ, tựa như một dải cầu vồng thật dài.

- Xem ra Khổng Tước Tiên Tử bị Tần Lập chọc giận, nàng muốn tự tay bắt Tần Lập rồi!

- Ừ, lần này Tần Lập chạy trời không khỏi nắng. Nhưng mà người thanh niên này cũng rất thần kỳ, nhiều lần đều có đại nhân vật chịu hại trong tay hắn. Chỉ là lần này, người ra tay với hắn là Khổng Tước Tiên Tử, dù hẳn có mạnh cỡ nào đi nữa, cũng khó mà chống cự được!

- Không biết lần này có cơ hội kiến thức được Ngũ sắc Thần Quang của Khổng Tước Tiên Tử hay không, nghe nói đó là tuyệt đỉnh bí thuật!

- Đúng thế, nếu may mắn thì hẳn sẽ thấy được. Hy vọng Tần Lập kiên trì thời gian dài một chút, như vậy chúng ta có thể thấy được Ngũ sắc Thần Quang rồi!

Tất cả tu sĩ bên trong Thần Thành, toàn bộ đang xôn xao, gần như không ai coi trọng Tần Lập. Dù sao thì Khổng Tước Tiên Tử hùng mạnh đã bày ra đó, dù là Giáo chủ ba siêu cấp đại phái khác cũng không dám đối đầu. Ngũ sắc Thần Quang không phải chỉ nhìn đẹp mắt, đó là tuyệt đỉnh bí thuật chân chính đời mạng đó!

Thủy Hồng Lăng vẫn mặc một thân váy đỏ như trước, nàng đã đi ra được một chút từ trong đau khổ không tìm được mẫu thân. Nghe tỳ nữ Như Ý Tiên Phường nói những lời đồn ở bên ngoài, Thủy Hồng Lăng có chút không phục, cười lạnh nói:

- Đám phàm tục bọn họ không biết Tần Lập ca ca lợi hại. Hừ, cái gì Khổng Tước Phượng Hoàng, không phải thứ chim gì tốt cả!

Thủy Sinh Liên ở một bên cùng Tần Lập liếc nhìn nhau, không khỏi mỉm cười. Thì ra cho đến giờ Thủy Hông Lăng vẫn còn canh cánh trong lòng đối với Hoa Phượng Hoàng, lúc mắng Khổng Tước, còn không quên tính cả Hoa Phượng Hoàng vào đó.

Chẳng qua nghĩ tới Ngũ sắc Thần Quang mạnh mẽ, trong lòng Thủy Sinh Liên cũng không khỏi có phần thấp thỏm, nhìn Tần Lập nhẹ giọng nói:

- Uy lực Ngũ Sắc Thần Quang hết sức mạnh mẽ, tất cả vũ khí Pháp Bảo của huynh, chỉ cần sử dụng đều sẽ bị quét xuống…

Tần Lập khoát tay, cười nói:

- Liên nhi, muội nói huynh đem Khổng Tước này thu làm nha hoàn đấm lưng bóp chân thì sao?

Phốc!

Thủy Hồng Lăng bên cạnh vừa uống một ngụm trà, toàn bộ phun ra ngoài, khuôn mặt tinh xảo như búp bê trở nên vặn vẹo, vừa lau vết nước trên quần áo, vừa ngọng nghịu mơ hồ nói:

- Tần Lập ca ca, huynh có thể không cần dọa người như thế hay không? Thu nữ nhân vừa già vừa xấu kia làm nha hoàn? Vậy mà huynh cũng nghĩ ra được!

Thủy Sinh Liên cũng hờn đổi trắng mắt trừng Tần Lập, sau đó nói với Thủy Hồng Lăng:

- Muội muội, Khổng Tước Giáo chủ diện mạo không khó coi, ngược lại, là đại mỹ nhân hạng nhất đấy!

- Vậy càng không được! Có muội cùng tỷ tỷ còn chưa đủ hay sao? Một hồi Phượng Hoàng một hồi Khổng Tước!

Tiểu cô nương ở một bên lẩm bẩm.

Thủy Sinh Liên cười khổ không nói tiếp, thầm mắng yêu muội muội ngốc này, ở nhà Tần Lập ca ca của muội còn có mười mấy vị thê tử khuynh tuyệt sắc nữa, muội thật cho rằng bài xích người khác, Tần Lập ca ca có thể chuyên cưng chiều một mình muội được ư?

Lúc này, bên ngoài truyền đến một tiếng nói lành lạnh, như giáng xuống từ chín tầng trời lạnh lẽo xa xôi.

- Tần Lập, ta rửa sạch đưa lên tận cửa rồi, đang đứng ở cửa chờ ngươi đây.

Những lời này vừa nói ra, những người vây xem xung quanh trên bầu trời xa xa không khỏi ồ lên, thầm than những Giáo chủ siêu cấp đại phái đúng là không phải người thường mà!

Lòng dạ cùng khí độ quả thật rộng rãi đến khó tin, vốn là bị Tần Lập nhục nhã, ở trong miệng nàng ngược lại trở thành một loại trêu chọc. Nếu không biết, còn tưởng rằng hai người là tình lữ mà không phải đối đầu.

Tiếng nói của Tần Lập cũng truyền ra từ trong Như Ý Tiên Phường, cũng gây ra một trận xôn xao:

- Khổng Tước, có dám đánh cược với ta một trận? Ta thua, đi theo ngươi, ngươi thua, làm thị nữ một trăm năm cho ta, bưng trà rót nước, bóp chân đấm lưng!

Trên bầu trời, trăm con chim kéo xe Khổng Tước bỗng nhiên rối loạn. Những con chim này không phải là loài chim bình thường, tùy tiện một con nào cũng có cảnh giới Địa Tiên trở lên, đặt ở chỗ khác tuyệt đối là một cường giả, thấy Tần Lập dám nói như thế, những con chim này lại trở nên náo động trước tiên.

930. Chương 939: Ngũ Sắc Thần Quang!

- Tần Lập, phải thừa nhận lá gan của ngươi thật là rất lớn. Chẳng qua, ngươi muốn dùng phương thức này chọc giận ta, vậy thì sai rồi.

Tiếng nói lành lạnh của Khổng Tước, không linh xa xôi, mang theo một cỗ đạo vận kỳ lạ. Nàng không cần nói lớn tiếng, vẫn có thể làm người ta chú ý.

- Nếu ngươi không dám, thì thoải mái thừa nhận, nói rằng không dám đánh cược với ta, đừng có di chuyên đề tài. Như thế, ta sẽ khinh thường ngươi, Khổng Tước Tiên Tử.

Theo tiếng nói nhàn nhạt, mang theo vài phần trêu chọc này, Tần Lập một thân trường sam tím đạp bước giữa hư không mà đến. Tóc dài không buộc phấp phới trong gió, đôi mắt đen như bảo thạch tản ra ánh sáng chói lọi, hai hàng mi kiếm như xuyên ngang tóc mai, khuôn mặt trẻ tuổi tràn ngập kiên nghị.

Tần Lập hai tay không, cứ thế đi từng bước một trên bầu trời Như Ý Tiên Phường, đi về phía Khổng Tước bên kia. Không phóng ra khí thế gì, nhưng làm cho trăm loài chim trên bầu trời đấy lên một trận xao động, bản năng của chúng đã cảm giác nỗi sợ hãi.

Nhân tài mới nổi Bất Động Như Sơn Tần Lập, muốn đánh cược với Khổng Tước Tiên Tử Giáo chủ Lang Gia Phi Tiên Phái!

Tin tức này như một ngọn gió truyền khắp Lang Gia Thần Thành, gần như kinh động tất cả đại nhân vật trong Lang Gia Thần Thành. Rất nhiều người đều cảm thấy Tần Lập điên rồi, càng nhiều người chờ xem náo nhiệt, người tin tưởng Tần Lập có thể đánh thắng Khổng Tước Tiên Tử, lại le que không có mấy.

Khổng Tước an tĩnh ngồi bên trong xa liễn, không đáp lại lời Tần Lập, mà dùng một phương thức khác thay cho lời hồi đáp của nàng. Một mảnh Ngũ sắc Thần Quang như giáng xuống từ chín tầng trời, trực tiếp quét về phía Tần Lập!

Người đã không phục ta, ta đây đánh cho ngươi phục mới thôi!

Đãy chính là khí thế của Giáo chủ siêu cấp đại phái!

Thực lực quyết định tất cả!

Tần Lập không lấy ra vũ khí, oai lực Ngũ sắc Thần Quang, bất luận là kiếp trước hay kiếp này, cũng không thể xem thường.

Chỗ mi tâm Tần Lập. Thần Nhãn đột nhiên mở ra, một đạo hào quang vàng kim bắn thẳng vào Ngũ sắc Thần Quang!

Gần như không ai dự liệu được, chiến đấu giữa hai người lại bắt đầu nhanh như thế, hơn nữa vừa lên liên thi triển ra chiêu thức cực mạnh của mình.

- Cảnh giới của Tần Lập, quả nhiên cao đến mức khó tưởng tượng!

Có nhân vật tiền bối đứng giữa hư không, lẩm bẩm nói.

Ngũ Sắc Thần Quang không gì không quét được, mà người có thể bằng hai tay không chiến đấu với Ngũ Sắc Thần Quang, không ai không phải là nhân vật cấp Giáo chủ kinh tài tuyệt diễm trên Lang Gia Đại Lục.

Trước trận chiến, không ai nghĩ tới một người trẻ tuổi như Tần Lập, lại có được dũng khí đánh một trận cùng Khổng Tước.

Một cái bóng màu lam bổng bay ra từ Bách Điểu Xa Liễn, một mảng lớn Ngũ sắc Thần Quang giáng xuống từ bầu trời, tường như muốn bao phủ cả Lang Gia Thân Thành!

Rất nhiều người không nhịn được có một loại xúc động muốn quỳ bái, uy thế Ngũ sắc Thần Quang quả thật quá mạnh mẽ. Chỉ dựa vào một đoàn khí cơ, đã trán áp bọn họ chật vật như thế, còn Tần Lập đang chiến đấu cùng Khổng Tước. sẽ phủi thừa nhận áp lực cỡ nào?

Bất luận thắng thua, sau một trận chiến này, cái tên Tần Lập chắc chắn sẽ truyền khắp Lang Gia Đại Lục!

Đã bao nhiêu năm rồi không có người trẻ tuổi yêu nghiệt như thế? Dường như ở trong ấn tượng của mọi người, trên Lang Gia Đại Lục từ xưa đến nay vẫn không có loại hậu bối trẻ tuổi mạnh mẽ như Tần Lập!

Dù là Kiếm Trần Tử lão tổ, năm đó khi thành danh thì tuổi tác cũng đã rất cao, lấy một khuôn mặt già lão xuất hiện.

Đạo thần quang bắn ra từ mi tâm Tần Lập, chặn đứng Ngũ sắc Thần Quang, bất luận Ngũ Sắc Thần Quang của Khổng Tước quét thế nào, đạo thần quang này vẫn như cọng có nhỏ giữa bão táp, sẽ nghiêng theo chiều gió, nhưng tuyệt đối không bị nhổ tận gốc!

Hơn nữa, đạo thần quang này còn cố định đánh thẳng về phía đầu Khổng Tước!

Muốn trực tiếp đánh chết vị Khổng Tước mỹ nữ phương hoa tuyệt đại này!

Đây là lòng tin cỡ nào? Phải có dũng khí cỡ nào?

Những người vây xem ở bầu trời xa xa đều trợn mắt há mồm, biểu tình như gặp quỷ.

- Tần Lập hắn lại không sợ hãi uy lực Ngũ sắc Thần Quang, còn đang phản kích?

- Cuối cùng thì Tần Lập kia xuất thân từ đâu, làm sao mạnh đến như thế? E rằng dù là lão tổ tông hoá thạch sống siêu cổ giữa những siêu cấp đại phái, cũng không dạy ra được một cái yêu nghiệt như vậy, lại có thể chống lại được Giáo chủ đại giáo!

Mọi người kinh hô, xôn xao, trong lòng tràn ngập chấn động cũng không thể tưởng tượng.

Thần Thành bắt đầu run lên, không chịu nổi đại chiến cấp bậc cỡ này của hai người, có những kiến trúc bắt đầu sụp đổ, bị Ngũ sắc Thần Quang quét trúng một chút, sẽ trực tiếp hóa thành bụi bặm, không còn sót lại một chút cặn bã.

- Chúng ta đổi một nơi khác chiến đấu!

Tần Lập khẽ quát một tiếng, thân hình vụt lên trên nhắm bầu trời bay lên cao.

- Còn muốn chạy? Trở về cho ta!

Khổng Tước lại căn bản không quan tâm Thần Thành có bị hủy diệt hay không, càng không quan tâm sống chết của ngươi khác. Chuyện nàng muốn làm, đó chính là bắt sống Tần Lập, dẫn hắn đi gặp Kiếm Trần Lão Tổ!

Hai người hóa thành hai tia sáng, bay vụt lên hư không trên trời cao. Lập tức liền có vô số đại năng bay lên hư không, trận chiến có một không hai như thế, không xem được sẽ hối hận cả đời!

Bầu trời hư không trên cao lại bùng phát đại chiến. Ngũ sắc Thần Quang kéo dài hơn ngàn dặm, không ngừng quét ngang hư không, đem hư không quét thành một mảnh hư vô.

Còn trên mặt đất, ở trong Thần Thành, cũng đang xảy ra một trận chiến đấu.

-Lâu Minh Vũ, ngươi để tiện! Ngươi lại dám đánh lén ta!

Đỉnh Linh che bụng dưới bị trọng thương, khóe miệng tràn ra một tia máu, vô cùng phẫn nộ nhìn Lâu Minh Vũ vẻ mặt cười tà trước mắt.

- Sư tỷ tốt của ta ta đã nhịn ngươi thật lâu rồi!

Khóe miệng Lâu Minh Vũ nổi lên một tia cười lạnh:

- Môn phái khác đều là Thánh tử làm chủ, dù là nữ nhân cố chấp như Hoa Phượng Hoàng, đa số đứng ra thay mặt Lang Gia Thần Giáo cũng là Hà Đan Đằng, chỉ có Lang Gia Phi Tiên Phái chúng ta là lấy Thánh nữ làm chủ. Đúng thế, Lang Gia Phi Tiên Phái quả thật là lấy nữ tử làm chủ, nhưng mà không có nam nhân, các ngươi từ đâu mà ra? Mẹ nó, từ trên xuống dưới đều là một đám biến thái, khinh thường nam nhân, các ngươi không phải đều có phụ thân hay sao?

Sắc mặt Đỉnh Linh nổi lên một đám mây hồng phẫn nộ, nhìn Lâu Minh Vũ:

- Ngươi câm miệng! Lâu Minh Vũ., ngươi chính là một kẻ lòng lang dạ thú, đừng tự dát vàng lên mặt mình, làm cho mình trở nên đáng thương như thế, muốn trở nên nổi bật, không thành vấn đề, chỉ cần Ngươi có thực lực, danh tiếng tự nhiên sẽ là của ngươi! Thứ này muốn cướp là cướp được hay sao?

Trên khuôn mặt anh tuấn của Lâu Minh Vũ mang theo vài phần vặn vẹo, cười lạnh nói:

- Đúng vậy, Sư tỷ, ta thừa nhận thực lực của ta không bằng ngươi, bởi vì ngươi là minh châu của Phi Tiên Phái, có vô số tài nguyên cho ngươi tùy tiện sử dụng. Còn tạ lại kém hơn nhiều lắm. Ta thừa nhận tâm lý của ta âm u, được rồi, ngươi đã nói như thế, ta đây cũng nghe theo, không cần phải tìm lý do tự giải thích nữa. Giáo chủ đã đem ngươi hứa gả cho ta, cho nên ngươi là nữ nhân của ta rồi. Ta muốn hôn ngươi một cái, ngươi lại không đồng ý, còn muốn ra tay đánh ta trách ta đánh lên ngươi? Đó là do chính ngươi không cẩn thận!

Đỉnh Linh muốn nói gì, lại bị thương thế trên người đau đến hít một hơi lạnh, chậm rãi nói:

- Lâu Minh Vũ, ngươi thắng rồi, nhưng ngươi đừng hòng chạm vào ta, muốn ta gả cho ngươi, thì ngươi phải quang minh chính đại tự nắm bắt lấy…

- Chậm rồi!

Lâu Minh Vũ cắt lời Đỉnh Linh:

- Lúc này, mới nhớ tới sử dụng chiến thuật kéo dài thời gian với ta. Sư tỷ tốt của ta ơi, ngươi thật cho rằng trí tuệ của ta kém cỏi như vậy ư? Nếu như trước đó ngươi nói với ta những lời này, nhất định ta sẽ đáp ứng bởi vì ta yêu ngươi, yêu ngươi đến phát cuồng! Dù là nhân phẩm của ta ti tiện cỡ nào, ta cũng sẽ không miễn cưỡng ngươi, lại sẽ càng không làm tổn thương Người. Nhưng bây giờ… hắc hắc, bây giờ ngươi bị ta bức vào góc tường, bức ta ra tay với ngươi, chuyện này đã không thể vãn hồi được nữa!

- Ngươi… Ngươi muốn thế nào?

Nhìn ánh mắt Lâu Minh Vũ như một con cầm thú. Đỉnh Linh thật sự hoảng sợ, đây là lần đầu tiên từ khi chào đời đến nay, nàng cảm thấy sợ hãi đến thế.

- Yên tâm, ta sẽ không chân chính tổn thương ngươi, ta chỉ là muốn biến ngươi thành nữ nhân của ta!

Lâu Minh Vũ cười nanh ác bước tới gần Đỉnh Linh.

- Không thể nào, Lâu Minh Vũ, nếu ngươi bức ta, ta thà tự sát!

Đỉnh Linh mắt trừng muốn nứt ra, thét to:

- Ta còn có lực lượng tự sát!

Tròng mắt Lâu Minh Vũ khẽ co rụt lại, tiếp đó khẽ cười:

- Tự sát? Người chịu chết được ư? Sư tỷ, làm nữ nhân của ta có gì không tốt? Lực lượng của chúng ta liên hợp lại, sẽ trở nên rất khổng lồ, đến lúc đó ta trở thành Giáo chủ Phi Tiên Phái đời tiếp theo, ngươi là phu nhân Giáo chủ, làm nữ nhân của ta, lẽ nào sẽ vùi dập ngươi?

Đỉnh Linh vẻ mặt thống khổ dựa vào tường, ánh mắt nhìn Lâu Minh Vũ tràn ngập thất vọng:

- Lâu Minh Vũ, ngươi tỉnh lại đi, trở thành Giáo chủ? vốn ta còn hoài nghi một chuyện, nhưng bây giờ ta gần như xác định được. Giáo chủ đã thay đổi, nàng không phải Giáo chủ trước kia. Lẽ nào ngươi không cảm giác được ư? Ngươi ngẫm lại cho kỹ, bằng tính tình Giáo chủ trước kia, sẽ làm ra quyết định qua loa như thế, đem gả ta cho ngươi?

- Người có ý gì?

Lâu Minh Vũ ngừng bước đi đến gần Đỉnh Linh, sắc mặt trở nên kinh nghi không chắc chắn.

Đúng vậy, Khổng Tước Giáo chủ Lang Gia Phi Tiên Phái là một nữ nhân tầm mắt cực cao, lạnh lùng kiêu ngạo, căn bản khinh thường nam nhân. Ngay cả Thánh tử hắn đây cũng là do môn phái đề cử ra, mà Khổng Tước làm Giáo chủ, gần như chưa từng giao lưu với hắn bao giờ. Lâu Minh Vũ từ bé lớn lên ở Phi Tiên Phái, hiểu biết Giáo chủ tự nhiên không kém hơn Đỉnh Linh bao nhiêu, nghe Đỉnh Linh nói như thế, lập tức cũng cảm giác có chút không đúng.

Chẳng qua, làm một nam nhân, bị nữ nhân khinh thường như thế, cũng làm cho Lâu Minh Vũ vô cùng phẫn nộ. Đặc biệt Đỉnh Linh bị hắn đánh lén thành công, chịu trọng thương, căn bản không phải đối thủ của hắn. Bây giờ nếu không thể biến nàng thành nữ nhân của mình, mà buông tha nàng, như vậy chờ một khi nàng khôi phục lại, sẽ tuyệt đối không bỏ qua cho mình!

Cho nên, Lâu Minh Vũ trực tiếp ném chuyện Giáo chủ thay đổi ra khỏi đầu, cười lạnh nói với Đỉnh Linh:

- Giáo chủ thay đổi hay không, ta căn bản không quan tâm. Ta để ý, cũng chỉ có một mình ngươi! Xem đi, sư tỷ, ta đối với tỷ đã đủ chuyên tình chưa?

- Sao Ngươi không chết đi?

Đỉnh Linh nghiến răng nghiến lợi.

- Ha ha, vậy chúng ta cùng chết!

Trên mặt Lâu Minh Vũ lộ ra một tia cười tà:

- Sung sướng đến chết!

Ầm ầm ầm!

Trên trời cao, truyền đến một tiếng nổ chấn động màng tai, đè ép câu tiếp theo Lâu Minh Vũ nói ra. Cả bầu trời đột nhiên tối đen, giống như bầu trời sụp xuống, trong phòng cũng nháy mắt trở nên tối mịt.

Làm cho hai người Lâu Minh Vũ cùng Đỉnh Linh kinh ngạc sững sờ tại chỗ.

Trên trời cao. đã xảy ra chuyện gì?

931. Chương 940: Bức Ra Quỷ Mị!

Ngũ Sắc Thần Quang tràn ngập bầu trời, toàn bộ tản đi, cả bầu trời cao hóa thành hư vô. Hai người cứ đứng ở giữa hư vô như thế, thời gian vào giờ phút này như đã lâm vào ngừng trệ.

Khổng Tước có được Ngũ sắc Thần Quang, không gì không quét được, lại thất bại!

Những người đứng xem trận chiến ở cực xa trong hư không, thậm chí còn không kịp phản ứng được cuối cùng Tần Lập dùng chiêu thức gì đánh bại Khổng Tước!

Tất cả xảy ra quá nhanh!

Chiến đấu giữa siêu cấp cường giả chân chính, nhiều lúc có thể chỉ một chiêu liền phân ra thắng bại.

Trừ khi gặp phải đối thủ thực lực ngang nhau, mới có thể đánh mấy ngày mấy đêm, nếu không thì đều sẽ vạch ra thắng bại trong thời gian ngắn.

Ngay từ đầu, những người xem chiến đều nghĩ như thế.

Chẳng qua bọn họ đoán đúng khởi đầu, nhưng không đoán được kết cục. Trong cảm nhận của những người xem chiến, trận chiến đấu này hắn là trong vòng mấy chiêu Tần Lập bị Khổng Tước Tiên Tử trấn áp.

Không phải gì khác, chỉ nhìn Ngũ sắc Thần Quang kéo dài mấy ngàn dặm, quét cả trời cao thành hư vô, đã đủ thấy uy lực của Khổng Tước Tiên Tử.

Ai có thể nghĩ tới, Tần Lập lại kết thúc trận chiến chỉ trong khoảng khắc?

Khổng Tước Tiên Tử Giáo chủ siêu cấp đại phái trên Lang Gia Đại Lục, lại thất bại như thế!

Đây là kết quả mà trước đó không ai ngờ tới, bởi vì dù cho là thua, cũng tuyệt đối không thể thua đơn giản như thế, triệt để như vậy!

- Đây… Đây là kiếm gì? Là kiếm pháp gì?

Tiếng nói Khổng Tước vẫn không linh lạnh lùng như cũ, nhưng mang theo vài phần kinh sợ. Trong đôi mắt xinh đẹp, dường như đang nhớ lại ký ức vô cùng xa xưa.

- Hỏa Long Kiếm, chiến Kỳ Cửu Thiên Thập Địa Duy Ngã Độc Tôn !

Tần Lập không hề che giấu gì, nhàn nhạt nói.

- Khó trách…

Khổng Tước nghe hai cái tên này, toàn thân khẽ run lên, miệng lẩm bẩm nói:

- Ta thua không oan, ngươi giết ta đi!

- Không, kỳ thật Người thua rất oan.

Ngoài dự đoán của mọi người, Tần Lập nói ra một lời như thế.

Người ở xa xa xem chiến nghe hai người đối thoại, cũng đều kinh ngạc nhìn Tần Lập, không rõ vì sao hắn lại nói như thế.

- Ngũ sắc Thần Quang quả thật rất mạnh mẽ, uy lực do ngươi thi triển ra cũng đủ kinh người. Nhưng, nếu ngươi thật là Khổng Tước, uy lực sẽ càng mạnh mẽ hơn chỉ tiếc…

Tần Lập nói, khẽ than một tiếng, trong ánh mắt nhìn Khổng Tước Tiên Tử mang theo vài phần thương hại:

- Ngươi không phải!

- Cái gì? Nàng ta không phải Khổng Tước Tiên Tử? Sao có thể được? Bảy ngàn năm trước ta từng có một lần gặp qua Khổng Tước Tiên Tử ở gần Lang Gia Phi Tiên Phái, lúc đó giật mình không thôi. Ta Nhớ kỷ rõ ràng dung mạo Khổng Tước Tiên Tử, đây chính là Khổng Tước Tiên Tử mà!

Trên bầu trời, có đại năng nhận biết Khổng Tước Tiên Tử lên tiếng.

- Đúng thế, ta cũng từng gặp qua Khổng Tước Tiên Tử vài lần nữ tử mỹ lệ như thế, làm cho người ta đã gặp là không quên được, tuyệt đối không sai, nàng chính là Khổng Tước Tiên Tử!

Người xung quanh đều lần lượt lên tiếng, biểu thị không dám đồng ý với lời Tần Lập vừa nói.

Khổng Tước Tiên Tử bị Ẩm Huyết Kiếm đặt trên yết hầu, ở sâu trong ánh mắt hiện lên một tia hoảng loạn, chợt lóe liên mất, tiếng nói lạnh lẽo:

- Tần Lập, rơi vào trong tay ngươi, làm thị nữ cho ngươi là tuyệt đối không thể nào. Ngươi muốn giết cứ giết, không có gì để nói!

- Tần Lập, nếu ngươi dám giết Giáo chủ phái ta Lang Gia Phi Tiên Phái cùng ngươi không chết không thôi!

Một nữ tử diện mạo tú lệ, là nhân vật lão thành hoá thạch sống Phi Tiên Phái quát lớn.

- Tần Lập, thả Giáo chủ phái ta ra, từ nay về sau mỗi người một lối, vĩnh viễn không là đối địch!

Một vị Thái thượng trưởng lão Lang Gia Phi Tiên Phái, cũng là một nữ tử dung mạo thanh tú nói.

- Tần Lập, ngươi muốn là địch với siêu cấp đại phái hay sao? Nhanh thả Giáo chủ ra!

Lại một đại năng Lang Gia Phi Tiên Phái lạnh lùng quát.

Bỗng nhiên Tần Lập cười to, trong tiếng cười mang theo vài phần ý vị sâu xa, nhìn đám đông Lang Gia Phi Tiên Phái quân tình kích động:

- Siêu cấp đại phái đúng là siêu cấp đại phái, ngay cả rơi xuống hạ phong, khí thế cũng bức người như vậy, thật là làm cho lòng người run sợ mà.

- Tần Lập, ngươi bớt nói thừa, muốn giết cứ giết!

Khổng Tước Tiên Tử lạnh lùng nhìn chằm chăm Tần Lập, trong ánh mắt không có chút tình cảm.

- Vậy sao? Ta nói, chiếm giữ một cái thân thể hùng mạnh như vậy, cũng khó khăn lắm chứ?

Tần Lập kiếm chỉ vào Khổng Tước Tiên Tử, nói ra một câu làm cho thiên hạ khiếp sợ:

- Nếu không thì chúng ta tâm sự tốt lành? Ngươi nói cho ta nghe thử, còn có bao nhiêu đại nhân vật bị bộ tộc Quỷ Mị các ngươi phụ thân rồi?

- Người nói bậy! Tần Lập, ngươi đừng ngậm máu phun người!

- Miệng đầy lời xằng tiếng bậy, Giáo chủ phái ta làm sao có thể bị bộ tộc Quỷ Mị phụ thân?

- Tần Lập, ngươi không cần hắt nước bẩn, Lang Gia Phi Tiên Phái cùng ngươi không chết không thôi!

Một đám đại nhân vật quả thật giận không thể nén, đều hô quát Tần Lập nói bậy nói bạ.

Còn ở trên trời cao, những người xem náo nhiệt, có người kích động chỉ trích Tần Lập nói xằng nói bậy vu oan hãm hại, nhưng cũng có vài người khẽ nhíu mày trầm tư.

- Sáu vạn năm trước, lão phu cùng đại chiến qua một trận cùng Khổng Tước Tiên Tử vừa mới nhậm chức Giáo chủ Phi Tiên Phái, thua trong tay nàng. Khổng Tước Tiên Tử khi đó chí khí phấn chấn tính tình cao ngạo, cảm giác quả thật mạnh hơn hiện giờ một chút, Chẳng qua, có lẽ lão phu nhớ lầm…

Một vị nhân vật lão tiền bối dánh tiếng hiển hách trong Lang Gia Thần Thành, do dự một hồi, nói ra một lời như thế.

Bản thân Khổng Tước Tiên Tử nghe Tần Lập nói những lời này, sâu trong ánh mắt hiện lên sát khí nồng đậm, lạnh lùng nói:

- Tần Lập, ngươi coi mọi người đều là trẻ ngốc lên ba hay sao? Bộ tộc Quỷ Mị phụ thân lên ta? Ngươi cũng thật quá để mắt chúng rồi! Nếu chúng thật sự mạnh đến thế, từ thời đại siêu cổ đã tiêu diệt hết võ giả nhân loại rồi!

- Cũng phải, nếu bộ tộc Quỷ Mị thật sự mạnh đến thế, như vậy các cường giả thời đại siêu cổ còn không sớm bị đoạt xác hay sao?

- Đúng vậy, tuy rằng bộ tộc Quỷ Mị rất khủng bố, nhưng chống lại nhân vật cấp Giáo chủ như Khổng Tước, hắn không thể nào chiếm được tiện nghi.

Có một số người bắt đầu lên tiếng ủng hộ Khổng Tước.

Tần Lập nhìn từng người một, sắc mặt bình tĩnh, ánh mắt phẳng lặng như giếng xưa, không ai biết trong lòng hắn nghĩ gì.

-Giết ta đi!

Khổng Tước Tiên Tử vẫn biểu hiện bình tĩnh, đột nhiên trở nên phẫn nộ, quát lớn với Tần Lập, chiếc cổ trắng ngọc lao thẳng vào lưỡi kiếm Ẩm Huyết Kiếm!

Ẩm Huyết Kiếm nháy mắt thu hồi vào tay Tần Lập, trong tay chỉ còn lại một cái chuôi kiếm, đồng thời hai tay kết ấn, giữa hư không hình thành một chiếc lồng giam không thể thấy bằng mắt thường, trực tiếp trói buộc Khổng Tước trong đó.

Sau đó bỗng nhiên nói với Khổng Tước Tiên Tử:

- Ta có thể giúp cô trừ bỏ cái tên bộ tộc Quỷ Mị trên người cô, cô lấy gì cảm tạ ta?

Khổng Tước Tiên Tử khôi phục bình tĩnh, cười lạnh nói:

- Tần Lập, ngươi không dám giết ta, thì mau thả ta ra, ở đó nói xẳng nói bậy cái gì? Cái gì bộ tộc Quỷ Mị, bộ tộc Quỷ Mị cũng là đại địch Phi Tiên Phái ta, là đại địch của toàn Lang Gia Đại Lục!

- Đúng thế, những cái tên rác rưởi bộ tộc Quỷ Mị kia ở trong mắt ta cũng chỉ là gà đồng chó chợ mà thôi, không chịu được một kích!

Tần Lập mỉm cười nhìn Khổng Tước.

Trong ánh mắt Khổng Tước hiện lên phẫn nộ nồng đậm, bộ ngực thật lớn phập phồng mãnh liệt mấy cái, sau đó mới bình tĩnh lại, nhàn nhạt nói:

- Vậy sao? Vậy ngươi đi diệt bọn chúng đi.

Lúc này, những người mắt sắc bén ở xa xa cũng phát hiện chuyện này có chút không đúng. Biểu hiện của Khổng Tước Tiên Tử thật sự không tính là bình tĩnh, thậm chí có chút khác thường. Nếu nói nàng thật sự là Khổng Tước Tiên Tử, căn bản không thể có phản ứng như thế.

Lẽ nào?

Nghĩ đến khả năng đó, gần như tất cả mọi người không rét mà run.

Mấy người Lang Gia Phi Tiên Phái còn đang gào thét, mắng Tần Lập nói bậy, muốn Tần Lập thả Giáo chủ bọn họ ra.

Tần Lập cười lạnh, vung tay lên, một cỗ lực lượng hùng hồn đánh về phía một vị Thái thượng trưởng lão Lang Gia Phi Tiên Phái gào thét lớn tiếng nhất, đó là một nữ nhân dung mạo xinh đẹp.

Đối phương căn bản không ngờ tới Tần Lập lại đột nhiên ra tay với mình, lúc này kinh hãi, chân đạp giữa hư không, muốn rút lui.

Trên bầu trời đột nhiên xuất hiện một vết kiếm, một cỗ long uy khủng bố trực tiếp bao phủ nàng!

- A!

Vị Thái thượng trưởng lão Lang Gia Phi Tiên Phái phát ra một tiếng thét khủng bố cực điểm, tiếp đó bị đánh nát thân thể. Một cái hư ảnh thật lớn lao ra, mang theo oán niệm vô tận rít gào lao về phía Tần Lập.

Lại bị Tần Lập một chỉ Hỗn độn Khí đánh cho thần hồn câu diệt!

Thẳng đến Lúc này, những người vây xem ở xa xa mới giật mình kinh hô:

- Trời ạ, Thái thượng trưởng lão Lang Gia Phi Tiên Phái kia thật sự là bộ tộc Quỷ Mị!

Bởi vì sau khi người bị bộ tộc Quỷ Mị phụ thân chết đi, chúng nó sẽ buông tha vật chủ, một mình trốn chạy, linh hồn sẽ tách ra ngoài. Mà linh hồn của chúng vô cùng mạnh mẽ, cho nên sẽ hình thành hư ảnh trong không khí, người có thực lực mạnh liếc mắt liền nhìn ra được, dù là võ giả Lôi Kiếp Địa Tiên thực lực bình thường, bằng vào lực lượng tinh thần cũng sẽ cảm ứng được sự tồn tại của chúng nó.

Tần Lập vừa ra tay, liền không có chút lưu tình, đánh chết toàn bộ những cao tầng Lang Gia Phi Tiên Phái đang kêu gào. Quả nhiên, hư ảnh của riêng bộ tộc Quỷ Mị xuất hiện từng cái từng cái một, không một cái nào bỏ chạy thành công, bị Tần Lập chém giết toàn bộ.

Khổng Tước Tiên Tử bị trói buộc, dung mạo vô cùng xinh đẹp lúc này tràn ngập dữ tợn, trở nên hết sức vặn vẹo, giận dữ thét vào mặt Tần Lập:

- Tần Lập, ngươi dám giết tộc nhân của ta, ta thề không đội trời chung với ngươi!

Tần Lập nhấc tay trái, vươn ngón trỏ đặt trên môi:

- Suyt, đừng có nói!

Khổng Tước Tiên Tử nao nao, ngón tay Tần Lập bất ngờ nhanh đến mức khó tin trực tiếp đặt lên trán Khổng Tước Tiên Tử!

Một tia Tiên Thiên Tinh Khí trực tiếp lao vào trấn áp tinh thần thức hải của Khổng Tước Tiên Tử!

Ầm!

Tinh thần thức hải của Khổng Tước Tiên Tử ầm ầm nổ tung, căn bản không thừa nhận được một tia Tiên Thiên Tinh Khí hình thành từ lúc khai thiên lập địa. Một đạo hư ảnh khủng bố to lớn bị buộc bức ra khỏi thân thể Khổng Tước Tiên Tử, ở trên trời cao rít gào:

- Tần Lập, ta sẽ không buông tha ngươi!

- Nói đúng, ta cũng không muốn buông tha ngươi!

Ẩm Huyết Kiếm trong tay Tần Lập đột nhiên bắn ra một đạo kiếm khí đỏ đậm, xuyên thủng hư ảnh to lớn này, lập tức đánh nát nó.

Tiếp đó Tần Lập thả lỏng trói buộc Khổng Tước Tiên Tử, trong ánh mắt Khổng Tước Tiên Tử mang theo vài phần mê man, tiếp đó dần dần khôi phục thần sắc thanh minh.

Nhìn thật sâu vào Tần Lập, không nói gì, nhưng hành lễ thật sâu với Tần Lập, tiếp đó duyên dáng bay xuống bên dưới.

932. Chương 941: Lang Gia Kịch Biến!

Không một ai ngờ tới, đường đường Khổng Tước Tiên Tử Giáo chủ Lang Gia Phi Tiên Phái một trong bốn siêu cấp đại môn phái, lại thật sự bị bộ tộc Quỷ Mị đoạt xác phụ thân. Càng không ngờ tới, cảnh giới Tần Lập hùng mạnh đến thế, một chỉ liền bức ra bộ tộc Quỷ Mị, cứu Khổng Tước Tiên Tử một mạng.

Đã như thế, vậy thì Kiếm Trần Lão tổ ra lệnh cho Khổng Tước Tiên Tử đến đây bắt giữ Tần Lập…

Trên mặt mọi người đều lộ ra thần sắc không thể tin nổi, bọn họ thà rằng tin chuyện này không có quan hệ gì với Kiếm Trần Lão Tổ, bởi vì danh vọng Kiếm Trần Lão tổ thật sự quá cao!

Mọi người không dám nghĩ tới, nếu Kiếm Trần Lão tổ thật sự có quan hệ cùng bộ tộc Quỷ Mị, cả Lang Gia Đại Lục sẽ nhấc lên một trận sóng gió cỡ nào.

Không gian trên cao dần dần khôi phục bình tĩnh, hằng tinh cực lớn phát ra ánh sáng cực nóng, nhưng mọi người trải qua một trận chiến này lại không cảm nhận được chút ấm áp nào, sau lưng mỗi người đều tràn ra mồ hôi lạnh tê buốt, kinh hồn khiếp vía!

Nhìn bầu trời ngoài cửa sổ dần dần khôi phục ánh sáng, Lâu Minh Vũ cười nanh ác:

- Nhất định Giáo chủ đại nhân đã thắng trận chiến này, sư tỷ, chiến đấu giữa ngươi và ta sẽ phái bắt đầu rồi!

Đỉnh Linh cắn răng, ánh mắt hiện một tia kiên quyết, hai hàng lệ trong suốt tràn qua khóe mắt, xẹt qua dung nhan tinh xảo, trong lòng thầm hô:

"Sư phụ, xin lỗi, mặc kệ ngài có phái bộ tộc Quỷ Mị hay không, cũng không sao cả, Linh Nhi phải về với vòng tay của các vì sao rồi!"

Ngay lúc Đỉnh Linh vận hành một tia lực lượng cuối cùng trong cơ thể, muốn tự bạo để bảo toàn thuần khiết, một cỗ lực lượng khủng bố trực tiếp bao phủ cả gian phòng.

Đồng thời, một tiếng nói lạnh lùng vang lên:

- Lâu Minh Vũ, ngươi muốn làm gì?

Cửa phòng ầm ầm vỡ tan, một mảnh ánh sáng mặt trời chiếu vào, Khổng Tước Tiên Tử lăng lặng đứng bên ngoài, đôi mắt nhìn chăm chăm Lâu Minh Vũ đang sững sờ ở đó.

- A, Giáo chủ, ngài… Ngươi… Ngươi không phải!

Lâu Minh Vũ tràn ngập sợ hãi, nói năng lộn xộn nhìn Khổng Tước Tiên Tử đứng nơi đó.

- Ta không phải bị bộ tộc Quỷ Mị đoạt xác phụ thân hay sao? Phải không? Lâu Minh Vũ, ngươi thân là Thánh tử Lang Gia Phi Tiên Phái, nhưng phẩm hạnh thấp kém, làm ra chuyện ác liệt như thế. Ta đại biểu Lang Gia Phi Tiên Phái, thanh lý tên bại hoại như ngươi!

Trong ánh mắt Khổng Tước Tiên Tử nhìn Đỉnh Linh, mang theo vài phần hổ thẹn cùng đau lòng, lại càng thêm thống hận Lâu Minh Vũ.

- Không, Giáo chủ, ngươi không thể giết ta. Ta là hậu duệ Kiếm Trần Lão Tổ, ngươi giết ta. Kiếm Trần Lão tổ sẽ không bỏ qua ngươi đâu!

Lâu Minh Vũ dưới hoảng loạn, nói ra một chuyện vô cùng chấn động.

Năm đó mẫu thân Lâu Minh Vũ mang thai hắn, mang theo một phong thư đến tìm Khổng Tước Giáo chủ Lang Gia Phi Tiên Phái. Khổng Tước xem qua lá thư này, liền thu lưu mẫu thân Lâu Minh Vũ, đợi đến khi Lâu Minh Vũ sinh ra, tiếp đó liền chỉ định hắn trở thành Thánh tử Lang Gia Phi Tiên Phái. Lúc đó ở nội bộ Phi Tiên Phái đã gây ra một trận tranh luận, bởi vì thiên phú của Lâu Minh Vũ không phải tốt nhất trong những nam tử ở Phi Tiên Phái.

Nhưng Khổng Tước vẫn cứ cố chấp đè ép kháng nghị, để cho Lâu Minh Vũ làm Thánh tử Phi Tiên Phái. Thẳng cho tới hôm nay, Lâu Minh Vũ chính miệng nói ra, mới hiểu được chân tướng sự thật, hắn lại chính là hậu duệ của Kiếm Trần Lão Tổ!

- Kiếm Trần Lão tổ ư? Năm đó hắn từng chỉ điểm ta, làm cho thực lực của ta đột nhiên tăng mạnh. Nhưng cũng lúc, hắn cũng đặt vào trong cơ thể ta một cái hạt giống ác ma! Ta hận hắn!

Khổng Tước lạnh lùng nói, chỉ tay về phía Lâu Minh Vũ, một đạo Ngũ sắc Thần Quang bắn ra, chém đầu Lâu Minh Vũ, đồng thời nghiền nát thần hồn.

Sau đó quay sang Đỉnh Linh ngây ngốc ở bên cạnh nói:

- Linh Nhi, ủy khuất con rồi!

- Sư phụ!

Đỉnh Linh quy trên đất, khóc rống thất thanh, tiếp đó ngất đi.

Tiếp đó Bách Điểu Xa Liễn rời khỏi Lang Gia Thần Thành, tất cả người Lang Gia Phi Tiên Phái cũng đi theo sau, rất ít có người biết cuối cùng xảy ra chuyện gì.

Nhưng chuyện xảy ra cùng ngày vẫn truyền lưu ra ngoài, kết quả lại làm cho người ta khó mà tin nổi.

Kiếm Trần Lão tổ môn sinh bạn cũ trải khắp thiên hạ, là người đáng tôn kính nhất trên Lang Gia Đại Lục, lại có quan hệ cùng bộ tộc Quỷ Mị, thậm chí có thể bản thân hắn chính là một thành viên bộ tộc Quỷ Mị!

Khổng Tước Giáo chủ Lang Gia Phi Tiên Phái, cũng đã bị bộ tộc Quỷ Mị đoạt xác phụ thân, nhưng được Tần Lập cứu ra. Lâu Minh Vũ Thánh tử Lang Gia Phi Tiên Phải chết ở Lang Gia Thân Thành, có lời đồn nói hắn là hậu duệ Kiếm Trần Lão Tổ.

Đủ loại lời đồn tung bay đầy trời, náo loạn khiến cả Lang Gia Đại Lục không được an bình.

Càng thêm kinh người, chính là không đến mấy ngày, lại truyền đến tin tức mới: Lang Gia Cổ Giáo phát sinh Đại Biến, nhân vật tiền bối cấp bậc hoá thạch sống chân chính, tồn tại từ thời đại siêu cổ ở Lang Gia Cổ Giáo đến hiện nay, đột nhiên ra tay chém giết Giáo chủ. Lang Gia Cổ Giáo Thánh tử Cổ Kiếm Phong cùng Thánh nữ Phong Tiêu Tiêu không rõ tung tích!

Nhân vật tiền bối cấp bậc hoá thạch sống, cường giả siêu cổ chân chính kia trở thành Giáo chủ Lang Gia Cổ Giáo, tắm máu một nhóm lớn giáo chúng Lang Gia Cổ Giáo không phục theo hắn.

Đồng thời chiêu cáo thiên hạ: phải bắt lấy Tần Lập!

Lại qua vài ngày, Giáo chủ Lang Gia Bách Gia Phái bị mười mấy nhân vật tiền bối hoá thạch sống tồn tại từ thời đại siêu cổ chém giết, Thánh tử Nhạc Vãn Quân cùng Thánh nữ Tuyết Phi Phi được Giáo chủ bùng phát trước khi chết yểm hộ, trọng thương trốn ra, không rõ tung tích.

Trong vòng mấy ngày, ba siêu cấp đại môn phái xảy ra biến đổi quá lớn, biến hóa liên tiếp làm cho mọi người phản ứng không kịp. Những người lúc đầu còn ôm tâm tính xem náo nhiệt, rốt cuộc cảm giác được sợ hãi.

Bởi vì chẳng những là các siêu cấp môn phái khổng lồ, còn có cả mấy ngàn môn phái khác gần như đồng thời phát sinh biến đổi. Một nhóm người đột nhiên bùng nổ, chém giết Giáo chủ hiện tại, hoặc là Giáo chủ hiện tại đột nhiên phát cuồng, chém giết đông đảo người không hợp với hắn ở trong môn phái.

Đồng thời, toàn bộ những môn phái này cùng phát ra một tiếng nói: bắt lấy Tần Lập!

Thủy Sinh Liên an tĩnh ngồi đối diện Tần Lập, vừa pha trà cho Tần Lập vừa nhẹ giọng

nói:

- Tình thế càng ngày càng nghiêm trọng rồi, toàn Lang Gia Đại Lục đã bắt đầu loạn lên. Xem ra không cần bao lâu, sẽ có vô số người lũ lượt kéo tới đây muốn bắt huynh.

Thiếu nữ váy đỏ Thủy Hồng Lăng bĩu môi:

- Chỉ bằng bọn họ? Cũng xứng sao?

Thủy Sinh Liên nhẹ giọng nói:

- Không phải vấn đề xứng hay không, một người khó chổng đám đông, nếu như thật sự xuất hiện tình huống đó, vậy phiền phức lớn rồi!

- Bọn họ cũng không phải đối thủ của Tần Lập ca ca, có cái gì phải sợ chứ?

Thủy Hồng Làng không phục phản bác.

Thủy Sinh Liên không nói thêm gì, rót trà cho Tần Lập xong, ngưng nhìn chăm chú Tần Lập:

- Huynh nghĩ như thế nào?

- Sẽ luôn có người không bị bộ tộc Quỷ Mị khống chế, phải liên hợp những người này lại, cùng nhau đánh đuôi bộ tộc Quỷ Mị.

Tần Lập khẽ giọng nói:

- Có lẽ, huynh phải đi Lang Gia Thần Giáo một chuyến!

- Đi đến đó làm gì?

Thủy Hông Lăng vừa nghe Bốn chữ Lang Gia Thần Giáo, liền trở nên mẫn cảm, bởi vì nơi đó có Hoa Phượng Hoàng mà nàng không thích nhất.

Thủy Sinh Liên lại không giống muội muội, mà khẽ nhíu hàng mi mảnh, nói:

- Quả thật phải nên đi xem, Lang Gia Thần Giáo rất kỳ quái. Bên ngoài gây ra động tĩnh lớn như thế, chỗ bọn họ lại không có một chút phong phanh gì. Dù là không tỏ thái độ, làm một siêu cấp đại phái, môi hở răng lạnh, bọn họ cũng không thể cứ đứng nhìn như vậy được?

Tần Lập gật đầu:

- Huynh hoài nghi, Lang Gia Thần Giáo cũng đã xảy ra biến cố, chỉ là… không truyền ra mà thôi.

Lúc này, bên ngoài bồng có người báo:

- Tiểu thư, Lang Gia Thần Giáo Thánh tử Hà Đan Đằng một thân đầy máu tới cầu kiến, nói muốn gặp Tần công tử!

- Hắn sao lại đến đây?

Trong mắt Thủy Sinh Liên hiện lên một tia kinh dị, nàng rõ ràng biết Hà Đan Đằng rất phản cảm Tần Lập. Nghĩ thế, Thủy Sinh Liên nhìn về phía Tần Lập.

Tần Lập cũng có chút kinh ngạc, không biết xảy ra chuyện gì, nhưng vẫn nói với người truyền tin:

- Dần hắn đến phòng khách, tìm y sư xem cho hắn, ta lập tức ra ngay.

Gặp được Hà Đan Đằng, Tần Lập gần như không thể tin được vào mắt mình. Đây còn là Thánh tử Lang Gia Thần Giáo anh tuấn tiêu sái phong độ ngời ngời ư?

Hà Đan Đằng hiện giờ, toàn thân đẫm máu, rất nhiều chỗ đã khô cứng, biến thành màu đen, tóc rối loạn, môi khô nứt, quần áo trên người đã rách nát, mặt mũi đầy bụi, nhìn cứ như một tên ăn mày.

Nhìn thấy Tần Lập, Hà Đan Đằng đang được y sư trị liệu liền liều mạng đứng lên, quỳ trước mặt Tần Lập, khóc không thành tiếng nói:

- Tần công tử, cứu Phượng Hoàng, cứu cha ta, cứu Lang Gia Thần Giáo đi!

Tần Lập nâng Hà Đan Đằng lên, dùng thần thức quét một vòng thương thế trên người Hà Đan Đằng, không có chút ngụy tạo, có mấy chỗ thậm chí xúc phạm tới bổn nguyên dù là sau này có khôi phục, chỉ sợ thực lực cũng khó mà tiến bộ.

Hà Đan Đằng đứng lên, được y sư đặt xuống giường, suy yếu nói:

- Cha ta, bị bộ tộc Quỷ Mị phụ thân mất rồi. Ta… ta thật sự không biết chuyện này, ngay cả ta mà hắn cũng muốn giết…

- Đừng nóng vội, ngươi cứ nói từ từ.

Thủy Sinh Liên ở cạnh nhẹ giọng nói.

Hà Đan Đằng hít sâu một hơi, cố làm cho mình bình tĩnh lại, chậm rãi nói:

- Chuyện này phải nói từ Lang Gia Phi Tiên Phái bắt đầu muốn bắt Tần công tử…

Thì ra, từ lúc Khổng Tước Giáo chủ Phi Tiên Phái đến đây bắt Tần Lập, nội bộ Lang Gia Thần Giáo đã xảy ra một trận biến đổi kinh thiên động địa. Phó giáo chủ Hà Thanh Tùng liên hợp mấy hoá thạch sống tiền bối tồn tại từ siêu cổ đến nay, cùng với rất nhiều cao tầng trong môn phái, đột nhiên nổi loạn, ra tay với Hoa Anh Hùng.

Sau khi chém giết Hoa Anh Hùng, bọn họ lại phát hiện là giết một tên giả, chỉ là một cái thế thân. Hà Thanh Tùng lập tức bắt đầu nghênh ngang lùng bắt Hoa Anh Hùng, đồng thời cho ngươi đến chỗ giam giữ môn phái mang Hoa Phượng Hoàng trở về.

Chờ bọn hắn đến nơi giam giữ, mới phát hiện nơi đó đã sớm không thấy bóng dáng Hoa Phượng Hoàng. Rất hiển nhiên, Hoa Anh Hùng hắn đã sớm cảm giác được không đúng, lưu lại thế thân ở đó, chân thân đã dẫn theo nữ nhi thoát khỏi Lang Gia Thần Giáo.

Mà Hà Thanh Tùng trong phẫn nộ, giận dữ trực tiếp chém giết một nhà Hoa Anh Hùng trên dưới hơn ba trăm người, từ lớn tới nhỏ, không để lại một người sống.

Hoa Anh Hùng không biết đột nhiên xuất hiện từ nơi nào, chém giết mấy cường giả tiền bối cấp bậc hoá thạch sống, bản thân cũng mang trọng thương, một lần nữa biến mất khỏi quần núi non Lang Gia Thần Giáo.

Hà Thanh Tùng ngăn cản tin tức truyền ra ngoài, đồng thời bắt đầu lùng bắt cha con Hoa Anh Hùng. Mà Hà Đan Đằng lại là bởi cầu xin phụ thân đừng giết Hoa Phượng Hoàng, bị Hà Thanh Tùng đã sớm không còn tình cảm nhân loại trực tiếp đuổi ra.

933. Chương 942: Người Bị Đoạt Xác!

Cha con nặng tình, Hà Đan Đằng quyết định đi cầu xin Tần Lập, cứu phụ thân một mạng, vì vậy chuẩn bị chạy ra khỏi môn phái. Không ngờ rằng hắn đường đường là Thánh tử Lang Gia Thần Giáo, một đường

trốn chết gian khổ như thế. Dọc theo đường đi, Hà Thanh Tùng phái ra vô số người thập sát hắn. May là trên người Hà Đan Đằng cũng có không ít bảo vật, một đường huyết chiến, rốt cuộc chạy trốn đến Lang Gia Thần Thành, cả người cũng gần như sụp đổ rồi.

Sau khi nói những chuyện xảy ra ở Lang Gia Thần Giáo cho Tần Lập, Hà Đan Đằng rốt cuộc không chịu được, ngất đi.

Sắc mặt Thủy Sinh Liên cùng đều trở nên nghiêm trọng, ngay cả Thủy Hồng Lăng luôn luôn hoạt bát sáng sủa cũng không quấy rối, yên tĩnh đứng sang một bên.

Tần Lập thoáng nhìn sang Thủy Sinh Liên, nói:

- Xem ra, tổ phụ muội cùng sư phụ huynh mở ra phong ấn di tích thần bí kia, thật là làm đúng. Nếu không, một khi chuyện này bộc phát ra, sợ rằng kết quả sẽ càng thêm nguy hiểm.

Thủy Sinh Liên gật đầu nói:

- Chuyện khẩn cấp trước mắt, là làm sao để giải quyết chuyện này. Nếu như không thể giải quyết, e rằng cả Lang Gia Đại Lục sẽ nguy hiểm mất.

Tần Lập nói:

- Số lượng bộ tộc Quỷ Mị cũng không nhiều lắm, huynh tin tưởng còn có rất nhiều người đang bị che mắt. Cho nên, trước tiên chúng ta phái tuyên dương chuyện này ra ngoài, để cho mọi người đều biết chân tướng sự thật. Mặc kệ họ có tin hay không, chúng ta đều phải làm như thế.

Thủy Sinh Liên gật đầu:

- Yên tâm, chuyện này cứ giao cho muội, bọn họ sẽ tin tưởng, bị bộ tộc Quỷ Mị phụ thân hẳn vẫn là số ít, bên trong siêu cấp đại phái còn có rất nhiều nhân vật tiền bối hoá thạch sống chân chính tồn tại từ siêu cổ đến nay vẫn chưa đứng ra. Cho nên, dù là bộ tộc Quỷ Mị gây ra một chút nhiễu loạn, nhưng không đến mức chân chính hủy diệt căn cơ Lang Gia Đại Lục, chỉ là chúng ta cần phải chặn chuyện này trước.

Thủy Hồng Lăng nói:

- Tỷ tỷ, vậy muội sẽ làm gì?

Thủy Sinh Liên cưng chiều nhìn muội muội:

- Chỉ cần muội thành thành thật thật ở trong này, không cần đi đâu là được rồi.

Thủy Hồng Lăng cong môi nhỏ, có chút bất mãn tỷ tỷ an bài mình, cảm thấy mình cũng có thể làm được rất nhiều chuyện.

- Được rồi, chuyện này cứ giao cho muội đi làm, bây giờ huynh lập tức đi Lang Gia Thần Giáo một chuyến. Mặc kệ thế nào, cũng phải cứu ra Phượng Hoàng.

Ở trước mặt Thủy Sinh Liên, Tần Lập cũng không muốn che giấu điều gì, Hoa Phượng Hoàng vì mình trả giá rất nhiều, dù là bỏ qua tình yêu nam nữ, giữa hai người vẫn có tình bằng hữu, cũng khiến Tần Lập nhất định cứu nàng!

- Được rồi, chú ý an toàn của huynh!

Thủy Sinh Liên sóng mắt như nước, nhìn vào Tần Lập:

- Nhất định phải phải trở về nguyên vẹn tốt lành đấy!

- Muội ở nhà chờ huynh!

Thủy Hồng Lăng ở cạnh nói.

- Nhất định!

Tần Lập nói xong, xoay người ra ngoài.

Toàn Lang Gia Đại Lục khổng lồ, đã mất đi an bình ngày xưa, các lời đồn bay đầy trời người người cảm thấy bất an, một trận lốc xoáy rất lớn dường như đang hình thành.

Những nơi Tần Lập đi qua, đều cảm nhận được bầu không khí này. Xem ra, Kiếm Trần Lão tổ đã chuẩn bị không biết bao nhiêu năm, một khi phát động liền như sấm sét ngàn quân, khí thế không thể đỡ.

Bầu không khí ngưng trọng đến mức ngay cả Tần Lập cũng cảm thấy áp lực, chẳng qua động tác Thủy Sinh Liên cũng rất nhanh, lời đồn Kiếm Trần Lão tổ là thủ lĩnh bộ tộc Quỷ Mị cũng bắt đầu truyền ra.

Rất nhiều người đều âm thầm thở dài, nói không ngờ tới trưởng giả vang danh khắp Lang Gia Đại Lục lại là loại người tà ác như vậy. Đương nhiên, cũng có rất nhiều người không tin thậm chí còn khắc khẩu ra tay với người tin tưởng. Nhưng mặc kệ thế nào, tin tưởng cũng được, không tin cũng được, đều đã chôn xuống một hạt mầm trong lòng, bắt đầu cẩn thận với người ở bên cạnh.

Tần Lập tiến vào mảnh núi non chỗ Lang Gia Thần Giáo, rõ ràng cảm giác được sâm nghiêm ở nơi này. Gần như bất kỳ một chỗ nào cũng có thể thấy được thủ vệ Lang Gia Thần Giáo, các thủ vệ này không dám có chút lười biếng, tận chức tận trách tuần tra, cũng không dám có bất cứ thảo luận vụn trộm gì, hiển nhiên, Hà Thanh Tùng hẳn là thông qua thủ đoạn máu tanh, chấn nhiếp tất cả người ở Lang Gia Thần Giáo.

Tần Lập có chút không rỏ, tới lúc này rồi mà vì sao nội tình trong truyền thuyết, những nhân vật tiền bối hoá thạch sống tồn tại từ thời đại siêu cổ đến nay còn chưa xuất hiện. Lẽ nào cứ mặc kệ cho những người như Hà Thanh Tùng, biến một siêu cấp đại phái như Lang Gia Thần Giáo trở thành chướng khí mù mịt?

Bằng cảnh giới Tần Lập hiện giờ, tiềm hành tiến vào Lang Gia Thần Giáo, căn bản không có ai phát hiện ra sự tồn tại của hắn. Cho nên, hắn liền to gan lớn mật trực tiếp xông vào khu vực hạch tâm Lang Gia Thần Giáo!

Có thể ở tại chỗ này, trên cơ bản đều là đại nhân vật nắm giữ quyền thế Lang Gia Thần Giáo hôm nay. Chẳng qua, có chút khác biệt với không khí bình tĩnh ngày xưa, khu vực này hiện giờ gần như có rất ít người hoạt động.

Thần thức Tần Lập đảo qua, phát hiện rất nhiều sân viện đều là trống không, vẫn còn có thể ngửi được một cổ máu tanh nhàn nhạt.

Hà Thanh Tùng đủ ác độc mà!

Trong lòng Tần Lập cảm thán một tiếng, hiển nhiên rất nhiều người vốn ở nơi này, hẳn là tâm phúc của Hoa Anh Hùng, căn bản không thể nào đầu nhập vào Hà Thanh Tùng. Vì vậy, toàn bộ những người này bị Hà Thanh Tùng tẩy trừ sạch, những người còn lại hắn đều là người ngã sang hướng Hà Thanh Tùng.

Gần đây tâm tình Trường Tôn Bình thật không tốt, vốn hắn là thủ hạ tâm phúc của Hà Thanh Tùng, theo Hà Thanh Tùng đã nhiều năm, là loại người có thể tùy lúc liều mạng vì Hà Thanh Tùng.

Nhưng như thế cũng không có nghía là hắn có thù hận gì với Giáo chủ Hoa Anh Hùng, còn có ở giữa những cao tầng Lang Gia Thần Giáo bị Hà Thanh Tùng chém giết, có rất nhiều người vốn là bạn tốt tri kỷ với Trường Tôn Bình.

Hắn không rõ, vì sao đang êm đẹp, Phó giáo chủ đại nhân lại biến thành như thế, Giáo chủ Hoa Anh Hùng cũng không có chỗ nào xin lỗi hắn. Tuy nói Hoa Phượng Hoàng cùng Tần Lập kia mắt đi mày lại, làm cho trong lòng Trường Tôn Bình không thích, nhưng như thế cũng chưa đến mức tạo phản chứ?

Làm cho Trường Tôn Bình khó có thể giải thích được, là Hà Đan Đằng nhi tử của Hà Thanh Tùng, đường đường Thánh tử Lang Gia Thần Giáo, lại bỏ trốn ra ngoài!

Vì sao hắn muốn chạy trốn? Lui một vạn bước, dù là Hà Thanh Tùng phát động chính biến lật đổ Hoa gia thống trị Lang Gia Thần Giáo, chức Giáo chủ ngày sau nhất định sẽ rơi xuống người Hà Đan Đằng, vì sao hắn lại chạy trốn chứ?

Lẽ nào chân tướng quả thật như lời đồn bên ngoài, rất nhiều nhân vật cao tầng siêu cấp đại phái đều bị bộ tộc Quỷ Mị đoạt xác phụ thân? Phó giáo chủ Hà Thanh Tùng cũng thế, là một thành viên bộ tộc Quỷ Mị?

Nhìn phòng ốc trống rỗng cũng không khí tràn ngập mùi máu tanh, nhớ đến những bằng hữu đã chết đi, mới lúc trước còn nâng ly cười nói, mà nay đã vĩnh viễn cách biệt, tâm tình Trường Tôn Bình trở nên cực kỳ tồi tệ.

Hắn không muốn nghĩ nhiều những chuyện này, cũng không dám nghĩ nhiều, lỡ như Hà Thanh Tùng thật là thành viên bộ tộc Quỷ Mị, hắn sẽ đi lên con đường nào?

Hiện giờ Trường Tôn Bình đã là Phó giáo chủ Lang Gia Thần Giáo, sau khi Hà Thanh Tùng lên đài, liền lập tức nâng Trường Tôn Bình là trưởng lão cao cấp đặt vào vị trí Phó giáo chủ, nhưng Trường Tôn Bình lại không có một chút cảm giác vui sướng.

Tuy nói không muốn suy nghĩ, nhưng trong đầu cứ luôn vang vọng tiếng rống giận của bằng hữu trước khi chết.

"Ngươi không phải Hà Thanh Tùng, ngươi là bộ tộc Quỷ Mị!"

- Cha đã trở về.

Một tiếng nói nhu hòa cắt đứt Trường Tôn Bình suy tường, một cô gái ôn nhu xinh đẹp mỉm cười đi đến đón hắn.

Không biết vì sao, trong nháy mắt này, trong đầu Trường Tôn Bình bỗng nhiên dâng lên một cổ cảm giác không chân thực. Hắn nhớ đến một chuyện cũ mấy trăm năm trước.

Nữ nhi Trường Tôn Nhu của hắn cùng một đám sư huynh muội trong môn phải đi ra ngoài lịch lãm, gặp phải thú tu khủng bố, thực lực đã đạt đến cảnh giới Thần Vương. Còn dám Đệ tử trẻ tuổi chỉ có cảnh giới Thánh Chủ căn bản không thể nào là đối thủ với đối phương, lập tức tử thương thảm trọng.

Lúc Trưởng Tôn Nhu đưa trở về, cũng đã hấp hối chỉ còn một hơi, hôn mê trên giường tròn một tháng, sau khi tỉnh lại thì tính tính trở nên thay đổi lớn, vốn tính cách kiêu ngạo vô cùng, hoàn toàn biến mất không thấy, trở nên ôn nhu lại hiếu thuận.

Lúc đó Trường Tôn Bình còn rất vui mừng, cho rằng đây là do nữ nhi đại nạn không chết, thoáng cái trở nên thành thục, hiểu được quan tâm hiếu thuận. Nhưng vừa rồi, trong đầu Trường Tôn Bình bỗng nhiên hiện lên một ý nghĩ: nữ nhi của ta, có thể cũng bị bộ tộc Quỷ Mị phụ thân đoạt xác hay không?

Ý nghĩ này chỉ chợt lóe trôi qua, nhưng làm cho Trường Tôn Bình hoảng sợ toát mồ hôi lạnh, tiếp đó lại cười tự giễu, thầm nghĩ: Nữ nhi của ta đến giờ vẫn là cảnh giới Thánh Chủ đỉnh, bộ tộc Quỷ Mị làm sao có thể bám lên thân thể của nàng được?

- Cha, cha có mệt không, nữ nhi đã chuẩn bị cho cha món ăn mà cha thích nhất.

Trường Tôn Nhu giọng êm dịu nói.

Trường Tôn Bình thở phào một cái, quyết định không nghĩ đến vấn đề này nữa. Nếu tiếp tục như thế, mình còn không tan vỡ mất, nghi thần nghi quy khắp nơi, thậm chí hoài nghi cả người nhà của mình.

Sờ sờ đầu nữ nhi, Trường Tôn Bình hiền lành nói:

- Nữ nhi ngoan, cha thích con nhất!

- Nữ nhi cũng thích cha nhất!

Trưởng Tôn Nhu sắc mặt nhu thuận nói, xoay người dọn thức ăn cho Trường Tôn Bình. Nhưng Trường Tôn Bình lại không thấy được, khóe miệng nữ nhi đưa lưng về phía mình đang hiện lên một tia cười lạnh mia mai.

"Giáo chủ nói nếu như ngươi sinh ra dị tâm, lập tức giết chết ngươi! Bây giờ xem ra ngươi còn chỉ mới do dự. Hì hì hì, người cha tốt của ta ơi, ngàn vạn lần đừng làm cho nữ nhi này thất vọng nha!"

Trong lòng Trường Tôn Nhu ngẫm nghĩ, muốn bước về phía phòng bếp.

Đột nhiên cảm giác đường đi bị chặn Trường Tôn Nhu ngẩng đầu, phát ra một tiếng kinh hô:

- Ngươi là ai?

Một người thanh niên như dung hợp một thể cùng thiên địa. lẳng lặng đứng trước mặt nàng, dường như đã đứng ở đây thật lâu. Nếu không phải vừa lúc ngăn cản lối đi của nàng, Trường Tôn Nhu thậm chí còn không nhận ra người này tồn tại.

Trường Tôn Bình ở trong phòng vụt một cái xuất hiện ở cửa, sắc mặt kinh ngạc nhìn thanh niên tướng mạo anh tuấn, nhưng dường như hợp thành một thể cùng thiên địa, trầm giọng quát hỏi:

- Các hạ là ai?

Tần Lập cười khẽ:

- Ta là Tần Lập.

-Cái gì?

Hai người Trường Tôn Bình cùng Trường Tôn Nhu gần như đồng thời kinh hô, đồng thanh nói:

- Ngươi chính là Tần Lập?

Tần Lập gật đầu, sau đó nói với Trường Tôn Bình:

- Có phải là ngươi rất kỳ quái, nữ nhi của ngươi làm sao lại không giống với trước kia?

Trường Tôn Bình ánh mắt chợt co rụt lại, lạnh lùng nói:

- Người đang nói gì, ta nghe không hiểu.

934. Chương 943: Tìm Kiếm Hương Tung!

- Không sao, ngươi nghe không hiểu cũng không sao, trong lòng ngươi hiểu là được rồi. Ta có thể trực tiếp giải thích nghi hoặc cho ngươi: nữ nhi của ngươi đã không phải là nữ nhi thật sự của ngươi nữa, mà là một tên bộ tộc Quỷ Mị tiếp thu tất cả ký ức của nữ nhi ngươi. Sỡ dĩ sau khi nàng trở về liền hiếu thuận ôn nhu, đó là bởi lúc nữ nhi ngươi trọng thương, sinh ra ý hối hận mãnh liệt, cảm thấy trước kia mình thật không hiểu chuyện nếu có thể sống sót, nhất định phải hiếu thuận phụ mẫu thật tốt.

Tần Lập đã đến đây nhiều ngày, không làm chuyện gì, mà vẫn luôn quan sát những người ngã sang hướng Hà Thanh Tùng, hoặc là những người ngay từ đầu là tâm phúc của Hà Thanh Tùng, kể cả người nhà của bọn họ, Tần Lập quan sát rất tỉ mỉ, nơi này người chân chính bị bộ tộc Quỷ Mị phụ thân cũng không nhiều. Trường Tôn Nhu nữ nhi của Trường Tôn Bình lại là một trong số đó.

Nếu không phải thấy Trường Tôn Bình nhìn về phía những gian nhà trống rỗng, trong ánh mắt hiện lên một tia đau thương, Tần Lập cũng sẽ không đứng ra. Sỡ dĩ hắn đứng ra, là bởi Trường Tôn Nhu chân chính vẫn còn cứu được, càng là bởi tuy Trường Tôn Bình là người của Hà Thanh Tùng, nhưng hắn không phải là loại kẻ ác mất hết lương tâm!

Điểm đó, mới là chỗ nặng yếu nhất!

Trước đó vì sao Tần Lập có thể cứu được Khổng Tước Tiên Tử, nguyên nhân chính là bởi lúc Khổng Tước Tiên Tử bị đoạt xác thần thức đã trở nên rất mạnh mẽ, đối phương không thể hoàn toàn xóa đi thần thức của nàng, chỉ có thể đem thần thức của nàng đi phong ấn.

Nói cách khác, mỗi một việc tên bộ tộc Quỷ Mị chiếm cứ Khổng Tước Tiên Tử đã làm, Khổng Tước Tiên Tử chân chính đều biết rõ, nhưng lại hoàn toàn bất lực.

Còn Trường Tôn Nhu, nếu như ở tình huống bình thường, người bị bộ tộc Quỷ Mị đoạt xác phụ thân thì căn bản không thể cứu được, sợ rằng thần thức đã sớm bị xóa bỏ. Sỡ dĩ Tần Lập nhận định nàng còn cứu được, là bởi lúc đó Trường Tôn Nhu đã trọng thương, mới bị bộ tộc Quỷ Mị đoạt xác phụ thân.

Nếu như không có bộ tộc Quỷ Mị đoạt xác, Trường Tôn Nhu có lẽ đã thật sự sớm chết đi, căn bản không vượt qua được thương thế nghiêm trọng như vậy. Nhưng nguyên nhân chính là vì bộ tộc Quỷ Mị xen chân vào, mới khiến chuyện này xảy ra thay đổi, linh hồn Trường Tôn Nhu cũng bị bộ tộc Quỷ Mị cướp đoạt thân thể nàng phong ấn ném tới một góc tinh thần thức hải.

Nói cách khác, tình huống Trường Tôn Nhu mặc dù khác với Khổng Tước, nhưng bản chất gần như giống nhau!

Lúc này, trong ánh mắt Trường Tôn Nhu nhìn về phía Tần Lập tràn ngập hận ý, lạnh lùng nói:

- Ngươi này thật là kỳ quái, chạy đến đây nói bậy, ngươi cho là cha ta thật sự tin vào ngươi hay sao?

- Tin hay không tin ngươi nói không được, cha ngươi mới có thể định đoạt.

Tần Lập nhàn nhạt nói một tiếng, sau đó bình tĩnh nhìn Trường Tôn Bình:

- Nữ nhi của mình huyết mạch liền nhau, ta tin tưởng ngươi có trực giác của mình!

- Cha, ngài không thể tin tưởng hắn hắn đang muốn hại nữ nhi đấy!

Trong ánh mắt Trường Tôn Nhu nhìn về phía Trường Tôn Bình, đau lòng đáng thương, giọng nói cũng hết sức ai oán.

- Ta có lý do hại ngươi? Nếu ngươi thức thời, chính mình ra khỏi thân thể Trường Tôn Nhu tiểu thư, ta có thể đảm bảo cho ngươi ra đi thoải mái!

Tần Lập nhìn Trường Tôn Nhu nói.

- Ta không hiểu ngươi đang nói gì!

Trường Tôn Nhu phẫn nộ nhìn Tần Lập:

- Ngươi là người điên!

Lúc này, Trường Tôn Bình một mực do dự bỗng nhiên nói:

- Dựa vào cái gì ta tin vào ngươi, ngươi lấy gì đảm bảo an toàn của nữ nhi ta?

- Ta đứng ở đây, chính là danh dự!

Tần Lập nhàn nhạt nói.

Trưởng Tôn Nhu hoảng sợ không thôi, nhìn Trường Tôn Bình:

- Cha ngài…

Trường Tôn Bình khoát tay ngăn lại, khí tức bề trên mà Trường Tôn Bình rất ít hiện ra trước mặt người nhà, trực tiếp bùng lên:

- Không cần phải nói nữa, nếu con thật là nữ nhi của ta, không cần hoảng sợ. Tần công tử không phải người xấu, hắn không thể nào hại con được! Nếu ngươi không phải nữ nhi của ta, thì tự rời đi, ta sẽ cầu xin Tần công tử tha cho ngươi một mạng!

- Cha, ngài làm sao biết hắn không phải người xấu, hắn muốn hại nữ nhi ruột thịt của ngài đó! Cha, mẹ mất sớm, giao con cho ngài, cha làm sao ăn nói với mẹ đã mất đây chứ?

Trưởng Tôn Nhu lả chả muốn khóc, giọng nói thút thít đau lòng.

- Đủ rồi.

Tần Lập tiếng nói bình tĩnh, chỉ tay đặt trên trán Trường Tôn Nhu.

Trưởng Tôn Nhu đột nhiên bộc lộ bộ mặt hung ác, cổ họng phát ra một tiếng gào rống, muốn tránh khỏi ngón tay Tần Lập, nhưng lại phát hiện thân thể căn bản không thể nhúc nhích. Không đợi ngón tay Tần Lập ấn xuống, một cái hư ảnh giãy giụa lao ra khỏi thân thể Trường Tôn Nhu, biểu tình dữ tợn muốn chạy trốn.

Tần Lập khẽ hừ một tiếng, ngón tay chỉ ra, một đạo Hỗn độn Khí trực tiếp đánh lên người tên bộ tộc Quỷ Mị này, lập tức đánh tan thành từng mảnh, hồn phi phách tán!

Còn ánh mắt Trường Tôn Nhu nháy mắt liền trở nên trống rổng mờ mịt, không hề có chút thần thái gì, thân thể cũng đổ ngã xuống đất.

- Đây…

Trường Tôn Bình kinh hãi, ôm lấy thân thể nữ nhi, căm tức trừng Tần Lập:

- Không phải ngươi nói rằng đảm bảo nữ nhi của ta không có chuyện gì hay sao?

Tần Lập cười cười:

- Nàng đương nhiên không sao cả, thế nhưng bị đoạt xác nhiều năm như thế. Người cho rằng nữ nhi của ngươi là Khổng Tước hay sao? Có thể lập tức khôi phục bình thường?

- Ngươi… Ngươi không gạt ta?

Liên quan đến nữ nhi của mình, Trường Tôn Bình cũng mất đi tâm tính bình thường, sắc mặt khẩn trưởng nhìn Tần Lập.

- Ta lừa ngươi làm gì, chỗ ta có một viên đan dược, ngươi cho nàng ăn vào, hai canh giờ sau nàng sẽ tỉnh lại, sẽ nói ra chân tướng sự thật cho ngươi. Chẳng qua, trong thời gian ngắn đừng cho nàng ta ra gió, càng đừng để nàng bị kích thích gì, thần hồn của nàng bây giờ còn không ổn định, qua mấy tháng nữa sẽ từ từ tốt hơn.

Tần Lập nói xong, lấy ra đan dược giao cho Trường Tôn Bình.

Trường Tôn Bình thở phào một cái, ánh mắt nhìn Tần Lập cũng dần dần trở nên nhu hòa, đưa Tần Lập vào phòng, gọi tâm phúc tới chuẩn bị rượu thịt.

Thường ngày sân viện này đều là do một mình Trường Tôn Nhu quán lý, hiện giờ nghĩ lại, cũng là bởi Trường Tôn Nhu sợ bị người ta phát hiện khác thường.

Trường Tôn Bình nhìn Tần Lập, nói:

- Ta biết ngươi, vì sao ngươi lại vô cớ giúp ta, nói đi. Ngươi muốn ta giúp ngươi làm gì?

Ngừng một chút, lại nói tiếp:

- Còn nữa, ta muốn thỉnh giáo ngươi một chuyện, ngươi nhất định phải trả lời thật cho ta.

Tần Lập gật đầu:

- Ngươi muốn hỏi Hà Thanh Tùng phải không?

Trường Tôn Bình cười khổ:

- Quả nhiên thông minh, chuyện gì cũng khó mà giấu được ngươi.

Tần Lập nói:

- Hắn cũng là bộ tộc Quỷ Mị, bên trong Lang Gia Thần Giáo còn có mấy trưởng lão hoá thạch sống chân chính tồn tại từ siêu cổ đến nay cũng giống như thế. Bộ tộc Quỷ Mị này thật rất hùng mạnh, gần như thẩm thấu vào khắp ngõ ngách. Chẳng qua ngươi không cần lo lắng, số lượng bọn chúng cũng không nhiều, đa số cao tầng trong môn phái đều giống như ngươi, chỉ là bị Hà Thanh Tùng mê hoặc, bị lợi ích thúc đẩy, bọn họ không phải là bộ tộc Quỷ Mị.

Trường Tôn Bình thở dài một tiếng:

- Ta đã biết, tuy rằng rất nhiều người không phải bộ tộc Quỷ Mị, chẳng qua bọn họ cũng rất là đáng sợ. Thậm chí, bọn họ cho ta cảm giác còn đáng sợ hơn cả bộ tộc Quỷ Mị!

Tần Lập cười cười, không nói gì. Chuyện vốn là như thế, Trường Tôn Bình này nhìn chuyện tình thật thấu đáo, không uổng mình ra tay giúp hắn. Tuy rằng bộ tộc Quỷ Mị khủng bố, nhưng càng khủng bố hơn kỳ thật chính là những người bị lợi ích u mê. Chỉ cần có lợi ích, bọn họ sẽ mặc kệ mình hợp tác cùng người nào.

Tần Lập không tin giữa những người ngã sang Hà Thanh Tùng, tất cả đều không phát hiện ra sự khác thường của Hà Thanh Tùng.

- Nói đi, ta có thể làm điều gì?

Trường Tôn Bình nói ra lời này, cả người cũng thả lỏng, đồng thời, cũng càng có vẻ già nua hơn.

Nói ra lời này, cũng có nghĩa là hắn đã phản bội Hà Thanh Tùng!

- Ta muốn biết nơi ở của Hoa Phượng Hoàng cùng đoàn người Hoa Anh Hùng.

Tần Lập trực tiếp nói ra.

Trường Tôn Bình khẽ giật mình, tiếp đó nói:

- Ta làm sao lại biết loại chuyện này?

Tần Lập mỉm cười:

- Trước khi Hà Thanh Tùng phản loạn, thân phận địa vị của ngươi tương đương với Đại tổng quản Lang Gia Thần Giáo. Khắp Lãnh địa Lang Gia Thần Giáo khổng lồ, mỗi gốc gây một cọng cỏ, ngươi đều nắm rõ như lòng bàn tay. Nếu như nói chỉ có một người biết chỗ của bọn họ, người kia không ai khác ngoài ngươi!

Nói rồi, Tần Lập còn nói ra một câu khiến Trường Tôn Bình trợn mắt há mồm:

- Mấy ngày gần đây, nguyên nhân chủ yếu khiến tâm tình ngươi không tốt, cũng là bởi Hà Thanh Tùng một mực hỏi ngươi chuyện này phải không?

Trường Tôn Bình thật bị Tần Lập dọa sợ ngây ngốc, hắn không ngờ tới loại chuyện này lại bị người ngoài như Tần Lập biết được. Nào không biết, Tần Lập biết được những chuyện này, cũng là do Hoa Phượng Hoàng từng nói với Tần Lập những chuyện ở Lang Gia Thần Giáo.

Lúc đó Tần Lập đều có một chút hiểu biết về nhiều cao tầng Lang Gia Thần Giáo, không ngờ tới hôm nay, lại phát huy ra công dụng.

Im lặng một lúc, Hà Thanh Tùng Hà Thanh Tùng gật đầu, truyền âm cho Tần Lập nói ra một nơi.

Thẳng đến khi thân hình Tần Lập biến mất khỏi phòng hắn thật lâu, Trường Tôn Bình mới hồi thần lại, quay sang nhìn nữ nhi vẫn đang ngủ say, các phương diện đều rất bình thường, mới thở ra một hơi thật dài.

Trong lòng âm thầm cầu nguyện cho Tần Lập: hy vọng ngươi có thể giải thoát Lang Gia Thần Giáo khỏi trận kịch biến này.

Thân thể Tần Lập bước đi giữa hư không, nhắm về phía một ngọn núi nhỏ không có gì nổi bật. Phạm vi thế lực Lang Gia Thần Giáo cực kỳ bao la, diện tích mấy chục dặm đều là phạm vi thế lực Lang Gia Thần Giáo, gần như không có mấy người ở nội bộ Lang Gia Thần Giáo dám nói nắm rõ tất cả các nơi Lang Gia Thần Giáo như lòng bàn tay.

Trường Tôn Bình này thật là một ngoại lệ, trong lòng Tần Lập thầm nghĩ.

Dọc theo đường đi, ngược lại gặp được không ít Đệ tử Lang Gia Thần Giáo truy tìm tung tích Hoa Phượng Hoàng, Tần Lập nhìn thấy trong mắt những người này sự hưng phấn mãnh liệt, có lẽ là bởi Hà Thanh Tùng hứa cho bọn họ chỗ tốt rất lớn. Trong lòng không khỏi cảm thấy có phần bi thương: Hoa Anh Hùng quản lý Lang Gia Thần Giáo nhiều năm như vậy, một khi ngã xuống, cũng là cây đổ bầy khỉ tan, rơi xuống kết cục chúng bạn xa lánh.

Chỉ là những người này có thể còn không biết, dù bọn họ tìm được Hoa Phượng Hoàng, vậy thì thật sự có thể phú quý suốt đời được hay sao?

Khóe miệng Tần Lập nổi lên một tia cười lạnh, không để ý đến những người này, bay thẳng đến một ngọn núi nhỏ chỉ cao mấy trăm thước. Tìm được một hang động không có gì nổi bậc, đi vào trong, đây đã là nơi thứ tư mà Tần Lập tìm kiếm mấy ngày nay.

Trường Tôn Bình cũng không dám xác định cuối cùng cha con Hoa Phượng Hoàng đã trốn ở nơi nào, nhưng cung cấp cho Tần Lập mấy vị trí có khả năng, Tần Lập đều tìm từng chỗ một.

Nếu như còn không tìm được bóng dáng bọn họ, Tần Lập còn muốn tiếp tục tìm kiếm.

Hang động này không sâu, liếc mắt là nhìn được đến cuối, bên trong còn có một chút đấu tích dã thú từng ở đây, Tần Lập đi thẳng đến tận cùng hang động, ấn trên tường một cái, tường đá nhìn như khép kín, đột nhiên tách ra làm hai, lộ ra một hang động sâu thẳm.

935. Chương 944: Gặp Gỡ!

Theo hang động đi sâu xuống dưới, đi ra đến chừng mười dặm, trong lòng Tần Lập rất bội phục người mở ra nơi này xưa kia, nhìn từ bên ngoài, ngọn núi nhỏ này không có gì khác lạ, ai có thể ngờ tới bên trong lại có bí ẩn khác?

Đi đến tận cùng lối đi, Tần Lập thả ra thần thức. Cũng giống như những nơi khác, đều bị ngăn cản, hiển nhiên người thiết kế chỗ này xưa kia đã nghĩ tới, đồng thời bố trí rất nhiều bảo vật có thể che đậy thần thức ở bên trong hang động này.

Tần Lập vươn tay, tìm được chốt mở cửa ngầm, trực tiếp mở ra, một đạo kiếm khí sắc bén trực tiếp chém tới Tần Lập.

- Chết đi!

Một tiếng quát yêu kiều vang lên nương theo đạo kiếm khí này.

Nếu bất ngờ không đề phòng, nhất định sẽ bị đạo kiếm khí này chém trúng.

Thân hình Tần Lập chợt lóe, tránh thoát đạo kiếm khí này. Kiếm khí chém lên cấm chế bố trí trên đường hầm, đánh ra một mảnh tia lửa sáng trắng.

- Phượng Hoàng, là ta!

Tần Lập thấp giọng kêu một tiếng.

- A?

Người bên trong trước tiên giật mình, tiếp đó nhào vào trong lòng Tần Lập, ôm chặt lấy hắn, nỉ non nói:

- Muội đã biết, nhất định huynh sẽ tới tìm muội, nhất định mà!

Tần Lập vỗ nhè nhẹ lên lưng an ủi Hoa Phượng Hoàng, thầm nghĩ: biết là mình còn chém tới một kiếm, nếu không có phòng bị, còn không bị muội một kiếm chém chết rồi?

- Khụ khụ…

Bên trong truyền đến tiếng ho khan, Hoa Phượng Hoàng sắc mặt hồng hồng thả Tần Lập ra, nhưng kéo tay Tần Lập nói:

- Muội dẫn huynh đi vào gặp cha.

Nói rồi, kéo Tần Lập đi vào bên trong.

Không gian bên trong rất lớn, tuy rằng rất đơn sơ, hơn nữa có vẻ hết sức xa xưa, nhưng lộ ra một cổ khí thế, đầy đủ những vật dụng sinh hoạt.

Hiển nhiên, ngay từ đầu nơi này đã được thiết kế dùng để tị nạn.

Tần Lập thấy được một người trung niên nho nhã, sắc mặt có chút tái nhợt đang tựa lưng trên giường, đánh giá mình.

- Cha, huynh ấy chính là Tần Lập!

Hoa Phượng Hoàng kéo Tần Lập đến trước mặt người trung niên, giới thiệu cho ngươi trung niên này.

Lúc này, từ trong phòng lại đi ra mấy chục người, già trẻ đều có, đều là thủ hạ tâm phúc trốn ra theo Hoa Anh Hùng. Trong đó, một người thanh niên ánh mắt nhìn về phía Tần Lập mang theo vài phần phức tạp.

- Tần công tử, để công tử chê cười, không ngờ tới lần đầu tiên chúng ta gặp mặt, lại là ở tình huống như thế này.

Hoa Anh Hùng sắc mặt hòa nhã, khẽ giọng nói.

- Ra mắt bá phụ.

Tần Lập chắp tay hành lễ, sau đó gật đầu với những người khác.

Đa số mọi người đều mỉm cười ôn hòa nhìn Tần Lập, trước đó bọn họ đều biết đến cái tên Tần Lập, càng biết Thánh nữ Hoa Phượng Hoàng cùng Tần Lập có qua lại rất sâu.

Chỉ có thanh niên kia, trong ánh mắt nhìn về phía Tần Lập mang theo vài phần tra xét cũng không thích, chẳng qua không nói gì thêm.

Hoa Phượng Hoàng tràn ngập vui mừng nói:

- Làm sao huynh lại tìm được đến nơi này?

Tần Lập liếc sang mọi người, sau đó nói:

- Hà Đan Đằng liều chết chạy ra Lang Gia Thần Giáo, tìm đến chỗ huynh, nói cha hắn đoạt quyền soán vị, hơn nữa rất có khả năng bị bộ tộc Quỷ Mị đoạt xác phụ thân muốn huynh tới cứu mọi người.

- Là hắn…

Hoa Phượng Hoàng khẽ run lên, có lẽ không ngờ tới Hà Đan Đằng lại phản bội phụ thân của mình.

- Chúng ta không thể tùy tiện tin tưởng người này, Phượng Hoàng, ai biết hắn có phải là gian tế do Hà Thanh Tùng phái tới!

Thanh niên kia bước ra, nhìn Tần Lập, vẻ mặt bình tĩnh nói.

Người này vừa nói ra, không khí liền trở nên có chút xấu hổ. Dù sao Tần Lập nói có chút đơn giản, hắn làm sao tìm được đến đây, trong lòng mọi người đều hết sức nghi hoặc, dù sao thì coi như là bọn họ, trước kia cũng không biết ở Lang Gia Thần Giáo còn có chỗ ân thẩn thế này.

Hoa Phượng Hoàng liếc nhìn thanh niên kia, nhàn nhạt nói:

- Ta tin tưởng huynh ấy! Huynh ấy sẽ không hại ta!

- Phượng Hoàng, không nên có lòng hại người, nhưng không thể không có lòng phòng người!

Thanh niên này cố gắng thay đổi suy nghĩ của Hoa Phượng Hoàng.

Chẳng qua Hoa Phượng Hoàng quen biết Tần Lập nhiều năm như vậy, quả thật quá rõ ràng nhân phẩm Tần Lập, làm sao có thể bị hắn nói vài câu liền thay đổi?

- Không cần phải nói, ta nói rồi, ta tin tưởng huynh ấy.

Hoa Phượng Hoàng giọng dịu dàng, nhưng vô cùng kiên quyết. Nàng không quát mắng thanh niên này, nàng rõ ràng người thanh niên này có lòng ái mộ nàng, hơn nữa lúc này còn có thể đi theo bên cạnh phụ thân, tất cả đều thủ hạ tâm phúc đáng tin nàng không muốn làm những người này rét lạnh cỏi lòng.

Lúc này Hoa Anh Hùng có chút suy yếu cười cười:

- Đã là lúc này rồi, Hà Thanh Tùng còn sợ chúng ta hay sao? Hắn phái gian tế đến có ý nghĩa gì?

Thanh niên này cố gắng dốc sức cuối cùng, nói:

- Tài nguyên trọng yếu trong môn phái đều nằm trong tay các đời Giáo chủ, chỉ có Giáo chủ mới biết được địa điểm chân chính cất giữ những tài nguyên này. Ai biết hắn có phải là do Hà Thanh Tùng phái tới tìm hiểu tin tức những tài nguyên kia?

Hoa Phượng Hoàng bỗng nhiên có chút kỳ quái liếc người thanh niên này:

- La Uy, làm sao ngươi biết việc này?

- Ấy…. ta…

Thanh niên kia bị Hoa Phượng Hoàng thình lĩnh hỏi một câu, làm cho nghẹn họng trân trối. Quả thật, loại chuyện này căn bản không phải thứ hắn được biết, mặc dù trước đó La Uy cũng là Thánh tử dự khuyết Lang Gia Thần Giáo, có địa vị rất cao ở Lang Gia Thần Giáo, nhưng biết chuyện này lại ít ỏi không mấy người, chỉ có Giáo chủ cùng Phó giáo chủ và một số ít trưởng lão địa vị rất cao biết đến.

Sắc mặt thanh niên này đỏ lên, nhìn Hoa Phượng Hoàng:

- Phượng Hoàng, lẽ nào muội lại hoài nghi ta?

- Đủ rồi, lúc này là lúc nào rồi, không cần phải náo nữa.

Hoa Anh Hùng liếc sang nữ nhi, nhàn nhạt nói:

- Chuyện này cũng không phải cơ mật gì, có biết cũng là bình thường, La Uy quan tâm sẽ loạn, lúc này ngay cả trong lòng ta cũng không dễ dàng tin vào người khác, huống hồ là bọn họ.

Hoa Phượng Hoàng cảm thấy rất ủy khuất, chuyện giữa nàng và Tần Lập, người khác không biết, Hoa Anh Hùng luôn luôn rất rõ ràng. Vừa muốn nói tiếp, lại nghe đến tiếng truyền âm của Tần Lập:

"Đừng nói nữa, trong lòng phụ thân muội đã hiểu."

Hoa Phượng Hoàng không ngốc, thoáng cái phản ứng lại được. Chính là bởi nàng quan tâm sẽ loạn, thấy có người hoài nghi Tần Lập, tự nhiên sẽ trở nên phẫn nộ, nghe Tần Lập nói thế, Hoa Phượng Hoàng liền bình tĩnh lại, nói với Tần Lập:

- Huynh mau đến xem cha muội, tên súc sinh Hà Thanh Tùng kia giết tất cả người nhà muội, cha muội đi báo thù, bị bọn họ bố trí mai phục đánh bị thương.

Tần Lập gật đầu, vừa muốn tiến lên, lại thấy thanh niên La Uy kia tiến lên ngăn cản:

- Dựa vào cái gì chúng ta tin ngươi sẽ không hãm hại Giáo chủ?

Hoa Phượng Hoàng rốt cuộc không nhịn được nữa, người nhà bị giết, nhiều ngày trốn tránh lo lắng kinh sợ như thế, loại áp lực này làm cho nàng sắp sụp đổ, lập tức hàng mi liễu dựng thẳng, trừng La Uy quát:

- Hắn là nam nhân của ta! Cha ta là nhạc phụ của hắn! Dựa vào cái gì ta lại không tin hắn!

Toàn bộ hang động, một mảnh tĩnh mịch.

Hoa Phượng Hoàng nói xong lời này liền hối hận, khóe mắt liếc sang Tần Lập, thấy sắc mặt Tần Lập không có biểu tình gì đặc biệt, mới yên lòng. Vừa rồi xung động, nói ra một câu làm cho chính nàng cũng cảm thấy khó tin được, nếu Tần Lập vạch trần tại chỗ, sau này nàng không cần làm người nữa.

- Cái… cái gì?

La Uy lão đào ra sau hai bước, khó mà tin nổi nhìn Hoa Phượng Hoàng, lẩm bẩm nói:

- Các ngươi… hai người các ngươi…

- Đúng, hai người chúng ta đã sớm tự định chung thân, bằng không lần này Thần Giáo phát sinh kịch biến trọng đại như thế, huynh ấy dựa vào cái gì đi trăm vạn dặm đến đây cứu

Hoa Phượng Hoàng cũng là người dám làm dám chịu, nếu nói ra rồi, sẽ không sợ nói càng lớn hơn nữa.

- Bây giờ ngươi hẳn đã biết vì sao ta lại tin tưởng huynh ấy như thế rồi chứ?

Ngữ khí Hoa Phượng Hoàng trở nên lạnh đi, nói xong kéo tay Tần Lập đến cạnh giường Hoa Anh Hùng, nói:

- Nhất định phái chữa được bệnh cho cha muội.

La Uy sắc mặt âm trầm không thôi, đứng tại chỗ lạnh lùng nhìn bóng lưng Tần Lập.

Tần Lập cảm nhận được địch ý của La Uy với mình, cũng không thèm để ý. Đặt tay lên cổ tay Hoa Anh Hùng, đồng thời thần thức thâm nhập vào thân thể Hoa Anh Hùng, phát hiện có mấy chỗ kinh mạch bị hao tổn nghiêm trọng, đồng thời còn có biểu hiện trúng độc.

- Trúng độc? Sao có thể được?

Bản thân Hoa Anh Hùng cũng không thể tiếp thụ lời này, ông ta nhìn sang Tần Lập:

- Tần công tử, có phải đã lầm lẫn rồi hay không? Kinh mạch của ta hao tổn là không giả, nhưng cơ thể của ta không nói là bách độc bất xâ,. cũng đã gần như thế. Nếu như trúng độc, ta hẳn phái cảm giác được mới phải, làm sao lại không cảm giác được chút nào?

Tần Lập cười cười, sau đó nói:

- Dưới tình huống bình thường, loại độc ngài trúng thậm chí không tính là độc dược, cũng sẽ không có bất kỳ tác hại gì với cơ thể ngài. Mà khi ngài bị thương nghiêm trọng, nếu trúng loại độc này, như thế thì tốc độ khôi phục sẽ trở nên hết sức chậm chạp. Bá phụ, lẽ nào ngài không cảm giác được những biến hóa này ư?

Hoa Anh Hùng nhíu mày, khẽ nói:

- Công tử nói như thế, ta thật có loại cảm giác này. Lần này bị thương rất nặng, muốn khôi phục cũng không phải một hồi chốc lát là được, ta cũng không nghĩ nhiều lắm, cảm thấy sẽ từ từ khôi phục thôi. Bây giờ nghĩ lại, quả thật khôi phục chậm hơn bình thường một chút. Ôi… đã nhiều năm rồi không bị thương, cho nên ta gần như quên mất cảm giác nàyrồi.

Hoa Anh Hùng nói lời này không phải khoác lác, làm Giáo chủ Lang Gia Thần Giáo, một thân công lực đạt đến hóa cảnh, đã sớm đạt tới cảnh giới Bất Tử Chân Thần, nào phải người bình thường có thể tổn thương được?

Tần Lập quay đầu lại, nhìn Hoa Phượng Hoàng:

- Đưa những thứ các ngươi ăn gần đây đến cho huynh xem.

Hoa Phượng Hoàng có chút khó hiểu, nhưng vẫn làm theo lời Tần Lập nói, không gì khác, nàng tin Tần Lập sẽ không làm việc không có mục đích.

Những người khác đều đều có vẻ nghi hoặc, chỉ có sắc mặt La Uy có chút khó coi. Bởi vì trong thời gian gần đây, thức ăn của bọn họ đều là do hắn làm.

Vốn ở Lang Gia Thần Giáo, La Uy đã có mỹ danh "Thần Bếp", tài nghệ nấu ăn khá là cao minh, người ăn món hắn làm đều sẽ khen không dứt miệng.

Chẳng qua người may mắn ăn được món do Thánh tử dự khuyết Lang Gia Thần Giáo làm ra cũng không nhiều, người bình thường không rõ hắn còn có sở trường đặc biệt này.

Một lát sau, Hoa Phượng Hoàng mang tới những nguyên liệu món ăn mà bọn họ sử dụng gần đây, hết sức phong phú, đều là những thứ đã sớm cất giữ ở nơi này, còn có một số là lúc bọn họ thoát đi mang theo.

Tần Lập chỉ nhìn thoáng qua, liền rất xác định chỉ vào một loại rau xanh nói:

- Bá phụ trúng độc đến từ chính loại rau xanh này

936. Chương 945: Ám Toán!

La Uy lập tức nhảy dựng lên như con mèo bị giẫm phải đuôi, đùng đùng nổi giận chỉ vào Tần Lập quát:

- Tần Lập, ngươi vô sỉ! Rau xanh này mỗi người đều ăn, cũng không phải chỉ có mỗi Giáo chủ là bị thương, làm sao những người khác không có vấn đề gì? Ngươi rõ ràng là vu oan hãm hại mà!

Lúc này những người khác cũng nói:

- Tần công tử, rau xanh này đều là do chúng ta tự mang đến, hơn nữa đều là thứ chúng ta thường ăn, La Uy nói đúng, không chỉ có mỗi Giáo chủ bị thương, những người khác cũng bị thương, thế nhưng người khác ăn lại không có bất cứ vấn đề gì?

- Đúng thế, Tần công tử, ta cũng bị thương, cũng đang ăn rau xanh này, quả thật không có bất cứ ảnh hưởng gì.

Hoa Phượng Hoàng khẽ nhíu đôi mi nhỏ, nàng tin tưởng Tần Lập sẽ không hãm hại người khác, nhưng rau xanh này thật sự không giống như có vấn đề gì. Nếu nói thủ đoạn, một siêu cấp đại phái như thế, làm sao lại không có một chút thủ đoạn phòng độc được chứ?

Mặc kệ có phải là phòng bị người một nhà hay không, nhưng mấy ngày nay những thứ thường sử dụng đều phải kiểm nghiệm một phen, mới có thể được dùng. Đây cũng là thưởng thức cơ bản nhất, sẽ không vì tình trạng hiện giờ mà thay đổi.

Tần Lập không chút hoang mang, nhìn La Uy cười khẽ nói:

- Nếu không có vấn đề gì, vậy ngươi hoảng làm gì? Kích động như thế làm gì?

- Ngươi… Tần Lập, hôm nay nếu ngươi nói không ra nguyên nhân, trả lại trong sạch cho ta, ta liều mạng với ngươi!

La Uy phẫn nộ chỉ thẳng vào Tần Lập:

- Dựa vào cái gì ngươi có thể tùy ý boi nhọ ta, mà ta lại không thể phản bác? Ai không biết mấy ngày qua, cơm nước đều là do một mình ta làm?

- Ta không biết!

Tần Lập nhàn nhạt nhìn La Uy:

- Ta không biết cơm nước là do ai phụ trách, ta chỉ là chỉ ra chỗ vấn đề, không có ý muốn hãm hại ngươi.

Tần Lập nói rồi, nhìn sang Hoa Anh Hùng chầm chậm nói:

- Giống như ta vừa mới nói, bản thân loại rau xanh này không có độc tình gì đáng kể, ngày thường ăn vào tự nhiên không có vấn đề. Nhưng bá phụ ngài bị thương, là do kẻ tu luyện chiến Kỳ thuộc tính hỏa cưởng mãnh tạo thành phải không?

Hoa Anh Hùng ánh mắt liền sáng ngời, trước đó ông ta nghe Tần Lập nói những điều này, cũng không hoàn toàn tin tưởng. Thân phận địa vị của ông ta, cùng kinh nghiệm nhiều năm, đã làm ông ta có thể nhìn ra được Tần Lập sẽ không hại mình, nhưng lời nói lại có vẻ ly Kỳ, làm cho người ta không dám tin hoàn toàn.

Nhưng Tần Lập lại trực tiếp vạch ra vết thương của ông ta là do chiến kỹ thuộc tính hỏa tạo thành, chuyện này hết sức khó được. Nếu bình thường, người khác muốn nhìn ra điểm này, là hết sức khó khăn.

Dù sao trên thân thể ông ta cũng không có bất cứ biểu hiện tổn thương gì, Tần Lập có thể nhìn ra điểm này, vậy đã nói hắn không phải nói bậy.

Tần Lập nói xong, cầm một cọng rau xanh, sau đó nói:

- Rau xanh này cũng là thuộc tính hỏa, nếu như dùng một chút, như vậy sẽ không thành vấn đề. Nhưng nếu ăn mỗi ngày… Ha ha, lại thêm bá phụ bị thương, tự nhiên sẽ thể hiện ra hiệu quả. Bá phụ, gần đây các ngươi hẳn đều ăn loại rau xanh này phải không?

Mọi người đều kinh ngạc nhìn Tần Lập, giống như đang nhìn một con quái vật. Nếu không phải Tần Lập vừa mới xuất hiện ở đây, những người này nhất định cho rằng mấy ngày qua Tần Lập vẫn luôn ở cùng bọn họ.

Quả thật là thần kỳ mà!

Bởi vì lần này bọn họ trốn đi, mang theo một chút rau xanh tươi tốt, cũng không chỉ có một loại này. Mấy ngày qua, vẫn chỉ ăn loại rau xanh này.

Nếu không phải Tần Lập nói tới, tin rằng sẽ không có người coi đây là chuyện gì. Nhưng Tần Lập trực tiếp vạch ra vấn để chỗ rau xanh, những người này vừa nghĩ lại, trong lòng không khỏi có chút hoài nghi.

Bởi vì ngày thường tuy thỉnh thoảng cũng có người ăn loại rau xanh này, nhưng cũng không phải loại rau chủ yếu mà những cao tầng Lang Gia Thần Giáo sử dụng!

Kỳ thật đến cảnh giới như bọn họ, dù là không ăn uống mấy năm thì cũng rất bình thường, ăn cơm uống rượu, chẳng qua là một loại bản năng mà thôi.

Cũng như kiếp trước của Tần Lập, Thánh Nhân đã nói: thực sắc tính dã (ăn uống tính đục là bản tính con người). Đó đã là bản năng của con người, ngay cả dục vọng muốn ăn cũng không có, vậy còn lại bao nhiêu hứng thú để sống chứ.

Thế giới này cũng như thế Như Ý Tiên Phường sôi động đã chứng minh điểm này.

Lúc này La Uy sắc mặt tái nhợt, bùm một tiếng trực tiếp quỳ xuống trước mặt Hoa Anh Hùng, giọng run run nói:

- Giáo chủ, đệ tử đáng chết, đệ tử đáng chết mà. Đệ tử vốn không biết rau xanh này sẽ ảnh hưởng đến thương thế của Giáo chủ, nếu không thì đánh chết đệ tử cũng không dám làm cho Giáo chủ dùng!

Hoa Anh Hùng lơ đễnh khoát tay:

- Quên đi, người không biết không trách tội, ngươi cũng không phải cố ý, ngươi đứng lên đi.

- Tạ ơn Giáo chủ tha tội!

La Uy đẩy cảm kích đứng lên, sau đó hành lễ thật sâu với Tần Lập:

- Đa tạ Tần công tử vạch rõ, nếu không La Uy gây ra đại họa còn không biết. Trước đó đã đắc tội Tần công tử, mong rằng Tần công tử không cần chấp nhặt!

Trong lòng những người khác đều âm thầm bội phục La Uy, không hổ là Thánh tử dự khuyết do môn phái dốc lòng bồi dưỡng, biết sai thì sửa, hơn nữa cúi đầu nhận lỗi, phần lòng dạ này thật là khó có.

Tần Lập mỉm cười, nói:

- Không có gì, ta chỉ là nhìn chuyện mà xét thôi.

Lúc này Hoa Phượng Hoàng lại truyền âm sang Tần Lập:

"Cứ thế… liền không có chuyện nữa?"

"Ha ha, hắn rất giảo hoạt, không như thế thì muội còn muốn thế nào? Trực tiếp giết hắn?"

Tần Lập truyền âm trả lời.

"Nếu hắn thật là cố ý, trực tiếp giết hắn, có gì không được?"

"Trực tiếp giết hắn, không đủ chứng cứ, sẽ làm những người khác nản lòng!"

Tần Lập trả lại một câu, sau đó lấy trong nhẫn ra một lọ đan dược, mở bình đổ ra một viên, giao cho Hoa Anh Hùng:

- Bá phụ, đây là thánh dược chữa thương, ngài dùng xong sẽ khôi phục thương thế rất nhanh.

Hoa Anh Hùng không hề do dự, trực tiếp nuốt đan được.

Tần Lập biểu hiện ra những tri thức này đã làm những người khác không còn gì để nói. Lúc này ai còn hoài nghi Tần Lập, quả thật là không vượt qua được chính bản thân mình.

Hoa Anh Hùng dùng thuốc xong, tinh thần liền chấn động, khẽ nói:

- Thuốc tốt!

Nói rồi, khoát tay với mọi người:

- Các ngươi xuống trước đi, ta có lời muốn nói cùng Tần công tử.

Đợi những người khác đều trở về phòng mình, Hoa Phượng Hoàng vươn tay nhấn lên vách tường một cái, từ mặt đất trồi lên ba mặt tường đá, trực tiếp ngăn cách nơi này thành một gian phòng độc lập.

- Tần công tử, công tử cảm thấy La Uy có chuyện?

Hoa Anh Hùng không quanh co lòng vòng, dứt khoát nhanh gọn đưa ra câu hỏi.

Tần Lập gật đầu:

- Vấn đề lớn nhỏ khó mà nói nhưng trong lòng người này có quỷ là nhất định!

Hoa Anh Hùng gật đầu, nói:

- Người này khi ta lần đầu mang theo Phượng Hoàng cùng các tâm phúc chạy trốn cũng không đi theo cùng ta. Lúc đó thời gian gấp gáp, ta chỉ có thể dẫn theo Phượng Hoàng, khi tất cả người nhà của ta bị giết, lúc ta trở lại báo thù, chém giết một số người, bản thân cũng bị thương, hắn bỗng nhiên xuất hiện nói muốn đi theo cùng ta. Đứa nhỏ này coi như là ta nhìn thấy lớn lên từ bé, cũng coi như hiểu biết nhân phẩm của nó, ngoại trừ lòng dạ có chút hẹp hòi, những mặt khác cũng không tính là kém, cho nên, lúc đó ta liền dẫn theo hắn đi ra. Những rau xanh này cũng là do hắn mang theo, còn có rất nhiều bột gạo cùng thịt, hắn tinh thông nấu nướng, tùy thân mang theo những thứ này cũng không có gì kỳ quái. Chỉ là, lẽ ra hắn không có lý do gì hãm hại ta được?

Tần Lập khẽ nói:

- Bá phụ cũng biết, Hà Thanh Tùng tám chín phần mười bị bộ tộc Quỷ Mị đoạt xác phụ thân, ngay cả con của hắn cũng chạy ra khỏi Lang Gia Thần Giáo. Dưới tình huống như vậy, địa vị Thánh tử có thể sẽ làm La Uy đưa ra sự lựa chọn hay không?

Hoa Anh Hùng híp mắt, đã từng làm Thánh tử Lang Gia Thần Giáo, ông ta biết rõ chênh lệch giữa Thánh tử cùng Thánh tử dự khuyết. đó không phải chỉ là lớn mà thôi!

Thánh tử dự khuyết, địa vị ở trong môn phái cũng cực cao, coi như đệ tử nội môn cũng không thể nào so sánh. Nhưng so sánh với Thánh tử tỏa sáng rực rỡ, chênh lệch đúng là trên trời dưới đất!

Thánh tử dự khuyết, kết quả tốt nhất là sau khi Thánh tử trở thành Giáo chủ, bọn họ sẽ theo cùng trở thành trưởng lão trong môn phái. Nhưng nếu quan hệ giữa Thánh tử dự khuyết cùng Thánh tử không tốt… thậm chí có thể sau khi môn phái thay đổi triều đại, cái gì cũng không có được!

Mà La Uy này bởi vì yêu thích Hoa Phượng Hoàng, ngày thường quan hệ cùng Hà Đan Đằng cũng không tốt! Nếu Hà Thanh Tùng vẫn còn là Hà Thanh Tùng, vậy hẳn làm thế tự nhiên không kiếm được một chút chỗ tốt, dù sao người ta là cha con, có thế nào thì cũng không thể ngã về phía người ngoài.

Nhưng nếu Hà Thanh Tùng đã không phải là Hà Thanh Tùng trước kia thì sao?

Hoa Anh Hùng cùng Hoa Phượng Hoàng nghĩ đến loại khả năng này, liếc nhìn lẫn nhau, Hoa Phượng Hoàng nhìn Tần Lập nói:

- Sao huynh lại trực tiếp hoài nghi tới người này?

Tần Lập cười cười, nói:

- Từ khi huynh vừa vào đây, người này liền sinh ra địch ý với huynh. Ban đầu huynh còn tưởng là bởi vì nguyên nhân do muội, chẳng qua sau đó huynh cảm giác được suy nghĩ của hắn có chút quái dị. Dường như đang oán giận, bởi vì huynh đến mà phá hủy chuyện của hắn.

- Cái gì? Huynh lại có thể cảm ứng được những thứ đó?

Hoa Phượng Hoàng khẽ giật mình trừng mắt với Tần Lập.

Hoa Anh Hùng lại trở nên trầm tư, ông ta biết rõ một khi thực lực đạt đến cảnh giới nhất định, thậm chí có thể trực tiếp bắt lấy dao động tinh thần của ngươi khác. Biết được suy nghĩ trong đầu đối phương, đó cũng không phải chuyện gì không thể được.

Hiển nhiên, Tần Lập cũng đã đặt chân vào cửa!

- Được rồi, chuyện này ta biết phái xử lý thế nào. Nếu người này đã như thế, cũng không cần hắn tồn tại nữa.

Hoa Anh Hùng nhàn nhạt nói, quyết định số phận của La Uy.

Đối với một vị Giáo chủ siêu cấp đại phái như ông ta. quyết định sống chết của một người, thật chỉ là vấn đề một câu nói mà thôi. Đừng nhìn hiện giờ đi theo bên cạnh ông ta chỉ có mấy chục người, nhưng trên

thực tế, mấy chục người này nắm giữ lực lượng tuyệt đối khôngthua gì Hà Thanh Tùng lúc này đã trởthành Giáo chủ!

La Uy này dù là không phải đại ác, ít nhất cùng lòng mang ý xấu. Đi theo bên người Hoa Anh Hùng, ám toán Hoa Anh Hùng, nếu như Hoa Anh Hùng may mắn không chết, đồng thời đoạt lại quyền lực, hắn coi như công thần, ít nhất thì thân phận Thánh tử xem ra không chạy được. Nếu Hoa Anh Hùng chết đ,. vậy hắn sẽ là công thân bên phía Hà Thanh Tùng…

Người như thế, còn muốn ghê tởm hơn cả tiểu nhân mượn gió bẻ măng, quả thật không cần để cho hắn sống…

937. Chương 946: Giết Trở Về!

Tần Lập hỏi.

Thần sắc Hoa Anh Hùng có phần đau thương, nói:

- Không ngờ tới bộ tộc Quỷ Mị khí thế hung hăng, mấy siêu cấp đại phái lại không có ai tránh được. Ta coi như may mắn, Lang Gia Cổ Giáo cùng Lang Gia Bách Gia Phái đều bất hạnh hơn cả ta. Nhưng ngay cả như thế, ngoại trừ Phượng Hoàng, tất cả người thân của ta đều bị Hà Thanh Tùng chém giết, mặc kệ người này có phải là bộ tộc Quỷ Mị hay không, ta sẽ không bỏ qua cho hắn. Cho nên, ta muốn chờ tĩnh dưỡng tốt thương thế, phải đi báo thù. Bất luận thế nào, cũng không thể để Lang Gia Thần Giáo rơi vào trong tay bọn chúng, người thân của ta càng không thể chết uổng phí!

Hoa Phượng Hoàng ở bên cạnh yên lặng rơi lệ, lúc này tất cả huynh đệ tỷ muội, tất cả người thân của nàng đều bị Hà Thanh Tùng chém giết. Mặc dù thường ngày quan hệ giữa nàng cùng những người thân kia cũng không tốt lắm, nhưng người thân chính là người thân, máu mủ tình thâm, bây giờ đã cách biệt trời đất. Trước kia dù tình cảm không tốt, cũng sẽ quên đi, chỉ nhớ đến bọn họ là được.

Tần Lập gật đầu, đột nhiên hỏi:

- Nghe nói nội tình bên trong bốn siêu cấp đại môn phái đều vô cùng hùng hậu, đều có rất nhiều nhân vật tiền bối hoá thạch sống chân chính tồn tại từ thời đại siêu cổ đến nay. Môn phái xảy ra chuyện lớn như thế, lẽ nào bọn họ cứ khoanh tay đứng nhìn hay sao?

Hoa Anh Hùng cười khổ nói:

- Khoanh tay đứng nhìn cũng chưa chắc, chỉ là, ta căn bản không thể nắm giữ được tung tích những người này. Tuyệt đại đa số bọn họ đều không ở trong môn phái, đều đã nhìn nhạt đến cực hạn với những quyền lực tài phú thân tình kia, nói tới, những nội tình này đã không còn tính là nội tình Lang Gia Thần Giáo nữa, nói cho chính xác, hẳn phải tính là nội tình Lang Gia Đại Lục! Chỉ cần Lang Gia Đại Lục không tan vỡ, bọn họ sẽ không ra tay.

Tần Lập nghe vậy, không nhịn được thở dài, thầm mắng: sớm biết là thế mà, những siêu cấp đại phái này làm sao đột nhiên xảy ra biến cố lớn đến thế, nhưng lại không có một chút chuẩn bị về sau. Hóa ra là những nội tình kia, đều chỉ là những siêu cấp đại phái này tự tô son trát phấn cho mình, một loại thủ đoạn dát vàng lên mặt mà thôi.

Ba người lại hàn huyên một hồi, Tần Lập đem những chuyện xảy ra gần đây ở bên ngoài nói cho bọn họ nghe, Hoa Anh Hùng thổn thức không thôi, khẽ thở dài:

- Không ngờ Khổng Tước Tiên Tử cũng bị bộ tộc Quỷ Mị phụ thân, may là được hiền chất cứu vớt, hiền chất thật là công đức vô lượng mà!

Hoa Phượng Hoàng lại hiếu kỳ hỏi:

- Sau khi bị bộ tộc Quỷ Mị đoạt xác, không phải linh hồn sẽ trực tiếp bị vỡ nát ư? Làm sao còn có thể cứu được?

Tần Lập cười cười, chi chi vào đầu Hoa Phượng Hoàng, nói:

- Chỗ này có tinh thần thức hải của mỗi người, người có thực lực càng mạnh, tinh thần thức hải cũng sẽ càng lớn. Đến cảnh giới như Khổng Tước Giáo chủ, thần hồn sẽ không dễ dàng tan vỡ như thế. Nhất là bộ tộc Quỷ Mị thực lực cũng không tính là quá mạnh mẽ, bọn chúng chỉ có thể phong ấn linh hồn Khổng Tước Giáo chủ, ném vào góc tinh thần thức hải. Nếu không phải thế, quả thật không cách nào cứu sống được.

- Thì ra là thế.

Hoa Phượng Hoàng sùng bái nhìn Tần Lập:

- Cũng là huynh lợi hại nhất! Năm đó muội đã sớm biết mà!

Hoa Anh Hùng nhìn nữ nhi ở trước mặt Tần Lập liền toát ra biểu tình cô gái nhỏ, bỗng nhiên nói:

- Tần hiền chất, lão phu có một thỉnh cầu, mong rằng hiền chất có thể làm được.

- Bá phụ mời nói.

Tần Lập nao nao, nhìn bộ dạng Hoa Anh Hùng trịnh trọng nói chuyện, còn tưởng rằng có đại sự gì.

- Lúc Phượng Hoàng còn rất nhỏ, mẫu thân nàng đã qua đời, đứa nhỏ này vẫn bị ta nuôi dưỡng như một đứa con trai, tính tình có chút kiêu căng, cũng có chút kiêu ngạo, không quá hòa đồng. Chẳng qua bản tính của nó là thiện lương, ta hy vọng sau này hiền chất có thể đối xử tốt với nó, bảo vệ nó thật tốt, đừng để nó bị tổn thương gì!

Lúc này, Hoa Anh Hùng không có chút uy nghiêm Giáo chủ đại phái, hoàn toàn là bộ dạng người cha hiền lành.

- Cha…

Hoa Phượng Hoàng sắc mặt hồng hồng, trong lòng cảm động, ánh mắt ngậm một đoàn sương mù.

Nghe lời Hoa Anh Hùng nói gần như ủy thác, trong lòng Tần Lập cũng dâng lên vài phần khó chịu, nói:

- Bá phụ yên tâm, ta sẽ chiếu cố nàng thật tốt.

- Ừ, ta đây yên tâm! Thuốc chữa thương của hiền chất quả thật thần kỳ, ta cảm giác thương thế của mình đã khỏi hơn phân nửa!

Hoa Anh Hùng cười nói:

- Còn có đan dược có thể làm cho ta khôi phục nhanh hơn không?

Tần Lập nao nao, nhìn Hoa Anh Hùng, vừa muốn nói gì, nhưng nhìn vẻ thỉnh cầu trong ánh mắt người trung niên này, trong lòng Tần Lập khẽ run lên. Hắn từ trong mắt Hoa Anh Hùng, thấy được lòng quyết tử của ông ta!

Một loại quyết tử không còn quyến luyến sự sống, khi người ta đến lúc này, người khác có khuyên thế nào, cũng không có tác dụng nữa. Nghĩ vậy, Tần Lập lấy trong nhẫn ra rất nhiều đan dược, không thứ nào không phải cực phẩm.

Giao cho Hoa Anh Hùng, nói cho ông ta tác dụng cùng cách dùng những loại đan dược này, Hoa Anh Hùng chăm chú lắng nghe, sau đó cảm thán:

- Đạo đan dược, thật là thần kỳ, quả thật là đoạt tạo hóa thiên địa mà!

Nói rồi, khoát tay với hai người Tần Lập cùng Hoa Phượng Hoàng:

- Hai con đã lâu rồi không gặp, cùng tâm sự đi, ta hơi mệt.

Hoa Phượng Hoàng có chút khó hiểu nhìn phụ thân, nhưng cũng không nói gì thêm, chỉ cho rằng phụ thân tâm tình không tốt, cùng Tần Lập cáo từ đi ra.

Hoa Anh Hùng một mình ở trong phòng, lẩm bẩm:

- Thanh Tử, ta rất nhớ nàng, kỳ thật ta đã sớm muốn đi cùng nàng rồi. Nhưng nữ nhi của chúng ta vẫn chưa có chỗ nương tựa, ta không yên lòng vì con gái. Bây giờ tốt rồi, đứa nhỏ Tần Lập này quả thật ưu tú

đến mức ta không biết nói gì, coi như là ta lúc này, cũng không dám nói có thể thắng được hắn. Cho nên, Phượng Hoàng đi theo hắn, nhất định sẽ rất hạnh phúc. Hắn cũng thật sự tốt với Phượng Hoàng, giống như nàng và ta… Cho nên, ta ở trên đời này đã không còn gì níu kéo nữa, nhanh thôi, chúng ta sẽ gặp lại nhau!

Sáng sớm hôm sau, Hoa Phượng Hoàng nói chuyện củng Tần Lập đến khuya, sau đó co rút ngủ say trong lòng Tần Lập. Nàng mở mắt ra, thần sắc lười biếng duỗi lưng, sau đó nhìn Tần Lập vẫn còn ngủ say, vẻ mặt tươi cười, tiếp đó muốn đến gian phòng phụ thân xem thn đây là thói quen của nàng mấy ngày nay.

Hoa Phượng Hoàng đẩy cửa phòng phụ thân, nhưng nhìn trong phòng trống rổng! Trên bàn có một phong thư không dán kín, trong lòng Hoa Phượng Hoàng bổng trào dâng một cổ dự cảm không tốt. Chạy đến, rút lá thư ra, chỉ xem một hồi, nước mắt liền tràn mi.

Lúc này, Tần Lập đi đến từ phía sau, Hoa Phượng Hoàng bất lực dựa vào trong lòng Tần Lập, nức nở nói:

- Phụ thân ngài ấy… ngài ấy một mình đi báo thù! Thương thế trên người phụ thân còn không tốt, làm sao có thể là đối thủ của những người đó?

Tần Lập thoáng nhìn lá thư, tuy nói đêm qua hắn đã biết lựa chọn của Hoa Anh Hùng, nhưng không nhắc nhỡ Hoa Phượng Hoàng, càng không muốn nói cùng Hoa Anh Hùng đi giết Hà Thanh Tùng. Bởi vì Tần Lập biết, đây là lựa chọn của một người đàn ông!

Hoa Anh Hùng đã có ý liều chết, không ai thay đổi được chuyện này, dù là mình đi theo cùng ông ta, ông ta cũng sẽ liều mạng. Tần Lập không sợ cùng liều mạng với Hoa Anh Hùng, nhưng không muốn phụ lời ủy thác của ông ta hắn phải dẫn Hoa Phượng Hoàng cùng rời khỏi nơi này.

- Muội muốn đi tìm phụ thân!

Lúc này Hoa Phượng Hoàng sắc mặt kiên quyết, nhẹ giọng nói:

- Muội biết, từ sau khi mụ mụ qua đời, phụ thân vẫn không vui rất nhiều năm. Rất nhiều lần nhắc tới nếu không phải muội còn chưa trưởng thành, ngài ấy đã sớm không muốn sống nữa. Khi đó muội còn nhỏ, trong lòng còn đang oán giận phụ thân, nhưng hiện giờ rốt cuộc muội hiểu được tình cảm giữa bọn họ, nhưng muội sẽ không trơ mắt nhìn ngài ấy chịu chết. Tần Lập, huynh có thể đi theo muội không? Không làm cố gắng đến cùng, đời này muội sẽ lưu lại bóng ma trong lòng!

Tần Lập khẽ gật đầu, không nói thêm, nắm lấy tay Hoa Phượng Hoàng, nói:

- Chúng ta đi một vòng, nhưng mà muội phải đáp ứng huynh, lúc không thể xoay chuyển được, phải theo huynh rời đi!

- Được, muội đáp ứng huynh!

Hoa Phượng Hoàng ngẩng mặt lên, cố gắng không cho mình rơi nước mắt.

Hai người yên lặng rời khỏi đây. Không bao lâu sau, ở sâu trong hang động truyền ra tiếng gầm thét:

- Các ngươi… các ngươi lại dám giết ta, ta phạm lỗi gì? La Uy ta là Thánh tử Thần Giáo Tương lai, chính là Giáo chủ sau này! Van cầu các ngươi, đừng giết ta, chỗ tốt gì ta cũng có thể cho các ngươi…

Ầm ầm!

Trên ngọn núi cao nhất Lang Gia Thần Giáo, một tòa núi cao mấy ngàn thước bị đánh ngang lưng chừng, dãy núi sụp đổ phát ra tiếng nổ kinh thiên động địa. Hoa Anh Hùng tóc dài đón gió phất phới tay áo phiêu phiêu, lẳng lặng đứng giữa không trung, như chiến thần không thể chiến thắng!

Đối diện ông ta, trên bầu trời là mấy trăm người phía Hà Thanh Tùng, dao động sinh ra làm người ta run rẩy, nhưng trong mắt Hoa Anh Hùng lại không thấy được một tia sợ hãi!

Ngược lại là chiến ý sôi trào!

- Hoa Anh Hùng, hôm nay ngươi chết chắc rồi!

Hà Thanh Tùng lạnh lùng nhìn Hoa Anh Hùng, trong lòng vô cùng nóng giận. Nơi này lại bị Hoa Anh Hùng phá hủy thành như thế, muốn xây dựng lại cũng không phải chuyện ngày một ngày hai.

Trọng yếu nhất, là hắn không ngờ tới Hoa Anh Hùng lại dám quay đầu trở lại!

Thương thế của hắn rõ ràng còn chưa khôi phục hoàn toàn, lại dám đi tìm cái chết, điều này thật ngoài dự liệu của Hà Thanh Tùng.

Đứng ở bên cạnh Hà Thanh Tùng, có bảy tám lão già khuôn mặt già nua, những người này đều là Thái thượng trưởng lão lúc Hoa Anh Hùng đảm nhiệm Giáo chủ Lang Gia Thân Giáo, thân phận địa vị cực cao.

Nhưng hiện giờ tất cả đều có vẻ đương nhiên đi theo cạnh Hà Thanh Tùng, đối mặt Giáo chủ tiên nhiệm, bọn họ không hề có ý hổ thẹn gì, ngược lại một ngươi thái thượng trưởng lão trong đó còn cười lạnh nói:

- Giáo chủ, đối phó người này, ngài căn bản không cần ra tay, ta đi là đủ rồi!

Hà Thanh Tùng mỉm cười:

- Được, Lãnh trưởng lão, Hoa Anh Hùng này giao cho ngài vậy!

- Yên tâm, ta nhất định bâm thây vạn đoạn tên cẩu tặc này!

Lãnh Thái thượng trưởng lão cười tự tin tế ra một cái đỉnh nhỏ, trôi nổi trên đầu, ánh mắt nhìn Hoa Anh Hùng, nói:

- Hoa Anh Hùng, tên nghịch tặc kia, tới nạp mạng cho ta!

Nói rồi, chiếc đỉnh nhỏ tuôn ra ngàn tia sáng muôn màu, hóa thành những đạo cầu vong bắn về phía Hoa Anh Hùng đối diện!

Hoa Anh Hùng phát ra những tiếng cười thám thê lương:

- Lãnh Vũ, không ngờ ngươi lại là người như thế. Quả thật, không trải qua biến cố, sẽ nhìn không ra lòng người. Người yên tâm, ngày hôm nay ta không tính còn sống rời đi, nhưng ngươi, muốn giết ta…

Hoa Anh Hùng vung tay lên.

Một thanh kiếm màu lam vô cùng lớn dài đến trăm thước xuất hiện trên bầu trời, tản ra khí tức lạnh đến thấu xương, gần như muốn đông cứng cả bầu trời

Từng đạo khí tức bắn về phía ông ta, trực tiếp bị khí tức tản mát ra từ trên thanh kiếm lớn màu lam này đông đặc lại. Thanh kiếm như được người vô hình vung lên, hung hăng chém về phía Thái thượng trưởng lão Lãnh Vũ.

938. Chương 947: Oai Lực Thế Giới Chồng Lấn!

- Thiên Hà Đảo Chiều Ba Vạn Dặm!

Một đạo thiên hà năng lượng khủng bố từ chiếc đỉnh nhỏ nhắm thẳng chân trời, nhắm thẳng thanh kiếm to lớn màu lam, đánh vào hư không xung quanh vỡ thành mảnh vụn, trời cao vô tận như cũng bị lần va đập này đánh xuyên qua!

Ầm ầm ầm!

Thanh kiếm màu lam khổng lồ bằng khí thế không gì càn nổi, hung hăng chém lên đoàn thiên hà năng lượng này, bùng lên đoàn ánh sáng chói mắt như mười mấy mặt trời tụ lại một chỗ tỏa sáng, làm cho người ta không thể mở mắt.

Trong trôi đất ngoại trừ một mảnh sáng trắng, không nhìn thấy được gì, tiếng ồn quá lớn như tiếng nổ sinh ra khi thế giới sụp đổ tan vỡ, có thể trực tiếp chấn vỡ thần hồn người ta!

Lập tức liền có không biết bao nhiêu đệ tử Lang Gia Thần Giáo thực lực thấp kém trực tiếp thất khiếu đổ máu mà chết!

Thanh kiếm màu lam khổng lồ chém nát đoàn thiên hà năng lượng kia, hung hăng chém lên chiếc đỉnh nhỏ trôi nổi trên đầu Thái thượng trưởng lão Lãnh Vũ. Pháp Bảo luyện chế từ thời đại siêu cổ thoáng cái bị

chém thành hai nửa, kể cả thân thể Thái thượng trưởng lão Lãnh Vũ, trực tiếp bị thanh kiếm màu lam khổng lồ kia chém thành cặn!

Tiêu tán ngay trong không khí!

- Tuyệt đỉnh thần thông… Trảm Thiên Thuật!

Hà Thanh Tùng híp mắt, sắc mặt kinh ngạc nói:

- Tuyệt đỉnh thần thông này không phải đã thất truyền hay sao? Làm sao ngươi lại biết được?

Hoa Anh Hùng phát ra tiếng cười lạnh băng:

- Hà Thanh Tùng, thứ ta có nhiều lắm, ngươi không biết lại càng nhiều hơn!

- Bớt ra vẻ đi! Hoa Anh Hùng, dù là ngươi có lợi hại hơn đi nữa, hôm nay ngươi cũng chết chắc rồi!

Hà Thanh Tùng hét lớn một tiếng:

- Cùng tiến lên, không cần khách khí đối với tên nghịch tặc phản giáo này, mọi người cùng lên trực tiếp tiêu diệt hắn!

Đoàn người bên cạnh Hà Thanh Tùng nghe lời này, tất cả đều xông lên, lấy ra vũ khí mạnh nhất của họ, không nói hai lời, xông lên đánh tới Hoa Anh Hùng.

Nhất thời, trên bầu trời khắp nơi đều là hào quang lấp lóe, các loại vũ khí bay tán loạn, các thần thông bí thuật, dị tượng xa xưa, toàn bộ đều bày ra.

Khắp bầu trời Lang Gia Thần Giáo nhìn có vẻ vô cùng hoa lệ, nhưng tràn ngập mùi vị tử vong, chiến đấu cấp bậc này, người kém cỏi dính vào một chút sẽ liên mất mạng!

Hoa Anh Hùng vẫn bình thản như không, quát lớn một tiếng:

- Vạn Pháp Phá!

Một đạo ánh sáng tinh lọc bùng lên từ trên người Hoa Anh Hùng, tất cả thần thông bí thuật dụng phải ánh sáng này, hết thảy đều biến mất giữa thiên địa. Đủ loại vũ khí cũng giống như gặp phai Ngũ sắc Thần Quang, trực tiếp bị quét thành bụi bặm!

Mọi người đều hoảng sợ không thôi, trước kia đều biết thực lực Giáo chủ cực kỳ mạnh mẽ, nhưng trong trận đại chiến trước đó. Hoa Anh Hùng đã bị trọng thương, làm những người này cho rằng coi như là Giáo chủ cũng không có gì hơn thế, cũng sẽ bị thương, sẽ tử vong.

Nhưng hôm nay thực lực Hoa Anh Hùng bày ra, so sánh với ngày hôm đó, cao hơn không chỉ một bậc!

Thực lực hùng mạnh đến mức ngay cả Hà Thanh Tùng cũng có cảm giác kinh hồn bạt vía, không rõ vì sao đột nhiên Hoa Anh Hùng lại có biến hóa lớn như thế.

Những người này tự nhiên không biết, giữa những đan dược đêm hôm qua Tần Lập cho Hoa Anh Hùng, có một loại đan dược gọi là Chiến Lực Gấp Mười, là đan dược do Lãnh Dao căn cứ vào bản bí tịch đan phương luyện chế ra trong mấy năm gần đây, số lượng rất ít ỏi, trong tay Tần Lập cũng chỉ có ba viên.

Sau khi sử dụng, có thể tăng sức chiến đấu lên gấp mười lần trong thời gian ngắn nhưng đồng dạng tiêu hao cũng rất lớn, qua thời hạn gấp mười lần chiến lực, toàn thân sẽ trở nên vô cùng suy yếu.

Dù là Đế vương sử dụng loại đan dược này, cũng có thể tăng lực chiến đấu lên gấp mười lần uy lực mạnh đến mức làm người ta bái phục. Nhưng dù sao Hoa Anh Hùng cũng là cảnh giới Bất Tử Chân Thần, dù có dùng loại đan dược này, cũng không thể nào đạt tới hiệu quả tăng lên gấp mười một cách quá đáng như thế, nhưng gấp ba gấp năm lần, cũng phải đạt được.

Cứ thế làm cho những người này vốn hiểu rất rõ thực lực của ông ta, đã hoàn toàn mất đi phán đoán chính xác, căn bản không rõ vì sao đột nhiên Hoa Anh Hùng trở nên mạnh mẽ như vậy.

Trong nháy mắt, liền có bảy tám vị trưởng lão Lang Gia Thần Giáo bị Hoa Anh Hùng chém thành bụi bặm, Hà Thanh Tùng tức giận gào thét, để cho mấy nhân vật tiền bối hoá thạch sống chân chính tồn tại từ thời đại siêu cổ cũng tham gia vào.

Mấy người này vừa gia nhập, tràng diện lập tức phát sinh thay đổi. Dù sao, những hoá thạch sống chân chính tồn tại từ thời đại siêu cổ đến nay, dù là thực lực của bọn họ chỉ có cảnh giới Bất Tử Chân Thần, nhưng đã trải qua tích lũy vô số năm, năng lượng trong cơ thể đã đạt tới trình độ hùng hồn như biển.

Hơn nữa lĩnh ngộ võ đạo, các loại bí thuật thần thông, đều vượt xa người bình thường không thể với tới.

Hoa Anh Hùng lập tức cảm giác được áp lực, tuy nhiên hôm nay ông ta đến đây, đã không dự định còn sống trở ra. Thấy những người này cũng ra tay, ánh mắt Hoa Anh Hùng đã biến thành màu đỏ đậm, cổ họng rít gào cực kỳ phẩn nộ:

- Những nhân vật tiền bối các ngươi vì sao cũng tham dự vào trong chuyện này? Lẽ nào thế gian này còn có thứ gì có thể để các ngươi bán mạng hay sao?

Trong đó một vị tiền bối hoá thạch sống chân chính tồn tại từ thời đại siêu cổ lạnh lùng cười:

- Ta ở cảnh giới Bất Tử Chân Thần này đã mấy chục vạn năm, thọ nguyên cũng gần hao hết, muốn đột phá, gần như không thể nào, nhưng ta không muốn chết…

Hoa Anh Hùng lập tức hiểu được đối phương có ý gì, ông ta không nhịn được gầm lên:

- Ngươi hồ đồ! Ngươi bị bộ tộc Quỷ Mị phụ thân đoạt xác, vậy ngươi còn là người nữa sao?

- Phụ thân đoạt xác? Ký ức là ký ức của ta, hành vi cũng là hành vi của ta, làm sao không phải là ta chứ?

Vị tiền bối hoá thạch sống tồn tại từ thế giới siêu cổ đến nay cười lạnh:

- Có thể sống, còn tốt hơn là đi chết!

-Người điên rồi!

Hoa Anh Hùng không nói nữa, bởi vì ông ta đã không còn lời nào để nói. Trên đời này lại có người cam tâm tình nguyện trở thành bộ tộc Quỷ Mị, chỉ vì để cho thân thể mình tồn tại trên đời này, nhưng như thế… còn có ý nghĩa gì chứ? ông ta căn bản không thể nào giải thích được hành động này.

Ầm!

Trên người Hoa Anh Hùng rốt cuộc đã trúng một chưởng, đây là do một tiền bối hoá thạch sống siêu cổ, một lời không nói, ánh mắt dại ra, toàn thân lạnh băng không có một chút khí tức người sống. Một chưởng này, đánh đến nổi Hoa Anh Hùng không nói ra lời, phun ra một ngụm máu, trực tiếp lấy ra đan dược bỏ vào miệng.

Cuối cùng ông ta cũng hiểu được, những tiền bối hoá thạch sống siêu cổ này căn bản không phải bản thân bọn họ nữa, sợ rằng đã bị bộ tộc Quỷ Mị đoạt xác phụ thân từ không biết bao nhiêu năm trước. Lúc ở xa còn không cảm giác, vừa đến gần, ông ta liền không cảm nhận được bất kỳ khí tức người sống nào trên người đối phương.

- Hà Thanh Tùng, thì ra ngươi đã sớm đặt bố cục!

Hoa Anh Hùng lau vết máu trên khóe miệng, chậm rãi nói.

- Ha ha. bây giờ ngươi mới biết được, không cảm thấy có chút chậm rồi sao?

Hà Thanh Tùng trào phúng nhìn Hoa Anh Hùng:

- Ngày hôm nay, ngươi chắc chắn phải chết!

Bùm!

Lại một tiền bối hoá thạch sống siêu cổ, một chưởng đánh nát hư không ấn lên ngực Hoa Anh Hùng. Tiếng xương cốt nứt gãy thanh thúy vang lên, xương ngực Bất Tử Chân Thần vô cùng cứng rắn bị một chưởng đánh gãy!

Đến cảnh giới Bất Tử Chân Thần, dù là dùng hài cốt bọn họ đi luyện chế vũ khí, cũng có thể luyện chế ra binh khí vô cùng mạnh mẽ. Nhưng bị một chưởng của hoá thạch sống siêu cổ này đánh gãy, thực lực của đối phương quả thật quá mạnh mẽ.

Chẳng qua cùng lúc đối phương đánh gãy xương ngực Hoa Anh Hùng, Hoa Anh Hùng cũng một quyền đánh lên mặt vị hoá thạch sống siêu cổ này, đánh nát hơn nửa cái đầu của hắn, một cái bóng ma thật lớn lao ra ngoài.

Quả nhiên!

Chính là bộ tộc Quỷ Mị!

Hoa Anh Hùng rốt cuộc cảm giác thoải mái, mặc kệ nói thế nào, ông ta cũng không muốn thấy những hoá thạch sống siêu cổ môn phái mình đi chung một lũ cùng bộ tộc Quỷ Mị như Hà Thanh Tùng.

Bóng ma to lớn kia trực tiếp lao về phía Hoa Anh Hùng, biểu tình vô cùng dữ tợn, giương nanh múa vuốt, mang theo một cỗ khí tức âm lãnh.

- Vạn Pháp Phá!

Hoa Anh Hùng quát khẽ một tiếng, một cỗ lực lượng tinh lực khủng bố trực tiếp biến bóng ma to lớn kia thành hư vô.

Sắc mặt Hà Thanh Tùng lộ ra biểu tình đau lòng, đó chính là thành viên tâm phúc của hắn ta, chết một người thiếu một người đó. Nên biết rằng, bộ tộc Quỷ Mị không giống như Nhân tộc, số lượng khổng lồ đến hàng chục tỷ. Toàn bộ bộ tộc Quỷ Mị cũng chỉ có mấy trăm vạn, trải qua tổn hao những năm qua, sợ rằng bây giờ cũng chỉ còn khoảng trăm vạn. Bên trong bộ tộc Quỷ Mị đẳng cấp sâm nghiêm, yếu ớt phải phục tùng mạnh mẽ. Đẳng cấp Hà Thanh Tùng cũng không tính là cao nhất, thủ hạ của hắn cũng chỉ có mấy ngàn chân chính mạnh mẽ có thể khống chế thân thể các hoá thạch sống siêu cổ lại càng ít ỏi không có mấy. Mỗi một cái chết đi, hắn cũng vô cùng đau lòng.

- Hoa Anh Hùng, tên nghịch tặc kia! Ngươi lại dám tiêu hao thực lực của ta, ta muốn ngươi trọn đời không được siêu sinh!

Hà Thanh Tùng cực kỳ phẫn nộ, rít gào lao về phía Hoa Anh Hùng.

- Ha ha ha! Hà Thanh Tùng, ngươi hận ta như thế, tại sao không tự mình tới đánh với ta? Không dám phải không?

Hoa Anh Hùng lại phun ra một ngụm máu, chỉ vào Hà Thanh Tùng cười to nói.

Sắc mặt Hà Thanh Tùng rất khó coi, hắn quả thật không dám, cũng không phải nói thực lực của hắn kém hơn Hoa Anh Hùng quá nhiều, mà là hiện giờ Hoa Anh Hùng đang liều mạng, còn Hà Thanh Tùng lại không muốn chết.

Hai người ở trên khí thế đã không cần bằng, hơn nữa Hoa Anh Hùng tăng lên lực chiến đấu gấp ba năm lân, đừng nhìn hiện giờ Hoa Anh Hùng đã bị trọng thương, nhưng Hà Thanh Tùng quả thật không dám lên đấu với ông ta một trận.

- Vì sao ta muốn đánh với ngươi, ta có người, có hao cũng phải hao chết ngươi ở đây, cần gì ta phải tự mình ra tay?

Hà Thanh Tùng cười lạnh.

Đột nhiên, sắc mặt Hà Thanh Tùng Đại Biến, thân hình hắn gần như nháy mắt hóa thành một làn khói xanh, mắt thấy sẽ biến mất trong không khí. Một thế giới vô cùng khổng lồ khoảng khắc xông vào thế giới Lang Gia, chồng lấn lên thế giới này, hung hăng trấn áp về phía Hà Thanh Tùng!

Tụ tập lực lượng một cái thế giới đi trấn áp một người, dù là Hà Thanh Tùng có mạnh hơn Hoa Anh Hùng gấp nhiều lần, cũng không thể nào chống lại được. Hắn muốn chạy trốn nhưng căn bản không kịp!

Không ai ngờ tới, đột nhiên lại phát sinh biến cố như thế, thân thể Hà Thanh Tùng trực tiếp vỡ vụn!

Một cái bóng ma linh hồn vô cùng to lớn giãy giụa lao ra khỏi thân thể Hà Thanh Tùng, Không đợi nó có động tác gì, bị thế giới đột nhiên xông ra trực tiếp ép thành phán vụn!

Mọi người, đều bị một màn này đọa ngây ngốc!

- Cha!

Một tiếng hô to, một cô gái lao thẳng vào vòng chiến, hai đạo kiếm khí bức lui hai trưởng lão Lang Gia Thân Giáo, ôm lấy Hoa Anh Hùng lung lay sắp ngã, trên mặt Hoa Phượng Hoàng treo đầy nước mắt:

- Cha, ngài sao lại khổ như thế? Chờ chúng ta cùng đi, không được hay sao?

Trên mặt Hoa Anh Hùng mang theo ý cười, bởi vì ông ta thấy được Hà Thanh Tùng còn chết trước cả mình! Hơn nữa chết vô cùng uất ức, ngay cả một câu cũng không kịp nói, liền trực tiếp bị nghiền nát!

939. Chương 948: Cái Thế Sát Thần!

Loại thực lực này thật quá khủng bố, quá hùng mạnh, chưa hề nghe thấy!

Sắc mặt Tần Lập hết sức bình tĩnh, không có vui vẻ thắng lợi, cũng không nhìn ra tâm tình gì, cả người như hòa hợp một thể cùng thiên địa, làm cho người ta có một cảm giác muốn cúng bái.

- Người tộc Quỷ Mị, các ngươi tự sát đi, không cần chờ ta ra tay.

Tiếng nói Tần Lập hết sức bình thản, không mang theo chút tâm tình gì, giống như đang nói một chuyện rất là bình thường.

Mấy chục người bộ tộc Quỷ Mị liếc nhìn nhau, đều nhìn ra trong mắt đối phương một tia quyết liệt, Hà Thanh Tùng đã chết, dù bọn họ có trở về thì cũng sẽ bị xử tử. Bộ tộc Quỷ Mị căn bản không nương tình cho bất cứ kẻ nào, hoặc là thắng lợi, hoặc là tử vong. Trong mắt những người này dần dần trở nên lạnh băng, trên người bắt đầu trào ra khí tức đáng sợ. Đến Lúc này, cũng không cần phải ngụy trang nữa, khả năng trốn thoát gần như không có, còn khôngbằng buông tay liều mạng!

Những người không bị bộ tộc Quỷ Mị phụ thân, nhưng đầu phục vào Hà Thanh Tùng, lúc này trở nên do dự. Thực lực Tần Lập thật là đáng sợ, cái này đâu phải là con cờ đen lao ra từ Lang Gia Đại Bỉ? Đây quả thật là Sát Thần trẻ tuổi nhất Lang Gia Đại Lục mà!

Nếu như trước đó bọn họ biết Hoa Anh Hùng còn có một chiếc bài tẩy như thế, nói cái gì bọn họ cũng sẽ không đầu nhập vào Hà Thanh Tùng. Nhưng bây giờ mới hối hận, còn kịp không?

Hoa Anh Hùng được nữ nhi nâng lên, lắc lư giữ hư không. Hiệu quả đan dược bắt đầu trôi đi, ông ta đã cảm giác suy yếu, chẳng qua Hoa Anh Hùng lại tự tin hơn bất kỳ lúc nào, ông ta biết mình đã chiến thắng trận chiến này!

- Các vị đều là trụ cột Lang Gia Thần Giáo, đều là rường cột tài năng. Đầu nhập vào Hà Thanh Tùng cũng chỉ là vì một cái danh lợi, hoặc là tăng lên cảnh giới. Ta không trách các ngươi, tình huống lúc này các ngươi đều đã thấy rõ. Tần Lập… là con rể của ta! Nếu như các ngươi đồng ý nghe lệnh ta lần nữa, vậy buông bỏ vũ khí, đứng ở sau lưng ta. Nếu như các ngươi muốn đi, ta tuyệt đối không ngăn cản, sau này cũng sẽ không tìm đến các ngươi nữa…

Sắc mặt Hoa Anh Hùng mang theo phần uể oải, nhẹ giọng nói tiếp:

- Nếu như các ngươi còn kháng khàng một mực, vậy thì xin lỗi, đừng trách ta không để ý tình cảm nhiều năm!

Đoàn ngươi thái thượng trưởng lão, Trưởng lão cùng Hộ pháp Lang Gia Thần Giáo không bị bộ tộc Quỷ Mị phụ thân đoạt xác, liếc nhìn lẫn nhau, trong đó tuyệt đại đa số đều thu hồi vũ khí, hành lễ thật sâu với Hoa Anh Hùng.

- Đa tạ Giáo chủ khai ân, chúng ta hy vọng quy thuận Giáo chủ…

- Đa tạ Giáo chủ, chúng ta quá hồ đồ rồi…

Quá nửa số người đều nhận sai xin lỗi, có thể làm đến vị trí này, ai cũng không ngốc. Hà Thanh Tùng đã chết, thế lớn đã mất, nếu còn kiên trì là kẻ địch với Hoa Anh Hùng, thuần túy là tự mình muốn chết.

Còn có một số người đứng tại chỗ, do dự một hồi. Bọn họ liên lụy quá sâu với Hà Thanh Tùng, hơn nữa trong tay dính đầy máu tươi của những người đã chết ở Lang Gia Thần Giáo. Dù là Hoa Anh Hùng thật sự không trách tội bọn họ, nhưng bọn họ cũng không có cách nào tiếp tục ở trong môn phái nữa.

Có một vị Thái thượng trưởng lão đứng ra, hành lễ thật sâu với Hoa Anh Hùng:

- Giáo chủ, thật có lỗi, chúng ta phạm tội nghiệt quá sâu nặng, không có mặt mũi tiếp tục ở chỗ này. Chúng ta rời khỏi Lang Gia Thần Giáo. Cáo từ!

Đoàn người đều hành lễ với Hoa Anh Hùng, chuẩn bị rời đi.

- Đợi đã.

Hoa Phượng Hoàng lên tiếng gọi những người chuẩn bị rời đi đứng lại.

- Thánh nữ, cô có ý gì?

Một vị Thái thượng trưởng lão lạnh lùng nhìn Hoa Phượng Hoàng, trong lòng tràn ngập không cam lòng, nói lại, những người bọn họ chỉ sợ là một mình Tần Lập mà thôi, hôm nay nếu không có Tần Lập,Hoa Anh Hùng tất nhiên sẽ phải nuốt hận mà chết. Còn bọn họ, sẽ trở thành chúa tể chân chính siêu cấp đại phái Lang Gia Thần Giáo.

Cho nên, mặc dù Hoa Anh Hùng thả bọn họ rời đi, nhưng bọn họ vẫn không cam lòng, càng vô cùng thống hận Tần Lập.

- Giết người nhà của ta, lưu lại. Ai dám rời đi, đừng trách ta đến lúc báo thù rửa hận, cũng chém tận giết tuyệt người nhà các ngươi.

Hoa Phượng Hoàng giọng nói lạnh băng, đôi mắt xinh đẹp lúc này lại tràn ngập sát khí lạnh lẽo.

- Giáo chủ đã đáp ứng thả chúng ta đi, Thánh nữ, cô há có thể ngăn cản?

Một Hộ pháp tham dự chém giết người nhà Hoa Phượng Hoàng nói.

- Đúng thế, Hoa Phượng Hoàng, hiện giờ chúng ta đã không liên quan đến Lang Gia Thần Giáo, giết người nhà của cô chủ yếu là Hà Thanh Tùng cùng người bộ tộc Quỷ Mị. Dù chúng ta có tham dự, cũng là bị buộc bất đắc dĩ.

Một vị Thái thượng trưởng lão giải bày.

- Bị buộc bất đắc dĩ? Hay cho bị buộc bất đắc dĩ.

Hoa Phượng Hoàng giọng nói trở nên nghẹn ngào, một thân sát khí bùng phát ra:

- Giết người thì đền mạng, đó là lẽ hiển nhiên, giết người nhà của ta, các ngươi còn muốn rời đi như thế? Cha ta không tính toán với các ngươi, đó là cha ta lòng dạ nhân từ, ta làm không được!

Hoa Anh Hùng thần sắc buồn bã đứng trên hư không, do mấy đệ tử Lang Gia Thần Giáo nâng đỡ, nhìn Hoa Phượng Hoàng, khẽ thở dài một tiếng, ông ta làm sao không muốn báo thù? Ông ta làm sao muốn buông tha những người này? Chẳng qua chỉ bằng cha con bọn họ, làm sao có thể đối phó nhiều người như thế?

Trông cậy vào những người lại vừa mới quy thuận bọn họ? Đừng có nằm mơ! Giữa những người này, cũng có kẻ tay dính máu người Hoa gia, món nợ này làm sao mà tính?

Tuy nói chính miệng thừa nhận Tần Lập là con rể mình, nhưng Hoa Anh Hùng cũng không muốn quá quấy rầy Tần Lập. Chuyện này, ông ta chuẩn bị ghi vào trong lòng, sau này chậm rãi thanh toán, về phần có người nói ông ta nói chuyện không giữ lời, chuyện này căn bản không cần để ý. Quyền nói chuyện, từ trước đến giờ đều nắm giữ trong tay người chiến thắng!

Không ngờ Hoa Phượng Hoàng căn bản không thể chịu đựng, nói ra chuyện này tại chỗ, muốn báo thù ngay tại đây!

Những người tham dự giết hại người nhà Hoa Phượng Hoàng, sắc mặt đều trở nên rất khó coi, bao gồm cả một bộ phận người vừa quy thuận Hoa Anh Hùng, tất cả đều trở nên căng thẳng.

Thù hận này đã tính là biển rộng thù sâu, Hoa Anh Hùng thật sự có thể dễ dàng tha thứ cho những người đã giết người nhà của mình, tiếp tục sống tự do tự tại ở Lang Gia Thần Giáo?

Nhìn bộ dạng Hoa Anh Hùng có chút mơ mơ màng màng, hiển nhiên là do thương thế quá nặng, sợ rằng mình không kiên trì được, tạo thành Lang Gia Thần Giáo đại loạn nên mới nói như thế. Nếu như hiện giờ ông ta không bị thương, thực lực đang lúc mạnh nhất, làm sao có thể dễ dàng buông tha bọn họ.

Trong lòng nghĩ thế, lại có không ít người sau lưng Hoa Anh Hùng đứng ra, nói với Hoa Anh Hùng:

- Giáo chủ, thật có lỗi, không phải chúng ta không muốn quy thuận ngài, thật sự là chúng ta cũng tham dự vào việc giết hại người nhà của ngài. Nếu hôm nay không thả chúng ta rời đi, chúng ta cũng chấp nhận, nhưng sẽ không bó tay chịu trói, làm thế nào cũng phải chiến một trận…

Lúc này, người bị bộ tộc Quỷ Mị phụ thân thấy Tần Lập dường như đang quan tâm đến chuyện bên kia, gần như đồng thời phát động. Nhanh đến mức khó tin trực tiếp thi triển ra chiêu thức cực mạnh đánh về phía Tần Lập!

Muốn một kích chém giết Tần Lập!

Mọi người bên phía Hoa Anh Hùng liền bị chiến đấu thu hút lực chú ý, tạm thời ngừng nói chuyện, mắt nhìn không chuyải ra được. Người biết chuyện hôm nay không thể tốt lành, còn có một số người lòng mang ý xấu, đều chờ đợi Tần Lập có thể bị chém giết. Đến lúc đó, Lang Gia Thần Giáo như thế nào, sẽ do bọn họ định đoạt!

Cho nên, vốn người muốn thừa dịp loạn chạy trốn cũng ngừng lại, muốn chờ xem kết quả.

Tần Lập cười lạnh, trên đầu đột nhiên nổi lên một chiếc Thần Miếu, Thần Miếu kia chỉ to bằng nắm tay, một màu đen tuyền, nhưng mang theo một lực hút thần kỳ khủng bố. một chiếc Thần Miếu nho nhỏ, nhưng dường như mang theo áp lực của cả một thế giới!

- Trấn áp!

Tần Lập miệng phun ra hai chữ lạnh băng, từng đạo hào quang đen kịt bắn ra từ trong Thần Miếu, bắn về phía những người lao về phía mình, cùng những… chiêu thức uy lực mạnh mẽ kia.

Thùng!

Giống như tiếng trống trận vang lên từ chiến trường viễn cổ, một tiếng này trực tiếp chấn nhiếp hồn phách mỗi người!

Tiếng động này phát ra từ bên trong Thần Miếu, liền có hai người bộ tộc Quỷ Mị thân thể vỡ vụn ngay tại chổ, bị tiếng động này chấn vỡ chết tươi!

Linh hồn cũng bị biến thành mảnh nhỏ!

Cả một mảnh trời cao, bị uy áp Thần Miếu ép đến sụp đổ, trời đất lung lay muốn sụp xuống, giống như thế giới này sắp bị vỡ vụn!

Lại có hai người bộ tộc Quỷ Mị không thể thừa nhận được loại áp lực này, xương cốt toàn thân đều vỡ vụn, phát ra tiếng gào thét thảm thiết, tiếp đó thân thể nổ thành vô số mảnh nhỏ.

Tiếng động như một đống thủy tinh bị đánh nát, làm cho người ta nghe mà linh hồn cũng run theo.

-Diệt!

Tần Lập lại quát khẽ một tiếng, từ Thần Miếu bộc phát ra một cỗ sát khí cực kỳ bạo ngược, trực tiếp xé tất cả người bộ tộc Quỷ Mị vây công mình thành cặn bã!

Không gian mấy trăm dặm xung quanh thân thể Tần Lập, đã không còn bất cứ vật sống nào!

Toàn bộ hư không một mảnh chết lặng, dưới pháp tắc thiên đạo, hư không bị đánh vỡ bắt đầu chậm rãi khôi phục bình thường. Nhưng một màn này, lại đánh thẳng vào trong lòng mọi người ở bên kia. Thẳng

đến vô số năm sau, những người đã từng trải qua trận chiến đấu này trước khi chết già, trong đầu vẫn còn nhớ rõ ràng một màn ngày hôm đó.

Cái Thế Sát Thần!

Bốn chữ này, thay thế danh hiệu Bất Động Như Sơn, trở thành xưng hiệu mới của Tần Lập.

Tần Lập nhắm mắt lại, cảm nhận đạo vận bùng lên từ trong nháy mắt những người kia tử vong. Không ai có thể mang đi những thứ đó, lấy từ thiên đạo, sẽ phải trả lại cho thiên đạo.

Dù là đạt đến cảnh giới Bất Tử Chân Thần, cũng sẽ có ngày hao hết thọ nguyên. Sau khi tử vong, một thân đạo vận có kinh thiên động địa thế nào, cũng sẽ một lần nữa tán vào trong trời đất.

Hấp thu quá nửa những đạo vận đang nhanh chóng tiêu tán, Tần Lập từ từ mở mắt, nhìn về phía Hoa Anh Hùng, bình thản nói:

- Sát hại người vô tội Lang Gia Thần Giáo, tự mình tự sát, tha người nhà các ngươi không chết.

Hít!

Gần như mọi người đều không nhịn được hít vào một hơi lạnh.

Bọn họ rất muốn chỉ vào mũi Tần Lập hỏi một câu: Ngươi tính là thứ gì? Dựa vào cái gì quyết định chuyện Lang Gia Thân Giáo? Chuyện này có quan hệ gì tới ngươi?

Đáng tiếc, không ai đám!

Không có bất cứ một người nào dám tới hỏi Tần Lập những lời này.

Trên người Tần Lập không lộ ra một chút sát khí, nhưng một phen giết chóc vừa rồi, đã làm cho mọi người vô cùng rõ ràng: Nếu ai dám nói ra một chữ không, sợ rằng người chết kế tiếp sẽ chính là hắn!

940. Chương 949: Thanh Lý Môn Hộ!

Hoa Phượng Hoàng một lòng chỉ muốn báo thù nhà, điểm này mọi người đều có thể hiểu được. Mặc kệ nói như thế nào, thù hận giết hại người nhà, đều là không đội trời chung, về phần những người khác vì trung thành với Hoa Anh Hùng mà chết. Hoa Phượng Hoàng không phải không muốn báo thù cho bọn họ, mà là thù này thật sự không dễ báo!

Không nói đâu xa, chỉ nói giữa những bộ phận vừa đầu hàng phụ thân nàng, lại có mấy ai trên tay không nhuộm máu đông môn? Nếu thật sự tính kỹ, e rằng những người này không còn ai còn sống rời đi!

Nói tới cùng, vẫn là do Hoa Anh Hùng thương thế quá nặng, cảm thấy thật sự trả thù vào lúc này, rất dễ khiến cho Lang Gia Thần Giáo rung chuyển. Còn Hoa Phượng Hoàng chỉ là một cô gái, lại không có khả năng phục chúng, đến lúc đó làm cho lòng người hoảng sợ, một siêu cấp đại phái sợ rằng cũng phải hủy diệt.

Nhưng ở trong mắt Tần Lập, việc này căn bản là không thành vấn đề!

Nếu như hủ bại, vậy không bằng triệt để hủy diệt nó!

Phá xong xây lại là được!

Tần Lập bình thản nhìn Hoa Anh Hùng, khẽ nói:

- Bá phụ, ở trong hang núi kia có mười mấy người trung thành với bá phụ. Người thân của bọn họ, cha mẹ huynh đệ tỷ muội con cháu bọn họ, cũng đều bị những người này chém giết. Bá phụ ra quyết định như thế, vậy thì bá phụ đặt những người đó ở nơi nào? Bọn họ sẽ thoải mái yên lòng như trước nữa sao, còn đi theo làm việc cho ngài được sao?

Hoa Anh Hùng toàn thân khẽ run lên, ánh mắt lộ ra thần sắc hổ thẹn. Trọng thương hay không, tối đa chỉ có thể ảnh hưởng một chút, nói tới cùng là ông ta không hề nghĩ tới chuyện này, ông ta không phải một kẻ kiêu hùng, vô số năm trong quá khứ, đã có nhiều người đánh giá về Hoa Anh Hùng, nói rằng ông thủ thành có thừa, sáng tạo không đủ lại lòng dạ mềm yếu, không làm được chuyện lớn.

Chẳng qua căn cơ Lang Gia Thần Giáo thật quá tốt, cũng vốn không cần Hoa Anh Hùng phải làm chuyện lớn gì. Chỉ cần bảo vệ tốt cở nghiệp, những chuyện khác sẽ có người đi làm.

Hơn nữa Hoa Anh Hùng vẫn say mê tu luyện võ cũng không quản lý nhiều chuyện. Lại không ngờ tới, chuyện ập tới nơi, ngay cả một người trẻ tuổi cũng không theo kịp.

Hoa Phượng Hoàng nghe Tần Lập nói như thế, cũng lập tức nghĩ rõ ràng chuyện này, không khỏi có chút xấu hổ. Chính nàng chỉ nghĩ tới người nhà mình bị giết, còn Tần Lập nghĩ tới, là cảm nhận của mọi người.

Lúc này, đột nhiên có mấy người đồng thời lao về phía Hoa Anh Hùng đã trọng thương, cảm thấy sự tình phát triển về phía không có lợi cho bọn họ, dứt khoát một không làm hai không dứt, muốn bắt giữ Hoa Anh Hùng rồi nói tiếp.

Tần Lập cười lạnh, trào phúng nói:

- Rốt cuộc không nhịn được muốn ra tay rồi đó, bá phụ, ngài có thấy không? Sói, vĩnh viễn sẽ không nuôi thành khuyển được! Ngàn vạn lần đừng trông cậy vào người khác sẽ cảm động, những người này sẽ vĩnh viễn không có lòng biết ơn đâu!

Tần Lập Nói rồi, cách hư không chỉ tay về phía những người lao tới chỗ Hoa Anh Hùng, bắn ra mấy đạo hỗn độn khí, tốc độ nhanh đến mức khó tin, trực tiếp đánh xuyên qua mi tâm mấy người kia, thần hồn câu diệt!

Lúc này Hoa Phượng Hoàng cũng lao tới bên cạnh Hoa Anh Hùng, lạnh lùng nhìn chằm chằm những người khác.

- Tần Lập, chuyện này có quan hệ gì tới ngươi, ngươi cần gì phải bức người đến cùng như thế?

- Làm người để lại một đường, ngày sau cũng dễ gặp mặt, Tần Lập, lẽ nào ngươi không có người nhà con cháu hay sao?

- Không lẽ ngươi muốn chém tận giết tuyệt?

Những người này thấy Tần Lập thật sự ra tay, trong nháy mắt diệt trừ mấy trưởng lão Lang Gia Thần Giáo thực lực hùng mạnh, dù là không muốn trêu chọc Tần Lập, lúc này cũng phải lên tiếng chỉ trích Tần Lập.

- Bức người đến cùng? Làm người để lại một đường? Chém tận giết tuyệt?

Tần Lập liên tiếp hỏi lại ba câu, trên mặt tràn ngập tươi cười trào phúng, chỉ vào mấy chục bóng người ở phương xa đang liều mạng chạy tới, lớn tiếng nói:

- Có thấy không? Bọn họ, những người trung thành với Giáo chủ các ngươi, khi trước các ngươi bức bách họ thế nào? Làm người để lại một đường? Lúc các ngươi theo Hà Thanh Tùng tạo phản làm loạn, có từng nghĩ tới việc để lại một đường hay không? Các ngươi có nghĩ tới việc để lại cho mình đường lui hay không? Chém tận giết tuyệt? Thật là đáng cười! Những người các ngươi không phải bộ tộc Quỷ Mị, các ngươi không bị bọn súc sinh lạnh băng kia đoạt xác chiếm giữ thân thể, nhưng máu tươi trên tay các ngươi còn nhiều hơn cả bộ tộc Quỷ Mị! Các ngươi chém tận giết tuyệt những người trung thành với Giáo chủ, những người trung thành với Lang Gia Thần Giáo, có từng nghĩ tới mình cũng có người nhà, cũng có huynh đệ tỷ muội? Các ngươi có từng nghĩ tới, chính mình cũng sẽ có ngày hôm nay?

Tần Lập nói một phen, nói đến mức những người này á khẩu không trả lời được, không một lời nào phản bác được Tần Lập.

- Tần Lập, nếu ta tự sát, ngươi sẽ có thể đảm bảo người nhà của ta bình yên?

Một người trưởng lão hai mắt đỏ đậm, nhìn Tần Lập.

- Chúng ta… chỉ truy cứu người gây tội.

Một vị Thái thượng trưởng lão tử xa bay tới, ở xa xa đã nói ra lời này.

- Đúng thế, chỉ cần những người các ngươi đã chết, chúng ta sẽ không truy cứu người nhà các ngươi!

Một vị trưởng lão khác nói.

Những người này nói rồi, tất cả bay đến cạnh Hoa Anh Hùng, bảo hộ Hoa Anh Hùng ở giữa.

- Giáo chủ, ngài sao có thể đi không nói một lời? Nếu ngài ngã xuống, chúng ta làm sao có thể sống một mình?

Một vị Thái thượng trưởng lão lệ già ngang đọc, nhìn Hoa Anh Hùng trọng thương nói.

Nước mắt Hoa Anh Hùng rốt cuộc không nhịn được rơi ra, nhìn những người trung thành với mình, mỗi người sắc mặt bi thương, nghẹn ngào không nói nên lời.

- Tốt lắm, đã làm sai, ta sẽ nhận!

Một vị Thái thượng trưởng lão tham dự sát hại người nhà Hoa Phượng Hoàng lớn tiếng hét lên, một chưởng đánh lên đầu mình, đánh nát xương sọ, trực tiếp tử vong!

Thân thể con người, nơi cứng cỏi nhất chính là xương sọ. Nhất là những Thái thượng trưởng lão đã tu luyện đến cảnh giới Đế vương, thậm chí có thể dùng xương sọ bọn họ làm vũ khí. Nhưng Lúc này, bị chính hắn ta một chưởng đánh nát, có thể thấy được tính tình cương liệt, sai chỉ ở chỗ bọn họ lựa chọn theo sai người!

Có Thái thượng trưởng lão này dẫn đầu, lại có mười mấy cao tầng Lang Gia Thần Giáo đều tự sát mà chết, thi thể rơi xuống từ trời cao. Nhất thời, phía dưới ai oán tuôn trào, tất cả đều là người thân của bọn họ.

Còn có rất nhiều người không cam lòng chết đi như thế, điên cuồng giết về phía mấy người Hoa Phượng Hoàng, muốn giết một người lấy vốn, giết hai người kiếm lời một!

Tần Lập làm sao có thể để những người này toại nguyện, Hoa Phượng Hoàng cũng không phải thịt cá. Nhất thời, trên bầu trời lại một lần nữa bị màu sắc hoa mỹ tràn ngập, từng đạo hào quang như sao bàng lấp lánh, mỗi một cường giả lần lượt ngã xuống.

Đến cuối cùng, trên bầu trời không còn tồn tại một kẻ phản bội, còn lúc này Hoa Anh Hùng đã sớm ngất từ lâu.

Đợi đến khi tất cả bình tĩnh trở lại, Hoa Phượng Hoàng đi đến cạnh Tần Lập, nhưng không nói lời cảm ơn. Bởi vì nàng biết, không cần như thế, Hoa Phượng Hoàng chỉ bình tĩnh nói với Tần Lập một câu:

- Tần Lập, muội mệt quá.

Ngã vào ngủ ngay trong lòng Tần Lập.

Một cô gái ở trong thời gian ngắn ngủi, đã trải qua quá nhiều chuyện. Còn có thể trụ được đến bây giờ, đã là rất không dễ dàng, Tần Lập cẩn thận ôm lấy Hoa Phượng Hoàng, rời khỏi không trung.

Tất cả người Lang Gia Thần Giáo còn lại đều vận động đi ra, xử lý hậu sự. Còn có một số người chưa thanh lý sạch, cũng cần phải thanh lý, còn có một số người nhà mà người gây chuyện đã chết vẫn còn không cam lòng, cũng cần xử lý.

Toàn bộ Lang Gia Thần Giáo nhìn có vẻ hết sức hổn loạn, thậm chí có chút người trong lòng hoảng sợ. Chẳng qua cũng may, mấy vị Thái thượng trưởng lão đức cao vọng trọng cùng nhau đứng ra, áp chế cỗ xao động này xuống.

Tần Lập không nhìn những người khác, chỉ ôm lấy Hoa Phượng Hoàng, cho người dẫn đến trạch viện Hoa Phượng Hoàng. Trong không khí còn lơ lửng mùi máu tanh nhàn nhạt, không lâu trước, mọi người nơi này đều bị những người Hà Thanh Tùng tàn sát không còn, thậm chí Tần Lập có thể cảm giác được trong viện này có một cổ oán khí mãnh liệt.

Khẽ thở dài một hơi, trên người Tần Lập tản mát ra một cỗ đạo vận, dần dần đầu tiên là bao phủ trạch viện Hoa Phượng Hoàng, một lát sau, bắt đầu khuếch tán ra bốn phương tám hướng bên ngoài.

Đến cuối cùng, cỗ đạo vận nhu hòa này như một làn gió xuân, bao phủ phạm vi mấy trăm dặm Lang Gia Thần Giáo!

Oán khí không tiêu tan, dưới cỗ đạo vận này trấn an, bắt đầu dần dần biến mất. Ngay cả những Đệ tử Lang Gia Thần Giáo vốn tâm thần không yên, cũng đột nhiên yên ổn Kỳ diệu.

Chỉ có một số ít người nhìn về phía trạch viện Hoa Phượng Hoàng, trong ánh mắt tràn ngập kính sợ.

Mấy ngày sau, Tần Lập đứng ở sơn môn Lang Gia Thần Giáo. Hoa Anh Hùng cùng chúng cao tầng Lang Gia Thân Giáo, gần như mọi người đều đưa tiễn tới cửa sơn môn.

Người ta nói ơn cứu mạng cũng như tái sinh, Tần Lập đã cứu không phải chỉ là một người, mà là cả siêu cấp đại phái Lang Gia Thần Giáo!

Nếu như không có Tần Lập xuất hiện, môn phái bảo tồn xa xưa này cuối cùng sẽ bước lên con đường gì, không ai biết. Nhưng mọi người đều rõ ràng, nếu không có Tần Lập, ít nhất thì bọn họ sẽ không có cơ hội đứng ở chỗ này.

Cho nên, trong lòng những người này đối với Tần Lập đều là tràn ngập cảm kích.

Hoa Phượng Hoàng đứng ở cạnh Tần Lập, sắc mặt cũng không có khổ sở chia tay, bởi vì nàng đã quyết định đi theo cùng Tần Lập xuống núi.

Nguy hiểm còn chưa giải trừ, Lang Gia Cổ Giáo, Lang Gia Bách Gia Phái, còn có vô số môn phái đều đang trong nước sôi lửa bỏng. Tần Lập không phải chúa cứu thế, cho đến giờ cũng không muốn làm chúa cứu thế. Nhưng chuyện nói tới cùng, vẫn phải do hắn giải quyết. Dù Tần Lập muốn buông tay mặc kệ, Kiếm Trần Tử cũng sẽ không bỏ qua cho hắn, bộ tộc Quỷ Mị cũng sẽ không bỏ qua cho hắn!

Hơn nữa, Nhạc Văn Quân cùng Tuyết Phi Phi, Cổ Kiếm Phong cùng Phong Tiêu Tiêu, hai đôi Thánh tử Thánh nữ siêu cấp đại phái này đều là bằng hữu của Tần Lập. Tần Lập phải tìm được bọn họ, trợ giúp bọn họ, đây cũng là nguyên tắc làm người của Tần Lập.

Chia tay đoàn người Hoa Anh Hùng, Tần Lập dẫn theo Hoa Phượng Hoàng hư không hoành độ, biến mất trước mặt mọi người.

Lúc này, trên khắp Lang Gia Đại Lục đã sớm khói lửa tràn lan. Vô số người đều đang tìm kiếm bóng dáng Tần Lập, những môn phái bị bộ tộc Quỷ Mị chiếm lấy, phái ra vô số cường giả tinh anh thề phải tìm được Tần Lập.

Như Ý Tiên Phường, ba ngày trước bị phá hủy. Các nàng Thủy Sinh Liên cùng Thủy Hồng Lăng sau khi khổ chiến, không địch lại, hư không hoành độ bỏ chạy, không biết tung tích.

941. Chương 950: Tiến Vào Lang Gia Cổ Giáo!

Nói như thế, bên phía Kiếm Trần Lão tổ đã triệt để làm xong tất cả chuẩn bị. Dù là đối mặt với cơn phẫn nộ của Thủy Hận Sinh, cũng hoàn toàn không sợ hãi.

Dù là nghĩ thông suốt, Tần Lập vẫn cảm thấy có chút khó tin Kiếm Trần Lão tổ này chính là đệ đệ ruột của Thủy Hận Sinh! Là gia gia của Thủy Sinh Liên!

Máu mủ tình thâm, đây là sự thật không cách nào thay đổi!

Lẽ nào, trong lòng Kiếm Trần Lão Tổ, những thứ như tình thân… cũng chỉ là mây bay, hoàn toàn có thể vứt bỏ?

Tần Lập vẫn khó có thể tưởng tượng, hắn đang lo lắng hai nàng Thủy Sinh Liên cùng Thủy Hồng Lăng, nghe nói hai người cũng không bị tổn thương gì, hơn nữa lúc bỏ chạy còn mang đi các tỳ nữ xinh đẹp bên trong Như Ý Tiên Phường.

Điều này làm cho Tần Lập thở phào một hơi, những tỳ nữ xinh đẹp kia mỗi người đều là quốc sắc thiên hương, hơn nữa đều hết sức tôn trọng Tần Lập, ở trong Như Ý Tiên Phường lâu như thế, Tần Lập cũng rất có cảm tình với những cô gái này.

Loại cảm tình này không phải tình yêu nam nữ, mà là đều xem những tiểu cô nương này là người thân của mình. Nếu các nàng có người bị tổn thương, Tần Lập sẽ tuyệt đối không buông tha người ra tay.

Chẳng qua dù các nàng không bị tổn thương, Tần Lập cũng sẽ không bỏ qua những người đó, nhìn Như Ý Tiên Phường đổ nát trước mắt, rất khó tưởng tượng không lâu trước nơi này là một chã vô cùng náo nhiệt phồn hoa, xa hoa lộng lẫy như tiên cảnh nhân gian.

Còn Lúc này, chỉ còn lại tường đồ ngói vỡ, rất nhiều chỗ bị người ta phóng lửa thiêu hủy, thỉnh thoảng còn thấy mấy cỗ thi thể, đều là những người Thủy Sinh Liên không kịp chiếu cố.

Bên trong Như Ý Tiên Phường có hơn một ngàn người, Thủy Sinh Liên có lợi hại thế nào cũng không thể mang đi tất cả mọi người. Những người không đi theo được đều gặp tai ương, rất nhiều người thậm chí chỉ là người thường, thực lực kém cỏi, nhưng những kẻ kia lại cũng không buông tha cho bọn họ.

Hoa Phượng Hoàng nhìn thấy một thị nữ sau khi bị lăng nhục đã tự sát, không nhịn được khóc ra, nói với Tần Lập:

- Xin lỗi, nếu không phải vì Lang Gia Thần Giáo, bọn họ cũng sẽ không biến thành như thế.

Tần Lập khẽ than một tiếng:

- Không cần phải nói xin lỗi, điều này không phải do muội sai, huynh sẽ không bỏ qua tất cả người tham dự vào chuyện này!

Sau đó, Tần Lập tìm hiểu được môn phái đánh Như Ý Tiên Phường, trong đó tuyệt đại đa số chủ lực là người Lang Gia Cổ Giáo phái ra, Giáo chủ Lang Gia cả Giáo bị giết, hai Phó giáo chủ cũng không thể trốn thoát, người phát động trận đoạt quyên máu tanh này, là kẻ mà không ai dự liệu được. Người này, chính là đệ đệ ruột của Giáo chủ Lang Gia Cổ Giáo!

Người này tên là Cổ Thiên Đô, trong lòng Tần Lập thầm nghĩ: sợ rằng Giáo chủ Lang Gia Cổ Giáo cũng sẽ không thể nghĩ tới, đệ đệ ruột của mình sẽ ra tay với mình.

Chỉ có loại người thân cận nhất, mới có thể tổn thương tới ông ta. Nếu không, bằng vào thực lực Giáo chủ Lang Gia Cổ Giáo, người bình thường muốn chém giết ông ta thì quả thật quá khó khăn!

Hoa Phượng Hoàng yếu ớt nói:

- Sợ rằng tình huống Lang Gia Bách Gia Phái cũng không kém bao nhiêu. Hiện giờ bên phía Lang Gia Bách Gia Phái còn không có động tĩnh gì. Không biết là do ai đảm nhiệm chức Giáo chủ. Trận biến cố này thật giống như một trận lũ quét bất ngờ bùng nổ, nằm ngoài dự liệu của mọi người!

Tần Lập thở dài một tiếng, thầm than không lẽ người áo xanh đã sớm dự liệu đến sự tình hôm nay, mới khiến cho mình đến Lang Gia Đại Lục? Nghĩ lại, quả thật có loại khả năng này, cảnh giới người áo xanh đã cao đến mức không thể tưởng tượng, dù là suy tính ra tai nạn hôm nay, Tần Lập cũng sẽ không cảm thấy có gì kỳ quái.

Tối đa chỉ có thể cảm thán một tiếng, thiên hạ chia lâu sẽ hợp, hợp lâu sẽ tan.

Tần Lập dẫn Hoa Phượng Hoàng chạy về phía Lang Gia Cổ Giáo, nhưng nghĩ đến Giáo chủ Lang Gia Cổ Giáo lúc trước từng mời mình đến Lang Gia Cổ Giáo làm khách, còn nói cánh cửa Lang Gia Cổ Giáo bất cứ lúc nào cũng mở rộng với mình. Không ngờ nay mình đến Lang Gia Cổ Giáo, lại là dưới tình huống như thế.

Thời gian không đến một năm, nhưng đã vật còn người mất.

- Nhìn kìa, người kia có phải Tần Lập không?

Hai người xuất hiện ở nơi cách Lang Gia Cổ Giáo mấy trăm dặm, nhưng gặp phải một đám võ giả thực lực không kém, đứng xa xa chỉ trỏ Tần Lập cùng Hoa Phượng Hoàng.

- Mau lấy tranh vẽ ra xe,. nếu thật sự là hắn, chúng ta lập tức đi báo tin, Giáo chủ Lang Gia Cổ Giáo nói chỉ cần có thể cung cấp đầu mối về Tần Lập, sẽ được thưởng một thanh thần binh, vạn cân Thần Nguyên! Vậy là phát tài rồi!

- Đúng thế, nhanh lấy tranh vẽ ra xem!

Một người khác có chút sợ hãi thoáng nhìn về phía Tần Lập, kỳ thật hai bên chỉ cách mười mấy dặm, nhưng những người này lại không có can đảm chạy tới gần hai người Tần Lập cùng Hoa Phượng Hoàng để xác nhận.

Một trận giết chóc ở Lang Gia Thần Giáo, tuy rằng còn chưa truyền khắp Lang Gia Đại Lục. nhưng đã có không ít người biết những chuyện Tần Lập đã làm ở Lang Gia Thần Giáo.

Danh hiệu Cái Thế Sát Thần không phải nói chơi, bọn họ muốn lấy được phần thưởng kinh người, nhưng không muốn dâng lên cái mạng của mình.

Lại không biết hai người Tần Lập cùng Hoa Phượng Hoàng đã nghe rất rõ ràng những lời đối thoại của bọn họ, hai người liếc nhìn nhau, Hoa Phượng Hoàng giễu cợt nói:

- Không ngờ tới, huynh lại đáng giá như thế!

Khóe miệng Tần Lập co rút, không nói gì. Lúc này, lại nghe những người đó nói thêm:

- Nữ nhân kia có phải là Thánh nữ Lang Gia Thần Giáo hay không? Nghe nói mấy ngày trước hai người bọn họ đã xuất hiện ở chỗ Như Ý Tiên Phường Lang Gia Thần Thành.

- Đúng thế, có người ở Như Ý Tiên Phường, từng tận mắt thấy bóng đáng hai người này.

- Ha ha, vậy thì đúng lúc, Giáo chủ Lang Gia Cổ Giáo nói bắt lấy nữ nhân này, cũng sẽ được thưởng một thanh thần binh, vạn cân Thần Nguyên!

Tần Lập nhìn Hoa Phượng Hoàng sửng sốt, không nhịn được cười ha ha, Hoa Phượng Hoàng cho Tần Lập một cái trợn trắng mắt, nhíu hàng mi nhỏ, nàng rất khó hiểu khi nào mà mình cũng trở nên đáng giá như vậy?

Lúc này, nghe những người đó tiếp tục nói chuyện.

- Thật sao? Nữ nhân này cũng đáng giá như thế?

Có người khó hiểu hỏi.

- Người biết cái gì? Nữ nhân này cũng đáng giá như Thủy Sinh Liên nữ chủ nhân Như Ý Tiên Phường cùng thiếu nữ váy đỏ kia, bởi vì bọn họ đều là nữ nhân của Tần Lập. Bắt lấy các nàng tạ có thể dùng để uy hiếp Tần Lập!

- Thì ra là thế!

Người không biết này bừng tỉnh.

Hoa Phượng Hoàng cũng bừng tỉnh hiểu ra, như cười như không liếc sang Tần Lập, vươn hai bàn tay nhỏ tinh xảo, lòng bàn tay đẩy về phía Tần Lập, sau đó hai tay lật lại, xoay lưng bàn tay với Tần Lập, mắt trợn trắng trừng Tần Lập, nhưng không nói lời nào.

Trong lòng Tần Lập lại hiểu được, Hoa Phượng Hoàng đang cười nhạo mình nữ nhân quả nhiều, hai bàn tay cũng đếm không hết…

- Đúng rồi đúng rồi, người kia chính là Tần Lập, nữ nhân kia cũng là Hoa Phượng Hoàng. Mọi người chạy mau lên, tới trước lấy trước!

Người lấy ra tranh vẽ trực tiếp thu lại bức tranh, nhắm về phía Lang Gia Cổ Giáo trực tiếp phá vỡ hư không, hoành độ bước đi.

Những người khác cũng không cam lòng tụt hậu, điên cuồng bay về phía Lang Gia Cổ Giáo. Bọn họ tuyệt đối không có lá gan tới bắt Tần Lập, mặc dù giải thưởng đưa ra cao hơn gấp trăm lần, đủ làm cho bất kỳ kẻ nào tư chất không tệ vọt thẳng đến cảnh giới Bất Tử Chân Thần.

Nhưng những người này đều coi như có lý trí, biết có mạng kiếm không có mạng tiêu xài là chuyện đau khổ nhất trên đời, căn bản không có ý nghĩ đối mặt với Tần Lập.

Chẳng qua, những người này bị lợi ích che mù tâm linh cùng hai mắt, có lý trí cũng chỉ là một chút mà thôi, không nhiều chút nào. Bọn họ cũng không ngẫm lại, hai người Tần Lập xuất hiện ở phạm vi thế lực Lang Gia Cổ Giáo, là vì cái gì!

Ngay khi hai người không chút hoang mang chuẩn bị chạy tới Lang Gia Cổ Giáo, phía trước đột nhiên xuất hiện hai bóng người, tốc độ cực nhanh chặn lối đi của hai người.

Tần Lập nhìn thoáng qua, cản Hoa Phượng Hoàng muốn ra tay, như cười như không nhìn hai người vừa đến:

- Sao lại là hai người các ngươi?

Nhìn biểu tình của Tần Lập cùng ánh mắt đề phòng của Hoa Phượng Hoàng, hai người Âu Dương Định cùng Lãnh Thu Thủy toàn thân tràn ngập mồ hôi lạnh, thầm hô lúc đầu gặp được vị đại gia này liên biết không dễ chọc, quả nhiên không bao lâu, đầu tiên là Bất Động Như Sơn đến bây giờ đã đổi thành Cái Thế Sát Thần.

May mắn lớn nhất của hai người, chính là khi đó không lựa chọn đối nghịch với Tần Lập!

Tần Lập mạnh mẽ đã hoàn toàn không thể dùng Bốn chữ hậu sinh khả uy nữa, quả thật là không thể tưởng tượng mà!

- Ân công, ngài đừng hiểu lầm, chúng ta tới là để báo tin cho ngài.

Âu Dương Định nói ngay.

Lãnh Thu Thủy gật đầu nói:

- Đúng thế, ân công, các ngươi không phải muốn đi Lang Gia Cổ Giáo chứ?

Tần Lập gật đầu:

- Đúng vậy, thế thì sao?

- Ân công, ngài ngàn vạn lần không thể đến đó. Nơi đó đã bày ra thiên la địa võng, đang chờ đợi các vị đến đó!

Âu Dương Định cẩn thận từng chút thoáng nhìn xung quanh, mới khẽ giọng nói:

- Kiếm Trần Lão Tổ, đã đến chỗ Lang Gia Cổ Giáo!

- Cái gì?

Hai người Tần Lập cùng Hoa Phượng Hoàng cũng cảm thấy có chút bất ngờ, Kiếm Trần Lão Tổ, hắn ta thật sự xuất hiện rồi? Siêu cấp cường giả này ngay từ đầu nhắm vào Tần Lập, đồng thời quấy rối tình hình khắp Lang Gia Đại Lục, lại thật sự xuất hiện ở Lang Gia Cổ Giáo?

- Là thật đó. Ân công, ngài đã cứu chúng ta một mạng, chúng ta lại có thù oán với Lang Gia Cổ Giáo, làm sao có thể lừa dối ngài. Kiếm Trần Lão Tổ, hắn ta đã thật sự tới đây!

Âu Dương Định thề thốt nói.

Lãnh Thu Thủy thoạt nhìn Tần Lập, sau đó nói:

- Ân công, là thế này, lúc còn trẻ ta từng may mắn gặp qua Kiếm Trần Lão tổ một lần, đồng thời còn được hắn chỉ điểm. Nếu không, thực lực của ta không thể tăng lên nhanh đến thế. Lúc đó ta không biết Kiếm Trần Lão tổ là loại người gì, cũng giống như mọi người đặc biệt tôn kính hắn, gọi hắn là thầy. Không ngờ tới, hắn lại có quan hệ cùng bộ tộc Quỷ Mị, đồng thời làm cho cả Lang Gia Đại Lục rơi vào giữa Hỗn loạn. Cho nên muốn lên đến xem chuyện của chúng ta có bị cao tầng Lang Gia Cổ Giáo biết đến không, kết quả lại không cẩn thận thấy được bọn họ nghênh đón Kiếm Trần Lão Tổ.

Hoa Phượng Hoàng nhìn hai người, đột nhiên hỏi:

- Bằng thực lực Kiếm Trần Lão Tổ, các ngươi ở một bên nhìn lên, hắn ta sẽ không phát hiện ra hai người?

Âu Dương Định cười khổ nói:

- Vị này chính là Thánh nữ Lang Gia Thần Giáo rồi? Cô xem hiện giờ chúng ta mặc y phục gì?

Hoa Phượng Hoàng thoáng nhìn qua, kinh hô:

- Trang phục đệ tử Lang Gia Cổ Giáo, các ngươi…

Âu Dương Định gật đầu:

- Chúng ta lấy được một số trang phục đệ tử Lang Gia Cổ Giáo, Lang Gia Cổ Giáo quá lớn, hơn nữa gần đây lại nội loạn, căn bản không ai quân tâm đến hai người chúng ta. Nếu không, chúng ta làm sao có thể trà trộn vào được?

942. Chưởng 951: Người Vì Tiền Mà Chết!

Tần Lập gật đầu, nói:

- Hai người bọn họ cũng không đến mức phải gạt ta, chuyện này cũng không có chỗ gì tốt với bọn họ.

Hai người Lãnh Thu Thủy cùng Âu Dương Định đều gật mạnh đầu, hai người đều là hạng người biết ơn báo đáp, chịu ơn một giọt nước phải báo bằng cả một dòng suối, càng đừng nói Tần Lập đã từng cứu tất cả người trong môn phái bọn họ!

Cho nên, khi hai người này biết được vị ân công trước kia chính là Cái Thế Sát Thần thanh danh lẫy lừng hôm nay, liền một lòng muốn tìm cơ hội báo ơn. Chính bọn họ cũng không ngờ cơ hội này lại tới nhanh như thế, lại để cho bọn họ gặp được Kiếm Trần Lão tổ ở chỗ Lang Gia Cổ Giáo.

- Người xác định nhìn thấy đúng là Kiếm Trần Lão Tổ?

Hoa Phượng Hoàng xác nhận lại lần nữa.

- Hoa Thánh nữ, chúng ta dám xác định trăm phần trăm! Bởi vì đến nghênh đón hắn ta, là tất cả cao tầng trên dưới Lang Gia Cổ Giáo!

Âu Dương Định cũng không tức giận Hoa Phượng Hoàng, dù sao chuyện quan hệ trọng đại, người ta muốn làm rõ thì cũng không có gì sai.

Hoa Phượng Hoàng gật đầu, sau đó đôi mắt sáng nhìn sang Tần Lập:

- Huynh nói đi.

Tần Lập vẫn luôn có một cảm giác, Kiếm Trần Lão tổ không nên tùy tiện xuất hiện như thế. Loại cảm giác này đến từ lực lượng tinh thần hùng mạnh của Tần Lập, hắn không cảm nhận được bất kỳ nguy hiểm gì ở trong phạm vi thế lực Lang Gia Cổ Giáo.

Hay là nói thực lực Kiếm Trần Lão tổ đã đạt đến cảnh giới "Thiên nhân hợp nhất, phản phác quy chân"? Tần Lập lắc đầu, trên đời này tuyệt đối không có người thứ hai đạt đến cảnh giới như người áo xanh, một kiếm có thể chém ra một cái thế giới!

Cường giả hiện giờ, dù là đến cảnh giới đỉnh cao như Tần Lập, một chiêu uy lực mạnh mẽ nhất có thể hủy diệt vạn dặm núi sông đã là cực hạn rồi, căn bản không thể đạt tới cảnh giới có thể hủy diệt thế giới.

Không có cảnh giới này, như vậy lại càng không thể đạt đến cảnh giới "Thiên nhân hợp nhất, phản phác quy chân". Kiếm Trần Lão tổ có sát ý với mình, bản thân mình không thể nào không cảm ứng được.

Trong lòng suy nghĩ, Tần Lập bình ổn tâm tình, khẽ nói:

- Lên núi!

- Ân công!

Hai người Âu Dương Định cùng Lãnh Thu Thủy đều nóng nảy, không ngờ tới sau khi khuyên bảo, Tần Lập lại vẫn cố ý muốn lên núi. Bọn họ cũng nhìn ra, không phải Tần Lập không tin bọn họ, mà là không hề có sợ hãi!

Tự tin không có gì không tốt. nhưng quá mức tự tin, nhất là đối với nhân vật như Kiếm Trần Lão Tổ, đó là tìm chết mà!

Tần Lập khoát tay, cười nói:

- Các ngươi không cần lo lắng, các ngươi không cần tham dự vào chuyện này. Mau dẫn theo mọi người, có thể trốn bao xa thì đi bao xa. Lang Gia Đại Lục hổn loạn không phải các ngươi có thể tưởng tượng. Lúc nào hoàn toàn bình ổn trở lại, lúc đó các ngươi lại xuất hiện trên đời. Nếu như sau này không nghe được tin tức về ta nữa, hoặc nghe nói ta đã chết, vậy các ngươi cứ trốn tiếp đi.

Tần Lập lại cười nói tiếp:

- Nếu thật sự như thế, tốt Nhất là các ngươi tìm đến Tinh Không cổ lộ, rời khỏi thế giới này! Bởi vì đến lúc đó, có lẽ thế giới này sẽ trở thành thiên hạ của bộ tộc Quỷ Mị.

Hai người hít vào một hơi lạnh, nhìn bóng lưng hai người nhẹ nhàng bay đi xa, thật lâu không nói nên lời.

Một lúc lâu sau, Lãnh Thu Thủy mới lẩm bẩm một tiếng:

- Ta dựa vào, rốt cuộc là chúng ta khuyên nhủ ngài ấy, hay là ngài ấy khuyến cáo chúng ta? Âu Dương lão nhi, lão nói có thật sự khủng bố như ân công nói hay không?

- Ân công chưa bao giờ gạt người, ngài ấy nói có là có. Chẳng qua, ta tin tưởng nhất định ân công sẽ không chết, cho nên chúng ta cứ trốn đi tu luyện là được rồi!

Âu Dương Định Nói rồi, nhìn theo bóng lưng Tần Lập biến mất, trong ánh mắt tràn ngập kính ý.

Ân công biết rõ Kiếm Trần Lão tổ ở trên núi, còn dám đi tới, thật là một người tốt vì sinh linh thiên hạ mà!

Không biết Tần Lập nghe được tiếng lòng của Âu Dương Định, thì sẽ có phản ứng gì, dù sao thì nhất định hẳn sẽ không thừa nhận, Tần Lập không cho rằng mình là một kẻ ác, nhưng tuyệt đối không thừa nhận mình có bao nhiêu lương thiện.

Về phần gánh vác sinh linh thiên hạ, vậy thật đúng là quá để mắt Tần Lập. Mặc dù trong lúc vô tình, Tần Lập quả thật làm như thế, nhưng muốn hắn thừa nhận điểm này, đó là việc tuyệt đối không thể nào.

- Cái gì? Các ngươi phát hiện tung tích Tần Lập cùng Thánh nữ Lang Gia Thần Giáo?

Một người Quản sự cấp bảy Lang Gia Cổ Giáo, vẻ mặt không tin nhìn mấy người trước sau tới báo tin.

- Đúng thế, chúng ta đều thấy được, Tần Lập quả thật đi cùng với Thánh nữ Lang Gia Thần Giáo!

Một người khác nói.

- Vậy bọn họ... ở nơi nào?

Vị Quản sự cấp bảy Lang Gia Cổ Giáo này hỏi.

- Cái đó, có thể giao phần thưởng cho chúng ta trước hay không?

Có người lớn gan nói.

-Phì!

Vị Quản sự cấp bảy Lang Gia Cổ Giáo này hung hăng phun một xuống mặt đất, sau đó cười lạnh nói:

- Đầu óc các ngươi có chuyện hay sao, hay coi ta là kẻ ngốc, các ngươi cho rằng đây là chỗ nào? Là chợ búa hay sao? Còn nói điều kiện? Thật là chán sống mà! Các ngươi muốn nói thì nói, không muốn nói thì mau cút đi!

Tất cả những người này đều sững sờ ở đó, bọn họ đầy cỏi lòng phát tài, làm một giấc mộng phát tài, tranh nhau chạy đến đây, lại không ngờ tới nhận được đãi ngộ như vậy.

- Không ngờ tới siêu cấp đại phái lại là loại khí độ này, mẹ nó, lão tử thà không cần khen thưởng này, đi thì đi, có gì cùng lắm đâu chứ?

Một võ giả tính tình có chút nóng nảy, hai chân đạp mặt đất, đạp nát mấy tấm sàn đá, trực tiếp phá không bay đi.

Vị Quản sự cấp bảy này cười lạnh, vươn tay chỉ ra một cái, một đạo kình khí sắc bén trực tiếp đánh lên trên người này, xuyên thủng thân thể hắn, kêu thảm một tiếng rơi xuống đất.,chỉ vào Quản sự cấp bảy này nói:

-Ngươi... tại sao ngươi lại ám toán ta?

- Ám toán? Tại sao? Ha ha, ngươi coi đây là chỗ nào? Ngươi muốn tới thì tới, muốn đi thì đi?

Quản sự cấp bảy này không chút để ý nói, giống như người vừa ra tay không phải hắn ta.

- Lang Gia Cổ Giáo các ngươi còn muốn cưỡng bức lưu chúng ta lại hay sao?

Một người khác trầm giọng nói.

- Ai muốn giữ các ngươi lại, là các ngươi tự mình đua lên cửa. Ta giữ hắn lại, không vì cái gì, là do hắn đạp vỡ con đường ở Lang Gia Cổ Giáo, một câu không nói đã muốn bỏ đi, coi Lang Gia Cổ Giáo là chỗ nào?

Vị quản sự cấp bảy này giọng thoáng sắc nhọn, nói tới chỗ kích động, lại còn bấm tay lan hoa chi, làm cho người ta không khỏi nổi da gà toàn thân.

- Chúng ta quả thật phát hiện hành tung Tần Lập, ngươi cần gì phải đùa giỡn chúng ta như thế?

Một người vội vàng tới báo tin bất mãn nói.

- Đùa giỡn các ngươi? Hừ, đám ngu ngốc này, các ngươi có thể phát hiện Tần Lập ở chỗ này, rõ ràng là Tần Lập cùng Thánh nữ Lang Gia Thần Giáo tự đưa tới cửa. còn cần các ngươi báo tin hay sao?

Vị Quản sự cấp bảy Lang Gia Cổ Giáo cười nói:

- Nói các ngươi ngu ngốc, là còn đánh giá cao các ngươi nữa, các ngươi thật cho rằng thứ của Lang Gia Cổ Giáo dễ dàng lấy đi như vậy?

Nói rồi, vị Quản sự cấp bảy này biến sắc, lạnh lùng nói:

- Để lại một người, giết hết bọn còn lại! Tên này đi theo ta, báo cho Giáo chủ đại nhân, nói rằng Tần Lập kia tự chui đầu vào lưới!

Quản sự cấp bảy nói xong, xoay người bước đi, để lại tiếng chửi mắng điên cuồng cùng tiếng chiến đấu.

Những người tranh nhau đến báo tin này vốn thực lực không quá mạnh mẽ, cho dù có cường giả, làm thế nào có thể địch nổi cường giả từ trong siêu cấp đại phái như Lang Gia Cổ Giáo?

Không quá bao lâu, những người này đều bị giết sạch sẽ, một cỗ máu tanh nồng đậm xông tận trời cao.

Lúc này Tần Lập cùng Hoa Phượng Hoàng vừa lúc đến đây, thoáng nhìn tràng diện máu tanh ở trước sởn môn, Hoa Phượng Hoàng khe khẽ thở dài:

- Người vì tiền mà chết chim vì miếng ăn mà vong, chẳng qua chủ động chịu chết như thếm cần gì chứ?

- Tần Lập, tới đây chịu chết!

Xa xa, trên ngọn núi cao xám xịt truyền ra một tiếng quát khẽ.

Tần Lập híp mắt thoáng liếc qua, trên đỉnh núi cao kia có một quảng trường rất lớn, phạm vi chừng hơn mười dặm! Giống như san bằng đỉnh ngọn núi đó mà xây dựng thành!

Trên quảng trường, lúc này đứng đến trăm người, có hai người một trước một sau đứng ở chủ tọa, những người khác như sao vây trăng sáng quây quần quanh hai người.

Người phát ra tiếng quát thoạt nhìn rất trẻ tuổi, cũng chỉ mới hai bảy hai tám, hai mắt lạnh băng, trên mặt không hề có biểu tình, khoác một chiếc áo choàng màu đen, thân hình cao lớn đứng ở đó, mang theo một cổ khí thế ngạo nghễ thiên hạ.

Lão già bên cạnh hắn tạ diện mạo hiền lành, lông mi mọc dài, sắc mặt hồng hào, đôi mắt như đang cười hòa ái, hết sức hiền lành, mặc một thân áo dài vải bố xám, có vẻ tiên phong đạo cốt.

Đây là Kiếm Trần Lão Tổ? Ánh mắt Tần Lập chợt lóe lên.

Hoa Phượng Hoàngbên cạnh khẽ nói:

- Đúng thế, quả thật là Kiếm Trần Lão Tổ.

- À, huynh đã quên mất, dường như lão ta còn từng chỉ điểm muội.

Tần Lập mỉm cười nói.

Hoa Phượng Hoàng khẽ than một tiếng:

- Đúng vậy, còn chỉ điểm cho muội, nhưng gần như tất cả người nhà của muội đều do một mệnh lệnh của hắn mà chết, Cho nên, muội hận hắn!

Tần Lập nắm tay Hoa Phượng Hoàng, hai người như Kim Đồng Ngọc Nữ chậm rãi bay từ bên dưới lên đỉnh núi. Đối phương cũng không ra tay tập kích, hai người Tần Lập hạ xuống quảng trường rộng lớn, đối diện với đoàn người.

Ánh mắt Kiếm Trần Lão tổ nhìn Tần Lập hiện lên một tia tham lam, đồng thời sắc mặt còn lộ ra tươi cười vui vẻ. Chính mình chờ đợi nhiều năm như thế, rốt cuộc đợi được một đoàn Tiên Thiên Tinh Khí khác xuất hiện rồi!

Đến lúc đó, Âm dương hợp nhất, mình nhất định có thể đột phá Bất Tử Chân Thần, trở thành Thần chân chính vĩnh sinh bất tử!

Kiếm Trần Lão tổ nhìn Hoa Phượng Hoàng, mỉm cười hiền lành:

- Tiểu Phượng Hoàng, chúng ta lại gặp nhau, còn nhớ Kiếm Trần gia gia không?

Hoa Phượng Hoàng hung hăng phun một cái xuống đất:

- Phì! Ngươi là gia gia của ai? Lão già kia, ngươi còn có mặt mũi nói chuyện với ta! Rốt cuộc ta cũng biết vì sao năm đó ngươi lại chỉ điểm ta ngươi tiến vào ở trong Lang Gia Thần Giáo, mục đích chính là vì để đám bộ tộc Quỷ Mị Rác rưởi phụ thân lên những người của chúng ta. Rốt cuộc ta nhớ được, ngươi cũng từng muốn để bộ tộc Quỷ Mị chiếm lấy cơ thể của ta. Đáng tiếc, thể chất của ta đặc thù, trong cơ thể của ta có mang Phượng Hoàng Thần Huyết, trực tiếp đốt chết cháy tên Quỷ Mị kia! Sau đó ngươi mới hết hy vọng, ta nói có sai không?

Tần Lập nao nao, chuyện này Hoa Phượng Hoàng thật không nói với hắn, thì ra Hoa Phượng Hoàng lại có huyết mạch thần thú Phượng Hoàng siêu cả. Khó trách thực lực của nàng tăng lên nhanh đến thế, nhất định có liên quan rất lớn với nguyên nhân này.

Kiếm Trần Lão tổ híp mắt lại, vẻ mặt đau thương, thở dài nặng nề một tiếng:

- Không ngờ tới, ngay cả tiểu Phượng Hoàng con cũng nhìn ta như thế, ôi!

943. Chương 952: Thật Giả Khó Phân!

Tần Lập nhàn nhạt nhìn Kiếm Trần Lão Tổ, đột nhiên nói:

- Ngươi đang kéo dài thời gian, chờ cho chân thân đến đây!

Kiếm Trần Lão tổ khẽ giật mình, tiếp đó cười ha ha nói:

- Tiểu tử, ngươi đang nói bậy gì đó? Ta đã sớm nhìn ra ngươi là một yêu nghiệt, đột nhiên xuất hiện trên Lang Gia Đại Lục. Sau khi ngươi xuất hiện, bộ tộc Quỷ Mị liền bắt đầu xuất hiện, bây giờ ngươi lại dám ngậm máu phun người, còn nói xấu lão tổ ta không phải chân thân, thật là buồn cười mà! Hừ, vốn ta còn có lòng tốt muốn bắt giữ ngươi, không muốn giết ngươi, chỉ cần trấn áp ngươi, dẹp yên tai họa trên Lang Gia Đại Lục. Lại không ngờ tốc độ ngươ nhanh đến thế, hôm nay ta phải thay mặt tất cả cao tầng trên Lang Gia Đại Lục, chém giết ngươi tại chỗ! Chỉ cần ngươi chết, Lang Gia Đại Lục mới có thể khôi phục yên bình!

Kiếm Trần Lão tổ nói rồi, quay sang Lang Gia Cổ Giáo Giáo chủ Vổ Thiên Đô phân phó:

- Mời khách quý lên đây, để bọn họ tận mắt thấy được tên Tần Lập yêu nghiệt bộ tộc Quỷ Mị này bị lão tổ ta thu phục thế nào!

Cổ Thiên Đô vung tay lên, từ một bên sân chậm rãi đi ra một đám người.

- Cha? Sao ngài lại ở chỗ này?

Hoa Phượng Hoàng hết sức kinh ngạc nhìn xa xa.

Hoa Anh Hùng cùng một đám cao tầng Lang Gia Thần Giáo sắc mặt bất đắc dĩ đi tới, ở bên cạnh bọn họ, còn có Lang Gia Phi Tiên Phái Giáo chủ Khổng Tước. Thánh nữ Đỉnh Linh, cùng một đoàn Thái thượng trưởng lão, Trưởng lão cùng Hộ pháp Lang Gia Phi Tiên Phái.

Ngoài ra, còn có Lang Gia Bách Gia Phái tân Giáo chủ Tạ Phong, cùng với các Thái thượng trưởng lão, Trưởng lão cùng Hộ pháp Lang Gia Bách Gia Phái cũng xuất hiện ở đây.

Còn có một đám người, cũng đều là Giáo chủ trên Lang Gia Đại Lục, hoặc là đại nhân vật thanh danh hiển hách, biểu tình trên mặt những người này đều không khác lắm, cùng là bất đắc dĩ.

Ngược lại Lang Gia Bách Gia Phái tân Giáo chủ Tạ Phong lại tươi cười đi đến bên cạnh Cổ Thiên Đô, khẽ cười bắt chuyện:

- Chào Cổ huynh, Lang Gia Đại Lục ngày sau, hai huynh đệ chúng ta phái chiếu cố lẫn nhau nhiều hơn!

-Nào có, nào có!

Cổ Thiên Đô cười trả lời.

- Đây là thế nào? Xảy ra chuyện gì?

Hoa Phượng Hoàng vạn phân kinh ngạc nhìn phụ thân mình.

- Nữ nhi, đừng hỏi nữa. Tứ Đại Thiên Vương bộ tộc Quỷ Mị tự mình ra tay, trấn áp buộc chúng ta phải đi đến nơi này.

Hoa Anh Hùng thân tình cười khổ, không ngờ tới Tần Lập chân trước vừa đi ra. Tứ Đại Thiên Vương bộ tộc Quỷ Mị bên này liền bước vào, thực lực hùng mạnh đến cực điểm. Vì tránh cho cả môn phái bị diệt, Hoa Anh Hùng chỉ còn có thể dẫn theo các cao tầng môn phái tới đây.

Khổng Tước Tiên Tử nhìn Tần Lập, khẽ giọng nói:

- Tình huống chúng ta cũng như thế, Tứ Đại Thiên Vương bộ tộc Quỷ Mị thật sự rất lợi hại, Tần Lập, ngươi phải cẩn thận!

Kiếm Trần Lão tổ cười lạnh nói:

- Hắn chính là thủ lĩnh bộ tộc Quỷ Mị, hắn cẩn thận cái gì? Những người các ngươi thật sự là đầu óc hồ đồ rồi, không nhìn được người tốt kẻ xấu! Nhưng mà không sao, chỉ cần hôm nay trừ bỏ Tần Lập, Lang Gia Đại Lục nhất định sẽ khôi phục yên bình ngày xưa. Lão tổ ta chỉ điểm vô số người, cũng không yêu cầu các ngươi chuyện gì, hôm nay ta cũng sẽ không trách tội các ngươi! Ta giúp các ngươi trừ bỏ Tần Lập, sau này các ngươi trở về muốn làm gì thì làm, ta chỉ là cho các ngươi nhìn rõ…ai mới là người tốt chân chính!

Hoa Phượng Hoàng rít ra hai chữ từ kẽ răng:

-Vô sỉ!

- Lão tổ ta một lòng tu luyện không vì hư danh quấy nhiễu. Cho nên, nói ta là Thánh Nhân cũng được, nói ta vô sỉ cũng không sao, ta căn bản không để ý. Lão tổ ta làm chuyện tốt, chưa bao giờ lưu danh, hôm nay vì chuyện quan hệ trọng đại, mới mời những người các ngươi đến đây chứng kiến. Ngày sau, các ngươi không cần nhớ đến lão tổ ta, bởi vì không cần thiết, sau khi trừ bỏ Tần Lập, lão tổ ta sẽ rời khỏi thế giới này.

Kiếm Trần Lão tổ Nói rồi, thở dài một tiếng:

- Cho nên sau này có tuấn kiệt trẻ tuổi muốn được ta chỉ điểm, hay là xuất hiện yêu nghiệt như Tần Lập, lão tổ ta sẽ không thể nào xen vào nữa. Khi đó, các ngươi nhớ tới lão tổ ta là được!

Những người ở nơi này cũng không phải mọi người đều tin tưởng Tần Lập, cũng không phải mọi người đều có giao hảo với Tần Lập, cho nên Kiếm Trần Lão tổ nói những lời này, cũng khiến cho không ít người đông tình.

- Đúng thế, năm đó khi ta còn là một đứa nhỏ, từng được Kiếm Trần Lão tổ tặng cho công pháp cùng Thần Nguyên. Nhiều năm qua, lão tổ dường như chưa từng làm chuyện gì có lỗi với người Lang Gia Đại Lục!

- Đúng thế, lão tổ nói có đạo lý. Lúc Tần Lập chưa xuất hiện, bộ tộc Quý Mị cũng không xuất hiện, hắn vừa xuất hiện, bộ tộc Quỷ Mị liên bắt đầu hoành hành, điều này cũng quá trùng hợp đi chứ!

- Quả thật, hiện giờ cục diện Lang Gia Đại Lục hổn loạn, cũng chỉ có cường giả như lão tổ mới có thể đi ra chủ trì công đạo!

Nhất thời, có không ít người lại bị Kiếm Trần Lão tổ nói những lời này kích động, ồn ào lên tiếng.

Những người này, thậm chí bao gồm cả một số người Lang Gia Thần Giáo tử trung với Hoa Anh Hùng! có thể thấy lực ảnh hưởng của Kiếm Trần Lão tổ đối với Lang Gia Đại Lục sâu xa bao nhiêu.

- Lão già kia, ngươi không cần nói bậy bạ nữa!

Một tiếng quát lạnh truyền đến từ phía chân trời cực xa, rất nhiều bóng người phóng thẳng tới đây như tia chớp.

Ở trước nhất, không ai khác, chính là siêu cấp cường giả trên Lang Gia Đại Lục, Thủy Hận Sinh!

Đi theo phía sau Thủy Hận Sinh, là Thủy Hướng Đông cùng Ô Quận Vương, Thủy Sinh Liên cùng Thủy Hồng Lăng, cùng mấy người thanh niên cũng đang phóng tới phía bên này.

Trên mặt Thủy Hồng Lăng còn vươn nước mắt, Thủy Sinh Liên cùng những người khác ở bên cạnh nhẹ giọng an ủi.

Nhìn kỹ, bốn người kia là hai nam hai nữ, không ai khác, chính là Lang Gia Cổ Giáo Thánh tử Cổ Kiếm Phong, Thánh nữ Phong Tiêu Tiêu, cùng Lang Gia Bách Gia Phái Thánh tử Nhạc Vãn Quân và Thánh nữ Tuyết Phi Phi đã mất tích một thời gian dài!

Những người này, không ngờ cũng cùng nhau đến đây!

Bóng người Thủy Hận Sinh giáng xuống từ trên trời, rơi xuống trước mặt Kiếm Trần Lão Tạ cười lạnh nói:

- Một cái thế thân cũng dám huênh hoang khoác lác ở đây. Kiếm Trần Tử, thứ không có nhân tính như ngươi, uổng cho ngươi cũng là Vương tộc siêu cổ, ngươi lại đem bạn tốt, con dâu của ta, cháu dâu của ngươi, biến thành bộ tộc Quỷ Mị, còn trở thành cái gì Tứ Đại Thiên Vương bộ tộc Quỷ Mị các ngươi, ngươi thật là bụng dạ ác độc mà!

Hít!

Mọi người nơi này gần như đều hít vào một hơi lạnh, nghi ngờ không chừng nhìn Kiếm Trần Lão Tổ. Nếu như lời này là do Tần Lập nói, nhất định là bọn họ không tin, dù sao thực lực Tần Lập có mạnh thế nào, cũng còn chưa được tất cả võ giả Lang Gia Đại Lục xác nhận. Nhưng Thủy Hận Sinh thì không giống, mặc dù danh tiếng của ông ta không tính là tốt, rất nhiều Giáo chủ đại giáo cùng nhân vật tiền bối đều thống hận hắn, nhưng cũng đều biết lời Thủy Hận Sinh nói chưa từng giả mạo, nói một không nói hai!

Hơn nữa, hai người trở thành tồn tại Thiên Vương ở bộ tộc Quỷ Mị, một người chính là ban tốt của Thủy Hân Sinh, Ngươi còn lai, lai chính là con dâu của Thủy Hân Sinh!

Chờ đã… Thủy Hận Sinh nói là con dâu của hắn là cháu dâu của Kiếm Trần Tử? Đây… là có chuyện gì?

Nhìn thấy đoàn người Thủy Hận Sinh, Kiếm Trần Lão tổ không chút kinh hoảng, vẫn bộ dạng hiền lành cười nói:

- Thủy Hận Sinh tồn tại của ngươi chính là làm mất mặt Vương tộc siêu cổ! Không có chuyện gì chạy đi khiêu chiến, còn muốn khôi phục thế giới siêu cổ, quả thật là ăn no rừng mở mà! Hơn nữa, ta không có quan hệ gì với ngươi, đừng kéo ta nói cùng với ngươi. Thủ lĩnh bộ tộc Quỷ Mị ở nơi đó, ngươi muốn tìm thì tìm hắn, không có liên quan gì tới ta!

Nói rồi chỉ về phía Tần Lập.

Thủy Hận Sinh cắn răng nói:

- Thủy Hận Thiên, tới lúc này rồi mà ngươi còn dám nói bậy bạ, ngươi cảm thấy có ý nghĩa hay sao? Hay là ngươi thật cho rằng người trong thiên hạ dễ dàng lừa dối như thế, ngươi nói cái thì thì là thế đó?

- Thủy Hận Thiên? Kiếm Trần Lão tổ có tên này sao? Lẽ nào lão tổ cùng Thủy Hận Sinh thật là huynh đệ?

- Trời ạ, chuyện bí ẩn này thật là quá lớn, thật khó mà tưởng tượng, đây là thật sao

Trên quảng trường rộng lớn này, gần như tụ tập hết thảy những đại nhân vật có danh tiếng trên Lang Gia Đại Lục, tất cả mọi người đều kinh ngạc nhìn một màn này. Đến bây giờ, thậm chí bọn họ cũng trở nên hồ đồ, không biết phải tin vào ai.

Lẽ ra Thủy Hận Sinh sẽ không nói bậy, tuy rằng rất nhiều người không thích ông ta, nhưng không thể không thừa nhận ông ta là một người chính trực. Nhưng vấn đề là, từ trước đến giờ Kiếm Trần Lão tổ cũng chưa từng làm bất kỳ chuyện ác nào! Sáu mươi vạn năm, coi như là Bất Tử Chân Thần, lại có mấy cái sáu mươi vạn năm mà lãng phí? Thời gian tròn sáu mươi vạn năm, Kiếm Trần Lão tổ đã chỉ điểm hàng tỷ hậu sinh vãn bối trên Lang Gia Đại Lục.

Có rất nhiều người, hiện giờ đã là Trưởng lão hoá thạch sống nội tình giữa những môn phái toàn bộ những người này cộng lại, sẽ trở thành một cỗ lực lượng siêu cấp khủng bố.

Bọn họ tuyệt đối sẽ nghe lệnh Kiếm Trần Lão tổ phân phó, nhưng Kiếm Trần Lão tổ lại chưa từng dùng những người này đi làm chuyện xấu nào?

Hơn nữa, nói Kiếm Trần Lão tổ là thủ lĩnh bộ tộc Quỷ Mị bộ tộc Quỷ Mị, ý kiến này lại càng là suy tính hơn là sự thật, căn bản không có chứng cớ!

Dù là những đại nhân vật này đều bị Tứ Đại Thiên Vương bộ tộc Quỷ Mị mời tới, nhưng vấn đề là có trời mới biết đây có phải là mưu kế do Tần Lập làm? Hoặc là nói, mưu kế của thủ lĩnh bộ tộc Quỷ Mị chân chính?

- Thủy Hận Thiên đã sớm chết đi, hiện giờ đứng ở nơi này là Kiếm Trần Tử, Kiếm Trần Lão Tổ!

Trên mặt Kiếm Trần Tử vẫn mang theo nụ cười, giống như lão ta vĩnh viễn sẽ không tức giận. Hoặc là nói, lão ta không có biểu tình tức giận kia.

Nhìn bộ dạng Kiếm Trần Lão Tổ, Tần Lập không khỏi nhớ tới bức tranh lão thọ tinh mình xem ở kiếp trước. Không nói thì thôi, ngoại trừ cái trán không nhô cao, những chỗ khác quả thật là rất giống! Kiếm Trần Lão tổ trên mặt vẫn treo nụ cười, nhàn nhạt nói:

- Còn nữa, ta vì sao phái gây họa cho cả Lang Gia Đại Lục? Chuyện này đối với ta có chỗ gì tốt? Ta chẳng qua là phát hiện Tần Lập làm ác, lập tức hiệu triệu toàn bộ Lang Gia Đại Lục lập tức bắt giữ. Ngoài ra, ta cùng Tần Lập không quen không biết, ta có lý do gì làm chuyện này?

- Bởi vì ngươi muốn lấy được một đoàn Tiên Thiên Tinh Khí khác!

Tần Lập nhàn nhạt nói, đi lên một bước về phía Kiếm Trần Lão Tổ, cười lạnh nói:

- Tâm tư của ngươi, không phải không ai biết. Khi mới khai thiên lập địa, nhiều có ba phần Tinh Khí, một Âm một Dương một Ngũ Hành. Ngũ Hành hóa thành thế giới siêu cổ, hai khí Âm dương lại biến mất ngươi chiếm được Tiên Thiên Tinh Khí thuộc tính Âm, ta chiếm được Tiên Thiên Tinh Khí thuộc tính Dương. Lão già, đừng nói mình cao thượng như thế, lão chỉ điểm hậu sinh vãn bối, chẳng qua là vì để bọn họ giúp lão tìm thấy đoàn Tiên Thiên Tinh Khí kia, làm người phái biết thành thật, hơn nữa lão không cần tiếp tục kéo dài thời gian, trước tiên ta diệt phân thân này của ngươi!

Nói rồi, Tần Lập lại đạp tới một bước, bầu trời lập tức biến đổi!

944. Chương 953: Diệt Trừ Phân Thân!

Lời Tần Lập nói chấn động mọi người, không đợi bọn họ hồi thần lại, bỗng phát hiện quảng trường rộng lớn trên ngọn núi này giống như chuyển biến thành một thế giới khác!

Không, nói chính xác hơn, là không gian quảng trường trên núi này hóa thành rất nhiều thế giới, nhìn có vẻ vặn vẹo cực kỳ quái dị, vốn những người kế bên nhau rõ ràng nhìn có vẻ rất gần, dường như vươn tay ra là có thể chạm tới, nhưng lại cho bọn họ cảm giác như các xa một vị diện, Khoảng cách vô cùng xa xăm!

- Chia Cắt Không Gian?

Kiếm Trần Lão tổ thu hồi ý cười trên mặt, nhàn nhạt nói:

- Thật không tệ, chẳng qua Tần Lập ngươi dường như có chút quá mức tự tin! Ngươi cũng biết, ta cũng đã từng là đứa con của vận mệnh! Hơn nữa, từ rất nhiều năm trước, ta đã hết sức hiểu rõ về Giới Hạ Giới Thượng. Năm đó Thông Thiên Đại Đế ở Giới Thượng từng đến Vực Ngoại xúi giục bộ tộc tử đồng đánh Giới Hạ, lúc đó là ta đã cảnh cáo hắn!

Kiếm Trần Lão tổ nói rồi, nhẹ nhàng vung tay lên, một cỗ lực lượng nhu hòa như làn gió xuân bao phủ toàn bộ quảng trường trên núi. Giống như băng tuyết tan chảy, quảng trường bị vô số vị diện chia cắt bắt đầu khôi phục bình thường, đồng thời cỗ lực lượng này tập trung lại, bắt đầu lao về phía Tần Lập!

Lực lượng này nhìn có vẻ nhu hòa, nhưng trên thực tế lại nặng nề như một thế giới!

Lực lượng của một thế giới, ép xuống Tần Lập, muốn trực tiếp trấn áp Tần Lập!

Tần Lập cũng không tiếp lời Kiếm Trần Lão Tổ, Ẩm Huyết Kiếm trong tay trực tiếp hóa thành một con rồng lớn đỏ đậm, bùng lên cao, tản ra trăm ngàn vạn đạo kiếm khí sắc bén, trực tiếp bức lui cổ lực lượng nhu hòa nặng nề như một thế giới kia ra. Đồng thời, Tần Lập bay lên trời, tay cầm Ẩm Huyết Kiếm như muốn xông thẳng chín tầng trời, gầm to một tiếng:

- Duy Ngã Độc Tôn !

Không cần thăm dò, trực tiếp thi triển ra một thức hùng mạnh nhất trong Duy Ngã Cửu Kiếm, kiếm thứ chín Duy Ngã Độc Tôn !

Bầu trời trên ngọn núi trực tiếp bị chém ra một cái vết rách vô cùng lớn, bầu trời giống như bị chém nát, một kiếm này khí phách tận trời, bao trùm thiên hạ!

Duy Ngã Cửu Kiếm, vốn chính là chiêu thức tiến thẳng không lùi, vô cùng sắc bén. Sau khi lĩnh ngộ đạo từ người áo xanh truyền cho, Tần Lập kết hợp của bản thân, hình thành đạo độc lập của riêng mình. Một kiếm này, mang theo lực pháp tắc đại đạo!

Đôi mắt Kiếm Trần Lão tổ khoảng khắc bắn ra hai đạo thần quang, thần sắc nghiêm nghị quát lạnh một tiếng:

- Ba Ngàn Tiểu Thế Giới!

Lập tức có vô số dị tượng hình thành xung quanh Kiếm Trần Lão Tổ, toàn bộ quảng trường phảng phất như chỉ còn hai người tồn tại. Những người khác đều trợn to mắt, chiến đấu phát snh ở ngay bên cạnh họ, nhưng lại không thể cảm nhận được bất kỳ khí tức chiến đấu này!

Ba ngàn tiểu thế giới trôi nổi lên xuống quanh thân thể Kiếm Trần Lão Tổ, diễn hóa các loại bí thuật thần thông.

Ba ngàn tiểu thế giới mạnh cỡ nào, tùy tiện một tiểu thế giới cũng có thể trấn áp chết Đế vương! Ba ngàn cái, coi như là Bất Tử Chân Thần cũng phải bị trán áp tại chỗ, không có một chút đường chống cự!

- Trời ạ, Kiếm Trần Lão tổ quả thật quá mạnh mẽ! Làm sao Tần Lập có thể địch lại?

Hoa Anh Hùng trợn mắt há mồm nhìn một màn này, thì thào nói.

Thủy Hận Sinh ánh mắt nhìn chằm chằm không chớp vào ba ngàn tiểu thế giới quay chung quanh người Kiếm Trần Lão Tổ, trong thần sắc mang theo vài phần thương cảm, khẽ lẩm bẩm:

- Rốt cuộc vẫn bị ngươi luyện thành, Ba Ngàn Tiểu Thế Giới do phân thân thi triển, ra đã có uy lực này, nguyện vọng của ngươi sẽ nhanh chóng được thực hiện, vô địch thiên hạ…

Ba ngàn tiểu thế giới diễn hóa đông đảo thần thông, sau đó hội tụ một chỗ, đánh thẳng về phía một kiếm do Tần Lập chém tới. Khóe miệng Kiếm Trần Lão tổ lại một lần nữa lộ ra mỉm cười, trong mắt tràn ngập tự tia

Từ khi hắn tu luyện thành tuyệt đỉnh thần thông này. vẫn là lần đầu tiên thi triển ra.

Nhưng hắn tự tin Tần Lập tuyệt đối không có bất cứ cơ hội nào phá được loại đại thần thông tuyệt đỉnh này!

Bởi vì , dù là ở thế giới siêu cổ, có thể luyện thành loại đại thần thông tuyệt đỉnh này cũng ít ỏi không mấy người. Phàm là luyện thành loại đại thần thông tuyệt đỉnh này, không ai không phải đại năng nổi danh thiên hạ bấy giờ!

- Tiểu tử. chết đi!

Kiếm Trần Lão tổ phát ra một tiếng gầm khẽ, đồng thời hắn đã chuẩn bị tốt, chém giết Tần Lập xong liên lập tức đoạt lấy đoàn Tiên Thiên Tinh Khí kia!

Ẩn nhẫn nhiều năm như thế, còn không phải là vì cái này hay sao? Xích Long dữ tợn hung hăng chém lên ba ngàn tiểu thế giới, lập tức bùng phát ra ánh sáng như cả trăm mặt trời tụ lại một chỗ phát sáng. Dưới loại ánh sáng này, không ai có thể mở mắt, không khỏi phải nhắm mắt lại. Mặc dù mọi người đều không muốn bỏ qua bất cứ một màn nào, nhưng giờ phút này không phải do bọn họ muốn được!

Không bao lâu, ánh sáng mới từ từ yếu bớt, mọi người mở mắt ra, nhưng vô cùng kinh ngạc phát hiện trên quảng trường đã khôi phục bình thường, thậm chí nhiều người còn sinh ra một tia ảo giác.

Bởi vì toàn bộ quảng trượng không có bất kỳ thay đổi gì, giống như trước khi Tần Lập ra tay với Kiếm Trần Lão Tổ. Bầu trời cũng không có chút thay đổi nào, bên trên bề mặt quảng trường, dù là một tấm sàn đá cũng còn nguyên vẹn như cũ.

Kiếm Trần Lão tổ lẳng lặng đứng đó, trên mặt đã không còn nhìn thấy tươi cười như trước, trong mắt cũng không còn tự tin trước đó, miệng lẩm bẩm:

- Làm sao có thể được, một kiếm này của ngươi làm sao có thể phá tan Ba Ngàn Tiểu Thế Giới của ta?

- Bởi vì ngươi chỉ là một cái phân thân, Ba Ngàn Tiểu Thế Giới của ngươi đối với ta mà nói, không có chút áp lực nào!

Tần Lập bình tĩnh nhìn Kiếm Trần Lão Tồ:

- Còn một kiếm của ta, là một kiếm mạnh nhất trên đời này! Cho nên, ngươi chết đi!

- Ta… chết đi?

Trong mắt Kiếm Trần Lão tổ bùng lên hào quang không thể tin được, đột nhiên toàn bộ thân thể lão hóa thành bụi bặm, một trận gió nhẹ thổi qua, Kiếm Trần Lão tổ biến mất tại chỗ, không để lại chút dấu vết gì!

Trên quảng trường, mọi người đều giống như hóa đá, đứng sững sờ tại chỗ, bao gồm cả Cổ Thiên Đô Giáo chủ Lang Gia Cổ Giáo cùng Tạ Phong tân Giáo chủ Lang Gia Bách Gia Phái, tất cả đều dại ra đứng ở bên kia.

Kiếm Trần Lão Tổ, không ngờ bị chém giết? Cho dù đó chỉ là một cái phân thân, cũng đủ làm cho bọn họ không thể tin đây là sự thật.

Ánh mắt Tần Lập rơi xuống hai người cổ Thiên Đô cùng Tạ Phong, khẽ nói:

- Các ngươi đáng chết!

Một cỗ lực pháp tắc thế giới chưa từng có ai cảm nhận qua, đột nhiên tràn về phía hai người. Trong mắt hai người này đều tràn ngập hoảng sợ, không chờ bọn họ có phản ứng gì, thân thể bọn họ bị pháp tắc này trói buộc, trực tiếp hóa thành bụi bặm!

Trong không khí, cũng không hề lưu lại một chút dấu tích gì.

Ngay cả bản thân Tần Lập cũng phải cảm thán, một đoàn Tiên Thiên Tinh Khí mà mình hấp thu quả thật quá mạnh mẽ, không hổ là thứ sánh ngang Tiên Thiên Tinh Khí Ngũ Hành có thể sáng tạo thế giới, còn mang theo lực pháp tắc của đại thế giới!

Lực pháp tắc đại thế giới này, đó là một niệm sinh, một niệm tử!

Nói cách khác, dưới loại quy tắc này, chỉ cần cảnh giới không bằng Tần Lập, chỉ bằng một ý niệm là Tần Lập có thể quyết định sinh tử!

Loại cảnh giới này, quả thật nghe rợn cả người, nói trên một trình độ nhất định, hiện giờ những thứ mà Tần Lập nắm giữ đã tiếp cận với Thần Linh!

Ít nhất, trong mắt những người trên quảng trường này, loại thực lực của Tần Lập gần như là Thần.

Thủy Hận Sinh cùng Hoa Anh Hùng và đoàn người Khổng Tước, trong khi Tần Lập tiêu diệt Cổ Thiên Đô cùng Tạ Phong, gần như chỉ sửng sốt trong chớp mắt, tiếp đó liền ra tay với những kẻ địch khác!

Không có chút do dự, ra tay cực kỳ dứt khoát quyết đoán, quyết đoán tới mức Tần Lập cũng không ngờ tới.

Chỉ trong mấy hơi thở, trên quảng trường ngọn núi này đã không còn bóng đáng kẻ địch Lang Gia Cổ Giáo cùng Lang Gia Bách Gia Phái!

Tất cả mọi người đều vây bên cạnh Tần Lập.

Thủy Hận Sinh đi tới bên cạnh Tần Lập trầm giọng nói:

- Ô Trường Thiên còn con dâu của ta đều bị Kiếm Trần Tử khống chế, trở thành Tứ Đại Thiên Vương dưới trướng của hắn, nhất định phải trừ bỏ bọn họ. Đương nhiên, nếu có cơ hội, ta hy vọng con có thể giống như đã giúp Khổng Tước Tiên Tử, giúp bọn họ khôi phục bình thường.

Thủy Hồng Lăng đi tới, thần sắc cầu khẩn Tần Lập:

- Tần Lập ca ca, đừng giết mụ mụ của muội, có được không?

Tần Lập khẽ than một tiếng, gật đầu:

- Huynh sẽ cố hết sức.

Đoàn người Hoa Anh Hùng đều tới bắt chuyện tất cả đều là những đại nhân vật có danh tiếng trên Lang Gia Đại Lục, hiện giờ lại bị một hậu sinh vãn bối thuyết phục.

Có thân phận địa vị như bọn họ, lòng dạ khí phách cũng sẽ không kém, không bằng thì là không bằng, sẽ không chết cũng không thừa nhận.

Nhạc Văn Quân cùng Tuyết Phi Phi, Cổ Kiếm Phong Phong Tiêu Tiêu, mọi người đều đến đây.

Nhạc Văn Quân nhìn Tần Lập hành lễ thật sâu:

- Đa tạ Tần huynh ra tay giúp đỡ, chém tên nghịch tặc Tạ Phong này!

- Tần Lập huynh đệ, lời khách khí, Cổ Kiếm Phong ta không nói, sau này chỉ cần Tần huynh có việc gì cần, ta chắc chắn dốc toàn lực!

Cổ Kiếm Phong dẫn Phong Tiêu Tiêu đến hành lễ với Tần Lập.

Giữa bằng hữu không cần phải nhiều lời khách sáo, chỉ cần trong lòng mọi người đều nhớ rõ là được. Tần Lập làm như vậy, cũng không nghĩ tới việc yêu cầu hồi báo cái gì, sẽ càng không yêu cầu chuyện gì.

- Được rồi, các ngươi còn có rất nhiều chuyện cần làm, chuyện này kết thúc như vậy đi. Không cần ở lại đây nữa, chuyện còn lại cứ giao cho ta là được.

Tần Lập nói rồi, nhìn chân trời xa xôi, hắn có thể cảm nhận được ở một nơi vô cùng xa xôi, có một cỗ sát ý kinh thiên gắt gao tập trung khóa chặc mình.

Người kia, nhất định là chân thân Kiếm Trần Lão Tổ.

Mấy người Nhạc Văn Quân đáp ứng một tiếng, đều cáo từ rời đi. Bọn họ trở về còn có rất nhiều chuyện phải làm, ở giữa môn phái vẫn còn tồn tại rất nhiều bộ tộc Quỷ Mị, cần phải bắt lấy những kẻ đó, giết sạch!

Bởi vì nơi này là Lang Gia Cổ Giáo, Cổ Kiếm Phong cũng không cần rời đi, nhưng cũng cáo tội với Tần Lập, chạy đi giám sát chuyện trong môn phái.

Cổ Thiên Đô đã chết, chức vị Giáo chủ Lang Gia Cổ Giáo tất nhiên là thuộc về Cổ Kiếm Phong, cho dù có người lòng mang ý khác, có Tần Lập đứng đó, ai dám biểu lộ ra?

Thủy Hận Sinh, Thủy Hướng Đông, Ô Quận Vương, Thủy Sinh Liên cùng Thủy Hồng Lăng, cùng với Hoa Phượng Hoàng, kiên trì muốn theo Tần Lập cùng đi đối mặt với Kiếm Trần Lão Tổ.

Đoàn người Hoa Anh Hùng lại phải quay về môn phái, bọn họ vốn là do Kiếm Trần Lão tổ bắt ép tới, bây giờ phân thân Kiếm Trần Lão tổ đã bị chém, bọn họ cũng thấy được thực lực kinh thiên của Tần Lập, tiếp tục ở đây cũng không có ý nghĩa gì.

Tần Lập khổ khuyên mấy người Thủy Hận Sinh để bọn họ đừng theo mình, bởi vì trong lòng Tần Lập rất rõ ràng: giết một cái phân thân Kiếm Trần Lão Tổ, chẳng qua là đồ khai vị mà thôi, thử thách chân chính còn đang chờ đợi mình.

945. Chương 954: Dã Tâm Khủng Bố!

Khi đó, mới là ác chiến chân chính!

Đáng tiếc, là mọi người đều có lý do phải theo hắn!

Thủy Hận Sinh nói:

- Ta có thể giúp con, ít nhất thì ta có thể đối phó Tứ Đại Thiên Vương!

Thủy Sinh Liên cùng Hoa Phượng Hoàng nói:

- Chúng ta thích huynh, mặc kệ sinh tử, đều phải ở chung một chỗ!

Thủy Hồng Lăng nói:

- Muội muốn thấy huynh cứu mụ mụ muội, muội cũng muốn đi theo huynh!

Thủy Hướng Đông nói:

- Ta muốn cứu thê tử của mình!

Ô Quận Vương nói:

- Ta phải cứu tổ tiên!

Tần Lập: ” ”

Đoàn người phá không, đi tới mảnh đi tích thần bí kia.

Ở ngay bên ngoài mảnh di tích thần bí, lúc này đã tụ tập chừng mấy vạn người!

Dần đầu là một Lão già mặt mũi hiền lành, chỉ là trên mặt đã không còn mỉm cười, tràn ngập giận dữ. Sau lưng lão, đứng bốn người, trong đó một người tiên phong đạo cốt, tóc hoa râm, mặc một thân trường sam màu đen, hai mắt lạnh băng, chính là lão tổ gia tộc Thần Vương trước kia, Bất Tử Chân Thần Ô Trường Thiên.

Còn có một thiếu phụ, dung mạo tuyệt sắc khuynh thành, một thân váy dài đỏ tươi, tóc đen xõa lưng, đôi mắt tinh thuần lấp lánh, thần thái hồng hào, nhìn qua không khác gì người thường.

Nếu Tần Lập ở đây, nhất định sẽ đem nàng trở thành tỷ muội với Thủy Hồng Lăng, dung mạo hai người thật quá giống, quả thật như tỷ muội sinh đôi. Thiếu phụ này, chính là mẫu thân của Thủy Hồng Lăng!

Còn có hai lão giả, thân hình khô gầy, hốc mắt lõm sâu, nhìn giống như hai bộ thây khô. Hai người này diện mạo y như đúc, là một huynh đệ sinh đôi, cũng là hoá thạch sống tồn tại từ thời đại siêu cổ đến nay, ánh mắt cùng là một mảnh lạnh băng, không có một chút tình cảm.

Mấy vạn người phía sau, trên người tản ra sát khí tận trời đều giống như người chết, không có bất cứ tình cảm gì. Sát khí trên người những người này tụ hội lại, hình thành một cổ uy áp vô cùng khủng bố, dù là cường giả Đế vương cũng không có dũng khí trực tiếp đối mặt với bọn họ!

Kiếm Trần Lão tổ ngước nhìn phương xạ nghiêng người thoáng nhìn thiếu phụ diễm lệ vô song bên kia, đột nhiên nhàn nhạt nói:

- Chồng, nữ nhi, còn có cha chồng của ngươi, bọn họ tới rồi.

Thiếu phụ khẽ gật đầu:

- Ta đã biết.

- Người không muốn theo cùng bọn họ hay sao?

Kiếm Trần Lão tổ nhướng mày:

- Bọn họ mới là người nhà của ngươi!

- Ta muốn theo đuổi vĩnh hằng!

Thiếu phụ mặt không thay đổi nói.

- Ha ha ha! Ca ca của ta còn tưởng rằng ta biến ngươ thành Quỷ Mị, mặc kệ nói sao, ngươi cũng là cháu dâu của ta ta làm sao lại làm chuyện đó.

Kiếm Trần Lão tổ cười khẽ nói.

Thiếu phụ mỉm cười:

- Ta sẽ nói cho bọn họ, ta rất bình thường!

Ở chân trời phương xa, hư không vặn vẹo một trận, thân hình đoàn người Tần Lập từ từ hiện ra, nhìn Kiếm Trần Lão tổ đã chờ sẵn từ lâu.

Ánh mắt Tần Lập rơi xuống người thiếu phụ váy đỏ kia, ánh mắt hơi lóe lên. Trong mấy vạn người này, Tần Lập chỉ cảm nhận được khí tức nhân loại bình thường trên người Kiếm Trần Lão tổ cùng thiếu phụ váy đỏ. Những Ngươi còn lại, tuy rằng thoạt nhìn đều là nhân loại, nhưng trên thực tế đã không cảm nhận được bất Kỳ khí tức sinh mệnh nào ở trên người bọn họ.

Hiển nhiên, toàn bộ đều là bộ tộc Quỷ Mị.

- Mụ mụ!

Thủy Hồng Lăng phát ra tiếng kêu bi thương, giống như muốn lao tới thiếu phụ váy đỏ, bị Thủy Hướng Đông kéo lại, thấp giọng quát:

- Hiện giờ nàng đã là bộ tộc Quỷ Mị! Không phải mụ mụ của con!

- Không, nàng là mụ mụ của con, con muốn mụ mụ, cha buông ra!

Thủy Hồng Làng tâm tình kích động, muốn giãy dụa thoát ra.

Thiếu phụ váy đỏ bước lên trước, tiếng nói nhàn nhạt lạnh lùng như nước:

- Hồng Lăng, quên mẹ đi, coi như mẹ đã chết rồi.

Nói rồi, đôi mắt sáng như ngọc rơi xuống người Thủy Hướng Đông, nhàn nhạt nói:

- Ta không phải bộ tộc Quỷ Mị, nhưng ta cũng sẽ không trở lại bên cạnh ngươi, ngươi trở về đi, quên ta đi!

Thủy Hướng Đông kinh ngạc nhìn thiếu phụ váy đỏ, hắn ta không hiểu vì sao thê tử vô cùng ân ái với mình lại biến thành bộ dạng bây giờ, hơn nữ còn rõ ràng nói cho hắn, nàng không phải bộ tộc Quỷ Mị.

Bỗng nhiên Tần Lập nói:

- Nàng ta quả thật không phải bộ tộc Quỷ Mị. Chẳng qua…

- Chẳng qua cái gì?

Thủy Hận Sinh cũng thấy chuyện xảy ra không đúng như bọn họ nghĩ, không khỏi vội

hỏi.

- Chẳng qua tinh thần của nàng, đã bị Kiếm Trần Tử đồng hóa rồi!

Tần Lập nói.

Ánh mắt Kiếm Trần Lão tổ rơi trên người Tần Lập, cực kỳ lạnh lùng, tuy rằng nhìn giống y như phân thân kia, nhưng khí chất lại khác xa như trời với đất!

- Tần Lập, linh hồn đến từ thế giới khác, sinh ra trên một đại lục, nơi đó là một mảnh vỡ thế giới siêu cổ gọi là Giới Hạ. Bắt đầu ứng vận, tốc độ thực lực tăng lên nhanh đến mức khó tin. Sau khi vô địch Giới Hạ, tiến vào một khối mảnh nhỏ thế giới siêu cổ khác, thế giới đó gọi là nơi Thần Vực, hay là Giới Thượng. Lấy được vô số Thần Nguyên. được Tiên Hậu võ giả hùng mạnh thế giới siêu cổ trợ giúp, hy sinh bản thân, thành toàn cho ngươi thắng cấp cảnh giới Đế vương, chém giết Thông Thiên Đại Đế…

Kiếm Trần Lão tổ nói ra những gì Tần Lập đã từng trải như nắm rõ trong lòng bàn tay. Khi hắn nói tới hai chữ Tiên Hậu, không ai thấy trong đôi mắt lạnh băng của Bất Tử Chân thân Ô Trường Thiên, đột nhiên hiện lên một tia giãy giụa.

Kiếm Trần Lão tổ nhìn Tần Lập nhàn nhạt nói:

- Nói tới, đều là đứa con vận mệnh, nhưng phải thừa nhận số mệnh trên người của ngươi còn muốn mạnh hơn cả ta! Lẽ nào, có quan hệ đến việc linh hồn của ngươi không thuộc thế giới này?

Bọn người Thủy Hận Sinh đều là kinh ngạc nhìn Tần Lập, bọn họ không ngờ tới linh hồn Tần Lập lại không thuộc về thế giới này, đây là thật ư?

Tần Lập nhìn Kiếm Trần Lão Tổ, trong lòng vô cùng khiếp sợ, biết được những gì mình trải qua, điều này rất bình thường. Nhưng lão ta làm sao nhìn ra được linh hồn của mình không thuộc về thế giới này?

Giống như nhìn ra được nghi hoặc trong lòng Tần Lập, Kiếm Trần Lão tổ nhàn nhạt nói:

- Ta tu luyện tuyệt đỉnh đại thần thông Ba Ngàn Tiểu thế giới, có một loại bí thuật là Con Mắt Chân Thật, có thể nhìn xuyên quá khứ Tương lai!

Thủy Hận Sinh nhìn Kiếm Trần Lão Tổ, khẽ thở dài:

- Cảnh giới của ngươi đã đến trình độ này, vì sao còn phải chấp nhất vĩnh sinh? Vĩnh sinh đối với ngươi thật sự có ý nghĩa như thế hay sao?

- Đương nhiên là có ý nghĩa!

Kiếm Trần Lão tổ lạnh lùng nhìn Thủy Hận Sinh:

- Cùng là đứa nhỏ của phụ thân, vì sao ngươi có được nhiều ưu đãi như thế, còn ta lại hoàn toàn không thể so sánh với ngươi. Ngay cả một đoàn Tiên Thiên Tinh Khí thuộc tính Âm, cũng là do mẹ ta liều mạng lấy cho ta, vì lấy được đoàn Tiên Thiên Tinh Khí đó, mẹ ta trả giá cả sinh mệnh của mình! Ta sống, mục đích duy nhất là vĩnh sinh, ta muốn cho mọi người biết, ta mạnh hơn ngươi! Hơn nữa, mạnh hơn ngươi không chỉ một chút!

Thủy Hận Sinh thở dài nói:

- Kỳ thật, nếu như khi đó ngươi nói muốn có đoàn Tiên Thiên Tinh Khí này, ta sẽ đưa cho ngươi, ngươi hắn cũng biết, ta không muốn thành Thần, cũng không nghĩ tới vĩnh sinh, ngươi là đệ đệ của ta…

- Đủ rồi!

Kiếm Trần Lão tổ cắt lời Thủy Hận Sinh:

- Bây giờ nói những chuyện đó có ý nghĩa gì? Hôm nay, chuyện ta muốn làm chỉ có một, chính là giết Tần Lập, lấy được Tiên Thiên Tinh Khí trên người hắn, sau đó xác nhập Âm Dương, lại rút ra Tiên Thiên Tinh Khí Ngũ Hành trên Lang Gia Đại Lục, hợp nhất ba khí. Ta, Kiếm Trần Lão Tổ, có thể nắm giữ đại thiên đạo, có được thực lực khai thiên lập địa, trở thành Thân chân chính!

Ở trước mặt những người này, Kiếm Trần Lão tổ không hề che giấu điều gì, trực tiếp nói ra mục đích chân chính của mình!

Mấy người Thủy Hận Sinh đều tràn ngập kinh ngạc nhìn Kiếm Trần Lão Tổ:

-Ngươi điên rồi!

Thủy Hận Sinh chỉ vào Kiếm Trần Lão tổ mắng to:

- Ngươi muốn giết Tần Lập cướp đoạt Tiên Thiên Tinh Khí thì cũng thôi, bây giờ Ngươi lại còn muốn hủy diệt toàn bộ thế giới. Ngươi… Ngươi quả thật điên rồi!

Tần Lập cũng cảm thấy không thể tin được, nhìn Kiếm Trần Lão Tồ:

- Lẽ nào ngươi không sợ phá hủy thế giới này, lây dính phải nhân quả lớn lao, ảnh hướng tới tu vi cảnh giới của ngươi hay sao?

- Lây dính nhân quả, ảnh hưởng tu vi? Ha ha ha!

Kiếm Trần Lão tổ đột nhiên cười to:

- Ta tu luyện Ba Ngàn Tiểu Thế Giới, đã sớm trải qua vô số luân hồi ở bên trong, sinh tử cũng bị ta nhìn thấu, triệt để hiểu ra, mới có được cảnh giới ngày hôm nay. Ta sẽ để ý nhân quả hay sao? Nếu như ta thật sự quan tâm tới nhân quả, sáu vạn năm trước ta sẽ không tự tay hủy đi nhiều siêu cấp đại phái như vậy!

Thẳng đến Lúc này, Tần Lập mới biết được vì sao Kiếm Trần Lão tổ muốn ngăn cản khôi phục thế giới siêu cổ, Dã tâm của hắn không chỉ là một đoàn Tinh Khí trên người mình, thì ra hắn muốn rút lấy Tinh Khí của toàn bộ thế giới. Năm đó thế giới siêu cổ bị người áo xanh đánh nát, tuyệt đại đa số tinh hoa của đoàn Tiên Thiên Tinh Khí Ngũ Hành đều ở trên Lang Gia Đại Lục. Một khi những đại lục khác xác nhập một chỗ với Lang Gia Đại Lục, như vậy đoàn Tiên Thiên Tinh Khí Ngũ Hành này tất nhiên sẽ phân tán ra toàn đại thế giới. Đến lúc đó, còn muốn rút lấy Tiên Thiên Tinh Khí Ngũ Hành, sẽ trở nên vô cùng khó khăn!

- Vì lợi riêng của mình, ngươi làm như thế, đáng giá hay sao?

Thủy Hướng Đông nhìn thúc thúc ruột của mình, ánh mắt ngậm lệ nói.

- Đáng giá! Đương nhiên đáng giá!

Kiếm Trần Lão tổ lớn tiếng nói:

- Kẻ tầm thường căn bản không cần sống trên đời này! Ngoại trừ ta ra, những người khác toàn là thứ tầm thường! Bọn chúng chiếm cứ tài nguyên trên thế giới này, nhưng suốt ngày giết chóc, tranh đoạt lẫn nhau. Những người này căn bản không có giá trị tồn tại! Nếu như đem tất cả tài nguyên dùng trên một mình ta, như thế ta có thể trở thành Thần chân chính! Có thể sáng tạo ra thế giới! Đến lúc đó, một thế giới hoàn toàn mới thuộc về Kiếm Trần Lão tổ ta sẽ xuất hiện trên đời, tất cả mọi thứ đều do ta quyết định, tất cả pháp tắc đều do ta chế định ra! Chẳng lẽ các ngươi không cảm thấy, đó mới là lý tưởng nhất hay sao?

Tần Lập nhìn Kiếm Trần Lão Tổ, nói:

- Đến lúc đó, trên thế giới này cũng chỉ còn lại một mình ngươi, ngươi sống còn có ý nghĩa hay sao?

- Không, Tần Lập, ngươi sai rồi. Khi ta trở thành Thần chân chính, ta chẳng những có thể khai thiên lập địa, còn có thể sáng tạo bất cứ chủng tộc nào ta muốn! Thần, không gì không làm được! Người vĩnh viễn cùng sẽ không hiểu được, cũng sẽ không giải thích được, đem đoàn Tiên Thiên Tinh Khí trên người ngươi giao cho ta, ta có thể cho ngươi chứng kiến một màn này sinh ra!

Kiếm Trần Lão tổ nhìn Tần Lập, giọng nói tràn ngập dụ hoặc:

- Ta có thể đảm bảo không giết ngươi, mang theo ngươi cùng chứng kiến hết thảy. Đến lúc đó, ngươi sẽ trở thành Người Chấp Hành chỉ đứng dưới tạ Chúa Tể thế giới! Thế nào? Động lòng không?

-o0o-

946. Chương 955: Thời Gian Đảo Lưu!

- Động lòng cái rắm!

Tần Lập nhìn Kiếm Trần Lão tổ như thấy kẻ ngốc:

- Bản thân ngươi ngu ngốc, cho rằng người khác cũng ngu như thế hay sao? Khai thiên lập địa? Trở thành chúa tể thế giới này? Thần chân chính? Ta thấy ngươi ngủ mơ chưa dậy, còn đang nói mớ!

- Sao hả, lẽ nào ngươi cho rằng ta không thể thực hiện tất cả những chuyện đó, ngươi đang hoài nghi ta?

Trên người Kiếm Trần Lão tổ bắt đầu tản mát ra khí tức khủng bố, khí tức này như truyền đến từ mãi mãi xa xôi, vô cùng thê lương lại vô cùng to lớn!

Vào lúc này, Kiếm Trần Lão tổ như một pho tượng Thần, ánh mắt lạnh băng nhìn Tần Lập:

- Hay là, ngươi đã quyết định không giao đoàn Tiên Thiên Tinh Khí ra đây, buộc ta phải giết ngươi?

- Lão già kia, bây giờ ta triệt để hiểu ra rồi, lão chẳng những không có bất cứ tình cảm gì, lại còn cực độ am hiểu lừa đảo! Người như lão có thể tu luyện đến cảnh giới này, đúng là trôi xanh không có mắt mà.

Tần Lập sắc mặt bình tĩnh nói, giống như đang nói ra một sự thật:

- Ta có thể chém giết một cái phân thân của ngươi, như vậy ta cũng có thể chém ngươi. Kiếm Trần Tử, ngươi có tin hay không?

- Không tin!

Kiếm Trần Lão tổ sắc mặt ngạo mạn lạnh lùng nhìn Tần Lập, bỗng thấy tròng mắt Tần Lập co rụt lại, trong khoảng khắc Kiếm Trần Lão tổ cảm giác được có một cỗ nguy hiểm áp sát mình.

Phát ra một tiếng rống giận kinh thiên động địa, vô cùng phẫn nộ nhìn Ô Trường Thiên đã cắm ngập cả cánh mình vào trong thân thể lão ta. Tiếng rống giận này, cũng trực tiếp chấn nát bấy Ô Trường Thiên.

Trong nháy mắt trước khi chết, ánh mắt Ô Trường Thiên chảy ra hai hàng lệ, phun ra nửa câu nói:

- Tiên nhi, ta có….

- Lão tổ tông!

Ô Quận Vương mắt muốn nứt ra, phát ra một tiếng rống bi thương.

Tần Lập cũng thật không ngờ Ô Trường Thiên lại có thể đột phá phong ấn của bộ tộc Quỷ Mị, trong lúc Kiếm Trần Lão tổ không hề phòng bị, đột nhiên trọng thương!

Trên đời này, không ai biết hổ thẹn cùng hối hận trong lòng Ô Trường Thiên đối với Tiên Hậu, chuyện này nếu muốn trách, phải trách chính bản thân Kiếm Trần Lão Tổ. Nếu không phải Kiếm Trần Lão tổ tự nói ra hai chữ Tiên Hậu, dù cho Ô Trường Thiên có lợi hại cỡ nào, cũng không thể nào trán áp ngược tên Quỷ Mị trong người. Cũng chỉ trong nháy mắt vừa rồi, đã cho Kiếm Trần Lão tổ một kích thật nặng.

Mặc dù Kiếm Trần Lão tổ bị đâm thủng thân thể, trong nháy mắt đã khôi phục bình thường, nhưng một kích này cũng đã mang tới cho lão tổn thương không thể khôi phục được trong thời gian ngắn!

Dù là thế nào, cảnh giới Ô Trường Thiên cũng là Bất Tử Chân Thần.

Thần sắc Kiếm Trần Lão tổ vô cùng lạnh băng nhìn mấy người Tần Lập, miệng phát ra tiếng cười lạnh lẽo:

- Tốt, tốt! Không ngờ tới các ngươi còn có bản lĩnh này, lại có thể làm đến mức như thế. Các ngươi có thể thoải mái chết đi, bởi vì trước khi chết, các ngươi từng tổn thương được một vị Thần Linh chân chính!

- Kẻ điên!

Hoa Phượng Hoàng không nhịn được mắng một tiếng.

Kiếm Trần Lão tổ thoáng nhìn qua thiếu phụ vô cùng xinh đẹp bên cạnh, nói:

- Đi xé nát miệng nha đầu không lương tâm kia, ta muốn xem có phải ngay cả ngươi cũng có thể phản bội ta!

-Rõ!

Thiếu phụ váy đó khinh thường liếc qua Hoa Phượng Hoàng, thân hình bỗng nhiên vừa động, hóa thành một đoàn ánh sáng dò nhắm thẳng về phía Hoa Phượng Hoàng!

- Di nương, đừng mà!

Thủy Sinh Liên kinh hô.

- Ngừng tay!

Thủy Hướng Đông quát lớn.

- Mụ mụ, ngài đang làm gì? Nàng là bằng hữu của con mà!

Thủy Hồng Lăng lệ đẫm hàng mi, đau lòng hô to.

Ầm ầm!

Một tiếng nổ lớn, khóe miệng Hoa Phượng Hoàng tràn ra một tia máu, lui ra sau trăm thước. Thiếu phụ váy đỏ lẳng lặng đứng đó, hoàn toàn không nhìn những người khác, nhàn nhạt nói:

- Tiểu nha đầu, có chút bản lĩnh, lại tới!

- Tới thì tới, yêu phụ, đừng cho là ta sợ ngươi!

Hoa Phượng Hoàng miệng nói không sợ, nhưng thần sắc đầy nghiêm túc. Thực lực thiếu phụ váy đỏ này hết sức khủng bố, mới vừa rồi, Hoa Phượng Hoàng đã dốc hết toàn lực, nhưng rõ ràng cảm giác đối phương không toàn lực công kích nàng.

Hoa Phượng Hoàng sẽ không cho rằng thiếu phụ váy đỏ hạ thủ lưu tình, hiệp đầu tiên chỉ là hai bên thử nhau mà thôi!

- Hoa Phượng Hoàng, mụ mụ ta không phải yêu phụ!

Thủy Hồng Lăng quay sang Hoa Phượng Hoàng rống lên.

Hoa Phượng Hoàng lại mắt điếc tai ngơ, tỉnh táo nhìn thiếu phụ váy đỏ, bảo kiếm trong tay phun ra kiếm quang sắc bén, thân hình vừa động như thỏ chạy, hung hăng chém một kiếm về phía thiếu phụ váy đỏ!

Thiếu phụ váy đỏ hai tay không, nhưng không chút rơi xuống hạ phong. Hai người nháy mắt đánh mười mấy hiệp, thiếu phụ váy đỏ gắt gao áp chế Hoa Phượng Hoàng.

Nhưng Kiếm Trần Lão tổ vẫn như không hài lòng, lão lạnh lùng nói:

- Tô Tiểu Hồng, lẽ nào ngươi muốn diễn trò hay sao? Ta cảnh cáo ngươi, bắt đầu từ ngày ngươi ra quyết định đó, ngươi trước kia đã chết rồi! Trong vòng ba hiệp, nếu không thể lấy tính mạng nha đầu kia, vậy ngươi tự sát đi!

Trong nháy mắt, thế tiến công của thiếu phụ váy đỏ liền trở nên sắc bén, vốn Hoa Phượng Hoàng đã cảm thấy gánh chịu áp lực quá lớn, trực tiếp bị áp chế đến không thể thở được!

Thực lực thiếu phụ váy đỏ quả thật quá mạnh mẽ, bản thân Hoa Phượng Hoàng cũng đã đặt nửa bước chân vào cảnh giới Bất Tử Chân Thần, nhưng hoàn toàn không phải đối thủ của thiếu phụ váy đỏ.

- Tiểu Hổng, lễ nào nàng vẫn không chịu tinh ngộ hay sao?

Thân hình Thủy Hướng Đông khẽ động, chắn trước mặt Hoa Phượng Hoàng, thâm tình nhìn vào thê tử của mình, nhẹ giọng nói:

- Nếu như có thể dùng cái chết của ta đổi lấy nàng khôi phục thanh minh, như vậy ta tình nguyện….

Lời Thủy Hướng Đông còn chưa dứt, đã thấy thân hình thiếu phụ váy đỏ xông lên như bóng ma, một chưởng hung hăng đánh về phía ngực Thủy Hướng Đông.

- Không!

Thủy Hồng Lăng phát ra một tiếng thét chói tai, thân hình xông lên như một tia chớp. Thủy Hận Sinh cũng không nói một lời nào, nhưng tốc độ nhanh đến cực điểm, ra tay không chút lưu tình, một chưởng hung hăng đánh lên đầu thiếu phụ váy đỏ.

Trong nháy mắt này. thời gian như hóa thành vĩnh viễn, tay thiếu phụ váy đỏ kề sát lên ngực Thủy Hướng Đông, cổ khí tức khổng lồ đã đâm thẳng vào tổn thương tới ngũ tạng lục phủ Thủy Hướng Đông.

Bàn tay Thủy Hận Sinh cũng đã đán lên đầu thiếu phụ váy đỏ, một chưởng đó ẩn chứa lực lượng núi lỡ đất sụp, chỉ cần vỗ xuống, thiếu phụ váy đỏ chắc chắn phải chết.

Lúc này trong đôi mắt sáng ngời như sao trời của Tô Tiểu Hồng, lại không có chút sợ hãi nào, ánh mắt nhìn về phía Thủy Hướng Đông bao hàm vô số thâm tình cùng hối hận, càng nhiều hơn là một tia giải thoát!

Còn Thủy Hướng Đông trong nháy mắt bàn tay thiếu phụ váy đỏ đặt lên ngực mình, cũng thả ra tất cả trói buộc trong lòng, đã không còn một chút áp lực nào, khóe miệng đã nổi lên một tia mỉm cười thoải mái.

Giữa hai người như có ăn ý, trong ánh mắt đối diện, đến cuối cùng chỉ còn lại một mảnh thâm tình!

- Lui!

Trong miệng Tần Lập, nhẹ nhàng phun ra một chữ như thế.

Âm lớn tiếng nhỏ!

Thậm chí không ai nghe được một chữ này!

Nhưng sắc mặt Kiếm Trần Lão tổ lại đột nhiên Đại Biến! Lực lượng thế giới, lực lượng pháp tắc thế giới! Tần Lập hắn… đã nắm giữ tinh túy pháp tắc thế giới, chạm tới huyền bí thời gian!

Bởi vì ngay trong nháy mắt này, thời gian đã xảy ra nghịch chuyển!

Thân hình Tô Tiểu Hồng, Thủy Hướng Đông cùng Thủy Hận Sinh, đều nhanh chóng lui ra phía sau.

Tất cả đã không thể dùng ngôn ngữ để giải thích, thân hình Tô Tiểu Hồng rút lui ra sau liền vô ý thức muốn lại tiến thẳng về phía Thủy Hướng Đông, nhưng thân hình lại cứng ngắc ngừng tại chỗ.

Nàng tràn ngập kinh ngạc, trong mắt tràn ngập không thể tưởng được. Không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng cảm giác vừa rồi chỉ trong nháy mắt, lại vô cùng chân thật, giống như nàng đã tự tay giết đi người mà mình yêu nhất!

Không phải Kiếm Trần Lão tổ đã nói rằng, chỉ có chém đi hết thảy những gì yêu nhất, mới có thể chém ra được tâm ma! Sau khi chém ra tâm ma, mới có thể chứng được vô thượng đại đạo!

Nhưng vì sao cảm giác trong nháy mắt vừa rồi lại khó chịu như thế? Giống như cả thế giới đều sụp đổ? Đến cuối cùng nàng rốt cuộc phát hiện, ở sâu trong nội tâm của mình vẫn còn không thể dứt bỏ hết thảy!

Chỉ là hiện giờ nàng muốn quay đầu, còn kịp không?

Chỉ trong tích tắc, hết thảy mọi chuyện đã phát sinh, làm người ta không thể tưởng tượng, đồng thời cũng thay đổi hết thảy những gì hẳn phải xảy ra!

Thủy Hận Sinh cũng ngừng lại động tác của mình, Thủy Hướng Đông đứng tại chỗ không nhúc nhích, vẫn là ánh mắt thâm tình nhìn Tô Tiêu Hồng:

- Trở về đi, cho dù xảy ra chuyện gì, ta thủy chung vẫn yêu nàng, nữ nhi vẫn yêu nàng!

- Tô Tiểu Hồng, ngươi muốn chết phải không?

Tiếng nói vô cùng âm Lãnh của Kiếm Trần Lão tổ bỗng nhiên vang lên.

Thân thể Tô Tiểu Hồng khẽ run lên, đôi mắt dần dần sắp mất đi thần thái.

Kiếm Trần Lão tổ nhìn Tần Lập:

- Có bản lĩnh, ngươi lại dùng pháp tắc thời gian một lần nữa?

Tần Lập quả thật không có cách nào dùng lại lần thứ hai, hắn vừa chạm đến cánh cửa huyền bí thời gian, chỉ dò vào nửa bước, ngay cả nửa bước đó còn chưa đặt xuống được.

Vừa rồi trong lúc nguy nan, trong lòng liền sáng sủa mới dùng ra, Kiếm Trần Lão tổ hiển nhiên cũng nhìn ra điểm này, mới nói với Tần Lập như thế.

- Ta - mới là người chân chính nắm giữ sinh tử của ngươi!

Kiếm Trần Lão tổ lạnh lùng nói:

- Tô Tiểu Hồng, ngươi thật làm cho ta quá thất vọng! Cho nên, ngươi chết đi!

Tần Lập cười lạnh liếc qua Kiếm Trần Lão Tổ, đột nhiên tế ra Thần Miếu, một đạo hào quang quét qua, trực tiếp thu Tô Tiểu Hồng vào trong Thần Miếu. Ngoài ra, Ô Quận Vương, Thủy Hướng Đông, Thủy Sinh Liên cùng Thủy Hồng Lăng, cùng với Hoa Phượng Hoàng, tất cả đều bị Tần Lập thu vào trong Thần Miếu.

- Ta không cho bọn họ chết, bọn họ sẽ không chết được!

Tần Lập cười lạnh nhìn Kiếm Trần LãoTổ.

- Ngươi đã chết, bọn chúng cũng sẽ chết thôi!

Kiếm Trần Lão tổ nhìn Thần Miếu trôi nổi trên đầu Tần Lập, cười lạnh nói:

- Một thứ tốt như thế, là do người áo xanh năm xưa lưu lại phải không? Sớm muộn gì có một ngày ta sẽ tự tay chém hắn! Thứ này của ngươi, lát nữa sẽ là của ta rồi.

Kiếm Trần Lão tổ nói rồi, vung tay lên:

- Giết!

Đôi huynh đệ sinh đôi còn lại, hai Đại Thiên Vương bộ tộc Quỷ Mị, cùng với mấy vạn đại quân Quỷ Mị, đồng loạt phát ra một tiếng rít gào, sát khí xông lên xé rách bầu thành một vết thương khó phai mờ, như một dòng thủy triều nhắm về phía Tần Lập!

Thủy Hận Sinh không tiến vào Thần Miếu, xung quanh thân thể khoảng khắc xuất hiện dị tượng ba ngàn tiểu thế giới, trực tiếp trấn áp về phía đại quân Quỷ Mị!

- Người cũng đã luyện thành Ba Ngàn Tiểu Thế Giới?

Kiếm Trần Lão tổ không khỏi giật mình.

Thủy Hận Sinh đã cực hận đệ đệ này, không còn phải nói tình cảm gì nữa. Một lời không nói, ba ngàn tiểu thế giới như ẩn như hiện, trực tiếp trấn trụ đại quân Quỷ Mị.

Nhưng bản thân thân thể Thủy Hận Sinh cũng phải thừa nhận áp lực cực lớn, thân thể mạnh mẽ thậm chí bắt đầu xuất hiện vết rách.

947. Chương 956: Mình Ta Không Thay Đổi (đại Kết Cục)

- Ha ha ha, Thì ra ngươi không luyện thành, manh mẽ thi triển ra, ngươi sẽ phải chết!

Kiếm Trần Lão Tổ đột nhiên phát ra tiếng cười vô cùng đắc ý.

- Chết có gì phải sợ?

Tiếng nói Thủy Hận Sinh tràn ngập hào hùng, lớn tiếng cười nói:

- Thủy Hận Thiên, chỉ sợ trong lòng ngươi, đã sớm Không còn nhớ vinh quang Vương tộc siêu cổ rồi.

Đồng thời lại truyền âm sang Tần Lập:

"Tiểu tử, chiếu cố cháu gái ta cho tốt! Mau lui ra!"

Tần Lập ngay trước Khi Thủy Hận Sinh truyền âm cũng đã cảm giác được, thân hình bay vụt lên trên!

-Cái gì?

Kiếm Trần Lão tổ đột nhiên hoảng sợ, thân người gấp rút bay vụt lên bầu trời đồng thời quát lớn:

- Thủy Hận Sinh, Người điên rồi!

- Vinh quang Vương tộc siêu cổ, trọn đời trường tồn!

Theo Thủy Hận Sinh rống lớn một tiếng, thân thể ông ta bỗng nhiên bùng nổ. Một làn sóng khí khủng bố lấy Thủy Hận Sinh làm trung tâm, khuếch tán ra ngoài như lật trời lấp biển.

Từng tiếng nổ lớn liên tục vang lên!

Những nơi sóng khí này đi qua, hết thảy mọi thứ đều hóa thành hư vô, dãy núi vô cùng to lớn, con sông sóng cuộn rít gào, hồ nước mênh mông, thảo nguyên mênh mang… Cùng với bao gồm đời huynh đệ sinh đôi Thiên Vương, và đại quân Quỷ Mị, trong nháy mắt này toàn bộ hóa thành không khí, biến mất trong Không gian!

Trong phạm vi vạn dặm, biến thành một mảnh đất bằng!

Hết thảy mọi thứ toàn bộ biến mất không còn!

Trên trời cao, chỉ còn lại hai người Tần Lập cùng Kiếm Trần Lão Tổ, đứng xa xa đối mặt

Vẻ kinh ngạc trên mặt Kiếm Trần Lão tổ còn chưa tản đi, lão không ngỡ tới mình vẫn có chút khinh thường đại ca này. Chẳng những luyện thành tuyệt đỉnh đại thần thông Ba Ngàn Tiểu Thế Giới, lại còn ở thời khắc mấu chốt hy sinh vì nghĩa, lấy vinh quang Vương tộc siêu cổ hủy diệt tất cả thủ hạ của lão.

- Ha ha ha ha ha ha ha!

Đột nhiên, Kiếm Trần Lão tổ phát ra tiếng cười như điên:

- Cũng tốt, như vậy vừa lúc. Dù sao những thứ này sớm muộn cũng diệt vong, ai diệt còn không phải như nhau? Đỡ cho ta tự mình ra tay! Tần Lập, chỉ còn lại ngươi và ta, ta cho ngươi thấy được cái gì mới chân chính gọi là thần kỳ!

Nói rồi thân thể Kiếm Trần Lão tổ trực tiếp biến mất vào không khí toàn bộ thiên địa hóa thành một cái nhà tù vô cùng to lớn, giam cầm Tần Lập ở bên trong.

- Ta, chính là Thiên Đạo, Thiên Đạo chính là ta!

Tiếng nói to lớn như tiếng sấm vang rền, rung động thiên địa, lực pháp tắc thế giới khủng bố này như muốn tươi sống xé xác Tần Lập!

Thân thể Tần Lập bắt đầu xuất hiện nứt vỡ, lực pháp tắc thế giới khủng bố này dung hợp vô thượng đại đạo, mạnh đến mức không thể tưởng tượng.

Cổ họng Tần Lập phát ra một tiếng gầm rống, một cỗ khí tức chí dương chí cương bộc phát ra từ thân thể Tần Lập, máu tươi cùng theo thân thể Tần Lập phun ra bốn phương tám hướng!

- Ta cũng sẽ cho ngươi biết, cái gì gọi là Cửu Thiên Thập Địa Duy Ngã Độc Tôn!

Thân thể Tần Lập cùng biến mất trong thiên địa, trên trời cao hình thành một đạo kiếm ý khổng lồ, đâm vào trời cao thành vô số lỗ thủng!

- Hóa thành Thiên Đạo? Thật là buôn cười!

Tiếng nói của Tần Lập cũng vang vọng trong thiên địa!

Nhất thời có không biết bao nhiêu tuyệt thế cường giả trong Lang Gia Đại Lục, sắc mặt đều là biểu tình hoảng sợ đến cực điểm, có vô số cường giả tiền bối hóa thạch sống siêu cổ đã không xuất thế từ vô số năm qua, đều đi ra khỏi nơi bế quan tu luyện, tràn ngập sợ hãi nhìn bầu trời trên cao.

Cỗ khí tức này, bọn họ vĩnh viễn không thể nào quên!

Người áo xanh!

Người áo xanh năm đó, phủ xuống thế giới siêu cổ, mang theo chính là loại khí tức Cửu Thiên Thập Địa Duy Ngã Độc Tôn này. Loại Khí thế chân chính ngạo nghễ thiên hạ, ngạo thị chúng sinh, họ vĩnh viễn không thể quên được!

Còn hôm nay, cỗ khí thế này lại tái hiện trên thế giới siêu cổ dập nát!

- Lẽ nào hắn đã trở lại?

Một vị hóa thạch sống siêu cổ thì thào nói

- Lại tới nữa, rốt cuộc hắn đã tới nữa rồi!

Ở một góc khác, một vị hóa thạch sống siêu cổ giống như một cái xác khô, miệng khùng khục gào thét thọ nguyên của hắn đã sắp hao hết, lại không ngờ tới trước khi chết, lại một lần nữa cảm ứng được cỗ khí tức mà trọn đời không thể quên được.

- Ba Ngàn Đại Thế Giới!

Kiếm Trần Lão tổ rống giận không cam lòng, ba ngàn cái đại thế giới chân thật xông vào trong hiện thực, muốn trấn áp Tần Lập!

-Phá cho ta!

Thân thể Tần Lập cũng đã bị chọc trăm ngàn lỗ thủng, đầy rẫy vết thương, nhưng tinh thần của hắn chưa từng tốt như bây giờ!

Ẩm Huyết Kiếm trong tay hóa thành Xích Long, chém ra một đạo kiếm khí vô cùng đơn giản, một kiếm hủy diệt hơn phân nửa ba ngàn đại thế giới. Thế giới sụp đổ, đánh vào toàn bộ Lang Gia Đại Lục đã lung lay sắp đổ!

- Pháp tắc thiên đạo, trói buộc!

Kiếm Trần Lão tổ lại rít gào, đang liều mạng!

Một đạo lực lượng phập tắc trói buộc khủng bố, từ bốn phương tám hướng áp tới, muốn trói chặt Tần Lập.

-Mở ra cho ta!

Lại một đạo kiếm khí đơn giản tới cực điểm, đánh nát bấy cỗ lực pháp tắc trói buộc ẩn chứa thiên đạo vô thượng!

Giống như tiếng thủy tinh tan vỡ, toàn bộ thiên địa nháy mắt tan vỡ thành mảnh nhỏ!

Kiếm Trần Lão tổ kinh hãi đến tột đỉnh lớn tiếng nói:

- Điều đó không thể nào! Đạo của ngươi làm sao có thể manh hơn Đạo của ta?

- Đạo của ta, là Nhân Đạo! Là Đạo của nhân tính!

Tiếng nói trào phúng của Tần Lập tràn ngập mảnh thiên địa này:

- Còn Đạo của ngươi, là không nhân tính!

Kiếm Trần Lão tổ không để ý tới Tần Lập châm chọc, lớn tiếng rít gào:

- Đại đạo vô tình! Cần nhân tính có tác dụng gì!

- Ngươi không có nhân Tính, cho nên ngươi không hiểu được chỗ tốt đẹp của nhân tính!

Tiếng nói nhàn nhạt của Tần Lập, lại ẩn chứa đạo nghĩa vô thượng.

Giống như mỗi một kiếm hắn chém ra lúc này, thoạt nhìn đơn giản muốn chết, ngay cả đứa trẻ ba tuổi cùng có thể thấy rõ quỹ tích hắn xuất kiếm, để cho một võ giả thế tục bình thường nhìn thấy cùng sẽ cười nhạo kiếm pháp này quá đơn giản.

Nhưng hết làn này tới lần Khác, mỗi một kiếm của Tần Lập đều sẽ chém đại đạo của Kiếm Trần Lão tổ nát thành mấy mãnh, làm cho Kiếm Trần Lão tổ vừa kinh vừa giận, lại không biết cuối cùng là vì sao.

- Cửu Thiên Thập Địa Duy Ngã Độc Tôn … Chiến Kỳ này là của ngươi áo xanh kia, thật sự mạnh đến thế sao?

Đến cuối cùng, Kiếm Trần Lão tổ ngày càng suy yếu, tiếng nói của lão đã sắp tiêu tán giữa không trung, thì thào tự nói hoặc như đang hỏi Tần Lập.

- Trên đời này, cho đến giờ không ai có thể chân chính làm được Thập Thiên Thập Địa Duy Ngã Độc Tôn , trên người có người, ngoài trời có trời đương nhiên, ngươi không có nhân tính, cho nên ngươi sẽ vĩnh viễn không hiểu được!

Tiếng nói nhàn nhạt của Tần Lập vang vọng khắp Lang Gia Đại Lục.

- Ta không cam lòng!

Tiếng rống giận của Kiếm Trần Lão tổ cũng vang vọng toàn bộ Lang Gia Đại Lục. Lúc này, lão đã lấy thân hợp đạo, hóa thành Thiên Đạo ở Lang Gia Đại Lục, nắm giữ pháp tắc thiên đạo Lang Gia Đại Lục, nhưng lão, vẫn cứ thất bại!

Có không biết bao nhiêu người vì một trận chiến của Tần Lập mà có được đột phá, cũng có không biết bao nhiêu người tu luyện vốn đi nhầm đường mà có được lĩnh ngộ, làm lại một lần nữa

Kiếm Trần Lão tổ biến mất không còn bóng dáng. Lão mưu tính hóa thành Thiên Đạo, mưu đồ dùng pháp tắc đại đạo trấn áp Tần Lập, lại bị Tần Lập chém nát thành mảnh nhỏ, ngay cả cơ hội bỏ trốn cũng không có.

Đồng thời lão cũng triệt để biến mất khỏi thế giới này, thần hồn câu diệt!

Đã không biết trải qua bao nhiêu năm, thế giới này đã lấy Lang Gia Đại Lục làm trung tâm, xác lập một lần nữa.

Thế giới khổng lồ, linh khí dồi dào, địa linh nhân kiệt, xuất hiện vô số cường giả thiên tài diễn biến ra những câu chuyện nhiệt huyết khác nhau.

Trận chiến đã từng xảy ra đó gần như chôn vùi trong bụi bặm lịch sử, đã không còn bao nhiêu người nhớ rõ chi tiết trận chiến năm đó. Trên thực tế, trận chiến đấu trọng yếu quyết định số phận đại thế giới này, cũng không có bao nhiêu người đích thân trải qua.

Nói cho chính xác, hẳn là có một chút, chỉ là khi đó những người này bị Tần Lập thu vào trong Thần Miếu, hơn nữa vì đề phòng bọn bọ bị Đạo của Kiếm Trần Lão tổ tổn thương, Tần Lập lại phong ấn Thần Miếu. Cho nên, những người đó cũng không biết cuối cùng Kiếm Trần Lão tổ đã chết thế nào. Càng không biết Tần Lập đã chiến thắng ra sao.

Chỉ biết là sau trận chiến ấy, tiếng nói của Tần Lập truyền khắp Lang Gia Đại Lục, phát ra chí nguyện muốn khôi phục thế giới siêu cổ, tái hiện vinh quang vô thượng thời đại siêu cổ.

Trong thiên hạ không có một ai đám phản đối!

Một cái trận pháp vô cũng khổng lồ, đem thế giới siêu cổ đã vỡ nát thành rất nhiều khối một lần nữa hợp lại với nhau. Nằm ngoài rất nhiều người dự liệu, đó là thế giới mới không chỉ có bốn khối đại lục Vực Nội, Vực Ngoại Giới Hạ Giới Thượng, mà là tám khối!

Trên bốn khối đại lục khác, cũng có vô số cường giả, đồng thời cũng có những lưu phái khác nhau. Như là văn minh luyện kim đã từng tỏa sáng rực rỡ ở Thiên Nguyên đại lục, ở trên một trong bốn Khối đại lục kia vẫn còn huy hoàng như trước!

Còn có đấu khí kỳ lạ, cùng với ma pháp hoa mỹ, các nền văn minh do Tần Lập hợp nhất cùng nhau!

Trãi qua rất nhiều năm dung hợp, thế giới khổng lồ này đã trở nên vô cùng huy hoàng, vượt xa thời đại siêu cổ đã từng đạt tới. Lịch sử viễn cổ , gần như đã không còn ai nhớ được, nhưng công tích của Tần Lập lại được vô số người ca tụng.

Chẳng qua bóng dáng Tần Lập đã nhạt dần khỏi ánh mắt mọi người vô số năm. Từ sau khi thế giới hợp nhất lần nữa, Tần Lập liền biến mất khỏi tầm mắt của mọi người, không ai biết vị Thần truyền kỳ trong cảm nhận của mọi người, cuối cùng đã đi tới nơi nào.

Dưới rất nhiều nên văn minh đánh sâu vào, thế giới này đã triệt đề thay hình đổi dạng.

Văn minh luyện kim, văn minh máy móc, văn minh ma pháp, văn minh đấu khí, văn minh chiến kỹ, bí thuật thần thông… Kết quả của những nền văn minh này gặp nhau, chính là diễn sinh ra vô số chủng tộc mới, bao quát cả những sự vật mới.

Ví dụ như xe cơ giới do đại sư luyện kim chế ra, không cần động lực thú vật, chỉ cần một khối tinh thạch bình thường, là có thể đi ra trăm vạn dặm.

Còn có chim cơ giới có thể bay lượn trên bầu trời

Thanh Long Đế quốc vang danh trên đại lục, thủ đô thành Thanh Long. Thanh Long Học Viện xếp hạng đầu trên đại lục. Hôm nay vừa lúc đến ngày báo danh tân sinh, bên ngoài Thanh Long Học Viện dòng người đông đúc như thác lũ.

Học sinh tinh anh các chủng tộc, bọn họ đều là tinh anh trong tinh anh! Từ các nơi trên đại lục, thông qua truyền tống trận hội tụ ở nơi này, trên mặt mỗi người đều tràn ngập kiêu ngạo.

Có thể từ các nơi trên thế giới, ở trong ngàn vạn triệu người nổi bật lên trên, tiến vào trong Học viện hàng đầu đại lục, cũng quả thật rất đáng kiêu ngạo. Chỗ trọng yếu nhất là quốc gia tương ứng với Học viện này, từng là cố quốc của Tần Lập truyền kỳ trên cả đại lục!

Mặc dù thời gian đã trôi qua mấy vạn năm, nhưng phần cuồng nhiệt đó vẫn chưa mất đi quá nửa. Trên quảng trường Học viện dựng lên một pho tượng khổng lồ cao đến ngàn thước.

Đó là một nam nhân trẻ tuổi anh tuấn, hai mắt thâm thúy sáng lạn như ngôi sao, nét mặt tươi cười nhàn nhạt, tóc dài xõa vai, sau lưng là một thanh bảo kiếm hình rồng thật lớn. Mỗi một tân sinh vào trường, đều sẽ tới đây thăm viếng pho tượng này.

Bởi vì , pho tượng này điêu khắc chính là truyền kỳ đại lục, Tần Lập!

- Ta nói phu quân à, chàng cũng quá tự kỷ đi chứ? Chúng ta đều biết pho tượng này điêu khắc chàng, cùng biết chàng là truyền kỳ thế giới này, nhưng vấn đề là chàng không thể xem một lần là mấy vạn năm được? Mấy vạn năm còn chưa xem chán hay sao?

Tiếng nói thiếu nữ thanh thúy như hoàng anh vang lên.

Dưới gốc cổ thụ chừng mười mấy vạn năm, bày biện ghế nằm thoái mái, một người thanh niên đang nhàn nhã đong đưa, lẳng lặng nhìn pho tượng kia.

Bên cạnh hắn, vây quanh một đoàn tuyệt sắc nhân gian oanh oanh yến yến, tùy tiện một người đều có dung mạo khuynh quốc khuynh thành. Người vừa nói, là một người mặc một thân váy đỏ, dung mạo như bé con, vô cùng diễm lệ.

Một cái tổ hợp đáng chú ý như thế, sợ rằng ở bất cứ nơi nào cũng sẽ khiến cho người xem kỳ quái. Chỉ là, tất cả người đi ngang qua nơi này đều làm như không thấy, nói càng chính xác hơn, hẳn là mọi người đi ngang nơi này đều không phát hiện sự tồn tại của bọn họ!

Một nữ tử khác cười lạnh nói:

- Hồng Lăng, cái này là muội không biết rồi muội không thấy phu quân chàng mỗi năm đều đến đây vào lúc tuyển chọn tân sinh vào trường hay sao? Hắn nào có phải đang nhìn pho tượng của mình, rõ ràng là đang nhìn những thiếu nữ xinh đẹp… trẻ tuổi… chân nhỏ trắng như tuyết kia kìa!

Nữ tử này cố ý nhấn mấy chữ "trẻ tuổi", "xinh đẹp" đặc biệt nặng, dẫn tới các nữ nhân khác cười to.

Rốt cuộc, người thanh niên này thở dài bất đắc dĩ, nói:

- Phượng Hoàng, nàng cũng đã mấy vạn tuổi rồi, người đã có thể làm tổ tổ tổ tổ bà của người ta, làm sao còn nghịch ngợm như thế chứ!

- Huynh mới là tổ tổ, tổ bà cổ…

Nữ tử kiều diễm này trợn trắng mắt liếc Tần Lập.

Lúc này người thanh niên lại nhìn sang một nữ tử tuyệt mỹ khác:

- Thi Vũ à, nàng là bà lớn, chuyện này nàng phải quản lý chứ? Nàng nhẫn tâm nhìn ông xã mình bị khi dễ như vậy?

Nữ tử tuyệt mỹ bên này bĩu môi, quay đầu sang một bên, làm bộ như không thấy, nhưng trên dung mạo tinh xảo rõ ràng mang theo ý cười.

- Ôi, Ngữ Yên à, nàng là đại tỷ… Ấy, cũng không để ý tới ta? Tuyết tỷ tỷ? Tiểu Tuyết muội muội? Vân Yên tỷ tỷ? Thiên Thiên muội muội? Tiểu Hồ ly? Tiểu Xà Xà? Tiểu Linh Nhi? Tử Lăng mỹ nữ? Tử Kỳ muội muội? Các ngươi làm gì nhìn ta bằng vẻ mặt này?

Người thanh niên nhìn một đoàn nữ nhân quốc sắc thiên hương, thở dài, đem ánh mắt chuyển sang phía pho tượng của mình, đang có một đám thiếu nữ trẻ tuổi xinh đẹp đang sùng bái nhìn pho tượng, miệng đang nói gì đó.

- Nghe xem, nhìn người ta kìa, người ta sừng bái phu quân các nàng cỡ nào? Nhìn lại các nàng bây giờ đi, ôi, thật là vô pháp vô thiên mà…

Nam tư trẻ tuổi giả vờ giả vịt thở dài.

- Chàng có thể đi làm quen với các nàng ta mà!

Một nữ tử thần sắc lành lạnh nhàn nhạt nói.

- Hắc, ta đã biết, Lãnh Dao nàng tốt nhất!

Nam tử trẻ tuổi tinh thần rung lên, tiếp đó lại nghe nữ tử lạnh lùng này nói một câu, sắc mặt lập tức suy sụp.

- Nếu như chàng dám, ta liền bỏ nhà đi ra ngoài!

Lãnh Dao hung hăng trợn ngược mắt liếc Tần Lập, bĩu môi nói

Cơ Ngữ Yên bỗng nhiên đề nghị:

- Các tỷ muội, gần đây Đế đô mới mở ra một cái thương trường siêu cấp lớn, nghe nói bên trong có vô số hàng hiệu khắp đại lục, chúng ta đi dạo phố nào!

- Hay hay hay lắm!

Một đoàn nữ nhân cao hứng bừng bừng hưởng ứng, tiếp đó mỗi người thân hình chợt lóe liền biến mất trong không khí, căn bản không để nam tư trẻ tuổi này có cơ hội nói chuyện.

- Ta dựa vào, vậy là đi hết hả! Ta nói các nàng có chán hay không, những nơi đó không phải đều là sản nghiệp của Vân Yên hay sao? Thứ của Vân yên, không phải là của ta? Lúc đó chẳng phải của các nàng? Đi dạo trong nhà mình, các nàng còn có hứng thú như thế? Đây là thế đạo gì?

Nam tử trẻ tuổi hết biết nói gì lẩm bẩm.

- Đương nhiên là có hứng thú, bằng không chúng ta còn có thể làm gì? Bọn nhỏ đều có chuyện mình làm, rất ít trở về theo chúng ta, còn chàng là thần linh chân chính vĩnh sinh bất tử, không phải cùng ở đây xem mỹ nữ tân sinh hay sao, xem mấy vạn năm cũng không chán?

Một tiếng nói bỗng vang lên.

Nam tư trẻ tuổi không cần quay đầu cũng biết là ai, mừng rỡ nói:

- Liên Nhi, cùng là nàng tốt nhất biết theo cùng phu quân!

- Không phải muội tới nói cho chàng, muội hẹn Ngọc Châu cùng Vĩnh Xuân đi làm đẹp, nói riêng cho chàng một tiếng, bữa tối không cần chờ muội!

Nói rồi nữ nhân này cùng biến mất không thấy nhanh như tia chớp.

- Làm đẹp? Các nàng? Ta dựa vào!

Nam tư trẻ tuổi té ầm xuống ghế dựa, đầu đầy chỉ đen.

Chẳng qua tiếp đó, khóe miệng của hắn lại nổi lên một tia tưởi cười, đại ẩn ẩn đô thị chỉ cần là người, vĩnh viễn không thể nào sống cô lập được.

Lại có ai biết, truyền kỳ mọi người kính ngưỡng, kỳ thật vẫn một mực ở bên cạnh, yên lặng bảo hộ thế giới này, chưa từng rời xa nơi đây chứ?

Tần Lập sau khi dùng tuyệt thế trận pháp, một lần nữa khôi phục bản đồ thế giới siêu cổ, có được công đức gần như sáng thế, chỉ là nháy mắt liền đột phá cảnh giới hiện tại đạt đến độ cao mới trước giờ chưa từng có.

Đồng thời cũng hiểu được năm đó người áo xanh lưu lại nhiệm vụ cho hắn, rõ ràng là tặng cho mình một đại công đức. Mấy năm nay, Tần Lập cũng từng thử tìm kiếm dấu chân người áo xanh, nhưng vũ trụ này quá mức khổng lồ, vô bờ vô bến. Dù là cảnh giới như Tần Lập, cũng không thế nào chân chính thăm dò được các góc vũ trụ.

Có lẽ có một ngày, người áo xanh thần bí kia sẽ chân chính xuất hiện trước mặt Tần Lập, có thể sẽ không. Dù sao chuyện trên đời này không ai có thế nói chính xác được.

Cũng như mấy vạn năm trước, không ai biết thế giới này sẽ biến thành bộ dạng ngày hôm nay. Các loại văn minh giao hòa lẫn nhau, sinh ra vô số tia lửa linh cảm, vô số nghề nghiệp cũng sinh ra các thiên tài tuyệt thế.

Võ giả đã không còn là chủ đề duy nhất ở thế giới này, nhưng có thể trở thành một võ giả hùng mạnh, vẫn là một chuyện đáng kiêu ngạo…

Ánh mắt Tần Lập bỗng ngưng tụ trên người một thanh niên. Thanh niên này vô cùng anh tuấn, coi như là nam nhân như hắn nhìn thấy thì trong lòng cũng không khỏi thầm khen một tiếng đẹp trai

Lúc này, người thanh niên kia đang bắt chuyện với một có gái xinh đẹp, nhìn biểu tình, lại còn có mấy phán xấu hổ.

- Lâm Hoan?

Tần Lập híp mắt ký ức đã phủ đầy bụi mấy vạn năm, châm rãi tràn ra trong đầu.

- Ta gọi Lâm Đông, đến từ Thông Thiên Quốc, là tân sinh năm nay. Cảnh giới Lôi Kiếp đỉnh phong, muốn kết bạn với nàng…

Trong ánh mắt người thanh niên này mang theo vẻ mong chờ, nhìn thiếu nữ mỹ lệ kia.

-Luân hồi mà.

Ánh mắt Tần Lập dời đi, nhắm lại, nhàn nhã dựa vào ghế, chiếc ghế khe khẽ đong đưa.

Thời gian trôi đi, năm tháng trôi đi, lịch sử trôi đi, năm tháng đổi đời, thời thế thay đổi tất cả đều đang thay đổi, chỉ có mình ta không đổi

Luân hồi nha, tròn một năm, 290 vạn chữ, nói tới dường như còn không đạt tới tiêu chuẩn một ngày một vạn chữ, nhưng trên thực tế, trong một năm này cộng thêm thời gian ngắt quảng, tuyệt đối vượt quá ba tháng!

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/duy-nga-doc-ton